Digitized by Google

6
14-f
3 M

6
3 N
13

6. 14-f-3

14-14-f-3
f
1

Digitized by Google

ILLVSTRISSIMO ET POTENTISSIMO PRINCIPI AC D. DOMINO MAVRITIO LANDGRAVIO HASSIÆ, COMITI IN KATZENELNBOGEN, Dietz, Zigenhaim, Nidda, &c. Domino ſuo Clementiſſimo.

PROCVL, ô Princeps, procul aduolant, & ex omnibus Græciæ oris, ad C^nem^ T. hoſpites boni, bene collecti, fama iidem & eruditione præſtantes: breuiter, quales togatorum doctiſſimus M. Varro optauit ſibi conuiuas, niſi quòd iſti numero plures, bíſque & ampliùs ſupra Muſarum. Neque tamen fumum icciico ſtrepitúmve maiorem in ſplendidiſſima ſemper arce tua excitari neceſſum eſt, & qui oculos auréſve Vigilum terrere poſſit. Quippe hi cogniti C^ni^ T. pridem omnes, vſu, colloquiis, & conſuetudine ſuauiſſima comperti. Illum denique modium ſalis, quem antiquitas artioribus amicitiis contrahendis deſiderauit, tuo in comitatu conſumsêre. Scio, notorem à nemine ex his poſtulabis. Lecta item C^ni^ T. relecta multoties opera eorum: dialecti, idiomata, moduli, veſtes, ornamenta, ingenia καὶ ἤθη ſagaciter explorata ſingulorum. Venerantur ipſi ſanctè Principem tantum: præſidium ſuum, decus, delitium, ζωὴν καὶ ψυχὴν appellitantes. Hos Homerus ille σεμνὸς, ille βασιλικὸς, ille virtutis omnis parens Iuſtiniano Imperatori dictus olim, ille C^ni^ T. quàm Alexandro verè Magno tam aſſiduus, in ſacrarium ædium tuarum tanquam myſtagogus inducit: & amiſerit oculos licèt, tamen, *Nota magis nulli domus eſt ſua*, quàm Landgrauianum ei palatium eſt. Imaginem omnem mitto, Princeps Illuſtriſſime: Dico apertè & ſine pompa. Poëtas hoſce principes velut in vnum corpus coniungere viſum mihi, dum ex more veterũ Iureconſultorũ, ac nonnullorum etiã noſtri æui, ſiquid à publicis muneribus otij ſuppetit, in Muſarum hoſce hortos ſalua legũ maieſtate diuerto: eò libentiùs quòd earum conditores ex poëtarũ imprimíſque Homeri illius autoritate reſpõſa ſua depromere aut cõfirmare

Digitized by Google

ſæpe dignati. Erricus Stephanus, clariſſimæ memoriæ vir, & de his literis optimè meritus, iſtiuſmodi ſyntagmatis concinnandi ante annos quadraginta ex parte prȩiit ſuo exemplo. Tamen poëtæ quatuor à me adiũcti: adiunctæ item omnibus notæ, aliáque, quȩ ex ipſa editionum comparatione καὶ αὐτοψίᾳ deprehendere pronum cuique. His τὰ ἅγια non inſerere ἁγιώτερον exiſtimaui, veluti Nonni, Nazianzeni, & aliorum è veteribus, qui carminis eâdem normâ res diuinas proſecuti. Erit forte an vt hæc talia aliquando labor curet, ſiue noſter, ſiue alienus. Minutos etiam pleroſque ſcriptores Epigrammatum præteriimus, quia minuti, nec choro iſto poëtarum auguſtiore ſatis digni: tum quia extant ſingulari libro comprehenſi Ἀνθολογίας. Eccui hæc autem conuenientiùs quàm C^ni T. auſim inſcribere, Princeps Magne? qui cum eximiis publica confeſſione virtutibus, & meliorem omnem literaturam, &, quod priùs dixi, propriam Græcorum vatum cognitionem coniunxiſti: ſícque abſurdam & deformem, necnon rebus humanis exitioſam eorum opinionem exempli tui prærogatiua profligaſti, qui dehoneſtari talibus ſtudiis ſublimitatem putant Dynaſtarum, quin & ipſorum Nobilium ferè natales. Bene porrò quod veſtigia iſthæc ſequi ambit etiam T. C^nis aula omnis, & pars melior gentium tuarum. Cuius rei cũnctorum fama celebratiſſimæ, inſigne quoque τεκμήριον, tum in aliis Haſſa è gente, tum prȩcipuè in nobiliſſimo & ſapientiſſimo viro D. Georgio Schvvertzio ciuitas noſtra cernit coràm. Vſqueadeò cum pietatis virtutúmque omnium ſtudiis maritare ſuo à Principe didicerunt hæc Literarum & Doctrinæ. Iam verò de C^nis T. in Remp. noſtrã pio affectu & beneficiis, quȩ mediocrem inſuper huic conſilio meo fiduciam & apiſcendæ gratiæ tuæ ſpem fecère, tum per eloquii tenuitatem dicere abſtineo, tum quia vbi demerendi copiam omnẽ ipſa meritorum magnitudo præcîdit, magis veneratione tecta opus: quæ etiam apud præpotentes acceptior eſſe amat, præſertim cùm & ipſe cordis ſitus, vt ille ait, in operto ſit. Supereſt tantùm, vti, quod iam vnicè opto, Princeps Illuſtriſſime, faueat largiter ſupplicationibus noſtris clemẽtia illa Cæleſtis, quæque vota pro incolumitate & gloria tua ſanctè & religiosè nuncupare non deſinimus nos aliique per Europam, ea magis ac magis rata faxit. Vale Princeps optime, & cognomine ſummis olim Regibus optatiſſimo, nobis quidem *Euergetes* verè dicende. Ex Muſæo. V. Kal. April. CIↃ IↃ CVI.

Illuſtriſſ. C^ni T.

Addictiſſimus

IACOBVS LECTIVS.

Digitized by Google

EX ORATIONE S. BASILII QVOMODO IVVENES E GRÆCOrum ſcriptis vtilitatem percipiant.

Μὴ θαυμάζετε δὲ εἰ καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν εἰς διδασκάλους φοιτῶσι, καὶ τοῖς ἐλλογίμοις τῶν παλαιῶν ἀνδρῶν δι' ὧν καταλελοίπασι λόγων συγγινομένοις ὑμῖν, αὐτός τι παρ' ἐμαυτοῦ λυσιτελέστερον ἐξευρηκέναι φημί. Τοῦτο μὲν οὖν αὐτὸ καὶ συμβουλεύσων ἥκω, τὸ μὴ δεῖν εἰς ἅπαξ τοῖς ἀνδράσι τούτοις, ὥσπερ πλοίου, τὰ πηδάλια τῆς διανοίας ὑμῶν παραδόντας, ᾗπερ ἂν ἄγωσι, ταύτῃ συνέπεσθαι· ἀλλ' ὅσον ἐστὶ χρήσιμον αὐτῶν δεχομένους, εἰδέναι τί χρὴ καὶ παριδεῖν. τίνα οὖν ἐστι ταῦτα καὶ ὅπως διακρινοῦμεν, τοῦτο δὴ καὶ διδάξω, ἔνθεν ἑλών. ἡμεῖς, ὦ παῖδες, οὐδὲν εἶναι χρῆμα παντάπασι τὸν ἀνθρώπινον βίον τοῦτον ὑπολαμβάνομεν· οὔτ' ἀγαθόν τι νομίζομεν ὅλως, οὔτ' ὀνομάζομεν, ὃ τὴν συντέλειαν ἡμῖν ἄχρι τούτου παρέχεται. οὐκοῦν προγόνων περιφάνειαν, οὐκ ἰσχὺν σώματος, οὐ κάλλος, οὐ μέγεθος, οὐ τὰς παρὰ πάντων ἀνθρώπων τιμάς, οὐ βασιλείαν αὐτήν, οὐχ ὅτι ἂν εἴποι τις τῶν ἀνθρωπίνων, μέγα, ἀλλ' οὐδὲ εὐχῆς ἄξιον κρίνομεν, ἢ τοὺς ἔχοντας ἀποβλέπομεν· ἀλλ' ἐπὶ μακρότερον προΐμεν ταῖς ἐλπίσι, καὶ πρὸς ἑτέρου βίου παρασκευὴν ἅπαντα πράττομεν. ἃ μὲν οὖν ἂν συντελῇ πρὸς τοῦτον ἡμῖν, ἀγαπᾶν τε καὶ διώκειν παντὶ σθένει χρῆναί φαμεν· τὰ δὲ οὐκ ἐξικνούμενα πρὸς ἐκεῖνον, ὡς οὐδενὸς ἄξια παρορᾶν. Et mox, εἰς δὴ τοῦτον ἄγουσι μὲν ἱεροὶ λόγοι, δι' ἀπορρήτων ἡμᾶς ἐκπαιδεύοντες. ἕως γε μὴν ὑπὸ τῆς ἡλικίας ἐπαΐειν τοῦ βάθους τῆς διανοίας αὐτῶν οὐχ οἷόν τε, ἐν ἑτέροις οὐ πάντῃ διεστηκόσιν, ὥσπερ ἐν σκιαῖς τισι καὶ κατόπτροις, τῷ τῆς ψυχῆς ὄμματι τέως προγυμναζόμεθα, τοὺς ἐν τοῖς τακτικοῖς τὰς μελέτας ποιουμένους μιμούμενοι· οἵ γε ἐν χειρονομίαις καὶ ὀρχήσεσι τὴν ἐμπειρίαν κτησάμενοι ἐπὶ τῶν ἀγώνων, τοῦ ἐκ τῆς παιδιᾶς ἀπολαύουσι κέρδους. καὶ ἡμῖν δὴ οὖν ἀγῶνα προκεῖσθαι πάντων ἀγώνων μέγιστον νομίζειν χρεών, ὑπὲρ οὗ πάντα ποιητέον ἡμῖν καὶ πονητέον εἰς δύναμιν. ἐπὶ τὴν τούτου παρασκευὴν καὶ ποιηταῖς καὶ λογοποιοῖς καὶ ῥήτορσι, καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις ὁμιλητέον, ὅθεν ἂν μέλλῃ πρὸς τὴν τῆς ψυχῆς ἐπιμέλειαν ὠφέλειά τις ἔσεσθαι. ὥσπερ οὖν οἱ δευσοποιοὶ παρασκευάσαντες πρότερον θεραπείαις τισὶν ὅ τι ποτ' ἂν ᾖ τὸ δεξόμενον τὴν βαφήν, οὕτω τὸ ἄνθος ἐπάγουσιν, ἄν τε ἁλουργὸν, ἄν τε τι ἕτερον ᾖ· τὸν αὐτὸν δὴ καὶ ἡμεῖς τρόπον, εἰ μέλλοι ἀνέκπλυτος ἡμῖν ἡ τοῦ καλοῦ παραμένειν δόξα, τοῖς ἔξω δὴ τούτοις προτελεσθέντες, τηνικαῦτα τῶν ἱερῶν καὶ ἀπορρήτων ἐπακουσόμεθα παιδευμάτων· καὶ οἷον ἐν ὕδατι τὸν ἥλιον ὁρᾶν ἐθισθέντες, οὕτως αὐτῷ προσβαλοῦμεν τῷ φωτὶ τὰς ὄψεις. εἰ μὲν

Ne miremini verò, ſi vobis qui ad magiſtros quotidie itatis, & cum doctiſſimis quibusque antiquorum viris, in iis quos reliquerunt libris, conuerſamini, ego quoque me aliquid ex me ipſo conducibilius inueniſſe aio. Hoc equidē ipſum & conſulturus venio; Non oportere ſcilicet omnino ac ſemel viris iſtis, ceu nauigij, gubernaculis mentis [animique] veſtri traditis, quâcumque ducant, eâ conſequi: ſed iis [dumtaxat] quæ vtilia in eis ſunt, deſumptis, noſſe quænam in eis etiam negligenda ſint. Quænam igitur hæc ſint, & quomodo diiudicanda, id quoque docebo, exinde capto initio. Nos, ô pueri, nihil omnino hanc vitam humanam eſſe exiſtimamus: nec bonum quid in vniuerſum iudicamus aut nominamus, cuius conſummatio nobis ad hanc [dumtaxat vitam] pertingit. Quapropter non maiorum illuſtrem ſplendorem, non vires corporis, non formæ pulchritudinem, non ſtaturæ magnitudinem, non eos qui ab omni hominum genere habentur honores, nō regnum ipſum, non denique quidquid aliquis rerum humanarum protulerit, magnum, ac ne optatu quidem dignum iudicamus, aut qui iis potiti ſunt, ſuſpicimus: ſed lōgius ſpe noſtra progredimur, & ad alius vitæ comparationem omnes actiones noſtras referimus. Quæcumque igitur ad eam nobis conferunt, diligenda totiſque viribus conſectanda eſſe dicimus: quæ verò ad eam non ferunt, tamquam nullius pretij deſpicanda. *Et mox*; Ad hanc ergo ducunt ſacræ literæ, ſecretis nos præceptis erudientes. Verumtamen quamdiu per ætatem profundam earum mentē auditu aſſequi non licet, in aliis non toto ab illis cœlo diſtantibus, velut in vmbris quibuſdam & ſpeculis, animi oculos interea quodā quaſi præludio exercitamus; eos qui in theatricis ſtudiū ponunt, imitantes; qui quum modulata manuum geſticulatione ac ſaltatione peritiam ſibi pepererūt in iſtis certaminibus, lucro ex eo ludicro proueniente fruuntur. Et nobis igitur certamen certaminum omnium maximum propoſitū eſſe putandum eſt: pro quo facienda nobis omnia, & pro viribus elaborandum eſt. Ad quod vt nos comparemus, & poetæ, & hiſtorici, & oratores, & omnes omnino homines, frequentandi ſunt, vndecumque aliquid vtilitatis ad animum accurandum prouenturus eſt. Quemadmodum igitur infectores prius quaſi curationibus quibuſdam præparant quodcunque ſit quod tincturam admiſſurum eſt, atque ita deinde florem inducunt, ſiue purpureus ſit, ſiue alius: eodem ſanè modo & nos, ſi modo ineluibilem apud nos pulchri exiſtimationem permanere velimus, profanis iſtis prius initiari, tunc ad ſacrarum ſecretarúmque inſtitutionum auditionem accedemus: & velut in aqua ſolem intueri conſuefacti, ita demum ipſi [eius] luci oculos admouebimus. Si ergo

Digitized by Google

litteris iſtis [ſacris ſcilicet ac profanis] aliqua eſt inter ſe affinitas, operæ precium in earum cognitione fecerimus: ſin minus, ſaltem ex mutua earum inter ſe contentione diuerſitatem perſpexiſſe, non parum ad melioris confirmationem [proderit.] *Et paulò poſt*; Dicitur ergo & Moyſes ille præcellens, cuius maximum ob ſapientiam apud omnes homines nomen eſt, poſteaquam in Ægyptiorum diſciplinis animum excercitarat, ita deinde ad contemplationem EIVS QVI EST acceſſiſſe. Aſſimiliſque huic modo ferunt etiam inferioribus temporibus ſapientem illum Danielem Babylone, cum Chaldæorũ ſapientiam didiciſſet, tunc demum diuinas attigiſſe diſciplinas. Porro non inutilem animis rem eſſe profanas iſtas diſciplinas, ſatis dictum eſt: conſequens ergo fuerit vt quo modo participandum illis ſit, deinceps diſſeramus. Primum igitur, poetarum ſcriptis, (vt ab iis exordiar) quoniã in omne genus varij ſunt, non omnibus æquè adtendenda mens eſt: ſed, ſi quidem bonorum virorum facta vel dicta vobis percenſeant, amplexandum id atque æmulandum, & maximopere adnitendum vt tales ſitis: ſi verò ad improbos homines imitatione ſua deueniant, ea parte fugiendi ſunt, obſtruendæque aures, non minus quàm Vlyſſem illi Sirenũ cantus declinaſſe perhibent. Nam familiaris cum futilibus ſermonibus conſuetudo, ad res [eiuſmodi] via quædã eſt. Quapropter omni cautione cuſtodiendus nobis animus, ne per ſuaues verborum illecebras imprudentes peiorum aliquid aſſumamus: vt ij qui noxia pharmaca melle occultata admittunt. Non laudabimus ergo poëtas ſi conuiciantes illudentéſve imitentur, non ſi amantes aut temulentos effingant, non denique ſi menſa referta cantionibúſque diſſolutis beatitudinem definiant. Omnium verò minimè aures eis præbebimus ſi de diis verba faciant, maximè ſi de iis ita narrent quaſi multi ſint, ac ne ij quidem inter ſe concordes. Frater enim à fratre apud eos diſſidet, & parens à liberis: atque his ruſſum aduerſus parentes infeſtiſſimum, ac ne denunciatum quidem bellum eſt. Deorum verò adulteria, & amores, coitúſque in propatulo, atque in primis ipſius ſummi omnium capitis Iouis, vt ipſi quidem aiunt, quos vel in ſermone de pecudibus narrare aliquis erubeſcat, ſcenicis relinquamus.

οὖν ἐστί τις οἰκειότης πρὸς ἀλλήλους τοῖς λόγοις, προὔργου ἂν ἡμῖν αὐτῶν ἡ γνῶσις γένοιτο· εἰ δὲ μή, ἀλλὰ τό γε παράλληλα θέντας καταμαθεῖν τὸ διάφορον, οὐ μικρὸν εἰς βεβαίωσιν τοῦ βελτίονος. Et paulò poſt, λέγεται τοίνυν καὶ Μωϋσῆς ἐκεῖνος ὁ πάνυ, οὗ μέγιστόν ἐστιν ἐπὶ σοφίᾳ παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις ὄνομα, τοῖς Αἰγυπτίων μαθήμασιν ἐγγυμνασάμενος τὴν διάνοιαν, οὕτω προσελθεῖν τῇ θεωρίᾳ τοῦ ὄντος. παραπλησίως δὲ τούτῳ κἂν τοῖς κάτω χρόνοις τὸν σοφὸν Δανιὴλ ἐπὶ Βαβυλῶνός φασι τὴν σοφίαν Χαλδαίων καταμαθόντα, τότε τῶν θείων ἅψασθαι παιδευμάτων· ἀλλ᾽ ὅτι μὲν οὐκ ἄχρηστον ψυχαῖς μαθήματα τὰ ἔξωθεν δὴ ταῦτα, ἱκανῶς εἴρηται. ὅπως γε μὴν αὐτῶν μεθεκτέον ὑμῖν, ἑξῆς ἂν εἴη λέγειν. πρῶτον μὲν οὖν τοῖς παρὰ τῶν ποιητῶν, ἵν᾽ ἐντεῦθεν ἄρξωμαι, ἐπεὶ παντοδαποί τινές εἰσι, μὴ πᾶσιν ἐφεξῆς προσέχειν τὸν νοῦν· ἀλλ᾽ ὅταν μὲν τὰς τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν πράξεις ἢ λόγους ὑμῖν διεξίωσιν, ἀγαπᾶν τε καὶ ζηλοῦν, καὶ ὅτι μάλιστα πειρᾶσθαι τοιούτους εἶναι· ὅταν δὲ ἐπὶ μοχθηροὺς ἄνδρας ἔλθωσι τῇ μιμήσει, ταύτην δεῖ φεύγειν, ἐπιφρασσομένους τὰ ὦτα, οὐχ ἧττον ἢ τὸν Ὀδυσσέα φασὶν ἐκεῖνοι τὰ τῶν Σειρήνων μέλη. ἡ γὰρ πρὸς τοὺς φαύλους τῶν λόγων συνήθεια, ὁδός τις ἐστὶν ἐπὶ τὰ πράγματα. διὸ δὴ πάσῃ φυλακῇ τὴν ψυχὴν τηρητέον μὴ διὰ τῆς τῶν λόγων ἡδονῆς παραδεξάμενοί τι λάθωμεν τῶν χειρόνων, ὥσπερ οἱ τὰ δηλητήρια μετὰ τοῦ μέλιτος προσιέμενοι. οὐ τοίνυν ἐπαινεσόμεθα τοὺς ποιητὰς οὐ λοιδορουμένους, οὐ σκώπτοντας, οὐκ ἐρῶντας ἢ μεθύοντας μιμουμένους, οὐχ ὅταν τραπέζῃ πληθούσῃ καὶ ᾠδαῖς ἀνειμέναις τὴν εὐδαιμονίαν ὁρίζωνται. πάντων δὲ ἥκιστα περὶ θεῶν τι διαλεγομένοις προσέξομεν, καὶ μάλισθ᾽ ὅταν ὡς περὶ πολλῶν τε αὐτῶν διεξίωσι καὶ τούτων οὐδ᾽ ὁμονοούντων. ἀδελφὸς γὰρ δὴ παρ᾽ ἐκείνοις διαστασιάζει πρὸς ἀδελφόν, καὶ γονεὺς πρὸς παῖδας· καὶ τούτοις αὖθις πρὸς τοὺς τεκόντας πόλεμός ἐστιν ἀκήρυκτος. μοιχείας δὲ θεῶν καὶ ἔρωτας καὶ μίξεις ἀναφανδόν, καὶ ταύτας γε μάλιστα τοῦ κορυφαίου πάντων καὶ ὑπάτου Διός, ὡς αὐτοὶ λέγουσιν, ἃς κἂν περὶ βοσκημάτων τις λέγων ἐρυθριάσειε, τοῖς ἐπὶ σκηνῆς καταλείψωμεν.

SCIPIONIS CARTEROMACHI PISTORIENSIS ORATIO DE laudibus literarum Græcarum.

QVVM varia multipliciáque ſint, viri ſtudioſiſſimi, quæ àpud diuerſos homines bona honeſtáque exiſtimantur, pro cuiuſque commodo aut naturæ conuenientia: illud profectò optimum videri debet quod conſenſu omnium, aut certè probatiſſimorum, vtiliſſimum humano generi natura edidit. Quòd enim beneficia ſumma omnibus contulit, confértque quotidie, id non eſſe optimum, dici non poteſt, metitur enim bonitatem beneficentia. Diſciplinis autem à diis immortalibus nihil vtilius datum eſſe homini, tam nemini dubium eſſe video quàm nihil animo ipſo diuinius: cuius illæ ſunt poſſeſſiones ac facultates. Neque verò obſcura ſunt aut ignota earum beneficia hominibus: quum & audiant ea quotidie, & videant, atque omnibus penè modis experiantur. Quòd ſi diſciplinæ vtiliſſimæ, quantæ id dignitatis eſſe cenſendum eſt cuius hæ potiſſimù beneficio manarint in lucem? certè maximæ, & cui nihil anteponi vel poſſit, vel debeat. Id autem eſſe Græcam præcipuè linguam, quum egregios in quauis diſciplina viros, non crediďiſſe modò ſed & tradidiſſe, vel legerim vel audierim, ipſe quoque facilè me in eandem ſententiam adduci patior. Cuius rei vos certè iudices in præſentia facio, qui quum eiuſmodi ornamentis inſigniti omnes atque honeſtati prodeatis, Græca quoque vel in vobis ipſis admiramini, vel in aliis ſtudio proſequimini. Exiſtimo autem quicquid laudis vniuerſis ſimul conueniat diſciplinis, id omne Græcæ linguæ meritis non iniuria adſcribi oportere. quod quàm verum ſit, mox audietis. Iam enim huc Græcæ linguæ laudes exploraturi acceſſimus, quantúmque ex ea manarit vtilitatis humano generi: quanquam ea Latinis præſertim hominibus contulerit ſemper, conferréque poſſit in dies magis vti volentibus.

Igitur Græca lingua (ſi Græcorum ſcriptorum ſua prodentium fidem ſequimur) vetuſtiſſima nobiliſſimáque eſt. Quippe quæ non aliunde traxerit initium, ſed apud ſuos homines veluti naturali quodam ortu prodierit in lucem, atque maioribus aſſiduè incrementis moleuerit. Nam quum Athenienſes, quorum purior atque elegantior ſermo eſt, αὐτόχθονας (hoc eſt indigenas, ipſóſque ſuæ terræ perpetuos incolas, proprióſque cultores) dici conueniat inter ſcriptores, quis non videt linguam quoque ipſam nõ minus αὐτόχθονα dici debere? Sermo enim à natura homini datus, certam hominis ætatem neceſſariò conſequitur: niſi quid impediat. non enim poſſunt non loqui homines, expeditis præſertim loquutionis vocalibus inſtrumentis. at quánam alia quæſo lingua vſos credamus eos qui non aliunde migrarint, niſi ea quæ ipſos ſempercomitata ſit? Quapropter hoc plus cæteris nobilitatis græca lingua ſortita eſſe videtur, quòd aliæ, hominum inuenta proculdubio ſunt: hæc, naturalis quodammodo exiſtimari poteſt: quandoquidem in eam primi illi homines nulla arte nulláque induſtria, ſed naturali quodam inſtinctu ducti fuerint. Cur enim ea potius verba in mentem venerint illis hominibus nullius adhuc rei gnaris, quàm alia? Quippe natura ipſa omnium rerum prouida, ea voluit lingua inſtituere illos homines quæ ad ſui poſtea indagationem atque expreſſionem plus aliquid cæteris collatura eſſet humano generi. Quod non fefellit. tanto enim græca lingua cæteras omnes antecellere videtur in tradenda rerum cognitione, quanto homo aliquis omnium rerum peritiſſimus, atque ingenio perſpicaciſſimo ac propè diuino, hominem alium mediocris literaturæ, tenuiſſimíque à natura ingenij antecedit. Non modò enim diſciplinas omnes quotquot vnquam fuerunt, & melius & copioſius Græca ipſa & perluſtrauit & tradidit, ſed & ſi alio ſermone hæc exprimere aut efferre nitare, plurimùm neceſſariæ lucis ac propè veritatis ipſius abſtuleris. Ideóque veluti mancum meritò credi poteſt quicquid aliis literis ſcriptum legatur: ſi cum eo conferatur quod à Græcis proditum ſit. Nec id hominum tantùm cauſa euenire dixeris, qui non eam vel curam, vel diligentiam adhibuerint in perquirendis rebus aut tradendis, quam Græci homines. Nam id quoque verè dicitur: (quid enim intentatum illis? vt Plinius inquit) ſed ipſe quoque cæterorum ſermo non eam patitur expreſſionem quam Græcus. atque adeò vt plus naturam efficere quàm verbis monſtrari poſſit, in aliis quidem loquutionibus non procul abſit à vero: in Græca autem tantum abeſt vt verè dicatur, vt melius etiam aliquanto atque ſignificantius nonnulla ante oculos ponat, quàm natura ipſa moliatur. Id autem Latini interim ſermonis argumento intelligere licet: qui quum elegantiſſimus & ſit & habeatur, à Græco tamen longè ſuperatur. Diuus quippe Hieronymus, Proprietatem (inquit) Græcam Latinus ſermo non exprimit. Quintilianus, Videtur mihi ſermo ipſe Romanus non recipere illam ſolis conceſſam Atticis venerem. Gellius. Adieci (inquit) ſæpe animum ad vocabula rerum non pauciſſima, quæ neque ſingulis verbis vt à Græcis, neque ſi maximè pluribus eas res verbis dicamus, tam dilucidè támque aptè demonſtrari Latina oratione poſſunt quàm Græci ea dicunt priuis vocibus. Et paulò pòſt, Sed huius, inquam, tui erroris culpam eſſe

Digitized by Google

intelligo in mea ſcilicet infacundia, qui ne pluribus quidem verbis potuerim non obſcuriſſime dicere quod à Græcis rectiſſimè vno verbo & planiſſimè dicitur. Cicero, quum Ariſtippi illud amico ſcriberet, Habeo, non habeor à Laide: Græcè, inquit, id melius. Lucretius multa ſe Græcè dicere affirmat propter egeſtatem linguæ, & rerum nouitatem. Quòd ſi Latinitas Græcitatem, vt ſic dixerim, vſquequaque referre non poteſt, cui coniunctiſſima eſt, ac propè germana: quid alias linguas exiſtimemus, quibuſcum nullum eſt illi commercium, nulla affinitas: ſed (quod dici ſolet) diametro inter ſe diſtant? At habent & illæ ſuum fortaſſe nitorem, ſuam elegantiam. Equidem non negauerim ineſſe aliquid ſingulis propriæ venuſtatis. Neque enim veriſimile eſt ingenij cuiuſvis homines nullam omnino curam proprij ſuſcepiſſe ſermonis.

Quin potius, quemadmodum colendorum agrorum apud omnes pro loci ac cæli qualitate vſus eſt. ſed aliis aſperius ſolum, ac natura ipſa horridius multum veri cultus reſpuit ac negligit: aliis contrà mitius ac placidius omnem admittit curam, omnémque induſtriam: ſic quævis loquutio ſplendoris quidem aliquid in ſe retinet: ſed cæteris multa negata ſunt, Græca omnia vna complexa eſt, atque eouſque vt quæ apud omnes alias peculiaria natiuáque ſunt, ipſa quoque reddat non minus eleganter quàm apud illas ipſas habeantur: nulla autem vim eius penitiſſimam poſſit exprimere. Quo fit vt noſtri, quoties aliquid efferre cogitant, quo nil venuſtius, nil elegantius intelligi velint, Atticos lepores, Atticos ſales, Atticam venerem, Atticam eloquentiam, aut Atticum denique aliquid id eſſe dicant. Quamobrem quod de Platone inquit Cicero, Iouem, ſi loqui velit, non aliter loquuturum quàm ſcripſerit Plato: ſi idem aut ſimile quiddam de Græca lingua pronuntiemus, non abſurdè dicturos nos arbitror, naturam, ſi loqui velit, non aliter quàm Græcè loquuturam. Quod & re ipſa comprobauit. ſua ſiquidem myſteria omnibus ſanè hominibus in medio propoſuit perquirenda, vt cuiuis in eius arcanis liceret ingenium exercere: at perfectam de iis ipſis atque abſolutam tradere cognitionem, Græcis procul dubio ſolis conceſſiſſe & quaſi diuinitus reſeruaſſe videtur. Itaque ſoleo mecum ipſe quoſdam ex Græcis ridere nonnunquam, qui adeò ſibi inuidere videantur vt quicquid in diſciplinis Græci profecerint, id aliorum inuentis totum tribuere conentur. Quid enim (quæſo) ſunt aliorum inuenta niſi minuta quædam & puſilla, quæ caſu magis quàm ratione habita iure exiſtimes? vt liceat in his poëtica illa vti ſententia, τύχη τέχνην ἔτικτε, id eſt, fortuna artem peperit. At verò quę à Græcis & comperta ſunt & tradita, non tam homines exploraſſe aut retuliſſe credas, quàm naturam ipſam de ſe ſingula prodidiſſe: atque adeò vt in cæterorum ſcriptis illorum ipſorum hominum ſermo ſit, in Græcis natura ipſa, quod dixi, loqui videatur.

Quòd ſi aut tempus aut locus pateretur ſingulas nos vel ſcientias proſequi, vel artes, vt quæ à Græcis & inuenta in his & tradita ſunt, cum cæterorum omnium quos ſcimus, traditionibus conferremus: profectò nemo veſtrûm (vt arbitror) relinqueretur, qui non tantùm Græca à cæteris diſtare magnitudine fateretur quantum elephantem à culice. Quid enim (vt alia omittam) philoſophia ipſa, omnium ſcientiarum parens ac domina, adiumenti vnquam habuit ab alio genere quàm à Græcis? tantum enim abeſt vt quicquam cæteri contulerint philoſophiæ, vt ſi qui etiam è barbaris eius aliquando ſtudio incenſi fuerint, ad Græcos migrarint: atque iidem ſiquid ex philoſophia poſteris relinquere voluerint, id non ſua magis quàm Græca lingua efferre dignum iudicarint: non tam remunerandi gratia (vt exiſtimo) eam linguam cui acceptum referrent quicquid ſcirent, quàm quòd aut inſolens aut impoſſibile videretur, vel diſci vel tradi rectè philoſophiam alio quàm Græco ſermone. Hinc Toxaris atque Anacharſis è Scythia Athenas philoſophandi ſtudio ſe contulerunt: Chion è Ponto. Cuius, & ſuperioris Anacharſidis, extant Græcæ quoque epiſtolæ perquàm elegantes, nec minus præceptis refertæ. Phauorinus verò è Gallia, non modò plurima Gręcè in philoſophia conſcripſit, ſed & Romæ quoque, vbi vixit, multa ſæpe Græcè diſputauit: quemadmodum Gellius ex noſtris, ex Græcis Philoſtratus, autores ſunt. Philon Iudæus non Hebraicè magis quàm Græcè philoſophiam illuſtrare conatus eſt. Muſonius autem omnium Stoicorum Neronis tempeſtate celeberrimus, quum è Vulſinio eſſet, Romæ proxima vrbe, Græcis potius ſcriptis quàm Latinis monumentis philoſophiam augere voluit. Prætereo quot Syri, quot Ægyptij, quot Thraces philoſophiæ myſteria Græcè ſcripſerint: Orpheum, Muſæum, qui tametſi inter poetas connumerantur, attamen poſſunt & philoſophiæ adſcribi, quum vetus illa theologia nonniſi carminibus texeretur. Sed quid opus eſt alios connumerare? quum Ariſtotelem, ipſum philoſophiæ magiſtrum, Thracia nobis tulerit, Græcia excoluerit.

Cuius celebriores quoque expoſitores non Græci, Græcè eum interpretati ſunt: Porphyrius è Phœnicia, Iamblicus è Syria, Ammonius & Philoponus ex Ægypto, Simplicius è Phrygia. Quin & in aliis quoque artibus multi multa Græce ſcripſerunt, non Græci: de grammatica, exactiſſime Apollonius & Herodianus Ægyptij: de muſica atque aſtrologia, Ptolemæus itidem: arithmeticam Nicomachus & Iamblicus, Syri: & geometriæ nonnihil. Dialecticæ quoque ante Ariſtotelem ab Archyta Tarentino ſcriptum aliquid legimus. Neque id nunc dico, non poſſe homines aliter philoſophari quàm Græce: ſed quicquid cæteri philoſophati fuerint, aut inchoatum quiddam aut non abſolutum conſiſtere, ſed quod extremam & quaſi Apelleam manum deſideret. At dicet aliquis, Pythagoram, Platonem, atque alios philoſophandi ſtudio in Ægyptum ſe contuliſſe. Ego verò non negauerim aliquid inde in Græciam retuliſſe hos viros, ex iis præſertim quæ ad diuinitatem pertinent, quæ ab Hebræis multo antè in Ægyptum pulſis manaſſe veriſimile eſt. Nam & legiſſe Platonem Hebraica ſcripta, & lecta imitatum fuiſſe, autor eſt Euſebius, atque ea in Græcam linguam trajata: quando & Triſmegiſtum, qui omnem pene veritatem (vt ait Lactantius) neſcio quo modo inueſtigauit, Græcè ſcripſiſſe videmus. Hebraicam tamen veritatem interim excipio. nam de humanis rebus atque artibus agimus, non de diuinis inuentis: quanquam hæc quoque poſtea à Græcis potiſſimum explicata ſunt, quum ratio propagandę veritatis iam non refragabatur. Quid quòd & Indos philoſophos Græcæ linguæ ignaros non fuiſſe ſcribit Philoſtratus, & cum Tyanenſi Apollonio Græce nonnunquam fuiſſe loquutos?

Atque hæc de Græca lingua, quantum vel nobilitate, vel vſu cæteras antecellat, dicta ſufficiant: nunc quantum Latino ſermoni adiumenti præſtet, dicemus. Nam aliæ profectò loquutiones ſciri ſine Græca lingua parum rectè poſſunt: vt verò optime loquantur, nihil impedit. At Latinus ſermo ne loqui quidem poteſt exacte ſine Græcæ linguæ cognitione: tantum vel cognationis vel coniunctionis cum illa ſortita eſt hæc noſtra, vt eſſe fortaſſe poſſit ſine illa, bene autem eſſe

non

non poſſit. Quemadmodum homo ſine virtute vt ſit, nihil prohibet: vt verò bene ſit, fieri non poteſt, ſi virtus non adſit. Quare quid aliud eſſe dicemus Græcam linguam, ſi ad Latinam referatur, quàm eius virtutem, ex qua ſua illi felicitas comparetur? Quod ſi Ouidianum illud ſub eius perſona prætulerimus, non ab re fortaſſe dixerimus,

Ergo ego ſum virtus, ego ſum tibi nobile regnum.

Minimè autem indignari debet ſermo Latinus quòd è Græco manarit, ſed gloriari potius. nam quod ab optimo autore initium ſui traxerit, fieri non poteſt quin ſit & ipſum optimum, atque illi proximum. Non poteſt ergo non eſſe cuiuis rei accommodatiſſimus Latinus ſermo, qui è Græco proceſſerit: ac mihi ſanè videtur, quum vtrunque conſidero, nihil aliud eſſe Latinus ſermo, quàm Græci exemplum atque imago: vt quicquid in illo ſit, in hoc quoque eniteat. Principio enim ſi elementa, ac literas, earum inter ſe contextum intueare, eandem in vtriſque inuenies rationem: ſi verba ac voces, eodem modo ſignificare, eodémque modo necti ac conſtrui, ac penè vim habere eandem. Ideóque ſi qua etiamnum innouanda nobis ac fingenda ſint, ita demum habitura fidem dixit Horatius, ſi Græco fonte cadant. Nam & multa nos à Græcis accepta tranſpoſitis literis noſtra fecimus. μορφὰ illi Dorica lingua dicunt, nos formam: illi ἅρπαξ, nos rapax, multa immutatis, φὼρ, fur: νὺξ, nox. multa additis, ἕξ, ſex: ἕρπυλλον, ſerpyllum, multa eadem permanſêre. Infinitum eſſet omnia perſequi, vt dictionum eadem ratio, vt nominum ac verborum inflexio, vt præpoſitionum, aduerbiorum, coniunctionum eadem obſeruatio: ſed minutiora hæc quàm vt in præſentia examinanda ſint, & à noſtris grammaticis abundè tractata. Orationis verò compoſitio ita pendet è Græco, vt quæcunque à Græcis tradita ſint in ratione dicendi, eadem à Latinis & ſeruentur & ſeruari iubeantur. nam & quas dicunt ſententiarum & quas orationis figuras, in vſu à Latinis non minus receptæ ſunt quàm à Græcis, & earum nomina aut Græca adhuc vſurpantur, aut Græcorum imitatione ſignificantur, vim quoque rei appellatione ipſa exprimentia: quam qui non vident, rem quoque ipſam non diligenter animaduertunt. Neque verò caſu eueniſſe dixeris tantam hanc conuenientiam, ſed induſtria, ſed prouidentia. quare nonniſi Grȩca lingua duce procedere Latinam poſſe, veriſſimè affirmari poteſt. Quemadmodum enim, ſi principium rei atque origo neſciatur, ſciri ea res non ſatis rectè poteſt: ita Latina lingua, ſi Græca ignoretur, vt bene teneatur, non fit veriſimile.

Quòd ſi te ad diſciplinas artéſque contuleris, ac rerum cognitionem ſectari volueris: iam verò hic quàm penè nihil effeceris, ſi te Græcis priuaris? Omitto enim grammaticam, quæ, vt multa habet propria peculiariáque in vnoquoque loquendi genere, ſic multa etiam retinet Græcæ Latinæque linguæ ita communia, vt quod de altera tradatur, alteri non minus conueniat. quare Græcis quoque niti autoribus ad noſtrum loquendi vſum non renuêre noſtri. At verò Dialectica tam poteſt ſine Græcis literis incolumis ſciri quàm ſine Ariſtotele. niſi fortè à recentioribus vel noſci vel tradi melius exiſtimemus: aut iis libris perdiſci poſſe, qui ex Ariſtotele tralati habeantur: quos ſi aſpiciat ipſe, non recognoſcat, ſed (quod de aquila dici ſolet, pullos nacta non legitimos) reiiciat, ac nolit pro ſuis. quippe qui Ariſtotelici ſolis radios non ferant. Poſſem hoc loco afferre ſingula quoq; vocabula quibus vtuntur dialectici, quæ aut Græca habeantur, aut Græcorum imitatione ſint facta: quorum etiam nonnulla malè à recentioribus accipiuntur. in his enim Græca ratio ſequenda eſt: quam qui ignorant, ſæpe falluntur. Quàm multa autem ſunt apud ipſum Ariſtotelem, quæ aut Latinè transferri optimè nequeunt, aut, ſi transferantur, ſenſum ipſum Græcum non vſquequaque reddant? Quod ea de cauſa dictum velim, quòd nonnulli exiſtimant, ſi legant Ariſtotelicas quaſcunque tralationes, ſtatim ſe ſententiam tenere philoſophi. Quæ res pleroſque fallit, & quidem non indoctos: quum & qui transferunt, plerunque ipſi hallucinentur, atque aliud pro alio reddant: & qui legunt, aliter plerunque accipiant quàm ab eo dicantur. Tam igitur Ariſtoteles ſine Græcis literis intelligi optimè poteſt, quàm ſine ſe. Quomodo enim vim ſaltem ipſam Ariſtotelicæ loquutionis intelligent, quàm ille adeò elaborauit vt aditum eo pacto ſuæ philoſophiæ præcluſerit ſocordibus atque inertibus ingeniis? Quanquam ſunt qui hæc ſanè non magni faciant, immo verò & contemnant: qui & dialecticæ vſum longè melius teneri hac noſtra tempeſtate affirmant quàm Ariſtoteles ipſe calluerit. Quæ res vellem equidem, pro mea in noſtros viros beneuolentia, tam verè quàm animoſè diceretur. Sed nos hæc aliorum iudicio relinquimus: ne, quod Græcè dicitur, ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδῶμεν: néve, dum alios arrogantiæ fortaſſe arguimus, ipſi arrogantiores reperiamur, qui ſupra crepidam iudicare audeamus.

Tranſeo igitur ad poeticam, cuius & inuentio & vſus, ita totus Græcorum eſt, vt quod de furore ait Plato, inanem eſſe hominis conatum qui ſine furoris ea quam vult ſpecie ad poeticas fores acceſſerit, de ignaro Græcarum literarum dici poſſit, incaſſum ſcilicet eum laborare. nunquam enim ingreſſurum muſarum penetralia. Nam, vt omittam principem omnium Homerum,

--à quo, ceu fonte perenni,
Vatum Pieriis ora rigantur aquis:

vt alios Græcos poetas, qui quaſi viam ſtrauêre poſteris ad quoduis poematis genus: nónne fabulæ ac figmenta ipſa poetica, quibus tota vis atque vniuerſa penè conſtat poeſis, ita Græcorum propria ſunt, vt vel ab illis ſint accipienda, vel illorum more confingenda? Quòd ſi qua etiam à noſtris conſcripta extant, ea aut è Græcis pendent, aut manca ſunt, & ad Græcos nihilominus referenda. Quin & figuræ ipſæ verborum, & quos tropos appellant, tralationes, comparationes, ſimilitudines, (quæ quaſi condimenta ſunt totius poeticæ compoſitionis) vel à Græcis mutuanda ſunt, vel illorum imitatione tractanda. Ideóque inquit Horatius,

--vos exemplaria Græca
Nocturna verſate manu, verſate diurna.

Inuentio quoque ita Græcorum penè peculiaris eſt, vt noſtri, quotiens aliquid acutius aut elegantius afferre volunt, id totum à Græcis transferant, integris ſententiis verbíſque ſeruatis. Quid quòd & nomina ipſa vel locorum vel hominum, quibus in poeſi nonnunquam vti cogare, Græca ſunt magna ex parte? in quibus, ſi Græcam originem ignores, plerunque fallare neceſſe eſt. Quod non modò noſtræ tempeſtatis hominibus contigit, alioqui non indoctis: ſed & vetuſtiorum nonnullis, vt Sidonio, Prudentio, Aratori, Iuuenco: qui Græcorum nominum quantitate ſæpe ſunt abuſi. Carminum inſuper, numerorum, pedúmque genera, Græcã habent & originẽ & appellationẽ. quæ tametſi à noſtris quoque tradantur, attamẽ à Græcis & copioſius explicantur, & melius intelliguntur. Rurſus verborũ ac rerum copia à Græcis tota ſumẽda

eſt: quibus (vt ait Martialis) nihil eſt negatum. ſiqua enim ſit apud nos dictionum compoſitio facięda, aut vocabulum innouandũ, ſequenda eſt Gręca figuratio: ac, ſi qua in ſyllabarũ quantitate licentia vti velis, niſi Gręcam adhibeas obſeruationem, non probabere, ſed aut argutulè aut imperitè feciſſe videbere. Itaque non immeritò Ariſtophanes nugas ac deliramenta cæteras omnes nationes exiſtimari voluit in iudicandis poetis exceptis Athenienſibus: quos & natura ſapientiſſimos appellauit. Nec iniuria Mineruam iidem totam ſibi vendicant, quum & cæteri dij, qui aut poëticæ aut eloquentiæ numina eſſe creduntur, Græcis & ipſi adſcribantur. nam (vt inquit Horatius)

Grais ingenium, Grais dedit ore rotundo Muſa loqui.

Ac de poëtica quoque hactenus.

At (puto) orator euadet quis egregius ſine Græcis literis, Cicerone duce. Negari profectò non poteſt, Marcum Tullium, veluti normam eſſe dicendi in ſermone noſtro, ſi tota teneatur in eo vis atque vniuerſa dicendi ratio. ſed id quî fieri poteſt ſine Gręcis literis? Quemadmodũ enim in diſciplinis, qui ante Ariſtotelem philoſophi mathematicive claruere, vſos eſſe nonnunquam demonſtrandi figuris, ſunt qui ſcribant, ſed demonſtrationem omnino ignoraſſe: eodem modo poteſt & quis ſine Græcis literis loqui fortaſſe ex arte aliquid, ſed id vt ſe facere ſentiat, aut quo modo fiat vt ſciat, vix credi poteſt. Vis enim ipſa dicendi tota pendet è Græco tanquam è ſui autore. Huc accedit, quòd quæ de arte à noſtris traduntur, aut confuſa ſunt & inuoluta, aut parum idonea ad explicanda ſingula quæ in orationis artificio latent: quæ verò à Græcis, anxia penè dixerim diligentia & obſeruata ſunt & perquiſita. denique cæterarum artium aut ſcientiarum poteſt in alios quoque nonnihil redundare: at oratoriæ inuentio atque vſus totus Græcis debetur. Quod ne Virgilium quidem diſſimulare potuiſſe palam eſt, quum inquit, *Orabunt cauſas alij melius.* Nulla enim verborum magis patitur ornatum quàm Græca lingua: atque adeò vt non veritus ſit pronunciare. Ariſtides, aliorum omnium non barbarorum modò (vt ait) ſed Græcorum quoque loquutionem, ſi cum Athenienſium ſermone comparetur, puerorum eſſe balbutientium vocem. Quod tametſi nimis magnificè dicitur, attamen non procul abeſt à vero. Idem enim de Attica Venere dici poteſt, quod de Periclis eloquutione ſcriptum reliquère tum Eupolis, tum Ariſtophanes: in eius ſcilicet labris leporem ac perſuaſionis deam inſediſſe: atque in eorum mentibus qui audiſſent, quaſi quoſdam aculeos relinqui ſolitos: demum fulgere eum, tonaréque, atque omnia permiſcere. Demoſthenes quoque Athenienſes ipſos eo minus credi à cæteris queritur, quo paratiores ſint ad dicendum quàm cæteri. Hinc Cicero noſter, tametſi tantus in eloquentia, ſe quidem conari, Demoſthenem autem perficere: ſe velle, Demoſthenem poſſe, ingenuè profeſſus eſt. Et Quintilianus Ciceronem à Demoſthene quantus fuit, effectum ſcribit. Quo fit vt non falsò Ariſtides dixerit Athenienſes ſolos trophæum ſibi erexiſſe, nullo ſanguine, ſubactis omnibus gentibus oratione ac diſciplinis: proindéque homines ſe ſuóſque à diis immortalibus petere optaréque vt Athenienſibus potiſſimum ſimiles euadant doctrina atque ingeniorum cultu: qui cibus humani animi eſſe cenſetur: cuius inuentio non minus Athenienſibus deberi creditur, quàm frugum, quas illis primùm largita Ceres dicitur. Nec mirum profectò videri debet ſi ex omnibus orbis partibus Athenas olim homines confluere ſoliti fuerint, diſcendi gratia. vt enim cætera animantia eò præcipuè trahuntur naturali impetu, vbi veſci atque impleri cibo maximè poſſint, ita & homines (qui aut animus tantùm ſunt, vt Platonici volunt: aut potiſſimùm animus, vt Ariſtoteles) illuc ſua ſponte duci veriſimillimum eſt, vbi largiſſima ſit copia ſpiritalis cibi, ac verè diuini: quem diſciplinæ ipſæ ſuppeditant, quæ Athenis in primis claruere. indéque factum eſt vt noſtri quoque poëtæ doctas Athenas perpetua quaſi appellatione vocitarint. Sed de oratoria ſatis.

Philoſophiæ verò pars tantùm naturalior recentioribus Latinis in vſu ſemper eſt habita, quam Ariſtoteles diligentiſſimè eſt perſequutus. At diuinior illa quæ Platoni adſcribitur, & quam veteres quoque Romani admirati eouſque ſunt vt diuinitatem quandam ineſſe eius viri ſcriptis intellexerint quidem, explicare autem non auſi fuerint: ac ſequuti poſtea noſtri Græcique theologi Chriſtianæ religioni maximè conuenire demonſtrarunt: intacta hactenus iacuit noſtris his philoſophantibus, nunc verò à pleriſque deſideratur magis quàm habeatur. Nam ſine Græcis literis degustari fortaſſe poteſt, hauriri non poteſt.

At mathematicæ ſcientiæ tam poſſunt ſine Græcis literis perfectè teneri, quàm ſine Græcis autoribus, eiuſmodi enim ſunt quæ ab aliis traduntur, vt ſiquid modò vel paululum à Græcis diuerterint, in profundum labantur erroris, vnde educere ſeſe poſtea atque explicare nequeant. Quemadmodum enim qui iter ingreditur, ſi ſemel excedere eum è via aut aberrare contigerit, quo longius proceſſerit, non magis eò tendit quò vult, quàm recedit inde, ac fugit: ſic qui in diſciplinis, præcipuéque mathematicis, præſcriptum ſemel ordinem liquerit, dediſcenda diſcit. Satius enim eſt neſcire aliquid prorſus, quàm peruerſè ſcire: quum deterior longè ſit diſpoſitionis ignoratio, quàm negationis, vt Ariſtotelicè interim loquar. Quàm autem fallantur qui mathematicas res ſine Græcis literis, & illotis (vt aiunt) pedibus aggreſſi ſunt, facilè intelliget qui Campani expoſitiones in Euclidem cum Theonis editione ac Procli commentariis conferet diligentius: aut Euclidis eiuſdem perſpectiuam, atque opus aliud de ſpeculis, cum iis quæ Latinè ſcripta ſunt iiſdem de rebus: aut mathematicas Ariſtotelis quæſtiones in libris quos Problematum appellant: atque in omni philoſophia rimentur quemadmodum à Latinis intelligantur. Quòd ſi Boetij quoque arithmeticam, tametſi diligentiſſimi Græcéque doctiſſimi, ad Nicomachi præcepta, Iamblichi ac Philoponi commentaria referant accuratius, perſpicient profectò quàm Græca ipſa non modò exactiora, ſed & veriora dicantur. De muſica illud ſatis dictu fuerit, omnia inſtrumenta, ſonos, proportiones, conſonantias, neruos, Græcam habere appellationem. Prætereo Græcos muſicæ ſcriptores, Euclidem, Ariſtoxenum, Nicomachum, Ptolemæum, Plutarchum, Briennium, Porphyrium, atque alios: quum apud nos vnicus ſit Boetius, exceptis diui Auguſtini paucis, & Macrobij, ac Marciani Capellæ nonnullis. Nam noſtram hanc muſicam à vetere illa iampridem deſciuiſſe, cùm pluribus indiciis, vt credam compellor, tum Olympiodori quoque grauis philoſophi teſtimonio maximè moueor, qui cæterarum diſciplinarum, arithmeticæ, geometriæ, aſtronomiæ reliquias ſua quoque tempeſtate ſeruari ſcribit: de muſica autem illum verſum vſurpauit,

Ἡμεῖς μὲν κλέος ἐσθλὸν ἀκούομεν, οὐδέ τι ἴδμεν.

id eſt,

Nos clarum audimus nomen, nihil inde tenemus:

quaſi

quaſi nihil ſit reliquum veteris muſicæ. In aſtronomia quoque multa mihi videntur eſſe apud Græcos quæ à Latinis deſiderentur. Nam præter Ptolemæi ſcripta, & ea non nimium fortaſſe fideliter ad nos tralata, pauca ſunt quæ ad veræ aſtronomię vſum aditum præbeant. Quid enim ſimile apud nos habetur τῶν Εὐκλείδου φαινομένων, quæ veluti aſtronomiæ elementa traduntur à Græcis. Quin & Theodoſij σφαιρικά, vti principia totius aſtronomiæ ſumi debere, autor eſt Philoponus: quippe quæ exactiora ſint, & eandem obtineat rationem ad aſtronomiam quam geometria ad opticen, ad harmonicen arithmetica. ſiquidem ἀϋλότερα, hoc eſt immaterialiora, ſint, vt ſcribit Dauid, philoſophus non incelebris. Theodoſij autem σφαιρικά ſequi dicit Philoponus Autolyci opus περὶ τῆς κινουμένης σφαίρας, hoc eſt, de ſphæra quæ mouetur: indéque poſtea principium ſumere aſtronomiam, vtpote minus exactis minúſque certis demonſtrationibus vtentem quàm ij faciant. quæ enim in Aſtronomia demonſtrentur, ſummam extremámque certitudinem non polliceri dicit, ſed quod proximè accedat. Vmbrarum inſuper ratio non abeſſe ab aſtronomiæ præceptis creditur: cuius rei à Græcis quoque traduntur demonſtrationes. nec deſunt qui de his ſcribant. Sed nos hæc aliis penſitanda relinquimus. ſatis enim habuimus innuiſſe.

Medicina verò eo magis indiget Græcis literis quo maius periculum affert ignoratio medicamenti, aut ægritudinis. quod euenire illis nonnunquam veriſimile eſt qui Græcè neſciant, quando Græcis vocabulis omnia penè vocitentur apud medicos, & eius artis autores Græci præcipuè in pretio habeantur: à quibus ſiqui in alia lingua claruerunt, veluti riuuli fluxerint manarintque, ac ſi quid habent, inde acceperint, quanquam non purum id ſincerúmque ſecum ferant. Quæ res non modò à nonnullis noſtræ quoque tempeſtatis medicis animaduerſa eſt, ſed ſcriptis etiam prodita. Ad ſummam non video quid in quauis diſciplina ſciri rectè poſſit ſi græca ignorentur.

Nec fuerit iuris quoque conſultis hoc inutile. nam & multa habentur in Græcis legum codicibus quæ apud Latinos nuſquam legantur. ſiquidem (vt Politianus præceptor noſter dicere ſolebat) multa Græcis legibus addidit Iuſtinianus, quippe quæ Latinis notiora exiſtimaret quàm vt ſcribi oporteret: Græcis autem (vtpote alienis admodum à Romanis moribus conſuetudinibúſque) explicanda latius cenſuit, quæ nunc remanſêre, illis apertiora quàm nobis. proptereáque inde petenda. Accedit & illuc, quòd in Latinis Pandectis quæ nunc Florentiæ viſuntur, integra legum interpretamenta Græcè inueniuntur adſcripta: quæ & ipſi vidimus, legimúſque: & Græca teſtimonia citata, vt Homeri ſæpenumero: & Græca verba addita ſignificantiæ gratia atque expreſſionis. Quod non ab re feciſſe videtur Iuſtinianus, inter Gręcos magis quàm Latinos referendus: quando in Græcia ſemper vixerit, quod ex Procopij certè hiſtoriis licet animaduertere.

Et quoniam in hiſtoriæ mentionem incidimus, quantam hac quoque in parte vtilitatem præſtet Latinis hominibus Græca lingua, haud facilè dixerim, quum multa ſint à Græcis petenda & noſtris quoque rebus. non enim omnia adhuc ad nos tralata peruenêre, ſed quota pars, atque ea neſcio an ſatis fideliter: qua de re (ne, quod dicitur, cum laruis lucter, mortuos inſectando) dicere nunc ſuperſedeo: præſertim quum iam plerique animaduertere incipiant quàm ſit erratum in hiſtoricis potiſſimum tralationibus: & nos hæc & pleraque alia quæ perperam in ſingulis diſciplinis traducta habentur, copioſiore oratione, non maledicendi certè ſtudio, ſed ad noſtrorum hominum vtilitatem aliquando oſtendemus.

Theologia denum etſi nonnihil à Græcis diſſidet in præſentia, attamen multa eſt ab illis olim mutuata, & nunc quoque poteſt. Sunt enim veteres Græci ſcriptores quibus non minus quàm noſtris veritas ipſa roboretur: quippe quos ſequuti noſtri, quorúmque placitis innixi, totius religionis validiſſima firmiſſimáque iecerint fundamenta. Quis enim (quæſo) Baſilium illum magnum non complectatur, Chriſtianæ quoque fidei hoſtibus admirandum, incertúmque doctioréin ne an eloquentiorem? Quis duos Gregorios, Nyſſes & Nazianzenum, non duo belli fulmina, (vt poetæ Scipiones) ſed duo religionis lumina, vel potius ſoles nunquam obſcurandos: quorum alter theologi cognomentum meruit apud ſuos; & diuum noſtrum Hieronymum quantus eſt, effecit: alter, propter philoſophiæ quendam veluti afflatum, tanto quoque fluit lepore, ornatúque verborum, vt Baſilij fratrem vel potius diſcipulum (vt ſe ipſe appellat) facile poſſis agnoſcere. Prætereo Athanaſium, minus his fortaſſe cultum, ſed certè non minus diuinum. Tranſeo Damaſcenum, non theologum modò acutiſſimum, ſed acrem & philoſophum & dialecticum. Taceo Chryſoſtomum, non abs re profectò cognominatum aurei oris. Omitto & alios, quorum & ſcripta & ſententiæ ita circumferuntur à noſtris. vt pro oraculis haberi videantur. Quid quòd omnia quæ de Chriſto literis mandata ſunt, Græcè primùm compoſita feruntur, excepto Matthæi euangelio? Quare fieri non poteſt vt nonnullorum fides è Græco petenda non ſit, quemadmodum eorum quæ à Moſe aut prophetis ſcripta ſunt; ex Hebraicis petitur voluminibus: quod facere nonnunquam videtur diuus Hieronymus, & feciſſe ante eum Origenes credi poteſt, atque Apollinaris, vir vterque doctiſſimus, & Hebraicæ linguæ ſtudioſus. Quoquo igitur te vertas, præſtò adeſt Græca lingua, operam ſuam in omnia præſtatura: quam ſi refugias non tam illam reieciſſe quàm te neceſſariis admodum rebus fraudaſſe videare. Atque hæc ſunt quæ de Græcæ linguæ vel nobilitate vel vtilitate dicenda ſeſe nobis obtulerunt: nimium fortaſſe multa Latino homini. non enim videor inuidiam veritus quòd Latinus apud Latinos ita Græca extulerim, vt pene nihil noſtra eſſe contenderim. Quod non tam laudandi gratia aliena, quàm noſtros homines admonendi, dictum exiſtimari par eſt, quippe quum in ea perdiſcenda maiores noſtri ita laborare ſint ſoliti, vt vix ſine illa quicquam ſe ſcire putarent. Semper (inquit Cicero) ad meam vtilitatem cum Græcis Latina coniunxi. Quintilianus à Græcis incipiendum præcipit. Ouidius quoque inquit,

Nec leuis ingenuas pectus coluiſſe per artes
Cura ſit, & linguas edidiciſſe duas.

Claudius Cæſar vtranque linguam noſtram appellare ſolebat: nec iniuria, quum ita Græcam linguam tenerent veteres Romani, vt nihil apud eos differret Græcéne an Latinè vel ſcriberent vel loquerentur. Ennius tria corda ſe habere iactabat, quòd triplicē linguam calleret, Græcam, Latinam, & Oſcā. Ouidius, dum in Scythia exularet, atq; aduenarū congreſſum nonnunquam deſideraret. Eius, inquit, qui acceſſerit, ſiue Gręca ſcierit ſiue ille Latina voce loqui, certè gratior vſus erit. Nero imperator apud patrem conſulem iuuenis adhuc pro Rhodiis atque Ilienſibus Græcè verba fecit. Veſpaſianus Gręcis quoq; locis extēpora-

VIlibus vſus traditur. Ciceronem tam Græcè quàm Latinè declamare ſolitum, nemo eſt qui ignoret: eundémque Græcè aliquando Rhodi oraſſe. quem quum audiſſet Apollonius, exclamaſſe fertur, Græcam quoque eloquentiam Romam à Cicerone transferri. Idem quum de temporibus ſuis Græcè ſcripſiſſet, Græcorum quorundam hortatu, Græcam omnem nationem à ſcribendo deterruit. Scripſit iiſdem de rebus & Pomponius Atticus, qui & cognomentum adeptus creditur quòd Atticam linguam ita referre crederetur, vt natus educatúſque Athenis videretur. Quod Theophraſto, homini Græco ac diuinæ eloquentiæ viro, contingere non potuit, quominus à vetula argueretur tanquam non Atticus, ſed externus, dum cupit nimium Atticus videri. Bruti Græcas epiſtolas (quæ adhuc in manibus habentur) & Plutarchus laudat, & Philoſtratus omnium imperatorum epiſtolis longè anteponit: & Mithridates quidam regij generis ſummoperè admiratur. Marci quoque Romani imperatoris Græcas epiſtolas vehementer probat Philoſtratus. Quàm multi autem ex Romanis Græcè potius quàm Latinè hiſtorias ſcribere aggreſſi ſunt? Albini meminit Gellius. Luculli Plutarchus. Diui Claudij Græcas hiſtorias, præter Suetonij atteſtationem, citat Stephanus, Græcus autor. Arrianum, cuius de Alexandro Macedonum rege Græcæ extant hiſtoriæ, & de Epicteti Stoici diſſertationibus opus, inter primates Romanos numerat Lucianus. Ælianum, cuius multa adhuc Græcè ſcripta leguntur, Romanum fuiſſe ſcribit Philoſtratus, &(quod maius eſt) Græcam linguam in vrbe didiciſſe, ac nunquam exceſſiſſe Italia. Germanicum Cæſarem Græca quoque ſcripſiſſe poëmata, autor eſt Quintilianus. Quin & Græca eius epigrammata adhuc leguntur: nec non Tiberij, Adrianique, omnium elegantiſſima. Noſtra quoque tempeſtate non defuêre qui Græcè ſcriberent: vt præceptor noſter Politianus, (quem & Ioanni quoque Argyropylo, Græco homini, ſæpe admirationi fuiſſe vidimus) vt veſter Hermolaus, nunquam ſatis laudandus. Nemini igitur mirum videri debet Græcam linguam adeo à nobis probari commendaríque, in qua videam maiores noſtros non minus laboraſſe quàm in Latina: cuius & parentem & altricem illam procul dubio & crediderint & prædicarint: à qua etſi nihil aliud, diſciplinæ certè noſtræ fluxerint, vt ait Quintilianus. Quemadmodum autem qui de parentibus optimè mereri ſtudent, non ægrè ferre creduntur ſi tota eorum dignitas atque exiſtimatio in eos referatur qui non ſolùm fundamenta iecerint ſuæ felicitatis, ſed eò quoque perduxerint, vnde illi nunc apud omnes in pretio ſint: ſic non indignari debet Latina lingua ſi tota eius gloria in Græcam redundet, omnium bonarum artium magiſtram. Quum enim vetus lex ſit (vt Ariſtides inquit) altoribus vniuerſam referre gratiam, quoad fieri poteſt, tantum abeſt vt me Latina offendere putem, Græca laudando, vt & gratificari me magis exiſtimem Latinæ linguæ, quòd gratiam ſi non omnem, ſaltem quam poſſum, eius (quod dicitur) verbis, illi referam, cui & debere ſe plurimum & debuiſſe, ſemper ingenuè profeſſa ſit: quippe quæ nihil vnquam æquè abhorruerit atque ingrati animi vitium. Benignum eſt autem fateri per quos profeceris, inquit Plinius. Studium autem noſtrum hac in re tantum abeſt vt oſtentare in præſentia vobis ſtuduerim, vt vehementer doleam, me non tam hæc dicere coactum, quàm ſentire ac ſequi, veráque quotidie experiri. Neque enim exiſtimetis, me tantum laboris exhauſiſſe ab ineunte ætate, aliena ſectando, vt penè negligerem mea, niſi peruidiſſem & doctiſſimorum quorumque exemplo: & veterum teſtimoniis, omnem vim Latinæ linguæ in Græca conſiſtere. Quod quum & re ipſa demum cognouerim, non committendum putaui quominus & vos & ſingulos quoſque bonarum artium ſtudioſos, quantum in me eſſet, ad eadem adhortarer, animarem, accenderem, ne difficultate rei deterreremini. Tanta eſt enim illi (quod iam diximus) cum Latinitate coniunctio atque affinitas, vt eadem propemodum vtrique conueniant. Quare non video quid hac in re ſit cuiquam pertimeſcendum, quum nihil penè noui ſit offenſurus. Sed quod de animis noſtris aiebat Plato, reminiſci eos, quum eſſent corporibus obducti, omnium quibus multo antea diuinitus fuiſſent imbuti, id Latino homini euenire credendum eſt Græca diſcenti, eadem quaſi reſumere. quo fit vt non magis præceptore vobis opus eſſe dixerim, quàm monſtratore, qui in memoriam ſuggerat excitetque Græca veluti veſtigia, quæ ſubobſcura tenuiáque, veſtris ingeniis iamdiu repoſita conditáque ſeruantur. Ad quam ſanè rem Græci fortaſſe hominis opera commodior quàm noſtra: ego verò, vt non negauerim, ſua melius Græcos tenere quàm nos: ita affirmauerim, noſtra nos melius noſſe quàm Græcos: inſuperque tam poſſe nos res illorum perdiſcere, quàm illos noſtras. Quum itaque Latini docendi ſunt Græca, neſcio an Græci ſtudium Latinæ ſedulitati anteponendum ſit. non tam enim intelligendi (quanquam id quoque) ratio habenda eſt, quàm explicandi. Quòd ſi quis pronunciationis tantùm Græcæ ſtudio, eius ad vnguem perdiſcendæ gratia, Græcum ſibi cupit præceptorem, Quintilianum audiat, præcipientem, non eſſe dandam operam literis Græcis ſuperſtitioſè, vt & plurima oris accidant vitia, & in peregrinum ſonum corruptus ſermo perduret: ſed ita diſcendam eſſe Græcam linguam comite Latina, vt neutra alteri officiat. quæ res à Latinis melius quàm à Græcis accipi poteſt. Si quis autem examuſſim vtrunque ſe praſtaturum confidit,

—illum mirabor & ipſe: Et dicam, monitis non eget iſte meis. Nos verò operam noſtram, quibus ingrata non videbitur, pollicemur, non magis duces præceptoréſque profeſſi noſipſos quàm comites ſodaléſque: quippe qui nullum laborem, nullam moleſtiam recuſaturi ſimus: dum vos ita Græcis imbuamini, vt diſciplinas inde omnes, quaſcunque libuerit, facillimè adipiſcamini: à quibus eò poſtea perducendi ſitis vbi quum fueritis, liceat iam humanam felicitatem (ſi qua modò eſt in hac vita) quaſi manu prehenſam tenere: quàm ſi dimiſeritis, vobis ipſi defuiſſe videamini.

Non eſt autem cur vos moneam vlterius vti homines eſſe memineritis; quibus felicitas hæc quæcunque ſit, debeatur. nam hoc tam cuiuis notum eſſe debet, quàm quòd viuat. Illud potius noſtra intereſt, confirmare vos atq; adhortari, ne laborē reformidetis, qui voluptati (quam in ipſo ſtatim limine Græcarum literarum percepturi eſtis) adeò iunctus eſt, vt nō magis laborandū nobis eſſe videatur, quàm voluptati honeſtiſſimæ inſeruiendum: qua vt ampliore quoque perfruamini, nihil mihi videor omiſſurus, nihil præteriturus, quod quæri à vobis aut deſiderari nouerim: ſi modò eiuſmodi ſit futurum quod & nobis quoque non ignoretur. Quid enim literato homine turpius, aut ab humanitate alienius, quàm ſi aut ſciſſe aut didiciſſe fruſtrà videatur? Fruſtrà autem & ſcit & dicit, qui nec commentando nec docendo cuiquā prodeſt. Sicut enim in animātibus propriū ac

naturale

naturale maximè opus eſſe cenſetur procreare tale aliquid quale ipſum eſt ſi integrum abſolutúmque ſit: ita erudito homini nihil conuenire magis dixeris quàm efficere relinquereque poſt ſe ſui ſimillimos in ſtudiis ac diſciplinis: ſi aut homo fuiſſe videri vult, aut non indoctus homo. hominem enim hominis cauſa natum credi par eſt. Quare neque inuidere cuiquam in literis, fas iudico, neque ſupprimere quicquam quod vtile futurum exiſtimes aut viuentibus aut poſteris. Nam (vt ait Theognis.)

Χρὴ μουσῶν θεράποντα καὶ ἄγγελον, εἴ τι περισσὸν
  Εἰδείη σοφίης, μὴ φθονερὸν τελέθειν.
Ἀλλὰ τὰ μὲν μῶσθαι, τὰ δὲ δεικνύειν, ἄλλα δὲ ποιεῖν.
  Τί σφιν χρήσηται, μοῦνος ἐπιστάμενος;

Hoc eſt,

Muſarum interpres, ſi quid ſapientius vnquam
Nouerit, inuidia ſit procul inde mala.
Núncque alia inueniat, nunc monſtret, plurima condat.
Si ſolus ſapiat, nempe quis vſus erit?

Quippe (vt Plato aiebat) non minus ad felicitatem pertinet bonos efficere, quàm bonum eſſe. ideóque nulli magis idem familiarius ſe offerre ſolitus erat quàm cui plurimo vſui eſſe poſſet: quamquam ſe ſuiſque rebus maximè frui valeret. Quod mihi quoque video eſſe faciendum, in ea præſertim ciuitate quæ non tam potentia atque imperio ipſius ſit Italiæ metropolis, quàm quibuſvis virtutibus, totius orbis grande ſpecimen atque ornamentum, vel potius naturæ miraculum: quum quæ imperium vitia comitari ſolent, non modò ita refugerit vt non ineſſe poſſint ſuæ reipublicæ, ſed ne excogitari quidē. Quare beatū iudico eū quem earum ſtudio incumbentem degere in ea contigerit: ſed beatiſſimum, quem literariæ facultates exceperint: quū ſint præſertim tantæ, vndiq; ſuppetant affluántq; ad eam rem commodā, vt fingi fortaſſe plura poſſint, haberi certè non poſſint. Ibi enim vt alia omittā tanta librorum copia, quanta poſt Gotthicam ruinam nunquàm fuit, nec veteribus verò Romanis aut Græcis florentibus, in his quæ extent, facilè credi par eſt: quum nouo hoc inuento carerent imprimendorum librorum, qui & pulcherrimi iam atque emendatiſſimi prodire incipiunt, Aldi potiſſimùm noſtri opera de quo illud habeo dicere quod de Porphyrio inquit Simplicius, Omnium bonorum nobis autor Aldus. Vobis verò illud mihi videor accommodaturus quod Demoſthenes, quem interpretaturi ſumus, Athenienſibus protulit. ferte autem (rogo) æquo animo Græcis me pauculis verbis vos alloqui. ὁ μὲν οὖν παρὼν καιρὸς, ὦ ἄνδρες Ἐνετοὶ, μονονουχὶ φωνὴν ἀφιεὶς λέγει ὅτι τῶν Ἑλληνικῶν ὑμῖν λόγων ἀντιληπτέον ἐστὶν, εἴπερ ὑπὲρ εὐτυχίας αὐτῶν φροντίζετε. hoc eſt, Præſens itaque tempus, ô viri Veneti, quaſi emiſſa voce pronuntiat capeſſandas eſſe vobis Græcas literas, ſi quid de felicitate veſtra cogitatis. Nam, vt Virgilianum quoque carmen in vos transferam, Via prima felicitatis (quod minimè remini) Graia pandetur ab vrbe. Expergiſcimini igitur iam, & capeſſite Græcas literas, vltrò ſeſe vobis offerentes. Dixi.

M. ANTONII ANTIMACHI DE LITERARVM GRÆCARVM LAVDIBVS oratio, in Ferrarienſi gymnaſio publicè habita.

IN degenda hominum vita, ij qui alicui prodeſſe conantur, quantopere laudandi ſint, ſpectatiſſimi viri, non vos præterire crediderim, quum & ingenij acumine & longo rerum vſu præſtetis, ac doctrina atque prudentia antecellatis. Qui verò publicæ vtilitati conſulunt, ac non ſolùm ſibi, ſed & patriæ & amicis ac humanæ societati ſeſe natos arbitrantur, quanto laudum præconio extolli mereantur, itidem vos non ignorare exiſtimauerim. A qua ſanè animi ſententia quum nec ab ineunte ætate, nec etiam poſtquam noſtra caneſcere cœpit oratio, vnquam abhorruerimus: nihil commodius, nihil conducibilius atque præſtantius in toto vitæ curſu eſſe duxerimus, nihilque magis ex animo vnquam optauerimus, quàm plurimis benefacere, ac de omnibus pro virili, mea (modò daretur occaſio) bene mereri: amicorum precibus (quorum beneuolentiæ aliquid recuſare, non ſolùm turpe, ſed propemodum nefarium videbatur) & cohortationibus huius celebratiſſimi gymnaſij inſtauratoris Lodouici Bonacioli, viri planè in omni ſcientiarũ & virtutum genere eminentiſſimi, (cui ex iſto hominum flore qui viuunt, paucos admodum pares inuenias) non ſpe honoris aut gloriæ, cui ſapiens quiſque ſemper ſtuduit, nec lucri cupiditate, ſed potius quò id quod in animo habebam, re facilius præſtare poſſem, Græcè profitendi publicum munus non inuiti ſuſcepimus. Eo itaque conſilio huc acceſſimus, vt quæ ad communem Græcè diſcere cupientium vtilitatem ſpectare videntur, diceremus, ac de literarum Græcarum laudibus verba faceremus: non quòd ea dicendi facundia, is verborum ornatus, ea eloquentiæ vis, atque is demum orationis theſaurus & ſplendor, qui tam magno oneri ſuſtinendo par eſſet ac tantæ rei dignitas poſtularet, necnon tot clariſſimorum virorum conſpectus mihi multò iucundiſſimus mereretur, in me reperiatur: ſed vt fretus humanitate veſtra, qua erga omnes qui virtutibus innituntur, vti conſueuiſtis, huiuſmodi opus aggrediar, ac propoſitam rem pro tenuitate ingenij mei perſequar. Cuius planè tanta eſt magnitudo atque præſtantia, vt nemini vel mediocriter erudito deeſſe poſſit oratio, ſed in exitu inueniendo maior omnino, quàm in initio inchoando, dicere volenti ſe offert difficultas.

Tanta eſt profectò literarum Græcarum, ampliſſimi viri, dignitas, & tanta dignitati coniuncta vtilitas, (quarum notas antiquiſſimis temporibus, ſeu Cadmo, ſiue Danao autoribus, ſiue Orpheo admonente, Græcos habuiſſe, memoriæ proditum eſt) vt eæ non ſolùm apud illos qui cæteras gentes atque nationes barbaras appellabant, verùm etiam apud barbaros ipſos maximo in vſu fuerint, & ab ortu ad occaſum vſque peruaſerint: quando Druidas Gallorum religioſos in publicis priuatiſque rationibus literis Græcis vſos fuiſſe conſtat: & Romanorum temporibus in Heluetiorum caſtris tabulas repertas eſſe literis Græcis confectas, & ad Cæſarem perlatas, ex hiſtoriarum lectione latè admodum patet. Quibus in tabulis ratio confecta erat, qui numerus domo exiſſet eorum qui arma ferre poſſent: & item ſeparatim pueri, ſenes, mulieréſque. Brachmanas itidem ſè quorum numero celeberrimus Calanus ille fuit, & gymnoſophiſtas Indorum ſapientes, eaſdem in vſu habuiſſe, eaſdem Indorum ipſorum regem Phraotem calluiſſe, compertum eſt. Apud Romanos verò quanto in pretio, quanto in honore ſemper ſint habitæ, quum penè eædem à principio cum Latinis fuerint, (eas in Latium afferente Nicoſtrata) etiam me tacente, vel faciliimè poteſtis intelligere.

Nullum enim ſtudiorum genus, quod aliqua ſapientiæ luce præfulgeat, nullas prorſus ingenuas diſciplinas eſſe comperio, quæ non è Græcorum fontibus emanauerint: Latinóſque in omnibus liberalibus artibus illorum ſequutos imitatóſque fuiſſe veſtigia. Nam ſi à grammatica exordiri voluerimus, cuius inuentorem ij qui eam rem diligentius perueſtigarunt, Mercurium ferunt: ſine qua ad nullum ſcientiæ gradum peruenire valemus, quum ea duce orationis cõgnitatem aſſequamur, ac ad alias ſcientias faciles aditus adipiſcamur, nónne eam totam à Græcis habere fatebimur? Quid de poetica, quæ tantopere diuinitatis eſt particeps, vt ſummus ipſe rerũ omnium opifex ſtatim penè à mundo, verbo, non manibus condito, ſua myſteria per eam literarum monimẽtis mandari voluerit, dicemus? Quid de oratoria facultate, ac flexanima omnium regina rerũ oratione, quæ motus animorum quò vult impellit, loquemur? Quid de dialectica, quæ diſſerendi artem aperit, verúmque à falſo ſegregat, ac nos ad veritatem ducit, ſentiemus? Quid de philoſophia, legum inuentrice, morum diſciplinarúmque magiſtra, quæ bene beatéque viuendi rationes demonſtrat, ac diiudicato bonorum & malorum fine, quid fugiendum, quidue expetendum ſit, proponit, ad ſedandos animi affectus atque perturbationes plurimum valet, naturæ ſecreta rimatur, rerum omnium cauſas perſcrutatur, humana deſpicit, cogitánſque cœleſtia, hæc noſtra & exigua & minima contemnit, immortalitatem animæ docet, ac nos Deo optimo maximo (ad ſummam cuius intelligentiam conſideratione nos ducit, quantum homini licet) quàm ſimillimos efficit, iudicabimus? Quid de medicina, reliquarum artium parente atque educatrice, & altrice, quæ vniuerſas ſcientias complectitur, ſingulas diſciplinas cogitatione proſequitur, rerum omnium cognitionem nutricatur & continet, ac humanæ vitæ conſeruandæ, necnon extincta morbis corpora ab inferis penè reuocandi poteſtatem habet, rogati reſpondebimus? nónne hæc omnia nos à Græcis mutuatos eſſe (niſi ingrati nuncupari velimus) cõfitebimur? quãdo ab ipſis & Mathematicas accepimus. Nam arithmeticam, reliquarum ducem, ex cuius numeris animant creari, ac ſingula conſtare Pythagorici ſentiebant, & quaternarium numerum (in quo prima ſolida demonſtratio inuenitur) rerum

omnium

omnium opificem cauſámque eſſe affirmabant, quòd ab eo, tanquam à radice atque principio, cuncta dependérent: ac geometriam, quæ cum ſuperiori adeò connexa colligataque eſt, vt ſine ea haudquaquam videatur poſſe conſiſtere, quum punctum referatur monadi, linea autem numero binario, ab aliquo ad aliquid, & trinario conueniat ſuperficies: qua (dum eius lineamentis, formis, interuallis ac magnitudinibus vtimur) mare, terras, cœlúmque metimur, quin à Græcis ſuſcepérimus, nemo, vt opinor, vel impudentiſſimus negauerit. Muſicam verò à Mercurio numeris, vocibus & modis inuentam, quam veteres omne continere dixerunt, eo quòd eorum quæ ſunt, abſque ſymmetria & analogia nihil exiſtat, nec etiam aliquid eorum quæ fiunt, ſi abſque congrua ſymmetria atque analogia confectum fuerit, vnquam bene habeat, ſiue arte fabrefactum fuerit, ſeu natura comparatum: ſiue ſenſu comprehendatur, ſeu ſolius intelligentiæ ſpeculatione percipiatur: quæ duo nimirum in muſica (totius harmonia) reperiuntur, ex cuius cognitione harmonicam mundi rationem coniicimus: & item aſtronomiam, (cuius ſcientiam Chaldæi diuturna ſiderum obſeruatione putantur effeciſſe) quæ temporum varietates, totius anni ordinem, aſtrorum influxus, ortus, obitus, traiectiones, motúſque ſtellarum, ac cœli meatus conuerſionémque explicat, quid cuique euenturum ſit prædicit, Græcorum beneficio (quibus tantum debemus) Latinos itidem habere fatendum eſt. Nec, mea quidem ſententia, vllus adeo peruicax, adeò obſtinatæ mentis, duræque ceruicis, ac tam peruerſi iudicij reperitur, qui aliquo modo id audeat inficiari. Ex quibus omnibus ſanè rebus quanta hominibus commoda, quantæ vtilitates humano generi, quot honores prouéniant, non meum eſt dicere, quum res ipſa per ſe loquatur. Ideo non eſt quòd vos (qui incredibili diſcendi cupiditate ardetis) ad huiuſmodi literarum ſtudia, ex quibus maximos atque vberrimos fructus percipietis, niſi vobis ipſi deeſſe volueritis, cohortemur. Currentes enim incitare videtur abſurdum: quum tantæ (ſicuti accepiſtis) dignitatis, honoris, commoditatis, ſplendoris, vtilitatis atque præſtantiæ ſint, vt vnuſquiſque qui in bonarum artium ſtudiis proficere exoptat, eas velit nolit cogatur expetere: præſertim quum illis qui eas conſequuti fuerint, maxima præmia non ſine nominis celebritate proponantur, ampliſſimi honores non abſque immortalitatis gloria reſeruentur. Reliquum eſt, vt demonſtrata tantæ rei maieſtate, (ex qua, vt intellexiſtis, innumerabilia mortalibus bona pariuntur, & ad homines confluunt) in ea comparanda operam, curam, diligentiam, induſtriam ac ſtudium denique meum vobis pollicear. quæ omnia, ſine vlla laboris aut temporis intermiſſione, me libentiſſimè præſtaturum ſpondeo: nec aliqua in re, quæ in diſcendo vſui vel commodo eſſe poſſit, me vobis vnquam defuturum recipio. Quod quum contigerit, Bonaciolo, viro non minori experientia quàm doctrina ornatiſſimo, ac (vt ſuprà memorauimus) omnibus egregiis animi dotibus atque virtutibus vndecunque refertiſſimo, qui huius clariſſimi gymnaſij non minus ornamento quàm vtilitati ſemper ſtudet, mehercule velim referatur acceptum: eo quòd ipſe omnium vnus procurauerit effeceritque (ne quod verum eſt inficiemur) vt Græce profitendi munus obtinuimus. Ago inſuper humanitati omnium veſtræ, ſi non quas debeo, ſaltem quas poſſum gratias: ac ſi obſequendo & de vobis bene merendo gratia referri poterit, eam me quandoque libenti animo cumulatiſſimè relaturum, affirmare non dubitauerim: propterea quòd hodie frequenti ac iucundiſſimo conſpectu veſtro, me (quæ veſtra eſt benignitas) ornandum amplificandúmque ſuſcepèritis. cuius beneficij memoria apud me reſideat ſempiterna neceſſe eſt.

EX CONRADI HERESBACHII

oratione in commendationem Græcarum literarum,

EXCERPTA.

SIVE autem autore Iauam, linguæ huius, ſicut & gentis, primo fundatore, literarum Græcarum initia è Babylonica illa linguarum orta varietate, atque in Græciam tranſlata, ſiue temporum iniuria neglectus characterum vſus, & à patribus antè repertus, velut poſtliminio à vicinis, ſiue Phœnicibus, ſiue Ægyptiis (apud quos patriarcharum monumenta conſeruabantur) repetitus ſit, etiamſi certò non tradatur, tamen alterum probabile videtur, Græcam literaturam non ſimul cœptam abſolutámque. Primi per figuras animantium Ægyptij ſenſus mentis explicabant: & antiquiſſima monumenta ſaxis impreſſa, literarum inuentores perhibent. Inde Phœnicas, quia mari præpollebant, traditur intuliſſe Græciæ: hi gloriam adepti ſunt quaſi repererint quæ acceperāt. Quippe fama eſt Cadmū, claſſe Phœnicum vectum, rudibus adhuc Græcorum populis, artis eius autorem fuiſſe. Quidam Cecropem Athenienſem & Linum Thebanum, & temporibus Troianis Palamedem XVI. literarum formas, mox alios ac præcipuè Simonidem cæteras reperiſſe. Quum autem Palamedem ad deos retuliſſe hoc inuentum teſtetur Philoſtratus; & Plato ſcribat apud Ægyptios ſe audiſſe deum quendam coli illic nomine Theuth, qui cùm alias artes, tum literas inuenerit: nonnulli ad Aſſyrios referant: alij denique æternum fuiſſe literarum vſum: veriſimile apparet, ſicut Latinæ à Græcis, ita Græcas ab Hebræis mutuatas: quod elementorum ipſorum vicina nomina magna ex parte comprobare, contendit Euſebius, Ioſephi & Clementis teſtimonia citans: & ſicubi varient, id non mirum in tam diuturno & variarum gentium vſu: quum & Græcas vetuſtas Cadmeas in tripode inciſas, ab his quibus nunc Græci vtimur, etiam diſcrepare Herodotus referat, & Delphicam tabulam in æde Mineruæ Romæ teſtificari ſcribat Plinius: quia verò Græci & Latini earum initia ignorarunt, & ad deorum inuenta, ſicut alia pleraque, ita hæc quoque retuliſſe, quum tamen multis antè ſeculis apud Hebręos fuiſſe deprehendantur. Porrò quum Phœnices & Ægyptios (à quibus literæ primùm in Græciam tranſlatæ memorantur) è poſteritate Cham fuiſſe conſtet, iique mox poſt ſortitionem liberorum Noe, pulſo ſemine benedicto Sem, è ſua hæreditaria ſorte ad filios Iaphet migrare compulerint: & poſtea Iſraelitæ, duce Ioſua, hæreditaria terra ſancta recuperata, exactam Chami ſtirpem alias ſedes quærere adegerint: quo factum vt profugi vicinas Græciæ regiones occuparint, & illuc artes plurimas & patriarcharum reliquias ſecum adduxerint: (vti etiam idololatriā peruerſumque per apoſtatam Cham, eiúſque nepotem Nemrod, inſtitutum deorum cultum Gręcos Ægyptiis debere proditū eſt) & ex his fuiſſe Cadmum & Phœnices eius colonias, quas in Græciam deduxerat, veriſimile eſt: quòd ſimul cum deorum portentoſo cultu, & hoc literarum bonum è patriarcharum reliquiis attulerunt: atque hinc eſſe quòd alij Syris, alij Phœnicibus literarum inuentionem acceptam ferāt. Syriam autem ac Phœniciam & Ægyptum, Hebræorum fuiſſe ſedes, in cōfeſſo eſt, apud quos patrum monumenta conſeruabantur; & conſtat Græcos ſapientiæ ſtudioſos diſcendi cupiditate frequentes eò, vt ſacerdotes & prophetas audirent, profectos fuiſſe, (id quod de Orpheo, Muſæo, Dædalo, Homero, Lycurgo, Solone, Democrito, Heraclito, Platone, aliiſque innumeris memoriæ proditum) & quæ illic didicerant, Græcè tradidiſſe. Vnde quæ de Chaldæorum, Phœnicum, Ægyptiorúmque inuentis prodita ſunt à Græcis & Latinis, ea omnia ad Hebręos & patriarchas pertinere certum eſt: & quæ illi diis ſuis inuentoribus tribuunt, ea conſtat longè antè ab Hebræis reperta vſurpatáque fuiſſe. Cui rei argumentum præbet vini inuentum, quod illi Baccho tribuunt, quum multis antè ſeculis à Noe patriarcha vitis cultura reperta fuerit, vt rectè poſt ſacram hiſtoriam admonuit Lactantius. Ad eundem modum de frugum, medicinæ, aliiſque inuentis iudicare licet, quę omnia ad factitios mortaléſque deos retulerunt illi: quum apud Hebræos vetuſtiores pleraque vſurpata ſint priuſquàm ad Græcos peruenerint. Sed ob id laude ſua minimè fraudandi ſunt, qui ab aliis inuenta, meliora reddiderint, atque ſic excoluerint vt nō aliorum ſed ſua inuenta eſſe videantur: vt mox latiùs declarabitur. Gręciam autem feliciſſimam ingeniorum altricem fuiſſe conſtat: adeò vt appareat, huius vniuerſi opificem, & linguarum virtutiſque diſpenſatorem Deum Opt. Max. hominibus qui ſecundum naturam optimam regionem nacti, eam etiam linguam voluiſſe largiri quę idoneum tradendarum honeſtarum artium pręberet inſtrumentum, & fida virtutis eruditioniſque cuſtos eſſet. idque τὸ τῆς Μούσης citra controuerſiam Gręca lingua aſſequuta. Nam etſi initio rudis & contracta, ſic tamen exculta propagatáque, vt nulla lingua vel elegantior, vel latiùs ſe ſparſerit: nulla quam non hęc elegantia & copia omníque ornamentorum ſupellectile ſuperarit: inter omnes tantum emicans quantum ignes inter luna minores. Nam quum linguæ potiſſimùm in hoc diuina diſpenſatione tributæ, vt quę velis, commodè ac ſignificanter (vt diximus) exprimas: quæ, obſecro, ſignificantioribus magíſque appoſitis vocibus ſingula declarat quàm Græca? Adeò vt non abs re Socrates apud Platonem contendat, Græcorum vocabula imprimis non temerè pro inſtituentis voluntate, ſed naturali ἐνεργείᾳ natiuáque perſpicuitate rem velut oculis ſubiicere. Vnde exquiſita in Græcis vocibus venus ϗ εὐφωνία, Atticus lepos, Muſa Attica, Laconiſmus, & id genus alia ſingularis cuiuſdam appoſitęque in exprimendo ea lingua venuſtatis prouerbia pepererunt. Hinc quod grauiſſimus inter Latinos poetas, Graiis, inquit, dedit ore rotundo Muſa loqui. Ad-

de quòd

de quòd & Muſas atque adeò deos ipſos aiunt Græco ſermone vſuros, ſi humana lingua vti voluiſſent. Porrò quum ſeptuaginta duę linguæ numerentur, ex his ſeptem præcipuæ, quas recenſet Volaterranus, Aſſyriorum, Arabum, Ægyptiorum, Hebræorum, Græcorum, Latinorum, Dalmatarúmque: tamen nulla ex omnibus his, quæ vel latius ſparſa ſit, vel pręſtantiora ingenia nacta ſit, vel denique plures honeſtas diſciplinas tradidit. Neque enim ſolùm hæc lingua ſe continuit ea parte quæ Græcia propriè dicebatur, hoc eſt Ægeo pelago & Ionio atque Iſthmo concluſa: neque ea tandem regione quæ magna Græcia dicebatur: ſed præter inſulas & peninſulas, ampliſſimáque regna, Peloponneſum, Cyprũ, Rhodum, Cretam, Aſiam minorem, Macedoniam, Epirum, Myſiam, Illyrium, Thraciam, Dalmatiam, Syriam, Ægyptum, ob Alexandrum victorem longè latéque complexa eſt, ſed Galliæ Germaniæque etiam communis eſt. Nam & Maſſilia celeberrimum Græcarum diſciplinarum gymnaſium habuit: & in nobili Cliuenſium oppido Menianæ ſcholæ præfectus Græcus rhetor Athenis ortus, teſtę Eumenio: & Druides, Celtarum ſacerdotes, Græco ſermone in ſacris vſi. additque Iulius Cæſar, Gallos in publicis inſtrumentis Græcas literas vſurpaſſe. Britannorum pars quæ Cornubia dicitur, reliquias Græcæ linguæ profitetur. Quid dicam dę Germania noſtra, in cuius lingua innumera veſtigia Græcę linguæ remanent? & nos obſeruauimus aliquando aliquot centurias vocabulorum quæ merè Græca ſunt. Poſtremò neque Scythas à Græca lingua abſtinuiſſe, declarant Anacharſis & alij plerique. De Italia & Roma nihil attinet dicere, vbi Græcorum lingua propemodum ipſa Latina vulgatior fuit: & clariſſimi ſcriptores in Italia & media Roma Græcè ſcripſerunt. Siquidem Aulianus (vt ſcribit Philoſtratus) Romanus fuit, & Italiam nunquam egreſſus, & tamen eius extant Græcæ hiſtoriæ. Item Plutarchus, Strabo, Dionyſius, Appianus, Diodorus, & innumeri alij Romæ vixerunt, & ſcripta ſua illic ediderunt Gręco ſermone: quemadmodum in Syria & Ægypto Ioſephus & Philo Iudæi Græco quàm natiuo vti maluerunt. Gręca lingua in ipſa Syria Romanos imperatores facundos habitos, Mutianus teſtatur apud Tacitum: eóſque ad exercitum Græcè loquutos. Adde, imperatores ipſos, non ſolùm Romanos, quos omnes propè Græcè peritiſſimos fuiſſe conſtat, & multorum carmina extant Græca: ſed Germani etiam imperatores (quos alioqui ἀμούσους eſſe ſolitos nouimus) Gręcam linguam calluerũt. De Carolo magno traditur quòd Græcos legatos audiuerit, & Gręcè reſponderit ipſe. Otho II, imperator in bello quod in Apulia cum Saracenis & Græcis geſſerat, inſidiis interceptus quum Græcè ſciret, eóque ſermone vteretur, hoſtes fefellit: vt non animaduertentes eum eſſe Germanum, facilè pecunia ſe redimi paterentur. Porrò, ſi linguæ alicuius vtilitatem æſtimare velimus, quid hac vna communius, quidve vbique ad omnes diſciplinas percipiendas vel tractandas vtilius ac magis neceſſarium? nempe qua, velut Delphico gladio, ad omnia & vbique vti conueniat: primam quum (vt dictum) nulla gens, nulla ſchola, nullum virtutis ac diſciplinarum emporium, quod hanc linguam, velut commune vtiliſſimúmque organum, non arripuerit. deinde nulla lingua plures vel diſciplinas, vel bene viuendi præcepta tradidit, & & per orbem tranſmiſit, ac fidelius cõſeruauit. Quota quæque plures, eóſque clariſſimos in omni diſciplinarum genere ſcriptores exhibuit? è quorum ſcriptis & inſtitutis, cùm omnis doctrina liberalis, omnis hiſtoria, omnis ſermo elegans ſumi poſſit. Aut quæ tandem lingua vel diſciplina, quæ huc colonias non duxerit? quæ indidem, ceu è locupletiſſimo mercatu, ſupellectilem non compararit, aut potius, ceu ex vbere artium eruditionisque fonte, riuos non deduxerit? Nam, vt Homerus de Oceano canit, Ἐξ οὗπερ πάντες, inquit, ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα, καὶ πᾶσαι κρῆναι καὶ φρείατα μακρὰ νάουσι: ita ex hac lingua, veluti quopiam bonorum omnium mari, diſciplinæ, artes, præceptiones, atque adeò ipſa elementa, manarunt. Hinc poëtica, rhetorica, dialectica, grammatica, diſciplinæ quæ mathematicæ vocantur: hinc politica, ethica, therapeutica, phyſica, theologia, & (vt vno verbo multa complectar) vniuerſa ipſa philoſophia, diſciplinarúmque omnium orbis, quam encyclopædiam vocamus. quæ omnes artes Græcos etiam nunc fontes reſipiſcunt, vt ne nomina quidem alia quàm natiua & Gręca admittant, neque nos aliis nominibus eas agnoſcamus: eóque iure ſe nobis permittentes, vt à fontibus ſecludi non patiantur. Nam & tota lingua Latina, & diſciplinæ ea lingua traditæ, ex hac fluxerunt átque huius ductum ſe ſic compoſuerunt, vt inſtar alumnę & diſcipulę στηριζόμεναι ἐκ τῆς τιθηνητρίας manu fulciantur ac ſuſtententur, ab illius ductu ne latum digitum diſcedentes. Id quod à literis, velut ab ouo, ordienti per omnes diſciplinas oſtendere, non fuerit difficile. Siquidem literæ omnes, vna duntaxat atque altera dempta, inde mutuatę ſunt: etiamſi iucundiſſimis illorum caremus, altera, vocali, altera, conſonante, quibus nullę apud eos ſpirant dulcius. Adde quòd nos vix quatuor literis, illi duabus exprimunt: vt apparet in dictione φθίς, ἀπόφθεγμα. Scribendo autem & pronũciando (quę ſunt pręcipuæ Grammaticę partes) quàm Græcæ linguę rudes paſſim labantur ac ſeſe traducant, ſatis liquet, quum imperiti Criſte pro Chriſte, Eleiſon pro Eleeſon, & ſonent & ſcribant. Neque minus in etymologiis peccatur, quum innumera nomina (velut exempli gratia, in e primę inflexionis, & patronymica omnia: item Dido, Sappho, Laches, & id genus ſimilia) citra Gręcorum inflexiones vſurpari legitimè non queant. Taceo generum rationem, articuli in oratione vim. Quid memorem ſyntaxeωs, figurarum rationes à Gręcis pendentes? Taceo quòd Nonius Marcellus vniuerſa ferè Latina vocabula repetit à Græcis. Sed, ne in elementis balbutiamus, ſat fuerit, ſi perſpicuum fecerimus, Latina ſine Græcis, quibus ſuperſtructa ſunt, non poſſe ſubſiſtere: átque ipſis elementorũ crepundiis Græca diſcentem, operæpretium facere laboriſque compendium parare.

Cæterùm vt ad ſerias diſciplinas progrediar, inter quas primas facilè ſibi vendicat Poetica, (ſeu vetuſtatis autoritatem ſpectes, ſiue rerum traditarum vtilitatem atque œconomiæ prudentiam) huius & vſus & inuentio Græcorum eſt. vnde Horatius, poetam formaturus, ad Græcos, tanquam ad certiſſimos eius artis magiſtros, relegauit:--*vos*, inquiens, *exemplaria Græca Nocturna verſate manu, verſate diurna.* Nam vt cæteros, Muſæum & Orphea, poetarum antiquiſſimos, prætercam, ex vno Homero, tanquam vniuerſæ eruditionis fonte, diſciplinarum omnium ſeminaria hauſta, cùm per ſe perſpicuum, tum Plutarchus ſingulari libro conteſtatum reliquit. neque poetas ſolùm indidem hortos ſuos irrigaſſe, ſed oratores admirabile illud dicendi artificium figuráſque, ac denique philoſophos reip. bene viuendi præcepta mutuaſſe declarat. Neque vel conſiliorum vel litium artes, vel ſimilitudines, vel amplificationes, vel argumenta, vel digreſſiones vllæ, quæ ab illo non ſint cõ-

monſtratæ. Quid obſecro tentari potuit quod ab illo in ſuis poematis non ſit excogitatum vel animaduerſum? Quæ regio, quæ pugna, quæ formæ, quod remigium, qui denique motus animorum, quæ ferarum figuræ, quas ille cæcus non viderit? quum ita nobis eas depinxerit vt eas quaſi videre, quum legimus, videamur? Ac veriſſimè his ſuccinens poeta Latinus de Homero, *Quicquid ſit*, inquit, *pulchrum, quid turpe, quid vtile, quid non, Plenius ac melius Chryſippo & Crantore dicit.* Quibus hoc addere licet ſummæ laudis loco, ſingula propemodum verba eius poetæ, quaſi apophthegmata eſſe, & prouerbij loco vſurpari, vt teſtatur Macrobius. Et an à Latino Homero, alioqui abſolutiſſimus, ſuperatus ſit, apud eundem licet intueri, Homerica cum Virgilianis conferentem. Hoc conſtat, Latinos primarij nominis poetas magna cum laude Græcorum poemata vel tranſtuliſſe, vel imitatos fuiſſe, inopia magis impulſos quàm ſuperandi fiducia fretos. Siquidem Virgilium, Latinorum coryphæum, nemo neſcit bonam Æneidos partem ex Homeri poeſi tranſcripſiſſe, atque in totum ſe ad Homerum æmulandum compoſuiſſe: Georgica ad Heſiodi ἔργων καὶ ἡμερῶν imitationem feliciter ſcripſiſſe: Bucolica impari conatu ad Theocriti facilitatem expreſſiſſe, critici fatentur: etiamſi illorum inuentis iam frueretur. Terentius (cui proximus, mea ſententia, locus inter Latinos poetas debetur) adde etiã Accium, Cæcilium, Pacuuium: nunquid Menandrum ſolùm interpretantur, vixque leuem illius aſſequuntur vmbram, iuxta Fabij ſententiam? Quanquam in comœdiis aliquid præſtitiſſe Latinos, etiamſi totæ è Græcorum myrotheciis mutuatæ ſint, fatendum eſt: tragœdia certè Græca tota eſt. Solius enim Senecæ apud Latinos (quod quidem ſciam) extant tragœdię, atque illæ ex Euripide interpretatæ. Deus bone quàm non accedit ad illius elegantiam, artificium, ac ſententiarum grauitatem! Iam, ſi vtroſque cum alteris conferas, annon reperies omnia Latinorum inuenta, fabularum ingenioſa inuolucra, compoſitiones illuſtres, allegorias appoſitas, affectus acriores, mirandos motus, compoſitiones ſignificantiores, ac breuiter ſupellectilem quandam natiua quadam poeticæ copia affluentem? E regione apud nos pigriora ferè omnia gratia non ſolùm inferiora, verùm etiam à dignitate plerunque & à decoro aliena. Quanquam non inficior quin noſtrorum poetarum carmina, ſi ſeorſum legas, venuſta appareant & eleganter ſcripta, atque etiam vt iis nihil melius poſſe fieri cẽſeas: at ſi componas & conferas Græca ipſa vnde illa deſcripta ſunt, ac ſingula conſideratè atque aptè iunctis alternis lectionibus committas, comperies vix Συρακουσίων τὴν δεκάτην, vt eſt in prouerbio. adeò iacêre ac putere incipiunt Latina, vt quæ Græcorum, quæ æmulari non poterant, luminibus gratiiſque obſoleſcant. Cuius quidem rei apud Gellium, linguæ Latinæ acerrimum cenſorem requirere iudicium atque exempla licebit, vbi Cæcilij cum Menandri, Virgilij cum Homeri & Theocriti, verſus exponuntur, quos ab his mutuati ſunt: Diomedis hercle & Glauci arma non diſpari magis pretio æſtimari poſſunt. Atque hîc mihi Cicero ignoſcat, qui Latinos à Græcis ſumpta, meliora reddidiſſe clamat. Sed quis hæc deprehendet? quis aut artificium aut tranſlata aliunde intelligat, niſi huius linguæ ſupellectile inſtructus?

Poeticen excipit rhetorice, cùm numerorum & figurarum ornatu, tum ſtructura orationiſque filo atque charactere propemodum coniuncta: quæ quum omnia, perinde atque inuentionis & eloqutionis, ita argumenta & formulæ à Græcis fontibus hauriuntur. Quandoquidem in hac illi ſic regnant vt Cicero fateatur hanc Athenis & inuentam & abſolutam: ſiue diuidendi, præparandi rationem, conſilium, ordinem, ſeu affectuum motus ſpectes, figurarum & troporum picturas, eorum ſummatim omnium apparatum inde fluere videas. Et haud ſcio quid aliud poetæ oratoréſque noſtri quàm poeſin & oratoriam ciuitate donauerunt Romana: qui, ſiquid eximium præſtiterint, id ex illorum omniiugis pratis, veluti floſculis, decerptis, illorúmque virtutum imitatione comparauerunt. Cato iam ſenex, Græcis alioqui parum amicus, commentarios ſibi collegit, è Thucydidis orationibus & Demoſthenis, quas in dicendo magno ſibi vſui fuiſſe teſtatus eſt. Quid Ciceronem, Latinæ linguæ principem, in eloquentiæ illam arcem ſubuexit, niſi Græcorum ſtudia, inque iis æmulandis contentio? Nempe qui totum ſe ad Demoſthenis vim, Platonis copiam, Iſocratis iucũditatem, Periclis fulmina, Thucydidis maturitatem, neque certè infeliciter, compoſuiſſe deprehenditur, beatiſſima quadam immortalis ingenij benignitate ſuffragante: adeóque Græcorum ſtudiis operam nauauit, vt ſe Græcis declamationibus exerceret: Græca vbique cum Latinis coniungens, modò Latina Græcè, modò Græca Latinè vertendo, ſtilum exercuit. Idémque filio (cui non niſi compendioſiſſimam fideliſſimámque rationem præcipere potuit) faciendum ſuadebat. Quod ſi hodie iuuentuti perſuaderi queat, felicius diſciplinæ tractarentur, neque tam exangues ingeniorum venæ exiſterent. Nihil enim mirum omnes bonas diſciplinas iam diu ſepultas, cùm Græca lingua abolita, tum nullo declamandi exercitio: quæ tamen primaria ſunt ingeniorum fomenta in eorum animis qui ad eruditionis aliquem fructum peruenire contendant.

Dialectica, rhetoricæ germana. quum vtraque alteri coniungenda eſſet, noſtri hanc neglecta prorſus altera, veluti dextra manu, ad meras cauillationum ſtribiligines, aniles rixas, protraxerunt: vt nullum hodie veræ dialecticæ in ſcholis remanſerit veſtigium. Quorſum parua (praua dicere debebam) logicalia? quorſum barbara non ſolùm, ſed inepta etiam atque inutilia illa quibus iuuentus in publicis gymnaſiis oneratur commentaria? quorſum pro Ariſtotele, Porphyrióque, genuinis & Græcis elegantiſſimis, earúmque artium peritiſſimis magiſtris, ineptis & corruptiſſimis tralationibus vti coguntur? quas quum nec intelligant ipſi profeſſores, tamen miſeram iuuentutem ediſcere cogunt, ad nihil profuturas. Et tamen ex ipſis fontibus artes hæc facillimè percipi poterant.

Quid de mathematicis loquar? quum peculiares eius artis voces nondum ſint Latinitate donatæ, neque commodè inopia linguæ Latinæ omnes poſſint, fit vt identidem harum literarum imperitus in his explicandis intelligendiſque offendat: quum vbique occurrant trigoni, tetragoni, monades, triades, diapente, diateſſaron, excentrici, ſyncentrici, epicyclij, eclipſes, & eius ordinis tanta turba vt annus deficeret ſi omnia vel commemorare vel oſtendere nitar loca vbi interpretes nos in fœdiſſimos ſecum errores traxerunt.

Idque non in logicis ac mathematicis ſolùm, ſed per totam philoſophiam euenit. quæ quum tota ſit Græcorum, nos vix faces quaſdam ex illorum fontibus hauſimus, eáſque è tam multis transfoſas. Interim tamen noſtri philoſophaſtri nullis dum vel Gręcis vel melioribus literis adoleſcentes ad philoſophiam

pluiam veluti ἀπτερυγίζοντας ſolùm Alexandri Galli doctrinali, ceu communi omnium copiæ cornu, inſtructos, ſtatim Icari in morem ad philoſophiæ ardua (hoc eſt ad volandum ſine pennis) tranſmittunt. Cicero, alioqui Græcorum gloriæ æmulus, philoſophiam declarat citra Græcam eruditionem neque percipi, neque ſubſiſtere. Nam quum apud nos pauca admodum eáque à Gręcis deſumpta extent digna lectu, (ſophiſtarum enim nugas & delira commentaria non libet inter philoſophiæ ſcripta referre) apud illos tam copioſa, pretioſa, nitidáque philoſophicę ſupellectilis monumenta nobis ſunt repoſita, quæ ſi in ſua lingua legantur, & cum Teutonicis his conferantur, (hoc eſt, quæ in Latinam linguam tranſlata) iure dici poterit quod poeta de examinato Hectore, Hei mihi qualis erat, quantum mutatus ab illo Ariſtotele & Platone! Nam præter quod parum commodè multa verſa, plerúmque ſignificanter expreſſa, etiam pleraque prętermiſſa ſunt, quę non ſunt ſatis aſſequuti interpretes, nonnulla de ſuo addiderunt: alicubi obſcuriora relinquuntur, quæ ſubinde lectorem diligētem vel cruciāt, vel falluntur: vt cernere licet in libris meteorologicis, & De cælo, ac phyſicis Ariſtotelis, vtiliſſimis quidem libris, ſed à noſtris non intellecti in ſcholis reiiciuntur. De Platone quid dicam? is niſi ſua lingua legatur, nemo iudicare poterit de illius diuina vel doctrina vel eloquentia: reclamante quadam inexplicabili & copia & ſuauitate, in qua vir ille in ea lingua ſupra humanū ingenium dominatur. Quare doctiſſimus iuuenis Thomas Lupſetus, quum alterna opera Platonem legeremus Lutetiæ, is ſubinde verſum Platonem, nothum aut Academicam vappam appellare conſueuit quoties Latinum cum Græco conferremus: adeò diuinæ illius virtutes extra Græcum ſermonē perci nequeunt. Idem de Xenophonte, Theophraſto, Plutarcho, atque cæteris grauiſſimis philoſophis, & doctrinæ caſtitate & eloquentiæ dotibus admirandis, iudicare licet.

Iam verò vt per cæteras philoſophiæ partes progrediamur, iatrice ac therapeutice, naturalis philoſophiæ & honeſta & neceſſaria diſciplina, ſi purè próque dignitate tractetur, certiſſimúmque ὡς τὸ ἄριστα compendium afferens, ſed barbarorum linguæque Græcæ imperitorum ſcabie eam occupante, Deus bone quàm ſqualida & ſtrigoſa reddita, quámque periculoſis erroribus & impoſturis elegantiſſima ſimul vtiliſſimáque profeſſio deformata eſt! vbi pro Hippocrate & Galeno, huius artis κορυφαίοις, & qui citra Græcorum eruditionem percipi non poterant, neſcio qui barbari Auerroes & Auicennæ in ſcholas recepti ſunt: quum illi interim multorum inſtar eſſe poterant, & reuera Homerico encomio digni, ἰατροὶ ἀνδρῶν πολλῶν ἀντάξιοι ἄλλων. Tota enim medicina, ſicut & reliquæ philoſophiæ partes, à Græcis petita. Idque indicant eius artis pharmacorum, vnguentorum, cataplaſmatum, potionum, ceromatum vocabula: item animantium, plantarum, gemmarum, morborum, remediorum, inſtrumentorum, ponderum, menſurarum innumeræ nomenclaturæ: quæ quum apud nos etiam recepta, circulatorum atque huius linguę imperitorum abuſu detrita corruptáque, non intelligantur, non rarò fit vt indocti medici potiones pro cataplaſtis, & (vt dicit poeta) φάρμακα πολλὰ μεμιγμένα λυγρὰ καὶ ἐσθλὰ miniſtrent. Id quod deſignauit quidam, ſuppoſitorium, hoc eſt, peſſum, pro pillulis præbens deglutiendum. Et tamen hiſce impoſtoribus non dubitamus vitæ noſtræ arbitriū concedere: nempe vt per experimenta mortis agant: quum ſit in nulla profeſſione periculum maius: vt de his verè ſcripſit Plinius. Atqui videmus nunc, Muſis bene fortunantibus, ac melioribus literis reuiuiſcentibus, quoſdam Græcarum litterarum adminiculo fretos, ſtrenuam operam nauare vt hæc diſciplina ſuæ dignitati reſtituatur: huc iam incumbentibus Theodoro Gaza, Leoniceno, Manardo, Copo, Ruellio, & aliis pleriſque ætatis noſtræ ἀρχιατροῖς, qui Augiæ illud barbarorum medicorum ſtabulum è Gręcorum fontibus abluentes, eius diſciplinæ candidatos ad ea collimare docent, ſine quibus ἄσκοπα τοξεύουσι.

Ad iuriſprudentiam (hoc eſt νομικὴν) venio, profeſſionem & ampliſſimam & religioſiſſimam, nempe Reip. humanæque ſocietatis ac pacis tuendę magiſtrā. Qua arte quū & hæc Academia maximè celebretur, & nos olim, nondum ſatis politiorum literarum viatico inſtructi, ad huius ſtudium perpulſi, atque etiamnum ſtudiorum noſtrorum ſcopum defiximus: ne illotis manibus tam ſeriæ ac ſacroſanctæ artis ſtudium capeſſeremus, (quæ diuinarum humanarúmque rerum, iuſti & iniuſti notitiam profitetur) Imperatoris conſilio admoniti exiſtimauimus ſatius πάλιν δ' ἐς μῶνος ὁ δ' ραμῶν κακῶν, vt dicitur in prouerbio: & ad vtriuſque linguæ ſtudia, veluti ad ſuauiſſimas pellices reuerti, tantiſperdum illarum conſuetudine inſtructis atque exatiatis liceret cum legitima pro dignitate συνοικεῖν: quum citra illas, nullas ſeueriores diſciplinas exactè tractari poſſe exploratum ſit. Iam verò ſat ſcio eſſe pleroſque ſic perſuaſos, vt exiſtiment ad iuriſprudentiæ ſtudia Gręcam eruditionem non tantoperè requiri: quos tamen, ſi me patiēter audierint, bonam ſpem concipio, ſententiam eos immutaturos. Primum enim nemo diffiteri poteſt, iuris noſtri originem & reipub. inſtituendæ formas Romanos à Græcis petitas inſtituiſſe. Deinde (vt antè quoque commemoratum, Romanis Græcam linguam familiarem & in deliciis habitam) maiorum gentium iureconſulti, qui iuſtitiæ magis quàm impoſturarum ac litium ſtudioſi, quum vtriuſque linguæ periti & in omni diſciplinarum genere exculti eſſent, non exiſtimabant quenquam fore tam impudentem qui ad hanc religioſiſſimam artem accederet, niſi & ipſe Græca eruditione inſtructus eſſet. Vnde ſubinde è Græcorum theſauris κειμήλια proferunt, quibus vel in reſpondendo vel interpretando iure vtuntur: non ſolùm voces & ſententias Græcorum philoſophorum, poetarum, oratorum, tanquam gemmas & lumina orationis, ad res ſignificantius exprimendas, ádque propoſitum probandum inſulcientes, ſed & epiſtolas & reſcripta Impp. atque aliorum iureconſultorum reſponſa Græco ſermone ſubinde inſerunt. Neque id abs re: quandoquidem iuriſprudentiam cum philoſophia coniunctam, & Cicero & Vlpianus teſtantur, nempe politicæ ethicæque portionem eſſe. Philoſophia autem cum ſuis pediſſequis orbem diſciplinarum complectitur, quam Quintilianus, vir in iureconſultorum ſeminario conſularis verſatus, cauſis agendis neceſſariam exigit. Ad hæc iureconſulti communiter fatentur, in cauſis dicendis philoſophorum, poetarum, oratorúmque autoritatem allegandam & recipiendam. Id quod Paulus iureconſ. comprobat: quum Hippocratis autoritate comprobet, ſeptimo menſe partum legitimum naſci. Et Iulianus ſequitur Ariſtotelis ſententiam in reſpondendo, qui tradit quinque ſimul liberos naſci poſſe. Emptionis venditioniſque contrahendæ modus ex Homero allegatur. Vnde hîc Accurſius, quantumuis ab his literis alienus, tamen neceſſitate veritatéque ipſa compulſus, erumpere cogitur: Nota, (inquiens) poetarum & philoſophorum aütoritates in cauſis allegandas. Idque feciſſe iureconſultos paſsim videre licet, ſuas LL. ex horum ſcriptis locupletantes: vt cùm aliàs innumeris locis, tum ff. de LL. ex Demoſthene & Chryſippo, &

Theophraſto, item ex Ariſtotele titulo de vſuris, & Platone, ff. de nundinis l. ſecunda. Sic tit. de pœnis, animaduerſio delictorum ſuppliciorúmque ratio ex Homeri carminibus petitur, quemadmodum eo titulo capitalium cauſarum qualiras è Demoſthenis ſententia ſancitur. ſed quæ loca deprauata lectoribus iudicibúſque ſæpe impoſuerunt. Notarúntque hæc eruditiores litium deciſores, ob linguarum meliorúmque literarum inſcitiam capitaliter hallucinatos pleroſque. Animaduerterunt igitur iureconſulti veteres, non modò lenociniis verborum, ſed ſententiarum etiam grauitate ſcatere literas humaniores: quę etiam teſtimoniorum & iudicati non rarò obtineant vim. Solon è ſeptem Græciæ ſapientibus vnus, Homeri verſibus ſententiam ſuam iudicibus approbaſſe dicitur: vt videlicet Salamin inſula à Megarenſibus occupata adiudicaretur Athenienſibus, abdicatis Megareis. Quare non temerè à Iuſtiniano Homerus omnis virtutis eruditioniſque parens celebratur. Et quanquam iureconſultis qui iuriſprudentiæ ſyluam peruagati fuerint, non eſt obſcurum, leges exactè rectéque intelligere citra Græcæ linguæ peritiam perinde eſſe ac ſi quis ſine pedibus ambulare tentet: tamen ſiquis hîc mihi ex iis quæ dicta ſunt, ἀμαρτυρεὶ credere nolit, hunc ego iubebo mox aſpicere ea quæ ſunt ante pedes, hoc eſt ipſa iuris incunabula: & reperiet in ipſa ſtatim iuris diuiſione, ius ſcriptum & non ſcriptum vocari ad imitationem Græcorum νόμων καὶ ἀγράφων, vbi hactenus imperitum vulgus ridiculè legit, fonoi monoi. Verùm vt hæc leuiora, & quæ §. item pretium, tit. de empt. Et § 1. de iniur. item §. de ſuibus ad l. Aquil. & alia pleraque inſtitutionum loca tranſiliam, vnum proferam de donatione locum, vbi donationis cauſa mortis, ratio è Telemachi Homerici exemplo declaratur, locus hactenus à paucis dum rectè explicatus: ac primùm (quod equidē ſciam) à nobis ex Odyſſ. libros interpretatus. Id quod celeberrimi nominis iureconſ. Claudius Cantiuncula teſtari poterit: qui ex meo exemplari à me adnotata excepit, atque hinc alij quidam imitati. Quemadmodum & de pub. iud. obſcurato loco è Xenophonte lucem addidimus. Vbi Accurſius, cum Academicis iubet lectorem ἐπέχειν, Græcum (inquiens) hoc totum: omitte. Sicut aliâs, Hoc Græcum eſt: (inquit) quod legi non poteſt. Quid (obſecro) id aliud eſt quàm cæcum cæco ducatum præbere, & vtrunque in foueam, hoc eſt in errorem, prouoluere? ô infelicia tempora. At verò ipſas Pandectas, hoc eſt apothecas, atque adeò iuris ciuilis campos ingreſſis, Deus bone quàm hîc ſe offerunt multa noſtrum inſtitutum comprobantia! Siquidem in ipſo limine, hoc eſt titulo libri, offendere cogitur: ac nec ipſum procemium intelligere poterit Græcæ linguæ ignarus. vbi pro λύ, hircos, loco φιλύτων, coloritæ, hoc eſt, pro gneſiis Græcis neſcio quæ κίβδηλα & carcinomata, Græcæ videlicet linguæ inopia, ſuppoſita atque innata ſunt: quibus tamen nominibus Iuſtinianus iuris ciuilis gradus diſtinguere voluit, quēadmodum & hodie Baccalaureorum & Licentiatorum ac Doctorum vocabula recepta ſunt: vt totius procemij intellectus ex his vocibus pendeat. Ad eundem lapidem impingitur L. 2. C. de vet. iur. enucl. vbi pro κατ' πόδα ſurrepſit nihil niſi, Hoc Græcum eſt. & mox pro παράτιτλα, natrix: perinde ac ſi quis ſcripturam interpretetur piſcem. Quid (obſecro) excogitari potuit abſurdius? quum tamen totius conſtitutionis ſententia in his lateat vocabulis, quæ de legum interpretatione loquitur. Lib. 5 ff. ex Adriani principis reſcripto Græco, parum fideliter verſo, Accurſius, hircum mulget, & Bartholus ac cæteri cribrum ſupponunt: vtrique æquè inepti, priuatum Athenienſium magiſtratum, hoc eſt ἄρχοντας, ad quoslibet magiſtratus referentes, genuinam reſcripti ſententiam peruertunt: ita vt incertum relinquatur quid ſibi voluerit princeps, quum dixerit, magiſtratus cognoſcere de his rebus pro quibus tutores fuerint. non enim rebus tutores dantur, ſed perſonis. Ad eandem erroris regulam exigi poterunt tit. de appellat. vbi Vlpianus diſputat an aduerſus principis reſcriptum appellari poſſit: vt ſi fortè præſes aliquis ad Imp. ſcripſerit, atque reſponſum ſit, an hic appellandi locus. Iureconſultus reſcriptum Græcum citat. eius tam verba quàm ſententia corruptè reddita, tamen oraculi vice leguntur ſuppoſititia, exploſis genuinis. Nam pro eo quod Græcè, ἐπὶ τῆς ἐκκλήσεως τοῖς ἐκκαλουμένοις ἐκκαλεῖσθαι πρὸς τὴν ἀπόφασιν, horum loco legitur, Prouocare ab enunciatione licentia exiſtit. Ita vt Accurſius ſenſerit, ab enūciatione, hoc eſt à peruerſè principi narratis, appellari poſſe: quum ſit accipiendum de eo ad quem prouocamus, & ab ipſo reſcripto, non autem à quo. ἀπόφασις enim hîc non enunciationem (vt apud Ariſtot. ἀπόφασις) ſignificat, ſed ſententiam & reſponſum, vt Andreas Alciatus eruditè animaduertit. Succedunt non minoris momenti errata, inter quæ eſt Eudæmonis cuiuſdam ſupplex ad Antoninum Cæſarē libellus. Tota lex Græco ſermone à Voluſio Metriano iureconſulto refertur: ex peruerſa autem interpretatione Græcæ legis, iuris aliquot profeſſores magni nominis in eum venerunt errorem, vt huius legis teſtimonio freti, affirmarint imperium maris ad principem Rō. non pertinere: vt alio errore alium trahente, addiderunt, Venetos non eſſe ſub imperio Rom. quum Græca ipſa, ſi ritè intelligantur, exertè contrarium probēt, atque omnem ambiguitatem facilè diſcutiant. ἐγὼ μὲν τοῦ κόσμου κύριος, ὁ δὲ νόμος, τῆς θαλάσσης. non quòd Imp. non ſit dominus maris, ſed quòd lege Rhodia iudicet, & non priuata lege. Eiuſdem notæ in L. Lucius. ff. de ſeruit. vrb. pr. Bartholi lapſus. nam interpretes imperitia veluti bubulis naribus ductus, neſcio quas ἀπροσδιονύσους comminiſcitur diſtinctiones de conceſſionibus perſonalibus, & quæ ad heredem tranſeant: quum quod Græcè legitur, χαρίζομαι σοι, nihil ad heredes faciat. Poſſem innumera reſcripta, epiſtolas, legéſque integras, perinde atque alias Græcas & voces & ſententias, commonſtrare: niſi ab erudit ſſimis noſtræ ætatis iureconſultis Budæo & Alciato præterelicceret, quæ paſſim per totum corpus iuris ſparſa, inſcitiáque huius linguæ deprauata, periculoſos errores pepererint, at Græcè peritis perſpicua ſunt. Cuiuſmodi ſunt, L. 2. ff. de legib. L. pen. ff. quib. cauſ. pig. vel hypo L. Ticia, & L. Codicill. ff. de leg. 2. Adde L. cum quis ff. de legat. 3. Item Alex. reſcriptum ff. de appell. L. 2. de nundinis. L. ſeptícia, ff. de pollic. Scęuolæ nuncium in L. thais, ff. de fideicommiſſ. lib. L. natorum. ff. de verb. ſign. Poſtremò totum titulum de excuſationibus Tut. Græcè ſcriptum ſi Modeſtinus ipſe non fateretur, tamen orationis ductus clamaret, ſordidus & incultus, à quodam vtriuſque linguæ æquè imperito tranſlatus: quod quiuis facilè deprehendet (niſi prorſus plumbeo ſit ingenio) ſi cum nitido & culto iureconſultorum ſtilo conferatur. Ridiculum quàm Accurſius hîc ſe torqueat, hæſitans è Latinone in Græcum ſermonem, an contrà, conuerſus ſit, in omnes formas pueriliter ſe verſans, neque elabi poteſt. vt taceam voces quæ identidem occurrunt leges peruaganti, non pœnitendi tamen momenti: in quibus ſimul & is, quiſquis eſt, qui Græca interpretanda ſuſcepit, & cum hoc gloſſatores fœdè lapſi ſunt, vel perperam ipſa Græca interpretando, vel ſubmotis germanis

nothi inſuentes. vt in L.9.ff.de LL. ἐπὶ πύργῳ &c: & in L.obſeruare, de off.proconſ. ἐνδήμια, κατὰ πόλεις, ἀπαντήσεις: & L.athletas ff.de his quę no.infa. βραβευταί. Sub tit. de edil.edi.morborum. Sub tit.de grad. nomina propinquitatis.de verb.ſignificat.omnis generis vocabula Græca occurrunt à iureconſultis citata, in quibus interpretandis ridiculus eſt Accurſius. Vnum proferam è quibus cætera, ſicut leonem ex vnguibus, licebit æſtimare. Parabolanos inquit medicos eſſe ab eo quòd multas parabolas habeant & loquaces ſint: & Archigerontes, ſacerdotes quibus delicta ſua in metallum damnati confiteantur. Atque hęc tanta fiducia ſui profert (tanquam certus ſuarum interpretationum) vt quicquid, quantumuis ineptum, in mentem venerit, pro oraculo recipiẽdum poſtulet: reuera quod à Thucydide dictum, τὴν μὲν ἀμαθίαν θράσος efficere, declarans: quum alibi arrogantius iactare non pudeat, nomen tibi Accurſio fataliter inditum ab accurrendo iuris tenebris. Equidem affirmare potius auſim, ab accerſendis tenebris nominatum. Sed dicet aliquis, de vocibus iureconſultum, ſicut nec medicum, eſſe ſollicitum, ſi de rebus conſtet. Sed quomodo (obſecro) de rebus conſtare poterit, ſi voces quibus res ſignificantur, non percipias? cui tandem diuinare dabitur germanam legis ſententiam, ſi verba quibus ea conſtet non intelligantur? Annon voces ſunt rerum notæ, ſicut & ſcripta vocis ſunt ſymbola? Quorſum attinet iureconſultos tam anxiè de vocabulorum ſignificatis diſputare? quorſum titulus de verborum ſignificationibus, & de legatis, aliíſque paſſim locis. vbi iureconſulti in legibus & edictis vocum rationes diligentiſſimè explicant. Condonari facilè poterat iureconſultis qui in infeliciora ſecula inciderunt, ſi non ita tersè aut etiam Latinè ſcripſerint, quum alioqui in reſpondendo plerique ingenioſi fuiſſe deprehendantur: verùm qui tanta impudentia bona ſtudia corrumpunt atque conſpurcant, quò ſuam ignorantiam tegant, ij per Nemeſin digni ſunt, vt à ſtudioſis omnibus lapidibus obruantur, aut certè ſtercore conſpergantur. Eóque maior gratia habenda Budæo, Alciato, ac ſimilibus viris immortali laude dignis, qui hoc Accurſianum nobis ſterquilinium expurgarunt. Quanquam hic non deſunt qui obganniant, non eſſe has culturas diſciplinas de pane lucrando: hoc eſt, οὐκ ἐπὶ τὰ ἄλφιτα. Certè L.munerum, ff.de muneribus & hono. Arcadij reſponſum declarat, etiam iureconſulto neceſſaria eſſe harum cognitionem: vbi frumenti & olei coemptores, σιτῶναι & ἐλαιῶναι appellati, à leguleis exploſi, ab eruditis Græcæ linguæ reſtituuntur. Cæterum hic de priori iuriſprudentiæ ſeculo. Italia verò & Roma Gothorum irruptione vaſtata, imperijque ſede Conſtantinopolim tranſlata, ipſa ſimul iuriſprudentiæ ſchola eódem commigrauit: & quum tota Italia atque adeò Latino orbe exularet, in Græcia ſeruata eſt. Imperator autem qui legum exuuias concenturiauit, quanquam analphabetus, tamen quia Græcus ipſe, & in Græcia aulam habebat, ac denique iureconſultis vteretur Græcè quàm Latinè peritioribus, quorum opera leges deſcripſit: & quia illi populi vſui eius regionis leges conderet, neceſſe fuit promulgare ſanctiones ea lingua qua populus vteretur. Roma enim barbarorum incurſibus occupata, Beryto terræmotu diruto, ſola Conſtantinopolis & imperij ſedes & iuriſprudentiæ ſchola fuit. Hinc à Iuſtiniano, (vt dixi) Græco principe, Græcæ editæ ſunt Nouellæ, hoc eſt νεαραὶ conſtitutiones: quas poſt Pandectarum, Codicis & Inſtitutionum editionem, princeps ille veluti proprias ac abſolutum iuris promptuarium per ſuos conſiliarios componi iuſſerat, Græcóque ſermone vulgarat. Sed pòſt in Latinum ſermonem tranſlatæ non minus barbarè quàm ineptè, adeò vt ſententiam pluribus locis parum aſſequi queas, helleniſmo ſuboleſcente. Quum autem alibi Græcum exemplar conſeruari dicatur, ſpes eſt fore vt propediem in communem ſtudioſorum vſum & magnam reipub. vtilitatem proditurum ſit. Iuriſprudentia igitur iam in ſolis Græcorum ſcholis verſante, factum eſt vt & Pandectæ κατὰ πόδας transferrentur in Græcum, & Inſtitutiones. Pandectarum epitome, quò Romanorum ritus peregrinis gentibus declararentur, explicatius & copioſius in Gręcam linguam tranſlatas Politianus teſtatur. Et nos eas è bibliotheca Beſſarionis, quæ eſt Venetiis, exhibitas inſpeximus, & loca quædam decerpſimus: futurúmque ſperamus vt aut noſtra aut aliorum opera Græcum exemplar Latinis ſcholis illuſtratum in lucem propediem proditurum ſit.

Sed ne diutius vos remorer in iuriſconſultorum ſchola, & veluti in propria arena longius μακρολογεῖν videar, ad theologiam conſcendimus, eámque profeſſionem quæ ſacroſancti religionis nobis oracula tradit, atque adeò ſalutis noſtræ ſummam. Ea verò quum & ipſa Græco vocabulo à verbo Dei appelletur, neque è ſpinoſis quæſtionibus, aut vanis ſophiſtarum argutiis, ſed ex nouo & veteri inſtrumento, éque Prophetarum & Apoſtolorum doctrinis, diuini ſpiritus dono & inſpiratione hauſtis, reuerenter flagitanda ſit: non video quo pacto eam aſſequaris aut certè pro dignitate tractare, déque ea rectè iudicare poſſis, ſi ſermonis Græci, quo hæc tradita, rudis ſis. Siquidem totum nouum teſtamentum (quod nobis lætum æternæ redemptionis nuncium exhibet, Græcè ab Apoſtolis & Euangeliſtis traditum: quibus reliquus totus mundus nihil habet venerabilius. Adhæc, vt in Græcia Chriſtiana fides plurimùm propagata, & Chriſtiani primùm appellati, ita theologos nobis præbuit ea regio & ſcripturæ ſingulari peritia & eloquentia vitæque ſanctimonia commendatos. Nam quos tulit, obſecro, ab Apoſtolorum temporibus vlla lingua vel ætas, quos cum Baſilio, Chryſoſtomo, Nazianzeno, Euſebio, Origene, Theophylacto, Athanaſio, Epiphanio, atque innumeris aliis, iiſque grauiſſimis, Græcis theologis conferas?

Aliquanto pòſt.

Porrò quanquam declaratum ſit, nullas apud Latinos diſciplinas citra Græcarum literarum eruditionem exactè tractari poſſe: idque ita clarè commonſtratum per omnia Latinorum ſtudiorum genera, vt inficiari nemo poſſit: tamen non deſunt paſſim in academiis literarum hoſtes, qui, non dico, muſſitent apud ſe, ſed publicis etiam decretis ab his linguis deterreant. Quorſum (inquiunt) hæc ſtudiorum nouatio? quid nobis cum iſtis linguis, iam plus octingentis annis hîc non vſurpatis? & tamen hæc ætas nobis ingentia illa præbuit & theologiæ & aliarum profeſſionum columina? Thomam, Scotum, Bonauenturam: qui ob ſingularem in ſcripturis vel eminentiam, vel perſpicaciam, doctores ſancti, ſubtiles, ſeraphici, irrefragabiles appellati: item Bartholum, Baldum, Alexandros, Durandos, iuris monarchas. in medicinis Auerroem, Arnoldum de villa noua: in philoſophia, Occam, Buridanum, Tattaretum, atque innumeros alios in ſua profeſſione celeberrimos viros, qui Græcas literas nũquam attigerint? Quod autem dicunt hanc linguam eſſe nouam: quid audio? nouáne hæc lingua? quia ipſi eam non didicerunt? quum Græcam conſtet ante Latinam fuiſſe, & qua omnes diſciplinas traditas, idque Latinos velut è fonte deriuatas, ſuprà ſatis demonſtratum arbitror. Certè conſtat, hanc à noſtris olim

vſurpatam,& ante bis mille annos Celtas & Germanos hac lingua vſos, cùm in reliquis ferè rebus, tum priuatis rationibus & tabulis, Cæſar oſtendit Comment. belli Gallici. Nihil olim apud Romanos referebat, Græcène an Latinè loquereris, quum Romanorum literæ in faſtigio eſſent: & Claudius Cæſar vtráque linguam, noſtram appellare ſolebat: qui & ipſe Romanus Græcas ſcripſerit hiſtorias, quas citat Steph. περὶ πόλεων Imò & Romæ natos, neque Italiam egreſſos, Græca monumenta reliquiſſe. Adde, Gallos & Germanos hac lingua non modò in ſcholis, ſed publicis adminiſtrationibus vſos: vt de Carolo & Friderico Impp. Inque noſtra lingua tam multa eius linguæ veſtigia extare, ſuprà admonitum. Et hinc eſt quòd Quintilianus (qui viginti annis iuuentuti inſtituendæ præfuit) Græca cum Latinis non ſolùm coniungenda cêſuit, ſed à Græcis etiam auſpicari, quem morem ſua ætate durasse, T. Liuius lib. 9 ab vrbe, narrat. Et Pontifices atque Imperatores huc reſpexerunt, quum decretis, priuilegiis ac ſtipendiis harum linguarum profeſſores in publicis ſcholis inſtituerunt. Porrò quòd ætas hæc aliquot ſeculorum præclara tulerit ingenia ex omni ſcientiarum genere, non diffiteor: attamen longè futuros abſolutiores ſi in feliciora ſecula incidiſſent, & huius linguæ præſidio adiuti fuiſſent. Negare enim non poſſumus quin pleriq; ie fœdè huius inopia lapſi ſint: & haud dubiè longè rectius & elegantius ſua quæque ſcripta tradidiſſent, ſi Græcorum literis exornati fuiſſent.

Paulo pòſt.

Sunt & alterius claſſis harum literarũ impugnatores Suffeni, qui etſi ſcioli & rhetoricaſtri videri velint, & Latinæ linguæ deos ſe exiſtimantes: id inde eſt quia vident huius linguæ peritos præferri, literáſque felicius tractare: vulpeculę inſtar Æſopicæ, quę, quum pira in arbore aſſequi non poterat, inſipida cauillabatur. ad eundem modum & his literis deſtituti, & tamen eruditúli videri volentes, vndecunque ſugillandi captant occaſionem: acutè ſe & valde ſalſe impetiiſſe ſtudia rati, quoties vel Græculos eſurientes per contumeliam appellent: vel illud ζωὴ καὶ ψυχή, ex poeta, in Græcorum mores iactent. Mirum autem quàm ſibi Ciceroniani videantur, quando illas ex oratione pro L. Flacco calumniæ tabellas proferunt. Cæterùm donemus, quod Cicero teſtatur, Græciam à veteri illa, quæ gloria, opibus & imperio floruerit, degeneraſſe: fuerintque ſeruiente Græcia, tales aliquot Græculi, vel leues, vel turpiter quibuſlibet quæſtibus expoſiti, quales taxat poeta, & Lucianus notat in libello περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων: an ex illis decet vniuerſam gentem æſtimare, aut linguam execrari tam multis modis vtilem? Peruerſum per Nemeſin certè iudicium. Quin pro his producũt Ageſilaos, Socrates, Phociones, Ariſtides, & innumeros alios, vitæ continentia morúmque grauitate inſignes: & totidem quot apud Romanos, qualeſcunque virtutes ſpectes: adeò vt Plutarchus in παραλλήλοις non dubitauerit cum Romanis præſtantiſſimis Græcos modò & virtute non inferiores opponere. Quòd ſi paulatim veterum morum ſeueritas vnà cum imperio declinauerit, vt eſt rerum viciſſitudo, vt nihil vſquam ſtabile: quid mirum? quum idem hodie liceat cùm in aliis gentibus tum in Romanis deſiderare, ſi cum veteribus componas.

Paulo pòſt.

Quòd ſi Græcis voces ſunt ad quamlibet rem ſignificandam, etiam parum pudicam, appoſitæ, ſunt in eadem lingua quæ ſacroſancta myſteria eadem dexteritate exprimant. Quare non vitium hoc, ſed laus eſt linguæ, poſſe ſignificanter & viuam rem exprimere, quo dono ſiquis abutatur, id non linguæ, ſed abutentis vitium. Quòd ſi ea omnia abiicienda eſſent, quę in abuſum rapi poſſunt, ipſa elementa tollere e medio neceſſe foret. Neque Græci ſolùm blandientibus verbis vtuntur, verumetiam Latini Corculum meum & ſuauium, animula vagula, blandula, dixere. Quod ſiquis re per ſe non inhoneſta malè ad obſcœnitatem abutatur, impuri hominis, non linguæ, morbus eſt. Romanis antiquam ſeueritatem obtinentibus, Græcorum elegantia, luxus videbatur: nunc mirum ſi Cicero, Græcis alioqui parum popularis, quò cauſam ſuam, hoc eſt Latinæ linguæ eminentiam, commendatiorem redderet, Græcorum fidem moreſque eleuarit apud ſuum populum, quo nullum numen præſentius duceret, palpando, atque linguam, cuius ipſe princeps fuit, velut ſimia ſuos catulos fouere? Non immeritò repetundarum (vt teſtatur Hieronymus) atque adeo ingratitudinis à Græcis accuſatus Cicero: quum ipſe fateatur præclara illa ingenij ornamenta, philoſophiam & oratoriam facultatem, à Græcis accepiſſe, atque Athenas inuentrices vocet omnium doctrinarum: in quibus ſumma dicendi vis & inuenta & perfecta ſit: neque quenquam vel in philoſophia vel alio quouis eruditionis genere citra haſce literas poſſe quicquam laude dignum præſtare. Cuius rei fidem maiorem facit, quòd filium, quem vnicè diligebat, Athenas miſerit, vt ſuo exemplo Græca cum Latinis coniungeret: ídque non in philoſophia ſolùm, ſed in dicendi quoque exercitatione. Vnde ſatis liquet, Ciceronem in hac cauſa perinde atque in aliis quibuſdam, non ex animo, ſed contra conſcientiæ teſtimonium pleraque ſcripſiſſe. Neque dubium quin ſi Græcæ linguæ, vti Latinæ & à ſe illuſtratæ, patrocinium ſuſcepiſſet, aliis vſus fuiſſet argumentis, & diuerſa longe protuliſſet. Verumenimuero quum Latinam, etiam (ſi diis placet) Græca locupletiorem facere contendat, & oſtendere, Græcos voce qua inepti ſignificatio exprimatur, carere hîc quàm fuerit æquus facilè intelligunt qui Græce norunt: quum eam ſignificationem non ſemel exprimant, & vocabulis oppidò quàm appoſitis. Id quod eruditè ſimul & copioſè declarat vtriuſque linguæ antiſtes Guilelmus Budæus. Quòd ſi donetur Græcos eo vocabulo carere, non tamen ex hoc protinus conuinceretur, Græcam linguam ieiunam eſſe, & Latinam Græca copioſiorem: ſi expendamus quàm multa ſint quæ quum Latine dici commodè non queant, Græcis vocibus efferimus: vt liquidiùs antè demonſtratum.

Paulo pòſt.

Iacebant logicæ diſciplinę cum mathematicis: philoſophia omnis obſcurata, hac lingua ſemel ſublata: medicina cum iuriſprudentia, poetica ſimul & hiſtorica: breuiter omnes diſciplinę & monimenta ingeniorum ſic barbarorum commentis conſpurcata fuerant, vt, niſi hęc lingua reuixiſſet, ad ſolidam eruditionem perueniendi nulla ſpes affulgeret. &c.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ Η ΑΛΦΑ ΡΑΨΩΔΙΑ.

Λοιμὸς καὶ μῆνις.

ILIADIS HOMERI AVT L COMPOSITIO.

Peſtis & ira.

ΜΗΝΙΝ ἄειδε θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
Οὐλομένην, ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε·
Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς ἄϊδι προΐαψεν
Ἡρώων, αὐτοὺς δ'* ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν,
ᵃΟἰωνοῖσί τε πᾶσι· (Διὸς δ' ἐτελείετο ᵇ βουλή)
Ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα ᶜ διαστήτην ἐρίσαντε
Ἀτρείδης τε ἄναξ ἀνδρῶν καὶ δῖος Ἀχιλλεύς.
Τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι;
Λητοῦς καὶ Διὸς υἱός. ὁ γὰρ βασιλῆϊ χολωθεὶς
Νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὦρσε κακήν, (ὀλέκοντο δὲ λαοί)
Οὕνεκα τὸν Χρύσην ἠτίμησ' ἀρητῆρα
Ἀτρείδης. ὁ γὰρ ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Λυσόμενός τε θύγατρα, φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα,
Στέμμα τ' ἔχων ἐν χερσὶν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος,
Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ· καὶ ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιούς,
Ἀτρείδα δὲ μάλιστα, δύω κοσμήτορε λαῶν,
Ἀτρείδαι τε καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί,
Ὑμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
Ἐκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν, εὖ δ' οἴκαδ' ἱκέσθαι.
Παῖδα δέ μοι * λύσαιτε φίλην, τὰ δ' ἄποινα δέχεσθαι
Ἁζόμενοι Διὸς υἱὸν ἑκηβόλον Ἀπόλλωνα.
Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοί
Αἰδεῖσθαί θ' ἱερῆα, καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα·
Ἀλλ' οὐκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἥνδανε θυμῷ,
Ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε,
Μή σε γέρον κοίλῃσιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κιχείω
Ἢ νῦν δηθύνοντ', ἢ ὕστερον αὖτις ἰόντα,
Μή νύ τοι οὐ χραίσμῃ σκῆπτρον καὶ στέμμα θεοῖο.
Τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν,
Ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ ἐν Ἄργεϊ τηλόθι πάτρης
Ἱστὸν ἐποιχομένην, καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν.
Ἀλλ' ἴθι, μή μ' ἐρέθιζε, σαώτερος ὥς κε νέηαι.
Ὣς ἔφατ'· ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων, καὶ ἐπείθετο μύθῳ.
Βῆ δ' ἀκέων παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.
Πολλὰ δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε κιὼν ἠρᾶθ' ὁ γεραιὸς
Ἀπόλλωνι ἄνακτι, τὸν ἠΰκομος τέκε Λητώ,
Κλῦθί μευ ἀργυρότοξ' ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας,
Κίλλαν τε ζαθέην, Τενέδοιό τε ἶφι ἀνάσσεις,
Σμινθεῦ· εἴποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα,
Ἢ εἰ δή ποτέ τοι κατὰ πίονα μηρί' ἔκηα
Ταύρων, ἠδ' αἰγῶν, τόδε μοι κρήηνον ἐέλδωρ,
Τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσιν.
Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος. τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων
Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων χωόμενος κῆρ,
Τόξ' ὤμοισιν ἔχων ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην.

Inuocatio cum argumento.

IRAM cane dea muſa *Pelida Achillis*
Pernicioſam, quæ infinitos Achiuis dolores impoſuit,
Multas autem fortes animas Plutoni præmiſit
Heroum: ipſos autem laniamenta fecit canibus
*Auibuſq; omnibus: Ioui a. perficiebatur voluntas.v.*conſilium
Ex quo ſanè primum diſſenſerunt litigantes,
Atrideſque rex virorum & diuus Achilles.
Quiſnam ipſos deorum liti commiſit vt pugnarent?
Latonæ & Iouis filius.hic enim regi iratus,
Morbum per exercitum ſuſcitauit malum (peribant autem populi)
Quoniam Chryſen inhonorauit ſacerdotem
Atrides.hic enim venit celeres ad naues Achiuorum,
Liberaturúſque filiã,ferénſque infinita precia liberationis,
Coronamq; habens in manibus longe-iaculantis Apollinis,
Aureo cum ſceptro: & obſecrabat omnes Achiuos,
Atridas autem maximè,duos principes populorum,
Atridæq; & alij benè-ocreati Achiui,
Vobis quidem dij dent,cœleſtia domicilia habentes,
Expugnare Priami ciuitatem,feliciter.v.domum reuerti.
Filiam.a.mihi ſoluite dilectã, hæc.v. p̃cia liberationis accipite,
Venerantes Iouis filium longè-iaculantẽ Apollinẽ.
Tunc alij quidem omnes fauerunt linguis Achiui:
Reuerẽdúmque ſacerdotẽ, & ſplendida accipiẽda precia liberationis:
At non Atridæ Agamẽnoni placuit animo,
Sed inciuiliter dimiſit,grauem & ſermonem mandauit,
Ne te ſenex,cauas ego apud naues offendam,
Vel nunc tardantem,vel poſt denuo venientem:
Non vtique tibi proderit ſceptrum & corona dei.
Hanc aũt ego nõ ſoluam antequã ipſam & ſenectus adeat,
Noſtra in domo Argis,procul à patria
Telam percurrentem & meum lectum curantem:
Sed abi,ne me irrites,ſaluus vt redeas.
Sic dixit:timuit autem ſenex & obediuit mandato:
Ibat autem tacitus iuxta littus multiſtrepentis maris.
Multum autem poſtea ſeorſum vadens imprecabatur ſenex
Apollinem regem quem pulchricoma peperit Latona:
Audi me argenteum-arcum-habẽs, qui Chryſam tueris,
Cillámque valde diuinam,Tenedóque fortiter imperas,
Smintheu ſi quando tibi gratum templum coronaui,
Vel ſi quando tibi pingues coxas cremaui
Taurorum & capratum,hoc mihi perfice deſiderium.
Pendant pœnas Danai ob meas lacrymas tuis ſagittis.
Sic dixit orans,hunc autem exaudiuit Phœbus Apollo.
Deſcendit autem ex cœli verticibus iratus cor,
Arcus in humeris habens,circumtectámque pharetram:

Chryſes Apollinis ſacerdos ab Agamemnone filiam repetens repudiatur.

Chryſes ab Apolline vindictam petit de Danais.

Apollo peſte immittit in Græcorũ exercitum

A

Clanxerunt autem ſagittæ in humeris irati,
Ipſo moto: ipſe autem ibat nocti ſimilis:
Sedit poſtea ſeorſum à nauibus, ſagittam autem immiſit:
Terribilis autem clangor factus eſt argentei arcus.
Mulos quidem primùm inuaſit & canes veloces. v. albos.
Sed poſtea in-ipſos ſagittam mortiferam immittens, [margin: * ἐχεπευκὲς.]
Iecit: ſemper aūt pyræ mortuorū incendebantur frequentes:
Nouem dies quidem per exercitum ibant ſagittæ dei:
Decimo autem ad-concionem vocauit populum Achilles:
Huic.n.in mentibus poſuit dea albas-vlnas-habens Iuno:
(Curā.n.gerebat Danaorum, quia utique morientes videbat,
Hi.a.poſtquam congregati ſunt, in vnumque conuenerunt,
Hos exurgens affatus eſt pedes-velox Achilles:

Achillis ad Achiuos concio.

Atride, nunc nos iterum errantes puto
Retroceſſuros, ſi modò mortem quidem fugiamus:
Siquidem ſimul belliumque domat & peſtis Achiuos.
Sed age iam aliquem vatem interrogemus, vel ſacerdotem,
Vel & ſomniorum interpretē (etenim ſomnium ab Ioue eſt)
Qui dicat, cur tantùm iratus eſt Phœbus Apollo:
Siue hic nos ob-vota-nō-reddita incuſat, ſiue ob hecatōben:
Aut ſi fortè ouium nidorem caprarúmque integrarum
Aſſequutus uelit à nobis peſtem depellere.
Certè hic ita loquutus ſedit: his autem reſurrexit
Calchas Theſtorides augurum longè optimus,
Qui ſciebat & præſentia, & futura, & præterita,
Et nauibus dux fuit Achiuorum Ilium intra,
Suā propter vaticinationē, quā ei præbuit Phœbus Apollo:
Qui ipſis benè-ſapiens concionatus eſt, & dixit,

Calchātis verba. χ. ἄνακτος

O Achilles, iubeſ-ne me Ioui dilecte, loqui
Iram Apollinis longè iaculantis regis?
Igitur ego dicam: tu autem paciſcere, & mihi iura,
Certè quidem mihi promptus verbis, & manibus auxiliari,
Certè enim puto virum iratum iri, qui valdè omnium
Argiuorum dominatur, & ei obediunt Achiui.
Potentior enim rex quando iraſcitur viro inferiori,
Quamuis enim iram & eodem die decoxerit,
Tamen & poſtea retinet iram, donec perfecerit
In pectoribus ſuis. tu autem dic ſi me ſeruabis.

Achilles Calchanti impunitatem dicendi pollicetur.

Hunc aūt reſpōdens alloquutus eſt pedes-velox Achilles,
Confiſus valdè dic vaticinium quod ſcis.
Non enim per Apollinem Ioui dilectum, cui tu Calchas
Vota faciens Danais vaticinia oſtendis,
Nemo, inquam, *me viuente & in terra vidente,*
Tibi cauas apud naues graues manus inferet.
Cunctorum Danaorum, neque ſi Agamemnona dicas,
Qui nunc longè potentiſſimus in exercitu iactatur eſſe.

Calchas peſtis cauſam aperit.

Et tunc iam vidit, & dixit vates irreprehenſibilis,
Neque hic nos *ob-vota-non-reddita incuſat, neque ob hecatomben,*
Sed gratia ſacerdotis quem inhonorauit Agamemnon
Neque liberauit filiam, & non accepit precia liberationis.
Idcirco dolores dedit longe-iaculans, & adhuc dabit;
Neque hic prius à peſte graues manus continebit,
Quàm patri dilecto reddatur nigricantibus oculis puella,
Inempta ſine redēptionis precio, & ducatur ſacra hecatōba
In Chryſam, tunc ipſum fortè placantes perſuadebimus.
Certè hic ita loquutus conſedit: his autem ſurrexit
Heros Atrides latè-dominans Agamemnon
Contriſtatus: ira autem valdè, mens circumfuſa caligine, [margin: χ. ἀμφὶ μέλαιναι]
Plena erat, oculi autem ipſi igni lucenti ſimiles erant,
Calchanta primùm malè intuens alloquutus eſt, [margin: χ. κακὸ ὀσσόμενος.]

Agamēnō Calchantem obiurgat.

Vates rerum *malarum, nunquam mihi gratum dixiſti:*
Semper animo tuo iucundum eſt mala vaticinari,
Bonum.a.nondum aliquod dixiſti verbum, neque perfeciſti.
Et nunc inter Danaos vaticinans concionaris,
Quod idcirco ipſis longè iaculans dolores facit,
Quoniam ego puellæ Chriſeidis præclara liberationis precia
Non volui accipere: quoniam valdè cupio ipſam
Domi habere. etenim Clytemneſtræ propoſui
Uxori quā virginem-puellā duxi, quū non ipſa inferior ſit, [margin: χ. ἕθεν.]

Ἔκλαγξαν δ' ἄρ' ὀϊστοὶ ἐπ' ὤμων χωομένοιο
Αὐτοῦ κινηθέντος. ὁ δ' ᾔιε νυκτὶ ἐοικώς.
Ἕζετ' ἔπειτ' ἀπάνευθε νεῶν, μετὰ δ' ἰὸν ἕηκε·
Δεινὴ δὲ κλαγγὴ γένετ' ἀργυρέοιο βιοῖο.
Οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπῴχετο, καὶ κύνας ἀργούς·
Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἐχεπευκὲς * ἀφιείς,
Βάλλ'. αἰεὶ δὲ πυραὶ νεκύων καίοντο θαμειαί.
Ἐννῆμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ᾤχετο κῆλα θεοῖο·
Τῇ δεκάτῃ δ' ἀγορὴν δὲ καλέσσατο λαὸν Ἀχιλλεύς·
Τῷ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
Κήδετο γὰρ Δαναῶν, ὅτι ῥα θνήσκοντας ὁρᾶτο.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἤγερθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
Τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
Ἀτρείδη, νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας οἴω
Ἂψ ἀπονοστήσειν, εἴ κεν θάνατόν γε φύγοιμεν·
Εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς.
Ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν, ἢ ἱερῆα,
Ἢ καὶ ὀνειροπόλον, (καὶ γάρ τ' ὄναρ ἐκ Διός ἐστιν)
Ὅς κ' εἴποι ὅ τι τόσσον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων·
Εἴτ' ἄρ' ὅγ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται, εἴθ' ἑκατόμβης,
Αἴκέν πως ἀρνῶν κνίσσης αἰγῶν τε τελείων
Βούλεται ἀντιάσας, ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι.
Ἤτοι ὅγ' ὡς εἰπὼν, κατ' ἄρ' ἕζετο. τοῖσι δ' ἀνέστη
Κάλχας Θεστορίδης οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος,
Ὃς ᾔδη τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα,
Καὶ νήεσσ' ἡγήσατ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἴσω,
Ἣν διὰ μαντοσύνην, τήν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων.
Ὅς σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,
Ὦ Ἀχιλεῦ, κέλεαί με Διῒ φίλε μυθήσασθαι
Μῆνιν Ἀπόλλωνος ἑκατηβελέταο * ἄνακτος.
Τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο καί μοι ὄμοσσον,
Ἦ μέν μοι πρόφρων ἔπεσιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν.
Ἦ γὰρ ὀΐομαι ἄνδρα χολωσέμεν, ὃς μέγα πάντων
Ἀργείων κρατέει, καί οἱ πείθονται Ἀχαιοί.
Κρείσσων γὰρ βασιλεὺς ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηϊ,
Εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ,
Ἀλλά γε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον ὄφρα τελέσσῃ
Ἐν στήθεσσιν ἑοῖσι. σὺ δὲ φράσαι εἴ με σαώσεις.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
Θαρσήσας μάλα, εἰπὲ θεοπρόπιον ὅ τι οἶσθα.
Οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα Διῒ φίλον, ᾧ τε σὺ Κάλχαν
Εὐχόμενος Δαναοῖσι θεοπροπίας ἀναφαίνεις,
Οὔτις ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο,
Σοὶ κοίλης παρὰ νηυσὶ βαρείας χεῖρας ἐποίσει
Συμπάντων Δαναῶν· οὐδ' ἢν Ἀγαμέμνονα εἴπῃς,
Ὃς νῦν πολλὸν ἄριστος ἐνὶ στρατῷ εὔχεται εἶναι.
Καὶ τότε δὴ θάρσησε καὶ ηὔδα μάντις ἀμύμων,
Οὔτ' ἄρ' ὅγ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται, οὔθ' ἑκατόμβης·
Ἀλλ' ἕνεκ' ἀρητῆρος ὃν ἠτίμησ' Ἀγαμέμνων,
Οὐδ' ἀπέλυσε θύγατρα, καὶ οὐκ ἀπεδέξατ' ἄποινα.
Τοὔνεκ' ἄρ' ἄλγε' ἔδωκεν ἑκηβόλος, ἠδ' ἔτι δώσει·
Οὐδ' ὅγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξει
Πρίν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι ἑλικώπιδα κούρην
Ἀπριάτην, ἀνάποινον, ἄγειν θ' ἱερὴν ἑκατόμβην
Ἐς Χρύσην. τότε κέν μιν ἱλασσάμενοι πεπίθοιμεν.
Ἤτοι ὅγ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο. τοῖσι δ' ἀνέστη
Ἥρως Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
Ἀχνύμενος· μένεος δὲ μέγα φρένες * ἀμφιμέλαιναι
Πίμπλαντ', ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐΐκτην.
Κάλχαντα πρώτιστα * κάκ' ὀσσόμενος προσέειπε,
Μάντι κακῶν οὔ πώποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπας·
Αἰεί τοι τὰ κάκ' ἐστὶ φίλα φρεσὶ μαντεύεσθαι·
Ἐσθλὸν δ' οὐδέ τί πω εἶπας ἔπος, οὐδ' ἐτέλεσσας·
Καὶ νῦν ἐν Δαναοῖσι θεοπροπέων ἀγορεύεις
Ὡς δὴ τοῦδ' ἕνεκά σφιν ἑκηβόλος ἄλγεα τεύχει
Οὕνεκ' ἐγὼ κούρης Χρυσηΐδος ἀγλά' ἄποινα
Οὐκ ἔθελον δέξασθαι. ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτὴν
Οἴκοι ἔχειν· καὶ γάρ ῥα Κλυταιμνήστρης προβέβουλα,
Κουριδίης ἀλόχου, ἐπεὶ * οὔ ἑθέν ἐστι χερείων

Οὐ δέμας, οὐδὲ φυὴν, οὔτ᾽ ἂρ φρένας, οὔτε τι ἔργα·
Ἀλλὰ καὶ ὣς ἐθέλω δόμεναι πάλιν, εἰ τόγ᾽ ἄμεινον.
Βούλομ᾽ ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι.
Αὐτὰρ ἐμοὶ γέρας αὐτίχ᾽ ἑτοιμάσατ᾽, ὄφρα μὴ οἶος
Ἀργείων ἀγέραστος ἔω᾽ ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικε.
Λεύσσετε γὰρ τόγε πάντες, ὅ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλῃ.
Τὸν δ᾽ ἠμείβετ᾽ ἔπειτα ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς,
Ἀτρείδη κύδιστε, φιλοκτεανώτατε πάντων,
Πῶς γάρ τοι δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί;
Οὐδέ τί που ἴδμεν ξυνήϊα κείμενα πολλά·
Ἀλλὰ τὰ μὲν πολίων ἐξεπράθομεν, τὰ δέδασται,
Λαοὺς δ᾽ οὐκ ἐπέοικε παλίλλογα ταῦτ᾽ ἐπαγείρειν.
Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν τήνδε θεῷ πρόες· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Τριπλῇ τετραπλῇ τ᾽ ἀποτίσομεν, αἴκε ποθι Ζεὺς
Δῷσι πόλιν Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπάξαι.
Τὸν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
Μὴ δ᾽ οὕτως, ἀγαθός περ ἐὼν, θεοείκελ᾽ Ἀχιλλεῦ,
Κλέπτε νόῳ· ἐπεὶ οὐ παρελεύσεαι, οὐδέ με πείσεις.
Ἠ᾽ ἐθέλεις ὄφρ᾽ αὐτὸς ἔχῃς γέρας, αὐτὰρ ἔμ᾽ αὔτως
Ἧσθαι δευόμενον; κέλεαι δέ με τήνδ᾽ ἀποδοῦναι;
Ἀλλ᾽ εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοὶ,
Ἄρσαντες κατὰ θυμὸν, ὅπως ἀντάξιον ἔσται·
Εἰ δέ κε μὴ δώωσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἕλωμαι
Ἢ τεὸν ἢ Αἴαντος ἰὼν γέρας, ἢ Ὀδυσῆος
Ἄξω ἑλών· ὁ δέ κεν κεχολώσεται ὅν κεν ἵκωμαι·
Ἀλλ᾽ ἤτοι μὲν ταῦτα μεταφρασόμεσθα καὶ αὖτις·
Νῦν δ᾽ ἄγε νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν,
Ἐς δ᾽ ἐρέτας ἐπιτηδὲς ἀγείρομεν, ἐς δ᾽ ἑκατόμβην
Θείομεν, ἂν δ᾽ αὐτὴν Χρυσηΐδα καλλιπάρῃον
Βήσομεν· εἷς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἔστω,
Ἢ Αἴας, ἢ Ἰδομενεὺς, ἢ δῖος Ὀδυσσεὺς·
Ἠὲ σὺ Πηλείδη, πάντων ἐκπαγλότατ᾽ ἀνδρῶν,
Ὄφρ᾽ ἥμιν ἑκάεργον ἱλάσσεαι ἱερὰ ῥέξας.
Τὸν δ᾽ ἄρ᾽ ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς,
Ὤ μοι ἀναιδείην ἐπιειμένε, κερδαλεόφρον,
Πῶς τίς τοι πρόφρων ἔπεσιν πείθηται Ἀχαιῶν,
Ἢ ὁδὸν ἐλθέμεναι, ἢ ἀνδράσιν ἶφι μάχεσθαι;
Οὐ γὰρ ἐγὼ Τρώων ἕνεκ᾽ ἤλυθον αἰχμητάων
Δεῦρο μαχησόμενος· ἐπεὶ οὔ τί μοι αἴτιοί εἰσιν·
Οὐ γὰρ πώποτ᾽ ἐμὰς βοῦς ἤλασαν, οὐδὲ μὲν ἵππους,
Οὐδέ ποτ᾽ ἐν Φθίῃ ἐριβώλακι βωτιανείρῃ
Καρπὸν ἐδηλήσαντ᾽· ἐπειὴ μάλα πολλὰ μεταξὺ
Οὔρεά τε σκιόεντα, θάλασσά τε ἠχήεσσα·
Ἀλλὰ σοὶ ὦ μέγ᾽ ἀναιδὲς ἅμ᾽ ἑσπόμεθ᾽, ὄφρα σὺ χαίρῃς,
Τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ, σοί τε κυνῶπα,
Πρὸς Τρώων· τῶν οὔτι μετατρέπῃ, οὐδ᾽ ἀλεγίζεις·
Καὶ δή μοι γέρας αὐτὸς ἀφαιρήσεσθαι ἀπειλεῖς,
Ὧ ἔπι πολλὰ μόγησα, δόσαν δέ μοι υἷες Ἀχαιῶν.
Οὐ μὲν σοί ποτε ἶσον ἔχω γέρας, ὁππότ᾽ Ἀχαιοὶ
Τρώων ἐκπέρσωσ᾽ εὖ ναιόμενον πτολίεθρον.
Ἀλλὰ τὸ μὲν πλεῖον πολυάϊκος πολέμοιο
Χεῖρες ἐμαὶ διέπουσ᾽· ἀτὰρ ἤν ποτε δασμὸς ἵκηται,
Σοὶ τὸ γέρας πολὺ μεῖζον, ἐγὼ δ᾽ ὀλίγον τε φίλον τε
Ἔρχομ᾽ ἔχων ἐπὶ νῆας, ἐπήν κε κάμω πολεμίζων.
Νῦν δ᾽ εἶμι Φθίηνδ᾽· ἐπεὶ ἦ πολὺ φέρτερόν ἐστιν
Οἴκαδ᾽ ἴμεν σὺν νηυσὶ κορωνίσιν· οὐδέ σ᾽ ὀΐω
Ἐνθάδ᾽ ἄτιμος ἐὼν, ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν.
Τὸν δ᾽ ἠμείβετ᾽ ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Φεῦγε μάλ᾽, εἴ τοι θυμὸς ἐπέσσυται· οὐδέ σ᾽ ἔγωγε
Λίσσομαι εἵνεκ᾽ ἐμεῖο μένειν· παρ᾽ ἔμοιγε καὶ ἄλλοι
Οἵ κέ με τιμήσουσι· μάλιστα δὲ μητίετα Ζεύς.
Ἔχθιστος δέ μοί ἐσσι διοτρεφέων βασιλήων·
Αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε, μάχαι τε.
Εἰ μάλα καρτερός ἐσσι, θεός που σοὶ τόγ᾽ ἔδωκεν.
Οἴκαδ᾽ ἰὼν σὺν νηυσί τε σῇς καὶ σοῖς ἑτάροισι,
Μυρμιδόνεσσιν ἄνασσε· σέθεν δ᾽ ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω,
Οὐδ᾽ ὄθομαι κοτέοντος· ἀπειλήσω δέ τοι ὧδε·
Ὡς ἔμ᾽ ἀφαιρεῖται Χρυσηΐδα Φοῖβος Ἀπόλλων,
Τὴν μὲν ἐγὼ σὺν νηΐ τ᾽ ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἑτάροισι

Neq; corpore, neq; indole, neq; mentibus, neque ite operibus:
Sed nihilominus, volo ipſam reddere, ſi hoc eſt melius:
Volo ego populum ſaluum eſſe, potius quàm perire.
Sed mihi præmium ſtatim præparate, vt non ſolus
Argiuorum ſim ſine munere: nam neque decet.
Videtis enim hoc omnes, quod mihi præmium abit aliò.
Huic.a. reſpondit poſtea pedibus-præſtans diuus Achilles,
Atride glorioſiſſime, auariſſime omnium,
Quomodo enim tibi dabunt præmium magnanimi Achiui?
Neque item adhuc ſcimus communia repoſita multa:
Sed quæ quidē ex vrbibus deprædati ſumus, ea diuiſa ſunt:
Populos autem non decet iterum-collecta hæc congregare.
Sed tu quidem nunc hanc deo permitte: at Achiui.
Tripliciter quadrupliciterque cōpenſabimus: ſi quando Iupiter.
Det vrbem Troiam benè-muratam debellare.
Huic autem reſpondens dixit rex Agamemnon:
Neque ſic, quamuis ſis fortis, deo ſimilis Achilles,
Falle mente, quoniā non præteribis, neque mihi perſuadebis:
Nunquid vis vt ipſe habeas præmium, ſed me in vanum
Sedere indigentem, iubes autem me hanc reddere?
Sed ſi quidem dabunt præmium magnanimi Achiui,
Accōmodantes ſecundū animum meū vt æquè dignum ſit.
Si autem non dederint, ego certè ipſe accipiam
Vel tuum, vel Aiacis veniens præmium, vel Vlyſſis
Abducam accipiens: ille autem iraſcetur ad quem ibo.
Sed certè quidem de his pòſt conſultabimus etiam aliâs:
Nunc.a. age nauem nigram deducamus in mare diuum.
Intus.a. remiges idoneè congregemus, intus.a. hecatomben
Ponamus ipſam.v. Chriſeida pulchram-genas
Aſcēdere faciamus. vnus.a. aliquis princeps vir cōſultor ſit,
Vel Aiax, vel Idomeneus, vel diuus Vlyſſes,
Vel tu Pelide omnium terribiliſſime virorum,
Vt nobis longè-iaculantem places ſacra faciens.
Hunc.a. torvè intuens alloquutus eſt pedes-velox Achilles.
Heu impudentia indute, vulpina mente prædite,
Quomodo aliquis tibi prōptus obediēs verbo erit Achiuorū,
Vel vt ad inſidias eat, vel aduerſus viros fortiter pugnet?
Non enim ego Troianorum gratia veni haſtatorum
Huc pugnaturus (quum nulla in re ipſos incuſare poſſim:
Non enim vnquam meas boues abegerunt, neque equos,
Neque vnquam in Phthia gleboſa, populoſa,
Fructum læſerunt: quoniam valde multi
Monteſque vmbroſi intermedij ſunt, maréque reſonans)
Sed te, ô valdè impudens, conſequimur, vt tu gaudeas,
Honorem conſeruantes Menelao, tibiq; canino-vir-aſpectu,
A Troianis, quos neque revereris, neque curas,
Et iam mihi præmium ipſe auferre minaris
Super quo multum laboraui: dederūt.a. mihi filij Achiuorū:
Non equidem tibi vnquā æquale habeo præmium, quando Achiui
Troianorum deprædabuntur benè-habitatam vrbem.
Sed quidem maiorem partem impetuoſi belli
Manus meæ gubernant, ſed ſi quando diuiſio venerit.
Tibi præmium multò maius, ego paruúmq; dilectumq; tum
Habens venio ad naues, poſtquam laboraui bellans.
Nunc autem vado Phthiam, quoniam multò melius eſt
Domum ire cum nauibus roſtratis: neque te puto
Hic inhonoratus quum ſim, diuitias & opes exhauſturum.
Huic autem reſpondit poſtea rex virorum Agamemnon,
Fuge ſanè, ſi tibi animo ſedet: neque te ego
Rogo gratia mei manere: apud me & alij erunt,
Qui me honorabunt: maximè autem prudens Iupiter.
Inimiciſſimus autem mihi es regum à-Ioue-nutritorum:
Semper enim tibi contentióque grata, bellaque, pugnæque
Si valdè fortis es, Deus certè tibi hoc dedit.
Domum.v. vadens cum nauibúſque tuis, & tuis ſocijs,
Myrmidonibus impera, te autem ego non curo,
Neque magni facio iraſcentem minabor autem tibi ſic:
Quoniam à me aufert Chryſeida Phœbus Apollo,
(Hanc quidem ego cum nauique mea, & meis ſocijs

Achillis cum Agamemnone rixa.

Mittam, ego quoque abducam Briſeida pulchram-genas,
(Ipſe veniens ad tentorium) tuum præmium, vt benè ſcias
Quanto melior ſim te: timeat autem & alius
Aequalem ſe mihi dicere, & aſſimilari contra.
Sic dixit: Pelidæ autẽ dolor factus eſt: intus autẽ ipſi cor
In pectoribus hirſutis in ancipitem partem cogitauit:
An ipſemet enſem acutum extrahens à coxa,
Hos quidem dimoueret, ipſe autem Atridem interficeret:
An iram ſedaret, compeſceretq́; animum.
Interea dum hæc agitaret per mentem & per animum,
Traxit autem è vagina magnum enſem, venit Pallas
Cœlitus: præmiſerat enim dea alba-vlnas Iuno,
Ambos ſimul ex animo amansq́; curansq́;.
Stetit autem retrò, & per flauam comam cepit Peliden
φαινομ. *Soli apparens, aliorum vero nullus videbat.*
Expauit autẽ Achilles: retrò autẽ conuerſus ſtatim cognouit
Palladem, Athenienſem, terribiles autẽ ei oculi lucebant:
Et ipſam vocans, verba alata allocutus eſt.
Cur huc Aegiochi Iouis progenies veniſti?
An vt iniuriam noſcas Agamemnonis Atridæ?
Sed tibi edico, hoc autem & perfectum iri puto,
γρ. ὀλέσσει. *Suis ſuperbiis citò tandem animum perdet.*
Hunc rurſus allocuta eſt dea cæſiis-oculis Minerua:
γρ. τὸ σὸν μ. *Veni ego ſedatura tuam iram (ſi modo perſuadearis)*
Cœlitus, præmiſit autem me Dea alba-vlnas Iuno,
Ambos ſimul ex animo diligensq́; curansq́;.
Sed age quieſce à contentione, neque enſem trahe manu:
Sed certè verbis quidem conuitiator, ſicut erit.
Sic enim edico, hoc & perfectum erit.
Et aliquando tibi ter tot aderunt ſplendida dona (bis.
Iniuriæ cauſa huius, tu autem cohibe te, obtempera autẽ no-
Huic autẽ mutua oratione reſpõdit pedes-velox Achil-
Oportet quidem veſtrum dea verbum cuſtodire, (les,
Quantumuis ſim ex animo iratus, ſic enim melius.
Quiſquis vtique diis obtẽperauerit, magis exaudiũt ipſum.
Dixit, & in argenteo manubrio tenebat manũ grauem:
Rurſus autẽ vaginæ impulit magnum enſem, neq; fuit ino-
Verbo Mineruæ: hæc autem cœlum aſcendit (bediens
In domos Aegida-tenentis Iouis, ad dæmonas alios.
Pelides autem iterum contumelioſis verbis
Atridem allocutus eſt, & nondum ceſſabat ab ira.
Achilles cum Agamemnone iterũ iurgatur. *Vino grauate, canis oculos habens, cor verò cerui,*
Neque vnquam in bellum vnà cum populo armari,
Neque ad inſidias ire cum primoribus Achiuorum
Auſus es animo, hoc autem tibi mors videtur eſſe.
γρ. τόδε τοι. *Certè multo melius eſt per exercitum latum Achiuorum*
Dona auferre, quicunque tibi contradixerit:
Populi-vorator Rex, quoniam viribus praees:
Certè enim Atrida, nunc poſtremam contumeliam faceres.
Sed tibi edico, atque adeò magnum iuramentum iuro.
Certè per hoc ſceptrum, quòd quidẽ nunquã folia & ramos
Producet, poſtquã primum inciſionẽ in montibus reliquit,
Neque pullulabit (circum enim ipſi gladius decorticauit
Foliáque & corticem) nunc iterum ipſum filij Achiuorum
In manibus portant iudices, quique leges
γρ. ὅδε τοι. *A Ioue hauſerunt: hoc autem tibi erit magnũ iuramentum.*
Certè aliquando Achillis deſiderium veniet filios Achiuorũ
Vniuerſos: his autem non poteris, doleas licet,
Prodeſſe, quando multi ab Hectore homicida
Morientes cadent: tu autem intus animum lacerabis
Iratus quando fortiſſ. Achiuorum non honoraris.
Sic dixit Pelides: ſceptrum autem proiecit in terram
Aureis clauis transfixum, conſedit autem ipſe.
Neſtor Achillis & Agamemnonis contentionem componere conatur. *Atrides v. ex alia parte iraſcebatur: his autem Neſtor*
Suauiloquus ſurrexit, argutus Pyliorum orator,
Cuius lingua melle dulcior fluebat ſermo:
Illi iam duæ quidem ætates varielinguium hominum
Defecerant, qui cum ipſo antea ſimul nutriti ſunt & ge-
niti
In Pylo diuina, inter tertios v. regnabat.

Πέμψω· ἐγὼ δέ κ' ἄγω Βρισηΐδα καλλιπάρῃον,
Αὐτὸς ἰὼν κλισίηνδε, τὸ σὸν γέρας· ὄφρ' ἐῢ εἰδῇς
Ὅσσον φέρτερός εἰμι σέθεν, στυγέῃ δὲ καὶ ἄλλος
Ἶσον ἐμοὶ φάσθαι, καὶ ὁμοιωθήμεναι ἄντην.
Ὣς φάτο, Πηλείωνι δ' ἄχος γένετ', ἐν δέ οἱ ἦτορ
Στήθεσσιν λασίοισι διάνδιχα μερμήριξεν,
Ἢ ὅγε φάσγανον ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
Τοὺς μὲν ἀναστήσειεν, ὁ δ' Ἀτρείδην ἐναρίζοι,
Ἠὲ χόλον παύσειεν, ἐρητύσειέ τε θυμόν.
Ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
Ἕλκετο δ' ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος, ἦλθε δ' Ἀθήνη
Οὐρανόθεν· πρὸ γὰρ ἧκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
Ἄμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουσά τε, κηδομένη τε·
Στῆ δ' ὄπιθεν, ξανθῆς δὲ κόμης ἕλε Πηλείωνα,
Οἴῳ φαινομένη, τῶν δ' ἄλλων οὔτις * ὁρᾶτο.
Θάμβησεν δ' Ἀχιλεύς, μετὰ δ' ἐτράπετ', αὐτίκα δ' ἔγνω
Παλλάδ' Ἀθηναίην, δεινὼ δέ οἱ ὄσσε φάανθεν·
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Τίπτ' αὖτ' αἰγιόχοιο Διὸς τέκος εἰλήλουθας;
Ἦ ἵνα ὕβριν ἴδῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο;
Ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελέσθαι ὀΐω,
Ἧς ὑπεροπλίῃσι τάχ' ἄν ποτε θυμὸν * ὀλέσσῃ.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ἦλθον ἐγὼ παύσουσα * τεὸν μένος, αἴκε πίθηαι,
Οὐρανόθεν· πρὸ δέ μ' ἧκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
Ἄμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουσά τε, κηδομένη τε.
Ἀλλ' ἄγε λῆγ' ἔριδος, μηδὲ ξίφος ἕλκεο χειρί.
Ἀλλ' ἤτοι ἔπεσιν μὲν ὀνείδισον, ὡς ἔσεταί περ.
Ὧδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
Καί ποτέ τοι τρὶς τόσσα παρέσσεται ἀγλαὰ δῶρα,
Ὕβριος εἵνεκα τῆσδε· σὺ δ' ἴσχεο, πείθεο δ' ἡμῖν.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Χρὴ μὲν σφωΐτερόν γε θεὰ ἔπος εἰρύσσασθαι,
Καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον· ὡς γὰρ ἄμεινον.
Ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ.
Ἦ, καὶ ἐπ' ἀργυρέῃ κώπῃ σχέθε χεῖρα βαρεῖαν·
Ἂψ δ' ἐς κουλεὸν ὦσε μέγα ξίφος, οὐδ' ἀπίθησε
Μύθῳ Ἀθηναίης· ἡ δ' Οὔλυμπόνδε βεβήκει,
Δώματ' ἐς αἰγιόχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους.
Πηλείδης δ' ἐξαῦτις ἀταρτηροῖς ἐπέεσσιν
Ἀτρείδην προσέειπε, καὶ οὔπω λῆγε χόλοιο.
Οἰνοβαρές, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφοιο,
Οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον ἅμα λαῷ θωρηχθῆναι,
Οὔτε λόχον δ' ἰέναι σὺν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν
Τέτληκας θυμῷ· * τὸ δέ τοι κὴρ εἴδεται εἶναι.
Ἦ πολὺ λώϊόν ἐστι κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
Δῶρ' ἀποαιρεῖσθαι, ὅστις σέθεν ἀντίον εἴπῃ.
Δημοβόρος βασιλεύς, ἐπεὶ οὐτιδανοῖσιν ἀνάσσεις·
Ἦ γὰρ ἂν Ἀτρείδη νῦν ὕστατα λωβήσαιο.
Ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, καὶ ἐπὶ μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι,
Ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, τὸ μὲν οὔποτε φύλλα καὶ ὄζους
Φύσει, ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν,
Οὐδ' ἀναθηλήσει· περὶ γάρ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεψε
Φύλλά τε καὶ φλοιόν· νῦν αὖτέ μιν υἷες Ἀχαιῶν
Ἐν παλάμῃς φορέουσι δικασπόλοι, οἵτε θέμιστας
Πρὸς Διὸς εἰρύαται· * ὁ δέ τοι μέγας ἔσσεται ὅρκος·
Ἦ ποτ' Ἀχιλλῆος ποθὴ ἵξεται υἷας Ἀχαιῶν
Σύμπαντας· τοῖς δ' οὔτι δυνήσεαι ἀχνύμενός περ
Χραισμεῖν, εὖτ' ἂν πολλοὶ ὑφ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο
Θνήσκοντες πίπτωσι· σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις
Χωόμενος, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισας.
Ὣς φάτο Πηλείδης, ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ
Χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον, ἕζετο δ' αὐτός.
Ἀτρείδης δ' ἑτέρωθεν ἐμήνιε· τοῖσι δὲ Νέστωρ
Ἡδυεπὴς ἀνόρουσε, λιγὺς Πυλίων ἀγορητής,
Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή.
Τῷ δ' ἤδη δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων
Ἐφθίαθ', οἵ οἱ πρόσθεν ἅμα τράφεν ἠδ' ἐγένοντο
Ἐν Πύλῳ ἠγαθέῃ, μετὰ δὲ τριτάτοισιν ἄνασσεν·

Ὅ σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,
Ὦ πόποι, ἦ μέγα πένθος Ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκάνει.
Ἦ κεν γηθήσαι Πρίαμος, Πριάμοιό τε παῖδες,
Ἄλλοι τε Τρῶες μέγα κεν κεχαροίατο θυμῷ,
Εἰ σφῶϊν τάδε πάντα πυθοίατο μαρναμένοιϊν,
Οἳ * περὶ μὲν βουλῇ Δαναῶν, περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι.
Ἀλλὰ πίθεσθ'. ἄμφω δὲ νεωτέρω ἐστὸν ἐμεῖο.
Ἤδη γάρ ποτ' ἐγὼ καὶ ἀρείοσιν ἠέ περ ὑμῖν
Ἀνδράσιν ὡμίλησα, καὶ οὔποτέ μ' οἵ γ' ἀθέριζον.
Οὐ γάρ πω τοίους ἴδον ἀνέρας, οὐδὲ ἴδωμαι,
Οἷον Πειρίθοόν τε, Δρύαντά τε ποιμένα λαῶν,
Καινέα τ', Ἐξάδιόν τε, καὶ ἀντίθεον Πολύφημον,
Θησέα τ' Αἰγεΐδην ἐπιείκελον ἀθανάτοισι.
Κάρτιστοι δὴ κεῖνοι ἐπιχθονίων τράφεν ἀνδρῶν.
Κάρτιστοι μὲν ἔσαν, καὶ καρτίστοις ἐμάχοντο
Φηρσὶν ὀρεσκῴοισι, καὶ ἐκπάγλως ἀπόλεσσαν.
Καὶ μὲν τοῖσιν ἐγὼ μεθομίλεον ἐκ Πύλου ἐλθὼν,
Τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης· καλέσαντο γὰρ αὐτοί·
Καὶ μαχόμην κατ' ἐμαυτὸν ἐγώ, κείνοισι δ' ἂν οὔτις
Τῶν οἳ νῦν βροτοί εἰσιν ἐπιχθόνιοι, μαχέοιτο·
Καὶ μέν μευ βουλέων ξύνιεν, πείθοντό τε μύθῳ.
Ἀλλὰ πίθεσθε καὶ ὔμμες, ἐπεὶ πείθεσθαι ἄμεινον·
Μήτε σὺ τόνδ', ἀγαθός περ ἐὼν, ἀποαίρεο κούρην,
Ἀλλ' ἔα ὥς οἱ πρῶτα δόσαν γέρας υἷες Ἀχαιῶν·
Μήτε σὺ * Πηλεΐδη ἔθελ' ἐριζέμεναι βασιλῆϊ
Ἀντιβίην· ἐπεὶ οὔποθ' ὁμοίης ἔμμορε τιμῆς
Σκηπτοῦχος βασιλεὺς, ᾧ τε Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.
Εἰ δὲ σὺ καρτερός ἐσσι, θεὰ δέ σε γείνατο μήτηρ,
Ἀλλ' ὅ γε φέρτερός ἐστιν, ἐπεὶ πλεόνεσσιν ἀνάσσει.
Ἀτρεΐδη, σὺ δὲ παῦε τεὸν μένος· αὐτὰρ ἔγωγε
Λίσσομ' Ἀχιλλῆϊ μεθέμεν χόλον, ὃς μέγα πᾶσιν
Ἕρκος Ἀχαιοῖσιν πέλεται πολέμοιο κακοῖο.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα γέρον κατὰ μοῖραν ἔειπες.
Ἀλλ' ὅδ' ἀνὴρ ἐθέλει * περὶ πάντων ἔμμεναι ἄλλων·
Πάντων μὲν κρατέειν ἐθέλει, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν,
Πᾶσι δὲ σημαίνειν, ἅ τιν' οὐ πείσεσθαι ὀΐω.
Εἰ δέ μιν αἰχμητὴν ἔθεσαν θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
Τοὔνεκά οἱ προθέουσιν ὀνείδεα μυθήσασθαι;
Τὸν δ' ἄρ' ὑποβλήδην ἠμείβετο δῖος Ἀχιλλεύς,
Ἦ γάρ κεν δειλός τε καὶ οὐτιδανὸς καλεοίμην,
Εἰ δὴ σοὶ πᾶν ἔργον ὑπείξομαι, ὅττι κεν εἴπῃς.
Ἄλλοισιν δὴ ταῦτ' ἐπιτέλλεο, μὴ γὰρ * ἔμοιγε
Σήμαιν'· οὐ γὰρ ἔγωγ' ἔτι σοὶ πείσεσθαι ὀΐω.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι·
Χερσὶ μὲν οὔτι ἔγωγε μαχήσομαι εἵνεκα κούρης,
Οὔτε σοὶ, οὔτε τῳ ἄλλῳ, ἐπεί μ' ἀφέλεσθέ γε δόντες·
Τῶν δ' ἄλλων ἅ μοί ἐστι θοῇ παρὰ νηῒ μελαίνῃ,
Τῶν οὐκ ἄν τι φέροις ἀνελὼν ἀέκοντος ἐμεῖο.
Εἰ δ' ἄγε μὴν πείρησαι, ἵνα γνώωσι καὶ οἵδε·
Αἶψά τοι αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρί.
Ὣς τώ γ' ἀντιβίοισι μαχεσσαμένω ἐπέεσσιν
Ἀνστήτην· λῦσαν δ' ἀγορὴν παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Πηλεΐδης μὲν ἐπὶ κλισίας καὶ νῆας ἐΐσας
Ἤϊε, σύν τε Μενοιτιάδῃ καὶ οἷς ἑτάροισιν·
Ἀτρεΐδης δ' ἄρα νῆα θοὴν ἅλα δὲ προέρυσσεν,
Ἐς δ' ἐρέτας ἔκρινεν ἐείκοσιν, ἐς δ' ἑκατόμβην
Βῆσε θεῷ, ἀνὰ δὲ Χρυσηΐδα καλλιπάρῃον
Εἷσεν ἄγων· ἐν δ' ἀρχὸς ἔβη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα.
Λαοὺς δ' Ἀτρεΐδης ἀπολυμαίνεσθαι ἄνωγεν·
Οἱ δ' ἀπελυμαίνοντο, καὶ εἰς ἅλα λύματ' ἔβαλλον.
Ἕρδον δ' Ἀπόλλωνι τεληέσσας ἑκατόμβας
Ταύρων ἠδ' αἰγῶν παρὰ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο·
Κνίση δ' οὐρανὸν ἷκεν ἑλισσομένη περὶ καπνῷ.
Ὣς οἱ μὲν τὰ πένοντο κατὰ στρατόν· οὐδ' Ἀγαμέμνων
Λῆγ' ἔριδος, τὴν πρῶτον ἐπηπείλησ' Ἀχιλῆϊ.
Ἀλλ' ὅ γε Ταλθύβιόν τε καὶ Εὐρυβάτην προσέειπε,
Τώ οἱ ἔσαν κήρυκε καὶ ὀτρηρὼ θεράποντε·

Hic illis benè prudens concionatus eſt, & dixit,
Odij, certè magnus luctus Achiuam terram inuadit.
Certè lætabitur Priamus, Priamiq́ filij,
Alijq́ Troiani valdè gaudebunt ex animo,
Si vos hæc omnia audient depugnantes,
Qui quidẽ conſilio Danais antecellitis & pugnandi peritia
Sed perſuadeamini: ambo autem iuniores eſtis me.
Iam enim aliquando ego & cum melioribus quàm vos
Viris conuerſatus ſum, & nunquã me ipſi parui penderũt.
Non enim vnquam tales vidi viros, neque videbo,
Qualem Pirithoumq́, Dryantẽq́ gubernatorem populorũ
Caneumq́, Exadiumq́, & æqualem Deo Polyphemum,
Theſeumq́ Aegidem ſimilibus immortalibus.
Fortiſſimi certè illi terreſtrium nutriti ſunt virorum:
Fortiſſimi quidem erant, & cum fortiſſimis pugnabant
Belluis monticolis & terribili-modo interfecerunt.
Et quidem cum his conuerſabar ex Pylo veniens.
Procul ex Apia terra, (vocabant enim ipſi)
Et pugnabam pro meis viribus ego: cum illis autem nullus
Eorum qui nunc homines ſunt terreſtres pugnaret:
Et mea conſilia audiebant mihiq́, obedientes erant verbo.
Sed obedite & vos, quia obedire melius
Neque tu ab iſto (excellens quamuis ſis) auferas puellam.
Sed concede vt ei primùm dederunt præmium filij Achiuorum.
Neque tu Pelide velis contendere regem.
Contra: quia nunquam ſimilem ſortitus eſt honorem
Sceptriger rex, cuique Iupiter honorem dedit.
Si autem tu fortior es, dea autem te genuerat mater:
Tamen hic potentior eſt, quia pluribus imperat.
Atride, tu autem compeſce tuam iram: ſed ego
Precabor Achillem deponere iram, qui magnum omnibus
Septum Achiuis eſt belli mali.
Huic autem viciſſim reſpondit rex Agamemnon,
Ita ſanè hæc omnia ſenex ſecundum decens dixiſti:
Sed hic vir vult ſupra omnes eſſe alios,
Omnes eſſe in ſua poteſtate vult, omnibus & dominari,
Omnibus & præcipere quæ non perſuaſurum puto.
Si autem ipſum bellicoſum fecerunt Dij ſemper exiſtentes,
An propterea ipſi permittunt contumelia loqui?
Huic autẽ interpellato ſermone reſpõdit diuus Achilles,
Certè timidusq́, & vilis vocari poſſem,
Si iam tibi in omni re ceſſero quam dicis:
Alijs iam hæc iube, non enim mihi
Præcipe: non enim me tibi obtemperaturum puto.
Aliud autem tibi dico, tu autem in præcordijs mitte tuis:
Manibus quidem non ego pugnabo gratia puellæ
Neque tecũ, neq; cũ alio quouis, quũ à me aufertis quod dediſtis.
Aliarũ autẽ rerũ, quæ mihi ſunt veloce apud nauẽ nigram,
Harum nihil vtiq́ feres accipiens inuito me.
Alioquin, age, fac periculum, vt cognoſcant & iſti:
Statim tibi ſanguis niger fluet per lanceam.

Sic hi contrarijs contendentes verbis
Surrexerunt: ſoluerunt autẽ contentionẽ apud naues Achiuorum.
Pelides quidem ad tentoria & naues æquales
Iuit cùmque Menœtiade & proprijs ſocijs:
Atrides autem nauem velocem in mare deduxit,
Intus autẽ remiges elegit viginti, intus autem hecatombem
Impoſuit deo, Chryſeidẽ.v. pulchrigenam (prudens Vlyſſes
Conſcendere fecit adductã: in ea autem princeps aſcendit.
Qui cùm aſcendiſſent, nauigabant per humidas vias.
Populos autem Atrides luſtrari iuſſit.
Illi autem luſtrabantur, & in mare ſordes iaciebant.
Faciebant autem Apollini perfectas hecatombas
Taurorum & caprarum, iuxta litus maris infructuoſi.
Nidor autem ad cœlum ibat inuolutus circa fumum.
Sic hi quidem hæc operabantur per exercitum: neque Agamemnon
Ceſſabat à rixa qua primum minatus fuerat Achilli.
Sed hic Talthybiumq́ & Eurybatem affatus eſt:
(Hi ipſi erant præcones & fortes miniſtri)

Agamemnon & Achilles terno iurgitur.

Agamemnon Chryſeiden ad patrem remittit.

Agamemnon Briſeiden ab Achille accerſit.

Abite ad-tentorium Pelidæ Achillis,
Manu accipientes adducite Briseida pulchrigenam.
Si autem non dederit, ego ipſe auferam
Veniens cum pluribus: quod illi & horribilius erit.
κ. κρατερὸν. *Sic dicens, præmiſit, durum autem mandatum iuſſit.*
Hi inuiti iuerunt iuxta littus maris infructuoſi:
Myrmidonum. v. ad tentoriaq́, & naues peruenerunt.
Hunc autem inuenerunt apudq́, tentoriũ & nauẽ nigram
Sedentem: neque ſanè hos intuitus lætatus eſt Achilles.
Hi quidem perterriti & reueriti Regem,
Steterunt, nequaquã. v. ipſũ alloquebãtur: nec interrogabãt:
Sed hic cognouit ſuis in mentibus, dixitq́;
Saluete præcones Iouis nuncij, atque etiam virorum:
Propius accedite, nihil mihi vos culpandi, ſed Agamemnõ,
Qui vos præmiſit Briſeidis cauſa puellæ.
Sed age generoſe Patrocle educ puellam,
Et ipſis da vt ducant, vos ipſi autem teſtes eſtote
Coram dijs beatis, coramq́, mortalibus hominibus,
Et coram rege illaudato, ſi vnquam poſthac
Opus me fuerit ſæuam peſtem remouere
Ab alijs: certè enim hic pernicioſis conſilijs furit,
Neque ſcit intelligere præſentia nec futura,
Vt ſibi apud naues ſalui pugnare queant Achiui.
Sic dixit, Patroclus autem dilecto obediuit ſocio:
Eduxit autem rex ex tentorio Briſeida pulchrigenam,
Deditq́, ducendã: hi autẽ retrò iuerunt ad naues Achiuorũ.
Illa verò inuita vnà cum his mulier ibat, ſed Achilles
Lachrymans à ſociis ſtatim ſedit ſeorſim ſeparatus,
Littus ad maris cani, reſpiciens in purpureum pontum.
Multa autem matri dilectæ ſupplicauit manus porrigens,
Achilles à matre vindictam petit Achiuorum. *Mater, quum me pepereris vt eſſem breuis temporis,*
Honorem mihi debebat Olympius tradere
Iupiter altitonans: nunc autẽ neque me paululũ honorauit.
Certè enim me Atrides latè-dominans Agamemnon
Inhonorauit: habet enim præmium quod per vim rapuit.
Sic dixit lachrymãs: huic autẽ exaudiuit venerãda mater
Sedens in profunditatibus maris apud patrem ſenem.
Statim autem prodijt è cano mari, velut nebula:
Et ante ipſum ſedit lachrymantem,
Manuque ipſum demulſit, itaque locuta eſt.
Fili quid fles? quis verò tibi mentem inuaſit mœror?
Dic, ne celes in animo, vt ſciamus ambo.
Hanc autem grauiter ſuſpirãs allocutus eſt pedes velox (Achilles:
Noſti: cur tibi hæc ſcienti omnia dicam?
Iuimus in Theben ſacram ciuitatem Eëtionis,
Hanc diripuimus & adduximus huc omnia:
Et hæc quidem benè diuiſerunt inter ſe filij Achiuorum
Elegerunt autem Atridæ Chriſeida pulchrigenam:
Chryſes autem poſtea ſacerdos longè iacientis Apollinis
Venit ad veloces naues Achiuorum ferro-veſtitorum,
Liberaturúſque filiam, feréńſque infinita precia liberationis,
Coronamq́, habens in manibus longe-iacientis Apollinis,
Aureo cum ſceptro, & deprecabatur omnes Achiuos:
Atridas autem maximè, duo ornamenta populorum.
Tunc alij quidem omnes linguis fauerunt Achiui,
Venerandumq́, eſſe ſacerdotem, & ſplendida accipiẽda precia liberationis,
Sed nõ Atridæ Agamẽnoni placuit animo:
Sed malè dimiſit: acerbum & verbum mandauit.
Iratus autem ſenex retrò abiuit: huic autem Apollo
Precantem exaudiuit, quoniam valdè ſibi amicus erat.
Miſit autem in Argiuos malam ſagittam: populi autem
Moriebantur frequentes: ibant autem ſpicula Dei
Per totum exercitum latum Achiuorum: nobis autem vates
Benè ſciens concionabatur vaticinationes longè-iacientis:
Statim ego primus hortabar Deum placari.
Atridem autem poſtea ira cepit: ſtatim autem exurgens
Minatus eſt verbum, quod iam perfectum eſt.
Illam quidem enim cum naui veloci nigrioculi Achiui
Ad Chryſem mittunt: ducunt autem dona regi.

Ἔρχεσθον κλισίην Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
Χειρὸς ἑλόντ' ἀγέμεν Βρισηΐδα καλλιπάρῃον·
Εἰ δέ κε μὴ δώῃσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἕλωμαι
Ἐλθὼν σὺν πλεόνεσσι· τό οἱ καὶ ῥίγιον ἔσται.
Ὣς εἰπὼν, προΐει, * κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε.
Τὼ δ' ἀέκοντε βάτην παρὰ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο·
Μυρμιδόνων δ' ἐπί τε κλισίας καὶ νῆας ἱκέσθην.
Τὸν δ' εὗρον παρά τε κλισίῃ καὶ νηῒ μελαίνῃ
Ἥμενον· οὐδ' ἄρα τώγε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεύς.
Τὼ μὲν ταρβήσαντε, καὶ αἰδομένω βασιλῆα,
Στήτην, οὐδέ τι μιν προσεφώνεον, οὐδ' ἐρέοντο,
Αὐτὰρ ὁ ἔγνω ᾗσιν ἐνὶ φρεσὶ, φώνησέν τε,
Χαίρετε κήρυκες Διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν.
Ἆσσον ἴτ'· οὔ τί μοι ὔμμες ἐπαίτιοι, ἀλλ' Ἀγαμέμνων,
Ὃ σφῶϊ προΐει Βρισηΐδος εἵνεκα κούρης.
Ἀλλ' ἄγε διογενὲς Πατρόκλεες ἔξαγε κούρην,
Καὶ σφῶϊν δὸς ἄγειν· τὼ δ' αὐτὼ μάρτυροι ἔστων
Πρός τε θεῶν μακάρων, πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων,
Καὶ πρὸς τοῦ βασιλῆος ἀπηνέος, εἴποτε δ' αὖτε
Χρειὼ ἐμεῖο γένηται ἀεικέα λοιγὸν ἀμῦναι
Τοῖς ἄλλοις· ἦ γὰρ ὅγ' ὀλοιῇσι φρεσὶ θύει,
Οὐδέ τι οἶδε νοῆσαι ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω,
Ὅππως οἱ παρὰ νηυσὶ σόοι μαχέοιντο Ἀχαιοί.
Ὣς φάτο. Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπείθεθ' ἑταίρῳ.
Ἐκ δ' ἄγαγε κλισίης Βρισηΐδα καλλιπάρῃον,
Δῶκε δ' ἄγειν· τὼ δ' αὖτις ἴτην παρὰ νῆας Ἀχαιῶν·
Ἡ δ' ἀέκουσ' ἅμα τοῖσι γυνὴ κίεν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Δακρύσας, ἑτάρων ἄφαρ ἕζετο νόσφι λιασθεὶς,
Θῖν' ἔφ' ἁλὸς πολιῆς, ὁρόων ἐπ' ἀπείρονα πόντον.
Πολλὰ δὲ μητρὶ φίλῃ ἠρήσατο χεῖρας ὀρεγνὺς,
Μῆτερ, ἐπεί μ' ἔτεκές γε μινυνθάδιόν περ ἐόντα,
Τιμήν πέρ μοι ὄφελλεν Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξαι
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης· νῦν δ' οὐδέ με τυτθὸν ἔτισεν.
Ἦ γάρ μ' Ἀτρεΐδης εὐρὺ κρείων Ἀγαμέμνων
Ἠτίμησεν· ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας.
Ὣς φάτο δάκρυ χέων· τοῦ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ,
Ἡμένη ἐν βένθεσσιν ἁλὸς παρὰ πατρὶ γέροντι·
Καρπαλίμως δ' ἀνέδυ πολιῆς ἁλὸς, ἠΰτ' ὀμίχλη·
Καί ῥα πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο δάκρυ χέοντος,
Χειρί τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε,
Τέκνον, τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος;
Ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόῳ, ἵνα εἴδομεν ἄμφω.
Τὴν δὲ βαρυστενάχων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.
Οἶσθα· τί ἤ τοι ταῦτ' εἰδυίῃ πάντ' ἀγορεύω;
Ὠχόμεθ' ἐς Θήβην ἱερὴν πόλιν Ἠετίωνος,
Τὴν δὲ διεπράθομέν τε, καὶ ἤγομεν ἐνθάδε πάντα.
Καὶ τὰ μὲν εὖ δάσσαντο μετὰ σφίσιν υἷες Ἀχαιῶν,
Ἐκ δ' ἕλον Ἀτρεΐδῃ Χρυσηΐδα καλλιπάρῃον.
Χρύσης δ' αὖθ' ἱερεὺς ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος,
Ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Λυσόμενός τε θύγατρα, φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα,
Στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος,
Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ· καὶ λίσσετο πάντας Ἀχαιούς,
Ἀτρεΐδα δὲ μάλιστα, δύω κοσμήτορε λαῶν.
Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοὶ,
Αἰδεῖσθαί θ' ἱερῆα, καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα·
Ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἥνδανε θυμῷ,
Ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε.
Χωόμενος δ' ὁ γέρων πάλιν ᾤχετο· τοῖο δ' Ἀπόλλων
Εὐξαμένου ἤκουσεν, ἐπεὶ μάλα οἱ φίλος ἦεν·
Ἧκε δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλος· οἱ δέ νυ λαοὶ
Θνῆσκον ἐπασσύτεροι· τὰ δ' ἐπῴχετο κῆλα θεοῖο
Πάντῃ ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν· ἄμμι δὲ μάντις
Εὖ εἰδὼς ἀγόρευε θεοπροπίας Ἑκάτοιο.
Αὐτίκ' ἐγὼ πρῶτος κελόμην θεὸν ἱλάσκεσθαι·
Ἀτρεΐωνα δ' ἔπειτα χόλος λάβεν, αἶψα δ' ἀναστὰς
Ἠπείλησεν μῦθον, ὃ δὴ τετελεσμένος ἐστί.
Τὴν μὲν γὰρ σὺν νηῒ θοῇ ἑλίκωπες Ἀχαιοὶ
Ἐς Χρύσην πέμπουσιν, ἄγουσι δὲ δῶρα ἄνακτι.

Τὴν δὲ

Τὴν δὲ νέον κλισίηθεν ἔβαν κήρυκες ἄγοντες
Κούρην Βρισῆος, τήν μοι δόσαν υἷες Ἀχαιῶν.
Ἀλλὰ σὺ, εἰ δύνασαί γε, περίσχεο παιδὸς ἑῆος.
Ἐλθοῦσ' Οὔλυμπόνδε Δία λίσαι, εἴ ποτε δή τι
Ἢ ἔπει ὤνησας κραδίην Διὸς, ἠὲ καὶ ἔργῳ.
Πολλάκι γάρ σεο πατρὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἄκουσα
Εὐχομένης, ὅτ' ἔφησθα κελαινεφέϊ Κρονίωνι
Οἴη ἐν ἀθανάτοισιν ἀεικέα λοιγὸν ἀμῦναι,
Ὁππότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι,
Ἥρη τ', ἠδὲ Ποσειδάων, καὶ * Παλλὰς Ἀθήνη·
Ἀλλὰ σὺ τόν γ' ἐλθοῦσα θεὰ ὑπελύσαο δεσμῶν,
Ὦχ' ἑκατόγχειρον καλέσασ' ἐς μακρὸν Ὄλυμπον,
Ὃν Βριάρεων καλέουσι θεοὶ, ἄνδρες δέ τε πάντες
Αἰγαίων'· ὁ γὰρ αὖτε βίην οὗ πατρὸς ἀμείνων,
Ὅς ῥα παρὰ Κρονίωνι καθέζετο κύδεϊ γαίων·
Τὸν καὶ ὑπέδεισαν μάκαρες θεοὶ, οὐδ' ἔτ' ἔδησαν.
Τῶν νῦν μιν μνήσασα παρέζεο, καὶ λαβὲ γούνων,
Αἴ κέν πως ἐθέλῃσιν ἐπὶ Τρώεσσιν ἀρῆξαι,
Τοὺς δὲ κατὰ πρύμνας τε καὶ ἀμφ' ἅλα ἔλσαι Ἀχαιοὺς
Κτεινομένους, ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος,
Γνῷ δὲ καὶ Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
Ἣν ἄτην, ὅ τ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα,
Ὤ μοι τέκνον ἐμὸν, τί νύ σ' ἔτρεφον αἰνὰ τεκοῦσα;
Αἴθ' ὄφελες παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος καὶ ἀπήμων
Ἧσθαι· ἐπεί νύ τοι αἶσα μίνυνθά περ, οὔ τι μάλα δήν.
Νῦν δ' ἅμα τ' ὠκύμορος καὶ ὀϊζυρὸς περὶ πάντων
Ἔπλεο· τῷ σε κακῇ αἴσῃ τέκον ἐν μεγάροισι.
Τοῦτο δέ τοι ἐρέουσα ἔπος Διὶ τερπικεραύνῳ
Εἶμ' αὐτὴ πρὸς Ὄλυμπον ἀγάννιφον, αἴ κε πίθηται.
Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν νηυσὶ παρήμενος ὠκυπόροισι,
Μήνι' Ἀχαιοῖσιν, πολέμου δ' ἀποπαύεο πάμπαν.
Ζεὺς γὰρ ἐς Ὠκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας
Χθιζὸς ἔβη κατὰ δαῖτα (θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἕποντο)
Δωδεκάτῃ δέ τοι αὖτις ἐλεύσεται Οὔλυμπόνδε·
Καὶ τότ' ἔπειτά τοι εἶμι Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ,
Καί μιν γουνάσομαι, καί μιν πείσεσθαι ὀΐω.
Ὣς ἄρα φωνήσασ' ἀπεβήσετο· τὸν δ' ἔλιπ' αὐτοῦ
Χωόμενον κατὰ θυμὸν ἐϋζώνοιο γυναικὸς,
Τήν ῥα βίῃ ἀέκοντος ἀπηύρων. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Ἐς Χρύσην ἵκανεν, ἄγων ἱερὴν ἑκατόμβην.
Οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένος πολυβενθέος ἐντὸς ἵκοντο,
Ἱστία μὲν στείλαντο, θέσαν δ' ἐν νηῒ μελαίνῃ,
Ἱστὸν δ' ἱστοδόκῃ πέλασαν, προτόνοισιν ὑφέντες
Καρπαλίμως· τὴν δ' εἰς ὅρμον προέρεσσαν ἐρετμοῖς,
Ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν·
Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης·
Ἐκ δ' ἑκατόμβην βῆσαν ἑκηβόλῳ Ἀπόλλωνι.
Ἐκ δὲ Χρυσηῒς νηὸς βῆ ποντοπόροιο.
Τὴν μὲν ἔπειτ' ἐπὶ βωμὸν ἄγων πολύμητις Ὀδυσσεὺς
Πατρὶ φίλῳ ἐν χερσὶ τίθει, καί μιν προσέειπεν,
Ὦ Χρύση, πρό μ' ἔπεμψεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Παῖδά τε σοὶ ἀγέμεν, Φοίβῳ θ' ἱερὴν ἑκατόμβην
Ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν, ὄφρ' ἱλασόμεσθ' ἄνακτα,
Ὃς νῦν Ἀργείοισι πολύστονα κήδε' ἐφῆκεν.
Ὣς εἰπὼν, ἐν χερσὶ τίθει, ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων
Παῖδα φίλην· τοὶ δ' ὦκα θεῷ κλειτὴν ἑκατόμβην
Ἑξείης ἔστησαν ἐΰδμητον περὶ βωμόν.
Χερνίψαντο δ' ἔπειτα, καὶ οὐλοχύτας ἀνέλοντο.
Τοῖσιν δὲ Χρύσης μεγάλ' εὔχετο, χεῖρας ἀνασχών,
Κλῦθί μευ ἀργυρότοξ', ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας,
Κίλλαν τε ζαθέην, Τενέδοιό τε ἶφι ἀνάσσεις.
Ἤδη μέν ποτ' ἐμεῦ πάρος ἔκλυες εὐξαμένοιο,
Τίμησας μὲν ἐμὲ, μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν·
Ἠδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήηνον ἐέλδωρ,
Ἤδη νῦν Δαναοῖσιν ἀεικέα λοιγὸν ἄμυνον.
Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' εὔξαντο, καὶ οὐλοχύτας προβάλοντο,
Αὐέρυσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν, καὶ ἔδειραν,

Hanc autem nuper è tentorio iuerunt præcones ducentes
Puellam Briſei, quam mihi dederant filij Achiuorum.
Sed tu, ſiquidem potes, auxiliare filio tuo.
Vadens ad cœlum Iouem precare, ſi vnquam aliquid
Vel verbo iuuiſti cor Iouis, vel etiam opere.
Sæpè enim te patris in ædibus audiui
Gloriantem, quū dicebas à faciente-nigras-nubes Saturnio
Solam inter immortales crudelem cladem remouiſſe:
Quando ipſum colligare cœleſtes voluerunt alij,
Iuno & Neptunus & Pallas Minerua. γρ. φοῖβος Ἀπόλλων.
Sed tu quum veniſſes, ipſum Dea liberaſti à vinculis,
Statim Centimanum vocans in magnum Olympum,
Quem Briareum vocant dij, viri autem omnes
Aegeonem. hic. n. duplo rurſus viribus ſuo patre præſtantior,
Qui apud Saturnium ſedebat eo honore lætus:
Hunc & exhorruerunt immortales dij, neque ligauerunt. Iouem.
His nunc illū in memoriā reuocatis aſſide, & prehende genua,
Si aliquo modo velit Troianis auxiliari:
Ad puppes verò vſque & ad mare expellere Achiuos
Cæſos, vt omnes fruantur rege,
Noſcat autem & Atrides latè-dominans Agamemnon
Suum detrimentū quòd fortiſſimum Achiuorum nihili fecit.
Huic reſpondit deinde Thetis, lachrymas effundens, Thetidis verba ad filium Achillem.
Heu fili mi, cur te enutriui in malum pariens?
O vtinam apud naues ſine lachrymis & ſine noxa,
Sederes, quoniam tibi fatum paululum neque multùm diu:
Nunc autem & citò moriturus & ærumnoſus ſupra omnes
Es, idcirco de malo fato peperi in ædibus.
Hoc autem dictura verbum Ioui gaudenti-fulmine
Vado ipſa in Olympum valdè-niuoſum, ſi perſuadeatur.
Sed tu quidem nunc nauibus aſſidens velocibus
Iraſcere Achiuis, bello autem abſtine omnino.
Iupiter enim in Oceanum ad inculpatos Aethiopas
Heſternus iuit ad cōuiuiū (dij autē ſimul omnes ſequuti ſūt.)
Duodecima autem rurſus veniet ad cœlum:
Et tunc poſtea vadam Iouis ad ænea-baſis domum:
Et ipſius genibus aduoluar, & me ipſum perſuaſurū puto.
Sic vtique locuta abijt: hunc autem reliquit ibi
Iratum in animo propter formoſam mulierem,
Quam vi ab inuito abſtulerant. Sed Vlyſſes Vlyſſes Chryſeidē patri tradit.
In Chryſeiden peruenit, ducens ſacram hecatombem.
Qui quando portum valdè profundum intra peruenerunt,
Vela quidem collegerunt, poſueruntq́ in naui nigra:
Malum autē thecæ accōmodarunt, rudentibus dimittentes:
Statim: hanc autem in portum protraxerunt remis:
Anchoras eiecerunt, ac puppes ligauerunt:
Verùm & ipſi exierunt in littus maris,
Et hecatomben expoſuerunt longè-iacienti Apollini.
Sed & Chryſeis naui exiuit pontigrada.
Hanc quidem poſtea ad altare ducens prudens Vlyſſes,
Patri charo in manibus poſuit, & ipſum allocutus eſt:
O Chryſe, premiſit me rex virorum Agamemnon
Filiamq́ tibi vt ducerem, Phœboq́ ſacram hecatombem
Facerem pro Danais, vt placemus regem,
Qui modo Argiuis multi-ſuſpirij dolores immiſit.
Sic dicens, in manibus poſuit: hic. a. ſuſcepit gaudens
Filiam dilectam: hi autē ſtatim deo glorioſam hecatombem
Ordine ſtatuerunt benè-ædificatum circa altare,
Manus lauarunt poſtea, & fruges ſalſas ſumpſerunt.
His autem Chryſes valdè precabatur manus eleuans,
Audi me argenteum-arcum habens, qui Chryſen tueris, Chryſis Apollinē Achiuis pacat.
Cillamq́ valdè-diuinam, Tenedoq́ fortiter imperas.
Iam quidem aliquando me antea exaudiſti precantem,
Honoraſti quidē me: valdè autē læſiſti populū Achiuorum,
Item & nunc mihi perfice deſiderium,
Iam nunc à Danais ſæuam peſtem remoue.
Sic dixit orans, hunc autem exaudiuit Apollo.
Sed poſtquam precati ſunt, & fruges ſalſas protecerunt, Achiui ſacrificant.
Retro traxerunt quidem primum, & iugularunt, & excoriarunt,

Coxáſque ſecuerunt, aruináque cooperuerunt,
Dupliciter facientes, ſuper ipſis autem cruda poſuerunt.
Adolebat autẽ in lignis inciſis ſenex, ſup autẽ rubrũ vinũ
Libabat. iuuenes autem apud ipſum tenebant veru-quinque-ordines habentia manibus.
Sed poſtquam coxa cocta ſunt, & viſcera guſtarunt,
Ac minutatim ſecuerunt alia, & in verub. transfixerunt,
Aſſarunt accuratè, traxeruntq́; omnia. (uium.
Cæterum vbi quieuerunt à labore, præparaueruntq́; conui-
Conuiuati ſunt: neque in aliquo animus indiguit cibo æquali.
Sed poſtquam potus & eſcæ deſiderium exemerunt,
Pueri quidem crateras coronauerunt vino,
γρ. ἱλάσκοντο *Diſtribueruntq́; omnibus incipientes poculis.*
Καλὸν ἀείδοντες *Hi autem totam diem cantu Deum placabant,*
παιήονα. ἑκάεργον *Lætum canentes Pæana pueri Achiuorum,*
μέλπ. *Canẽtes longè-operantẽ, is autẽ mentẽ delectabatur audiẽs.*
Quando autem ſol occidit, & crepuſculum ſuperuenit,
Tunc ſanè dormiuerunt in puppibus nauis.
Quando a. manè-genita apparuit roſea digitos Aurora,
Et tunc poſtea receſſerunt ad exercitum latum Achiuorũ.
His autem concitatũ ventum miſit longè-iaculans Apollo.
Hi verò malum erexerũt, ſupraq́; vela alba extenderunt.
Ventus autem inflabat medium velum, circum autẽ vnda
Carinam nigra valdè reſonabat, naui eunte,
Hæc autem currebat per vndam pertranſiens vias.
Sed poſtquam venerunt ad exercitum latum Achiuorum,
Nauem quidem hi nigram in continentem traxerunt
γρ. ψαμάθοιο. *In ſummam arenam, ac longuria longa ſubextenderunt.*
Ipſi autem ſparſi ſunt per tentoriaq́; nauéſque.
Verùm hic iraſcebatur nauibus aſſidens velocibus
Generoſus Pelei filius pedes-velox Achilles.
Neq; vnquã in cõcione verſabatur illuſtres viros faciente,
Neque vnquam in prælio, ſed conſumebat dilectum cor
Illic manens: deſiderabat autem clamorémque pugnámque.
Sed quando iam ab illo duodecimus factus eſt dies,
Et tunc iam ad Olympum iuerant dij ſemper exiſtentes,
Omnes ſimul, Iupiter autẽ præibat: Thetis autẽ nõ oblita eſt
Filij ſui, ſed emerſit ex vnda maris (mandatorum
Matutináque conſcendit in magnũ cœlũq́; Olympúmque:
Inuenit autẽ latè-videntẽ Saturnidẽ ſeorſũ ſedẽtẽ ab alijs,
In ſummo vertice eminentis Olympi:
Et ante ipſum ſedit, & prehendit genua
Siniſtra-manu, dextera autem mento apprehendens,
Supplicans allocuta eſt Iouem Saturnidem regem:
Thetis Iouem interpellat pro filio. *Iupiter pater, ſi quando te inter immortales iuui,*
Vel verbo, vel opere, hoc mihi perfice deſiderium,
Honora mihi filium, qui breuiſſimæ vitæ præ cæteris
Eſt: ſed ipſum nunc rex virorum Agamemnon
Inhonorauit, habet enim munus eius ereptum quod ipſe vi
Sed tu ipſum honora Olympie & prudens Iupiter. (cepit.
Tandiu autem Troianis adijce robur, donec Achiui
Filium meum honorent, augeantq́; ei honorem. (Iupiter
Sic dixit: hanc. a. non allocutus eſt nubes-congregans
Sed tacitus diu ſedit. Thetis. a. ſicut apprehenderat genua,
Sic tenebat inhærens, & rogabat ſecundo iterum:
Verum quidem iam mihi promitte & annue:
Vel abnue (quoniam non tibi eſt timor) vt benè ſciam,
Quantum ego inter omnes inhonoratiſſima dea ſim.
Hanc. a. grauiter ſuſpirans allocutus eſt nubiũ-congrega-
Exitialia ſanè opera, quod me rixari impellis, (tor Iupiter
Iupiter Thetidi promittit ſe vlturum Achiuos. *Iunoni, quando me irritat contumelioſis verbis.*
Hæc autem & vanè mecum ſemper inter immortales deos
Contendit: atque me dicit in pugna Troianis auxiliari.
Sed tu quidem nunc rurſus abi, ne te intelligat
Iuno, mihi autem hæc erunt curæ vt perficiam.
Sed age, iam tibi capite annuam, vt perſuadearis.
Hoc enim à me cum immortalibus maximum
Signum: non enim meum irreuocabile, neque doloſum,
Neque ſine fine, quodcunque capite annuam.
Dixit, & nigris ſupercilijs annuit Saturnides,

Μηρούς τ' ἐξέταμον, κατά τε κνίσῃ ἐκάλυψαν,
Δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν.
Καῖε δ' ἐπὶ σχίζῃς ὁ γέρων, ἐπὶ δ' αἴθοπα οἶνον
Λεῖβε· νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπώβολα χερσίν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη, καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
Μίστυλλόν τ' ἄρα τἆλλα, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
Ὤπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου, τετύκοντό τε δαῖτα,
Δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Κοῦροι μὲν κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο·
Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.
Οἱ δὲ πανημέριοι μολπῇ θεὸν * ἱλάσκοντο,
Καλὸν ἀείδοντες παιήονα κοῦροι Ἀχαιῶν,
Μέλποντες ἑκάεργον· ὁ δὲ φρένα τέρπετ' ἀκούων.
Ἦμος δ' ἠέλιος κατέδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,
Δὴ τότε κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηός.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Καὶ τότ' ἔπειτ' ἀνάγοντο μετὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν.
Τοῖσιν δ' ἴκμενον οὖρον ἵει ἑκάεργος Ἀπόλλων.
Οἱ δ' ἱστὸν στήσαντ', ἀνά θ' ἱστία λευκὰ πέτασσαν·
Ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἱστίον, ἀμφὶ δὲ κῦμα
Στείρῃ πορφύρεον μεγάλ' ἴαχε νηὸς ἰούσης·
Ἡ δ' ἔθεεν κατὰ κῦμα διαπρήσσουσα κέλευθα·
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἵκοντο κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν,
Νῆα μὲν οἵγε μέλαιναν ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν
Ὑψοῦ ἐπὶ * ψαμάθοις, ὑπὸ δ' ἕρματα μακρὰ τάνυσσαν,
Αὐτοὶ δ' ἐσκίδναντο κατὰ κλισίας τε νέας τε.
Αὐτὰρ ὁ μήνιε νηυσὶ παρήμενος ὠκυπόροισι
Διογενὴς Πηλέος υἱὸς πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
Οὔτε ποτ' εἰς ἀγορὴν πωλέσκετο κυδιάνειραν,
Οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον γ'· ἀλλὰ φθινύθεσκε φίλον κῆρ,
Αὖθι μένων, ποθέεσκε δ' ἀϋτήν τε πτόλεμόν τε.
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτη γένετ' ἠώς,
Καὶ τότε δὴ πρὸς Ὄλυμπον ἴσαν θεοὶ αἰὲν ἐόντες
Πάντες ἅμα, Ζεὺς δ' ἦρχε· Θέτις δ' οὐ λήθετ' ἐφετμέων
Παιδὸς ἑοῦ, ἀλλ' ἥγ' ἀνεδύσατο κῦμα θαλάσσης,
Ἠερίη δ' ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν, οὔλυμπόν τε·
Εὗρεν δ' εὐρύοπα Κρονίδην ἄτερ ἥμενον ἄλλων
Ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο.
Καί ῥα πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο, καὶ λάβε γούνων
Σκαιῇ· δεξιτερῇ δ' ἄρ' ὑπ' ἀνθερεῶνος ἑλοῦσα,
Λισσομένη προσέειπε Δία Κρονίωνα ἄνακτα,
Ζεῦ πάτερ, εἴποτε δή σε μετ' ἀθανάτοισιν ὄνησα
Ἢ ἔπει, ἢ ἔργῳ, τόδε μοι κρήηνον ἐέλδωρ·
Τίμησόν μοι υἱὸν, ὃς ὠκυμορώτατος ἄλλων
Ἔπλετ'· ἀτάρ μιν νῦν γε ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
Ἠτίμησεν. ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας αὐτὸς ἀπούρας.
Ἀλλὰ σύ πέρ μιν τῖσον Ὀλύμπιε μητίετα Ζεῦ·
Τόφρα δ' ἐπὶ Τρώεσσι τίθει κράτος, ὄφρ' ἂν Ἀχαιοὶ
Υἱὸν ἐμὸν τίσωσιν, ὀφέλλωσίν τέ ἑ τιμῇ.
Ὣς φάτο. τὴν δ' οὔτι προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,
Ἀλλ' ἀκέων δὴν ἧστο. Θέτις δ' ὡς ἥψατο γούνων,
Ὣς ἔχετ' ἐμπεφυυῖα, καὶ εἴρετο δεύτερον αὖθις,
Νημερτὲς μὲν δή μοι ὑπόσχεο, καὶ κατάνευσον,
Ἢ ἀπόειπ', ἐπεὶ οὔτοι ἔπι δέος, ὄφρ' εὖ εἰδῶ
Ὅσσον ἐγὼ μετὰ πᾶσιν ἀτιμοτάτη θεός εἰμι.
Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,
Ἦ δὴ λοίγια ἔργ', ὅτ' ἐμὲ ἐχθοδοπῆσαι ἐφήσεις
Ἥρῃ, ὅτ' ἄν μ' ἐρέθῃσιν ὀνειδείοις ἐπέεσσιν.
Ἡ δὲ καὶ αὔτως μ' αἰεὶ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι
Νεικεῖ, καί τέ μέ φησι μάχῃ Τρώεσσιν ἀρήγειν.
Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν αὖθις ἀπόστιχε, μή σε νοήσῃ
Ἥρη· ἐμοὶ δέ κε ταῦτα μελήσεται, ὄφρα τελέσσω.
Εἰ δ' ἄγε τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι, ὄφρα πεποίθῃς.
Τοῦτο γὰρ ἐξ ἐμέθεν γε μετ' ἀθανάτοισι μέγιστον
Τέκμωρ. οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλὸν,
Οὐδ' ἀτελεύτητον γ', ὅ τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω.
Ἦ καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.

ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπερρώσαντο ἄνακτος
κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο, μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὄλυμπον.
Τώ γ' ὣς βουλεύσαντε διέτμαγεν· ἡ μὲν ἔπειτα
εἰς ἅλα ἆλτο βαθεῖαν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
Ζεὺς δὲ ἑὸν πρὸς δῶμα· θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέσταν
ἐξ ἑδέων, σφοῦ πατρὸς ἐναντίον· οὐδέ τις ἔτλη
μεῖναι ἐπερχόμενον, ἀλλ' ἀντίοι ἔσταν ἅπαντες.
ὣς ὁ μὲν ἔνθα καθέζετ' ἐπὶ θρόνου, οὐδέ μιν Ἥρη
ἠγνοίησεν, ἰδοῦσ' ὅτι οἱ συμφράσσατο βουλὰς
ἀργυρόπεζα Θέτις, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος.
αὐτίκα κερτομίοισι Δία Κρονίωνα προσηύδα,
Τίς δ' αὖ τοι δολομῆτα θεῶν συμφράσσατο βουλάς;
αἰεί τοι φίλον ἐστὶν ἐμεῦ ἀπὸ νόσφιν ἐόντα,
κρυπτάδια φρονέοντα δικαζέμεν· οὐδέ τί πώ μοι
πρόφρων τέτληκας εἰπεῖν ἔπος, ὅττι νοήσῃς.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
Ἥρη, μὴ δὴ πάντας ἐμοὺς ἐπιέλπεο μύθους
εἰδήσειν· χαλεποί τοι ἔσοντ' ἀλόχῳ περ ἐούσῃ.
ἀλλ' ὃν μέν κ' ἐπιεικὲς ἀκουέμεν, οὔ τις ἔπειτα
οὔτε θεῶν πρότερος τόν γ' εἴσεται, οὔτ' ἀνθρώπων·
ὃν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλωμι νοῆσαι,
μή τι σὺ ταῦτα ἕκαστα διείρεο, μηδὲ μετάλλα.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη,
αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες;
καὶ λίην σε πάρος γ' οὔτ' εἴρομαι, οὔτε μεταλλῶ·
ἀλλὰ μάλ' εὔκηλος τὰ φράζεαι ἅσσ' ἐθέλῃσθα.
νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα, μή σε παρείπῃ
ἀργυρόπεζα Θέτις, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος.
ἠερίη γὰρ σοί γε παρέζετο, καὶ λάβε γούνων.
τῇ σ' ὀΐω κατανεῦσαι ἐτήτυμον, ὡς Ἀχιλῆα
τιμήσῃς, ὀλέσῃς δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,
δαιμονίη, αἰεὶ μὲν ὀΐεαι, οὐδέ σε λήθω·
πρῆξαι δ' ἔμπης οὔ τι δυνήσεαι, ἀλλ' ἀπὸ θυμοῦ
μᾶλλον ἐμοὶ ἔσεαι· τὸ δέ τοι καὶ ῥίγιον ἔσται.
εἰ δ' οὕτω τοῦτ' ἐστὶν, ἐμοὶ μέλλει φίλον εἶναι.
ἀλλ' ἀκέουσα κάθησο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ,
μή νύ τοι οὐ χραίσμωσιν ὅσοι θεοί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ,
ἆσσον ἰόνθ', ὅτε κέν τοι ἀάπτους χεῖρας ἐφείω.
Ὣς ἔφατ', ἔδεισεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη,
καί ῥ' ἀκέουσα καθῆστο, ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ.
ὤχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοὶ οὐρανίωνες.
τοῖσιν δ' Ἥφαιστος κλυτοτέχνης ἦρχ' ἀγορεύειν,
μητρὶ φίλῃ ἐπὶ ἦρα φέρων λευκωλένῳ Ἥρῃ,
ἦ δὴ λοίγια ἔργα τάδ' ἔσσεται,* οὐδ' ἔτ' ἀνεκτά,
εἰ δὴ σφὼ ἕνεκα θνητῶν ἐριδαίνετον ὧδε,
ἐν δὲ θεοῖσι κολῳὸν ἐλαύνετον· οὐδέ τι δαιτὸς
ἐσθλῆς ἔσσεται ἦδος, ἐπεὶ τὰ χερείονα νικᾷ.
μητρὶ δ' ἐγὼ παράφημι, καὶ αὐτῇ περ νοεούσῃ,
πατρὶ φίλῳ ἐπὶ ἦρα φέρειν Διί, ὄφρα μὴ αὖτε
νεικείῃσι πατήρ, σὺν δ' ἡμῖν δαῖτα ταράξῃ.
εἴ περ γάρ κ' ἐθέλῃσιν Ὀλύμπιος* ἀστεροπητὴς
ἐξ ἑδέων στυφελίξαι· ὃ γὰρ πολὺ φέρτατός ἐστιν.
ἀλλὰ σὺ τόν γ' ἐπέεσσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσιν·
αὐτίκ' ἔπειθ' ἵλαος Ὀλύμπιος ἔσσεται ἡμῖν.
Ὣς ἄρ' ἔφη, καὶ ἀναΐξας δέπας ἀμφικύπελλον
μητρὶ φίλῃ ἐν χειρὶ τίθει, καί μιν προσέειπε,
Τέτλαθι μῆτερ ἐμή, καὶ ἀνάσχεο, κηδομένη περ,
μή σε φίλην περ ἐοῦσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι
θεινομένην· τότε δ' οὔ τι δυνήσομαι ἀχνύμενός περ
χραισμεῖν· ἀργαλέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι.
ἤδη γάρ με καὶ ἄλλοτ' ἀλεξέμεναι μεμαῶτα
ῥῖψε ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο.
πᾶν δ' ἦμαρ φερόμην, ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι
κάππεσον ἐν Λήμνῳ, (ὀλίγος* δ' ἔτι θυμὸς ἐνῆεν)
ἔνθα με Σίντιες ἄνδρες ἄφαρ κομίσαντο πεσόντα.
Ὣς φάτο, μείδησεν δὲ θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
μειδήσασα δὲ, παιδὸς ἐδέξατο χειρὶ κύπελλον.
αὐτὰρ ὁ τοῖς ἄλλοισι θεοῖς ἐνδέξια πᾶσιν

Ambroſiæ autem comæ deſluxerunt regis
Ex capite immortali: ac magnum concuſſit Olympum.
Illi ſic conſultantes diſiuncti ſunt: hæc quidem poſtea
In mare diſſilijt profundum à ſplendido Olympo:
Iupiter autem in ſuã domũ: dij verò ſimul omnes ſurrexerũt
Ex ſedibus, ſui patris in occurſum: neque aliquis ſuſtinuit
Expectare venientem, ſed obuij ſteterunt omnes.
Sic hic quidem illic reſedit in ſolio, neque ipſum Iuno
Ignorauit, intuita quod contulerat cum eo conſilia
Argenteos pedes-habens Thetis filia marini ſenis:
Statim irritatiuis Iouem Saturnium alloquuta eſt:
Quis autem rurſus tecũ doloſe deorũ conſultauit conſilia? Iunonis cum Ioue iurgium.
Semper tibi gratum eſt me ſine ſeorſum quum es,
Occulta cogitantem decernere, neque aliquod adhuc mihi
Promptus tolerasti dicere verbum quodcunque cogitas.
Huic reſpondit poſtea pater virorũmque deorumque:
Iuno, ne omnia mea adſpera verba
Scire, difficilia tibi erunt, vxor quamuis mea ſis:
Sed quod quidem decens fuerit audire, nullus poſtea
Neque deorum prior hoc ſciet neque hominum:
Quod autem ego ſeorſum à dijs velim intelligere,
Ne tu hæc ſingula interroga, neque perſcrutare.
Huic reſpondit poſteà bouinos-oculos-habens veneran-
Moleſtiſſime Saturnide, quale verbum dixiſti? (da Iuno.
Et valdè te antè neque interrogo, neque perſcrutor,
Sed valdè quietus hæc conſultas quæ vis:
Nunc autem valdè timeo in mente, ne te ſeducat
Argenteos-pedes-habens Thetis filia marini ſenis.
Matutina enim tibi aſſedit, & apprehendit genua:
Cui te puto annuiſſe verè, vt Achillem
Honores, perdas autem multos in nauibus Achiuorum.
Huic viciſſim reſpondens dixit nebularum-congregator
Miſera, ſemper quidem ſuſpicaris, nec te lateo. (Iupiter.
Facere autem tamen nihil poteris: ſed animo ingrata
Magis eris meo: hoc tibi & moleſtius erit.
Si autem ſic hoc eſt, mihi quoque gratum erit.
Sed tacita ſede, meo & obedi verbo,
Ne te non iuuent quotquot dij ſunt in Olympo
Propè venientem, quando tibi inuictas manus iniecero.
Sic dixit: timuit autem bouinis-oculis veneranda Iuno,
Et tacita ſedit quum remiſiſſet dilectum cor.
Aegrè tulerunt autem in domo Iouis dij cœlicolæ:
His autem Vulcanus inclytus artifex incepit concionari,
Matri dilectæ amabilia ferens albas-vlnas-habenti Iunoni.
Certè peſtifera opera hæc erunt, neque tolerabilia, γρ. ἀλλ' ἐ. Vulcanus matrẽ admonet.
Si iam vos gratia mortalium contenditis ſic:
Inter Deos autem tumultum excitetis, neq; conuiuij
Boni erit voluptas: quoniam peiora vincunt.
Matrem autem ego admoneo ipſam, quãuis intelligentem,
Vt patri dilecto amabilia adferat Ioui, vt ne iterum
Iurget pater & nobis conuiuium conturbet.
Si enim vult Olympius fulgurum-autor
Ex ſedibus euertere, hic enim multum potens eſt. γρ. ἀστερ-
Sed tu hunc verbis demulce mollibus:
Statim poſtea beneuolus cœleſtis erit nobis.
Sic dixit, & ſurgens poculum quod labia introrſus infle-
xa habet
Matri dilectæ in manibus poſuit: & ipſam allocutus eſt:
Tolera mater mea & ſuffer, mœſta quamuis ſis:
Ne te dilectam quamuis exiſtentem, oculis videam
Verberatam: tunc non potero, quamuis doleam,
Iuuare: difficilis enim cœleſtis Iupiter vt ei repugnetur.
Iam enim me & aliâs adiuuare ſtudentem
Iecit pede, extrahens à cœlo (v. limine) diuino.
Totam autem diem ferebar: vnà autem cum ſole occidente
Decidi in Lemnum, paruum autem animi erat mihi. γρ. ὀλ.
Ibi me Sintij viri ſtatim exceperunt cadentem.
Sic dixit: riſit autem dea albas-vlnas-habens Iuno:
Ridens autem filij ſuſcepit è manu poculum.
Sed hic alijs dijs à dextra exorſus omnibus

Propinabat, dulce nectar ab cratere hauriens.
Inextinguibilis autem excitatus eſt riſus beatis dijs,
Poſtquam viderunt Vulcanum per domum miniſtrantem.
Sic tunc quidem totam diem vſque ad ſolem occidentem
Conuiuabantur: neque amplius animus indiguit conuiuio æquali:
Neque lyra perpulchra, quam tenebat Apollo,
Muſiſq; quæ canebant viciſsim-excipientes-ſe voce pulchra.
Sed poſtquam occidit ſplendida lux ſolis,
Hi quidem dormiturientes iuerunt domum vnuſquiſque,
Vbi ſingulis domum inclytus vtroque-pede-claudus
Vulcanus fecerat doctis artibus.
Iupiter autem ad ſuum lectũ iuit cœleſtis fulgurum-autor
Vbi anteà dormiebat, quãdo ipsũ dulcis ſomnus inuaderet.
κ·γαθεύδ'. *Illic dormiuit aſcendens: iuxtáq; auream-ſedẽ-habẽs Iuno.*

ILIADIS HOMERI II. COMPOSITIO.

Somnium & Catalogus.

CÆTERI quidem dijq; & viri equites-galeati,
Dormiebant per totam noctem, Iouẽ autem non capit dulcis ſomnus:
Sed is voluebat in animo, quomodo Achillem
Honoraret, perderet autem multos apud naues Achiuos.
Hoc autem ei in animo optimum viſum eſt conſilium.
Mittere ad Atridem Agamemnonem pernitioſum Somniũ:
Et ipſum compellans, verba cita dixit:

Iupiter ſōnium mittit Agamēnoni, qui eum præliari iubeat, falsò ei Troiæ excidium promittens.

Vade age pernicioſum Somnium, celeres ad naues Achiuorum,
Et cum veneris in tentorium Agamẽnonis Atridæ,
Omnia valdè verè nuncia ſicut iubeo:
Armare ipſum iube comatos Achiuos
Omnibus copijs, nunc enim capiat ciuitatem Latiuiam,
Troianorũ. nõ.n. amplius diuersè cœleſtes domos habentes,
Immortales ſentiunt, inflexit enim omnes
Iuno ſupplicans: Troianis autem funera impendent.
Sic dixit: iuit autẽ Somniũ poſtquam ſermonem audiuit.
Statim autem peruenit celeres ad naues Achiuorum:
Iuit autem ad Atridẽ Agamemnonem, hunc autem inuenit
Dormientem in tentorio, (circum autẽ diuinus fuſus erat ſomnus)
Stetit autem ſuper capite, Nelei filio ſimilis
Neſtori, quem maximè ſenum honorabat Agamemnon,
Huic ſe aſsimilans, alloquutus eſt diuinum Somnium,
Dormis Atrei fili valdè-prudentis equũm-domitoris?
Non oportet per totam noctem dormire conſiliarium virum,
Cui populi ſunt commiſſi, & tot curæ ſunt.
Nunc. v. mihi auſculta citò: Iouis autem tibi nuncius ſum,
Qui cum procul ſit à te, valdè te curat & miſeratur,
Armare te iuſsit comatos Achiuos
Omnibus copijs: nunc autem capias ciuitatem Latiuiam
Troianorũ. non.n. amplius diuerſa cœleſtes domos tenentes
Immortales ſentiunt, inflexit enim omnes
Iuno ſupplicans: Troianis autem funera impendent.
Ex Ioue, ſed tu tuis habe mentibus, neque te obliuio
Capiat, quando te dulcis ſomnus remiſerit.
Sic fatus abijt: illum autem reliquit ibi.
Hæc voluentem in animo, quæ non euentura erant.
Dixit enim is capturum Priami vrbem die illo,
Stultus: neque ea ſciebat quæ Iupiter moliebatur opera.
Ponere enim adhuc parabat doloréſque ſingultúſque
Troianiſq; & Danais per fortes pugnas.
Surrexit autẽ ex ſomno: diuina autẽ ipſum circũfudit vox:
Sedit autem arrectus, mollem autem induit tunicam,
Pulchram, nouam: circa autem magnum iecit pallium.
χ·λαῖν. *Pedibus autem ſub teneris ligauit pulchra calciamenta.*
Circum autem humeros poſuit enſem argenteis-clauis.

Ὠινοχόει γλυκὺ νέκταρ ἀπὸ κρητῆρος ἀφύσσων.
Ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν,
Ὡς ἴδον Ἥφαιστον διὰ δώματα ποιπνύοντα.
Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης,
Οὐ μὲν φόρμιγγος περικαλλέος, ἣν ἔχ' Ἀπόλλων,
Μουσάων θ' αἳ ἄειδον ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέδυ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο,
Οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἶκόνδε ἕκαστος,
Ἧχι ἑκάστῳ δῶμα περικλυτὸς ἀμφιγυήεις
Ἥφαιστος ποίησεν ἰδυίῃσι πραπίδεσσι·
Ζεὺς δὲ πρὸς ὃν λέχος ἤϊ' Ὀλύμπιος ἀστεροπητής,
Ἔνθα πάρος κοιμᾶθ', ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι·
Ἔνθα * καθεῦδ' ἀναβάς· παρὰ δὲ χρυσόθρονος Ἥρη.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ ἡ βῆτα ῥαψῳδία.

Ὄνειρος καὶ κατάλογος.

ἌΛΛΟΙ μέν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ
Εὗδον παννύχιοι· Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος,
Ἀλλ' ὅγε μερμήριζε κατὰ φρένα, ὡς Ἀχιλῆα
Τιμήσῃ, ὀλέσῃ δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Ἥδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή,
Πέμψαι ἐπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι οὖλον ὄνειρον.
Καί μιν φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Βάσκ' ἴθι οὖλε ὄνειρε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Ἐλθὼν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
Πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορευέμεν ὡς ἐπιτέλλω·
Θωρῆξαί ἑ κέλευε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς
Πανσυδίῃ. νῦν γάρ κεν ἕλοι πόλιν εὐρυάγυιαν
Τρώων. οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
Ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
Ἥρη λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται.
Ὡς φάτο· βῆ δ' ἄρ' ὄνειρος ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσε·
Καρπαλίμως δ' ἵκανε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
Βῆ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα· τὸν δ' ἐκίχανεν
Εὕδοντ' ἐν κλισίῃ, περὶ δ' ἀμβρόσιος κέχυθ' ὕπνος.
Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς Νηληΐῳ υἷι ἐοικὼς
Νέστορι, τόν ῥα μάλιστα γερόντων τῖ' Ἀγαμέμνων.
Τῷ μιν ἐεισάμενος προσεφώνεε θεῖος ὄνειρος,
Εὕδεις Ἀτρέος υἱὲ δαΐφρονος ἱπποδάμοιο;
Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα,
Ὧι λαοί τ' ἐπιτετράφαται, καὶ τόσσα μέμηλε.
Νῦν δ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
Ὅς σευ ἄνευθεν ἐὼν μέγα κήδεται, ἠδ' ἐλεαίρει·
Θωρῆξαί σε κέλευσε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς
Πανσυδίῃ· νῦν γάρ κεν ἕλοις πόλιν εὐρυάγυιαν
Τρώων. οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
Ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
Ἥρη λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται
Ἐκ Διός. ἀλλὰ σὺ σῇσιν ἔχε φρεσί, μηδέ σε λήθη
Αἱρείτω, εὖτ' ἄν σε μελίφρων ὕπνος ἀνήῃ.
Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπεβήσετο· τὸν δ' ἔλιπ' αὐτοῦ
Τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμόν, ἅ ῥ' οὐ τελέεσθαι ἔμελλε.
Φῆ γὰρ ὅγ' αἱρήσειν Πριάμου πόλιν ἤματι κείνῳ,
Νήπιος· οὐδὲ τὰ ᾔδη ἅ ῥα Ζεὺς μήδετο ἔργα.
Θήσειν γὰρ ἔτ' ἔμελλεν ἐπ' ἄλγεά τε στοναχάς τε
Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι διὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
Ἔγρετο δ' ἐξ ὕπνου· θείη δέ μιν ἀμφέχυτ' ὀμφή·
Ἕζετο δ' ὀρθωθείς. μαλακὸν δ' ἔνδυνε χιτῶνα,
Καλόν, νηγάτεον· περὶ δ' αὖ μέγα βάλλετο φᾶρος·
Ποσσὶ δ' * ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον.

Εἵλετο δὲ σκῆπτρον πατρώϊον ἄφθιτον αἰεί,	Accepit autem ſceptrum paternum incorruptum ſemper,
Σὺν τῷ ἔβη κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.	Cum hoc iuit ad naues Achiuorum loricatorum.
Ἠὼς μέν ῥα θεὰ προσεβήσετο μακρὸν Ὄλυμπον,	Aurora quidem dea conſcendit magnum Olympum,
Ζηνὶ φόως ἐρέουσα καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν·	Ioui lumen nunciatura & alijs immortalibus.
Αὐτὰρ ὁ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσε	Sed is praeconibus argutis-vocibus iuſſit
Κηρύσσειν ἀγορὴν δὲ κάρη κομόωντας Ἀχαιούς·	Edicere ad concilium comatos Achiuos.
Οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὦκα.	Hi quidẽ edixerũt: illi frequentes affuerunt valdè celeriter.
Βουλὴ* δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἷζε γερόντων	Concilium autem primum magnanimorum ſtatuit ſenum
Νεστορέῃ παρὰ νηῒ Πυλοιγενέος βασιλῆος.	Neſtoream apud nauem Pylij regis.
Τοὺς ὅ γε συγκαλέσας, πυκινὴν ἀρτύνετο βουλήν,	Quos hic cum coëgiſſet, prudentem ſtruebat conſultationem.
Κλῦτε φίλοι, θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος	Audite amici, diuinus mihi in ſomnijs venit Sõnus deus
Ἀμβροσίην διὰ νύκτα· μάλιστα δὲ Νέστορι δίῳ	Diuinam per noctem, maximè, autẽ Neſtori diuino
Εἶδός τε, μέγεθός τε, φυήν τ' ἄγχιστα ἐῴκει.	Figuráque, magnitudinéque corporéque ſimilis erat.
Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί με πρὸς μῦθον ἔειπεν,	Stetit autem ſupra caput, & ad me verba fecit,
Εὕδεις Ἀτρέος υἱὲ δαΐφρονος ἱπποδάμοιο;	Dormis Atrei fili prudentis equum-domitoris?
Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα,	Non oportet per totam noctem dormire conſiliarium virum
Ὧ λαοί τ' ἐπιτετράφαται καὶ τόσσα μέμηλε.	Cui populique commiſſi ſunt, & tot curæ ſunt.
Νῦν δ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,	Nunc v. mihi auſculta properè, Iouis v. tibi nuncius ſum.
Ὃς σεῦ ἄνευθεν ἐὼν μέγα κήδεται, ἠδ' ἐλεαίρει.	Qui quam longè ſit à te, valdè curat & miſeratur.
Θωρῆξαί σε κέλευσε κάρη κομόωντας Ἀχαιοὺς	Armare te iuſſit comatos Achiuos
Πανσυδίῃ· νῦν γάρ κεν ἕλοις πόλιν εὐρυάγυιαν	Omnibus copijs: nunc enim capias ciuitatem Latiuiam
Τρώων· οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες	Troianorũ: nõ enim amplius diuerſè cœleſtes domos habẽtes
Ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας	Immortales ſentiunt: inflexit enim omnes
Ἥρη λισσομένη, Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται	Iuno ſupplicans. Troianis autem funera imminent
Ἐκ Διός. ἀλλὰ σὺ σῇσιν ἔχε φρεσίν. ὣς ὁ μὲν εἰπὼν	Ab Ioue, ſed tu tuis habe mentibus: ſic illud quidẽ loquutũ
Ὤχετ' ἀποπτάμενος, ἐμὲ δὲ γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν.	Iuit auolans: me autem iucundus ſomnus reliquit.
Ἀλλ' ἄγετ' αἴ κέν πως θωρήξομεν υἷας Ἀχαιῶν·	Sed agite, ſi quo modo armemus filios Achiuorum.
Πρῶτα δ' ἐγὼν ἔπεσιν πειρήσομαι, ἣ θέμις ἐστί,	Primum autem ego verbis tentabo, quatenus fas eſt,
Καὶ φεύγειν σὺν νηυσὶ πολυκλήϊσι κελεύσω·	Et fugere cum nauibus multorum tranſtrorum iubebo.
Ὑμεῖς δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν ἐπέεσσιν.	Vos autem aliunde alios cohibete verbis.
Ἤτοι ὅ γ' ὣς εἰπὼν, κατ' ἄρ' ἕζετο· τοῖσι δ' ἀνέστη	Verùm hic ſic loquutus conſedit. his autem aſſurrexit
Νέστωρ, ὅς ῥα Πύλοιο ἄναξ ἦν ἠμαθόεντος,	Neſtor qui Pyli Rex erat arenoſæ:
Ὅ σφιν ἐῢ φρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,	Qui ipſis benè ſentiens concionatus eſt & alloquutus:
Ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,	O amici, Argiuorum ductores & principes,
Εἰ μέν τις τὸν ὄνειρον Ἀχαιῶν ἄλλος ἔνισπε,	Si quidem aliquis ſomnium Achiuorum alius dixiſſet,
Ψεῦδός κεν φαῖμεν, καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον·	Mendacium diceremus: & repudiaremus amplius:
Νῦν δ' ἴδεν ὃς μέγ' ἄριστος ἐνὶ στρατῷ εὔχεται εἶναι.	Nũc autẽ vidit qui multo præſtãtiſſ. in exercitu iactat ſe eſſe.
Ἀλλ' ἄγετ' αἴ κέν πως θωρήξομεν υἷας Ἀχαιῶν.	Sed agite ſi quo modo armemus filios Achiuorum.
Ὣς ἄρα φωνήσας, βουλῆς ἐξῆρχε νέεσθαι.	Sic loquutus concione incepit excedere.
Οἱ* δ' ἐπανέστησαν, πείθοντό τε ποιμένι λαῶν	Hi ſurrexerunt parueruntque rectori gentium
Σκηπτοῦχοι βασιλῆες· ἐπεσσεύοντο δὲ λαοί.	Sceptrigeri reges: accurrebant autem gentes.
Ἠΰτε ἔθνεα εἶσι μελισσάων ἁδινάων,	Sicut examina eunt apum frequentium
Πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομενάων,	Petra ex cauata ſemper recens venientium,
Βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν,	Racematim volant in floribus vernis:
Αἱ μέν τ' ἔνθα ἅλις πεποτήαται, αἱ δέ τε ἔνθα·	Quædã quidẽ huc frequenter volauerunt, aliæ autem illuc:
Ὣς τῶν ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων	Sic horum gentes multæ à nauibus & tentorijs
Ἠϊόνος προπάροιθε βαθείης ἐστιχόωντο	Littus ante immenſum procedebant
Ἰλαδὸν εἰς ἀγορήν· μετὰ δέ σφισιν Ὄσσα δεδήει,	Confertim in concionem: inter autem ipſos fama lucebat,
Ὀτρύνουσ' ἰέναι, Διὸς ἄγγελος· οἱ δ' ἀγέροντο.	Iouis nuncia, concitans ire: hi autem conueniebant.
Τετρήχει δ' ἀγορή, ὑπὸ δὲ στεναχίζετο γαῖα	Turbata autem fuerat concio: ſubtus autem gemuit terra
Λαῶν ἱζόντων, ὅμαδος δ' ἦν· ἐννέα δέ σφεας	Gentibus ſedentibus, tumultus autem erat: nouẽ autẽ ipſos
Κήρυκες βοόωντες ἐρήτυον, εἴ ποτ' ἀϋτῆς	Præcones vociferantes cohibebant, ſi quando a tumultu
Σχοίατ', ἀκούσειαν δὲ διοτρεφέων βασιλήων.	Deſiſterent, audirent & diuinos reges.
Σπουδῇ δ' ἕζετο λαός, ἐρήτυθεν δὲ καθ' ἕδρας	Confeſtim autem ſedit populus: tenebant autem ſedes
Παυσάμενοι κλαγγῆς· ἀνὰ δὲ κρείων Ἀγαμέμνων	Ceſſantes à clamore: ſurſum autem diuinus Agamemnon
Ἔστη σκῆπτρον ἔχων (τὸ μὲν Ἥφαιστος κάμε τεύχων·	Conſtitit ſceptrũ tenens: (quod Vulcanus laborauit fabricãs.
Ἥφαιστος μὲν δῶκε Διὶ Κρονίωνι ἄνακτι·	Vulcanus quidem dedit Ioui Saturnio Regi,
Αὐτὰρ ἄρα Ζεὺς δῶκε διακτόρῳ ἀργειφόντῃ·	Sed Iupiter dedit internuntio Argicidæ:
Ἑρμείας δὲ ἄναξ δῶκεν Πέλοπι πληξίππῳ·	Mercurius autem rex dedit Pelopi agitatori equorum.
Αὐτὰρ ὁ αὖτε Πέλοψ δῶκ' Ἀτρέϊ ποιμένι λαῶν·	Sed rurſus Pelops dedit Atreo duci populorum.
Ἀτρεὺς δὲ θνήσκων ἔλιπεν πολύαρνι Θυέστῃ·	Atreus autem moriens reliquit diuiti-pecudum Thyeſtæ.
Αὐτὰρ ὁ αὖτε Θυέστ' Ἀγαμέμνονι λεῖπε φορῆναι,	Sed rurſus Thyeſtes Agamemnoni reliquit vt geſtaret,
Πολλῇσιν νήσοισι καὶ Ἄργεϊ παντὶ ἀνάσσειν)	Et multis inſulis & Argo omni imperaret)
Τῷ ὅ γ' ἐρεισάμενος, *ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,	Huic is incumbens verba cita dixit:
Ὦ φίλοι ἥρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρηος,	O amici heroës Danai, famuli Martis,
Ζεύς με μέγα Κρονίδης ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ,	Iupiter me valdè Saturnius detrimento deuinxit graui,
Σχέτλιος, ὃς πρὶν μέν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν	Durus: qui antea quidem mihi promiſit, & annuit
Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι·	Troia depopulata benè murata, me reuerſurum.
Νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύσατο, καί με κελεύει	Nunc autem malam deceptionem cogitauit, & me iubet

Marginal notes: γρ. βουλή. γρ. βουλὴν μέν. — Agamemnon in concilio ſomnium ſuũ narrat. — γρ. δ' ἀνέστησαν. — Achiui in concionẽ coeunt. — γρ. ἔπε' Ἀργείοισι μετηύδα. — Agamemnonis ad milites ficta oratio in qua iubet in patriam redire.

Inglorius vt Argũ redeã, poſtquã multũ perdidi populum.
Sic Ioui debet præpotenti gratum eſſe,
Qui iam multarum vrbium diſſoluit faſtigia,
Et adhuc diſſoluet: huius enim potentia eſt maxima.
Turpe enim hoc eſt & poſteris auditu,
Incaſſum ſic talem tantumque populum Achiuorum
Imperfectum bellum gerere, & pugnare
Cum viris paucioribus: exitus autem nondum apparet.
Στροφ. γ'. *Si enim velimus Achiuiq́ Troianiq́,*
Fœdera fidelia ferientes numerari vtrique,
Troianos quidem eligere indigenæ quotquot ſunt,
Nos autem in decurias diſponamur Achiui,
Troianorũ autẽ virũ ſingulũ accipiamus ad-miniſtrandum-
Multæ decuriæ indigerent pocillatore. *potum,*
Tantum ego aio plures eſſe pueros Achiuorum
Troianis qui habitabant in vrbe: ſed auxiliares
Multis ex ciuitatibus vibratores-haſtarum viri ſunt,
Qui me valdè prohibent, & non ſinunt volentem
Troiæ expugnare benè-cultum oppidum.
Nouem iam præterierunt Iouis magni anni,
Et iam ligna corrupta ſunt nauium, & funes ſolutæ ſunt:
Et noſtræ vxores & imprudentes nati.
Sedent in ædibus expectantes, nobis autem opus
Fruſtra imperfectum, cuius gratia huc venimus.
Sed agite, vt ego dixero, pareamus omnes,
Fugiamus cum nauibus dilectam in patriam terram.
Non enim amplius Troiam capiemus latuiam.

Græci diſceſſum parant. *Sic dixit: his autem animum in pectoribus commouit*
Omnibus inter multitudinẽ, quicunq́ nõ conſiliũ audiuerũt.
Mota eſt autem concio, vt fluctus ingentes maris
Pelagi Icarij, quos quidem Eurusq́ Notusq́
Commouit erumpens patris Iouis ex nebulis:
Sicutq́ quum mouerit Zephirus ingentem ſegetem veniens
Impetuoſus ingruens, nutatq́ campus ſpicis:
Sic horum tota concio mota eſt: hi autem clamore
Ad naues ruebant: ſurſum à pedibus autem puluis
Stabat ſublatus: hi autem alij alios adhortabantur
Iuno Mineruã mittit ad Græcorum diſceſſu prohibendũ. *Vt apprehenderent naues, & traherent in mare diuinum:*
Sentinasq́ expurgabant: clamor autem in cœlum iuit
Domum euntium: ſubtrahebant autem fulcra nauium.
Tunc Argiuis præter fatum reditus contigiſſet,
Niſi Mineruam Iuno ſermone affata fuiſſet,
Proh facinus, Aegidem-tenentis Iouis filia indomita,
Sic domum, dilectam in patriam terram
Argiui fugient per lata dorſa maris,
Gloriam autem Priamo & Troianis relinquerint,
Argiuam Helenam, cuius gratia multi Achiuorum
In Troia perierunt procul dilectâ à patria terra?
Sed abi nunc ad populum Achiuorum ære-armatorum,
Tuisq́ blandis verbis detine virum quenque:
Nec ſine naues in-mare trahere, q̃ hinc & inde impelluntur.
Sic dixit: nec aduerſata eſt dea glaucis-oculis Minerua.
* ἀΐξασα, ῥύψασ᾽ ἑτ. *Profecta autem eſt ab Olympi verticibus deſiliens,*
Statimq́ venit veloces ad naues Achiuorum.
Inuenit deinde Vlyſſem Ioui conſilio parem
Stantem: neque hic nauem benè tranſtratam & nigram
Tangebat, quia ipſum dolor corde & animo inuaſerat.
Propè autem ſtans alloquuta eſt cæſia Minerua:
Diuine Laërtiade prudentiſſime Vlyſſes,
Sicne domum dilectam in patriam terram
Fugietis in naues multa tranſtra habentes ingruentes,
Gloriam autem Priamo & Troianis relinqueritis
Argiuam Helenam, cuius gratia multi Achiuorum
In Troia perierunt, dilecta procul à patria terra?
Sed i nunc ad populum Achiuorum, neque cuncteris:
Tuis autem blandis verbis detine virum quenq́,
Vlyſſes Achiuos à diſcedendo coercet. *Neque ſinas naues in mare trahere qua-vtrinq́ impelluntur.*
Sic dixit: hic autem intellexit deæ vocem loquentis:
Iuit autem currendo, pallium autem proiecit: illum autem ſuſtulit

Δυσκλέα Ἄργος ἱκέσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν.
Οὕτω που Διῒ μέλλει ὑπερμενέϊ φίλον εἶναι,
Ὃς δὴ πολλάων πολίων κατέλυσε κάρηνα,
Ἠδ᾽ ἔτι καὶ λύσει· τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον.
Αἰσχρὸν γὰρ τόδε γ᾽ ἐστὶ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι,
Μὰψ οὕτω τοιόνδε τοσόνδε τε λαὸν Ἀχαιῶν
Ἄπρηκτον πόλεμον πολεμίζειν, ἠδὲ μάχεσθαι
Ἀνδράσι παυροτέροισι· τέλος δ᾽ οὔπω τι πέφανται.
Εἴπερ * γάρ κ᾽ ἐθέλοιμεν Ἀχαιοί τε Τρῶές τε
Ὅρκια πιστὰ ταμόντες ἀριθμηθήμεναι ἄμφω,
Τρῶας μὲν λέξασθαι ἐφέστιοι ὅσσοι ἔασιν,
Ἡμεῖς δ᾽ ἐς δεκάδας διακοσμηθεῖμεν Ἀχαιοί,
Τρώων δ᾽ ἄνδρα ἕκαστοι ἑλοίμεθα οἰνοχοεύειν,
Πολλαί κεν δεκάδες δευοίατο οἰνοχόοιο.
Τόσσον ἐγώ φημι πλέας ἔμμεναι υἷας Ἀχαιῶν
Τρώων, οἳ ναίουσι κατὰ πτόλιν· ἀλλ᾽ ἐπίκουροι
Πολλέων ἐκ πολίων ἐγχέσπαλοι ἄνδρες ἔασιν,
Οἵ με μέγα πλάζουσι, καὶ οὐκ εἰῶσ᾽ ἐθέλοντα
Ἰλίου ἐκπέρσαι εὖ ναιόμενον πτολίεθρον.
Ἐννέα δὴ βεβάασι Διὸς μεγάλου ἐνιαυτοί,
Καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν, καὶ σπάρτα λέλυνται·
Αἱ δέ που ἡμέτεραί τ᾽ ἄλοχοι καὶ νήπια τέκνα,
Εἵατ᾽ ἐνὶ μεγάροις ποτιδέγμεναι· ἄμμι δὲ ἔργον
Αὔτως ἀκράαντον, οὗ εἵνεκα δεῦρ᾽ ἱκόμεσθα.
Ἀλλ᾽ ἄγεθ᾽, ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω, πειθώμεθα πάντες·
Φεύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν·
Οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἱρήσομεν εὐρυάγυιαν.
Ὣς φάτο, τοῖσι δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε,
Πᾶσι μετὰ πληθὺν ὅσοι οὐ βουλῆς ἐπάκουσαν.
Κινήθη δ᾽ ἀγορὴ, ὡς κύματα μακρὰ θαλάσσης
Πόντου Ἰκαρίοιο, τὰ μέν τ᾽ Εὖρός τε Νότος τε
Ὤρορ᾽ ἐπαΐξας πατρὸς Διὸς ἐκ νεφελάων.
Ὡς δ᾽ ὅτε κινήσει Ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθὼν,
Λάβρος ἐπαιγίζων, ἐπί τ᾽ ἠμύει ἀσταχύεσσιν·
Ὣς τῶν πᾶσ᾽ ἀγορὴ κινήθη· τοὶ δ᾽ ἀλαλητῷ
Νῆας ἔπ᾽ ἐσσεύοντο, ποδῶν δ᾽ ὑπένερθε κονίη
Ἵστατ᾽ ἀειρομένη· τοὶ δ᾽ ἀλλήλοισι κέλευον
Ἅπτεσθαι νηῶν, ἠδ᾽ ἑλκέμεν εἰς ἅλα δῖαν,
Οὐρούς τ᾽ ἐξεκάθαιρον· ἀϋτὴ δ᾽ οὐρανὸν ἷκεν
Οἴκαδ᾽ ἱεμένων· ὑπὸ δ᾽ ᾕρεον ἕρματα νηῶν.
Ἔνθά κεν Ἀργείοισιν ὑπέρμορα νόστος ἐτύχθη,
Εἰ μὴ Ἀθηναίην Ἥρη πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Ὢ πόποι αἰγιόχοιο Διὸς τέκος ἀτρυτώνη,
Οὕτω δὴ οἶκόνδε, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
Ἀργεῖοι φεύξονται ἐπ᾽ εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
Κὰδ δέ κεν εὐχωλὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιεν
Ἀργείην Ἑλένην, ἧς εἵνεκα πολλοὶ Ἀχαιῶν
Ἐν Τροίῃ ἀπόλοντο φίλης ἀπὸ πατρίδος αἴης;
Ἀλλ᾽ ἴθι νῦν κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον,
Μηδὲ ἔα νῆας ἅλαδ᾽ ἑλκέμεν ἀμφιελίσσας.
Ὣς ἔφατ᾽· οὐδ᾽ ἀπίθησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Βῆ δὲ κατ᾽ Οὐλύμποιο καρήνων * ἀΐξασα,
Καρπαλίμως δ᾽ ἵκανε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
Εὗρεν ἔπειτ᾽ Ὀδυσῆα Διῒ μῆτιν ἀτάλαντον
Ἑσταότ᾽· οὐδ᾽ ὅγε νηὸς ἐϋσσέλμοιο μελαίνης
Ἅπτετ᾽, ἐπεί μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἵκανεν.
Ἀγχοῦ δ᾽ ἱσταμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν᾽ Ὀδυσσεῦ,
Οὕτω δὴ οἶκόνδε, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
Φεύξεσθ᾽ ἐν νήεσσι πολυκλήϊσι πεσόντες,
Κὰδ δέ κεν εὐχωλὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιτε
Ἀργείην Ἑλένην, ἧς εἵνεκα πολλοὶ Ἀχαιῶν
Ἐν Τροίῃ ἀπόλοντο φίλης ἀπὸ πατρίδος αἴης;
Ἀλλ᾽ ἴθι νῦν κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν, μηδ᾽ ἔτ᾽ ἐρώει·
Σοῖς δ᾽ ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον,
Μηδὲ ἔα νῆας ἅλαδ᾽ ἑλκέμεν ἀμφιελίσσας.
Ὣς φάθ᾽· ὁ δὲ ξυνέηκε θεᾶς ὄπα φωνησάσης·
Βῆ δὲ θέειν, ἀπὸ δὲ χλαῖναν βάλε· τὴν δ᾽ ἐκόμισσε

Κῆρυξ Εὐρυβάτης Ἰθακήσιος, ὅς οἱ ὀπήδει.
Αὐτὸς δ' Ἀτρείδεω Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἐλθὼν,
Δέξατό οἱ σκῆπτρον πατρώϊον ἄφθιτον αἰεί·
Σὺν τῷ ἔβη κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
Ὅντινα μὲν βασιλῆα καὶ ἔξοχον ἄνδρα κιχείη,
Τὸν δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε παραστάς,
Δαιμόνι', οὔ σε ἔοικε κακὸν ὣς δειδίσσεσθαι·
Ἀλλ' αὐτός τε κάθησο καὶ ἄλλους ἵδρυε λαούς.
Οὐ γάρ πω σάφα οἶσθ' οἷος νόος Ἀτρείωνος·
Νῦν μὲν πειρᾶται, τάχα δ' ἴψεται υἷας Ἀχαιῶν.
Ἐν βουλῇ δ' οὐ πάντες ἀκούσαμεν οἷον ἔειπε,
Μή τι χολωσάμενος ῥέξῃ κακὸν υἷας Ἀχαιῶν.
Θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ διοτρεφέος βασιλῆος·
Τιμὴ δ' ἐκ Διός ἐστι, φιλεῖ δέ ἑ μητίετα Ζεύς.
Ὃν δ' αὖ δήμου τ' ἄνδρα ἴδοι, βοόωντά τ' ἐφεύροι,
Τὸν σκήπτρῳ ἐλάσασκεν, ὁμοκλήσασκέ τε μύθῳ,
Δαιμόνι', ἀτρέμας ἧσο, καὶ ἄλλων μῦθον ἄκουε,
Οἳ σέο φέρτεροί εἰσι· σὺ δ' ἀπτόλεμος καὶ ἄναλκις,
Οὔτέ ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ.
Οὐ μέν πως πάντες βασιλεύσομεν ἐνθάδ' Ἀχαιοί·
Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη· εἷς κοίρανος ἔστω,
Εἷς βασιλεύς, ᾧ δῶκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω
Σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσι βασιλεύῃ.
Ὣς ὅ γε κοιρανέων δίεπε στρατόν· οἱ δ' ἀγορὴν δὲ
Αὖτις ἐπεσσεύοντο νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων
Ἠχῇ, ὡς ὅτε κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
Αἰγιαλῷ μεγάλῳ βρέμεται, σμαραγεῖ δέ τε πόντος.
Ἄλλοι μέν ῥ' ἕζοντο, ἐρήτυθεν δὲ καθ' ἕδρας·
Θερσίτης δ' ἔτι μοῦνος ἀμετροεπὴς ἐκολῴα,
Ὃς ῥ' ἔπεα φρεσὶν ᾗσιν ἄκοσμά τε πολλά τε ᾔδη
Μὰψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν,
Ἀλλ' ὅ, τι οἱ εἴσαιτο γελοίϊον Ἀργείοισιν
Ἔμμεναι· αἴσχιστος δὲ ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε·
Φολκὸς ἔην, χωλὸς δ' ἕτερον πόδα, τὼ δέ οἱ ὤμω
Κυρτὼ, ἐπὶ στῆθος συνοχωκότε· αὐτὰρ ὕπερθε
Φοξὸς ἔην κεφαλήν, ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη.
Ἔχθιστος δ' Ἀχιλῆϊ μάλιστ' ἦν ἠδ' Ὀδυσῆϊ·
Τὼ γὰρ νεικείεσκε· τότ' αὖτ' Ἀγαμέμνονι δίῳ
Ὀξέα κεκλήγων λέγ' ὀνείδεα· τῷ δ' ἄρ' Ἀχαιοὶ
Ἐκπάγλως κοτέοντο, νεμέσσηθέν τ' ἐνὶ θυμῷ.
Αὐτὰρ ὁ μακρὰ βοῶν, Ἀγαμέμνονα νείκεε μύθῳ,
Ἀτρείδη, τέο δ' αὖτ' ἐπιμέμφεαι, ἠδὲ χατίζεις;
Πλεῖαί τοι χαλκοῦ κλισίαι, πολλαὶ δὲ γυναῖκες
Εἰσὶν ἐνὶ κλισίῃς ἐξαίρετοι, ἅς τοι Ἀχαιοὶ
Πρωτίστῳ δίδομεν, εὖτ' ἂν πτολίεθρον ἕλωμεν.
Ἦ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι, ὅν κέ τις οἴσει
Τρώων ἱπποδάμων ἐξ Ἰλίου υἷος ἄποινα,
Ὅν κεν ἐγὼ δήσας ἀγάγω, ἢ ἄλλος Ἀχαιῶν;
Ἠὲ γυναῖκα νέην, ἵνα μίσγεαι ἐν φιλότητι,
Ἥν τ' αὐτὸς ἀπονόσφι κατίσχεαι; οὐ μὲν ἔοικεν
Ἀρχὸν ἐόντα, κακῶν ἐπιβασκέμεν υἷας Ἀχαιῶν.
Ὦ πέπονες, κάκ' ἐλέγχε', Ἀχαιΐδες, οὐκ ἔτ' Ἀχαιοὶ,
Οἴκαδέ περ σὺν νηυσὶ νεώμεθα, τόνδε δ' ἐῶμεν
Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ γέρα πεσσέμεν, ὄφρα ἴδηται
Ἤ ῥά τί οἱ χ' ἡμεῖς προσαμύνομεν, ἦε καὶ οὐκί.
Ὃς καὶ νῦν Ἀχιλῆα ἕο μέγ' ἀμείνονα φῶτα
Ἠτίμησεν· ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας.
Ἀλλὰ μάλ' οὐκ Ἀχιλῆϊ χόλος φρεσίν, ἀλλὰ μεθήμων·
Ἦ γὰρ ἂν Ἀτρείδη νῦν ὕστατα λωβήσαιο.
Ὣς φάτο νεικείων Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν,
Θερσίτης· τῷ δ' ὦκα παρίστατο δῖος Ὀδυσσεύς,
Καί μιν ὑπόδρα ἰδὼν χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ,
Θερσῖτ' ἀκριτόμυθε, λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής,
Ἴσχεο, μηδ' ἔθελ' οἶος ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν.
Οὐ γὰρ ἐγὼ σέο φημὶ χερειότερον βροτὸν ἄλλον
Ἔμμεναι, ὅσσοι ἅμ' Ἀτρείδῃς ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.
Τῷ οὐκ ἂν βασιλῆας ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύοις,
Καί σφιν ὀνείδεά τε προφέροις, νόστόν τε φυλάσσοις.
Οὐδέ τί πω σάφα ἴδμεν ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,

Præco Eurybates Ithacenſis, qui eum ſequebatur.
Ipſe autem Atridæ Agamemnoni obuius veniens
Accepit ab eo ſceptrum paternum incorruptum ſemper:
Cum hoc iuit circum naues Achiuorum ære armatorum.
Quemcunq; quidem regem & præſtantem virum inuenit,
Hunc blandis verbis detinebat aſtans,
Infelix, non te decet vt timidum trepidare,
Sed ipſeque ſede, & alios ſedere fac populos.
Nondum enim perſpicuè ſcis quis animus ſit Atridæ.
Nunc quidem tentat: mox autem lædet filios Achiuorum.
In concilio enim omnes audiuimus quid dixerit,
Ne iratus afficiat aliquo malo filios Achiuorum.
Ira autem magna eſt à Ioue nutriti regis:
Honor autem ab Ioue eſt: diligit autem ipſum ſapiens Iupiter.
Quemcũq; rurſus plebeiũ virũ vidit vociferãtẽq; offendit,
Hunc ſceptro percuſſit, increpitauitq; verbo,
Miſer, quietè ſede, & aliorum verba audi,
Qui te præſtantiores ſunt: tu autem imbellis & inualidus,
Neque vnquam in bello numerandus, neque in concilio.
Non quidem vllo pacto omnes regnabimus hic Græci,
Non bonum eſt multorum principatus: vnus princeps eſto
Vnus rex, cui dederit filius Saturni obliqua-conſilia-haben-
Sceptrumq; & iura, vt ipſis dominetur. (tis
Ita iſte regens gubernabat exercitũ: illi autẽ ad concilium
Rurſus ruebant à nauibus & tentorijs
Tumultu, ſicut quum fluctus multiſtreperi maris
Littore magno editi ſonitum, fremit autem pontus.
Alij quidem ſedebant, quieſcebantq; per ſedes:
Therſites autem adhuc ſolus loquaciſſ. tumultuabatur, Therſitæ garrulitas
Qui verba mentibus ſuis immoderatáque multaq; ſciebat
Fruſtra, ſed non pro eo ac decebat vt aduerſaretur regibus,
Sed quodcunque ei videbatur ridiculum Argiuis
Eſſe, id dicebat: turpiſſimus autem vir ad Troiam venit:
Strabo erat, claudus autem altero pede, & ipſius humeri
Curui & in pectus contracti, & deſuper
Acutus erat capite, rara autem percurrebat lanugo:
Inimiciſſimus autem Achilli maximè erat & Vlyſſi.
Hos enim obiurgabat. tunc rurſus Agamemnoni diuino
Altè clamans dicebat conuitia. hunc Achiui
Vehementer oderant indignabanturq; in animo. (mone,
Sed hic multùm vociferans, Agamẽnonem obiurgabat ſer-
Atride, quid adhuc conquereris, aut quare indiges?
Plena tibi ære tentoria, multæ & mulieres
Sunt in tentorijs ſelectæ, quas tibi Achiui
Primò damus quum vrbem capimus.
An item & auro indiges quod quis offeret,
Troianorum equitum ex Troia filius dona redemptionis,
Quem ego vinctum ducam vel alius Achiuorum?
An mulierem iuuenem, cui miſcearis per amorem,
Quamq; ipſe ſeorſum detineas? non quidem decet
Vt qui princeps ſit, in mala inducat filios Achiuorum.
O imbelles, mala vituperia, Achaicæ, non item Achiui,
Domum cum nauibus redeamus, hunc autem ſinamus
Illic in Troia præmia ſua concoquere, vt ſciat
An in aliquo ipſum nos adiuuimus, an non:
Qui & nunc Achillem ipſo multò meliorem virum
Iniuria affecit, fruitur enim dono quod per vim illi abſtulit.
Sed multa non eſt Achillis ira mentibus ſed facilis.
Alioqui enim Atrida, nunc poſtremùm iniurius eſſes.
Sic dixit obiurgans Agamemnonem paſtorẽ populorum
Therſites. huic autem citò aſtitit diuinus Vlyſſes,
Et ipſum toruè intuens duro allocutus eſt ſermone.
Therſite loquulete, vocalis vt vt ſis concionator, Vlyſſes Therſitæ loquacitatem coercet.
Deſine, neque velis ſolus contendere cum regibus.
Non enim ego, quàm tu ſis, cenſeo ignauiorem mortalem
alium
Eſſe, qui cum Atridis ad Troiam venerunt.
Quare ne reges in ore habens, concioneris,
Et ipſis conuitia inferas, reditumq; ſerues.
Neque adhuc apertè ſcimus quorſum euadent hæc opera,

An benè, an malè redibimus filij Achiuorum.
Qui me nunc Atridæ Agamemnoni paſtori populorum
Sedes iaciens conuicia, quia ei valde multa dant
Heroes Danai: tu autem deblaterans concionaris.
Sed tibi edico (hoc & perfectum erit)
γρ. εἰ κέτι σ' ἀφραίνοντα κιχήσομαι ὥς νύ περ ὧδε. *Sicubi te inſanientem inuenero ſicut hic,*
Ne poſthac Vlyſſi caput humeris adſit,
Neque Telemachi pater vocer,
Si non ego te comprehenſum & charis veſtibus exutum,
Palliò que & tunica, quæque pudenda contegunt,
Te inquam flentem veloces ad naues dimiſero,
Verberans è concione acribus plagis.
Sic dixit, ſceptròque dorſum atque humeros
γρ. ἰδνώθη *Percuſſit: ille. a. compreſſit, humidaque ei excidit lachryma:*
Vibex autem cruentus ſcapulis exortus eſt
Sceptro ab aureo: ipſe autem ſedit timuitque,
Dolens. a. & turpiter intuens, abſterſit lachrymam.
Illi autem quamuis mœſti, ſuper ipſo ſuauiter riſerunt.
Sicut autem quiſpiam dicebat ad propinquum alium:
O dij, certè infinita Vlyſſes bona fecit,
Autor bonorum conſiliorum, bellúmque inſtruens.
Nunc autem hoc quàm optimum in Argiuis fecit,
Qui hunc contumelioſum conuiciatorē coercuit à concionib.
Non diu ipſum iterum rurſus permittet animus ſuperbus
Obiurgare reges contumelioſis verbis.
Sic dixerunt multitudo: ſed vrbium expugnator Vlyſſes
Surrexit ſceptrum habens, iuxta autem caſia Minerua
Similis præconi ſilere populum iuſſit,
Vt ſimul primique, & poſtremi filij Achiuorum
Sermonem audirent, & intelligerent conſilium:
Qui ipſis bene ſentiens concionatus eſt, & dixit.
Vlyſſis ad milites oratio qua eos ad prælium cohortatur. *Atride, nunc te rex volunt Achiui*
Omnibus probroſiſſimum facere mortalibus hominibus:
Neque tibi perficiunt promiſſum quod ſubierūt. i. promiſerunt.
Huc venientes ab Argo equeſtri,
Videlicet, vt *Ilio exciſo benè ædificato redirent.*
Tanquam enim vel pueri tenelli viduæve mulieres
Inter ſe deſiderant domum redire.
Certè enim & moleſtum eſt, vt quis moleſtia affectus abeat.
γρ. ἀπὸ ἧς ἀλόχοιο. γρ. Χειμέριαι *Etenim ſi quis vnum menſem manens procul a ſua vxore*
Triſtatur apud nauem multas ſedes habentem, quā procellæ
Hyberna torquent, commotúmque mare:
Nobis autem nonus eſt qui reuoluitur annus
Hic manentibus: quo non ægrè fero Achiuos
Triſtari apud naues roſtratas, ſed tamen etiam
Turpe diúque manere, inanémque redire.
Tolerate amici, & manete ad tempus, vt ſciamus
Si verum Calchas vaticinatur an, & non.
Probè enim iam hoc ſcimus in mentibus: eſtis. a. omnes
Teſtes, quos non Parcæ inuaſerunt mortem ferentes:
Heríque & nudiuſtertius, quando in Aulidem naues Græcorum
Congregabantur, mala Priamo, & Troianis ferentes:
Nos autem circumcirca fontem ſacra per altaria,
Faciebamus immortalibus perfectas hecatombas,
Pulchra ſub platano, vnde fluebat lympida aqua.
Illic apparuit magnum ſignum, draco dorſo ſanguineus,
Portentū Draconis qui paſſeres deuorauit. *Horribilis quem ipſe Olympius miſit in lucem,*
Quum ex altari proſiliſſet ad Platanum perrexit:
Ibi erant paſſeris pulli, parui filij
Ramo in extremo ſub foliis volitantes,
Octo: ſed mater nona erat, quæ peperit filios.
Ibi ille hos miſerabiliter comedit ſtridentes:
Mater autem circumuolabat lugens dilectos filios:
Hanc circum actus ala prehendit circum-clamantem.
Sed poſtquam filios deuorauit paſſeris & ipſam.
Hunc quidem clarum fecit Deus qui oſtendit:
Lapidem enim ipſum fecit Saturni filius verſuti.
Nos autem ſtantes admirabamur quod factum erat.
Vt igitur terribilia portenta deorum ſubiêre hecatombas:

Ἢ εὖ ἦε κακῶς νοστήσομεν υἷες Ἀχαιῶν.
Τῷ νῦν Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν
Ἧσαι ὀνειδίζων, ὅτι οἱ μάλα πολλὰ διδοῦσιν
Ἥρωες Δαναοί· σὺ δὲ κερτομέων ἀγορεύεις.
Ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται,
Εἰ * κ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα κιχήσομαι* ὥς νύ περ ὧδε,
Μηκέτ' ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ κάρη ὤμοισιν ἐπείη,
Μηδ' ἔτι Τηλεμάχοιο πατὴρ κεκλημένος εἴην,
Εἰ μὴ ἐγώ σε λαβὼν, ἀπὸ μὲν φίλα εἵματα δύσω,
Χλαῖνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα, τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει,
Αὐτὸν δὲ κλαίοντα θοὰς ἐπὶ νῆας ἀφήσω·
Πεπληγὼς ἀγορῆθεν ἀεικέσσι πληγῇσιν.
Ὣς ἄρ' ἔφη· σκήπτρῳ δὲ μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὤμω
Πλῆξεν· ὁ δ' ἰδνώθη, θαλερὸν δέ οἱ* ἔκπεσε δάκρυ.
Σμῶδιξ δ' αἱματόεσσα μεταφρένου ἐξυπανέστη
Σκήπτρου ὕπο χρυσέου· ὁ δ' ἄρ' ἕζετο, τάρβησέν τε.
Ἀλγήσας δ', ἀχρεῖον ἰδὼν, ἀπομόρξατο δάκρυ.
Οἱ δὲ καὶ ἀχνύμενοί περ, ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν.
Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον,
Ὢ πόποι, ἦ δὴ μυρί' Ὀδυσσεὺς ἐσθλὰ ἔοργε,
Βουλάς τ' ἐξάρχων ἀγαθὰς, πόλεμόν τε κορύσσων·
Νῦν δὲ τόδε μέγ' ἄριστον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν,
Ὃς τὸν λωβητῆρα ἐπεσβόλον ἔσχ' ἀγοράων.
Οὔ θήν μιν πάλιν αὖτις ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ
Νεικείειν βασιλῆας ὀνειδείοις ἐπέεσσιν.
Ὣς φάσαν ἡ πληθύς· ἀνὰ δ' ὁ πτολίπορθος Ὀδυσσεὺς
Ἔστη σκῆπτρον ἔχων· παρὰ δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Εἰδομένη κήρυκι, σιωπᾷν λαὸν ἀνώγει,
Ὡς ἅμα θ' οἱ πρῶτοί τε καὶ ὕστατοι υἷες Ἀχαιῶν
Μῦθον ἀκούσειαν, καὶ ἐπιφρασσαίατο βουλήν.
Ὃ σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,
Ἀτρεΐδη, νῦν δή σε ἄναξ ἐθέλουσιν Ἀχαιοὶ
Πᾶσιν ἐλέγχιστον θέμεναι μερόπεσσι βροτοῖσιν·
Οὐδέ τοι ἐκτελέουσιν ὑπόσχεσιν ἥν περ ὑπέσταν
Ἐνθάδ' ἔτι στείχοντες ἀπ' Ἄργεος ἱπποβότοιο,
Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι.
Ὥς τε γὰρ ἢ παῖδες νεαροὶ, χῆραί τε γυναῖκες,
Ἀλλήλοισιν ὀδύρονται οἶκόνδε νέεσθαι.
Ἦ μὴν καὶ πόνος ἐστὶν ἀνιηθέντα νέεσθαι·
Καὶ γάρ τίς θ' ἕνα μῆνα μένων ἀπὸ ἧς ἀλόχοιο
Ἀσχαλάᾳ* σὺν νηῒ πολυζύγῳ, ὅν περ ἄελλαι
Χειμέριαι εἰλέωσιν, ὀρινομένη τε θάλασσα·
Ἡμῖν δ' εἴνατός ἐστι περιτροπέων ἐνιαυτὸς
Ἐνθάδε μιμνόντεσσι· τῷ οὐ νεμεσίζομ' Ἀχαιοὺς
Ἀσχαλάαν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
Αἰσχρόν τοι δηρόν τε μένειν, κενεόν τε νέεσθαι.
Τλῆτε φίλοι, καὶ μείνατ' ἐπὶ χρόνον, ὄφρα δαῶμεν
Εἰ ἐτεὸν Κάλχας μαντεύεται, ἠὲ καὶ οὐκί.
Εὖ γὰρ δὴ τόδε ἴδμεν ἐνὶ φρεσίν, ἐστὲ δὲ πάντες
Μάρτυροι, οὓς μὴ κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι·
Χθιζά τε καὶ πρωΐζ', ὅτ' ἐς Αὐλίδα νῆες Ἀχαιῶν
Ἠγερέθοντο, κακὰ Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ φέρουσαι,
Ἡμεῖς δ' ἀμφὶ περὶ κρήνην, ἱεροὺς κατὰ βωμοὺς
Ἔρδομεν ἀθανάτοισι τεληέσσας ἑκατόμβας,
Καλῇ ὑπὸ πλατανίστῳ, ὅθεν ῥέεν ἀγλαὸν ὕδωρ·
Ἔνθ' ἐφάνη μέγα σῆμα, δράκων ἐπὶ νῶτα δαφοινὸς,
Σμερδαλέος, τόν ῥ' αὐτὸς Ὀλύμπιος ἧκε φόωσδε,
Βωμοῦ ὑπαΐξας, πρός ῥα πλατάνιστον ὄρουσεν·
Ἔνθα δ' ἔσαν στρουθοῖο νεοσσοὶ, νήπια τέκνα,
Ὄζῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ, πετάλοις ὑποπεπτηῶτες,
Ὀκτώ· ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἣ τέκε τέκνα·
Ἔνθ' ὅγε τοὺς ἐλεεινὰ κατήσθιε τετριγῶτας·
Μήτηρ δ' ἀμφεποτᾶτο ὀδυρομένη φίλα τέκνα·
Τὴν δ' ἐλελιξάμενος πτέρυγος λάβεν ἀμφιαχυῖαν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ τέκνα φάγε στρουθοῖο καὶ αὐτὴν,
Τὸν μὲν ἀρίζηλον θῆκεν θεὸς, ὅς περ ἔφηνε·
Λᾶαν γάρ μιν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω·
Ἡμεῖς δ' ἑσταότες θαυμάζομεν οἷον ἐτύχθη.
Ὡς οὖν δεινὰ πέλωρα θεῶν εἰσῆλθ' ἑκατόμβας,

Κάλχας δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοπροπέων ἀγόρευε,
Τίπτ' ἄνεῳ ἐγένεσθε, κάρη κομόωντες Ἀχαιοί;
Ἡμῖν μὲν τόδ' ἔφηνε τέρας μέγα μητίετα Ζεύς,
Ὄψιμον, ὀψιτέλεστον, ὅου κλέος οὔποτ' ὀλεῖται.
Ὡς οὗτος κατὰ τέκνα φάγε στρουθοῖο καὶ αὐτήν,
Ὀκτώ, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἣ τέκε τέκνα·
Ὣς ἡμεῖς τοσσαῦτ' ἔτεα πτολεμίξομεν αὖθι,
Τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν αἱρήσομεν εὐρυάγυιαν.
Κεῖνος τὼς ἀγόρευε· τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
Ἀλλ' ἄγε μίμνετε πάντες ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί
Αὐτοῦ, εἰς ὅ κεν ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἕλωμεν.
Ὣς ἔφατ'. Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον, ἀμφὶ δὲ νῆες
Σμερδαλέον κονάβησαν ἀϋσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν,
Μῦθον ἐπαινήσαντες Ὀδυσσῆος θείοιο.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
Ὢ πόποι, ἦ δὴ παισὶν ἐοικότες ἀγοράασθε
Νηπιάχοις, οἷς οὔ τι μέλει πολεμήϊα ἔργα.
Πῇ δὴ συνθεσίαι τε καὶ ὅρκια βήσεται ἡμῖν;
Ἐν πυρὶ δὴ βουλαί τε γενοίατο μήδεά τ' ἀνδρῶν,
Σπονδαί τ' ἄκρητοι, καὶ δεξιαί, ᾗς ἐπέπιθμεν.
Αὔτως γάρ ῥ' ἐπέεσσ' ἐριδαίνομεν, οὐδέ τι μῆχος
Εὑρέμεναι δυνάμεσθα, πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἐόντες.
Ἀτρεΐδη, σὺ δ' ἔθ' ὡς πρὶν ἔχων ἀστεμφέα βουλήν,
Ἄρχευ' Ἀργείοισι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας,
Τούσδε δ' ἔα φθινύθειν, ἕνα καὶ δύο, τοί κεν Ἀχαιῶν
Νόσφιν βουλεύωσ' ἄνυσις δ' οὐκ ἔσσεται αὐτῶν
Πρὶν Ἄργοσδ' ἰέναι, πρὶν καὶ Διὸς αἰγιόχοιο
Γνώμεναι εἴ τε ψεῦδος ὑπόσχεσις, εἴ τε καὶ οὐκί.
Φημὶ γὰρ οὖν κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα
Ἤματι τῷ ὅτε νηυσὶν ἐν ὠκυπόροισιν ἔβαινον
Ἀργεῖοι, Τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες,
Ἀστράπτων ἐπιδέξι', ἐναίσιμα σήματα φαίνων.
Τῷ μή τις πρὶν ἐπειγέσθω οἶκόνδε νέεσθαι,
Πρίν τινα πὰρ Τρώων ἀλόχῳ κατακοιμηθῆναι,
Τίσασθαι δ' Ἑλένης ὁρμήματά τε στοναχάς τε.
Εἰ δέ τις ἐκπάγλως ἐθέλει οἶκόνδε νέεσθαι,
Ἁπτέσθω ἧς νηὸς ἐϋσσέλμοιο μελαίνης,
Ὄφρα πρόσθ' ἄλλων θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ.
Ἀλλὰ ἄναξ αὐτός τ' εὖ μήδεο, πείθεό τ' ἄλλῳ.
Οὔ τοι ἀπόβλητον ἔπος ἔσσεται, ὅττι κεν εἴπω.
Κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας, Ἀγάμεμνον,
Ὡς φρήτρη φρήτρῃφιν ἀρήγῃ, φῦλα δὲ φύλοις.
Εἰ δέ κεν ὣς ἔρξῃς, καί τοι πείθωνται Ἀχαιοί,
Γνώσῃ ἔπειθ' ὅς θ' ἡγεμόνων κακός, ὅς τέ νυ λαῶν,
Ἠδ' ὅς κ' ἐσθλὸς ἔῃσι· κατὰ σφέας γὰρ μαχέονται.
Γνώσεαι δ' εἰ καὶ θεσπεσίῃ πόλιν οὐκ ἀλαπάξεις,
Ἢ ἀνδρῶν κακότητι, καὶ ἀφραδίῃ πολέμοιο.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
Ἦ μὰν αὖτ' ἀγορῇ νικᾷς γέρον υἷας Ἀχαιῶν.
Αἲ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἄπολλον,
Τοιοῦτοι δέκα μοι συμφράδμονες εἶεν Ἀχαιῶν·
Τῷ κε τάχ' ἠμύσειε πόλις Πριάμοιο ἄνακτος,
Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἁλοῦσά τε περθομένη τε.
Ἀλλά μοι αἰγίοχος Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' *ἔδωκεν,
Ὅς με μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει.
Καὶ γὰρ ἐγὼν Ἀχιλεύς τε μαχεσσάμεθ' εἵνεκα κούρης
Ἀντιβίοις ἐπέεσσιν, ἐγὼ δ' ἦρχον χαλεπαίνων.
Εἰ δέ ποτ' ἔς γε μίαν βουλεύσομεν, οὐκέτ' ἔπειτα
Τρωσὶν ἀνάβλησις κακοῦ ἔσσεται, οὐδ' ἠβαιόν.
Νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν Ἄρηα.
Εὖ μέν τις δόρυ θηξάσθω, εὖ δ' ἀσπίδα θέσθω,
Εὖ δέ τις ἵπποισιν δεῖπνον δότω ὠκυπόδεσσιν,
Εὖ δέ τις ἅρματος ἀμφὶς ἰδών, πολέμοιο μεδέσθω,
Ὥς κε πανημέριοι στυγερῷ κρινώμεθ' Ἄρηϊ.
Οὐ γὰρ παυσωλή γε μετέσσεται οὐδ' ἠβαιόν,
Εἰ μὴ νὺξ ἐλθοῦσα διακρινέει μένος ἀνδρῶν.
Ἱδρώσει μέν τευ τελαμὼν ἀμφὶ στήθεσφιν
Ἀσπίδος ἀμφιβρότης, περὶ δ' ἔγχεϊ χεῖρα καμεῖται·
Ἱδρώσει δέ τευ ἵππος ἐΰξοον ἅρμα τιταίνων.

Calchas autem ſtatim poſtea vaticinans dixit,
Cur muti facti eſtis comati Achiui?
Nobis quidem hoc oſtēdit ſignum magnum prudens Iupiter,
Serum, quòd tarde perficitur, cuius gloria nunquam peribit.
Vt hic filios deuorauit paſſeris, & ipſam,
Octo, ſed mater nona erat, quæ peperit filios:
Sic nos tot annos bellabimus hic:
Decimo autem ciuitatem capiemus Latiniam.
Ille ſic interpretabatur: hæc iam nunc omnia perficiuntur.
Sed age, manete omnes benè-ocreati Achiui
Iſthic, quoadusque ciuitatem magnam Priami capiamus.
Sic dixit. Argiui.s. valdè clamarunt, (circum.a. naues
Terribiliter reſonuerunt clamantibus Achiuis)
Sermonem laudantes Vlyſſis diuini.
His autem dixit Gerenius eques Neſtor. — Neſtoris verba ad milites.
Proh facinus certè pueris ſimiles loquimini
Infantibus, quibus non ſunt curæ bellicoſa opera
Quò iam pactáque & iuramenta ibunt nobis?
In igne iam conſiliáque erunt curæq́; virorum,
Sacráque mera, & dextræ quibus credidimus.
Fruſtrà enim verbis contendimus, neque aliquam rationem
Inuenire poſſumus, etſi multo tempore hîc moremur.
Atrida, tu autem ſicut prius habens firmum conſilium,
Impera Argiuis in fortibus prælijs:
Hos autem ſine corrumpi vnum & duos qui ab Achiuis
Seorſum conſultant: profectus autem non erit ipſis,
Prius Argos ire quàm & Iouis Ægida-tenentis
Cognoſcamus an falſa promiſſio, an & non.
Dico enim igitur annuiſſe præpotentem Saturnidem
Die illo, quando nauibus in citis conſcenderunt
Argiui Troianis mortem & parcam ferentes,
Fulgurans dextera, fauſta ſigna oſtendens.
Quare non aliquis prius feſtinet domum redire,
Priuſquam aliquis apud Troianorum vxorem dormiat,
Punire & Helenæ, abitúmque gemitúſque.
Si autem aliquis nimium velit domum ire,
Tangat ſuam nauem bonas ſedes habentem & nigram,
Vt ante alios mortem & fatum aſſequatur.
Sed rex tu benè cura, & crede alteri,
Non abiectum verbum erit quodcunque dicam.
Secerne viros per gentes & per tribus, Agamemnon:
Vt tribus tribubus auxilientur, gentes & gentibus.
Si autem ſic facies, & tibi obediunt Achiui,
Cognoſces poſtea quis ex ducib. ignauus ſit, quiſue ex militibus
Siue quis ſtrenuus erit: per ſeipſos.n. pugnabunt:
Cognoſces verò ſi & ex vaticinio ciuitatem non deſtrues,
An virorum ignauia & imperitia belli.
Hunc reſpondens alloquutus eſt rex Agamemnon. — Neſtorem laudat Agamēnon.
Certè quidē rurſus dictione ſentētia vincis filios Achiuorū.
Vtinam enim, Iupitérque pater, & Pallas & Apollo,
Tales decem mihi conſultores eſſent Achiuorum.
Sic citò nutaret ciuitas Priami regis
Manibus ſub noſtris, captáque direptáque.
Sed mihi Ægiochus Saturnides Iupiter dolores dedit, — * γρ. ἔθηκεν
Qui me inter incurabiles lites & contentiones inijcit.
Etenim ego Achilléſque pugnauimus gratia puellæ
Contrarijs verbis: ego autem incepi litem.
Si.a. vnquam in vnum conſultabimus, non amplius poſtea
Troianis dilatio mali erit, neque paululum.
Nunc autem venite ad cœnam, vt conducamus martem.
Benè quidem aliquis haſtam acuat, benè & ſcutum ponat,
Benè & aliquis equis cœnam det veloces pedes habētibus,
Benè & aliquis currum vtrinque vidēs, belli curam habeat,
Vt per totam diem ſæuo decernamus Marte.i. bello.
Non enim ceſſatio poſtea erit, neque paululum:
Niſi nox veniens dirimat robora virorum.
Sudabit quidem alicuius lorum circa pectora
Scuti circumtegentis hominem: circa autē lanceam manum fatigabit:
Sudabit & alicuius equus politum currum trahens.

Quem autem ego ſeorſum à pugna volentem intelligam
Manere apud naues roſtratas, non ei poſtea
Poſſibile erit fugere canes & aues.

Græci ad bellum ſeſe parant.

Sic dixit: Argiui verò valde ſtrepuerũt, ſicut quãdo flu-
Littore in alto, quando mouet Notus veniens (ctus
Porrectum ad ſcopulum, quem nunquã fluctus relinquunt
Diuerſorum ventorum, quando huc vel illuc fiunt:
Surgentes.a. ruebant ſparſi ad naues,
Fumigarũntque in tentorijs, & cœnam capiebant.

ʒι. ἔρεξε

Alius.a. alij ſacrificabat deorum ſemper-exiſtentium,
Orans vt mortem fugeret, & ſtragem Martis.
Sed hic bouem ſacrificauit rex virorum Agamemnon
Pinguem, quinquennem, valdè potenti Saturnidæ.
Vocauit autem ſenes optimates omnium Græcorum,
Neſtorem quidem primum, & Idomeneum regem,
Sed poſtea Aiaces duos, & Tydei filium:
Sextum autem rurſus Vliſſem Iouis conſilio ſimilem:
Spontaneus autem ei venit vocem-bonus Menelaus.
Sciebat enim in animo quantum frater laborabat.
Bouem.a. circumſteterunt, & ſalſas fruges acceperunt.

Agamẽnonis ad Iouẽ preces.

His orans dixit rex Agamemnon.
Iupiter glorioſiſs. max. nigras-nebulas-faciens, in æthere
Non prius ſol occidat & tenebræ adueniant, (habitans,
Quàm me pronum deiicere Priami palatium
Ardens: vrere & igne combuſtiuo portas.
Hectoream verò loricam circa pectora diuidere
Enſe ſciſſam: multi & circa ipſum ſocij
Proni in pulueribus mordicus capiant terram.

Græci ſacra faciũt.

Sic dixit: neque ei perfecit Saturnides:
Sed hic ſuſcepit quidem ſacrificia, laborẽ.v. magnũ augebat.
Sed poſtquam precati ſunt, & molas proiecerunt,
Rurſus traxerunt quidẽ primũ, & iugularũt & excoriarunt,
Cruráque inciderunt, valdéque omento cooperuerunt
Dupliciter faciẽtes, in ipſis autem crudas carnes poſuerunt.
Et hæc quidem lignis ſciſſis ſine folijs vrebant:
Inteſtina autem infigentes tenebãt ſuper Vulcanum.i. ignẽ.
Sed vbi valdè crura combuſſerunt, & inteſtina comederunt,
Minutímque inciderunt alia, & circum verua fixerunt,
Aſſauerúntque valdè-ſcienter, traxerúntque omnia.
Sed poſtquam ceſſauerunt à labore, feceruntque conuiuium,
Conuiuati ſunt, neque animus indigebat conuiuio æquali.
Sed poſtquàm potus & cibi amorem ademerunt,
His verbis incepit ſenilis eques Neſtor,
Atride glorioſiſſime rex virorum Agamemnon,
Ne nunc diu iterum dicamus, neque diu
Differamus opus, quod Deus dabit.
Sed agè, præcones quidem Achiuorum æream-loricam ha-
Populum vocantes congregent ad naues: (bentium
Nos autem congregati hic in exercitu lato Achiuorum
Eamus, vt citius ſuſcitemus impetuoſum Martem.
Sic dixit: neque nõ perſuaſus eſt rex virorum Agamẽnõ.
Statim præconibus arguta-voce-præditis iuſſit
Vocare ad-bellum capite comatos Achiuos.

Græci ad bellum cocunt.

Hi quidem vocauerunt: illi.a. cõgregati ſunt valdè velociter.
Hi autem circa Atridem diuini reges (nerua,
Irruerunt diſtinguentes: ſimul.a. glaucos-oculos-habẽs Mi-
Ægidem habens valdè honoratam, non ſeneſcentẽ, immor-
talémque,
Cuius centum fimbriæ tota-aureæ pendebant.
Omnes benè-plicatæ, centum nummorum autem vnaquæq;
Cum hac impetum faciens ibat per populum Achiuorum,
Adhortans ire, robur autem immiſit vniuſcuiuſque
Animo, vt inceſſanter bellaret & pugnaret.
His autem ſtatim bellum dulcius factum eſt, quàm redire
Super nauibus concauis dilectam in patriam terram.
Velut ignis lucens (vel edax) comburit immenſam ſyluam
Montis in verticibus, procul autem apparet ſplendor:
Sic horum abeuntium, æris diuini.
Splendor valdè apparens per aërem in cœlum ibat.
Horum ſicut auium volatilium gentes multæ,

Ὃν δέ κ᾽ ἐγὼν ἀπάνευθε μάχης ἐθέλοντα νοήσω
Μιμνάζειν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὔ οἱ ἔπειτα
Ἄρκιον ἐσσεῖται φυγέειν κύνας ἠδ᾽ οἰωνούς.
Ὣς ἔφατ᾽· Ἀργεῖοι δὲ μέγ᾽ ἴαχον, ὡς ὅτε κῦμα
Ἀκτῇ ἐφ᾽ ὑψηλῇ, ὅτε κινήσει νότος ἐλθὼν
Προβλῆτι σκοπέλῳ· τὸν δ᾽ οὔποτε κύματα λείπει
Παντοίων ἀνέμων, ὅταν ἔνθ᾽ ἢ ἔνθα γένωνται·
Ἀνστάντες δ᾽ ὀρέοντο, κεδασθέντες κατὰ νῆας,
Κάπνισσάν τε κατὰ κλισίας, καὶ δεῖπνον ἕλοντο.
Ἄλλος δ᾽ ἄλλῳ * ἔρεζε θεῶν αἰειγενετάων,
Εὐχόμενος θάνατόν τε φυγεῖν καὶ μῶλον ἄρηος.
Αὐτὰρ ὁ βοῦν ἱέρευσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
Πίονα, πενταέτηρον, ὑπερμενέι Κρονίωνι.
Κίκλησκεν δὲ γέροντας ἀριστῆας Παναχαιῶν·
Νέστορα μὲν πρώτιστα, καὶ Ἰδομενῆα ἄνακτα,
Αὐτὰρ ἔπειτ᾽ Αἴαντε δύω, καὶ Τυδέος υἱόν·
Ἕκτον δ᾽ αὖτ᾽ Ὀδυσῆα Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον.
Αὐτόματος δέ οἱ ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
Ἤδεε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὡς ἐπονεῖτο.
Βοῦν δὲ περιστήσαντο, καὶ οὐλοχύτας ἀνέλοντο.
Τοῖσι δ᾽ ἐπευχόμενος μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφὲς, αἰθέρι ναίων,
Μὴ πρὶν ἐπ᾽ ἠέλιον δῦναι καὶ ἐπὶ κνέφας ἐλθεῖν,
Πρίν με κατὰ πρηνὲς βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον
Αἰθαλόεν, πρῆσαι δὲ πυρὸς δηΐοιο θύρετρα·
Ἑκτόρεον δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι
Χαλκῷ ῥωγαλέον· πολέες δ᾽ ἀμφ᾽ αὐτὸν ἑταῖροι
Πρηνέες ἐν κονίῃσιν ὀδὰξ λαζοίατο γαῖαν.
Ὣς ἔφατ᾽· οὐδ᾽ ἄρα πώ οἱ ἐπεκραίαινε Κρονίων·
Ἀλλ᾽ ὅγε δέκτο μὲν ἱρὰ, πόνον δ᾽ ἀμέγαρτον ὄφελλεν.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ᾽ εὔξαντο, καὶ οὐλοχύτας προβάλοντο,
Αὐέρυσαν μὲν πρῶτα καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν,
Μηρούς τ᾽ ἐξέταμον, κατά τε κνίσῃ ἐκάλυψαν,
Δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ᾽ αὐτῶν δ᾽ ὠμοθέτησαν·
Καὶ τὰ μὲν ἂρ σχίζῃσιν ἀφύλλοισιν κατέκαιον,
Σπλάγχνα δ᾽ ἄρ᾽ ἀμπείραντες, ὑπείρεχον Ἡφαίστοιο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ᾽ ἐκάη, καὶ σπλάγχν᾽ ἐπάσαντο,
Μίστυλλόν τ᾽ ἄρα τἆλλα, καὶ ἀμφ᾽ ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
Ὤπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου, τετύκοντό τε δαῖτα,
Δαίνυντ᾽, οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Τοῖς ἄρα μύθων ἦρχε γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
Ἀτρείδη κύδιστε ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Μηκέτι νῦν δήθ᾽ αὖθι λεγώμεθα, μηδέ τι δηρὸν
Ἀμβαλλώμεθα ἔργον ὃ δὴ θεὸς ἐγγυαλίζει.
Ἀλλ᾽ ἄγε, κήρυκες μὲν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
Λαὸν κηρύσσοντες ἀγειρόντων κατὰ νῆας·
Ἡμεῖς δ᾽ ἀθρόοι ὧδε κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
Ἴομεν, ὄφρα κε θᾶσσον ἐγείρομεν ὀξὺν ἄρηα.
Ὣς ἔφατ᾽· οὐδ᾽ ἀπίθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
Αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσε
Κηρύσσειν πόλεμόνδε καρηκομόωντας Ἀχαιούς·
Οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ᾽ ἠγείροντο μάλ᾽ ὦκα.
Οἱ δ᾽ ἀμφ᾽ Ἀτρείωνα διοτρεφέες βασιλῆες
Θῦνον κρίνοντες· μετὰ δὲ, γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Αἰγίδ᾽ ἔχουσ᾽ ἐρίτιμον, ἀγήρων, ἀθανάτην τε,
Τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσεοι ἠερέθοντο,
Πάντες ἐϋπλεκέες, ἑκατόμβοιος δὲ ἕκαστος·
Σὺν τῇ παιφάσσουσα διέσσυτο λαὸν Ἀχαιῶν,
Ὀτρύνουσ᾽ ἰέναι· ἐν δὲ σθένος ὦρσεν ἑκάστῳ
Καρδίῃ ἄληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι,
Τοῖσι δ᾽ ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένετ᾽ ἠὲ νέεσθαι
Ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ἠΰτε πῦρ ἀΐδηλον ἐπιφλέγει ἄσπετον ὕλην
Οὔρεος ἐν κορυφῇς, ἕκαθεν δέ τε φαίνεται αὐγή.
Ὣς τῶν ἐρχομένων ἀπὸ, χαλκοῦ θεσπεσίοιο
Αἴγλη παμφανόωσα δι᾽ αἰθέρος οὐρανὸν ἷκε.
Τῶν δ᾽ ὥστ᾽ ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλὰ,

Χηνῶν,

Χηνῶν, ἢ γεράνων, ἢ κύκνων δουλιχοδείρων,
Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, Καϋστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα,
Ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμενα πτερύγεσσι,
Κλαγγηδὸν προκαθιζόντων, σμαραγεῖ δέ τε λειμών
Ὣς τῶν ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων
Ἐς πεδίον προχέοντο Σκαμάνδριον· αὐτὰρ ὑπὸ χθὼν
Σμερδαλέον κονάβιζε ποδῶν αὐτῶν τε καὶ ἵππων.
Ἔσταν δ' ἐν λειμῶνι Σκαμανδρίῳ ἀνθεμόεντι
Μυρίοι, ὅσσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρῃ.
Ἠΰτε μυιάων ἁδινάων ἔθνεα πολλά,
Αἵτε κατὰ σταθμὸν ποιμνήϊον ἠλάσκουσιν
Ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει·
Τόσσοι ἐπὶ Τρώεσσι καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
Ἐν πεδίῳ ἵσταντο διαρραῖσαι μεμαῶτες.
Τοὺς δ' ὥστ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν αἰπόλοι ἄνδρες
Ῥεῖα διακρίνωσιν, ἐπεί κε νομῷ μιγέωσιν·
Ὣς τοὺς ἡγεμόνες διεκόσμεον ἔνθα καὶ ἔνθα
Ὑσμίνηνδ' ἰέναι· μετὰ δὲ κρείων Ἀγαμέμνων
Ὄμματα καὶ κεφαλὴν ἴκελος Διὶ τερπικεραύνῳ,
Ἄρεϊ δὲ ζώνην, στέρνον δὲ Ποσειδάωνι.
Ἠΰτε βοῦς ἀγέληφι μέγ' ἔξοχος ἔπλετο πάντων
Ταῦρος, (ὁ γάρ τε βόεσσι μεταπρέπει ἀγρομένῃσι)
Τοῖον ἄρ' Ἀτρείδην θῆκε Ζεὺς ἤματι κείνῳ
Ἐκπρεπέ' ἐν πολλοῖσι καὶ ἔξοχον ἡρώεσσιν.

Ἔσπετε νῦν μοι Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι·
(Ὑμεῖς γὰρ θεαί ἐστε, πάρεστέ τε, ἴστέ τε πάντα.
Ἡμεῖς δὲ κλέος οἶον ἀκούομεν, οὐδέ τι ἴδμεν)
Οἵτινες ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κοίρανοι ἦσαν·
Πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομήνω,
Οὐδ' εἴ μοι δέκα μὲν γλῶσσαι, δέκα δὲ στόματ' εἶεν,
Φωνὴ δ' ἄρρηκτος, χάλκεον δέ μοι ἦτορ ἐνείη,
Εἰ μὴ Ὀλυμπιάδες Μοῦσαι, Διὸς αἰγιόχοιο
Θυγατέρες, μνησαίαθ' ὅσοι ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.
Ἀρχοὺς αὖ νηῶν ἐρέω, νῆάς τε προπάσας.

ΒΟΙΩΤΩΝ μὲν Πηνέλεως καὶ Λήϊτος ἦρχον,
Ἀρκεσίλαός τε, Προθοήνωρ τε, Κλονίος τε·
Οἵ θ' Ὑρίην ἐνέμοντο, καὶ Αὐλίδα πετρήεσσαν,
Σχοῖνόν τε, Σκῶλόν τε, πολύκνημόν τ' Ἐτεωνόν,
Θέσπειαν, Γραῖάν τε, καὶ εὐρύχορον Μυκαλησσόν,
Οἵ τ' ἀμφ' Ἅρμ' ἐνέμοντο, καὶ Εἰλέσιον, καὶ Ἐρυθράς,
Οἵ τ' Ἐλεῶν' εἶχον, ἠδ' Ὕλην, καὶ Πετεῶνα,
Ὠκαλέην, Μεδεῶνά τ' ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
Κώπας, Εὔτρησίν τε, πολυτρήρωνά τε Θίσβην,
Οἵ τε Κορώνειαν, καὶ ποιήενθ' Ἁλίαρτον,
Οἵ τε Πλάταιαν ἔχον, ἠδ' οἳ Γλισᾶντ' ἐνέμοντο,
Οἵ θ' Ὑποθήβας εἶχον ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
Ὀγχηστόν θ' ἱερὸν Ποσιδήϊον ἀγλαὸν ἄλσος,
Οἵ τε πολυστάφυλον Ἄρνην ἔχον, οἵ τε Μίδειαν,
Νῖσάν τε ζαθέην, Ἀνθηδόνα τ' ἐσχατόωσαν·
Τῶν μὲν πεντήκοντα νέες κίον, ἐν δὲ ἑκάστῃ
Κοῦροι Βοιωτῶν ἑκατὸν καὶ εἴκοσι βαῖνον.

Οἳ δ' Ἀσπληδόνα ναῖον, ἰδ' Ὀρχομενὸν Μινύειον,
Τῶν ἦρχ' Ἀσκάλαφος καὶ Ἰάλμενος, υἷες Ἄρηος,
Οὓς τέκεν Ἀστυόχη δόμῳ Ἄκτορος Ἀζείδαο,
Παρθένος αἰδοίη ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσα
Ἄρεϊ κρατερῷ· ὁ δέ οἱ παρελέξατο λάθρῃ·
Τῶν δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο.
Αὐτὰρ Φωκήων Σχεδίος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον,
Υἷες Ἰφίτου μεγαθύμου Ναυβολίδαο·
Οἳ Κυπάρισσον ἔχον, Πυθῶνά τε πετρήεσσαν,
Κρῖσάν τε ζαθέην, καὶ Δαυλίδα, καὶ Πανοπῆα,
Οἵ τ' Ἀνεμώρειαν καὶ Ὑάμπολιν ἀμφενέμοντο,
Οἵ τ' ἄρα πὰρ ποταμὸν Κηφισὸν δῖον ἔναιον,
Οἵ τε Λίλαιαν ἔχον πηγῆς ἔπι Κηφισοῖο.
Τοῖς δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Οἱ μὲν Φωκήων στίχας ἵστασαν ἀμφιέποντες,
Βοιωτῶν δ' ἔμπλην ἐπ' ἀριστερὰ θωρήσσοντο.

Λοκρῶν δ' ἡγεμόνευεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
Μείων, οὔτι τόσος γε ὅσος Τελαμώνιος Αἴας,

Anſerum, vel gruum, vel cygnorum longum-collum-habentium
Aſiatico in prato, Cayſtrij circa fluenta.
Huc & illuc volant gaudentes alis,
Reſonanter ſedentium, reſonat autem & pratum:
Sic horum gentes multæ à nauibus & tentoriis
In planitiem ruebant Scamandrium: ſed ſubtus terra
Terribiliter reſonabat pedibus ipſorumque & equorum.
Steterunt autem in prato Scamandrio florido
Infiniti, quótque folia & flores gignuntur tempore verno
Velut muſcarum frequentium gentes multæ,
Quæque in ſtabulo paſtorali errant:
Tempore in verno, quandóque lac vaſa madefacit:
Tot contra Troianis comati Achiui,
In campo ſtabant diſrumpere prompti.
Hos autem vt greges magnos caprarum caprarij viri
Facile diſtinguunt poſtquam in paſcuis miſcentur:
Sic hos ductores digerebant huc & illuc
Vt ad prælium irent: inter quos rex Agamemnon
Oculis & caput ſimilis Ioui gaudenti fulmine,
Marti autem balteo, pectore autem Neptuno.
Velut bos in armento valdè eximius eſt omnium
Taurus: (hic enim boues inter excellit congregatas.)
Talem Atridem poſuit Iupiter die illo,
Valde præſtantem inter multos & eximium heroas.

Dicite nunc mihi Muſæ cæleſtes domos habentes,
(Vos enim deæ eſtis, adeſtiſque ſciuiſque omnia:
Nos autē famam ſolum audiuimus neque quicquā ſcimus.)
Qui duces Danaorum & Principes erant.
Multitudinem autem non ego dicam, neque nominabo,
Neque ſi mihi decem quidem linguæ, decem & ora eſſent,
Vox & infrangibilis, æreum & mihi cor ineſſet:
Niſi cæleſtes Muſæ Iouis Aegiochi
Filiæ commemorarent quot ſub Ilium venerunt.
Principes nauium dicam, nauéſque omnes.

Musarum inuocatio.

BOEOTIIS *quidem Peneleus & Leitus imperabant,*
Arceſilaúſque Prothoenórque, Cloniúſque,
Quique Hyriē habitabant & Aulidem petroſam,
Schœnúmque, Scholúmque, iugoſamque Eteonum,
Theſpiam, Græámque & latū locum habentem Mycaleſum:
Quiq. circum Harma habitabant, & Ileſium, & Erythras.
Quique Eleona tenebant, & Hylemque Peteona,
Ocaleam, Medeonáque bene-ædificatam vrbem:
Copas, Eutreſinque, multas-columbas habentemque Thiſben:
Quique Coroneam & herboſam Haliartum,
Quique Plateam poſſidebant, & qui Gliſſam habitabant:
Quiq. Hypothebas habitabant bene-ædificatam vrbem,
Oceſtumque ſacrum Neptunium clarum nemus:
Quique vuiferam Arnem habitabant, quique Mydiam,
Niſſámque diuinam, Anthedonáque vltimam:
Horum quidem quinquaginta naues ibant, in vnaquaque
Pueri Bœotiorum centum & viginti ibant.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΝΕΩΝ, Η ΒΟΙΩΤΙΑ. ENVMERATIO NAVIVM VEL BOEOTIA.

Qui verò Aſpledona habitabant, & Orchomenū Minyeū,
His imperabat Aſcalaphus & Ialmenus, filij Martis,
Quos peperit Aſtyoche in domo Actoris Azidæ,
Virgo verecunda, ſuperiore in partē domus cum aſcendiſſet,
Marti forti: hic autem ipſi concubuit clam:
Horum triginta concaua naues ibant.

Aſpledonēſes & Orchomenij.

Sed Phocenſibus Schedius & Epiſtrophus imperabant,
Filij Iphiti magnanimi Naubolidæ:
Qui Cypariſſum habitabant, Pythonáque petroſam,
Criſſámque diuinam, & Daulida, & Panopea,
Quique Anemoream, & Hyampolin circumhabitabant:
Quique apud flumen Cephiſſum diuinum habitabant,
Quique Lilæam habitant fontem in Cephiſſo:
Hos ſimul quadraginta nigra naues ſequebantur.
Hi quidem Phocenſium turmas ordinarunt circa laborantes,
Bœotiorum autem propè in ſiniſtra armabantur.

Phocenſes.

Locrenſibus autem dux erat Oileus velox Aiax
Minor, non tantus quantus Telamonius Aiax

Locrenſes. Aiax Oilei

B

Google

Sed multò minor: paruus erat lineum thoracem habens.
Lancea autem ornabat omnes Græcos & Achiuos.
Qui Cynumque habitabant, Opoëntáque, Calliarúmque,
Beſſámque, Scarphémque, & Augias amabiles:
Tarphénque, Throniúmque, Boagrij circum fluenta:
Hunc ſimul quadraginta nigræ naues ſequebantur
Locrorum qui habitabant è regione ſacram Eubœam.
Qui autem Eubœā habitabant robora ſpirantes Abantes
Chalcidáque, Iretriámque, abundantémque vuis Hiſtiæā:
Cerinthúmque maritimam, Diúque altum oppidum:
Quique Caryſtum incolebant, & qui Styra habitabant:
[Elphenor.] *Horum rurſus dux erat Elephenor, ramus Martis*
Chalcodontiades, magnanimorum princeps Abantum:
Hunc ſimul Abantes ſequebantur veloces, à tergo comati.
Pugnaces, prompti porrectis haſtis
Thoraces diſrumpere inimicorum circa pectora.
Hunc ſimul quadraginta nigræ naues ſequebantur.
[Athenienſes.] *Qui autem Athenas habitabant benè-ædificatam vrbē*
Populum Erechthei magnanimi, quem aliquando Minerua
Nutriuit, Iouis filia, peperit autem alma Tellus,
Athenis autem collocauit in ſuo pingui templo.
Illic enim ipſum tauris & agnis placant
Pueri Athenienſium abſolutis ſingulis annis:
[Meneſtheus.] *His rurſus præerat filius Petei Meneſtheus.*
Huic nondum quiſquam vir inter terreſtres fuit ſimilis
In inſtruendis equiſbúſque & viris ſcutigeris:
Neſtor ſolus contendebat: hic enim ætate grandior erat:
Hunc ſimul quinquaginta nigræ naues ſequebantur.
[Aiax Telamonius.] *Aiax autem ex Salamine ducebat duodecim naues,*
Statuit autem ducens vbi Athenienſium ſtabant phalanges.
Qui autem Argóſq; habitabant, Tirynthaq; benè muratam,
Herinionem, Aſinémque, profundum ſinum habentes:
Trœzenam, Eionáſque & vitibus conſitam Epidaurum,
Quiq; habitabant Æginā, Maſetaq; iuuenes Achiuorū:
[Diomedes. Sthenelus. Euryalus.] *His rurſus præerat bello ſtrenuus Diomedes,*
Et Sthenelus Capanei incluti dilectus filius.
Vna verò cum his Euryalus tertius ibat: ſimilis deo vir,
Meciſtes filius Talaionidæ regis.
Omnibus autem præerat ſtrenuus in prælio Diomedes.
Hos autem ſimul octoginta nigræ naues ſequebantur.
[Mycenenſes.] *Qui autem Mycenas incolebant celebrem vrbem,*
Opulentamq; Corinthum, benè habitatáſq; Cleonas,
Orniáſque habitabant, Arathyreámque amabilem,
Et Sicyona, vbi Adraſtus primùm regnauit:
Quiq; Hypereſiámque, & excelſam Genoëſſam,
Pellenámque habitabant, & Ægium incolebant,
Et omnem oram illam maritimā, & circa Helicē ſpatioſam,
[Agamemnon.] *Horum centum nauibus imperabat rex Agamemnon*
Atrides: ſimul hunc quàm plurimæ & præſtantiſſimæ
Copiæ ſequebantur: & ipſe induit ſplendidum æs
Exultans, quia omnes inter eluceбat heroas: (copias.
Quoniam ſtrenuiſſimus erat, & quàm plurimas ducebat
[Lacedæmonij.] *Quiq; habitabant concauam Lacedæmona immenſam,*
Pharémq;, Spartámq;, abundantemq; columbis Meſſenem.
Bryſiáſque habitabant, & Augias amabiles:
Quiq; Amyclas tenebant, Helóſque maritimum oppidum:
Quique Laam habitabant, OEtylon & incolebant:
[Menelaus.] *His ipſius frater præerat in prælio ſtrenuus Menelaus,*
Sexaginta nauibus: ſeorſim à (ſc. copiis Agam.) armaban- (tur.
Sed ipſe ibat ſuis ſtudiis fretus
Adhortans ad bellum, maximè verò cupiebat animo
Vlciſci Helenæ motúſque gemitúſque.
[Pylij.] *Quique Pylúmque habitabant & Arenen amabilem,*
Et Thryon Alphæi vadum, & benè ædificatum Æpy:
Et Cypariſſeentem & Amphigeniam habitabant,
[Thamyris fabula.] *Et Pteleon & Helos, & Dorion, vbi Muſæ*
Occurrentes Thamyrim Threicium ſpoliarunt cantu,
Ex OEchalia venientem ab Euryto OEchalienſi rege:
Aſſerebat enim gloriabundus, ſe relaturum victoriam etiamſi ipſæ

Ἀλλὰ πολὺ μείων, ὀλίγος μὲν ἔην, λινοθώρηξ,
Ἐγχείῃ δ᾽ ἐκέκαστο Πανέλληνας καὶ Ἀχαιούς.
Οἳ Κῦνόν τ᾽ ἐνέμοντ᾽, Ὀπόεντά τε, Καλλίαρόν τε,
Βῆσσάν τε, Σκάρφην τε, καὶ Αὐγειὰς ἐρατεινάς,
Τάρφην τε, Θρόνιόν τε, Βοαγρίου ἀμφὶ ῥέεθρα·
Τῷ δ᾽ ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο,
Λοκρῶν οἳ ναίουσι πέρην ἱερῆς Εὐβοίης.
Οἳ δ᾽ Εὔβοιαν ἔχον μένεα πνείοντες Ἄβαντες,
Χαλκίδα τ᾽, Εἰρέτριάν τε, πολυστάφυλόν θ᾽ Ἱστίαιαν,
Κήρινθόν τ᾽ ἔφαλον, Δίου τ᾽ αἰπὺ πτολίεθρον,
Οἵ τε Κάρυστον ἔχον, ἠδ᾽ οἳ Στύρα ναιετάασκον·
Τῶν δ᾽ αὖθ᾽ ἡγεμόνευ᾽ Ἐλεφήνωρ, ὄζος Ἄρηος,
Χαλκωδοντιάδης μεγαθύμων ἀρχὸς Ἀβάντων·
Τῷ δ᾽ ἅμ᾽ Ἄβαντες ἕποντο θοοὶ ὄπιθεν κομόωντες,
Αἰχμηταὶ μεμαῶτες ὀρεκτῇσι μελίῃσι
Θώρηκας ῥήξειν δηΐων ἀμφὶ στήθεσσι.
Τῷ δ᾽ ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Οἳ δ᾽ ἄρ᾽ Ἀθήνας εἶχον ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
Δῆμον Ἐρεχθῆος μεγαλήτορος, ὅν ποτ᾽ Ἀθήνη
Θρέψε Διὸς θυγάτηρ, τέκε δὲ ζείδωρος ἄρουρα,
Κὰδ δ᾽ ἐν Ἀθήνῃς εἷσεν ἑῷ ἐνὶ πίονι νηῷ·
Ἔνθάδε μιν ταύροισι καὶ ἀρνειοῖς ἱλάονται
Κοῦροι Ἀθηναίων, περιτελλομένων ἐνιαυτῶν.
Τῶν αὖθ᾽ ἡγεμόνευ᾽ υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεύς.
Τῷ δ᾽ οὔπω τις ὁμοῖος ἐπιχθόνιος γένετ᾽ ἀνήρ,
Κοσμῆσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας·
Νέστωρ οἶος ἔριζεν· ὁ γὰρ προγενέστερος ἦεν·
Τῷ δ᾽ ἅμα πεντήκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Αἴας δ᾽ ἐκ Σαλαμῖνος * ἄγεν δυοκαίδεκα νῆας,
Στῆσε δ᾽ ἄγων ἵν᾽ Ἀθηναίων ἵσταντο φάλαγγες·
Οἳ δ᾽ Ἄργος τ᾽ εἶχον Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν,
Ἑρμιόνην, Ἀσίνην τε, βαθὺν κατὰ κόλπον ἐχούσας,
*Τροιζῆν᾽, Ἠϊόνας τε, καὶ ἀμπελόεντ᾽ Ἐπίδαυρον,
*Οἵ τ᾽ ἔχον Αἴγιναν, Μάσητά τε κοῦροι Ἀχαιῶν·
Τῶν δ᾽ αὖθ᾽ ἡγεμόνευε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
Καὶ Σθένελος Καπανῆος ἀγακλειτοῦ φίλος υἱός.
Τοῖσι δ᾽ ἅμ᾽ Εὐρύαλος τρίτατος κίεν ἰσόθεος φώς,
Μηκιστέως υἱὸς Ταλαϊονίδαο ἄνακτος.
Συμπάντων δ᾽ ἡγεῖτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
Τοῖσι δ᾽ ἅμ᾽ ὀγδώκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Οἳ δὲ Μυκήνας εἶχον ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
Ἀφνειόν τε Κόρινθον, ἐϋκτιμένας τε Κλεωνάς,
Ὀρνειάς τ᾽ ἐνέμοντο, Ἀραιθυρέην τ᾽ ἐρατεινήν,
Καὶ Σικυῶν᾽, ὅθ᾽ ἄρ᾽ Ἄδρηστος πρῶτ᾽ ἐμβασίλευεν,
Οἵ θ᾽ Ὑπερησίην τε καὶ αἰπεινὴν Γονόεσσαν,
Πελλήνην τ᾽ εἶχον, ἠδ᾽ Αἴγιον ἀμφενέμοντο,
Αἰγιαλόν τ᾽ ἀνὰ πάντα, καὶ ἀμφ᾽ Ἑλίκην εὐρεῖαν·
Τῶν ἑκατὸν νηῶν ἦρχε κρείων Ἀγαμέμνων
Ἀτρείδης. ἅμα τῷ γε πολὺ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι
Λαοὶ ἕποντ᾽· ἐν δ᾽ αὐτὸς ἐδύσετο νώροπα χαλκὸν
Κυδιόων, ὅτι πᾶσι μετέπρεπεν ἡρώεσσιν,
Οὕνεκ᾽ ἄριστος ἔην, πολὺ δὲ πλείστους ἄγε λαούς.
Οἳ δ᾽ εἶχον κοίλην Λακεδαίμονα * κητώεσσαν,
Φᾶρίν τε, Σπάρτην τε, πολυτρήρωνά τε Μέσσην,
Βρυσειάς τ᾽ ἐνέμοντο, καὶ Αὐγειὰς ἐρατεινάς,
Οἵ τ᾽ ἄρ᾽ Ἀμύκλας εἶχον, Ἕλος τ᾽ ἔφαλον πτολίεθρον,
Οἵ τε Λάαν εἶχον, ἠδ᾽ * Οἴτυλον ἀμφενέμοντο·
Τῶν οἱ ἀδελφεὸς ἦρχε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
Ἑξήκοντα νεῶν· ἀπάτερθε δὲ θωρήσσοντο·
Ἐν δ᾽ αὐτὸς κίεν ᾗσι προθυμίῃσι πεποιθὼς
Ὀτρύνων πόλεμόνδε· μάλιστα δὲ ἵετο θυμῷ
Τίσασθαι Ἑλένης ὁρμήματά τε στοναχάς τε.
Οἳ δὲ Πύλον τ᾽ ἐνέμοντο, καὶ Ἀρήνην ἐρατεινήν,
Καὶ Θρύον Ἀλφειοῖο πόρον, καὶ ἐΰκτιτον Αἰπύ,
Καὶ Κυπαρισσήεντα, καὶ Ἀμφιγένειαν ἔναιον,
Καὶ Πτελεὸν, καὶ Ἕλος, καὶ Δώριον, ἔνθά τε Μοῦσαι
Ἀντόμεναι Θάμυριν τὸν Θρήϊκα παῦσαν ἀοιδῆς,
Οἰχαλίηθεν ἰόντα παρ᾽ Εὐρύτου Οἰχαλιῆος.
Στεῦτο γὰρ εὐχόμενος νικησέμεν εἴπερ ἂν αὐταὶ

Μοῦσαι

Μοῦσαι ἀείδοιεν κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο·
Αἱ δὲ χολωσάμεναι πηρὸν θέσαν, αὐτὰρ ἀοιδὴν
Θεσπεσίην ἀφέλοντο, καὶ ἐκλέλαθον κιθαριστύν.
Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
Τῷ δ' ἐνενήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο.
Οἱ δ' ἔχον Ἀρκαδίην ὑπὸ Κυλλήνης ὄρος αἰπύ,
Αἰπύτιον παρὰ τύμβον, ἵν' ἀνέρες ἀγχιμαχηταί,
Οἱ Φενεόν τ' ἐνέμοντο καὶ Ὀρχομενὸν πολύμηλον,
Ῥίπην τε, Στρατίην τε, καὶ ἠνεμόεσσαν Ἐνίσπην,
Καὶ Τεγέην εἶχον, καὶ Μαντινέην ἐρατεινήν,
Στύμφηλόν τ' εἶχον, καὶ Παρρασίην ἐνέμοντο,
Τῶν ἦρχ' Ἀγκαίοιο πάϊς κρείων Ἀγαπήνωρ
Ἑξήκοντα νεῶν· πολέες δ' ἐν νηῒ ἑκάστῃ
Ἀρκάδες ἄνδρες ἔβαινον ἐπιστάμενοι* πολεμίζειν.
Αὐτὸς γάρ σφιν δῶκεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
Νῆας ἐϋσσέλμους περάαν ἐπὶ οἴνοπα πόντον
Ἀτρεΐδης· ἐπεὶ οὔ σφι θαλάσσια ἔργα μεμήλει.
Οἱ δ' ἄρα Βουπράσιόν τε καὶ Ἤλιδα δῖαν ἔναιον,
Ὅσσον ἔφ' Ὑρμίνη καὶ Μύρσινος ἐσχατόωσα,
Πέτρη τ' Ὠλενίη, καὶ Ἀλήσιον ἐντὸς ἐέργει,
Τῶν αὖ τέσσαρες ἀρχοὶ ἔσαν, δέκα δ' ἀνδρὶ ἑκάστῳ
Νῆες ἕποντο θοαί, πολέες δ' ἔμβαινον Ἐπειοί.
Τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Θάλπιος ἡγησάσθην,
Υἷες, ὁ μὲν Κτεάτου, ὁ δ' ἄρ' Εὐρύτου Ἀκτορίωνος·
Τῶν δ' Ἀμαρυγκεΐδης ἦρχε κρατερὸς Διώρης·
Τῶν δὲ τετάρτων ἦρχε Πολύξεινος θεοειδής,
Υἱὸς Ἀγασθένεος Αὐγηϊάδαο ἄνακτος.
Οἱ δ' ἐκ Δουλιχίοιο, Ἐχινάων θ' ἱεράων
Νήσων, αἳ ναίουσι πέρην ἁλὸς Ἤλιδος ἄντα,
Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε Μέγης, ἀτάλαντος Ἄρηϊ,
Φυλεΐδης, ὃν τίκτε Διῒ φίλος ἱππότα Φυλεύς,
Ὅς ποτε Δουλίχιον δ' ἀπενάσσατο πατρὶ χολωθείς·
Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἦγε Κεφαλλῆνας μεγαθύμους,
Οἵ ῥ' Ἰθάκην εἶχον καὶ Νήριτον εἰνοσίφυλλον,
Καὶ Κροκύλει' ἐνέμοντο, καὶ Αἰγίλιπα τρηχεῖαν,
Οἵ τε Ζάκυνθον ἔχον, ἠδ' οἳ Σάμον ἀμφενέμοντο,
Οἵ τ' ἤπειρον ἔχον, ἠδ' ἀντιπέραι' ἐνέμοντο·
Τῶν μὲν Ὀδυσσεὺς ἦρχε Διῒ μῆτιν ἀτάλαντος·
Τῷ δ' ἅμα νῆες ἕποντο δυώδεκα μιλτοπάρῃοι.
Αἰτωλῶν* δ' ἡγεῖτο Θόας Ἀνδραίμονος υἱός,
Οἱ Πλευρῶν' ἐνέμοντο, καὶ Ὤλενον, ἠδὲ Πυλήνην,
Χαλκίδα τ' ἀγχίαλον, Καλυδῶνά τε πετρήεσσαν.
Οὐ γὰρ ἔτ' Οἰνῆος μεγαλήτορος υἱέες ἦσαν,
Οὐδ' ἄρ' ἔτ' αὐτὸς ἔην, θάνε δὲ ξανθὸς Μελέαγρος,
Τῷ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο ἀνασσέμεν Αἰτωλοῖσι·
Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Κρητῶν δ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν,
Οἱ Κνωσόν τ' εἶχον, Γόρτυνά τε τειχιόεσσαν,
Λύκτον, Μίλητόν τε, καὶ ἀργινόεντα Λύκαστον,
Φαιστόν τε, Ῥύτιόν τε, πόλεις εὖ ναιετοώσας,
Ἄλλοι θ' οἳ Κρήτην ἑκατόμπολιν ἀμφενέμοντο·
Τῶν μὲν ἄρ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἡγεμόνευε,
Μηριόνης τ' ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ·
Τοῖσι δ' ἅμ' ὀγδώκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Τληπόλεμος δ' Ἡρακλεΐδης ἠΰς τε μέγας τε
Ἐκ Ῥόδου ἐννέα νῆας ἄγεν Ῥοδίων ἀγερώχων·
Οἱ Ῥόδον ἀμφενέμοντο διὰ τρίχα κοσμηθέντες,
Λίνδον, Ἰηλυσόν τε, καὶ ἀργινόεντα Κάμειρον·
Τῶν μὲν Τληπόλεμος δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν,
Ὃν τέκεν Ἀστυόχεια βίῃ Ἡρακληείῃ,
Τὴν ἄγετ' ἐξ Ἐφύρης ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος,
Πέρσας ἄστεα πολλὰ διοτρεφέων αἰζηῶν.
Τληπόλεμος δ' ἐπεὶ οὖν τράφ' ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτῳ,
Αὐτίκα πατρὸς ἑοῖο φίλον μήτρωα κατέκτα
Ἤδη γηράσκοντα Λικύμνιον ὄζον Ἄρηος·
Αἶψα δὲ νῆας ἔπηξε, πολὺν δ' ὅ γε λαὸν ἀγείρας,
Βῆ φεύγων ἐπὶ πόντον· ἀπείλησαν γάρ οἱ ἄλλοι
Υἱέες, υἱωνοί τε βίης Ἡρακληείης.

Muſæ canerent ſecum, filiæ Iouis Aegiochi.
Illæ autem iratæ, cæcum fecerunt, & ei cantum
Diuinum ademerunt, & obliuiſci fecerunt artē-pulſandi ci-
His rurſus præerat Gerenius eques Neſtor. (tharam. Neſtor.
Horum autem nonaginta concauæ naues incedebant.
Qui ij, habitabant Arcadiam ſub Cyllenes mōtem altū, Arcadij.
Propè Aepyti monumentum, vbi viri cominus pugnantes:
Qui Pheneumque incolebant & Orchomenum pecoroſum.
Ripéque Stratiéque, & altam Enispen,
Et Tegeam habitabant, & Mantineam amabilem:
Stymphelúmque tenebant & Parrhaſien habitabant:
His imperabat Ancæi filius rex Agapenor, Agapenor.
Sexaginta nauibus: multi autem in naui qualibet
Arcades viri conſcenderant res-militares periti.
Ipſe enim eis dedit Rex virorum Agamemnon πολεμίζειν.
Naues benè tranſtratas ad tranſfretandum nigrum pontū
Atrides: quoniam non ipſis marina opera erant-curæ.
Qui autem Buphraſium, & Elidem nobilem habitabant,
Quantum agri Hyrmine, & Myrſinus extrema Buphraſiani.
Petráque Olenia & Aleſium, intus continet:
Horum rurſus quatuor duces erant: decē. verò viro vnicuique,
Naues ſequebantur veloces, multi autem conſcenderāt Epei. Amphimacus.
His quidem Amphimachus & Thalpius præerant, Thalpius.
Filij, alter quidem Cteati, alter autem Euryti Actorionis.
Illis verò Amaryceides imperabat fortis Diores.
Quartis autem præerat Polyxenus deo ſimilis Polyxenus.
Filius Agaſthenis Augeiadæ regis.
Qui autem venerunt ex Dulichio Echinadibúſque ſacris Dulichij.
Inſulis, quæ habitabantur trans mare è regione Elidis:
His rurſus præerat Meges ſimilis Marti Meges.
Phylides, quem genuerat Ioui dilectus eques Phyleus,
Qui quondam in Dulichium migrauit patri iratus:
Hunc ſimul quadraginta naues ſequebantur.
Sed Vlyſſes ducebat Cephalenenſes magnanimus, Vlyſſes Ithacēſis.
Qui Ithacam tenebant, & Neritum frondoſum,
Et Crocylia habitabant & Aegilipam aſperam:
Quique Zacynthum habitabant, & qui Samum incolebant:
Quique Epyrum habitabant: & obiacentia incolebant:
His quidem Vlyſſes imperabat Ioui conſilio par:
Hunc ſimul naues ſequebantur 12. proras-rubras-habētes.
Aetolis autem imperabat Thoas Andræmonis filius, Aetoli. Thoas.
Qui Pleurona habitabant, & Olenum, & Pylenen,
Chalcidáque maritimam, Calydonáque petroſam:
Non enim amplius Oenei magnanimi filij erant:
Neque item amplius ipſe erat, mortuus-erat autem flauus Meleager.
Huic autem omnia erant commiſſa, vt imperaret Aetolis.
Hunc autem ſimul quadraginta nigræ naues ſequebantur.
Cretenſibus autem Idomeneus haſta-clarus præerat: Cretenſes. Idomeneus.
Qui Cnoſſúmque incolebāt, Gortynáque, benè-cincta-mœnibus,
Lyctum Miletúmque & albicantem Lycaſtum,
Phæſtúmque Rhytiúmque ciuitates benè-habitatas:
Aliique qui Cretam centum-vrbium habitabant:
His igitur Idomeneus bello clarus præerat,
Merionéſque ſimilis Marti viros-occidenti. Meriones.
Hos autem ſimul octoginta nigræ naues ſequebantur.
Tlepolemus autem Heraclides, fortíſque magnúſque
Ex Rhodo nouem naues ducebat Rhodienſium ſuperborū. Rhodij.
Qui Rhodum habitabant trifariam diſtincti,
In Lindum, Ielyſúmque & albicantem Camirum:
Horum quidem Tlepolemus haſta ſtrennus dux erat, Tlepolemus.
Quem peperit Aſtyochea vi Herculea, i. Herculi.
Quam duxit ex Ephyre fluuio ab Selleente.
Depopulatus ciuitates multas nobilium iuuenum.
Tlepolemus autē poſtquā nutritus eſt in domo benè-ex-
Statim patris ſui dilectum auunculum interfecit, (tructa.
Iam ſeneſcentem, Licymnium, ramum Martis.
Statim autem naues fecit: multas autem copias colligens,
Abijt fugiens per mare: minati ſunt enim ipſi alij
Filij nepotéſque fortitudinis Herculeæ. i. Herculis.

Sed hic Rhodum venit errans, ærumnas perpeſſus.
γρ. ἠδὲ φίλη-θεν. *Tripliciter autem diſtincti habitarunt per-tribus, & dilecti*
γρ. Καί σφι-σι. *A Ioue, qui Dijs & hominibus imperat: (fuerunt.*
Et ipſis ingentes diuitias demiſit Saturnius.
Nireus. *Nireus autem rurſus ex Syma duxit tres naues æquales*
Nireus, Aglaiæ filius Charopiq; regis, (ſ. laterib.
Nireus, qui pulcherrimus vir ad Ilium venit
Aliorum Danaorum poſt irreprehenſibilem Pelidem:
Sed imbellis erat: paucæ autem ipſum ſequebantur copiæ.
Qui autem Niſyrum tenebant, Crapathumq; Caſúmque
Et Con Eurypyli ciuitatem, inſulaſq; Calydnas:
Phidippus. Antiphus. *His rurſus Phidippuſq; & Antiphus præerant,*
Theſſali filij duo Heraclidæ regis.
Horum triginta concauæ naues ordine ibant. (bant:
γρ. Τῶν δ'. *Nunc autem ipſos quicunq; Pelaſgicum Argos habita-*
γρ. Νῦν αὖ τοὺς. *Quiq; Alon, quiq; Alopen, quiq; Threchinam incolebant.*
γρ. Οἵ θ' Ἄλον. *Quiq; tenebant Phthiã & Hellada pulchras-mulieres-ha-*
Myrmidones autem vocabantur & Hellenes & Achiui, (bẽtẽ.
Myrmidones. *Horum rurſus quinquaginta nauium erat princeps Achilles.*
Achilles. *Sed hi non belli horriſoni recordabantur.*
Non enim erat qui ipſis in ordines dux eſſet.
Iacebat enim ad naues pedibus-velox diuinus Achilles,
Briſeis. *Ob puellam iratus Briſeidem benè-comatam,*
Quam ex Lyrneſſo abſtulit, quum multùm laboraſſet,
Lyrneſſum depopulatus & muros Thebarum,
Mynetem autem deiecit & Epiſtrophum bellicoſos
Filios Euenei Selepiadæ regis.
Ob iſtam is iacet mœrens, citò autem ſurrecturus erat.
Qui autem habitabant Phylacem & Pyrrhaſum floridũ
Cereris nemus, Itonaq; matrem ouium,
Maritimámque Antrona & Pteleum herboſum:
Proteſilaus. *Horum rurſus Proteſilaus bellicoſus dux erat*
Quum viueret: tunc autem iã detinebat cum *terra nigra:*
Huius autem & genas-lacerata vxor in Phylace relicta eſt,
Et domus ſemiperfecta: hunc autẽ interfecit Dardanus vir
De naui deſilientem multò primum ante alios *Achiuos.*
Haud tamen iſti carebant duce: cupiebant tamen Proteſil.
Podarches. *Sed ipſos inſtruxit Podarches ramus Martis* (ducem.
Iphicli filius diuitis-pecore Phylacidæ,
Frater germanus magnanimi Proteſilai,
Iunior ætate: ille autem prior erat & præſtantior,
Heros Proteſilaus bellicoſus: ſic neque copiæ
Indigebant duce: deſiderabant tamen ipſum vtpote ſtrenuũ
Hunc ſimul quadraginta nigræ naues ſequebantur.
Qui autem Pheras habitabant apud Bœbeidem paludẽ,
Bœbem, & Glaphyras & benè ædificatam Iaolcum:
His imperabat Admeti dilectus filius, vndecim nauibus
Eumelus. *Eumelus: hunc ſub Admeto pèperit nobiliſſima mulierum*
Alceſtis inter *Peliæ filias forma præſtantiſſima.*
Qui verò Methonem & Thaumaciam habitabant,
Et Melibœam tenebant, & Olyzonem aſperam:
Philoctetes. *His Philoctetes ipſe præerat iaculandi peritus*
Septem nauibus: remiges autem in vnaquaque quinquaginta
Conſcenderant iaculandi periti ad fortiter pugnandum.
Sed hic quidem in inſula iacebat ingentes dolores patiens
Lemno in diuina, vbi ipſum reliquerant filij Achiuorum
Vlcere laborantem malo pernicioſi colubri.
γρ. μνήσεσθαι. *Ibi ille iacebat mœrens: citò autem recordaturi erant*
Argiui apud naues Philoctetæ regis.
Neque iſti ſine duce erant (deſiderabant quidem Philoct.
Medon. *Sed Medon* ipſos *inſtruxit Oilei nothus filius,* (ducem)
Quem peperit Rhena ſub Oileo vrbium-euerſore.
Quique habitabant Triccem & Ithomen aſperam,
Quique habitabant Oechaliam ciuitatem Euryti Oecha-
lij:
His rurſus duces erant Aeſculapij duo filij,
Podalirius. Machaon. *Medici boni, Podalirius & Machaon.*
His triginta concauæ naues ordine ibant.
Quique tenebant Ormenium, quique fontem Hyperiam,
Quique incolebant Aſterium, Titanique albos vertices,

Αὐτὰρ ὅγ' ἐς Ῥόδον ἷξεν ἀλώμενος, ἄλγεα πάσχων·
Τριχθὰ δὲ ᾤκηθεν καταφυλαδόν, ἠδ' ἐφίληθεν
Ἐκ Διός, ὅς τε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσει·
*Καί σφιν θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευε Κρονίων.
Νιρεὺς δ' αὖ Σύμηθεν ἄγε τρεῖς νῆας ἐΐσας,
Νιρεὺς Ἀγλαΐης θ' υἱὸς Χαρόποιό τ' ἄνακτος,
Νιρεύς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε
Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα·
Ἀλλ' ἀλαπαδνὸς ἔην, παῦρος δέ οἱ εἵπετο λαός.
Οἳ δ' ἄρα Νίσυρόν τ' εἶχον, Κράπαθόν τε, Κάσον τε,
Καὶ Κῶν Εὐρυπύλοιο πόλιν, νήσους τε Καλύδνας,
*Τῶν αὖ Φείδιππός τε καὶ Ἄντιφος ἡγησάσθην,
Θεσσαλοῦ υἷε δύω Ἡρακλείδαο ἄνακτος·
Τῶν δὲ τριάκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο.
*Νῦν δ' αὖ τοὺς ὅσσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον,
*Οἵ τ' Ἄλον, οἵ τ' Ἀλόπην, οἵ τε Τρηχῖν' ἐνέμοντο,
Οἵ τ' εἶχον Φθίην ἠδ' Ἑλλάδα καλλιγύναικα,
Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί,
Τῶν αὖ πεντήκοντα νεῶν ἦν ἀρχὸς Ἀχιλλεύς.
Ἀλλ' οἵ γ' οὐ πολέμοιο δυσηχέος ἐμνώοντο.
Οὐ γὰρ ἔην ὅστις σφὶν ἐπὶ στίχας ἡγήσαιτο.
Κεῖτο γὰρ ἐν νήεσσι ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς
Κούρης χωόμενος Βρισηΐδος ἠϋκόμοιο,
Τὴν ἐκ Λυρνησσοῦ ἐξείλετο πολλὰ μογήσας,
Λυρνησσὸν διαπορθήσας καὶ τείχεα Θήβης·
Κὰδ δὲ Μύνητ' ἔβαλεν καὶ Ἐπίστροφον ἐγχεσιμώρους,
Υἱέας Εὐηνοῖο Σεληπιάδαο ἄνακτος.
Τῆς ὅγε κεῖτ' ἀχέων, τάχα δ' ἀνστήσεσθαι ἔμελλεν.
Οἳ δ' εἶχον Φυλάκην καὶ Πύρρασον ἀνθεμόεντα,
Δήμητρος τέμενος, Ἴτωνά τε μητέρα μήλων,
Ἀγχίαλόν τ' Ἀντρῶνα, ἰδὲ Πτελεὸν λεχεποίην·
Τῶν αὖ Πρωτεσίλαος ἀρήϊος ἡγεμόνευε
Ζωὸς ἐών· τότε δ' ἤδη ἔχεν κάτα γαῖα μέλαινα.
Τοῦ δὲ καὶ ἀμφιδρυφὴς ἄλοχος Φυλάκῃ ἐλέλειπτο,
Καὶ δόμος ἡμιτελής· τὸν δ' ἔκτανε Δάρδανος ἀνὴρ
Νηὸς ἀποθρῴσκοντα πολὺ πρώτιστον Ἀχαιῶν.
Οὐδὲ μὲν οὐδ' οἳ ἄναρχοι ἔσαν, πόθεόν γε μὲν ἀρχόν,
Ἀλλά σφεας κόσμησε Ποδάρκης ὄζος Ἄρηος,
Ἰφίκλου υἱὸς πολυμήλου Φυλακίδαο,
Αὐτοκασίγνητος μεγαθύμου Πρωτεσιλάου,
Ὁπλότερος γενεῇ· ὁ δ' ἅμα πρότερος καὶ ἀρείων,
Ἥρως Πρωτεσίλαος ἀρήϊος· οὐδέ τι λαοὶ
Δεύονθ' ἡγεμόνος, πόθεόν γε μιν ἐσθλὸν ἐόντα·
Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Οἳ δὲ Φερὰς ἐνέμοντο παραὶ Βοιβηΐδα λίμνην,
Βοίβην, καὶ Γλαφυράς, καὶ ἐϋκτιμένην Ἰαωλκόν,
Τῶν ἦρχ' Ἀδμήτοιο φίλος πάϊς ἕνδεκα νηῶν
Εὔμηλος, τὸν ὑπ' Ἀδμήτῳ τέκε δῖα γυναικῶν
Ἄλκηστις, Πελίαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστη.
Οἳ δ' ἄρα Μηθώνην καὶ Θαυμακίην ἐνέμοντο,
Καὶ Μελίβοιαν ἔχον καὶ Ὀλιζῶνα τρηχεῖαν,
Τῶν δὲ Φιλοκτήτης ἦρχεν, τόξων εὖ εἰδώς,
Ἑπτὰ νεῶν· ἐρέται δ' ἐν ἑκάστῃ πεντήκοντα
Ἐμβέβασαν, τόξων εὖ εἰδότες ἶφι μάχεσθαι.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κεῖτο κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,
Λήμνῳ ἐν ἠγαθέῃ, ὅθι μιν λίπον υἷες Ἀχαιῶν
Ἕλκεϊ μοχθίζοντα κακῷ ὀλοόφρονος ὕδρου.
Ἔνθ' ὅγε κεῖτ' ἀχέων· τάχα δὲ * μνήσεσθαι ἔμελλον
Ἀργεῖοι παρὰ νηυσὶ Φιλοκτήταο ἄνακτος.
Οὐδὲ μὲν οὐδ' οἳ ἄναρχοι ἔσαν, πόθεόν γε μὲν ἀρχόν.
Ἀλλὰ Μέδων κόσμησεν, Ὀϊλῆος νόθος υἱός,
Τόν ῥ' ἔτεκεν Ῥήνη ὑπ' Ὀϊλῆϊ πτολιπόρθῳ.
Οἳ δ' εἶχον Τρίκκην, καὶ Ἰθώμην κλωμακόεσσαν,
Οἵ τ' ἔχον Οἰχαλίην πόλιν Εὐρύτου Οἰχαλιῆος,
Τῶν αὖθ' ἡγείσθην Ἀσκληπιοῦ δύο παῖδε
Ἰητῆρ' ἀγαθώ, Ποδαλείριος ἠδὲ Μαχάων·
Τοῖς δὲ τριάκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο.
Οἵ τ' ἔχον Ὀρμένιον, οἵ τε κρήνην Ὑπέρειαν,
Οἵ τ' ἔχον Ἀστέριον, Τιτάνοιό τε λευκὰ κάρηνα,

Τῶν ἦρχ' Εὐρύπυλος Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός·
Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Οἱ δ' * Ἄργισσαν ἔχον καὶ Γυρτώνην ἐνέμοντο,
Ὄρθην, Ἠλώνην τε, πόλιν τ' Ὀλοοσσόνα λευκήν·
Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε μενεπτόλεμος Πολυποίτης
Υἱὸς Πειριθόοιο, τὸν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς·
(Τόν ῥ' ὑπὸ Πειριθόῳ τέκετο κλυτὸς Ἱπποδάμεια
Ἤματι τῷ ὅτε φῆρας ἐτίσατο λαχνήεντας·
Τοὺς δ' ἐκ Πηλίου ὦσε, καὶ Αἰθίκεσσι πέλασσεν)
Οὐκ οἶος· ἅμα τῷ γε Λεοντεὺς ὄζος Ἄρηος
Υἱὸς ὑπερθύμοιο Κορώνου Καινεΐδαο·
Τοῖς δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Γουνεὺς δ' ἐκ Κύφου ἦγε δύω καὶ εἴκοσι νῆας·
Τῷ δ' Ἐνιῆνες ἕποντο μενεπτόλεμοί τε Περαιβοί,
Οἱ περὶ Δωδώνην δυσχείμερον οἰκί' ἔθεντο,
Οἵ τ' ἀμφ' ἱμερτὸν Τιταρησσὸν ἔργ' ἐνέμοντο·
Ὅς ῥ' ἐς Πηνειὸν προΐει καλλίρροον ὕδωρ·
Οὐδ' ὅ γε Πηνειῷ συμμίσγεται ἀργυροδίνῃ,
Ἀλλά τέ μιν καθύπερθεν ἐπιρρέει ἠΰτ' ἔλαιον.
Ὅρκου γὰρ δεινοῦ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπορρώξ.
Μαγνήτων δ' ἦρχε Πρόθοος * Τενθρηδόνος υἱός,
Οἱ περὶ Πηνειὸν καὶ Πήλιον εἰνοσίφυλλον
Ναίεσκον, τῶν μὲν Πρόθοος θοὸς ἡγεμόνευε·
Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Οὗτοι ἄρ' ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κοίρανοι ἦσαν.
Τίς τ' ἂρ τῶν ὄχ' ἄριστος ἔην, σύ μοι ἔννεπε Μοῦσα,
Αὐτῶν ἠδ' ἵππων, οἱ ἅμ' Ἀτρείδῃσιν ἕποντο.
Ἵπποι μὲν μέγ' ἄρισται ἔσαν Φηρητιάδαο,
Τὰς Εὔμηλος ἔλαυνε, ποδώκεας, ὄρνιθας ὥς,
Ὄτριχας, οἰέτεας, σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἐΐσας·
Τὰς ἐν Πιερίῃ θρέψ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
Ἄμφω θηλείας, φόβον Ἄρηος φορεούσας.
Ἀνδρῶν δ' αὖ μέγ' ἄριστος ἔην Τελαμώνιος Αἴας,
Ὄφρ' Ἀχιλεὺς μήνιεν· (ὁ γὰρ πολὺ φέρτατος ἦεν)
Ἵπποι θ' οἳ φορέεσκον ἀμύμονα Πηλείωνα.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήεσσι κορωνίσι ποντοπόροισι
Κεῖτ' ἀπομηνίσας Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν
Ἀτρείδῃ· λαοὶ δὲ παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης
Δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες,
Τόξοισίν θ'· ἵπποι δὲ παρ' ἅρμασιν οἷσιν ἕκαστος
Λωτὸν ἐρεπτόμενοι, ἐλεόθρεπτόν τε σέλινον,
Ἕστασαν· ἅρματα δ' εὖ πεπυκασμένα κεῖτο ἀνάκτων
Ἐν κλισίῃς· οἱ δ' ἀρχὸν ἀρηΐφιλον ποθέοντες
Φοίτων ἔνθα καὶ ἔνθα κατὰ στρατόν, οὐδ' ἐμάχοντο.
Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν ὡσεί τε πυρὶ χθὼν πᾶσα νέμοιτο·
Γαῖα δ' ὑπεστενάχιζε, Διὶ ὣς τερπικεραύνῳ
Χωομένῳ, ὅτε τ' ἀμφὶ Τυφωέϊ γαῖαν ἱμάσσει
Εἰν Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς·
Ὣς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ μέγα στεναχίζετο γαῖα
Ἐρχομένων· μάλα δ' ὦκα διέπρησσον πεδίοιο.
Τρωσὶν δ' ἄγγελος ἦλθε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις
Πὰρ Διὸς αἰγιόχοιο σὺν ἀγγελίῃ ἀλεγεινῇ.
Οἱ δ' ἀγορὰς ἀγόρευον ἐπὶ Πριάμοιο θύρῃσι
Πάντες ὁμηγερέες, ἠμὲν νέοι, ἠδὲ γέροντες.
Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἶρις·
Εἴσατο δὲ φθογγὴν υἷι Πριάμοιο Πολίτῃ,
Ὃς Τρώων σκοπὸς ἷζε ποδωκείῃσι πεποιθὼς
Τύμβῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ Αἰσυήταο γέροντος,
Δέγμενος ὁππότε ναῦφιν ἀφορμηθεῖεν Ἀχαιοί·
Τῷ μιν ἐεισαμένη μετέφη πόδας ὠκέα Ἶρις·
Ὦ γέρον, αἰεί τοι μῦθοι φίλοι ἄκριτοί εἰσιν,
Ὥς ποτ' ἐπ' εἰρήνης· πόλεμος δ' ἀλίαστος ὄρωρεν.
Ἦ μὲν δὴ μάλα πολλὰ μάχας εἰσήλυθον ἀνδρῶν,
Ἀλλ' οὔπω τοιόνδε τοσόνδε τε λαὸν ὄπωπα.
Λίην γὰρ φύλλοισιν ἐοικότες ἢ ψαμάθοισιν
Ἔρχονται πεδίοιο, μαχησόμενοι περὶ ἄστυ.
Ἕκτορ, σοὶ δὲ μάλιστ' ἐπιτέλλομαι ὧδέ γε ῥέξαι.
Πολλοὶ γὰρ κατὰ ἄστυ μέγα Πριάμου ἐπίκουροι·
Ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα πολυσπερέων ἀνθρώπων.

Horum dux erat Eurypylus Euemonis praeclarus filius. Eurypylus.
Hunc ſimul, quadraginta nigrae naues ſequebantur.
Quiq́; Argiſſam tenebant, & Gyrtonem habitabant: γρ. Ἄργισσαν.
Orthen Eiconénque, ciuitatemq́; Olooſſona albam:
His rurſus praeerat bellicoſus Polypoetes Polypoetes.
Filius Pirithoi, quem immortalis genuit Iupiter.
(Hunc ſub Pirithoo peperit inclyta Hippodamia
Die illo, quando feras vltus eſt villoſas (i. centauros)
Hos autem ex Pelio expulit, & ad Aethicas adegit.)
Non ſolus: vnà cum eo Leonteus ramus Martis,
Filius magnanimi Coroni Caenidae.
Hos ſimul quadraginta nigrae naues ſequebantur.
Guneus autem ex Cypho ducebat duas & viginti naues: Guneus.
Hunc Enienes ſequebantur bellicoſiq́; Perabi.
Qui circa Dodonem valdè-brumalem domos poſuerunt:
Quique circa deſiderabilem Titareſium arua incolebant: Titareſius fluuius ſuper Peneũ fluit neque miſcetur.
Qui in Peneum immittit pulchrè-fluentem aquam:
Neque hic Peneo commiſcetur argenteos-vertices habenti
Sed in ipſum supernè influit tanquam oleum.
Iuramenti enim grauis Stygis aqua eſt riuus.
Magnetibus praeerat Prothous Tenthredonis filius Magnetes Prothous. γρ. τενθρηδόνος.
Qui circa Peneum & Pelium frondoſum
Habitabant, his quidem Prothous velox dux erat:
Hunc ſimul quadraginta nigrae naues ſequebantur:
Hi duces Graecorum & principes erant.
Quis horum praeſtantiſſ. erat tu mihi dic Muſa,
Ipſorum & equorum qui ſimul Atridas ſequebantur.
Equae quidem multò praeſtantiſſimae erant Pheretiadae,
Quas Eumelus equitabat pedibus-veloces vt sunt aues: Eumeli equae.
Similes pilo, coaeuas, velut ad *perpendiculum tergo ſimiles,*
Quas in Pieria nutriuit argenteum arcum geſtans Apollo,
Ambas foeminas, terrorem belli ferentes.
Virorum autem multo praeſtantiſſ. erat Telamonius Aiax, Aiax Telamonius. Achilles.
Interea dum Achilles iraſcebatur: hic n. multò fortiſſ. erat.
Equiq́; qui ferebant irreprehenſibilem Pelidem.
Sed hic quidẽ in nauibus roſtratis per-pontũ tranſeuntibus
Iacebat iratus Agamemnoni rectori populorum.
Atridae eius *autem copiae apud littus maris*
Delectabantur diſcos & haſtilia mittentes
Sagittiſq́;: equi autem apud currus ſuos ſinguli
Lotum mandentes in- paludeq́;-nutricum apium.
Stabant. currus autem benè-tecti iacebant principum
In tentoriis. Illi autem ducem bellicoſum deſiderantes
Vagabantur huc & illuc per exercitum, neque pugnabant.
Illi autem ibant, ac ſi igne terra tota paſceretur.
Terra autem reſonabat, ſicut reſonat *Ioui fulmine gaudẽti*
Irato, quando circa Thyphoeum terram verberat
In Arimis, vbi dicunt Typhoëi eſſe cubilia:
Sic horum ſub pedibus valdè gemebat terra
Gradientium: valdè autẽ velociter pertranſibant campum.
Troianis. a. nũcia venit in pedibus-venti-habẽs velox
A Ioue Aegiocho cum nuncio triſt. v. nõ contẽnendo *(Iris*
Hi conciones habebant in Priami veſtibulis,
Omnes congregati & iuuenes & ſenes.
Propè autem ſtans allocuta eſt pedibus velox Iris: Iris Troianos armari iubet.
Similis erat autem voce filio Priami Politae
Qui Troianorum ſpeculator ſedebat pedũ-velocitate fretus
In tumulo ſummo Aeſyis ſenis:
Obſeruans quando è nauibus ſeſe mouerent Achiui.
Huic ſimilis ipſum alloquuta eſt pedibus velox Iris:
O ſenex, ſemper tibi verba placent indiſcreta:
Sicut olim quum pax eſſet: bellum autem ineuitabile ortum.
Sanè iam ſaepiùs pugnis interfui virorum:
Sed nondum tales tantaſq́; copias vidi.
Valdè enim folijs ſimiles vel arenis,
Veniunt per campum pugnaturi circa ciuitatem.
Hector, tibi autem maximè iubeo ſic facere.
Multi enim in ciuitate magna Priami auxiliares:
Alia autem aliorum lingua diuerſigentium hominum.

BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITTORIO EMANUELE

His vnuſquiſq; vir imperet quibus præeſt,
Hoſq; educat, inſtructis ſuis ciuibus.
Hector Troianos ad prælium educit. Sic dixit. Hector autem non deæ orationem ignorauit.
Statim autem dimiſit concionem: ad arma autem ruebant.
Omnes autem apertæ ſunt portæ, & extrà ruerunt copiæ
Pedeſtreſq; equeſtréſque: multus autẽ tumultus coortus eſt.
Eſt autem quædam ante ciuitatem alta columna
In planicie ſeorſum, circum hinc & inde
Quam quidem homines Batyam vocant,
χ. μυρίνης. Immortales autem ſepulchrum agiliſſimæ Myrinnes: (lites.
Illinc tunc Troianiq; diſtincti fuerunt, & auxiliares-mi-
Troianis quidem dux erat magnus ornatus galea Hector
Priamides: ſimul cum hoc quàm plurimæ & præſtantiſſ.
Copiæ armabantur promptæ lanceis.
Dardanijs rurſus imperabat ſtrenuus filius Anchiſæ
Aeneas. Aeneas (hunc autem ſub Anchiſe peperit diua Venus
Idæ in imis-partibus Dea cum homine cubans)
Non ſolus: vnà cum eo duo Antenoris filij
Archilochus. Acamas. Archilochuſq; Acamáſq; bene periti omnis pugnæ.
Qui autem Zeleam habitabant ſub pedem imum Idæ
Diuites, bibentes aquam nigram Aeſepi
Troiani: his rurſus præerat Lycaonis clarus filius
Pandarus. Pandarus, cui & arcum Apollo ipſe dedit.
Qui autẽ Andreſtinumq; incolebant & ciuitatem Apæſi
Et Pityeam tenebant, & Teries montem altum,
Adraſtus. Amphius. His imperabat Adraſtúſque & Amphius linithorax,
Filij duo Meropis Percoſij qui ſupra omnes
χ. οὐδὲ ἐὰς. Nouerat vaticinia: neque ſuos filios ſinebat
χ. φθισήνορα. Proficiſci in bellum pernicioſum: illi autem ipſi non
Obediuerunt: Fata enim eos ducebant nigræ mortis.
Quiq; Percotem & Practium incolebant,
Et Seſtum & Abydum tenebant, & diuinam Ariſbem:
Aſius. His rurſus Hyrtacides præerat Aſius princeps virorum:
Aſius Hyrtacides, quem ex Ariſba ferebant equi
Ardentes, magni, à fluuio Selleente.
Hippothous. Hippothous autem ducebat gentes Pelaſgorũ bellicoſorũ,
Eorum qui Lariſſam fertilem habitabant:
His præerat Hippothous, & Pyleus ramus Martis,
Filij duo Lithi Pelaſgi Teutamidæ.
Sed Thracas ducebat Acamas, & Pirous heros,
Quotquot Helleſpontus impetuoſus intus continet.
Euphemus. Euphemus autem dux Ciconum erat bellicoſorum
Filius Trœzenij nobilis Ceadæ.
Pyrechmes. Sed Pyrechmes ducebat Pæonas curuis-arcubus-uten-
Procul ex Amydone ab Axio latè fluente: (tes.
χ. αἶαν. Axio, cuius pulcherrima aqua diffunditur ſuper terram.
Pylæmenes. Paphlagonibus autem præerat Pylemenis denſum cor,
Ex Enetis vbi mularum generatio agro-colendo-idonearũ,
Qui Cytorum tenebant, & Seſamum incolebant.
Circaq; Parthenium fluuium inclytas domus habitabant,
χ. Κρῶμναν, Αἰγιαλόν τε, καὶ ὑ. Cromnamq; Aegialumq; & altos Erythinos.
Sed Halizonibus Dius & Epiſtrophus imperabant,
Dius. Epiſtrophus. Longè ex Alybe, vnde argenti eſt origo.
Chromis. Ennomus. Myſis autem Chromis præerat & Ennomus augur.
Sed non augurijs euitauit mortem nigram:
Verùm interfectus eſt à manibus velocis Aeacidæ
In fluuio (ſ. Xantho) vbi Troianos trucidabat & alios.
Phorcys. Aſcanius. Phorcys rurſus Phrygios ducebat, & Aſcanius diuinus.
Procul ex Aſcania: prompti autem erant prælio pugnare.
Meſthles. Antiphus. Meonijs rurſus Meſthléſque & Antiphus præerant,
Filij Pylemenis: hos Gygea peperit palus:
Qui & Meonas ducebant ſub Tmolum natos.
χ. Ναίστης. Naſtes rurſus Caribus præerat barbarè-loquentibus:
Qui Miletum incolebant, Phthirorúmque montem frondo-
ſum,
χ. Ναίστης ἡγησάσθην. Meandrique fluenta Mycaléſque alta cacumina:
His quidem Amphimachuſq; & Naſtes præerant,
χ. Ναίστης. Amphimachus. Naſtes. Naſtes Amphimachuſq; Nomionis clari filij,
Qui & aurum geſtans ad bellum ibat velut puella,
Stultus: neque quicquam ipſi hoc depulit grauem mortem:

Τοῖσιν ἕκαστος ἀνὴρ σημαινέτω οἷσί περ ἄρχει·
Τῶν δ' ἐξηγείσθω κοσμησάμενος πολιήτας.
Ὣς ἔφαθ'· Ἕκτωρ δ' οὔ τι θεᾶς ἔπος ἠγνοίησεν,
Αἶψα δ' ἔλυσ' ἀγορήν· ἐπὶ τεύχεα δ' ἐσσεύοντο.
Πᾶσαι δ' ὠΐγνυντο πύλαι, ἐκ δ' ἔσσυτο λαός,
Πεζοί θ' ἱππῆές τε· πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
Ἔστι δέ τις προπάροιθε πόλιος αἰπεῖα κολώνη,
Ἐν πεδίῳ ἀπάνευθε, περίδρομος ἔνθα καὶ ἔνθα·
Τὴν ἤτοι ἄνδρες Βατίειαν κικλήσκουσιν,
Ἀθάνατοι δέ τε σῆμα πολυσκάρθμοιο * Μυρίνης·
Ἔνθα τότε Τρῶές τε διέκριθεν ἠδ' ἐπίκουροι.
Τρωσὶ μὲν ἡγεμόνευε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ
Πριαμίδης· ἅμα τῷ γε πολὺ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι
Λαοὶ θωρήσσοντο μεμαότες ἐγχείῃσι.
Δαρδανίων αὖτ' ἦρχεν ἐῢς πάϊς Ἀγχίσαο
Αἰνείας, τὸν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκε δῖ' Ἀφροδίτη
Ἴδης ἐν κνημοῖσι θεὰ βροτῷ εὐνηθεῖσα)
Οὐκ οἶος, ἅμα τῷ γε δύω Ἀντήνορος υἷε
Ἀρχέλοχός τ' Ἀκάμας τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης.
Οἳ δὲ Ζέλειαν ἔναιον ὑπαὶ πόδα νείατον Ἴδης,
Ἀφνειοί, πίνοντες ὕδωρ μέλαν Αἰσήποιο
Τρῶες, τῶν αὖτ' ἦρχε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱὸς
Πάνδαρος, ᾧ καὶ τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν.
Οἳ δ' Ἀδρήστειάν τ' εἶχον καὶ δῆμον Ἀπαισοῦ,
Καὶ Πιτύειαν ἔχον, καὶ Τηρείης ὄρος αἰπύ,
Τῶν ἦρχ' Ἄδρηστός τε καὶ Ἄμφιος λινοθώρηξ,
Υἷε δύω Μέροπος Περκωσίου, ὃς περὶ πάντων
Ἤιδεε μαντοσύνας, * οὐδὲ οὓς παῖδας ἔασκε
Στείχειν ἐς πόλεμον * φθισήνορα· τὼ δέ οἱ οὔ τι
Πειθέσθην· κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο.
Οἳ δ' ἄρα Περκώτην καὶ Πράκτιον ἀμφενέμοντο,
Καὶ Σηστὸν καὶ Ἄβυδον ἔχον, καὶ δῖαν Ἀρίσβην,
Τῶν αὖθ' Ὑρτακίδης ἦρχ' Ἄσιος ὄρχαμος ἀνδρῶν,
Ἄσιος Ὑρτακίδης, ὃν Ἀρίσβηθεν φέρον ἵπποι
Αἴθωνες, μεγάλοι, ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος·
Ἱππόθοος δ' ἄγε φῦλα Πελασγῶν ἐγχεσιμώρων,
Τῶν οἳ Λάρισαν ἐριβώλακα ναιετάασκον·
Τῶν ἦρχ' Ἱππόθοός τε Πύλαιός τ' ὄζος Ἄρηος,
Υἷε δύω Λήθοιο Πελασγοῦ Τευταμίδαο.
Αὐτὰρ Θρήϊκας ἦγ' Ἀκάμας καὶ Πείροος ἥρως,
Ὅσσους Ἑλλήσποντος ἀγάρροος ἐντὸς ἐέργει.
Εὔφημος δ' ἀρχὸς Κικόνων ἦν αἰχμητάων,
Υἱὸς Τροιζήνοιο διοτρεφέος Κεάδαο·
Αὐτὰρ Πυραίχμης ἄγε Παίονας ἀγκυλοτόξους,
Τηλόθεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρὺ ῥέοντος,
Ἀξιοῦ, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται * αἶαν.
Παφλαγόνων δ' ἡγεῖτο Πυλαιμένεος λάσιον κῆρ,
Ἐξ Ἐνετῶν, ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων,
Οἵ ῥα Κύτωρον ἔχον, καὶ Σήσαμον ἀμφενέμοντο,
Ἀμφί τε Παρθένιον ποταμὸν κλυτὰ δώματ' ἔναιον,
Κρῶμνάν τ', Αἰγιαλόν τ', καὶ ὑψηλοὺς Ἐρυθίνους.
Αὐτὰρ Ἁλιζώνων Ὀδίος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον,
Τηλόθεν ἐξ Ἀλύβης, ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη.
Μυσῶν δὲ Χρόμις ἦρχε καὶ Ἔννομος οἰωνιστής·
Ἀλλ' οὐκ οἰωνοῖσιν ἐρύσατο κῆρα μέλαιναν,
Ἀλλ' ἐδάμη ὑπὸ χερσὶ ποδώκεος Αἰακίδαο
Ἐν ποταμῷ, ὅθι περ Τρῶας κεράϊζε καὶ ἄλλους.
Φόρκυς αὖ Φρύγας ἦγε καὶ Ἀσκάνιος θεοειδὴς
Τῆλ' ἐξ Ἀσκανίης· μέμασαν δ' ὑσμῖνι μάχεσθαι.
Μῄοσιν αὖ Μέσθλης τε καὶ Ἄντιφος ἡγησάσθην,
Υἷε Πυλαιμένεος, τὼ Γυγαίη τέκε λίμνη,
Οἳ καὶ Μῄονας ἦγον ὑπὸ Τμώλῳ γεγαῶτας.
Νάστης * αὖ Καρῶν ἡγήσατο βαρβαροφώνων,
Οἳ Μίλητον ἔχον, Φθιρῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλον,
Μαιάνδρου τε ῥοὰς, Μυκάλης τ' αἰπεινὰ κάρηνα.
Τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ * Νάστης ἡγησάσθην,
Νάστης Ἀμφίμαχός τε, Νομίονος ἀγλαὰ τέκνα,
Ὃς καὶ χρυσὸν ἔχων πόλεμον δ' ἴεν ἠΰτε κούρη,
Νήπιος· οὐδέ τί οἱ τό γ' ἐπήρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον,

Ἀλλ'

Ἀλλ' ἐδάμη ὑπὸ χερσὶ ποδώκεος Αἰακίδαο
Ἐν ποταμῷ, χρυσὸν δ' Ἀχιλεὺς ἐκόμισσε δαΐφρων.
Σαρπηδὼν δ' ἦρχε Λυκίων, καὶ Γλαῦκος ἀμύμων,
Τηλόθεν ἐκ Λυκίης, Ξάνθου ἄπο δινήεντος.

Sed mortuus eſt ſub manibus velocis Aeacidæ
In fluuio aurum.a. Achilles abſtulit prudens in bello.
Sarpedon.a. præerat Lyciis, & Glaucus irreprehenſibilis
Procul ex Lycia, Xantho à vorticoſo.

Sarpedon Glaucus.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ ἡ γάμμα ῥαψῳδία.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι,
Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν, ὄρνιθες ὥς·
Ηὔτε περ κλαγγὴ γεράνων πέλει οὐρανόθι πρό,
Αἵ τ' ἐπεὶ οὖν χειμῶνα φύγον καὶ ἀθέσφατον ὄμβρον,
Κλαγγῇ ταί γε πέτονται ἐπ' ὠκεανοῖο ῥοάων,
Ἀνδράσι Πυγμαίοισι φόνον καὶ κῆρα φέρουσαι·
Ἠέριαι δ' ἄρα ταί γε κακὴν ἔριδα προφέρονται.
Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν σιγῇ μένεα πνείοντες Ἀχαιοί,
Ἐν θυμῷ μεμαῶτες ἀλεξέμεν ἀλλήλοισιν.
Εὖτ' ὄρεος κορυφῇσι νότος κατέχευεν ὀμίχλην,
Ποιμέσιν οὔ τι φίλην, κλέπτῃ δέ τε νυκτὸς ἀμείνω,
Τόσσον τίς τ' ἐπιλεύσσει ὅσον τ' ἐπὶ λᾶαν ἵησιν·
Ὣς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ κονίσαλος ὄρνυτ' ἀελλὴς
Ἐρχομένων· μάλα δ' ὦκα διέπρησσον πεδίοιο.
Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τρωσὶν μὲν προμάχιζεν Ἀλέξανδρος θεοειδής,
Παρδαλέην ὤμοισιν ἔχων καὶ καμπύλα τόξα,
Καὶ ξίφος· αὐτὰρ ὁ δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ
Πάλλων, Ἀργείων προκαλίζετο πάντας ἀρίστους
Ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.
Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν ἀρηΐφιλος Μενέλαος
Ἐρχόμενον προπάροιθεν ὁμίλου μακρὰ βιβῶντα,
Ὥς τε λέων ἐχάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας,
Εὑρὼν ἢ ἔλαφον κεραὸν ἢ ἄγριον αἶγα,
Πεινάων· μάλα γάρ τε κατεσθίει, εἴπερ ἂν αὐτὸν
Σεύωνται ταχέες τε κύνες θαλεροί τ' αἰζηοί·
Ὣς ἐχάρη Μενέλαος Ἀλέξανδρον θεοειδέα
Ὀφθαλμοῖσιν ἰδών· φάτο γὰρ τίσεσθαι ἀλείτην.
Αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε.
Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος θεοειδὴς
Ἐν προμάχοισι φανέντα, κατεπλήγη φίλον ἦτορ,
Ἂψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο κῆρ' ἀλεείνων.
Ὡς δ' ὅτε τίς τε δράκοντα ἰδὼν παλίνορσος ἀπέστη
Οὔρεος ἐν βήσσῃς, ὑπό τε τρόμος ἔλλαβε γυῖα,
Ἂψ δ' ἀνεχώρησεν, ὦχρός τέ μιν εἷλε παρειάς·
Ὣς αὖτις καθ' ὅμιλον ἔδυ Τρώων ἀγερώχων
Δείσας Ἀτρέος υἱὸν Ἀλέξανδρος θεοειδής.
Τὸν δ' Ἕκτωρ νείκεσσεν ἰδὼν αἰσχροῖς ἐπέεσσι·
Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανὲς, ἠπεροπευτά,
Αἴθ' ὄφελες ἄγονός τ' ἔμεναι, ἄγαμός τ' ἀπολέσθαι.
Καί κε τὸ βουλοίμην, καί κεν πολὺ κέρδιον ἦεν,
Ἢ οὕτω λώβην τ' ἔμεναι καὶ ὑπόψιον ἄλλων.
Ἦ που καγχαλόωσι κάρη κομόωντες Ἀχαιοί,
Φάντες ἀριστῆα πρόμον ἔμμεναι, οὕνεκα καλὸν
Εἶδος ἔπ'· ἀλλ' οὐκ ἔστι βίη φρεσὶν, οὐδέ τις ἀλκή.
Ἦ τοιόσδε ἐὼν ἐν ποντοπόροισι νέεσσι
Πόντον ἐπιπλώσας, ἑτάρους ἐρίηρας ἀγείρας,
Μιχθεὶς ἀλλοδαποῖσι, γυναῖκ' εὐειδέ' ἀνῆγες
Ἐξ ἀπίης γαίης, νυὸν ἀνδρῶν αἰχμητάων,
Πατρί τε σῷ μέγα πῆμα, πόληΐ τε, παντί τε δήμῳ,
Δυσμενέσιν μὲν χάρμα, κατηφείην δὲ σοὶ αὐτῷ;
Οὐκ ἂν δὴ μείνειας ἀρηΐφιλον Μενέλαον;
Γνοίης χ' οἵου φωτὸς ἔχεις θαλερὴν παράκοιτιν.
Οὐκ ἄν τοι χραίσμῃ κίθαρις, τά τε δῶρ' Ἀφροδίτης,
Ἥ τε κόμη, τό τε εἶδος, ὅτ' ἐν κονίῃσι μιγείης.
Ἀλλὰ μάλα Τρῶες δειδήμονες· ἦ τέ κεν ἤδη

ILIADIS HOMERI, III. COMPOSITIO.

Troianorũ & Græcorum inceſſus in prælium.

At poſtquam inſtructi fuerunt unuſquiſque cum ducibus ſuis ſinguli,
Troiani quidem cum ſtridore clamoreq; incedebant, ſicut aues:
Velut clangor gruum eſt in aëre,
Quæ poſtquam frigus fugerunt & immenſum imbrem,
Cum clangore hæ volant ad Oceani fluenta,
Viris Pygmæis cædem & mortem ferentes:
Aëreæ vero hæ noxium prælium afferunt.
At hi ibant cum ſilentio robore ſpirantes Achiui,
Animo cupientes opem ferre ſibi inuicem.
Qualiter cum in montis cacuminibus Notus effudit nebulam,
Paſtoribus nequaquam gratam, furi autem nocte meliorem,
Tantũ itaque aliquis proſpicit quantũ lapidem iacit:
Sic horum ſub pedibus puluis excitabatur turbidus
Aduentantium: valdè.n. celeriter pertranſibant campum.
Hi autem quum proximi erant inter ſe uenientes,
Troianorum in prima acie erat Alexander diuus
Pellem Pardi humeris habens, & curuos arcus,
Et enſem: ſed hic haſtilia duo acuminatã ferro
Vibrans, Græcorum prouocabat quoſque optimos
Ut contra ſe pugnarent graui pugna.

Paris in prima acie ſeſe oſtentat.

Hunc poſtquam animaduertit pugnax Menelaus
Venientem ante agmen longo paſſu gradientem,
Sicut leo gauiſus eſt qui magnum corpus inciderit,
Inueniens vel ceruum cornutum, vel ſylueſtrem capram,
Fameſcens (valdè etenim deuorat, etiamſi ipſum
Agitent veloces canes florentéſque iuuenes)
Sic gauiſus eſt Menelaus Alexandrum diuinũ (uerat.
Oculis conſpicatus, ſperabat.n. ulturũ ſe eũ, qui in ſe pecca-
Statim itaque de curru cũ armis deſiluit ad terram.
Illum igitur poſtquam animaduertit Alexander diuinus
In prima acie apparentem, perculſus eſt è charo corde:
Retrò itaque ſociorũ in agmen receſſit, mortem euitans.
Sicut autem cum quis ſerpentem conſpicatus, reſiliens fugit
Montis in ſaltibus, tremorq́; occupauit membra,
Retróque ſeceſſit, pallórque ipſum cepit in genis:
Sic retro in agmen ſeceſſit Troianorum ſuperborum,
Timens Atrei filium, Alexander diuinus.

Paris trepidus refugit.

Hunc.a. Hector conſpicatus obiurgauit probroſis verbis,
Infelix Pari, forma præſtantiſſ. effœminate, deceptor,
Utinam fuiſſes non natus, aut nuptiarum expers periiſſes!
Et hoc vellem, & quidem multò utilius eſſet,
Quàm ſic & contumeliam eſſe & ſpectatum ab aliis. ſ. ob
Certè cachinnantur comati Græci, (infamiam.
Suſpicati optimum propugnatorem eſſe, quoniam venuſta
Species tibi ineſt, ſed non eſt vis animo neque ullum robur.
Certè talis exiſtens in velocibus nauibus
Mare tranſmittens, ſocios idoneos congregans,
Permiſtus alienigenis, mulierem pulchram abduxiſti
Ex Peloponeſo, ſponſam virorum bellicoſorum?
Patríque tuo magnum detrimentum, ciuitatique totique populo
Inimicis quidem gaudium, dedecus autem tibi ipſi?
An non ſuſtinueris bellicoſum Menelaum?
Cognoueris certè qualis viri tenes florentem uxorem.
Non tibi profuerit cithara, & dona Veneris,
Et coma & ſpecies, quando in puluere miſtus eris:
Sed valdè Troiani ſunt reuerentes: certè nunc

Paridem obiurgat Hector.

Lapidem induiſſes tunicam, malorum gratiâ quæ feciſti.
Hunc rurſus alloquutus eſt Alexander diuinus.
Hector, quoniam me iure obiurgaſti, neque iniuriâ,
Semper tibi cor, ſicut ſecuris, eſt indomitum,
Quæ penetrat lignum à viro tractata, qui certè arte
Lignũ-naui-ædificandæ-aptũ ſcindit, auget & viri impetũ:
Sic tibi in pectoribus intrepida mens eſt.
Ne mihi dona amabilia exprobra aureæ Veneris:
Non abiicienda ſunt deorum valdè illuſtria dona
Quæcunque ipſi dant: volens autem non aliquis acciperet.
Nunc autem rurſus ſi me vis bellare & pugnare,
Cæteros quidem ſedere facias Troianos & omnes Achiuos,
Et me in medio & bellicoſum Menelaum
Committite pro Helena & opibus omnibus pugnare.
Vter autem vicerit ſuperiórque fuerit,
Opes capiens penitus omnes mulieremq́; domum abducat.
Vos autem cæteri amicitiam & fœdera firma ferientes
Habitetis Troiam glebosam: hi autem redeant (tem.
In Argos equis aptũ & Achaiã pulchras-mulieres-habẽ-
Sic dixit, Hector. a. itũ gauiſus eſt valdè, verbũ audiens:
Et in medium procedens, Troianorum coërcuit turmas
De medio haſtam accipiens: illi autem reſederunt omnes.
In hunc.a. ſagittabant comati Achiui,
Sagittiſque collimantes, lapidibúſque iaciebant.
Sed hic altè clamauit Rex virorum Agamemnon,
Continete vos Argiui: ne iacite iuuenes Achiuorum:
Videtur.n. aliquod verbum dicturus galeã-mouẽs Hector.
Sic dixit: hi autẽ abſtinuerunt à pugna, tacitiq́; facti ſunt
Confeſtim: Hector autem inter vtróſque locutus eſt:
Audite me Troiani & fortes Achiui,
Verbum Alexandri, cuius gratiâ contentio mota eſt:
Cæteros quidem iubet Troianos, & omnes Achiuos
Arma pulchra deponere in tellure alma:
Se autem in medio & bellicoſum Menelaum,
Solos pro Helena & opibus omnibus pugnare.
Vter autem vicerit ſuperiórque fuerit,
Opes accipiens penitus omnes, mulieréq́; domum abducat.
Alij autem amicitiam & fœdera firma feriamus.
Sic dixit: hi autem omnes conticuerunt cum ſilentio.
Inter illos.a. etiam locutus eſt in bello ſtrenuus Menelaus:
Audite nunc & me, maximè.n. hæc moleſtia tangit
Animum meum, cogito autem diremptum-iri iam
Argiuos & Troianos: quoniam mala multa paſſi eſtis,
Gratiâ meæ contentionis, & Alexandri cauſa authoris.
Noſtrûm autem vtri mors & fatum paratum eſt,
Moriatur: vos alij autem dirimamini citiſſimè.
Afferte.a. agnos, alterum album, alteram autem nigram,
Terræq́; & Soli: Ioui autem nos afferemus alium.
Adducite autem Priami vim, vt fœdus feriat,
Ipſe: quoniam eius filij fœdifragi ſunt & infidi:
Ne quis tranſgreſſione Iouis fœdera violet.
Semper autem iuniorum virorum mentes inſtabiles ſunt.
Quibus autem rebus ſenex interfuerit, ſimul antè & pòſt
Proſpicit vt optimè inter vtróſque tranſigatur.
Sic dixit. illi autem gauiſi ſunt Græcique Troianiq́;,
Sperantes ſe ceſſaturos ab ærumnoſo bello. (derunt ipſi
Et equos quidem traxerunt in ordines. è curribus.a. deſcen-
Armaq́; exuerunt, quæ quidem depoſuerunt in terra
Propè ſe inuicem: exiguum autem erat vtrinque ſolum.
Hector autem ad vrbem duos præcones miſit
Celeriter qui & agnos portarent, Priamumque vocarent:
Sed hic Talthybium præmiſit Rex Agamemnon
Naues ad concauas vt-iret, & agnum iuſſit
Portare: ille verò haud immorigerus fuit Agamemnoni diuino,
Iris autẽ rurſus Helenæ albas-vlnas-habenti nuncia venit,
Similis glori Antenoridæ vxori,
Quam Antenorides habebat Rex Helicaon
Laodicem Priami filiarum formâ optimam:
Hanc.a. inuenit in domo: hæc verò magnam telam texebat,

Paris cum Menelao ſe congreſſurum ſuſcipit.

γρ. καί με νῦν.

Hector Græcis verba Paridis de ſingulari certamine exponit.

Menelaus certamen cum Paride ſuſcipit.

Iris Helenæ futurum ſingulare certamen Paridis & Menelai nunciat.

λάϊνον ἕσσο χιτῶνα, κακῶν ἕνεχ' ὅσσα ἔοργας.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής,
Ἕκτορ, ἐπεί με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν,
αἰεί τοι κραδίη πέλεκυς ὥς ἐστιν ἀτειρής,
ὅς τ' εἶσιν διὰ δουρὸς ὑπ' ἀνέρος ὅς ῥά τε τέχνῃ
νήϊον ἐκτάμνῃσιν, ὀφέλλει δ' ἀνδρὸς ἐρωήν·
ὣς τοι ἐνὶ στήθεσσιν ἀτάρβητος νόος ἐστί·
μή μοι δῶρ' ἐρατὰ πρόφερε χρυσῆς Ἀφροδίτης·
οὔτοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα,
ὅσσα κεν αὐτοὶ δῶσιν, ἑκὼν δ' οὐκ ἄν τις ἕλοιτο·
νῦν δ' αὖτ' * εἴ μ' ἐθέλεις πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι,
ἄλλους μὲν κάθισον Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιούς,
αὐτὰρ ἔμ' ἐν μέσσῳ καὶ ἀρηΐφιλον Μενέλαον
συμβάλετ' ἀμφ' Ἑλένῃ καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι·
ὁππότερος δέ κε νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται,
κτήμαθ' ἑλὼν εὖ πάντα, γυναῖκά τε, οἴκαδ' ἀγέσθω·
οἱ δ' ἄλλοι, φιλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ ταμόντες,
ναίοιτε Τροίην ἐριβώλακα· τοὶ δὲ νεέσθων
Ἄργος ἐς ἱππόβοτον καὶ Ἀχαιΐδα καλλιγύναικα.
Ὣς ἔφαθ'· Ἕκτωρ δ' αὖτ' ἐχάρη μέγα μῦθον ἀκούσας,
καί ῥ' ἐς μέσσον ἰὼν Τρώων ἀνέεργε φάλαγγας,
μέσσου δουρὸς ἑλών· τοὶ δ' ἱδρύνθησαν ἅπαντες.
τῷ δ' ἐπετοξάζοντο κάρη κομόωντες Ἀχαιοί,
ἰοῖσίν τε τιτυσκόμενοι λάεσσί τ' ἔβαλλον.
αὐτὰρ ὁ μακρὸν ἄϋσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Ἴσχεσθ' Ἀργεῖοι, μὴ βάλλετε κοῦροι Ἀχαιῶν·
στεῦται γάρ τι ἔπος ἐρέειν κορυθαίολος Ἕκτωρ.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔσχοντο μάχης, ἄνεῳ τ' ἐγένοντο
ἐσσυμένως· Ἕκτωρ δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ἔειπε,
Κέκλυτέ μευ Τρῶες καὶ ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί,
μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν.
ἄλλους μὲν κέλεται Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιούς
τεύχεα καλὰ ἀποθέσθαι ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
αὐτὸν δ' ἐν μέσσῳ καὶ ἀρηΐφιλον Μενέλαον,
οἴους ἀμφ' Ἑλένῃ καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι·
ὁππότερος δέ κε νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται,
κτήμαθ' ἑλὼν εὖ πάντα, γυναῖκά τε, οἴκαδ' ἀγέσθω·
οἱ δ' ἄλλοι φιλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ τάμωμεν.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
Κέκλυτε νῦν καὶ ἐμεῖο· μάλιστα γὰρ ἄλγος ἱκάνει
θυμὸν ἐμόν· φρονέω δὲ διακρινθήμεναι ἤδη
Ἀργείους καὶ Τρῶας, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέπασθε
εἵνεκ' ἐμῆς ἔριδος, καὶ Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' ἀρχῆς.
ἡμέων δ' ὁπποτέρῳ θάνατος καὶ μοῖρα τέτυκται,
τεθναίη· ἄλλοι δὲ διακρινθεῖτε τάχιστα.
οἴσετε δ' ἄρν', ἕτερον λευκόν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν,
Γῇ τε καὶ Ἠελίῳ· Διῒ δ' ἡμεῖς οἴσομεν ἄλλον.
ἄξετε δὲ Πριάμοιο βίην, ὄφρ' ὅρκια τάμνῃ
αὐτός, ἐπεί οἱ παῖδες ὑπερφίαλοι καὶ ἄπιστοι,
μήτις ὑπερβασίῃ Διὸς ὅρκια δηλήσηται.
αἰεὶ δ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται·
οἷς δ' ὁ γέρων μετέῃσιν, ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω
λεύσσει, ὅπως ὄχ' ἄριστα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται.

Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐχάρησαν Ἀχαιοί τε Τρῶές τε,
ἐλπόμενοι παύσασθαι ὀϊζυροῦ πολέμοιο.
καί ῥ' ἵππους μὲν ἔρυξαν ἐπὶ στίχας, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί,
τεύχεά τ' ἐξεδύοντο· τὰ μὲν κατέθεντ' ἐπὶ γαίῃ
πλησίον ἀλλήλων, ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς ἄρουρα.
Ἕκτωρ δὲ προτὶ ἄστυ δύω κήρυκας ἔπεμπε
καρπαλίμως, ἄρνας τε φέρειν, Πρίαμόν τε καλέσσαι.
αὐτὰρ ὁ Ταλθύβιον προΐει κρείων Ἀγαμέμνων
νῆας ἔπι γλαφυρὰς ἰέναι, ἠδ' ἄρν' ἐκέλευεν
οἰσέμεναι· ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθησ' Ἀγαμέμνονι δίῳ.
Ἶρις δ' αὖθ' Ἑλένῃ λευκωλένῳ ἄγγελος ἦλθεν,
εἰδομένη γαλόῳ Ἀντηνορίδαο δάμαρτι,
τὴν Ἀντηνορίδης εἶχε κρείων Ἑλικάων,
Λαοδίκην Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην.
τὴν δ' εὗρ' ἐν μεγάρῳ· ἡ δὲ μέγαν ἱστὸν ὕφαινε,

δίπλακα

Δίπλακα μαρμαρέην, πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους
Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Οὓς ἕθεν εἵνεκ' ἔπασχον ὑπ' Ἄρηος παλαμάων.
Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἶρις,
Δεῦρ' ἴθι νύμφα φίλη, ἵνα θέσκελα ἔργα ἴδηαι
Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Οἳ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον πολύδακρυν ἄρηα
Ἐν πεδίῳ, ὀλοοῖο λιλαιόμενοι πολέμοιο·
Οἳ δὴ νῦν ἕαται σιγῇ, πόλεμος δὲ πέπαυται,
Ἀσπίσι κεκλιμένοι, παρὰ δ' ἔγχεα μακρὰ πέπηγεν·
Αὐτὰρ Ἀλέξανδρος καὶ ἀρηΐφιλος Μενέλαος
Μακρῇς ἐγχείῃσι μαχήσονται περὶ σεῖο·
Τῷ δέ κε νικήσαντι φίλη κεκλήσῃ ἄκοιτις.
Ὣς εἰποῦσα θεὰ, γλυκὺν ἵμερον ἔμβαλε θυμῷ
Ἀνδρός τε προτέροιο καὶ ἄστεος ἠδὲ τοκήων.
Αὐτίκα δ' ἀργεννῇσι καλυψαμένη ὀθόνῃσιν,
Ὡρμᾶτ' ἐκ θαλάμοιο, τέρεν κατὰ δάκρυ χέουσα·
Οὐκ οἴη, ἅμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι δύ' ἕποντο,
Αἴθρη Πιτθῆος θυγάτηρ, Κλυμένη τε βοῶπις.
Αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκανον ὅθι Σκαιαὶ πύλαι ἦσαν.
Οἱ δ' ἀμφὶ Πρίαμον καὶ Πάνθοον ἠδὲ Θυμοίτην,
Λάμπον τε, Κλυτίον θ', Ἱκετάονά τ', ὄζον Ἄρηος,
Οὐκαλέγων τε καὶ Ἀντήνωρ, πεπνυμένω ἄμφω,
Εἵατο δημογέροντες ἐπὶ Σκαιῇσι πύλῃσι,
Γήραϊ δὴ πολέμοιο πεπαυμένοι, ἀλλ' ἀγορηταὶ
Ἐσθλοί, τεττίγεσσιν ἐοικότες, οἵτε καθ' ὕλην
Δενδρέῳ ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι·
Τοῖοι ἄρα Τρώων ἡγήτορες ἧντ' ἐπὶ πύργῳ.
Οἱ δ' ὡς οὖν εἴδονθ' Ἑλένην ἐπὶ πύργον ἰοῦσαν,
Ἦκα πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον,
Οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς
Τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν·
Αἰνῶς ἀθανάτῃσι θεῇς εἰς ὦπα ἔοικεν.
Ἀλλὰ καὶ ὣς τοίη περ ἐοῦσ' ἐν νηυσὶ νεέσθω,
Μηδ' ἡμῖν τεκέεσσί τ' ὀπίσσω πῆμα λίποιτο.
Ὣς ἄρ' ἔφαν. Πρίαμος δ' Ἑλένην ἐκαλέσσατο φωνῇ,
Δεῦρο πάροιθ' ἐλθοῦσα, φίλον τέκος, ἵζευ ἐμεῖο,
Ὄφρα ἴδῃς πρότερόν τε πόσιν, πηούς τε, φίλους τε,
(Οὔτι μοι αἰτίη ἐσσί, θεοί νύ μοι αἴτιοί εἰσιν,
Οἵ μοι ἐφώρμησαν πόλεμον πολύδακρυν Ἀχαιῶν)
Ὥς μοι καὶ τόνδ' ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνῃς,
Ὅστις ὅδ' ἐστὶν Ἀχαιὸς ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε.
Ἤτοι μὲν κεφαλῇ καὶ μείζονες ἄλλοι ἔασι·
Καλὸν δ' οὕτως ἐγὼν οὔπω ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
Οὐδ' οὕτω γεραρόν· βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικε.
Τὸν δ' Ἑλένη μύθοισιν ἀμείβετο δῖα γυναικῶν,
Αἰδοῖός τέ μοί ἐσσι φίλε ἑκυρὲ, δεινός τε.
Ὡς ὄφελεν θάνατός μοι ἁδεῖν κακὸς ὁππότε δεῦρο
Υἱέϊ σῷ ἑπόμην, θάλαμον γνωτούς τε λιποῦσα,
Παῖδά τε τηλυγέτην, καὶ ὁμηλικίην ἐρατεινήν.
Ἀλλὰ τά γ' οὐκ ἐγένοντο· τὸ καὶ κλαίουσα τέτηκα.
Τοῦτο δέ τοι ἐρέω ὅ μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς·
Οὗτός γ' Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
Ἀμφότερον, βασιλεύς τ' ἀγαθὸς κρατερός τ' αἰχμητής·
Δαὴρ αὖτ' ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος, εἴποτ' ἔην γε.
Ὣς φάτο. τὸν δ' ὁ γέρων ἠγάσσατο, φώνησέν τε,
Ὦ μάκαρ Ἀτρείδη, μοιρηγενὲς, ὀλβιόδαιμον,
Ἦ ῥά νύ τοι πολλοὶ δεδμήατο κοῦροι Ἀχαιῶν.
Ἤδη καὶ Φρυγίην εἰσήλυθον ἀμπελόεσσαν,
Ἔνθα ἴδον πλείστους Φρύγας, ἀνέρας αἰολοπώλους,
Λαοὺς Ὀτρῆος καὶ Μυγδόνος ἀντιθέοιο,
Οἵ ῥα τότ' ἐστρατόωντο παρ' ὄχθας Σαγγαρίοιο.
Καὶ γὰρ ἐγὼν ἐπίκουρος ἐὼν, μετὰ τοῖσιν ἐλέχθην
Ἤματι τῷ ὅτε τ' ἦλθον Ἀμαζόνες ἀντιάνειραι.
Ἀλλ' οὐδ' οἱ τόσοι ἦσαν ὅσοι ἑλίκωπες Ἀχαιοί.
Δεύτερον αὖτ' Ὀδυσῆα ἰδὼν ἐρέειν' ὁ γεραιός,
Εἴπ' ἄγε μοι καὶ τόνδε, φίλον τέκος, ὅστις ὅδ' ἐστί·
Μείων μὲν κεφαλῇ Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο,
Εὐρύτερος δ' ὤμοισιν ἰδὲ στέρνοισιν ἰδέσθαι.

Duplicem ſplendidam: multos autem intexebat labores
Troianorũq́; bellicoſorũ & Achiuorũ aerea-tunica-habẽtiũ,
Quos ſui cauſa ſuſtinebant à Martis manibus.
Propè autem ſtans allocuta eſt pedibus velox Iris:
Huc veni Nympha chara, vt admiranda opera videas
Troianorũq́; bellicoſorũ, & Achiuorũ aerea-tunicã-habẽtiũ,
Qui prius ſibi inuicem inferebant lachrymoſum bellum
In campo pernicioſi cupidi belli:
Hi nunc ſedent cum ſilentio (bellum enim ceſſat.)
Scutis inclinati: iuxta autem lanceæ longæ fixæ ſunt.
Sed Alexander & bellicoſus Menelaus
Longis lanceis pugnabunt de te,
Et vincenti chara vocaberis uxor.
Sic locuta dea dulce deſiderium iniecit animo
Vtriúsque prioris, & vrbis, & parentum.
Statim autem candidis cooperta velis,
Iuit ex cubiculo humidam lachrymam defundens:
Non ſola: eam enim & famulæ duæ ſequebantur:
Aethra Pithei filia, Clymenéque pulchra.
Statim autem poſtea peruenerunt vbi Scææ portæ erant.
Priamus autem & Panthous & Thymœtes
Lampuſque, Clytiúſque, Hicetaónque ramus Martis,
Vcalegónque, & Antenor, prudentes ambo,
Sedebant populi-ſeniores in Scæis portis,
Ob ſenectutem iam à bello ceſſantes, ſed concionatores
Boni, cicadis ſimiles, quæ in ſylua
Arbori inſidentes, vocem ſuauem emittunt:
Tales Troianorum proceres ſedebant in turri.
Hi poſtquam igitur viderunt Helenam in turrim euntem,
Tacitè inter ſe verba velocia dixerunt:
Non indignatio, Troianos & fortes Achiuos
Talem propter mulierem multo tempore dolores pati.
Valdè immortalibus deabus vultu ſimilis eſt.
Sed & ſic, talis quamuis exiſtens, in nauibus abeat,
Neque nobis filiiſque in poſterum detrimentum relinquat.
Sic dixerunt. Priamus autem Helenam vocauit voce:
Huc veniens, dilecta filia ſede apud me,
Vt videas priorem maritum, affinéſque amicóſque.
(Non mihi cauſa es, dij mihi authores ſunt,
Qui mihi immiſerunt bellum lachrymoſum Achiuorum.)
Vt mihi & hunc virum ingentem nomines,
Quiſnam iſte ſit Achiuus vir latúſque magnúſque:
Certè quidem capite etiam altiores alij ſunt:
Pulchrum autem adeò ego nondum vidi oculis,
Nec adeò honorabilem: regi enim viro ſimilis eſt.
Huic Helena verbis reſpondit præſtantiſſ. mulierum:
Reuerendúſque mihi es dilecte ſocer timendúſq́;.
Vtinam mors mihi placuiſſet mala, quando huc
Filium tuum ſequebar, thalamum fratreſq́; relinquens,
Filiamq́; vnicam, & coætanearum cœtum amabilem.
Sed hæc non facta ſunt: ob hoc & flens contabui.
Hoc autem tibi dicam, quod à me interrogas ſiue inquiris;
Iſte eſt Atrides latè-dominans Agamemnon,
Vtrunque, Réxque bonus, fortiſq́; pugnator,
Leuir item meus fuit (mei inquam) impudicæ, ſi vnquã fuit.
Sic dixit: hunc v. ſenex admirabatur, locutúſque eſt:
O beate Atride, lætis-fatis-nate, fortunate:
Certè tibi multi ſubiugati ſunt iuuenes Achiuorum.
Iam & in Phrygiam veni vitiferam,
Vbi vidi plurimos Phryges viros equos-agitandi peritos,
Populos (i. copias) Otrei & Mygdonis diuini,
Qui tunc caſtra-habebant apud ripas Sangarij.
Etenim ego auxiliaris exiſtens, inter eos numeratus fui
Die illo, quando venerunt Amazones viragines.
Sed non hi tot erant, quot nigris-oculis Achiui.
Secundò rurſus Vlyſſem videns, interrogauit ſenex,
Dic agè mihi & hunc, dilecta filia, quiſnam iſte eſt,
Minor quidem capite Agamemnone Atrida,
Latior autem humeris & pectoribus ad videndum.

Helena ad certaminis ſpectaculũ egreditur.

Troiani ſeniores Helenæ pulchritudinẽ admirãtur.

Priamus Helenam de certis quos ſpectabat Græcis interrogat. Agamemnonis deſcriptio.

Vlyſſis deſcriptio & eloquẽtia.

Arma quidem eius iacent in terra multos-paſcente:
Ipſe autem ſicut aries luſtrat ordines virorum.
Arieti ipſum ego aſſimilo villoſo,
Qui ouium magnum gregem percurrit albarum.
Huic reſpondit poſtea Helena Ioue nata:
Iſte autem rurſus eſt Laërtiades prudens Vlyſſes,
Qui nutritus eſt in populo Ithacæ, aſperæ licet exiſtentis,
Sciens varios dolos & conſilia prudentia.
Huic autem rurſus Antenor prudens contrà locutus eſt:
γρ. λέγουσι. *O mulier profectò valdè hoc verbum verum dixiſti.*
Olim enim & huc aliquando venit diuinus Vlyſſes
Tui cauſa legatus cum bellicoſo Menelao.
Hos ego hoſpitatus ſum, & in meis ædibus amicè tractaui
Amborũ & ſtaturã corporis didici, & conſilia prudentia.
γρ. τρώεσσιν ἐν ἀγρομένοισιν. *Sed quando iam Troianis congregatis permiſti eſſent,*
Stantibus quidem illis, Menelaus ſuperabat latis humeris:
Ambobus autem ſedentibus, venerabilior erat Vlyſſes.
Sed quando verba & conſilia omnibus texebant,
Certè quidem Menelaus ſuccinctè concionabatur:
Pauca quidem, ſed valdè acutè, quoniã non erat garrulus,
Neque in-verbis-peccans, quamuis ætate poſterior erat.
Sed quando prudens ſurgeret Vlyſſes,
Stabat, ſub autem videbat in terram oculos defigens:
Sceptrũ v. neq; retrorſũ, neq; in-anteriorẽ-partẽ mouebat.
Sed immobile tenebat, imperito viro ſimilis.
Dixiſſes furioſum aliquem eſſe, dementémque temerè:
Sed quando vocem magnam ex pectore emittebat,
Et verba imbribus-niualibus ſimilia hybernis,
Non deinde cum Vlyſſe contendere-potuiſſet homo alius.
Non tunc ſic Vlyſſis admirati ſumus ſpeciem videntes.
Aiacis deſcriptio. *Tertiò rurſus Aiacem conſpicatus interrogabat ſenex,*
Quis etiam eſt iſte alius Græcus vir latuſq́; magnuſq́;,
Eminens ſuper cæteros Argiuos capite & latis humeris?
Huic Helena longũ-peplũ-gerens reſpondit præſtantiſſ. (mulierum:
Iſte Aiax eſt ingens propugnaculum Græcorum
Idomeneus. *Idomeneus autem ex-altera-parte-inter Cretenſes, deus tanquã,*
Stat: circum autem ipſum Cretenſium duces congregantur.
Sæpè ipſum hoſpitatus eſt bellicoſus Menelaus
Domo in noſtra, quando ex Creta veniret.
Nunc autem alios quidẽ omnes video perpulchros Achiuos,
Quos benè cognoſcerem, & quorum nomen dicerem:
Duos autem non poſſum videre principes populorum.
Caſtor & Pollux. *Caſtorémque equitandi-peritũ, & pugilatu ſtrenuũ Pollucẽ,*
Germanos-fratres, quos mihi vna genuit mater.
An non ſecuti ſunt cæteros Lacedæmone ex amabili?
An huc quidem ſecuti ſunt in nauibus per-mare-euntibus,
Nunc autem nolunt pugnam inire virorum,
γρ. Νῦν αὖτ'. *Dedecora timentes & probra multa quæ mihi ſunt?*
Sic dixit, hos autem iam tenebat alma tellus
In Lacedæmone illic, dilecta in patria terra.
Præco Priamum ad exercitum vocat ad fœdus feriendum. *Præcones autem per vrbem, deorum ferebant fœdera firma.*
Agnos duos & vinum lætum, fructum terræ,
Vtre in caprino, ferebat autem cratera lucidum
Præco Idæus, & aureos cyathos:
Hortabatur autem ſenem aſtans verbis:
Surge Laomedontiade, vocant optimi
Troianorumq́; bellicoſorũ, & Achiuorũ ærea-loricã-haben-(tium,
In campum deſcendere, vt fœdera firma feriantur:
γρ. τάμωσιν. *Sed Alexander & bellicoſus Menelaus*
Longis lanceis pugnabunt pro muliere:
Et vincentem mulier & opes ſequentur,
Cæteri verò amicitiam & fœdera firma ferientes
Incolemus Troiam fertilem: illi autem reuertentur
Ad Argos equos-paſcens & Achaiam pulchras-mulieres-(habentẽ.
Sic dixit: cohorruit autẽ ſenex: iuſſit autẽ ſocios
Equos iungere: hi autem diligenter paruerunt.
Et aſcendit Priamus: habenáſque extendebat retrorſum:
Apud autem ipſum Antenor perpulchrũ aſcendit currum:
Hi autem per Scæas portas in campum impellebant veloces equos:

Τεύχεα μέν οἱ κεῖται ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
Αὐτὸς δὲ κτίλος ὣς ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν·
Ἀρνειῷ μιν ἔγωγε ἐΐσκω πηγεσιμάλλῳ,
Ὅς τ' οἰῶν μέγα πῶϋ διέρχεται ἀργεννάων.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειθ' Ἑλένη Διὸς ἐκγεγαυῖα,
Οὗτος δ' αὖ Λαερτιάδης πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Ὃς τράφη ἐν δήμῳ Ἰθάκης κραναῆς περ ἐούσης,
Εἰδὼς παντοίους τε δόλους καὶ μήδεα πυκνά.
Τὴν δ' αὖτ' Ἀντήνωρ πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Ὦ γύναι, ἦ μάλα τοῦτο ἔπος νημερτὲς * ἔειπες.
Ἤδη γὰρ καὶ δεῦρό ποτ' ἤλυθε δῖος Ὀδυσσεύς,
Σεῦ ἕνεκ' ἀγγελίης, σὺν ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ·
Τοὺς δ' ἐγὼ ἐξείνισσα, καὶ ἐν μεγάροισι φίλησα·
Ἀμφοτέρων δὲ φυὴν ἐδάην καὶ μήδεα πυκνά·
Ἀλλ' ὅτε δὴ * Τρώεσσιν ἀγειρομένοισιν ἔμιχθεν,
Στάντων μὲν, Μενέλαος ὑπείρεχεν εὐρέας ὤμους,
Ἄμφω δ' ἑζομένω, γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς·
Ἀλλ' ὅτε δὴ μύθους καὶ μήδεα πᾶσιν ὕφαινον,
Ἤτοι μὲν Μενέλαος ἐπιτροχάδην ἀγόρευε,
Παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως· ἐπεὶ οὐ πολύμυθος·
Οὐδ' ἀφαμαρτοεπὴς, εἰ καὶ γένει ὕστερος ἦεν·
Ἀλλ' ὅτε δὴ πολύμητις ἀναΐξειεν Ὀδυσσεύς,
Στάσκεν, ὑπαὶ δὲ ἴδεσκε κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας,
Σκῆπτρον δ' οὔτ' ὀπίσω οὔτε προπρηνὲς ἐνώμα,
Ἀλλ' ἀστεμφὲς ἔχεσκεν, ἀΐδρεϊ φωτὶ ἐοικώς·
Φαίης κεν ζάκοτόν τινα ἔμμεναι, ἄφρονά θ' αὔτως·
Ἀλλ' ὅτε δὴ ὄπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος ἵει,
Καὶ ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίῃσιν,
Οὐκ ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆΐ γ' ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος·
Οὐ τότε γ' ὧδ' Ὀδυσῆος ἀγασσάμεθ' εἶδος ἰδόντες.
Τὸ τρίτον αὖτ' Αἴαντα ἰδὼν ἐρέειν' ὁ γεραιός,
Τίς τ' ἄρ' ὅδ' ἄλλος Ἀχαιὸς ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε,
Ἔξοχος Ἀργείων κεφαλήν τε καὶ εὐρέας ὤμους.
Τὸν δ' Ἑλένη τανύπεπλος ἀμείβετο δῖα γυναικῶν,
Οὗτος δ' Αἴας ἐστὶ πελώριος ἕρκος Ἀχαιῶν·
Ἰδομενεὺς δ' ἑτέρωθεν ἐνὶ Κρήτεσσι θεὸς ὣς
Ἕστηκ' ἀμφὶ δέ μιν Κρητῶν ἀγοὶ ἠγερέθονται.
Πολλάκι μιν ξείνισσεν ἀρηΐφιλος Μενέλαος
Οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ, ὁπότε Κρήτηθεν ἵκοιτο.
Νῦν δ' ἄλλους μὲν πάντας ὁρῶ ἑλίκωπας Ἀχαιούς,
Οὕς κεν ἐΰ γνοίην, καί τ' οὔνομα μυθησαίμην·
Δοιὼ δ' οὐ δύναμαι ἰδέειν κοσμήτορε λαῶν,
Κάστορά θ' ἱππόδαμον, καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα,
Αὐτοκασιγνήτω, τώ μοι μία γείνατο μήτηρ.
Ἢ οὐχ ἑσπέσθην Λακεδαίμονος ἐξ ἐρατεινῆς;
Ἢ δεῦρο μὲν ἕποντο νέεσσ' ἐνὶ ποντοπόροισι,
Νῦν δ' αὖτ' * οὐκ ἐθέλουσι μάχην καταδύμεναι ἀνδρῶν,
Αἴσχεα δειδιότες καὶ ὀνείδεα πόλλ' ἅ μοι ἐστίν;
Ὣς φάτο, τοὺς δ' ἤδη κάτεχεν φυσίζοος αἶα
Ἐν Λακεδαίμονι αὖθι, φίλῃ ἐνὶ πατρίδι γαίῃ.
Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστυ, θεῶν φέρον ὅρκια πιστά,
Ἄρνε δύω, καὶ οἶνον ἐΰφρονα, καρπὸν ἀρούρης,
Ἀσκῷ ἐν αἰγείῳ· φέρε δὲ κρητῆρα φαεινὸν
Κῆρυξ Ἰδαῖος, ἠδὲ χρύσεια κύπελλα·
Ὤτρυνεν δὲ γέροντα παριστάμενος ἐπέεσσιν,
Ὄρσεο Λαομεδοντιάδη, καλέουσιν ἄριστοι
Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Ἐς πεδίον καταβῆναι, ἵν' ὅρκια πιστὰ * τάμητε·
Αὐτὰρ Ἀλέξανδρος καὶ ἀρηΐφιλος Μενέλαος
Μακρῇς ἐγχείῃσι μαχήσοντ' ἀμφὶ γυναικί·
Τῷ δέ κε νικήσαντι γυνὴ καὶ κτήμαθ' ἕποιτο.
Οἱ δ' ἄλλοι, φιλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ ταμόντες,
Ναίοιμεν Τροίην ἐριβώλακα, τοὶ δὲ νέονται
Ἄργος ἐς ἱππόβοτον καὶ Ἀχαιΐδα καλλιγύναικα.
Ὣς φάτο, ῥίγησεν δ' ὁ γέρων, ἐκέλευσε δ' ἑταίρους
Ἵππους ζευγνύμεναι, τοὶ δ' ὀτραλέως ἐπίθοντο·
Ἂν δ' ἄρ' ἔβη Πρίαμος, κατὰ δ' ἡνία τεῖνεν ὀπίσσω·
Πὰρ δέ οἱ Ἀντήνωρ περικαλλέα βήσατο δίφρον.
Τὼ δὲ διὰ Σκαιῶν πεδίονδ' ἔχον ὠκέας ἵππους.

Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἵκοντο μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιούς,
Ἐξ ἵππων ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν,
Ἐς μέσσον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἐστιχόωντο.
Ὤρνυτο δ' αὐτίκ' ἔπειτ' ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Ἂν δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις· ἀτὰρ κήρυκες ἀγαυοὶ
Ὅρκια πιστὰ θεῶν σύναγον, κρητῆρι δὲ οἶνον
Μίσγον, ἀτὰρ βασιλεῦσιν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν.
Ἀτρείδης δ' ἐρυσσάμενος χείρεσσι μάχαιραν,
Ἥ οἱ πὰρ ξίφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο,
Ἀρνῶν ἐκ κεφαλέων τάμνε τρίχας· αὐτὰρ ἔπειτα
Κήρυκες Τρώων καὶ Ἀχαιῶν νεῖμαν ἀρίστοις.
Τοῖσιν δ' Ἀτρείδης μεγάλ' εὔχετο χεῖρας ἀνασχών,
Ζεῦ πάτερ, Ἴδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε,
Ἠέλιός θ' ὃς πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις,
Καὶ ποταμοὶ, καὶ γαῖα, καὶ οἳ ὑπένερθε καμόντας
Ἀνθρώπους τίνυσθον, ὅτις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ,
Ὑμεῖς μάρτυροι ἔστε, φυλάσσετε δ' ὅρκια πιστά.
Εἰ μέν κεν Μενέλαον Ἀλέξανδρος καταπέφνῃ,
Αὐτὸς ἔπειθ' Ἑλένην ἐχέτω καὶ κτήματα πάντα,
Ἡμεῖς δ' ἐν νήεσσι νεώμεθα ποντοπόροισιν·
Εἰ δέ κ' Ἀλέξανδρον κτείνῃ ξανθὸς Μενέλαος,
Τρῶας ἔπειθ' Ἑλένην καὶ κτήματα πάντ' ἀποδοῦναι,
Τιμὴν δ' Ἀργείοις ἀποτινέμεν ἥν τιν' ἔοικεν,
Ἥ τε καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέληται.
Εἰ δ' ἂν ἐμοὶ τιμὴν Πρίαμος Πριάμοιό τε παῖδες
Τίνειν οὐκ ἐθέλωσιν Ἀλεξάνδροιο πεσόντος,
Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα μαχήσομαι εἵνεκα ποινῆς
Αὖθι μένων, ἧός κε τέλος πολέμοιο κιχείω.
Ἦ, καὶ ἀπὸ στομάχους ἀρνῶν τάμε νηλέϊ χαλκῷ.
Καὶ τοὺς μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὸς ἀσπαίροντας,
Θυμοῦ δευομένους· ἀπὸ γὰρ μένος εἵλετο χαλκός·
Οἶνον δ' ἐκ κρητῆρος ἀφυσσόμενοι δεπάεσσιν
Ἔκχεον, ἠδ' εὔχοντο θεοῖς αἰειγενέτῃσιν·
Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε,
Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
Ὁππότεροι πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια πημήνειαν,
Ὧδέ σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι ὡς ὅδε οἶνος,
Αὐτῶν καὶ τεκέων, ἄλοχοι δ' ἄλλοισι μιγεῖεν.
Ὣς ἔφαν, οὐδ' ἄρα πώ σφιν ἐπεκραίαινε Κρονίων.
Τοῖσι δὲ Δαρδανίδης Πρίαμος μετὰ μῦθον ἔειπε,
Κέκλυτέ μευ Τρῶες καὶ ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί·
Ἤτοι ἐγὼν εἶμι προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν
Ἄψ, ἐπεὶ οὔ πω τλήσομ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι
Μαρνάμενον φίλον υἱὸν ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ·
Ζεὺς μέν που τό γε οἶδε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
Ὁπποτέρῳ θανάτοιο τέλος πεπρωμένον ἐστίν.
Ἦ ῥα καὶ ἐς δίφρον ἄρνας θέτο ἰσόθεος φώς·
Ἂν δ' ἄρ' ἔβαιν' αὐτός, κατὰ δ' ἡνία τεῖνεν ὀπίσσω·
Πὰρ δέ οἱ Ἀντήνωρ περικαλλέα βήσετο δίφρον.
Τὼ μὲν ἄρ' ἄψορροι προτὶ Ἴλιον ἀπονέοντο.
Ἕκτωρ δὲ Πριάμοιο πάϊς καὶ δῖος Ὀδυσσεὺς
Χῶρον μὲν πρῶτον διεμέτρεον, αὐτὰρ ἔπειτα
Κλήρους ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλον ἑλόντες,
Ὁππότερος δὴ πρόσθεν ἀφείη χάλκεον ἔγχος.
Λαοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον·
Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε,
Ζεῦ πάτερ, Ἴδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε,
Ὁππότερος τάδε ἔργα μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκε,
Τὸν δὸς ἀποφθίμενον δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω,
Ἡμῖν δ' αὖ φιλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ γενέσθαι.
Ὣς ἄρ' ἔφαν· πάλλεν δὲ μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ,
Ἂψ ὁρόων· Πάριος δὲ θοῶς ἐκ κλῆρος ὄρουσεν.
Οἱ μὲν ἔπειθ' ἵζοντο κατὰ στίχας, ἧχι ἑκάστου
Ἵπποι ἀερσίποδες καὶ ποικίλα τεύχε' ἔκειτο.
Αὐτὰρ ὅ γ' ἀμφ' ὤμοισιν ἐδύσετο τεύχεα καλὰ
Δῖος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠϋκόμοιο.
Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε
Καλάς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν

Sed quando venerunt ad Troianos & Græcos, Troiani & Græci fœdus inter ſe paciſcũtur.
Ex equis deſcendentes in terram multos-paſcentem;
In medium Troianorum & Græcorum iuerunt.
Aſſurrexit autem ſtatim poſtea rex virorum Agamemnon.
Surrexit & Vlyſſes prudens: ſed præcones ſplendidi
Fœdera fida Deorum cogebant, cratere autem vinum
Miſcebant, ſed regibus aquam in manus fuderunt.
Atrides autem extrahens manibus cultrum,
Qui ei apud enſis magnam vaginam ſemper pendebat,
Agnorum ex capitibus abſcidit pilos: ſed eos poſtea
Præcones Troianorum & Achiuorũ diſtribuerũt princip:b.
Inter hos, a. Atrides alta voce precabatur, manus eleuans:
Iupiter Pater, qui Idæ præes, glorioſiſſime, maxime,
Solq; qui omnia aſpicis, & omnia audis,
Et fluuij, & terra, & qui ſubter, mortuos
Homines punitis, quicunque periurium iurauerit:
Vos teſtes ſitis, conſeruatéque fœdera fida.
Siquidem Menelaum Alexander interfecerit,
Ipſe poſtea Helenam retineat & opes omnes:
Nos autem in nauibus redeamus per-mare-tranſeuntibus. γρ. ἀπονι-κι δ' α.
Si autem Alexandrum interfecerit flauus Menelaus,
Troiani poſtea Helenam & opes omnes reddant,
Mulctamq; Argiuis pendant quæ decet,
Quæq; etiam inter poſteros homines memoretur.
Si autem mihi mulctam Priamus Priamique filij
Pendere nolint Alexandro proſtrato,
Tum ego etiam poſthac pugnabo cauſa mulctæ
Hîc manens, quouſque finem belli inueniam.
Dixit, & iugulos agnorum abſcidit crudeli enſe:
Et hos quidem depoſuit in terra palpitantes,
Anima carentes. etenim robur abſtulit ferrum.
Vinum autem ex cratere haurientes, pateris
Effundebant, & ſupplicabant Dijs immortalibus.
Sic autem aliquis dicebat, Achiuorumq; Troianorumq;
Iupiter glorioſiſſime, maxime, & immortales Dij cæteri,
Vtri priores præter fœdera peccauerint,
Sic ipſorum cerebrum in terram fluat; ſicut hoc vinum,
Ipſorum & liberorum: vxoreſq; alijs miſceantur.
Sic dicebant: neque adhuc ipſis perficiebat Saturnius.
Inter hos autem Dardanides Priamus verbum dixit, Priamus in vrbem recedit.
Audite me Troiani & benè armati Græci,
Certè ego abeo ad Troiam ventis-expoſitam
Retrò, quia nullo modo tolerabo oculis videre
Pugnantem dilectum filium cum bellicoſo Menelao.
Iupiter nimirum hoc ſcit, & immortales Dij reliqui,
Vtri mortis finis fato-deſtinatus ſit.
Dixit & in currum agnos poſuit diuinus vir,
Et aſcendit ipſe, & habenas reducebat retrorſum:
Iuxta autem ipſum Antenor perpulchrum aſcendit currum;
Hi quidem retrogradi ad Troiam redierunt.
Hector autem Priami filius, & nobilis Vlyſſes
Locum quidem primùm dimetiebantur, at poſtea
Sortes in galea ærea iaciebant accipientes, Sortes iaciuntur.
Vter prius emitteret æream haſtam.
Populi autem ſupplicabant Dijs & manus eleuabant.
Sic autem aliquis dicebat Achiuorúmque Troianorúmque,
Iupiter pater, qui Idæ præes, glorioſiſſime, maxime,
Vter horum operum inter vtroſq; author-fuit,
Hunc da interemptum penetrare domum Orci intrò:
Nobis autem rurſus amicitiam & fœdera rata fieri.
Sic dixerunt: iaciebat. v. magnus galeam-ornatam-habẽs
Retro reſpiciens: Paridis autem citò ſors exiuit. (Hector,
Hi quidem poſtea ſedebant per ordines, vbi vnicuiq;
Equi facilè-pedes-leuantes (i. celeres) & variegata arma iacebant.
Sed hic circa humeros induit arma pulchra Paris armatur.
Diuinus Alexander, Helenæ maritus pulchricomæ:
Ocreas quidem primùm circa tibias poſuit
Pulchras argenteis fibulis adaptatas.
Secundò rurſus thoracem circa pectora induit

Sui fratris Lycaonis: quadrauit autem ipſi. (ſtinctum
Circa autem humeros ſuſpendit enſem argenteis clauis-di-
Aereum: ſed poſtea ſcutum magnumq́ue graueq́ue:
Capiti autem forti galeam affabre-factam impoſuit, (tabat.
Criſtatam ex-ſetis-equinis: horribile.a. criſta deſuper nu-
Accepit autem fortem lanceã, quæ ipſi manibus quadrabat.
Sic autem eodem modo Menelaus mauortius arma induit.
Hi poſtquam igitur ex-vtraq;-parte exercitus armati ſunt:
In medium Troianorum & Græcorum proceſſerunt,
Toruè intuentes: ſtupor autem occupabat aſpicientes
Troianoſq́ue equitandi-peritos, & benè-ocreatos Achiuos:
Et propè ſteterunt inter ſe dimenſo in loco,
Quatientes lanceas ſibi inuicem irati.
Paridi & Menelai certamen. Prius autem Alexander emiſit longam haſtam,
Et aſſequutus eſt Atridæ ſcutum vndique æquale.
γ. χαλκὸς. Neque perrupit ferrum: reflexa eſt enim eius cuſpis
Scuto in forti. Ille autem ſecundus mouit ſe ferro
Atrides Menelaus ſupplicans Ioui patri:
Iupiter Rex, da vlciſci qui me prior iniuria affecit,
Nobilem Alexandrum, & meis ſub manibus doma,
Ut aliquis timeat & poſterorum hominum,
Hoſpitem iniuria afficere, qui amicitiam præbuerit.
Dixit & vibrans emiſit longam lanceam,
Et aſſecutus eſt Priamidæ ſcutum vndique æquale.
γ. ὄβριμον. Per quidem ſcutum penetrauit lucidum robuſta lancea,
Et trans thoracem affabrè factum infixa eſt.
E regione autem iuxta ile diſcidit tunicam
Lancea: hic.a. inclinatus eſt, & euitauit mortem nigram:
Atrides autem educens enſem argenteis clauis-diſtinctum,
Percuſſit eleuans galeæ conum: circum autem ipſum
In tria & quatuor fruſta diſruptus excidit manu.
Atrides autem ingemuit, ſuſpiciens in cœlum latum:
Iupiter pater, nullus te Deorum pernicioſior alius:
Certè ſperaueram me vlturum Alexandrum de iniuria,
γ. τίσασθαι. γ. χείρεσσιν ἄγη. Nunc.a. mihi in manibus fractus eſt enſis, mihi.a. lancea
Emiſſa eſt manu, incaſſum, neque aſſecutus ſum ipſum.
Dixit: & irruens de galea apprehendit cum equiſeta,
Traxit autem conuertens eum ad benè-ocreatos Græcos,
Præfocabat autẽ ipſum acu-pictũ lorum teneram ſub gulam,
Quod ipſius ſub mento retinaculum diſtenſum erat galeæ.
Et quidem traxiſſet, & magnam tuliſſet gloriam,
Venus Paridē ex prælio ſurripit. Niſi citò intellexiſſet Iouis filia Venus,
Quæ ipſi rupit lorum bouis fortiter occiſi.
Inanis autem galea ſimul ſequebatur manum craſſam.
Hanc quidem poſtea heros inter benè-ocreatos Achiuos
Proiecit contorquens: ſuſceperunt a. eam amabiles ſocij.
Sed hic rurſus irruit interficere cupiens
Lancea ferrea, illum autem abripuit Venus
Facilè valdè, nempe Dea: cooperuit autem caligine multa:
Collocauit autem in cubiculo ſuaue-olenti, odorato.
Ipſa rurſus Helenam vocatura iuit: hanc autem offendit
Turri in alta: circa autem Troianæ abundè erant.
Manu autem de diuina veſte eam concuſſit apprehendens:
Anui autem ſimilis vetulæ ipſam allocuta eſt,
Lanam-tractanti: quæ ipſi Lacedæmone habitanti
Exercebat lanas pulchras: maximè autem ipſam diligebat.:
Huic ſimilis ipſam allocuta eſt diua Venus.
Huc veni: Alexander te vocat domum redire:
Venus Helenam alloquitur. Ille hic eſt in cubiculo, & torno-factis lectis,
Pulchritudinémque ſplendens, & veſtibus, neque dixeris
Ex eo loco vbi cum viro pugnauerit huc venire, ſed ad
Ire vel à chorea modo ceſſantem ſedere. choream
Sic dixit: huic autem animum in pectoribus commo-
uit.
Et poſtquam igitur cognouit deæ pulchrum collum,
Pectoraq́ue deſiderabilia, & oculos fulgentes,
Stupuitq́ue poſtea, verbumq́ue dixit & elocuta eſt,
Helenæ ad Venerem reſponſio. Miſera, cur me his cupis decipere?
γ. προτέρω. Aut quò me vlterius ciuitatum benè habitatarum
Duces, vel Phrygiæ, vel Mæoniæ amabilis?

Οἷο κασιγνήτοιο Λυκάονος, ἥρμοσε δ' αὐτῷ·
Αμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
Χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε·
Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκεν,
Ιππουριν, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν·
Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὅ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει.
Ως δ' αὔτως Μενέλαος ἀρήϊος ἔντε' ἔδυνεν.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἑκάτερθεν ὁμίλου θωρήχθησαν,
Ες μέσσον Τρώων καὶ Αχαιῶν ἐστιχόωντο,
Δεινὸν δερκόμενοι· θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας
Τρῶάς θ' ἱπποδάμους καὶ ἐϋκνήμιδας Αχαιούς.
Καί ῥ' ἐγγὺς στήτην διαμετρητῷ ἐνὶ χώρῳ,
Σείοντ' ἐγχείας, ἀλλήλοισιν κοτέοντε.
Πρόσθε δ' Αλέξανδρος προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλεν Ατρείδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην,
Οὐδ' ἔρρηξεν * χαλκόν, ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμὴ
Ασπίδ' ἐν κρατερῇ· ὁ δὲ δεύτερος ὤρνυτο χαλκῷ
Ατρείδης Μενέλαος, ἐπευξάμενος Διῒ πατρί,
Ζεῦ ἄνα, δὸς τίσασθαι ὅ με πρότερος κάκ' ἔοργε,
Δῖον Αλέξανδρον, καὶ ἐμῇς ὑπὸ χερσὶ δάμασσον,
Οφρά τις ἐρρίγῃσι καὶ ὀψιγόνων ἀνθρώπων,
Ξεινοδόκον κακὰ ῥέξαι ὅ κεν φιλότητα παράσχῃ.
Η ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλε Πριαμίδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην.
Διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς * ὄμβριμον ἔγχος,
Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἠρήρειστο·
Αντικρὺ δὲ παραὶ λαπάρην διάμησε χιτῶνα
Εγχος· ὁ δ' ἐκλίνθη, καὶ ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν.
Ατρείδης δ' ἐρυσσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον,
Πλῆξεν ἀνασχόμενος κόρυθος φάλον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
Τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διατρυφὲν ἔκπεσε χειρός.
Ατρείδης δ' ᾤμωξεν ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν,
Ζεῦ πάτερ, οὔτις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος·
Η τ' ἐφάμην * τίσεσθαι Αλέξανδρον κακότητος·
Νῦν δέ μοι ἐν * χείρεσσ' ἄγη ξίφος, ἐκ δέ μοι ἔγχος
Ηΐχθη παλάμηφιν ἐτώσιον, οὐδ' ἔβαλόν μιν.
Η, καὶ ἐπαΐξας, κόρυθος λάβεν ἱπποδασείης,
Ελκε δ' ἐπιστρέψας μετ' ἐϋκνήμιδας Αχαιούς·
Αγχε δέ μιν πολύκεστος ἱμὰς ἁπαλὴν ὑπὸ δειρήν,
Ος οἱ ὑπ' ἀνθερεῶνος ὀχεὺς τέτατο τρυφαλείης.
Καί νύ κεν εἴρυσσέν τε, καὶ ἄσπετον ἤρατο κῦδος,
Εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε Διὸς θυγάτηρ Αφροδίτη,
Η οἱ ῥῆξεν ἱμάντα βοὸς ἶφι κταμένοιο·
Κεινὴ δὲ τρυφάλεια ἅμ' ἕσπετο χειρὶ παχείῃ,
Τὴν μὲν ἔπειθ' ἥρως μετ' ἐϋκνήμιδας Αχαιοὺς
Ρῖψ' ἐπιδινήσας, κόμισαν δ' ἐρίηρες ἑταῖροι.
Αὐτὰρ ὁ ἂψ ἐπόρουσε κατακτάμεναι μενεαίνων
Εγχεϊ χαλκείῳ· τὸν δ' ἐξήρπαξ' Αφροδίτη
Ρεῖα μάλ', ὥστε θεός· ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ,
Κὰδ δ' εἷσ' ἐν θαλάμῳ εὐώδεϊ, κηώεντι.
Αὐτὴ δ' αὖθ' Ελένην καλέουσ' ἴε· τὴν δ' ἐκίχανε
Πύργῳ ἐφ' ὑψηλῷ· περὶ δὲ Τρῳαὶ ἅλις ἦσαν·
Χειρὶ δὲ νεκταρέου ἑανοῦ ἐτίναξε λαβοῦσα·
Γρηῒ δέ μιν εἰκυῖα παλαιγενέϊ προσέειπεν
Εἰροκόμῳ, ἥ οἱ Λακεδαίμονι ναιεταώσῃ
Ησκειν εἴρια καλά, μάλιστα δέ μιν φιλέεσκε·
Τῇ μιν ἐεισαμένη προσεφώνεε δῖ' Αφροδίτη,
Δεῦρ' ἴθ'· Αλέξανδρός σε καλεῖ οἶκόνδε νέεσθαι.
Κεῖνος ὅγ' ἐν θαλάμῳ καὶ δινωτοῖσι λέχεσσι,
Κάλλεΐ τε στίλβων καὶ εἵμασιν· οὐδέ κε φαίης
Ανδρὶ μαχεσσάμενον τόνγ' ἐλθεῖν, ἀλλὰ χορόνδε
Ερχεσθ', ἠὲ χοροῖο νέον λήγοντα καθίζειν.
Ως φάτο· τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε·
Καί ῥ' ὡς οὖν ἐνόησε θεᾶς περικαλλέα δειρήν,
Στήθεά θ' ἱμερόεντα, καὶ ὄμματα μαρμαίροντα,
Θάμβησέν τ' ἄρ' ἔπειτα, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε,
Δαιμονίη, τί με ταῦτα λιλαίεαι ἠπεροπεύειν;
Η πῄ με * προτέρω πολίων εὖ ναιομενάων
Αξεις, ἢ Φρυγίης, ἢ Μῃονίης ἐρατεινῆς;

Εἴπε

Εἴ τίς τοι * καὶ κεῖθι φίλος μερόπων ἀνθρώπων.
Οὕνεκα δὴ νῦν δῖον Ἀλέξανδρον Μενέλαος
Νικήσας ἐθέλει στυγερὴν ἐμὲ οἴκαδ' ἄγεσθαι,
Τοὔνεκα δὴ νῦν δεῦρο δολοφρονέουσα παρέστης;
Ἧσο παρ' αὐτὸν ἰοῦσα, θεῶν δ' ἀπόεικε κελεύθους·
Μηδ' ἔτι σοῖσι πόδεσσιν ὑποστρέψειας Ὄλυμπον,
Ἀλλ' αἰεὶ περὶ κεῖνον ὀΐζυε, καί ἑ φύλασσε,
Εἰσόκε σ' ἢ ἄλοχον ποιήσεται, ἢ ὅγε δούλην.
Κεῖσε δ' ἐγὼν οὐκ εἶμι (νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη)
Κείνου * πορσυνέουσα λέχος· Τρῳαὶ δέ μ' ὀπίσσω
Πᾶσαι μωμήσονται· ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ.
Τὴν δὲ χολωσαμένη προσεφώνεε δῖ' Ἀφροδίτη,
Μή μ' ἔρεθε σχετλίη, μὴ χωσαμένη σε μεθείω,
Τὼς δέ σ' ἀπεχθήρω ὡς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησα·
Μέσσῳ δ' ἀμφοτέρων μητίσομαι ἔχθεα λυγρὰ
Τρώων καὶ Δαναῶν· σὺ δέ κεν κακὸν οἶτον ὄληαι.
Ὣς ἔφατ'· ἔδδεισεν δ' Ἑλένη Διὸς ἐκγεγαυῖα.
Βῆ δὲ κατασχομένη ἑανῷ ἀργῆτι φαεινῷ
Σιγῇ· πάσας δὲ Τρῳὰς λάθεν· ἦρχε δὲ δαίμων.
Αἱ δ' ὅτ' Ἀλεξάνδροιο δόμον περικαλλέ' ἵκοντο,
Ἀμφίπολοι μὲν ἔπειτα θοῶς ἐπὶ ἔργα τράποντο,
Ἡ δ' εἰς ὑψόροφον θάλαμον κίε δῖα γυναικῶν.
Τῇ δ' ἄρα δίφρον ἑλοῦσα φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη,
Ἀντί' Ἀλεξάνδροιο θεὰ κατέθηκε φέρουσα.
Ἔνθα κάθιζ' Ἑλένη κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
Ὄσσε πάλιν κλίνασα, πόσιν δ' ἠνίπαπε μύθῳ,
Ἤλυθες ἐκ πολέμου, ὡς ὤφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι,
Ἀνδρὶ δαμεὶς κρατερῷ, ὃς ἐμὸς πρότερος πόσις ἦεν.
Ἦ μὲν δὴ πρίν γ' εὔχε' ἀρηϊφίλου Μενελάου,
Σῇ τε βίῃ, καὶ χερσὶ, καὶ ἔγχεϊ, φέρτερος εἶναι·
Ἀλλ' ἴθι νῦν προκάλεσσαι ἀρηΐφιλον Μενέλαον
Ἐξαῦτις μαχέσασθαι ἐναντίον. ἀλλά σ' ἔγωγε
Παύεσθαι κέλομαι, μηδὲ ξανθῷ Μενελάῳ
Ἀντίβιον πόλεμον πολεμίζειν, ἠδὲ μάχεσθαι
Ἀφραδέως, μήπως τάχ' ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμείης.
Τὴν δὲ Πάρις μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπε,
Μή με γύναι χαλεποῖσιν ὀνείδεσι θυμὸν * ἔνιπτε.
Νῦν μὲν γὰρ Μενέλαος ἐνίκησεν σὺν Ἀθήνῃ,
Κεῖνον δ' αὖτις ἐγὼ· πάρα γὰρ θεοί εἰσι καὶ ἡμῖν.
Ἀλλ' ἄγε δὴ φιλότητι τραπείομεν εὐνηθέντε.
Οὐ γάρ πώποτέ μ' ὧδέ γ' ἔρως φρένας ἀμφεκάλυψεν,
Οὐδ' ὅτε σε πρῶτον Λακεδαίμονος ἐξ ἐρατεινῆς
Ἔπλεον ἁρπάξας ἐν ποντοπόροισι νέεσσι,
Νήσῳ δ' ἐν Κραναῇ ἐμίγην φιλότητι καὶ εὐνῇ·
Ὥς σεο νῦν ἔραμαι, καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ.
Ἦ ῥα, καὶ ἄρχε λέχοσδε κιών· ἅμα δ' εἵπετ' ἄκοιτις.
Τὼ μὲν ἄρ' ἐν τρητοῖσι κατεύνασθεν λεχέεσσιν.
Ἀτρείδης δ' ἀν' ὅμιλον ἐφοίτα θηρὶ ἐοικὼς,
Εἴ που ἐσαθρήσειεν Ἀλέξανδρον θεοειδέα.
Ἀλλ' οὔτις δύνατο Τρώων κλειτῶν τ' ἐπικούρων
Δεῖξαι Ἀλέξανδρον τότ' ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ.
Οὐ μὲν γὰρ φιλότητί γ' ἐκεύθανον, εἴ τις ἴδοιτο·
Ἶσον γάρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Κέκλυτέ μευ Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἠδ' ἐπίκουροι·
Νίκη μὲν δὴ φαίνετ' ἀρηϊφίλου Μενελάου,
Ὑμεῖς δ' Ἀργείην Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ
Ἔκδοτε, καὶ τιμὴν ἀποτινέμεν ἥν τιν' ἔοικεν,
Ἥ τε καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέληται.
Ὣς ἔφατ' Ἀτρείδης, ἐπὶ δ' ᾔνεον ἄλλοι Ἀχαιοί.

Si quis tibi & illic amicus diuerſi-linguium hominum. (χ. κεῖθι.)
Quoniam verò nunc diuinus Alexandro Menelaus
Victor vult odioſam me domum abducere,
Propterea verò nunc huc dolum-cogitans aduenisti?
Sede apud ipſum vadens, deorum autem abnega vias,
Neque vnquam tuis pedibus reuertaris in cælum:
Sed ſemper circa eum ærumnas-perfer & ipſum ſerua,
Donec te vel vxorem faciat, vel hic ſeruam.
Illuc autem ego non ibo (vituperabile enim eſſet)
Illius ornatura lectum: Troianæ autem me poſtea (γ. πορσυνέουσα.)
Omnes vituperabunt: habeo autē dolores immenſos animo.
Hanc autem irata allocuta eſt diuina Venus: (Venus Helenæ infenſa.)
Ne me irrites miſera, ne irata te deſeram:
Sic verò te odio habeam, ſicut nunc mirificè dilexi:
In medio autem vtrorum ſtruam odia pernicioſa
Troianorum & Danaorum: tu autem malo fato pereas.
Sic dixit, timuit autem Helena Ioue nata. (Venus Helenam ducit ad Paridem.)
Iuit autem cooperta velo candido, ſplendido,
Tacitè: omnes autem Troadas latuit: præibat autem Dea.
Hæ verò quando Alexandri domum pulchram venerunt,
Ancillæ quidem poſtea velociter ad opera conuertebantur:
Hæc autē in altū thalamum aſcēdit præſtantiſſima mulierū.
Huic autem ſellam capiens amans-riſum Venus
Ex-aduerſo Alexandri Dea depoſuit ferens.
Ibi reſedit Helena filia Iouis Aegiochi.
Oculos retro inclinans, maritum autem obiurgauit verbo:
Venisti ex bello: vtinam illic periiſſes, (Helena Paridem obiurgat.)
A viro interfectus forti, qui meus prior maritus erat.
Certè quidem antea gloriabaris bellicoſo Menelao,
Tua vi & manibus, & lancea te præſtantiorem eſſe:
Sed vade nunc, prouoca bellicoſum Menelaum
Rurſus pugnare ex-aduerſo: ſed te ego
Ceſſare iubeo: neque flauum Menelaum
Contra bellum bellare & pugnare
Stultè, ne quo modo fortè ab ipſo lancea ſternaris.
Hanc autē Paris verbis mutuo-reſpondēs allocutus eſt: (Paris ex prælio elapſus cum Helena congreditur.)
Ne mihi mulier acerbis opprobriis animum lædas.
Nunc etenim Menelaus vicit cum Minerua:
Illum rurſus ego vincam: nam Dij adſunt etiam nobis.
Sed age amore oblectemur cubantes. (χ. ἔνιπτε.)
Non enim vnquam me ſic amor mentē complexus eſt:
Nec tum quidem, quādo te prius Lacedæmone ex amabili
Nauigabam rapta in pontigradis nauibus,
Inſulaque in Cranae miſtus ſum amoreque & lecto:
Sicut te nunc amo, & me dulce deſiderium capit.
Dixit & præibat in lectum aſcendens: ſimul autem ſequebatur vxor:
Hi quidem in perforatis cubarunt lectis.
Atrides autem per turbam vagabatur feræ ſimilis,
Sicubi videret Alexandrum diuinum:
Sed nullus poterat Troianorum inclytorumque auxiliarium,
Oſtendere Alexandrum tunc bellicoſo Menelao.
Neque enim per amicitiam ſaltem abſcondiſſent, ſi quis vidiſſet.
Aequè enim ipſis omnibus odio erat atque mors nigra.
Inter eos autem locutus eſt Rex virorum Agamemnon:
Audite me Troiani & Dardani, & auxiliares,
Victoria quidem apparet bellicoſi Menelai:
Vos autem Arginam Helenam, & opes cum ipſa
Reddite, & mulctam pendite quæ decet,
Quæ etiam inter futuros homines memoretur.
Sic dixit Atrides: approbabant autem cæteri Achiui:

ILIADIS HOMERI, IV. COMPOSITIO.

Deorum concio.

DII autem apud Iouem ſedentes concionabãtur (i.conſultabãt)
Aureo in pauimento: inter verò hos veneranda Hebe
Nectar miniſtrabat: illi autem aureis poculis
Excipiebant ſeſe-mutuò, Troianorum ciuitatem aſpicientes.
Continuò conabatur Saturnides irritare Iunonem
Mordacibus verbis, per-collationẽ (v.ſimulanter) loquẽs:
Duæ quidem Menelao adiutrices ſunt dearum,
Iunóque Argiua, & auxiliatrix Minerua.
Sed enim ipſæ ſeorſum ſedentes aſpicientes
Oblectantur: illi autem contrà amans riſum Venus
Semper aſſiſtit, & ab ipſo mortem depellit.
Et nunc conſeruauit putantem ſe moriturum.
Sed victoria iam quidem eſt bellicoſi Menelai.
Nos autem conſultemus quomodo erunt hæc:
An rurſus bellúmque pernicioſum & certamen graue
Excitemus: vel amicitiam inter vtróſque conciliemus.
Si verò æquè hoc omnibus gratum & iucundum accideret,
Certè quidem habitaretur ciuitas Priami Regis:
Rurſus autem Argiuam Helenam Menelaus abduceret.
Sic dixit: hæ.a.tacitæ fremuerunt Mineruáque & Iuno:
Propinquæ hæ ſedebant: mala autem Troianis ſtruebant.
Certè Minerua tacita erat, neque quicquam dixit,
Irata Ioui patri, ira autem ipſam grauis tenebat:
Iuno autem non continuit in pectore iram, ſed allocuta eſt:
Grauiſſime Saturnie, quale verbum dixiſti?

Iunonis cum Ioue rixa.

Quomodo vis vanum reddere laborem & imperfectum
Sudorem, quem ſudaui laborẽ? defatigati ſunt mihi equi
Populum congreganti: Priamo mala, huiúſque filiis
Fac: ſed nequaquam omnes comprobabimus Dii cæteri.
Hanc.n.valdè ſuſpirans allocutus eſt nubicogus Iupiter,
Infelix. quid te Priamus Priamique filij
Tantis malis afficiunt, quod inceſſanter (v. præproperè)
Troiæ euertere benè-ædificatam vrbem? (cupis
Vtinam verò tu ingreſſa portas & muros longos,
Crudum comederes Priamum Priamique filios,
Cæteróſque Troianos: tunc demum iram curaueris.
Fac quomodo vis, ne hoc iurgium poſthac
Tibi & mihi magna ſimultas inter vtróſque ſit.
Aliud autem tibi dico, tu verò in mentibus repone tuis,
Quando & ego promptus (ero) vrbem excindere
Quam voluero, vbi tibi dilecti viri nati ſunt,
Ne interpelles meam iram, ſed me ſine (ſ. eam excindere.)
Etenim ego tibi conceſſi volens, inuito tamen animo.
Quæ enim ſub ſole & cælo ſtellifero
Habitantur ciuitates terreſtrium hominum,
Harum à me animo honorabatur Troia ſacra.
Et Priamus & populus fortis Priami.
Non enim mihi vnquam ara carebat conuiuio pari,
Libatione nidoréque. hunc.n.ſortiti ſumus honorem nos.
Huic verò reſpondit bouinis-oculis veneranda Iuno:
Certè mihi tres quidem multò dilectiſſimæ ſunt ciuitates,
Argóſque Spartaq; & latiuia Mycenæ.
Has deſtrue quando tibi inuiſæ fuerint in animo.
Has non ego propugno neque inuideo (v.incuſo te.)
Quamuis enim inuideam, & non ſinam deſtruere,
Nihil proficio inuidens, quoniam multò potentior es.
Sed oportet & meum efficere laborem non irritum.
Nam & ego dea ſum, genus autem mihi inde, vnde tibi.
Et me maximè-venerandam genuit Saturnus prudens,
Dupliciter, generéque, & quòd tua coniunx
Vocor: tu autem inter omnes immortales regnas.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ δέλτα ῥαψῳδία.

ΟΙ δὲ θεοὶ πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι ἠγορόωντο
Χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ, μετὰ δέ σφισι πότνια Ἥβη
Νέκταρ ἐῳνοχόει· τοὶ δὲ χρυσέοις δεπάεσσι
Δειδέχατ' ἀλλήλους, Τρώων πόλιν εἰσορόωντες.
Αὐτίκ' ἐπειρᾶτο Κρονίδης ἐρεθιζέμεν Ἥρην
Κερτομίοις ἐπέεσσι, παραβλήδην ἀγορεύων,
Δοιαὶ μὲν Μενελάῳ ἀρηγόνες εἰσὶ θεάων,
Ἥρη τ' Ἀργείη, καὶ Ἀλαλκομενηῒς Ἀθήνη.
Ἀλλ' ἤτοι ταὶ νόσφι καθήμεναι εἰσορόωσαι
Τέρπεσθον· τῷ δ' αὖτε φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη
Αἰεὶ παρμέμβλωκε, καὶ αὐτοῦ κῆρας ἀμύνει·
Καὶ νῦν ἐξεσάωσεν ὀϊόμενον θανέεσθαι.
Ἀλλ' ἤτοι νίκη μὲν ἀρηϊφίλου Μενελάου·
Ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ' ὅπως ἔσται τάδε ἔργα·
Ἤ ῥ' αὖτις πόλεμόν τε κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνὴν
Ὄρσομεν, ἦ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι βάλωμεν.
Εἰ δ' αὖ πως τόδε πᾶσι φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο,
Ἤτοι μὲν οἰκέοιτο πόλις Πριάμοιο ἄνακτος,
Αὖτις δ' Ἀργείην Ἑλένην Μενέλαος ἄγοιτο.
Ὣς ἔφαθ'· αἱ δ' ἐπέμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη·
Πλησίαι αἵ γ' ἥσθην, κακὰ δὲ Τρώεσσι μεδέσθην.
Ἤτοι Ἀθηναίη ἀκέων ἦν, οὐδέ τι εἶπε,
Σκυζομένη Διὶ πατρί, χόλος δέ μιν ἄγριος ᾕρει·
Ἥρῃ δ' οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον, ἀλλὰ προσηύδα,
Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες;
Πῶς ἐθέλεις ἅλιον θεῖναι πόνον, ἠδ' ἀτέλεστον
Ἱδρῶ θ' ὃν ἵδρωσα μόγῳ; καμέτην δέ μοι ἵπποι
Λαὸν ἀγειρούσῃ, Πριάμῳ κακὰ τοῖό τε παισίν.
Ἕρδ'· ἀτὰρ οὔ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,
Δαιμονίη, τί νύ σε Πρίαμος Πριάμοιό τε παῖδες
Τόσσα κακὰ ῥέζουσιν, ὅ τ' ἀσπερχὲς μενεαίνεις
Ἰλίου ἐξαλαπάξαι ἐϋκτίμενον πτολίεθρον;
Εἰ δὲ σύ γ' εἰσελθοῦσα πύλας καὶ τείχεα μακρά,
Ὠμὸν βεβρώθοις Πρίαμον Πριάμοιό τε παῖδας,
Ἄλλους τε Τρῶας, τότε κεν χόλον ἐξακέσαιο.
Ἕρξον ὅπως ἐθέλεις, μὴ τοῦτό γε νεῖκος ὀπίσσω
Σοὶ καὶ ἐμοὶ μέγ' ἔρισμα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν,
Ὁππότε κεν καὶ ἐγὼ μεμαὼς πόλιν ἐξαλαπάξαι
Τὴν ἐθέλω ὅθι τοι φίλοι ἀνέρες ἐγγεγάασι,
Μή τι διατρίβειν τὸν ἐμὸν χόλον, ἀλλά μ' ἐᾶσαι.
Καὶ γὰρ ἐγὼ σοὶ δῶκα ἑκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ.
Αἳ γὰρ ὑπ' ἠελίῳ τε καὶ οὐρανῷ ἀστερόεντι
Ναιετάουσι πόληες ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
Τάων μοι περὶ κῆρι τιέσκετο Ἴλιος ἱρή,
Καὶ Πρίαμος καὶ λαὸς ἐϋμμελίω Πριάμοιο.
Οὐ γάρ μοί ποτε βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης,
Λοιβῆς τε κνίσης τε· τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη,
Ἤτοι ἐμοὶ τρεῖς μὲν πολὺ φίλταταί εἰσι πόληες,
Ἄργός τε, Σπάρτη τε, καὶ εὐρυάγυια Μυκήνη·
Τὰς διαπέρσαι ὅτ' ἄν τοι ἀπέχθωνται περὶ κῆρι·
Τάων οὔ τοι ἐγὼ πρόσθ' ἵσταμαι, οὐδὲ μεγαίρω.
Εἴπερ γὰρ φθονέω τε, καὶ οὐκ εἰῶ διαπέρσαι,
Οὐκ ἀνύω φθονέουσ', ἐπεὶ ἦ πολὺ φέρτερός ἐσσι.
Ἀλλὰ χρὴ καὶ ἐμὸν θέμεναι πόνον οὐκ ἀτέλεστον.
Καὶ γὰρ ἐγὼ θεός εἰμι, γένος δέ μοι ἔνθεν ὅθεν σοί·
Καί με πρεσβυτάτην τέκετο Κρόνος * ἀγκυλομήτης,
Ἀμφότερον, γενεῇ τε, καὶ οὕνεκα σὴ * παράκοιτις
Κέκλημαι, σὺ δὲ πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν ἀνάσσεις.

Ἀλλ'

Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦθ' ὑποείξομεν ἀλλήλοισι,
Σοὶ μὲν ἐγὼ, σὺ δ' ἐμοί· ἐπὶ δ' ἕψονται θεοὶ ἄλλοι
Ἀθάνατοι· σὺ δὲ θᾶσσον Ἀθηναίῃ ἐπιτεῖλαι
Ἐλθεῖν ἐς Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνὴν,
Πειρᾶν δ' ὥς κε Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς
Ἄρξωσι πρότεροι * ὑπὲρ ὅρκια δηλήσασθαι.
Ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Αὐτίκ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Αἶψα μάλ' ἐς στρατὸν ἐλθὲ μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς,
Πειρᾶν δ' ὥς κε Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς
Ἄρξωσι πρότεροι * ὑπὲρ ὅρκια δηλήσασθαι.
Ὣς εἰπὼν, ὄτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα.
Οἷον δ' ἀστέρα ἧκε Κρόνου πάϊς ἀγκυλομήτεω,
Ἢ ναύτῃσι τέρας, ἠὲ στρατῷ εὐρέϊ λαῶν,
Λαμπρὸν, τοῦ δέ τε πολλοὶ ἀπὸ σπινθῆρες ἵενται·
Τῷ εἰκυῖ' ἤϊξεν ἐπὶ χθόνα Παλλὰς Ἀθήνη,
Κὰδ δ' ἔθορ' ἐς μέσσον· θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας
Τρῶάς θ' ἱπποδάμους καὶ ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς.
Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον,
Ἢ ῥ' αὖτις πόλεμός τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνὴ
Ἔσσεται, ἢ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι τίθησι
Ζεὺς, ὅς τ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται.
Ὣς ἄρα τις εἴπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε.
Ἡ δ' ἀνδρὶ ἰκέλη Τρώων κατεδύσεθ' ὅμιλον
Λαοδόκῳ Ἀντηνορίδῃ κρατερῷ αἰχμητῇ,
Πάνδαρον ἀντίθεον διζημένη εἴ που ἐφεύροι.
Εὗρε Λυκάονος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε
Ἑσταότ'· ἀμφὶ δέ μιν κρατεραὶ στίχες ἀσπιστάων
Λαῶν, οἵ οἱ ἕποντο ἀπ' Αἰσήποιο ῥοάων·
Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἦ ῥά νύ μοί τι πίθοιο Λυκάονος υἱὲ δαΐφρον;
Τλαίης κεν Μενελάῳ ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰὸν,
Πᾶσι δέ κε Τρώεσσι χάριν καὶ κῦδος ἄροιο,
Ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Ἀλεξάνδρῳ βασιλῆϊ·
Τοῦ κεν δὴ πάμπρωτα παρ' ἀγλαὰ δῶρα φέροιο,
Αἴ κεν ἴδῃ Μενέλαον ἀρήϊον Ἀτρέος υἱὸν
Σῷ βέλεϊ δμηθέντα, πυρῆς ἐπιβάντ' ἀλεγεινῆς.
Ἀλλ' ἄγ' ὀΐστευσον Μενελάου κυδαλίμοιο·
Εὔχεο δ' Ἀπόλλωνι Λυκηγενέϊ κλυτοτόξῳ
Ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην,
Οἴκαδε νοστήσας ἱερῆς εἰς ἄστυ Ζελείης.
Ὣς φάτ' Ἀθηναίη, τῷ δὲ φρένας ἄφρονι πεῖθεν.
Αὐτίκ' ἐσύλα τόξον ἐΰξοον (ἰξάλου αἰγὸς
Ἀγρίου, ὅν ῥά ποτ' αὐτὸς ὑπὸ στέρνοιο τυχήσας,
Πέτρης ἐκβαίνοντα δεδεγμένος ἐν προδοκῇσι,
Βεβλήκει πρὸς στῆθος· ὁ δ' ὕπτιος ἔμπεσε πέτρῃ.
Τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς ἑκκαιδεκάδωρα πεφύκει·
Καὶ τὰ μὲν ἀσκήσας κεραοξόος ἤραρε τέκτων,
Πᾶν δ' εὖ λειήνας, χρυσέην ἐπέθηκε κορώνην)
Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκε τανυσσάμενος, ποτὶ γαίῃ
Ἀγκλίνας· πρόσθεν δὲ σάκεα σχέθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι,
Μὴ πρὶν ἀναΐξειαν ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν,
Πρὶν βλῆσθαι Μενέλαον ἀρήϊον, ἀρχὸν Ἀχαιῶν.
Αὐτὰρ ὁ σύλα πῶμα φαρέτρης, ἐκ δ' ἕλετ' ἰὸν
Ἀβλῆτα, πτερόεντα, μελαινέων ἕρμ' ὀδυνάων·
Αἶψα δ' ἐπὶ νευρῇ κατεκόσμει πικρὸν ὀϊστὸν,
Εὔχετο δ' Ἀπόλλωνι Λυκηγενέϊ κλυτοτόξῳ
Ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην,
Οἴκαδε νοστήσας ἱερῆς εἰς ἄστυ Ζελείης·
Ἕλκε δ' ὁμοῦ γλυφίδας τε λαβὼν καὶ νεῦρα βόεια·
Νευρὴν μὲν μαζῷ πέλασεν, τόξῳ δὲ σίδηρον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ κυκλοτερὲς μέγα τόξον ἔτεινε,
Λίγξε βιὸς, νευρὴ δὲ μέγ' ἴαχεν, ἆλτο δ' ὀϊστὸς
Ὀξυβελὴς, καθ' ὅμιλον ἐπιπτέσθαι μενεαίνων.
Οὐδὲ σέθεν Μενέλαε θεοὶ μάκαρες λελάθοντο
Ἀθάνατοι, πρώτη δὲ Διὸς θυγάτηρ ἀγελείη,
Ἥ τοι πρόσθε στᾶσα βέλος ἐχεπευκὲς ἄμυνεν.
Ἡ δὲ τόσον μὲν ἔεργεν ἀπὸ χροὸς ὡς ὅτε μήτηρ

Sed certè quidem hæc condonabimus inuicem,
Tibi quidem ego, tu autem mihi: inſequentur.a.dij cæteri
Immortales: tu autem ocius Mineruæ manda
Ire in Troianorum & Achiuorum pugnam grauem:
Conarique vt Troiani glorioſos Achiuos
Incipiant priores præter fœdera lædere. γρ. ὑπερόρκια.
Sic dixit: neque non paruit pater hominū́que deorumq́;
Protinus Mineruam verbis alatis allocutus eſt:
Citò admodum ad exercitum vade ad Troianos & A-
Niterēque, vt Troiani glorioſos Achiuos (chiuos,
Incipiant priores præter fœdera lædere. γρ. ὑπερόρκια. Minerua Pandarū adit ad fœdus eius opera violandum.
Sic fatus inſtigauit antea promptam Mineruam:
Deſcendit verò ab Olympi ſummitatibus delapſa.
Qualem autem ſtellam miſit Saturni filius ſagacis,
Aut nautis portentum vel exercitui lato populorum,
Splendidam, ex ea autem multi æ ſcintillæ emittuntur:
Huic ſimilis delapſa eſt in terram Pallas Minerua,
Deſiluit autem in medium, ſtupor autem tenebat aſpicientes
Troianóſque equitandi-peritos & benè ocreatos Achiuos.
Sic verò aliquis dicebat intuitus in proximum alium,
Vel rurſus bellúmque malum & pugna grauis
Erit: vel amicitiam inter vtróſque ſtatuit
Iupiter, qui hominum gubernator belli exiſtit.
Sic vtique aliquis dicebat Achiuorúmque Troianorúmq́;
Hæc.a.viro ſimilis Troianorum ingreſſa eſt multitudinem,
Laodoco Antenoridæ forti bellatori,
Pandarum deo ſimilem quærens ſicubi inueniret.
Inuenit Lycaonis filium inculpabilem fortémque
Stantem: circa autem ipſum fortes acies ſcutigerorum
Populorum qui ipſum ſecuti fuerant ab Aeſepi fluentis.
Propè autem ſtans verbis alatis allocuta eſt:
Nónne mihi quid pareres Lycaonis fili bellicoſe?
Audéreſne Menelao immittere velocem ſagittam?
Ab omnibus vtique Troianis gratiam & gloriam referres,
Ex omnibus autem maximè ab Alexandro Rege:
Ab eo ſanè inprimis ſplendida dona ferres,
Si viderit Menelaum bellicoſum Atrei filium,
Tuo telo domitum, pyram conſcendentem triſtem.
Sed age ſagitta-pete Menelaum illuſtrem:
Voue autem Apollini in Lycia-nato, ſagittandi-arte-celebri
Agnorū primogenitorū ſacrificaturū inclytam hecatomben.
Vbi domum reuerſus-fueris ſacra in ciuitatem Zeliæ.
Sic dixit Minerua: huic autē animum dementi perſuaſit. Pandarus Menelaū perfidè vulnerat.
Statim eduxit arcum perpolitum (ſaltatricis capræ
Agreſtis, quam quondam ipſe ſub pectore aſſequutus
E rupe exeuntem excipiens in inſidijs
Percuſſerat in pectus, hæc autem ſupina cecidit in petram,
Cuius cornua ex capite ſexdecim palmorum-nata-erant,
Et illa quidem elaborans arcuarius aptauit faber.
Totum autem cùm leuigaſſet, auream impoſuit cuſpidem.)
Et hunc quidem ſcitè depoſuit, cùm tetendiſſet, ad terram
Inclinans: antè autem ſcuta tenebant ſtrenui ſocij γρ. ἑταῖροι.
Ne prius conſurgerent bellicoſi filij Achiuorum,
Quàm percuſſus eſſet Menelaus bellicoſus, dux Achiuorū.
Sed hic detrahebat operculum pharetræ: eximebátq́; ſagittā
Nouam, pennatam, grauium fundamentum dolorum.
Statim autem in neruum aptabat acerbam ſagittam.
Supplicabat.a.Apol.in-Lycia-nato, inclyto-iaculatori
Agnorum primogenitorū ſe ſacrificaturum clarā hecatōbē
Vbi domum reuerſus-eſſet ſacra in vrbē Zeliæ. (uinos:
Traxit autē vnà crenā ſagittæ apprehendens & neruos bo-
Neruum quidem mammæ appropinquauit: arcui.a.ferrum.
Sed poſtquam in-orbem curuatum magnū arcum tetendit,
Stridit arcus, neruus autem valdè ſonuit, ſaliitq́; telum
Acutum (v. celeriter emiſſum) in turbam aduolare cupiens
Neque tui Menelae Dij beati obliuiſcebantur
Immortales, prima autem Iouis filia prædatrix,
Quæ ante te ſtans ſagittam mortiferam arcebat,
Hæc.v. tantum quidem inhibuit à corpore, vt cùm mater

A filio arcet muſcam, quando dulci ſopitus eſt ſomno.
Ipſa autem rurſus direxit, vbi baltei fibulæ
Aureæ continebant thoracē, & duplex occurrebat thorax.
Cecidit.a.in balteum aptatum (ſ.corpori) *peſtifera ſagitta*
Perque balteum adacta eſt affabrè-factum,
Et per thoracem valdè-pulchrum tranſacta eſt. (*telorū,*
Et per laminam quam portabat tutamen corporis, ſeptum
Quæ ipſum plurimum iuuit: penetrauit.a. etiam per hanc.
Summam verò ſagitta perſtrinxit cutem viri.
Statim autem fluxit ſanguis ater ex vulnere.
Veluti quando aliqua ebur mulier purpura tinxerit
Mæonia vel ex-Caira maxillare ornamentū *vt-ſit equo-*
Iacet autē in thalamo, multique ipſum optarunt (*rum,*
Equites geſtare: Regi autem repoſitum eſt ornamentum,
Vtrunque, ornatus equo aurigæq́; decus:
Talia tibi Menelae fœdati erant ſanguine fœmora
Solidaq́; ſuræ, & tali pulchri ima parte pedis.
Horruit autem deinde Rex virorum Agamemnon,
Poſtquam vidit atrum ſanguinem defluentem ex vulnere.
Horruit autem & ipſe bellicoſus Menelaus:
Poſtquam.a.vidit neruúmque & cuſpides extra exiſtentes,
Iterum ei animus in pectora reuocatus eſt.
Agamemnonis verba ad Menelaū vulneratum. *Inter hos.a.grauiter ſuſpirans locutus eſt Rex Agamemnō,*
Manu tenens Menelaum: ingemiſcebant autem ſocij:
Chare frater, in mortem certè tibi fœdera feriebam,
Solum proſtituens pro Achiuis cum Troianis pugnare:
Sic te percuſſerunt Troiani, & fœdera fida conculcarunt.
At nullo modo irritum eſt iuramentum, ſanguiſq́; agnorum:
Libaminaque mero-facta & dextræ quibus fidebamus.
Tametſi enim ſtatim Olympius rem *non perfecerit,*
Tamen *etiam ſerò perficiet: & magno luent*
Cum propriis capitibus, vxoribúſque & filiis.
Benè enim ego hoc ſcio in mente & in animo:
Erit dies cum aliquando peribit Ilium ſacrum,
Et Priamus, & populus bellicoſi Priami:
Iupiter.a.ipſis Saturnius, ſublimis in *æthere habitans,*
Ipſe incutiet nigrantem ægida omnibus,
Ob hanc fraudem iratus. Hæc quidem erunt non irrita.
Sed mihi grauis dolor tui cauſa erit, ô Menelae,
Si moriaris, & fatum adimpleueris vitæ,
Et redarguendus ſiticuloſum (v.deſiderabile) *Argos petā.*
Statim enim recordabuntur Achiui patriæ terræ:
Gloriam verò Priamo & Troianis relinquemus
Argiuam Helenam, tua autem oſſa putrefaciet terra,
Iacentis in Troia imperfecto in opere.
Et aliquis ſic dixerit Troianorum ſuperborum
Sepulchro inſultans Menelai glorioſi:
Vtinam ſic in omnibus iram perficiat Agamemnon,
Sicut & nunc incaſſum exercitum duxit huc Achiuorum:
Et iam abiit domum, dilectam in patriam terram,
Cum vacuis nauibus, relinquens bonum Menelaum.
Sic aliquando quis dixerit: tunc mihi dehiſcat lata terra.
Hunc verò confirmans allocutus eſt flauus Menelaus:
Confide, ac nequid dum terrefacias populum Achiuorum.
Non in lethali (loco) *acuta fixa eſt ſagitta, ſed antè*
Tutatus eſt me balteus varius, & ſubter
Loricaque & lamina, quam fabri-ærarij fecerunt viri.
Hunc autem reſpondens affatus eſt rex Agamemnon,
Vtinam autem ſic eſſet, dilecte ô Menelae,
Vulnus autem medicus contrectabit, & adhibebit
Medicamenta, quæ liberent te à nigris doloribus.
Agamemnon Machaonem iubet accerſi. *Dixit, & Talthybium diuinum præconem allocutus eſt:*
Talthybi, quàm citiſſimè Machaonem huc accerſe
Virum, Aeſculapij filium optimi medici,
Vt videat Menelaum bellicoſum ducem Achiuorum,
Quem aliquis ſagittans vulnerauit iaculandi benè peritus
Troianorum vel Lyciorū: huic quidē gloria, nobis v.luctus.
Sic dixit: neque ei præco immorigerus fuit audiens,
Incedebat autem vt iret per populum Achiuorum loricatorum.

Παιδὸς ἐέργῃ μυῖαν, ὅθ' ἡδέϊ λέξεται ὕπνῳ.
Αὐτὴ δ' αὖτ' ἴθυνεν ὅθι ζωστῆρος ὀχῆες
Χρύσειοι σύνεχον, καὶ διπλόος ἤντετο θώρηξ.
Ἐν δ' ἔπεσε ζωστῆρι ἀρηρότι πικρὸς ὀϊστός·
Διὰ μὲν ἂρ ζωστῆρος ἐλήλατο δαιδαλέοιο,
Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἠρήρειστο,
Μίτρης θ' ἣν ἐφόρει ἔρυμα χροός, ἕρκος ἀκόντων,
Ἥ οἱ πλεῖστον ἔρυτο, διὰ πρὸ δὲ εἴσατο καὶ τῆς·
Ἀκρότατον δ' ἂρ ὀϊστὸς ἐπέγραψε χρόα φωτός·
Αὐτίκα δ' ἔρρεεν αἷμα κελαινεφὲς ἐξ ὠτειλῆς.
Ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ
Μηονὶς ἠὲ Κάειρα, παρήϊον ἔμμεναι ἵππων·
Κεῖται δ' ἐν θαλάμῳ, πολέες τέ μιν ἠρήσαντο
Ἱππῆες φορέειν, βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα,
Ἀμφότερον, κόσμος θ' ἵππῳ, ἐλατῆρί τε κῦδος·
Τοῖοί τοι Μενέλαε μιάνθην αἵματι μηροὶ
Εὐφυέες, κνῆμαί τε, ἰδὲ σφυρὰ κάλ' ὑπένερθε.
Ῥίγησεν δ' ἄρ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Ὡς εἶδεν μέλαν αἷμα καταρρέον ἐξ ὠτειλῆς·
Ῥίγησεν δὲ καὶ αὐτὸς ἀρηΐφιλος Μενέλαος.
Ὡς δ' εἶδεν νεῦρόν τε καὶ ὄγκους ἐκτὸς ἐόντας,
Ἄψορρόν οἱ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀγέρθη.
Τοῖς δὲ βαρὺ στενάχων μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
Χειρὸς ἔχων Μενέλαον· ἐπεστενάχοντο δ' ἑταῖροι·
Φίλε κασίγνητε, θάνατόν νύ τοι ὅρκι' ἔταμνον,
Οἶον προστήσας πρὸ Ἀχαιῶν Τρωσὶ μάχεσθαι·
Ὥς σ' ἔβαλον Τρῶες, κατὰ δ' ὅρκια πιστὰ πάτησαν.
Οὐ μὲν πως ἅλιον πέλει ὅρκιον, αἷμά τε ἀρνῶν,
Σπονδαί τ' ἄκρητοι, καὶ δεξιαὶ ἧς ἐπέπιθμεν.
Εἴπερ γάρ τε καὶ αὐτίκ' Ὀλύμπιος οὐκ ἐτέλεσσεν,
Ἔκ τε καὶ ὀψὲ τελεῖ, σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν
Σὺν σφῇσι κεφαλῇσι, γυναιξί τε καὶ τεκέεσσιν.
Εὖ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
Ἔσσεται ἦμαρ ὅταν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρή,
Καὶ Πρίαμος, καὶ λαὸς ἐϋμμελίω Πριάμοιο,
Ζεὺς δέ σφι Κρονίδης, ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων,
Αὐτὸς ἐπισσείῃσιν ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσι,
Τῆσδ' ἀπάτης κοτέων. τὰ μὲν ἔσσεται οὐκ ἀτέλεστα·
Ἀλλά μοι αἰνὸν ἄχος σέθεν ἔσσεται ὦ Μενέλαε,
Αἴκε θάνῃς, καὶ πότμον ἀναπλήσῃς βιότοιο·
Καί κεν ἐλέγχιστος πολυδίψιον Ἄργος ἱκοίμην,
Αὐτίκα γὰρ μνήσονται Ἀχαιοὶ πατρίδος αἴης,
Κὰδ δέ κεν εὐχωλὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιμεν
Ἀργείην Ἑλένην· σέο δ' ὀστέα * πύσει ἄρουρα
Κειμένου ἐν Τροίῃ, ἀτελευτήτῳ ἐπὶ ἔργῳ·
Καί κέ τις ὧδ' ἐρέει Τρώων ὑπερηνορεόντων,
Τύμβῳ ἐπιθρώσκων Μενελάου κυδαλίμοιο,
Αἴθ' οὕτως ἐπὶ πᾶσι χόλον τελέσει' Ἀγαμέμνων,
Ὡς καὶ νῦν ἅλιον στρατὸν ἤγαγεν ἐνθάδ' Ἀχαιῶν·
Καὶ δὴ ἔβη οἶκόνδε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Σὺν κεινῇσιν νηυσί, λιπὼν ἀγαθὸν Μενέλαον·
Ὥς ποτέ τις ἐρέει, τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών.
Τὸν δ' ἐπιθαρσύνων προσέφη ξανθὸς Μενέλαος,
Θάρσει, μηδέ τί πω δειδίσσεο λαὸν Ἀχαιῶν·
Οὐκ ἐν καιρίῳ ὀξὺ πάγη βέλος, ἀλλὰ πάροιθεν
Εἰρύσατο ζωστήρ τε παναίολος, ἠδ' ὑπένερθε
Ζῶμά τε καὶ μίτρη, τὴν χαλκῆες κάμον ἄνδρες.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
Αἲ γὰρ δὴ οὕτως εἴη φίλος ὦ Μενέλαε·
Ἕλκος δ' ἰητὴρ ἐπιμάσσεται, ἠδ' ἐπιθήσει
Φάρμαχ' ἅ κεν παύσῃσι μελαινάων ὀδυνάων.
Ἦ, καὶ Ταλθύβιον θεῖον κήρυκα προσηύδα,
Ταλθύβι', ὅττι τάχιστα Μαχάονα δεῦρο κάλεσσον
Φῶτ', Ἀσκληπιοῦ υἱὸν ἀμύμονος ἰητῆρος,
Ὄφρα ἴδῃ Μενέλαον ἀρήϊον ἀρχὸν Ἀχαιῶν,
Ὅν τις ὀϊστεύσας ἔβαλεν, τόξων εὖ εἰδώς,
Τρώων ἢ Λυκίων, τῷ μὲν κλέος, ἄμμι δὲ πένθος.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα οἱ κῆρυξ ἀπίθησεν ἀκούσας,
Βῆ δ' ἰέναι κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,

Παπταίνων ἥρωα Μαχάονα· τὸν δ' ἐνόησεν
Ἑσταότ'· ἀμφὶ δέ μιν κρατεραὶ στίχες ἀσπιστάων
Λαῶν, οἵ οἱ ἕποντο Τρίκης ἐξ ἱπποβότοιο.
Ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ὄρσ' Ἀσκληπιάδη, καλέει κρείων Ἀγαμέμνων,
Ὄφρα ἴδῃς Μενέλαον ἀρήϊον Ἀτρέος υἱόν,
Ὅν τις ὀϊστεύσας ἔβαλεν, τόξων ἐῢ εἰδὼς,
Τρώων ἢ Λυκίων, τῷ μὲν κλέος, ἄμμι δὲ πένθος.
Ὣς φάτο, τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε·
Βὰν δ' ἰέναι καθ' ὅμιλον ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν·
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἵκανον ὅθι ξανθὸς Μενέλαος
Βλήμενος ἦν, περὶ δ' αὐτὸν ἀγηγέραθ' ὅσσοι ἄριστοι
Κυκλόσ', ὁ δ' ἐν μέσσοισι παρίστατο ἰσόθεος φώς,
Αὐτίκα δ' ἐκ ζωστῆρος ἀρηρότος ἕλκεν ὀϊστόν·
Τοῦ δ' ἐξελκομένοιο, πάλιν ἄγεν ὀξέες ὄγκοι·
Λῦσε δέ οἱ ζωστῆρα παναίολον, ἠδ' ὑπένερθε
Ζῶμά τε καὶ μίτρην, τὴν χαλκῆες κάμον ἄνδρες.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ἴδεν ἕλκος ὅθ' ἔμπεσε πικρὸς ὀϊστός,
Αἷμ' ἐκμυζήσας, ἐπ' ἄρ' ἤπια φάρμακα εἰδὼς
Πάσσε, τά οἵ ποτε πατρὶ φίλα φρονέων πόρε Χείρων.
Ὄφρα τοὶ ἀμφεπένοντο βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον,
Τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἤλυθον ἀσπιστάων·
Οἱ δ' αὖτις κατὰ τεύχε' ἔδυν, μνήσαντο δὲ χάρμης.
Ἔνθ' οὐκ ἂν βρίζοντα ἴδοις Ἀγαμέμνονα δῖον,
Οὐδὲ καταπτώσσοντ', οὐδ' οὐκ ἐθέλοντα μάχεσθαι,
Ἀλλὰ μάλα σπεύδοντα μάχην ἐς κυδιάνειραν.
Ἵππους μὲν γὰρ ἔασε καὶ ἅρματα ποικίλα χαλκῷ·
(Καὶ τοὺς μὲν θεράπων ἀπάνευθ' ἔχε φυσιόωντας
Εὐρυμέδων, υἱὸς Πτολεμαίου Πειραΐδαο·
Τῷ μάλα πόλλ' ἐπέτελλε παρισχέμεν, ὁππότε κέν μιν
Γυῖα λάβῃ κάματος, πολέας διὰ κοιρανέοντα)
Αὐτὰρ ὁ πεζὸς ἐὼν ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν·
Καί ῥ' οὓς μὲν σπεύδοντας ἴδοι Δαναῶν ταχυπώλων,
Τοὺς μάλα θαρσύνεσκε παριστάμενος ἐπέεσσιν·
Ἀργεῖοι, μή πώ τι μεθίετε θούριδος ἀλκῆς·
Οὐ γὰρ ἐπὶ ψευδέσσι πατὴρ Ζεὺς ἔσσετ' ἀρωγός·
Ἀλλ' οἵπερ πρότεροι * ὑπὲρ ὅρκια δηλήσαντο,
Τῶν ἤτοι αὐτῶν τέρενα χρόα γῦπες ἔδονται·
Ἡμεῖς δ' αὖτ' ἀλόχους τε φίλας καὶ νήπια τέκνα
Ἄξομεν ἐν νήεσσιν, ἐπὴν πτολίεθρον ἕλωμεν.
Οὕς τινας αὖ μεθιέντας ἴδοι στυγεροῦ πολέμοιο,
Τοὺς μάλα νεικείεσκε χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν·
Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἐλεγχέες, οὔ νυ σέβεσθε;
Τίφθ' οὕτως ἔστητε τεθηπότες, ἠΰτε νεβροί,
Αἵ τ' ἐπεὶ οὖν ἔκαμον πολέος πεδίοιο θέουσαι,
Ἑστᾶσ', οὐδ' ἄρα τίς σφι μετὰ φρεσὶ γίγνεται ἀλκή·
Ὣς ὑμεῖς ἕστητε τεθηπότες, οὐδὲ μάχεσθε.
Ἦ μένετε Τρῶας σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔνθά τε νῆες
Εἰρύατ' εὔπρυμνοι πολιῆς ἐπὶ θινὶ θαλάσσης,
Ὄφρα ἴδητ' αἴ κ' ὔμμιν ὑπέρσχῃ χεῖρα Κρονίων;
Ὣς ὅ γε κοιρανέων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν·
Ἦλθε δ' ἐπὶ Κρήτεσσι κιὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν·
Οἱ δ' ἀμφ' Ἰδομενῆα δαΐφρονα θωρήσσοντο·
Ἰδομενεὺς μὲν ἐνὶ προμάχοις συῒ εἴκελος ἀλκήν,
Μηριόνης δ' ἄρα οἱ πυμάτας ὤτρυνε φάλαγγας.
Τοὺς δὲ ἰδὼν γήθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Αὐτίκα δ' Ἰδομενῆα προσηύδα μειλιχίοισιν·
Ἰδομενεῦ, περὶ μέν σε τίω Δαναῶν ταχυπώλων,
Ἠμὲν ἐνὶ πτολέμῳ, ἠδ' ἀλλοίῳ ἐπὶ ἔργῳ,
Ἠδ' ἐν δαίθ', ὅτε πέρ τε γερούσιον αἴθοπα οἶνον
Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἐνὶ κρητῆρσι κέρωνται.
Εἴ περ γάρ τ' ἄλλοι γε κάρη κομόωντες Ἀχαιοὶ
Δαιτρὸν πίνωσιν, σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεὶ
Ἕστηχ', ὥς περ ἐμοί, πιέειν ὅτε θυμὸς ἀνώγοι.
Ἀλλ' ὄρσευ πόλεμόνδ', οἷος πάρος εὔχεαι εἶναι.
Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεὺς Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ηὔδα·
Ἀτρεΐδη, μάλα μέν τοι ἐγὼν ἐρίηρος ἑταῖρος
Ἔσσομαι, ὡς τὸ πρῶτον ὑπέστην καὶ κατένευσα·
Ἀλλ' ἄλλους ὄτρυνε κάρη κομόωντας Ἀχαιούς,

[illegible]

Perueſtigans oculis heroa Machaonem hunc.a.cognouit
Stantem: circum autem ipſum fortes acies ſcutigerorum
Populorum, qui ipſum ſecuti ſunt Tricce ex equorũ altrice.
Propè autem ſtans verba velocia allocutus eſt:
Propera Aeſculapiade, vocat rex Agamemnon,
Vt videas Menelaum bellicoſum Atrei filium,
Quem aliquis ſagittis vulnerauit iaculandi benè peritus
Troianorum vel Lyciorum, illi quidẽ gloria, nobis.a.luctus.
Sic dixit: huic.a.animum in pectoribus commouit.
Perrexerunt.a.ire per turbam ad exercitũ latũ Achiuorũ. (Machaon Menelaum curat.)
Sed quando venerunt vbi flauus Menelaus
Vulneratus erat, circũ.v. ipſũ congregati erãt quotquot optimi
Vndiq; ibi: autem inter medios ſtabat diuinus vir,
Statim ex balteo benè aptato traxit ſagittam,
Ea dum extraheretur, retrorſum fracti ſunt acuti anguli-
Soluit autem ipſi balteum varium, & ſubter (cuſpidis.
Loricamq; & laminam, quam fabri ærarij fecerunt viri.
Sed poſtquam vidit vulnus vbi incidit amara ſagitta,
Sanguinem exugens leni a medicamenta peritus
Inſpergebatque ſuo quidã patri diligẽs eum dedit Chiron.
Dum hi occupati erant circa in-bello ſtrenuũ Menelaũ,
Interim Troianorum turmæ ſuperuenerunt ſcutigerorum:
Hi autem rurſus arma induerunt, & animum conuerterunt ad
Tunc non dormitantem vidiſſes Agamẽnona diuũ (pugnã:
Neque trepidantem, neque detrectantem pugnare,
Sed valdè properantem pugnam ad glorioſam:
Equos etenim dimiſit & currus decoros ære,
(Et hos quidem minister ſeorſum tenebat anhelantes
Eurymedon filius Ptolemæi Piraidæ.
Huic plurimum mandauerat ſubſequi ſe, ſi quando ipſum
In membris occuparet defatigatio per multos imperitantẽ.)
Sed hic pedeſter exiſtens obibat ordines virorum,
Et quos quidẽ properantes vidiſſet Danaorũ celeres-equos-
Hos valdè hortabatur aſſiſtens verbis: (habentium
Argiui, ne quid remittatis de ſtrenua fortitudine: (Agamemnon milites cohortatur.)
Non enim mendacijs pater Iupiter erit auxiliator,
Sed qui priores præter fœdera læſerunt,
Horum certè tenera corpora vultures vorabunt:
Nos verò rurſus vxoresq; dilectas & infantes liberos
Abducemus in nauibus, poſtquam vrbem ceperimus.
Quos verò remittentes vidiſſet triſte bellum,
Eos valde obiurgabat iracundis verbis,
Argiui, iaculatores-deſtinati, infames, non erubeſcitis?
Cur nam ſic ſtatis ſtupidi ſicut hinnuli? (Agamemnon ignauos obiurgat.)
Qui poſtquam feſſi ſunt per longum campum currentes
Stant: neque aliquid ipſis in præcordiis eſt robur:
Sic vos ſtatis ſtupidi, neque pugnatis.
An expectatis Troianos propius accedere, vbi naues
Subductæ ſunt pulch. pup. habentes cani in littore maris,
Vt videatis ſi vobis ſupra teneat manum Saturnius?
Sic is imperans obibat ordines virorum.
Venit autem ad Cretenſes obiens per cateruam virorum.
Hi autem circa Idomeneum bellicoſum armabantur.
Idomeneus.a.erat in prima-acie apro ſimilis robore:
Meriones autem et extremas incitabat phalanges.
Hos autem videns lætatus eſt rex virorum Agamemnon:
Statim.a. Idomeneum allocutus eſt blandis verbis:
Idomeneu, ſupra quidem te honoro Danaos celeres- (Agamemnon Idomeneum alloquitur.)
Tum in bello, tum alio in opere, *equos-habentes,*
Tum etiam in conuiuio, quando vetuſtum ardens vinum
Argiuorum proceres in cratere miſceant.
Etſi enim alij comati Achiui
Menſuratum bibunt, tuum autem plenum poculum ſemper
Stat vt mihi, vt bibas quando animus iubeat.
Sed concita-te ad-bellum, qualis antea gloriabaris eſſe.
Hunc verò Idomeneus Cretenſium dux contrà allocutus eſt:
Atride, valdè quidem tibi ego aptus (v. gratus) *ſocius*
Ero, ſicut prius promiſi & annui.
Sed alios hortare comatos Achiuos,

Ut quàm primum pugnemus, quoniam fœdera confuderunt
Troiani, quibus rurſus mors & dolores in poſterum
[illegible] Erunt, quoniam priores præter fœdera læſerunt.
Sic dixit: Atrides autem præteribat lætus corde.
Agamemnon Aiaces adit. Venit autem ad Aiaces iens per turbam virorum.
Hi autem armabantur: ſimul & omnibus ſequebatur peditũ.
Sicut quando à ſpecula vidit nimbum caprarius vir
Venientem per mare à Zephyri flatu:
Illi autem procul exiſtenti niger vt pix
Videtur, gradiens per mare, adducit.a. imbrem multum:
Horruitq; conſpicatus eum, ſub ſ; ſpeluncam compulit oues:
[illegible] Tales ſimul cum Aiacibus bellicoſorum iuuenum
Sacri in bellum denſæ mouebantur phalanges
Fuſcæ, ſcutiſq; & lanceis horrentes.
Et has quidem lætatus eſt conſpicatus rex Agamemnon:
Et ipſos vociferans verbis velocibus allocutus eſt:
Aiaces Argiuorum duces ære-loricatorum,
Vos quidem (non enim conuenit) hortari non iubeo:
Ipſi enim valdè populum iubetis fortiter pugnare.
Vtinam enim ô Iupitérque pater & Minerua & Apollo,
Talis omnibus animus in pectoribus eſſet.
Sic citò caderet ciuitas Priami regis
Manibus ſub noſtris captaq; deſtructaq;.
Agamemnon Neſtorem adit. Sic fatus, hos quidem reliquit illic: iuit autem ad alios.
Tunc ille Neſtorem inuenit argutũ Pyliorũ concionatorem,
Suos ſocios inſtruentem & concitantem ad pugnandum
Circum magnum Pelagontem, Alaſtoraq;, Chromiúmque,
Hæmonemq; principem, Biantemq; rectorem populorum:
Equites quidem primùm cum equis & curribus:
Pedites autem à tergo conſtituit, multoſq; & ſtrenuos,
Vallum vt-eſſent belli: ignauos.a. in medium coëgit.
Vt etiam non volens quis neceſſitate pugnaret.
Equitibus quidem primùm mandabat: hos enim iuſſit
Suos equos continere, neque obuerſari inter turbam.
Ne autem quis equitandi peritia, & virilitate fretus,
Solus ante alios properet cum Troianis pugnare,
Neque retrocedat: imbecilliores enim eritis.
Quicunq;.a. vir à ſuo curru ad alienos currus peruenerit,
Haſta porrigat (i. pugnet) quoniam multò melius ſic.
Sic & maiores vrbes & muros deſtruebant,
Hanc mentem & animum habentes in pectoribus.
Ita ſenex adhortabatur, iamdiu militiæ benè peritus.
Et hoc quidem lætatus eſt viſo rex Agamemnon
Et ipſum clamans verbis velocibus allocutus eſt,
O ſenex, vtinam ſicut animus eſt in pectoribus charis,
Sic te genua ſequerentur, robur autem tibi firmum eſſet.
Sed te ſenectus conficit æquè moleſta omnibus: vtinam quis
Virorum alius haberet: tu autem iunioribus intereſſes!
Huic reſpondit poſtea Gerenius eques Neſtor:
Neſtoris verba ad Agamemnonem. Atride, valdè quidem ego vellem & ipſe
Sic eſſe, vt quando diuum Ereuthalionem interfeci.
Sed nullo modo ſimul omnia dij dederunt hominibus.
Si tunc iuuenis eram, nunc rurſus me ſenectus inuadit.
Veruntamen & ſic equitibus intero & adhortabor
Conſilio & verbis. hoc enim decus eſt ſenum.
Haſtas autem vibrabunt iuniores, qui me
Minores natu ſunt, confidúntque viribus.
Sic dixit: Atrides autem præteribat lætus animo.
Inuenit filium Peteí Meneſtheum equitem
Stantem: circum autem Athenienſes periti belli.
Sed his propè ſtabat prudens Vlyſſes,
Iuxta autem, Cephalienſium circum turmæ non imbecillæ
Stabant: nondum enim ipſorum copiæ exaudierant clamorem:
Sed recenter concitatæ mouebantur phalanges
Troianorumq; equûm & Græcorum: hi v. expectantes
Stabant, quando turma Achiuorum alia adueniens
In Troianos rueret: & inciperent bellum.
Hos autem videns, obiurgauit rex virorum Agamemnon,
Et ipſos vociferans verbis velocibus allocutus eſt:

Ὄφρα τάχιστα μαχώμεθ', ἐπεὶ σύν γ' ὅρκι' ἔχευαν
Τρῶες, τοῖσιν δ' αὖ θάνατος καὶ κήδε' ὀπίσσω
Ἔσσοντ', ἐπεὶ πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια δηλήσαντο.
Ὣς ἔφατ'. Ἀτρείδης δὲ παρῴχετο γηθόσυνος κῆρ·
Ἦλθε δ' ἐπ' Αἰάντεσσι κιὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν·
Τὼ δὲ κορυσσέσθην, ἅμα δὲ νέφος εἵπετο πεζῶν.
Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδεν νέφος αἰπόλος ἀνὴρ
Ἐρχόμενον κατὰ πόντον ὑπὸ Ζεφύροιο ἰωῆς,
Τῷ δέ τ' ἄνευθεν ἐόντι μελάντερον ἠΰτε πίσσα
Φαίνετ' ἰὸν κατὰ πόντον, ἄγει δέ τε λαίλαπα πολλήν·
Ῥίγησέν τε ἰδών, ὑπό τε σπέος ἤλασε μῆλα·
Τοῖαι ἅμ' Αἰάντεσσι διοτρεφέων αἰζηῶν
Δήϊον ἐς πόλεμον πυκιναὶ κίνυντο φάλαγγες
Κυάνεαι, σάκεσίν τε καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι.
Καὶ τοὺς μὲν γήθησεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
Καί σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Αἴαντ' Ἀργείων ἡγήτορε χαλκοχιτώνων,
Σφῶϊ μὲν (οὐ γὰρ ἔοικ') ὀτρυνέμεν οὔτι κελεύω·
Αὐτὼ γὰρ μάλα λαὸν ἀνώγετον ἶφι μάχεσθαι.
Αἲ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἄπολλον,
Τοῖος πᾶσιν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γένοιτο·
Τῷ κε τάχ' ἠμύσειε πόλις Πριάμοιο ἄνακτος,
Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἁλοῦσά τε περθομένη τε.
Ὣς εἰπὼν τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δὲ μετ' ἄλλους·
Ἔνθ' ὅγε Νέστορ' ἔτετμε, λιγὺν Πυλίων ἀγορητήν,
Οὓς ἑτάρους στέλλοντα, καὶ ὀτρύνοντα μάχεσθαι,
Ἀμφὶ μέγαν Πελάγοντα, Ἀλάστορά τε, Χρομίον τε,
Αἵμονά τε κρείοντα, Βίαντά τε ποιμένα λαῶν·
Ἱππῆας μὲν πρῶτα σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφι,
Πεζοὺς δ' ἐξόπιθε στῆσεν πολέας τε καὶ ἐσθλούς,
Ἕρκος ἔμεν πολέμοιο· κακοὺς δ' ἐς μέσσον ἔλασσεν,
Ὄφρα καὶ οὐκ ἐθέλων τις ἀναγκαίῃ πολεμίζοι.
Ἱππεῦσιν μὲν πρῶτ' ἐπετέλλετο· τοὺς γὰρ ἀνώγει
Σφοὺς ἵππους ἐχέμεν, μηδὲ κλονέεσθαι ὁμίλῳ.
Μηδέ τις ἱπποσύνῃ τε καὶ ἠνορέηφι πεποιθὼς,
Οἶος πρόσθ' ἄλλων μεμάτω Τρώεσσι μάχεσθαι,
Μηδ' ἀναχωρείτω· ἀλαπαδνότεροι γὰρ ἔσεσθε.
Ὃς δέ κ' ἀνὴρ ἀπὸ ὧν ὀχέων ἕτερ' ἅρμαθ' ἵκηται,
Ἔγχει ὀρεξάσθω, ἐπεὶ ἦ πολὺ φέρτερον οὕτως.
Ὧδε καὶ οἱ πρότεροι πόλεας καὶ τείχε' ἐπόρθουν,
Τόνδε νόον καὶ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔχοντες.
Ὣς ὁ γέρων ὤτρυνε, πάλαι πολέμων εὖ εἰδώς·
Καὶ τὸν μὲν γήθησεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ὦ γέρον, εἴθ' ὡς θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν,
Ὥς τοι γούναθ' ἕποιτο, βίη δέ τοι ἔμπεδος εἴη.
Ἀλλά σε γῆρας τείρει ὁμοίϊον· ὡς ὄφελέν τις
Ἀνδρῶν ἄλλος ἔχειν, σὺ δὲ κουροτέροισι μετεῖναι.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
Ἀτρείδη, μάλα μέν κεν ἐγὼν ἐθέλοιμι καὶ αὐτὸς
Ὣς ἔμεν ὡς ὅτε δῖον Ἐρευθαλίωνα κατέκταν.
Ἀλλ' οὔπως ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνθρώποισιν.
Εἰ τότε κοῦρος ἔα, νῦν αὖτέ με γῆρας ἱκάνει·
Ἀλλὰ καὶ ὣς ἱππεῦσι μετέσσομαι, ἠδὲ κελεύσω
Βουλῇ καὶ μύθοισι· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων.
Αἰχμὰς δ' αἰχμάσσουσι νεώτεροι, οἵπερ ἐμεῖο
Ὁπλότεροι γεγάασι, πεποίθασίν τε βίηφιν.
Ὣς ἔφατ'. Ἀτρείδης δὲ παρῴχετο γηθόσυνος κῆρ.
Εὗρ' υἱὸν Πετεῶο Μενεσθῆα πλήξιππον
Ἑσταότ'· ἀμφὶ δ' Ἀθηναῖοι μήστωρες ἀϋτῆς·
Αὐτὰρ ὁ πλησίον ἑστήκει πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Πὰρ δὲ, Κεφαλλήνων ἀμφὶ στίχες οὐκ ἀλαπαδναὶ
Ἕστασαν, οὐ γάρ πω σφιν ἀκούετο λαὸς ἀϋτῆς,
Ἀλλὰ νέον συνορινόμεναι κίνυντο φάλαγγες
Τρώων ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν· οἱ δὲ μένοντες
Ἕστασαν, ὁππότε πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπελθὼν,
Τρώων ὁρμήσειε, καὶ ἄρξειαν πολέμοιο.
Τοὺς δὲ ἰδὼν νείκεσσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Καί σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,

Ὦ υἱ

Ὦ υἱὲ Πετεῶο διοτρεφέος βασιλῆος,
Καὶ σὺ κακοῖσι δόλοισι κεκασμένε, κερδαλεόφρον,
Τίπτε καταπτώσσοντες ἀφέστατε, μίμνετε δ' ἄλλους;
Σφῶϊν μέν τ' ἐπέοικε μετὰ πρώτοισιν ἐόντας
Ἑστάμεν, ἠδὲ μάχης καυστείρης ἀντιβολῆσαι.
Πρώτω γὰρ καὶ δαιτὸς ἀκουάζεσθον ἐμεῖο,
Ὁππότε δαῖτα γέρουσιν ἐφοπλίζοιμεν Ἀχαιοί·
Ἔνθα φίλ' ὀπταλέα κρέα ἔδμεναι, ἠδὲ κύπελλα
Οἴνου πινέμεναι μελιηδέος, ὄφρ' ἐθέλητον·
Νῦν δὲ φίλως χ' ὁρόῳτε, καὶ εἰ δέκα πύργοι Ἀχαιῶν
Ὑμείων προπάροιθε μαχοίατο νηλέϊ χαλκῷ.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Ἀτρεΐδη, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;
Πῶς δὴ φῂς πολέμοιο μεθιέμεν, ὁππότ' Ἀχαιοὶ
Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισιν ἐγείρομεν ὀξὺν Ἄρηα;
Ὄψεαι, ἢν ἐθέλῃσθα, καὶ αἴκέν τοι τὰ μεμήλῃ,
Τηλεμάχοιο φίλον πατέρα προμάχοισι μιγέντα
Τρώων ἱπποδάμων· σὺ δὲ ταῦτ' ἀνεμώλια βάζεις.
Τὸν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
Ὡς γνῶ χωομένοιο· πάλιν δ' ὅγε λάζετο μῦθον,
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Οὔτέ σε νεικείω περιώσιον, οὔτε κελεύω·
Οἶδα γὰρ ὥς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
Ἤπια δήνεα οἶδε· τὰ γὰρ φρονέεις ἅ τ' ἐγώ περ.
Ἀλλ' ἴθι, ταῦτα δ' ὄπισθεν ἀρεσσόμεθ', εἴ τι κακὸν νῦν
Εἴρηται· τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμώνια θεῖεν.
Ὣς εἰπὼν τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δὲ μετ' ἄλλους·
Εὗρε δὲ Τυδέος υἱὸν ὑπέρθυμον Διομήδεα
Ἑσταότ' ἔν θ' ἵπποισι καὶ ἅρμασι κολλητοῖσι·
Πὰρ δέ οἱ ἑστήκει Σθένελος Καπανήϊος υἱός.
Καὶ τὸν μὲν νείκεσσεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ὤ μοι Τυδέος υἱὲ δαΐφρονος ἱπποδάμοιο,
Τί πτώσσεις; τί δ' ὀπιπεύεις πολέμοιο γεφύρας;
Οὐ μὲν Τυδέϊ γ' ὧδε φίλον πτωσκαζέμεν ἦεν,
Ἀλλὰ πολὺ πρὸ φίλων ἑτάρων δηΐοισι μάχεσθαι.
Ὥς φάσαν οἵ μιν ἴδοντο πονεύμενον· οὐ γὰρ ἔγωγε
Ἤντησ', οὐδὲ ἴδον· περὶ δ' ἄλλων φασὶ γενέσθαι.
Ἤτοι μὲν γὰρ ἄτερ πολέμου εἰσῆλθε Μυκήνας
Ξεῖνος, ἅμ' ἀντιθέῳ Πολυνείκεϊ, λαὸν ἀγείρων·
Οἱ ῥα τότ' ἐστρατόωνθ' ἱερὰ πρὸς τείχεα Θήβης,
Καί ῥα μάλα λίσσοντο δόμεν κλειτοὺς ἐπικούρους·
Οἱ δ' ἔθελον δόμεναι, καὶ ἐπῄνεον ὡς ἐκέλευον·
Ἀλλὰ Ζεὺς ἔτρεψε, παραίσια σήματα φαίνων.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ᾤχοντο, ἰδὲ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο,
Ἀσωπὸν δ' ἵκοντο βαθύσχοινον, λεχεποίην,
Ἔνθ' αὖτ' ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῆ στεῖλαν Ἀχαιοί·
Αὐτὰρ ὁ βῆ, πολέας δὲ κιχήσατο Καδμείωνας
Δαινυμένους κατὰ δῶμα βίης Ἐτεοκληείης.
Ἔνθ' οὐδὲ ξεῖνός περ ἐὼν ἱππηλάτα Τυδεὺς
Τάρβει, μοῦνος ἐὼν πολέσιν μετὰ Καδμείοισιν·
Ἀλλ' ὅγ' ἀεθλεύειν προκαλίζετο, πάντα δ' ἐνίκα
Ῥηϊδίως· τοίη οἱ ἐπίρροθος ἦεν Ἀθήνη.
Οἱ δὲ χολωσάμενοι Καδμεῖοι κέντορες ἵππων
Ἂψ ἄρ' ἀνερχομένῳ πυκινὸν λόχον εἷσαν ἄγοντες,
Κούρους πεντήκοντα· δύω δ' ἡγήτορες ἦσαν,
Μαίων Αἱμονίδης, ἐπιείκελος ἀθανάτοισιν,
Υἱός τ' Αὐτοφόνοιο μενεπτόλεμος Λυκοφόντης.
Τυδεὺς μὲν καὶ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκε·
Πάντας ἔπεφν', ἕνα δ' οἶον ἵει οἶκόνδε νέεσθαι·
Μαίον' ἄρα προέηκε, θεῶν τεράεσσι πιθήσας.
Τοῖος ἔην Τυδεὺς Αἰτώλιος· ἀλλὰ τὸν υἱὸν
Γείνατο εἷο χέρεια μάχῃ, ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνω.
Ὣς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη κρατερὸς Διομήδης,
Αἰδεσθεὶς βασιλῆος ἐνιπὴν αἰδοίοιο·
Τὸν δ' υἱὸς Καπανῆος ἀμείψατο κυδαλίμοιο,
Ἀτρεΐδη, μὴ ψεύδε', ἐπιστάμενος σάφα εἰπεῖν·
Ἡμεῖς τοι πατέρων μέγ' ἀμείνονες εὐχόμεθ' εἶναι·
Ἡμεῖς καὶ Θήβης ἕδος εἵλομεν ἑπταπύλοιο,

O fili Petei è Ioue-nutriti regis,
Et tu malis dolis ornate, vafre, aſtute,
Cur trepidantes abſceditis, expectatis autem alios?
Vos quidem conueniebat inter primos exiſtentes
Conſiſtere, & pugnæ ardenti occurrere:
Primi enim conuiuium auditis meum,
Quandocunque conuiuium proceribus paremus Achiui:
Tunc amicè aſſatas carnes edere, & pocula
Vini bibere ſuauis, quamdiu volueritis.
Nunc verò libenter videretis, etiamſi decem turmæ Achiuorū
Vos ante pugnarent ſæuo ferro.

Agamemnon Mnestheū obiurgat.

Hunc torvè intuitus allocutus eſt prudens Vlyſſes:
Atride, quale tibi verbum fugit ex ſepto dentium?
Quomodo dicis à bello ceſſare nos, quando Achiui
In Troianos equites concitamus acutum Martem?
Videbis ſi volueris, & ſi tibi hæc curæ ſint,
Telemachi dilectum patrem anteſignanis permixtum
Troianorum equitum: tu autem hæc vana dicis.
Hunc verò arridens allocutus eſt rex Agamemnon,
Poſtquam cognouit iraſcentem: rurſus autem hic retractauit ſermonē,
Generoſe Laërtiade, ingenioſe Vlyſſes,
Neque te accuſo præter decens, neque tibi impero.
Scio enim quòd tibi animus in pectoribus charis
Mitia conſilia nouit: eadem enim ſentis quæ & ego.
Sed vade, hæc autem poſthac placabimus ſi quid perperam nunc
Dictum eſt: hæc autem omnia Dij irrita faciant.

Vlyſſes Agamemnoni reſpõdet.

Sic locutus, hos quidem reliquit illic, iuit autem ad alios.
Inuenit autem Tydei filium magnanimum Diomedem
Stantem inter equos & currus compactos.
Apud autem ipſum ſtabat Sthenelus Capanei filius.
Et hunc quidem obiurgauit conſpicatus rex Agamemnon.
Et ipſum vociferans verbis velocibus allocutus eſt.
Hei mihi Tydei fili prudentis bellacis,
Cur trepidas? cur & circumſpicis belli tranſitus?
Non quidem Tydeo ita gratum (i. conſuetum) timere erat,
Sed multò ante dilectos ſocios cum hoſtibus pugnare:
Sicut dixerunt qui eum viderunt laborantem: nõ enim ego
Occurri, neque vidi: excellentem verò præ cæteris dicūt fuiſſe.
Certè etenim ſine exercitu intrauit Mycenas
Hoſpes cum diuino Polynice, copias congregans,
Qui tunc militabant ſacra ad mœnia Thebarum:
Et valdè ſupplicabant Mycenenſ. vt darent inclytos auxi-
Hi autem volebant dare, & probabant ſicut iubebant. (liarios.
Sed Iupiter auertit, ſiniſtra prodigia oſtendens.
Hi autem poſtquam abierunt, & in via progreſſi ſunt,
Ad Aſopum autem venerunt, altos iuncos habentē, herboſum.
Tunc rurſus legatum Tydeum miſerunt Achiui.
Sed hic iuit: multos autem inuenit Cadmeiſes i. Thebanos.
Conuiuantes in domo potentis Eteoclea.
Tunc neque hoſpes exiſtens equitandi peritus Tydeus,
Timebat, ſolus exiſtens multos inter Cadmenſes.
Sed eos ad certandum prouocabat: quælibet autem vincebat
Facilè: talis ei auxiliatrix erat Minerua.
Hi autem irati Cadmei ſtimulatores equorum,
Retrocedenti denſas inſidias locauerunt ducentes
Iuuenes quinquaginta: duo autem ductores erant,
Mæon Hæmonides par immortalibus,
Filiuſque Autophoni manens-in bello Lycophontes.
Tydeus quidem & his duram mortem intulit:
Omnes interfecit, vnum verò ſolum miſit vt domum rediret:
Mæona vtique præmiſit, Deorum ſignis parens,
Talis erat Tydeus Aetolius: ſed filium
Generauit ſe ipſo peiorem pugnâ, concione autem meliorem.

Agamemnon Diomedē obiurgat.

Sic dixit: hunc verò nihil allocutus eſt fortis Diomedes,
Reueritus regis obiurgationem venerandi.
Eum autem filius Capanei reſpondit illuſtris:
Atride, ne mentiaris, cum poſſis vera dicere.
Nos quidem patribus longè fortiores gloriamur eſſe.
Nos etiam Thebarum ſedem expugnauimus ſeptem-portarum,

Sthenelus Agamemnoni aſperius reſpõdet.

Pauciorem exercitum ducentes ſub murum Marti-ſacrum,
Freti ſignis Deorum & Iouis auxilio.
Illi autem proprÿs improbitatibus perierunt:
Ideo, ne mihi patres vnquam in pari ponas honore.
Diomedes Sthenelum obiurgat. *Hunc. a. torue intuitus allocutus eſt fortis Diomedes,*
O amice tacitus ſede, meoq́; acquieſce ſermoni:
Non enim ego ſuccenſeo Agamemnoni paſtori populorum,
Hortanti ad pugnandum bene-ocreatos Achiuos,
γρ. ἔσεται, *Hunc etenim gloria ſimul ſequetur, ſi Achiui*
Troianos debellarint, ceperintq́; Ilium ſacrum.
Hunc. a. rurſus magnus dolor conſequetur, *Achiuis caeſis.*
Sed age, & nos duo curemus ſtrenuam fortitudinem.
Dixit, & ex curru cum armis ſaliÿt in terram.
Horribiliter autem ſonabat aes circa pectora principis
Concitati: & vel fortem etiam timor cepiſſet.
Sicut autem quando in littore multiſono fluctus maris
Concitatur creber, Zephyro ſubmouente:
γρ. μέν τε. *In ponto quidem primum attollitur, ſed poſtea*
Ad terram fractus multum fremit, à ſummitate autem
Agminis inceſſus. *Turgidus exiſtens erigitur: expuit autem maris ſpumam:*
Sic tunc denſae Danaorum mouebantur phalanges
Continuò ad bellum, imperabat autem ſuis vnuſquiſque
Ducum. aliÿ autem quietè ibant: (neque dixiſſes
Tantam multitudinẽ ſequi, habentem in pectoribus vocem,)
Silentio veriti Duces, circum autem omnes
Arma ornata ſplendebant, quib. induti ordine-procedebant.
Troiani verò ſicut oues locupletis viri in caula
Innumerae ſtant, dum-mulgentur lac album,
Continuè balantes, audita voce agnorum:
Sic Troianorum clamor per exercitum latum excitatus eſt.
Non. n. omnium erat vna vociferatio, neque vna vox (viri.
Sed lingua miſta erat: ex-multis-locis-conuocati. n. erant
Inſtigabat. a. hos quidem Mars, illos. a. caeſia Minerua,
Terrorq́;, & Fuga, & Contentio inexplebiliter furens,
Martis homicidae ſoror ſociaq́;,
Quae parua quidem primum attollitur: ſed poſtea
In caelo firmauit caput, & ſuper terram ingreditur:
Quae ipſis & tunc litem vtrinq; perniciosã inmiecit in medio
Gradiens per turbam, augens gemitum virorum.
Hi. a. quando iam in locum-vnum coëuntes venerunt
Commiſerunt ſcuta, ſimul & lanceas & robora virorum
Aere-loricatorum, ſed ſcuta vmbilicata
Appropinquabant inuicem: multus. a. tumultus coortus eſt:
Conflictus. *Tunc verò ſimul eiulatus & iactantia erat virorum*
Perdentium & pereuntium: fluebat. a. ſanguine terra.
Sicut quando torrentes fluuiÿ de montibus fluentes
In conuallem conferunt impetuoſam aquam
Canalibus ex magnis concauum intra alueum:
Horum autem procul fragorem in montibus audit paſtor:
Sic iÿs commixtis erat clamorq́; fugaq́;.
Antilochus Echepolum interficit. *Primus. a. Antilochus Troianorum interfecit virũ armatũ*
Strenuum inter anteſignanos Thalyſiadem Echepolum:
Quem percuſſit primus galeae in conum equiſetae,
Inq́; frontem fixit lanceam: *penetrauit autem os intra*
Cuſpis ferrea, hunc autem tenebrae in oculis cooperuerunt:
Cecidit autem ſicut quando turris in forti pugna.
Hunc autem ſtratum pedibus prehendit rex Elephenor
Chalcodontiades, magnanimorum dux Abantum:
Subtraxit autem ex telis cupidus, vt quamprimum
Arma praedaretur: paululum autem ei fuit conatus:
Cadauer enim trahentem videns magnanimus Agenor,
Latera, quae ei procumbenti apud ſcutum extra-apparebãt,
Vulnerauit haſta ferrea, ſoluit autem membra.
Sic hunc quidem deſeruit anima: ob id autem pugna coorta eſt
Ardua Troianorum & Achiuorum, hi autem lupi ſicut
In ſe inuicem irruerunt: vir autem virum occidebat.
Tunc percuſſit Anthemionis filium Telamonius Aiax
Adoleſcentem florentem, Simoiſium, quem olim mater
Ab Ida deſcendens, ad ripas Simoëntis

Παυρότερον λαὸν ἀγαγόνθ' ὑπὸ τεῖχος ἄρειον,
Πειθόμενοι τεράεσσι θεῶν καὶ Ζηνὸς ἀρωγῇ.
Κεῖνοι δὲ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο.
Τῷ μή μοι πατέρας ποθ' ὁμοίῃ ἔνθεο τιμῇ.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης,
Τέττα, σιωπῇ ἧσο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ.
Οὐ γὰρ ἐγὼ νεμεσῶ Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν
Ὀτρύνοντι μάχεσθαι ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς.
Τούτῳ μὲν γὰρ κῦδος ἅμ' * ἕψεται, εἴ κεν Ἀχαιοὶ
Τρῶας δηώσωσιν, ἕλωσί τε Ἴλιον ἱρήν·
Τούτῳ δ' αὖ μέγα πένθος, Ἀχαιῶν δηωθέντων.
Ἀλλ' ἄγε δὴ, καὶ νῶϊ μεδώμεθα θούριδος ἀλκῆς.
Ἦ ῥα, καὶ ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε·
Δεινὸν δ' ἔβραχε χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσιν ἄνακτος
Ὀρνυμένου· ὑπό κεν ταλασίφρονά περ δέος εἷλεν.
Ὡς δ' ὅτ' ἐν αἰγιαλῷ πολυηχέϊ κῦμα θαλάσσης
Ὄρνυτ' ἐπασσύτερον ζεφύρου ὑποκινήσαντος,
Πόντῳ * μὲν τὰ πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα
Χέρσῳ ῥηγνύμενον μεγάλα βρέμει, ἀμφὶ δέ τ' ἄκρας
Κυρτὸν ἐὸν κορυφοῦται, ἀποπτύει δ' ἁλὸς ἄχνην·
Ὣς τότ' ἐπασσύτεραι Δαναῶν κίνυντο φάλαγγες
Νωλεμέως πόλεμόνδε· κέλευε δὲ οἷσιν ἕκαστος
Ἡγεμόνων· οἱ δ' ἄλλοι ἀκὴν ἴσαν, (οὐδέ κε φαίης
Τόσσον λαὸν ἕπεσθαι ἔχοντ' ἐν στήθεσιν αὐδήν)
Σιγῇ δειδιότες σημάντορας· ἀμφὶ δὲ πᾶσι
Τεύχεα ποικίλ' ἔλαμπε, τὰ εἱμένοι ἐστιχόωντο.
Τρῶες δ' ὥς τ' ὄϊες πολυπάμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ
Μυρίαι ἑστήκασιν ἀμελγόμεναι γάλα λευκόν,
Ἀζηχὲς μεμακυῖαι, ἀκούουσαι ὄπα ἀρνῶν·
Ὣς Τρώων ἀλαλητὸς ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν ὀρώρει.
Οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος, οὐδ' ἴα γῆρυς,
Ἀλλὰ γλῶσσ' ἐμέμικτο, πολύκλητοι δ' ἔσαν ἄνδρες.
Ὦρσε δὲ τοὺς μὲν Ἄρης, τοὺς δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Δεῖμός τ' ἠδὲ Φόβος, καὶ Ἔρις ἄμοτον μεμαυῖα,
Ἄρεος ἀνδροφόνοιο κασιγνήτη ἑτάρη τε,
Ἥ τ' ὀλίγη μὲν πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα
Οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη, καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει·
Ἥ σφιν καὶ τότε νεῖκος ὁμοίϊον ἔμβαλε μέσσῳ,
Ἐρχομένη καθ' ὅμιλον, ὀφέλλουσα στόνον ἀνδρῶν.
Οἱ δ' ὅτε δή ῥ' ἐς χῶρον ἕνα ξυνιόντες ἵκοντο,
Σύν ῥ' ἔβαλον ῥινούς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν
Χαλκεοθωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι
Ἔπληντ' ἀλλήλῃσι, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
Ἔνθα δ' ἅμ' οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν,
Ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα.
Ὡς δ' ὅτε χείμαρροι ποταμοὶ κατ' ὄρεσφι ῥέοντες
Ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὄβριμον ὕδωρ
Κρουνῶν ἐκ μεγάλων, κοίλης ἔντοσθε χαράδρης,
Τῶν δέ τε τηλόσε δοῦπον ἐν οὔρεσιν ἔκλυε ποιμήν·
Ὣς τῶν μισγομένων γένετο ἰαχή τε φόβος τε.
Πρῶτος δ' Ἀντίλοχος Τρώων ἕλεν ἄνδρα κορυστὴν
Ἐσθλὸν ἐνὶ προμάχοισι Θαλυσιάδην Ἐχέπωλον,
Τόν ῥ' ἔβαλε πρῶτος κόρυθος φάλον ἱπποδασείης,
Ἐν δὲ μετώπῳ πῆξε, πέρησε δ' ἄρ' ὀστέον εἴσω
Αἰχμὴ χαλκείη· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν,
Ἤριπε δ' ὡς ὅτε πύργος ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ.
Τὸν δὲ πεσόντα ποδῶν ἔλαβε κρείων Ἐλεφήνωρ
Χαλκωδοντιάδης, μεγαθύμων ἀρχὸς Ἀβάντων.
Ἕλκε δ' ὑπὲκ βελέων λελιημένος, ὄφρα τάχιστα
Τεύχεα συλήσειε· μίνυνθα δέ οἱ γένεθ' ὁρμή.
Νεκρὸν γὰρ ἐρύοντα ἰδὼν μεγάθυμος Ἀγήνωρ,
Πλευρά, τά οἱ κύψαντι παρ' ἀσπίδος ἐξεφαάνθη,
Οὔτησε ξυστῷ χαλκήρεϊ, λῦσε δὲ γυῖα.
Ὣς τὸν μὲν λίπε θυμός, ἐπ' αὐτῷ δ' ἔργον ἐτύχθη
Ἀργαλέον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν· οἱ δὲ, λύκοι ὥς,
Ἀλλήλοις ἐπόρουσαν, ἀνὴρ δ' ἄνδρ' ἐδνοπάλιζεν.
Ἔνθ' ἔβαλ' Ἀνθεμίωνος υἱὸν Τελαμώνιος Αἴας
Ἠΐθεον θαλερόν, Σιμοείσιον, ὅν ποτε μήτηρ
Ἴδηθεν κατιοῦσα παρ' ὄχθῃσιν Σιμόεντος

Γείνατ'

Γείνατ', ἐπεί ῥα τοκεῦσιν ἅμ' ἕσπετο μῆλα ἰδέσθαι·
Τοὔνεκά μιν κάλεον Σιμοείσιον· οὐδὲ τοκεῦσι
* Θρέπτα φίλοις ἀπέδωκε, μινυνθάδιος δέ οἱ αἰὼν
Ἔπλεθ' ὑπ' Αἴαντος μεγαθύμου δουρὶ δαμέντι.
Πρῶτον γάρ μιν ἰόντα βάλε στῆθος παρὰ μαζὸν
Δεξιόν· ἀντικρὺ δὲ δι' ὤμου χάλκεον ἔγχος
Ἦλθεν· ὁ δ' ἐν κονίῃσι χαμαὶ πέσεν, αἴγειρος ὥς,
Ἥ ῥά τ' ἐν εἱαμενῇ ἕλεος μεγάλοιο πεφύκῃ
Λείη, ἀτάρ τέ οἱ ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασι·
Τὴν μέν θ' ἁρματοπηγὸς ἀνὴρ αἴθωνι σιδήρῳ
Ἐξέταμ', ὄφρα ἴτυν κάμψῃ περικαλλέϊ δίφρῳ·
Ἡ μέν τ' ἀζομένη κεῖται ποταμοῖο παρ' ὄχθας·
Τοῖον ἄρ' Ἀνθεμίδην Σιμοείσιον ἐξενάριξεν
Αἴας διογενής. τοῦ δ' Ἄντιφος αἰολοθώρηξ
Πριαμίδης καθ' ὅμιλον ἀκόντισεν ὀξέϊ δουρί.
Τοῦ μὲν ἅμαρθ', ὁ δὲ Λεῦκον Ὀδυσσέος ἐσθλὸν ἑταῖρον
Βεβλήκει βουβῶνα, νέκυν ἑτέρωσ' ἐρύοντα·
Ἤριπε δ' ἀμφ' αὐτῷ, νεκρὸς δέ οἱ * ἔκπεσε χειρός.
Τοῦ δ' Ὀδυσεὺς μάλα θυμὸν ἀποκταμένοιο χολώθη·
Βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ·
Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
Ἀμφὶ ἓ παπτήνας· ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδοντο,
Ἀνδρὸς ἀκοντίσσαντος. ὁ δ' οὐχ ἅλιον βέλος ἧκεν,
Ἀλλ' υἱὸν Πριάμοιο νόθον βάλε Δημοκόωντα,
Ὅς οἱ Ἀβυδόθεν ἦλθε παρ' ἵππων ὠκειάων·
Τόν ῥ' Ὀδυσεὺς ἑτάροιο χολωσάμενος βάλε δουρὶ
Κόρσην· ἡ δ' ἑτέροιο διὰ κροτάφοιο πέρησεν
Αἰχμὴ χαλκείη· τὸν δὲ σκότος * ὄσσ' ἐκάλυψε·
Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Χώρησαν δ' ὑπό τε πρόμαχοι, καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ·
Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον, ἐρύσαντο δὲ νεκρούς,
Ἴθυσαν δὲ πολὺ προτέρω· νεμέσησε δ' Ἀπόλλων,
Περγάμου ἐκκατιδών, Τρώεσσι δὲ κέκλετ' ἀΰσας,

Ὄρνυσθ' ἱππόδαμοι Τρῶες, μηδ' εἴκετε χάρμης
Ἀργείοις· ἐπεὶ οὔ σφι λίθος χρώς, οὐδὲ σίδηρος,
Χαλκὸν ἀνασχέσθαι ταμεσίχροα βαλλομένοισιν·
Οὐ μὰν οὐδ' Ἀχιλεὺς Θέτιδος πάϊς ἠϋκόμοιο
Μάρναται, ἀλλ' ἐπὶ νηυσὶ χόλον θυμαλγέα πέσσει.

Ὣς φάτ' ἀπὸ πτόλιος δεινὸς θεός. αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
Ὦρσε Διὸς θυγάτηρ κυδίστη Τριτογένεια,
Ἐρχομένη καθ' ὅμιλον, ὅθι μεθιέντας ἴδοιτο.

Ἔνθ' Ἀμαρυγκεΐδην Διώρεα μοῖρα πέδησε·
Χερμαδίῳ γὰρ βλῆτο παρὰ σφυρὸν ὀκριόεντι
Κνήμην δεξιτερήν· βάλε δὲ Θρῃκῶν ἀγὸς ἀνδρῶν
Πείρως Ἰμβρασίδης, ὃς ἄρ' Αἰνόθεν εἰληλούθει.
Ἀμφοτέρω δὲ τένοντε καὶ ὀστέα λᾶας ἀναιδὴς
Ἄχρις ἀπηλοίησεν· ὁ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσι
Κάππεσεν, ἄμφω χεῖρε φίλοις ἑτάροισι πετάσσας,
Θυμὸν ἀποπνείων· ὁ δ' ἐπέδραμεν, ὅς ῥ' ἔβαλέν περ
Πείρως· οὖτα δὲ δουρὶ παρ' ὀμφαλόν· ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι
Χύντο χαμαὶ χολάδες, τὸν δὲ σκότος * ὄσσ' ἐκάλυψε.
Τὸν δὲ Θόας Αἰτωλὸς ἀπεσσύμενον βάλε δουρὶ
Στέρνον ὑπὲρ μαζοῖο, πάγη δ' ἐν πνεύμονι χαλκός.
Ἀγχίμολον δέ οἱ ἦλθε Θόας, ἐκ δ' ὄβριμον ἔγχος
Ἐσπάσατο στέρνοιο, ἐρύσσατο δὲ ξίφος ὀξύ,
Τῷ ὅ γε γαστέρα τύψε μέσην, ἐκ δ' αἴνυτο θυμόν.
Τεύχεα δ' οὐκ ἀπέδυσε· περίστησαν γὰρ ἑταῖροι,
Θρήϊκες ἀκρόκομοι, δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες,
Οἵ ἑ μέγαν περ ἐόντα, καὶ ἴφθιμον καὶ ἀγαυόν,
Ὦσαν ἀπὸ σφείων· ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη.
Ὣς τώ γ' ἐν κονίῃσι παρ' ἀλλήλοισι τετάσθην,
Ἤτοι ὁ μὲν Θρῃκῶν, ὁ δ' Ἐπειῶν χαλκοχιτώνων
Ἡγεμόνες· πολλοὶ δὲ περὶ κτείνοντο καὶ ἄλλοι.

Ἔνθά κεν οὐκέτι ἔργον ἀνὴρ ὀνόσαιτο μετελθών,
Ὅς τις ἔτ' ἄβλητος καὶ ἀνούτατος ὀξέϊ χαλκῷ
Δινεύοι κατὰ μέσσον, ἄγοι δέ ἑ Παλλὰς Ἀθήνη
Χειρὸς ἑλοῦσ', αὐτὰρ βελέων ἀπερύκοι ἐρωήν.
Πολλοὶ γὰρ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἤματι κείνῳ
Πρηνέες ἐν κονίῃσι παρ' ἀλλήλοισι τέταντο.

Peperit, cum parentes ſimul ſecuta eſſet, oues vt videret:
Propterea ipſum vocabant Simoiſium, neque parentibus
Nutricationis præmia charis reddidit: breuis enim ei ætas γρ. θρέπτρα
Fuit, ab Aiace magnanimo lancea interfecto.
Primum n. ipſum venientem percuſſit in pectore ad papillā
Dexteram: ex-aduerſo autem per humerum ferrea lancea
Penetrauit: hic. a. in pulueribus humi cecidit, ceu populus,
Quæ in humido-loco paludis magnæ nata eſt
Plana: ſed et rami in vertice creuerunt:
Hanc quidem carpentarius micanti ferro
Excidit, vt orbem rotæ flectendo-conficiat pulchro currui:
Atque illa areſcens iacet fluuij ad ripas:
Talem Anthemidem Simoiſium interfecit (racem
Aiax generoſus. In hunc. a. Antiphus habens varium tho-
Priamides per multitudinem iaculatus eſt acuta lancea:
Ab hoc quidem errauit, hic. a. Leucum Vlyſſis fidum ſocium
Vulnerauit ad inguen, cadauer alio trahentem.
Cecidit autem iuxta ipſum, cadauer autē ei excidit manu. γρ. ἔκφυγε
Hoc verò Vlyſſes valdè animum interfecto iratus eſt.
Iuit autem per primam aciem armatus fulgenti ferro.
Stetit. a. valdè propè iens, & iaculatus eſt haſta ſplendenti,
Circumſe reſpectans. Troiani autem retroceſſerunt
Viro iaculante: hic autem non incaſſum ſpiculum miſit,
Sed filium Priami nothum percuſſit Democoonta,
Qui ex Abydo venerat ab armentis equorum velocium.
Hunc Vlyſſes amici cauſa iratus percuſſit lancea
In tempore, hæc autem alterum per tempus penetrauit
Cuſpis ferrea: huius autem oculos tenebræ cooperuerunt. γρ. ὄσσε κάλυψε
Strepitum autem edidit cadens: ſonuerūt autē arma in ipſo.
Receſſeruntque anteſignani & illuſtris Hector.
Argiui autem valdè clamarunt, traxeruntque cadauera.
Recta. v. proceſſerunt multò vlterius, iratus eſt. a. Apollo
Ex Pergamo deſpiciens: Troianos v. adhortatus eſt cla- Apollo Troianos animat.
Ruite equites Troiani, neque cedite pugna (mans,
Argiuis, quoniam non illis lapis eſt corpus neque ferrum,
Vt ferrū ſuſtineat incidens-corpora, dum ipſi percutiuntur.
Præterea neque Achilles Thetidis filius bene-comatæ
Pugnat: ſed ad naues irā cruciantem-animum concoquit.
Sic dixit ab vrbe terribilis Deus: ſed Achiuos
Impulit Iouis filia nobiliſſima Minerua
Gradiens per multitudinem, vbi remiſſos videret.
Tunc Amaryncidem Diorem fatum alligauit:
Saxo n. vulneratus eſt iuxta malleolum aſpero
In tibia dextra: percuſſit autem Thracum dux virorum
Pirus Imbraſides, qui ex Æno venerat.
Ambos autem neruos & oſſa lapis aſper
Prorſus fregit: hic autem ſupinus in pulueribus
Decidit, ambas manus dilectis ſocijs pandens,
Animam expirans: hic. a. accurrit qui percuſſerat
Pirus, vulnerauit autem lancea ad vmbilicum, omnia verò
Effuſa ſunt humi inteſtina, huius. a. tenebræ oculos contexe- γρ. ὄσσε κάλυψε
Hūc. a. Thoas Aetolus abeuntē percuſſit lancea (runt.
In pectore ſuper papillam, fixa eſt autē in pulmone lancea.
Cominus autem ipſi venit Thoas: & grauem lanceam
Extraxit pectore: eduxit autem enſem acutum,
Eo ille ventrem percuſſit medium, ademit autem animam
Arma autem non exuit: circumſtabant enim ſocij
Thraces comati, longas haſtas manibus tenentes
Qui ipſum magnū licet exiſtentem & fortem & generoſum,
Remouerunt à ſeipſis, hic autem recedens repulſus eſt.
Sic hi-duo in pulueribus propè inuicem extenſi ſunt:
Scilicet hic quidem Thracum, ille autem Epiorum ære-lori-
catorum
Duces: multi autem circum interficiebantur & alij.
Tunc non pugnam vir reprehenderit interueniens,
Quiſquis adhuc illæſus & inuulneratus acuto ferro
Vagaretur per medium, duceret. a. ipſum Pallas Minerua
Manu prehendens, ſed telorum auerteret impetum.
Multi enim Troianorum & Achiuorum die illo
Proni in pulueribus propè inter-ſe extenſi ſunt.

ILIADIS HOMERI V. COMPOSITIO.

TVNC rurſus Tydidæ Diomedi
Pallas Minerua
Dedit robur, & audaciam, vt conſpicuus inter omnes
Argiuos fieret, & gloriam magnam auferret.
Lucebat ei ex galeâque, & ex ſcuto indefeſſus ignis,
Stellæ autumnali ſimilis quæ maximè
Splendidè lucet lota in-Oceano:
Talis ei ignis lucebat à capitéque, & humeris.
Impulit.a.eum in medium, vbi plurimi tumultuabantur.
Erat. a.quidam inter Troianos Dares, locuples, inculpabilis
Sacerdos Vulcani: duo autem ei filij erant,
Phegeus Idæúſque, pugnæ benè periti omnis.
[illegible] Hi-duo ſemoti (à ſuis) aduerſi ruerunt:
Hi quidem ab equis, ille verò à terra ruebat pedeſter.
Hi.a.quando iam propè erant in ſe mutuò concurrentes,
Phegeus prior proiecit longam haſtam:
Tydidæ ſupra humerum ſiniſtrum venit cuſpis
Lanceæ, neq; vulnerauit ipſum. poſterior.a.ruebat lancea
Tydides: huius non vanum telum fugit è manu,
Sed percuſſit pectus inter-papillas: depulit autem ab equis.
Idæus autem aufugit linquens per pulchrum currum,
Neque ſuſtinuit protegere fratrem interfectum.
Neque enim certè ipſe effugiſſet mortem nigram:
Sed Vulcanus eripuit, ſeruauitque caligine tegens,
Vt ipſi non penitus ſenex triſtis eſſet.
Equos autem abigens magnanimi Tydei filius,
Dedit ſocijs, vt-deducerent cauas in naues.
Troiani.a.magnanimi, poſtquam viderunt filios Daretis,
Hunc quidem fugientem, illum.a.interfectum apud currus,
Minerua Martem educit ex acie. Omnibus perturbatus eſt animus: ſed caſia Minerua
Manu apprehendens, verbis allocuta eſt furentem Martẽ:
Mars, Mars, hominũ pernicies, inquinate-cæde, muro-
An nõ iã Troianos q̃dẽ ſinam⁹ & Achiuos (rũ-oppugnator
γρ. δὴ καὶ Τρῶας ἐάσομεν. Pugnare, vtris pater Iupiter gloriam præbuerit,
Nos autem cedamus, & Iouis euitemus iram?
Sic fata, pugnâ eduxit impetuoſum Martem.
Hunc quidem poſtea ſedere-fecit in riposo Scamandro:
Troianos.a. in-fugam-verterũt Danai. interfecit.a. virum
Ductorum: primus.a. Rex virorum Agamemnon (qualibet
Ducem Halizonum Odium magnum eiecit è curru.
Primo enim verſo in fugam in tergum haſtam infixit,
Humeros inter, pérque pectora traiecit:
Sonuit autem cadens, inſonuerunt. a.arma ſuper ipſo.
Idomeneus autem Phæſtum interfecit Mæonis filium
Bori, qui ex Tarne glebosa venerat.
Hunc quidem Idomeneus haſta-inclytus lancea longa
Vulnerauit, equos aſcendentem, ad dextrum humerum.
Cecidit autem ex curru: horrenda. a. ipſum caligo inuaſit,
Hunc quidem Idomenei ſpoliarunt famuli.
Filium autem Strophij Scamandrum peritũ venationis
Atrides Menelaus interfecit haſta acuta,
Bonum venatorem: docuit enim Diana ipſa
Iaculari ferarum omne-genus, quas nutrit in montibus ſylua.
Sed neque ipſi tunc profuit Diana ſagittis-gaudens,
Neque longè-iaculationes, quibus antea inſtructus erat:
Sed ipſum Atrides lancea-inclytus Menelaus
Ante ſe fugientem in dorſo vulnerauit lancea
Humeros inter, per pectora autem traiecit.
Cecidit autem pronus: ſonuerunt autem arma ſuper ipſo.
Meriones.a. Phereclum interfecit fabri-lignarij filium
Harmonidæ, qui manibus nouerat ingenioſa omnia
Facere: egregiè enim ipſum dilexerat Pallas Minerua.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ ἡ ἐψιλὸν ῥαψῳδία.

ΕΝΘ' αὖ Τυδείδῃ Διομήδεϊ Παλλὰς Ἀθήνη
Δῶκε μένος καὶ θάρσος, ἵν' ἔκδηλος μετὰ πᾶσιν
Ἀργείοισι γένοιτο, ἰδὲ κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο.
Δαῖέ οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ,
Ἀστέρ' ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον, ὅστε μάλιστα
Λαμπρὸν παμφαίνῃσι λελουμένος ὠκεανοῖο·
Τοῖόν οἱ πῦρ δαῖεν ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων.
Ὦρσε δέ μιν κατὰ μέσσον, ὅθι πλεῖστοι κλονέοντο.
Ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι Δάρης ἀφνειός, ἀμύμων,
Ἱρεὺς Ἡφαίστοιο· δύω δέ οἱ υἱέες ἤστην,
Φηγεὺς Ἰδαῖός τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης,
Τώ οἱ ἀποκρινθέντε, * ἐναντίω ὁρμηθήτην·
Τὼ μὲν ἀφ' ἵπποιϊν, ὁ δ' ἀπὸ χθονὸς ὤρνυτο πεζός.
Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Φηγεύς ῥα πρότερος προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
Τυδείδεω δ' ὑπὲρ ὦμον ἀριστερὸν ἤλυθ' ἀκωκὴ
Ἔγχεος, οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν· ὁ δ' ὕστερος ὤρνυτο χαλκῷ
Τυδείδης, τοῦ δ' οὐχ ἅλιον βέλος ἔκφυγε χειρός,
Ἀλλ' ἔβαλε στῆθος μεταμάζιον· ὦσε δ' ἀφ' ἵππων.
Ἰδαῖος δ' ἀπόρουσε λιπὼν περικαλλέα δίφρον,
Οὐδ' ἔτλη περιβῆναι ἀδελφειοῦ κταμένοιο.
Οὐδὲ γὰρ οὐδέ κεν αὐτὸς ὑπέκφυγε κῆρα μέλαιναν·
Ἀλλ' Ἥφαιστος ἔρυτο, σάωσε δὲ νυκτὶ καλύψας,
Ὡς δή οἱ μὴ πάγχυ γέρων ἀκαχήμενος εἴη.
Ἵππους δ' ἐξελάσας μεγαθύμου Τυδέος υἱός,
Δῶκεν ἑταίροισιν κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας.
Τρῶες δὲ μεγάθυμοι ἐπεὶ ἴδον υἷε Δάρητος,
Τὸν μὲν ἀλευάμενον, τὸν δὲ, κτάμενον παρ' ὄχεσφιν,
Πᾶσιν ὀρίνθη θυμός. ἀτὰρ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Χειρὸς ἑλοῦσ', ἐπέεσσι προσηύδα θοῦρον Ἄρηα,
Ἄρες Ἄρες βροτολοιγέ, μιαιφόνε, τειχεσιπλῆτα,
Οὐκ ἂν * δὴ Τρῶας μὲν ἐάσαιμεν καὶ Ἀχαιοὺς
Μάρνασθ', ὁπποτέροισι πατὴρ Ζεὺς κῦδος ὀρέξῃ,
Νῶϊ δὲ χαζώμεσθα, Διὸς δ' ἀλεώμεθα μῆνιν;
Ὣς εἰποῦσα, μάχης ἐξήγαγε θοῦρον Ἄρηα·
Τὸν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπ' ἠϊόεντι Σκαμάνδρῳ.
Τρῶας δ' ἔκλιναν Δαναοί· ἕλε δ' ἄνδρα ἕκαστος
Ἡγεμόνων· πρῶτος δ' ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
Ἀρχὸν Ἁλιζώνων Ὀδίον μέγαν ἔκβαλε δίφρου.
Πρώτῳ γὰρ στρεφθέντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πῆξεν
Ὤμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσε·
Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Ἰδομενεὺς δ' ἄρα Φαῖστον ἐνήρατο Μῄονος υἱὸν
Βώρου, ὃς ἐκ Τάρνης ἐριβώλακος εἰληλούθει.
Τὸν μὲν ἄρ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἔγχεϊ μακρῷ
Νύξ' ἵππων ἐπιβησόμενον κατὰ δεξιὸν ὦμον·
Ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἷλε·
Τὸν μὲν ἄρ' Ἰδομενῆος ἐσύλευον θεράποντες.
Υἱὸν δὲ Στροφίοιο Σκαμάνδριον, αἵμονα θήρης,
Ἀτρείδης Μενέλαος ἕλ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι,
Ἐσθλὸν θηρητῆρα· δίδαξε γὰρ Ἄρτεμις αὐτὴ
Βάλλειν ἄγρια πάντα, τά τε τρέφει οὔρεσιν ὕλη.
Ἀλλ' οὔ οἱ τότε γε χραῖσμ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα,
Οὐδὲ ἑκηβολίαι ᾗσιν τὸ πρίν γ' ἐκέκαστο·
Ἀλλά μιν Ἀτρείδης δουρικλυτὸς Μενέλαος
Πρόσθεν ἕθεν φεύγοντα, μετάφρενον οὔτασε δουρὶ
Ὤμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν.
Ἤριπε δὲ πρηνής, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Μηριόνης δὲ Φέρεκλον ἐνήρατο τέκτονος υἱὸν
Ἁρμονίδεω, ὃς χερσὶν ἐπίστατο δαίδαλα πάντα
Τεύχειν· ἔξοχα γάρ μιν ἐφίλατο Παλλὰς Ἀθήνη,

Ος καὶ

Ὃς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτήνατο νῆας ἐΐσας
Ἀρχεκάκους, αἳ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γένοντο,
Οἷ τ' αὐτῷ· ἐπεὶ οὔ τι θεῶν ἐκ θέσφατα ᾔδη.
Τὸν μὲν Μηριόνης, ὅτε δὴ κατέμαρπτε διώκων,
Βεβλήκει γλουτὸν κατὰ δεξιόν· ἡ δὲ * διαπρὸ
Ἀντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἤλυθ' ἀκωκή·
Γνὺξ δ' ἔριπ' οἰμώξας, θάνατος δέ μιν ἀμφεκάλυψε.
Πήδαιον δ' ἄρ' ἔπεφνε Μέγης Ἀντήνορος υἱόν,
Ὅς ῥα νόθος μὲν ἔην, πύκα δ' ἔτρεφε δῖα Θεανὼ
Ἶσα φίλοισι τέκεσσι, χαριζομένη πόσεϊ ᾧ·
Τὸν μὲν Φυλεΐδης δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἐλθὼν
Βεβλήκει κεφαλῆς κατὰ ἰνίον ὀξέϊ δουρί·
Ἀντικρὺ δ' ἀν' ὀδόντας ὑπὸ γλῶσσαν τάμε χαλκός·
Ἤριπε δ' ἐν κονίῃ, ψυχρὸν δ' ἕλε χαλκὸν ὀδοῦσιν.
Εὐρύπυλος δ' Εὐαιμονίδης Ὑψήνορα δῖον,
Υἱὸν ὑπερθύμου Δολοπίονος, ὅς ῥα Σκαμάνδρου
Ἀρητὴρ ἐτέτυκτο, θεὸς δ' ὣς τίετο δήμῳ·
Τὸν μὲν ἄρ' Εὐρύπυλος Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός,
Πρόσθεν ἕθεν φεύγοντα μεταδρομάδην ἔλασ' ὦμον,
Φασγάνῳ ἀΐξας· ἀπὸ δ' ἔξεσε χεῖρα βαρεῖαν,
Αἱματόεσσα δὲ χεὶρ πεδίῳ πέσε· τὸν δὲ κατ' ὄσσε
Ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή.
Ὣς οἱ μὲν πονέοντο κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.
Τυδεΐδην δ' οὐκ ἂν γνοίης ποτέροισι μετείη,
Ἠὲ μετὰ Τρώεσσιν ὁμιλέοι ἦ μετ' Ἀχαιοῖς.
Θῦνε γὰρ ἂμ πεδίον ποταμῷ πλήθοντι ἐοικὼς
Χειμάρρῳ, ὅς τ' ὦκα ῥέων ἐκέδασσε γεφύρας·
Τὸν δ' οὔτ' ἄρ τε γέφυραι ἐεργμέναι ἰσχανόωσιν,
Οὔτ' ἄρα ἕρκεα ἴσχει ἀλωάων ἐριθηλέων
Ἐλθόντ' ἐξαπίνης, ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος·
Πολλὰ δ' ὑπ' αὐτοῦ ἔργα κατήριπε κάλ' αἰζηῶν.
Ὣς ὑπὸ Τυδεΐδῃ πυκιναὶ κλονέοντο φάλαγγες
Τρώων, οὐδ' ἄρα μιν μίμνον πολέες περ ἐόντες.
Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱὸς
Θύνοντ' ἂμ πεδίον, πρὸ ἕθεν κλονέοντα φάλαγγας,
Αἶψ' ἐπὶ Τυδεΐδῃ ἐτιταίνετο καμπύλα τόξα,
Καὶ βάλ' ἐπαΐσσοντα, τυχὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον,
Θώρηκος γύαλον· διὰ δ' ἔπτατο πικρὸς ὀϊστός,
Ἀντικρὺ δὲ διέσχε, παλάσσετο δ' αἵματι θώρηξ.
Τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄϋσε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός,
Ὄρνυσθε Τρῶες μεγάθυμοι κέντορες ἵππων.
Βέβληται γὰρ ἄριστος Ἀχαιῶν· οὐδέ ἑ φημὶ
** Δήθ' ἀνσχήσεσθαι κρατερὸν βέλος, εἰ ἐτεόν με
Ὦρσεν ἄναξ Διὸς υἱὸς ἀπορνύμενον Λυκίηθεν.
Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· τὸν δ' οὐ βέλος ὠκὺ δάμασσεν,
Ἀλλ' ἀναχωρήσας πρόσθ' ἵπποιιν καὶ ὄχεσφιν
Ἔστη, καὶ Σθένελον προσέφη Καπανήϊον υἱόν.
Ὄρσο πέπον Καπανηϊάδη, καταβήσεο δίφρου,
Ὄφρα μοι ἐξ ὤμοιο ἐρύσσῃς πικρὸν ὀϊστόν.
Ὣς ἄρ' ἔφη· Σθένελος δὲ καθ' ἵππων ἆλτο χαμᾶζε.
Πὰρ δὲ στάς, βέλος ὠκὺ διαμπερὲς ἐξέρυσ' ὤμου·
Αἷμα δ' ἀνηκόντιζε διὰ στρεπτοῖο χιτῶνος.
Δὴ τότ' ἔπειτ' ἠρᾶτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
Κλῦθί * μοι αἰγιόχοιο Διὸς τέκος Ἀτρυτώνη·
Εἴ ποτέ μοι καὶ πατρὶ φίλα φρονέουσα παρέστης
Δηΐῳ ἐν πολέμῳ, νῦν * αὖτ' ἐμὲ φῖλαι Ἀθήνη·
Δὸς δέ τέ μ' ἄνδρα ἑλεῖν, καὶ ἐς ὁρμὴν ἔγχεος ἐλθεῖν,
Ὅς μ' ἔβαλε φθάμενος, καὶ ἐπεύχεται, οὐδέ μέ φησι
Δηρὸν ἔτ' ὄψεσθαι λαμπρὸν φάος ἠελίοιο.
Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη,
Γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρά, πόδας, καὶ χεῖρας ὕπερθεν·
Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Θαρσῶν νῦν Διόμηδες ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι·
Ἐν γάρ τοι στήθεσσι μένος πατρώϊον ἧκα
Ἄτρομον, οἷον ἔχεσκε σακέσπαλος ἱππότα Τυδεύς.
Ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἕλον ἣ πρὶν ἐπῆεν,
Ὄφρ' εὖ γιγνώσκῃς ἠμὲν θεὸν ἠδὲ καὶ ἄνδρα.
Τῷ νῦν αἴ κε θεὸς πειρώμενος ἐνθάδ' ἵκηται,
Μή τι σύ γ' ἀθανάτοισι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι

Qui etiam Alexandro fabricauit naues æquales,
Authores-malorũ, quæ omnibus malum Troianis fuerunt,
Sibique ipſi: quoniam non Deorum oracula nouerat.
Hunc quidem Meriones, quando iam aſſecutus eſt, inſequens
Vulnerauit ad clunem dextrum: ac penitus γρ. διαμπ.
E regione iuxta veſicam ſub oſſe venit cuſpis:
In genua.a. cecidit plorans: mors autem ipſum circumtexit.
Pedæon autem interfecit Meges Antenoris filium,
Qui nothus quidem erat: accuratè.a. nutriuit diua Theano
Æquè ac dilectos filios, gratificans marito ſuo.
Hunc quidem Phylides lancea inclytus propè veniens,
Vulnerauit capitis ad occipitium acuta lancea:
E regione autem per dentes linguam diſſecuit ferrum.
Cecidit.a. in puluere, frigidumq́; prehendit ferrum dentib.
Eurypylus autem Euæmonides, Hypſenora diuum,
Filium magnanimi Dolopionis, qui Scamandri
Sacerdos factus-erat, Dei-v inſtar honorabatur à-populo:
Hunc quidem Eurypylus Euæmonis ſplendidus filius
Ante ſe fugientem, curſim percuſſit in humero
Enſe irruens: abſcidit.a. manum grauem:
Sanguinolenta.a. manus in-campo cecidit. hunc.a. in oculis
Occupauit purpurea mors, & fatum violentum.
Sic hi quidem laborabant in forti prælio.
Tydidem autem non cognouiſſes utris intereſſet,
An inter Troianos verſaretur, an inter Achiuos:
Currebat enim per-campum fluuio inundanti ſimilis
Torrenti, qui velociter fluens diſſipat pontes:
Hunc autem neque pontes muniti reprimunt,
Neque ſepta retinent vinearum latè virentium
Venientem repente, quando ingruerit Iouis imber.
Multa.a. ab ipſo opera diruta-ſunt præclara iuuenum:
Sic à Tydide denſæ turbabantur phalanges
Troianorum: neque ipſum ſuſtinebant multi licet exiſtentes.
Hunc autẽ poſtquam animaduertit Lycaonis clarus filius Diomedes vulneratur à Pandaro.
Ruentem per campum, ante ſe turbantem ordines,
Statim contra Tydidem intendebat incuruos arcus,
Et percuſsit ruentem, aſſecutus ad dextrum humerum
Thoracis concauitatem: peruolauit autem acerba ſagitta.
E regione.a. penetrauit, fœdabatur autem ſanguine thorax:
Super hoc valdè inclamauit Lycaonis clarus filius:
Concitamini Troiani, magnanimi ſtimulatores equorum:
Vulneratus eſt.n. fortiſſimus Achiuorum: neque ipſum puto
Diu toleraturum violentam ſagittam, ſi verè me γρ. δηθὰ χώσεσθαι.
Impulit rex Iouis filius profectum ex-Lycia.
Sic dixit iactabũdus: hunc.a. non ſagitta velox interfecit,
Sed ſecedens, ante equos & currus
Stetit, & Sthenelum allocutus eſt Capanei filium:
Commoue te amice Capaneide, deſcende de curru,
Ut mihi ex humero trahas amaram ſagittam.
Sic dixit: Sthenelus autem ab equis deſiliit in terram:
Aſtans autem ſagittam velocem penitus extraxit humero.
Sanguis autem ſurſum ebulliit per tortilem tunicam.
Tum iam precatus eſt bello-ſtrenuus Diomedes: Diomedis preces ad Mineruã.
Audi me Ægiochi Iouis filia indomita, γρ. κλῦθι.
Si vnquam mihi & patri benigna aſtitiſti γρ. αὐτέ με φίλαι.
Sæuo in bello, nunc rurſus me dilige Minerua.
Da.a. me virum interficere, & in impetum haſtæ venire,
Qui me vulnerauit præueniens, & gloriatur, neq; me putat
Diu amplius viſurum ſplendidum lumen Solis.
Sic dixit precans: hunc autẽ exaudiuit Pallas Minerua.
Membra autem fecit leuia, pedes, & manus supernè:
Propè autem ſtans, verbis velocibus allocuta eſt:
Confidens iam, ô Diomedes, contra Troianos pugna.
Nam tibi in pectoribus robur paternum miſi
Intrepidum, quale habuit vibrator-ſcuti eques Tydeus.
Caliginem rurſus tibi ab oculis abſtuli, quæ prius inerat,
Ut benè dignoſcas tùm Deum, tùm etiam hominem.
Itaque nunc ſi Deus tentans (te) huc veniat,
Nequaquam tu cum immortalibus Diis ex-aduerſo pugna

Aliis, verùm ſi Iouis filia Venus
Venerit in bellum, hanc vulnera acuto ferro.
Hæc quidem, ſic locuta, diſceſſit cæſia Minerua:
Tydides autem reuerſus anteſignanis mixtus eſt.
Et antea quāuis animo prōptus eſſet *in Troianos pugnare,*
Certè tunc ipſum ter tantum cepit robur, inſtar leonis,
Quem paſtor in-agro ad lanigeras oues
Perſtrinxerit quidē caulā tranſilientem, neque interfecerit:
Ipſius quidem vires cōmouit, poſtea.v.non defendit(oues)
Sed ſtabulis ſe-condit. & deſerta timet:
Hæ quidem coaceruatæ aliæ ſuper alias ſternuntur:
Sed hic (leo) *auidus alto exilit ouili:*
Sic alacer Troianis mixtus eſt fortis Diomedes.
Tunc interfecit Aſtynoum, & Hypenora paſtorem populorū,
Alterum quidem ſuper papillam vulnerans ærata haſta,
*Alterum autem enſe magno in claue-*ceruicis *ad humerū*
Percuſſit: ab ceruice autem humerum disiunxit, & à dorſo.
Hos quidem reliquit: hic.v. Abantē petebat, & Polyidum,
Filios Eurydamantis ſomniorum-interpretis ſenis.
Quibus euntib. (ad bellum) *ſenex non interpretatus eſt ſo-*
Sed ipſos fortis Diomedes interfecit *(mnia,*
Iuit autem ad Xanthúmque Thoonáque Phænopis filios
Ambos in-ſenio natos, hic autē conficiebatur ſenecta triſti
Filium.v.non generauit aliū in poſſeſſionib. relinquendum:
Tum hic hos interfecit, charam autem abſtulit animam
Vtriſque: patri autem luctum, & curas triſtes
Reliquit, quoniam non viuos ex pugna reuerſos
Suſcepit: magiſtratus autem hereditatem diuiſerunt.
Tunc filios Priami duos corripuit Dardanidæ,
ς. ἰδέμε-να. *In vno curru exiſtentes, Echemonáque, Chromiúmque,*
Sicut autem leo in boues inſiliens ceruicem frangit
Iuuencæ, vel bouis, ſyluam depaſcentium:
Sic hos ambos ex equis Tydei filius
Deturbauit dùriter inuitos. poſtea autem arma ſpoliabat:
Equos autem ſuis ſociis dabat ad naues abigendos.
Aeneas Pandarū quærit. *Hunc autem vidit Aeneas diſſipantem ordines virorum:*
Porrexit.a. ire per pugnam, & per ſtrepitum lancearum,
Pandarum diuinum quærens ſicubi inueniret.
Inuenit Lycaonis filium inculpabilem, fortémque:
Stetit.a.ante ipſum, verbumq́; eum contra allocutus eſt:
Pandare, vbi tibi arcus, & veloces ſagittæ?
Et gloria? qua nullus tecum contendit hîc quidem vir,
Neque quiſquam in Lycia te gloriatur eſſe præſtantior.
Sed age huic immitte ſagittam viro, Ioui manus eleuans,
Quiſquis is ſit, *qui vincit: & iam malis multis affecit*
Troianos: quoniam multorúmque, & fortium genua ſoluit.
Niſi quis Deus eſt iratus Troianis,
Ob ſacrificia ſuccenſens. Grauis autem Dei eſt ira.
ς. ὑπερῆ-νεε. Pandari verba ad Aeneam. *Hunc autem rurſus allocutus eſt Lycaonis clarus filius:*
Aenea, Troianorum conſultor ære loricatorum,
Tydidæ eum ego rei-militaris-perito in omnibus aſſimilo,
Scuto agnoſcens, galeáque triconata,
Equóſque inſpiciens: certò autem neſcio, num Deus ſit,
An autem hic vir, quem dico, fortis Tydei filius:
Non hic ſine Deo iſta furens-facit: ſed aliquis propè
Stat immortalium nebula tectus humeros *(aliò:*
Qui ab iſto ſagittam celerem quæ-aſſecuta-eſt eum *auertit*
Iam enim ei immiſi iaculum, & ipſum vulneraui in *humero*
Dextro, è regione per thoracis concauitatem,
Et ipſum ego affirmabam ad Plutonem demiſſurum (me)
Attamen non occidi. Deus ſanè aliquis eſt iratus.
Equi autem non adſunt & currus quos conſcendam.
Sed alicubi in ædibus Lycaonis vndecim currus ſunt
Pulchri, recens-compacti, nuper-facti, circùm.v. ſtragu-
la
Expanſa ſunt: apud autem ipſos vnicuique biiuges equi
Stant, hordeum album comedentes, & auenam.
Certè quidem mihi valdè multa ſenex bellator Lycaon
Proficiſcenti mandauit domibus in fabricatis:
Equis me iuſſit & curribus vectum

Τοῖς ἄλλοις· ἀτὰρ εἴ κε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
Ἔλθῃσ' ἐς πόλεμον, τήν γ' οὐτάμεν ὀξέϊ χαλκῷ.
Ἡ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Τυδείδης δ' ἐξαῦτις ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη,
Καὶ πρίν περ θυμῷ μεμαὼς Τρώεσσι μάχεσθαι·
Δὴ τότε μιν τρὶς τόσσον ἕλεν μένος, ὥς τε λέοντα
Ὅν ῥά τε ποιμὴν ἀγρῷ ἐπ' εἰροπόκοις ὀΐεσσι
Χραύσῃ μέν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον, οὐδὲ δαμάσσῃ,
Τοῦ μέν τε σθένος ὦρσεν, ἔπειτα δέ τ' οὐ προσαμύνει,
Ἀλλὰ κατὰ σταθμοὺς δύεται, τὰ δ' ἐρῆμα φοβεῖται,
Αἱ μέν τ' ἀγχηστῖναι ἐπ' ἀλλήλῃσι κέχυνται,
Αὐτὰρ ὁ ἐμμεμαὼς βαθέης ἐξάλλεται αὐλῆς·
Ὣς μεμαὼς Τρώεσσι μίγη κρατερὸς Διομήδης.
Ἔνθ' ἕλεν Ἀστύνοον καὶ Ὑπείρονα ποιμένα λαῶν·
Τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο βαλὼν χαλκήρεϊ δουρί,
Τὸν δ' ἕτερον ξίφεϊ μεγάλῳ κληῗδα παρ' ὦμον
Πλῆξ', ἀπὸ δ' αὐχένος ὦμον ἐέργαθεν ἠδ' ἀπὸ νώτου.
Τοὺς μὲν ἔασ', ὁ δ' Ἄβαντα μετῴχετο καὶ Πολύειδον,
Υἱεῖς Εὐρυδάμαντος ὀνειροπόλοιο γέροντος·
Τοῖς οὐκ ἐρχομένοις ὁ γέρων ἐκρίνατ' ὀνείρους,
Ἀλλά σφεας κρατερὸς Διομήδης ἐξενάριξε.
Βῆ δὲ μετὰ Ξάνθον τε Θόωνά τε, Φαίνοπος υἷε,
Ἄμφω τηλυγέτω· ὁ δ' ἐτείρετο γήραϊ λυγρῷ,
Υἱὸν δ' οὐ τέκετ' ἄλλον ἐπὶ κτεάτεσσι λιπέσθαι.
Ἔνθ' ὅγε τοὺς ἐνάριζε, φίλον δ' ἐξαίνυτο θυμὸν
Ἀμφοτέρω· πατέρι δὲ γόον καὶ κήδεα λυγρὰ
Λεῖπ', ἐπεὶ οὐ ζώοντε μάχης ἐκνοστήσαντε
Δέξατο· χηρωσταὶ δὲ διὰ κτῆσιν δατέοντο.
Ἔνθ' υἷας Πριάμοιο δύω λάβε Δαρδανίδαο
Εἰν ἑνὶ δίφρῳ ἐόντας, * Ἐχέμμονά τε Χρομίον τε.
Ὡς δὲ λέων ἐν βουσὶ θορὼν ἐξ αὐχένα ἄξῃ
Πόρτιος ἠὲ βοὸς ξύλοχον κάτα βοσκομενάων,
Ὣς τοὺς ἀμφοτέρους ἐξ ἵππων Τυδέος υἱὸς
Βῆσε κακῶς ἀέκοντας, ἔπειτα δὲ τεύχε' ἐσύλα·
Ἵππους δ' οἷς ἑτάροισι δίδου μετὰ νῆας ἐλαύνειν.
Τὸν δ' ἴδεν Αἰνείας ἀλαπάζοντα στίχας ἀνδρῶν,
Βῆ δ' ἴμεν ἄν τε μάχην καὶ ἀνὰ κλόνον ἐγχειάων,
Πάνδαρον ἀντίθεον διζήμενος εἴ που ἐφεύροι.
Εὗρε Λυκάονος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε·
Στῆ δὲ πρόσθ' αὐτοῖο, ἔπος τέ μιν ἀντίον ηὔδα,
Πάνδαρε, ποῦ τοι τόξον ἰδὲ πτερόεντες ὀϊστοί
Καὶ κλέος; ᾧ οὔτις τοι ἐρίζεται ἐνθάδε γ' ἀνήρ,
Οὐδέ τις ἐν Λυκίῃ σέο γ' εὔχεται εἶναι ἀμείνων.
Ἀλλ' ἄγε τῷδ' ἔφες ἀνδρὶ βέλος (Διῒ χεῖρας ἀνασχὼν)
Ὅστις ὅδε κρατέει, καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργε
Τρῶας, ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσεν·
Εἰ μή τις θεός ἐστι, κοτεσσάμενος Τρώεσσιν,
Ἱρῶν μηνίσας· χαλεπὴ δὲ θεοῦ * ἔπι μῆνις.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός,
Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε χαλκοχιτώνων,
Τυδείδῃ μιν ἔγωγε δαΐφρονι πάντα ἐΐσκω,
Ἀσπίδι γιγνώσκων, αὐλώπιδί τε τρυφαλείῃ,
Ἵππους τ' εἰσορόων· σάφα δ' οὐκ οἶδ' εἰ θεός ἐστιν.
Εἰ δ' ὅγ' ἀνὴρ ὅν φημι, δαΐφρων Τυδέος υἱός,
Οὐχ ὅγ' ἄνευθε θεοῦ τάδε μαίνεται, ἀλλά τις ἄγχι
Ἕστηκ' ἀθανάτων, νεφέλῃ εἰλυμένος ὤμους,
Ὃς τούτου βέλος ὠκὺ κιχήμενον ἔτραπεν ἄλλῃ.
Ἤδη γάρ οἱ ἐφῆκα βέλος, καί μιν βάλον ὦμον
Δεξιὸν, ἀντικρὺ διὰ θώρηκος γυάλοιο·
Καί μιν ἔγωγ' ἐφάμην Ἀϊδωνῆϊ προϊάψειν,
Ἔμπης δ' οὐκ ἐδάμασσα· θεός νύ τίς ἐστι κοτήεις.
Ἵπποι δ' οὐ παρέασι καὶ ἅρματα, τῶν κ' ἐπιβαίην·
Ἀλλά που ἐν μεγάροισι Λυκάονος ἕνδεκα δίφροι
Καλοί, πρωτοπαγεῖς, νεοτευχέες· ἀμφὶ δὲ πέπλοι
Πέπτανται· παρὰ δέ σφιν ἑκάστῳ δίζυγες ἵπποι
Ἑστᾶσι, κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας.
Ἦ μέν μοι μάλα πολλὰ γέρων αἰχμητὰ Λυκάων
Ἐρχομένῳ ἐπέτελλε δόμοις ἐνὶ ποιητοῖσιν·
Ἵπποισίν μ' ἐκέλευε καὶ ἅρμασιν ἐμβεβαῶτα

Ἀρχεύειν Τρώεσσι κτ' κρατερὰς ὑσμίνας.
Ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην, (ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν)
Ἵππων φειδόμενος, μή μοι δευοίατο φορβῆς,
Ἀνδρῶν εἰλομένων, εἰωθότες ἔδμεναι* ἄδδην.
Ὣς λίπον· αὐτὰρ πεζὸς ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα,
Τόξοισιν πίσυνος· τὰ δέ μ' οὐκ ἄρ' ἔμελλον ὀνήσειν.
Ἤδη γὰρ δοιοῖσιν ἀριστήεσσιν ἐφῆκα,
Τυδεΐδῃ τε καὶ Ἀτρεΐδῃ, ἐκ δ' ἀμφοτέροιιν
Ἀτρεκὲς αἷμ' ἔσσευα βαλών, ἤγειρα δὲ μᾶλλον.
Τῷ ῥα κακῇ αἴσῃ ἀπὸ πασσάλου ἀγκύλα τόξα
Ἤματι τῷ ἑλόμην ὅτε Ἴλιον εἰς ἐρατεινὴν
Ἡγεόμην Τρώεσσι, φέρων χάριν Ἕκτορι δίῳ.
Εἰ δέ κε νοστήσω, καὶ ἐσόψομαι ὀφθαλμοῖσι
Πατρίδ' ἐμὴν, ἄλοχόν τε καὶ ὑψερεφὲς μέγα δῶμα,
Αὐτίκ' ἔπειτ' ἀπ' ἐμεῖο κάρη τάμοι ἀλλότριος φὼς,
Εἰ μὴ ἐγὼ τάδε τόξα φαεινῷ ἐν πυρὶ θείην,
Χερσὶ διακλάσσας· ἀνεμώλια γάρ μοι ὀπηδεῖ.
Τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας Τρώων ἀγὸς ἀντίον ηὔδα,
Μὴ δ' οὕτως ἀγόρευε, πάρος δ' οὐκ ἔσσεται ἄλλως,
Πρίν γ' ἐπὶ νὼ τῷδ' ἀνδρὶ σὺν ἵπποισι καὶ ὄχεσφιν
Ἀντιβίην ἐλθόντε σὺν ἔντεσι πειρηθῆναι.
Ἀλλ' ἄγ', ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσεο, ὄφρα ἴδηαι
Οἷοι Τρώϊοι ἵπποι, ἐπιστάμενοι πεδίοιο
Κραιπνὰ μάλ' ἔνθα καὶ ἔνθα διωκέμεν ἠδὲ φέβεσθαι·
Τὼ καὶ νῶϊ πόλινδε σαώσετον, εἴπερ ἂν αὖτε
Ζεὺς ἐπὶ Τυδεΐδῃ Διομήδεϊ κῦδος ὀρέξῃ.
Ἀλλ' ἄγε, νῦν μάστιγα καὶ ἡνία σιγαλόεντα
Δέξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἀποβήσομαι, ὄφρα μάχωμαι·
Ἠὲ σὺ τόνδε δέδεξο, μελήσουσιν δ' ἐμοὶ ἵπποι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός,
Αἰνεία, σὺ μὲν αὐτὸς ἔχ' ἡνία καὶ τεὼ ἵππω.
Μᾶλλον ὑφ' ἡνιόχῳ εἰωθότι καμπύλον ἅρμα
Οἴσετον, εἴπερ ἂν αὖτε φεβώμεθα Τυδέος υἱόν.
Μὴ τὼ μὲν δείσαντε ματήσετον, οὐδ' ἐθέλητον
Ἐκφερέμεν πολέμοιο, τεὸν φθόγγον ποθέοντε·
Νῶϊ δ' ἐπαΐξας μεγαθύμου Τυδέος υἱὸς,
Αὐτώ τε κτείνῃ, καὶ ἐλάσσῃ μώνυχας ἵππους.
Ἀλλὰ σύ γ' αὐτὸς ἔλαυνε τέ' ἅρματα καὶ τεὼ ἵππω,
Τόνδε δ' ἐγὼν ἐπιόντα δεδέξομαι ὀξέϊ δουρί.
Ὣς ἄρα φωνήσαντες, ἐς ἅρματα ποικίλα βάντες,
Ἐμμεμαῶτ' ἐπὶ Τυδεΐδῃ ἔχον ὠκέας ἵππους.
Τοὺς δὲ ἴδε Σθένελος Καπανήϊος ἀγλαὸς υἱός,
Αἶψα δὲ Τυδεΐδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Τυδεΐδη Διόμηδες, ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
Ἄνδρ' ὁρόω κρατερὼ ἐπὶ σοὶ μεμαῶτε μάχεσθαι,
Ἶν' ἀπέλεθρον ἔχοντας· ὁ μὲν τόξων εὖ εἰδὼς
Πάνδαρος, υἱὸς δ' αὖτε Λυκάονος εὔχεται εἶναι·
Αἰνείας δ' * υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχίσαο
Εὔχεται ἐκγεγάμεν, μήτηρ δέ οἵ ἐστ' Ἀφροδίτη.
Ἀλλ' ἄγε δὴ χαζώμεθ' ἐφ' ἵππων, μηδέ μοι οὕτω
Θῦνε διὰ προμάχων, μή πως φίλον ἦτορ ὀλέσσῃς.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης,
Μή τι φόβονδ' ἀγόρευ', ἐπεὶ οὐδὲ σὲ πεισέμεν οἴω.
Οὐ γάρ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι,
Οὐδὲ καταπτώσσειν· ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν,
Ὀκνείω δ' ἵππων ἐπιβαινέμεν, ἀλλὰ καὶ * αὔτως
Ἀντίον εἶμ' αὐτῶν· τρεῖν μ' οὐκ ἐᾷ Παλλὰς Ἀθήνη.
Τούτω δ' οὐ πάλιν αὖτις ἀποίσετον ὠκέες ἵπποι
Ἄμφω ἀφ' ἡμείων, εἴ γ' οὖν ἕτερός γε φύγῃσιν.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν·
Αἴ κέν μοι πολύβουλος Ἀθήνη κῦδος ὀρέξῃ
Ἀμφοτέρω κτεῖναι, σὺ δὲ τούσδε μὲν ὠκέας ἵππους
Αὐτοῦ ἐρυκακέειν, ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνας,
Αἰνείαο δ' ἐπαΐξαι μεμνημένος ἵππων,
Ἐκ δ' ἐλάσαι Τρώων μετ' ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς.
Τῆς γάρ τοι γενεῆς ἧς Τρωΐ περ εὐρύοπα Ζεὺς
Δῶχ' υἷος ποινὴν Γανυμήδεος, οὕνεκ' ἄριστοι
Ἵππων ὅσσοι ἔασιν ὑπ' ἠῶ τ' ἠέλιόν τε,
Τῆς γενεῆς ἔκλεψεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγχίσης,

Præeſſe Troianis in validis prælijs.
Sed ego non parui (profectò multò ſatius fuiſſet)
Equis parcens, ne mihi indigerent pabulo,
Viris (in vrbe) *incluſis ſolus comedere largiter.* γ. ἄδην.
Sic reliqui: ſed pedeſter ad Ilium veni,
Arcubus fretus: qui mihi non erant profuturi.
Iam enim duobus principibus immiſi,
Tydideq́ue & Atridæ, ex autem ambobus
Verum ſanguinem elicui vulnerans, irritaui autem magis:
Ideo malo fato à paxillo curuos arcus
Die illo abſtuli, cùm Troiam ad deſiderabilem
Ducebam Troianos gratificans Hectori diuino.
Si autem rediero & aſpexero oculis
Patriam meam vxorémque, & altam magnam domum,
Statim poſtea à me caput abſcindat alienus vir,
Niſi ego hos arcus ſplendido in igne poſuerim
Manibus confractos: inutiles enim mihi ſunt comites.
Hunc autem rurſus Aeneas Troianorum dux cõtra allocutus (eſt,
Ne ſic loquere: prius enim non erit aliter
Quàm vterque in hunc virum cum equis & curribus
Obuiam inuecti armis experiamur.
Sed age meos currus aſcende, vt videas
Quales Troiani equi, periti per campum
Celeriter valdè huc & illuc inſequi & fugere.
Qui & nos ad ciuitatem ſaluos perducent, ſi rurſus
Iupiter Tydidæ Diomedi gloriam præbuerit.
Sed age, nunc ſcuticam, & habenas elegantes
Accipe: ego autem ab equis deſcendam, vt pugnem.
Vel tu hunc excipe: curæ erunt autem mihi equi.
Hunc autem rurſus allocutus eſt Lycaonis clarus filius,
Aenea, tu quidem ipſe tene habenas & tuos equos:
Magis ſub auriga conſueto curuum currum
Ferent, ſi rurſus fugiamus Tydei filium:
Ne hi quidem timentes inertes ſint, neque velint
Efferre prælio, tuam vocem deſiderantes:
Nos autem irruens magnanimi Tydei filius,
Ipſoſmetq́ue interficiat, & abigat unicam-vngulam-habentes
Quare tu ipſe age tuos currus & tuos equos: (equos.
Hunc autem ego contra venientem excipiam acuta haſta.
Sic locuti in currus variegatos conſcendentes Aeneas & Pandarus Diomedē aggrediantur.
Accincti contra Tydidem dirigebant veloces equos.
Hos autem vidit Sthenelus Capanei clarus filius,
Statim autem Tydidem verbis alatis allocutus eſt:
Tydide Diomedes, meo chariſſime animo,
Duos viros video fortes contra te paratos pugnare,
Vires immenſas habentes: alter quidem arcuum peritus
Pandarus, filius autem Lycaonis gloriatur eſſe:
Aeneas verò filius magnanimi Anchiſæ
Gloriatur natus eſſe, mater autem ipſius eſt Venus. γ. υἱὸς μεγ. ἀμύμονος Ἀγχ.
Sed age retrocedamus in equis, neque mihi ſic
Ruas per primam aciem, ne quo modo dilectum cor perdas.
Hunc autem torue aſpiciens allocutus eſt fortis Diomedes,
Ne ad fugam loquaris, quoniam non te perſuaſurum puto.
Non enim mihi honeſtum (v. ex more maiorum) *fugitanti pugnare,*
Neque formidare: adhuc mihi vires integræ ſunt:
Piget autem equos aſcendere, ſed & ſic γρ. ἐᾷ
Obuiam ibo ipſis: trepidare me non ſinit Pallas Minerua.
Hos autem non iterum retrò referent veloces equi
Ambos à nobis: niſi alter ſaltem aufugerit.
Aliud autem tibi dico, tu autem in mentibus pone tuis,
Si mihi conſultrix Minerua gloriam dederit
Ambos interficiendi, tu hos quidem veloces equos
Ibidem coërceto, ad currum habenas tendens,
Aeneæ autem accurrito recordatus ad equos,
Abige autem à Troianis ad benè armatos Achiuos,
Huius. n. ſobolis ſunt, è qua Troi latè-proſpiciens Iupiter
Dedit filij compenſationem Ganymedis: quia optimi ſunt
Equorum, quicunque ſunt ſub Auroráque Soléque:
Ex hac ſobole furatus eſt rex virorum Anchiſes,

Clam Laomedonte ſubmittens fœminas equas:
γ. θήλυς. *Horum ei ſex generati ſunt in domibus è-ſobole:*
Quatuor quidem ipſe retinens nutriebat ad præſepe:
Duos autem Aeneæ dedit, peritos fugæ capeſſendæ.
Si hos ceperimus, retulerimus ſanè gloriam præclaram.
Sic hi quidem talia inter ſe dicebant:
Hi autē cito propè acceſſerunt impellentes veloces equos.
Hunc prior allocutus eſt Lycaonis ſplendidus filius:
Fortiſſime, rei-militaris perite, inclyti Tydei fili,
Profectò te non telum velox interfecit, amara ſagitta:
Nunc rurſus lancea experiar ſi te aſſequi potero.
Dixit & vibrans-ſurſum proiecit longam haſtam.
γ. διαπρό. *Et percuſſit Tydidæ ad clypeum: per-hunc autem penitus*
Cuſpis ærea volans thoraci infixa-eſt.
Ideo autem immane clamauit Lycaonis ſplendidus filius,
Vulneratus es ad ventrem penitus, neque te puto
Diu amplius duraturū: mihi autem magnam laudē dediſti.
Hunc autem non territus allocutus eſt fortis Diomedes:
Erraſti, & non aſſecutus es, ſed non quidem vos puto
Ante ceſſaturos, quàm ſaltem alter cadens
Sanguine ſatiet Martem audacem bellatorem.
Pandarū interficit Diomedes. *Sic fatus, iaculatus eſt: telum autem direxit Minerua*
Ad naſum apud oculum: albos autem traiecit dentes.
Huius.a. linguam extremam abſcidit ferrum indomitum:
Cuſpis autem exijt ad extremum mentum.
γ. ἐξελύθη. *Cecidit autem è curribus: ſonuerunt.a. arma ſuper ipſo*
Verſicoloria, fulgentia: trepidarunt.v. eius equi
Velocipedes, huius autem illic ſoluta eſt animaque robur q;.
γ. ἀπόρουσε. *Aeneas autem irruit cum ſcuto lanceáque longa,*
Veritus ne ſibi eriperent cadauer Achiui.
Circum autem ipſum iuit tanquam leo, viribus confiſus:
Ante.a. ipſum haſtam obtendit, & ſcutum vndiq;-rotundū,
γ. πάντοσε ἴσην. *Eum interficere paratus quicunque huic obuius veniret,*
Horribiliter vociferans: ille autem ſaxum accepit manu
Tydides, magni ponderis, quod non duo viri ferrent,
Quales nunc homines ſunt: hic.v. ipſum facilè mouebat, et-
Eo percuſſit Aeneæ coxendicem, vbi femur (iam ſolus:
In coxa vertitur: acetabulum autem ipſum vocant:
Contudit.a. ipſius acetabulū, ambos.a. inſuper abrupit ner-
Detraxit autem cutem aſper-lapis, ſed hic heros (uos:
Conſtitit in genua cadens, & innitebatur manu craſſa
Terræ, circum autem oculos illius *atra nox cooperuit.*
Atque adeò ibi periſſet rex virorum Aeneas,
Venus Aeneam ſubducit ex acie. *Niſi citò animaduertiſſet Iouis filia Venus,*
Mater, quæ ipſum ſub Anchiſa peperit boues-paſcente.
Circum.a. ſuum dilectum filium extēdit lacertos candidos,
Ante autem ipſum pepli nitidi plicaturam obtendit,
Munimentum vt eſſet telorū: ne quis Danaorum equitum
Ferrum in pectoribus iaculatus, animam adimeret.
Hæc quidem ſuum dilectum filium ſubduxit è prælio.
Neque filius Capanei oblitus eſt mandatorum
Eorum quæ ei *mandauerat in-bello ſtrenuus Diomedes.*
Sed hic quidem ſuos inhibuit vnicā-vngulā-habētes equos
Seorſum à ſtrepitu, ex curru habenas tendens:
Aeneæ autem inuadens pulchrè-crinitos equos
Abegit à Troianis ad benè-armatos Achiuos.
Dedit autem Deipylo ſocio dilecto, quem ſupra omnem
Honorabat æqualiū-cœtū, quia eius mentibus apta nouerat,
Naues ad concauas vt abigeret: ſed hic heros
Suos equos aſcendens, ſumpſit habenas elegantes.
Statim.a. Tydidē conſecutus eſt cum *fortes-vngul. habentib.*
Diomedes Venerem vulnerat. *Alacer is.a. Venerem perſequebatur infeſto ferro, (equis*
Cognoſcens quod imbellis eſſet dea, neque dearum
Earum quæ virorum bellum adminiſtrant:
Neque Minerua, neque vrbium vaſtatrix Bellona.
At cùm tandem aſſecutus-eſt multam per turbam inſe-
quens,
Tunc porrecta lancea *magnanimi Tydei filius*
Summam vulnerauit manum inſiliens acuta lancea
Imbecillam: ſtatim autem lancea cutem perforauit

Λάθρη Λαομέδοντος ὑποσχὼν θήλεας ἵππους·
Τῶν οἱ ἓξ ἐγένοντο ἐνὶ μεγάροισι * γενέθλη,
Τοὺς μὲν τέσσαρας αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλ' ἐπὶ φάτνῃ,
Τὼ δὲ δύ' Αἰνείᾳ δῶκεν, μήστωρε φόβοιο·
Εἰ τούτω κε λάβοιμεν, ἀροίμεθα κε κλέος ἐσθλόν.
Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
Τὼ δὲ τάχ' ἐγγύθεν ἦλθον, ἐλαύνοντ' ὠκέας ἵππους.
Τὸν πρότερος προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός,
Καρτερόθυμε δαΐφρον ἀγαυοῦ Τυδέος υἱέ,
Ἦ μάλα σ' οὐ βέλος ὠκὺ δαμάσσατο, πικρὸς ὀϊστός·
Νῦν αὖτ' ἐγχείῃ πειρήσομαι αἴκε τύχωμι.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλε Τυδεΐδαο κατ' ἀσπίδα· τῆς δὲ * διὰ πρὸ
Αἰχμὴ χαλκείη πταμένη θώρηκι πελάσθη.
Τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄϋσε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός,
Βέβληαι κενεῶνα διαμπερές, οὐδέ σ' ὀΐω
Δηρὸν ἔτ' ἀνσχήσεσθαι· ἐμοὶ δὲ μέγ' εὖχος ἔδωκας.
Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κρατερὸς Διομήδης,
Ἤμβροτες, οὐδ' ἔτυχες· ἀτὰρ οὐ μὲν σφῶΐ γ' ὀΐω
Πρὶν γ' ἀποπαύσεσθαι, πρίν γ' ἢ ἕτερόν γε πεσόντα
Αἵματος ἆσαι Ἄρηα ταλαύρινον πολεμιστήν·
Ὣς φάμενος προέηκε· βέλος δ' ἴθυνεν Ἀθήνη
Ῥῖνα παρ' ὀφθαλμόν, λευκοὺς δ' ἐπέρησεν ὀδόντας.
Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν γλῶσσαν πρυμνὴν τάμε χαλκὸς ἀτειρής,
Αἰχμὴ δ' * ἐξεσύθη παρὰ νείατον ἀνθερεῶνα.
Ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ
Αἰόλα, παμφανόωντα· παρέτρεσσαν δέ οἱ ἵπποι
Ὠκύποδες· τοῦ δ' αὖθι λύθη ψυχή τε μένος τε.
Αἰνείας δ' * ἀπόρουσε σὺν ἀσπίδι δουρί τε μακρῷ,
Δείσας μήπως οἱ ἐρυσαίατο νεκρὸν Ἀχαιοί·
Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖνε λέων ὥς, ἀλκὶ πεποιθώς·
Πρόσθε δέ οἱ δόρυ τ' ἔσχε καὶ ἀσπίδα * πάντοσ' ἐΐσην,
Τὸν κτάμεναι μεμαὼς ὅστις τοῦ γ' ἀντίος ἔλθοι,
Σμερδαλέα ἰάχων. ὁ δὲ χερμάδιον λάβε χειρὶ
Τυδεΐδης, μέγα ἔργον, ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρε φέροιεν,
Οἷοι νῦν βροτοί εἰσ'· ὁ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος.
Τῷ βάλεν Αἰνείαο κατ' ἰσχίον, ἔνθα τε μηρὸς
Ἰσχίῳ ἐνστρέφεται· κοτύλην δέ τέ μιν καλέουσι·
Θλάσσε δέ οἱ κοτύλην, πρὸς δ' ἄμφω ῥῆξε τένοντε·
Ὦσε δ' ἀπὸ ῥινὸν τρηχὺς λίθος. αὐτὰρ ὅ γ' ἥρως
Ἔστη γνὺξ ἐριπών, καὶ ἐρείσατο χειρὶ παχείῃ
Γαίης, ἀμφὶ δὲ ὄσσε κελαινὴ νὺξ ἐκάλυψε·
Καί νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο ἄναξ ἀνδρῶν Αἰνείας,
Εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
Μήτηρ, ἥ μιν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκε βουκολέοντι·
Ἀμφὶ δ' ἑὸν φίλον υἱὸν ἐχεύατο πήχεε λευκώ·
Πρόσθε δέ οἱ πέπλοιο φαεινοῦ πτύγμ' ἐκάλυψεν,
Ἕρκος ἔμεν βελέων, μή τις Δαναῶν ταχυπώλων
Χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλὼν, ἀπὸ θυμὸν ἕλοιτο.
Ἡ μὲν ἑὸν φίλον υἱὸν ὑπεξέφερεν πολέμοιο.
Οὐδ' υἱὸς Καπανῆος ἐλήθετο συνθεσιάων
Τάων ἃς ἐπέτελλε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
Ἀλλ' ὅ γε τοὺς μὲν ἑοὺς ἠρύκακε μώνυχας ἵππους
Νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου, ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνας·
Αἰνείαο δ' ἐπαΐξας, καλλίτριχας ἵππους
Ἐξέλασε Τρώων μετ' ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς.
Δῶκε δὲ Δηϊπύλῳ ἑτάρῳ φίλῳ, ὃν περὶ πάσης
Τῖεν ὁμηλικίης, ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ᾔδη,
Νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν· αὐτὰρ ὅ γ' ἥρως
Ὧν ἵππων ἐπιβὰς ἔλαβ' ἡνία σιγαλόεντα.
Αἶψα δὲ Τυδεΐδην μέθεπε κρατερώνυχας ἵππους,
Ἐμμεμαώς. ὁ δὲ Κύπριν ἐπῴχετο νηλέϊ χαλκῷ,
Γιγνώσκων ὅτ' ἄναλκις ἔην θεὸς, οὐδὲ θεάων
Τάων αἵτ' ἀνδρῶν πόλεμον κάτα κοιρανέουσιν,
Οὔτ' ἄρ' Ἀθηναίη, οὔτε πτολίπορθος Ἐνυώ·
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐκίχανε πολὺν καθ' ὅμιλον ὀπάζων,
Ἔνθ' ἐπορεξάμενος μεγαθύμου Τυδέος υἱὸς,
Ἄκρην οὔτασε χεῖρα μεταλμένος ὀξέϊ χαλκῷ
Ἀβληχρήν· εἶθαρ δὲ δόρυ χροὸς ἀντετόρησεν

Ἀμβροσίου διὰ πέπλου, ὅν οἱ Χάριτες κάμον αὐταί,
Πρυμνὸν ὕπερ θέναρος, ῥέε δ' ἄμβροτον αἷμα θεοῖο,
(Ἰχὼρ οἷός πέρ τε ῥέει μακάρεσσι θεοῖσιν.
Οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἴθοπα οἶνον
Τοὔνεκ' ἀναίμονές εἰσι, καὶ ἀθάνατοι καλέονται.)
Ἡ δὲ μέγ' ἰάχουσα ἀπὸ ἕο κάββαλεν υἱόν,
Καὶ τὸν μὲν μετὰ χερσὶν ἐρύσατο Φοῖβος Ἀπόλλων
Κυανέῃ νεφέλῃ, μή τις Δαναῶν ταχυπώλων
Χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλὼν ἐκ θυμὸν ἕλοιτο.
Τῇ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄϋσε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
Εἶκε Διὸς θύγατερ πολέμου καὶ δηϊοτῆτος.
Ἦ οὐχ ἅλις ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις;
Εἰ δὲ σύ γ' ἐς πόλεμον πωλήσεαι, ἦ τέ σ' ὀΐω
Ῥιγήσειν πόλεμόν γε, καὶ εἴ χ' ἑτέρωθι πύθηαι.
Ὣς ἔφαθ', ἣ δ' ἀλύουσ' ἀπεβήσετο, τείρετο δ' αἰνῶς.
Τὴν μὲν ἄρ' Ἶρις ἑλοῦσα ποδήνεμος ἔξαγ' ὁμίλου,
Ἀχθομένην ὀδύνῃσι, μελαίνετο δὲ χρόα καλόν.
Εὗρεν ἔπειτα μάχης ἐπ' ἀριστερὰ θοῦρον Ἄρηα
Ἥμενον· ἠέρι δ' ἔγχος ἐκέκλιτο, καὶ ταχέ' ἵππω.
Ἡ δὲ, γνὺξ ἐριποῦσα, κασιγνήτοιο φίλοιο
Πολλὰ λισσομένη, χρυσάμπυκας ᾔτεεν ἵππους.
Φίλε κασίγνητε κόμισαί τέ με, δὸς δέ μοι ἵππους,
Ὄφρ' ἐς Ὄλυμπον ἵκωμαι, ἵν' ἀθανάτων ἕδος ἐστί.
Λίην ἄχθομαι ἕλκος ὅ με βροτὸς οὔτασεν ἀνήρ
Τυδείδης, ὃς νῦν γε καὶ ἂν Διὶ πατρὶ μάχοιτο.
Ὣς φάτο· τῇ δ' Ἄρης δῶκε χρυσάμπυκας ἵππους.
Ἡ δ' ἐς δίφρον ἔβαινεν ἀκηχεμένη φίλον ἦτορ.
Πὰρ δέ οἱ Ἶρις ἔβαινε, καὶ ἡνία λάζετο χερσί.
Μάστιξεν δ' ἐλάαν, τὼ δ' οὐκ ἀέκοντε πετέσθην.
Αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκοντο θεῶν ἕδος, αἰπὺν Ὄλυμπον,
Ἔνθ' ἵππους ἔστησε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις,
Λύσασ' ἐξ ὀχέων, παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ.
Ἡ δ' ἐν γούνασι πῖπτε Διώνης δῖ' Ἀφροδίτη
Μητρὸς ἑῆς· ἣ δ' ἀγκὰς ἐλάζετο θυγατέρα ἥν,
Χειρί τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε,
Τίς νύ σε τοιάδ' ἔρεξε φίλον τέκος οὐρανιώνων
Μαψιδίως, ὡς εἴ τι κακὸν ῥέζουσαν ἐνωπῇ;
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη,
Οὖτά με Τυδέος υἱὸς ὑπέρθυμος Διομήδης,
Οὕνεκ' ἐγὼ φίλον υἱὸν ὑπεξέφερον πολέμοιο
Αἰνείαν, ὃς ἐμοὶ πάντων πολὺ φίλτατός ἐστιν.
Οὐ γὰρ ἔτι Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή,
Ἀλλ' ἤδη Δαναοί γε καὶ ἀθανάτοισι μάχονται.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Διώνη δῖα θεάων,
Τέτλαθι τέκνον ἐμὸν, καὶ ἀνάσχεο, κηδομένη περ.
Πολλοὶ γὰρ δὴ τλῆμεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
Ἐξ ἀνδρῶν, χαλέπ' ἄλγε' ἐπ' ἀλλήλοισι τιθέντες.
Τλῆ μὲν Ἄρης, ὅτε μιν Ὦτος κρατερός τ' Ἐφιάλτης
Παῖδες Ἀλωῆος, δῆσαν κρατερῷ ἐνὶ δεσμῷ.
Χαλκέῳ δ' ἐν κεράμῳ δέδετο τρεισκαίδεκα μῆνας.
Καί νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο Ἄρης ἆτος πτολέμοιο,
Εἰ μὴ μητρυιὴ περικαλλὴς Ἠερίβοια
Ἑρμέᾳ ἐξήγγειλεν· ὃ δ' ἐξέκλεψεν Ἄρηα
Ἤδη τειρόμενον, χαλεπὸς δέ ἑ δεσμὸς ἐδάμνα.
Τλῆ δ' Ἥρη, ὅτε μιν κρατερὸς πάϊς Ἀμφιτρύωνος
Δεξιτερὸν κατὰ μαζὸν ὀϊστῷ τριγλώχινι
Βεβλήκει· τότε καί μιν ἀνήκεστον λάβεν ἄλγος.
Τλῆ δ' Ἀΐδης ἐν τοῖσι πελώριος ὠκὺν ὀϊστόν,
Εὖτέ μιν ωὐτὸς ἀνὴρ, υἱὸς Διὸς αἰγιόχοιο,
Ἐν Πύλῳ ἐν νεκύεσσι βαλὼν ὀδύνῃσιν ἔδωκεν.
(Αὐτὰρ ὁ βῆ πρὸς δῶμα Διὸς καὶ μακρὸν Ὄλυμπον,
Κῆρ ἀχέων, ὀδύνῃσι πεπαρμένος· αὐτὰρ ὀϊστὸς
Ὤμῳ ἐνὶ στιβαρῷ ἠλήλατο, κῆδε δὲ θυμόν.
Τῷ δ' ἐπὶ Παιήων ὀδυνήφατα φάρμακα πάσσων
Ἠκέσατ'· οὐ μὲν γάρ τι * καταθνητός γ' ἐτέτυκτο.)
Σχέτλιος, * ὀβριμοεργὸς, ὃς οὐκ ὄθετ' αἴσυλα ῥέζων,
Ὃς τόξοισιν ἔκηδε θεοὺς οἳ Ὄλυμπον ἔχουσι.
Σοὶ δ' ἐπὶ τοῦτον ἀνῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Νήπιος, οὐδὲ τὸ οἶδε κατὰ φρένα Τυδέος υἱός,

Diuinum per peplum, quem ei Charites elaborarunt ipſæ,
Extremam ſub volam: fluebat autē immortalis ſanguis deæ,
(Cruor qualis fluit nempè beatis diis.
Non enim panem edunt, neque bibunt ardens vinum:
Ideo exangues ſunt, & immortales appellantur.)
Illa verò valdè clamans abs ſe deiecit filium,
Et hunc quidem manibus eduxit Phœbus Apollo
Nigra nebula, ne quis Danaorum equitum
Ferrum in pectora iaculatus animam adimeret.
Hæc.a. contra, altè clamauit in-bello-ſtrenuus Diomedes:
Excede Iouis filia bello & pugna:
An non ſatis eſt quòd mulieres imbelles decipis?
Si autem tu in bello verſabere, certè te puto
Formidaturam bellū, & ſi alibi audiueris (ſ. nomen belli.)
Sic dixit: hæc.a. mœrens abijt: affligebatur.a. grauiter.
Hanc quidem Iris prehendēs pedibus-velox duxit extra turbā
Oppreſſam dolorib. nigreſcebat autē corpore pulchro.
Inuenit deinde pugnæ ad ſiniſtram impetuoſum Martem
Sedentem: caligine (tecta) *haſta iacebat, & veloces equi.*
Hæc autem in-genua procidens, fratrem dilectum
Multum precans, aurea-faſcia-ligatos-crines hābētes petebat equos.
Dilecte frater effer me, da.a. mihi equos.
Vt in Olympum eam, vbi immortalium ſedes eſt.
Valdè doleo vulnere, quod mihi mortalis inflixit vir
Tydides, qui nunc vel aduerſus Iouem patrem pugnaret.
Sic dixit: huic.a. Mars dedit aureas-phaleras-hab. equos:
Hæc.a. in currum aſcendit mœrens charo animo:
Apud.a. ipſam Iris aſcendit, & habenas cepit manibus,
Percuſſit.a. ſcutica vt-impelleret: hi.a. non inuiti volabant.
Statim.a. poſtea peruenerunt in Deorū ſedē altū Olympū:
Tunc equos ſtitit ventoſis-pedibus velox Iris,
Soluens ex curru, atque immortalem appoſuit eſcam.
Illa autem genibus accidit Diones diua Venus
Matris ſuæ: hæc autem vlnis complectebatur filiam ſuam,
Manúq; ipſam demulcebat, verbúmq; dixit & nominauit:
Quiſnam tibi talia fecit, dilecta filia, cœlicolarum
Temerè, tanquam aliquod malum facienti palàm?
Huic autem reſpondit amans riſum Venus,
Vulnerauit me Tydei filius ſuperbus Diomedes,
Quoniam ego dilectum filium ſubducebam è prælio
Æneam, qui mihi omnium longè chariſſimus eſt.
Nō.n. amplius inter Troianos & Achiuos pugna grauis eſt,
Sed iam Danai etiam cum immortalibus pugnant.

Venus apud matrē de Diomede cōqueritur.

Huic.a. reſpondit deinde Dione nobilis dea,
Perfer filia mea, & tolera, mœſta quamuis.
Multi enim iam pertulimus cœleſtes domos habitantes
Ab hominibus, grauibus malis inuicem illatis.
Paſſus eſt quidem Mars quando ipſum Otus fortiſq; Ephialtes
Filij Aloëi ligauerunt forti in vinculo:
Aereo autem in carcere ligatus erat tredecim menſes:
Et fortaſſis ibi periiſſet Mars inſatiabilis belli,
Niſi nouerca perpulchra Eeribœa
Mercurio indicaſſet: hic autem furtim ſubduxit Martem
Iam confectum: graue enim ipſum vinculum domabat.
Paſſa eſt autē Iuno, quando eam fortis filius Amphitryonis
Dextram ad papillam ſagittā tricuſpide
Vulnerauit: tunc ipſam immedicabilis cepit dolor.
Paſſus eſt Pluto inter hos ingens velocem ſagittam,
Quando ipſum idem vir filius Iouis ægidem-geſtantis,
Ad portam inferorum *inter mortuos affectum doloribus tradidit:*
(Sed is iuit ad domum Iouis magnúmque Olympum
Corde dolens, doloribus confixus: nam ſagitta
Humerum per fortem adacta erat, & torquebat animum.
Hunc.a. Pæon dolores-mitigantia pharmaca inſpergens
Curauit, neque enim vllo-modo mortalis erat. (ſ. Pluto.)
Impius, ardua-patrans, qui non curabat iniqua faciens,
Qui arcu affligebat deos, qui Olympum habitant.
In te autem hunc incitauit dea cæſia Minerua,
Stultus, neque hoc ſcit animo Tydei filius,

Dione Venerem cōſolatur.

Quod valde nõ lõgæuus ſit, qui cũ immortalib. pugnauerit:
Neque ipſum filij ad genua patrem-appellant
Reuerſum ex bello, & graui pugna.
Itaque nunc Tydides tametſi valdè fortis eſt,
Caueat, ne quis ſecum fortior te pugnet.
Ne diu Aegialea perprudens Adraſti-filia
Ex ſomno gemens a micos domeſticos excitet,
Virginalem (i. primum) *deſiderans maritum, optimum*
Generoſa vxor Diomedis bellicoſi. (*Achiu.*
Dixit ſanè & ambabus cruorem à manu abſtergebat.
Sanata eſt manus: dolores autem mitigati ſunt graues.
Hæ autem rurſus inſpicientes Mineruáque & Iuno,
Mordacibus verbis Iouem Saturnidem irritabant.

Venerem deridet Minerua.

Inter-eos autem ſermonem cepit dea cæſia Minerua:
Iupiter pater, nũ quid mihi ſuccẽſebis ob id quod dixero?
Sanè quidem aliquam Venus Achiuarum inducens,

ſc. duo ἀντὶ ἅμα.

Troianos vt ſimul ſequeretur, quos nunc valdè dilexit:
Earũ aliquã demulcẽs Achiuarũ pulchris-peplis-indutarũ
Ad auream fibulam perſtrinxit manum mollem:
Sic dixit: ſubriſit autem pater hominúmque deorúmque,
Et aduocans allocutus eſt auream Venerem:
Non tibi filia mea, commiſſa ſunt bellica opera.
Quin tu iucunda obi munera nuptiarum.
Hæc autem Marti veloci, & Mineruæ omnia curæ-erunt.
Sic iſti quidem talia inter ſe colloquebantur.
In Aeneam autem irruit bello clarus Diomedes,
Cognoſcens quod illi ipſe ſuper-tenebat manus Apollo.
Sed hic neque deum magnũ reuerebatur: cupiebat.a. ſemper
Aeneam interficere: & inclytis armis ſpoliare.
Ter quidem deinde irruit interficere cupiens:
Ter autem ei repreſſit lucidum ſcutum Apollo.
Sed quando quartò irruit Deo par,

Apollo Diomedẽ reprimit.

Grauiter increpans allocutus eſt procul-operans Apollo:
Caue Tydide, & recede, neque Diis
Paria velis ſapere, quoniam nunquam genus ſimile erit
Immortaliúmque deorum, ac humi euntium hominum.
Sic dixit: Tydides autem abſceſſit paulisper retrò,
Iram euitans porrò-ferientis Apollinis:
Aeneam autem ſeorſum à turba poſuit Apollo
Pergami in ſacro, vbi ipſi templum factum-erat.
Hunc quidem Latonáque & Diana ſagittis-gaudens,
In magno adyto curabántque & honorabant.

Apollo facto Aeneæ ſimulachro hoſtes eludit.

Sed hic ſimulachrum fecit argenteo-arcu-decorus Apollo
Ipſique Aeneæ ſimile, & armis tale.
Circum.a. ſimulachrum Troiani & nobiles Achiui
Feriebant inter ſe circa pectora bubulos
Clypeos rotundos, & parmas leues.

Apollo Martem incitat.

Tũc vtiq; impetuoſum Martẽ allocutus eſt Phœbus Apollo.
Mars, Mars, hominũ-peſtis, fœdate-cæde, mœniũ-oppu-
An non denique hũc virũ ex pugna trahes accedẽs (gnator.
Tydidem, qui nunc certè & cum Ioue patre pugnaret?
Veneris quidem primum comminus vulnerauit manum ad
Sed deinde & mihi ipſi inſilijt deo ſimilis. (*volam*
Sic locutus, ipſe quidem reſedit in Pergamo excelſo.
Troianorũ.a. ordines pernicioſus Mars concitauit accedẽs,
Aſſimulatus Acamanti veloci ductori Thracum.
Filios autem Priami Iouis-alumnos adhortatus eſt:
O filij Priami à-Ioue-nutriti (i. nobilis.) *Regis,*
Quouſque adhuc interfici ſinetis populum ab Achiuis?
An donec circa portas benè ſtructas pugnent?
Iacet vir, quem æquè honorabamus atque *Hectorẽ nobilẽ,*
Scilicet *Aeneas filius magnanimi Anchiſæ.*
Sed agite, ex tumultu eripiamus ſtrenuum ſocium.
Sic locutus, excitauit robur & animum vniuſcuiuſque.
Tunc vero Sarpedon valdè obiurgauit Hectorem nobilem,
Hector, quonam tibi robur abijt quod prius habebas?
Gloriabaris nimirum ſine populis ciuitatem ſeruaturum te
Solum cum affinibus fratribusque tuis: (*& ſociis,*
Horum nunc nullum ego videre poſſum, neque animaduer-
tere,

Ὅττι μάλ᾽ οὐ δηναιὸς ὃς ἀθανάτοισι μάχοιτο,
Οὐδέ τί μιν παῖδες ποτὶ γούνασι παππάζουσιν
Ἐλθόντ᾽ ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτῆτος.
Τῷ νῦν Τυδείδης, εἰ καὶ μάλα καρτερός ἐστι,
Φραζέσθω μή τίς οἱ ἀμείνων σεῖο μάχηται·
Μὴ δὴν Αἰγιάλεια περίφρων Ἀδρηστίνη
Ἐξ ὕπνου γοόωσα φίλους οἰκῆας ἐγείρῃ,
Κουρίδιον ποθέουσα πόσιν, τὸν ἄριστον Ἀχαιῶν,
Ἰφθίμη ἄλοχος Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμφοτέρῃσιν ἀπ᾽ ἰχῶ χειρὸς ὀμόργνυ·
Ἄλθετο χείρ, ὀδύναι δὲ κατηπιόωντο βαρεῖαι.
Αἱ δ᾽ αὖτ᾽ εἰσορόωσαι Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη,
Κερτομίοις ἐπέεσσι Δία Κρονίδην ἐρέθιζον·
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά τί μοι κεχολώσεαι, ὅττι κεν εἴπω;
Ἦ μάλα δή τινα Κύπρις Ἀχαιϊάδων ἀνιεῖσα
Τρωσὶν * ἅμ᾽ ἑσπέσθαι, τοὺς νῦν ἔκπαγλ᾽ ἐφίλησε,
Τῶν τινα καρρέζουσα Ἀχαιϊάδων εὐπέπλων,
Πρὸς χρυσῇ περόνῃ καταμύξατο χεῖρα ἀραιήν.
Ὣς φάτο· μείδησεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
Καί ῥα καλεσσάμενος προσέφη χρυσῆν Ἀφροδίτην,
Οὔτοι τέκνον ἐμὸν δέδοται πολεμήϊα ἔργα·
Ἀλλὰ σύ γ᾽ ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο,
Ταῦτα δ᾽ Ἄρηϊ θοῷ καὶ Ἀθήνῃ πάντα μελήσει.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Αἰνείᾳ δ᾽ ἐπόρουσε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
Γιγνώσκων ὅ οἱ αὐτὸς ὑπείρεχε χεῖρας Ἀπόλλων·
Ἀλλ᾽ ὅγ᾽ ἄρ᾽ οὐδὲ θεὸν μέγαν ἅζετο, ἵετο δ᾽ αἰεὶ
Αἰνείαν κτεῖναι, καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι.
Τρὶς μὲν ἔπειτ᾽ ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων,
Τρὶς δέ οἱ ἐστυφέλιξε φαεινὴν ἀσπίδ᾽ Ἀπόλλων.
Ἀλλ᾽ ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο δαίμονι ἶσος,
Δεινὰ δ᾽ ὁμοκλήσας προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων,
Φράζεο Τυδείδη καὶ χάζεο, μηδὲ θεοῖσιν
Ἶσ᾽ ἔθελε φρονέειν· ἐπεὶ οὔποτε φῦλον ὁμοῖον
Ἀθανάτων τε θεῶν, χαμαὶ ἐρχομένων τ᾽ ἀνθρώπων.
Ὣς φάτο. Τυδείδης δ᾽ ἀνεχάζετο τυτθὸν ὀπίσσω,
Μῆνιν ἀλευάμενος ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος.
Αἰνείαν δ᾽ ἀπάτερθεν ὁμίλου θῆκεν Ἀπόλλων,
Περγάμῳ εἰν ἱερῇ, ὅθι οἱ νηός γ᾽ ἐτέτυκτο·
Ἤτοι τὸν Λητώ τε καὶ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα
Ἐν μεγάλῳ ἀδύτῳ ἀκέοντό τε κύδαινόν τε.
Αὐτὰρ ὁ εἴδωλον τεῦξ᾽ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
Αὐτῷ τ᾽ Αἰνείᾳ ἴκελον καὶ τεύχεσι τοῖον·
Ἀμφὶ δ᾽ ἄρ᾽ εἰδώλῳ Τρῶες καὶ δῖοι Ἀχαιοὶ
Δῄουν ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοείας
Ἀσπίδας εὐκύκλους, λαισήϊά τε πτερόεντα.
Δὴ τότε θοῦρον Ἄρηα προσηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων,
Ἄρες Ἄρες βροτολοιγὲ, μιαιφόνε, τειχεσιπλῆτα,
Οὐκ ἂν δὴ τόνδ᾽ ἄνδρα μάχης ἐρύσαιο μετελθὼν
Τυδείδην, ὃς νῦν γε καὶ ἂν Διὶ πατρὶ μάχοιτο;
Κύπριδα μὲν πρῶτον σχεδὸν οὔτασε χεῖρ᾽ ἐπὶ καρπῷ·
Αὐτὰρ ἔπειτ᾽ αὐτῷ μοι ἐπέσσυτο δαίμονι ἶσος.
Ὣς εἰπὼν, αὐτὸς μὲν ἐφέζετο Περγάμῳ ἄκρῃ·
Τρῴων δὲ στίχας οὖλος Ἄρης ὤτρυνε μετελθὼν,
Εἰδόμενος Ἀκάμαντι θοῷ, ἡγήτορι Θρηκῶν.
Υἱάσι δὲ Πριάμοιο διοτρεφέεσσι κέλευεν,
Ὦ υἱεῖς Πριάμοιο διοτρεφέος βασιλῆος,
Ἐς τί ἔτι κτείνεσθαι ἐάσετε λαὸν Ἀχαιοῖς;
Ἦ εἰσόκεν ἀμφὶ πύλῃς εὖ ποιητῇσι μάχωνται;
Κεῖται ἀνὴρ ὃν τ᾽ ἶσον ἐτίομεν Ἕκτορι δίῳ,
Αἰνείας, υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχίσαο.
Ἀλλ᾽ ἄγετ᾽, ἐκ φλοίσβοιο σαώσομεν ἐσθλὸν ἑταῖρον.
Ὣς εἰπὼν, ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
Ἔνθ᾽ αὖ Σαρπηδὼν μάλα νείκεσεν Ἕκτορα δῖον,
Ἕκτορ, πῆ δή τοι μένος οἴχεται ὃ πρὶν ἔχεσκες;
Φῆς που ἄτερ λαῶν πόλιν ἑξέμεν, ἠδ᾽ ἐπικούρων,
Οἶος σὺν γαμβροῖσι κασιγνήτοισί τε σοῖσι·
Τῶν νῦν οὔτιν᾽ ἐγὼ ἰδέειν δύναμ᾽ οὐδὲ νοῆσαι,

Ἀλλ᾽

Ἀλλὰ καταπτώσσουσι κύνες ὣς ἀμφὶ λέοντα·
Ἡμεῖς δ' αὖ μαχόμεσθ', οἵ πέρ τ' ἐπίκουροι ἔνειμεν.
Καὶ γὰρ ἐγὼν ἐπίκουρος ἐὼν, μάλα τηλόθεν ἥκω.
Τηλοῦ γὰρ Λυκίη, Ξάνθῳ ἔπι δινήεντι,
Ἔνθ' ἄλοχόν τε φίλην ἔλιπον καὶ νήπιον υἱὸν,
Κὰδ δὲ κτήματα πολλὰ, τά τ' ἔλδεται ὅς κ' ἐπιδευής·
Ἀλλὰ καὶ ὧς, Λυκίους ὀτρύνω, καὶ μέμον' αὐτὸς
Ἀνδρὶ μαχήσασθαι· ἀτὰρ οὔ τί μοι ἐνθάδε τοῖον
Οἷόν κ' ἠὲ φέροιεν Ἀχαιοὶ ἤ κεν ἄγοιεν·
Τύνη δ' ἕστηκας, ἀτὰρ οὐδ' ἄλλοισι κελεύεις
Λαοῖσιν μενέμεν, καὶ ἀμυνέμεναι ὤρεσσι·
Μή πως ὡς ἀψῖσι λίνου ἁλόντε πανάγρου,
Ἀνδράσι δυσμενέεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένησθε·
Οἱ δὲ τάχ' ἐκπέρσουσ' εὖ ναιομένην πόλιν ὑμήν.
Σοὶ δὲ χρὴ τάδε πάντα μέλειν νύκτας τε καὶ ἦμαρ,
Ἀρχοὺς λισσομένῳ* τηλεκλειτῶν ἐπικούρων
Νωλεμέως ἐχέμεν, κρατερὴν δ' ἀποθέσθαι ἐνιπήν.
Ὣς φάτο Σαρπηδὼν, δάκε δὲ φρένας Ἕκτορι μῦθος,
Αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε·
Πάλλων δ' ὀξέα δοῦρα, κατὰ στρατὸν ᾤχετο πάντῃ,
Ὀτρύνων μαχέσασθαι, ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνήν.
Οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν.
Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλέες, οὐδ' ἐφόβηθεν.
Ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει ἱερὰς κατ' ἀλωὰς,
Ἀνδρῶν λικμώντων, ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ
Κρίνει* ἐπειγομένων ἀνέμων καρπόν τε καὶ ἄχνας,
Αἱ δ' ὑπολευκαίνονται ἀχυρμιαί· ὣς τότ' Ἀχαιοὶ
Λευκοὶ ὕπερθε γένοντο* κονισάλῳ, ὅν ῥα δι' αὐτῶν
Οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον ἐπέπληγον πόδες ἵππων,
Ἂψ ἐπιμισγομένων· ὑπὸ δ' ἔστρεφον ἡνιοχῆες.
Οἱ δὲ μένος χειρῶν ἰθὺς φέρον· ἀμφὶ δὲ νύκτα
Θοῦρος Ἄρης ἐκάλυψε μάχῃ, Τρώεσσιν ἀρήγων,
Πάντοσ' ἐποιχόμενος· τοῦ δ' ἐκραίαινεν ἐφετμὰς
Φοίβου Ἀπόλλωνος χρυσαόρου, ὅς μιν ἀνώγει
Τρωσὶν θυμὸν* ἐγεῖραι, ἐπεὶ ἴδε Παλλάδ' Ἀθήνην
Οἰχομένην· ἡ γάρ ῥα πέλεν Δαναοῖσιν ἀρηγών.
Αὐτὸς δ' Αἰνείαν μάλα πίονος ἐξ ἀδύτοιο
Ἧκε, καὶ ἐν στήθεσσι μένος βάλε ποιμένι λαῶν.
Αἰνείας δ' ἑτάροισι μεθίστατο· τοὶ δ' ἐχάρησαν,
Ὡς εἶδον ζωόν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα,
Καὶ μένος ἐσθλὸν ἔχοντα· μετάλλησάν γε μὲν οὔ τι·
Οὐ γὰρ ἔα πόνος ἄλλος, ὃν Ἀργυρότοξος ἔγειρεν,
Ἄρης τε βροτολοιγὸς, Ἔρις τ' ἄμοτον μεμαυῖα.
Τοὺς δ' Αἴαντε δύω καὶ Ὀδυσσεὺς καὶ Διομήδης
Ὄτρυνον Δαναοὺς πολεμιζέμεν· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
Οὔτε βίας Τρώων ὑπεδείδισαν, οὔτε ἰωκὰς,
Ἀλλ' ἔμενον νεφέλῃσιν ἐοικότες, ἅς τε Κρονίων
Νηνεμίης ἔστησεν ἐπ' ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν,
Ἀτρέμας, ὄφρ' εὕδῃσι μένος Βορέαο, καὶ ἄλλων
Ζαχρειῶν ἀνέμων, οἵ τε νέφεα σκιόεντα
Πνοιῇσιν λιγυρῇσι διασκιδνᾶσιν ἀέντες·
Ὣς Δαναοὶ Τρῶας μένον ἔμπεδον, οὐδ' ἐφέβοντο.
Ἀτρεΐδης δ' ἀν' ὅμιλον ἐφοίτα, πολλὰ κελεύων·
Ὦ φίλοι, ἀνέρες ἐστὲ, καὶ ἄλκιμον ἦτορ ἕλεσθε,
Ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
Αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι ἠὲ πέφανται·
Φευγόντων δ' οὔτ' ἂρ κλέος ὄρνυται, οὔτέ τις ἀλκή.
Ἦ, καὶ ἀκόντισε δουρὶ θοῶς, βάλε δὲ πρόμον ἄνδρα
Αἰνείω ἕταρον μεγαθύμου Δηϊκόωντα
Περγασίδην, ὃν Τρῶες ὁμῶς Πριάμοιο τέκεσσι
Τῖον, ἐπεὶ θοὸς ἔσκε μετὰ πρώτοισι μάχεσθαι·
Τόν ῥα κατ' ἀσπίδα δουρὶ βάλε κρείων Ἀγαμέμνων.
Ἡ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διὰ πρὸ δὲ* εἴσατο χαλκός·
Νειαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστῆρος ἔλασσε·
Δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Ἔνθ' αὖτ' Αἰνείας Δαναῶν ἕλεν ἄνδρας ἀρίστους,
Υἷε Διοκλῆος, Κρήθωνά τε Ὀρσίλοχόν τε,
Τῶν ῥα πατὴρ μὲν ἔναιεν ἐϋκτιμένῃ ἐνὶ Φηρῇ,
Ἀφνειὸς βιότοιο· γένος δ' ἦν ἐκ ποταμοῖο

Sed trepidant tanquam canes circa leonem:
Nos autem pugnamus qui auxiliatores adſumus.
Etenim & ego auxiliator exiſtes admodū è-longinquo venio:
Procul enim eſt Lycia Xanthum ad verticoſum,
Vbi vxoréque dilecta reliqui & infantem filium,
Et poſſeſſiones multas, quas deſiderat quicunque pauper eſt.
Sed & ſic Lycios adhortor, & paratus ſum ipſe
Cum viro pugnare, nihil etſi mihi hîc tale,
Quale vel aſportent Achiui, vel abducant.
Tu autem ſtas, ac non alijs imperas
Copijs conſiſtere, & opem-ferre ſuis vxoribus:
Ne fortè quaſi nexibus retis capti omne-genus alium-venantis
Viris hoſtibus præda, & lucrum inſperatum efficiamini:
Illi autem citò euertent benè habitatam ciuitatem veſtram:
Tibi autem decet hæc omnia curare, noctéſque dieſq;,
Principes precanti è-longinquo vocatorum auxiliatorum, γρ. λισσομένου.
Vt aſſiduè perſiſtant, & duram deponant obiurgationem.
Sic dixit Sarpedon, momordit autem mentem Hectoris ſermo.
Statim autem de curru cum armis ſaliit ad terram:
Vibrans autem acutas lanceas, per exercitum ibat vndique,
Adhortans ad pugnandū: excitauit autem pugnam grauem.
Hi autem conuerſi ſunt (à fuga) & aduerſi ſteterunt Achiuis.
Argiui autem expectabant conferti, neque territi fuerunt.
Sicut autem ventus paleas fert ſacras in areis
Viris ventilantibus, quando flaua Ceres
Secernit ingruentibus ventis fructúmque & paleas, γρ. Κρίνῃ.
Et albeſcunt aceruι-palearum: ſic tunc Achiui
Albi supernè facti ſunt puluere, quem per ipſos
Cœlū adusq; ſolidū terrā pulſando excitarūt pedes equorū, γρ. κονισάλου.
Iterum inter-ſe-commixtos: reuerſi autem ſunt aurigæ:
Illi autem robur manuum rectà ferebant, vndique autem caliginem
Impetuoſus Mars offudit in-pugna Troianis opem-ferens,
Quaquà diſcurrens: exequebatur autem mandata
Phœbi Apollinis, aureum-enſem-geſtantis, qui ipſum iuſſit
Troianis animum excitare, poſtquā vidit Pallada Mineruā
Abeuntem: hæc enim erat Danais auxiliatrix. γρ. ἐπίρροθος.
Ipſe autem Aeneam valdè opimo ex adyto
Eduxit, & in pectoribus robur indidit paſtori populorum.
Aeneas autem inter ſocios ſtetit: hi verò gauiſi ſunt,
Poſtquam viderunt viuumq; & incolumem aduenientem
Et vires integras habentem: haud tamen quæſierant antea.
Non enim ſinebat labor alius, quem Apollo ſuſcitauerat,
Marſq; exitialis, contentioq; auidè prompta ad rixandum.
Hos autem Aiaces duo & Vlyſſes, & Diomedes
Concitabant Danaos ad-pugnandum: hi autem & ipſi
Neque vires Troianorum timebant neque impetus,
Sed expectabant: nebulis ſimiles quas Saturnius
Tranquillitatis-tempore ſiſtit in ſummis montibus,
Placidè quando quieſcit vis Boreæ, & aliorum
Vehementiū (v. valde vtilium) ventorū, qui nubes opacas
Flatibus ſtridulis diſſipant flantes:
Sic Danai Troianos expectabant firmiter, neq; fugiebant.
Atrides autem per turbam diſcurrebat, ſæpius adhortans:
O amici, Viri eſtote, & fortem animum ſumite,
Inuicémq; reueremini per fortes pugnas.
Verecūdantiū enim virorū plures ſalui quàm interfecti ſunt.
Fugientiū autem neque gloria exurgit, neque vlla fortitudo.
Dixit, & iaculatus eſt haſta impigrè, percuſſit autem anteſignanum virum
Aeneæ ſocium magnanimi Deicoontem Agamemnon ſuos cohortatus Deicoontem interficit.
Pergaſidem, quem Troiani æquè ac Priami filios
Honorabant, quia impiger erat inter primos ad pugnandū,
Hunc in ſcuto lancea percuſſit rex Agamemnon.
Illud verò nō haſtā impediuit: ſed prorſus traiecit etiā ipſum: γρ. εἴσατο χαλκοῦ.
Vltimum autem ventrem per balteum eam adegit.
Sonuit autem cadens, ſonueruntq; arma ſuper ipſo.
Tunc rurſus Aeneas Danaorum interfecit viros optimos Aeneas Crethonē & Orſilochum interficit.
Filios Dioclei, Crethonáque Orſilochúmque,
Horum pater quidem habitabat benè-ædificata in Pheris,
Diues opum: genus autem erat è flumine

Alpheo, qui latè fluit Pyliorum per terram:
Qui peperit Orſilochum multis viris Imperatorem:
Orſilochus autem genuit Diocleum magnanimum.
Ex Diocleo autem gemini filij nati ſunt,
Crethon, Orſilochuſq́; pugnæ benè periti omnis generis.
Hi quidem puberes facti nigris in nauibus
Ad Ilium bonorũ-equorum ferax ſimul Argiuos ſecuti ſunt
Honorem Atridis, Agamemnoni & Menelao
Comparantes. hos autem ibi finis mortis obtexit.
Quales leones duo montis in cacuminibus
Nutriti ſunt ſub matre profundæ in-denſitatibus ſyluæ:
Hi quidem rapientes boues, & pingues oues
Stabula hominum vaſtant, donec & ipſi
Virorum in manibus interfecti ſunt acuto ferro:
Tales i ſi duo à manibus Aeneæ proſtrati
Deciderunt, abietibus ſimiles altis.
Horũ.a. proſtratorum miſertus eſt in-bello fortis Menelaus:
Iuit autem per anteſignanos armatus fulgenti ferro,
Quaſſans haſtam: huius autem impellebat animum Mars,
Ea cogitans, vt à manibus Aeneæ interficeretur.
Hunc.a. vidit Antilochus magnanimi Neſtoris filius,
Iuit.a. per propugnatores, valdè.n. timebat paſtori populorũ
Ne quid pateretur, valdè.v. ipſos aberrare-faceret à labore.
Hi quidem iam manuſq́; & haſtas acutas
Contra ſe inuicem tenebant parati pugnare:
Antilochus verò valdè propè aſtitit paſtori populorum.
Aeneas.a. non ſuſtinuit, impiger quamuis exiſtens bellator,
Vt vidit duos viros propè inter ſe conſiſtentes.
Hi.a. poſtquam occiſos traxerunt ad populum Achiuorum
Eos miſeros tradiderunt in manus ſociorum:
Ipſi autem conuerſi inter primos pugnabant.
Menelaus Pylæmenẽ Antilochus Mydonẽ perimit.
Tunc Pylæmenem interfecerunt parem Marti,
Principem Paphlagonum magnanimorum ſcutatorum.
Hunc quidem Atrides haſta-inclytus Menelaus
Stantem haſta vulnerauit ad clauem-humeri aſſecutus.
Antilochus autem Mydona percuſſit aurigam, famulum
Bonum Atymniadem (hic.a. auertebat ſolidungulos equos)
Saxo cubitum contingens medium: at ex manibus
Frena candida ebore humi ceciderunt in pulueribus:
Antilochus autem accurrens enſe percuſſit tempus.
Sed hic grauiter anhelans è pulchro decidit curru
Pronus in pulueribus: atque in occiput & humeros
* γὰρ ῥ' ἀμάθοιο.
Diu valdè fixus ſtetit (nactus erat.n. arenam profundam)
Donec equi pulſantes eum humi proiecerunt in pulueres.
Hos.a. verberauit Antilo. & ad exercitum abegit Ach.
Hos.a. Hect. animaduertit inter turmas: irruit.a. in ipſos
Vociferans: ſimul.a. Troianorum ſequebantur phalanges
Fortes: præibat.a. ipſis Mars, & veneranda Bellona.
Hæc quidem habens tumultum immanem pugnæ,
Mars verò in manibus ingentem haſtam quaſſabat:
Ibat.a. modò quidem ante Hectorem, modò autem poſt.
Diomedes Hectori cedit.
Hunc.v. conſpicatus horruit in-bello ſtrenuus Diomedes.
Sicut.a. cum vir inops-conſilij emerſus ingentem campum
Conſiſtit ad rapidum flumen, in-mare profluentem,
Spuma frementem videns, recurritq́; retrorſum:
Sic tunc Tydides receſſit, dixitq́; populo:
O amici, qualiter admirabamur Hectorem nobilem
Peritum-iaculatorem eſſe, & audacem bellatorem?
Huic ſemper propè adeſt vnus deorum, qui mortem auertit.
Et nunc ei adeſt ille Mars mortali viro ſimilis.
Quare ad Troianos conuerſi ſemper retrò
Cedite, neque aduerſus deos prompti ſitis fortiter pugnare.
Sic dixit. Troiani.a. admodum propè acceſſerunt ipſos.
Tunc Hector duos viros interfecit peritos belli,
* κατέκτανεν εἰδότε.
In vno curru exiſtentes, Meneſthem Anchialumq́;.
Horũ.a. lapſorum miſertus eſt magnus Telamonius Aiax.
Stetit autem valdè propè accedens, & iaculatus eſt haſta lucida,
Et percuſſit Amphium Selagi filium, qui in Paſo
Habitabat, prædiues, locuples: ſed eum fatum

Ἀλφειοῦ, ὅς τ' εὐρὺ ῥέει Πυλίων διὰ γαίης,
Ὃς τέκετ' Ὀρσίλοχον πολέεσσ' ἄνδρεσσιν ἄνακτα·
Ὀρσίλοχος δ' ἄρ' ἔτικτε Διοκλῆα μεγάθυμον·
Ἐκ δὲ Διοκλῆος διδυμάονε παῖδε γενέσθην,
Κρήθων, Ὀρσίλοχός τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης.
Τὼ μὲν ἄρ' ἡβήσαντε μελαινάων ἐπὶ νηῶν
Ἴλιον εἰς εὔπωλον ἅμ' Ἀργείοισιν ἑπέσθην,
Τιμὴν Ἀτρεΐδῃς, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ
Ἀρνυμένω· τὼ δ' αὖθι τέλος θανάτοιο κάλυψεν.
Οἵω τώ γε λέοντε δύω ὄρεος κορυφῇσιν
Ἐτραφέτην ὑπὸ μητρὶ βαθείης τάρφεσιν ὕλης·
Τὼ μὲν ἄρ' ἁρπάζοντε βόας καὶ ἴφια μῆλα
Σταθμοὺς ἀνθρώπων κεραΐζετον, ὄφρα καὶ αὐτὼ
Ἀνδρῶν ἐν παλάμῃσι κατέκταθεν ὀξέϊ χαλκῷ·
Τοίω τὼ χείρεσσιν ὑπ' Αἰνείαο δαμέντε
Καππεσέτην, ἐλάτῃσιν ἐοικότες ὑψηλῇσι.
Τὼ δὲ πεσόντ' ἐλέησε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ,
Σείων ἐγχείην· τοῦ δ' ὤτρυνεν μένος Ἄρης,
Τὰ φρονέων, ἵνα χερσὶν ὑπ' Αἰνείαο δαμείη.
Τὸν δ' ἴδεν Ἀντίλοχος μεγαθύμου Νέστορος υἱός,
Βῆ δὲ διὰ προμάχων· περὶ γὰρ δίε ποιμένι λαῶν,
Μή τι πάθοι, μέγα δέ σφας ἀποσφήλειε πόνοιο.
Τὼ μὲν δὴ χεῖράς τε καὶ ἔγχεα ὀξυόεντα
Ἀντίον ἀλλήλων ἐχέτην, μεμαῶτε μάχεσθαι.
Ἀντίλοχος δὲ μάλ' ἄγχι παρίστατο ποιμένι λαῶν.
Αἰνείας δ' οὐ μεῖνε, θοός περ ἐὼν πολεμιστής,
Ὡς εἶδεν δύο φῶτε παρ' ἀλλήλοισι μένοντε.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν νεκροὺς ἔρυσαν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν,
Τὼ μὲν ἄρα δειλὼ βαλέτην ἐν χερσὶν ἑταίρων,
Αὐτὼ δὲ στρεφθέντε μετὰ πρώτοισι μαχέσθην.
Ἔνθα Πυλαιμένεα ἑλέτην ἀτάλαντον Ἄρηϊ,
Ἀρχὸν Παφλαγόνων μεγαθύμων ἀσπιστάων.
Τὸν μὲν ἄρ' Ἀτρεΐδης δουρικλειτὸς Μενέλαος
Ἑσταότ' ἔγχεϊ νύξε κατὰ κληῗδα τυχήσας.
Ἀντίλοχος δὲ Μύδωνα βάλ' ἡνίοχον θεράποντα,
Ἐσθλὸν Ἀτυμνιάδην, ὃ δ' ὑπέστρεφε μώνυχας ἵππους,
Χερμαδίῳ ἀγκῶνα τυχὼν μέσον· ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
Ἡνία λεύκ' ἐλέφαντι χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν.
Ἀντίλοχος δ' ἄρ' ἐπαΐξας ξίφει ἤλασε κόρσην.
Αὐτὰρ ὅ γ' ἀσθμαίνων εὐεργέος ἔκπεσε δίφρου
Κύμβαχος ἐν κονίῃσιν ἐπὶ βρεχμόν τε καὶ ὤμους.
Δηθὰ μάλ' ἑστήκει, (τύχε * γὰρ ψαμάθοιο βαθείης,)
Ὄφρ' ἵππω πλήξαντε χαμαὶ βάλον ἐν κονίῃσι.
Τοὺς δ' ἵμασ' Ἀντίλοχος, μετὰ δὲ στρατὸν ἤλασ' Ἀχαιῶν.
Τοὺς δ' Ἕκτωρ ἐνόησε κατὰ στίχας, ὦρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς
Κεκλήγων· ἅμα δὲ Τρώων εἵποντο φάλαγγες
Καρτεραί· ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ πότνι' Ἐνυώ.
Ἡ μὲν ἔχουσα κυδοιμὸν ἀναιδέα δηϊοτῆτος,
Ἄρης δ' ἐν παλάμῃσι πελώριον ἔγχος ἐνώμα,
Φοίτα δ' ἄλλοτε μὲν πρόσθ' Ἕκτορος, ἄλλοτ' ὄπισθεν.
Τὸν δὲ ἰδὼν ῥίγησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀπάλαμνος ἰὼν πολέος πεδίοιο
Στήῃ ἐπ' ὠκυρόῳ ποταμῷ ἅλαδε προρέοντι,
Ἀφρῷ μορμύροντα ἰδών, ἀνά τ' ἔδραμ' ὀπίσσω·
Ὣς τότε Τυδεΐδης ἀνεχάζετο, εἶπέ τε λαῷ,
Ὦ φίλοι, οἷον δὴ θαυμάζομεν Ἕκτορα δῖον
Αἰχμητήν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν.
Τῷ δ' αἰεὶ πάρα εἷς γε θεῶν, ὃς λοιγὸν ἀμύνει·
Καὶ νῦν οἱ πάρα κεῖνος Ἄρης βροτῷ ἀνδρὶ ἐοικώς.
Ἀλλὰ πρὸς Τρῶας τετραμμένοι αἰὲν ὀπίσσω
Εἴκετε, μηδὲ θεοῖς μενεαινέμεν ἶφι μάχεσθαι.
Ὣς ἄρ' ἔφη, Τρῶες δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθον αὐτῶν.
Ἔνθ' Ἕκτωρ δύο φῶτε * κατέκτανεν εἰδότε χάρμης,
Εἰν ἑνὶ δίφρῳ ἐόντε, Μενέσθην, Ἀγχίαλόν τε.
Τὼ δὲ πεσόντ' ἐλέησε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
Καὶ βάλεν Ἄμφιον Σελάγου υἱόν, ὅς ῥ' ἐνὶ Παισῷ
Ναῖε πολυκτήμων, πολυλήϊος· ἀλλά ἑ μοῖρα

Ἦγ' ἐπικουρήσοντα μετὰ Πρίαμόν τε καὶ υἷας·
Τόν ῥα κατὰ ζωστῆρα βάλεν Τελαμώνιος Αἴας,
Νειαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ πάγη δολιχόσκιον ἔγχος·
Δούπησεν δὲ πεσών· ὁ δ' ἐπέδραμε φαίδιμος Αἴας
Τεύχεα συλήσων· Τρῶες δ' ἐπὶ δούρατ' ἔχευαν
Ὀξέα, παμφανόωντα· σάκος δ' ἀνεδέξατο πολλά·
Αὐτὰρ ὁ λὰξ προσβὰς ἐκ νεκροῦ χάλκεον ἔγχος
Ἐσπάσατ'· οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα δυνήσατο τεύχεα καλὰ
Ὤμοιιν ἀφελέσθαι· ἐπείγετο γὰρ βελέεσσι.
Δεῖσε δ' ὅγ' ἀμφίβασιν κρατερὴν Τρώων ἀγερώχων,
Οἳ πολλοί τε καὶ ἐσθλοὶ ἐφέστασαν ἔγχε' ἔχοντες,
Οἵ ἑ μέγαν περ ἐόντα καὶ ἴφθιμον καὶ ἀγαυὸν,
Ὦσαν ἀπὸ σφείων· ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη.
Ὣς οἱ μὲν πονέοντο κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.
Τληπόλεμον δ' Ἡρακλείδην ἠΰν τε μέγαν τε
Ὦρσεν ἐπ' ἀντιθέῳ Σαρπηδόνι μοῖρα κραταιή.
Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Υἱός θ' υἱωνός τε Διὸς νεφεληγερέταο,
Τὸν καὶ Τληπόλεμος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπε·
Σαρπῆδον Λυκίων βουληφόρε, τίς τοι ἀνάγκη
Πτώσσειν ἐνθάδ' ἐόντι μάχης ἀδαήμονι φωτί;
Ψευδόμενοι δέ σε φασὶ Διὸς γόνον αἰγιόχοιο
Εἶναι· ἐπεὶ πολλὸν κείνων ἐπιδεύεαι ἀνδρῶν
Οἳ Διὸς ἐξεγένοντο, ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων·
Ἀλλ' οἷόν τινά φασι βίην Ἡρακληείην
Εἶναι ἐμὸν πατέρα θρασυμέμνονα, θυμολέοντα·
Ὅς ποτε δεῦρ' ἐλθὼν ἕνεχ' ἵππων Λαομέδοντος,
Ἓξ οἴῃς σὺν νηυσὶ καὶ ἀνδράσι παυροτέροισιν,
Ἰλίου ἐξαλάπαξε πόλιν, χήρωσε δ' ἀγυιάς.
Σοὶ δὲ κακὸς μὲν θυμὸς, ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί·
Οὐδέ * τί σε Τρώεσσιν ὀΐομαι ἄλκαρ ἔσεσθαι
Ἐλθόντ' ἐκ Λυκίης, οὐδ' εἰ μάλα καρτερός ἐσσι,
Ἀλλ' ὑπ' ἐμοὶ δμηθέντα πύλας Ἀΐδαο περήσειν.
Τὸν δ' αὖ Σαρπηδὼν Λυκίων ἀγὸς ἀντίον ηὔδα·
Τληπόλεμ' ἤτοι κεῖνος ἀπώλεσεν Ἴλιον ἱρὴν,
Ἀνέρος ἀφραδίῃσιν ἀγαυοῦ Λαομέδοντος,
Ὅς ῥά μιν εὖ ἔρξαντα κακῷ ἠνίπαπε μύθῳ,
Οὐδ' ἀπέδωχ' ἵππους ὧν εἵνεκα τηλόθεν ἦλθε.
Σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημὶ φόνον καὶ κῆρα μέλαιναν
Ἐξ ἐμέθεν τεύξεσθαι, ἐμῷ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντα
Εὖχος ἐμοὶ δώσειν, ψυχὴν δ' Ἄϊδι κλυτοπώλῳ.
Ὣς φάτο Σαρπηδών· ὁ δ' ἀνέσχετο μείλινον ἔγχος
Τληπόλεμος, καὶ τῶν μὲν * ἁμαρτῇ δούρατα μακρὰ
Ἐκ χειρῶν ἤϊξαν· ὁ μὲν βάλεν αὐχένα μέσσον
Σαρπηδὼν, αἰχμὴ δὲ διαμπερὲς ἦλθ' ἀλεγεινή·
Τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψε.
Τληπόλεμος δ' ἄρα μηρὸν ἀριστερὸν ἔγχεϊ μακρῷ
Βεβλήκειν· αἰχμὴ δὲ διέσσυτο μαιμώωσα,
Ὀστέῳ ἐγχριμφθεῖσα, πατὴρ δ' ἔτι λοιγὸν ἄμυνεν.
Οἱ μὲν ἄρ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα δῖοι ἑταῖροι
Ἐξέφερον πολέμοιο· βάρυνε δέ μιν δόρυ μακρὸν
Ἑλκόμενον· τὸ μὲν οὔτις ἐπεφράσατ', οὐδ' ἐνόησε
Μηροῦ ἐξερύσαι δόρυ μείλινον, ὄφρ' ἐπιβαίη
Σπευδόντων· τοῖον γὰρ ἔχον πόνον ἀμφιέποντες.
Τληπόλεμον δ' ἑτέρωθεν ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ
Ἐξέφερον πολέμοιο· νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς,
Τλήμονα θυμὸν ἔχων, μαίμησε δέ οἱ φίλον ἦτορ.
Μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
Ἢ προτέρω Διὸς υἱὸν ἐριγδούποιο διώκοι,
Ἢ ὅγε τῶν πλεόνων Λυκίων ἀπὸ θυμὸν ἕλοιτο.
Οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μόρσιμον ἦεν
Ἴφθιμον Διὸς υἱὸν ἀποκτάμεν ὀξέϊ χαλκῷ.
Τῷ ῥα κατὰ πληθὺν Λυκίων τράπε θυμὸν Ἀθήνη.
Ἔνθ' ὅγε Κοίρανον εἷλεν, Ἀλάστορά τε, Χρομίον τε,
Ἄλκανδρόν θ', Ἅλιόν τε, Νοήμονά τε, Πρύτανίν τε.
Καί νύ κ' ἔτι πλέονας Λυκίων κτάνε δῖος Ὀδυσσεὺς,
Εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ.
Βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ,
Δεῖμα φέρων Δαναοῖσι· χάρη δ' ἄρα οἱ προσιόντι

Duxit auxiliaturum, ad Priamumq́; & filios.
Hunc in balteo percuſſit Telamonius Aiax:
Inferiori autem in ventre defixa eſt longa haſta.
Reſonuit.a.cadens: hic autem accurrit illuſtris Aiax,
Arma ſpoliaturus,Troiani verò lanceas fuderunt
Acutas,perlucidas:ſcutum autem excepit multas:
Sed hic calce accedens ex cadauere æratam haſtam
Euulſit,non tamen etiam alia potuit arma pulchra
Humeris detrahere:premebatur enim telis.
Timuit.a.hic defenſionem validam Troianorũ ſtrenuorum,
Qui multiq́; & ſtrenui inſtabant haſtas tenentes:
Qui ipſum magnum licet exiſtentem & fortem, & clarum
Repulerunt à ſe: hic autem cedens,retroactus eſt.
Sic hi quidem laborabant in forti pugna. Tlepolemi & Sarpedonis pugna.
Tlepolemum autem Heraclidem latumq́; magnumq́;
Animauit aduerſus diuum Sarpedonem fatum violentum.
Hi.a.quando iam propè erant,alter in alterum euntes,
Filiusq́; nepoſq́; Iouis nebularum-congregatoris,
Hunc & Tlepolemus prior verbum allocutus eſt.
Sarpedon Lyciorum conſultor,quæ tibi neceſſitas
Obſeruari-cum-timore hic exiſtenti pugnæ imperito viro?
Mentientes autem te dicunt Iouis ſobolem ægiochi
Eſſe,cum multum ab illis abſis viris
Qui ex Ioue nati ſunt, tempore priſcorum hominum:
Sed qualem aiunt vim Herculeam,
Eſſe meum patrem, audacem, animum-leonis habentem:
Qui quondam huc veniens gratiâ equorum Laomedontis,
Sex ſolis cum nauibus & viris paucis,
Ilij diripuit ciuitatem, deſolauit autem vias.
Tibi autem ignauus quidem animus:minuuntur.a.tuæ copiæ:
Neque te Troianis puto auxilio fore,
Profectum ex Lycia,neque etiamſi admodum fortis es, γρ. δ' οὐ.
Sed à me interfectum ad portas inferni deſcenſurum.
Hunc rurſus Sarpedon Lyciorũ dux contra allocutus eſt:
Tlepoleme,certè ille euertit Ilium ſacrum
Viri temeritate clari Laomedontis,
Qui ipſum benè meritum malo obiurgauit verbo,
Neq; reddidit equas, quorum gratiâ e-longinquo venerat.
Tibi autem ego hic edico cædem & mortem nigram
A me paratum iri,meâ verò ab haſta interfectum, (benti.
Gloriam mihi daturũ, animã.a. Plutoni inclytos-equos-ha-
Sic dixit Sarpedon, hic a. eleuabat fraxineam haſtam
Tlepolemus. & horum quidẽ eodem tempore haſtilia longa
Ex manibus euolarunt:hic quidẽ percuſſit ceruicem mediam γρ. ἀορτῆ.
Sarpedon, cuſpis autem vtrinque penetrauit acerba:
Hunc verò circa oculos obſcura nox cooperuit.
Tlepolemus autem femur ſiniſtrum haſta longa
Percuſſit: cuſpis autem tranſacta eſt properans,
Oſſi infixa:pater autem mortem auertit.
Sarpedonem quidem generoſi ſocij
Extulerunt è prælio:grauabat.a.ipſum haſta longa (uertit
Dum-traheretur,ea quidẽ nullus conſiderauit,nec animad-
Femore extrahere lanceam fraxineam, vt incedere-poſſet,
Feſtinantium:talem enim habebant laborem miniſtri.
Tlepolemum autem ex-altera-parte bene-ocreati Achiui
Exportabant prælio:animaduertit autem nobilis Vlyſſes
Fortem animum habens: turbatum-erat.a. ei dilectum cor.
Cogitauit autem poſtea in mente, & in animo,
An vlterius Iouis filium valdè-ſonantis inſequeretur,
An hic plurium Lyciorum animam auferret:
Neque verò Vlyſſi magnanimo fatale erat
Fortem Iouis filium interficere acuto ferro.
Quare ad multitudinem Lyciorum vertit animũ Minerua.
Tunc hic Cœranum interfecit, Alaſtoremq́ue Chromiumq́;
Alcandrumq́; Haliumq́; Noëmonaq́; Prytaninq́;
Atque etiam plures Lyciorum interfeciſſet nobilis Vlyſſes,
Niſi ſtatim intellexiſſet magnus galea-motor Hector:
Iuit autem per primas-acies armatus fulgenti ære,
Terrorem inferens Danais: gauiſus eſt autem eo acceden-
te

Sarpedon vulneratus Hectoris opem implorat.

Sarpedon Iouis filius, verbum autem lugubre dixit:
Priamide, ne me prædam Danais ſinas
Iacere, ſed auxiliare: poſtea me etiam deſerat ætas
In ciuitate veſtra, quoniam non eram ego,
Reuerſus domum, dilectam in patriam terram,
Oblectaturus vxoremq́; dilectam, & infantem filium.
Sic dixit: hunc. a. non allocutus eſt galea-motor Hector,
Sed perrexit cupidus, vt quam citiſſimè
Repelleret Argiuos, multorúmque animam auferret.
Hi quidem diuum Sarpedonem generoſi ſocij
Collocarunt ſub ægidē geſtantis Iouis perpulchra fago:
Ex autem ipſius femore lanceam fraxineam extraxit foras
Fortis Pelagon, qui eius dilectus erat ſocius.
Hunc. a. deſeruit anima, & circa oculos offuſa eſt caligo.
Rurſus autem recreatus eſt: circum. a. aura Borea
Viuificauit cum aſpirans, qui miſerè efflauerat animam.
Argiui. a. propter Martem, & Hectorem armatum,
Neque vnquam conuerſi-fugiebant nigras ad naues,
Neque vnquā contra-ferebantur in pugnā, ſed ſemper retrò
Cedebant, poſtquam animaduerterūt cum Troianis Martē.
Tunc quem primum, quem vltimum interfecit
Hectorq́; Priami filius, & ferreus Mars?
Eximiumq́; Teuthrantem, & equitandi-peritum Oreſtem,
Trechumq́; bellatorem Aetolum, Oenomaumq́;,
Oenopidemq́; Helenum, & Oresbiū ornatā-mitrā habētē,
Qui in Hyla habitabat valdè diuitiarum ſtudioſus,
Lacu circundatus Cephiſſide: apud autem ipſum alij
Habitabant Bœotij valdè optimum populum habentes,
Hos. a. poſtquam animaduertit dea albis-vlnis Iuno,
Argiuos pereuntes in forti pugna,
Statim Mineruam verbis velocibus allocuta eſt:
Proh facinus Aegidem tenentis Iouis filia indefeſſa:

Iuno & Minerua ad prœliū ſe præparant.

Certè vanum verbum promiſimus Menelao,
Ilio deuaſtato bene-murato rediturum,
Si ſic furere ſinamus pernitioſum Martem.
Sed agè iam & nos curemus impetuoſum robur.
Sic dixit: neque recuſauit dea cæſia Minerua.
Hæc quidem properans aurea-frena habentes apparauit e-
Iuno veneranda dea filia magni Saturni: (quos

ἢ ἵππους.

Hebe autem circa currus velociter poſuit rotundas rotas
Aereas, octo-radios habentes, ferreum axem circum,
Harum. v. aurea eſt circumferentia, incorrupta, ſed supernè
Aerei canthi adaptati, mirabile viſu:
Modioli autem argento ſunt circundati vtrinque,
Sella autem aureis & argenteis loris
Diſtenſa eſt: duo. a. rotundi orbes-contexti ſunt:
Ex ea. a. argenteus temo extabat, ſed ad ſummū temonem
Ligauit aureum pulchrum iugum: in eo antilenas
Pulchras poſuit aureas: ſub verò iugum duxit Iuno
Equos velocipedes, cupida contentionis & vociferationis.
Sed Minerua filia Iouis Aegidem-tenentis
Peplum quidem diffudit ſubtile, patris ſuper pauimento
Variegatum, quod ipſa fecerat & elaborarat manibus.
Hæc autem loricam induta Iouis nubicogi,
Armis ad bellum armabatur lachrymoſum.
Circum autem humeros poſuit ægidem fimbriatam,
Horribilem, circum quam vndique fuga cincta erat:
Inerat. a. contentio, inerat fortitudo, inerat horribilis inſe-
Inerat etiam Gorgonum caput diri monſtri (cutio:
Dirumq́; horrendumq́; Iouis portentum Aegidem tenentis.
In capite autem circumcomatam galeam poſuit quatuor-annulos-habentem,
Auream, centum vrbium militibus ſufficientem.
Inq́; currus lucentes pedibus aſcendit, accepit. a. haſtam
Grauem, magnam ſolidam, qua domat turmas virorum
Heroum, quibuſcunque iraſcitur fortis patre-genita.
Iuno autem ſcutica velociter vrgebat equos:
Sponte. a. portæ crepuerunt cœli, quas cuſtodiebant Horæ,
Quibus commiſſum eſt magnum cœlum, Olympúſque,
Vt & aperiant denſam nebulam, & claudant.

Σαρπηδὼν Διὸς υἱὸς, ἔπος δ' ὀλοφυδνὸν ἔειπε·
Πριαμίδη, μὴ δή με ἕλωρ Δαναοῖσιν ἐάσῃς
Κεῖσθαι, ἀλλ' ἐπάμυνον, ἔπειτά με καὶ λίποι αἰὼν
Ἐν πόλει ὑμετέρῃ, ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἔγωγε,
Νοστήσας οἶκόνδε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Εὐφρανέειν ἄλοχόν τε φίλην καὶ νήπιον υἱόν.
Ὣς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ,
Ἀλλὰ παρήϊξεν, λελιημένος ὄφρα τάχιστα
Ὤσαιτ' Ἀργείους, πολέων δ' ἀπὸ θυμὸν ἕλοιτο.
Οἱ μὲν ἄρ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα δῖοι ἑταῖροι
Εἷσαν ὑπ' αἰγιόχοιο Διὸς περικαλλέϊ φηγῷ.
Ἐκ δ' ἄρα οἱ μηροῦ δόρυ μείλινον ὦσε θύραζε
Ἴφθιμος Πελάγων, ὅς οἱ φίλος ἦεν ἑταῖρος.
Τὸν δ' ἔλιπε ψυχὴ, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς·
Αὖτις δ' ἀμπνύνθη, περὶ δὲ πνοιὴ Βορέαο
Ζώγρει ἐπιπνείουσα κακῶς κεκαφηότα θυμόν.
Ἀργεῖοι δ' ὑπ' Ἄρηϊ καὶ Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ
Οὔτε ποτὲ προτρέποντο μελαινάων ἐπὶ νηῶν,
Οὔτε ποτ' ἀντεφέροντο μάχῃ, ἀλλ' αἰὲν ὀπίσσω
Χάζονθ', ὡς ἐπύθοντο μετὰ Τρώεσσιν Ἄρηα.
Ἔνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξεν
Ἕκτωρ τε Πριάμοιο πάϊς καὶ χάλκεος Ἄρης;
Ἀντίθεον Τεύθραντ', ἐπὶ δὲ πλήξιππον Ὀρέστην,
Τρῆχόν τ' αἰχμητὴν Αἰτώλιον, Οἰνόμαόν τε,
Οἰνοπίδην θ' Ἕλενον, καὶ Ὀρέσβιον αἰολομίτρην,
Ὅς ῥ' ἐν Ὕλῃ ναίεσκε μέγα πλούτοιο μεμηλὼς,
Λίμνῃ κεκλιμένος Κηφισίδι· πὰρ δέ οἱ ἄλλοι
Ναῖον Βοιωτοὶ μάλα πίονα δῆμον ἔχοντες.
Τοὺς δ' ὡς οὖν ἐνόησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη
Ἀργείους ὀλέκοντας ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ,
Αὐτίκ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ὢ πόποι αἰγιόχοιο Διὸς τέκος ἀτρυτώνη,
Ἦ ῥ' ἅλιον τὸν μῦθον ὑπέστημεν Μενελάῳ,
Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι,
Εἰ οὕτω μαίνεσθαι ἐάσομεν οὖλον Ἄρηα.
Ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα θούριδος ἀλκῆς.
Ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Ἡ μὲν ἐποιχομένη χρυσάμπυκας ἔντυεν ἵππους
Ἥρη πρέσβα θεὰ θυγάτηρ μεγάλοιο Κρόνοιο·
Ἥβη δ' ἀμφ' ὀχέεσσι θοῶς βάλε καμπύλα κύκλα
Χάλκεα ὀκτάκνημα σιδηρέῳ ἄξονι ἀμφίς·
Τῶν ἤτοι χρυσέη ἴτυς ἄφθιτος, αὐτὰρ ὕπερθεν
Χάλκε' ἐπίσσωτρα προσαρηρότα, θαῦμα ἰδέσθαι·
Πλῆμναι δ' ἀργύρου εἰσὶ περίδρομοι ἀμφοτέρωθεν·
Δίφρος δὲ χρυσέοισι καὶ ἀργυρέοισιν ἱμᾶσιν
Ἐντέταται· δοιαὶ δὲ περίδρομοι ἄντυγές εἰσι·
Τοῦ δ' ἐξ ἀργύρεος ῥυμὸς πέλεν· αὐτὰρ ἐπ' ἄκρῳ
Δῆσε χρύσειον καλὸν ζυγὸν, ἐν δὲ λέπαδνα
Κάλ' ἔβαλε χρύσει'· ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν Ἥρη
Ἵππους ὠκύποδας, μεμαυῖ' ἔριδος καὶ ἀϋτῆς.
Αὐτὰρ Ἀθηναίη κούρη Διὸς αἰγιόχοιο
Πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανὸν πατρὸς ἐπ' οὔδει
Ποικίλον, ὅν ῥ' αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμε χερσίν·
Ἡ δὲ χιτῶν' ἐνδῦσα Διὸς νεφεληγερέταο,
Τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσσετο δακρυόεντα.
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετ' αἰγίδα θυσανόεσσαν
Δεινὴν, ἣν περὶ μὲν πάντῃ φόβος ἐστεφάνωτο,
Ἐν δ' ἔρις, ἐν δ' ἀλκὴ, ἐν δὲ κρυόεσσα ἰωκὴ,
Ἐν δέ τε γοργείη κεφαλὴ δεινοῖο πελώρου,
Δεινή τε, σμερδνή τε, Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.
Κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο τετραφάληρον
Χρυσείην, ἑκατὸν πολίων πρυλέεσσ' ἀραρυῖαν.
Ἐς δ' ὄχεα φλόγεα ποσὶ βήσετο· λάζετο δ' ἔγχος
Βριθὺ, μέγα, στιβαρὸν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν
Ἡρώων, τοῖσίν τε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρη.
Ἥρη δὲ μάστιγι θοῶς ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους.
Αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὧραι,
Τῇς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς Οὔλυμπός τε,
Ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἠδ' ἐπιθεῖναι.

Τῇς

Τῇ ῥα δι' αὐτάων κεντρηνεκέας ἔχον ἵππους·
Εὗρον δὲ Κρονίωνα θεῶν ἄτερ ἥμενον ἄλλων,
Ακροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο.
Ἔνθ' ἵππους στήσασα θεὰ λευκώλενος Ἥρη
Ζῆν' ὕπατον Κρονίδην ἐξείρετο, καὶ προσέειπε.
Ζεῦ πάτερ οὐ νεμεσίζῃ Ἄρει τάδε καρτερὰ ἔργα,
Οσσάτιόν τε καὶ οἷον ἀπώλεσε λαὸν Ἀχαιῶν
Μὰψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον; ἐμοὶ δ' ἄχος, οἱ δὲ ἕκηλοι
Τέρπονται Κύπρις τε καὶ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
Αφρονα τοῦτον ἀνέντες, ὃς οὔτινα οἶδε θέμιστα.
Ζεῦ πάτερ ἦ ῥά τί μοι κεχολώσεαι, αἴ κεν Ἄρηα
Λυγρῶς πεπληγυῖα μάχης ἐξαποδίωμαι;
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,
Αγρει μάν οἱ ἔπορσον Ἀθηναίην ἀγελείην,
Η ἑ μάλιστ' εἴωθε κακῇς ὀδύνῃσι πελάζειν.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
Μάστιξεν δ' ἵππους· τὼ δ' οὐκ ἀέκοντε πετέσθην
Μεσσηγὺς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
Οσσον δ' ἠεροειδὲς ἀνὴρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν
Ημενος ἐν σκοπιῇ, λεύσσων ἐπὶ οἴνοπα πόντον,
Τόσσον ἐπιθρῴσκουσι θεῶν ὑψηχέες ἵπποι.
Αλλ' ὅτε δὴ Τροίην ἶξον ποταμώ τε ῥέοντε,
Ηχι ῥοὰς Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος,
Ἔνθ' ἵππους ἔστησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη
Λύσασ' ἐξ ὀχέων, περὶ δ' ἠέρα πουλὺν ἔχευε.
Τοῖσιν δ' ἀμβροσίην Σιμόεις ἀνέτειλε νέμεσθαι.
Αἱ δὲ βάτην τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι,
Ανδράσιν Ἀργείοισιν ἀλεξέμεναι μεμαυῖαι.
Αλλ' ὅτε δή ῥ' ἵκανον ὅθι πλεῖστοι καὶ ἄριστοι
Ἕστασαν, ἀμφὶ βίην Διομήδεος ἱπποδάμοιο
Εἰλόμενοι, λείουσιν ἐοικότες ὠμοφάγοισιν,
Ἢ συσὶ κάπροισιν, τῶν τε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν·
Ἔνθα στᾶσ' ἤϋσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
Στέντορι εἰσαμένη μεγαλήτορι χαλκεοφώνῳ,
Ὃς τόσον αὐδήσασχ' ὅσον ἄλλοι πεντήκοντα.
Αἰδὼς Ἀργεῖοι, κάκ' ἐλέγχεα, εἶδος ἀγητοί·
Ὄφρα μὲν ἐς πόλεμον πωλέσκετο δῖος Ἀχιλλεύς,
Οὐδέποτε Τρῶες πρὸ πυλάων Δαρδανιάων
Οἴχνεσκον· κείνου γὰρ ἐδείδισαν ὄβριμον ἔγχος·
Νῦν δὲ ἑκὰς πόλιος κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ μάχονται.
Ὣς εἰποῦσ' ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
Τυδεΐδῃ δ' ἐπόρουσε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Εὗρε δὲ τόν γε ἄνακτα παρ' ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν
Ἕλκος ἀναψύχοντα, τό μιν βάλε Πάνδαρος ἰῷ.
Ἱδρὼς γάρ μιν ἔτειρεν ὑπὸ πλατέος τελαμῶνος
Ασπίδος εὐκύκλου· τῷ τείρετο, κάμνε δὲ χεῖρα·
Αν δ' ἴσχων τελαμῶνα, κελαινεφὲς αἷμ' ἀπομόργνυ.
Ἱππείου δὲ θεὰ ζυγοῦ ἥψατο, φώνησέν τε,
Ἦ ὀλίγον οἷ παῖδα ἐοικότα γείνατο Τυδεύς.
Τυδεύς τοι μικρὸς μὲν ἔην δέμας, ἀλλὰ μαχητής·
Καί ῥ' ὅτε πέρ μιν ἐγὼ πολεμίζειν οὐκ εἴασκον,
Οὐδ' ἐκπαιφάσσειν, ὅτε τ' ἤλυθε νόσφιν Ἀχαιῶν
Αγγελος ἐς Θήβας πολέας μετὰ Καδμείωνας·
Δαίνυσθαί μιν ἄνωγον ἐνὶ μεγάροισιν ἕκηλον·
Αὐτὰρ ὁ θυμὸν ἔχων ὃν καρτερὸν ὡς τὸ πάρος περ,
Κούρους Καδμείων προκαλίζετο, πάντα δ' ἐνίκα
Ῥηϊδίως· τοίη οἱ ἐγὼν ἐπιτάρροθος ἦα.
Σοὶ * δ' ἤτοι μὲν ἐγὼ παρά θ' ἵσταμαι ἠδὲ φυλάσσω,
Καί σε προφρονέως κέλομαι Τρώεσσι μάχεσθαι·
Αλλά σευ ἢ κάματος πολυάϊξ γυῖα δέδυκεν,
Ἤ νύ σέ που δέος ἴσχει ἀκήριον· οὐ σύ γ' ἔπειτα
Τυδέος ἔκγονός ἐσσι δαΐφρονος Οἰνεΐδαο.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρατερὸς Διομήδης,
Γιγνώσκω σε θεὰ θύγατερ Διὸς αἰγιόχοιο,
Τῷ τοι προφρονέως ἐρέω ἔπος, οὐδ' ἐπικεύσω.
Οὔτέ τί με δέος ἴσχει ἀκήριον, οὔτέ τις ὄκνος,
Αλλ' ἔτι σέων μέμνημαι ἐφετμέων ἃς ἐπέτειλας.
Οὔ μ' εἴας μακάρεσσι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι
Τοῖς ἄλλοις, ἀτὰρ εἴ κε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη

Hac per ipſas hi nubi-agi-ſolitos impellebant equos:
Inuenerunt.a.Saturnidem à diis ſeorſum ſedentem alijs
Summo vertice cacuminoſi olympi:
Tunc equos ſiſtens dea albas vlnas habens Iuno
Iouem ſupremum Saturnidem interrogauit, & allocuta eſt:
Iupiter an non ſuccenſeas Marti ob iſta violẽta facinora,
Quantumq́; & qualem perdidit populum Achiuorum
Temerè, ſed non ex decoro? mihi.a.dolori? illi verò quiete
Delectantur Venuſque, & argenteo-arcu decorus Apollo,
Inſanũ hũc (Martem) emittẽtes, qui nullam nouit iuſtitiam:
Iupiter pater nunquid mihi iraſceris, ſi Martem
Grauiter percutiens pugna expellam?
Hanc autem reſpondens allocutus eſt nubicogus Iupiter:
Agedum, aduerſus ipſum incita Mineruam prædatricem
Quæ ipſum maximè ſolita eſt malis doloribus afficere.
Sic dixit: neque immorigera fuit dea albis vlnis Iuno.
Verberauit autem equos: hi autem non inuiti volabant
Inter terramq́; & cœlum ſtellatum.
Quantum aëris ſpatium vir videt oculis
Sedens in ſpecula, proſpectans in purpureum mare,
Tantum ſaltu-conficiunt deorum altiſoni equi.
Sed quãdo iam Troiam peruenerũt duoſque-fluuios fluẽtes,
Quà fluxus Simois committunt, & Scamander,
Ibi equos ſiſtit dea albas-vlnas habens Iuno,
Soluens ex curribus, circum autem nebulam multam fudit.
His autem ambroſiam Simois producebat ad paſcendum:
Hæ autem ierunt timidis columbis inceſſu ſimiles,
Viris Argiuis auxiliari properantes.
Sed quando venerunt vbi plurimi & optimi
Stabant, circa vim Diomedis equorum-domitoris
Conferti, leonibus ſimiles cruda-vorantibus,
Vel ſuibus apris, quorum robur non impotens:
Ibi ſtans clamauit dea albas-vlnas-habens Iuno,
Stentori ſimilis magnanimo, æream-vocem-habenti,
Qui tantum vociferabatur quantum alij quinquaginta:
Pudor ô Argiui, mala probra, forma (tamen) ſpectabiles:
Quandiu quidem in bello verſabatur diuus Achilles,
Nunquam Troiani ante portas Dardanias
Veniebant, illius enim horrebant fortem haſtam.
Nunc.a.procul ab vrbe concauas apud naues pugnant.
Sic fata commouit robur & animum vniuſcuiuſque.
Tydidem.a.adiuit dea glaucos oculos habens Minerua.
Inuenit autem hunc regem apud equos & currus
Vulnus refrigerantem, quod ei inflixerat Pandarus ſagitta:
Sudor enim ipſum affligebat ſub lato loro
Scuti rotundi: eo conficiebatur: defatigatus-erat.a.manu:
Eleuans.a.lorum, atrum ſanguinem abſtergebat.
Equinum autem dea iugum attigit dixitq́;,
Profectò parum ſibi filium ſimilem genuit Tydeus.
Tydeus paruus quidem erat corpore, ſed bellator:
Adeóque etiam quando ipſum ego pugnare non ſinebam,
Neque irruere, quando venit abſque Achiuis (i. ſolus.)
Legatus ad Thebas multos inter Cadmeos. (i. Thebanos)
Conuiuari ipſum iuſſi in ædibus quietum:
Attamen hic animum retinens ſuum fortem ſicut antea,
Iuuenes Thebanorum prouocabat quemlibet.a.vincebat
Facilè: talis namque ego adiutrix eram.
Tibi autem certè quidem ego aſſiſtoq́; & defendo,
Et te alacriter iubeo aduerſus Troianos pugnare:
Sed tua vel labor improbus membra ſubiit,
Vel te certè timor cohibet cor-adimens, non tu poſthac
Tydei ſoboles es rei militaris periti Oenidæ.
Hanc autem reſpondens allocutus eſt fortis Diomedes:
Agnoſco te dea filia Iouis Aegidem-tenentis,
Ideo ingenuè dicam verbum, neque celabo:
Neque me aliquis timor tenet exanimans, neque aliqua ſocordia,
Sed adhuc tuorum recordor mandatorum quæ iuſſiſti.
Non me ſinebas aduerſum beatos deos pugnare
Alios, ſed ſi Iouis filia Venus

Iuno & Minerua a Ioue pugnandi veniam petunt.

Minerua Diomedem alloquitur.

* δ' ἤτοι

Ἔχθιστος δέ μοί ἐσσι θεῶν οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν.
Αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε μάχαι τε·
Μητρός τοι μένος ἐστὶν ἀάσχετον, οὐκ ἐπιεικτὸν,
Ἥρης· τὴν μὲν ἐγὼ σπουδῇ δάμνημ' ἐπέεσσι,
Τῷ σ' ὀΐω κείνης τάδε πάσχειν ἐννεσίῃσιν.
Ἀλλ' οὐ μάν σ' ἔτι δηρὸν ἀνέξομαι ἄλγε' ἔχοντα.
Ἐκ γὰρ ἐμεῦ γένος ἐσσί, ἐμοὶ δέ σε γείνατο μήτηρ.
Εἰ δέ τευ ἐξ ἄλλου γε θεῶν γένευ ὧδ' ἀΐδηλος,
Καί κεν δὴ πάλαι ἦσθα ἐνέρτερος οὐρανιώνων.
Ὣς φάτο, καὶ Παιήον' ἀνώγειν ἰήσασθαι·
Τῷ δ' ἐπὶ Παιήων ὀδυνήφατα * φάρμακα πάσσων,
Ἠκέσατ'· οὐ μὲν γάρ τι καταθνητός γ' ἐτέτυκτο·
Ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν * ἐπειγόμενος συνέπηξεν
Ὑγρὸν ἐόν, μάλα δ' ὦκα * περιστρέφεται κυκόωντι·
Ὣς ἄρα καρπαλίμως ἰήσατο θοῦρον Ἄρηα.
Τὸν δ' Ἥβη λοῦσεν, χαρίεντα δὲ εἵματα ἕσσε·
Πὰρ δὲ Διὶ Κρονίωνι καθέζετο κύδεϊ γαίων.
Αἱ δ' αὖτις πρὸς δῶμα Διὸς μεγάλοιο νέοντο
Ἥρη τ' Ἀργείη καὶ Ἀλαλκομενηῒς Ἀθήνη,
Παύσασαι βροτολοιγὸν Ἄρην ἀνδροκτασιάων.

Inimiciſſimus.n.mihi es deorum qui Olympum habitant.
Semper enim tibi contentio grata, bellá que pugnaq́ue:
Matris tibi ingenium eſt incoërcibile, neque tractabile,
Iunonis: quam quidem ego ſedulo reprimo verbis.
Idcirco te puto illius hæc pati conſiliis.
Sed neutiquam te amplius diu patiar dolores habere.
Ex me enim genus es, mihi autem te genuit mater.
Si autem aliquo ex alio deorum natus eſſes ita improbus,
Vel iam pridem fuiſſes inferior omnibus *cœlitibus.*
Sic dixit, & Pæonem iuſſit curare illum:
Huic.a. Pæon dolorem, leuientia medicamina inſpergens,
Sanauit eum, *nequaquam enim mortalis erat.*
Sicut.a. quando coagulum agitatum, lac album condenſauit
Liquidum cum eſſet, valdè.a. velociter coagulatur voluenti:
Sic celeriter ſanauit impetuoſum Martem.
Hunc autem Hebe lauit, pulchraq́ indumenta induit.
Iuxta.a. Iouem Saturnidem ſedit, eo honore exultans.
Hæ autem rurſus ad domum Iouis magni redierunt
Iunóque Argiua & potens Minerua,
Poſtquam repreſſiſſent ſæuum Martem à virorum-cædibus.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ ἡ ζῆτα ῥαψῳδία.

ΤΡΩΩΝ δ' οἰώθη καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή.
Πολλὰ δ' ἄρ' ἔνθα καὶ ἔνθ' ἴθυσε μάχη πεδίοιο,
Ἀλλήλων ἰθυνομένων χαλκήρεα δοῦρα,
Μεσσηγὺς Σιμόεντος ἰδὲ Ξάνθοιο ῥοάων·
Αἴας δὲ πρῶτος Τελαμώνιος, ἕρκος Ἀχαιῶν,
Τρώων ῥῆξε φάλαγγα, φόως δ' ἑτάροισιν ἔθηκεν,
Ἄνδρα βαλὼν ὃς ἄριστος ἐνὶ Θρῄκεσσι τέτυκτο,
Υἱὸν Ἐϋσσώρου Ἀκάμαντ' ἠΰν τε μέγαν τε.
Τόν ῥ' ἔβαλε πρῶτος κόρυθος φάλον ἱπποδασείης·
Ἐν δὲ μετώπῳ πῆξε, πέρησε δ' ἄρ' ὀστέον εἴσω
Αἰχμὴ χαλκείη· τὸν δὲ σκότος * ὄσσ' ἐκάλυψεν.
Ἄξυλον δ' ἄρ' ἔπεφνε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης
Τευθρανίδην, ὃς ἔναιεν ἐϋκτιμένῃ ἐν Ἀρίσβῃ,
Ἀφνειὸς βιότοιο, φίλος δ' ἦν ἀνθρώποισι·
Πάντας γὰρ φιλέεσκεν ὁδῷ ἔπι οἰκία ναίων.
Ἀλλά οἱ οὔ τις τῶν γε τότ' ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον,
Πρόσθεν ὑπαντιάσας· ἀλλ' ἄμφω θυμὸν ἀπηύρα,
Αὐτὸν καὶ θεράποντα Καλήσιον, ὅς ῥα τόθ' ἵππων
Ἔσκεν ὑφηνίοχος· τὼ δ' ἄμφω γαῖαν ἐδύτην.
Δρῆσον δ' Εὐρύαλος καὶ Ὀφέλτιον ἐξενάριξε·
Βῆ δὲ μετ' Αἴσηπον καὶ Πήδασον, οὕς ποτε νύμφη
Νηῒς Ἀβαρβαρέη τέκ' ἀμύμονι Βουκολίωνι.
Βουκολίων δ' ἦν υἱὸς ἀγαυοῦ Λαομέδοντος
Πρεσβύτατος γενεῇ, σκότιον δέ ἑ γείνατο μήτηρ·
Ποιμαίνων δ' ἐπ' ὄεσσι μίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ·
Ἡ δ' ὑποκυσαμένη διδυμάονε γείνατο παῖδε·
Καὶ μὲν τῶν ὑπέλυσε μένος καὶ φαίδιμα γυῖα
Μηκιστηϊάδης, καὶ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα.
Ἀστύαλον δ' ἄρ' ἔπεφνε μενεπτόλεμος Πολυποίτης.
Πιδύτην δ' Ὀδυσεὺς Περκώσιον ἐξενάριξεν
Ἔγχεϊ χαλκείῳ· Τεῦκρος δ' Ἀρετάονα δῖον.
Ἀντίλοχος δ' Ἄβληρον ἐνήρατο δουρὶ φαεινῷ
Νεστορίδης· Ἔλατον δὲ ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
Ναῖε δὲ Σατνιόεντος ἐϋρρείταο παρ' ὄχθας
Πήδασον αἰπεινήν. Φύλακον δ' ἕλε Λήϊτος ἥρως
Φεύγοντ'· Εὐρύπυλος δὲ Μελάνθιον ἐξενάριξεν·
Ἄδρηστον δ' ἄρ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
Ζωὸν ἕλ'· ἵππω γάρ οἱ ἀτυζομένω πεδίοιο
Ὄζῳ * ἐνὶ βλαφθέντε μυρικίνῳ, ἀγκύλον ἅρμα
Ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ, αὐτὼ μὲν ἐβήτην

ILIADIS HOMERI VI. COMPOSITIO.

TROIANORVM. a. ſola-relicta fuit & Achiuorum pugna grauis (ſ. abſentibus diis)
Frequenter autem huc & illuc inclinatum eſt prælium per campum,
Inter ſe dirigentibus æratas lanceas,
Inter Simoëntis & Xanthi fluenta.
Aiax autem primus Telamonius, ſeptum Achiuorum,
Troianorum rupit agmen, lumenq́ ſociis attulit, Fit cædes
Virum iaculatus, qui fortiſſimus inter Thraces erat,
Filium Euſſori, Acamantem, amplum & procerum.
Hunc percuſſit primus galeæ ad conum denſas equi-ſetas-habentes:
Inq́ fronte fixit, penetrauit.a. ad os vſque
Cuſpis ærata: hunc autem tenebræ oculos texerunt.
Axylum autem interfecit in-bello ſtrenuus Diomedes
Teuthranidem, qui habitabat benè ſtructa in Ariſba,
Diues opum, ac benignus erat hominibus:
Omnes.n. excipiebat-comiter, ſecus viam ædes incolens.
Sed ab-eo nullus horum tunc auertit acerbam mortem,
Antè occurrens: ſed ambos vita priuauit (Diomedes)
Ipſum & famulum Caleſium, qui tunc equorum
Erat auriga. hi autem ambo terram ſubierunt.
Dreſum autem Euryalus & Opheltium interfecit.
Iuit.n. ad Aeſepum & Pedaſum, quos quondam nympha
Nais Abarbarea peperit inculpato Bucolioni:
Bucolion autem erat filius clari Laomedontis
Maximus natu. ſpurium autem ipſum pepererat mater.
Paſcens.a. oues mixtus eſt (ſ. cum nympha) *amore & cubiculi.*
Ipſa autem grauida-facta gemellos peperit filios.
Et quidem horum diſſoluit robur & fortia membra
Meciſtiades, & ab humeris (illorum) *arma ſpoliauit.*
Aſtyalum autem occidit promptus in-bello Polypœtes.
Pidytem verò Vlyſſes Percoſium interfecit
Haſta ærea: Teucrus autem Aretaonem nobilem.
Antilochus autem Ableram interemit haſta ſplendenti
Neſtorides. Elatum verò rex virorum Agamemnon:
Incolebat autem Satnioëntis pulchrè-fluentis apud ripas
Pedaſum altam. Phylacum autem occidit Leitus heros
Fugientem. Eurypylus autem Melanthium interfecit.
Adreſtum autem poſtea in-bello fortis Menelaus
Viuum cepit. equi enim ipſius pauefacti per-campum,
Ad ramum impediti myricinum, curuum currum
Cum fregiſſent in ſummo temone, ipſi quidem contenderunt

Adreſtum viuum capit Menelaus.

Ad ciuitatem, quò alij territi fugiebant:
Ipſe autem ex curru iuxta rotam deuolutus eſt
Pronus in pulueribus in os: apud autem ipſum ſtetit
Atrides Menelaus tenens longam haſtam:
Adreſtus autem deinde amplexis ſupplicauit illi genibus:
Viuum-ſerua Atrei filium: a. digna accipe præmia.
Multæ a. in diuitijs patris (domo) res-pretioſæ recõditæ ia-
Æsq́; aurumq́; elaboratumq́; ferrum: (cent,
Ex his tibi largietur pater infinita dona,
Si me viuum eſſe audiuerit ad naues Achiuorum.
*. ὄρινε — *Sic dixit: huic autem animum in pectorib. perſuadebat,*
Et iam ipſum mox erat veloces ad naues Achiuorum
Daturus ſuo famulo deducendum, ſed Agamemnon
Obuius venit currens, & minaciter-clamans verbũ dixit:
*. οὕτως. *. ἦ πω. — *O mollis, ô Menelae, curnam tu curas ita*
Homines? an tibi optima facta ſunt domi
A Troianis? horum nullus effugiat graue exitium,
Manuſque noſtras, neque quem in-ventre mater (omnes
Infantem exiſtentẽ ferret, neque is quidem fugiat: ſed ſimul
Vna cùm Ilio pereant inhumati, & prorſus-extincti.
Sic locutus, immutauit fratris mentem heros
Aequa admonens: hic autem à ſe depulit manu
Heroem Adreſtum: hunc autem rex Agamemnon
Vulnerauit ad ile. hic v. reſupinatus eſt: Atrides autem
Calce in pectus inſcendens euulſit fraxineam lanceam.

Neſtor milites cohortatur.

Neſtor autem Argiuos hortabatur altè clamans,
O amici heroës Danai famuli Martis,
Nemo nunc exuuijs intentus retrò
Maneat, vt plurima ferens ad naues redeat:
Sed viros interficiamus: poſtea autem & illos quieti
Cadaueribus per-campum detrahetis mortuis.
Sic fatus, concitauit robur & animum vniuſcuiuſque.
Tunc rurſus Troiani bellicoſis ab Achiuis
Ilium aſcendiſſent, impotentia ſua domiti,
Niſi Aeneæ & Hectori dixiſſet aſtans

Helenus Aeneam & Hectorem monet, Hectorique ſuadet in vrbe eat, quo fœminas Mineruæ ſupplicare iubeat.

Priamides Helenus, augurum longè præſtantiſſimus:
Aeneaque & Hector, quoniam labor in vos maximè
Troianorum & Lyciorum incumbit, quia præſtantiſſimi
Omnẽ ad motum eſtis, & ad pugnandum & conſulendum:
State illic, & populum inhibete ante portas,
Quoquouerſum obeũtes, priuſquàm rurſus inter manus uxo-
Fugientes cadant, hoſtibus verò riſui fiant. (rum
Sed poſtquàm phalanges adhortati fueritis omnes,
Nos quidem aduerſus Danaos pugnabimus ibi manentes,
Quamuis valde afflicti: neceſſitas enim vrget.
*. μετά-χεο. — *Hector, ſed tu ciuitatem adi: dic autem deinde*
Matri tuæ & meæ: hæc autem congregans matronas,
In templum Mineruæ glaucis-oculis in arce ſumma,
Aperiens claue valuas ſacræ ædis,
Peplum quod ei videbitur precioſiſſimum & maximum
Eſſe in domo, & ei longè chariſſimum ipſi,
*. μεγάρῳ. — *Ponat Mineruæ ad genua pulchricomæ:*
Et ei voueat ſe duodecim boues in templo
Anniculos, indomitos ſacrificaturam: ſi miſerata fuerit
Vrbémque, & Troianorum uxores, & infantes liberos,
Si Tydei filium auertat ab Ilio ſacro,
*. Ως κα-τυγο. — *Ferocem bellatorem, fortem artificem fugæ,*
Quem iam ego fortiſſimum Achiuorum arbitror eſſe.
Neq; Achillem vnquam ſic timuimus principem virorum,
Quem aiunt ex dea natum-eſſe: ſed hic valde
*. ἐξ ἔμ-μεναι. — *Furit, neque quiſquam ei poteſt robore æquiparari.*
Sic dixit: Hector a. nequicquam fratri inobediens fuit
Statim autem ex curru cum armis deſiluit in-terram,
Vibrans autem acuta iacula per exercitum ibat quoquo verſum,
*. μαχέ-σασθαι. — *Concitans ad pugnandum, ſuſcitauit a. prælium graue.*
Hi autem conuerſi ſunt & aduerſi ſteterunt Achiuis:
Argiui autem paulum-retroceſſerunt, & deſierunt à cæde.
Exiſtimabant enim aliquem immortalium ex cælo ſtellato
Troianis auxiliatum deſcendiſſe: ſic conuerſi ſunt.

Πρὸς πόλιν, ᾗπερ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέοντο·
Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη
Πρηνὴς ἐν κονίῃσιν ἐπὶ στόμα· πὰρ δέ οἱ ἔστη
Ἀτρείδης Μενέλαος, ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος·
Ἄδρηστος δ' ἄρ' ἔπειτα λαβὼν ἐλίσσετο γούνων,
Ζώγρει Ἀτρέος υἱὲ, σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα.
Πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κεῖται,
Χαλκός τε, χρυσός τε, πολύκμητός τε σίδηρος,
Τῶν κέν τοι χαρίσαιτο πατὴρ ἀπερείσι' ἄποινα,
Αἴκεν ἐμὲ ζωὸν πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Ὣς φάτο, τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν * ἔπειθε·
Καὶ δή μιν τάχ' ἔμελλε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
Δώσειν ᾧ θεράποντι καταξέμεν· ἀλλ' Ἀγαμέμνων
Ἀντίος ἦλθε θέων, καὶ ὁμοκλήσας, ἔπος ηὔδα,
Ὦ πέπον, ὦ Μενέλαε, τί ἢ δὲ σὺ κήδεαι * αὔτως
Ἀνδρῶν; * ἢ σοὶ ἄριστα πεποίηται κατὰ οἶκον
Πρὸς Τρώων· τῶν μή τις ὑπεκφύγοι αἰπὺν ὄλεθρον,
Χεῖράς θ' ἡμετέρας· μηδ' ὅντινα γαστέρι μήτηρ
Κοῦρον ἐόντα φέροι, μηδ' ὃς φύγοι· ἀλλ' ἅμα πάντες
Ἰλίου ἐξαπολοίατ' ἀκήδεστοι καὶ ἄφαντοι.
Ὣς εἰπὼν ἔτρεψεν ἀδελφειοῦ φρένας ἥρως,
Αἴσιμα παρειπών· ὁ δ' ἀπὸ ἕθεν ὤσατο χειρὶ
Ἥρω' Ἄδρηστον· τὸν δὲ κρείων Ἀγαμέμνων
Οὖτα κατὰ λαπάρην· ὁ δ' ἀνετράπετ'· Ἀτρείδης δὲ
Λὰξ ἐν στήθεσι βὰς ἐξέσπασε μείλινον ἔγχος.
Νέστωρ δ' Ἀργείοισιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀΰσας,
Ὦ φίλοι ἥρωες Δαναοὶ θεράποντες Ἄρηος,
Μήτις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος, μετόπισθε
Μιμνέτω, ὥς κεν πλεῖστα φέρων ἐπὶ νῆας ἵκηται·
Ἀλλ' ἄνδρας κτείνωμεν· ἔπειτα δὲ καὶ τὰ ἕκηλοι
Νεκροὺς ἀμπεδίον συλήσετε τεθνειῶτας.
Ὣς εἰπὼν, ὄτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
Ἔνθα κεν αὖτε Τρῶες ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
Ἴλιον εἰσανέβησαν ἀναλκείῃσι δαμέντες,
Εἰ μὴ ἄρ' Αἰνείᾳ τε καὶ Ἕκτορι εἶπε παραστὰς
Πριαμίδης Ἕλενος, οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος,
Αἰνεία τε Ἕκτορ, ἐπεὶ πόνος ὔμμι μάλιστα
Τρώων καὶ Λυκίων ἐγκέκλιται, οὕνεκ' ἄριστοι
Πᾶσαν ἐπ' ἰθύν ἐστε μάχεσθαί τε φρονέειν τε,
Στῆτ' αὐτοῦ, καὶ λαὸν ἐρυκάκετε πρὸ πυλάων,
Πάντῃ ἐποιχόμενοι, πρὶν αὖτ' ἐν χερσὶ γυναικῶν
Φεύγοντας πεσέειν, δηΐοισι δὲ χάρμα γενέσθαι·
Αὐτὰρ ἐπεί κε φάλαγγας ἐποτρύνητον ἁπάσας,
Ἡμεῖς μὲν Δαναοῖσι μαχησόμεθ' αὖθι μένοντες,
Καὶ μάλα τειρόμενοί περ· ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει·
Ἕκτορ ἀτὰρ σὺ πόλινδε * μετέρχεο, εἰπὲ δ' ἔπειτα
Μητέρι σῇ καὶ ἐμῇ· ἡ δὲ ξυνάγουσα γεραιὰς,
Νηὸν Ἀθηναίης Γλαυκώπιδος ἐν πόλει ἄκρῃ,
Οἴξασα κληῗδι θύρας ἱεροῖο δόμοιο,
Πέπλον ὅς οἱ δοκέει χαριέστατος ἠδὲ μέγιστος
Εἶναι ἐνὶ * μεγάροις, καί οἱ πολὺ φίλτατος αὐτῇ,
Θεῖναι Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠϋκόμοιο·
Καί οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηῷ
Ἤνις, ἠκέστας ἱερευσέμεν, αἴκ' ἐλεήσῃ
Ἄστυ τε, καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα,
Αἴκεν Τυδέος υἱὸν ἀπόσχῃ Ἰλίου ἱρῆς,
Ἄγριον αἰχμητὴν, κρατερὸν μήστωρα φόβοιο·
Ὃν δὴ ἐγὼ κάρτιστον Ἀχαιῶν φημὶ γενέσθαι.
Οὐδ' Ἀχιλῆά ποθ' ὧδέ γ' ἐδείδιμεν ὄρχαμον ἀνδρῶν,
Ὅν πέρ φασι θεᾶς * ἐξέμμεναι· ἀλλ' ὅδε λίην
Μαίνεται, οὐδέ τίς οἱ δύναται μένος ἰσοφαρίζειν.
Ὣς ἔφαθ'. Ἕκτωρ δ' οὔτι κασιγνήτῳ ἀπίθησεν·
Αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε·
Πάλλων δ' ὀξέα δοῦρα, κατὰ στρατὸν ᾤχετο πάντῃ,
Ὀτρύνων * μαχέσασθαι· ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνήν.
Οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν.
Ἀργεῖοι δ' ὑπεχώρησαν, λῆξαν δὲ φόνοιο·
Φὰν δέ τιν' ἀθανάτων ἐξ οὐρανοῦ ἀστερόεντος
Τρωσὶν ἀλεξήσοντα κατελθέμεν, ὡς ἐλέλιχθεν.

Ἕκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀΰσας,
Τρῶες ὑπέρθυμοι, * τηλεκλειτοί τ' ἐπίκουροι,
Ἀνέρες ἔστε φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς,
Ὄφρ' ἂν ἐγὼ βείω προτὶ Ἴλιον, ἠδὲ γέρουσιν
Εἴπω βουλευτῇσι καὶ ἡμετέρῃς ἀλόχοισι,
Δαίμοσιν ἀρήσασθαι, ὑποσχέσθαι δ' ἑκατόμβας.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἕκτωρ·
Ἀμφὶ δέ μιν σφυρὰ τύπτε καὶ αὐχένα δέρμα κελαινὸν,
Ἄντυξ ἣ πυμάτη θέεν ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης.
Γλαῦκος δ' Ἱππολόχοιο πάϊς καὶ Τυδέος υἱὸς,
Ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην μεμαῶτε μάχεσθαι.
Οἳ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τὸν πρότερος προσέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
Τίς δὲ σύ ἐσσι φέριστε καταθνητῶν ἀνθρώπων;
Οὐ μὲν γάρ ποτ' ὄπωπα μάχῃ ἔνι κυδιανείρῃ
Τὸ πρίν· ἀτὰρ μὲν νῦν γε πολὺ προβέβηκας ἁπάντων
Σῷ θάρσει, ὅ τ' ἐμὸν δολιχόσκιον ἔγχος ἔμεινας.
Δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιόωσιν.
Εἰ δέ τις ἀθανάτων γε κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθας,
Οὐκ ἂν ἔγωγε θεοῖσιν ἐπουρανίοισι μαχοίμην.
Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύαντος υἱὸς κρατερὸς Λυκόοργος
Δὴν ἦν, ὅς ῥα θεοῖσιν ἐπουρανίοισιν ἔριζεν.
Ὅς ποτε μαινομένοιο Διωνύσοιο τιθήνας
Σεῦε κατ' ἠγάθεον Νυσήϊον· αἳ δ' ἅμα πᾶσαι
Θύσθλα χαμαὶ κατέχευαν, ὑπ' ἀνδροφόνοιο Λυκούργου
Θεινόμεναι βουπλῆγι. Διώνυσος δὲ φοβηθεὶς
Δύσεθ' ἁλὸς κατὰ κῦμα, Θέτις δ' ὑπεδέξατο κόλπῳ
Δειδιότα· κρατερὸς γὰρ ἔχε τρόμος ἀνδρὸς ὁμοκλῇ.
Τῷ μὲν ἔπειτ' ὀδύσαντο θεοὶ ῥεῖα ζώοντες,
Καί μιν τυφλὸν ἔθηκε Κρόνου πάϊς· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
Ἦν, ἐπεὶ ἀθανάτοισιν ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσιν.
Οὐδ' ἂν ἐγὼ μακάρεσσι θεοῖς ἐθέλοιμι μάχεσθαι.
Εἰ δέ τίς ἐσσι βροτῶν οἳ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσιν,
Ἆσσον ἴθ', ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἵκηαι.
Τὸν δ' αὖθ' Ἱππολόχοιο προσηύδα φαίδιμος υἱός,
Τυδεΐδη μεγάθυμε, τί ἢ γενεὴν ἐρεείνεις;
Οἵη περ φύλλων γενεὴ, τοίη δὲ καὶ ἀνδρῶν.
Φύλλα τὰ μέν τ' ἄνεμος χαμάδις χέει, ἄλλα δέ θ' ὕλη
Τηλεθόωσα φύει, ἔαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρη·
Ὣς ἀνδρῶν γενεὴ, ἣ μὲν φύει, ἣ δ' ἀπολήγει.
Εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι, ὄφρ' ἐῢ εἰδῇς
Ἡμετέρην γενεὴν, (πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν.)
Ἔστι πόλις Ἐφύρη μυχῷ Ἄργεος ἱπποβότοιο,
Ἔνθα δὲ Σίσυφος ἔσκεν, ὃ κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν,
Σίσυφος Αἰολίδης· ὃ δ' ἄρα Γλαῦκον τέκεθ' υἱόν.
Αὐτὰρ Γλαῦκος ἔτικτεν ἀμύμονα Βελλεροφόντην.
Τῷ δὲ θεοὶ κάλλος τε καὶ ἠνορέην ἐρατεινὴν
Ὤπασαν· αὐτάρ οἱ Προῖτος κακὰ μήσατο θυμῷ·
Ὅς ῥ' ἐκ δήμου ἔλασσεν, ἐπεὶ πολὺ φέρτερος ἦεν
Ἀργείων. Ζεὺς γάρ οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ ἐδάμασσε.
Τῷ δὲ γυνὴ Προίτου ἐπεμήνατο δῖ' Ἄντεια
Κρυπταδίῃ φιλότητι μιγήμεναι· ἀλλὰ τὸν οὔ τι
Πεῖθ' ἀγαθὰ φρονέοντα δαΐφρονα Βελλεροφόντην.
Ἡ δὲ ψευσαμένη Προῖτον βασιλῆα προσηύδα,
Τεθναίης ὦ Προῖτ', ἢ κάκτανε Βελλεροφόντην,
Ὅς μ' ἔθελεν φιλότητι μιγήμεναι οὐκ ἐθελούσῃ.
Ὣς φάτο· τὸν δὲ ἄνακτα χόλος λάβεν, οἷον ἄκουσε·
Κτεῖναι μέν ῥ' ἀλέεινε, (σεβάσσατο γὰρ τό γε θυμῷ)
Πέμπε δέ μιν * Λυκίηνδε, πόρεν δ' ὅ γε σήματα λυγρὰ,
Γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλά·
Δεῖξαι δ' ἠνώγειν ᾧ πενθερῷ, ὄφρ' ἀπόλοιτο.
Αὐτὰρ ὁ βῆ Λυκίηνδε θεῶν ὑπ' ἀμύμονι πομπῇ.
Ἀλλ' ὅτε δὴ Λυκίην ἷξε, Ξάνθόν τε ῥέοντα,
Προφρονέως μιν τῖεν ἄναξ Λυκίης εὐρείης·
Ἐννῆμαρ ξείνισσε, καὶ ἐννέα βοῦς ἱέρευσεν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτη ἐφάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠώς,
Καὶ τότε μιν ἐρέεινε, καὶ ᾔτεε σῆμα ἰδέσθαι,
Ὅττι ῥά οἱ γαμβροῖο πάρα Προίτοιο φέροιτο.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ σῆμα κακὸν παρεδέξατο γαμβροῦ,

Hector autem Troianos hortabatur altè inclamans,
Troiani animoſi, & è-longinquo-vocati ſocij, γρ. τηλεκλητοί.
Viri eſtote amici, meminerits ſtrenuè fortitudinis,
Tantiſper dum ego iuero ad Ilium & ſenibus
Dicam conſiliarijs & noſtris vxoribus,
Dijs vt ſupplicent, voueantq́ hecatombas.
Sic locutus abijt pulchrè-galeatus Hector:
Circũ.a.ipſum talos pulſabat & ceruicẽ coriũ nigrum ſcuti
Circumferentia quæ extrema currebat circa ſcutum vmbili-
Glaucus.a. Hippolochi filius & Tydei filius. (catum.
In medium virorumq́ coierunt prompti ad pugnandum.
Hi.a. quando iam propè erant contra inuicem euntes,
Hunc prior allocutus eſt in-prælio fortis Diomedes,
Quiſnam tu es fortiſſime mortalium hominum? Glauci & Diomedis colloquiũ in acie.
Non.n. vnquam vidi te in pugna viros-illuſtres-reddente
Ante.a. atqui nunc longè anteceſſiſti cunctos
Tua confidentia: quoniam meam longam haſtam expectas.
Infelicium verò filij meo robori occurrunt.
Si autem aliquis immortalium de cœlo veniſti,
Non ego cum dijs cœleſtibus pugnauero:
Neque enim neque Dryantis quidem filius fortis Lycurgus
Diu vixit, qui cum dijs cœleſtibus certabat.
Qui olim furentis Bacchi nutrices
Perſequebatur per ſacrum Nyſſeium: illæ.a. ſimul omnes
Thyrſos in-terram proiecerunt, ab homicida Lycurgo
Verberatæ ſtimulo: Bacchus autem territus,
Subiit maris vndam: Thetis autem excepit ſinu (nem.
Timentem: vehemens.n. tenebat tremor ob viri cõminatio-
Huic quidem poſtea irati ſunt dij facilè viuentes:
Et ipſum cæcum fecit Saturni filius, neque amplius diu
Vixit: quoniam immortalibus inuiſus erat omnibus dijs:
Neque ego cum beatis dijs velim pugnare.
Si autem aliquis es mortalium, qui terræ fructum comedunt,
Propius accede, vt ocyus mortis ad metas peruenias.
Hunc.a. rurſus Hippolochi allocutus eſt illuſtris filius,
Tydide magnanime, cur genus percontaris?
Quale foliorum genus, tale & virorum.
Folia alia quidem ventus humi fundit: alia autem ſylua
Germinans producit: veris autem ſuccreſcunt tempore:
Sic virorum genus hoc quidem naſcitur: illud.a. deſinit.
Si autem vis & hæc diſcere, vt benè cognoſcas
Noſtram ſtirpem: multi autem ipſam viri ſciunt.
Eſt ciuitas Ephyra in receſſu Argi equis-apti.
Hic.a. Siſyphus fuit, qui prudentiſſimus extitit virorum,
Siſyphus Aeolides, hic verò Glaucum generauit filium.
Verùm Glaucus genuit inculpatum Bellerophontem.
Huic autem dij pulchritudinem & virilitatem amabilem
Præbuerunt, ſed ei Prœtus mala molitus eſt animo:
Qui eum ex ciuitate expulit, quia multò præſtantior erat
Arginis. Iupiter enim eius ſub ſceptro ſubegit.
Cum-hoc.a. vxor Prœti furioſè-cupiuit nobilis Antia
Occulto concubitu miſceri: ſed huic neutiquam
Perſuaſit proba ſapienti, prudenti Bellerophonte.
Illa autem mentita Prœtum regem allocuta eſt,
Morieris ô Prœte, alioqui interfice Bellerophontem,
Qui mecum voluit concubitu miſceri non volente.
Sic dixit: hunc.a. regem ira occupauit, vt audiuit:
Interficere quidem vitabat: verebatur enim id animo:
Miſit.a. ipſum in Lyciam: præbuit.a. hic literas pernicioſas γρ. Λυκίηνδ', ἔπεμπε.
Scribens in tabella plicata exitialia multa.
Oſtendere autem eas iuſſerat ſuo ſocero, quò periret.
Sed hic iuit in Lyciam deorum ſub fauſto comitatu.
Sed quando iam in Lyciam venit, Xantumq́ fluentem,
Promptè ipſum honorauit rex Lyciæ ſpatioſæ:
Per-nouem-dies hoſpitatus eſt, & nouem boues ſacrifica-
uit:
Sed quando iam decima apparuit roſeis-digitis aurora,
Et tunc ipſum interrogauit, & petijt literas videre
Quaſcunque ipſi à genero Prœto ferret.
At poſtquam literas exitiales accepit generi,

Primum quidem Chimæram inexpugnabilem iuſsit
Interficere: hæc autem erat diuinum genus, non hominum:
Ante leo, poſt autem draco, media autem capra,
Ingentem ſpirans ignis vim ardentis:
Et hanc quidem interfecit, deorum prodigiis confiſus.
Secundò iterum, cum Solymis pugnauit inclytis.
Fortiſsimam certè hanc pugnam dicebat ſe iniſſe virorum.
Tertiò rurſus, interfecit Amazonas viragines.
Huic verò redeunti aſtutum dolum alium ſtruebat:
Delectis ex Lycia lata viris fortiſsimis
Collocauit inſidias: hi verò non rurſus domum redierunt:
Omnes enim interfecit eximius Bellerophontes:
Sed quando iam cognouit dei ſobolem præclaram eſſe,
Illic ipſum detinuit: dedit autem is filiam ſuam:
Dedit etiam honoris regij dimidium totius.
Et quidem et Lycij prædium aſsignarunt præſtans alijs,
Egregium ſoli-arboribus-conſiti & aruorum, vt coleret.
Hæc autem peperit tres filios bellicoſo Bellerophonti
Iſandrúmque, & Hippolochum, & Laodamiam.
Laodamiæ quidem concubuit ſapiens Iupiter.
Hæc.a.peperit diuinum Sarpedona ære-armatum:
Sed quando iam & ille exoſus fuit omnibus dijs,
Hic per campum Aleium (v. deſertum) ſolus errabat,
Suum animum conſortium hominum fugiens.
Iſandrum verò ei filium Mars inſatiabilis belli,
Pugnantem aduerſus Solymos interfecit inclytos.
Hanc.a.irata aureas habenas tractans Diana occidit.
Hippolochus.a.me genuit, & ex hoc dico me natum eſſe.
Miſit.a.me ad Troiam, & mihi valdè multum mandauit
Vt ſemper benè-me-gererem & præſtantior eſſem alijs,
Neque genus patrum dedecorarem qui longè optimi
Inque Ephyra extiterunt: & in Lycia lata.
Ex hoc genere & ſanguine glorior eſſe.
Sic dixit: lætatus eſt autem in bello-fortis Diomedes,
Haſtam quidem defixit in terram multipaſcuam.
Sed ipſe blandis allocutus eſt paſtorem populorum:
Certè mihi hoſpes paternus es antiquus:
Oeneus enim olim nobilis eximium Bellerophontem
Hoſpitatus eſt in ædibus, viginti dies detinens.
Hi verò etiam ſibi mutuò dabant xenia pulchra.
Oeneus quidem balteum dedit purpura lucidum:
Bellerophontes.a.aureum poculum vtrinq; cauum.
Et illud ego reliqui, proficeſcens, in ædibus meis.
De Tydeo.a.non memini, quoniam me adhuc paruulũ exi-(ſtentem
Reliquit, quando ad Thebas perijt exercitus Achiuorum.
Quare nũc tibi quidem ego hoſpes amicus in Peloponneſo
Sum: tu.a.in Lycia, quando eam ad gentem venero (media
Haſtas autem mutuas euitemus, etiam in turba:
Multi quidem mihi Troiani inclytique ſocij ſunt,
γρ. κιχείω. *Quos occidã, quẽcũq; deus pbuerit & pedib. aſſequut᷑ fuero.*
Multi.a. rurſus tibi Achiui quos *interficias, quemcunque (poteris:*
Arma.a.inter-nos permutemus, vt & hi
Cognoſcant, quòd hoſpites paterni gloriamur eſſe.
Sic vtique loquuti, ab equis deſcendentes,
Manúſque mutuò præbuerũt, & fidẽ dederũt-acceperũtq;
Tum verò Glauco Saturnides mentem ademit Iupiter,
Qui cum Tydide Diomede arma permutauit, (lentibus.
Aurea æneis, centũ bobus.valẽtia (v. nũmis) 9 *bobus-va-*
Hector in urbem venit. *Hector.a.poſtquam Scæáſque portas & fagum peruenit,*
Circa ipſum Troianorum vxores currebant & filiæ,
γρ. πύργον. *Percontantes de filijſque, fratribúſque ciuibúſque*
Et maritis: hic verò deinde dijs ſupplicare iuſsit
Omnes ordine: multis autem luctus imminebant.
Sed quando iam Priami ad domum perpulchram peruenit,
Politis porticibus extructam: cæterùm in ea
Quinquaginta inerant thalami ex polito lapide,
γρ. Πλησίοι. *Proximi inter-ſe ædificati: ibi autem filij*
Cubabant Priami apud legitimas vxores.
Filiarum autem è-regione oppoſiti intra atrium

Πρῶτον μέν ῥα Χίμαιραν ἀμαιμακέτην ἐκέλευσε
Πεφνέμεν· ἡ δ' ἄρ' ἔην θεῖον γένος, οὐδ' ἀνθρώπων,
Πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα,
Δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο.
Καὶ τὴν μὲν κατέπεφνε, θεῶν τεράεσσι πιθήσας.
Δεύτερον αὖ, Σολύμοισι μαχέσσατο κυδαλίμοισι·
Καρτίστην δὴ τήν γε μάχην φάτο δύμεναι ἀνδρῶν.
Τὸ τρίτον αὖ κατέπεφνεν Ἀμαζόνας ἀντιανείρας.
Τῷ δ' ἄρ' ἀνερχομένῳ πυκινὸν δόλον ἄλλον ὕφαινε·
Κρίνας ἐκ Λυκίης εὐρείης φῶτας ἀρίστους,
Εἷσε λόχον· τοὶ δ' οὔτι πάλιν οἶκόνδε νέοντο·
Πάντας γὰρ κατέπεφνεν ἀμύμων Βελλεροφόντης·
Ἀλλ' ὅτε δὴ γίγνωσκε θεοῦ γόνον ἠῢν ἐόντα,
Αὐτοῦ μιν κατέρυκε, δίδου δ' ὅ γε θυγατέρα ἥν·
Δῶκε δέ οἱ τιμῆς βασιληΐδος ἥμισυ πάσης.
Καὶ μέν οἱ Λύκιοι τέμενος τάμον ἔξοχον ἄλλων,
Καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμοιτο·
Ἡ δ' ἔτεκε τρία τέκνα δαΐφρονι Βελλεροφόντῃ,
Ἴσανδρόν τε καὶ Ἱππόλοχον καὶ Λαοδάμειαν,
Λαοδαμείῃ μὲν παρελέξατο μητίετα Ζεύς·
Ἡ δ' ἔτεκ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα χαλκοκορυστήν·
Ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ κεῖνος ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσιν,
Ἤτοι ὁ κὰπ πεδίον τὸ Ἀλήϊον οἶος ἀλᾶτο,
Ὃν θυμὸν κατέδων, πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων·
Ἴσανδρον δέ οἱ υἱὸν Ἄρης ἆτος πολέμοιο
Μαρνάμενον Σολύμοισι κατέκτανε κυδαλίμοισι.
Τὴν δὲ χολωσαμένη χρυσήνιος Ἄρτεμις ἔκτα.
Ἱππόλοχος δέ μ' ἔτικτε, καὶ ἐκ τοῦ φημι γενέσθαι·
Πέμπε δέ μ' ἐς Τροίην, καί μοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλεν
Αἰὲν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων,
Μηδὲ γένος πατέρων αἰσχυνέμεν, οἳ μέγ' ἄριστοι
Ἔν τ' Ἐφύρῃ ἐγένοντο καὶ ἐν Λυκίῃ εὐρείῃ·
Ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι.
Ὣς φάτο, γήθησεν δὲ βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.
Ἔγχος μὲν κατέπηξεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
Αὐτὰρ ὁ μειλιχίοισι προσηύδα ποιμένα λαῶν,
Ἦ ῥά νύ μοι ξεῖνος πατρώϊός ἐσσι παλαιός·
Οἰνεὺς γάρ ποτε δῖος ἀμύμονα Βελλεροφόντην
Ξείνισ' ἐνὶ μεγάροισιν, ἐείκοσιν ἤματ' ἐρύξας.
Οἱ δὲ καὶ ἀλλήλοισι πόρον ξεινήϊα καλά·
Οἰνεὺς μὲν ζωστῆρα δίδου φοίνικι φαεινόν,
Βελλεροφόντης δὲ χρύσεον δέπας ἀμφικύπελλον·
Καί μιν ἐγὼ κατέλειπον ἰὼν ἐν δώμασ' ἐμοῖσι.
Τυδέα δ' οὐ μέμνημαι, ἐπεί μ' ἔτι τυτθὸν ἐόντα
Κάλλιφ', ὅτ' ἐν Θήβῃσιν ἀπώλετο λαὸς Ἀχαιῶν.
Τῶ νῦν σοὶ μὲν ἐγὼ ξεῖνος φίλος Ἄργεϊ μέσσῳ
Εἰμί, σὺ δ' ἐν Λυκίῃ, ὅτε κεν τῶν δῆμον ἵκωμαι.
Ἔγχεα δ' ἀλλήλων ἀλεώμεθα καὶ δι' ὁμίλου.
Πολλοὶ μὲν γὰρ ἐμοὶ Τρῶες κλειτοί τ' ἐπίκουροι,
Κτείνειν ὅν κε θεός γε * πόρῃ καὶ ποσσὶ κιχείω·
Πολλοὶ δ' αὖ σοὶ Ἀχαιοί, ἐναιρέμεν ὅν κε δύνηαι.
Τεύχεα δ' ἀλλήλοις ἐπαμείψομεν, ὄφρα καὶ οἵδε
Γνῶσιν ὅτι ξεῖνοι πατρώϊοι εὐχόμεθ' εἶναι.
Ὣς ἄρα φωνήσαντε, καθ' ἵππων ἀΐξαντε,
Χεῖράς τ' ἀλλήλων λαβέτην, καὶ πιστώσαντο.
Ἔνθ' αὖτε Γλαύκῳ Κρονίδης φρένας ἐξέλετο Ζεύς,
Ὃς πρὸς Τυδεΐδην Διομήδεα τεύχε' ἄμειβε,
Χρύσεα χαλκείων, ἑκατόμβοι' ἐννεαβοίων.

Ἕκτωρ δ' ὡς Σκαιάς τε πύλας καὶ * φηγὸν ἵκανεν,
Ἀμφ' ἄρα μιν Τρώων ἄλοχοι θέον ἠδὲ θύγατρες,
Εἰρόμεναι παῖδάς τε, κασιγνήτους τε, ἔτας τε,
Καὶ πόσιας· ὁ δ' ἔπειτα θεοῖς εὔχεσθαι ἀνώγει
Πάσας ἑξείης· πολλῇσι δὲ κήδε' ἐφῆπτο.
Ἀλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο δόμον περικαλλέ' ἵκανε,
Ξεστῇς αἰθούσῃσι τετυγμένον, αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
Πεντήκοντ' ἔνεσαν θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο,
Πλησίοι ἀλλήλων δεδμημένοι· ἔνθα δὲ παῖδες
Κοιμῶντο Πριάμοιο παρὰ μνηστῇς ἀλόχοισι.
Κουράων δ' ἑτέρωθεν ἐναντίοι ἔνδοθεν αὐλῆς

Δώδεκ

Δώδεκ' ἔσαν τέγεοι θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο,
Πλησίον ἀλλήλων δεδμημένοι· ἔνθα δὲ γαμβροὶ
Κοιμῶντο Πριάμοιο παρ' αἰδοίῃς ἀλόχοισιν·
Ἔνθά οἱ ἠπιόδωρος ἐναντίη ἤλυθε μήτηρ,
Λαοδίκην ἐσάγουσα, θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην.
Ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε,
Τέκνον, τίπτε λιπὼν πόλεμον θρασὺν εἰλήλουθας;
Ἦ μάλα δὴ τείρουσι δυσώνυμοι υἷες Ἀχαιῶν,
Μαρνάμενοι περὶ ἄστυ, σὲ δ' ἐνθάδε θυμὸς ἀνῆκεν
Ἐλθόντ' ἐξ ἄκρης πόλιος Διὶ χεῖρας ἀνασχεῖν.
Ἀλλὰ μέν' ὄφρα κέ τοι μελιηδέα οἶνον ἐνείκω,
Ὡς σπείσῃς Διὶ πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι
Πρῶτον· ἔπειτα δέ κ' αὐτὸς ὀνήσεαι, αἴ κε πίῃσθα·
Ἀνδρὶ δὲ κεκμηῶτι μένος μέγα οἶνος ἀέξει,
Ὡς τύνη κέκμηκας ἀμύνων σοῖσιν ἔτῃσι.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ,
Μή μοι οἶνον ἄειρε μελίφρονα, πότνια μῆτερ,
Μή μ' ἀπογυιώσῃς, μένεος δ' ἀλκῆς τε λάθωμαι.
Χερσὶ δ' ἀνίπτοισι Διὶ λείβειν αἴθοπα οἶνον
Ἅζομαι, οὐδέ πῃ ἔστι κελαινεφέϊ Κρονίωνι
Αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον εὐχετάασθαι.
Ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς νηὸν Ἀθηναίης ἀγελείης
Ἔρχεο σὺν θυέεσσιν, ἀολλίσσασα γεραιάς·
Πέπλον δ' ὅστις τοι χαριέστατος ἠδὲ μέγιστος
Ἔστιν ἐνὶ μεγάρῳ, καί τοι πολὺ φίλτατος αὐτῇ,
Τὸν θὲς Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠϋκόμοιο,
Καί οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηῷ
Ἤνις, ἠκέστας ἱερευσέμεν, αἴ κ' ἐλεήσῃ
Ἄστυ τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα,
Αἴ κεν Τυδέος υἱὸν ἀπόσχῃ Ἰλίου ἱρῆς,
Ἄγριον αἰχμητὴν, κρατερὸν μήστωρα φόβοιο.
Ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς νηὸν Ἀθηναίης ἀγελείης
Ἔρχευ· ἐγὼ δὲ Πάριν μετελεύσομαι, ὄφρα καλέσσω,
Αἴ κ' ἐθέλῃσ' εἰπόντος ἀκουέμεν· ὥς κέ οἱ αὖθι
Γαῖα χάνοι· μέγα γάρ μιν Ὀλύμπιος ἔτρεφε πῆμα
Τρωσί τε καὶ Πριάμῳ μεγαλήτορι, τοῖό τε παισίν.
Εἰ κεῖνόν γε ἴδοιμι κατελθόντ' Ἄϊδος εἴσω,
Φαίην κεν φρέν' ἀτέρπου ὀϊζύος ἐκλελαθέσθαι.
Ὣς ἔφαθ'· ἡ δὲ μολοῦσα ποτὶ μέγαρ' ἀμφιπόλοισι
Κέκλετο· ταὶ δ' ἄρ' ἀόλλισσαν κατὰ ἄστυ γεραιάς.
Αὐτὴ δ' ἐς θάλαμον κατεβήσετο κηώεντα,
Ἔνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι, ἔργα γυναικῶν
Σιδονίων, τὰς αὐτὸς Ἀλέξανδρος θεοειδὴς
Ἤγαγε Σιδονίηθεν, ἐπιπλὼς εὐρέα πόντον,
Τὴν ὁδὸν ἣν Ἑλένην περ ἀνήγαγεν εὐπατέρειαν.
Τῶν ἕν' ἀειραμένη Ἑκάβη φέρε δῶρον Ἀθήνῃ,
Ὃς κάλλιστος ἔην ποικίλμασιν, ἠδὲ μέγιστος,
Ἀστὴρ δ' ὣς ἀπέλαμπεν· ἔκειτο δὲ νείατος ἄλλων.
Βῆ δ' ἰέναι, πολλαὶ δὲ μετεσσεύοντο γεραιαί.
Αἳ δ' ὅτε νηὸν ἵκανον Ἀθήνης ἐν πόλει ἄκρῃ,
Τῇσι θύρας ὤϊξε Θεανὼ καλλιπάρῃος,
Κισσηῒς, ἄλοχος Ἀντήνορος ἱπποδάμοιο·
(Τὴν γὰρ Τρῶες ἔθηκαν Ἀθηναίης ἱέρειαν)
Αἱ δ' ὀλολυγῇ πᾶσαι Ἀθήνῃ χεῖρας ἀνέσχον.
Ἡ δ' ἄρα πέπλον ἑλοῦσα Θεανὼ καλλιπάρῃος
Θῆκεν Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠϋκόμοιο,
Εὐχομένη δ' ἠρᾶτο Διὸς κούρῃ μεγάλοιο,
Πότνι' Ἀθηναίη, ἐρυσίπτολι, δῖα θεάων,
Ἆξον δὴ ἔγχος Διομήδεος, ἠδὲ καὶ αὐτὸν
Πρηνέα δὸς πεσέειν Σκαιῶν προπάροιθε πυλάων·
Ὄφρα τοι αὐτίκα νῦν δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηῷ
Ἤνις, ἠκέστας ἱερεύσομεν, αἴ κ' ἐλεήσῃς
Ἄστυ τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα.
Ὣς ἔφατ' εὐχομένη, ἀνένευε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη.
Ὣς αἱ μέν ῥ' εὔχοντο Διὸς κούρῃ μεγάλοιο,
Ἕκτωρ δὲ πρὸς δώματ' Ἀλεξάνδροιο βεβήκει
Καλά, τά ῥ' αὐτὸς ἔτευξε σὺν ἀνδράσιν οἳ τότ' ἄριστοι
Ἦσαν ἐνὶ Τροίῃ ἐριβώλακι τέκτονες ἄνδρες,
Οἵ οἱ ἐποίησαν θάλαμον καὶ δῶμα καὶ αὐλὴν

Duodecim erant excelſi thalami ex polito lapide.
Proximi inter ſeſe ædificati: ibi autem generi (κ. Πλησίον)
Cubabant Priami apud pudicas uxores.
Ibi ei mitis obuia venit mater,
Laodicem deducens (v. inuiſens) filiarum formâ optimam,
Inq; ipſius hæſit manu, verbúmque dixit & elocuta eſt.
Fili, cur relicto prælio audaci veniſti? (Hectoris cum matre colloquia.)
Num valdè iam affligunt deteſtandi filij Achiuorum
Pugnantes circa vrbem: te autem huc animus induxit
Vt veniens ex ſumma arce Ioui manus tenderes?
Sed expecta paulisper, dum tibi dulce vinum afferam,
Vt libes Ioui patri, & cæteris immortalibus
Primum: deinde ipſe quoque reficiaris, ſi biberis.
Viro n. defatigato robur valdè vinum auget,
Sicut tu defatigatus es opem ferens tuis ciuibus.
Hanc excepit verbis magnus galeæ motor Hector:
Ne mihi vinum afferas mellitum, veneranda mater,
Ne me debilites, roboris verò viriúmque obliuiſcar,
Manibus autem illotis Ioui libare ardens vinum
Vereor, neq; vllo-modo fas eſt nubes atras-cogenti Saturnio
Sanguine & puluere pollutum vota facere.
Sed tu quidem ad templum Mineruæ prædatricis
Vade cum ſuffimentis congregatis matronis.
Peplum autem quod tibi precioſiſſimum & maximum
Eſt in domo, & tibi multò chariſſimum ipſi,
Hoc pone Mineruæ ad genua pulchricomæ,
Et ei promitte duodecim boues in templo
Anniculos indomitos te-ſacrificaturam ſi miſerata fuerit
Ciuitatémque, & Troianorum vxores, & infantes liberos:
Si Tydei filium arceat ab Ilio ſacro
Ferocem bellatorem, acrem magiſtrum fugæ.
Sed tu quidem ad templum Mineruæ prædatricis
Vade, ego autem Paridem adibo, vt vocem,
Si velit monentem audire: vtinam illi
Terra dehiſcat: magnum n. ipſum Olympius nutriuit nocu-
Troianiſq;, & Priamo magnanimo, eiúſque filiis. (mentum
Si illum viderem deſcendentem infernum intra,
Exiſtimarem animum triſti ærumna leuatum eſſe.
Sic dixit: hæc autem profecta ad ædes, ancillis (Troianæ Mineruæ ſupplicāt.)
Iuſſit: hæ autem congregarunt per ciuitatem matronas.
Ipſa autem in thalamum deſcendit odoribus-fragrantem,
Vbi erant pepli variè-picti, opera mulierum
Sidoniarum, quas ipſe Alexander diuinus
Abduxerat è Sidonia enauigans latum pontum,
Ea via quâ Helenam abduxit nobilem,
Horum vnum accipiens Hecuba tulit dono Mineruæ,
Qui pulcherrimus erat variegationibus, & maximus:
Velut ſtella reſplendebat: iacebat a. vltimus aliorum.
Perrexit autem ire: multæ a. vnà-properabant matronæ.
Hæ a. quando in templū venerāt Mineruæ in arce ſumma,
Eis fores aperuit Theano pulchras genas habens
Ciſſei filia, vxor Antenoris bellicoſi.
(Illam enim Troiani fecerant Mineruæ ſacerdotem.)
Hæ a. cum eiulatu omnes Mineruæ manus ſuſtulerunt.
Hæc autem peplum accipiens Theano formoſa
Poſuit Mineruæ ad genua pulchricomæ,
Vouénſque precabatur Iouis filiam magni:
Veneranda Minerua, cuſtos-vrbis, nobiliſſima dea-
rum,
Frange iam haſtam Diomedis, atque ipſum
Pronum da cadere Scæas ante portas,
Vt tibi ſtatim nunc duodecim boues in templo
Anniculos indomitos ſacrificemus, ſi miſerata fueris
Ciuitatémque, & Troianorum vxores, & infantes liberos.
Sic dixit vouens, abnuit autem Pallas Minerua.
Ita illæ quidem ſupplicabant Iouis filiæ magni.
Hector autem ad ædes Alexandri iuit (Hector ſe in domum Paridis.)
Pulchras quas ipſe ædificârat cum viris, qui tunc optimi
Erant in Troia glebosa fabri viri.
Qui ei fecerunt thalamum, & domum & aulam,

Propè ædes Priami & Hectoris in arce ſumma.
Illuc Hector intrauit Ioui dilectus, & in manu
Haſtam gerebat decem-cubitorum: ante.a. ſplendebat haſtæ
Cuſpis area: circum.a. aureus ambibat annulus.
Hunc.a. inuenit in thalamo pulchra arma curantem,
Scutum & thoracem, & curuos arcus tractantem:
Argiua autem Helena inter ancillas mulieres
Sedebat & ancillis pulchra opera iubebat (ſ. facere.)
Hunc.a. Hector obiurgauit conſpicatus probroſis verbis:
Infelix, non certè opportunè indignationem hanc repoſui
Copia quidē pereunt circa vrbē, altūq; mœnia (ſti animo:
Pugnantes: tui autem gratiâ clamorq; bellumq;
Vrbē hanc circū-vrit, tu.a. contendere deberes & cum alio,
Sicubi aliquem ceſſantem videris ab odioſo bello. (tur.
Sed ſurge, ne citò ciuitas igne ardenti (v. hoſtili) combura-
Hunc.a. viciſſim alloquutus eſt Alexander diuinus:
Hector, quoniam me modicè increpuiſti, neq; extra modum,
Propterea tibi dico, tu autem attende & me audi:
Non ego in Troianos tantum irâ neque iuſta indignatione
Sedebam in thalamo: ſed volebam dolori cedere.
Nunc autem me admonens vxor mollibus verbis
Impulit ad bellum. videtur autem mihi ſic & ipſi
Melius fore: victoria autem alternat homines.
Sed agè nunc expecta, donec martia arma induam.
Aut præi ego.a. ſequar: aſſequuturum autem te puto.
Sic dixit: hunc.v. nihil alloquutus eſt bellicoſus Hector.
Helena ad Hectorem verba. *Hunc.a. (Hect.) Hel. verbis allocuta eſt blandis:)ribilis,*
Leuir mei (quæ ſum) canis, que-mala-inij-conſilia, hor-
Vtinam me die illo, quando me primùm peperit mater,
Abſtuliſſet aſportans ſæua venti procella
In montem vel in vndam valdè reſonantis maris,
Vbi me vnda merſiſſet, priuſquam hæc opera fierent.
Sed poſtquam hæc ſic dij mala ſtatuerunt,
Viri deinde vtinam melioris eſſem vxor,
Qui noſſet indignationem & exprobrationes hominum.
Huic.a. neq; nunc mentes integræ ſunt, neque in poſterum
Erunt: ideò eo ipſum pœnas daturum ſuſpicor.
Sed agè nunc intra & ſede hac ſuper ſella
Leuir, quoniam tuam maximè labor mentem inuaſit
Gratiâ mei canis impudentis, & Alexand. cauſa iniuriæ
Quibus Iupiter impoſuit duram ſortem, vt in poſterum
Apud homines ſimus famoſi futuri.
Huic deinde reſpondit bellicoſus magnus Hector:
Ne me ſedere-facias Hel. quamuis me diligens, neq; mihi
Iam.n. mihi animus mouetur vt auxilier (perſuadebis.
Troianis, qui valdè mei deſiderium abſentis habent:
Sed tu impellito hunc: acceleret autem & ipſe,
Vt me intra vrbem aſſequatur exiſtentem.
Etenim ego domum ibo, vt videam
Domeſticos, vxoremq; dilectam & infantem filium:
Non enim ſcio ſi amplius ipſis redux veniam rurſus,
An nunc me ſub manibus dij domabunt Achiuorum.
Sic fatus abiuit galea-motor Hector.
Statim autem poſtea peruenit ad ædes benè habitatas,
Neque inuenit Andromachen candidis-vlnis in ædibus:
Sed illa cum filio & ancilla benè-compta,
In turri ſtabat plorans, lugenſque:
Hector vxorem ſuã quærit. *Hector.a. poſtquam non intus inculpabilem inuenit vxorem*
Stetit, ac limen accedens, & ancillis loquutus eſt.
Eia verò agite, mihi, ancillæ, vera narrate:
Quò iuit Andromache candidas-vlnas-habens ex ædibus?
An aliquò ad glorum, aut fratriarum benè-cultarum ædes
An ad Mineruæ (ſ. templum) exiuit, vbi aliæ
Troianæ pulchricomæ deam potentem placant?
Hunc deinde ſedula penu-cuſtos verbum allocuta eſt,
Hector, poſtquam iuſſiſti exactè vera loqui:
Neque aliquò ad glorum, neque fratriarum benè indutarum ædes,
Neque ad Mineruæ (ſ. templum) iuit, vbi aliæ
Troianæ pulchricomæ potentem deam placant:

Ἐγγύθι τε Πριάμοιο καὶ Ἕκτορος ἐν πόλει ἄκρῃ.
Ἔνθ᾽ Ἕκτωρ εἰσῆλθε Διῒ φίλος, ἐν δ᾽ ἄρα χειρὶ
Ἔγχος ἔχ᾽ ἑνδεκάπηχυ· πάροιθε δὲ λάμπετο δουρὸς
Αἰχμὴ χαλκείη, περὶ δὲ χρύσεος θέε πόρκης.
Τὸν δ᾽ εὗρ᾽ ἐν θαλάμῳ περικαλλέα τεύχε᾽ ἕποντα,
Ἀσπίδα καὶ θώρηκα, καὶ ἀγκύλα τόξ᾽ ἁφόωντα·
Ἀργείη δ᾽ Ἑλένη μετ᾽ ἄρα δμῳῇσι γυναιξὶν
Ἧστο, καὶ ἀμφιπόλοισι περικλυτὰ ἔργα κέλευε.
Τὸν δ᾽ Ἕκτωρ νείκεσσεν ἰδὼν αἰσχροῖς ἐπέεσσι,
Δαιμόνι᾽, οὐ μὲν καλὰ χόλον τόνδ᾽ ἔνθεο θυμῷ,
Λαοὶ μὲν φθινύθουσι περὶ πτόλιν αἰπύ τε τεῖχος
Μαρνάμενοι· σέο δ᾽ εἵνεκ᾽ ἀϋτή τε πτόλεμός τε
Ἄστυ τόδ᾽ ἀμφιδέδηε· σὺ δ᾽ ἂν μαχέσαιο καὶ ἄλλῳ,
Ὅν τινά που μεθιέντα ἴδοις στυγεροῦ πολέμοιο.
Ἀλλ᾽ ἄνα, μὴ τάχα ἄστυ πυρὸς δηΐοιο θέρηται.
Τὸν δ᾽ αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής,
Ἕκτορ, ἐπεί με κατ᾽ αἶσαν ἐνείκεσας, οὐδ᾽ ὑπὲρ αἶσαν,
Τοὔνεκά τοι ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο, καί μευ ἄκουσον·
Οὔ τοι ἐγὼ Τρώων τόσσον χόλῳ οὐδὲ νεμέσσι
Ἥμην ἐν θαλάμῳ, ἔθελον δ᾽ ἄχεϊ προτραπέσθαι.
Νῦν δέ με παρειποῦσ᾽ ἄλοχος μαλακοῖς ἐπέεσσιν
Ὅρμησ᾽ ἐς πόλεμον· δοκέει δέ μοι ὧδε καὶ αὐτῷ
Λώϊον ἔσσεσθαι· νίκη δ᾽ ἐπαμείβεται ἄνδρας.
Ἀλλ᾽ ἄγε νῦν ἐπίμεινον, ἀρήϊα τεύχεα δύω·
Ἢ ἴθ᾽, ἐγὼ δὲ μέτειμι, κιχήσεσθαι δέ σ᾽ ὀΐω.
Ὣς φάτο· τὸν δ᾽ οὔ τι προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ.
Τὸν δ᾽ Ἑλένη μύθοισι προσηύδα μειλιχίοισι,
Δᾶερ ἐμεῖο κυνὸς κακομηχάνου ὀκρυοέσσης,
Ὥς μ᾽ ὄφελ᾽ ἤματι τῷ ὅτε με πρῶτον τέκε μήτηρ,
Οἴχεσθαι προφέρουσα κακὴ ἀνέμοιο θύελλα
Εἰς ὄρος, ἢ εἰς κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
Ἔνθά με κῦμ᾽ ἀπόερσε, πάρος τάδε ἔργα γενέσθαι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τάδε γ᾽ ὧδε θεοὶ κακὰ τεκμήραντο,
Ἀνδρὸς ἔπειτ᾽ ὤφελλον ἀμείνονος εἶναι ἄκοιτις,
Ὃς ᾔδη νέμεσίν τε καὶ αἴσχεα πόλλ᾽ ἀνθρώπων.
Τούτῳ δ᾽ οὔτ᾽ ἂρ νῦν φρένες ἔμπεδοι, οὔτ᾽ ἄρ᾽ ὀπίσσω
Ἔσσονται· τῷ καί μιν ἐπαυρήσεσθαι ὀΐω.
Ἀλλ᾽ ἄγε νῦν εἴσελθε, καὶ ἕζεο τῷδ᾽ ἐπὶ δίφρῳ,
Δᾶερ, ἐπεί σε μάλιστα πόνος φρένας ἀμφιβέβηκεν
Εἵνεκ᾽ ἐμεῖο κυνὸς, καὶ Ἀλεξάνδρου ἕνεκ᾽ ἄτης·
Οἷσιν ἐπὶ Ζεὺς θῆκε κακὸν μόρον, ὡς καὶ ὀπίσσω
Ἀνθρώποισι πελώμεθ᾽ ἀοίδιμοι ἐσσομένοισι.
Τὴν δ᾽ ἠμείβετ᾽ ἔπειτα μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ,
Μή με κάθιζ᾽ Ἑλένη φιλέουσά περ, οὐδέ με πείσεις.
Ἤδη γάρ μοι θυμὸς ἐπέσσυται ὄφρ᾽ ἐπαμύνω
Τρώεσσ᾽, οἳ μέγ᾽ ἐμεῖο ποθὴν ἀπεόντος ἔχουσιν.
Ἀλλὰ σύ γ᾽ ὄρνυθι τοῦτον, ἐπειγέσθω δὲ καὶ αὐτός,
Ὥς κεν ἔμ᾽ ἔντοσθεν πόλιος καταμάρψῃ ἐόντα.
Καὶ γὰρ ἐγὼν οἶκον δὲ ἐλεύσομαι, ὄφρα ἴδωμαι
Οἰκῆας, ἄλοχόν τε φίλην, καὶ νήπιον υἱόν.
Οὐ γάρ τ᾽ οἶδ᾽ εἰ ἔτι σφιν ὑπότροπος ἵξομαι αὖτις,
Ἦ ἤδη μ᾽ ὑπὸ χερσὶ θεοὶ δαμόωσιν Ἀχαιῶν.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἕκτωρ.
Αἶψα δ᾽ ἔπειθ᾽ ἵκανε δόμους εὖ ναιετάοντας,
Οὐδ᾽ εὗρ᾽ Ἀνδρομάχην λευκώλενον ἐν μεγάροισιν,
Ἀλλ᾽ ἥ γε ξὺν παιδὶ καὶ ἀμφιπόλῳ ἐϋπέπλῳ
Πύργῳ ἐφεστήκει γοόωσά τε μυρομένη τε.
Ἕκτωρ δ᾽ ὡς οὐκ ἔνδον ἀμύμονα τέτμεν ἄκοιτιν,
Ἔστη ἐπ᾽ οὐδὸν ἰών, μετὰ δὲ δμῳῇσιν ἔειπεν,
Εἰ δ᾽ ἄγε μοι δμῳαὶ νημερτέα μυθήσασθε·
Πῇ ἔβη Ἀνδρομάχη λευκώλενος ἐκ μεγάροιο;
Ἠέ πῃ ἐς γαλόων ἢ εἰνατέρων ἐϋπέπλων,
Ἢ ἐς Ἀθηναίης ἐξοίχεται, ἔνθά περ ἄλλαι
Τρῳαὶ ἐϋπλόκαμοι δεινὴν θεὸν ἱλάσκονται;
Τὸν δ᾽ αὖτ᾽ ὀτρηρὴ ταμίη πρὸς μῦθον ἔειπεν,
Ἕκτορ, ἐπεὶ μάλ᾽ ἄνωγας ἀληθέα μυθήσασθαι,
Οὔτε πῃ ἐς γαλόων, οὔτ᾽ εἰνατέρων ἐϋπέπλων,
Οὔτ᾽ ἐς Ἀθηναίης ἐξοίχεται, ἔνθά περ ἄλλαι
Τρῳαὶ ἐϋπλόκαμοι δεινὴν θεὸν ἱλάσκονται·

Ἀλλ᾽

Ἀλλ' ἐπὶ πύργον ἔβη μέγαν Ἰλίου, οὕνεκ' ἄκουσε
Τείρεσθαι Τρῶας, μέγα δὲ κράτος εἶναι Ἀχαιῶν.
Ἡ μὲν δὴ πρὸς τεῖχος ἐπειγομένη ἀφικάνει,
Μαινομένῃ εἰκυῖα, φέρει δ' ἅμα παῖδα τιθήνη.
Ἦ ῥα γυνὴ ταμίη· ὁ δ' ἀπέσσυτο δώματος Ἕκτωρ
Τὴν αὐτὴν ὁδὸν αὖτις ἐϋκτιμένας κατ' ἀγυιάς.
Εὖτε πύλας ἵκανε, διερχόμενος μέγα ἄστυ,
Σκαιάς, (τῇ γὰρ ἔμελλε διεξίμεναι πεδίονδε)
Ἔνθ' ἄλοχος πολύδωρος ἐναντίη ἦλθε θέουσα
Ἀνδρομάχη, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἠετίωνος·
Ἠετίων, ὃς ἔναιεν Ὑποπλάκῳ ὑληέσσῃ,
Θήβῃ ὑποπλακίῃ, Κιλίκεσσ' ἄνδρεσσιν ἀνάσσων·
Τοῦ περ δὴ θυγάτηρ ἔχεθ' Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ.
Ἥ οἱ ἔπειτ' ἤντησ', ἅμα δ' ἀμφίπολος κίεν αὐτῇ,
Παῖδ' ἐπὶ κόλπῳ ἔχουσ' ἀταλάφρονα, νήπιον αὔτως,
Ἑκτορίδην ἀγαπητόν, ἀλίγκιον ἀστέρι καλῷ·
Τόν ῥ' Ἕκτωρ καλέεσκε Σκαμάνδριον, αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
Ἀστυάνακτ'· οἶος γὰρ ἐρύετο Ἴλιον Ἕκτωρ.
Ἤτοι ὁ μὲν μείδησεν ἰδὼν ἐς παῖδα σιωπῇ·
Ἀνδρομάχη δέ οἱ ἄγχι παρίστατο δακρυχέουσα,
Ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε,
    Δαιμόνιε, φθίσει σε τὸ σὸν μένος, οὐδ' ἐλεαίρεις
Παῖδά τε νηπίαχον καὶ ἔμ' ἄμμορον, ἣ τάχα χήρη
Σεῦ ἔσομαι· τάχα γάρ σε κατακτενέουσιν Ἀχαιοί,
Πάντες ἐφορμηθέντες· ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη
Σεῦ ἀφαμαρτούσῃ χθόνα δύμεναι· οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλη
Ἔσται θαλπωρή, ἐπεὶ ἂν σύ γε πότμον ἐπίσπῃς,
Ἀλλ' ἄχε'· οὐδέ μοι ἔστι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ.
Ἤτοι γὰρ πατέρ' ἁμὸν ἀπέκτανε δῖος Ἀχιλλεύς,
Ἐκ δὲ πόλιν πέρσεν Κιλίκων εὖ ναιετάουσαν,
Θήβην ὑψίπυλον· κατὰ δ' ἔκτανεν Ἠετίωνα,
Οὐδέ μιν ἐξενάριξε, σεβάσσατο γὰρ τό γε θυμῷ·
Ἀλλ' ἄρα μιν κατέκηε σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν,
Ἠδ' ἐπὶ σῆμ' ἔχεεν· περὶ δὲ πτελέας ἐφύτευσαν
Νύμφαι ὀρεστιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.
Οἳ δέ μοι ἑπτὰ κασίγνητοι ἔσαν ἐν μεγάροισιν,
Οἱ μὲν πάντες ἰῷ κίον ἤματι Ἄϊδος εἴσω·
Πάντας γὰρ κατέπεφνε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
Βουσὶν ἐπ' εἰλιπόδεσσι καὶ ἀργεννῇς ὀΐεσσι.
Μητέρα δ', ἣ βασίλευεν Ὑποπλάκῳ ὑληέσσῃ,
Τὴν ἐπεὶ ἂρ δεῦρ' ἤγαγ' ἅμ' ἄλλοισι κτεάτεσσιν,
Ἂψ ὅ γε τὴν ἀπέλυσε λαβὼν ἀπερείσι' ἄποινα·
Πατρὸς δ' ἐν μεγάροισι βάλ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα.
Ἕκτορ, ἀτὰρ σύ μοί ἐσσι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
Ἠδὲ κασίγνητος, σὺ δέ μοι θαλερὸς παρακοίτης·
Ἀλλ' ἄγε νῦν ἐλέαιρε, καὶ αὐτοῦ μίμν' ἐπὶ πύργῳ,
Μὴ παῖδ' ὀρφανικὸν θήῃς, χήρην τε γυναῖκα·
Λαὸν δὲ στῆσον παρ' ἐρινεόν, ἔνθα μάλιστα
Ἀμβατός ἐστι πόλις, καὶ ἐπίδρομον ἔπλετο τεῖχος·
Τρὶς γὰρ τῇ γ' ἐλθόντες ἐπειρήσανθ' οἱ ἄριστοι,
Ἀμφ' Αἴαντε δύω καὶ ἀγακλυτὸν Ἰδομενῆα,
Ἠδ' ἀμφ' Ἀτρείδας καὶ Τυδέος ἄλκιμον υἱόν.
Ἤ πού τίς σφιν ἔνισπε θεοπροπίων εὖ εἰδώς,
Ἤ νυ καὶ αὐτῶν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει.
    Τὴν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ·
Ἦ καὶ ἐμοὶ τάδε πάντα μέλει, γύναι· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
Αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρῳάδας ἑλκεσιπέπλους,
Αἴ κε κακὸς ὣς νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο·
Οὐδέ με θυμὸς ἄνωγεν, ἐπεὶ μάθον ἔμμεναι ἐσθλός
Αἰεί, καὶ πρώτοισι μετὰ Τρώεσσι μάχεσθαι,
Ἀρνύμενος πατρός τε μέγα κλέος ἠδ' ἐμὸν αὐτοῦ.
Εὖ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
Ἔσσεται ἦμαρ ὅτ' ἄν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρή,
Καὶ Πρίαμος, καὶ λαὸς ἐϋμμελίω Πριάμοιο.
Ἀλλ' οὔ μοι Τρώων τόσσον μέλει ἄλγος ὀπίσσω,
Οὔτ' αὐτῆς Ἑκάβης, οὔτε Πριάμοιο ἄνακτος,
Οὔτε κασιγνήτων, οἵ κεν πολέες τε καὶ ἐσθλοί
Ἐν κονίῃσι πέσοιεν ὑπ' ἀνδράσι δυσμενέεσσιν,
Ὅσσον σεῖ', ὅτε κέν τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων

Sed in turrim aſcendit latam Ilij, quoniam audiuit
Affligi Troianos: magnámque victoriam eſſe Achiuorum:
Illa quidem ad murum feſtinans peruenit
Furenti ſimilis: fert.a.ſimul puerum(Aſtyanacta *) nutrix.*
Dixit mulier penu-cuſtos: Sed egreſſus eſt domo Hector
Eâdem viâ rurſus magnificè-conſtructas per-plateas:
Vbi ad portas venit, pertranſiens magnam vrbem,
Sceas (hâc enim erat egreſſurus in-campum)
Tum vxor que-ei-magnā attulit dotem, obuia venit currēs Hectoris cum vxore colloquia.
Andromache, filia magnanimi Eëtionis.
Eëtion, qui habitabat in *Hypoplaco ſyluoſa:*
In *Thebe ſub-monte-Placio-ſita Cilicibus viris imperans,*
Huius ſanè filia tenebatur ab Hectore bellicoſo:
Que ipſi poſtea occurrit, famula.a. ibat cum ipſa,
Filium ad ſinum geſtans mente-infantem paruulum etiam,
Hectoridem dilectum, ſimilem ſtelle pulchre:
Quem Hector nominabat Scamandrium, ceterùm alij
Aſtyanacta: ſolus enim tutabatur Ilium Hector.
Sanè hic quidem ſubriſit tacitè intuitus puerum;
Andromache autem ipſi prope aſtabat lachrymans,
Inque eius haſit manu, verbúmque dixit & eloquuta eſt,
Generoſe perdet te tuus animi feruor, neque miſeraris
Filium infantem, & me miſeram, que citò vidua
Tui ero: mox enim te interficient Achiui,
Omnes in *te impetum-facientes: mihi.a. vtilius eſſet,*
Te deſtituta, terram ſubire: non enim amplius aliud
Erit ſolatium, poſtquam tu fatum tuum *ſequutus-fueris;*
Sed mœrores: neque mihi eſt pater ac veneranda mater.
Nempè enim patrem meum interfecit nobilis Achilles,
Et ciuitatem deuaſtauit Cilicum benè habitatam,
Theben celſi portam. interfecit autem Eëtionem,
Neq; ipſum ſpoliauit: nā religio fuit illi *id animo* (ſ. facere)
Sed ipſum combuſſit cum armis elegantibus,
Et inſuper tumulum aggeſſit: circum.a. vlmos plantarunt
Nymphe monticole filie Iouis egidem quatientis.
Qui autem mihi ſeptem fratres erant in edibus,
Hi quidem omnes vno iuerunt die ad inferos:
Omnes enim interfecit pedibus-celer nobilis Achilles,
*Apud boues inflectentes-pedes-*eundo, *& albas oues:*
Matrem autem que regnabat in *Hypoplaco ſyluoſa,*
Hanc poſtquam huc duxit cum ceteris facultatibus,
Statim hic eam liberauit accipiens ingentia premia:
Patris.a in edibus iaculata eſt Diana ſagittis-gaudens.
Hector, ſed tu mihi es pater & veneranda mater,
Et frater, tu etiam mihi floridus maritus.
Sed agè nunc miſerere, & hîc mane in turre,
Ne puerum tuum *pupillum facias, viduámque vxorem,*
Exercitum.a. ſiſte apud caprificum, vbi maximè
Aſcenſu-facilis eſt ciuitas, & incurſioni patens eſt murus,
Ter enim hâc venientes tentarunt murum *fortiſſimi,*
Aiaces duo, & perinclytus Idomeneus,
Et Atride & Tydei fortis filius:
Vel aliquis ipſis dixit vaticiniorum benè peritus,
*Vel & ipſorum animus (*eò*) impulit, & iuſſit.*
Hanc.a. dein alloquutus eſt magnus ornata-caſſide Hect.
Certè & mihi hec omnia-cure ſunt vxor, ſed vehementer
Vereor Troianos & Troadas toga-veſtiū-ſyrmata-trahētes,
Si velut ignauus ſeorſim declinem prelium:
Neque me animus iuſſit, poſteaquam didici eſſe audax
Semper, & primos inter Troianos pugnare,
Seruans patriſque magnam gloriam & meam ipſius,
Benè etenim hoc ſcio in mente & in animo,
Erit dies quum aliquando peribit Troia ſacra;
Et Priamus, & populus fortis Priami.
Sed non mihi Troianorum tantum cura-eſt dolor in poſte-
rum;
Neque ipſius Hecube, neque Priami regis;
Neque fratrum, qui multique, & egregij
In pulueres ceciderint ſub viris hoſtibus,
Quantum tui, quando aliquis Achiuorum loricatorum

Lachrimantem te abduxerit, liberum diem eripiens:
Et Argis agens ad alterius telam texeris,
Et aquam tuleris (fontium) *Meſſeidis aut Hyperia*
Valdè inuita: dura tamen incumbet neceſſitas.
Et aliquando quis dixerit videns te lachrymas fundentem,
Hectoris hæc vxor erat, qui præſtantiſſimus erat ad-pugnã
Troianorum bellicoſorum, quando circa Troiam pugnabãt.
Sic aliquando quis dicet: tibi.a.rurſus nouus erit dolor
Ex priuatione talis mariti, qui poſſet eximere te ſeruitute.
Sed me mortuum ingeſta terra obtegat,
Antequam tuum clamorem, tuamq́; abſtractionem audiam.
Sic fatus ſuum filium porrectis-manibus-petijt illuſtris
Retrò.a.puer ad ſinum benè-cinctæ nutricis (Hector
Inclinatus-eſt clamans, patris dilecti aſpectu pauefactus,
Timens æsq́; & criſtam ex-equinis-ſetis-factam,
Horribiliter à ſumma galea nutantem aduertens.
Riſit autem paterque charus & veneranda mater.
Statim à capite galeam abſtulit illuſtris Hector,
Et hanc quidem depoſuit in terra vndiq́;-relucentem.
Sed hic ſuum dilectum filium vt oſculatus eſt, liberauitq́;
Dixit vota concipiens Iouiq́; aliſq́; dijs, (manibus,
Iupiter aliq́; dij, date iam & hunc fieri
Filium meum, ſicut & ego, valdè clarum inter Troianos,
Sic viribus valentem, & in Troia fortiter regnare:
Et olim quis dicat, Patre autem hic multo melior:
Quum viderit ex bello redeuntem: & referat ſpolia crueta,
Interfecto inimico viro: gaudeat autem animo mater.
Sic fatus, vxoris dilectæ in manibus poſuit
Puerum ſuum: hæc.a.ipſum fragranti excepit ſinu
Lachrymis-effuſis ridens: vir.a. miſertus eſt id intuitus,
Manuq́; ipſam demulſit, verbúmque dixit & elocutus eſt:
Generoſa, ne mihi valdè vexeris animo,
Non.n.aliquis me præter fatum vir ad Orcum demittet.
Fatum verò neminem dico effugiſſe hominum
Nec improbum nec probum, poſtquàm primùm natus fuerit:
Sed in domum vadens, tua ipſius opera cura,
Telámque colúmque, & ancillis iube
Opus curare: bellum autem viris curæ erit
Omnibus(mihi.v. omnium *maximè) qui in Ilio nati ſunt.*
Sic fatus galeam recepit illuſtris Hector
[illegible] *Ex-equina-cauda-criſtatam. vxor.a. dilecta domum iuit,*
Reſpectans, humidam lachrymam fundens.
Statim autem poſtea venit ad ædes benè habitatas
Hectoris hominum-occiſoris, inuenit autem intus multas
Ancillas, his autem luctum omnibus exciuit,
Quæ quidem adhuc viuũ lugebant Hectorem ſua in domo:
Non enim ipſum amplius putabant reducem ex bello
Reuerſurum, elapſum ex viribus & manibus Achiuorum.
Neque verò Paris diutius moratus-eſt in altis ædibus.
Sed hic poſtquam induit inclyta arma varia ære,
Properabat deinde per vrbem pedibus velocibus fretus,
Veluti cũ aliquis qui-diu-ſtetit equus ordeo-paſtus ad præ-
Vinculo rupto currit per campum terram feriens (ſepe
Conſuetus lauari leniſluo fluuio,
Exultans, altè verò caput tollit, circum autem iubæ
Humeros iactantur: hic autem ſplendore ſuo fretus,
Facilè ipſum genua ferunt ad loca conſueta & paſcua equo-
Sic filius Priami Paris à Pergami arce (rum.
Armis præfulgens tanquam ſol incedebat.
Geſtiens, veloces.a. cum pedes ferebant: ſtatim autem poſtea
Hectora nobilem inuenit fratrem quando iam erat
Digreſſurus ex loco vbi ſua colloquebatur vxori.
Hunc prior allocutus eſt Alexander deo-par:
Venerande frater, certè valdè iam te properantem detineo
Moratus, neque veni tempeſtiuè vt iuſſiſti.
Hunc.a.reſpondens allocutus eſt galea-motor Hector,
Generoſe, nõ aliquis tibi vir, qui æquus-rerũ-æſtimator ſit,
Opus vituperauerit pugnæ, nam fortis es:
At ſponte ceſſas, & non vis (ſubire prælia.) *meum au-*
tem cor

Δακρυόεσσαν ἄγηται, ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας·
Καί κεν ἐν Ἄργει ἐοῦσα, πρὸς ἄλλης ἱστὸν ὑφαίνοις,
Καί κεν ὕδωρ φορέοις Μεσσηΐδος ἢ Ὑπερείης,
Πόλλ' ἀεκαζομένη· κρατερὴ δ' ἐπικείσετ' ἀνάγκη.
Καί ποτέ τις εἴπῃσιν ἰδὼν κατὰ δάκρυ χέουσαν,
Ἕκτορος ἥδε γυνὴ, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι
Τρώων ἱπποδάμων, ὅτε Ἴλιον ἀμφεμάχοντο.
Ὥς ποτέ τις ἐρέει· σοὶ δ' αὖ νέον ἔσσεται ἄλγος
Χήτεϊ τοιοῦδ' ἀνδρὸς ἀμύνειν δούλιον ἦμαρ.
Ἀλλά με τεθνηῶτα χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτοι,
Πρίν γ' ἔτι σῆς τε βοῆς σοῦ θ' ἑλκηθμοῖο πυθέσθαι.
Ὣς εἰπὼν οὗ παιδὸς ὀρέξατο φαίδιμος Ἕκτωρ·
Ἂψ δ' ὁ πάϊς πρὸς κόλπον ἐϋζώνοιο τιθήνης
Ἐκλίνθη ἰάχων, πατρὸς φίλου ὄψιν ἀτυχθεὶς,
Ταρβήσας χαλκόν τε ἰδὲ λόφον ἱππιοχαίτην,
Δεινὸν ἀπ' ἀκροτάτης κόρυθος νεύοντα νοήσας·
Ἐκ δ' ἐγέλασσε πατήρ τε φίλος καὶ πότνια μήτηρ.
Αὐτίκ' ἀπὸ κρατὸς κόρυθ' εἵλετο φαίδιμος Ἕκτωρ,
Καὶ τὴν μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὶ παμφανόωσαν,
Αὐτὰρ ὅ γ' ὃν φίλον υἱὸν ἐπεὶ κύσε πῆλέ τε χερσὶν,
Εἶπεν ἐπευξάμενος Διΐ τ' ἄλλοισίν τε θεοῖσι,
Ζεῦ ἄλλοι τε θεοὶ, δότε δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι
Παῖδ' ἐμὸν, ὡς καὶ ἐγώ περ, ἀριπρεπέα Τρώεσσιν,
Ὧδε βίην τ' ἀγαθὸν, καὶ Ἰλίου ἶφι ἀνάσσειν·
Καί ποτέ τις εἴποι, πατρὸς δ' ὅγε πολλὸν ἀμείνων,
Ἐκ πολέμου ἀνιόντα· φέροι δ' ἔναρα βροτόεντα,
Κτείνας δήϊον ἄνδρα, χαρείη δὲ φρένα μήτηρ.
Ὣς εἰπὼν, ἀλόχοιο φίλης ἐν χερσὶν ἔθηκε
Παῖδ' ἑόν· ἡ δ' ἄρα μιν κηώδεϊ δέξατο κόλπῳ,
Δακρυόεν γελάσασα, πόσις δ' ἐλέησε νοήσας,
Χειρί τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε,
Δαιμονίη, μή μοί τι λίην ἀκαχίζεο θυμῷ·
Οὐ γάρ τίς μ' ὑπὲρ αἶσαν ἀνὴρ Ἄϊδι προϊάψει.
Μοῖραν δ' οὔ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν,
Οὐ κακὸν, οὐδὲ μὲν ἐσθλὸν, ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται.
Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε,
Ἱστόν τ' ἠλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
Ἔργον ἐποίχεσθαι· πόλεμος δ' ἄνδρεσσι μελήσει
Πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ μάλιστα, τοὶ Ἰλίῳ ἐγγεγάασιν.
Ὣς ἄρα φωνήσας κόρυθ' εἵλετο φαίδιμος Ἕκτωρ
Ἵππουριν· ἄλοχος δὲ φίλη οἶκόνδε βεβήκει
Ἐντροπαλιζομένη, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέουσα.
Αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκανε δόμους εὖ ναιετάοντας
Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο· κιχήσατο δ' ἔνδοθι πολλὰς
Ἀμφιπόλους, τῇσιν δὲ γόον πάσῃσιν ἐνῶρσεν.
Αἱ μὲν ἔτι ζωὸν γόον Ἕκτορα ᾧ ἐνὶ οἴκῳ·
Οὐ γάρ μιν ἔτ' ἔφαντ' ὑπότροπον ἐκ πολέμοιο
Ἵξεσθαι, προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν.
Οὐδὲ Πάρις δήθυνεν ἐν ὑψηλοῖσι δόμοισιν·
Ἀλλ' ὅγ', ἐπεὶ κατέδυ κλυτὰ τεύχεα ποικίλα χαλκῷ,
Σεύατ' ἔπειτ' ἀνὰ ἄστυ, ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθώς.
Ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ,
Δεσμὸν ἀπορρήξας θείῃ πεδίοιο κροαίνων,
Εἰωθὼς λούεσθαι ἐϋρρεῖος ποταμοῖο,
Κυδιόων, ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται
Ὤμοις ἀΐσσονται· ὁ δ' ἀγλαΐηφι πεποιθὼς,
Ῥίμφα ἑ γοῦνα φέρει μετά τ' ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων·
Ὣς υἱὸς Πριάμοιο Πάρις κατὰ Περγάμου ἄκρης
Τεύχεσι παμφαίνων, ὥστ' ἠλέκτωρ, ἐβεβήκει
Καγχαλόων, ταχέες δὲ πόδες φέρον· αἶψα δ' ἔπειτα
Ἕκτορα δῖον ἔτετμεν ἀδελφεὸν, εὖτ' ἄρ' ἔμελλε
Στρέψεσθ' ἐκ χώρης ὅθι ᾗ ὀάριζε γυναικί.
Τὸν πρότερος προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδὴς,
Ἠθεῖ', ἦ μάλα δή σε καὶ ἐσσύμενον κατερύκω
Δηθύνων, οὐδ' ἦλθον ἐναίσιμον ὡς ἐκέλευες.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ,
Δαιμόνι', οὐκ ἄν τίς τοι ἀνὴρ, ὃς ἐναίσιμος εἴη,
Ἔργον ἀτιμήσειε μάχης, ἐπεὶ ἄλκιμός ἐσσι.
Ἀλλὰ ἑκὼν μεθιεῖς τε, καὶ οὐκ ἐθέλεις· τὸ δ' ἐμὸν κῆρ

Ἄχνυται

Ἄχνυται ἐν θυμῷ ὅθ' ὑπὲρ σέθεν αἴσχε' ἀκούω
Πρὸς Τρώων, οἳ ἔχουσι πολὺν πόνον εἵνεκα σεῖο·
Ἀλλ' ἴομεν· τὰ δ' ὄπισθεν ἀρεσσόμεθ', αἴ κέ ποθι Ζεὺς
Δώῃ ἐπουρανίοισι θεοῖς αἰειγενέτῃσι
Κρητῆρα στήσασθαι ἐλεύθερον ἐν μεγάροισιν,
Ἐκ Τροίης ἐλάσαντας ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ ἡ ἑπτὰ ῥαψῳδία.

Ὣς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο φαίδιμος Ἕκτωρ·
Τῷ δ' ἅμ' Ἀλέξανδρος κί' ἀδελφεός· ἐν δ' ἄρα θυμῷ
Ἀμφότεροι μέμασαν πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
Ὡς δὲ θεὸς ναύτῃσιν ἐελδομένοισιν ἔδωκεν
Οὖρον, ἐπὴν κεκάμωσιν ἐϋξέστῃς ἐλάτῃσι
Πόντον ἐλαύνοντες, καμάτῳ δ' ὑπὸ γυῖα λέλυνται·
Ὣς ἄρα τὼ Τρώεσσιν ἐελδομένοισι φανήτην.
Ἔνθ' ἑλέτην, ὃ μὲν υἱὸν Ἀρηϊθόοιο ἄνακτος
Ἄρνῃ ναιετάοντα Μενέσθιον, ὃν κορυνήτης
Γείνατ' Ἀρηΐθοος καὶ Φυλομέδουσα βοῶπις·
Ἕκτωρ δ' Ἠϊονῆα βάλ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι
Αὐχέν' ὑπὸ στεφάνης εὐχάλκου· λῦσε δὲ γυῖα.
Γλαῦκος δ' Ἱππολόχοιο πάϊς, Λυκίων ἀγὸς ἀνδρῶν,
Ἰφίνοον βάλε δουρὶ κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην
Δεξιάδην, ἵππων ἐπιάλμενον ὠκειάων,
Ὦμον· ὃ δ' ἐξ ἵππων χαμάδις πέσε, λύντο δὲ γυῖα.
Τοὺς δ' ὡς οὖν ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ἀργείους ὀλέκοντας ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ,
Βῆ ῥα κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα
Ἴλιον εἰς ἱερήν· τῇ δ' ἀντίος ὄρνυτ' Ἀπόλλων
Περγάμου ἐκκατιδών, Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην·
Ἀλλήλοισι δὲ τώ γε συναντέσθην παρὰ φηγῷ.
Τὴν πρότερος προσέειπεν ἄναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων,
Τίπτε σὺ δ' αὖ μεμαυῖα Διὸς θύγατερ μεγάλοιο
Ἦλθες ἀπ' Οὐλύμποιο, μέγας δέ σε θυμὸς ἀνῆκεν;
Ἦ ἵνα δὴ Δαναοῖσι μάχης ἑτεραλκέα νίκην
Δῷς; ἐπεὶ οὔ τι Τρῶας ἀπολλυμένους ἐλεαίρεις.
Ἀλλ' εἴ μοί τι πίθοιο, τό κεν πολὺ κέρδιον εἴη·
Νῦν μὲν παύσωμεν πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα
Σήμερον· ὕστερον αὖτε μαχήσοντ', εἰς ὅ κε τέκμωρ
Ἰλίου εὕρωσιν· ἐπεὶ ὣς φίλον ἔπλετο θυμῷ
Ὑμῖν ἀθανάτῃσι διαπραθέειν τόδε ἄστυ.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ὧδ' ἔστω ἑκάεργε· τὰ γὰρ φρονέουσα καὶ αὐτὴ
Ἦλθον ἀπ' Οὐλύμποιο μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιούς.
Ἀλλ' ἄγε, πῶς μέμονας πόλεμον καταπαυσέμεν ἀνδρῶν;
Τὴν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων,
Ἕκτορος ὄρσωμεν κρατερὸν μένος ἱπποδάμοιο,
Ἤν τινά που Δαναῶν προκαλέσσεται οἰόθεν οἶος
Ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι·
Οἱ δέ κ' ἀγασσάμενοι χαλκοκνήμιδες Ἀχαιοὶ
Οἶον ἐπόρσειαν πολεμίζειν Ἕκτορι δίῳ.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Τῶν δ' Ἕλενος Πριάμοιο φίλος παῖς σύνθετο θυμῷ
Βουλὴν, ἥ ῥα θεοῖσιν ἐφήνδανε μητιόωσι·
Στῆ δὲ παρ' Ἕκτορ' ἰὼν, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν,
Ἕκτορ υἱὲ Πριάμοιο, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντε,
Ἦ ῥά νύ μοί τι πίθοιο; (κασίγνητος δέ τοι εἰμί)
Ἄλλους μὲν κάθισον Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιούς·
Αὐτὸς δὲ προκάλεσσαι Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος,
Ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι·
Οὐ γάρ πώ τοι μοῖρα θανεῖν καὶ πότμον ἐπισπεῖν.
Ὣς γὰρ ἐγὼν ὄπ' ἄκουσα θεῶν αἰειγενετάων.
Ὣς ἔφατ'· Ἕκτωρ δ' αὖτ' ἐχάρη μέγα, μῦθον ἀκούσας.

Triſtatur in animo, quando de te probra audio
A Troianis, qui habent multum laborem gratiâ tui:
Sed eamus, hæc.a.poſtea mitigabimus, ſi quando Iupiter
Dederit cœleſtibus dijs ſempiternis
Craterem ſtatuere liberum (i.pro libertate adepta) in do-
Troia expulſis bellicoſis Achiuis. (mibus,

ILIADIS HOMERI VII. COMPOSITIO.

ITA locutus, portas egreſſus eſt illu-
ſtris Hector:
Cum eo autem ſimul Alexander iuit
frater: adeóque in animo
Ambo parati-erant præliari & pu-
gnare.
Sicut autem Deus nautis deſideranti-
bus dedit
Ventū-ſecundū, poſtquā defatigati fuerunt politis abietibus
Pontum remigantes: labore autem membra ſoluta ſunt:
Sic hi Troianis deſiderantibus apparuerunt.
Tunc interfecerunt, hic quidem filium Areithoi regis
In Arna habitantem Meneſthium, quem clauiger
Genuit Areithous & Philomedusa pulchra-oculis:
Hector autem Eioneum interfecit haſta acuta (bra.
Ad ceruicem ſub galea ex bono ferro facta, ſoluit.a.mem-
Glaucus autem Hippolochi filius, Lyciorum dux virorum,
Iphinoum vulnerauit haſta in forti prælio
Dexiadem, equos inſilientem veloces, (bra.
In humeros, hic.a.ex equis humi cecidit: ſoluta ſunt.a.mem-
Hos autem poſtquam aduertit dea glauca Minerua
Argiuos pereuntes in forti pugna,
Venit de Olympi verticibus properans
Ilium in ſacrum: huic autem obuius ruit Apollo,
Ex Pergamo cōſpicatus eam: Troianis.a. optabat victoriā,
Inuicem autem hi occurrerunt apud fagum.
Hanc prior allocutus eſt rex Iouis filius Apollo:
Cur tu rurſus ſtudio-ardens Iouis filia magni
Veniſti ab Olympo, magnus.a.te affectus induxit? ſ.huc ve-
An vt iam Danais pugnæ dubiam victoriam (nire:
Des? nam minimè Troianos pereuntes miſeraris:
Sed ſi mihi aliquid pareres, hoc multò vtilius eſſet.
Nunc quidem dirimamus bellum & pugnam
Hodie: poſthac rurſus pugnabunt, donec finem
Troiæ aſſequantur: quando quidem ſic gratum eſt animo
Vobis immortalibus euertere hanc ciuitatem.
Hunc rurſus allocuta eſt dea cæſia Minerua:
Ita ſit ô Apollo longè-operans: eadem.n.ſentiens & ipſa
Veni ab Olympo ad Troianos & Achiuos.
Sed age quomodo cupis prælium ſedare virorum?
Hanc rurſus allocutus eſt rex Iouis filius Apollo:
Hectoris commoueamus validum robur bellicoſi,
Si quempiam fortè Græcorum prouocabit ſeorſum ſolus
Aduerſum ſe vt-pugnet in graui pugna.
Hi autem admirati benè armati Achiui,
Solum aliquem incitent pugnare cum Hectore diuino.
Sic dixit, neque non-paruit dea Glauca Minerua.
Horum.a. Helenus Priami charus filius intellexit animo
Conſilium, quod dijs placuit conſultantibus.
Stetit.a.apud Hectorem profectus, & ipſum verbum allocu-
Hector fili Priami, Ioui conſilio par, tus eſt,
Nunquid mihi aliqua-in re pareas? (frater.a.tibi ſum.)
Alios quidem ſedere-fac Troianos & omnes Achiuos:
Ipſe autem prouoca Achiuorum quiſquis optimus eſt,
Aduerſum te vt pugnet in graui pugna.
Nondum.n.tibi ſors-fatalis eſt mori & fatum tuum ſequi.
Sic enim ego vocem audiui deorum immortalium.
Sic dixit: Hector.a. rurſus gauiſus eſt valdè ſermone au-
dito:

Minerua & Apollo deliberant de prælio in præſentia reprimendo:

Helenus Hectorem monet, vt Græcorū quemuis prouocet ad ſingulare certamen.

Et in medium procedens Troian. cohibebat phalanges,
Media haſta accepta: hi autem reſederunt omnes.
At Agamemnon ſedere fecit bellicoſos Achiuos,
Et Minerua, & argenteum-arcum habens Apollo
Sederunt, auibus ſimiles vulturibus,
Fago ſuper alta patris Iouis ægidem geſtantis,
Viris delectati: horum autem acies ſedebant denſæ,
Scutis & galeis (lucentes) *& lanceis horrentes:*
Qualis autem, Zephyro, diffunditur per mare horror,
Inſurgente recens, nigreſcit autem mare ſub illo:
Sic ordines ſedebant Achiuorumque Troianorumque
In campo. Hector autem inter vtroſque locutus eſt:
Hector Græcos prouocat ad ſingulare certamen.
Audite me Troiani & benè-ocreati Achiui,
Vt dicam quæ me animus in præcordiis iubet (ſ. dicere.)
Fœdera quidem Saturnides ſublimis non perfecit:
Sed mala excogitãs molitur (v. ad finẽ perducit.) *vtriſque,*
Donec vel vos Troiam benè-turritam capiatis,
Vel ipſi apud naues domemini pontigradas:
Quoniam vobis ſunt proceres omnium Græcorum:
Eorum nunc quemcunque animus mecum pugnare iubet,
Huc veniat ex omnib. ꝓpugnator vt ſit cum *Hect. diuino*
Sic v. aio: Iupiter autem nobis ſuper (hac re) *teſtis adſit:*
Si quidem me ille interficiat protenſo (v. longo) *ferro,*
Armis expolians ferat ea concauas ad naues:
Corpus autem meum domum reddat rurſus, vt ignem me
Troiani & Troianorum vxores ſortiri-faciant mortuum.
Si autem ego hunc interfecero, detque mihi gloriam Apollo,
Arma adimens feram ea *ad Ilium ſacrum,*
Et ſuſpendam ad templum Apollinis longe iaculantis.
Hunc autem mortuum ad naues benè tranſtratas reddam,
Vt ipſum ſepeliant capite-comati Achiui:
Tumulumque ei extruant ad latum Helleſpontum.
Et aliquando aliquis dicat etiam poſterorum hominum,
Naue tranſiens nauigans in nigrum pontum.
Viri quidem hoc monumentum eſt *iam diu defuncti:*
Quem olim præſtantem fortitudine interfecit illuſtris Hector.
Sic olim aliquis dicet: mea autem gloria nunquam peribit.
Sic dixit: hi autem omnes obmutuerunt ſilentio:
Verebantur quidem renuere: timebant autem ſuſcipere.
certamen Menelaus ſuſcipere vult.
Tandem verò Menelaus ſurrexit & dixit,
Conuitio exprobrans: valdè autem ſuſpirabat animo,
Hei mihi minaces Achiuæ, neque amplius Achiui,
Sanè dedecus hæc erunt magis magiſque, graue v. graui-de
Si nullus Danaûm Hect. obuius eat: (cauſa grauiter)
Sed vos quidem omnes aqua & terra fiatis (i. moriamini)
Sedentes ibi ſinguli excordes, (v. integri) *inglorij ita.*
Aduerſus *illum autem ego ipſe armabor: ſed supernè*
Victoriæ termini tenentur inter immortales deos.
Sic fatus, induebat arma pulchra.
Tunc tibi Menelae apparuiſſet vitæ finis
Hectoris in manibus, quoniam multò fortior erat,
Niſi ſurgentes inhibuiſſent te reges Achiuorum,
Ipſeque Atrides latè-dominans Agamemnon,
Per *dextram prehendiſſet manũ, verbumque dixiſſet compel-*
Agamemnon Menelaũ cum Hectore congredi prohibet.
Inſanis Menelae nobiliſſime, nec tibi opus eſt *(laſſet:*
Hac dementia: contine te dolens quamuis.
Neque velis propter iſtam *contentionem te meliori cum vi-*
Hectore priamide, quem horrent & alij. *(ro pugnare,*
Et verò Achilles huic in pugna glorioſos-viros-reddente
Metuit occurrere, qui te multò fortior eſt.
Sed tu quidem ſede iens ad agmen ſociorum:
Huic autem propugnatorem alium excitabunt Achiui:
Quamuis intrepidus ſit, & quamuis belli ſit inſatiabilis,
Exiſtimo tamen *eum libenter genu flexurum* (i. quieturum) *ſi effugerit*
Sæuo ex bello & graui pugna.
Sic fatus, à-ſententia-deduxit fratris mentes heros,
Recta monens: hic autem paruerunt: huic quidem poſtea
Læti famuli ab humeris arma abſtulerunt.
Neſtor autem inter Græcos ſurrexit & dixit,

Καί ῥ' ἐς μέσσον ἰὼν, Τρώων ἀνέεργε φάλαγγας,
Μέσσου δουρὸς ἑλών· τοὶ δ' ἱδρύνθησαν ἅπαντες.
Κὰδ δ' Ἀγαμέμνων εἷσεν ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς,
Κὰδ δ' ἄρ' Ἀθηναίη τε καὶ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
Ἑζέσθην, ὄρνισιν ἐοικότες αἰγυπιοῖσι,
Φηγῷ ἐφ' ὑψηλῇ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο,
Ἀνδράσι τερπόμενοι· τῶν δὲ στίχες ἥατο πυκναὶ,
Ἀσπίσι καὶ κορύθεσσι καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι.
Οἵη δὲ Ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον * ἔπι φρὶξ
Ὀρνυμένοιο νέον, μελάνει δέ τε πόντος ὑπ' αὐτῆς·
Τοῖαι ἄρα στίχες ἥατ' Ἀχαιῶν τε Τρώων τε
Ἐν πεδίῳ· Ἕκτωρ δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ἔειπε,
Κέκλυτέ μευ Τρῶες καὶ ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ,
Ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
Ὅρκια μὲν Κρονίδης ὑψίζυγος οὐκ ἐτέλεσσεν,
Ἀλλὰ κακὰ φρονέων τεκμαίρεται ἀμφοτέροισιν,
Εἰσόκεν ἢ ὑμεῖς Τροίην εὔπυργον ἕλητε,
Ἢ αὐτοὶ παρὰ νηυσὶ δαμείετε ποντοπόροισιν·
Ὑμῖν μὲν γὰρ ἔασιν ἀριστῆες Παναχαιῶν,
Τῶν νῦν ὅντινα θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνώγει,
Δεῦρ' ἴτω ἐκ πάντων πρόμος ἔμμεναι Ἕκτορι δίῳ.
Ὧδε δὲ μυθέομαι, Ζεὺς δ' ἄμμ' ἐπιμάρτυρος ἔστω,
Εἰ μέν κεν ἐμὲ κεῖνος ἕλῃ ταναήκεϊ χαλκῷ,
Τεύχεα συλήσας, φερέτω κοίλας ἐπὶ νῆας,
Σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὄφρα πυρός με
Τρῶες καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάχωσι θανόντα.
Εἰ δέ κ' ἐγὼ τὸν ἕλω, δώῃ δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων,
Τεύχεα συλήσας, οἴσω προτὶ Ἴλιον ἱρὴν,
Καὶ κρεμόω προτὶ νηὸν Ἀπόλλωνος ἑκάτοιο·
Τὸν δὲ νέκυν ἐπὶ νῆας ἐϋσσέλμους ἀποδώσω,
Ὄφρα ἑ ταρχύσωσι κάρη κομόωντες Ἀχαιοί.
Σῆμά τέ οἱ χεύωσιν ἐπὶ πλατεῖ Ἑλλησπόντῳ.
Καί ποτέ τις εἴπῃσι καὶ ὀψιγόνων ἀνθρώπων,
Νηῒ πολυκλήϊδι πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον,
Ἀνδρὸς μὲν τόδε σῆμα πάλαι κατατεθνηῶτος,
Ὅν ποτ' ἀριστεύοντα κατέκτανε φαίδιμος Ἕκτωρ.
Ὥς ποτέ τις ἐρέει· τὸ δ' ἐμὸν κλέος οὔποτ' ὀλεῖται.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
Αἴδεσθεν μὲν ἀνήνασθαι, δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι.
Ὀψὲ δὲ δὴ Μενέλαος ἀνίστατο, καὶ μετέειπε,
Νείκει ὀνειδίζων, μέγα δὲ στεναχίζετο θυμῷ·
Ὤ μοι ἀπειλητῆρες, Ἀχαιΐδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί·
Ἦ μὲν δὴ λώβη τάδε γ' ἔσσεται αἰνόθεν αἰνῶς,
Εἰ μή τις Δαναῶν νῦν Ἕκτορος ἀντίος εἶσιν.
Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε,
Ἥμενοι αὖθι ἕκαστοι ἀκήριοι, ἀκλεὲς αὔτως·
Τῷδε δ' ἐγὼν αὐτὸς θωρήξομαι· αὐτὰρ ὕπερθεν
Νίκης πείρατ' ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
Ὣς ἄρα φωνήσας κατεδύσετο τεύχεα καλά.
Ἔνθα κέ τοι Μενέλαε φάνη βιότοιο τελευτὴ
Ἕκτορος ἐν παλάμῃσιν, (ἐπεὶ πολὺ φέρτερος ἦεν)
Εἰ μὴ ἀναΐξαντες ἕλον βασιλῆες Ἀχαιῶν,
Αὐτός τ' Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
Δεξιτερῆς ἕλε χειρὸς, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν,
Ἀφραίνεις Μενέλαε διοτρεφές· οὐδέ τί σε χρὴ
Ταύτης ἀφροσύνης· ἀνὰ δ' ἴσχεο κηδόμενός περ,
Μηδ' ἔθελ' ἐξ ἔριδος σεῦ ἀμείνονι φωτὶ μάχεσθαι
Ἕκτορι Πριαμίδῃ, τόν τε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.
Καὶ δ' Ἀχιλεὺς τούτῳ γε μάχῃ ἔνι κυδιανείρῃ
Ἔῤῥιγ' ἀντιβολῆσαι, ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.
Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν ἵζευ ἰὼν μετὰ ἔθνος ἑταίρων·
Τούτῳ δὲ πρόμον ἄλλον ἀναστήσουσιν Ἀχαιοί·
Εἴπερ ἀδειής τ' ἐστὶ καὶ εἰ μόθου ἐστ' ἀκόρητος,
Φημί μιν ἀσπασίως γόνυ κάμψειν, αἴκε φύγῃσι
Δηΐου ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτῆτος.
Ὣς εἰπὼν παρέπεισεν ἀδελφειοῦ φρένας ἥρως,
Αἴσιμα παρειπών· ὁ δ' ἐπείθετο· τοῦ μὲν ἔπειτα
Γηθόσυνοι θεράποντες ἀπ' ὤμων τεύχε' ἕλοντο.
Νέστωρ δ' Ἀργείοισιν ἀνίστατο καὶ μετέειπεν,

Ὢ πόποι,

Ὢ πόποι, ἦ μέγα πένθος Ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκάνει·
Ἦ κε μέγ' οἰμώξειε γέρων ἱππηλάτα Πηλεὺς,
Ἐσθλὸς Μυρμιδόνων βουληφόρος ἠδ' ἀγορητὴς,
Ὅς ποτέ μ' εἰρόμενος μέγ' ἐγήθεεν ᾧ ἐνὶ οἴκῳ,
Πάντων Ἀργείων ἐρέων γενεήν τε τόκον τε.
Τοὺς νῦν εἰ πτώσσοντας ὑφ' Ἕκτορι πάντας ἀκούσαι,
Πολλά κεν ἀθανάτοισι φίλας ἀνὰ χεῖρας ἀείραι,
Θυμὸν ἀπὸ μελέων δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω.
Αἲ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπολλον,
Ἡβῷμ' ὡς ὅτ' ἐπ' ὠκυρόῳ Κελάδοντι μάχοντο
Ἀγρόμενοι Πύλιοί τε καὶ Ἀρκάδες ἐγχεσίμωροι,
Φειᾶς πὰρ τείχεσσιν, Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.
Τοῖσι δ' Ἐρευθαλίων πρόμος ἵστατο, ἰσόθεος φὼς,
Τεύχε' ἔχων ὤμοισιν Ἀρηϊθόοιο ἄνακτος,
Δίου Ἀρηϊθόου, τὸν ἐπίκλησιν κορυνήτην
Ἄνδρες κίκλησκον καλλίζωνοί τε γυναῖκες,
Οὕνεκ' ἄρ' οὐ τόξοισι μαχέσκετο δουρί τε μακρῷ,
Ἀλλὰ σιδηρείῃ κορύνῃ ῥήγνυσκε φάλαγγας·
Τὸν Λυκόοργος ἔπεφνε δόλῳ, οὔ τι κράτεΐ γε,
Στεινωπῷ ἐν ὁδῷ, ὅθ' ἄρ' οὐ κορύνη οἱ ὄλεθρον
Χραῖσμε σιδηρείη· πρὶν γὰρ Λυκόοργος ὑποφθὰς
Δουρὶ μέσον περόνησεν, ὁ δ' ὕπτιος οὔδει ἐρείσθη·
Τεύχεα τ' ἐξενάριξε τά οἱ πόρε χάλκεος Ἄρης·
Καὶ τὰ μὲν αὐτὸς ἔπειτ' ἐφόρει μετὰ μῶλον Ἄρηος.
Αὐτὰρ ἐπεὶ Λυκόοργος ἐνὶ μεγάροισιν ἐγήρα,
Δῶκε δ' Ἐρευθαλίωνι φίλῳ θεράποντι φορῆναι·
Τοῦ ὅ γε τεύχε' ἔχων προκαλίζετο πάντας ἀρίστους·
Οἱ δὲ μάλ' ἐτρόμεον καὶ ἐδείδισαν, οὐδέ τις ἔτλη·
Ἀλλ' ἐμὲ θυμὸς ἀνῆκε πολυτλήμων πολεμίζειν
Θάρσεϊ ᾧ· γενεῇ δὲ νεώτατος ἔσκον ἁπάντων·
Καὶ μαχόμην οἱ ἐγὼ, δῶκεν δέ μοι εὖχος Ἀθήνη.
Τὸν δὴ μήκιστον καὶ κάρτιστον κτάνον ἄνδρα.
Πολλὸς γάρ τις ἔκειτο παρήορος ἔνθα καὶ ἔνθα.
Εἴθ' ὣς ἡβώοιμι, βίη δέ μοι ἔμπεδος εἴη,
Τῷ κε τάχ' ἀντήσειε μάχης κορυθαίολος Ἕκτωρ·
Ὑμέων δ' οἵ περ ἔασιν ἀριστῆες Παναχαιῶν,
Οὐδ' οἱ προφρονέως μέμαθ' Ἕκτορος ἀντίον ἐλθεῖν.
Ὣς νείκεσσ' ὁ γέρων· οἱ δ' ἐννέα πάντες ἀνέσταν.
Ὦρτο πολὺ πρῶτος μὲν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
Τῷ δ' ἐπὶ Τυδεΐδης ὦρτο κρατερὸς Διομήδης·
Τοῖσι δ' ἐπ' Αἴαντες θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκήν·
Τοῖσι δ' ἐπ' Ἰδομενεὺς καὶ ὀπάων Ἰδομενῆος
Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ·
Τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός·
Ἂν δὲ Θόας Ἀνδραιμονίδης καὶ δῖος Ὀδυσσεύς.
Πάντες ἄρ' οἵ γ' ἔθελον πολεμίζειν Ἕκτορι δίῳ.
Τοῖς δ' αὖτις μετέειπε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
Κλήρῳ νῦν πεπάλαχθε διαμπερὲς, ὅς κε λάχῃσιν.
Οὗτος γὰρ δὴ ὀνήσει ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς,
Καὶ δ' αὐτὸς ὃν θυμὸν ὀνήσεται, αἴ κε φύγῃσι
Δηΐου ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτῆτος.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δὲ κλῆρον ἐσημήναντο ἕκαστος,
Ἐν δ' ἔβαλον κυνέῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο.
Λαοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον.
Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν,
Ζεῦ πάτερ, ἢ Αἴαντα λαχεῖν ἢ Τυδέος υἱὸν,
Ἢ αὐτὸν βασιλῆα πολυχρύσοιο Μυκήνης.
Ὣς ἄρ' ἔφαν· πάλλεν δὲ Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
Ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος κυνέης ὃν ἄρ' ἤθελον αὐτοί,
Αἴαντος· κῆρυξ δὲ φέρων ἀν' ὅμιλον ἁπάντῃ,
Δεῖξ' ἐνδέξια πᾶσιν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν.
Οἱ δ' οὐ γιγνώσκοντες ἀπηνήναντο ἕκαστος.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸν ἵκανε, φέρων ἀν' ὅμιλον ἁπάντῃ,
Ὅς μιν ἐπιγράψας κυνέῃ βάλε φαίδιμος Αἴας,
Ἤτοι ὑπέσχεθε χεῖρ', ὁ δ' ἄρ' ἔμβαλεν, ἄγχι παραστάς.
Γνῶ δὲ κλήρου σῆμα ἰδὼν, γήθησε δὲ θυμῷ.
Τὸν μὲν πὰρ πόδ' ἑὸν χαμάδις βάλε, φώνησέν τε,
Ὦ φίλοι, ἤτοι κλῆρος ἐμὸς, χαίρω δὲ καὶ αὐτὸς
Θυμῷ, ἐπεὶ δοκέω νικησέμεν Ἕκτορα δῖον.

Proh facinus, certè magnus luctus Achaicã terrã occupat: — Neſtor Græcos obiurgat, qui cũ Hectore congredi non audeant.
Certè valdè plorabit ſenex equitator Peleus,
Bonus Myrmidonum conſiliarius & concionator,
Qui olim me interrogans valdè lætabatur ſua in domo,
Omnium Achiuorum inquirens patreſq; filioſq;.
Hos ſi nunc formidantes Hectorem omnes audierit,
Sæpè immortalibus dilectas manus ſuſtulerit,
Anima è membris vt deſcendat domum Plutonis intrò.
Vtinam enim ô Iupiterq; pater & Minerua & Apollo,
Aetate florerem, ſicut quando ad rapidũ Celadontẽ pugnabant
Congregati Pylijq; & Arcades haſtis-vtentes,
Phea apud muros, Iardani circa fluenta.
Inter hos autem Ereuthalion primarius ſtabat diuinus vir,
Arma geſtans humeris Areithoi regis,
Nobilis Areithoi, quem cognomento Clauigerum
Viri appellabant, pulchraq; cinctæ mulieres:
Quoniam non arcubus pugnabat, haſtâq; longa,
Sed ferrea claua perrumpebat agmina.
Hunc Lycurgus interfecit dolo, non vt viribus,
Anguſta in via, vbi claua non ei mortem
Arcebat ferrea: ante enim Lycurgus præueniens
Haſta medium tranſfodit: hic a. ſupinus ſolo ſtratus eſt,
Armaq; ſpoliauit, quæ ei dederat ferreus Mars.
Et ea quidem ipſe poſtea geſtabat ad prælium Martis.
At poſtquam Lycurgus in ædibus ſenuit,
Dedit Ereuthalioni dilecto ſeruo geſtanda.
Illius hic arma habens prouocabat omnes fortiſſimos.
Hi a. valdè tremebant & timebant, nec quiſquam auſus fuit.
Sed me animus induxit audax vt pugnarem
Confidentia ſua: natu autem minimus eram omnium.
Et pugnabam cum eo ego: dedit a. mihi gloriam Minerua.
Illum igitur proceriſſimum & fortiſſimum interfeci virum:
Magnus enim quidam iacebat extenſus hinc atque illinc.
Vtinam ſic ætate florerem: vires a. mihi integræ eſſent:
Ideo cito occurreret prælio variam-caſſidem-habẽs Hector:
Veſtrum a. qui ſunt præſtantiſſimi omnium Græcorum,
Ne vos quidem alacriter parati eſtis Hectori obuiam ire.
Sic increpauit ſenex: hi autem nouem omnes ſurrexerunt, — Græci nouem cum Hectore congredi parati ſũt.
Surrexit multò primus quidem rex virorum Agamemnon:
Poſt hunc verò, Tydides ſurrexit fortis Diomedes:
Poſt hos autem, Aiaces ſtrenuam induti fortitudinem:
Poſt hos autem, Idomeneus & aſſecla Idomenei
Meriones, ſimilis Marti homicidæ:
Poſt hos autem Eurypylus Euæmonis illuſtris filius:
Surrexit & Thoas Andræmonides, & nobilis Vlyſſes:
Omnes hi volebant pugnare cum Hectore nobili.
Inter hos autem rurſus dixit Gerenius eques Neſtor:
Sortem nunc mouete vniuerſi: qui ſorte electus fuerit,
Iſte enim iuuabit benè-armatos Græcos,
Et ipſe ſuo animo iuuabitur, ſi euaſerit
Pernicioſo ex prælio, & periculoſo certamine.
Sic dixit: hi autem ſortem ſignauerunt ſinguli, — Aiax ſorte deſignatur ad certandum cum Hectore.
Et iniecerunt galeæ Agamemnonis Atridæ.
Populi autem ſupplicabant, diiſq; manus eleuabant:
Sic autem aliquis dicebat ſuſpiciens in cœlum latum:
Iupiter pater (da) vel Aiaci ſortẽ obuenire, vel Tydei filio,
Vel ipſi regi ditiſſimæ Mycenæ.
Sic dixerunt: mouit autem Gerenius eques Neſtor:
Exilijt autem ſors galeâ quam volebant ipſi,
Nempe Aiacis: præco a. ferens per cœtum vbique,
Oſtendit à dextrâ (incipiens) omnib. optimatib. Græcorum.
Hi autem non cognoſcentes, renuerunt ſinguli.
Sed quando iam ad illum peruenit ferens per cœtum vbiq;
Qui ipſam inſcriptam galeæ iniecerat, nẽpe illuſtris Aiax:
Porrexit quidem manum: hic autem impoſuit, propè aſtans.
Cognouit a. ſortis ſignum conſpicatus: gauiſus eſt a. animo:
Hanc itaque ad pedem ſuum humi iecit, dixitq;,
O amici, ſanè ſors mea eſt, gaudeo autem & ipſe
Animo, quoniam exiſtimo me victurum Hectora nobilem.

Sed agite, dum, ego bellica arma induam,
Interim vos ſupplicate Ioui Saturnidæ regi
γρ. [illegible] *Tacitè apud vos, vt ne Troiani audiant:*
Vel etiam palàm, quandoquidẽ neminẽ timemus omnino.
Non.n.aliquis me viribus ſaltem volens nolẽtem terrebit,
Neque propter *imperitiam: nam neque me rudem adeò*
γρ. [illegible] *Puto in Salamine genitum educatúmque eſſe.*
Sic dixit: hi autem ſupplicabant Ioui Saturnidæ regi:
Sic autem aliquis dicebat ſuſpiciens in cœlum latum:
Iupiter pater, Idæ præſes, auguſtiſſime, maxime,
Da victoriam Aiaci, & ſplendidam gloriam referre.
Si autem & Hectorem diligis, & curas ipſum,
Aequalem ambobus vim & gloriam præbe.
Sic dixerunt: Aiax autem armatus eſt fulgenti ferro:
Sed poſtquam omnia circa corpus induit arma,
Iuit poſtea, qualis ingens incedit Mars,
Qui it in-bellum ad viros quos Saturnides (pugnare:
Propter *animum-rodentem contentionem robore commiſit*
Talis Aiax motus eſt magnus, vallum Achiuorum,
Subridens terribili vultu: infernè autem pedibus
Ibat latè gradiens, quatiens longam haſtam.
Hunc.a. Argiui valdè lætabantur aſpicientes:
Troianos autem tremor grauis inceſſit per mẽbra ſingulos,
Hectoriq́; ipſi animus in pectoribus palpitabat.
Sed non amplius poterat ſubterfugere, neque regredi
Retro copiarum in turbam, quoniam prouocârat certamine:
Aiax.a. cominus acceſſit, ferens ſcutũ inſtar turris, (bricâs
Aereũ, è-ſeptẽ boũ-coriis-factũ, quod ei Tychi⁹ elaborârat fa-
γρ. [illegible] *Coriariorum præſtantiſſimus in Hyla ædes habitans,*
Qui fecit ſcutum varium, ſeptem-bubulis-pellibus, conſtans
Taurorum ſaginatorum: octauum.a. induxit. (i. laminam
Hos ante pectus ferens Telamonius Aiax, (ferream.)
Aiacis cũ Hectore pugna. *Stetit valdè propè Hectorem, minatúſque allocutus eſt,*
Hector nunc quidem manifeſtè cognoſces cum ſolo ſolus,
Quales etiam Danais optimates interſunt, (leonino:
Et præter Achillem virorum-ordines perrumpentem, animo
Sed hic quidem in nauibus curuas-puppes-habentib. mari
Iacet iratus Agamemnoni paſtori populorum: (vadis
Nos autem ſumus tales, qui tibi obuiare poſſimus,
Et multi: ſed ordire pugnam & prælium,
Hunc autem rurſus allocutus eſt ornata-galea Hector:
Aiax nobilis Telamonie princeps populorum,
Ne me tanquam puerum imbecillem tenta,
Vel mulierem, quæ neſcit bellica opera.
Sed ego benè noui pugnaſq́; cædeſq́; virorum,
Scio ad dextram, ſcio ad ſiniſtram mouere ſcutum
Aridum: ideo mihi licet audacter pugnare.
Scio autem in prælio-ſtatario ſæuo canere Marti:
Noui etiam inſilire in pugna in equas celeres.
Sed enim non te volo ferire talem exiſtentem
Clàm circumſpiciens, ſed palàm, ſi aſſequi-potuero.
Dixit, & vibrans proiecit longam lanceam, (factum
Et percuſſit Aiacis ingens ſcutum, ex-ſeptẽ-pellibus-boum-
Summam iuxta laminam-æream, quæ octaua erat in ipſo.
Sex.a. per pellium plicas penetrauit findẽs haſta indomita:
In ſeptima autem pelle hæſit. Secundus rurſus
Aiax nobilis emiſit longam haſtam,
Et percuſſit Priamida ad clypeum vndique æqualem:
Clypeum quidem penetrauit lucidum fortis haſta,
Et per thoracem ingenioſe-factum infixa eſt.
E-regione autem iuxta ile diſcidit loricam
Haſta: is autem inclinatus eſt, & vitauit mortem ni-
gram.
Hi autem euellentes longas haſtas manibus ſimul ambo,
Congreſſi ſunt leonibus ſimiles crudiuoris,
Vel ſuibus apris, quorum robur non imbecille.
Priamides quidem poſtea medium ſcutum læſit haſta,
Neque perrupit ferrum: reflexa eſt autem ei cuſpis.
γρ. [illegible] *Aiax autem clypeum percuſſit inſiliens, & penitus*
Tranſiuit haſta, repreſſit autem ipſum irruentem:

Ἀλλ' ἄγετ', ὄφρ' ἂν ἐγὼ πολεμήϊα τεύχεα δύω,
Τόφρ' ὑμεῖς εὔχεσθε Διῒ Κρονίωνι ἄνακτι
Σιγῇ ἐφ' ὑμείων, ἵνα μὴ Τρῶές * γε πύθωνται·
Ἠὲ καὶ ἀμφαδίην, ἐπεὶ οὔτινα δείδιμεν ἔμπης.
Οὐ γάρ τίς με βίῃ γε ἑκὼν ἀέκοντα δίηται,
Οὐδέ τι ἰδρείῃ· ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νήϊδά γ' οὕτως
Ἔλπομαι ἐν Σαλαμῖνι γενέσθαι * τε τραφέμεν τε.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' εὔχοντο Διῒ Κρονίωνι ἄνακτι.
Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
Ζεῦ πάτερ, Ἴδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε,
Δὸς νίκην Αἴαντι, καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι·
Εἰ δὲ καὶ Ἕκτορά περ φιλέεις, καὶ κήδεαι αὐτοῦ,
Ἴσην ἀμφοτέροισι βίην καὶ κῦδος ὄπασσον.
Ὣς ἄρ' ἔφαν. Αἴας δὲ κορύσσετο νώροπι χαλκῷ.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα περὶ χροῒ ἕσσατο τεύχη,
Σεύατ' ἔπειθ' οἷός τε πελώριος ἔρχεται Ἄρης,
Ὅς τ' εἶσιν πόλεμόνδε μετ' ἀνέρας οὕς τε Κρονίων
Θυμοβόρου ἔριδος μένεϊ ξυνέηκε μάχεσθαι·
Τοῖος ἄρ' Αἴας ὦρτο πελώριος, ἕρκος Ἀχαιῶν,
Μειδιόων βλοσυροῖσι προσώπασι· νέρθε δὲ ποσσὶν
Ἤϊε μακρὰ βιβάς, κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος.
Τὸν δὲ καὶ Ἀργεῖοι μὲν ἐγήθεον εἰσορόωντες·
Τρῶας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἕκαστον,
Ἕκτορί τ' αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πάτασσεν.
Ἀλλ' οὔπως ἔτι εἶχεν ὑποτρέσαι, οὐδ' ἀναδῦναι
Ἂψ λαῶν ἐς ὅμιλον, ἐπεὶ προκαλέσσατο χάρμῃ.
Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος ἠΰτε πύργον,
Χάλκεον, ἑπταβόειον, ὅ οἱ Τυχίος κάμε τεύχων,
Σκυτοτόμων ὄχ' ἄριστος, * Ὕλῃ ἔνι οἰκία ναίων·
Ὅς οἱ ἐποίησεν σάκος αἰόλον, ἑπταβόειον,
Ταύρων ζατρεφέων, ἐπὶ δ' ὄγδοον ἤλασε χαλκόν.
Τὸ πρόσθε στέρνοιο φέρων Τελαμώνιος Αἴας
Στῆ ῥα μάλ' Ἕκτορος ἐγγύς, ἀπειλήσας δὲ προσηύδα·
Ἕκτορ, νῦν μὲν δὴ σάφα εἴσεαι οἰόθεν οἶος,
Οἷοι καὶ Δαναοῖσιν ἀριστῆες μετέασι,
Καὶ μετ' Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα, θυμολέοντα.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήεσσι κορωνίσι ποντοπόροισι
Κεῖτ' ἀπομηνίσας Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν·
Ἡμεῖς δ' εἰμὲν τοῖοι, οἳ ἂν σέθεν ἀντιάσαιμεν,
Καὶ πολέες. ἀλλ' ἄρχε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ,
Αἶαν διογενὲς, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
Μή τί μευ ἠΰτε παιδὸς ἀφαυροῦ πειρήτιζε,
Ἠὲ γυναικὸς, ἣ οὐκ οἶδεν πολεμήϊα ἔργα.
Αὐτὰρ ἐγὼν εὖ οἶδα μάχας τ' ἀνδροκτασίας τε.
Οἶδ' ἐπὶ δεξιὰ, οἶδ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν
Ἀζαλέην, τό μοι ἐστὶ ταλαύρινον πολεμίζειν·
Οἶδα δ' ἐνὶ σταδίῃ δηΐῳ μέλπεσθαι Ἄρηϊ·
Οἶδα δ' ἐπαΐξαι μόθον ἵππων ὠκειάων.
Ἀλλ' οὐ γάρ σ' ἐθέλω βαλέειν τοιοῦτον ἐόντα
Λάθρῃ ὀπιπεύσας, ἀλλ' ἀμφαδὸν, αἴ κε τύχωμι.
Ἦ ῥα καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλεν Αἴαντος δεινὸν σάκος ἑπταβόειον,
Ἀκρότατον κατὰ χαλκὸν, ὃς ὄγδοος ἦεν ἐπ' αὐτῷ.
Ἓξ δὲ διὰ πτύχας ἦλθε δαΐζων χαλκὸς ἀτειρής·
Ἐν τῇ δ' ἑβδομάτῃ ῥινῷ σχέτο. δεύτερος αὖτε
Αἴας διογενὴς προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλε Πριαμίδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην.
Διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος,
Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἠρήρειστο·
Ἀντικρὺ δὲ παραὶ λαπάρην διάμησε χιτῶνα
Ἔγχος· ὁ δ' ἐκλίνθη, καὶ ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν.
Τὼ δ' ἐκσπασσαμένω δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἅμ' ἄμφω
Σύν ῥ' ἔπεσον, λείουσιν ἐοικότες ὠμοφάγοισιν,
Ἢ συσὶ κάπροισιν, τῶν τε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν.
Πριαμίδης μὲν ἔπειτα μέσον σάκος οὔτασε δουρί·
Οὐδ' ἔρρηξεν χαλκὸς, ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμή.
Αἴας δ' ἀσπίδα νύξεν ἐπάλμενος, ἡ δὲ * διαπρὸ
Ἤλυθεν ἐγχείη, στυφέλιξε δέ μιν μεμαῶτα.

Τμήδην

Τμήδην δ' αὐχέν' ἐπῆλθε, μέλαν δ' ἀνεκήκιεν αἷμα.
Ἀλλ' οὐδ' ὧς ἀπέληγε μάχης κορυθαίολος Ἕκτωρ·
Ἀλλ' ἀναχασσάμενος λίθον εἵλετο χειρὶ παχείῃ,
Κείμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τρηχύν τε, μέγαν τε·
Τῷ βάλεν Αἴαντος δεινὸν σάκος ἑπταβόειον,
Μέσσον ἐπομφάλιον· περιήχησεν δ' ἄρα χαλκός.
Δεύτερος αὖτ' Αἴας πολὺ μείζονα λᾶαν ἀείρας,
Ἧκ' ἐπιδινήσας, ἐπέρεισε δὲ ἶν' ἀπέλεθρον·
Εἴσω δ' ἀσπίδ' ἔαξε βαλὼν μυλοειδέϊ πέτρῳ·
Βλάψε δέ οἱ φίλα γούναθ'· ὃ δ' ὕπτιος ἐξετανύσθη,
Ἀσπίδι ἐγχριμφθείς· τὸν δ' αἶψ' ὤρθωσεν Ἀπόλλων.
Καί νύ κε δὴ ξιφέεσσ' αὐτοσχεδὸν οὐτάζοντο,
Εἰ μὴ κήρυκες Διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν
Ἦλθον, ὃ μὲν Τρώων, ὃ δ' Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Ταλθύβιός τε καὶ Ἰδαῖος, πεπνυμένω ἄμφω·
Μέσσῳ δ' ἀμφοτέρων σκῆπτρα σχέθον, εἶπέ τε μῦθον
Κῆρυξ Ἰδαῖος, πεπνυμένα μήδεα εἰδώς·
Μηκέτι παῖδε φίλω πολεμίζετε, μηδὲ μάχεσθον·
Ἀμφοτέρω γὰρ σφῶϊ φιλεῖ νεφεληγερέτα Ζεύς·
Ἄμφω δ' αἰχμητά· τό γε δὴ καὶ ἴδμεν ἅπαντες.
Νὺξ δ' ἤδη τελέθει, ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Τελαμώνιος Αἴας,
Ἰδαῖ', Ἕκτορα ταῦτα κελεύετε μυθήσασθαι.
Αὐτὸς γὰρ χάρμῃ προκαλέσσατο πάντας ἀρίστους.
Ἀρχέτω, αὐτὰρ ἐγὼ μάλα πείσομαι, ᾗ περ ἂν οὗτος.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ,
Αἶαν, ἐπεί τοι δῶκε θεὸς μέγεθός τε βίην τε,
Καὶ πινυτήν, περὶ δ' ἔγχει Ἀχαιῶν φέρτατός ἐσσι,
Νῦν μὲν παυσώμεσθα μάχης καὶ δηϊοτῆτος
Σήμερον· ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ', εἰς ὅ κε δαίμων
Ἄμμε διακρίνῃ, δώῃ δ' ἑτέροισί γε νίκην·
Νὺξ δ' ἤδη τελέθει, ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι,
Ὡς σύ τ' ἐϋφρήνῃς πάντας παρὰ νηυσὶν Ἀχαιούς,
Σούς τε μάλιστα ἔτας, καὶ ἑταίρους οἵ τοι ἔασιν·
Αὐτὰρ ἐγὼ κατ' ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἄνακτος
Τρῶας ἐϋφρανέω καὶ Τρῳάδας ἑλκεσιπέπλους,
Αἵ τέ μοι εὐχόμεναι θεῖον δύσονται ἀγῶνα.
Δῶρα δ' ἄγ' ἀλλήλοισι περικλυτὰ δώομεν ἄμφω,
Ὄφρα τις ὧδ' εἴπῃσιν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε,
Ἠμὲν ἐμαρνάσθην ἔριδος πέρι θυμοβόροιο,
Ἠδ' αὖτ' ἐν φιλότητι διέτμαγεν ἀρθμήσαντε.
Ὣς ἄρα φωνήσας δῶκε ξίφος ἀργυρόηλον,
Σὺν κολεῷ τε φέρων καὶ * εὐτμήτῳ τελαμῶνι· χ. ἐϋτμήτῳ.
Αἴας δὲ ζωστῆρα δίδου φοίνικι φαεινόν.
Τὼ δὲ διακρινθέντε, ὃ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν
Ἤϊ', ὃ δ' ἐς Τρώων ὅμαδον κίε· τοὶ δ' ἐχάρησαν,
Ὡς εἶδον ζωόν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα,
Αἴαντος προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους·
Καί ῥ' ἦγον προτὶ ἄστυ, ἀελπτέοντες σόον εἶναι.
Αἴαντ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ
Εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον κεχαρηότα νίκῃ.
Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίῃσιν ἐν Ἀτρεΐδαο γένοντο,
Τοῖσι δὲ βοῦν ἱέρευσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
Ἄρσενα, πενταέτηρον, ὑπερμενέϊ Κρονίωνι·
Τὸν δέρον, ἀμφί θ' ἕπον, καί μιν διέχευαν ἅπαντα,
Μίστυλλόν τ' ἄρ' ἐπισταμένως, πεῖράν τ' ὀβελοῖσιν,
Ὤπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου, τετύκοντό τε δαῖτα,
Δαίνυντ', * οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης· χ. ἐΐσης.
Νώτοισιν δ' Αἴαντα διηνεκέεσσι γέραιρεν
Ἥρως Ἀτρεΐδης, εὐρὺ κρείων Ἀγαμέμνων.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Τοῖς ὁ γέρων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν
Νέστωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλή·
Ὅ σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
Ἀτρεΐδη τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν,
Πολλοὶ γὰρ τεθνᾶσι κάρη κομόωντες Ἀχαιοί,
Τῶν νῦν αἷμα κελαινὸν ἐΰρροον ἀμφὶ Σκάμανδρον
Ἐσκέδασ' ὀξὺς Ἄρης, ψυχαὶ δ' Ἄϊδόσδε κατῆλθον.

Cæſim.a.ceruicem læſit: ater autem exilibat ſanguis.
Sed ſic quidem ceſſauit à pugna galea-motor Hector:
Sed retrocedens lapidem accepit manu forti,
Iacentem in campo, nigrum, aſperumq́, magnumq́,
Eo percuſſit Aiacis ingens ſcutum ſeptē pellib. boum cōſtans:
Medium ad vmbonem: circumſonuit autem æs.
Secundus autem Aiax multò maiorem lapidem eleuans
Miſit contorquens: adhibuit autem vim immenſam:
Intra autem ſcutum fregit percutiens rotundo lapide.
Labefactauit.a. et dilecta genua: is autē ſupinus extēſus eſt
Scuto inhærens: hunc autem ſtatim erexit Apollo.
Et iam enſibus comminus vulneraſſent (ſe inuicem.)
Niſi præcones Iouis nuncij atque virorum,
Veniſſent: alter quidem Troianorum, alter verò Achiuorū (loricatorum,
Talthybiusq́, & Idæus, prudentes ambo:
In medio.a. amborum ſceptra ſuſtulerunt, dixitq́, verbum
Præco Idæus prudentia conſilia ſciens:
Ne amplius filij dilecti bellate, neque pugnetis.
Vtrunque.n. veſtrum diligit tempeſtatum-author Iupiter:
Ambo.a. bellatores eſtis: *quod quidem etiam ſcimus omnes.*
Nox verò iam adeſt, bonum quoque nocti parêre.
Hunc autem reſpondēs allocutus eſt Telamonius Aiax:
Idæe, Hectorem hæc iubete loqui.
Ipſe enim pugna prouocauit omnes proceres.
Incipiat: & ego valdè parebo, ſiquidem ipſe.
Hūc.a. rurſus allocutus eſt magnus caſſide-varia Hector,
Aiax, quando tibi dedit deus magnitudinemq́, viréſque,
Et prudentiam: inter verò Achiuos haſta præſtantiſſimus es:
Nunc quidem ceſſemus à prælio & certamine
Hodie: poſthac rurſus pugnabimus, donec Deus
Nos diremat, det autem alterutris victoriam.
Nox iam adeſt: bonum & nocti parêre,
Vt tu lætifices omnes apud naues Achiuos,
Tuóſq́, maximè ciues, & ſocios qui tibi adſunt:
At ego in ciuitate magna Priami regis
Troianos lætificem, & Troianas longis-veſtibus-ornatas,
Quæ pro me ſupplicantes, diuinum egredientur certamen.
Dona verò age mutuò inclyta demus ambo,
Vt aliquis ſic dicat Achiuorúmque Troianorúmque:
Profectò pugnabant pro contentione animum-rodente,
Et iterum in amicitia ſeparati, ſunt conciliati.
Sic vtique locutus dedit enſem argenteis-clauis-diſtinctū,
Cum vaginâque offerens, & artificiosè-facta corrigia:
Aiax autem balteum dedit puniceo-colore ſplendidum.
Hi autem dirempti, hic quidem ad exercitum Achiuorum
Ibat, alter.v. ad Troian. multitudinem iuit: hi a. gauiſi ſunt
Poſtquam viderunt viuúmque & ſoſpitem aduenientem,
Aiacis elapſum fortitudinem & manus inuictas,
Et deduxerunt ad ciuitatem deſperantes ſaluum eſſe.
Aiacem rurſus ex-altera-parte benè armati Achiui
Ad Agamemnonem nobilem duxerunt, lætum victoriâ.
Hi autem quando iam ad tentoria Atridæ venerunt,
Iis bouem ſacrificauit Rex virorum Agamemnon Agamemnon ducē
Marem, quinquennem, potenti Saturnidæ: cœna ex-
Hunc excoriarūt, apparārūtq́, & ipſum diſſecuerunt totum: cipit.
Minutimque inciderunt ritè, infixerúntque verubus,
Aſſarúntque accuratè, detraxerúntque omnia.
Sed poſtquam ceſſarunt à labore, parârúntque conuiuium,
Epulati ſunt, neq; in aliquo animus indiguit cōuiuio æquali:
Tergi-partibus autem Aiacem longis honorauit
Heros Atrides latè dominans Agamemnon.
Sed poſtquam potus & cibi deſiderium exemerunt,
His ſenex primus-omnium texere cœpit conſilium
Neſtor: cuius & antea optimum apparuerat conſilium,
Qui ipſis benè-ſapiens (v. benignus.) *concionatus eſt, & di-*
Atride, & cæteri optimates Achiuorum (xit: Neſtoris oratio de
Multi enim mortui ſunt comati Achiui, ſepeliendis mor-
Quorum nunc ſanguinem atrum circa limpidum Sca- tuis con-
mand. ſtruendo-
Diffudit aſper Mars: animæ. a. in-infernum deſcenderunt. que muro.

Itaq́; te oportet bellum quidẽ prima luce ſedare Achiuorũ,
Nos ipſi verò congregati aduehamus huc cadauera
γρ. κατακαίομεν. Bobus & mulis, & comburamus ea
γρ. ἀπὸ νεῶν. Paulo longe ante naues: vt oſſa filiis quiſque
Domum ducat, quando iterũ reuertemur in patriam terrã.
Tumulum autem circa pyram vnum congeramus progreſſi,
γρ. ἀκριτον. Indiſcretum, extra campum: apud .a. ipſum ædificemus citò
Turres altas, propugnaculum nauiũ q; & noſtrûm ipſorum.
In ipſis verò portas faciamus benè aptatas (i. ſolidas.)
γρ. ἱππηλασίη. Vt per ipſas equeſtris (i. curribus educendis) via ſit
γρ. ἔκτοσθεν. Exterius autem profundam fodiamus propè foſſam,
Quæ equos & populum prohibeat circũm exiſtens,
Ne quando ingruat bellum Troianorum ſuperborum.
Ita dixit: illi autem omnes approbarunt reges.
Troianorum item concio facta eſt Troiæ in arce ſumma,
Formidoloſa, turbulenta, apud Priami fores:
His autem Antenor prudens incepit concionari:
Antenor cenſet belli præcidẽdæ cauſam. Audite me Troiani & Dardani & auxiliarij,
Vt dicam quæ me animus in pectoribus iubet (ſ. dicere)
Eia agite, Argiuam Helenam, & opes cum ipſa
Reddamus Atridis abducendas: nunc enim fœdera fida
Fallentes pugnamus: quare nihil vtile nobis
Spero perfectum iri, niſi fecerimus ita.
Hic quidem ſic locutus reſedit: inter .a. hos ſurrexit
Quid Paris? vt ſaluus regnet vxoréque beatus: cogi poſſe negat. Nobilis Alexander Helenæ maritus pulchricomæ,
Qui ipſum reſpondens verbis alatis allocutus eſt:
Antenor, tu quidem non mihi grata hæc dixiſti:
Noſti & alium ſermonem meliorem hoc excogitare:
Si autem verè hunc ſeriò dicis,
Certè iam demum tibi dij mentem ademerunt ipſi.
Sed ego ad Troianos bellicoſos concionabor:
Disertè verò nego: vxorem quidem non reddam:
Opes verò quaſcunque abduxi ex Argo noſtram domum
Omnes volo dare, atque etiam ex ædibus alias adiungere.
Hic quidem ſic locutus conſedit: inter hos .a. ſurrexit
Dardanides Priamus, deo conſiliarius ſimilis,
Qui ipſis bene-ſentiens concionatus eſt & dixit:
Priami verba. Audite me Troiani, & Dardani, & auxiliarij,
Dum dico quæ me animus in pectoribus iubet.
γρ. κατὰ πτόλιν. Nunc quidem cœnam ſumite per exercitum ſicut antea,
Et cuſtodiæ mementote & excubias agite quiſque:
Manè autem Idæus eat concauas ad naues,
Vt dicat Atridis, Agamemnoni ſcilicet & Menelao,
Sententiam Alexandri, cuius gratiâ contentio exorta eſt.
Et hoc dicat prudens verbum, ſi velint
Ceſſare à bello triſti, donec cadauera
γρ. κήομεν. Comburamus: poſtea iterum pugnabimus, donec Deus
γρ. μαχησόμεθ'. Nos dirimat: detq́; alterutris victoriam.
Sic dixit: hi .a. illum valdè quidẽ audierũt, & paruerũt.
Cœnam deinde ſumpſerunt per exercitum in ſuis ordinibus.
Manè autem Idæus iuit concauas ad naues.
Illos autem inuenit in concione Danaos miniſtros Martis,
Nauis apud puppim Agamemnonis, ſed hic illis
Stans in medio illorum, vociferatus eſt vocalis præco:
Idæus præco Paridis ſententiã Græcis refert. Atridæq́; & alij benè-ocreati Græci,
Iuſſit Priamuſq́; & alij Troiani illuſtres
Dicere, ſi quidem vobis gratum & iucundum ſit,
Sententiam Alexandri, cuius gratia contentio exorta eſt:
Opes quidem quaſcunque Alexander concauis in nauibus
Abduxit ad Troiam (vtinam antè periiſſet)
Omnes vult dare, & item ex ædibus alias adiungere:
Iuuenem autem vxorem Menelai illuſtris
Negat ſe redditurum, atqui tamen ipſum Troiani hortantur.
Et hæc etiam iuſſerunt exponere verbum, ſi velitis
Ceſſare à bello triſti, donec mortuos
γρ. κήομεν. Crememus: poſtea iterum pugnabimus, donec Deus
γρ. μαχησόμεθ'. Nos dirimat, detq́; alterutris victoriam.
Sic dixit: hi .a. omnes compreſſo ore tacuerunt.
Tandem autem interlocutus eſt in prælio fortis Diomedes:

Τῷ σε χρὴ πόλεμον μὲν ἅμ' ἠοῖ παῦσαι Ἀχαιῶν,
Αὐτοὶ δ' ἀγρόμενοι κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκροὺς
Βουσὶ καὶ ἡμιόνοισιν· ἀτὰρ * κατακήομεν αὐτοὺς
Τυτθὸν * ἀπὸ προνεῶν, ὥς κ' ὀστέα παισὶν ἕκαστος
Οἴκαδ' ἄγῃ, ὅτ' ἂν αὖτε νεώμεθα πατρίδα γαῖαν·
Τύμβον δ' ἀμφὶ πυρὴν ἕνα χεύομεν ἐξαγαγόντες,
Ἄκριτον * ἐκ πεδίου· ποτὶ δ' αὐτὸν δείμομεν ὦκα
Πύργους ὑψηλούς, εἶλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν.
Ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ποιήσομεν εὖ ἀραρυίας,
Ὄφρα δι' αὐτάων * ἱππηλασίη ὁδὸς εἴη·
Ἔκτοθεν δὲ βαθεῖαν ὀρύξομεν ἐγγύθι τάφρον
Ἥ χ' * ἵππους καὶ λαὸν ἐρυκάκοι ἀμφὶς ἐοῦσα,
Μή ποτ' ἐπιβρίσῃ πόλεμος Τρώων ἀγερώχων.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπῄνησαν βασιλῆες.
Τρώων αὖτ' ἀγορὴ γένετ' Ἰλίου ἐν πόλει ἄκρῃ,
Δεινή, τετρηχυῖα, παρὰ Πριάμοιο θύρῃσι·
Τοῖσιν δ' Ἀντήνωρ πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύειν,
Κέκλυτέ μευ Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἠδ' ἐπίκουροι,
Ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
Δεῦτ' ἄγετ', Ἀργείην Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ
Δώομεν Ἀτρεΐδῃσιν ἄγειν· νῦν δ' ὅρκια πιστὰ
Ψευσάμενοι μαχόμεσθα· τῷ οὔ νύ τι κέρδιον ἡμῖν
Ἔλπομαι ἐκτελέεσθαι, ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε.
Ἤτοι ὅγ' ὣς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο· τοῖσι δ' ἀνέστη
Δῖος Ἀλέξανδρος Ἑλένης πόσις ἠϋκόμοιο,
Ὅς μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἀντήνορ, σὺ μὲν οὐκ ἔτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις·
Οἶσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι·
Εἰ δ' ἐτεὸν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις,
Ἐξ ἄρα δή τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί.
Αὐτὰρ ἐγὼ Τρώεσσι μεθ' ἱπποδάμοις ἀγορεύσω.
Ἀντικρὺ δ' ἀπόφημι, γυναῖκα μὲν οὐκ ἀποδώσω·
Κτήματα δ' ὅσσ' ἀγόμην ἐξ Ἄργεος ἡμέτερον δῶ,
Πάντ' ἐθέλω δόμεναι, καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι.
Ἤτοι ὅγ' ὣς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο· τοῖσι δ' ἀνέστη
Δαρδανίδης Πρίαμος θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος,
Ὅς σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπε,
Κέκλυτέ μευ Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἠδ' ἐπίκουροι,
Ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει·
Νῦν μὲν δόρπον ἕλεσθε * κατὰ στρατὸν ὡς τοπάρος περ,
Καὶ φυλακῆς μνήσασθε, καὶ ἐγρήγορθε ἕκαστος·
Ἠῶθεν δ' Ἰδαῖος ἴτω κοίλας ἐπὶ νῆας,
Εἰπέμεν Ἀτρεΐδῃς Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ
Μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρε.
Καὶ δὲ τόδ' εἰπέμεναι πυκινὸν ἔπος, αἴκ' ἐθέλωσι
Παύσασθαι πολέμοιο δυσηχέος, εἰσόκε νεκροὺς
Κήομεν, ὕστερον αὖτε * μαχησόμεθ', εἰσόκε δαίμων
Ἄμμε διακρίνῃ, δῴη δ' ἑτέροισί γε νίκην.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο.
Δόρπον ἔπειθ' εἵλοντο κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν.
Ἠῶθεν δ' Ἰδαῖος ἔβη κοίλας ἐπὶ νῆας.
Τοὺς δ' εὗρ' εἰν ἀγορῇ Δαναοὺς θεράποντας Ἄρηος,
Νηῒ παρὰ πρύμνῃ Ἀγαμέμνονος· αὐτὰρ ὁ τοῖσι
Στὰς ἐν μέσσοισιν μετεφώνεεν ἠπύτα κῆρυξ,
Ἀτρεΐδη τε καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί,
Ἠνώγει Πρίαμός τε καὶ ἄλλοι Τρῶες ἀγαυοὶ
Εἰπεῖν, αἴκε περ ὔμμι φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο,
Μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρε·
Κτήματα μὲν ὅσ' Ἀλέξανδρος κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν
Ἠγάγετο Τροίηνδ', ὡς πρὶν ὤφελλ' ἀπολέσθαι,
Πάντ' ἐθέλει δόμεναι, καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι·
Κουριδίην δ' ἄλοχον Μενελάου κυδαλίμοιο
Οὔ φησιν δώσειν· ἦ μὴν Τρῶές γε κέλονται.
Καὶ δὲ τόδ' ἠνώγειν εἰπεῖν ἔπος, αἴκ' ἐθέλητε
Παύσασθαι πολέμοιο δυσηχέος, εἰσόκε νεκροὺς
Κήομεν, ὕστερον αὖτε * μαχησόμεθ', εἰσόκε δαίμων
Ἄμμε διακρίνῃ, δῴη δ' ἑτέροισί γε νίκην.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
Ὀψὲ δὲ δὴ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,

Μήτ'

Μήτ' ἄρ τις νῦν κτήματ' Ἀλεξάνδροιο δεχέσθω,
Μήθ' Ἑλένην· γνωτὸν δὲ καὶ ὃς μάλα νήπιός ἐστιν,
Ως ἤδη Τρώεσσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται.
Ως ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον υἷες Ἀχαιῶν,
Μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
Καὶ τότ' ἄρ' Ἰδαῖον προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
Ἰδαῖ' ἤτοι μῦθον Ἀχαιῶν αὐτὸς ἀκούεις,
Ως τοι ὑποκρίνονται· ἐμοὶ δ' ἐπιανδάνει οὕτως.
Ἀμφὶ δὲ νεκροῖσιν κατακαιέμεν οὔ τι μεγαίρω·
Οὐ γάρ τις φειδὼ νεκύων κατατεθνειώτων
Γίνετ', ἐπεί κε θάνωσι, πυρὸς μειλισσέμεν ὦκα.
Ορκια δὲ Ζεὺς ἴστω ἐρίγδουπος, πόσις Ἥρης.
Ως εἰπὼν, τὸ σκῆπτρον ἀνέσχεθε πᾶσι θεοῖσιν.
Ἄψορρον δ' Ἰδαῖος ἔβη ποτὶ Ἴλιον ἱρήν.
Οἱ δ' ἕατ' εἰν ἀγορῇ Τρῶες καὶ Δαρδανίωνες,
Πάντες ὁμηγερέες, ποτιδέγμενοι ὁππότ' ἄρ' ἔλθοι
Ἰδαῖος· ὁ δ' ἄρ' ἦλθε, καὶ ἀγγελίην ἀπέειπε,
Στὰς ἐν μέσσοισιν· τοὶ δ' ὁπλίζοντο μάλ' ὦκα,
Ἀμφότερον, νέκυάς τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην.
Ἀργεῖοι δ' ἑτέρωθεν ἐϋσσέλμων ἀπὸ νηῶν
Ὀτρύνοντο νέκυάς τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην.
Ἠέλιος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἀρούρας,
Ἐξ ἀκαλαρρείταο βαθυρρόου Ὠκεανοῖο
Οὐρανὸν εἰσανιών· οἱ δ' ἤντεον ἀλλήλοισιν.
Ενθα διαγνῶναι χαλεπῶς ἦν ἄνδρα ἕκαστον·
Ἀλλ' ὕδατι νίζοντες ἄπο βρότον αἱματόεντα,
Δάκρυα θερμὰ χέοντες ἀμαξάων ἐπάειραν.
Οὐδ' εἴα κλαίειν Πρίαμος μέγας· οἱ δὲ σιωπῇ
Νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον ἀχνύμενοι κῆρ·
Ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες ἔβαν ποτὶ Ἴλιον ἱρήν.
Ως δ' αὔτως ἑτέρωθεν ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ
Νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον ἀχνύμενοι κῆρ·
Ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας.
Ημος δ' οὔτ' ἄρ πω ἠώς, ἔτι δ' ἀμφιλύκη νύξ,
Τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κριτὸς ἔγρετο λαὸς Ἀχαιῶν·
Τύμβον δ' ἀμφ' αὐτὴν ἕνα ποίεον ἐξαγαγόντες
Ἄκριτον ἐκ πεδίου· ποτὶ δ' αὐτὸν τεῖχος ἔδειμαν,
Πύργους θ' ὑψηλούς, εἶλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν.
Ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ἐνεποίεον εὖ ἀραρυίας,
Ὄφρα δι' αὐτάων ἱππηλασίη ὁδὸς εἴη.
Ἔκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ἐπ' αὐτῷ τάφρον ὄρυξαν,
Εὐρεῖαν, μεγάλην· ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξαν.
Ως οἱ μὲν πονέοντο κάρη κομόωντες Ἀχαιοί·
Οἱ δὲ θεοὶ παρ Ζηνὶ καθήμενοι ἀστεροπητῇ
Θηεῦντο μέγα ἔργον Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά τίς ἐστι βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν,
Ος τις ἔτ' ἀθανάτοισι νόον καὶ μῆτιν ἐνίψει;
Οὐχ ὁράᾳς ὅτι αὖτε κάρη κομόωντες Ἀχαιοὶ
Τεῖχος ἐτειχίσσαντο νεῶν ὕπερ, ἀμφὶ δὲ τάφρον
Ηλασαν, οὐδὲ θεοῖσι δόσαν κλειτὰς ἑκατόμβας;
Τοῦ δ' ἤτοι κλέος ἔσται ὅσον τ' ἐπικίδναται ἠώς·
Τοῦ δ' ἐπιλήσονται τὸ ἐγὼ καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων
Ἥρῳ Λαομέδοντι πολίσσαμεν ἀθλήσαντε.
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,
Ὢ πόποι ἐννοσίγαι' εὐρυσθενές, οἷον ἔειπες.
Ἄλλός κέν τις τοῦτο θεῶν δείσειε νόημα,
Ος σέο πολλὸν ἀφαυρότερος χεῖράς τε μένος τε·
Σὸν δ' ἤτοι κλέος ἔσται ὅσον τ' ἐπικίδναται ἠώς.
Ἄγρει μὰν ὅτ' ἂν αὖτε κάρη κομόωντες Ἀχαιοὶ
Οἴχωνται σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Τεῖχος ἀναρρήξας, τὸ μὲν εἰς ἅλα πᾶν καταχεῦαι,
Αὖτις δ' ἠϊόνα μεγάλην ψαμάθοισι καλύψαι,
Ως κέν τοι μέγα τεῖχος ἀμαλδύνηται Ἀχαιῶν.
Ως οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
Δύσετο δ' ἠέλιος, τετέλεστο δὲ ἔργον Ἀχαιῶν·
Βουφόνεον δὲ κατὰ κλισίας, καὶ δόρπον ἕλοντο.
Νῆες δ' ἐκ Λήμνοιο παρέσταν οἶνον ἄγουσαι
Πολλαί, τὰς προέηκεν Ἰησονίδης Εὔνηος,

Ne aliquis nunc opes Alexandri recipiat,
Neque Helenam: manifeſtũ eſt etiam ei qui valdè infans eſt,
Quod iam Troianis interitus fines imminueant.
Sic dixit: hi autem omnes acclamabant filij Achiuorum,
Sententiam admirantes Diomedis bellicoſi:
Et tunc Idæum allocutus eſt rex Agamemnon:
Idæe, certè ſententiam Achiuorum ipſe audis,
Quemadmodum tibi reſpondeant. mihi autem inſuper placet ſic:
De mortuis autem cremare eos nec quicquam recuſo, — γρ. κατακαιέμεν.
Neque enim aliquid lucri ex cadaueribus mortuis
Fit, quin poſtquã occubuerint, igne gratificeris illis ſtatim.
Fœderum autem Iupiter teſtis-ſit altiſonans maritus Iunonis.
Sic fatus ſceptrum ſuſtulit omnibus dijs:
Retrorſum autem Idæus iuit ad Ilium ſacrum.
Ipſi verò ſedebant in concione Troiani, & Dardani,
Omnes congregati, expectantes quando veniret
Idæus: hic autem venit, & legationem expoſuit,
Stans in medio-eorum, hi autem accingebantur valdè celeriter
Ad vtrunque cadaueráque portanda, alij autem ad lignum. — Sepeliũtur mortui.
Argiui verò ab-altera-parte bene-tabulatis à nauibus
Hortabantur ſuos cadaueráque vt comportarent, alij autem ad (lignum ſ.irent)
Sol verò dein recens percuſſit (radiis) arua,
Ex leniter fluente profundo Oceano
Cœlum aſcendens: hi autem obuiabant inuicem:
Tunc dignoſcere difficile erat virum quenque:
Sed aqua abluentes puluerem ſanguinolentum,
Lachrymas calidas fundentes curribus impoſuerunt.
Neque ſinebat lugere Priamus magnus: illi autem ſilentio
Mortuos rogo accumulabant, mœrentes corde.
Igne verò poſtquam-combuſſiſſent redierũt ad Ilium ſacrum.
Similiter autem ex-altera-parte fortes Achiui
Cadauera rogo accumulabant, triſtes corde:
Igneque combuſtis-illis redierunt ad concauas naues.
Quando autem nondum aurora, ſed adhuc dubia nox erat,
Tum circa pyram lectus ſurgebat populus Achiuorum:
Tumulum autem circa eam vnum fecerunt egreſſi,
Communẽ, extra campũ: apud autem ipſum, murũ extruxerunt, — Græci murum ædificant.
Turréſque altas, munimentum nauium & ipſorum-met: — γρ. [illegible]
Inter ipſas verò, portas fecerunt bene aptatas,
Vt per illas equeſtris via eſſet.
Exterius autem profundam circa ipſum foſſam foderunt — γρ. [illegible]
Latam, magnam & in ea palos defixerunt.
Sic hi quidem laborabant comati Achiui.
Dij verò apud Iouem ſedentes fulminatorem
Cũ-admiratione-ſpectabãt magnum opus Achiu. loricatorũ
Inter hos autem ſermonem incepit Neptunus quatiens-terram:
Iupiter pater, an quis eſt mortalium ſuper immenſã terrã — Neptuni & Iouis verba de muro Græcorum.
Quis amplius immortalibus mentem & conſiliũ indicabit?
Non vides verò, quod rurſus capite-comati Achiui
Murum ſtruxerunt pro nauibus, circùm autem foſſam
Duxerunt, neque dijs dederunt inclytas hecatombas?
Illius profectò gloria erit quantum ſpargitur aurora:
Huius autem obliuiſcentur, quem ego & lucidus Apollo
Heroi Laomedonti ædificauimus laborantes,
Hũc autem valdè commotus allocutus eſt nubicogus Iupiter:
Proh terrã-quaſſator latè potens, quid dixiſti?
Alius aliquis deorum hoc reformidaret commentum (Græcorum)
Qui eſſet te multò imbecillior manibúſque & robore.
Imò tua tibi gloria erit quàm-latè extenditur Aurora.
Agedum, quando rurſus capitibus-comati Achiui
Abierint cum nauibus dilectam in patriam terram,
Murum diruptum, hunc quidem in mare totum demergito,
Rurſus autem littus magnum arenis obtegito,
Vt tibi ingens murus euaneſcat Achiuorum.
Sic illi quidem talia inter ſe colloquebantur.
Occidit verò ſol, abſolutũmque eſt opus Achiuorum.
Boues autem mactabant in tentoriis, & cœnam ſumebant.
Naues autem è Lemno appulerunt vinum vehentes
Multæ quas miſerat Iaſonides Euneus:

Quem peperit Hypſipyle ſub Iaſone paſtore populorum.
Græci vinũ emunt. *Seorſum autem Atridis, Agamemnoni & Menelao,*
Dederat Iaſonides ducendas vini mille menſuras.
Illinc vinum emebant capitibus-comati Achiui,
Alij quidem ære, alij autem ſplendido ferro,
Alij autem pellibus, alij verò ipſis bobus:
Alij etiam mancipijs: apparabant itaq; conuiuium opiparũ.
Per-totam-noctem dein capitibus-comati Achiui
Epulabantur: Troës verò in ciuitate & auxiliari.
Tota-nocte verò ipſis mala moliebatur ſapiens Iupiter,
Terribiliter tonans: hos autem pallidus timor cepit.
Vinum. a. ex poculis humi fundebant, neq; aliquis ſuſtinuit
Ante bibere quàm libaſſet præpotenti Saturnio.
Cubuerunt autem deinde & ſomni munus ſumpſerunt.

ILIADIS HOMERI VIII. COMPOSITIO.

AVRORA quidem croceo-velo
Spargebatur totam per terram:
Iupiter verò deorum concionem habuit gaudens-fulmine
Summo vertice cacuminoſi Olympi:
Ipſe.a. illis concionabatur, dij verò ſimul omnes auſcultabant:
[illegible] Iouis concio ad deos. *Audite me omnes dij, omneſque deæ,*
Dum dicam quæ me animus in pectoribus iubet.
Ne qua igitur fœmina dea hoc neque aliquis mas
Tentet reſcindere meum mandatum: ſed ſimul omnes
Probate, vt celeriter perficiam hæc opera:
Quemcunque ego deorum ſeorſum velle intellexero
Profectum vel Troianis auxiliari, aut Græcis,
Saucius indecorè redibit ad Olympum:
Aut ipſum correptum proijciam in Tartarum obſcurum,
Procul valdè, vbi profundiſſimum ſub terra eſt barathrum,
Vbi ferreaq; porta & æreum pauimentum,
Tantum ſub inferno, quantum cœlum eſt à terra:
Cognoſcet deinde, quantum ſum deorum fortiſſimus omniũ.
Iouis aurea catena. *Eia age periculum-facite, vt videatis omnes.*
Catenam auream de cœlo ſuſpendentes,
Omnes appendamini dij omneſq; deæ:
Sed non traxeritis ex cœlo in-terram
Iouem ſummum conſiliarium: neque ſi valdè multum laborauer itis:
Sed quando iam & ego cupidus voluero trahere,
Cum ipſa terra traxero ipſoque mari:
Catenam quidem dein ad verticem Olympi
Alligauero: illa verò ſuſpenſa omnia fuerint.
Tantum ego ſuperior-ſum diis, ſuperiorq; ſum hominibus.
Sic dixit: hi autem omnes obmutuerunt ſilentio,
Orationem admirati: valdè enim durè concionatus erat.
Tandem autem interlocuta eſt dea caſta Minerua,
Mineruæ verba ad Iouem. *O pater noſter Saturnide, ſumme rex,*
Benè & nos ſcimus, quod potentia tua non cedit-vlli:
Attamen Danaos lugemus bellicoſos,
Qui iam malum fatum expellentes perierint.
Sed certè bello quidem abſtinebimus, ſi tu iubes:
Conſilium verò Argiuis præbebimus quod iuuabit,
Vt non omnes pereant irato te.
Iupiter in Idam deſcendit. *Hanc autem arridens allocutus eſt nubicogus Iupiter,*
Confide Tritonia, dilecta filia, non ſanè animo
Superbo (v. ſerio) loquor: volo autem tibi mitis eſſe.
Sic fatus currui adaptauit æripedes equos
Celeres aureis iubis comantes.
Aurum. a. ipſe induit circa corpus: accepit. a. ſcuticam
Auream, artificioſe-factam, ſuum verò aſcendit currum.
Verberauit. a. vt-impelleret: hi. a. non inuiti volarunt.

Τόν ῥ' ἔτεχ' Ὑψιπύλη ὑπ' Ἰήσονι ποιμένι λαῶν.
Χωρὶς δ' Ἀτρεΐδῃς, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
Δῶκεν Ἰησονίδης ἀγέμεν μέθυ χίλια μέτρα.
Ἔνθεν ἄρ' οἰνίζοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ,
Ἄλλοι μὲν χαλκῷ, ἄλλοι δ' αἴθωνι σιδήρῳ,
Ἄλλοι δὲ ῥινοῖς, ἄλλοι δ' αὐτῇσι βόεσσιν,
Ἄλλοι δ' ἀνδραπόδεσσι· τίθεντο δὲ δαῖτα θάλειαν.
Παννύχιοι μὲν ἔπειτα καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
Δαίνυντο, Τρῶες δὲ κατὰ πτόλιν ἠδ' ἐπίκουροι.
Παννύχιος δέ σφιν κακὰ μήδετο μητίετα Ζεὺς,
Σμερδαλέα κτυπέων· τοὺς δὲ χλωρὸν δέος ᾕρει.
Οἶνον δ' ἐκ δεπάων χαμάδις χέον, οὐδέ τις ἔτλη
Πρὶν πιέειν πρὶν λεῖψαι ὑπερμενέϊ Κρονίωνι.
Κοιμήσαντ' ἄρ' ἔπειτα, καὶ ὕπνου δῶρον ἕλοντο.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ ἡ θῆτα ῥαψῳδία.

ΗΩΣ μὲν κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν,
Ζεὺς δὲ θεῶν ἀγορὴν ποιήσατο τερπικέραυνος
Ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο·
Αὐτὸς δέ σφ' ἀγόρευε, θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἄκουον,
Κέκλυτέ μευ πάντες τε θεοὶ πᾶσαί τε θέαιναι,
Ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
Μήτε τις οὖν θήλεια θεὸς τόγε, μήτε τις ἄρσην
Πειράτω διακέρσαι ἐμὸν ἔπος· ἀλλ' ἅμα πάντες
Αἰνεῖτ', ὄφρα τάχιστα τελευτήσω τάδε ἔργα.
Ὃν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλοντα νοήσω
Ἐλθόντ', ἢ Τρώεσσιν ἀρηγέμεν ἢ Δαναοῖσι,
Πληγεὶς οὐ κατὰ κόσμον ἐλεύσεται Οὔλυμπόνδε.
Ἤ μιν ἑλὼν ῥίψω ἐς Τάρταρον ἠερόεντα,
Τῆλε μάλ', ἧχι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον,
Ἔνθα σιδήρειαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδὸς,
Τόσσον ἔνερθ' Ἀΐδεω ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης·
Γνώσετ' ἔπειθ' ὅσον εἰμὶ θεῶν κάρτιστος ἁπάντων.
Εἰ δ' ἄγε πειρήσασθε θεοὶ, ἵνα εἴδετε πάντες,
Σειρὴν χρυσείην ἐξ οὐρανόθεν κρεμάσαντες,
Πάντες δ' ἐξάπτεσθε θεοὶ πᾶσαί τε θέαιναι.
Ἀλλ' οὐκ ἂν ἐρύσαιτ' ἐξ οὐρανόθεν πεδίονδε
Ζῆν' ὕπατον μήστωρ', οὐδ' εἰ μάλα πολλὰ κάμοιτε·
Ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ πρόφρων ἐθέλοιμι ἐρύσσαι,
Αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαιμ' αὐτῇ τε θαλάσσῃ·
Σειρὴν μέν κεν ἔπειτα περὶ ῥίον Οὐλύμποιο
Δησαίμην, τὰ δέ κ' αὖτε μετήορα πάντα γένοιτο·
Τόσσον ἐγὼ περί τ' εἰμὶ θεῶν, περί τ' εἴμ' ἀνθρώπων.
Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
Μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευεν.
Ὀψὲ δὲ δὴ μετέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη ὕπατε κρειόντων,
Εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν ὅ τοι σθένος οὐκ ἐπιεικτόν·
Ἀλλ' ἔμπης Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητάων,
Οἵ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλωνται.
Ἀλλ' ἤτοι πολέμου μὲν ἀφεξόμεθ', εἰ σὺ κελεύεις,
Βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποθησόμεθ', ἥτις ὀνήσει,
Ὡς μὴ πάντες ὄλωνται ὀδυσσαμένοιο τεοῖο.
Τὴν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς,
Θάρσει Τριτογένεια, φίλον τέκος, οὔ νύ τι θυμῷ
Πρόφρονι μυθέομαι· ἐθέλω δέ τοι ἤπιος εἶναι.
Ὣς εἰπὼν ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο χαλκόποδ' ἵππω
Ὠκυπέτα, χρυσέῃσιν ἐθείρῃσιν κομόωντε·
Χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροΐ· γέντο δ' ἱμάσθλην
Χρυσείην, εὔτυκτον, ἑοῦ δ' ἐπεβήσετο δίφρου.
Μάστιξεν δ' ἐλάαν· τὼ δ' οὐκ ἀέκοντε πετέσθην

Μεσσηγὺς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
Ἴδην δ' ἵκανεν πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν,
Γάργαρον, ἔνθα δέ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις.
Ἔνθ' ἵππους ἔστησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
Λύσας ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ἠέρα πουλὺν ἔχευεν.
Αὐτὸς δ' ἐν κορυφῇσι καθέζετο κύδεϊ γαίων,
Εἰσορόων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν.
Οἱ δ' ἄρα δεῖπνον ἕλοντο κάρη κομόωντες Ἀχαιοὶ
Ῥίμφα κατὰ κλισίας, ἀπὸ δ' αὐτοῦ θωρήσσοντο.
Τρῶες δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἀνὰ πτόλιν ὁπλίζοντο
Παυρότεροι· μέμασαν δὲ καὶ ὣς ὑσμῖνι μάχεσθαι
Χρειοῖ ἀναγκαίῃ, πρό τε παίδων καὶ πρὸ γυναικῶν.
Πᾶσαι δ' ὠΐγνυντο πύλαι, ἐκ δ' ἔσσυτο λαός,
Πεζοί θ' ἱππῆές τε· πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
Οἱ δ' ὅτε δή ῥ' ἐς χῶρον ἕνα ξυνιόντες ἵκοντο,
Σύν ῥ' ἔβαλον ῥινούς, σὺν δ' ἔγχεα, καὶ μένε' ἀνδρῶν
Χαλκεοθωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι
Ἔπληντ' ἀλλήλῃσι· πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
Ἔνθα δ' ἅμ' οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν,
Ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα.
Ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ,
Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἥπτετο, πῖπτε δὲ λαός·
Ἦμος δ' ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
Καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα·
Ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε τανηλεγέος θανάτοιο,
Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
Ἕλκε δὲ μέσσα λαβών, ῥέπε δ' αἴσιμον ἦμαρ Ἀχαιῶν.
Αἱ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
Ἑζέσθην, Τρώων δὲ πρὸς οὐρανὸν εὐρὺν ἄερθεν.
Αὐτὸς δ' ἐξ Ἴδης μεγάλ' ἔκτυπε, δαιόμενον δὲ
Ἧκε σέλας μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν· οἱ δὲ ἰδόντες
Θάμβησαν, καὶ πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἷλεν.
Ἔνθ' οὔτ' Ἰδομενεὺς τλῆ μίμνειν, οὔτ' Ἀγαμέμνων,
Οὔτε δύ' Αἴαντες μενέτην θεράποντες Ἄρηος·
Νέστωρ οἶος ἔμιμνε Γερήνιος, οὖρος Ἀχαιῶν,
Οὔτι ἑκών, ἀλλ' ἵππος ἐτείρετο, τὸν βάλεν ἰῷ
Δῖος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠϋκόμοιο,
Ἄκρην κὰκ κορυφήν, ὅθι τε πρῶται τρίχες ἵππων
Κρανίῳ ἐμπεφύασι, μάλιστα δὲ καίριόν ἐστιν.
Ἀλγήσας δ' ἀνέπαλτο, βέλος δ' εἰς ἐγκέφαλον δῦ,
Σὺν δ' ἵππους ἐτάραξε, κυλινδόμενος περὶ χαλκῷ.
Ὄφρ' ὁ γέρων ἵπποιο παρηορίας ἀπέταμνε
Φασγάνῳ ἀΐσσων, τόφρ' Ἕκτορος ὠκέες ἵπποι
Ἦλθον ἀν' ἰωχμόν, θρασὺν ἡνίοχον φορέοντες
Ἕκτορα· καί νύ κεν ἔνθ' ὁ γέρων ἀπὸ θυμὸν ὄλεσσεν,
Εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
Σμερδαλέον δ' ἐβόησεν, ἐποτρύνων Ὀδυσῆα·
Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Πῇ φεύγεις μετὰ νῶτα βαλὼν κακὸς ὣς ἐν ὁμίλῳ;
Μή τίς τοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πήξῃ·
Ἀλλὰ μέν' ὄφρα γέροντος ἀπώσομεν ἄγριον ἄνδρα.
Ὣς ἔφατ', οὐδ' ἐσάκουσε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
Ἀλλὰ παρήϊξεν κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
Τυδεΐδης δ' αὐτός περ ἐὼν προμάχοισιν ἐμίχθη·
Στῆ δὲ πρόσθ' ἵππων Νηληϊάδαο γέροντος,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ὦ γέρον, ἦ μάλα δή σε νέοι τείρουσι μαχηταί,
Σὴ δὲ βίη λέλυται, χαλεπὸν δέ σε γῆρας ὀπάζει,
Ἠπεδανὸς δέ νύ τοι θεράπων, βραδέες δέ τοι ἵπποι.
Ἀλλ' ἄγ' ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσεο, ὄφρα ἴδηαι
Οἷοι Τρώϊοι ἵπποι, ἐπιστάμενοι πεδίοιο
Κραιπνὰ μάλ' ἔνθα καὶ ἔνθα διωκέμεν ἠδὲ φέβεσθαι,
Οὕς ποτ' ἀπ' Αἰνείαν ἑλόμην, μήστωρε φόβοιο.
Τούτω μὲν θεράποντε κομείτων, τώδε δὲ νῶϊ
Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοις ἰθύνομεν, ὄφρα καὶ Ἕκτωρ
Εἴσεται εἰ καὶ ἐμὸν δόρυ μαίνεται ἐν παλάμῃσιν.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ.
Νεστορέας μὲν ἔπειθ' ἵππους θεράποντε κομείτην
Ἴφθιμοι, Σθένελός τε καὶ Εὐρυμέδων ἀγαπήνωρ·

Per-medium terræq; & cæli ſtellati.
In Idam.n.venit abundantem fontibus, matrem ferarum,
Gargarum: ibi autem ei templum, araq́; odorata:
Ibi equos ſtitit pater hominúmque deorúmque,
Solutos ex curru: nebulam autem multam offudit.
Ipſe autem in verticibus ſedit, honore lætus,
Inſpiciens Troianorum ciuitatem & naues Achiuorum.
Hi autem ientaculum ceperunt capitibus comati Achiui
Raptim in tentorijs: poſt illud verò armabant ſe.
Troiani.a.rurſus ex-altera-parte in ciuitate armabantur
Pauciores: prompti.n.erant & ſic pugna certare,
Neceſſitate neceſſaria prò que liberis, & pro vxoribus.
Omnes.v.apertæ ſunt portæ: exiuit autem exercitus
Pedéſque equitéſque: multus autem tumultus coortus eſt.
Hi.a. quando iam in locum vnum coeuntes venerunt,
Commiſerunt ſcuta ſimul & lanceas & robora virorum
Armatorum: & clypei vmbonem habentes
Appropinquarunt inter ſe: multus.a.tumultus ortus eſt.
Tunc.a.ſimul eiulatúſque & gloriatio erat virorum
Perdentiúmque & pereuntium: fluebat.a.ſanguine terra.
Quandiu quidem aurora erat, & augebatur ſacer dies,
Tandiu valdè vtroſq; tela attingebant: cadebat.n.populus.
Quum verò ſol medium cælum conſcenderat,
Et tunc iam aureas pater extendebat lances:
Imponebat.n. duo fata longam quietem-adferentis mortis,
Troianorúmq; equitatorum, & Achiuorum armatorum:
Traxit.n. medias accipiens: inclinabat.n. fatalis dies Achiuorum,
Græcorum quidem fata in terra multum paſcua
Conſidebant: Troian.a. (fata) ad cælum latū ſublata fuerunt.
Ipſe autem ex Ida valdè tonabat, ardénſque
Miſit fulgur ad populum Achiuorum: hi.a.conſpicati
Obſtupuerunt, & omnes pallidus timor inuaſit. — Græcorum fuga.
Tunc neq; Idomeneus auſus eſt manere, neq; Agamēnō,
Neque duo Aiaces remanſerant famuli Martis.
Neſtor.a.ſolus remanſit Gerenius, cuſtos Achiuorum,
Minimè volens: ſed equus affligebatur, quē vulnerarat ſagitta — Neſtor in periculo verſatur.
Nobilis Alex. Helenæ maritus pulchricomæ,
Summo in vertice, vbi primi crines equorum
(rano innaſcuntur, maximè.v.lethale (vulnus) eſt:
Dolens.v.reſilijt (equus:) telum.a.in cerebrum penetrauit:
Simul.a.equos turbabat, voluens ſe circa ferrum.
Dum ſenex equi lora abſcindebat
Gladio petens: interim Hectoris veloces equi
Venerunt in tumultum, audacem aurigam ferentes
Hectorem: & tunc ſenex vitam perdidiſſet,
Niſi illicò animaduertiſſet in bello ſtrenuus Diomedes. — Diomedes Vlyſſem hortatur ad ſuccurrendum Neſtori.
Horrendum autem clamauit, adhortans Vlyſſem:
Nobilis Laërtiade, abundans conſilijs Vlyſſes,
Quò fugis terga vertens ignauus velut in turba?
(Caue) ne quis tibi fugienti tergo haſtam infigat:
Quin mane, vt à ſene propellamus trucem virum.
Sic dixit, neque exaudiuit patiens nobilis Vlyſſes: — Vlyſſis fuga.
Sed præterijt concauas ad naues Achiuorum.
Tydides.a. ipſe-ſolus licet exiſtens, propugnatoribus mixtus eſt:
Stetit autem ante equos Neleidæ ſenis,
Et ipſum compellans verbis velocibus allocutus eſt.
O ſenex, certè valdè iam te iuuenes premunt bellatores: — Diomedes Neſtori ſubuenit.
Tua.n.vis ſoluta eſt, grauis autem te ſenectus inſequitur.
Debilis autem tibi famulus: tardi autem tibi equi:
Sed age meum currum conſcende, vt videas
Quales Troiani equi, periti per-campum
Velociter valdè hac & illac perſequi & fugere;
Quos nuper ab Aenea cepi perito fugæ.
Illos quidem famuli curent: hos verò nos
Troianos in equites dirigamus, vt & Hector
Cognoſcat, ſi & mea haſta inſanit manibus.
Sic dixit, neque recuſauit Gerenius eques Neſtor.
Neſtoreos quidem poſtea equos famuli curabant
Fortes Sthenelus & Eurymedon fortitudinem amantes

Hi autem ambo Diomedis currum aſcenderunt.
Neſtor autem in manus ſumpſit habenas elegantes.
Flagellabat.n.equos: ocyùs.n. propè Hectorem venerunt.
Rectà.n.aduerſus hunc irruentem iaculatus eſt Tydei filius:
Et ab eo ſanè aberrauit: is autem aurigam famulum
Filium magnanimi Thebæi Eniopeum,
Equorũ habenas tenentẽ, percuſſit in pectus iuxta papillam:
Decidit autem è curru: regreſſi ſunt autem ei equi
Veloces: huius.n.ibi ſoluta eſt animáque roburque.
Hectorem.n.grauis dolor operuit in mente propter-aurigã.
Hunc quidem deinde reliquit, dolens quamuis ob ſocium,
Iacere: is aurigam quærebat audacem: neque ſanè diu
Equi indigebant rectore: ſtatim enim inuenit
Iphitidem Archeptolemum audacem, quem tunc equos
Veloces aſcẽdere fecit: dedit autem ei habenas in manibus.
Tunc clades fuiſſet, & ad-irreparabilia facta fuiſſent.
Et concluſi fuiſſent (Troiani) in Ilium ceu agni,
Niſi citò animaduertiſſet pater hominúmque deorúmque
Tonans autem horrendè emiſit albicans fulmen,
Ante verò equos Diomedis demiſit in-terram:
Terribilis autem flamma excitabatur ſulphuris ardentis.
Equi autem territi collapſi ſunt ante currum:
Neſtoris autem è manibus effugerunt habenæ ſplendidæ.
Timuit autem hic in animo: Diomedemq; allocutus eſt:
Tydide, age rurſus in-fugam impelle vnungulos equos.
An non cognoſcis, quòd à Ioue non ſequitur auxilium?
Nunc.n.huic Saturnides Iupiter gloriam præbet
Hodie: poſtea rurſus etiam nobis, ſi voluerit,
Dabit: vir autem nequaquam Iouis mentem coërceat,
Neque valdè fortis, quoniam multò potentiſſimus eſt.
Huic.n.reſpondit poſtea in-bello ſtrenuus Diomedes:
Profectò hæc omnia ſenex rectè dixiſti:
Sed ille grauis dolor cor & animum inceſſit:
Hector enim aliquando dicet inter Troianos concionans.
Tydides à me fugatus (v.territus) adiuit naues:
Sic aliquando gloriabitur: tunc mihi dehiſcat ampla terra.
Huic autem reſpondit deinde Gerenius eques Neſtor:
Ah Tydei fili rei-militaris-perite quid dixiſti?
Etſi te Hector ignauum & imbellem dicat,
Tamen non credent Troiani & Dardani,
Et Troianorum vxores magnanimorum ſcutatorum,
Quarum in pulueres deieciſti iuuenes maritos.
Neſtoris & Diomedis fuga. *Sic locutus in fugam conuertit vnungulos equos*
Retrò in turbam: in eos autem Troianique & Hector
Cum clamore magno tela ſuſpiroſa fundebant.
In hunc.n.altè clamauit magnus galeam-mouens Hector:
Tydide, præ cæteris quidem te honorabant Danai equites
Sedéq;, & carnibus, & plenis poculis:
Nunc.n.te ignominia-afficient: mulieris ergo inſtar eras:
Faceſſe ignaua virgo, quoniam non cedente me,
Turres noſtras conſcendes: neque mulieres
Abduces in nauibus, prius tibi infortunium dabo.
Sic dixit. Tydides autem bifariam deliberauit,
Equóſque conuertere, & contra pugnare.
Ter quidem cogitauit in mente & in animo.
Ter.n.ab Idæis montibus intonuit conſiliarius Iupiter,
Signum proponens Troianis, pugnæ alternantem victoriam.
Hector ſuos hortatur. *Hector autem Troianos hortabatur, altè vociferans:*
Troiani, & Lycii, & Dardani cominus pugnantes,
Viri eſtote amici, mementote autem ſtrenui roboris.
Cognoſco enim, quod mihi beneuolus annuit Saturnius
Victoriam & magnam gloriam, ſed Græcis calamitatem.
Ah ſtultos, qui has munitiones extruxerunt,
Imbecillas, nihili-æſtimandas, quæ non robur meum arcebunt.
Equi autem facilè foſſam tranſilient cauatam.
Sed quando iam naues ad concauas venero,
Memoria aliqua tum ignis combuſtiui ſit,
Vt igne naues combuſſam, interficiam autem & ipſos (fumo
χ καπνῷ. *Argiuos apud naues ſtupidos circa fumum.* (v.afflictatos

Τὼ δ' εἰς ἀμφοτέρω Διομήδεος ἅρματα βήτην.
Νέστωρ δ' ἐν χείρεσσι λάβ' ἡνία σιγαλόεντα.
Μάστιξεν δ' ἵππους, τάχα δ' Ἕκτορος ἄγχι γένοντο·
Τοῦ δ' ἰθὺς μεμαῶτος ἀκόντισε Τυδέος υἱός·
Καὶ τοῦ μέν ῥ' ἀφάμαρτεν· ὁ δ' ἡνίοχον θεράποντα
Υἱὸν ὑπερθύμου Θηβαίου Ἠνιοπῆα,
Ἵππων ἡνί' ἔχοντα, βάλε στῆθος παρὰ μαζόν·
Ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι
Ὠκύποδες· τοῦ δ' αὖθι λύθη ψυχή τε μένος τε.
Ἕκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἡνιόχοιο·
Τὸν μὲν ἔπειτ' εἴασε, καὶ ἀχνύμενός περ ἑταίρου,
Κεῖσθαι· ὁ δ' ἡνίοχον μέθεπε θρασύν, οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
Ἵππω δευέσθην σημάντορος· αἶψα γὰρ εὗρεν
Ἰφιτίδην Ἀρχεπτόλεμον θρασύν, ὅν ῥα τόθ' ἵππων
Ὠκυπόδων ἐπέβησε, δίδου δέ οἱ ἡνία χερσίν.
Ἔνθα κε λοιγὸς ἔην, καὶ ἀμήχανα ἔργα γένοντο·
Καί νύ κε σήκασθεν κατὰ Ἴλιον ἠΰτε ἄρνες,
Εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Βροντήσας δ' ἄρα δεινὸν, ἀφῆκ' ἀργῆτα κεραυνόν,
Κὰδ δὲ πρόσθ' ἵππων Διομήδεος ἧκε χαμᾶζε,
Δεινὴ δὲ φλὸξ ὦρτο θεείου καιομένοιο·
Τὼ δ' ἵππω δείσαντε καταπτήτην ὑπ' ὄχεσφιν.
Νέστορα δ' ἐκ χειρῶν φύγεν ἡνία σιγαλόεντα·
Δεῖσε δ' ὅγ' ἐν θυμῷ, Διομήδεα δὲ προσέειπε,
Τυδείδη, ἄγε δ' αὖτε φόβον δ' ἔχε μώνυχας ἵππους.
Ἦ οὐ γιγνώσκεις ὅτι τοι Διὸς οὐχ ἕπετ' ἀλκή;
Νῦν μὲν γὰρ τούτῳ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάζει
Σήμερον, ὕστερον αὖτε καὶ ἡμῖν, αἴκ' ἐθέλῃσι,
Δώσει· ἀνὴρ δέ κεν οὔτι Διὸς νόον εἰρύσσαιτο,
Οὐδὲ μάλ' ἴφθιμος, ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐστι.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα γέρον κατὰ μοῖραν ἔειπες·
Ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει.
Ἕκτωρ γάρ ποτε φήσει, ἐνὶ Τρώεσσ' ἀγορεύων,
Τυδείδης ὑπ' ἐμεῖο φοβεύμενος ἵκετο νῆας·
Ὥς ποτ' ἀπειλήσει· τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
Ὤ μοι Τυδέος υἱὲ δαΐφρονος οἷον ἔειπες.
Εἴπερ γάρ σ' Ἕκτωρ γε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φήσει,
Ἀλλ' οὐ πείσονται Τρῶες καὶ Δαρδανίωνες,
Καὶ Τρώων ἄλοχοι μεγαθύμων ἀσπιστάων,
Τάων ἐν κονίῃσι βάλες θαλεροὺς παρακοίτας.
Ὣς ἄρα φωνήσας φύγαδ' ἔτραπε μώνυχας ἵππους
Αὖτις ἀν' ἰωχμόν· ἐπὶ δὲ Τρῶές τε καὶ Ἕκτωρ
Ἠχῇ θεσπεσίῃ βέλεα στονόεντα χέοντο.
Τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄυσε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ,
Τυδείδη, περὶ μέν σε τίον Δαναοὶ ταχύπωλοι
Ἕδρῃ τε κρέασίν τε ἰδὲ πλείοις δεπάεσσι·
Νῦν δέ σ' ἀτιμήσουσι· γυναικὸς δ' ἄρ' ἀντὶ τέτυξο·
Ἔρρε κακὴ γλήνη· ἐπεὶ οὐκ εἴξαντος ἐμεῖο
Πύργων ἡμετέρων ἐπιβήσεαι, οὐδὲ γυναῖκας
Ἄξεις ἐν νήεσσι· πάρος τοι δαίμονα δώσω.
Ὣς φάτο. Τυδείδης δὲ διάνδιχα μερμήριξεν,
Ἵππους τε στρέψαι, καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι.
Τρὶς μὲν μερμήριξε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν.
Τρὶς δ' ἄρ' ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων κτύπε μητίετα Ζεύς,
Σῆμα τιθεὶς Τρώεσσι, μάχης ἑτεραλκέα νίκην.
Ἕκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν ἀΰσας,
Τρῶες, καὶ Λύκιοι, καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
Ἀνέρες ἐστὲ φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς.
Γιγνώσκω δ' ὅτι μοι πρόφρων κατένευσε Κρονίων
Νίκην καὶ μέγα κῦδος, ἀτὰρ Δαναοῖσί γε πῆμα.
Νήπιοι, οἳ ἄρα δὴ τάδε τείχεα μηχανόωντο
Ἀβλήχρ', οὐδενόσωρα, τὰ δ' οὐ μένος ἁμὸν ἐρύξει·
Ἵπποι δὲ ῥέα τάφρον ὑπερθορέονται ὀρυκτήν.
Ἀλλ' ὅτε κεν δὴ νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσι γένωμαι,
Μνημοσύνη τις ἔπειτα πυρὸς δηΐοιο γενέσθω,
Ὡς πυρὶ νῆας ἐνιπρήσω, κτείνω δὲ καὶ αὐτοὺς
Ἀργείους παρὰ νηυσὶν, ἀτυζομένους * ὑπὸ καπνῷ.

Ὣς εἰπὼν,

Ὣς εἰπὼν, ἵπποισιν ἐκέκλετο φώνησέν τε,
Ξάνθε τε, καὶ σὺ Πόδαργε, καὶ Αἴθων, Λάμπε τε δῖε,
Νῦν μοι τὴν κομιδὴν ἀποτίνετον, ἣν μάλα πολλὴν
Ἀνδρομάχη θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἠετίωνος
Ὑμῖν πὰρ προτέροισι μελίφρονα πυρὸν ἔθηκεν,
Οἶνόν τ' ἐγκεράσασα πιεῖν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι,
Ἢ ἐμοὶ, ὅσπερ οἱ θαλερὸς πόσις εὔχομαι εἶναι.
Ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον καὶ σπεύδετον, ὄφρα λάβωμεν
Ἀσπίδα Νεστορέην, τῆς νῦν κλέος οὐρανὸν ἵκει,
Πᾶσαν χρυσείην ἔμεναι, κανόνας τε καὶ αὐτήν·
Αὐτὰρ ἀπ' ὤμοιιν Διομήδεος ἱπποδάμοιο,
Δαιδάλεον θώρηκα, τὸν Ἥφαιστος κάμε τεύχων.
Εἰ τούτω κε λάβοιμεν, ἐελποίμην κεν Ἀχαιοὺς
Αὐτονυχὶ νηῶν ἐπιβησέμεν ὠκειάων.
Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· νεμέσησε δὲ πότνια Ἥρη·
Σείσατο δ' εἰνὶ θρόνῳ, ἐλέλιξε δὲ μακρὸν Ὄλυμπον,
Καί ῥα Ποσειδάωνα μέγαν θεὸν ἀντίον ηὔδα,
Ὢ πόποι ἐννοσίγαι' εὐρυσθενὲς, οὐδέ νυ σοί περ
Ὀλλυμένων Δαναῶν ὀλοφύρεται ἐν φρεσὶ θυμός;
Οἱ δέ τοι εἰς Ἑλίκην τε καὶ Αἰγὰς δῶρ' ἀνάγουσι
Πολλά τε καὶ χαρίεντα· σὺ δέ σφισι βούλεο νίκην.
Εἴπερ γάρ κ' ἐθέλοιμεν, ὅσοι Δαναοῖσιν ἀρωγοὶ,
Τρῶας ἀπώσασθαι, καὶ ἐρυκέμεν εὐρύοπα * Ζῆν,
Αὐτοῦ κ' ἔνθ' ἀκάχοιτο καθήμενος οἶος ἐν Ἴδῃ.
Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη κρείων ἐνοσίχθων,
Ἥρη ἀπτοεπὲς, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες;
Οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι Διὶ Κρονίωνι μάχεσθαι
Ἡμέας τοὺς ἄλλους, ἐπειὴ πολὺ * φέρτατός ἐστιν.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Τῶν δ' ὅσον ἐκ νηῶν ἀπὸ πύργου τάφρος ἔεργε,
Πλῆθεν ὁμῶς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν ἀσπιστάων
Εἰλομένων· εἴλει δὲ θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ
Ἕκτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκε.
Καί νύ κεν ἐνέπρησε πυρὶ κηλέῳ νῆας ἐΐσας,
Εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκ' Ἀγαμέμνονι πότνια Ἥρη,
Αὐτῷ ποιπνύσαντι, θοῶς ὀτρῦναι Ἀχαιούς.
Βῆ δ' ἰέναι παρά τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Πορφύρεον μέγα φᾶρος ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ.
Στῆ δ' ἐπ' Ὀδυσσῆος μεγακήτεϊ νηῒ μελαίνῃ,
Ἥ ῥ' ἐν μεσσάτῳ ἔσκε, γεγωνέμεν * ἀμφοτέρωσε,
Ἠμὲν ἐπ' Αἴαντος κλισίας Τελαμωνιάδαο,
Ἠδ' ἐπ' Ἀχιλλῆος, τοί ῥ' * ἔσχατα νῆας ἐΐσας
Εἴρυσαν, ἠνορέῃ πίσυνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν.
Ἤϋσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνὼς,
Αἰδὼς Ἀργεῖοι, κάκ' ἐλέγχεα, εἶδος ἀγητοί·
Πῆ ἔβαν εὐχωλαὶ, ὅτε δὴ φάμεν εἶναι ἄριστοι,
Ἃς ὁπότ' ἐν Λήμνῳ κενεαυχέες ἠγοράασθε,
Ἔσθοντες κρέα πολλὰ βοῶν ὀρθοκραιράων,
Πίνοντες κρητῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο;
Τρώων ἀνθ' ἑκατόν τε διηκοσίων τε ἕκαστος
Στήσεσθ' ἐν πολέμῳ· νῦν δ' οὐδ' ἑνὸς ἄξιοί εἰμεν
Ἕκτορος, ὃς τάχα νῆας ἐνιπρήσει πυρὶ κηλέῳ.
Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά τιν' ἤδη ὑπερμενέων βασιλήων
Τῇδ' ἄτῃ ἄασας, καί μιν μέγα κῦδος ἀπηύρας;
Οὐ μὲν δή ποτέ φημι τεὸν περικαλλέα βωμὸν
Νηῒ πολυκλήϊδι παρελθέμεν ἐνθάδ' ἔρρων·
Ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι βοῶν δημὸν καὶ μηρί' ἔκηα,
Ἱέμενος Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπάξαι.
Ἀλλὰ Ζεῦ τόδε πέρ μοι ἐπικρήηνον ἐέλδωρ·
Αὐτοὺς δή περ ἔασον ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύξαι,
Μηδ' οὕτω Τρώεσσιν ἔα δάμνασθαι Ἀχαιούς.
Ὣς φάτο, τὸν δὲ πατὴρ ὀλοφύρατο δάκρυ χέοντα·
Νεῦσε δέ οἱ λαὸν σόον ἔμμεναι, οὐδ' ἀπολέσθαι.
Αὐτίκα δ' αἰετὸν ἧκε τελειότατον πετεηνῶν,
Νεβρὸν ἔχοντ' ὀνύχεσσι, τέκος ἐλάφοιο ταχείης·
Πὰρ δὲ Διὸς βωμῷ περικαλλέϊ κάββαλε νεβρὸν,
Ἔνθα πανομφαίῳ Ζηνὶ ῥέζεσκον Ἀχαιοί.
Οἱ δ' ὡς οὖν εἴδονθ' ὅτ' ἄρ' ἐκ Διὸς ἤλυθεν ὄρνις,
Μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης.

Sic fatus, equos adhortatus eſt, dixitq́;, — Hectoris verba ad equos
Xanthe, & tu Podarge, & Aethon, Lampéque nobilis,
Nunc mihi pabulum rependite, quod admodum multum
Andromache filia magnanimi Eëtionis
Vobis prioribus ſuaue triticum (al. panem) appoſuit,
Vinumq́; immiſcens ad bibendũ aliquãdo animus iuberet,
Quàm mihi, qui ei iuuenis (i. charus) maritus glorior eſſe.
Sed inſequimini & feſtinate, vt capiamus
Scutum Neſtoreum, cuius nunc fama ad cœlum peruenit,
Totum aureum eſſe, manubriáque & ipſum:
Sed ab humeris Diomedis bellicoſi (detrahamus)
Artificioſum thoracẽ, quem Vulcanus elaborauit fabricans.
Si hos ceperimus, ſperauerim me Achiuos
Hac ipſa nocte naues conſcendere-coacturum veloces.
Sic dixit glorians: indignè tulit autem veneranda Iuno: — Iunonis ad Neptunum verba.
Commota eſt autem in ſolio, concuſſitq́; magnum Olympum,
Et Neptunum magnum deum coram allocuta eſt:
Proh dolor Neptune, latè-potens, non tibi
Pereuntibus Danais triſtatur in præcordijs animus?
Hi autem tibi in Helicen, & Aegas dona adducunt
Multaq́; & decora: tu verò ipſis cupias victoriam.
Si n. velimus quicunque Danais auxiliatores (ſumus)
Troianos repellere, & coërcere latitonantem Iouem, — ζεν. ζῆνα.
Hic ſanè triſtaretur ſedens ſolus in Ida.
Hanc verò valde indignabundus allocutus eſt rex Neptunus, — Neptuni ad Iunonẽ reſponſio.
Iuno temeraria (v. mordax) quale verbum dixiſti?
Non quidem ego velim cum Ioue Saturnio pugnare
Nos alios, quoniam longè fortiſſimus eſt. — χ. φέρτε-ρος.
Sic hi quidem talia ad ſe inuicem dicebant.
Quantũ autem ſpacium ex nauib. à munitione foſſa cõtinebat,
Repletum erat equis pariter & viris ſcutatis
Congregatis. concluſerat autem veloci ſimilis Marti
Hector Priamides, quoniam ei Iupiter gloriam dedit.
Et concremaſſet igne comburenti naues æquales:
Niſi in mentibus poſuiſſet Agamemnoni veneranda Iuno,
Ipſimet laboranti, velociter incitare Græcos.
Perrexit autem ire ad tentoria & naues Achiuorum,
Purpuream magnam veſtem geſtans manu robuſta.
Stetit autem ad Vlyſſis magnam nauim nigram,
Quæ in medio erat, ad clamandum-vt exaudiri poſſet v- (trinǵ;, — χ. ἀμφοτέ-ρωθεν
Tunc ad Aiacis tentorium Telamonidæ,
Tum ad Achillis, qui extremi naues æquales — χ. ἔχατον
Subduxerant, virilitate freti, & fortitudine manuum.
Clamauit autem clarè, Græcos compellans, (di:
Pudor Argiui, mala opprobria, forma (tantum) admiran-
Quo abierunt iactationes, cùm dicebamus nos eſſe optimos,
Quas olim in Lemno vana iactantes dicebatis,
Comedentes carnes multas boũ erecta-cornua-geſtantium,
Bibentes crateras coronatos vino?
Troianorum aduerſus centenos, ducentóſque quenq́;
Statueritis in bello: nunc autem ne pro vno quidem valemus
Hectore, qui citò naues comburet igne ardenti.
Iupiter, pater, ánne vllum potentium regum
Tali clade afflixiſti, & ipſum magna gloria priuaſti?
Non tamen vnquam aſſero tuam perpulchram aram
Naue tranſtratâ me præteriſſe, cùm huc malo-fato-venirẽ:
Sed ſuper omnibus boum pinguedinem & fœmora combuſſi,
Deſiderans Troiam bene-muratam expugnare.
At Iupiter hoc mihi perfice deſiderium:
Nos ipſos ſaltem permitte effugere & euadere,
Neque ſic à Troianis ſinas interimi Achiuos.
Sic dixit, huius autem pater miſertus eſt lachrymantis.
Annuit verò ei populum ſaluum fore, neque periturum.
Mox autem aquilam miſit perfectiſſimam volucrum,
Hinnulum tenentem vnguibus, ſobolem ceruæ velocis:
Iuxta autem Iouis aram ornatam deiecit hinnulum,
Vbi omnium-oraculorum-authori Ioui ſacrificabant Achi-
ui.
Hi igitur poſtquam viderunt, quòd à Ioue veniſſet auis,
Alacrius in Troianos ruebant, recordabanturq́; pugnæ.

Tum nemo prior Danaorum multorũ quamuis exiſtentium
Gloriabatur ante Tydidem agitaſſe ſe veloces equos,
Foſſaq́ eduxiſſe, & contrà pugnaſſe:
Sed longe primus, Troianorum interfecit virum armatum
Phradmonidẽ Agelaum: is quidem in fugã verterat equos,
Illi autem conuerſo in dorſo haſtam infixit,
Humeros inter, perq́ pectus tranſegit.
Cecidit autem è curru: reſonuerant. a. arma ſuper ipſo.
Poſt hunc autem, Atridæ, Agamemnon & Menelaus:
Poſt hos. v. Aiaces (venerunt) impetuoſum induti robur:
Poſt hos autem, Idomeneus & comes Idomenei
Meriones, ſimilis Marti homicidæ:
Poſt hos autem Eurypylus Euæmonis illuſtris filius.
Teucer. a. nonus venit arcus qui-retrò-curuantur tendens.
Stetit autem ſub Aiacis ſcuto Telamonij.
Tunc Aiax quidem ſubmouit ſcutum, ſed hic heros
Circumſpiciens, poſtquam aliquem iaculatus in multitudine
Vulnerauerat, ille quidem ibi delapſus vitam amittebat:
Sed hic rurſus profectus, puer tanquam ad matrem ibat
Ad Aiacem: is autem ipſum ſcuto tegebat ſplendido.
Tunc quem primum Troianorũ interfecit Teucer eximius?
Orſilochum quidem primum, & Ormenum, & Opheleſtem,
Dætoraq́, Chromiumq́, & diuinum Lycophontem,
Et Polyæmonidem Hamopaonem, & Melanippum,
Omnes cumulatos deiecit in terram multos paſcentem.
Eum. a. conſpicatus, lætatus eſt rex virorum Agamemnon,
Arcu forti Troianorum perdentem phalanges.
Stetit autem apud ipſum veniens, & ipſi verbum dixit,
Teucer charum caput, Telamonie, dux populorum,
Iaculare ſic, ſi fortè aliquod lumen Danais fias,
Patriq́ tuo Telamoni, qui te educauit paruulum exiſtentem,
Et te ſpurium licet exiſtentem excepit ſua domo:
Hunc quãuis procul diſſitum bonam-famam cõſcendere-fac
Tibi autem ego edico, ſicut & ratum erit, (i. oīno.)
Si quidem mihi dederit Iupiter ægidẽ tenens & Minerua
Troiæ expugnare bene-ædificatam vrbem,
Primo tibi poſt me honoratum-munus in manu ponam
Vel tripodem, vel duos equos cum ipſo curru,
Vel mulierem, quæ tecum eundem lectum aſcenderet.
Hunc verò reſpondens allocutus eſt Teucer eximius,
Atride illuſtriſſime, cur me properantem & ipſum
Incitas? non tamen quanta potentia quidem adeſt mihi,
Ceſſo, ſed ex quo verſus Troiam repulimus ipſos,
Ex eo iam arcubus excipiens viros interficio:
Octo iam emiſi extenſas cuſpides habentes ſagittas.
Omneſq́ in corpore fixæ ſunt bellicoſorum iuuenum:
Hunc verò nequeo attingere canem rabidum.
Dixit & aliam ſagittam è neruo emiſit
Hectorem contra percutere. a. ipſum deſiderabat animus.
Et ab hoc quidem aberrauit: hic. a. eximium Gorgythionem
Filium generoſum Priami ad pectus vulnerauit ſagitta:
(Quem ab Aeſima compreſſa peperit mater,
Pulchra Caſtianira, corpore ſimilis deabus.)
Papauer. a. veluti, in-alteram-partẽ caput inflexit, quod in
Fructu grauatum, humiditatibuſq́ vernis: (horto
Sic in alteram-partem inclinauit caput caſſide depreſſum.
Teucer autem aliam ſagittam è neruo miſit
Hectorem contra tangere. a. ipſum deſiderabat animus.
Sed hic & tunc aberrauit: auertit enim Apollo:
Sed Archeptolemum audentem Hectoris aurigam
Ruentem ad pugnam percuſſit in pectore iuxta papillam.
Decidit autem è curru, receſſerunt autem eius equi
Veloces: huius verò illic ſoluta eſt animaq́ue robúrque.
Hectoris autem grauis dolor cooperuit mentem ob aurigam:
Hunc quidem deinde reliquit triſtis licet ob ſocium:
Cebrionem autem iuſſit fratrem prope exiſtentem
Equorum habenas accipere. hic. a. non immorigerus-fuit vt audiuit.
Ipſe autem ex curru humi deſilijt ſplendido,
Horribiliter vociferans: hic autem ſaxum accepit manu.

Teucer poſt Aiacis clypeum latens Troianos multos interfecit.

Ἔνθ' οὔτις πρότερος Δαναῶν, πολλῶν περ ἐόντων,
Εὔξατο Τυδεΐδαο πάρος σχέμεν ὠκέας ἵππους,
Τάφρου τ' ἐξελάσαι, καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι·
Ἀλλὰ πολὺ πρῶτος Τρώων ἕλεν ἄνδρα κορυστὴν
Φραδμονίδην Ἀγέλαον· ὁ μὲν φύγαδ' ἔτραπεν ἵππους,
Τῷ δὲ μεταστρεφθέντι, μεταφρένῳ ἐν δόρυ πῆξεν,
Ὤμων μεσσηγὺς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν.
Ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Τὸν δὲ μετ' Ἀτρεΐδαι, Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος.
Τοῖσι δ' ἐπ' Αἴαντες θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκήν·
Τοῖσι δ' ἐπ' Ἰδομενεὺς, καὶ ὀπάων Ἰδομενῆος
Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ·
Τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός.
Τεῦκρος δ' εἴνατος ἦλθε παλίντονα τόξα τιταίνων·
Στῆ δ' ἄρ' ὑπ' Αἴαντος σάκεϊ Τελαμωνιάδαο.
Ἔνθ' Αἴας μὲν ὑπεξέφερεν σάκος, αὐτὰρ ὅ γ' ἥρως
Παπτήνας, ἐπεὶ ἄρ τιν' ὀϊστεύσας ἐν ὁμίλῳ
Βεβλήκοι, ὁ μὲν αὖθι πεσὼν ἀπὸ θυμὸν ὄλεσσεν·
Αὐτὰρ ὁ αὖτις ἰὼν, πάϊς ὣς ὑπὸ μητέρα δύσκεν
Εἰς Αἴανθ'· ὁ δέ μιν σάκεϊ κρύπτασκε φαεινῷ.
Ἔνθα τίνα πρῶτον Τρώων ἕλε Τεῦκρος ἀμύμων;
Ὀρσίλοχον μὲν πρῶτα, καὶ Ὄρμενον, ἠδ' Ὀφελέστην,
Δαίτορά τε, Χρομίον τε, καὶ ἀντίθεον Λυκοφόντην,
Καὶ Πολυαιμονίδην Ἀμοπάονα, καὶ Μελάνιππον,
Πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
Τὸν δὲ ἰδὼν γήθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Τόξου ἄπο κρατεροῦ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας.
Στῆ δὲ παρ' αὐτὸν ἰὼν, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπε,
Τεῦκρε φίλη κεφαλὴ, Τελαμώνιε κοίρανε λαῶν,
Βάλλ' οὕτως, αἴ κέν τι φόως Δαναοῖσι γένηαι,
Πατρί τε σῷ Τελαμῶνι, ὅ σ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα,
Καί σε νόθον περ ἐόντα κομίσσατο ᾧ ἐνὶ οἴκῳ·
Τὸν καὶ τηλόθ' ἐόντα ἐϋκλείης ἐπίβησον.
Σοὶ δ' ἐγὼ ἐξερέω, ὡς καὶ τετελεσμένον ἔσται,
Αἴ κεν μοι δώῃ Ζεύς τ' αἰγίοχος καὶ Ἀθήνη
Ἰλίου ἐξαλαπάξαι ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
Πρώτῳ τοι μετ' ἐμὲ πρεσβήϊον ἐν χερὶ θήσω,
Ἢ τρίποδ', ἠὲ δύω ἵππους αὐτοῖσιν ὄχεσφιν,
Ἠὲ γυναῖχ', ἥ κέν τοι ὁμὸν λέχος εἰσαναβαίνοι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε Τεῦκρος ἀμύμων,
Ἀτρεΐδη κύδιστε, τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν
Ὀτρύνεις; οὐ μέν τοι ὅση δύναμίς γε πάρεστι,
Παύομαι, ἀλλ' ἐξ οὗ προτὶ Ἴλιον ὠσάμεθ' αὐτοὺς,
Ἐκ τοῦ δὴ τόξοισι δεδεγμένος ἄνδρας ἐναίρω·
Ὀκτὼ δὴ προέηκα τανυγλώχινας ὀϊστοὺς,
Πάντες δ' ἐν χροῒ πῆχθεν ἀρηϊθόων αἰζηῶν·
Τοῦτον δ' οὐ δύναμαι βαλέειν κύνα λυσσητῆρα.
Ἦ ῥα, καὶ ἄλλον ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆφιν ἴαλλεν
Ἕκτορος ἀντικρὺ, βαλέειν δέ ἑ ἵετο θυμός·
Καὶ τοῦ μέν ῥ' ἀφάμαρθ', ὁ δ' ἀμύμονα Γοργυθίωνα
Υἱὸν ἐῢν Πριάμοιο κατὰ στῆθος βάλεν ἰῷ·
(Τόν ῥ' ἐξ Αἰσύμηθεν ὀπυιομένη τέκε μήτηρ,
Καλὴ Καστιάνειρα, δέμας εἰκυῖα θεῇσι·)
Μήκων δ' ὡς ἑτέρωσε κάρη βάλεν, ἥ τ' ἐνὶ κήπῳ
Καρπῷ βριθομένη νοτίῃσί τε εἰαρινῇσιν·
Ὣς ἑτέρωσ' ἤμυσε κάρη πήληκι βαρυνθέν.
Τεῦκρος δ' ἄλλον ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆφιν ἴαλλεν
Ἕκτορος ἀντικρὺ, βαλέειν δέ ἑ ἵετο θυμός.
Ἀλλ' ὅ γε καὶ τόθ' ἅμαρτε· παρέσφηλεν γὰρ Ἀπόλλων·
Ἀλλ' Ἀρχεπτόλεμον θρασὺν Ἕκτορος ἡνιοχῆα
Ἱέμενον πόλεμον δὲ βάλε στῆθος παρὰ μαζόν·
Ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι
Ὠκύποδες· τοῦ δ' αὖθι λύθη ψυχή τε μένος τε.
Ἕκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἡνιόχοιο.
Τὸν μὲν ἔπειτ' εἴασε καὶ ἀχνύμενός περ ἑταίρου·
Κεβριόνην δ' ἐκέλευσεν ἀδελφεὸν ἐγγὺς ἐόντα
Ἵππων ἡνί' ἑλεῖν, ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθησεν ἀκούσας.
Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανόωντος,
Σμερδαλέα ἰάχων, ὁ δὲ χερμάδιον λάβε χειρί.

Βῆ δ' ἰθὺς Τεύκρου, βαλέειν δέ ἑ θυμὸς ἀνώγει·
Ἤτοι ὁ μὲν φαρέτρης ἐξείλετο πικρὸν ὀϊστόν,
Θῆκε δ' ἐπὶ νευρῇ· τὸν δ' αὖ κορυθαίολος Ἕκτωρ
Αὐερύοντα παρ' ὦμον, ὅθι κλεὶς ἀποέργει
Αὐχένα τε στῆθός τε, μάλιστα δὲ καίριόν ἐστι,
Τῇ ῥ' ἐπὶ οἷ μεμαῶτα βάλεν λίθῳ ὀκριόεντι.
Ῥῆξε δέ οἱ νευρήν· νάρκησε δὲ χεὶρ ἐπὶ καρπῷ·
Στῆ δὲ γνὺξ ἐριπών, τόξον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
Αἴας δ' οὐκ ἀμέλησε κασιγνήτοιο πεσόντος,
Ἀλλὰ θέων περίβη, καί οἱ σάκος ἀμφεκάλυψε.
Τὸν μὲν ἔπειθ' ὑποδύντε δύω ἐρίηρες ἑταῖροι,
Μηκιστεὺς Ἐχίοιο πάϊς καὶ δῖος Ἀλάστωρ,
Νῆας ἔπι γλαφυρὰς φερέτην βαρέα στενάχοντα.
Ἂψ δ' αὖτις Τρώεσσιν Ὀλύμπιος ἐν μένος ὦρσεν·
Οἱ δ' ἰθὺς τάφροιο βαθείης ὦσαν Ἀχαιούς.
Ἕκτωρ δ' ἐν πρώτοισι κίε, σθένεϊ βλεμεαίνων.
Ὡς δ' ὅτε τίς τε κύων συὸς ἀγρίου ἠὲ λέοντος
Ἅπτηται κατόπισθε ποσὶν ταχέεσσι πεποιθώς,
Ἰσχία τε γλουτούς τε, ἑλισσόμενόν τε δοκεύει·
Ὣς Ἕκτωρ ὤπαζε κάρη κομόωντας Ἀχαιούς,
Αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστατον· οἱ δ' ἐφέβοντο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ διά τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν
Φεύγοντες, πολλοὶ δὲ δάμεν Τρώων ὑπὸ χερσίν,
Οἱ μὲν δὴ παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο μένοντες,
Ἀλλήλοισί τε κεκλόμενοι, καὶ πᾶσι θεοῖσι
Χεῖρας ἀνίσχοντες, μεγάλ' εὐχετόωντο ἕκαστος.
Ἕκτωρ δ' ἀμφιπεριστρώφα καλλίτριχας ἵππους,
Γοργοῦς ὄμματ' ἔχων ἠδὲ βροτολοιγοῦ Ἄρηος.
Τοὺς δὲ ἰδοῦσ' ἐλέησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
Αἶψα δ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ὢ πόποι αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, οὐκέτι νῶϊ
Ὀλλυμένων Δαναῶν κεκαδησόμεθ' ὑστάτιόν περ;
Οἵ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλωνται
Ἀνδρὸς ἑνὸς ῥιπῇ· ὁ δὲ μαίνεται οὐκέτ' ἀνεκτῶς
Ἕκτωρ Πριαμίδης, καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργε.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Καὶ λίην οὗτός γε μένος θυμόν τ' ὀλέσειε,
Χερσὶν ὑπ' Ἀργείων φθίμενος ἐν πατρίδι γαίῃ·
Ἀλλὰ πατὴρ οὑμὸς φρεσὶ μαίνεται οὐκ ἀγαθῇσι,
Σχέτλιος, αἰὲν ἀλιτρός, ἐμῶν μενέων ἀπερωεύς.
Οὐδέ τι τῶν μέμνηται, ὅ οἱ μάλα πολλάκις υἱὸν
Τειρόμενον σώεσκον ὑπ' Εὐρυσθῆος ἀέθλων.
Ἤτοι ὁ μὲν κλαίεσκε πρὸς οὐρανόν· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς
Τῷ ἐπαλεξήσουσαν ἀπ' οὐρανόθεν προΐαλλεν.
Εἰ γὰρ ἐγὼ τάδε ᾔδε' ἐνὶ φρεσὶ πευκαλίμῃσιν,
Εὖτέ μιν εἰς Ἀΐδαο πυλάρταο προὔπεμψεν
Ἐξ Ἐρέβευς ἄξοντα κύνα στυγεροῦ Ἀΐδαο,
Οὐκ ἂν ὑπεξέφυγε Στυγὸς ὕδατος αἰπὰ ῥέεθρα.
Νῦν * δ' ἐμὲ μὲν στυγέει, Θέτιδος δ' ἐξήνυσε βουλάς,
Ἥ οἱ γούνατ' ἔκυσσε, καὶ ἔλλαβε χειρὶ γενείου,
Λισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πτολίπορθον.
Ἔσται μὰν ὅτ' ἂν αὖτε φίλην γλαυκώπιδα εἴπῃ.
Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν νῶϊν ἐπέντυε μώνυχας ἵππους,
Ὄφρ' ἂν ἐγὼ καταδῦσα Διὸς δόμον αἰγιόχοιο,
Τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήξομαι, ὄφρα ἴδωμαι
Εἰ νῶϊ Πριάμοιο πάϊς κορυθαίολος Ἕκτωρ
Γηθήσει, *προφανέντα ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας·
Ἦ τις καὶ Τρώων κορέει κύνας ἠδ' οἰωνοὺς
Δημῷ καὶ σάρκεσσι, πεσὼν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
Ἡ μὲν ἐποιχομένη χρυσάμπυκας ἔντυεν ἵππους
Ἥρη πρέσβα θεά, θυγάτηρ μεγάλοιο Κρόνοιο·
Αὐτὰρ Ἀθηναίη κούρη Διὸς αἰγιόχοιο
Πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανὸν πατρὸς ἐπ' οὔδει,
Ποικίλον, ὅν ῥ' αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμε χερσίν·
Ἡ δὲ χιτῶν' ἐνδῦσα Διὸς νεφεληγερέταο,
Τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσσετο δακρυόεντα.
Ἐς δ' ὄχεα φλόγεα ποσὶ βήσετο, λάζετο δ' ἔγχος
Βριθὺ, μέγα, στιβαρόν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν

Porrexit autem rectà in Teucrum ferire autem ipſum animus iubebat. *Teucrum vulnerat Hector.*
Is quidem pharetra exemit amaram ſagittam,
Poſuitque in neruo: hunc autem galeæ motor Hector
Retrò trahentem neruum, ad humerū ubi iunctura ſeparat
Ceruicémque pectúſque, maximè autem lethale eſt:
Ea-parte in ſe ruentem percuſſit lapide aſpero:
Rupit autem ei neruum, torpuit autem manus in iunctura.
Conſtitit autem in genua collapſus & arcus ei excidit manu.
Aiax autem non neglexit fratrem collapſum:
Sed currens protexit eum, & ei ſcutum obtendit.
Hunc quidem poſtea ſubeuntes duo fidi ſocij,
Mecisteus Echij filius, & diuinus Alaſtor,
Naues ad concauas portarunt grauiter ſuſpirantem.
Confeſtim iterum Troianis Olympius robur indidit.
Hi itaque rectà in foſſam profundam impulerunt Achiuos:
Hector autem inter primos ibat, fortitudine terrorem afferens.
Sicut quando aliquis canis aprum ſyluestrem vel leonem
Tangit retrò pedibus velocibus confiſus,
Ad coxáſque cluneſque, & conuertentem-ſe obſeruat:
Ita Hector perſequebatur comatos Achiuos,
Semper occidens poſtremum-quenque: hi verò fugiebant.
Sed poſtquàm per palos & foſſam tranſierunt
Fugientes, multi autem ſtrati ſunt Troianorum à manibus,
Hi quidem iam apud naues continebantur manentes,
Inuicemque hortantes, & omnibus dijs
Manúſque extendentes, valdè ſupplicabant vnuſquiſque.
Hector autem circumagebat pulchras-iubas-habentes equos,
Gorgonis oculos habens & ſanguinarij Martis.
Hos autem conſpicata, miſerta eſt dea albis-vlnis-nitens Iuno.
Mox autem Mineruam verbis velocibus allocuta eſt:
Proh dolor, ægidem-tenentis Iouis filia, non amplius nos *Iuno & Minerua ſeſe parant in prælium.*
Pereuntes Danaos curabimus, ad extremum ſaltem?
Qui iam malum fatum explentes peribunt
Viri vnius impetu: hicque furit non amplius tolerabiliter
Hector Priami filius: & iam mala multa patrauit.
Hanc verò rurſus allocuta eſt dea caſia Minerua:
Et certè hic fortitudinem vitámque perdidiſſet,
A manibus Argiuorum confectus in patria terra:
Sed pater meus mentibus inſanit non bonis,
Infeſtus, ſemper iniquus meorum virium impeditor:
Nec quicquam horum recordatur, quòd ei valde ſæpe filium
Afflictatum ſaluaui ab Euryſthei laboribus.
Certè is quidem flebat verſus cœlum, ſed me Iupiter
Huic auxiliaturam à cœlo demiſit.
Si enim ego hæc ſciuiſſem in mente prudenti,
Cùm ipſum ad Plutonis (loca) ſolidas-portas-habentis miſit
Ex Erebo ducturum canem odioſi Plutonis,
Non effugiſſet Stygis aquæ profunda fluenta.
Nunc autem me quidem odit: Thetidis autem perfecit conſilia, γ. δ' με.
Quæ ei genua oſculata eſt, & prehendit manu barbam,
Supplicans vt honoraret Achillem vrbium euerſorem.
Erit ſanè cùm iterum dilectam Glaucopidem me appellabit.
Quin tu quidem nunc nobis inſtrue vnungulos equos,
Donec ego ingreſſa Iouis domum ægidem-geſtantis,
Armis ad bellum armabor, vt videam
Si nobis Priami filius galeæ-motor Hector
Lætabitur, apparentibus per belli ſemitas.
Certè aliquis etiam Troianorum ſaturabit canes & aues γ. προφανέντας. γ. καὶ προφανεῖσαι. γ. καὶ προφανέντε.
Pinguedine & carnibus-ſtratus ad naues Achiuorum.
Sic dixit, neque immorigera-fuit dea albis vlnis Iuno.
Hæc quidē profectò, aurea faſcia-religatos-crines-habentes aptauit equos
Iuno veneranda dea, filia magni Saturni.
Sed Minerua filia Iouis ægidem-geſtantis,
Peplum quidem diffudit ſubtile patris in pauimentum,
Varium, quod ipſa fecerat & elaborarat manibus:
Hæc autem loricam induta Iouis tempeſtatum-authoris,
Armis ad bellum armabatur lachrymoſum.
In currum verò ſplendidum pedibus aſcendit, corripuitque haſtam
Ponderoſam magnā, validam, qua domat turmas virorum

Fortium, quibus irata fuerit forti-patre-genita.
Iuno autem ſcutica velociter agitabat equos.
Sua-ſponte.v.portæ apertæ ſunt cœli, quas tenebant Horæ,
Quibus commiſſum-eſt magnum cœlum, Olympúſque
Vt & recludant denſam nebulam, & imponant (i. claudant)
Eá per illas (portas) *ſtimulis-agi-ſolitos dirigebant equos.*

Iupiter Irim mittit ad Iunonē & Mineruam à prælio cohibendas.

Iupiter autem pater ab Ida vt vidit, iratus eſt grauiter.
Irim verò excitauit aureas-alas habentem nunciaturam:
Vade age Iris celer, retrò verte, neque ſine aduerſus (me)
Venire: non enim commodè congrediemur ad-bellum.
Sic enim dico, hoc & ratum erit:
Mutilabo quidem ipſis ſub curribus veloces equos.
Ipſas autem ex curru deijciam, & currus confringam.
Neutiquam in decem completos annos
Vulnera curare-poterunt, quæ impreſſerit fulmen,
Vt cognoſcat Minerua, quando cum ſuo patre pugnauerit.
Iunoni autem non tantum indignor, neque iraſcor:
Semper.n. mihi conſueuit interrumpere quicquid cogito.
Sic dixit: mota eſt autem Iris velox nunciatura.
Iuit autem ex Ideis montibus ad magnum Olympum.
In primis autem portis multiplicis Olympi
Occurrens coërcuit, Iouiſque ipſis expoſuit ſermonem:
Quò tenditis? cur vobis in membris ſæuit cor?
Non ſinit Saturnides auxiliari Argiuis.
Sic enim minatus eſt Saturni filius, ſi quidem perficiet.
Mutilaturum quidem ſe vobis ſub curribus veloces equos.
Vos-ipſas.v. ex curru deiecturum, & currum fracturum:
Neque ad decem completos annos
Vulnera ſanabitis, quæ impreſſerit fulmen:
Vt ſcias Minerua, quando cum tuo patre pugnaueris.
Iunoni autem non tantum indignatur, neque iraſcitur:
Semper enim ei ſolet interrumpere quicquid cogitarit:
Sed tu grauiſſima canis, intrepida, ſi quidem vere
Audebis Iouem contra, ingentem haſtam tollere.
Hæc quidem ſic locuta, diſceſſit pedibus velox Iris:
Sed Mineruam Iuno verbum allocuta eſt,
Eheu ægidem-geſtantis Iouis filia, non amplius ego
Nobis permitto contra Iouem mortalium cauſa pugnare:
Quorum alius intereat, alius autem viuat,
Quicunque, conſecutus fuerit: ille.a. ſuo conſilia *ſentiens in animo*
Troianóſque & Danaos moderetur vt æquum eſt
Sic fata retrò vertit vnius-vngulæ equos:
His verò Horæ quidem ſoluerunt pulchrè iubatos equos,
Et hos quidem ligauerunt ad immortalia præſepia.

πετάσμα-τα.

Currus autem inclinarunt ad parietes ſplendidos.
Ipſæ autem aureis in thronis ſederunt
Mixtim cum alijs dijs, charo mœſtæ corde.
Iupiter.a. pater ab-Ida pulchras-rotas-habentem currum &
In Olympum impulit: deorum.a. peruenit ad ſedes. (equos
Huic autem & equos ſoluit inclytus Neptunus.
Currus.v. ſuper altaria poſuit, linea-tegimenta obtendens.
Ipſe autem aureum in thronum latè cernens Iupiter
Conſedit: huic.a. ſub pedib. magnus concutiebatur Olympus.
Hæ autem ſolæ à Ioue ſeorſim Mineruáque & Iuno
Sedebant, neque ipſum alloquebantur, neque interrogabant.
Sed ille cognouit ſuis in mentibus, locutúſque eſt:
Cur ſic cruciamini Minerua & Iuno?
Non tamen diu laboraſtis pugna in glorioſa
Perdendo Troianos, aduerſus-quos iram grauem repoſuiſtis.
Omnino quanta meæ vires & manus terribiles.ſ. tales veſtræ
Non me in fugam-verterint quotquot dij ſunt in Olympo.
Vobis autem prius tremor inuaſit ſplendida membra
Quàm bellum videretis, bellique curis-plena opera.
Sic enim edico, hoc & ratum erit:
Non in veſtris curribus percuſſæ fulmine
Retrò in Olympum rediſſetis, vbi immortalium ſedes eſt.
Sic dixit: hæ autem ringebantur Mineruáque & Iuno,
Proximè hæ ſedebant, maláque Troianis moliebantur.
Minerua quidem tacita erat neque quicquam dixit,

Ἡρώων, τοῖσίν τε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρη.
Ἥρη δὲ μάστιγι θοῶς ἐπεμαίετ᾽ ἄρ᾽ ἵππους.
Αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὧραι,
Τῇς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς, Οὔλυμπός τε,
Ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἠδ᾽ ἐπιθεῖναι.
Τῇ ῥα δι᾽ αὐτάων κεντρηνεκέας ἔχον ἵππους.
Ζεὺς δὲ πατὴρ Ἴδηθεν ἐπεὶ ἴδε, χώσατ᾽ ἄρ᾽ αἰνῶς·
Ἶριν δ᾽ ὤτρυνε χρυσόπτερον ἀγγελέουσαν,
Βάσκ᾽ ἴθι Ἶρι ταχεῖα, πάλιν τρέπε, μηδ᾽ ἔα ἄντην
Ἔρχεσθ᾽· οὐ γὰρ καλὰ συνοισόμεθα πτόλεμόνδε.
Ὧδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται,
Γυιώσω μὲν σφῶϊν ὑφ᾽ ἅρμασιν ὠκέας ἵππους·
Αὐτὰς δ᾽ ἐκ δίφρου βαλέω, κατά θ᾽ ἅρματα ἄξω·
Οὐδέ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτοὺς
Ἕλκε᾽ ἀπαλθήσεσθον, ἅ κεν μάρπτῃσι κεραυνός·
Ὄφρ᾽ εἰδῇ Γλαυκῶπις ὅτ᾽ ἂν ᾧ πατρὶ μάχηται.
Ἥρῃ δ᾽ οὔ τι τόσον νεμεσίζομαι, οὐδὲ χολοῦμαι.
Αἰεὶ γάρ μοι ἔωθεν ἐνικλᾶν ὅ, ττι νοήσω.
Ὣς ἔφατ᾽, ὦρτο δ᾽ Ἶρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα·
Βῆ δὲ κατ᾽ Ἰδαίων ὀρέων ἐς μακρὸν Ὄλυμπον.
Πρώτῃσιν δὲ πύλῃσι πολυπτύχου Οὐλύμποιο
Ἀντομένη κατέρυκε· Διὸς δέ σφ᾽ ἔννεπε μῦθον.
Πῇ μέματον; τί σφῶϊν ἐνὶ φρεσὶ μαίνεται ἦτορ;
Οὐκ ἐάᾳ Κρονίδης ἐπαμυνέμεν Ἀργείοισιν.
Ὧδε γὰρ ἠπείλησε Κρόνου πάϊς, ᾗ τελέει περ,
Γυιώσειν μὲν σφῶϊν ὑφ᾽ ἅρμασιν ὠκέας ἵππους,
Αὐτὰς δ᾽ ἐκ δίφρου βαλέειν, κατά θ᾽ ἅρματα ἄξειν·
Οὐδέ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτοὺς
Ἕλκε᾽ ἀπαλθήσεσθον ἅ κεν μάρπτῃσι κεραυνός·
Ὄφρ᾽ εἰδῇς Γλαυκῶπι ὅτ᾽ ἂν σῷ πατρὶ μάχηαι.
Ἥρῃ δ᾽ οὔ τι τόσον νεμεσίζεται, οὐδὲ χολοῦται.
Αἰεὶ γάρ οἱ ἔωθεν ἐνικλᾶν ὅ, ττι νοήσῃ.
Ἀλλὰ σύ γ᾽ αἰνοτάτη κύον ἀδεὲς, εἰ ἐτεόν γε
Τολμήσεις Διὸς ἄντα πελώριον ἔγχος ἀεῖραι.
Ἡ μὲν ἄρ᾽ ὣς εἰποῦσ᾽ ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἶρις·
Αὐτὰρ Ἀθηναίην Ἥρη πρὸς μῦθον ἔειπεν,
Ὢ πόποι αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, οὐκέτ᾽ ἔγωγε
Νῶϊ ἐῶ Διὸς ἄντα βροτῶν ἕνεκα πτολεμίζειν.
Τῶν ἄλλος μὲν ἀποφθίσθω, ἄλλος δὲ βιώτω,
Ὅς κε τύχῃ· κεῖνος δὲ τὰ ἃ φρονέων ἐνὶ θυμῷ,
Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι δικαζέτω ὡς ἐπιεικές.
Ὣς ἄρα φωνήσασα, πάλιν τρέπε μώνυχας ἵππους.
Τῇσιν δ᾽ Ὧραι μὲν λῦσαν καλλίτριχας ἵππους.
Καὶ τοὺς μὲν κατέδησαν ἐπ᾽ ἀμβροσίῃσι κάπῃσιν·
Ἅρματα δ᾽ ἔκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα·
Αὐταὶ δὲ χρυσέοισιν ἐπὶ κλισμοῖσι κάθιζον
Μίγδ᾽ ἄλλοισι θεοῖσι, φίλον τετιημέναι ἦτορ.
Ζεὺς δὲ πατὴρ Ἴδηθεν ἐΰτροχον ἅρμα καὶ ἵππους
Οὔλυμπόνδ᾽ ἐδίωκε, θεῶν δ᾽ ἐξίκετο θώκους.
Τῷ δὲ καὶ ἵππους μὲν λῦσε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
Ἅρματα δ᾽ ἂμ βωμοῖσι τίθει, κατὰ λῖτα πετάσσας·
Αὐτὸς δὲ χρύσειον ἐπὶ θρόνον εὐρύοπα Ζεὺς
Ἕζετο, τῷ δ᾽ ὑπὸ ποσσὶ μέγας πελεμίζετ᾽ Ὄλυμπος.
Αἱ δ᾽ οἶαι Διὸς ἀμφὶς Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη
Ἥσθην, οὐδέ τί μιν προσεφώνεον, οὐδ᾽ ἐρέοντο·
Αὐτὰρ ὁ ἔγνω ᾗσιν ἐνὶ φρεσὶ, φώνησέν τε,
Τίφθ᾽ οὕτω τετίησθον Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη;
Οὐ μέν θην κάμετόν γε μάχῃ ἔνι κυδιανείρῃ
Ὀλλῦσαι Τρῶας, τοῖσιν κότον αἰνὸν ἔθεσθε.
Πάντως, οἷον ἐμόν γε μένος καὶ χεῖρες ἄαπτοι,
Οὐκ ἄν με τρέψειαν ὅσοι θεοί εἰσ᾽ ἐν Ὀλύμπῳ.
Σφῶϊν δὲ πρίν περ τρόμος ἔλλαβε φαίδιμα γυῖα
Πρὶν πόλεμόν τ᾽ ἰδέειν πολέμοιό τε μέρμερα ἔργα.
Ὧδε γὰρ ἐξερέω, τόδε καὶ τετελεσμένον ἦεν·
Οὐκ ἂν ἐφ᾽ ὑμετέρων ὀχέων πληγέντε κεραυνῷ,
Ἂψ ἐς Ὄλυμπον ἵκεσθον, ἵν᾽ ἀθανάτων ἕδος ἐστίν.
Ὣς ἔφαθ᾽· αἱ δ᾽ ἐπέμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη,
Πλησίαι αἵ γ᾽ ἥσθην, κακὰ δὲ Τρώεσσι μεδέσθην.
Ἤτοι Ἀθηναίη ἀκέων ἦν, οὐδέ τι εἶπε,

Σκυζο-

Σκυζομένη Διὶ πατρί, χόλος δέ μιν ἄγριος ᾕρει·
Ηρῃ δ' οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον, ἀλλὰ προσηύδα,
Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες;
Εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν ὅ τοι σθένος οὐκ ἐπιεικτόν,
Αλλ' ἔμπης Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητάων,
Οἵ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλωνται·
Αλλ' ἤτοι πολέμου μὲν ἀφεξόμεθ', εἰ σὺ κελεύεις·
Βουλὴν δ' Αργείοις ὑποθησόμεθ' ἥτις ὀνήσει,
Ως μὴ πάντες ὄλωνται Οδυσσαμένοιο τεοῖο.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,
Ηοῦς δὴ καὶ μᾶλλον ὑπερμενέα Κρονίωνα
Οψεαι, αἴ κ' ἐθέλῃσθα, βοῶπις πότνια Ηρη,
Ολλύντ' Αργείων πουλὺν στρατὸν αἰχμητάων.
Οὐ γὰρ πρὶν πολέμου ἀποπαύσεται ὄβριμος Εκτωρ
Πρὶν ὄρθαι παρὰ ναῦφι ποδώκεα Πηλείωνα
Ηματι τῷ ὅτ' ἂν οἱ μὲν ἐπὶ πρύμνῃσι μάχωνται,
Στείνει ἐν αἰνοτάτῳ, περὶ Πατρόκλοιο θανόντος·
Ως γὰρ θέσφατόν ἐστι. σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω
Χωομένης, οὐδ' εἴ κε τὰ νείατα πείραθ' ἵκηαι
Γαίης καὶ πόντοιο, ἵν' Ιαπετός τε Κρόνος τε
Ημενοι οὔτ' αὐγῇς ὑπερίονος ἠελίοιο
Τέρποντ', οὔτ' ἀνέμοισι, βαθὺς δέ τε τάρταρος ἀμφίς.
Οὐδ' ἢν ἔνθ' ἀφίκηαι ἀλωμένη, οὔ σευ ἔγωγε
Σκυζομένης ἀλέγω, ἐπεὶ οὐ σέο κύντερον ἄλλο.
Ως φάτο, τὸν δ' οὔτι προσέφη λευκώλενος Ηρη.
Εν δ' ἔπεσ' ὠκεανῷ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο,
Ελκον νύκτα μέλαιναν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν.
Τρωσὶν μέν ῥ' ἀέκουσιν ἔδυ φάος· αὐτὰρ Αχαιοῖς
Ασπασίη τρίλλιστος ἐπήλυθε νὺξ ἐρεβεννή.
Τρώων δ' αὖτ' ἀγορὴν ποιήσατο φαίδιμος Εκτωρ,
Νόσφι νεῶν ἀγαγὼν ποταμῷ * ἐπὶ δινήεντι, γρ. δῖ.
Εν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος.
Εξ ἵππων δ' ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα μῦθον ἄκουον
Τόν ῥ' Εκτωρ ἀγόρευε Διῒ φίλος· ἐν δ' ἄρα χειρὶ
Εγχος ἔχ' ἑνδεκάπηχυ· πάροιθε δὲ λάμπετο δουρὸς
Αἰχμὴ χαλκείη, περὶ δὲ χρύσεος θέε πόρκης·
Τῷ ὅγ' ἐρεισάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Κέκλυτέ μευ Τρῶες καὶ Δάρδανοι, ἠδ' ἐπίκουροι,
Νῦν ἐφάμην νῆάς τ' ὀλέσας καὶ πάντας Αχαιοὺς
Αψ ἀπονοστήσειν προτὶ Ιλιον ἠνεμόεσσαν·
Αλλὰ πρὶν κνέφας ἦλθε, τὸ νῦν ἐσάωσε μάλιστα
Αργείους καὶ νῆας ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Αλλ' ἤτοι νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ,
Δόρπα τ' ἐφοπλισόμεσθα· ἀτὰρ καλλίτριχας ἵππους
Λύσαθ' ὑπὲξ ὀχέων, παρὰ δέ σφισι βάλλετ' ἐδωδήν·
Εκ πόλιος δ' ἄξεσθε βόας καὶ ἴφια μῆλα
Καρπαλίμως, οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζεσθε,
Σῖτόν τ' ἐκ μεγάρων, ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγεσθε,
Ως κεν παννύχιοι μέσφ' ἠοῦς ἠριγενείης
Καίωμεν πυρὰ πολλά, σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἵκῃ·
Μή πως καὶ διὰ νύκτα καρηκομόωντες Αχαιοὶ
Φεύγειν ὁρμήσωνται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης·
Μὴ μὰν ἀσπουδί γε νεῶν ἐπιβαῖεν ἕκηλοι,
Αλλ' ὥς τις τούτων γε βέλος καὶ οἴκοθι πέσσῃ,
Βλήμενος ἢ ἰῷ ἢ ἔγχεϊ ὀξυόεντι,
Νηὸς ἐπιθρώσκων· ἵνα τις στυγέῃσι καὶ ἄλλος
Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισι φέρειν πολύδακρυν Αρηα·
Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστυ Διῒ φίλοι ἀγγελλόντων,
Παῖδας πρωθήβας πολιοκροτάφους τε γέροντας
Λέξασθαι περὶ ἄστυ θεοδμήτων ἐπὶ πύργων·
Θηλύτεραι δὲ γυναῖκες ἐνὶ μεγάροισιν ἑκάστη
Πῦρ μέγα καιόντων· φυλακὴ δέ τις ἔμπεδος ἔστω,
Μὴ λόχος εἰσέλθῃσι πόλιν, λαῶν ἀπεόντων.
Ωδ' ἔστω Τρῶες μεγαλήτορες ὡς ἀγορεύω·
Μῦθος δ' ὃς μὲν νῦν ὑγιὴς εἰρημένος ἔστω,
Τὸν δ' ἠοῦς Τρώεσσι μεθ' ἱπποδάμοις ἀγορεύσω.
Εὔχομαι ἐλπόμενος Διί τ' ἄλλοισίν τε θεοῖσιν
Εξελάαν ἐνθένδε κύνας κηρεσσιφορήτους,
Οὓς κῆρες φορέουσι μελαινάων ἐπὶ νηῶν.

Irata Ioui patri: ira autem ipſam grauis tenebat:
Iuno autem non continuit pectore iram, ſed allocuta eſt:
Minime-ferende Saturnide, quod verbum dixiſti?
Benè & nos ſcimus quòd potentia tua nulli cedit:
Attamen Danaorum cauſa mœſte ſumus militum,
Qui iam malum fatum implentes perierint.
Sed bello quidem abſtinebimus, ſi tu iubes
Conſilium autem Argiuis ſuggeremus, quod iuuabit,
Vt non omnes pereant irato te.
Hanc autem excipiens allocutus eſt nubicogus Iupiter:
Cras-manè etiam magis potentiſſimum Saturnidem
Videbis, ſi velis, pulchros-oculos-habens veneranda Iuno,
Perdentem Argiuorum copioſum exercitum bellicoſorum:
Non enim prius à bello ceſſabit fortis Hector,
Quàm excitetur è nauibus velox pedibus Pelides
Die illo, quando hi quidem ad puppes pugnauerint,
Anguſtia in periculoſiſſima pro Patroclo occiſo.
Sic enim fatale eſt: te verò ego non curo
Iratam, neque ſi vltimos fines adires
Terræ & maris, vbi Iapetúſque Saturnúſque,
Sedentes, neque ſplendore ſupra gradientis ſolis
Fruuntur, neque ventis. vbi profundus etiã tartarus circùm:
Neque ſi illuc perueneris errabunda, non te equidem,
Iratam curo: quoniam non te impudentius aliud.
Sic dixit: hunc.a. nihil allocuta eſt alba-vlnas Iuno.
Incidit.v. in Oceanum ſplendidum lumen ſolis,
Trahens noctem nigram in fertilem terram.
Troianis quidem inuitis occidit lux: ſed Achiuis
Grata, multoties rogata ſuperuenit nox atra.
Troianorum.a. rurſus concionem habuit illuſtris Hector,
Seorſim à nauibus ducens fluuium apud verticoſum,
In mundo, vbi iam à mortuis (vacuus) *apparebat locus.*
Ex equis verò deſcendentes in terram, orationem audiebãt
Quam Hector dicebat Ioui charus: inque manu
Haſtã tenebat vndecim-cubitorũ: ante.a. lancea ſplendebat
Cuſpis ærea: circum autem aureus ambibat annulus,
Huic innixus, verbis velocibus eos *allocutus eſt:*
Audite me Troiani & Dardani auxiliatores:
Paulò-antè putabam nauibus perditis & vniuerſis Græcis
Rurſus rediturus ad Troiam ventis-expoſitam. (i. altam:
Sed prius caligo ſuperuenit, quæ nunc ſeruauit maximè
Argiuos & naues in littore maris.
Quare nunc quidem pareamus nocti nigræ,
Cœnámque præparemus: atque pulchrè iubatos equos
Soluite ex curribus, ipſis verò apponite pabulum:
Ex vrbe autem adducite boues, & pingues oues
Properè, vinúmque ſuáve afferte,
Panémque ex domibus, inſuper ligna multa colligite,
Vt per totam-noctem vſque-ad auroram mane-naſcentem
Accendamus ignes multos: ſplendor.a. in cœlum perueniat.
Ne-quomodo & per noctem comati Achiui,
Fugere properent per lata dorſa maris:
Neve ſine properatione naues aſcendant quieti.
Sed vt quis eorum telum (i. vulnus.) *etiam domi curet,*
Vulneratus vel ſagitta, vel haſta acuta,
Nauem inſiliens, vt quis horreat etiam alius,
Troianis equeſtribus inferre lamentabile bellum.
Præcones autem per vrbem Ioui chari nuncient,
Vt pueri pubeſcentes & temporibus cani ſenes
Cubent circa vrbem à-diis-ædificatis in turribus:
Florentes-ætate autem mulieres in domibus ſingulæ
Ignem magnum incendant. cuſtodia.a. aliqua firma ſit,
Ne inſidiæ intrent in ciuitatem, copiis abſentibus.
Sic ſit, Troiani magnanimi-vt dico.
Oratio autem quæ quidem nunc habita eſt, integra ſit,
Aliam autem manè Troianos inter bellaces dicam.
Glorior ſperans in *Iouem alióſque deos,*
Expulſurum me *hinc canes à-fatis aduectos* (v. Parcis)
Quos fata (v. Parcæ) *duxerunt nigris in nauibus.*

Sed in nocte cuſtodiamus nos ipſos.
Mane autem ſub aurora cum armis armati
Naues apud concauas excitemus acre prælium.
Cognoſcam,ſi me Tydides fortis Diomedes
A nauibus ad murum repellet, an ego hunc
Ferro confodiens,ſpolia cruenta auferam.
Cras ſuam potentiam oſtendet,ſi meam lanceam
Suſtinere-poſsit aduerſus ſe venientem: ſed inter primos puto
Iacebit vulneratus, multi.a. circa ipſum ſocij
Sole aſcendente cras.vtinam enim ego ſic
Eſſem immortalis & non-ſeneſcens per dies omnes,
Et colerer ſicut colitur Minerua & Apollo,
Vt nunc dies hæc malum fert Argiuis.
Sic Hector concionatus eſt:Troiani autem acclamarunt.
Hi autem equos quidem ſoluerunt à iugo ſudantes:
Ligauerunt.a.capiſtris apud currus ſuos vnuſquiſque.
Ex ciuitate autem adduxerunt boues & pingues oues
Celeriter:vinum autem ſuaue attulerunt,
Panémque ex ædibus:ligna autem multa collegerunt.
Nidorem autem ex campo venti ferebant cœlum intra.
Hi autem valdè exultantes ad belli ſemitam
Sedebant per totam-noctem:ignes.a. eis incedebãtur multi. Troianorum excubiæ.
Sicut autem quando in cœlo ſtellæ lucidam circa lunam
Apparent illuſtres,quando eſt ſine vento æther,
Apparentq; omnes ſpeculæ & vertices ſummi,
Et valles:in-cœlo autem diſruptus eſt immenſus æther,
Omnia.a.conſpiciuntur aſtra:lætatur.a. animo paſtor:
Tot inter naues & Xanthi fluenta
Troianorum incendentium ignes apparebant ante Ilium.
Mille itaque in campo ignes ardebant,apudq; ſingulos
Sedebant quinquaginta (viri) ad iubar ignis ardentis.
Equi verò hordeum album comedentes & auenam,
Stantes apud currus, pulchrithronam auroram expectabant.

Ἀλλ' ἤτοι ἐπὶ νυκτὶ φυλάξομεν ἡμέας αὐτούς.
Πρωῒ δ' ὑπηοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐγείρομεν ὀξὺν ἄρηα.
Εἴσομαι αἴ κέ μ' ὁ Τυδεΐδης κρατερὸς Διομήδης
Πὰρ νηῶν πρὸς τεῖχος ἀπώσεται, ἤ κεν ἐγὼ τὸν
Χαλκῷ δῃώσας, ἔναρα βροτόεντα φέρωμαι.
Αὔριον ἣν ἀρετὴν διαείσεται, αἴ κ' ἐμὸν ἔγχος
Μείνῃ ἐπερχόμενον· ἀλλ' ἐν πρώτοισιν ὀΐω
Κείσεται οὐτηθεὶς, πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
Ἠελίου ἀνιόντος ἐς αὔριον, αἲ γὰρ ἐγὼν ὣς
Εἴην ἀθάνατος καὶ ἀγήρως ἤματα πάντα,
Τιοίμην δ' ὡς τίετ' Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
Ὡς νῦν ἡμέρη ἥδε κακὸν φέρει Ἀργείοισιν.
Ὣς Ἕκτωρ ἀγόρευ'· ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδησαν.
Οἱ δ' ἵππους μὲν λῦσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἱδρώοντας,
Δῆσαν δ' ἱμάντεσσι παρ' ἅρμασιν οἷσιν ἕκαστος·
Ἐκ πόλιος δ' ἄξαντο βόας καὶ ἴφια μῆλα
Καρπαλίμως· οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζοντο,
Σῖτόν τ' ἐκ μεγάρων, ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγοντο.
Κνίσην δ' ἐκ πεδίου ἄνεμοι φέρον οὐρανὸν εἴσω.
Οἱ δὲ, μέγα φρονέοντες, ἐπὶ πτολέμοιο γεφύρας
Εἵατο παννύχιοι· πυρὰ δέ σφισι καίετο πολλά.
Ὡς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην
Φαίνετ' ἀριπρεπέα, ὅτε τ' ἔπλετο νήνεμος αἰθὴρ,
Ἐκ τ' ἔφανεν πᾶσαι σκοπιαὶ, καὶ πρώονες ἄκροι,
Καὶ νάπαι· οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερράγη ἄσπετος αἰθὴρ,
Πάντα δὲ τ' εἴδεται ἄστρα· γέγηθε δέ τε φρένα ποιμήν·
Τόσσα μεσηγὺ νεῶν ἠδὲ Ξάνθοιο ῥοάων
Τρώων καιόντων πυρὰ φαίνετο Ἰλιόθι πρό.
Χίλι' ἄρ' ἐν πεδίῳ πυρὰ καίετο, πὰρ δὲ ἑκάστῳ
Εἵατο πεντήκοντα, σέλαι πυρὸς αἰθομένοιο.
Ἵπποι δὲ κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας,
Ἑσταότες παρ' ὄχεσφιν, ἐΰθρονον Ἠῶ μίμνον.

ILIADIS HOMERI IX. COMPOSITIO.

ITA quidem Troiani cuſtodias agebant:ſed Achiuos
Diuinitus-immiſſa tenebat fuga, timoris frigidi ſocia:
Luctu verò intolerabili perculſi erant omnes optimates.
Sicut autem venti duo pontum commouent piſcoſum,
Boreas & Zephyrus, qui è Thracia ſpirant,
Ruentes de repente:ſimul autem & vnda nigra
Attollitur: multam autem extra mare algam fundunt:
Sic ſcindebatur animus in pectoribus Achiuorum.
Atrides autem dolore magno perculſus cor,
Obibat præconibus ſonora-voce-præditis iubens
Nominatim ad concionem vocarent virum vnumquenque
Non.a. clamarent:ipſe autem inter primos laborabat.
Sedebant autem in concione triſtes. Agamemnon autem
Surrexit lachrymas fundens, ſicut fons nigra-aqua,
Qui ab excelſa petra obſcuram fundit aquam:
Sic hic grauiter ſuſpirans, verba Argiuis locutus eſt:
Agamemnonis concio ad duces. *O Amici Argiuorum duces & principes,*
Iupiter me valdè Saturnides detrimento alligauit graui
Infeſtus:qui antè quidem mihi promiſit & annuit,
Troia deſtructa benè-murata me rediturum:
Nunc.a.pernicioſam fraudem commentus eſt,& me iubet
Inglorium Argos reuerti, poſtquam multum amiſi populum.
Sic ſanè Ioui præpotenti gratum erit,
Qui iam multarum ciuitatum demolitus eſt ſummitates,
Ac adhuc etiam demolietur: huius.n.potentia eſt maxima.
Sed agite,ſicut ego dixero,pareamus omnes,

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ ἡ ἰῶτα ῥαψῳδία.

Ὣς οἱ μὲν Τρῶες φυλακὰς ἔχον· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
Θεσπεσίη ἔχε φύζα, φόβου κρυόεντος ἑταίρη·
Πένθεϊ δ' ἀτλήτῳ βεβολήατο πάντες ἄριστοι.
Ὡς δ' ἄνεμοι δύο πόντον ὀρίνετον ἰχθυόεντα,
Βορέης καὶ Ζέφυρος, τώ τε Θρῄκηθεν ἄητον
Ἐλθόντ' ἐξαπίνης· ἄμυδις δέ τε κῦμα κελαινὸν
Κορθύεται, πολλὸν δὲ παρὲξ ἅλα φῦκος ἔχευαν·
Ὣς ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
Ἀτρεΐδης δ' ἄχεϊ μεγάλῳ βεβολημένος ἦτορ,
Φοίτα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κελεύων
Κλήδην εἰς ἀγορὴν κικλήσκειν ἄνδρα ἕκαστον,
Μηδὲ βοᾶν· αὐτὸς δὲ μετὰ πρώτοισι πονεῖτο.
Ἷζον δ' εἰν ἀγορῇ τετιηότες· ἂν δ' Ἀγαμέμνων
Ἵστατο δάκρυ χέων, ὥστε κρήνη μελάνυδρος,
Ἥ τε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δνοφερὸν χέει ὕδωρ·
Ὣς ὃ βαρυστενάχων ἔπε' Ἀργείοισι μετηύδα,
Ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Ζεύς με μέγα Κρονίδης ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ
Σχέτλιος, ὃς πρὶν μέν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν
Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι,
Νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύσατο, καί με κελεύει
Δυσκλέα Ἄργος ἱκέσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν.
Οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενέϊ φίλον εἶναι,
Ὃς δὴ πολλάων πολίων κατέλυσε κάρηνα,
Ἠδ' ἔτι καὶ λύσει· τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον.
Ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω, πειθώμεθα πάντες,

φεύγω

φεύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν·
οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἱρήσομεν εὐρυάγυιαν.
Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
Δὴν δ' ἄνεῳ ἦσαν τετιηότες υἷες Ἀχαιῶν·
Ὀψὲ δὲ δὴ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
Ἀτρείδη, σοὶ πρῶτα * μαχήσομαι ἀφραδέοντι,
Ἣ θέμις ἐστὶν ἄναξ, ἀγορῇ· σὺ δὲ μή τι χολωθῇς.
Ἀλκὴν μέν μοι πρῶτον ὀνείδισας ἐν Δαναοῖσι,
Φὰς ἔμεν ἀπτόλεμον καὶ ἀνάλκιδα, ταῦτα δὲ πάντα
Ἴσασ' Ἀργείων ἠμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες.
Σοὶ δὲ διάνδιχα δῶκε Κρόνου πάϊς ἀγκυλομήτεω,
Σκήπτρῳ μέν τοι δῶκε τετιμῆσθαι περὶ πάντων,
Ἀλκὴν δ' * οὔ τοι δῶκεν, ὅ τε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
Δαιμόνι', οὕτω που μάλα ἔλπεαι υἷας Ἀχαιῶν
Ἀπτολέμους τ' ἔμεναι καὶ ἀνάλκιδας ὡς ἀγορεύεις;
Εἰ δέ τοι αὐτῷ θυμὸς ἐπέσσυται ὥς τε νέεσθαι,
Ἔρχεο· πάρ τοι ὁδός, νῆες δέ τοι ἄγχι θαλάσσης
Ἑστᾶσ', αἵ τοι ἕποντο Μυκήνηθεν μάλα πολλαί.
Ἀλλ' ἄλλοι μενέουσι κάρη κομόωντες Ἀχαιοὶ
Εἰς ὅ κέ περ Τροίην διαπέρσομεν· εἰ δὲ καὶ αὐτοὶ
Φευγόντων σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Νῶϊ δ', ἐγὼ Σθένελός τε, μαχησόμεθ' εἰς ὅ κε τέκμωρ
Ἰλίου εὕρωμεν· σὺν γὰρ θεῷ εἰλήλουθμεν.
Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον υἷες Ἀχαιῶν,
Μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
Τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετεφώνεεν ἱππότα Νέστωρ,
Τυδεΐδη, πέρι μὲν πολέμῳ ἔνι καρτερός ἐσσι,
Καὶ βουλῇ μετὰ πάντας ὁμήλικας ἔπλευ ἄριστος.
Οὔ τίς τοι τὸν μῦθον ὀνόσσεται, ὅσσοι Ἀχαιοί,
Οὐδὲ πάλιν ἐρέει· ἀτὰρ οὐ τέλος ἵκεο μύθων.
Ἦ μὴν καὶ νέος ἐσσί, ἐμὸς δέ κε καὶ πάϊς εἴης
Ὁπλότατος γενεῆφιν· ἀτὰρ πεπνυμένα βάζεις
Ἀργείων βασιλῆας, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπες.
Ἀλλ' ἄγ' ἐγών, ὃς σεῖο γεραίτερος εὔχομαι εἶναι,
Ἐξείπω, καὶ πάντα διίξομαι· οὐδέ κέ τίς μοι
Μῦθον ἀτιμήσει', οὐδὲ κρείων Ἀγαμέμνων.
Ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιός ἐστιν ἐκεῖνος,
Ὃς πολέμου ἔραται ἐπιδημίου, ὀκρυόεντος.
Ἀλλ' ἤτοι νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ,
Δόρπα τ' ἐφοπλισόμεσθα· φυλακτῆρες δὲ ἕκαστοι
Λεξάσθων παρὰ τάφρον ὀρυκτὴν τείχεος ἐκτός.
Κούροισιν μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι, αὐτὰρ ἔπειτα
Ἀτρείδη, σὺ μὲν ἄρχε· σὺ γὰρ * βασιλεύτατός ἐσσι.
Δαίνυ δαῖτα γέρουσιν· ἔοικέ τοι, οὔ τοι ἀεικές.
Πλεῖαί τοι οἴνου κλισίαι, τὸν νῆες Ἀχαιῶν
Ἠμάτιαι Θρῄκηθεν ἐπ' εὐρέα πόντον ἄγουσι·
Πᾶσά τοί ἐσθ' ὑποδεξίη, πολέεσσι δ' ἀνάσσεις.
Πολλῶν δ' ἀγρομένων, τῷ πείσεαι ὅς κεν ἀρίστην
Βουλὴν βουλεύσῃ· μάλα δὲ χρεὼ πάντας Ἀχαιοὺς
Ἐσθλῆς καὶ πυκινῆς, ὅτι δήϊοι ἐγγύθι νηῶν
Καίουσιν πυρὰ πολλά· τίς ἂν τάδε γηθήσειε;
Νὺξ δ' ἥδ' ἠὲ διαρραίσει στρατὸν, ἠὲ σαώσει.
Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο.
Ἐκ δὲ φυλακτῆρες σὺν τεύχεσιν ἐσσεύοντο,
Ἀμφί τε Νεστορίδην Θρασυμήδεα ποιμένα λαῶν,
Ἠδ' ἀμφ' Ἀσκάλαφον καὶ Ἰάλμενον, υἷας Ἄρηος,
Ἀμφί τε Μηριόνην, Ἀφαρῆά τε, Δηΐπυρόν τε,
Ἠδ' ἀμφὶ Κρείοντος υἱὸν Λυκομήδεα δῖον.
Ἕπτ' ἔσαν ἡγεμόνες φυλάκων, ἑκατὸν δὲ ἑκάστῳ
Κοῦροι ἅμα στεῖχον, δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες·
Κὰδ δὲ μέσον τάφρου καὶ τείχεος ἷζον ἰόντες.
Ἔνθα δὲ πῦρ * κήαντο, τίθεντο δὲ δόρπον ἕκαστος.
Ἀτρείδης δὲ γέροντας ἀολλέας ἦγεν Ἀχαιῶν
Ἐς κλισίην, παρὰ δέ σφι τίθει μενοεικέα δαῖτα·
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Τοῖς ὁ γέρων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν
Νέστωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλή,
Ὅ σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,

Fugiamus cum nauibus dilectam in patriam terram.
Non.n.amplius Troiam capiemus latas vias habentem.
Sic dixit: hi autem omnes obmutuerunt ſilentio.
Diu autem muti erant triſtes filij Achiuorum:
Tandem.v. inter eos locutus eſt in-bello fortis Diomedes:
Atride, tibi primùm aduerſabor inſipienti,
Sicut iuſtum eſt, Rex, in concione: tu autem ne iraſcaris.
Fortitudinẽ quidem mihi primum exprobraſti inter Græcos,
Dicens me *eſſe imbellem & impotentem. hæc.a.omnia*
Sciunt Argiuorum & iuuenes & ſenes:
Tibi.a.bifariam (.i.alterutrum) *dedit Saturni filius verſuti:*
Sceptro quidem tibi dedit honorari ſupra omnes:
Fortitudinem a.non tibi dedit, quæ potentia maxima.
Infelix ſiccine valde putas filios Achiuorum
Imbelléſque eſſe, & impotentes vt dicis?
Si autem teipſum animus mouet ad redeundum,
Abi, adeſt tibi via, naues autem tibi propè mare
Stant, quæ te ſecutæ ſunt ex-Mycenis valde multæ:
Sed cæteri manebunt comati Achiui,
Donec Troiam euertamus: Quòd ſi verò & ipſi
Fugiant cum nauibus dilectam in patriam terram:
Nos autem, ego Sthenelúſque, pugnabimus donec finem
Ilij inuenerimus: fauente enim deo venimus.
Sic dixit: hi autem omnes acclamarunt filij Achiuorum,
Sermonem admirati Diomedis equitandi-periti.
Inter hos autem ſurgens locutus eſt eques Neſtor:
Tydide, ſupra (omnes) in bello fortis es,
Et conſilio inter omnes æquales es optimus:
Nemo tibi hunc ſermonem vituperabit quotquot Achiui,
Neque è-contrariũ dicet: ſed nõ ad finẽ perueniſti conſiliorũ.
Certè quidem iuuenis es, meus verò & filius eſſes
Minimus natu: ſed prudentia dicis
Ad Græcorum reges, quoniam decenter dixiſti.
Sed age, ego, qui te ſeniorem profiteor eſſe me,
Eloquar, & omnia perſequar, neque aliquis mihi
Sermonem improbabit, neque rex Agamemnon.
Sine cognatione, iniuſtus, ſine-domo eſt ille,
Qui bellum amat inteſtinum, aſperum.
Sed nunc quidem pareamus nocti nigræ,
Cœnáſque præparemus. cuſtodes autem ſinguli
Cubent ad foſſam profundam murum extra.
Iuuenibus quidem hæc præcipio: ſed deinde
Atride tu quidem incipe: tu enim maximus-rex es.
Præbe conuiuium ſenioribus, decet te, nec indecens eſt:
Plena tibi vino tentoria, quod naues Achiuorum vehunt:
Quotidianæ (v.vno dic.) *ex-Thracia per latum pontũ ad-*
Omnis tibi eſt commoditas-excipiendi, multiſq́; imperas
Multis autem congregatis illi obedies, qui optimum
Conſilium conſuluerit. valde. a. opus eſt omnibus Græcis
Bono & prudenti (conſilio) *quia hoſtes propè naues*
Accendunt ignes multos: quis de his lætetur?
Nox autem hæc vel deſtruet exercitum: vel ſeruabit.
Sic dixit. hi.a.eum libenter audierunt & obedierunt:
Cuſtodes verò cum armis exierunt,
Circaq́; Neſtoridem Thraſymedem-paſtorem populorum,
Et circa Aſcalaphum & Ialmenum, filios Martis,
Circaq́; Merionem, Aphareumq́; Deipyrumq́;
Et circa Creontis filium Lycomedem diuinum:
*Septem erant duces cuſtodum: centum.v.*cum *quolibet*
Iuuenes vna ibant, longas haſtas manibus habentes:
Inque medio foſſæ & muri ſedebant profecti.
Ibi.a.ignẽ incenderunt, parauerunt q́; cœnam vnuſquiſque.
Atrides.a.ſeniores congregatos duxit Achiuorum,
In tentoriũ: ipſiſque appoſuit ſufficiẽs (v.gratum.) *conuiuiũ.*
Hi.a in epulas paratas appoſitas manus extenderunt.
Sed poſtquam potus & cibi deſiderium exemerant,
Illis ſenex primus texere cœpit conſilium
Neſtor, cuius & antea optimum apparuerat conſilium,
Qui ipſis rectè ſapiens concionatus eſt, & dixit:

γρ. μαχέσομαι.
Diomedis verba.
γρ. ἐστιν.
Neſtoris conſilium de excubiis & cœna.
γρ. βασιλεύτερος.
Græcorum excubiæ.
γρ. καίοντο;

Neſtoris conſilium de placando Achille.

Atride illuſtriſſime rex virorum Agamemnon,
In te quidem finiam, à te.a. incipiam, quoniam multorum
Populorum es rex, & tibi Iupiter dedit
Sceptrumq́; & iura, vt ipſis conſulas.
Ideo te oportet ſupra (omnes) dicere ſermonem, & audire,
Perficere & alterius (ſermonẽ) quũ aliquẽ animus iuſſerit
Dicere in bonum: tibi.a. herebit quodcunque prior-dixerit.
At ego dicam vt mihi videtur eſſe optimum.
χ. ἄλλος
Non enim quis ſententiam alius meliorem hac cogitabit,
Qualem ego cogito, & olim & adhuc etiam nunc,
Ex eo vſque quum tu ô generoſe, Briſeida puellam
Irati Achillis iuſſi ex tentorio auferens:
Non ſecundum noſtram ſententiam. valde enim tibi
Multum diſſuadebam: tu.a. tuo elato animo
Cedens, virum optimum, quem immortales honorauerunt,
Inhonoraſti. ereptum.n. habes præmium. ſed etiam & nunc
Deliberemus quomodo ipſum placantes inducere poterimus
Donisque placidis, verbisque blandis.

Agamemnon culpã ſuam fatetur, & Achilli dona daturũ ſe pollicetur.

Hunc rurſus allocutus eſt rex virorum Agamemnon,
O ſenex, neutiquam mendaciter meas iniurias enumeraſti.
Offendi, neque ipſe nego: pro multis
Populis eſt vir, quem Iupiter ex animo amauerit,
Vt nunc hunc honorauit, domuitq́; exercitum Achiuorum.
Sed poſtquam peccaui mentibus pernicioſis obediens,
Iterum volo placare, dareq́; infinita dona.
Vos autem inter omnes inclyta dona nominabo,
Septẽ tripodas qui-ignis-non-imponũtur, decẽq́; auri talẽta,
Igni aptos.a. (v. nitentes) lebetes viginti, 12 a. equos
Bene-cõpactos, victoresq́;, qui præmia pedũ velocitate tule-
Non mendicus eſſet vir, cui tanta contingerent, (runt.
Neque inops valdè-precioſi auri,
Quanta mihi attulerunt præmia vnunguli equi.
Dabo item ſeptem mulieres præſtantes, opera ſcientes,
Leſbias, quas, quando Leſbum benè-conditam cepit ipſe,
Delegi, quæ pulchritudine vincebant genera mulierum.
Has quidem ei dabo, & inter eas erit, quam tunc eripui
Filiam Briſei: & inſuper magno iureiurando iurabo
Nunquam cubile aſcendiſſe, neque rem-habuiſſe (cum ea,)
Vt mos hominum eſt virorum & mulierum.
Hæc quidem ſtatim omnia aderunt: ſi autem rurſus
Ciuitatem magnam Priami dij dederint expugnare,
Nauem abundè ære & auro oneret
Ingrediens, quando diuiſerimus prædam Achiui.
Troianas autem mulieres viginti ipſe deligat,
Quæ poſt Argiuam Helenam pulcherrimæ ſint.
Si.a. Argos redierimus Achaicũ, papillã terræ (i. pingue
Gener mihi ſit: honorabo v. eum æque ac Oreſtem, (ſolum
Qui mihi vnicus nutritur delitiis in multis.
Tres autem mihi ſunt filiæ in domo benè-compoſita,
Chryſothemis, Laodice, & Iphianaſſa,
Harum quam velit dilectam ſine-dote abducat
Ad domum Pelei: ego verò dotem addam
Ingentem valdè, quantam nemo vnquam ſuæ dedit filiæ.
Septem autem ei dabo celeberrima oppida,
Cardamylem, Enopémque, & Hiram herboſam,
Pheráſque diuinas, & Antheam pratoſam,
Pulchramq́; Aepeam, & Pedaſum vitiferam.
Omnia autem propè mare habitantur Pyli arenoſi.
Viri autem ea incolunt, pecore & bobus abundantes,
Qui ipſum donis deum tanquam honorabunt,
Et eius ſub ſceptro opima ſoluent tributa: (v. læta perficient
Hæc ei perfecero ceſſanti ab ira. (iura)
Manſuetus fiat. Pluto quidem implacabilis, & indomitus,
Propterea etiam hominibus deorum odioſiſſimus omnium.
Et mihi cedat, quatenus maior-rex ſum,
Et quatenus ætate maior glorior eſſe.

Neſtor nominat qui ſint ad Achillem mittendi legati.

Huic autem reſpondit deinde Gerenius eques Neſtor,
Atride, illuſtriſſime rex virorum Agamemnon,
Dona quidem neutiquam aſpernanda das Achilli regi:

Ἀτρείδη κύδιστε ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
Ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι, οὕνεκα πολλῶν
Λαῶν ἐσσὶ ἄναξ, καί τοι Ζεὺς ἐγγυάλιξε
Σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσι βουλεύῃσθα.
Τώ σε χρὴ περὶ μὲν φάσθαι ἔπος, ἠδ' ἐπακοῦσαι,
Κρηῆναι δὲ καὶ ἄλλῳ, ὅτ' ἄν τινα θυμὸς ἀνώγῃ
Εἰπεῖν εἰς ἀγαθόν· σέο δ' ἕξεται ὅττι κεν ἄρχῃ.
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
Οὐ γάρ τις νόον ἄλλος ἀμείνονα τοῦδε νοήσει,
Οἷον ἐγὼ νοέω ἠμὲν πάλαι ἠδ' ἔτι καὶ νῦν,
Ἐξ ἔτι τοῦ ὅτε διογενὲς Βρισηΐδα κούρην
Χωομένου Ἀχιλῆος ἔβης κλισίηθεν ἀπούρας
Οὔ τι καθ' ἡμέτερόν γε νόον· μάλα γάρ τοι ἔγωγε
Πόλλ' ἀπεμυθεόμην· σὺ δὲ σῷ μεγαλήτορι θυμῷ
Εἴξας, ἄνδρα φέριστον, ὃν ἀθάνατοί περ ἔτισαν,
Ἠτίμησας· ἑλὼν γὰρ ἔχεις γέρας· ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
Φραζώμεσθ' ὥς κέν μιν ἀρεσσάμενοι πεπίθωμεν
Δώροισίν τ' ἀγανοῖσιν ἔπεσσί τε μειλιχίοισι.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Ὦ γέρον, οὔ τι ψεῦδος ἐμὰς ἄτας κατέλεξας.
Ἀασάμην, οὐδ' αὐτὸς ἀναίνομαι· ἀντί νυ πολλῶν
Λαῶν ἐστὶν ἀνὴρ ὅν τε Ζεὺς κῆρι φιλήσῃ,
Ὡς νῦν τοῦτον ἔτισε, δάμασσε δὲ λαὸν Ἀχαιῶν.
Ἀλλ' ἐπεὶ ἀασάμην, φρεσὶ λευγαλέῃσι πιθήσας,
Ἂψ ἐθέλω ἀρέσαι, δόμεναί τ' ἀπερείσι' ἄποινα.
Ὑμῖν δ' ἐν πάντεσσι περικλυτὰ δῶρ' ὀνομήνω,
Ἕπτ' ἀπύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα,
Αἴθωνας δὲ λέβητας ἐείκοσι, δώδεκα δ' ἵππους
Πηγοὺς ἀθλοφόρους, οἳ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.
Οὔ κεν ἀλήϊος εἴη ἀνὴρ ᾧ τόσσα γένοιτο,
Οὐδέ κεν ἀκτήμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο,
Ὅσσα μοι ἠνείκαντο ἀέθλια μώνυχες ἵπποι.
Δώσω δ' ἑπτὰ γυναῖκας ἀμύμονα ἔργ' ἰδυίας,
Λεσβίδας, ἃς ὅτε Λέσβον ἐϋκτιμένην ἕλεν αὐτὸς
Ἐξελόμην, αἳ κάλλει ἐνίκων φῦλα γυναικῶν.
Τὰς μέν οἱ δώσω, μετὰ δ' ἔσσεται ἣν τότ' ἀπηύρων
Κούρη Βρισῆος· ἐπὶ δὲ μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι,
Μή ποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι ἠδὲ μιγῆναι,
Ἣ θέμις ἀνθρώπων πέλει ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν.
Ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται· εἰ δέ κεν αὖτε
Ἄστυ μέγα Πριάμοιο θεοὶ δώωσ' ἀλαπάξαι,
Νῆα ἅλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηησάσθω,
Εἰσελθὼν, ὅτε κεν δατεώμεθα ληΐδ' Ἀχαιοί.
Τρωϊάδας δὲ γυναῖκας ἐείκοσιν αὐτὸς ἑλέσθω,
Αἵ κε μετ' Ἀργείην Ἑλένην κάλλισται ἔωσιν.
Εἰ δέ κεν Ἄργος ἱκοίμεθ' Ἀχαιϊκὸν, οὖθαρ ἀρούρης,
Γαμβρός κέν μοι ἔοι· τίσω δέ μιν ἶσον Ὀρέστῃ,
Ὅς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἔνι πολλῇ.
Τρεῖς δέ μοί εἰσι θύγατρες ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτῳ,
Χρυσόθεμις, καὶ Λαοδίκη, καὶ Ἰφιάνασσα,
Τάων ἥν κ' ἐθέλῃσι φίλην ἀνάεδνον ἀγέσθω
Πρὸς οἶκον Πηλῆος· ἐγὼ δ' ἐπὶ μείλια δώσω
Πολλὰ μάλ', ὅσσ' οὔ πώ τις ἑῇ ἐπέδωκε θυγατρί.
Ἑπτὰ δέ οἱ δώσω εὖ ναιόμενα πτολίεθρα,
Καρδαμύλην, Ἐνόπην τε, καὶ Ἱρὴν ποιήεσσαν,
Φηράς τε ζαθέας, ἠδ' Ἄνθειαν βαθύλειμον,
Καλήν τ' Αἴπειαν, καὶ Πήδασον ἀμπελόεσσαν.
Πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἁλὸς, νέαται Πύλου ἠμαθόεντος·
Ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολύρρηνες, πολυβοῦται,
Οἵ κέ ἑ δωτίνῃσι θεὸν ὣς τιμήσουσι,
Καί οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας.
Ταῦτά κέ οἱ τελέσαιμι μεταλλήξαντι χόλοιο.
Δμηθήτω· Ἀΐδης τοι ἀμείλιχος ἠδ' ἀδάμαστος·
Τοὔνεκα καί τε βροτοῖσι θεῶν ἔχθιστος ἁπάντων.
Καί μοι ὑποστήτω, ὅσσον βασιλεύτερός εἰμι,
Ἠδ' ὅσσον γενεῇ προγενέστερος εὔχομαι εἶναι.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
Ἀτρείδη κύδιστε ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
Δῶρα μὲν οὐκέτ' ὀνοστὰ διδοῖς Ἀχιλῆϊ ἄνακτι·

Digitized by Google

Ἀλλ' ἄγετε κλητοὺς ὀτρύνομεν, οἵ κε τάχιστα
Ἔλθωσ' ἐς κλισίην Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος.
Εἰ δ' ἄγε τοὺς ἂν ἐγὼν ἐπιόψομαι, οἱ δὲ πιθέσθων.
Φοῖνιξ μὲν πρώτιστα Διὶ φίλος ἡγησάσθω,
Αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴας τε μέγας καὶ δῖος Ὀδυσσεύς·
Κηρύκων δ' Ὀδίος τε καὶ Εὐρυβάτης ἅμ' ἑπέσθων.
Φέρτε δὲ χερσὶν ὕδωρ, εὐφημῆσαί τε κέλεσθε,
Ὄφρα Διὶ Κρονίδῃ ἀρησόμεθ', αἴ κ' ἐλεήσῃ.
Ὣς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ἑαδότα μῦθον ἔειπεν.
Αὐτίκα κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο·
Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσάν τ', ἔπιόν θ' ὅσον ἤθελε θυμός,
Ὁρμῶντ' ἐκ κλισίης Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο.
Τοῖσι δὲ πόλλ' ἐπέτελλε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
Δενδίλλων ἐς ἕκαστον, Ὀδυσσῆϊ δὲ μάλιστα,
Πειρᾶν ὡς πεπίθοιεν ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
Τὼ δὲ βάτην παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
Πολλὰ μάλ' εὐχομένω γαιηόχῳ ἐννοσιγαίῳ,
Ῥηϊδίως πεπιθεῖν μεγάλας φρένας Αἰακίδαο.
Μυρμιδόνων δ' ἐπί τε κλισίας καὶ νῆας ἱκέσθην·
Τὸν δ' εὗρον φρένα τερπόμενον φόρμιγγι λιγείῃ,
Καλῇ, δαιδαλέῃ, (ἐπὶ δ' ἀργύρεος ζυγὸς ἦεν)
Τὴν ἄρετ' ἐξ ἐνάρων, πόλιν Ἠετίωνος ὀλέσσας·
Τῇ ὅ γε θυμὸν ἔτερπεν, ἄειδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν.
Πάτροκλος δέ οἱ οἶος ἐναντίος ἧστο σιωπῇ,
Δέγμενος Αἰακίδην ὁπότε λήξειεν ἀείδων.
Τὼ δὲ βάτην προτέρω, ἡγεῖτο δὲ δῖος Ὀδυσσεύς·
Στὰν δὲ πρόσθ' αὐτοῖο· ταφὼν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς,
Αὐτῇ σὺν φόρμιγγι, λιπὼν ἕδος ἔνθα θάασσεν.
Ὣς δ' αὔτως Πάτροκλος, ἐπεὶ ἴδε φῶτας, ἀνέστη·
Τὼ καὶ δεικνύμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
Χαίρετον, ἦ φίλοι ἄνδρες ἱκάνετον, ἦ τι μάλα χρεώ,
Οἵ μοι σκυζομένῳ περ Ἀχαιῶν φίλτατοί ἐστον.
Ὣς ἄρα φωνήσας προτέρω ἄγε δῖος Ἀχιλλεύς·
Εἷσεν δ' ἐν κλισμοῖσι, τάπησί τε πορφυρέοισιν·
Αἶψα δὲ Πάτροκλον προσεφώνεεν ἐγγὺς ἐόντα,
Μείζονα δὴ κρητῆρα Μενοιτίου υἱὲ καθίστα,
Ζωρότερον δὲ κέραιε, δέπας δ' ἔντυνον ἑκάστῳ.
Οἱ γὰρ φίλτατοι ἄνδρες ἐμῷ ὑπέασι μελάθρῳ.
Ὣς φάτο. Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπείθεθ' ἑταίρῳ.
Αὐτὰρ ὅ γε κρεῖον μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ,
Ἐν δ' ἄρα νῶτον ἔθηκ' ὄϊος καὶ πίονος αἰγός,
Ἐν δὲ συὸς σιάλοιο ῥάχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ.
Τῷ δ' ἔχεν Αὐτομέδων, τάμνεν δ' ἄρα δῖος Ἀχιλλεύς.
Καὶ τὰ μὲν εὖ μίστυλλε, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρε·
Πῦρ δὲ Μενοιτιάδης δαῖεν μέγα ἰσόθεος φώς.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἐκάη, καὶ φλὸξ ἐμαράνθη,
Ἀνθρακιὴν στορέσας, ὀβελοὺς ἐφύπερθε τάνυσσε·
Πάσσε δ' ἁλὸς θείοιο, κρατευτάων ἐπαείρας.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ὤπτησε, καὶ εἰν ἐλεοῖσιν ἔχευε,
Πάτροκλος μὲν σῖτον ἑλὼν ἐπένειμε τραπέζῃ
Καλοῖς ἐν κανέοισιν, ἀτὰρ κρέα νεῖμεν Ἀχιλλεύς.
Αὐτὸς δ' ἀντίον ἷζεν Ὀδυσσῆος θείοιο
Τοίχου τοῦ ἑτέροιο· θεοῖσι δὲ θῦσαι ἀνώγει
Πάτροκλον ὃν ἑταῖρον· ὁ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάς.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Νεῦσ' Αἴας Φοίνικι· νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεύς.
Πλησάμενος δ' οἴνοιο δέπας, δείδεκτ' Ἀχιλῆα,
Χαῖρ' Ἀχιλεῦ, δαιτὸς μὲν ἐΐσης οὐκ ἐπιδευεῖς,
Ἠμὲν ἐνὶ κλισίῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
Ἠδὲ καὶ ἐνθάδε νῦν· πάρα γὰρ μενοεικέα πολλὰ
Δαίνυσθ'· ἀλλ' οὐ δαιτὸς ἐπηράτου ἔργα μέμηλεν·
Ἀλλὰ λίην μέγα πῆμα, διοτρεφές, εἰσορόωντες,
Δείδιμεν· ἐν δοιῇ δὲ σαωσέμεν ἢ ἀπολέσθαι
Νῆας ἐϋσσέλμους, εἰ μὴ σύ γε δύσεαι ἀλκήν.
Ἐγγὺς γὰρ νηῶν καὶ τείχεος αὖλιν ἔθεντο
Τρῶες ὑπέρθυμοι τηλεκλειτοί τ' ἐπίκουροι,

Sed agite, electos legatos excitemus, qui velociſſimè
Eant in tentorium Pelidæ Achillis.
Eia agè hos aſpiciendo-deligam, ipſi verò obediant.
Phœnix quidem primùm Ioui dilectus, ſit-dux,
Sed deinde Aiaxque magnus & nobilis Vlyſſes:
Præconum.a. Hodiuſque & Eurybates ſimul ſequantur.
Ferte autem manibus aquam, & linguis-fauere iubete,
Vt Ioui Saturnio ſupplicemus, ſi miſereatur.
Sic dixit: his.a. omnibus placentem ſermonem dixit.
Illicò præcones quidem aquam in manus fuderunt.
Iuuenes autem crateras coronauerunt potu,
Diſtribueruntq́; omnibus denuo incipientes poculis.
Sed poſtquam biberuntq́; quantum voluit animus,
Properabant ex tentorio Agamemnonis Atridæ.
Illis autem multa mandabat Gerenius eques Neſtor,
Nutu & geſtu-monens quenque, Vlyſſi autem maximè,
Eniti vt flecterent eximium Pelidem.
Hi autem iuerunt iuxta littus multiſoni maris,
Multùm valdè ſupplicantes terram-cingenti-Neptuno,
Vt-facilè inducerent magnum animum Aeacidæ.
Myrmidonum verò ad tentoria & naues venerunt:
Illum.a. inuenerunt animum oblectantem cithara dulciſona
Pulchra, ingenioſè facta, (ſupernè.a. argenteum iugum erat)
Quam ceperat è ſpoliis, vrbe Eetionis deſtructa:
Hac is animum oblectabat, canebat.a. glorioſa-geſta virorū.
Patroclus autem ei ſolus è regione ſedebat cum ſilentio,
Expectans Aeacidem, quando deſineret canere.
Hi verò progreſſi ſunt vlterius: præibat.a. nobilis Vlyſſes.
Steterunt.a. ante ipſum: admiratus. a. ſurrexit Achilles
Ipſa cum cithara, relicta ſede in qua ſedebat.
Sic.a. eodem modo Patroclus, poſtquam vidit viros, ſurrexit:
Hos & excipiens allocutus eſt pedibus celer Achilles:
Saluete, certè grati viri veniſtis: ſanè multum neceſſitas (vos vrget:
Qui mihi irato licet Achiuorum gratiſſ. eſtis.
Sic vtique fatus vlterius duxit diuus Achilles:
Et ſedere fecit in ſedilibus, puluiniſque purpureis.
Statim autem Patroclum allocutus eſt propè exiſtentem:
Maiorem iam craterem Menœtij fili appone,
Meraciùſque miſce, poculum autem para vnicuique.
Iſti enim chariſſimi viri meo ſunt-ſub tecto.
Sic dixit. Patroclus autem dilecto obediuit ſocio.
Sed is carnem (v. cacabum) *ingentem poſuit ad ignis iubar:*
Tergum autem appoſuit ouis & pinguis capræ, (dine:
Appoſuit etiam ſuis ſaginati ſcapulā abundantem pingue-
Hunc.a. tenebat Automedon: ſecabat.a. nobilis Achilles.
Ea quidem ſcitè in minuta-ſecabat, & verubus affigebat:
Ignem.a. Menœtiades accēdebat magnum, deo-ſimilis vir.
Sed poſtquam ignis deflagrauit, & flamma extincta eſt,
Prunas ſternens verua deſuper extendit:
Inſperſit autem ſale ſacro, à lapidibus eleuans.
At poſtquam aſſauit & in menſas-culinarias fudit,
Patroclus quidem panem accipiens, diſtribuit in menſa
Pulchris in caniſtris: ſed carnem diſtribuit Achilles.
Ipſe autem è regione ſedit Vlyſſis diuini,
Ad parietem alterum: dijs autem ſacrificare iuſſit
Patroclum ſuum ſocium: is.v. in ignem iecit libamenta.
Hi autem in cibos paratos appoſitos manus immiſerunt.
Sed poſtquam potus & cibi deſiderium exemerunt,
Innuit Aiax Phœnici: intellexit autem diuinus Vlyſſes,
Implenſque vino poculum, propinat Achilli.
Salue Achil. conuiuij quidem æqualis non egeni ſumus,
Siue in tentorio Agamemnonis Atridæ,
Siue & hic nunc: adſunt.n. ſufficientia multa
Ad-epulandum: at non conuiuij amabilis opera nobis *ſunt curæ:*
Sed valdè magnam cladem, ô nobilis, inſpicientes
Timemus: in dubio a. eſt vtrum ſeruentur vel pereant
Naues benè-tabulatæ, niſi tu induas fortitudinem.
Propè enim naues & murum, caſtra poſuerunt
Troiani animoſi & è-longinquo conuocati auxiliares,

Legati ad Achillem proficiſcuntur.

Achilles legatos conuiuio excipit.

Vlyſſis oratio ad Achillem.

γ. κειάμενα. *Accendentes ignes multos per caſtra, neque amplius aiunt*
Se retentos-iri, ſed in naues nigras irrupturos-eſſe.
Iupiter autem ipſis Saturnides proſpera ſigna oſtendens
Fulgurat: Hector verò valde robore ſuperbiens
Furit terribiliter, fretus Ioue, nec quicquam honorat
Viros neque deos: ingens autem ipſum rabies inuaſit.
Precatur autem ut citiſſimè appareat aurora diuina.
Iactat enim nauium ſe abſciſſurum ſumma roſtra,
Ipſáſque incenſurum ardenti igne: at Græcos
Interfecturum apud ipſas turbatos à fumo.
Hæc grauiter timeo in mente, ne ei minas
Perficiant dij: nobis autem iam fatale ſit
Perire in Troia longè ab Argo equis-paſcendis-apto.
Sed ſurge, ſi velis quidem vel ſerò quamuis, filios Achiuorū
Afflictos liberare à Troianorum tumultu.
Ipſi tibi poſtea dolor erit, neque aliqua facultas,
Patrato malo erit remedium inueniendi: ſed multo antè
γ. ἀλεξήσεις. *Conſidera ut Danais auxiliando propulſes malum diem.*
O amice, profecto tibi pater præcipiebat Peleus
Die illo, cùm te ex Phthia Agamemnoni miſit:
Fili mi, victoriam quidem Mineruáque & Iuno
Dabunt, ſi voluerint: tu autem magnum animum
Contine in pectoribus: benignitas enim melior eſt.
Deſine, autem à contentione malum machinante, ut te magis
Honorent Argiuorum & iuuenes & ſenes.
Sic præcipiebat ſenex: tu verò oblitus es: ſed etiam & nunc
Ceſſa, remitte iram animum-cruciantem. tibi autem Agamemnon
Digna dona dabit deſinenti ab ira.
Si verò (vis audire) tu me audi: ego autem tibi recenſebo
Quanta tibi in tentorijs promiſit dona Agamemnon:
Septē qui-igni-non-imponūtur tripodes, decē autem auri talēta,
Igni-aptos item lebetes viginti, duodecim etiam equos
Pingues, victores, qui præmia pedibus reportarunt.
Non mendicus eſſet vir cui tanta contingerent,
Neque inops valde-pretioſi auri,
Quanta Agamemnonis equi præmia pedibus reportarunt.
Dabit & ſeptem præſtantiſſimas, opera ſcientes,
Leſbias, quas, quando Leſbum benè-conditam cepiſti ipſe,
Delegit, quæ tunc pulchritudine vincebant genus mulierū.
Has quidem tibi dabit: inter eas autem erit, quam tunc abſtulit
Filiam Briſei: & inſuper magno iureiurando iurabit,
Nunquam cubile ſe aſcendiſſe, neque rem-habuiſſe cum ea,
Vt mos eſt, Rex, & virorum & fœminarum.
Hæc quidem ſtatim omnia aderunt: quod ſi rurſus
Ciuitatem magnam Priami dij dederint diripere,
Naues abunde auro & ære oneres
Ingreſſus, quando diuiſerimus prædam Achiui.
Troianas autem fœminas viginti ipſe deligas,
Quæ poſt Argiuam Helenam pulcherrimæ fuerint.
Si autem Argos redierimus Achaicum, vber terræ,
Gener ei ſis: honorabit autem te æquè ac Oreſtem,
Qui ei vnicus educatur delitijs in multis.
Tres autem ei ſunt filiæ in domo bene-compacta,
Chryſothemis, & Laodice, & Iphianaſſa:
Harum quamcunque volueris charam ſine-dote abducas
Ad domum Pelei: is tamen dona dabit
Multa ſanè, quanta nemo vnquam ſuæ addidit filiæ.
Septem autem tibi dabit celeberrima oppida,
Cardamylem, Enopémque, & Hiram herboſam,
Pheráſque diuinas, & Antheam pratoſam,
Pulchrámque Aepeam, & Pedaſum vitiferam.
Omnes autem propè mare habitantur Pyli arenoſi.
Viri autem eas incolunt multas-pecudes multoſque-boues-haben-
tes,
Qui te donis deum tanquam honorabunt,
Et tibi ſub ſceptro opima ſoluent tributa.
Hæc tibi perficiet ceſſanti ab ira.
Si autem tibi Atrides inuiſus eſt in corde magis,
Ipſe & eius munera: tu tamen cæteros omnes Græcos
Oppreſſos miſerare in caſtris, qui te deum veluti

Κηάμενοι πυρὰ πολλὰ κατὰ στρατὸν, οὐδ' ἔτι φασὶ
Σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι.
Ζεὺς δέ σφιν Κρονίδης ἐνδέξια σήματα φαίνων
Ἀστράπτει· Ἕκτωρ δὲ μέγα σθένεϊ βλεμεαίνων,
Μαίνεται ἐκπάγλως, πίσυνος Διΐ, οὐδέ τι τίει
Ἀνέρας οὐδὲ θεούς· κρατερὴ δέ ἑ λύσσα δέδυκεν.
Ἀρᾶται δὲ τάχιστα φανήμεναι Ἠῶ δῖαν.
Στεῦται γὰρ νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα,
Αὐτάς τ' ἐμπρήσειν μαλεροῦ πυρὸς, αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
Δηώσειν παρὰ τῇσιν ὀρινομένους ὑπὸ καπνοῦ.
Ταῦτ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα, μή οἱ ἀπειλὰς
Ἐκτελέσωσι θεοί, ἡμῖν δὲ δὴ αἴσιμον εἴη
Φθίσθαι ἐνὶ Τροίῃ, ἑκὰς Ἄργεος ἱπποβότοιο.
Ἀλλ' ἄνα, εἰ μέμονάς γε καὶ ὀψέ περ υἷας Ἀχαιῶν
Τειρομένους ἐρύεσθαι ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ.
Αὐτῷ τοι μετόπισθ' ἄχος ἔσσεται, οὐδέ τι μῆχος
Ῥεχθέντος κακοῦ ἔστ' ἄκος εὑρεῖν· ἀλλὰ πολὺ πρὶν
Φράζευ ὅπως Δαναοῖσιν * ἀλεξήσεις κακὸν ἦμαρ.
Ὦ πέπον, ἦ μέν σοί γε πατὴρ ἐπετέλλετο Πηλεὺς
Ἤματι τῷ ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπε,
Τέκνον ἐμὸν, κάρτος μὲν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη
Δώσουσ', αἴ κ' ἐθέλωσι· σὺ δὲ μεγαλήτορα θυμὸν
Ἴσχειν ἐν στήθεσσι· φιλοφροσύνη γὰρ ἀμείνων.
Ληγέμεναι δ' ἔριδος κακομηχάνου, ὄφρα σε μᾶλλον
Τίωσ' Ἀργείων ἠμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες.
Ὣς ἐπέτελλ' ὁ γέρων, σὺ δὲ λήθεαι· ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
Παύε', ἔα δὲ χόλον θυμαλγέα· σοὶ δ' Ἀγαμέμνων
Ἄξια δῶρα δίδωσι μεταλλήξαντι χόλοιο.
Εἰ δὲ σὺ μέν μευ ἄκουσον, ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω
Ὅσσά τοι ἐν κλισίῃσιν ὑπέσχετο δῶρ' Ἀγαμέμνων·
Ἑπτ' ἀπύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα,
Αἴθωνας δὲ λέβητας ἐείκοσι, δώδεκα δ' ἵππους
Πηγοὺς, ἀθλοφόρους, οἳ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.
Οὔ κεν ἀλήϊος εἴη ἀνὴρ ᾧ τόσσα γένοιτο
(Οὐδέ κεν ἀκτήμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο)
Ὅσσ' Ἀγαμέμνονος ἵπποι ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.
Δώσει δ' ἑπτὰ γυναῖκας ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,
Λεσβίδας, ἃς, ὅτε Λέσβον ἐϋκτιμένην ἕλες αὐτὸς,
Ἐξέλεθ', αἳ τότε κάλλει ἐνίκων φῦλα γυναικῶν.
Τὰς μέν τοι δώσει, μετὰ δ' ἔσσεται ἣν τότ' ἀπηύρα
Κούρη Βρισῆος· καὶ ἐπὶ μέγαν ὅρκον ὀμεῖται
Μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἠδὲ μιγῆναι,
Ἣ θέμις ἐστὶν ἄναξ, ἤτ' ἀνδρῶν, ἤτε γυναικῶν.
Ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται· εἰ δέ κεν αὖτε
Ἄστυ μέγα Πριάμοιο θεοὶ δώωσ' ἀλαπάξαι,
Νῆα ἅλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηήσασθαι
Εἰσελθὼν, ὅτε κεν δατεώμεθα ληΐδ' Ἀχαιοί.
Τρωϊάδας δὲ γυναῖκας ἐείκοσιν αὐτὸς ἑλέσθαι,
Αἵ κε μετ' Ἀργείην Ἑλένην κάλλισται ἔωσιν.
Εἰ δέ κεν Ἄργος ἱκοίμεθ' Ἀχαιϊκὸν, οὖθαρ ἀρούρης,
Γαμβρός κέν οἱ ἔοις· τίσει δέ σε ἶσον Ὀρέστῃ,
Ὅς οἱ τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἔνι πολλῇ.
Τρεῖς δέ οἱ εἰσὶ θύγατρες ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτῳ,
Χρυσόθεμις καὶ Λαοδίκη καὶ Ἰφιάνασσα,
Τάων ἥν κ' ἐθέλῃσθα φίλην ἀνάεδνον ἄγεσθαι
Πρὸς οἶκον Πηλῆος· ὁ δ' αὖτ' ἐπὶ μείλια δώσει
Πολλὰ μάλ', ὅσσ' οὔπω τις ἑῇ ἐπέδωκε θυγατρί.
Ἑπτὰ δέ τοι δώσει εὖ ναιόμενα πτολίεθρα,
Καρδαμύλην, Ἐνόπην τε, καὶ Ἱρὴν ποιήεσσαν,
Φηράς τε ζαθέας, ἠδ' Ἄνθειαν βαθύλειμον,
Καλήν τ' Αἴπειαν, καὶ Πήδασον ἀμπελόεσσαν.
Πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἁλὸς, νέαται Πύλου ἠμαθόεντος·
Ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολύρρηνες, πολυβοῦται,
Οἵ κέ σε δωτίνῃσι θεὸν ὡς τιμήσουσι,
Καί τοι ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας.
Ταῦτά κέ τοι τελέσειε μεταλλήξαντι χόλοιο.
Εἰ δέ τοι Ἀτρείδης μὲν ἀπήχθετο κηρόθι μᾶλλον,
Αὐτὸς, καὶ τοῦ δῶρα, σὺ δ' ἄλλους περ Παναχαιοὺς
Τειρομένους ἐλέαιρε κατὰ στρατὸν, οἵ σε θεὸν ὡς

Τίουσ'

Τίσουσ᾽· ἦ γάρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἄροιο.
Νῦν γάρ χ᾽ Ἕκτορ᾽ ἕλοις, ἐπεὶ ἂν μάλα τοι σχεδὸν ἔλθοι,
Λύσσαν ἔχων ὀλοήν· ἐπεὶ οὔτινα φησὶν ὁμοῖον
Οἷ ἔμεναι Δαναῶν, οὓς ἐνθάδε νῆες ἔνεικαν.
Τὸν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν᾽ Ὀδυσσεῦ,
Χρὴ μὲν δὴ τὸν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποειπεῖν,
Ἧπερ δὴ φρονέω τε, καὶ ὡς τετελεσμένον ἔσται,
Ὡς μή μοι τρύζητε παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος.
Ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς Ἀΐδαο πύλῃσιν,
Ὅς χ᾽ ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ βάζει.
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
*Οὔτ᾽ ἔμεγ᾽ Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα πεισέμεν οἴω,
Οὔτ᾽ ἄλλους Δαναούς· ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν
Μάρνασθαι δηΐοισιν ἐπ᾽ ἀνδράσι νωλεμὲς αἰεί.
Ἴση μοῖρα μένοντι, καὶ εἰ μάλα τις *πολεμίζοι·
Ἐν δὲ ἰῇ τιμῇ ἠμὲν κακὸς ἠδὲ καὶ ἐσθλός.
Κάτθαν᾽ ὁμῶς ὅ τ᾽ ἀεργὸς ἀνήρ, ὅ τε πολλὰ ἐοργώς.
Οὐδέ τί μοι περίκειται, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ,
Αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν.
Ὡς δ᾽ ὄρνις ἀπτῆσι νεοσσοῖσι προφέρῃσι
Μάστακ᾽, ἐπεί κε λάβῃσι, κακῶς δ᾽ ἄρα οἱ πέλει αὐτῇ·
Ὣς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν ἀΰπνους νύκτας ἴαυον,
Ἤματα δ᾽ αἱματόεντα διέπρησσον πολεμίζων,
Ἀνδράσι μαρνάμενος ὀάρων ἕνεκα σφετεράων.
Δώδεκα δὴ σὺν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξ᾽ ἀνθρώπων,
Πεζὸς δ᾽ ἕνδεκά φημι κατὰ Τροίην ἐρίβωλον·
Τάων ἐκ πασέων κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλά
Ἐξελόμην, καὶ πάντα φέρων Ἀγαμέμνονι δόσκον
Ἀτρεΐδῃ· ὁ δ᾽ ὄπισθε μένων παρὰ νηυσὶ θοῇσι
Δεξάμενος, διὰ παῦρα δασάσκετο, πολλὰ δ᾽ ἔχεσκεν.
Ἄλλα δ᾽ ἀριστήεσσι δίδου γέρα καὶ βασιλεῦσι·
Τοῖσι μὲν ἔμπεδα κεῖται, ἐμεῦ δ᾽ ἀπὸ μούνου Ἀχαιῶν
Εἵλετ᾽, ἔχει δ᾽ ἄλοχον θυμαρέα· τῇ παριαύων
Τερπέσθω. τί δὲ δεῖ πολεμιζέμεναι Τρώεσσιν
Ἀργείους; τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ᾽ ἀγείρας
Ἀτρεΐδης; ἦ οὐχ Ἑλένης ἕνεκ᾽ ἠϋκόμοιο;
Ἦ μοῦνοι φιλέουσ᾽ ἀλόχους μερόπων ἀνθρώπων
Ἀτρεΐδαι; ἐπεὶ ὅστις ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων,
Τὴν αὐτοῦ φιλέει καὶ κήδεται, ὡς καὶ ἐγὼ τὴν
Ἐκ θυμοῦ φίλεον, δουρικτητήν περ ἐοῦσαν.
Νῦν δ᾽ ἐπεὶ ἐκ χειρῶν γέρας εἵλετο, καί μ᾽ ἀπάτησε,
Μή μευ πειράτω εὖ εἰδότος· οὐδέ με πείσει.
Ἀλλ᾽ Ὀδυσεῦ, σὺν σοί τε καὶ ἄλλοισιν βασιλεῦσι
Φραζέσθω νήεσσιν ἀλεξέμεναι δήϊον πῦρ.
Ἦ μὲν δὴ μάλα πολλὰ πονήσατο νόσφιν ἐμεῖο,
Καὶ δὴ τεῖχος ἔδειμε, καὶ ἤλασε τάφρον ἐπ᾽ αὐτῷ
Εὐρεῖαν, μεγάλην, ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξεν·
Ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ὧς δύναται σθένος Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο
Ἴσχειν. ὄφρα δ᾽ ἐγὼ μετ᾽ Ἀχαιοῖσιν πολέμιζον,
Οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεν Ἕκτωρ,
Ἀλλ᾽ ὅσον ἐς Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκανεν·
Ἔνθα ποτ᾽ οἶον ἔμιμνε, μόγις δέ μευ ἔκφυγεν ὁρμήν.
Νῦν δ᾽ ἐπεὶ οὐκ ἐθέλω πολεμιζέμεν Ἕκτορι δίῳ,
Αὔριον ἱρὰ Διῒ ῥέξας καὶ πᾶσι θεοῖσι,
Νηήσας εὖ νῆας, ἐπὴν ἅλαδε προερύσσω,
Ὄψεαι, ἢν ἐθέλῃσθα, καὶ αἴ κέν τοι τὰ μεμήλῃ,
Ἦρι μάλ᾽ Ἑλλήσποντον ἐπ᾽ ἰχθυόεντα πλεούσας
Νῆας ἐμάς, ἐν δ᾽ ἄνδρας ἐρεσσέμεναι μεμαῶτας·
Εἰ δέ κεν εὐπλοΐην δώῃ κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
Ἤματί κε τριτάτῳ Φθίην ἐρίβωλον ἱκοίμην.
Ἔστι δέ μοι μάλα πολλά, τὰ κάλλιπον ἐνθάδε ἔρρων·
Ἄλλον δ᾽ ἐνθένδε χρυσὸν καὶ χαλκὸν ἐρυθρόν,
Ἠδὲ γυναῖκας ἐϋζώνους, πολιόν τε σίδηρον
Ἄξομαι, ἅσσ᾽ ἔλαχόν γε· γέρας δέ μοι, ὅσπερ ἔδωκεν,
Αὖτις ἐφυβρίζων ἕλετο κρείων Ἀγαμέμνων
Ἀτρεΐδης· τῷ πάντ᾽ ἀγορευέμεν, ὡς ἐπιτέλλω,
Ἀμφαδόν, ὄφρα καὶ ἄλλοι ἐπισκύζωνται Ἀχαιοί,
Εἴ τινά που Δαναῶν ἔτι ἔλπεται ἐξαπατήσειν,

Honorabunt: certè n. ipſis valdè magnam gloriam tuleris.
Nunc. n. Hectorem interficeres, ubi valde tibi propè venerit
Rabiem habens pernicioſam: nam neminem iactat ſimilem
Sibi eſſe Danaorum, quos huc naues tulerunt.
Hunc. v. reſpondēs allocutus eſt pedibus velox Achilles: Achillis ad Vlyſsē reſponſio.
Iouigena Laertiade prudentiſſime Vlyſſes,
Oportet quidem iam orationem praeciſè (v. apertè) refutare,
Quemadmodum iam ſentio, & vt ratum erit,
Vt non mihi obſtrepatis aſſidentes aliundè alius.
Inimicus enim mihi ille aequè ac inferni porta,
Qui aliud quidem occultat in animo, aliud verò dicit.
Sed ego dicam, vt mihi videtur eſſe optimè.
Neque mihi Atridem Agamemnona perſuaſurum puto,
Neq; alios Graecos: quoniam nullū meum beneficium erat γρ. Οὔτ᾽ ἐμέ γ᾽.
Pugnare hoſtib us cum viris aſſiduè ſemper:
Aequa portio eſt manenti (in caſtris) & ſi valdè quis pugnet: γρ. πολεμίζει
Inq; eodem honore tum ignauus tum fortis
Occumbit aeque, & ocioſus vir, & qui multa fecit:
Nec aliquid mihi ſupereſt, poſtquā paſſus ſū dolores animo,
Semper meam animam exponens ad-pugnandum.
Sicut autem auis implumibus pullis affert
Eſcam poſtquam acquiſierit, malè autem ei eſt ipſi:
Sic ego multas quidem inſomnes noctes traduxi
Dies autem cruentos exegi bellum gerens
Cum-viris pugnantibus vxorum gratia ſuarum.
Duodecim et per claſſe ciuitates vaſtaui hominum:
Pedeſter verò vndecim, aio, circa Troiam glebosam:
His ex omnibus res pretioſas multas & inſignes
Diripui, & omnia ferens Agamemnoni dabam
Atridae: hic verò retrò manens apud naues veloces,
Accipiens pauca diſtribuebat, pleraque autem retinebat.
Alia autem optimatibus dabat munera & regibus.
Illis quidem firma manent, à me verò ſolo Graecorum
Abſtulit. habet. n. vxorem animo gratam, cui accumbens
Delectetur. quid autem oportet bellare cum Troianis
Argiuos? quid verò exercitum adduxit huc congregatum
Atrides? an non Helenae cauſa pulchricomae?
An ſoli diligunt vxores diuerſilinguium hominum
Atridae? nam quiſquis bonus & prudens eſt
Suam ipſius amat & curat, vt & ego hanc
Ex animo amabam, captiuam quamuis exiſtentem.
Nunc. a. poſtquā è manib. praemiū eripuit, & me fraudauit.
Ne me tentet bene ſcientem: non enim mihi perſuadebit.
Verùm ô Vlyſſes tecùmque & alijs regibus,
Deliberet à nauibus propellere ardentem ignem.
Sane quidem iam permulta fecit ſine me,
Et iam murum aedificauit, & effodit foſſam ad ipſum
Latam, magnam, inq; ea palos defixit:
Sed neque ſic poteſt vim Hectoris hominum-occiſoris
Coercere: dum autem ego inter Graecos pugnabam,
Non voluit pugnam à moenibus mouere Hector:
Sed tantum ad Scaeaſq; portas & fagum veniebat: (petum:
Vbi aliquando me ſolum expectauit, vixq; meū effugit im-
Nunc. v. quoniam nolo pugnare cum Hectore nobili,
Cras ſacris Ioui factis & omnibus dijs,
Oneratas deinde naues poſtquam in-mare deduxero,
Videbis (ſi volueris, & ſi tibi haec curae-fuerint)
Mane ſummo Helleſpontum per piſcoſum nauigantes
Naues meas, inq; ipſis viros remigandi ſtudioſos.
Si. a. proſperam nauigationem dederit inclytus Neptunus,
Die tertio Phthiam fertilem peruenero. (veniens:
Sunt. a. mihi permulta, quae reliqui, huc cum meo-damno-
Aliud verò hinc aurum, & aes rubrum,
Et foeminas graciles, ſplendidúmque ferrum
Abducam, quae ſum ſortitus: praemium autem mihi qui dedit,
Rurſus iniuriam-inferens abſtulit rex Agamemnon
Atrides: Et omnia referto, vt mando
Palàm, vt & alij indignentur Graeci,
Si quem Danaorum adhuc ſperas ſe decepturum,

Digitized by Google

Semper impudentia indutus, neque me
Auderet impudens-vt-canis licet ſit, in faciem intueri:
γρ. Οὐδ' ἔτι. *Nec quicquam cum-eo conſilia communicabo, neque opus,*
Nam me decepit & offendit neque item rurſus
Imponet verbis: ſat autem eſt ſibi: ſed quietus (piter
Abeat-in-malam-rē: nā ei mentem exemit conſiliarius Iu-
Inuiſa. a. mihi huius dona: honoro. a. eum in ſerui loco (v.
Neque ſi mihi decies & vicies tot opes daret, (mortis
Quot ei nunc ſunt, & ſi aliunde alia accederent,
γρ. περινίσεται. *Nec quod Orchomenon aduehuntur: nec quod Thebas*
Aegyptias, vbi multa in domibus opes recondita iacent:
Quae centum-portarum ſunt, ducenti. a. per vnamquamq;
Viri egrediuntur cum equis & curribus.
Neque ſi mihi tot daret, quantum arenaq; pulueriſque eſt:
Nec ſi adhuc animum meum induceret Agamemnon
Priuſquam omnē mihi luat animū cruciantē contumeliam.
Filiam a. non ducam-in vxorem Agamemnonis Atridae:
Nec ſi aureae Veneri pulchritudine certaret,
Operibus. a. Mineruae caeſiae par-eſſet:
Ne ſic quidem ipſam ducam: ipſe. v. Achiuorum aliā eligat,
Qui ei conueniat, & qui maior rex ſit.
Si enim me ſeruent dij, & domum peruenero,
Peleus mihi tunc vxorem deſponſabit ipſe.
Multae autem Achiuae ſunt in Graeciaq; Phthiaq;
Filiae optimatum, qui ciuitates tuentur,
Harum quam voluero dilectam faciam vxorem.
Illic autem mihi plurimum appetit animus generoſus,
Ducta legitima vxore apta coniuge,
Poſſeſſionibus delectari, quas ſenex acquiſiuit Peleus.
γρ. ἐμῷ. *Non. n. mihi vitae aequipollens, nec quantas (opes) aiunt*
Ilium poſſediſſe bene-habitatam vrbem,
Ante tempore pacis, quam appuliſſent filij Achiuorum:
Nec quantas lapideum limen iaculatoris intus continet
Phoebi Apollinis Pytho in ſaxoſa.
Parabiles namq; boues & pingues oues,
Acquiſibiles & tripodes, & equorum flaua capita
Viri autem anima, vt reuertatur neque parabilis
Neque acceptabilis, poſtquam tranſierit ſeptum dentium.
γρ. λαϊστή. *Mater. n. me dicit dea Thetis argenteis-pedibus-inſignis,*
Geminum fatum Achillis. *Duo fata ferre mortis ad finem. (uero,*
Si quidem hic manens Troianorum ciuitatem circa pugna-
Perijt quidem mihi reditus: ſed gloria immortalis erit.
Quod ſi domum reuertar dilectam in patriam terram,
Perijt mihi gloria bona: in diuturnum tempus. a. mihi aetas
γρ. Ὀλεῖτ' ἐμ. *Erit. neque me celeriter finis mortis deprehendet.*
Et alijs quoque ego conſuluero
Domum nauigare: quia non amplius inuenietis finem
Ilij excelſi: valde enim ipſum altitonans Iupiter
Manu ſua protegit: audaces-facti-ſunt. a. populi.
Sed vos quidem euntes optimatibus Achiuorum
Nuncium renunciate (hoc enim munus eſt ſenum)
Vt aliud conſiderent in mentibus conſilium melius,
Quod ipſis naues ſeruet & populum Achiuorum
Naues ad concauas. quoniam non ipſis hoc paratum,
Quod nunc conſultauerunt, me irato.
Phoenix autem hic apud nos manens cubet,
Vt me in nauibus charam in patriam ſequatur
Cras, ſi voluerit: vi autem neutiquam ipſum ducam.
Sic dixit, hi autem omnes quieti facti ſunt ſilentio,
Sermonem admirantes: admodum enim dure negabat.
Phoenicis verba ad Achillem. *Tandem. a. interlocutus eſt ſenex equitator Phoenix,*
Lacrymas cum gemitu-effundens. valde. n. timebat nauibus
Achiuorum
Si quidem iam reditum in animum clare Achilles,
γρ. Βάλλεαι, οὐδ' ἔτι. *Inducis, neque omnino defendere à nauibus velocibus*
Ignem vis nocuum, quoniam ira incidit animo,
Quomodo poſtea à te chare fili, hic relinquar
Solus? tecum verò me miſit ſenex equitator Peleus
Die illo, quando te ex Phthia Agamemnoni miſit
Infantem, nondum peritum communiter permicioſi belli,

Αἰὲν ἀναιδείην ἐπιειμένος· οὐδ' ἂν ἔμοιγε
Τετλαίη, κύνεός περ ἐὼν, εἰς ὦπα ἰδέσθαι·
*Οὐδέ τι οἱ βουλὰς συμφράσσομαι, οὐδὲ μὲν ἔργον.
Ἐκ γὰρ δή μ' ἀπάτησε καὶ ἤλιτεν, οὐδ' ἂν ἔτ' αὖτις
Ἐξαπάφοιτ' ἐπέεσσιν, ἅλις δέ οἱ· ἀλλὰ ἕκηλος
Ἐρρέτω. ἐκ γάρ οἱ φρένας εἵλετο μητίετα Ζεύς.
Ἐχθρὰ δέ μοι τοῦ δῶρα, τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ.
Οὐδ' εἴ μοι δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις τόσα δοίη
Ὅσσα τέ οἱ νῦν ἔστι, καὶ εἴ ποθεν ἄλλα γένοιτο,
Οὐδ' ὅσ' ἐς Ὀρχομενὸν * ποτινίσεται, οὐδ' ὅσα Θήβας
Αἰγυπτίας, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται,
Αἵ θ' ἑκατόμπυλοί εἰσι, διηκόσιοι δ' ἀν' ἑκάστην
Ἀνέρες ἐξοιχνεῦσι σὺν ἵπποισι καὶ ὄχεσφιν·
Οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε,
Οὐδέ κεν ὣς ἔτι θυμὸν ἐμὸν πείσει' Ἀγαμέμνων,
Πρίν γ' ἀπὸ πᾶσαν ἐμοὶ δόμεναι θυμαλγέα λώβην.
Κούρην δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο·
Οὐδ' εἰ χρυσείῃ Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίζοι,
Ἔργα δ' Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι ἰσοφαρίζοι,
Οὐδέ μιν ὧς γαμέω· ὁ δ' Ἀχαιῶν ἄλλον ἑλέσθω
Ὅστις οἷ τ' ἐπέοικε, καὶ ὃς βασιλεύτερός ἐστιν.
Ἢν γὰρ δή με σαῶσι θεοὶ, καὶ οἴκαδ' ἵκωμαι,
Πηλεύς θήν μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμέσσεται αὐτός.
Πολλαὶ δ' Ἀχαιΐδες εἰσὶν ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε,
Κοῦραι ἀριστήων, οἵ τε πτολίεθρα ῥύονται,
Τάων ἥν κ' ἐθέλωμι φίλην ποιήσομ' ἄκοιτιν·
Ἔνθα δέ μοι μάλα πολλὸν ἐπέσσυτο θυμὸς ἀγήνωρ
Γήμαντι μνηστὴν ἄλοχον, ἐϊκυῖαν ἄκοιτιν,
Κτήμασι τέρπεσθαι τὰ γέρων ἐκτήσατο Πηλεύς.
Οὐ γὰρ * ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον, οὐδ' ὅσα φασὶν
Ἴλιον ἐκτῆσθαι εὖ ναιόμενον πτολίεθρον
Τὸ πρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἐλθεῖν υἷας Ἀχαιῶν·
Οὐδ' ὅσα λάϊνος οὐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἐέργει
Φοίβου Ἀπόλλωνος Πυθοῖ ἔνι πετρηέσσῃ.
Ληϊστοὶ μὲν γάρ τε βόες καὶ ἴφια μῆλα,
Κτητοὶ δὲ τρίποδές τε καὶ ἵππων ξανθὰ κάρηνα·
Ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἐλθεῖν οὔτε * λειστὴ,
Οὔθ' ἑλετή, ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων.
Μήτηρ γάρ τέ με φησὶ θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα
Διχθαδίας κῆρας φερέμεν θανάτοιο τέλος δέ.
Εἰ μέν κ' αὖθι μένων Τρώων πόλιν ἀμφιμάχωμαι,
Ὤλετο μέν μοι νόστος, ἀτὰρ κλέος ἄφθιτον ἔσται·
Εἰ δέ κεν οἴκαδ' ἵκωμι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
*Ὤλετό μοι κλέος ἐσθλόν, ἐπὶ δηρὸν δέ μοι αἰὼν
Ἔσσεται, οὐδέ κέ μ' ὦκα τέλος θανάτοιο κιχείη.
Καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἐγὼ παραμυθησαίμην
Οἴκαδ' ἀποπλείειν, ἐπεὶ οὐκέτι δήετε τέκμωρ
Ἰλίου αἰπεινῆς· μάλα γάρ ἑθεν εὐρύοπα Ζεὺς
Χεῖρα ἑὴν ὑπερέσχε, τεθαρσήκασι δὲ λαοί.
Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἰόντες ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν
Ἀγγελίην ἀπόφασθε, (τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων)
Ὄφρ' ἄλλην φράζωνται ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ἀμείνω,
Ἥ κέ σφιν νῆάς τε σαῷ καὶ λαὸν Ἀχαιῶν
Νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇς, ἐπεὶ οὔ σφισιν ἥδε γ' ἑτοίμη,
Ἣν νῦν ἐφράσσαντο, ἐμεῦ ἀπομηνίσαντος.
Φοῖνιξ δ' αὖθι παρ' ἄμμι μένων κατακοιμηθήτω,
Ὄφρά μοι ἐν νήεσσι φίλην ἐς πατρίδ' ἕπηται
Αὔριον, ἢν ἐθέλῃσιν· ἀνάγκῃ δ' οὔ τί μιν ἄξω.
Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
Μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀπέειπεν.
Ὀψὲ δὲ δὴ μετέειπε γέρων ἱππηλάτα Φοῖνιξ,
Δάκρυ' ἀναπρήσας, (περὶ γὰρ δίε νηυσὶν Ἀχαιῶν)
Εἰ μὲν δὴ νόστον γε μετὰ φρεσὶ φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ
*Βάλλεαι, οὐδέ τι πάμπαν ἀμύνειν νηυσὶ θοῇσι
Πῦρ ἐθέλεις ἀΐδηλον, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ,
Πῶς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σεῖο φίλον τέκος αὖθι λιποίμην
Οἶος; σοὶ δέ μ' ἔπεμπε γέρων ἱππηλάτα Πηλεὺς
Ἤματι τῷ ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπε
Νήπιον, οὔ πω εἰδόθ' ὁμοιΐου πολέμοιο,

Οὐδέ

Οὐδ' ἀγορέων, ἵνα τ' ἄνδρες ἀριπρεπέες τελέθουσι.
Τοὔνεκά με προέηκε διδασκέμεναι τάδε πάντα,
Μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι, πρηκτῆρά τε ἔργων.
Ὡς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σεῖο, φίλον τέκος, οὐκ ἐθέλοιμι
Λείπεσθ', οὐδ' εἴ κέν μοι ὑποσταίη θεὸς αὐτὸς,
Γῆρας ἀποξύσας, θήσειν νέον ἡβώοντα,
Οἷον ὅτε πρῶτον λίπον Ἑλλάδα καλλιγύναικα,
Φεύγων νείκεα πατρὸς Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο,
Ὅς μοι παλλακίδος περιχώσατο καλλικόμοιο,
Τὴν αὐτὸς φιλέεσκεν, ἀτιμάζεσκε δ' ἄκοιτιν,
Μητέρ' ἐμήν· ἡ δ' αἰὲν ἐμὲ λισσέσκετο γούνων
Παλλακίδι προμιγῆναι, ἵν' ἐχθήρειε γέροντα.
Τῇ πιθόμην, καὶ ἔρεξα· πατὴρ δ' ἐμὸς αὐτίκ' ὀϊσθεὶς
Πολλὰ κατηρᾶτο, στυγερὰς δ' ἐπεκέκλετ' Ἐρινῦς,
Μήποτε γούνασιν οἷσιν * ἐφέσσεσθαι φίλον υἱὸν
Ἐξ ἐμέθεν γεγαῶτα· θεοὶ δ' ἐτέλειον ἐπαρὰς,
Ζεύς τε καταχθόνιος, καὶ ἐπαινὴ Περσεφόνεια.
Ἔνθ' ἐμοὶ οὐκέτι πάμπαν ἐρητύετ' ἐν φρεσὶ θυμὸς
Πατρὸς χωομένοιο κατὰ μέγαρα στρωφᾶσθαι.
Ἦ μὲν πολλὰ ἔται καὶ ἀνεψιοὶ ἀμφὶς ἐόντες
Αὐτοῦ λισσόμενοι κατερήτυον ἐν μεγάροισι·
Πολλὰ δὲ ἴφια μῆλα καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς
Ἔσφαζον, πολλοὶ δὲ σύες θαλέθοντες ἀλοιφῇ
Εὑόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἡφαίστοιο·
Πολλὸν δ' ἐκ κεράμων μέθυ πίνετο τοῖο γέροντος.
Εἰνάνυχες δέ μοι ἀμφ' αὐτῷ * παρὰ νύκτας ἴαυον,
Οἱ μὲν ἀμειβόμενοι φυλακὰς ἔχον· οὐδέποτ' ἔσβη
Πῦρ, ἕτερον μὲν ὑπ' αἰθούσῃ εὐερκέος αὐλῆς,
Ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμῳ, πρόσθεν θαλάμοιο θυράων.
Ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτη μοι ἐπήλυθε νὺξ ἐρεβεννὴ,
Καὶ τότ' ἐγὼ θαλάμοιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας
Ῥήξας ἐξῆλθον, καὶ ὑπέρθορον ἑρκίον αὐλῆς
Ῥεῖα, λαθὼν φύλακάς τ' ἄνδρας, δμῳάς τε γυναῖκας.
Φεῦγον ἔπειτ' ἀπάνευθε δι' Ἑλλάδος εὐρυχόροιο,
Φθίην δ' ἐξικόμην ἐριβώλακα, μητέρα μήλων,
Ἐς Πηλῆα ἄναχθ'· ὁ δέ με πρόφρων ὑπέδεκτο,
Καί μ' ἐφίλησ' ὡσεί τε πατὴρ ὃν παῖδα φιλήσῃ
Μοῦνον τηλύγετον, πολλοῖσιν ἐπὶ κτεάτεσσι·
Καί μ' ἀφνειὸν ἔθηκε, πολὺν δέ μοι ὤπασε λαόν·
Ναῖον δ' ἐσχατιὴν Φθίης, Δολόπεσσιν ἀνάσσων.
Καί σε τοσοῦτον ἔθηκα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
Ἐκ θυμοῦ φιλέων· ἐπεὶ οὐκ ἐθέλεσκες ἅμ' ἄλλῳ
Οὔτ' ἐς δαῖτ' ἰέναι, οὔτ' ἐν μεγάροισι πάσασθαι,
Πρίν γ' ὅτε δή σ' ἐπ' ἐμοῖσιν ἐγὼ γούνεσσι καθίσσας,
Ὄψου τ' ἄσαιμι προταμὼν, καὶ οἶνον ἐπισχών.
Πολλάκι μοι κατέδευσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα
Οἴνου ἀποβλύζων ἐν νηπιέῃ ἀλεγεινῇ.
Ὣς ἐπὶ σοὶ μάλα πόλλ' ἔπαθον, καὶ πόλλ' ἐμόγησα,
Τὰ φρονέων, ὅ μοι οὔτι θεοὶ γόνον ἐξετέλειον
Ἐξ ἐμεῦ· ἀλλὰ σὲ παῖδα θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ
Ποιεύμην, ἵνα μοί ποτ' ἀεικέα λοιγὸν ἀμύνῃς.
Ἀλλ' Ἀχιλεῦ, δάμασον θυμὸν μέγαν· οὐδέ τί σε χρὴ
Νηλεὲς ἦτορ ἔχειν· στρεπτοὶ δέ τε καὶ θεοὶ αὐτοί,
Τῶν περ καὶ μείζων ἀρετὴ, τιμή τε βίη τε.
Καὶ μὲν τοὺς θυέεσσι καὶ εὐχωλῇς ἀγανῇσι
Λοιβῇ τε κνίσῃ τε παρατρωπῶσ' ἄνθρωποι
Λισσόμενοι, ὅτε κέν τις ὑπερβήῃ καὶ ἁμάρτῃ.
Καὶ γάρ τε Λιταί εἰσι Διὸς κοῦραι μεγάλοιο,
Χωλαί τε, ῥυσαί τε, παραβλῶπές τ' ὀφθαλμὼ,
Αἵ ῥά τε καὶ μετόπισθ' Ἄτης ἀλέγουσι κιοῦσαι.
Ἡ δ' Ἄτη σθεναρή τε καὶ ἀρτίπος, οὕνεκα πάσας
Πολλὸν ὑπεκπροθέει, φθάνει δέ τε πᾶσαν ἐπ' αἶαν
Βλάπτουσ' ἀνθρώπους· αἱ δ' ἐξακέονται ὀπίσσω.
Ὃς μέν τ' αἰδέσεται κούρας Διὸς ἆσσον ἰούσας,
Τόνδε μέγ' ὤνησαν, καί τ' ἔκλυον εὐξαμένοιο·
Ὃς δέ κ' ἀνήνηται, καί τε στερεῶς ἀποείπῃ,
Λίσσονται δ' ἄρα ταί γε Δία Κρονίωνα κιοῦσαι,
Τῷ ἄτην ἅμ' ἕπεσθαι, ἵνα βλαφθεὶς ἀποτίσῃ.
Ἀλλ' Ἀχιλεῦ πόρε καὶ σὺ Διὸς κούρῃσιν ἕπεσθαι

Neque concionum, ubi viri egregij redduntur:
Propterea me miſit, vt docerem te iſta omnia,
Sermonumq́; elocutor vt-eſſes, actorq́; operum.
Itaq́; à te, dilecte fili, non velim
Relinqui: neque ſi mihi promitteret Deus ipſe
Senectutem abradens, effecturũ me iuuenem pubeſcentem:
Qualis (eram) cùm primũ liqui Græciã pulchras-mulieres
Fugiens iurgia patris Amyn. Ormenidæ, *(habentem,*
Qui mihi ob pellicem iraſcebatur pulchricomam,
Quam ipſe diligebat: & contemnebat vxorem,
Matrem meam: hæc autem ſemper me rogabat genib. prehenſis
Pellici miſcerer, vt odio-haberet ſenem.
Ei obedini & feci: pater autem meus ſtatim ſuſpicatus,
Multa imprecatus eſt: odioſas verò inuocabat Furias,
Ne vnquam genibus meis imponerem dilectum filium χ. ἐφίζε-σθαι.
Ex me genitum, dij autem perfecerunt imprecationes,
Iupiterque infernus & dura Proſerpina.
Tunc mihi non amplius omnino coërcebatur in mentibus
Patris irati in domo vt-verſarer. *(animus*
Certè quidem multum familiares & cognati circum exi-
ſtentes orantes me detinebant in ædibus. *(ſtentes*
Multas autem pingues oues & curuè-gradientes nigros boues
Mactabant: multi autem ſues florentes pinguedine
Aſſati extendebantur per flammam ignis.
Multum autem ex doliis vinum bibebatur huius ſenis.
Per-nouem-noctes autem circa me ipſum noctes agebant. χ. αὐτῷ.
Hi quidẽ per-vices cuſtodias habebãt: neq́; vnquã extingue-
Ignis, alter quidem in porticu bene-munitæ aulæ: *(batur*
Alter autem in veſtibulo ante thalami fores:
Sed quando iam decima mihi aduenit nox obſcura,
Et tunc ego thalami foribus densè compactis,
Ruptis, exiui, & tranſilij ſceptum aulæ
Facilè latens, cuſtodéſque viros, famuláſque mulieres.
Fugi poſtea procul per Græciam ſpacioſam:
In-Phthiam perueni gleboſam, nutricem ouium,
Ad Peleum regem: hic autem me lubens excepit,
Et me amauit vt pater ſuum filium amaret
Solum, extrema-ætate-natum, amplius in poſſeſſionibus.
Et me diuitem fecit, multum autem mihi dedit populum.
Incolebam autem extremam-oram Phthiæ, Dolopibus imperãs
Et te tantum feci, ô dijs-par Achilles,
Ex animo diligens: quoniam nolebas cum alio,
Neque ad conuiuium ire, neque in ædibus comedere,
Ante quàm te ſuper meis ego genibus collocans,
Obſonióque ſatiarem præincidens, & vinum adhibens.
Sæpe mihi rigaſti in pectoribus veſtem,
Vinum euomens, in infantia quæ cura indiget:
Sic propter te permulta paſſus ſum, & multa laboraui.
Hæc cogitans, quia mihi non dij prolem perfecerunt
Ex me, ſed te in filium, ô dijs ſimilis Achilles,
Adoptabam, vt à me aliquando ſæuam mortem propulſa-
res.
Sed Achilles, mitiga animum magnum, neque te oport
Crudele cor habere: flexibiles autem ſunt *& dij ipſi,*
Quorum etiam maior virtus, honórque potentiáque.
Tamen hos ſuffimentis, & votis benignis,
Libaminéque nidoréque conuertunt homines
Precantes, cùm quis præuaricatus fuerit vel peccarit.
*Etenim Litæ (*i. Preces*) ſunt Iouis filiæ magni,* Deorum preces & noxæ
Claudæq́; , rugoſæq́; ſtrabæq́; oculis,
Quæ & poſt Aten (i. Noxam) *curant euntes.*
Noxa verò robuſtáque & pedibus integra: ideò omnes
Longè præcurrit: anteuertit autem omnem per terram
Lædens homines. Illæ verò medentur poſtmodò.
Qui quidem venerabitur filias Iouis propius accedentes,
Hunc valde iuuant, & exaudiunt precantem.
Qui autem recuſauerit, & duriter negauerit, ſ. ſe velle flecti,
Precantur tunc hæ Iouem Saturnium euntes
Eum vt Noxa ſimul ſequatur, quò læſus pœnas-luat.
Quare Achilles, da & tu Iouis filias ſequi

Honorem, qui aliorum flectit mentem fortium.
Si etenim non dona ferret, aliaque in posterum nominaret
Atrides, sed semper grauiter iratus esset.
Non equidem de ira abiecta hortarer
Argiuis auxiliari indigentibus quantumlibet.
Nunc.v. simul statim multa dat, aliaq́; in posterũ pollicetur.
Viros autem ad precandum insuper misit præstantissimos
Delectos inter exercitum Achaicum, qui tibi ipsi
Amicissimi sunt *Argiuorum: horum ne tu orationẽ spernas,*
Neq; pedes. antea.a.nõ reprehendendũ erat *te iratum esse.*
Sic & priscorum audiuimus laudes virorum
Heroum, quando aliquem vehemens ira occuparet,
Donisque placabiles erant exorabilesque verbis.
Memini hoc factum ego vetustum, neutiquam recens,
Vt acciderit: inter vos autem exponam omnes amicos.
Curetes pugnabant & Aetoli pugnaces — Meleagro narratio.
Circa vrbem Calydona, & se mutuo interficiebant.
Aetoli quidem defendentes Calydona amœnam,
Curetes autem deuastare cupientes bello.
Etenim in *hos malum aurea sede Diana excitauit*
Irata, quòd ei non primitias in *vbere solo*
Oeneus sacrificauerat: alij.v. dij epulati sunt hecatombas,
Soli verò non sacrificauit Iouis filiæ magni,
Siue oblitus est, siue non aduertit: nocuit certè multum animo
Hæc.a. irata, diuinum genus sagittis-gaudens, (dentibus,
Incitauit in-gramine-cubantem suem syluestrem-candidis
Qui mala multa faciebat ex-consuet. vastans Oe. campum.
Multas autem hic funditus humi prostrauit arbores altas
Cum *ipsis radicibus, & ipsis floribus pomorum.*
Hunc autem filius Oenei occidit Meleager
Multis ex ciuitatibus venatores viros congregans
Et canes: non enim domitus fuisset paucis hominibus,
Tantus erat: multos autem rogum ascendere fecit tristem.
Hæc autem de ipso excitauit magnum tumultum & prœliũ
Pro apri capite, & pelle setosa,
Curetasq; inter & Aetolos magnanimos.
Quandiu quidem igitur Meleager bellicosus pugnabat,
Tamdiu Curetibus male erat, neque poterant
Mœnia extra manere, multi quamuis essent.
Sed quando iam Meleagrum inuasit ira (quæ & aliorum
Inflat in pectoribus mentem prudenter quamuis sapientiũ)
Certè hic matri dilectæ Althææ iratus corde,
Iacebat apud legitimam vxorem pulchram Cleopatram,
Filiam Marpissæ pulchræ, Eueni filiæ,
Ideiq;, qui fortissimus inter terrestres fuit viros,
Eorum qui *tunc* erant *& sanè contra regem sumpsit arcum*
Phœbum Apoll. pulchræ gratià nymphæ (s. Marpissæ.)
Hanc verò in ædibus pater & veneranda mater
Alcyonem vocabant cognomine: quòd ipsius
Mater Alcyones luctuosè casum ferens
Flebat, quando ipsam longe iaciens rapuit Phœb. Apollo.
Huic is accubabat, iram cruciantem animum digerens,
Propter imprecationes matris iratus, quæ diis
Multùm dolens supplicabat, propter *fratris cædem.*
Multum autem & terram multa-nutrientem manibus pulsabat,
Inuocans Plutonem & grauem Proserpinam,
In-genua considens: rigabatur autem lachrymis sinus:
V*t filio darent mortem: hanc.a. per-aërem-vagans Erinnys*
Exaudiuit ex Erebo, implacabilem animum habens:
Horum.a. circa portas tumultus & strepitus excitabatur,
Turres dum-ferirentur: hunc autem orabant senes
Aetolorum, mittebantq́; deorum sacerdotes optimos
Vt-exiret & opem ferret, polliciti magnum donum:
Vbi pinguissimus ager est *Calydonis amœnæ,*
Ibi ipsum iusserunt prædium a. œnum eligere
Quinquaginta-iugerum: dimidium quidem vitiferi soli,
Dimidium autem ad nudam arationem terræ diuidere.
Multum autem ipsum obsecrabat senex equitator Oeneus,
Limen conscendens excelsi thalami,

Τιμήν, ἥτ' ἄλλων περ ἐπιγνάμπτει φρένας ἐσθλῶν.
Εἰ μὲν γὰρ μὴ δῶρα φέροι, τὰ δ' ὄπισθ' ὀνομάζοι
Ἀτρείδης, ἀλλ' αἰὲν ἐπιζαφελῶς χαλεπαίνοι,
Οὐκ ἂν ἔγωγέ σε μῆνιν ἀπορρίψαντα κελοίμην
Ἀργείοισιν ἀμυνέμεναι χατέουσί περ ἔμπης·
Νῦν δ' ἅμα τ' αὐτίκα πολλὰ δίδωσι, τὰ δ' ὄπισθεν ὑπέστη.
Ἄνδρας δὲ λίσσεσθαι ἐπιπροέηκεν ἀρίστους
Κρινάμενος κατὰ λαὸν Ἀχαιϊκόν, οἵ τε σοὶ αὐτῷ
Φίλτατοι Ἀργείων· τῶν μὴ σύ γε μῦθον ἐλέγξῃς,
Μηδὲ πόδας· πρὶν δ' οὔτι νεμεσσητὸν κεχολῶσθαι.
Οὕτω καὶ τῶν πρόσθεν ἐπευθόμεθα κλέα ἀνδρῶν
Ἡρώων, ὅτε κέν τιν' ἐπιζάφελος χόλος ἵκοι,
Δωρητοί τε πέλοντο, παράρρητοί τ' ἐπέεσσι.
Μέμνημαι τόδε ἔργον ἐγὼ πάλαι, οὔτι νέον γε
Ὡς ἦν· ἐν δ' ὑμῖν ἐρέω πάντεσσι φίλοισι·
Κουρῆτές τ' ἐμάχοντο καὶ Αἰτωλοὶ μενεχάρμαι
Ἀμφὶ πόλιν Καλυδῶνα, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον·
Αἰτωλοὶ μὲν, ἀμυνόμενοι Καλυδῶνος ἐραννῆς.
Κουρῆτες δὲ διαπραθέειν μεμαῶτες ἄρηϊ.
Καὶ γὰρ τοῖσι κακὸν χρυσόθρονος Ἄρτεμις ὦρσε.
Χωσαμένη, ὅ οἱ οὔτι θαλύσια γουνῷ ἀλωῆς
Οἰνεὺς ῥέξ'· ἄλλοι δὲ θεοὶ δαίνυνθ' ἑκατόμβας,
Οἴῃ δ' οὐκ ἔρρεξε Διὸς κούρῃ μεγάλοιο,
Ἢ λάθετ', ἢ οὐκ ἐνόησεν· ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ.
Ἡ δὲ χολωσαμένη δῖον γένος ἰοχέαιρα,
Ὦρσεν ἔπι χλούνην σῦν, ἄγριον ἀργιόδοντα,
Ὃς κακὰ πόλλ' ἔρδεσκεν ἔθων Οἰνῆος ἀλωήν·
Πολλὰ δ' ὅγε προθέλυμνα χαμαὶ βάλε δένδρεα μακρὰ
Αὐτῇσιν ῥίζῃσι, καὶ αὐτοῖς ἄνθεσι μήλων.
Τὸν δ' υἱὸς Οἰνῆος ἀπέκτεινεν Μελέαγρος,
Πολλέων ἐκ πολίων θηρήτορας ἄνδρας ἀγείρας,
Καὶ κύνας· οὐ μὲν γάρ κ' ἐδάμη παύροισι βροτοῖσι·
Τόσσος ἔην, πολλοὺς δὲ πυρῆς ἐπέβησ' ἀλεγεινῆς.
Ἡ δ' ἀμφ' αὐτῷ θῆκε πολὺν κέλαδον καὶ ἀϋτὴν
Ἀμφὶ συὸς κεφαλῇ καὶ δέρματι λαχνήεντι,
Κουρήτων τε μεσηγὺ καὶ Αἰτωλῶν μεγαθύμων.
Ὄφρα μὲν οὖν Μελέαγρος ἀρηΐφιλος πολέμιζε,
Τόφρα δὲ Κουρήτεσσι κακῶς ἦν, οὐδ' ἐδύναντο
Τείχεος ἔκτοσθεν μίμνειν, πολέες περ ἐόντες.
Ἀλλ' ὅτε δὴ Μελέαγρον ἔδυ χόλος (ὅστε καὶ ἄλλων
Οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον πύκα περ φρονεόντων)
Ἤτοι ὁ μητρὶ φίλῃ Ἀλθαίῃ χωόμενος κῆρ
Κεῖτο παρὰ μνηστῇ ἀλόχῳ καλῇ Κλεοπάτρῃ,
Κούρῃ Μαρπήσσης καλλισφύρου Εὐηνίνης,
Ἴδεώ θ', ὃς κάρτιστος ἐπιχθονίων γένετ' ἀνδρῶν,
Τῶν τότε, καί ῥα ἄνακτος ἐναντίον εἵλετο τόξον
Φοίβου Ἀπόλλωνος, καλλισφύρου εἵνεκα νύμφης.
Τὴν δὲ τότ' ἐν μεγάροισι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
Ἀλκυόνην καλέεσκον ἐπώνυμον, οὕνεκ' ἄρ' αὐτῆς
Μήτηρ Ἀλκυόνος πολυπενθέος οἶτον ἔχουσα
Κλαῖ', ὅτε μιν ἑκάεργος ἀνήρπασε Φοῖβος Ἀπόλλων.
Τῇ ὅγε παρκατέλεκτο, χόλον θυμαλγέα πέσσων,
Ἐξ ἀρέων μητρὸς κεχολωμένος, ἥ ῥα θεοῖσι
Πόλλ' ἀχέουσ' ἠρᾶτο κασιγνήτοιο φόνοιο.
Πολλὰ δὲ καὶ γαῖαν πολυφόρβην χερσὶν ἀλοία,
Κικλήσκουσ' Ἀΐδην καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν,
Πρόχνυ καθεζομένη· δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι,
Παιδὶ δόμεν θάνατον· τῆς δ' ἠεροφοῖτις Ἐριννὺς
Ἔκλυεν ἐξ Ἐρέβεσφιν, ἀμείλιχον ἦτορ ἔχουσα.
Τῶν δὲ τάχ' ἀμφὶ πύλας ὅμαδος καὶ δοῦπος ὀρώρει,
Πύργων βαλλομένων· τὸν δ' ἐλλίσσοντο γέροντες
Αἰτωλῶν, πέμπον δὲ θεῶν ἱερῆας ἀρίστους
Ἐξελθεῖν καὶ ἀμῦναι, ὑποσχόμενοι μέγα δῶρον,
Ὁππόθι πιότατον πεδίον Καλυδῶνος ἐραννῆς,
Ἔνθα μιν ἤνωγον τέμενος περικαλλὲς ἑλέσθαι
Πεντηκοντόγυον· τὸ μὲν ἥμισυ, οἰνοπέδοιο,
Ἥμισυ δὲ ψιλὴν ἄροσιν πεδίοιο ταμέσθαι.
Πολλὰ δέ μιν λιτάνευε γέρων ἱππηλάτα Οἰνεύς,
Οὐδοῦ ἐπεμβεβαὼς ὑψηρεφέος θαλάμοιο,

Σείων

Σείων κολλητὰς σανίδας, γουνούμενος υἱόν·
Πολλὰ δὲ τόνδε κασίγνηται καὶ πότνια μήτηρ
Ἐλλιτάνευον· ὁ δὲ μᾶλλον ἀναίνετο· πολλὰ δ' ἑταῖροι,
Οἵ οἱ κεδνότατοι καὶ φίλτατοι ἦσαν ἁπάντων.
Ἀλλ' οὐδ' ὧς τοῦ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον,
Πρίν γ' ὅτε δὴ θάλαμος πύκ' ἐβάλλετο, τοὶ δ' ἐπὶ πύργων
Βαῖνον Κουρῆτες, καὶ ἐνέπρηθον μέγα ἄστυ.
Καὶ τότε δὴ Μελέαγρον ἐΰζωνος παράκοιτις
Λίσσετ' ὀδυρομένη, καί οἱ κατέλεξεν ἅπαντα
Κήδε' ὅσ' ἀνθρώποισι πέλει τῶν ἄστυ ἁλώῃ.
Ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει·
Τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἄγουσι, βαθυζώνους τε γυναῖκας.
Τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς ἀκούοντος κακὰ ἔργα.
Βῆ δ' ἰέναι, χροῒ δ' ἔντε' ἐδύσετο παμφανόωντα.
Ὣς ὁ μὲν Αἰτωλοῖσιν ἀπήμυνεν κακὸν ἦμαρ,
Εἴξας ᾧ θυμῷ· τῷ δ' οὐκέτι δῶρ' ἐτέλεσσαν
Πολλά τε καὶ χαρίεντα· κακὸν δ' ἤμυνε καὶ αὔτως.
Ἀλλὰ σὺ μή μοι ταῦτα νόει φρεσί, μηδέ σε δαίμων
Ἐνταῦθα τρέψειε φίλος· κάκιον δέ κεν εἴη
Νηυσὶν καιομένῃσιν ἀμυνέμεν· ἀλλ' ἐπὶ δώροις
Ἔρχεο· ἶσον γάρ σε θεῷ τίσουσιν Ἀχαιοί.
Εἰ δέ κ' ἄτερ δώρων πόλεμον φθισήνορα δύῃς,
Οὐκέθ' ὁμῶς τιμῆς ἔσεαι, πόλεμόν περ ἀλαλκών.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
Φοῖνιξ ἄττα γεραιὲ, διοτρεφὲς, οὔ τί με ταύτης
Χρεὼ τιμῆς· φρονέω δὲ τετιμῆσθαι Διὸς αἴσῃ,
Ἥ μ' ἕξει παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν εἰσόκ' ἀϋτμὴ
Ἐν στήθεσσι μένῃ, καί μοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι·
Μή μοι σύγχει θυμὸν ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων,
Ἀτρεΐδῃ ἥρωϊ φέρων χάριν· οὐδέ τί σε χρὴ
Τὸν φιλέειν, ἵνα μή μοι ἀπέχθηαι φιλέοντι·
Καλόν τοι σὺν ἐμοὶ τὸν κήδειν ὅς κ' ἐμὲ κήδῃ.
Ἶσον ἐμοὶ βασίλευε, καὶ ἥμισυ μείρεο τιμῆς.
Οὗτοι δ' ἀγγελέουσι, σὺ δ' αὐτόθι λέξεο μίμνων
Εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ, ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένηφι
Φρασσόμεθ' ἤ κε νεώμεθ' ἐφ' ἡμέτερ', ἤ κε μένωμεν.
Ἦ, καὶ Πατρόκλῳ ὅγ' ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε σιωπῇ
Φοίνικι στορέσαι πυκινὸν λέχος, ὄφρα τάχιστα
Ἐκ κλισίης νόστοιο μεδοίατο· τοῖσι δ' ἄρ' Αἴας
Ἀντίθεος Τελαμωνιάδης μετὰ μῦθον ἔειπε,
Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Ἴομεν· οὐ γάρ μοι δοκέει μύθοιο τελευτὴ
Τῇδέ γ' ὁδῷ κρανέεσθαι, ἀπαγγεῖλαι δὲ τάχιστα
Χρὴ μῦθον Δαναοῖσι, καὶ οὐκ ἀγαθόν περ ἐόντα,
Οἵ που νῦν ἕαται ποτιδέγμενοι· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Ἄγριον ἐν στήθεσσι θέτο μεγαλήτορα θυμόν,
Σχέτλιος, οὐδὲ μετατρέπεται φιλότητος ἑταίρων,
Τῆς ᾗ μιν παρὰ νηυσὶν ἐτίομεν ἔξοχον ἄλλων,
Νηλής· καὶ μέν τίς τε κασιγνήτοιο φονῆος
Ποινὴν, ἢ οὗ παιδὸς ἐδέξατο τεθνηῶτος·
Καί ῥ' ὁ μὲν ἐν δήμῳ μένει αὐτοῦ πόλλ' ἀποτίσας,
Τοῦ δέ τ' ἐρητύεται κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ,
Ποινὴν δεξαμένῳ· σοὶ δ' ἄλληκτόν τε κακόν τε
Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι θεοὶ θέσαν, εἵνεκα κούρης
Οἴης· νῦν δέ τοι ἑπτὰ παρίσχομεν ἔξοχ' ἀρίστας,
Ἄλλά τε πόλλ' ἐπὶ τῇσι· σὺ δ' ἵλαον ἔνθεο θυμόν,
Αἴδεσσαι δὲ μέλαθρον· ὑπωρόφιοι δέ τοί εἰμεν
Πληθύος ἐκ Δαναῶν, μέμαμεν δέ τοι ἔξοχον ἄλλων
Κήδιστοί τ' ἔμεναι καὶ φίλτατοι, ὅσσοι Ἀχαιοί.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
Αἶαν διογενὲς, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
Πάντα τί μοι κατὰ θυμὸν ἐείσαο μυθήσασθαι.
Ἀλλά μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ ὁππότ' ἐκείνου
Μνήσομαι, ὥς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν
Ἀτρεΐδης, ὡσεί τιν' ἀτίμητον μετανάστην.
Ἀλλ' ὑμεῖς ἔρχεσθε, καὶ ἀγγελίην ἀπόφασθε·
Οὐ γὰρ πρὶν πολέμοιο μεδήσομαι αἱματόεντος,
Πρίν γ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος Ἕκτορα δῖον

Quatiens conglutinatos aſſeres, ſuppliciter rogans filium:
Multum autem hunc ſorores, & veneranda mater
Rogabant: hic autem magis recuſabat: multúmque ſocij,
Qui ſibi maximè reuerendi & amiciſſimi erant omnium:
Sed neque ſic huius animum in pectoribus flectebant,
Antequã iã thalamus frequenter percutiebatur, ipſiq́; turres
Conſcendebant Curetes, & incendebant magnam vrbem:
Et tum iam Meleagrum formoſa uxor
Rogauit eiulans, & ei recenſuit omnes
Miſerias quæ hominibus cõtingũt, quorũ vrbs capta fuerit,
Viros quidem alij occidunt, vrbẽ.a.ignis in puluerem redi-
Liberos.a. alij abducunt graciléſque mulieres. (git,
Huius autem commouebatur animus audientis mala opera.
Perrexit autem ire: corporique arma induit ſplendida.
Sic quidem ab Aetolis propulſauit malum diem,
Cedens ſuæ iræ: huic autem non item dona perſoluerunt,
Multaq́; & decora: malum tamen depulit vel ſic.
Sed tu ne mihi iſta cogites mentibus, neque te dæmon
Huc vertat ô amice, vituperabilius autem eſſet
Nauibus incenſis auxiliari: ſed propter dona
Veni: æquè te ac Deum honorabunt Achiui.
Si autem ſine donis pugnam viros perdentem ineas,
Non item æquè cum honore eris, bellũ quãuis propulſaueris.
Hunc verò excipiens allocutus eſt pedibus velox Achilles,
Phœnix pater ſenex nobiliſſime, non mihi hoc
Opus eſt honore: puto.a.me honoratum eſſe Iouis voluntate,
Quæ me retinebit apud naues curuis puppib. dum ſpiritus
In pectoribus maneat, & mihi chara genua moueantur.
Aliud verò tibi dico, tu autem animo manda tuo:
Ne mihi turba animum flens & mœrens,
Atridæ heroi gratificans: neutiquam te conuenit
Iſtum amare, vt ne mihi odio ſis, te amanti.
Honeſtum tibi mecum eum lædere qui me læſerit.
Aequè ac ego regna, & dimidium partire honorem:
Iſti autem renunciabunt, tu autem hic cubato remanens
Lecto in molli. vnà cum autem aurora illuceſcente
Conſultabimus, an redeamus ad noſtra, an maneamus.
Dixit & Patroclo hic ſuperciliis annuit tacitè,
Phœnici vt ſterneret denſum lectum, vt citiſſimè
E tentorio reditum curarent. inter illos autem Aiax
Deo par Telamonius orationem habuit:
Nobili genere orte Laërtiade, prudentiſſime Vlyſſes,
Abeamus: non enim mihi videtur ſermonis finis
Hoc quidem itinere abſolutum iri: nunciare.a.velociſſimè
Oportet reſponſum Danais, non bonum licet exiſtens,
Qui alicubi nunc ſedent expectantes. ſed Achilles
Immitem in pectoribus repoſuit ſuperbam iram:
Durus, neque rationem habet amicitiæ ſociorum,
Eius qua eum apud naues honorabamus ſupra cæteros.
(O)immiſericordem: etenim aliquis pro fratris cæde
Satisfactionem, vel pro ſuo filio accepit occiſo:
Et is quidem (ſ. qui occidit) in populo manet ibi multa poſt-
quàm perſoluit.
Alterius autem ſedatur cor & animus elatus
Satisfactionem ſuſcipientis: tibi.v. inceſſabilemq́; ſæuámque
Iram in pectoribus Dij poſuerunt gratia puellæ
Vnius nunc autem tibi ſeptem præbemus eximiè optimas,
Aliaq́; multa præter has. tu itaque placidum ſume animum.
Reuerere autem (tuam) *domum, domeſtici enim tibi ſumus*
Multitudine ex Danaorum: cupimus tibi ſupra cæteros
Familiariſſimi eſſe & amiciſſ. quotcunque ſunt Achiui.
Hunc.a. excipiens allocutus eſt pedibus velox Achilles:
Aiax nobilis, Telamonie, princeps populorum,
Omnia mihi ex animo viſus es dixiſſe.
Sed mihi tumeſcit cor ira, quoties illius
Recordor, qui me contemptibilem inter Argiuos fecit
Atrides, tanquam aliquem immunem aduenam.
Quare vos abite, & legationem renunciate.
Non enim antè bellum curabo ſanguinolentum,
Quàm filius Priami bellicoſi Hector diuinus,

Achillis reſponſio ad Phœnicem.

Aiacis oratio.

Achillis ad Aiacem reſponſio.

Myrmidonum ad tentoria & naues veniat
Interficiens Argiuos, incendatq́; igne naues.
Circum verò meum tentorium & nauem nigram
Hectorem etiam alacrem, à pugna cohibitum iri puto.
Sic dixit: hi verò vnuſquiſque accepto poculo rotundo,
Libantes, ad naues iuerunt rurſus: præibat autem Vlyſſes.
[illegible] *Patroclus autem ſocijs & ancillis imperauit,*
Phœnici ſternere denſum lectum quamcelerrimè.
[illegible] *Illæ.n. obedientes, ſtrauerunt lectum vt imperauerat:*
Pelléſque ouinas culcitamq́; lini q́; ſubtilem florem.
Ibi ſenex cubuit, & auroram diuinam expectauit:
Sed Achilles cubuit in receſſu tentorij artificioſè facti:
Huic autem accubuit mulier, quam è Leſbo adduxerat,
Phorbantis filia Diomeda pulchras-genas-habens:
Patroclus.n. ex-altera parte dormiuit: apud quem ipſum
Iphis formoſa, quam ei tribuit nobilis Achilles,
Scyron cùm cepit altam, Enyei oppidum.

Legati ad Agamemnonem redeunt infecta re.

Illi verò poſtquam ad tentoria Atridæ venerunt,
Hos quidem aureis poculis filij Achiuorum
Excipiebant aliunde alius conſurgendo, interrogabántque,
Primus autem interrogauit rex virorum Agamemnon:
Dic age mihi ò laudandiſ. Vlyſſes, ingens gloria Achiuorum:
Ecquid vult à nauibus defendere ardentem ignem?
An recuſauit, atque habet ſuperbam animam?
Hunc autem rurſus allocutus eſt patiens nobilis Vlyſſes:
Atride illuſtriſſime rex virorum Agamemnon,
Ille non vult reſtingere iram, ſed adhuc magis
Impletur ira: te autẽ recuſat (v. parui pendit) & tua dona.
Ipſum te conſultare vnà cum Argiuis iuſſit,
Quomodo naues ſalues & exercitum Achiuorum.
Ipſe verò minatus eſt, ſimulatq́; aurora apparuerit,
Naues bene-tabulatas in-mare tracturum quæ vtrinque-
Atque etiam alios dixit ſe hortari (*remis-aguntur.*
Vt domum renauigent: quia non amplius inuenietis finem
Troiæ altæ: valde enim ipſam altitonans Iupiter
Manu ſua protegit: animumq́; ſumpſerunt populi.
Sic dixit: poſſunt & hi hæc dicere, qui me ſecuti ſunt,
Aiax & præcones duo, prudentes ambo.
Phœnix verò illic ſenex cubuit: ſic enim iuſſit,
Vt ſe in nauibus dilectam in patriam ſequatur.
Cras, ſi velit: vi autem neutiquam ipſum ducet.
Sic dixit: hi verò omnes quieti facti ſunt ſilentio,
Sermonem admirati: valde.n. clariter dixerat (ſ. Achill.)
Diu autem taciti erant triſtes filij Achiuorum.
Tandem verò locutus eſt bello clarus Diomedes:
Atride, illuſtriſſime rex virorum Agamemnon,
Vtinam non oraſſes eximium Peliden,
Infinita dona dans: is autem ſuperbus eſt & aliàs:
Nunc rurſus ipſum multo magis in ſuperbiam impuliſti.
Sed illum quidem ſinamus, ſiue abeat,
Siue maneat: tunc verò rurſum pugnabit, quando ipſum
Animus in pectoribus impulerit, & Deus incitauerit.
[illegible] *Sed agite, ſicut ego dixero obſequamur omnes:*
Nunc quidem cubate, refecti charum cor
Cibo & potu (hoc enim robur eſt & virtus.)
Sed poſtquam apparuerit pulchra roſeis-digitis aurora,
Statim ante naues tene exercitumq́; & equos,
Adhortans, & verò ipſe inter primos pugna.
Sic dixit: hi verò omnes approbarunt reges,
Conſilium admirati Diomedis equitandi periti.
Et tunc quum-libaſſent, iuerunt ad tentorium vnuſquiſque
Ibi autem cubuerunt, & ſomni donum ſumpſerunt.

Μυρμιδόνων ἐπί τε κλισίας καὶ νῆας ἱκέσθαι
Κτείνοντ' Ἀργείους, κατά τε σμῦξαι πυρὶ νῆας·
Ἀμφὶ δέ τοι τῇ ἐμῇ κλισίῃ καὶ νηῒ μελαίνῃ
Ἕκτορα καὶ μεμαῶτα μάχης σχήσεσθαι ὀΐω.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἕκαστος ἑλὼν δέπας ἀμφικύπελλον,
Σπείσαντες, παρὰ νῆας ἴσαν πάλιν· ἦρχε δ' Ὀδυσσεύς.
Πάτροκλος δ' ἑτάροισιν ἰδὲ δμῳῇσι * κέλευσε
Φοίνικι στορέσαι πυκινὸν λέχος ὅττι τάχιστα·
Αἱ δ' ἐπιπειθόμεναι στόρεσαν λέχος ὡς * ἐκέλευσε,
Κώεά τε, ῥῆγός τε, λίνοιό τε λεπτὸν ἄωτον.
Ἔνθ' ὁ γέρων κατέλεκτο, καὶ Ἠῶ δῖαν ἔμιμνεν.
Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς εὗδε μυχῷ κλισίης εὐπήκτου·
Τῷ δ' ἄρα παρκατέλεκτο γυνὴ, τὴν Λεσβόθεν ἦγε,
Φόρβαντος θυγάτηρ Διομήδη καλλιπάρῃος·
Πάτροκλος δ' ἑτέρωθεν ἐλέξατο· πὰρ δ' ἄρα καὶ τῷ
Ἶφις ἐΰζωνος, τήν οἱ πόρε δῖος Ἀχιλλεὺς,
Σκῦρον ἑλὼν αἰπεῖαν, Ἐνυῆος πτολίεθρον.
Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίῃσιν ἐν Ἀτρεΐδαο γένοντο,
Τοὺς μὲν ἄρα χρυσέοισι κυπέλλοις υἷες Ἀχαιῶν
Δειδέχατ' ἄλλοθεν ἄλλος ἀνασταδὸν, ἔκ τ' ἐρέοντο·
Πρῶτος δ' ἐξερέεινεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Εἴπ' ἄγε μ' ὦ πολύαιν' Ὀδυσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
Ἤ ῥ' ἐθέλει νήεσσιν ἀλεξέμεναι δήϊον πῦρ,
Ἦ ἀπέειπε, χόλος δ' ἔτ' ἔχει μεγαλήτορα θυμόν;
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
Ἀτρεΐδη κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
Κεῖνός γ' οὐκ ἐθέλει σβέσσαι χόλον, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον
Πιμπλάνεται μένεος· σὲ δ' ἀναίνεται ἠδὲ σὰ δῶρα.
Αὐτόν σε φράζεσθαι ἐν Ἀργείοισιν ἄνωγεν
Ὅππως κεν νῆάς τε σόῳς καὶ λαὸν Ἀχαιῶν·
Αὐτὸς δ' ἠπείλησεν ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι
Νῆας ἐϋσσέλμους ἅλαδ' ἑλκέμεν ἀμφιελίσσας·
Καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἔφη παραμυθήσασθαι
Οἴκαδ' ἀποπλείειν, ἐπεὶ οὐκέτι δήετε τέκμωρ
Ἰλίου αἰπεινῆς· μάλα γάρ ἑθεν εὐρύοπα Ζεὺς
Χεῖρα ἑὴν ὑπερέσχε, τεθαρσήκασι δὲ λαοί.
Ὣς ἔφατ'· εἰσὶ καὶ οἵδε τάδ' εἰπέμεν, οἵ μοι ἕποντο,
Αἴας καὶ κήρυκε δύω, πεπνυμένω ἄμφω·
Φοῖνιξ δ' αὖθ' ὁ γέρων κατελέξατο· ὡς γὰρ ἀνώγει,
Ὄφρα οἱ ἐν νήεσσι φίλην ἐς πατρίδ' ἕπηται
Αὔριον, ἢν ἐθέλῃσιν· ἀνάγκῃ δ' οὔτι μιν ἄξει.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
Μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευσε.
Δὴν δ' ἄνεῳ ἦσαν τετιηότες υἷες Ἀχαιῶν·
Ὀψὲ δὲ δὴ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
Ἀτρεΐδη κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
Μὴ ὄφελες λίσσεσθαι ἀμύμονα Πηλεΐωνα,
Μυρία δῶρα διδούς· ὁ δ' ἀγήνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως.
Νῦν αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγηνορίῃσιν ἐνῆκας.
Ἀλλ' ἤτοι κεῖνον μὲν ἐάσομεν, ἤ κεν ἴῃσιν,
Ἦ κε μένῃ· τότε δ' αὖτε μαχήσεται, ὁππότε κέν μιν
Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν * ἀνώγῃ, καὶ θεὸς ὄρσῃ.
Ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω, πειθώμεθα πάντες.
Νῦν μὲν κοιμήσασθε τεταρπόμενοι φίλον ἦτορ
Σίτου καὶ οἴνοιο· (τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή)
Αὐτὰρ ἐπεί κε φανῇ καλὴ ῥοδοδάκτυλος Ἠώς,
Καρπαλίμως πρὸ νεῶν ἐχέμεν λαόν τε καὶ ἵππους
Ὀτρύνων, καὶ δ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μάχεσθαι.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπῄνησαν βασιλῆες,
Μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
Καὶ τότε δὴ σπείσαντες ἔβαν κλισίηνδε ἕκαστος·
Ἔνθα δ' ἐκοιμήσαντο, καὶ ὕπνου δῶρον ἕλοντο.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ
ἡ κάππα ῥαψῳδία.

ΑΛΛΟΙ μὲν παρὰ νηυσὶν ἀριστῆες Παναχαιῶν
Εὗδον παννύχιοι, μαλακῷ δεδμημένοι ὕπνῳ·
Ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν
Ὕπνος ἔχε γλυκερὸς, πολλὰ φρεσὶν ὁρμαίνοντα.
Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀστράπτῃ πόσις Ἥρης ἠϋκόμοιο,
Τεύχων ἢ πολὺν ὄμβρον ἀθέσφατον, ἠὲ χάλαζαν,
Ἢ νιφετὸν, ὅτε πέρ τε χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας,
Ἠέ ποθι πτολέμοιο μέγα στόμα πευκεδανοῖο·
Ὣς πυκίν' ἐν στήθεσσιν ἀνεστενάχιζ' Ἀγαμέμνων
Νειόθεν ἐκ κραδίης· τρομέοντο δέ οἱ φρένες ἐντός.
Ἤτοι ὅτ' ἐς πεδίον τὸ Τρωϊκὸν ἀθρήσειε,
Θαύμαζεν πυρὰ πολλὰ τὰ καίετο Ἰλιόθι πρὸ,
Αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπὴν, ὅμαδόν τ' ἀνθρώπων.
Αὐτὰρ ὅτ' ἐς νῆάς τε ἴδοι καὶ λαὸν Ἀχαιῶν,
Πολλὰς ἐκ κεφαλῆς προθελύμνους ἕλκετο χαίτας
Ὑψόθ' ἐόντι Διΐ· μέγα δ' ἔστενε κυδάλιμον κῆρ.
Ἥδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλὴ,
Νέστορ' ἔπι πρῶτον Νηλήϊον ἐλθέμεν ἀνδρῶν,
Εἴ τινά οἱ σὺν μῆτιν ἀμύμονα τεκτήναιτο,
Ἥ τις ἀλεξίκακος πᾶσι Δαναοῖσι γένοιτο.
Ὀρθωθεὶς δ' ἔνδυνε περὶ στήθεσσι χιτῶνα,
Ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
Ἀμφὶ δ' ἔπειτα δαφοινὸν ἑέσσατο δέρμα λέοντος
Αἴθωνος μεγάλοιο, ποδηνεκὲς, εἵλετο δ' ἔγχος·
Ὣς δ' αὔτως Μενέλαον ἔχε τρόμος· οὐδὲ γὰρ αὐτῷ
Ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐφίζανε, μή τι πάθοιεν
Ἀργεῖοι, τοὶ δὴ ἕθεν εἵνεκα πουλὺν ἐφ' ὑγρὴν
Ἤλυθον ἐς Τροίην, πόλεμον θρασὺν ὁρμαίνοντες·
Παρδαλέῃ μὲν πρῶτα μετάφρενον εὐρὺ κάλυψε
Ποικίλῃ, αὐτὰρ ἐπὶ στεφάνην κεφαλῆφιν ἀείρας
Θήκατο χαλκείην· δόρυ δ' εἵλετο χειρὶ παχείῃ·
Βῆ δ' ἴμεν ἀνστήσων ὃν ἀδελφεὸν, ὃς μέγα πάντων
Ἀργείων ἤνασσε, θεὸς δ' ὣς τίετο δήμῳ.
Τὸν δ' εὗρ' ἀμφ' ὤμοισι τιθήμενον ἔντεα καλὰ
Νηῒ πάρα πρύμνῃ· τῷ δ' ἀσπάσιος γένετ' ἐλθών·
Τὸν πρότερος προσέειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
Τίφθ' οὕτως ἠθεῖε κορύσσεαι; ἦ τιν' ἑταίρων
Ὀτρύνεις Τρώεσσιν ἐπίσκοπον; ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
Δείδω μὴ οὔτις τοι ὑπόσχηται τόδε ἔργον,
Ἄνδρας δυσμενέας σκοπιαζέμεν οἶος ἐπελθὼν
Νύκτα δι' ἀμβροσίην· μάλα τις θρασυκάρδιος ἔσται.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
Χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σὲ, διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε,
Κερδαλέης, ἥτις κεν ἐρύσσεται ἠδὲ σαώσει
Ἀργείους καὶ νῆας, ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο φρήν.
Ἑκτορέοις ἄρα μᾶλλον ἐπὶ φρένα θῆχ' ἱεροῖσιν.
Οὐ γάρ πω ἰδόμην, οὐδ' ἔκλυον αὐδήσαντος,
Ἄνδρ' ἕνα τοσσάδε μέρμερ' ἐπ' ἤματι μητίσασθαι,
Ὅσσ' Ἕκτωρ ἔρρεξε Διῒ φίλος υἷας Ἀχαιῶν
Αὔτως, οὔτε θεᾶς υἱὸς φίλος, οὔτε θεοῖο·
Ἔργα δ' ἔρεξ' ὅσα φημὶ μελησέμεν Ἀργείοισι
Δηθά τε καὶ δολιχόν· τόσα γὰρ κακὰ μήσατ' Ἀχαιούς.
Ἀλλ' ἴθι νῦν Αἴαντα καὶ Ἰδομενῆα κάλεσσον,
Ῥίμφα θέων ἐπὶ νῆας· ἐγὼ δ' ἐπὶ Νέστορα δῖον
Εἶμι, καὶ ὀτρυνέω ἀνστήμεναι, αἴ κ' ἐθέλῃσιν
Ἐλθεῖν ἐς φυλάκων ἱερὸν τέλος, ἠδ' ἐπιτεῖλαι.
Κείνου γάρ κε μάλιστα πιθοίατο· τοῖο γὰρ υἱὸς
Σημαίνει φυλάκεσσι, καὶ Ἰδομενῆος ὀπάων
Μηριόνης· τοῖσιν γὰρ ἐπετράπομέν γε μάλιστα.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
Πῶς γάρ μοι μύθῳ ἐπιτέλλεαι, ἠδὲ κελεύεις;

ILIADIS HOMERI X.
COMPOSITIO.

CÆTERI quidem apud naues principes omnium Achiuorum
Dormiebant per noctes molli domiti ſomno:
Verùm non Atridem Agamemnonem paſtorem populorum
Somnus tenebat dulcis, multa animo voluentem.
Veluti cùm fulgurat maritus Iunonis bene comptæ. Agamēnō & Menelaus æſtuant.
Parans vel magnum imbrem, immenſamve grandinem,
Vel niuem, quando quidem nix dealbauit arua,
Vel alicubi belli magnum os amari:
Tam frequenter in pectoribus ſuſpirabat Agamemnon
Funditus ex corde: tremebant autem ei præcordia intus
Cùm quidem in campum Troianum reſpexiſſet,
Mirabatur ignes multos, qui ardebant ante Ilium,
Tibiarumq́; fiſtularumq́; ſonum, tumultumq́; hominum:
Verùm quū ad nauesq́; reſpexiſſet & exercitum Achiuorū,
Multos ex capite radicitus euellebat capillos
Superne exiſtenti Ioui, valde a. gemebat glorioſum cor.
Hæc autem ei in animo optima viſa eſt ſententia,
Ad Neſtorem primum Neleium accedere virorum,
Si quod ſecum conſilium ſalutare fabricaret,
Quod remedium malorum cunctis Danais eſſet.
Erectus itaque induit circa pectora tunicam:
Pedibus autem ſub robuſtis ligauit pulchros calceos:
Deinde autem rufam induit pellem leonis
Fului magni, demiſſam-vſq; ad pedes: ſumpſitq́; haſtam.
Eodem modo Menelaum tenebat tremor: neque enim ipſi
Somnus in palpebris inſidebat, ne quid paterentur
Argiui, qui vtique ſui gratiâ ſpatioſum per mare
Venerant ad Troiam, bellum audax in animo habentes.
Pelle-pardi quidem primùm tergum latum texit
Maculoſa, ſed galeam in capite eleuans
Poſuit æream: haſtamq́; cepit manu robuſta.
Perrexit a. ire excitaturus ſuum fratrem, qui potēter cunctis
Argiuis præerat: & tanquam deus colebatur in populo:
Hunc a. inuenit circum humeros ponentem arma pulchra
Nauis apud puppim: hic autem gratus fuit veniens.
Hunc prior allocutus eſt in-bello ſtrenuus Menelaus:
Cur ſic, frater, armaris? num quem ſociorum Agamēnō & Menelaus inter ſe deliberant.
Impellis Troianis exploratorem? ſed valde admodum
Timeo, ne vllus tibi promittat hoc opus,
Vt viros hoſtes exploret, ſolus accedens
Noctem per diuinam: valde quiſpiam audax erit.
Hunc autem, reſpondens, allocutus eſt rex Agamemnon
Opus eſt conſilio mihi & tibi, à-Ioue nutrite ô Menelae,
Prudente, quod liberabit atque ſeruabit
Argiuos & naues, quoniam Iouis auerſa eſt (à nobis) *mēs*
Hectoreis ſane magis animum adiecit ſacrificiis.
Non. n. vnquam vidi, neque audiui (ex alio) *referente,*
Virum vnum tanta ardua opera *vno die molitum eſſe,*
Quanta Hector fecit Ioui charus, filiis Achiuorum
Sine-cauſa: neque deæ filius dilectus, neque dei.
Opera autem fecit, quæ puto curæ-fore Græcis
Diúque & in longum tempus, *tantis enim malis affecit*
Achiuos.
Sed i nunc Aiacem & Idomeneum voca
Citò currens ad naues: ego verò ad Neſtorem diuinum
Vado & hortabor vt-ſurgat, ſiquidem velit
Venire ad cuſtodum ſacram turmam, & mandare eis:
Illum enim potiſſimum audient: huius enim filius
Præeſt cuſtodibus & Idomenei comes
Meriones: his. n. cōmiſimus maximè: (ſ. curam cuſtodiæ)
Huic a. reſpondit deinde in bello ſtrenuus Menelaus:
Quomodo verò mihi ſermone mandas & iubes?

Illic vt maneam inter illos, præſtolans donec venias,
An curram ad te rurſus, quum bene illis præcepero?
Hunc.a.rurſus allocutus eſt rex virorum Agamemnon.
Illic mane, ne quo-modo aberremus ab inuicem
Venientes: multæ enim per exercitum ſunt viæ.
γρ. ἐγρήγορθαι. *Clama autem quà ieris, & vigilare iube,*
A-maioribus ex ſtirpe compellans virum quemlibet,
Omnes laudans: neque ſuperbias animo:
Sed & noſmetipſi laboremus: ſic quippe nobis
Iupiter naſcentibus immiſit calamitatem grauem.
Agamēnō Neſtorem adit. *Sic fatus: dimiſit fratrem, bene poſtquam-præcepiſſet*
Sed hic perrexit ire ad Neſtorem paſtorem populorum:
Hunc verò inuenit apud tentorium & nauem nigram
Lecto in molli: iuxtaq; cum arma variegata iacebant,
Scutum & duæ haſtæ, ſplendidaq; galea.
Prope etiam balteus iacebat valde-varius, quo ſenex
Cingebatur quando ad bellum pernicioſum armaretur.
Populũ ſuum ducẽs: nã nõ permittebat-ſe (i. cedebat) ſe-
Erectus.a.ſuper cubitum caput eleuans, (nectuti triſti.
Atridem allocutus eſt, & rogabat ſermone,
γρ. ὁ τίς. *Quis autem ſic ad naues per caſtra venis ſolus,*
Noctem per obſcuram, quando dormiunt mortales cæteri?
An aliquem cuſtodem quærens, an aliquem ſociorum?
Loquere, neque tacitus ad me accede: quid tibi opus eſt?
Huic.a.reſpondit rex virorum Agamemnon,
O Neſtor Neleiade, ingens gloria Achiuorum,
Cognoſces Atridem Agamemnona, quem ſupra omnes
Iupiter immiſit laboribus aſſiduè, quoad ſpiritus
In pectoribus maneat, & mihi chara genua moueantur.
Erro ita, quoniam non mihi in oculis dulcis ſomnus
Inſidet, ſed curæ-eſt bellum & clades Achiuorum.
Vehementer enim pro Græcis timeo, neque mihi cor
Firmum, ſed perpulſus ſum: cor autem mihi extra
Pectora exilit, tremunt verò præclara membra.
Sed ſi quid facere- cogitas (quoniam neque te ſomnus capit)
Eia, ad cuſtodes deſcendamus, vt videamus
Ne hi quidem labore defeſſi, vel etiam vigilia,
Dormiant: at cuſtodiæ prorſus obliuiſcantur:
Hoſtes autem viri propè ſedent, neque ſcimus
An forte etiam per noctem in animo habeant pugnare.
Huic verò reſpondit deinde Gerenius eques Neſtor:
Atride illuſtriſſime rex virorum Agamemnon,
Minime ſane Hectori omnia ſua cogitata conſiliarius Iupiter
γρ. ἐκτελέει. *Perficiet quæcunque nunc ſperat: ſed ipſum puto*
Curis laboraturum vel pluribus, ſiquidem Achilles
Ex ira moleſta conuerterit dilectum cor.
Te verò libenter ſequar ego: inſuper & excitemus alios.
Et Tydidem haſta inclytum, & Vlyſſem,
Et Aiacem celerem & Phylei fortem filium.
Quin ſi quis & hos accedens vocaret,
Diuinumque Aiacem & Idomenea regem.
Horum enim naues ſunt longiſſimè, neque valde propè.
Sed amicum quamuis exiſtentem & venerandũ Menelaũ
Increpabo: quamuis mihi iraſcaris. neque celabo,
Quòd dormit, tibi verò ſoli commiſit laborare.
Nunc debebat circa omnes principes laborare.
Supplicuer-orans: neceſſitas.n.vrget minimè tolerabilis.
Hunc.a.rurſus allocutus eſt rex virorum Agamemnon:
O ſenex, aliàs quidem te etiam accuſare iuſſi.
Sæpè enim negligens-eſt, nec vult laborare,
Neque pigritia cedens, neque inſipientia mentis:
Sed me reſpiciens & meum expectans nutum.
Nunc autem me prior valde ſurrexit, & mihi adſtitit:
Hunc quidem ego præmiſi vocare, quos tu quæris.
Sed eamus: illos autem inueniemus ante portas
Inter cuſtodes: ibi enim ipſis indicaui vt congregarentur.
Huic autem reſpondit deinde Gerenius eques Neſtor:
Sic nullus ei iraſcetur, neque immorigerus-erit
Argiuorum, quando aliquem hortatus-fuerit, & iuſſe-
rit.

Αὖθι μένω μετὰ τοῖσι, δεδεγμένος εἰσόκεν ἔλθῃς,
Ἦ θέω μετὰ σ' αὖτις, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπιτείλω;
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Αὖθι μένειν, μή πως ἀβροτάξομεν ἀλλήλοιιν
Ἐρχομένω· πολλαὶ γὰρ ἀνὰ στρατόν εἰσι κέλευθοι.
Φθέγγεο δ' ᾗ κεν ἴῃσθα, καὶ * ἐγρήγορθαι ἄνωχθι,
Πατρόθεν ἐκ γενεῆς ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον,
Πάντας κυδαίνων· μηδὲ μεγαλίζεο θυμῷ·
Ἀλλὰ καὶ αὐτοί περ πονεώμεθα· ὧδέ που ἄμμι
Ζεὺς ἐπὶ γεινομένοισιν ἵει κακότητα βαρεῖαν.
Ὣς εἰπὼν, ἀπέπεμπεν ἀδελφεὸν, εὖ ἐπιτείλας.
Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἰέναι μετὰ Νέστορα ποιμένα λαῶν.
Τὸν δ' εὗρεν παρά τε κλισίῃ καὶ νηῒ μελαίνῃ
Εὐνῇ ἔνι μαλακῇ· παρὰ δ' ἔντεα ποικίλ' ἔκειτο,
Ἀσπὶς, καὶ δύο δοῦρε, φαεινή τε τρυφάλεια·
Πὰρ δὲ ζωστὴρ κεῖτο παναίολος, ᾧ ῥ' ὁ γεραιὸς
Ζώννυθ' ὅτ' ἐς πόλεμον φθισήνορα θωρήσσοιτο,
Λαὸν ἄγων· ἐπεὶ οὐ μὲν ἐπέτρεπε γήραϊ λυγρῷ.
Ὀρθωθεὶς δ' ἄρ' ἐπ' ἀγκῶνος, κεφαλὴν ἐπαείρας,
Ἀτρείδην προσέειπε, καὶ ἐξερεείνετο μύθῳ,
Τίς δ' * οὗτος κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν ἔρχεαι οἶος,
Νύκτα δι' ὀρφναίην, ὅτε θ' εὕδουσι βροτοὶ ἄλλοι;
Ἠέ τιν' οὐρήων διζήμενος, ἤ τιν' ἑταίρων;
Φθέγγεο, μηδ' ἀκέων ἐπ' ἔμ' ἔρχεο· τίπτε δέ σε χρεώ;
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Ὦ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
Εἴσεαι Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα, τὸν περὶ πάντων
Ζεὺς ἐνέηκε πόνοισι διαμπερὲς, εἰσόκ' ἀϋτμὴ
Ἐν στήθεσσι μένῃ, καί μοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ·
Πλάζομαι ὧδ', ἐπεὶ οὔ μοι ἐπ' ὄμμασι νήδυμος ὕπνος
Ἱζάνει, ἀλλὰ μέλει πόλεμος καὶ κήδε' Ἀχαιῶν·
Αἰνῶς γὰρ Δαναῶν περιδείδια, οὐδέ μοι ἦτορ
Ἔμπεδον, ἀλλ' ἀλαλύκτημαι· κραδίη δέ μοι ἔξω
Στηθέων ἐκθρῴσκει, τρομέει δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα.
Ἀλλ' εἴ τι δραίνεις, (ἐπεὶ οὐδὲ σέ γ' ὕπνος ἱκάνει)
Δεῦρ' ἐς τοὺς φύλακας καταβείομεν, ὄφρα ἴδωμεν
Μὴ τοὶ μὲν καμάτῳ ἀδδηκότες ἠδὲ καὶ ὕπνῳ
Κοιμήσωνται, ἀτὰρ φυλακῆς ἐπὶ πάγχυ λάθωνται·
Δυσμενέες δ' ἄνδρες σχεδὸν εἵαται, οὐδέ τι ἴδμεν,
Μήπως καὶ διὰ νύκτα μενοινήσωσι μάχεσθαι.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
Ἀτρείδη κύδιστε ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
Οὔ θην Ἕκτορι πάντα νοήματα μητιέτα Ζεὺς
Ἐκτελέσει ὅσα που νῦν ἐέλπεται· ἀλλά μιν οἴω
Κήδεσι μοχθήσειν καὶ πλείοσιν, εἴ κεν Ἀχιλλεὺς
Ἐκ χόλου ἀργαλέοιο μεταστρέψῃ φίλον ἦτορ.
Σοὶ δὲ μάλ' ἕψομ' ἐγώ· ποτὶ δ' αὖ καὶ ἐγείρομεν ἄλλους,
Ἠμὲν Τυδείδην δουρικλυτὸν, ἠδ' Ὀδυσῆα,
Ἠδ' Αἴαντα ταχὺν, καὶ Φυλέος ἄλκιμον υἱόν.
Ἀλλ' εἴ τις καὶ τούσδε μετοιχόμενος καλέσειεν,
Ἀντίθεόν τ' Αἴαντα καὶ Ἰδομενῆα ἄνακτα.
Τῶν γὰρ νῆες ἔασιν ἑκαστάτω, οὐδὲ μάλ' ἐγγύς·
Ἀλλὰ φίλον περ ἐόντα καὶ αἰδοῖον Μενέλαον
Νεικέσω, εἴπερ μοι νεμεσήσεαι, οὐδ' ἐπικεύσω,
Ὡς εὕδει, σοὶ δ' οἴῳ ἐπέτρεψεν πονέεσθαι.
Νῦν ὄφελεν κατὰ πάντας ἀριστῆας πονέεσθαι
Λισσόμενος· χρειὼ γὰρ ἱκάνεται οὐκέτ' ἀνεκτός.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Ὦ γέρον, ἄλλοτε μέν σε καὶ αἰτιάασθαι ἄνωγα·
Πολλάκι γὰρ μεθιεῖ τε, καὶ οὐκ ἐθέλει πονέεσθαι,
Οὔτ' ὄκνῳ εἴκων, οὔτ' ἀφραδίῃσι νόοιο,
Ἀλλ' ἐμέ τ' εἰσορόων, καὶ ἐμὴν ποτιδέγμενος ὁρμήν.
Νῦν δ' ἐμέο πρότερος μάλ' ἐπέγρετο, καί μοι ἐπέστη·
Τὸν μὲν ἐγὼ προέηκα καλήμεναι οὓς σὺ μεταλλᾷς.
Ἀλλ' ἴομεν· κείνους δὲ κιχησόμεθα πρὸ πυλάων
Ἐν φυλάκεσσ'· ἵνα γάρ σφιν ἐπέφραδον ἠγερέθεσθαι.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
Οὕτως οὔτις οἱ νεμεσήσεται, οὐδ' ἀπιθήσει
Ἀργείων, ὅτε κέν τιν' ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ.

Ὣς εἰπὼν, ἔνδυνε περὶ στήθεσσι χιτῶνα,
Ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν περονήσατο φοινικόεσσαν,
Διπλῆν, ἐκταδίην· οὔλη δ' ἐπενήνοθε λάχνη.
Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ.
Βῆ δ' ἰέναι κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
Πρῶτον, ἔπειτ' Ὀδυσῆα Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον
Ἐξ ὕπνου ἀνέγειρε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ
Φθεγξάμενος· τὸν δ' αἶψα περὶ φρένας ἤλυθ' ἰωή,
Ἐκ δ' ἦλθε κλισίης, καί σφεας πρὸς μῦθον ἔειπε,
Τίφθ' οὕτω κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν οἶοι ἀλᾶσθε
Νύκτα δι' ἀμβροσίην; ὅ τι δὴ χρειὼ τόσον ἵκει;
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Μὴ νεμέσα· τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιούς.
Ἀλλ' ἕπε', ὄφρα καὶ ἄλλον ἐγείρομεν, ὅν τ' ἐπέοικε
Βουλὰς βουλεύειν, ἢ φευγέμεν ἠὲ μάχεσθαι.
Ὣς φάθ'· ὁ δὲ κλισίηνδε κιὼν πολύμητις Ὀδυσσεὺς,
Ποικίλον ἀμφ' ὤμοισι σάκος θέτο, βῆ δὲ μετ' αὐτούς.
Βὰν δ' ἐπὶ Τυδείδην Διομήδεα· τὸν δ' ἐκίχανον
Ἐκτὸς ἀπὸ κλισίης σὺν τεύχεσιν· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
Εὗδον· ὑπὸ κρασὶν δ' ἔχον ἀσπίδας· ἔγχεα δέ σφιν
Ὄρθ' ἐπὶ σαυρωτῆρος ἐλήλατο· τῆλε δὲ χαλκὸς
Λάμφ' ὥς τε στεροπὴ πατρὸς Διός· αὐτὰρ ὅγ' ἥρως
Εὗδ', ὑπὸ δ' ἔστρωτο ῥινὸν βοὸς ἀγραύλοιο·
Αὐτὰρ ὑπὸ κράτεσφι τάπης τετάνυστο φαεινός.
Τὸν * παρστὰς ἀνέγειρε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
Λὰξ ποδὶ κινήσας, ὤτρυνέ τε, νείκεσέ τ' ἄντην,
Ἔγρεο Τυδέος υἱέ· τί πάννυχον ὕπνον ἀωτεῖς;
Οὐκ ἀΐεις ὡς Τρῶες ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο
Εἵαται ἄγχι νεῶν, ὀλίγος δ' ἔτι χῶρος ἐρύκει;
Ὣς φάθ'· ὁ δ' ἐξ ὕπνοιο μάλα κραιπνῶς ἀνόρουσε,
Καί μιν φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Σχέτλιός ἐσσι γεραιέ· σὺ μὲν πόνου οὔποτε λήγεις·
Οὔ νυ καὶ ἄλλοι ἔασι νεώτεροι υἷες Ἀχαιῶν,
Οἵ κεν ἔπειτα ἕκαστον ἐγείρειαν βασιλήων
Πάντῃ ἐποιχόμενοι; σὺ δ' ἀμήχανός ἐσσι γεραιέ.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα φίλος κατὰ μοῖραν ἔειπες·
Εἰσὶ μέν μοι παῖδες ἀμύμονες, εἰσὶ δὲ λαοὶ
Καὶ πολέες, τῶν κέν τις ἐποιχόμενος καλέσειεν·
Ἀλλὰ μάλα μεγάλη χρειὼ βεβίηκεν Ἀχαιούς.
Νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς,
Ἢ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς, ἠὲ βιῶναι.
Ἀλλ' ἴθι νῦν Αἴαντα ταχὺν καὶ Φυλέος υἱὸν
Ἀνστησον, (σὺ γάρ ἐσσι νεώτερος) εἴ μ' ἐλεαίρεις.
Ὣς φάθ'· ὁ δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἑέσσατο δέρμα λέοντος
Αἴθωνος, μεγάλοιο, ποδηνεκές· εἵλετο δ' ἔγχος,
Βῆ δ' ἰέναι, τοὺς δ' ἔνθεν ἀναστήσας ἄγεν ἥρως.
Οἱ δ' ὅτε δὴ φυλάκεσσιν ἐν ἀγρομένοισιν ἔμιχθεν,
Οὐδὲ μὲν εὕδοντας φυλάκων ἡγήτορας εὗρον,
Ἀλλ' ἐγρηγορτὶ σὺν τεύχεσιν εἵατο πάντες.
Ὡς δὲ κύνες περὶ μῆλα δυσωρήσωνται ἐν αὐλῇ,
Θηρὸς ἀκούσαντες κρατερόφρονος, ὅς τε καθ' ὕλην
Ἔρχηται δι' ὄρεσφι, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ἐπ' αὐτῷ
Ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν, * ἀπό τέ σφισιν ὕπνος ὄλωλεν·
Ὣς τῶν νήδυμος ὕπνος ἀπὸ βλεφάροιιν ὀλώλει,
Νύκτα φυλασσομένοισι κακήν· πεδίονδε γὰρ αἰεὶ
Τετράφαθ', ὁππότ' ἐπὶ Τρώων ἀΐοιεν ἰόντων.
Τοὺς δ' ὁ γέρων γήθησεν ἰδὼν, θάρσυνέ τε μύθῳ,
Καί σφεας φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Οὕτω νῦν φίλα τέκνα φυλάσσετε· μηδέ τιν' ὕπνος
Αἱρείτω, μὴ χάρμα γενώμεθα δυσμενέεσσιν.
Ὣς εἰπὼν, τάφροιο διέσσυτο· τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο
Ἀργείων βασιλῆες, ὅσοι κεκλήατο βουλήν.
Τοῖς δ' ἅμα Μηριόνης καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱὸς
Ἤϊσαν· αὐτοὶ γὰρ κάλεον συμμητιάασθαι.
Τάφρον δ' ἐκδιαβάντες ὀρυκτὴν, ἑδριόωντο
Ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος

Sic locutus, induit circa pectora tunicam:
Pedibus autem ſub robuſtis ligauit decoros calceos:
Circum autem chlamydem fibulis connexuit purpuream,
Duplicem extenſam: criſpa autem inerat lanugo.
Accepit autem fortem haſtam, acutam acuto ferro:
Perrexit autem ire ad naues Achiuorum armatorum.
Primum: deinde Vlyſſem Ioui conſilio ſimilem
E ſomno excitauit Gerenius eques Neſtor
Loquens: huius autem ſtatim circa mentes aduenit vox:
Exiuitq; tentorio, & ipſos ſermone allocutus eſt:
Cur ſic ad naues per caſtra ſoli vagamini
Noctem per diuinam? an quia neceſſitas tanta aduenit?
Hunc excepit poſtea Gerenius eques Neſtor:
Iouigena Laertiade, ingenioſe Vlyſſes,
Ne indignare, talis enim perturbatio vrget Græcos.
Sed ſequere, vt & alium excitemus quem decet
Conſilia conſultare, vel fugiendi, vel pugnandi.
Sic dixit: hic vero ad tentorium reuerſus prudens Vlyſſes,
Varium circa humeros ſcutum poſuit iuitq; ad eos:
Iuerunt autem ad Tydidem Diomedem: hunc autem inuenerūt
Extra tentorium procul cum armis: circumq; ſocij
Dormiebant, ſub capitibus autem habebant ſcuta: haſtæ autem ipſis
Erectæ in cuſpide fixæ erant: longe autem ferrum
Splendebat velut fulgur patris Iouis. Sed hic heros
Dormiebat: ſubſtratumq; pellem bouis agreſtis.
Sed ſub capite tapetum extenſum erat ſplendidum.
Hunc aſtans excitauit Gerenius eques Neſtor,
Summo pede mouens, impulitque obiurgauitque coram:
Surge Tydei fili, cur per noctem ſomnum carpis?
Non audis quod Troiani in tumulo campi
Sedent prope naues: exiguus autem adhuc locus arcet eos à nobis?
Sic dixit: hic autem e ſomno valde celeriter ſurrexit:
Et ipſum vociferans, verbis velocibus allocutus eſt:
Nimium patiens es ſenex: tu quidē a labore nunquā ceſſas:
An non & alij ſunt iuniores filij Achiuorum,
Qui iam vnumquenque excitarent regum,
Quaquauerſum obeuntes? tu ſanè indefeſſus es ſenex.
Hunc à rurſus allocutus eſt Gerenius eques Neſtor:
Certè iam hæc omnia, amice decorè dixiſti:
Sunt quidem mihi filij egregij, ſunt & populi
Et multi, quorum aliquis percurrens accerſere poſſet:
Sed valde magna neceſſitas vrget Achiuos.
Nunc enim omnibus in nouacula ſtat acie
Vel valde triſte exitium Achiuis, vel vita.
Sed nunc, Aiacem celerem & Phylei filium
Excita, tu enim es iunior, ſi mei misereris.
Sic dixit: hic autem circa humeros induit pellem leonis
Fului magni, talos tenentem: cepitque haſtam:
Perrexit vero ire: illos autem inde excitans abduxit heros.
Hi vero quando iam cuſtodes inter congregatos venerunt,
Neque dormientes cuſtodum duces inuenerunt,
Sed vigilanter cum armis ſedebant omnes.
Ac veluti canes circum oues ægre-cuſtodiunt in caula
Feram audientes ferocem, quæ in ſylua
Graditur per montes: multus autem tumultus in ipſam
Virorum & canum: atque ab ipſis ſomnus perit:
Sic horum dulcis ſomnus à palpebris perijt
Noctem cuſtodientium triſtem: ad campum enim ſemper
Conuerſi erant (attenti) quando Troianos audirēt ingruētes:
Hos itaque ſenex lætatus eſt vidēs, confirmauitque ſermone,
Et eos ſimul voce, verbis velocibus allocutus eſt:
Sic nunc dilecti filij, cuſtodias agite, neque aliquem ſomnus
Capiat, ne ludibrio fiamus hoſtibus.
Sic locutus per foſſam tranſijt: hi autem ſimul ſecuti ſunt
Argiuorum reges quotquot vocati erant ad conſilium.
Cum his vero, Meriones & Neſtoris inclytus filius
Iuerunt: ipſi enim vocabant ad vnà ſecum conſultandum.
Vallum autem cum tranſiſſent defoſſum, conſederunt
In loco mundo vbi tamen mortuorum apparebat locus

Neſtor veſtem induit & Vlyſſem adit.

Neſtor Diomedē ex ſomno excitat, ſeds

Qui ceciderant: à quo reuerſus erat fortis Hector
Interficiens Argiuos, quum iam nox tenebras offuderat:
Ibi conſidentes verba inter ſe loquebantur.

Neſtoris verba de mittendis in hoſtium caſtra exploratoribus.

Inter hos autem ſermonem cœpit Gerenius eques Neſtor:
O amici, annon iam aliquis vir confideret ſuo ipſius
Animo audaci, vt ad Troianos magnanimos
Eat? ſi quem fortè hoſtium capiat in extremis caſtris erran-(tẽ?
Si quem fortè etiam rumorẽ inter Troianos audiat,
Quæq; conſultent inter ſe, an velint
Hic manere apud naues procul, an ad ciuitatem
Iterum reuerſuri ſint, quoniam domuerunt Achiuos:
Hæc omnia diſcere poſſet, & rurſus ad nos rediret
Illæſus, magna ei ſub cœlo gloria eſſet
Vniuerſos apud homines: & ei præmium erit egregium.
Quotquot enim nauibus imperant optimates,
Ex *his omnibus ei ſinguli ouem dabunt nigram,*
Fœminã, agnũ vbere alentẽ: huic quidem poſſeſſio nulla eſt
Semper autem in conuiuijs & feſtiuitatibus aderit. (ſimilis:
Sic dixit: hi autem omnes quietè facti ſunt ſilentio.

Diomedes iturus ad hoſtiũ caſtra exploranda Vlyſſem ſocium eligit.

Inter eos verò etiam locutus eſt in bello fortis Diomedes:
Neſtor, me mouet cor & animus generoſus,
Virorum hoſtium ingredi caſtra prope exiſtentia.
Troianorum, ſed ſi quis me vir ſimul ſequatur & alius,
Maior mihi ſpes *& audacia (i. animoſior* fiducia) *erit.*
Euntibus ſimul duobus, alter ante alterum intellexit
Qualiter vtile ſit: ſolus verò etſi intelligat,
Tamen ei tardior animus eſt, debiliſque conſilium.
Sic dixit: illi verò voluerunt Diomedem multi ſequi:
Volebant Aiaces duo, famuli Martis,
Volebat Meriones: valdè autem volebat Neſtoris filius:
Volebat & Atrides haſta inclytus Menelaus,
Volebat & audax Vlyſſes adire exercitum
Troianorum: ſemper enim ei in mentib. animus erat audax
Inter hos verò dein locutus eſt rex virorum Agamemnon:
Tydide Diomedes, meo chariſſime animo,
Hunc quidem ſocium eliges quem volueris
Præſentium optimum, quandoquidem prompti ſunt multi.
Neque tu reueritus tuis mentibus fortiorem quidem
Relinque: tu autem deteriorem comitem deligas pudori cedens,
Ad genus reſpiciens: neque ſi maior rex ſit.

Diomedes & Vlyſſes armantur.

Sic dixit: timuit autem de flauo Menelao.
Inter eos autem rurſus locutus eſt in bello ſtrenuus Diomedes.
Si igitur ſocium iubetis meipſum eligere,
Quomodo deinde Vlyſſes ego diuini obliuiſci poſſem,
Cuius eximiè quidem alacre (v. prudens) *cor & animus virilis*
In omnibus laboribus, amatq; ipſum Pallas Minerua?
Hoc certè comitante etiam ex igne ardenti
Ambo rediremus: nam valdè nouit conſulere.
Hunc autem viciſſim allocutus eſt patiens nobilis Vlyſſes.
Tydide, neq; me nimium lauda, neque quicquam vitupera:
Scientes enim hæc inter Argiuos loqueris.
Sed eamus, valdè enim nox perficitur: prope autem eſt aurora:
Stellæ verò iam proceſſerunt: præteryitq; maior pars noctis
Nempe *duæ partes: tertia autem adhuc pars reliqua eſt,*
Sic locuti, arma grauia induerunt.
Tydidæ quidem dedit conſtans in prælio Thraſymedes
Enſem ancipitem (nam ſuus apud naues remanſerat)
Et ſcutum & ei galeam capiti impoſuit
Taurinam ſine conoq; & ſine criſta, quæ καταῖτυξ
Vocatur, tuetur autem caput pubeſcentium iuuenum.
Meriones autem Vlyſſi dedit arcum & pharetram,
Et enſem & ei galeam capiti impoſuit
Ex *pelle factam: multis autem intrinſecus loris*
Ligata erat fortiter: extrinſecus autem candidi dentes
Albidentis ſuis crebri muniebant hinc atque illinc,
Benè & ſcitè: in media autem pileus aptatus erat.
Hanc quondam ex Eleone, Amyntoris Ormenidæ
Eripuit Autolycus, ſolidam domum quum effregiſſet:

γρ. Σκάνδεια.

In *Scandia autem dedit Cytherio Amphidamanti:*

Πιπτόντων· ὅθεν αὖτις ἀπετράπετ' ὄβριμος Ἕκτωρ
Ὀλλὺς Ἀργείους, ὅτε δὴ περὶ νὺξ ἐκάλυψεν.
Ἔνθα καθεζόμενοι, ἔπε' ἀλλήλοισι πίφαυσκον·
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
Ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δή τις ἀνὴρ πεπίθοιθ' ἑῷ αὐτοῦ
Θυμῷ τολμήεντι μετὰ Τρῶας μεγαθύμους
Ἐλθεῖν; εἴ τινά που δηΐων ἕλοι ἐσχατόωντα,
Ἤ τινά που καὶ φῆμιν ἐνὶ Τρώεσσι πύθοιτο,
Ἅσσά τε μητιόωσι μετὰ σφίσιν, ἢ μεμάασιν
Αὖθι μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν, ἦε πόλινδε
Ἂψ ἀναχωρήσουσιν, ἐπεὶ δαμάσαντό γ' Ἀχαιούς.
Ταῦτά κε πάντα πύθοιτο, καὶ ἂψ εἰς ἡμέας ἔλθοι
Ἀσκηθής, μέγα κέν οἱ ὑπουράνιον κλέος εἴη
Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, καί οἱ δόσις ἔσσεται ἐσθλή.
Ὅσσοι γὰρ νήεσσιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
Τῶν πάντων οἱ ἕκαστος ὄϊν δώσουσι μέλαιναν,
Θῆλυν, ὑπόρρηνον· τῇ μὲν κτέρας οὐδὲν ὁμοῖον.
Αἰεὶ δ' ἐν δαίτῃσι καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσται.
Ὣς ἔφαθ', οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
Νέστορ, ἔμ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
Ἀνδρῶν δυσμενέων δῦναι στρατὸν ἐγγὺς ἐόντα
Τρώων· ἀλλ' εἴ τίς μοι ἀνὴρ ἅμ' ἕποιτο καὶ ἄλλος,
Μᾶλλον θαλπωρὴ καὶ θαρσαλεώτερον ἔσται.
Σύν τε δύ' ἐρχομένω, καί τε πρὸ ὃ τοῦ ἐνόησεν
Ὅππως κέρδος ἔῃ· μοῦνος δ' εἴ πέρ τε νοήσῃ,
Ἀλλά τέ οἱ βράσσων τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις.
Ὣς ἔφαθ', οἳ δ' ἔθελον Διομήδεϊ πολλοὶ ἕπεσθαι·
Ἠθελέτην Αἴαντε δύω, θεράποντες Ἄρηος,
Ἤθελε Μηριόνης, μάλα δ' ἤθελε Νέστορος υἱός·
Ἤθελε δ' Ἀτρεΐδης δουρικλειτὸς Μενέλαος,
Ἤθελε δ' ὁ τλήμων Ὀδυσεὺς καταδῦναι ὅμιλον
Τρώων· αἰεὶ γάρ οἱ ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἐτόλμα.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Τυδεΐδη Διόμηδες, ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
Τὸν μὲν δὴ ἕταρόν γ' αἱρήσεαι ὅν κ' ἐθέλῃσθα,
Φαινομένων τὸν ἄριστον, ἐπεὶ μεμάασί γε πολλοί·
Μηδὲ σύ γ' αἰδόμενος σῇσι φρεσὶ, τὸν μὲν ἀρείω
Καλλείπειν, σὺ δὲ χείρον' ὀπάσσεαι αἰδοῖ εἴκων,
Ἐς γενεὴν ὁρόων, μηδ' εἰ βασιλεύτερός ἐστιν.
Ὣς ἔφατ'· ἔδεισεν δὲ περὶ ξανθῷ Μενελάῳ.
Τοῖς δ' αὖτις μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
Εἰ μὲν δὴ ἕταρόν γε κελεύετέ μ' αὐτὸν ἑλέσθαι,
Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην,
Οὗ πέρι μὲν πρόφρων κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
Ἐν πάντεσσι πόνοισι, φιλεῖ δέ ἑ Παλλὰς Ἀθήνη;
Τούτου δ' ἑσπομένοιο, καὶ ἐκ πυρὸς αἰθομένοιο
Ἄμφω νοστήσαιμεν, ἐπεὶ περίοιδε νοῆσαι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
Τυδεΐδη, μήτ' ἄρ με μάλ' αἴνεε, μήτε τι νείκει·
Εἰδόσι γάρ τοι ταῦτα μετ' Ἀργείοις ἀγορεύεις.
Ἀλλ' ἴομεν, μάλα γὰρ νὺξ ἄνεται, ἐγγύθι δ' ἠώς·
Ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε, παροίχωκεν δὲ πλέων νὺξ
Τῶν δύο μοιράων, τριτάτη δ' ἔτι μοῖρα λέλειπται.
Ὣς εἰπόνθ', ὅπλοισιν ἔνι δεινοῖσιν ἐδύτην.
Τυδεΐδῃ μὲν δῶκε μενεπτόλεμος Θρασυμήδης
Φάσγανον ἄμφηκες· τὸ δ' ἑὸν παρὰ * νηὶ λέλειπτο,
Καὶ σάκος· ἀμφὶ δέ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκε
Ταυρείην, ἄφαλόν τε καὶ ἄλλοφον, ἥ τε καταῖτυξ
Κέκληται, ῥύεται δὲ κάρη θαλερῶν αἰζηῶν.
Μηριόνης δ' Ὀδυσῆϊ δίδου βιὸν ἠδὲ φαρέτρην
Καὶ ξίφος· ἀμφὶ δέ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκε,
Ῥινοῦ ποιητήν· πολέσιν δ' ἔντοσθεν ἱμᾶσιν
Ἐντέτατο στερεῶς· ἔκτοσθε δὲ λευκοὶ ὀδόντες
Ἀργιόδοντος ὑὸς θαμέες ἔχον ἔνθα καὶ ἔνθα,
Εὖ καὶ ἐπισταμένως· μέσσῃ δ' ἐνὶ πῖλος ἀρήρει·
Τήν ῥά ποτ' ἐξ Ἐλεῶνος Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο
Ἐξέλετ' Αὐτόλυκος, πυκινὸν δόμον ἀντιτορήσας·
Σκάνδειαν δ' ἄρα δῶκε Κυθηρίῳ Ἀμφιδάμαντι,

Ἀμφιδάμας δὲ Μόλῳ δῶκε ξεινήϊον εἶναι,
Αὐτὰρ ὃ Μηριόνῃ δῶκεν ᾧ παιδὶ φορῆναι.
Δὴ τότ' Ὀδυσσῆος πύκασεν κάρη ἀμφιτεθεῖσα.
Τὼ δ' ἐπεὶ οὖν ὅπλοισιν ἔνι δεινοῖσιν ἐδύτην,
Βάν ῥ' ἰέναι, λιπέτην δὲ κατ' αὐτόθι πάντας ἀρίστους.
Τοῖσι δὲ δεξιὸν ἧκεν ἐρωδιὸν ἐγγὺς ὁδοῖο
Παλλὰς Ἀθηναίη· τοὶ δ' οὐκ ἴδον ὀφθαλμοῖσι
Νύκτα δι' ὀρφναίην, ἀλλὰ κλάγξαντος ἄκουσαν.
Χαῖρε δὲ τῷ ὄρνιθ' Ὀδυσεύς, ἠρᾶτο δ' Ἀθήνῃ,
  Κλῦθί μευ αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ἥ τέ μοι αἰεὶ
Ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίστασαι, οὐδέ σε λήθω
Κινύμενος· νῦν αὖτε μάλιστά με * φῖλαι Ἀθήνη·
Δὸς δὲ πάλιν ἐπὶ νῆας ἐϋκλειᾶς ἀφικέσθαι,
Ῥέξαντας μέγα ἔργον, ὅ κε Τρώεσσι μελήσει.
  Δεύτερος αὖτ' ἠρᾶτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
Κέκλυθι νῦν καὶ ἐμεῖο Διὸς τέκος Ἀτρυτώνη,
Σπεῖό μοι ὡς ὅτε πατρὶ ἅμ' ἕσπεο Τυδέϊ δίῳ
Ἐς Θήβας, ὅτε τε πρὸ Ἀχαιῶν ἄγγελος ᾔει,
Τοὺς δ' ἄρ' ἐπ' Ἀσωπῷ λίπε χαλκοχίτωνας Ἀχαιούς.
Αὐτὰρ ὁ μειλίχιον μῦθον φέρε Καδμείοισι
Κεῖσ', ἀτὰρ ἂψ ἀπιὼν μάλα μέρμερα μήσατο ἔργα
Σὺν σοί, δῖα θεά, ὅτε οἱ πρόφρασσα παρέστης·
Ὣς νῦν μοι ἐθέλουσα παρίσταο, καί με φύλασσε·
Σοὶ δ' αὖ ἐγὼ ῥέξω βοῦν ἦνιν, εὐρυμέτωπον,
Ἀδμήτην, ἣν οὔ πω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνήρ·
Τήν τοι ἐγὼ ῥέξω, χρυσὸν κέρασιν περιχεύας.
  Ὣς ἔφαν εὐχόμενοι· τῶν δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη.
Οἱ δ' ἐπεὶ ἠρήσαντο Διὸς κούρῃ μεγάλοιο,
Βάν ῥ' ἴμεν ὥς τε λέοντε δύω διὰ νύκτα μέλαιναν
Ἂν φόνον, ἂν νέκυας, διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα.
  Οὐδὲ μὲν οὐδὲ Τρῶας ἀγήνορας εἴασεν Ἕκτωρ
Εὕδειν, ἀλλ' ἅμυδις κικλήσκετο πάντας ἀρίστους,
Ὅσσοι ἔσαν Τρώων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες·
Τοὺς ὅ γε συγκαλέσας, πυκινὴν ἀρτύνετο βουλήν,
  Τίς κέν μοι τόδε ἔργον ὑποσχόμενος τελέσειε
Δώρῳ ἔπι μεγάλῳ (μισθὸς δέ οἱ ἄρκιος ἔσται·
Δώσω γὰρ δίφρον τε δύω τ' ἐριαύχενας ἵππους,
Οἵ κεν ἀριστεύωσι θοῇς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν)
Ὅστις κε τλαίη, οἷ τ' αὐτῷ κῦδος ἄροιτο,
Νηῶν ὠκυπόρων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔκ τε πυθέσθαι,
Ἠὲ φυλάσσονται νῆες θοαὶ ὡς τὸ πάρος περ,
Ἦ ἤδη χείρεσσιν ὑφ' ἡμετέρῃσι δαμέντες,
Φύξιν βουλεύουσι μετὰ σφίσιν, οὐδ' ἐθέλουσι
Νύκτα φυλασσέμεναι, καμάτῳ ἀδηκότες αἰνῷ.
  Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
Ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι Δόλων, Εὐμήδεος υἱός,
Κήρυκος θείοιο, πολύχρυσος, πολύχαλκος,
Ὃς δή τοι εἶδος μὲν ἔην κακός, ἀλλὰ ποδώκης·
Αὐτὰρ ὁ μοῦνος ἔην μετὰ πέντε κασιγνήτῃσιν,
Ὅς ῥα τότε Τρωσίν τε καὶ Ἕκτορι μῦθον ἔειπεν,
  Ἕκτορ, ἔμ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
Νηῶν ὠκυπόρων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔκ τε πυθέσθαι.
Ἀλλ' ἄγε μοι τὸ σκῆπτρον ἀνάσχεο, καί μοι ὄμοσσον,
Ἦ μὲν τοὺς ἵππους τε καὶ ἅρματα ποικίλα χαλκῷ
Δωσέμεν, οἳ φορέουσιν ἀμύμονα Πηλείωνα·
Σοὶ δ' ἐγὼ οὐχ ἅλιος σκοπὸς ἔσσομαι, οὐδ' ἀπὸ δόξης.
Τόφρα γὰρ ἐς στρατὸν εἶμι διαμπερές, ὄφρ' ἂν ἵκωμαι
Νῆ' Ἀγαμεμνονέην, ὅθι που μέλλουσιν ἄριστοι
Βουλὰς βουλεύειν, ἢ φευγέμεν, ἠὲ μάχεσθαι.
  Ὣς φάθ'· ὁ δ' ἐν χερσὶ σκῆπτρον λάβε, καί οἱ ὄμοσσεν,
Ἴστω νῦν Ζεὺς αὐτὸς ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης,
Μὴ μὲν τοῖς ἵπποισιν ἀνὴρ ἐποχήσεται ἄλλος
Τρώων, ἀλλά σε φημὶ διαμπερὲς ἀγλαϊεῖσθαι.
  Ὣς φάτο, καί ῥ' ἐπίορκον ἐπώμοσε· τὸν δ' ὀρόθυνεν.
Αὐτίκα δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἐβάλλετο καμπύλα τόξα,
Ἕσσατο δ' ἔκτοσθεν ῥινὸν πολιοῖο λύκοιο,
Κρατὶ δ' ἐπὶ κτιδέην κυνέην, ἕλε δ' ὀξὺν ἄκοντα.
Βῆ δ' ἰέναι προτὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ· οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν
Ἐλθὼν ἐκ νηῶν ἂψ Ἕκτορι μῦθον ἀποίσειν.

Amphidamas autem Molo dedit pro hoſpitali-munere:
Sed hic Merioni dedit ſuo filio ad geſtandum:
Tum verò Vlyſſes texit caput circum poſita.
Hi verò poſtquam arma grauia induerunt,
Perrexerunt ire: reliquerunt.a. illic omnes optimates.
His autem fauſtam miſit ardeolam prope viam — Oſtentum.
Pallas Minerua: hi autem non viderunt oculis
Noctem per obſcuram: ſed clangentem audierunt.
Gauiſus eſt.a. propter auē Vlyſſes, precatus eſt.a. Mineruā,
Audi me aegidem-geſtantis Iouis filia, quæ mihi ſemper
In omnibus laboribus ades: neque te lateo
Quum-moueor: nunc rurſus maximè me dilige Minerua: — γ. φίλαι.
Da.v. rurſus ad naues nos illuſtres reuerti,
Patrato magno facinore, quod Troianis ſolicitudini-ſit.
Secundus deinde precatus eſt in bello ſtrenuus Diomedes — Diomedis preces ad Mineruā.
Audi nunc, & me Iouis filia indomita:
Sequere me, ſicut quum patrē ſequebaris Tydeum diuinum
Ad Thebas, quando pro Achiuis legatus iuit:
Hos.a. ad Aſopum liquit loricatos Achiuos.
Sed ipſe blandam orationem ferebat Thebanis
Illuc, ſed retrò abiens valdè ardua (v. memoranda) patra-
Tecum diua Dea, quando es prompta aſſtitiſti: (uit opera
Sic nunc mihi volens adſis, & me ſerua:
Tibi.a. ego ſacrificabo iuuencam hornam, latifrontem,
Indomitam, quam nondum ſub iugum duxit vir:
Hanc tibi ego ſacrificabo: aurum cornibus circumfundens.
Sic dixerunt precantes: hos.a. audiuit Pallas Minerua.
Hi autem poſtquam precati ſunt Iouis filiam magni,
Perrexerunt ire velut leones duo per noctem nigram,
Per ſtragem, per cadauera, perq; arma, & atrum ſanguinē.
Neque quidem neq; Troianos generoſos permiſit Hector — Hector Dolonem mittit exploratum caſtra hoſtium.
Dormire, ſed ſimul conuocabat omnes præſtantiſſimos
Quicunque erant Troianorum duces & principes.
His ille conuocatis prudens parauit conſilium:
Quis mihi hoc opus promittens perficiet
Præmium ob magnum? (merces et ſufficiens erit:
Dabo enim currumq; duoſq; ſublimis-ceruicis equos,
Qui virtute antecellant celeres apud naues Achiuorum.)
Quiſquis auderet (ſibiq; ipſi gloriam compararet,)
Naues veloces propè accedere & explorare,
An cuſtodiantur naues ſicut antea:
An iam manibus à noſtris ſuperati Græci,
Fugam conſultent inter ſe, neque velint
Noctem cuſtodire, labore defeſſi graui.
Sic dixit: hi.a. omnes obmutuerunt ſilentio.
Erat autem quidam inter Troianos Dolon, Eumedis filius
Præconis diuini, diues auri, diues æris.
Qui utique ſpecie quidem erat deformis, ſed pedibus velox:
At hic ſolus erat inter quinque ſorores:
Qui tunc Troianiſque & Hectori dixit aſtans:
Hector, me impellit cor & animus generoſus
Ad naues veloces propè ire, atque explorare.
Sed age mihi ſceptrum porrige, & mihi iura:
Certè ipſos equoſque & currus ornatos ære
Daturum, qui vehunt eximium Pelidem.
Tibi autem ego non vanus ſpeculator ero, nec remotus *ab opinione.*
Tamdiu.n. per exercitum vadam paſſim, donec perueniam
Ad nauem Agamemnoneā, ubi nimirum futuri ſunt prin-
Conſilia capere, vel fugiendi vel pugnandi. (cipes
Sic dixit: hic.a. in manibus ſceptrum iecit, & ei iurauit:
Sciat nunc Iupiter ipſe valdè-ſonans maritus Iunonis:
Non profectò his equis vir inuehetur alius
Troianorum: ſed te aſſero perpetuo ornatum iri illis.
Sic dixit, & ſanè periurium iurauit: hunc.a. concitabat.
Protinus verò circa humeros aptauit curuos arcus,
Induit & exterius pellem cani lupi,
Capitiq; ſuper muſtelinam galeam: cepitq; acutum iaculū.
Perrexit.a. ire ad naues ab exercitu ſuo: neque erat
Reuerſus à nauibus rurſus Hectori nuncium relaturus.

Sed quando iam equorumq; & virorum reliquit cateruam:
Iuit per viam promptus: hunc.a.percepit aduenientem
Nobilis Vlyſſes, Diomedemq; allocutus eſt,
Iſte tibi ô Diomedes à caſtris (hoſtium) venit vir,
Haud ſcio an nauibus explorator noſtris,
An aliquod ſpoliaturus cadauer mortuorum.
Sed ſinamus ipſum primum tranſire campum
Parumper: deinde.v. ipſum inſequentes capiemus
Statim: ſi autem nos præcurrat pedibus,
Semper ipſum ad naues à caſtris ſuis propellito,
Haſta impetens, ne quo-modo ad ciuitatem refugiat.
Sic loquuti extra viam inter cadauera
Declinarunt: hic.v.celeriter prætercurrit temeritate.
Sed cū iam aberat quātū interualla (v.ſulci) ſunt. ſ.longè
Mularum: hæ.n.bobus præſtantiores ſunt.
Ad trahendum in nouali profundo compactum aratrum.)
Hi quidem accurrerunt: ille.v.conſtitit ſtrepitu audito.
Putabat enim in animo, ut ſe reuocarent, ſocios
Ex Troianis venire, rurſus Hectore iubente.
Sed quando iam aberant ad haſte-iactū, vel etiam minus,
Agnouit viros inimicos: velocia autem genua mouit
Vt fugeret: illi autem confeſtim inſequi ſe incitarunt.
Ac veluti quū ſerratis dentib. duos canes periti venationis
Aut hinnulum vel leporem vrgent inceſſanter ſemper
Locum per ſyluoſum: ille.a.antecurrit clamans:
Sic hunc Tydides atque vrbium-vaſtator Vlyſſes
Ab exercitu intercludentes perſequebatur conſtāter ſemper.
Sed quando iam mox erat permixturus-ſe cuſtodibus,
Fugiens ad naues: tum verò robur iniecit Minerua.
Tydidæ, vt ne aliquis Achiuorum loricatorum
Prior gloriaretur vulneraſſe, hic verò ſecundus veniret.
Haſta.a.impetens, allocutus eſt cum fortis Diomedes,
Vel mane, vel te haſta conſequar: neque te puto
Diu mea à manu effugiturum duram mortem.
Dixit, & haſtam emiſit: volens.a.aberrauit à viro.
Dexterum.v.ſupra humerum politæ lanceæ cuſpis
In terra fixa eſt: hic autem conſtitit timuitq;
Balbutiens (v.tremens) ſtridorq; per os fiebat dentium.
Pallidus præ timore: hi autem anhelantes aſſecuti ſunt,
Manibuſq; prehenderunt: ille.a. lachrymans verbum dixit,
Viuum capite: & ego me redimam: eſt.n.mihi intus
Aeſque, aurumque, & ad multos labores aptum ferrum.
Ex his vobis donabit pater infinita dona-redemptionis,
Si me viuum eſſe audiuerit apud naues Achiuorum.
Hunc.v.excipiens, allocutus eſt prudens Vlyſſes,
Confide, neque tibi mors in-animo ſit.
Sed agè mihi hoc dic, & verè narra:
Quonam ſic ad naues à caſtris vadis ſolus
Noctem per obſcuram, quando dormiunt mortales cæteri?
An aliquod ſpoliaturus cadauer mortuorum?
An te Hector præmiſit ſpeculatum ſingula
Naues ad concauas, an teipſum animus impulit?
Huic dein reſpondit Dolon (membra autem tremebant)
Multis me pollicitus-noxis præter voluntatem induxit Hector,
Qui mihi Pelidæ illuſtris vnungulos equos
Daturum annuit, & currus decoros ære,
Iuſſit autem me euntem, velocem per noctem obſcuram
Ad viros hoſtes prope accedere, & explorare
An cuſtodiantur naues veloces vt antea,
An iam manibus à noſtris domiti
De fuga deliberetis inter vos, neque velitis
Noctem cuſtodire labore defeſſi graui.
Hunc v.ſubridens allocutus eſt prudens Vlyſſes,
Certè tibi magna dona affectabat animus,
Equos Aeacidæ belliccoſi: hi autem difficiles ſunt
Viris mortalibus ad domandum & equitandum
Alteri quàm Achilli, quem immortalis peperit mater.
Sed agè mihi hoc dic, & verè narra:
Vbi nunc, huc veniens, reliquiſti Hectora paſtorem populorum?

Vlyſſes & Diomedes incidunt in Dolonem.

Diomedes & Vlyſſes Dolonem capiunt & interrogant.

Αλλ' ὅτε δή ῥ' ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν κάλλιφ' ὅμιλον,
Βῆ ῥ' ἀν' ὁδὸν μεμαώς· τὸν δὲ φράσατο προσιόντα
Διογενὴς Ὀδυσεύς, Διομήδεα δὲ προσέειπεν,
Οὗτός τις Διόμηδες ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεται ἀνήρ,
Οὐκ οἶδ' ἢ νήεσσιν ἐπίσκοπος ἡμετέρῃσιν,
Η τινα συλήσων νεκύων κατατεθνειώτων.
Αλλ' ἐῶμέν μιν πρῶτα παρεξελθεῖν πεδίοιο
Τυτθόν· ἔπειτα δέ κ' αὐτὸν ἐπαΐξαντες ἕλοιμεν
Καρπαλίμως· εἰ δ' ἄμμε παραφθαίῃσι πόδεσσιν,
Αἰεί μιν ποτὶ νῆας ἀπὸ στρατόφιν προτιειλεῖν
Εγχει ἐπαΐσσων, μή πως προτὶ ἄστυ ἀλύξῃ.
Ως ἄρα φωνήσαντε, παρὲξ ὁδοῦ ἐν νεκύεσσι
Κλινθήτην· ὁ δ' ἄρ' ὦκα παρέδραμεν ἀφραδίῃσιν.
Αλλ' ὅτε δή ῥ' ἀπέην ὅσσόν τ' ἐπὶ οὖρα πέλονται
Ημιόνων, (αἱ γάρ τε βοῶν προφερέστεραί εἰσιν
Ελκέμεναι νειοῖο βαθείης πηκτὸν ἄροτρον)
Τὼ μὲν ἐπεδραμέτην, ὁ δ' ἄρ' ἔστη δοῦπον ἀκούσας.
Ελπετο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀποστρέψοντας ἑταίρους
Εκ Τρώων ἰέναι, πάλιν Ἕκτορος ὀτρύναντος.
Αλλ' ὅτε δή ῥ' ἄπεσαν δουρηνεκὲς ἢ καὶ ἔλασσον,
Γνῶ ῥ' ἄνδρας δηΐους, λαιψηρὰ δὲ γούνατ' ἐνώμα
Φευγέμεναι· τοὶ δ' αἶψα διώκειν ὁρμήθησαν.
Ως δ' ὅτε καρχαρόδοντε δύω κύνε εἰδότε θήρης,
Η κεμάδ' ἠὲ λαγωὸν ἐπείγετον ἐμμενὲς αἰεὶ
Χῶρον ἀν' ὑλήενθ', ὁ δέ τε προθέῃσι μεμηκώς·
Ως τὸν Τυδείδης ἠδ' ὁ πτολίπορθος Ὀδυσσεὺς
Λαοῦ ἀποτμήξαντε, διώκετον ἐμμενὲς αἰεί.
Αλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλε μιγήσεσθαι φυλακτῆρσι
Φεύγων ἐς νῆας, τότε δὴ μένος ἔμβαλ' Ἀθήνη
Τυδείδῃ, ἵνα μή τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
Φθαίη ἐπευξάμενος βαλέειν, ὁ δὲ δεύτερος ἔλθοι.
Δουρὶ δ' ἐπαΐσσων προσέφη κρατερὸς Διομήδης,
Ηὲ μέν', ἠέ σε δουρὶ κιχήσομαι, οὐδέ σέ φημι
Δηρὸν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἀλύξειν αἰπὺν ὄλεθρον.
Η ῥα, καὶ ἔγχος ἀφῆκεν· ἑκὼν δ' ἡμάρτανε φωτός.
Δεξιτερὸν δ' ὑπὲρ ὦμον ἐΰξου δουρὸς ἀκωκὴ
Εν γαίῃ ἐπάγη· ὁ δ' ἄρ' ἔστη τάρβησέν τε
Βαμβαίνων· ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίγνετ' ὀδόντων·
Χλωρὸς ὑπαὶ δείους· τὼ δ' ἀσθμαίνοντε κιχήτην,
Χειρῶν δ' ἁψάσθην· ὁ δὲ δακρύσας ἔπος ηὔδα,
Ζωγρεῖτ', αὐτὰρ ἐγὼν ἐμὲ λύσομαι· ἔστι γὰρ ἔνδον
Χαλκός τε, χρυσός τε, πολύκμητός τε σίδηρος.
Τῶν κ' ὔμμιν χαρίσαιτο πατὴρ ἀπερείσι' ἄποινα,
Εἴ κεν ἐμὲ ζωὸν πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Θάρσει, μηδέ τί τοι θάνατος καταθύμιος ἔστω.
Αλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Πῇ δ' οὕτως ἐπὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεαι οἶος
Νύκτα δι' ὀρφναίην, ὅτε θ' εὕδουσι βροτοὶ ἄλλοι;
Η τινα συλήσων νεκύων κατατεθνειώτων;
Η σ' Ἕκτωρ προέηκε διασκοπιᾶσθαι ἕκαστα
Νῆας ἔπι γλαφυράς; ἦ σ' αὐτὸν θυμὸς ἀνῆκε;
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Δόλων, ὑπὸ δ' ἔτρεμε γυῖα,
Πολλῇσί μ' ἄτῃσι παρὲκ νόον ἤγαγεν Ἕκτωρ,
Ος μοι Πηλείωνος ἀγαυοῦ μώνυχας ἵππους
Δωσέμεναι κατένευσε, καὶ ἅρματα ποικίλα χαλκῷ.
Ηνώγει δέ μ' ἰόντα θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν,
Ανδρῶν δυσμενέων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔκ τε πυθέσθαι
Ηὲ φυλάσσονται νῆες θοαὶ ὡς τὸ πάρος περ,
Η ἤδη χείρεσσιν ὑφ' ἡμετέρῃσι δαμέντες
Φύξιν βουλεύοιτε μετὰ σφίσιν, οὐδ' ἐθέλοιτε
Νύκτα φυλασσέμεναι, καμάτῳ ἀδηκότες αἰνῷ.
Τὸν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Η ῥά νύ τοι μεγάλων δώρων ἐπεμαίετο θυμὸς,
Ιππων Αἰακίδαο δαΐφρονος· οἱ δ' ἀλεγεινοὶ
Ανδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι ἠδ' ὀχέεσθαι,
Αλλῳ γ' ἢ Ἀχιλῆϊ, τὸν ἀθανάτη τέκε μήτηρ.
Αλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Ποῦ νῦν δεῦρο κιὼν λίπες Ἕκτορα ποιμένα λαῶν;

Πῇ δ'

Ποῦ δέ οἱ ἔντεα κεῖται ἀρήϊα, ποῦ δέ οἱ ἵπποι;
Πῶς δ' αἱ τῶν ἄλλων Τρώων φυλακαί τε καὶ εὐναί;
Ἅσσά τε μητιόωσι μετὰ σφίσιν, ἢ μεμάασιν
Αὖθι μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν, ἦε πόλινδε
Ἂψ ἀναχωρήσουσιν, ἐπεὶ δαμάσαντό γ' Ἀχαιούς.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Δόλων Εὐμήδεος υἱός,
Τοιγὰρ ἐγώ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω,
Ἕκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν ὅσοι βουληφόροι εἰσί,
Βουλὰς βουλεύει θείου παρὰ σήματι Ἴλου
Νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου· φυλακὰς δ' ἃς εἴρεαι ἥρως,
Οὔ τις κεκριμένη ῥύεται στρατὸν, οὐδὲ φυλάσσει.
Ὅσσαι γὰρ Τρώων πυρὸς ἐσχάραι, οἷσιν ἀνάγκη,
Οἵ δ' ἐγρηγόρθασι, φυλασσέμεναί τε κέλονται
Ἀλλήλοις· ἀτὰρ αὖτε πολύκλητοι ἐπίκουροι
Εὕδουσι· Τρωσὶ γὰρ ἐπιτραπέουσι φυλάσσειν.
Οὐ γάρ σφιν παῖδες σχεδὸν εἵαται, οὐδὲ γυναῖκες.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Πῶς γὰρ νῦν Τρώεσσι μεμιγμένοι ἱπποδάμοισιν
Εὕδουσ', ἢ ἀπάνευθε, δίειπέ μοι, ὄφρα δαείω.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Δόλων Εὐμήδεος υἱός,
Τοιγὰρ ἐγὼ καὶ ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω,
Πρὸς μὲν ἁλὸς Κᾶρες καὶ Παίονες ἀγκυλότοξοι,
Καὶ Λέλεγες, καὶ Καύκωνες, δῖοί τε Πελασγοί·
Πρὸς Θύμβρης δ' ἔλαχον Λύκιοι, Μυσοί τ' ἀγέρωχοι,
Καὶ Φρύγες ἱππόμαχοι, καὶ Μῄονες ἱπποκορυσταί.
Ἀλλὰ τί ἢ ἐμὲ ταῦτα διεξερέεσθε ἕκαστα;
Εἰ γὰρ δὴ μέματον Τρώων καταδῦναι ὅμιλον,
Θρήϊκες οἷδ' ἀπάνευθε νεήλυδες ἔσχατοι ἄλλων·
Ἐν δέ σφιν Ῥῆσος βασιλεὺς, πάϊς Ἠϊονῆος,
Τοῦ δὴ καλλίστους ἵππους ἴδον, ἠδὲ μεγίστους·
Λευκότεροι χιόνος, θείειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι.
Ἅρμα δέ οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ εὖ ἤσκηται·
Τεύχεα δὲ χρύσεια πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι,
Ἤλυθ' ἔχων· τὰ μὲν οὔ τι καταθνητοῖσιν ἔοικεν
Ἄνδρεσσιν φορέειν, ἀλλ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
Ἀλλ' ἐμὲ μὲν νῦν νηυσὶ πελάσσετον ὠκυπόροισιν,
Ἠέ με δήσαντες λίπετ' αὐτόθι νηλέϊ δεσμῷ,
Ὄφρα κεν ἔλθητε, καὶ πειρήσητέ με
Ἠὲ κατ' αἶσαν ἔειπον ἐν ὑμῖν, ἦε καὶ οὐκί.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης,
Μὴ δή μοι φύξιν γε Δόλων ἐμβάλλεο θυμῷ,
Ἐσθλά περ ἀγγείλας, ἐπεὶ ἵκεο χεῖρας ἐς ἁμάς.
Εἰ μὲν γάρ κέ σε νῦν ἀπολύσομεν, ἠὲ μεθῶμεν,
Ἦ τε καὶ ὕστερον εἶσθα θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Ἠὲ διοπτεύσων, ἢ ἐναντίβιον πολεμίξων·
Εἰ δέ κ' ἐμῇς ὑπὸ χερσὶ δαμεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσῃς,
Οὐκ ἔτ' ἔπειτα σὺ πῆμά ποτ' ἔσσεαι Ἀργείοισιν.
Ἦ, καὶ ὃ μέν μιν ἔμελλε γενείου χειρὶ παχείῃ
Ἁψάμενος λίσσεσθαι, ὃ δ' αὐχένα μέσσον ἔλασσε,
Φασγάνῳ ἀΐξας, ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε·
Φθεγγομένου δ' ἄρα τοῦ γε κάρη κονίῃσιν ἐμίχθη.
Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κτιδέην κυνέην κεφαλῆφιν ἕλοντο,
Καὶ λυκέην, καὶ τόξα παλίντονα, καὶ δόρυ μακρόν·
Καὶ τά γ' Ἀθηναίῃ ληΐτιδι δῖος Ὀδυσσεὺς
Ὑψόσ' ἀνέσχεθε χειρὶ, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα.
Χαῖρε θεὰ τοῖσδεσσι· σὲ γὰρ πρώτην ἐν Ὀλύμπῳ
Πάντων ἀθανάτων ἐπιδωσόμεθ'· ἀλλὰ καὶ αὖτις
Πέμψον ἐπὶ Θρῃκῶν ἀνδρῶν ἵππους τε καὶ εὐνάς.
Ὣς ἄρ' ἐφώνησεν, καὶ ἀπὸ ἕθεν ὑψόσ' ἀείρας,
Θῆκεν ἀνὰ μυρίκην, δέελον δ' ἐπὶ σῆμά τ' ἔθηκε,
Συμμάρψας δόνακας, μυρίκης τ' ἐριθηλέας ὄζους,
Μὴ λάθοι αὖτις ἰόντε θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν.
Τὼ δὲ βάτην προτέρω διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα.
Αἶψα δ' ἐπὶ Θρῃκῶν ἀνδρῶν τέλος ἷξον ἰόντες.
Οἱ δ' εὗδον καμάτῳ ἀδηκότες, ἔντεα δέ σφιν
Καλὰ παρ' αὐτοῖσι χθονὶ κέκλιτο, εὖ κατὰ κόσμον
Τριστοιχί· παρὰ δέ σφιν ἑκάστῳ δίζυγες ἵπποι.
Ῥῆσος δ' ἐν μέσῳ εὗδε, παρ' αὐτῷ δ' ὠκέες ἵπποι
Ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμάτης ἱμᾶσι δέδεντο.

Vbi.a.eius arma iacent mauortia? vbi & eius equi?
Quomodo. a. aliorum Troianorum excubiæ & cubilia di-
ſpoſita ſunt
Quæq́, conſulent inter ſe, narra: an cupiant
Illic manere apud naues procul, an ad vrbem
Retrò reducturi ſint, poſteaquam domuerunt Achiuos.
Hunc.a. rurſus allocutus eſt Dolon Eumedis filius:
Equidem tibi hæc valdè verè narrabo.
Hector quidem inter eos quicunque conſiliarij ſunt,
Conſilia init diuini apud monumentum Ilij,
Seorſum à ſtrepitu: de cuſtodiis.a. quas percontaris heros,
Nulla delecta tuetur caſtra, neque cuſtodit.
Quotquot enim Troianorum ignis foci, quibus neceſſe eſt,
Hi vigilant, excubiasq́ agere hortantur
Inter-ſe, ſed rurſus ex multis-regionibus vocati auxiliarij
Dormiunt: Troianis enim committunt cuſtodiam:
Non enim illis liberi propè ſedent, neque mulieres.
Hunc.a. excipiens, allocutus eſt prudens Vlyſſes,
Quomodo.v. nunc Troianis permixti bellicoſis
Dormiunt, an ſeorſum, apertè dic mihi, vt ſciam.
Hunc.a. reſpondit deinde Dolon Eumedis filius:
Equidem & hæc valdè verè narrabo:
Apud mare quidem ſunt Cares, & Pæones curuis-arcubus-vtentes,
Et Leleges, & Caucones, nobilesq́ Pelaſgi:
Ad Tymbram.v. ſortiti ſunt Lycij, Myſiq́ ſuperbi,
Et Phryges equites, & Mæones equis armatis-vtentes.
Sed cur ex me hæc percontamini ſingula?
Si.n. iam cupidi-eſtis Troianorum adire exercitum,
Thraces hi ſeorſum ſunt noui-aduenæ extremi aliorum:
Interq́ ipſos, Rheſus rex filius Eionei.
Huius pulcherrimos equos vidi & maximos:
Candidiores ſunt niue, ad currendum.a. ventis ſimiles,
Currus autem ei auroq́ & argento ſcitè fabricatus eſt:
Arma verò aurea ingentia, mirabile viſu,
Venit habens: quæ quidem neutiquam mortalibus conuenit
Viris geſtare, ſed immortalibus diis.
Sed me nunc ad naues adducite veloces,
Aut me ligantes relinquite hîc duro vinculo,
Interea dum redeatis, & experiamini me,
An ſecundum veritatem dixi vobis, ſiue minus.
Hunc.a. toruè aſpiciens, allocutus eſt fortis Diomedes: Diomedes Dolonem interficit.
Ne iam mihi effugium Dolon iniice menti,
Bona quamuis nuntiaſti, poſtquã veniſti manus in noſtras.
Si.n. te iã abſoluamus. (accepto pretio) vel admittamus,
Certè & poſthac venies veloces ad naues Achiuorum.
Aut ſpeculaturus, vel contrà pugnans:
Si verò meis à manibus ſtratus vitam amiſeris,
Non amplius poſthac tu nocumentũ vnquam eris Argiuis.
Dixit, & is quidem ipſum erat barbam manu robuſta
Tangens precaturus: hic verò ceruicem mediam percuſſit,
Enſe impetens, & ambos incidit neruos:
Loquentis verò huius caput pulueribus mixtum eſt.
Huius autem muſtelinam galeam à capite detraxerunt,
Et pellẽ-lupinã, & arcus qui retrorſum-flectuntur, & haſtam longam:
Et hæc Miner-prædatrici nobilis Vlyſſes
In altum ſublata-dicauit manu, & precans verbum dixit:
Lætare Dea iſtis: te enim primam in Olympo
Omnium immortalium inuocabimus: ſed & rurſus
Proſequere nos ad Thraces viros, equosq́, & cubilia.
Sic dixit, & à ſe in-altum eleuans,
Poſuit ſuper myricam: conſpicuũmque inſigne impoſuit,
Conuellens arundines myricæq́ latè frondentes ramos,
Ne lateret redeuntes præcipitantem per noctem nigram.
Hi.a. progreſſi ſunt vlterius per arma & atrum cruorem:
Statim.a. ad Thracum virorum cohortem venerunt euntes:
Hi.a. dormiebant labore defeſſi: arma.v. ipſis
Pulchra iuxta ipſos terræ acclinata erant, pulchrè decenter
Triplici-ordine: apudq́ ipſos vnicuiq́ biiuges equi.
Rheſus verò in medio dormiebat, apudq́ ipſum veloces equi
Ex parte-currus-vltima loris ligati erant.

Hunc. a. Vlyſſes ante ſe (v. prior) conſpicatus Diomedi
Ecce tibi Diomedes vir, hi tibi equi, (oſtendit,
Quos nobis narrauit Dolon, quem occidimus nos.
Sed agè iam profer validum robur, neque te decet
Stare otioſum cum armis: ſed ſolue equos:
Vel tu viros occide, eruntque cura mihi equi.
Sic dixit, huic autem inſpirauit robur cæſia Minerua.
Interficiebat. a. conuerſim: horum. a. gemitus excitabatur
Enſe cæſorum: rubebat à ſanguine terra. (fœdus
Sicut autem leo pecudibus incuſtoditis ſuperueniens,
Capris vel ouibus mala machinans irruit:
Sic quidem Thraces viros aggrediebatur Tydei filius,
Donec duodecim interfecit: ſed abundans conſilijs Vlyſſes,
Quemcunque Tydides enſe feriret adſtans,
Hunc Vlyſſes à tergo (ſequens) capiens pede extrahebat:
Hæc cogitans in animo, vt pulchros crines habentes equi
Facilè tranſirent, neque tremerent animo
Supra cadauera gradientes, inſueti erant. n. adhuc eorum.
Sed quando iam regem adeptus eſt Tydei filius,
Huic tertium decimum dulci animo priuauit
Anhelantem: malum enim ſomnium capiti aſtitit
Illa nocte, Oenidæ filius per conſilium Mineruæ.
Interea. a. patiens Vlyſſes ſoluebat vnica vngula habentes
Colligabatque loris & educebat ab exercitu, (equos
Arcu percutiens, quia non ſcuticam ſplendidam
Pulchro ex curru cogitauit manibus capere.
Sibilauit autem ſignificans Diomedi diuino.
At hic cogitabat manens quid audacius patraret,
An ipſe currum capiens, vbi decora arma iacebant,
Per temonē extraheret, an aſportaret in altum attollens,
An etiam pluribus Thracibus vitam eriperet.
Dum hic hæc agitabat in animo, interim Minerua
Propè aſtans, allocuta eſt Diomedem diuinum:
Reditus iam memento magnanimi Tydei fili
Naues ad concauas, ne & perterritus venias,
Ne fortè quis & Troianos ſuſcitet deus alius.
Sic dixit: hic autem intellexit deæ vocem locutæ.
Confeſtim autem equos aſcendit: verberabat. a. Vlyſſes
Arcu: hi verò volabant celeres ad naues Achiuorum.
Neque cæcā ſpeculationem habebat argenteo-arcu Apollo,
Vt vidit Mineruam Tydei filium ſectari:
Huic iratus Troianorum ingreſſus eſt ingentem exercitum.
Excitauit autem Thracum conſiliarium Hippocoontem,
Rheſi conſobrinum bonum: hic autem è ſomno ſurgens
Vt vidit locum deſertum, vbi ſtabant veloces equi,
Viroſque palpitantes in ſæuis cædibus,
Plorauit ſanè deinde, charumque nomine compellauit ſociū.
Troianorum autē clangor & immenſus ortus eſt tumultus
Currentium ſimul: admirabantur autem ardua facta,
Quæ viri cum patraſſent, redierunt concauas ad naues.
Hi. a. quum iam peruenerunt vbi ſpeculatorem Hectoris ceciderant,
Ibi Vlyſſes continuit Ioui charus celeres equos.
Tydides verò humi deſiliens exuuias cruentas
In manibus Vlyſſi poſuit, conſcenditque equos.
Verberabat autem equos: hi verò non inuiti volabant
Naues verſus concauas: eò quippe gratum erat animo.
Neſtor autem primus ſonitum audiebat, dixitque,
O amici Argiuorum duces & principes,
Mentiar, aut verum dicam: iubet. a. me animus dicere.
Equorum mihi velocium ſonitus circum aures ferit.
Vtinam verò iam Vlyſſeſque, & fortis Diomedes
Huc citò ex Troianis impellerent vnigulos equos!
Sed vehementer timeo in mente, ne quid paſſi ſint
Argiuorum hi præſtantiſſimi à Troianorum tumultu.
Nondum totum dictū erat verbum, quū aduenerūt ipſi.
Et hi quidem deſcenderunt in terram: hi verò gauiſi
Dextra amicè excipiebant verbiſque ſuauibus.
Primus. a. percontabatur Gerenius eques Neſtor:
Dic agè mihi laudibus cumulate Vlyſſes, ingens gloria
Græcorum,

Diomedes dormientium Thracum ſtragem edit.

Diomedes & Vlyſſes ad naues reuertuntur.

Τὸν δ᾽ Ὀδυσεὺς προπάροιθεν ἰδὼν Διομήδεϊ δεῖξεν,
Οὗτός τοι Διόμηδες ἀνήρ, οὗτοι δέ τοι ἵπποι
Οὓς νῶϊν πίφαυσκε Δόλων, ὃν ἐπέφνομεν ἡμεῖς.
Ἀλλ᾽ ἄγε δὴ πρόφερε κρατερὸν μένος· οὐδέ τί σε χρὴ
Ἑστάμεναι μέλεον σὺν τεύχεσιν, ἀλλὰ λῦ᾽ ἵππους·
Ἠὲ σύ γ᾽ ἄνδρας ἔναιρε, μελήσουσιν δ᾽ ἐμοὶ ἵπποι.
Ὣς φάτο· τῷ δ᾽ ἔμπνευσε μένος γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Κτεῖνε δ᾽ ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ᾽ ἀεικὴς
Ἄορι θεινομένων· ἐρυθαίνετο δ᾽ αἵματι γαῖα.
Ὡς δὲ λέων μήλοισιν ἀσημάντοισιν ἐπελθὼν,
Αἴγεσιν ἢ ὀΐεσσι κακὰ φρονέων ἐνορούσῃ·
Ὣς μὲν Θρήϊκας ἄνδρας ἐπῴχετο Τυδέος υἱὸς,
Ὄφρα δυώδεκ᾽ ἔπεφνεν. ἀτὰρ πολύμητις Ὀδυσσεὺς,
Ὅντινα Τυδεΐδης ἄορι πλήξειε παραστὰς,
Τὸν δ᾽ Ὀδυσεὺς μετόπισθε λαβὼν ποδὸς ἐξερύσασκε·
Τὰ φρονέων κατὰ θυμὸν, ὅπως καλλίτριχες ἵπποι
Ῥεῖα διέλθοιεν, μηδὲ τρομεοίατο θυμῷ
Νεκροῖς ἀμβαίνοντες· ἀήθεσσον γὰρ ἔτ᾽ αὐτῶν.
Ἀλλ᾽ ὅτε δὴ βασιλῆα κιχήσατο Τυδέος υἱὸς,
Τὸν τρεισκαιδέκατον μελιηδέα θυμὸν ἀπηύρα,
Ἀσθμαίνοντα· κακὸν γὰρ ὄναρ κεφαλῆφιν ἐπέστη
Τὴν νύκτ᾽ Οἰνεΐδαο πάϊς διὰ μῆτιν Ἀθήνης·
Τόφρα δ᾽ ἄρ᾽ ὁ τλήμων Ὀδυσεὺς λύε μώνυχας ἵππους·
Σὺν δ᾽ ἤειρεν ἱμᾶσι, καὶ ἐξήλαυνεν ὁμίλου,
Τόξῳ ἐπιπλήσσων, ἐπεὶ οὐ μάστιγα φαεινὴν
Ποικίλου ἐκ δίφροιο νοήσατο χερσὶν ἑλέσθαι·
Ῥοίζησεν δ᾽ ἄρα, πιφαύσκων Διομήδεϊ δίῳ.
Αὐτὰρ ὁ μερμήριζε μένων ὅ, τι κύντατον ἕρδοι,
Ἢ ὅγε δίφρον ἑλὼν, ὅθι ποικίλα τεύχε᾽ ἔκειτο,
Ῥυμοῦ ἐξερύοι, ἢ ἐκφέροι ὑψόσ᾽ ἀείρας,
Ἤ ἔτι τῶν πλεόνων Θρηκῶν ἀπὸ θυμὸν ἕλοιτο.
Ἕως ὁ ταῦθ᾽ ὥρμαινε κατὰ φρένα, τόφρα δ᾽ Ἀθήνη
Ἐγγύθεν ἱσταμένη προσέφη Διομήδεα δῖον,
Νόστου δὴ μνῆσαι μεγαθύμου Τυδέος υἱὲ
Νῆας ἔπι γλαφυρὰς, μὴ καὶ πεφοβημένος ἔλθῃς,
Μή που τις καὶ Τρῶας ἐγείρῃσι θεὸς ἄλλος.
Ὣς φάθ᾽· ὁ δὲ ξυνέηκε θεᾶς ὄπα φωνησάσης·
Καρπαλίμως δ᾽ ἵππων ἐπεβήσετο· κόπτε δ᾽ Ὀδυσσεὺς
Τόξῳ· τοὶ δ᾽ ἐπέτοντο θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
Οὐδ᾽ ἀλαοσκοπιὴν εἶχ᾽ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
Ὡς ἴδ᾽ Ἀθηναίην μετὰ Τυδέος υἱὸν ἕπουσαν,
Τῇ κοτέων Τρώων κατεδύσετο πουλὺν ὅμιλον·
Ὦρσεν δὲ Θρῃκῶν βουληφόρον Ἱπποκόωντα,
Ῥήσου ἀνεψιὸν ἐσθλόν. ὁ δ᾽ ἐξ ὕπνου ἀνορούσας,
Ὡς ἴδε χῶρον ἐρῆμον, ὅθ᾽ ἕστασαν ὠκέες ἵπποι,
Ἄνδρας τ᾽ ἀσπαίροντας ἐν ἀργαλέῃσι φονῇσιν,
Ὤιμωξέν τ᾽ ἄρ᾽ ἔπειτα, φίλον τ᾽ ὀνόμηνεν ἑταῖρον,
Τρώων δὲ κλαγγή τε καὶ ἄσπετος ὦρτο κυδοιμὸς
Θυνόντων ἄμυδις· θηεῦντο δὲ μέρμερα ἔργα
Ὅσσ᾽ ἄνδρες ῥέξαντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας.
Οἱ δ᾽ ὅτε δή ῥ᾽ ἵκανον ὅθι σκοπὸν Ἕκτορος ἔκταν,
Ἔνθ᾽ Ὀδυσεὺς μὲν ἔρυξε Διῒ φίλος ὠκέας ἵππους·
Τυδεΐδης δὲ χαμᾶζε θορὼν ἔναρα βροτόεντα
Ἐν χείρεσσ᾽ Ὀδυσῆϊ τίθει, ἐπεβήσετο δ᾽ ἵππων·
Μάστιξεν δ᾽ ἵππους, τὼ δ᾽ οὐκ ἀέκοντε πετέσθην
Νῆας ἔπι γλαφυράς· τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ.
Νέστωρ δὲ πρῶτος κτύπον ἄϊε, φώνησέν τε,
Ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Ψεύσομαι, ἢ ἔτυμον ἐρέω· κέλεται δέ με θυμός·
Ἵππων μ᾽ ὠκυπόδων ἀμφὶ κτύπος οὔατα βάλλει.
Αἲ γὰρ δὴ Ὀδυσεύς τε καὶ ὁ κρατερὸς Διομήδης
Ὧδ᾽ ἄφαρ ἐκ Τρώων ἐλασαίατο μώνυχας ἵππους.
Ἀλλ᾽ αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα μή τι πάθωσιν
Ἀργείων οἱ ἄριστοι ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ.
Οὔπω πᾶν εἴρητο ἔπος ὅτ᾽ ἄρ᾽ ἤλυθον αὐτοί.
Καί ῥ᾽ οἱ μὲν κατέβησαν ἐπὶ χθόνα· τοὶ δὲ χαρέντες
Δεξιῇ ἠσπάζοντο, ἔπεσσί τε μειλιχίοισι.
Πρῶτος δ᾽ ἐξερέεινε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
Εἴπ᾽ ἄγε μ᾽ ὦ πολύαιν᾽ Ὀδυσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,

Ὅππως τοὺς δ' ἵππους λάβετον καταδύντες ὅμιλον
Τρώων, ἤ τίς σφωε πόρεν θεὸς ἀντιβολήσας;
Αἰνῶς ἀκτίνεσσιν ἐοικότες ἠελίοιο.
Αἰεὶ μὲν Τρώεσσ' ἐπιμίσγομαι, οὐδέ τί φημι
Μιμνάζειν παρὰ νηυσὶ γέρων περ ἐὼν πολεμιστής·
Ἀλλ' οὔ πω τοίους ἵππους ἴδον, οὐδ' ἐνόησα,
Ἀλλά τιν' ὔμμ' ὀΐω δόμεναι θεὸν ἀντιάσαντα.
Ἀμφοτέρω γὰρ σφῶϊ φιλεῖ νεφεληγερέτα Ζεὺς,
Κούρη τ' αἰγιόχοιο Διὸς γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Ὦ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
Ῥεῖα θεός γ' ἐθέλων καὶ ἀμείνονας ἠέ περ οἵδε
Ἵππους δωρήσαιτ', ἐπεὶ ἦ πολὺ φέρτεροί εἰσιν·
Ἵπποι δ' οἵδε γεραιὲ νεήλυδες οὓς ἐρεείνεις,
Θρηΐκιοι· τὸν δέ σφιν ἄνακτ' ἀγαθὸς Διομήδης
Ἔκτανε, πὰρ δ' ἑτάρους δυοκαίδεκα πάντας ἀρίστους·
Τὸν τρισκαιδέκατον σκοπὸν εἵλομεν ἐγγύθι νηῶν,
Τόν ῥα διοπτῆρα στρατοῦ ἔμμεναι ἡμετέροιο
Ἕκτωρ τε προέηκε καὶ ἄλλοι Τρῶες ἀγαυοί.
Ὣς εἰπὼν, τάφροιο διήλασε μώνυχας ἵππους,
Καγχαλόων· ἅμα δ' ἄλλοι ἴσαν χαίροντες Ἀχαιοί.
Οἱ δ' ὅτε Τυδεΐδεω κλισίην εὔτυκτον ἵκοντο,
Ἵππους μὲν κατέδησαν ἐϋτμήτοισιν ἱμᾶσι
Φάτνῃ ἐφ' ἱππείῃ, ὅθι περ Διομήδεος ἵπποι
Ἕστασαν ὠκύποδες μελιηδέα πυρὸν ἔδοντες·
Νηῒ δ' ἐνὶ πρυμνῇ ἔναρα βροτόεντα Δόλωνος
Θῆκ' Ὀδυσεύς, ὄφρ' ἱρὸν ἑτοιμασσαίατ' Ἀθήνῃ.
Αὐτοὶ δ' ἱδρῶ πολλὸν ἀπενίζοντο θαλάσσῃ
Ἐσβάντες, κνήμας τε, ἰδὲ λόφον, ἀμφί τε μηρούς.
Αὐτὰρ ἐπεί σφιν κῦμα θαλάσσης ἱδρῶ πολλὸν
Νίψεν ἀπὸ χρωτὸς, καὶ ἀνέψυχθεν φίλον ἦτορ,
Ἔς ῥ' ἀσαμίνθους βάντες ἐϋξέστας λούσαντο.
Τὼ δὲ λοεσσαμένω καὶ ἀλειψαμένω λίπ' ἐλαίῳ,
Δείπνῳ ἐφιζανέτην, ἀπὸ δὲ κρητῆρος Ἀθήνῃ
Πλείου ἀφυσσόμενοι λεῖβον μελιηδέα οἶνον.

Quo hos equos cepiſtis, ingreſſi ne exercitum
Troianorum? aut aliquis vobis præbuit Deus obuians?
Valde radijs ſimiles ſunt *Solis,*
Semper quidem Troianis immiſceor: neque me puto
Manere apud naues, ſenex quamuis ſim bellator:
Verùm nondum tales equos vidi neque aduerti.
Sed aliquem vobis ſuſpicor dediſſe Deum obuiam-factum.
Ambos enim vos diligit nebularum-congregator Iupiter,
Filiáque ægidem-geſtantis Iouis caſta Minerua.
Hunc verò, reſpondens, allocutus eſt prudens Vlyſſes:
O Neſtor Neleide, ingens gloria Achiuorum,
Facilè Deus quidem volens & meliores quàm ſunt *iſti*
Equos donaret, quoniam multo potentiores ſunt. (f.dij.)
Equi.a hi ô ſenex, nuper-aduenientes, de-quibus quæris,
Threicij ſunt*: at ipſorum regem ſtrenuus Diomedes*
Occidit, iuxtáque ſocios duodecim omnes præſtantiſſimos:
Hũc tertiũdecimum ſpeculatorem interfecimus prope naues,
Quem vt explorator exercitus eſſet noſtri
Hectórque miſerat, & alij Troiani illuſtres.
Sic fatus per vallum egit vnungulos equos,
Cachinnans: ſimul autem cæteri ibant gaudentes Achiui.
Hi verò quum ad Tydidæ tentoriũ bene-ſtructum venerũt
Equos quidem alligarunt ſcitè-ſectis loris
Præſepe ad equinum, vbi Diomedis equi
Stabant veloces, dulce triticum edentes.
Nauis autem in puppi exuuias cruentas Dolonis
Poſuit Vlyſſes, vt ſacrum pararent Mineruæ.
Ipſi autem ſudorem multum abluebant mare
Ingreſſi, ſuráſque & collum, circáque fœmora.
Sed poſtquam ipſis vnda maris ſudorem multum
Abluit à corpore, & refecti ſunt dilecto corde,
In labra ingreſſi bene polita loti ſunt.
Hique loti & vncti pingui oleo,
Ientaculo aſſidebant: éxque cratere Mineruæ
Pleno haurientes, libabant dulce vinum.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ
ἢ λάμβδα ῥαψῳδία

ΗΩΣ δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο
Ὄρνυθ', ἵν' ἀθανάτοισι φόως φέροι ἠδὲ βροτοῖσι·
Ζεὺς δ' Ἔριδα προΐαλλε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
Ἀργαλέην, πολέμοιο τέρας μετὰ χερσὶν ἔχουσαν·
Στῆ δ' ἐπ' Ὀδυσῆος μεγακήτεϊ νηῒ μελαίνῃ,
Ἥ ῥ' ἐν μεσσάτῳ ἔσκε γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσε,
Ἠμὲν ἐπ' Αἴαντος κλισίας Τελαμωνιάδαο,
Ἠδ' ἐπ' Ἀχιλλῆος, τοί ῥ' ἔσχατα νῆας ἐΐσας
Εἴρυσαν, ἠνορέῃ πίσυνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν.
Ἔνθα στᾶσ' ἤϋσε θεὰ μέγα τε δεινόν τε,
Ὄρθι' Ἀχαιοῖσιν, μέγα δὲ σθένος ἔμβαλ' ἑκάστῳ
Καρδίῃ, ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι·
Τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένετ', ἠὲ νέεσθαι
Ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν·
Ἀτρεΐδης δ' ἐβόησεν, ἰδὲ ζώννυσθαι ἄνωγεν
Ἀργείους· ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσετο νώροπα χαλκόν.
Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε
Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
Δεύτερον αὖ, θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνε,
Τόν ποτέ οἱ Κινύρης δῶκε ξεινήϊον εἶναι.
Πεύθετο γὰρ Κύπρονδε μέγα κλέος, οὕνεκ' Ἀχαιοὶ
Ἐς Τροίην νήεσσιν ἀναπλεύσεσθαι ἔμελλον·
Τοὔνεκά οἱ τὸν δῶκε χαριζόμενος βασιλῆϊ.
Τοῦ δ' ἤτοι δέκα οἶμοι ἔσαν μέλανος κυάνοιο,
Δώδεκα δὲ χρυσοῖο, καὶ εἴκοσι κασσιτέροιο·

ILIADIS HOMERI XI.
COMPOSITIO.

AVRORA autem ex lectis à ſplendido Tithono
Surrexit, vt immortalibus lucem ferret, atque mortalibus.
Iupiter autem Eridem miſit veloces ad naues Achiuorum
Difficilem belli ſignum in manibus geſtantem.

Iupiter litem mittit ad naues Achiuorũ.

Stetit autem in Vlyſſis multum-capaci naue nigra,
Quæ in medio erat ad-clamandum-vt-exaudiri-poſſit vtrobique,
Et ad Aiacis tentoria Telamonij.
Et ad Achillis qui in extremas partes naues æquales
Subduxerant fortitudine ſua *confiſi, & robore manuum.*
Illic ſtans clamauit dea altum horribiléque
Recta (al. Orthium carmen) *Achiuis, magnã.a.vim iniecit vnicuiq;*
In corde, ad *inceſſanter bellandũ & pugnandũ.*
His autem ſtatim bellum dulcius fuit, quàm redire
In nauibus concauis dilectam in patriam terram.
Atrides autem clamauit, & armari iuſſit
Argiuos, ipſe quoque induit lucidum æs.

Agamẽnõ armatur.

Ocreas quidem primùm circum tibias poſuit
Pulchras, argenteis fibulis aptatas:
Secundò deinde thoracem circum pectora induit,
Quem olim ei Cinyres dedit in munus hoſpitalitatis.
Audiebatur.n.vſq; in-Cyprum magna fama: quod Achiui
Ad Troiam nauibus nauigaturi eſſent.
Ideò ei illum dedit gratificans regi.
Huius quidem decem ſemitæ erant ex *nigro Cyano* metallo*:*
*Duodecim.a.*ex *auro, & viginti* ex *ſtanno:*

Cærulei autem dracones protenſi-erant iuxta collum
Tres, vtrinque iridibus ſimiles, quas Saturnius
In nube fixit prodigium diſtinctè-loquentium hominum
Circa autem humeros poſuit enſem, in eo verò claui
Aurei relucebant, ſed vagina circumdabat
Argentea, aureis loris coaptata.
Accepit.a.vndiq; corpus tegẽs elegans ſcutum impetuoſũ,
Pulchrum, circum quod quidem circuli decem ærei erant:
Inq; eo vmbones erant viginti ex ſtanno
Candidi: in medijs autem erat vnus ex nigro metallo.
In eo Gorgon terribilis aſpectu cincta-erat,
Horribiliter aſpiciẽs: circum erat etiam Terrorq; Timorq;.
Ex eo autem argenteum lorum pendebat, ſed in ipſo
Cæruleus circumuolutus erat draco: capita autem ei erant
Tria circumdacta loro, vna ceruice enata.
Capiti.a.vndiq; comatam galeam impoſuit quatuor-annulis ornatam,
Criſtatam-ex ſetis-equinis: terribiliter.a.criſta deſuper nutabat.
Cepit autem fortes haſtas duas munitas ferro
Acutas: procul autem ferrum ab ipſis ad cælum vſque
Splendebat. Inſtrepuerunt verò Minerua & Iuno,
Honorantes regem opulentæ Mycenes.
Aurigæ quidem deinde ſuo præcipiebat vnuſquiſque
Equos bene decenter continere illic ad foſſam.
Ipſi verò pedites cum armis armati
Ruebant: immenſus verò clamor fiebat auroram ante:
Priores autem cum equitibus apud foſſam inſtructi fuerunt:
Equites.v.paululum poſt-inſequebantur: ſed tumultum

Prodigiũ. Concitauit pernicioſum Saturnius: & ab-alto demiſit rores
Sanguine madidos ex æthere: eò quòd erat
Multa generoſa capita Orco demiſſurus,
Troiani.a.ex-altera parte in tumulo campi inſtruebantur.
Hectorem circa magnum & eximium Polydamantem,
Aeneamq;, qui inter Troianos ceu Deus honorabatur in vrbe.
Tréſque Antenoridas, Polybum, & Agenorem diuinum,
Iuuenémque Acamanta, ſimilem immortalibus.
Hector autem inter primos ferebat ſcutum vndique æquale.
Qualis autem ex nubibus apparet pernicioſa ſtella
Lucens, interdum autem rurſus ingreditur nubes obſcuras:

Hectoris ſplendor. Sic Hector interdum quidem inter primos apparebat,
Interdum autem inter extremos, imperans. totus verò ære
Splendebat, tanquam fulgur patris Iouis ægidem-geſtantis.
Hi autem, ſicut meſſores oppoſiti inter-ſe
Seriem-ſulcorum impellunt viri locupletis per aruum
Tritici vel hordei, manipuli autem crebri cadunt:

Cõflictus. Sic Troiani & Achiui in ſe inuicem inſilientes
Cædebant. neutri verò recordabantur pernicioſæ fugæ.
Aequalia.a.in pugna capita habebant, illi.a. lupi tanquam
Ruebant. Eris autem gaudebat luctuoſa aſpiciens.
Sola enim deorum aderat pugnantibus.
Alij autem non illis aderant Dij, ſed quieti
Suis in ædibus ſedebant, vbi vnicuique
Domus pulchræ fabricatæ erant per iuga Olympi.
Omnes.a.accuſabant nigras-nubes-reddentem Saturnum:
Eo-quòd Troianis volebat gloriam dare.
Illos quidem non curabat pater, hic autẽ ſeorſum ſeparatus,
Ab alijs remotus ſedebat gloria exultans,
Inſpiciens Troianorúmque vrbem & naues Achiuorum,
Aeriſque fulgorem, interimentéſque intereuntéſque.
Quandiu quidem aurora erat & creſcebat ſacra dies,
Tandiu valde vtrorũq; tela penetrabãt, cadebatq; populus.
Quando autem arborum-inciſor vir præparauit prandium
Montis in conuallibus, poſtquam ſaturauit manus
Incidens arbores longas: faſtidiumq; eius occupauit animũ,
Cibique dulcis circum mentes deſiderium capit:
Tunc ſua virtute Danai perruperunt phalanges,
Hortantes ſocios per acies. itaque Agamemnon

Agamẽno fortiter pugnat. Primus exilijt: interfecit autem virum Bianorem paſtorem populorum,
Ipſum, deinde & ſocium Oileum agitatorem-equorum
Ille quidem ex equis deſiliens aduerſus ſtabat:

Κυάνεοι δὲ δράκοντες ὀρωρέχατο προτὶ δειρὴν
Τρεῖς ἑκάτερθ' ἴρισσιν ἐοικότες, ἅς τε Κρονίων
Εν νέφεϊ στήριξε, τέρας μερόπων ἀνθρώπων.
Αμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος· ἐν δέ οἱ ἧλοι
Χρύσειοι πάμφαινον, ἀτὰρ περὶ κουλεὸν ἦεν
Αργύρεον, χρυσέοισιν ἀορτήρεσσιν ἀρηρός.
Αν δ' ἕλετ' ἀμφιβρότην πολυδαίδαλον ἀσπίδα θοῦριν,
Καλὴν, ἣν πέρι μὲν κύκλοι δέκα χάλκεοι ἦσαν,
Εν δέ οἱ ὀμφαλοὶ ἦσαν ἐείκοσι κασσιτέροιο
Λευκοὶ, ἐν δὲ μέσοισιν ἔην μέλανος κυάνοιο·
Τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γοργὼ βλοσυρῶπις ἐστεφάνωτο
Δεινὸν δερκομένη, περὶ δὲ Δεῖμός τε Φόβος τε.
Τῆς δ' ἐξ ἀργύρεος τελαμὼν ἦν· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
Κυάνεος ἐλέλικτο δράκων, κεφαλαὶ δέ οἱ ἦσαν
Τρεῖς ἀμφιστρεφέες, ἑνὸς αὐχένος ἐκπεφυυῖαι.
Κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο, τετραφάληρον,
Ιππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
Εἵλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε δύω, κεκορυθμένα χαλκῷ
Οξέα· τῆλε δὲ χαλκὸς ἀπ' αὐτόφιν οὐρανὸν εἴσω
Λάμπ'· ἐπὶ δ' ἐγδούπησαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη,
Τιμῶσαι βασιλῆα πολυχρύσοιο Μυκήνης.
Ηνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἑῷ ἐπέτελλεν ἕκαστος
Ιππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν αὖθ' ἐπὶ τάφρῳ·
Αὐτοὶ δὲ πρυλέες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
Ρώοντ'· ἄσβεστος δὲ βοὴ γένετ' ἠῶθι πρό.
Φθὰν δὲ μέγ' ἱππήων ἐπὶ τάφρῳ κοσμηθέντες.
Ιππῆες δ' ὀλίγον μετεκίαθον· ἐν δὲ κυδοιμὸν
Ωρσε κακὸν Κρονίδης, κατὰ δ' ὑψόθεν ἧκεν ἐέρσας
Αἵματι μυδαλέας ἐξ αἰθέρος, οὕνεκ' ἔμελλε
Πολλὰς ἰφθίμους κεφαλὰς ἄϊδι προϊάψειν.
Τρῶες δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο,
Εκτορά τ' ἀμφὶ μέγαν καὶ ἀμύμονα Πουλυδάμαντα,
Αἰνείαν θ', ὃς Τρωσὶ θεὸς ὣς τίετο δήμῳ·
Τρεῖς τ' Ἀντηνορίδας, Πόλυβον, καὶ Ἀγήνορα δῖον,
Ηΐθεόν τ' Ἀκάμαντ' ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν.
Εκτωρ δ' ἐν πρώτοισι φέρ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην.
Οἷος δ' ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται οὔλιος ἀστὴρ
Παμφαίνων, τοτὲ δ' αὖτις ἔδυ νέφεα σκιόεντα·
Ως Ἕκτωρ ὁτὲ μέν τε μετὰ πρώτοισι φάνεσκεν,
Αλλοτε δ' ἐν πυμάτοισι κελεύων· πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ
Λάμφ' ὥς τε στεροπὴ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο.
Οἱ δ', ὥστ' ἀμητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν
Ογμον ἐλαύνωσιν ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν,
Πυρῶν ἢ κριθῶν, τὰ δὲ δράγματα ταρφέα πίπτει·
Ως Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες
Δῄουν· οὐδ' ἕτεροι μνώοντ' ὀλοοῖο φόβοιο·
Ισας δ' ὑσμίνη κεφαλὰς ἔχεν, οἱ δὲ λύκοι ὣς
Θῦνον. Ερις δ' ἄρ' ἔχαιρε πολύστονος εἰσορόωσα.
Οἴη γάρ ῥα θεῶν παρετύγχανε μαρναμένοισιν·
Οἱ δ' ἄλλοι οὔ σφιν πάρεσαν θεοὶ, ἀλλὰ ἕκηλοι
Οἷσιν ἐνὶ μεγάροισι καθείατο, ἧχι ἑκάστῳ
Δώματα καλὰ τέτυκτο κατὰ πτύχας Οὐλύμποιο.
Πάντες δ' ᾐτιόωντο κελαινεφέα Κρονίωνα,
Οὕνεκ' ἄρα Τρώεσσιν ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι.
Τῶν μὲν ἄρ' οὐκ ἀλέγιζε πατήρ· ὁ δὲ νόσφι λιασθεὶς,
Τῶν ἄλλων ἀπάνευθε καθέζετο κύδεϊ γαίων,
Εἰσορόων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Χαλκοῦ τε στεροπὴν, ὀλλύντάς τ' ὀλλυμένους τε.
Οφρα μὲν ἠὼς ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ,
Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἥπτετο, πῖπτε δὲ λαός.
Ημος δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ ὡπλίσσατο δεῖπνον
Οὔρεος ἐν βήσσῃσιν, ἐπεί τ' ἐκορέσσατο χεῖρας
Τάμνων δένδρεα μακρὰ, ἅδος τέ μιν ἵκετο θυμὸν,
Σίτου τε γλυκεροῖο περὶ φρένας ἵμερος αἱρεῖ·
Τῆμος σφῇ ἀρετῇ Δαναοὶ ῥήξαντο φάλαγγας,
Κεκλόμενοι ἑτάροισι κατὰ στίχας. ἐν δ' Ἀγαμέμνων
Πρῶτος ὄρουσ', ἕλε δ' ἄνδρα Βιήνορα ποιμένα λαῶν,
Αὐτὸν, ἔπειτα δ' ἑταῖρον Ὀϊλῆα πλήξιππον.
Η τοι ὅ γ' ἐξ ἵππων κατεπάλμενος ἀντίος ἔστη·

Τῷ

Τὸν δ' ἰθὺς μεμαῶτα μετώπιον ὀξέϊ δουρὶ
Νύξ', οὐδὲ στεφάνη δόρυ οἱ σχέθε χαλκοβάρεια,
Ἀλλὰ δι' αὐτῆς ἦλθε καὶ ὀστέου, ἐγκέφαλος δὲ
Ἔνδον ἅπας πεπάλακτο· δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα.
Καὶ τοὺς μὲν λίπεν αὖθι ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
Στήθεσι παμφαίνοντας, ἐπεὶ περίδυσε χιτῶνας·
Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' Ἶσόν τε καὶ Ἄντιφον ἐξεναρίξων,
Υἷε δύω Πριάμοιο, νόθον καὶ γνήσιον, ἄμφω
Εἰν ἑνὶ δίφρῳ ἐόντας· ὁ μὲν νόθος ἡνιόχευεν,
Ἄντιφος αὖ παρέβασκε περικλυτός· ὥ ποτ' Ἀχιλλεὺς
Ἴδης ἐν κνημοῖσι δίδη μόσχοισι λύγοισι,
Ποιμαίνοντ' ἐπ' ὄεσσι λαβών, καὶ ἔλυσεν ἀποίνων.
Δὴ τότε γ' Ἀτρεΐδης εὐρὺ κρείων Ἀγαμέμνων,
Τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο κατὰ στῆθος βάλε δουρί,
Ἄντιφον αὖ παρὰ οὖς ἔλασε ξίφει, ἐκ δ' ἔβαλ' ἵππων.
Σπερχόμενος δ' ἀπὸ τοῖιν ἐσύλα τεύχεα καλά,
Γιγνώσκων· καὶ γάρ σφε πάρος παρὰ νηυσὶ θοῇσιν
Εἶδεν, ὅτ' ἐξ Ἴδης ἄγαγεν πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.
Ὡς δὲ λέων ἐλάφοιο ταχείης νήπια τέκνα
Ῥηϊδίως συνέαξε, λαβὼν κρατεροῖσιν ὀδοῦσιν,
Ἐλθὼν εἰς εὐνήν, ἁπαλόν τέ σφ' ἦτορ ἀπηύρα·
Ἡ δ' εἴ πέρ τε τύχῃσι μάλα σχεδόν, οὐ δύναταί σφι
Χραισμεῖν· αὐτὴν γάρ μιν ὑπὸ τρόμος αἰνὸς ἱκάνει·
Καρπαλίμως δ' ᾔξε διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην
Σπεύδουσ' ἱδρώουσα κραταιοῦ θηρὸς ὑφ' ὁρμῆς·
Ὡς ἄρα τοῖς οὔ τις δύνατο χραισμῆσαι ὄλεθρον
Τρώων, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ὑπ' Ἀργείοισι φέβοντο.
Αὐτὰρ ὁ Πείσανδρόν τε καὶ Ἱππόλοχον μενεχάρμην,
Υἷας Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος, ὅς ῥα μάλιστα
Χρυσὸν Ἀλεξάνδροιο δεδεγμένος, ἀγλαὰ δῶρα,
Οὐκ εἴασχ' Ἑλένην δόμεναι ξανθῷ Μενελάῳ,
Τοῦ περ δὴ δύο παῖδε λάβε κρείων Ἀγαμέμνων
Εἰν ἑνὶ δίφρῳ ἐόντας, ὁμοῦ δ' ἔχον ὠκέας ἵππους·
Ἐκ γάρ σφεας χειρῶν φύγον ἡνία σιγαλόεντα.
Τὼ δὲ κυκηθήτην· ὁ δ' ἐναντίον ὦρτο λέων ὣς
Ἀτρεΐδης· τὼ δ' αὖτ' ἐκ δίφρου γουναζέσθην·

Ζώγρει Ἀτρέος υἱέ, σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα·
Πολλὰ δ' ἐν Ἀντιμάχοιο δόμοις κειμήλια κεῖται,
Χαλκός τε χρυσός τε, πολύκμητός τε σίδηρος·
Τῶν κέν τοι χαρίσαιτο πατὴρ ἀπερείσι' ἄποινα,
Εἰ νῶϊ ζωοὺς πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.

Ὣς τώ γε κλαίοντε προσαυδήτην βασιλῆα
Μειλιχίοις ἐπέεσσιν· ἀμείλικτον δ' ὄπ' ἄκουσαν,

Εἰ μὲν δὴ Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος υἱέες ἐστόν,
Ὅς ποτ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ Μενέλαον ἄνωγεν
Ἀγγελίην ἐλθόντα σὺν ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ
Αὖθι κατακτεῖναι, μηδ' ἐξέμεν ἂψ ἐς Ἀχαιούς.
Νῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς ἀεικέα τίσετε λώβην.

Ἦ, καὶ Πείσανδρον μὲν ἀφ' ἵππων ὦσε χαμᾶζε,
Δουρὶ βαλὼν πρὸς στῆθος· ὁ δ' ὕπτιος οὔδει ἐρείσθη.
Ἱππόλοχος δ' ἀπόρουσε, τὸν αὖ χαμαὶ ἐξενάριξε,
Χεῖρας ἀπὸ ξίφεϊ τμήξας, ἀπό τ' αὐχένα κόψας,
Ὅλμον δ' ὣς ἔσσευε κυλίνδεσθαι δι' ὁμίλου.
Τοὺς μὲν ἔασ', ὁ δ' ὅθι πλεῖσται κλονέοντο φάλαγγες,
Τῇ ῥ' ἐνόρουσ', ἅμα δ' ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί.
Πεζοὶ μὲν πεζοὺς ὄλεκον φεύγοντας ἀνάγκῃ,
Ἱππεῖς δ' ἱππῆας· ὑπὸ δέ σφισιν ὦρτο κονίη
Ἐκ πεδίου, τὴν ὦρσαν ἐρίγδουποι πόδες ἵππων,
Χαλκῷ δηϊόωντες· ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων
Αἰὲν ἀποκτείνων ἕπετ' Ἀργείοισι κελεύων.
Ὡς δ' ὅτε πῦρ ἀΐδηλον ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ,
Πάντῃ τ' εἰλυφόων ἄνεμος φέρει, οἱ δέ τε θάμνοι
Πρόῤῥιζοι πίπτουσιν ἐπειγόμενοι πυρὸς ὁρμῇ·
Ὣς ἄρ' ὑπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι πῖπτε κάρηνα
Τρώων φευγόντων, πολλοὶ δ' ἐριαύχενες ἵπποι
Κείν' ὄχεα κροτάλιζον ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας,
Ἡνιόχους ποθέοντες ἀμύμονας· οἱ δ' ἐπὶ γαίῃ
Κείατο, γύπεσσιν πολὺ φίλτεροι ἢ ἀλόχοισιν.
Ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεὺς, ἔκ τε κονίης,

Hunc autem rectà cruentem in fronte acuta lancea
Percuſſit: nec galea haſtam ei repreſſit ære-grauis:
Sed per ipſam penetrauit & os: cerebrum autem
Intus totum fœdatum eſt: ſtrauit autem ipſum ruentem:
Et hos quidem reliquit illic rex virorum Agamemnon,
Pectoribus perlucentes, poſteaquam ſpoliauit tunicas.
Cæterum hic iuit Iſſumque & Antiphum occiſurus,
Filios duos Priami nothum & legitimum, ambos
In vno curru exiſtentes. nothus quidem aurigabatur,
Antiphus verò pugnabat inclytus: quos olim Achilles
Idæ in iugis ligauit teneris viminibus,
Paſcentes apud oues deprehendens, & dimiſit pro pretio-re-
Tum verò Atrides latè dominans Agamemnon, (dēptionis
Alterum quidē ſupra papillā iuxta pectus ſauciauit haſta:
Antiphū. a. iuxta aurem-percuſſit enſe, depuliq; ab equis.
Feſtinans autem ab his prædabatur arma pulchra:
Agnoſcens. etenim ipſos antea apud naues celeres
Viderat: quando ex Ida duxit pedibus velox Achilles.
Sicut autem leo ceruæ velocis paruulos catulos
Facilè confregit, arripiens ſolidis dentibus,
Veniens ad luſtrum, tenerúmque ipſis cor abſtulit:
Illa verò quamuis adſit valde propè, non poteſt ipſis
Opitulari: ipſam nam enim tremor vehemens ſubit:
Confeſtim autem ruit per querceta denſa ad ſyluam,
Feſtinans, ſudans potentis feræ ab impetu:
Sic illis duobus nullus potuit arcere perniciem
Troianorum: quin & ipſi à Græcis-fugiebant.
Sed hic Piſandrúmque & Hippolochum bellicoſum
Filios Antimachi bellicoſi (qui ſanè maximè
Aurum ab Alexandro accipiens ſplendida dona,
Non permittebat Helenam reddere flauo Menelao)
Huius iam duos filios deprehendit rex Agamemnon
In vno curru exiſtentes, eodē-loco. a. agitabant veloces equos
Námque ex ipſorum manibus fugerant habenæ molles.
Hi autem turbati ſunt: ille autem contrà ruit, leo tanquam,
Atrides: hi autē tunc ex curru ſupplicabant-flexis-genibus,
Viuos-cape, Atrei fili: tuq; digna accipe p̃tia redeptionis:
Multæ autem in Antimachi ædibus opes recondita-iacent,
Æſque, aurúmque, & artificioſè-factum ferrum.
Ex his tibi donabit pater infinita dona-redemptionis,
Si nos viuos eſſe audierit apud naues Græcorum.
Sic hi flentes allocuti ſunt regem
Blandis verbis: immitem verò vocem audiuerunt:
Si igitur Antimachi bellicoſi filij eſtis,
Qui quodam in Troianorum concione Menelaū ſuadebat,
Legatum profectum cum diuino Vlyſſe
Ibidem interficere, neque dimittere rurſum ad Achiuos:
Nunc quidem iam patris fœdam luetis iniuriam.
Dixit, & Piſandrum quidē ab equis deiecit in-humum,
Haſta feriens ad pectus: hic autem ſupinus ſolo ſtratus eſt.
Hippolochus autem deſiluit, quem rurſus humi interfecit
Manus gladio amputans, & ceruicem abſcindens.
Mortarium autem tanquam, dimiſit volutari per turbam,
Hos quidem reliquit: hic. a. vbi plurimum turbabātur pha-
Illuc irruit, ſimúlque alij bene-ocreati Achiui. (langes
Pedites quidem pedites interficiebant fugientes neceſſitate:
Equites verò equites: ſub autem ipſis concitatus eſt puluis
E campo, quem excitarant multiſoni pedes equorum
Ære terram pulſantes: ſed rex Agamemnon
Semper interficiens inſequebatur, Argiuos adhortans.
Veluti. a. quādo ignis pernicioſus in lignoſā inciderit ſyluā,
Et vndique conuoluens ventus fert: arbuſta verò
Radicitus cadunt agitata ignis impetu:
Sic ſanè ſub Atride Agamemnone cadebant capita
Troianorum fugientium. multiq; procera-ceruice equi,
Vacuos currus cum-ſtrepitu-vehebant per ordinum belli interualla,
Aurigas deſiderantes eximios: hi autem in terra
Iacebant, vulturibus gratiores quàm vxoribus.
Hectorē. v. extra tela ſubduxit Iupiter extráque puluerem,

Extrique [illegible]dem, extráque ſanguinem, extráque tumultum.
Atrides autem ſequebatur vehemẽter Danaos adhortans.
τε ἴλου. Hi autem apud Ili monumentum veteris Dardanidæ,
Medium per-campum ad caprificum ruebant,
Cupidi ciuitatis: hic verò clamans ſequebatur vſque
Atrides, cruore-puluerulento fœdabat manus duras.
Sed quando iam ad Scæáſque portas & fagum venerunt,
Ibi tunc conſtiterunt, & alij alios expectabant.
Hi adhuc per medium campũ fugiebant, boues tanquã,
Quos leo terruit-adueniens nocte intempeſta
Omnes: tum vni ſaltem apparet graue exitium:
Huius autem ceruicem fregit, correptam validis dentibus
Primùm, deinde sanguinem & viſcera omnia abſorbet:
Sic hos Atrides inſequebatur rex Agamemnon,
Semper occidens poſtremum: illi autem fugiebant.
Multi autem pronique & ſupini excidebant equis
Atridæ manibus: vehementer enim haſta furebat.
Sed quando iam mox erat ad ciuitatem altaq́ue mœnia
Perventurus, tunc ſanè pater hominumq́ue, deorumq́ue
Idæ in cacuminibus reſedit abundantis-fontibus
E cœlo delapſus: tenebat autem fulmen in manibus:
Irim autem concitauit aureis alis nunciaturam.
Eia vade Iri velox, hoc Hectori verbum dic:
Iupiter Irim mittit ad Hectorem, vt eũ iubeat ad tempus à prælio abſtinere.
Quamdiu quidẽ videt Agamemnonẽ paſtorem populorum
Furentem inter propugnatores, perimentem acies virorum:
Tamdiu ſecedat, ac reliquum exercitum iubeat
Pugnare cum hoſtibus in forti pugna.
Sed poſtquam vel haſta percuſſus, vel ictus iaculo,
In equos ſaliet: tunc ei robur immittam
Occidendi, donec ad naues bene-tabulatas perueniat,
Occidatq́ue ſol, & caligo ſacra ſuperueniat.
Sic dixit, nec immorigera fuit ventipes velox Iris.
Deſcendit autem ab Idæo monte ad Ilium ſacrum:
Inuenit filium Priami bellicoſi Hectorem diuinum
Stantem ad equos & currus compactos.
Propè verò aſtans allocuta eſt pedibus velox Iris:
Hector fili Priami Ioui conſilio æqualis,
Iupiter me pater miſit tibi hæc dicere:
Quamdiu quidem vides Agamemnonẽ paſtorem populorũ
Furentem in propugnatoribus, deuaſtantem acies virorum,
Tamdiu cede à pugna, reliquumq́ue exercitum iube
Pugnare cum hoſtibus in forti pugna.
At vbi vel haſta vulneratus vel ictus telo,
In equos ſaliet, tunc tibi robur inſeret
Ad-occidendũ, donec ad naues bene-tranſtratas peruenias,
Occidatq́ue ſol, & nox ſacra ſuperueniat.
Hæc quidem ſic locuta, abiit pedibus velox Iris.
Hector autem è curribus cum armis deſilijt in humum,
Vibránſque acuta haſtilia per exercitum obibat paſſim,
Incitans ad pugnandum: excitauitq́ue pugnam grauem.
Hi autem conuerſi ſunt, & contrarij ſtabant Achiuis:
Argiui autem ex altera-parte corroborârunt ſuas phalãges.
Inſtaurata eſt pugna, ſteteruntq́ue aduerſi, ſed Agamemnon
Primus irruit: voluit à longè pugnare ante omnes.
Dicite nunc mihi Muſæ cœleſtes domos habitantes,
Agamẽnõ multos interficit. Quiſnam tum primus Agamemnoni obuius venit,
Vel ipſorum Troianorum, vel inclytorum auxiliatorum?
Iphidamas Antenorides ampliſque magnúſque,
Qui educatus eſt in Thracia gleboſa matre ouium.
Ciſſeus hunc educauit domi paruulum exiſtentem,
Auus-maternus, qui genuit Theano pulchrigenam.
Sed poſtquam pubertatis glorioſæ peruenit ad menſuram,
Illic eum detinuit, tradidit autem hic filiam ſuam:
Vtq́ue-duxit, e thalamo ad famam venit Achiuorum
Cum duodecim nauibus curuas-puppes habentibus quæ eum ſequebantur.
Has quidem deinde in Percope reliquit naues æquales:
At ipſe pedes exiſtens ad Troiam venerat:
Qui tunc Atridæ Agamemnoni obuius venit.
Hi autem quando iam comminus erant inter ſe congrediẽtes,

Ἔκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκ δ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμοῦ·
Ἀτρείδης δ' ἕπετο σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων·
Οἱ δὲ παρ' * Ἴλου σῆμα παλαιοῦ Δαρδανίδαο,
Μέσσον κὰπ πεδίον παρ' ἐρινεὸν ἐσσεύοντο,
Ἱέμενοι πόλιος· ὁ δὲ κεκλήγων ἕπετ' αἰεὶ
Ἀτρείδης, λύθρῳ δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους·
Ἀλλ' ὅτε δὴ Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκοντο,
Ἔνθ' ἄρα δὴ ἵσταντο, καὶ ἀλλήλους ἀνέμιμνον.
Οἱ δ' ἔτι καμμέσσον πεδίον φοβέοντο, βόες ὥς,
Ἅς τε λέων ἐφόβησε μολὼν ἐν νυκτὸς ἀμολγῷ
Πάσας· τῇ δέ τ' ἰῇ ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος·
Τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε λαβὼν κρατεροῖσιν ὀδοῦσι
Πρῶτον, ἔπειτα δέ θ' αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει·
Ὣς τοὺς Ἀτρείδης ἔφεπε κρείων Ἀγαμέμνων,
Αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστατον· οἱ δ' ἐφέβοντο·
Πολλοὶ δὲ πρηνεῖς τε καὶ ὕπτιοι ἔκπεσον ἵππων
Ἀτρείδεω ὑπὸ χερσί· περὶ πρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλεν ὑπὸ πτόλιν αἰπύ τε τεῖχος
Ἵξεσθαι, τότε δή ῥα πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Ἴδης ἐν κορυφῇσι καθέζετο πιδηέσσης,
Οὐρανόθεν καταβάς· ἔχε δὲ στεροπὴν μετὰ χερσίν.
Ἶριν δ' ὄτρυνε χρυσόπτερον ἀγγελέουσαν,
Βάσκ' ἴθι Ἶρι ταχεῖα, τὸν Ἕκτορι μῦθον ἐνίσπες.
Ὄφρ' ἂν μέν κεν ὁρᾷ Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν
Θύνοντ' ἐν προμάχοισιν, ἐναίροντα στίχας ἀνδρῶν,
Τόφρ' ἀναχωρείτω, τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἀνώχθω
Μάρνασθαι δηΐοισι κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.
Αὐτὰρ ἐπεί κ' ἢ δουρὶ τυπείς, ἢ βλήμενος ἰῷ,
Εἰς ἵππους ἅλεται, τότε οἱ κράτος ἐγγυαλίξω,
Κτείνειν εἰσόκε νῆας ἐϋσσέλμους ἀφίκηται,
Δύῃ τ' ἠέλιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις·
Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων εἰς Ἴλιον ἱρήν·
Εὗρ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος Ἕκτορα δῖον,
Ἑσταότ' ἔν θ' ἵπποισι καὶ ἅρμασι κολλητοῖσιν·
Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἶρις,
Ἕκτορ υἱὲ Πριάμοιο Διὶ μῆτιν ἀτάλαντε,
Ζεύς με πατὴρ προέηκε τεΐν τάδε μυθήσασθαι·
Ὄφρ' ἂν μέν κεν ὁρᾷς Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν
Θύνοντ' ἐν προμάχοισιν, ἐναίροντα στίχας ἀνδρῶν,
Τόφρ' ὑπόεικε μάχης, τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἄνωχθι
Μάρνασθαι δηΐοισι κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην·
Αὐτὰρ ἐπεί κ' ἢ δουρὶ τυπείς, ἢ βλήμενος ἰῷ,
Εἰς ἵππους ἅλεται, τότε τοι κράτος ἐγγυαλίξει,
Κτείνειν εἰσόκε νῆας ἐϋσσέλμους ἀφίκηαι,
Δύῃ τ' ἠέλιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἶρις·
Ἕκτωρ δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε,
Πάλλων δ' ὀξέα δοῦρα κατὰ στρατὸν ᾤχετο πάντῃ
Ὀτρύνων μαχέσασθαι, ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνήν.
Οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν·
Ἀργεῖοι δ' ἑτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας·
Ἀρτύνθη δ' ἡ μάχη, στὰν δ' ἀντίοι· ἐν δ' Ἀγαμέμνων
Πρῶτος ὄρουσ', ἔθελεν δὲ πολὺ προμάχεσθαι ἁπάντων.
Ἔσπετε νῦν μοι Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
Ὅστις δὴ πρῶτος Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν,
Ἢ αὐτῶν Τρώων, ἠὲ κλειτῶν ἐπικούρων;
Ἰφιδάμας Ἀντηνορίδης ἠΰς τε μέγας τε,
Ὃς τράφη ἐν Θρῄκῃ ἐριβώλακι μητέρι μήλων·
Κισσῆς τόν γ' ἔθρεψε δόμοις ἔνι τυτθὸν ἐόντα
Μητροπάτωρ, ὃς τίκτε Θεανὼ καλλιπάρῃον.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἥβης ἐρικυδέος ἵκετο μέτρον,
Αὐτοῦ μιν κατέρυκε, δίδου δ' ὅγε θυγατέρα ἥν·
Γήμας δ' ἐκ θαλάμοιο μετὰ κλέος ἵκετ' Ἀχαιῶν
Σὺν δυοκαίδεκα νηυσὶ κορωνίσιν, αἵ οἱ ἕποντο.
Τὰς μὲν ἔπειτ' ἐν Περκώτῃ λίπε νῆας ἐΐσας·
Αὐτὰρ ὁ πεζὸς ἐὼν ἐς Ἴλιον εἰληλούθει.
Ὅς ῥα τότ' Ἀτρείδεω Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν.
Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,

Ἀτρείδης μὲν ἀφάμαρτε, παραὶ δέ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος·
Ἰφιδάμας δὲ κατὰ ζώνην, θώρηκος ἔνερθε
Νύξ', ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε βαρείῃ χειρὶ πιθήσας·
Οὐδ' ἔτορε ζωστῆρα παναίολον, ἀλλὰ πολὺ πρὶν
Ἀργύρῳ ἀντομένη μόλιβος ὣς ἐτράπετ' αἰχμή.
Καὶ τό γε χειρὶ λαβὼν εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
Ἕλκ' ἐπὶ οἷ μεμαὼς, ὥς τε λίς· ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
Σπάσσατο· τὸν δ' ἄορι πλῆξ' αὐχένα, λῦσε δὲ γυῖα.
Ὣς ὁ μὲν αὖθι πεσὼν κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον,
Οἰκτρὸς, ἀπὸ μνηστῆς ἀλόχου, ἀστοῖσιν ἀρήγων,
Κουριδίης, ἧς οὔ τι χάριν ἴδε, πολλὰ δ' ἔδωκε·
Πρῶθ' ἑκατὸν βοῦς δῶκεν, ἔπειτα δὲ χίλι' ὑπέστη
Αἶγας ὁμοῦ καὶ ὄϊς, τά οἱ ἄσπετα ποιμαίνοντο.
Δὴ τότε γ' Ἀτρείδης Ἀγαμέμνων ἐξενάριξε·
Βῆ δὲ φέρων ἀν' ὅμιλον Ἀχαιῶν τεύχεα καλά.
Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε Κόων ἀριδείκετος ἀνδρῶν,
Πρεσβυγενὴς Ἀντηνορίδης, κρατερόν ῥά ἑ πένθος
Ὀφθαλμοὺς ἐκάλυψε κασιγνήτοιο πεσόντος·
Στῆ δ' εὐρὰξ σὺν δουρὶ λαθὼν Ἀγαμέμνονα δῖον·
Νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσην, ἀγκῶνος ἔνερθε,
Ἀντικρὺ δὲ διέσχε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκή.
Ῥίγησέν τ' ἄρ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
Ἀλλ' οὐδ' ὣς ἀπέληγε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο·
Ἀλλ' ἐπόρουσε Κόωνι, ἔχων ἀνεμοτρεφὲς ἔγχος.
Ἤτοι ὁ Ἰφιδάμαντα κασίγνητον καὶ ὄπατρον
Ἕλκε ποδὸς μεμαὼς, καὶ ἀΰτει πάντας ἀρίστους.
Τὸν δ' ἕλκοντ' ἀν' ὅμιλον ὑπ' ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης
Οὔτησε ξυστῷ χαλκήρεϊ, λῦσε δὲ γυῖα.
Τοῖο δ' ἐπ' Ἰφιδάμαντι κάρη ἀπέκοψε παραστάς.
Ἔνθ' Ἀντήνορος υἷες ὑπ' Ἀτρείδῃ βασιλῆϊ
Πότμον ἀναπλήσαντες, ἔδυν δόμον Ἄϊδος εἴσω.
Αὐτὰρ ὁ τῶν ἄλλων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν,
Ἔγχεΐ τ' ἄορί τε, μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν,
Ὄφρα οἱ αἷμ' ἔτι θερμὸν ἀνήνοθεν ἐξ ὠτειλῆς.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸ μὲν ἕλκος ἐτέρσετο, παύσατο δ' αἷμα,
Ὀξεῖαι δ' ὀδύναι δῦνον μένος Ἀτρείδαο.
Ὡς δ' ὅτ' ἂν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ὀξὺ γυναῖκα,
Δριμὺ, τό τε προϊεῖσι μογοστόκοι Εἰλείθυιαι,
Ἥρης θυγατέρες πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι·
Ὣς ὀξεῖ' ὀδύναι δῦνον μένος Ἀτρείδαο.
Ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε, καὶ ἡνιόχῳ ἐπέτελλε
Νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν· ἤχθετο γὰρ κῆρ.
Ἤϋσεν δὲ διαπρύσιον Δαναοῖσι γεγωνὼς,

Ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Ὑμεῖς μὲν νῦν νηυσὶν ἀμύνετε ποντοπόροισι
Φύλοπιν ἀργαλέην, ἐπεὶ οὐκ ἐμὲ μητίετα Ζεὺς
Εἴασε Τρώεσσι πανημέριον πολεμίζειν.

Ὣς ἔφαθ'· ἡνίοχος δ' ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους
Νῆας ἔπι γλαφυράς· τὼ δ' οὐκ ἀέκοντε πετέσθην.
Ἄφρεον δὲ στήθεα, ῥαίνοντο δὲ νέρθε κονίῃ,
Τειρόμενον βασιλῆα μάχης ἀπάνευθε φέροντε.
Ἕκτωρ δ' ὡς ἐνόησ' Ἀγαμέμνονα νόσφι κιόντα,

Τρωσί τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀΰσας·
Τρῶες, καὶ Λύκιοι, καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταὶ,
Ἀνέρες ἐστὲ φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς.
Οἴχετ' ἀνὴρ ὤριστος, ἐμοὶ δὲ μέγ' εὖχος ἔδωκε
Ζεὺς Κρονίδης· ἀλλ' ἰθὺς ἐλαύνετε μώνυχας ἵππους
Ἰφθίμων Δαναῶν, ἵν' ὑπέρτερον εὖχος ἄρησθε.

Ὣς εἰπὼν, ὄτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
Ὡς δ' ὅτε πού τις θηρητὴρ κύνας ἀργιόδοντας
Σεύῃ ἐπ' ἀγροτέρῳ συῒ καπρίῳ, ἠὲ λέοντι·
Ὣς ἐπ' Ἀχαιοῖσιν σεῦε Τρῶας μεγαθύμους
Ἕκτωρ Πριαμίδης, βροτολοιγῷ ἶσος Ἄρηϊ.
Αὐτὸς δ' ἐν πρώτοισι μέγα φρονέων ἐβεβήκει,
Ἐν δ' ἔπεσ' ὑσμίνῃ, ὑπεραέϊ ἶσος ἀέλλῃ,
Ἥ τε καθαλλομένη ἰοειδέα πόντον ὀρίνει.
Ἔνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξεν
Ἕκτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν;
Ἀσαῖον μὲν πρῶτα, καὶ Αὐτόνοον, καὶ Ὀπίτην,

Atrides quidem errauit, auerſa enim eſt haſta:
Iphidamas autem ad balteum, thoracem ſubter,
Percuſſit: & ipſe incubuit graui manu confiſus.
Neque perforauit balteum artificioſe factũ, ſed multo prius
Argenteo occurrens plumbum tanquam, retuſa eſt cuſpis.
Et hanc manu prehenſam latè dominans Agamemnon,
Traxit ad ſe, promptus veluti leo: atque è manu
Extorſit illum. a. enſe percuſſit ad ceruicem. ſolut. a. mēbra.
Sic is quidem illic lapſus, dormiuit æreum ſomnum,
Miſer, procul à deſponſata uxore, ciuibus auxilians,
Iuuene, cuius nullam voluptatem vidit: multa. a. dederat:
Primum centum boues dedit, deinde quoque mille promiſit
Capras ſimul & oues, quæ ei multæ paſcebantur:
Sanè tunc Atrides Agamemnon expoliauit eum.
Receſſit. a. portans per turbam Achiuorum arma pulchra:
Hunc autem poſtquàm cognouit Coon illuſtris vir,
Maior natu Antenorides, grauis ipſum dolor
In oculis cooperuit, ob fratrem proſtratum.
Stetit. a. ex-obliquo cum haſta, latens Agamemnona nobilē:
Percuſſitq; ipſum in manum mediam, cubitum infra:
Ex-altera parte. a. tranſiit ſplendidæ haſtæ cuſpis:
Horruit verò tum rex virorum Agamemnon:
Sed neque ſic ceſſauit à pugna atque bello.
Sed irruit in Coonem tenens validam haſtam.
Hic quidem Iphidamanta fratrem & eodem-patre-natum
Trahebat pede feſtinans, & inclamabat omnes fortiſſimos.
Hunc autem trahentem per turbam ſub ſcuto rotundo
Vulnerauit haſtili ærato, ſoluitque membra:
Huius autem ſuper Iphidamāte caput abſcidit aſtans.
Ibi Antenoris filij ſub Atride rege
Fatum complentes, iuerunt domum Plutonis intro.
At hic aliorum obibat acies virorum,
Haſtáq; enſéque, magniſque ſaxis,
Quamdiu ei ſanguis adhuc calidus ſubſiliebat è vulnere.
Sed poſtquā vulnus quidem ſiccatum eſt, ceſſauitq́; ſanguis:
Acuti dolores ſubierunt robur Atridæ.
Veluti quando parturientem tenet telū acutum mulierem
Acerbum, quod emittunt dolorē parturientibus-afferentes
Iunonis filiæ, amaros dolores habentes: (Lucinæ
Sic acuti dolores penetrarunt robur Atridæ.
In currum autem conſcendit, & aurigæ præcepit
Naues ad concauas currum-agere: triſtabatur enim corde.
Clamauit. a. clarè vt-exaudiri poſſet, Danais vociferans:

O amici Argiuorum duces & principes,
Vos quidem nunc à nauibus arcete pontigradis
Pugnam moleſtam: quoniam non me conſiliarius Iupiter
Permiſit cum Troianis toto-die permanentem pugnare.

Sic dixit: auriga. a. flagellauit pulchrè-iubatos equos
Naues verſus concauas. hi autem non inuiti volarunt:
Spumabant. a. in pectorib. aſpergebantur. a. infrà puluere.
Laborantem regem à pugna ſeorſim portantes.
Hector verò poſtquàm intellexit Agamemnona ſeorſim profectum,
Troianóſque & Lycios hortabatur altè clamans:

Troiani, & Lycij & Dardani cominus-pugnantes,
Viri eſtote amici: recordamini autem ſtrenuæ fortitudinis
Abiit vir fortiſſimus: mihi verò magnam gloriam dedit
Iupiter Saturnides: ſed rectà impellite ſolidungulos equos
In robuſtos Danaos, vt excellentiorem gloriam referatis.

Sic loquutus, concitauit robur & animum cuiuſque.
Veluti quando alicubi aliquis venator canes albidentes
Irritet in ſylueſtrem ſuem aprum, vel leonem:
Sic in Achiuos inſtigauit Troianos magnanimos
Hector Priamides, pernicioſo ſimilis Marti.
Ipſe autem inter primos valde confidens iuit.
Irruit autem in prælium deſuper-flanti ſimilis turbini,
Qui deſiliens purpureum pontum commouet.
Tunc quem primum, quem vltimum interfecit
Hector Priamides, quando ei Iupiter gloriam dedit.
Aſſæum quidem primum & Autonoum & Opitem.

Coon Agamemnonē vulnerat.

Agamēnō vulneratus prælio excidit.

Hector ſuos hortatus in hoſtes irruit.

Et Dolopem Clyti filium, & Opheltium, & Agelaum,
Eſymnúmque, Orúmque, & Hipponoum bellicoſum.
Hos iſte princeps Danaorum interfecit: ac deinde
Multitudinem, veluti quum Zephyrus nubes agitarit;
Procelloſi (v. albi) Noti vehementi procella verberans,
Multuſq; & tumidus fluctus voluitur, in altum.a. ſpuma
Spargitur propter venti multiuagum flatum:
Sic crebra capita ab Hectore ſternebantur populorum.
Tunc exitium fuiſſet, & incurabilia opera facta fuiſſent,
Et ſanè in naues incubuiſſent fugientes Achiui,
Niſi Tydiden Diomedem hortatus fuiſſet Vlyſſes,

Vlyſſes Diomedē hortatur ad prælium.

Tydide, quid paſſi obliti ſumus ſtrenuæ virtutis?
Sed agè huc chariſſime, apud me ſta: iam enim opprobrium
Erit, ſi quid-in naues capiat varia-galea-inſignis Hector.
Hunc verò excipiens allocutus eſt fortis Diomedes:
Profectò ego manebo & tolerabo: ſed breuis
Noſtri voluptas, quoniam nebularum-congregator Iupiter
Troianis mauult dare victoriam quàm nobis.
Dixit & Thymbræū quidem ab equis depulit in-terrā,
Haſta aſſecutus ad papillam ſiniſtram: ſed Vlyſſes
Diuinum famulum Moliona huius regis.
Hos quidem deinde miſſos-fecerūt, poſtquā à bello remoue- (rant:
Hi.a. per turbam euntes tumultuabantur ſicut quando apri-
In canes venaticos valdè audaces inciderint (duo
Sic perdebant Troianos conuerſi-à-fuga: ſed Achiui
Libenter fugientes reſpirabant, Hectorem diuinum.
Tunc ceperunt currúmque & viros plebeios fortiſſimos,
Filios duos Meropis Percoſij, qui ſupra omnes
Nouerat vaticinia, neque ſuos filios ſinebat
Proficiſci in bellum mortiferum. hi autem ei non
Obediuerunt: fata enim eos ducebant atræ mortis.
Hos quidem Tydides haſta-inclytus Diomedes
Anima & vita quum priuaſſet, inclyta arma abſtulit:
Hippodamum verò Vlyſſes & Hypirochum occîdit.
Tunc eis ex equo pugnam prorogauit Saturnius,
Ex Ida deſpiciens: hi.v. ſeſe-inuicem occidebant.
Tydei quidem filius Agaſtrophum vulnerauit haſta
Pœonidem heroëm ad coxendicem: non enim ei equi
Propè erant ad effugiendum: dolebat autem valdè animo.
Hos enim famulus ſeorſum tenebat: ſed hic pedeſtris
Currebat per propugnatores, donec dilectam perdidit vitam
Hector verò ilico ſenſit per acies, irruitque in ipſos
Vociferans, ſimulq; Troianorum ſequebantur phalanges.
Hunc.a. conſpicatus, horruit in-bello ſtrenuus Diomedes
Continuò verò Vlyſſem allocutus eſt propè exiſtentem:
In nos autem hoc malum voluitur, ſæuus Hector.
Sed agè iam ſtemus, & arceamus vim eius, manentes.

Diomedes Hectorem ferit.

Dixit, & vibrans emittebat longam haſtam,
Et aſſecutus eſt (neque errauit intendens capiti)
Summam iuxta-galeam, repulſa eſt autem ab ære cuſpis,
Neq; penetrauit in corpus pulchrum: inhibuit enim galea
Triplex, acuta, quam ei præbuit Phœbus Apollo.
Hector verò cito longè recurrit, miſtúſque eſt turbæ.
Stetit.a. in genua prolapſus, & innixus eſt manu forti
Terræ: circum verò oculos nigra nox obtexit
Interea verò dum Tydides poſt haſtæ ibat impetum
Longè per anteſignanos, vbi ei delata erat in terram:
Interea Hector recreatus eſt & rurſus in currum conſcendens
Egit ad multitudinem, & euitauit mortem nigram.
Haſta autem inſequens allocutus eſt fortis Diomedes:
Rurſum iam effugiſti mortem, ô canis certè tibi propè
Venit malum: nunc iterum te liberauit Phœbus Apollo,
Cui debes vota facere profectus ad ſonitum iaculorum.
Certè te expediam & poſt occurrens,
Si nimirum aliquis & mihi deorum adiutor eſt.
Nunc etiam alios aggrediar quemcunque deprehendero.

Paris Diomedem vulnerat.

Dixit & Pæonidem haſta inclytum interfecit:
Sed Alexander Helenæ maritus pulchricomæ
In Tydidem arcus tendebat paſtorem populorum,

Καὶ Δόλοπα Κλυτίδην, καὶ Ὀφέλτιον, ἠδ᾽ Ἀγέλαον,
Αἴσυμνόν τ᾽, Ὦρόν τε, καὶ Ἱππόνοον μενεχάρμην·
Τοὺς ἄρ᾽ ὅγ᾽ ἡγεμόνας Δαναῶν ἕλεν· αὐτὰρ ἔπειτα
Πληθύν, ὡς ὁπότε Ζέφυρος νέφεα στυφελίξῃ,
Ἀργέσταο Νότοιο βαθείῃ λαίλαπι τύπτων·
Πολλὸν δὲ τρόφι κῦμα κυλίνδεται, ὑψόσε δ᾽ ἄχνη
Σκίδναται ἐξ ἀνέμοιο πολυπλάγκτοιο ἰωῆς·
Ὣς ἄρα πυκνὰ καρήαθ᾽ ὑφ᾽ Ἕκτορι δάμνατο λαῶν·
Ἔνθα κε λοιγὸς ἔην, καὶ ἀμήχανα ἔργα γένοντο,
Καί νύ κεν ἐν νήεσσι πέσον φεύγοντες Ἀχαιοί,
Εἰ μὴ Τυδεΐδῃ Διομήδεϊ κέκλετ᾽ Ὀδυσσεύς,
Τυδεΐδη, τί παθόντε λελάσμεθα θούριδος ἀλκῆς;
Ἀλλ᾽ ἄγε δεῦρο πέπον, παρ᾽ ἔμ᾽ ἵστασο· δὴ γὰρ ἔλεγχος
Ἔσσεται, εἴ κεν νῆας ἕλῃ κορυθαίολος Ἕκτωρ.
Τὸν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη κρατερὸς Διομήδης,
Ἤτοι ἐγὼ μενέω καὶ τλήσομαι· ἀλλὰ μίνυνθα
Ἡμέων ἔσσεται ἦδος, ἐπεὶ νεφεληγερέτα Ζεὺς
Τρωσὶν δὴ ἐθέλει δοῦναι κράτος ἠέ περ ἡμῖν.
Ἦ, καὶ Θυμβραῖον μὲν ἀφ᾽ ἵππων ὦσε χαμᾶζε,
Δουρὶ βαλὼν κατὰ μαζὸν ἀριστερόν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Ἀντίθεον θεράποντα Μολίονα τοῖο ἄνακτος.
Τοὺς μὲν ἔπειτ᾽ εἴασαν, ἐπεὶ πολέμου ἀπέπαυσαν·
Τὼ δ᾽ ἀν᾽ ὅμιλον ἰόντε κυδοίμεον, ὡς ὅτε κάπρω
Ἐν κυσὶ θηρευτῇσι μέγα φρονέοντε πέσητον·
Ὣς ὄλεκον Τρῶας παλινορμένω· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Ἀσπασίως φεύγοντες ἀνέπνεον Ἕκτορα δῖον.
Ἔνθ᾽ ἑλέτην δίφρον τε καὶ ἀνέρε δήμου ἀρίστω,
Υἷε δύω Μέροπος Περκωσίου, ὃς περὶ πάντων
Ἤδεε μαντοσύνας, οὐδὲ οὓς παῖδας ἔασκε
Στείχειν ἐς πόλεμον φθισήνορα· τὼ δέ οἱ οὔτι
Πειθέσθην· κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο.
Τοὺς μὲν Τυδεΐδης δουρικλυτὸς Διομήδης,
Θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδὼν, κλυτὰ τεύχε᾽ ἀπηύρα.
Ἱππόδαμον δ᾽ Ὀδυσεὺς καὶ Ὑπείροχον ἐξενάριξεν.
Ἔνθα σφιν κατὰ ἶσα μάχην ἐτάνυσσε Κρονίων,
Ἐξ Ἴδης καθορῶν· τοὶ δ᾽ ἀλλήλους ἐνάριζον.
Ἤτοι Τυδέος υἱὸς Ἀγάστροφον οὔτασε δουρὶ
Παιονίδην ἥρωα κατ᾽ ἰσχίον· οὐ γάρ οἱ ἵπποι
Ἐγγὺς ἔσαν προφυγεῖν· ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ.
Τοὺς μὲν γὰρ θεράπων ἀπάνευθ᾽ ἔχεν, αὐτὰρ ὁ πεζὸς
Θῦνε διὰ προμάχων, εἷος φίλον ὤλεσε θυμόν.
Ἕκτωρ δ᾽ ὀξὺ νόησε κατὰ στίχας, ὦρτο δ᾽ ἐπ᾽ αὐτοὺς
Κεκληγώς· ἅμα δὲ Τρώων εἵποντο φάλαγγες.
Τὸν δὲ ἰδὼν ῥίγησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
Αἶψα δ᾽ Ὀδυσσῆα προσεφώνεεν ἐγγὺς ἐόντα·
Νῶϊν δὴ τόδε πῆμα κυλίνδεται, ὄβριμος Ἕκτωρ·
Ἀλλ᾽ ἄγε δὴ στέωμεν, καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλεν, οὐδ᾽ ἀφάμαρτε τιτυσκόμενος κεφαλῆφιν
Ἄκρην κὰκ κόρυθα· πλάγχθη δ᾽ ἀπὸ χαλκόφι χαλκός,
Οὐδ᾽ ἵκετο χρόα καλόν· ἐρύκακε γὰρ τρυφάλεια
Τρίπτυχος, αὐλῶπις, τήν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων.
Ἕκτωρ δ᾽ ὦκ᾽ ἀπέλεθρον ἀνέδραμε, μίκτο δ᾽ ὁμίλῳ·
Στῆ δὲ γνὺξ ἐριπών, καὶ ἐρείσατο χειρὶ παχείῃ
Γαίης· ἀμφὶ δὲ ὄσσε κελαινὴ νὺξ ἐκάλυψεν.
Ὄφρα δὲ Τυδεΐδης μετὰ δούρατος ᾤχετ᾽ ἐρωὴν
Τῆλε διὰ προμάχων, ὅθι οἱ καταείσατο γαίης,
Τόφρ᾽ Ἕκτωρ ἄμπνυτο, καὶ ἂψ ἐς δίφρον ὀρούσας
Ἐξέλασ᾽ ἐς πληθύν, καὶ ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν.
Δουρὶ δ᾽ ἐπαΐσσων προσέφη κρατερὸς Διομήδης,
Ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον, κύον· ἦ τέ τοι ἄγχι
Ἦλθε κακόν· νῦν αὖτέ σ᾽ ἐρύσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
Ὧι μέλλεις εὔχεσθαι ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων.
Ἦ θήν σ᾽ ἐξανύω γε καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας,
Εἴ πού τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάρροθός ἐστι.
Νῦν αὖ τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι, ὅν κε κιχείω.
Ἦ, καὶ Παιονίδην δουρικλυτὸν ἐξενάριξεν.
Αὐτὰρ Ἀλέξανδρος Ἑλένης πόσις ἠϋκόμοιο
Τυδεΐδῃ ἔπι τόξα τιταίνετο ποιμένι λαῶν,

Στήλῃ

Στήλῃ κεκλιμένος ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ,
Ἴλου Δαρδανίδαο, παλαιοῦ δημογέροντος.
Ἤτοι ὁ μὲν θώρηκα Ἀγαστρόφου ἰφθίμοιο
Αἴνυτ' ἀπὸ στήθεσφι παναίολον, ἀσπίδα τ' ὤμων,
Καὶ κόρυθα βριαρήν· ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἄνελκε,
Καὶ βάλεν (οὐδ' ἄρα μιν ἅλιον βέλος ἔκφυγε χειρός)
Ταρσὸν δεξιτεροῖο ποδός· διὰ δ' ἀμπερὲς ἰὸς
Ἐν γαίῃ κατέπηκτο· ὁ δὲ μάλα ἡδὺ γελάσσας,
Ἐκ λόχου ἀμπήδησε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα,
Βέβληαι, οὐδ' ἅλιον βέλος ἔκφυγεν, ὡς ὄφελόν τοι,
Νείατον ἐς κενεῶνα βαλὼν, ἐκ θυμὸν ἑλέσθαι·
Οὕτω κεν καὶ Τρῶες ἀνέπνευσαν κακότητος,
Οἵ τέ σε πεφρίκασι, λέονθ' ὡς μηκάδες αἶγες.
Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κρατερὸς Διομήδης,
Τοξότα λωβητὴρ, κέρα ἀγλαὲ, * παρθενοπῖπα·
Εἰ μὲν δὴ ἀντίβιον σὺν τεύχεσι πειρηθείης,
Οὐκ ἄν τοι χραίσμῃσι βιὸς καὶ ταρφέες ἰοί·
Νῦν δέ μ' ἐπιγράψας ταρσὸν ποδὸς, εὔχεαι αὔτως.
Οὐκ ἀλέγω, ὡς εἴ με γυνὴ βάλοι ἢ πάϊς ἄφρων.
Κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος οὐτιδανοῖο.
Ἦ τ' ἄλλως ὑπ' ἐμεῖο, καὶ εἴ κ' ὀλίγον περ ἐπαύρῃ,
Ὀξὺ βέλος πέλεται, καὶ ἀκήριον αἶψα τίθησι·
Τοῦ δὲ γυναικὸς μέν τ' ἀμφίδρυφοί εἰσι παρειαὶ,
Παῖδες δ' ὀρφανικοί· ὁ δέ θ' αἵματι γαῖαν ἐρεύθων
Πύθεται· οἰωνοὶ δὲ * περὶ πλέες ἠὲ γυναῖκες.
Ὣς φάτο, τοῦ δ' Ὀδυσεὺς δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἐλθὼν
Ἔστη πρόσθ'· ὁ δ' ὄπισθε καθεζόμενος, βέλος ὠκὺ
Ἐκ ποδὸς ἕλκ'· ὀδύνη δὲ διὰ χροὸς ἦλθ' ἀλεγεινή.
Ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε, καὶ ἡνιόχῳ ἐπέτελλε
Νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν· ἤχθετο γὰρ κῆρ.
Οἰώθη δ' Ὀδυσεὺς δουρικλυτὸς, οὐδέ τις αὐτῷ
Ἀργείων παρέμεινεν, ἐπεὶ φόβος ἔλλαβε πάντας·
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμὸν,
Ὤ μοι ἐγὼ, τί πάθω; μέγα μὲν κακὸν αἴ κε φέβωμαι,
Πληθὺν ταρβήσας· τὸ δὲ ῥίγιον αἴ κεν ἁλώω
Μοῦνος· τοὺς δ' ἄλλους Δαναοὺς ἐφόβησε Κρονίων.
Ἀλλὰ τί ἤ μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
Οἶδα γὰρ ὅττι κακοὶ μὲν ἀποίχονται πολέμοιο·
Ὃς δέ κ' ἀριστεύῃσι μάχῃ ἔνι, τὸν δὲ μάλα χρεὼ
Ἑστάμεναι κρατερῶς, ἤ τ' ἔβλητ', ἤ τ' ἔβαλ' ἄλλον.
Ἧος ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
Τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἤλυθον ἀσπιστάων·
Ἔλσαν δ' ἐν μέσσοισι, μετὰ σφίσι πῆμα τιθέντες.
Ὡς δ' ὅτε κάπριον ἀμφὶ κύνες θαλεροί τ' αἰζηοὶ
Σεύωνται, ὁ δέ τ' εἶσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο
Θήγων λευκὸν ὀδόντα μετὰ γναμπτῇσι γένυσσιν,
Ἀμφὶ δέ τ' ἀΐσσονται, ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων
Γίγνεται, οἱ δὲ μένουσιν ἄφαρ δεινόν περ ἐόντα·
Ὥς ῥα τότ' ἀμφ' Ὀδυσῆα Διῒ φίλον ἐσσεύοντο
Τρῶες· ὁ δὲ πρῶτον μὲν ἀμύμονα Δηϊοπίτην
Οὔτασεν ὦμον ὕπερθεν, ἐπάλμενος ὀξέϊ δουρί·
Αὐτὰρ ἔπειτα Θόωνα καὶ Ἔννομον ἐξενάριξε,
Χερσιδάμαντα δ' ἔπειτα καθ' ἵππων ἀΐξαντα,
Δουρὶ κατὰ πρότμησιν ὑπ' ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης
Νύξεν· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ.
Τοὺς μὲν ἔασ'· ὁ δ' ἄρ' Ἱππασίδην Χάροπ' οὔτασε δουρὶ,
Αὐτοκασίγνητον εὐηφενέος Σώκοιο.
Τῷ δ' ἐπαλεξήσων Σῶκος κίεν ἰσόθεος φώς,
Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν,
Ὦ Ὀδυσεῦ πολύαινε, δόλων ἆτ' ἠδὲ πόνοιο,
Σήμερον ἢ δοιοῖσιν ἐπεύξεαι Ἱππασίδῃσι,
Τοιώδ' ἄνδρε κατακτείνας, καὶ τεύχε' ἀπούρας,
Ἤ κεν ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν * ὀλέσσῃς.
Ὣς εἰπὼν, οὔτησε κατ' ἀσπίδα * πάντοσ' ἐΐσην·
Διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος,
Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἠρήρειστο·
Πάντα δ' ἀπὸ πλευρῶν χρόα ἔργαθεν, οὐδ' ἔτ' ἔασε
Παλλὰς Ἀθηναίη μιχθήμεναι ἔγκασι φωτός.
Γνῶ δ' Ὀδυσεὺς ὅ οἱ οὔ τι τέλος κατακαίριον ἦλθεν·

Pile innixus propter virum-defunctum facto ſuper monu-
Ili Dardanidæ antiqui ſenioris: (*mento,*
Profectò ille quidem thoracem Agaſtrophi robuſti
Auferebat à pectore varium, clypeumq́; ab humeris,
Et galeam ſolidam: hic autem arcus cornu reduxit,
Et percuſſit (neque ipſius vana ſagitta effugit manus)
Plantam dextri pedis, penitus autem ſagitta
In terram defixa eſt: hic autem valde ſuauiter ridens
Ex inſidijs exiluit, & glorians verbum dixit:
Vulneratus es, nec incaſſum telum effugit: vtinam ita tibi
Infimum in ventrem iaculatus vitam eripuiſſem:
Sic enim etiam Troiani reſpiraſſent à calamitate,
Qui te horrent, leonem velut balantes capræ.
Hunc verò impauidus allocutus eſt fortis Diomedes:
Sagittarie damnoſe, coma tantū (v. arcu) *ſplendide, puella-*
Siquidē iā contrà cū armis experiaris, (*rum obſeruator:*
Non te iuuabit arcus & crebræ ſagittæ. (*ſtra.*
Nunc autē quū me perſtrinxeris in planta pedis, glorıaris fru-
Non curo, acſi me mulier percuſſiſſet aut puer imprudens.
Obtuſum enim telum (v. leue vulnus) *viri imbellis vilis.*
Certè aliter à me, nam *etſi paululum tantùm tangat,*
Acutum telum eſt, & exanimem ſtatim reddit:
Illius autem vxoris quidem vtrinque lacerātæ ſunt genæ.
Pueri autem orbi: hic autem ſanguine terram rubefaciens
Marceſcit, auesq́; circum plures ſunt *quàm mulieres.*
Sic dixit: huic autem Vlyſſes haſta-inclytus propè veniens,
Stetit ante: ille verò à tergo ſedens, iaculum velox
Ex pede traxit: dolor autem per corpus venit grauis.
In currum autem aſcendit & aurigæ præcipiebat
Naues ad concauas dirigere-currum: dolebat enim corde.
Deſtitutus eſt autem Vlyſſ. haſta inclytus, nec quis apud ipſum
Argiuorum manebat, quoniam timor occupauerat omnes:
Ingemiſcens verò dixit ad ſuum magnum animum:
Hei mihi quid patiar? ingens enim malum ſi fugiam
Multitudinem metuens: illud verò peiuſ ſi capiar
Solus: cæteros autem Danaos in fugam-vertit Saturnius.
Sed cur mihi hæc charus diſputat animus?
Scio enim quòd ignaui quidem recedunt à pugna:
Qui verò ſtrenuus-eſt in prælio, hunc omnino oportet
Conſiſtere firmiter, ſiue feriatur, ſiue feriat alium.
Dum is hæc verſabat in mente & in animo.
Interim Troianorum cohortes ſuperuenerunt ſcutatorum:
Concluſerunt autem in medio ſui, intra ſe malum collocantes.
Veluti autem quando circa aprum canes florenteſq́; iuuenes
Ruunt: hic autem prodit profunda ex ſylua,
Acuens album dentem in curuis mandibulis,
Circa autem impetum faciunt, ſub maxillis. *v. ſtridor dentium*
Fit: hi autem expectant tamen, horrendum licet exiſtentem:
Sic ſanè tum circa Vlyſſem Ioui dilectum ſæuiebant
Troiani: hic verò primum quidem inculpatum Deiopitem
Vulnerauit ſuper humerum inſiliens acuta haſta.
Sed deinde Thoonem & Ennomum interfecit:
Cherſidamantem verò deinde ab equis deſilientem,
Haſta ad vmbilicum ſub clypeo rotundo, (*ma-manus.*
Percuſſit: hic autem in puluerib. lapſus prehendit terrā pal
Hos quidem reliquit autem Hippaſidē Charopem læſit haſta,
Germanum fratrem nobilis Soci.
Huic autem auxiliaturus Socus veniebat deo ſimilis vir.
Stetit autem valde propè profectus, & ipſū verbo allocutus eſt:
O Vlyſſes, clariſſ. inſidiarum inſatiabilis & laboris,
Hodie aut de duobus gloriaberis Hippaſi filijs,
Tales viros occidiſſe & arma abſtuliſſe,
Aut meo ab haſtili verberatus, vitam perdes.
Sic locutus, vulnerauit eum ad ſcutum vndique æquale:
Per ſcutum quidem tranſiuit ſplendidum valida haſta,
Et per thoracem ingenioſè-factum tranſacta eſt:
Omnem autem à lateribus cutem abſtulit, neque permiſit
Pallas Minerua miſceri viſceribus viri.
Cognouit autem Vlyſſes quòd ei non telum lethiferum ve-
niſſet:

γρ. παρθενοπίπα.

γρ. [illegible] παίες.

Vlyſſes ab hoſtibus circumuenitur.

γρ. ἐλάσαις. γρ. πάντοσ' ἐΐσας.

Socus Vlyſſem vulnerat.

Retróque cedens Socum verbo allocutus eſt:
Ah miſerum ſanè valde iam te apprehēdit grauis mors.
Certè quidem mihi vetaſti contra Troianos pugnare,
Tibi verò ego hîc aſſero cædem & mortem nigram
Die hoc fore: meâque ſub haſta domitum, habenti.
Gloriam mihi daturum, animam autem Plutoni inclytos-equos-
Dixit, & hic quidem in fugam retrò conuerſus abierat:
Huic autem conuerſo in tergo haſtile fixit
Humeros inter, perque pectora traiecit:
Inſonuit autem lapſus: hic verò inſultauit diuus Vlyſſes:
O Soce, Hippaſi fili rei-militaris-periti equiſſ,
Priorem te finis mortis aſſecutus eſt, neque effugiſti.
Ah miſer, non quidem tibi pater & honoranda mater
Oculos claudent mortuo, ſed aues
Crudiuoræ euellent, alas denſas circundantes.
Sed vbi ego mortuus fuero, funerabunt me diuini Achiui.
Sic fatus, Soci rei militaris-periti validam haſtam
E corpore traxit, & ſcuto vmbonem habente.
Sanguis autem ei extracta haſta exiliebat: affligebat autem animū.
Troiani autem magnanimi poſtquā viderunt ſanguinem Vlyſſis,
Cohortantes ſeſe per multitudinem in ipſum omnes ruerunt.
Sed hic retrocedebat, inclamabatque ſocios.
Ter quidem deinde clamauit quantum caput capiebat viri,
Terq; audiuit clamantem bellicoſus Menelaus:
Confeſtim autem Aiacem allocutus eſt propè exiſtentem:
Aiax nobilis, Telamonie princeps populorum,
Circum me Vlyſſis patientis venit clamor,
Et ſimilis, ac ſi ipſi vim-afferrent ſoli exiſtenti
Troiani intercludentes (cum à nobis) in forti pugna.
Quare eamus per turbam: iuuare enim melius.
Timeo ne quid patiatur inter Troianos ſolus relictus.
Strenuus exiſtens: magnum autem deſiderium Danais fiat.
Sic fatus, hic quidē præibat, ille verò vna ſequebatur diuinus vir,
Inuenerūt deinde Vlyſſem Ioui charū: circū verò ipſum
Troiani ſequebantur ſicut fuluiſ lupi in montibus
Circa ceruum cornutum vulneratum, quem vulnerauit vir
Sagitta à neruo miſſa: hunc quidem euaſit pedibus
Fugiens, quamdiu ſanguis tepidus & genua mouebantur.
Sed poſtquam hunc domuerit velox ſagitta,
Crudiuori ipſum lupi in montibus dilaniant,
In nemore vmbroſo: leonem autem ſuperinduxit fortuna
Nocuum: lupi quidem territi diffugiunt, ſed hic vorat:
Sic tunc circa Vlyſſem prudentem, verſutum,
Troiani ſequebantur multiq; & fortes: ſed hic heros
Ruens ſua haſta arcebat dirum diem.
Aiax verò propè acceſſit ferens ſcutum velut turrim:
Stetitq; cominus: Troiani autem diffugerunt alterſum alius,
Hunc quidem Menelaus bellicoſus eduxit multitudine
Manu tenens: donec famulus prope egit equos:
Aiax autem Troianis inſiliens interfecit Doryclum
Priamidē ſpuriū filiū, deinde quoq; Pandocum vulnerauit,
Vulnerauitq; Lyſandrum & Pyraſum & Pylartem.
Velut autem quando inundans fluuius in-campum deſcendit
Torrens de montibus, auctus Iouis imbre:
Multas verò quercus aridas, multaſq; pinus
Secum fert, multaſq; ſordes in mare volut:
Sic inſequebatur pulſans campum illuſtris Aiax
Cædens equoſq; & viros, neque dum Hector
Audierat, nam pugnæ in ſiniſtra-parte pugnabat totius,
Ripas iuxta fluuij Scamandri, quâ ſanè maxime
Virorum cadebant capita, clamor autem ingens excitatus erat,
Neſtoraq; circa magnum & bellicoſum Idomeneum:
Hector quidem inter hos verſabatur ardua patrans,
Haſtaq; equitandiq;-peritia iuuenum deſtruebat phalanges.
Neque dum ceſſiſſent via diuini Achiui,
Niſi Alexander Helenæ maritus bene-comptæ,
Compeſcuiſſet ſtrenuè pugnantem Machaonem paſtorem populorum,
Sagitta triſulca iaculatus in dextrum humerum.
Huic certè timuerunt vires ſpirantes Achiui,

Vlyſſes Socum interficit.

ἰσόθεος φωτί. Menelaus & Aiax Vlyſſi opem ferunt.

ποικιλομήτην.

Paris Machaonem vulnerat.

Ἂψ δ' ἀναχωρήσας Σῶκον πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Ἆ δείλ', ἦ μάλα δή σε κιχάνεται αἰπὺς ὄλεθρος.
Ἤτοι μὲν ῥ' ἐμὲ ἔπαυσας ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι,
Σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημὶ φόνον καὶ κῆρα μέλαιναν
Ἤματι τῷδ' ἔσσεσθαι, ἐμῷ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντα,
Εὖχος ἐμοὶ δώσειν, ψυχὴν δ' Ἄϊδι κλυτοπώλῳ.
Ἦ, καὶ ὁ μὲν φύγαδ' αὖτις ὑποστρέψας ἐβεβήκει,
Τῷ δὲ μεταστρεφθέντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πῆξεν
Ὤμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσε.
Δούπησεν δὲ πεσών· ὁ δ' ἐπεύξατο δῖος Ὀδυσσεύς,
Ὦ Σῶχ' Ἱππάσου υἱὲ δαΐφρονος ἱπποδάμοιο,
Φθῆ σε τέλος θανάτοιο κιχήμενον, οὐδ' ὑπάλυξας.
Ἆ δείλ', οὐ μὲν σοί γε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
Ὄσσε καθαιρήσουσι θανόντι περ, ἀλλ' οἰωνοὶ
Ὠμησταὶ ἐρύουσι, περὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες·
Αὐτὰρ ἐπεί κε θάνω, κτεριοῦσί με δῖοι Ἀχαιοί.
Ὣς εἰπὼν, Σώκοιο δαΐφρονος ὄβριμον ἔγχος
Ἔξω τε χροὸς εἷλκε καὶ ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης·
Αἷμα δέ οἱ σπασθέντος ἀνέσσυτο, κῆδε δὲ θυμόν.
Τρῶες δὲ μεγάθυμοι ὅπως ἴδον αἷμ' Ὀδυσῆος,
Κεκλόμενοι καθ' ὅμιλον ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν.
Αὐτὰρ ὅ γ' ἐξοπίσω ἀνεχάζετο, αὖε δ' ἑταίρους·
Τρὶς μὲν ἔπειτ' ἤϋσεν ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτός,
Τρὶς δ' ἄϊεν ἰάχοντος ἀρηΐφιλος Μενέλαος·
Αἶψα δ' ἄρ' Αἴαντα προσεφώνεεν ἐγγὺς ἐόντα,
Αἶαν διογενὲς Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
Ἀμφί μ' Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἵκετ' ἀϋτή,
Τῷ ἰκέλη ὡς εἰ ἑ βιῴατο μοῦνον ἐόντα
Τρῶες ἀποτμήξαντες ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ.
Ἀλλ' ἴομεν καθ' ὅμιλον· ἀλεξέμεναι γὰρ ἄμεινον.
Δείδω μή τι πάθῃσιν ἐνὶ Τρώεσσι μονωθεὶς,
Ἐσθλὸς ἐών, μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι γένηται.
Ὣς εἰπὼν, ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' ἅμ' ἕσπετο ἰσόθεος φώς.
Εὗρον ἔπειτ' Ὀδυσῆα Διῒ φίλον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτὸν
Τρῶες ἕπονθ', ὡς εἴ τε δαφοινοὶ θῶες ὄρεσφιν
Ἀμφ' ἔλαφον κεραὸν βεβλημένον, ὅν τ' ἔβαλ' ἀνὴρ
Ἰῷ ἀπὸ νευρῆς· τὸν μέν τ' ἤλυξε πόδεσσι
Φεύγων, ὄφρ' αἷμα λιαρὸν καὶ γούνατ' ὀρώρῃ.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόν γε δαμάσσεται ὠκὺς ὀϊστός,
Ὠμοφάγοι μιν θῶες ἐν οὔρεσι δαρδάπτουσιν,
Ἐν νέμεϊ σκιερῷ· ἐπί τε λῖν ἤγαγε δαίμων
Σίντην· θῶες μέν τε διέτρεσαν, αὐτὰρ ὁ δάπτει·
Ὥς ῥα τότ' ἀμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα * ποικιλομήτην
Τρῶες ἕποντο πολλοί τε καὶ ἄλκιμοι· αὐτὰρ ὅ γ' ἥρως
Ἀΐσσων ᾧ ἔγχει ἀμύνετο νηλεὲς ἦμαρ.
Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος ἠΰτε πύργον·
Στῆ δὲ παρέξ. Τρῶες δὲ διέτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος.
Ἤτοι τὸν Μενέλαος ἀρήϊος ἔξαγ' ὁμίλου
Χειρὸς ἔχων, εἷος θεράπων σχεδὸν ἤλασεν ἵππους·
Αἴας δὲ Τρώεσσιν ἐπάλμενος εἷλε Δόρυκλον
Πριαμίδην νόθον υἱόν, ἔπειτα δὲ Πάνδοκον οὖτα·
Οὖτα δὲ Λύσανδρον, καὶ Πύρασον, ἠδὲ Πυλάρτην.
Ὡς δ' ὁπότε πλήθων ποταμὸς πεδίονδε κάτεισι
Χειμάρρους κατ' ὄρεσφιν ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ,
Πολλὰς δὲ δρῦς ἀζαλέας, πολλὰς δέ τε πεύκας
Ἐσφέρεται, πολλὸν δέ τ' ἀφυσγετὸν εἰς ἅλα βάλλει·
Ὣς ἔφεπε κλονέων πεδίον τότε φαίδιμος Αἴας,
Δαΐζων ἵππους τε καὶ ἀνέρας· οὐδέ πω Ἕκτωρ
Πεύθετ', ἐπεί ῥα μάχης ἐπ' ἀριστερὰ μάρνατο πάσης,
Ὄχθας πὰρ ποταμοῖο Σκαμάνδρου, τῇ ῥα μάλιστα
Ἀνδρῶν πῖπτε κάρηνα, βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει,
Νέστορά τ' ἀμφὶ μέγαν καὶ ἀρήϊον Ἰδομενῆα.
Ἕκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν ὁμίλει μέρμερα ῥέζων
Ἔγχεΐ θ' ἱπποσύνῃ τε, νέων δ' ἀλάπαζε φάλαγγας.
Οὐδ' ἄν πω χάζοντο κελεύθου δῖοι Ἀχαιοί,
Εἰ μὴ Ἀλέξανδρος Ἑλένης πόσις ἠϋκόμοιο
Παῦσεν ἀριστεύοντα Μαχάονα ποιμένα λαῶν,
Ἰῷ τριγλώχινι βαλὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον.
Τῷ ῥα περίδεισαν μένεα πνείοντες Ἀχαιοί,

Μήπως

Μή πως μιν πολέμοιο μετακλινθέντος ἕλοιεν.
Αὐτίκα δ' Ἰδομενεὺς προσεφώνεε Νέστορα δῖον,
Ὦ Νέστορ Νηληϊάδη μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
Ἄγρει, σῶν ὀχέων ἐπιβήσεο· πὰρ δὲ Μαχάων
Βαινέτω· ἐς νῆας δὲ τάχισθ' ἔχε μώνυχας ἵππους.
Ἰητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων,
Ἰούς τ' ἐκτάμνειν, ἐπί τ' ἤπια φάρμακα πάσσειν.
Ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ.
Αὐτίκα δ' ὧν ὀχέων ἐπεβήσετο, πὰρ δὲ Μαχάων
Βαῖν' Ἀσκληπιοῦ υἱὸς ἀμύμονος ἰητῆρος·
Μάστιξεν δ' ἵππους, τὼ δ' οὐκ ἀέκοντε πετέσθην
Νῆας ἔπι γλαφυράς· τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ.
Κεβριόνης δὲ Τρῶας ὀρινομένους ἐνόησεν,
Ἕκτορι παρβεβαώς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν,
Ἕκτορ νῶϊ μὲν ἐνθάδ' ὁμιλέομεν Δαναοῖσιν
Ἐσχατιῇ πολέμοιο δυσηχέος· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
Τρῶες ὀρίνονται ἐπιμὶξ ἵπποι τε καὶ αὐτοί.
Αἴας δὲ κλονέει Τελαμώνιος· εὖ δέ μιν ἔγνων·
Εὐρὺ γὰρ ἀμφ' ὤμοισιν ἔχει σάκος. ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς
Κεῖσ' ἵππους τε καὶ ἅρμ' ἰθύνομεν, ἔνθα μάλιστα
Ἱππῆες πεζοί τε κακὴν ἔριδα προβαλόντες,
Ἀλλήλους ὀλέκουσι, βοὴ δ' ἄσβεστος ὄρωρεν.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους
Μάστιγι λιγυρῇ· τοὶ δὲ πληγῆς ἀΐοντες,
Ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιούς,
Στείβοντες νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας. αἵματι δ' ἄξων
Νέρθεν ἅπας πεπάλακτο, καὶ ἄντυγες αἳ περὶ δίφρον,
Ἃς ἄρ' ἀφ' ἱππείων ὁπλέων ῥαθάμιγγες ἔβαλλον,
Αἵ τ' ἀπ' ἐπισσώτρων. ὁ δ' ἵετο δῦναι ὅμιλον
Ἀνδρόμεον, ῥῆξαί τε μετάλμενος· ἐν δὲ κυδοιμὸν
Ἧκε κακὸν Δαναοῖσι, μίνυνθα δὲ χάζετο δουρός.
Αὐτὰρ ὁ τῶν ἄλλων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν
Ἔγχεΐ τ', ἄορί τε, μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν·
Αἴαντος δ' ἀλέεινε μάχην Τελαμωνιάδαο.
Ζεὺς δὲ πατὴρ Αἴανθ' ὑψίζυγος ἐν φόβον ὦρσε·
Στῆ δὲ ταφών, ὄπιθεν δὲ σάκος βάλεν ἑπταβόειον.
Τρέσσε δὲ παπτήνας ἐφ' ὁμίλου, θηρὶ ἐοικώς,
Ἐντροπαλιζόμενος, ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων.
Ὡς δ' αἴθωνα λέοντα βοῶν ἀπὸ μεσσαύλοιο
Ἐσσεύαντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροιῶται,
Οἵ τέ μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἑλέσθαι,
Πάννυχοι ἐγρήσσοντες· ὁ δὲ κρειῶν ἐρατίζων
Ἰθύει, ἀλλ' οὔ τι πρήσσει· θαμέες γὰρ ἄκοντες
Ἀντίοι ἀΐσσουσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
Καιόμεναί τε δεταί, τάς τε τρεῖ ἐσσύμενός περ·
Ἠῶθεν δ' ἀπονόσφιν ἔβη τετιηότι θυμῷ·
Ὣς Αἴας τότ' ἀπὸ Τρώων τετιημένος ἦτορ
Ἤϊε πόλλ' ἀέκων· περὶ γὰρ δίε νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Ὡς δ' ὅτ' ὄνος παρ' ἄρουραν ἰὼν ἐβιήσατο παῖδας
Νωθής, ᾧ δὴ πολλὰ περὶ ῥόπαλ' ἀμφὶς ἐάγῃ,
Κείρει τ' εἰσελθὼν βαθὺ λήϊον· οἱ δέ τε παῖδες
Τύπτουσι ῥοπάλοισι, βίη* δέ τε νηπίη αὐτῶν,
Σπουδῇ τ' ἐξήλασσαν, ἐπεί τ' ἐκορέσσατο φορβῆς·
Ὣς τότ' ἔπειτ' Αἴαντα μέγαν Τελαμώνιον υἱὸν
Τρῶες ὑπέρθυμοι, πολυηγερέες τ' ἐπίκουροι,
Νύσσοντες ξυστοῖσι * μέσον σάκος αἰὲν ἕποντο.
Αἴας δ' ἄλλοτε μὲν μνησάσκετο θούριδος ἀλκῆς,
Αὖτις ὑποστρεφθείς, καὶ ἐρητύσασκε φάλαγγας
Τρώων ἱπποδάμων· ὁτὲ δὲ τρωπάσκετο φεύγειν,
Πάντας δὲ προέεργε θοὰς ἐπὶ νῆας ὁδεύειν.
Αὐτὸς δὲ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν θῦνε μεσηγὺ
Ἱστάμενος· τὰ δὲ δοῦρα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
Ἄλλα μὲν ἐν σάκεϊ μεγάλῳ πάγη ὄρμενα πρόσσω,
Πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγύ, πάρος χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν,
Ἐν γαίῃ ἵσταντο, λιλαιόμενα χροὸς ἆσαι.
Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησ' Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱὸς
Εὐρύπυλος πυκινοῖσι βιαζόμενον βελέεσσι,
Στῆ ῥα παρ' αὐτὸν ἰών, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
Καὶ βάλε Φαυσιάδην Ἀπισάονα ποιμένα λαῶν

Ne quo-modo ipſum pugna inclinata interficerent.
Statim autem Idomeneus allocutus eſt Neſtora diuinum:
O Neſtor Neleiade, magna gloria Achiuorum,
Agè, tuos currus aſcende, iuxtaq; Machaon
Aſcendat: verſus naues. a. celerrime dirige vnigulos equos.
Medicus enim vir multis anteponendus alijs
Ad ſagittaſq; exſcindendas & lenia pharmaca inſpergēda.
Sic dixit, neq; immorigerus fuit Gerenius eques Neſtor:
Statim autem ſuos currus aſcendit: iuxtàque Machaon
Aſcendit Aeſculapij filius eximij medici.
Flagellabat autem equos: hi verò non inuiti volabant
Naues verſus cōcauas: eò. n. gratū erat animo (peruenire.)
Crebriores autem Troianos turbatos animaduertit,
Iuxta Hectorem in curru ſedēs, & ipſum verbo affatus eſt,
Hector, nos quidem hîc verſamur cum Danais
In extremitate belli triſtis: ſed iam cæteri
Troiani turbantur promiſcuè equique & ipſi.
Aiax autem turbat Telamonius: bene autem ipſum noui
Latum enim circa humeros gerit ſcutum: quare & nos
Illuc equoſq; & currus dirigamus, vbi maximè
Equites pedeſque pernicioſo certamine tibi *propoſito*
Mutuo ſe occidunt: clamor autem ingens coortus eſt.
Sic fatus verberauit pulchros-crines habentes equos
Flagello ſtridulo: hi autem verbera ſentientes,
Celeriter ferebant velocem currū ad Troianos & Achiuos,
Calcantes cadaueráque & ſcuta: ſanguine autem axis
Infra totus pollutus erat, & orbes qui circa ſellam-currus
Quos ab equinis vngulis guttæ aſpergebant (erant
Et a canthis: hic autem cupiebat ingredi turbam
Virilem, perrumperéque adſiliens: tumultum autem
Immiſit malum Danais. parum autem cedebat ab *haſta:*
Sed is aliorum obibat ordines virorum
Haſtáque, enſéque, magniſque ſaxis:
Aiacis autem vitabat pugnam Telamonidæ.
Iupiter autem pater Aiaci altiiugus metum incuſſit.
Stetit. v. attonitus: in-tergū a. reiecit ſcutū ſeptē boū-pellibus
Expauit autē circumſpiciens in turba feræ ſimilis, (cōſtans.
Cōuertendo ſe reſpectans, paululū genu ante *alterū genu*
Sicut autem fuluum leonem boum à ſtabulo (alternans.
Abigunt canéſque & viri ruſtici,
Qui ipſum non ſinunt boum pinguedinem accipere,
Tota-nocte vigilantes: hic autem carnium cupidus
Rectà iruit, ſed nihil proficit: frequentia enim iacula
Contra feruntur audacibus à manibus,
Incenſæq; faces, quas horret violentus quamuis:
Manè autem ſeorſum diſcedit mæſto animo:
Sic Aiax tum à Troianis triſtis corde
Abijt admodum inuitus: timebat. n. de nauib. Achiuorum.
Sicut. a. quum aſinus in aruum profectus vim intulit pueris
Piger, circa quem iam multi fuſtes fracti ſunt,
Depaſcitque ingreſſus altam ſegetem: pueri autem
Verberant baculis: vis autem infirma ipſorum eſt,
Vixque expulerunt poſtquàm ſaturatus eſt pabulo:
Sic tunc deinde Aiacem magnum Telamonis filium
Troiani magnanimi, & e longinquo-conuocati auxiliarij
Ferientes iaculis medium ſcutum, ſemper ſequebantur.
Aiax autem modò quidem reuocabat impetuoſas vires
Retrò conuerſus, & cohibebat phalanges
Troianorum equitum: modò. a. conuertebatur ad *fugiendum,*
Omnes autem prohibebat celeres ad naues ire,
Ipſe verò Troianorum & Achiuorum ruebat in-medio
Stans. at iacula fortibus à manibus,
Alia quidem in ſcuto magno figebantur iacta antè:
Multa. v. & in medio priuſquam corpus album attingerent,
In terra ſtabant, conantia corpore ſe ſaturare.
Hunc poſtquam igitur aduertit Euæmonis illuſtris filius
Eurypylus denſis premi iaculis,
Stetit apud ipſum profectus, & iaculatus eſt haſta ſplendida.
Et percuſſit Phauſiadem Apiſaonem, paſtorem populorum.

Aiacis fuga.

χ. δέ τε

χ. μέσ

Ad hepar ſubter præcordia, continuò autem genua ſoluit
Eurypylus autem accurrit, & dempſit arma ab humeris.
Hunc verò poſtquam ſenſit Alexander diuinus
Arma auferentem Apiſaonis ſtatim arcum
Traxit in Eurypylum, & ipſum percuſſit in femore ſagitta

Paris Eurypylum vulnerat.

Dextro: fracta eſt autem arundo: grauauit autem femur.
Retrò autem ſociorum ad agmen ceſſit mortem euitans.
Exclamauit autem vt exaudiri poſſet Danais vociferans:
O chari Argiuorum duces & principes,
State conuerſi & arcete ſæuum diem
Aiaci, qui telis obruitur, neque ipſum opinor
Euaſurum ex bello triſti: quare valde ex aduerſo
State circum Aiacem magnum Telamonium filium.
Sic dixit Eurypylus vulneratus: hi autem apud ipſum
Propinqui ſteterunt, ſcuta ad humeros inclinantes,
Haſtaſq́ eleuantes: his autem obuius venit Aiax.
Stetit a. conuerſus poſtquam venit ad agmen ſociorum.
Sic hi quidem pugnabant inſtar ignis ardentis.
Neſtorem autem ex bello ferebant Neleæ equæ
Sudantes, ducebant. a. Machaonem paſtorem populorum.
Hunc. a. intuitus, cognouit pedibus velox diuus Achilles.
Steterat enim in puppi ſuper valde capacem nauem,
Inſpiciens laborem durum, inſecutionemq́ lachrymoſam:
Mox verò ſocium ſuum Patroclum allocutus eſt,
Vocans è naui: hic autem ex tentorio, vt audiuit,
Prodijt ſimilis Marti: mali autem ei fuit principium.
Hunc prior allocutus eſt Menœtij fortis filius:
Cur me vocas Achilles, quid autem tibi opus eſt me?

Achilles Machaonẽ vulneratũ conſpicatus committit Patroclum ad ſciſcitandum.

Hunc. a. mutua oratione allocutus eſt pedib. velox Achilles.
Diuine Menœtiade, meo chariſſime animo,
Nunc ſpero circa genua mea ſtaturos Achiuos
Supplicantes, neceſſitas enim vrget minimè tolerabilis.
Sed i nunc Patrocle, Ioui dilecte, Neſtorem interroga,
Quemnam hunc ducit vulneratum è prælio.
Certè quidem poſterioribus partibus Machaoni omnibus
Aſclepiadæ, ſed non vidi oculos viri: (ſimilis videtur
Equi enim me præterierunt vlterius properantes.
Sic dixit: Patroclus autem dilecto obediuit ſocio:
Cœpit autem currere ad tentoria & naues Achiuorum.
Hi. a. quando iam ad tentorium Neleidæ peruenerunt:
Ipſi quidem deſcenderunt in terram multos paſcentem:
Equos autem Eurymedon famulus ſoluit ſenis
E curribus: hi autem ſudorem exſiccabant à tunicis
Stantes ad ventum apud littus maris: ſed deinde
In tentorium venientes in ſedilibus ſederunt.
His autem præparabat potionem pulchricoma Hecamede,
Quam accepit è Tenedo ſenex, quando euertit Achilles,
Filiam Arſinoi magnanimi, quam ei Achiui
Elegerant, quoniam conſilio præſtabat omnes.
Quæ ipſis primùm quidem appoſuit menſam (ſuper eam
Pulchram, pedes ex cyano metallo habentem, politam: at
Aeream lancem: inſupérque cepam, potioni obſonium,
Atq́ mel recens: iuxtaq́ farinæ ſacræ fructum (i. panem)
Iuxta etiam poculũ perpulchrum, quod domo tulerat ſenex
Aureis clauis transfixum: anſæ autem ipſius
Quatuor erant: binæ autem columbæ circum quamlibet
Aureæ paſcebant: duo autem ſubter, pedes erant.
Alius quidem labor. vix ſubmouiſſet à menſa
Plenum exiſtens: Neſtor autem ſenex ſine labore tollebat.
In hoc ipſis potionem confecit mulier ſimilis deabus
Ex vino Pramnio, & ſuper vinum *caprinum raſit caſeum*
Cultro æreo: adhæc verò farinas albas inſperſit.
Bibere autem iuſſit poſtquàm præparauit potionem:
Hi autem poſtquam bibentes, exemerunt multum aridam ſitim,
Sermonibus delectabantur inter ſe colloquentes.

Patrocli cum Neſtore colloquium.

Patroclus autem foribus aſtitit diuinus vir.
Hunc verò intuitus ſenex, à ſede ſurrexit ſplendida.
Introq́ue duxit manu prehenſum, & ſedere iuſſit.
Patroclus autem ex altera parte renuebat, dixitq́ verbũ:

Ἧπαρ ὑπὸ πραπίδων, εἶθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν.
Εὐρύπυλος δ' ἐπόρουσε, καὶ αἴνυτο τεύχε' ἀπ' ὤμων.
Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος θεοειδὴς
Τεύχε' ἀπαινύμενον Ἀπισάονος, αὐτίκα τόξον
Ἕλκετ' ἐπ' Εὐρυπύλῳ, καί μιν βάλε μηρὸν ὀϊστῷ
Δεξιόν· ἐκλάσθη δὲ δόναξ, ἐβάρυνε δὲ μηρόν.
Ἂψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο κῆρ' ἀλεείνων,
Ἤϋσε δὲ διαπρύσιον Δαναοῖσι γεγωνώς,
Ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Στῆτ' ἐλελιχθέντες, καὶ ἀμύνετε νηλεὲς ἦμαρ
Αἴανθ', ὃς βελέεσσι βιάζεται· οὐδέ ἕ φημι
Φεύξεσθ' ἐκ πολέμοιο δυσηχέος· ἀλλὰ μάλ' ἄντην
Ἵστασθ' ἀμφ' Αἴαντα μέγαν Τελαμώνιον υἱόν.
Ὣς ἔφατ' Εὐρύπυλος βεβλημένος· οἳ δὲ παρ' αὐτὸν
Πλησίοι ἔστησαν σάκε' ὤμοισι κλίναντες,
Δούρατ' ἀνασχόμενοι· τῶν δ' ἀντίος ἤλυθεν Αἴας.
Στῆ δὲ μεταστρεφθείς, ἐπεὶ ἵκετο ἔθνος ἑταίρων.
Ὣς οἳ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο.
Νέστορα δ' ἐκ πολέμοιο φέρον Νηλήϊαι ἵπποι
Ἱδρῶσαι, ἦγον δὲ Μαχάονα ποιμένα λαῶν.
Τὸν δὲ ἰδὼν ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς.
Εἱστήκει γὰρ ἐπὶ πρύμνῃ μεγακήτεϊ νηΐ,
Εἰσορόων πόνον αἰπὺν ἰωκά τε δακρυόεσσαν,
Αἶψα δ' ἑταῖρον ἑὸν Πατροκλῆα προσέειπε,
Φθεγξάμενος παρὰ νηός. ὁ δὲ κλισίηθεν ἀκούσας
Ἔκμολεν ἶσος Ἄρηϊ, κακοῦ δ' ἄρα οἱ πέλεν ἀρχή.
Τὸν πρότερος προσέειπε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός,
Τίπτε με κικλήσκεις Ἀχιλεῦ, τί δέ σε χρεὼ ἐμεῖο;
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
Δῖε Μενοιτιάδη, τῷ ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
Νῦν ὀΐω περὶ γούνατ' ἐμὰ στήσεσθαι Ἀχαιοὺς
Λισσομένους· χρειὼ γὰρ ἱκάνεται οὐκέτ' ἀνεκτός.
Ἀλλ' ἴθι νῦν Πάτροκλε Διῒ φίλε, Νέστορ' ἔρειο,
Ὅντινα τοῦτον ἄγει βεβλημένον ἐκ πολέμοιο.
Ἤτοι μὲν τά γ' ὄπισθε Μαχάονι πάντα ἔοικε
Τῷ Ἀσκληπιάδῃ, ἀτὰρ οὐκ ἴδον ὄμματα φωτός·
Ἵπποι γάρ με παρήϊξαν, πρόσσω μεμαυῖαι.
Ὣς φάτο. Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπείθεθ' ἑταίρῳ.
Βῆ δὲ θέειν παρά τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν.
Οἳ δ' ὅτε δὴ κλισίην Νηληϊάδεω ἀφίκοντο,
Αὐτοὶ μέν ῥ' ἀπέβησαν ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν,
Ἵππους δ' Εὐρυμέδων θεράπων λύε τοῖο γέροντος
Ἐξ ὀχέων· οἱ δ' ἱδρῶ ἀπεψύχοντο χιτώνων,
Στάντε ποτὶ πνοιὴν παρὰ θῖν' ἁλός· αὐτὰρ ἔπειτα
Ἐς κλισίην ἐλθόντες, ἐπὶ κλισμοῖσι καθῖζον.
Τοῖσι δὲ τεῦχε κυκειῶ ἐϋπλόκαμος Ἑκαμήδη,
Τὴν ἄρετ' ἐκ Τενέδοιο γέρων, ὅτε πέρσεν Ἀχιλλεύς,
Θυγατέρ' Ἀρσινόου μεγαλήτορος, ἥν οἱ Ἀχαιοὶ
Ἔξελον, οὕνεκα βουλῇ ἀριστεύεσκεν ἁπάντων.
Ἥ σφῶϊν πρῶτον μὲν ἐπιπροΐηλε τράπεζαν
Καλήν, κυανόπεζαν, ἐΰξοον· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῆς
Χάλκειον κάνεον, ἐπὶ δὲ κρόμυον ποτῷ ὄψον,
Ἠδὲ μέλι χλωρόν, παρὰ δ' ἀλφίτου ἱεροῦ ἀκτήν.
Πὰρ δὲ δέπας περικαλλές, ὃ οἴκοθεν ἦγ' ὁ γεραιός,
Χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον· οὔατα δ' αὐτοῦ
Τέσσαρ' ἔσαν, δοιαὶ δὲ πελειάδες ἀμφὶς ἕκαστον
Χρύσειαι νεμέθοντο, δύω δ' ὑπὸ πυθμένες ἦσαν.
Ἄλλος μὲν μογέων ἀποκινήσασκε τραπέζης
Πλεῖον ἐόν· Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητὶ ἄειρεν.
Ἐν τῷ ῥά σφι κύκησε γυνὴ εἰκυῖα θεῇσιν
Οἴνῳ Πραμνείῳ, ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρὸν
Κνήστι χαλκείῃ, ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνε·
Πινέμεναι δ' ἐκέλευσεν, ἐπεί ῥ' ὥπλισσε κυκειῶ.
Τὼ δ' ἐπεὶ οὖν πίνοντ' ἀφέτην πολυκαγκέα δίψαν,
Μύθοισιν τέρποντο πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντες.
Πάτροκλος δὲ θύρῃσιν ἐφίστατο, ἰσόθεος φώς.
Τὸν δὲ ἰδὼν ὁ γεραιὸς ἀπὸ θρόνου ὦρτο φαεινοῦ,
Ἐς δ' ἄγε χειρὸς ἑλών, κατὰ δ' ἑδριάασθαι ἄνωγε·
Πάτροκλος δ' ἑτέρωθεν ἀναίνετο, εἶπέ τε μῦθον,

Οὐχ

Οὐχ ἕδος ἐστὶ γεραιὲ διοτρεφὲς, οὐδέ με πείσεις.
Αἰδοῖος, νεμεσητὸς, ὅ με προέηκε πυθέσθαι
Ὅντινα τοῦτον ἄγεις βεβλημένον· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
Γιγνώσκω, ὁρόω δὲ Μαχάονα ποιμένα λαῶν.
Νῦν δὲ ἔπος ἐρέων, πάλιν ἄγγελος εἶμ' Ἀχιλῆϊ.
Εὖ δὲ σὺ οἶσθα γεραιὲ διοτρεφὲς, οἷος ἐκεῖνος
Δεινὸς ἀνήρ· τάχα κεν καὶ ἀναίτιον αἰτιόῳτο.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
Τίπτε τ' ἄρ' ὧδ' Ἀχιλεὺς ὀλοφύρεται υἷας Ἀχαιῶν,
Ὅσσοι δὴ βέλεσιν βεβλήαται; * οὐδέ τι οἶδε
Πένθεος ὅσσον ὄρωρε κατὰ στρατόν· οἱ γὰρ ἄριστοι
Ἐν νηυσὶν κέαται βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε.
Βέβληται μὲν ὁ Τυδεΐδης κρατερὸς Διομήδης,
Οὔτασται δ' Ὀδυσεὺς δουρικλυτὸς, ἠδ' Ἀγαμέμνων·
Βέβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μηρὸν ὀϊστῷ.
Τοῦτον δ' ἄλλον ἐγὼ νέον ἤγαγον ἐκ πολέμοιο,
Ἰῷ ἀπὸ νευρῆς βεβλημένον· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Ἐσθλὸς ἐὼν Δαναῶν οὐ κήδεται, οὐδ' ἐλεαίρει.
Ἦ μένει εἰσόκε δὴ νῆες θοαὶ ἄγχι θαλάσσης
Ἀργείων ἀέκητι πυρὸς δηΐοιο θέρωνται,
Αὐτοί τε κτεινώμεθ' ἐπισχερώ; οὐ γὰρ ἐμὴ ἲς
Ἔσθ' οἵη πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν.
Εἴθ' ὣς ἡβώοιμι, βίη δέ μοι ἔμπεδος εἴη,
Ὡς ὁπότ' Ἠλείοισι καὶ ἡμῖν νεῖκος ἐτύχθη
Ἀμφὶ βοηλασίῃ, ὅτ' ἐγὼ κτάνον Ἰτυμονῆα
Ἐσθλὸν Ὑπειροχίδην, ὃς ἐν Ἤλιδι ναιετάασκε,
Ῥύσι' ἐλαυνόμενος· ὁ δ' ἀμύνων ᾗσι βόεσσιν,
Ἔβλητ' ἐν πρώτοισιν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι·
* Κὰδ δ' ἔπεσεν, λαοὶ δὲ περίτρεσαν ἀγροιῶται.
Ληΐδα δ' ἐκ πεδίου συνελάσσαμεν ἤλιθα πολλὴν,
Πεντήκοντα βοῶν ἀγέλας, τόσα πώεα οἰῶν,
Τόσσα συῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν·
Ἵππους δὲ ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα,
Πάσας θηλείας, πολλῇσι δὲ πῶλοι ὑπῆσαν.
Καὶ τὰ μὲν ἠλασάμεσθα Πύλον Νηλήϊον εἴσω
Ἐννύχιοι προτὶ ἄστυ· γεγήθει δὲ φρένα Νηλεὺς,
Οὕνεκά μοι τύχε πολλὰ νέῳ πόλεμον δὲ κιόντι.
Κήρυκες δ' ἐλίγαινον ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι,
Τοὺς ἴμεν οἷσι χρεῖος ὀφείλετ' ἐν Ἤλιδι δίῃ·
Οἱ δὲ συναγρόμενοι Πυλίων ἡγήτορες ἄνδρες
Δαίτρευον· πολέσιν γὰρ Ἐπειοὶ χρεῖος ὄφειλον,
Ὡς ἡμεῖς παῦροι κεκακωμένοι ἐν Πύλῳ ἦμεν.
Ἐλθὼν γάρ ῥ' ἐκάκωσε βίη Ἡρακληείη
Τῶν προτέρων ἐτέων, κατὰ δ' * ἔκταθεν ὅσσοι ἄριστοι.
Δώδεκα γὰρ Νηλῆος ἀμύμονος υἱέες ἦμεν,
Τῶν οἶος λιπόμην, οἱ δ' ἄλλοι πάντες ὄλοντο.
Ταῦθ' ὑπερηφανέοντες Ἐπειοὶ χαλκοχίτωνες,
Ἡμέας ὑβρίζοντες, ἀτάσθαλα μηχανόωντο.
Ἐκ δ' ὁ γέρων ἀγέλην τε βοῶν καὶ πῶϋ μέγ' οἰῶν
Εἵλετο κρινάμενος τριηκόσι', ἠδὲ νομῆας.
Καὶ γὰρ τῷ χρεῖος μέγ' ὀφείλετ' ἐν Ἤλιδι δίῃ,
Τέσσαρες ἀθλοφόροι ἵπποι αὐτοῖσιν ὄχεσφιν,
Ἐλθόντες μετ' ἄεθλα· περὶ τρίποδος γὰρ ἔμελλον
Θεύσεσθαι· τοὺς δ' αὖθι ἄναξ ἀνδρῶν Αὐγείας
Κάσχεθε, τὸν δ' ἐλατῆρ' ἀφίει ἀκαχήμενον ἵππων.
Τῶν ὁ γέρων ἐπέων κεχολωμένος ἠδὲ καὶ ἔργων,
Ἐξέλετ' ἄσπετα πολλά· τὰ δ' ἄλλ' ἐς δῆμον ἔδωκε
Δαιτρεύειν, μή τίς οἱ ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης.
Ἡμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν, ἀμφί τε ἄστυ
Ἔρδομεν ἱρὰ θεοῖς· οἱ δὲ τρίτῳ ἤματι πάντες
Ἦλθον ὁμῶς αὐτοί τε πολεῖς καὶ μώνυχες ἵπποι
Πανσυδίῃ· μετὰ δέ σφι Μολίονε θωρήσσοντο,
Παῖδ' ἔτ' ἐόντ', οὔπω μάλα εἰδότε θούριδος ἀλκῆς.
Ἔστι δέ τις Θρυόεσσα πόλις, αἰπεῖα κολώνη,
Τηλοῦ ἐπ' Ἀλφειῷ, νεάτη Πύλου ἠμαθόεντος·
Τὴν ἀμφεστρατόωντο διαρραῖσαι μεμαῶτες.
Ἀλλ' ὅτε πᾶν πεδίον μετεκίαθον, ἄμμι δ' Ἀθήνη
Ἄγγελος ἦλθε θέουσ' ἀπ' Ὀλύμπου θωρήσσεσθαι
Ἔννυχος, οὐδ' ἀέκοντα Πύλον κατὰ λαὸν ἄγειρε,

Non ſeſſio eſt, ſenex nobilis, neque mihi perſuadebis
Reuerendus, iracundus eſt qui me miſit ſciſcitari
Quẽ iſtum hunc ducas vulneratum: ſed & ipſe
Cognoſco: videoq́; Machaonem paſtorem populorum.
Nunc autem verbum dicens, rurſus nuncius ibo Achilli.
Bene verò tu ſcis ſenex diuine, qualis ille
Moroſus vir, citò & inſontem culpauerit.
Huic autem reſpondit deinde Gerenius eques Neſtor,
Curnam verò ſic Achilles miſeratur filios Achiuorum,
Quotquot iam telis vulnerati ſunt? ac neſcit γρ. οὐδέ τι
Luctus quantum excitatum ſit per exercitũ? nam fortiſſimi
In nauibus iacent percuſſi, vulneratiq́;. (quique
Læſus eſt enim Tydides fortis Diomedes,
Vulneratus eſt & Vlyſſes haſta-inclytus, & Agamemnon:
Ictus eſt autem & Eurypylus in femore ſagitta.
Hunc autem alium ego modò adduxi ex bello
Sagitta à neruo (emiſſa) percuſſum. ſed Achilles
Strenuus exiſtens Danaos non curat neque miſeratur.
An expectat, donec iam naues veloces prope mare
Argiuis inuitis igne ſæuo, vel hoſtili comburantur,
Ipſiq́; interficiamur ordine vnus poſt alium? non enim mea vis
Eſt, qualis antea fuit in agilibus membris.
Vtinam ſic ætate florerem, robur verò mihi firmum eſſet,
Sicut quando Elidenſibus & nobis contentio accidit
Pro abactione boum, quando ego interfeci Itymoneum
Fortem Hyperochidem qui in Elide habitabat,
Pignora abigens: hic verò auxilians ſuis bobus,
Vulneratus eſt inter primos mea à manu iaculo,
Et cecidit: populi verò circum-trepidi aufugerunt agreſtes,
Prædam autem ex campo abegimus valde multam, γρ. Κὰδ δ'.
Quinquaginta boum armenta, totidem greges ouium:
Tot ſuum greges, tot greges amplos caprarum:
Equas autem flauas centum & quinquaginta,
Omnes fœminas, multis autem pulli ſuberant.
Et hæc quidem abegimus Pylum Neleium intra
Nocturni ad ciuitatem: lætabatur autem animo Neleus,
Eò quod mihi cõtigiſſent multa iuueni ad-militiam profecto.
Præcones autem edixerunt ſimul, ac aurora oriretur
Illos accedere, quibus debitum debebatur in Elide generoſa.
At congregati Pyliorum principes viri
Diuidebant prædam: multis enim Epei debitum debebant:
Adeò nos pauci malis-affecti in Pylo eramus.
Veniens enim afflixerat vis Herculea
Prioribus annis: interfecti ſunt autem quique optimi.
Duodecim enim Nelei egregij filij eramus, γρ. ἔκταθεν
Ex his ſolus relictus ſum: alij autem omnes perierunt.
Ob hæc ſuperbientes Epei loricati
Nos iniuria-afficientes iniqua moliebantur.
Senex autem armentúmq́; boum & gregem magnum ouium
Exemit deligens trecentas, & paſtores:
Etenim huic debitum ingens debebatur in Elide nobili,
Quatuor præmij-feri equi cum ipſis curribus
Venientes ad certamina: pro tripode enim erant
Curſuri: hos verò illic rex virorum Augeas
Detinuit, aurigam autem dimiſit triſtem equorum cauſa.
Ob hæc ſenex dictis iratus ac etiam factis
Exemit admodum multa: alia autem in populum dedit
Diuidere, ne quis ſua defraudatus iret æquali-portione.
Nos quidem hæc ſingula adminiſtrabamus circaq́; vrbem
Faciebamus ſacra dijs: hi autem tertio die omnes
Venerunt ſimul & ipſi multi & vnica-vngula equi
Cateruatim: cumq́; ipſis Moliones duo armabantur,
Pueri adhuc exiſtentes, nondum valde periti ſtrenui roboris.
Eſt autem quædam Thryoeſſa ciuitas, altus tumulus
Longè ad Alpheum, extrema Pyli arenoſi:
Hanc obſidebant expugnare cupientes.
Sed quando omnes campos tranſierant, nobis Minerua
Nuncia venit, delapſa ab Olympo vt-armaremur
Nocturna, neque inuitum per Pylum populum congrega-
uit:

Neſtor ſua antiqua facinora commemorat.

Sed valde paratos ad bellandum: neque me Neleus
Sinebat armari, abſcondit autem mihi equos:
Nondum enim me exiſtimabat ſcire bellica opera.
Sed & ſic inter equites lucebam noſtras, (Minerua.
Quamuis pedes exiſtens, quia ſic me ducebat ad pugnam
Eſt autem quidam fluuius Minyeius in mare currens,
Prope Arenam, ubi expectauimus auroram diuinam
Equites Pyliorum, & confluxerunt agmina peditum:
γρ. ἔνθε- πασσυδίῃ. Inde omnibus-copijs cum armis armati,
Meridiani peruenimus ad ſacrum fluxum Alphei:
Ibi Ioui quum fecissemus potenti ſacra pulchra,
Taurúmque Alpheo, taurúmque Neptuno,
Sed Mineruæ glaucos-oculos-habenti iuuencam gregalem:
Cœnam deinde ſumpſimus, per exercitum in ordinibus,
Et cubuimus armis ſuis quiſque,
Circum fluenta fluuij: ſed magnanimi Epeij
Circumſtabant, ciuitatem euertere parati.
Sed ipſis ante apparuit magnum opus Martis.
Quando enim ſol lucidus extulit-caput-ſupra terram:
Congrediebamur pugnæ, Ioui ſupplicantes, & Mineruæ,
Sed quando iam inter Pylios & Epeios eſſet certamen,
Primus ego occidi virum (abſtuli verò vnunguloſos equos)
Mulium bellatorem: gener autem erat Augeæ:
Maximam natu autem filiam habebat flauam Agamedam,
Quæ tot pharmaca ſciebat, quot alit lata terra.
Hunc quidem ego accedentem percuſſi ærata haſta:
Cecidit autem in pulueres: ego autem in currum inſiliens
Steti inter propugnatores: ſed magnanimi Epeij
Territi-fugerunt, alius alio-ſum, vt viderunt virum lapſum
Ducem equitum, qui præſtans-erat in pugnando.
At ego incurri atræ procellæ ſimilis,
Quinquaginta accepi currus, duo verò circa quemque
Viri mordicus prehenderunt terram, mea haſta interfecti.
Et ſanè Actoriones Molionès pueros interfeciſſem
Niſi ipſos pater latè dominans Neptunus
E bello ſeruaſſet, cooperiens nebula multa.
Tum Iupiter Pylijs magnam victoriam præbuit.
Tantiſper enim inſequebamur per latè-patentem campū,
Interficientéſque ipſos, armáq; pulchra colligentes,
Donec in Bupraſium frugum-ferax egimus equos,
Petramq; Oleniam & Aleſium (qui locus (v. tunc) Colone
γρ. ἀλεισίου, Vocata eſt,) vnde rurſum conuertit exercitum Minerua.
Ibi virum interficiens extremum reliqui, ſed Achiui
Retrò à Bupraſio, Pylum verſus impellebant veloces equos.
Omnes autem gratias-agebant, ex dijs Ioui, Neſtoríq; ex homi-
Talis fui, ſi quando eram inter viros: ſed Achilles (nibus
Solus ſua virtute fruetur. certè ipſum puto
Multum poſt-deploraturum vbi exercitus perierit.
O amice, ſanè quidem tibi Menœtius ſic præcepit
Die illo, quando te ex Pthia Agamemnoni miſit.
Nos autem intus exiſtentes ego & diuinus Vlyſſes
Omnia facilè in ædibus audiebamus ſicut præcipiebat.
Pelei autem venimus ad domos bene habitatas,
Exercitum congregantes per Achaidem fœcundam.
Illic verò deinde heroëm Menœtium inuenimus intus:
Atque te, iuxta & Achillem: ſenéxque equitator Peleus
Pinguia femora adolebat bouis Ioui gaudenti-fulmine,
Aulæ in ſepto: tenebat autem aureum cyathum,
Libans nigrum vinum ſuper ardentia ſacra,
Vos quidem bouis apparabatis carnes: nos verò tunc
Stetimus in veſtibulo: perculſus autem ſurrexit Achilles:
Introque duxit manu prehendens, atque conſidere iuſſit,
Hoſpitaliaq; bene appoſuit, quæ hoſpitib. apponere fas eſt.
Sed poſtquam ſaturati fuimus cibo & potu,
Ordiebar ego ſermonem, hortans vos ſimul ſequi:
Vos autem libenter volebatis: hi verò ambo multa præce-
perunt:
Peleus quidem ſuo filio ſenex præcepit Achilli,
Semper bene-rem-gereret, & eximius eſſet præ cæteris:
Tibi verò ſic præcepit Menœtius Actoris filius:

Ἀλλὰ μάλ' ἐσσυμένους πολεμίζειν· οὐδέ με Νηλεὺς
Εἴα θωρήσσεσθαι, ἀπέκρυψεν δέ μοι ἵππους·
Οὐ γάρ πώ τί μ' ἔφη ἴδμεν πολεμήϊα ἔργα.
Ἀλλὰ καὶ ὣς ἱππεῦσι μετέπρεπον ἡμετέροισι,
Καὶ πεζός περ ἐών, ἐπεὶ ὣς ἄγε νεῖκος Ἀθήνη.
Ἔστι δέ τις ποταμὸς Μινυήϊος εἰς ἅλα βάλλων,
Ἐγγύθεν Ἀρήνης, ὅθι μείναμεν Ἠῶ δῖαν
Ἱππῆες Πυλίων, τὰ δ' ἐπέρρεον ἔθνεα πεζῶν.
Ἔνθεν πανσυδίῃ σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
Ἔνδιοι ἱκόμεσθ' ἱερὸν ῥόον Ἀλφειοῖο·
Ἔνθα Διὶ ῥέξαντες ὑπερμενεῖ ἱερὰ καλά,
Ταῦρον δ' Ἀλφειῷ, ταῦρον δὲ Ποσειδάωνι,
Αὐτὰρ Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι βοῦν ἀγελαίην·
Δόρπον ἔπειθ' ἑλόμεσθα κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσι·
Καὶ κατεκοιμήθημεν ἐν ἔντεσιν οἷσιν ἕκαστος
Ἀμφὶ ῥοὰς ποταμοῖο. ἀτὰρ μεγάθυμοι Ἐπειοὶ
Ἀμφίσταντο δὴ ἄστυ διαρραῖσαι μεμαῶτες.
Ἀλλά σφιν προπάροιθε φάνη μέγα ἔργον Ἄρηος·
Εὖτε γὰρ ἠέλιος φαέθων ὑπερέσχεθε γαίης,
Συμφερόμεσθα μάχῃ, Διί τ' εὐχόμενοι καὶ Ἀθήνῃ·
Ἀλλ' ὅτε δὴ Πυλίων καὶ Ἐπειῶν ἔπλετο νεῖκος,
Πρῶτος ἐγὼν ἕλον ἄνδρα, κόμισσα δὲ μώνυχας ἵππους,
Μούλιον αἰχμητήν· γαμβρὸς δ' ἦν Αὐγείαο,
Πρεσβυτάτην δὲ θύγατρ' εἶχε ξανθὴν Ἀγαμήδην,
Ἣ τόσα φάρμακα ᾔδη ὅσα τρέφει εὐρεῖα χθών·
Τὸν μὲν ἐγὼ προσιόντα βάλον χαλκήρεϊ δουρί·
Ἤριπε δ' ἐν κονίῃσιν· ἐγὼ δ' ἐς δίφρον ὀρούσας,
Στῆν ῥα μετὰ προμάχοισιν· ἀτὰρ μεγάθυμοι Ἐπειοὶ
Ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος, ἐπεὶ ἴδον ἄνδρα πεσόντα
Ἡγεμόν' ἱππήων, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόρουσα κελαινῇ λαίλαπι ἶσος·
Πεντήκοντα δ' ἕλον δίφρους, δύο δ' ἀμφὶς ἕκαστον
Φῶτες ὀδὰξ ἕλον οὖδας, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.
Καί νύ κεν Ἀκτορίωνε Μολίονε παῖδ' ἀλάπαξα,
Εἰ μή σφωε πατὴρ εὐρὺ κρείων ἐνοσίχθων
Ἐκ πολέμου ἐσάωσε, καλύψας ἠέρι πολλῇ.
Ἔνθα Ζεὺς Πυλίοισι μέγα κράτος ἐγγυάλιξε·
Τόφρα γὰρ οὖν ἑπόμεσθα διὰ σπιδέος πεδίοιο,
Κτείνοντές τ' αὐτούς, ἀνά τ' ἔντεα καλὰ λέγοντες,
Ὄφρ' ἐπὶ Βουπρασίου πολυπύρου βήσαμεν ἵππους,
Πέτρης τ' Ὠλενίης, καὶ * Ἀλησίου, ἔνθα κολώνη
Κέκληται· ὅθεν αὖτις ἀπέτραπε λαὸν Ἀθήνη·
Ἔνθ' ἄνδρα κτείνας πύματον λίπον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Ἂψ ἀπὸ Βουπρασίοιο Πύλονδ' ἔχον ὠκέας ἵππους.
Πάντες δ' εὐχετόωντο θεῶν Διί, Νέστορί τ' ἀνδρῶν.
Ὣς ἔον, εἴ ποτ' ἔον γε, μετ' ἀνδράσιν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Οἶος τῆς ἀρετῆς ἀπονήσεται· ἦ τέ μιν οἴω
Πολλὰ μετακλαύσεσθαι, ἐπεί κ' ἀπὸ λαὸς ὄληται.
Ὦ πέπον, ἦ μὲν σοί γε Μενοίτιος ὧδ' ἐπέτελλεν
Ἤματι τῷ ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπε·
Νῶϊ δέ τ' ἔνδον ἐόντες, ἐγὼ καὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
Πάντα μάλ' ἐν μεγάροις ἠκούομεν ὡς ἐπέτελλε·
Πηλῆος δ' ἱκόμεσθα δόμους εὖ ναιετάοντας,
Λαὸν ἀγείροντες κατ' Ἀχαιΐδα πουλυβότειραν.
Ἔνθα δ' ἔπειθ' ἥρωα Μενοίτιον εὕρομεν ἔνδον,
Ἠδὲ σέ, πὰρ δ' Ἀχιλῆα· γέρων δ' ἱππηλάτα Πηλεὺς
Πίονα μηρία καῖε βοὸς Διὶ τερπικεραύνῳ,
Αὐλῆς ἐν χόρτῳ· ἔχε δὲ χρύσειον ἄλεισον,
Σπένδων αἴθοπα οἶνον ἐπ' αἰθομένοις ἱεροῖσι.
Σφῶϊ μὲν ἀμφὶ βοὸς ἕπετον κρέα, νῶϊ δ' ἔπειτα
Στῆμεν ἐνὶ προθύροισι· ταφὼν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς,
Ἐς δ' ἄγε χειρὸς ἑλών, κατὰ δ' ἑδριάασθαι ἄνωγε,
Ξείνιά τ' εὖ παρέθηκεν, ἅ τε ξείνοις θέμις ἐστίν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπημεν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος,
Ἦρχον ἐγὼ μύθοιο, κελεύων ὔμμ' ἅμ' ἕπεσθαι·
Σφὼ δὲ μάλ' ἠθέλετον, τὼ δ' ἄμφω πόλλ' ἐπέτελλον.
Πηλεὺς μὲν ᾧ παιδὶ γέρων ἐπέτελλ' Ἀχιλῆϊ
Αἰὲν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων·
Σοὶ δ' αὖθ' ὧδ' ἐπέτελλε Μενοίτιος Ἄκτορος υἱός,

Τέκνον

Τέκνον ἐμὸν, γενεῇ μὲν ὑπέρτερός ἐστιν Ἀχιλλεύς,
Πρεσβύτερος δὲ σύ ἐσσι· βίῃ δ᾽ ὅγε πολλὸν ἀμείνων·
Ἀλλ᾽ εὖ οἱ φάσθαι πυκινὸν ἔπος, ἠδ᾽ ὑποθέσθαι,
Καί οἱ σημαίνειν· ὁ δὲ πείσεται εἰς ἀγαθόν περ.
Ὣς ἐπέτελλ᾽ ὁ γέρων, σὺ δὲ λήθεαι· ἀλλ᾽ ἔτι καὶ νῦν
Ταῦτ᾽ εἴποις Ἀχιλῆϊ δαΐφρονι, αἴ κε πίθηται.
Τίς δ᾽ οἶδ᾽ εἴ κέν οἱ σὺν δαίμονι θυμὸν ὀρίναις,
Παρειπών; ἀγαθὴ δὲ παραίφασίς ἐστιν ἑταίρου.
Εἰ δέ τινα φρεσὶν ᾗσι θεοπροπίην ἀλεείνει,
Καί τινά οἱ πὰρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ,
Ἀλλὰ σέ περ προέτω, ἅμα δ᾽ ἄλλος λαὸς ἑπέσθω
Μυρμιδόνων, αἴ κέν τι φόως Δαναοῖσι γένηαι.
Καί τοι τεύχεα καλὰ δότω πόλεμόνδε φέρεσθαι,
Αἴ κέ σε τῷ ἴσκοντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ᾽ ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν
Τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ᾽ ἀνάπνευσις πολέμοιο.
Ῥεῖα δέ κ᾽ ἀκμῆτες κεκμηότας ἄνδρας ἀϋτῇ
Ὤσαιτε προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
Ὣς φάτο· τῷ δ᾽ ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε·
Βῆ δὲ θέειν παρὰ νῆας ἐπ᾽ Αἰακίδην Ἀχιλῆα.
Ἀλλ᾽ ὅτε δὴ κατὰ νῆας Ὀδυσσῆος θείοιο
Ἷξε θέων Πάτροκλος, ἵνα σφ᾽ ἀγορή τε θέμις τε
Ἤην, τῇ δὴ καί σφι θεῶν ἐτετεύχατο βωμοί·
Ἔνθά οἱ Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντεβόλησε
Διογενὴς Εὐαιμονίδης κατὰ μηρὸν ὀϊστῷ,
Σκάζων ἐκ πολέμου· κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἱδρὼς
Ὤμων καὶ κεφαλῆς, ἀπὸ δ᾽ ἕλκεος ἀργαλέοιο
Αἷμα μέλαν κελάρυζε· νόος γε μὲν ἔμπεδος ἦεν.
Τὸν δὲ ἰδὼν ᾤκτειρε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός,
Καί ῥ᾽ ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἆ δειλοὶ Δαναῶν ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες·
Ὣς ἄρ᾽ ἐμέλλετε τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης
Ἄσειν ἐν Τροίῃ ταχέας κύνας ἀργέτι δημῷ.
Ἀλλ᾽ ἄγε μοι τόδε εἰπὲ διοτρεφὲς Εὐρύπυλ᾽ ἥρως,
Ἤ ῥ᾽ ἔτι που σχήσουσι πελώριον Ἕκτορ᾽ Ἀχαιοί,
Ἦ ἤδη φθίσονται ὑπ᾽ αὐτοῦ δουρὶ δαμέντες;
Τὸν δ᾽ αὖτ᾽ Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντίον ηὔδα,
Οὐκέτι διογενὲς Πατρόκλεες ἄλκαρ Ἀχαιῶν
Ἔσσεται, ἀλλ᾽ ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέονται.
Οἳ μὲν γὰρ δὴ πάντες ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι,
Ἐν νηυσὶν κέαται βεβλημένοι οὐτάμενοί τε
Χερσὶν ὕπο Τρώων· τῶν δὲ σθένος ὄρνυται αἰέν.
Ἀλλ᾽ ἐμὲ μὲν σὺ σάωσον ἄγων ἐπὶ νῆα μέλαιναν·
Μηροῦ δ᾽ ἔκταμ᾽ ὀϊστόν, ἀπ᾽ αὐτοῦ δ᾽ αἷμα κελαινὸν
Νίζ᾽ ὕδατι λιαρῷ, ἐπὶ δ᾽ ἤπια φάρμακα πάσσε,
Ἐσθλά, τά σε προτί φασιν Ἀχιλλῆος δεδιδάχθαι,
Ὃν Χείρων ἐδίδαξε δικαιότατος Κενταύρων.
Ἰητροὶ μὲν γὰρ Ποδαλείριος ἠδὲ Μαχάων,
Τὸν μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ὀΐομαι ἕλκος ἔχοντα,
Χρηΐζοντα καὶ αὐτὸν ἀμύμονος ἰητῆρος,
Κεῖσθαι· ὁ δ᾽ ἐν πεδίῳ Τρώων μένει ὀξὺν Ἄρηα.
Τὸν δ᾽ αὖτε προσέειπε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός,
Πῶς τ᾽ ἄρ ἔοι τάδε ἔργα; τί ῥέξομεν Εὐρύπυλ᾽ ἥρως;
Ἔρχομαι ὄφρ᾽ Ἀχιλῆϊ δαΐφρονι μῦθον ἐνίσπω,
Ὃν Νέστωρ ἐπέτελλε Γερήνιος, οὖρος Ἀχαιῶν.
Ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ὧς περ σεῖο μεθήσω τειρομένοιο.
Ἦ, καὶ ὑπὸ στέρνοιο λαβὼν ἄγε ποιμένα λαῶν
Ἐς κλισίην· θεράπων δὲ ἰδὼν ὑπέχευε βοείας.
Ἔνθά μιν ἐκτανύσας, ἐκ μηροῦ τάμνε μαχαίρῃ
Ὀξὺ βέλος περιπευκές· ἀπ᾽ αὐτοῦ δ᾽ αἷμα κελαινὸν
Νίζ᾽ ὕδατι λιαρῷ· ἐπὶ δὲ ῥίζαν βάλε πικρὴν,
Χερσὶ διατρίψας, ὀδυνήφατον, ἥ οἱ ἁπάσας
Ἔσχ᾽ ὀδύνας· τὸ μὲν ἕλκος ἐτέρσετο, παύσατο δ᾽ αἷμα.

Fili mi, ſtirpe quidem ſuperior eſt Achilles,
Maior-natu verò tu es: viribus.a.hic multò præſtantior.
At bene ei loquere prudens conſilium & admone,
Et ei impera: hic.a.parebit in eo ſal. ē,q. bonũ viſum fuerit.
Sic præcepit ſenex: tu autem oblitus es: ſed ſaltem nunc
Hæc dicas Achilli bellicoſo, ſi fortè pareat.
Quis verò ſcit, ſi eſt fauente deo, animum commoueris
Admonens? Bona autem admonitio eſt amici.
Si autem aliquod mentibus ſuis oraculum vitat,
Et aliquod ei à Ioue retulit veneranda mater,
Saltem te mittat: ſimul & reliqua copia ſequantur
Myrmidonum, ſi fortè aliqua ſalus Danais fiat.
Et tibi arma decora det ad pugnam geſtare,
Si fortè te huic aſſimulantes abſtineant à bello
Troiani: reſpirent autem bellicoſi filij Achiuorum
Afflicti: modica autem reſpiratio belli.
Facilè autem integri defeſſos viros prælio
Repuleritis ad ciuitatem à nauibus & tentorijs.
Sic dixit: huic autem animum in pectoribus commouit:
Perrexit autem currere ad naues ad Aeacidem Achillem.
Sed quando iam ad naues Vlyſſis diuini
Peruenit currens Patroclus, vbi ipſis forumq́; iudiciumq́;
Erat, qua-parte etiam ipſis deorum extructa erant aræ:
Illic ei Eurypylus vulneratus obuiauit
Generoſus Euæmonides, in fœmore ſagitta,
Claudicans-rediens e bello: at humidus defluebat ſudor
Humeris & capite: ex q; vulnere graui
Sanguis niger ſcaturiebat: mens tamen firma erat:
Hunc autem intuitus miſeratus eſt Menœtij fortis filius,
Et lugens, verbis velocibus cum allocutus eſt.
Ah miſeri Danaorum duces & principes,
Siccine eratis procul ab amicis & patria terra
Satiaturi in Troia veloces canes alba pinguedine?
Sed age, mihi hoc dic nobilis Eurypyle heros,
An ne adhuc ſuſtinebunt immanem Hectorem Achiui,
An iam conficientur ab ipſo haſta interfecti?
Huic verò rurſus Eurypylus prudens reſpondit:
Non amplius diuine Patrocle, defenſio Achiuorum
Erit, ſed in naues nigras incumbent.
Illi enim iam omnes quotquot antè erant fortiſſimi,
In nauib. iacent percuſſi (eminus) vulneratiq́; (comminus)
A manibus Troianorum. horum. a. robur augetur ſemper.
Sed me quidem tu ſerua ducens ad nauem nigram:
E fœmore.a.excinde ſagittam: ab ipſo.a.ſanguinem nigrum
Ablue aqua tepida: & lenia medicamenta inſperge
Bona: quæ te aiunt ab Achille doctum eſſe,
Quem Chiron docuit iuſtiſſimus centaurorum.
Medici enim Podalirius & Machaon:
Hunc quidem in tentorijs puto vulnus habentem,
Indigentem & ipſum inculpato (i perito) medico,
Iacere: alter.a.in campo Troianorum ſuſtinet acerbã pugnã.
Hunc.a.rurſus allocutus eſt Menœtij robuſtus filius:
Quomodo erunt hæc opera? quid agemus Eurypyle heros?
Eo vt Achilli bellicoſo ſermonem dicam,
Quem Neſtor præcepit Gerenius, cuſtos Achiuorum:
Attamen ne ſic quidem te dimittam afflictum.
Dixit, & ſub pectore prehẽſum ducebat paſtorẽ populorũ
Ad tentorium: famulus.a.conſpicatus ſubſtrauit pelles-bo- (uinas.
Ibi ipſo extenſo, è fœmore excidit cultro
Acutum telum acerbum: ab ipſo.a.ſanguinem atrum
Abluit aqua tepida: & radicem impoſuit amaram,
Manibus contritam, mitigatoriam, quæ ei cunctos
Sedauit dolores: vulnus quidem ſiccatum eſt, ceſſauit autem
ſanguis.

Eurypylus vulneratus occurrit medico.

Patroclus Eurypyli vulnus curat.

ILIADIS HOMERI XII. COMPOSITIO.

De muro Græcorum.

SIC quidem in tentorijs Menœtij fortis filius
Curabat Eurypylum vulneratum: hi verò pugnabant
Argiui & Troiani cateruatim, neque certè futura-erat
Foſſa amplius arcere Danaorum, & murus ſuprà
Latus: quem fecerant ante naues: circùm autem foſſam
Effoderant, neque dijs dederant inclytas hecatombas,
Vt ipſis nauéſque veloces, & prædam multam
Intus continens cuſtodiret. Dijs.a.inuitis extructus erat
Immortalib. quo circa & non ad multum tẽpus integer fuit:
Quamdiu quidem Hector viuus erat, & iraſcebatur Achilles,
Et Priami regis incolumis ciuitas erat:
Tamdiu & magnus murus Achiuorum integer erat.
At poſtquam Troianorum mortui ſunt quique optimi,
Multíq; Argiuorum, hi quidem domiti ſunt, illi.a.relicti,
Euerſa eſt autem Priami ciuitas decimo anno:
Argiui autem in nauibus dilectam ad patriam abierant:
Iam tunc conſultabant Neptunus & Apollo
Murum euertere, fluuiorum violentiam inducentes,
Quicunque ab Idæis montibus in-mare profluunt,
Rheſuſq;, Heptaporuſq;, Careſuſq;, Rhodiuſq;,
Grenicuſq;, & Aeſepus, diuinuſq; Scamander,
Et Simois, vbi multa ſcuta & galeæ
Deciderant in pulueres, & ſemideorum genus virorum:
Horum omnium ſimul oſtia conuertit Phœbus Apollo:
Nouem-dies.a. in murum miſit fluxum: pluebat.a. Iupiter
Continuè, vt citius in-mari-natantia mœnia efficeret.
Ipſe autem Neptunus tenens manibus tridentem
Præibat, & omnia fundamenta vndis amouit
Stipitum & lapidum, quæ iecerant laborantes Achiui.
Plana autem fecit ad rapidum Helleſpontum:
Rurſus autem littus magnum arenis cooperuit
Muro ſubuerſo, fluuióſque vertit vt-redirent
Per alueum, quà antea demittebant pulchrifluam aquam.
Sic ſanè erant in poſterum Neptunus & Apollo
Fallaci: tunc autem circa pugna clamorq́; exarſerat
Murum bene ædificatum: crepabant autem ligna turrium
Percuſſa. Argiui autem Iouis flagello indomiti,
Naues ad concauas concluſi detinebantur,
Hectorem timentes fortem magiſtrum fugæ (v. incuſſorem timoris)
Sed hic, ſicut prius pugnabat ſimilis turbini.
Veluti quando inter canes & viros venatores,
Aper ſiue leo verſatur, fortitudine ſuperbiens:
Hi autem inſtar-turris ſeipſos præparantes
Aduerſi ſtant, & iaculantur crebra
Spicula de manibus: huius autem nunquam glorioſum cor
Pauet, neque terretur. audacia autem ipſum occidit:
Frequentérque vertitur cateruas virorum tentans:
Quàq; irruerit, hàc cedunt cateruæ virorum:
Sic Hector per turbam profectus vertebatur, ſocios
Vallum adhortans tranſcendere, nec ipſi equi
Audebant veloces: valde autem hinniebant in ſummo
Labro ſtantes: nam deterrebat foſſa
Lata, neque ad tranſiliendum cominus, neq; ad tranſeundũ
Facilis. præcipitia enim alta circa totam
Stabant vtrinque: deſuper autem palis
Acutis munita erat: quos ſtatuerant filij Achiuorum
Denſos & magnos, hoſtilium virorum propulſionem.
Illuc non facile equus volubilem currum trahens
Intraſſet: pedites autem cupiebant ſi perficere poſſent.
Tum verò Polydamas audaci Hectori dixit aſtans:
Hectórque & alij Troianorum duces & ſociorum,

Polydamãtis conſilium de foſſa tranſeunda,

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ μ̄ μῦ ῥαψῳδία.

Ως ὁ μὲν ἐν κλισίῃσι Μενοιτίου ἄλκιμος υἱὸς
Ἰᾶτ' Εὐρύπυλον βεβλημένον· οἱ δ' ἐμάχοντο
Ἀργεῖοι καὶ Τρῶες ὁμιλαδὸν, οὐδ' ἄρ' ἔμελλε
Τάφρος ἔτι σχήσειν Δαναῶν καὶ τεῖχος ὕπερθεν
Εὐρὺ, τὸ ποιήσαντο νεῶν ὕπερ, ἀμφὶ δὲ τάφρον
Ἤλασαν, οὐδὲ θεοῖσι δόσαν κλειτὰς ἑκατόμβας,
Ὄφρά σφιν νῆάς τε θοὰς καὶ ληΐδα πολλὴν
Ἐντὸς ἔχον ῥύοιτο· θεῶν δ' ἀέκητι τέτυκτο
Ἀθανάτων, τὸ καὶ οὔτι πολὺν χρόνον ἔμπεδον ἦεν.
Ὄφρα μὲν Ἕκτωρ ζωὸς ἔην, καὶ μήνι' Ἀχιλλεὺς,
Καὶ Πριάμοιο ἄνακτος ἀπόρθητος πόλις ἔπλε,
Τόφρα δὲ καὶ μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν ἔμπεδον ἦεν·
Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μὲν Τρώων θάνον ὅσσοι ἄριστοι,
Πολλοὶ δ' Ἀργείων, οἱ μὲν δάμεν, οἱ δὲ λίποντο,
Πέρθετο δὲ Πριάμοιο πόλις δεκάτῳ ἐνιαυτῷ,
Ἀργεῖοι δ' ἐν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδ' ἔβησαν,
Δὴ τότε μητιόωντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων
Τεῖχος ἀμαλδῦναι, ποταμῶν μένος εἰσαγαγόντες,
Ὅσσοι ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων ἅλαδε προρέουσι,
Ῥῆσός θ', Ἑπτάπορός τε, Κάρησός τε, Ῥοδίος τε,
Γρήνικός τε, καὶ Αἴσηπος, δῖός τε Σκάμανδρος,
Καὶ Σιμόεις, ὅθι πολλὰ βοάγρια καὶ τρυφάλειαι
Κάππεσον ἐν κονίῃσι, καὶ ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν·
Τῶν πάντων ὁμόσε στόματ' ἔτραπε Φοῖβος Ἀπόλλων,
Ἐννῆμαρ δ' ἐς τεῖχος ἵει ῥόον· ὗε δ' ἄρα Ζεὺς
Συνεχὲς, ὄφρά κε θᾶσσον ἁλίπλοα τείχεα θείη.
Αὐτὸς δ' Ἐννοσίγαιος ἔχων χείρεσσι τρίαιναν
Ἡγεῖτ' ἐκ δ' ἄρα πάντα θεμείλια κύμασι πέμπε
Φιτρῶν καὶ λάων, τὰ θέσαν μογέοντες Ἀχαιοὶ,
Λεῖα δ' ἐποίησεν παρ' ἀγάρροον Ἑλλήσποντον.
Αὖτις δ' ἠϊόνα μεγάλην ψαμάθοισι κάλυψε,
Τεῖχος ἀμαλδύνας· ποταμοὺς δ' ἔτρεψε νέεσθαι
Κὰρ ῥόον, ᾗπερ πρόσθεν ἵεν καλλίρροον ὕδωρ.
Ὣς ἄρ' ἔμελλον ὄπισθε Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων
Θησέμεναι· τότε δ' ἀμφὶ μάχη ἐνοπή τε δεδήει
Τεῖχος ἐΰδμητον, κανάχιζε δὲ δούρατα πύργων
Βαλλόμεν'. Ἀργεῖοι δὲ Διὸς μάστιγι δαμέντες,
Νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἐελμένοι ἰσχανόωντο,
Ἕκτορα δειδιότες, κρατερὸν μήστωρα φόβοιο.
Αὐτὰρ ὅγ' ὡς τὸ πρόσθεν ἐμάρνατο ἶσος ἀέλλῃ.
Ὡς δ' ὅταν ἔν τε κύνεσσι καὶ ἀνδράσι θηρητῆρσι,
Κάπριος ἠὲ λέων στρέφεται σθένεϊ βλεμεαίνων,
Οἱ δέ τε πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες,
Ἀντίοι ἵστανται, καὶ ἀκοντίζουσι θαμειὰς
Αἰχμὰς ἐκ χειρῶν· τοῦ δ' οὔποτε κυδάλιμον κῆρ
Ταρβεῖ, οὐδὲ φοβεῖται· ἀγηνορίη δέ μιν ἔκτα·
Ταρφέα τε στρέφεται στίχας ἀνδρῶν πειρητίζων,
Ὅππη τ' * ἰθύσῃ, τῇ τ' εἴκουσι στίχες ἀνδρῶν·
Ὣς Ἕκτωρ ἀν' ὅμιλον ἰὼν * εἱλίσσεθ', ἑταίρους
Τάφρον ἐποτρύνων διαβαινέμεν· οὐδέ οἱ ἵπποι
Τόλμων ὠκύποδες· μάλα δὲ χρεμέτιζον ἐπ' ἄκρῳ
Χείλει ἐφεσταότες· ἀπὸ γὰρ δειδίσσετο τάφρος
Εὐρεῖ', οὔτ' ἄρ' ὑπερθορέειν σχεδὸν, οὔτε περῆσαι
Ῥηϊδίη. κρημνοὶ γὰρ ἐπηρεφέες περὶ πᾶσαν
Ἕστασαν ἀμφοτέρωθεν, ὕπερθεν δὲ σκολόπεσσιν
Ὀξέσιν ἠρήρει, τοὺς ἵστασαν υἷες Ἀχαιῶν
Πυκνοὺς καὶ μεγάλους, δηΐων ἀνδρῶν ἀλεωρήν.
Ἔνθ' οὔ κεν ῥέα ἵππος * ἐΰτροχον ἅρμα τιταίνων
Ἐσβαίη, πεζοὶ δὲ μενοίνεον εἰ τελέουσι.
Δὴ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἕκτορα εἶπε παραστάς,
Ἕκτορ τ' ἠδ' ἄλλοι Τρώων ἀγοὶ ἠδ' ἐπικούρων,

Ἀργεῖοι

Αφραδέως διὰ τάφρον ἐλαύνομεν ὠκέας ἵππους·
Η δὲ μάλ' ἀργαλέη περάαν· σκόλοπες γὰρ ἐν αὐτῇ
Οξέες ἑστᾶσιν, ποτὶ δ' αὐτοὺς τεῖχος Αχαιῶν.
Ενθ' οὔπως ἔστι καταβήμεναι, οὐδὲ μάχεσθαι
Ιππεῦσι. στεινὸς γὰρ ὅθι τρώσεσθαι ὀΐω.
Εἰ μὲν γὰρ δὴ πάγχυ κακὰ φρονέων ἀλαπάζει
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, Τρώεσσι δὲ βούλετ' ἀρήγειν,
Ητ' ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι καὶ αὐτίκα τοῦτο γενέσθαι,
Νωνύμνους ἀπολέσθαι ἀπ' Αργεος ἐνθάδ' Αχαιούς.
Εἰ δέ χ' ὑποστρέψωσι, παλίωξις δὲ γένηται
Εκ νηῶν, καὶ τάφρῳ ἐνιπλήξωμεν ὀρυκτῇ,
Οὐκέτ' ἔπειτ' οἴω οὐδ' ἄγγελον ἀπονέεσθαι
Αψορρον προτὶ ἄστυ, ἑλιχθέντων ὑπ' Αχαιῶν.
Αλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω, πειθώμεθα πάντες·
Ιππους μὲν θεράποντες ἐρυκόντων ἐπὶ τάφρῳ,
Αὐτοὶ δὲ πρυλέες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
Εκτορι πάντες ἑπώμεθ' ἀολλέες· αὐτὰρ Αχαιοὶ
Οὐ μενέουσ', εἰ δή σφιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται.
Ως φάτο Πουλυδάμας, ἅδε δ' Εκτορι μῦθος ἀπήμων.
Αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε·
Οὐδὲ μὲν ἄλλοι Τρῶες ἐφ' ἵππων ἠγερέθοντο,
Αλλ' ἀπὸ πάντες ὄρουσαν, ἐπεὶ ἴδον Εκτορα δῖον.
Ηνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἑῷ ἐπέτελλεν ἕκαστος,
Ιππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν αὖθ' ἐπὶ τάφρῳ·
Οἱ δὲ διαστάντες, σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες,
Πένταχα κοσμηθέντες, ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕποντο.
Οἱ μὲν ἅμ' Εκτορ' ἴσαν καὶ ἀμύμονι Πουλυδάμαντι,
Οἳ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν, μέμασαν δὲ μάλιστα
Τεῖχος ῥηξάμενοι κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ μάχεσθαι.
Καί σφιν Κεβριόνης τρίτος εἵπετο· πὰρ δ' ἄρ' ὄχεσφιν
Αλλον Κεβριόναο χερείονα κάλλιπεν Εκτωρ.
Τῶν δ' ἑτέρων Πάρις ἦρχε, καὶ Αλκάθοος καὶ Αγήνωρ·
Τῶν δὲ τρίτων Ελενος καὶ Δηΐφοβος θεοειδής,
Υἷε δύω Πριάμοιο· τρίτος δ' ἦν Ασιος ἥρως,
Ασιος Υρτακίδης, ὃν Αρίσβηθεν φέρον ἵπποι
Αἴθωνες, μεγάλοι, ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος.
Τῶν δὲ τετάρτων ἦρχεν ἐῢς πάϊς Αγχίσαο
Αἰνείας· ἅμα τῷ γε δύω Αντήνορος υἷε,
Αρχέλοχός τ' Ακάμας τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης.
Σαρπηδὼν δ' ἡγήσατ' ἀγακλειτῶν ἐπικούρων,
Πρὸς δ' ἕλετο Γλαῦκον καὶ ἀρήϊον Αστεροπαῖον.
Οἱ γάρ οἱ εἴσαντο διακριδὸν εἶναι ἄριστοι
Τῶν ἄλλων μετά γ' αὐτόν· ὁ δ' ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων.
Οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους ἄραρον τυκτῇσι βόεσσι,
Βάν ῥ' ἰθὺς Δαναῶν λελιημένοι, οὐδ' ἔτ' ἔφαντο
Σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι.
Ενθ' ἄλλοι Τρῶες * τηλέκλητοί τ' ἐπίκουροι
Βουλῇ Πουλυδάμαντος ἀμωμήτοιο πίθοντο·
Αλλ' οὐχ Υρτακίδης ἔθελ' Ασιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
Αὖθι λιπεῖν ἵππους τε καὶ ἡνίοχον θεράποντα,
Αλλὰ σὺν αὐτοῖσιν πέλασεν νήεσσι θοῇσι,
Νήπιος, οὐδ' ἄρ' ἔμελλε κακὰς ὑπὸ κῆρας ἀλύξας,
Ιπποισιν καὶ ὄχεσφιν ἀγαλλόμενος παρὰ νηῶν
Αψ ἀπονοστήσειν προτὶ Ιλιον ἠνεμόεσσαν.
Πρόσθεν γάρ μιν μοῖρα δυσώνυμος ἀμφεκάλυψεν
Εγχεϊ Ιδομενῆος ἀγαυοῦ Δευκαλίδαο.
Εἴσατο γὰρ νηῶν ἐπ' ἀριστερά, τῇ περ Αχαιοὶ
Εκ πεδίου νίσοντο σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφι.
Τῇ ῥ' ἵππους τε καὶ ἅρμα διήλασεν, οὐδὲ πύλῃσιν
Εὗρ' ἐπικεκλιμένας σανίδας καὶ μακρὸν ὀχῆα·
Αλλ' ἀναπεπταμένας ἔχον ἀνέρες, εἴ τιν' ἑταίρων
Εκ πολέμου φεύγοντα σαώσειαν μετὰ νῆας.
Τῇ ῥ' ἰθὺς φρονέων ἵππους ἔχε, τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο
Οξέα κεκλήγοντες· ἔφαντο γὰρ οὐκ ἔτ' Αχαιοὺς
Σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι,
Νήπιοι· ἐν δὲ πύλῃσι δύ' ἀνέρας εὗρον ἀρίστους,
Υἷας ὑπερθύμους Λαπιθάων αἰχμητάων·
Τὸν μὲν, Πειριθόου υἷα κρατερὸν Πολυποίτην,
Τὸν δὲ, Λεοντῆα βροτολοιγῷ ἶσον Αρηϊ.

Imprudenter per foſſam impellimus veloces equos,
Illa verò admodum difficilis eſt tranſitu: pali enim in ipſa
Acuti ſtant, propè autem ipſos murus Achiuorum.
Illic nullo modo licet deſcendere, neque pugnare
Equitibus: anguſtia enim eſt, vbi nos vulneratum iri puto.
Siquidem namque omnino mala cogitans euertit Græcos
Iupiter altitonans: Troianis autem vult auxiliari:
Sanè equidem vellem vel ſtatim hoc fieri,
Ingloriosos perire procul ab Argis hic Achiuos.
Quod ſi conuertantur, & viceuerſa inſecutio fiat
Ex nauibus, & foſſa impingamus profunda,
Non poſtea puto neque nuncium reuerſurum
Retrogradum ad ciuitatem, conuerſis ab Achiuis.
Sed agite, ſicut ego dixero obediamus omnes,
Equos quidem famuli contineant ad vallum:
Ipſi autem pedites cum armis armati,
Hectorem omnes ſequamur conferti, at Achiui
Non ſuſtinebunt, ſiquidem ipſis exitij termini impendant.
Sic dixit Polydamas: placebat autem Hectori conſiliũ ſalutare: — Troiani Græcorũ murum adoriuntur.
Statim autem ex curru cum armis deſiliit in terram.
Neque quidem cæteri Troiani in equis congregabantur,
At deſcendentes ruerunt, vt viderunt Hectorem diuum.
Aurigæ quidem deinde ſuo præcepit quiſque
Equos bene in ordine coercere illic ad foſſam.
Hi autem ſeparati, ſeipſos inſtruentes,
In quinq; agmina conſtituti ſimul ſuos duces ſequebantur.
Hi quidem cum Hectore iuerunt & eximio Polydamante,
Qui plurimi & optimi erant: cupiebant autem maximè
Muro rupto concauas apud naues pugnare.
Et ipſos Cebriones tertius ſequebatur: apud autem currus
Alium Cebrione deteriorem reliquit Hector.
Alteris autem Paris præfuit, & Alcathous & Agenor:
Tertijs autem Helenus & Deiphobus diuinus,
Filij duo Priami: tertius autem erat Aſius heros,
Aſius Hyrtacides, quem ex Ariſba vexerunt equi
Rufi, magni, fluuio à Selleente.
At quartorum dux erat bonus filius Anchiſæ
Aeneas: cum hoc duo Antenoris filij,
Archelochúſque Acamáſque, pugnæ bene periti omnis.
Sarpedon autem dux erat inclytorum ſociorum:
Aſſumpſit autem Glaucum, & mauortium Aſteropæum:
Iſti enim viſi ſunt eximiè eſſe optimi
Aliorum poſt ſe quidem: hic enim excellebat inter omnes.
Hi autem poſtquam ſeſe aptarunt fabrefactis corijs,
Iuerunt rectà ad Danaos cupidi: neque amplius putabant
Suſtenturos eſſe, ſed in naues nigras præcipitaturos.
Tum cæteri Troiani & procul euocati ſocij — γρ. τηλεκλειτοί τ'.
Conſilio Polydamantis inculpati paruerunt:
Sed non Hyrtacides voluit Aſius præfectus virorum
Illic relinquere equos & aurigam famulum,
Sed vnà cum ipſis acceſſit naues veloces,
Stultus: neque erat, malo fato euitato,
Equis & curribus exultans ex nauibus
Retrò reuerſurus ad Ilium excelſum.
Prius enim ipſum fatum triſte circumtexit
Haſta Idomenei clari Deucalidæ.
Iruit enim nauium ad ſiniſtram partem, qua Achiui
Ex campo redibant cum equis & curribus:
Hac equóſque & currus egit, neque portis
Inuenit acclinatas tabulas & longum vectem.
Sed apertas tenebant viri, ſi quem ſocium
E bello fugientem ſaluum perducerent ad naues.
Hac rectà exultans equos dirigebat: hi autem ſimul ſequebantur
Acriter clamantes: dicebant non enim amplius Achiuos
Suſtenturos eſſe, ſed intra naues nigras præcipitaturos.
Stulti: atque in portis duos viros inuenerunt fortiſſimos,
Filios animoſos Lapitharum bellatorum:
Alterum quidem, Perithoi filium fortem Polypœtem, — Polypœtes.
Alterum verò Leonteum, pernicioſo parem Marti. — Leontes.

Hi ætique ante portas altas
Stabant ſicut quando quercus ſtant in montibus proceræ,
Quæ ventum ſuſtinent & pluuiam per dies omnes,
Radicibus magnis late-diffuſis firmatæ:
Sic ſanè hi-duo manibus freti atque viribus,
Suſtinebant aduenientem magnum Aſium, neq; fugiebant.
Hi autem recta ad murum bene-ædificatum ſcuta arida
In-altum eleuantes, ibant cum magno clamore,
Aſium imperatorem, & Iamenum & Oreſtem,
Aſiadémque Acamantem, Thoonq; Oenomaumq;.
Illi autem interim quidem fortes Græcos
Hortabantur, intus exiſtentes, defendere naues.
Sed poſtquam murum adorientes animaduerterunt
Troiuios, Danaorum. autem factus eſt clamorq; fugaq;:
Tum verò hi duo ruentes ante portas pugnabant
Agreſtibus ſuibus ſimiles, qui in montibus
Virorum & canum excipiunt ſtrepitum venientem,
Obliquiq; impetum facientes circa ſe ipſos frangunt arbuſta,
Radicitus euellentes: ſub verò ſtridor dentibus
Fit, donec aliquis iaculatus vitam eripuerit:
Sic horum reſonabat æs in pectoribus lucidum
Ex-aduerſo percuſſorum: valde enim fortiter pugnabant,
Copijs quæ ſuperne-erant fidentes, atque viribus:
Illi enim lapidibus benè-ædificatis ex turribus,
Iaciebant defendentes & ſeipſos & tentoria,
Naueſq; veloces: grando-niuis autem velut cadebant in terram,
Quam ventus vehemens, nubes atras agitans,
Denſa defudit in terram multos paſcentem:
Sic horum è manibus fluebant tam Achiuorum
Quàm etiam ex Troianorum: galeæ autem circa ſiccũ quid
Percuſſæ ſaxis, & ſcuta vmbilicata. (ſonabant
Iam tunc plorabatque & ſua percutiebat fœmora
Aſius Hyrtacides: & indignatus verbum dixit:

Aſius Ioui iraſcitur.

Iupiter pater, certè & tu amans-mendacij factus es
Omnino admodum: non enim ego putabam heroas Achiuos
Laturos noſtrum robur & manus duras:
Hi autem ſicut veſpæ in medio pictæ (al. mobiles) atque apes
Nidos faciunt via in prærupta,
Neque relinquunt concauam domum, ſed expectantes
Viros venatores, defendunt fœtus ſuos:
Sic hi nolunt à portis quanquam duo exiſtentes
Recedere, antequàm vel occidantur vel capiantur:
Sic dixit, neque Iouis perſuaſit mentem hæc dicens:
Hectori enim eius animus volebat gloriam præbere.
Alij autem circa alias pugnam pugnabant portas.
Difficile autem eſt me hæc deum tanquam omnia recẽſere.
Paſſim enim circa murũ excitatus eſt diuinitus-accenſus ignis
Lapideum: Argiui autem quamuis dolentes neceſſario
Pro nauibus pugnabant: dij verò triſtes erant animo
Omnes quotquot Danais in prælio adiutores erant.
Commiſerunt autem Lapithæ bellum & pugnam.
Tum verò Pirithoi filius fortis Polypœtes (tem.
Haſta percuſſit Damaſum per galeam æreis-malis-habẽ-
Neque verò ærea galea prohibuit, ſed penitus tranſacta
Cuſpis ærea rupit os: cerebrum autem
Intus totum fœdatum eſt: domuitq; ipſum animoſum.
At deinde Pylonem & Ormenum interfecit,
Filius autem Antimachi Leonteus, ramus Martis,
Hippomachum percuſſit haſtili ad baltheum aſſecutus:
Rurſum autem e vagina extracto enſe acuto,
Antiphatem quidem primum irruens per multitudinem
Percuſſit comminus: hic autem ſupinus ſolo ſtratus eſt.
Sed deinde Menonem & Iamenum & Oreſtem
Omnes cumulatos admouit terræ multos-paſcenti.
Dum ij hos ſpoliabant armis ſplendidis,
Interea Polydamantem & Hectorem iuuenes ſequebantur,
Qui plurimi & fortiſſimi erant: geſtiebant autem maximè
Murúmque perrumpere, & incendere igne naues.
Hi adhuc deliberabant (ſ. an tranſirent) ſtantes apud val-
lum.

Τὼ μὲν ἄρα προπάροιθε πυλάων ὑψηλάων
Ἑστασαν, ὡς ὅτε τε δρύες οὔρεσιν ὑψικάρηνοι,
Αἵτ' ἄνεμον μίμνουσι καὶ ὑετὸν ἤματα πάντα,
Ῥίζῃσιν μεγάλῃσι διηνεκέεσσ' ἀραρυῖαι·
Ὣς ἄρα τὼ χείρεσσι πεποιθότες ἠδὲ βίηφι,
Μίμνον ἐπερχόμενον μέγαν Ἄσιον, οὐδ' ἐφέβοντο.
Οἱ δ' ἰθὺς πρὸς τεῖχος ἐΰδμητον βόας αὔας
Ὑψόσ' ἀνασχόμενοι, ἔκιον μεγάλῳ ἀλαλητῷ,
Ἄσιον ἀμφὶ ἄνακτα, καὶ Ἰαμενόν, καὶ Ὀρέστην,
Ἀσιάδην τ' Ἀκάμαντα, Θόωνά τε, Οἰνόμαόν τε.
Οἱ δ' ἤτοι εἵως μὲν ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς
Ὄρνυον ἔνδον ἐόντες ἀμύνεσθαι περὶ νηῶν·
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῖχος ἐπεσσυμένους ἐνόησαν
Τρῶας, ἀτὰρ Δαναῶν γένετο ἰαχή τε φόβος τε,
Ἐκ δὲ τὼ ἀΐξαντε, πυλάων πρόσθε μαχέσθην,
Ἀγροτέροισι σύεσσιν ἐοικότες, τώ τ' ἐν ὄρεσσιν
Ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν δέχαται κολοσυρτὸν ἰόντα,
Δοχμώ τ' ἀΐσσοντε, περὶ σφίσιν ἄγνυτον ὕλην,
Πρυμνὴν ἐκτάμνοντες, ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων
Γίνεται, εἰσόκε τίς τε βαλὼν ἐκ θυμὸν ἕληται·
Ὣς τῶν κόμπει χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι φαεινὸς,
Ἄντην βαλλομένων· μάλα γὰρ κρατερῶς ἐμάχοντο,
Λαοῖσιν καθύπερθε πεποιθότες ἠδὲ βίηφι·
Οἱ δ' ἄρα χερμαδίοισιν ἐϋδμήτων ἀπὸ πύργων
Βάλλον ἀμυνόμενοι σφῶν τ' αὐτῶν καὶ κλισιάων,
Νηῶν τ' ὠκυπόρων· νιφάδες δ' ὣς πῖπτον ἔραζε,
Ἅς τ' ἄνεμος ζαὴς, νέφεα σκιόεντα δονήσας,
Ταρφειὰς κατέχευεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ·
Ὣς τῶν ἐκ χειρῶν βέλε' ἔρρεον ἠμὲν Ἀχαιῶν,
Ἠδὲ καὶ ἐκ Τρώων· κόρυθες δ' ἀμφ' αὖον ἀΰτευν,
Βαλλόμεναι μυλάκεσσι, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι.
Δή ῥα τότ' ᾤμωξέν τε καὶ ὦ πεπλήγετο μηρὼ
Ἄσιος Ὑρτακίδης, καὶ ἀλαστήσας ἔπος ηὔδα,
Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά νυ καὶ σὺ φιλοψευδὴς ἐτέτυξο
Πάγχυ μάλ'· οὐ γὰρ ἐγώ γ' ἐφάμην ἥρωας Ἀχαιοὺς
Σχήσειν ἡμέτερόν γε μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους.
Οἱ δ' ὥστε σφῆκες μέσον αἰόλοι ἠδὲ μέλισσαι
Οἰκία * ποιήσονται ὁδῷ ἔπι παιπαλοέσσῃ,
Οὐδ' ἀπολείπουσιν κοῖλον δόμον, ἀλλὰ μένοντες
Ἄνδρας θηρητῆρας, ἀμύνονται περὶ τέκνων.
Ὣς οἵγ' οὐκ ἐθέλουσι πυλάων καὶ δύ' ἐόντε
Χάσσασθαι, πρίν γ' ἠὲ κατακτάμεν, ἠὲ ἁλῶναι.
Ὣς ἔφατ', οὐδὲ Διὸς πεῖθε φρένα ταῦτ' ἀγορεύων.
Ἕκτορι γάρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι.
Ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλῃσι μάχην ἐμάχοντο πύλῃσιν.
Ἀργαλέον δέ με ταῦτα θεὸν ὣς πάντ' ἀγορεῦσαι.
Πάντῃ γὰρ περὶ τεῖχος ὀρώρει θεσπιδαὲς πῦρ
Λάϊνον· Ἀργεῖοι δὲ καὶ ἀχνύμενοί περ, ἀνάγκῃ
Νηῶν ἠμύνοντο· θεοὶ δ' * ἀκαχείατο θυμὸν
Πάντες ὅσοι Δαναοῖσι μάχης ἐπιτάρροθοι ἦσαν.
Σὺν δ' ἔβαλον Λαπίθαι πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα·
Ἔνθ' αὖ Πειριθόου υἱὸς κρατερὸς Πολυποίτης
Δουρὶ βάλεν Δάμασον κυνέης διὰ χαλκοπαρῄου·
Οὐδ' ἄρα χαλκείη κόρυς ἔσχεθεν, ἀλλὰ διὰ πρὸ
Αἰχμὴ χαλκείη ῥῆξ' ὀστέον, ἐγκέφαλος δὲ
Ἔνδον ἅπας πεπάλακτο· δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα.
Αὐτὰρ ἔπειτα Πύλωνα καὶ Ὄρμενον ἐξενάριξεν.
Υἱὸς δ' Ἀντιμάχοιο Λεοντεὺς, ὄζος Ἄρηος,
Ἱππόμαχον βάλε δουρὶ κατὰ ζωστῆρα τυχήσας.
Αὖτις δ' ἐκ κολεοῖο ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξὺ,
Ἀντιφάτην μὲν πρῶτον, ἐπαΐξας δι' ὁμίλου,
Πλῆξ' αὐτοσχεδίην· ὁ δ' ἄρ' ὕπτιος οὔδει ἐρείσθη·
Αὐτὰρ ἔπειτα Μένωνα καὶ Ἰαμενὸν καὶ Ὀρέστην,
Πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
Ὄφρ' οἱ τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα μαρμαίροντα,
Τόφρ' οἱ Πουλυδάμαντι καὶ Ἕκτορι κοῦροι ἕποντο,
Οἳ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν, μέμασαν δὲ μάλιστα
Τεῖχός τε ῥήξειν, καὶ ἐνιπρήσειν πυρὶ νῆας.
Οἱ ῥ' ἔτι μερμήριζον ἐφεσταότες παρὰ τάφρῳ.

γρ. μέσον ὦ-
γρ. ἀχνύμενοι θυμῷ.
γρ. καὶ θεοῖσιν.

Ὄρνις γάρ σφιν ἐπῆλθε περησέμεναι μεμαῶσιν,
Αἰετὸς ὑψιπέτης ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἐέργων,
Φοινήεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον,
Ζωὸν ἔτ' ἀσπαίροντα· καὶ οὔπω λήθετο χάρμης.
Κόψε γὰρ αὐτὸν ἔχοντα κατὰ στῆθος * παρὰ δειρὴν,
Ἰδνωθεὶς ὀπίσω, ὁ δ' ἀπὸ ἕθεν ἧκε χαμᾶζε,
Ἀλγήσας ὀδύνῃσι, μέσῳ δ' ἐνὶ κάββαλ' ὁμίλῳ·
Αὐτὸς δὲ κλάγξας πέτετο πνοιῇς ἀνέμοιο.
Τρῶες δ' ἐρρίγησαν ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν
Κείμενον ἐν μέσσοισι, Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.
Δὴ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἕκτορα εἶπε παραστάς,
Ἕκτορ, ἀεὶ μέν πώς μοι ἐπιπλήσσεις ἀγορῇσιν
Ἐσθλὰ φραζομένῳ, ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικε,
Δῆμον ἐόντα παρὲξ ἀγορευέμεν, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ,
Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ, σὸν δὲ κράτος αἰὲν ἀέξειν.
Νῦν δ' αὖτ' ἐξερέω ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα,
Μὴ ἴομεν Δαναοῖσι μαχησόμενοι περὶ νηῶν.
Ὧδε γὰρ ἐκτελέεσθαι ὀΐομαι, εἰ ἐτεόν γε
Τρωσὶν ὅδ' ὄρνις ἐπῆλθε περησέμεναι μεμαῶσιν
Αἰετὸς ὑψιπέτης, ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἐέργων,
Φοινήεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον
Ζωόν· ἄφαρ δ' ἀφέηκε πάρος φίλα οἰκί' ἱκέσθαι,
Οὐδ' ἐτέλεσσε φέρων δόμεναι τεκέεσσιν ἑοῖσιν·
Ὣς ἡμεῖς, εἴ πέρ τε πύλας καὶ τεῖχος Ἀχαιῶν
Ῥηξόμεθα σθένεϊ μεγάλῳ, εἴξωσι δ' Ἀχαιοί,
Οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν ἐλευσόμεθ' αὐτὰ κέλευθα.
Πολλοὺς γὰρ Τρώων καταλείψομεν, οὕς κεν Ἀχαιοὶ
Χαλκῷ δῃώσωσιν ἀμυνόμενοι περὶ νηῶν.
Ὧδέ χ' ὑποκρίναιτο θεοπρόπος, ὃς σάφα θυμῷ
Εἰδείη τεράων, καί οἱ πειθοίατο λαοί.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ·
Πουλυδάμα, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις·
Οἶσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι.
Εἰ δ' ἐτεὸν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις,
Ἐξ ἄρα δή τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί·
Ὃς κέλεαι Ζηνὸς μὲν ἐριγδούποιο λαθέσθαι
Βουλέων, ἅς τέ μοι αὐτὸς ὑπέσχετο καὶ κατένευσε·
Τύνη δ' οἰωνοῖσι τανυπτερύγεσσι κελεύεις
Πείθεσθαι, τῶν οὔ τι μετατρέπομ', οὐδ' ἀλεγίζω,
Εἴτ' ἐπὶ δεξί' ἴωσι πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε,
Εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ τοί γε ποτὶ ζόφον ἠερόεντα.
Ἡμεῖς δὲ μεγάλοιο Διὸς πειθώμεθα βουλῇ,
Ὃς πᾶσι θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει.
Εἷς οἰωνὸς ἄριστος * ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.
Τίπτε σὺ δείδοικας πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα;
Εἴπερ γάρ τ' ἄλλοι γε περὶ κτεινώμεθα πάντες
Νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων, σοὶ δ' οὐ δέος ἔστ' ἀπολέσθαι·
Οὐ γάρ τοι κραδίη μενεδήϊος, οὐδὲ μαχήμων.
Εἰ δὲ σὺ δηϊοτῆτος ἀφέξεαι, ἠέ τιν' ἄλλον
Παρφάμενος ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις πολέμοιο,
Αὐτίκ' ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσεις.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο, τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο
Ἠχῇ θεσπεσίῃ· ἐπὶ δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος
Ὦρσεν ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων ἀνέμοιο θύελλαν,
Ἥ ῥ' ἰθὺς νηῶν κονίην φέρεν· αὐτὰρ Ἀχαιῶν
Θέλγε νόον, Τρωσὶν δὲ καὶ Ἕκτορι κῦδος ὄπαζε.
Τοῦ περ δὴ τεράεσσι πεποιθότες ἠδὲ βίηφι
Ῥήγνυσθαι μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν πειρήτιζον.
Κρόσσας μὲν πύργων ἔρυον, καὶ ἔρειπον ἐπάλξεις,
Στήλας τε προβλῆτας ἐμόχλεον, ἃς ἄρ' Ἀχαιοὶ
Πρώτας ἐν γαίῃ θέσαν ἔμμεναι ἔχματα πύργων.
Τὰς οἵ γ' αὔερυον, ἔλποντο δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν
Ῥήξειν. οὐδέ νύ πω Δαναοὶ χάζοντο κελεύθου,
Ἀλλ' οἵ γε ῥινοῖσι βοῶν φράξαντες ἐπάλξεις,
Βάλλον ἀπ' αὐτάων δηΐους ὑπὸ τεῖχος ἰόντας.
Ἀμφοτέρω δ' Αἴαντε κελευτιόωντ' ἐπὶ πύργων
Πάντοσε φοιτήτην, μένος ὀτρύνοντες Ἀχαιῶν·
Ἄλλον μειλιχίοις, ἄλλον στερεοῖς ἐπέεσσι
Νείκεον, ὅν τινα πάγχυ μάχης μεθιέντα ἴδοιεν·

Auis enim ipſis ſuperuenit tranſire volentibus,
Aquila altiuolans ad ſiniſtram populum retinens,
Cruentatum ſerpentem geſtans unguibus immanem,
Viuum adhuc palpitantem, & nondum oblitus eſt pugnæ:
Percuſſit enim ipſam tenentem ad pectus apud collum,
Reuolutus retro: hæc autem à ſe dimiſit in terram,
Dolens doloribus, medium autem deiecit in multitudinem,
Ipſa autem clangens auolauit flatibus venti:
Troiani autem horruerunt poſtquā viderūt variū ſerpentē
Iacentem in medio ipſorum, Iouis portentū ægidē habētis,
Iam tum Polydamas audacē Hectorē allocutus eſt aſtans:
Hector ſēper quidē quodammodo me increpas in cōcionib.
Rectè monentem: quoniam neque quidem neque decet
Popularem exiſtentem aliter dicere, neque in curia,
Neque vnquam in bello: tuam.v. potentiam ſemper augere:
Nunc autem rurſus dicam, vt mihi videtur eſſe optime:
Ne eamus cum Græcis pugnaturi pro nauibus.
Sic enim euenturum eſſe puto, ſi verè quidem
Troianis hæc auis aduenit tranſire volentibus
Aquila altiuolans, ad læuam populum coercens,
Cruentum ſerpentem portans unguibus ingentem,
Viuum: quē tamen dimiſit antequam ad charos nidos perueniret,
Neque perfecit portans, vt daret pullis ſuis:
Sic nos, etiamſi portas & murum Achiuorum
Ruperimus robore magno, cedantq; Achiui,
Non decenter à nauibus veniemus per eaſdem vias.
Multos enim Troianorum relinquemus, quos Achiui
Ferro interficient, pugnantes pro nauibus.
Sic certè expoſuerit augur, qui manifeſtè animo
Norit prodigia: & ipſi paruerint populi.
Hunc.a. torvè intuitus allocutus eſt galea-ornatus Hector
Polydama, tu quidem nequaquam mihi grata hæc dicis:
Noſti & aliud conſilium melius hoc excogitare.
Si autem verè iam hoc de induſtria dicis,
Sanè iam tibi deinceps dij mentes perdiderunt ipſi,
Qui iubes Iouis quidem altitonantis obliuiſci
Conſiliorum, quæ mihi ipſe promiſit & annuit:
Tu verò auibus alas expandentibus iubes
Obedire, quas minimè moror, neque curo
Siue ad dextram vadant, verſus auroramq́ ſolemq́,
Siue ad ſiniſtram iſtæ aduerſus occaſum obſcurum.
Nos autem magni Iouis pareamus conſilio,
Qui omnibus mortalibus & immortalibus imperat.
Vnum auſpicium optimum, pugnare pro patria.
Cur tu times bellum & pugnam?
Etſi enim alij circum-occidamur omnes
Naues ad Argiuorum, tibi tamen non timor eſt pereundi.
Non enim tibi cor audax-in-hoſtem neque pugnax.
Si verò tu à pugna abſtinebis, vel alium
Clàm-dehortans verbis auertes à bello,
Protinus mea ab haſta percuſſus vitam amittes.
Ita fatus præceſſit: hi autem vnà ſequebantur
Clamore immenſo: inſuper.a. Iupiter gaudens-fulmine,
Excitauit ab Idæis montibus venti procellam,
Quæ rectà in naues puluerem ferebat: ſed Græcorum
Stupefaciebat animū: Troianis.a.& Hectori gloriā dabat.
Huius iam prodigijs confiſi atque robore,
Perfringere magnum murum Achiuorum tentabant.
Pinnas quidē turriū detrahebāt, & diruebāt propugnacula,
Pylaſq; prominentes vectibus auellebant, quas Græci
Primas in terra poſuerant, vt eſſent ſuſtentacula turrium.
Has illi abſtrahebant: ſperabant autem murū Achiuorum
Rupturos eſſe, nondum tamen Danai cedebant via:
Sed hi pellibus boum præmunientes propugnacula,
Feriebant ab ipſis hoſtes ſub murum euntes,
Ambo autem Aiaces hortantes in turribus,
Quaqua verſum ibant robur concitantes Achiuorum:
Alium blandis, alium duris verbis
Increpabant, quemcunque omnino à pugna ceſſantem vidiſſent.

Prodigiū.

χ. αὐχέν.

Polydamas prodigium interpretatur, & conſilium dat.

Hector ſapiens Polydamantis conſilium ſtultè repudiat.

γρ. ἀμύνας.

O amici Argiuorum,quiq; eximius,quiq; mediocris,
Quiq; deterior eſt,quoniam non omnes ſimus
Viri in bello,nunc eſt opus omnibus:
Et verò ipſi hoc cognoſcitis:nequis retrò
Vertatur ad naues adhortatorē, (minacē Hect.) audiens,
Sed anterius procedite, & inuicem hortamini,
Si forſan Iupiter det Olympius fulminator
Pugnam,cùm-repulerimus hoſtes ad ciuitatem abigere.
Sic hi proclamantes pugnam excitabant Achiuorum.
Horum autem ſicut grandines cadunt crebri
Tempore hyemali, quando motus-eſt conſiliarius Iupiter
Ad ningendum hominibus,oſtentans ſua tela,
Sopitis verò ventis fundit firmiter,donec operiat
Celſorum montium vertices & promontoria ſumma,
Et campos herboſos,& virorum læta opera:
Et ſuper maris cani funduntur portubus & littoribus:
Fluctus autem eam (niuem) alluens prohibet: alia.q; omnia
Operiuntur deſuper, quando ingruit Iouis imber:
Sic horum vtrinque lapides volitabant frequentes,
Hi quidem ad Troianos,illi autem à Troianis ad Græcos
Iacientibus:murum autem ſupra omnem ſtrepitus ortus eſt.
Neque dum Troiani & illuſtris Hector
Muri perrupiſſent portas & longum vectem,
Sarpedonẽ in murum concitat Iupiter.
Niſi filium ſuum Sarpedona conſiliarius Iupiter
Mouiſſet in Argiuos,vt leonem in boues curuè gradientes.
χ. νδιτος (?)
Statim.a ſcutum quidem antè tenebat vndique æquale,
Pulchrũ,æneum,lamina-ærea-extrinſecus-obductum, quod (faber
Parauerat: intus.a.pelles-bouinas aſſuit ſpiſſas,
Aureis virgis longis circa orbem (clypei.)
Hoc hic ante tenens,duo haſtilia quatiens
Perrexit ire,ſicut leo in-montibus-nutritus,qui indigens
Diu ſit carnium,impellit autem ipſum animus ſuperbus
Oues tentaturum, etiam in denſam caulam ire:
Etſi enim inuenerit apud ipſas paſtores viros,
Cum canibus & haſtis cuſtodiam-agentes circa oues,
Haud tamen non facto periculo ſuſtinet à ſtabulo pelli:
Sed is aut rapit tranſiliens,aut & ipſe
Vulneratur inter primos veloci à manu (emiſſo) iacu- (lo.
Sic tunc diuinum Sarpedonem animus impulit
Murum inuadere,perque rumpere propugnacula.
Statim autem Glaucum allocutus filium Hippolochi:
Sarpedon Glaucum ad præliũ hortatur.
Glauce,cur autem nos honoramur maximè,
Seſſioneque carnibuſq; & plenis poculis
In Lycia,omnes autem deos tanquam nos inſpiciunt,
Et prædium incolimus magnum Xanthi iuxta ripas
Amœnum,ſeli arboribus conſiti,& arui frugiferi?
Quare nunc oportet Lycios inter primos exiſtentes
Stare,& pugnæ ardentis intereſſe,
Vt aliquis ſic dicat Lyciorum accuratè armatorum:
Nequaquam inglorij Lyciam adminiſtrant
Noſtri reges:eduntq; pingues oues,
Vinumq; electum dulce:ſed ſanè & vires ſunt illis
Validæ,quoniam Lycios inter primos pugnant.
O amice,ſiquidem enim bellum hoc deuitantes
Perpetuò iam eſſemus expertesq;-ſenij immortalesq;
Futuri,neque ipſum quidem inter primos pugnarem,
Neque te mitterem pugnam ad illuſtrem:
Nunc verò quandoquidem fata inſtant mortis
Infinita,quæ non licet effugere hominem neque euitare:
Eamus,vel alicui gloriam dabimus,vel aliquis nobis.
Sic dixit: neque Glaucus auerſus eſt, neque nō-obediuit.
Hi.a.rectà ibant Lyciorum magnum agmen ducentes.
Hos autem conſpicatus, horruit filius Petei Meneſtheus.
Huius enim iam ad turrim ibant calamitatem ferentes.
Luſtrauit autem oculis per munitionem Achiuorum,ſi quem
videret
χ. ἀμύνειν.
Ducum,qui ſuis miſeriam à ſocijs arceret.
Aduertit autem Aiaces duos belli inſatiabiles,
Stantes,Teucrumq; modò è tentorio profectum
Propè,ſed nullo-modò licebat ei clamanti exaudiri,

Ω φίλοι Αργείων,ὅστ᾽ ἔξοχος,ὅστε μεσήεις,
Οστε χερειότερος,ἐπεὶ οὔπω πάντες ὁμοῖοι
Ανέρες ἐν πολέμῳ,νῦν ἔπλετο ἔργον ἅπασι·
Καὶ δ᾽ αὐτοὶ τόδε που γιγνώσκετε,μή τις ὀπίσσω
Τετράφθω ποτὶ νῆας ὁμοκλητῆρος ἀκούων·
Αλλὰ πρόσω ἵεσθε,καὶ ἀλλήλοισι κέλεσθε,
Αἴκε Ζεὺς δώησιν Ολύμπιος ἀστεροπητὴς
Νεῖκος ἀπωσαμένους δηΐους προτὶ ἄστυ δίεσθαι.
Ως τώγε προβοῶντε μάχην ὤτρυνον Αχαιῶν.
Τῶν δ᾽ ὥστε νιφάδες χιόνος πίπτωσι θαμειαὶ
Ηματι χειμερίῳ,ὅτε τ᾽ ὤρετο μητίετα Ζεὺς
Νιφέμεν ἀνθρώποισι,πιφαυσκόμενος τὰ ἃ κῆλα,
Κοιμήσας δ᾽ ἀνέμους χέει ἔμπεδον,ὄφρα καλύψῃ
Υψηλῶν ὀρέων κορυφὰς καὶ πρώονας ἄκρους,
Καὶ πεδία λωτοῦντα,καὶ ἀνδρῶν πίονα ἔργα,
Καί τ᾽ ἐφ᾽ ἁλὸς πολιῆς κέχυται,λιμέσιν τε καὶ ἀκταῖς,
Κῦμα δέ μιν προσπλάζον ἐρύκεται,ἄλλα τε πάντα
Ειλύαται καθύπερθ᾽,ὅτ᾽ ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος·
Ως τῶν ἀμφοτέρωσε λίθοι πωτῶντο θαμειαὶ,
Αἱ μὲν ἄρ᾽ ἐς Τρῶας,αἱ δ᾽ ἐκ Τρώων ἐς Αχαιοὺς
Βαλλομένων,τὸ δὲ τεῖχος ὕπερ πᾶν δοῦπος ὀρώρει.
Οὐδ᾽ ἄν πω τότε γε Τρῶες καὶ φαίδιμος Εκτωρ
Τείχεος ἐρρήξαντο πύλας καὶ μακρὸν ὀχῆα,
Εἰ μὴ ἄρ᾽ υἱὸν ἑὸν Σαρπηδόνα μητίετα Ζεὺς
Ωρσεν ἐπ᾽ Αργείοισι λέονθ᾽ ὣς βουσὶν ἕλιξιν.
Αὐτίκα δ᾽ ἀσπίδα μὲν πρόσθ᾽ ἔσχετο * πάντοσε ἴσην,
Καλὴν,χαλκείην,ἐξήλατον,ἣν ἄρα χαλκεὺς
Ηλασεν,ἔντοσθεν δὲ βοείας ῥάψε θαμειὰς,
Χρυσείαις ῥάβδοισι διηνεκέσιν περὶ κύκλον.
Τὴν ἄρ᾽ ὅγε πρόσθε σχόμενος,δύο δοῦρε τινάσσων
Βῆ ῥ᾽ ἴμεν ὥστε λέων ὀρεσίτροφος,ὅστ᾽ ἐπιδευὴς
Δηρὸν ἔῃ κρειῶν,κέλεται δέ ἑ θυμὸς ἀγήνωρ,
Μήλων πειρήσοντα,καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν.
Εἴπερ γάρ χ᾽ εὕρῃσι παρ᾽ αὐτόφι βώτορας ἄνδρας
Σὺν κυσὶ καὶ δούρεσσι φυλάσσοντας περὶ μῆλα,
Οὔ ῥά τ᾽ ἀπείρητος μέμονε σταθμοῖο δίεσθαι·
Αλλ᾽ ὅγ᾽ ἄρ᾽ ἢ ἥρπαξε μετάλμενος,ἠὲ καὶ αὐτὸς
Εβλητ᾽ ἐν πρώτοισι θοῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι·
Ως ῥα τότ᾽ ἀντίθεον Σαρπηδόνα θυμὸς ἀνῆκε
Τεῖχος ἐπαΐξαι,διά τε ῥήξασθαι ἐπάλξεις.
Αὐτίκα δὲ Γλαῦκον προσέφη παῖδ᾽ Ιππολόχοιο,
Γλαῦκε,τίη δὴ νῶϊ τετιμήμεσθα μάλιστα
Εδρῃ τε,κρέασίν τε,ἰδὲ πλείοις δεπάεσσιν,
Εν Λυκίῃ,πάντες δὲ θεοὺς ὣς εἰσορόωσι,
Καὶ τέμενος νεμόμεσθα μέγα Ξάνθοιο παρ᾽ ὄχθας
Καλὸν,φυταλιῆς καὶ ἀρούρης πυροφόροιο;
Τῷ νῦν χρὴ Λυκίοισι μετὰ πρώτοισιν ἐόντας,
Εστάμεν,ἠδὲ μάχης καυστείρης ἀντιβολῆσαι,
Οφρά τις ὧδ᾽ εἴπῃ Λυκίων πύκα θωρηκτάων,
Οὐ μὰν ἀκλεέες Λυκίην κάτα κοιρανέουσιν
Ημέτεροι βασιλῆες,ἔδουσί τε πίονα μῆλα,
Οἶνόν τ᾽ ἔξαιτον,μελιηδέα,ἀλλ᾽ ἄρα καὶ ἲς
Εσθλὴ,ἐπεὶ Λυκίοισι μετὰ πρώτοισι μάχονται.
Ω πέπον,εἰ μὲν γὰρ πόλεμον περὶ τόνδε φυγόντες,
Αἰεὶ δὴ μέλλοιμεν ἀγήρω τ᾽ ἀθανάτω τε
Εσσεσθ᾽,οὔτέ κεν αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μαχοίμην,
Οὔτέ κέ σε στέλλοιμι μάχην ἐς κυδιάνειραν·
Νῦν δ᾽ ἔμπης γὰρ κῆρες ἐφεστᾶσιν θανάτοιο
Μυρίαι,ἃς οὐκ ἔστι φυγεῖν βροτὸν,οὐδ᾽ ὑπαλύξαι,
Ιομεν,ἠέ τῳ εὖχος ὀρέξομεν,ἠέ τις ἡμῖν.
Ως ἔφατ᾽·οὐδὲ Γλαῦκος ἀπετράπετ᾽,οὐδ᾽ ἀπίθησε.
Τὼ δ᾽ ἰθὺς βήτην Λυκίων μέγα ἔθνος ἄγοντε.
Τοὺς δὲ ἰδὼν ῥίγησ᾽ υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεύς.
Τοῦ γὰρ δὴ πρὸς πύργον ἴσαν κακότητα φέροντες.
Πάπτηνε δ᾽ ἀνὰ πύργον Αχαιῶν,εἴ τιν᾽ ἴδοιτο
Ηγεμόνων ὅστις οἱ ἀρὴν ἑτάροισιν * ἀμύναι·
Ες δ᾽ ἐνόησ᾽ Αἴαντε δύω πολέμου ἀκορήτω
Εσταότας,Τεῦκρόν τε νέον κλισίηθεν ἰόντα
Εγγύθεν· ἀλλ᾽ οὔπως οἱ ἔην βώσαντι γεγωνεῖν·

Τόσσος

Τόσσος γὰρ κτύπος ἦεν, ἀϋτὴ δ' οὐρανὸν ἷκε,
Βαλλομένων σακέων τε καὶ ἱπποκόμων τρυφαλειῶν,
Καὶ πυλέων. πᾶσαι γὰρ ἐπώχατο· τοὶ δὲ κατ' αὐτὰς
Ἱστάμενοι πειρῶντο βίῃ ῥήξαντες ἐσελθεῖν.
Αἶψα δ' ἐπ' Αἴαντα προΐει κήρυκα Θοώτην,
Ἔρχεο δῖε Θοῶτα, θέων Αἴαντα κάλεσσον,
Ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον (ὃ γάρ κ' ὄχ' ἄριστον ἁπάντων
Εἴη, ἐπεὶ τάχα τῇδε τετεύξεται αἰπὺς ὄλεθρος·
Ὧδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἀγοί, οἳ τὸ πάρος περ
Ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας)
Εἰ δέ σφι καὶ κεῖθι πόνος καὶ νεῖκος ὄρωρεν,
Ἀλλά περ οἶος ἴτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας,
Καί οἱ Τεῦκρος ἅμ' ἑσπέσθω τόξων ἐῢ εἰδώς.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα οἱ κήρυξ ἀπίθησεν ἀκούσας,
Βῆ δὲ θέειν παρὰ τεῖχος Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
Στῆ δὲ παρ' Αἰάντεσσι κιών, εἶθαρ δὲ προσηύδα,
Αἴαντ' Ἀργείων ἡγήτορε χαλκοχιτώνων,
Ἠνώγει Πετεῶο διοτρεφέος φίλος υἱὸς
Κεῖσ' ἴμεν, ὄφρα πόνοιο μίνυνθά περ ἀντιάσητον·
Ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον (ὃ γὰρ κ' ὄχ' ἄριστον ἁπάντων
Εἴη, ἐπεὶ τάχα κεῖθι τετεύξεται αἰπὺς ὄλεθρος·
Ὧδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἀγοί, οἳ τὸ πάρος περ
Ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας)
Εἰ δὲ καὶ ἐνθάδε περ πόλεμος καὶ νεῖκος ὄρωρεν,
Ἀλλά περ οἶος ἴτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας,
Καί οἱ Τεῦκρος ἅμ' ἑσπέσθω τόξων ἐῢ εἰδώς.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε μέγας Τελαμώνιος Αἴας.
Αὐτίκ' Ὀϊλιάδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Αἶαν, σφῶϊ μὲν αὖθι σὺ καὶ κρατερὸς Λυκομήδης
Ἑσταότες Δαναοὺς ὀτρύνετον ἶφι μάχεσθαι·
Αὐτὰρ ἐγὼ κεῖσ' εἶμι, καὶ ἀντιόω πολέμοιο·
Αἶψα δ' ἐλεύσομαι αὖτις, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπαμύνω.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη Τελαμώνιος Αἴας,
Καί οἱ Τεῦκρος ἅμ' ᾔε κασίγνητος καὶ ὄπατρος·
Τοῖς δ' ἅμα Πανδίων Τεύκρου φέρε καμπύλα τόξα.
Εὖτε Μενεσθῆος μεγαθύμου πύργον ἵκοντο,
Τείχεος ἐντὸς ἰόντες, ἐπειγομένοισι δ' ἵκοντο.
Οἱ δ' ἐπ' ἐπάλξεις βαῖνον, ἐρεμνῇ λαίλαπι ἶσοι
Ἴφθιμοι Λυκίων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες·
Σὺν δ' ἐβάλοντο μάχεσθαι ἐναντίον, ὦρτο δ' ἀϋτή.
Αἴας δὲ πρῶτος Τελαμώνιος ἄνδρα κατέκτα
Σαρπήδοντος ἑταῖρον Ἐπικλῆα μεγάθυμον,
Μαρμάρῳ ὀκριόεντι βαλών, ὅ ῥα τείχεος ἐντὸς
Κεῖτο μέγας παρ' ἔπαλξιν ὑπέρτατος· οὐδέ κε μιν ῥέα
Χείρεσσ' ἀμφοτέρῃσι φέροι ἀνὴρ οὐδὲ μάλ' ἡβῶν,
Οἷοι νῦν βροτοί εἰσ'· ὃ δ' ἄρ' ὑψόθεν ἔμβαλ' ἀείρας.
Θλάσσε δὲ τετράφαλον κυνέην, σὺν δ' ὀστέ' ἄραξε
Πάντ' ἄμυδις κεφαλῆς· ὃ δ' ἄρ' ἀρνευτῆρι ἐοικὼς
Κάππεσ' ἀφ' ὑψηλοῦ πύργου, λίπε δ' ὀστέα θυμός.
Τεῦκρος δὲ Γλαῦκον κρατερὸν παῖδ' Ἱππολόχοιο
Ἰῷ ἐπεσσύμενον βάλε τείχεος ὑψηλοῖο,
Ἧ ῥ' ἴδε γυμνωθέντα βραχίονα· παῦσε δὲ χάρμης.
Ἂψ δ' ἀπὸ τείχεος ἆλτο λαθών, ἵνα μή τις Ἀχαιῶν
Βλήμενον ἀθρήσειε, καὶ εὐχετόῳτ' ἐπέεσσι.
Σαρπήδοντι δ' ἄχος γένετο Γλαύκου ἀπιόντος,
Αὐτίκ' ἐπεί τ' ἐνόησεν· ὅμως δ' οὐ λήθετο χάρμης·
Ἀλλ' ὅ γε Θεστορίδην Ἀλκμάονα δουρὶ τυχήσας
Νύξ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος· ὃ δ' ἑσπόμενος πέσε δουρὶ
Πρηνής, ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
Σαρπηδὼν δ' ἄρ' ἔπαλξιν ἑλὼν χερσὶ στιβαρῇσιν
Ἕλχ'· ἡ δ' ἕσπετο πᾶσα διαμπερές· αὐτὰρ ὕπερθε
Τεῖχος ἐγυμνώθη, πολέεσσι δὲ θῆκε κέλευθον.
Τὸν δ' Αἴας καὶ Τεῦκρος ὁμαρτήσανθ', ὃ μὲν ἰῷ
Βεβλήκει τελαμῶνα περὶ στήθεσσι φαεινὸν
Ἀσπίδος ἀμφιβρότης (ἀλλὰ Ζεὺς κῆρας ἄμυνε
Παιδὸς ἑοῦ, μὴ νηυσὶν ἔπι πρύμνῃσι δαμείη)
Αἴας δ' ἀσπίδα νύξεν ἐπάλμενος, οὐδὲ διαπρὸ
Ἤλυθεν ἐγχείη, στυφέλιξε δέ μιν μεμαῶτα.
Χώρησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἐπάλξιος, οὐδ' ὅ γε πάμπαν

Tantus enim ſtrepitus erat,clamórque ad cœlum ibat
Percuſſorum ſcutorum,& ſetis-equi-criſtatarum galearum,
Et portarum,omnes enim acceſſerat:hi autem per ipſas
Stantes nitebantur vi perrumpentes ingredi.
Statim autem ad Aiacem miſit præconem Thootam:
I diuine Thoota,currens Aiaces voca,
Ambos quidem magis(hoc.n. præcipuè optimum omnium
Eſſet,nam citò hac parte fiet grauis cædes:
Huc enim ingruerunt Lyciorum duces:qui antea etiam
Valdè acres exiſtunt in validis prælys.)
Si verò ipſis etiam illic labor & certamen mouetur.
Attamen ſolus veniat Telamonius fortis Aiax,
Et eum Teucer ſimul ſequatur arcuum benè peritus.
Sic dixit,neque ei præco non-paruit poſtquam-audiuit.
Perrexit.a.currere ad murum Achiuorum loricatorum,
Stetitque iuxta Aiaces profectus,ſtatim.a.allocutus eſt:
Aiaces Argiuorum duces loricatorum,
Iubet Petei nobilis dilectus filius
Illuc ire vt labori paululum occurratis:
Ambo quidem magis(hoc enim præcipuè optimum omniū
Eſſet:nam ocyus ea-parte parabitur grauis cædes.
Eò.n. impetum-fecerunt Lyciorum duces,qui antea etiam
Valdè acres exiſtunt in validis prælys.)
Si autem & hic bellum & contentio ſurgit,
Saltem ſolus veniat Telamonius fortis Aiax,
Et eum Teucer ſimul ſequatur arcuum benè peritus.
Sic dixit:neque immorigerus-fuit magnus Telamonius (Aiax.
Statim Oiliadem verbis velocibus allocutus eſt:
Aiax,vos quidem hic tu & fortis Lycomedes
Stantes Danaos vrgete fortiter pugnare.
Cæterùm ego illuc ibo,& occurram bello.
Protinus.a.reuertar,poſtquam bene ipſis auxiliatus fuero.
Sic vtique fatus,abiyt Telamonius Aiax,
Et cum eo Teucer ibat frater, & eodem-patre-natus:
Vnà-cum iſtis verò Pandion Teucri ferebat curuos arcus.
Quando Meneſthei magnanimi ad turrim venerunt,
Murum intra euntes,laborantibus venerunt:
Hi.a.pinnas murorum aſcenderūt, obſcuro turbini ſimiles,
Fortes Lyciorum duces & principes:
Congreſſi ſunt.a. ad pugnandum ex-aduerſo,ortuſq́; eſt cla- (mor.
Aiax.a. primus Telamonius virum interfecit,
Sarpedonis ſodalem,Epiclem magnanimum,
Marmore aſpero percutiens,quod munitionem intra
Iacebat magnus apud pinnaculum muri ſupremus nec eum
Manibus ambabus ferret vir,neque valdè iuuenis, (facilè
Quales nunc homines ſunt:hic.a.ex-alto iniecit eleuans:
Fregit autem quatuor-conorum galeam: & oſſa confregit
Omnia ſimul capitis.hic.a.ſaltatori(v.vrinatori)ſimilis
Decidit ab excelſa turri: liquitque oſſa animus.
Teucer autem Glaucum fortem filium Hippolochi
Sagitta percuſſit irruentem in murum altum:
Qua vidit nudatum brachium: ceſſaréque fecit à pugna:
Retrò.a.à muro deſiliyt furtim,vt ne quis Achiuorum
Vulneratum videret & inſultaret verbis.
Sarpedoni autem dolor fuit Glauco abeunte, (gnæ:
Statim poſtquā animaduertit: attamen non oblitus eſt pu-
Sed hic Theſtoridem Alcmaonem haſta aſſequutus
Percuſſit:extraxit.a.haſtam.ille.a.ſequens haſtam cecidit
Pronus:circa autem ipſum crepuerunt arma decora ære.
Sarpedon.a.murorum-pinnā apprehenſam manib.validis,
Traxit,illa.a.ſequebatur tota prorſus,ſed deſuper
Murus denudatus eſt:multis autem fecit viam.
Hunc.a. Aiax & Teucer ſimul-obuiam-facti,alter quidem
Percuſſit ad lorum circa pectora ſplendidum
Scuti totum-corpus-circumdantis (ſed Iupiter fata depulit
ſagitta
A filio ſuo,ne nauium apud puppes interficeretur.)
Aiax autem ſcutum percuſſit inſiliens,atque penitus
Intrauit haſta:repreſſit autem ipſum irruentem:
Ceſſit autem paululum à pinna,neque is omnino

Meneſtheus miſſo Thoota ab Aiacibus petit auxilium.

χ. Χερσὶν ἀμφοτέρης ἔχοι. χ.χ. Χειρί γε τῇ ἑτέρῃ φέρει.

Sarpedon murpinnā abrumpit.

Receſſit: quoniam ei animus ſperabat gloriam referre.
Adhortatus eſt autem diuinos conuerſus Lycios,
O Lycii, cur ſic remittitis ſtrenuam virtutem?
Difficile autem mihi eſt & fortiſſimo exiſtenti
Soli perrumpenti murum, facere ad naues aditum.
Sed ſimul ſequimini: multorum autem opus melius.
Sic dixit: hi autem regis ſubueriti increpationem,
Magis ingruerunt prudentem circa regem.
Argiui autem ex altera-parte muniebant phalanges
Murum intra, magnum autem ipſis apparebat opus.
Neque enim fortiſſimi Lycii Danaorum poterant
Muro rupto parare ad naues viam:
Neque vnquam bellatores Danai Lycios poterant
A muro retrò repellere, poſtquam primum acceſſerant:
Sed ſicut de finibus duo viri contenduntur,
Menſuras in manibus tenentes communi in aruo,
Quique exiguo in loco litigant de æquali portione.
Sic quidem hos diſtinebant pinnæ murorum. hi v. pro ipſis
Vaſtabant alii-aliorum circa pectora bubulos
Clypeos, ingentem-orbem-haben. parmaſque leues:
Multi autem vulnerabantur ad corpus ſæuo ferro:
Et ſi cui verſo terga denudabantur
Pugnantium: multi autem penitus trans ſcutum ipſum.
Vbique verò turres & pinnæ-murorum ſanguine virorum.
Aſperſæ-erant vtrinque, à Troianis & à Græcis.
Sed neque ſic poterant fugam facere Achiuorum: (iuſta,
Sed ſe habebant, vt lances mulier nendo victum quæritans,
Quæ pondus tenens & lanam vtrinque appendit
Exæquans, vt liberis tenuem mercedem ferat:
Sic quidem horũ in pares-partes pugna extenſa eſt bellumq;,
Antequam Iupiter gloriam excellentiorem Hectori dedit
Priamidæ, qui primus inſiliit in murum Achiuorum.
Clamauit autem vt-exaudiri-poſſet, Troianis vociferans:
Mouemini equites Troiani, perrumpiteque murum
Argiuorũ, & nauib. immittite immenſum-ardentẽ ignem.
Sic dixit incitans: hi autem auribus omnes audiuerunt:
Directè ibant autem ad murum conferti: hi quidem poſtea
Scalas al. pinnas *aſcenderunt, acutas haſtas tenentes.*
Hector muri portam perrũpit. *Hector autem correptum lapidem portabat, qui portas*
Stabat ante extremus, craſſus, ſed deſuper
Acutus erat: eum. a. neq; duo viri populares fortiſſimi
* ὀχλίσσαι. *Facile ſuper plauſtrum a terra ſubmouerent,*
* Ἑστήκει. *Quales nunc homines ſunt: hic. a facile ipſum vibrabat &*
Hunc eleuem faciebat Saturni filius verſuti. (ſolus:
Sicut autem quando opilio facile portat vellus maſculæ ouis,
Manu accipiens altera: paruum. a. ipſum pondus vrget:
Sic Hector rectà ad tabulas-portabat lapidem ſublatum:
Quæ portas muniebant valde fortiter coniunctas,
Biforas altas: duo autem intus vectes
Firmabant mutui: vna autem clauis accommodata erat.
Stetit autem valde propè iens, & adnixus percuſſit medias
Benè tranſiens, vt ne ei imbecille telum eſſet.
Rupit autem ambos cardines: cecidit autem lapis intra
Cum *grauitate. valde. a. circa portæ crepabant neque vectes*
Tenebant, tabulæ autem diſruptæ-diſſiluerunt alio alia
Lapidis ab impetu: inſiliit autem illuſtris Hector,
Nocti veloci ſimilis aſpectu, ſplendebat autem ære
Terribili quo indutus erat circa corpus. duo. a. manibus
Haſtilia tenebat. nec quis ipſum repreſſiſſet occurrens,
Præter deos, quando inſiliit portas: igne. a oculi ardebant.
Imperabat autem Troianis conuerſus ad multitudinem
Murum tranſcendere. hi autem hortanti obedierunt.
Protinus autem hi quidem murum tranſcenderunt, illi autem per ipſas
Factas influxerunt portas: Danai autem diffugerunt
Naues ad concauas. tumultus. a. ingens conſequutus eſt.

Χάζετ', ἐπεί οἱ θυμὸς ἐέλπετο κῦδος ἀρέσθαι.
Κέκλετο δ' ἀντιθέοισιν ἑλιξάμενος Λυκίοισιν,
Ὦ Λύκιοι, τί τ' ἄρ' ὧδε μεθίετε θούριδος ἀλκῆς;
Ἀργαλέον δέ μοι ἐστὶ, καὶ ἰφθίμῳ περ ἐόντι,
Μούνῳ ῥηξαμένῳ θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον·
Ἀλλ' ἐφομαρτεῖτε· πλεόνων δέ τοι ἔργον ἄμεινον.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδείσαντες ὁμοκλὴν,
Μᾶλλον ἐπέβρισαν βουληφόρον ἀμφὶ ἄνακτα.
Ἀργεῖοι δ' ἑτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας
Τείχεος ἔντοσθεν, μέγα δέ σφισι φαίνετο ἔργον.
Οὔτε γὰρ ἴφθιμοι Λύκιοι Δαναῶν ἐδύναντο
Τεῖχος ῥηξάμενοι θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον·
Οὔτε ποτ' αἰχμηταὶ Δαναοὶ Λυκίους ἐδύναντο
Τείχεος ἂψ ὤσασθαι, ἐπεὶ τὰ πρῶτα πέλασθεν.
Ἀλλ' ὥστ' ἀμφ' οὔροισι δύ' ἀνέρε δηριάασθον,
Μέτρ' ἐν χερσὶν ἔχοντες, ἐπιξύνῳ ἐν ἀρούρῃ,
Ὥτ' ὀλίγῳ ἐνὶ χώρῳ ἐρίζητον περὶ ἴσης·
Ὣς ἄρα τοὺς διέεργον ἐπάλξιες· οἱ δ' ὑπὲρ αὐτέων
Δῄουν ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοείας
Ἀσπίδας, εὐκύκλους, λαισήϊά τε πτερόεντα.
Πολλοὶ δ' οὐτάζοντο κατὰ χρόα νηλέϊ χαλκῷ,
Ἠμὲν ὅτεῳ στρεφθέντι μετάφρενα γυμνωθείη
Μαρναμένων, πολλοὶ δὲ διαμπερὲς ἀσπίδος αὐτῆς.
Πάντῃ δὴ πύργοι καὶ ἐπάλξιες αἵματι φωτῶν
Ἐρράδατ' ἀμφοτέρωθεν ἀπὸ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν.
Ἀλλ' οὐδ' ὣς ἐδύναντο φόβον ποιῆσαι Ἀχαιῶν·
Ἀλλ' ἔχον ὥστε τάλαντα γυνὴ χερνῆτις ἀληθὴς,
Ἥτε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἴριον ἀμφὶς ἀνέλκει
Ἰσάζουσ', ἵνα παισὶν ἀεικέα μισθὸν ἄρηται.
Ὣς μὲν τῶν ἐπὶ ἶσα μάχη τέτατο πτόλεμός τε·
Πρὶν γ' ὅτε δὴ Ζεὺς κῦδος ὑπέρτερον Ἕκτορι δῶκε
Πριαμίδῃ, ὃς πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος Ἀχαιῶν.
Ἤϋσεν δὲ διαπρύσιον Τρώεσσι γεγωνὼς,
Ὄρνυσθ' ἱππόδαμοι Τρῶες, ῥήγνυσθε δὲ τεῖχος
Ἀργείων, καὶ νηυσὶν ἐνίετε θεσπιδαὲς πῦρ.
Ὣς φάτ' ἐποτρύνων· οἱ δ' οὔασι πάντες ἄκουον,
Ἴθυσαν δ' ἐπὶ τεῖχος ἀολλέες· οἱ μὲν ἔπειτα
Κροσσάων ἐπέβαινον ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες.
Ἕκτωρ δ' ἁρπάξας λᾶαν φέρεν, ὅς ῥα πυλάων
*Εἱστήκει προπάροιθε, πρυμνὸς παχὺς, αὐτὰρ ὕπερθεν
Ὀξὺς ἔην· τὸν δ' οὔ κε δύ' ἀνέρε δήμου ἀρίστω
Ῥηϊδίως ἐπ' ἄμαξαν ἀπ' οὔδεος *ὀχλίσσειαν,
Οἷοι νῦν βροτοί εἰσ'· ὁ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος·
Τόν οἱ ἐλαφρὸν ἔθηκε Κρόνου πάϊς ἀγκυλομήτεω.
Ὡς δ' ὅτε ποιμὴν ῥεῖα φέρει πόκον ἄρσενος οἰὸς
Χειρὶ λαβὼν ἑτέρῃ, ὀλίγον δέ μιν ἄχθος ἐπείγει·
Ὣς Ἕκτωρ ἰθὺς σανίδων φέρε λᾶαν ἀείρας,
Αἵ ῥα πύλας εἴρυντο πύκα στιβαρῶς ἀραρυίας,
Δικλίδας ὑψηλάς· δοιοὶ δ' ἔντοσθεν ὀχῆες
Εἶχον ἐπημοιβοὶ, μία δὲ κληῒς ἐπαρήρει.
Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν, καὶ ἐρεισάμενος βάλε μέσσας
Εὖ διαβὰς, ἵνα μή οἱ ἀφαυρότερον βέλος εἴη.
Ῥῆξε δ' ἀπ' ἀμφοτέρους θαιρούς· πέσε δὲ λίθος εἴσω
Βριθοσύνῃ, μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι μύκον· οὐδ' ἄρ' ὀχῆες
Ἐσχεθέτην, σανίδες δὲ διέτμαγεν ἄλλυδις ἄλλη
Λᾶος ὑπὸ ῥιπῆς· ὁ δ' ἄρ' ἔσθορε φαίδιμος Ἕκτωρ,
Νυκτὶ θοῇ ἀτάλαντος ὑπώπια· λάμπε δὲ χαλκῷ
Σμερδαλέῳ, τὸν ἕεστο περὶ χροΐ· δοιὰ δὲ χερσὶ
Δοῦρ' ἔχεν. οὐκ ἄν τίς μιν ἐρύκακεν ἀντιβολήσας,
Νόσφι θεῶν, ὅτ' ἐσᾶλτο πύλας· πυρὶ δ' ὄσσε δεδήει.
Κέκλετο δὲ Τρώεσσιν ἑλιξάμενος καθ' ὅμιλον,
Τεῖχος ὑπερβαίνειν· τοὶ δ' ὀτρύνοντι πίθοντο·
Αὐτίκα δ' οἱ μὲν τεῖχος ὑπέρβασαν, οἱ δὲ κατ' αὐτὰς
Ποιητὰς ἐσέχυντο πύλας· Δαναοὶ δ' ἐφόβηθεν
Νῆας ἀνὰ γλαφυράς· ὅμαδος δ' ἀλίαστος ἐτύχθη.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ ἡ νῦ ῥαψῳδία.

Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα νηυσὶ πέλασσε,
Τοὺς μὲν ἔα παρὰ τῇσι πόνον τ' ἐχέμεν καὶ ὀϊζὺν
Νωλεμέως, αὐτὸς δὲ πάλιν τρέπεν ὄσσε φαεινώ,
Νόσφιν ἐφ' ἱπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος αἶαν,
Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων, καὶ ἀγαυῶν Ἱππημολγῶν,
Γλακτοφάγων, Ἀβίων τε, δικαιοτάτων ἀνθρώπων.
Ἐς Τροίην δ' οὐ πάμπαν ἔτι τρέπεν ὄσσε φαεινώ.
Οὐ γὰρ ὅ γ' ἀθανάτων τιν' ἐέλπετο ὃν κατὰ θυμὸν
Ἐλθόντ' ἢ Τρώεσσιν ἀρηξέμεν ἢ Δαναοῖσιν.
Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχε κρείων ἐνοσίχθων.
Καὶ γὰρ ὃ θαυμάζων ἧστο πτόλεμόν τε μάχην τε
Ὑψοῦ ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς Σάμου ὑληέσσης
Θρηϊκίης. ἔνθεν γὰρ ἐφαίνετο πᾶσα μὲν Ἴδη,
Φαίνετο δὲ Πριάμοιο πόλις καὶ νῆες Ἀχαιῶν.
Ἔνθ' ἄρ' ὅ γ' ἐξ ἁλὸς ἕζετ' ἰών, ἐλέαιρε δ' Ἀχαιοὺς
Τρωσὶν δαμναμένους, Διὶ δὲ κρατερῶς ἐνεμέσσα.
Αὐτίκα δ' ἐξ ὄρεος κατεβήσετο παιπαλόεντος,
Κραιπνὰ ποσὶ προβιβάς· τρέμε δ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη
Ποσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισι Ποσειδάωνος ἰόντος.
Τρὶς μὲν ὀρέξατ' ἰών, τὸ δὲ τέτρατον ἵκετο τέκμωρ
Αἰγάς· ἔνθα δέ οἱ κλυτὰ δώματα βένθεσι λίμνης
Χρύσεα μαρμαίροντα τετεύχαται ἄφθιτα αἰεί.
Ἔνθ' ἐλθὼν ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο χαλκόποδ' ἵππω,
Ὠκυπέτα, χρυσέῃσιν ἐθείρῃσιν κομόωντε.
Χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροΐ,* γέντο δ' ἱμάσθλην
Χρυσείην,* εὔτυκτον, ἑοῦ δ' ἐπεβήσετο δίφρου.
Βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματ'· ἄταλλε δὲ κήτε' ὑπ' αὐτοῦ
Πάντοθεν ἐκ κευθμῶν, οὐδ' ἠγνοίησεν ἄνακτα·
Γηθοσύνῃ δὲ θάλασσα διίστατο· τοὶ δ' ἐπέτοντο
Ῥίμφα μάλ', οὐδ' ὑπένερθε διαίνετο χάλκεος ἄξων·
Τὸν δ' ἐς Ἀχαιῶν νῆας ἐΰσκαρθμοι φέρον ἵπποι.
Ἔστι δέ τι σπέος εὐρὺ βαθείης βένθεσι λίμνης,
Μεσσηγὺς Τενέδοιο καὶ Ἴμβρου παιπαλοέσσης·
Ἔνθ' ἵππους ἔστησε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Λύσας ἐξ ὀχέων, παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ
Ἔδμεναι· ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδας ἔβαλε χρυσείας,
Ἀρρήκτους, ἀλύτους, ὄφρ' ἔμπεδον αὖθι μένοιεν
Νοστήσαντα ἄνακτα· ὃ δ' ἐς στρατὸν ᾤχετ' Ἀχαιῶν.
Τρῶες δὲ φλογὶ ἶσοι ἀολλέες ἠὲ θυέλλῃ,
Ἕκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτες ἕποντο,
Ἄβρομοι, αὐΐαχοι· ἔλποντο δὲ νῆας Ἀχαιῶν
Αἱρήσειν, κτενέειν δὲ παρ' αὐτόφι πάντας Ἀχαιούς.
Ἀλλὰ Ποσειδάων γαιήοχος, ἐννοσίγαιος,
Ἀργείους ὄτρυνε βαθείης ἐξ ἁλὸς ἐλθών,
Εἰσάμενος Κάλχαντι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν.
Αἴαντε πρώτω προσέφη μεμαῶτε καὶ αὐτώ,
Αἴαντε, σφὼ μέν τε σαώσετε λαὸν Ἀχαιῶν,
Ἀλκῆς μνησαμένω, μὴ δὲ κρυεροῖο φόβοιο.
Ἄλλῃ μὲν γὰρ ἔγωγ' οὐ δείδια χεῖρας ἀάπτους
Τρώων, οἳ μέγα τεῖχος ὑπερκατέβησαν ὁμίλῳ.
(Ἕξουσιν γὰρ ἅπαντας ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί)
Τῇ δὲ δὴ αἰνότατον περιδείδια μή τι πάθωμεν,
Ἧ ῥ' ὅ γ' ὁ λυσσώδης φλογὶ εἴκελος ἡγεμονεύει
Ἕκτωρ, ὃς Διὸς εὔχετ' ἐρισθενέος πάϊς εἶναι.
Σφῶϊν δ' ὧδε θεῶν τις ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειεν
Αὐτώ θ' ἑστάμεναι κρατερῶς, καὶ ἀνωγέμεν ἄλλους·
Τῷ κε καὶ ἐσσύμενόν περ ἐρωήσαιτ' ἀπὸ νηῶν
Ὠκυπόρων, εἰ καί μιν Ὀλύμπιος αὐτὸς ἐγείρει.
Ἦ καὶ σκηπανίῳ γαιήοχος ἐννοσίγαιος
Ἀμφοτέρω * κεκοπὼς πλῆσεν μένεος κρατεροῖο,
Γυῖα * δ' ἔθηκεν ἐλαφρά, πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν.

ILIADIS HOMERI XIII. COMPOSITIO.

IVPITER autem poſtquam Troianoſq; & Hectorem nauibus admouit,
Hos quidem ſinebat apud eas laboremq; ſuſtinere & ærumnam
Indeſinenter. ipſe autem retro vertit oculos ſplendidos
Seorſum ad equeſtrium Thracum deſpiciens terram,
Myſorumq; cominus-pugnantiũ, & illuſtriũ Hippemolgorũ
Lacte-veſcentium, longæuorum, iuſtiſſimorum hominum:
Verſus Troiam autem nõ omnino amplius vertebat oculos ſplẽdi-
Non enim hic immortalium quẽquam ſperabat ſuo in animo(dos
Venientem, vel Troianis auxiliaturum, vel Danais
Neque vanam ſpeculationem agebat rex Neptunus:
Etenim hic ſpectans ſedebat bellumque pugnamque
Altè ſuper ſummum verticem Sami ſyluoſæ
Threiciæ: inde enim conſpiciebatur tota quidem Ida:
Apparebat etiam Priami ciuitas, & naues Achiuorum.
Illuc is è mari ſedebat egreſſus, miſerabatur autem Achiuos,
A Troianis domitos: Ioui autem grauiter iraſcebatur.
Protinus verò de monte deſcendit aſpero,
Citò pedibus progreſſus: tremebant autem montes magni & ſylua
Pedibus ſub immortalibus Neptuni euntis. (deſtinatum
Ter quidem paſſum-fixit eundo, quartò autem peruenit ad locũ
Aegas: illic autem ei inclytæ ædes in profunditatibus maris
Aureæ, ſplendentes ædificatæ ſunt, incorruptæ ſemper.
Illuc curru vectus, ſub curru iunxit æreis pedibus equos
Celeriter volantes aureis iubis comantes:
Aurum autem ipſe induit circum corpus: accepit autem ſcuticam
Auream, eleganter factam: ſuumque aſcendit currum:
Cepit autem agitare per undas, exultabant autem cete ſub ipſo
Undique è latebris: neque ignorauerunt regem:
Præ lætitia verò mare diducebatur: hi autem volabant
Celeriter admodum, neque ſubter madeſcebat æneus axis.
Hunc verò ad Achiuorum naues agiles ferebant equi.
Eſt autem quoddam ſpecus latum profundis in gurgitibus maris,
Inter Tenedum & Imbrum aſperum,
Illic equos ſtitit Neptunus quatiens terram,
Solutos ex curribus, iuxta autem diuinum poſuit pabulum
Ad edendum. circa autem pedes pedicas poſuit aureas
Infrangibiles, inſolubiles, ut firmiter illic expectarent
Redeuntem regem: hic autem ad exercitum ibat Achiuorum.
Troiani autem flammæ ſimiles conferti ſiue procellæ,
Hectorem Priamidem inſatiabiliter alacres ſequebantur,
Valdè ſtrepentes, valdè-reſonantes: ſperabant autem naues A-
Capturos eſſe, occiſuroſq; apud ipſas omnes Achiuos. (chiuo.
Sed Neptunus terram-cingens, quatiens-terram,
Argiuos concitabat profundo è mari veniens,
Aſſimulatus Calchanti corpore & indefeſſa voce.
Aiaces primos allocutus eſt promptos & ipſos:
Aiaces, vos quidem ſeruabitis populum Achiuorum,
Fortitudinis memores, non autem lethalis fugæ.
Alibi quidem ego non timeo manus duras
Troianorum, qui magnum murum tranſcenderunt ſuo agmine,
(Suſtinebant enim omnes fortes Achiui)
Hac parte verò grauiſſimè extimui ne quid patiamur,
Quâ hic rabioſus flammæ ſimilis imperat
Hector, qui Iouis iactat præpotentis filium ſe eſſe.
Vobis autem ſic deorum aliquis in mentibus faciat,
Ut & ipſi perſiſtatis fortiter, & hortemini alios:
Itaque quantumuis alacrem repelleretis à nauibus
Velocibus, etſi eum Iupiter ipſe incitet.
Dixit, & ſceptro, terram-continens, terræ-quaſſator,
Ambos feriens impleuit robore forti,
Membra autem fecit leuia, pedes, & manus supernè.

Neptunus Aiaces animat.

H

Ipſe autem, vt accipiter pernix concitatur ad volandum
Qui à prærupta petra prælonga leuatus,
Properat per campum inſequi auem alius-generis:
Sic ab his digreſſus eſt Neptunus quatiens-terram.
Ex ipſis duobus autem ſenſit prius Oilei filius *celer Aiax:*
Protinus autem Aiacem allocutus eſt Telamonium filium:
Aiax, quoniã aliquis nobis Deorum, qui Olympũ habi-
Vati aſſimilatus iubet apud naues pugnare. (*tant,*
Neque hic Calchas eſt vates augur:
Veſtigia enim retrò pedum & tibiarum
Facile cognoui abeuntis: faciles cognitu-a. dij ſunt
Atque mihi ipſi animus in pectoribus dilectis
Magis concitatur ad bellandum & pugnandum,
Prompti ſunt autem ſubter pedes & manus ſuprà.
Hunc autem excipiens, allocutus eſt Telamonius Aiax:
Sic nunc & mihi circa haſtam manus duræ
Geſtiunt: & mihi robur mouetur, ſubter autem pedibus
Impellor ambobus, paratus ſum autem & ſolus
Cum Hectore Priamide inexplebiliter alacri pugnare.
Dum hi quidem talia inter ſe dicebant,
Pugnæ-ſtudio læti, quod ipſis deus immiſerat animo:
Interim a. retrò exiſtentes Neptunus concitauit Achiuos,
Qui apud naues veloces reficiebant dilectum cor:
Quorum cum moleſto labore chara membra ſoluta erant,
Et ipſis dolor in animo fiebat aſpicientibus
Troianos, qui magnum murũ tranſcenderant ſuo *agmine.*
Hos illi inſpicientes ſub ſuperciliis lachrymas fundebant.
Non enim putabant ſe *effugituros è clade, ſed Neptunus*
Facilè interueniens fortes concitauit phalanges.
Ad Teucrum prius & Leitum venit adhortans,
Peneleúmq; heroëm, Thoantemq; Deipyrumq;
Merionémque, & Antilochum, peritos belli:
Hos hic incitans verbis velocibus allocutus eſt:

Neptunus Achiuos excitat.

Pudor Argiui adoleſcentes iuuenes, in *vobis equidem*
Pugnantibus confidebam ſaluas fore naues noſtras,
Si autem vos bellum negligetis pernicioſum,
Nunc ſanè apparet dies à Troianis domari.
Proh dolor, magnum miraculum hoc oculis video,
Terribile, quod nunquam equidem euenturum putabam,
Troianos ad noſtras accedere naues: qui prius
Fugacibus ceruis ſimiles erant, quæ in ſyluis
Lyncum, leopardorúmque luporúmque eſcæ fiunt,
Temerè errantes, imbelles, neque ad pugnam:
Sic Troiani prius robur & manus Achiuorum
Expectare nolebant ex-aduerſo, ne paululum quidem.
Nunc verò procul ab vrbe concauas ad naues pugnant,
Ducis ignauia, negligentia militum,
Qui cum illo contendentes, defendere nolunt
Naues veloces, ſed interficiuntur in ipſis.
Sed ſi iam & omnino verè reus eſt
Heros Atrides latè-regnans Agamemnon,
Eò-quod contumelia affecit pedibus-celerem Peliden,
Nobis quidem nullo-modo licet negligere bellum,
Sed medeamur citò: medicabiles ſunt *mentes bonorum.*
Vos autem minimè honeſte remittitis ſtrenuam virtutem,
Omnes fortiſſimi exiſtentes per exercitum, nec equidem
Cum viro litigarem qui à pugna ceſſaret,
Imbellis exiſtens: vobis autem indignor ex animo.
O molles: mox iam aliquod malum facietis maius
Hac ceſſatione, ſed in mentibus ponite ſinguli
Pudorem & reprehenſionem. iam enim ingens certamen ortum eſt.
Hector iam apud naues in-prælio ſtrenuus pugnat
Fortis: effregit verò portas, & longum vectem.
Sic ſanè adhortans Neptunus concitauit Achiuos.
Circum autem Aiaces duos ſtabant phalanges
Firmæ, quas non Mars vituperaſſet interueniens,
Neque Minerua populos-impellens. nam præſtantiſſimi
Delecti Troianoſq; & Hectorem diuinum expectabant,
Munientes haſtam haſta, ſcutum alio *ſcuto oppoſito:*

Αὐτὸς δ' ὥστ' ἴρηξ ὠκύπτερος ὦρτο πέτεσθαι,
Ὅς ῥά τ' ἀπ' αἰγίλιπος πέτρης περιμήκεος ἀρθεὶς
Ὁρμήσῃ πεδίοιο διώκειν ὄρνεον ἄλλο,
Ὣς ἀπὸ τῶν ἤϊξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
Τοῖιν δ' ἔγνω πρόσθεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
Αἶψα δ' ἄρ' Αἴαντα προσέφη Τελαμώνιον υἱόν·
Αἶαν, ἐπεί τις νῶϊ θεῶν οἳ Ὄλυμπον ἔχουσι
Μάντεϊ εἰδόμενος κέλεται παρὰ νηυσὶ μάχεσθαι,
Οὐδ' ὅ γε Κάλχας ἐστὶ θεοπρόπος οἰωνιστής·
Ἴχνια γὰρ μετόπισθε ποδῶν ἠδὲ κνημάων
Ῥεῖ' ἔγνων ἀπιόντος· ἀρίγνωτοι δὲ θεοί περ.
Καὶ δ' ἐμοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι
Μᾶλλον ἐφορμᾶται πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι,
Μαιμώωσι δ' ἔνερθε πόδες καὶ χεῖρες ὕπερθεν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Τελαμώνιος Αἴας,
Οὕτω νῦν καὶ ἐμοὶ περὶ δούρατι χεῖρες ἄαπτοι
Μαιμῶσιν, καί μοι μένος ὤρορε, νέρθε δὲ ποσσὶν
Ἔσσυμαι ἀμφοτέροισι· μενοινώω δὲ καὶ οἶος
Ἕκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτι μάχεσθαι.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
Χάρμῃ γηθόσυνοι, τήν σφιν θεὸς ἔμβαλε θυμῷ.
Τόφρα δὲ τοὺς ὄπιθεν γαιήοχος ὦρσεν Ἀχαιούς,
Οἳ παρὰ νηυσὶ θοῇσιν ἀνέψυχον φίλον ἦτορ·
Τῶν ῥ' ἅμα τ' ἀργαλέῳ καμάτῳ φίλα γυῖα λέλυντο,
Καί σφιν ἄχος κατὰ θυμὸν ἐγίγνετο, δερκομένοισι
Τρῶας, τοὶ μέγα τεῖχος ὑπερκατέβησαν ὁμίλῳ·
Τοὺς οἵ γ' εἰσορόωντες, ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λεῖβον·
Οὐ γὰρ ἔφαν φεύξεσθαι ὑπ' ἐκ κακοῦ· ἀλλ' ἐνοσίχθων
Ῥεῖα μετεισάμενος κρατερὰς ὤτρυνε φάλαγγας.
Τεῦκρον ἔπι πρῶτον καὶ Λήϊτον ἦλθε κελεύων,
Πηνέλεών θ' ἥρωα, Θόαντά τε, Δηΐπυρόν τε,
Μηριόνην τε καὶ Ἀντίλοχον, μήστωρας ἀϋτῆς·
Τοὺς ὅ γ' ἐποτρύνων, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Αἰδὼς Ἀργεῖοι κοῦροι νέοι, ὔμμιν ἔγωγε
Μαρναμένοισι πέποιθα σαωσέμεναι νέας ἀμάς·
Εἰ δ' ὑμεῖς πολέμοιο μεθήσετε λευγαλέοιο,
Νῦν δὴ εἴδεται ἦμαρ ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι.
Ὢ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι,
Δεινόν, ὃ οὔ ποτ' ἔγωγε τελευτήσεσθαι ἔφασκον,
Τρῶας ἐφ' ἡμετέρας ἰέναι νέας, οἳ τὸ πάρος περ
Φυζακινῇς ἐλάφοισιν ἐοίκεσαν, αἵ τε καθ' ὕλην
Θώων, παρδαλίων τε, λύκων τ' ἤϊα πέλονται,
Αὔτως ἠλάσκουσαι, ἀνάλκιδες, οὐδ' ἔπι χάρμη·
Ὣς Τρῶες τὸ πρίν γε μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν
Μίμνειν οὐκ ἐθέλεσκον ἐναντίον, οὐδ' ἠβαιόν·
Νῦν δὲ ἕκαθεν πόλιος κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ μάχονται,
Ἡγεμόνος κακότητι, μεθημοσύνῃσί τε λαῶν,
Οἳ κείνῳ ἐρίσαντες ἀμυνέμεν οὐκ ἐθέλουσι
Νηῶν ὠκυπόρων, ἀλλὰ κτείνονται ἀν' αὐτάς.
Ἀλλ' εἰ δὴ καὶ πάμπαν ἐτήτυμον αἴτιός ἐστιν
Ἥρως Ἀτρεΐδης, εὐρὺ κρείων Ἀγαμέμνων,
Οὕνεκ' ἀπητίμησε ποδώκεα Πηλεΐωνα,
Ἡμέας γ' οὔ πως ἐστὶ μεθιέμεναι πολέμοιο.
Ἀλλ' ἀκεώμεθα θᾶσσον· ἀκεσταί τοι φρένες ἐσθλῶν.
Ὑμεῖς δ' οὐκέτι καλὰ μεθίετε θούριδος ἀλκῆς,
Πάντες ἄριστοι ἐόντες ἀνὰ στρατόν· οὐδ' ἂν ἔγωγε
Ἀνδρὶ μαχεσσαίμην ὅς τις πολέμοιο μεθείη,
Λυγρὸς ἐών· ὑμῖν δὲ νεμεσσῶμαι περὶ κῆρι.
Ὦ πέπονες, τάχα δή τι κακὸν ποιήσετε μεῖζον
Τῇδε μεθημοσύνῃ· ἀλλ' ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος
Αἰδῶ καὶ νέμεσιν· δὴ γὰρ μέγα νεῖκος ὄρωρεν.
Ἕκτωρ δὴ παρὰ νηυσὶ βοὴν ἀγαθὸς πολεμίζει
Καρτερός, ἔρρηξεν δὲ πύλας καὶ μακρὸν ὀχῆα.
Ὣς ῥα κελευτιόων γαιήοχος ὦρσεν Ἀχαιούς.
Ἀμφὶ δ' ἄρ' Αἴαντας δοιοὺς ἵσταντο φάλαγγες
Καρτεραί, ἃς οὔτ' ἄν κεν Ἄρης ὀνόσαιτο μετελθών,
Οὔτε κ' Ἀθηναίη λαοσσόος· οἳ γὰρ ἄριστοι
Κρινθέντες Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα δῖον ἔμιμνον,
Φράξαντες δόρυ δουρί, σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ·

Ἀσπὶς

Ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ·
Ψαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισι
Νευόντων, ὡς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν·
Ἔγχεα δ' ἐπτύσσοντο θρασειάων ἀπὸ χειρῶν
Σειόμεν'· οἱ δ' ἰθὺς φρόνεον, μέμασαν δὲ μάχεσθαι.
Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες· ἦρχε δ' ἄρ' Ἕκτωρ
Ἀντικρὺ μεμαώς, ὀλοοίτροχος ὣς ἀπὸ πέτρης,
Ὅν τε κατὰ στεφάνης ποταμὸς χειμάρροος* ὤσῃ
Ῥήξας ἀσπέτῳ ὄμβρῳ ἀναιδέος ἔχματα πέτρης,
Ὕψι τ' ἀναθρῴσκων πέτεται, κτυπέει δέ θ' ὑπ' αὐτοῦ
Ὕλη· ὁ δ' ἀσφαλέως θέει ἔμπεδον, ὄφρ' ἂν ἵκηται
Ἰσόπεδον, τότε δ' οὔτι κυλίνδεται, ἐσσύμενός περ·
Ὣς Ἕκτωρ, εἷος μὲν ἀπείλει μέχρι θαλάσσης
Ῥεῖα δ' ἐλεύσεσθαι κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Κτείνων, ἀλλ' ὅτε δὴ πυκινῇς ἐνέκυρσε φάλαγξι,
Στῆ ῥα μάλ' ἐγχριμφθείς· οἱ δ' ἀντίοι υἷες Ἀχαιῶν,
Νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν,
Ὦσαν ἀπὸ σφείων· ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη,
Ἤϋσεν δὲ διαπρύσιον Τρώεσσι γεγωνώς,
Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταὶ
Παρμένετ'· οὔ τοι δηρὸν ἐμὲ σχήσουσιν Ἀχαιοί,
Καὶ μάλα πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες·
Ἀλλ' (οἴω) χάσσονται ὑπ' ἔγχεος, εἰ ἐτεόν με
Ὦρσε θεῶν ὤριστος ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης.
Ὣς εἰπὼν, ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
Δηΐφοβος δ' ἐν τοῖσι μέγα φρονέων ἐβεβήκει
Πριαμίδης, πρόσθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα* πάντοσ' ἐΐσην,
Κοῦφα ποσὶ προβιβάς, καὶ ὑπασπίδια προποδίζων.
Μηριόνης δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ,
Καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτε κατ' ἀσπίδα* πάντοσ' ἐΐσην
Ταυρείην· τῆς δ' οὔτι διήλασεν, ἀλλὰ πολὺ πρὶν
Ἐν καυλῷ ἐάγη δολιχὸν δόρυ· Δηΐφοβος δὲ
Ἀσπίδα ταυρείην σχέθ' ἀπὸ ἕο, δεῖσε δὲ θυμῷ
Ἔγχος Μηριόναο δαΐφρονος· αὐτὰρ ὅ γ' ἥρως
Ἂψ ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, χώσατο δ' αἰνῶς
Ἀμφότερον, νίκης τε καὶ ἔγχεος ὃ ξυνέαξε·
Βῆ δ' ἰέναι παρά τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Οἰσόμενος δόρυ μακρὸν, ὅ οἱ κλισίηφι λέλειπτο.
Οἱ δ' ἄλλοι μάρναντο, βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
Τεῦκρος δὲ πρῶτος Τελαμώνιος ἄνδρα κατέκτα
Ἴμβριον αἰχμητὴν, πολυΐππου Μέντορος υἱόν.
Ναῖε δὲ Πήδαιον πρὶν ἐλθεῖν υἷας Ἀχαιῶν,
Κούρην δὲ Πριάμοιο νόθην ἔχε Μηδεσικάστην·
Αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν νέες ἤλυθον ἀμφιέλισσαι,
Ἂψ εἰς Ἴλιον ἦλθε, μετέπρεπε δὲ Τρώεσσι·
Ναῖε δὲ πὰρ Πριάμῳ· ὁ δέ μιν τίεν ἶσα τέκεσσι.
Τόν ῥ' υἱὸς Τελαμῶνος ὑπ' οὔατος ἔγχεϊ μακρῷ
Νύξ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος· ὁ δ' αὖτ' ἔπεσεν μελίη ὣς,
Ἥ τ' ὄρεος κορυφῇ ἕκαθεν περιφαινομένοιο
Χαλκῷ ταμνομένη τέρενα χθονὶ φύλλα πελάσσῃ·
Ὣς πέσεν· ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
Τεῦκρος δ' ὁρμήθη μεμαὼς ἀπὸ τεύχεα δῦσαι·
Ἕκτωρ δ' ὁρμηθέντος* ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος
Τυτθόν· ὁ δ' Ἀμφίμαχον Κτεάτου υἷ' Ἀκτορίωνος
Νισσόμενον πόλεμόνδε κατὰ στῆθος βάλε δουρί.
Δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Ἕκτωρ δ' ὁρμήθη κόρυθα κροτάφοις ἀραρυῖαν
Κρατὸς ἀφαρπάξαι μεγαλήτορος Ἀμφιμάχοιο·
Αἴας δ' ὁρμηθέντος* ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ
Ἕκτορος· ἀλλ' οὔ πῃ χροὸς εἴσατο, πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ
Σμερδαλέῳ κεκάλυφθ'· ὁ δ' ἄρ' ἀσπίδος ὀμφαλὸν οὖτα,
Ὦσε δέ μιν σθένεϊ μεγάλῳ· ὁ δὲ χάσσατ' ὀπίσσω
Νεκρῶν ἀμφοτέρων, τοὺς δ' ἐξείρυσαν Ἀχαιοί.
Ἀμφίμαχον μὲν ἄρα Στιχίος δῖός τε Μενεσθεὺς
Ἀρχοὶ Ἀθηναίων κόμισαν κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν·
Ἴμβριον αὖτ' Αἴαντε μεμαότε θούριδος ἀλκῆς,
Ὥστε δύ' αἶγα λέοντε κυνῶν ὕπο καρχαροδόντων
Ἁρπάξαντε φέρητον ἀνὰ ῥωπήϊα πυκνά,

Clypeus itaq; clypeum ſirmabat, galea galeam, virum vir:
Tangebant ſe criſtatæ ex ſetis-equinis caſſides ſplendentib. (conis.
Nutantium: adeo denſi ſteterunt inter ſe.
Lanceæ autem flectebantur audacibus à manibus
Concuſſæ: hi. a. rectà animo intēdebāt, cupiebant.a. pugnare.
Troiani.a. prius-verberarunt conferti: præibat.a. Hector
Contra ruens: lapis-rotundus velut à petra conuulſus,
Quem à ſummo-montis fluuius torrens impulerit, γ. ὤσῃ
Abruptis immenſo imbre aſperæ retinaculis petræ,
Alteq; ſubſiliens volat, reſonatq; ſub ipſo
Sylua: hic a. ſine impedimento currit cōtinuò donec veniat
In planitiē: tūc.a. nequicquā voluitur, impulſus quamuis:
Sic Hector hactenus quidem minabatur vſque ad mare,
Facilè ſe peruenturum ad tentoria & naues Achiuorum,
Occidentem: ſed quando iam denſis incidit aciebus,
Stetit valde implicitus: hi.v. aduerſi filij Achiuorum
Percutientes enſibuſque & haſtis ancipitibus
Repulerunt eum à ſeſe: is verò cedens repulſus eſt.
Clamauit autem altè, Troianis vociferans:
Troiani, & Lycij, et Dardani bellicoſi, Hector ſuos cohortatur.
Perſiſtite: non diu me ſuſtinebunt Achiui,
Quamuis valdè inſtar-turris ſeſe inſtruxerint,
Sed (puto) cedent ob haſtam meam, ſi verè me
Incitauit deorum optimus altitonans maritus Iunonis.
Sic fatus commouit robur & animum cuiuſque.
Deiphobus autem inter hos valde animoſus ibat Deiphobi in aſſultum ferit Meriones.
Priamides: ante autem tenebat ſcutum vndique æquale, γ. ὑπασπίδιον.
Leuiter pedibus procedens, & ſub-clypeo progrediens.
Meriones autem in eum collimabat haſta lucida,
Et aſſecutus eſt (neque aberrauit) ad ſcutum vndiq; æquale γ. πάντοσ' ἐΐσην,
Taurinum, id.a. minimè penetrauit, ſed multò prius
In ſummitate fracta eſt longa haſta. Deiphobus autem
Scutum taurinum remouit à ſe: timuit autem animo
Haſtam Merionis bellicoſi: ſed hic heros
Retro ſociorum ad agmē receſſit: indignatus eſt.a. grauiter
Propter vtrunque victoriamque & haſtam, quam fregit.
Perrexit autem ire ad tentoria & naues Achiuorum,
Allaturus haſtam longam, quæ ſibi in tentorijs reliqua erat,
Alij verò pugnabant: clamor autem immenſus ortus eſt.
Teucer autem primus Telamonius virum interfecit Teucer Imbrium interficit
Imbrium bellatorem, diuitis equorum Mentoris filium,
Habitabat.a. Pedaſum antequam veniſſent filij Græcorum:
Filiam autem Priami ſpuriam habebat Medeſicaſten.
Sed poſtquam Danaorum naues venerunt vtrinq; impulſæ,
Rurſus ad Ilium venit, & excellebat inter Troianos.
Habitabat.a. apud Pr. hic.a. eum honorabat æquè ac filios
Hunc filius Telamonis ſub aurem haſta longa
Læſit, eduxitq; haſtam: hic.a. ibi cecidit, fraxinus tanquam,
Quæ montis in vertice procul apparentis
Aere inciſa, tenera terræ folia admouit:
Sic cecidit: circum autē ipſum ſonuerunt arma inſignia ære. Hector Amphimachum interficit
Teucer autem accurrit cupiens arma exuere:
Hector autem in accurrentem iaculatus eſt haſta lucida.
Sed hic quidē ex-aduerſo cōſpicatus, declinauit æreā haſtā γ. ὀρέξατο.
Paululum: hic.a. Amphimachum Cteati filium Actorionis
Venientem ad pugnam in pectore percuſſit haſta:
Inſonuit autem lapſus, ſonuerunt verò arma ſuper ipſo.
Hector autem accurrit vt galeam temporibus aptatam
De capite raperet magnanimi Amphimachi.
Aiax autem ruentem petijt haſta lucida
Hectorem: ſed nulli parti corporis adacta eſt: totus enim ære γ. ὀρέξατο
Horrendo tectus erat: hic.a. ſcuti vmbonem percuſſit:
Retruſit autem ipſum robore magno, ille vero ceſſit retrò
Ab vtroque cadauere: hæc autem extraxerunt Achiui:
Amphimachum quidem Stichius diuuſq; Meneſtheus,
Principes Athenienſiū, portauerūt ad exercitū Achiuorū:
Imbrium verò Aiaces cupidi impetuoſæ pugnæ,
Sicut duo capram leones à canibus aſperos-dentes-habentibus
Rapientes ferunt per virgulta denſa,

Altè ſupra terram in maxillis tenentes:
Sic hunc altè tenentes duo Aiaces armati,
Arma ſpoliarunt: caput autem tenera à ceruice
Amputauit Oiliades iratus propter Amphimachum:
Iecit autem ipſum inſtar globi contorquens per turbam:
Hectori autem ante pedes cecidit in pulueribus.
Et tunc iam in animo Neptunus iratus eſt,
Nepote caſo in graui pugna.
Perrexit autem ire ad tentoria & naues Achiuorum,
Impulſurus Danaos: Troianis autem dolores parabat.
Idomeneus autem ei haſta-inclytus occurrit
Rediens à ſocio qui ei nuper è bello
Venerat in poplite vulneratus acuto ferro.
Hunc quidem ſocij aſportarunt: hic.a. medicis poſtquã præ-(cepiſſet
Ibat ex tentorio: adhuc enim pugnæ cupiebat
Obuiare. hunc autem allocutus eſt rex Neptunus,
Aſſimilatus voce Andræmonis filio Thoanti,
Qui in tota Pleurone & excelſa Calydone
Aetolis imperabat, deúſque tanquam honorabatur vulgo:
Neptuni cum Idomeneo colloquium. Idomeneu Cretenſium princeps, vbinam tibi minæ
Abierunt, quas Troianis minabantur filij Achiuorum?
Hunc rurſus Idomeneus Cretenſium dux contra allocutus eſt:
O Thoa, nullus vir nunc culpandus, quantum equidem
Intelligo: omnes enim ſcimus præliari.
Neque quemquam timor detinet exanimans, neque aliquis
Cedens, recuſat bellum malum, ſed nimirum ita (pigritiæ
Iam gratum futurum eſt præpotenti Ioui,
Ingloriòs perire procul à Peloponneſo hic Achiuos.
Sed Thoa, etenim ante belliсoſus fuiſti,
Hortaris-ſoles.a. & alium, vbi negligentem videris:
Quare nunc nec deſine, & hortare virum quemque.
Huic.a. reſpondit poſteà Neptunus quatiens-terram.
Idomeneu, vtinam non ille vir amplius reuertatur
E Troia, ſed illic canum ludibrium fiat,
Quicunque in die hoc voluntarius ceſſat pugnare.
Sed agè armis huc ſumtis veni: hæc.a. ſimul oportet
Studere, ſi vtilitas aliqua ſiamus quamuis duo exiſtentes.
Vtilis.n. (al. collata) virtus eſt virorum, etiam valde timi-(dorum.
Nos.a. cum fortibus nouerimus pugnare.
Sic fatus, hic quidem rurſus abijt deus ad pugnam virorũ:
Idomeneus.a. quando iam ad tentorium pulchrum venit,
Induit arma pulchra circa corpus: ſumpſítq; duo haſtilia.
Perrexit autem ire fulguri ſimilis, quod Saturnus
Manu accipiens concuſſit à ſplendido Olympo,
Oſtendens ſignum hominibus: conſpicui.a. eius radij:
Sic huius æs ſplendebat circa pectora currentis.
Meriones autem ei famulus bonus obuiauit
Propè adhuc tentorium: nam haſtam æream ibat
Allaturus. hunc autem allocuta eſt potentia Idomenei:
Idomeneo occurrit Meriones. Merione Moli fili, pedibus celer amiciſſime ſociorum,
Cur veniſti, præliúq; deſerto & pugna?
An quid vulneratus es, teliq; te affligit cuſpis?
An alicuius-rei nuncius ad me veniſti? neque certè ipſe
Deſidero in tentorijs ſedere, ſed pugnare.
Hunc.v. rurſus Meriones prudens contra allocutus eſt,
Idomeneum Cretenſium princeps loricatorum,
Venio, ſi qua tibi haſta in tentorijs relicta eſt,
Allaturus: eam enim iam confregimus quam prius habebã,
Scutum Deiphobi feriens ſuperbi.
Hunc.v. rurſus Idom. Cretenſiũ dux contrà allocutus eſt:
Haſtas quidem ſi volueris & vnam & viginti inuenies,
Stantes in tentorio ad parietes lucentes,
χ. δ'. π. προσ-ένώπια Troianas, quas à cæſis abſtuli: non enim puto
A viris hoſtibus longè ſtantem me pugnare.
Ideò mihi haſtæ ſunt & ſcuta vmbilicata,
Et galeæ, & thoraces ſplendidè nitentes.
Hunc.a. rurſus Meriones prudens contrà allocutus eſt:
Et mihi apud tentorium & nauem nigram ſunt
Multa ſpolia Troianorum: ſed non propè ſunt vt capere-(poſſim.

Ὑψοῦ ἀνὰ γαίης μετὰ γαμφηλῇσιν ἔχοντε·
Ὥς ῥα τὸν ὑψοῦ ἔχοντε δύω Αἴαντε κορυστὰ
Τεύχεα συλήτην, κεφαλὴν δ' ἁπαλῆς ἀπὸ δειρῆς
Κόψεν Ὀϊλιάδης κεχολωμένος Ἀμφιμάχοιο·
Ἧκε δέ μιν σφαιρηδὸν ἑλιξάμενος δι' ὁμίλου,
Ἕκτορι δὲ προπάροιθε ποδῶν πέσεν ἐν κονίῃσι·
Καὶ τότε δὴ περὶ κῆρι Ποσειδάων ἐχολώθη,
Υἱωνοῖο πεσόντος ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.
Βῆ δ' ἰέναι παρά τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Ὀτρυνέων Δαναούς, Τρώεσσι δὲ κήδε' ἔτευχεν.
Ἰδομενεὺς δ' ἄρα οἱ δουρικλυτὸς ἀντεβόλησεν,
Ἐρχόμενος παρ' ἑταίρου, ὅ οἱ νέον ἐκ πολέμοιο
Ἦλθε, κατ' ἰγνύην βεβλημένος ὀξέϊ χαλκῷ·
Τὸν μὲν ἑταῖροι ἔνεικαν, ὁ δ' ἰητροῖς ἐπιτείλας
Ἤϊεν ἐκ κλισίης· ἔτι γὰρ πολέμοιο μενοίνα
Ἀντιάαν. τὸν δὲ προσέφη κρείων Ἐνοσίχθων,
Εἰσάμενος φθογγὴν Ἀνδραίμονος υἷϊ Θόαντι,
Ὃς πάσῃ Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι,
Αἰτωλοῖσιν ἄνασσε, θεὸς δ' ὣς τίετο δήμῳ,
Ἰδομενεῦ Κρητῶν βουληφόρε, ποῦ τοι ἀπειλαὶ
Οἴχονται, τὰς Τρωσὶν ἀπείλεον υἷες Ἀχαιῶν;
Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεὺς Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ηὔδα,
Ὦ Θόαν, οὔ τις ἀνὴρ νῦν γ' αἴτιος, ὅσσον ἔγωγε
Γιγνώσκω· πάντες γὰρ ἐπιστάμεθα πτολεμίζειν·
Οὔτέ τινα δέος ἴσχει ἀκήριον, οὔτέ τις ὄκνῳ
Εἴκων, ἀνδύεται πόλεμον κακόν· ἀλλά που οὕτω
Μέλλει δὴ φίλον εἶναι ὑπερμενέϊ Κρονίωνι,
Νωνύμνους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἄργεος ἐνθάδ' Ἀχαιούς.
Ἀλλὰ Θόαν, καὶ γὰρ τὸ πάρος μενεδήϊος ἦσθα,
Ὀτρύνεις δὲ καὶ ἄλλον ὅθι μεθιέντα ἴδηαι·
Τῷ νῦν μήτ' ἀπόληγε, κέλευέ τε φωτὶ ἑκάστῳ·
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Ἰδομενεῦ, μὴ κεῖνος ἀνὴρ ἔτι νοστήσειεν
Ἐκ Τροίης, ἀλλ' αὖθι κυνῶν μέλπηθρα γένοιτο,
Ὅστις ἐπ' ἤματι τῷδε ἑκὼν μεθίῃσι μάχεσθαι·
Ἀλλ' ἄγε τεύχεα δεῦρο λαβὼν ἴθι· ταῦτα δ' ἅμα χρὴ
Σπεύδειν, αἴ κ' ὄφελός τι γενώμεθα καὶ δύ' ἐόντε.
Συμφερτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν, καὶ μάλα λυγρῶν.
Νῶϊ δὲ καὶ κ' ἀγαθοῖσιν ἐπισταίμεσθα μάχεσθαι·
Ὣς εἰπών, ὁ μὲν αὖτις ἔβη θεὸς ἂμ πόνον ἀνδρῶν·
Ἰδομενεὺς δ' ὅτε δὴ κλισίην εὔτυκτον ἵκανε,
Δύσετο τεύχεα καλὰ περὶ χροΐ, γέντο δὲ δοῦρε·
Βῆ δ' ἴμεν ἀστεροπῇ ἐναλίγκιος, ἥν τε Κρονίων
Χειρὶ λαβὼν ἐτίναξεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
Δεικνὺς σῆμα βροτοῖσιν, ἀρίζηλοι δέ οἱ αὐγαί·
Ὣς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στήθεσσι θέοντος.
Μηριόνης δ' ἄρα οἱ θεράπων ἐῢς ἀντεβόλησεν,
Ἐγγὺς ἔτι κλισίης· μετὰ γὰρ δόρυ χάλκεον ᾔει
Οἰσόμενος. τὸν δὲ προσέφη σθένος Ἰδομενῆος,
Μηριόνη, Μόλου υἱέ, πόδας ταχύ, φίλταθ' ἑταίρων,
Τίπτ' ἦλθες πόλεμόν τε λιπὼν καὶ δηϊοτῆτα;
Ἠέ τι βέβληαι, βέλεος δέ σε τείρει ἀκωκή;
Ἠέ τευ ἀγγελίης μετ' ἔμ' ἤλυθες; οὐδέ τι αὐτὸς
Ἧσθαι ἐνὶ κλισίῃσι λιλαίομαι, ἀλλὰ μάχεσθαι.
Τὸν δ' αὖ Μηριόνης πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Ἰδομενεῦ Κρητῶν βουληφόρε χαλκοχιτώνων,
Ἔρχομαι, εἴ τί τοι ἔγχος ἐνὶ κλισίῃσι λέλειπται,
Οἰσόμενος· τό νυ γὰρ κατεάξαμεν ὃ πρὶν ἔχεσκον,
Ἀσπίδα Δηϊφόβοιο βαλὼν ὑπερηνορέοντος.
Τὸν δ' αὖ Ἰδομενεὺς Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ηὔδα,
Δούρατα * γ' αἴ κ' ἐθέλῃσθα, καὶ ἓν καὶ εἴκοσι δήεις,
Ἑσταότ' ἐν κλισίῃ * πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα
Τρώϊα, τὰ κταμένων ἀποαίνυμαι, οὐ γὰρ ὀΐω
Ἀνδρῶν δυσμενέων ἑκὰς ἱστάμενος πολεμίζειν.
Τῷ μοι δούρατά τ' ἔστι καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι,
Καὶ κόρυθες καὶ θώρηκες λαμπρὸν γανόωντες.
Τὸν δ' αὖ Μηριόνης πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Καί τοι ἐμοὶ παρά τε κλισίῃ καὶ νηῒ μελαίνῃ
Πόλλ' ἔναρα Τρώων· ἀλλ' οὐ σχεδόν ἐστιν ἑλέσθαι.

Οὐδὲ

Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐμέ φημι λελασμένον ἔμμεναι ἀλκῆς,
Ἀλλὰ μετὰ πρώτοισι μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν
Ἵσταμαι, ὁππότε νεῖκος ὀρώρηται πολέμοιο.
Ἄλλόν πού τινα μᾶλλον Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
Λήθω μαρνάμενος, σὲ δὲ ἴδμεναι αὐτὸν ὀΐω.
Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεὺς Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ηὔδα,
Οἶδ' ἀρετὴν οἷός ἐσσι· τί σε χρὴ ταῦτα λέγεσθαι;
Εἰ γὰρ νῦν παρὰ νηυσὶ λεγοίμεθα πάντες ἄριστοι
Ἐς λόχον, (ἔνθα μάλιστ' ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρῶν,
Ἔνθ' ὅ τε δειλὸς ἀνὴρ ὅς τ' ἄλκιμος ἐξεφαάνθη·
Τοῦ μὲν γάρ τε κακοῦ τρέπεται χρὼς ἄλλυδις ἄλλῃ,
Οὐδέ οἱ ἀτρέμας ἧσθαι ἐρητύετ' ἐν φρεσὶ θυμός,
Ἀλλὰ μετοκλάζει, καὶ ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἵζει.
Ἐν δέ τέ οἱ κραδίη μεγάλα στέρνοισι πατάσσει
Κῆρας ὀϊομένῳ, πάταγος δέ τε γίγνετ' ὀδόντων·
Τοῦ δ' ἀγαθοῦ οὔτ' ἂρ τρέπεται χρὼς, οὔτε τι λίην
Ταρβεῖ, ἐπειδὰν πρῶτον ἐσίζηται λόχον ἀνδρῶν,
Ἀρᾶται δὲ τάχιστα μιγήμεναι ἐν δαῒ λυγρῇ)
Οὐδέ κεν ἔνθα τεόν γε μένος καὶ χεῖρας ὄνοιτο.
Εἴπερ γάρ κε βλεῖο πονεύμενος, ἠὲ τυπείης,
Οὐκ ἂν ἐν αὐχέν' ὄπισθε πέσοι βέλος, οὐδ' ἐνὶ νώτῳ,
Ἀλλά κεν ἢ στέρνων ἢ νηδύος ἀντιάσειε
Πρόσσω ἱεμένοιο μετὰ προμάχων ὀαριστύν.
Ἀλλ' ἄγε, μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα νηπύτιοι ὣς
Ἑσταότες, μή πού τις ὑπερφιάλως νεμεσήσῃ.
Ἀλλὰ σύ γε κλισίηνδε κιὼν ἕλευ ὄβριμον ἔγχος.
Ὣς φάτο. Μηριόνης δὲ θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ
Καρπαλίμως κλισίηθεν ἀνείλετο χάλκεον ἔγχος·
Βῆ δὲ μετ' Ἰδομενῆα, μέγα πτολέμοιο μεμηλώς.
Οἷος δὲ βροτολοιγὸς Ἄρης πόλεμόνδε μέτεισι,
Τῷ δὲ Φόβος φίλος υἱὸς ἅμα κρατερὸς καὶ ἀταρβὴς
Ἕσπετο, ὅς τ' ἐφόβησε ταλάφρονά περ πολεμιστήν·
Τὼ μὲν ἄρ' ἐκ Θρῄκης Ἐφύρους μέτα θωρήσσεσθον,
Ἠὲ μετὰ Φλεγύας μεγαλήτορας· οὐδ' ἄρα τώ γε
Ἔκλυον ἀμφοτέρων, ἑτέροισι δὲ κῦδος ἔδωκαν·
Τοῖοι Μηριόνης τε καὶ Ἰδομενεὺς ἀγοὶ ἀνδρῶν
Ἤϊσαν ἐς πόλεμον, κεκορυθμένοι αἴθοπι χαλκῷ.
Τὸν καὶ Μηριόνης πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπε,
Δευκαλίδη, πῇ τ' ἂρ μέμονας καταδῦναι ὅμιλον;
Ἢ ἐπὶ δεξιόφιν παντὸς στρατοῦ, ἢ ἀνὰ μέσσους,
Ἢ ἐπ' ἀριστερόφιν; ἐπεὶ οὔ ποθι ἔλπομαι οὕτω
Δεύεσθαι πολέμοιο καρηκομόωντας Ἀχαιούς.
Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεὺς Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ηὔδα,
Νηυσὶ μὲν ἐν μέσσῃσιν ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἄλλοι,
Αἴαντές τε δύω, Τεῦκρός θ' ὃς ἄριστος Ἀχαιῶν
Τοξοσύνῃ, ἀγαθὸς δὲ καὶ ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ·
Οἵ μιν ἅδην ἐλόωσι καὶ ἐσσύμενον πολέμοιο,
Ἕκτορα Πριαμίδην, καὶ εἰ μάλα καρτερός ἐστιν.
Αἰπύ οἱ ἐσσεῖται μάλα περ μεμαῶτι μάχεσθαι,
Κείνων νικήσαντι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους,
Νῆας ἐνιπρῆσαι, ὅτε μὴ αὐτός γε Κρονίων
Ἐμβάλοι αἰθόμενον δαλὸν νήεσσι θοῇσιν.
Ἀνδρὶ * δ' οὐκ εἴξειε μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
Ὃς θνητός τ' εἴη καὶ ἔδοι Δημήτερος ἀκτήν,
Χαλκῷ τε ῥηκτὸς μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν·
Οὐδ' ἂν Ἀχιλλῆϊ ῥηξήνορι χωρήσειεν
Ἔν γ' αὐτοσταδίῃ· ποσὶ δ' οὔ πως ἔστιν ἐρίζειν.
Νῶϊν δ' ὧδ' ἐπ' ἀριστέρ' ἔχε στρατοῦ, ὄφρα τάχιστα
Εἴδομεν, ἤέ τῳ εὖχος ὀρέξομεν, ἦέ τις ἡμῖν.
Ὣς φάτο. Μηριόνης δὲ θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ
Ἦρχ' ἴμεν, ὄφρ' ἀφίκοντο κατὰ στρατὸν, ᾗ μιν ἀνώγει.
Οἳ δ' ὡς Ἰδομενῆα ἴδον φλογὶ εἴκελον ἀλκήν,
Αὐτὸν καὶ θεράποντα σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισι,
Κεκλόμενοι καθ' ὅμιλον ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν·
Τῶν δ' ὁμὸν ἵστατο νεῖκος ἐπὶ πρυμνῇσι νέεσσιν.
Ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ λιγέων ἀνέμων σπέρχωσιν ἄελλαι
Ἤματι τῷ ὅτε τε πλείστη κόνις ἀμφὶ κελεύθους,
Οἵ τ' ἄμυδις κονίην μεγάλην ἱστᾶσιν ὀμίχλην·
Ὣς ἄρα τῶν ὁμόσ' ἦλθε μάχη, μέμασαν δ' ἐνὶ θυμῷ

Neque enim neque me puto oblitum eſſe fortitudinis,
Sed inter primos in pugna illuſtres-viros-reddente
Sto, quando certamen motum eſt belli.
Alium fortè aliquem potius Achiuorum loricatorum
Lateo pugnans: te verò ſcire ipſum puto.
Hunc v. Idomeneus Cretenſium dux cōtra allocutus eſt,
Noui virtute qualis ſis: quid te neceſſe eſt hæc dicere?
Si enim nunc apud naues deligeremur omnes fortiſſimi,
Ad inſidias (vbi maximè virtus perſpicitur virorum:
Vbi & timidus vir, & qui fortis eſt, *apparuit:*
Nam ignaui mutatur color aliter aliàs: De ignauo & ſtrenuo milite.
Neque ei quietè vt ſedeat continetur in mentibus animus,
Sed mutat-ſedes, & ſuper vtrunque pedem ſedet:
Inque ei cor valde pectoribus pulſat,
Mortem ſuſpicanti, ſtridor autem fit dentium:
Strenui autem, neque mutatur color, neque valde
Timet, poſtquam primum ingreſſus fuerit inſidias virorum:
Optat autem citò miſceri in prælio acri)
Neque tum tuum robur & manus quis *vituperarit.*
Siquidē.n. lædaris eminus, *pugnans, vel verbereris* comi-
Non in ceruicem à tergo cadat telum, neq; in dorſum: (nus;
Sed vel pectoribus vel ventri obuiaret
Vlterius ruentis ad propugnatorum turbam.
Sed agè, ne hæc dicamus infantes tanquam
Stantes, ne aliquis ſupra modum indignetur.
Sed tu ad tentorium profectus cape validam haſtam.
Sic dixit: Meriones autem veloci par Marti,
Celeriter è tentorio ſuſtulit æream haſtam.
Iuit autem ad Idomeneum valde belli curam-habens.
Qualis autem perniciosus Mars ad bellum accedit,
Ipſumq; terror (v. fuga) clarus filius ſimul validus & im-
Comitatur, qui terret fortem licet bellatorem:) (pauidus
Hi quidem è Thracia in Ephyros armantur,
Vel in Phlegyas magnanimos: neque hi quidem
Exaudierunt vtroſque: alteris verò gloriam dederunt:
Tales Merioneſque & Idomeneus duces virorum
Ibant in bellum, armati ſplendenti ære.
Hunc & Meriones prior verbo allocutus eſt:
Deucalide, qua-parte cupis ingredi multitudinem?
An ad dextram totius exercitus, an per medios,
An ad ſiniſtram? quoniam nullibi exiſtimo adeò
Indigere bello capite-comatos Achiuos.
Hunc autē rurſus Idomeneus Cretenſiū dux allocutus eſt:
Nauibus quidem in mediis qui *auxilientur ſunt & alij,*
Aiaceſq; duo, Teucerq; qui præſtantiſſimus Achiuorum eſt:
Arte iaculandi: ſtrenuus autem & in ſtataria pugna.
Qui ipſum ſatis depellent etiam ſtudioſum belli,
Hectorem Priamidem: etſi valde fortis eſt,
Arduum ei erit valde licet cupido pugnandi
Illorum vbi vicerit fortitudinem & manus duras,
Naues incendere: modo non ipſe Saturnius
Iniiciat ardentem torrem nauibus velocibus.
Viro autem non ceſſerit magnus Telamonius Aiax, Aiacis laudes. χ. δδ. ια.
Qui mortalis ſit & edat Cereris munus:
Ferroque violabilis magniſque ſaxis:
Neque Achilli impetuoſo cederet (tendere.
In ſtataria pugna *quidem, pedib. a. nullo-modo poteſt con-*
Nobis. a. huc ad ſiniſtrā curſum dirige exercitus, vt citiſſimè
Videamus, an alicui gloriam præbeamus, an quis nobis.
Sic dixit: Meriones autem veloci ſimilis Marti
Cœpit ire, donec peruenerūt ad exercitū, quò ipſum iuſſerat.
Hi. a. poſtquā Idomeneū viderūt flāmæ ſimilē fortitudine,
Ipſum & famulum cum armis decoris,
Hortantes per turbam, in ipſum omnes ierunt:
Horum autem par ortum eſt certamen ad puppes nauium.
Veluti autem quando à ſtridulis ventis agitatæ feſtinant procellæ
Die illo, quum plurimus puluis eſt *per vias,*
Qui ſimul pulueris magnam excitant caliginem:
Sic ſanè horum ſimul venit pugna: cupiebat. a. in animo

Inuicem ſe per turbam interficere acuto ferro.
Horruit autem pugna corruptrix hominum haſtis
Longis, quas tenebant incidentes-corpora: oculos a. perſtringebat

γ. ἄπο λαμπομενάων.

Splendor æris, galeis à lucentibus,
Thoracibuſq; nuper-politis ſcutiſq; ſplendidis
Congredientium ſimul: valde animoſus eſſet,
Qui tunc gauderet videns laborem, neque triſtaretur.
Hi autem diſcordantes duo Saturni filij fortes,

Iupiter & Neptunus diuerſis fauent.

Viris heroibus fecerunt dolores graues.
Iupiter quidem Troianis & Hectori volebat victoriam,
Honorans Achillem pedibus celerẽ: neque verò hic omnino
Volebat populum perdere Achaicum, Ilium ante:
Sed Thetin honorabat, & filium magnanimum.
Argiuos autem Neptunus excitabat interueniens,
Clam emerſus è cano mari: dolebat enim certè
A Troianis domari: Ioui autem vehementer iratus erat.
Verè quidem vtriuſque idem genus, eademque patria:
Sed Iupiter prior natus-fuerat, & plura nouerat.
Quocirca etiam palàm quidem auxiliari cauebat,
Clam v. ſemper concitabat eos per exercitum viro ſimilis.
Illi autem pugnæ valide & æqualiter pernicioſi belli
Vinculum implicantes ſuper vtroſque diſtenderunt,
Infrangibileq;, inſolubileq;, quod multorum genua ſoluit.
Tunc ſemicanus quamuis exiſtens, Danaos hortans,

Idomeneus Othryoneũ interficit.

Idomeneus Troianis inſiliens in fugam impulit:
Interfecit enim Othryoneum ex Cabeſo, qui aderat,
Qui ſanè nuper belli ad famam venerat.
Petebat autem Priami filiarum formâ optimam
Caſſandram, indotatam: pollicebatur autem magnum opus,
Ex Troia inuitos expulſurum ſe filios Achiuorum.
Huic verò ſenex Priamus promiſit, & annuit
Daturum eſſe: ille verò pugnabat promiſſionibus fretus.
Idomeneus autem in ipſum intendebat haſta lucida.
Et percuſſit ſublimiter incedentẽ aſſecutus, nec iuuit thorax
Aereus quem geſtabat: medio autem in ventre fixit:

γ. ἐνὶ.

Sonuit autem lapſus: hic a. inſultabat, exclamabatq;,
Othryoneu, ſupra iam te mortales laudo omnes,
Si verò iam omnia perficies, quæ pollicitus es
Dardanidæ Priamo: is verò promiſit filiam ſuam:
Et ibi nos hæc quidem polliciti perficeremus,
Daremuſq; Atridæ filiarum formâ præſtantiſſimam,
Ex Argis adducentes vt-in-vxorẽ-ducas ſiquidem nobiſcũ

γ. ἐϋναιόμενον.

Ilium deſtruxeris bene-habitatam vrbem.
Sed ſequere, vt in nauibus paciſcamur pontigradis
De nuptijs, quoniam non tibi ſoceri mali ſumus.

Aſium interficit Idomeneus.

Sic fatus, pede traxit per fortem pugnam
Heros Idomeneus: huic autem Aſius venit vindex,
Pedeſter ante equos: hos autem ſpirantes ad humeros
Semper tenebat auriga famulus: hic autem cupiebat animo
Idomeneum percutere: is autem ipſum prior percuſſit haſta
Ad iugulum ſub mento: penitus autem haſtam transfegit.

γ. διαπρό.

Cecidit a. ſicut quando aliqua quercus cecidit, vel populus,
Vel pinus alta, quam in montibus opifices viri
Amputarunt ſecurib. recenter-acutis, nauale-lignũ vt ſit.
Sic ille ante equos & currum iacebat extenſus,
Fremens, puluerem apprehendens cruentum.
Ipſius a. auriga perculſus eſt mentibus, quas antè habebat:
Neque is audebat, hoſtium manus vitans,
Retrò equos vertere: hunc autem Antilochus bellicoſus
Haſta medium transfixit aſſecutus: neque iuuit thorax
Aereus quem gerebat: medio autem in ventre fixit.

γ. ἐνὶ.

Sed hic anhelans affabrè-facto excidit curru.
Equos autem Antilochus magnanimi Neſtoris filius
Abegit à Troianis ad bene-ocreatos Achiuos.

Deiphob. Hypſenorem interficit.

Deiphobus autem valde propè venit Idomeneum
Propter Aſium triſtatus, & iaculatus eſt haſta lucida.
Sed hic quidem ex-aduerſo conſpicatus, vitauit æream haſtam
Idomeneus: occultatus eſt enim ſub ſcuto vndique æquali,
Quod hic in corijs boum & ſplendido ære

Ἀλλήλους καθ' ὅμιλον ἐναιρέμεν ὀξέϊ χαλκῷ.
Ἔφριξεν δὲ μάχη φθισίμβροτος ἐγχείῃσι
Μακρῇς, ἃς εἶχον ταμεσίχροας· ὄσσε δ' ἄμερδεν
Αὐγὴ χαλκείη κορύθων * ἀπὸ λαμπομενάων,
Θωρήκων τε νεοσμήκτων, σακέων τε φαεινῶν,
Ἐρχομένων ἄμυδις· μάλα κεν θρασυκάρδιος εἴη
Ὃς τότε γηθήσειεν ἰδὼν πόνον, οὐδ' ἀκάχοιτο.
Τὼ δ' ἀμφὶς φρονέοντε δύω Κρόνου υἷε κραταιὼ
Ἀνδράσιν ἡρώεσσι τετεύχατον ἄλγεα λυγρά.
Ζεὺς μὲν ἄρα Τρώεσσι καὶ Ἕκτορι βούλετο νίκην,
Κυδαίνων Ἀχιλῆα πόδας ταχύν, οὐδέ τι πάμπαν
Ἤθελε λαὸν ὀλέσθαι Ἀχαιϊκὸν Ἰλιόθι πρό,
Ἀλλὰ Θέτιν κύδαινε καὶ υἱέα καρτερόθυμον.
Ἀργείους δὲ Ποσειδάων ὀρόθυνε μετελθὼν,
Λάθρῃ ὑπεξαναδὺς πολιῆς ἁλός· ἤχθετο γάρ ῥα
Τρωσὶν δαμναμένους, Διὶ δὲ κρατερῶς ἐνεμέσσα.
Ἦ μὰν ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος, ἠδ' ἴα πάτρη·
Ἀλλὰ Ζεὺς πρότερος γεγόνει καὶ πλείονα ᾔδη.
Τῷ ῥα καὶ ἀμφαδίην μὲν ἀλεξέμεναι ἀλέεινε,
Λάθρῃ δ' αἰὲν ἔγειρε κατὰ στρατὸν, ἀνδρὶ ἐοικώς.
Τοὶ δ' ἔριδος κρατερῆς καὶ ὁμοιΐου πολέμοιο
Πεῖραρ ἐπαλλάξαντες, ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν,
Ἄρρηκτόν τ' ἄλυτόν τε, τὸ πολλῶν γούνατ' ἔλυσεν.
Ἔνθα μεσαιπόλιός περ ἐὼν Δαναοῖσι κελεύσας
Ἰδομενεὺς, Τρώεσσιν ἐπάλμενος ἐν φόβον ὦρσε.
Πέφνε γὰρ Ὀθρυονῆα Καβησόθεν ἔνδον ἐόντα,
Ὅς ῥα νέον πολέμοιο μετὰ κλέος εἰληλούθει.
Ἤτεε δὲ Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην,
Κασσάνδρην, ἀνάεδνον· ὑπέσχετο δὲ μέγα ἔργον,
Ἐκ Τροίης ἀέκοντας ἀπωσέμεν υἷας Ἀχαιῶν.
Τῷ δ' ὁ γέρων Πρίαμος ὑπό τ' ἔσχετο καὶ κατένευσε
Δωσέμεναι· ὃ δὲ μάρναθ' ὑποσχεσίῃσι πιθήσας.
Ἰδομενεὺς δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ,
Καὶ βάλεν ὕψι βιβάντα τυχών· οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ
Χάλκεος ὃν φορέεσκε, μέσῃ δ' * ἐν γαστέρι πῆξε.
Δούπησεν δὲ πεσών· ὃ δ' ἐπεύξατο, φώνησέν τε,
Ὀθρυονεῦ, περὶ δή σε βροτῶν αἰνίζομ' ἁπάντων,
Εἰ ἐτεὸν δὴ πάντα τελευτήσεις ὅσ' ὑπέστης
Δαρδανίδῃ Πριάμῳ· ὃ δ' ὑπέσχετο θυγατέρα ἥν.
Καί κέ τοι ἡμεῖς ταῦτά γ' ὑποσχόμενοι τελέσαιμεν,
Δοῖμεν δ' Ἀτρεΐδαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην,
Ἄργεος ἐξαγαγόντες, ὀπυιέμεν, εἴ κε σὺν ἄμμιν
Ἰλίου ἐκπέρσῃς * εὖ ναιόμενον πτολίεθρον.
Ἀλλ' ἕπευ, ὄφρ' ἐπὶ νηυσὶ συνώμεθα ποντοπόροισιν
Ἀμφὶ γάμῳ· ἐπεὶ οὔ τοι ἐεδνωταὶ κακοί εἰμεν.
Ὣς εἰπὼν, ποδὸς ἕλκε κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην
Ἥρως Ἰδομενεύς· τῷ δ' Ἄσιος ἦλθεν ἀμύντωρ,
Πεζὸς πρόσθ' ἵππων· τὼ δὲ πνείοντε κατ' ὤμων
Αἰὲν ἔχ' ἡνίοχος θεράπων· ὃ δὲ ἵετο θυμῷ
Ἰδομενῆα βαλεῖν, ὃ δέ μιν φθάμενος βάλε δουρὶ
Λαιμὸν ὑπ' ἀνθερεῶνα, * διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε.
Ἤριπε δ' ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν, ἢ ἀχερωΐς,
Ἠὲ πίτυς βλωθρὴ, τήν τ' οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες
Ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι, νήϊον εἶναι·
Ὣς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο τανυσθεὶς,
Βεβρυχὼς, κόνιος δεδραγμένος αἱματοέσσης.
Ἐκ δέ οἱ ἡνίοχος πλήγη φρένας ἃς πάρος εἶχεν,
Οὐδ' ὅ γ' ἐτόλμησεν, δηΐων ὑπὸ χεῖρας ἀλύξας,
Ἂψ ἵππους στρέψαι· τὸν δ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης
Δουρὶ μέσον περόνησε τυχών· οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ
Χάλκεος ὃν φορέεσκε, μέσῃ δ' * ἐν γαστέρι πῆξεν.
Αὐτὰρ ὃ ἀσθμαίνων εὐεργέος ἔκπεσε δίφρου·
Ἵππους δ' Ἀντίλοχος μεγαθύμου Νέστορος υἱὸς
Ἐξέλασε Τρώων μετ' ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς.
Δηΐφοβος δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθεν Ἰδομενῆος,
Ἀσίου ἀχνύμενος, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος
Ἰδομενεύς· κρύφθη γὰρ ὑπ' ἀσπίδι πάντοσ' ἐΐσῃ,
Τὴν ἄρ' ὅ γ' ἐν ῥινοῖσι βοῶν καὶ νώροπι χαλκῷ

Δινωτὴν φορέεσκε, δύω κανόνεσσ' ἀραρυῖαν·
Τῇ ὕπο πᾶς ἐάλη, τὸ δ' ὑπέρπτατο χάλκεον ἔγχος,
Καρφαλέον δέ οἱ ἀσπὶς ἐπιθρέξαντος ἄϋσεν
Ἔγχεος· οὐδ' ἅλιόν ῥα βαρείης χειρὸς ἀφῆκεν,
Ἀλλ' ἔβαλ' Ἱππασίδην Ὑψήνορα ποιμένα λαῶν,
Ἧπαρ ὑπὸ πραπίδων, εἶθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσε.
Δηΐφοβος δ' ἔκπαγλον ἐπεύξατο, μακρὸν ἀΰσας,
Οὐ μὰν αὖτ' ἄτιτος κεῖτ' Ἄσιος, ἀλλά ἑ φημὶ
Εἰς Ἄϊδός περ ἰόντα πυλάρταο κρατεροῖο
Γηθήσειν κατὰ θυμόν, ἐπεί ῥά οἱ ὤπασα πομπόν.
Ὣς ἔφατ', Ἀργείοισι δ' ἄχος γένετ' εὐξαμένοιο,
Ἀντιλόχῳ δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν·
Ἀλλ' οὐδ' ἀχνύμενός περ ἑοῦ ἀμέλησεν ἑταίρου,
Ἀλλὰ θέων περίβη, καί οἱ σάκος ἀμφεκάλυψε.
Τὸν μὲν ἔπειθ' ὑποδύντε δύω ἐρίηρες ἑταῖροι,
Μηκιστεὺς Ἐχίοιο πάϊς, καὶ δῖος Ἀλάστωρ,
Νῆας ἔπι γλαφυρὰς φερέτην βαρέα στενάχοντα.
Ἰδομενεὺς δ' οὐ λῆγε μένος μέγα, ἵετο δ' αἰεὶ
Ἠέ τινα Τρώων ἐρεβεννῇ νυκτὶ καλύψαι,
Ἢ αὐτὸς δουπῆσαι ἀμύνων λοιγὸν Ἀχαιοῖς.
Ἔνθ' Αἰσυήταο διοτρεφέος φίλον υἱὸν
Ἥρω' Ἀλκάθοον· γαμβρὸς δ' ἦν Ἀγχίσαο,
Πρεσβυτάτην δ' ὤπυιε θυγατρῶν Ἱπποδάμειαν,
Τὴν * πέρι κῆρι φίλησε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
Ἐν μεγάρῳ· πᾶσαν γὰρ ὁμηλικίην ἐκέκαστο
Κάλλεϊ καὶ ἔργοισιν, ἰδὲ φρεσί· τοὔνεκα καί μιν
Γῆμεν ἀνὴρ ὥριστος ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ·
Τὸν τόθ' ὑπ' Ἰδομενῆϊ Ποσειδάων ἐδάμασσε,
Θέλξας ὄσσε φαεινά, πέδησε δὲ φαίδιμα γυῖα.
Οὔτε γὰρ * ἐξοπίσω φυγέειν δύνατ', οὔτ' ἀλέασθαι·
Ἀλλ' ὥστε στήλην ἢ δένδρεον ὑψιπέτηλον
Ἀτρέμας ἑσταότα στῆθος μέσον οὔτασε δουρὶ
Ἥρως Ἰδομενεύς, ῥῆξεν δέ οἱ ἀμφὶ χιτῶνα
Χάλκεον, ὅς οἱ πρόσθεν ἀπὸ χροὸς ἤρκει ὄλεθρον.
Δὴ τότε γ' αὖον ἄϋσεν ἐρεικόμενος περὶ δουρί.
Δούπησεν δὲ πεσών, δόρυ δ' ἐν κραδίῃ ἐπεπήγει,
Ἥ ῥά οἱ ἀσπαίρουσα, καὶ οὐρίαχον πελέμιζεν
Ἔγχεος· ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης.
Ἰδομενεὺς δ' ἔκπαγλον ἐπεύξατο, μακρὸν ἀΰσας,
Δηΐφοβ', ἦ ἄρα * δή τι ἐΐσκομεν ἄξιον εἶναι
Τρεῖς ἑνὸς ἀντὶ πεφάσθαι; ἐπεὶ σύ περ εὔχεαι * οὕτως.
Δαιμόνι', ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐναντίος ἵστασ' ἐμεῖο,
Ὄφρα ἴδῃ οἷος Ζηνὸς γόνος ἐνθάδ' ἱκάνω,
Ὃς πρῶτον Μίνωα τέκε Κρήτῃ ἐπίουρον·
Μίνως δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Δευκαλίωνα·
Δευκαλίων δ' ἐμὲ τίκτε πολέσσ' ἄνδρεσσιν ἄνακτα
Κρήτῃ ἐν εὐρείῃ· νῦν δ' ἐνθάδε νῆες ἔνεικαν
Σοί τε κακὸν καὶ πατρὶ καὶ ἄλλοισι Τρώεσσιν.
Ὣς φάτο, Δηΐφοβος δὲ διάνδιχα μερμήριξεν,
Ἤ τινά που Τρώων ἑταρίσσαιτο μεγαθύμων
Ἂψ ἀναχωρήσας, ἢ πειρήσαιτο καὶ οἶος.
Ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
Βῆναι ἐπ' Αἰνείαν· τὸν δ' ὕστατον εὗρεν ὁμίλου
Ἑσταότ'· αἰεὶ γὰρ Πριάμῳ ἐπεμήνιε δίῳ,
Οὕνεκ' ἄρ' ἐσθλὸν ἐόντα μετ' ἀνδράσιν οὔ τι τίεσκεν.
Ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Αἰνεία Τρώων βουληφόρε, νῦν σε μάλα χρὴ
Γαμβρῷ ἀμυνέμεναι, εἴ πέρ τί σε κῆδος ἱκάνει.
Ἀλλ' ἕπευ, Ἀλκαθόῳ ἐπαμύνομεν, ὅς σε πάρος γε
Γαμβρὸς ἐὼν ἔθρεψε δόμοις ἔνι τυτθὸν ἐόντα·
Τὸν δέ τοι Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἐξενάριξεν.
Ὣς φάτο, τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε.
Βῆ δὲ μετ' Ἰδομενῆα, μέγα πτολέμοιο μεμηλώς.
Ἀλλ' οὐκ Ἰδομενῆα φόβος λάβε τηλύγετον ὥς,
Ἀλλ' ἔμεν' ὡς ὅτε τις σῦς οὔρεσιν ἀλκὶ πεποιθώς,
Ὅς τε μένει κολοσυρτὸν ἐπερχόμενον πολὺν ἀνδρῶν
Χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, φρίσσει δέ τε νῶτον ὕπερθεν·
Ὀφθαλμὼ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον· αὐτὰρ ὀδόντας
Θήγει, ἀλέξασθαι μεμαὼς κύνας ἠδὲ καὶ ἄνδρας.

Rotundum portabat, duobus manubrijs aptatum:
Hoc ſub totus captus eſt (i. latuit) id vero ſuperuolauit ærea
Aridum autem eius clypeus attingente reſonuit (haſta.
Haſta: neque fruſtra ſane graui manu emiſit.
Sed percuſſit Hippaſidem Hypſenorem paſtorem populorũ
In hepar ſub præcordijs: mox autem genua ſoluit.
Deiphobus autem mirificè gloriabatur, altè clamans,
Non utique inultus iacet Aſius, ſed ipſum dico
Ad Plutonis (loca) euntem portarum validarum fortis.
Gauiſurum eſſe in animo, quoniam ei dedi comitem.
Sic dixit: Argiuis .a. dolor factus eſt iactantis cauſa:
Antilocho autẽ maximè bellicoſo animum commouit:
Sed neque triſtatus quamuis ſuum neglexit ſocium,
Sed currens circũ iuit, & ei ſcutum obiecit.
Hunc quidem deinde ſubeuntes duo nobiles ſocij
Mecisteus Echij filius, & nobilis Alaſtor,
Naues ad concauas portabant grauiter gementem.
Idomeneus .a. nõ ceſſauit à robore magno: cupiebat .a. sẽper
Vel aliquem Troianorum obſcura nocte tegere,
Vel ipſe cadere, repellens exitium Achiuis.
Tunc Aeſyetæ à Ioue nutriti charum filium
Heroëm Alcathoum, gener autem erat Anchiſæ:
Maximam natu duxit filiarum Hippodamiam,
Quam valde animo dilexit pater & veneranda mater
In domo: ſupra omnem enim æqualium-cœtum ornata erat
Pulchritudine & operibus, & mentibus: quare & ipſam
Duxit vir optimus in Troia lata.
Hunc tunc ſub Idomeneo Neptunus domuit,
Decipiens oculos lucidos: ligauit autem illuſtria membra:
Neque enim retrò fugere poterat, neque declinare:
Sed tanquam columnam vel arborem altam
Intrepidè ſtantem, id pectus medium vulnerauit haſta
Heros Idomeneus, fregit autem ei circum loricam
Æream, quæ ei ante à corpore arcebat mortem.
Iam tunc aridum ſonuit ſciſſa ab haſta:
Reſonuit autem lapſus: haſta autem in corde fixa eſt,
Quod ipſi palpitans & extremam cuſpidem quatiebat
Haſtæ: tunc .a. deinde remiſit impetum eius fortis Mars.
Idomeneus autem terribiliter gloriabatur, altè clamans:
Deiphobe, num putamus æquipolliens eſſe
Tres pro uno occiſos eſſe? quoniam tu gloriaris inaniter.
Infelix: at & ipſe contrarius conſiſte mihi,
Vt videas qualis Iouis ſoboles huc venio,
Qui primus Minoa genuit Cretæ cuſtodem:
Minos autem rurſus genuit filium inculpatum Deucalionem:
Deucalio autem me genuit multis viris regem
Cretæ in lata: nunc verò huc naues vexerunt
Tibique malum & patri & alijs Troianis.
Sic dixit: Deiphobus autem bifariam deliberauit,
An aliquem alicubi Troianorum ſocium-aſſumeret magnanimorum
Retrò regreſſus, an experiretur & ſolus.
Sic autem ei cogitanti viſum eſt utilius eſſe,
Ire ad Aeneam: hunc .a. poſtremum inuenit in turba
Stantem: ſemper enim Priamo iratus erat diuino,
Quod ſane ſtrenuũ exiſtentem inter viros, nihil honorabat.
Propè autem ſtans, verbis velocibus eum allocutus eſt:
Aenea, Troianorum princeps nunc te planè oportet
Socero auxiliari, ſi quid te gloria tangit.
Sed ſequere, Alcathoo auxiliemur, qui te olim,
Socer exiſtens, nutriuit in ædibus paruulum exiſtentem.
Hunc verò tibi Idomeneus haſta inclytus interfecit.
Sic dixit: huic verò animum in pectoribus concitauit.
Iuit autem ad Idomeneum valdè pugnæ cupidus.
Sed non Idomeneum metus corripuit puerulum veluti,
Sed manſit, ut quum quis aper in montibus robore fretus,
Qui expectat tumultum venientem multum virorum
Loco in deſerto: horret autem dorſo ſuperne,
Oculi verò ei igne lucent, ac dentes
Acuit, repellere promptus canes, atque etiam viros:

Aeneã inducit ut Idomeneũ aggrediatur.

Digitized by Google

Sic manebat Idomeneus haſta-inclytus (neque retroceſſit)
Aeneam aduenientem in prælio agilem: vocabat.a.ſocios
Aſcalaphúmque aſpiciens, Aphareúmque, Deipyrumq́;
Merionémque & Antilochum peritos belli.
Hos hic adhortans, verbis velocibus allocutus eſt:
Adeſte amici, & mihi ſoli ſuccurrite: timeo.a.grauiter
Aeneam accedentem pedibus celerem, qui me aggreditur,
Qui valdè fortis eſt in pugna, ad viros interficiendum.
Atque obtinet iuuentæ florem, quæ res robur eſt maximum.
Si enim eadem-ætate eſſemus, eodémque in animo,
Statim vel referret magnam gloriam, vel referrem.
Sic dixit: hi.a.omnes vnum mentibus animum habentes,
Propinqui ſteterunt, clypeos humeris acclinantes.
Aeneas autem ex-altera-parte hortatus eſt ſuos ſocios,
Deiphobúmque, Parinq́; aſpiciens, & Agenorem diuinum,
Qui cum eo duces Troianorum erant: at deinde
Copiæ ſequebantur, vt poſt arietem ſequuntur pecudes
Bibituræ, ex herba: lætatur autem mente paſtor:
Sic Aeneæ animus in pectoribus lætatus eſt,
Vt vidit copiarum agmen ſequens ſeipſum.

Circa Alcathoi cadauer pugna.

Hi autem pro Alcathoo cominus conflixerunt
Longis haſtilibus: circa pectora verò ferrum
Horrendum reſonabat, petentium in turba
Se inuicem: duo autem viri bellicoſi præter cæteros
Aeneáſque & Idomeneus, ſimiles Marti,
Cupiebant alter-alterius vulnerare corpus ſæuo ferro.
Aeneas autem primus iaculatus eſt in Idomeneum.
Sed hic quidem ex-aduerſo conſpicatus, euitauit æream haſtam.
Cuſpis autem Aeneæ vibrata in terram
Abijt, quoniam vana forti à manu iuit.
Idomeneus autem Oenomaum percuſſit ad ventrem mediū:
Rupit autem thoracis concauitatem: inteſtina autem æs
Diſſidit: hic.a.in puluerib. lapſus prehendit terram palma.
Idomeneus autem ex mortuo quidem longā haſtam manu
Euulſit, neque item alia potuit arma pulchra
Humeris auferre: vrgebatur enim telis.
Non enim amplius firma membra pedum erant incitato,
Neque ad-currendum ad ſuam lanceam, neq; euitandum:
Ideoq́; in ſtataria-pugna quidem arcebat ſæuum diem,
Ad effugiēdū.a.nō amplius faciľe pedes cum ferebāt e bello.
Hunc autē pedetentim abeuntem iaculatus eſt haſta lucida

Deiphob. Aſcalaphū Martis filium interficit.

Deiphobus: etenim ei retinebat iram perpetuò ſemper.
Sed hic & tunc aberrauit: is.a. Aſcalaphum percuſſit haſta
Filium Martis: per humerum autem valida haſta
Penetrauit: hic.a.in pulueres lapſus prehēdit terrā palma.
Neque dum quid audiuerat clamoſus fortis Mars
De filio ſuo lapſo in forti pugna:
Sed is ſummo in Olympo ſub aureis nubibus
Sedebat, Iouis conſilijs concluſus, vbi cæteri
Immortales dij erant prohibiti à bello.
Hi autem circa Aſcalaphum propè ruerunt.
Deiphobus quidem ab Aſcalapho galeam lucidam
Rapuit, Meriones verò veloci ſimilis Marti,
Haſta brachium verberauit inſiliens, exq́; manu

Meriones Deiphobū vulnerat.

Acuta galea humi reſonuit prolapſa.
Meriones autem denuò inſiliens vultur tanquam,
Extraxit vno brachio validam haſtam.
Retrò autem ſociorum ad agmen ceſſit: hunc autem Polites
Germanus frater circum medius manibus extenſis,
Eduxit bello triſti, donec perueniſſet ad equos
Veloces, qui ei poſt pugnam & bellum
Stabant, aurigamq́; & currus ornatos habentes.
Qui hunc ad ciuitatem vehebant grauiter lamentantem,
Afflictum.ex.v.ſanguis modò-vulnerata fluebat manu.
At cæteri pugnabant: clamor autem immenſus ortus eſt.
Aeneas autem Aphareum Caletoridem irruens
Ad iugulum ferijt contra ſe verſum acuta haſta.
Inclinatum eſt autem in alteram partem caput, clypeúſque ſecutus eſt,
Et galea: circa autem eum mors fuſa eſt exitialis.

Ὣς μένεν Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς (οὐδ' ὑπεχώρει)
Αἰνείαν ἐπιόντα βοὴν ἀγαθόν· αὖε δ' ἑταίρους,
Ἀσκάλαφόν τ' ἐσορῶν, Ἀφαρῆά τε, Δηΐπυρόν τε,
Μηριόνην τε, καὶ Ἀντίλοχον, μήστωρας ἀϋτῆς·
Τοὺς ὅγ' ἐποτρύνων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Δεῦτε φίλοι, καί μ' οἴῳ ἀμύνατε· δείδια δ' αἰνῶς
Αἰνείαν ἐπιόντα πόδας ταχύν, ὅς μοι ἔπεισιν,
Ὃς μάλα καρτερός ἐστι μάχῃ ἔνι φῶτας ἐναίρειν·
Καὶ δ' ἔχει ἥβης ἄνθος, ὅ, τε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
Εἰ γὰρ ὁμηλικίῃ γε γενοίμεθα τῷδ' ἐπὶ θυμῷ,
Αἶψά κεν ἠὲ φέροιτο μέγα κράτος, ἠὲ φεροίμην.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἕνα φρεσὶ θυμὸν ἔχοντες,
Πλησίοι ἔστησαν, σάκε' ὤμοισι κλίναντες.
Αἰνείας δ' ἑτέρωθεν ἐκέκλετο οἷς ἑτάροισι,
Δηΐφοβόν τε Πάριν τ' ἐσορῶν, καὶ Ἀγήνορα δῖον,
Οἵ οἱ ἅμ' ἡγεμόνες Τρώων ἔσαν· αὐτὰρ ἔπειτα
Λαοὶ ἕποντ', ὡσεί τε μετὰ κτίλον ἕσπετο μῆλα
Πιόμεν' ἐκ βοτάνης, γάνυται δ' ἄρα τε φρένα ποιμήν.
Ὣς Αἰνείᾳ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γεγήθει
Ὡς ἴδε λαῶν ἔθνος ἐπισπόμενον ἑοῖ αὐτῷ.
Οἱ δ' ἀμφ' Ἀλκαθόῳ αὐτοσχεδὸν ὡρμήθησαν
Μακροῖσι ξυστοῖσι· περὶ στήθεσσι δὲ χαλκὸς
Σμερδαλέον κονάβιζε τιτυσκομένων καθ' ὅμιλον
Ἀλλήλων· δύο δ' ἄνδρες ἀρήϊοι ἔξοχοι ἄλλων,
Αἰνείας τε καὶ Ἰδομενεύς, ἀτάλαντοι Ἄρηϊ,
Ἵεντ' ἀλλήλων ταμέειν χρόα νηλέϊ χαλκῷ.
Αἰνείας δὲ πρῶτος ἀκόντισεν Ἰδομενῆος·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος·
Αἰχμὴ δ' Αἰνείαο κραδαινομένη κατὰ γαίης,
Ὤχετ', ἐπεί ῥ' ἅλιον στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν.
Ἰδομενεὺς δ' ἄρα Οἰνόμαον βάλε γαστέρα μέσσην·
Ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς
Ἤφυσ'· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ.
Ἰδομενεὺς δ' ἐκ μὲν νέκυος δολιχόσκιον ἔγχος
Ἐσπάσατ', οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα δυνήσατο τεύχεα καλὰ
Ὤμοιιν ἀφελέσθαι· ἐπείγετο γὰρ βελέεσσιν·
Οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα ποδῶν ἦν ὁρμηθέντι,
Οὔτ' ἄρ' ἐπαΐξαι μεθ' ἑὸν βέλος, οὔτ' ἀλέασθαι·
Τῷ ῥα καὶ ἐν σταδίῃ μὲν ἀμύνετο νηλεὲς ἦμαρ,
Τρέσσαι δ' οὐκέτι ῥίμφα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο.
Τοῦ δὲ βάδην ἀπιόντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ
Δηΐφοβος· δὴ γάρ οἱ ἔχεν κότον ἐμμενὲς αἰεί.
Ἀλλ' ὅγε καὶ τόθ' ἅμαρτεν, ὁ δ' Ἀσκάλαφον βάλε δουρί,
Υἱὸν Ἐνυαλίοιο, δι' ὤμου δ' ὄβριμον ἔγχος
Ἔσχεν· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ.
Οὐδ' ἄρα πώ τι πέπυστο βριήπυος ὄβριμος Ἄρης
Υἷος ἑοῖο πεσόντος ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ·
Ἀλλ' ὅγ' ἄρ' ἄκρῳ Ὀλύμπῳ ὑπὸ χρυσέοισι νέφεσσιν
Ἧστο, Διὸς βουλῇσιν ἐελμένος, ἔνθα περ ἄλλοι
Ἀθάνατοι θεοὶ ἦσαν ἐεργόμενοι πολέμοιο.
Οἱ δ' ἀμφ' Ἀσκαλάφῳ αὐτοσχεδὸν ὡρμήθησαν·
Δηΐφοβος μὲν ἀπ' Ἀσκαλάφου πήληκα φαεινὴν
Ἥρπασε· Μηριόνης δὲ θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ
Δουρὶ βραχίονα τύψεν ἐπάλμενος, ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
Αὐλῶπις τρυφάλεια χαμαὶ βόμβησε πεσοῦσα·
Μηριόνης δ' ἐξαῦτις ἐπάλμενος αἰγυπιὸς ὥς,
Ἐξέρυσε πρυμνοῖο βραχίονος ὄβριμον ἔγχος·
Ἂψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο. τὸν δὲ Πολίτης
Αὐτοκασίγνητος περὶ μέσσῳ χεῖρε τιτήνας,
Ἐξῆγεν πολέμοιο δυσηχέος, ὄφρ' ἵκεθ' ἵππους
Ὠκέας, οἵ οἱ ὄπισθε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο
Ἕστασαν, ἡνίοχόν τε καὶ ἅρματα ποικίλ' ἔχοντες·
Οἳ τόν γε προτὶ ἄστυ φέρον βαρέα στενάχοντα,
Τειρόμενον· κατὰ δ' αἷμα νεουτάτου ἔρρεε χειρός·
Οἱ δ' ἄλλοι μάρναντο, βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
Αἰνείας δ' Ἀφαρῆα Καλητορίδην ἐπορούσας
Λαιμὸν τύψ' ἐπὶ οἱ τετραμμένον ὀξέϊ δουρί.
Ἐκλίνθη δ' ἑτέρωσε κάρη, ἐπὶ δ' ἀσπὶς ἑάφθη,
Καὶ κόρυς· ἀμφὶ δέ οἱ θάνατος χύτο θυμοραϊστής.

Ἀντίλοχος δὲ Θόωνα μεταστρεφθέντα δοκεύσας
Οὔτασ' ἐπαΐξας, ἀπὸ δὲ φλέβα πᾶσαν ἔκερσεν,
Ἥ τ' ἀνὰ νῶτα θέουσα διαμπερὲς αὐχέν' ἱκάνει·
Τὴν ἀπὸ πᾶσαν ἔκερσεν· ὁ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσι
Κάππεσεν, ἄμφω χεῖρε φίλοις ἑτάροισι πετάσσας.
Ἀντίλοχος δ' ἐπόρουσε, καὶ αἴνυτο τεύχε' ἀπ' ὤμων,
Παπταίνων· Τρῶες δὲ περισταδὸν ἄλλοθεν ἄλλος
Οὔταζον σάκος εὐρὺ παναίολον, οὐδὲ δύναντο
Εἴσω ἐπιγράψαι τέρενα χρόα νηλέϊ χαλκῷ
Ἀντιλόχου· πέρι γάρ ῥα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
Νέστορος υἱὸν ἔρυτο καὶ ἐν πολλοῖσι βέλεσσιν.
Οὐ μὲν γάρ ποτ' ἄνευ δηΐων ἦν, ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς
Στρωφᾶτ'· οὐδέ οἱ ἔγχος ἔχ' ἀτρέμας, ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
Σειόμενον ἐλέλικτο, τιτύσκετο δὲ φρεσὶν ᾗσιν,
Ἤ τευ ἀκοντίσσαι, ἠὲ σχεδὸν ὁρμηθῆναι.
Ἀλλ' οὐ λῆθ' Ἀδάμαντα τιτυσκόμενος καθ' ὅμιλον
Ἀσιάδην, ὅ οἱ οὖτα μέσον σάκος ὀξέϊ χαλκῷ,
Ἐγγύθεν ὁρμηθείς· ἀμενήνωσεν δέ οἱ αἰχμὴν
Κυανοχαῖτα Ποσειδάων, βιότοιο μεγήρας.
Καὶ τὸ μὲν αὐτοῦ μεῖν' ὥς τε σκῶλος πυρίκαυστος
Ἐν σάκει Ἀντιλόχοιο, τὸ δ' ἥμισυ κεῖτ' ἐπὶ γαίης·
Ἂψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο κῆρ' ἀλεείνων.
Μηριόνης δ' ἀπιόντα μετασπόμενος βάλε δουρὶ
Αἰδοίων τε μεσηγὺ καὶ ὀμφαλοῦ, ἔνθα μάλιστα
Γίγνετ' Ἄρης ἀλεγεινὸς ὀϊζυροῖσι βροτοῖσιν.
Ἔνθα οἱ ἔγχος ἔπηξεν· ὁ δ' ἑσπόμενος περὶ δουρὶ
Ἤσπαιρ', ὡς ὅτε βοῦς, τόν τ' οὔρεσι βουκόλοι ἄνδρες
Ἰλλάσιν οὐκ ἐθέλοντα βίῃ δήσαντες ἄγουσιν·
Ὣς ὁ τυπεὶς ἤσπαιρε μίνυνθά περ, οὔ τι μάλα δήν,
Ὄφρα οἱ ἐκ χροὸς ἔγχος ἀνεσπάσατ' ἐγγύθεν ἐλθὼν
Ἥρως Μηριόνης· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε.
Δηΐπυρον δ' Ἕλενος ξίφεϊ σχεδὸν ἤλασε κόρσην
Θρηϊκίῳ μεγάλῳ, ἀπὸ δὲ τρυφάλειαν ἄραξεν.
Ἡ μὲν ἀποπλαγχθεῖσα χαμαὶ πέσε, καί τις Ἀχαιῶν
Μαρναμένων μετὰ ποσσὶ κυλινδομένην ἐκόμισσε·
Τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψεν.
Ἀτρεΐδην δ' ἄχος εἷλε βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον·
Βῆ δ' ἐπαπειλήσας Ἑλένῳ ἥρωϊ ἄνακτι,
Ὀξὺ δόρυ κραδάων· ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἄνελκε.
Τὼ δ' ἄρ' ὁμαρτήδην, ὁ μὲν ἔγχεϊ ὀξυόεντι
Ἵετ' ἀκοντίσσαι, ὁ δ' ἀπὸ νευρῆφιν ὀϊστῷ.
Πριαμίδης μὲν ἔπειτα κατὰ στῆθος βάλεν ἰῷ
Θώρηκος γύαλον, ἀπὸ δ' ἔπτατο πικρὸς ὀϊστός.
Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ πλατέος πτυόφιν μεγάλην κατ' ἀλωὴν
Θρῴσκωσιν κύαμοι μελανόχροες ἢ ἐρέβινθοι,
Πνοιῇ ὕπο λιγυρῇ καὶ λικμητῆρος ἐρωῇ,
Ὣς ἀπὸ θώρηκος Μενελάου κυδαλίμοιο
Πολλὸν ἀποπλαγχθεὶς ἑκὰς ἔπτατο πικρὸς ὀϊστός.
Ἀτρεΐδης δ' ἄρα χεῖρα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
Τὴν βάλεν ᾗ ῥ' ἔχε τόξον ἐΰξοον· ἐν δ' ἄρα τόξῳ
Ἀντικρὺ διὰ χειρὸς ἐλήλατο χάλκεον ἔγχος.
Ἂψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο κῆρ' ἀλεείνων,
Χεῖρα παρακρεμάσας· τὸ δ' ἐφέλκετο * μείλινον ἔγχος.
Καὶ τὸ μὲν ἐκ χειρὸς ἔρυσεν μεγάθυμος Ἀγήνωρ,
Αὐτὴν δὲ ξυνέδησεν ἐϋστρεφεῖ οἰὸς ἀώτῳ,
Σφενδόνῃ, ἣν ἄρα οἱ θεράπων ἔχε ποιμένι λαῶν.
Πείσανδρος δ' ἰθὺς Μενελάου κυδαλίμοιο
Ἤϊε· τὸν δ' ἄγε μοῖρα κακὴ θανάτοιο τέλοσδε,
Σοὶ Μενέλαε δαμῆναι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.
Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Ἀτρεΐδης μὲν ἅμαρτε, παραὶ δέ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος·
Πείσανδρος δὲ σάκος Μενελάου κυδαλίμοιο
Οὔτασεν, οὐδὲ * διαπρὸ δυνήσατο χαλκὸν ἐλάσσαι·
Ἔσχεθε γὰρ σάκος εὐρύ, κατεκλάσθη δ' ἐνὶ καυλῷ
Ἔγχος· ὁ δὲ φρεσὶν ᾗσι χάρη καὶ * ἐέλπετο νίκην.
Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον
Ἆλτ' ἐπὶ Πεισάνδρῳ· ὁ δ' ὑπ' ἀσπίδος εἵλετο καλὴν
Ἀξίνην εὔχαλκον, ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πελέκκῳ,
Μακρῷ, ἐϋξέστῳ· ἅμα δ' ἀλλήλων * ἐφίκοντο.

Antilochus autem Thoonem terga-vertentem obſeruans,
Vulnerauit impetens: venam autem totam abſcidit,
Quæ per dorſum currens, perpetuò ad ceruicem peruenit;
Hanc totam abſcidit: hic autem ſupinus in pulueres
Decidit, ambas manus dilectis ſocijs extendens.
Antilochus autem accurrit & abſtulit arma ab humeris,
Circumſpiciens. Troiani autem circumſtando aliunde alius
Pulſabant ſcutum latum, pulchrum, neque poterant
Intro perſtringere tenerum corpus ſæuo ferro
Antilochi, diligenter enim Neptunus quatiens-terram
Neſtoris filium tuebatur etiam inter multa tela.
Non enim vnquam ſeorſum ab hoſtibus erat, ſed circa ipſos
Verſabatur, neque ei haſta ſtabat quietè; ſed valdè ſemper
Quaſſata flectebatur: obſeruabat autem mentibus ſuis
Aut quenquam iaculari, vel propè inuadere.
Sed non latuit Adamanta obſeruans in multitudine
Aſiadem, qui ei percuſſit ſcutum medium acuto ære,
Cominus impetum-faciens: debilitauit. a. eius cuſpidem
Cæruleis crinibus Neptunus vitæ inuidens (i. parcens.)
Et dimidium quidem illic mãſit tanquã ſudes igne-præuſta
In ſcuto Antilochi: alterũ. v. dimidium iaceb. at ſuper terrã:
Retrò autem ſociorum ad agmen ceſſit mortem fugiens:
Meriones porrò abeuntem inſequens vulnerauit haſtã
Pudenda inter & vmbilicum: vbi maximè
Eſt mars (i. plaga) *grauis ærumnoſis hominibus,*
Illic ei haſtam infixit: hic autem ſequens circa haſtam
Palpitabat, velut quum bos, quem in *montib. bubulci viri*
Vinculis nolentem vi ligantes ducunt:
Sic iſte verberatus palpitabat paululum, nec valdè diu;
Donec ei ex corpore haſtile euulſit propè accedens
Heros Meriones: hunc verò tenebræ in *oculis texerunt.*
Deipyrum autem Helenus enſe propè læſit in tempus
Thracio, magno: galeam autem diffidit.
Hæc quidem excuſſa in terram decidit, & quidã Achiuorũ
Pugnantium inter pedes deuolutam ſuſtulit.
Hunc autem in oculis, obſcura nox cooperuit.
Atridem porrò dolor cepit in *prælio ſtrenuum Menelaũ.*
Iuit autem minitans Heleno heroi regi,
Acutam haſtam vibrans: hic autem arcus vlnam trahebat.
Hi verò ſimul-emiſerunt, alter quidem haſta acuta
Cupiebat iaculari: alter verò à neruo emiſſa *ſagittã.*
Priamides quidem deinde ad pectus percuſſit ſagitta
Thoracis conuexum: auolauit autem acerba ſagitta.
Sicut autem quando à lato ventilabro magnam per aream
Saliunt fabæ nigræ vel cicera,
Flatu à ſtridulo & ventilatoris impetu: — γρ. θρῴσκω-σι.
Sic à thorace Menelai illuſtris
Multum reiecta longè volauit acerba ſagitta.
Atrides autem manum in *prælio ſtrenuus Menelaus* — Menelaus Helenum vulnerat.
Eam percuſſit, quæ tenebat arcum politum: inque arcu
E-regione per manum adacta eſt ærea haſta.
Retrò. a. ſociorum in multitudinem ceſſit, mortem vitans,
Manu ſuſpenſa. illam. a. attrahebat fraxineam haſtam. — γρ. χάλκεον.
Et hanc quidem è manu traxit magnanimus Agenor,
Ipſam verò colligauit pulchrè-circumuoluta ouis lana,
Funda, quam ei miniſter tenebat paſtori populorum.
Piſander autem rectà in Menelaum illuſtrem — Piſander à Menelao perimitur.
Ibat: hunc. a. ducebat fatum funeſtum mortis ad-finem,
A-te Menelaë vt ſterneretur in graui pugna.
Hi autem quando iam propè erant in ſe profecti,
Atridæ quidem aberrauit, ipſiq; auerſa eſt haſta:
Piſander verò ſcutum Menelai illuſtris
Percuſſit, neque penitus potuit æs traijcere.
Prohibuit. n. ſcutum latum: fracta eſt. a. in ſumma-cuſpide — γρ. διὰ πρὸ.
Haſta: hic autem mentibus ſuis gauiſus eſt, & ſperabat victoriam. — γρ. ἔλπετο.
Atrides autem extracto enſe argenteis-clauis-inſigni,
Inſilijt in Piſandrum: hic autem ſub ſcuto accepit pulchram
Bipennem ex-bono-ferro-factam, oleaginum per manubriũ, — γρ. ἀφίκοντο.
Longum, bene-politum: ſimul. a. inter ſe congrediebantur.

Certè hic quidem galeæ conū percuſſit equinis-ſetis-hirſutæ
Summū ſub criſta ipſa: alter.v. accedentem, in fronte
Naſo ſuper extremo: crepuerunt autem oſſa: at ei oculi
Ante pedes ſanguinolenti humi deciderunt in pulueres.
Incuruatus eſt .a. lapſus: hic autem calce in pectora ruens,
Armaq; exuit, & glorians verbum locutus eſt,
Relinquetis demum ſic naues Danaorum celeribus equis
Troiani perfidi, graues inſatiabiles pugnæ: (vtentium
Alio quidem flagitio & probro non carentes eſtis,
Quo me violaſtis improbi canes, neque quid animo
Iouis valdè-tonantis difficilem veriti eſtis iram
Hoſpitalis, qui aliquando vobis deſtruet vrbem altam:
Qui meam virginem(v.charam)*vxorem, & opes multas*
Sine cauſa veniſtis adducentes, poſtquā amicè tractati fuiſtis
Nunc rurſus in naues cupitis pontigradas (apud ipſa n.
Ignem pernicioſum iacere, occidereq; heroas Achiuos:
Sed aliquando coercebimini, cupidi quamuis, a bello.
Iupiter pater, profectò te aiunt ſapientia ſuperare cæteros
Homines atque deos, ex te autem hæc omnia ſunt:
Qualiter iam viris gratificaris iniuſtis
Troianis, quorum animus ſemper impius eſt.*neque poſſunt*
Pugna ſatiari ex-æquo-moleſti belli.
Omnium quidem ſatietas eſt, & ſomni & amoris,
Cantuſq; dulcis, & egregiæ ſaltationis:
Quorum quidem quis etiā magis appetit deſideriū eximere
Quàm belli: Troiani verò pugnæ inſatiabiles ſunt.
Sic locutus, arma quidem à corpore cruenta
Diripiens ſocijs dedit Menelaus inculpatus:
Ipſe verò retro iterum iens propugnatoribus mixtus eſt.
Tunc ei filius inſiliit Pylæmenei regis
Harpalion, qui patrem dilectum ſequebatur bellans
Ad Troiam, neque rurſus venit in patriam terram:
Harpalion à Merione interficitur. *Qui tunc Atridæ medium ſcutum læſit haſta*
Cominus, neque penitus potuit æs traijcere:
Retrò a. ſociorum in multitudinem ceſſit, mortem euitans,
γρ. διαμπ. *Vndique circumſpiciens ne quis corpus ære contingeret.*
Meriones autem in *abeuntem miſit æream ſagittam.*
Et vulnerauit coxam ad dextram, ac ſagitta
E-regione per veſicam ſub os penetrauit:
Reſidens autem illic charorum inter manus ſociorum
Animam efflans, tanquam vermis ſuper terram
Iacebat extenſus: ſanguiſq; niger effluebat, tingebat.a. terrā.
Hunc quidem Paphlagones magnanimi curabant:
In currum verò collocantes ducebant ad Ilium ſacrum
Dolentes: cumq; ipſis pater ibat lachrymas fundens:
Vltio autem nulla filij fiebat mortui.
Ob *hunc.a. interfectum Paris valdè animo iratus eſt.*
Hoſpes enim ei erat multos inter Paphlagonas.
Propter *hunc is iratus emiſit æratam ſagittam.*
Euchenor a Paride interficitur. *Erat autem quidam Euchenor Polyidi vatis filius,*
Diueſque fortiſq;, Corinthi domos habitans:
Qui bene ſciens fatum pernicioſum in nauem aſcendit.
Sæpe.n. ei dixerat ſenex bonus Polyidus,(neceſſe eſſe illū)
Morbo à moleſto mori ſuis in ædibus,
Aut inter Achiuorum naues a Troianis domari.
Ideò ſimul grauem cædem declinabat Græcorum,
Morbumque moleſtum, vt non pateretur dolores animo:
Hunc percuſſit ſub maxilla & aure: protinus.a. animus
Abijt à membris: horrenda.a. ipſum caligo occupauit.
Sic hi quidem pugnabant inſtar ignis ardentis.
Hector autem non audierat Ioui dilectus, neque norat
Quòd eius nauium in ſiniſtra parte profligabantur
Populi ab Argiuis (propemodum etiam victoria Achiuorum
Erat: talis enim Neptunus terra-quaſſator
Impellebat Argiuos: inſuper.a. robore ipſe auxiliabatur.)
Sed perſtabat vbi primum portas & murum inſilierat,
Perruptis Danaorum denſis ordinibus ſcutigerorum,
Vbi erant Aiacisq; naues & Proteſilai
Littus ad maris cani ſubductæ: at ſupernè

Ἤτοι ὁ κόρυθος φάλον ἤλασεν ἱπποδασείης,
Ἄκρον ὑπὸ λόφον αὐτόν· ὁ δὲ προσιόντα, μέτωπον,
Ῥινὸς ὕπερ πυμάτης· λάκε δ' ὀστέα, τὼ δέ οἱ ὄσσε
Πὰρ ποσὶν αἱματόεντε χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν.
Ἰδνώθη δὲ πεσών· ὁ δὲ λὰξ ἐν στήθεσι βαίνων,
Τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα,
Λείψετέ θην οὕτω γε νέας Δαναῶν ταχυπώλων
Τρῶες ὑπερφίαλοι, δεινῆς ἀκόρητοι ἀϋτῆς.
Ἄλλης μὲν λώβης τε καὶ αἴσχεος οὐκ ἐπιδευεῖς,
Ἣν ἐμὲ λωβήσασθε κακαὶ κύνες· οὐδέ τι θυμῷ
Ζηνὸς ἐριβρεμέτεω χαλεπὴν ἐδδείσατε μῆνιν
Ξεινίου, ὅς τε ποτ' ὔμμι διαφθέρσει πόλιν αἰπήν.
Οἵ μευ κουριδίην ἄλοχον καὶ κτήματα πολλὰ
Μάψ οἴχεσθ' ἀνάγοντες, ἐπεὶ φιλέεσθε παρ' αὐτῇ.
Νῦν αὖτ' ἐν νηυσὶν μενεαίνετε ποντοπόροισι
Πῦρ ὀλοὸν βαλέειν, κτεῖναι δ' ἥρωας Ἀχαιούς·
Ἀλλά ποθι σχήσεσθε (καὶ ἐσσύμενοί περ) ἄρηος.
Ζεῦ πάτερ, ἦ τέ σε φασὶ περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων
Ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν, σέο δ' ἐκ τάδε πάντα πέλονται.
Οἷον δὴ ἄνδρεσσι χαρίζεαι ὑβριστῇσι
Τρωσίν, τῶν μένος αἰὲν ἀτάσθαλον, οὐδὲ δύνανται
Φυλόπιδος κορέσασθαι ὁμοιΐου πολέμοιο.
Πάντων μὲν κόρος ἐστί, καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος,
Μολπῆς τε γλυκερῆς, καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο,
Τῶν πέρ τις καὶ μᾶλλον ἐέλδεται ἐξ ἔρον εἶναι,
Ἢ πολέμου· Τρῶες δὲ μάχης ἀκόρητοι ἔασιν.
Ὣς εἰπὼν, τὰ μὲν ἔντε' ἀπὸ χροὸς αἱματόεντα
Συλήσας, ἑτάροισι δίδου Μενέλαος ἀμύμων·
Αὐτὸς δ' αὖτ' ἐξαῦτις ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη.
Ἔνθα οἱ υἱὸς ἐπᾶλτο Πυλαιμένεος βασιλῆος
Ἀρπαλίων, ὅ ῥα πατρὶ φίλῳ ἕπετο πτολεμίζων
Ἐς Τροίην, οὐδ' αὖτις ἀφίκετο πατρίδα γαῖαν·
Ὅς ῥα τότ' Ἀτρείδαο μέσον σάκος οὔτασε δουρὶ
Ἐγγύθεν, οὐδέ * διὰ πρὸ δυνήσατο χαλκὸν ἐλάσσαι.
Ἂψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο κῆρ' ἀλεείνων,
Πάντοσε παπταίνων, μή τις χρόα χαλκῷ ἐπαύρῃ.
Μηριόνης δ' ἀπιόντος ἵει χαλκήρε' ὀϊστόν·
Καί ῥ' ἔβαλε γλουτὸν κατὰ δεξιόν· αὐτὰρ ὀϊστὸς
Ἀντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἐξεπέρησεν.
Ἑζόμενος δὲ κατ' αὖθι, φίλων ἐν χερσὶν ἑταίρων
Θυμὸν ἀποπνείων, ὥς τε σκώληξ ἐπὶ γαίῃ
Κεῖτο ταθείς· ἐκ δ' αἷμα μέλαν ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν.
Τὸν μὲν Παφλαγόνες μεγαλήτορες ἀμφεπένοντο·
Ἐς δίφρον δ' ἀνέσαντες ἄγον προτὶ Ἴλιον ἱρὴν
Ἀχνύμενοι, μετὰ δέ σφι πατὴρ κίε δάκρυα λείβων·
Ποινὴ δ' οὔτις παιδὸς ἐγίνετο τεθνειῶτος.
Τοῦ δὲ Πάρις μάλα θυμὸν ἀποκταμένοιο χολώθη·
Ξεῖνος γάρ οἱ ἔην πολέσιν μετὰ Παφλαγόνεσσι.
Τοῦ ὅγε χωόμενος προΐει χαλκήρε' ὀϊστόν·
Ἦν δέ τις Εὐχήνωρ, Πολυΐδου μάντιος υἱός,
Ἀφνειός τ' ἀγαθός τε, Κορινθόθι οἰκία ναίων,
Ὅς ῥ' εὖ εἰδὼς κῆρ' ὀλοὴν ἐπὶ νηὸς ἔβαινε·
Πολλάκι γάρ οἱ ἔειπε γέρων ἀγαθὸς Πολύϊδος,
Νούσῳ ὑπ' ἀργαλέῃ φθίσθαι οἷς ἐν μεγάροισιν,
Ἢ μετ' Ἀχαιῶν νηυσὶν ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι.
Τῷ ῥ' ἅμα τ' ἀργαλέην θωὴν ἀλέεινεν Ἀχαιῶν,
Νοῦσόν τε στυγερὴν, ἵνα μὴ πάθοι ἄλγεα θυμῷ·
Τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος· ὦκα δὲ θυμὸς
Ὤχετ' ἀπὸ μελέων· στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἷλεν.
Ὣς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο.
Ἕκτωρ δ' οὐκ ἐπέπυστο Διῒ φίλος, οὐδέ τι ᾔδη
Ὅττι ῥά οἱ νηῶν ἐπ' ἀριστερὰ δηϊόωντο
Λαοὶ ὑπ' Ἀργείων· τάχα δ' ἂν καὶ κῦδος Ἀχαιῶν
Ἔπλετο· τοῖος γὰρ γαιήοχος ἐννοσίγαιος
Ὤτρυν' Ἀργείους, πρὸς δὲ σθένει αὐτὸς ἄμυνεν·
Ἀλλ' ἔχεν ᾗ τὰ πρῶτα πύλας καὶ τεῖχος ἐσᾶλτο,
Ῥηξάμενος Δαναῶν πυκινὰς στίχας ἀσπιστάων.
Ἔνθ' ἔσαν Αἴαντός τε νέες καὶ Πρωτεσιλάου,
Θῖν' ἐφ' ἁλὸς πολιῆς εἰρυμέναι· αὐτὰρ ὕπερθε

Τεῖχος

Τεῖχος ἐδέδμητο χθαμαλώτατον, ἔνθα μάλιστα
Ζαχρηεῖς γίγνοντο μάχῃ αὐτοί τε καὶ ἵπποι·
Ἔνθα δὲ Βοιωτοὶ καὶ Ἰάονες ἑλκεχίτωνες,
Λοκροὶ καὶ Φθῖοι, καὶ φαιδιμόεντες Ἐπειοὶ,
Σπουδῇ ἐπαΐσσοντα νεῶν ἔχον· οὐδὲ δύναντο
Ὦσαι ἀπὸ σφείων φλογὶ εἴκελον Ἕκτορα δῖον.
Οἳ μὲν Ἀθηναίων προλελεγμένοι· ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
Ἦρχ' υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεύς· οἳ δ' ἅμ' ἕποντο,
Φείδας τε, Στιχίος τε, Βίας τ' ἐΰς· αὐτὰρ Ἐπειῶν
Φυλεΐδης τε Μέγης, Ἀμφίων τε, Δρακίος τε.
Πρὸ Φθίων δὲ Μέδων τε, * μενεπτόλεμός τε Ποδάρκης·
Ἤτοι ὁ μὲν νόθος υἱὸς Ὀϊλῆος θείοιο
Ἔσκε Μέδων Αἴαντος ἀδελφεὸς, αὐτὰρ ἔναιεν
Ἐν Φυλάκῃ γαίης ἄπο πατρίδος, ἄνδρα κατακτὰς
Γνωτὸν μητρυιῆς Ἐριώπιδος, ἣν ἔχ' Ὀϊλεύς·
Αὐτὰρ ὁ Ἰφίκλοιο πάϊς τοῦ Φυλακίδαο.
Οἳ μὲν πρὸ Φθίων μεγαθύμων θωρηχθέντες,
Ναῦφιν ἀμυνόμενοι, μετὰ Βοιωτῶν ἐμάχοντο.
Αἴας δ' οὐκέτι πάμπαν Ὀϊλῆος ταχὺς υἱὸς
Ἵστατ' ἀπ' Αἴαντος Τελαμωνίου, οὐδ' ἠβαιόν.
Ἀλλ' ὥστ' ἐν νειῷ βόε οἴνοπε πηκτὸν ἄροτρον
Ἶσον θυμὸν ἔχοντε τιταίνετον, ἀμφὶ δ' ἄρα σφι
Πρυμνοῖσιν κεράεσσι πολὺς ἀνακηκίει ἱδρώς,
Τὼ μέν τε ζυγὸν οἶον ἐΰξοον ἀμφὶς ἐέργει,
Ἱεμένω κατ' ὦλκα, τέμει δέ τε τέλσον ἀρούρης·
Ὣς τὼ * παρβεβαῶτε μάλ' ἕστασαν ἀλλήλοιιν.
Ἀλλ' ἤτοι Τελαμωνιάδῃ πολλοί τε καὶ ἐσθλοὶ
Λαοὶ ἕπονθ' ἕταροι, οἵ οἱ σάκος ἐξεδέχοντο
Ὁππότε μιν κάματός τε καὶ ἱδρὼς γούναθ' ἵκοιτο·
Οὐδ' ἄρ' Ὀϊλιάδῃ μεγαλήτορι Λοκροὶ ἕποντο·
Οὐ γάρ σφι σταδίῃ ὑσμίνῃ μίμνε φίλον κῆρ.
Οὐ γὰρ ἔχον κόρυθας χαλκήρεας ἱπποδασείας,
Οὐδ' ἔχον ἀσπίδας εὐκύκλους καὶ μείλινα δοῦρα·
Ἀλλ' ἄρα τόξοισιν καὶ ἐϋστρεφεῖ οἰὸς ἀώτῳ
Ἴλιον εἰς ἅμ' ἕποντο πεποιθότες, * οἷσιν ἔπειτα
Ταρφέα βάλλοντες, Τρώων ῥήγνυντο φάλαγγας.
Δή ῥα τόθ' οἳ μὲν πρόσθε σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισι
Μάρναντο Τρωσίν τε καὶ Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ·
Οἳ δ' ὄπιθεν βάλλοντες ἐλάνθανον, οὐδέ τι χάρμης
Τρῶες μιμνήσκοντο· συνεκλόνεον γὰρ ὀϊστοί.
Ἔνθά κε λευγαλέως νηῶν ἄπο καὶ κλισιάων
Τρῶες ἐχώρησαν προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν,
Εἰ μὴ Πουλυδάμας θρασὺν Ἕκτορα εἶπε παραστάς,
Ἕκτορ, ἀμήχανός ἐσσι παραρρητοῖσι πιθέσθαι.
Οὕνεκά τοι περὶ δῶκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα,
Τοὔνεκα καὶ βουλῇ ἐθέλεις * περιίδμεναι ἄλλων;
Ἀλλ' οὔ πως ἅμα πάντα δυνήσεαι αὐτὸς ἑλέσθαι.
Ἄλλῳ μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήϊα * ἔργα,
Ἄλλῳ δ' ὀρχηστύν, ἑτέρῳ κίθαριν καὶ ἀοιδήν,
Ἄλλῳ δ' ἐν στήθεσσι * τιθεῖ νόον εὐρύοπα Ζεὺς
Ἐσθλόν, τοῦ δέ τε πολλοὶ ἐπαυρίσκοντ' ἄνθρωποι,
Καί τε * πόλεις ἐσάωσε, μάλιστα δὲ κ' αὐτὸς ἀνέγνω.
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω ὥς μοι δοκεῖ εἶναι * ἄριστα.
Πάντῃ γάρ σε περὶ στέφανος πολέμοιο δέδηε·
Τρῶες * δὲ μεγάθυμοι * ἐπεὶ κατὰ τεῖχος ἔβησαν,
Οἳ μὲν ἀφεστᾶσι σὺν τεύχεσιν, οἳ δὲ μάχονται
Παυρότεροι πλεόνεσσι, κεδασθέντες κατὰ νῆας.
Ἀλλ' ἀναχασσάμενος κάλει ἐνθάδε πάντας ἀρίστους·
Ἔνθεν δ' ἂν μάλα πᾶσαν ἐπιφρασσαίμεθα βουλήν,
Ἤ κεν ἐνὶ νήεσσι πολυκλήϊσι πέσωμεν,
(Αἴ κ' ἐθέλῃσι θεὸς δόμεναι κράτος) ἦ κεν ἔπειτα
Πὰρ νηῶν ἔλθωμεν ἀπήμονες. ἦ γὰρ ἔγωγε
Δείδω μὴ τὸ χθιζὸν ἀποστήσωνται Ἀχαιοὶ
Χρεῖος, ἐπεὶ παρὰ νηυσὶν ἀνὴρ ἆτος πολέμοιο
Μίμνει, ὃν οὐκέτι πάγχυ μάχης σχήσεσθαι ὀΐω.
Ὣς φάτο Πουλυδάμας, ἅδε δ' Ἕκτορι μῦθος ἀπήμων.
Αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Πουλυδάμα, σὺ μὲν αὐτοῦ ἐρύκακε πάντας ἀρίστους·

Murus ædificatus erat humillimus, vbi maximè
Acerrimi fuerant pugnæ ipſiq́; & equi.
Illic autem Bœotij, & Iaones longis veſtibus-vtentes,
Locri, & Phthij, & clari Epei,
Alacriter irruentem in naues arcebant: neque poterant
Repellere à ſe flammæ ſimilem Hectorem diuinum.
Alij quidem ante Athenienſes lecti erant: inter autem eos
Præerat filius Petei Meneſt. ipſum.a.ſimul ſequebantur
Phidasq́, Stichusq́, Biasq́, magnus. ſed ante Epeios,
Phylideſq́, Meges, Amphionq́, Draciusq́;
Ante Phthios autem Medonq́, Meneptolemusq́, celer:
Certè alter quidem nothus filius Oilei diuini
Erat Medon, Aiacis frater & habitabat
In Phylace, terra procul-à patria, virum cùm occidiſſet
Fratrem nouercæ Eriopidis, quam habebat Oileus:
Sed alter Iphicli filius Phylacidæ erat.
Hi quidem ante Phthios magnanimos armati
Nauibus auxiliantes, cum Bœotijs pugnabant.
Aiax autem non procul omnino Oilei velox filius Aiacum coniunctio.
Stabat ab Aiace Telamonio, ne paululum quidem:
Sed ſicut in nouali boues nigri compactum aratrum
Æqualem animum habentes trahunt, circa.a.ipſorum
Ima cornua multus erumpit ſudor:
Hos quidem iugum ſolum bene-politum vtrinque diſtendit
Vadentes per ſulcum: incidit autem fundus arui:
Sic hi congreſſi valde ſtabant inter ſe.
Sed Telamoniadem quidem multiq́, & ſtrenui
Populi ſequebantur ſocij, qui eius ſcutum excipiebant,
Quando ipſum laborq́, & ſudor genibus occupaſſet.
Neque verò Oiliadem magnanimum Locri ſequebantur:
Non enim ipſis in ſtataria pugna manebat dilectum cor:
Non enim habebant galeas æreas equinis-ſetis-hirſutas,
Neque habebant ſcuta rotunda, & fraxineas haſtas,
Sed arcubus & bene-torta ouis lana (i.fundis)
Ad Troiam ſimul ſecuti ſunt confiſi: quibus deinde
Frequenter iacientes, Troianorum rumpebant phalanges:
Iam tunc illi quidem antè cum armis pulchris
Pugnabant, contra Troianosq́, & Hectorem ære-armatum.
Hi autem poſt iacientes latebant, neque pugnæ
Troiani recordabantur, conturbabant enim ſagittæ.
Tum ſanè miſerè à nauibus & tentoriis
Troiani receſſiſſent ad Ilium altum,
Niſi Polydamas audacem Hectorem allocutus eſſet aſtans: Polydamas Hectorem obiurgat.
Hector impoſſibilis es (i.non potes) *monitorijs* verbis *(flecti.*
Quoniam tibi excellenter dedit deus bellica opera.
Ideò & conſilio vis præcellere cæteris?
At nullo-modo ſimul omnia poteris tu-ſolus deligere.
Alij enim tribuit Deus bellica opera,
Alij autem artem-ſaltandi, alij cytharam & cantum,
Alij.a.in pectoribus poſuit animum latè-proſpiciens Iupiter
Prudentem, eóque multi fruuntur homines:
Et Reſpub. ſeruauit: præcipuè.a.ipſe cognoſcit vtilitatē pru- *(dentiæ*
Sed ego dico vt mihi videtur eſſe optimum.
Vndique igitur te circum corona belli flagrat.
Troiani autē magnanimi poſtquam trans murum iuerunt,
Hi quidem ceſſant cum armis, alij verò præliantur
Pauciores cum-pluribus, diſſipati circa naues:
Sed retrocedens voca huc omnes proceres,
Hic autem totum deliberauerimus conſilium.
An in naues multa-transtra-habentes irruamus,
(Siquidem velit deus largiri victoriam) an deinde
A nauibus abeamus illæſi: certè enim equidem
Timeo ne heſternum exoluant Achiui
Debitum: quoniam apud naues vir inſatiabilis belli
Manet, quem non amplius omnino à pugna ceſſaturum puto.
Sic dixit Polyda. placuit autem Hectori conſilium ſalubre.
Continuò autem è curru cum armis deſiliit in terram.
Et ipſum, edita-voce, verbis velocibus allocutus eſt,
Polydama, tu quidem hic & contine omnes proceres,

At ego illuc ibo, & occurram prælio.
Mox verò reuertar rurſus, poſtquam bene iis imperauero.
Dixit, & digreſſus eſt monti niuali ſimilis,
Inclamans, perque Troianos volabat & auxiliatores.
Hi autem ad Phanthœdem benignum Polydamanta
Omnes accelerabant, poſtquam Hectoris audierunt vocem.
Sed hic Deiphobumq́, vimq́, Heleni regis,
Hector ſocios deſiderat. *Aſiademq́, Adamanta, & Aſium Hyrtaci filium*
Ibat per propugnatores quærens ſicubi inueniret.
Hos autem inuenit nullo-modo prorſus illæſos, nec viuos:
Sed hi quidem iam ad naues & puppes Achiuorum,
Manibus ab Argiuorum iacebant animabus amiſſis:
Alii.a.intra murũ erant percuſſi cominus, *ſauciatiq́,* propè
Hunc.v. protinus inuenit pugnæ ad ſiniſtram lacrymoſæ
Nobilem Alexandrum, Helenæ maritum pulchricomæ,
Animantem ſocios, & incitantem ad *pugnandum.*
Propè autem ſtans allocutus eſt contumelioſis verbis,
Infelix-Pari, forma optime, mulieroſe deceptor,
Vbi tibi Deiphobus, viſq́, Heleni regis,
Aſiadesq́, Adamas, & Aſius Hyrtaci filius?
Vbi & Othryoneus? nunc periit totum à ſummo
Ilium altum: nunc tibi integra grauis pernicies.
Hunc autem rurſus allocutus eſt Alexander diuinus:
Hector, quoniam tibi eſt animus inſontem culpare:
Aliàs fortè magis ceſſaſſe à prælio
Debeo, quoniam neque me prorſus imbellem genuit mater.
Ex quo enim apud naues pugnam ſuſcitaſti ſociorum,
Ex eo hîc exiſtentes congredimur cum Græcis
Indeſinenter: ſocii autem cæſi ſunt, quos tu requiris.
Duo ſoli Deiphobusq́, viſq́, Heleni regis
Abierunt longis ſaucii haſtilibus
Ambo in manu: cædem autem auertit Saturnius.
Nunc autem duc quà te cor animúsq́, iubet:
Nos autem vſque-prompti ſimul ſequemur: neque puto
χ. ἐδ', τι. *Vires* nos *deſideraturos, quanta quidem vis adeſt* nobis.
Vltra vires a. non licet quantumuis cupidum pugnare.
Sic fatus, flexit fratris animum heros.
Hector ſuis coactis hoſtes aggreditur. *Cœperunt autem ire vbi maximè pugna & prælium erat,*
Circumq́, Cebrionem, & eximium Polydamanta,
Phalcen, Orthæumq́, & diuinum Polyphœtem,
Palmúmque, Aſcaniúmque, Morumq́, filios Hippotionis,
Qui ex Aſcania fructifera venerant ſucceſſores
Die præcedenti: tunc verò Iupiter impulit pugnare.
Hi autem ibant moleſtorum ventorum ſimiles turbini,
Qui à tonitruo patris Iouis vadit per campum,
Magno. a. cum ſtrepitu mari miſcetur, inſuntq́, multæ
Vndæ æſtuantes multiſoni maris
Turgidæ, ſpuma albicantes, antè quidem aliæ, & pòſt aliæ:
Sic Troiani antè quidem alii ſtipati, & pòſt alii
Ferro fulgentes vnà-cum ducibus ſequebantur:
Hector autem præibat pernicioſo ſimilis Marti
Priamides: ante ſe autem habebat ſcutum vndique æquale,
Pellibus denſum: multum autem adaptatum erat æs:
Circum autem eius tempora ſplendens mouebatur galea:
Vndique autem circum phalanges tentabat procedens,
Si quo-modo ſibi cederent ſub clypeo-tectè progredienti.
Sed non confudit animum in pectoribus Achiuorum.
Aiax Hectorem prouocat. *Aiax autem primus prouocauit latè incedens:*
Infelix, propius accede, cur terres ita
Argiuos? nequaquam profectò pugnæ imperiti ſumus:
Sed Iouis flagello malo profligati ſumus Achiui:
Profectò tibi quidem animus ſperat direpturum eſſe
Naues, attamen mox manus ad *repellendum ſunt & nobis.*
Profectò multò præueniet bene habitata ciuitas veſtra
Manibus à noſtris captáque euerſáque.
Tibi verò ipſi dico prope eſſe (tempus) *quando fugiens*
Supplicabis Ioui patri, & aliis immortalibus,
Vt velociores accipitribus ſint pulchrè-iubati equi tui,
Qui te ad ciuitatem ferent puluerem excitantes per campum.

Αὐτὰρ ἐγὼ κεῖσ' εἶμι, καὶ ἀντιόω πολέμοιο.
Αἶψα δ' ἐλεύσομαι αὖτις, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπιτείλω.
Ἦ ῥα, καὶ ὁρμήθη ὄρεϊ νιφόεντι ἐοικὼς,
Κεκλήγως, διὰ δὲ Τρώων πέτετ' ἠδ' ἐπικούρων.
Οἱ δ' ἐς Πανθοΐδην ἀγαπήνορα Πουλυδάμαντα
Πάντες ἐπεσσεύοντ', ἐπεὶ Ἕκτορος ἔκλυον αὐδήν.
Αὐτὰρ ὁ Δηΐφοβόν τε βίην θ' Ἑλένοιο ἄνακτος,
Ἀσιάδην τ' Ἀδάμαντα, καὶ Ἄσιον Ὑρτάκου υἱὸν
Φοίτα ἀνὰ προμάχους διζήμενος εἴπου ἐφεύροι.
Τοὺς δ' εὗρ' οὐκέτι πάμπαν ἀπήμονας, οὐδ' ἀνολέθρους·
Ἀλλ' οἱ μὲν δὴ νηυσὶν ἔπι πρυμνῇσιν Ἀχαιῶν,
Χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες·
Οἱ δ' ἐν τείχει ἔσαν βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε.
Τὸν δὲ τάχ' εὗρε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ δακρυοέσσης
Δῖον Ἀλέξανδρον, Ἑλένης πόσιν ἠϋκόμοιο,
Θαρσύνονθ' ἑτάρους, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι·
Ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος προσέφη αἰσχροῖς ἐπέεσσι,
Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανὲς, ἠπεροπευτὰ,
Ποῦ τοι Δηΐφοβός τε, βίη θ' Ἑλένοιο ἄνακτος,
Ἀσιάδης τ' Ἀδάμας, ἠδ' Ἄσιος Ὑρτάκου υἱός;
Ποῦ δέ τοι Ὀθρυονεύς; νῦν ὤλετο πᾶσα κατ' ἄκρης
Ἴλιος αἰπεινή· νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδὴς,
Ἕκτορ, ἐπεί τοι θυμὸς ἀναίτιον αἰτιάασθαι,
Ἄλλοτε δή ποτε μᾶλλον ἐρωῆσαι πολέμοιο
Μέλλω, ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ πάμπαν ἀνάλκιδα γείνατο μήτηρ.
Ἐξ οὗ γὰρ παρὰ νηυσὶ μάχην ἤγειρας ἑταίρων,
Ἐκ τοῦδ' ἐνθάδ' ἐόντες ὁμιλέομεν Δαναοῖσι
Νωλεμέως· ἕταροι δὲ κατέκταθεν οὓς σὺ μεταλλᾷς.
Οἴω Δηΐφοβός τε βίη θ' Ἑλένοιο ἄνακτος
Οἴχεσθον, μακρῇσι τετυμμένω ἐγχείῃσιν
Ἀμφοτέρω κατὰ χεῖρα· φόνον δ' ἤμυνε Κρονίων.
Νῦν δ' ἄρχ' ὅππῃ σε κραδίη θυμός τε κελεύει·
Ἡμεῖς δ' ἐμμεμαῶτες ἅμ' ἑψόμεθ', οὐδέ τί φημι
Ἀλκῆς δευήσεσθαι, ὅση δύναμίς γε πάρεστι·
Πὰρ δύναμιν δ' οὐκ ἔστι καὶ ἐσσύμενον πολεμίζειν.
Ὣς εἰπὼν παρέπεισεν ἀδελφειοῦ φρένας ἥρως·
Βὰν δ' ἴμεν ἔνθα μάλιστα μάχη καὶ φύλοπις ἦεν,
Ἀμφί τε Κεβριόνην καὶ ἀμύμονα Πουλυδάμαντα,
Φάλκην, Ὀρθαῖόν τε, καὶ ἀντίθεον Πολυφόντην,
Πάλμυν τ', Ἀσκάνιόν τε, Μόρυν θ' υἷ' Ἱπποτίωνος·
Οἵ ῥ' ἐξ Ἀσκανίης ἐριβώλακος ἦλθον ἀμοιβοὶ
Ἠοῖ τῇ προτέρῃ, τότε δὲ Ζεὺς ὦρσε μάχεσθαι.
Οἱ δ' ἴσαν ἀργαλέων ἀνέμων ἀτάλαντοι ἀέλλῃ,
Ἥ ῥά θ' ὑπὸ βροντῆς πατρὸς Διὸς εἶσι πέδονδε,
Θεσπεσίῳ δ' ὁμάδῳ ἁλὶ μίσγεται, ἐν δέ τε πολλὰ
Κύματα παφλάζοντα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
Κυρτὰ, φαληριόωντα, πρὸ μέν τ' ἄλλ', αὐτὰρ ἐπ' ἄλλα·
Ὣς Τρῶες πρὸ μὲν ἄλλοι ἀρηρότες, αὐτὰρ ἐπ' ἄλλοι
Χαλκῷ μαρμαίροντες ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕποντο.
Ἕκτωρ δ' ἡγεῖτο βροτολοιγῷ ἶσος Ἄρηϊ
Πριαμίδης· πρόσθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην,
Ῥινοῖσιν πυκινὴν· πολλὸς δ' ἐπελήλατο χαλκός·
Ἀμφὶ δέ οἱ κροτάφοισι φαεινὴ σείετο πήληξ.
Πάντῃ δ' ἀμφὶ φάλαγγας ἐπειρᾶτο προποδίζων,
Εἴ πώς οἱ εἴξειαν ὑπασπίδια προβιβῶντι·
Ἀλλ' οὐ σύγχει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
Αἴας δὲ πρῶτος προκαλέσσατο μακρὰ βιβάσθων,
Δαιμόνιε, σχεδὸν ἐλθέ· τί ἢ δειδίσσεαι αὔτως
Ἀργείους; οὔ τοί τι μάχης ἀδαήμονές εἰμεν,
Ἀλλὰ Διὸς μάστιγι κακῇ ἐδάμημεν Ἀχαιοί.
Ἦ θήν πού τοι θυμὸς ἐέλπεται ἐξαλαπάξειν
Νῆας, ἄφαρ δέ τε χεῖρες ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἡμῖν·
Ἦ κε πολὺ φθαίη εὖ ναιομένη πόλις ὑμὴ
Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἁλοῦσά τε περθομένη τε.
Σοὶ δ' αὐτῷ φημὶ σχεδὸν ἔμμεναι ὁππότε φεύγων
Ἀρήσῃ Διὶ πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι,
Θάσσονας ἰρήκων ἔμεναι καλλίτριχας ἵππους,
Οἵ σε πόλινδ' οἴσουσι κονίοντες πεδίοιο.

Οἱ

Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις,
Αἰετὸς ὑψιπέτης· ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς Ἀχαιῶν,
Θάρσυνος οἰωνῷ. ὁ δ' ἀμείβετο φαίδιμος Ἕκτωρ·
Αἶαν ἁμαρτοεπὲς, βουγάϊε, ποῖον ἔειπες;
Αἲ γὰρ ἐγὼν οὕτω γε Διὸς παῖς αἰγιόχοιο
Εἴην ἤματα πάντα, τέκοι δέ με πότνια Ἥρη,
Τιοίμην δ' ὡς τίετ' Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων·
Ὡς νῦν ἡμέρη ἥδε κακὸν * φέρει Ἀργείοισι
Πᾶσι μάλ'· ἐν δὲ σὺ τοῖσι πεφήσεαι, αἴ κε ταλάσσῃς
Μεῖναι ἐμὸν δόρυ μακρὸν, ὅ τοι χρόα λειριόεντα
Δάψει· ἀτὰρ Τρώων * κορέεις κύνας ἠδ' οἰωνοὺς
Δημῷ καὶ σάρκεσσι, πεσὼν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο. τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο
Ἠχῇ θεσπεσίῃ, ἐπὶ δὲ ἴαχε λαὸς ὄπισθεν.
Ἀργεῖοι δ' ἑτέρωθεν ἐπίαχον, οὐδ' ἐλάθοντο
Ἀλκῆς, ἀλλ' ἔμενον Τρώων ἐπιόντας ἀρίστους.
Ἠχὴ δ' ἀμφοτέρων ἵκετ' αἰθέρα καὶ Διὸς αὐγάς.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ ἡ ξῖ ῥαψῳδία.

ΝΕΣΤΟΡΑ δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ πίνοντά περ ἔμπης,
Ἀλλ' Ἀσκληπιάδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Φράζεο δῖε Μαχάον ὅπως ἔσται τάδε ἔργα·
Μείζων δὴ παρὰ νηυσὶ βοὴ θαλερῶν αἰζηῶν.
Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν πῖνε καθήμενος αἴθοπα οἶνον,
Εἰσόκε θερμὰ λοετρὰ ἐϋπλόκαμος Ἑκαμήδη
Θερμήνῃ, καὶ λούσῃ ἄπο βρότον αἱματόεντα.
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐλθὼν τάχα εἴσομαι ἐς περιωπήν.
Ὡς εἰπὼν, σάκος εἷλε τετυγμένον υἱέος ἑοῖο,
Κείμενον ἐν κλισίῃ Θρασυμήδεος ἱπποδάμοιο,
Χαλκῷ παμφαῖνον· ὁ δ' ἔχ' ἀσπίδα πατρὸς ἑοῖο.
Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ·
Στῆ δ' ἐκτὸς κλισίης, τάχα δ' εἴσιδεν ἔργον ἀεικὲς,
Τοὺς μὲν, ὀρινομένους, τοὺς δὲ κλονέοντας ὄπισθε
Τρῶας ὑπερθύμους· ἐρέριπτο δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν.
Ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ πέλαγος μέγα κύματι κωφῷ,
Ὀσσόμενον λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα
Αὔτως, οὐδ' ἄρα τε προκυλίνδεται * οὐδετέρωσε,
Πρίν τινα κεκριμένον καταβήμεναι ἐκ Διὸς οὖρον·
Ὡς ὁ γέρων ὥρμαινε, δαϊζόμενος κατὰ θυμὸν
Διχθάδι', ἢ μεθ' ὅμιλον ἴοι Δαναῶν ταχυπώλων,
Ἦε μετ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν.
Ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι
Βῆναι ἐπ' Ἀτρείδην. οἱ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον,
Μαρνάμενοι· λάκε δέ σφι περὶ χροῒ χαλκὸς ἀτειρὴς
Νυσσομένων ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισι.
Νέστορι δὲ ξύμβληντο διοτρεφέες βασιλῆες,
Πὰρ νηῶν ἀνιόντες, ὅσοι βεβλήατο χαλκῷ,
Τυδείδης, Ὀδυσεύς τε καὶ Ἀτρείδης Ἀγαμέμνων.
Πολλὸν γάρ ῥ' ἀπάνευθε μάχης εἰρύατο νῆες
Θῖν' ἐφ' ἁλὸς πολιῆς· τὰς γὰρ πρώτας πεδίονδε
Εἴρυσαν, αὐτὰρ τεῖχος ἐπὶ πρύμνῃσιν ἔδειμαν.
Οὐδὲ γὰρ οὐδ' εὐρύς περ ἐὼν ἐδυνήσατο πάσας
Αἰγιαλὸς νῆας χαδέειν· στείνοντο δὲ λαοί.
Τῷ ῥα προκρόσσας ἔρυσαν, καὶ πλῆσαν ἁπάσης
Ἠϊόνος στόμα μακρὸν, ὅσον συνεέργαθον ἄκραι.
Τῷ ῥ' οἵγ' ὀψείοντες ἀϋτῆς καὶ πολέμοιο,
Ἔγχει ἐρειδόμενοι κίον ἀθρόοι· ἄχνυτο δέ σφιν
Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν. ὁ δὲ ξύμβλητο γεραιὸς
Νέστωρ, * πτῆξε δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν·
Τὸν καὶ φωνήσας προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
Ὦ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
Τίπτε λιπὼν πόλεμον φθισήνορα δεῦρ' ἀφικάνεις;

Sic ei loquuto, aduolauit dextra auis
Aquila altiuolans, acclamauit autem populus Achiuorū
Confirmatus augurio: at respondit illuſtris Hector:
Aiax nugator, iactator, quid dixiſti? — Hectoris ad Aiacem reſponſio.
Vtinam enim ego ſic Iouis filius ægidem-geſtantis
Eſſem dies omnes, peperiſſetq́ me veneranda Iuno,
Honorarer autem ſicut honoratur Minerua & Apollo,
Vt nunc dies hæc malum affert Argiuis
Omnibus valde. inter verò tu hos accidêris, ſi audeas — γρ. φέρει.
Expectare meam haſtam longam, quæ tibi corpus tenerum
Lacerabit, ac Troianorum ſaturabis canes & aues — γρ. κορέεις.
Pinguedine & carnibus proſtratus apud naues Græcorū.
Sic vtique locutus proceſſit: hi autem ſimul ſequebantur
Clamore immenſo: acclamauit autem populus à tergo.
Argiui autem viciſſim acclamabant; neque obliuiſcebantur
Roboris, ſed expectabant Troianorum inuadentes optimos.
Clamor.a. vtrorumq; peruenit ad æthera & Iouis ſplēdores.

ILIADIS HOMERI XIV. COMPOSITIO.

NESTOREM autem non latuit clamor bibentem quamuis tamen: — Neſtor prodit audito clamore ad ſpectaculum.
Sed Aſclepiadem velocibus verbis allocutus eſt:
Conſidera diue Machaon, quomodo erunt hæc opera:
Maior iam apud naues clamor florentium iuuenum.
Sed tu quidem nunc bibe ſedens ardens vinum,
Donec calida lauacra pulchricoma Hecameda
Calefaciat, & abluat ſaniem ſanguinolentam:
At ego iens actutum cognoſcam in ſpeculam.
Sic fatus, clypeum accepit ſcitè fabricatum filij ſui,
Iacentem in tentorio, Thraſymedis belicoſi,
Aere ſplendentem. hic autem tenebat ſcutum patris ſui.
Accepit autem fortem haſtam acutam acuto ære,
Stetitq́ extra tentorium, protinuſq́ inſpexit rem indignam:
Hos quidem turbatos: illos verò turbantes retrò, nempe
Troianos magnanimos: dirutus.a. erat murus Achiuorum.
Veluti quum nigreſcit pelagus magnū vnda ſurda (v. leni.)
Præſentiens ſtridulorum ventorum celeres motus
Temerè, neque ſanè prouoluitur in-neutram-partem, — γρ. οὐδ' ἑτέρωσε.
Antequam aliquis certus ſuperuenerit ex aëre ventus:
Sic ſenex conſultabat diſtractus in animo
Bifariam, vtrum per multitudinem iret Danaorū equitum,
An ad Atridem Agamemnonem paſtorem populorum.
Sic autem ei cogitanti viſum eſt vtilius eſſe
Proficiſci ad Atridem. Illi autem alij-alios interficiebant
Pugnantes: reſonabat autem eis circa corpus æs ſolidum
Dum-ferirentur enſibuſq́ & haſtis ancipitibus.
Neſtori autem obuiam-facti ſunt nobiles reges — Neſtori occurrunt ſaucij.
A nauibus venientes, quotquot vulnerati fuerant ære,
Tydides, Vlyſſeſq́ & Atrides Agamemnon.
Multùm enim procul à pugna ſubductæ erant naues
Littore in maris cani: nam primas in terram
Traxerant: ſed murum ad puppes ædificarant.
Minimè enim latum quamuis eſſet, poterat omnes
Littus naues capere: arctabantur autem copiæ:
Ideò ſeriatim-more-ſcalarū ſubduxerāt, & implerāt totius
Littoris ſinum longū, quantū cōplectebantur promontoria.
Quocirca hi cupientes-videre clamorem & bellum,
Haſtæ nixi ibant conferti: triſtabatur autem ipſis
Animus in pectoribus, hic verò obuiauit ſenex
Neſtor: terruit autem animum in pectoribus Achiuorum. — γρ. πτῆξε.
Hunc & vociferans allocutus eſt rex Agamemnon:
O Neſtor Neleiade, magna gloria Achiuorum,
Cur relicto prælio peſtifero huc venis?

Timeo ne iam mihi perficiat verbum fortis Hector,
γρ. Οἵ ποτ'. *Vt quondam minatus eſt inter Troianos concionans:*
Non prius à nauibus ad Ilium rediturum eſſe,
Quam igne naues accendiſſet, interfeciſſetq́; etiam ipſos nos.
Is ſic concionabatur: hæc verò nunc omnia perficiuntur.
Proh malum, certè & alij bene-ocreati Græci
In animo ponunt mihi iram, ſicut Achilles,
Neque volunt pugnare ad puppes nauium.
Huic autem reſpondit deinde Gerenius eques Neſtor:
Certè hæc manifeſta facta ſunt: neque ſanè aliter
Iupiter altitonans ipſe moliri poſſet.
Murus etenim iam decidit, cui confidebamus,
Inuiolabile nauiúmque & noſtri-ipſorum munimen fore.
Hi autem ad naues veloces pugnam ineuitabilem ſuſtinent
Inceſſanter, nec amplius cognoſceres, diligenter licet ſpeculans,
Vtra-ex-parte Achiui commoti turbantur:
Adeò permiſtè cæduntur: clamor autem ad cœlum peruenit.
Nos verò deliberemus, quomodo erunt hæc opera,
Si quid conſilium proficiet: at bellum non nos ſuadeo
Ingredi, nullo enim modo vulneratum licet pugnare.
Huic autem rurſus allocutus eſt rex virorum Agamemnon:
Neſtor, quoniam iam nauium ad puppes pugnant,
Murus verò non profuit ſtructus, neque foſſa,
Quam propter multa paſſi ſunt Danai, ſperabantq́; animo
Inuiolabile nauiumq́; & ſui ipſorum munimentum fore:
Sic nimirum Ioui futurum præpotenti gratum eſt,
γρ. Νωνύμνους. *Ingloriosos perire longè ab Peloponneſo hic Achiuos.*
Nouerám enim quando promptus Danais auxiliabatur:
Scio etiam nunc quod hos quidem æque ac beatos deos
Honorat, noſtrum verò robur & manus ligauit.
Sed age quemadmodum ego dixero, pareamus omnes,
Agamēnō fugam ſua det. *Naues quæcunque primæ ſubductæ ſunt prope mare,*
Trahamus, omnes autem deducamus in mare diuinum,
Altè verò in anchoris ſtatuamus, donec veniat
Nox intempeſta, ſi & in ea abſtineant à bello
Troiani: deinde verò deducere poterimus naues omnes.
Non enim vlla reprehenſio fugere malum, neque per noctem.
γρ. ἢ. *Melius fecerit, qui fugiens effugerit malum, quam ſi capiatur.*
Vliſſes Agamēnonē obiurgat. *Hunc autem torue intuitus allocutus eſt prudens Vlyſſes:*
Atride, quale à te verbum fugit è ſepto dentium?
Pernicioſe: vtinam ignauo exercitui alteri
Præeſſes: non autem nobis imperares, quibus Iupiter
A iuuentute dedit & vſque-ad ſenium conficere
Ardua bella, vt pereamus ſinguli.
Siccine iam cupis Troianorum ciuitatem latam
Derelinquere, cuius gratiâ toleramus ærumnas multas?
Tace, nequis alius Achiuorum hanc audiat
Sententiam, quam ne vir quidem per os omnino proferret
Quicunque ſciret ſuo animo recta dicere,
Princepſque eſſet, & ei obedirent populi
Tot, quot tu inter Græcos imperas.
Nunc autem damno omnino ſententiam, qualem dixiſti,
Qui iubes prælio concito & clamore
Naues benè-tabulatas in mare deducere: vt etiam magis
Troianis quidem optata contingant, vincentibus licet tamen:
Nobis autem grauis internecio impendeat: non enim Achiui
Suſtinebunt pugnam nauibus in mare deductis:
Sed reſpicient ad naues, cedéntque pugna.
Tunc quidem tuum conſilium nocebit, princeps populorum.
Huic autem reſpondit deinde rex virorum Agamemnon,
O Vlyſſes, valdè meum penetraſti animum increpatione
Graui, ſed neutiquam ego inuitos iuſſi
Naues bene-tabulatas in mare deducere filios Achiuorum.
Nunc vtinam ſit, qui hoc melius conſilium dicat,
Diomedes ſuadet, vt ſaucij cæteros cohortatum eant. *Vel iuuenis, vel ſenex: mihi autem lubenti fuerit.*
Inter hos autem etiam locutus eſt in bello ſtrenuus Diomedes:
Propè adeſt vir, non diu inquiremus, ſi velitis
γρ. χόλῳ. *Obedire: & nequid ira vituperetis vnuſquiſque,*
γρ. νεώτερος. *Quoniam iam natu minimus ſum inter vos:*

Δείδω μὴ δή μοι τελέσῃ ἔπος ὄβριμος Ἕκτωρ,
Ὥς ποτ' ἐπηπείλησεν ἐνὶ Τρώεσσ' ἀγορεύων,
Μὴ πρὶν πὰρ νηῶν προτὶ Ἴλιον ἀπονέεσθαι,
Πρὶν πυρὶ νῆας ἐνιπρῆσαι, κτεῖναι δὲ καὶ αὐτούς.
Κεῖνος τὼς ἀγόρευε· τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
Ὢ πόποι, ἦ ῥα καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ
Ἐν θυμῷ βάλλονται ἐμοὶ χόλον, ὥσπερ Ἀχιλλεύς,
Οὐδ' ἐθέλουσι μάχεσθαι ἐπὶ πρυμνῇσι νέεσσι.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
Ἦ δὴ ταῦτά γ' ἑτοῖμα τετεύχαται, οὐδέ κεν ἄλλως
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης αὐτὸς παρατεκτήναιτο.
Τεῖχος μὲν γὰρ δὴ κατερήριπεν, ᾧ ἐπέπιθμεν
Ἄρρηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἶλαρ ἔσεσθαι·
Οἱ δ' ἐπὶ νηυσὶ θοῇσι μάχην ἀλίαστον ἔχουσι
Νωλεμές· οὐδ' ἂν ἔτι γνοίης, μάλα περ σκοπιάζων,
Ὁπποτέρωθεν Ἀχαιοὶ ὀρινόμενοι κλονέονται·
Ὡς ἐπιμὶξ κτείνονται, ἀϋτὴ δ' οὐρανὸν ἵκει.
Ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ' ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,
Εἴ τι νόος ῥέξει· πόλεμον δ' οὐκ ἄμμε κελεύω
Δύμεναι· οὐ γάρ πως βεβλημένον ἐστὶ μάχεσθαι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Νέστορ, ἐπεὶ δὴ νηυσὶν ἔπι πρυμνῇσι μάχονται,
Τεῖχος δ' οὐκ ἔχραισμε τετυγμένον, οὐδέ τι τάφρος,
Ἧι ἔπι πολλὰ πάθον Δαναοί, ἔλποντο δὲ θυμῷ
Ἄρρηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἶλαρ ἔσεσθαι·
Οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενέϊ φίλον εἶναι,
Νωνύμους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἄργεος ἐνθάδ' Ἀχαιούς.
Ἤδεα μὲν γὰρ ὅτε πρόφρων Δαναοῖσιν ἄμυνεν,
Οἶδα δὲ νῦν ὅτε τοὺς μὲν ὁμῶς μακάρεσσι θεοῖσι
Κυδάνει, ἡμέτερον δὲ μένος καὶ χεῖρας ἔδησεν.
Ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω, πειθώμεθα πάντες·
Νῆες ὅσαι πρῶται εἰρύαται ἄγχι θαλάσσης,
Ἕλκωμεν, πάσας δ' ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν,
Ὕψι δ' ἐπ' εὐνάων ὁρμίσσομεν, εἰς ὅ κεν ἔλθῃ
Νὺξ ἀβρότη, ἢν καὶ τῇ ἀπόσχωνται πολέμοιο
Τρῶες, ἔπειτα δέ κεν ἐρυσαίμεθα νῆας ἁπάσας.
Οὐ γάρ τις νέμεσις φυγέειν κακὸν, οὐδ' ἀνὰ νύκτα.
Βέλτερον, ὃς φεύγων προφύγῃ κακὸν, *ἠὲ ἁλώῃ.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Ἀτρεΐδη, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;
Οὐλόμεν', αἴθ' ὤφελλες ἀεικελίου στρατοῦ ἄλλου
Σημαίνειν, μὴ δ' ἄμμιν ἀνασσέμεν, οἷσιν ἄρα Ζεὺς
Ἐκ νεότητος ἔδωκε καὶ ἐς γῆρας τολυπεύειν
Ἀργαλέους πολέμους, ὄφρα φθιόμεσθα ἕκαστος.
Οὕτω δὴ μέμονας Τρώων πόλιν εὐρυάγυιαν
Καλλείψειν, ἧς εἵνεκ' ὀϊζύομεν κακὰ πολλά;
Σίγα, μή τίς τ' ἄλλος Ἀχαιῶν τοῦτον ἀκούσῃ
Μῦθον, ὃν οὔ κεν ἀνήρ γε διὰ στόμα πάμπαν ἄγοιτο,
Ὅστις ἐπίσταιτο ᾗσι φρεσὶν ἄρτια βάζειν,
Σκηπτοῦχός τ' εἴη, καί οἱ πειθοίατο λαοὶ
Τοσσοίδ', ὅσσοισιν σὺ μετ' Ἀργείοισιν ἀνάσσεις.
Νῦν δέ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, οἷον ἔειπες,
Ὃς κέλεαι πολέμοιο συνεσταότος καὶ ἀϋτῆς
Νῆας ἐϋσσέλμους ἅλαδ' ἑλκέμεν, ὄφρ' ἔτι μᾶλλον
Τρωσὶ μὲν εὐκτὰ γένηται, ἐπικρατέουσί περ ἔμπης,
Ἡμῖν δ' αἰπὺς ὄλεθρος ἐπιρρέπῃ· οὐ γὰρ Ἀχαιοὶ
Σχήσουσιν πόλεμον, νηῶν ἅλαδ' ἑλκομενάων,
Ἀλλ' ἀποπαπτανέουσιν, ἐρωήσουσι δὲ χάρμης.
Ἔνθα κε σὴ βουλὴ δηλήσεται, ὄρχαμε λαῶν.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Ὦ Ὀδυσεῦ, μάλα πώς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ
Ἀργαλέῃ· ἀτὰρ οὐ μὲν ἐγὼν ἀέκοντας ἄνωγα
Νῆας ἐϋσσέλμους ἅλαδ' ἑλκέμεν υἷας Ἀχαιῶν.
Νῦν δ' εἴη ὃς τῆσδέ γ' ἀμείνονα μῆτιν ἐνίσποι,
Ἢ νέος, ἠὲ παλαιός· ἐμοὶ δέ κεν ἀσμένῳ εἴη.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
Ἐγγὺς ἀνήρ, οὐ δηθὰ ματεύσομεν, αἴ κ' ἐθέλητε
Πείθεσθαι, καὶ μή τι * κότῳ ἀγάσησθε ἕκαστος,
Οὕνεκα δὴ γενεῆφι * νεώτατός εἰμι μεθ' ὑμῖν,

Πατρὸς

Πατρὸς δ' ἐξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γένος εὔχομαι εἶναι
Τυδέος, ὃν Θήβῃσι χυτὴ κατὰ γαῖα κάλυψε.
Πορθεῖ γὰρ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,
ᾤκεον δ' ἐν Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι,
Ἄγριος ἠδὲ Μέλας, τρίτατος δ' ἦν ἱππότα Οἰνεύς,
Πατρὸς ἐμοῖο πατήρ· ἀρετῇ δ' ἦν ἔξοχος αὐτῶν.
Ἀλλ' ὁ μὲν αὐτόθι μεῖνε, πατὴρ δ' ἐμὸς Ἄργεϊ νάσθη
Πλαγχθείς· ὣς γάρ που Ζεὺς ἤθελε καὶ θεοὶ ἄλλοι.
Ἀδρήστοιο δ' ἔγημε θυγατρῶν, ναῖε δὲ δῶμα
Ἀφνειὸν βιότοιο, ἅλις δέ οἱ ἦσαν ἄρουραι
Πυροφόροι, πολλοὶ δὲ φυτῶν ἔσαν ὄρχατοι ἀμφίς·
Πολλὰ δέ οἱ πρόβατ' ἔσκε, κέκαστο δὲ πάντας Ἀχαιοὺς
Ἐγχείῃ· τὰ δὲ μέλλετ' ἀκουέμεν, ὡς ἐτεόν περ.
Τῷ οὐκ ἄν με γένος γε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φάντες
Μῦθον ἀτιμήσαιτε πεφασμένον ὅν κ' ἐῢ εἴπω.
Δεῦτ' ἴομεν πόλεμόνδε, καὶ οὐτάμενοί περ ἀνάγκῃ.
Ἔνθα δ' ἔπειτ' αὐτοὶ μὲν ἐχώμεθα δηϊοτῆτος
Ἐκ βελέων, μή πού τις ἐφ' ἕλκεϊ ἕλκος ἄρηται·
Ἄλλους δ' ὀτρύνοντες ἐνήσομεν, οἳ τὸ πάρος περ
Θυμῷ ἦρα φέροντες ἀφεστᾶσ', οὐδὲ μάχονται.
Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο.
Βὰν δ' ἴμεν, ἦρχε δ' ἄρα σφιν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχε κλυτὸς ἐννοσίγαιος,
Ἀλλὰ μετ' αὐτοὺς ἦλθε παλαιῷ φωτὶ ἐοικώς·
Δεξιτερὴν δ' ἕλε χεῖρ' Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἀτρεΐδη, νῦν δή που Ἀχιλλῆος ὀλοὸν κῆρ
Γηθεῖ ἐνὶ στήθεσσι, φόνον καὶ φύζαν Ἀχαιῶν
Δερκομένῳ· ἐπεὶ οὔ οἱ ἔνι φρένες οὐδ' ἠβαιαί.
Ἀλλ' ὁ μὲν ὣς ἀπόλοιτο, θεὸς δέ ἑ σιφλώσειε·
Σοὶ δ' οὔ πω μάλα πάγχυ θεοὶ μάκαρες κοτέουσιν,
Ἀλλ' ἔτι που Τρώων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες
Εὐρὺ κονίσουσιν πεδίον, σὺ δ' ἐπόψεαι αὐτὸς
Φεύγοντας προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
Ὣς εἰπὼν, μέγ' ἄϋσεν, ἐπεσσύμενος πεδίοιο.
Ὅσσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι
Ἀνέρες ἐν πολέμῳ, ἔριδα ξυνάγοντες Ἄρηος,
Τόσσην ἐκ στήθεσφιν ὄπα κρείων ἐνοσίχθων
Ἧκεν· Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος ἔμβαλ' ἑκάστῳ
Καρδίῃ, ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
Ἥρη δ' εἰσεῖδε χρυσόθρονος ὀφθαλμοῖσι,
Στᾶσ' ἐξ Οὐλύμποιο ἀπὸ ῥίου, αὐτίκα δ' ἔγνω
Τὸν μὲν ποιπνύοντα μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν
Αὐτοκασίγνητον καὶ δαέρα, χαῖρε δὲ θυμῷ·
Ζῆνα δ' ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς πολυπίδακος Ἴδης
Ἥμενον εἰσεῖδε, στυγερὸς δέ οἱ ἔπλετο θυμῷ.
Μερμήριξε δ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη
Ὅππως ἐξαπάφοιτο Διὸς νόον αἰγιόχοιο.
Ἥδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή,
Ἐλθεῖν εἰς Ἴδην εὖ ἐντύνασαν ἑαυτήν,
Εἴ πως ἱμείραιτο παραδραθέειν φιλότητι
Ἧ χροιῇ, τῷ δ' ὕπνον ἀπήμονά τε λιαρόν τε
Χεύῃ ἐπὶ βλεφάροισιν ἰδὲ φρεσὶ πευκαλίμῃσι.
Βῆ δ' ἴμεν ἐς θάλαμον, τόν οἱ φίλος υἱὸς ἔτευξεν
Ἥφαιστος, πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσε
Κληῗδι κρυπτῇ, * τὴν δ' οὐ θεὸς ἄλλος ἀνῷγεν.
Ἔνθ' ἥ γ' εἰσελθοῦσα, θύρας ἐπέθηκε φαεινάς.
Ἀμβροσίῃ μὲν πρῶτον ἀπὸ χροὸς ἱμερόεντος
Λύματα πάντα κάθηρεν, ἀλείψατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ
Ἀμβροσίῳ, ἑδανῷ, τό ῥά οἱ τεθυωμένον ἦεν·
Τοῦ καὶ κινυμένοιο Διὸς κατὰ χαλκοβατὲς δῶ,
Ἔμπης ἐς γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἵκετ' ἀϋτμή.
Τῷ ῥ' ἥ γε χρόα καλὸν ἀλειψαμένη, ἰδὲ χαίτας
Πεξαμένη, χερσὶ πλοκάμους ἔπλεξε φαεινούς,
Καλοὺς, ἀμβροσίους, ἐκ κράατος ἀθανάτοιο.
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιον ἑανὸν ἕσαθ', ὅν οἱ Ἀθήνη
Ἔξυσ' ἀσκήσασα, τίθει δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλά·
Χρυσείῃς δ' ἐνετῇσι κατὰ στῆθος περονᾶτο.
Ζώσατο δὲ ζώνῃ ἑκατὸν θυσάνοις ἀραρυίῃ·

Patre autem ex nobili & ego quoad genus glorior eſſe
Tydeo, quem Thebis effuſa ſepulchro terra cooperuit.
Ex Portheo enim tres filij egregij procreati ſunt:
Habitabant autem in Pleurone & excelſa Calydone,
Agrius & Melas: tertius verò erat eques Oeneus,
Patris mei pater: virtute autem erat præſtantior illis:
Aſt hic quidem illic manſit: pater autem meus Argis habitauit
Actus erroribus: ita n. nimirum Iupiter voluit, & dij cæteri:
Adraſti autem duxit vnam è filiabus: habitabatq́; domum
Abundantem victu: abundè autem ei erant arua
Frugifera: multi autem plantarum erant horti circùm:
Multaq́; ei oues erãt: ornatus erat autem inter omnes Achiuos
Haſta: hæc etiam debetis audiſſe, vtpote vera:
Ideò non me ex genere ignauum & imbecillum putantes,
Sententiam cõtemnatis dictam, quam quidem bene dixero.
Agè eamus ad pugnam, etſi vulnerati neceſſitate.
Tunc autem deinde ipſi quidem abſtineamus à prælio
Extra tela, ne fortè quis ad vulnus aliud vulnus accipiat.
Cæteros autem impellentes accendamus, qui iampridem
Animo gratificantes ceſſant, nec pugnant.
Sic dixit: hi verò ſane hunc libenter audiebant & parebant.
Perrexerunt autem ire: præibatq́; ipſis rex virorũ Agamemnon.
Neque vanam ſpeculationem habuit inclytus Neptunus,
Sed poſt ipſos venit ſeni viro ſimilis:
Dexteram autem prehendit manum Agamẽnonis Atridæ,
Et ipſum emiſſa voce, verbis alatis allocutus eſt:
Atride, nunc fortaſſis Achillis pernicioſum cor
Lætatur in pectoribus, cædem & fugam Achiuorum
Aſpicienti: quoniam non ei inſunt mentes, ne quidẽ paruæ.
Verũ is quidẽ ſic pereat: deus autem ipſum turpem reddat:
Tibi autem nondum admodum omnino dij beati iraſcuntur.
Sed adhuc fortaſſe Troianorum duces & principes
Latum puluere implebunt campum: tu autem videbis ipſos
Fugientes ad ciuitatem à nauibus & tentoriis.
Sic locutus, altum exclamauit, ruens per campum.
Quantum nouies mille exclamant, vel decies mille
Viri in bello, contentionem committentes Martis:
Tantam ex pectoribus vocem rex quaſſator terræ
Emiſit: Achiuis autem ingens robur iniecit vnicuique
In cor, indeſinenter ad bellandum & pugnandum.
Iuno autem inſpexit aureum thronum habens oculis,
Stans ex Olympo à vertice, ſtatim autem cognouit
Hunc quidem occupatum pugnam circa glorioſam
Fratrem germanum & leuirum: gaudebat verò animo.
Iouem autem in ſummo cacumine fontoſæ Idæ
Sedentem vidit: odioſus autem ei erat animo.
Cogitauit autem poſtea pulchris oculis veneranda Iuno,
Quomodo deciperet Iouis mentem ægidem geſtantis.
Hoc autem ei in animo optimum viſum eſt conſilium,
Ire in Idãn benè vbi concinnaſſet ſeipſam,
Si quo modo deſideraret concumbere amore
Sua pulchritudini, huic autem ſomnum innoxiumq́, mollemque
Funderet in palpebris, & mentibus prudentibus.
Perrexit autem ire in thalamum, quem ei charus filius fecerat
Vulcanus: ſolidas autem ianuas poſtibus aptauerat
Cum claue occulta, quam nec deus alius aperiiſſet.
Illuc hæc ingreſſa fores clauſit fulgentes.
Ambroſia quidem primum à corpore amabili
Sordes omnes purgauit: vncta eſt autem pingui oleo
Diuino, ſuaui: quod quidem ei odoriferum erat.
Huius & agitati, Iouis ad ſolidam domum,
Tamen ad terramque & cœlum peruenit odor.
Eo hæc ſanè corpus pulchrum vngens, & crines
Pectens, manibus capillos nexuit nitidos,
Pulchros, diuinos, ex capite immortali.
Circum autem diuinam chlamydem induit, quam ei Minerua
Expoliuit elaborans: intexuit autem ingenioſa multa:
Aureis autem fibulis ad pectus connexuit.
Cinxit autem cingulum centum fimbriis concinnatum.

Neptunus ſaucios cõſolatur, & Achiuos animat.

Iuno vt Iouem decipiat ſeipſã comit.

* κ.πι.δ'.

Ac ſanè in aures appoſuit bene-perforatis auriculis,
Inilar triũ pupillarũ-facta, elaborata: venuſtas.a.reſplẽdebat multa.
Vittâ.a.deſuper velata fuit diua viarum,
Pulchra, nouiter-facta: candida autem erat ſol veluti:
Pedibus autem ſub formoſis ligauit pulchros calceos.
Sed poſtquàm omnem circum corpus poſuit ornatum,
Iuno à Venere cingulum poſcit, ad Iouem decipiendum. *Perrexit ire ex thalamo: vocatáq; Venerem*
Ab alijs ſeorſum diis, verbum allocuta eſt:
Num mihi quid obedieris dilecta filia, ſiquid dixero,
An negaueris? irata ob id animo,
Quoniam ego Danais, tu autem Troianis auxiliaris.
Huic autem reſpondit dein Iouis filia Venus:
Iuno antiqua Dea filia magni Saturni,
Loquere quod cupis: perficere autem me animus iubet,
Si poſſum perficere, & ſi perficiendum eſt.
Hanc.a.dolum-cogitans allocuta eſt veneranda Iuno:
Da nunc mihi amorem, & deſiderium, quo tu omnes
Domas immortales, & mortales homines:
Vado enim viſura multa nutrientes fines terræ,
Oceanúmque deorum originem, & matrem Tethyn,
Qui me in ſuis ædibus bene-nutrierunt & educarunt,
Suſcipientes à Rhea, quando Saturnum late-videns Iupiter
Terram ſubter iecit & in fructuoſum mare:
Hos vado viſura, & ipſis acerbas contentiones diſſoluam.
Iam enim diuturno tempore inter ſe abſtinent
Cubili & congreſſu, quoniam ira incidit animo
Si ipſos-duos verbis perſuadens charo animo,
In lectum reduxero vt-coëant amore:
Semper quidem eis dilectáq; & veneranda vocarer.
Hanc autem rurſus allocuta eſt amans riſum Venus:
Non licet, neque decet tuum verbum negare.
Iouis enim optimi in vlnis cubas.
Dixit, & à pectoribus ſoluit acu pictum cingulum,
Varium: in-eo autem et illecebræ omnes factæ ſunt:
Ibi ineſt quidem amor, ineſt.a.deſiderium, ineſt colloquium,
Blandiloquentia quæ decipit mentẽ valde etiam prudentiũ.
Hoc ei impoſuit manibus, verbúmque dixit & compellauit,
Accipe nunc hoc cingulum, tuoque impone ſinui
Contextum-variè, in quo omnia facta ſunt: neque te puto
Irritam redituram in eo quodcunq; mentibus tuis cupis.
Sic dixit, riſit autem magnis-oculis veneranda Iuno,
γρ. μίαν. *Vtq; riſit deinde ſuo impoſuit ſinui.*
Hæc quidem iuit ad domum Iouis filia Venus:
Iuno autem feſtinans liquit ſummitatem Olympi:
Pieriam autem ingreſſa & Emathiam amœnam,
Properabat ad equitum Thracum montes niuoſos,
Summa cacumina, neque terram carpebat pedibus.
Ex Athoo autem ad pontum deſcendit fluctuantem:
Lemnum autem peruenit ciuitatem diuini Thoantis,
Iuno Somnum adit, vt ei perſuaderet, vt Iouem ſopiat. *Vbi Somno obuiauit fratri Mortis,*
Inq; eius hæſit manu, verbúmque dixit & compellauit:
Somne, rex omniumq; deorum, omniúmque hominum,
Si quidem iam olim meũ verbum audiſti, atque etiam nunc
γρ. Ἡ μὲν. γρ. ᾔδη τι. *Pare: ego autem tibi habebo gratiam dies omnes:*
Sopito mihi Iouis ſub palpebris oculos ſplendidos
γρ. παραλέξομαι φιλότητι. *Confeſtim, poſtquam ego accubuero in amore.*
Dona autem tibi dabo elegans ſolium, incorruptum ſemper,
Aureum, Vulcanus autem meus filius vtroque-pede-claudicans
Fabricabit elaborans: ſub.a.ſcabellum pedibus mittet,
Somni reſponſum ad Iunonem. *Super quo tenere-poteris decoros pedes dum conuiuaris.*
Hanc autem, reſpondens, allocutus eſt dulcis Somnus:
Iuno, veneranda dea, filia magni Saturni,
Alium quidem ego deorum ſempiternorum
Facilè ſoporauerim, etiam fluuij fluenta
Oceani, qui quidem parens omnibus eſt.
Iouem autem non ego Saturnium propè adiuero,
Neque ſoporauero, quando non ipſe quidem iuſſerit.
γρ. ἐκεῖνο ὑπέρθυμος ἔπρησεν. *Iam enim me & aliâs tuum admonuit præceptum,*
Die illo quando ille magnanimus Iouis filius

Ἐν δ' ἄρα ἕρματα ἧκεν ἐϋτρήτοισι λοβοῖσι,
Τρίγληνα, μορόεντα· χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή.
Κρηδέμνῳ δ' ἐφύπερθε καλύψατο δῖα θεάων,
Καλῷ, νηγατέῳ· λευκὸν δ' ἦν ἠέλιος ὥς·
Ποσσὶ δ' ὑπαὶ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα περὶ χροῒ θήκατο κόσμον,
Βῆ ῥ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο, καλεσσαμένη δ' Ἀφροδίτην
Τῶν ἄλλων ἀπάνευθε θεῶν, πρὸς μῦθον ἔειπεν,
Ἦ ῥά νύ μοί τι πίθοιο φίλον τέκος ὅ, ττι κεν εἴπω,
Ἦέ κεν ἀρνήσαιο; κοτεσσαμένη τό γε θυμῷ,
Οὕνεκ' ἐγὼ Δαναοῖσι, σὺ δὲ Τρώεσσιν ἀρήγεις.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
Ἥρη πρέσβα θεὰ θύγατερ μεγάλοιο Κρόνοιο,
Αὔδα ὅ, τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
Εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστί.
Τὴν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη,
Δὸς νῦν μοι φιλότητα καὶ ἵμερον, ᾧ τε σὺ πάντας
Δαμνᾷ ἀθανάτους ἠδὲ θνητοὺς ἀνθρώπους·
Εἶμι γὰρ ὀψομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης,
Ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν,
Οἵ μ' ἐν σφοῖσι δόμοισιν ἐΰ τρέφον ἠδ' ἀτίταλλον,
Δεξάμενοι Ῥείας, ὅτε τε Κρόνον εὐρύοπα Ζεὺς
Γαίης νέρθε καθεῖσε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.
Τοὺς εἶμ' ὀψομένη, καί σφ' ἄκριτα νείκεα λύσω.
Ἤδη γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται
Εὐνῆς καὶ φιλότητος, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
Εἰ κείνω γ' ἐπέεσσι παραιπεπιθοῦσα φίλον κῆρ,
Εἰς εὐνὴν ἀνέσαιμι ὁμωθῆναι φιλότητι,
Αἰεί κέ σφι φίλη τε καὶ αἰδοίη καλεοίμην.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη,
Οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἔοικε τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι.
Ζηνὸς γὰρ τοῦ ἀρίστου ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαύεις.
Ἦ, καὶ ἀπὸ στήθεσφιν ἐλύσατο κεστὸν ἱμάντα,
Ποικίλον· ἔνθα δέ οἱ θελκτήρια πάντα τέτυκτο·
Ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ὀαριστὺς,
Πάρφασις ἥτ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων.
Τόν ῥά οἱ ἔμβαλε χερσὶν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε,
Τῆ νῦν τοῦτον ἱμάντα, τεῷ δ' ἐγκάτθεο κόλπῳ
Ποικίλον, ᾧ ἔνι πάντα τετεύχαται· οὐ δέ σε φημὶ
Ἄπρηκτόν γε νέεσθαι ὅ, τι φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς.
Ὣς φάτο. μείδησεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη,
Μειδήσασα δ' ἔπειτα ἑῷ ἐγκάτθετο κόλπῳ.
Ἡ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη·
Ἥρη δ' ἀΐξασα λίπεν ῥίον Οὐλύμποιο,
Πιερίην δ' ἐπιβᾶσα καὶ Ἠμαθίην ἐρατεινὴν,
Σεύατ' ἐφ' ἱπποπόλων Θρῃκῶν ὄρεα νιφόεντα.
Ἀκροτάτας κορυφάς, οὐδὲ χθόνα μάρπτε ποδοῖιν.
Ἐξ Ἀθόω δ' ἐπὶ πόντον ἐβήσατο κυμαίνοντα.
Λῆμνον δ' εἰσαφίκανε πόλιν θείοιο Θόαντος,
Ἔνθ' Ὕπνῳ ξύμβλητο κασιγνήτῳ Θανάτοιο,
Ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν,
Ὕπνε, ἄναξ πάντων τε θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων,
Εἰ μὲν δή ποτ' ἐμεῖο ἔπος ἔκλυες, * ἠδ' ἔτι καὶ νῦν
Πείθευ, ἐγὼ δέ κέ τοι ἰδέω χάριν ἤματα πάντα·
Κοίμησόν μοι Ζηνὸς ὑπ' ὀφρύσιν ὄσσε φαεινὼ,
Αὐτίκ' ἐπεί κεν ἐγὼ * παραλέξομαι ἐν φιλότητι.
Δῶρα δέ τοι δώσω, καλὸν θρόνον, ἄφθιτον αἰεὶ,
Χρύσεον· Ἥφαιστος δέ κ' ἐμὸς πάϊς ἀμφιγυήεις
Τεύξει ἀσκήσας· ὑπὸ δὲ θρῆνυν ποσὶν ἥσει,
Τῷ κεν ἐπισχοίης λιπαροὺς πόδας εἰλαπινάζων.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε νήδυμος Ὕπνος,
Ἥρη, πρέσβα θεὰ, θύγατερ μεγάλοιο Κρόνοιο,
Ἄλλον μέν κεν ἔγωγε θεῶν αἰειγενετάων
Ῥεῖα κατευνήσαιμι, καὶ ἂν ποταμοῖο ῥέεθρα
Ὠκεανοῦ, ὅς περ γένεσις πάντεσσι τέτυκται·
Ζηνὸς δ' οὐκ ἂν ἔγωγε Κρονίονος ἆσσον ἱκοίμην,
Οὐδὲ κατευνήσαιμ', ὅτε μὴ αὐτός γε κελεύοι.
Ἤδη γάρ με καὶ * ἄλλο τεὴ ἐπίνυσσεν ἐφετμὴ,
Ἤματι τῷ ὅτ' ἐκεῖνος ὑπέρθυμος Διὸς υἱὸς

Βάλλεν

Ἔπλεεν Ἰλιόθεν, Τρώων πόλιν ἐξαλαπάξας.
Ἤτοι ἐγὼ μὲν ἔλεξα Διὸς νόον αἰγιόχοιο
Νήδυμος ἀμφιχυθείς· σὺ δέ οἱ κακὰ μήσαο θυμῷ,
Ὄρσασ' ἀργαλέων ἀνέμων ἐπὶ πόντον ἀήτας.
Καί μιν ἔπειτα Κόωνδ' εὖ ναιομένην ἀπένεικας
Νόσφι φίλων πάντων. ὁ δ' ἐπεγρόμενος χαλέπαινε,
Ῥιπτάζων κατὰ δῶμα θεούς· ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων
Ζήτει, καί κέ μ' ἄϊστον ἀπ' αἰθέρος ἔμβαλε πόντῳ,
Εἰ μὴ Νὺξ δμήτειρα θεῶν ἐσάωσε καὶ ἀνδρῶν,
Τὴν ἱκόμην φεύγων· ὁ δ' ἐπαύσατο χωόμενός περ·
Ἅζετο γὰρ μὴ Νυκτὶ θοῇ ἀποθύμια ἕρδοι.
Νῦν αὖ τοῦτό μ' ἄνωγας ἀμήχανον ἄλλο τελέσσαι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶπις πότνια Ἥρη,
Ὕπνε, τίη δὲ σὺ ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς;
Ἦ φὴς ὡς Τρώεσσιν ἀρηξέμεν εὐρύοπα * Ζῆν,
Ὡς Ἡρακλῆος * περιχώσατο παιδὸς ἑοῖο;
Ἀλλ' ἴθ', ἐγὼ δέ κέ τοι Χαρίτων μίαν ὁπλοτεράων
Δώσω ὀπυιέμεναι, καὶ σὴν κεκλῆσθαι ἄκοιτιν,
Πασιθέην, ἧς αἰὲν ἱμείρεαι ἤματα πάντα.
Ὣς φάτο· χήρατο δ' Ὕπνος, ἀμειβόμενος δὲ προσηύδα,
Ἄγρει νῦν μοι ὄμοσσον ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ.
Χειρὶ δὲ τῇ ἑτέρῃ μὲν ἕλε χθόνα πουλυβότειραν,
Τῇ δ' ἑτέρῃ ἅλα μαρμαρέην, ἵνα νῶϊν ἅπαντες
Μάρτυροι * ὦσ' οἱ ἔνερθε θεοὶ Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες,
Ἦ μέν μοι δώσειν Χαρίτων μίαν ὁπλοτεράων
Πασιθέην, ἧς αὐτὸς ἐέλδομαι ἤματα πάντα.
Ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
Ὄμνυε δ' ὡς ἐκέλευε, θεοὺς δ' ὀνόμηνεν ἅπαντας
Τοὺς ὑποταρταρίους, οἳ Τιτῆνες καλέονται.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ὄμοσέν τε, τελεύτησέν τε τὸν ὅρκον,
Τὼ βήτην Λήμνου τε καὶ Ἴμβρου ἄστυ λιπόντε,
Ἠέρα ἑσσαμένω, ῥίμφα πρήσσοντε κέλευθον.
Ἴδην δ' ἱκέσθην πολυπίδακα μητέρα θηρῶν,
Λεκτόν, ὅθι πρῶτον λιπέτην ἅλα· τὼ δ' ἐπὶ χέρσου
Βήτην, ἀκροτάτη δὲ ποδῶν ὕπο σείετο ὕλη.
Ἔνθ' Ὕπνος μὲν ἔμεινε, πάρος Διὸς ὄσσε ἰδέσθαι,
Εἰς ἐλάτην ἀναβὰς περιμήκετον, ἣ τότ' ἐν Ἴδῃ
Μακροτάτη πεφυυῖα δι' ἠέρος αἰθέρ' ἵκανεν·
Ἔνθ' ἧστ' ὄζοισιν πεπυκασμένος εἰλατίνοισιν,
Ὄρνιθι λιγυρῇ ἐναλίγκιος, ἥν τ' ἐν ὄρεσσι
Χαλκίδα κικλήσκουσι θεοί, ἄνδρες δὲ Κύμινδιν.
Ἥρη δὲ κραιπνῶς προσεβήσετο Γάργαρον ἄκρον
Ἴδης ὑψηλῆς· ἴδε δὲ νεφεληγερέτα Ζεύς.
Ὡς δ' ἴδεν, ὥς μιν ἔρως πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν,
Οἷον ὅτε πρῶτόν περ ἐμισγέσθην φιλότητι,
Εἰς εὐνὴν φοιτῶντε, φίλους λήθοντε τοκῆας.
Στῆ δ' αὐτῆς προπάροιθεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν,
Ἥρη, πῆ μεμαυῖα κατ' Οὐλύμπου τόδ' ἱκάνεις;
Ἵπποι δ' οὐ παρέασι καὶ ἅρματα, τῶν κ' ἐπιβαίης.
Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη,
Ἔρχομαι ὀψομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης,
Ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν,
Οἵ με σφοῖσι δόμοισιν ἐῢ τρέφον ἠδ' ἀτίταλλον.
Τοὺς εἶμ' ὀψομένη, καί σφ' ἄκριτα νείκεα λύσω.
Ἤδη γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται
Εὐνῆς καὶ φιλότητος, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
Ἵπποι δ' ἐν πρυμνωρείῃ πολυπίδακος Ἴδης
Ἑστᾶσ', οἵ μ' οἴσουσιν ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρήν.
Νῦν δὲ σεῦ εἵνεκα δεῦρο κατ' Οὐλύμπου τόδ' ἱκάνω,
Μή πώς μοι μετέπειτα χολώσεαι, αἴ κε σιωπῇ
Οἴχωμαι πρὸς δῶμα βαθυρρόου Ὠκεανοῖο.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,
Ἥρη, κεῖσε μὲν ἔστι καὶ ὕστερον ὁρμηθῆναι,
Νῶϊ δ' ἄγ' ἐν φιλότητι τραπείομεν εὐνηθέντε.
Οὐ γάρ πώ ποτέ μ' ὧδε θεᾶς ἔρος οὐδὲ γυναικὸς
Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι περιπροχυθεὶς ἐδάμασσεν,
Οὐδ' ὁπότ' ἠρασάμην Ἰξιονίης ἀλόχοιο,
Ἣ τέκε Πειρίθοον, θεόφιν μήστωρ' ἀτάλαντον.
Οὐδ' ὅτε περ Δανάης καλλισφύρου Ἀκρισιώνης,

Nauigans ex Ilio Troianorum ciuitate deſtructa.
Certè ego quidem decepi Iouis mentem ægidem-geſtantis
Dulcis circumfuſus: tu autem ei mala machinabaris animo,
Excitans ſæuorum ventorum per mare flatus:
Et ipſum poſtea Coum bene habitatam aſportaſti
Seorſum ab amicis omnib. hic autem experrectus indignabatur
Iactans per domum deos: me autem maximè omnium
Quærebat, & me perditum ab æthere inieciſſet ponto,
Niſi Nox domitrix deorum ſeruaſſet & hominum,
Quam adiui fugiens: ille autem ceſſauit iratus quamuis:
Verebatur enim ne Nocti celeri ingrata faceret.
Nunc rurſus hoc me iubes periculoſum aliud perficere.
Hunc autem rurſus allocuta eſt pulchris oculis veneranda Iuno:
Somne, cur autem tu hæc in mentibus tuis cogitas?
An putas ita Troianis auxiliari latè-videntem Iouem,
Sicut Herculem propter iratus eſt filium ſuum?
Sed vade, ego autem tibi Gratiarum vnam iuniorum
Dabo ducere in-vxorem, & tuam vocari coniugem
Paſitheam, quam ſemper deſideras dies omnes.
Sic dixit: gauiſus eſt autem Somnus, reſpondenſque allocutus eſt,
Age nunc mihi iura inuiolabilem Stygis aquam:
Manu verò altera quidem cape terram multipaſcuam,
Altera autem mare marmoreum: vt nobis omnes
Teſtes ſint inferi dij, Saturnum circa exiſtentes,
Certè te mihi daturum eſſe Gratiarum vnam iuniorum
Paſitheam, quam ego deſidero dies omnes.
Sic dixit, neque non morigera fuit dea candidis vlnis Iuno:
Iurabat autem vt iubebat: deos autem nominabat omnes
Subtartareos, qui Titanes appellantur.
Sed poſtquam iurauitque, perabſoluitque iuramentum,
Illi ibant Lemnique, & Imbri oppidum relinquentes,
Aere induti, celeriter conficientes iter.
Ad Idam autem venerunt fontibus abundantem matrem ferarū,
Lecton, vbi primùm liquerunt mare: hi autem in terram
Ibant: ſumma autem pedibus ſubmouebatur ſylua.
Illic Sōnus quidē manſit antequā Iouis oculi viderēt eum,
In abietem aſcendens proceram admodum, quæ tunc in Ida
Altiſſima nata per aërem ad æthera ibat.
Illic ſedit ramis opertus abiegnis,
Aui argutæ ſimilis, quam in montibus
Chalcidem nominant dij, homines autem Cymindin.
Iuno autem celeriter aſcenderat Gargarum ſummum
Idæ excelſæ: vidit autem eam nubium-congregator Iupiter:
Vtque vidit ſubitò ipſum amor denſis mentib. complexus eſt,
Perinde ac quando primùm miſti ſunt amore,
In cubile aſcendentes, dilectis clam parentibus.
Stetit autem ipſam ante, verbumque dixit & allocutus eſt:
Iuno, quò feſtinans ab Olympo huc venis?
Equi autem non adſunt & currus, quos conſcendas.
Hunc autem dolum-meditata allocuta eſt veneranda Iuno,
Venio viſura multum nutrientes fines terræ,
Oceanumque deorum ortum, & matrem Tethyn,
Qui me in ſuis ædibus accuratè nutrierunt & educarunt:
Hos vado viſura, & ipſis inextricabiles contentiones ſoluam.
Iam enim longo tempore inter ſe abſtinent
Lecto & congreſſu, quoniam ira incidit animo.
Equi autem in radice multifontis Idæ
Stant, qui me ferent ſupra terram & mare:
Nunc autem tui gratia huc ab Olympo ob hoc venio,
Ne quo modo mihi poſthac iraſcaris, ſi cum ſilentio
Abeam ad domum profundi Oceani.
Hanc autem excipiens allocutus eſt nubium-coactor Iupiter,
Iuno, illuc quidem licet & poſt proficiſci:
Nos autem in amore conuertamus-nos cubantes.
Non enim vnquam mihi ſic deæ amor neque mulieris
Animum pectoribus circumfuſus domuit:
Neque quando captus-fui amore Ixioniæ vxoris,
Quæ peperit Perithoum diis prudentem ſimilem:
Neque quando Danaës formoſæ Acriſij-filiæ,

Iuno Somno [illegible] petitur

Iuno Iouem adit

I

Quæ peperit Perſeum omnium clariſſimum virorum:
Neque quando captus fui amore Phœnicis filiæ inclytæ,
Quæ peperit mihi Minoaq; & diuinum Rhadamanthem:
Neque quando Semeles, neque Alcmenes in Thebis,
Quæ Herculem fortem peperit filium:
At Bacchum Semele peperit, gaudium mortalibus:
Neq; quādo captus fui amore Cereris pulchricomæ reginæ
Nec quando Latonæ valde illuſtris, neque tui ipſius:
Vt tui nunc amore teneor, & me dulce deſiderium capit.
Hunc autem doloſa allocuta eſt venerabilis Iuno:
Minimè ferende Saturnie quale verbum dixiſti?
Si nunc in amore concupiſcis cubare
Idæ in verticibus: hæc autem loca patentia ſunt omnia:
Quomodo eſſet, ſi quis nos deorum ſemper exiſtentium
Dormientes videret, diisq; omnibus interueniens
Indicaret? non ego tuam ad domum redirem
E cubili conſurgens: vituperabile autem eſſet:
Sed ſi ſane vis & tibi charum eſt animo,
Eſt tibi thalamus, quem tibi dilectus filius fecit
Vulcanus, ſolidasq; fores poſtibus admouit,
Illuc eamus dormitum, quandoquidem tibi placet cubile.
Hanc autem excipiens allocutus eſt nubicogus Iupiter:
Iuno, nec deorum hoc metuo nec quenquam hominum
Viſurum eſſe, talem tibi ego nebulam circumfundam
Auream: neque nos per eam conſpiceret ſol etiam,
Cuius & acutiſſimum eſt lumen ad intuendum. (vxorem.
Dixit ſanè, & vlnis complexus eſt Saturni filius ſuam
Hos autem ſubter tellus diuina produxit recentem herbā,
Lotumq; roſcidum, & crocum & hyacinthum
Denſum & mollem, qui à terra in altum eleuabat eos.
Hoc thoro indormierunt: inſuper.a. nebulam induerunt
Pulchram, auream: lucidi autem decidebant rores.
Sic hic quidem quietè dormiebat pater in Gargaro ſummo,
Somno & amore domitus: tenebat autem in vlnis vxorem.
Somnus Neptunū incitat. *Perrexit autē currere ad naues Achiuū dulcis Somnus,*
Nuncium dicturus terram-continenti Neptuno:
Propè autem ſtans, verbis velocibus eum allocutus eſt,
Alacris nunc Græcis Neptune auxiliare,
Et ipſis gloriam præbe parumper ſaltem, dum adhuc dormit
Iupiter, quoniam ipſi ego mollem ſoporem offudi:
Iuno autem in amore decepit eum vt dormiret.
Sic fatus, hic quidem abiit ad inclytos cœtus hominum:
Illum autem magis impulit auxiliari Danais,
Statim autem inter primos alte proſiliens hortabatur,
Neptunus Achiuos animat. *Argiui, & rurſus concedimus Hectori victoriam*
Priamides vt naues capiat & gloriam auferat?
At is quidem ſic exiſtimat, & gloriatur, quia Achilles
Naues ad concauas manet iratus corde:
Illius autem non magnum deſiderium erit, ſi quidem alii
Nos excitemur ad defendendum inuicem.
Sed agite, ſicut ego dixero, aſſentiamur omnes:
Scuta quotquot optima in exercitu & maxima
Induti, capitaq; ſplendentibus galeis
Tecti, manibusq; longiſſimas haſtas tenentes,
Eamus: aſt ego præibo, neque quid opinor
Hectorem Priamidem expectaturum, valdè licet alacrem.
Quicunq; vir.a. ſtrenuus, habetq; paruum ſcutum humero,
Deteriori viro det, ipſe verò ſcutum maius ſubeat.
Sic dixit: hi.a. hūc libenter quidē audierūt, & paruerūt.
Hos autem ipſi reges inſtruebant, vulnerati quamuis,
Tydides, Vlyſſesq;, & Atrides Agamemnon:
Euntes autem ad omnes, martia arma commutabant.
Bona quidem fortis induebat: peiora.a. deteriori dabant.
Sed poſtquam induti ſunt circum corpus ſplendidum æs,
Perrexerunt ire: præibat.v. eis Neptunus quatiens-terram,
Horrendum enſem longum habens in manu forti,
Similem fulguri: huic autem non fas eſt congredi
In pugna pernicioſa, ſed timor detinet viros
Troianos autem rurſus ex-altera-parte inſtruxit illuſtris Hector.

ἣ τέκε Περσῆα πάντων ἀριδείκετον ἀνδρῶν·
οὐδ' ὅτε Φοίνικος κούρης τηλεκλειτοῖο,
ἣ τέκε μοι Μίνων τε καὶ ἀντίθεον Ῥαδάμανθυν·
οὐδ' ὅτε περ Σεμέλης, οὐδ' Ἀλκμήνης ἐνὶ Θήβῃ,
ἥ ῥ' Ἡρακλῆα κρατερόφρονα γείνατο παῖδα·
ἡ δὲ Διώνυσον Σεμέλη τέκε, χάρμα βροτοῖσιν·
οὐδ' ὅτε Δήμητρος καλλιπλοκάμοιο ἀνάσσης,
οὐδ' ὁπότε Λητοῦς ἐρικυδέος, οὐδὲ σεῦ αὐτῆς,
ὡς σέο νῦν ἔραμαι καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ.
Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη·
αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες;
εἰ νῦν ἐν φιλότητι λιλαίεαι εὐνηθῆναι
Ἴδης ἐν κορυφῇσι, τὰ δὲ προπέφανται ἅπαντα,
πῶς κ' ἔοι εἴ τις νῶϊ θεῶν αἰειγενετάων
εὕδοντ' ἀθρήσειε, θεοῖσι δὲ πᾶσι μετελθὼν
πεφράδοι; οὐκ ἂν ἔγωγε τεὸν πρὸς δῶμα νεοίμην
ἐξ εὐνῆς ἀνστᾶσα, νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη.
ἀλλ' εἰ δή ῥ' ἐθέλεις καί τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ,
ἔστιν τοι θάλαμος, τόν τοι φίλος υἱὸς ἔτευξεν
Ἥφαιστος, πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσεν·
ἔνθ' ἴομεν κείοντες, ἐπεί νύ τοι εὔαδεν εὐνή.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Ἥρη μήτε θεῶν τό γε δείδιθι μήτε τιν' ἀνδρῶν
ὄψεσθαι· τοῖόν τοι ἐγὼ νέφος ἀμφικαλύψω
χρύσεον· οὐδ' ἂν νῶϊ διαδράκοι Ἠέλιός περ,
οὗ τε καὶ ὀξύτατον πέλεται φάος εἰσοράασθαι.
Ἦ ῥα καὶ ἀγκὰς ἔμαρπτε Κρόνου παῖς ἣν παράκοιτιν·
τοῖσι δ' ὑπὸ χθὼν δῖα φύεν νεοθηλέα ποίην,
λωτόν θ' ἑρσήεντα ἰδὲ κρόκον ἠδ' ὑάκινθον
πυκνὸν καὶ μαλακόν, ὃς ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἔεργε.
τῷ ἔνι λεξάσθην, ἐπὶ δὲ ἕσσαντο νεφέλην
καλὴν χρυσείην· στιλπναὶ δ' ἀπέπιπτον ἔερσαι.
Ὣς ὃ μὲν ἀτρέμας εὗδε πατὴρ ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ,
ὕπνῳ καὶ φιλότητι δαμείς, ἔχε δ' ἀγκὰς ἄκοιτιν·
βῆ δὲ θέειν ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν νήδυμος Ὕπνος
ἀγγελίην ἐρέων γαιηόχῳ ἐννοσιγαίῳ·
ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
πρόφρων νῦν Δαναοῖσι Πόσειδαον ἐπάμυνε,
καί σφιν κῦδος ὄπαζε μίνυνθά περ, ὄφρ' ἔτι εὕδει
Ζεύς, ἐπεὶ αὐτῷ ἐγὼ μαλακὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυψα·
Ἥρη δ' ἐν φιλότητι παρήπαφεν εὐνηθῆναι.
Ὣς εἰπὼν ὃ μὲν ᾤχετ' ἐπὶ κλυτὰ φῦλ' ἀνθρώπων,
τὸν δ' ἔτι μᾶλλον ἀνῆκεν ἀμυνέμεναι Δαναοῖσιν.
αὐτίκα δ' ἐν πρώτοισι μέγα προθορὼν ἐκέλευσεν·
Ἀργεῖοι καὶ δ' αὖτε μεθίεμεν Ἕκτορι νίκην
Πριαμίδῃ, ἵνα νῆας ἕλῃ καὶ κῦδος ἄρηται;
ἀλλ' ὃ μὲν οὕτω φησὶ καὶ εὔχεται, οὕνεκ' Ἀχιλλεὺς
νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσι μένει κεχολωμένος ἦτορ·
κείνου δ' οὔ τι λίην ποθὴ ἔσσεται, εἴ κεν οἱ ἄλλοι
ἡμεῖς ὀτρυνώμεσθ' ἀμυνέμεν ἀλλήλοισιν.
ἀλλ' ἄγεθ' ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω πειθώμεθα πάντες·
ἀσπίδες ὅσσαι ἄρισται ἐνὶ στρατῷ ἠδὲ μέγισται
ἑσσάμενοι, κεφαλὰς δὲ παναίθῃσιν κορύθεσσι
κρύψαντες, χερσίν τε τὰ μακρότατ' ἔγχε' ἑλόντες
ἴομεν· αὐτὰρ ἐγὼν ἡγήσομαι, οὐδ' ἔτι φημὶ
Ἕκτορα Πριαμίδην μενέειν μάλα περ μεμαῶτα.
ὃς δέ κ' ἀνὴρ μενέχαρμος, ἔχει δ' ὀλίγον σάκος ὤμῳ,
χείρονι φωτὶ δότω, ὁ δ' ἐν ἀσπίδι μείζονι δύτω.
Ὣς ἔφαθ', οἳ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο·
τοὺς δ' αὐτοὶ βασιλῆες ἐκόσμεον οὐτάμενοί περ,
Τυδεΐδης, Ὀδυσεύς τε, καὶ Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων·
οἰχόμενοι δ' ἐπὶ πάντας ἀρήϊα τεύχε' ἄμειβον·
ἐσθλὰ μὲν ἐσθλὸς ἔδυνε, χέρεια δὲ χείρονι δόσκεν.
αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἕσσαντο περὶ χροῒ νώροπα χαλκόν,
βάν ῥ' ἴμεν· ἦρχε δ' ἄρα σφι Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
δεινὸν ἄορ τανύηκες ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ,
εἴκελον ἀστεροπῇ· τῷ δ' οὐ θέμις ἐστὶ μιγῆναι
ἐν δαῒ λευγαλέῃ, ἀλλὰ δέος ἰσχάνει ἄνδρας.
Τρῶας δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἐκόσμει φαίδιμος Ἕκτωρ.

Δὴ ῥα

Δή ῥα τότ' αἰνοτάτην ἔριδα πτολέμοιο τάνυσσαν,
Κυανοχαῖτα Ποσειδάων καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ,
Ἤτοι ὃ μὲν Τρώεσσιν, ὃ δ' Ἀργείοισιν ἀρήγων.
Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα ποτὶ κλισίας τε νέας τε
Ἀργείων· οἳ δὲ ξύνισαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ.
Οὔτε θαλάσσης κῦμα τόσον βοάᾳ * ποτὶ χέρσον,
Ποντόθεν ὀρνύμενον πνοιῇ Βορέω ἀλεγεινῇ·
Οὔτε πυρὸς τόσσός γε * ποτὶ βρόμος αἰθομένοιο,
Οὔρεος ἐν * βήσσῃς, ὅτε τ' ὤρετο καιέμεν ὕλην·
Οὔτ' ἄνεμος τόσσόν γε περὶ δρυσὶν ὑψικόμοισιν
Ἠπύει, ὅς τε μάλιστα μέγα βρέμεται χαλεπαίνων·
Ὅσση ἄρα Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἔπλετο φωνὴ
Δεινὸν ἀϋσάντων, ὅτ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
Αἴαντος δὲ πρῶτος ἀκόντισε φαίδιμος Ἕκτωρ
Ἔγχει, ἐπεὶ τέτραπτο πρὸς ἰθύ οἱ, οὐδ' ἀφάμαρτε,
Τῇ ῥα δύω τελαμῶνε περὶ στήθεσσι τετάσθην,
Ἤτοι ὃ μὲν σάκεος, ὃ δὲ φασγάνου ἀργυροήλου·
Τώ οἱ ῥυσάσθην τέρενα χρόα. χώσατο δ' Ἕκτωρ,
Ὅττί ῥά οἱ βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός,
Ἂψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο κῆρ' ἀλεείνων.
Τὸν μὲν ἔπειτ' ἀπιόντα μέγας Τελαμώνιος Αἴας
Χερμαδίῳ, τά ῥα πολλὰ θοάων ἔχματα νηῶν
Πὰρ ποσὶ μαρναμένων ἐκυλίνδετο, τῶν ἓν ἀείρας,
Στῆθος * βεβλήκει ὑπὲρ ἄντυγος, ἀγχόθι δειρῆς·
Στρόμβον δ' ὣς ἔσσευε βαλών, περὶ δ' ἔδραμε πάντῃ.
Ὡς δ' ὅθ' * ὑπὸ ῥιπῆς πατρὸς Διὸς ἐξερίπῃ δρῦς
Πρόρριζος, δεινὴ δὲ θεείου γίγνεται ὀδμὴ
Ἐξ αὐτῆς, τὸν δ' οὔπερ ἔχει θράσος ὅς κεν ἴδηται
Ἐγγὺς ἐών, χαλεπὸς δὲ Διὸς μεγάλοιο κεραυνός·
Ὣς ἔπεσ' Ἕκτορος ὦκα χαμαὶ μένος ἐν κονίῃσι·
Χειρὸς δ' ἔκβαλεν ἔγχος, ἐπ' αὐτῷ δ' ἀσπὶς ἑάφθη,
Καὶ κόρυς, ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
Οἳ δὲ μέγα ἰάχοντες ἐπέδραμον υἷες Ἀχαιῶν,
Ἐλπόμενοι ἐρύεσθαι, ἀκόντιζον δὲ θαμειὰς
Αἰχμάς· ἀλλ' οὔτις ἐδυνήσατο ποιμένα λαῶν
Οὐτάσαι, οὐδὲ βαλεῖν· πρὶν γὰρ περίβησαν ἄριστοι,
Πουλυδάμας τε καὶ Αἰνείας καὶ δῖος Ἀγήνωρ,
Σαρπηδών τ' ἀρχὸς Λυκίων, καὶ Γλαῦκος ἀμύμων·
Τῶν δ' ἄλλων οὔτις εὖ * ἀκήδεσεν, ἀλλὰ πάροιθεν
Ἀσπίδας εὐκύκλους σχέθον αὐτοῦ· τὸν δ' ἄρ' ἑταῖροι
Χερσὶν ἀείραντες φέρον ἐκ πόνου, ὄφρ' ἵκεθ' ἵππους
Ὠκέας, οἵ οἱ ὄπισθε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο
Ἕστασαν, ἡνίοχόν τε καὶ ἅρματα ποικίλ' ἔχοντες·
Οἳ τόν γε προτὶ ἄστυ φέρον βαρέα στενάχοντα.
Ἀλλ' ὅτε δὴ πόρον ἷξον ἐϋρρεῖος ποταμοῖο
Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς,
Ἔνθα μιν ἐξ ἵππων πέλασαν χθονί, κὰδ δέ οἱ ὕδωρ
Χεῦαν· ὃ δ' ἀμπνύνθη, καὶ ἀνέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν·
Ἑζόμενος δ' ἐπὶ γοῦνα, κελαινεφὲς αἷμ' ἀπέμεσσεν·
Αὖτις δ' * ἐξοπίσω πλῆτο χθονί, κὰδ δέ οἱ ὄσσε
Νὺξ ἐκάλυψε μέλαινα· βέλος δ' ἔτι θυμὸν ἐδάμνα.
Ἀργεῖοι δ' ὡς οὖν ἴδον Ἕκτορα νόσφι κιόντα,
Μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης.
Ἔνθα πολὺ πρώτιστος Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας
Σάτνιον οὔτασε δουρὶ μετάλμενος ὀξυόεντι
Ἠνοπίδην, ὃν ἄρα νύμφη τέκε Νηῒς ἀμύμων
Ἤνοπι βουκολέοντι παρ' ὄχθας Σατνιόεντος.
Τὸν μὲν Ὀϊλιάδης δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἐλθὼν
Οὖτα κατὰ λαπάρην· ὃ δ' ἀνετράπετ', ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
Τρῶες καὶ Δαναοὶ σύναγον κρατερὴν ὑσμίνην.
Τῷ δ' ἔπι Πουλυδάμας ἐγχέσπαλος ἦλθεν ἀμύντωρ
Πανθοΐδης, βάλε δὲ Προθοήνορα δεξιὸν ὦμον,
Υἱὸν Ἀρηϊλύκοιο· δι' ὤμου δ' ὄβριμον ἔγχος
Ἔσχεν· ὃ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ.
Πουλυδάμας δ' ἔκπαγλον ἐπεύξατο, μακρὸν ἀΰσας,
Οὐ μὰν αὖτ' * ὀΐω μεγαθύμου Πανθοΐδαο
Χειρὸς ἄπο στιβαρῆς ἅλιον πηδῆσαι ἄκοντα,
Ἀλλά τις Ἀργείων κόμισε χροΐ, καί μιν ὀΐω
Αὐτῷ σκηπτόμενον κατίμεν δόμον Ἄϊδος εἴσω.

Itaque tunc grauiſſimam contentionem belli intenderunt,
Cæruleam comam habens Neptunus & illuſtris Hector,
Scilicet hic quidem Troianis, ille autem Achiuis auxilians.
Inundauit autem mare ad tentoriáque nauéſque
Argiuorum: hi autem congrediebantur magno clamore.
Neque maris vnda tantum boat ad terram
E ponto impulſa flatu Boreæ graui:
Neque ignis tantus crepitus ardentis,
Montis in concauitatibus, quando properat vrere ſyluam:
Neque ventus tantum in quercubus excelſis
Sonat, qui maximè valdè fremit ſæuiens:
Quantus profectò Troianorum & Achiuorum erat clamor
Vehementer vociferantium, quando in ſe inuicem ruerunt.
In Aiacem verò primus iaculatus eſt illuſtris Hector
Haſta, quoniam verſus erat rectà ad ſe: neque aberrauit,
Quà duo lora circa pectora extenſa erant,
Nempe hoc quidem ſcuti, illud.a. enſis argenteis clauis decori:
Quæ ei defenderunt tenerum corpus: ægrè.a. tulit Hector,
Quod ei telum velox irritum euolaſſet è manu.
Retrò.a. ſociorum in multitudinem ceſſit, mortem fugiens.
Hunc quidem deinde abeuntem magnus Telamonius Aiax
Saxo, quæ ſanè multa velocium retinacula nauium
Inter pedes pugnantium voluebantur: horum vnum tollens,
In pectus percuſſit ſuper ſcuti circumferentiam propè iugulum:
Trochum.a. ſicut concuſſit feriens, rotatúſque eſt vndique.
Veluti.a. quando ex ictu patris Iouis concidit quercus
Radicitus: teter autem ſulphuris fit odor
Ex ea: hunc autem non habet audacia qui viderit
Propè exiſtens: durum enim Iouis magni fulmen:
Sic cecidit Hectoris celeriter humi robur in pulueres:
Manu a. excidit haſta: ipſum autem ſcutum ſecutum eſt
Et galea: circa a. ipſum ſonuerunt arma decora ære.
Hi autem valdè exclamantes accurrerunt filij Græcorum,
Sperantes trahere ad ſe, iaculabantur autem crebra
Spicula: ſed nemo potuit paſtorem populorum
Vulnerare, neque percutere: prius.n. protexerunt fortiſſimi
Polydamaſque, & Æneas, & diuinus Agenor,
Sarpedonque princeps Lyciorum, & Glaucus egregius:
Cæterorumque nullus ipſum neglexit, ſed ante
Scuta rotunda tenebant ipſum: hunc autem ſocij
Manibus eleuantes aſportarunt ex labore, donec peruenit ad equos
Veloces, qui ei poſt pugnam & bellum
Stabant, aurigamque & currus decoros habentes,
Qui hunc ad vrbem portarunt grauiter gementem:
Sed quando iam ad vadum peruenerunt placidi fluuij
Xanthi vorticoſi, quem immortalis genuit Iupiter:
Ibi ipſum ex equis admouerunt terræ, ipſique ei aquam
Fuderunt: hic autem recreatus eſt & ſuſpexit oculis.
Sedens autem in genua, atrum ſanguinem euomuit:
Iterum autem retrò lapſus eſt in terram: eiuſque oculos
Nox obtexit nigra: ictum enim adhuc animum domabat.
Argiui igitur vt viderunt Hectorem ſeorſum euntem,
Alacrius in Troianos inſilierunt, memineruntque pugnæ.
Tunc longè primus Oilei filius celer Aiax
Satnium vulnerauit haſta inſiliens acuta
Enopidem, quem nympha peperit Nais inculpata
Enopi armenta paſcenti apud ripas Satnioentis.
Hunc quidem Oiliades haſta inclytus propè aſcendens
Læſit ad ventrem: hic autem conuerſus eſt, circaque ipſum
Troiani & Danai commiſerunt validam pugnam.
Ad hunc.a. Polydamas haſtam vibrans acceſſit vindex
Panthœdes: vulnerauit.a. Prothoenorē ad dextrum humerū
Filium Areilyci: per humerum autem fortis haſta
Penetrauit: hic autem in pulueres lapſus prehendit terram palma.
Polydamas autem inſolenter gloriatus eſt, valdè clamans:
Nequaquam rurſus puto magnanimi Panthœdæ
Manu à robuſta vanum exiluiſſe telum:
Sed aliquis Argiuorum excepit corpore, & ipſum puto
Eo innitentem deſcendere domum Plutonis intra.

Aiax Hectorem vulnerat.

Hector ſaucius ex acie effertur.

Polydamas Prothoenorē interficit.

Aiax Archelochum interficit.

Sic dixit: Argiuis autem dolor factus eſt ob gloriantem.
Aiaci autem maximè bellicoſo animum commouit
Telamonidæ, hunc enim cecidit propè maximè.
Statim autem in abeuntem iaculatus eſt haſta ſplendida.
Polydamas autem ipſe quidem vitauit mortem nigram
Oblique declinando, excepit autem Antenoris filius
Archelochus: huic enim dij deſtinauerant mortem.
Hunc percuſſit capitiſq́ue & ceruicis ad iuncturam
Summam vertebram ſpinæ: ambos. a. amputauit neruos.
Huius autem multò prius caput, oſq́ue, nareſq́ue
Solo adhæſerunt, quam tibiæ & genua cadentis.
Aiax autem rurſus clamauit inculpato Polydamanti:
Animaduerte Polydama, & mihi verum dic,
Annon eſt hic vir pro Prothoenore vt occiſus ſit
Dignus? non quidẽ mihi ignauus videtur, neque ex ignauis:
Sed frater Antenoris equorum-domitoris,
Vel filius: ſi enim generi è proximè ſimilis eſt.

Acamas Bœotum occidit.

Dixit benè cognoſcens. Troianos autẽ dolor cepit animo.
Tunc Acamas Promachum Bœotium vulnerauit haſta,
Circa fratrẽ ſtans (i. proteges) is. a. ſubtrahebat per pedes.
Ob hunc Acamas mirificè gloriatus eſt, altè clamans:
Argiui telis-deſtinati, minarum inſatiabiles,
Non quidem ſolis labórque erit & luctus
Nobis, ſed aliquando ſic occidemini & vos:
Videte vt vobis Promachus caſus dormit
Haſta mea, vt non fratris vindicta
Diu multa ſit: ideò & quilibet optat vir
Fratrem in ædibus belli vindicem relinquere.

Peneleus Ilioneum perimit.

Sic dixit: Argiuis autem dolor obortus eſt ob iactantem.
Peneleo autem maximè bellicoſo animum commouit:
Ruit autem in Acamantem: hic. a. non ſuſtinuit impetum
Penelei regis: hic autem vulnerauit Ilioneum
Filium Phorbantis pecoroſi: quem maximè
Mercurius Troianorum diligebat, & poſſeſſionem dederat.
Sub hoc autem mater ſolum peperit Ilioneum,
Quem tunc ſub palpebra vulnerauit iuxta oculi radices,
Excuſſitq́ue pupillam, haſta verò per oculum penitus
Et per ceruicis-neruum venit: hic. a. reſedit manus tendens
Ambas. Peneleus autem extrahens enſem acutum,
Ceruicem medium amputauit, deiecitq́ue humi
Ipſa cum galea caput. adhuc autem fortis haſta
Erat in oculo: hic autem dixit capite ſublato,
Denunciauitq́ue Troianis, & glorians verbum locutus eſt:
Renunciate mihi, Troiani, illuſtris Ilionei
Patri charo & matri, vt lugeant in ædibus,
Neque enim ipſa Promachi vxor Alegenoridæ
Ob virum charum redeuntem lætabitur: quando iam
Ex Troia cum nauibus reuertemur iuuenes Achiuorum.
Sic dixit: hos autem omnes pallidus timor occupauit:
Circumſpiciebat autem vnuſquiſque qua fugeret grauem mortem.

Troiani fugiunt.

Dicite nunc mihi Muſæ cœleſtes domos habitantes,
Quis iam primus cruenta ſpolia Achiuorum
Suſtulit, poſtquam inclinauit pugnam inclytus Neptunus.
Aiax primus Telamonius Hyrtium vulnerauit
Gyrtiadem, Myſorum ducem ſtrenuorum.
Phalcem autem Antilochus & Mermerum ſpoliauit:
Meriones autem Morymq́ue & Hippotionem interfecit.
Teucer autem Prothoonaq́ue peremit, & Periphetem.
Atrides autem deinde Hyperenorem paſtorem populorum
Vulnerauit ad ile: inteſtina verò æs lacerauit
Incidens: anima autem per inflictum vulnus
Erupit coacta, huiuſq́ue caligo oculos texit.
Plurimos autem Aiax interfecit Oilei celer filius,
Non enim ei aliquis par ad inſequendum pedibus erat
Viros fugientes, quando Iupiter fugam immiſiſſet.

γρ. διαπρό. γρ. ἔσπετε. γρ. Ἱπποτίωνα. γρ. Οὖτασε λαπάρην.

Ὣς ἔφατ'· Ἀργείοισι δ' ἄχος γένετ' εὐξαμένοιο·
Αἴαντι δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινε
Τῷ Τελαμωνιάδῃ· τοῦ γὰρ πέσεν ἄγχι μάλιστα.
Καρπαλίμως δ' ἀπιόντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
Πουλυδάμας δ' αὐτὸς μὲν ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν,
Λικριφὶς ἀΐξας· κόμισεν δ' Ἀντήνορος υἱὸς
Ἀρχέλοχος· τῷ γάρ ῥα θεοὶ βούλευσαν ὄλεθρον·
Τόν ῥ' ἔβαλεν κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνεοχμῷ,
Νείατον ἀστράγαλον, ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε.
Τοῦ δὲ πολὺ προτέρη κεφαλὴ, στόμα τε, ῥῖνές τε
Οὔδει πλῆντ', ἤπερ κνῆμαι καὶ γοῦνα πεσόντος.
Αἴας δ' αὖτ' ἐγέγωνεν ἀμύμονι Πουλυδάμαντι,
Φράζεο Πουλυδάμα, καί μοι νημερτὲς ἐνίσπες,
Ἦ ῥ' οὐχ οὗτος ἀνὴρ Προθοήνορος ἀντὶ πεφάσθαι
Ἄξιος; οὔ μοι κακὸς εἴδεται, οὐδὲ κακῶν ἐξ,
Ἀλλὰ κασίγνητος Ἀντήνορος ἱπποδάμοιο,
Ἢ πάϊς· αὐτῷ γὰρ γενεὴν ἄγχιστα ἐῴκει.
Ἦ ῥ' εὖ γιγνώσκων· Τρῶας δ' ἄχος ἔλλαβε θυμόν.
Ἔνθ' Ἀκάμας Πρόμαχον Βοιώτιον οὔτασε δουρὶ,
Ἀμφὶ κασιγνήτῳ βεβαώς· ὁ δ' ὕφελκε ποδοῖιν.
Τῷ δ' Ἀκάμας ἔκπαγλον ἐπεύξατο, μακρὸν ἀΰσας,
Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἀπειλάων ἀκόρητοι,
Οὔ θην οἴοισίν γε πόνος τ' ἔσεται καὶ ὀϊζὺς
Ἡμῖν, ἀλλά ποθ' ὧδε κατακτενέεσθε καὶ ὔμμες·
Φράζεσθ' ὡς ὑμῖν Πρόμαχος δεδμημένος εὕδει
Ἔγχει ἐμῷ, ἵνα μή τι κασιγνήτοιό γε ποινὴ
Δηρὸν ἄτιτος ἔῃ· τὼ καί κέ τις εὔχεται ἀνὴρ
Γνωτὸν ἐνὶ μεγάροισιν ἀρῆς ἀλκτῆρα λιπέσθαι.
Ὣς ἔφατ'· Ἀργείοισι δ' ἄχος γένετ' εὐξαμένοιο·
Πηνελέῳ δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν·
Ὁρμήθη δ' Ἀκάμαντος· ὁ δ' οὐχ ὑπέμεινεν ἐρωὴν
Πηνελέωο ἄνακτος· ὁ δ' οὔτασεν Ἰλιονῆα,
Υἱὸν Φόρβαντος πολυμήλου, τόν ῥα μάλιστα
Ἑρμείας Τρώων ἐφίλει, καὶ κτῆσιν ὄπασσε·
Τῷ δ' ἄρ' ὑπὸ μήτηρ μοῦνον τέκεν Ἰλιονῆα·
Τὸν τόθ' ὑπ' ὀφρύος οὖτα κατ' ὀφθαλμοῖο θέμεθλα,
Ἐκ δ' ὦσε γλήνην, δόρυ δ' ὀφθαλμοῖο* διὰ πρὸ
Καὶ διὰ ἰνίου ἦλθεν, ὁ δ' ἕζετο χεῖρε πετάσσας
Ἄμφω· Πηνέλεως δ' ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξὺ,
Αὐχένα μέσσον ἔλασσεν, ἀπήραξεν δὲ χαμᾶζε
Αὐτῇ σὺν πήληκι κάρη· ἔτι δ' ὄβριμον ἔγχος
Ἦεν ἐν ὀφθαλμῷ· ὁ δὲ φὴ κώδειαν ἀνασχὼν
Πέφραδέ τε Τρώεσσι, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα,
Εἰπέμεναί μοι Τρῶες ἀγαυοῦ Ἰλιονῆος
Πατρὶ φίλῳ καὶ μητρὶ, γοήμεναι ἐν μεγάροισιν·
Οὐδὲ γὰρ ἡ Προμάχοιο δάμαρ Ἀλεγηνορίδαο
Ἀνδρὶ φίλῳ ἐλθόντι γανύσσεται, ὁππότε κεν δὴ
Ἐκ Τροίης σὺν νηυσὶ νεώμεθα κοῦροι Ἀχαιῶν.
Ὣς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας *ὑπὸ χλωρὸν δέος εἷλε.
Πάπτηνεν δὲ ἕκαστος* ὅπῃ φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον.
Ἔσπετε νῦν μοι Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
Ὅστις δὴ πρῶτος βροτόεντ' ἀνδράγρι' Ἀχαιῶν
Ἤρατ', ἐπεί ῥ' ἔκλινε μάχην κλυτὸς Ἐννοσίγαιος.
Αἴας ῥα πρῶτος Τελαμώνιος Ὕρτιον οὖτα
Γυρτιάδην, Μυσῶν ἡγήτορα καρτεροθύμων·
Φάλκην δ' Ἀντίλοχος καὶ Μέρμερον ἐξενάριξε·
Μηριόνης δὲ Μόρυν τε καὶ *Ἱπποτίωνα κατέκτα·
Τεῦκρος δὲ Προθόωνά τ' ἐνήρατο καὶ Περιφήτην·
Ἀτρεΐδης δ' ἄρ' ἔπειθ' Ὑπερήνορα ποιμένα λαῶν
Οὖτα* λαπάρην, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἄφυσσε
Δῃώσας· ψυχὴ δὲ κατ' οὐταμένην ὠτειλὴν
Ἔσσυτ' ἐπειγομένη, τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε.
Πλείστους δ' Αἴας εἷλεν Ὀϊλῆος ταχὺς υἱός·
Οὐ γάρ οἵ τις ὁμοῖος ἐπισπέσθαι ποσὶν ἦεν,
Ἀνδρῶν τρεσσάντων, ὅτε τε Ζεὺς ἐν φόβον ὄρσῃ.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ
ἡ ο μικρὸν ῥαψῳδία.

ΑΥΤΑΡ ἐπεὶ διά τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν
Φεύγοντες, πολλοὶ δὲ δάμεν Δαναῶν ὑπὸ χερσὶν,
Οἱ μὲν δὴ παρ' ὄχεσφιν ἐρητύοντο μένοντες,
Χλωροὶ ὑπαὶ δείους, πεφοβημένοι· ἔγρετο δὲ Ζεὺς
Ἴδης ἐν κορυφῇσι παρὰ χρυσοθρόνου Ἥρης·
Στῆ δ' ἄρ' ἀναΐξας, ἴδε δὲ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς,
Τοὺς μὲν, ὀρινομένους, τοὺς δὲ κλονέοντας ὄπισθεν
Ἀργείους· μετὰ δέ σφι Ποσειδάωνα ἄνακτα.
Ἕκτορα δ' ἐν πεδίῳ ἴδε κείμενον· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
Εἵαθ', ὁ δ' ἀργαλέῳ ἔχετ' ἄσθματι κῆρ ἀπινύσσων,
Αἷμ' ἐμέων, ἐπεὶ οὔ μιν ἀφαυρότατος βάλ' Ἀχαιῶν.
Τὸν δὲ ἰδὼν ἐλέησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
Δεινὰ δ' ὑπόδρα ἰδὼν Ἥρην πρὸς μῦθον ἔειπεν,
Ἦ μάλα δὴ κακότεχνος ἀμήχανε σὸς δόλος Ἥρη
Ἕκτορα δῖον ἔπαυσε μάχης, ἐφόβησε δὲ λαούς.
Οὐ μὰν οἶδ' εἰ αὖτε κακορραφίης ἀλεγεινῆς
Πρώτη ἐπαύρηαι, καί σε πληγῇσιν ἱμάσσω,
Ἦ οὐ μέμνῃ ὅτε τ' ἐκρέμω ὑψόθεν, ἐκ δὲ ποδοῖιν
Ἄκμονας ἧκα δύω, περὶ χερσὶ δὲ δεσμὸν ἴηλα
Χρύσεον, ἄρρηκτον; σὺ δ' ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν
Ἐκρέμω, ἠλάστεον δὲ θεοὶ κατὰ μακρὸν Ὄλυμπον·
Λῦσαι δ' οὐκ ἐδύναντο παρασταδόν· ὃν δὲ λάβοιμι,
Ῥίπτασκον τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ, ὄφρ' ἂν ἵκηται
Γῆν ὀλιγηπελέων· ἐμὲ δ' οὐδ' ὧς θυμὸν ἀνίει
Ἀζηχὴς ὀδύνη Ἡρακλῆος θείοιο,
Τὸν σὺ ξὺν Βορέῃ ἀνέμῳ πεπιθοῦσα θυέλλας,
Πέμψας ἐπ' ἀτρύγετον πόντον, κακὰ μητιόωσα,
Καί μιν ἔπειτα Κόωνδ' εὖ ναιομένην ἀπένεικας.
Τὸν μὲν ἐγὼν ἔνθεν ῥυσάμην, καὶ ἀνήγαγον αὖτις
Ἄργος ἐς ἱππόβοτον, καὶ πολλά περ ἀθλήσαντα.
Τῶν σ' αὖτις μνήσω, ἵν' ἀπολλήξῃς ἀπατάων,
Ὄφρ' εἰδῇς ἤν τοι χραίσμῃ φιλότης τε καὶ εὐνὴ,
Ἣν ἐμίγης ἐλθοῦσα θεῶν ἄπο, καί μ' ἀπάτησας.
Ὣς φάτο, ῥίγησεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη,
Καί μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἴστω νῦν τόδε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν,
Καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, (ὅς τε μέγιστος
Ὅρκος δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσι)
Σή θ' ἱερὴ κεφαλὴ, καὶ νωΐτερον λέχος αὐτῶν
Κουρίδιον, (τὸ μὲν οὐκ ἂν ἐγώ ποτε μὰψ ὀμόσαιμι)
Μὴ δι' ἐμὴν ἰότητα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
Πημαίνει Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα, τοῖσι δ' ἀρήγει·
Ἀλλά που αὐτὸν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει,
Τειρομένους δ' ἐπὶ νηυσὶν ἰδὼν ἐλέησεν Ἀχαιούς.
Αὐτάρ τοι καὶ κείνῳ ἐγὼ παραμυθησαίμην
Τῇ ἴμεν ᾗ κεν δὴ σὺ κελαινεφὲς ἡγεμονεύῃς.
Ὣς φάτο, μείδησεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
Καί μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Εἰ μὲν δὴ σύ γ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη,
Ἶσον ἐμοὶ φρονέουσα μετ' ἀθανάτοισι καθίζοις,
Τῷ κε Ποσειδάων γε, καὶ εἰ μάλα βούλεται ἄλλῃ,
Αἶψα μεταστρέψειε νόον μετὰ σὸν, καὶ ἐμὸν κῆρ·
Ἀλλ' εἰ δή ῥ' ἐτεόν γε καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις,
Ἔρχεο νῦν μετὰ φῦλα θεῶν, καὶ δεῦρο κάλεσσον
Ἶρίν τ' ἐλθέμεναι, καὶ Ἀπόλλωνα κλυτότοξον,
Ὄφρ' ἡ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
Ἔλθῃ, καὶ εἴπῃσι Ποσειδάωνι ἄνακτι,
Παυσάμενον πολέμοιο, τὰ ἃ πρὸς δώμαθ' ἱκέσθαι·
Ἕκτορα δ' ὀτρύνῃσι μάχην ἐς Φοῖβος Ἀπόλλων,
Αὖτις δ' ἐμπνεύσῃσι μένος, λελάθῃ δ' ὀδυνάων
Αἳ νῦν μιν τείρουσι κατὰ φρένας· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς

ILIADIS HOMERI XV.
COMPOSITIO.

SED poſtquam tranſiq; palos & foſſam iuerunt
Fugientes, multiq; proſtrati ſunt Danaorum à manibus:
Hi quidem iã apud currus coërcebantur manentes,
Pallidi præ timore, fugati: experrectus eſt autem Iupiter
Idæ in verticibus apud habentem-thronum-aureum Iunonem.
Stetit autem exurgens viditq; Troianos & Achiuos:
Hos quidem turbatos, illos autem turbantes à tergo
Argiuos, inter verò ipſos Neptunum regem.
Hectorem autem in campo vidit iacentem: circũ autẽ ſocij
Sedebant, hic autem graui angebatur anhelitu mente alienatus,
Sanguinẽ vomẽs, quia non eũ viliſſimus læſerat Græcorum.
Hunc autem intuitus miſeratus eſt pater hominumq; deorumq;:
Grauiter autem toruè intuitus Iunonem verbo allocutus eſt,
Certè valde iam malignus, ò callida, tuus dolus Iuno,
Hectora nobilem ceſſare fecit à pugna, fugauit & copias.
Non quidem ſcio, ſi rurſus inſidiarum triſtium
Prima fructum percipias, & te verberibus cædam.
An non meminiſti quando pependiſti ex-alto, ſub autem pedib.
Incudes poſui duas, circum manus autem vinculum ligaui
Aureum, firmum? tu autem in æthere & nubibus
Pependiſti, ægrè ferebant autem dij per magnum Olympum:
Soluere autem non potuerũt circũſtantes, quẽ autem apprehendiſſem
Proijciebam correptum de cælo, donec perueniret
In terram vix ſpirans: me autem neque ſic ira remiſit
Acerba propter cruciatum Herculis diuini,
Quem tu cum Borea vento inducens procellas
Miſiſti in infrugiferum pontum, mala machinans,
Et ipſum poſtea Coum bene habitatam adduxiſti:
Hunc quidem ego inde liberaui & reduxi iterum
Argos in aptum-equis, & multa licet perpeſſum.
Hæc tibi rurſus in memoriã-reducã, vt deſiſtas à fraudibus,
Vt ſcias an tibi profuerit congreſſuſq; & cubile
Quo miſta es veniens ſeorſum à diis & me decepiſti.
Sic dixit: horruit autem bouinis oculis veneranda Iuno:
Et ipſum edita voce-verbis velocibus allocuta eſt:
Sciat nunc hoc terra & cælum latum ſupernè,
Et ſubter-labens Stygis aqua (quod maximum
Iuramentum grauiſſimumque eſt beatis diis)
Tuúmque ſacrum caput, & noſter lectus ipſorum
Iuuenilis (quem quidem non ego vnquam temerè iurarim)
Non per meum conſilium Neptunus terræ quaſſator
Lædit Troianoſq; & Hectorem: his autem auxiliatur.
Sed nimirum ipſum animus impellit & inſtigat:
Afflictos autem apud naues videns miſeratus eſt Achiuos.
Sed ſanè & illi ego conſuluerim
Eã ire, quã quidẽ tu, o Iupiter atras-nubes-cogens-duxeris.
Sic dixit: riſit autem pater hominúmque deorúmque,
Et ipſam, reſpondens, verbis velocibus allocutus eſt:
Siquidem iam tu nunc bouinis-oculis veneranda Iuno
Idem mecum ſentiens inter immortales ſederes.
Propterea Neptunus, etſi valdè velit aliò,
Confeſtim conuerteret mentem ad tuã & meã voluntatem.
Sed ſi iam quidem ex-animo, & verè loqueris,
Vade nunc ad cœtus deorum, & huc voca
Irimq; accedere, & Apollinem inclytum-arcu,
Vt hæc quidem ad exercitum Achiuorum loricatorum
Eat & dicat Neptuno regi,
Vt ceſſans à pugna, ſuas ad ædes redeat.
Hectorem verò incitet ad pugnam clarus Apollo:
Iterum autem inſpiret robur, obliuiſcaturq; dolorum,
Qui nunc ipſum affligunt in mentibus: ſed Achiuos

Iupiter experrectus Iunonem obiurgat.

γρ. Ὄφρ' ἴδῃς ἤν τοι.

Iuno Ioui negat ſuo impulſu Neptunũ adeſſe Græcis.

γρ. Κυανεφὲς δ'.

Iupiter Iunoni iubet vt ſibi Irim acceſſat & Apollinem.

γρ. Παυσάμενον.

Iterum auertat, imbellem fugam immittens.
Fugientes autem in naues tranſtratas cadant
γρ. ἀνστήσει. *Pelidæ Achillis: hic verò excitabit ſuum ſocium*
Patroclum, húncque interficiet haſta illuſtris Hector
Ilium ante, multos vbi perdiderit iuuenes
Alios: poſt autem filium meum Sarpedona diuinum:
Ob hunc autē iratus, interficiet Hectorem nobilis Achilles.
Ex hoc. a. certè deinceps conuerſam-perſecutionem à nauib.
Semper ego faciam perpetuo, vſque-dum Achiui
Ilium excelſum capiant, Mineruæ per conſilia:
Prius. a. neque ego ceſſabo ab ira, neque quempiam aliorū
Immortalium Danais auxiliari hic ſinam,
Priuſquam Pelidæ compleatur deſiderium,
Sicut ei promiſi prius, meóque annui capite,
Die illo, quando mea Dea Thetis complexa eſt genua,
Supplicans vt honorarem Achillem vrbium-vaſtatorem.
Iuno reliquos Deos adit. *Sic dixit: neque immorigera fuit dea albis-vlnis Iuno:*
Deſcendit autem ab Idæis montibus in altum Olympum.
γρ. αἴξῃ. *Sicut autem quando diſcurrit mens viri, qui per multam*
γρ. νοήσει. *Terram profectus, mentibus prudentibus conſiderarit,*
Huc iueram vel illuc, cogitaritq́, multa:
Sic citò properans peruolauit veneranda Iuno:
Peruenit. a. in altum Olympum, congregatis. a. ſuperuenit
Immortalibus dijs Iouis in domo, hi verò conſpicati
Omnes aſſurrexerunt, & excipiebant poculis:
Themis Iunoni propinat. *Hæc autem alios quidē dimiſit. à Themide. a. pulchrigena*
Suſcepit poculum: prima enim obuia venit currens,
Et ipſam edita voce verbis velocibus allocuta eſt:
Iuno, cur aſcendiſti, turbatæ autem ſimilis es?
Nunc valde ſanè te terruit Saturni filius, qui tibi maritus eſt?
Huic autem reſpondit deinde dea albis-vlnis Iuno:
Ne ex me, dea Themis, hæc interroga, ſcis & ipſa
Qualis illius animus ſuperbus & ſæuus.
Sed tu præſis inter deos in ædibus conuiuio æquali:
Hæc autem & inter omnes audies immortales,
Qualia Iupiter mala opera machinatur: nec quicquā puto
Omnibus pariter animum gauiſurum, neque mortalibus,
Neque dijs, etſi quis nunc conuiuatur hilaris.
Hæc quidem ſic locuta conſedit veneranda Iuno.
Moleſtè-tulerunt autem per domum Iouis dij, illa. a. riſit
Labijs: non tamen frons ſuper ſupercilia nigra
Exhilarata eſt: inter omnes autem indignata locuta eſt.
Ah ſtultos nos, qui Ioui iraſcimur inſipientes,
Aut etiam ipſum cupimus reprimere propius accedentes
Vel verbo, vel vi: hic verò longè-ſedens non curat,
Neque mouetur: dicit enim inter immortales deos
Fortitudinéque, potentiáque eximie ſe eſſe optimum.
Ideò tolerate quodcunque vobis malum mittat cuique.
Iam enim nunc opinor Marti infortunium factum eſſe.
Filius enim ei interijt in pugna, dilectiſſimus virorum
Aſcalaphus, quem ait ſuum eſſe potens Mars.
Mars audita morte filij iraſcitur. *Sic dixit: ſed Mars virentia feriebat femora*
Manibus demiſſis: lugens autem allocutus eſt,
γρ. δ' ἔπος ηὔδα, *Ne nunc mihi ſuccenſeatis cœleſtes domos incolentes,*
Vlciſci cædem filij, profectò ad naues Achiuorum,
Etiamſi mihi quoque fatum ſit, Iouis percuſſo fulmine,
Iacere vnà cum mortuis inter ſanguinem & puluerem.
Sic dixit: & equos iuſſit Metúmque Fugamq́,
Iungere: ipſe autem arma induebat præfulgentia,
γρ. ζευγνύμεν. *Tunc quædam maiorq́, & grauior alia*
A Ioue immortalibus ira & indignatio parata-fuiſſet:
Niſi Minerua cunctis timens dijs
Exiliſſet è veſtibulo: liquit autem ſolium vbi ſedebat:
Huius quidem à capite galeam dempſit & ſcutum humeris:
Minerua Martem cohibet. *Haſtamq́, firmauit valida è manu rapiens*
Æream: hæc autem verbis corripuit impetuoſum Martē:
Furioſe, mentibus ſtolide, perijſti: an vero tibi fruſtrà
Aures ad audiendum ſunt, mens autem perijt & pudor?
Non audis quæ dicit dea albas-vlnas-habens Iuno?

Αὖτις ἀποστρέψῃσιν, ἀνάλκιδα φύζαν ἐνόρσας·
Φεύγοντες δ' ἐν νηυσὶ πολυκλήϊσι πέσωσι
Πηλείδεω Ἀχιλῆος· ὁ δ' * ἀνστήσει ὃν ἑταῖρον
Πάτροκλον, τὸν δὲ κτενεῖ ἔγχεϊ φαίδιμος Ἕκτωρ
Ἰλίου προπάροιθε, πολέας ὀλέσαντ' αἰζηοὺς
Τοὺς ἄλλους, μετὰ δ' υἱὸν ἐμὸν Σαρπηδόνα δῖον·
Τοῦ δὲ χολωσάμενος κτενεῖ Ἕκτορα δῖος Ἀχιλλεύς.
Ἐκ τοῦ δ' ἄν τοι ἔπειτα παλίωξιν παρὰ νηῶν
Αἰὲν ἐγὼ τεύχοιμι διαμπερὲς, εἰσόκ' Ἀχαιοὶ
Ἴλιον αἰπὺ ἕλοιεν, Ἀθηναίης διὰ βουλάς.
Τόπριν δ' οὔτ' ἄρ' ἐγὼ παύω χόλον, οὔτέ τιν' ἄλλον
Ἀθανάτων Δαναοῖσιν ἀμυνέμεν ἐνθάδ' ἐάσω,
Πρίν γε τὸ Πηλεΐδαο τελευτηθῆναι ἐέλδωρ·
Ὥς οἱ ὑπέστην πρῶτον, ἐμῷ δ' ἐπένευσα κάρητι
Ἤματι τῷ ὅτ' ἐμεῖο θεὰ Θέτις ἥψατο γούνων,
Λισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πτολίπορθον.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
Βῆ δ' ἐκ τ' Ἰδαίων ὀρέων ἐς μακρὸν Ὄλυμπον.
Ὡς δ' ὅτ' * ἀΐξῃ νόος ἀνέρος, ὅστ' ἐπὶ πολλὴν
Γαῖαν ἐληλουθὼς, φρεσὶ πευκαλίμῃσι * νοήσῃ
Ἔνθ' εἴην ἢ ἔνθα, μενοινήσειέ τε πολλά·
Ὣς κραιπνῶς μεμαυῖα διέπτατο πότνια Ἥρη·
Ἵκετο δ' αἰπὺν Ὄλυμπον, ὁμηγερέεσσι δ' ἐπῆλθεν
Ἀθανάτοισι θεοῖσι Διὸς δόμῳ· οἱ δὲ ἰδόντες,
Πάντες ἀνήϊξαν, καὶ δεικανόωντο δέπασσιν.
Ἡ δ' ἄλλους μὲν ἔασε, Θέμιστι δὲ καλλιπαρῄῳ
Δέκτο δέπας· πρώτη γὰρ ἐναντίη ἦλθε θέουσα·
Καί μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἥρη, τίπτε βέβηκας, ἀτυζομένῃ δὲ ἔοικας;
Ἦ μάλα δή σε φόβησε Κρόνου παῖς ὅς τοι ἀκοίτης;
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
Μή με θεὰ Θέμι ταῦτα διείρεο, οἶσθα καὶ αὐτὴ
Οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνής·
Ἀλλὰ σύ γ' ἄρχε θεοῖσι δόμοις ἔνι δαιτὸς ἐΐσης·
Ταῦτα δὲ καὶ μετὰ πᾶσιν ἀκούσεαι ἀθανάτοισιν,
Οἷα Ζεὺς κακὰ ἔργα πιφαύσκεται· οὐδέ τι φημὶ
Πᾶσιν ὁμῶς θυμὸν κεχαρησέμεν, οὔτε βροτοῖσιν,
Οὔτε θεοῖς, εἴπερ τις ἔτι νῦν δαίνυται εὔφρων.
Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσα καθέζετο πότνια Ἥρη·
Ὤχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοί, ἡ δ' ἐγέλασσε
Χείλεσιν, οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι κυανέῃσιν
Ἰάνθη· πᾶσιν δὲ νεμεσσηθεῖσα μετηύδα,
Νήπιοι, οἳ Ζηνὶ μενεαίνομεν ἀφρονέοντες,
Ἢ ἔτι μιν μέμαμεν καταπαυσέμεν ἆσσον ἰόντες,
Ἢ ἔπει, ἠὲ βίῃ· ὁ δ' ἀφήμενος οὐκ ἀλεγίζει,
Οὐδ' ὄθεται· φησὶν γὰρ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι
Κάρτεΐ τε σθένεΐ τε διακριδὸν εἶναι ἄριστος.
Τῷ ἔχεθ' ὅ, ττί κεν ὔμμι κακὸν πέμπῃσιν ἑκάστῳ.
Ἤδη γὰρ νῦν ἔλπομ' Ἄρηΐ γε πῆμα τετύχθαι·
Υἱὸς γάρ οἱ ὄλωλε μάχῃ ἔνι φίλτατος ἀνδρῶν
Ἀσκάλαφος, τόν φησιν ὃν ἔμμεναι ὄβριμος Ἄρης·
Ὣς ἔφατ'· αὐτὰρ Ἄρης θαλερὼ πεπλήγετο μηρὼ
Χερσὶ καταπρηνέσσ', ὀλοφυρόμενος * δὲ προσηύδα,
Μὴ νῦν μοι νεμεσήσετ' ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
Τίσασθαι φόνον υἷος, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Εἴπερ μοι καὶ μοῖρα, Διὸς πληγέντι κεραυνῷ
Κεῖσθαι ὁμοῦ νεκύεσσι μεθ' αἵματι καὶ κονίῃσιν.
Ὣς φάτο· καί ῥ' ἵππους κέλετο Δεῖμόν τε Φόβον τε
Ζευγνύμεν· αὐτὸς δ' ἔντε' ἐδύσετο παμφανόωντα·
Ἔνθα κ' ἔτι μείζων τε καὶ ἀργαλεώτερος ἄλλος
Πὰρ Διὸς ἀθανάτοισι χόλος καὶ μῆνις ἐτύχθη,
Εἰ μὴ Ἀθήνη πᾶσι περιδείσασα θεοῖσιν
Ὦρτο δὲ ἐκ προθύρου, λίπε δὲ θρόνον ἔνθα θάασσε.
Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κεφαλῆς κόρυθ' εἵλετο, καὶ σάκος ὤμων,
Ἔγχος δ' ἔστησε στιβαρῆς ἐκ χειρὸς ἑλοῦσα
Χάλκεον· ἡ δ' ἐπέεσσι καθάπτετο θοῦρον Ἄρηα,
Μαινόμενε, φρένας ἠλὲ, διέφθορας· ἦ νύ τοι αὔτως
Οὔατ' ἀκουέμεν ἐστί, νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδώς;
Οὐκ ἀΐεις ἅ τε φησὶ θεὰ λευκώλενος Ἥρη;

Ἡ δὴ

Ἤδη νῦν παρὰ Ζηνὸς Ὀλυμπίου εἰλήλουθεν.
Ἦ ἐθέλεις αὐτὴ μὲν ἀναπλήσασα κακὰ πολλὰ,
Ἂψ ἴμεν Οὔλυμπόνδε καὶ ἀχνυμένη περ ἀνάγκῃ,
Αὐτὰρ τοῖς ἄλλοισι κακὸν μέγα πᾶσι φυτεῦσαι;
Αὐτίκα γὰρ Τρῶας μὲν ὑπερθύμους καὶ Ἀχαιοὺς
Λείψει, ὁ δ' ἡμέας εἶσι κυδοιμήσων ἐς Ὄλυμπον·
Μάρψει δ' ἑξείης ὅς τ' αἴτιος, ὅς τε καὶ οὐκί.
Τῷ σ' αὖ νῦν κέλομαι μεθέμεν χόλον υἷος ἑῆος·
Ἤδη γάρ τις τοῦδε βίην καὶ χεῖρας ἀμείνων
Ἢ πέφατ', ἢ καὶ ἔπειτα πεφήσεται· ἀργαλέον δὲ
Πάντων ἀνθρώπων ῥῦσθαι γενεήν τε τόκον τε.
Ὣς εἰποῦσ', ἵδρυσε θρόνῳ ἔνι θοῦρον Ἄρηα.
Ἥρη δ' Ἀπόλλωνα καλέσσατο δώματος ἐκτὸς,
Ἶρίν θ', ἥ τε θεοῖσι μετάγγελος ἀθανάτοισι,
Καί σφεας φωνήσασ', ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ζεὺς σφὼ εἰς Ἴδην κέλετ' ἐλθέμεν ὅττι τάχιστα·
Αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθητε, Διός τ' εἰς ὦπα ἴδησθε,
Ἕρδειν ὅττι κε κεῖνος ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ.
Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσα, πάλιν κίε πότνια Ἥρη·
Ἕζετο δ' εἰνὶ θρόνῳ· τὼ δ' ἀΐξαντε πετέσθην,
Ἴδην δ' ἵκανον πολυπίδακα μητέρα θηρῶν·
Εὗρον δ' εὐρύοπα Κρονίδην ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ
Ἥμενον, ἀμφὶ δέ μιν θυόεν νέφος ἐστεφάνωτο·
Τὼ δὲ πάροιθ' ἐλθόντε Διὸς νεφεληγερέταο
Στήτην· οὐδέ σφωϊν ἰδὼν ἐχολώσατο θυμῷ,
Ὅττι οἱ ὦκ' ἐπέεσσι φίλης ἀλόχοιο πιθέσθην·
Ἶριν δὲ προτέρην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Βάσκ' ἴθι Ἶρι ταχεῖα, Ποσειδάωνι ἄνακτι
Πάντα τάδ' ἀγγεῖλαι, μηδὲ ψευδάγγελος εἶναι·
Παυσάμενόν μιν ἄνωχθι μάχης ἠδὲ πτολέμοιο,
Ἔρχεσθαι μετὰ φῦλα θεῶν, ἢ εἰς ἅλα δῖαν.
Εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπείσεται, ἀλλ' ἀλογήσει,
Φραζέσθω δὴ ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
Μή μ' οὐδὲ κρατερός περ ἐὼν ἐπιόντα ταλάσσῃ
Μεῖναι· ἐπεὶ εὖ φημὶ βίῃ πολὺ φέρτερος εἶναι,
Καὶ γενεῇ πρότερος· τοῦ δ' οὐκ ὄθεται φίλον ἦτορ
Ἶσον ἐμοὶ φάσθαι, τόν τε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.
Ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις,
Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων εἰς Ἴλιον ἱρήν.
Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἐκ νεφέων πτῆται νιφὰς ἠὲ χάλαζα
Ψυχρὴ ὑπὸ ῥιπῆς αἰθρηγενέος Βορέαο·
Ὣς κραιπνῶς μεμαυῖα διέπτατο ὠκέα Ἶρις,
Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη προσέφη κλυτὸν ἐννοσίγαιον,
Ἀγγελίην τινά τοι γαιήοχε κυανοχαῖτα
Ἦλθον δεῦρο φέρουσα παραὶ Διὸς αἰγιόχοιο.
Παυσάμενόν σ' ἐκέλευσε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο,
Ἔρχεσθαι μετὰ φῦλα θεῶν, ἢ εἰς ἅλα δῖαν.
Εἰ δέ οἱ οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπείσεαι, ἀλλ' ἀλογήσεις,
Ἠπείλει καὶ κεῖνος ἐναντίβιον πολεμίξων
Ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι· σὲ δ' ὑπεξαλέασθαι ἄνωγε
Χεῖρας, ἐπεὶ σέο φησὶ βίῃ πολὺ φέρτερος εἶναι,
Καὶ γενεῇ πρότερος· σὸν δ' οὐκ ὄθεται φίλον ἦτορ
Ἶσόν οἱ φάσθαι, τόν τε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.
Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη κλυτὸς ἐννοσίγαιος,
Ὢ πόποι, ἦ ῥ' ἀγαθός περ ἐὼν ὑπέροπλον ἔειπεν,
Εἴ μ' ὁμότιμον ἐόντα βίῃ ἀέκοντα καθέξει.
Τρεῖς γάρ τ' ἐκ Κρόνου εἰμὲν ἀδελφεοὶ, οὓς τέκε Ῥεία,
Ζεὺς καὶ ἐγὼ, τρίτατος δ' Ἀΐδης ἐνέροισιν ἀνάσσων·
Τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται, ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς.
Ἤτοι ἐγὼν ἔλαχον πολιὴν ἅλα ναιέμεν αἰεὶ
Παλλομένων, Ἀΐδης δ' ἔλαχε ζόφον ἠερόεντα·
Ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανὸν εὐρὺν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσι.
Γαῖα δ' ἔτι ξυνὴ πάντων καὶ μακρὸς Ὄλυμπος·
Τῷ ῥα καὶ οὔτι Διὸς βέομαι φρεσὶν, ἀλλὰ ἕκηλος,
Καὶ κρατερός περ ἐὼν, μενέτω τριτάτῃ ἐνὶ μοίρῃ.
Χερσὶ δὲ μή τί με πάγχυ κακὸν ὣς δειδισσέσθω·
Θυγατέρεσσι γάρ τε καὶ υἱάσι βέλτερον εἴη
Ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν ἐνισσέμεν, οὓς τέκεν αὐτὸς,
Οἵ ἑθεν ὀτρύνοντος ἀκούσονται καὶ ἀνάγκῃ.

Quæ iam nunc à Ioue Olympio venit.
An velis ipſe quidem perpeſſus mala multa
Reuerti ad Olympum quamuis dolens neceſſitate?
Cæterùm hic aliis malum magnum omnibus feceris?
Continuò enim Troianos quidem magnanimos & Achiuos
Linquet, hic autem vos veniet conturbaturus in Olympum:
Corripiet autē ordine oēs, quiq; in-culpa eſt, quiq; et ā non.
Ideò te rurſus nunc iubeo ſedare iram filij tui:
Iam enim aliquis eo potentia & manibus fortior
Vel interfectus eſt, vel etiā poſtea interficietur. Difficile.n.
Omnium hominum liberare generationem & partum.
Sic locuta, firmauit in ſolio impetuoſum Martem.
Iuno autem Apollinem vocauit domum extra,
Irimq; quæ dijs internuncia eſt immortalibus,
Et ipſos compellans verbis velocibus allocuta eſt:
Iupiter vos in Idam iubet venire quàm celerrimè,
At poſtquam veneritis, Iouiſq; conſpectum aſpexeritis,
Facite quicquid ille iniunxerit & præceperit.
Hæc quidem ſic locuta retrò ceſſit veneranda Iuno,
Sedebatq; in ſolio: hi autem properantes volauerunt.
Idam autem peruenerunt multifontem, matrem ferarum:
Inuenerūt autem late-videntem Iouem in Gargaro ſummo
Sedentem, circum autem ipſum odorifera nubes voluta erat.
Hi autem coram ve-venerunt Ioue nubicogo
Steterunt, neque ipſis videns iratus eſt animo,
Quoniam ei celeriter verbis dilectæ vxoris paruerant.
Irim autem priorem verbis velocibus allocutus eſt:
Vade age Iri velox, Neptuno regi
Omnia hæc nuncia, neq; falſa-nuncia ſis:
Vbi-deſtiterit ipſum iube à pugna & bello
Venire ad cœtus deorum vel in mare diuinum.
Si autem meis non verbis obediet, ſed ſpernet,
Conſideret verò deinde in mente & in animo,
Ne me, neq; fortis quamuis exiſtens, inuadentem ſuſtineat
Expectare: quoniā eo dico virib. multò præſtantiorē me *eſſe:*
Et natu maiorem: huius autem non veretur dilectum cor
Aequalem mihi ſe dicere, quem metuunt & cæteri.
Sic dixit, neque immorigera fuit ventipes velox Iris:
Deſcendit autem ab Idæis montibus ad Ilium ſacrum.
Veluti autem cum ex nubibus volat nix, aut grando
Gelida ab impetu ſerenifici Boreæ:
Sic celeriter feſtinans deuolauit velox Iris,
Propè autem ſtans allocuta eſt inclytum Neptunum:
Nuncium aliquod tibi Neptune nigris-crinibus decore:
Veni huc afferens à Ioue ægidem geſtante:
Ceſſantem te iubet à pugna & bello
Venire ad cœtus deorum, aut in mare amplum.
Si autem eius verbis non obtemperabis, ſed ſpernes,
Minatus eſt & ille ex-aduerſo pugnantem
Huc ſe venturum: te autem euitare iubet
Manus: quoniam te ait viribus multò fortiorem eſſe,
Et natu maiorem: tuum autem non curat charum cor
Aequalem te ei dicere, quem pertimeſcunt & alij.
Hunc.n. valdè indignatus affatus eſt inclytus Neptunus:
Proh maliū, certè bonus quāuis exiſtens ſuperbè locutus eſt,
Si me paris honoris exiſtentem vi inuitum prohibebit.
Tres enim ex Saturno ſumus fratres, quos peperit Rhea,
Iupiter & ego, tertius autem Pluto inferis imperans.
Trifariā.n. omnia diuiſa-ſūt: quiſq; verò nactus eſt honorē:
Quippe ego ſortitus ſum canum mare habitare ſemper
Motis-ſortibus: Pluto.n. ſortitus eſt caliginem obſcuram:
Iupiter.n. ſortitus eſt cœlum latum in æthere & nubibus.
Terra autem adhuc communis omnium, & altus Olympus.
Ideò ſanè nequaquam Iouis ſequar (al. curo) *mentes, ſed quietus,*
Quamuis fortis exiſtens, maneat tertia in portione.
Manibus verò ne quid me omnium ignauum veluti terreat:
Filias enim & filios vtilius eſſet
Aſperis verbis increpare, quos genuit ipſe:
Qui eum impellentem audient vel neceſſitate.

Iuno Apollini & Iri Iouis mandata refert.

Neptunus Ioui ſtomachatur.

Huic autem reſpondit deinde ventipes velox Iris:
Itane iam à te, Neptune cærulea-coma-decore,
Hoc referam Ioui reſponſum ſæuumq́ durumq́?
An quid mutabis? mutabiles quidem mentes bonorum.
Scis quòd maiores-natu-Erinnyes ſemper ſequuntur.
Hanc autem rurſus allocutus eſt Neptunus quatiens-terram:
Iris dea, valdè hoc verbum opportunè dixiſti.
Bonum & hoc eſt, quando nuncius decentia nouit.
Sed hic grauis dolor cor & animum occupat,
Quando parem-dignitate & pari decretum (v. natum) *fato*
Obiurgare vult iracundis verbis:
Sed certè nunc quidem quamuis *indignatus cedam.*
Aliud verò tibi dicam, & minabor illud animo:
Siquidem ſine (i. inuito) *me & Minerua prædatrice,*
Iunone, Mercurióque & Vulcano rege,
Ilio excelſo parcet, neque volet
Deſtruere, daréque magnam victoriam Argiuis,
Sciat hoc, quòd nobis inſanabilis iracundia erit.
Sic fatus, liquit populum Achiuum Neptunus, — Iupiter Apollinem mittit ad ſuſcitandu Hectorem.
Subiitq́ pōtū profectus, deſiderabāt autem heroes Achiui.
Et tunc Apollinem allocutus eſt nubicogus Iupiter,
Vade nunc dilecte Phœbe ad Hectorem ære-armatum.
Nunc etenim Neptunus quatiens-terram
Abit in mare humidum, fugiens iram grauem
Noſtram. nam (alioqui) *valdè pugnam audiſſent & alij*
Qui quidem inferi ſunt dij, Saturnum circa exiſtentes. — ἐνέρτε-ροι.
Sed hoc tum mihi multò vtilius tum ſibi ipſi
Fuit, quod antè indignatus euitauit
Manus meas: quoniam non ſine-ſudore perfecta fuiſſet res.
Sed tu quidem manibus accipe ægidem fimbriatam,
Quam valdè quaſſans terreto heroas Achiuos:
Tibi v. ipſi curæ ſit ô Apollo *procul-feriens, illuſtris Hector.*
Tantiſper itáque ei excita robur magnum, dum Achiui
Fugientes ad nauéſque & Helleſpontum perueniant.
Illinc autem ipſe ego conſultabo opúſque verbúmque,
Vt & rurſus Achiui reſpirent à labore.
Sic dixit. neque ſanè patri immorigerus fuit Apollo: — Apollo Hectorē aggreſſus ſuſcipit.
Deſcendit verò ab Idæis montibus, accipitri ſimilis
Celeri columbarum occiſori, quique celerrimus volucrum.
Inuenit filium Priami prudentis Hectorem nobilem
Sedētem, neque amplius iacebat, modò autem collegerat animū,
Circum ſe agnoſcens ſocios: ſed anhelitus & ſudor
Ceſſarat, poſtquam ipſum excitauit Iouis animus Aegiochi.
Propè autem ſtans, eum *allocutus eſt longè operans Apollo:*
Hector fili Priami, cur autem tu ſeorſum ab alijs
Sedes infirmus? num aliquis te dolor occupat?
Hunc autem languidus allocutus eſt galeæ-motor Hector:
Quis verò tu es optime deorum qui me interrogas coram?
Non audis quòd me nauium ad puppes Achiuorum,
Suos ſocios perdentem, in bello ſtrenuus percuſſit Aiax
Saxo ad pectus: ceſſare fecit autem à ſtrenua fortitudine?
Et certè equidem putabam mortuos & domum Plutonis
Die hoc me *viſurum, quoniam charam èxpirabam animā.*
Hunc autem rurſus allocutus eſt rex longè-operans Apollo:
Confide nunc, talem tibi adiutorem Saturnius
Ex Ida emiſit aſtare & auxiliari,
Illuſtrem Apollinem aureo-gladio-conſpicuum, qui te antea
Protego ſimul ipſumq́, & altam vrbem.
Sed age, nunc equites hortare multos,
Naues ad concauas impellere veloces equos.
Sed ego antè iens, equis viam
Omnem cōplanabo, & vertam in fugam *heroas Achiuos.*
Sic locutus, inſpirauit robur magnum paſtori populorum. — Hector prœliū repetit.
Vt autem cū quis qui-diu-ſtetit equus hordeo-paſtus ad præſepe,
Vinculo perrupto, currit per cāpū ſtrepēs-pulſando terrā,
Aſſuetus lauari pellucido fluuio,
Exultans: altè autem caput tenet, circa autem iubæ
Humeros motantur: hunc autem ſplendore fretum,
Facilè genua ferunt ad conſueta-loca & paſcua equorum:

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις,
Οὕτω γὰρ δή τοι γαιήοχε κυανοχαῖτα
Τόνδε φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέα τε κρατερόν τε;
Ἤ τι μεταστρέψεις; στρεπταὶ μέν τε φρένες ἐσθλῶν.
Οἶσθ' ὡς πρεσβυτέροισιν Ἐριννύες αἰὲν ἕπονται.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Ἶρι θεά, μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπες·
Ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται, ὅτ' ἄγγελος αἴσιμα εἰδῇ.
Ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει,
Ὁππότ' ἂν ἰσόμορον καὶ ὁμῇ πεπρωμένον αἴσῃ
Νεικείειν ἐθέλῃσι χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν.
Ἀλλ' ἤτοι νῦν μέν κε νεμεσσηθεὶς ὑποείξω·
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, καὶ ἀπειλήσω τόγε θυμῷ,
Αἴ κεν ἄνευ ἐμέθεν καὶ Ἀθηναίης ἀγελείης,
Ἥρης, Ἑρμείω τε, καὶ Ἡφαίστοιο ἄνακτος,
Ἰλίου αἰπεινῆς πεφιδήσεται, οὐδ' ἐθελήσει
Ἐκπέρσαι, δοῦναι δὲ μέγα κράτος Ἀργείοισιν,
Ἴστω τοῦθ', ὅτι νῶϊν ἀνήκεστος χόλος ἔσται.
Ὣς εἰπὼν λίπε λαὸν Ἀχαιϊκὸν Ἐννοσίγαιος·
Δῦνε δὲ πόντον ἰών, πόθεσαν δ' ἥρωες Ἀχαιοί.
Καὶ τότ' Ἀπόλλωνα προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,
Ἔρχεο νῦν φίλε Φοῖβε μεθ' Ἕκτορα χαλκοκορυστήν.
Ἤδη μὲν γάρ τοι γαιήοχος ἐννοσίγαιος
Οἴχεται εἰς ἅλα δῖαν, ἀλευάμενος χόλον αἰπὺν
Ἡμέτερον. μάλα γάρ κε μάχης ἐπύθοντο καὶ ἄλλοι,
Οἵπερ ἐνέρτεροί εἰσι θεοί, Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες.
Ἀλλὰ τόδ' ἠμὲν ἐμοὶ πολὺ κέρδιον ἠδέ οἱ αὐτῷ
Ἔπλετο, ὅττι πάροιθε νεμεσσηθεὶς ὑπόειξε
Χεῖρας ἐμάς· ἐπεὶ οὔ κεν ἀνιδρωτί γ' ἐτελέσθη.
Ἀλλὰ σύ γ' ἐν χείρεσσι λάβ' αἰγίδα θυσανόεσσαν,
Τῇ μάλ' ἐπισσείων, φοβέειν ἥρωας Ἀχαιούς.
Σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω ἑκατηβόλε φαίδιμος Ἕκτωρ.
Τόφρα γὰρ οὖν οἱ ἔγειρε μένος μέγα, ὄφρ' ἂν Ἀχαιοὶ
Φεύγοντες νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκωνται.
Κεῖθεν δ' αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι ἔργον τε ἔπος τε,
Ὥς κε καὶ αὖτις Ἀχαιοὶ ἀναπνεύσωσι πόνοιο.
Ὣς ἔφατ', οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων·
Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων, ἴρηκι ἐοικὼς
Ὠκέϊ, φασσοφόνῳ, ὅς τ' ὤκιστος πετεηνῶν·
Εὗρ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος Ἕκτορα δῖον
Ἥμενον, οὐδ' ἔτι κεῖτο, νέον δ' ἐσαγείρατο θυμόν,
Ἀμφὶ ἓ γιγνώσκων ἑτάρους· ἀτὰρ ἆσθμα καὶ ἱδρὼς
Παύετ', ἐπεί μιν ἔγειρε Διὸς νόος Αἰγιόχοιο.
Ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων,
Ἕκτορ υἱὲ Πριάμοιο, τί ἢ δὲ σὺ νόσφιν ἀπ' ἄλλων
Ἧσ' ὀλιγηπελέων; ἦ πού τί σε κῆδος ἱκάνει;
Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ,
Τίς δὲ σύ ἐσσι φέριστε θεῶν ὅς μ' εἴρεαι ἄντην;
Οὐκ ἀΐεις ὅ με νηυσὶν ἔπι πρυμνῇσιν Ἀχαιῶν
Οὓς ἑτάρους ὀλέκοντα, βοὴν ἀγαθὸς βάλεν Αἴας
Χερμαδίῳ πρὸς στῆθος, ἔπαυσε δὲ θούριδος ἀλκῆς;
Καὶ δὴ ἔγωγ' ἐφάμην νέκυας καὶ δῶμ' Ἀΐδαο
Ἤματι τῷδ' ὄψεσθαι, ἐπεὶ φίλον ἄϊον ἦτορ.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων,
Θάρσει νῦν, τοῖόν τοι ἀοσσητῆρα Κρονίων
Ἐξ Ἴδης προέηκε παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν,
Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον, ὅς σε πάρος περ
Ῥύομ', ὁμῶς αὐτόν τε καὶ αἰπεινὸν πτολίεθρον.
Ἀλλ' ἄγε, νῦν ἱππεῦσιν ἐπότρυνον πολέεσσι,
Νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν ὠκέας ἵππους·
Αὐτὰρ ἐγὼ προπάροιθε κιὼν, ἵπποισι κέλευθον
Πᾶσαν λειανέω, τρέψω δ' ἥρωας Ἀχαιούς.
Ὣς εἰπὼν, ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν.
Ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ,
Δεσμὸν ἀπορρήξας θείει πεδίοιο κροαίνων,
Εἰωθὼς λούεσθαι ἐϋρρεῖος ποταμοῖο,
Κυδιόων, ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται
Ὤμοις ἀΐσσονται, ὁ δ' ἀγλαΐηφι πεποιθὼς,
Ῥίμφα ἑ γοῦνα φέρει μετά τ' ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων·

Ὡς

Ὣς Ἕκτωρ λαιψηρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα,
Ὀτρύνων ἱππῆας, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν αὐδήν.
Οἱ δ' ὥστ' ἢ ἔλαφον κεραὸν ἢ ἄγριον αἶγα
Ἐσσεύαντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροιῶται·
Τὸν μέν τ' ἠλίβατος πέτρη καὶ δάσκιος ὕλη
Εἰρύσατ', οὐδ' ἄρα τέ σφι κιχήμεναι αἴσιμον ἦεν.
Τῶν δέ θ' ὑπὸ ἰαχῆς ἐφάνη λὶς ἠϋγένειος
Εἰς ὁδὸν, αἶψα δὲ πάντας ἀπέτραπε καὶ μεμαῶτας·
Ὣς Δαναοὶ ἧος μὲν ὁμιλαδὸν αἰὲν ἕποντο,
Νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ἴδον Ἕκτορ' ἐποιχόμενον στίχας ἀνδρῶν,
Τάρβησαν, πᾶσιν δὲ παραὶ ποσὶ κάππεσε θυμός·
Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀγόρευε Θόας Ἀνδραίμονος υἱός,
Αἰτωλῶν ὄχ' ἄριστος, ἐπιστάμενος μὲν ἄκοντι,
Ἐσθλὸς δ' ἐν σταδίῃ· ἀγορῇ δέ ἑ παῦροι Ἀχαιῶν
Νίκων, ὁππότε κοῦροι ἐρίσσειαν περὶ μύθων·
Ὅ σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,
Ὢ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι·
Οἷον δ' αὖτ' ἐξαῦτις ἀνέστη κῆρας ἀλύξας
Ἕκτωρ· ἦ θήν μιν μάλα ἔλπετο θυμὸς ἑκάστου
Χερσὶν ὑπ' Αἴαντος θανέειν Τελαμωνιάδαο·
Ἀλλά τις αὖτε θεῶν ἐρρύσατο καὶ ἐσάωσεν
Ἕκτορ', ὃ δὴ πολλῶν Δαναῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
Ὡς καὶ νῦν ἔσσεσθαι ὀΐομαι· οὐ γὰρ ἄτερ γε
Ζηνὸς ἐριγδούπου πρόμος ἵσταται ὧδε μενοινῶν.
Ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω, πειθώμεθα πάντες·
Πληθὺν μὲν ποτὶ νῆας ἀνώξομεν ἀπονέεσθαι.
Αὐτοὶ δ' ὅσσοι ἄριστοι ἐνὶ στρατῷ εὐχόμεθ' εἶναι,
Στήομεν, εἴ κε πρῶτον ἐρύξομεν ἀντιάσαντες,
Δούρατ' ἀνασχόμενοι· τὸν δ' οἴω καὶ μεμαῶτα
Θυμῷ δείσεσθαι Δαναῶν καταδῦναι ὅμιλον.
Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο.
Οἱ μὲν ἄρ' ἀμφ' Αἴαντα καὶ Ἰδομενῆα ἄνακτα,
Τεῦκρον, Μηριόνην τε, Μέγην τ' ἀτάλαντον Ἄρηϊ,
Ὑσμίνην ἤρτυνον ἀριστῆας καλέσαντες,
Ἕκτορι καὶ Τρώεσσιν ἐναντίον· αὐτὰρ ὀπίσσω
Ἡ πληθὺς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἀπονέοντο.
Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες, ἦρχε δ' ἄρ' Ἕκτωρ
Μακρὰ βιβάς, πρόσθεν δὲ κί' αὐτοῦ Φοῖβος Ἀπόλλων,
Εἱμένος ὤμοιιν νεφέλην, ἔχε δ' αἰγίδα θοῦριν,
Δεινὴν, ἀμφιδάσειαν, ἀριπρεπέ', ἣν ἄρα χαλκεὺς
Ἥφαιστος Διὶ δῶκε φορήμεναι ἐς φόβον ἀνδρῶν·
Τὴν ἄρ' ὅ γ' ἐν χείρεσσιν ἔχων, ἡγήσατο λαῶν.
Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλέες, ὦρτο δ' ἀϋτὴ
Ὀξεῖ' ἀμφοτέρωθεν· ἀπὸ νευρῆφι δ' ὀϊστοὶ
Θρῷσκον· πολλὰ δὲ δοῦρα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
Ἄλλα μὲν ἐν χροῒ πήγνυτ' ἀρηϊθόων αἰζηῶν·
Πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγὺ, πάρος χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν,
Ἐν γαίῃ ἵσταντο, λιλαιόμενα χροὸς ἆσαι.
Ὄφρα μὲν αἰγίδα χερσὶν ἔχ' ἀτρέμα Φοῖβος Ἀπόλλων,
Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἥπτετο, πῖπτε δὲ λαός.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κατένωπα ἰδὼν Δαναῶν ταχυπώλων
Σεῖσ', ἐπὶ δ' αὐτὸς ἄϋσε μάλα μέγα, τοῖσι δὲ θυμὸν
Ἐν στήθεσσιν ἔθελξε, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς.
Οἱ δ' ὥστ' ἠὲ βοῶν ἀγέλην, ἢ πῶϋ μέγ' οἰῶν
Θῆρε δύω κλονέωσι μελαίνης νυκτὸς ἀμολγῷ,
Ἐλθόντ' ἐξαπίνης, σημάντορος οὐ παρεόντος·
Ὣς ἐφόβηθεν Ἀχαιοὶ ἀνάλκιδες· ἐν γὰρ Ἀπόλλων
Ἧκε φόβον, Τρωσὶν δὲ καὶ Ἕκτορι κῦδος ὄπαζεν.
Ἔνθα δ' ἀνὴρ ἕλεν ἄνδρα κεδασθείσης ὑσμίνης.
Ἕκτωρ μὲν Στιχίον τε καὶ Ἀρκεσίλαον ἔπεφνε,
Τὸν μὲν Βοιωτῶν ἡγήτορα χαλκοχιτώνων,
Τὸν δὲ Μενεσθῆος μεγαθύμου πιστὸν ἑταῖρον.
Αἰνείας δὲ Μέδοντα καὶ Ἴασον ἐξενάριξεν.
Ἤτοι ὁ μὲν νόθος υἱὸς Ὀϊλῆος θείοιο
Ἔσκε Μέδων, Αἴαντος ἀδελφεός· αὐτὰρ ἔναιεν
Ἐν Φυλάκῃ, γαίης ἄπο πατρίδος, ἄνδρα κατακτὰς
Γνωτὸν μητρυιῆς Ἐριώπιδος, ἣν ἔχ' Ὀϊλεύς·
Ἴασος αὖτ' ἀρχὸς μὲν Ἀθηναίων ἐτέτυκτο,

Sic Hector celeriter pedes & genua mouebat
Concitans equites, poſtquam Dei audiuit vocem.
Hi verò, vt vel ceruum cornutum, vel ſylueſtrem capram
Inſequuntur canéſque & viri agreſtes:
Hunc quidem alta petra & vmbroſa ſylua
Seruauit, neque adeò ipſis adipiſci fatale erat:
Horum autem ob clamorem apparet leo bene-iubatus
Ad viam: ſtatim autem omnes auertit quamuis animoſos:
Sic Danai hactenus quidē cateruatim ſemper ſequebantur,
Ferientes enſibus & haſtis ancipitibus:
Sed poſtquam viderunt Hectorē obeuntem ordines virorum,
Timuerunt: omnibus autem in pedes decidit animus.
His verò dein concionatus eſt Thoas Andræmonis filius,
Aetolorū longè præſtantiſſ. peritus quidē iaculo pugnandi,
Strenuus etiā in ſtataria: concione.v. ipſum pauci Achiuorū
Vincebant, quando iuuenes contenderent circa verba:
Qui ipſis bene-ſapiens concionatus eſt & dixit:
Proh malum, certè magnum miraculum hoc oculis video!
Qualiter autem rurſus de integro ſurrexit morte vitata
Hector: atqui ipſum valdè ſperabat animus cuiuſque
Manibus ſub Aiacis moriturum eſſe Telamonij.
Sed aliquis rurſus deorum liberauit & ſeruauit
Hectorem: qui iam multorum Danaorum genua ſoluit:
Quemadmodum & nunc fore puto: non enim ſine
Ioue valde-tonante propugnator ſtat ſic exultans:
Sed agite, ſicut ego dixero, obediamus omnes:
Multitudinem quidem ad naues iubeamus redire,
Ipſi verò quicunque optimi in exercitu gloriamur eſſe,
Stemus: ſiquidem primùm prohibeamus obuiantes,
Haſtas eleuantes: hunc autem puto etiam alacrem
Animo veriturum Danaorum ingredi multitudinem.
Sic dixit: hi.a. hunc facilè.q. audiuerunt, & paruerunt: Græcorum optimi quique coeunt.
Qui quidem erant *circa Aiaces, & Idomeneum regem,*
Teucrum, Merionémque, Megémque ſimilem Marti,
Pugnam apparabant, optimates conuocantes,
Hectorem & Troianos contra, ſed retrò
Multitudo ad naues Achiuorum redibant.
Troiani.a. priores-verberarunt conferti: præibat.a. Hector
Latè incedens: ante autem ibat ipſum illuſtris Apollo,
Indutus humeris nebulam: tenebatq; ægidem impetuoſam,
Grauem, vndique villoſam, inſignem, quam faber-ferrarius
Vulcanus Ioui dedit geſtare ad terrorem hominum:
Hanc vtique hic in manibus tenens duxit copias.
Argiui autem expectabant conferti: excitatus eſt.a. clamor
Acutus vtrinque: à neruis autem ſagittæ
Exiliebant: multaq; haſtilia fortibus à manibus,
Alia quidem in corpore figebantur bellicoſorum iuuenum:
Multa.v. & in-medio, antequam corpus pulchrum tangerēt
In terra figebantur, cupientia corpus lædere:
Quoad.q. ægida manibus tenebat intrepidè illuſtris Apollo
Tamdiu valdè vtroſq; tela attingebāt, cadebat.a. populus
Sed poſtquam in-vultum intuitus Danaorum equitum
Concuſſit, ipſeq; inclamauit valdè admodum, illis animum
In pectoribus eneruauit, obliuiſcebanturq; ſtrenui roboris.
Hi.a. ſicut vel boum armentum, vel gregem magnum ouium
Feræ duæ turbant nigræ noctis intempeſtæ tempore,
Vementes repentè, cuſtode non præſente:
Sic timuerunt Achiui impotentes. in eos *enim Apollo*
Miſit fugam: Troianis autem & Hectori gloriam dedit.
Tunc vir interfecit virum diſſipata acie,
Hector quidem Stichiumq; & Arceſilaum occidit, Troiani magnam cædem faciunt.
Hunc quidem Bœotiorum ducem æreas-tunicas-habentium.
Illum autem Meneſthei magnanimi fidum ſocium.
Aeneas autem Medonta, & Iaſum ſpoliauit.
Scilicet hic quidem nothus filius Oilei diuini
Erat Medon Aiacis frater. ſed habitabat
In Phylaca, terra procul-à patria, virum cùm occidiſſet
Fratrem nouercæ Eriopidis, quam habebat Oileus:
Iaſus autem dux quidem Athenienſium erat.

Filius autem Spelii vocabatur Bucolidæ.
Mecisteum.v.ſuſtulit Polydamas: Echiúmque Polites
Primo in conflictu: Cloniū autem interemit nobilis Agenor.
Deiochum autem Paris percuſſit in extremo humero retrò
Fugientem inter propugnatores, penitus.a.ferrū tranſegit.
Dum hi illos ſpoliabant armis: interim verò Achiui
In foſſam & palos delapſi effugiunt,
Huc & illuc fugiebant: ingrediebātur.a.murum neceſſitate.
Hector autem Troianis imperabat, altè clamans,
In naues ruere: omittere autem ſpolia cruenta,
Quem.v.ego remotum à nauibus alibi animaduertero,
Ibi ei mortem ſtruam, neque ſanè hunc
Fratréſque, ſororéſque rogo imponent mortuum:
Sed canes distrahent ante vrbem noſtram.

χ. ποίεον θῆ.

Sic fatus, ſcutica per-humeros impulit equos,
Adhortans Troianos per ordines: hi verò cum ipſo
Omnes minaciter-clamantes, agebant trahentes currum
Clamore immenſo: ante.a.illuſtris Apollo (equos
Facilè labra foſſæ profundæ pedibus proruens,
In medium deiecit: muniuit autem viam
Longam, & latam: quantum haſtæ iactus
Progreditur, cùm vir roboris periculū faciens mittet.
Hâc illi profundebantur turmatim: antè ibat.a. Apollo
Aegidē-geſtans valdè precioſam: diruit.a. murū Achiuorū
Facilè admodum, vt cum quis arenam puer propè mare.
Qui poſtquam igitur fecerit opera luſoria per infantiam,
Poſt iterū destruit pedibus & manibus, ludens:
Sic tu arcitenens Phœbe multum laborem & ærumnam
Conturbaſti Argiuorum: ipſis autem fugam immiſiſti.
Sic hi quidem apud naues detinebantur manentes,
Inuicémque adhortantes, & omnibus diis
Manus eleuantes, valdè vota faciebant vnuſquiſque.
Neſtor autem maximè Gerenius, cuſtos Achiuorum,
Precabatur manus porrigens in cœlum ſtellatum:

Neſtoris preces.

Iupiter pater, ſi vnquam aliquis tibi in Argo frugifero
Vel bouis vel ouis pinguia femora comburens,
Precatus eſt vt-rediret, tu autem promiſiſti & annuiſti:
Horum memento, & expelle, ô Cœleſtis, crudelem diem,
Neque ſic à Troianis ſinas domari Achiuos.
Sic dixit orans: valdè.a.intonuit conſiliarius Iupiter,
Preces audiens Neleidæ ſenis.
Troiani.a.vt intellexerunt Iouis mentem ægidem geſtantis
Magis in Argiuos ruebant: recordabanturq; pugnæ.
Hi autem veluti magna vnda maris latiuiadi
Nauis ſupra latera tranſcendit, quando vrget
Vis venti, hæc enim maximè vndas auget:
Sic Troiani magno clamore per murum ſcandebant:
Equos autem vbi-intromiſiſſent, ad puppes pugnabant
Haſtis vtrinque acutis comminus, hi quidem ab equis,
Illi autem à nauibus ex alto nigris quas conſcenderant,
Longis contis, qui eis in nauibus iacebant,
Ad nauale prælium compactis, circum os munitis ferro.
Patroclus autem dum quidem Achiuíque Troianique
Murum circa pugnabant veloces extra naues,
Tamdiu hic in tentorio humani Eurypyli
Sedebat, & hūc oblectabat ſermonibus, inq; vulnere graui
Pharmaca medelas ſpargebat nigrorum dolorum.
Sed poſtquam murum inuadentes percepit
Troianos, ad Danaorum factus eſt clamorq; fugaq;
Eiulauit vtique deinde, & ſua percuſſit femora
Manibus pronis, lugénſque verbum dixit:

χ. ὃ προ-ενόδα.

Eurypyle, non amplius apud te poſſum, indigentem quā-uis tamen,
Hic manere: iam enim magnum certamen ortum eſt.
Sed te quidem famulus conſoletur: cæterum equidem
Feſtinabo ad Achillem, vt eum adhorter pugnare.

Patroclus ad Achillem reuertitur.

Quis autem ſcit ſi fortè ei cum Deo animum mouero
Admonens? BONA autem admonitio eſt ſocij.

Anceps prælium.

Hunc quidem ſic locutum pedes ferebant. ſed Achiui
Troianos accedentes ſuſtinebant conſtanter, neq; poterāt

Υἱὸς δὲ Σφήλοιο καλέσκετο Βουκολίδαο.
Μηκιστῆ δ' ἕλε Πουλυδάμας, Ἐχίον δὲ Πολίτης
Πρώτῃ ἐν ὑσμίνῃ, Κλονίον δ' ἕλε δῖος Ἀγήνωρ.
Δηΐοχον δὲ Πάρις βάλε νείατον ὦμον ὄπισθε
Φεύγοντ' ἐν προμάχοισι, διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσεν.
Ὄφρ' οἱ τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα, τόφρα δ' Ἀχαιοὶ
Τάφρῳ καὶ σκολόπεσσιν ἐνιπλήξαντες ὀρυκτῇ,
Ἔνθα καὶ ἔνθα φέβοντο· δύοντο δὲ τεῖχος ἀνάγκῃ.
Ἕκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν ἀΰσας,
Νηυσὶν ἐπισσεύεσθαι, ἐᾶν δ' ἔναρα βροτόεντα,
Ὃν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν ἑτέρωθι νοήσω,
Αὐτοῦ οἱ θάνατον μητίσομαι, οὐδέ νυ τόν γε
Γνωτοί τε γνωταί τε πυρὸς λελάχωσι θανόντα,
Ἀλλὰ κύνες ἐρύουσι πρὸ ἄστεος ἡμετέροιο.
Ὣς εἰπὼν, μάστιγι κατωμαδὸν ἤλασεν ἵππους,
Κεκλόμενος Τρώεσσι κατὰ στίχας· οἱ δὲ σὺν αὐτῷ
Πάντες ὁμοκλήσαντες, ἔχον ἐρυσάρματας ἵππους,
Ἠχῇ θεσπεσίῃ· προπάροιθε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων
Ῥεῖ' ὄχθας καπέτοιο βαθείης ποσσὶν ἐρείπων
Ἐς μέσσον κατέβαλλε· γεφύρωσεν δὲ κέλευθον
Μακρὴν ἠδ' εὐρεῖαν, ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωὴ
Γίγνεται, ὁππότ' ἀνὴρ σθένεος πειρώμενος ἧσι.
Τῇ ῥ' οἵ γε προχέοντο φαλαγγηδόν· πρὸ δ' Ἀπόλλων
Αἰγίδ' ἔχων ἐρίτιμον· ἔρειπε δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν
Ῥεῖα μάλ', ὡς ὅτε τις ψάμαθον πάϊς ἄγχι θαλάσσης,
Ὅς τ' ἐπεὶ οὖν ποιήσει ἀθύρματα νηπιέῃσιν,
Ἂψ αὖτις συνέχευε ποσὶν καὶ χερσὶν ἀθύρων.
Ὥς ῥα σύ, ἤϊε Φοῖβε, πολὺν κάματον καὶ ὀϊζὺν
Σύγχεας Ἀργείων, αὐτοῖσι δὲ φύζαν ἐνῶρσας.
Ὣς οἱ μὲν παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο μένοντες,
Ἀλλήλοισί τε κεκλόμενοι, καὶ πᾶσι θεοῖσι
Χεῖρας ἀνίσχοντες, μεγάλ' εὐχετόωντο ἕκαστος.
Νέστωρ αὖτε μάλιστα Γερήνιος, οὖρος Ἀχαιῶν,
Εὔχετο, χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα,
Ζεῦ πάτερ, εἴ ποτέ τίς τοι ἐν Ἄργεΐ περ πολυπύρῳ
Ἢ βοὸς, ἢ ὄϊος κατὰ πίονα μηρία καίων,
Εὔχετο νοστῆσαι, σὺ δ' ὑπέσχεο καὶ κατένευσας·
Τῶν μνῆσαι, καὶ ἄμυνον Ὀλύμπιε νηλεὲς ἦμαρ·
Μηδ' οὕτω Τρώεσσιν ἔα δάμνασθαι Ἀχαιούς.
Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· μέγα δ' ἔκτυπε μητίετα Ζεύς,
Ἀράων ἀΐων Νηληϊάδαο γέροντος.
Τρῶες δ' ὡς ἐπύθοντο Διὸς κτύπον αἰγιόχοιο,
Μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης.
Οἱ δ' ὥς τε μέγα κῦμα θαλάσσης εὐρυπόροιο
Νηὸς ὑπὲρ τοίχων καταβήσεται, ὁππότ' ἐπείγῃ
Ἲς ἀνέμου· ἡ γάρ τε μάλιστά γε κύματ' ὀφέλλει·
Ὣς Τρῶες μεγάλῃ ἰαχῇ κατὰ τεῖχος ἔβαινον,
Ἵππους δ' εἰσελάσαντες, ἐπὶ πρύμνῃσι μάχοντο
Ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν αὐτοσχεδὸν, οἱ μὲν ἀφ' ἵππων,
Οἱ δ' ἀπὸ νηῶν ὕψι μελαινάων ἐπιβάντες,
Μακροῖσι ξυστοῖσι, τά ῥά σφ' ἐπὶ νηυσὶν ἔκειτο
Ναύμαχα, κολλήεντα, κατὰ στόμα εἱμένα χαλκῷ.
Πάτροκλος δ' εἷος μὲν Ἀχαιοί τε Τρῶές τε
Τείχεος ἀμφεμάχοντο θοάων ἐκτοθι νηῶν,
Τόφρ' ὅ γ' ἐνὶ κλισίῃ ἀγαπήνορος Εὐρυπύλοιο
Ἧστό τε, καὶ τὸν ἔτερπε λόγοις, ἐπὶ δ' ἕλκεϊ λυγρῷ
Φάρμακ' ἀκέσματ' ἔπασσε μελαινάων ὀδυνάων.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῖχος ἐπεσσυμένους ἐνόησε
Τρῶας, ἀτὰρ Δαναῶν γένετο ἰαχή τε φόβος τε,
Ὤμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα καὶ ὣ πεπλήγετο μηρὼ
Χερσὶ καταπρηνέσσ', ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ηὔδα·
Εὐρύπυλ', οὐκέτι τοι δύναμαι χατέοντί περ ἔμπης
Ἐνθάδε παρμενέμεν· δὴ γὰρ μέγα νεῖκος ὄρωρεν·
Ἀλλὰ σὲ μὲν θεράπων ποτιτερπέτω, αὐτὰρ ἔγωγε
Σπεύσομαι εἰς Ἀχιλῆα, ἵν' ὀτρύνω πολεμίζειν.
Τίς δ' οἶδ' εἴ κέν οἱ σὺν δαίμονι θυμὸν ὀρίνω
Παρειπών; ἀγαθὴ δὲ παραίφασίς ἐστιν ἑταίρου.
Τὸν μὲν ἄρ' ὣς εἰπόντα πόδες φέρον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Τρῶας ἐπερχομένους μένον ἔμπεδον, οὐδ' ἐδύναντο

Παυρο-

Παυροτέρους περ ἐόντας ἀπώσασθαι περὶ νηῶν,
Οὔτέ ποτε Τρῶες Δαναῶν ἐδυνάαντο φάλαγγας
Ρηξάμενοι, κλισίῃσι μιγήμεναι, οὐδὲ νέεσσιν.
Ἀλλ' ὥστε στάθμη δόρυ νήϊον ἐξιθύνει
Τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμονος, ὅς ῥά τε πάσης
Εὖ εἰδῇ σοφίης ὑποθημοσύνῃσιν Ἀθήνης·
Ὣς μὲν τῶν ἐπὶ ἶσα μάχη τέτατο πτόλεμός τε.
Ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλῃσι μάχην ἐμάχοντο νέεσσιν·
Ἕκτωρ δ' ἄντ' Αἴαντος ἐείσατο κυδαλίμοιο.
Τὼ δὲ μιῆς περὶ νηὸς ἔχον πόνον, οὐδ' ἐδύναντο
Οὔθ' ὁ τὸν ἐξελάσαι, καὶ ἐνιπρῆσαι πυρὶ νῆας,
Οὔθ' ὁ τὸν ἂψ ὤσασθαι, ἐπεί ῥ' ἐπέλασσέ γε δαίμων.
Ἔνθ' υἷα Κλυτίοιο Καλήτορα φαίδιμος Αἴας
Πῦρ ἐς νῆα φέροντα κατὰ στῆθος βάλε δουρί.
Δούπησεν δὲ πεσών, δαλὸς δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
Ἕκτωρ δ' ὡς ἐνόησεν ἀνεψιὸν ὀφθαλμοῖσιν
Ἐν κονίῃσι πεσόντα νεὸς προπάροιθε μελαίνης,
Τρωσί τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀΰσας,
Τρῶες καὶ Λύκιοι, καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
Μὴ δή πω χάζεσθε μάχης ἐν στείνει τῷδε·
Ἀλλ' υἷα Κλυτίοιο σαώσατε, μή μιν Ἀχαιοὶ
Τεύχεα συλήσωσι, νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα.
Ὣς εἰπών, Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ·
Τοῦ μὲν ἅμαρθ'· ὁ δ' ἔπειτα Λυκόφρονα Μάστορος υἱὸν
Αἴαντος θεράποντα Κυθήριον, ὅς ῥα παρ' αὐτῷ
Ναῖ', ἐπεὶ ἄνδρα κατέκτα Κυθήροισι ζαθέοισι·
Τόν ῥ' ἔβαλεν κεφαλὴν ὑπὲρ οὔατος ὀξέϊ χαλκῷ,
Ἑσταότ' ἄγχ' Αἴαντος. ὁ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσι
Νηὸς ἄπο πρυμνῆς χαμάδις πέσε· λῦντο δὲ γυῖα.
Αἴας δ' ἐρρίγησε, κασίγνητον δὲ προσηύδα,
Τεῦκρε πέπον, δὴ νῶϊν ἀπέκτατο πιστὸς ἑταῖρος
Μαστορίδης, ὃν νῶϊ Κυθηρόθεν ἔνδον ἐόντα,
Ἶσα φίλοισι τοκεῦσιν ἐτίομεν ἐν μεγάροισι.
Τὸν δ' Ἕκτωρ μεγάθυμος ἀπέκτανε. πῇ νύ τοι ἰοὶ
Ὠκύμοροι καὶ τόξον ὅ τοι πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων;
Ὣς φάθ'. ὁ δὲ ξυνέηκε· θέων δέ οἱ ἄγχι παρέστη
Τόξον ἔχων ἐν χειρὶ παλίντονον, ἠδὲ φαρέτρην
Ἰοδόκον· μάλα δ' ὦκα βέλη Τρώεσσιν ἐφίει·
Καί ῥ' ἔβαλε Κλεῖτον Πεισήνορος ἀγλαὸν υἱόν,
Πουλυδάμαντος ἑταῖρον ἀγαυοῦ Πανθοΐδαο,
Ἡνία χερσὶν ἔχοντα· ὁ μὲν πεπόνητο καθ' ἵπποις·
Τῇ γὰρ ἔχ' ᾗ ῥα πολὺ πλεῖσται κλονέοντο φάλαγγες,
Ἕκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος· τάχα δ' αὐτῷ
Ἦλθε κακόν, τό οἱ οὔτις ἐρύκακεν * ἱεμένῳ περ.
Αὐχένι γάρ οἱ ὄπισθε πολύστονος ἔμπεσεν ἰός·
Ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι,
Κεῖν' ὄχεα κροτέοντες. ἄναξ δ' ἐνόησε τάχιστα
Πουλυδάμας, καὶ πρῶτος * ἐναντίος ἤλυθεν ἵππων·
Τοὺς μὲν ὅγ' Ἀστυνόῳ Προτιάονος υἷϊ δῶκε·
Πολλὰ δ' ἐπότρυνε σχεδὸν ἴσχειν εἰσορόωντα
Ἵππους· αὐτὸς δ' αὖτις ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη.
Τεῦκρος δ' ἄλλον ὀϊστὸν ἐφ' Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ
Αἴνυτο, καί κεν ἔπαυσε μάχης ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν,
Εἴ μιν ἀριστεύοντα βαλὼν ἐξείλετο θυμόν·
Ἀλλ' οὐ λῆθε Διὸς πυκινὸν νόον, ὅς ῥ' ἐφύλασσεν
Ἕκτορ'· ἀτὰρ Τεῦκρον Τελαμώνιον εὖχος ἀπηύρα,
Ὅς οἱ ἐϋστρεφέα νευρὴν ἐν ἀμύμονι τόξῳ
Ῥῆξ' ἐπὶ τῷ ἐρύοντι· παρεπλάγχθη δέ οἱ ἄλλῃ
Ἰὸς χαλκοβαρής, τόξον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
Τεῦκρος δ' ἐρρίγησε, κασίγνητον δὲ προσηύδα,
Ὢ πόποι, ἦ δὴ πάγχυ μάχης ἐπὶ μήδεα κείρει
Δαίμων ἡμετέρης, ὅ, τέ μοι βιὸν ἔκβαλε χειρός·
Νευρὴν δ' ἐξέρρηξε νεόστροφον, * ἣν οἱ ἔδησα
Πρώϊον, ὄφρ' ἀνέχοιτο θαμὰ θρῴσκοντας ὀϊστούς·
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
Ὦ πέπον, ἀλλὰ βιὸν μὲν ἔα καὶ ταρφέας ἰοὺς
Κεῖσθαι, ἐπεὶ συνέχευε θεὸς Δαναοῖσι μεγήρας·
Αὐτὰρ χερσὶν ἑλὼν δολιχὸν δόρυ καὶ σάκος ὤμῳ
Μάρναό τε Τρώεσσι, καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαούς.

Pauciores quamuis exiſtentes repellere à nauibus:
Neque vnquam Troiani Danaorum phalanges — γρ. Οὐδέ ποτε.
Rumpentes, tentoriis miſceri, neque nauibus
Sed veluti amuſſis lignum nauale dirigit
Fabri in manibus periti qui omnem
Bene ſcit ſapientiam (artis fabrilis) preceptis Mineruæ:
Sic quidē horū in æquales-partes pugna porrecta erat præ-
Alij autem circa alias pugnam pugnabant naues: (liumq;.
Hector verò contra Aiacem venit illuſtrem.
Hi.a.vnam circa nauem habebant laborem, neq; poterant,
Neque hic hunc expellere & incendere igni naues:
Neque is illum repellere: quoniam eum admouerat deus:
Tunc filium Clytij Caletorem illuſtris Aiax
Ignem ad nauem ferentem in pectus vulnerauit haſta.
Sonuit autem lapſus, torris verò ei excidit manu.
Hector autem poſtquam vidit conſobrinum oculis
In pulueres procubuiſſe nauem ante nigram
Troianóſque, & Lycios adhortatus eſt, altè clamans.
Troiani, & Lycij, & Dardani comminus pugnantes,
Nedum cedatis à pugna in anguſtia hac:
Sed filium Clytij ſeruate, ne ipſum Achiui
Armis expolient nauium in certamine lapſum.
Sic fatus, in Aiacem iaculatus eſt haſta ſplendida: — Hector Lycophronem interficit.
Ab hoc quidem errauit: hic.a.deinde Lycophr. Maſt. filium
Aiacis famulum Cytherium, qui apud ipſum
Habitabat, quoniam virum interfecerat Cytheris diuinis:
Hunc vulnerauit in capite ſuper aurem acuta haſta
Stantem propè Aiacem: hic autem ſupinus in pulueres
Nauis à puppe humi cecidit: ſoluta ſunt autem membra:
Aiax autem exhorruit, fratremq; allocutus eſt:
Teucer amice, iam nobis interfectus eſt fidus ſocius
Maſt. quem nos ex Cytheris intus exiſtentem (al. profectū)
Aequè ac charos parentes honorabamus in ædibus:
Hunc autem Hector magnanimus occîdit. vbi tibi ſagittæ
Lethiferæ, & arcus quem tibi dedit illuſtris Apollo?
Sic dixit: hic autem intellexit, currens.a.propè eum aſtitit
Arcum tenens in manu recuruum, atque pharethram
Sagittiferam: valdè.a.citò ſagittas Troianis immittebat, — Teucer Clitum interficit.
Et percuſſit Clitum Piſenoris ſplendidum filium,
Polydamantis ſocium clari Panthœdæ,
Frena manibus tenētem. hic quidem laborabat circa equos
E.a.n. dirigebat quâ multò plurimæ turbabantur phalanges,
Hectori & Troianis gratificans: protinus.v.ei
Venit malum. quod ei nullus prohibuit cupienti quamuis.
Ceruici enim eius à tergo multi-gemitus incidit ſagitta: — γρ. ἱεμένῳ περ.
Decidit autem ex curru: retroceſſerunt autem ei equi
Vacuum currum pulſantes. Rex autem intellexit citiſſimè
Polydamas & primus obuiam venit equis.
Hos quidem hic Aſtynoo Protaonis filio dedit, — γρ. ἐναντίος
Diligenter autem admonebat, propè ſe tenere inſpicientem
Equos: ipſe.a rurſus profectus propugnatoribus mixtus eſt.
Teucer autem aliam ſagittam in Hectorem armatum — Teucri arcus diuinitus frangitur.
Depromebat, & repreſſiſſet à pugna apud naues Achiuorū
Si eum egregie pugnantem vulnerans, eripuiſſet animam:
Sed non latuit Iouis prudentem mentem, qui cuſtodiebat
Hectorem: ſed Teucrum Telamonium gloria priuauit:
Qui ei pulchrè-tortum neruum in optimo arcu
Rupit contra hunc trahenti: aberrauit autem ei aliò
Sagitta ære-grauis. arcus autem ei excidit manu.
Teucer verò exhorruit, fratrémque allocutus eſt:
Papæ, certè iam omnino pugnæ conſilia præcidit
Deus noſtræ, qui mihi arcum excuſſit manu:
Neruum autem diſrupit recens, tortum quem ei illigaui
Manè vt ſuſtineret frequenter exilientes ſagittas, — γρ. ἣν ἐνέδησα.
Huic autem reſpondit deinde magnus Telamonius Aiax,
O amice, quin arcum quidem ſine & crebras ſagittas
Iacere, quoniam confregit deus Danais inuidens:
Sed manibus ſumens longam haſtam & ſcutum humero,
Pugna contra Troianos, & cæteras excita copias:

Ne quidem ſine-labore ſaltem, quamuis vicerint nos, capiãt
Naues bene-tranſtratas, ſed recordemur pugnæ.
Sic dixit: hic autem arcum quidem in tentorijs poſuit:
At hic circum humeros ſcutum poſuit quadruplex:
Capitéque in generoſo galeam benefactam poſuit
Equinis-ſetis-criſtatam: horrẽdè autem conus ſupernè nutabat:
Accepit autem robuſtam haſtam præfixam acuto ære.
Perrexit autem ire, valdéque citò currens Aiaci aſtitit.
Hector autem poſtquam vidit Teucri fractas ſagittas,
Troianóſque & Lycios hortabatur, altè clamans:
Troiani, & Lycij & Dardani bellicoſi,
Hector ſuos cohortatur. *Viri eſtote dilecti, mementote autem ſtrenuæ virtutis,*
Naues per concauas: iam enim vidi oculis
Viri primarij à Ioue fractas ſagittas:
Facilè autem perſpicua Iouis viris fit potentia,
γρ. ἐγγυαλίξει. *Tum quibus gloriam præſtantiorem dederit,*
γρ. μινύθει. *Tum quos minuerit, & quibus non velit auxiliari,*
Sicut nunc Argiuorum minuit robur, nobis autem auxiliatur.
Sed pugnate ad naues conferti: qui autem veſtrûm
Vulneratus vel percuſſus mortem & fatum aſſecutus fuerit,
Moriatur. NON *ei indecorum pugnanti pro patria*
Mori, ſed vxor ſalua erit & liberi in poſterum,
Aiax ſuos cohortatur. *Et domus & patrimonium integrum, ſi Achiui*
Abeant cum nauibus dilectam in patriam terram.
γρ. Οἴχονται. *Sic fatus, excitauit robur & animum vniuſcuiuſque.*
Aiax verò rurſus ex-altera parte hortatus eſt ſuos ſocios.
Pudor Argiui, nunc vtile vel perire,
Vel ſeruari, & auertere mala à nauibus.
An ſperatis, ſi naues occuparit galea-decorus Hector,
Pedibus peruenturos eſſe in ſuam patriam terram ſingulos?
An non incitantem auditis exercitum omnem
Hectorem qui iam naues incendere paratus eſt?
Non certè ad tripudium iubet venire, ſed pugnare.
Nobis autem nulla hâc ſententia & conſilium melius,
Quàm cominus miſcere manuſq; roburq;.
Melius, aut perire vno tempore (i. momento: al. ſemel)
Quàm diu conſumi in graui pugna *(aut viuere:*
Sic temerè apud naues à viris deterioribus.
γρ. ἐν ἀνδράσι. *Sic fatus, accendit robur & animum vniuſcuiuſque.*
Variæ cædes. *Tunc Hector quidem ſuſtulit Schedium Perimedis filium*
Ducem Phocenſium: Aiax autem interfecit Laodamantẽ
Ductorem peditum, Antenoris clarum filium.
Polydamas autem Otum Cyllenium interemit
Phylidæ ſocium, magnanimorum ducem Epeorum.
Hũc autem Meges irruit intuitus, hic autem in obliquũ incuruatus
Polydamas: & ab hoc quidem errauit (non enim Apollo *(eſt*
Siuit Panthi filium inter primos-pugnatores ſterni:)
Sed hic Crœſmi pectus medium vulnerauit haſta.
Inſonuit autẽ lapſus, hic autẽ ab humeris arma detrahebat.
Interea autem in hunc irruit Dolops haſtæ bene peritus
Lampetides, quem Lampus genuit optimus virorum
Laomedontiades, bene gnarum ſtrenuæ fortitudinis:
Qui tunc Phylidæ medium ſcutum percuſſit haſta
Cominus impetu-factò: denſus autem ei profuit thorax,
Quẽ portabat concauitatibus aptatũ, quẽ quondam Phyleus
Duxit ex Ephyro fluuio à Selleente.
Hoſpes enim ei dedit rex virorum Euphetes,
In bellum ferre, hoſtilium virorum munimen.
Qui ei & tunc filij à corpore defendit mortem.
Huius autem Meges galeæ æratæ equiſetæ
Conum ſummum percuſſit haſta acuta:
Rupit autem ex equinis ſetis-factam criſtã ab eo: totus autem humi
Decidit in pulueres, recenter puniceo-colore ſplendidus.
Dũ hic in hũc pugnabat perſtãs, adhucq; ſperabat victoriã,
Interim ei Menelaus bellicoſus venit adiutor:
Stetítque à latere cum haſta latens: percuſſit autem humerum retro:
Cuſpis autem pectus peruaſit alacris,
Vltrà tendens: hic autem pronus prolapſus eſt.
Hi quidem iuerunt area arma ab humeris

Μὴ μὰν ἀσπουδί γε δαμασσάμενοί περ, ἕλοιεν
Νῆας ἐϋσσέλμους, ἀλλὰ μνησώμεθα χάρμης.
Ὣς φάθ'· ὁ δὲ τόξον μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ἔθηκεν.
Αὐτὰρ ὅγ' ἀμφ' ὤμοισι σάκος θέτο τετραθέλυμνον·
Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκεν,
Ἵππουριν, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν·
Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ·
Βῆ δ' ἰέναι, μάλα δ' ὦκα θέων Αἴαντι παρέστη.
Ἕκτωρ δ' ὡς εἶδεν Τεύκρου βλαφθέντα βέλεμνα,
Τρωσί τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀΰσας,
Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταὶ,
Ἀνέρες ἐστὲ φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς,
Νῆας ἀνὰ γλαφυράς· δὴ γὰρ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
Ἀνδρὸς ἀριστῆος Διόθεν βλαφθέντα βέλεμνα.
Ῥεῖα δ' ἀρίγνωτος Διὸς ἀνδράσι γίγνεται ἀλκὴ,
Ἠμὲν ὁτέοισιν κῦδος ὑπέρτερον * ἐγγυαλίξῃ,
Ἠδ' ὅτινας * μινύθῃ τε, καὶ οὐκ ἐθέλῃσιν ἀμύνειν·
Ὡς νῦν Ἀργείων μινύθει μένος, ἄμμι δ' ἀρήγει.
Ἀλλὰ μάχεσθ' ἐπὶ νηυσὶν ἀολλέες· ὃς δέ κεν ὑμέων
Βλήμενος ἠὲ τυπεὶς θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ,
Τεθνάτω, οὔ οἱ ἀεικὲς ἀμυνομένῳ περὶ πάτρης
Τεθνάμεν, ἀλλ' ἄλοχός τε σόη καὶ παῖδες ὀπίσσω,
Καὶ οἶκος καὶ κλῆρος ἀκήρατος, εἴκεν Ἀχαιοὶ
Οἴχωνται σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ὣς εἰπὼν, ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
Αἴας δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἐκέκλετο οἷς ἑτάροισιν,
Αἰδὼς Ἀργεῖοι· νῦν ἄρκιον ἢ ἀπολέσθαι,
Ἠὲ σαωθῆναι, καὶ ἀπώσασθαι κακὰ νηῶν·
Ἦ ἔλπεσθ', ἢν νῆας ἕλῃ κορυθαιόλος Ἕκτωρ,
Ἐμβαδὸν ἵξεσθαι ἣν πατρίδα γαῖαν ἕκαστος;
Ἦ οὐκ ὀτρύνοντος ἀκούετε λαὸν ἅπαντα
Ἕκτορος, ὃς δὴ νῆας ἐνιπρῆσαι μενεαίνει;
Οὐ μὰν ἔς γε χορὸν κέλετ' ἐλθέμεν, ἀλλὰ μάχεσθαι·
Ἡμῖν δ' οὔτις τοῦδε νόος καὶ μῆτις ἀμείνων
Ἢ αὐτοσχεδίῃ μῖξαι χεῖράς τε μένος τε.
Βέλτερον, ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον, ἠὲ βιῶναι,
Ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι
Ὧδ' αὔτως παρὰ νηυσὶν * ὑπ' ἀνδράσι χειροτέροισιν.
Ὣς εἰπὼν, ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
Ἔνθ' Ἕκτωρ μὲν ἕλε Σχεδίον Περιμήδεος υἱὸν,
Ἀρχὸν Φωκήων· Αἴας δ' ἕλε Λαοδάμαντα,
Ἡγεμόνα πρυλέων, Ἀντήνορος ἀγλαὸν υἱόν·
Πουλυδάμας δ' Ὦτον Κυλλήνιον ἐξενάριξε,
Φυλεΐδεω ἕταρον, μεγαθύμων ἀρχὸν Ἐπειῶν.
Τῷ δὲ Μέγης ἐπόρουσεν ἰδών· ὁ δ' ὕπαιθα λιάσθη
Πουλυδάμας· καὶ τοῦ μὲν ἀπήμβροτεν· οὐ γὰρ Ἀπόλλων
Εἴα Πάνθου υἱὸν ἐνὶ προμάχοισι δαμῆναι.
Αὐτὰρ ὅγε Κροίσμου στῆθος μέσον οὔτασε δουρί.
Δούπησεν δὲ πεσὼν, ὁ δ' ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα.
Τόφρα δὲ τῷ ἐπόρουσε Δόλοψ αἰχμῆς εὖ εἰδὼς
Λαμπετίδης, ὃν Λάμπος ἐγείνατο φέρτατος ἀνδρῶν
Λαομεδοντιάδης, εὖ εἰδότα θούριδος ἀλκῆς,
Ὃς τότε Φυλεΐδαο μέσον σάκος οὔτασε δουρὶ,
Ἐγγύθεν ὁρμηθείς· πυκινὸς δέ οἱ ἤρκεσε θώρηξ,
Τόν ῥ' ἐφόρει γυάλοισιν ἀρηρότα· τόν ποτε Φυλεὺς
Ἤγαγεν ἐξ Ἐφύρης ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος.
Ξεῖνος γάρ οἱ ἔδωκεν ἄναξ ἀνδρῶν Εὐφήτης,
Ἐς πόλεμον φορέειν, δηΐων ἀνδρῶν ἀλεωρήν,
Ὅς οἱ καὶ τότε παιδὸς ἀπὸ χροὸς ἤρκεσ' ὄλεθρον.
Τοῦ δὲ Μέγης κόρυθος χαλκήρεος ἱπποδασείης
Κύμβαχον ἀκρότατον νύξ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι,
Ῥῆξε δ' ἀφ' ἵππειον λόφον αὐτοῦ· πᾶς δὲ χαμᾶζε
Κάππεσεν ἐν κονίῃσι, νέον φοίνικι φαεινός.
Ἕως ὁ τῷ πολέμιζε μένων, ἔτι δ' ἔλπετο νίκην,
Τόφρα δέ οἱ Μενέλαος ἀρήϊος ἦλθεν ἀμύντωρ·
Στῆ δ' ἀπάνευθε σὺν δουρὶ λαθὼν, βάλε δ' ὦμον ὄπισθεν·
Αἰχμὴ δὲ στέρνοιο διέσσυτο μαιμώωσα,
Πρόσσω ἱεμένη· ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐλιάσθη.
Τὼ μὲν ἐεισάσθην χαλκήρεα τεύχε' ἀπ' ὤμων

Συλή-

Συλήσειν· Ἕκτωρ δὲ κασιγνήτοισι κέλευσε

Πᾶσι μάλα, πρῶτον δ' Ἱκεταονίδην ἐνένιπεν,
Ἴφθιμον Μελάνιππον· ὁ δ' ὄφρα μὲν εἰλίποδας βοῦς
Βόσκ' ἐν Περκώτῃ δηΐων ἀπονόσφιν ἐόντων·
Αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν νέες ἤλυθον ἀμφιέλισσαι,
Ἂψ εἰς Ἴλιον ἦλθε, μετέπρεπε δὲ Τρώεσσι.
Ναῖε δὲ πὰρ Πριάμῳ· ὁ δέ μιν τίεν ἶσα τέκεσσι·
Τόν ῥ' Ἕκτωρ ἐνένιπεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν,
Οὕτω δὴ Μελάνιππε μεθήσομεν; οὐδέ νυ σοί περ
Ἐντρέπεται φίλον ἦτορ ἀνεψιοῦ κταμένοιο;
Οὐχ ὁράᾳς οἷον Δόλοπος περὶ τεύχε' ἕπουσιν;
Ἀλλ' ἕπευ· οὐ γὰρ ἔτ' ἔστιν ἀποσταδὸν Ἀργείοισι
Μάρνασθαι, ἀλλά γ' ἢ κατακτάμεν, ἢ κατ' ἄκρης
Ἴλιον αἰπεινὴν ἑλέειν, κτάσθαί τε πολίτας.
Ὣς εἰπὼν, ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' ἅμ' ἕσπετο ἰσόθεος φώς·
Ἀργείους δ' ὤτρυνε μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
Ὦ φίλοι, ἀνέρες ἔστε, καὶ αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ,
Ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας·
Αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι ἠὲ πέφανται,
Φευγόντων δ' οὔτ' ἂρ κλέος ὄρνυται, οὔτε τις ἀλκή.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλέξασθαι μενέαινον·
Ἐν θυμῷ δὲ βάλοντο ἔπος· φράξαντο δὲ νῆας
Ἕρκεϊ χαλκείῳ· ἐπὶ δὲ Ζεὺς Τρῶας ἔγειρεν.
Ἀντίλοχον δ' ὤτρυνε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
Ἀντίλοχ', οὔ τις σεῖο νεώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν,
Οὔτε ποσὶν θάσσων, οὔτ' ἄλκιμος ὡς σὺ μάχεσθαι,
Εἴ τινά που Τρώων ἐξάλμενος ἄνδρα βάλοισθα.
Ὣς εἰπὼν, ὁ μὲν αὖτις ἀπέσσυτο, τὸν δ' ὀρόθυνεν·
Ἐκ δ' ἔθορε προμάχων, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
Ἀμφὶ ἓ παπτήνας· ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδοντο
Ἀνδρὸς ἀκοντίσσαντος· ὁ δ' οὐχ ἅλιον βέλος ἧκεν,
Ἀλλ' Ἱκετάονος υἱὸν ὑπέρθυμον Μελάνιππον,
Νισόμενον πόλεμον δὲ βάλε στῆθος παρὰ μαζόν·
Δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Ἀντίλοχος δ' ἐπόρουσε κύων ὥς, ὅς τ' ἐπὶ νεβρῷ
Βλημένῳ ἀΐξῃ, τόν τ' ἐξ εὐνῆφι θορόντα
Θηρητὴρ ἐτύχησε βαλὼν, ὑπέλυσε δὲ γυῖα.
Ὣς ἐπὶ σοὶ Μελάνιππε θόρ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης,
Τεύχεα συλήσων· ἀλλ' οὐ λάθεν Ἕκτορα δῖον,
Ὅς ῥά οἱ ἀντίος ἦλθε θέων ἀνὰ δηϊοτῆτα·
Ἀντίλοχος δ' οὐ μεῖνε, θοός περ ἐὼν πολεμιστής,
Ἀλλ' ὅ γ' ἄρ' ἔτρεσε, θηρὶ κακὸν ῥέξαντι ἐοικώς,
Ὅς τε κύνα κτείνας ἢ βουκόλον ἀμφὶ βόεσσι,
Φεύγει πρίν περ ὅμιλον ἀολλισθήμεναι ἀνδρῶν.
Ὣς τρέσε Νεστορίδης· ἐπὶ δὲ Τρῶές τε καὶ Ἕκτωρ
Ἠχῇ θεσπεσίῃ βέλεα στονόεντα χέοντο.
Στῆ δὲ μεταστρεφθεὶς, ἐπεὶ ἵκετο ἔθνος ἑταίρων.
Τρῶες δὲ λείουσιν ἐοικότες ὠμοφάγοισι,
Νηυσὶν ἐπεσσεύοντο· Διὸς δ' ἐτέλειον ἐφετμάς,
Ὅ σφισιν αἰὲν ἔγειρε μένος μέγα, θέλγε δὲ θυμὸν
Ἀργείων, καὶ κῦδος ἀπαίνυτο, τοὺς δ' ὀρόθυνεν.
Ἕκτορι γάρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι
Πριαμίδῃ, ἵνα νηυσὶ κορωνίσι θεσπιδαὲς πῦρ
Ἐμβάλῃ ἀκάματον· Θέτιδος δ' ἐξαίσιον ἀρὴν
Πᾶσαν ἐπικρήνειε· τὸ γὰρ μένε μητίετα Ζεὺς,
Νηὸς καιομένης σέλας ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι·
Ἐκ γὰρ δὴ τοῦ ἔμελλε παλίωξιν παρὰ νηῶν
Θησέμεναι Τρώων, Δαναοῖσι δὲ κῦδος ὀρέξαι.
Τὰ φρονέων, νήεσσιν ἔπι γλαφυρῇσιν ἔγειρεν
Ἕκτορα Πριαμίδην, μάλα περ μεμαῶτα καὶ αὐτόν.
Μαίνετο δ' ὡς ὅτ' Ἄρης ἐγχέσπαλος, ἢ ὀλοὸν πῦρ
Οὔρεσι μαίνηται βαθέης ἐν τάρφεσιν ὕλης·
Ἀφλοισμὸς δὲ περὶ στόμα γίγνετο, τὼ δέ οἱ ὄσσε
Λαμπέσθην βλοσυρῇσιν ὑπ' ὀφρύσιν· ἀμφὶ δὲ πήληξ
Σμερδαλέον κροτάφοισι τινάσσετο μαρναμένοιο
Ἕκτορος· αὐτὸς γάρ οἱ ἀπ' αἰθέρος ἦεν ἀμύντωρ
Ζεὺς, ὅς μιν πλεόνεσσι μετ' ἀνδράσι μοῦνον ἐόντα
Τίμα καὶ κύδαινε· μινυνθάδιος γὰρ ἔμελλεν
Ἔσσεσθ'· ἤδη γάρ οἱ ἐπόρνυε μόρσιμον ἦμαρ

Prædaturus: Hector autem cognatos adhortatus eſt — κ. κέλευ-σε.
Omnes valde: primum autem Hicetaonidem increpauit
Fortem Menalippum. iſ.a. interea quidē curuipedes boues
Paſcebat in Percota dum inimici remote abeſſent:
Sed poſtquā Danaorū naues venerūt-que-vtrinq;-agitātur,
Iterum ad Ilium venit: excellebatq́; inter Troianos:
Habitabat a. apud Priamū: hic.a. ipſum honorabat æquè ac filios
Hunc Hector ob iurgauit, verbumque dixit, & compellauit:
Itáne iam Menalippe negligemus? neque tibi
Mouetur dilectum cor ob conſobrinum occiſum? — Hector Menalippum adhortatur.
Non vides qualiter Dolopis circum arma curant?
Sed ſequere: non enim amplius licet eminus cum Argiuis
Pugnare, priuſquàm vel occidamus eos, vel funditus
Iliū excelſum capiat, poſſideantq́; (al. interficiantur) ciues
Sic fatus, hic.q. præibat: iſq́; ſimul ſequebatur deo-par vir
Argiuos autem hortabatur magnus Telamonius Aiax:
O amici, viri eſtote, & pudorem ponite in animo, — Aiax ſuos adhortatur.
Inuicémque reueremini in fortibus pugnis:
Verecundantium.a. virorum plures ſalui, quàm occiſi ſunt.
Fugientium.a. neque gloria paratur, neque vlla fortitudo.
Sic dixit: hi autem & ipſi auxiliari prompti erant:
In animo autem poſuerunt verbum. vallauerunt vero naues
Vallo æreo: contra autem Iupiter Troianos excitabat.
Antilochum autem inſtigabat in bello ſtrenuus Menelaus:
Antiloche, nullus te iunior alius Achiuorum,
Neque pedib. velocior, neq; robuſtus ſicut tu ad pugnādum. — Menelaus Antilochū hortatur.
Vtinam aliquem alicubi Troian. exiliens virum vulneres.
Sic fatus, hic.q. rurſus diſceſſit: illum autem concitabat.
Extra verò ſaliit propugnatores, & iaculatus eſt haſta ſplē-
Circum ſe reſpectans, Troiani verò ceſſerunt (dida,
Viro iaculante: hic autem non vanum telum emiſit,
Sed Hicetaonis filium animoſum Menalippum — Antilochus Menalippum interfi.
Procedentem ad-pugnam percuſſit ad pectus apud papillā.
Inſonuit autem lapſus, crepueruntq́; arma ſuper ipſo.
Antilochus autem irruit, canis tanquam, qui in hinnulum
Vulneratum accurrit: quem ex luſtro proſilientem
Venator adeptus eſt percutiens: ſoluit autem membra:
Sic in te Menalippe inſiluit Antilochus bellicoſus
Arma ſpoliaturus, ſed non latuit Hectorem diuinum,
Qui ei obuius venit currens per prælium.
Antilochus.a. non expectauit, velox quāuis exiſtēs bellator,
Sed is fugit, feræ quæ malum patrauit ſimilis:
Quæ canem vbi-interfecerit, vel bubulcum circa boues,
Fugit antequàm multitudo congregetur virorum:
Sic fugit Neſtorides: contra autem Troianiq́; & Hector
Clamore magno tela luctuoſa fundebant.
Stetit autem conuerſus poſtquam venit ad agmen ſociorum:
Troiani autem, leonibus ſimiles crudiuoris,
In naues ruebant: Iouis autem perficiebant mandata:
Qui eis ſemper excitabat robur magnum, fallebatq́; animū
Argiuorum, & gloriam auferebat: illos autem inſtigabat.
Hectori.n. eius animus volebat gloriam præbere (ignem — Hectorem Iupiter incitat
Priamidæ, vt nauibus curuas puppes-habentib. flagrantem
Inijceret indefeſſum: Thetidis.a. indecentem ſupplicationem
Omnem perficeret. hoc enim expectabat conſiliarius Iupiter,
Nauis ardentis ſplendorem oculis vt-videret.
Ex enim iam illo erat repulſam à nauibus
Facturus Troianorum: Danais autem gloriam præbiturus.
Hæc cogitans, naues in concauas ſuſcitauit
Hectorem Priamidem, quamuis promptum & ipſum.
Furebat autem veluti cùm Mars haſtam-vibrans, vel per-
nicioſus ignis
In montibus furit profundæ in denſitatibus ſyluæ:
Spuma autem circum os fiebat, at ei oculi
Splendebant toruis ſub ſuperciliis, circum autem galea
Horrendum tempora motabatur pugnantis
Hectoris: ipſe enim ei ab æthere erat auxiliator
Iupiter, qui ipſum plures inter viros ſolum exiſtentem
Honorabat & glorificabat, breuis vitæ-enim erat.
Futurus: iam enim parabat ei fatalem diem.

Pallas Minerua ſub Pelide violentia.
Et volebat perrumpere ordines virorum,tentans
Qua iam plurimam turbam videbat & arma optima:
Sed neque ſic poterat perrumpere,valdè licet cupiens.
Prohibebat enim turris,inſtar coniuncti veluti petra
Alta,magna,canum mare propè exiſtens,
Quæ ſuſtinet ſtridulorum ventorum celeres meatus,
γρ. προφέοντα. *Vndaſq́; ingentes,quæ eructant in ipſam:*
γρ. αὐτῇ. *Sic Danai Troianos ſuſtinebant firmiter,neque fugiebant,*
γρ. καὶ ἀντῇ. *Sed hic ſplendens igne,vndique inſiliebat turbæ.*
Incidit autem veluti cum vnda velocem in nauem ingruerit
Vehemens è nubibus,ventis-aucta.hæc autem tota
Spuma operta eſt:venti autem grauis flatus
In velo fremit:trepidant autem animo nautæ
Timentes:paululum enim à morte diſtant:
Sic diuidebatur animus in pectoribus Achiuorum.
Sed is,tanquam leo pernicioſus bobus ſuperueniens,
Quæ in prato paludis magnæ paſcuntur
Infinitæ:inter autem has paſtor nondum rectè ſciens
γρ. χαρ- ωχ. *Cum fera pugnare nigræ bouis pro cæde,*
Nempe hic quidem cum primis & poſtremis bobus
Vſque ſimul graditur:ille autem in medias inſiliens
Bouem deuorat:hæ verò omnes ſuffugerunt, ſic tunc Achiui
Diuinitus in fugam-conuerſi ſunt ab Hectore & Ioue patre
Hector Periphetē interficit. *Omnes:hic autem ſolum occidit Mycenæum Periphetem*
Copreí dilectum filium,qui Euryſthei regis
Nuncius ibat robori Herculeo (i.Herculi forti)
Hoc genitus erat ex patre multò deteriore filius melior
Omnigenis virtutibus,& pedibus,& pugnando,
Et prudentia in primis Mycenæorum fuit præſtantior
Qui tunc Hectori gloriam ſuperiorem præbuit.
Conuerſus enim retrò,in ſcuti extremam-oram offendit
Quod ipſe geſtabat talare ſeptem iaculorum:
Et hic impeditus cecidit ſupinus : circum autem galea
Terribiliter reſonabat circum tempora prolapſi
Hector autem protinus cognouit:currens.a.ei propè aſtitit.
γρ. Στήθει *Pectori verò haſtam infixit,charoſq́; ipſum propè ſocios*
Interfecit:illi.a.non poterant,& triſtes licet ob *ſocium,*
γρ. μάλα δείδισαν. *Opem-ferre,ipſi enim valde timebant Hect.diuinum:*
In conſpectu.a.venerat nauium:circũ.a. prohibebãt extremæ
Naues quotquot primæ ſubductæ erant:hi.a.infundebantur.
Argiui autem a nauibus quidem ceſſerunt,etiam vi
Prioribus:illi autem apud tentoria manſerunt
γρ. οὐδὲ κίδναντο. *Congregati,nec diſſipabantur per caſtra. detinebat.n.pudor*
Et metus,continue enim ſtimulabant ſe inuicem.
Neſtor autem maximè Gerenius,cuſtos Achiuorum,
γρ. παίδων. Neſtor Gerenius orat vt hoſti reſiſtãt. *Precatus eſt per parentes obteſtans virum quenque:*
O amici,viri eſtote,& pudorem ponite in animo
Aliorum hominum:inſuper memineritis quiſque
Filiorum & vxorum,& poſſeſſionis,& parentum,
Tum cui viuunt,tum cui mortui ſunt.
Per hos hîc ego obteſtor non præſentes
Vt ſtetis fortiter,neque vertamini in fugam.
Sic fatus,accendit robur & animum cuiuſque.
His autem ab oculis nebulam caliginis remouit Minerua
Diuinitus-delapſam: valdè autem ipſis lux facta eſt vtrinque,
Tam-ex parte nauium quàm æquè-omnibus-moleſti belli.
Hectorem autem viderunt in *bello ſtrenuum & ſocios,*
Tum quotquot retrò abſiſtebant, neque pugnabant,
Tum quotquot apud naues pugnam pugnabant veloces.
Neque amplius Aiaci magnanimo placuit animo
Stare,vbi alij conſiſtebant filij Achiuorum:
Aiax naues defendit. *Sed hic nauium foros obibat latè incedens:*
Mouebat autem contum magnum naualem in manibus
Compactum ligneis-clauis, (al. laminis ferreis) *viginti duorum cubitorum.*
γρ. συναγείρεται. *Vt autem quum vir equis deſultoriis-vti bene ſciens,*
Qui poſtquam ex multis quatuor congregauit equos,
γρ. δίωκει. *Impellens ex campo magnam ad ciuitatem agitat*
Publicam per viam, multiq́; eum admirando-ſpectarunt

Παλλὰς Ἀθηναίη ὑπὸ Πηλείδαο βίηφι·
Καί ῥ' ἔθελε ῥῆξαι στίχας ἀνδρῶν, πειρητίζων
Ἧ δὴ πλεῖστον ὅμιλον ὅρα καὶ τεύχε' ἄριστα·
Ἀλλ' οὐδ' ὧς δύνατο ῥῆξαι, μάλα περ μενεαίνων.
Ἴσχον γὰρ πυργηδὸν ἀρηρότες, ἠΰτε πέτρη
Ἠλίβατος, μεγάλη, πολιῆς ἁλὸς ἐγγὺς ἐοῦσα,
Ἥτε μένει λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα,
Κύματά τε *ῥοθόεντα, τά τε προσβράζονται* αὐτήν·
Ὣς Δαναοὶ Τρῶας μένον ἔμπεδον, οὐδὲ φέβοντο.
Αὐτὰρ ὁ λαμπόμενος πυρὶ πάντοθεν ἔνθορ' ὁμίλῳ·
Ἐν δ' ἔπεσ', ὡς ὅτε κῦμα θοῇ ἐν νηῒ πέσῃσι
Λάβρον ὑπαὶ νεφέων ἀνεμοτρεφές, ἡ δέ τε πᾶσα
Ἄχνῃ ὑπεκρύφθη, ἀνέμοιο δὲ δεινὸς ἀήτης
Ἱστίῳ ἐμβρέμεται, τρομέουσι δέ τε φρένα ναῦται
Δειδιότες· τυτθὸν γὰρ ὑπὲκ θανάτοιο φέρονται·
Ὣς ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
Αὐτὰρ ὅγ', ὥστε λέων ὀλοόφρων βουσὶν ἐπελθὼν,
Αἵ ῥά τ' ἐν εἱαμενῇ ἕλεος μεγάλοιο νέμονται
Μυρίαι, ἐν δέ τε τῇσι νομεὺς οὔπω σάφα εἰδὼς
Θηρὶ μαχέσσασθαι ἕλικος βοὸς ἀμφὶ φονῆσιν,
Ἤτοι ὁ μὲν πρώτῃσι καὶ ὑστατίῃσι βόεσσιν
Αἰὲν ὁμοστιχάει, ὁ δέ τ' ἐν μέσσῃσιν ὀρούσας
Βοῦν ἔδει, αἱ δέ τε πᾶσαι ὑπέτρεσαν· ὣς τότ' Ἀχαιοὶ
Θεσπεσίως ἐφόβηθεν ὑφ' Ἕκτορι καὶ Διῒ πατρὶ
Πάντες· ὁ δ' οἶον ἔπεφνε Μυκηναῖον Περιφήτην,
Κοπρῆος φίλον υἱὸν, ὃς Εὐρυσθῆος ἄνακτος
Ἀγγελίης οἴχνεσκε βίῃ Ἡρακληείῃ·
Τοῦ γένετ' ἐκ πατρὸς πολὺ χείρονος υἱὸς ἀμείνων
Παντοίας ἀρετὰς, ἠμὲν πόδας, ἠδὲ μάχεσθαι,
Καὶ νόον ἐν πρώτοισι Μυκηναίων ἐτέτυκτο,
Ὅς ῥα τόθ' Ἕκτορι κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυάλιξε·
Στρεφθεὶς γὰρ μετόπισθεν, ἐν ἀσπίδος ἄντυγι πάλτο,
Τὴν αὐτὸς φορέεσκε, ποδηνεκέ', ἕρκος ἀκόντων,
Τῇ ὅγ' ἐνιβλαφθεὶς, πέσεν ὕπτιος· ἀμφὶ δὲ πήληξ
Σμερδαλέον κονάβησε περὶ κροτάφοισι πεσόντος.
Ἕκτωρ δ' ὀξὺ νόησε, θέων δέ οἱ ἄγχι παρέστη,
Στήθεϊ δ' ἐν δόρυ πῆξε, φίλων δέ μιν ἐγγὺς ἑταίρων
Κτεῖν'· οἱ δ' οὐκ ἐδύναντο καὶ ἀχνύμενοί περ ἑταίρου
Χραισμεῖν· αὐτοὶ γὰρ *μάλ' ἐδείδισαν Ἕκτορα δῖον.
Εἰσωποὶ δ' ἐγένοντο νεῶν, περὶ δ' ἔσχεθον ἄκραι
Νῆες ὅσαι πρῶται εἰρύατο· τοὶ δ' ἐπέχυντο.
Ἀργεῖοι δὲ νεῶν μὲν ἐχώρησαν καὶ ἀνάγκῃ
Τῶν προτέρων, αὐτοῦ δὲ παρὰ κλισίῃσιν ἔμειναν
Ἀθρόοι,* οὐδ' ἐκέδασθεν ἀνὰ στρατόν· ἴσχε γὰρ αἰδὼς
Καὶ δέος· ἀζηχὲς γὰρ ὁμόκλεον ἀλλήλοισι.
Νέστωρ δ' αὖτε μάλιστα Γερήνιος, οὖρος Ἀχαιῶν,
Λίσσεθ' ὑπὲρ* τοκέων γουνούμενος ἄνδρα ἕκαστον,
Ὦ φίλοι, ἀνέρες ἐστὲ, καὶ αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ
Ἄλλων ἀνθρώπων· ἐπὶ δὲ μνήσασθε ἕκαστος
Παίδων, ἠδ' ἀλόχων, καὶ κτήσιος, ἠδὲ τοκήων,
Ἠμὲν ὅτεῳ ζώουσι καὶ ᾧ κατατεθνήκασι.
Τῶν ὕπερ ἐνθάδ' ἐγὼ γουνάζομαι οὐ παρεόντων,
Ἑστάμεναι κρατερῶς, μηδὲ τρωπᾶσθε φόβονδε.
Ὣς εἰπὼν, ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου·
Τοῖσι δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν νέφος ἀχλύος ὦσεν Ἀθήνη
Θεσπέσιον· μάλα δέ σφι φόως γένετ' ἀμφοτέρωθεν,
Ἠμὲν πρὸς νηῶν καὶ ὁμοιΐου πολέμοιο.
Ἕκτορα δ' ἐφράσσαντο βοὴν ἀγαθὸν καὶ ἑταίρους,
Ἠμὲν ὅσοι μετόπισθεν ἀφέστασαν, οὐδ' ἐμάχοντο,
Ἠδ' ὅσσοι παρὰ νηυσὶ μάχην ἐμάχοντο θοῇσιν.
Οὐδ' ἄρ' ἔτ' Αἴαντι μεγαλήτορι ἥνδανε θυμῷ
Ἑστάμεν ἔνθα περ ἄλλοι ἀφέστασαν υἷες Ἀχαιῶν.
Ἀλλ' ὅγε νηῶν ἴκρι' ἐπῴχετο μακρὰ βιβάσθων
Νώμα δὲ ξυστὸν μέγα ναύμαχον ἐν παλάμῃσι,
Κολλητὸν βλήτροισι, δυωκαιεικοσίπηχυ,
Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἵπποισι κελητίζειν εὖ εἰδὼς,
Ὅστ' ἐπεὶ ἐκ πολέων πίσυρας* συναγείρεται ἵππους,
Σεύας ἐκ πεδίοιο μέγα προτὶ ἄστυ *διώκει
Λαοφόρον καθ' ὁδὸν, πολέες τέ ἑ θηήσαντο

Ἀνέρες

Ανέρες ἠδὲ γυναῖκες· ὁ δ' ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ
Θρώσκων, ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἀμείβεται· οἱ δὲ πέτονται·
Ως Αἴας ἐπὶ πολλὰ θοάων ἴκρια νηῶν
Φοίτα μακρὰ βιβάς, φωνὴ δέ οἱ αἰθέρ' ἵκανεν·
Αἰεὶ δὲ σμερδνὸν βοόων Δαναοῖσι κέλευε
Νηυσί τε καὶ κλισίῃσιν ἀμυνέμεν. οὐδὲ μὲν Εκτωρ
Μίμνεν ἐνὶ Τρώων ὁμάδῳ πύκα θωρηκτάων,
Αλλ' ὥστ' ὀρνίθων πετεηνῶν αἰετὸς αἴθων
Εθνος ἐφορμᾶται ποταμὸν* πάρα βοσκομενάων
Χηνῶν, ἢ γεράνων, ἢ κύκνων δουλιχοδείρων·
Ως Εκτωρ ἴθυσε νεὸς κυανοπρώροιο
Αντίος ἀΐξας· τὸν δὲ Ζεὺς* ὦσεν ὄπισθε
Χειρὶ μάλα μεγάλῃ, ὤτρυνε δὲ λαὸν ἅμ' αὐτῷ.
Αὖτις δὲ δριμεῖα μάχη παρὰ νηυσὶν ἐτύχθη·
Φαίης κ' ἀκμῆτας καὶ ἀτειρέας ἀλλήλοισιν
Αντεσθ' ἐν πολέμῳ, ὡς ἐσσυμένως ἐμάχοντο.
Τοῖσι δὲ μαρναμένοισιν ὅδ' ἦν νόος· ἤτοι Αχαιοὶ
Οὐκ ἔφασαν φεύξεσθαι ὑπ' ἐκ κακοῦ, ἀλλ' ὀλέεσθαι.
Τρωσὶν δ' ἔλπετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἑκάστου
Νῆας ἐνιπρήσειν, κτενέειν θ' ἥρωας Αχαιούς.
Οἱ μὲν τὰ φρονέοντες ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν·
Εκτωρ δὲ πρύμνης νεὸς ἥψατο ποντοπόροιο,
Καλῆς, ὠκυάλου, ἣ Πρωτεσίλαον ἔνεικεν
Ες Τροίην, οὐδ' αὖτις ἀπήγαγε πατρίδα γαῖαν·
Τοῦ περ δὴ περὶ νηὸς Αχαιοί τε Τρῶές τε
Δῄουν ἀλλήλους αὐτοσχεδόν. οὐδ' ἄρα τοίγε
Τόξων ἀϊκὰς ἀμφὶς μένον οὐδ' ἔτ' ἀκόντων,
Αλλ' οἵγ' ἐγγύθεν ἱστάμενοι ἕνα θυμὸν ἔχοντες,
Οξέσι δὴ πελέκεσσι καὶ ἀξίνῃσι μάχοντο,
Καὶ ξίφεσιν μεγάλοισι, καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισι.
Πολλὰ δὲ φάσγανα καλὰ μελάνδετα, κωπήεντα,
Αλλα μὲν ἐκ χειρῶν χαμάδις πέσον, ἄλλα δ' ἀπ' ὤμων
Ανδρῶν μαρναμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα μέλαινα.
Εκτωρ δὲ πρύμνηθεν ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεθίει,
Αφλαστον μετὰ χερσὶν ἔχων, Τρωσὶν δὲ κέλευεν,
Οἴσετε πῦρ, ἅμα δ' αὐτοὶ ἀολλέες ὄρνυτ' ἀϋτήν.
Νῦν* ἡμῖν πάντων Ζεὺς ἄξιον ἦμαρ ἔδωκε
Νῆας ἑλεῖν, αἳ δεῦρο θεῶν ἀέκητι μολοῦσαι,
Ημῖν πήματα πολλὰ θέσαν, κακότητι γερόντων,
Οἵ μ' ἐθέλοντα μάχεσθαι ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσσιν,
Αὐτόν τ' ἰσχανάασκον, ἐρητύοντό τε λαόν.
Αλλ' εἰ δή ῥα τότ' ἔβλαπτε φρένας εὐρύοπα Ζεὺς
Ημετέρας, νῦν αὐτὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει.
Ως ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα μᾶλλον ἐπ' Αργείοισιν ὄρουσαν·
Αἴας δ' οὐκ ἔτ' ἔμιμνε, (βιάζετο γὰρ βελέεσσιν)
Αλλ' ἀνεχάζετο τυτθὸν, ὀϊόμενος θανέεσθαι,
Θρῆνυν ἐφ' ἑπταπόδην, λίπε δ' ἴκρια νηὸς ἐΐσης·
Ενθ' ἄρ' ὅγ' ἑστήκει δεδοκημένος· ἔγχεϊ δ' αἰεὶ
Τρῶας ἄμυνε νεῶν, ὅστις φέροι ἀκάματον πῦρ·
Αἰεὶ δὲ σμερδνὸν βοόων, Δαναοῖσι κέλευεν,
Ω φίλοι ἥρωες Δαναοὶ, θεράποντες Αρηος,
Ανέρες ἐστὲ φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς.
Ηέ τινάς φαμεν εἶναι ἀοσσητῆρας ὀπίσσω;
Ηέ τι τεῖχος ἄρειον, ὅ κ' ἀνδράσι λοιγὸν ἀμύναι;
Οὐ μέν τι σχεδόν ἐστι πόλις πύργοις ἀραρυῖα,
Ηι κ' ἀπαμυναίμεσθ', ἑτεραλκέα δῆμον ἔχοντες·
Αλλ' ἐν γὰρ Τρώων πεδίῳ πύκα θωρηκτάων,
Πόντῳ κεκλιμένοι, ἑκὰς ἥμεθα πατρίδος αἴης.
Τῷ ἐν χερσὶ φόως, οὐ μειλιχίῃ πολέμοιο.
Η, καὶ μαιμώων ἔφεπ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι.
Οστις δὲ Τρώων* κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ φέροιτο,
Σὺν πυρὶ κηλείῳ, χάριν Εκτορος ὀτρύναντος,
Τὸν δ' Αἴας οὔτασκε δεδεγμένος ἔγχεϊ μακρῷ·
Δώδεκα δὲ προπάροιθε νεῶν αὐτοσχεδὸν οὖτα.

Viri & mulieres. hic autem firmiter ſecurè ſemper
Saliens, aliquando in alium alternat: illi autem volant:
Sic Aiax per multa velocium intabulata nauium
Obibat latè incedēs, vox autē eius ad æthera perueniebat
Semper autem terribiliter clamans Græcos hortabatur
Naues & tentoria tutari. Neque quidem Hector — Ad naues pugnatur acerrimè.
Manebat in Troianorum turba bene armatorum,
Sed ſicut auium volatilium aquila fulua
Multitudinem inuadit fluuium iuxta paſcentium — γρ. ποταμῶ ἐπ' ὀχθαις.
Anſerum, vel gruum, vel cygnorū longa-colla-habentium:
Sic Hector tendebat-ad nauem nigram-proram-habentem,
Obuius feſtinans: hunc autem Iupiter impulit à tergo
Manu valdè magna: concitabat autem populum cum ipſo. — γρ. ὦρσεν.
Iterum autem acris pugna apud naues facta eſt.
Dixiſſes indefeſſos & indomitos inter-ſe
Occurrere bello: adeò alacriter pugnabant.
His autem pugnantibus hic erat animus: Achiui quidem
Non putabant ſe euaſuros è clade ſed perituros:
Troianis autem ſperabat animus in pectoribus cuiuſque
Naues incenſuros eſſe ſe, occiſuroſq; heroas Achiuos.
Hi quidem hæc cogitantes inſtabant ſibi inuicem.
Hector autem puppim nauis apprehendit pontigradæ, — Hector puppim prehendit.
Pulchræ, velocis quæ Proteſilaum aduexerat
Ad Troiam, neque rurſum abduxit in patriam terram:
Huius iam pro naue Achiuiq; Troianiq;
Occidebant alij alios cominus. neque ſanè vtrique
Arcuum impetus eminus excipiebant, neque iaculorum:
Sed hi cominus ſtantes, vnum animum habentes,
Acutis iam ſecuribus & bipennibus pugnabant,
Et enſibus magnis, & haſtis vtrinque acutis.
Multi verò gladij pulchri nigris manubriis, capulati,
Alij quidem e manu in-terra cadebāt: alij vero ab humeris
Virorum pugnantium: fluebat-a-ſanguine terra nigra.
Hector autem puppim poſtquam prehendit, non dimittebat,
Summam-oram cum manib. tenens: Troianis autem iuſſit:
Ferte ignem, ſimul & ipſi conferti tollite clamorem:
Nunc nobis omnibus Iupiter æquiualentem diem dedit — γρ. ὑμῖν.
Ad naues capiendas, quæ huc dijs inuitis profectæ,
Nobis calamitates multas intulerunt, ignauia ſeniorum,
Qui me volentem pugnare ad puppes nauium
Ipſumq; detinebant, coercebantque exercitum:
Sed ſi tum lædebat mentes late proſpiciens Iupiter
Noſtras, nunc ipſe impellit & inſtigat.
Sic dixit: hi autem alacrius in Græcos impetum fecerunt:
Aiax autem non amplius ſuſtinuit (vrgebatur enim telis)
Sed retroceſſit paululum, putans ſe moriturum eſſe,
Scabellum ad ſeptempedale: liquit autē foros nauis æqualis:
Ibi ſanè hic ſtetit obſeruans, haſta autem ſemper
Troianos arcebat à nauibus quicunque ferret indefeſſum ignem:
Semper autem horrendum clamans Danaos hortabatur:
O amici heroës Danai, miniſtri Martis, — Aiax ſuos cohortatus multos hoſtes interficit.
Viri eſtote, dilecti: recordamini autem ſtrenuæ virtutis.
An aliquos putamus eſſe adiutores à tergo?
Aut aliquem murum fortiorem, qui viris mortem auertat?
Non quidem aliqua propè eſt ciuitas turribus munita,
Qua propulſemus hoſtes, fauentem populum habentes.
Sed enim Troianorum campo bene armatorum,
Mari circundati longè ſedemus à patria terra:
Quare in manibus ſalus, non manſuetudine belli.
Dixit, & furens inſectabatur haſta acuta.
Quicunque a Troianorum concauas ad naues ferretur — γρ. κοίλας ἐπὶ νῆας φέροιτο.
Cum igne vrenti in gratiam Hectoris concitantis.
Hunc Aiax vulnerabat excipiens acuta lancea:
Duodecim autem ante naues cominus vulnerauit.

Digitized by Google

ILIADIS HOMERI XVI. COMPOSITIO.

SIC hi quidem pro naui bene-tranſtrata pugnabant:
Patroclus autem Achilli aſtitit paſtori populorum,
Lacrymas calidas fundens, tanquam fons nigram-aquam-habens,
Quæ ab alta petra atram fundit aquam.
Hunc a. conſpicatus miſeratus eſt celer diuinus Achilles,
Et ipſum edita-voce verbis velocibus allocutus eſt:
Cur autem lacrymatus es Patrocle, tanquam puella
Paruula? quæ cum matre currens eleuari efflagitat,
Veſti adhærens, & properantem detinet,
Lacrymabunda autem ipſam aſpicit dum ſuſcipiatur:
Huic ſimilis Patrocle humidam lacrymam profundis.
An aliquid Myrmidonibus nuncias, aut mihi ipſi?
Aut aliquod nuncium ex Phthia audiuiſti ſolus?
Viuere quidem adhuc aiunt Menœtium Actoris filium,
Viuit & Aeacides Peleus inter Myrmidonas,
Quibus valdè ambobus triſtaremur mortuis:
An tu Argiuorum cauſa *luges, quia pereunt*
Naues apud concauas iniuſtitiæ gratia ſuæ?
Eloquere, ne cela mente, vt ſciamus ambo.
Hunc a. grauiter ſuſpirans allocutus es Patrocle eques:
O Achilles Pelei fili, multò fortiſſime Achiuorum,
Ne indigneris: talis enim dolor inuaſit Achiuos.
Hi etenim iam omnes quicunque antè erant fortiſſimi,
In nauibus iacent percuſſi eminus *vulneratiq́;* cominus.
Sauciatus eſt quidem Tydides fortis Diomedes,
Vulneratus eſt a. Vlyſſes haſta inclytus, & Agamemnon:
Percuſſus eſt etiam Eurypylus in femore ſagitta:
Hos quidem medici multa-pharmaca ſcientes curant,
Vulnera ſanantes: tu autem implacabilis es Achilles:
Non me igitur talis capiat ira, quam tu ſeruas,
Inutili-virtute-prædite: quis à te alius iuuabitur ſerò-natus
Si non ab Argiuis indignum exitium auertas? (quidem,
O immitis: non vtique tibi pater erat eques Peleus,
Nec Thetis mater: cæruleũ (al. horribile) *a. te peperit mare,*
Petræq́; altæ, quia tibi mens eſt ſæua.
Si verò aliquod mentibus tuis vaticinium vitas,
Et aliquod tibi à Ioue retulit veneranda mater,
At me ſaltem mitte citò: ſimulq́; reliquum exercitum præbe
Myrmidonum, ſi fortè aliquod lumen Danais fiam.
Da autem mihi humeris tua arma armari.
Si me tibi aſſimilantes abſtineant à bello
Troiani, reſpirent autem bellicoſi filij Achiuorum
Afflicti: exigua autem reſpiratio belli fiat.
Facilè autem recentes nos, *defeſſos viros prælio*
Repellemus ad vrbem à nauibus & tentoriis.
Sic dixit ſupplicans valdè demens: certò enim erat
Sibipſi mortemq́; malam & fatum rogaturus.
Hunc a. valdè ingemẽs allocutus eſt pedibus celer Achilles,
Hei mihi nobilis Patrocle, quid dixiſti?
Neque oraculum curo quod ſciam,
Neque quid mihi à Ioue retulit veneranda mater:
Sed hic grauis dolor cor & animum occupat,
Quando iam æqualem vir vult priuare portione,
Et præmium rurſus auferre, qui potentia antecellit:
Grauis dolor hic mihi eſt, quoniã paſſus ſum dolores animo.
Puellam, quam mihi præmium elegerant filij Achiuorum,
Haſtaq́; mea acquiſiueram, vrbe bene-murata euerſa:
Hanc rurſus ex manibus rapuit mihi *rex Agamemnon*
Atrides: tanquam alicui immuni inquilino.
Sed hæc quidem antè-acta-eſſe ſinamus. neque enim licet
Perpetuò iratum eſſe in mentibus: verumenimuerò dixi

Achilles plorantem Patroclum interrogat.

Patroclus Achillem orat vt ſe ſaltem in prælium mittat.

γ. δεο' ἐκαν.

γ. Ἀλκὴ μενοῦ.

Achilles Patroclum in prælium mittit eique præcepta dat.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ ἡ π ῥαψῳδία.

Ὣς οἱ μὲν περὶ νηὸς ἐϋσσέλμοιο μάχοντο·
Πάτροκλος δ' Ἀχιλῆϊ παρίστατο ποιμένι λαῶν,
Δάκρυα θερμὰ χέων, ὥς τε κρήνη μελάνυδρος,
Ἥ τε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δνοφερὸν χέει ὕδωρ.
Τὸν δὲ ἰδὼν ᾤκτειρε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Τίπτε δεδάκρυσαι Πατρόκλεις, ἠΰτε κούρη
Νηπίη, ἥ θ' ἅμα μητρὶ θέουσ' ἀνελέσθαι ἀνώγει,
Εἱανοῦ ἁπτομένη, καί τ' ἐσσυμένην κατερύκει,
Δακρυόεσσα δέ μιν ποτιδέρκεται, ὄφρ' ἀνέληται.
Τῇ ἴκελος Πάτροκλε τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβεις.
Ἠέ τι Μυρμιδόνεσσι πιφαύσκεαι, ἢ ἐμοὶ αὐτῷ;
Ἠέ τιν' ἀγγελίην Φθίης ἐξέκλυες οἶος;
Ζώειν μὰν ἔτι φασὶ Μενοίτιον Ἄκτορος υἱόν,
Ζώει δ' Αἰακίδης Πηλεὺς μετὰ Μυρμιδόνεσσι,
Τῶν κε μάλ' ἀμφοτέρων ἀκαχοίμεθα τεθνειώτων.
Ἦε σύ γ' Ἀργείων ὀλοφύρεαι, ὡς ὀλέκονται
Νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν, ὑπερβασίης ἕνεκα σφῆς;
Ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόῳ, ἵνα εἴδομεν ἄμφω.
Τὸν δὲ βαρυστενάχων προσέφης Πατρόκλεις ἱππεῦ,
Ὦ Ἀχιλεῦ Πηλέος υἱὲ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,
Μὴ νεμέσα· τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιούς.
Οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι,
Ἐν νηυσὶν κέαται βεβλημένοι οὐτάμενοί τε.
Βέβληται μὲν ὁ Τυδεΐδης κρατερὸς Διομήδης·
Οὔτασται δ' Ὀδυσεὺς δουρικλυτὸς, ἠδ' Ἀγαμέμνων·
Βέβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μηρὸν ὀϊστῷ.
Τοὺς μέν τ' ἰητροὶ πολυφάρμακοι ἀμφιπένονται,
Ἕλκε' ἀκειόμενοι· σὺ δ' ἀμήχανος ἔπλευ Ἀχιλλεῦ.
Μὴ ἐμέ γ' οὖν οὗτός γε λάβοι χόλος, ὃν σὺ φυλάσσεις,
Αἰναρέτη· τί σευ ἄλλος ὀνήσεται ὀψίγονός περ,
Αἴ κε μὴ Ἀργείοισιν ἀεικέα λοιγὸν ἀμύνῃς;
Νηλεὲς, οὐκ ἄρα σοί γε πατὴρ ἦν ἱππότα Πηλεύς,
Οὐδὲ Θέτις μήτηρ· γλαυκὴ δέ σε τίκτε θάλασσα,
Πέτραι τ' ἠλίβατοι, ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής.
Εἰ δέ τινα φρεσὶ σῇσι θεοπροπίην ἀλεείνεις,
Καί τινά τοι παρ' Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ,
Ἀλλ' ἐμέ περ πρόες ὦχ', ἅμα δ' ἄλλον λαὸν ὄπασσον
Μυρμιδόνων, ἤν πού τι φόως Δαναοῖσι γένωμαι.
Δὸς δέ μοι ὤμοιιν τὰ σὰ τεύχεα θωρηχθῆναι,
Αἴ κ' ἐμὲ σοὶ ἴσκοντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν
Τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
Ῥεῖα δέ κ' ἀκμῆτες κεκμηότας ἄνδρας αὐτῇ
Ὤσαιμεν προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
Ὣς φάτο λισσόμενος μέγα νήπιος· ἦ γὰρ ἔμελλεν
Οἷ αὐτῷ θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα λιτέσθαι.
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
Ὤ μοι διογενὲς Πατρόκλεις, οἷον ἔειπες·
Οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι ἥν τινα οἶδα,
Οὔτέ τί μοι παρ' Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ·
Ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει,
Ὁππότε δὴ τὸν ὁμοῖον ἀνὴρ ἐθέλῃσιν ἀμέρσαι,
Καὶ γέρας ἂψ ἀφελέσθαι, ὅ τε κράτεϊ προβεβήκει·
Αἰνὸν ἄχος τό μοί ἐστιν, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ.
Κούρην, ἣν ἄρα μοι γέρας ἔξελον υἷες Ἀχαιῶν,
Δουρὶ δ' ἐμῷ κτεάτισσα, πόλιν εὐτείχεα πέρσας,
Τὴν ἂψ ἐκ χειρῶν ἕλετο κρείων Ἀγαμέμνων
Ἀτρεΐδης, ὡσεί τιν' ἀτίμητον μετανάστην.
Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν· οὐδ' ἄρα πως ἦν
Ἀσπερχὲς κεχολῶσθαι ἐνὶ φρεσίν· ἤτοι ἔφην γε

Οὐ πρὶν

Οὐ πρὶν μηνιθμὸν καταπαυσέμεν, ἀλλ' ὁπότ' ἂν δὴ
Νῆας ἐμὰς ἀφίκηται ἀϋτή τε πτόλεμός τε.
Τύνη δ' ὤμοιιν μὲν ἐμὰ κλυτὰ τεύχεα δῦθι,
Ἄρχε δὲ Μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι μάχεσθαι,
Εἰ δὴ κυάνεον Τρώων νέφος ἀμφιβέβηκε
Νηυσὶν ἐπικρατέως, οἳ δὲ ῥηγμῖνι θαλάσσης
Κεκλίαται, χώρης ὀλίγην ἔτι μοῖραν ἔχοντες,
Ἀργεῖοι· Τρώων δὲ πόλις ἐπὶ πᾶσα βέβηκε,
Θάρσυνος· οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσσουσι μέτωπον
Ἐγγύθι λαμπομένης· τάχα κεν φεύγοντες ἐναύλους
Πλήσειαν νεκύων, εἴ μοι κρείων Ἀγαμέμνων
Ἤπια εἰδείη· νῦν δὲ στρατὸν ἀμφιμάχονται.
Οὐ γὰρ Τυδείδεω Διομήδεος ἐν παλάμῃσι
Μαίνεται ἐγχείη, Δαναῶν ἄπο λοιγὸν ἀμῦναι·
Οὐδέ πω Ἀτρείδεω ὀπὸς ἔκλυον αὐδήσαντος
Ἐχθρῆς ἐκ κεφαλῆς, ἀλλ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο
Τρωσὶ κελεύοντος περιάγνυται· οἳ δ' ἀλαλητῷ
Πᾶν πεδίον κατέχουσι, μάχῃ νικῶντες Ἀχαιούς.
Ἀλλὰ καὶ ὣς, Πάτροκλε, νεῶν ἄπο λοιγὸν ἀμύνων
Ἔμπεσ' ἐπικρατέως, μὴ δὴ πυρὸς αἰθομένοιο
Νῆας ἐνιπρήσωσι, φίλον δ' ἀπὸ νόστον ἕλωνται.
Πείθεο δ' ὥς τοι ἐγὼ μύθου τέλος ἐν φρεσὶ θείω,
Ὡς ἄν μοι τιμὴν μεγάλην καὶ κῦδος ἄρηαι
Πρὸς πάντων Δαναῶν, ἀτὰρ οἳ περικαλλέα κούρην
Ἂψ ἀπονάσσωσιν, ποτὶ δ' ἀγλαὰ δῶρα πόρωσιν.
Ἐκ νηῶν ἐλάσας ἰέναι πάλιν· εἰ δέ κεν αὖ τοι
Δώῃ κῦδος ἀρέσθαι ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης,
Μὴ σύ γ' ἄνευθεν ἐμεῖο λιλαίεσθαι πολεμίζειν
Τρωσὶ φιλοπτολέμοισιν· ἀτιμότερον δέ με θήσεις.
Μηδ' ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δηϊοτῆτι,
Τρῶας ἐναιρόμενος, προτὶ Ἴλιον ἡγεμονεύειν.
Μή τις ἀπ' Οὐλύμποιο θεῶν αἰειγενετάων
Ἐμβήῃ· μάλα τούς γε φιλεῖ ἑκάεργος Ἀπόλλων·
Ἀλλὰ * πάλιν τρωπᾶσθαι, ἐπὴν φάος ἐν νήεσσι
Θήῃς, τοὺς δ' ἔτ' ἐᾶν πεδίον κάτα δηριάασθαι.
Αἲ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπολλον,
Μήτέ τις οὖν Τρώων θάνατον φύγοι ὅσσοι ἔασι,
Μήτέ τις Ἀργείων, νῶϊν δ' ἐκδῦμεν ὄλεθρον,
Ὄφρ' οἶοι Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύωμεν.
Ὣς οἳ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε· βιάζετο γὰρ βελέεσσι·
Δάμνα μιν Ζηνός τε νόος καὶ Τρῶες ἀγαυοὶ
Βάλλοντες· δεινὴν δὲ περὶ κροτάφοισι φαεινὴ
Πήληξ βαλλομένη καναχὴν ἔχε, βάλλετο δ' αἰεὶ
Κὰπ φάλαρ' εὐποίηθ'· ὁ δ' ἀριστερὸν ὦμον ἔκαμνεν,
Ἔμπεδον αἰὲν ἔχων σάκος αἰόλον· οὐδ' ἐδύναντο
Ἀμφ' αὐτῷ πελεμίξαι, ἐρείδοντες βελέεσσιν.
Αἰεὶ δ' ἀργαλέῳ ἔχετ' ἄσθματι, * κὰδ δέ οἱ ἱδρὼς
Πάντοθεν ἐκ μελέων πολὺς ἔρρεεν, οὐδέ πῃ εἶχεν
Ἀμπνεῦσαι· πάντῃ δὲ κακὸν κακῷ ἐστήρικτο.
Ἔσπετε νῦν μοι Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
Ὅππως δὴ πρῶτον πῦρ ἔμπεσε νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Ἕκτωρ Αἴαντος δόρυ μείλινον ἄγχι παραστὰς
Πλῆξ' ἄορι μεγάλῳ, αἰχμῆς παρὰ καυλὸν ὄπισθεν·
Ἀντικρὺ δ' ἀπάραξε· τὸ μὲν Τελαμώνιος Αἴας
Πῆλ' αὔτως ἐν χειρὶ κόλον δόρυ, τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ
Αἰχμὴ χαλκείη χαμάδις βόμβησε πεσοῦσα.
Γνῶ δ' Αἴας κατὰ θυμὸν ἀμύμονα, ῥίγησέν τε
Ἔργα θεῶν, ὅ ῥα πάγχυ μάχης ἐπὶ μήδεα κεῖρε
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην·
Χάζετο δ' ἐκ βελέων. τοὶ δ' ἔμβαλον ἀκάματον πῦρ
Νηῒ θοῇ· τῆς δ' αἶψα κατ' ἀσβέστη κέχυτο φλόξ.
Ὣς τὴν μὲν πρύμνην πῦρ ἄμφεπεν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Μηρὼ πληξάμενος Πατροκλῆα προσέειπεν·
Ὄρσεο διογενὲς Πατρόκλεες, ἱπποκέλευθε,
Λεύσσω δὴ παρὰ νηυσὶ πυρὸς δηΐοιο ἰωήν·
Μὴ δὴ νῆας ἕλωσι, καὶ οὐκέτι φυκτὰ πέλωνται,
Δύσεο τεύχεα θᾶσσον, ἐγὼ δέ κε λαὸν ἀγείρω.
Ὣς φάτο· Πάτροκλος δὲ κορύσσετο νώροπι χαλκῷ.

Non prius iram depoſiturum, niſi cùm iam
Ad naues meas perueniſſet clamorq; belluq;.
Tu autem humeris quidem mea inclyta arma indue:
Dux-eſto autem Myrmidonibus pugnacibus ad pugnandū:
Siquidem obſcura Troianorum nubes circumiuit
Naues fortiter: hi autem in littore maris
Concluſi ſunt, loci paruam adhuc portionem habentes
Argiui: Troianorum autem ciuitas contra tota venit
Audax: non enim meæ galeæ vident frontem
Propè ſplendentis, mox fugientes foſſas-campeſtres
Impleuiſſet cadaueribus ſuis, ſi mihi rex Agamemnon
Lenis fuiſſet: nunc autem caſtra oppugnant.
Non enim Tydidæ Diomedis in manibus
Furit haſta, à Græcis mortem vt arcere poſſit.
Neque dum Atridæ vocem audiui clamantis
Inimico ex capite, ſed Hectoris homicidæ vox
Troianos adhortantis circum-circa frangitur: illi.a. clamore
Totum campum obtinent, prælio vincentes Achiuos.
Sed & ſic, Patrocle, à nauibus peſtem propulſans,
Irrue ſtrenuè, ne tandem igne ardenti
Naues incendant: dulcem autem reditum auferant.
Pare.a. ſicut tibi ego ſermonis ſummam in mentib. poſuero
Vt mihi honore n magnum & gloriam referas
Apud omnes Danaos, ac illi perpulchram puellam
Iterum reddant, inſuper autem ſplendida dona præbeant.
Ex nauibus vbi repuleris, reuertere: ſi autem rurſus tibi
Det gloriam auferre valdè-ſonans maritus Iunonis,
Ne tu ſine me appete pugnare
Cum Troianis bellicoſis: ignominioſiorem autem me facies
Neve exultans bello & pugna
Troianos occidens, ad Ilium ducas exercitum:
Ne quis ab Olympo deorum ſempiternorum
Ingruat in te: *valde hos diligit longè-operans Apollo.*
Sed retrò reuertaris poſtquam ſalutem in nauibus
Feceris: illos autem ſine per campum pugnare. γρ. παλιντρωπᾶσθαι.
Vtinam enim ô Iupiterq; pater, & Minerua, & Apollo,
Neque quis igitur Troian. mortem effugeret quotquot ſunt,
Neque quis Argiuorum, nos verò vitemus mortem,
Vt ſoli Troiæ ſacra mœnia diruamus.
Sic hi quidem talia inter ſe loquebantur.
Aiax aute non amplius manebat: premebatur enim telis. Aiax laborat.
Superabat eum Iouiſq; mens & Troiani illuſtres
Iacientes, magnum autem circa tempora ſplendida
Galea percuſſa ſonum edebat: percutiebatur autem ſemper
Ad phaleras bene factas: hic.a. ſiniſtro humero laborabat,
Firmiter vſque tenens ſcutum varium, neque poterant
Circum ipſum, dimouere-loco, iacientes telis.
Semper autem moleſto tenebatur anhelitu: eique ſudor
Vndique ex membris multus fluebat, neq; vſquam poterat γρ. κὰδ δέ οἱ
Reſpirare: paſſim autem malum malo firmabatur.
Dicite nunc mihi Muſæ cœleſtes domos habitantes, Incenduntur naues Achiuorū.
Quomodo iam primò ignis incidit nauibus Achiuorum.
Hector autem Aiacis haſtam fraxineam prope aſtans
Percuſſit enſe magno, cuſpidis iuxtà commiſſuram retrò:
Penitus autem amputauit. hanc quidem Telamonius Aiax
Vibrabat fruſtrà in manu mutila haſtam: procul.a. ab ipſa
Cuſpis ærea in terram ſonuit lapſa:
Agnouit autem Aiax in animo inculpato, exhorruitque
Opera deorum: quòd omnino pugnæ conſilia præcidebat
Iupiter altitonans: Troianiſque volebat victoriam.
Ceſſit autem è telis: hi autem iniecerunt irrequietum ignem
Naui veloci: per hāc.a. ſtatim inextinguibilis diffuſa eſt flā-(ma:
Sic quidem puppim ignis circumdedit. at Achilles
Coxas percutiens Patroclum allocutus eſt:
Concitare generoſe Patrocle, equo via-faciens (i. eques)
Video iam apud naues ignis ardentis impetum.
Ne iam naues capiant, & non amplius poteſtas aufugendi ſit,
Induere arma ocyus, ego autem exercitum congregabo. Patroclus armatur.
Sic dixit: Patroclus autem armabatur ſplendido ære.

Ocreas quidem primum circum tibias poſuit
Pulchras argenteis fibulis aptatas.
Secundo rurſus thoracem circum pectora induit
Diſcolorem, ſtellatum velocis Aeacidæ:
Circum autem humeros iecit enſem argenteis clauis diſtinctum,
Aereum: at deinde ſcutum magnumq́; validumq́;:
Capite autem in generoſo galeam benefactam poſuit
Equinis-ſetis-criſtatam ac horrendũ criſta deſuper nutabat.
Accepit autem robuſta haſtilia, quæ ei manibus quadrabant:
Achillis haſta.
Haſtam autem non accepit ſolùm egregij Aeacidæ,
Graue, magnã, ſolidã, quam quidem non potuit alius Græc.
Vibrare: ſed ipſam ſolus ſciebat concutere Achilles:
Peliadem haſtam, quam patri charo dedit Chiron
Pelij ex vertice, vt cædes eſſet heroibus:
Equos autem Automedontem confeſtim iungere iuſſit,
Quem poſt Achillem fortem honorabat maximè:
Fideliſſimus autem ei erat in pugna ad ſuſtinendas minas:
Quapropter & Automedon duxit ſub iugum veloces equos,
Xanthum & Balium, qui duo ſimiliter ventis volabant:
Hos peperit Zephyro vento harpyia Podarge
γρ. παρὰ ῥόον ὠκεανοῖο.
Paſcens in prato iuxta fluxum Oceani:
Adq́; lora exteriora eximium Pedaſum admouit,
Quem quondam Eetionis capta vrbe, abduxit Achilles,
Qui & mortalis exiſtens ſequebatur equos immortales.
Achilles Myrmidones armat.
Myrmidonas autem adiens armauit Achilles
Omnes per tentoria cum armis, hi verò, lupi tanquam
Crudiuori, quibuſq́; circa mentes immenſum robur,
Qui ceruum cornutum magnum in montibus cæſum
Vorant: omnibus autem maxilla ſanguine cruentata,
Et gregatim vadunt à fonte nigram-aquam-habente,
Hauſturi linguis tenuibus nigram aquam
Summam, eructantes cruorem ſanguinis: in autem animus
Pectoribus intrepidus eſt, arctatur autem venter:
Tales Myrmidonum duces & principes
Circum ſtrenuum famulum velocis Aeacidæ
Ruebant: inter autem hos bellicoſus ſtabat Achilles,
Vrgens equoſq́; & viros ſcutatos.
Quinquaginta erant naues veloces, quas Achilles
Ad Troiam duxerat Ioui dilectus: in autem vnaquaque
Quinquaginta erant viri in tranſtris ſocij.
Quinque autem duces fecerat, quibus fidebat,
Vt imperarent. ipſe autem multum potens regnabat.
Vnius quidem ordinis dux erat Meneſthius vario thora-
Filius Sperchij ex-Ioue fluentis fluuij: (ce-ornatus
Quem peperit Pelei filia pulchra Polydora
Sperchio indefeſſo mulier deo concubans:
Sed cognomento (v. rumore) Boro, Perieris filio,
Qui palam eam vxorem duxerat, data ingenti dote.
Alterius autem Eudorus mauortius dux erat,
Clàm ſuſceptus, quem peperit in *chorea pulchra Polymela*
Phylantis filia: hanc verò fortis Argicida Mercur.
Amauit, oculis conſpicatus inter cantantes
In choro Dianæ aureum-arcum-geſtantis tumultuoſæ.
Statim autem in cœnaculum aſcendens, accubuit clàm
Mercurius innocuus: dedit autem ei illuſtrem filium
Eudorum, in currendo celerem: atque pugnacem.
Sed poſtquam hunc parientibus-dolorem-afferens Lucina
γρ. πρὸ φόωσδε.
Eduxit in-lucem, & ſolis vidit ſplendores,
Hanc quidem Echecles validum robur Actoridæ
Duxit ad ædes, poſtquam dedit infinita dona ſponſalia.
Hunc autem ſenex Phylas diligenter nutriuit, & educauit,
Valdè diligens tanquam ſuum filium exiſtentem.
Tertij autem Piſandrus bellicoſus dux erat
Mæmalides, qui inter omnes excellebat Myrmidonas,
Haſta pugnando, poſt Pelidæ ſocium.
Quarti autem dux erat ſenex equitator Phœnix:
Quinti autem Alcimedon Laërcei filius eximius:
Sed poſtquam omnes cum ducibus Achilles
Collocaſſet bene-ordinans, acrem ſermonem præcepit:

Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε
Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
Δεύτερον αὖ, θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνε,
Ποικίλον, ἀστερόεντα, ποδώκεος Αἰακίδαο·
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
Χάλκεον, αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε·
Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκεν,
Ἵππουριν, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
Εἵλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε, τά οἱ παλάμηφιν ἀρήρει.
Ἔγχος δ' οὐχ ἕλετ' οἶον ἀμύμονος Αἰακίδαο,
Βριθὺ, μέγα, στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν
Πάλλειν, ἀλλά μιν οἶος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς·
Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων
Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἡρώεσσιν.
Ἵππους δ' Αὐτομέδοντα θοῶς ζευγνύμεν ἄνωγε,
Τὸν μετ' Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα τῖε μάλιστα·
Πιστότατος δέ οἱ ἔσκε μάχῃ ἔνι μεῖναι ὁμοκλήν.
Τῷ δὲ καὶ Αὐτομέδων ὕπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους,
Ξάνθον καὶ Βαλίον, τὼ ἅμα πνοιῇσι πετέσθην.
Τοὺς ἔτεκε ζεφύρῳ ἀνέμῳ ἅρπυια Ποδάργη,
Βοσκομένη λειμῶνι* παρὰ ῥόον ὠκεανοῖο.
Ἐν δὲ παρηορίῃσιν ἀμύμονα Πήδασον ἵει,
Τόν ῥά ποτ' Ἠετίωνος ἑλὼν πόλιν ἤγαγ' Ἀχιλλεύς,
Ὃς καὶ θνητὸς ἐὼν ἕπεθ' ἵπποις ἀθανάτοισι.
Μυρμιδόνας δ' ἄρ' ἐποιχόμενος θώρηξεν Ἀχιλλεύς,
Πάντας ἀνὰ κλισίας σὺν τεύχεσιν. οἱ δὲ, λύκοι ὣς
Ὠμοφάγοι, τοῖσίν τε περὶ φρεσὶν ἄσπετος ἀλκή,
Οἵ τ' ἔλαφον κεραὸν μέγαν οὔρεσι δῃώσαντες
Δάπτουσιν· πᾶσιν δὲ παρήϊον αἵματι φοινόν,
Καί τ' ἀγεληδὸν ἴασιν ἀπὸ κρήνης μελανύδρου,
Λάψοντες γλώσσῃσιν ἀραιῇσιν μέλαν ὕδωρ
Ἄκρον, ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος· ἐν δέ τε θυμὸς
Στήθεσιν ἄτρομός ἐστι, περιστένεται δέ τε γαστήρ·
Τοῖοι Μυρμιδόνων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες
Ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο
Ῥώοντ'· ἐν δ' ἄρα τοῖσιν ἀρήϊος ἵστατ' Ἀχιλλεύς,
Ὀτρύνων ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας.
Πεντήκοντ' ἦσαν νῆες θοαὶ, ᾗσιν Ἀχιλλεὺς
Ἐς Τροίην ἡγεῖτο Διῒ φίλος· ἐν δὲ ἑκάστῃ
Πεντήκοντ' ἔσαν ἄνδρες ἐπὶ κληῗσιν ἑταῖροι·
Πέντε δ' ἄρ' ἡγεμόνας ποιήσατο, τοῖς ἐπεποίθει
Σημαίνειν, αὐτὸς δὲ μέγα κρατέων ἤνασσε.
Τῆς μὲν ἰῆς στιχὸς ἦρχε Μενέσθιος αἰολοθώρηξ,
Υἱὸς Σπερχειοῖο διϊπετέος ποταμοῖο,
Ὃν τέκε Πηλῆος θυγάτηρ καλὴ Πολυδώρη
Σπερχειῷ ἀκάμαντι, γυνὴ θεῷ εὐνηθεῖσα·
Αὐτὰρ ἐπίκλησιν Βώρῳ, Περιήρεος υἷι,
Ὅς ῥ' ἀναφανδὸν ὄπυιε, πορὼν ἀπερείσια ἕδνα.
Τῆς δ' ἑτέρης Εὔδωρος ἀρήϊος ἡγεμόνευε
Παρθένιος, τὸν ἔτικτε χορῷ καλὴ Πολυμήλη
Φύλαντος θυγάτηρ· τῆς δὲ κρατὺς Ἀργειφόντης
Ἠράσατ', ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν μετὰ μελπομένῃσιν
Ἐν χορῷ Ἀρτέμιδος χρυσηλακάτου κελαδεινῆς·
Αὐτίκα δ' εἰς ὑπερῷ' ἀναβὰς παρελέξατο λάθρῃ
Ἑρμείας ἀκάκητα· πόρεν δέ οἱ ἀγλαὸν υἱὸν
Εὔδωρον, περὶ μὲν θείειν ταχὺν ἠδὲ μαχητήν.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόν γε μογοστόκος Εἰλείθυια
Ἐξάγαγε* πρὸ φόωσδε, καὶ ἠελίου ἴδεν αὐγάς,
Τὴν μὲν Ἐχεκλῆος κρατερὸν μένος Ἀκτορίδαο
Ἠγάγετο πρὸς δώματ', ἐπεὶ πόρε μυρία ἕδνα·
Τὸν δ' ὁ γέρων Φύλας εὖ ἔτρεφεν ἠδ' ἀτίταλλεν,
Ἀμφαγαπαζόμενος ὡσεί θ' ἑὸν υἱὸν ἐόντα.
Τῆς δὲ τρίτης Πείσανδρος ἀρήϊος ἡγεμόνευε
Μαιμαλίδης, ὃς πᾶσι μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν
Ἔγχεϊ μάρνασθαι, μετὰ Πηλείωνος ἑταῖρον.
Τῆς δὲ τετάρτης ἦρχε γέρων ἱππηλάτα Φοῖνιξ·
Πέμπτης δ' Ἀλκιμέδων Λαέρκεος υἱὸς ἀμύμων.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντας ἅμ' ἡγεμόνεσσιν Ἀχιλλεὺς
Στῆσεν εὖ κρίνας, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε,

Μυρμι-

Μυρμιδόνες, μή τίς μοι ἀπειλάων λελαθέσθω,
Ἃς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἀπειλεῖτε Τρώεσσι,
Πάνθ' ὑπὸ μηνιθμόν, καί μ' ᾐτιάασθε ἕκαστος,
Σχέτλιε Πηλέος υἱὲ, χόλῳ ἄρα σ' ἔτρεφε μήτηρ,
Νηλεὲς, ὃς παρὰ νηυσὶν ἔχεις ἀέκοντας ἑταίρους.
Οἴκαδέ περ σὺν νηυσὶ νεώμεθα ποντοπόροισιν
Αὖτις, ἐπεί ῥά τοι ὧδε κακὸς χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
Ταῦτά μ' ἀγειρόμενοι θάμ' ἐβάζετε· νῦν δὲ πέφανται
Φυλόπιδος μέγα ἔργον, ἕης τὸ πρίν γ' ἐράασθε.
Ἔνθά τις ἄλκιμον ἦτορ ἔχων Τρώεσσι μαχέσθω.
Ὣς εἰπὼν, ὄτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
Μᾶλλον δὲ στίχες ἄρθεν, ἐπεὶ βασιλῆος ἄκουσαν.
Ὡς δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρῃ πυκινοῖσι λίθοισι
Δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεείνων·
Ὣς ἄραρον κόρυθές τε καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι.
Ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ·
Ψαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισι
Νευόντων· ὡς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισι.
Πάντων δὲ προπάροιθε δύ' ἀνέρε θωρήσσοντο,
Πάτροκλός τε καὶ Αὐτομέδων, ἕνα θυμὸν ἔχοντες,
Πρόσθεν Μυρμιδόνων πολεμιζέμεν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Βῆ ῥ' ἴμεν ἐς κλισίην, χηλοῦ δ' ἀπὸ πῶμ' ἀνέῳγε
Καλῆς, δαιδαλέης, τήν οἱ Θέτις ἀργυρόπεζα
Θῆκ' ἐπὶ νηὸς ἄγεσθαι, ἐῢ πλήσασα χιτώνων,
Χλαινάων τ' ἀνεμοσκεπέων, οὔλων τε ταπήτων.
Ἔνθα δέ οἱ δέπας ἔσκε τετυγμένον, οὐδέ τις ἄλλος
Οὔτ' ἀνδρῶν πίνεσκεν ἀπ' αὐτοῦ αἴθοπα οἶνον,
Οὔτε τεῳ σπένδεσκε θεῶν, ὅτε μὴ Διὶ πατρί.
Τό ῥα τότ' ἐκ χηλοῖο λαβὼν ἐκάθηρε θεείῳ
Πρῶτον, ἔπειτα δ' ἔνιψ' ὕδατος καλῇσι ῥοῇσι.
Νίψατο δ' αὐτὸς χεῖρας, ἀφύσσατο δ' αἴθοπα οἶνον,
Εὔχετ' ἔπειτα στὰς μέσῳ ἕρκεϊ, λεῖβε δὲ οἶνον,
Οὐρανὸν εἰσανιδών· (Δία δ' οὐ λάθε τερπικέραυνον)
Ζεῦ ἄνα Δωδωναῖε, * Πελασγικὲ, τηλόθι ναίων,
Δωδώνης μεδέων δυσχειμέρου· ἀμφὶ * δὲ Σελλοὶ
Σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι.
Ἠμὲν δή ποτ' ἐμὸν ἔπος ἔκλυες εὐξαμένοιο,
Τίμησας μὲν ἐμὲ, μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν·
Ἠδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήηνον ἐέλδωρ.
Αὐτὸς μὲν γὰρ ἐγὼ μενέω νηῶν ἐν ἀγῶνι,
Ἀλλ' ἕταρον πέμπω πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσι
Μάρνασθαι· τῷ κῦδος ἅμα πρόες εὐρύοπα Ζεῦ·
Θάρσυνον δέ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσὶν, ὄφρα καὶ Ἕκτωρ
Εἴσεται ἤ ῥα καὶ οἶος ἐπίστηται πολεμίζειν
Ἡμέτερος θεράπων, ἤ οἱ τότε χεῖρες ἄαπτοι
Μαίνονθ', ὁππότ' ἐγώ περ ἴω μετὰ μῶλον Ἄρηος.
Αὐτὰρ ἐπεί κ' ἀπὸ ναῦφι μάχην ἐνοπήν τε δίηται,
Ἀσκηθής μοι ἔπειτα θοὰς ἐπὶ νῆας ἵκοιτο,
Τεύχεσί τε ξὺν πᾶσι καὶ ἀγχεμάχοις ἑτάροισιν.
Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε μητίετα Ζεύς.
Τῷ δ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἕτερον δ' ἀνένευσε·
Νηῶν μέν οἱ ἀπώσασθαι πόλεμόν τε μάχην τε
Δῶκε, σόον δ' ἀνένευσε μάχης ἐξαπονέεσθαι.
Ἤτοι ὁ μὲν σπείσας τε καὶ εὐξάμενος Διὶ πατρὶ,
Ἂψ κλισίην εἰσῆλθε, δέπας δ' ἀπέθηκ' ἐνὶ χηλῷ.
Στῆ δὲ πάροιθ' ἐλθὼν κλισίης, ἔτι δ' ἤθελε θυμῷ
Εἰσιδέειν Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνήν.
Οἱ δ' ἅμα Πατρόκλῳ μεγαλήτορι θωρηχθέντες
Ἔστιχον, ὄφρ' ἐν Τρωσὶ μέγα φρονέοντες ὄρουσαν.
Αὐτίκα δὲ σφήκεσσιν ἐοικότες ἐξεχέοντο
Εἰνοδίοις, οὓς παῖδες * ἐριδμαίνωσιν ἔθοντες,
Αἰεὶ κερτομέοντες ὁδῷ ἔπι οἰκί' ἔχοντας,
Νηπίαχοι· ξυνὸν δὲ κακὸν πολέεσσι τιθεῖσι.
Τοὺς δ' εἴ περ παρά τίς τε κιὼν ἄνθρωπος ὁδίτης
Κινήσῃ ἀέκων, οἱ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες
Πρόσσω πᾶς πέτεται, καὶ ἀμύνει οἷσι τέκεσσι.
Τῶν τότε Μυρμιδόνες κραδίην καὶ θυμὸν ἔχοντες
Ἐκ νηῶν ἐχέοντο· βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
Πάτροκλος δ' ἑτάροισιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀΰσας·

Myrmidones, ne quis mihi minarum obliuiſcatur — Achilles Myrmidones animat.
Quas in nauibus velocibus minabamini Troianis
Toto tempore iræ, & me criminabamini unuſquiſque
Dure Pelei fili, bile ſanè te nutriuit mater:
Immitis, qui apud naues tenes inuitos ſocios:
Domum ſaltem cum nauibus reuertamur pontigradis:
Rurſus, quoniam tibi adeò ſæua ira incidit animo.
Hæc mihi congregati frequenter dicebatis: nunc apparet
Conflictus magnum opus, cuius antea quidem cupidi eratis:
Ibi aliquis generoſum cor habens aduerſus *Troian. pugnet.*
Sic fatus, concitauit robur & animum uniuſcuiuſque,
Magis. a. cateruæ denſatæ ſunt, poſtquam regem audierunt.
Sicut. a. quando murum vir coagmentarit denſis lapidibus
Domus altæ, incurſus ventorum vitans:
Sic denſatæ erant galeæq;, & ſcuta umbonem-habentia:
Scutum autem ſcutum fulciebat: galea galeam, virum. a. vir:
Contingebant-ſe-inuicem. a. criſtatæ galeæ fulgentibus conis;
Nutantibus ipſis, *adeò denſi aſtabant inter ſe.*
Omnes autem ante duo viri armabantur
Patroclusq; & Automedon, vnum animum habentes,
Ante Myrmidonas ad bellandum, ſed Achilles
Perrexit ire in tentorium: ab arca. a operculum abſtulit
Pulchra, affabrè-facta, quam ei Thetis argentipes
Poſuit in naue ducendam, bene implens tunicis,
Chlænisq; arcentibus-ventum villoſisq; tapetibus.
Illic autem ei poculum erat elaboratum, neq; aliquis alius
Neque virorum bibebat ex eo ardens vinum,
Neque alicui libabat deorum niſi Ioui patri.
Hoc vtique tunc ex arca ſumens purgauit ſulphure
Primum, poſtea autem lauit aquæ amœnis fluxibus:
Lauitque ipſe manus: hauſit autem ardens vinum,
Precabatur deinde in medio ſtans ſepto: libauit. a. vinum,
Cœlũ ſuſpiciens: (Iouem. a. non latuit fulmine-gaudentem)
Iupiter rex Dodonæe, Pelaſgice, longè habitans,
Dodonæ præſidens frigoribus-expoſitæ: circum autem Selli — Achilles Ioui vinũ libat cum precibus.
Te habitant vates, illoti-pedibus, humi-dormientes.
Certè quidem olim meum ſermonem exaudiſti precantis,
Honoraſti quidem me: valdè. a. læſiſti populum Achiuorum:
Atque adhuc etiam nunc mihi hoc perfice deſiderium:
Ipſe quidem ego manebo nauium in congregatione,
Sed ſocium mitto multos inter Myrmidonas
Pugnare: huic gloriã ſimul concede ô latè-proſpiciẽs Iupiter
Confirma autem ei cor in mentibus, vt & Hector
Intelligat, num etiam ſolus ſciat pugnare
Noſter famulus, an ei tunc manus inacceſſæ
Inſaniant, quando ego eo ad ſtragem Martis.
Sed poſtquam à nauibus pugnam clamoremq; amouerit,
Incolumis mihi poſtea veloces ad naues redeat,
Armiſque cum omnibus, & pugnacibus ſociis.
Sic dixit precans: hunc. a. audiuit conſiliarius Iupiter:
Huic alterum quidem dedit pater, alterum. v. abnuit.
A nauibus quidem ei arcere bellumq; pugnamq;
Dedit: ſaluum autem abnuit è pugna reuerti.
Certè hic quidem quum-libaſſet ac ſupplicaſſet Ioui patri,
Rurſus tentorium ingreſſus eſt: poculum repoſuit in arcam.
Stetit. a. ante profectus tentorium: ampliusq; voluit animo
Inſpicere Troianorum & Achiuorum pugnam grauem,
Hi verò cum Patroclo magnanimo armati — Myrmidones in pugnam vadunt.
Ordine-ibant, donec in Troianos valdè exultantes irruerunt.
Protinus autem veſpis ſimiles effundebantur.
In-via-habitantibus, quas pueri irritant conſueti,
Semper vexantes, in via domicilia (i. aluearia) *habentes*
Stulti, commune autem malum multis faciunt:
Has ſi aliquis præteriens homo viator
Mouerit inuitus, hæ verò generoſum cor habentes,
Vltra quæq; volat, & defendit ſuos fœtus:
Harum tunc Myrmidones cor & animum habentes,
Ex nauibus fundebantur: clamorq; immenſus ortus eſt.
Patroclus autem ſocios hortatus eſt altè clamans:

Iterum auertat, imbellem fugam immittens.
Fugientes autem in naues transtratas cadant
γρ. ἀνστήσει. *Pelidæ Achillis: hic verò excitabit suum socium*
Patroclum, húncque interficiet hasta illustris Hector
Ilium ante, multos vbi perdiderit iuuenes
Alios: post autem filium meum Sarpedona diuinum:
Ob hunc autē iratus, interficiet Hectorem nobilis Achilles.
Ex hoc. a. certè deinceps conuersam-insecutionem à nauib.
Semper ego faciam perpetuò, vsque-dum Achiui
Ilium excelſum captant, Mineruæ per consilia:
Prius. a. neque ego cessabo ab ira, neque quempiam aliorū
Immortalium Danais auxiliari hic ſinam,
Priusquam Pelidæ compleatur desiderium,
Sicut ei promiſi prius, meóque annui capite,
Die illo, quando mea Dea Thetis complexa est genua,
Supplicans vt honorarem Achillem vrbium-vastatorem.
Iuno reliquos Deos adit.
Sic dixit: neque immorigera fuit dea albis-vlnis Iuno:
Descendit autem ab Idæis montibus in altum Olympum.
γρ. ἀΐξει. *Sicut autem quando discurrit mens viri, qui per multam*
γρ. νοήσει. *Terram profectus, mentibus prudentibus considerarit,*
Huc iueram vel illuc. cogitaritq́, multa:
Sic citò properans peruolauit veneranda Iuno:
Peruenit. a. in altum Olympum, congregatis. a. superuenit
Immortalibus dijs Iouis in domo: hi verò conspicati
Omnes assurrexerunt, & excipiebant poculis:
Themis Iunoni propinat.
Hæc autem alios quidē dimiſit, à Themide. a. pulchrigenua
Suscepit poculum: prima enim obuiam venit currens,
Et ipsam edita voce verbis velocibus allocuta est:
Iuno, cur ascendisti? turbatæ autem similis es?
Num valdè iā te terruit Saturni filius, qui tibi maritus est?
Huic autem respondit deinde dea albis-vlnis Iuno:
Ne ex me, dea Themis, hæc interroga, scis & ipſa
Qualis illius animus superbus & ſæuus.
Sed tu præsis inter deos in ædibus conuiuio æquali:
Hæc autem & inter omnes audies immortales,
Qualia Iupiter mala opera machinatur: nec quicquā puto
Omnibus pariter animum gauisurum, neque mortalibus,
Neque dijs, etsi quis nunc conuiuatur hilaris.
Hæc quidem sic locuta consedit veneranda Iuno.
Molestè-tulerunt autem per domum Iouis dij, illa. a. risit
Labiis: non tamen frons super supercilia nigra
Exhilarata est: inter omnes autem indignata locuta est.
Ah stultos nos, qui Ioui irascimur insipientes,
Aut etiam ipſum cupimus reprimere propius accedentes
Vel verbo, vel vi: hic verò longè-sedens non curat,
Neque mouetur: dicit enim inter immortales deos
Fortitudinéque, potentiáque eximiè se esse optimum.
Ideò tolerate quodcunque vobis malum mittat cuique.
Iam enim nunc opinor Marti infortunium factum esse.
Filius enim ei interijt in pugna, dilectiſſimus virorum,
Ascalaphus, quem ait suum esse potens Mars.
Mars audita morte filij irascitur.
Sic dixit: sed Mars virentia feriebat femora
Manibus demiſſis: lugens autem allocutus est,
γρ. ἔπος ηὔδα. *Ne nunc mihi succenseatis cœlestes domos incolentes,*
Vlcisci cædem filij, profectò ad naues Achiuorum,
Etiamsi mihi quoque fatum sit, Iouis percusso fulmine,
Iacere vnà cum mortuis inter sanguinem & pulueres.
Sic dixit: & equos iuſſit Metúmque Fugamq́;
Iungere: ipſe autem arma induebat præfulgentia.
γρ. ζευγνύμεν. *Tunc quidam maiorq́; & grauior alia*
A Ioue immortalibus ira & indignatio parata-fuiſſet:
Niſi Minerua cunctis timens dijs
Exiuiſſet è vestibulo: liquit autem solium vbi sedebat:
Huius quidem à capite galeam dempſit & scutum humeris:
Minerua Martem cohibet.
Hastamq́; firmauit valida è manu rapiens
Aëream: hæc autem verbis corripuit impetuosum Martē:
Furioſe, mentibus stolide, perijsti: an verò tibi frustrà
Aures ad audiendum sunt, mens autem perijt & pudor?
Non audis quæ dicit dea albas-vlnas-habens Iuno?

Αὖτις ἀποστρέψῃσιν, ἀνάλκιδα φύζαν ἐνόρσας·
Φεύγοντες δ' ἐν νηυσὶ πολυκλήϊσι πέσωσι
Πηλείδεω Ἀχιλῆος· ὁ δ' * ἀνστήσει ὃν ἑταῖρον
Πάτροκλον, τὸν δὲ κτενεῖ ἔγχεϊ φαίδιμος Ἕκτωρ
Ἰλίου προπάροιθε, πολέας ὀλέσαντ' αἰζηοὺς
Τοὺς ἄλλους, μετὰ δ' υἱὸν ἐμὸν Σαρπηδόνα δῖον.
Τοῦ δὲ χολωσάμενος κτενεῖ Ἕκτορα δῖος Ἀχιλλεύς.
Ἐκ τοῦ δ' ἄν τοι ἔπειτα παλίωξιν παρὰ νηῶν
Αἰὲν ἐγὼ τεύχοιμι διαμπερὲς, εἰσόκ' Ἀχαιοὶ
Ἴλιον αἰπὺ ἕλοιεν, Ἀθηναίης διὰ βουλάς.
Τοπρὶν δ' οὔτ' ἄρ' ἐγὼ παύω χόλον, οὔτέ τιν' ἄλλον
Ἀθανάτων Δαναοῖσιν ἀμυνέμεν ἐνθάδ' ἐάσω,
Πρίν γε τὸ Πηλεΐδαο τελευτηθῆναι ἐέλδωρ·
Ὥς οἱ ὑπέστην πρῶτον, ἐμῷ δ' ἐπένευσα κάρητι,
Ἤματι τῷ ὅτ' ἐμεῖο θεὰ Θέτις ἥψατο γούνων,
Λισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πτολίπορθον.
Ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
Βῆ δ' ἐκ κατ' Ἰδαίων ὀρέων ἐς μακρὸν Ὄλυμπον.
Ὡς δ' ὅτ' ἂν * ἀΐξῃ νόος ἀνέρος, ὅς τ' ἐπὶ πολλὴν
Γαῖαν ἐληλουθὼς, φρεσὶ πευκαλίμῃσι * νοήσῃ
Ἔνθ' εἴην ἢ ἔνθα, μενοινήῃσί τε πολλά·
Ὣς κραιπνῶς μεμαυῖα διέπτατο πότνια Ἥρη·
Ἵκετο δ' αἰπὺν Ὄλυμπον, ὁμηγερέεσσι δ' ἐπῆλθεν
Ἀθανάτοισι θεοῖσι Διὸς δόμῳ· οἱ δὲ ἰδόντες
Πάντες ἀνήϊξαν, καὶ δεικανόωντο δέπασσιν.
Ἡ δ' ἄλλους μὲν ἔασε, Θέμιστι δὲ καλλιπαρῄῳ
Δέκτο δέπας· πρώτη γὰρ ἐναντίη ἦλθε θέουσα,
Καί μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἥρη, τίπτε βέβηκας; ἀτυζομένῃ δὲ ἔοικας;
Ἦ μάλα δή σ' ἐφόβησε Κρόνου πάϊς, ὅς τοι ἀκοίτης;
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
Μή με θεὰ Θέμι ταῦτα διείρεο, οἶσθα καὶ αὐτὴ
Οἷος κείνου θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνής.
Ἀλλὰ σύ γ' ἄρχε θεοῖσι δόμοις ἔνι δαιτὸς ἐΐσης·
Ταῦτα δὲ καὶ μετὰ πᾶσιν ἀκούσεαι ἀθανάτοισιν,
Οἷα Ζεὺς κακὰ ἔργα πιφαύσκεται· οὐδέ τι φημὶ
Πᾶσιν ὁμῶς θυμὸν κεχαρησέμεν, οὔτε βροτοῖσιν,
Οὔτε θεοῖς, εἴπερ τις ἔτι νῦν δαίνυται εὔφρων.
Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσα καθέζετο πότνια Ἥρη·
Ὄχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοί, ἡ δ' ἐγέλασσε
Χείλεσιν, οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι κυανέῃσιν
Ἰάνθη· πᾶσιν δὲ νεμεσσηθεῖσα μετηύδα,
Νήπιοι, οἳ Ζηνὶ μενεαίνομεν ἀφρονέοντες,
Ἦ ἔτι μιν μέμαμεν καταπαυσέμεν ἆσσον ἰόντες,
Ἢ ἔπει, ἠὲ βίῃ· ὁ δ' ἀφήμενος οὐκ ἀλεγίζει,
Οὐδ' ὄθεται· φησὶν γὰρ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι
Κάρτεΐ τε σθένεΐ τε διακριδὸν εἶναι ἄριστος.
Τῷ ἔχεθ' ὅ, ττι κεν ὔμμι κακὸν πέμπῃσιν ἑκάστῳ.
Ἤδη γὰρ νῦν ἔλπομ' Ἄρηΐ γε πῆμα τετύχθαι·
Υἱὸς γάρ οἱ ὄλωλε μάχῃ ἔνι, φίλτατος ἀνδρῶν,
Ἀσκάλαφος, τόν φησιν ὃν ἔμμεναι ὄβριμος Ἄρης.
Ὣς ἔφατ', αὐτὰρ Ἄρης θαλερὼ πεπλήγετο μηρὼ
Χερσὶ καταπρηνέσσ', ὀλοφυρόμενος * δ' ἔπος ηὔδα,
Μὴ νῦν μοι νεμεσήσετ', Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
Τίσασθαι φόνον υἷος, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Εἴπερ μοι καὶ μοῖρα, Διὸς πληγέντι κεραυνῷ
Κεῖσθαι ὁμοῦ νεκύεσσι μεθ' αἵματι καὶ κονίῃσιν.
Ὣς φάτο, καί ῥ' ἵπποις κέλετο Δεῖμόν τε Φόβον τε
Ζευγνύμεν· αὐτὸς δ' ἔντε' ἐδύσετο παμφανόωντα.
Ἔνθα κ' ἔτι μείζων τε καὶ ἀργαλεώτερος ἄλλος
Πὰρ Διὸς ἀθανάτοισι χόλος καὶ μῆνις ἐτύχθη,
Εἰ μὴ Ἀθήνη πᾶσι περιδείσασα θεοῖσιν
Ὦρτο διὲκ προθύρου, λίπε δὲ θρόνον ἔνθα θάασσε.
Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κεφαλῆς κόρυθ' εἵλετο, καὶ σάκος ὤμων,
Ἔγχος δ' ἔστησε στιβαρῆς ἐκ χειρὸς ἑλοῦσα
Χάλκεον· ἡ δ' ἐπέεσσι καθάπτετο θοῦρον Ἄρηα,
Μαινόμενε, φρένας ἠλὲ, διέφθορας· ἦ νύ τοι αὔτως
Οὔατ' ἀκουέμεν ἐστὶ, νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδώς;
Οὐκ ἀΐεις ἅ τέ φησι θεὰ λευκώλενος Ἥρη,

Ἣν

Η δὴ νῦν πὰρ Ζηνὸς Ὀλυμπίου εἰλήλουθε.
Ἦ ἐθέλεις αὐτὸς μὲν ἀναπλήσας κακὰ πολλὰ,
Ἂψ ἴμεν Οὔλυμπόνδε καὶ ἀχνυμένη περ ἀνάγκῃ,
Αὐτὰρ τοῖς ἄλλοισι κακὸν μέγα πᾶσι φυτεῦσαι;
Αὐτίκα γὰρ Τρῶας μὲν ὑπερθύμους καὶ Ἀχαιοὺς
Λείψει, ὁ δ' ἡμέας εἶσι κυδοιμήσων ἐς Ὄλυμπον·
Μάρψει δ' ἑξείης ὅς τ' αἴτιος ὅς τε καὶ οὐκί.
Τῶ σ' αὖ νῦν κέλομαι μεθέμεν χόλον υἷος ἑῆος·
Ἤδη γάρ τις τοῦδε βίην καὶ χεῖρας ἀμείνων
Ἢ πέφατ', ἢ καὶ ἔπειτα πεφήσεται· ἀργαλέον δὲ
Πάντων ἀνθρώπων ῥῦσθαι γενεήν τε τόκον τε.
Ὣς εἰποῦσ', ἵδρυσε θρόνῳ ἔνι θοῦρον Ἄρηα.
Ἥρη δ' Ἀπόλλωνα καλέσσατο δώματος ἐκτὸς,
Ἶρίν θ', ἥ τε θεοῖσι μετάγγελος ἀθανάτοισι,
Καί σφεας φωνήσασ', ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ζεὺς σφὼ εἰς Ἴδην κέλετ' ἐλθέμεν ὅττι τάχιστα·
Αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθητε, Διός τ' εἰς ὦπα ἴδησθε,
Ἕρδειν ὅττι κε κεῖνος ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ.
Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσα, πάλιν κίε πότνια Ἥρη·
Ἕζετο δ' εἰνὶ θρόνῳ· τὼ δ' ἀΐξαντε πετέσθην.
Ἴδην δ' ἵκανον πολυπίδακα μητέρα θηρῶν·
Εὗρον δ' εὐρύοπα Κρονίδην ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ
Ἥμενον, ἀμφὶ δέ μιν θυόεν νέφος ἐστεφάνωτο·
Τὼ δὲ πάροιθ' ἐλθόντε Διὸς νεφεληγερέταο
Στήτην· οὐδέ σφωιν ἰδὼν ἐχολώσατο θυμῷ,
Ὅττι οἱ ὦκ' ἐπέεσσι φίλης ἀλόχοιο πιθέσθην·
Ἶριν δὲ προτέρην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Βάσκ' ἴθι Ἶρι ταχεῖα, Ποσειδάωνι ἄνακτι
Πάντα τάδ' ἀγγεῖλαι, μηδὲ ψευδάγγελος εἶναι·
Παυσάμενόν μιν ἄνωχθι μάχης ἠδὲ πτολέμοιο,
Ἔρχεσθαι μετὰ φῦλα θεῶν, ἢ εἰς ἅλα δῖαν.
Εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπείσεται, ἀλλ' ἀλογήσει,
Φραζέσθω δὴ ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
Μή μ' οὐδὲ κρατερός περ ἐὼν ἐπιόντα ταλάσσῃ
Μεῖναι· ἐπεί εὑ φημὶ βίῃ πολὺ φέρτερος εἶναι,
Καὶ γενεῇ πρότερος· τοῦ δ' οὐκ ὄθεται φίλον ἦτορ
Ἶσον ἐμοὶ φάσθαι, τόν τε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.
Ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις,
Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων εἰς Ἴλιον ἱρήν.
Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἐκ νεφέων πτῆται νιφὰς ἠὲ χάλαζα
Ψυχρὴ ὑπὸ ῥιπῆς αἰθρηγενέος Βορέαο·
Ὣς κραιπνῶς μεμαυῖα διέπτατο ὠκέα Ἶρις,
Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη προσέφη κλυτὸν Ἐννοσίγαιον,
Ἀγγελίην τινά τοι γαιήοχε κυανοχαῖτα
Ἦλθον δεῦρο φέρουσα παραὶ Διὸς αἰγιόχοιο.
Παυσάμενόν σ' ἐκέλευσε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο,
Ἔρχεσθαι μετὰ φῦλα θεῶν, ἢ εἰς ἅλα δῖαν.
Εἰ δέ οἱ οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπείσεαι, ἀλλ' ἀλογήσεις,
Ἠπείλει καὶ κεῖνος ἐναντίβιον πολεμίξων
Ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι· σὲ δ' ὑπεξαλέασθαι ἄνωγε
Χεῖρας, ἐπεὶ σέο φησὶ βίῃ πολὺ φέρτερος εἶναι,
Καὶ γενεῇ πρότερος· σὸν δ' οὐκ ὄθεται φίλον ἦτορ
Ἶσόν οἱ φάσθαι, τόν τε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.
Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
Ὢ πόποι, ἦ ῥ' ἀγαθός περ ἐὼν ὑπέροπλον ἔειπεν,
Εἴ μ' ὁμότιμον ἐόντα βίῃ ἀέκοντα καθέξει.
Τρεῖς γάρ τ' ἐκ Κρόνου εἰμὲν ἀδελφεοί, οὓς τέκε Ῥέα,
Ζεὺς καὶ ἐγὼ, τρίτατος δ' Ἀΐδης ἐνέροισιν ἀνάσσων·
Τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται, ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς.
Ἤτοι ἐγὼν ἔλαχον πολιὴν ἅλα ναιέμεν αἰεὶ
Παλλομένων, Ἀΐδης δ' ἔλαχε ζόφον ἠερόεντα·
Ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανὸν εὐρὺν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσι.
Γαῖα δ' ἔτι ξυνὴ πάντων καὶ μακρὸς Ὄλυμπος·
Τῷ ῥα καὶ οὔτι Διὸς βέομαι φρεσίν, ἀλλὰ ἕκηλος,
Καὶ κρατερός περ ἐὼν, μενέτω τριτάτῃ ἐνὶ μοίρῃ.
Χερσὶ δὲ μήτι με πάγχυ κακὸν ὣς δειδισσέσθω.
Θυγατέρεσσιν γάρ τε καὶ υἱάσι βέλτερον εἴη
Ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν ἐνισσέμεν, οὓς τέκεν αὐτὸς,
Οἵ ἑθεν ὀτρύνοντος ἀκούσονται καὶ ἀνάγκῃ.

Quæ iam nunc à Ioue Olympio venit.
An velis ipſe quidem perpeſſus mala multa
Reuerti ad Olympum quamuis dolens neceſſitate?
Cæterum hic aliis malum magnum omnibus feceris?
Continuò enim Troianos quidem magnanimos & Achiuos
Linquet, hic autem vos veniet conturbaturus in Olympum:
Corripiet autẽ ordine oẽs, quiq; in-culpa eſt, quiq; et ã non.
Ideò te rurſus nunc iubeo ſedare iram filij tui:
Iam enim aliquis eo potentia & manibus fortior
Vel interfectus eſt, vel etiã poſtea interficietur. Difficile.a.
Omnium hominum liberare generationem & partum.
Sic locuta, firmauit in ſolio impetuoſum Martem.
Iuno autem Apollinem vocauit domum extra,
Irimq; quæ dijs internuncia eſt immortalibus,
Et ipſos compellans verbis velocibus allocuta eſt:

Iuno Apollini & Iri Iouis mandata refert.

Iupiter vos in Idam iubet venire quàm celerrimè.
At poſtquam veneritis, Iouiſq; conſpectum aſpexeritis,
Facite quicquid ille iniunxerit & præceperit.
Hæc quidem ſic locuta retrò ceſſit veneranda Iuno,
Sedebatq; in ſolio: hi autem properantes volauerunt.
Idam autem peruenerunt multifontem, matrem ferarum:
Inuenerũt autem latè-videntem Iouem in Gargaro ſummo
Sedentem, circum autem ipſum odorifera nubes voluta erat.
Hi autem coram venerunt Ioue nubicogo
Steterunt, neque ipſis videns iratus eſt animo,
Quoniam ei celeriter verbis dilectæ vxoris paruerant.
Irim autem priorem verbis velocibus allocutus eſt:
Vade age Iri velox, Neptuno regi
Omnia hæc nuncia, neq; falſa-nuncia ſis:
Vbi-deſtiterit ipſum iube à pugna & bello
Venire ad cœtus deorum vel in mare diuinum.
Si autem meis non verbis obediet, ſed ſpernet,
Conſideret verò deinde in mente & in animo,
Ne me, neq; fortis quamuis exiſtens, inuadentem ſuſtineat
Expectare: quoniã eo dico viribus multò præſtantiorẽ me eſſe:
Et natu maiorem: huius autem non veretur dilectum cor
Aequalem mihi ſe dicere, quem metuunt & cæteri.
Sic dixit, neque inmorigera fuit ventipes velox Iris:
Deſcendit autem ab Idæis montibus ad Ilium ſacrum.
Velut autem cum ex nubibus volat nix, aut grando
Gelida ab impetu ſerenifici Boreæ:
Sic celeriter feſtinans deuolauit velox Iris,
Propè autem ſtans allocuta eſt inclytum Neptunum:
Nuncium aliquod tibi Neptune nigris-crinibus decore:
Veni huc afferens à Ioue ægidem geſtante:
Ceſſantem te iubet à pugna & bello
Venire ad cœtus deorum, aut in mare amplum.
Si autem eius verbis non obtemperabis, ſed ſpernes,
Minatus eſt & ille ex-aduerſo pugnantem
Huc ſe venturum: te autem euitare iubet
Manus: quoniam te ait viribus multò fortiorem eſſe,
Et natu maiorem, tuum autem non curat charum cor
Aequalem te ei dicere, quem pertimeſcunt & alij.
Hunc.a. valdè indignatus affatus eſt inclytus Neptunus:

Neptunus Ioui ſtomachatur.

Proh malũ, certè bonus quamuis exiſtens ſuperbè locutus eſt,
Si me paris honoris exiſtentem vi inuitum prohibebit.
Tres enim ex Saturno ſumus fratres, quos peperit Rhea,
Iupiter & ego, tertius autem Pluto inferis imperans.
Trifariã.a. omnia diuiſa ſũt: quiſq; verò nactus eſt honorẽ:
Quippe ego ſortitus ſum canum mare habitare ſemper
Motis-fortibus: Pluto. a. ſortitus eſt caliginem obſcuram:
Iupiter.a. ſortitus eſt cœlum latum in æthere & nubibus.
Terra autem adhuc communis omnium, & altus Olympus.
Ideò ſanè nequaquam Iouis ſequar (al. curo) mentes, ſed quietus,
Quamuis fortis exiſtens, maneat tertia in portione.
Manibus verò ne quid me omnium ignauum veluti terreat:
Filias enim & filios melius eſſet
Aſperis verbis increpare, quos genuit ipſe:
Qui eum impellentem audient vel neceſſitate.

Huic autem reſpondit deinde ventipes velox Iris:
Itáne iam à te, Neptune cerulea-coma-decore,
Hoc referam Ioui reſponſum ſæuumq́, durumq́?
An quid mutabis? mutabiles quidem mentes bonorum.
Scis quod maiores-natu-Erinnyes ſemper ſequuntur.
Hanc.a.rurſus allocutus eſt Neptunus quatiens-terram
Iris dea, valdè hoc verbum opportunè dixiſti.
Bonum & hoc eſt, quando nuncius decentia nouit.
Sed hic grauis dolor cor & animum occupat,
Quando parem-dignitate & pari decretum(v.natum) fato
Obiurgare vult iracundis verbis:
Sed certè nunc quidem quamuis *indignatus cedam.*
Aliud verò tibi dicam, & minabor illud animo:
*Siquidem ſine(*i.inuito*) me & Minerua prædatrice,*
Iunone, Mercurióque & Vulcano rege,
Ilio excelſo parcet, neque volet
Deſtruere, daréque magnam victoriam Argiuis,
Sciat hoc, quod nobis inſanabilis iracundia erit.
Iupiter Apollinem mittit ad ſuſcitandũ Hectorem. *Sic fatus, liquit populum Achaicum Neptunus,*
Subijt. põtũ profectus, deſiderabãt.a.cum heroes Achiui.
Et tunc Apollinem allocutus eſt nubicogus Iupiter,
Vade nunc dilecte Phœbe ad Hectorem ære-armatum.
Nunc etenim Neptunus quatiens terram
Abit in mare humidum, fugiens iram grauem
*Noſtram. nam(*alioqui*) valdè pugnam audiſſent & alij*
π. ὑπόειξε. *Qui quidem inferi ſunt dij, Saturnum circa exiſtentes.*
Sed hoc tum mihi multò vtilius tum ſibi ipſi
Fuit, quod ante indignatus euitauit
Manus meas: quoniam non ſine-ſudore perfecta fuiſſet res.
Sed tu quidem manibus accipe ægidem fimbriatam,
Quam valdè quaſſans terreto heroas Achiuos:
Tibi.v. ipſi curæ ſit ô Apollo *procul feriens, illuſtris Hector.*
Tantiſper itáque ei excita robur magnum, dum Achiui
Fugientes ad naueſque & Helleſpontum perueniant.
Illinc autem ipſe ego conſultabo opúſque verbúmque,
Vt & rurſus Achiui reſpirent à labore.
Apollo Hectori aggreſſus ſuſcipit. *Sic dixit, neque ſanè patri immorigerus fuit Apollo:*
Deſcendit verò ab Idæis montibus, accipitri ſimilis
Celeri columbarum occiſori, quique celerrimus volucrum.
Inuenit filium Priami prudentis Hectorem nobilem
Sedẽtem, neque amplius iacebat, modo.a. collegerat animũ,
Circum ſe agnoſcens ſocios: ſed anhelitus & ſudor
Ceſſarat, poſtquam ipſum excitauit Iouis animus Aegiochi.
Prope autem ſtans, cum *allocutus eſt longè operans Apollo:*
Hector fili Priami, cur autem tu ſeorſum ab alijs
Sedes infirmus? num aliquis te dolor occupat?
Hunc.a. languidus allocutus eſt galeæ-motor Hector:
Quis verò tu es optime deorum qui me interrogas coràm?
Non audis quòd me nauium ad puppes Achiuorum,
Suos ſocios perdentem, in bello ſtrenuus percuſſit Aiax
Saxo ad pectus: ceſſare fecit autem à ſtrenua fortitudine?
Et certè equidem putabam mortuos & domum Plutonis
Die hoc me *viſurum, quoniam charam expirabam animã.*
Hunc.a. rurſus allocutus eſt rex longè operans Apollo:
Confide nunc, talem tibi adiutorem Saturnius
Ex Ida emiſit aſtare & auxiliari,
Illuſtrem Apollinem aureo-gladio-conſpicuum, qui te antea
Protego ſimul ipſumq́, & altam vrbem.
Sed age, nunc equites hortare multos,
Naues ad concauas impellere veloces equos.
Sed ego antè iens, equis viam
Omnem cõplanabo, & vertam in fugam *heroas Achiuos.*
Hector prælium repetit. *Sic locutus, inſpirauit robur magnum paſtori populorum*
Vt.a. quũ quis qui-diu-ſtetit equus hordeo-paſtus ad præſepe,
*Vinculo perrupto, currit per cãpũ ſtrepẽs-*pulſando terrã,
Aſſuetus lauari pellucido fluuio,
Exultans: altè autem caput tenet, circa autem iubæ
Humeros motantur: hunc autem ſplendore fretum,
Facilè genua ferunt ad conſueta-loca & paſcua equorum:

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις,
Οὕτω γὰρ δή τοι Γαιήοχε κυανοχαῖτα
Τόνδε φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέα τε κρατερόν τε;
Ἦ τι μεταστρέψεις; στρεπταὶ μέν τε φρένες ἐσθλῶν.
Οἶσθ' ὡς πρεσβυτέροισιν Ἐριννύες αἰὲν ἕπονται.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Ἶρι θεὰ, μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπες·
Ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται, ὅτ' ἄγγελος αἴσιμα εἰδῇ.
Ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει,
Ὁππότ' ἂν ἰσόμορον καὶ ὁμῇ πεπρωμένον αἴσῃ
Νεικείειν ἐθέλῃσι χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν.
Ἀλλ' ἤτοι νῦν μέν κε νεμεσσηθεὶς ὑποείξω·
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, καὶ ἀπειλήσω τόγε θυμῷ,
Αἴ κεν ἄνευ ἐμέθεν καὶ Ἀθηναίης ἀγελείης,
Ἥρης, Ἑρμείω τε, καὶ Ἡφαίστοιο ἄνακτος,
Ἰλίου αἰπεινῆς πεφιδήσεται, οὐδ' ἐθελήσει
Ἐκπέρσαι, δοῦναι δὲ μέγα κράτος Ἀργείοισιν,
Ἴστω τοῦθ', ὅτι νῶϊν ἀνήκεστος χόλος ἔσται.
Ὣς εἰπὼν λίπε λαὸν Ἀχαιϊκὸν Ἐννοσίγαιος·
Δῦνε δὲ πόντον ἰὼν, πόθεσαν δ' ἥρωες Ἀχαιοί.
Καὶ τότ' Ἀπόλλωνα προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,
Ἔρχεο νῦν φίλε Φοῖβε μεθ' Ἕκτορα χαλκοκορυστήν.
Ἤδη μὲν γάρ τοι γαιήοχος ἐννοσίγαιος
Οἴχεται εἰς ἅλα δῖαν, ἀλευάμενος χόλον αἰπὺν
Ἡμέτερον. μάλα γάρ κε μάχης ἐπύθοντο καὶ ἄλλοι,
Οἵ περ ἐνέρτεροί εἰσι θεοὶ, Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες.
Ἀλλὰ τόδ' ἠμὲν ἐμοὶ πολὺ κέρδιον ἠδέ οἱ αὐτῷ
Ἔπλετο, ὅττι πάροιθε νεμεσσηθεὶς ὑπόειξε
Χεῖρας ἐμάς· ἐπεὶ οὔ κεν ἀνιδρωτί γ' ἐτελέσθη.
Ἀλλὰ σύ γ' ἐν χείρεσσι λάβ' αἰγίδα θυσανόεσσαν,
Τῇ μάλ' ἐπισσείων, φοβέειν ἥρωας Ἀχαιούς.
Σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω ἑκατηβόλε φαίδιμος Ἕκτωρ.
Τόφρα γὰρ οὖν οἱ ἔγειρε μένος μέγα, ὄφρ' ἂν Ἀχαιοὶ
Φεύγοντες νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκωνται.
Κεῖθεν δ' αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι ἔργον τε ἔπος τε,
Ὥς κε καὶ αὖτις Ἀχαιοὶ ἀναπνεύσωσι πόνοιο.
Ὣς ἔφατ', οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων·
Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων, ἴρηκι ἐοικὼς
Ὠκέϊ, φασσοφόνῳ, ὅς τ' ὤκιστος πετεηνῶν·
Εὗρ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος Ἕκτορα δῖον
Ἥμενον, οὐδ' ἔτι κεῖτο, νέον δ' ἐσαγείρατο θυμὸν,
Ἀμφὶ ἓ γιγνώσκων ἑτάρους· αὐτὰρ ἆσθμα καὶ ἱδρὼς
Παύετ', ἐπεί μιν ἔγειρε Διὸς νόος Αἰγιόχοιο.
Ἄγχου δ' ἱστάμενος προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων,
Ἕκτορ υἱὲ Πριάμοιο, τίη δὲ σὺ νόσφιν ἀπ' ἄλλων
Ἧσ' ὀλιγηπελέων; ἦ πού τί σε κῆδος ἱκάνει;
Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ,
Τίς δὲ σύ ἐσσι φέριστε θεῶν ὅς μ' εἴρεαι ἄντην;
Οὐκ ἀΐεις ὅ με νηυσὶν ἔπι πρυμνῇσιν Ἀχαιῶν
Οὓς ἑτάρους ὀλέκοντα, βοὴν ἀγαθὸς βάλεν Αἴας
Χερμαδίῳ πρὸς στῆθος, ἔπαυσε δὲ θούριδος ἀλκῆς;
Καὶ δὴ ἔγωγ' ἐφάμην νέκυας καὶ δῶμ' Ἀΐδαο
Ἤματι τῷδ' ὄψεσθαι, ἐπεὶ φίλον ἄϊον ἦτορ.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων,
Θάρσει νῦν, τοῖόν τοι ἀοσσητῆρα Κρονίων
Ἐξ Ἴδης προέηκε παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν,
Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον, ὅς σε πάρος περ
Ῥύομ', ὁμῶς αὐτόν τε καὶ αἰπεινὸν πτολίεθρον.
Ἀλλ' ἄγε, νῦν ἱππεῦσιν ἐπότρυνον πολέεσσι,
Νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν ὠκέας ἵππους·
Αὐτὰρ ἐγὼ προπάροιθε κιὼν, ἵπποισι κέλευθον
Πᾶσαν λειανέω, τρέψω δ' ἥρωας Ἀχαιούς.
Ὣς εἰπὼν, ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν.
Ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ,
Δεσμὸν ἀπορρήξας θείῃ πεδίοιο κροαίνων,
Εἰωθὼς λούεσθαι ἐϋρρεῖος ποταμοῖο,
Κυδιόων, ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται
Ὤμοις ἀΐσσονται· ὁ δ' ἀγλαΐηφι πεποιθὼς,
Ῥίμφά ἑ γοῦνα φέρει μετά τ' ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων·

Ὣς

Ὡς Ἕκτωρ λαιψηρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα,
Ὀτρύνων ἱππῆας, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν αὐδήν.
Οἱ δ' ὥς τ' ἢ ἔλαφον κεραὸν ἢ ἄγριον αἶγα
Ἐσσεύαντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροιῶται·
Τὸν μέν τ' ἠλίβατος πέτρη καὶ δάσκιος ὕλη
Εἰρύσατ', οὐδ' ἄρα τέ σφι κιχήμεναι αἴσιμον ἦεν.
Τῶν δέ θ' ὑπὸ ἰαχῆς ἐφάνη λὶς ἠϋγένειος
Εἰς ὁδόν, αἶψα δὲ πάντας ἀπέτραπε καὶ μεμαῶτας·
Ὡς Δαναοὶ εἷος μὲν ὁμιλαδὸν αἰὲν ἕποντο,
Νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ἴδον Ἕκτορ' ἐποιχόμενον στίχας ἀνδρῶν,
Τάρβησαν, πᾶσιν δὲ παραὶ ποσὶ κάππεσε θυμός·
Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀγόρευε Θόας Ἀνδραίμονος υἱός,
Αἰτωλῶν ὄχ' ἄριστος, ἐπιστάμενος μὲν ἄκοντι,
Ἐσθλὸς δ' ἐν σταδίῃ· ἀγορῇ δέ ἑ παῦροι Ἀχαιῶν
Νίκων, ὁππότε κοῦροι ἐρίσσειαν περὶ μύθων·
Ὅ σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,
Ὢ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι·
Οἷον δ' αὖτ' ἐξαῦτις ἀνέστη κῆρας ἀλύξας
Ἕκτωρ· ἦ θήν μιν μάλα ἔλπετο θυμὸς ἑκάστου
Χερσὶν ὑπ' Αἴαντος θανέειν Τελαμωνιάδαο·
Ἀλλά τις αὖτε θεῶν ἐρρύσατο καὶ ἐσάωσεν
Ἕκτορ', ὃ δὴ πολλῶν Δαναῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
Ὡς καὶ νῦν ἔσσεσθαι ὀΐομαι· οὐ γὰρ ἄτερ γε
Ζηνὸς ἐριγδούπου πρόμος ἵσταται ὧδε μενοινῶν.
Ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω, πειθώμεθα πάντες·
Πληθὺν μὲν ποτὶ νῆας ἀνώξομεν ἀπονέεσθαι,
Αὐτοὶ δ' ὅσσοι ἄριστοι ἐνὶ στρατῷ εὐχόμεθ' εἶναι,
Στήομεν, εἴ κε πρῶτον ἐρύξομεν ἀντιάσαντες,
Δούρατ' ἀνασχόμενοι· τὸν δ' οἴω καὶ μεμαῶτα
Θυμῷ δείσεσθαι Δαναῶν καταδῦναι ὅμιλον.
Ὡς ἔφαθ', οἳ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο.
Οἱ μὲν ἄρ' ἀμφ' Αἴαντα καὶ Ἰδομενῆα ἄνακτα,
Τεῦκρον, Μηριόνην τε, Μέγην τ' ἀτάλαντον Ἄρηϊ,
Ὑσμίνην ἤρτυνον ἀριστῆας καλέσαντες,
Ἕκτορι καὶ Τρώεσσιν ἐναντίον· αὐτὰρ ὀπίσσω
Ἡ πληθὺς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἀπονέοντο.
Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες, ἦρχε δ' ἄρ' Ἕκτωρ
Μακρὰ βιβάς, πρόσθεν δὲ κί' αὐτοῦ Φοῖβος Ἀπόλλων,
Εἱμένος ὤμοιιν νεφέλην, ἔχε δ' αἰγίδα θοῦριν,
Δεινήν, ἀμφιδάσειαν, ἀριπρεπέ', ἣν ἄρα χαλκεὺς
Ἥφαιστος Διὶ δῶκε φορήμεναι ἐς φόβον ἀνδρῶν·
Τὴν ἄρ' ὅ γ' ἐν χείρεσσιν ἔχων ἡγήσατο λαῶν.
Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλέες· ὦρτο δ' ἀϋτὴ
Ὀξεῖ' ἀμφοτέρωθεν· ἀπὸ νευρῆφι δ' ὀϊστοὶ
Θρῷσκον· πολλὰ δὲ δοῦρα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
Ἄλλα μὲν ἐν χροῒ πήγνυτ' ἀρηϊθόων αἰζηῶν,
Πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγύ, πάρος χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν,
Ἐν γαίῃ ἵσταντο, λιλαιόμενα χροὸς ἆσαι.
Ὄφρα μὲν αἰγίδα χερσὶν ἔχ' ἀτρέμα Φοῖβος Ἀπόλλων,
Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἥπτετο, πῖπτε δὲ λαός·
Αὐτὰρ ἐπεὶ κατ' ἐνῶπα ἰδὼν Δαναῶν ταχυπώλων
Σεῖσ', ἐπὶ δ' αὐτὸς ἄϋσε μάλα μέγα, τοῖσι δὲ θυμὸν
Ἐν στήθεσσιν ἔθελξε, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς.
Οἱ δ' ὥς τ' ἠὲ βοῶν ἀγέλην, ἢ πῶϋ μέγ' οἰῶν
Θῆρε δύω κλονέωσι μελαίνης νυκτὸς ἀμολγῷ,
Ἐλθόντ' ἐξαπίνης, σημάντορος οὐ παρεόντος·
Ὡς ἐφόβηθεν Ἀχαιοὶ ἀνάλκιδες· ἐν γὰρ Ἀπόλλων
Ἧκε φόβον, Τρωσὶν δὲ καὶ Ἕκτορι κῦδος ὄπαζεν.
Ἔνθα δ' ἀνὴρ ἕλεν ἄνδρα κεδασθείσης ὑσμίνης.
Ἕκτωρ μὲν Στιχίον τε καὶ Ἀρκεσίλαον ἔπεφνε,
Τὸν μὲν Βοιωτῶν ἡγήτορα χαλκοχιτώνων,
Τὸν δὲ Μενεσθῆος μεγαθύμου πιστὸν ἑταῖρον·
Αἰνείας δὲ Μέδοντα καὶ Ἴασον ἐξενάριξεν.
Ἤτοι ὃ μὲν νόθος υἱὸς Ὀϊλῆος θείοιο
Ἔσκε Μέδων, Αἴαντος ἀδελφεός· αὐτὰρ ἔναιεν
Ἐν Φυλάκῃ, γαίης ἄπο πατρίδος, ἄνδρα κατακτὰς
Γνωτὸν μητρυιῆς Ἐριώπιδος, ἣν ἔχ' Ὀϊλεύς·
Ἴασος αὖτ' ἀρχὸς μὲν Ἀθηναίων ἐτέτυκτο,

Sic Hector celeriter pedes & genua mouebat
Concitans equites, poſtquam Dei audiuit vocem.
Hi verò, vt vel ceruum cornutum, vel ſylueſtrem capram
Inſequuntur caneſque & viri agreſtes:
Hunc quidem alta petra & vmbroſa ſylua
Seruauit, neque adeò ipſis adipiſci fatale erat:
Horum autem ob clamorem apparet leo bene-iubatus
Ad viam: ſtatim autem omnes auertit quamuis animoſos:
Sic Danai hactenus quidē cateruatim ſemper ſequebantur,
Ferientes enſibus & haſtis ancipitibus:
Sed poſtquam viderunt Hectorē obeuntem ordines virorum,
Timuerunt: omnibus autem in pedes decidit animus.
His verò dein concionatus eſt Thoas Andræmonis filius,
Aetolorū longè præſtantiſſ. peritus quidē iaculo pugnandi,
Strenuus etiā in ſtataria: concione.v.ipſum pauci Achiuorū
Vincebant, quando iuuenes contenderent circa verba:
Qui ipſis bene-ſapiens concionatus eſt & dixit:
Proh malum, certè magnum miraculum hoc oculis video:
Qualiter autem rurſus de integro ſurrexit morte vitata
Hector: atqui ipſum valdè ſperabat animus cuiuſque
Manibus ſub Aiacis moriturum eſſe Telamonij,
Sed aliquis rurſus deorum liberauit & ſeruauit
Hectorem: qui iam multorum Danaorum genua ſoluit:
Quemadmodum & nunc fore puto: non enim ſine
Ioue valde-tonante propugnator ſtat ſic exultans:
Sed agite, ſicut ego dixero, obediamus omnes:
Multitudinem quidem ad naues iubeamus redire,
Ipſi verò quicunque optimi in exercitu gloriamur eſſe,
Stemus: ſiquidem primum prohibeamus obuiantes,
Haſtas eleuantes: hunc autem puto etiam alacrem
Animo veriturum Danaorum ingredi multitudinem.
Sic dixit: hi. a. hunc facilè. q. audiuerunt, & paruerunt: Græcorum optimi quique coeunt.
Qui quidem erant *circa Aiaces, & Idomeneum regem,*
Teucrum, Merionémque, Megémque ſimilem Marti,
Pugnam apparabant, optimates conuocantes,
Hectorem & Troianos contra, ſed retrò
Multitudo ad naues Achiuorum redibant.
Troiani.a.priores-verberarunt conferti: præibat.a.Hector
Latè incedens: ante autem ibat ipſum illuſtris Apollo,
Indutus humeris nebulam: tenebatq; ægidem impetuoſam,
Grauem, vndique villoſam, inſignem, quam faber ferrarius
Vulcanus Ioui dedit geſtare ad terrorem hominum:
Hanc vtique hic in manibus tenens duxit copias.
Argiui autem expectabant conferti: excitatus eſt.a.clamor
Acutus vtrinque: à neruis autem ſagittæ
Exiliebant: multaq; haſtilia fortibus à manibus,
Alia quidem in corpore figebantur bellicoſorum iuuenum:
Multa.v.& in-medio, antequam corpus pulchrum tangerēt
In terra figebantur, cupientia corpus lædere:
Quoad.q. ægida manibus tenebat intrepidè illuſtris Apollo
Tamdiu valdè vtroſq; tela attingebāt, cadebat.a.populus
Sed poſtquam in-vultum intuitus Danaorum equitum
Concuſſit, ipſeq; inclamauit valdè admodum, illis animum
In pectoribus eneruauit, obliuiſcebanturq́; ſtrenui roboris.
Hi.a. ſicut vel boum armentum, vel gregem magnum ouium
Feræ duæ turbant nigræ noctis intempeſtæ tempore,
Venientes repentè, cuſtode non præſente:
Sic timuerunt Achiui impotentes: in eos *enim Apollo*
Miſit fugam: Troianis autem & Hectori gloriam dedit.
Tunc vir interfecit virum diſſipata acie,
Hector quidem Stichiumq; & Arceſilaum occidit, Troiani magnam cædem faciunt.
Hunc quidem Bœotiorum ducem æreas-tunicas-habentium.
Illum autem Meneſthei magnanimi fidum ſocium,
Aeneas autem Medonta, & Iaſum ſpoliauit.
Scilicet hic quidem nothus filius Oilei diuini
Erat Medon Aiacis frater, ſed habitabat
In Phylaca, terra procul-à patria, virum cùm occidiſſet
Fratrem nouercæ Eriopidis, quam habebat Oileus:
Iaſus autem dux quidem Athenienſium erat,

Filius autem Speli vocabatur Bucolidæ.
Mecisteum.v.ſuſtulit Polydamas: Echiúmque Polites
Primo in conflictu: Cloniũ autem intéremit nobilis Agenor.
Deiochum autem Paris percuſſit in extremo humero retrò
Fugientem inter propugnatores, penitus.a.ferrũ tranſegit.
Dum hi illos ſpoliabant armis: interim verò Achiui
In foſſam & palos delapſi effoſſam,
Huc & illuc fugiebant: ingrediebãtur.a.murum neceſſitate.
Hector autem Troianis imperabat, altè clamans,
In naues ruere: omittere autem ſpolia cruenta,
Quem.v.ego remotum à nauibus alibi animaduertero,
Ibi ei mortem ſtruam, neque ſanè hunc
Fratréſque, ſororéſque rogo imponent mortuum:
Sed canes diſtrahent ante vrbem noſtram.
κ. κατω-μαδὸν. *Sic fatus, ſcutica per-humeros impulit equos,*
Adhortans Troianos per ordines: hi verò cum ipſo
Omnes minaciter-clamantes, agebant trahentes currum (equos
Clamore immenſo: ante.a.illuſtris Apollo
Facilè labra foſſæ profundæ pedibus proruens,
In medium deiecit: muniuit autem viam
Longam, & latam: quantum haſtæ iactus
Progreditur, cùm vir roboris periculũ faciens mittet.
Hâc illi profundebantur turmatim: antè ibat.a. Apollo
Aegidẽ-geſtans valdè preciosam: diruit.a. murũ Achiuorũ
Facilè admodum, vt cùm quis arenam puer propè mare.
Qui poſtquam igitur fecerit opera luſoria per infantiam,
Poſt iterum deſtruit pedibus & manibus, ludens:
Sic tu arcitenens Phœbe multum laborem & ærumnam
Conturbaſti Argiuorum: ipſis autem fugam immiſiſti.
Sic hi quidem apud naues detinebantur manentes,
Inuicémque adhortantes, & omnibus diis
Manus eleuantes, valde vota faciebant vnuſquiſque.
Neſtor autem maximè Gerenius, cuſtos Achiuorum,
Precabatur manus porrigens in cœlum ſtellatum:
Neſtoris preces. *Iupiter pater, ſi vnquam aliquis tibi in Argo frugifero*
Vel bouis vel ouis pinguia femora comburens,
Precatus eſt vt-rediret, tu autem promiſiſti & annuiſti:
Horum memento, & expelle, ô Cœleſtis, crudelem diem,
Neque ſic à Troianis ſinas domari Achiuos.
Sic dixit orans: valdè.a.intonuit conſiliarius Iupiter,
Preces audiens Neleidæ ſenis.
Troiani.a.vt intellexerunt Iouis mentem ægidem geſtantis
Magis in Argiuos ruebant: recordabanturq́ue pugnæ.
Hi autem veluti magna vnda maris latiuiæ
Nauis ſupra latera tranſcendit, quando vrget
Vis venti, hæc enim maximè vndas auget:
Sic Troiani magno clamore per murum ſcandebant:
Equos autem vbi-intromiſiſſent, ad puppes pugnabant
Haſtis vtrinque acutis cominus, hi quidem ab equis,
Illi autem à nauibus ex alto nigris quas conſcenderant,
Longis contis, qui eis in nauibus iacebant
Ad nauale prælium compactis, circum os munitis ferro.
Patroclus autem dum quidem Achiuique Troianique
Murum circa pugnabant veloces extra naues,
Tamdiu hic in tentorio humani Eurypyli
Sedebat, & hũc oblectabat ſermonibus, inq́ue vulnere graui
Pharmaca medelas ſpargebat nigrorum dolorum.
Sed poſtquam murum inuadentes percepit
Troianos, ad Danaorum factus eſt clamorq́ue fugaq́ue;
Eiulauit vtique deinde, & ſua percuſſit femora
Manibus pronis, lugénſque verbum dixit:
[illegible] *Eurypyle, non amplius apud te poſſum, indigentem quãuis tamen,*
Hic manere: iam enim magnum certamen ortum eſt.
Sed te quidem famulus conſoletur: cæterum equidem
Patroclus ad Achillem reuertitur. *Feſtinabo ad Achillem, vt eum adhorter pugnare.*
Quis autem ſcit ſi fortè ei cum Deo animum mouero
Admonens? BONA *autem admonitio eſt ſocij.*
Anceps prælium. *Hunc quidem ſic locutum pedes ferebant. ſed Achiui*
Troianos accedentes ſuſtinebant conſtanter, neq; poterãt

Υἱὸς δὲ Σφήλοιο καλέσκετο Βουκολίδαο.
Μηκιστῆ δ' ἕλε Πουλυδάμας, Ἐχίον δὲ Πολίτης
Πρώτῃ ἐν ὑσμίνῃ, Κλονίον δ' ἕλε δῖος Ἀγήνωρ.
Δηΐοχον δὲ Πάρις βάλε νείατον ὦμον ὄπισθε
Φεύγοντ' ἐν προμάχοισι, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσεν.
Ὄφρ' οἳ τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα, τόφρα δ' Ἀχαιοὶ
Τάφρῳ καὶ σκολόπεσσιν ἐνιπλήξαντες ὀρυκτῇ,
Ἔνθα καὶ ἔνθα φέβοντο· δύοντο δὲ τεῖχος ἀνάγκῃ.
Ἕκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν ἀΰσας,
Νηυσὶν ἐπισσεύεσθαι, ἐᾶν δ' ἔναρα βροτόεντα,
Ὃν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν ἑτέρωθι νοήσω,
Αὐτοῦ οἱ θάνατον μητίσομαι, οὐδέ νυ τόν γε
Γνωτοί τε γνωταί τε πυρὸς λελάχωσι θανόντα·
Ἀλλὰ κύνες ἐρύουσι πρὸ ἄστεος ἡμετέροιο.
Ὣς εἰπὼν, μάστιγι κατωμαδὸν ἤλασεν ἵππους,
Κεκλόμενος Τρώεσσι κατὰ στίχας· οἳ δὲ σὺν αὐτῷ
Πάντες ὁμοκλήσαντες, ἔχον ἐρυσάρματας ἵππους,
Ἠχῇ θεσπεσίῃ· προπάροιθε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων
Ῥεῖ' ὄχθας καπέτοιο βαθείης ποσσὶν ἐρείπων
Ἐς μέσσον κατέβαλλε· γεφύρωσεν δὲ κέλευθον
Μακρὴν ἠδ' εὐρεῖαν, ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωὴ
Γίγνεται, ὁππότ' ἀνὴρ σθένεος πειρώμενος ἧσι.
Τῇ ῥ' οἵ γε προχέοντο φαλαγγηδόν· πρὸ δ' Ἀπόλλων
Αἰγίδ' ἔχων ἐρίτιμον· ἔρειπε δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν
Ῥεῖα μάλ', ὡς ὅτε τις ψάμαθον πάϊς ἄγχι θαλάσσης,
Ὅς τ' ἐπεὶ οὖν ποιήσῃ ἀθύρματα νηπιέῃσιν,
Ἂψ αὖτις συνέχευε ποσὶν καὶ χερσὶν ἀθύρων.
Ὥς ῥα σὺ ἤϊε Φοῖβε πολὺν κάματον καὶ ὀϊζὺν
Σύγχεας Ἀργείων, αὐτοῖσι δὲ φύζαν ἐνῶρσας.
Ὣς οἱ μὲν παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο μένοντες,
Ἀλλήλοισί τε κεκλόμενοι, καὶ πᾶσι θεοῖσι
Χεῖρας ἀνίσχοντες, μεγάλ' εὐχετόωντο ἕκαστος.
Νέστωρ αὖτε μάλιστα Γερήνιος, οὖρος Ἀχαιῶν,
Εὔχετο χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα,
Ζεῦ πάτερ, εἴ ποτέ τίς τοι ἐν Ἄργεΐ περ πολυπύρῳ
Ἢ βοὸς, ἢ οἰὸς κατὰ πίονα μηρία καίων,
Εὔχετο νοστῆσαι, σὺ δ' ὑπέσχεο καὶ κατένευσας·
Τῶν μνῆσαι, καὶ ἄμυνον Ὀλύμπιε νηλεὲς ἦμαρ·
Μηδ' οὕτω Τρώεσσιν ἔα δάμνασθαι Ἀχαιούς.
Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· μέγα δ' ἔκτυπε μητίετα Ζεὺς,
Ἀράων ἀΐων Νηληϊάδαο γέροντος.
Τρῶες δ' ὡς ἐπύθοντο Διὸς κτύπον αἰγιόχοιο,
Μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης.
Οἱ δ' ὥς τε μέγα κῦμα θαλάσσης εὐρυπόροιο
Νηὸς ὑπὲρ τοίχων καταβήσεται, ὁππότ' ἐπείγῃ
Ἲς ἀνέμου· ἡ γάρ τε μάλιστά γε κύματ' ὀφέλλει·
Ὣς Τρῶες μεγάλῃ ἰαχῇ κατὰ τεῖχος ἔβαινον.
Ἵππους δ' εἰσελάσαντες, ἐπὶ πρύμνῃσι μάχοντο
Ἔγχεσιν ἀμφιγύοις αὐτοσχεδὸν, οἱ μὲν ἀφ' ἵππων,
Οἱ δ' ἀπὸ νηῶν ὕψι μελαινάων ἐπιβάντες,
Μακροῖσι ξυστοῖσι, τά ῥά σφ' ἐπὶ νηυσὶν ἔκειτο
Ναύμαχα, κολλήεντα, κατὰ στόμα εἱμένα χαλκῷ.
Πάτροκλος δ' εἷος μὲν Ἀχαιοί τε Τρῶές τε
Τείχεος ἀμφεμάχοντο θοάων ἐκτὸς νηῶν,
Τόφρ' ὅ γ' ἐνὶ κλισίῃ ἀγαπήνορος Εὐρυπύλοιο
Ἧστό τε, καὶ τὸν ἔτερπε λόγοις, ἐπὶ δ' ἕλκεϊ λυγρῷ
Φάρμακ' ἀκέσματ' ἔπασσε μελαινάων ὀδυνάων.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῖχος ἐπεσσυμένους ἐνόησε
Τρῶας, ἀτὰρ Δαναῶν γένετο ἰαχή τε φόβος τε,
Ὤμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα καὶ ὣ πεπλήγετο μηρὼ
Χερσὶ καταπρηνέσσ', ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ηὔδα·
Εὐρύπυλ', οὐκ ἔτι τοι δύναμαι χατέοντί περ ἔμπης
Ἐνθάδε παρμενέμεν· δὴ γὰρ μέγα νεῖκος ὄρωρεν·
Ἀλλὰ σὲ μὲν θεράπων ποτιτερπέτω· αὐτὰρ ἔγωγε
Σπεύσομαι εἰς Ἀχιλῆα, ἵν' ὀτρύνω πολεμίζειν.
Τίς δ' οἶδ' εἴ κέν οἱ σὺν δαίμονι θυμὸν ὀρίνω
Παρειπών; ἀγαθὴ δὲ παραίφασίς ἐστιν ἑταίρου.
Τὸν μὲν ἄρ' ὣς εἰπόντα πόδες φέρον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Τρῶας ἐπερχομένους μένον ἔμπεδον, οὐδὲ δύναντο

Παυρο-

Παυροτέρους περ ἐόντας ἀπώσασθαι παρὰ νηῶν,
Οὔτέ ποτε Τρῶες Δαναῶν ἐδύναντο φάλαγγας
Ῥηξάμενοι κλισίῃσι μιγήμεναι, οὐδὲ νέεσσιν.
Ἀλλ᾽ ὥς τε στάθμη δόρυ νήϊον ἐξιθύνει
Τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμονος, ὅς ῥά τε πάσης
Εὖ εἰδῇ σοφίης ὑποθημοσύνῃσιν Ἀθήνης·
Ὡς μὲν τῶν ἐπὶ ἶσα μάχη τέτατο πτόλεμός τε.
Ἄλλοι δ᾽ ἀμφ᾽ ἄλλῃσι μάχην ἐμάχοντο νέεσσιν·
Ἕκτωρ δ᾽ ἄντ᾽ Αἴαντος ἐείσατο κυδαλίμοιο.
Τὼ δὲ μιῆς περὶ νηὸς ἔχον πόνον, οὐδ᾽ ἐδύναντο
Οὔθ᾽ ὃ τὸν ἐξελάσαι, καὶ ἐνιπρῆσαι πυρὶ νῆας,
Οὔθ᾽ ὃ τὸν ἂψ ὤσασθαι, ἐπεί ῥ᾽ ἐπέλασσέ γε δαίμων.
Ἔνθ᾽ υἷα Κλυτίοιο Καλήτορα φαίδιμος Αἴας
Πῦρ ἐς νῆα φέροντα κατὰ στῆθος βάλε δουρί.
Δούπησεν δὲ πεσών, δαλὸς δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
Ἕκτωρ δ᾽ ὡς ἐνόησεν ἀνεψιὸν ὀφθαλμοῖσιν
Ἐν κονίῃσι πεσόντα νεὸς προπάροιθε μελαίνης,
Τρωσί τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀΰσας,
Τρῶες καὶ Λύκιοι, καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
Μὴ δή πω χάζεσθε μάχης ἐν στείνεϊ τῷδε·
Ἀλλ᾽ υἷα Κλυτίοιο σαώσατε, μή μιν Ἀχαιοὶ
Τεύχεα συλήσωσι, νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα.
Ὣς εἰπὼν, Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ·
Τοῦ μὲν ἅμαρθ᾽, ὁ δ᾽ ἔπειτα Λυκόφρονα Μάστορος υἱὸν
Αἴαντος θεράποντα Κυθήριον, ὅς ῥα παρ᾽ αὐτῷ
Ναῖ᾽, ἐπεὶ ἄνδρα κατέκτα Κυθήροισι ζαθέοισι·
Τόν ῥ᾽ ἔβαλεν κεφαλὴν ὑπὲρ οὔατος ὀξέϊ χαλκῷ,
Ἑσταότ᾽ ἄγχ᾽ Αἴαντος, ὁ δ᾽ ὕπτιος ἐν κονίῃσι
Νηὸς ἄπο πρυμνῆς χαμάδις πέσε, λύντο δὲ γυῖα.
Αἴας δ᾽ ἐρρίγησε, κασίγνητον δὲ προσηύδα,
Τεῦκρε πέπον, δὴ νῶϊν ἀπέκτατο πιστὸς ἑταῖρος
Μαστορίδης, ὃν νῶϊ Κυθηρόθεν ἔνδον ἐόντα,
Ἶσα φίλοισι τοκεῦσιν ἐτίομεν ἐν μεγάροισι.
Τὸν δ᾽ Ἕκτωρ μεγάθυμος ἀπέκτανε· ποῦ νύ τοι ἰοὶ
Ὠκύμοροι καὶ τόξον ὅ τοι πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων;
Ὣς φάθ᾽, ὁ δὲ ξυνέηκε, θέων δέ οἱ ἄγχι παρέστη
Τόξον ἔχων ἐν χειρὶ παλίντονον, ἠδὲ φαρέτρην
Ἰοδόκον· μάλα δ᾽ ὦκα βέλεα Τρώεσσιν ἐφίει·
Καί ῥ᾽ ἔβαλε Κλεῖτον Πεισήνορος ἀγλαὸν υἱὸν,
Πουλυδάμαντος ἑταῖρον ἀγαυοῦ Πανθοΐδαο,
Ἡνία χερσὶν ἔχοντα· ὁ μὲν πεπόνητο καθ᾽ ἵππους·
Τῇ γὰρ ἔχ᾽, ᾗ ῥα πολὺ πλεῖσται κλονέοντο φάλαγγες,
Ἕκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος· τάχα δ᾽ αὐτῷ
Ἦλθε κακόν, τό οἱ οὔτις ἐρύκακεν *ἱεμένῳ περ.
Αὐχένι γάρ οἱ ὄπισθε πολύστονος ἔμπεσεν ἰός·
Ἤριπε δ᾽ ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι,
Κείν᾽ ὄχεα κροτέοντες. ἄναξ δ᾽ ἐνόησε τάχιστα
Πουλυδάμας, καὶ πρῶτος *ἐναντίος ἤλυθεν ἵππων·
Τοὺς μὲν ὅ γ᾽ Ἀστυνόῳ Προτιάονος υἷϊ δῶκε·
Πολλὰ δ᾽ ἐπότρυνε σχεδὸν ἴσχειν εἰσορόωντα
Ἵππους· αὐτὸς δ᾽ αὖτις ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη.
Τεῦκρος δ᾽ ἄλλον ὀϊστὸν ἐφ᾽ Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ
Αἴνυτο, καί κεν ἔπαυσε μάχης ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν,
Εἴ μιν ἀριστεύοντα βαλὼν ἐξείλετο θυμόν·
Ἀλλ᾽ οὐ λῆθε Διὸς πυκινὸν νόον, ὅς ῥ᾽ ἐφύλασσεν
Ἕκτορ᾽· ἀτὰρ Τεῦκρον Τελαμώνιον εὖχος ἀπηύρα,
Ὅς οἱ ἐϋστρεφέα νευρὴν ἐν ἀμύμονι τόξῳ
Ῥῆξ᾽ ἐπὶ τῷ ἐρύοντι· παρεπλάγχθη δέ οἱ ἄλλῃ
Ἰὸς χαλκοβαρής, τόξον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
Τεῦκρος δ᾽ ἐρρίγησε, κασίγνητον δὲ προσηύδα,
Ὢ πόποι, ἦ δὴ πάγχυ μάχης ἐπὶ μήδεα κείρει
Δαίμων ἡμετέρης, ὅ τέ μοι βιὸν ἔκβαλε χειρός·
Νευρὴν δ᾽ ἐξέρρηξε νεόστροφον, *ἣν οἱ ἔδησα
Πρώϊον, ὄφρ᾽ ἀνέχοιτο θαμὰ θρῴσκοντας ὀϊστούς.
Τὸν δ᾽ ἠμείβετ᾽ ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
Ὦ πέπον, ἀλλὰ βιὸν μὲν ἔα καὶ ταρφέας ἰοὺς
Κεῖσθαι, ἐπεὶ συνέχευε θεὸς Δαναοῖσι μεγήρας·
Αὐτὰρ χερσὶν ἑλὼν δολιχὸν δόρυ καὶ σάκος ὤμῳ,
Μάρναό τε Τρώεσσι, καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαούς.

Pauciores quamuis exiſtentes repellere à nauibus:
Neque vnquam Troiani Danaorum phalanges — γρ. οὐδέ ποτε.
Rumpentes tentoriis miſceri, neque nauibus
Sed veluti amuſſis lignum nauale dirigit
Fabri in manibus periti qui omnem
Bene ſcit ſapientiam (ſ. artis fabrilis) *preceptis Mineruæ:*
Sic quidē horū in æquales partes pugna porrecta erat præ- (liumq́;
Alij autem circa alias pugnam pugnabant naues:
Hector verò contra Aiacem venit illuſtrem.
Hi.a.vnam circa nauem habebant laborem, neq́; poterant,
Neque hic hunc expellere & incendere igni naues:
Neque is illum repellere: quoniam eum admouerat deus:
Tunc filium Clytij Caletorem illuſtris Aiax
Ignem ad nauem ferentem in pectus vulnerauit haſtâ.
Sonuit autem lapſus, torris verò ei excidit manu.
Hector autem poſtquam vidit conſobrinum oculis
In pulueres procubuiſſe nauem ante nigram,
Troianóſque, & Lycios adhortatus eſt, altè clamans.
Troiani, & Lycij, & Dardani cominus-pugnantes,
Nedum cedatis à pugna in anguſtia hac:
Sed filium Clytij ſeruate, ne ipſum Achiui
Armis expolient nauium in certamine lapſum.
Sic fatus, in Aiacem iaculatus eſt haſta ſplendida: — Hector Lycophronē interficit.
Ab hoc quidem errauit: hic.a.deinde Lycophr. Maſt. filiu(m)
Aiacis famulum Cytherium, qui apud ipſum
Habitabat, quoniam virum interfecerat Cytheris diuinis:
Hunc vulnerauit in capite ſuper aurem acuta haſta.
Stantem propè Aiacem: hic autem ſupinus in pulueres
Nauis à puppe humi cecidit: ſoluta ſunt autem membra:
Aiax autem exhorruit, fratremq́; allocutus eſt:
Teucer amice, iam nobis interfectus eſt fidus ſocius
Maſt. quem nos ex Cytheris intus exiſtentem (al. profectū)
Aequè ac charos parentes honorabamus in ædibus:
Hunc autem Hector magnanimus occidit. vbi tibi ſagittæ
Lethiferæ, & arcus quem tibi dedit illuſtris Apollo?
Sic dixit: hic autem intellexit, currens.a. propè eum aſtitit
Arcum tenens in manu recuruum, atque pharethram
Sagittiferam: valdè.a.citò ſagittas Troianis immittebat, — Teucer Clitum interficit.
Et percuſſit Clitum Piſenoris ſplendidum filium,
Polydamantis ſocium clari Panthœdæ,
Frena manibus tenētem: hic quidem laborabat circa equos
Ea.n. dirigebat quà multò plurimæ turbabantur phalanges,
Hectori & Troianis gratificans: protinus.v.ei
Venit malum, quod ei nullus prohibuit cupienti quamuis.
Ceruici enim eius à tergo multi-gemitus incidit ſagitta: — γρ. ἱεμένων περ.
Decidit autem ex curru: retroceſſerunt autem ei equi
Vacuum currum pulſantes. Rex autem intellexit citiſſimè
Polydamas & primus obuiam venit equis.
Hos quidem hic Aſtynoo Protiaonis filio dedit, — γρ. ἐναντίοι.
Diligenter autem admonebat, propè ſe tenere inſpicientem
Equos: ipſe.a. rurſus profectus propugnatoribus miſtus eſt.
Teucer autem aliam ſagittam in Hectorem armatum — Teucri arcus diuinitus frangitur.
Depromebat, & repreſſiſſet à pugna apud naues Achiuorū
Si eum egregie pugnantem vulnerans, eripuiſſet animam.
Sed non latuit Iouis prudentem mentem, qui cuſtodiebat
Hectorem: ſed Teucrum Telamonium gloria priuauit:
Qui ei pulchrè-tortum neruum in optimo arcu
Rupit contra hunc trahenti: aberrauit autem ei aliò
Sagitta ære-grauis, arcus autem ei excidit manu.
Teucer verò exhorruit, fratrémque allocutus eſt:
Papæ, certè iam omnino pugnæ conſilia præcidit
Deus noſtræ, qui mihi arcum excuſſit manu:
Neruum autem diſrupit recens, tortum quem ei illigaui
Manè vt ſuſtineret frequenter exilientes ſagittas, — γρ. ἣν ἐνέδησα.
Huic autem reſpondit deinde magnus Telamonius Aiax,
O amice, ſine arcum quidem ſine & crebras ſagittas
Iacere, quoniam confregit deus Danais inuidens:
Sed manibus ſumens longam haſtam & ſcutum humero,
Pugna contra Troianos, & cæteras excita copias:

Σῦλα δ' ὅσον· Ἕκτωρ δὲ κασιγνήτοισι κέλευσε
Πᾶσι μάλα, πρῶτον δ' Ἱκεταονίδην ἐνένιπεν,
Ἴφθιμον Μελάνιππον. ὁ δ' ὄφρα μὲν εἰλίποδας βοῦς
Βόσκ' ἐν Περκώτῃ, δηΐων ἀπονόσφιν ἐόντων·
Αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν νέες ἤλυθον ἀμφιέλισσαι,
Ἂψ εἰς Ἴλιον ἦλθε, μετέπρεπε δὲ Τρώεσσι.
Ναῖε δὲ πὰρ Πριάμῳ· ὁ δέ μιν τίεν ἶσα τέκεσσι·
Τόν ῥ' Ἕκτωρ ἐνένιπεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν,
Οὕτω δὴ Μελάνιππε μεθήσομεν; οὐδέ νυ σοί περ
Ἐντρέπεται φίλον ἦτορ ἀνεψιοῦ κταμένοιο;
Οὐχ ὁράᾳς οἷον Δόλοπος περὶ τεύχε' ἕπουσιν;
Ἀλλ' ἕπευ, οὐ γὰρ ἔτ' ἔστιν ἀποσταδὸν Ἀργείοισι
Μάρνασθαι, πρίν γ' ἠὲ κατακτάμεν, ἠὲ κατ' ἄκρης
Ἴλιον αἰπεινὴν ἑλέειν, κτάσθαί τε πολίτας.
Ὣς εἰπὼν, ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' ἅμ' ἕσπετο ἰσόθεος φώς.
Ἀργείους δ' ὄτρυνε μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
Ὦ φίλοι, ἀνέρες ἔστε, καὶ αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ,
Ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας·
Αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι ἠὲ πέφανται,
Φευγόντων δ' οὔτ' ἂρ κλέος ὄρνυται, οὔτε τις ἀλκή.
Ὣς ἔφαθ', οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλέξασθαι μενέαινον·
Ἐν θυμῷ δὲ βάλοντο ἔπος· φράξαντο δὲ νῆας
Ἕρκεϊ χαλκείῳ· ἐπὶ δὲ Ζεὺς Τρῶας ἔγειρε.
Ἀντίλοχον δ' ὄτρυνε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
Ἀντίλοχ', οὔτις σεῖο νεώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν,
Οὔτε ποσὶν θάσσων, οὔτ' ἄλκιμος ὡς σὺ μάχεσθαι.
Εἴ τινά που Τρώων ἐξάλμενος ἄνδρα βάλοισθα.
Ὣς εἰπὼν, ὁ μὲν αὖτις ἀπέσσυτο, τὸν δ' ὀρόθυνεν·
Ἐκ δ' ἔθορε προμάχων, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
Ἀμφὶ ἓ παπτήνας· ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδοντο
Ἀνδρὸς ἀκοντίσσαντος· ὁ δ' οὐχ ἅλιον βέλος ἧκεν,
Ἀλλ' Ἱκετάονος υἱὸν ὑπέρθυμον Μελάνιππον,
Νισόμενον πόλεμον δὲ βάλε στῆθος παρὰ μαζόν·
Δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Ἀντίλοχος δ' ἐπόρουσε κύων ὥς, ὅστ' ἐπὶ νεβρῷ
Βλημένῳ ἀΐξῃ, τόν τ' ἐξ εὐνῆφι θορόντα
Θηρητὴρ ἐτύχησε βαλὼν, ὑπέλυσε δὲ γυῖα.
Ὣς ἐπὶ σοὶ Μελάνιππε θόρ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης,
Τεύχεα συλήσων· ἀλλ' οὐ λάθεν Ἕκτορα δῖον,
Ὅς ῥά οἱ ἀντίος ἦλθε θέων ἀνὰ δηϊοτῆτα.
Ἀντίλοχος δ' οὐ μεῖνε, θοός περ ἐὼν πολεμιστής,
Ἀλλ' ὅγ' ἄρ' ἔτρεσε, θηρὶ κακὸν ῥέξαντι ἐοικὼς,
Ὅστε κύνα κτείνας ἢ βουκόλον ἀμφὶ βόεσσι,
Φεύγει πρίν περ ὅμιλον ἀολλισθήμεναι ἀνδρῶν.
Ὣς τρέσε Νεστορίδης, ἐπὶ δὲ Τρῶές τε καὶ Ἕκτωρ
Ἠχῇ θεσπεσίῃ βέλεα στονόεντα χέοντο.
Στῆ δὲ μεταστρεφθεὶς, ἐπεὶ ἵκετο ἔθνος ἑταίρων.
Τρῶες δὲ λείουσιν ἐοικότες ὠμοφάγοισι,
Νηυσὶν ἐπεσσεύοντο· Διὸς δ' ἐτέλειον ἐφετμάς,
Ὅ σφισιν αἰὲν ἔγειρε μένος μέγα, θέλγε δὲ θυμὸν
Ἀργείων, καὶ κῦδος ἀπαίνυτο, τοὺς δ' ὀρόθυνεν.
Ἕκτορι γάρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι
Πριαμίδῃ, ἵνα νηυσὶ κορωνίσι θεσπιδαὲς πῦρ
Ἐμβάλοι ἀκάματον· Θέτιδος δ' ἐξαίσιον ἀρὴν
Πᾶσαν ἐπικρήνειε· τὸ γὰρ μένε μητίετα Ζεύς,
Νηὸς καιομένης σέλας ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι.
Ἐκ γὰρ δὴ τοῦ ἔμελλε παλίωξιν παρὰ νηῶν
Θησέμεναι Τρώων, Δαναοῖσι δὲ κῦδος ὀρέξαι.
Τὰ φρονέων, νήεσσιν ἔπι γλαφυρῇσιν ἔγειρεν
Ἕκτορα Πριαμίδην, μάλα περ μεμαῶτα καὶ αὐτόν.
Μαίνετο δ' ὡς ὅτ' Ἄρης ἐγχέσπαλος, ἢ ὀλοὸν πῦρ
Οὔρεσι μαίνηται, βαθέης ἐν τάρφεσιν ὕλης·
Ἀφλοισμὸς δὲ περὶ στόμα γίγνετο, τὼ δέ οἱ ὄσσε
Λαμπέσθην βλοσυρῇσιν ὑπ' ὀφρύσιν· ἀμφὶ δὲ πήληξ
Σμερδαλέον κροτάφοισι τινάσσετο μαρναμένοιο
Ἕκτορος· αὐτὸς γάρ οἱ ἀπ' αἰθέρος ἦεν ἀμύντωρ
Ζεὺς, ὅς μιν πλεόνεσσι μετ' ἀνδράσι μοῦνον ἐόντα
Τίμα καὶ κύδαινε· μινυνθάδιος γὰρ ἔμελλεν
Ἔσσεσθ'· ἤδη γάρ οἱ ἐπώρνυε μόρσιμον ἦμαρ

Prædaturi: Hector autem cognatos adhortatus eſt
Omnes valde: primum autem Hicetaonidem increpauit
Fortem Menalippum. is.a. interea quidē curuipedes boues
Paſcebat in Percota dum inimici remote abeſſent:
Sed poſtquā Danaorū naues venerūt- quæ-vtrinq;-æquātur,
Iterum ad Ilium venit: excellebatq; inter Troianos:
Habitabat a. apud Priamum: hic. a. ipſum honorabat æque ac filios:
Hunc Hector obiurgauit, verbumque dixit, & compellauit:
Itáne iam Menalippe negligemus? neque tibi
Mouetur dilectum cor ob conſobrinum occiſum?
Non vides qualiter Dolopis circum arma curant?
Sed ſequere: non enim amplius licet eminus cum Argiuis
Pugnare, priuſquàm vel occidamus eos, vel funditus
Ilium excelſum capiat, poſſideantq́; (aliter interficiantur) ciues.
Sic fatus, hic quidem præibat: ille ſimul ſequebatur deo-par vir.
Argiuos autem hortabatur magnus Telamonius Aiax:
O amici, viri eſtote, & pudorem ponite in animo,
Inuicémque reueremini in fortibus pugnis:
Verecundantium. a. virorum plures ſalui, quàm occiſi ſunt.
Fugientium. a. neque gloria paratur, neque vlla fortitudo.
Sic dixit: hi autem & ipſi auxiliari promptè erant:
In animo autem poſuerunt verbum. vallauerunt vero naues
Vallo æreo: contra autem Iupiter Troianos excitauit.
Antilochū autem inſtigabat in bello ſtrenuus Menelaus:
Antiloche, nullus te iunior alius Achiuorum,
Neque pedib. velocior, neq; robuſtius ſicut tu ad pugnādum.
Vtinam aliquem alicubi Troian. exiliens virum vulneres.
Sic fatus, hic quidem rurſus diſceſſit: illum autem concitabat.
Extra verò ſaltat propugnatores, & iaculatus eſt haſta ſplēdida,
Circum ſe reſpiciens, Troiani vero ceſſerunt.
Viro iaculante: hic autem non vanum telum emiſit,
Sed Hicetaonis filium animoſum Menalippum
Procedentem ad pugnam percuſſit ad pectus apud papillā.
Inſonuit autem lapſus, crepueruntq; arma ſuper ipſo.
Antilochus autem irruit, canis tanquam, qui in hinnulum
Vulneratum accurrit: quem ex luſtro proſilientem
Venator adeptus eſt percutiens: ſoluit autem membra:
Sic in te Menalippe inſiluit Antilochus bellicoſus
Arma ſpoliaturus, ſed non latuit Hectorem diuinum,
Qui ei obuius venit currens per prælium.
Antilochus. a. nō expectauit, velox quāuis exiſtēs bellator,
Sed is fugit, feræ quæ malum patrauit ſimilis:
Quæ canem vbi interfecerit, vel bubulcum circa boues,
Fugit antequam multitudo congregetur virorum:
Sic fugit Neſtorides: contra autem Troianiq; & Hector
Clamore magno tela luctuoſa fundebant.
Stetit autem conuerſus poſtquam venit ad agmen ſociorum:
Troiani autem, leonibus ſimiles crudiuoris,
In naues ruebant: Iouis autem perficiebant mandata:
Qui eis ſemper excitabat robur magnum, fallebatq; animū
Argiuorum, & gloriam auferebat: illos autem inſtigabat.
Hectoris.n. eius animus volebat gloriam præbere
Priamidæ, vt nauibus curuis puppes-habentib. flagrantem ignem
Iniiceret indefeſſum: Thetidis a. v. decentem ſupplicationem
Omnem perficeret. hoc enim expectabat conſiliarius Iupiter,
Nauis ardentis ſplendorem oculis vi-videret.
Ex enim iam illo erat repulſam à nauibus
Facturus Troianorum: Danais autem gloriam præbiturus.
Hæc cogitans, naues in concauas ſuſcitauit
Hectorem Priamidem, quamuis promptum & ipſum.
Furebat autem veluti cum Mars haſtam-vibrans, vel perniciosus ignis
In montibus furit profundæ in denſitatibus ſyluæ:
Spuma autem circum os fiebat, at ei oculi
Splendebant toruis ſub ſuperciliis, circum autem galea
Horrendum tempora motabatur pugnantis
Hectoris: ipſe enim ei ab æthere erat auxiliator
Iupiter, qui ipſum plures inter viros ſolum exiſtentem
Honorabat & glorificabat, breuis vitæ enim erat,
Futurus: iam enim parabat ei fatalem diem.

Hector Menalippum adhortatur.

Aiax ſuos adhortatur.

Menelaus Antilochum hortatur.

Antilochus Menalippum [illegible]

Hectorem Iupiter incitat

Pallas Minerua ſub Pelidæ violentia.
Et volebat perrumpere ordines virorum, tentans
Quà iam plurimam turbam videbat & arma optima:
Sed neque ſic poterat perrumpere, valdè licet cupiens.
Prohibebat enim turris, inſtar coniunctis veluti petra
Alta, magna, canum mare prope exiſtens,
γρ. προφέροντα. *Quæ ſuſtinet ſtridulorum ventorum celeres meatus,*
Vndasq́; ingentes, quæ eructant in ipſam:
γρ. αὐτῇ. *Sic Danai Troianos ſuſtinebant firmiter, neque fugiebant.*
γρ. κατ᾽ ἄντα. *Sed hic ſplendens igne, vndique inſiliebat turbæ.*
Incidit autem veluti cum vnda velocem in nauem ingruerit
Vehemens è nubibus, ventis-aucta: hæc autem tota
Spuma operta eſt: venti autem grauis flatus
In velo fremit: trepidant autem animo nautæ
Timentes: paululum enim a morte diſtant:
Sic diuidebatur animus in pectoribus Achiuorum.
Sed is, tanquam leo perniciſus bobus ſuperueniens,
Quæ in prato paludis magnæ paſcuntur
Infinitæ: inter autem has paſtor nondum rectè ſciens
γρ. Χηεί τεσι. *Cum fera pugnare nigræ bouis pro cæde,*
Nempe hic quidem cum primis & poſtremis bobus
Vſque ſimul-graditur: ille autem in medias inſiliens
Bouem deuorat: hæ verò omnes diffugerunt, ſic tunc Achiui
Diuinitus in-fugam-coniecti-ſunt ab Hectore & Ioue patre
Hector Periphetē interficit. *Omnes: hic autem ſolum occidit Mycenæum Periphetem*
Coprei dilectum filium, qui Euryſthei regis
Nuncius ibat robori Herculeo (i. Herculi forti)
Hoc genitus erat ex patre multò deteriore filius melior
Omnigenis virtutibus, & pedibus, & pugnando,
Et prudentia in primis Mycenæorum fuit præſtantior
Qui tunc Hectori gloriam ſuperiorem præbuit.
Conuerſus enim retrò, in ſcuti extremam-oram offendit
Quod ipſe geſtabat talare ſeptem taculorum:
Et hic impeditus cecidit ſupinus: circum autem galea
Terribiliter reſonabat circum tempora prolapſi.
Hector autem protinus cognouit: currens autem propè aſtitit.
γρ. Στήθεσι. *Pectori verò haſtam infixit, charoſq́; ipſius propè ſocios*
Interfecit: illi autem non poterant, & triſtes licet ob *ſocium,*
γρ. μάλα δείδισαν. *Opem-ferre, ipſi enim valde timebant Hectorem diuinum:*
In conſpectu autem venerant nauium: circum autem prohibebant extremæ
Naues quotquot primæ ſubductæ erant: hi autem inſundebantur.
Argiui autem a nauibus quidem ceſſerunt, etiam ex
Prioribus: illi autem apud tentoria manſerunt
γρ. ἀλλὰ ἀχάδον. *Congregati, nec diſſipabantur per caſtra: detinebat enim pudor*
Et metus, continue enim ſtimulabant ſe inuicem.
Neſtor autem maximè Gerenius, cuſtos Achiuorum,
γρ. τοκήων. Neſtor Græcos orat vt hoſti reſiſtat. *Precatus eſt per parentes obteſtans virum quenque:*
O amici, viri eſtote, & pudorem ponite in animo
Aliorum hominum: inſuper meminerit quiſque
Filiorum & uxorum, & poſſeſsionis, & parentum,
Tum cui viuunt, tum cui mortui ſunt.
Per hos hîc ego obteſtor non præſentes
Vt-ſtetis fortiter, neque vertamini in-fugam.
Sic fatus, accendit robur & animum cuiuſque.
His autem ab oculis nebulam caliginis remouit Minerua
Diuinitus-delapſam: valdè autem ipſis lux facta eſt vtrinque,
Tam-ex parte nauium quàm æque-omnibus-moleſti belli.
Hectorem autem viderunt in bello ſtrenuum & ſocios,
Tum quotquot retrò abſiſtebant, neque pugnabant,
Tum quotquot apud naues pugnam pugnabant veloces.
Neque amplius Aiaci magnanimo placuit animo
Stare, vbi alij conſiſtebant filij Achiuorum:
Aiax naues defendit. *Sed hic nauium foros obibat latè incedens:*
Mouebat autem contum magnum naualem in manibus
Compactum ligneis-clauis, (al. laminis ferreis) *viginti duorum cubitorum.*
γρ. συναείρεται. *Vt autem quum vir equis deſultoriis-vti bene ſciens,*
Qui poſtquam ex multis quatuor congregauit equos,
γρ. δίωκει. *Impellens ex campo magnam ad ciuitatem agitat*
Publicam per viam, multiq́; eum admirando-ſpectarunt

Παλλὰς Ἀθηναίη ὑπὸ Πηλείδαο βίηφι·
Καί ῥ᾽ ἔθελε ῥῆξαι στίχας ἀνδρῶν, πειρητίζων
Ἧ δὴ πλεῖστον ὅμιλον ὅρα καὶ τεύχε᾽ ἄριστα·
Ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ὧς δύνατο ῥῆξαι, μάλα περ μενεαίνων.
Ἴσχον γὰρ πυργηδὸν ἀρηρότες, ἠΰτε πέτρη
Ἠλίβατος, μεγάλη, πολιῆς ἁλὸς ἐγγὺς ἐοῦσα,
Ἥτε μένει λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα,
Κύματά τε* τροφόεντα, τά τε προσερεύγεται* αὐτήν·
Ὣς Δαναοὶ Τρῶας μένον ἔμπεδον, οὐδὲ φέβοντο.
Αὐτὰρ ὁ λαμπόμενος πυρὶ πάντοθεν ἔνθορ᾽ ὁμίλῳ·
Ἐν δ᾽ ἔπεσ᾽, ὡς ὅτε κῦμα θοῇ ἐν νηῒ πέσῃσι
Λάβρον ὑπαὶ νεφέων ἀνεμοτρεφές, ἡ δέ τε πᾶσα
Ἄχνῃ ὑπεκρύφθη, ἀνέμοιο δὲ δεινὸς ἀήτης
Ἱστίῳ ἐμβρέμεται, τρομέουσι δέ τε φρένα ναῦται
Δειδιότες· τυτθὸν γὰρ ὑπὲκ θανάτοιο φέρονται·
Ὣς ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
Αὐτὰρ ὅγ᾽, ὥς τε λέων ὀλοόφρων βουσὶν ἐπελθών,
Αἵ ῥά τ᾽ ἐν εἱαμενῇ ἕλεος μεγάλοιο νέμονται
Μυρίαι, ἐν δέ τε τῇσι νομεὺς οὔπω σάφα εἰδὼς
Θηρὶ μαχέσσασθαι ἕλικος βοὸς ἀμφὶ φονῇσιν,
Ἤτοι ὁ μὲν πρώτῃσι καὶ ὑστατίῃσι βόεσσιν
Αἰὲν ὁμοστιχάει, ὁ δέ τ᾽ ἐν μέσσῃσιν ὀρούσας
Βοῦν ἔδει, αἱ δέ τε πᾶσαι ὑπέτρεσαν· ὣς τότ᾽ Ἀχαιοὶ
Θεσπεσίως ἐφόβηθεν ὑφ᾽ Ἕκτορι καὶ Διῒ πατρὶ
Πάντες· ὁ δ᾽ οἶον ἔπεφνε Μυκηναῖον Περιφήτην
Κοπρῆος φίλον υἱόν, ὃς Εὐρυσθῆος ἄνακτος
Ἀγγελίης οἴχνεσκε βίῃ Ἡρακληείῃ·
Τοῦ γένετ᾽ ἐκ πατρὸς πολὺ χείρονος υἱὸς ἀμείνων
Παντοίας ἀρετάς, ἠμὲν πόδας, ἠδὲ μάχεσθαι,
Καὶ νόον ἐν πρώτοισι Μυκηναίων ἐτέτυκτο.
Ὅς ῥα τόθ᾽ Ἕκτορι κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυάλιξε·
Στρεφθεὶς γὰρ μετόπισθεν, ἐν ἀσπίδος ἄντυγι πάλτο,
Τὴν αὐτὸς φορέεσκε ποδηνεκέ᾽, ἕρκος ἀκόντων,
Τῇ ὅγ᾽ ἐνὶ βλαφθεὶς, πέσεν ὕπτιος· ἀμφὶ δὲ πήληξ
Σμερδαλέον κονάβησε περὶ κροτάφοισι πεσόντος.
Ἕκτωρ δ᾽ ὀξὺ νόησε, θέων δέ οἱ ἄγχι παρέστη,
Στήθει δ᾽ ἐν δόρυ πῆξε, φίλων δέ μιν ἐγγὺς ἑταίρων
Κτεῖν᾽· οἱ δ᾽ οὐκ ἐδύναντο καὶ ἀχνύμενοί περ ἑταίρου
Χραισμεῖν· αὐτοὶ γὰρ* μάλ᾽ ἐδείδισαν Ἕκτορα δῖον.
Εἰσωποὶ δ᾽ ἐγένοντο νεῶν, περὶ δ᾽ ἔσχεθον ἄκραι
Νῆες ὅσαι πρῶται εἰρύατο· τοὶ δ᾽ ἐπέχυντο.
Ἀργεῖοι δὲ νεῶν μὲν ἐχώρησαν καὶ ἀνάγκῃ
Τῶν προτέρων, αὐτοῦ δὲ παρὰ κλισίῃσιν ἔμειναν
Ἀθρόοι,* οὐδ᾽ ἐκέδασθεν ἀνὰ στρατόν· ἴσχε γὰρ αἰδὼς
Καὶ δέος· ἀζηχὲς γὰρ ὁμόκλεον ἀλλήλοισι.
Νέστωρ δ᾽ αὖτε μάλιστα Γερήνιος, οὖρος Ἀχαιῶν,
Λίσσεθ᾽ ὑπὲρ* τοκέων γουνούμενος ἄνδρα ἕκαστον,
Ὦ φίλοι, ἀνέρες ἐστὲ, καὶ αἰδῶ θέσθ᾽ ἐνὶ θυμῷ
Ἄλλων ἀνθρώπων· ἐπὶ δὲ μνήσασθε ἕκαστος
Παίδων, ἠδ᾽ ἀλόχων, καὶ κτήσιος, ἠδὲ τοκήων,
Ἠμὲν ὅτεῳ ζώουσι καὶ ᾧ κατατεθνήκασι.
Τῶν ὕπερ ἐνθάδ᾽ ἐγὼ γουνάζομαι οὐ παρεόντων,
Ἑστάμεναι κρατερῶς, μηδὲ τρωπᾶσθε φόβονδε.
Ὣς εἰπὼν, ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου·
Τοῖσι δ᾽ ἀπ᾽ ὀφθαλμῶν νέφος ἀχλύος ὦσεν Ἀθήνη
Θεσπέσιον· μάλα δέ σφι φόως γένετ᾽ ἀμφοτέρωθεν,
Ἠμὲν πρὸς νηῶν καὶ ὁμοιΐου πολέμοιο.
Ἕκτορα δ᾽ ἐφράσσαντο βοὴν ἀγαθὸν καὶ ἑταίρους,
Ἠμὲν ὅσοι μετόπισθεν ἀφέστασαν, οὐδ᾽ ἐμάχοντο,
Ἠδ᾽ ὅσσοι παρὰ νηυσὶ μάχην ἐμάχοντο θοῇσιν·
Οὐδ᾽ ἄρ᾽ ἔτ᾽ Αἴαντι μεγαλήτορι ἥνδανε θυμῷ
Ἑστάμεν ἔνθά περ ἄλλοι ἀφέστασαν υἷες Ἀχαιῶν.
Ἀλλ᾽ ὅγε νηῶν ἴκρι᾽ ἐπῴχετο μακρὰ βιβάσθων
Νωμᾶ δὲ ξυστὸν μέγα ναύμαχον ἐν παλάμῃσι,
Κολλητὸν βλήτροισι, δυωκαιεικοσίπηχυ,
Ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἀνὴρ ἵπποισι κελητίζειν εὖ εἰδὼς,
Ὅστ᾽ ἐπεὶ ἐκ πολέων πίσυρας* συναγείρεται ἵππους,
Σεύας ἐκ πεδίοιο μέγα προτὶ ἄστυ* δίηται
Λαοφόρον καθ᾽ ὁδὸν, πολέες τέ ἑ θηήσαντο

Ανέρες

Ἀνέρες ἠδὲ γυναῖκες· ὁ δ' ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ
Θρώσκων, ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἀμείβεται, οἱ δὲ πέτονται·
Ὡς Αἴας ἐπὶ πολλὰ θοάων ἴκρια νηῶν
Φοίτα μακρὰ βιβάς, φωνὴ δέ οἱ αἰθέρ' ἵκανεν·
Αἰεὶ δὲ σμερδνὸν βοόων Δαναοῖσι κέλευε
Νηυσί τε καὶ κλισίῃσιν ἀμυνέμεν. οὐδὲ μὲν Ἕκτωρ
Μίμνεν ἐνὶ Τρώων ὁμάδῳ πύκα θωρηκτάων,
Ἀλλ' ὥστ' ὀρνίθων πετεηνῶν αἰετὸς αἴθων
Ἔθνος ἐφορμᾶται ποταμὸν* πάρα βοσκομενάων
Χηνῶν, ἢ γεράνων, ἢ κύκνων δουλιχοδείρων·
Ὡς Ἕκτωρ ἴθυσε νεὸς κυανοπρώροιο
Ἀντίος ἀΐξας· τὸν δὲ Ζεὺς* ὦσεν ὄπισθε
Χειρὶ μάλα μεγάλῃ, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅμ' αὐτῷ.
Αὖτις δὲ δριμεῖα μάχη παρὰ νηυσὶν ἐτύχθη·
Φαίης κ' ἀκμῆτας καὶ ἀτειρέας ἀλλήλοισιν
Ἄντεσθ' ἐν πολέμῳ· ὡς ἐσσυμένως ἐμάχοντο.
Τοῖσι δὲ μαρναμένοισιν ὅδ' ἦν νόος· ἤτοι Ἀχαιοὶ
Οὐκ ἔφασαν φεύξεσθαι ὑπὲκ κακοῦ, ἀλλ' ὀλέεσθαι.
Τρωσὶν δ' ἔλπετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἑκάστου
Νῆας ἐνιπρήσειν, κτενέειν θ' ἥρωας Ἀχαιούς.
Οἱ μὲν τὰ φρονέοντες ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν·
Ἕκτωρ δὲ πρύμνης νεὸς ἥψατο ποντοπόροιο,
Καλῆς, ὠκυάλου, ἣ Πρωτεσίλαον ἔνεικεν
Ἐς Τροίην, οὐδ' αὖτις ἀπήγαγε πατρίδα γαῖαν.
Τοῦ περ δὴ περὶ νηὸς Ἀχαιοί τε Τρῶές τε
Δῄουν ἀλλήλους αὐτοσχεδόν· οὐδ' ἄρα τοί γε
Τόξων ἀϊκὰς ἀμφὶς μένον οὐδέ τ' ἀκόντων,
Ἀλλ' οἵ γ' ἐγγύθεν ἱστάμενοι ἕνα θυμὸν ἔχοντες,
Ὀξέσι δὴ πελέκεσσι καὶ ἀξίνῃσι μάχοντο,
Καὶ ξίφεσιν μεγάλοισι, καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισι.
Πολλὰ δὲ φάσγανα καλὰ μελάνδετα, κωπήεντα,
Ἄλλα μὲν ἐκ χειρῶν χαμάδις πέσον, ἄλλα δ' ἀπ' ὤμων
Ἀνδρῶν μαρναμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα μέλαινα.
Ἕκτωρ δὲ πρύμνηθεν ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεθίει,
Ἄφλαστον μετὰ χερσὶν ἔχων, Τρωσὶν δὲ κέλευεν·
Οἴσετε πῦρ, ἅμα δ' αὐτοὶ ἀολλέες ὄρνυτ' ἀϋτήν.
Νῦν* ἡμῖν πάντων Ζεὺς ἄξιον ἦμαρ ἔδωκε
Νῆας ἑλεῖν, αἳ δεῦρο θεῶν ἀέκητι μολοῦσαι,
Ἡμῖν πήματα πολλὰ θέσαν, κακότητι γερόντων,
Οἵ μ' ἐθέλοντα μάχεσθαι ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσσιν,
Αὐτόν τ' ἰσχανάασκον, ἐρητύοντό τε λαόν.
Ἀλλ' εἰ δή ῥα τότ' ἔβλαπτε φρένας εὐρύοπα Ζεὺς
Ἡμετέρας, νῦν αὐτὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισιν ὄρουσαν.
Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε, (βιάζετο γὰρ βελέεσσιν)
Ἀλλ' ἀνεχάζετο τυτθὸν, ὀϊόμενος θανέεσθαι,
Θρῆνυν ἐφ' ἑπταπόδην, λίπε δ' ἴκρια νηὸς ἐΐσης·
Ἔνθ' ἄρ' ὅ γ' ἑστήκει δεδοκημένος, ἔγχεϊ δ' αἰεὶ
Τρῶας ἄμυνε νεῶν, ὅστις φέροι ἀκάματον πῦρ·
Αἰεὶ δὲ σμερδνὸν βοόων, Δαναοῖσι κέλευεν·
Ὦ φίλοι ἥρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρηος,
Ἀνέρες ἔστε φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς.
Ἠέ τινάς φαμεν εἶναι ἀοσσητῆρας ὀπίσσω;
Ἠέ τι τεῖχος ἄρειον, ὅ κ' ἀνδράσι λοιγὸν ἀμύναι;
Οὐ μέν τι σχεδόν ἐστι πόλις πύργοις ἀραρυῖα,
Ἧ κ' ἀπαμυναίμεσθ', ἑτεραλκέα δῆμον ἔχοντες·
Ἀλλ' ἐν γὰρ Τρώων πεδίῳ πύκα θωρηκτάων,
Πόντῳ κεκλιμένοι, ἑκὰς ἥμεθα πατρίδος αἴης.
Τῷ ἐν χερσὶ φόως, οὐ μειλιχίῃ πολέμοιο.
Ἦ, καὶ μαιμώων ἔφεπ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι.
Ὅστις δὲ Τρώων* κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ φέροιτο
Σὺν πυρὶ κηλείῳ, χάριν Ἕκτορος ὀτρύναντος,
Τὸν δ' Αἴας οὔτασκε δεδεγμένος ἔγχεϊ μακρῷ·
Δώδεκα δὲ προπάροιθε νεῶν αὐτοσχεδὸν οὖτα.

Viri & mulieres: hic autem firmiter ſecurè ſemper
Saliens, aliquando in alium alternat: illi autem volant:
Sic Aiax per multa velocium tabulata nauium
Obibat latè incedēs, vox autē eius ad aethera perueniebat
Semper autem terribiliter clamans Græcos hortabatur
Naues & tentoria tutari. Neque quidem Hector — Ad naues pugnatur acerrimè.
Manebat in Troianorum turba bene armatorum,
Sed ſicut auium volatilium aquila fulua
Multitudinem inuadit fluuium iuxta paſcentium, — γρ. ποταμῷ βοσκομενάων.
Anſerum, vel gruum, vel cygnorū longa-colla habentium:
Sic Hector tendebat ad nauem nigram-proram-habentem,
Obuius feſtinans: hunc autem Iupiter impulit à tergo
Manu valdè magna: concitabat autem populum cum ipſo. — γρ. ὦσεν
Iterum autem acris pugna apud naues facta eſt.
Dixiſſes indefeſſos & indomitos inter-ſe
Occurrere bello: adeò alacriter pugnabant.
His autem pugnantibus hic erat animus: Achiui quidem
Non putabant ſe euaſuros è clade, ſed perituros:
Troianis autem ſperabat animus in pectoribus cuiuſque
Naues incenſuros eſſe ſe, occiſuroſq; heroas Achiuos.
Hi quidem hæc cogitantes inſtabant ſibi inuicem.
Hector autem puppim nauis apprehendit pontigradæ, — Hector puppim prehendit.
Pulchræ, velocis quæ Proteſilaum aduexerat
Ad Troiam, neque rurſum abduxit in patriam terram:
Huius iam pro naue Achiuiq; Troianiq;
Occidebant alij alios cominus: neque ſanè vtrique
Arcuum impetus eminus excipiebant, neque iaculorum:
Sed hi cominus ſtantes, vnum animum habentes,
Acutis iam ſecuribus & bipennibus pugnabant,
Et enſibus magnis, & haſtis vtrinque acutis.
Multi verò gladij pulchri nigris manubrijs, capulati,
Alij quidem è manu in-terra cadebāt: alij vero ab humeris
Virorum pugnantium: fluebat autem ſanguine terra nigra.
Hector autem puppim poſtquam prehendit, non dimittebat,
Summam oram cum manib. tenens: Troianis autem iuſſit:
Ferte ignem, ſimul & ipſi conferti tollite clamorem:
Nunc nobis omnibus Iupiter æqualentem diem dedit — γρ. ἡμῖν.
Ad naues capiendas, quæ huc dijs inuitis profectæ,
Nobis calamitates multas intulerunt, ignauia ſeniorum,
Qui me volentem pugnare ad puppes nauium
Ipſumq; detinebant, coercebántque exercitum:
Sed ſi tum lædebat mentes latè proſpiciens Iupiter
Noſtras, nunc ipſe impellit & inſtigat.
Sic dixit: hi autem alacrius in Græcos impetum fecerunt:
Aiax autem non amplius ſuſtinuit (vrgebatur enim telis)
Sed retroceſſit paululum, putans ſe moriturum eſſe,
Scabellum ad ſeptempedale: liquit autē foros nauis æqualis:
Ibi ſanè hic ſtetit obſeruans, haſta autem ſemper
Troianos arcebat à nauibus quicunque ferret indefeſſum ignem:
Semper autem horrendum clamans Danaos hortabatur:
O amici heroes Danai, miniſtri Martis, — Aiax ſuos cohortatus multos hoſtes interficit.
Viri eſtote, dilecti: recordamini autem ſtrenuæ virtutis.
An aliquos putamus eſſe adiutores à tergo?
Aut aliquem murum fortiorem, qui viris mortem auertat?
Non quidem aliqua propè eſt ciuitas turribus munita,
Qua propulſemus hoſtes, fauentem populum habentes.
Sed enim Troianorum campo bene armatorum,
Mari circundati longè ſedemus à patria terra:
Quare in manibus ſalus, non manſuetudine belli.
Dixit, & furens inſectabatur haſta acuta.
Quicunque autem Troianorum concauas ad naues ferretur — γρ. κοίλας ἐπὶ νῆας φέροιτο.
Cum igne vrenti in gratiam Hectoris concitantis,
Hunc Aiax vulnerabat excipiens acuta lancea:
Duodecim autem ante naues cominus vulnerauit.

ILIADIS HOMERI XVI. COMPOSITIO.

SIC hi quidem pro naui bene tranſtrata pugnabant:
Patroclus autem Achilli aſſitit paſtori populorum,
Lacrymas calidas fundens, tanquam fons nigram-aquam-habens,
Quæ ab alia petra atram fundit aquam.
Hunc.a.conſpicatus miſeratus eſt celer diuinus Achilles,
Et ipſum edita-voce verbis velocibus allocutus eſt:

Achilles plorantem Patroclum interrogat.

Cur autem lacrymatus es Patrocle, tanquam puella
Paruula? quæ cum matre currens eleuari efflagitat,
Veſti adhærens, & properantem detinet,
Lacrymabunda autem ipſam aſpicit dum ſuſcipiatur:
Huic ſimilis Patrocle humidam lacrymam profundis.
An aliquid Myrmidonibus nuncias, aut mihi ipſi?
Aut aliquod nuncium ex Phthia audiuiſti ſolus?
Viuere quidem adhuc aiunt Menœtium Actoris filium,
Viuit & Aeacides Peleus inter Myrmidonas,
Quibus valdè ambobus triſtaremur mortuis:
An tu Argiuorum cauſa luges, quia pereunt
Naues apud concauas iniuſtitiæ gratia ſuæ?
Eloquere, ne cela mente, vt ſciamus ambo.

Patroclus Achillem orat vt ſe ſaltem in prælium mittat.

Hunc.a.grauiter ſuſpirans allocutus es Patrocle eques:
O Achilles Pelei fili, multò fortiſſime Achiuorum,
Ne indigneris: talis enim dolor inuaſit Achiuos.
Hi etenim iam omnes quicunque antè erant fortiſſimi,
In nauibus iacent percuſſi eminus vulneratiq; cominus.
Sauciatus eſt quidem Tydides fortis Diomedes,
Vulneratus eſt.a.Vlyſſes haſta inclytus, & Agamemnon:
Percuſſus eſt etiam Eurypylus in femore ſagitta:
Hos quidem medici multi-pharmaca-ſcientes curant,
Vulnera ſanantes: tu autem implacabilis es Achilles:
Non me igitur talis capiat ira, quam tu ſeruas,
Inutili-virtute-prædite: quis à te alius iuuabitur ſerò-natus quidem,
Si non ab Argiuis indignum exitium auertas?
O immitis: non vtique tibi pater erat eques Peleus,
Nec Thetis mater: cæruleũ (al. horribile).a.te peperit mare,
Petræq; altæ, quia tibi mens eſt ſæua.
Si verò aliquod mentibus tuis vaticinium vitas,
Et aliquod tibi à Ioue retulit veneranda mater,
At me ſaltem mitte citò: ſimulq; reliquum exercitum præbe
Myrmidonum, ſi fortè aliquod lumen Danais fiam.
Da autem mihi humeris tua arma armari.
Si me tibi aſſimilantes abſtineant à bello
Troiani, reſpirent autem bellicoſi filij Achiuorum
Afflicti: exigua autem reſpiratio belli fiat.
Facilè autem recentes nos, defeſſos viros prælio
Repellemus ad vrbem à nauibus & tentoriis.
Sic dixit ſupplicans valdè demens: certò enim erat
Sibijpſi mortemq; malam & fatum rogaturus.
Hunc.a.valdè ingemẽs allocutus eſt pedibus celer Achilles,

Achilles Patroclum in prælium mittit eique præcepta dat.

Heu mihi nobilis Patrocle, quid dixiſti?
Neque oraculum curo quod ſciam,
Neque quid mihi à Ioue retulit veneranda mater:
Sed hic grauis dolor cor & animum occupat,
Quando iam æqualem vir vult priuare portione,
Et præmium rurſus auferre, qui potentia antecellit:
Grauis dolor hic mihi eſt, quoniã paſſus ſum dolores animo.
Puellam, quam mihi præmium elegerant filij Achiuorum,
Haſtaq; mea acquiſiueram, vrbe bene-murata euerſa:
Hanc rurſus ex manibus rapuit mihi rex Agamemnon
Atrides: tanquam alicui immuni inquilino.
Sed hæc quidem antè-acta-eſſe ſinamus. neque enim liceret
Perpetuò iratum eſſe in mentibus: veruntamen verò dixi

34. δεῖ' ἔτι-κτε.

39. Ἀλλ' μι-μοι.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ π ῥαψῳδία.

Ως οἱ μὲν περὶ νηὸς ἐϋσσέλμοιο μάχοντο·
Πάτροκλος δ' Ἀχιλῆϊ παρίστατο ποιμένι λαῶν,
Δάκρυα θερμὰ χέων, ὥστε κρήνη μελάνυδρος,
Ἥτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δνοφερὸν χέει ὕδωρ.
Τὸν δὲ ἰδὼν ᾤκτειρε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Τίπτε δεδάκρυσαι Πατρόκλεις, ἠΰτε κούρη
Νηπίη, ἥθ' ἅμα μητρὶ θέουσ' ἀνελέσθαι ἀνώγει,
Εἱανοῦ ἁπτομένη, καί τ' ἐσσυμένην κατερύκει,
Δακρυόεσσα δέ μιν ποτιδέρκεται, ὄφρ' ἀνέληται.
Τῇ ἴκελος Πάτροκλε τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβεις.
Ἠέ τι Μυρμιδόνεσσι πιφαύσκεαι, ἢ ἐμοὶ αὐτῷ;
Ἠέ τιν' ἀγγελίην Φθίης ἐξέκλυες οἶος;
Ζώειν μὰν ἔτι φασὶ Μενοίτιον Ἄκτορος υἱόν,
Ζώει δ' Αἰακίδης Πηλεὺς μετὰ Μυρμιδόνεσσι,
Τῶν κε μάλ' ἀμφοτέρων ἀκαχοίμεθα τεθνειώτων.
Ἦε σύ γ' Ἀργείων ὀλοφύρεαι, ὡς ὀλέκονται
Νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν, ὑπερβασίης ἕνεκα σφῆς;
Ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόῳ, ἵνα εἴδομεν ἄμφω.
Τὸν δὲ βαρυστενάχων προσέφης Πατρόκλεις ἱππεῦ,
Ὦ Ἀχιλεῦ Πηλέος υἱέ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,
Μὴ νεμέσα· τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιούς.
Οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι,
Ἐν νηυσὶν κέαται βεβλημένοι οὐτάμενοί τε.
Βέβληται μὲν ὁ Τυδείδης κρατερὸς Διομήδης·
Οὔτασται δ' Ὀδυσεὺς δουρικλυτὸς, ἠδ' Ἀγαμέμνων·
Βέβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μηρὸν ὀϊστῷ.
Τοὺς μέν τ' ἰητροὶ πολυφάρμακοι ἀμφιπένονται,
Ἕλκε' ἀκειόμενοι· σὺ δ' ἀμήχανος ἔπλευ Ἀχιλλεῦ.
Μὴ ἐμέ γ' οὖν οὗτός γε λάβοι χόλος, ὃν σὺ φυλάσσεις,
Αἰναρέτη· τί σευ ἄλλος ὀνήσεται ὀψίγονός περ,
Αἴ κε μὴ Ἀργείοισιν ἀεικέα λοιγὸν ἀμύνῃς;
Νηλεὲς, οὐκ ἄρα σοί γε πατὴρ ἦν ἱππότα Πηλεὺς,
Οὐδὲ Θέτις μήτηρ· γλαυκὴ δέ σε τίκτε θάλασσα,
Πέτραι τ' ἠλίβατοι, ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής.
Εἰ δέ τινα φρεσὶ σῇσι θεοπροπίην ἀλεείνεις,
Καί τινά τοι πὰρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ,
Ἀλλ' ἐμέ περ πρόες ὦχ', ἅμα δ' ἄλλον λαὸν ὄπασσον
Μυρμιδόνων, ἤν πού τι φόως Δαναοῖσι γένωμαι.
Δὸς δέ μοι ὤμοιιν τὰ σὰ τεύχεα θωρηχθῆναι,
Αἴ κ' ἐμὲ σοὶ ἴσκοντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν
Τειρόμενοι, ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
Ῥεῖα δέ κ' ἀκμῆτες κεκμηότας ἄνδρας ἀϋτῇ
Ὤσαιμεν προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
Ὣς φάτο λισσόμενος μέγα νήπιος· ἦ γὰρ ἔμελλεν
Οἷ αὐτῷ θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα λιτέσθαι.
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
Ὤ μοι διογενὲς Πατρόκλεις, οἷον ἔειπες;
Οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι ἥν τινα οἶδα,
Οὔτε τί μοι πὰρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ·
Ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει,
Ὁππότε δὴ τὸν ὁμοῖον ἀνὴρ ἐθέλῃσιν ἀμέρσαι,
Καὶ γέρας ἂψ ἀφελέσθαι, ὅ τε κράτεϊ προβεβήκῃ·
Αἰνόν ἄχος τό μοί ἐστιν, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ.
Κούρην, ἣν ἄρα μοι γέρας ἔξελον υἷες Ἀχαιῶν,
Δουρὶ δ' ἐμῷ κτεάτισσα, πόλιν εὔτειχεα πέρσας,
Τὴν ἂψ ἐκ χειρῶν ἕλετο κρείων Ἀγαμέμνων
Ἀτρείδης, ὡσεί τιν' ἀτίμητον μετανάστην.
Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν· οὐδ' ἄρα πως ἦν
Ἀσπερχὲς κεχολῶσθαι ἐνὶ φρεσίν· ἤτοι ἔφην γε

Οὐ πρὶν

Οὐ πρὶν μηνιθμὸν καταπαυσέμεν, ἀλλ' ὁπότ' ἂν δὴ
Νῆας ἐμὰς ἀφίκηται ἀϋτή τε πτόλεμός τε.
Τύνη δ' ὤμοιιν μὲν ἐμὰ κλυτὰ τεύχεα δῦθι,
Ἄρχε δὲ Μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι μάχεσθαι,
Εἰ δὴ κυάνεον Τρώων νέφος ἀμφιβέβηκε
Νηυσὶν ἐπικρατέως, οἱ δὲ ῥηγμῖνι θαλάσσης
Κεκλίαται, χώρης ὀλίγην ἔτι μοῖραν ἔχοντες,
Ἀργεῖοι· Τρώων δὲ πόλις ἐπὶ πᾶσα βέβηκε,
Θάρσυνος· οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσσουσι μέτωπον
Ἐγγύθι λαμπομένης· τάχα κεν φεύγοντες ἐναύλους
Πλήσειαν νεκύων, εἴ μοι κρείων Ἀγαμέμνων
Ἤπια εἰδείη· νῦν δὲ στρατὸν ἀμφιμάχονται.
Οὐ γὰρ Τυδείδεω Διομήδεος ἐν παλάμῃσι
Μαίνεται ἐγχείη, Δαναῶν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι·
Οὐδέ πω Ἀτρείδεω ὀπὸς ἔκλυον αὐδήσαντος
Ἐχθρῆς ἐκ κεφαλῆς, ἀλλ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο
Τρωσὶ κελεύοντος περιάγνυται· οἱ δ' ἀλαλητῷ
Πᾶν πεδίον κατέχουσι, μάχῃ νικῶντες Ἀχαιούς.
Ἀλλὰ καὶ ὧς, Πάτροκλε, νεῶν ἄπο λοιγὸν ἀμύνων
Ἔμπεσ' ἐπικρατέως, μὴ δὴ πυρὸς αἰθομένοιο
Νῆας ἐνιπρήσωσι, φίλον δ' ἀπὸ νόστον ἕλωνται.
Πείθεο δ' ὥς τοι ἐγὼ μύθου τέλος ἐν φρεσὶ θείω,
Ὡς ἄν μοι τιμὴν μεγάλην καὶ κῦδος ἄρηαι
Πρὸς πάντων Δαναῶν, ἀτὰρ οἱ περικαλλέα κούρην
Ἂψ ἀπονάσσωσιν, ποτὶ δ' ἀγλαὰ δῶρα πόρωσιν.
Ἐκ νηῶν ἐλάσας, ἰέναι πάλιν· εἰ δέ κεν αὖ τοι
Δώῃ κῦδος ἀρέσθαι ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης,
Μὴ σύ γ' ἄνευθεν ἐμεῖο λιλαίεσθαι πολεμίζειν
Τρωσὶ φιλοπτολέμοισιν· ἀτιμότερον δέ με θήσεις.
Μηδ' ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δηϊοτῆτι,
Τρῶας ἐναιρόμενος, προτὶ Ἴλιον ἡγεμονεύειν,
Μή τις ἀπ' Οὐλύμποιο θεῶν αἰειγενετάων
Ἐμβήῃ· μάλα τούς γε φιλεῖ ἑκάεργος Ἀπόλλων·
Ἀλλὰ * πάλιν τρωπᾶσθαι, ἐπὴν φάος ἐν νήεσσι
Θήῃς, τοὺς δέ τ' ἐᾶν πεδίον κάτα δηριάασθαι.
Αἲ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπολλον,
Μήτε τις οὖν Τρώων θάνατον φύγοι ὅσσοι ἔασι,
Μήτε τις Ἀργείων, νῶϊν δ' ἐκδῦμεν ὄλεθρον,
Ὄφρ' οἶοι Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύωμεν.

Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε· βιάζετο γὰρ βελέεσσι·
Δάμνα μιν Ζηνός τε νόος καὶ Τρῶες ἀγαυοί,
Βάλλοντες· δεινὴν δὲ περὶ κροτάφοισι φαεινὴ
Πήληξ βαλλομένη καναχὴν ἔχε, βάλλετο δ' αἰεὶ
Κὰπ φάλαρ' εὐποίηθ'· ὁ δ' ἀριστερὸν ὦμον ἔκαμνεν,
Ἔμπεδον αἰὲν ἔχων σάκος αἰόλον· οὐδὲ δύναντο
Ἀμφ' αὐτῷ πελεμίξαι, ἐρείδοντες βελέεσσιν.
Αἰεὶ δ' ἀργαλέῳ ἔχετ' ἄσθματι· * κὰδ δέ οἱ ἱδρὼς
Πάντοθεν ἐκ μελέων πολὺς ἔρρεεν, οὐδέ πῃ εἶχεν
Ἀμπνεῦσαι· πάντῃ δὲ κακὸν κακῷ ἐστήρικτο.

Ἔσπετε νῦν μοι Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
Ὅππως δὴ πρῶτον πῦρ ἔμπεσε νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Ἕκτωρ δ' Αἴαντος δόρυ μείλινον ἄγχι παραστὰς
Πλῆξ' ἄορι μεγάλῳ, αἰχμῆς παρὰ καυλὸν ὄπισθεν·
Ἀντικρὺ δ' ἀπάραξε· τὸ μὲν Τελαμώνιος Αἴας
Πῆλ' αὔτως ἐν χειρὶ κόλον δόρυ· τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ
Αἰχμὴ χαλκείη χαμάδις βόμβησε πεσοῦσα.
Γνῶ δ' Αἴας κατὰ θυμὸν ἀμύμονα, ῥίγησέν τε
Ἔργα θεῶν, ὅ ῥα πάγχυ μάχης ἐπὶ μήδεα κεῖρε
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην.
Χάζετο δ' ἐκ βελέων. τοὶ δ' ἔμβαλον ἀκάματον πῦρ
Νηῒ θοῇ· τῆς δ' αἶψα κατ' ἀσβέστη κέχυτο φλόξ.
Ὣς τὴν μὲν πρύμνην πῦρ ἄμφεπεν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Μηρὼ πληξάμενος Πατροκλῆα προσέειπεν·
Ὄρσεο διογενὲς Πατρόκλεες ἱπποκέλευθε,
Λεύσσω δὴ παρὰ νηυσὶ πυρὸς δηΐοιο ἰωήν·
Μὴ δὴ νῆας ἕλωσι, καὶ οὐκέτι φυκτὰ πέλωνται,
Δύσεο τεύχεα θᾶσσον, ἐγὼ δέ κε λαὸν ἀγείρω.
Ὣς φάτο. Πάτροκλος δὲ κορύσσετο νώροπι χαλκῷ.

Non prius iram depoſiturum, niſi cùm iam
Ad naues meas peruenijſſet clamorq́; bellumq́;
Tu autem humeris quidem mea inclyta arma indue:
Dux-eſto autem Myrmidonibus pugnacibus ad pugnandũ:
Siquidem obſcura Troianorum nubes circumiuit
Naues fortiter: hi autem in littore maris
Concluſi ſunt, loci paruam adhuc portionem habentes
Argiui: Troianorum autem ciuitas contrà tota venit
Audax: non enim meæ galeæ vident frontem
Propè ſplendentis, mox fugientes foſſas-campeſtres
Impleuiſſet cadaueribus ſuis, ſi mihi rex Agamemnon
Lenis fuiſſet: nunc autem caſtra oppugnant.
Non enim Tydidæ Diomedis in manibus
Furit haſta, à Græcis mortem vt arcere-poſſit.
Neque dum Atridæ vocem audiui clamantis
Inimico ex capite: ſed Hectoris homicidæ vox
Troianos adhortantis circum-circa frangitur: illi a. clamore
Totum campum obtinent, prælio vincentes Achiuos.
Sed & ſic, Patrocle, à nauibus peſtem propulſans,
Irrue ſtrenue, ne tandem igne ardenti
Naues incendant: dulcem autem reditum auferant.
Pare a. ſicut tibi ego ſermonis ſummam in mentib. poſuero
Vt mihi honorem magnum & gloriam referas
Apud omnes Danaos, ac illi perpulchram puellam
Iterum reddant, inſuper autem ſplendida dona præbeant.
Ex nauibus vbi repuleris, reuertere: ſi autem rurſus tibi
Det gloriam auferre valde-ſonans maritus Iunonis,
Ne tu ſine me appete pugnare
Cum Troianis bellicoſis: ignominioſiorem autem me facies:
Néve exultans bello & pugna
Troianos occidens, ad Ilium ducas exercitum:
Ne quis ab Olympo deorum ſempiternorum
Ingruat in te: *valde hos diligit longè-operans Apollo.*
Sed retrò reuertaris poſtquam ſalutem in nauibus
Feceris: illos autem ſine per campum pugnare. — γρ. παλιντρωπᾶσθ.
Vtinam enim ô Iupiterq́; pater, & Minerua, & Apollo,
Neque quis igitur Troian. mortem effugeret quotquot ſunt,
Neque quis Argiuorum, nos verò vitemus mortem,
Vt ſoli Troiæ ſacra mœnia diruamus.
Sic hi quidem talia inter ſe loquebantur.
Aiax autem non amplius manebat: premebatur enim telis. — Aiax laborat.
Superabat eum Iouiſq́; mens & Troiani illuſtres
Iacientes, magnum autem circa tempora ſplendida
Galea percuſſa ſonum edebat: percutiebatur autem ſemper
Ad phaleras bene factas: hic a. ſiniſtro humero laborabat,
Firmiter vſque tenens ſcutum varium, neque poterant
Circum ipſum dimouere-loco, iacientes telis.
Semper autem moleſto tenebatur anhelitu: eique ſudor
Vndique ex membris multus fluebat, neq; vſquam poterat — γρ. κὰδ δέ
Reſpirare: paſſim autem malum malo firmabatur.
Dicite nunc mihi Muſæ cœleſtes domos habitantes, — Incenduntur naues Achiuorũ.
Quomodo iam primò ignis incidit nauibus Achiuorum.
Hector autem Aiacis haſtam fraxineam propè aſtans
Percuſſit enſe magno, cuſpidis iuxta commiſſuram retrò:
Penitus autem amputauit. hanc quidem Telamonius Aiax
Vibrabat fruſtrà in manu mutila haſtam: procul a. ab ipſa
Cuſpis ærea in terram ſonuit lapſa:
Agnouit autem Aiax in animo inculpato, exhorruitque
Opera deorum: quòd omnino pugnæ conſilia præcidebat
Iupiter altitonans: Troianiſque volebat victoriam.
Ceſſit autem è telis: hi autem iniecerunt irrequietum ignem
Naui veloci: per hanc a. ſtatim inextinguibilis diffuſa eſt flã-
Sic quidem puppim ignis circumdedit. at Achilles (ma:
Coxas percutiens Patroclum allocutus eſt:
Concitare generoſe Patrocle, equo viã-faciens (i. eques)
Video iam apud naues ignis ardentis impetum.
Ne iam naues capiant, & non amplius poteſtas aufugiendi ſit,
Induere arma ocyus: ego autem exercitum congregabo.
Sic dixit: Patroclus autem armabatur ſplendido ære. — Patroclus armatur.

Ocreas quidem primùm circum tibias poſuit
Pulchras argenteis fibulis aptatas.
Secundo rurſus thoracem circum pectora induit
Diſcolorem, ſtellatum velocis Aeacidæ:
Circum autem humeros iecit enſem argenteis-clauis diſtinctum,
Aereum: at deinde ſcutum magnumq́; validumq́;:
Capite autem in generoſo galeam benefactam poſuit
Equinis-ſetis-criſtatam: ac horrendùm criſta deſuper nutabat.
Accepit autem robuſta haſtilia, quæ ei manibus quadrabant:
Achillis haſta. *Haſtam autem non accepit ſolum egregij Aeacidæ,*
Graue, magnã, ſolidã, quam quidem non potuit alius Græc.
Vibrare: ſed ipſam ſolus ſciebat concutere Achilles:
Peliadem haſtam, quam patri charo dedit Chiron
Pelij ex vertice, vt cædes eſſet heroibus:
Equos autem Automedontem confeſtim iungere iuſſit,
Quem poſt Achillem fortem honorabat maximè:
Fideliſſimus autem ei erat in pugna ad ſuſtinendas minas:
Quapropter & Automedon duxit ſub iugum veloces equos,
Xanthum & Balium, qui duo ſimul cum ventis volabant:
Hos peperit Zephyro vento harpyia Podarge
γρ. παρὰ ῥόον ὠκεανοῖο. *Paſcens in prato iuxta fluxum Oceani:*
Adq́; lora exteriora eximium Pedaſum admouit,
Quem quondam Eetionis capta vrbe, abduxit Achilles,
Qui & mortalis exiſtens ſequebatur equos immortales.
Achilles Myrmidones armat. *Myrmidonas autem adiens armauit Achilles*
Omnes per tentoria cum armis, hi verò, lupi tanquam
Crudiuori, quibusq́; circa mentes immenſum robur,
Qui ceruum cornutum magnum in montibus cæſum
Vorant: omnibus autem maxilla ſanguine cruentata,
Et gregatim vadunt à fonte nigram-aquam-habente,
Hauſturi linguis tenuibus nigram aquam
Summam, eructantes cruorem ſanguinis: at autem animus
Pectoribus intrepidus eſt, arctatur autem venter:
Tales Myrmidonum duces & principes
Circum ſtrenuum famulum velocis Aeacidæ
Ruebant: inter autem hos bellicoſus ſtabat Achilles,
Vrgens equosq́; & viros ſcutatos.
Quinquaginta erant naues veloces, quas Achilles
Ad Troiam duxerat Ioui dilectus: in autem vnaquaque
Quinquaginta erant viri in tranſtris ſocij.
Quinque autem duces fecerat, quibus fidebat,
Vt imperarent: ipſe autem multum potens regnabat.
Vnus quidem ordinis dux-erat Meneſthius vario thora-(ce-ornatus
Filius Sperchij ex-Ioue-fluentis fluuij:
Quem peperit Peleï filia pulchra Polydora
Sperchio indefeſſo, mulier deo concubans:
Sed cognomento (v. rumore) Boro, Perieris filio,
Qui palàm eam vxorem duxerat, data ingenti dote.
Alterius autem Eudorus mauortius dux-erat,
Clàm-ſuſceptus, quem peperit in chorea pulchra Polymela
Phylantis filia: hanc verò fortis Argicida Mercur.
Amauit, oculis conſpicatus inter cantantes
In choro Dianæ aureum-arcum-geſtantis tumultuoſæ.
Statim autem in cœnaculum aſcendens, accubuit clàm
Mercurius innocuus: dedit autem ei illuſtrem filium
Eudorum, in currendo celerem: atque pugnacem.
Sed poſtquam hunc parientibus-dolorem-afferens Lucina
γρ. φόωσδε. *Eduxit in-lucem, & ſolis vidit ſplendores,*
Hanc quidem Echecles validum robur Actoridæ
Duxit ad ædes, poſtquam dedit infinita dona-ſponſalia.
Hunc autem ſenex Phylas diligenter nutriuit, & educauit,
Valdè-diligens tanquam ſuum filium exiſtentem.
Tertij autem Piſandrus bellicoſus dux-erat
Mænalides, qui inter omnes excellebat Myrmidonas,
Haſta pugnando, poſt Pelidæ ſocium.
Quarti autem dux erat ſenex equitator Phœnix:
Quinti autem Alcimedon Laërcei filius eximius:
Sed poſtquam omnes cum ducibus Achilles
Collocaſſet bene-ordinans, acrem ſermonem præcepit:

Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκε
Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνε,
Ποικίλον, ἀστερόεντα, ποδώκεος Αἰακίδαο·
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
Χάλκεον, αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε·
Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκεν,
Ἵππουριν, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
Εἵλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε, τά οἱ παλάμηφιν ἀρήρει.
Ἔγχος δ' οὐχ ἕλετ' οἶον ἀμύμονος Αἰακίδαο,
Βριθὺ, μέγα, στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν
Πάλλειν, ἀλλά μιν οἶος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς·
Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων
Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἡρώεσσιν.
Ἵππους δ' Αὐτομέδοντα θοῶς ζευγνύμεν ἄνωγε,
Τὸν μετ' Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα τῖε μάλιστα·
Πιστότατος δέ οἱ ἔσκε μάχῃ ἔνι μεῖναι ὁμοκλήν.
Τῷ δὲ καὶ Αὐτομέδων ὕπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους,
Ξάνθον καὶ Βαλίον, τὼ ἅμα πνοιῇσι πετέσθην.
Τοὺς ἔτεκε Ζεφύρῳ ἀνέμῳ ἅρπυια Ποδάργη,
Βοσκομένη λειμῶνι * παρὰ ῥόον ὠκεανοῖο.
Ἐν δὲ παρηορίῃσιν ἀμύμονα Πήδασον ἵει,
Τόν ῥά ποτ' Ἠετίωνος ἑλὼν πόλιν ἤγαγ' Ἀχιλλεύς,
Ὃς καὶ θνητὸς ἐὼν ἕπεθ' ἵπποις ἀθανάτοισι.
Μυρμιδόνας δ' ἄρ' ἐποιχόμενος θώρηξεν Ἀχιλλεὺς
Πάντας ἀνὰ κλισίας σὺν τεύχεσιν· οἱ δὲ λύκοι ὣς
Ὠμοφάγοι, τοῖσίν τε περὶ φρεσὶν ἄσπετος ἀλκή,
Οἵ τ' ἔλαφον κεραὸν μέγαν οὔρεσι δῃώσαντες
Δάπτουσιν· πᾶσιν δὲ παρήϊον αἵματι φοινόν,
Καί τ' ἀγεληδὸν ἴασιν ἀπὸ κρήνης μελανύδρου,
Λάψοντες γλώσσῃσιν ἀραιῇσιν μέλαν ὕδωρ
Ἄκρον, ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος· ἐν δέ τε θυμὸς
Στήθεσιν ἄτρομός ἐστι, περιστένεται δέ τε γαστήρ·
Τοῖοι Μυρμιδόνων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες
Ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο
Ῥώοντ'· ἐν δ' ἄρα τοῖσιν ἀρήϊος ἵστατ' Ἀχιλλεύς,
Ὀτρύνων ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας.
Πεντήκοντ' ἦσαν νῆες θοαὶ, ᾗσιν Ἀχιλλεὺς
Ἐς Τροίην ἡγεῖτο Διῒ φίλος· ἐν δὲ ἑκάστῃ
Πεντήκοντ' ἔσαν ἄνδρες ἐπὶ κληῗσιν ἑταῖροι·
Πέντε δ' ἄρ' ἡγεμόνας ποιήσατο, τοῖς ἐπεποίθει
Σημαίνειν, αὐτὸς δὲ μέγα κρατέων ἤνασσε.
Τῆς μὲν ἰῆς στιχὸς ἦρχε Μενέσθιος αἰολοθώρηξ,
Υἱὸς Σπερχειοῖο διϊπετέος ποταμοῖο,
Τὸν τέκε Πηλῆος θυγάτηρ καλὴ Πολυδώρη
Σπερχειῷ ἀκάμαντι, γυνὴ θεῷ εὐνηθεῖσα·
Αὐτὰρ ἐπίκλησιν Βώρῳ, Περιήρεος υἷι,
Ὅς ῥ' ἀναφανδὸν ὄπυιε, πορὼν ἀπερείσια ἕδνα.
Τῆς δ' ἑτέρης Εὔδωρος ἀρήϊος ἡγεμόνευε
Παρθένιος, τὸν ἔτικτε χορῷ καλὴ Πολυμήλη
Φύλαντος θυγάτηρ· τῆς δὲ κρατὺς Ἀργειφόντης
Ἠράσατ', ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν μετὰ μελπομένῃσιν
Ἐν χορῷ Ἀρτέμιδος χρυσηλακάτου κελαδεινῆς.
Αὐτίκα δ' εἰς ὑπερῷ' ἀναβὰς, παρελέξατο λάθρῃ
Ἑρμείας ἀκάκητα· πόρεν δέ οἱ ἀγλαὸν υἱὸν
Εὔδωρον, πέρι μὲν θείειν ταχὺν ἠδὲ μαχητήν.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόν γε μογοστόκος Εἰλείθυια
Ἐξάγαγε * πρὸ φόωσδε, καὶ ἠελίου ἴδεν αὐγάς,
Τὴν μὲν Ἐχεκλῆος κρατερὸν μένος Ἀκτορίδαο
Ἠγάγετο πρὸς δώματ', ἐπεὶ πόρε μυρία ἕδνα·
Τὸν δ' ὁ γέρων Φύλας εὖ ἔτρεφεν ἠδ' ἀτίταλλεν,
Ἀμφαγαπαζόμενος ὡσεί θ' ἑὸν υἱὸν ἐόντα.
Τῆς δὲ τρίτης Πείσανδρος ἀρήϊος ἡγεμόνευε
Μαιμαλίδης, ὃς πᾶσι μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν
Ἔγχεϊ μάρνασθαι, μετὰ Πηλεΐωνος ἑταῖρον.
Τῆς δὲ τετάρτης ἦρχε γέρων ἱππηλάτα Φοῖνιξ·
Πέμπτης δ' Ἀλκιμέδων Λαέρκεος υἱὸς ἀμύμων.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντας ἅμ' ἡγεμόνεσσιν Ἀχιλλεὺς
Στῆσεν εὖ κρίνας, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε,

Μυρμι-

Μυρμιδόνες, μή τίς μοι ἀπειλάων λελαθέσθω,
Ἃς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἀπειλεῖτε Τρώεσσι,
Πάνθ' ὑπὸ μηνιθμόν, καί μ' ᾐτιάασθε ἕκαστος,
Σχέτλιε Πηλέος υἱέ, χόλῳ ἄρα σ' ἔτρεφε μήτηρ,
Νηλεές, ὃς παρὰ νηυσὶν ἔχεις ἀέκοντας ἑταίρους.
Οἴκαδέ περ σὺν νηυσὶ νεώμεθα ποντοπόροισιν
Αὖτις, ἐπεί ῥά τοι ὧδε κακὸς χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
Ταῦτά μ' ἀγειρόμενοι θάμ' ἐβάζετε· νῦν δὲ πέφανται
Φυλόπιδος μέγα ἔργον, ἕης τὸ πρίν γ' ἐράασθε.
Ἔνθά τις ἄλκιμον ἦτορ ἔχων Τρώεσσι μαχέσθω.
Ὣς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
Μᾶλλον δὲ στίχες ἄρθεν, ἐπεὶ βασιλῆος ἄκουσαν.
Ὡς δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρῃ πυκινοῖσι λίθοισι
Δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεείνων·
Ὣς ἄραρον κόρυθές τε καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι.
Ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ·
Ψαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισι
Νευόντων, ὡς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισι.
Πάντων δὲ προπάροιθε δύ' ἀνέρε θωρήσσοντο,
Πάτροκλός τε καὶ Αὐτομέδων, ἕνα θυμὸν ἔχοντες,
Πρόσθεν Μυρμιδόνων πολεμιζέμεν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Βῆ ῥ' ἴμεν ἐς κλισίην, χηλοῦ δ' ἀπὸ πῶμ' ἀνέῳγε
Καλῆς, δαιδαλέης, τήν οἱ Θέτις ἀργυρόπεζα
Θῆκ' ἐπὶ νηὸς ἄγεσθαι, ἐῢ πλήσασα χιτώνων,
Χλαινάων τ' ἀνεμοσκεπέων, οὔλων τε ταπήτων.
Ἔνθα δέ οἱ δέπας ἔσκε τετυγμένον, οὐδέ τις ἄλλος
Οὔτ' ἀνδρῶν πίνεσκεν ἀπ' αὐτοῦ αἴθοπα οἶνον,
Οὔτέ τεῳ σπένδεσκε θεῶν ὅτε μὴ Διὶ πατρί.
Τό ῥα τότ' ἐκ χηλοῖο λαβὼν ἐκάθηρε θεείῳ
Πρῶτον, ἔπειτα δ' ἔνιψ' ὕδατος καλῇσι ῥοῇσι.
Νίψατο δ' αὐτὸς χεῖρας, ἀφύσσατο δ' αἴθοπα οἶνον,
Εὔχετ' ἔπειτα στὰς μέσῳ ἕρκεϊ, λεῖβε δὲ οἶνον,
Οὐρανὸν εἰσανιδών (Δία δ' οὐ λάθε τερπικέραυνον)
Ζεῦ ἄνα Δωδωναῖε, *Πελασγικὲ, τηλόθι ναίων,
Δωδώνης μεδέων δυσχειμέρου· ἀμφὶ *δὲ Σελλοὶ
Σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι.
Ἠμὲν δή ποτ' ἐμὸν ἔπος ἔκλυες εὐξαμένοιο,
Τίμησας μὲν ἐμέ, μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν·
Ἠδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήηνον ἐέλδωρ.
Αὐτὸς μὲν γὰρ ἐγὼ μενέω νηῶν ἐν ἀγῶνι,
Ἀλλ' ἕταρον πέμπω πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσι
Μάρνασθαι· τῷ κῦδος ἅμα πρόες εὐρύοπα Ζεῦ·
Θάρσυνον δέ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσίν, ὄφρα καὶ Ἕκτωρ
Εἴσεται ἤ ῥα καὶ οἶος ἐπίστηται πολεμίζειν
Ἡμέτερος θεράπων, ἦ οἱ τότε χεῖρες ἄαπτοι
Μαίνονθ', ὁππότ' ἐγώ περ ἴω μετὰ μῶλον Ἄρηος.
Αὐτὰρ ἐπεί κ' ἀπὸ ναῦφι μάχην ἐνοπήν τε δίηται,
Ἀσκηθής μοι ἔπειτα θοὰς ἐπὶ νῆας ἵκοιτο,
Τεύχεσί τε ξὺν πᾶσι καὶ ἀγχεμάχοις ἑτάροισιν.
Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε μητίετα Ζεύς.
Τῷ δ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατήρ, ἕτερον δ' ἀνένευσε·
Νηῶν μέν οἱ ἀπώσασθαι πόλεμόν τε μάχην τε
Δῶκε, σόον δ' ἀνένευσε μάχης ἐξαπονέεσθαι.
Ἤτοι ὃ μὲν σπείσας τε καὶ εὐξάμενος Διὶ πατρί,
Ἂψ κλισίην εἰσῆλθε, δέπας δ' ἀπέθηκ' ἐνὶ χηλῷ.
Στῆ δὲ πάροιθ' ἐλθὼν κλισίης, ἔτι δ' ἤθελε θυμῷ
Εἰσιδέειν Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνήν.
Οἱ δ' ἅμα Πατρόκλῳ μεγαλήτορι θωρηχθέντες
Ἔστιχον, ὄφρ' ἐν Τρωσὶ μέγα φρονέοντες ὄρουσαν.
Αὐτίκα δὲ σφήκεσσιν ἐοικότες ἐξεχέοντο
Εἰνοδίοις, οὓς παῖδες * ἐριδμαίνωσιν ἔθοντες,
Αἰεὶ κερτομέοντες ὁδῷ ἔπι οἰκί' ἔχοντας,
Νηπίαχοι· ξυνὸν δὲ κακὸν πολέεσσι τιθεῖσι.
Τοὺς δ' εἴ περ παρά τίς τε κιὼν ἄνθρωπος ὁδίτης
Κινήσῃ ἀέκων, οἳ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες,
Πρόσσω πᾶς πέτεται καὶ ἀμύνει οἷσι τέκεσσι.
Τῶν τότε Μυρμιδόνες κραδίην καὶ θυμὸν ἔχοντες,
Ἐκ νηῶν ἐχέοντο· βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
Πάτροκλος δ' ἑτάροισιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀΰσας,

Myrmidones,ne quis mihi minarum obliuiſcatur
Quas in nauibus velocibus minabamini Troianis
Toto tempore iræ,& me criminabamini vnuſquiſque
Dure Pelei fili,bile ſanè te nutriuit mater:
Immitis,qui apud naues tenes inuitos ſocios:
Domum ſaltem cum nauibus reuertamur pontigradis:
Rurſus,quoniam tibi adeò ſæua ira incidit animo.
Hæc mihi congregati frequenter dicebatis:nunc apparet
Conflictus magnum opus,cuius antea quidem cupidi eratis:
Ibi aliquis generoſum cor habens aduerſus Troian.pugnet.
Sic fatus,concitauit robur & animum vniuſcuiuſque.
Magis.a.cateruæ denſatæ ſunt,poſtquam regem audierunt.
Sicut.a.quando murum vir coagmentarit denſis lapidibus
Domus altæ,incurſus ventorum vitans:
Sic denſata erant galeaq́; & ſcuta vmbonem-habentia:
Scutum autem ſcutum fulciebat:galea galeam,virum.a.vir:
Contingebant-ſe-inuicem.a.criſtatæ galeæ fulgentibus conis,
Nutantibus ipſis,adeò denſi aſtabant inter ſe.
Omnes autem ante duo viri armabantur
Patroclusq́; & Automedon,vnum animum habentes,
Ante Myrmidonas ad bellandum,ſed Achilles
Perrexit ire in tentorium:ab arca.a.operculum abſtulit
Pulchræ,affabrè-factæ,quam ei Thetis argentipes
Poſuit in naue ducendam,bene-implens tunicis,
Chlænisq́; arcentibus-ventum villoſisq́; tapetibus.
Illic autem ei poculum erat elaboratum,neq; aliquis alius
Neque virorum bibebat ex eo ardens vinum,
Neque alicui libabat deorum niſi Ioui patri.
Hoc vtique tunc ex arca ſumens purgauit ſulphure
Primum,poſtea autem lauit aquæ amœnis fluxibus:
Lauitque ipſe manus:hauſit autem ardens vinum.
Precabatur deinde in medio ſtans ſepto:libauit.a.vinum,
Cœlū ſuſpiciens:(Iouem.a.non latuit fulmine-gaudentem)
Iupiter rex Dodonæe, Pelaſgice,longè habitans;
Dodonæ præſidens frigoribus-expoſitæ:circum autem Selli
Te habitant vates,illotis-pedibus,humi-dormientes.
Certè quidem olim meum ſermonem exaudiſti precantis,
Honoraſti quidem me:valdè.a.læſiſti populum Achiuorum:
Atque adhuc etiam nunc mihi hoc perfice deſiderium:
Ipſe quidem ego manebo nauium in congregatione,
Sed ſocium mitto multos inter Myrmidonas
Pugnare:huic gloriā ſimul concede ô latè-proſpiciēs Iupiter
Confirma autem ei cor in mentibus,vt & Hector
Intelligat,num etiam ſolus ſciat pugnare
Noſter famulus,an ei tunc manus inacceſſæ
Inſaniant,quando ego eo ad ſtragem Martis.
Sed poſtquam à nauibus pugnam clamoremq́; amouerit,
Incolumis mihi poſtea veloces ad naues redeat,
Armiſque cum omnibus & pugnacibus ſocijs.
Sic dixit precans:hunc.a.audiuit conſiliarius Iupiter:
Huic alterum quidem dedit pater,alterum.v.abnuit.
A nauibus quidem ei arcere bellumq́; pugnamq́;
Dedit:ſaluum autem abnuit è pugna reuerti.
Certè hic quidem cum-libaſſet ac ſupplicaſſet Ioui patri,
Rurſus tentorium ingreſſus eſt:poculum repoſuit in arcam.
Stetit.a.ante profectus tentorium:ampliusq́; voluit animo
Inſpicere Traianorum & Achiuorum pugnam grauem.
Hi verò cum Patroclo magnanimo armati
Ordine-ibant, donec in Troianos valdè exultantes irruerunt.
Protinus autem veſpis ſimiles effundebantur.
In-via-habitantibus,quas pueri irritant conſueti,
Semper vexantes, in via domicilia(i.aluearia)habentes
Stulti,commune autem malum multis faciunt.
Has ſi aliquis præteriens homo viator
Mouerit inuitus,hæ verò generoſum cor habentes,
Vltra quæq; volat,& defendit ſuos fœtus:
Harum tunc Myrmidones cor & animum habentes,
Ex nauibus fundebantur:clamorq́; immenſus ortus eſt.
Patroclus autem ſocios hortatus eſt altè clamans:

Achilles Myrmidones animat.

γρ. θείῳ.

γρ. πελασγικέ. γρ. δ' ἑ σοί.

Achilles Ioui vinū libat cum precibus.

Myrmidones in pugnam vadunt.

γρ. ἐριδμαίνουσι.

Patroclus Myrmidones cohortatur.

Myrmidones ſocij Pelidæ Achillis,
Viri eſtote amici, recordamini autem impetuoſæ virtutis,
Vt Pelidem honoremus, qui longè fortiſſimus eſt
Argiuorum apud naues, & bellicoſi famuli.
Cognoſcat autem & Atrides latè dominans Agamemnon
Suam offenſam, quod fortiſſimum Achiu. non honorauit.
Sic fatus, accendit robur & animum vniuſcuiuſque.
Irruerunt autem in Troianos conferti: circum autem naues
Terribiliter reſonuerunt clamantibus ab Achiuis.
Troiani autem poſtquam viderunt Menœtij fortem filium,
Ipſum & famulum cum armis reſplendentes,
Omnibus commotus eſt animus, turbabantur.q. phalanges,
Suſpicantes apud naues velocem Pelidem
Iram quidem abiecißſe, amicitiam vero recepiſſe.
Circumſpexit.q. vnuſquiſque quà fugeret grauem perniciē.

Patroclus cum multo Troianorum interitu.

Patroclus autem primus iaculatus eſt haſta ſplendida
E-regione in medium, vbi plurimi tumultuabantur
Nauis circa puppim magnanimi Proteſilai.
Et percuſſit Pyrechmen, qui Pæonas galeatos (v. equites)
Duxit ex Amydone, ab Axio latè fluente.
Hunc percuſſit ad dextrū humerū: is.q. ſupinus in puluere
Cecidit gemens: ſocij.q. circa ipſum in-fugam-conuerſi ſunt
Pæones. Patroclus enim fugam immiſit omnibus,
Ductore occiſo qui antecellebat in pugnando.
A nauibus autem repulit, & extinxit ardentem ignem.
Semiuſta.q. nauis relicta ē illic, hi.q. in fugam verſi ſunt
Troiani magno tumultu. Danai autem infundebantur
Naues per concauas: tumultus autem ingens ortus eſt.
Sicut autem quando à ſummo cacumine montis magni,
Dimouet denſam nubem fulgurator Iupiter:
Apparuerunt.q. omnes ſpeculæ, & vertices prominentes,
Et ſaltus, cœlitus autem erupit ingens ſerenitas:
Sic Danai à nauibus quidem expellentes hoſtilem ignem,
Paululum reſpirarunt: belli autem non fiebat ceſſatio.
Non enim dum quid Troiani bellicoſis ab Achiuis
Conuerſim fugiebant nigris à nauibus,
Sed adhuc reſiſtebant: à nauibus.q. cedebant neceſſitate.
Tum verò vir interfecit virum, diſſipata acie
Ducum. primus autem Menœtij fortis filius
Statim auerſi Areilyci percuſſit femur
Haſta acuta: penitus verò ferrum tranſegit:
Fregit autem os haſta: hic autem pronus in terram
Decidit. ſed Menelaus mauortius vulnerauit Thoantem
Pectore nudatum iuxta ſcutum: ſoluit autem membra.
Phelides autem Amphiclum irruentem obſeruans
Præuenit iaculatus vltimum crus, vbi pinguiſſimus
Muſculus hominis eſt. circa autem haſtæ cuſpidem
Nerui diſrupti ſunt, eum.q. tenebræ in oculis cooperuerunt.
Neſtoridæ.q. hic quidem vulnerauit Atymnium acuta haſta
Antilochus: per ile autem traiecit æream haſtam:
Cecidit autem coram. Maris autem cominus haſta
Antilochum inuaſit, ob fratrem iratus,
Stans ante cadauer: hunc autem diuinus Thraſymedes
Præuenit iaculatus ante vulnerare (neque aberrauit)
Humerum protinus: extremum autem brachium haſtæ cuſpis
Amputauit à muſculis: os autem omnino abſcidit:
Sonuit autem lapſus: caligo autem oculos cooperuit.
Sic hi quidem à duobus fratribus interfecti
Iuerunt ad inferos Sarpedonis ſtrenui ſocij,
Filij iaculatores Amiſodari, qui Chimeram
Nutriuit indomitam, multis malum hominibus.
Aiax vero Cleobulum Oiliades impetens
Viuum cepit: impeditum in turba: ſed ei illic
Soluit robur, percutiens enſe ceruicem capulato:
Totus.q. incaluit enſis ſanguine: hunc autem in oculis
Occupauit nigra mors, & fatum violentum.
Peneleus autem Lyconq́; concurrerunt: haſtis enim
Errarunt à ſe inuicem, incaſſum.q. iaculati ſunt ambo:
Hi autem rurſus enſibus concurrerūt: tunc Lycon quidem

γρ. διαπρὸ χ. γαρ.

Μυρμιδόνες ἕταροι Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
Ἀνέρες ἔστε φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς,
Ὡς ἂν Πηλεΐδην τιμήσομεν, ὃς μέγ' ἄριστος
Ἀργείων παρὰ νηυσὶ, καὶ ἀγχέμαχοι θεράποντες·
Γνῷ δὲ καὶ Ἀτρεΐδης εὐρὺ κρείων Ἀγαμέμνων
Ἣν ἄτην, ὅ τ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν.
Ὣς εἰπὼν, ὄτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου·
Ἐν δ' ἔπεσον Τρώεσσιν ἀολλέες, ἀμφὶ δὲ νῆες
Σμερδαλέον κονάβησαν ἀϋσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν.
Τρῶες δ' ὡς εἴδοντο Μενοιτίου ἄλκιμον υἱὸν,
Αὐτὸν καὶ θεράποντα σὺν ἔντεσι μαρμαίροντας,
Πᾶσιν ὀρίνθη θυμὸς, ἐκίνηθεν δὲ φάλαγγες,
Ἐλπόμενοι παρὰ ναῦφι ποδώκεα Πηλεΐωνα
Μηνιθμὸν μὲν ἀπορρῖψαι, φιλότητα δ' ἑλέσθαι.
Πάπτηνεν δὲ ἕκαστος ὅπῃ φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον.
Πάτροκλος δὲ πρῶτος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ
Ἀντικρὺ κατὰ μέσσον, ὅθι πλεῖστοι κλονέοντο,
Νηῒ πάρα πρυμνῇ μεγαθύμου Πρωτεσιλάου,
Καὶ βάλε Πυραίχμην, ὃς Παίονας ἱπποκορυστὰς
Ἤγαγεν ἐξ Ἀμυδῶνος ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρὺ ῥέοντος.
Τὸν βάλε δεξιὸν ὦμον· ὁ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσι
Κάππεσεν οἰμώξας, ἕταροι δέ μιν ἀμφεφόβηθεν
Παίονες· ἐν γὰρ Πάτροκλος φόβον ἧκεν ἅπασιν,
Ἡγεμόνα κτείνας, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
Ἐκ νηῶν δ' ἔλασεν, κατὰ δ' ἔσβεσεν αἰθόμενον πῦρ.
Ἡμιδαὴς δ' ἄρα νηῦς λίπετ' αὐτόθι· τοὶ δ' ἐφόβηθεν
Τρῶες θεσπεσίῳ ὁμάδῳ· Δαναοὶ δ' ἐπέχυντο
Νῆας ἀνὰ γλαφυράς· ὅμαδος δ' ἀλίαστος ἐτύχθη.
Ὡς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μεγάλοιο
Κινήσῃ πυκινὴν νεφέλην στεροπηγερέτα Ζεύς,
Ἔκ τ' ἔφανεν πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρώονες ἄκροι,
Καὶ νάπαι, οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερράγη ἄσπετος αἰθήρ·
Ὣς Δαναοὶ νηῶν μὲν ἀπωσάμενοι δήϊον πῦρ,
Τυτθὸν ἀνέπνευσαν, πολέμου δ' οὐ γίγνετ' ἐρωή.
Οὐ γάρ πω τι Τρῶες ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
Προτροπάδην φοβέοντο μελαινάων ἀπὸ νηῶν,
Ἀλλ' ἔτ' ἄρ' ἀνθίσταντο, νεῶν δ' ὑπόεικον ἀνάγκῃ.
Ἔνθα δ' ἀνὴρ ἕλεν ἄνδρα, κεδασθείσης ὑσμίνης
Ἡγεμόνων. πρῶτος δὲ Μενοιτίου ἄλκιμος υἱὸς
Αὐτίκ' ἄρα στρεφθέντος Ἀρηϊλύκου βάλε μηρὸν
Ἔγχεϊ ὀξυόεντι, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε·
Ῥῆξεν δ' ὀστέον ἔγχος, ὁ δὲ πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ
Κάππεσ'· ἀτὰρ Μενέλαος ἀρήϊος οὖτα Θόαντα,
Στῆθος γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα, λῦσε δὲ γυῖα.
Φυλεΐδης δ' Ἄμφικλον ἐφορμηθέντα δοκεύσας,
Ἔφθη ὀρεξάμενος πρυμνὸν σκέλος, ἔνθα πάχιστος
Μυὼν ἀνθρώπου πέλεται· περὶ δ' ἔγχεος αἰχμῇ
Νεῦρα διεσχίσθη· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε.
Νεστορίδαι δ', ὁ μὲν οὔτασ' Ἀτύμνιον ὀξέϊ δουρὶ
Ἀντίλοχος, λαπάρης δὲ διήλασε χάλκεον ἔγχος.
Ἤριπε δὲ προπάροιθε. Μάρις δ' αὐτοσχεδὰ δουρὶ
Ἀντιλόχῳ ἐπόρουσε, κασιγνήτοιο χολωθεὶς,
Στὰς πρόσθεν νέκυος· τοῦ δ' ἀντίθεος Θρασυμήδης
Ἔφθη ὀρεξάμενος πρὶν οὐτάσαι, οὐδ' ἀφάμαρτεν,
Ὦμον ἄφαρ· πρυμνὸν δὲ βραχίονα δουρὸς ἀκωκὴ
Δρύψ' ἀπὸ μυώνων, ἀπὸ δ' ὀστέον ἄχρις ἄραξε.
Δούπησεν δὲ πεσὼν, κατὰ δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
Ὣς τὼ μὲν δοιοῖσι κασιγνήτοισι δαμέντε
Βήτην εἰς Ἔρεβος, Σαρπηδόνος ἐσθλοὶ ἑταῖροι,
Υἷες ἀκοντισταὶ Ἀμισωδάρου, ὅς ῥα Χίμαιραν
Θρέψεν ἀμαιμακέτην, πολέσιν κακὸν ἀνθρώποισιν.
Αἴας δὲ Κλεόβουλον Ὀϊλιάδης ἐπορούσας,
Ζωὸν ἕλε, βλαφθέντα κατὰ κλόνον· ἀλλά οἱ αὖθι
Λῦσε μένος, ξίφει αὐχένα θεινὼν κωπήεντι.
Πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι· τὸν δὲ κατ' ὄσσε
Ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή.
Πηνέλεως δὲ Λύκων τε συνέδραμον· ἔγχεσι μὲν γὰρ
Ἤμβροτον ἀλλήλων, μέλεον δ' ἠκόντισαν ἄμφω·
Τὼ δ' αὖτις ξιφέεσσι συνεδραμέτην. ἔνθα Λύκων μὲν

Ἱππο-

ἱππούριδος κόρυθος φάλον ἤλασεν· ἀμφὶ δὲ καυλὸν
φάσγανον ἐρραίσθη· ὁ δ' ὑπ' οὔατος αὐχένα θεῖνε
Πηνέλεως, πᾶν δ' εἴσω ἔδυ ξίφος, ἔσχεθε δ' οἶον
δέρμα, παρῃώρηθεν δὲ κάρη, ὑπέλυντο δὲ γυῖα.
Μηριόνης δ' Ἀκάμαντα κιχεὶς ποσὶ καρπαλίμοισι,
νύξ' ἵππων ἐπιβησόμενον κατὰ δεξιὸν ὦμον·
ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς.
Ἰδομενεὺς δ' Ἐρύμαντα κατὰ στόμα νηλέϊ χαλκῷ
νύξε· τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον * ἐξεπέρησε
νέρθεν ὑπ' ἐγκεφάλοιο, κέασσε δ' ἄρ' ὀστέα λευκά·
ἐκ δ' ἐτίναχθεν ὀδόντες, ἐνέπλησθεν δέ οἱ ἄμφω
αἵματος ὀφθαλμοί· τὸ δ' ἀνὰ στόμα καὶ κατὰ ῥῖνας
πρῆσε χανών· θανάτου δὲ μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν.
Οὗτοι ἄρ' ἡγεμόνες Δαναῶν ἕλον ἄνδρα ἕκαστος.
Ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον ἢ ἐρίφοισι
σίνται, ὑπ' ἐκ μήλων αἱρεύμενοι, αἵ τ' ἐν ὄρεσσι
ποιμένος ἀφραδίῃσι διέτμαγεν· οἱ δὲ ἰδόντες
αἶψα διαρπάζουσιν ἀνάλκιδα θυμὸν ἐχούσας·
Ὣς Δαναοὶ Τρώεσσιν ἐπέχραον· οἱ δὲ φόβοιο
δυσκελάδου μνήσαντο, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς.
Αἴας δ' ὁ μέγας αἰὲν ἐφ' Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ
ἵετ' ἀκοντίσσαι· ὁ δὲ ἰδρείῃ πολέμοιο,
ἀσπίδι ταυρείῃ κεκαλυμμένος εὐρέας ὤμους,
σκέπτετ' ὀϊστῶν τε ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων.
Ἦ μὲν δὴ γίγνωσκε μάχης ἑτεραλκέα νίκην·
ἀλλὰ καὶ ὧς ἀνέμιμνε, σάω δ' ἐρίηρας ἑταίρους.
Ὡς δ' ὅτ' ἀπ' Οὐλύμπου νέφος ἔρχεται οὐρανὸν εἴσω,
αἰθέρος ἐκ δίης, ὅτε τε Ζεὺς λαίλαπα τείνει·
Ὣς τῶν ἐκ νηῶν γένετο ἰαχή τε φόβος τε.
Οὐδὲ κατὰ μοῖραν πέραον πάλιν· Ἕκτορα δ' ἵπποι
ἔκφερον ὠκύποδες σὺν τεύχεσι· λεῖπε δὲ λαὸν
Τρωϊκόν, οὓς ἀέκοντας ὀρυκτὴ τάφρος ἔρυκε.
Πολλοὶ δ' ἐν τάφρῳ ἐρυσάρματες ὠκέες ἵπποι
ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ λίπον ἅρματ' ἀνάκτων·
Πάτροκλος δ' ἕπετο σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων,
Τρωσὶ κακὰ φρονέων· οἱ δὲ ἰαχῇ τε φόβῳ τε
πάσας πλῆσαν ὁδούς, ἐπεὶ ἂρ τμάγεν· ὕψι δ' ἀέλλη
σκίδνατ' ὑπὸ νεφέων, τανύοντο δὲ μώνυχες ἵπποι
ἄψορρον προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
Πάτροκλος δ' ᾗ πλεῖστον ὀρινόμενον ἴδε λαόν,
τῇ ῥ' ἔχ' ὁμοκλήσας· ὑπὸ δ' ἄξοσι φῶτες ἔπιπτον
πρηνέες ἐξ ὀχέων, δίφροι δ' ἀνακυμβαλίαζον.
Ἀντικρὺ * δ' ἀνὰ τάφρον ὑπέρθορον ὠκέες ἵπποι,
ἄμβροτοι, οὓς Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα,
πρόσσω ἱέμενοι· ἐπὶ δ' Ἕκτορι κέκλετο θυμός·
ἵετο γὰρ βαλέειν· τὸν δ' ἔκφερον ὠκέες ἵπποι.
Ὡς δ' ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα κελαινὴ βέβριθε χθὼν
ἤματ' ὀπωρινῷ, ὅτε λαβρότατον χέει ὕδωρ
Ζεύς, ὅτε δή ῥ' ἄνδρεσσι κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ,
οἳ βίῃ εἰν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας,
ἐκ δὲ δίκην ἐλάσωσι, θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες·
Τῶν δέ τε πάντες μὲν ποταμοὶ πλήθουσι ῥέοντες,
πολλὰς δὲ κλιτῦς τότ' ἀποτμήγουσι χαράδραι,
ἐς δ' ἅλα πορφυρέην μεγάλα στενάχουσι ῥέουσαι
ἐξ ὀρέων ἐπὶ κάρ· μινύθει δέ τε ἔργ' ἀνθρώπων·
Ὣς ἵπποι Τρῳαὶ μεγάλα στενάχοντο θέουσαι.
Πάτροκλος δ' ἐπεὶ οὖν πρώτας ἐπέκερσε φάλαγγας,
ἂψ ἐπὶ νῆας ἔεργε παλιμπετές, οὐδὲ πόληος
εἴα ἱεμένους ἐπιβαινέμεν, ἀλλὰ μεσηγὺ
νηῶν καὶ ποταμοῦ καὶ τείχεος ὑψηλοῖο
κτεῖνε μεταΐσσων, πολέων δ' ἀπετίνυτο ποινήν.
Ἔνθ' ἤτοι Πρόνοον πρῶτον βάλε δουρὶ φαεινῷ,
στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα, λῦσε δὲ γυῖα.
Δούπησεν δὲ πεσών· ὁ δὲ Θέστορα Ἤνοπος υἱὸν
δεύτερον ὁρμηθείς· ὁ μὲν εὐξέστῳ ἐνὶ δίφρῳ
ἧστο ἀλείς· ἐκ γὰρ πλήγη φρένας, ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
ἡνία ἠΐχθησαν· ὁ δ' ἔγχεϊ νύξε παραστὰς
γναθμὸν δεξιτερόν, διὰ δ' αὐτοῦ πεῖρεν ὀδόντων·
ἕλκε δὲ δουρὸς ἑλὼν ὑπὲρ ἄντυγος, ὡς ὅτε τις φὼς

Equinis-ſetis-criſtatæ galeæ conum percuſſit: iuxta autem
Enſis fractus eſt: hic.a.ſub aure ceruicē percuſſit (caulon
Peneleus.totus.a. intrò penetrauit enſis:tenebat autem ſola
Pellis,pendebatq́; caput:ſolutaq́; ſunt membra.
Meriones.a. Acamanta aſſecutus pedibus velocibus,
Percuſſit equos aſcendentem in dextero humero:
Cecidit autem ex curru: ob oculos autem fuſa eſt caligo.
Idomeneus autem Erymanta in ore ſæuo ferro
Percuſſit:ipſa autem ex aduerſo haſta ærea penetrauit
Subtus ſub cerebro:ſecuit autem oſſa alba. γρ. διαπρὸ.
Excuſſi ſunt autem dentes,impletique ſunt ei ambo
Sanguine oculi,quem quidem per os & per nares
Flauit hians,mortis autem nigra nebula obtexit.
Hi ita; duces Danaorum interfecerunt virū vnuſquiſque.
Sicut autem lupi agnos inuadunt vel hœdos
Noxij,ex ouibus ſurripientes,quæ in montibus
Paſtoris ſtultitia disiunctæ ſunt:hi autem conſpicati
Statim diripiunt:impotentem animum habentes:
Sic Danai Troianos inuadebant:hi autem fugæ
Horriſonæ meminerunt:obliti ſunt autem ſtrenuæ virtutis.
Aiax autem magnus ſemper in Hectorem ære-armatum
Cupiebat iaculari:hic autem ſcientia belli
Scuto taurino coopertus latos humeros,
Obſeruabat ſagittarúmq; ſtridorem,& ſonitum iaculorum.
Certè quidem iā intelligebat pugnæ alternantē victoriam:
Sed & ſic remanebat:ſeruabatq́; amabiles ſocios.
Sicut autem quando ab Olympo nebula vadit cœlum vſque
Aethere ex ſereno cum Iupiter procellam excitat:
Sic horum à nauibus factus eſt clamorq́; fugáque.
Neque decenter tranſierunt rurſus:Hectorem autem equi Hector fugit.
Efferebant veloces cum armis:deſeruit autem populum
Troicum,quos inuitos depreſſa foſſa coërcebat.
Multi autem in foſſa trahentes currum veloces equi
Ruptos in primo temone liquerunt currus regum.
Patroclus autem ſequebatur vehementer Danaos hortans,
Troianis mala cogitans:hi autem clamoréque fugáque
Oēs impleuerūt vias poſtquā diſſipati ſunt:in altū.a.procella
Spargebatur ſub nubes:tendebant autem vnunguli equi
Retro ad ciuitatem à nauibus & tentoriis.
Patroclus.a.quà plurimum turbatum videbat populum,
Eà tendebat minaciter-clamans:ſub axib.a.viri cadebant
Proni ex curribus:currus.a.reſonabant-ſubſultantes:
E-regione autem per foſſam tranſilierunt veloces equi γρ. δ' ἄρα.
Immortales,quos Peleo dij dederunt,præclara dona,
Vlterius cupientes:contrà.a. Hectorem inſtigabat animus:
Cupiebat.n.eum percutere: hunc.a.efferebant veloces equi.
Sicut autem à turbine omnis nigra grauata eſt terra
Tempore autumnali:quando creberrimam fundit aquam
Iupiter,quando iam viris iratus ſæuit,
Qui violentiâ in foro obliquas iudicant leges,
Iuſtitiam.a.expellunt, deorum reuerentiam non curantes:
Propter hos autem omnes quidem fluuij inundant fluentes
Multas autem conualles tunc abſcindunt torrentes,
In autem mare nigrum valdè ſtrepunt fluentes
Ex montibus in præceps:minuuntur autem opera virorum.
Sic equæ Troianæ valdè ingemiſcebant currentes.
Patroclus autem poſtquam primas diſſipauit phalanges,
Rurſus ad naues depulit retrorſum neque ciuitatem
Sinebat cupientes conſcendere, ſed inter
Naues & fluuium,& mœnia alta
Occidebat inſequens:multorum autem reddebat vltionem. Patroclus multos Troianos interficit.
Tunc quidem Pronoum primum percuſſit haſta ſplendida
Pectore nudatum iuxta ſcutum:ſoluit autem membra:
Sonuit autem lapſus, hic verò Theſtorem Enopis filium
Secundò impetens:hic quidem bene-polita in ſella
Sedebat contractus. perculſus erat enim animo: adeóque ex manibus
Habenæ defluxerant. hic autem haſta percuſſit aſtans
Maxillā dextrā:per autē ipſius trāſegit dētes: (aliquis vir
Traxit.a. cum haſta prehenſum ſuper curru, ſicut quando

Petra in prominenti ſedens magnum piſcem
Ex ponto foras trahit lino, & ſplendido ferro: (i. hamo)
Sic traxit ex curru hiantem haſta lucida:
In os autem excuſſit: lapſum autem ipſum liquit anima.
Sed poſtea Eryalum irruentem percuſſit ſaxo,
Medio in capite: illud. v. in duas partes totum ſciſſum eſt
In galea forti: hic autem pronus in terram
Decidit: circum autē ipſum mors fuſa eſt animum-perdens.
At deinde Erymantem & Amphoterum, & Epaltem,
γρ. Πυρῆν. Tlepolemumq; Damaſtoriden, Echiumq; Pyremq;
Ipheaq; Euippumq; & Argeadam Polymelum,
Omnes coaceruatos admouit terræ multipaſcuæ.
Sarpedon autem poſtquam vidit armis-ſpoliatos ſocios,
Manibus Patrocli Menœtiadæ proſtratos,
Hortatus eſt eximios obiurgans Lycios,
Pudor, ô Lycii: quò fugitis? nunc celeres eſtote.
Occurram enim ego huic viro, vt intelligam,
Quiſnam ille vincit, & iam malis multis affecit
Sarpedon cum Patroclo cōgreditur. Troianos, quoniam multorumq; & fortium genua ſoluit.
Dixit, & ex curru cum armis ſaltauit humi.
Patroclus autem altera-ex-parte vt vidit, deſiliit è curru:
Hi a. ſicut vultures vnguibus-curuis & roſtris-aduncis,
Scopulo in excelſo valde clangentes pugnant:
Sic hi clamantes inter ſe irruebant.
Iupiter mortuū Sarpedonem miſeratur. Hunc autem intuitus miſeratus eſt Saturni filius verſuti.
Iunonem autem allocutus eſt ſororem vxorémque:
Hei mihi, quando mihi Sarpedonē chariſſimū virorum
Fatum eſt à Patroclo Menœtiade interfici.
Bifariam autem mihi cor deliberat mentibus cogitanti,
An ipſum viuum exiſtentem pugna à lacrymoſa
Collocem raptum Lyciæ in diuite populo,
An iam ſub manibus Menœtiadæ domabo.
Huic autē reſpōdit deinde oculis decora venerāda Iuno,
Moleſtiſſime Saturnie, quale verbum dixiſti?
γρ. ἔειπας. Virum mortalem exiſtentem diu deſtinatum fato,
Iterum vis à morte triſti liberare?
Fac: tamen non te omnes approbabimus dii alii:
Aliud autem tibi dicam: tu verò in mentibus pone tuis:
Si viuum miſeris Sarpedonem ſuam ad domum,
Conſidera ne quis poſtea deorum velit & alius
Mittere ſuum dilectum filium è forti pugna.
Multi enim circum vrbem magnam Priami pugnant
Filii immortalium, quibus iram grauem iniicies.
Sed ſi tibi dilectus eſt, tuumque dolet cor,
Sanè quidem ipſum ſinito in forti pugna
Manibus ſub Patrocli Menœtiadæ interfici.
At poſtquam iam hunc reliquerit animáque, & vita,
Mitte ipſum mortémque ferre, & ſuauem ſomnum,
Donec Lyciæ latæ ad populum peruenerint:
Ibi ipſum ſepelient fratréſque ciuéſque,
Monumentóque columnaque, hic enim honor eſt mortuorū.
Sic dixit: neq; immorigerus fuit pater hominumq; deorumq;.
Cruentas autem guttas defudit in terram,
Filium dilectum honorans, quem ei Patroclus erat
Interempturus in Troia fertili, longè à patria.
Hi autem cùm iam propè erant inter-ſeſe profecti:
Tunc certè Patroclus quidem valdè-inclytum Thraſymedē,
Qui bonus auriga Sarpedonis erat regis,
Hunc percuſſit imum ad ventrem: ſoluit autem membra
Sarpedon. v. ab illo quidem aberrauit haſta ſplendida
Secundò ruens: hic autem Pedaſum vulnerauit equum
Haſtis in dextrū humerū: hic. a. ſonuit animam exſpirans.
Decidit. v. in pulueres hinniēs (v. porrectus) auolauit a. animam.
Hi a. diuiſi ſunt: ſtriduit a. iugum, habenæq; ipſis
Confundebantur, poſtquā iacebat extraiugalis in pulueribus
Huius rei quidem Automedon haſta-ſtrenuus inuenit finem
Extracto longo enſe craſſo à femore,
Inſurgens abſcidit extraiugalem equum, neque errauit.
Hi autem recta-ſteterunt: in iugo; habenis directi ſunt.

Πέτρῃ ἔπι προβλῆτι καθήμενος, ἱερὸν ἰχθὺν
Ἐκ πόντοιο θύραζε λίνῳ καὶ ἤνοπι χαλκῷ·
Ὣς ἕλκ' ἐκ δίφροιο κεχηνότα δουρὶ φαεινῷ·
Κὰδ δ' ἄρ' ἐπὶ στόμ' ἔωσε· πεσόντα δέ μιν λίπε θυμός.
Αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐρύλαον ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῳ
Μέσσην κακ κεφαλήν· ἡ δ' ἄνδιχα πᾶσα κεάσθη
Ἐν κόρυθι βριαρῇ· ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ
Κάππεσεν, ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χύτο θυμοραϊστής.
Αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐρύμαντα, καὶ Ἀμφοτερὸν, καὶ Ἐπάλτην,
Τληπόλεμόν τε Δαμαστορίδην, Ἐχίον τε, * Πύριν τε,
Ἰφέα τ', Εὔιππόν τε, καὶ Ἀργεάδην Πολύμηλον,
Πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
Σαρπηδὼν δ' ὡς οὖν ἴδ' ἀμιτροχίτωνας ἑταίρους,
Χέρσ' ὑπὸ Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο δαμέντας,
Κέκλετ' ἄρ' ἀντιθέοισι καθαπτόμενος Λυκίοισιν,
Αἰδὼς ὦ Λύκιοι, πόσε φεύγετε; νῦν θοοὶ ἐστέ.
Ἀντήσω γὰρ ἐγὼ τοῦδ' ἀνέρος, ὄφρα δαείω
Ὅστις ὅδε κρατέει, καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργε
Τρῶας, ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσεν.
Ἦ ῥα, καὶ ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε.
Πάτροκλος δ' ἑτέρωθεν ἐπεὶ ἴδεν, ἔκθορε δίφρου.
Οἱ δ' ὥστ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες ἀγκυλοχεῖλαι,
Πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μάχονται·
Ὣς οἱ κεκλήγοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
Τοὺς δὲ ἰδὼν ἐλέησε Κρόνου πάϊς ἀγκυλομήτεω,
Ἥρην δὲ προσέειπε κασιγνήτην ἄλοχόν τε,
Ὤ μοι ἐγὼν, ὅτε μοι Σαρπηδόνα φίλτατον ἀνδρῶν
Μοῖρ' ὑπὸ Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο δαμῆναι.
Διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονε φρεσὶν ὁρμαίνοντι,
Ἤ μιν ζωὸν ἐόντα μάχης ἄπο δακρυοέσσης
Θείω ἀναρπάξας Λυκίης ἐν πίονι δήμῳ,
Ἦ ἤδη ὑπὸ χερσὶ Μενοιτιάδαο δαμάσσω.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη,
Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον * ἔειπες;
Ἄνδρα θνητὸν ἐόντα, πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ,
Ἂψ ἐθέλεις θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι;
Ἔρδ'· ἀτὰρ οὔ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν,
Αἴ κε ζῶν πέμψῃς Σαρπηδόνα ὅνδε δόμονδε,
Φράζεο μή τις ἔπειτα θεῶν ἐθέλῃσι καὶ ἄλλος
Πέμπειν ὃν φίλον υἱὸν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης.
Πολλοὶ γὰρ περὶ ἄστυ μέγα Πριάμοιο μάχονται
Υἱέες ἀθανάτων, τοῖσιν κότον αἰνὸν ἐνήσεις.
Ἀλλ' εἴ τοι φίλος ἐστὶ, τεὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ,
Ἤτοι μέν μιν ἔασον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
Χέρσ' ὑπὸ Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο δαμῆναι·
Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τόν γε λίπῃ ψυχή τε καὶ αἰὼν,
Πέμπειν μιν θάνατόν τε φέρειν καὶ νήδυμον ὕπνον,
Εἰσόκε δὴ Λυκίης εὐρείης δῆμον ἵκωνται·
Ἔνθα ἑ ταρχύσουσι κασίγνητοί τε ἔται τε
Τύμβῳ τε στήλῃ τε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
Αἱματοέσσας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἔραζε,
Παῖδα φίλον τιμῶν, τόν οἱ Πάτροκλος ἔμελλε
Φθείσειν ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι, τηλόθι πάτρης.
Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Ἔνθ' ἤτοι Πάτροκλος μὲν ἀγακλειτὸν Θρασύμηδον,
Ὅς ῥ' ἠῢς θεράπων Σαρπηδόνος ἦεν ἄνακτος,
Τὸν βάλε νείαιραν κατὰ γαστέρα, λῦσε δὲ γυῖα.
Σαρπηδὼν δ' αὐτοῦ μὲν ἀπήμβροτε δουρὶ φαεινῷ
Δεύτερος ὁρμηθεὶς, ὁ δὲ Πήδασον οὔτασεν ἵππον
Ἔγχεϊ δεξιὸν ὦμον· ὁ δ' ἔβραχε θυμὸν ἀΐσθων·
Κὰδ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακὼν, ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμός.
Τὼ δὲ διαστήτην, κρίκε δὲ ζυγὸν, ἡνία δέ σφι
Σύγχυτ', ἐπειδὴ κεῖτο παρήορος ἐν κονίῃσι.
Τοῖο μὲν Αὐτομέδων δουρικλυτὸς εὕρετο τέκμωρ,
Σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ,
Ἀΐξας ἀπέκοψε παρήορον, οὐδ' ἐμάτησε.
Τὼ δ' ἰθυνθήτην, ἐν δὲ ῥυτῆρσι τάνυσθεν.

Τὼ δ'

Τὼ δ' αὖτις συνίτην ἔριδος πέρι θυμοβόροιο.
Ἔνθ' αὖ Σαρπηδὼν μὲν ἀπήμβροτε δουρὶ φαεινῷ,
Πατρόκλου δ' ὑπὲρ ὦμον ἀριστερὸν ἤλυθ' ἀκωκὴ
Ἔγχεος, οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν· ὁ δ' ὕστερος ὄρνυτο χαλκῷ
Πάτροκλος· τοῦ δ' οὐχ ἅλιον βέλος ἔκφυγε χειρός,
Ἀλλ' ἔβαλ' ἔνθ' ἄρα τε φρένες ἔρχαται ἀμφ' ἁδινὸν κῆρ.
Ἤριπε δ' ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν, ἢ ἀχερωΐς,
Ἠὲ πίτυς βλωθρή, τήν τ' οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες
Ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι, νήϊον εἶναι·
Ὡς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο τανυσθείς,
Βεβρυχὼς, κόνιος δεδραγμένος αἱματοέσσης.
Ἠΰτε ταῦρον ἔπεφνε λέων ἀγέληφι μετελθὼν,
Αἴθωνα, μεγάθυμον, ἐν εἰλιπόδεσσι βόεσσιν,
Ὤλετό τε στενάχων ὑπὸ γαμφηλῇσι λέοντος·
Ὡς ὑπὸ Πατρόκλῳ Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων
Κτεινόμενος μενέαινε, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον·
Γλαῦκε πέπον πολεμιστὰ μετ' ἀνδράσι, νῦν σε μάλα χρὴ
Αἰχμητήν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν·
Νῦν τοι ἐελδέσθω πόλεμος κακὸς, εἰ θοός ἐσσι.
Πρῶτα μὲν ὄτρυνον Λυκίων ἡγήτορας ἄνδρας,
Πάντῃ ἐποιχόμενος, Σαρπηδόνος ἀμφιμάχεσθαι·
Αὐτὰρ ἔπειτα καὶ αὐτὸς ἐμεῦ πέρι μάρναο χαλκῷ.
Σοὶ γὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα κατηφείη καὶ ὄνειδος
Ἔσσομαι ἤματα πάντα διαμπερὲς, εἴ κέ μ' Ἀχαιοὶ
Τεύχεα συλήσωσι, νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα.
Ἀλλ' ἔχεο κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα.
Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν
Ὀφθαλμοὺς ῥῖνάς θ'· ὁ δὲ λὰξ ἐν στήθεσι βαίνων,
Ἐκ χροὸς ἕλκε δόρυ, προτὶ δὲ φρένες αὐτῷ ἕποντο·
Τοῖο δ' ἅμα ψυχήν τε καὶ ἔγχεος ἐξέρυσ' αἰχμήν.
Μυρμιδόνες δ' αὐτοῦ σχέθον ἵππους φυσιόωντας,
Ἱεμένους φοβέεσθαι, ἐπεὶ λίπον ἅρματ' ἀνάκτων.
Γλαύκῳ δ' αἰνὸν ἄχος γένετο φθογγῆς ἀΐοντι·
Ὠρίνθη δέ οἱ ἦτορ, ὅ τ' οὐ δύνατο προσαμῦναι.
Χειρὶ δ' ἑλὼν ἐπίεζε βραχίονα· τεῖρε γὰρ αὐτὸν
Ἕλκος, ὃ δή μιν Τεῦκρος ἐπεσσύμενον βάλεν ἰῷ
Τείχεος ὑψηλοῖο, ἀρὴν ἑτάροισιν ἀμύνων.
Εὐχόμενος δ' ἄρα εἶπεν ἑκηβόλῳ Ἀπόλλωνι·
Κλῦθι ἄναξ, ὅς που Λυκίης ἐν πίονι δήμῳ
Εἲς, ἢ ἐνὶ Τροίῃ· δύνασαι δὲ σὺ πάντοσ' ἀκούειν
Ἀνέρι κηδομένῳ, ὡς νῦν ἐμὲ κῆδος ἱκάνει.
Ἕλκος μὲν γὰρ ἔχω τόδε καρτερόν, ἀμφὶ δέ μοι χεὶρ
Ὀξείῃς ὀδύνῃσιν ἐλήλαται, οὐδέ μοι αἷμα
Τερσῆναι δύναται, βαρύθει δέ μοι ὦμος ὑπ' αὐτοῦ·
Ἔγχος δ' οὐ δύναμαι σχεῖν ἔμπεδον, οὐδὲ μάχεσθαι
Ἐλθὼν δυσμενέεσσιν. ἀνὴρ δ' ὤριστος ὄλωλε,
Σαρπηδὼν Διὸς υἱός· ὁ δ' οὐδ' οὗ παιδὸς ἀμύνει.
Ἀλλὰ σύ πέρ μοι ἄναξ τόδε καρτερὸν ἕλκος ἄκεσσαι,
Κοίμησον δ' ὀδύνας, δὸς δὲ κράτος, ὄφρ' ἑτάροισι
Κεκλόμενος Λυκίοισιν ἐποτρύνω πολεμίζειν,
Αὐτός τ' ἀμφὶ νέκυι κατατεθνηῶτι μάχωμαι.
Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος, τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.
Αὐτίκα παῦσ' ὀδύνας, ἀπὸ δ' ἕλκεος ἀργαλέοιο
Αἷμα μέλαν τέρσηνε, μένος δέ οἱ ἔμβαλε θυμῷ.
Γλαῦκος δ' ἔγνω ᾖσιν ἐνὶ φρεσὶ, γήθησέν τε,
Ὅττι οἱ ὦκ' ἤκουσε μέγας θεὸς εὐξαμένοιο.
Πρῶτα μὲν ὄτρυνεν Λυκίων ἡγήτορας ἄνδρας,
Πάντῃ ἐποιχόμενος, Σαρπηδόνος ἀμφιμάχεσθαι.
Αὐτὰρ ἔπειτα μετὰ Τρῶας κίε μακρὰ βιβάσθων,
Πουλυδάμαντ' ἐπὶ Πανθοΐδην καὶ Ἀγήνορα δῖον·
Βῆ δὲ μετ' Αἰνείαν τε καὶ Ἕκτορα χαλκοκορυστήν,
Ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἕκτορ, νῦν δὴ πάγχυ λελασμένος εἰς ἐπικούρων,
Οἳ σέθεν εἵνεκα τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης
Θυμὸν ἀποφθινύθουσι· σὺ δ' οὐκ ἐθέλεις ἐπαμύνειν.
Κεῖται Σαρπηδὼν Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων,
Ὃς Λυκίην εἴρυτο δίκῃσί τε καὶ σθένεϊ ᾧ·
Τὸν δ' ὑπὸ Πατρόκλῳ δάμασ' ἔγχεϊ χάλκεος Ἄρης.
Ἀλλὰ φίλοι πάρστητε, νεμεσσήθητε δὲ θυμῷ,

His autem rurſus coibant contentionem propter pernicioſam.
Tunc rurſus Sarpedon quidem aberrauit haſta lucida, Sarpedon à Patroclo interficitur.
Patrocli autem ſuper humerum ſiniſtrum venit cuſpis
Haſtæ: neque percuſſit ipſum, hic autem poſterior ruebat ære
Patroclus: huius verò non vanum telum effugit manu:
Sed vulnerauit, vbi præcordia concluſa ſunt circa ſolidũ cor.
Cecidit.a.velut cùm aliqua quercus cecidit, vel populus,
Vel pinus alta, quam in montibus fabri viri
Exciderũt ſecurib.recẽs-acutis, lignũ-nauib.aptũ vt-eſſet.
Sic is ante equos & currum iacebat extenſus,
Fremens puluerem carpens ſanguinolentum:
Velut taurum interfecit leo armentum adortus
Fuluum magnanimum, inter curuè-gradientes boues,
Perijt, gemens, ſub maxillis leonis:
Sic ſub Patroclo Lyciorum dux ſcutatorum
Dum-trucidaretur gemebat: charum.a.appellabat ſocium:
Glauce amice, bellator inter viros, nunc te valdè oportet
Pugnacemq; eſſe, & audacem bellatorem.
Nunc tibi cordi-ſit bellum pernicioſum, ſi agilis es.
Primum quidem adhortare Lyciorum duces viros:
Vndique luſtrans, vt pro Sarpedone pugnent.
Ac deinde & ipſe pro me pugna ære.
Tibi enim ego & deinceps mœſtitia & infamia
Ero dies omnes perpetuò, ſi me Achiui
Armis ſpolient nauium in certamine lapſum.
Sed conſiſte fortiter, excita verò populum omnem.
Sic ipſum locutum finis mortis texit
In oculis naribuſq;: hic autem calce in pectus ſcandens,
E corpore traxit haſtam, præcordia.a.ipſam conſequebatur.
Huius autem ſimul animamq; & haſtæ extraxit cuſpidem.
Myrmidones autem illic detinuerunt equos anhelantes
Cupientes fugere poſtquam deſeruerunt currus regum.
Glauco autem grauis dolor accidit vocem audienti,
Commotum eſt autem ei cor, quòd non potuit auxiliari:
Manu a. tenens premebat brachium: affligebat.n. grauiter κ. ὠδίνει.
Vulnus, quod iam ipſi Teucer irruenti inflixerat ſagitta
E muro excelſo nocumentum à ſociis propulſans:
Precans autem dixit longè-iacienti Apollini:
Audi rex, qui fortaſſe Lyciæ in diuite populo Glauci preces ad Apollinē.
Es, vel in Troia: potes autem vndique audire
Virum dolentem, ſicut nunc me dolor inuadit.
Vulnus quidem ſuſtineo hoc durum: circa.a.mihi manus
Acutis doloribus confixa eſt: neque mihi ſanguis
Siccari poteſt: grauatur autem mihi humerus ab ipſo:
Haſtam autem non poſſum tenere firmiter, neque pugnare
Congreſſus cum hoſtibus. vir autem præſtantiſſimus perijt
Sarpedon Iouis filius, hic autem neque ſuo filio auxiliatur:
Sed tu mihi ô rex, hoc violentum vulnus cura:
Mitiga autem dolores, & da mihi robur, vt ſocios
Hortando Lycios concitem ad-pugnandum,
Ipſeq; de cadauere mortuo pugnem.
Sic dixit precans: hunc autem audiuit Phœbus Apollo:
Statim ſedauit dolores: ab autem vulnere moleſto
Sanguinem atrum abſterſit: vires autem ei iniecit animo.
Glaucus autem agnouit ſuis in mentibus, lætatuſq; eſt,
Quòd eum citò audiuit magnus deus precantem.
Primum quidem concitauit Lyciorum ductores viros,
Vndique luſtrans vt pro Sarpedone pugnarent.
Sed deinde ad Troianos ibat latis-paſſibus incedens
Polydamantem ad Panthœden, & Agenora diuinum:
Iuit verò ad Aeneamq;, & Hectorem ære-armatum.
Propè autem ſtans verbis velocibus allocutus eſt.
Hector, nunc iam omnino oblitus es auxiliatorum, Glaucus Troianos hortatur, vt Sarpedonis corpus tueantur.
Qui tui gratiâ procul ab amicis, & à patria terra
Animam perdunt, tu autem non vis auxiliari.
Iacet Sarpedon Lyciorum ductor ſcutigerorum,
Qui Lyciam tuebatur iuſtitiis & virtute ſua.
Hunc autem ſub Patroclo interfecit haſta æreus Mars.
Sed amici adeſte, indignemini autem animo,

Ne arma auferant, dedecorentq́ cadauer
Myrmidones, ob Græcos iratí quotquot perierunt,
Quos apud naues veloces trucidauimus hastis. (pu dolor
Sic dixit: Troianos.a.ſuper capite (al. vehementer) *ce-*
Intolerabilis, non coercibilis: quoniam eis præſidium vrbis
Erat, alienigena quamuis exiſtens: multi enim cum ipſo
Populi ſequebantur: inter quos ipſe excellebat in pugnando.
Ibant autem recta in Danaos, ardentes: dux verò erat ipſis
Hector iratus ob *Sarpedonem. ſed Achiuos*
Excitabat Menœtiadæ Patrocli prudens cor:
Aiaces primos allocutus eſt promptos & ipſos:

Patroclus Aiaces hortatur.

Aiaces, nunc vobis auxiliari charum ſit,
Quales quidem antea eratis inter viros vel & meliores.
Iacet vir qui primus inſilijt murum Achiuorum
Sarpedon, ſed ſi ipſum dedecoremus accipientes,
Armáque ab humeris auferamus & aliquem ſociorum
Ipſum defendentium interfecerimus ſæuo ære.

Circa Sarpedonis corpus acriter pugnatur.

Sic dixit, hi autem & ipſi auxiliari prompti erant.
Hi autem poſtquam vtrinque inſtruxerunt phalanges,
Troiani, & Lycij, & Myrmidones & Achiui,
Concurrebant pro cadauere mortuo ad-pugnandum,
Horrendum clamantes: valdè.a.ſonuerunt arma virorum
Iupiter.a. noctem pernicioſam extendit ſuper forti pugna,
Dum dilecto pro filio pugnæ pernicioſus labor eſſet.
Repulerunt autem priores Troiani nigris-oculis Achiuos.
Occiſus erat.n. neutiquã peſſimus vir inter Myrmidonas:
Filius Agaclei magnanimi diuinus Epigeus,
Qui in Budeo bene-habitata imperabat
Anteà: ſed tunc ſtrenuum conſobrinum cùm-occidiſſet
Ad Peleum venit-ſupplex, & ad Thetin candidis-pedib.
Hi autem ſimul cum Achille virili miſerunt ſequi
Ilium ad pulchros-equos-habens, vt cũ Troianis pugnaret:
Hunc tunc tangentem cadauer percuſſit illuſtris Hector
Saxo ad caput: illud verò bifariam totum diſciſſum eſt
In galea forti: hic autem pronus ſuper cadauer
Decidit: circa autem ipſum mors fuſa eſt pernicioſa.
Patroclo autem dolor factus eſt interfecto ſocio.
Iuit autem rectà per propugnatores, accipitri ſimilis
Veloci, qui terruit graculóſque, ſturnóſque:
Sic rectà-in Lycios Patrocle equis-viam faciens,
Ruiſti & in Troianos: iratus erat.a. corde ob ſocium,
Et percuſſit Sthenelaum Ithæmenis dilectum filium
Ad *ceruicem ſaxo: abrupit autem eius neruos:*
Ceſſerunt autem retrò primi-pugnatores, & illuſtris Hector.
Quantus autem iaculi iactus longus eſt,
Quod quide vir emiſerit prouocatus (.al. tẽtãs) *vel in certa-*
Vel & in bello, ab (a. ſub) *hoſtib. animã-deſtructib.* (mine,
Tantum receſſerunt Troiani: impulerunt autem Achiui,
Glaucus autem primus Lyciorum ductor ſcutatorum
Conuerſus eſt, interfecit autem Bathycleum magnanimum
Chalconis dilectum filium, qui in Hellade domos habitans
Opibuſq́, diuitijſq́, illuſtris-erat inter Myrmidonas:
Hunc quidem Glaucus in pectore medio vulnerauit haſta
Conuerſus repentè, quando ipſum aſſecutus eſt inſequens:
Sonuit autem lapſus. denſus autem dolor inuaſit Achiuos,
Vt cecidit ſtrenuus vir: valdè verò Troiani gauiſi ſunt.
Steterant.a. circa ipſum euntes frequentes, neque Achiui
Roboris obliti ſunt: vires autem recta ferebant in eos.
Tunc rurſus Meriones Troianorũ ſuſtulit virum armatum
Laogonum audacem, filium Onetoris, qui Iouis ſacerdos
Idæi factus-erat: deúſque veluti honorabatur in *populo:*
Hunc percuſſit ſub maxilla & aure, ſtatim autem anima
Diſceſſit à membris: odioſa autem ipſum caligo inuaſit.
Aeneas autem in Merionem haſtam æream miſit:
Sperabat enim ſe-aſſecuturum illum *ſub-ſcuto proceden-*
tem.
Sed hic quidem contrà intuitus euitauit ferream haſtam.
Antrorſum enim procubuit: at retrò haſta longa
Terræ infixa eſt: poſterior autem pars concuſſa eſt
Haſtæ: ibi autem tum remiſit vim fortis Mars. (i. ferrum)

Μή ἀπὸ τεύχε' ἕλωνται, ἀεικίσσωσι δὲ νεκρὸν
Μυρμιδόνες, Δαναῶν κεχολωμένοι ὅσσοι ὄλοντο,
Τοὺς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἐπέφνομεν ἐγχείῃσιν.
Ὣς ἔφατο, Τρῶας δὲ κατὰ κρῆθεν λάβε πένθος
Ἄσχετον, οὐκ ἐπιεικτόν, ἐπεί σφισιν ἕρμα πόληος
Ἔσκε, καὶ ἀλλοδαπός περ ἐών· πολέες γὰρ ἅμ' αὐτῷ
Λαοὶ ἕποντ', ἐν δ' αὐτὸς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
Βὰν δ' ἰθὺς Δαναῶν λελιημένοι· ἦρχε δ' ἄρα σφιν
Ἕκτωρ χωόμενος Σαρπηδόνος· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
Ὦρσε Μενοιτιάδεω Πατροκλῆος λάσιον κῆρ.
Αἴαντε πρώτω προσέφη, μεμαῶτε καὶ αὐτώ,
Αἴαντε, νῦν σφῶϊν ἀμύνεσθαι φίλον ἔστω,
Οἷοί περ πάρος ἦτε μετ' ἀνδράσιν, ἢ καὶ ἀρείους.
Κεῖται ἀνὴρ ὃς πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος Ἀχαιῶν
Σαρπηδών· ἀλλ' εἴ μιν ἀεικισσαίμεθ' ἑλόντες,
Τεύχεά τ' ὤμοιϊν ἀφελοίμεθα, καί τιν' ἑταίρων
Αὐτοῦ ἀμυνομένων δαμασαίμεθα νηλέϊ χαλκῷ.
Ὣς ἔφαθ', οἳ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλέξασθαι μενέαινον.
Οἳ δ' ἐπεὶ ἀμφοτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας,
Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Μυρμιδόνες καὶ Ἀχαιοί,
Σύμβαλον ἀμφὶ νέκυι κατατεθνηῶτι μάχεσθαι,
Δεινὸν ἀΰσαντες· μέγα δ' ἔβραχε τεύχεα φωτῶν.
Ζεὺς δ' ἐπὶ νύκτ' ὀλοὴν τάνυσε κρατερῇ ὑσμίνῃ,
Ὄφρα φίλῳ περὶ παιδὶ μάχης ὀλοὸς πόνος εἴη.
Ὦσαν δὲ πρότεροι Τρῶες ἑλίκωπας Ἀχαιούς.
Βλῆτο γὰρ οὔ τι κάκιστος ἀνὴρ μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
Υἱὸς Ἀγακλῆος μεγαθύμου δῖος Ἐπειγεύς,
Ὅς ῥ' ἐν Βουδείῳ εὖ ναιομένῳ ἤνασσε
Τὸ πρίν· ἀτὰρ τότε γ' ἐσθλὸν ἀνεψιὸν ἐξεναρίξας
Ἐς Πηλῆ' ἱκέτευσε καὶ ἐς Θέτιν ἀργυρόπεζαν.
Οἳ δ' ἅμ' Ἀχιλλῆϊ ῥηξήνορι πέμπον ἕπεσθαι
Ἴλιον εἰς εὔπωλον, ἵνα Τρώεσσι μάχοιτο.
Τόν ῥα τόθ' ἁπτόμενον νέκυος βάλε φαίδιμος Ἕκτωρ
Χερμαδίῳ κεφαλήν· ἡ δ' ἄνδιχα πᾶσα κεάσθη
Ἐν κόρυθι βριαρῇ· ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ
Κάππεσεν, ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χύτο θυμοραϊστής.
Πατρόκλῳ δ' ἄρ' ἄχος γένετ' ἀμφ' ἑτάροιο πεσόντος·
Ἴθυσεν δὲ διὰ προμάχων ἴρηκι ἐοικὼς
Ὠκέϊ, ὅς τ' ἐφόβησε κολοιούς τε ψῆράς τε·
Ὣς ἰθὺς Λυκίων Πατρόκλεες ἱπποκέλευθε
Ἔσσυο καὶ Τρώων, κεχόλωσο δὲ κῆρ ἑτάροιο.
Καί ῥ' ἔβαλε Σθενέλαον Ἰθαιμένεος φίλον υἱὸν
Αὐχένα χερμαδίῳ, ῥῆξεν δ' ἀπὸ τοῖο τένοντας.
Χώρησαν δ' ὑπό τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ.
Ὅσση δ' αἰγανέης ῥιπὴ ταναοῖο τέτυκται,
Ἥν ῥά τ' ἀνὴρ ἀφέῃ πειρώμενος ἢ ἐν ἀέθλῳ,
Ἠὲ καὶ ἐν πολέμῳ, δηΐων ὕπο θυμοραϊστέων,
Τόσσον ἐχώρησαν Τρῶες, ὤσαντο δ' Ἀχαιοί.
Γλαῦκος δὲ πρῶτος, Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων,
Ἐτράπετ', ἔκτεινεν δὲ Βαθυκλῆα μεγάθυμον,
Χάλκωνος φίλον υἱὸν, ὃς Ἑλλάδι οἰκία ναίων
Ὄλβῳ τε πλούτῳ τε μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσι.
Τὸν μὲν ἄρα Γλαῦκος στῆθος μέσον οὔτασε δουρὶ
Στρεφθεὶς ἐξαπίνης, ὅτε μιν κατέμαρπτε διώκων·
Δούπησεν δὲ πεσών· πυκινὸν δ' ἄχος ἔλλαβ' Ἀχαιούς,
Ὡς ἔπεσ' ἐσθλὸς ἀνήρ· μέγα δὲ Τρῶες κεχάροντο·
Στὰν δ' ἀμφ' αὐτὸν ἰόντες ἀολλέες· οὐδ' ἄρ' Ἀχαιοὶ
Ἀλκῆς ἐξελάθοντο, μένος δ' ἰθὺς φέρον αὐτῶν.
Ἔνθ' αὖ Μηριόνης Τρώων ἕλεν ἄνδρα κορυστὴν,
Λαόγονον θρασὺν υἱὸν Ὀνήτορος, ὃς Διὸς ἱρεὺς
Ἰδαίου ἐτέτυκτο, θεὸς δ' ὣς τίετο δήμῳ.
Τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος· ὦκα δὲ θυμὸς
Ὤιχετ' ἀπὸ μελέων, στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἷλεν.
Αἰνείας δ' ἐπὶ Μηριόνῃ δόρυ χάλκεον ἧκεν·
Ἔλπετο γὰρ τεύξεσθαι ὑπασπίδια προβιβῶντος.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος·
Πρόσσω γὰρ κατέκυψε, τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν
Οὔδει ἐνισκίμφθη, ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίχθη
Ἔγχεος· ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης.

Αἰχμὴ

Αἰχμὴ δ' Αἰνείαο κραδαινομένη κατὰ γαίης
Ὤιχετ', ἐπεί ῥ' ἅλιον στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν.
Αἰνείας δ' ἄρα θυμὸν ἐχώσατο, φώνησέν τε,
  Μηριόνη, τάχα κέν σε, καὶ ὀρχηστήν περ ἐόντα,
Ἔγχος ἐμὸν κατέπαυσε διαμπερὲς, εἴ σ' ἔβαλόν περ.
  Τὸν δ' αὖ Μηριόνης δουρικλυτὸς ἀντίον ηὔδα,
Αἰνεία, χαλεπόν σε καὶ ἴφθιμόν περ ἐόντα,
Πάντων ἀνθρώπων σβέσσαι μένος, ὅς κέ σευ ἄντα
Ἔλθῃ ἀμυνόμενος· θνητὸς δέ νυ καὶ σὺ τέτυξαι.
Εἰ καὶ ἐγώ σε βάλοιμι τυχὼν μέσον ὀξέϊ χαλκῷ,
Αἶψά κε, καὶ κρατερός περ ἐὼν καὶ χερσὶ πεποιθὼς,
Εὖχος ἐμοὶ * δοίης, ψυχὴν δ' Ἄϊδι κλυτοπώλῳ.
  Ὣς φάτο· τὸν δ' ἐνένιπε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱὸς,
Μηριόνη, τί σὺ ταῦτα καὶ ἐσθλὸς ἐὼν ἀγορεύεις;
Ὦ πέπον, οὔτι Τρῶες * ὀνειδείοις ἐπέεσσι
Νεκροῦ χωρήσουσι, πάρος τινὰ γαῖα καθέξει.
Ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου, ἐπέων δ' ἐνὶ βουλῇ.
Τῷ οὔτι χρὴ μῦθον ὀφέλλειν, ἀλλὰ μάχεσθαι.
  Ὣς εἰπὼν, ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' ἅμ' ἕσπετο ἰσόθεος φώς.
Τῶν δ' ὥστε δρυτόμων ἀνδρῶν ὀρυμαγδὸς ὄρωρεν
Οὔρεος ἐν βήσσῃς, ἕκαθεν δέ τε γίνετ' ἀκουή·
Ὣς τῶν ὤρνυτο δοῦπος ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
Χαλκοῦ τε, ῥινοῦ τε, βοῶν τ' εὐποιητάων,
Νυσσομένων ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν.
Οὐδ' ἂν ἔτι φράδμων περ ἀνὴρ Σαρπηδόνα δῖον
Ἔγνω, ἐπεὶ βελέεσσι καὶ αἵματι καὶ κονίῃσιν
Ἐκ κεφαλῆς εἴλυτο διαμπερὲς ἐς πόδας ἄκρους.
Οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ὁμίλεον, ὡς ὅτε μυῖαι
Σταθμῷ * ἔνι βρομέωσι περιγλαγέας κατὰ πέλλας
Ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει·
Ὣς ἄρα τοὶ περὶ νεκρὸν ὁμίλεον, οὐδέ ποτε Ζεὺς
Τρέψεν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης ὄσσε φαεινὼ,
Ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς αἰὲν ὅρα, καὶ φράζετο θυμῷ
Πολλὰ μάλ' ἀμφὶ φόνῳ Πατρόκλου, μερμηρίζων
Ἢ ἤδη κἀκεῖνον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
Αὐτοῦ ἐπ' ἀντιθέῳ Σαρπηδόνι φαίδιμος Ἕκτωρ
Χαλκῷ δῃώσῃ, ἀπό τ' ὤμων τεύχε' ἕληται,
Ἦ ἔτι καὶ πλεόνεσσιν ὀφέλλειεν πόνον αἰπύν.
Ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
Ὄφρ' ἠῢς θεράπων Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
Ἐξαῦτις Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα χαλκοκορυστὴν
Ὤσαιτο προτὶ ἄστυ, πολέων δ' ἀπὸ θυμὸν ἕλοιτο.
Ἕκτορι δὲ πρωτίστῳ ἀνάλκιδα θυμὸν ἐνῶρσεν·
Ἐς δίφρον δ' ἀναβὰς φύγαδ' ἔτραπε, κέκλετο δ' ἄλλους
Τρῶας φευγέμεναι· γνῶ γὰρ Διὸς ἱρὰ τάλαντα.
Ἔνθ' οὐδ' ἴφθιμοι Λύκιοι μένον, ἀλλ' ἐφόβηθεν
Πάντες, ἐπεὶ βασιλῆα ἴδον βεβλαμμένον ἦτορ,
Κείμενον ἐν νεκύων ἀγύρει· πολέες γὰρ ἐπ' αὐτῷ
Κάππεσον, εὖτ' ἔριδα κρατερὴν ἐτάνυσσε Κρονίων.
Οἱ δ' ἄρ' ἀπ' ὤμοιιν Σαρπηδόνος ἔντε' ἕλοντο,
Χάλκεα, μαρμαίροντα, τὰ μὲν κοίλας ἐπὶ νῆας
Δῶκε φέρειν ἑτάροισι Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός.
Καὶ τότ' Ἀπόλλωνα προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,
  Εἰ δ' ἄγε νῦν φίλε Φοῖβε κελαινεφὲς αἷμα κάθηρον
Ἐλθὼν ἐκ βελέων Σαρπηδόνα, καί μιν ἔπειτα
Πολλὸν * ἄπο προφέρων λοῦσον ποταμοῖο ῥοῇσι,
Χρῖσόν τ' ἀμβροσίῃ, περὶ δ' ἄμβροτα εἵματα ἕσσον.
Πέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,
Ὕπνῳ καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν, οἵ ῥά μιν ὦκα
Θήσουσ' ἐν Λυκίης εὐρείης πίονι δήμῳ,
Ἔνθα ἑ ταρχύσουσι κασίγνητοί τε ἔται τε,
Τύμβῳ τε στήλῃ τε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
  Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων·
Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων ἐς φύλοπιν αἰνήν.
Αὐτίκα δ' ἐκ βελέων Σαρπηδόνα δῖον ἀείρας,
Πολλὸν * ἄπο προφέρων λοῦσεν ποταμοῖο ῥοῇσι,
Χρῖσέν τ' ἀμβροσίῃ, περὶ δ' ἄμβροτα εἵματα ἕσσε·
Πέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,
Ὕπνῳ καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν, οἵ ῥά μιν ὦκα

Cuſpis autem Aeneæ vibrata in terram
Iuit, quoniam fruſtra forti à manu ruit.
Aeneas autem animo iratus eſt, dixitq́;
* Merione citò te ſaltatorem quamuis exiſtentem*
Haſta mea compeſcuiſſet perpetuò, ſi te attigiſſem.
* Huic.a. verſus Meriones lãcea inclytus cõtrà affatus eſt,*
Aenea, arduum eſt, te fortem licet exiſtentem,
Omnium hominum extinguere robur, quicunque te contra
Veneris repugnans: mortalis certè & tu factus es.
Si & ego te tetigero nactus medium acuto ære,
Statim fortis quamuis exiſtens, & manibus fidens,
Gloriam mihi dederis, animam.a. Plutoni inclyto-equis. γρ. δώσει.
* Sic dixit. hunc.a. obiurgauit Menœtij fortis filius,*
Merione, cur tu hæc quamuis ſtrenuus exiſtens loqueris?
O amice, neutiquam Troiani contumelioſis verbis
A cadauere cedent, antequàm aliquem terra detinebit: γρ. ἐπι- δίοις.
In.a. manibus finis belli: Verborum.a. in conſilio (al. cura)
Ideò non oportet ſermonem augere, ſed pugnare.
* Sic fatus, hic.q. præceſſit: ille.a. ſecutus eſt diuinus vir.*
Horum autem vt ligna-incidentium virorum tumultus fit
Montis in conuallibus: procul autem facta eſt auditio:
Sic horum excitabatur ſtrepitus à terra ſpacioſa
Et ab ære, pelleq́, ſcutiſq́, benefactis,
Quæ feriebantur, enſibuſque, & haſtis vtrinque incidentib.
Neque amplius ſolers quamuis vir Sarpedonem diuinum
Cognouiſſet, quoniam telis & ſanguine & pulueribus
A vertice obuolutus erat vſque ad pedes extremos.
Hi.a. ſemper circum cadauer verſabantur, vt quum muſcæ
In tugurio ſuſurrant lacte plenas ad mulctras,
Tempore in verno, quando lac vaſa madefacit: γρ. ἐνὶ [illegible] μίων.
Sic ſanè hi circum cadauer verſabantur: nunquam autem
Flectebat à forti pugna oculos ſplendidos: (Iupiter
Sed in ipſos ſemper aſpiciebat, & conſultabat animo
Multa valdè de cæde Patrocli cogitans,
Num iam etiam illum in forti pugna
Illic ſupra diuinum Sarpedonem illuſtris Hector
Ære cæderet, deq́, humeris arma tolleret,
An adhuc pluribus augeret iam prælium acre.
Sic autem ei cogitanti, viſum eſt melius eſſe,
Vt bonus famulus Pelidæ Achillis
Denuò Troianóſque & Hectorem armatum
Repelleret ad vrbem, multorum autem animam eriperet.
Hectori autem primò imbecillem animum immiſit: Hector fugit.
In currũ.a. conſcendens in-fugã-vertit-ſe, hortatus é.a. alios
Troianos fugere. cognouit enim Iouis ſacras lances.
Tũc neq́; generoſi Lycij manſerũt, ſed in-fugam-verſi-ſunt
Omnes, poſtquam regem viderunt vulneratum corde,
Iacentem in cadauerum aceruo. multi enim ſuper ipſo
Deciderunt, quando certamen aſperum intendit Saturnius,
Hi autem ab humeris Sarpedonis arma ceperunt,
Ærea, ſplendentia, quæ quidem concauas ad naues
Dedit portare ſocijs Menœtij fortis filius:
Et tunc Apollinem allocutus eſt nebularum-congregator Iu-
piter,
* Eia agè nunc dilecte Phœbe, atro ſanguine purga* Iupiter Apollini iubet, vt Sarpedoni parentandũ curet
Iens ex iaculis Sarpedonem, & ipſum deinde
Valdè procul exportans laua fluminis fluxibus, γρ. ἀποπρο- φέρων,
Iungitoq́; ambroſia, & immortales veſtes induito.
Mitte autem ipſum comitibus cum velocibus ferri,
Somno & Morte gemellis, qui ipſum ſanè citò
Statuent Lyciæ latæ in diuite populo.
Illic ipſum ſepelient fratréſque amicíque,
Monumentoq́, pilaq́, hic enim honor eſt mortuorum.
* Sic dixit, neque patri immorigerus-fuit Apollo.*
Deſcendit autem ab Idæis montibus ad pugnam grauem:
Statim autem è telis Sarpedonem generoſum tollens
Valde procul ferens lauit fluminis vndis, γρ. ἀποπρο- φέρων.
Vnxitq́, ambroſia, & immortalibus veſtibus induit:
Miſit autem ipſum comitibus cum celeribus portari
Somno & Morte gemellis, qui ipſum ſtatim

Depoſuerunt in Lyciæ latæ diuite populo.
Patroclus autem equos & Automedontem hortatus,
Troianos & Lycios inſequebatur: & valde læſus eſt,
Stultus: ſi autem mandatum Pelidæ obſeruaſſet,
Certè euitaſſet fatum malum nigræ mortis.
SED ſemper Iouis potentior mens quàm hominum,
Qui & fortem virum terret, & abſtulit victoriam
χ:ἰσι. *Facilè, cùm tamen* (al. interdum a.) *ipſe iubeat pugnare*
Qui ei & tunc animum in pectoribus induxit.
Patroclus multos hoſtes interficit. *Tum quem primum, quem & poſtremum interfeciſti*
Patrocle, quando te dij ad mortem vocauerunt?
Adreſtum quidem primum, & Autonoum & Echeclum,
Et Perimum Megadem, & Epiſtora, & Menalippum:
At poſtea Elaſum, & Mulium, & Pylartem,
Hos interfecit: at alij ad fugam cogitarunt ſinguli.
Tunc altam Troiam cepiſſent filij Achiuorum
Patrocli ſub manibus (valdè enim haſta prouehebat)
Niſi Apollo illuſtris benè ædificata in turri
Stetiſſet, huic pernicioſa cogitans, Troianis.a. auxilians,
Ter quidem in prominentiam aſcendit muri alti
Patroclus, ter autem ipſum deturbauit Apollo,
Manibus immortalibus lucidum ſcutum feriens:
Sed quandò iam quartò irruit deo ſimilis,
Grauiter comminatus, allocutus eſt longè operans Apollo.
Apollo Patroclum à Troiæ mœnibus repellit. *Recede Patrocle generoſe, non tibi fatum*
Tua ſub haſta vrbem expugnari Troianorũ magnanimorũ:
Neque ſub Achille, qui te multò præſtantior eſt.
Sic dixit: Patroclus autem ceſſit longè retrò,
Indignationem deuitans longè iaculantis Apollinis.
Hector autem in Scæa porta tenebat vnungulos equos,
Dubitabat.n. an pugnaret in turmam iterum impellens,
An copias intra murum iuberet ſe concludere.
Hæc ei cogitanti aſtitit illuſtris Apollo,
Viro ſimilis iuuenique fortiq́;
Aſio, qui auunculus erat Hectoris equitatoris,
Frater germanus Hecubæ, filius autem Dymantis:
Qui Phrygiam habitabat fluenta ad Sangarij.
Huic ipſum ſimilis allocutus eſt clarus Apollo:
Hector, cur pugna abſtines? neque te oportet.
Vtinam quanto deterior ſum, tanto te fortior eſſem.
Propterea fortè odioſè à bello recederes.
Sed age, in Patroclum impellito ſolidungulos equos:
Si quo-modo ipſum interficias, detq́; tibi gloriam Apollo.
Sic fatus, hic quidẽ rurſus iuit Deus in-laborẽ virorum.
[illegible] *Cebrioni autem iuſſit bellicoſo illuſtris Hector*
Equos ad bellum flagellare, ſed Apollo
Ingreſſus eſt multitudinem iens. tumultum autem Argiuis
Immiſit malum: Troianis autem & Hectori gloriã præbuit.
Hector cũ Patroclo congreditur. *Hector.a. cæteros quidẽ Danaos omittebat, neq; occidebat.*
Sed hic in Patroclum dirigebat ſolidungulos equos:
Patroclus autem ex-altera-parte ab equis deſilijt in terrã,
Siniſtra haſtam tenens, altera autem cepit ſaxum,
Patroclus Cebrionẽ interficit. *Marmoreum, aſperum, quod eius manus obtexit:*
Miſit verò annixus, neque diu veritus eſt virum,
Neque fruſtra-miſit telum percuſſit autem Hectoris aurigã
Cebrionem, nothum filium illuſtris Priami,
Equorum habenas tenentem in *fronte acuto lapide:*
Ambo autem ſupercilia confregit lapis, neque eũ impediuit
Os: oculi autem humi cadebant in pulueres
Ipſius ante pedes: ille verò vrinatori ſimilis
Decidit ab artificioſè facto curru: liquit.a. oſſa animus.
Hunc iocoſè-perſtringens allocutus es Patrocle equitator:
Papæ, certè valdè agilis vir: quàm facilè vrinatur.
Sicubi & in mari piſcoſo eſſet,
Multos ſatiaret vir hic oſtrea quærens,
Naue deſiliens, etſi tempeſtuoſum eſſet:
Ita nunc in campo ex equis facilè vrinatur:
Certè & inter Troianos vrinatores ſunt.
Sic locutus, in Cebrionem heroem tetendit,

Κάτθεσαν ἐν Λυκίης εὐρείης πίονι δήμῳ.
Πάτροκλος δ' ἵπποισι καὶ Αὐτομέδοντι κελεύσας,
Τρῶας καὶ Λυκίους μετεκίαθε, καὶ μέγ' ἀάσθη,
Νήπιος· εἰ δὲ ἔπος Πηληϊάδαο φύλαξεν,
Ἦτ' ἂν ὑπέκφυγε κῆρα κακὴν μέλανος θανάτοιο.
Ἀλλ' αἰεί τε Διὸς κρείσσων νόος ἠέ περ ἀνδρῶν,
Ὅστε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλετο νίκην
Ῥηϊδίως, *ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνῃσι μάχεσθαι.
Ὅς οἱ καὶ τότε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἀνῆκεν.
Ἔνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξας
Πατρόκλεις, ὅτε δή σε θεοὶ θάνατόνδε κάλεσσαν·
Ἄδρηστον μὲν πρῶτα, καὶ Αὐτόνοον, καὶ Ἔχεκλον,
Καὶ Πέριμον Μεγάδην, καὶ Ἐπίστορα, καὶ Μελάνιππον·
Αὐτὰρ ἔπειτ' Ἔλασον, καὶ Μούλιον, ἠδὲ Πυλάρτην·
Τοὺς ἕλεν· οἱ δ' ἄλλοι φύγαδε μνώοντο ἕκαστος.
Ἔνθά κεν ὑψίπυλον Τροίην ἕλον υἷες Ἀχαιῶν
Πατρόκλου ὑπὸ χερσί, (περὶ πρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν)
Εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος ἐϋδμήτου ἐπὶ πύργου
Ἔστη, τῷ ὀλοὰ φρονέων, Τρώεσσι δ' ἀρήγων.
Τρὶς μὲν ἐπ' ἀγκῶνος βῆ τείχεος ὑψηλοῖο
Πάτροκλος, τρὶς δ' αὐτὸν ἀπεστυφέλιξεν Ἀπόλλων,
Χείρεσσ' ἀθανάτῃσι φαεινὴν ἀσπίδα νύσσων·
Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο δαίμονι ἶσος,
Δεινὰ δ' ὁμοκλήσας προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων,
Χάζεο διογενὲς Πατρόκλεις· οὔ νύ τοι αἶσα
Σῷ ὑπὸ δουρὶ πόλιν πέρθαι Τρώων ἀγερώχων,
Οὐδ' ὑπ' Ἀχιλλῆος, ὅσπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.
Ὣς φάτο. Πάτροκλος δ' ἀνεχάζετο πολλὸν ὀπίσσω,
Μῆνιν ἀλευάμενος ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος.
Ἕκτωρ δ' ἐν Σκαιῇσι πύλῃς ἔχε μώνυχας ἵππους.
Δίζε γὰρ ἠὲ μάχοιτο κατὰ κλόνον αὖθις ἐλάσσας,
Ἢ λαοὺς ἐς τεῖχος ὁμοκλήσειεν ἀλῆναι.
Ταῦτ' ἄρα οἱ φρονέοντι παρίστατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
Ἀνέρι εἰσάμενος αἰζηῷ τε κρατερῷ τε
Ἀσίῳ, ὃς μήτρως ἦν Ἕκτορος ἱπποδάμοιο,
Αὐτοκασίγνητος Ἑκάβης, υἱὸς δὲ Δύμαντος,
Ὃς Φρυγίην ναίεσκε ῥοῇς ἔπι Σαγγαρίοιο·
Τῷ μιν ἐεισάμενος προσεφώνει Φοῖβος Ἀπόλλων,
Ἕκτορ τίπτε μάχης ἀποπαύεαι; οὐδέ τί σε χρή.
Αἴθ' ὅσον ἥσσων εἰμί, τόσον σέο φέρτερος εἴην·
Τῷ κε τάχα στυγερῶς πολέμου ἀπερωήσειας.
Ἀλλ' ἄγε, Πατρόκλῳ ἔφεπε κρατερώνυχας ἵππους,
Αἴ κέν πώς μιν ἕλῃς, δώῃ δέ τοι εὖχος Ἀπόλλων.
Ὣς εἰπών, ὁ μὲν αὖτις ἔβη θεὸς *ἀμπόνον ἀνδρῶν·
Κεβριόνῃ δ' ἐκέλευσε δαΐφρονι φαίδιμος Ἕκτωρ
Ἵππους ἐς πόλεμον πεπληγέμεν. αὐτὰρ Ἀπόλλων
Δῦσεθ' ὅμιλον ἰών, ἐν δὲ κλόνον Ἀργείοισιν
Ἧκε κακόν, Τρωσὶν δὲ καὶ Ἕκτορι κῦδος ὄπαζεν.
Ἕκτωρ δ' ἄλλους μὲν Δαναοὺς ἔα, οὐδ' ἐνάριζεν·
Αὐτὰρ ὁ Πατρόκλῳ ἔφεπε κρατερώνυχας ἵππους.
Πάτροκλος δ' ἑτέρωθεν ἀφ' ἵππων ἆλτο χαμᾶζε,
Σκαιῇ ἔγχος ἔχων· ἑτέρηφι δὲ λάζετο πέτρον
Μάρμαρον, ὀκριόεντα, τόν οἱ περὶ χεὶρ ἐκάλυψεν.
Ἧκε δ' ἐρεισάμενος, οὐδὲ δὴν χάζετο φωτός,
Οὐδ' ἁλίωσε βέλος· βάλε δ' Ἕκτορος ἡνιοχῆα
Κεβριόνην, νόθον υἱὸν ἀγακλῆος Πριάμοιο,
Ἵππων ἡνί' ἔχοντα, μετώπιον ὀξέϊ λᾶϊ,
Ἀμφοτέρας δ' ὀφρῦς σύνελεν λίθος, οὐδέ οἱ ἔσχεν
Ὀστέον· ὀφθαλμοὶ δὲ χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν
Αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν. ὁ δ' ἄρ' ἀρνευτῆρι ἐοικώς,
Κάππεσ' ἀπ' εὐεργέος δίφρου, λίπε δ' ὀστέα θυμός.
Τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφης Πατρόκλεες ἱππεῦ,
Ὢ πόποι, ἦ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνήρ, ὡς ῥεῖα κυβιστᾷ.
Εἰ δή που καὶ πόντῳ ἐν ἰχθυόεντι γένοιτο,
Πολλοὺς ἂν κορέσειεν ἀνὴρ ὅδε τήθεα διφῶν,
Νηὸς ἀποθρῴσκων, εἰ καὶ δυσπέμφελος εἴη,
Ὡς νῦν ἐν πεδίῳ ἐξ ἵππων ῥεῖα κυβιστᾷ.
Ἦ ῥα καὶ ἐν Τρώεσσι κυβιστητῆρες ἔασιν.
Ὣς εἰπών, ἐπὶ Κεβριόνῃ ἥρωϊ βεβήκει,

Οἶμα

Οἶμα λέοντος ἔχων, ὅς τε σταθμοὺς κεραΐζων,
Ἔβλητο πρὸς στῆθος, ἑή τέ μιν ὤλεσεν ἀλκή·
Ὣς ἐπὶ Κεβριόνῃ Πατρόκλεες ἆλσο μεμαώς.
Ἕκτωρ δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἀφ' ἵππων ἆλτο χαμᾶζε.
Τὼ περὶ Κεβριόναο λέονθ' ὣς δηρινθήτην,
Ὥτ' ὄρεος κορυφῇσι περὶ κταμένης ἐλάφοιο,
Ἄμφω πεινάοντε, μέγα φρονέοντε μάχεσθον·
Ὣς περὶ Κεβριόναο δύω μήστωρες ἀϋτῆς,
Πάτροκλός τε Μενοιτιάδης καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ,
Ἵεντ' ἀλλήλων ταμέειν χρόα νηλέϊ χαλκῷ.
Ἕκτωρ μὲν κεφαλῆφιν ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεθίει·
Πάτροκλος δ' ἑτέρωθεν ἔχεν ποδός· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
Τρῶες καὶ Δαναοὶ σύναγον κρατερὴν ὑσμίνην.
Ὡς δ' Εὖρός τε Νότος τ' ἐριδαίνετον ἀλλήλοιιν
Οὔρεος ἐν βήσσῃς, βαθέην πελεμιζέμεν ὕλην,
Φηγόν τε μελίην τε, τανύφλοιόν τε κράνειαν,
Αἵ τε πρὸς ἀλλήλας ἔβαλον τανυήκεας ὄζους
Ἠχῇ θεσπεσίῃ, πάταγος δέ τε ἀγνυμενάων·
Ὣς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες
Δῄουν, οὐδ' ἕτεροι μνώοντ' ὀλοοῖο φόβοιο.
Πολλὰ δὲ Κεβριόνην ἀμφ' ὀξέα δοῦρα πεπήγει,
Ἰοί τε πτερόεντες ἀπὸ νευρῆφι θορόντες·
Πολλὰ δὲ χερμάδια μεγάλ' ἀσπίδας ἐστυφέλιξε
Μαρναμένων ἀμφ' αὐτόν· ὁ δ' ἐν στροφάλιγγι κονίης
Κεῖτο μέγας μεγαλωστί, λελασμένος ἱπποσυνάων.
Ὄφρα μὲν ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἥπτετο, πῖπτε δὲ λαός.
Ἦμος δ' ἠέλιος μετενίσσετο βουλυτόνδε,
Καὶ τότε δή ῥ' ὑπὲρ αἶσαν Ἀχαιοὶ φέρτεροι ἦσαν·
Ἐκ μὲν Κεβριόνην βελέων ἥρωα ἔρυσσαν,
Τρώων ἐξ ἐνοπῆς, καὶ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἕλοντο.
Πάτροκλος δὲ Τρωσὶ κακὰ φρονέων ἐνόρουσε·
Τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ,
Σμερδαλέα ἰάχων, τρὶς δ' ἐννέα φῶτας ἔπεφνεν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο δαίμονι ἶσος,
Ἔνθ' ἄρα τοι Πάτροκλε φάνη βιότοιο τελευτή.
Ἤντετο γάρ τοι Φοῖβος ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
Δεινός· ὁ μὲν τὸν ἰόντα κατὰ κλόνον οὐκ ἐνόησεν·
(Ἠέρι γὰρ πολλῇ κεκαλυμμένος ἀντεβόλησε)
Στῆ δ' ὄπιθεν, πλῆξεν δὲ μετάφρενον εὐρέε τ' ὤμω
Χειρὶ καταπρηνεῖ· στρεφεδίνηθεν δέ οἱ ὄσσε.
Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κρατὸς κυνέην βάλε Φοῖβος Ἀπόλλων·
Ἡ δὲ κυλινδομένη καναχὴν ἔχε ποσσὶν ὑφ' ἵππων
Αὐλῶπις τρυφάλεια· μιάνθησαν δὲ ἔθειραι
Αἵματι καὶ κονίῃσι· πάρος γε μὲν οὐ θέμις ἦεν
Ἱππόκομον πήληκα μιαίνεσθαι κονίῃσιν·
Ἀλλ' ἀνδρὸς θείοιο κάρη χαρίεν τε μέτωπον
Ῥύετ' Ἀχιλλῆος· τότε δὲ Ζεὺς Ἕκτορι δῶκεν
Ἧι κεφαλῇ φορέειν· σχεδόθεν δέ οἱ ἦεν ὄλεθρος.
Πᾶν δέ οἱ ἐν χείρεσσιν ἄγη δολιχόσκιον ἔγχος,
Βριθὺ, μέγα, στιβαρόν, κεκορυθμένον· αὐτὰρ ἀπ' ὤμων
Ἀσπὶς σὺν τελαμῶνι χαμαὶ πέσε τερμιόεσσα.
Λῦσε δέ οἱ θώρηκα ἄναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων.
Τὸν δ' ἄτη φρένας εἷλε, λύθεν δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα·
Στῆ δὲ ταφών· ὄπιθεν δὲ μετάφρενον ὀξέϊ δουρὶ
Ὤμων * μεσηγὺ σχεδόθεν βάλε Δάρδανος ἀνήρ,
Πανθοΐδης Εὔφορβος, ὃς ἡλικίην ἐκέκαστο
Ἔγχεΐ θ' ἱπποσύνῃ τε, πόδεσσί τε καρπαλίμοισι·
Καὶ γὰρ δή ποτε φῶτας ἐείκοσι βῆσεν ἀφ' ἵππων,
Πρῶτ' ἐλθὼν σὺν ὄχεσφι διδασκόμενος πολέμοιο.
Ὅς τοι πρῶτος ἐφῆκε βέλος Πατρόκλεες ἱππεῦ,
Οὐδὲ δάμασσ'· ὁ μὲν αὖτις ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὁμίλῳ,
Ἐκ χροὸς ἁρπάξας δόρυ μείλινον· οὐδ' ὑπέμεινε
Πάτροκλον γυμνόν περ ἐόντ' ἐν δηϊοτῆτι.
Πάτροκλος δὲ θεοῦ πληγῇ καὶ δουρὶ δαμασθεὶς
Ἂψ ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, κῆρ' ἀλεείνων.
Ἕκτωρ δ' ὡς εἶδεν Πατροκλῆα μεγάθυμον
Ἂψ ἀναχαζόμενον, βεβλημένον ὀξέϊ χαλκῷ,
Ἀγχίμολόν ῥά οἱ ἦλθε κατὰ στίχας, οὖτα δὲ δουρὶ

Impetum leonis habens qui ſtabula vaſtans,
Vulneratus eſt ad pectus, ſuaq́; ipſum perdidit fortitudo,
Sic in Cebrionem Patrocle inſiluiſti alacer.
Hector autē rurſus ex-altera-parte, ab equis deſilit humi,
Hi-duo de Cebrione, ſicut leones, contendebant,
Qui in montis vertice de interempta cerua,
Ambo eſurientes valdè animati pugnant:
Sic pro Cebrione duo artifices bellici-clamoris,
Patroclúſque Menœtiades, & illuſtris Hector,
Cupiebant inuicem incidere corpus ſæuo ferro:
Hector quidem capite poſtquam prehendit, non dimiſit:
Patroclus.a. ex-altera parte tenebat pede: at iam alÿ
Troiani & Danai commiſerunt acre prælium.
Sicut autem Eurúſque Notúſque certant inter ſe
Montis in conuallibus altam concutere ſyluam,
Fagúmque, fraxinumque, corticoſúmque cornum,
Quæ inter ſe quatiunt extenſos ramos
Sono magno, fragor autem fit dum franguntur:
Sic Troiani & Achiui inter ſe proſilientes
Bellabant, neutri verò meminerant pernicioſæ fugæ.
Multæ autem Cebrionem circa acutæ lanceæ fixæ ſunt,
Sagittæq́; alatæ à neruis ſalientes:
Multa etiam ſaxa magna clypeos quatiebant
Pugnantium circa ipſum: hic autem in vertigine pulueris
Iacebat ingens latè-porrectus, oblitus aurigationis.
Quamdiu quidem ſol medium cœlum circumibat,
Tamdiu valde vtroſque tela tangebant: cadebat.a. populus:
Quando autem ſol vergebat ad-veſperam,
Et tunc quidem ſupra modum Achiui fortiores erant.
Et quidem Cebrionem è telis heroëm traxerunt
Troianorum ex ſtrepitu, & ab humeris arma ademerunt.
Patroclus autem Troianis mala cogitans irruit:
Ter quidem deinde irruit veloci ſimilis Marti,
Horrendè vociferans: ter autem nouem viros interfecit.
Sed quando iam quartò irruit deo ſimilis,
Tunc tibi Patrocle apparebat vitæ finis.
Occurrebat enim tibi Phœbus in forti pugna
Terribilis: hic quidem hunc euntem per turbam non vidit:
(Caligine enim multa coopertus obuiauit:)
Stetit.a. à-tergo, percuſſit autem dorſum, latóſque humeros
Manu procliui, vertigine-correpti ſunt autem ei oculi:
Huius autē quidē à capite galeam deiecit Phœbus Apollo:
Hæcq́; prouoluta, crepitum edidit pedibus ſub equorum,
In tibiæ-formam-facta galea: fœdatæ ſunt autem iubæ
Sanguine & pulueribus: antea quidem non fas erat
Criſtatam galeam fœdari pulueribus,
Sed viri diuini caput venuſtamq́; frontem
Protegebat Achillis: tunc autem Iupiter Hectori dedit
Suo capite ferendam: propè verò ei erat mors.
Tota autem ei in manibus fracta eſt longa haſta
Grauis, magna, valida, ferrata: ſed ab humeris
Scutum cum loro humi decidit pedum-tenus demiſſum:
Soluit autem ei thoracem rex Iouis filius Apollo.
Huius.a. ſtupor mentē cepit: debilitatíq́; ſunt egregÿ artus. Euphorb. Patroclū vulnerauit.
Stetit autem attonitus, à tergo autem dorſum acuta haſta
Humeros inter cominus confixit Dardanus vir,
Panthœdes Euphorbus, qui æquales ſuperabat χ. μεσηγύ.
Iaculóque, equitandiq́;-peritia pedibúſque velocibus.
Etenim olim viros viginti deturbauit ab equis,
Primò veniens cum curribus diſcens artem-præliandi:
Qui tibi primus immiſit telum, Patrocle equitator,
Neque domuit. hic quidem iterum recurrit: miſtúſque eſt turbæ,
E corpore extracta haſta fraxinea, neque ſuſtinuit
Patroclum, nudum quamuis exiſtentem in pugna:
Patroclus autem Dei plaga & haſta domitus,
Retrò ſociorum in multitudinem ceſſit, mortem fugiens.
Hector autem poſtquam vidit Patroclum magnanimum Hector Patroclum interficit.
Retrò recedentem vulneratum acuto ferro,
Cominus ad eum venit per cateruas vulnerauitq́; haſta

Extremum in latus, penitus autem ferrum traiecit:
Inſonuit autem lapſus: valde autem triſtitia-affecit populum Achiuorum.
Sicut autem quando aprum fortem leo ſuperauit pugna,
Hique montis in verticibus valdè acres pugnant
Fonte de paruo: volunt autem bibere ambo:
Multum autem anhelantem aprum leo domuit violentia:
Sic multos occidentem Menœtij fortem filium
Hector Priamides cominus haſta anima priuauit,
Et ei glorians-inſultans verba velocia dixit:
Patrocle, ſanè putabas vrbem euertere noſtram:
Troianas verò mulieres libero die erepto
Ducturum eſſe in nauibus dilectam in patriam terram:
Stulte: pro his autem Hectoris veloces equi
Pedibus extenduntur ad pugnandum: haſta verò ipſe
Inter Troianos bellicoſos excello: qui ab ipſis arceo
Diem neceſſarium: te autem hic vultures comedent.
Ah miſer, neque tibi ſtrenuus exiſtens profuit Achilles,
Qui fortaſſe tibi valde multa remanens præcepit abeunti;
Non mihi ante reuertere, Patrocle bellicoſe,
Naues in concauas, quàm Hectoris homicidæ
Sanguinolentam loricam circa pectora conſcideris.
Si fortè te allocutus eſt: tibique mentes dementi perſuaſit.
Hunc autem languidus allocutus es Patrocle eques,
Iam nunc Hector valde gloriator: tibi enim dedit
Victoriam Saturnides, & Apollo, qui me domuerunt
Faciléque: ipſi enim ab humeris arma detraxerunt:
Tales verò etiamſi mihi viginti occurriſſent,
Omnes illic periiſſent mea ſub haſta ſtrati.
Sed me fatum pernicioſum & Latonæ interfecit filius,
Ex viris autem Euphorbus: tu verò me tertius occidis.
Aliud autem tibi dicam, tu autem in mentibus pone tuis,
Non ſanè neque tu ipſe diutius viues, ſed tibi iam
Prope adeſt mors, & fatum violentum,
Manibus necando Achillis inculpati Aeacidæ.
Sic ipſum locutum finis mortis obtexit:
Anima autem è membris volans ad-infernum deſcendit,
Suam ſortem lugens, linquens virilem ætatem & iuuentam.
ἀδροτῆ-τα *Hunc & mortuum allocutus eſt illuſtris Hector:*
Patrocle, cur mihi vaticinaris grauem mortem?
Quis autem ſcit ſi Achilles Thetidis filius pulchricomæ,
Præueniat haſta mea percuſſus animum perdere?
Sic ſanè locutus haſtam æream è vulnere
Traxit, calce innixus: hunc autem ſupinum repulit ab haſta.
Statim autem cum haſta in Automedontem iuit
Diuinum famulum velocis Aeacidæ.
Cupiebat enim vulnerare: hunc verò extulerunt veloces equi
Immortales, quos Peleo dij dederant ſplendida dona.

ILIADIS HOMERI XVII. COMPOSITIO.

NEQUE latuit Atrei filium bellicoſum Menelaum
Patroclus à Troianis interfectus in prælio.
Iuit autem per primos-pugnatores armatus fulgenti ære:
Circa autem ipſum iuit, ſicut aliqua circa vitulum mater
Primò enixa, querula, non antè experta partum:
Ita circa Patroclum iuit flauus Menelaus,
Ante autem ſe haſtilia tenebat, & ſcutum vndiq; æquale,
Eum interficere paratus quicunque ſibi obuius veniret.
Neque ſanè Panthi filius tractanda-lancea-peritus, neglexit
Euphorb. Menelaũ indignatur. *Patroclum collapſum egregium: propè autem ipſum*
Stetit, & allocutus eſt bellicoſum Menelaum:
Atride Menelae, generoſe dux populorum,
Recede: & linque mortuum, & mitte ſpolia cruenta,

Νείατον ἐς κενεῶνα· διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε·
Δούπησεν δὲ πεσὼν, μέγα δ' ἤκαχε λαὸν Ἀχαιῶν.
Ὡς δ' ὅτε σῦν ἀκάμαντα λέων ἐβιήσατο χάρμῃ,
Τώ τ' ὄρεος κορυφῇσι μέγα φρονέοντε μάχεσθον
Πίδακος ἀμφ' ὀλίγης, ἐθέλουσι δὲ πιέμεν ἄμφω·
Πολλὰ δέ τ' ἀσθμαίνοντα λέων ἐδάμασσε βίηφι·
Ὡς πολέας πεφνόντα Μενοιτίου ἄλκιμον υἱὸν
Ἕκτωρ Πριαμίδης σχεδὸν ἔγχεϊ θυμὸν ἀπηύρα·
Καί οἱ ἐπευχόμενος ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευε,
Πάτροκλ', ἦπου ἔφησθα πόλιν κεραϊξέμεν ἁμήν,
Τρωϊάδας δὲ γυναῖκας ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας,
Ἄξειν ἐν νήεσσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Νήπιε· τάων δὲ πρόσθ' Ἕκτορος ὠκέες ἵπποι
Ποσσὶν ὀρωρέχαται πολεμίζειν· ἔγχεϊ δ' αὐτὸς
Τρωσὶ φιλοπτολέμοισι μεταπρέπω, ὅ σφιν ἀμύνω
Ἦμαρ ἀναγκαῖον· σὲ δέ τ' ἐνθάδε γῦπες ἔδονται.
Ἆ δείλ', οὐδέ τοι ἐσθλὸς ἐὼν χραίσμησεν Ἀχιλλεὺς,
Ὅς που τοι μάλα πολλὰ μένων ἐπετέλλετ' ἰόντι,
Μή μοι πρὶν ἰέναι Πατρόκλεις ἱπποκέλευθε
Νῆας ἔπι γλαφυρὰς, πρὶν γ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο
Αἱματόεντα χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι.
Ὥς πού σε προσέφη, σοὶ δὲ φρένας ἄφρονι πεῖθε.
Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφης Πατρόκλεις ἱππεῦ,
Ἤδη νῦν Ἕκτορ μεγάλ' εὔχεο· σοὶ γὰρ ἔδωκε
Νίκην Ζεὺς Κρονίδης καὶ Ἀπόλλων, οἵ μ' ἐδάμασσαν
Ῥηϊδίως· αὐτοὶ γὰρ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἕλοντο.
Τοιοῦτοι δ' εἴπερ μοι ἐείκοσιν ἀντεβόλησαν,
Πάντες κ' αὐτόθ' ὄλοντο, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.
Ἀλλά με μοῖρ' ὀλοὴ καὶ Λητοῦς ἔκτανεν υἱὸς,
Ἀνδρῶν δ' Εὔφορβος· σὺ δέ με τρίτος ἐξεναρίζεις.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν,
Οὔ θην οὐδ' αὐτὸς δηρὸν βέῃ, ἀλλά τοι ἤδη
Ἄγχι παρέστηκεν θάνατος καὶ μοῖρα κραταιὴ,
Χερσὶ δαμέντ' Ἀχιλῆος ἀμύμονος Αἰακίδαο.
Ὣς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψε.
Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη ἄϊδόσδε βεβήκει,
Ὃν πότμον γοόωσα, λιποῦσ' * ἀδροτῆτα καὶ ἥβην.
Τὸν καὶ τεθνειῶτα προσηύδα φαίδιμος Ἕκτωρ,
Πατρόκλεις, τί νύ μοι μαντεύεαι αἰπὺν ὄλεθρον;
Τίς δ' οἶδ' εἴκ' Ἀχιλεὺς Θέτιδος πάϊς ἠϋκόμοιο
Φθήῃ ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι;
Ὣς ἄρα φωνήσας δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς
Εἴρυσε, λὰξ προσβάς· τὸν δ' ὕπτιον ὦσ' ἀπὸ δουρός.
Αὐτίκα δὲ ξὺν δουρὶ μετ' Αὐτομέδοντα βεβήκει,
Ἀντίθεον θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο.
Ἵετο γὰρ βαλέειν· τὸν δ' ἔκφερεν ὠκέες ἵπποι
Ἄμβροτοι, οὓς Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν, ἀγλαὰ δῶρα.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ ῥῶ ῥαψῳδία.

Οὐδ' ἔλαθ' Ἀτρέος υἱὸν ἀρηΐφιλον Μενέλαον
Πάτροκλος Τρώεσσι δαμεὶς ἐν δηϊοτῆτι.
Βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ·
Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖν', ὥς τις περὶ πόρτακι μήτηρ
Πρωτοτόκος κινυρὴ, οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο·
Ὣς περὶ Πατρόκλῳ βαῖνε ξανθὸς Μενέλαος·
Πρόσθε δέ οἱ δόρυ τ' ἔσχε καὶ ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην,
Τὸν κτάμεναι μεμαὼς ὅστις τοῦ γ' ἀντίος ἔλθοι.
Οὐδ' ἄρα Πάνθου υἱὸς ἐϋμμελίης ἀμέλησε
Πατρόκλοιο πεσόντος ἀμύμονος· ἄγχι δ' ἄρ' αὐτοῦ
Ἔστη, καὶ προσέειπεν ἀρηΐφιλον Μενέλαον,
Ἀτρείδη Μενέλαε, διοτρεφὲς, ὄρχαμε λαῶν,
Χάζεο, λεῖπε δὲ νεκρὸν, ἔα δ' ἔναρα βροτόεντα.

Οὐ γάρ

Οὐ γάρ τις πρότερος Τρώων κλειτῶν τ' ἐπικούρων
Πάτροκλον βάλε δουρὶ κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.
Τῷ με ἔα κλέος ἐσθλὸν ἐνὶ Τρώεσσιν ἀρέσθαι,
Μή σε βάλω, ἀπὸ δὲ μελιηδέα θυμὸν ἕλωμαι.
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος,
Ζεῦ πάτερ, οὐ μὲν καλὸν ὑπέρβιον εὐχετάασθαι.
Οὔτ' οὖν πορδάλιος τόσσον μένος, οὔτε λέοντος,
Οὔτε συὸς κάπρου ὀλοόφρονος, (οὗ τε μέγιστος
Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι* περὶ σθένεϊ βλεμεαίνει)
Ὅσσον Πάνθου υἷες ἐϋμμελίαι* φρονέουσιν.
Οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίη Ὑπερήνορος ἱπποδάμοιο
Ἧς ἥβης ἀπόνηθ', ὅτε μ' ὤνατο, καί μ' ὑπέμεινε·
Καί μ' ἔφατ' ἐν Δαναοῖσιν ἐλέγχιστον πολεμιστὴν
Ἔμμεναι, οὐδέ ἑ φημὶ πόδεσσί γε οἷσι κιόντα,
Εὐφρῆναι ἄλοχόν τε φίλην κεδνούς τε τοκῆας.
Ὥς θην καὶ σὸν ἐγὼ λύσω μένος, εἴ κέ μευ ἄντα
Στήῃς· ἀλλά σ' ἔγωγ' ἀναχωρήσαντα κελεύω
Ἐς πληθὺν ἰέναι, μηδ' ἀντίος ἵστασ' ἐμεῖο,
Πρίν τι κακὸν παθέειν· ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.
Ὣς φάτο, τὸν δ' οὐ πεῖθεν, ἀμειβόμενος δὲ προσηύδα,
Νῦν μὲν δὴ Μενέλαε διοτρεφὲς, ἦ μάλα τίσεις
Γνωτὸν ἐμὸν τὸν ἔπεφνες, ἐπευχόμενος δ' ἀγορεύεις·
Χήρωσας δὲ γυναῖκα μυχῷ θαλάμοιο νέοιο,
*Ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας.
Ἦ κέ σφιν δειλοῖσι γόου κατάπαυμα γενοίμην,
Εἴ κεν ἐγὼ κεφαλήν τε τεὴν καὶ τεύχε' ἐνείκας,
Πάνθῳ ἐν χείρεσσι βάλω καὶ Φρόντιδι δίῃ·
Ἀλλ' οὐ μὰν ἔτι δηρὸν ἀπείρητος πόνος ἔσται,
Οὐδέ τ' ἀδήριτος, οὔτ' ἀλκῆς ἦτε φόβοιο.
Ὣς εἰπὼν, οὔτησε κατ' ἀσπίδα πάντοσε ἴσην·
Οὐδ' ἔρρηξε χαλκὸν, ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμὴ
Ἀσπίδ' ἐν κρατερῇ, ὁ δὲ δεύτερος ὄρνυτο χαλκῷ
Ἀτρείδης Μενέλαος ἐπευξάμενος Διὶ πατρί.
Ἂψ δ' ἀναχαζομένοιο κατὰ στομάχοιο θέμεθλα
Νύξ', ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε, βαρείῃ χειρὶ πιθήσας·
Ἀντικρὺ δ' ἁπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή.
Δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Αἵματί οἱ δεύοντο κόμαι χαρίτεσσιν ὁμοῖαι,
Πλοχμοί θ', οἳ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο.
Οἷον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐριθηλὲς ἐλαίης
Χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, ὅθ' ἅλις ἀναβέβροχεν ὕδωρ,
Καλὸν, τηλεθάον, τὸ δέ τε πνοιαὶ δονέουσι
Παντοίων ἀνέμων, καί τε βρύει ἄνθεϊ λευκῷ·
Ἐλθὼν δ' ἐξαπίνης ἄνεμος σὺν λαίλαπι πολλῇ,
Βόθρου τ' ἐξέστρεψε καὶ ἐξετάνυσσ' ἐπὶ γαίῃ·
Τοῖον Πάνθου υἱὸν ἐϋμμελίην Εὔφορβον
Ἀτρείδης Μενέλαος ἐπεὶ κτάνε, τεύχε' ἐσύλα.
Ὡς δ' ὅτε τίς τε λέων ὀρεσίτροφος ἀλκὶ πεποιθὼς,
Βοσκομένης ἀγέλης βοῦν ἁρπάσῃ ἥ τις ἀρίστη·
Τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε λαβὼν κρατεροῖσιν ὀδοῦσι
Πρῶτον, ἔπειτα δέ θ' αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει
Δῃῶν, ἀμφὶ δὲ τόν γε κύνες τ' ἄνδρές τε νομῆες
Πολλὰ μάλ' ἰύζουσιν ἀπόπροθεν, οὐδ' ἐθέλουσιν
Ἀντίον ἐλθέμεναι· μάλα γὰρ χλωρὸν δέος αἱρεῖ·
Ὣς τῶν οὔ τινι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐτόλμα
Ἀντίον ἐλθέμεναι Μενελάου κυδαλίμοιο.
Ἔνθά κε ῥεῖα φέροι κλυτὰ τεύχεα Πανθοΐδαο
Ἀτρείδης, εἰ μή οἱ ἀγάσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
Ὅς ῥά οἱ Ἕκτορ' ἐπῶρσε θοῷ ἀτάλαντον Ἄρηϊ,
Ἀνέρι εἰσάμενος Κικόνων ἡγήτορι Μέντῃ.
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἕκτορ νῦν σὺ μὲν ὧδε θέεις, ἀκίχητα διώκων
Ἵππους Αἰακίδαο δαΐφρονος· οἱ δ' ἀλεγεινοὶ
Ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, ἠδ' ὀχέεσθαι
Ἄλλῳ γ' ἢ Ἀχιλῆϊ, τὸν ἀθανάτη τέκε μήτηρ.
Τόφρα δέ τοι Μενέλαος ἀρήϊος Ἀτρέος υἱὸς,
Πατρόκλῳ περιβὰς, Τρώων τὸν ἄριστον ἔπεφνε
Πανθοΐδην Εὔφορβον, ἔπαυσε δὲ θούριδος ἀλκῆς.
Ὣς εἰπὼν, ὁ μὲν αὖτις ἔβη θεὸς * ἂμ πόνον ἀνδρῶν·

Non.n.aliquis prior Troianorum, illuſtriumq; auxiliatorum
Patroclum vulnerauit haſta in forti pugna:
Quare me ſine gloriam bonam inter Troianos reportare:
Ne te vulnerem, & dulcem vitam eripiam.
Hunc valde indignatus allocutus eſt flauus Menelaus: Menelaus Euphorbo indignatur.
Iupiter pater, non.q. honeſtum eſt *ſupra vires gloriari.*
Neque igitur pardi tanta vis, neque leonis,
Neque ſuis apri pernicioſi (cuius maximus
Animus in pectoribus magno robore furit.) γρ. μέγα. γρ. φρονέουσι.
Quantum Panthi filij pugnaces ſuperbiunt,
Neque verò vel vis Hyperenoris equitis
Sua iuuentute fruebatur, cùm me deſpexit & me expectauit,
Et me dicebat inter Danaos ignauiſsimum bellatorem
Eſſe: neque ipſum puto pedibus ſuis reuerſum
Oblectaſſe vxoremque dilectam, venerandoſque parentes:
Sic quidem & tuum ego ſoluam robur, ſi me contra
Steteris, ſed te ego recedentem moneo
In multitudinem ire: neque aduerſus conſiſtas mihi, (ut.
Antequã aliquod malũ patiaris: factum autem etiam ſtultus cogno-
Sic dixit: hunc a. non flectebat ſed reſpondens inquit:
Nũc quidẽ iã Menelae generoſe, certè valdè dabis pœnas
Pro *fratre meo quem interfeciſti: iactabundus a. prædicas.*
Viduaſti autem vxorem in *conclaui thalami noui:*
Pernicioſum vero parentibus luctum & dolorem feciſti. γρ. ἀρητὸν.
Profecto ipſis miſeris luctus requietio fierem,
Siquidem ego caputq; tuum & arma ferens
Pantho in manus dedero & Phrontidi nobili:
Sed non quidem adhuc diu intentatus labor erit,
Neque ſine pugna, neque robore, aut terrore vtriuſque.
Sic fatus, vulnerauit eum *ad ſcutum vndiq; rotundum,* Euphorbum interficit Menelaus.
Neque perrupit æs: incuruata eſt autem eius cuſpis
Scuto in forti: hic verò ſecundus impetum fecit ferro
Atrides Menelaus, ſupplicans Ioui patri:
Retro autem cedentis illius, *in gulæ imas partes*
Vulnerauit: ipſe verò nixus eſt, forti manu fretus.
E regione autem teneram per ceruicem penetrauit cuſpis:
Inſonuit autem lapſus, crepueruntq; arma ſuper ipſo.
Sanguine ei madefactæ ſunt comæ Gratiis ſimiles,
Capilliq; qui auroq; & argento reuincti erant.
Qualem autem nutrit plantam vir vireſcentem oliuæ
Loco in deſerto, vbi abundè ſcaturit aqua
Limpida vireſcens, illamq; flatus mouent
Variorum ventorum, & ſcatet flore albo:
Veniens autem repentè ventus cum turbine multo
Foſſaq; euulſit, & extendit in terram:
Talem Panthi filium bellicoſum Euphorbum
Atrides Menelaus poſtquam interfecit, armis ſpoliabat.
Vt autem quando quis leo montanus robore fiſus,
Paſcentis armenti bouem rapuit quæ optima eſt,
Huius autem ceruicem fregit correptam validis dentibus
Primùm: deinde verò ſanguinem & viſcera omnia ſorbet
Dilanians: circum autem hunc caneſque viriq; paſtores
Multum valdè exclamant procul, neque volunt
Contra ire. valde enim pallidus timor tenet eos:
Sic horum nulli animus in pectoribus audebat
Contra ire Menelaum glorioſum.
Tunc facile abſtuliſſet elegantia arma filii Panthi
Atrides, niſi ipſi inuidiſſet Phœbus Apollo
Qui in eum Hectorem incitauit veloci ſimilem Marti,
Viro ſimilis Ciconum ductori Mentæ,
Et ipſum edita voce verbis velocibus allocutus eſt:
Hector, nunc tu quidem ſic curris, temerè perſequens Apollo Hectori mortem Euphorbi nũciat.
Equos Æacidæ bellicoſi: ipſi autem difficiles
A viris quidem mortalibus domari & currui ſubdi (v. inequitari)
Ab alio quàm Achille quem immortalis peperit mater.
Interim autem Menelaus bellicoſus Atrei filius,
Patroclum protegens, Troianorum fortiſsimum occidit
Panthœdem Euphorbum: cohibuit a. ab impetuoſo robore.
Sic fatus hic quidẽ rurſus iuit deus in certamen virorũ. γρ. ἀνὰ.

Hectorem autem grauis dolor cepit præcordia circa nigra:
Circumſpexit autem deinde per turmas: ſtatim.a.cognouit
Hunc quidem auferentem inclyta arma: illum.a. in terra
Iacentem: fluebat verò ſanguis per inflictum vulnus.
Iuit autem per primos-in-acie armatus ſplendenti ære,
Acutè proclamans-flammæ ſimilis Vulcani
Inextinguibili. neque filium latuit Atrei acutè vociferans:
Ingemiſcens.a.dixit erga ſuum magnanimum animum,
Hei mihi ſiquidem deſeruero arma pulchra,
Patroclumq́; qui iacet meum propter hic honorem,
Vereor ne quis mihi Danaorũ ſuccenſeat, quicunq; viderit.
Si autem cum Hectore ſolus exiſtens, & Troianis pugnem
Reueritus, timeo ne quo-modo me circundent vnum multi.
Troianos autem huc omnes ducit ornatus galea Hector.
Sed cur mihi hæc charus deliberat animus?
Quando vir velit aduerſus deum cum viro pugnare,
Quem deus honoret, ſtatim ei magna calamitas infertur.
Ideò me nemo Danaorum arguet, qui viderit
Hectori cedentem, quoniam à deo (inſtigatus) *pugnat.*
Sicubi autem Aiacem in *prælio fortem audirem,*
Ambo rurſus euntes reminiſceremur pugnæ,
Quamuis aduerſus deum, ſi quo modo eriperemus-cadauer
Pelidæ Achilli: e malis verò ſane melius eſſet.

Menelaus Hectori cedit.

Dum hæc cogitabat in mente, & in animo,
Interim Troum turmæ superuenerunt: præibat.a. Hector.
Sed hic retroceſſit, reliquitq́; cadauer,
Subinde ſeſe conuertens. vt leo bene-iubatus,
Quem canéſque & viri à ſtabulo abigant
Haſtis & clamore: huius autem in præcordiis forte cor
Turbatur: inuitus autem abit à caula:
Sic à Patroclo diſceſſit flauus Menelaus:
Stetit autem conuerſus poſtquam venit ad agmen ſociorum,
Luſtrans oculis Aiacem magnum Telamonium filium:
Hunc autem valdè citò agnouit pugnæ ad lęuam totius,
Hortantem ſocios, & concitantem ad pugnandum:
Ingentem enim eis fortitudinem inieceras Phœbus Apollo.
Perrexit autem currere: ſtatim autẽ aſtans verbum dixit:
Aiax, huc amice, pro Patroclo mortuo
Feſtinemus: ſi cadauer ſaltem Achilli feramus
Nudum: at arma habet galea-motor Hector.
Sic dixit: Aiaci verò bellandi perito animum commouit:
Iuit autẽ per primos-pugnatores, ſimulq́; flauus Menelaus.
Hector quidẽ Patroclum poſtquam inclytis armis exuiſſet,
Trahebat vt ab humeris caput abſcinderet acuto ære,
Et cadauer Troianis trahens canibus daret.

Aiaci cedit Hector.

Aiax autem prope venit geſtans ſcutum velut turrim.
Hector.a.retro in multitudinem iens recedebat ſociorum:
In currum autem aſcendit: dedit hic arma pulchra
Troianis ferenda ad vrbem, magna gloria vt eſſent ipſi.
Aiax autem circum Menœtiadem ſcutum latum obtegens,
Stetit, ſicut aliquis leo circa ſuos catulos,
Cui quidem catulos ducenti occurrerint in ſylua
Viri venatores, hic autem fortitudine ſuperbit,
Totúmque ſupercilium deorſum trahit, oculos tegens:
Sic Aiax circa Patroclem heroëm iuit
Atrides autem ex-altera-parte bellicoſus Menelaus
Stabat magnum luctum in pectoribus augens.
Glaucus autem Hippolochi filius Lyciorum dux virorum
Hectorem toruè intuitus grauis obiurgauit ſermone:

Glaucus Hectorem fugæ accuſat.

Hector, ô ſpecie præſtantiſſime, pugnam ſane multum deſeruiſti
Certè te fruſtrà fama bona tenet, fugax cum-ſis.

25. Ἕκτορ εἶδος.

Conſidera nunc quomodo ciuitatem & oppidum ſerues
Solus cum populis qui in Ilio nati ſunt.
Non.n.quis Lyciorum ſaltem pugnaturus cum Danais
Ibit pro vrbe: quoniam nulla vtique gratia eſſet
Pugnare hoſtes inter viros indeſinenter vſque.
Quomodo tu deteriorem virum ſeruares inter turbam,
Crudelis, poſtquam Sarpedonem ſimul hoſpitem & ſocium
Reliquiſti Argiuis direptionem & prædam fieri?

Ἕκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἀμφὶ μελαίνας·
Πάπτηνεν δ' ἄρ' ἔπειτα κατὰ στίχας· αὐτίκα δ' ἔγνω
Τὸν μὲν ἀποαινύμενον κλυτὰ τεύχεα, τὸν δ' ἐπὶ γαίῃ
Κείμενον· ἔρρει δ' αἷμα κατ' οὐταμένην ὠτειλήν.
Βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ,
Ὀξέα κεκληγὼς, φλογὶ εἴκελος Ἡφαίστοιο
Ἀσβέστῳ· οὐδ' υἱὸν λάθεν Ἀτρέος ὀξὺ βοήσας·
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν,
Ὤ μοι ἐγὼν, εἰ μέν κε λίπω κατὰ τεύχεα καλὰ,
Πάτροκλόν θ', ὃς κεῖται ἐμῆς ἕνεκ' ἐνθάδε τιμῆς,
Μή τίς μοι Δαναῶν νεμεσήσεται ὅς κεν ἴδηται·
Εἰ δέ κεν Ἕκτορι μοῦνος ἐὼν καὶ Τρωσὶ μάχωμαι
Αἰδεσθεὶς, μή πώς με περιστήωσ' ἕνα πολλοί·
Τρῶας δ' ἐνθάδε πάντας ἄγει κορυθαίολος Ἕκτωρ.
Ἀλλὰ τί ἤ μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
Ὁππότ' ἀνὴρ ἐθέλει πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι,
Ὅν κε θεὸς τιμᾷ, τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσθη.
Τῷ μ' οὔτις Δαναῶν νεμεσήσεται ὅς κεν ἴδηται
Ἕκτορι χωρήσαντ', ἐπεὶ ἐκ θεόφι πολεμίζει.
Εἰ δέ που Αἴαντός γε βοὴν ἀγαθοῖο πυθοίμην,
Ἄμφω κ' αὖτις ἰόντες ἐπιμνησαίμεθα χάρμης,
Καὶ πρὸς δαίμονά περ, εἴ πως ἐρυσαίμεθα νεκρὸν
Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ· κακῶν δέ κε φέρτατον εἴη.
Εἷος ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
Τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἤλυθον· ἦρχε δ' ἄρ' Ἕκτωρ·
Αὐτὰρ ὅ γ' ἐξοπίσω ἀνεχάζετο, λεῖπε δὲ νεκρὸν,
Ἐντροπαλιζόμενος, ὥς τε λὶς ἠϋγένειος,
Ὅν ῥα κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δίωνται
Ἔγχεσι καὶ φωνῇ· τοῦ δ' ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ
Παχνοῦται, ἀέκων δέ τ' ἔβη ἀπὸ μεσσαύλοιο·
Ὣς ἀπὸ Πατρόκλοιο κίε ξανθὸς Μενέλαος.
Στῆ δὲ μεταστρεφθεὶς, ἐπεὶ ἵκετο ἔθνος ἑταίρων,
Παπταίνων Αἴαντα μέγαν Τελαμώνιον υἱόν·
Τὸν δὲ μάλ' αἶψ' ἐνόησε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ πάσης,
Θαρσύνονθ' ἑτάρους, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι.
Θεσπέσιον γάρ σφιν φόβον ἔμβαλε Φοῖβος Ἀπόλλων.
Βῆ δὲ θέειν, εἶθαρ δὲ παριστάμενος ἔπος ηὔδα,
Αἶαν δεῦρο πέπον περὶ Πατρόκλοιο θανόντος
Σπεύσομεν, αἴ κε νέκυν περ Ἀχιλλῆϊ προφέρωμεν
Γυμνόν· ἀτὰρ τά γε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἕκτωρ.
Ὣς ἔφατ'· Αἴαντι δὲ δαΐφρονι θυμὸν ὄρινε·
Βῆ δὲ διὰ προμάχων, ἅμα δὲ ξανθὸς Μενέλαος.
Ἕκτωρ μὲν Πάτροκλον, ἐπεὶ κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα,
Ἕλχ', ἵν' ἀπ' ὤμοιιν κεφαλὴν τάμοι ὀξέϊ χαλκῷ,
Τὸν δὲ νέκυν Τρῳῇσιν ἐρυσσάμενος κυσὶ δοίη.
Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος ἠΰτε πύργον.
Ἕκτωρ δ' ἂψ ἐς ὅμιλον ἰὼν ἀνεχάζεθ' ἑταίρων·
Ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε· δίδου δ' ὅ γε τεύχεα καλὰ
Τρωσὶ φέρειν προτὶ ἄστυ, μέγα κλέος ἔμμεναι αὐτῷ.
Αἴας δ' ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ σάκος εὐρὺ καλύψας,
Ἑστήκει ὥς τίς τε λέων περὶ οἷσι τέκεσσιν,
Ὧ ῥά τε νήπι' ἄγοντι συναντήσωνται ἐν ὕλῃ
Ἄνδρες ἐπακτῆρες, ὁ δέ τε σθένεϊ βλεμεαίνει,
Πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται ὄσσε καλύπτων·
Ὣς Αἴας περὶ Πατρόκλῳ ἥρωϊ βεβήκει.
Ἀτρεΐδης δ' ἑτέρωθεν ἀρηΐφιλος Μενέλαος
Ἑστήκει μέγα πένθος ἐνὶ στήθεσσιν ἀέξων.
Γλαῦκος δ' Ἱππολόχοιο πάϊς, Λυκίων ἀγὸς ἀνδρῶν,
Ἕκτορ' ὑπόδρα ἰδὼν χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ,
Ἕκτορ εἶδος ἄριστε, μάχης ἄρα πολλὸν ἐδεύεο·
Ἦ σ' αὔτως κλέος ἐσθλὸν ἔχει φύξηλιν ἐόντα.
Φράζεο νῦν ὅππως κε πόλιν καὶ ἄστυ σαώσῃς
Οἶος σὺν λαοῖσι τοὶ Ἰλίῳ ἐγγεγάασιν.
Οὐ γάρ τις Λυκίων γε μαχησόμενος Δαναοῖσιν
Εἶσι περὶ πτόλιος, ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν
Μάρνασθαι δηΐοισι μετ' ἀνδράσι νωλεμὲς αἰεί.
Πῶς κε σὺ χείρονα φῶτα σαώσειας μεθ' ὅμιλον
Σχέτλι', ἐπεὶ Σαρπηδόν' ἅμα ξεῖνον καὶ ἑταῖρον
Κάλλιπες Ἀργείοισιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι;

Ὅς τοι πόλλ' ὄφελος γένετο πτόλει τε καὶ αὐτῷ
Ζωὸς ἐών· νῦν δ' οὔ οἱ ἀλαλκέμεναι κύνας ἔτλης.
Τῷ νῦν εἴ τις ἐμοὶ Λυκίων ἐπιπείσεται ἀνδρῶν,
Οἴκαδ' ἴμεν, Τροίῃ δὲ πεφήσεται αἰπὺς ὄλεθρος.
Εἰ γὰρ νῦν Τρώεσσι μένος πολυθαρσὲς ἐνείη
Ἄτρομον, οἷόν τ' ἄνδρας ἐσέρχεται οἳ περὶ πάτρης
Ἀνδράσι δυσμενέεσσι πόνον καὶ δῆριν ἔθεντο,
Αἶψά κε Πάτροκλον ἐρυσαίμεθα Ἴλιον εἴσω.
Εἰ δ' οὗτος προτὶ ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἄνακτος
Ἔλθοι τεθνηὼς, καί μιν ἐρυσαίμεθα χάρμης,
Αἶψά κεν Ἀργεῖοι Σαρπηδόνος ἔντεα καλὰ
Λύσειαν, καί κ' αὐτὸν ἀγοίμεθα Ἴλιον εἴσω.
Τοίου γὰρ θεράπων πέφαται ἀνέρος, ὃς μέγ' ἄριστος
Ἀργείων παρὰ νηυσὶ, καὶ ἀγχέμαχοι θεράποντες.
Ἀλλὰ σύ γ' Αἴαντος μεγαλήτορος οὐκ ἐτάλασσας
Στήμεναι ἄντα, κατ' ὄσσε ἰδὼν δηΐων ἐν ἀϋτῇ,
Οὐδ' ἰθὺς μαχέσασθαι, ἐπεὶ σέο φέρτερός ἐστι.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ,
Γλαῦκε, τίη δὲ σὺ τοῖος ἐὼν ὑπέροπλον ἔειπες;
Ὢ πόποι, ἦ τ' ἐφάμην σε περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων.
Τῶν ὅσσοι Λυκίην ἐριβώλακα ναιετάουσι.
Νῦν δέ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, οἷον ἔειπες·
Ὅς τέ με φῂς Αἴαντα πελώριον οὐχ ὑπομεῖναι.
Οὔτοι ἐγὼν ἔρριγα μάχην, οὐδὲ κτύπον ἵππων·
Ἀλλ' αἰεί τε Διὸς κρείσσων νόος αἰγιόχοιο,
Ὅς τε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλετο νίκην
Ῥηϊδίως· ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνει μαχέσασθαι.
Ἀλλ' ἄγε δεῦρο πέπον παρ' ἔμ' ἵστασο, καὶ ἴδε ἔργον·
Ἠὲ πανημέριος κακὸς ἔσσομαι, ὡς ἀγορεύεις,
Ἦ τινα καὶ Δαναῶν, ἀλκῆς μάλα περ μεμαῶτα,
Σχήσω ἀμυνέμεναι περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.
Ὣς εἰπὼν, Τρώεσσιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀΰσας,
Τρῶες, καὶ Λύκιοι, καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταὶ,
Ἀνέρες ἐστὲ φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς·
Ὄφρ' ἂν ἐγὼν Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἔντεα δύω,
Καλὰ, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριξα κατακτάς.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἕκτωρ
Δηΐου ἐκ πολέμοιο· θέων δ' ἐκίχανεν ἑταίρους
Ὦκα μάλ', οὔπω τῆλε, ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπὼν,
Οἳ προτὶ ἄστυ φέρον κλυτὰ τεύχεα Πηλεΐωνος.
Στὰς δ' ἀπάνευθε μάχης πολυδακρύου, ἔντε' ἄμειβεν.
Ἤτοι ὁ μὲν τὰ ἃ δῶκε φέρειν προτὶ Ἴλιον ἱρὴν
Τρωσὶ φιλοπτολέμοισιν· ὁ δ' ἄμβροτα τεύχε' ἔδυνε
Πηλεΐδεω Ἀχιλῆος, ἅ οἱ θεοὶ οὐρανίωνες
Πατρὶ φίλῳ ἔπορον. ὁ δ' ἄρα ᾧ παιδὶ ὄπασσε
Γηράς· ἀλλ' οὐχ υἱὸς ἐν ἔντεσι πατρὸς ἐγήρα.
Τὸν δ' ὡς οὖν ἀπάνευθεν ἴδεν νεφεληγερέτα Ζεὺς
Τεύχεσι Πηλεΐδαο κορυσσόμενον θείοιο,
Κινήσας ῥα κάρη προτὶ ὃν μυθήσατο θυμόν,
Ἆ δείλ', οὐδέ τί τοι θάνατος καταθύμιός ἐστιν,
Ὃς δή τοι σχεδὸν εἶσι· σὺ δ' ἄμβροτα τεύχεα δύνεις
Ἀνδρὸς ἀριστῆος, τόν τε τρομέουσι καὶ ἄλλοι·
Τοῦ δὴ ἑταῖρον ἔπεφνες ἐνηέα τε κρατερόν τε.
Τεύχεα δ' οὐ κατὰ κόσμον ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων
Εἵλευ· ἀτάρ τοι νῦν γε μέγα κράτος ἐγγυαλίξω,
Τῶν ποινὴν, ὅ τοι οὔτι μάχης ἐκνοστήσαντι
Δέξεται Ἀνδρομάχη κλυτὰ τεύχεα Πηλεΐωνος.
Ἦ καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων·
Ἕκτορι δ' ἥρμοσε τεύχε' ἐπὶ χροΐ· δῦ δέ μιν Ἄρης
Δεινὸς ἐνυάλιος· πλῆσθεν δ' ἄρα οἱ μέλε' ἐντὸς
Ἀλκῆς καὶ σθένεος· μετὰ δὲ κλειτοὺς ἐπικούρους
Βῆ ῥα μέγα ἰάχων· ἰνδάλλετο δέ σφισι πᾶσι
Τεύχεσι λαμπόμενος μεγαθύμου Πηλεΐωνος.
Ὤτρυνεν δὲ ἕκαστον ἐποιχόμενος ἐπέεσσι,
Μέσθλην τε, Γλαῦκόν τε, Μέδοντά τε, Θερσίλοχόν τε,
Ἀστεροπαῖόν τε, Δεισήνορά θ', Ἱππόθοόν τε,
Φόρκυν τε, Χρομίον τε, καὶ Ἔννομον οἰωνιστήν·
Τοὺς ὅ γ' ἐποτρύνων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Κέκλυτε μυρία φῦλα περικτιόνων ἐπικούρων.

Qui tibi magno commodo fuit vrbique & ipſi,
Viuus exſiſtens,nūc autem nō ab eo arcere canes ſuſtinuiſti.
Itaque nunc ſi quis mihi Lyciorum obſequetur virorum,
Domum ibimus,Troiæ verò exorietur grauis pernicies.
Si enim nunc Troianis robur audax ineſſet
Intrepidum,quale viros inuadit qui pro patria
Aduerſus viros inimicos laborem & pugnam inſtituerunt,
Statim Patroclum traheremus Ilium intra.
Si autem hic ad vrbem magnam Priami regis
Veniret mortuus,& ipſum traxiſſemus è pugna,
Illicò Argiui Sarpedonis arma pulchra
Redderent,& ipſum duceremus Ilium intra.
Eius.n.famulus interfectus eſt viri,qui longè fortiſſimus
Argiuorum apud naues, & cuius cominus-pugnantes fa- (muli.
Sed tu Aiacem magnanimum non ſuſtinuiſti
Stare contra,oculos intuitus hoſtium in pugna,
Neque ex aduerſo pugnare:quoniam te præſtantior eſt.
Hunc.a. toruè inſpiciens allocutus eſt bellicoſus Hector: Hectoris reſponſio ad Glaucum.
Glauce,cur nam tu talis exiſtens ſuperbè locutus es?
O amice,certè putabam te prudentia ſuperare cæteros,
Eos quotquot Lyciam gleboſam habitant: γρ. ὅσσοι, ἀτ.
Nunc autem tuam arguo omnino mentem, quale dixiſti.
Qui me ais Aiacem magnum non tuliſſe.
Nequaquam ego horrui pugnam,neque ſtrepitum equorum:
Sed ſemper Iouis melior mens ægidem-geſtantis,
Qui & fortem virum terret,& aufert victoriam
Facilè: quando vtique ipſe compellit pugnare.
Sed age huc amice propè me ſta, & vide opus. χ.ἴτη.
An tota die ignauus ero, vt dicis.
An aliquem etiam Danaorū à robore, admodum quamuis
Reprimam defendendi Patroclum mortuum. (promptum,
Sic locutus,Troianos hortabatur altè clamans:
Troiani,& Lycij,& Dardani pugnaces,
Viri eſtote,ô amici,recordamini autem bellicæ virtutis.
Dum ego Achillis fortiſſimi arma induam,
Pulchra,quæ à Patroclo vi detraxi interficiens.
Sic locutus abijt galeam-mouens Hector
Hoſtili è bello:currenſq́; aſſecutus eſt ſocios
Citò admodum,nondum procul pedib.velocibus inſequutus,
Qui ad vrbem portabant inclyta arma Pelidæ.
Stans verò ſeorſum à prælio lacrymoſo,arma mutauit. Hector Achillis arma induit.
Quippe hic quidem ſua dedit portare ad Ilium ſacrum
Troianis pugnacibus:hic autem immortalia arma induit
Pelidæ Achillis:quæ ipſius dij cœleſtes
Patri dilecto dederant. hic autem ſuo filio dederat.
Seneſcens:ſed non filius in armis patris conſenuit.
Hunc autem poſtquam ſeorſum vidit nubicogus Iupiter Iupiter Hectorem miſeratur.
Armis Pelidæ armatum diuini,
Moto vtique capite erga ſuum locutus eſt animum:
O miſer,neque tibi mors in animo eſt,
Quæ iam tibi propè eſt:tu autem immortalia arma induis
Viri fortiſſimi,quem horrent & alij
Cuius ſocium interfeciſti mitemq́; fortemq́;
Arma autem non decenter à capiteq́; & humeris
Abſtuliſti:verùm tibi nunc magnum robur præbebo,
Horum compenſationē,quòd à te nequaquā,è pugnâ reuerſo,
Excipiet Andromache inclyta arma Pelidæ. χ.ἴτω.
Dixit,& nigris ſupercilijs annuit Iupiter:
Hectori autem aptauit arma ad corpus ſubijtq́; enim Mars
Terribilis bellicus:impletaq́; ſunt eius membra intus
Fortitudine & robore. & ad inclytos auxiliatores
Iuit valdè clamās:ſimilis videbatur.a.ipſis omnib. (Achilli
Armis reſplendens magnanimi Pelidæ.
Hortatus eſt autem vnumquemque obambulans verbis,
Meſthlemq́;, Glaucumq́;,Medontemq́;,Therſilochumq́;
Aſteropæumq́;,Deſinoremq́;,Hippothoumq́;,
Phorcynque,Chromiumq́;, & Ennomum augurem.
Hos hic incitans verbis velocibus allocutus eſt:
Audite innumeræ gentes finitimarum auxiliato-
rum. Hector ſuos hortatur.

Non enim ego multitudinem quærens, neque egens ea
Huc à veſtris ciuitatibus congregaui quenque:
Sed vt mihi Troianorum vxores & paruos pueros
Alacriter tueremini bellicoſis ab Achiuis.
Hæc cogitās donis exhaurio & cōmeatu (ſ. ad vos alendos)
Populos, (ſ. Troianos) veſtrum.a.cuiuſq; animum augeo:
Idcircò aliquis nunc rectà conuerſus aut pereat
Aut ſeruetur. hoc enim belli eſt commercium.
Qui autem Patroclum, etiam mortuum tamen
Troianos ad equorum domitores traxerit, ceſſeritq; ei Aiax.
Dimidium huic ſpoliorum partiar: dimidium verò ipſe
Habebo ego: gloria autem erit quanta mihi.
Sic dixit: hi.a. rectà-contra Danaos ingruentes iuerunt,
Haſtilia protendentes: admodum.a. ipſis ſperabat animus
Cadauer ab Aiace trahere Telamonida.
Stulti, certè multis ſuper ipſo cadauere animam eripuit.
Aiax Menelaum alloquitur.
Et tunc Aiax allocutus eſt in prælio ſtrenuum Menelaum:
O amice: ô Menelae generoſe, non amplius nos
Spero ne ipſos quidem redituros è bello:
γρ. περὶ δείδια.
Nec ſanè tantum de cadauere timeo Patrocli,
γρ. περὶ δείδια
Qui quidem mox Troianorum ſaturabit canes, & aues,
Quantum meo de capite timeo, ne quid patiatur,
Et de tuo: quoniam belli nebula omnia obtexit
Hector: nobis autem rurſus imminet grauis interitus.
Sed agè optimates Danaorum voca, ſi quis audiet.
Menelaus duces cohortatur.
Sic dixit, neq; immorigerus-fuit in prælio ſtrenuus Menelaus.
Clamauit.a. longè-latéque Danais vociferans:
O dilecti Argiuorum duces & principes,
Quique apud Atridas Agamemnonem & Menelaum
Publicè veſcuntur, & imperant ſinguli
Copiis: ab verò Ioue dignitas & gloria procedit.
Difficile autem mihi eſt ſpeculari vnumquenque
Ducum, tanta enim contentio belli exarſit.
Sed aliquis ſponte-ſua veniat, indigneturque in animo
Patroclum Troianis canibus ludibrium fieri.
Sic dixit: continuò.a. audiuit Oilei filius velox Aiax.
Primus verò obuius venit currens per prælium:
Hunc verò poſt, Idomeneus & miniſter Idomenei
Meriones, ſimilis Marti homicidæ.
Cæterorum verò quiſnam ſua mente nomina diceret,
Quotquot iam poſtea pugnam reſtaurarunt Achiuorum?
Troiani.a. prius-confixerunt conferti: duxq; erat Hector.
Veluti autem cùm in oſtiis à-Ioue-fluentis fluuij
Reſonat ingens vnda ad fluxum: circà autem extrema
Littora reſonant, eructante mari extrà:
Tantus Troianorum clamor erat: ſed Achiui
Stabant circa Menœtiadem, vnum animum habentes
Septi ſcutis æreis, circa autem ipſorum
γρ. πολλὴν.
Splendidas galeas Saturnius caliginem multam
Fundebat: quoniam neque Menœtiadem oderat anteà
Quamdiu viuus exiſtens famulus erat Aeacidæ.
Nolebat autem ipſum hoſtium canibus prædam fieri
Troianis, ideóque & ei auxiliari impulit ſocios.
Circa Patrocli corpus fit acre prælium.
Repulerunt autem priores Troiani nigroculos Græcos.
Cadauer autem relinquentes fugerunt, neque aliquem ipſorum
Troiani magnanimi interfecerunt haſtis, cupiētes quamuis:
Sed cadauer trahebant: parumper tamen etiam ab eo Achiui
Abfuturi erant, valdè enim ipſos citò concitauit
Aiax, qui forma quidem atque factis ſuperabat
Alios Danaos poſt inculpatum Pelidem.
Ruit autem per primos-pugnatores, ſui ſimilis fortitudine
Apro, qui in montibus canes florentéſque iuuenes
Facilè diſſipauit, circumactus per loca peruia:
Sic filius Telamonius clari illuſtris Aiax
Facilè intergrediens, Troianorum diſſipauit phalanges,
Qui circa Patroclum iuerant: cogitabant autem maximè
Oppidum verſus ſuum trahere, & gloriam reportare,
Certè hunc Lethi Pelaſgi illuſtris filius
Hippothous pede trahebat in forti pugna.

Οὐ γὰρ ἐγὼ πληθὺν διζήμενος, οὐδὲ χατίζων,
Ἐνθάδ' ἀφ' ὑμετέρων πολίων ἤγειρα ἕκαστον·
Ἀλλ' ἵνα μοι Τρώων ἀλόχους, καὶ νήπια τέκνα
Προφρονέως ῥύοισθε φιλοπτολέμων ὑπ' Ἀχαιῶν.
Τὰ φρονέων δώροισι κατατρύχω καὶ ἐδωδῇ
Λαούς, ὑμέτερον δ' ἑκάστου θυμὸν ἀέξω.
Τῶ τις νῦν ἰθὺς τετραμμένος ἢ ἀπολέσθω,
Ἠὲ σαωθήτω· ἡ γὰρ πολέμου ὀαριστύς.
Ὃς δέ κε Πάτροκλον, καὶ τεθνειῶτά περ ἔμπης
Τρῶας ἐς ἱπποδάμους ἐρύσῃ, εἴξῃ δέ οἱ Αἴας,
Ἥμισυ τῷ ἐνάρων ἀποδάσσομαι, ἥμισυ δ' αὐτὸς
Ἕξω ἐγώ· τὸ δέ οἱ κλέος ἔσσεται ὅσσον ἐμοί περ.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἰθὺς Δαναῶν βρίσαντες ἔβησαν,
Δούρατ' ἀνασχόμενοι· μάλα δέ σφισιν ἔλπετο θυμὸς
Νεκρὸν ὑπ' Αἴαντος ἐρύειν Τελαμωνιάδαο.
Νήπιοι· ἦ τε πολέσσιν ἐπ' αὐτῷ θυμὸν ἀπηύρα.
Καὶ τότ' ἄρ' Αἴας εἶπε βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον,
Ὦ πέπον ὦ Μενέλαε διοτρεφὲς, οὐκέτι νῶϊ
Ἔλπομαι αὐτώ περ νοστησέμεν ἐκ πολέμοιο.
Οὔτι τόσον νέκυος* περὶ δείδια Πατρόκλοιο,
Ὅς κε τάχα Τρώων κορέει κύνας ἠδ' οἰωνούς,
Ὅσσον ἐμῇ κεφαλῇ* περὶ δείδια, μή τι πάθῃσι,
Καὶ σῇ· ἐπεὶ πολέμοιο νέφος περὶ πάντα καλύπτει
Ἕκτωρ, ἡμῖν δ' αὖτ' ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος.
Ἀλλ' ἄγ', ἀριστῆας Δαναῶν κάλει, ἤν τις ἀκούσῃ.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
Ἤϋσεν δὲ διαπρύσιον Δαναοῖσι γεγωνώς,
Ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Οἵ τε παρ' Ἀτρείδῃς Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ
Δήμια πίνουσιν, καὶ σημαίνουσιν ἕκαστος
Λαοῖς· ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ·
Ἀργαλέον δέ μοί ἐστι διασκοπιᾶσθαι ἕκαστον
Ἡγεμόνων· τόσση γὰρ ἔρις πολέμοιο δέδηε.
Ἀλλά τις αὐτὸς ἴτω, νεμεσιζέσθω δ' ἐνὶ θυμῷ,
Πάτροκλον Τρῳῇσι κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι.
Ὣς ἔφατ'· ὀξὺ δ' ἄκουσεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας·
Πρῶτος δ' ἀντίος ἦλθε, θέων ἀνὰ δηϊοτῆτα,
Τὸν δὲ μετ' Ἰδομενεὺς καὶ ὀπάων Ἰδομενῆος
Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ.
Τῶν δ' ἄλλων τίς κεν ᾗσι φρεσὶν οὐνόματ' εἴποι,
Ὅσσοι δὴ μετόπισθε μάχην ἤγειραν Ἀχαιῶν;
Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες· ἦρχε δ' ἄρ' Ἕκτωρ.
Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι διϊπετέος ποταμοῖο
Βέβρυχεν μέγα κῦμα ποτὶ ῥόον, ἀμφὶ δέ τ' ἄκραι
Ἠϊόνες βοόωσιν ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω·
Τόσσῃ ἄρα Τρῶες ἰαχῇ ἴσαν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Ἕστασαν ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ, ἕνα θυμὸν ἔχοντες,
Φραχθέντες σάκεσιν χαλκήρεσιν, ἀμφὶ δ' ἄρα σφι
Λαμπρῇσιν κορύθεσσι Κρονίων ἠέρα* πολλὴν
Χεῦ'· ἐπεὶ οὐδὲ Μενοιτιάδην ἤχθαιρε πάρος γε,
Ὄφρα ζωὸς ἐὼν θεράπων ἦν Αἰακίδαο.
Μίσησεν δ' ἄρα μιν δηΐων κυσὶ κύρμα γενέσθαι
Τρῳῇσιν· τῷ καί οἱ ἀμυνέμεν ὦρσεν ἑταίρους.
Ὦσαν δὲ πρότεροι Τρῶες ἑλίκωπας Ἀχαιούς.
Νεκρὸν δὲ προλιπόντες ὑπέτρεσαν, οὐδέ τιν' αὐτῶν
Τρῶες ὑπέρθυμοι ἕλον ἔγχεσιν, ἱέμενοί περ·
Ἀλλὰ νέκυν ἐρύοντο· μίνυνθα δὲ καὶ τοῦ Ἀχαιοὶ
Μέλλον ἀπέσσεσθαι· μάλα γάρ σφεας ὦκ' ἐλέλιξεν
Αἴας, ὃς περὶ μὲν εἶδος, περὶ δ' ἔργα τέτυκτο
Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα.
Ἴθυσεν δὲ διὰ προμάχων, συῒ εἴκελος ἀλκὴν
Καπρίῳ, ὅς τ' ἐν ὄρεσσι κύνας θαλερούς τ' αἰζηοὺς
Ῥηϊδίως ἐκέδασσεν, ἑλιξάμενος διὰ βήσσας.
Ὣς υἱὸς Τελαμῶνος ἀγαυοῦ φαίδιμος Αἴας
Ῥεῖα μετεισάμενος Τρώων ἐκέδασσε φάλαγγας,
Οἳ περὶ Πατρόκλῳ βέβασαν, φρόνεον δὲ μάλιστα
Ἄστυ ποτὶ σφέτερον ἐρύειν, καὶ κῦδος ἀρέσθαι.
Ἤτοι τὸν Λήθοιο Πελασγοῦ φαίδιμος υἱὸς
Ἱππόθοος ποδὸς ἕλκε κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην,

Δησα-

Δησάμενος τελαμῶνι παρὰ σφυρὸν ἀμφὶ τένοντας,
Ἕκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος· τάχα δ' αὐτῷ
Ἦλθε κακόν, τό οἱ οὔτις ἐρύκακεν ἱεμένων περ.
Τὸν δ' υἱὸς Τελαμῶνος ἐπαΐξας δι' ὁμίλου,
Πλῆξ' αὐτοσχεδίην, κυνέης διὰ χαλκοπαρῄου·
Ἤρικε δ' ἱπποδάσεια κόρυς περὶ δουρὸς ἀκωκῇ,
Πληγεῖσ' ἔγχεΐ τε μεγάλῳ καὶ χειρὶ παχείῃ·
Ἐγκέφαλος δὲ παρ' αὐλὸν ἀνέδραμεν ἐξ ὠτειλῆς,
Αἱματόεις· τοῦ δ' αὖθι λύθη μένος· ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
Πατρόκλοιο πόδα μεγαλήτορος ἧκε χαμᾶζε
Κεῖσθαι· ὁ δ' ἄγχ' αὐτοῖο πέσε πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ,
Τῆλ' ἀπὸ Λαρίσης ἐριβώλακος· οὐδὲ τοκεῦσι
Θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, μινυνθάδιος δέ οἱ αἰὼν
Ἔπλεθ', ὑπ' Αἴαντος μεγαθύμου δουρὶ δαμέντι.
Ἕκτωρ δ' αὖτ' Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος
Τυτθόν· ὁ δὲ Σχεδίον μεγάθυμον Ἰφίτου υἱὸν
Φωκήων ὄχ' ἄριστον, ὃς ἐν κλειτῷ Πανοπῆϊ
Οἰκία ναιετάασκε, πολέσσ' ἄνδρεσσιν ἀνάσσων·
Τὸν βάλ' ὑπὸ κληῖδα μέσην· διὰ δ' ἀμπερὲς ἄκρη
Αἰχμὴ χαλκείη παρὰ νείατον ὦμον ἀνέσχε.
Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Αἴας δ' αὖ Φόρκυνα δαΐφρονα Φαίνοπος υἱὸν
Ἱπποθόῳ περιβάντα μέσην κατὰ γαστέρα τύψε·
Ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς
Ἤφυσ'· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ.
Χώρησαν δ' ὑπό τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ·
Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον, ἐρύσαντο δὲ νεκρούς,
Φόρκυν θ' Ἱππόθοόν τε, λύοντο δὲ τεύχε' ἀπ' ὤμων.
Ἔνθα κεν αὖτε Τρῶες ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
Ἴλιον εἰσανέβησαν ἀναλκείῃσι δαμέντες·
Ἀργεῖοι δέ κε κῦδος ἕλον, καὶ ὑπὲρ Διὸς αἶσαν,
Κάρτεϊ καὶ σθένεϊ σφετέρῳ· ἀλλ' αὐτὸς Ἀπόλλων
Αἰνείαν ὤτρυνε, δέμας Περίφαντι ἐοικὼς
Κήρυκι Ἠπυτίδῃ, ὅς οἱ παρὰ πατρὶ γέροντι
Κηρύσσων γήρασκε, φίλα φρεσὶ μήδεα εἰδώς·
Τῷ μιν ἐεισάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων,

Αἰνεία, πῶς ἂν καὶ ὑπὲρ θεὸν εἰρύσσαισθε
Ἴλιον αἰπεινήν; ὡς δὴ ἴδον ἀνέρας ἄλλους
Κάρτεΐ τε σθένεΐ τε πεποιθότας, ἠνορέῃ τε,
Πλήθεΐ τε σφετέρῳ, καὶ ὑπέρδεα δῆμον ἔχοντας·
Ἡμῖν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺ βούλεται ἢ Δαναοῖσι
Νίκην· ἀλλ' αὐτοὶ τρεῖτ' ἄσπετον, οὐδὲ μάχεσθε.

Ὣς ἔφατ'. Αἰνείας δ' ἑκατηβόλον Ἀπόλλωνα
Ἔγνω ἐσάντα ἰδών· μέγα δ' Ἕκτορα εἶπε βοήσας,

Ἕκτορ τ' ἠδ' ἄλλοι Τρώων ἀγοὶ ἠδ' ἐπικούρων,
Αἰδὼς μὲν νῦν ἥδε γ' ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
Ἴλιον εἰσαναβῆναι ἀναλκείῃσι δαμέντας.
Ἀλλ' ἔτι γάρ τίς φησι θεῶν ἐμοὶ ἄγχι παραστάς,
Ζῆν' ὕπατον μήστωρα μάχης ἐπιτάρροθον εἶναι·
Τῷ ῥ' ἰθὺς Δαναῶν ἴομεν, μηδ' οἵ γε ἕκηλοι
Πάτροκλον νηυσὶν πελασαίατο τεθνειῶτα.

Ὣς φάτο, καί ῥα πολὺ προμάχων ἐξάλμενος ἔστη.
Οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν.
Ἔνθ' αὖτ' Αἰνείας Λειώκριτον οὔτασε δουρί,
Υἱὸν Ἀρίσβαντος, Λυκομήδεος ἐσθλὸν ἑταῖρον.
Τὸν δὲ πεσόντ' ἐλέησεν ἀρηΐφιλος Λυκομήδης·
Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
Καὶ βάλεν Ἱππασίδην * Ἀπισάονα ποιμένα λαῶν,
Ἧπαρ ὑπὸ πραπίδων· εἶθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
Ὅς ῥ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλακος εἰληλούθει,
Καὶ δὲ μετ' Ἀστεροπαῖον ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
Τὸν δὲ πεσόντ' ἐλέησεν ἀρήϊος Ἀστεροπαῖος,
Ἴθυσεν δὲ καὶ ὁ πρόφρων Δαναοῖσι μάχεσθαι·
Ἀλλ' οὔπως ἔτι εἶχε· σάκεσσι γὰρ ἔρχατο πάντη
Ἑσταότες περὶ Πατρόκλῳ, πρὸ δὲ δούρατ' ἔχοντο.
Αἴας γὰρ μάλα πάντας ἐπῴχετο, πολλὰ κελεύων·
Οὔτε τιν' ἐξοπίσω νεκροῦ χάζεσθαι ἀνώγει,
Οὔτε τινὰ προμάχεσθαι Ἀχαιῶν ἔξοχον ἄλλων,
Ἀλλὰ μάλ' ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν, σχεδόθεν δὲ μάχεσθαι.

Cum alligaſſet loro iuxta talum circa tendones,
Hectori & Troianis gratificans: repentè autem ipſi
Venit malum, quod ab eo nullus auertit quamuis cupientium.
Hunc.a. filius Telamonius irruens per multitudinem,
Percuſſit cominus per galeam æneas malas habentem.
Sciſſa eſt.a. equinas ſetas habens galea circa haſtæ cuſpidẽ.
Percuſſa haſta magna & manu craſſa: Hippothoum Aiax interficit.
Cerebrum.a. iuxta ferrum haſtæ ſubſiliit ex vulnere
Sanguinolentũ humus.a. ibi ſolutũ eſt robur: è verò manibus
Patrocli pedem magnanimi remiſit in terram,
Iacere: ipſe.a. propè ipſum cecidit cernuus ſuper mortuum,
Longè à Lariſſa feraci: neque parentibus
Educationis præmia dilectis reddidit: breuis temporis.a. ei
Fuit ab Aiace magnanimo haſta interfectus.
Hector.a. rurſus in Aiacem iaculatus eſt haſta ſplendida,
Sed hic quidem ex aduerſo intuitus euitauit æream lanceã
Paululum: hic.a. Schedium magnanimum Iphiti filium
Phocenſium longè præſtantiſſimum, qui inclyto Panopeo
Domos habitabat, multis viris imperans.
Hunc percuſſit ſub iugulum medium: & penitus ſumma
Cuſpis ærea propè ſummum humerum euaſit:
Sonuit autem lapſus: reſonuerunt autem arma ſub ipſo.
Aiax autem rurſus Phorcyna bellicoſum Phænopis filium
Hippothoum defendentem medio in ventre percuſſit:
Rupit autem thoracis concauum, viſcera autem ferrum
Dilacerauit: hic.a. in pulueres lapſus prehẽdit terrã palma.
Ceſſerant.a. ſenſim primi pugnatores & illuſtris Hector:
Argiui autem valdè clamabant: trahentes autem mortuos,
Phorcynaq́; Hippothoumq́; ſolueruntq́; arma ab humeris.
Tunc rurſus Troiani bellicoſis fugati *a Græcis*
In Ilium aſcendiſſent propter *impotentiam* ſuam *ſuperati,*
Argiui.a. gloriam accepiſſent, etiam præter Iouis conſilium,
Robore & fortitudine propria: verum ipſe Apollo
Æneam excitauit, corpore Periphanti ſimilis
Præconi Epytidæ, qui ei apud patrem ſenem
Præconẽ agẽs conſenuit, beneuola mentibus conſilia doctus:
Huic ſe aſſimulans ipſum allocutus eſt Iouis filius:
Ænea, quomodo & præter deum ſeruaretis Aeneam hortatur Apollo.
Ilium altum? ſiquidem vidi viros alios
Fortitudinéque potentiáque confiſos, virtutéque,
Multitudinéque ſua, & intrepidum populum habentes:
Nobis.a. Iupiter quidem multò mauult quàm Danais
Victoriam, ſed ipſi timetis valdè, neque pugnatis.
Sic dixit: Aeneas autem longè iaculantem Apollinem
Cognouit coram intuitus: valdè.a. Hectorẽ allocutus eſt clamans:
Hectorq́; & cæteri Troianorum duces & ſociorũ,
Dedecus quidem nunc hoc eſt, nos *bellicoſis ab Achiuis*
In Ilium regredi ob *ignauiam victos.*
Sed adhuc aliquis dicit deorum mihi propè aſtans,
Iouem ſummum conſultorem, pugnæ auxiliatorem eſſe.
Quare rectà in Danaos eamus, neque hi quieti
Patroclum nauibus appropinquent mortuum.
Sic dixit, & multo ante propugnatores proſiliens ſtetit:
Hi autem conuerſi ſunt & aduerſi ſteterunt Achiuis.
Ibi rurſus Aeneas Leocritum vulnerauit haſta,
Filium Ariſbantis Lycomedis fortem ſocium.
Hunc autem lapſum miſeratus eſt bellicoſus Lycomedes.
Stetit.a. admodũ prope iens, & iaculatus eſt lancea lucida:
Et percuſſit Hippaſidem Apiſaonem paſtorem populorũ,
In hepate ſub præcordiis, ſtatim autem genua ſoluit: [illegible]
Qui ex Pæonia fœcunda venerat,
Et poſt Aſteropæum primas ferebat in *pugnando.*
Hunc autem lapſum miſeratus eſt bellicoſus Aſteropæus.
Irruit autem & hic promptus cum Danais pugnare,
Sed nullo modo adhuc poterat, ſcutis.n. obſepti erant vndiq́;
Stantes circa Patroclum: ante autem haſtas tenebant,
Aiax enim valdè omnes adierat, multum adhortans:
Neque aliquem retrò à cadauere recedere iubebat,
Neque quemquam procurrere ad pugnandum Achiuos ſupra alios:
Sed valdè circa ipſum adeſſe, cominus autem pugnare.

Sic Aiax iubebat magnus: ſanguine autem terra
Madeſcebat purpureo: hi autem denſi cadebant
Mortui ſimul Troianorum, & fortiſſimorum auxiliatorũ,
χ. γυῖ *Et Danaorum, neque hi enim ſine ſanguine pugnabant:*
χεῖρ. *Pauciores, a. multò peribant: recordabantur enim ſemper*
χειρ'. *A ſe-mutuo per turbam depellere laborem grauem.*
Sic hi quidem pugnabant in-ſtar ignis: neque dixiſſes
Neque unquam ſolem ſaluum eſſe, neque lunam.
χεῖσθ'. *Caligine. n. detinebantur in prælio, quot quot fortiſſimi*
Stabant circa Menœtiadem mortuum.
Alij autem Troianique & bene ocreati Achiui,
Quieti pugnabant ſub aëre ſereno: expanſus erat. a. ſplẽdor
Solis acutus: nubes autem non apparebat per totam
Regionem, neq; in montibus: interquieſcẽtes. a. pugnabant.
Sua-inuicem fugientes tela luctuoſa,
Longè diſſiti: qui autem in medio erant, dolores patiebãtur
Caligine & bello: affligebantur autem ſæuo ære
Quotquot fortiſſimi erant. duo. a nondum viri audierant
Viri glorioſi, Thraſymedes Antilochúſque,
De Patroclo mortuo eximio: ſed adhuc putabant
Viuum in primo tumultu cum Troianis pugnare,
Hi autem, intuiti mortem & fugam ſociorum
Separatim pugnabant: quoniam ſic iuſſerat Neſtor,
Concitans ad bellum nigris à nauibus. (erat
His. a. per-totũ diem contẽtionis magnum certamen motum
Moleſtæ: labore autem & ſudore indeſinenter ſemper
Genuáque tibiæq;, pedéſque ſubtus uniuſcuiuſque
Manúſque oculique fœdabantur pugnantium
Circa fortem miniſtrum velocipedis Aeacidæ.
Sicut autem quando vir tauri bouis magni pellem
Populis dederit diſtendendam temulentam pinguedine:
Accipientes autem vtique hi diſpoſiti extendunt
In-orbem, ſtatim autem humor exijt, penetratq́; adeps
Multis trahentibus: tenditur autem tota vndique:
Sic hi huc, & illuc cadauer paruo in ſpatio
Trahebant vtrique: valdè enim ipſis ſperabat animus,
Troianis quidem trahere ad Ilium, ſed Græcis,
Ad naues concauas: pro autem ipſo tumultus concitabatur
Crudelis: neq; Mars copiarum-concitator, neque Minerua
Hunc videns vituperaſſet, neq; ſi valdè ipſam ira cepiſſet.
Talem Iupiter ſuper Patroclo virorúmque & equorum
Die illo extendit noxium certamen. neque verò dum quid
Achilles Patrocli mortẽ non dum audiuit. *Sciebat de Patroclo interfecto diuus Achilles.*
Multum enim procul-à nauibus pugnabant velocibus
Muro ſub Troian. ob *id ipſum nũquã exiſtimabat animo,*
Mortuum eſſe-ſed viuum vbi-appropinquaſſet portis
Reuerſurum: quoniam neque hoc ſperabat animo
Euerſurum oppidum ſine ſe neque cum ipſomet.
Sæpe enim hoc ex matre didicerat ſeorſum audiens
Quæ ei referebat Iouis magni mentem:
Tamen tunc non ei dixerat malum tantum, quantum factum erat.
Mater, quòd ſcilicet ei multò dilectiſſimus perierat ſocius.
Hi autem ſemper circa mortuum acutas haſtas tenentes
Indeſinenter hærebãt-inter-ſe, & ſe-inuicem interficiebãt.
Sic autem aliquis dicebat Achiuorum loricatorum:
γε ἡμῖν ἐ-κλεές. *O amici, non quidem nobis glorioſum eſt redire*
Pugna pertinaciſſima circa Patrocli corpus. *Naues ad concauas, ſed hic terra nigra*
Omnibus dehiſcat hoc. q. nobis ſtatim multò vtilius eſſet,
Quàm ſi iſtum mortuum *Troianis ſinamus bellicoſis*
Ciuitatem ad ſuam trahere, & gloriam referre.
Sic autem aliquis Troianorum magnanimorum dixit:
O amici, etſi fatum eſt *iuxta virum hunc proſterni*
Omnes pariter, nequo-modo quis recedat à bello.
Sic ſanè aliquis dicebat. robur autem excitabat ſocij ſui.
Sic hi quidem pugnabant: ferreus autem ſtrepitus
Æreum ad cœlum ibat per aërem infrugiferum:
Equi autem Aeacidæ à pugna ſeorſum exiſtentes
Achillis equi lugẽt Patroclũ. *Flebant, poſtquam primum ſenſerunt aurigam*
In pulueribus lapſum ab Hectore homicida.

Ὣς Αἴας ἐπέτελλε πελώριος, αἵματι δὲ χθὼν
Δεύετο πορφυρέῳ· τοὶ δ' ἀγχιστῖνοι ἔπιπτον
Νεκροὶ ὁμοῦ Τρώων καὶ ὑπερμενέων ἐπικούρων,
Καὶ Δαναῶν. οὐδ' οἳ γὰρ ἀναιμωτί * γ' ἐμάχοντο·
Παυρότεροι δὲ πολὺ φθινύθεσκον· μέμνηντο γὰρ αἰεὶ
Ἀλλήλοις * ἀν' ὅμιλον ἀλεξέμεναι πόνον αἰπύν.
Ὣς οἳ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς, οὐδέ κε φαίης
Οὔτέ ποτ' ἠέλιον σόον ἔμμεναι, οὔτε σελήνην.
Ἠέρι γὰρ κατέχοντο μάχης * ἔπι, ὅσσοι ἄριστοι
Ἕστασαν ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ κατατεθνειῶτι·
Οἱ δ' ἄλλοι Τρῶές τε καὶ ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ,
Εὔκηλοι πολέμιζον ὑπ' αἰθέρι· πέπτατο δ' αὐγὴ
Ἠελίου ὀξεῖα, νέφος δ' οὐ φαίνετο πάσης
Γαίης, οὐδ' ὀρέων· μεταπαυόμενοι δὲ μάχοντο,
Ἀλλήλων ἀλεείνοντες βέλεα στονόεντα,
Πολλὸν ἀφεσταότες· τοὶ δ' ἐν μέσῳ, ἄλγε' ἔπασχον
Ἠέρι καὶ πολέμῳ· τείροντο δὲ νηλέϊ χαλκῷ
Ὅσσοι ἄριστοι ἔσαν. δύο δ' οὔπω φῶτε πεπύσθην
Ἀνέρε κυδαλίμω, Θρασυμήδης Ἀντίλοχός τε,
Πατρόκλοιο θανόντος ἀμύμονος, ἀλλ' ἔτ' ἔφαντο
Ζωὸν ἐνὶ πρώτῳ ὁμάδῳ Τρώεσσι μάχεσθαι,
Τὼ δ', ἐπιοσσομένω θάνατον καὶ φύζαν ἑταίρων,
Νόσφιν ἐμαρνάσθην, ἐπεὶ ὣς ἐπετέλλετο Νέστωρ,
Ὀτρύνων πόλεμον δὲ μελαινάων ἀπὸ νηῶν.
Τοῖς δὲ, πανημερίοις ἔριδος μέγα νεῖκος ὀρώρει
Ἀργαλέης, καμάτῳ δὲ καὶ ἱδρῷ νωλεμὲς αἰεὶ
Γούνατά τε κνῆμαί τε πόδες θ' ὑπένερθεν ἑκάστου,
Χεῖρές τ' ὀφθαλμοί τε παλάσσετο μαρναμένοιιν,
Ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο.
Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ταύροιο βοὸς μεγάλοιο βοείην
Λαοῖσιν δώῃ τανύειν μεθύουσαν ἀλοιφῇ·
Δεξάμενοι δ' ἄρα τοί γε διαστάντες τανύουσι
Κυκλόσ', ἄφαρ δέ τε ἰκμὰς ἔβη, δύνει δέ τ' ἀλοιφὴ
Πολλῶν ἑλκόντων, τάνυται δέ τε πᾶσα διαπρό.
Ὣς οἵ γ' ἔνθα καὶ ἔνθα νέκυν ὀλίγῃ ἐνὶ χώρῃ
Εἵλκεον ἀμφότεροι, μάλα γάρ σφισιν ἔλπετο θυμὸς,
Τρωσὶν μὲν, ἐρύειν προτὶ Ἴλιον, αὐτὰρ Ἀχαιοῖς,
Νῆας ἔπι γλαφυράς. περὶ δ' αὐτοῦ μῶλος ὀρώρει
Ἄγριος· οὐδέ κ' Ἄρης λαοσσόος, οὐδέ κ' Ἀθήνη
Τόν γε ἰδοῦσ' ὀνόσαιτ', οὐδ' εἰ μάλα μιν χόλος ἵκοι·
Τοῖον Ζεὺς ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων
Ἤματι τῷ ἐτάνυσσε κακὸν πόνον, οὐδ' ἄρα πώ τι
Ἤιδεε Πάτροκλον τεθνηότα δῖος Ἀχιλλεύς.
Πολλὸν γάρ ῥ' ἀπάνευθε νεῶν μάρναντο θοάων,
Τεῖχος ὑπὸ Τρώων· τό μιν οὔποτε ἔλπετο θυμῷ
Τεθνάμεν, ἀλλὰ ζωὸν ἐνιχριμφθέντα πύλῃσιν
Ἂψ ἀπονοστήσειν, ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ἔλπετο πάμπαν,
Ἐκπέρσειν πτολίεθρον ἄνευ ἕθεν, οὐδὲ σὺν αὐτῷ.
Πολλάκι γὰρ τό γε μητρὸς ἐπεύθετο νόσφιν ἀκούων,
Ἥ οἱ ἀπαγγέλλεσκε Διὸς μεγάλοιο νόημα.
Δὴ τότε γ' οὔ οἱ ἔειπε κακὸν τόσον ὅσσον ἐτύχθη
Μήτηρ, ὅττι ῥά οἱ πολὺ φίλτατος ὤλεθ' ἑταῖρος.
Οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες,
Νωλεμὲς ἐγχρίμπτοντο, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον.
Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Ὦ φίλοι, οὐ μὰν * ἧμιν ἐϋκλεὲς ἀπονέεσθαι
Νῆας ἔπι γλαφυράς, ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα μέλαινα
Πᾶσι χάνοι, τό κεν ἧμιν ἄφαρ πολὺ κέρδιον εἴη,
Ἢ τοῦτον Τρώεσσι μεθήσομεν ἱπποδάμοισιν
Ἄστυ πότι σφέτερον ἐρύσαι, καὶ κῦδος ἀρέσθαι.
Ὧδε δέ τις Τρώων μεγαθύμων αὐδήσασκεν,
Ὦ φίλοι, εἰ καὶ μοῖρα παρ' ἀνέρι τῷδε δαμῆναι
Πάντας ὁμῶς, μή πώ τις ἐρωείτω πολέμοιο.
Ὣς ἄρα τις εἴπεσκε, μένος δ' ὤτρυνεν ἑταίρου.
Ὣς οἳ μὲν μάρναντο, σιδήρειος δ' ὀρυμαγδὸς
Χάλκεον οὐρανὸν ἷκε δι' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο.
Ἵπποι δ' Αἰακίδαο, μάχης ἀπάνευθεν ἐόντες,
Κλαῖον, ἐπειδὴ πρῶτα πυθέσθην ἡνιόχοιο
Ἐν κονίῃσι πεσόντος ὑφ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο.

Ἦ μὰν

Ἦ μὴν Αὐτομέδων Διώρεος ἄλκιμος υἱὸς
Πολλὰ μὲν ἂρ μάστιγι θοῇ ἐπεμαίετο θείνων,
Πολλὰ δὲ μειλιχίοισι προσηύδα, πολλὰ δ' ἀρειῇ·
Τὼ δ' οὔτ' ἂψ ἐπὶ νῆας ἐπὶ πλατὺν Ἑλλήσποντον
Ἠθελέτην ἰέναι, οὔτ' ἐς πόλεμον μετ' Ἀχαιούς·
Ἀλλ' ὥς τε στήλη μένει ἔμπεδον, ἥ τ' ἐπὶ τύμβῳ
Ἀνέρος ἑστήκει τεθνηότος, ἠὲ γυναικός·
Ὣς μένον ἀσφαλέως περικαλλέα δίφρον ἔχοντες,
Οὔδει* ἐνισκίμψαντε καρήατα· δάκρυα δέ σφιν
Θερμὰ κατὰ βλεφάρων χαμάδις ῥέε μυρομένοισιν,
Ἡνιόχοιο* πόθῳ· θαλερὴ δ' ἐμιαίνετο χαίτη,
Ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν* ἀμφοτέρωθεν.
Μυρομένω δ' ἄρα τώ γε ἰδὼν ἐλέησε Κρονίων,
Κινήσας δὲ κάρη, προτὶ ὃν μυθήσατο θυμόν·
Ἆ δειλώ, τί σφῶϊ δόμεν Πηλῆϊ ἄνακτι
Θνητῷ; ὑμεῖς δ' ἐστὸν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε.
Ἦ ἵνα δυστήνοισι μετ' ἀνδράσιν ἄλγε' ἔχητον;
Οὐ μὲν γάρ τί που ἐστὶν ὀϊζυρώτερον ἀνδρὸς
Πάντων, ὅσσα τε γαῖαν ἔπι πνείει τε καὶ ἕρπει.
Ἀλλ' οὐ μὰν ὑμῖν γε καὶ ἅρμασι δαιδαλέοισιν
Ἕκτωρ Πριαμίδης ἐποχήσεται.* οὐ γὰρ ἐάσω.
Ἢ οὐχ ἅλις ὡς καὶ τεύχε' ἔχει καὶ ἐπεύχεται αὔτως;
Σφῶϊν δ' ἐν γούνεσσι βαλῶ μένος, ἠδ' ἐνὶ θυμῷ,
Ὄφρα καὶ Αὐτομέδοντα σαώσετον ἐκ πολέμοιο
Νῆας ἔπι γλαφυράς. ἔτι γάρ σφισι κῦδος ὀρέξω,
Κτείνειν, εἰσόκε νῆας ἐϋσσέλμους ἀφίκωνται,
Δύῃ τ' ἠέλιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
Ὣς εἰπὼν, ἵπποισιν ἐνέπνευσεν μένος ἠΰ.
Τὼ δ' ἀπὸ χαιτάων κονίην οὖδάσδε βαλόντε,
Ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιούς·
Τοῖσι δ' ἐπ' Αὐτομέδων μάχετ' ἀχνύμενός περ ἑταίρου,
Ἵπποις ἀΐσσων, ὥστ' αἰγυπιὸς μετὰ χῆνας.
Ῥεῖα μὲν γὰρ φεύγεσκεν ὑπὲκ Τρώων ὀρυμαγδοῦ,
Ῥεῖα δ' ἐπαΐξασκε πολὺν καθ' ὅμιλον ὀπάζων.
Ἀλλ' οὐχ ᾕρει φῶτας, ὅτ' ἐσσεύαιτο διώκειν·
Οὐ γάρ πως ἦν οἶον ἐόνθ' ἱερῷ ἐνὶ δίφρῳ,
Ἔγχει ἐφορμᾶσθαι, καὶ ἐπίσχειν ὠκέας ἵππους.
Ὀψὲ δὲ δή μιν ἑταῖρος ἀνὴρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν
Ἀλκιμέδων, υἱὸς Λαέρκεος Αἱμονίδαο·
Στῆ δ' ὄπιθεν δίφροιο, καὶ Αὐτομέδοντα προσηύδα·
Αὐτόμεδον, τίς τοί νυ θεῶν νηκερδέα βουλὴν
Ἐν στήθεσσιν ἔθηκε, καὶ ἐξέλετο φρένας ἐσθλάς;
Οἷον πρὸς Τρῶας μάχεαι πρώτῳ ἐν ὁμίλῳ
Μοῦνος, ἀτάρ τοι ἑταῖρος ἀπέκτατο· τεύχεα δ' Ἕκτωρ
Αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται Αἰακίδαο.
Τὸν δ' αὖτ' Αὐτομέδων προσέφη Διώρεος υἱός·
Ἀλκιμέδον, τίς γάρ τοι Ἀχαιῶν ἄλλος ὁμοῖος
Ἵππων ἀθανάτων ἐχέμεν δμῆσίν τε μένος τε,
Εἰ μὴ Πάτροκλος θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος,
Ζωὸς ἐών; νῦν δ' αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει.
Ἀλλὰ σὺ μὲν μάστιγα καὶ ἡνία σιγαλόεντα
Δέξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἀποβήσομαι, ὄφρα μάχωμαι.
Ὣς ἔφατ'· Ἀλκιμέδων δὲ βοηθόον ἅρμ' ἐπορούσας,
Καρπαλίμως μάστιγα καὶ ἡνία λάζετο χερσίν·
Αὐτομέδων δ' ἀπόρουσε· νόησε δὲ φαίδιμος Ἕκτωρ,
Αὐτίκα δ' Αἰνείαν προσεφώνεεν ἐγγὺς ἐόντα·
Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε χαλκοχιτώνων,
Ἵππω τώδ' ἐνόησα ποδώκεος Αἰακίδαο
Ἐς πόλεμον προφανέντε σὺν ἡνιόχοισι κακοῖσι·
Τῶ κεν ἐελποίμην αἱρησέμεν, εἰ σύ γε θυμῷ
Σῷ ἐθέλεις· ἐπεὶ οὐκ ἂν ἐφορμηθέντε γε νῶϊ
Τλαῖεν ἐναντίβιον στάντες μαχέσασθαι Ἄρηϊ.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησεν ἐῢς πάϊς Ἀγχίσαο.
Τὼ δ' ἰθὺς βήτην βοέῃς εἰλυμένω ὤμους,
Αὔῃσι, στερεῇσι· πολὺς δ' ἐπελήλατο χαλκός.
Τοῖσι δ' ἅμα Χρομίος τε καὶ Ἄρητος θεοειδὴς
Ἤϊσαν ἀμφότεροι· μάλα δέ σφισιν ἔλπετο θυμὸς
Αὐτώ τε κτενέειν, ἐλάαν τ' ἐριαύχενας ἵππους.
Νήπιοι, οὐδ' ἄρ' ἔμελλον ἀναιμωτί γε νέεσθαι

Certè quidem Automedon Diorei fortis filius
Sæpius quidem ſcutica cum concitabat verberans:
Sæpius verò blãdis verbis allocutus eſt, ſæpius etiam minis:
Hi autem non retrò ad naues ad latum Helleſpontum
Volebant ire, neque in bellum ad Achiuos:
Sed velut cippus manet firmiter, qui ſuper tumulo
Viri ſtat mortui, aut mulieris:
Sic manebant immotè pulcherrimum currum habentes,
Solo inclinantes capita: lacrymæ autem ipſis
Calidæ ex palpebris in terram fluebant plorantibus,
Aurigæ deſiderio: florida autem fœdabatur coma
Circulo excidens iuxta iugum, ambobus.
Lugentes autem hos conſpicatus miſeratus eſt Saturnius:
Mouens autem caput, ad ſuum locutus eſt animum:
Ah miſeri, cur vos dedimus Peleo regi
Mortali? vos autem eſtis ſenij-expertes, immortaleſque.
An vt infelices inter homines dolores habeatis?
Non enim quicquam alicubi eſt ærumnoſius homine
Omniũ animantium quæ ſuper terram ſpirantq́; & ſerpũt.
Sed non quidem vobis & curribus variegatis
Hector Priamides vehetur: neque enim permittam.
An non ſatis quòd & arma habet & gloriatur vanè?
Vobis autem in genua mittam robur, & in animum,
Vt & Automedontem ſeruetis è bello
Naues ad concauas: adhuc enim ipſis gloriam dabo
Interficiendi, donec ad naues tranſtratas perueniant,
Occideritque ſol, & ſuper caligo ſacra veniat.
Sic loquutus, equis inſpirauit robur magnum:
Hi autem à iubis puluerem in terram excutientes
Rapidè ferebant citum currum ad Troianos & Achiuos:
His verò ſuper Automedõ pugnabat, dolens quãuis ob ſociũ,
Equis impetum faciens, tanquam vultur in anſeres.
Facilè quidem enim fugiebat è Troianorum tumultu:
Facilè autem irruebat confertam per turbam inſequens.
Sed non interficiebat viros, quando concitabatur perſequi,
Non enim vllo-modo licebat ſoli illi vecto ſacro in curru
Haſta ruere, & inhibere veloces equos.
Tandem autem iam ipſum ſocius vir vidit oculis
Alcimedon filius Laërcei Æmonidæ:
Stetit autem ponè currum, & Automedontem allocutus eſt:
Automedon, quis tibi deorum inutile conſilium
In pectoribus poſuit, & abſtulit mentem ſanam?
Vt contra Troianos pugnes prima in acie
Solus, cæterùm tibi ſocius interemptus eſt: arma a. Hector
Ipſe gerens humeris exultat Æacidæ.
Hunc a. rurſus Automedon allocutus eſt Diorei filius:
Alcimedon, quis nam tibi Achiuorum alius ſimilis
Equorũ immortaliũ ad-tenẽdã domationẽ (artẽ domandi)
Niſi Patroclus diis artifex ſimilis (roburq́;)
Viuus exiſtens? nunc autem mors & fatum deprehendit:
Sed tu quidem flagellum & habenas ſplendidas
Accipe: ego verò ab equis deſcendam ad pugnam.
Sic dixit: Alcimedon autem celerem currum aſcendens
Statim flagellum & habenas accepit manibus.
Automedon autem deſiliit: intellexit autem illuſtris Hector.
Statim verò Æneam allocutus eſt propè aſtantem:
Ænea Troianorum conſiliarie loricatorum,
Equos hos duos vidi velocis Æacidæ
In bellum prodeuntes cum aurigis ignauis:
Quocirca ſperarem me capturum, ſi modo tu animo
Tuo velis: ſiquidem nequaquam irruentes in nos
Suſtinerent aduerſum ſtantes decernere marte.
Sic ait: neque immorigerus-fuit bonus filius Anchiſæ.
Hi autem rectà ierunt coriis contecti humeros
Aridis, firmis: multum verò ſuperinductum erat æs.
His autem vnà-cum, Chromiuſque & Aretus deo ſimilis
Iuerunt ambo: valdè autem illis ſperabat animus
Ipſoſque interficere, & abigere latam-ceruicem-habentes equos.
Stulti neque ſanè erant ſine ſanguine reuerſuri

γρ. ἐνισκίμψαντε. γρ. πένθει. γρ. ἀμφοτέρωθεν.

Iupiter Achillis equos miſeratur.

γρ. ἐᾶ δ' ἴς τε ἄλλως.

Automedõ & Alcimedon Achillis equos regunt.

Hector & Æneas Achillis equos perſequuntur.

Rurſus ab Automedonte: hic verò precatus Iouem patrem
Fortitudine & robore repletus eſt præcordia vndique nigra.
Statim autem Alcimedontem affatus eſt fidum ſocium,
Alcimedon nequaquam a me longe detineas equos:
Sed proximè inſpirantes tergo noſtro. neque enim equidem
Hectorem Priamidem a robore temperaturum puto
Antequam Achillis pulchrè iubatos conſcendat equos,
Nobis interfectis & in-fugam vertat turmas virorum
Argiuorum: aut ipſe inter primos capiatur.
Sic fatus, Aiaces vocauit & Menelaum:
Aiaces Argiuorum duces & Menelae,
[illegible] *Certè quidem cadauer committite iis quotquot fortiſſimi ſunt,*
Vt illud defendant, et propulſent acies virorum.
A nobis verò viuis auertite crudelem diem.
Huc námque ingruerunt per bellum lacrymoſum
Hector Aeneáſque, qui Troianorum ſunt fortiſſimi.
Sed quidem hæc Deorum in genibus poſita ſunt.
Iaculabor enim & ego: hæc autem Ioui omnia curæ-erunt.
Dixit, & vibrans emiſit longam haſtam:
Automedon Aretū occidit. *Et icit Areti contrà clypeum vndique æqualem.*
Hic autem haſtam non prohibuit: pertranſiit autem æs:
Imum autem in ventrem per balteum intorſit.
Quemadmodum quando acutam habens ſecurim iuuenis vir
Cedens poſt cornua bouis agreſtis,
Neruum incidat totum, hic verò proſiliens cadit:
Ita hic proſiliens cecidit ſupinus, in quo haſta
[illegible] *Viſceribus valde acuta vibrata labefecit membra.*
Hector verò Automedontem petijt haſtili lucido.
Sed is quidem ex aduerſo conſpicatus vitauit æream haſtam.
Antrorſum enim procubuit: retro autem longa haſta
Solo infixa eſt: extrema-pars autem concuſſa eſt
Haſtæ, tum deinde laxauit robur fortis Mars.
Et ſanè iam enſibus cominus dimicaſſent,
Niſi ipſos Aiaces diremiſſent alacres,
Qui venerunt per turmam, ſocio vocante.
Hos autem ſubueriti ceſſerunt rurſus retrò
Hector Aeneáſque Chromiúſque dius-par.
Aretum verò ibi dereliquerunt confoſſo corde
Iacentem: Automedon autem veloci æqualis Marti
Armiſque eum ſpoliauit, & glorians verbum dixit:
Profectò paululū ſaltem propter Menœtiadem mortuū
Cor dolore leuaui, deteriorem licet interfecerim.
Sic fatus, in currum capiens ſpolia cruenta
[illegible] *Poſuit: ipſéque conſcendit, pedes, & manus deſuper*
Sanguinolentus, ceu quis leo taurum qui vorauerit.
Rurſum autem ſuper Patroclo intenta eſt fortis pugna,
Circa Patrocli corpus iteratur pugna. *Moleſta, lacrymoſa: excitauit verò certamen Minerua*
E-cœlo deſcendens, præmiſerat enim latè proſpiciens Iupiter
Concitare Danaos: námque mens mutata eſt eius.
Velut purpuream Irim mortalibus cùm extenderit
Iupiter cœlitus, ſignum vt ſit vel belli,
Vel etiam tempeſtatis frigidæ, quæ quidem ab operibus
Homines quieſcere facit in terra, ouibus verò nocet:
[illegible] *Sic hæc purpurea nebula conuoluens ſeipſam,*
Ingreſſa eſt Achiuorum gentem: excitauit autem virum quemque,
Menelaū animat Minerua. *Primum verò Atrei filium cum-excitaſſet, affata eſt*
Fortem Menelaum (hic enim illi prope aderat)
Aſſimilata Phœnici forma & indefeſſa voce,
Tibi quidem Menelae mœror & dedecus
Erit, ſiquidem Achillis clari fidum ſodalem
Muro ſub Troianorum celeres canes diſcerpſerint.
Sed gere-te fortiter, incita verò exercitum totum.
Hanc autem rurſus affatus eſt in prælio fortis Menelaus.
[illegible] *Phœnix nutritie, ſenex antique, vtinam Minerua*
Dederit robur mihi, telorum verò depulerit impetum:
Ideo equidem vellem adeſſe & opem ferre
Patroclo: vehementer enim mihi moriens offendit animum:
[illegible]
Sed Hector ignis graue habet robur, neque deſiſtit
Ferro trucidans: huic enim Iupiter gloriam præbet.

Αὐτοῦ ἀπ' Αὐτομέδοντος· ὁ δ' εὐξάμενος Διὶ πατρὶ,
Ἀλκῆς καὶ σθένεος πλῆτο φρένας ἀμφιμελαίνας·
Αὐτίκα δ' Ἀλκιμέδοντα προσηύδα πιστὸν ἑταῖρον,
Ἀλκίμεδον, μὴ δή μοι ἀπόπροθεν ἰσχέμεν ἵππους,
Ἀλλὰ μάλ' ἐμπνείοντε μεταφρένῳ· οὐ γὰρ ἔγωγε
Ἕκτορα Πριαμίδην μένεος σχήσεσθαι ὀΐω
Πρίν γ' ἐπ' Ἀχιλλῆος καλλίτριχε βήμεναι ἵππω,
Νῶϊ κατακτείναντα, φοβῆσαί τε στίχας ἀνδρῶν
Ἀργείων· ἢ κ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισιν ἁλοίη.
Ὣς εἰπὼν, Αἴαντε καλέσσατο καὶ Μενέλαον,
Αἴαντ' Ἀργείων ἡγήτορε, καὶ Μενέλαε,
Ἤτοι μὲν τὸν νεκρὸν * ἐπιτράπεθ' οἵπερ ἄριστοι,
Ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν, καὶ ἀμύνεσθαι στίχας ἀνδρῶν·
Νῶϊν δὲ ζωοῖσιν ἀμύνετε νηλεὲς ἦμαρ.
Τῇδε γὰρ ἔβρισαν πόλεμον κάτα δακρυόεντα
Ἕκτωρ Αἰνείας θ', οἳ Τρώων εἰσὶν ἄριστοι.
Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται.
Ἥσω γὰρ καὶ ἐγώ· τὰ δέ κεν Διὶ πάντα μελήσει.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλεν Ἀρήτοιο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην.
Ἡ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διαπρὸ δὲ εἴσατο χαλκός,
Νειαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστῆρος ἔλασσεν.
Ὡς δ' ὅτ' ἂν ὀξὺν ἔχων πέλεκυν αἰζήϊος ἀνὴρ,
Κόψας ἐξόπιθεν κεράων βοὸς ἀγραύλοιο,
Ἶνα τάμῃ διὰ πᾶσαν, ὁ δὲ προθορὼν ἐρίπῃσιν·
Ὣς ἄρ' ὅ γε προθορὼν πέσεν ὕπτιος· ἐν δέ οἱ ἔγχος
Νηδυίοισι μάλ' ὀξὺ κραδαινόμενον λύε γυῖα.
Ἕκτωρ δ' Αὐτομέδοντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος·
Πρόσσω γὰρ κατέκυψε, τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν
Οὔδει ἐνισκίμφθη, ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίχθη
Ἔγχεος· ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης.
Καί νύ κε δὴ ξιφέεσσ' αὐτοσχεδὸν ὁρμηθήτην,
Εἰ μή σφω Αἴαντε διέκριναν μεμαῶτε,
Οἵ ῥ' ἦλθον καθ' ὅμιλον, ἑταίρου κικλήσκοντος.
Τοὺς δ' ὑποταρβήσαντες ἐχώρησαν πάλιν αὖτις
Ἕκτωρ Αἰνείας τ', ἠδὲ Χρόμιος θεοειδής·
Ἄρητον δὲ κατ' αὖθι λίπον δεδαϊγμένον ἦτορ,
Κείμενον. Αὐτομέδων δὲ θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ
Τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα,
Ἦ δὴ μὰν ὀλίγον γε Μενοιτιάδαο θανόντος
Κῆρ ἄχεος μεθέηκα, χερείονά περ καταπέφνων.
Ὣς εἰπὼν, ἐς δίφρον ἑλὼν ἔναρα βροτόεντα
Θῆκ',* ἂν δ' αὐτὸς ἔβαινε πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν
Αἱματόεις, ὥς τίς τε λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδώς.
Ἂψ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ τέτατο κρατερὴ ὑσμίνη,
Ἀργαλέη, πολύδακρυς, ἔγειρε δὲ νεῖκος Ἀθήνη,
Οὐρανόθεν καταβᾶσα· προῆκε γὰρ εὐρύοπα Ζεὺς
Ὀρνύμεναι Δαναούς· δὴ γὰρ νόος ἐτράπετ' αὐτοῦ.
Ἠΰτε πορφυρέην ἶριν θνητοῖσι τανύσσῃ
Ζεὺς ἐξ οὐρανόθεν, τέρας ἔμμεναι ἢ πολέμοιο,
Ἢ καὶ χειμῶνος δυσθαλπέος, ὅς ῥά τε ἔργων
Ἀνθρώπους ἀνέπαυσεν ἐπὶ χθονί, μῆλα δὲ κήδει·
Ὣς ἣ πορφυρέῃ νεφέλῃ πυκάσασα * ἑαυτὴν,
Δύσετ' Ἀχαιῶν ἔθνος, ἔγειρε δὲ φῶτα ἕκαστον.
Πρῶτον δ' Ἀτρέος υἱὸν ἐποτρύνουσα προσηύδα,
Ἴφθιμον Μενέλαον, (ὃ γάρ ῥά οἱ ἐγγύθεν ἦεν)
Εἰσαμένη Φοίνικι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν,
Σοὶ μὲν δὴ Μενέλαε κατηφείη καὶ ὄνειδος
Ἔσσεται, εἴ κ' Ἀχιλῆος ἀγαυοῦ πιστὸν ἑταῖρον
Τείχει ὕπο Τρώων ταχέες κύνες ἑλκήσουσιν·
Ἀλλ' ἔχεο κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
Φοῖνιξ ἄττα γεραιὲ παλαιγενές· εἰ γὰρ Ἀθήνη
Δοίη κάρτος ἐμοί, βελέων δ' ἀπερύκοι ἐρωήν,
Τῶ κεν ἔγωγ' ἐθέλοιμι παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν
Πατρόκλῳ·* μάλα γάρ με θανὼν ἐσεμάσσατο θυμόν.
Ἀλλ' Ἕκτωρ πυρὸς αἰνὸν ἔχει μένος, οὐδ' ἀπολήγει
Χαλκῷ δηϊόων· τῷ γὰρ Ζεὺς κῦδος ὀπάζει.

Ὡς

Ὣς φάτο, γήθησεν δὲ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ὅττι ῥά οἱ πάμπρωτα θεῶν ἠρήσατο πάντων·
Ἐν δὲ βίην ὤμοισι καὶ ἐν γούνεσσιν ἔθηκε,
Καί οἱ μυίης θάρσος ἐνὶ στήθεσσιν ἐνῆκεν,
Ἥ τε καὶ ἐργομένη μάλα περ χροὸς ἀνδρομέοιο,
Ἰσχανάᾳ δακέειν, λαρὸν * τέ οἱ αἷμ' ἀνθρώπου·
Τοίου μιν θάρσους πλῆσεν φρένας ἀμφιμελαίνας.
Βῆ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
Ἔσκε δ' ἐνὶ Τρώεσσι Ποδῆς υἱὸς Ἠετίωνος,
Ἀφνειός τ' ἀγαθός τε· μάλιστα δέ μιν τίεν Ἕκτωρ
Δήμου, ἐπεί οἱ ἑταῖρος ἔην φίλος εἰλαπιναστής·
Τόν ῥα κατὰ ζωστῆρα βάλε ξανθὸς Μενέλαος,
Ἀΐξαντα φόβονδ', διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε.
Δούπησεν δὲ πεσών, ἀτὰρ Ἀτρείδης Μενέλαος
Νεκρὸν ὑπ' ἐκ Τρώων ἔρυσεν μετὰ ἔθνος ἑταίρων.
Ἕκτορα δ' ἐγγύθεν ἱστάμενος ὄτρυνεν Ἀπόλλων,
Φαίνοπι Ἀσιάδῃ ἐναλίγκιος, ὅς οἱ ἁπάντων
Ξείνων φίλτατος ἔσκεν, Ἀβυδόθι οἰκία ναίων·
Τῷ μιν ἐεισάμενος προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων,
Ἕκτορ, τίς κέ σ' ἔτ' ἄλλος Ἀχαιῶν ταρβήσειεν;
Οἷον δὴ Μενέλαον ὑπέτρεσας, ὃς τὸ πάρος περ
Μαλθακὸς αἰχμητής, νῦν δ' οἴχεται οἶος ἀείρας
Νεκρὸν ὑπ' ἐκ Τρώων· σὸν δ' ἔκτανε πιστὸν ἑταῖρον,
Ἐσθλὸν ἐνὶ προμάχοισι, Ποδῆν υἱὸν Ἠετίωνος.
Ὣς φάτο, τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα.
Βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ·
Καὶ τότ' ἄρα Κρονίδης ἕλετ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν,
Μαρμαρέην, Ἴδην δὲ κατὰ νεφέεσσι κάλυψεν·
Ἀστράψας δὲ μάλα μεγάλ' ἔκτυπε, τὴν δ' ἐτίναξε·
Νίκην δὲ Τρώεσσι δίδου, ἐφόβησε δ' Ἀχαιούς.
Πρῶτος Πηνέλεως Βοιώτιος ἦρχε φόβοιο.
Βλῆτο γὰρ ὦμον δουρί, πρόσω τετραμμένος αἰεί,
Ἄκρον ἐπιλίγδην· γράψεν δέ οἱ ὀστέον ἄχρις
Αἰχμὴ Πουλυδάμαντος· ὃ γάρ ῥ' ἔβαλε σχεδὸν ἐλθών.
Λήϊτον αὖθ' Ἕκτωρ σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ,
Υἱὸν Ἀλεκτρυόνος μεγαθύμου, παῦσε δὲ χάρμης·
Τρέσσε δὲ παπτήνας, ἐπεὶ οὐκέτι ἔλπετο θυμῷ
Ἔγχος ἔχων ἐν χειρὶ μαχήσεσθαι Τρώεσσιν.
Ἕκτορα δ' Ἰδομενεὺς μετὰ Λήϊτον ὁρμηθέντα
Βεβλήκει θώρηκα κατὰ στῆθος παρὰ μαζόν·
Ἐν καυλῷ δ' ἐάγη δολιχὸν δόρυ· τοὶ δ' ἐβόησαν
Τρῶες· ὁ δ' Ἰδομενῆος ἀκόντισε Δευκαλίδαο
Δίφρῳ ἐφεσταότος· τοῦ μέν ῥ' ἀπὸ τυτθὸν ἅμαρτεν·
Αὐτὰρ ὁ Μηριόναο ὀπάονά θ' ἡνίοχόν τε,
Κοίρανον, ὅς ῥ' ἐκ Λύκτου ἐϋκτιμένης ἕπετ' αὐτῷ·
Πεζὸς γὰρ τὰ πρῶτα λιπὼν νέας ἀμφιελίσσας
Ἤλυθε, καί κε Τρωσὶ μέγα κράτος ἐγγυάλιξεν,
Εἰ μὴ Κοίρανος ὦκα ποδώκεας ἤλασεν ἵππους·
Καὶ τῷ μὲν φάος ἦλθεν, ἄμυνε δὲ νηλεὲς ἦμαρ·
Αὐτὸς δ' ὤλεσε θυμὸν ὑφ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο.
Τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος, ἐκ δ' ἄρ' ὀδόντας
Ὦσε δόρυ πρυμνόν, διὰ δὲ γλῶσσαν τάμε μέσσην·
Ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ἡνία χεῦεν ἔραζε.
Καὶ τά γε Μηριόνης ἔλαβεν χείρεσσι φίλῃσι,
Κύψας ἐκ πεδίοιο, καὶ Ἰδομενῆα προσηύδα·
Μάστιε νῦν εἷός κε θοὰς ἐπὶ νῆας ἵκηαι·
Γιγνώσκεις δὲ καὶ αὐτὸς ὅ τ' οὐκέτι κάρτος Ἀχαιῶν.
Ὣς ἔφατ'· Ἰδομενεὺς δ' ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους
Νῆας ἔπι γλαφυράς· δὴ γὰρ δέος ἔμπεσε θυμῷ.
Οὐδ' ἔλαθ' Αἴαντα μεγαλήτορα καὶ Μενέλαον
Ζεύς, ὅτε δὴ Τρώεσσι δίδου ἑτεραλκέα νίκην.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
Ὢ πόποι, ἤδη μέν κε καὶ ὃς μάλα νήπιός ἐστι,
Γνοίη ὅτι Τρώεσσι πατὴρ Ζεὺς κῦδος ὀπάζει,
Τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε' ἅπτεται ὅστις * ἀφείη,
Ἢ κακὸς ἢ ἀγαθός· Ζεὺς δ' ἔμπης πάντ' ἰθύνει·
Ἡμῖν δ' αὔτως πᾶσιν ἐτώσια πίπτει ἔραζε.
Ἀλλ' ἄγετ', αὐτοί περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην,
Ἠμὲν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἠδὲ καὶ αὐτοί

Sic dixit: gauiſa eſt autem cæſiis-oculis Minerua,
Quia ipſam ante deos precatus erat omnes:
Vim autem in humeris & genibus poſuit:
Et ei muſcæ audaciam in pectoribus immiſit,
Quæ, quamuis depulſa frequenter à corpore humano,
Appetit mordere, dulciſq; ei ſanguis hominis eſt: ἢ δ' οἱ.
Tali eum audacia repleuit in præcordiis atris.
Iuit autem ad Patroclum, & iaculatus eſt haſta fulgenti.
Erat autem inter Troianos Podes filius Eëtionis
Diueſq; ſtrenuuſq;, maximéq; ipſum honorabat Hector
Inter populares, quoniam ei ſodalis erat charus conuiua:
Hunc ad balteum percuſſit flauus Menelaus,
Properantem in fugam: penitus autem ferrum intorſit.
Inſonuit verò lapſus. at Atrides Menelaus
Cadauer à Troianis ſubtraxit ad agmen ſociorum.
Hectorem autem propius ſtans inſtigauit Apollo, Hectorem animat Apollo.
Phænopi Aſiadæ ſimilis, qui illi omnium
Hoſpitum amiciſſimus erat, in Abydo ædes habitans:
Huic ſimilis-factus ipſum affatus eſt longè-iaculans Apollo:
Hector, quis te amplius alius Achiuorum formidet?
Vt iam Menelaum timuiſti, qui antè quidem
Mollis bellator: nunc autem abit ſolus ſubtrahens
Cadauer ex Troianis: tuumq; interfecit fidum ſocium
Strenuum inter propugnatores, Podem filium Eëtionis.
Sic dixit: hunc verò doloris nebula obtexit nigra. Troiani fugant Achiuos.
Ibat autem per primam-aciem armatus fulgenti ære:
Et tunc ſanè Saturnius ſumpſit ægidem fimbriatam,
Splendentem, Idam verò nubibus cooperuit.
Fulgurans.a. valdè grauiter inſonuit: hanc.v. concuſſit,
Victoriam Troianis dedit: in-fugam vertit verò Achiuos
Primus Peneleus Bœotius cepit fugam:
Vulneratus.n. erat ad humerum haſta, antrorſum conuer-
Summum leuiter: perſtrinxit.a. ei ad os vſq; (ſus ſemper,
Cuſpis Polydamantis: hic enim percuſſit propè accedens.
Leitum rurſus Hector cominus percuſſit in manu ad volã,
Filium Alectryonis magnanimi, ceſſare-fecit.a. à pugna
Territus eſt.v. circũſpiciens, quoniã non amplius ſperabat
Haſtã tenentẽ manu ſe pugnaturũ cum Troianis. (animo
Hectorem autem Idomeneus in Leitum irruentem
Percuſſit ad thoracem in pectus iuxta papillam,
In ſummo autem fracta eſt longa haſta: hi.v. clamauerunt
Troiani: hic.v. in Idomeneum iaculatus eſt Deucalidem
In curru ſtantem: ab hoc quidem paululum aberrauit.
Cæterùm hic Merionis comitem aurigamq;
Cœranum, qui è Lycto bene-habitata ſequebatur ipſum:
Pedeſter enim primò linquens naues vtrinque-agitatas
Venit: & Troianis magnam victoriam præbuiſſet
Niſi Cœranus confeſtim celeres impuliſſet equos,
Et huic quidem lux.i. ſalus venit. depuliſq; crudelem diem:
Ipſe autem perdidit animum ſub Hectore homicida.
Hunc percuſſit ſub maxillam & aurem: at ſanè dentes
Excuſſit haſta extrema, linguamq; diſcidit mediam:
Cecidit autem è curru: at habenas deiecit in-terram:
Et has Meriones accepit manibus charis
Procumbens è campo. Et Idomeneum allocutus eſt:
Flagella nunc quouſque veloces ad naues peruenias:
Cognoſcis a. ipſe quòd nõ amplius victoria eſt Græcorum.
Sic dixit: Idomeneus.a. flagellauit pulchrè-iubatos equos
Naues ad concauas. iam enim timor inciderat animo:
Neque latuit Aiacem magnanimum & Menelaum
Iupiter, quum iam Troianis dedit alternam victoriam.
Inter hos.a. ſermonem incepit magnus Telamonius Aiax:
Papæ, iam quidem & qui valde ſtultus eſt Aiax terretur.
Cognoſceret quòd Troianis pater Iupiter gloriam præbet.
Horum enim omnium tela tangunt, quicunque ea emittit,
Seu ignauus ſeu fortis. Iupiter autem tamen omnia tela dirigit. ἢ ἀφίῃ
Nobis verò incaſſum omnibus irrita cadunt humi.
Sed agite, ipſi ſaltem excogitemus conſilium optimum,
Tum vt cadauer trahamus, tum etiam ipſi

γρ. ἀφίκμε-θα.

Gaudio dilectis ſociis ſimus, reuerſi:
Qui fortè huc reſpicientes triſtantur, neque putant
Hectoris homicidæ robur & manus inacceſſas
Laturos, ſed in naues nigras præcipitaturos eſſe.
Vtinam verò eſſet aliquis ſocius qui nunciet citiſſimè
Pelidæ: quoniam non ipſum puto ne-quidem intellexiſſe
Triſte nuncium, quòd ei dilectus perijt ſocius,

γρ. ἴδεσθαι.

Atqui nondum poſſum videre talem inter Græcos:
Caligine enim ſepti ſunt ſimul ipſiq́, & equi.
Iupiter pater, ſed tu libera à caligine filios Achiuorum.
Facq́, ſerenitatem, daq́, oculis videre:
Inq́, luce etiam perde nos quandoquidem tibi placuit ita.
Sic dixit, hunc autē pater miſeratus eſt lacrymantem.
Statim autem caliginem diſperſit, & amouit nebulam.
Sol vero affulſit, acies autem omnis apparuit.
Et tunc Aiax allocutus eſt in prælio fortem Menelaum:

Aiax Menelaū hortatur, vt Antilochū mittat ad Achillem, nunciatū mortem Patrocli.

Circumſpice nunc Menelae generoſe an videas
Viuum adhuc Antilochum magnanimum Neſtoris filium.
Incita autem vt ad Achillem bellicoſum ocyus profectus
Nunciet, quod ſane ei multò chariſſimus perijt ſocius.
Sic dixit neq́, immorigerus fuit in bello ſtrenuus Mene-(laus:
Perrexit autem ire velut aliquis leo à caula,
Qui poſtquam fatigatus fuerit caneſque viroſq́, irritans,
Qui ipſum non ſinunt boum adipem auferre,
Totam-noctem vigilantes: hic verò carnium cupidus

γρ. Ἀντίον. γρ. ἴδηται.

Recta-irruit, ſed nihil proficit, crebra enim iacula
Aduerſa prouolant audacibus à manibus,
Ardenteſq́, faces quas formidat, concitatus licet ſit:
Manè autem ſeorſum iuit afflicto animo,
Sic à Patroclo in bello ſtrenuus Menelaus
Ibat valdè inuitus. admodum enim timebat ne ipſum Achiui
Graui præ timore dilaniationem hoſtibus relinquerent:
Multùm autem Merionemq́, & Aiaces hortabatur.
Aiaces Argiuorum duces, Merioneq́,
Nunc aliquis manſuetudinis Patrocli miſeri
Recordetur: omnibus enim norat mitis eſſe
Viuus exiſtens: nunc verò mors & fatum occupat.
Sic fatus abiit flauus Menelaus,
Vndique circumſpiciens, veluti aquila, quam aiunt
Acutiſſimè cernere inter aëreas volucres,
Quamq́, etiam altè exiſtentem pedib. velox nō latuit lepus
Arbuſto ſub frondoſo iacens, ſed in ipſum
Fertur & ipſum confeſtim capiens exemit animam:
Sic tunc tibi Menelaë generoſe oculi lucidi
Vndique vertebantur multorum per agmen ſociorum,
Si forte Neſtoris filium adhuc viuentem videres.
Hunc verò citiſſime cognouit pugnæ in ſiniſtra totius,
Animantemq́, ſocios & excitantem ad-pugnandum.
Propè verò aſtans allocutus eſt flauus Menelaus,

Menelaus Antilochū mittit ad Achillem nunciatū mortem Achilli.

Antiloche, eia agè huc generoſe, vt audias
Triſte nuncium, quod vtinam nunquam euenisſet:
Iam quidem te & ipſum puto videntem
Cognoſcere quòd cladem deus Danais aduoluit:
Victoria autem eſt Troianorum: occiſus eſt autem optimus Achiuorū
Patroclus: magnum autem deſiderium Danais contigit.
Sed tu mox Achilli, currens ad naues Græcorum,
Nuncia, ſi fortè celerrime cadauer ad nauem ſeruet
Nudum, námque arma habet galeam-mouens Hector.
Sic dixit: Antilochus autem perculſus eſt verbum vt-audiuit.
Diu autem ipſum obmuteſcentia verborum corripuit: eiq́, oculi
Lacrymis impleti ſunt: florida autem eius hæſit vox:
Sed neque ſic Menelai mandatum neglexit.
Perrexit autem currere: ſuaq́, arma eximio dedit amico
Laodoco, qui iuxta eum flectebat vnungulos equos.
Hunc quidem lacrymantem pedes referebant e prælio,
Pelidæ Achilli infauſtum verbum nunciaturum.
Neque tibi Menelaë generoſe voluit animus
Afflictis ſociis auxiliari, vnde diſceſſit
Antilochus, ingenſq́, deſiderium Pyliis fuit:

Χάρμα φίλοις ἑτάροισι * γενώμεθα νοστήσαντες·
Οἵ που δεῦρ' ὁρόωντες ἀκηχέδατ', οὐδ' ἔτι φασὶν
Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους
Σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι.
Εἴη δ' ὅστις ἑταῖρος ἀπαγγείλειε τάχιστα
Πηλείδῃ· ἐπεὶ οὔ μιν ὀΐομαι οὐδὲ πεπύσθαι
Λυγρῆς ἀγγελίης, ὅτι οἱ φίλος ὤλεθ' ἑταῖρος.
Ἀλλ' * οὔπη δύναμαι ἰδέειν τοιοῦτον Ἀχαιῶν·
Ἠέρι γὰρ κατέχονται ὁμῶς αὐτοί τε καὶ ἵπποι.
Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ' ἠέρος υἷας Ἀχαιῶν.
Ποίησον δ' αἴθρην, δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι·
Ἐν δὲ φάει καὶ ὄλεσσον, ἐπεί νύ τοι εὔαδεν οὕτως.
Ὣς φάτο, τὸν δὲ πατὴρ ὀλοφύρατο δάκρυ χέοντα·
Αὐτίκα δ' ἠέρα μὲν σκέδασεν, καὶ ἀπῶσεν ὀμίχλην·
Ἠέλιος δ' ἐπέλαμψε, μάχη δ' ἐπὶ πᾶσα φαάνθη·
Καὶ τότ' ἄρ' Αἴας εἶπε βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον,
Σκέπτεο νῦν Μενέλαε διοτρεφὲς αἴ κεν ἴδηαι
Ζωὸν ἔτ' Ἀντίλοχον, μεγαθύμου Νέστορος υἱόν·
Ὄτρυνον δ' Ἀχιλῆϊ δαΐφρονι θᾶσσον ἰόντα
Εἰπεῖν ὅττι ῥά οἱ πολὺ φίλτατος ὤλεθ' ἑταῖρος.
Ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος.
Βῆ δ' ἰέναι, ὥς τίς τε λέων ἀπὸ μεσσαύλοιο,
Ὅς τ' ἐπεὶ ἄρ κε κάμῃσι κύνας τ' ἄνδρας τ' ἐρεθίζων,
Οἵ τέ μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἑλέσθαι,
Πάννυχοι ἐγρήσσοντες· ὁ δὲ κρειῶν ἐρατίζων
Ἰθύει, ἀλλ' οὔ τι πρήσσει· θαμέες γὰρ ἄκοντες
Ἀντίον ἀΐσσουσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
Καιόμεναί τε δεταί, τάς τε τρεῖ ἐσσύμενός περ·
Ἠῶθεν δ' ἀπονόσφιν ἔβη τετιηότι θυμῷ·
Ὣς ἀπὸ Πατρόκλοιο βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
Ἤϊε πόλλ' ἀέκων· περὶ γὰρ δίε μή μιν Ἀχαιοὶ
Ἀργαλέου πρὸ φόβοιο ἕλωρ δηΐοισι λίποιεν.
Πολλὰ δὲ Μηριόνῃ τε καὶ Αἰάντεσσ' ἐπέτελλεν,
Αἴαντ' Ἀργείων ἡγήτορε, Μηριόνη τε,
Νῦν τις ἐνηείης Πατροκλῆος δειλοῖο
Μνησάσθω· πᾶσιν γὰρ ἐπίστατο μείλιχος εἶναι
Ζωὸς ἐών· νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη ξανθὸς Μενέλαος,
Πάντοσε παπταίνων, ὥστ' αἰετὸς, ὅν ῥά τέ φασιν
Ὀξύτατον δέρκεσθαι ὑπουρανίων πετεηνῶν,
Ὅν τε καὶ ὑψόθ' ἐόντα πόδας ταχὺς οὐκ ἔλαθε πτὼξ
Θάμνῳ ὑπ' ἀμφικόμῳ κατακείμενος· ἀλλά τ' ἐπ' αὐτῷ
Ἔσσυτο, καί τέ μιν ὦκα λαβὼν ἐξείλετο θυμόν.
Ὣς τότε σοὶ Μενέλαε διοτρεφὲς ὄσσε φαεινὼ
Πάντοσε δινείσθην πολέων κατὰ ἔθνος ἑταίρων,
Εἴ που Νέστορος υἱὸν ἔτι ζώοντα ἴδοιτο.
Τὸν δὲ μάλ' αἶψ' ἐνόησε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ πάσης
Θαρσύνονθ' ἑτάρους, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι·
Ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος,
Ἀντίλοχ' εἰ δ' ἄγε δεῦρο διοτρεφὲς, ὄφρα πύθηαι
Λυγρῆς ἀγγελίης, ἣ μὴ ὤφελλε γενέσθαι.
Ἤδη μὲν σὲ καὶ αὐτὸν ὀΐομαι εἰσορόωντα
Γιγνώσκειν ὅτι πῆμα θεὸς Δαναοῖσι κυλίνδει,
Νίκη δὲ Τρώων· πέφαται δ' ὤριστος Ἀχαιῶν
Πάτροκλος, μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι τέτυκται.
Ἀλλὰ σύ γ' αἶψ' Ἀχιλῆϊ θέων ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
Εἰπεῖν, αἴ κε τάχιστα νέκυν ἐπὶ νῆα σαώσῃ
Γυμνόν· ἀτὰρ τά γε τεύχε' ἔχει κορυθαιόλος Ἕκτωρ.
Ὣς ἔφατ'· Ἀντίλοχος δὲ κατέστυγε μῦθον ἀκούσας.
Δὴν δέ μιν ἀμφασίη ἐπέων λάβε, τὼ δέ οἱ ὄσσε
Δακρυόφι πλῆσθεν, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
Ἀλλ' οὐδ' ὧς Μενελάου ἐφημοσύνης ἀμέλησε·
Βῆ δὲ θέειν, τὰ δὲ τεύχε' ἀμύμονι δῶκεν ἑταίρῳ
Λαοδόκῳ, ὅς οἱ σχεδὸν ἔστρεφε μώνυχας ἵππους.
Τὸν μὲν δάκρυ χέοντα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο,
Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ κακὸν ἔπος ἀγγελέοντα.
Οὐδ' ἄρα σοὶ Μενέλαε διοτρεφὲς ἤθελε θυμὸς
Τειρομένοις ἑτάροισιν ἀμυνέμεν, ἔνθεν ἀπῆλθεν
Ἀντίλοχος, μεγάλη δὲ ποθὴ Πυλίοισιν ἐτύχθη·

Ἀλλ' ἄρα

Digitized by Google

Ἀλλ' ὅγε τοῖσι μὲν Θρασυμήδεα δῖον ἐπῶρσεν,
Αὐτὸς δ' αὖτ' ἐπὶ Πατρόκλῳ ἥρωϊ βεβήκει,
Στῆ δὲ παρ' Αἰάντεσσι θέων, εἶθαρ δὲ προσηύδα,
Κεῖνον μὲν δὴ νηυσὶν ἔπι προέηκα θοῇσιν
Ἐλθεῖν εἰς Ἀχιλῆα πόδας ταχύν· οὐδέ μιν οἴω
Νῦν ἰέναι, μάλα περ κεχολωμένον Ἕκτορι δίῳ.
Οὐ γάρ πως ἂν γυμνὸς ἐὼν Τρώεσσι μάχοιτο.
Ἡμεῖς δ' αὐτοί περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην,
Ἠμὲν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
Τρώων ἐξ ἐνοπῆς θάνατον καὶ κῆρα φύγωμεν.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
Πάντα κατ' αἶσαν ἔειπες, ἀγακλεὲς ὦ Μενέλαε·
Ἀλλὰ σὺ μὲν καὶ Μηριόνης ὑποδύντε μάλ' ὦκα,
Νεκρὸν ἀείραντες φέρετ' ἐκ πόνου· αὐτὰρ ὄπισθε
Νῶϊ μαχησόμεθα Τρωσίν τε καὶ Ἕκτορι δίῳ,
Ἶσον θυμὸν ἔχοντες ὁμώνυμοι, οἳ τὸ πάρος περ
Μίμνομεν ὀξὺν Ἄρηα παρ' ἀλλήλοισι μένοντες.
Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο
Ὕψι μάλα μεγάλως· ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὄπισθε
Τρωϊκός, ὡς εἴδοντο νέκυν αἴροντας Ἀχαιούς.
Ἴθυσαν δὲ κύνεσσιν ἐοικότες, οἵ τ' ἐπὶ κάπρῳ
Βλημένῳ ἀΐξωσι πρὸ κούρων θηρητήρων.
Ἕως μὲν γάρ τε θέουσι, διαρραῖσαι μεμαῶτες·
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐν τοῖσιν ἑλίξεται ἀλκὶ πεποιθώς,
Ἄψ τ' ἀνεχώρησαν, διά τ' ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος·
Ὣς Τρῶες, εἷος μὲν ὁμιλαδὸν αἰὲν ἕποντο,
Νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν·
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' Αἴαντε μεταστρεφθέντε κατ' αὐτοὺς
Σταίησαν,* τῶν δὲ τράπετο χρώς, οὐδέ τις ἔτλη
Πρόσσω ἀΐξας,* περὶ νεκροῦ δηριάασθαι.
Ὣς οἵ γ' ἐμμεμαῶτε νέκυν φέρον ἐκ πολέμοιο
Νῆας ἔπι γλαφυράς· ἐπὶ δὲ πτόλεμος τέτατό σφιν
Ἄγριος, ἠΰτε πῦρ, τό τ' ἐπεσσύμενον πόλιν ἀνδρῶν
Ὄρμενον ἐξαίφνης φλεγέθει, μινύθουσι δὲ οἶκοι
Ἐν σέλαϊ μεγάλῳ· τὸ δ' ἐπιβρέμει ἲς ἀνέμοιο·
Ὣς μὲν τοῖς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν αἰχμητάων
Ἀζηχὴς ὀρυμαγδὸς ἐπήϊεν ἐρχομένοισιν.
Οἱ δ' ὥς θ' ἡμίονοι κρατερὸν μένος ἀμφιβαλόντες
Ἕλκωσ' ἐξ ὄρεος κατὰ παιπαλόεσσαν ἀταρπόν,
Ἢ δοκόν, ἠὲ δόρυ μέγα νήϊον· ἐν δέ τε θυμὸς
Τείρεθ' ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἱδρῷ σπευδόντεσσιν·
Ὣς οἵ γ' ἐμμεμαῶτε νέκυν φέρον· αὐτὰρ ὄπισθεν
Αἴαντ' ἰσχανέτην, ὥς τε πρὼν ἰσχάνει ὕδωρ
Ὑλήεις, πεδίοιο διαπρύσιον τετυχηκώς,
Ὅς τε καὶ ἰφθίμων ποταμῶν ἀλεγεινὰ ῥέεθρα
Ἴσχει, ἄφαρ δέ τε πᾶσι ῥόον πεδίονδε τίθησι
Πλάζων· οὐδέ τί μιν σθένεϊ ῥηγνῦσι ῥέοντες·
Ὣς αἰεὶ Αἴαντε μάχην ἀνέεργον ὀπίσσω
Τρώων· οἱ δ' ἅμ' ἕποντο, δύω δ' ἐν τοῖσι μάλιστα,
Αἰνείας τ' Ἀγχισιάδης καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ.
Τῶν δ' ὥς τε ψαρῶν νέφος ἔρχεται ἠὲ κολοιῶν,
Οὖλον κεκλήγοντες, ὅτε προΐδωσιν ἰόντα
Κίρκον, ὅ τε σμικρῇσι φόνον φέρει ὀρνίθεσσιν·
Ὣς ἄρ' ὑπ' Αἰνείᾳ τε καὶ Ἕκτορι κοῦροι Ἀχαιῶν
Οὖλον κεκλήγοντες ἴσαν, λήθοντο δὲ χάρμης.
Πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ πέσον περί τ' ἀμφί τε τάφρον,
Φευγόντων Δαναῶν· πολέμου δ' οὐ γίγνετ' ἐρωή.

γρ. τῶν δ' ἐτράπετο. γρ. [illegible] γρ. [illegible]

Sed ille his Thraſymedem diuinum immiſit:
Ipſe verò rurſus ad Patroclum heroem profectus eſt,
Conſtitit autem ad Aiaces veniens, & ſubitò allocutus eſt,
Illum quidem iam ad naues præmiſi veloces
Vt iret ad Achillem pedibus velocem: neque ipſum puto
Nunc venturum, vehementer quamuis iratum Hectori diuino.
Non.n. aliquo pacto nudus exiſtens contra Troian. pugnaret:
Nos autem ipſi ſaltem cogitemus conſilium optimum,
Tum vt cadauer trahamus, tum etiam ipſi
Troianorum ex vociferatione mortem & fatum fugiamus.
Hunc autem excepit deinde magnus Telamonius Aiax:
Omnia pro decoro dixiſti, admodum inclyte ô Menelae:
Sed tu quidem et Meriones ſubeuntes valdè citò
Cadauer ſublatum ferte è prælio: ſed à tergo
Nos pugnabimus aduerſus Troianoſq; & Hectorē diuinū,
Aequalem animum habentes, eiuſdem nominis, qui prius
Excipimus acre prælium propè inuicem manentes.
Sic dixit. hi verò cadauer à terra viris extulerant
Altè admodum valde, acclamauitq; populus retrò
Troianus, vt viderunt cadauer tollentes Achiuos:
Irruerunt autem canibus ſimiles, qui in aprum
Vulneratum ſe iniiciunt ante iuuenes venatores.
Aliquamdiu quidem currunt diſcerpere cupidi:
Sed cum iam inter eos conuertitur fortitudine fiſus,
Retroq; cedunt, diffugiuntq; alius alio.
Sic Troiani aliquandiu ſemper quidem turmatim ſequebantur,
Ferientes enſibuſq; et haſtis ancipitibus:
Cæterum vbi Aiaces conuerſi contra ipſos
Conſtitiſſent, eorum mutabatur color, neque quis ſuſtinebat,
Procurrens pro mortuo pugnare.
Sic hi alacres cadauer extulerunt è bello
Naues ad concauas: bellum verò intenſum eſt ipſis
Inteſtinum, veluti ignis, qui inuadens ciuitatem virorum
Excitatus ſubitò comburit, minuuntur autem domus
In flamma magna: hanc autem cum fremitu agit vis venti:
Sic quidem his equorumque, & virorum bellicoſorum
Inceſſans tumultus inſequebatur abeuntes.
Hi autem tanquam muli validas vires induentes,
Trahunt ex monte per aſperam viam
Vel trabem, vel lignum ingens nauale: intus verò animus
Affligitur ſimul laboréque & ſudore feſtinantibus:
Sic hi prompti cadauer ferebant, at à tergo
Aiaces arcebant Troianos, ſicut collis arcet aquam
Syluoſus, campum longè latéque aſſecutus,
Qui rapidorum fluuiorum difficilia fluenta
Arcet, ſtatim autem omnibus fluxum ad campum ponit
Auertens, neque ipſum vi ſua perrumpunt fluentia:
Sic vſque Aiaces pugnam reprimebant retrò
Troianorum: hi verò ſimul ſequebantur, duo autem inter hos maximè
Aeneaſq; Anchiſiades & illuſtris Hector.
Horum autem ſicut ſturnorum agmen venit vel graculorum
Acutè (al. cateruatim.) vociferantes, quando vident accedentem
Accipitrem, qui paruis cædem affert auibus:
Sic ab Aeneaq; & Hectore iuuenes Achiuorum
Acutè clamantes ibant, obliuiſcebanturq; dimicationis.
Multa verò arma pulchra ceciderunt circumq; iuxtaq; foſſam
Fugientium Danaorum: belli autem non fiebat ceſſatio.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ ἡ σῖγμα ῥαψῳδία.

ΩΣ οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο·
Ἀντίλοχος δ' Ἀχιλῆϊ πόδας ταχὺς ἄγγελος ἦλθε.
Τὸν δ' εὗρε προπάροιθε νεῶν ὀρθοκραιράων,
Τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμὸν ἃ δὴ τετελεσμένα ἦεν.

ILIADIS HOMERI, XVIII. COMPOSITIO.

SIC hi quidem pugnabant inſtar ignis ardentis.
Antilochus autem Achilli pedibus celer nuncius venit:
Hunc autem inuenit ante naues erectas antennas habentes,
Ea cogitantem animo quæ iam perfecta erant.

Google

Ingemiſcens verò dixit erga ſuum generoſum animum:
Hei mihi, cur rurſus comati Achiui
Ad naues tumultuosè-feruntur perturbati per campum?
Ne iam mihi perficiant dij triſtes curas animo,
Ut olim mihi mater narrauit, & mihi dixit,
Myrmidonum fortiſſimum, adhuc viuente me,
Manibus ſub Troianorum deſerturum eſſe lucem ſolis.
Profectò omnino iam mortuus eſt Menœtij fortis filius,
Miſer: certè iubebam, cum repuliſſet hoſtilem ignem,
γρ. Νῆας ἴμ' ἄψ ἴμεν. *Ad naues redire, neque cum Hectore fortiter pugnare.*
Dum hic hæc voluebat in mente & in animo,
Interim ad eum propè acceſſit illuſtris Neſtoris filius,
Lacrymas calidas fundens, dixitque nuncium triſte:
Antilochus Achilli mortem Patrocli nunciat. *Heu Pelei fili bellicoſi, certè valdè triſte*
Audies nuncium, quod vtinam non accidiſſet,
Iacet Patroclus: de cadauere autem iam pugnant
Nudo: cæterum arma tenet galeam-mouens Hector.
Achilles ſeſe ob mortem Patrocli affligit. *Sic dixit, hunc verò doloris nebula obtexit nigra:*
Ambabus autem manibus capiens puluerem atram
Fudit ſuper caput, gratioſam autem deturpabat faciem:
Diuinæ autem tunicæ niger circum-ſedit cinis,
Ipſe verò in pulueribus magnus latè extenſus,
Iacebat, chariſq; manibus comam deturpabat euellens,
Ancillæ autem quas Achilles prædatus erat, Patroclusq;,
Animo afflictæ vehementer eiulabant, & foras
Excurrerunt circa Achillem bellicoſum: palmis verò omnes
Pectora plangebant ſolutaq; ſunt a. ſubitus membra cuiuſq; ſuæ.
Antilochus autem ex altera parte lugebat, lacrymas fundens,
Manus tenens Achillis: hic autē ſuſpirabat glorioſo corde:
Timebat enim ne iugulum abſcinderet ferro.
Terribiliter autē plorabat, audiuit autem veneranda mater
Sedens in gurgitibus maris apud patrem ſenem:
Lamentataq; eſt deinde: Deæ autem circa ipſam congregabantur
Omnes quotquot in imo vado maris Nereides erant:
Illic erat Glaucéque, Thaliáque, Cymodoceque,
Neſæa, Spióq;, Thoéque, Haliáque magnis-oculis-decora,
Cymothoéque, & Actæa, & Limnoria,
Et Melita, & Iæra, & Amphithoe, & Agaue,
Dotóq;, Protóque, Pheruſáque, Dynameneque,
Dexamenéque, & Amphinome & Callianira,
Doris, & Panope, & inclyta Galatea,
Nemertéſque, & Apſeudes, & Callianaſſa:
Illic etiam erat Clymene, Ianiráque & Ianaſſa,
Mæra, & Orithyia, & crinibus-decora Amathia,
Aliæque, quæ in profundo maris Nereides erant:
His verò argēteus implebatur ſpecus: hæ autem ſimul omnes
Pectora tundebant, Thetis verò incepit luctum:
Thetis lugens Nereides alloquitur. *Audite ſorores Nereides, vt bene omnes*
Sciatis audientes quanti meo inſint dolores animo.
Hei mihi miſeræ, hei mihi infeliciter-optimum enixæ,
Quæ poſtquam peperi filium eximiúmque fortemq;
Præſtantiſſimum heroum, hic autem creuit plantæ ſimilis:
Hunc quidem ego educatum plantam velut in fertili terra,
In nauibus præmiſi curuas-puppes-habentibus ad Ilium
Contra Troianos pugnaturum: hunc autem non recipiam iterum
Domum reuerſum, domum Peleiam intra.
Quoad verò mihi viuit & videt lumen ſolis,
Triſtatur, neque quid ei poſſum auxiliari profecta.
Sed vado vt viſam dilectum filium, & audiam
γρ. ἴδωμι. *Quinam ipſum occupet luctus à bello ceſſantem.*
Sic locuta reliquit ſpeluncam: hæ autem cum ipſa
Lacrymabundæ ibant: circa autem ipſas vnda maris
Diſcindebatur: hæ autem vbi iam Troiam fœcundam venerunt,
Littus conſcenderunt ordine, vbi frequentes
Myrmidonum ſubductæ erant naues celerem circum Achillem.
Huic autem grauiter-ſuſpiranti aſtitit veneranda mater:
γρ. ἑῆος. *Acriter autem plorans caput prehendit filij ſui,*
Thetis Achillem interrogat. *Et lugens verbis velocibus eum allocuta eſt:*
Fili, quid fles? quiſve tuam mentem inuaſit dolor?

Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν,
Ὤ μοι ἐγώ, τί τ' ἄρ' αὖτε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
Νηυσὶν ἔπι κλονέονται ἀτυζόμενοι πεδίοιο;
Μὴ δή μοι τελέσωσι θεοὶ κακὰ κήδεα θυμῷ,
Ὥς ποτέ μοι μήτηρ διεπέφραδε, καί μοι ἔειπε,
Μυρμιδόνων τὸν ἄριστον, ἔτι ζώοντος ἐμεῖο,
Χερσὶν ὕπο Τρώων λείψειν φάος ἠελίοιο.
Ἦ μάλα δὴ τέθνηκε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός,
Σχέτλιος· ἦ τ' ἐκέλευον ἀπωσάμενον δήϊον πῦρ,
Ἂψ ἐπὶ νῆας ἴμεν, μηδ' Ἕκτορι ἶφι μάχεσθαι.
Εἷος ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
Τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθεν ἀγαυοῦ Νέστορος υἱός,
Δάκρυα θερμὰ χέων, φάτο δ' ἀγγελίην ἀλεγεινήν,
Ὤ μοι Πηλέος υἱὲ δαΐφρονος, ἦ μάλα λυγρῆς
Πεύσεαι ἀγγελίης, ἣ μὴ ὤφελλε γενέσθαι.
Κεῖται Πάτροκλος, νέκυος δὲ δὴ ἀμφιμάχονται
Γυμνοῦ· ἀτὰρ τά γε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἕκτωρ.
Ὣς φάτο, τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα·
Ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἑλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν,
Χεύατο κὰκ κεφαλῆς, χαρίεν δ' ᾔσχυνε πρόσωπον·
Νεκταρέῳ δὲ χιτῶνι μέλαιν' ἀμφίζανε τέφρη.
Αὐτὸς δ' ἐν κονίῃσι μέγας μεγαλωστὶ τανυσθεὶς
Κεῖτο, φίλῃσι δὲ χερσὶ κόμην ᾔσχυνε δαΐζων.
Δμῳαὶ δ' ἃς Ἀχιλεὺς ληΐσσατο Πάτροκλός τε,
Θυμὸν ἀκηχέμεναι μεγάλ' ἴαχον, ἐκ δὲ θύραζε
Ἔδραμον ἀμφ' Ἀχιλῆα δαΐφρονα, χερσὶ δὲ πᾶσαι
Στήθεα πεπλήγοντο, λύθεν δ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστης.
Ἀντίλοχος δ' ἑτέρωθεν ὀδύρετο, δάκρυα λείβων,
Χεῖρας ἔχων Ἀχιλῆος· ὁ δ' ἔστενε κυδάλιμον κῆρ·
Δείδιε γὰρ μὴ λαιμὸν ἀπαμήσειε σιδήρῳ.
Σμερδαλέον δ' ᾤμωξεν· ἄκουσε δὲ πότνια μήτηρ,
Ἡμένη ἐν βένθεσσιν ἁλὸς παρὰ πατρὶ γέροντι,
Κώκυσέν τ' ἄρ' ἔπειτα· θεαὶ δέ μιν ἀμφαγέροντο
Πᾶσαι ὅσαι κατὰ βένθος ἁλὸς Νηρηΐδες ἦσαν.
Ἔνθ' ἄρ' ἔην Γλαύκη τε, Θάλειά τε, Κυμοδόκη τε,
Νησαίη, Σπειώ τε, Θόη θ', Ἁλίη τε βοῶπις,
Κυμοθόη τε, καὶ Ἀκταίη, καὶ Λιμνώρεια,
Καὶ Μελίτη, καὶ Ἴαιρα, καὶ Ἀμφιθόη, καὶ Ἀγαυὴ,
Δωτώ τε, Πρωτώ τε, Φέρουσά τε, Δυναμένη τε,
Δεξαμένη τε, καὶ Ἀμφινόμη, καὶ Καλλιάνειρα,
Δωρὶς, καὶ Πανόπη, καὶ ἀγακλειτὴ Γαλάτεια,
Νημερτής τε, καὶ Ἀψευδὴς, καὶ Καλλιάνασσα·
Ἔνθα δ' ἔην Κλυμένη, Ἰάνειρά τε καὶ Ἰάνασσα,
Μαῖρα, καὶ Ὠρείθυια, ἐϋπλόκαμός τ' Ἀμάθεια·
Ἄλλαι θ' αἳ κατὰ βένθος ἁλὸς Νηρηΐδες ἦσαν.
Τῶν δὲ καὶ ἀργύφεον πλῆτο σπέος· αἳ δ' ἅμα πᾶσαι
Στήθεα πεπλήγοντο, Θέτις δ' ἐξῆρχε γόοιο,
Κλῦτε κασίγνηται Νηρηΐδες, ὄφρ' ἐῢ πᾶσαι
Εἴδετ' ἀκούουσαι ὅσ' ἐμῷ ἔνι κήδεα θυμῷ.
Ὤ μοι ἐγὼ δειλή, ὤ μοι δυσαριστοτόκεια,
Ἥ τ' ἐπεὶ ἂρ τέκον υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε,
Ἔξοχον ἡρώων, ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος,
Τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα φυτὸν ὣς γουνῷ ἀλωῆς,
Νηυσὶν ἐπιπροέηκα κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω,
Τρωσὶ μαχησόμενον· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὖτις
Οἴκαδε νοστήσαντα, δόμον Πηλήϊον εἴσω.
Ὄφρα δέ μοι ζώει, καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο,
Ἄχνυται, οὐδέ τί οἱ δύναμαι χραισμῆσαι ἰοῦσα.
Ἀλλ' εἶμ', ὄφρα ἴδω* φίλον τέκος, ἠδ' ἐπακούσω,
Ὅττί μιν ἵκετο πένθος ἀπὸ πτολέμοιο μένοντα.
Ὣς ἄρα φωνήσασα λίπε σπέος· αἳ δὲ σὺν αὐτῇ
Δακρυόεσσαι ἴσαν, περὶ δέ σφισι κῦμα θαλάσσης
Ῥήγνυτο· ταὶ δ' ὅτε δὴ Τροίην ἐρίβωλον ἵκοντο,
Ἀκτὴν εἰσανέβαινον ἐπισχερώ, ἔνθα θαμειαὶ
Μυρμιδόνων εἴρυντο νέες ταχὺν ἀμφ' Ἀχιλῆα.
Τῷ δὲ βαρὺ στενάχοντι παρίστατο πότνια μήτηρ,
Ὀξὺ δὲ κωκύσασα κάρη λάβε παιδὸς * ἑοῖο,
Καί ῥ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Τέκνον, τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος;

ἐξαύδα,

Ἐξαύδα, μὴ κεῦθε· τὰ μὲν δή τοι τετέλεσται
Ἐκ Διός, ὡς ἄρα δὴ πρίν γ' εὔχεο χεῖρας ἀνασχών,
Πάντας ἐπὶ πρύμνῃσιν ἀλήμεναι υἷας Ἀχαιῶν,
Σεῦ ἐπιδευομένους, παθέειν τ' ἀεκήλια ἔργα.
Τὴν δὲ βαρυστενάχων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
Μῆτερ ἐμή, τὰ μὲν ἄρ μοι Ὀλύμπιος ἐξετέλεσσεν·
Ἀλλὰ τί μοι τῶν ἦδος, ἐπεὶ φίλος ὤλεθ' ἑταῖρος
Πάτροκλος, τὸν ἐγὼ περὶ πάντων τῖον ἑταίρων
Ἶσον ἐμῇ κεφαλῇ, τὸν ἀπώλεσα· τεύχεα δ' Ἕκτωρ
Δῃώσας ἀπέδυσε πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι,
Καλά· τὰ μὲν Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα,
Ἤματι τῷ ὅτε σε βροτοῦ ἀνέρος ἔμβαλον εὐνῇ.
Ὡς ὄφελες σὺ μὲν αὖθι μετ' ἀθανάτῃς ἁλίῃσι
Ναίειν, Πηλεὺς δὲ θνητὴν ἀγαγέσθαι ἄκοιτιν.
Νῦν δ' ἵνα καὶ σοὶ πένθος ἐνὶ φρεσὶ μυρίον εἴη
Παιδὸς ἀποφθιμένοιο, τὸν οὐχ ὑποδέξεαι αὖτις
Οἴκαδε νοστήσαντ', ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ θυμὸς ἄνωγε
Ζώειν, οὐδ' ἄνδρεσσι μετέμμεναι, αἴ κε μὴ Ἕκτωρ
Πρῶτος ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσῃ,
Πατρόκλοιο δ' ἕλωρα * Μενοιτιάδεω ἀποτίσῃ.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα,
Ὠκύμορος δή μοι τέκος ἔσσεαι, οἷ' ἀγορεύεις·
Αὐτίκα γάρ τοι ἔπειτα μεθ' Ἕκτορα πότμος ἑτοῖμος.
Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
Αὐτίκα τεθναίην, ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἑταίρῳ
Κτεινομένῳ ἐπαμῦναι. ὁ μὲν μάλα τηλόθι πάτρης
Ἔφθιτ', ἐμεῖο δὲ δῆσεν ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι.
Νῦν δ' ἐπεὶ οὐ νέομαί γε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Οὐδέ τι Πατρόκλῳ γενόμην φάος, οὐδ' ἑτάροισι
Τοῖς ἄλλοις, οἳ δὴ πολέες δάμεν Ἕκτορι δίῳ,
Ἀλλ' ἧμαι παρὰ νηυσὶν ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης,
Τοῖος ἐὼν οἷος οὔ τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
Ἐν πολέμῳ· ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνονές εἰσι καὶ ἄλλοι.
Ὡς ἔρις ἔκ τε θεῶν ἔκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιτο,
Καὶ χόλος, ὅς τ' ἐφέηκε πολύφρονά περ χαλεπῆναι·
Ὅς τε πολὺ γλυκίων μέλιτος καταλειβομένοιο
Ἀνδρῶν ἐν στήθεσσιν ἀέξεται, ἠΰτε καπνός·
Ὡς ἐμὲ νῦν ἐχόλωσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ,
Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκῃ.
Νῦν δ' εἶμ', ὄφρα φίλης κεφαλῆς ὀλετῆρα κιχείω
Ἕκτορα· κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι ὁππότε κεν δὴ
Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι, ἠδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίη Ἡρακλῆος φύγε κῆρα,
Ὅς περ φίλτατος ἔσκε Διὶ Κρονίωνι ἄνακτι·
Ἀλλά ἑ μοῖρα δάμασσε καὶ ἀργαλέος χόλος Ἥρης.
Ὣς καὶ ἐγών, εἰ δή μοι ὁμοίη μοῖρα τέτυκται,
Κείσομ', ἐπεί κε θάνω· νῦν δὲ κλέος ἐσθλὸν ἀροίμην,
Καί τινα Τρωϊάδων καὶ Δαρδανίδων βαθυκόλπων
Ἀμφοτέρῃσιν χερσὶ παρειάων ἁπαλάων
Δάκρυ' ὀμορξαμένην ἁδινὸν στοναχῆσαι ἐφείην.
Γνοῖεν δ' ὡς δὴ δηρὸν ἐγὼ πολέμοιο πέπαυμαι.
Μηδέ μ' ἔρυκε μάχης, φιλέουσά περ· οὐδέ με πείσεις.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα,
Ναὶ δὴ * ταῦτά γε τέκνον ἐτήτυμον, οὐ κακόν ἐστι,
Τειρομένοις ἑτάροισιν ἀμυνέμεν αἰπὺν ὄλεθρον.
Ἀλλά τοι ἔντεα καλὰ μετὰ Τρώεσσιν ἔχονται,
Χάλκεα, μαρμαίροντα· τὰ μὲν κορυθαίολος Ἕκτωρ
Αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται· οὐδέ ἕ φημι
Δηρὸν ἐπαγλαϊεῖσθαι, ἐπεὶ φόνος ἐγγύθεν αὐτῷ.
Ἀλλὰ σὺ μὲν μή πω καταδύσεο μῶλον Ἄρηος,
Πρίν γ' ἐμὲ δεῦρ' ἐλθοῦσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδηαι.
Ἠῶθεν γὰρ νεῦμαι ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντι,
Τεύχεα καλὰ φέρουσα παρ' Ἡφαίστοιο ἄνακτος.
Ὣς ἄρα φωνήσασα, πάλιν τράπεθ' υἷος ἑοῖο,
Καὶ στρεφθεῖσ' ἁλίῃσι κασιγνήτῃσι μετηύδα,
Ὑμεῖς μὲν νῦν δῦτε θαλάσσης εὐρέα κόλπον,
Ὀψόμεναί τε γέρονθ' ἅλιον καὶ δώματα πατρός,
Καί οἱ πάντ' ἀγορεύσατ'· ἐγὼ δ' ἐς μακρὸν Ὄλυμπον

Eloquere, ne cela, hæc quidem iam tibi perfecta ſunt
A Ioue, ſicut iam prius oraſti manibus ſublatis,
Omnes ad puppes concludi filios Achiuorum,
Tui indigentes, paterenturque moleſtas res.
Hanc. a. valdè ſuſpirãs allocutus eſt pedib. velox Achil-
Mater mea, hæc quidem mihi Olympius perfecit: (les:
Sed quæ mihi ex his voluptas, quum charus perierit ſocius
Patroclus? quem ego præter cæteros honorabam ſocios:
Æquè ac meipſum, hunc perdidi: arma verò Hector
Poſtquam trucidaſſet exuit ingentia, mirabile viſu,
Pulchra, quæ quidem Peleo dij dederant, ſplendida dona,
Die illo quando te mortalis viri collocarunt in cubili.
Vtinam tu quidem illic inter deas marinas
Habitaſſes, Peleus verò mortalem duxiſſet uxorem:
Nunc autem vt & tibi luctus in animo immenſus ſit
Filio interfecto, quem non ſuſcipies rurſus
Domum reuerſum: quoniam neque me animus impellit
Viuere, neque viris intereſſe, niſi Hector
Primus mea haſta verberatus animam amittat,
Patrocli autem dilaniationem Menœtiadæ luat.
Huic. a. rurſus allocuta eſt Thetis lacrymas demittens:
Citò-moriturus mi fili eris, vt dicis:
Ilicò enim tibi dein poſt Hectorem mors parata.
Hanc. a. valdè ingemiſcens allocutus eſt pedib. velox
Ilicò moriar, quoniam non debebam ſocio (Achilles,
Dum interficeretur auxiliari. ille quidem procul à patria
Interiit: me verò opus erat, iniuriæ propulſator vt eſſem.
Nunc quoniam non redeo dilectam in patriam terram,
Neque aliquod Patroclo factus ſum lumen, neque ſocis
Alijs, qui iam multi interfecti ſunt ab Hectore diuino,
Sed ſedeo apud naues inutile pondus terræ.
Talis exiſtens, qualis nullus Achiuorum loricatorum,
In bello: in concione autem meliores ſunt etiam alij.
Vtinam contentio ex Dijs, & ex hominibus pereat,
Et ira: quæ cogit prudentem licet ſæuire:
Quæq; multo dulcior melle liquido
Virorum in pectoribus augetur velut fumus:
Sicut me nunc ad-iram-prouocauit rex virorum Agamẽnõ
Sed ista quidem ante-facta eſſe ſinamus, dolentes quamuis.
Animum in pectoribus charum cohibentes neceſſitate:
Nunc autem eo vt chari capitis perditorem inueniam
Hectorem: mortem. a. ego tunc recipiam quandocunque iam
Iupiter voluerit perficere, & immortales dij alij.
Neque enim neque vis Herculis effugit mortem,
Qui dilectiſſimus erat Ioui Saturnio regi,
Sed eum fatum domuit & difficilis ira Iunonis:
Ita & ego ſi iam mihi ſimile fatum paratum eſt, (quar,
Iacebo vbi mortuus fuero: nũc. a. gloriam bonã vtinam aſſe-
Et aliquã Troiadũ & Dardanidũ mulierũ profundũ ſinũ
Ambabus manibus genarum tenerarum (habentium,
Lacrymas abstergentem, miſerè ſuſpirare cogam,
Intelligant verò quòd diu ego à bello ceſſaui.
Neque me arceas à pugna, diligens quamuis: nec enim mi-
hi perſuaſeris.
Huic autem reſpondit deinde dea Thetis argentipes,
Sanè iam hæc, fili, verè dicis, non malum eſt
Ab afflictis ſocijs auertere graue exitium:
Sed tibi arma pulchra inter Troianos detinentur,
Aerea ſplendida, quæ quidem ſæuus Hector
Ipſe gerens humeris gloriatur, neque ipſum puto
Diu gauiſurum eſſe: quia cædes propè ei adeſt.
Sed tu quidem nondum ingredere ſtragem Martis,
Antequam me huc profectam in oculis videris.
Manè enim reuertar ſimul cum ſole aſcendente,
Arma pulchra ferens à Vulcano rege.
Sic fata, retrò verſa eſt à filio ſuo.
Et conuerſa, marinas ſorores allocuta eſt:
Vos quidem nunc ſubite maris latum ſinum,
Viſuræq; ſenem marinum, & ædes patris,
Et ei omnia dicite: ego autem ad magnum Olympum

Achilles Thetidi luctum ſuũ exponit.

γρ. ἐδέ με.

γρ. ἀποτί-σεαι.

Thetis Achilli arma promittit à Vulcano.

γρ. ταῦτα.

Vado ad Vulcanum inclytum-fabrum, ſi velit
Filio meo inclyta arma dare vndique lucida.
Sic dixit: hæ verò vndam maris ſtatim ſubierunt:
Ipſa verò iterum ad Olympum dea Thetis argentipes
Iuit, vt dilecto filio inclyta arma afferret.
Hanc quidem in Olympum pedes tulerunt, ſed Achiui
Ingenti tumultu ab Hectore homicida
Fugientes ad nauéſque & Helleſpontum venerunt.
Nec Patroclum quidem bene-ocreati Græci
Ex telis traxiſſent mortuum miniſtrum Achillis.
Rurſus enim iam hunc conſecuti erant populuſq; & equi,
Hector Patrocli corpus iterum perſequitur *Hectórque Priami filius flammæ ſimilis fortitudine:*
Ter quidem ipſum retro pedib. apprehendit illuſtris Hector,
Trahere cupiens: valde autem Troianos hortabatur:
Ter autem duo Aiaces impetuoſum induti robur
A cadauere retuderunt, hic autem firmiter robore fretus,
Interdum irruebat in turbam, interdum verò rurſus
Conſiſtebat valde clamitans retro autem non cedebat omnino.
Sicut autem à corpore minimè leonem fuluum poſſunt
Paſtores agreſtes valde eſurientem abigere:
Sic hunc non poterant duo Aiaces armati
Hectorem Priamidem à cadauere absterrere:
Et fortè pertraxiſſetq;, & immenſam retuliſſet gloriam,
Niſi Pelidæ ventipes velox Iris
Iris Achillem iubet ſuccurrere corpori Patrocli. *Nuncia veniſſet feſtinans Olympo vt armaretur,*
Clàm Ioue aliiſque diis, nam præmiſerat ipſam Iuno:
Propè autem ſtans verbis velocibus allocuta eſt:
Surge Pelide, omnium terribiliſſime virorum,
Patroclo auxiliare, cuius gratiâ conflictus grauis
Conſtitit ante naues: hi autem ſe-inuicem perdunt,
Hi quidem pugnantes pro cadauere demortui:
Hi autem trahere ad Ilium ventis-expoſitum
Troiani rectà irruunt: maximè autem illuſtris Hector
Ad trahendũ promptus eſt: caput autem ipſum animus impulit
γ. αἰνῶς *Affigere palis abſciſſum tenero a iugulo. (tangat.*
Sed ſurge, nec amplius iaceas: reuerentia autem tuum animum
Patroclum Troianis canibus ludibrium fieri.
Tibi contumelia, ſi cadauer fœdatum venerit.
γ. αὐδα. *Hanc verò excepit deinde agilis diuus Achilles:*
γ. τ' ἄρ σε *Iri dea-quis te deorum mihi nunciam miſit?*
Hunc autem rurſus allocuta eſt ventipes velox Iris:
Iuno me præmiſit Iouis glorioſa vxor,
Neque ſcit Saturnides ſublimis neque quis alius
Immortalium, qui Olympum niuoſum circum habitant.
Hanc autem reſpondens allocutus eſt pedibus celer Achilles:
Quomodo ſanè ibo ad ſtragem? habent enim arma illi:
Mater autem non me chara antè ſinit armari,
Quàm ipſam venientem oculis conſpiciam:
Spopondit enim à Vulcano allaturam arma pulchra:
Alterius autem non ſanè ſcio cuius inclyta arma induere poſſim
γ. ἄλλω. *Niſi Aiacis ſcutum Telamoniadæ:*
Sed & ipſe hic, credo, inter primos verſatur,
γ. πρώτοισι *Haſta trucidans hoſtes circa Patroclum mortuum,*
Hunc rurſus allocuta eſt ventipes velox Iris:
γ. ἴδμεν. *Rectè ſanè, & nos ſcimus quòd tibi inclyta arma detinentur.*
Sed ſic ſaltem ad foſſam profectus Troianis appare,
Siquidem ſubueriti abſtineant à bello
Troiani: reſpirent autem martij filij Achiuorum
Confecti: exigua autem reſpiratio belli (multum prodeſt)
Hæc ſic effata abijt pedibus velox Iris:
Achilles conſpectu ſuo Troianos coercet. *At Achilles motus eſt Ioui dilectus, circum verò Minerua*
Humeros validos poſuit ægida fimbriatam:
Circumq; eius caput nube cinxit diua dearum
γ. κεφαλῆ. *Auream exq; ipſo incendebat flammam vndique lucentem.*
Veluti autem quum fumus iens ex vrbe in æthera aſſurgit,
Procul ab inſula quam hoſtes oppugnant,
Qui tota die horrendo decernunt marte
Vrbe ex ſua, ſimul verò ſole occidente
Ignéſque ardent crebri: in altum autem ſplendor

Εἶμι παρ' Ἥφαιστον κλυτοτέχνην, αἴκ' ἐθέλῃσιν
Υἱεῖ ἐμῷ δόμεναι κλυτὰ τεύχεα παμφανόωντα.
Ὣς ἔφαθ', αἱ δ' ὑπὸ κῦμα θαλάσσης αὐτίκ' ἔδυσαν·
Ἡ δ' αὖτ' Οὔλυμπόνδε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα
Ἤιεν, ὄφρα φίλῳ παιδὶ κλυτὰ τεύχε' ἐνείκοι.
Τὴν μὲν ἄρ' Οὔλυμπόνδε πόδες φέρον, αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Θεσπεσίῳ ἀλαλητῷ ὑφ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο
Φεύγοντες, νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο.
Οὐδέ κε Πάτροκλόν περ ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ
Ἐκ βελέων ἐρύσαντο νέκυν, θεράποντ' Ἀχιλῆος.
Αὖτις γὰρ δὴ τόν γε κίχον λαός τε καὶ ἵπποι,
Ἕκτωρ τε Πριάμοιο πάϊς, φλογὶ εἴκελος ἀλκήν·
Τρὶς μέν μιν μετόπισθε ποδῶν λάβε φαίδιμος Ἕκτωρ,
Ἑλκέμεναι μεμαώς, μέγα δὲ Τρώεσσιν ὁμόκλα·
Τρὶς δὲ δύ' Αἴαντες θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκήν,
Νεκροῦ ἀπεστυφέλιξαν· ὁ δ' ἔμπεδον ἀλκὶ πεποιθὼς,
Ἄλλοτ' ἐπαΐξασκε κατὰ μόθον, ἄλλοτε δ' αὖτε
Στάσκε μέγα ἰάχων· ὀπίσω δ' οὐ χάζετο πάμπαν.
Ὡς δ' ἀπὸ σώματος οὔ τι λέοντ' αἴθωνα δύνανται
Ποιμένες ἄγραυλοι μέγα πεινάοντα δίεσθαι·
Ὥς ῥα τὸν οὐκ ἐδύναντο δύω Αἴαντε κορυστὰ
Ἕκτορα Πριαμίδην ἀπὸ νεκροῦ δειδίξασθαι.
Καί νύ κεν εἴρυσσέν τε, καὶ ἄσπετον ἤρατο κῦδος,
Εἰ μὴ Πηλείωνι ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις
Ἄγγελος ἦλθε θέουσ' ἀπ' Ὀλύμπου θωρήσσεσθαι,
Κρύβδα Διὸς, ἄλλων τε θεῶν· πρὸ γὰρ ἧκέ μιν Ἥρη·
Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ὄρσεο Πηλείδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν·
Πατρόκλῳ ἐπάμυνον, οὗ εἵνεκα φύλοπις αἰνὴ
Ἕστηκε πρὸ νεῶν. οἱ δ' ἀλλήλους ὀλέκουσιν,
Οἱ μὲν ἀμυνόμενοι νέκυος πέρι τεθνηῶτος,
Οἱ δὲ ἐρύσσασθαι ποτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν
Τρῶες ἐπιθύουσι· μάλιστα δὲ φαίδιμος Ἕκτωρ
Ἑλκέμεναι μέμονεν· κεφαλὴν δέ ἑ θυμὸς * ἀνώγει
Πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσι, ταμόνθ' ἁπαλῆς ἀπὸ δειρῆς.
Ἀλλ' ἄνα, μηδ' ἔτι κεῖσο· σέβας δέ σε θυμὸν ἱκέσθω
Πάτροκλον Τρῳῇσι κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι·
Σοὶ λώβη, αἴ κέν τι νέκυς ᾐσχυμμένος * ἔλθῃ.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
Ἶρι θεὰ, τίς * γάρ σε θεῶν ἐμοὶ ἄγγελον ἧκε;
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις,
Ἥρη με προέηκε Διὸς κυδρὴ παράκοιτις·
Οὐδ' οἶδε Κρονίδης ὑψίζυγος, οὐδέ τις ἄλλος
Ἀθανάτων οἳ Ὄλυμπον ἀγάννιφον ἀμφινέμονται.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
Πῶς τ' ἄρ' ἴω μετὰ μῶλον; ἔχουσι δὲ τεύχε' ἐκεῖνοι·
Μήτηρ δ' οὔ με φίλη πρίν γ' εἴα θωρήσσεσθαι,
Πρίν γ' αὐτὴν ἐλθοῦσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι.
Στεῦτο γὰρ Ἡφαίστοιο πάρ' οἰσέμεν ἔντεα καλά.
Ἄλλου δ' * οὔ τευ οἶδα τεῦ ἂν κλυτὰ τεύχεα δύω,
Εἰ μὴ Αἴαντός γε σάκος Τελαμωνιάδαο.
Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὅ γ' (ἔλπομ') ὀίω * ἐνὶ πρώτοισιν ὁμιλεῖ,
Ἔγχεϊ δηϊόων περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις,
Εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν * ὅ τοι κλυτὰ τεύχε' ἔχονται·
Ἀλλ' αὔτως ἐπὶ τάφρον ἰὼν, Τρώεσσι φάνηθι,
Αἴ κέ σ' ὑποδείσαντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν
Τειρόμενοι, ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἶρις·
Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς ὦρτο Διῒ φίλος· ἀμφὶ δ' Ἀθήνη
Ὤμοις ἰφθίμοισι βάλ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν·
Ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέφος ἔστεφε δῖα θεάων
Χρύσεον, ἐκ δ' αὐτοῦ δαῖε φλόγα παμφανόωσαν.
Ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν ἐξ ἄστεος αἰθέρ' ἵκηται
Τηλόθεν ἐκ νήσου, τὴν δήϊοι ἀμφιμάχωνται,
Οἵ τε πανημέριοι στυγερῷ κρίνονται Ἄρηϊ
Ἄστεος ἐκ σφετέρου, ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι
Πυρσοί τε φλεγέθουσιν ἐπήτριμοι, ὑψόσε δ' αὐγὴ

Ὑψόσ᾽ ἀϊσσομένη, περικτιόνεσσιν ἰδέσθαι,
Αἴ κέν πως σὺν νηυσὶν ἄρεω ἀλκτῆρες ἵκωνται·
Ὣς ἀπ᾽ Ἀχιλλῆος κεφαλῆς σέλας αἰθέρ᾽ ἵκανε.
Στῆ δ᾽ ἐπὶ τάφρον ἰὼν ἀπὸ τείχεος, οὐδ᾽ ἐς Ἀχαιοὺς
Μίσγετο· μητρὸς γὰρ πυκινὴν ὠπίζετ᾽ ἐφετμήν.
Ἔνθα στὰς ἤϋσ᾽, ἀπάτερθε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη
Φθέγξατ᾽· ἀτὰρ Τρώεσσιν ἐν ἄσπετον ὦρσε κυδοιμόν.
Ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἀριζήλη φωνή, ὅτε τ᾽ ἴαχε σάλπιγξ
Ἄστυ περιπλομένων δηΐων ὕπο θυμοραϊστέων.
Ὣς τότ᾽ ἀριζήλη φωνὴ γένετ᾽ Αἰακίδαο.
Οἱ δ᾽ ὡς οὖν ἄϊον ὄπα χάλκεον Αἰακίδαο,
Πᾶσιν ὀρίνθη θυμός· ἀτὰρ καλλίτριχες ἵπποι
Ἂψ ὄχεα τρόπεον· ὄσσοντο γὰρ ἄλγεα θυμῷ.
Ἡνίοχοι δ᾽ ἔκπληγεν, ἐπεὶ ἴδον ἀκάματον πῦρ
Δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς μεγαθύμου Πηλεΐωνος
Δαιόμενον· τὸ δὲ δαῖε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Τρὶς μὲν ὑπὲρ τάφρου μεγάλ᾽ ἴαχε δῖος Ἀχιλλεύς·
Τρὶς δὲ κυκήθησαν Τρῶες κλειτοί τ᾽ ἐπίκουροι.
Ἔνθα δὲ καὶ τότ᾽ ὄλοντο δυώδεκα φῶτες ἄριστοι
Ἀμφὶ σφοῖς ὀχέεσσι καὶ ἔγχεσιν. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Ἀσπασίως Πάτροκλον ὑπ᾽ ἐκ βελέων ἐρύσαντες,
Κάτθεσαν ἐν λεχέεσσι. φίλοι δ᾽ ἀμφέσταν ἑταῖροι
Μυρόμενοι· μετὰ δέ σφι ποδώκης εἵπετ᾽ Ἀχιλλεύς,
Δάκρυα θερμὰ χέων, ἐπεὶ εἴσιδε πιστὸν ἑταῖρον
Κείμενον ἐν φέρτρῳ, δεδαϊγμένον ὀξέϊ χαλκῷ.
Τόν ῥ᾽ ἤτοι μὲν ἔπεμπε σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν
Ἐς πόλεμον, οὐδ᾽ αὖτις ἐδέξατο νοστήσαντα.
Ἠέλιον δ᾽ ἀκάμαντα βοῶπις πότνια Ἥρη
Πέμψεν ἐπ᾽ Ὠκεανοῖο ῥοὰς ἀέκοντα νέεσθαι.
Ἠέλιος μὲν ἔδυ, παύσαντο δὲ δῖοι Ἀχαιοὶ
Φυλόπιδος κρατερῆς καὶ ὁμοιΐου πολέμοιο.
Τρῶες δ᾽ αὖθ᾽ ἑτέρωθεν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης
Χωρήσαντες, ἔλυσαν ὑφ᾽ ἅρμασιν ὠκέας ἵππους·
Ἐς δ᾽ ἀγορὴν ἀγέροντο πάρος δόρποιο μέδεσθαι·
Ὀρθῶν δ᾽ ἑσταότων ἀγορὴ γένετ᾽, οὐδέ τις ἔτλη
Ἕζεσθαι. πάντας γὰρ ἔχε τρόμος, οὕνεκ᾽ Ἀχιλλεὺς
Ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ᾽ ἀλεγεινῆς.
Τοῖσι δὲ Πουλυδάμας πεπνυμένος ἦρχ᾽ ἀγορεύειν
Πανθοΐδης. ὁ γὰρ οἶος ὅρα πρόσσω καὶ ὀπίσσω·
Ἕκτορι δ᾽ ἦεν ἑταῖρος, ἰῇ δ᾽ ἐν νυκτὶ γένοντο·
Ἀλλ᾽ ὁ μὲν ἂρ μύθοισιν, ὁ δ᾽ ἔγχεϊ πολλὸν ἐνίκα.
Ὅς σφιν ἐῢ φρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,
  Ἀμφὶ μάλα φράζεσθε φίλοι· κέλομαι γὰρ ἔγωγε
Ἄστυδε νῦν ἰέναι, μὴ μίμνειν Ἠῶ δῖαν
Ἐν πεδίῳ παρὰ νηυσίν· ἑκὰς δ᾽ ἀπὸ τείχεός εἰμεν.
Ὄφρα μὲν οὗτος ἀνὴρ Ἀγαμέμνονι μήνιε δίῳ,
Τόφρα δὲ ῥηΐτεροι πολεμίζειν ἦσαν Ἀχαιοί.
Χαίρεσκον γὰρ ἔγωγε θοῇς ἐπὶ νηυσὶν ἰαύων,
Ἐλπόμενος νῆας γ᾽ αἱρησέμεν ἀμφιελίσσας·
Νῦν δ᾽ αἰνῶς δείδοικα ποδώκεα Πηλεΐωνα·
Οἷος κείνου θυμὸς ὑπέρβιος, οὐκ ἐθελήσει
Μίμνειν ἐν πεδίῳ, ὅθι περ Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ
Ἐν μέσῳ ἀμφότεροι μένος Ἄρηος δατέονται,
Ἀλλὰ περὶ πτόλιός τε μαχήσεται ἠδὲ γυναικῶν.
Ἀλλ᾽ ἴομεν προτὶ ἄστυ, πίθεσθέ μοι· ὧδε γὰρ ἔσται.
Νῦν μὲν νὺξ ἀπέπαυσε ποδώκεα Πηλεΐωνα
Ἀμβροσίη· εἰ δ᾽ ἄμμε κιχήσεται ἐνθάδ᾽ ἐόντας
Αὔριον ὁρμηθεὶς σὺν τεύχεσιν, εὖ νύ τις αὐτὸν
Γνώσεται· ἀσπασίως γὰρ ἀφίξεται Ἴλιον ἱρὴν,
Ὅς κε φύγῃ· πολλοὺς δὲ κύνες καὶ γῦπες ἔδονται
Τρώων. αἲ γὰρ δή μοι ἀπ᾽ οὔατος ὧδε γένοιτο.
Εἰ δ᾽ ἂν ἐμοῖς ἐπέεσσι πιθώμεθα κηδόμενοί περ,
Νύκτα μὲν εἰν ἀγορῇ σθένος ἕξομεν, ἄστυ δὲ πύργοι
Ὑψηλαί τε πύλαι, σανίδες τ᾽ ἐπὶ τῇς ἀραρυῖαι
Μακραὶ, ἐΰξεστοι, ἐζευγμέναι εἰρύσσονται.
Πρῶϊ δ᾽ ὑπηοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
Στησόμεθ᾽ ἂμ πύργους· τῷ δ᾽ ἄλγιον, αἴ κ᾽ ἐθέλῃσιν
Ἐλθὼν ἐκ νηῶν περὶ τείχεος ἄμμι μάχεσθαι.
Ἂψ πάλιν εἶσ᾽ ἐπὶ νῆας, ἐπεί κ᾽ ἐριαύχενας ἵππους

Fit aſſurgens, vicinis vt-videant,
Si forte cum nauibus Martis propulſatores veniant: γρ. ἀρῆς.
Sic ab Achillis capite ſplendor ad æthera pertingebat.
Conſtitit autem ad foſſam iens à muro, neque Achiuis
Immixtus eſt: matris enim prudens obſeruabat præceptum.
Ibi ſtans clamauit: procul etiam Pallas Minerua
Inſonuit, & inter Troianos immenſum excitauit tumultum.
Vt autem cùm cognitu facilis vox eſt, cum clangit tuba
Vrbem obſidentes hoſtes propter pernicioſos:
Sic tunc clara vox fuit Æacidæ,
Hi.a. poſtquã igitur audiuerunt vocem ferream Æacidæ,
Omnibus commotus eſt animus: ſed pulchre-iubati equi
Retrò currus vertebant, præſagiebant enim dolores animo.
Aurigæ autẽ perculſi ſunt, vbi viderunt indefeſſum ignem
Horrendum ſuper caput magnanimi Pelidæ,
Ardentem: illum autem accenderat dea cæſia Minerua.
Ter-q. ſuper foſſam valdè clamauit diuus Achilles:
Ter autem turbati ſunt Troiani, inclytique auxiliatores,
Illic verò & tunc perierũt duodecim viri fortiſſimi
A ſuis curribus & lanceis. ſed Achiui
Alacriter Patroclum è iaculis ſubtrahentes
Collocarunt in lectis: chari autem circumſtabant ſocij
Lugentes, cum ipſis autem velocipes ſequebatur Achilles.
Lacrymas calidas fundens, poſtquam vidit fidum ſocium
Iacentem in feretro, perfoſſum acuto ære,
Quem quidem miſerat cum equis & curribus
Ad bellum, neque rurſum excepit reuerſum.
Solem autem indefatigatum oculis-decora veneranda Iuno
Miſit ad Oceani fluenta inuitum ire.
Sol quidem occidit, ceſſabantq́; diuini Achiui
A conflictu forti & omnibus-peræquè moleſto bello.
Troiani verò rurſus ex-altera-parte à forti pugna
Cedentes ſoluerunt à curribus veloces equos.
Inq́; concionem congregabantur antequam cœnam curarẽt:
Erectis.n. ſtantibus concio fiebat, neque aliquis ſuſtinebat Troianorum concio.
Sedere, omnes enim habebat tremor, eo quod Achilles
Apparuiſſet, diu verò à pugna ceſſauerat triſti.
His autem Polydamas prudens cœpit concionari
Panthœdes: hic enim ſolus videbat antrorſum & retrorſum:
Hectori autem erat amicus, eâdemque nocte nati erant:
Sed hic quidem verbis, ille autem haſta multùm ſuperabat.
Qui ipſis bene-conſulens, concionatus eſt & ait:
Diligenter conſiderate amici, iubeo enim ego Polydamantis conſilium de petenda vrbe.
Ad-vrbem nunc ire, neque expectare auroram diuinam
In campo apud naues, procul enim à muro ſumus.
Quamdiu quidem hic vir Agamemnoni iraſcebatur diuo,
Tamdiu faciliores ad debellandum erant Achiui.
Lætabar enim & ego veloces apud naues excubans,
Sperans naues capturos eſſe, quæ vtrinque-remis-aguntur:
Nunc autem valdè timeo velocem Pelidem,
Qualis illius animus iniuſtus, non volet
Manere in campo, in-quo Troiani & Achiui
In medio vtrique robur Martis decernunt:
Sed de vrbe pugnabit atque vxoribus.
Itaque eamus ad vrbem-parete mihi, ſic enim erit:
Nunc quidem nox ceſſare fecit velocem Pelidem
Intempeſta, ſi autem nos offenderit hic exiſtentes
Cras impetum faciens cum armis, probè quis ipſum
Sentiet, libenter enim veniet ad Ilium ſacrum
Quicunq́; effugerit: multos.n. canes & vultures comedent
Troianorum: vtinam.n. tam mihi procul ab aure ſic eſſet.
Si verò meis verbis paruerimus, afflicti licet,
Noctu.q. in concione robur habebimus: vrbem autem turres,
Altæq́; portæ, foreſque ad has aptatæ
Longæ, bene-politæ, coniunctæ tutabuntur.
Manè autem ſub aurora armis inſtructi
Stabimus ſuper turres, huic autem grauius erit ſi voluerit
Profectus à nauibus pro muro nobiſcum pugnare.
Retrò iterum ibit ad naues poſtquam ingentis-ceruicis equos

Varia curſatione ſatiarit ſub ciuitatem diſcurrens:
Intrò verò non ipſum animus irruere ſinet,
Nec vnquam vaſtabit: priùs ipſum canes celeres comedent.

Hector Polydamāti contradicit

Hunc autem torvè intuitus allocutus eſt galeatus Hector:
Polydama, tu quidem non adhuc mihi grata hæc concionaris,
Qui iubes in vrbem nos concludi reuerſos.
An nondum ſatiati eſtis clauſi intra turres?
Antea n. Priami vrbem diuerſis-linguis-vtentes homines
Omnes prædicabant auro-abundantem, diuitem-æris.
Nunc autem iam perierunt ex ædibus theſauri pretioſi:
Multæ autem iam in Phrygiam & Mæoniam amabilem
Poſſeſſiones venditæ venerunt, poſtquā magnus iratus eſt Iup.
Nunc autem quando mihi dedit Saturni filius verſuti
Gloriam referre propè naues, mariq; concludere Græcos,
Stulte, ne amplius hæc conſilia declara in populo:
Nemo n. ipſis Troianorum obtemperabit, neque n. ſinam.
Sed agite, ſicut ego dixero pareamus omnes:
Nunc quidem cœnam ſumite per caſtra in ordinibus,
Et excubiarum recordamini, & vigilate ſinguli.
Troianorum autem qui de opibus nimium ſollicitus eſt,
Collectas populis det vt publicè conſumantur:
Horum aliquem melius eſt illis frui quàm Achiuos.
Manè verò ſub auroram cum armis armati
Naues ad concauas excitemus acre prælium.
Si autem reuera apud naues ſurrexit nobilis Achilles,
Durius, ſi voluerit, ipſi erit: non ipſum ego quidem
Fugiam è bello lamentabili, ſed audenter contrà
Stabo: vel feret magnam victoriam, vel feram.
Communis Mars eſt, cupientem occidere interfecit.
Sic Hector concionatus eſt: Troiani autem applauſerūt,
Stulti: nam ipſorum mentes abſtulerat Pallas Minerua.
Hectori enim aſſenſerunt malè conſulenti:
Polydamanti verò nullus, qui ſanè bonū dixerat conſilium.
Cœnam deinde ſumpſerunt per caſtra, ſed Achiui
Tota nocte circa Patroclum ſuſpirabant lugentes.

Achilles Patroclū luget.

His autem Pelides miſerandi incepit luctum,
Manus homicidas imponens pectoribus ſocij,
Crebrò admodum ſuſpirans ſicut leo pulchre-iubatus,
Cuique catulos venaticus ſurripuerit vir
Sylua ex denſa: hic autem triſtatur poſterior veniens:
Multas autē conualles ſubiuerat poſt viri veſtigia, ſcrutans
Sicubi inueniat: valdè enim acris ira eum corripit:
Sic hic grauiter-ſuſpirans allocutus eſt Myrmidones:
Proh malum, certè vanum verbum emiſi die illo,
Animum addens heroi Menœtio in ædibus:
Dicebam enim eius Opunta clarum filiū me eſſe reducturū
Ilio euerſo, nactumq; prædæ portionem.
SED minimè Iupiter hominib. cogitationes omnes perficit:
Ambos n. deſtinatum eſt eand. in terram rubefacturos eſſe
Hìc in Troia, quoniam neque me reuerſum
Suſcipiet in domibus ſenex eques Peleus,
Neque Thetis mater, ſed hîc terra detinebit.
Nunc a. poſtquam Patrocle te poſterior ſubeo terram,
Non te ante ſepeliam quàm Hectoris huc attulero
Arma & caput magnanimi tui interfectoris,
Duodecim verò ante rogum obtruncauero
Troianorum inclytos filios, ob te interfectum iratus.
Interea a. mihi apud naues curuis-puppibus iacebis ſic:
Circum autem te Troianæ & Dardanides amplo-ſinu
Plorabunt noctesq; & dies lacrymas fundentes,
Quas ipſi labore acquiſiuimus viq; lanceaq; longa,
Opulentas deſtruentes ciuitates diuerſi loquentium hominū.
Sic fatus, ſocijs iuſſit diuinus Achilles
Ad ignem ſtatuere tripodem magnum, vt celerrimè
A Patroclo abluerent ſaniem cruentam:
Hi v. aptū-ad lauacra tripodē ſtatuerūt in ignē ardentem.
In ipſum autem aquam fuderunt: ſubtus autem ligna accendebant capientes:
Ventrem quidem lebetis ignis ambibat: calefiebatq; aqua.
Sed poſtquam ferbuit aqua in nitido lebete,

Παντοίου δρόμου ἆσῃ ὑπὸ πτόλιν ἠλασκάζων.
Εἴσω δ' οὔ μιν θυμὸς ἐφορμηθῆναι ἐάσει·
Οὐδέ ποτ' ἐκπέρσει· πρίν μιν κύνες ἀργοὶ ἔδονται.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ,
Πουλυδάμα, σὺ μὲν οὐκ ἔτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις,
Ὃς κέλεαι κατὰ ἄστυ ἀλήμεναι αὖτις ἰόντας.
Ἦ οὔπω κεκόρησθε ἐελμένοι ἔνδοθι πύργων;
Πρὶν μὲν γὰρ Πριάμοιο πόλιν μέροπες ἄνθρωποι
Πάντες μυθέσκοντο πολύχρυσον, πολύχαλκον·
Νῦν δὲ δὴ ἐξαπόλωλε δόμων κειμήλια καλά·
Πολλὰ δὲ δὴ Φρυγίην καὶ Μῃονίην ἐρατεινὴν
Κτήματα περνάμεν' ἵκει, ἐπεὶ μέγας ὠδύσατο Ζεύς·
Νῦν δ' ὅτε πέρ μοι ἔδωκε Κρόνου πάϊς ἀγκυλομήτεω
Κῦδος ἀρέσθ' ἐπὶ νηυσί, θαλάσσῃ τ' ἔλσαι Ἀχαιούς,
Νήπιε, μηκέτι ταῦτα νοήματα φαῖν' ἐνὶ δήμῳ.
Οὐ γάρ τις Τρώων ἐπιπείσεται· οὐ γὰρ ἐάσω.
Ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω, πειθώμεθα πάντες.
Νῦν μὲν δόρπον ἕλεσθε κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσι,
Καὶ φυλακῆς μνήσασθε, καὶ ἐγρήγορθε ἕκαστος·
Τρώων δ' ὃς κτεάτεσσιν ὑπερφιάλως ἀνιάζει,
Συλλέξας, λαοῖσι δότω καταδημοβορῆσαι,
Τῶν τινὰ βέλτερόν ἐστιν ἐπαυρέμεν ἤπερ Ἀχαιούς.
Πρῶϊ δ' ὑπηοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
Νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἐγείρομεν ὀξὺν Ἄρηα.
Εἰ δ' ἐτεὸν παρὰ ναῦφιν ἀνέστη δῖος Ἀχιλλεύς,
Ἄλγιον αἴ κ' ἐθέλῃσι τῷ ἔσσεται· οὔ μιν ἔγωγε
Φεύξομαι ἐκ πολέμοιο δυσηχέος, ἀλλὰ μάλ' ἄντην
Στήσομαι, ἤ κε φέρῃσι μέγα κράτος, ἤ κε φεροίμην.
Ξυνὸς Ἐνυάλιος, καί τε κτανέοντα κατέκτα.
Ὣς Ἕκτωρ ἀγόρευ', ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδησαν,
Νήπιοι· ἐκ γάρ σφεων φρένας εἵλετο Παλλὰς Ἀθήνη.
Ἕκτορι μὲν γὰρ ἐπῄνησαν κακὰ μητιόωντι,
Πουλυδάμαντι δ' ἄρ' οὔτις, ὃς ἐσθλὴν φράζετο βουλήν.
Δόρπον ἔπειθ' εἵλοντο κατὰ στρατόν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Παννύχιοι Πάτροκλον ἀνεστενάχοντο γοῶντες·
Τοῖσι δὲ Πηλείδης ἁδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο,
Χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσσιν ἑταίρου,
Πυκνὰ μάλα στενάχων ὥστε λὶς ἠϋγένειος,
Ὧ ῥά θ' ὑπὸ σκύμνους ἐλαφηβόλος ἁρπάσῃ ἀνὴρ
Ὕλης ἐκ πυκινῆς· ὁ δέ τ' ἄχνυται ὕστερος ἐλθών·
Πολλὰ δέ τ' ἄγκε' ἐπῆλθε μετ' ἀνέρος ἴχνι' ἐρευνῶν,
Εἴποθεν ἐξεύροι· μάλα γὰρ δριμὺς χόλος αἱρεῖ.
Ὣς ὁ βαρυστενάχων μετεφώνεε Μυρμιδόνεσσιν,
Ὢ πόποι, ἦ ῥ' ἅλιον ἔπος ἔκβαλον ἤματι κείνῳ,
Θαρσύνων ἥρωα Μενοίτιον ἐν μεγάροισι·
Φῆν δέ οἱ εἰς Ὀπόεντα περικλυτὸν υἱὸν ἀπάξειν,
Ἴλιον ἐκπέρσαντα, λαχόντα τε ληΐδος αἶσαν.
Ἀλλ' οὐ Ζεὺς ἄνδρεσσι νοήματα πάντα τελευτᾷ.
Ἄμφω γὰρ πέπρωται ὁμοίην γαῖαν ἐρεῦσαι
Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ· ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νοστήσαντα
Δέξεται ἐν μεγάροισι γέρων ἱππηλάτα Πηλεύς,
Οὐδὲ Θέτις μήτηρ, ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα καθέξει.
Νῦν δ' ἐπεὶ οὖν Πάτροκλε σεῦ ὕστερος εἶμ' ὑπὸ γαῖαν,
Οὔ σε πρὶν κτεριῶ, πρίν γ' Ἕκτορος ἐνθάδ' ἐνεῖκαι
Τεύχεα καὶ κεφαλὴν μεγαθύμου σοῖο φονῆος·
Δώδεκα δὲ προπάροιθε πυρῆς ἀποδειροτομήσω
Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, σέθεν κταμένοιο χολωθείς.
Τόφρα δέ μοι παρὰ νηυσὶ κορωνίσι κείσεαι αὔτως·
Ἀμφὶ δὲ σὲ Τρῳαὶ καὶ Δαρδανίδες βαθύκολποι
Κλαύσονται νύκτας τε καὶ ἤματα δάκρυ χέουσαι,
Τὰς αὐτοὶ καμόμεσθα βίηφί τε δουρί τε μακρῷ,
Πιείρας πέρθοντε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων.
Ὣς εἰπὼν ἑτάροισιν ἐκέκλετο δῖος Ἀχιλλεύς,
Ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν, ὄφρα τάχιστα
Πάτροκλον λούσειαν ἄπο βρότον αἱματόεντα.
Οἱ δὲ λοετροχόον τρίποδ' ἵστασαν ἐν πυρὶ κηλέῳ,
Ἐν δ' ἄρ' ὕδωρ ἔχεαν, ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖον ἑλόντες·
Γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε, θέρμετο δ' ὕδωρ.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ ζέσσεν ὕδωρ ἐνὶ ἤνοπι χαλκῷ,

Καὶ τότε

Καὶ τότε δὴ λοῦσάν τε, καὶ ἤλειψαν λίπ' ἐλαίῳ·
Ἐν δ' ὠτειλὰς πλῆσαν ἀλείφατος ἐννεώροιο·
Ἐν λεχέεσσι δὲ θέντες, ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν
Ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, καθύπερθε δὲ φάρεϊ λευκῷ.
Παννύχιοι μὲν ἔπειτα πόδας ταχὺν ἀμφ' Ἀχιλῆα
Μυρμιδόνες Πάτροκλον ἀνεστενάχοντο γοῶντες.
Ζεὺς δ' Ἥρην προσέειπε κασιγνήτην ἄλοχόν τε,
Ἔπρηξας καὶ ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη,
Ἀνστήσασ' Ἀχιλῆα πόδας ταχύν· ἦ ῥά νυ σεῖο
Ἐξ αὐτῆς ἐγένοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη,
Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες;
Καὶ μὲν δή πού τις μέλλει βροτὸς ἀνδρὶ τελέσσαι,
Ὅσπερ θνητός τ' ἐστὶ, καὶ οὐ τόσα μήδεα οἶδε·
Πῶς δὴ ἔγωγ' (ἥ φημι θεάων ἔμμεν ἀρίστη,
Ἀμφότερον, γενεῇ τε, καὶ οὕνεκα σὴ παράκοιτις
Κέκλημαι, σὺ δὲ πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν ἀνάσσεις)
Οὐκ ὄφελον Τρώεσσι κοτεσσαμένη κακὰ ῥάψαι;
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Ἡφαίστου δ' ἵκανε δόμον Θέτις ἀργυρόπεζα
Ἄφθιτον, ἀστερόεντα, μεταπρεπέ' ἀθανάτοισι,
Χάλκεον, ὅν ῥ' αὐτὸς ποιήσατο κυλλοποδίων.
Τὸν δ' εὗρ' ἱδρώοντα ἑλισσόμενον περὶ φύσας,
Σπεύδοντα, τρίποδας γὰρ ἐείκοσι πάντας ἔτευχεν,
Ἑστάμεναι περὶ τοῖχον ἐϋσταθέος μεγάροιο·
Χρύσεα δέ σφ' ὑπὸ κύκλα ἑκάστῳ πυθμένι θῆκεν,
Ὄφρά οἱ αὐτόματοι θεῖον δυσαίατ' ἀγῶνα,
Ἠδ' αὖτις πρὸς δῶμα νεοίατο, θαῦμα ἰδέσθαι.
Οἱ δ' ἤτοι τόσσον μὲν ἔχον τέλος, οὔατα δ' οὔπω
Δαιδάλεα προσέκειτο, τά ῥ' ἤρτυε, κόπτε δὲ δεσμούς.
Ὄφρ' ὅγε ταῦτ' ἐπονεῖτο ἰδυίῃσι πραπίδεσσι,
Τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα.
Τὴν δὲ ἴδε προμολοῦσα Χάρις λιπαροκρήδεμνος,
Καλή, τὴν ὤπυιε περικλυτὸς ἀμφιγυήεις.
Ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε,
Τίπτε Θέτι τανύπεπλε ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ,
Αἰδοίη τε φίλη τε; πάρος γε μὲν οὔ τι θαμίζεις·
Ἀλλ' ἕπεο προτέρω, ἵνα τοι πὰρ ξείνια θείω.
Ὣς ἄρα φωνήσασα, πρόσω ἄγε δῖα θεάων.
Τὴν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπὶ θρόνου ἀργυροήλου,
Καλοῦ, δαιδαλέου· ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν.
Κέκλετο δ' Ἥφαιστον κλυτοτέχνην, εἶπέ τε μῦθον,
Ἥφαιστε πρόμολ' ὧδε, Θέτις νύ τι σεῖο χατίζει.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς ἀμφιγυήεις,
Ἦ ῥά νύ μοι δεινή τε καὶ αἰδοίη θεὸς ἔνδον,
Ἥ μ' ἐσάωσ' ὅτε μ' ἄλγος ἀφίκετο τῆλε πεσόντα,
Μητρὸς ἐμῆς ἰότητι κυνώπιδος, ἥ μ' ἐθέλησε
Κρύψαι χωλὸν ἐόντα· τότ' ἂν πάθον ἄλγεα θυμῷ,
Εἰ μή μ' Εὐρυνόμη τε Θέτις θ' ὑπεδέξατο κόλπῳ,
Εὐρυνόμη θυγάτηρ ἀψορρόου Ὠκεανοῖο.
Τῇσι παρ' εἰνάετες χάλκευον δαίδαλα πολλά,
Πόρπας τε, γναμπτάς θ' ἕλικας, κάλυκάς τε, καὶ ὅρμους,
Ἐν σπῆϊ γλαφυρῷ· περὶ δὲ ῥόος Ὠκεανοῖο
Ἀφρῷ μορμύρων ῥέεν ἄσπετος· οὐδέ τις ἄλλος
Ἤιδεεν οὔτε θεῶν οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων,
Ἀλλὰ Θέτις τε καὶ Εὐρυνόμη ἴσαν, αἵ μ' ἐσάωσαν.
Ἣ νῦν ἡμέτερον δόμον ἵκει· τῶ με μάλα χρεὼ
Πάντα Θέτι καλλιπλοκάμῳ ζωάγρια τίνειν.
Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν οἱ παράθες ξεινήϊα καλά,
Ὄφρ' ἂν ἐγὼ φύσας ἀποθείομαι, ὅπλα τε πάντα.
Ἦ, καὶ ἀπ' ἀκμοθέτοιο πέλωρ αἴητον ἀνέστη
Χωλεύων· ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί.
Φύσας μέν ῥ' ἀπάνευθε τίθει πυρός, ὅπλα τε πάντα
Λάρνακ' ἐς ἀργυρέην συλλέξατο, τοῖς ἐπονεῖτο·
Σπόγγῳ δ' ἀμφὶ πρόσωπα καὶ ἄμφω χεῖρ' ἀπομόργνυ,
Αὐχένα τε στιβαρὸν, καὶ στήθεα λαχνήεντα.
Δῦ δὲ χιτῶν', ἕλε δὲ σκῆπτρον παχύ, βῆ δὲ θύραζε
Χωλεύων· ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι ῥώοντο ἄνακτι
Χρύσειαι, ζωῇσι νεήνισιν εἰοικυῖαι.

Et tunc quidem lauerunt, & vnxerunt pingui oleo:
Vulnera autem impleuerunt vnguento nouennali.
In lectis verò componentes linteo ſubtili texerunt
Ad pedes à capite, deſuper autem veſte alba:
Tota-nocte quidem deinde pedibus celerem circa Achillẽ
Myrmidones Patroclum gemebant lugentes.
Iupiter autem Iunonem allocutus eſt ſororem & coniugem, — Iupiter Iunonem alloquitur de excitato Achille.
Perfeciſti etiam tandẽ pulchris oculis venerabilis Iuno
Excitato Achille pedibus celerem: nunquid te
Ex ipſa nati ſunt comati Achiui?
Huic autem reſpondit deinde pulchris-oculis veneranda Iuno:
Grauiſſime Saturnie, qualem orationem dixiſti?
Et quidem iam etiam aliquis poteſt homo homini perficere,
Qui tamen mortalis eſt, & non tot conſilia nouit:
Quomodo iam ego, quæ duo dearum me eſſe præſtantiſſimã,
Ob vtrunque, generéque ſcilicet, & quoniam tua vxor
Vocor, tu autem omnes inter immortales regnas:
Non debebam Troianis irata mala machinari?
Sic hi quidem talia inter ſe loquebantur. — Thetis Vulcanum adit.
Vulcani autem peruenit ad domum Thetis argentipes,
Incorruptam, ſtellatam, decoram inter immortales,
Æream, quam quidem ipſe fecit Claudus.
Hunc autem inuenit ſudantem, rotantem ſeſe circa folles,
Properantem: tripodes enim viginti omnes fabricabat,
Vt ſtarent ad parietem bene-ædificatæ domus:
Aureas autem ipſis rotulas vniuſcuiuſque fundo ſuppoſuerat,
Vt eiſponte ſua diuinum ingrederentur cœnaculum, — γρ. δύσονται.
Ac rurſus iterum domum redirent, mirabile viſu. — γρ. ἠδ' ὄνται.
Hi verò tantum quidem habebant finem: auſæ autem nondum
Variè adductæ erant, quas ſanè apparabat, incidebat autem
Dum ille hæc elaborabat peritis artificiis, (clauos.
Interim eum propè acceſſit dea Thetis argentipes.
Hanc autem vidit progreſſa Charis bene-compta,
Pulchra, quam vxorem duxerat inclytus Vulcanus: — Gratia Thetidem excipit, eiuſque aduentum Vulcano nunciat.
Inq́; eius hæſit manu, verbũq́ue dixit & compellauit,
Cur Theti extenſum-peplũ gerens accedis domũ noſtram
Venerandáque amicáq́ʒ antea.q. nequicquam frequentas,
Sed ſequere vlterius, vt tibi hoſpitales-epulas apponam.
Sic locuta, vlterius duxit nobiliſſima dearum.
Hãc.q. deinde ſedere fecit in ſede argenteis-clauis-diſtin-
Pulchra, artificioſa: ſcabellum autem pedibus ſuberat: (cta,
Vocauit.a. Vulcanum inclytum fabrum, dixitque verbum,
Vulcane, ades huc, Thetis aliqua in re tui indiget.
Huic verò reſpondit deinde inclytus Vulcanus:
Certè mihi potenſque & veneranda dea intus, — Vulcanus Thetidis in ſe beneficia commemorat. γρ. τότ' ἂν
Quæ me ſeruauit, quando me dolor cepit procul delapſum,
Matris meæ voluntate inuerecundæ, quæ me volebat
Occultare claudum exiſtentem: tunc paſſus fuiſſem dolores
Niſi me Eurynoméque Thetiſque excepiſſet ſinu: (animo
Eurynome filia refluentis Oceani.
Apud iſtas per nouennium fabricaui artificioſa multa,
Fibuláſque, tortiléſque armillas, fistuláſque, & torques
In ſpecu concaua: circum autem fluctus Oceani
Spuma murmurans fluebat immenſus: neque quis alius
Norat, neque deorum, neque mortalium hominum:
Sed Thetiſque & Eurynome aderant quæ me ſeruarant.
Hæc nunc noſtram domum venit: ideò me admodum decet
Omnia Thetidi pulchricomæ præmia ſalutis ſoluere.
Sed tu quidem nunc ei appone epulas hoſpitales lautas,
Dum ego folles deponam, inſtrumentaq́; omnia.
Dixit, & ab incudis-loco monſtrum ingens ſurrexit
Claudicans: ſubtus.a. ſuræ validè incedebant diſtortæ.
Folles quidem ſepoſuit ab igne, inſtrumentáque omnia
Arculam in argenteam compoſuit, quibus laborauerat,
Spongia autem circum faciem & ambas manus abſterſit,
Ceruicémque ſolidam, & pectora villoſa:
Induitque tunicam: accepitque ſceptrum craſſum, & exiit foras
Claudicans: ancillæ verò validè ibant-paſſibus ſub rege
Aureæ, viuis adoleſcentulis ſimiles.

Quibus.q.prudentia ineſt in mentibus, meſque vox,
Et virtus: ab immortalibus autem dijs opera ſciunt.
Hæ.q.coram rege opus-faciebant, ſed hic difficulter-gradiēs
Propè vbi ſedebat Thetis in throno ſedit lucido,
Inq́; eius hæſit manu, verbúmque dixit, ac elocutus eſt,

Vulcanus Thetidem de ipſius aduentus cauſa interrogat.

Cur Theti longum-peplū gerens accedis noſtram domū
Reuerendáque & chara? antea ſanè non frequentas,
Loquere quod ſentis, perficere verò me animus iubet,
Si poſſum perficere modò, & ſi perfectibile eſt.

Thetis Vulcanum orat, vt Achilli fabricentur arma.

Huic autem reſpondit deinde Thetis lacrymabunda:
Vulcane, an verò aliqua quotquot deæ ſunt in Olympo,
Tot in mentibus ſuis pertulit curas moleſtas,
Quot mihi præ cæteris Saturnides Iupiter dolores dedit?
Vnam.q me ex alijs marinis nymphis viro ſubiecit
Æacidæ Peleo, & ſuſtinui viri cubile
Admodum repugnans: hic quidem iam ſenio triſti
Iacet in ædibus confectus. alia.a. mihi nunc infortunia de-
Filium poſtquam mihi dedit naſciq́; educareq́; [illegible]
Præſtantiſſimum heroum, hic.a. creuit plantæ ſimilis:
Quem quidē ego poſtquā educaui vt plantam in fertili ſolo
Super nauibus miſi curuas puppes habentibus Ilium verſus,
Contra Troianos pugnaturum: hunc.v. non ſuſcipiā iterum
Domum reuerſum, domum Peleiam intra.
Quamdiu autem mihi viuit, & videt lumen ſolis,
Triſtatur, neque ei poſſum auxiliari accedens.
Puellam quam ei præmium elegerant filij Achiuorum,
Hanc rurſus è manibus rapuit rex Agamemnon:
Nempe hic ob hanc dolens animo tabeſcebat, ſed Achiuos
Troiani apud naues concluſerant, neque foras
Sinebant exire: hunc autem precabantur ſenes
Argiuorum, & multa inclyta dona nominabant:
Tum ipſe quidem deinde abnuit peſtem arcere:
Sed hic Patroclum ſuis ipſius armis induit,
Miſitq́; ipſum ad bellum: multumq́; ſimul populum dedit:
Tota autem die pugnarunt ad Scæas portas.
Et ſanè eadem-die vrbem euertiſſent, niſi Apollo
Multa mala qui-fecerat, Menœtij fortem filium
Interemiſſet inter propugnatores, & Hectori gloriā dediſſet.
Huius gratia nunc tua genua amplector, ſi volueris
Filio meo breui morituro dare ſcutum & galeam,
κ. τηὸμ. Et pulchras ocreas fibulis aptatas,
Et thoracem. eum enim qui erat ei, perdidit fidus ſocius
A Troianis interfectus. hic.v. iacet in terra animo mœrens.
Huic verò reſpondit deinde inclytus Vulcanus:
Confide, non tibi hæc in mentibus tuis curæ-ſint:
Vtinam enim ipſum à morte lamentabili ſic poſſem
Seorſum abſcondere, quando ipſum fatum graue occupabit:
Vt ei arma pulchra aderunt, qualia quis rurſus
Hominum multorum admirabitur, quicunq; ea viderit.

Vulcanus Achilli arma fabricat.

Sic locutus, hanc quidem liquit: iuit autem ad folles.
Illas autem ad ignem admouit, iuſsitque operari.
Folles.a. in foraminibus fornacis viginti omnes ſpirabant,
Omnigenam facile-accendentem flatum emittentes:
Interdū vt properāti adeſſet vehemens, interdū v. contrà,
Quemadmodum Vulcanusq; vellet & opus perfici-poſſet.
Æs autem in ignem iecit prædurum ſtannumq́;,
Et aurum pretioſum, & argentum, at deinde
κ. ἰὼ. Poſuit in trunco magnam incudem: accepit autem ma-
nu
Malleum grauem: altera verò accepit forcipem.

Clypeus Achillis.

Fecit autem primum clypeum magnúmque firmúmque,
Undique variegans, circúmque circulum iecit lucidam,
Triplicem, ſplendentem: extra autem argenteum lorum.
κ. ἰὼ. Quinque autem ipſius erant clypei plicæ, ſed in ipſo
Fecit varia multa ſapienti mente.
In eo quidem terram effinxit, inq́; cœlum, inq́; mare,
Solemq́; infatigabilem, lunamq́; plenam:
Inq́; ſydera omnia, quibus cœlum coronatum eſt,
Pleiadáſque Hyadáſque, roburq́; Orionis,
Vrſámque, quam & Plauſtrum cognomine vocant,

Τῆς ἐν μὲν νόος ἐστὶ μετὰ φρεσίν, ἐν δὲ καὶ αὐδὴ,
Καὶ σθένος, ἀθανάτων δὲ θεῶν ἄπο ἔργα ἴσασιν.
Αἱ μὲν, ὕπαιθα ἄνακτος ἐποίπνυον· αὐτὰρ ὁ ἔῤῥων,
Πλησίον ἔνθα Θέτις περ, ἐπὶ θρόνου ἷζε φαεινοῦ,
Ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε,
Τίπτε Θέτι τανύπεπλε ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ,
Αἰδοίη τε φίλη τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις·
Αὔδα ὅ, τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
Εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστί.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα,
Ἥφαιστ', ἦ ἄρα δή τις ὅσαι θεαί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ,
Τοσσάδ' ἐνὶ φρεσὶν ᾗσιν ἀνέσχετο κήδεα λυγρὰ,
Ὅσσ' ἐμοὶ ἐκ πασέων Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν;
Ἐκ μέν μ' ἀλλάων ἁλιάων ἀνδρὶ δάμασσεν,
Αἰακίδῃ Πηλῆϊ, καὶ ἔτλην ἀνέρος εὐνὴν,
Πολλὰ μάλ' οὐκ ἐθέλουσα· ὁ μὲν δὴ γήραϊ λυγρῷ
Κεῖται ἐνὶ μεγάροις ἀρημένος· ἄλλα δέ μοι νῦν.
Υἱὸν ἐπεί μοι δῶκε γενέσθαι τε τραφέμεν τε,
Ἔξοχον ἡρώων, ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος,
Τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα φυτὸν ὣς γουνῷ ἀλωῆς,
Νηυσὶν ἐπιπροέηκα κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω,
Τρωσὶ μαχησόμενον· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὖτις
Οἴκαδε νοστήσαντα, δόμον Πηλήϊον εἴσω·
Ὄφρα δέ μοι ζώει καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο,
Ἄχνυται, οὐδέ τί οἱ δύναμαι χραισμῆσαι ἰοῦσα·
Κούρην ἣν ἄρα οἱ γέρας ἔξελον υἷες Ἀχαιῶν,
Τὴν ἂψ ἐκ χειρῶν ἕλετο κρείων Ἀγαμέμνων.
Ἤτοι ὁ τῆς ἀχέων φρένας ἔφθιεν· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
Τρῶες ἐπὶ πρύμνῃσιν ἐείλεον, οὐδὲ θύραζε
Εἴων ἐξιέναι· τὸν δὲ λίσσοντο γέροντες
Ἀργείων, καὶ πολλὰ περικλυτὰ δῶρ' ὀνόμαζον.
Ἔνθ' αὐτὸς μὲν ἔπειτ' ἠναίνετο λοιγὸν ἀμῦναι·
Αὐτὰρ ὁ Πάτροκλον περὶ μὲν τὰ ἃ τεύχεα ἕσσε,
Πέμπε δέ μιν πόλεμόνδε, πολὺν δ' ἅμα λαὸν ὄπασσε.
Πᾶν δ' ἦμαρ μάρναντο περὶ Σκαιῇσι πύλῃσι.
Καί νύ κεν αὐτῆμαρ πόλιν ἔπραθον, εἰ μὴ Ἀπόλλων
Πολλὰ κακὰ ῥέξαντα Μενοιτίου ἄλκιμον υἱὸν
Ἔκταν' ἐνὶ προμάχοισι, καὶ Ἕκτορι κῦδος ἔδωκε.
Τοὔνεκα νῦν τὰ σὰ γούναθ' ἱκάνομαι, αἴ κ' ἐθέλῃσθα
Υἱεῖ ἐμῷ ὠκυμόρῳ δόμεν ἀσπίδα καὶ τρυφάλειαν,
Καὶ καλὰς κνημῖδας ἐπισφυρίοις ἀραρυίας,
Καὶ θώρηχ'· ὁ γὰρ ἦν οἱ, ἀπώλεσε πιστὸς ἑταῖρος,
Τρωσὶ δαμείς· ὁ δὲ κεῖται ἐπὶ χθονὶ θυμὸν ἀχεύων.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
Θάρσει, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
Αἲ γάρ μιν θανάτοιο δυσηχέος ὧδε δυναίμην
Νόσφιν ἀποκρύψαι, ὅτε μιν μόρος αἰνὸς ἱκάνοι·
Ὥς οἱ τεύχεα καλὰ παρέσσεται, οἷά τις αὖτε
Ἀνθρώπων πολέων θαυμάσσεται, ὅς κεν ἴδηται.
Ὣς εἰπὼν, τὴν μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δ' ἐπὶ φύσας·
Τὰς δ' ἐς πῦρ ἔτρεψε, κέλευσέ τε ἐργάζεσθαι·
Φῦσαι δ' ἐν χοάνοισιν ἐείκοσι πᾶσαι ἐφύσων,
Παντοίην εὔπρηστον ἀϋτμὴν ἐξανιεῖσαι,
Ἄλλοτε μὲν σπεύδοντι παρέμμεναι, ἄλλοτε δ' αὖτε
Ὅππως Ἥφαιστός τ' ἐθέλοι καὶ ἔργον ἄνοιτο.
Χαλκὸν δ' ἐν πυρὶ βάλλεν ἀτειρέα, κασσίτερόν τε,
Καὶ χρυσὸν τιμῆντα, καὶ ἄργυρον· αὐτὰρ ἔπειτα
Θῆκεν * ἐν ἀκμοθέτῳ μέγαν ἄκμονα· γέντο δὲ χειρὶ
Ῥαιστῆρα κρατερήν, ἑτέρηφι δὲ γέντο πυράγρην.
Ποίει δὲ πρώτιστα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
Πάντοσε δαιδάλλων, περὶ δ' ἄντυγα βάλλε φαεινὴν,
Τρίπλακα, μαρμαρέην, ἐκ δ' ἀργύρεον τελαμῶνα.
Πέντε δ' ἄρ' αὐτοῦ ἔσαν σάκεος πτύχες· αὐτὰρ * ἐν αὐτῷ
Ποίει δαίδαλα πολλὰ ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν.
Ἐν μὲν γαῖαν ἔτευξ', ἐν δ' οὐρανὸν, ἐν δὲ θάλασσαν,
Ἠέλιόν τ' ἀκάμαντα, σελήνην τε πλήθουσαν·
Ἐν δὲ τὰ τείρεα πάντα, τά τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται,
Πληϊάδας θ', Ὑάδας τε, τό τε σθένος Ὠρίωνος,
Ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν,

Ἥ τ' αὐτοῦ στρέφεται, καί τ' Ὠρίωνα δοκεύει·
Οἴη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο.
Ἐν δὲ δύω ποίησε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων
Καλάς· ἐν τῇ μέν ῥα γάμοι τ' ἔσαν εἰλαπίναι τε·
Νύμφας δ' ἐκ θαλάμων, δαΐδων ὕπο λαμπομενάων,
Ἠγίνεον ἀνὰ ἄστυ, πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει·
Κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
Αὐλοὶ φόρμιγγές τε βοὴν ἔχον· αἱ δὲ γυναῖκες
Ἱστάμεναι θαύμαζον ἐπὶ προθύροισιν ἑκάστη.
Λαοὶ δ' εἰν ἀγορῇ ἔσαν ἀθρόοι· ἔνθα δὲ νεῖκος
Ὠρώρει· δύο δ' ἄνδρες ἐνείκεον εἵνεκα ποινῆς
Ἀνδρὸς ἀποφθιμένου· ὁ μὲν εὔχετο πάντ' ἀποδοῦναι,
Δήμῳ πιφαύσκων· ὁ δ' ἀναίνετο μηδὲν ἑλέσθαι.
Ἄμφω δ' ἱέσθην ἐπὶ ἴστορι πεῖραρ ἑλέσθαι·
Λαοὶ δ' ἀμφοτέροισιν ἐπήπυον, ἀμφὶς ἀρωγοί·
Κήρυκες δ' ἄρα λαὸν ἐρήτυον· οἱ δὲ γέροντες
Εἵατ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοις, ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ·
Σκῆπτρα δὲ κηρύκων ἐν χέρσ' ἔχον ἠεροφώνων·
Τοῖσιν ἔπειτ' ἤϊσσον, ἀμοιβηδὶς δ' ἐδίκαζον.
Κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι δύω χρυσοῖο τάλαντα,
Τῷ δόμεν, ὃς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύντατα εἴπῃ.
Τὴν δ' ἑτέρην πόλιν ἀμφὶ δύω στρατοὶ εἵατο λαῶν,
Τεύχεσι λαμπόμενοι· δίχα δέ σφισιν ἥνδανε βουλή,
Ἠὲ διαπραθέειν, ἢ ἄνδιχα πάντα δάσασθαι
Κτῆσιν ὅσην πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἔεργεν.
Οἱ δ' οὔπω πείθοντο, λόχῳ δ' ὑπεθωρήσσοντο.
Τεῖχος μέν ῥ' ἄλοχοί τε φίλαι καὶ νήπια τέκνα
Ῥύατ' ἐφεσταότες, μετὰ δ' ἀνέρες οὓς ἔχε γῆρας.
Οἱ δ' ἴσαν· ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
Ἄμφω χρυσείω, χρύσεια δὲ εἵματα ἕσθην,
Καλὼ καὶ μεγάλω σὺν τεύχεσιν, ὥς τε θεώ περ,
Ἀμφὶς ἀριζήλω· λαοὶ δ' ὑπολίζονες ἦσαν.
Οἱ δ' ὅτε δή ῥ' ἵκανον ὅθι σφίσιν εἶκε λοχῆσαι,
Ἐν ποταμῷ, ὅθι τ' ἀρδμὸς ἔην πάντεσσι βοτοῖσιν,
Ἔνθ' ἄρα τοί γ' ἵζοντ' εἰλυμένοι αἴθοπι χαλκῷ.
Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε δύω σκοποὶ εἵατο λαῶν,
Δέγμενοι ὁππότε μῆλα ἰδοίατο καὶ ἕλικας βοῦς.
Οἱ δὲ τάχα προγένοντο, δύω δ' ἅμ' ἕποντο νομῆες,
Τερπόμενοι σύριγξι· δόλον δ' οὔ τι προνόησαν.
Οἱ μὲν τὰ προϊδόντες ἐπέδραμον, ὦκα δ' ἔπειτα
Τάμνοντ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας καὶ πώεα καλὰ
Ἀργεννέων οἰῶν· κτεῖνον δ' ἐπὶ μηλοβοτῆρας.
Οἱ δ' ὡς οὖν ἐπύθοντο πολὺν κέλαδον παρὰ βουσὶν,
Εἰράων προπάροιθε καθήμενοι, αὐτίκ' ἐφ' ἵππων
Βάντες ἀερσιπόδων μετεκίαθον, αἶψα δ' ἵκοντο.
Στησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην ποταμοῖο παρ' ὄχθας,
Βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν.
Ἐν δ' Ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ὁμίλεον, ἐν δ' ὀλοὴ Κὴρ,
Ἄλλον ζωὸν ἔχουσα νεούτατον, ἄλλον ἄουτον,
Ἄλλον τεθνειῶτα κατὰ μόθον ἕλκε ποδοῖϊν.
Εἷμα δ' ἔχ' ἀμφ' ὤμοισι δαφοινεὸν αἵματι φωτῶν.
Ὡμίλευν δ' ὥς τε ζωοὶ βροτοὶ, ἠδ' ἐμάχοντο,
Νεκρούς τ' ἀλλήλων ἔρυον κατατεθνειῶτας.
*Ἐν δ' ἐτίθει νειὸν μαλακὴν, πίειραν ἄρουραν,
Εὐρεῖαν, τρίπολον· πολλοὶ δ' ἀροτῆρες ἐν αὐτῇ
Ζεύγεα δινεύοντες ἐλάστρεον ἔνθα καὶ ἔνθα.
Οἱ δ' ὁπότε στρέψαντες ἱκοίατο τέλσον ἀρούρης,
Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἐν χερσὶ δέπας μελιηδέος οἴνου
Δόσκεν ἀνὴρ ἐπιών· τοὶ δὲ στρέψασκον ἀν' ὄγμους,
Ἱέμενοι νειοῖο βαθείης τέλσον ἱκέσθαι.
Ἡ δὲ μελαίνετ' ὄπισθεν, ἀρηρομένῃ δὲ ἐῴκει,
Χρυσείη περ ἐοῦσα· τὸ δὴ περὶ θαῦμα τέτυκτο.
*Ἐν δ' ἐτίθει τέμενος βαθυλήϊον· ἔνθα δ' ἔριθοι
Ἤμων ὀξείας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες.
Δράγματα δ' ἄλλα μετ' ὄγμον ἐπήτριμα πῖπτον ἔραζε,
Ἄλλα δ' ἀμαλλοδετῆρες ἐν ἐλλεδανοῖσι δέοντο.
Τρεῖς δ' ἄρ' ἀμαλλοδετῆρες ἐφέστασαν· αὐτὰρ ὄπισθε
Παῖδες δραγμεύοντες, ἐν ἀγκαλίδεσσι φέροντες,
Ἀσπερχὲς πόρεχον· βασιλεὺς δ' ἐν τοῖσι σιωπῇ

Quæ ibidem vertitur & Oriona obſeruat:
Sola autem expers eſt vndarum Oceani,
In q; eo duas fecit ciuitates varie-lingua hominum
Pulchras: in vna q. nuptiæq; erant, conuiuiaq; ſolennia:
Sponſas autem ex thalamis, tedis ſubaccenſis,
Ducebant per vrbem: multuſq; hymenæus excitatus fuerat.
Iuuenes autem ſaltatores in-orbem-agebant-ſe: interque hos
Tibiæ cythareq; ſonum edebant, ſed matronæ
Stantes admirabantur in veſtibulis ſingulæ.
Populi autem in concione erant frequentes: illic.a.contentio
Orta erat: duo autem viri contendebant gratiâ mulctæ
Viri interfecti, alter quidem affirmabat omnia reddidiſſe.
Populo declarans: alter.v. negabat quicquam accepiſſe,
Ambo verò cupiebant apud arbitrum finem accipere.
Ciues autem vtriſque acclamabant, hinc-inde auxiliatores:
Præcones autem populum continebant, at ſeniores
Sedebant in politis lapidibus, ſacro in circulo:
Sceptra verò præconum in manibus geſtabant vocalium:
His ſceptris dein incedebant, alternatimq; ſententiã fere-
Iacebant autem in medio duo auri talenta, (bant.
Huic ad-dandum qui inter hos ſententiã rectiſſimè diceret.
Alteram.a. ciuitatem duo exercitus obſidebant populorum
Armis fulgentes: bifariam autem ipſis placebat conſilium
Aut euertere, aut in duas partes omnia diuidere,
Poſſeſſionem ſcilicet, quantã oppidũ amœnũ intus cõtinet.
Hi.v. nondum parebant: ad inſidias.a. clàm-armabantur,
Murum.q. coniugéſque dilectæ, & infantes filij (ctus.
Cuſtodiebant ſupra ſtantes: interq; viri quos habebat ſene-
Hi verò ibant: dux erat.a.ipſis Mars & Pallas Minerua,
Ambo aurei, aureas & veſtes induti erant,
Pulchri & magni cum armis: ſicut dij ſcilicet
Vtrinque conſpicui: populi autem humiliores erant.
Hi.v. quando peruenerũt vbi ipſis commodũ erat inſidiari
Apud fluuium, vbi potatio erat omnibus armentis,
Ibi hi conſederunt tecti ſplendenti ære.
His.a. deinde procul duo ſpeculatores ſedebant populorum,
Obſeruantes quando oues viderẽt & curuè-incedẽtes boues.
Illæ verò citò procedebant, duoq; ſimul ſequebantur paſtores,
Oblectantes ſeſe fiſtulis: inſidias.n. neutiquã præſenſerant.
Illi quidem hæc prouidentes incurrerunt: moxq; deinde
Cædebant vndique boum armenta, & greges pulchros
Candidarum ouium: interficiebant autem inſuper paſtores
Illi.a. poſtquam audierunt multum ſtrepitum apud boues,
Conciones ante ſedentes, confeſtim equos
Aſcendentes celeres inſecuti ſunt: moxq; peruenerunt:
Conſiſtentes verò pugnabant pugnam fluuij apud ripas:
Feriebant autem ſe inuicem æratis haſtis. (tiale Fatum,
Interq; Cõtentio, interq; Tumultus verſabatur, interq; exi-
Alium viuum detinens recens vulneratum, alium illæſum
Alium interfectum per ſtragem trahebat pedibus.
Veſtem.a. geſtabat circa humeros valdè cruentam ſanguine
Verſabantur.a. tãquã viui homines, & pugnabant,(virorũ:
Cadaueráque mutua trahebant interempta.
In eo etiam ponebat nouale molle pingue ſolum,
Latum, ter-aratum: multi verò aratores in ipſo
Iuga vertentes terram agitabant huc & illuc:
Hi autem quando verſo ſolo venerunt ad finem arui,
Illis tum in manibus poculum dulcis vini
Dabat vir accedens: hi autem vertebant per ſulcos,
Cupientes noualis profundi ad terminum peruenire:
Ipſum autem nigreſcebat à tergo: aratro.a.ſimile-erat,
Aureum quamuis eſſet: hoc autem ingens miraculum erat.
In eo etiam ponebat campum alte-ſegetis: ibi autem meſſores
Metebant acutas falces in manibus habentes:
Manipuli.a.aliq; in ſulcum denſi cadebant in-terram:
Alios verò mergitum-ligatores vinculis conſtringebant.
Tres autem mergitum-ligatores aſtabant ſed pone
Pueri mergites colligentes, in vlnis ferentes
Feſtinanter porrigebant. Rex autem inter hos ſilentio

Sceptrum tenens ſtabat ad ſulcum lætus corde.
Precones autem procul ſub quercu conuiuiũ præparabant:
Bouem.a.poſtquã mactaſſent magnũ,curabãt:mulieres autẽ
Cœnam operariis,albas farinas multas miſcebant.
χ. τιθ. In eo etiam ponebat uuis valdè oneratam vineam.
Pulchram,auream: nigri autem per eam racemi erant:
Stabat autem palis per totum argenteis:
Circum autem,cœruleam foſſam.circà etiam ſepem duxit
Ex ſtanno:una autem ſola ſemita erat in ipſam.
Quà ibant baiuli,quando vindemiarent vineam.
Virgines autem & iuuenes innuptæ pueriliter ſapientes
Textis in calathis portabant dulcem fructum:
Hos autem inter medios,puer cythara ſonora
Suauiter citharizabat:chorda autem bellè reſonabat
Tenella voce:hi autem pulſantes terram ſimul
Cantuque ſibiloque,pedibus tripudiantes ſequebantur.
In eo etiam armentũ fecit boũ erecta-capita-habentiũ.
Ipſæ autem boues auro factæ erant,ſtannoque,
Mugitu.a. ex ſtercore(i.ſtabulo)ruebant ad-paſcua,
χ. ῥαδινὸν Apud fluuium reſonant- , valdè rapidum,cannis abun-
Aurei autem paſtores unà ibant cum bobus (dantem.
Quatuor:nouem.a.ipſos canes pedibus celeres ſequebantur.
Horrendi verò leones duo inter primas boues
Taurum valdè mugientem tenebant: hic autẽ altè mugiens
Trahebatur:hunc.a.canes conſequebantur & iuuenes:
Illi quidem diſcerpta bouis magni pelle,
Viſcera & atrum ſanguinem ſorbebant.paſtores verò
Fruſtrà immittebant veloces canes incitantes:
Hi nempe mordere quidem abſtinebant à leonibus:
Stantes autem valdè propè latrabant & euitabant.
In eo etiam paſcuum fecit inclytus Vulcanus
In amœna valle magnum ouium candidarum,
Stabulaq́;,tuguriaq́; tecta atque ouilia.
In eo etiam choream variè finxit inclytus Vulcanus,
Ei ſimilem qualem olim in Cnoſſo lata
Dædalus elaborauit pulchricomæ Ariadnæ.
Ibi quidem adoleſcentes,& virgines formoſiſſimæ
Tripudiabant,inuicem in vola manus tenentes.
Horum.a.hæ quidem tenues veſtes gerebant: illi.v.tunicas
χ. * Εἶχον ἐϋννήτους. Induti erant bene-textas,ſenſim ſplendẽtes tanquam oleo:
Et hæ quidem pulchras coronas habebant.illi autem gladios
Geſtabant aureos ab argenteis cingulis.
Hi autem quandoque in orbem curſitabant doctis pedibus
Agiliter admodum,ſicut quũ quis rotam aptatam manibus
Sedens figulus tentauerit ſi currat.
Quandoque autem rurſus curſitabant per ordines diſpoſiti inter-ſe:
Plurima.v. delectabilem choream circumſtabat multitudo
Oblectantes-ſeſe.duo autem ſaltatores inter ipſos
Cantum incipientes verſabant-ſe per eos medios.
In eo etiam poſuit fluminis magnum robur Oceani,
Ora in extrema ſcuti affabrè facti.
At poſtquam fabricauit ſcutum magnum ſolidumq́;
Fecit ei thoracem ſplendidiorem ignis fulgore,
χ. πήληκα. Fecit etiam ei galeam fortem temporibus aptatam
Pulchram,variegatam:ſupráque auream criſtam poſuit.
Fecit etiam ei ocreas ex ductili ſtanno.
At poſtquam omnia arma elaborauit inclytus Vulcanus,
Coram matre Achillis poſuit attollens.
Hæc verò velut accipiter deſiliit ab Olympo niuoſo,
Arma ſplendentia à Vulcano afferens.

Σκῆπτρον ἔχων ἑστήκει ἐπ' ὄγμου γηθόσυνος κῆρ.
Κήρυκες δ' ἀπάνευθεν ὑπὸ δρυῒ δαῖτα πένοντο·
Βοῦν δ' ἱερεύσαντες μέγαν ἄμφεπον. αἱ δὲ γυναῖκες
Δεῖπνον ἐρίθοισιν, λεύκ' ἄλφιτα πολλὰ πάλυνον.
*Ἐν δ' ἐτίθει σταφυλῇσι μέγα βρίθουσαν ἀλωὴν,
Καλὴν, χρυσείην· μέλανες δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν.
Ἑστήκει δὲ κάμαξι διαμπερὲς ἀργυρέῃσιν.
Ἀμφὶ δὲ, κυανέην κάπετον, περὶ δ' ἕρκος ἔλασσε
Κασσιτέρου. μία δ' οἴη ἀταρπιτὸς ἦεν ἐπ' αὐτὴν,
Τῇ νίσσοντο φορῆες, ὅτε τρυγόῳεν ἀλωήν.
Παρθενικαὶ δὲ καὶ ἠΐθεοι ἀταλὰ φρονέοντες
Πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι φέρον μελιηδέα καρπόν.
Τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι πάϊς φόρμιγγι λιγείῃ
Ἱμερόεν κιθάριζε· λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδε
Λεπταλέῃ φωνῇ· τοὶ δὲ ῥήσσοντες ἁμαρτῇ
Μολπῇ τ' ἰυγμῷ τε, ποσὶ σκαίροντες ἕποντο.
*Ἐν δ' ἀγέλην ποίησε βοῶν ὀρθοκραιράων·
Αἱ δὲ βόες χρυσοῖο τετεύχατο κασσιτέρου τε,
Μυκηθμῷ δ' ἀπὸ κόπρου ἐπεσσεύοντο νομόνδε
Πὰρ ποταμὸν κελάδοντα, παρὰ * ῥοδανὸν δονακῆα·
Χρύσειοι δὲ νομῆες ἅμ' ἐστιχόωντο βόεσσι
Τέσσαρες, ἐννέα δέ σφι κύνες πόδας ἀργοὶ ἕποντο·
Σμερδαλέω δὲ λέοντε δύ' ἐν πρώτῃσι βόεσσι
Ταῦρον ἐρύγμηλον ἐχέτην· ὁ δὲ, μακρὰ μεμυκὼς
Ἕλκετο· τὸν δὲ κύνες μετεκίαθον ἠδ' αἰζηοί.
Τὼ μὲν ἀναρρήξαντε βοὸς μεγάλοιο βοείην,
Ἔγκατα καὶ μέλαν αἷμα λαφύσσετον· οἱ δὲ νομῆες
Αὔτως ἐνδίεσαν, ταχέας κύνας ὀτρύνοντες.
Οἱ δ' ἤτοι δακέειν μὲν ἀπετρωπῶντο λεόντων,
Ἱστάμενοι δὲ μάλ' ἐγγὺς ὑλάκτεον, ἔκ τ' ἀλέοντο.
Ἐν δὲ νομὸν ποίησε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις
Ἐν καλῇ βήσσῃ μέγαν οἰῶν ἀργεννάων,
Σταθμούς τε, κλισίας τε, κατηρεφέας ἰδὲ σηκούς.
Ἐν δὲ χορὸν ποίκιλλε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
Τῷ ἴκελον οἷόν ποτ' ἐνὶ Κνωσῷ εὐρείῃ
Δαίδαλος ἤσκησεν καλλιπλοκάμῳ Ἀριάδνῃ.
Ἔνθα μὲν ἠΐθεοι καὶ παρθένοι ἀλφεσίβοιαι
Ὀρχεῦντ', ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχοντες.
Τῶν δ' αἱ μὲν λεπτὰς ὀθόνας ἔχον, οἱ δὲ χιτῶνας
Εἵατο ἐϋννήτους, ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ·
Καί ῥ' αἱ μὲν καλὰς στεφάνας ἔχον, οἱ δὲ μαχαίρας
Εἶχον χρυσείας ἐξ ἀργυρέων τελαμώνων.
Οἱ δ' ὁτὲ μὲν θρέξασκον ἐπισταμένοισι πόδεσσι
Ῥεῖα μάλ', ὡς ὅτε τις τροχὸν ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν
Ἑζόμενος κεραμεὺς πειρήσεται αἴ κε θέῃσιν·
Ἄλλοτε δ' αὖ θρέξασκον ἐπὶ στίχας ἀλλήλοισι.
Πολλὸς δ' ἱμερόεντα χορὸν περιίσταθ' ὅμιλος
Τερπόμενοι. δοιὼ δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτοὺς
Μολπῆς ἐξάρχοντες ἐδίνευον κατὰ μέσσους.
Ἐν δ' ἐτίθει ποταμοῖο μέγα σθένος Ὠκεανοῖο,
Ἄντυγα πὰρ πυμάτην σάκεος πύκα ποιητοῖο.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῦξε σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
Τεῦξ' ἄρα οἱ θώρηκα φαεινότερον πυρὸς αὐγῆς·
Τεῦξε δέ οἱ *κόρυθα βριαρὴν κροτάφοις ἀραρυῖαν,
Καλὴν, δαιδαλέην· ἐπὶ δὲ χρύσεον λόφον ἧκε·
Τεῦξε δέ οἱ κνημῖδας ἑανοῦ κασσιτέροιο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πάνθ' ὅπλα κάμε κλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
Μητρὸς Ἀχιλλῆος θῆκε προπάροιθεν ἀείρας·
Ἡ δ' ἴρηξ ὣς ἆλτο κατ' Οὐλύμπου νιφόεντος,
Τεύχεα μαρμαίροντα παρ' Ἡφαίστοιο φέρουσα.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ ἡ ταῦ ῥαψῳδία.

ΗΩΣ μὲν κροκόπεπλος ἀπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων
Ὄρνυθ', ἵν' ἀθανάτοισι φόως φέροι ἠδὲ βροτοῖσιν.
Ἡ δ' ἐς νῆας ἵκανε θεοῦ πάρα δῶρα φέρουσα·
Εὗρε δὲ Πατρόκλῳ περικείμενον ὃν φίλον υἱὸν
Κλαίοντα λιγέως· πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
Μύρονθ'· ἡ δ' ἐν τοῖσι παρίστατο δῖα θεάων,
Ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε,
Τέκνον ἐμὸν, τοῦτον μὲν ἐάσομεν ἀχνύμενοί περ
Κεῖσθαι, ἐπειδὴ πρῶτα θεῶν ἰότητι δαμάσθη·
Τύνη δ' Ἡφαίστοιο πάρα κλυτὰ τεύχεα δέξο,
Καλὰ μάλ', οἷ' οὔπω τις ἀνὴρ ὤμοισι φόρησεν.
Ὣς ἄρα φωνήσασα θεὰ κατὰ τεύχε' ἔθηκε
Πρόσθεν Ἀχιλλῆος· τὰ δ' ἀνέβραχε δαίδαλα πάντα.
Μυρμιδόνας δ' ἄρα πάντας ἕλε τρόμος, οὐδέ τις ἔτλη
Ἄντην εἰσιδέειν, ἀλλ' ἔτρεσαν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Ὡς εἶδ', ὥς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος, ἐν δέ οἱ ὄσσε
Δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων ὡς εἰ σέλας ἐξεφάανθεν·
Τέρπετο δ' ἐν χείρεσσιν ἔχων θεοῦ ἀγλαὰ δῶρα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ φρεσὶν ᾗσι τετάρπετο δαίδαλα λεύσσων,
Αὐτίκα μητέρα ἣν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Μῆτερ ἐμὴ, τὰ μὲν ὅπλα θεὸς πόρεν, οἷ' ἐπιεικὲς
Ἔργ' ἔμεν ἀθανάτων, μηδὲ βροτὸν ἄνδρα τελέσσαι.
Νῦν δ' ἤτοι μὲν ἐγὼ θωρήξομαι· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
Δείδω μή μοι τόφρα Μενοιτίου ἄλκιμον υἱὸν
Μυῖαι καδδῦσαι κατὰ χαλκοτύπους ὠτειλὰς
Εὐλὰς ἐγγείνωνται, ἀεικίσσωσι δὲ νεκρὸν,
Ἐκ δ' αἰὼν πέφαται, κατὰ δὲ χρόα πάντα σαπήῃ.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα,
Τέκνον, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
Τῷ μὲν ἐγὼ πειρήσω ἀλαλκεῖν ἄγρια φῦλα
Μυίας, αἵ ῥά τε φῶτας ἀρηϊφάτους κατέδουσιν.
Ἤν περ γὰρ κεῖταί γε τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν,
Αἰεὶ τῷδ' ἔσται χρὼς ἔμπεδος, ἢ καὶ ἀρείων·
Ἀλλὰ σύ γ' εἰς ἀγορὴν καλέσας ἥρωας Ἀχαιοὺς,
Μῆνιν ἀποειπὼν Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν,
Αἶψα μάλ' ἐς πόλεμον θωρήσσεο, δύσεο δ' ἀλκήν.
Ὣς ἄρα φωνήσασα, μένος πολυθαρσὲς ἐνῆκε·
Πατρόκλῳ δ' αὖτ' ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἐρυθρὸν
Στάξε κατὰ ῥινῶν, ἵνα οἱ χρὼς ἔμπεδος εἴη.
Αὐτὰρ ὁ βῆ παρὰ θῖνα θαλάσσης δῖος Ἀχιλλεὺς,
Σμερδαλέα ἰάχων, ὦρσεν δ' ἥρωας Ἀχαιούς·
Καί ῥ' οἵ περ τὸ πάρος γε νεῶν ἐν ἀγῶνι μένεσκον,
Οἵ τε κυβερνῆται, καὶ ἔχον οἰήϊα νηῶν,
Καὶ ταμίαι παρὰ νηυσὶν ἔσαν σίτοιο δοτῆρες·
Καὶ μὴν οἳ τότε γ' εἰς ἀγορὴν ἴσαν, οὕνεκ' Ἀχιλλεὺς
Ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς.
Τὼ δὲ δύω σκάζοντε βάτην Ἄρεος θεράποντε,
Τυδείδης τε μενεπτόλεμος καὶ δῖος Ὀδυσσεὺς,
Ἔγχει ἐρειδομένω· ἔτι γὰρ ἔχον ἕλκεα λυγρά.
Κὰδ δὲ μετὰ πρώτῃ ἀγορῇ ἵζοντο κιόντες.
Αὐτὰρ ὁ δεύτατος ἦλθεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Ἕλκος ἔχων· καὶ γὰρ τὸν ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
Οὖτα Κόων Ἀντηνορίδης χαλκήρεϊ δουρί.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντες ἀολλίσθησαν Ἀχαιοὶ,
Τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
Ἀτρείδη, ἦ ἄρ τι τόδ' ἀμφοτέροισιν ἄρειον
Ἔπλετο, σοὶ καὶ ἐμοὶ, ὅτε νῶΐ περ ἀχνυμένω κῆρ
Θυμοβόρῳ ἔριδι μενεήναμεν εἵνεκα κούρης;
Τὴν ὄφελ' ἐν νήεσσι κατακτάμεν Ἄρτεμις ἰῷ
Ἤματι τῷ ὅτ' ἐγὼν ἑλόμην Λυρνησσὸν ὀλέσσας·
Τῷ κ' οὐ τόσσοι Ἀχαιοὶ ὀδὰξ ἕλον ἄσπετον οὖδας,

ILIADIS HOMERI XIX. COMPOSITIO.

AVRORA quidem crocea ab Oceani fluctibus
Oriebatur, vt immortalibus lucem ferret & mortalibus.
Illa verò ad naues peruenit à deo dona ferens:
Inuenit autem Patroclo circumiacentem ſuum charum filium,
Flentem acriter, multi autem circa ipſum ſocij
Lugebant: hæc verò inter hos aſtitit nobilis dea,
Inq́; eius hæſit manu, verbúmque dixit & elocuta eſt.
Fili mi, hunc quidē ſinamus dolentes quamuis *Thetis Vulcania arma affert Achilli.*
Iacere, poſtquam primùm Deorum voluntate interfectus eſt:
Tu verò à Vulcano inclyta arma accipe
Pulchra admodū, qualia nōdū quiſpiā vir humeris geſtauit.
Sic loquuta Dea, arma depoſuit
Ante Achillem: hæc verò inſonuerunt artificioſa omnia.
Myrmidonas verò omnes cepit tremor, neque quis ſuſtinuit
Contrà aſpicere, ſed timuerunt: at Achilles
Vt vidit, ſtatim ipſum magis ſubijt ira: inq́; ei oculi
Terribiliter ſub palpebris tanquam iubar apparebant.
Oblectabatur autem in manibus tenens dei ſplendida dona,
At poſtquā mentibus ſuis delectatus eſt artificioſa aſpiciēs,
Continuò matrem ſuam verbis velocibus allocutus eſt:
Mater mea, hæc quidem arma deus dedit, qualia par eſt *Achilles metuit, ne Patrocli corpus putreſcat.*
Opera eſſe immortalium neque mortalem virum perfeciſſe.
Nunc certè quidem ego armabor: ſed valdè grauiter
Timeo, ne mihi interea Menœtij fortem filium
Muſcæ ingreſſæ in impreſſa ære vulnera,
Vermes generent, deturpéntque cadauer
(Vita autem interfecta eſt) inq́; corpore toto putreſcat.
Hunc autem excepit deinde dea Thetis argentipes,
Fili, non tibi hæc mentibus tuis ſint curæ.
Ab hoc quidem ego conabor arcere improba examina
Muſcas, quæ viros bello necatos comedunt.
Etſi enim iaceret ſolidum per annum,
Semper huic erit corpus integrum, vel etiam melius.
Sed tu in concionem vocans heroas Achiuos,
Iram renuncians Agamemnoni paſtori populorum,
Continuò valdè ad bellum armeris, induéq; fortitudinem.
Sic fata robur audax immiſit:
Patroclo autem rurſus ambroſiam & nectar rubrum
Inſtillauit in nares, vt ei corpus integrum eſſet.
Sed hic iuit ad littus maris nobilis Achilles,
Horrendè vociferans: excitauit autem heroas Achiuos, *Achilles concionē conuocat.*
Et quicunque antea nauium in cœtu manebant,
Quique gubernatores, & qui tenebant clauos nauium,
Et quæſtores apud naues erant cibi diſtributores.
Et quidem hi tunc in concionem ibant, eo quòd Achilles
Apparuiſſet: diu enim à pugna ceſſauerat moleſta.
At duo claudicantes ibant Martis famuli,
Tydideſq́; bellicoſus, & nobilis Vlyſſes,
Haſta innixi (adhuc enim habebant vulnera grauia)
Inq́; prima concione ſederunt profecti:
Sed hic vltimus venit Rex virorum Agamemnon,
Vulnus habens: etenim hunc in forti pugna
Vulnerauerat Coon Antenorides ærea lancea.
Verùm poſtquam omnes congregati ſunt Achiui,
Inter hos conſurgens locutus eſt pedibus celer Achilles:
Atrida, an verò hoc ambobus vtilius
Fuit tibi & mihi, quando nos dolentes corde *Achillis peroratio.*
Animum conſumente lite irati fuimus gratiâ puellæ?
Quam vtinam in nauibus occidiſſet Diana iaculo,
Die illo quum ego cepi eam, Lyrneſſum populatus:
Ideo non tot Achiui mordicus arripuiſſent immenſam terram.

Ab

Hoſtium ſub manibus, me irato:
Hectori quidem & Troianis hoc vtilius fuit: ſed Achiuos
Diu mea & tua contentionis memores fore puto.
Sed ea quidem antè facta ſinamus, dolentes quamuis
Animum in pectoribus dilectum ſubigentes neceſſitate:
Nunc quidem profectò ego depono iram, neque me oportet
Indeſinenter ſemper iraſci: ſed age ocyus
Impelle ad bellum comatos Achiuos,
Vt adhuc quoque Troianos tentem obuius profectus,
Si velint apud naues pernoctare: ſed aliquem puto
γν. ψάμ. *Libenter ipſorum genu flexurum eſſe, qui effugerit*
Hoſtili ex bello ab haſta noſtra.
Sic dixit: lætati autem ſunt bene-ocreati Achiui,
Iracundia renunciante magnanimo Pelide.
Inter hos .a. etiam deinde locutus eſt rex virorū Agamēnon
Illinc à ſolio, neque inter medios ſurgens:
Agamemnonis oratio de Noxa dea. *O dilecti heroes Danai, famuli Martis,*
Stantem quidem honeſtum eſt audire, neque conuenit
Impedire: difficile enim, peritum licet exiſtentem.
Virorum autem in multa turba quomodo quis audiret
Vel diceret? impeditur .a. ſonorus licet exiſtens concionator.
Pelidæ quidem ego indicabo, ſed vos cæteri
Aduertite-animum Argiui, ſermonémq; bene cognoſcite
Sæpe iam mihi hunc Achiui ſermonem dixerunt (quiſque.
Et me obiurgarunt: ego autem non author ſum.
Sed Iupiter, & fatum, & in-tenebris-agens Furia:
Qui mihi in concione mentibus iniecerunt ſæuam noxam.
Die illo, quando Achillem præmio ipſe priuabam.
Sed quid facerem? Dea omnia perficit
Veneranda Iouis filia Ate, quæ omnes offendit,
Pernicioſa: huius quidem molles pedes, non enim ad terram
Appropinquat, ſed hæc per virorum capita incedit,
Lædens homines: itaque alterum quidem irretiuit.
γ. δή ποτε ζεῦ᾽ ἀάσατο. *Etenim iam olim Iouem læſit, quem præſtantiſſimum*
Hominum & deorum dicunt eſſe: ſed ſanè etiam hunc
Iuno fœmina exiſtens, dolis decepit
Die illo, quando erat vim Herculeam
Alcmena paritura bene-munitis in Thebis.
Certè hic iactabundus locutus eſt inter omnes deos,
Audite me omnéſque dij, omnéſque deæ,
Vt dicam quæ me animus in pectoribus hortatur.
Hodie virū in-lucē parturientibus-dolorē-afferens Lucina
Edet, qui omnibus vicinis imperabit.
Eorum hominum ex genere, qui ſanguine ex meo ſunt.
Hunc .v. dolum-meditans allocuta eſt veneranda Iuno:
Mentieris, neque rurſus finem ſermonis impones.
Eia nunc mihi iura Olympie firmum iuſiurandum,
Sanè quidem hunc omnibus vicinis imperaturum
Quiſquis die hoc ceciderit intra pedes mulieris
Virorum, qui tui ex ſanguine ſunt generis.
Sic dixit, Iupiter autem neutiquam aſtutiam intellexit,
Sed iurauit magnum iuramētum, poſtea .v. multū læſus eſt.
Iuno autem delapſa liquit ſummitatem Olympi:
Statim autem peruenit Argos Achaicum, vbi utique norat
Præclaram vxorem Stheneli Perſeida:
Hæc .a. geſtabat vtero charum filium, hicq; ſeptimus erat
Eduxitq; in-lucem, licet immaturum exiſtentem (menſis,
Alcmena .a. cohibuit partum, repreſſit & dolores-partus:
Ipſa .v. renunciatura factum, Iouem Saturnium allocuta eſt:
Iupiter pater lucidum-fulmen-habens, verbum aliquod tibi
in mente ponam:
Iam vir natus eſt nobilis, qui Argiuis imperabit
Euryſtheus Stheneli filius Perſeida
Tuum genus: non ei indecens imperare Argiuis.
Sic dixit: hunc .v. dolor acutus in mēte verberauit profundè
Ilicò .a. corripuit Aten capite nitentibus capillis-ornato,
Iratus animo ſuo, & iurauit firmum iuramentum,
Nunquam in Olympúmque & cœlum ſtellatum
Rediturum Aten, quæ omnes infortunio-afficit.
Sic fatus, iecit à cœlo ſtellato

Δυσμενέων ὑπὸ χερσὶν, ἐμεῦ ἀπομηνίσαντος.
Εκτορι μὲν καὶ Τρωσὶ τὸ κέρδιον· αὐτὰρ Αχαιοὺς
Δηρὸν ἐμῆς καὶ σῆς ἔριδος μνήσεσθαι ὀΐω.
Αλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ,
Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκῃ.
Νῦν δ' ἤτοι μὲν ἐγὼ παύω χόλον, οὐδέ τί με χρὴ
Ασκελέως αἰεὶ μενεαινέμεν· ἀλλ' ἄγε θᾶσσον
Οτρυνον πόλεμόνδε καρηκομόωντας Αχαιοὺς,
Οφρ' ἔτι καὶ Τρώων πειρήσομαι ἀντίος ἐλθὼν,
Αἴ κ' ἐθέλωσ' ἐπὶ νηυσὶν ἰαύειν· ἀλλά τιν' οἴω
Ασπασίως αὐτῶν γόνυ κάμψειν,* ὅς κε φύγῃσι
Δηΐου ἐκ πολέμοιο ὑπ' ἔγχεος ἡμετέροιο.
Ως ἔφαθ'· οἱ δ' ἐχάρησαν ἐϋκνήμιδες Αχαιοὶ
Μῆνιν ἀπειπόντος μεγαθύμου Πηλείωνος.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Αγαμέμνων,
Αὐτόθεν ἐξ ἕδρης, οὐδ' ἐν μέσσοισιν ἀναστάς.
Ω φίλοι ἥρωες Δαναοὶ θεράποντες Αρηος,
Εσταότος μὲν καλὸν ἀκουέμεν, οὐδὲ ἔοικεν
Υββάλλειν· χαλεπὸν γὰρ, ἐπιστάμενόν περ ἐόντα.
Ανδρῶν δ' ἐν πολλῷ ὁμάδῳ πῶς κέν τις ἀκούσαι,
Η εἴποι; βλάβεται δὲ λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής.
Πηλείδῃ μὲν ἐγὼν ἐνδείξομαι· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
Σύνθεσθ' Αργεῖοι, μῦθόν τ' εὖ γνῶτε ἕκαστος.
Πολλάκι δή μοι τοῦτον Αχαιοὶ μῦθον ἔειπον,
Καί τέ με νεικείεσκον· ἐγὼ δ' οὐκ αἴτιός εἰμι,
Αλλὰ Ζεὺς καὶ μοῖρα, καὶ ἠεροφοῖτις Εριννὺς,
Οἵ τέ μοι εἰν ἀγορῇ φρεσὶν ἔμβαλον ἄγριον ἄτην,
Ηματι τῷ, ὅτ' Αχιλλῆος γέρας αὐτὸς ἀπηύρων.
Αλλὰ τί κεν ῥέξαιμι; θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ.
Πρέσβα Διὸς θυγάτηρ Ατη, ἣ πάντας ἀᾶται,
Οὐλομένη· τῆς μέν θ' ἁπαλοὶ πόδες· οὐ γὰρ ἐπ' οὔδει
Πίλναται, ἀλλ' ἄρα ἥ γε κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει,
Βλάπτουσ' ἀνθρώπους· κατὰ δ' οὖν ἕτερόν γε πέδησε.
Καὶ γὰρ *δή νύ ποτε Ζῆν' ἄσατο, τόν περ ἄριστον
Ανδρῶν ἠδὲ θεῶν φασ' ἔμμεναι· ἀλλ' ἄρα καὶ τὸν
Ηρη θῆλυς ἐοῦσα δολοφροσύνῃς ἀπάτησεν,
Ηματι τῷ, ὅτ' ἔμελλε βίην Ηρακληείην
Αλκμήνη τέξεσθαι ἐϋστεφάνῳ ἐνὶ Θήβῃ.
Ητοι ὅγ' εὐχόμενος μετέφη πάντεσσι θεοῖσι,
Κέκλυτέ μευ πάντες τε θεοὶ πᾶσαί τε θέαιναι,
Οφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγει.
Σήμερον ἄνδρα φόωσδε μογοστόκος Ειλείθυια
Εκφανεῖ, ὃς πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξει,
Τῶν ἀνδρῶν γενεῆς, οἵ θ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσί.
Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ηρη,
Ψευστήσεις, οὐδ' αὖτε τέλος μύθῳ ἐπιθήσεις.
Εἰ δ' ἄγε νῦν μοι ὄμοσσον Ολύμπιε καρτερὸν ὅρκον,
Η μὲν τὸν πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξειν
Ος κεν ἐπ' ἤματι τῷδε πέσῃ μετὰ ποσσὶ γυναικὸς
Τῶν ἀνδρῶν, οἳ σῆς ἐξ αἵματός εἰσι γενέθλης.
Ως ἔφατο, Ζεὺς δ' οὔτι δολοφροσύνην ἐνόησεν,
Αλλ' ὄμοσεν μέγαν ὅρκον, ἔπειτα δὲ πολλὸν ἀάσθη.
Ηρη δ' ἀΐξασα λίπε ῥίον Οὐλύμποιο,
Καρπαλίμως δ' ἵκετ' Αργος Αχαιϊκὸν, ἔνθ' ἄρα ᾔδη
Ιφθίμην ἄλοχον Σθενέλου Περσηϊάδαο·
Η δ' ἐκύει φίλον υἱὸν, ὁ δ' ἕβδομος ἑστήκει μείς.
Εκ δ' ἄγαγε πρὸ φόωσδε, καὶ ἠλιτόμηνον ἐόντα·
Αλκμήνης δ' ἀπέπαυσε τόκον, σχέθε δ' Ειλειθυίας·
Αὐτὴ δ' ἀγγέλλουσα, Δία Κρονίωνα προσηύδα,
Ζεῦ πάτερ ἀργικέραυνε, ἔπος τί τοι ἐν φρεσὶ θήσω.
Ηδη ἀνὴρ γέγον' ἐσθλὸς ὃς Αργείοισιν ἀνάξει,
Εὐρυσθεὺς, Σθενέλοιο πάϊς Περσηϊάδαο,
Σὸν γένος· οὔ οἱ ἀεικὲς ἀνασσέμεν Αργείοισιν.
Ως φάτο· τὸν δ' ἄχος ὀξὺ κατὰ φρένα τύψε βαθεῖαν·
Αὐτίκα δ' εἷλ' Ατην κεφαλῆς λιπαροπλοκάμοιο,
Χωόμενος φρεσὶν ᾗσι, καὶ ὤμοσε καρτερὸν ὅρκον,
Μήποτ' ἐς Οὔλυμπόν τε καὶ οὐρανὸν ἀστερόεντα
Αὖτις ἐλεύσεσθαι Ατην, ἣ πάντας ἀᾶται.
Ως εἰπὼν, ἔρριψεν ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος,

Χειρὶ περιστρέψας· τάχα δ' ἵκετο ἔργ' ἀνθρώπων.
Τὴν αἰεὶ στενάχεσχ', ὅθ' ἑὸν φίλον υἱὸν ὁρῷτο
Ἔργον ἀεικὲς ἔχοντα ὑπ' Εὐρυσθῆος ἀέθλων·
Ὣς καὶ ἐγὼν, ὅτε δ' αὖτε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ
Ἀργείους ὀλέεσκεν ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσσιν,
Οὐ δυνάμην λελαθέσθ' ἄτης ᾗ πρῶτον ἀάσθην.
Ἀλλ' ἐπεὶ ἀασάμην, καί μευ φρένας ἐξέλετο Ζεὺς,
Ἂψ ἐθέλω ἀρέσαι, δόμεναί τ' ἀπερείσι' ἄποινα.
Ἀλλ' ὄρσευ πόλεμόνδε, καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαούς·
Δῶρα δ' ἐγὼν ὅδε πάντα παρασχεῖν, ὅσσα τοι ἐλθὼν
Χθιζὸς ἐνὶ κλισίῃσιν ὑπέσχετο δῖος Ὀδυσσεύς.
Εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον, ἐπειγόμενός περ Ἄρηος·
Δῶρα δέ τοι θεράποντες ἐμῆς παρὰ νηὸς ἑλόντες,
Οἴσουσ', ὄφρα ἴδηαι ὅ τοι μενοεικέα δώσω.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς,
Ἀτρεΐδη κύδιστε ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
Δῶρα μὲν αἴ κ' ἐθέλῃσθα παρασχέμεν, ὡς ἐπιεικὲς,
*Ἦτ' ἐχέμεν, πάρα σοί· νῦν δὲ μνησώμεθα χάρμης
Αἶψα μάλ'· οὐ γὰρ χρὴ κλοτοπεύειν ἐνθάδ' ἐόντας,
Οὐδὲ διατρίβειν. ἔτι γὰρ μέγα ἔργον ἄρεκτον·
Ὥς κέ τις αὖτ' Ἀχιλῆα μετὰ πρώτοισιν ἴδηται
Ἔγχει χαλκείῳ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας.
Ὧδέ τις ὑμείων μεμνημένος ἀνδρὶ μαχέσθω.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεὺς,
Μὴ δ' οὕτως ἀγαθός περ ἐὼν θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ,
Νήστιας ὄτρυνε προτὶ Ἴλιον υἷας Ἀχαιῶν
Τρωσὶ μαχησομένους· ἐπεὶ οὐκ ὀλίγον χρόνον ἔσται
Φύλοπις, εὖτ' ἂν πρῶτον ὁμιλήσωσι φάλαγγες
Ἀνδρῶν, ἐν δὲ θεὸς πνεύσῃ μένος ἀμφοτέροισιν·
Ἀλλὰ πάσασθαι ἄνωχθι θοῇς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιοὺς
Σίτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή.
Οὐ γὰρ ἀνὴρ πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Ἄκμηνος σίτοιο δυνήσεται ἄντα μάχεσθαι.
Εἴπερ γὰρ θυμῷ γε μενοινάᾳ πολεμίζειν,
Ἀλλά τε λάθρῃ γυῖα βαρύνεται, ἠδὲ κιχάνει
Δίψα τε καὶ λιμὸς, βλάβεται δέ τε γούνατ' ἰόντι.
Ὃς δέ κ' ἀνὴρ οἴνοιο κορεσσάμενος καὶ ἐδωδῆς,
Ἀνδράσι δυσμενέεσσι πανημέριος πολεμίζῃ,
Θαρσαλέον νύ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσὶν, οὐδέ τι γυῖα
Πρὶν κάμνει πρὶν πάντας ἐρωῆσαι πολέμοιο.
Ἀλλ' ἄγε, λαὸν μὲν σκέδασον, καὶ δεῖπνον ἄνωχθι
Ὅπλεσθαι· τὰ δὲ δῶρα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
Οἰσέτω ἐς μέσσην ἀγορὴν, ἵνα πάντες Ἀχαιοὶ
Ὀφθαλμοῖσιν ἴδωσι, σὺ δὲ φρεσὶν ᾗσιν ἰανθῇς.
Ὀμνυέτω δέ τοι ὅρκον ἐν Ἀργείοισιν ἀναστὰς,
Μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι ἠδὲ μιγῆναι,
Ἣ θέμις ἐστὶν ἄναξ, ἤτ' ἀνδρῶν* ἤτε γυναικῶν·
Καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ φρεσὶν ἵλαος ἔστω.
Αὐτὰρ ἔπειτά σε δαιτὶ ἐνὶ κλισίῃς ἀρεσάσθω
Πιείρῃ, ἵνα μή τι δίκης ἐπιδευὲς ἔχῃσθα.
Ἀτρεΐδη, σὺ δ' ἔπειτα δικαιότερος καὶ ἐπ' ἄλλῳ
Ἔσσεαι· οὐ μὲν γάρ τι νεμεσσητὸν βασιλῆα
Ἄνδρ' ἀπαρέσσασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Χαίρω σεῦ Λαερτιάδη τὸν μῦθον ἀκούσας·
Ἐν μοίρῃ γὰρ πάντα διίκεο καὶ κατέλεξας.
Ταῦτα δ' ἐγὼν ἐθέλω ὀμόσαι, κέλεται δέ με θυμὸς,
Οὐδ' ἐπιορκήσω πρὸς δαίμονος. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Μιμνέτω αὐτόθι τεῖος, ἐπειγόμενός περ Ἄρηος,
Μίμνετε δ' ἄλλοι πάντες ἀολλέες, ὄφρα κε δῶρα
Ἐκ κλισίης ἔλθῃσι, καὶ ὅρκια πιστὰ τάμωμεν.
Σοὶ δ' αὐτῷ τόδ' ἐγὼν ἐπιτέλλομαι ἠδὲ κελεύω,
Κρινάμενος κούρητας ἀριστῆας Παναχαιῶν,
Δῶρα ἐμῆς παρὰ νηὸς ἐνεικέμεν, ὅσσ' Ἀχιλῆϊ
Χθιζὸν ὑπέστημεν δώσειν, ἀγέμεν τε γυναῖκας·
Ταλθύβιος δέ μοι ὦκα κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
Κάπρον ἑτοιμασάτω ταμέειν Διί τ' Ἠελίῳ τε.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς,
Ἀτρεΐδη κύδιστε ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,

Manu rotans: mox autem peruenit ad opera hominum.
Ob hanc ſemper ingemiſcebat, quando ſuũ charum filium
Opus iniquum ſuſtinentem ſub Euryſthei laboribus. (videret
Sic & ego, quando rurſus magnus bellicoſus Hector
Argiuos perdebat ad puppes nauium,
Non poteram obliuiſci noxæ qua ſemel læſus fueram.
At poſtquam offendi, & mihi mentem abſtulit Iupiter,
Iterum volo placare, daréque infinita dona:
Sed concita te ad bellum, & cæteras incita copias:
Dona autem ego ipſi omnia præbebo quæcunque tibi adueniens
Heſternus in tentorijs promiſit diuinus Vlyſſes.
Si autem vis, expecta, feſtinans quamuis ad bellum:
Dona autem tibi miniſtri mea ex naue accipientes
Ferent, vt intelligas quòd tibi animum placantia dabo:
Hunc autem reſpondẽs allocutus eſt pedibus velox Achilles: Achillis ad Agamemnonem reſponſio.
Atride illuſtriſſime rex virorum Agamemnon,
Dona quidem ſi vis præbere, vt æquum eſt, γρ. ἦτ' ἔχεμεν παρὰ σοί.
Vel retinere, eſt in te: nunc verò recordemur dimicationis
Statim valdè: non enim oportet ſubterfugere hic exiſtentes,
Neque morari: adhuc enim magnum opus infectum,
Vt ſanè quis rurſus Achillem inter primos videat
Haſta ærea Troianorum perdentem phalanges.
Sic verò aliquis veſtrûm memor cum viro pugnet.
Hunc autem excipiens allocutus eſt abundans conſilijs Vlyſſes: Vlyſſes ſuadet, vt ante prælium cibũ capiant milites.
Non ſic ſtrenuus quamuis exiſtens, ô deo par Achilles
Ieiunos impelle ad Ilium filios Achiuorum
Contra Troianos pugnatores: quia non exiguo tempore erit
Conflictus, quum ſemel congreſſæ fuerint phalanges
Virorum, inq; Deus ſpirauerit robur vtriſque.
Sed veſci iube velocibus in nauibus Achiuos
Pane & vino: hoc enim robur eſt & fortitudo.
Neque enim vir toto die vſque ad ſolem occidentem
Expers cibi poterit contra pugnare.
Etiamſi enim animo promptus ſit ad pugnandum,
Tamen latenter membra grauantur, & occupant
Sitiſq; & fames: læduntúrq; genua eunti.
Quiſquis autem vir vino ſatiatus & cibos
Cum viris hoſtibus tota die pugnat,
Audens ei animus in præcordijs, neque quicquam membra
Prius defatigantur, quàm omnes recedant à bello.
Sed age populum quidem dimitte: & ientaculum iube
Inſtrui: dona autem rex virorum Agamemnon
Ferat in mediam concionem, vt omnes Achiui
Oculis videant: tu verò in præcordijs proprijs læteris.
Iuret autem tibi iuſiurandum inter Argiuos ſurgens,
Nunquam huius cubile aſcendiſſe & rem habuiſſe,
Quatenus mos eſt, rex, & virorum & mulierum:
Atque tibi ipſi animus in præcordijs manſuetus ſit, γρ. ἀλλ.
Ac deinde te conuiuio in tentorijs oblectet
Opiparo, vt ne quid iuris mutilum habeas.
Atride, tu verò deinde æquior & in alium
Eris: non quidem enim quicquam vituperabile eſt, regem
Virũ priuatum placare, quando quis prior iniuriã fecerit.
Hunc verò rurſus allocutus eſt Rex virorum Agamemnon:
Gaudeo tuum, Laërtiade, verbum audiens.
Conuenienter enim omnia perſecutus es & enumeraſti:
Hæc ſanè ego volo iurare: ſuadet enim mihi animus:
Neque peierabo apud deum, ſed Achilles
Maneat hic interea, cupidus licet ſit belli:
Manete etiam alij omnes congregati, dum dona
Ex tentorijs veniant, & fœdera rata feriamus.
Tibi verò ipſi hoc ego præcipio & iubeo,
Delectis iuuenibus præſtantiſſimis omnium Achiuorum,
Dona mea à naue afferre, quæcunque Achilli
Heri promiſimus daturos eſſe, adducerèque mulieres. γρ. ἀδεῖν δ.
Talthybius autem mihi ocyus per caſtra lata Achiuorum
Aprum præparet mactandum Iouique Solique.
Hunc autem excipiens allocutus eſt pedibus velox Achilles:
Atride illuſtriſſime rex virorum Agamemnon,

Ἀνστὰς Ἀργείοισι φιλοπτολέμοισι μετηύδα·
Ζεῦ πάτερ, ἦ μεγάλας ἄτας ἄνδρεσσι διδοῖσθα·
Οὐκ ἂν δή ποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσιν
Ἀτρεΐδης ὤρινε διαμπερές, οὐδέ κε κούρην
Ἦγεν ἐμεῦ ἀέκοντος, ἀμήχανος· ἀλλά ποθι Ζεὺς
Ἤθελ' Ἀχαιοῖσιν θάνατον πολέεσσι γενέσθαι.
Νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν ἄρηα.
Ὣς ἄρ' ἐφώνησεν· λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρήν.
Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἑὴν ἐπὶ νῆα ἕκαστος·
Δῶρα δὲ Μυρμιδόνες μεγαλήτορες ἀμφεπένοντο,
Βὰν δ' ἐπὶ νῆα φέροντες Ἀχιλλῆος θείοιο·
Καὶ τὰ μὲν ἐν κλισίῃσι θέσαν, κάθισαν δὲ γυναῖκας·
Ἵππους δ' εἰς ἀγέλην ἔλασαν θεράποντες ἀγαυοί.
Βρισηῒς δ' ἄρ' ἔπειτ' ἰκέλη χρυσέῃ Ἀφροδίτῃ
Ὡς ἴδε Πάτροκλον δεδαϊγμένον ὀξέϊ χαλκῷ,
Ἀμφ' αὐτῷ χυμένη, λίγ' ἐκώκυε, χερσὶ δ' ἄμυσσε
Στήθεά τ' ἠδ' ἁπαλὴν δειρὴν, ἰδὲ καλὰ πρόσωπα·
Εἶπε δ' ἄρα κλαίουσα γυνὴ ἐϊκυῖα θεῇσι,
Πάτροκλέ μοι δειλῇ πλεῖστον κεχαρισμένε θυμῷ,
Ζωὸν μέν σε ἔλειπον ἐγὼ κλισίηθεν ἰοῦσα,
Νῦν* δέ σε τεθνηῶτα κιχάνομαι ὄρχαμε λαῶν,
Ἂψ ἀνιοῦσ'· ὥς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεί.
Ἄνδρα μὲν ᾧ ἔδοσάν με πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
Εἶδον πρὸ πτόλιος δεδαϊγμένον ὀξέϊ χαλκῷ·
Τρεῖς τε κασιγνήτους, τούς μοι μία γείνατο μήτηρ,
Κηδείους, οἳ πάντες ὀλέθριον ἦμαρ ἐπέσπον·
Οὐδὲ μὲν,* οὐδέ μ' ἔασκες, ὅτ' ἄνδρ' ἐμὸν ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
Ἔκτεινεν, πέρσεν δὲ πόλιν θείοιο Μύνητος,
Κλαίειν,* ἀλλά μ' ἔφασκες Ἀχιλλῆος θείοιο
Κουριδίην ἄλοχον θήσειν, ἄξειν τ' ἐνὶ νηυσὶν
Ἐς Φθίην, δαίσειν δὲ γάμον μετὰ Μυρμιδόνεσσι·
Τῷ σ' ἄμοτον κλαίω τεθνηότα, μείλιχον αἰεί.
Ὣς ἔφατο κλαίουσ'· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες,
Πάτροκλον πρόφασιν, σφῶν δ' αὐτῶν κήδε' ἑκάστη.
Αὐτὸν δ' ἀμφὶ γέροντες Ἀχαιῶν ἠγερέθοντο,
Λισσόμενοι δειπνῆσαι· ὁ δ' ἠρνεῖτο στεναχίζων,
Λίσσομαι, εἴ τις ἔμοιγε φίλων ἐπιπείθεθ' ἑταίρων,
Μή με πρὶν σίτοιο κελεύετε, μηδὲ ποτῆτος
Ἄσασθαι φίλον ἦτορ, ἐπεί μ' ἄχος αἰνὸν ἱκάνει·
Δύντα δ' ἐς ἠέλιον μενέω, καὶ τλήσομαι ἔμπης.
Ὣς εἰπὼν, ἄλλους μὲν ἀπεσκέδασε βασιλῆας·
Δοιὼ δ' Ἀτρεΐδα μενέτην, καὶ δῖος Ὀδυσσεὺς,
Νέστωρ, Ἰδομενεύς τε, γέρων θ' ἱππηλάτα Φοῖνιξ,
Τέρποντες πυκινῶς ἀκαχήμενον· οὐδέ τι θυμῷ
Τέρπετο, πρὶν πολέμου στόμα δύμεναι αἱματόεντος.
Μνησάμενος δ' ἁδινῶς ἀνενείκατο, φώνησέν τε,
Ἦ ῥά νύ μοί ποτε καὶ σὺ δυσάμμορε φίλταθ' ἑταίρων,
Αὐτὸς ἐνὶ κλισίῃ λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔθηκας
Αἶψα καὶ ὀτραλέως, ὁπότε σπερχοίατ' Ἀχαιοὶ
Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισι φέρειν πολύδακρυν ἄρηα·
Νῦν δὲ σὺ μὲν κεῖσαι δεδαϊγμένος, αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
Ἄκμηνον πόσιος καὶ ἐδητύος ἔνδον ἐόντων,
Σῇ ποθῇ· οὐ μὲν γάρ τι κακώτερον ἄλλο πάθοιμι,
Οὐδ' εἴ κεν τοῦ πατρὸς ἀποφθιμένοιο πυθοίμην,
Ὅς που νῦν Φθίηφι τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβει,
Χήτεϊ τοιοῦδ' υἷος· ὁ δ' ἀλλοδαπῷ ἐνὶ δήμῳ
Εἵνεκα ῥιγεδανῆς Ἑλένης Τρωσὶν πολεμίζω·
Ἠὲ τὸν ὃς Σκύρῳ μοι ἔνι τρέφεται φίλος υἱός,
Εἴ που ἔτι ζώει γε Νεοπτόλεμος θεοειδής.
Πρὶν μὲν γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐώλπει,
Οἶον ἐμὲ φθίσεσθαι ἀπ' Ἄργεος ἱπποβότοιο
Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ, σὲ δέ τε Φθίηνδε νέεσθαι,
Ὡς ἄν μοι τὸν παῖδα θοῇ σὺν νηῒ μελαίνῃ
Σκυρόθεν ἐξαγάγοις, καί οἱ δείξειας ἕκαστα,
Κτῆσιν ἐμὴν, δμῶάς τε, καὶ ὑψερεφὲς μέγα δῶμα.
Ἤδη γὰρ Πηλῆά γ' ὀΐομαι ἢ κατὰ πάμπαν
Τεθνάμεν, ἤ που τυτθὸν ἔτι ζώοντ' ἀκάχησθαι
Γήραΐ τε στυγερῷ, καὶ ἐμὴν ποτιδέγμενον* αἰεὶ
Λυγρὴν ἀγγελίην, ὅτ' ἀποφθιμένοιο* πύθηται.

Aſſurgens inter Argiuos bellicoſos locutus eſt
Iupiter pater, certe magna damna viris das.
Non ſanè vnquam animum in pectoribus meis
Atrides mouiſſet prorſus, neque puellam
Abduxiſſet me inuito: mala-ſtruens: ſed nimirum Iupiter
Voluit Achiuis mortem multis contingere.
Nunc autem ite ad ientaculum, vt committamus prælium.
Sic dixit: ſoluit autem concionem celerem (i. cito)
Hi quidem diſpergebantur ſuam ad nauem ſinguli:
Dona verò Myrmidones magnanimi curabant:
Iueruntq́; ad nauem ferentes Achillis diuini,
Eáque in tentoriis poſuerunt, ac ſedere-fecerunt mulieres,
Equóſque ad armentum egerunt famuli clari.
Briſeis autem deinde ſimilis aureæ Veneri,
Vt vidit Patroclum ſaucium acuto ferro,
Circa ipſum fuſa ſtridulè lamentabatur: manib. a. laniabat
Pectoráque & tenerum collum & pulchram faciem:
Dixit autem flens puella ſimilis deabus.
Patrocle, mihi miſeræ plurimum gratè animo, Briſeis Patroclum luget.
Viuum quidem te reliqui ego ex-tentorio diſcedens:
Nunc autem te mortuum inuenio princeps populorum, γ. δέ με.
Iterum rediens: vt me excipit malum ex malo ſemper.
Virum. q. cui collocarant me pater & veneranda mater,
Vidi ante ciuitatem confoſſum acuto ære;
Tréſque fratres, quos mihi eadem peperit mater,
Amabiles, qui omnes exitialem diem aſſecuti ſunt.
Minimè. q. me ſinebas, quãdo virum meum velox Achilles γ. οὐδέ μ'.
Interfecit, euertitq́; ciuitatem diuini Mynetis
Flere: ſed me dicebas Achillis diuini
Iuuenilem vxorem te facturũ eſſe, abducturumq́; in nauib. γ. ἀλλά μ'.
In Phthiam, inſtructurumq́; epulas nuptiales inter Myr.
Ideò te inſatiabiliter fleo mortuum, iucundum ſemper.
Sic dixit flens: ingemiſcebántque puellæ
Patrocli prætextu: ſui. a. ipſarũ miſerias ſingulæ deflebant.
Ipſum verò circum ſenes Achiuorum congregabantur,
Precantes, vt ientaculum ſumeret: hic. a. negabat ſuſpirãs,
Obſecro, ſi quis mihi charorum paret ſociorum,
Non me antè cibo iubete, neque potu
Satiare dilectum cor: quoniam me dolor grauis inuadit.
Ad occidentem vſque ſolem permanebo & patiar tamen.
Sic fatus, alios quidem dimiſit reges:
Duo autem Atridæ remanſerunt, & nobilis Vlyſſes,
Neſtor, Idomeneuſque, ſenéxque eques Phœnix,
Oblectantes aſſiduè triſtem: neque quicquam animo
Recreabatur, antequam belli aciem ſubiret ſanguinolenti.
Recordatus. a. grauiter edidit gemitus, *exclamauitq́;*
Certè mihi olim & tu infelix chariſſimè ſodalium, Achilles Patroclũ pertinaciter luget.
Ipſe in tentorio ſuaue prandium appoſuiſti
Properè & diligenter, quando feſtinarent Achiui
Troianis equorum domitorib. inferre lacrymabile bellum:
Nunc autem tu quidem iaces confoſſus, ſed meum cor
Expers potus & cibi intus exiſtentium,
Tui deſiderio: non enim aliquid peius aliud pati-poſſem,
Non ſi vel patrem interfectum audirem,
Qui fortè nunc in-Phthia teneram lacrymam diſtillat
Priuatione talis filij, hic. a. ego externo in populo
Gratiâ odioſæ Helenæ aduerſus Troianos bellum-gero:
Vel hunc, qui in Scyro mihi educatur dilectus filius,
Si forſan adhuc viuit quidem Neoptolemus deo-ſimilis.
Antea quidem enim mihi animus in pectoribus ſperabat
Solum me moriturum eſſe longè ab Argo apto equis
Hic in Troia: te autem ad Phthiam rediturum eſſe,
Vt mihi filium veloci cum naui nigra
E-Scyro educeres, & ei oſtenderes ſingula,
Poſſeſſionem meam, ſeruóſque, & altum-tectum habentem
magnam domum.
Nunc enim Peleum puto vel omnino
Interiiſſe, vel paululum adhuc viuentem affligi
Senióque moleſto, & meum expectantem ſemper γ. ποτιδέγμενον.
Triſte nuncium, quando extinctum audiat. γ. πύθηται

Sic dixit flens: poſt autem ingemuerunt ſeniores,
Reminiſcentes quæ quiſque in ædibus reliquerat.
Lugentes verò hos videns miſeratus eſt Saturnius:
Iupiter Mineruā mittit ad Achillem refocillandum. Confeſtim autem Mineruam verbis velocibus allocutus eſt:
Filia mea, iam omnino deſeris virum fortem.
An tibi non amplius in mentibus curæ eſt Achilles?
Ille quidem ante naues erectas-antennas habentes
γρ. ἄπασ. Sedet lugens ſocium dilectum: alij autem
Abeunt ad cœnam: is verò ieiunus & impaſtus eſt.
Sed vade ei nectar & ambroſiam amabilem
Inſtilla in pectoribus, vt ne ipſum fames occupet.
Sic dicens, impulit anteà per ſe promptam Mineruam.
Hæc.a.harpæ ſimilis extenſas-pennas-habēti, argutæ vocis,
E cœlo deſiluit per æthera. ſed Achiui
Continuò armabantur per caſtra: hæc autem Achilli
Nectar in pectoribus & ambroſiam deſiderabilem
Inſtillauit, vt ne ipſum fames iniucunda in genibus occupet.
Ipſa autem ad patris præpotentis ſolidam domum
Rediit. hi autem longè à nauibus fundebantur velocibus.
Sicut autem quando denſæ niues ex aëre volant
γρ. ὑπαί. Frigidæ, propter impetum ſudiſici Boreæ:
Sic tunc denſæ caſſides clarè ſplendentes
E nauibus ferebantur, & ſcuta vmbilicata,
Thoracéſque ſolidi, & fraxineæ lanceæ:
Splendor.a.ad cœlum ibat: ridebat.a.omnis circum terra
γρ. περὶ χθών. Propter æris ſplendorem. ſub.a.ſtrepitus excitabatur pedib.
Achilles armatur. Virorum. in autem mediis armabatur diuus Achilles:
Huius & dentium quidem ſtridor erat: at ei oculi
Ardebant velut ignis flamma: eiúſque cor
Inuaſit dolor intolerabilis. is itaque Troianis iratus,
Induit dona Dei, quæ ei Vulcanus elaborauit faciens.
Ocreas quidem primùm circum tibias poſuit,
Pulchras, argenteis fibulis aptatas:
Secundò rurſus, thoracem circa pectora induit:
Circum.v.humeros poſuit enſem argenteis-clauis-diſtinctū,
Æreum: at deinde clypeum magnum firmumq́;
Cepit: huius autem procul ſplendor fiebat vt lunæ.
Vt autem quando ex ponto fulgor nautis apparet
γρ. φανείη. Ardentis ignis: ille autem ardet altè in montibus
Stabulo in ſolitario: hos autem non volentes procellæ
Pontum in piſcoſum ab amicis procul deferunt:
Sic ab Achillis ſcuto ſplendor in æthere ibat
Pulchro, affabrè facto, caſſidem verò tollens,
Capiti impoſuit grauem: hæc autem vt ſtella lucebat
Criſtata galea: circùm autem mouebantur crines
Aurei, quos Vulcanus poſuerat criſtam circum frequentes:
Tentabat autem ſeipſum in armis nobilis Achilles,
γρ. δ' ἓο. γρ. [illegible] An ei apta eſſent & congruerent clara dona.
Ei.v. tanquā alæ erant, attollebantq́; paſtorem populorum.
Ex autem armamentario patriam extraxit haſtam
Grauē, magnam, firmā, quam.q.non poterat alius Achiuorū
Tractare, ſed ipſam ſolus ſciebat vibrare Achilles,
Peliadem haſtam, quam patri charo inciderat Chiron
Pelij ex vertice, cædem eſſe heroibus.
Equos autem Automedonq́; & Alcimus curantes
Iungebant: pulchráſq́; antilenas induerunt: in.a.fræna
γρ. ζεύγνυσαν. Faucibus iecerunt & habenas extenderunt retrò
Compactum ad currum: hic verò ſcuticam lucidam
Manu prehendens habilem, in equos inſiliit
Automedon: retrò verò armatus aſcendit Achilles,
Armis totus fulgens tanquam lucidus ſol:
Terribiliter autem equis imperitabat patris ſui,
Xantheq́; & Balie, inclyti pulli Podarges,
Aliter iam conſiderate vt ſeruetis aurigam
γρ. [illegible] Retrò Danaorum ad turbam, vbi ſatiati fuerimus bello:
γρ. [illegible] Neque vt Patroclum relinquatis illic mortuum.
Hunc autem à iugo allocutus eſt pedibus celer equus
Xanthus (ſtatim verò nutauit capite: omniſque iuba
Circulo-colli excidens iuxta iugum, ad terram peruenit.

Ὣς ἔφατο κλαίων· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γέροντες,
Μνησάμενοι τὰ ἕκαστος ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπον·
Μυρομένους δ' ἄρα τούς γ' ἰδὼν ἐλέησε Κρονίων,
Αἶψα δ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Τέκνον ἐμὸν δὴ πάμπαν ἀποίχεαι ἀνδρὸς * ἑῆος·
Ἦ νύ τοι οὐκέτι πάγχυ μετὰ φρεσὶ μέμβλετ' Ἀχιλλεύς;
Κεῖνος ὅγε προπάροιθε νεῶν ὀρθοκραιράων,
Ἧσται ὀδυρόμενος ἕταρον φίλον· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
Οἴχονται μετὰ δεῖπνον, ὁ δ' ἄκμηνος καὶ ἄπαστος.
Ἀλλ' ἴθι, οἱ νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν
Στάξον ἐνὶ στήθεσσ', ἵνα μή μιν λιμὸς ἵκηται.
Ὣς εἰπὼν, ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
Ἡ δ', ἅρπῃ εἰκυῖα τανυπτέρυγι λιγυφώνῳ,
Οὐρανοῦ ἐκκατέπαλτο δι' αἰθέρος. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Αὐτίκα θωρήσσοντο κατὰ στρατόν· ἡ δ' Ἀχιλῆϊ
Νέκταρ ἐνὶ στήθεσσι καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν
Στάξ', ἵνα μή μιν λιμὸς ἀτερπὴς γούναθ' ἵκηται.
Αὐτὴ δὲ πρὸς πατρὸς ἐρισθενέος πυκινὸν δῶ
Ὤιχετο· τοὶ δ' ἀπάνευθε νεῶν ἐχέοντο θοάων.
Ὡς δ' ὅτε ταρφειαὶ νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται
Ψυχραὶ * ὑπὸ ῥιπῆς αἰθρηγενέος Βορέαο·
Ὣς τότε ταρφειαὶ κόρυθες λαμπρὸν γανόωσαι
Νηῶν ἐκφορέοντο, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι,
Θώρηκές τε κραταιγύαλοι, καὶ μείλινα δοῦρα·
Αἴγλη δ' οὐρανὸν ἷκε, γέλασσε δὲ πᾶσα * περὶ χθὼν
Χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς· ὑπὸ δὲ κτύπος ὤρνυτο ποσσὶν
Ἀνδρῶν· ἐν δὲ μέσοισι κορύσσετο δῖος Ἀχιλλεύς.
Τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλε, τὼ δέ οἱ ὄσσε
Λαμπέσθην ὡσεί τε πυρὸς σέλας, ἐν δέ οἱ ἦτορ
Δῦν' ἄχος ἄτλητον· ὁ δ' ἄρα Τρωσὶν μενεαίνων,
Δύσετο δῶρα θεοῦ, τά οἱ Ἥφαιστος κάμε τεύχων.
Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε
Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
Δεύτερον αὖ, θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν·
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
Χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε
Εἵλετο, τοῦ δ' ἀπάνευθε σέλας γένετ' ἠύτε μήνης.
Ὡς δ' ὅταν ἐκ πόντοιο σέλας ναύτῃσι * φανήῃ
Καιομένοιο πυρός, τὸ δὲ καίεται ὑψόθ' ὄρεσφι
Σταθμῷ ἐν οἰοπόλῳ· τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας ἄελλαι
Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φίλων ἀπάνευθε φέρουσιν·
Ὣς ἀπ' Ἀχιλλῆος σάκεος σέλας αἰθέρ' ἵκανε
Καλοῦ, δαιδαλέου· περὶ δὲ τρυφάλειαν ἀείρας,
Κρατὶ θέτο βριαρήν· ἡ δ' ἀστὴρ ὣς ἀπέλαμπεν
Ἵππουρις τρυφάλεια· περισσείοντο δ' ἔθειραι
Χρύσεαι, ἃς Ἥφαιστος ἵει λόφον ἀμφὶ θαμειάς.
Πειρήθη * δ' ἓο αὐτοῦ ἐν ἔντεσι δῖος Ἀχιλλεύς,
Εἰ οἱ ἐφαρμόσειε καὶ ἐντρέχοι ἀγλαὰ * γυῖα.
Τῷ δ' ἠύτε πτερὰ γίνετ', ἄειρε δὲ ποιμένα λαῶν.
Ἐκ δ' ἄρα σύριγγος πατρώϊον ἐσπάσατ' ἔγχος,
Βριθὺ, μέγα, στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν
Πάλλειν, ἀλλά μιν οἶος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς,
Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ τάμε Χείρων
Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἡρώεσσιν.
Ἵππους δ' Αὐτομέδων τε καὶ Ἄλκιμος ἀμφιέποντες
* Ζεύγνυον, ἀμφὶ δὲ καλὰ λέπαδν' ἕσαν· ἐν δὲ χαλινοὺς
Γαμφηλῇς ἔβαλον, κατὰ δ' ἡνία τεῖναν ὀπίσσω
Κολλητὸν ποτὶ δίφρον. ὁ δὲ μάστιγα φαεινὴν
Χειρὶ λαβὼν ἀραρυῖαν, ἐφ' ἵπποιιν ἀνόρουσεν
Αὐτομέδων· ὄπιθεν δὲ κορυσσάμενος βῆν Ἀχιλλεύς,
Τεύχεσι παμφαίνων, ὥστ' ἠλέκτωρ ὑπερίων.
Σμερδαλέον δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο πατρὸς ἑοῖο,
Ξάνθε τε καὶ Βαλίε, τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης,
Ἄλλως δὴ φράζεσθε σαωσέμεν * ἡνίοχῆα
Ἂψ Δαναῶν ἐς ὅμιλον, ἐπεί χ' * ἕωμεν πολέμοιο·
Μηδ' ὡς Πάτροκλον λίπετ' αὐτόθι τεθνηῶτα.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπὸ ζυγόφιν προσέφη πόδας αἰόλος ἵππος
Ξάνθος, (ἄφαρ δ' ἤμυσε καρήατι, πᾶσα δὲ χαίτη
Ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν, οὖδας ἵκανεν·

Αὐδή-

Αὐδήεντα δ' ἔθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
Καὶ λίην σ' ἔτι νῦν γε σαώσομεν ὄβριμ' Ἀχιλλεῦ.
Ἀλλά τοι ἐγγύθεν ἦμαρ ὀλέθριον, οὐδέ τι ἡμεῖς
Αἴτιοι, ἀλλὰ θεός τε μέγας καὶ μοῖρα κραταιή.
Οὐδὲ γὰρ ἡμετέρῃ βραδυτῆτί τε νωχελίῃ τε
Τρῶες ἀπ' ὤμοιιν Πατρόκλου τεύχε' ἕλοντο·
Ἀλλὰ θεῶν ὤριστος, ὃν ἠΰκομος τέκε Λητώ,
Ἔκταν' ἐνὶ προμάχοισι, καὶ Ἕκτορι κῦδος ἔδωκε.
Νῶϊ δὲ καί κεν ἅμα πνοιῇ Ζεφύροιο θέοιμεν,
Ἥν περ ἐλαφροτάτην φάσ' ἔμμεναι· ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ
Μόρσιμόν ἐστι, θεῷ τε καὶ ἀνέρι ἶφι δαμῆναι.
Ὣς ἄρα φωνήσαντος Ἐρινύες ἔσχεθον αὐδήν.
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
Ξάνθε, τί μοι θάνατον μαντεύεαι; οὐδέ τι σε χρή.
Εὖ νύ τοι οἶδα καὶ αὐτὸς ὅ μοι μόρος ἐνθάδ' ὀλέσθαι,
Νόσφι φίλου πατρὸς καὶ μητέρος· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
Οὐ λήξω πρὶν Τρῶας ἅδην ἐλάσαι πολέμοιο·
Ἦ ῥα, καὶ ἐν πρώτοις ἰάχων ἔχε μώνυχας ἵππους.

Vocalem autem cum fecit Dea albiulna Iuno)
Et valde te adhuc nũc ſaltẽ ſeruabimus fortiſſime Achil.
Sed tibi propè dies eſt exitialis, neque quid nos
Culpandi: ſed deiſque magnus, & fatum prepotens.
Neque enim noſtra tarditate ſegnitieq́;
Troiani ab humeris Patrocli arma ceperunt,
Sed deorum optimus, quem pulchricoma peperit Latona,
Interfecit inter propugnatores, & Hectori gloriam dedit.
Nos ſanè etiam cum ſpiritu Zephyri curreremus,
Quem leuiſſimum dicunt eſſe: ſed tibi ipſi
Fatale eſt à deóque & viro forti occidi.
Sic ſanè loquuti Furiæ inhibuerunt vocem.
Hũc autem valde indignatus allocutus eſt pedib. velox Achil.
Xanthe, quid mihi mortẽ vaticinaris? neq. quid te decet.
Bene noui & ipſe quòd mihi fatum eſt hic perire,
Procul à dilecto patre & matre: attamen
Non ceſſabo, antequã Troas abundè abegero è prælio.(quos.
Dixit, & inter primos clamans direxit unica-ungula e-

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ υ. ψιλὸν ῥαψῳδία.

Ὣς οἱ μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσι θωρήσσοντο
Ἀμφὶ σὲ Πηλέος υἱὲ μάχης ἀκόρητον Ἀχαιοί·
Τρῶες δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο.
Ζεὺς δὲ Θέμιστα κέλευσε θεοὺς ἀγορὴν δὲ καλέσσαι
Κρατὸς ἀπ' Οὐλύμποιο πολυπτύχου· ἡ δ' ἄρα πάντῃ
Φοιτήσασα κέλευσε Διὸς πρὸς δῶμα νέεσθαι.
Οὔτέ τις οὖν ποταμῶν ἀπέην, νόσφ' Ὠκεανοῖο,
Οὔτ' ἄρα Νυμφάων, ταί τ' ἄλσεα καλὰ νέμονται,
Καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πίσεα ποιήεντα.
Ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα Διὸς νεφεληγερέταο,
Ξεστῇς αἰθούσῃσιν ἐνίζανον, ἃς Διὶ πατρὶ
Ἥφαιστος ποίησεν ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν.
Ὣς οἱ μὲν Διὸς ἔνδον ἀγηγέρατ'· οὐδ' Ἐνοσίχθων
Νηκούστησε θεᾶς, ἀλλ' ἐξ ἁλὸς ἦλθε μετ' αὐτούς.
Ἷζε δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι, Διὸς δ' ἐξείρετο βουλήν,
Τίπτ' αὖτ' ἀργικέραυνε θεοὺς ἀγορὴν δὲ κάλεσσας;
Ἦ τι περὶ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν μερμηρίζεις;
Τῶν γὰρ νῦν ἄγχιστα μάχη πόλεμός τε δέδηε.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,
Ἔγνως Ἐννοσίγαιε ἐμὴν ἐν στήθεσι βουλήν,
Ὧν ἕνεκα ξυνάγειρα· μέλουσί μοι ὀλλύμενοί περ·
Ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼ μενέω πτυχὶ Οὐλύμποιο
Ἥμενος, ἔνθ' ὁρόων φρένα τέρψομαι· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
Ἔρχεσθ', ὄφρ' ἂν ἵκησθε μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιούς·
Ἀμφοτέροισι δ' ἀρήγεθ' ὅπῃ νόος ἐστὶν ἑκάστου.
Εἰ γὰρ Ἀχιλλεὺς οἶος ἐπὶ Τρώεσσι μαχεῖται,
Οὐδὲ μίνυνθ' ἕξουσι ποδώκεα Πηλεΐωνα.
Καὶ δέ τέ μιν καὶ πρόσθεν ὑποτρομέεσκον ὁρῶντες·
Νῦν δ' ὅτε δὴ καὶ θυμὸν ἑταίρου χώεται αἰνῶς,
Δείδω μὴ καὶ τεῖχος ὑπέρμορον ἐξαλαπάξῃ.
Ὣς ἔφατο Κρονίδης, πόλεμον δ' ἀλίαστον ἔγειρε.
Βὰν δ' ἴμεναι πόλεμόνδε θεοὶ δίχα θυμὸν ἔχοντες·
Ἥρη μὲν μετ' ἀγῶνα νεῶν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
Ἠδὲ Ποσειδάων γαιήοχος, ἠδ' ἐριούνης
Ἑρμείας, ὃς ἐπὶ φρεσὶ πευκαλίμῃσι κέκασται·
Ἥφαιστος δ' ἅμα τοῖσι κίε σθένεϊ βλεμεαίνων,
Χωλεύων, ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί.
Ἐς δὲ Τρῶας Ἄρης κορυθαίολος, αὐτὰρ ἅμ' αὐτῷ
Φοῖβος ἀκερσεκόμης, ἠδ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα,
Λητώ τε, Ξάνθός τε, φιλομμειδής τ' Ἀφροδίτη.
Εἷος μέν ῥ' ἀπάνευθε θεοὶ θνητῶν ἔσαν ἀνδρῶν,
Τεῖος Ἀχαιοὶ μὲν μέγα κύδανον, οὕνεκ' Ἀχιλλεὺς

ILIADIS HOMERI XX. COMPOSITIO.

SIC hi quidem apud naues curuis puppibus armabantur,
Circum te Pelei fili, pugnæ inſatiabiles Achiui:
Troiani autem rurſus ex-altera parte in loco editiore campi.
Iupiter autem Themidem iuſſit deos ad-concionem vocare Iupiter Deorum concilium conuocat.
Vertice ab Olympi multiplicis: hæc igitur paſſim
Obiens imperauit Iouis ad domum ire.
Neque aliquis igitur fluuiorum aberat, præter Oceanum:
Neque ſanè Nympharum, quæ nemora pulchra habitant,
Et fontes fluuiorum, & prata herboſa.
Venientes autem ad domum Iouis nubicogi,
Politis ſedibus inſederunt, quas Ioui patri
Vulcanus fecerat peritis artificiis.
Sic hi q. Iouis intra ædes congregabantur, neque Neptunus
Obaudiuit deæ, ſed è mari venit ad illos:
Sedit autem in medijs, Iouiſq́; interrogabat ſententiam.
Cur rurſus fulminator, deos ad conſilium vocaſti?
Aut quid de Troianis & Achiuis deliberas?
Horum enim nunc proximè pugna bellumq́; flagrat. x Hat. Iupiter iubet omnes deos opitulari viris quiſque velit.
Hunc autem excipiens allocutus eſt nubicogus Iupiter
Noſti Neptune meum in pectore conſilium,
Quorum gratiâ congregaui. curæ ſunt mihi pereũtes quãuis:
Sed profectò ego quidem mane in cacumine Olympi
Sedens unde conſpiciens, mentẽ oblectabo: at iam vos ceteri
Abite, donec perueniatis ad Troianos & Achiuos.
Utriſq. v. auxiliũ ferte, vbicunq; animus eſt uniuſcuiuſque.
Si enim Achilles ſolus contra Troianos pugnet,
Ne paulisper quidem ſuſtinebunt velocem Pelidem.
Etenim ipſum etiam antea tremebant videntes:
Nunc. v. quum iam & animo ob ſocium iraſcitur grauiter,
Vereor ne & murum præter fatum euertat.
Sic dixit Saturnides, bellumq́; ineluctabile ſuſcitauit: π. ὑπέρμορον.
Perrexeruntque ire ad-bellum dij diuiſum animum habentes.
Iuno quidem ad ſtationem nauium, & Pallas Minerua,
Et Neptunus terræ-cinctor, & perutilis
Mercurius, qui præcordijs prudentibus ornatus erat:
Vulcanus autem cum his ibat ob robur ſuperbiens,
Claudicans: ſubtus verò tibiæ validè incedebant diſtortæ:
Ad verò Troianos Mars mobilis-in-armis: ſed cum ipſo
Phœbus intonſus, & Diana ſagittis-gaudens,
Latonaq́;, Xantuſq́;, amanſq́; riſum Venus.
Quamdiu quidem ſeorſum dij à mortalibus erant viris.
Tamdiu Achiui quidem valdè exultabant, quòd Achilles

Apparuiſſet, diu enim pugna abſtinuerat moleſta:
Troianos autem tremor grauis inuaſit in membris quenque,
Timentes quum viderunt pedibus velocem Pelidem
Armis conſpicuum, pernicioſo ſimilem Marti.
Sed poſtquam ad turbam dij venerunt virorum,
Mota eſt contentio acris, populi-cõmotrix, clamauitq; Mi-
Stans interdum q. ad foſſam cauatam extra murũ, (nerua
Interdum ſuper littoribus valdè-ſonãtibus valdè clamabat.
Clamabat & Mars ex-alia parte obſcuræ procellæ ſimilis
Acutè à ſumma vrbe Troianos adhortans,
Interdum apud Simoëntem currens propè Callicolonem
Sic vtroſque beati dij excitantes (tumulum.)
Commiſerunt, interq; ipſos contentionem ruperunt grauem.
Grauiter autem intonuit pater hominumq; deorumq;
Ex alto: ſed ſubter Neptunus concuſſit
Terram immenſam montiumq; alta cacumina:
Omnes autem mouebantur radices fontoſæ Idæ
Et vertices, Troianorumque vrbs & naues Achiuorum.
Timuit verò ſubtus rex inferorum Pluto:
γρ. ὑπένερθε *Territus autem ex throno deſiluit, & clamauit ne ei deſuper*
Terram reſcinderet Neptunus quaſſator-terræ,
Domus autem ipſius mortalibus & immortalibus appareret
Horrendæ, ſqualidæ quáſque horrent dij etiam.
Tantus adeo ſonitus ortus eſt deorum contentione congre-
Dij ſinguli ſingulis oppoſiti. *Etenim quidem contra Neptunum regem* (dientium.
Stabat Apollo Phœbus, habens ſagittas pennatas:
Contráque Martem dea cæſia Minerua:
Contra Iunonem verò ſtabat, aurea-tela gerens ſonora
Diana ſagittis gaudens, ſoror procul-iaculantis Apollinis:
Contra Latonam autem ſtabat ſeruator perutilis Mercurius:
Contra autem Vulcanum magnus fluuius altos-vortices-habẽs
Quem Xanthum vocant dij, homines autem Scamandrum.
Sic quidem dij contra deos ibant: ſed Achilles
Hectorem contra maximè cupiebat ire per turbam
Priamidem: huius enim potiſſimum animus ſuadebat
Sanguine ſatiare Martem fortiſſimum bellatorem.
Æneam autem rectà populi-excitator mouit Apollo
Apollo Æneam concitat in Achillem. *Contra Pelidem: immiſit autem ei robur ingens,*
Filio autem Priami Lycaoni ſimilis erat voce.
Huic ſe ipſum aſſimilans allocutus eſt Iouis filius Apollo,
Ænea Troianorum conſiliarie, vbinam minæ,
Quas Troianorum regibus promiſiſti conuiuans,
Pelidem Achillem contra pugnare?
Hunc verò rurſus Æneas reſpondens allocutus eſt:
Priamide, cur me hæc & non volentem iubes
Contra Pelidem ſuperbum pugnare?
Non ſanè iam primùm velocipedem contra Achillem
Stabo, ſed iam me & aliàs haſta terruit,
Ex Ida, quando boues inuaſit noſtras.
Diruit autem Lyrneſſum & Pedaſum: ſed me Iupiter
Liberauit, qui mihi indidit robur velociaque genua.
Certè occubuiſſem ſub manibus Achillis & Mineruæ,
Quæ ei antè iens ponebat lumen: & iubebat,
Haſta ærea Lelegas & Troianos interficere.
Ideo non poteſt contra Achillem vir pugnare.
Semper enim adeſt vnus deorum qui perniciem auertat:
Imò aliòquin rectà huius telum volat, neque deſinit
Antequam corpus humanum peruadat. ſi verò Deus
Æqualem præberet pugnæ ſortem, non me valdè facilè
Vinceret, neque ſi totus-æreus glorietur eſſe.
Hunc autem rurſus allocutus eſt rex Iouis filius Apol-lo,
Heros, quin & tu deos ſempiternos
Precare, nam te aiunt Iouis filia Venere
Satum eſſe, ille autem inferiore ex dea eſt:
Hæc etenim Iouis filia eſt, illa autem ex marino ſene.
Sed rectà fer as indefeſſum, neque te omnino
Sæuis verbis auertat & minis.
Sic fatus, inſpirauit robur magnum paſtori populorum
Iuit itaque inter primos-pugnatores armatus fulgenti ære.

Ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς·
Τρῶας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἕκαστον,
Δειδιότας ὅτ' ἐσῶντο ποδώκεα Πηλείωνα
Τεύχεσι λαμπόμενον, βροτολοιγῷ ἶσον Ἄρηϊ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ μεθ' ὅμιλον Ὀλύμπιοι ἤλυθον ἀνδρῶν,
Ὦρτο δ' ἔρις κρατερὴ, λαοσσόος· αὖε δ' Ἀθήνη,
Στᾶσ' ὅτε μὲν παρὰ τάφρον ὀρυκτὴν τείχεος ἐκτὸς,
Ἄλλοτ' ἐπ' ἀκτάων ἐριδούπων μακρὸν ἀΰτει.
Αὖε δ' Ἄρης ἑτέρωθεν, ἐρεμνῇ λαίλαπι ἶσος,
Ὀξὺ κατ' ἀκροτάτης πόλεος Τρώεσσι κελεύων,
Ἄλλοτε παρ Σιμόεντι θέων ἐπὶ Καλλικολώνῃ.
Ὣς τοὺς ἀμφοτέρους μάκαρες θεοὶ ὀτρύνοντες,
Σύμβαλον, ἐν δ' αὐτοῖς ἔριδα ῥήγνυντο βαρεῖαν.
Δεινὸν δ' ἐβρόντησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Ὑψόθεν· αὐτὰρ ἔνερθε Ποσειδάων ἐτίναξε
Γαῖαν ἀπειρεσίην, ὀρέων τ' αἰπεινὰ κάρηνα.
Πάντες δ' ἐσσείοντο πόδες πολυπιδάκου Ἴδης,
Καὶ κορυφαὶ, Τρώων τε πόλις, καὶ νῆες Ἀχαιῶν.
Ἔδδεισεν δ' ὑπένερθεν ἄναξ ἐνέρων Ἀϊδωνεὺς,
Δείσας δ' ἐκ θρόνου ἆλτο, καὶ * ἴαχε, μή οἱ ὕπερθε
Γαῖαν ἀναῤῥήξειε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Οἰκία δὲ θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φανείη
Σμερδαλέ', εὐρώεντα, τά τε στυγέουσι θεοί περ.
Τόσσος ἄρα κτύπος ὦρτο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων.
Ἤτοι μὲν γὰρ ἔναντα Ποσειδάωνος ἄνακτος
Ἵστατ' Ἀπόλλων Φοῖβος ἔχων ἰὰ πτερόεντα·
Ἄντα δ' Ἐνυαλίοιο θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Ἥρῃ δ' ἀντέστη χρυσηλάκατος κελαδεινὴ
Ἄρτεμις ἰοχέαιρα, κασιγνήτη Ἑκάτοιο·
Λητοῖ δ' ἀντέστη σῶκος ἐριούνιος Ἑρμῆς·
Ἄντα δ' ἄρ' Ἡφαίστοιο μέγας ποταμὸς βαθυδίνης,
Ὃν Ξάνθον καλέουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον.
Ὣς οἱ μὲν θεοὶ ἄντα θεῶν ἴσαν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Ἕκτορος ἄντα μάλιστα λιλαίετο δῦναι ὅμιλον
Πριαμίδεω· τοῦ γάρ ῥα μάλιστά γε θυμὸς ἀνώγει
Αἵματος ἆσαι Ἄρηα, ταλαύρινον πολεμιστήν.
Αἰνείαν δ' ἰθὺς λαοσσόος ὦρσεν Ἀπόλλων
Ἀντία Πηλείωνος, ἐνῆκε δέ οἱ μένος ἠΰ·
Υἱέϊ δὲ Πριάμοιο Λυκάονι εἴσατο φωνήν,
Τῷ μιν ἐεισάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων,
Αἰνεία Τρώων βουληφόρε, ποῦ τοι ἀπειλαὶ
Τὰς Τρώων βασιλεῦσιν ὑπίσχεο οἰνοποτάζων,
Πηλείδεω Ἀχιλῆος ἐναντίβιον πολεμίζειν;
Τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας ἀπαμειβόμενος προσέειπε,
Πριαμίδη, τί με ταῦτα καὶ οὐκ ἐθέλοντα κελεύεις,
Ἀντία Πηλείωνος ὑπερθύμοιο μάχεσθαι;
Οὐ μὲν γὰρ νῦν πρῶτα ποδώκεος ἄντ' Ἀχιλῆος
Στήσομαι, ἀλλ' ἤδη με καὶ ἄλλοτε δουρὶ φόβησεν,
Ἐξ Ἴδης, ὅτε βουσὶν ἐπήλυθεν ἡμετέρῃσι·
Πέρσε δὲ Λυρνησσὸν καὶ Πήδασον. αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς
Εἰρύσαθ', ὅς μοι ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γοῦνα.
Ἦ κ' ἐδάμην ὑπὸ χερσὶν Ἀχιλλῆος καὶ Ἀθήνης,
Ἥ οἱ πρόσθεν ἰοῦσα τίθει φάος, ἠδ' ἐκέλευεν
Ἔγχεϊ χαλκείῳ Λέλεγας καὶ Τρῶας ἐναίρειν.
Τῷ οὐκ ἔστ' Ἀχιλῆος ἐναντίον ἄνδρα μάχεσθαι·
Αἰεὶ γὰρ πάρα εἷς γε θεῶν, ὃς λοιγὸν ἀμύνει.
Καὶ δ' ἄλλως τοῦ γ' ἰθὺ βέλος πέτετ', οὐδ' ἀπολήγει
Πρὶν χροὸς ἀνδρομέοιο διελθέμεν. εἰ δὲ θεός περ
Ἶσον τείνειε πολέμου τέλος, οὔ με μάλα ῥέα
Νικήσει, οὐδ' εἰ πάγχαλκος εὔχεται εἶναι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων,
Ἥρως, ἀλλ' ἄγε καὶ σὺ θεοῖς αἰειγενέτῃσιν
Εὔχεο· καὶ δὲ σέ φασι Διὸς κούρης Ἀφροδίτης
Ἐκγεγάμεν, κεῖνος δὲ χερείονος ἐκ θεοῦ ἐστίν.
Ἡ μὲν γὰρ Διός ἐσθ', ἡ δ' ἐξ ἁλίοιο γέροντος.
Ἀλλ' ἰθὺς φέρε χαλκὸν ἀτειρέα, μηδέ σε πάμπαν
Λευγαλέοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῇ.
Ὣς εἰπὼν, ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν·
Βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ.

Οὐδ'

Οὐδ' ἔλαθ' Ἀγχίσαο πάϊς λευκώλενον Ἥρην
Ἀντία Πηλεΐωνος ἰὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν.
Ἡ δ' ἄμυδις καλέσασα θεοὺς μετὰ μῦθον ἔειπε·
Φράζεσθον δὴ σφῶϊ Ποσείδαον καὶ Ἀθήνη
Ἐν φρεσὶν ὑμετέρῃσιν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα.
Αἰνείας ὅδ' ἔβη κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ
Ἀντία Πηλεΐωνος, ἀνῆκε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων.
Ἀλλ' ἄγεθ' ἡμεῖς πέρ μιν ἀποτρωπῶμεν ὀπίσσω
Αὐτόθεν· ἤ τις ἔπειτα καὶ ἡμείων Ἀχιλῆϊ
Παρσταίη, δοίη δὲ κράτος μέγα, μηδέ τι θυμῷ
Δευέσθω, ἵνα εἰδῇ ὅ μιν φιλέουσιν ἄριστοι
Ἀθανάτων, οἱ δ' αὖτ' ἀνεμώλιοι οἳ τὸ πάρος περ
Τρωσὶν ἀμύνουσιν πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα.
Πάντες δ' Οὐλύμποιο κατήλθομεν ἀντιόωντες
Τῆσδε μάχης, ἵνα μή τι μετὰ Τρώεσσι πάθῃσι
Σήμερον· ὕστερον αὖτε τὰ πείσεται ἅσσα οἱ Αἶσα
Γιγνομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.
Εἰ δ' Ἀχιλεὺς οὐ ταῦτα θεῶν ἐκ πεύσεται ὀμφῆς,
Δείσετ' ἔπειθ', ὅτε κέν τις ἐναντίβιον θεὸς ἔλθῃ
Ἐν πολέμῳ· χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
Ἥρη μὴ χαλέπαινε παρὲκ νόον· οὐδέ τί σε χρή.
Οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι θεοὺς ἔριδι ξυνελάσσαι
Ἡμέας τοὺς ἄλλους, ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰμεν.
Ἀλλ' ἡμεῖς μὲν ἔπειτα καθεζώμεσθα κιόντες
Ἐκ πάτου ἐς σκοπιήν, πόλεμος δ' ἄνδρεσσι μελήσει.
Εἰ δέ κ' Ἄρης ἄρχωσι μάχης, ἢ Φοῖβος Ἀπόλλων,
Ἢ Ἀχιλῆ' ἴσχωσι, καὶ οὐκ εἰῶσι μάχεσθαι,
Αὐτίκ' ἔπειτα καὶ ἄμμι παρ' αὐτόθι νεῖκος ὀρεῖται
Φυλόπιδος· μάλα δ' ὦκα διακρινθέντας ὀΐω
Ἂψ ἴμεν Οὔλυμπόνδε θεῶν μεθ' ὁμήγυριν ἄλλων,
Ἡμετέρῃς ὑπὸ χερσὶν ἀναγκαίηφι δαμέντας.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο κυανοχαίτης
Τεῖχος ἐς ἀμφίχυτον Ἡρακλῆος θείοιο,
Ὑψηλόν, τό ῥά οἱ Τρῶες καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
Ποίεον, ὄφρα τὸ κῆτος ὑπεκπροφυγὼν ἀλέαιτο,
Ὁππότε μιν σεύαιτο ἀπ' ἠϊόνος πεδίονδε.
Ἔνθα Ποσειδάων κατ' ἄρ' ἕζετο καὶ θεοὶ ἄλλοι,
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄρρηκτον νεφέλην ὤμοισιν ἕσαντο·
Οἱ δ' ἑτέρωσε κάθιζον ἐπ' ὀφρύσι Καλλικολώνης,
Ἀμφὶ σέ, ἤϊε Φοῖβε, καὶ Ἄρηα πτολίπορθον.
Ὣς οἱ μέν ῥ' ἑκάτερθε καθείατο μητιόωντες
Βουλάς· ἀρχέμεναι δὲ δυσηλεγέος πολέμοιο
Ὄκνεον ἀμφότεροι, Ζεὺς δ' ἥμενος ὕψι κέλευε.
Τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον, καὶ λάμπετο χαλκῷ
Ἀνδρῶν ἠδ' ἵππων· κάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσιν
Ὀρνυμένων ἄμυδις· δύο δ' ἀνέρες ἔξοχ' ἄριστοι
Ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην μεμαῶτε μάχεσθαι,
Αἰνείας τ' Ἀγχισιάδης καὶ δῖος Ἀχιλλεύς.
Αἰνείας δὲ πρῶτος ἀπειλήσας ἐβεβήκει,
Νευστάζων κόρυθι βριαρῇ· ἀτὰρ ἀσπίδα θοῦριν
Πρόσθεν ἔχε στέρνοιο, τίνασσε δὲ χάλκεον ἔγχος.
Πηλεΐδης δ' ἑτέρωθεν ἐναντίον ὦρτο, λέων ὣς
Σίντης, ὅν τε καὶ ἄνδρες ἀποκτάμεναι μεμάασιν,
Ἀγρόμενοι πᾶς δῆμος· ὁ δὲ πρῶτον μὲν ἀτίζων,
Ἔρχεται, ἀλλ' ὅτε κέν τις ἀρηϊθόων αἰζηῶν
Δουρὶ βάλῃ, ἐάλη τε χανών, περί τ' ἀφρὸς ὀδόντας
Γίγνεται, ἐν δέ τέ οἱ κραδίῃ στένει ἄλκιμον ἦτορ,
Οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν
Μαστίεται, ἓ δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι,
Γλαυκιόων δ' ἰθὺς φέρεται μένει, ἤν τινα πέφνῃ
Ἀνδρῶν, ἢ αὐτὸς φθίεται πρώτῳ ἐν ὁμίλῳ·
Ὣς Ἀχιλῆ' ὄτρυνε μένος καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
Ἀντίον ἐλθέμεναι μεγαλήτορος Αἰνείαο.
Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τὸν πρότερος προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
Αἰνεία, τί σὺ τόσσον ὁμίλου πολλὸν ἐπελθὼν
Ἔστης; ἦ σέ γε θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνώγει,
Ἐλπόμενον Τρώεσσιν ἀνάξειν ἱπποδάμοισι

Nec latuit Anchiſæ filius albiulnam Iunonem
Contra Pelidem pergens per turmas virorum:
Hæc autem in-vnum conuocans deos, verbum dixit:
Conſiderate iam vos Neptune & Minerua
In mentibus veſtris, vt ſe-habebunt hæc negotia.
Æneas ille iuit armatus fulgenti ære
Contra Peliden, impulit autem Phœbus Apollo.
Sed agite nos ipſum auertamus retrò
Illinc: aut aliquis deinde etiam noſtrûm Achilli
Aſſiſtat, detq; robur magnum, neque quid animo
Deficiat, vt ſciat, quod ipſum diligunt potentiſſimi
Immortalium, hi verò contra inanes, qui antea quidem
Troianis auxiliantur in bello & pugna:
Omnes autem de cœlo deſcendimus obuiantes
Huic prælio, vt ne quid à Troianis patiatur
Hodie: in poſterum verò ea patietur quæcunque ei parca
Naſcenti neuit lino, quando ipſum peperit mater.
Si verò Achilles non hæc ex deorum didicerit oraculo,
Timebit poſtea, quando quis contrà deus venerit
In bello: graues autem dij quum-apparent manifeſti.
Huic reſpondit deinde Neptunus terræ-quaſſator:
Iuno, ne iraſcaris præter rationem, neque enim *te decet.*
Non ego velim deos in certamen concurrere
Nos alios, quoniam multò fortiores ſumus:
Sed nos quidem deinceps ſedeamus euntes
Ex via in ſpeculam, bellum autem viris curæ erit.
Si autem Mars inceperit pugnam, aut Phœbus Apollo,
Vel Achillem impedierint, & non ſiuerint pugnare,
Statim tum etiam nobis iuxta ipſos contentio orietur
Conflictus: valde autem celeriter diremptos puto
Rediuros ad cœlum deorum ad cœtum aliorum,
Noſtris ſub manibus neceſſitate fortiter domitos.
Sic ſane loquutus præibat cærulea cæſarie Neptunus
Ad murum aggere-cinctum Herculis diuini,
Altum, quem vtique ei Troiani & Pallas Minerua
Condiderant, vt cetum fugiens euitaret,
Quando ipſum abegerat à littore ad-planiciem:
Illic Neptunus conſidebat & dij cæteri:
Circúmque denſam nebulam humeris induerunt.
Hi verò ex altera parte ſedebant in iugis Callicolones,
Circum te, ô iaculator Apollo, & Martẽ vrbium-euerſorẽ.
Sic hi quidem vtrinque ſedebant conſultantes
Conſilia: incipere autem per moleſtum pugnam
Pigritabant vtrique: Iupiter autem ſedens altè hortabatur.
Iis autem totus impletus erat campus & fulgebat ære
Virorum & equorum: ſonitum dedit autem terra pedibus
Concurrentium ſimul: duóque viri longè fortiſſimi
In medium vtrorumq; congrediebantur parati pugnare,
Æneaſq; Anchiſiades, & diuinus Achilles.
Æneas autem primum minatus proceſſerat,
Nutans galea firma, ſed clypeum violentum
Ante habebat pectus: vibrabat autem ferream haſtam.
Pelides autem ex-altera-parte contrà ruebat, leo veluti
Noxius, quem viri interficere parant
Congregati omnis populus: hic autẽ primùm.q. contemnens
Incedit, ſed quando quis in-bello-velocium iuuenum
Haſta petierit, conuertitur hians: circumq; ſpuma dentes
Oritur, inq; ei pectore gemit validum cor,
Cauda verò lateráque & lumbos vtrinque
Verberat: ſeq; ipſum excitat ad-pugnandum.
Oculis-ſplendens autem rectà fertur robore, ſi quem interficiat
Virorum, vel ipſe trucidetur prima in turba.
Sic Achillem incitabat robur & animus ſuperbus
Contra ire magnanimum Æneam:
Hi autem quando iam propè erant ad inuicem profecti,
Hunc prior allocutus eſt pedibus-velox diuus Achilles:
Ænea, cur tu tam extra turbam multum egreſſus
Conſtitiſti? an te animus mecum pugnare hortatur,
Sperantem Troianis imperaturum equûm-domitoribus

Iuno ceteros deos alloquitur, ſuper Aenea congreſſuro cum Achille

γρ. [illegible] Nothus.

γρ. [illegible]

γρ. [illegible]

γρ. [illegible]

γρ. [illegible]

Aeneæ & Achillis congreſſus

Achilles Aeneam ſibi cedere iubet.

Dignitate qua Priamus? ſed ſi me interfeceris,
Non tibi propterea Priamus præmium in manibus ponet:
Sunt enim ei filij: ipſeq́ ſanus eſt, neque amens.
An aliquẽ tibi Troiani agrũ diuiſerunt eximiũ præ cæteris
Commodum conſiti-ſoli & ſatiui, vt fruaris
Si me interfeceris? difficulter autem te ſpero hoc facturum.
Iam enim te (puto) & ſæpe aliâs haſta terrui.
An non recordaris, quando te à bobus ſolum exiſtentem
Repuli ab Idæis montibus, velocibus pedibus
Celeriter? tunc verò non conuertebaris fugiens:
Indeq́ in Lyrneſſum euaſiſti, ſed ego hanc
Euerti aggreſſus cum Minerua & Ioue patre:
Captiuas autem mulieres libero die priuans
Abduxi. ſed te Iupiter liberauit & dij cæteri.
Sed non nunc te ſeruaturos puto, vt in animum
Inducis ſed te ego recedentem iubeo
In multitudinem regredi: neque contrarius ſies mihi,
Antequã aliquod malũ patiaris, cõmiſſã-rẽ.a. ſtultus cognouit.

Æneæ ad Achillem responſio.

Huic autem rurſus Aeneas respondit, dixitq́,
Pelide, ne iam me verbis puerulum tanquam
Speres te territurum: quoniam planè ſcio & ipſe,
Et conuitia & indecentia etiam loqui,
Nouimus quidem alter alterius genus, ſcimus & parentes.
Paſſim-diuulgata audientes verba mortalium hominum:
Viſu tamen minimè tu meos vidiſti, neque viciſſim ego tuos.
Aiunt te quidem Pelei præclari prolem eſſe:
Matre verò ex Thetide pulchricoma marina-nympha:
At ego filius magnanimi Anchiſæ
Glorior prognatus eſſe: mater autem mihi eſt Venus:
Horum iam nunc alterutri.q. charum filium plorabunt
Hodie. non enim puto verbis puerilibus,
Sic diremptos à pugna reduturos eſſe.
Quod ſi autem vis & hæc intelligere, vt bene ſcias
Noſtrum genus (multi ſanè ipſum viri norunt)
Dardanum primum genuit nubicogus Iupiter:
Condiditq́ Dardaniam, quoniam nondum Ilium ſacrum
In campo conditum erat oppidũ diuerſilinguium hominum,
Sed adhuc ſubmontana habitabant fontoſæ Idæ.

Aeneæ genus.

Dardanus rurſus genuit filium Erichthonium regem,
Qui tum ditiſſimus erat mortalium hominum:

ἑ. κατεβουκολέοντο.

Huius ter-mille equæ paludem circa paſcebantur
Fœminæ, pullis exultantes teneris:
Has autem Boreas amauit paſcentes,
Equoq́ aſſimilatus condormiuit cæruleas iubas-habentib.
Hæ verò grauidæ-factæ pepererunt duodecim pullos:
Iſtæ autem quando ſaltarent in fertili aruo,
Per ſummum ſpicarum fructum currebãt, neq́ frangebant:
At quum iam ſaltarent ſuper lata dorſa maris,
In ſummitate littoris maris albentis currebant.
Troëm autem Erichthonius genuit Troianis regem:
Ex Troë autem rurſum tres filij inculpati geniti ſunt,
Iluſq́, Aſſaracuſq́, & diuinus Ganymedes,
Qui tum pulcherrimus fuit mortalium hominum,
Quem etiam rapuerunt dij, Ioui vt pocillator-eſſet,
Pulchritudinem ob ſuam, vt immortalibus intereſſet.
Ilus autem rurſus genuit filium præclarum Laomedonta:
Laomedon autem Tithonum genuit, Priamumq́,
Lampumq́, Clytiumq́, Hicetaonemq́ ramum Martis:
Aſſaracus autem Capym: hic autẽ Anchiſem genuit filiũ:
Sed me Anchiſes: Priamus autẽ genuit Hectorem diuinum.
Ex hoc ſanè genere & ſanguine glorior eſſe.
Iupiter autem virtutem viris augetq́, minuitq́,
Prout voluerit, ille enim potentiſſimus eſt omnium.
Sed agè, ne amplius hæc dicamus puerili veluti,
Stantes in medio conflictu pugnæ:
Licet enim ambobus opprobria loqui
Multa valdè, neque nauis centiremis onus portaret.
Volubilis enim lingua eſt hominum: multique inſunt ſermones
Omnigeni verborum.a. multa profuſio hinc atque inde:

τιμῆς τῆς Πριάμου; ἀτὰρ εἴ κεν ἔμ' ἐξεναρίξῃς,
Οὔ τοι τοὔνεκά γε Πρίαμος γέρας ἐν χερὶ θήσει.
Εἰσὶ γάρ οἱ παῖδες· ὁ δ' ἔμπεδος, οὐδ' ἀεσίφρων·
Ἦ νύ τι τοι Τρῶες τέμενος τάμον ἔξοχον ἄλλων,
Καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμηαι
Αἴκαν ἐμὲ κτείνῃς; χαλεπῶς δέ σ' ἔολπα τὸ ῥέξειν.
Ἤδη μέν σέ γε (φημὶ) καὶ ἄλλοτε δουρὶ φόβησα.
Ἦ οὐ μέμνῃ ὅτε πέρ σε βοῶν ἄπο μοῦνον ἐόντα
Σεῦα κατ' Ἰδαίων ὀρέων ταχέεσσι πόδεσσι
Καρπαλίμως; τότε δ' οὔτι μετατροπαλίζεο φεύγων.
Ἔνθεν δ' ἐς Λυρνησσὸν ὑπέκφυγες· αὐτὰρ ἐγὼ τὴν
Πέρσα, μεθορμηθεὶς σὺν Ἀθήνῃ καὶ Διὶ πατρί·
Ληϊάδας δὲ γυναῖκας ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας,
Ἦγον· ἀτάρ σε Ζεὺς ἐρρύσατο καὶ θεοὶ ἄλλοι.
Ἀλλ' οὐ νῦν σ' ἐρύεσθαι ὀΐομαι, ὡς ἐνὶ θυμῷ
Βάλλεαι· ἀλλά σ' ἔγωγ' ἀναχωρήσαντα κελεύω
Ἐς πληθὺν ἰέναι, μηδ' ἀντίος ἵστασ' ἐμεῖο,
Πρίν τι κακὸν παθέειν· ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.
Τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας ἀπαμείβετο, φώνησέν τε,
Πηλείδη, μὴ δή μ' ἐπέεσσί γε νηπύτιον ὥς,
Ἔλπεο δειδίξεσθαι· ἐπεὶ σάφα οἶδα καὶ αὐτός,
Ἠμὲν κερτομίας, ἠδ' αἴσυλα μυθήσασθαι·
Ἴδμεν δ' ἀλλήλων γενεήν, ἴδμεν δὲ τοκῆας,
Πρόκλυτ' ἀκούοντες ἔπεα θνητῶν ἀνθρώπων·
Ὄψει δ' οὔτ' ἄρ πω σὺ ἐμοὺς ἴδες, οὔτ' ἄρ' ἐγὼ σούς.
Φασὶ σὲ μὲν Πηλῆος ἀμύμονος ἔκγονον εἶναι,
Μητρὸς δ' ἐκ Θέτιδος καλλιπλοκάμου ἁλοσύδνης·
Αὐτὰρ ἐγὼν υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχίσαο
Εὔχομαι ἐκγεγάμεν, μήτηρ δέ μοί ἐστ' Ἀφροδίτη.
Τῶν δὴ νῦν ἕτεροί γε φίλον παῖδα κλαύσονται
Σήμερον· οὐ γάρ φημι ἔπεσσί γε νηπυτίοισιν
Ὧδε διακρινθέντε, μάχης ἐξαπονέεσθαι·
Εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι, ὄφρ' εὖ εἰδῇς
Ἡμετέρην γενεήν (πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασι)
Δάρδανον αὖ πρῶτον τέκετο νεφεληγερέτα Ζεύς·
Κτίσσε δὲ Δαρδανίην, ἐπεὶ οὔπω Ἴλιος ἱρὴ
Ἐν πεδίῳ πεπόλιστο πόλις μερόπων ἀνθρώπων·
Ἀλλ' ἔθ' ὑπωρείας ᾤκεον πολυπιδάκου Ἴδης.
Δάρδανος αὖ τέκεθ' υἱὸν Ἐριχθόνιον βασιλῆα,
Ὃς δὴ ἀφνειότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων·
Τοῦ τρισχίλιαι ἵπποι ἕλος* κάτα βουκολέοντο
Θήλειαι, πώλοισιν ἀγαλλόμεναι ἀταλῇσι·
Τάων καὶ Βορέης ἠράσσατο βοσκομενάων,
Ἵππῳ δ' εἰσάμενος παρελέξατο κυανοχαίτῃ.
Αἱ δ' ὑποκυσάμεναι ἔτεκον δυοκαίδεκα πώλους·
Αἱ δ' ὅτε μὲν σκιρτῷεν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν,
Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέον, οὐδὲ κατέκλων·
Ἀλλ' ὅτε δὴ σκιρτῷεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
Ἄκρον ἐπὶ ῥηγμῖνος ἁλὸς πολιοῖο θέεσκον.
Τρῶα δ' Ἐριχθόνιος τέκετο Τρώεσσιν ἄνακτα.
Τρωὸς δ' αὖ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,
Ἶλός τ', Ἀσσάρακός τε, καὶ ἀντίθεος Γανυμήδης,
Ὃς δὴ κάλλιστος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων·
Τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεύειν,
Κάλλεος εἵνεκα οἷο, ἵν' ἀθανάτοισι μετείη.
Ἶλος δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Λαομέδοντα·
Λαομέδων δ' ἄρα Τιθωνὸν τέκετο, Πρίαμόν τε,
Λάμπον τε, Κλυτίον θ', Ἱκετάονά τ' ὄζον Ἄρηος·
Ἀσσάρακος δὲ Κάπυν· ὁ δ' ἄρ' Ἀγχίσην τέκε παῖδα·
Αὐτὰρ ἔμ' Ἀγχίσης, Πρίαμος δ' ἔτεχ' Ἕκτορα δῖον.
Ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι·
Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἄνδρεσσιν ὀφέλλει τε μινύθει τε,
Ὅππως κεν ἐθέλῃσιν· ὁ γὰρ κάρτιστος ἁπάντων.
Ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα νηπύτιοι ὥς,
Ἑσταότ' ἐν μέσσῃ ὑσμίνῃ δηϊοτῆτος.
Ἔστι γὰρ ἀμφοτέροισιν ὀνείδεα μυθήσασθαι
Πολλὰ μάλ', οὐδ' ἂν νηῦς ἑκατόζυγος ἄχθος ἄροιτο.
Στρεπτὴ δὲ γλῶσσ' ἐστὶ βροτῶν, πολέες δ' ἔνι μῦθοι,
Παντοῖοι· ἐπέων δὲ πολὺς νομὸς ἔνθα καὶ ἔνθα.

Ὁπποῖον

Ὁπποῖόν κ' εἴπησθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις.
Ἀλλὰ τίη ἔριδας καὶ νείκεα νῶϊν ἀνάγκη
Νεικεῖν ἀλλήλοισιν ἐναντίον, ὥστε γυναῖκας,
Αἵτε χολωσάμεναι ἔριδος πέρι θυμοβόροιο
Νεικεῦσ' ἀλλήλῃσι μέσην ἐς ἄγυιαν ἰοῦσαι,
Πόλλ' ἐτεά τε καὶ οὐκί· χόλος δέ τε καὶ τὰ κελεύει.
Ἀλκῆς δ' οὔ μ' ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις μεμαῶτα,
Πρὶν χαλκῷ μαχέσασθαι ἐναντίον. ἀλλ' ἄγε θᾶσσον
Γευσόμεθ' ἀλλήλων χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν.
Ἦ ῥα, καὶ ἐν δεινῷ σάκει ἤλασε χάλκεον ἔγχος,
* Σμερδαλέον, μέγα δ' ἀμφὶ σάκος μύκε δουρὸς ἀκωκῇ
Πηλεΐδης δὲ σάκος μὲν ἀπὸ ἕο χειρὶ παχείῃ
Ἔσχετο ταρβήσας. φάτο γὰρ δολιχόσκιον ἔγχος
Ῥεῖα δ' ἐλεύσεσθαι μεγαλήτορος Αἰνείαο·
Νήπιος, οὐδ' ἐνόησε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
Ὡς οὐ ῥηΐδι' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα
Ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, οὐδ' ὑποείκειν.
Οὐδὲ τότ' Αἰνείαο δαΐφρονος ὄβριμον ἔγχος
Ῥῆξε σάκος. χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο·
Ἀλλὰ δύω μὲν ἔλασε διὰ πτύχας, αἱ δ' ἄρ' ἔτι τρεῖς
Ἦσαν, ἐπεὶ πέντε πτύχας ἤλασε Κυλλοποδίων,
Τὰς δύο, χαλκείας, δύο δ' ἔνδοθι κασσιτέροιο,
Τὴν δὲ μίαν, χρυσῆν, τῇ ῥ' ἔσχετο * χάλκεον ἔγχος,
Δεύτερος αὖτ' Ἀχιλεὺς προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλεν Αἰνείαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην,
Ἄντυγ' ὕπο πρώτην, ᾗ λεπτότατος θέε χαλκός·
Λεπτοτάτη δ' ἐπέην ῥινὸς βοός. ἡ δὲ * διὰ πρὸ
Πηλιὰς ἤϊξεν μελίη, λάκε δ' ἀσπὶς ὑπ' αὐτῆς.
Αἰνείας δ' ἐάλη, καὶ ἀπὸ ἕθεν ἀσπίδ' ἀνέσχε
Δείσας, ἐγχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ
Ἔστη ἱεμένη, διὰ δ' ἀμφοτέρους ἕλε κύκλους
Ἀσπίδος ἀμφιβρότης. ὃ δ' ἀλευάμενος δόρυ μακρὸν,
Ἔστη, κὰδ δ' ἄχος οἱ χύτο μυρίον ὀφθαλμοῖσι,
Ταρβήσας ὅ οἱ ἄγχι πάγη βέλος· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Ἐμμεμαὼς ἐπόρουσεν ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξὺ,
Σμερδαλέα ἰάχων. ὃ δὲ χερμάδιον λάβε χειρὶ
Αἰνείας, μέγα ἔργον, ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρε φέροιεν,
Οἷοι νῦν βροτοί εἰσ'· ὁ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος.
Ἔνθα κεν Αἰνείας μὲν ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῳ,
Ἢ κόρυθ', ἠὲ σάκος, τό οἱ ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον.
Τὸν δέ κε Πηλεΐδης σχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπηύρα,
Εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
Αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι θεοῖς μετὰ μῦθον ἔειπεν·
Ὢ πόποι, ἦ μοι ἄχος μεγαλήτορος Αἰνείαο,
Ὃς τάχα Πηλεΐωνι δαμεὶς Ἄϊδόσδε κάτεισι,
Πειθόμενος μύθοισιν Ἀπόλλωνος ἑκάτοιο,
Νήπιος· οὐδέ τί οἱ χραισμήσει λυγρὸν ὄλεθρον.
Ἀλλὰ τίη νῦν οὗτος ἀναίτιος ἄλγεα πάσχει,
Μὰψ ἕνεκ' ἀλλοτρίων ἀχέων, κεχαρισμένα δ' αἰεὶ
Δῶρα θεοῖσι δίδωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν;
Ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς πέρ μιν ὑπὲκ θανάτου ἀγάγωμεν,
Μήπως καὶ Κρονίδης κεχολώσεται, αἴ κεν Ἀχιλλεὺς
Τόνδε κατακτείνῃ· μόριμον δέ οἵ ἐστ' ἀλέασθαι,
Ὄφρα μὴ ἄσπερμος γενεὴ καὶ ἄφαντος ὄληται
Δαρδάνου, ὃν Κρονίδης περὶ πάντων φίλατο παίδων,
Οἳ ἕθεν ἐξεγένοντο γυναικῶν τε θνητάων.
Ἤδη γὰρ Πριάμου γενεὴν ἤχθηρε Κρονίων·
Νῦν δὲ δὴ Αἰνείαο βίη Τρώεσσιν ἀνάξει,
Καὶ παῖδες παίδων, τοί κεν μετόπισθε γένωνται.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη,
Ἐννοσίγαι', αὐτὸς σὺ μετὰ φρεσὶ σῇσι νόησον
Αἰνείαν, ἤ κέν μιν ἐρύσσεαι, ἦ κεν ἐάσεις
Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ δαμήμεναι ἐσθλὸν ἐόντα.
Ἤτοι μὲν γὰρ νῶϊ πολέας ὠμόσσαμεν ὅρκους
Πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
Μήποτ' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ,
Μηδ' ὁπότ' ἂν Τροίη μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δάηται
Δαιομένη, δαίωσι δ' ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τό γ' ἄκουσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,

Quale dixeris verbum, tale etiam audies.
Sed quid rixis & opprobriis nobis neceſſe eſt
Contendere mutuò contrà, vt mulieres,
Quæ iratæ contentione pro pernicioſa
Contendunt mutuò, mediam in viam euntes,
Multa vera & non: ira autem & iſta iubet.
A virtute autem non me verbis auertes alacrem,
Priuſquam ære pugnes contrà: ſed age ocyus
Experiamur mutuò æreis lanceis.
Dixit vtiq;, & in grauem clypeum impegit æreã haſtam — Æneæ & Achillis prælium.
Vehementer: valdè. a. circa clypeum crepuit haſtæ cuſpis — γρ. Σμερδαλέον.
Pelides autem ſcutum quidem à ſe manu craſſa
Tenuit perterritus. putabat enim longam haſtam
Facilè penetraturam eſſe magnanimi Æneæ:
Stultus: neque cogitabat in mente & in animo,
Quòd non facilè poſſunt deorum glorioſa dona
A viris mortalibus perrumpi, & cedere eis.
Neque tunc Æneæ bellicoſi fortis haſta
Rupit clypeum. aurum enim inhibuit, dona Dei:
Sed duas quidem adegit per plicas: hæ autem adhuc tres
Erant, quoniã quinque plicas ſuperinduxerat Vulcanus.
Æreas, duaſq; intrinſecus ſtanni:
Vnam verò auream: qua detenta eſt ærea haſta.
Secundò autem rurſus Achilles emiſit longam haſtam, — γρ. μείλινον.
Et iaculatus eſt Æneæ ad ſcutum vndique æquale,
Oram ſub primam, vbi tenuiſſimum currebat æs.
Tenuiſſimũ etiam inductum erat coriũ bouis, ipſaq; penitus — γρ. διαπρό.
Pelias tranſiuit fraxinus: reſonuit autem ſcutum ſub ipſa:
Æneas autem contractus eſt, & à ſe ſcutum tenebat
Timens: haſta autem ſupra dorſum in terra
Stetit emiſſa. nam vtroſque diſruperat orbes
Clypei cingentis hominem: hic. a. deuitans lanceam longam
Conſtitit: dolor autem illi offuſus eſt plurimus oculis:
Territus quòd prope eum fixum erat telum: ſed Achilles
Promptus irruit diſtringens enſem acutum,
Terribiliter clamans: at ſaxum accepit manu
Æneas magnum pondus quod non duo viri ferrent,
Quales nunc homines ſunt: is. a. ipſum facilè verſabat & ſolus.
Tum Æneas quidem irruentem petiſſet ſaxo,
Vel ad galeam vel ad ſcutum, quod ab eo defendiſſet triſtẽ perniciem:
Hunc. a. Pelides propè enſe anima priuaſſet,
Niſi mox animaduertiſſet Neptunus quaſſator terræ:
Statim autem inter immortales deos verbum locutus eſt,
Heu certè mihi dolor ob magnanimum Æneam, — Neptunus de Aenea conſeruando conſultat.
Qui citò à Pelide domitus ad-infernum deſcendet,
Perſuaſus verbis Apollinis longè iaculantis,
Stultus: neque eum iuuabit aduerſus triſte exitium.
Sed cur hic nunc innocens dolores patitur
Fruſtrà ob alienas miſerias, grata autem ſemper
Munera diis exhibet, qui cœlum latum habitant?
Sed agite, nos ſaltem ipſum à morte ſubducamus,
Ne fortè & Saturnides iraſcatur, ſi Achilles
Hunc interimat. fatale autem ei eſt euitare,
Ut ne ſine-ſemine genus & prorſus extinctum pereat
Dardani, quem Saturnides præ omnibus dilexit liberis
Qui ex ſe nati ſunt mulieribúſque mortalibus.
Iam enim Priami genus odit Saturnius:
Nunc autem iam Æneæ vis Troianis imperabit,
Et filij filiorum, qui quidem in-poſterum nati fuerint.
Huic autem reſpondit deinde pulchris-oculis veneranda Iuno:
Neptune, ipſe tu in mentibus tuis reſpice
Æneam, an ipſum ſeruabis, an ſines
A Pelide Achille interfici fortem exiſtentem.
Nam ſanè nos multa iurauimus iuramenta
Omnes inter deos, ego & Pallas Minerua,
Nunquam à Troianis auerſuras eſſe malum diem,
Neque ſi quando Troia infeſto igne tota flagraret
Incenſa, incendant autem bellicoſi filij Achiuorum.
Sed poſtquam hoc audiuit Neptunus quaſſator terræ,

Perrexit ire per ſ. pugnam, & per ſtrepitum haſtarum.
Peruenit autem vbi Æneas, & inclytus erat Achilles:
Confeſtim.v.huic quidem deinde ob oculos fudit caliginem
Neptunus Æneam Achilli ſub ducit. *Pelidæ Achilli:hic autem lanceam bene-ferratam*
Scuto extraxit magnanimi Æneæ,
Et hanc quidem ante pedes Achillis poſuit:
Æneam autem agilem-reddidit à terra in altum tollens:
Multos autem ordines Heroum, multoſq; etiam equorum
Æneas ſuperſiliebat dei à manu actus,
Peruenit autem ad extremam-partem impetuoſi belli:
Ibi verò Caucones ad bellum armabantur:
Hunc autem valdè propè venit Neptunus quaſſator-terræ,
Et ipſum vociferans verbis velocibus allocutus eſt:
γ. ἀέκαν. *Ænea, quis te ſic deorum tui negligentem iubet*
Contra Achillem præliari & pugnare,
Qui te ſimul melior, & charior immortalibus?
Sed recede quandocunque obuiaueris ipſi,
Ne & præter fatum domum Plutonis ingrediaris.
Sed poſtquam Achilles mortem & fatum aſſecutus fuerit,
Audens deinceps inter primos pugna.
Non enim aliquis te alius Achiuorum interficiet.
Sic fatus, reliquit illic poſtquam ſignificauit omnia:
Mox verò deinde Achillis ab oculis diſperſit nebulam
Denſam:hic autem deinde clarè vidit oculis:
Indignabundus autem dixit erga ſuum elatum animum:
Achilles Æneam euaſiſſe indignatur. *Papæ, certè magnum miraculum hoc oculis video:*
Haſta quidem hæc iacet in terra, neque virum
Video in quem emiſi, interficere cupiens:
Certè & Æneas dilectus immortalibus diis
Erat, ſed ipſum putabam fruſtrà ſic gloriari.
Valeat, non ei animus me amplius experiri
Erit, qui & nunc fugit lubens à morte.
Sed agè, iam Danaos bellicoſos adhortatus,
Alios Troianos experiar obuius veniens.
Dixit, & in ordines ſaliit, imperauitq; viro cuique,
Ne amplius nunc à Troianis procul ſtate diui Achiui:
Sed age, vir contra virum eat, paratúſque ſit pugnare:
Difficile autem mihi eſt, & forti licet exiſtenti,
Tot homines inſequi & cum omnibus pugnare:
Ne Mars quidem qui deus immortalis eſt, neq; Minerua
Tanti prælij inſequeretur aciem, & pugnaret.
Sed quantum quidem ego poſſum manibuſq; pedibuſque,
γ. οὐ μέ π. *Et robore, nõ me amplius puto remiſſurũ eſſe, ne.q. paululũ:*
Sed valdè per cateruam ibo penitus, neque aliquem puto
Troũ gauiſurũ eſſe, quicunque propè haſtam meam venerit.
Hector cũ Achille ſe congreſſurũ iactat. *Sic dixit incitans. Troianos verò illuſtris Hector*
Hortabatur minatus (affirmabat. a. ire ſe contra Achillem)
Troiani magnanimi, ne timete Achillem.
Etenim ego verbis vel cum immortalibus pugnarem,
Haſta verò arduum eſt, quoniam multò fortiores ſunt.
Neque Achilles omnibus finem ſermonibus imponet:
Sed hoc quidem perficiet. hoc autẽ in-medio infectum ſinet
Huic.a.ego contrarius vado, etſi igni manibus ſimilis eſt,
Etſi igni manibus ſimilis eſt:robore autem ardenti ferro.
Apollo Hectorẽ cum Achille congredi vetat. *Sic dixit incitans: hi autem aduerſi haſtas tollebant*
Troës:horum.a. ſimul miſtum eſt robur, ortúſque eſt clamor.
Et tunc Hectorem allocutus eſt aſtans Phœbus Apollo,
Hector, ne amplius omnino cũ Achille cõgrediare ante-
Sed per multitudinẽ & ex tumultu excipe, illum, (aciem,
Ne te vel iaculetur eminus, vel cominus enſe feriat.
Sic dixit: Hector autẽ rurſus ingreſſus eſt globum virorum
Territus, quando audiuit dei vocem loquentis:
Achilles interficit Iphitionẽ. *Inq; Achilles Troianos inſiliit mentibus indutus robur,*
Horrendè vociferans primum autem interfecit Iphitiona
Strenuum, Otryntidem, multorum ductorem populorum,
Quem nympha peperit Nais Otrynteo vrbium-euerſori,
Tmolo ſub niuoſo, Hyde in opulento populo.(.ciuitate)
Hunc.q.rectà ruentem percuſſit haſta diuus Achilles
Medium per-caput: id autem in-duas partes totum fiſſum eſt,

Βῆ ῥ' ἴμεν ἄν τε μάχην καὶ ἀνὰ κλόνον ἐγχειάων,
Ἷξε δ' ὅθ' Αἰνείας ἠδ' ὁ κλυτὸς ἦεν Ἀχιλλεύς.
Αὐτίκα τῷ μὲν ἔπειτα κατ' ὀφθαλμῶν χέεν ἀχλὺν
Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ· ὁ δὲ μελίην εὔχαλκον
Ἀσπίδος ἐξέρυσεν μεγαλήτορος Αἰνείαο·
Καὶ τὴν μὲν προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλῆος ἔθηκεν,
Αἰνείαν δ' ἔσσευεν ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀείρας·
Πολλὰς δὲ στίχας ἡρώων, πολλὰς δὲ καὶ ἵππων
Αἰνείας ὑπεράλτο, θεοῦ ἀπὸ χειρὸς ὀρούσας·
Ἷξε δ' ἐπ' ἐσχατιὴν πολυάϊκος πολέμοιο·
Ἔνθα δὲ Καύκωνες πόλεμον μέτα θωρήσσοντο·
Τῷ δὲ μάλ' ἐγγύθεν ἦλθε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Αἰνεία, τίς σ' ὧδε θεῶν* ἀτέοντα κελεύει
Ἀντί' Ἀχιλλῆος πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι,
Ὃς σεῦ ἅμα κρείσσων καὶ φίλτερος ἀθανάτοισιν;
Ἀλλ' ἀναχωρῆσαι, ὅτε κεν συμβλήσεαι αὐτῷ,
Μὴ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δόμον Ἄϊδος εἰσαφίκηαι·
Αὐτὰρ ἐπεί κ' Ἀχιλεὺς θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ,
Θαρσήσας δ' ἤπειτα μετὰ πρώτοισι μάχεσθαι.
Οὐ μὲν γάρ τίς σ' ἄλλος Ἀχαιῶν ἐξεναρίξει.
Ὣς εἰπὼν, λίπεν αὐτόθ', ἐπεὶ διεπέφραδε πάντα.
Αἶψα δ' ἔπειτ' Ἀχιλῆος ἀπ' ὀφθαλμῶν σκέδασ' ἀχλὺν
Θεσπεσίην, ὁ δ' ἔπειτα μέγ' ἔξιδεν ὀφθαλμοῖσιν·
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν,
Ὢ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι·
Ἔγχος μὲν τόδε κεῖται ἐπὶ χθονός, οὐδέ τι φῶτα
Λεύσσω τῷ ἐφέηκα, κατακτάμεναι μενεαίνων.
Ἦ ῥα καὶ Αἰνείας φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσιν
Ἦεν, ἀτάρ μιν ἔφην μὰψ αὔτως εὐχετάασθαι.
Ἐρρέτω· οὔ οἱ θυμὸς ἐμεῦ ἔτι πειρηθῆναι
Ἔσσεται, ὃς καὶ νῦν φύγεν ἄσμενος ἐκ θανάτοιο.
Ἀλλ' ἄγε δὴ, Δαναοῖσι φιλοπτολέμοισι κελεύσας,
Τῶν ἄλλων Τρώων πειρήσομαι ἀντίος ἐλθών.
Ἦ, καὶ ἐπὶ στίχας ἆλτο, κέλευε δὲ φωτὶ ἑκάστῳ,
Μηκέτι νῦν Τρώων ἑκὰς ἵστατε δῖοι Ἀχαιοί,
Ἀλλ' ἄγ', ἀνὴρ ἄντ' ἀνδρὸς ἴτω, μεμάτω δὲ μάχεσθαι.
Ἀργαλέον δέ μοι ἐστὶ καὶ ἰφθίμῳ περ ἐόντι,
Τοσσούσδ' ἀνθρώπους ἐφέπειν, καὶ πᾶσι μάχεσθαι·
Οὐδέ κ' Ἄρης, ὅσπερ θεὸς ἄμβροτος, οὐδέ κ' Ἀθήνη,
Τόσσησδ' ὑσμίνης ἐφέποι στόμα, καὶ πονέοιτο·
Ἀλλ' ὅσσον μὲν ἐγὼ δύναμαι χερσίν τε ποσίν τε,
Καὶ σθένει* οὔ μ' ἔτι φημὶ μεθησέμεν οὐδ' ἠβαιόν·
Ἀλλὰ μάλα στιχὸς εἶμι διαμπερὲς, οὐδέ τιν' οἴω
Τρώων χαιρήσειν, ὅστις σχεδὸν ἔγχεος ἔλθῃ.
Ὣς φάτ' ἐποτρύνων. Τρώεσσι δὲ φαίδιμος Ἕκτωρ
Κέκλεθ' ὁμοκλήσας, φάτο δ' ἴμεναι ἄντ' Ἀχιλῆος.
Τρῶες ὑπέρθυμοι μὴ δείδιτε Πηλείωνα·
Καί κεν ἐγὼν ἐπέεσσι καὶ ἀθανάτοισι μαχοίμην,
Ἔγχεϊ δ' ἀργαλέον, ἐπεὶ πολὺ φέρτεροί εἰσιν·
Οὐδ' Ἀχιλεὺς πάντεσσι τέλος μύθοις ἐπιθήσει,
Ἀλλὰ τὸ μὲν τελέει, τὸ δὲ καὶ μεσσηγὺ κολούει.
Τοῦ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν,
Εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' αἴθωνι σιδήρῳ.
Ὣς φάτ' ἐποτρύνων· οἱ δ' ἀντίοι ἔγχε' ἄειραν
Τρῶες· τῶν δ' ἄμυδις μίχθη μένος, ὦρτο δ' ἀϋτή·
Καὶ τότ' ἄρ' Ἕκτορα εἶπε παραστὰς Φοῖβος Ἀπόλλων,
Ἕκτορ, μηκέτι πάμπαν Ἀχιλλῆϊ προμάχιζε,
Ἀλλὰ κατὰ πληθύν τε καὶ ἐκ φλοίσβοιο δέδεξο,
Μήπως σ' ἠὲ βάλῃ, ἠὲ σχεδὸν ἄορι τύψῃ.
Ὣς ἔφατ'. Ἕκτωρ δ' αὖτις ἐδύσετο οὐλαμὸν ἀνδρῶν,
Ταρβήσας, ὅτ' ἄκουσε θεοῦ ὄπα φωνήσαντος.
Ἐν δ' Ἀχιλεὺς Τρώεσσι θόρε φρεσὶν εἱμένος ἀλκὴν,
Σμερδαλέα ἰάχων. πρῶτον δ' ἕλεν Ἰφιτίωνα
Ἐσθλὸν, Ὀτρυντείδην, πολέων ἡγήτορα λαῶν,
Ὃν νύμφη τέκε νηῒς Ὀτρυντῆϊ πτολιπόρθῳ,
Τμώλῳ ὑπὸ νιφόεντι, Ὕδης ἐν πίονι δήμῳ·
Τὸν δ' ἰθὺς μεμαῶτα βάλ' ἔγχεϊ δῖος Ἀχιλλεύς,
Μέσσην κὰκ κεφαλήν· ἡ δ' ἄνδιχα πᾶσα κεάσθη·

Δούπησεν

Δούπησεν δὲ πεσὼν, ὁ δ' ἐπεύξατο δῖος Ἀχιλλεύς,
Κεῖσαι Ὀτρυντείδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν,
Ἐνθάδε τοι θάνατος, γενεὴ δέ τοι ἐστ' ἐπὶ λίμνῃ
Γυγαίῃ, ὅθι τοι τέμενος πατρώϊόν ἐστιν,
Ὕλλῳ ἐπ' ἰχθυόεντι, καὶ Ἕρμῳ δινήεντι.
Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος, τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε.
Τὸν μὲν Ἀχαιῶν ἵπποι ἐπισσώτροις δατέοντο
Πρώτῃ ἐν ὑσμίνῃ, ὁ δ' ἔπ' αὐτῷ Δημολέοντα,
Ἐσθλὸν ἀλεξητῆρα μάχης, Ἀντήνορος υἱὸν,
Νύξε κατὰ κρόταφον κυνέης διὰ χαλκοπαρῄου.
Οὐδ' ἄρα χαλκείη κόρυς ἔσχεθεν, ἀλλὰ δι' αὐτῆς
Αἰχμὴ ἱεμένη ῥῆξ' ὀστέον, ἐγκέφαλος δὲ
Ἔνδον ἅπας πεπάλακτο· δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα.
Ἱπποδάμαντα δ' ἔπειτα καθ' ἵππων ἀΐξαντα,
Πρόσθεν ἕθεν φεύγοντα, μετάφρενον οὔτασε δουρί.
Αὐτὰρ ὁ θυμὸν ἄϊσθε καὶ ἤρυγεν, ὡς ὅτε ταῦρος
Ἤρυγεν ἑλκόμενος Ἑλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα,
Κούρων ἑλκόντων, γάνυται δέ τε τοῖς Ἐνοσίχθων·
Ὣς ἄρα τόν γ' ἐρυγόντα λίπ' ὀστέα θυμὸς ἀγήνωρ.
Αὐτὰρ ὁ βῆ σὺν δουρὶ μετ' ἀντίθεον Πολύδωρον
Πριαμίδην· τὸν δ' οὔτι πατὴρ εἴασκε μάχεσθαι,
Οὕνεκά οἱ μετὰ παισὶ νεώτατος ἔσκε γόνοιο,
Καί οἱ φίλτατος ἔσκε, πόδεσσι δὲ πάντας ἐνίκα.
Δὴ τότε νηπιέῃσι ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων,
Θῦνε διὰ προμάχων, εἷος φίλον ὤλεσε θυμόν·
Τὸν βάλε μέσσον ἄκοντι ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς,
Νῶτα παραΐσσοντος, ὅθι ζωστῆρος ὀχῆες
Χρύσειοι σύνεχον, καὶ διπλόος ἤντετο θώρηξ·
Ἀντικρὺ δὲ διέσχε παρ' ὀμφαλὸν ἔγχεος αἰχμή·
Γνὺξ δ' ἔριπ' οἰμώξας, νεφέλη δέ μιν ἀμφεκάλυψε
Κυανέη, προτὶ οἷ δ' ἔλαβ' ἔντερα χερσὶ λιασθείς.
Ἕκτωρ δ' ὡς ἐνόησε κασίγνητον Πολύδωρον
Ἔντερα χερσὶν ἔχοντα λιαζόμενον ποτὶ γαίῃ,
Κάρ ῥά οἱ ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς, οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
Δηρὸν ἑκὰς στρωφᾶσθ', ἀλλ' ἀντίος ἦλθ' Ἀχιλῆϊ,
Ὀξὺ δόρυ κραδάων, φλογὶ εἴκελος. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Ὡς εἶδ', ὡς ἀνέπαλτο, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα,
Ἐγγὺς ἀνὴρ ὃς ἐμόν γε μάλιστ' ἐσεμάσσατο θυμὸν,
Ὅς μοι ἑταῖρον ἔπεφνε τετιμένον· οὐδ' ἂν ἔτι δὴν
Ἀλλήλους πτώσσοιμεν ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας.
Ἦ, καὶ ὑπόδρα ἰδὼν προσεφώνεεν Ἕκτορα δῖον,
Ἆσσον ἴθ', ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἵκηαι.
Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ,
Πηλεΐδη, μὴ δή μ' ἐπέεσσί γε, νηπύτιον ὣς,
Ἔλπεο δειδίξεσθαι, ἐπεὶ σάφα οἶδα καὶ αὐτὸς
Ἠμὲν κερτομίας ἠδ' αἴσυλα μυθήσασθαι·
Οἶδα δ' ὅτι σὺ μὲν ἐσθλὸς, ἐγὼ δὲ σέθεν πολὺ χείρων.
Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,
Αἴ κέ σε χειρότερός περ ἐὼν ἀπὸ θυμὸν ἕλωμαι
Δουρὶ βαλὼν, ἐπεὶ ἦ καὶ ἐμὸν βέλος ὀξὺ πάροιθεν.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δόρυ, καὶ τό γ' Ἀθήνη
Πνοιῇ Ἀχιλλῆος πάλιν ἔτραπε κυδαλίμοιο,
Ἦκα μάλα ψύξασα· τὸ δ' ἂψ ἵκεθ' Ἕκτορα δῖον,
Αὐτοῦ δὲ προπάροιθε ποδῶν πέσεν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Ἐμμεμαὼς ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων,
Σμερδαλέα ἰάχων, τὸν δ' ἐξήρπαξεν Ἀπόλλων
Ῥεῖα μάλ', ὥστε θεὸς, ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ.
Τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς
Ἔγχεϊ χαλκείῳ, τρὶς δ' ἠέρα τύψε βαθεῖαν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο δαίμονι ἶσος,
Δεινὰ δ' ὁμοκλήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἐξ αὖ * νῦν ἔφυγες θάνατον κύον· ἦ τέ τοι ἄγχι
Ἦλθε κακὸν, νῦν αὖτέ σ' ἐρύσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
Ὧ μέλλεις εὔχεσθαι ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων·
Ἦ θήν σ' ἐξανύω γε καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας,
Εἴ πού τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάρροθός ἐστι·
Νῦν δ' αὖ τοὺς ἄλλους Τρώων ἐπιείσομαι, ὅν κε κιχείω.
Ὡς εἰπὼν, Δρύοπ' οὖτα κατ' αὐχένα μέσσον ἄκοντι·
Ἤριπε δὲ προπάροιθε ποδῶν· ὁ δὲ τὸν μὲν ἔασε,

Inſonuitq; cadens: hic autem gloriabatur diuus Achilles,
Iaces Otryntide, omnium terribiliſſimè virorum:
Hic ſanè tibi mors: genus autem tibi eſt ad lacum
Gygeum, vbi tibi ager paternus eſt,
Hyllum ad piſcoſum & Hermum vorticoſum.
Sic dixit iactabundus: hunc v. caligo in oculis obtexit.
Hunc quidē Achiuorum equi canthis rotarū contriuerunt
Prima in acie: hic verò poſt hunc Demoleontem, Et Demoleontem.
Strenuum auerſorem pugnæ Antenoris filium,
Pupugit in tempus per galeam æreas-genas-habentem:
Nec ſanè ærea galea prohibuit, ſed per ipſam
Cuſpis acta rupit os: cerebrumq;
Intus omne fœdatum eſt: interfecit v. ipſum ruentem in ſe.
Hippodamantem verò deinde ab equis deſilientem, Et Hippodamantem.
Ante ſe fugientem in dorſo vulnerauit haſta:
Sed hic animam efflabat & mugiebat, vt quum taurus
Mugijt tractus Heliconiū circum regem (i. Neptun. aram)
Adoleſcentibus trahentibus gaudetq; his Neptunus:
Sic vtique huius mugientis reliquit oſſa animus elatus.
Sed hic iuit cum haſta in diuinum Polydorum Et Polydorum.
Priamidem, quem nequaquam pater ſinebat pugnare:
Eo quòd ipſi inter omnes minimus erat natu.
Et ei chariſſimus erat, pedibus verò omnes vincebat.
Iam tum amentis-inſcitia pedum virtutem oſtentans,
Currebat per propugnatores, quoiuſque charum perdidit a-
Hūc percuſſit medium iaculo velocipes diuus Achilles (nimū.
In tergum dum prætercurreret, vbi baltei fibulæ
Aureæ colligabant, & duplex concurrebat thorax:
E regione autem penetrauit iuxta vmbilicum haſtæ cuſpis:
Et in genua procidit eiulans: nebula autem ipſum obtexit
Nigra: ad ſe verò collegit inteſtina manibus inclinatus.
Hector autem poſtquam vidit fratrem Polydorum
Viſcera manibus tenentem aduolutum terræ, Hector Achillem aggreditur.
Eius oculis offuſa eſt caligo, neque amplius ſuſtinuit
Diu procul verſari, ſed contrarius venit Achilli
Acutam haſtam vibrans flammæ ſimilis. ſed Achilles
Vt vidit, ſtatim exiluit, & iactabundus verbum dixit:
Propè eſt vir qui meum maximè confecit animum,
Qui mihi amicum interfecit honoratum, neque ſanè diutius
Inuicem ſubterfugitabimus per belli ſemitas.
Dixit, & toruè intuitus allocutus eſt Hectorem nobilem:
Propius accede, vt celeriter mortis fines conſequaris.
Hunc autem non territus allocutus eſt bellicoſus Hector:
Pelide, ne me verbis puerulum veluti
Speres perterrefacturum te: quoniam probè noui & ipſe
Et conuitia & dicta ſuperba loqui:
Scio autem quòd tu quidem fortis, ego v. te multò inferior,
Sed certè quidem hæc Deorum in genibus ſita ſunt:
Si tibi, inferior quamuis exiſtens, animam exemero
Haſta iaculatus, quoniam & meum telum acutum antè eſt.
Dixit, & quatiens emiſit haſtam, & hanc Minerua
Flatu ab Achille retrorſum conuertit glorioſo,
Senſim admodum ſpirans: illaq; reuerſa eſt ad Hectorē no-
Ipſiuſque ante pedes cecidit: ſed Achilles (bilem,
Furens irruit occidere cupiens,
Horrendum clamans: illum verò eripuit Apollo Apollo Hectorem Achilli ſurripit.
Facilè admodum, vtpote Deus: operuitque nebula multa.
Ter quidem deinde irruit velocipes diuus Achilles
Haſta ærea, terq; nebulam percuſſit profundam:
Sed quando iam quartò impetijt dæmoni ſimilis,
Grauiter clamans verbis velocibus allocutus eſt:
Rurſus nunc effugiſti mortem canis: certè tibi propè κ. νῦν δή.
Venit exitium: nunc rurſus te liberauit clarus Apollo,
Cui debes vota facere receptus intra ſonitum iaculorum.
Attamen te conficiam & in poſterum obuiam factus,
Si fortè aliquis etiam mihi deorum adiutor eſt.
Nunc autem alios Troianos aggrediar quemcunque aſſecu-
tus fuero.
Sic locutus Dryopē vulnerauit per ceruicē mediā iaculo: Achilles multos interficit.
Cecidit autem ante pedes: ille autem hunc quidem reliquit,

Demochum verò Phyletoridem amplúmque magnúmque
In-genu haſta percutiens detinuit. hunc quidem deinde
Vulnerans enſe magno, abſtulit animam.
Sed hic Laogonum & Dardanum filios Biantis,
γρ. ἐφορμηθεὶς Ambos adortus ex equis depulit in terram,
Hunc quidem lancea iaculatus, illum verò comminus enſe verberans.
Troëm autem Alaſtoridem, hic quidem obuius venit genua,
γρ. σέο. γρ. ἀφίη Si quo modo ſibi parceret, prehendens, & viuum dimitteret,
Neque interficeret, coæqualem-ætatem miſeratus.
Stultus, neque hoc nouerat quòd non perſuaſurus erat.
Non enim quid mitis vir erat, neque benignus,
Sed valde ferox. hic quidem tangebat manibus genua,
Cupiens precari. ille autem enſe vulnerauit cum ad hepar.
Eius autem hepar excidit, & ater ſanguis ex ipſo
Sinum impleuit: huncque caligo in oculis texit
Animo deficientem. ille verò rurſus Muliũ vulnerauit aſtans
Haſta ad aurem: móxque per aurem iuit alteram
Cuſpis ærea. ille autem Agenoris filium Echeclum
Medium per caput gladio percuſſit manubriato:
Totus autem incaluit enſis ſanguine: hunc verò in oculis
Cepit nigra mors & fatum potens.
Deucalionem autem deinde, vbi connectunt ſe nerui
Cubiti, hâc illum charam per manum confodit
Cuſpis ærea: hic verò ipſam expectauit manu grauatus,
Præ ſe videns mortem. ille autem gladio ceruicẽ verberans,
Procul cum ipſa galea caput proiecit, medulla rurſus
Vertebris exiluit: hic autem in terra iacuit extenſus.
At ipſe perrexit ire in ſtrenuum Perei filium
Rhigmum, qui è Thracia fertili venerat,
Hunc percuſſit medium telo: fixumque eſt in ventre ferrum:
Decidit autem è curru. hic autem Areithoum famulum
Retrò equos conuertentem in dorſo acuta haſta
Pupugit, eque curru depulit, turbati ſunt autem eius equi.
Quemadmodum autem furit per profundas valles ingens ignis
Montis aridi: profunda autem accenditur ſylua,
Et vbique quatiens ventus flammam circumuoluit:
Sic hic vbique currebat cum lancea dæmoni ſimilis,
Occiſos inſequens: fluebat autem ſanguine terra nigra.
Vt autem quando quis ſubiugauit boues mares latifrontes
Ad-terendum hordeum album rotunda in area, (gientiũ:
γρ. ἐϋκτιμένῃ Citoque tenuia ſunt grana boũ ſub pedibus vehementer-mu-
Sic ſub Achille magnanimo vnica-vngula equi
Calcabant ſimul mortuóſque & clypeos: ſanguine autem axis
Infrà totus fœdabatur, & orbes qui circa currum erant,
Quos ab equorum vngulis guttæ aſpergebant,
Quique à canthis ſubſiliebant: is autem cupiebat gloriam referre
Pelides: tabo verò maculabat manus inacceſſas.

Δημοῦχον δὲ Φιλητορίδην ἠΰν τε μέγαν τε
Κὰγ γόνυ δουρὶ βαλὼν ἠρύκακε· τὸν μὲν ἔπειτα
Οὐτάζων ξίφεϊ μεγάλῳ, ἐξαίνυτο θυμόν.
Αὐτὰρ ὁ Λαόγονον καὶ Δάρδανον, υἷε Βίαντος,
Ἄμφω * ἐφορμηθεὶς ἐξ ἵππων ὦσε χαμᾶζε,
Τὸν μὲν δουρὶ βαλὼν, τὸν δὲ σχεδὸν ἄορι τύψας.
Τρῶα δ' Ἀλαστορίδην, ὁ μὲν ἀντίος ἤλυθε γούνων,
Εἴ πως * εὖ πεφίδοιτο λαβὼν, καὶ ζωὸν * ἀφείη,
Μηδὲ κατακτείνειεν, ὁμηλικίην ἐλεήσας·
Νήπιος, οὐδὲ τὸ ᾔδη ὃ οὐ πείσεσθαι ἔμελλεν.
Οὐ γάρ τι γλυκύθυμος ἀνὴρ ἦν, οὐδ' ἀγανόφρων,
Ἀλλὰ μάλ' ἐμμεμαώς. ὁ μὲν ἥπτετο χείρεσι γούνων,
Ἱέμενος λίσσεσθ', ὁ δὲ φασγάνῳ οὖτα καθ' ἧπαρ.
Ἐκ δέ οἱ ἧπαρ ὄλισθεν, ἀτὰρ μέλαν αἷμα κατ' αὐτοῦ
Κόλπον ἐνέπλησεν, τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε
Θυμοῦ δευόμενον· ὁ δὲ Μούλιον οὖτα παραστὰς
Δουρὶ κατ' οὖς· εἶθαρ δὲ δι' οὔατος ἦλθ' ἑτέροιο
Αἰχμὴ χαλκείη· ὁ δ' Ἀγήνορος υἱὸν Ἔχεκλον
Μέσσην κὰκ κεφαλὴν ξίφει ἤλασε κωπήεντι.
Πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι· τὸν δὲ κατ' ὄσσε
Ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή.
Δευκαλίωνα δ' ἔπειθ' ἵνα τε ξυνέχουσι τένοντες
Ἀγκῶνος, τῇ τόν γε φίλης διὰ χειρὸς ἔπειρεν
Αἰχμῇ χαλκείῃ· ὁ δέ μιν μένε χεῖρα βαρυνθεὶς,
Πρόσθ' ὁρόων θάνατον. ὁ δὲ, φασγάνῳ αὐχένα θείνας,
Τῆλ' αὐτῇ πήληκι κάρη βάλε, μυελὸς αὖτε
Σφονδυλίων ἔκπαλθ'· ὁ δ' ἐπὶ χθονὶ κεῖτο τανυσθείς.
Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἰέναι μετ' ἀμύμονα Πείρεω υἱὸν
Ῥίγμον, ὃς ἐκ Θρῄκης ἐριβώλακος εἰληλούθει·
Τὸν βάλε μέσσον ἄκοντι, πάγη δ' ἐν νηδύϊ χαλκός·
Ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων. ὁ δ' Ἀρηΐθοον θεράποντα
Ἂψ ἵππους στρέψαντα, μετάφρενον ὀξέϊ δουρὶ
Νύξ', ἀπὸ δ' ἅρματος ὦσε· κυκήθησαν δέ οἱ ἵπποι.
Ὡς δ' ἀναμαιμάει βαθέ' ἄγκεα θεσπιδαὲς πῦρ
Οὔρεος ἀζαλέοιο, βαθεῖα δὲ καίεται ὕλη,
Πάντῃ τε κλονέων ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει·
Ὡς ὅ γε πάντῃ θῦνε σὺν ἔγχεϊ δαίμονι ἶσος,
Κτεινομένους ἐφέπων, ῥέε δ' αἵματι γαῖα μέλαινα.
Ὡς δ' ὅτε τις ζεύξῃ βόας ἄρσενας εὐρυμετώπους
Τριβέμεναι κρῖ λευκὸν * ἐϋτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ,
Ῥίμφά τε λέπτ' ἐγένοντο βοῶν ὑπὸ πόσσ' ἐριμύκων·
Ὡς ὑπ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου μώνυχες ἵπποι
Στεῖβον ὁμοῦ νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας· αἵματι δ' ἄξων
Νέρθεν ἅπας πεπάλακτο, καὶ ἄντυγες αἳ περὶ δίφρον,
Ἃς ἄρ' ἀφ' ἱππείων ὁπλέων ῥαθάμιγγες ἔβαλλον,
Αἵ τ' ἀπ' ἐπισσώτρων· ὁ δὲ ἵετο κῦδος ἀρέσθαι
Πηλεΐδης, λύθρῳ δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους.

ILIADIS HOMERI XXI. COMPOSITIO.

SED poſtquam ad alueum peruenerunt pulchre-fluentis fluuij
Xanthi vorticoſi, quem immortalis genuit Iupiter,
γρ. αἰχμὰ ἀτυζ. Ibi diuidens eos, hos quidem per campum inſequebatur
Ad vrbem, quà alij turbati fugerant
Die ſuperiori, quando furebat illuſtris Hector:
Illac hi profundebantur in-fugam verſi: caliginem autem Iuno
Offudit ante denſam vt inhiberet. dimidij verò (habentem:
In fluuium voluebantur profundiſſimum, argenteos vortices
Incideruntque magno ſtrepitu: inſonuerunt autẽ alta fluenta,
Ripæ autem circum circa valdè reſonuerunt: hi verò clamore
Innatabant huc & illuc conuoluti per vortices.
Sicut autem quando ab impetu ignis locuſtæ euolant
Vt-fugiant ad-fluuium: ardetque indefatigatus ignis

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ ἢ φ ῥαψῳδία.

ΑΛΛ' ὅτε δὴ πόρον ἷξον ἐϋρρεῖος ποταμοῖο
Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς,
Ἔνθα διατμήξας, τοὺς μὲν πεδίον δ' ἐδίωκε
Πρὸς πόλιν, ᾗπερ * οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέοντο
Ἤματι τῷ προτέρῳ, ὅτε μαίνετο φαίδιμος Ἕκτωρ.
Τῇ ῥ' οἵ γε προχέοντο πεφυζότες· ἠέρα δ' Ἥρη
Πίτνα πρόσθε βαθεῖαν, ἐρυκέμεν· ἡμίσεες δὲ
Ἐς ποταμὸν εἰλεῦντο βαθύρροον ἀργυροδίνην·
Ἐν δ' ἔπεσον μεγάλῳ πατάγῳ, βράχε δ' αἰπὰ ῥέεθρα,
Ὄχθαι δ' ἀμφὶ περὶ μεγάλ' ἴαχον· οἱ δ' ἀλαλητῷ
Ἔννεον ἔνθα καὶ ἔνθα, ἑλισσόμενοι περὶ δίνας.
Ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ ῥιπῆς πυρὸς ἀκρίδες ἠερέθονται
Φευγέμεναι ποταμόνδε, τὸ δὲ φλέγει ἀκάματον πῦρ

Ὀρνύμεναι ἐξαίφνης, ταὶ δὲ πτώσσουσι καθ' ὕδωρ·
Ὣς ὑπ' Ἀχιλλῆος Ξάνθου βαθυδινήεντος
Πλῆτο ῥόος κελάδων ἐπιμὶξ ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν.
Αὐτὰρ ὁ διογενὴς δόρυ μὲν λίπεν αὐτοῦ ἐπ' *ὄχθαις,
Κεκλιμένον μυρίκῃσιν· ὁ δ' *ἔσθορε δαίμονι ἶσος,
Φάσγανον οἶον ἔχων, κακὰ δὲ φρεσὶ μήδετο ἔργα·
Τύπτε δ' ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ στόνος ὄρνυτ' ἀεικὴς
Ἄορι θεινομένων, ἐρυθαίνετο δ' αἵματι ὕδωρ.
Ὡς δ' ὑπὸ δελφῖνος μεγακήτεος ἰχθύες ἄλλοι
Φεύγοντες, πιμπλᾶσι μυχοὺς λιμένος εὐόρμου,
Δειδιότες (μάλα γάρ τε κατεσθίει ὅν κε λάβῃσιν)
Ὣς Τρῶες ποταμοῖο κατὰ δεινοῖο ῥέεθρα
Πτῶσσον ὑπὸ κρημνούς. ὁ δ' ἐπεὶ κάμε χεῖρας ἐναίρων,
Ζωοὺς ἐκ ποταμοῖο δυώδεκα λέξατο κούρους,
Ποινὴν Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο θανόντος·
Τοὺς ἐξῆγε θύραζε τεθηπότας, ἠΰτε νεβρούς.
Δῆσε δ' ὀπίσσω χεῖρας ἐϋτμήτοισιν ἱμᾶσι,
Τοὺς αὐτοὶ φορέεσκον ἐπὶ στρεπτοῖσι χιτῶσι·
Δῶκε δ' ἑταίροισιν κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας.
Αὐτὰρ ὁ ἂψ ἐπόρουσε *κατακτάμεναι μενεαίνων·
Ἔνθ' υἷι Πριάμοιο συνήντετο Δαρδανίδαο
Ἐκ ποταμοῦ φεύγοντι Λυκάονι, τόν ῥά ποτ' αὐτὸς
Ἦγε λαβὼν ἐκ πατρὸς ἀλωῆς οὐκ ἐθέλοντα,
Ἐννύχιος προμολών· ὁ δ' ἐρινεὸν ὀξέϊ χαλκῷ
Τάμνε νέους ὄρπηκας, ἵν' ἅρματος ἄντυγες εἶεν.
Τῷ δ' ἄρ' ἀνώϊστον κακὸν ἤλυθε δῖος Ἀχιλλεύς.
Καὶ τότε μέν μιν Λῆμνον ἐϋκτιμένην *ἐπέρασσε
Νηυσὶν ἄγων, ἀτὰρ υἱὸς Ἰήσονος ὦνον ἔδωκε.
Κεῖθεν δὲ ξεῖνός μιν ἐλύσατο, πολλὰ δ' ἔδωκεν,
Ἴμβριος Ἠετίων, πέμψεν δ' ἐς δῖαν Ἀρίσβην·
Ἔνθεν ὑπεκπροφυγὼν πατρώϊον ἵκετο δῶμα.
Ἕνδεκα δ' ἤματα θυμὸν ἐτέρπετο οἷσι φίλοισιν,
Ἐλθὼν ἐκ Λήμνοιο· δυωδεκάτῃ δέ μιν αὖτις
Χερσὶν Ἀχιλλῆος θεὸς ἔμβαλεν, ὅς μιν ἔμελλε
Πέμψειν εἰς Ἀΐδαο, καὶ οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι.
Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς
Γυμνὸν ἄτερ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος, οὐδ' ἔχεν ἔγχος,
(Ἀλλὰ τὰ μὲν ῥ' ἀπὸ πάντα χαμαὶ βάλε· τεῖρε γὰρ ἱδρὼς
Φεύγοντ' ἐκ ποταμοῦ, κάματος δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα)
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
Ὢ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι·
Ἦ μάλα δὴ Τρῶες μεγαλήτορες, οὕς περ ἔπεφνον,
Αὖτις ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος·
Οἷον δὴ καὶ ὅδ' ἦλθε φυγὼν ὕπο νηλεὲς ἦμαρ,
Λῆμνον ἐς ἠγαθέην πεπερημένος· οὐδέ μιν ἔσχε
Πόντος ἁλὸς πολιῆς, ὃ πολέας ἀέκοντας ἐρύκει.
Ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ δουρὸς ἀκωκῆς ἡμετέροιο
Γεύσεται, ὄφρα ἴδωμαι ἐνὶ φρεσὶν ἠδὲ δαείω,
Ἢ ἄρ' ὁμῶς καὶ κεῖθεν ἐλεύσεται, ἦ μιν ἐρύξει
Γῆ φυσίζοος, ἥτε κατὰ κρατερόν περ ἐρύκει.
Ὣς ὅρμαινε μένων· ὁ δέ οἱ σχεδὸν ἦλθε τεθηπὼς,
Γούνων ἅψασθαι μεμαώς· περὶ δ' ἤθελε θυμῷ
Ἐκφυγέειν θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα μέλαιναν.
Ἤτοι ὁ μὲν δόρυ μακρὸν ἀνέσχετο δῖος Ἀχιλλεὺς,
Οὐτάμεναι μεμαώς· ὁ δ' ὑπέδραμε καὶ λάβε γούνων
Κύψας· ἐγχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ
Ἔστη, ἱεμένη χροὸς *ἄμεναι ἀνδρομέοιο.
Αὐτὰρ ὁ τῇ ἑτέρῃ μὲν ἑλὼν ἐλλίσσετο γούνων,
Τῇ δ' ἑτέρῃ ἔχεν ἔγχος ἀκαχμένον, οὐδὲ μεθίει·
Καί μιν λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Γουνοῦμαί σ' Ἀχιλεῦ, σὺ δέ μ' αἴδεο, καί μ' ἐλέησον·
Ἀντί τοί εἰμ' ἱκέταο διοτρεφὲς αἰδοίοιο.
Πὰρ γὰρ σοὶ *πρώτῳ πασάμην Δημήτερος ἀκτὴν,
Ἤματι τῷ ὅτε μ' εἷλες ἐϋκτιμένῃ ἐν ἀλωῇ,
Καί μ' ἐπέρασσας ἄνευθεν ἄγων πατρός τε φίλων τε,
Λῆμνον ἐς ἠγαθέην, ἑκατόμβοιον δέ τοι ἦλφον·
Νῦν δ' ἐλύμην τρὶς τόσσα πορών· ἠὼς δέ μοι ἐστὶν
Ἥδε δυωδεκάτη, ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα,
Πολλὰ παθών· νῦν αὖ με τεῇς ἐν χερσὶν ἔθηκε

Excitatus repentè: hi verò ſubeunt præ timore aquam:
Sic ab Achille e Xanthi profundos vortices habentis
Implebatur fluxus reſonans mixtim equiſque & viris.
Sed hic nobilis haſtam quidem reliquit illic ad ripas,
Additam myricis: ipſe verò inſilijt dæmoni ſimilis
Gladium ſolum habens: mala .v. mentibus cogitabat opera:
Verberabat .a. circum: circa illorum .a. gemitus excitabatur
Enſe cæſorum: rubeſcebatq; ſanguine aqua.
Sicut autem à Delphino ingenti piſces alij minores
Fugiẽtes, implent cavernas portus tutas ſtationes-habentes:
Formidantes, mox enim devorat quemcunque ceperit.)
Sic Troiani fluvij per impetuoſi fluenta
Abdebant ſeſe ad rupes. is .a. ut fatigavit manus cædendo,
Vivos è fluvio duodecim delegit iuvenes,
Pœnam Patrocli Menœtiadæ mortui:
Hos eduxit foras e fluvio *pavidos tanquam hinnulos,*
Ligavit autem à tergo manus bene-ſciſſis loris,
Quæ ipſi ferebant ſuper bene-tortas tunicas:
Tradidit autem ſocijs deducere concavas ad naves.
At ipſe iterum irruit interficere cupiens:
Illic filio Priami obviam factus eſt Dardanidæ
Ex fluvio fugienti Lycaoni: quem olim ipſemet
Duxit arreptum ex patris horto non volentem,
Per-noctem accedens: is verò caprifici acuto ære
Incidebat novellos ramos, ut currus orbes eſſent.
Huic autem inopinatum malum venit nobilis Achilles.
Et tunc quidem ipſum in Lemnũ bene conditam vendidit
Navibus abducens, ſed filius Iaſonis pretium dedit:
Hinc autem hoſpes ipſum redemit, multa autem dedit:
Imbrius Eetion, miſit autem ad nobilem Ariſbem.
Inde clam ſubfugiens paternam venit in domum:
Undecim autem dies animum oblectabat cum ſuis amicis,
Reverſus ex Lemno: duodecimo verò ipſum rurſus
Manibus Achillis Deus iniecit, qui ipſum erat
Miſſurus ad Plutonis domum, *etiam non volentem ire.*
Hunc igitur ut agnovit velocipes nobilis Achilles
Nudum ſine galeáque & ſcuto, neque habebat haſtam,
(Nãq; hæc .q. omnia in terrã abiecerat, conficiebat .n. ſudor
Fugientem è fluvio: labor autem ſubtus genua laſſabat.)
Indignabundus dixit erga ſuum magnanimum animum:
Papæ, certè magnum miraculum iſtud oculis video.
Profectò iam Troiani magnanimi, quos quidem interfeci,
Rurſus reſurgent à caligine obſcura:
Qualiter iam & hic venit vitato infauſto die,
Lemnum in claram venundatus: neque ipſum detinuit
Profunditas maris cani, quæ multos invitos coërcet.
Sed agè iam & haſtæ ſpiculum noſtræ
Guſtabit, ut videam in mentibus & intelligam,
An ſimiliter & illinc evadet, an ipſum retinebit
Terra alma, quæ fortem etiam coërcet.
Sic cogitabat manens: is verò propè eum venit trepidus,
Genua contingere cupiens: valdè enim deſiderabat animo
Effugere mortémque malam & fatum nigrum.
Certè hic quidem haſtam longam ſuſtulit divus Achilles,
Vulnerare cupiens: hic autem accurrit & prehendit genua
Procumbens: haſta verò ſupra dorſum in terra
Stetit, cupiens corpore ſatiari virili
Cæterùm hic altera manu *quidẽ capiẽs ſupplicabat genua:*
Altera verò tenebat lanceam acutam, neque dimittebat,
Et eum ſupplicans verbis velocibus allocutus eſt,
Genua tua tango Achilles, tu autem me venerare & mei miſerere.
Loco tibi ſum ſupplicis ô nobilis venerandi.
Apud te enim primùm deguſtavi Cereris donum
Die illo quando me cepiſti bene-culto in horto,
At me vendidiſti procul abducens à patréque amicíſque
Lemnum in claram centũ-boum-pretium autẽ tibi inveni.
Nunc verò redimerer ter tantum dans: dies enim mihi eſt
Hæc duodecima, ex-quo in Ilium appuli
Multa perpeſſus: nunc rurſum me tuis in manibus poſuit

Achilles in Xantho fluvio multos interficit.

Lycaon Achilli ſupplicat.

Fatum crudele, debeo fortaſſis odio eſſe Iovi patri,
Qui me tibi rurſus tradidit: breuis-aui autem me mater
Peperit Laothoe filia Altæ ſenis,
Altæ, qui Lelegis bellicoſis præeſt,
γρ. ὑπαὶ σατνιόεντι. *Pedaſum altam obtinens propè Satnioëntem fluuium.*
Huius.n. habuit filiam Priamus: multas quoque alias:
Ex hac autem duo nati ſumus: tu.v. vtrunque obtruncabis:
Illum quidem primos inter pedites domuiſti
Dijs-parem Polydorum, poſtquam iaculatus es acuta haſta.
Nunc.v. ſanè hic mihi malum erit: non enim puto
Tuas manus effugiturum, poſtquā me tibi appropinquauit
Aliud.n. tibi dico: tu verò in mentibus pone tuis: (deus.
Ne me interfice, quoniam nō vterinus-frater Hectoris ſum,
Qui tibi ſocium interemit mitemq; fortemq;.
Achilles Lycaonis preces repudiat, eúmque occidit. *Sic igitur ipſum Priami allocutus eſt illuſtris filius,*
Supplicans verbis: immite autem reſponſum audiuit:
Stulte, ne mihi pretia redemptionis recenſe, neque narra:
Antequam enim Patroclus aſſecutus eſſet fatalem diem,
γρ. ἤπιον. *Intereà aliquid mihi parcere in mentibus gratius erat*
Troianis, & multos viuos cepi, & vendidi:
Nunc.n. non eſt qui mortem effugiat, quemcunque Deus
Ilium ante meas in manus conijcerit
γρ. Καὶ πάντων. *Omnium Troianorum: precipuè.v. Priami filiorum.*
Sed amice morere & tu: quid vlulas fruſtra?
Occubuit & Patroclus, qui te multò præſtantior erat.
Nónne vides qualis & ego pulchérque magnúſque?
Ex patre autē natus ſum nobili: Dea.v. me peperit mater.
Sed poſt te etiam mihi mors & fatum violentum
Erit, vel aurora, vel crepuſculum, vel meridies,
γρ. δείλη. *Quando quis & mihi ferro animum auferet:*
Siue is haſta iaculatus, ſiue à neruis ſagitta.
Sic dixit, huius.v. ibi ſoluta ſunt genua & charum cor.
Haſtam quidem emiſit: hicq; ſedebat manus tendens
Ambas: Achilles autem diſtringens enſem acutum,
Percuſsit iuxta compagem ad ceruicem: totúſque intrò
Penetrauit enſis anceps: ille.v. pronus in terra (rant.
Iacebat extenſus: extraq; ſanguis ater fluebat, rigabatq; ter
Hunc.n. Achilles in-fluuium arreptum pede miſit ferri,
Et ei inſultans verba velocia loquutus eſt:
Iſtic nunc iace cum piſcibus, qui tibi vulneris
Sanguinem lambent ſecuri, neque te mater
Impoſitum lectis deflebit: ſed Scamander
Feret verticoſus in maris latum ſinum:
γρ. ὑπαλύξει. *Saltans aliquis per vndam, ſub nigrum horrorem percurret*
γρ. ὅς. *Piſcis, qui deuoret Lycaonis album adipem.*
Pereatis, donec vrbe potiamur Ilij ſacri,
Vos quidem fugientes, ego verò à tergo cædens.
Neque vobis fluuius pulchrifluus, clarus-verticibus
Proderit, cui iam diu multos ſacrificatis tauros,
Viuos autem in verticibus inijcitis vnungulos equos.
Sed & ſic peribitis dira morte, quoad omnes
Luatis Patrocli cædem, & interitum Achiuorum
Quos apud naues citas interfeciſtis, abſente me.
Sic dixit: fluuius autem indignatus eſt animo magis,
Agitabátque animo, quomodo coërceret à cæde
Nobilem Achillem: à Troianis verò peſtem auerteret.
γρ. ἀμύναι. *Interea autem Peleï filius habens longam haſtam,*
Asteropæus cum Achille congreditur & occiditur. *Aſteropæo inſiluit, interficere cupiens,*
Filio Pelegonis: hunc autem Axius latifluus
Genuit & Peribœa Aceſameni filiarum (bens.
Natu-maxima: huic.n. mixtus eſt fluuius altos-vortices-ha-
Hunc Achilles adortus eſt: hic autem contrarius è fluuio
Stetit tenens duas haſtas, robur autem ei in mentibus poſuit
Xanthus, quia iratus erat ob in-pugna-caſos iuuenes,
Quos Achilles interfecerat in fluctu, neque miſertus erat.
Hi autem quando iam propè erant inter ſe profecti,
Hunc prior allocutus eſt velocipes diuus Achilles.
Quis, vnde es virorum, qui mihi audes obuius venire?
Infelicium autem filij meo robori occurrunt.

Μοῖρ' ὀλοή· μέλλω που ἀπεχθέσθαι Διὶ πατρὶ,
Ὅς με σοὶ αὖτις ἔδωκε, μινυνθάδιον δέ με μήτηρ
Γείνατο Λαοθόη, θυγάτηρ Ἄλταο γέροντος,
Ἄλτεω, ὃς Λελέγεσσι φιλοπτολέμοισιν ἀνάσσει,
Πήδασον αἰπήεσσαν ἔχων * ἐπὶ Σατνιόεντι·
Τοῦ δ' ἔχε θυγατέρα Πρίαμος, πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας·
Τῆς δὲ δύω γενόμεσθα, σὺ δ' ἄμφω δειροτομήσεις,
Ἤτοι τὸν πρώτοισι μετὰ πρυλέεσσι δάμασσας
Ἀντίθεον Πολύδωρον, ἐπεὶ βάλες ὀξέϊ δουρί.
Νῦν δὲ δὴ ἐνθάδε μοι κακὸν ἔσσεται· οὐ γὰρ ὀΐω
Σὰς χεῖρας φεύξεσθαι, ἐπεί ῥ' ἐπέλασσέ γε δαίμων.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι,
Μή με κτεῖν', ἐπεὶ οὐχ ὁμογάστριος Ἕκτορός εἰμι,
Ὅς τοι ἑταῖρον ἔπεφνεν ἐνηέα τε κρατερόν τε.
Ὣς ἄρα μιν Πριάμοιο προσηύδα φαίδιμος υἱὸς,
Λισσόμενος ἐπέεσσιν· ἀμείλικτον δ' ὄπ' ἄκουσε,
Νήπιε, μή μοι ἄποινα πιφαύσκεο, μηδ' ἀγόρευε.
Πρὶν μὲν γὰρ Πάτροκλον ἐπισπεῖν * μόρσιμον ἦμαρ,
Τόφρα τί μοι πεφιδέσθαι ἐνὶ φρεσὶ φίλτερον ἦεν
Τρώων, καὶ πολλοὺς ζωοὺς ἕλον ἠδ' ἐπέρασσα·
Νῦν δ' οὐκ ἔσθ' ὅς κεν θάνατον φύγῃ, ὅν κε θεός γε
Ἰλίου προπάροιθεν ἐμῇς ἐν χερσὶ βάλῃσι,
Συμπάντων Τρώων, περὶ δ' αὖ Πριάμοιό γε παίδων.
Ἀλλὰ φίλος, θάνε καὶ σύ· τίη ὀλοφύρεαι οὕτως;
Κάτθανε καὶ Πάτροκλος, ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων·
Οὐχ ὁράᾳς οἷος καὶ ἐγὼ, καλός τε μέγας τε,
Πατρὸς δ' εἰμ' ἀγαθοῖο, θεὰ δέ μ' ἐγείνατο μήτηρ·
Ἀλλ' ἔπι τοι καὶ ἐμοὶ θάνατος καὶ μοῖρα κραταιὴ
Ἔσσεται, ἢ ἠὼς, ἢ * δείλης, ἢ μέσον ἦμαρ,
Ὁππότε τις καὶ ἐμεῖο ἄρει ἐκ θυμὸν ἕληται,
Ἢ ὅγε δουρὶ βαλὼν, ἢ ἀπὸ νευρῆφιν ὀϊστῷ.
Ὣς φάτο, τοῦ δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ·
Ἔγχος μέν ῥ' ἀφέηκεν, ὁ δ' ἕζετο χεῖρε πετάσσας
Ἀμφοτέρας. Ἀχιλλεὺς δ' ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξὺ
Τύψε κατὰ κληῖδα παρ' αὐχένα· πᾶν δέ οἱ εἴσω
Δῦ ξίφος ἄμφηκες. ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ
Κεῖτο ταθείς. ἐκ δ' αἷμα μέλαν ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν.
Τὸν δ' Ἀχιλλεὺς ποταμόνδε λαβὼν ποδὸς ἧκε φέρεσθαι,
Καί οἱ ἐπευχόμενος ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν,
Ἐνταυθοῖ νῦν κεῖσο μετ' ἰχθύσιν, οἵ σ' ὠτειλῆς
Αἷμ' ἀπολιχμήσονται ἀκηδέες· οὐδέ σε μήτηρ
Ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται, ἀλλὰ Σκάμανδρος
Οἴσει δινήεις εἴσω ἁλὸς εὐρέα κόλπον.
Θρώσκων τις κατὰ κῦμα μέλαιναν φρῖχ' * ὑπαΐξει
Ἰχθὺς, * ὥς κε φάγῃσι Λυκάονος ἀργέτα δημόν.
Φθείρεσθ', εἰσόκεν ἄστυ κιχείομεν Ἰλίου ἱρῆς,
Ὑμεῖς μὲν φεύγοντες, ἐγὼ δ' ὄπιθεν κεραΐζων·
Οὐδ' ὑμῖν ποταμός περ ἐΰρροος ἀργυροδίνης
Ἀρκέσει, ᾧ δὴ δηθὰ πολέας ἱερεύετε ταύρους,
Ζωοὺς δ' ἐν δίνῃσι καθίετε μώνυχας ἵππους.
Ἀλλὰ καὶ ὣς ὀλέεσθε κακὸν μόρον, εἰσόκε πάντες
Τίσετε Πατρόκλοιο φόνον καὶ λοιγὸν Ἀχαιῶν,
Οὓς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἐπέφνετε νόσφιν ἐμεῖο.
Ὣς ἄρ' ἔφη. ποταμὸς δὲ χολώσατο κηρόθι μᾶλλον·
Ὥρμηνε δ' ἀνὰ θυμὸν ὅπως παύσειε πόνοιο
Δῖον Ἀχιλλῆα, Τρώεσσι δὲ λοιγὸν * ἀλάλκοι.
Τόφρα δὲ Πηλέος υἱὸς ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος,
Ἀστεροπαίῳ ἐπᾶλτο, κατακτάμεναι μενεαίνων
Υἱεῖ Πηλεγόνος· τὸν δ' Ἀξιὸς εὐρυρέεθρος
Γείνατο, καὶ Περίβοια Ἀκεσσαμενοῖο θυγατρῶν
Πρεσβυτάτη· τῇ γάρ ῥα μίγη ποταμὸς βαθυδίνης.
Τῷ δ' Ἀχιλλεὺς ἐπόρουσεν· ὁ δ' ἀντίος ἐκ ποταμοῖο
Ἔστη ἔχων δύο δοῦρε· μένος δέ οἱ ἐν φρεσὶ θῆκε
Ξάνθος, ἐπεὶ κεχόλωτο δαϊκταμένων αἰζηῶν,
Τοὺς Ἀχιλλεὺς ἐδάϊζε κατὰ ῥόον, οὐδ' ἐλέαιρεν·
Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τὸν πρότερος προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς.
Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, ὅ μευ ἔτλης ἀντίος ἐλθεῖν;
Δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιόωσι.

Τὸν

Τὸν δ' αὖ Πηλεγόνος προσεφώνεε φαίδιμος υἱός·
Πηλείδη μεγάθυμε, τί ἢ γενεὴν ἐρεείνεις;
Εἴμ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλου τηλόθ' ἐούσης,
Παίονας ἄνδρας ἄγων δολιχεγχέας· ἥδε δέ μοι νῦν
Ἠὼς ἑνδεκάτη ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα.
Αὐτὰρ ἐμοὶ γενεὴ ἐξ Ἀξιοῦ εὐρὺ ῥέοντος,
Ἀξιοῦ ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἵησιν,
Ὃς τέκε Πηλεγόνα κλυτὸν ἔγχει· τὸν δ' ἐμέ φασι
Γείνασθαι· νῦν αὖτε μαχώμεθα φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ.
Ὣς φάτ' ἀπειλήσας· ὁ δ' ἀνέσχετο δῖος Ἀχιλλεὺς
Πηλιάδα μελίην· ὁ δ' ἁμαρτῇ δούρασιν ἀμφὶς
Ἥρως Ἀστεροπαῖος, ἐπεὶ περιδέξιος ἦεν.
Καί ῥ' ἑτέρῳ μὲν δουρὶ σάκος βάλεν, οὐδὲ * διὰ πρὸ ἢ διαπρό.
Ῥῆξε σάκος· χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο·
Τῷ δ' ἑτέρῳ μιν πῆχυν ἐπιγράβδην βάλε χειρὸς
Δεξιτερῆς, σύτο δ' αἷμα κελαινεφές· ἡ δ' ὑπὲρ αὐτοῦ
Γαίῃ ἐνεστήρικτο, λιλαιομένη χροὸς ἆσαι.
Δεύτερος αὖτ' Ἀχιλεὺς μελίην * ἰθυπτίωνα γ. ἰθυπτίωνα.
Ἀστεροπαίῳ ἐφῆκε, κατακτάμεναι μενεαίνων.
Καὶ τοῦ μέν ῥ' ἀφάμαρτεν· ὁ δ' ὑψηλὴν βάλεν ὄχθην,
Μεσσοπαγὲς δ' ἄρ' ἔθηκε κατ' ὄχθης μείλινον ἔγχος. γρ. Μεσσοπαγές.
Πηλείδης δ' ἄορ ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
Ἆλτ' ἐπί οἱ μεμαώς· ὁ δ' ἄρα μελίην Ἀχιλῆος
Οὐ δύνατ' ἐκ κρημνοῖο ἐρύσσαι χειρὶ παχείῃ.
Τρὶς μέν μιν πελέμιξεν, ἐρύσσεσθαι μενεαίνων,
Τρὶς δὲ μεθῆκε βίης· τὸ δὲ τέτρατον ἤθελε θυμῷ
Ἆξαι ἐπιγνάμψας δόρυ μείλινον Αἰακίδαο,
Ἀλλὰ πρὶν Ἀχιλεὺς σχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπηύρα.
Γαστέρα γάρ μιν τύψε παρ' ὀμφαλόν· ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι
Χύντο χαμαὶ χολάδες· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν
Ἀσθμαίνοντ'. Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐνὶ στήθεσσιν ὀρούσας,
Τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα·
Κεῖσ' οὕτως· χαλεπόν τοι ἐρισθενέος Κρονίωνος
Παισὶν ἐριζέμεναι, ποταμοῖό περ ἐκγεγαῶτι.
Φῆσθα σὺ μὲν ποταμοῦ γένος ἔμμεναι εὐρὺ ῥέοντος·
Αὐτὰρ ἐγὼ γενεὴν μεγάλου Διὸς εὔχομαι εἶναι·
Τίκτε μ' ἀνὴρ πολλοῖσιν ἀνάσσων Μυρμιδόνεσσι,
Πηλεὺς Αἰακίδης· ὁ δ' ἄρ' Αἰακὸς ἐκ Διὸς ἦεν·
Τῷ κρείσσων μὲν Ζεὺς ποταμῶν ἁλιμυρηέντων·
Κρείσσων δ' αὖτε Διὸς γενεὴ ποταμοῖο τέτυκται.
Καὶ γάρ σοι ποταμός γε πάρα μέγας, εἰ δύναταί τι
Χραισμεῖν· ἀλλ' οὐκ ἔστι Διὶ Κρονίωνι μάχεσθαι.
Τῷ οὐδὲ κρείων Ἀχελώϊος ἰσοφαρίζει,
Οὐδὲ βαθυρρείταο μέγα σθένος Ὠκεανοῖο,
Ἐξ οὗπερ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα,
Καὶ πᾶσαι κρῆναι καὶ φρείατα μακρὰ νάουσιν·
Ἀλλὰ καὶ ὃς δείδοικε Διὸς μεγάλοιο κεραυνὸν,
Δεινήν τε βροντήν, ὅτ' ἀπ' οὐρανόθεν σμαραγήσῃ.
Ἦ ῥα, καὶ ἐκ κρημνοῖο ἐρύσατο χάλκεον ἔγχος.
Τὸν δὲ κατ' αὐτόθι λεῖπεν, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπηύρα,
Κείμενον ἐν ψαμάθοισι, δίαινε δέ μιν μέλαν ὕδωρ·
Τὸν μὲν ἄρ' ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες ἀμφεπένοντο,
Δημὸν ἐρεπτόμενοι ἐπινεφρίδιον κείροντες.
Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἰέναι μετὰ Παίονας ἱπποκορυστάς,
Οἵ ῥ' ἔτι πὰρ ποταμὸν πεφοβήατο δινήεντα,
Ὡς εἶδον τὸν ἄριστον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
Χέρσ' ὕπο Πηλείδαο καὶ ἄορι ἶφι δαμέντα.
Ἔνθ' ἕλε Θερσίλοχόν τε, Μύδωνά τε, Ἀστύπυλόν τε,
Μνῆσόν τε, Θράσιόν τε, καὶ Αἴνιον, ἠδ' Ὀφελέστην.
Καί νύ κ' ἔτι πλέονας κτάνε Παίονας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς,
Εἰ μὴ χωσάμενος προσέφη ποταμὸς βαθυδίνης,
Ἀνέρι εἰσάμενος, βαθέης δ' ἐφθέγξατο δίνης·
Ὦ Ἀχιλεῦ, περὶ μὲν κρατέεις, περὶ δ' αἴσυλα ῥέζεις
Ἀνδρῶν· αἰεὶ γάρ τοι ἀμύνουσιν θεοὶ αὐτοί.
Εἴ τοι Τρῶας ἔδωκε Κρόνου παῖς πάντας ὀλέσσαι,
Ἐξ ἐμέθεν γ' ἐλάσας πεδίον κάτα μέρμερα ῥέζε.
Πλήθει γὰρ δή μοι νεκύων ἐρατεινὰ ῥέεθρα,
Οὐδέ τί πῃ δύναμαι προχέειν ῥόον εἰς ἅλα δῖαν,
Στεινόμενος νεκύεσσι· σὺ δὲ κτείνεις ἀϊδήλως.

Hunc autē rurſus Pelegonis allocutus eſt illuſtris filius:
Pelide magnanime, cur genus quæris?
Sum ex Pæonia fertili procul diſtante,
Pæonas viros ducē̄s longas-haſtas-geſtantes, hec.n. mihi nūc
Dies vndecima, quando in Ilium veni:
Sed mihi genus ex Axio latè fluente:
Axio, qui limpidiſſimam aquam per terram fundit,
Qui genuit Pelegonem inclytum lancea: hunc.n. me aiunt
Genuiſſe. nunc autem pugnemus illuſtris Achilles.
Sic dixit minitans: ſuſtulit autem diuus Achilles
Peliadem haſtam, hic. n. ſimul geminis *haſtis vtraq; manu*
Heros Aſteropæus iecit, *quia ambidexter erat:*
Atque altera quidem lancea ſcutum percuſſit, neq; penitus
Rupit ſcutum, aurum enim prohibuit, dona Dei:
Altera autem ipſum in lacerto leuiter attigit manus
Dextræ: exiluit autem ſanguis ater, illa verò ſupra ipſum
Terra infixa eſt, cupiens corpore ſatiare-ſe.
Secundus verò Achilles lanceam rectà volantem
In Aſteropæum immiſit, occidere cupiens.
Et ab hoc quidem aberrauit: hic autem altam tetigit ripam,
Medio-tenus autem impegit ripæ fraxineam haſtam.
Pelides autem enſem acutum extrahens à fœmore
Saliit in eum cupidus: hic autem haſtam Achillis
Non poterat è præcipitio euellere manu valida:
Ter quidem ipſam concuſſit extrahere cupiens:
Ter autem defecit vis: quartò autem parabat animo
Frangere incuruando haſtam fraxineam Æacidæ,
Sed antè Achilles cominus enſe animam abſtulit:
In *ventre enim ipſum verberauit apud vmbilicū, omniaq;*
Effuſa ſunt humi inteſtina: hunc.n. caligo ad *oculos obtexit*
Expirantem: at Achilles in pectora irruens,
Armaq; detraxit, & glorians verbum dixit:
Iaceas ſic, difficile tibi præpotentis Saturnij Achilles occiſum Aſteropæū alloquitur.
Cum *filijs contendere, è fluuio licet natus* ſis.
Dicebas tu quidem fluuij genus te *eſſe latè fluentis:*
At ego genus magni Iouis glorior eſſe.
Genuit me vir multis imperans Myrmidonibus
Peleus Æacides: Æacus verò ex Ioue erat: (irrumpentib.
Quare præſtantior quidē Iupiter fluuiis in mare cū-ſtrepitu:
Præſtantius etiam Iouis genus quàm *fluuij eſt.*
Etenim tibi fluuius adeſt magnus, ſi poteſt quid
Prodeſſe. ſed non licet cum Ioue Saturnio pugnare
Quapropter neque rex Acheloius comparat ſe Ioui:
Neque profundi magna potentia Oceani,
Ex quo omnes fluuij & totum mare,
Et omnes fontes, & putei alti oriuntur.
Sed & is timet Iouis magni fulmen.
Horrendumq; tonitru, quando è cœlo fragorem-ediderit.
Dixit certe, & è ripa euulſit æream haſtam:
Hunc autem illic reliquit, poſtquam charo corde priuauit,
Iacentem in arenis. alluebat autem ipſum nigra aqua.
Hunc igitur quidem anguillæq; & piſces circumdabant,
Adipem comedentes renibus-obtenſum rodentes.
Sed hic contendit ire ad Pæonas equites,
Qui etiam apud fluuium in-fugam-acti-erant vorticoſum,
Poſtquam viderunt fortiſſimum in atroci pugna,
Manibus ſub Pelida, & enſe fortiter interemptum.
Tunc interfecit Therſilochumq;, Mydonaq;, Aſtypylumq;,
Mneſumq;, Thraſiumq;, & Ænium, & Opheleſtem.
Et adhuc plures interemiſſet Pæonas velox Achilles,
Niſi iratus allocutus fuiſſet fluuius profundos-vortices ha-
Viro ſimilis: è profundo autem affatus eſt vortice: (bens, Xanthus fluuius Achillem alloquitur.
O Achilles, ſupra cæteros *quidem fortis es, ſupráque in-*
digna patras
Viros cæteros. *ſemper enim tibi auxiliantur dij ipſi.*
Siquidē tibi Troianos cōceſſit Saturni filius omnes perdere,
Ex me ſaltem expellens in campo ardua patra:
Plena ſunt enim iam mihi cadaueribus amœna fluenta,
Neque aliquò poſſum effundere fluxum in mare diuinum,
Obſtructus cadaueribus: tu autem interficis pernicioſè.

Sed age iam deſiſte: ſtupor me occupat, princeps populorum,
Hunc.a.excipiens allocutus eſt pedibus celer Achilles:
Erunt hæc Scamandre diuine vt tu iubes.
Troianos tamen non antè deſinam ſuperbos interficiens,
Quàm concluſero intra ciuitatem, & cum Hectore tētauero
Contrà, an me interficiet, an ego ipſum.
Sic fatus, in Troianos irruit dæmoni ſimilis.
Et tūc Apollinem allocutus eſt fluuius profundis-verticibus:
Proh malū, argenteū-arcū-geſtās Iouis fili, non tu cōſilia
χ. εἰρύσαο *Obſeruaſti Saturnij, qui tibi admodum diligenter præcepit,*
Troianis vt-adeſſes & opem ferres, donec veniat.
Crepuſculum ſerò ingrediens, obumbretq; fertilem terram.
Xanthus tumet in Achillem. *Dixit, & Achilles quidem haſta-inclytus inſiliit medio*
Ripa deſiliens, ille autem irruit æſtu feruens.
χ. ὄρινε *Omnia autē mouit fluenta turbatus, impulit autē cadauera*
Multa, quæ in ipſo abundè erant, quæ confecerat Achilles:
Hæc eiecit foras mugiens tanquam taurus,
In terram: viuos autem ſeruauit per pulchra fluenta,
χ. δ' ἐσάω. *Occultans in verticibus profundis, magnis:*
Horrenda autem circum Achillem turbata conſtitit vnda:
Repellebat.a. eum in ſcutum irruens æſtus, neque pedibus
Potuit firmus-ſtare: ille verò vlmum prehendit manibus
Pulchram proceram: hæc verò à radicibus prolapſa
Crepidinem totam diſpulit: detinuit.a pulchra fluenta
Ramis denſis: ponte-iunxit autem illam ipſam,
χ. δῖναι. *Intus tota prolapſa: hic autem ex alueo exiliens,*
Properabat per campum pedibus velocibus volare,
Territus: neque ceſſauit magnus deus, motus eſt.a.in ipſum
In-ſummo-nigricans, vt ipſum cohiberet à bello
Diuinum Achillem: a Troianiſque exitium auerteret,
Pelides autem aufugit, quantum eſt haſtæ iactus,
χ. ἰαχὼ. *Aquilæ impetum habens nigræ venatricis,*
Quæ ſimul fortiſſimáque & celerrima auium eſt:
Huic ſimilis ruit: in pectoribus autem æs
Horrendè reſonabat: obliquè autem ab hoc declinans
Fugiebat: hic.a.à-tergo fluens ſequebatur magno ſtrepitu.
Sicut autem quando vir aquæductor à fonte nigro
Per plantas & hortos aquæ fluxum deducit,
Manibus ligonem habens, & riui obices amouens:
Hac quidem profluente ſubtus calculi omnes
Prouoluuntur: hæc autem citò defluens immurmurat
Loco in decliui: præuenit autem & ipſum deductorem:
Sic ſemper Achillem vrgebat vnda fluxus
Quanquam alacrē exiſtentem: Dij.n. præſtantiores viris.
Quoties autem parabat agilis nobilis Achilles
Stare contra, & cognoſcere ſi ipſum omnes
Immortales terrerent, qui cœlum latum habitant,
Toties ipſum magna vnda diuini fluminis
Obruebat humeros deſuper: hic.a.in altum pedibus ſaliebat
Animo mœſtus: fluuius autem ſubtus genua debilitabat
Vehemens, oblique fluens: puluerem.a.ſubtrahebat pedibus.
Pelides autem eiulauit intuitus in cœlum latum,
Achillis ad Iouem preces. *Iup. pater, quàm nullus me deorum miſerabilem ſuſtinet*
Ex flumio liberare: in-poſterum verò etiam quiduis patiar.
Alius autem nullus mihi adeò culpandus cœleſtium,
Quàm dilecta mater, quæ me mendaciis decepit,
Quæ me dicebat Troianorum ſub muro armatorum
Velocibus periturum eſſe Apollinis iaculis.
Vtinā me Hector occidiſſet: qui hic educatus eſt fortiſſimus,
Atque fortis quidem occidiſſet, fortem.a.me interfeciſſet:
Nunc autem me ingloria morte fato-decretum-eſt corripi,
Oppreſſum in magno fluuio tanquam puerum ſubulcum,
Quem torrens opprimit per tempeſtatem tranſeuntem.
Neptunus Achillem cōſolatur. *Sic dixit, hunc autem valdè citò Neptunus & Minerua*
Steterunt propè accedentes, forma autem hominibus ſimiles-
facti erant.
Manuq; manum prehendentes confirmarunt verbis.
Inter hos.a.ſermonem orſus eſt Neptunus terræ-quaſſator:
χειρὶ ἑπ. *Pelide, ne quicquā trepide-fugias, neq; amplius formides:*
Tales enim tibi nos ex dijs auxiliatores ſumus,

Ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ ἔασον, ἄγη μ' ἔχει ὄρχαμε λαῶν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Ἔσται ταῦτα Σκάμανδρε διοτρεφὲς, ὡς σὺ κελεύεις·
Τρῶας δ' οὐ πρὶν λήξω ὑπερφιάλους ἐναρίζων
Πρὶν ἔλσαι κατὰ ἄστυ, καὶ Ἕκτορι πειρηθῆναι
Ἀντιβίην, ἤ κέν με δαμάσσεται, ἦ κεν ἐγὼ τόν.
Ὣς εἰπὼν, Τρώεσσιν ἐπέσσυτο δαίμονι ἶσος.
Καὶ τότ' Ἀπόλλωνα προσέφη ποταμὸς βαθυδίνης,
Ὢ πόποι ἀργυρότοξε Διὸς τέκος, οὐ σύ γε βουλὰς
Εἰρύσαο Κρονίωνος, ὅ τοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλε
Τρωσὶ παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν, εἰσόκεν ἔλθῃ
Δείελος ὀψὲ δύων, σκιάσῃ δ' ἐρίβωλον ἄρουραν.
Ἦ, καὶ Ἀχιλλεὺς μὲν * δουρικλυτὸς ἔνθορε μέσσῳ,
Κρημνοῦ ἀπαΐξας· ὁ δ' ἐπέσσυτο οἴδματι θύων.
Πάντα δ' ὄρινε ῥέεθρα κυκώμενος· ὦσε δὲ νεκροὺς
Πολλοὺς, οἵ ῥα κατ' αὐτὸν ἅλις ἔσαν, οὓς κτάν' Ἀχιλλεύς·
Τοὺς ἔκβαλλε θύραζε, μεμυκὼς ἠΰτε ταῦρος,
Χέρσονδε· ζωοὺς * δ' ἐσάω κατὰ καλὰ ῥέεθρα,
Κρύπτων ἐν δίνῃσι βαθείῃσι μεγάλῃσι.
Δεινὸν δ' ἀμφ' Ἀχιλῆα κυκώμενον ἵστατο κῦμα,
Ὦθει δ' ἐν σάκεϊ πίπτων ῥόος, οὐδὲ πόδεσσιν
Εἶχε στηρίξασθαι. ὁ δὲ πτελέην ἕλε χερσὶν
Εὐφυέα, μεγάλην· ἡ δ' ἐκ ῥιζῶν ἐριποῦσα
Κρημνὸν ἅπαντα διῶσεν, ἐπέσχε δὲ καλὰ ῥέεθρα
Ὄζοισιν πυκινοῖσι· γεφύρωσεν δέ μιν αὐτὸν,
Εἴσω πᾶσ' ἐριποῦσ'. ὁ δ' ἄρ' ἐκ * λίμνης ἀνορούσας,
Ἤϊξεν πεδίοιο ποσὶ κραιπνοῖσι πέτεσθαι,
Δείσας. οὐδέ τ' ἔληγε μέγας θεὸς, ὦρτο δ' ἐπ' αὐτὸν
Ἀκροκελαινιόων, ἵνα μιν παύσειε πόνοιο
Δῖον Ἀχιλλῆα, Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι.
Πηλεΐδης δ' ἀπόρουσεν ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς * ἐρωὴ,
Αἰετοῦ οἴματ' ἔχων μέλανος τοῦ θηρητῆρος,
Ὅς θ' ἅμα κάρτιστός τε καὶ ὤκιστος πετεηνῶν.
Τῷ εἰκὼς ἤϊξεν· ἐπὶ στήθεσσι δὲ χαλκὸς
Σμερδαλέον κονάβιζεν· ὕπαιθα δὲ τοῖο λιασθεὶς
Φεῦγ', ὁ δ' ὄπισθε ῥέων ἕπετο μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ.
Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου
Ἂμ φυτὰ καὶ κήπους ὕδατος ῥόον ἡγεμονεύῃ,
Χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης δ' ἐξ ἔχματα βάλλων·
Τοῦ μέν τε προρέοντος ὑπὸ ψηφῖδες ἅπασαι
Ὀχλεῦνται, τὸ δέ τ' ὦκα κατειβόμενον κελαρύζει
Χώρῳ ἔνι προαλεῖ, φθάνει δέ τε καὶ τὸν ἄγοντα·
Ὣς αἰεὶ Ἀχιλῆα κιχήσατο κῦμα ῥόοιο,
Καὶ λαιψηρὸν ἐόντα. θεοὶ δέ τε φέρτεροι ἀνδρῶν.
Ὁσσάκι δ' ὁρμήσειε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς
Στῆναι ἐναντίβιον, καὶ γνώμεναι εἴ μιν ἅπαντες
Ἀθάνατοι φοβέουσι τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι,
Τοσσάκι μιν μέγα κῦμα διιπετέος ποταμοῖο
Πλάζ' ὤμους καθύπερθεν. ὁ δ' ὑψόσε ποσσὶν ἐπήδα,
Θυμῷ ἀνιάζων· ποταμὸς δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα
Λάβρος, ὕπαιθα ῥέων, κονίην δ' ὑπέρεπτε ποδοῖιν·
Πηλεΐδης δ' ᾤμωξεν ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν,
Ζεῦ πάτερ, ὡς οὔτις με θεῶν ἐλεεινὸν ὑπέστη
Ἐκ ποταμοῖο σαῶσαι· ἔπειτα δὲ καί τι πάθοιμι.
Ἄλλος δ' οὔτις μοι τόσον αἴτιος οὐρανιώνων,
Ἀλλὰ φίλη μήτηρ, ἥ με ψεύδεσσιν ἔθελγεν,
Ἥ μ' ἔφατο Τρώων ὑπὸ τείχεϊ θωρηκτάων
Λαιψηροῖς ὀλέεσθαι Ἀπόλλωνος βελέεσσιν.
Ὥς μ' ὄφελ' Ἕκτωρ κτεῖναι, ὃς ἐνθάδε γ' ἔτραφ' ἄριστος,
Τῷ κ' ἀγαθὸς μὲν ἔπεφν', ἀγαθὸν δέ κεν ἐξενάριξε·
Νῦν δέ με λευγαλέῳ θανάτῳ εἵμαρτο ἁλῶναι,
Ἐρχθέντ' ἐν μεγάλῳ ποταμῷ, ὡς παῖδα συφορβὸν,
Ὅν ῥά τ' ἔναυλος ἀποέρσῃ χειμῶνι περῶντα.
Ὣς φάτο. τῷ δὲ μάλ' ὦκα Ποσειδάων καὶ Ἀθήνη
Στήτην ἐγγὺς ἰόντε, δέμας δ' ἄνδρεσσιν ἐΐκτην,
Χειρὶ δὲ χεῖρα λαβόντες ἐπιστώσαντ' ἐπέεσσι·
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Πηλεΐδη, μήτ' ἄρ τι λίην τρέε, * μήτε τι τάρβει.
Τοίω γάρ τοι νῶϊ θεῶν ἐπιταρρόθω εἰμὲν,

Ζηνὸς ἐπαινήσαντος, ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη·
Ὡς οὔ τοι ποταμῷ γε δαμήμεναι αἴσιμόν ἐστιν·
Ἀλλ' ὅδε μὲν τάχα λωφήσει, σὺ δὲ εἴσεαι αὐτός·
Αὐτάρ τοι πυκινῶς ὑποθησόμεθ', αἴ κε πίθηαι,
Μὴ πρὶν παύειν χεῖρας ὁμοιΐου πολέμοιο
Πρὶν κατ' Ἰλιόφι κλυτὰ τείχεα λαὸν ἐέλσαι
Τρωϊκόν, ὅς κε φύγῃσι. σὺ δ' Ἕκτορι θυμὸν ἀπούρας
Ἂψ ἐπὶ νῆας ἴμεν· δίδομεν δέ τοι εὖχος ἀρέσθαι.
Τὼ μὲν ἄρ' ὣς εἰπόντε μετ' ἀθανάτους ἀπεβήτην·
Αὐτὰρ ὁ βῆ (μέγα γάρ ῥα θεῶν ὄτρυνεν ἐφετμὴ)
Ἐς πεδίον. τὸ δὲ πᾶν πλῆθ' ὕδατος ἐκχυμένοιο·
Πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ δαϊκταμένων αἰζηῶν
Πλῶον, καὶ νέκυες· τοῦ δ' ὑψόσε γούνατ' ἐπήδα
Πρὸς ῥόον ἀΐσσοντος ἀν' ἰθύν· οὐδέ μιν ἴσχεν
Εὐρὺ ῥέων ποταμός· μέγα γὰρ σθένος ἔμβαλ' Ἀθήνη·
Οὐδὲ Σκάμανδρος ἔληγε τὸ ὃν μένος, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον
Χώετο Πηλεΐωνι, κόρυσσε δὲ κῦμα ῥόοιο
Ὑψόσ' ἀειρόμενος, Σιμόεντι δὲ κέκλετ' ἀΰσας,
Φίλε κασίγνητε σθένος ἀνέρος ἀμφότεροί περ
Σχῶμεν, ἐπεὶ τάχα ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἄνακτος
Ἐκπέρσει, Τρῶες δὲ κατὰ μόθον οὐ μενέουσιν.
Ἀλλ' ἐπάμυνε τάχιστα, καὶ ἐμπίπληθι ῥέεθρα
Ὕδατος ἐκ πηγέων, πάντας δ' ὀρόθυνον ἐναύλους·
Ἵστη δὲ μέγα κῦμα, πολὺν δ' ὀρυμαγδὸν ὄρινε
Φιτρῶν καὶ λάων, ἵνα παύσομεν ἄγριον ἄνδρα,
Ὃς δὴ νῦν κρατέει, μέμονεν δ' ὅ γε ἶσα θεοῖσι.
Φημὶ γὰρ οὔτε βίην χραισμησέμεν, οὔτέ τι εἶδος,
Οὔτε τὰ τεύχεα καλά, τά που μάλα νειόθι λίμνης
Κείσεθ' ὑπ' ἰλύος κεκαλυμμένα· κὰδ δέ μιν αὐτὸν
Εἰλύσω ψαμάθοισιν, ἅλις χέραδος περιχεύας
Μυρίον, οὐδέ οἱ ὀστέ' ἐπιστήσονται Ἀχαιοὶ
Ἀλλέξαι· τόσσην οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω.
Αὐτοῦ οἱ καὶ σῆμα τετεύξεται, * οὐδέ τί μιν χρεὼ
Ἔσται τυμβοχοῆς, ὅτε μιν θάπτωσιν Ἀχαιοί.
Ἦ, καὶ ἐπῶρτ' Ἀχιλῆϊ κυκώμενος ὑψόσε θύων,
Μορμύρων ἀφρῷ τε καὶ αἵματι καὶ νεκύεσσι.
Πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα διιπετέος ποταμοῖο
Ἵστατ' ἀειρόμενον, κατὰ δ' ᾕρεε Πηλεΐωνα.
Ἥρη δὲ μέγ' ἄϋσε, περιδείσασ' Ἀχιλῆϊ,
Μή μιν ἀποέρσειε μέγας ποταμὸς βαθυδίνης·
Αὐτίκα δ' Ἥφαιστον προσεφώνεεν ὃν φίλον υἱόν,
Ὄρσεο κυλλοπόδιον, ἐμὸν τέκος· ἄντα σέθεν γὰρ
Ξάνθον δινήεντα μάχῃ ἠΐσκομεν εἶναι.
Ἀλλ' ἐπάμυνε τάχιστα, πιφαύσκεο δὲ φλόγα πολλήν.
Αὐτὰρ ἐγὼ Ζεφύροιο καὶ ἀργεστᾶο Νότοιο
Εἴσομαι ἐξ ἁλόθεν χαλεπὴν ὄρσουσα θύελλαν,
Ἥ κεν ἀπὸ Τρώων κεφαλὰς καὶ τεύχεα κήαι,
Φλέγμα κακὸν φορέουσα· σὺ δὲ Ξάνθοιο παρ' ὄχθας
Δένδρεα καῖ', ἐν δ' αὐτὸν ἵει πυρί· μηδέ σε πάμπαν
Μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω * καὶ ἀρειῇ·
Μηδὲ πρὶν ἀπόπαυε τεὸν μένος, ἀλλ' ὁπότ' ἂν δὴ
Φθέγξομ' ἐγὼν ἰάχουσα, τότε σχεῖν ἀκάματον πῦρ.
Ὣς ἔφαθ'· Ἥφαιστος δὲ τιτύσκετο θεσπιδαὲς πῦρ.
Πρῶτα μὲν ἐν πεδίῳ πῦρ δαίετο, * καῖε δὲ νεκροὺς
Πολλούς, οἵ ῥα κατ' αὐτὸν ἅλις ἔσαν, οὓς κτάν' Ἀχιλλεύς·
Πᾶν δ' ἐξηράνθη πεδίον, σχέτο δ' ἀγλαὸν ὕδωρ.
Ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης νεοαρδέ' ἀλωὴν
Αἶψ' ἀγξηράνῃ, χαίρει δέ μιν ὅς τις ἐθείρῃ·
Ὣς ἐξηράνθη πεδίον πᾶν, κὰδ δ' ἄρα νεκροὺς
Κῆεν· ὁ δ' ἐς ποταμὸν τρέψε φλόγα παμφανόωσαν.
Καίοντο πτελέαι τε καὶ ἰτέαι, ἠδὲ μυρῖκαι,
Καίετο δὲ λωτός * τε ἰδὲ θρύον, ἠδὲ κύπειρον,
Τὰ περὶ καλὰ ῥέεθρα ἅλις ποταμοῖο πεφύκει·
Τείροντ' ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες, οἳ κατὰ δίνας,
Οἳ κατὰ καλὰ ῥέεθρα κυβίστων ἔνθα καὶ ἔνθα,
Πνοιῇ τειρόμενοι πολυμήτιος Ἡφαίστοιο.
Καίετο δ' ἲς ποταμοῖο, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν,
Ἥφαιστ', οὔ τις σοί γε θεῶν δύνατ' ἀντιφερίζειν,
Οὐδ' ἂν ἐγώ σοί γ' ὧδε πυρὶ φλεγέθοντι μαχοίμην.

Ioue approbante, ego & Pallas Minerua:
Quoniam minimè tibi in fluuio mori fatale eſt.
Sed hic quidem citò deſinet, tu autem videbis ipſe.
Sed te prudenter admonebimus, ſi pareas:
Ne prius abſtineas manus ab omnibus æquè-moleſto bello.
Quàm in Ilij inclitos muros populum concluſeris
Troianum, quicunque fugerit: tu autem Hectori anima erepta
Iterum ad naues ito: damus autem tibi gloriam referre:
His ſanè ſic loquuti, ad immortales conceſſerunt.
At hic iuit (valdè enim deorum impellebat eum præceptum)
In campum: hic verò totus plenus erat aqua effuſa:
Multa autem arma pulchra bello-caſorum iuuenum
Fluitabant, & cadauera. huius autem ſurſum genua ſubſultabant
Aduerſus fluxum ruentis rectà: neque ipſum retinuit
Latè fluens fluuius: magnum enim robur iniecerat Minerua.
Neque Scamander remiſit ſuam vim, ſed adhuc magis
Succenſuit Pelidæ: extulit autem vndam aquæ
In altum ſublatus. Simoentem verò hortabatur clamans:
Chare frater, robur viri ambo ſaltem — Xanthus Simoenta inuocat aduerſus Achillem.
Cohibeamus, quoniam citò ciuitatē magnam Priami regis
Euertet. Troiani verò in pugna non manebunt.
Sed auxiliare celerrimè & imple fluenta
Aqua ex fontibus, omnéſque concita torrentes:
Erige itaque magnam vndam, multúmque fragorem excita
Truncorum & lapidum, vt compeſcamus immanem virum,
Qui iam nunc præualet, audétque hic paria dijs.
Affirmo enim, neque vim profuturam neque ipſam formam,
Neque arma pulchra, quæ alicubi in imo alueo
Iacebunt ſub luto tecta: ſed eum ipſum
Inuoluam arenis, ſatis colluuiei circumfundens
Infinitè, neque eius oſſa poterunt Achiui
Colligere: tanta eum colluuie deſuper operiam:
Illic ei & ſepulchrum erit, neque amplius ei opus
Erit humatione, cùm ipſum ſepelire velint Achiui. — χ. οὐδ' ἔτι χρεώ.
Dixit, & irruit in Achillem æſtuans in-altum furens, — χ. ἐς, οὐδ' τι.
Murmurans ſpumáque, & ſanguine, & cadaueribus.
Purpurea verò vnda à Ioue fluentis fluuij
Stetit eleuata ac Peliden corripuit.
Iuno autem multùm clamauit admodum-timens Achilli, — Iuno Vulcanū mittit in Xanthum.
Ne ipſum opprimeret magnus fluuius vorticoſus:
Statim verò Vulcanum allocuta eſt ſuum charum filium,
Moue te Vulcane, mi fili: contra te enim
Xanthum vorticoſum pugna coniicimus eſſe (i. ſtare.)
Proinde opem fer citiſſime, accendéque flammam multam:
Ego verò Zephyri & procelloſi Noti
Ibo è mari grauem excitatura procellam,
Quæ Troianorum capita & arma comburat,
Incendium malum ferens: tu autem Xanthi apud ripas
Arbores vre, ipſúmque immitte igni, neque te prorſus
Blandis verbis auertat, aut minis: — χ. ὁ ἀρειῇ.
Neque ante cohibeas tuam vim, niſi quando iam
Loquar ego clamans, tunc compeſce indefeſſum ignem.
Sic dixit: Vulcanus autem parabat ingentem ignem. — Vulcanus Xanthum vrit.
Primùm quidem in campo ignis ardebat: combuſſitque cadauera
Multa, quæ in ipſo abundè erant, quæ confecerat Achilles: — χ. δ' ἄρα.
Totus verò ſiccatus eſt campus: coërcitáque eſt clara aqua.
Vt autem quando autumnalis Boreas nuper-rigatum hortum
Statim exſiccat: gaudet verò ipſum quiſquis colere-ſolet:
Sic exſiccatus eſt campus omnis, atque cadauera
Comburebat. hic verò in fluuiū vertit flammam præfulgentem.
Vrebantur vlmique, & ſalices, & myricæ,
Ardebat iam lotúſque, & vlua, & cyperus,
Quæ circum amœna fluenta abundè fluuij nata erant: — χ. τε ἰδὲ.
Conſumebantur anguillǽque, & piſces qui in verticibus verſabantur,
Qui per pulchra fluenta natabant huc & illuc,
Spiritu confecti ſapientis Vulcani.
Ardebátque vis fluuij, verbúmque dixit & elocutus eſt: — Xanthus Vulcano ſupplicat, & Iunoni.
Vulcane, nullus tibi deorum poteſt aduerſari,
Quare neque ego tecum ſic igne flagranti pugnauerim.

Deſine à contentione: Troianos. a. & mox diuus Achilles
Vrbe expellat, quid mihi cum contentione & auxilio?
Dixit, igne æſtuans: ebulliebantq́; limpida fluenta.
Sicut autem lebes feruet intus dum vrgetur igne multo,
Aruinam liquefaciens benè ſaginati ſuis,
Vndique ferventer, ſubque ligna ſicca iacent:
Sic huius amœna fluenta igne vrebantur, bulliebatq́; aqua,
Neque poterat profluere, ſed detinebatur: premebat.n. aura
Vulcani vi valdè-prudentis: at ille Iunonem (ignea,
Multum precans, verbis velocibus allocutus eſt:
Iuno, cur tuus filius meum fluxum inuadit vt-torqueat
Præ cæteris? non ſanè ego tantum tibi culpandus ſum,
Quantum cæteri omnes dij quotquot Troianis auxiliatores
Sed certè quidem ego deſiſtam ſi tu iubes: (ſunt.
Deſiſtat autem & hic: ego autem inſuper & hoc iuro,
Nunquam à Troianis auerſurum eſſe exitialem diem:
Ne.q.quando Troia combuſtiuo igne tota flagraret
Incenſa, vrerent autem bellicoſi filij Achiuorum.
At poſtquam hoc audiuit dea albiulna Iuno:
Confeſtim Vulcanum allocuta eſt ſuum charum filium:
Vulcane, abſtine fili inclyte: non enim decet
Immortalem Deum adeò mortalium gratia torquere.
Sic dixit: Vulcanus autem extinxit immenſum ignem:
Retrogradáque vnda redit ad amœna fluenta:
At poſtquam Xanthi domita eſt violentia, hi quidem poſteà
Ceſſarunt: Iuno enim coërcuit, irata quamuis:
Inter verò alios deos contentio cecidit grauis,
Difficilis: diuiſim verò ipſis in mentibus animus ſpirabat:
Deorum pugna. *Concurrerunt.a. magno ſtrepitu inſonuitq́; lata terra,*
Circúmque reſonuit magnum cœlum. audiuit autem Iupiter
Sedens in Olympo: riſitq́; ei charum cor
Lætitia, quòd videbat deos contentione congredientes,
γρ. ὁρῶτο. *Tum ij non amplius diu abſtinuerunt; incepit enim Mars*
Clypeos-tundens, & primus Mineruam inuaſit,
Æream haſtam tenens. & probroſum dixit verbum:
Cur rurſus ô canina-muſca deos prælio committis,
γρ. κυνάμυια. *Audaciã inſatiabilẽ habẽs? magnus.v. te animus induxit.*
Annon recordaris quando Tydidem Diomedem immiſiſti
Ad me vulnerandũ? ipſaq́; in-omniũ-cõſpectu haſtã capiẽs
Rectà in me impuliſti, corpúſque pulchrum ſauciaſti?
Ideò te nunc puto luituram eſſe quæcunque mihi feciſti.
Sic fatus, pulſauit ad ægidem fimbriatam,
Horrendam, quam neque Iouis domat fulmen.
In hac ipſam Mars vulnerauit pollutus-cæde haſta longa.
Minerua Martem proſternit. *Hæc vero retrò-cedens, lapidem accepit manu forti,*
Iacentem in campo nigrum, aſperúmque, magnúmque
Quem viri antiquiores poſuerant vt-eſſet terminus agri,
Hoc percuſſit fortem Martem iuxta collum. ſoluit.q. genua:
Septẽq́; occupauit iugera lapſus, & puluere-fœdauit crines,
Armáque circum ſonuerunt, riſit autem Pall. Minerua,
Et ei gloriando inſultans verbis velocibus eum allocuta eſt:
Stulte, neque adhuc ſaltẽ conſideraſti quanto præſtantior
Glorior ego eſſe, quòd mihi robur tuum opponis?
γρ. ἰσοφαρίζεις. *Sic matris Furias exolueris,*
Quæ tibi irata mala machinatur: quoniam Achiuos
Reliquiſti, ac Troianis periuris auxiliaris.
Sic igitur loquuta, conuertit oculos ſplendidos:
Hunc verò abduxit manu prehendens Iouis filia Venus
Crebrò admodum ſuſpirantem: vixq́; recollegit animum.
Hanc igitur vt agnouit dea albiulna Iuno,
Mox Mineruam verbis velocibus allocuta eſt:
Papæ, Ægiochi Iouis filia Minerua:
En rurſus illa impudentiſſima ducit pernicioſum Martem
Hoſtili è prælio per tumultum: ſed accede. (al. vlciſcere)
Minerua Venerem proſternit. *Sic dixit: Minerua autem irruit, gaudebat verò animo:*
Et adorta in pectus manu forti
Impegit: huius autem illic debilitata ſunt genua & dilectum cor.
Illi itaque ambo iacebant in terra multi paſcua.
Hæc autem inſultans verba velocia dixit:

Λῆγ' ἔριδος· Τρῶας δὲ καὶ αὐτίκα δῖος Ἀχιλλεὺς
Ἄστεος ἐξελάσειε. τί μοι ἔριδος καὶ ἀρωγῆς;
Φῆ πυρὶ καιόμενος· ἀνὰ δ' ἔφλυε καλὰ ῥέεθρα.
Ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ,
Κνίσσην μελδόμενος ἁπαλοτρεφέος σιάλοιο,
Πάντοθεν ἀμβολάδην, ὑπὸ δὲ ξύλα κάγκανα κεῖται·
Ὡς τοῦ καλὰ ῥέεθρα πυρὶ φλέγετο, ζέε δ' ὕδωρ·
Οὐδ' ἔθελε προρέειν, ἀλλ' ἴσχετο· τεῖρε δ' ἀϋτμὴ
Ἡφαίστοιο βίηφι πολύφρονος. αὐτὰρ ὅγ' Ἥρην
Πολλὰ λισσόμενος, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἥρη, τίπτε σὸς υἱὸς ἐμὸν ῥόον ἔχραε κήδειν
Ἐξ ἄλλων; οὐ μέντοι ἐγὼ τόσον αἴτιός εἰμι
Ὅσσον οἱ ἄλλοι πάντες, ὅσοι Τρώεσσιν ἀρωγοί.
Ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼν ἀποπαύσομαι, εἰ σὺ κελεύεις·
Παυέσθω δὲ καὶ οὗτος· ἐγὼ δ' ἔπι καὶ τόδ' ὀμοῦμαι,
Μήποτ' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ,
Μηδ' ὁπότ' ἂν Τροίη μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δάηται
Καιομένη, καίωσι δ' ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
Αὐτίκ' ἄρ' Ἥφαιστον προσεφώνεεν ὃν φίλον υἱόν·
Ἥφαιστε, σχέο τέκνον ἀγακλεές· οὐ γὰρ ἔοικεν
Ἀθάνατον θεὸν ὧδε βροτῶν ἕνεκα στυφελίζειν.
Ὡς ἔφαθ'· Ἥφαιστος δὲ κατέσβεσε θεσπιδαὲς πῦρ·
Ἄψοῤῥον δ' ἄρα κῦμα κατέσσυτο καλὰ ῥέεθρα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ Ξάνθοιο δάμη μένος, οἱ μὲν ἔπειτα
Παυσάσθην· Ἥρη γὰρ ἐρύκακε χωομένη περ.
Ἐν δ' ἄλλοισι θεοῖσιν ἔρις πέσε βεβριθυῖα,
Ἀργαλέη, δίχα δέ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄητο·
Σὺν δ' ἔπεσον μεγάλῳ ὁμάδῳ, βράχε δ' εὐρεῖα χθών·
Ἀμφὶ δὲ σάλπιγξεν μέγας οὐρανός, ἄϊε δὲ Ζεὺς
Ἥμενος Οὐλύμπῳ, ἐγέλασσε δέ οἱ φίλον ἦτορ
Γηθοσύνῃ, ὅθ' * ὁρᾶτο θεοὺς ἔριδι ξυνιόντας.
Ἔνθ' οἵγ' οὐκέτι δηρὸν ἀφέστασαν· ἦρχε γὰρ Ἄρης
Ῥινοτόρος, καὶ πρῶτος Ἀθηναίῃ ἐπόρουσε,
Χάλκεον ἔγχος ἔχων, καὶ ὀνείδειον φάτο μῦθον·
Τίπτ' αὖ ὦ * κυνάμυια θεοὺς ἔριδι ξυνελαύνεις,
Θάρσος ἄητον ἔχουσα; μέγας δέ σε θυμὸς ἀνῆκεν.
Ἦ οὐ μέμνῃ ὅτε Τυδείδην Διομήδε' ἀνῆκας
Οὐτάμεναι; αὐτὴ δὲ πανόψιον ἔγχος ἑλοῦσα,
Ἰθὺς ἐμεῦ ὦσας, διὰ δὲ χρόα καλὸν ἔδαψας.
Τῷ σ' αὖ νῦν ὀΐω ἀποτισέμεν ὅσσα μ' ἔοργας.
Ὡς εἰπὼν, οὔτησε κατ' αἰγίδα θυσανόεσσαν,
Σμερδαλέην, ἣν οὐδὲ Διὸς δάμνησι κεραυνός·
Τῇ μιν Ἄρης οὔτησε μιαιφόνος ἔγχεϊ μακρῷ.
Ἡ δ' ἀναχασσαμένη λίθον εἵλετο χειρὶ παχείῃ
Κείμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τρηχύν τε, μέγαν τε,
Τόν ῥ' ἄνδρες πρότεροι θέσαν ἔμμεναι οὖρον ἀρούρης·
Τῷ βάλε θοῦρον Ἄρηα κατ' αὐχένα, λῦσε δὲ γυῖα·
Ἑπτὰ δ' ἐπέσχε πέλεθρα πεσών, ἐκόνισε δὲ χαίτας·
Τεύχεά τ' ἀμφαράβησε· γέλασσε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη,
Καί οἱ ἐπευχομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Νηπύτι', οὐδέ νύ πω περ ἐπεφράσω ὅσσον ἀρείων
Εὔχομ' ἐγὼν ἔμεναι, ὅτι μοι μένος * ἀντιφερίζεις;
Οὕτω κεν τῆς μητρὸς Ἐριννύας ἐξαποτίνοις,
Ἥ τοι χωομένη κακὰ μήδεται, οὕνεκ' Ἀχαιοὺς
Κάλλιπες, αὐτὰρ Τρωσὶν ὑπερφιάλοισιν ἀμύνεις.
Ὡς ἄρα φωνήσασα, πάλιν τράπεν ὄσσε φαεινώ.
Τὸν δ' ἄγε χειρὸς ἑλοῦσα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
Πυκνὰ μάλα στενάχοντα· μόγις δ' ἐσαγείρατο θυμόν.
Τὴν δ' ὡς οὖν ἐνόησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
Αὐτίκ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ὢ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος Ἀτρυτώνη,
Καὶ δ' αὖθ' ἡ κυνάμυια ἄγει βροτολοιγὸν Ἄρηα
Δηΐου ἐκ πολέμοιο κατὰ κλόνον· ἀλλὰ μέτελθε.
Ὡς φάτ'· Ἀθηναίη δὲ μετέσσυτο, χαῖρε δὲ θυμῷ·
Καί ῥ' ἐπιεισαμένη, πρὸς στήθεα χειρὶ παχείῃ
Ἤλασε· τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.
Τὼ μὲν ἄρ' ἄμφω κεῖντο ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ·
Ἡ δ' ἄρ' ἐπευχομένη ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευε·

Τοιοῦτοι νῦν πάντες ὅσοι Τρώεσσιν ἀρωγοὶ
Εἶεν, ὅτ' Ἀργείοισι μαχοίατο θωρηκτῇσιν,
Ὧδέ τε θαρσαλέοι καὶ τλήμονες, ὡς Ἀφροδίτη
Ἦλθεν Ἄρει ἐπίκουρος, ἐμῷ μένει ἀντιόωσα·
Τῶ κεν δὴ πάλαι ἄμμες ἐπαυσάμεθα πτολέμοιο,
Ἰλίου ἐκπέρσαντες ἐϋκτίμενον πτολίεθρον.
Ὣς φάτο, μείδησεν δὲ θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
Αὐτὰρ Ἀπόλλωνα προσέφη κρείων Ἐνοσίχθων,
Φοῖβε τίη δὴ νῶϊ διέσταμεν; οὐδὲ ἔοικεν,
Ἀρξάντων ἑτέρων. τὸ μὲν αἴσχιον αἴ κ' ἀμαχητὶ
Ἴομεν Οὔλυμπόνδε Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ.
Ἄρχε· σὺ γὰρ γενεῆφι νεώτερος. οὐ γὰρ ἔμοιγε
Καλόν, ἐπεὶ πρότερος γενόμην, καὶ πλείονα οἶδα.
Νηπύτι', ὡς ἄνοον κραδίην ἔχες· οὐδέ νυ τῶν περ
Μέμνηαι ὅσα δὴ πάθομεν κακὰ Ἴλιον ἀμφὶ
Μοῦνοι νῶϊ θεῶν, ὅτ' ἀγήνορι Λαομέδοντι
Πὰρ Διὸς ἐλθόντες θητεύσαμεν εἰς ἐνιαυτὸν
Μισθῷ ἔπι ῥητῷ, ὁ δὲ σημαίνων ἐπέτελλεν;
Ἤτοι ἐγὼ Τρώεσσι πόλιν καὶ τεῖχος ἔδειμα
Εὐρύ τε καὶ μάλα καλόν, ἵν' ἄρρηκτος πόλις εἴη·
Φοῖβε, σὺ δ' εἰλίποδας ἕλικας βοῦς βουκολέεσκες
Ἴδης ἐν κνημοῖσι πολυπτύχου ὑληέσσης.
Ἀλλ' ὅτε δὴ μισθοῖο τέλος πολυγηθέες Ὧραι
Ἐξέφερον, τότε νῶϊ βιήσατο μισθὸν ἅπαντα
Λαομέδων ἔκπαγλος, ἀπειλήσας δ' ἀπέπεμπε.
Σὺν μὲν ὅ γ' ἠπείλησε πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθε
Δήσειν, καὶ περάαν νήσων ἔπι τηλεδαπάων·
Στεῦτο δ' ὅ γ' ἀμφοτέρων ἀποκοψέμεν οὔατα χαλκῷ.
Νῶϊ δὲ τ' ἄψορροι κίομεν κεκοτηότι θυμῷ,
Μισθοῦ χωόμενοι, τὸν ὑποστὰς οὐκ ἐτέλεσσε.
Τοῦ δὴ νῦν λαοῖσι φέρεις χάριν; οὐδὲ μεθ' ἡμέων
Πειρᾷ ὥς κεν Τρῶες ὑπερφίαλοι ἀπόλωνται
Πρόχνυ κακῶς, σὺν παισὶ καὶ αἰδοίῃς ἀλόχοισι;
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων,
Ἐννοσίγαι', οὐκ ἄν με σαόφρονα μυθήσαιο
Ἔμμεναι, εἰ δὴ σοί γε βροτῶν ἕνεκα πτολεμίζω
Δειλῶν, οἳ φύλλοισιν ἐοικότες, ἄλλοτε μέν τε
Ζαφλεγέες τελέθουσιν ἀρούρης καρπὸν ἔδοντες,
Ἄλλοτε δ' αὖ φθινύθουσιν ἀκήριοι. ἀλλὰ τάχιστα
Παυσώμεσθα μάχης, οἱ δ' αὐτοὶ δηριαάσθων.
Ὣς ἄρα φωνήσας πάλιν ἐτράπετ'· αἴδετο γάρ ῥα
Πατροκασιγνήτοιο μιγήμεναι ἐν παλάμῃσι.
Τὸν δὲ κασιγνήτη μάλα νείκεσε πότνια θηρῶν
Ἄρτεμις ἀγροτέρη, καὶ ὀνείδειον φάτο μῦθον,
Φεύγεις δὴ ἑκάεργε; Ποσειδάωνι δὲ νίκην
Πᾶσαν ἐπέτρεψας, μέλεον δέ οἱ εὖχος ἔδωκας;
Νηπύτιε, τί νυ τόξον ἔχεις ἀνεμώλιον αὔτως;
Μή σευ νῦν ἔτι πατρὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἀκούσω
Εὐχομένου, ὡς τὸ πρὶν ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
Ἄντα Ποσειδάωνος ἐναντίβιον πολεμίζειν.
Ὣς φάτο· τὴν δ' οὔ τι προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων,
Ἀλλὰ χολωσαμένη Διὸς αἰδοίη παράκοιτις
Νείκεσεν ἰοχέαιραν ὀνειδείοις ἐπέεσσι,
Πῶς δὲ σὺ νῦν μέμονας, κύον ἀδεές, ἀντί' ἐμεῖο
Στήσεσθαι; χαλεπή τοι ἐγὼ μένος * ἀντιφέρεσθαι
Τοξοφόρῳ περ ἐούσῃ, ἐπεὶ σὲ λέοντα γυναιξὶ
Ζεὺς θῆκεν, καὶ ἔδωκε κατακτάμεν ἥν κ' ἐθέλῃσθα.
Ἤτοι βέλτερόν ἐστι κατ' οὔρεα θῆρας ἐναίρειν,
Ἀγροτέρας τ' ἐλάφους, ἢ κρείσσοσιν ἶφι μάχεσθαι.
Εἰ δ' ἐθέλεις πολέμοιο δαήμεναι, ὄφρ' εὖ εἰδῇς
Ὅσσον φερτέρη εἴμ', ὅτι μοι μένος ἀντιφερίζεις.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμφοτέρας ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔμαρπτε
Σκαιῇ, δεξιτερῇ δ' ἄρ' ἀπ' ὤμων αἴνυτο τόξα·
Αὐτοῖσιν δ' ἄρ' ἔθεινε παρ' οὔατα μειδιόωσα
Ἐντροπαλιζομένην· ταχέες δ' ἔκπιπτον ὀϊστοί.
Δακρυόεσσα δ' ἔπειτα θεὰ φύγεν, ὥς τε πέλεια,
Ἥ ῥά θ' ὑπ' ἴρηκος κοίλην εἰσέπτατο πέτρην,
Χηραμόν· οὐδ' ἄρα τῇ γε ἁλώμεναι αἴσιμον ἦεν·
Ὣς ἡ δακρυόεσσα φύγεν, λίπε δ' αὐτόθι τόξα.

Tales nunc omnes, quotquot Troianis auxiliatores,
Vtinam ſint, quando cum Argiuis pugnant armatis:
Támque audaces & tolerantes, vt Venus
Venit Martis auxiliatrix, meo robori obuians.
Hoc-pacto iam pridem nos ceſſaſſemus à prælio
Ilij depopulati muniuiſſimam vrbem.
Sic dixit: riſit autem dea candidis-vlnis Iuno.
Sed Apollinem allocutus eſt rex quaſſator-terræ *(Neptunus Apollinem prouocat ad pugnã.)*
Phœbe, cur iam nos ſeparati-ſtamus? neque decet,
Cùm-cœperint alij, hoc quidem turpius erit, ſi ſine-pugna
Eamus in-cœlum, Iouis ad æream domum.
Incipe: tu autem natu iunior es: non enim mihi quidem
Honeſtum: q; etiam prior natus ſum & plura noui.
Stulte, quàm obliuioſum cor habes, nec verò horum
Recordaris, quæcunque iam paſſi ſumus mala ad Ilium
Soli nos duo ex dijs, quando ſuperbo Laomedonti
A Ioue profecti ſeruiuimus in annum,
Mercede certa: hic autem imperans mandabat?
Ego quidem Troianis ciuitatem muro circumdedi.
Latóque & valde pulchro, vt inexpugnabilis ciuitas eſſet.
Phœbe, tu.a. diſtortè-gradientes & lunatis-cornib. boues pa-
Ida in iugis multos-colles-habentis-ſyluoſæ. (ſcebas
Sed cùm iam mercedis terminum gratiſſimæ Horæ
Attulerunt, tunc nos vi-fraudauit mercede tota
Laomedon terribilis, minatúſque dimiſit.
Tibi quidem is minabatur pedes & manus deſuper
Ligaturum, & vendituram inſulis in longinquis.
Affirmabatq; idem vtriuſque abſciſſurum aures ferro.
Nos autem retrogradi iuimus irato animo
Ob mercedem irati, quam pollicitus non perſoluit.
Ideo iam nunc populis refers gratiam? neque nobiſcum
Tentas, vt Troiani fœdifragi pereant
Funditus malè cum filijs & pudicis vxoribus?
Hunc.a. rurſus allocutus eſt rex longè-operans Apollo: *(Apollo cũ Neptuno pugnare renuit.)*
Neptune, haud me prudentem dixeris
Eſſe, ſi iam tecum hominum gratiâ dimicem
Miſerorum, qui folijs ſimiles interdum quidem
Florentes ſunt, terræ fructum comedentes:
Aliquando autem rurſus pereunt excordes, ſed citiſſimè
Deſiſtamus à pugna: hi autem ipſi pugnent.
Sic igitur loquutus retrò verſus eſt, verebatur enim *(γρ. Παυσώμεθα.)*
Cum patruo conſerere manus,
Hunc autem ſoror valdè obiurgauit veneranda, ferarum
Diana venatrix, & probroſum dixit ſermonem:
Fugis ô Apollo? Neptuno autem victoriam
Omnem concedis? inanémque ei gloriam dediſti?
Stulte, cur arcum geſtas vanum fruſtra?
Non te nunc amplius patris in domibus audiam
Gloriantem, ſicut anteà inter immortales deos gloriabaris
Contra Neptunum aduerſis-viribus te pugnare.
Sic dixit: hanc.v. neutiquam allocutus eſt longè-iaculans
Sed irata Iouis venerabilis vxor, (Apollo
Increpauit iaculis gaudentẽ Dianam, cõtumelioſis verbis,
Quomodo tu nunc audes, canis intrepida, contra me *(Iuno Dianã vincit. γρ. Στήσεσθ', γρ. ἀντιφερίζειν.)*
Conſiſtere? difficilis tibi ego robore conferri
Sagittatrici licet exiſtenti: quoniam te leonem mulieribus
Iupiter conſtituit, & dedit interficere, quamcunque velis.
Profectò facilius eſt per montes feras interficere,
Agreſtéſque ceruas, quàm cum potentiorib. fortiter pugnare.
Sed ſi vis pugna periculum-facere, vt benè ſcias
Quanto fortior ſim, quandoquidem mihi robore confers te.
Dixit, & ambas ad primam-palmæ-partem manus pre-
hendit
Siniſtra, dextra autem ab humeris abſtulit arcum:
Ipſóque verberauit eam ad aures, ridens,
Huc-illúcque-ſe verſantem, veloces.a. deciderunt ſagittæ.
Lacrymabunda autem deinde dea fugit velut columba.
Quæ quidem ab accipitre in cauam volans petram,
In latebram (neque enim illi capi fatale erat)
Sic hæc lacrymabunda fugit: reliquitque illic arcus.

Latonam autem allocutus eſt nuncius Mercurius:
Latona, ego.v. tecum minime pugnabo, arduum autem
Confligere cum vxoribus Iouis nubicogi:
Sed valdè prompta inter immortales deos
Iactato te me viciſſe firmo robore.
Sic dixit: Latona.v. collegit incuruos arcus & ſagittas
Lapſas aliò alias in vertigine pulueris.
Hæc quidem tela capiens filiæ ſuæ, iterum receſſit:
Illa verò ad Olympum peruenit Iouis ad æream domum.
Lacrymabunda autem patris inſedit genibus puella:
Circumq́ incorruptibile peplum tremebat: hancq́ ad ſe
Cepit pater Saturnides & interrogauit dulcè ridens:
Quis tibi talia fecit, chara filia ſuperûm
Temerè, tanquam aliquid mali patranti palàm?
Hunc verò rurſus allocuta eſt bene-coronata Diana,
Tua me coniunx percuſſit, pater, albulna Iuno:
Ex qua inter immortales contentio & lis imminet.
Sic hi quidem talia inter ſe colloquebantur:
Sed Apollo illuſtris ſubijt Ilium ſacrum.
Curæ erat enim ei murus bene ædificatæ vrbis.
Ne Danai euerterent præter fatum die illo:
At cæteri ad Olympum ibant dij ſempiterni,
Alij quidem irati: alij verò valdè exultantes:
Aſſederunt autem patri nubifero, ſed Achilles
Troianos ſimul ipſosq́ perdebat, & vnungulos equos.
Velut.a. quando fumus vadens in cœlum latum peruenit
Vrbe flagrante. Deorum autem ipſum ira immiſit:
Cunctiſque attulit laborem, multisq́ dolores immiſit:
Sic Achilles Troianis laborem & dolores impoſuit.

Priamus militibus portas aperire iubet.

Stabat autem ſenex Priamus diuina in turri,
Agnouitq́ Achillem immanem, atque ab ipſo
Troiani confeſtim turbabantur in-fugã-acti, neque vlla reſi-
Erat. hic.a. eiulans à turri deſcendit in-terram, (ſtentia
Adhortans apud murum inclytos cuſtodes portarum:
Apertas in manibus portas tenete, dum copiæ
Venerint ad vrbem in fugam-actæ. certè enim Achilles
Propè iſte perturbans adeſt: *nunc exiſtimo exitialia fore.*
Sed poſtquam intra murum reſpirauerint concluſæ,
Rurſus obſerate tabulas(i. valuas)*densè compactas.*
Metuo enim ne pernicioſus vir in murum irrumpat.
Sic dixit: illi.a. aperuerunt portas, & amouerunt obices.
Hæ verò apertè attulerunt ſalutem. ſed Apollo
Obuius exilijt, à Troianis vt exitium arceret.
Hi verò recta-ad ciuitatem & murum altum

χ. καρχα-λέοι.

Siti aridi, puluerulenti ex campo
Fugiebant. hic verò acriter inſequebatur haſta: rabieſque eius cor
Semper habebat grauis: cupiebat enim gloriam referre.
Tum ſanè altiportam Troiam cepiſſent filij Achiuorum,
Niſi Apollo clarus Agenorem diuinum excitaſſet,
Virum Antenoris filium eximiumq́ fortemq́.
In quidem eius corde audaciam iniecit iuxtáque eum ipſe
Stetit, vt mortis graues manus arceret,
Fago innixus: tectuſque erat caligine multa.

Agenor deliberat verum cũ Achille congrediatur.

At ille poſtquam agnouit Achillem vrbium-expugnatorem,
Conſtitit: multa verò ei cor voluebat manenti.
Indignabundus igitur dixit ad ſuum virilem animum,
Heî mihi, ſiquidem a forti Achille

χ. [illegible]

Fugero, quà etiam alij perterriti fugiunt:
Capiet me etiam ſic, & imbellem obtruncabit.
Si autem ego hos quidem turbari ſinam
A Pelide Achille, pedibúſque à muro aliò

χ. Ἰλήϊον.

Fugero per campum Iliacum, donec perueniam
Idæq́ ad ſaltus, denſaq́ virgulta ingrediar:
Veſpertinus autem deinde lotus flumine
A ſudore refrigeratus, ad Ilium reuerterer.
Sed cur mihi hæc charus ratiocinatur animus?
Ne me diſcedentem ab vrbe ad campum perſentiſcat,
Et me perſequens prehendat velocibus pedibus:
Non amplius deinde licebit mortem & fatum fugere,

Λητὼ δὲ προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης,
Λητοῖ, ἐγὼ δέ τοι οὔτι μαχήσομαι· ἀργαλέον δὲ
Πληκτίζεσθ' ἀλόχοισι Διὸς νεφεληγερέταο·
Ἀλλὰ μάλα πρόφρασσα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
Εὔχεσθαι ἐμὲ νικῆσαι κρατερῆφι βίηφι.
Ὣς ἄρ' ἔφη. Λητὼ δὲ συναίνυτο καμπύλα τόξα,
Πεπτεῶτ' ἄλλυδις ἄλλα μετὰ στροφάλιγγι κονίης·
Ἡ μὲν τόξα λαβοῦσα πάλιν κίε θυγατέρος ἧς·
Ἡ δ' ἄρ' Ὄλυμπον ἵκανε, Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ·
Δακρυόεσσα δὲ πατρὸς ἐφέζετο γούνασι κούρη,
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιος ἑανὸς τρέμε· τὴν δὲ προτὶ οἷ
Εἷλε πατὴρ Κρονίδης, καὶ ἀνείρετο, ἡδὺ γελάσας,
Τίς νύ σε τοιάδ' ἔρεξε φίλον τέκος Οὐρανιώνων
Μαψιδίως, ὥς εἴ τι κακὸν ῥέζουσαν ἐνωπῇ;
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἐϋστέφανος κελαδεινή,
Σή μ' ἄλοχος στυφέλιξε πάτερ λευκώλενος Ἥρη,
Ἐξ ἧς ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος ἐφῆπται.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Αὐτὰρ Ἀπόλλων Φοῖβος ἐδύσετο Ἴλιον ἱρήν·
Μέμβλετο γάρ οἱ τεῖχος ἐϋδμήτοιο πόληος,
Μὴ Δαναοὶ πέρσειαν ὑπὲρ μόρον ἤματι κείνῳ·
Οἱ δ' ἄλλοι πρὸς Ὄλυμπον ἴσαν θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
Οἱ μὲν χωόμενοι, οἱ δὲ μέγα κυδιόωντες·
Κὰδ δ' ἵζον παρὰ πατρὶ κελαινεφεῖ. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Τρῶας ὁμῶς αὐτούς τ' ὄλεκεν καὶ μώνυχας ἵππους.
Ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν ἵκηται
Ἄστεος αἰθομένοιο, θεῶν δέ ἑ μῆνις ἀνῆκε,
Πᾶσι δ' ἔθηκε πόνον, πολλοῖσι δὲ κήδε' ἐφῆκεν·
Ὣς Ἀχιλεὺς Τρώεσσι πόνον καὶ κήδε' ἔθηκεν.
Ἑστήκει δ' ὁ γέρων Πρίαμος θείου ἐπὶ πύργου,
Ἐς δ' ἐνόησ' Ἀχιλῆα πελώριον· αὐτὰρ ὑπ' αὐτοῦ
Τρῶες ἄφαρ κλονέοντο πεφυζότες, οὐδέ τις ἀλκὴ
Γίνεθ'. ὁ δ' οἰμώξας ἀπὸ πύργου βαῖνε χαμᾶζε,
Ὀτρύνων παρὰ τεῖχος ἀγακλειτοὺς πυλαωρούς,
Πεπταμένας ἐν χερσὶ πύλας ἔχετ', εἰς ὅ κε λαοὶ
Ἔλθωσι προτὶ ἄστυ πεφυζότες. ἦ γὰρ Ἀχιλλεὺς
Ἐγγὺς ὅδε κλονέων· νῦν οἴω λοίγι' ἔσεσθαι·
Αὐτὰρ ἐπεί κ' ἐς τεῖχος ἀναπνεύσωσιν ἀλέντες,
Αὖτις ἐπ' ἂψ θεῖναι σανίδας πυκινῶς ἀραρυίας.
Δείδια γὰρ μὴ οὖλος ἀνὴρ ἐς τεῖχος ἅληται.
Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄνεσάν τε πύλας, καὶ ἀπῶσαν ὀχῆας·
Αἱ δὲ πετασθεῖσαι τεῦξαν φάος· αὐτὰρ Ἀπόλλων
Ἀντίος ἐξέθορε, Τρώων ἵνα λοιγὸν ἀλάλκοι.
Οἱ δ' ἰθὺς πόλιος καὶ τείχεος ὑψηλοῖο,
Δίψῃ *καρχαλέοι κεκονιμένοι ἐκ πεδίοιο
Φεῦγον· ὁ δὲ σφεδανὸν ἔφεπ' ἔγχει· λύσσα δέ οἱ κῆρ
Αἰὲν ἔχε κρατερή, μενέαινε δὲ κῦδος ἀρέσθαι·
Ἔνθα κεν ὑψίπυλον Τροίην ἕλον υἷες Ἀχαιῶν,
Εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος Ἀγήνορα δῖον ἀνῆκε,
Φῶτ' Ἀντήνορος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε.
Ἐν μέν οἱ κραδίῃ θάρσος βάλε, πὰρ δέ οἱ αὐτὸς
Ἔστη, ὅπως θανάτοιο βαρείας χεῖρας ἀλάλκοι,
Φηγῷ κεκλιμένος· κεκάλυπτο δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ.
Αὐτὰρ ὅγ' ὡς ἐνόησεν Ἀχιλλῆα πτολίπορθον,
Ἔστη, πολλὰ δέ οἱ κραδίη πόρφυρε μένοντι·
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν,
Ὤμοι ἐγών, εἰ μέν κεν ὑπὸ κρατεροῦ Ἀχιλῆος
Φεύγω, τῇπερ οἱ ἄλλοι *ἀτυζόμενοι φοβέονται,
Αἱρήσει με καὶ ὥς, καὶ ἀνάλκιδα δειροτομήσει·
Εἰ δ' ἂν ἐγὼ τούτους μὲν ὑποκλονέεσθαι ἐάσω
Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ, ποσὶν δ' ἀπὸ τείχεος ἄλλῃ
Φεύγω πρὸς πεδίον *Ἰλήϊον, ὄφρ' ἂν ἵκωμαι
Ἴδης τε κνημούς, κατά τε ῥωπήϊα δύω,
Ἑσπέριος δ' ἂν ἔπειτα λοεσσάμενος ποταμοῖο,
Ἱδρῶ ἀποψυχθείς, ποτὶ Ἴλιον ἀπονεοίμην.
Ἀλλὰ τί ἤ μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
Μή μ' ἀπαειρόμενον πόλιος πεδίονδε νοήσῃ,
Καί με μεταΐξας μάρψῃ ταχέεσσι πόδεσσιν·
Οὐκ ἔτ' ἔπειτ' ἔσται θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξαι.

Εἰ δέ

Λίην γὰρ κρατερὸς περὶ πάντων ἐς' ἀνθρώπων.
Εἰ δέ κέν οἱ προπάροιθε πόλεος κατεναντίον ἔλθω·
Καὶ γάρ θην τούτῳ τρωτὸς χρὼς ὀξέϊ χαλκῷ,
Ἐν δὲ ἴα ψυχή, θνητὸν δέ ἕ φασ' ἄνθρωποι
Ἔμμεναι· αὐτάρ οἱ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάζει.
Ὣς εἰπὼν, Ἀχιλῆα ἀλεὶς μένεν· ἐν δέ οἱ ἦτορ
Ἄλκιμον ὁρμᾶτο πτολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
Ἠΰτε πάρδαλις εἶσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο
Ἀνδρὸς θηρητῆρος * ἐναντίον, οὐδέ τι θυμῷ
Ταρβεῖ, οὐδὲ φοβεῖται, ἐπεί κεν ὑλαγμὸν ἀκούσῃ·
Εἴπερ γὰρ φθάμενός μιν ἢ οὐτάσῃ, ἠὲ βάλῃσιν,
Ἀλλά τε καὶ περὶ δουρὶ πεπαρμένη οὐκ ἀπολήγει
Ἀλκῆς, πρίν γ' ἠὲ ξυμβλήμεναι, ἠὲ δαμῆναι·
Ὣς Ἀντήνορος υἱὸς ἀγαυοῦ δῖος Ἀγήνωρ
Οὐκ ἔθελε φεύγειν, πρὶν πειρήσαιτ' Ἀχιλῆος.
Ἀλλ' ὅ γ' ἀσπίδα μὲν πρόσθ' ἔσχετο πάντοσ' ἐΐσην,
Ἐγχείῃ δ' αὐτοῖο τιτύσκετο, καὶ μέγ' ἀΰτει,
Ἦ δή που μάλ' ἔολπας ἐνὶ φρεσὶ φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ
Ἤματι τῷδε πόλιν πέρσειν Τρώων ἀγερώχων·
Νηπύτι', ἦ τ' ἔτι πολλὰ τετεύξεται ἄλγε' ἐπ' αὐτῇ.
Ἐν γάρ οἱ πολέες τε καὶ ἄλκιμοι ἀνέρες εἰμὲν,
Οἳ κεν πρόσθε φίλων * τοκήων, ἀλόχων τε καὶ υἱῶν,
Ἴλιον * εἰρυόμεσθα· σὺ δ' ἐνθάδε πότμον ἐφέψεις
Ὧδ' ἔκπαγλος ἐὼν καὶ θαρσαλέος πολεμιστής.
Ἦ ῥα, καὶ ὀξὺν ἄκοντα * βαρείης χειρὸς ἀφῆκε·
Καί ῥ' ἔβαλε κνήμην ὑπὸ γούνατος, οὐδ' ἀφάμαρτεν·
Ἀμφὶ δέ μιν κνημὶς νεοτεύκτου κασσιτέροιο
Σμερδαλέον κονάβησε· πάλιν δ' ἀπὸ χαλκὸς ὄρουσε
Βλημένου, οὐδ' ἐπέρησε, θεοῦ δ' ἠρύκακε δῶρα.
Πηλεΐδης δ' ὁρμήσατ' Ἀγήνορος ἀντιθέοιο
Δεύτερος· οὐδέ τ' ἔασεν Ἀπόλλων κῦδος ἀρέσθαι,
Ἀλλά μιν ἐξήρπαξε, κάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ,
Ἥσυχον δ' ἄρα μιν πολέμου ἔκπεμπε νέεσθαι·
Αὐτὰρ ὁ Πηλεΐωνα δόλῳ ἀποέργαθε λαοῦ·
Αὐτῷ γάρ ῥ' Ἑκάεργος Ἀγήνορι πάντα ἐοικὼς,
Ἔστη πρόσθε ποδῶν, ὁ δ' ἐπέσσυτο ποσσὶ διώκειν.
Ἕως ὁ τὸν πεδίοιο διώκετο πυροφόροιο,
Στρέψας πὰρ ποταμὸν βαθυδινήεντα Σκάμανδρον,
Τυτθὸν ὑπεκπροθέοντα, δόλῳ * δ' ἄρ' ἔθελγεν Ἀπόλλων,
Ὡς αἰεὶ ἔλποιτο κιχήσεσθαι ποσὶν οἷσι·
Τόφρ' ἄλλοι Τρῶες πεφοβημένοι ἦλθον ὁμίλῳ
Ἀσπάσιοι προτὶ ἄστυ· πόλις δ' ἔμπλητο ἀλέντων.
Οὐδ' ἄρα τοί γ' ἔτλαν πόλεος καὶ τείχεος ἐκτὸς
Μεῖναι ἔτ' ἀλλήλους, καὶ γνώμεναι ὅς τε πεφεύγοι,
Ὅς τ' ἔθαν' ἐν πολέμῳ· ἀλλ' ἀσπασίως ἐσέχυντο
Ἐς πόλιν, ὅντινα τῶν γε πόδες καὶ γοῦνα σαώσαι.

Valdè enim fortis ſupra omnes eſt homines:
Quòd ſi ipſi ante vrbem obuiam venero:
Etenim ſanè huic vulnerabile corpus eſt *acuto ære:*
Ineſtq́; vna anima: mortalémque ipſum dicunt homines
Eſſe: ſed ei Saturnides Iupiter gloriam præbet.
Sic fatus, Achillem conuerſus expectabat: inq; eo animus
Fortis concitabatur ad bellum & pugnam.
Veluti panthera venit profunda ex ſylua
Virum venatorem contra, neque quicquam animo — γ. ἐναντίω
Timet, neque formidat, poſtquam latratum audiuit:
Etſi.n. præueniens ipſam aut vulnerauit aut iaculetur,
Tamen & ab haſta transfixa non ceſſat
A robore, antequã vel comminus congrediatur, vel ſternatur:
Sic Antenoris filius clarè nobilis Agenor — Agenor cũ Achille congreditur.
Non voluit fugere antequam experiretur Achillem.
Verùm hic clypeum quidem ante ſe tenebat rotundum,
Haſta autèm in *eum collimabat, & valdè clamabat:*
Certè iam nimium ſperaſti in mentibus clare Achilles, — γ. Ἠ δήπου.
Die hoc vrbem excindere Troianorum ſtrenuorum:
Stulte: adhuc multi fient dolores ob ipſam.
Intus enim multiq́; & fortes viri ſumus,
Qui pro chariſſimis parentibus vxoribuſque & liberis
Ilium defendimus: tu verò fatum hîc conſequeris. — γ. ἀλόχων παίδων.
Adeò terribilis quamuis *exiſtens & audax bellator.* — γ. εἰρυόμεσθα.
Dixit ſanè, & acutum telum forti manu emiſit, — γ. παχείης
Et percuſſit tibiam ſub genu, neque aberrauit:
Circáque ipſam ocrea nuper facti ſtanni
Grauiter inſonuit: ferrum autem reſultauit à
Percuſſo, neque peruaſit: dei enim obſtiterunt dona.
Pelides autem inuaſit Agenorem diuinum
Secundus, neque ſiuit Apollo ipſum *gloriam referre,*
Sed ipſum eripuit, texitq́;, caligine multa:
Quietum verò ipſum à certamine miſit vt abiret.
At hic Pelidem dolo auertit à populo.
Ipſi enim Apollo Agenori per *omnia ſimilis*
Stetit ante pedes: hic autem properabat pedibus perſequi,
Dum ille hunc per campum perſequebatur frumentiferum,
Conuertens ſe ad fluuium vorticoſum Scamandrum,
Paululum præcurrentem fugiendo: dolo enim decipiebat Apollo, — γ. γ.
Vt ſemper ſperaret ſe aſſequuturum pedibus ſuis:
Interim alij Troiani territi venerunt cum *multitudine*
Læti ad vrbem: vrbs verò implebatur concluſis.
Neque verò hi ſuſtinebant vrbem & murum extrà
Expectare ſe-inuicem, & cognoſcere quiq́; fugiſſet,
Quiq́; occubuiſſet in bello, ſed cupidè infundebantur
In vrbem, quemcunq́; horum pedes & genua ſeruarant.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ
ἡ χ' ῥαψῳδία.

ὯΣ οἱ μὲν κατ' ἄστυ πεφυζότες ἠΰτε νεβροὶ
Ἱδρῶ ἀπεψύχοντο, * πίον τ', ἀκέοντό τε δίψαν,
Κεκλιμένοι καλῇσιν ἐπάλξεσιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Τείχεος ἆσσον ἴσαν, σάκε' ὤμοισι κλίναντες.
Ἕκτορα δ' αὐτοῦ μεῖναι ὀλοιὴ μοῖρ' ἐπέδησεν
Ἰλίου προπάροιθε, πυλάων τε Σκαιάων.
Αὐτὰρ Πηλεΐωνα προσηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων,
Τίπτέ με Πηλέος υἱὲ ποσὶν ταχέεσσι διώκεις,
Αὐτὸς θνητὸς ἐὼν θεὸν ἄμβροτον; οὐδέ νύ πώ με
Ἔγνως ὡς θεός εἰμι, σὺ δ' ἀσπερχὲς μενεαίνεις.
Ἦ νύ τοι οὔ τι μέλει Τρώων πόνος οὓς ἐφόβησας,
Οἳ δή τοι εἰς ἄστυ ἄλεν, σὺ δὲ * δεῦρο λιάσθης,
Οὐ γάρ με * κτανέεις, ἐπεὶ οὔ τοι μόρσιμός εἰμι.
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

ILIADIS HOMERI XXII.
COMPOSITIO.

SIC hi quidem in vrbem fuga-acti velut hinnuli,
Sudorem refocillando-abſtergebant, bibebantq́;, ac ſedabant ſitim,
Innixi pulchris propugnaculis: cæterùm Achiui
Murum propè ibant, clypeos humeris inclinantes:
Hectorem verò ibi manere exitioſum fatum coëgit
Ilium ante, portaſq́; Sceas.
Sed Pelidem allocutus eſt lucidus Apollo:
Cur me Pelei fili pedibus velocibus perſequeris, — Apollo Achilli fraudem detegit,
Ipſe mortalis exiſtens deum immortalem? nec dum me
Agnouiſti quòd Deus ſum: tu autem indeſinenter furis.
An tibi nequicquam eſt cura Troum labor quos fugaſti,
Qui iam in vrbem concluſi ſunt: tu verò huc diuertiſti? — γ. δεῦρ' ἐλιάσθης.
Non tamen me interficies, quoniam non mortalis ſum. — γ. κτανέεις.
Hũc.a. valdè indignatus allocutus eſt pedib. velox Achi.

γρ. ἀλοώτατε.
Læſiſti me Apollo Deorum perniciosiſſime omnium,
Huc nunc auertens me à muro: ſane adhuc multi
Terram mordicus cepiſſent antequã in Ilium perueniſſent.
Nunc autem mihi magnam gloriam eripuiſti, illos verò ſeruaſti
Facilè, quoniam non vltionem formidaſti in poſterum.
Profectò te vlciſcerer, ſi mihi potentia adeſſet.

Priamus Achillem conſpicatus Hectorem orat, ne cum eo congrediatur.
Sic fatus, ad ciuitatem valde elatus iuit,
Ruens velut equus victor, cum curribus
Qui facilè curru extenſus per campum:
Sic Achilles celeriter pedes & genua mouebat.
Hunc verò ſenex Priamus primus vidit oculis,
Vndique-fulgentem, vt ſtellam, irruentem per campum,
Quæ autumno oritur: valdè-lucidi autem eius radij
Apparent multa inter aſtra noctis medio,
Quam canem Orionis cognomine vocant:
Splendidiſſima quidem hæc eſt: malum verò ſignum eſt,
Et affert multam febrem miſeris mortalibus:
Sic huius æs ſplendebat circa pectora currentis:
Eiulabat verò ſenex: caputq́; pulſabat manibus,
In altum tendens: valdè autem plorans clamabat.
Orans dilectum filium: is enim ante portas
Stabat, indeſinenter cupiens cum Achille pugnare.
Hunc verò ſenex miſerabiliter allocutus eſt, manus extendẽs,
Hector, ne mihi expecta, dilecte fili, virum hunc,
Solus, abſque alijs, vt ne mox mortem aſſequaris,
Ab Achille interfectus: quoniam multo fortior eſt.
Infelix, vtinam dijs charus tantum eſſet,
Quantum mihi: citò eum canes & vultures vorarent
Iacentem: certè mihi grauis ex præcordiis dolor abiret:
Qui me liberis multiſque ſtrenuis orbum fecit
Interficiens, deportatos vendens inſulas in longinquas:
Etenim nunc duos filios Lycaonem & Polydorum
Non poſſum videre, Troianis in ciuitatem concluſis,
Quos mihi Laothoë peperit regina mulierum.
γρ. στρατῷ,
At ſiquidem viuunt in caſtris, certè poſtmodum
Æreq́; auroq́; redimemus (eſt enim intus:
Multa enim dedit filiæ ſenex fama-celebris Altes)
Quòd ſi iam mortui ſunt, & in Plutonis domibus,
Dolor meo animo & matri, qui genuimus:
Populis autem alijs breuior dolor
Erit, modò non & tu moriaris ab Achille domitus.
Sed ſubito murum mi fili, vt ſerues
Troianos & Troianas, neque magnam gloriam præbeas
Pelidæ: ipſeque dilecta vita priueris.
Adhuc verò mei infelicis adhuc viuentis miſerere,
Infauſti, quem pater Saturnides in ſenectutis limine
Fortuna in acerba perdet, multa mala conſpicatum,
Filiosq́; interemptos, raptáſque filias,
Et thalamos euerſos, & infantes filios
Illiſos ad terram in graui conflictu,
Tractaſq́; nurus pernicioſis manibus Græcorum.
Ipſum verò extremum me canes in primis foribus
Crudinori lacerabunt, poſtquam aliquis acuto ære
Verberans, vel iaculatus, ex membris animam eripuerit,
Quos nutriui in ædibus menſarios ianitores,
Qui meum ſanguinem bibentes grauati in animo,
Iacebunt in veſtibulis: iuuenem autem omnino decet,
In bello interfectum, confoſſum acuto ære,
Iacere: omniaq́; decora morienti, quodcunq́; appareat:
Sed quum iam canum caput, canamq́; barbam,
Pudendaq́; deturpant canes interempti ſenis,
Hoc vtique miſerrimum eſt miſeris mortalibus.

Hecuba Hectorem orat, ne cũ Achille congrediatur.
Dixit ſenex: canos verò capillos extrahebat manibus
Vellens è capite: neque Hectoris animum flectebat.
Mater autem rurſus ex-alia-parte lugebat, lacrymans,
Sinum denudans, altera autem manu mammillam exhibuit,
Et ipſum lacrymans verbis velocibus allocuta eſt:
Hector, fili mi, hæc reuerere, & me miſerare
γρ. ἐπέσχον,
Ipſam, ſi vnquam tibi vagitus ſedatricem mammam præbui,

Ἔβλαψάς μ᾽ ἑκάεργε, θεῶν ὀλοώτατε πάντων,
Ἐνθάδε νῦν τρέψας ἀπὸ τείχεος, ἦ κ᾽ ἔτι πολλοὶ
Γαῖαν ὀδὰξ εἷλον πρὶν Ἴλιον εἰσαφικέσθαι.
Νῦν δ᾽ ἐμὲ μὲν μέγα κῦδος ἀφείλεο, τοὺς δὲ σάωσας
Ῥηιδίως, ἐπεὶ οὔτι τίσιν γ᾽ ἔδδεισας ὀπίσσω.
Ἦ σ᾽ ἂν τισαίμην, εἴ μοι δύναμίς γε παρείη.
Ὣς εἰπὼν, προτὶ ἄστυ μέγα φρονέων ἐβεβήκει,
Σευάμενος ὥς θ᾽ ἵππος ἀεθλοφόρος σὺν ὄχεσφιν
Ὅς ῥά τε ῥεῖα θέῃσι τιταινόμενος πεδίοιο.
Ὣς Ἀχιλεὺς λαιψηρὰ πόδας καὶ γούνατ᾽ ἐνώμα.
Τὸν δ᾽ ὁ γέρων Πρίαμος πρῶτος ἴδεν ὀφθαλμοῖσι,
Παμφαίνονθ᾽ ὥς τ᾽ ἀστέρ᾽ ἐπεσσύμενον πεδίοιο,
Ὅς ῥά τ᾽ ὀπώρης εἶσιν, ἀρίζηλοι δέ οἱ αὐγαὶ
Φαίνονται πολλοῖσι μετ᾽ ἀστράσι νυκτὸς ἀμολγῷ,
Ὅν τε κύν᾽ Ὠρίωνος ἐπίκλησιν καλέουσι.
Λαμπρότατος μὲν ὅγ᾽ ἐστὶ, κακὸν δέ τε σῆμα τέτυκται,
Καί τε φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσιν.
Ὣς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στήθεσσι θέοντος.
Ὤιμωξεν δ᾽ ὁ γέρων, κεφαλὴν δ᾽ ὅγε κόψατο χερσὶν,
Ὑψόσ᾽ ἀνασχόμενος, μέγα δ᾽ οἰμώξας ἐγεγώνει,
Λισσόμενος φίλον υἱόν· ὁ δὲ προπάροιθε πυλάων
Ἑστήκει, ἄμοτον μεμαὼς Ἀχιλῆϊ μάχεσθαι.
Τὸν δ᾽ ὁ γέρων ἐλεεινὰ προσηύδα, χεῖρας ὀρεγνύς.
Ἕκτορ, μή μοι μίμνε φίλον τέκος ἀνέρα τοῦτον,
Οἶος ἄνευθ᾽ ἄλλων, ἵνα μὴ τάχα πότμον ἐπίσπῃς,
Πηλεΐωνι δαμεὶς, ἐπεὶ ἦ πολὺ φέρτερός ἐστι.
Σχέτλιος, αἴθε θεοῖσι φίλος τοσσόνδε γένοιτο
Ὅσσον ἐμοὶ· τάχα κέν ἑ κύνες καὶ γῦπες ἔδοιεν
Κείμενον· ἦ κέ μοι αἰνὸν ἀπὸ πραπίδων ἄχος ἔλθοι.
Ὅς μ᾽ υἱῶν πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν εὖνιν ἔθηκε,
Κτείνων καὶ περνὰς νήσων ἔπι τηλεδαπάων.
Καὶ γὰρ νῦν δύο παῖδε Λυκάονα καὶ Πολύδωρον
Οὐ δύναμαι ἰδέειν, Τρώων εἰς ἄστυ ἀλέντων,
Τούς μοι Λαοθόη τέκετο κρείουσα γυναικῶν.
Ἀλλ᾽ εἰ μὲν ζώουσι μετ᾽* στρατιῇ, ἦ τ᾽ ἂν ἔπειτα
Χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ᾽ ἀπολυσόμεθ᾽· ἔστι γὰρ ἔνδον.
Πολλὰ γὰρ ὤπασε παιδὶ γέρων ὀνομάκλυτος Ἄλτης)
Εἰ δ᾽ ἤδη τεθνᾶσι, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν,
Ἄλγος ἐμῷ θυμῷ καὶ μητέρι, τοὶ τεκόμεσθα.
Λαοῖσιν δ᾽ ἄλλοισι μινυνθαδιώτερον ἄλγος
Ἔσσεται, ἢν μὴ καὶ σὺ θάνῃς Ἀχιλῆϊ δαμασθείς.
Ἀλλ᾽ εἰσέρχεο τεῖχος, ἐμὸν τέκος, ὄφρα σαώσῃς
Τρῶας καὶ Τρῳὰς, μηδὲ μέγα κῦδος ὀρέξῃς
Πηλεΐδῃ, αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερθῇς.
Πρὸς δ᾽ ἐμὲ τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ᾽ ἐλέησον,
Δύσμορον, ὅν ῥα πατὴρ Κρονίδης ἐπὶ γήραος οὐδῷ
Αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ φθίσει, κακὰ πόλλ᾽ ἐπιδόντα,
Υἷάς τ᾽ ὀλλυμένους, ἑλκυσθείσας τε θύγατρας,
Καὶ θαλάμους κεραϊζομένους, καὶ νήπια τέκνα
Βαλλόμενα προτὶ γαίῃ ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι,
Ἑλκομένας τε νυοὺς ὀλοῇς ὑπὸ χερσὶν Ἀχαιῶν.
Αὐτὸν δ᾽ ἂν πύματόν με κύνες πρώτῃσι θύρῃσιν
Ὠμησταὶ ἐρύουσιν, ἐπεί κέ τις ὀξέϊ χαλκῷ
Τύψας ἠὲ βαλὼν ῥεθέων ἐκ θυμὸν ἕληται,
Οὓς τρέφον ἐν μεγάροισι τραπεζῆας θυραωρούς,
Οἵ κ᾽ ἐμὸν αἷμα πιόντες, ἀλύσσοντες περὶ θυμῷ,
Κείσοντ᾽ ἐν προθύροισι· νέῳ δέ τε πάντ᾽ ἐπέοικεν
Ἀρηϊκταμένῳ, δεδαϊγμένῳ ὀξέϊ χαλκῷ,
Κεῖσθαι, πάντα δὲ καλὰ θανόντι περ, ὅττι φανείη.
Ἀλλ᾽ ὅτε δὴ πολιόν τε κάρη, πολιόν τε γένειον,
Αἰδῶ τ᾽ αἰσχύνωσι κύνες κταμένοιο γέροντος,
Τοῦτο δὴ οἴκτιστον πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν.
Ἦ ῥ᾽ ὁ γέρων, πολιὰς δ᾽ ἄρ᾽ ἀνὰ τρίχας ἕλκετο χερσὶ,
Τίλλων ἐκ κεφαλῆς· οὐδ᾽ Ἕκτορι θυμὸν ἔπειθε.
Μήτηρ δ᾽ αὖθ᾽ ἑτέρωθεν ὀδύρετο δάκρυ χέουσα,
Κόλπον ἀνιεμένη, ἑτέρηφι δὲ μαζὸν ἀνέσχε,
Καί μιν δακρυχέουσ᾽ ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ἕκτορ τέκνον ἐμὸν, τάδε τ᾽ αἴδεο, καί μ᾽ ἐλέησον
Αὐτὴν, εἴ ποτέ τοι λαθικηδέα μαζὸν + ἐπέχον,

Τὰς

Google

Τῶν μνῆσαι φίλε τέκνον, ἄμυνε δὲ δήϊον ἄνδρα
Τείχεος ἐντὸς ἰὼν, μηδὲ πρόμος ἵστασο τούτῳ,
Σχέτλιος· εἴπερ γάρ σε κατακτάνῃ, οὔ σ' ἔτ' ἔγωγε
Κλαύσομαι ἐν λεχέεσσι φίλον θάλος, ὃν τέκον αὐτὴ,
Οὐδ' ἄλοχος πολύδωρος· ἄνευθε δέ σε μέγα νῶϊν
Ἀργείων παρὰ νηυσὶ κύνες ταχέες κατέδονται.
Ὣς τώ γε κλαίοντε προσαυδήτην φίλον υἱὸν,
Πολλὰ λισσομένω, οὐδ' Ἕκτορι θυμὸν ἔπειθον·
Ἀλλ' ὅγε μίμν' Ἀχιλῆα πελώριον ἆσσον ἰόντα.
Ὡς δὲ δράκων ἐπὶ χειῇ ὀρέστερος ἄνδρα μένῃσι
Βεβρωκὼς κακὰ φάρμακ', ἔδυ δέ τε μιν χόλος αἰνὸς,
Σμερδαλέον δὲ δέδορκεν ἑλισσόμενος περὶ χειῇ·
Ὣς Ἕκτωρ ἄσβεστον ἔχων μένος οὐχ ὑπεχώρει,
Πύργῳ ἔπι προὔχοντι φαεινὴν ἀσπίδ' ἐρείσας·
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν,
Ὤμοι ἐγὼν, εἰ μέν κε πύλας καὶ τείχεα δύω,
Πουλυδάμας μοι πρῶτος ἐλεγχείην ἀναθήσει,
Ὅς μ' ἐκέλευε Τρωσὶ ποτὶ πτόλιν ἡγήσασθαι
Νύχθ' ὕπο τήνδ' ὀλοὴν, ὅτε τ' ὤρετο δῖος Ἀχιλλεύς.
Ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην· ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν·
Νῦν δ' ἐπεὶ ὤλεσα λαὸν ἀτασθαλίῃσιν ἐμῇσιν,
Αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρῳάδας ἑλκεσιπέπλους,
Μήποτέ τις εἴπῃσι κακώτερος ἄλλος ἐμεῖο,
Ἕκτωρ ἧφι βίηφι πιθήσας ὤλεσε λαόν.
Ὣς ἐρέουσιν· ἐμοὶ δὲ τότ' ἂν πολὺ κέρδιον εἴη
Ἄντην ἢ Ἀχιλῆα κατακτείναντα νέεσθαι,
Ἠέ κεν αὐτῷ ὀλέσθαι ἐϋκλειῶς πρὸ πόληος.
Εἰ δέ κεν ἀσπίδα μὲν καταθείομαι ὀμφαλόεσσαν,
Καὶ κόρυθα βριαρὴν, δόρυ δὲ πρὸς τεῖχος ἐρείσας,
Αὐτὸς ἰὼν Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἀντίος ἔλθω,
Καί οἱ ὑπόσχωμαι Ἑλένην, καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ
Πάντα μάλ' ὅσσα τ' Ἀλέξανδρος κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν
Ἠγάγετο Τροίηνδ', ἥ τ' ἔπλετο νείκεος ἀρχή,
Δωσέμεν Ἀτρείδῃσιν ἄγειν, ἅμα τ' ἀμφὶς Ἀχαιοῖς
Ἄλλ' ἀποδάσσασθαι ὅσα τε πόλις ἥδε κέκευθε·
Τρωσὶν δ' αὖ μετόπισθε γερούσιον ὅρκον ἕλωμαι,
Μή τι κατακρύψειν, ἀλλ' ἄνδιχα πάντα δάσασθαι,
Κτῆσιν ὅσην πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἐέργει.
Ἀλλὰ τί ἤ μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
Μή μιν ἐγὼ μὲν ἵκωμαι ἰὼν, ὁ δέ μ' οὐκ ἐλεήσει,
Οὐδέ τί μ' αἰδέσεται, κτενέει δέ με γυμνὸν ἐόντα,
Αὔτως ὥστε γυναῖκα, ἐπεί κ' ἀπὸ τεύχεα δύω.
Οὐ μέν πως νῦν ἔστιν ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης
Τῷ ὀαριζέμεναι ἅτε παρθένος ἠΐθεός τε,
Παρθένος ἠΐθεός τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοιιν.
Βέλτερον αὖτ' ἔριδι ξυνελαυνέμεν ὅττι τάχιστα·
Εἴδομεν ὁπποτέρῳ κεν Ὀλύμπιος εὖχος ὀρέξῃ.
Ὣς ὥρμαινε μένων· ὁ δέ οἱ σχεδὸν ἦλθεν Ἀχιλλεὺς,
Ἶσος Ἐνυαλίῳ κορυθάϊκι πτολεμιστῇ,
Σείων Πηλιάδα μελίην κατὰ δεξιὸν ὦμον
Δεινήν· ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο εἴκελος αὐγῇ
Ἢ πυρὸς αἰθομένου, ἢ ἠελίου ἀνιόντος.
Ἕκτορα δ', ὡς ἐνόησεν, ἕλε τρόμος· οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
Αὖθι μένειν, ὀπίσω δὲ πύλας λίπε, βῆ δὲ φοβηθείς.
Πηλείδης δ' ἐπόρουσε ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθώς·
Ἠΰτε κίρκος ὄρεσφιν ἐλαφρότατος πετεηνῶν
Ῥηϊδίως οἴμησε μετὰ τρήρωνα πέλειαν·
Ἡ δέ θ' ὕπαιθα φοβεῖται, ὁ δ' ἐγγύθεν ὀξὺ λεληκὼς
Ταρφέ' ἐπαΐσσει, ἑλέειν* τέ ἑ θυμὸς ἀνώγει·
Ὣς ἄρ' ὅγ' ἐμμεμαὼς ἰθὺς πέτετο, τρέσε δ' Ἕκτωρ
Τεῖχος ὕπο Τρώων, λαιψηρὰ δὲ γούνατ' ἐνώμα.
Οἱ δὲ παρὰ σκοπιὴν καὶ ἐρινεὸν ἠνεμόεντα
Τείχεος αἰὲν* ὑπ' ἐκ κατ' ἀμαξιτὸν ἐσσεύοντο·
Κρουνὼ δ' ἵκανον καλλιρρόω, ἔνθα δὲ πηγαὶ
Δοιαὶ ἀναΐσσουσι Σκαμάνδρου δινήεντος.
Ἡ μὲν γάρ θ' ὕδατι λιαρῷ ῥέει, ἀμφὶ δὲ καπνὸς
Γίγνεται ἐξ αὐτῆς ὡσεὶ πυρὸς αἰθομένοιο·
Ἡ δ' ἑτέρη θέρεϊ προρέει εἰκυῖα χαλάζῃ,
Ἢ χιόνι ψυχρῇ, ἢ ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ.

Horum reminiſcere chare fili: fuge verò inimicum virum
Mœnia introiens: neque propugnator ſtes huic,
Infelix: ſi enim te interemerit, neutiquam te equidem
Plorabo in lectis charum germen, quem peperi ipſa,
Neque vxor dotes: ſeorſum autem te longè à nobis
Argiuorum apud naues canes veloces comedent.
Sic hi plorantes alloquebantur dilectum filium,
Multa precantes: neque Hectoris animum flectebant:
Sed hic expectabat Achillem ingentem propius accedentẽ.
Vt autem draco in luſtro montanus virum expectat
Paſtus mala venena, ſubitq; ipſum ira grauis:
Toruumq; tuetur conuoluens ſe circa latibulum:
Sic Hector inextinguibile habens robur, non ceſſit,
Turrim ad prominentem lucido ſcuto acclinato.
Indignabundus verò dixit ad ſuum elatum animum.
Hei mihi, ſiquidem portas & mœnia ingreſſus fuero, — Hector de Achille ſubſiſtendo ſecum deliberat. γρ. φέρτατ' εἰς, καὶ κατέχητε.
Polydamas mihi primus vitio verterit,
Qui me hortabatur Troianos ad ciuitatem ducere,
Nocte ſub hac exitioſa, quãdo excitabatur diuus Achilles.
At ego non parui, certè multò vtilius fuiſſet.
Nunc verò poſtquam amiſi populum ſtultitia mea,
Vereor Troianos, & Troianas trahentes-longas-veſtes.
Ne quando quis dicat deterior alius me:
Hector ſuis viribus fretus perdidit populum.
Sic dicent: mihi autem tunc vtilius eſſet,
Contrà aut Achille interfecto redire,
Aut ab ipſo interfici glorioſè pro ciuitate.
Quòd ſi ſcutum quidem depoſuero vmbilicatum,
Et galeam fortem, haſtamq; ad murum acclinans,
Ipſe profectus Achilli ſtrenuo obuius iuero.
Et ei pollicear Helenam, & opes cum ipſa
Omnes prorſus, quaſcunque Paris concauis in nauibus
Duxit in Troiam (quæ fuit contentionis origo)
Daturum Atridis abducendas, ſimulq; ſeparatim Achiuis
Alia diſtributurum quæcunque ciuitas hæc occultat:
A Troianis verò rurſus honorabile iuſiurandum capiam
Nihil occultaturos, ſed bifariam omnia diuiſuros,
Poſſeſſionẽ quantamcunq; vrbs deſiderabilis intus continet.
Sed cur mihi hæc dilectus diſſeruit animus?
Non ipſi equidem ſupplicabo iens, is.n. mei nõ miſerebitur,
Neq; quid me reuerebitur: interficietq; me nudum exiſtẽtẽ
Temerè vt fœminam, poſtquam arma exuero.
Non quidem vllo-modo nunc licet à quercu, neque à petrâ
Huic confabulari, ceu virgo adoleſcenſq;,
Virgo adoleſcenſq; colloquuntur inter ſe.
Satius igitur prælio confligere, vt quam celerrimè
Videamus vtri Olympius gloriam præbeat.
Sic cogitabat expectans: at ei cominus venit Achilles
Similis Marti impetuoſo bellatori,
Vibrans Peliam haſtam ad dextrum humerum
Terribilem: circumq; ſplendebat æs ſimile fulgori
Vel ignis ardentis, vel ſolis orientis.
Hectorem.n. poſtquã agnouit, cœpit timor, neq; amplius ſuſtinuit — Hectorem fugientem perſequitur Achilles.
Illic manere, à tergo.n. portas liquit, iuitq; perterritus.
Pelides verò irruit, pedibus celeribus fretus.
Veluti accipiter in montibus leuiſſimus volucrum,
Facilè ruit in timidam columbam,
Hæc autem obliquè fugit: ille verò propè acutè ſtrepens
Crebrò irruit, capereq; ipſam animus iubet:
Sic hic promptus rectà volabat: trepidus-fugiebat autem Hector — ἑλεῖν ἑ.
Muro ſub Troianorum, leuia autem genua mouebat.
Hi verò iuxta ſpeculam & caprificum altam
Murum vſque ſubter, per curulem-viam currebant. — ὑπὲκ.
Ad fluentum autem venerunt pulchrifluum: vbi fontes
Duo ſcaturiunt Scamandri vorticoſi:
Alter quidem aqua tepida fluit: circum autem fumus
Fit ex ipſo velut ignis ardentis:
Alter verò æſtate defluit ſimilis grandini,
Vel niui frigidæ, vel ex aqua concreto cryſtallo:

Illic autem ad ipſos labra lata propè ſunt
Pulchra, lapidea, vbi veſtes ſplendidas
Lauabant Troianorum vxores, pulchræq́ filiæ,
Antea tempore pacis, priuſquam veniſſent filij Achiuorũ:
Hâc prætercurrerũt, alter fugiẽs, alterq́ à tergo perſequẽs:
Antè. q. fortis fugiebat: perſequebatur. v. ipſum multò fortior
Celeriter: quoniam non victimam, neque tergus-bouis
Captabant: qualia pedibus præmia ſunt virorum:
Sed pro anima currebant Hectoris equorum-domitoris.
Veluti autem quando certatores ad metas vninguli equi
Leuiter valdè currunt, & magnum propoſitum eſt præmiũ,
Vel tripus, vel mulier, viri in honorem *defuncti:*
Sic hi ter Priami ciuitatem circum-acti ſunt
Velocibus pedibus: dij autem omnes videbant:
Inter hos. a. ſermonem cœpit pater hominúmque deorúmq;:

Iupiter Hectorem miſeratur.

Proh malum, certè dilectũ virum fugatum circa murum
Oculis video: meum autem angitur cor
Ob Hectorem, qui mihi multa boum fœmora adoleuit
Idæ in verticibus cacuminoſi, nonnunquam etiam
In vrbe ſumma: nunc autem ipſum diuus Achilles
Vrbem circa Priami pedibus velocibus inſequitur.
Sed agite, conſiderate dij & conſultate,
An ipſum à morte liberabimus, an ipſum iam
Sub Pelide Achille domabimus fortem exiſtentem.
Hunc. a. rurſus allocuta eſt dea cæſia Minerua,
O pater fulminator nubifer, quale dixiſti?
Virum mortalem exiſtentem iam diu deſtinatum morti,
Rurſus vis à morte lugubri eripere?
Fac: ſed neutiquam omnes approbamus dij alij.
Hanc autem excipiens allocutus eſt nubicogus Iupiter,
Confide Tritonia dilecta filia: non certè animo
Serio loquor: volo enim tibi blandus eſſe.
Fac prout iam tibi animus eſt, neque ceſſa.

Hectorem perſequi pergit Achilles.

Sic fatus, impulit antè per ſe *promptam Mineruam:*
Venit autem ab Olympi verticibus feſtinans.
Hectorem verò inceſſanter vrgens ſequebatur celer Achilles
Vt. a. quum hinnulum in *montibus canis ceruæ inſequitur,*
Excitans ex luſtro, per valles & per ſaltus,
Hunc quamuis lateat trepidans ſub frutice,
Verũtamen veſtigia-legens currit perpetuò donec inueniat:
Sic Hector non latebat velocipedem Pelidem:
Quoties autem nitebatur portas Dardanias
Contra ruere bene-ædificatas ad turres,
Si quo-modo ei deſuper auxiliarentur ſagittis:
Toties ipſum antè auertebat accurrens

γρ. προφθάς.

In campum: ipſe autem ad vrbem volabat ſemper.
Quemadmodum in ſomno non poteſt fugientem inſequi.
Neque hic hunc poteſt fugere, neque is inſequi:
Sic hic illum non poterat aſſequi pedibus neque ille effugere,
Quo tamen pacto Hector fata euaſiſſet mortis
Niſi ei vltimóque & extremò obuiaſſet Apollo
Propè, qui ei indidit robur velociáque genua?
Populis autem innuebat capite diuus Achilles,
Neque ſinebat mittere in Hectorem lethiferas ſagittas,

γρ. ἱέμεναι.

Ne quis gloriã auferret iaculatus, ipſe. v. poſterior veniret,
Sed quandò iam quartò ad fontes peruenerunt,
Et tunc ſanè aureas pater extendit lances,
Impoſuitq́ duo fata aſpera mortis,
Hoc. q. Achill. illud autem Hectoris bellicoſi.
Traxit verò medias prehendens, inclinatúſque eſt Hectoris fatalis dies.
Deſcenditq́ in infernũ: reliquit verò ipſum clarus Apollo.
Ad Pelidem autem acceſſit dea cæſiis-oculis Minerua:
Cominúſq́ ſtans verbis velocibus eum *allocuta eſt:*
Nunc demum nos ſpero, Ioui dilecte illuſtris Achilles,
Relaturos magnam gloriam Achiuis apud naues,
Hectorem interficientes pugnæ inſatiabilem licet exiſtentem.
Non ei nunc amplius licet effugere à nobis,

γρ. ἰδέμεν.

Neque ſi valdè multa patiatur longe-iaculans Apollo,
Aduolutus ante patrem Iouem ægidem-geſtantem.

Ἔνθα δ' ἐπ' αὐτάων πλυνοὶ εὐρέες ἐγγὺς ἔασι
Καλοί, λαΐνεοι, ὅθι εἵματα σιγαλόεντα
Πλύνεσκον Τρώων ἄλοχοι καλαί τε θύγατρες
Τοπρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἐλθεῖν υἷας Ἀχαιῶν.
Τῇ ῥα παραδραμέτην, φεύγων, ὁ δ' ὄπισθε διώκων·
Πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφευγε, δίωκε δέ μιν μέγ' ἀμείνων
Καρπαλίμως· ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον, οὐδὲ βοείην
Ἀρνύσθην, ἅ τε ποσσὶν ἀέθλια γίγνεται ἀνδρῶν,
Ἀλλὰ περὶ ψυχῆς θέον Ἕκτορος ἱπποδάμοιο.
Ὡς δ' ὅτ' ἀεθλοφόροι περὶ τέρματα μώνυχες ἵπποι
Ῥίμφα μάλα τρωχῶσι, τὸ δὲ μέγα κεῖται ἄεθλον,
Ἢ τρίπος, ἠὲ γυνή, ἀνδρὸς κατατεθνειῶτος·
Ὣς τὼ τρὶς Πριάμοιο πόλιν περιδινηθήτην
Καρπαλίμοισι πόδεσσι· θεοὶ δέ τε πάντες ὁρῶντο.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
Ὢ πόποι, ἦ φίλον ἄνδρα διωκόμενον περὶ τεῖχος
Ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι· ἐμὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ
Ἕκτορος, ὅς μοι πολλὰ βοῶν ἐπὶ μηρί' ἔκηεν,
Ἴδης ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου, ἄλλοτε δ' αὖτε
Ἐν πόλει ἀκροτάτῃ· νῦν αὖτέ ἑ δῖος Ἀχιλλεὺς
Ἄστυ περὶ Πριάμοιο ποσὶν ταχέεσσι διώκει.
Ἀλλ' ἄγετε, φράζεσθε θεοὶ καὶ μητιάασθε,
Ἠέ μιν ἐκ θανάτοιο σαώσομεν, ἦ μιν ἤδη
Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ δαμάσσομεν ἐσθλὸν ἐόντα.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ὦ πάτερ ἀργικέραυνε, κελαινεφές, οἷον ἔειπες·
Ἄνδρα θνητὸν ἐόντα, πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ,
Ἂψ ἐθέλεις θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι;
Ἕρδ'· ἀτὰρ οὔ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,
Θάρσει Τριτογένεια φίλον τέκος· οὔ νύ τι θυμῷ
Πρόφρονι μυθέομαι, ἐθέλω δέ τοι ἤπιος εἶναι·
Ἔρξον ὅπῃ δή τοι νόος ἔπλετο, μηδ' ἔτ' ἐρώει.
Ὣς εἰπὼν, ὄτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα,
Ἕκτορα δ' ἀσπερχὲς κλονέων ἔφεπ' ὠκὺς Ἀχιλλεύς.
Ὡς δ' ὅτε νεβρὸν ὄρεσφι κύων ἐλάφοιο δίηται,
Ὄρσας ἐξ εὐνῆς, διά τ' ἄγκεα καὶ διὰ βήσσας,
Τὸν δ' εἴπερ τε λάθῃσι καταπτήξας ὑπὸ θάμνῳ,
Ἀλλά τ' ἀνιχνεύων θέει ἔμπεδον, ὄφρα κεν εὕρῃ·
Ὣς Ἕκτωρ οὐ λῆθε ποδώκεα Πηλεΐωνα.
Ὁσσάκι δ' ὁρμήσειε πυλάων Δαρδανιάων
Ἀντίον ἀΐξασθαι ἐϋδμήτους ἐπὶ πύργους,
Εἴπως οἱ καθύπερθεν ἀλάλκοιεν βελέεσσι·
Τοσσάκι μιν προπάροιθεν ἀποστρέψασκε παραφθὰς
Πρὸς πεδίον· αὐτὸς δὲ ποτὶ πτόλιος πέτετ' αἰεί.
Ὡς δ' ἐν ὀνείρῳ οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν,
Οὔτ' ἄρ' ὁ τὸν δύναται ὑποφεύγειν, οὔθ' ὁ διώκειν·
Ὣς ὁ τὸν οὐ δύνατο μάρψαι ποσὶν, οὐδ' ὃς ἀλύξαι.
Πῶς δέ κεν Ἕκτωρ κῆρας ὑπεξέφυγεν θανάτοιο,
Εἰ μή οἱ πύματόν τε καὶ ὕστατον ἤντετ' Ἀπόλλων
Ἐγγύθεν, ὅς οἱ ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γοῦνα;
Λαοῖσιν δ' ἀνένευε καρήατι δῖος Ἀχιλλεύς,
Οὐδ' ἔα ἱέμεναι ἐπὶ Ἕκτορι πικρὰ βέλεμνα,
Μή τις κῦδος ἄροιτο βαλών, ὁ δὲ δεύτερος ἔλθοι.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπὶ κρουνοὺς ἀφίκοντο,
Καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα,
Ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε τανηλεγέος θανάτοιο,
Τὴν μὲν Ἀχιλλῆος, τὴν δ' Ἕκτορος ἱπποδάμοιο·
Ἕλκε δὲ μέσσα λαβών· ῥέπε δ' Ἕκτορος αἴσιμον ἦμαρ·
Ὤχετο δ' εἰς Ἀΐδαο, λίπεν δέ ἑ Φοῖβος Ἀπόλλων.
Πηλεΐωνα δ' ἵκανε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Νῦν δὴ νῶΐ γ' ἔολπα Διῒ φίλε φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ
Οἴσεσθαι μέγα κῦδος Ἀχαιοῖσι προτὶ νῆας,
Ἕκτορα δῃώσαντε, μάχης ἆτόν περ ἐόντα,
Οὔ οἱ νῦν ἔτι γ' ἐστὶ πεφυγμένον ἄμμε γενέσθαι,
Οὐδ' εἴ κεν μάλα πολλὰ * πάθοι ἑκάεργος Ἀπόλλων,
Προπροκυλινδόμενος πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο.

Ἀλλὰ

Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν στῆθι καὶ ἄμπνυε· τόνδε δ' ἐγώ τοι
Οἰχομένη πεπιθήσω ἐναντίβιον μαχέσασθαι.
Ὣς φάτ' Ἀθηναίη, ὁ δ' ἐπείθετο, χαῖρε δὲ θυμῷ.
Στῆ δ' ἄρ' ἐπὶ μελίης χαλκογλώχινος ἐρεισθείς.
Ἡ δ' ἄρα τὸν μὲν ἔλειπε, κιχήσατο δ' Ἕκτορα δῖον,
Δηϊφόβῳ εἰκυῖα δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν.
Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἠθεῖ', ἦ μάλα δή σε βιάζεται ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
Ἄστυ πέρι Πριάμοιο ποσὶν ταχέεσσι διώκων·
Ἀλλ' ἄγε δὴ στέωμεν, καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ,
Δηΐφοβ', ἦ μέν μοι τὸ πάρος πολὺ φίλτατος ἦσθα
Γνωτῶν, οὓς Ἑκάβη ἠδὲ Πρίαμος τέκε παῖδας·
Νῦν δ' ἔτι καὶ μᾶλλον νοέω φρεσὶ τιμήσασθαι,
Ὃς ἔτλης ἐμεῦ εἵνεκ', ἐπεὶ ἴδες ὀφθαλμοῖσι,
Τείχεος ἐξελθεῖν, ἄλλοι δ' ἔντοσθε μένουσι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ἠθεῖ', ἦ μὲν πολλὰ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
Λίσσονθ' ἑξείης γουνούμενοι, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι,
Αὖθι μένειν (τοῖον γὰρ ὑποτρομέουσιν ἅπαντες)
Ἀλλ' ἐμὸς ἔνδοθι θυμὸς ἐτείρετο πένθεϊ λυγρῷ.
Νῦν δ' ἰθὺς μεμαῶτε μαχώμεθα, *μηδέ τι δούρων
Ἔστω φειδωλή, ἵνα εἴδομεν εἴ κεν Ἀχιλλεὺς
Νῶϊ κατακτείνας ἔναρα βροτόεντα φέρηται
Νῆας ἔπι γλαφυράς, ἤ κεν σῷ δουρὶ δαμήῃ.
Ὣς φαμένη, καὶ κερδοσύνῃ ἡγήσατ' Ἀθήνη.
Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τὸν πρότερος προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ,
Οὔ σ' ἔτι Πηλέος υἱὲ φοβήσομαι, ὡς τὸ πάρος περ·
Τρὶς περὶ ἄστυ μέγα Πριάμου δίον, οὐδέ ποτ' ἔτλην
Μεῖναι ἐπερχόμενον· νῦν αὖτέ με θυμὸς ἀνῆκε
Στήμεναι ἀντία σεῖο· ἕλοιμί κεν ἤ κεν ἁλοίην.
Ἀλλ' ἄγε δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεθα· τοὶ γὰρ ἄριστοι
Μάρτυροι ἔσσονται καὶ ἐπίσκοποι ἁρμονιάων·
Οὐ γὰρ ἐγώ σ' ἔκπαγλον ἀεικιῶ, αἴ κεν ἐμοὶ Ζεὺς
Δώῃ καμμονίην, σὴν δὲ ψυχὴν ἀφέλωμαι·
Ἀλλ' ἐπεὶ ἄρ κέ σε συλήσω κλυτὰ τεύχε' Ἀχιλλεῦ,
Νεκρὸν Ἀχαιοῖσιν δώσω πάλιν· ὣς δὲ σὺ ῥέζειν.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
Ἕκτορ, μή μοι ἄλαστε συνημοσύνας ἀγόρευε.
Ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστά,
Οὐδὲ λύκοι τε καὶ ἄρνες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσιν,
Ἀλλὰ κακὰ φρονέουσι διαμπερὲς ἀλλήλοισιν·
Ὣς οὐκ ἔστ' ἐμὲ καὶ σὲ φιλήμεναι, οὐδέ τι νῶϊν
Ὅρκια ἔσσονται, πρίν γ' ἢ ἕτερόν γε πεσόντα
Αἵματος ἆσαι Ἄρηα ταλαύρινον πολεμιστήν.
Παντοίης ἀρετῆς μιμνήσκεο· νῦν σε μάλα χρὴ
Αἰχμητήν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν.
Οὔ τοι ἔτ' ἔσθ' ὑπάλυξις, ἄφαρ δέ σε Παλλὰς Ἀθήνη
Ἔγχει ἐμῷ δαμάᾳ· νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀποτίσεις
Κήδε' ἐμῶν ἑτάρων, οὓς ἔκτανες ἔγχεϊ θύων.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος·
Καὶ τὸ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο φαίδιμος Ἕκτωρ.
Ἕζετο γὰρ προϊδών, τὸ δ' ὑπέρπτατο χάλκεον ἔγχος,
Ἐν γαίῃ δ' ἐπάγη· ἀνὰ δ' ἥρπασε Παλλὰς Ἀθήνη,
Ἂψ δ' Ἀχιλῆϊ δίδου, λάθε δ' Ἕκτορα ποιμένα λαῶν.
Ἕκτωρ δὲ προσέειπεν ἀμύμονα Πηλεΐωνα,
Ἤμβροτες, οὐδ' ἄρα πώ τι θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ
Ἐκ Διὸς ἠείδεις τὸν ἐμὸν μόρον, ἤτοι ἔφης γε·
Ἀλλά τις ἀρτιεπὴς καὶ ἐπίκλοπος ἔπλεο* μύθων,
Ὄφρα σ' ὑποδείσας μένεος ἀλκῆς τε λάθωμαι.
Οὐ μέν μοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πήξεις,
Ἀλλ' ἰθὺς μεμαῶτι διὰ στήθεσφιν ἔλασσον,
Εἴ τοι ἔδωκε θεός· νῦν αὖτ' ἐμὸν ἔγχος *ἄλευαι
Χάλκεον· ὡς δή μιν σῷ ἐν χροῒ πᾶν κομίσαιο·
Καί κεν ἐλαφρότερος πόλεμος Τρώεσσι γένοιτο
Σεῖο καταφθιμένοιο· σὺ γάρ σφισι πῆμα μέγιστον.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλε Πηλεΐδαο μέσον σάκος, οὐδ' ἀφάμαρτε·

Sed tu quidem nunc ſta & reſpira: huic verò ego tecum
Accedens perſuadebo contra pugnare.
Sic dixit Minerua: hic.v. perſuaſus eſt gauiſúſq; eſt ani-
Stetit verò fraxineæ haſtæ æratæ innixus. (mo
Hæc igitur hunc.q. reliquit, aſſecutáq; eſt Hectorem diuum
Deiphobo aſſimulata corpore & infracta voce.
Propè autem ſtans verbis velocibus allocuta eſt:
O frater, certè admodum te vrget velox Achilles,
Vrbem circa Priami pedibus velocibus perſequens.
Sed agè iam ſtemus & arceamus hoſtem *manentes.*
Hanc. a. viciſſim allocutus eſt magnus galeatus Hector:
Deiphobe, certè mihi antea multò chariſſimus eras
Fratrum, quos Hecuba & Priamus genuit filios:
Nunc verò adhuc etiam magis habeo in animo honorare,
Qui ſuſtinuiſti mei gratiâ, poſtquam vidiſti oculis,
Murum egredi: alij verò intus manent.
Hunc.a. rurſus allocutá eſt dea cæſiis-oculis-Minerua
O frater, profectò.q. multùm pater & veneranda mater
Precabantur ordine genibus-aduolutí: circùmque ſocij,
Illic vt manerem (adeò enim tremunt omnes)
Sed meus intus animus conficiebatur mœrore graui:
Nunc.v. rectà cupidi pugnemus, neque amplius haſtarum
Sit parſimonia, vt videamus an Achilles
Nobis interfectis ſpolia ſanguinolenta referat
Naues ad concauas an tua haſta dometur.
Sic loquuta, & per *fraudem præceſſit Minerua:*
Hi verò quando iam propè erant ad inuicem profecti,
Hunc prior allocutus eſt magnus galeatus Hector:
Non te amplius Pelei fili fugiam vt anteà:
Ter circũ vrbẽ magnam Priami fugi, nec vnquã auſus ſui
Expectare te ingruentem: nunc autem me animus impellit
Stare contra te: ſiue *interimam ſiue interimar:*
Sed agè hic deos reſpiciamus: hi enim optimi
Teſtes erunt, & cuſtodes pactorum.
Non enim ego te immaniter deturpabo, ſi mihi Iupiter
Dederit ſingularem-victoriam, tuamq; animam auferam.
At poſtquam te ſpoliauero pulchris armis Achilles,
Cadauer Achiuis reddam: ſic & tu fac.
Hũc.v. toruè intuitus allocutus eſt pedibus velox Achilles
Hector, ne mihi, acerbiſſime hoſtis, *pacta recenſe.*
Vt non ſunt leonibus & viris fœdera fida,
Neque lupi & agni concordem animum habent,
Sed mala cogitant perpetuò ſibi-inuicem:
Sic non poſsibile *eſt me & te diligere, neq; quicquã nobis*
Fœdera erunt, antequam alter ſtratus
Sanguine ſatiet Martem fortem bellatorem.
Omnigenæ virtutis recordare: nunc te valdè oportet
Bellatorem eſſe, & audacem pugnatorem.
Non tibi eſt effugium. mox enim te Pallas Minerua
Haſta mea domabit: nunc verò ſimul omnes lues
Dolores meorum ſociorum, quos interfeciſti haſta furens.
Dixit, & vibrans proiecit longam haſtam.
Et hanc.q. ex-aduerſo intuitus euitauit illuſtris Hector.
Reſidebat enim prauidens: ſuperuolauitque ærea haſta,
In terra autem fixa eſt. ueruntamen euulſit Pallas Minerua:
Rurſuſq; Ach. dedit: latuitq; Hectorem paſtorem populorũ:
Hector autem allocutus eſt ſtrenuum Peliden:
Errasti, nec dum ſanè quid, ô diis-par Achilles,
Ex Ioue noueras meum fatum: atqui dicebas,
Sed quidem loquax & ſubdolus es verbis,
Vt te veritus, roboris, virtutiſque obliuiſcerer.
Non ſanè mihi fugienti tergo lanceam infiges,
Sed rectà ruenti per pectora adige,
Si tibi dedit deus, nunc rurſus meam haſtam euita
Æream, vtinam iam ipſam tuo in corpore totam recipias
Et ſanè leuius bellum Troianis fieret
Te interfecto: tu enim ipſis es detrimentum maximum.
Dixit, & vibrans proiecit longam haſtam.
Et percuſſit Pelidæ medium ſcutum, nec aberrauit:

Minerua ſumpta Deiphobi forma Hectori perſuadet, vt cũ Achille congrediatur.

γρ. μηδέ τι.

Hectoris cũ Achille prælium.

γρ. μύθοισι. γρ. καὶ μύθῳ. γρ. λαθοίμην.

γρ. ἄλευε.

Longè verò detorta eſt à ſcuto haſta: iratúſque eſt Hector,
Quòd ei telum velox incaſſum effugerat è manu:
Stetit.a.mæſtus, neque aliam habebat fraxineam haſtam:
Deiphobum.v.vocabat albo ſcuto-utentem, valde clamans:
Petebat ab ipſo haſtam longam: hic.v. nequaquã propè eum erat:
Hector autem cognouit in ſua mente, dixitque:
Eheu, profectò iam me dij ad-mortem vocarunt.
Deiphobum enim ego putabam heroëm adeſſe,
Sed hic.q.intra murum eſt: me verò decepit Minerua:
Nunc.a.iam proxima mihi mors mala, neque amplius procul abeſt,
Neque effugiũ eſt: certè.q.olim hoc charius erat
Ioui que & Iouis filio Apollini, qui me antea
Beneuoli liberarunt: nunc verò me fatum aſſequitur.
Ne certè ignauiter, & ingloriè peream,
Sed magnum faciens aliquid, & poſteris audiendum.
Sic fatus, diſtrinxit enſem acutum,
Qui ei ad latus pendebat, magnúſque grauíſque:
Iuit autem conuerſus, velut aquila altè volans,
Quæ deſcendit in campum per nubes obſcuras,
Raptura vel agnam teneram, vel timidum leporem:
Sic Hector irruit quatiens enſem acutum:
Irruit & Achilles: roboréque impleuit animum
Feroci: antè verò ſcutum pectus prætendit
Pulchrum, artificioſum: galea autem nutabat lucida
Quatuor-conorum, pulchræq; circum-mouebantur iubæ
Aureæ, quas Vulcanus poſuit circa conum denſas.
Qualis autem ſtella oritur inter aſtra noctis veſpera,
Heſperus, quæ pulcherrima in cœlo ſtat ſtella:
Sic ex cuſpide fulgor ſplendebat benè-acuta, quã Achilles
Vibrabat dextera, cogitans malum Hectori diuino,
Inſpiciens corpus pulchrum vbi cederet maximè.
Huius.a.aliòqui tantundem.q.tegebant corpus ærea arma
Pulchra, quibus Patrocli vim exuit occidens,
Apparebat.a.quà iunctura ab humeris ceruicem diſtinunt
Colli, vbique animæ citiſſima mors.
ϰ. λαυκανίης. *Ea parte in ipſum ruentem; egit haſta diuus Achilles,*
Hect. mors *Penitus autem teneram per ceruicem venit cuſpis,*
Neque guttur haſta abſcidit ære-grauis,
Vt aliquid ipſum alloqueretur excipiens-alternatim verbis
Cecidit.a.in puluere: at gloriatus eſt diuus Achilles:
Hector, ſed fortè putabas Patroclum interficiens
ϰ. ἐοντ. *Saluum te fore: me autem nihil curabas abſentem.*
Stulte, huius autem ſeorſum vltor multò melior
Nauibus in concauis ego retrò relictus eram,
Qui tibi genua ſolui. te quidem canes & aues
Lacerabunt turpiter: hunc autem ſepelient Achiui.
Hunc.a.parũ-potẽs allocutus eſt galeã-mouens Hector,
ϰ. Ἐλλίσσον' ἀπ' ἀντ. *Precor per animam & genua tua, tuóſque parentes,*
Ne me ſinas apud naues canes dilaniare Achiuorum.
Sed tu quidem æs, abundè auróque ſume
Dona, quæ tibi dabunt pater, & veneranda mater:
Corpus autem domum meum reddito, vt rogo me
Troiani & Troianorum vxores dignentur mortuum.
Hũc.a.torue intuitus allocutus eſt pedibus velox Achilles
Ne me, canis, per genua precare, neque per parentes.
Vtinam.n.aliquo-modo ipſum me robur & animus ſinat
Crudas diſſecantem carnes comedere: qualia mihi feciſti:
Adeò non eſt qui à tuo canes capite arceret,
Neque ſi decieſque & vicies tanta dona
Statuant huc afferentes, promittant etiam & alia:
Neque ſi te ipſum auro redimere velit
Dardanides Priamus, neque ſic te quidem honoranda mater
Imponens lectis lugebit, quem peperit ipſa:
Sed canéſque & aues totum te diſcerpent.
Hunc.a.moriens allocutus eſt galeam-mouens Hector:
Certè te benè noſcens præuidebam: neque ſanè eram
Perſuaſurus: certè enim tibi ferreus intus animus:
Conſidera nunc ne quo pacto tibi deorum vltio fiam
Die illo, quando te Paris & clarus Apollo

Τῆλε δ' ἀπεπλάγχθη σάκεος δόρυ· χώσατο δ' Ἕκτωρ,
Ὅττι ῥά οἱ βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός·
Στῆ δὲ κατηφήσας, οὐδ' ἄλλ' ἔχε μείλινον ἔγχος·
Δηΐφοβον δ' ἐκάλει λευκάσπιδα, μακρὸν ἀΰσας,
Ἤτεέ μιν δόρυ μακρόν· ὁ δ' οὔ τί οἱ ἐγγύθεν ἦεν.
Ἕκτωρ δ' ἔγνω ᾗσιν ἐνὶ φρεσί, φώνησέν τε·
Ὢ πόποι, ἦ μάλα δή με θεοὶ θάνατόνδε κάλεσσαν·
Δηΐφοβον γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἥρωα παρεῖναι·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν τείχει, ἐμὲ δ' ἐξαπάτησεν Ἀθήνη.
Νῦν δὲ δὴ ἐγγύθι μοι θάνατος κακός, οὐδ' ἔτ' ἄνευθεν,
Οὐδ' ἀλέη· ἦ γάρ ῥα πάλαι τό γε φίλτερον ἦεν
Ζηνί τε καὶ Διὸς υἷι ἑκηβόλῳ, οἵ με πάρος γε
Πρόφρονες εἰρύατο· νῦν αὖτέ με μοῖρα κιχάνει.
Μὴ μὰν ἀσπουδί γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην,
Ἀλλὰ μέγα ῥέξας τι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι.
Ὣς ἄρα φωνήσας, εἰρύσσατο φάσγανον ὀξύ,
Τό οἱ ὑπὸ λαπάρην τέτατο μέγα τε στιβαρόν τε·
Οἴμησεν δὲ ἀλεὶς, ὥστ' αἰετὸς ὑψιπετήεις,
Ὅστ' εἶσιν πεδίονδε διὰ νεφέων ἐρεβεννῶν,
Ἁρπάξων ἢ ἄρν' ἀμαλὴν ἢ πτῶκα λαγωόν·
Ὣς Ἕκτωρ οἴμησε τινάσσων φάσγανον ὀξύ.
Ὁρμήθη δ' Ἀχιλεύς, μένεος δ' ἐμπλήσατο θυμὸν
Ἀγρίου· πρόσθεν δὲ σάκος στέρνοιο κάλυψε
Καλὸν, δαιδάλεον· κόρυθι δ' ἐπένευε φαεινῇ
Τετραφάλῳ· καλαὶ δὲ περισσείοντο ἔθειραι
Χρύσεαι, ἃς Ἥφαιστος ἵει λόφον ἀμφὶ θαμειάς.
Οἷος δ' ἀστὴρ εἶσι μετ' ἀστράσι νυκτὸς ἀμολγῷ
Ἕσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστήρ·
Ὣς αἰχμῆς ἀπέλαμπ' εὐήκεος, ἣν ἄρ' Ἀχιλλεὺς
Πάλλεν δεξιτερῇ, φρονέων κακὸν Ἕκτορι δίῳ,
Εἰσορόων χρόα καλὸν, ὅπῃ εἴξειε μάλιστα.
Τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον μὲν ἔχε χρόα χάλκεα τεύχεα,
Καλὰ, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριξε κατακτάς·
Φαίνετο δ' ᾗ κληῗδες ἀπ' ὤμων αὐχέν' ἔχουσι
*Λαυκανίης, ἵνα τε ψυχῆς ὤκιστος ὄλεθρος·
Τῇ ῥ' ἐπὶ οἷ μεμαῶτ' ἔλασ' ἔγχεϊ δῖος Ἀχιλλεύς.
Ἀντικρὺ δ' ἁπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή.
Οὐδ' ἄρ' ἀπ' ἀσφάραγον μελίη τάμε χαλκοβάρεια,
Ὄφρα τί μιν προτιείποι ἀμειβόμενος ἐπέεσσιν.
Ἤριπε δ' ἐν κονίῃς· ὁ δ' ἐπεύξατο δῖος Ἀχιλλεύς·
Ἕκτορ, ἀτάρ που* ἔφησθα Πατροκλῆ' ἐξεναρίζων
Σῶς ἔσσεσθ', ἐμὲ δ' οὐδὲν ὀπίζεο νόσφιν ἐόντα.
Νήπιε, τοῖο δ' ἄνευθεν ἀοσσητὴρ μέγ' ἀμείνων
Νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἐγὼ μετόπισθε λελείμμην,
Ὅς τοι γούνατ' ἔλυσα· σὲ μὲν κύνες ἠδ' οἰωνοὶ
Ἑλκήσουσ' ἀϊκῶς, τὸν δὲ κτεριοῦσιν Ἀχαιοί.
Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ·
Λίσσομ' ὑπὲρ ψυχῆς καὶ γούνων, σῶν τε τοκήων,
Μή με ἔα παρὰ νηυσὶ κύνας καταδάψαι Ἀχαιῶν.
Ἀλλὰ σὺ μὲν χαλκόν τε ἅλις χρυσόν τε δέδεξο,
Δῶρα, τά τοι δώσουσι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ·
Σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὄφρα πυρός με
Τρῶες καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάχωσι θανόντα.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Μή με κύον γούνων γουνάζεο, μηδὲ τοκήων.
Αἲ γάρ πως αὐτόν με μένος καὶ θυμὸς ἀνείη
Ὤμ' ἀποταμνόμενον κρέα ἔδμεναι, οἷά μ' ἔοργας·
Ὡς οὐκ ἔσθ' ὃς σῆς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλάλκοι·
Οὐδ' εἴ κεν δεκάκις τε καὶ εἰκοσινήριτ' ἄποινα
Στήσωσ' ἐνθάδ' ἄγοντες, ὑπόσχωνται δὲ καὶ ἄλλα,
Οὐδ' εἴ κέν σ' αὐτὸν χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνώγοι
Δαρδανίδης Πρίαμος· οὐδ' ὧς σέ γε πότνια μήτηρ
Ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται, ὃν τέκεν αὐτή,
Ἀλλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσονται.
Τὸν δὲ καταθνήσκων προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ·
Ἦ σ' εὖ γιγνώσκων προτιόσσομαι, οὐδ' ἄρ' ἔμελλον
Πείσειν· ἦ γὰρ σοί γε σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμός.
Φράζεο νῦν, μή τοί τι θεῶν μήνιμα γένωμαι
Ἤματι τῷ ὅτε κέν σε Πάρις καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων

Ἐσθλὸν ἐόντ' ὀλέσωσιν ἐνὶ Σκαιῇσι πύλῃσιν.
Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψε·
Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη ἄϊδόσδε βεβήκει,
Ὃν πότμον γοόωσα, λιποῦσ' * ἀδροτῆτα καὶ ἥβην.
Τὸν καὶ τεθνειῶτα προσηύδα δῖος Ἀχιλλεύς,
Τέθναθι· κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι ὁππότε κεν δὴ
Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι, ἠδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
Ἦ ῥα, καὶ ἐκ νεκροῖο ἐρύσσατο χάλκεον ἔγχος.
Καὶ τό γ' ἄνευθεν ἔθηκ', ὁ δ' ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα
Αἱματόεντ'· ἄλλοι δὲ περίδραμον υἷες Ἀχαιῶν,
Οἳ καὶ θηήσαντο φυὴν καὶ εἶδος ἀγητὸν
Ἕκτορος· οὐδ' ἄρα οἵ τις ἀνουτητί γε παρέστη.
Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον,
Ὢ πόποι, ἦ μάλα δὴ μαλακώτερος ἀμφαφάασθαι
Ἕκτωρ, ἢ ὅτε νῆας ἐνέπρησεν πυρὶ κηλέῳ.
Ὡς ἄρα τις εἴπεσκε, καὶ οὐτήσασκε παραστάς.
Τὸν δ' ἐπεὶ ἐξενάριξε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
Στὰς ἐν Ἀχαιοῖσιν ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν,
Ὦ φίλοι * Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Ἐπειδὴ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν,
Ὃς κακὰ πόλλ' ἔρδεσκεν, ὅσ' οὐ σύμπαντες οἱ ἄλλοι·
Εἰ δ' ἄγετ' ἀμφὶ πόλιν σὺν τεύχεσι πειρηθῶμεν,
Ὄφρα κέ τι γνῶμεν Τρώων νόον ὅντιν' ἔχουσιν,
Ἢ καταλείψουσι πόλιν ἄκρην, τοῦδε πεσόντος,
Ἦε μένειν μεμάασι καὶ Ἕκτορος οὐκ ἔτ' ἐόντος.
Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
Κεῖται πὰρ νήεσσι νέκυς ἄκλαυστος, ἄθαπτος,
Πάτροκλος· τοῦ δ' οὐκ ἐπιλήσομαι, ὄφρ' ἂν ἔγωγε
Ζωοῖσιν μετέω, καί μοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ·
Εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθοντ' εἰν ἀΐδαο,
Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ κεῖθι φίλου μεμνήσομ' ἑταίρου.
Νῦν δ' ἄγ' ἀείδοντες παιήονα κοῦροι Ἀχαιῶν,
Νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσι νεώμεθα, τόνδε δ' ἄγωμεν·
Ἠράμεθα μέγα κῦδος· ἐπέφνομεν Ἕκτορα δῖον,
Ὧ Τρῶες κατ' ἄστυ θεῷ ὣς εὐχετόωντο.
Ἦ ῥα, καὶ Ἕκτορα δῖον ἀεικέα μήδετο ἔργα·
Ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε
Ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης, βοέους δ' ἐξῆπτεν ἱμάντας,
Ἐκ δίφροιο δ' ἔδησε, κάρη δ' ἕλκεσθαι ἔασεν·
Ἐς δίφρον δ' ἀναβὰς, ἀνά τε κλυτὰ τεύχε' ἀείρας,
Μάστιξέν ῥ' ἐλάαν, τὼ δ' οὐκ ἀέκοντε πετέσθην.
Τοῦ δ' ἦν ἑλκομένοιο κονίσαλος, ἀμφὶ δὲ χαῖται
Κυάνεαι * πίλναντο, κάρη δ' ἅπαν ἐν κονίῃσι
Κεῖτο, πάρος χαρίεν· τότε δὲ Ζεὺς δυσμενέεσσι
Δῶκεν ἀεικίσσασθαι ἑῇ ἐν πατρίδι γαίῃ.
Ὣς τοῦ μὲν κεκόνιτο κάρη ἅπαν· ἡ δέ νυ μήτηρ
Τίλλε κόμην, ἀπὸ δὲ λιπαρὴν ἔρριψε καλύπτρην
Τηλόσε, κώκυσεν δὲ μάλα μέγα παῖδ' ἐσιδοῦσα.
Ὤιμωξεν δ' ἐλεεινὰ πατὴρ φίλος, ἀμφὶ δὲ λαοὶ
Κωκυτῷ τ' εἴχοντο καὶ οἰμωγῇ κατ' ἄστυ.
Τῷ δὲ μάλιστ' ἄρ' ἔην ἐναλίγκιον, ὡς εἰ ἅπασα
Ἴλιος ὀφρυόεσσα πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἄκρης.
Λαοὶ μέν ῥα γέροντα μόλις ἔχον ἀσχαλόωντα,
Ἐξελθεῖν μεμαῶτα πυλάων Δαρδανιάων·
Πάντας δ' ἐλλιτάνευε κυλινδόμενος κατὰ κόπρον,
Ἐξονομακλήδην ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον,
Σχέσθε φίλοι, καί μ' οἶον ἐάσατε κηδόμενοί περ,
Ἐξελθόντα πόληος ἱκέσθ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
Λίσσωμ' ἀνέρα τοῦτον ἀτάσθαλον, ὀβριμοεργόν,
Ἤν πως ἡλικίην αἰδέσσεται, ἠδ' ἐλεήσῃ
Γῆρας· καὶ δέ νυ τῷδε πατὴρ τοιόσδε τέτυκται
Πηλεὺς, ὅς μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεφε πῆμα γενέσθαι
Τρωσί· μάλιστα δ' ἐμοὶ περὶ πάντων ἄλγε' ἔθηκε·
Τόσσους γάρ μοι παῖδας ἀπέκτανε τηλεθάοντας·
Τῶν πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι ἀχνύμενός περ,
Ὡς ἑνὸς, οὗ μ' ἄχος ὀξὺ κατοίσεται ἄϊδος εἴσω,
Ἕκτορος· ὡς ὄφελεν θανέειν ἐν χερσὶν ἐμῇσι·
Τῷ κε κορεσσάμεθα κλαίοντέ τε μυρομένω τε,
Μήτηρ θ', ἥ μιν ἔτικτε δυσάμμορος, ἠδ' ἐγὼ αὐτός.

Strenuum exiſtentem perdent in Scæis portis.
Sic igitur ipſum locutum finis mortis cooperuit:
Anima autem è membris volans, ad infernum iuit,
Suum caſum lugens, linquens vigorem & iuuentutem. γρ. ἀνδροτῆτα.
Hunc & exanimem allocutus eſt diuus Achilles:
Morere: fatum verò ego tunc ſuſcipiam, quandocunque
Iupiter voluerit perficere, & immortales dij cæteri.
Dixit, & è cadauere traxit æream haſtam.
Et hanc ſeorſum poſuit: atque ab humeris arma ſpoliauit
Cruenta: alij autem accurrerunt filij Achiuorum.
Qui & admirati ſunt ſtaturam & ſpeciem admirabilem — Achiui occiſum Hectorem vulnerant.
Hectoris, neque ei quis non vulnerans cum aſtitit.
Sic verò quis dicebat, reſpiciens in proximum alium:
Papæ, certè valde iam mollior tactu eſt
Hector, quàm quando naues incendit igne infeſto.
Sic quiſpiam dicebat, & vulnerabat aſtans.
Hunc autem vbi ſpoliauit velocipes diuus Achilles,
Stans inter Achiuos verba velocia dixit.
O amici Argiuorum duces, atque principes, — γρ. ἥρωες Δαναοὶ, θεράποντες Ἄρηος,
Poſtquam hunc virum dij occidendum dederunt,
Qui mala multa patrauit, quanta non vniuerſi alij,
Eia agite, circa ciuitatem cum armis experiamur,
Vt quid intelligamus Troianorum mentem, quamnã habẽt,
An deſerent vrbem ſummam, hoc interempto,
An manere velint etiam Hectore non amplius exiſtente.
Sed cur mihi hæc dilectus diſſeruit animus?
Iacet apud naues mortuus, indefletus, inhumatus
Patroclus, huius autem non obliuiſcar quoad ego
Viuis interero, & mihi chara genua mouentur.
Et quamuis mortuorum obliuiſcuntur in inferno:
Tamen ego & illic dilecti recordabor ſocij.
Nunc autem agè canentes Pæana iuuenes Achiuorum,
Naues in concauas redeamus: hunc autem ducamus:
Retulimus magnam gloriam, interfecimus Hectorá diuum,
Cui Troiani in vrbe velut deo vota-faciebant.
Dixit: & in Hectorem diuum indigna molitus eſt opera.
Amborum ponè pedum perforauit neruos,
Ad talum vſque à calcaneo: bouináque appendit lora.
Ex curru autem ligauit, capútque trahi ſiuit:
In currum autem aſcendens, ſupráque inclyta arma eleuans,
Flagellabat vt impelleret, hi autem non inuiti volabant.
Is cù traheretur, oriebatur turbo-pulueris, circumq; capilli
Flaui implebantur, caputq; totum in pulueribus
Iacebat, olim gratioſum, tunc verò Iupiter hoſtibus — γρ. τορ-χάσαι.
Dedit deturpandum ſua in patria terra:
Sic huius, q. puluere fœdatum eſt caput totum: mater autem
Euellebat comam, molléque abiecit velamen
Procul: eiulabat autem magnopere filium inſpiciens.
Plorauit etiam miſerè pater dilectus, circùmque populi
Eiulatu tenebantur & ploratu per vrbem.
Huic autem maximè erat ſimile, ac ſi totum
Ilium altum igne arderet à vertice.
Populi quidem ſenem vix tenebant affligentem-ſeſe
Exire volentem portas Dardanias:
Omnes autem precabatur volutatus per fimum, — Priami luctus ſuper Hectore.
Nominatim nominans virum quemque,
Quieſcite dilecti, & me ſolum ſinite ſolciti licet.
Egreſſum vrbe ire ad naues Achiuorum:
Precabor virum hunc impium, horrenda-patrantem,
Si fortè ætatem reuereatur, & miſereatur
Senectutis: & huic pater talis eſt (i. ſenex)
Peleus, qui ipſum genuit & nutriuit nocumentum vt-eſſet
Troianis præcipuè verò mihi præ cæteris dolores impoſuit.
Tot enim mihi filios interemit florentes,
Quorum omnium cauſa non tantum lugeo afflictus quamuis,
Quantum vnius (cuius me dolor acris deferet ad inferos)
Hectoris: vtinam mortuus fuiſſet in manibus meis.
Sic enim ſatiati fuiſſemus flentéſque lugentéſque
Máterque quæ ipſum peperit infelix, & ego ipſe.

Sic dixit flens: ſimúlque ingemiſcebant ciues,
Inter *Troadas autem Hecuba abundantem orſa eſt luctũ,*
Hecuba lugет Hectorem. *Fili, ego miſera cur nunc viuo grauia patiens*
Te mortuo? qui mihi noctéſque & dies
γρ. παῖον. *Gloria per vrbem eras, omnibuſque vtilitas*
Troianiſq́; & Troadibus per vrbem, qui te deũ tanquam
Excipiebant. Certè enim ipſis magnopere gloria eras
Viuus exiſtens: nunc autem mors & fatum occupat.
Andromache ignara mortis Hectoris accurrit ad tumultũ. *Sic dixit flens. vxor autem nondum aliquid audierat*
Hectoris, non enim ei aliquis verax nuncius veniens
Nunciarat, quòd ei maritus extra manſiſſet portas,
Sed hæc telam texebat in conclaui domus altæ,
Duplicem, ſplendidámq́; flores varios intertexit.
Iuſſerat autem ancillis pulcricomis in domo.
Circa ignem ſtatuere lebetem magnum, vt eſſent
Hectori calida lauacra è pugna reuerſo.
Stulta, neque intellexerat quòd ipſis valdè longè à lauacris
Manibus Achillis interfecerat cæſia Minerua.
Lamentationem verò audiuit, & vlulatum à turri:
Huius.a.concuſſa ſunt membra: humi.a.ei excidit radius,
Hæc autem rurſus ancillis pulchricomis locuta eſt:
γρ. ἴδου. *Adeſte, duæ me ſequimini, vt videã quænam opera ſint,*
Venerandæ ſocrus vocem audiui: inque mihi ipſi
Præcordiis ſalit cor ad os: infra autem genua
Hærent: propè iam aliquod malum Priami filiis.
Utinam verò ab aure ſit meum verbum, ſed valdè grauiter
Timeo, ne iam mihi audacem Hectorem diuus Achilles
Solum intercludens ab vrbe per campum inſequatur,
Et iam ipſum cohibeat à virilitate moleſta,
Quæ ipſum tenebat: nã nunquam in cœtu manebat virorũ,
Sed longè procurrebat, ſuo robore nulli cedens.
Andromachæ luctus ſuper Hectorem. *Sic locuta, domo exijt furenti ſimilis,*
Commota animo: ſimul autem ancillæ ibant cum *ipſa.*
Sed poſtquam ad turrimq́; & virorum venit cœtum,
Stetit circumſpiciens in muro: hunc autem cognouit
Tractum ante ciuitatem: celeres autem ipſum equi
Trahebant inhumaniter concauas ad naues Achiuorum:
Hanc autem in oculis obſcura nox texit.
Decidit autem retrorſum: & animam expirauit:
Longè autem à capite fudit ligamina ſplendida,
Reticulum, vittamq́;, & implexum redimiculum,
γρ. πηδί. *Velumq́;, quod ei dedit aurea Venus*
Die illo, quando ipſam bellicoſus duxit Hector
Ex domo Eëtionis poſtquam præbuit ingentem dotem.
Circumq́; ipſam glorésque & fratriæ multæ *ſatis ſtabant,*
γρ. δεισ. *Quæ ipſam inter ſe tenebant de vita periclitantem.*
Sed hæc vt reſpirauit, & ad mentem animus collectus eſt,
Altè eiulans inter Troianas dixit:
Hector, ô me infelicem, eodem nati ſumus fato
γρ. γεινόμεθ'. *Ambo: tu quidem in Troia Priami in domo:*
At ego Thebis vrbe *ſub Placo-monte ſita, nemoroſa,*
In domo Eëtionis, qui me educauit paruulam exiſtentem,
Infelix infelicem: vtinam non genuiſſet me:
Nunc tu quidem ad Plutonis domos ſub latebris terræ
Vadis: ad me triſti in luctu linquis
Hectoris filius Aſtyanax. *Viduam in ædibus: puer autem infans prorſus*
Quem genuimus túque egóque infelices: neque tu huic
Eris Hector vſui, quoniam occubuiſti, neque tibi iſte.
Siquidem enim bellum fugerit lacrymoſum Achiuorum,
Semper huic quidem labor & dolores in poſterum
Erunt. alij enim ei auferent agros:
Dies autem orbatiuus omnibus-æqualibus filium deſtituit,
In *omnibus triſtis eſt: lacrymis-madent genæ:*
Egens autem procedit filius ad patris ſocios:
Alium quidem ſago trahens, alium verò tunica:
Horum. a. miſerantium cyathũ aliquis tantillum admouit,
Labráque quidem proluit, palatum autem non madefecit,
Hunc autem & iuuenis-vtrunque-parentem-habens è conuiuio repulit,
γρ. ἐνδείσσι. *Manibus verberans, & contumelioſis* verbis *inſectans,*

Ὣς ἔφατο κλαίων, ἐπὶ δὲ στενάχοντο πολῖται.
Τρωῇσιν δ' Ἑκάβη ἁδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο,
Τέκνον, ἐγὼ δειλή· τί νυ βείομαι αἰνὰ παθοῦσα,
Σεῦ ἀποτεθνειῶτος; ὅ μοι νύκτας τε καὶ ἦμαρ
Εὐχωλὴ κατὰ ἄστυ πελέσκεο, πᾶσί τ' ὄνειαρ
Τρωσί τε καὶ Τρωῇσι κατὰ πτόλιν, οἵ σε θεὸν ὣς
Δειδέχατ'· ἦ γάρ καί σφι μάλα μέγα κῦδος ἔησθα
Ζωὸς ἐών· νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει.
Ὣς ἔφατο κλαίουσ'· ἄλοχος δ' οὔπω τι πέπυστο
Ἕκτορος· οὐ γάρ οἵ τις ἐτήτυμος ἄγγελος ἐλθὼν
Ἤγγειλ' ὅττι ῥά οἱ πόσις ἔκτοθι μίμνε πυλάων·
Ἀλλ' ἥγ' ἱστὸν ὕφαινε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο,
Δίπλακα πορφυρέην, ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσε·
Κέκλετο δ' ἀμφιπόλοισιν ἐϋπλοκάμοις κατὰ δῶμα
Ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν, ὄφρα πέλοιτο
Ἕκτορι θερμὰ λοετρὰ μάχης ἐκνοστήσαντι·
Νηπίη, οὐδ' ἐνόησεν ὅ μιν μάλα τῆλε λοετρῶν
Χερσὶν Ἀχιλλῆος δάμασε γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Κωκυτοῦ δ' ἤκουσε καὶ οἰμωγῆς ἀπὸ πύργου,
Τῆς δ' ἐλελίχθη γυῖα, χαμαὶ δέ οἱ ἔκπεσε κερκίς·
Ἡ δ' αὖτις δμωῇσιν ἐϋπλοκάμοισι μετηύδα,
Δεῦτε, δύω μοι ἕπεσθον, ἴδωμ' ὅτιν' ἔργα τέτυκται·
Αἰδοίης ἑκυρῆς ὀπὸς ἔκλυον, ἐν δ' ἐμοὶ αὐτῇ
Στήθεσι πάλλεται ἦτορ ἀνὰ στόμα, νέρθε δὲ γοῦνα
Πήγνυται· ἐγγὺς δή τι κακὸν Πριάμοιο τέκεσσιν.
Αἲ γὰρ ἀπ' οὔατος εἴη ἐμεῦ ἔπος· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
Δείδω, μὴ δή μοι θρασὺν Ἕκτορα δῖος Ἀχιλλεὺς
Μοῦνον ἀποτμήξας πόλιος, πεδίονδε δίηται,
Καὶ δή μιν καταπαύσῃ ἀγηνορίης ἀλεγεινῆς,
Ἥ μιν ἔχεσκ'· ἐπεὶ οὔποτ' ἐνὶ πληθυῖ μένεν ἀνδρῶν,
Ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε, τὸ ὃν μένος οὐδενὶ εἴκων.
Ὣς φαμένη, μεγάροιο διέσσυτο μαινάδι ἴση,
Παλλομένη κραδίην· ἅμα δ' ἀμφίπολοι κίον αὐτῇ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πύργον τε καὶ ἀνδρῶν ἷξεν ὅμιλον,
Ἔστη παπτήνασ' ἐπὶ τείχεϊ, τὸν δὲ νόησεν
Ἑλκόμενον πρόσθεν πόλιος· ταχέες δέ μιν ἵπποι
Ἕλκον ἀκηδέστως κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
Τὴν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψεν,
Ἤριπε δ' ἐξοπίσω, ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσε.
Τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χέε δέσματα σιγαλόεντα,
Ἄμπυκα, κεκρύφαλόν τ', ἠδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην,
Κρήδεμνόν θ', ὅ ῥά οἱ δῶκε χρυσῆ Ἀφροδίτη,
Ἤματι τῷ ὅτε μιν κορυθαίολος ἠγάγεθ' Ἕκτωρ
Ἐκ δόμου Ἠετίωνος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἕδνα·
Ἀμφὶ δέ μιν γαλόῳ τε καὶ εἰνατέρες ἅλις ἔσταν,
Αἵ ἑ μετὰ σφίσιν εἶχον ἀτυζομένην ἀπολέσθαι.
Ἡ δ' ἐπεὶ οὖν ἄμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη,
Ἀμβλήδην γοόωσα, μετὰ Τρωῇσιν ἔειπεν,
Ἕκτορ, ἐγὼ δύστηνος· ἰῇ ἄρα γεινόμεθ' αἴσῃ
Ἀμφότεροι, σὺ μὲν ἐν Τροίῃ Πριάμου κατὰ δῶμα,
Αὐτὰρ ἐγὼ Θήβῃσιν ὑπὸ Πλάκῳ ὑληέσσῃ,
Ἐν δόμῳ Ἠετίωνος, ὅ μ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐοῦσαν,
Δύσμορος αἰνόμορον· ὡς μὴ ὤφελλε τεκέσθαι.
Νῦν δὲ σὺ μὲν Ἀΐδαο δόμους ὑπὸ κεύθεσι γαίης
Ἔρχεαι, αὐτὰρ ἐμὲ στυγερῷ ἐνὶ πένθεϊ λείπεις
Χήρην ἐν μεγάροισι· πάϊς δ' ἔτι νήπιος αὔτως,
Ὃν τέκομεν σύ τ' ἐγώ τε δυσάμμοροι· οὔτε σὺ τούτῳ
Ἔσσεαι Ἕκτορ ὄνειαρ, ἐπεὶ θάνες, οὔτε σοὶ οὗτος.
Ἤνπερ γὰρ πόλεμόν γε φύγῃ πολύδακρυν Ἀχαιῶν,
Αἰεί τοι τούτῳ γε πόνος καὶ κήδε' ὀπίσσω
Ἔσσοντ'· ἄλλοι γάρ οἱ ἀπουρίσσουσιν ἀρούρας.
Ἦμαρ δ' ὀρφανικὸν παναφήλικα παῖδα τίθησι·
Πάντα δ' ὑπεμνήμυκε, δεδάκρυνται δὲ παρειαί.
Δευόμενος δέ τ' ἄνεισι πάϊς ἐς πατρὸς ἑταίρους,
Ἄλλον μὲν χλαίνης ἐρύων, ἄλλον δὲ χιτῶνος·
Τῶν δ' ἐλεησάντων κοτύλην τις τυτθὸν ἐπέσχε,
Χείλεα μέν τ' ἐδίην', ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνε.
Τὸν δὲ καὶ ἀμφιθαλὴς ἐκ δαιτύος ἐστυφέλιξε,
Χερσὶν πεπληγὼς, καὶ ὀνειδείοισιν ἐνίσσων·

Ἔρρ'

Ἔρρ' οὕτως· οὐ σός γε πατὴρ μεταδαίνυται ἡμῖν.
Δακρυόεις δέ τ' ἄνεισι πάϊς ἐς μητέρα χήρην
Ἀστυάναξ, ὃς πρὶν μὲν ἑοῦ ἐπὶ γούνασι πατρὸς
Μυελὸν οἶον ἔδεσκε, καὶ οἰῶν πίονα δημόν·
Αὐτὰρ ὅθ' ὕπνος ἕλοι, παύσαιτό τε νηπιαχεύων,
Εὕδεσκ' ἐν λέκτροισιν, ἐν ἀγκαλίδεσσι τιθήνης,
Εὐνῇ ἔνι μαλακῇ, θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ·
Νῦν δ' ἂν πολλὰ πάθῃσι φίλου ἀπὸ πατρὸς ἁμαρτὼν
Ἀστυάναξ, ὃν Τρῶες ἐπίκλησιν καλέουσιν.
Οἶος γάρ σφιν ἔρυσο πύλας καὶ τείχεα μακρά.
Νῦν δὲ σὲ μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσι νόσφι τοκήων
Αἰόλαι εὐλαὶ ἔδονται, ἐπεί κε κύνες κορέσωνται,
Γυμνόν· ἀτάρ τοι εἵματ' ἐνὶ μεγάροισι κέονται,
Λεπτά τε καὶ χαρίεντα, τετυγμένα χερσὶ γυναικῶν.
Ἀλλ' ἤτοι τάδε πάντα καταφλέξω πυρὶ κηλέῳ,
Οὐδὲν σοί γ' ὄφελος, ἐπεὶ οὐκ ἐγκείσεαι αὐτοῖς,
Ἀλλὰ πρὸς Τρώων καὶ Τρωϊάδων κλέος εἶναι.
Ὣς ἔφατο κλαίουσ'· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.

Abi ſic: non tuus pater conuiuatur nobiſcum.
Lacrymabundus autem redit filius ad matrem viduam
Aſtyanax, qui antè quidem ſui ſuper genua patris
Medullam ſolam comedebat, & ouium pinguem adipem:
At quando ſomnus occuparet, deſiſſetq; vagire,
Dormiebat in lectis, in vlnis nutricis,
Lecto in molli: delicijs repletus corde:
Nunc autem multa patietur charo à patre ſeiunctus
Aſtyanax, quem Troiam cognomine vocant.
Solus enim ipſis defendebas portas & muros longos
Nunc te quidem apud naues roſtratas procul à parentibus
Mobiles vermes edent, poſtquam canes ſaturati fuerint;
Nudum: atqui tibi tot veſtimenta in ædibus iacent
Tenuiáque & venuſta facta manibus mulierum:
Sed certè hæc omnia cremabo igne infeſto,
Quæ nihil tibi vſui erunt, *quoniam non iacebis in ipſis:*
Sed ad Troianorum & Troianarum gloriam ſint.
Sic dixit flens: ſimúlque ſuſpirabant mulieres.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ ψ̄ ῥαψῳδία.

Ὣς οἱ μὲν στενάχοντο κατὰ πτόλιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο,
Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἑὴν ἐπὶ νῆα ἕκαστος.
Μυρμιδόνας δ' οὐκ εἴα ἀποσκίδνασθαι Ἀχιλλεύς,
Ἀλλ' ὅγε οἷς ἑτάροισι φιλοπτολέμοισι μετηύδα,
Μυρμιδόνες ταχύπωλοι, ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι,
Μὴ δή πω ὑπ' ὄχεσφι λυώμεθα μώνυχας ἵππους,
Ἀλλ' αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἅρμασιν ἆσσον ἰόντες,
Πάτροκλον κλαίωμεν· ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
Αὐτὰρ ἐπεί κ' ὀλοοῖο τεταρπώμεσθα γόοιο,
Ἵππους λυσάμενοι δορπήσομεν ἐνθάδε πάντες.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ᾤμωξαν ἀολλέες· ἦρχε δ' Ἀχιλλεύς.
Οἱ δὲ τρὶς περὶ νεκρὸν ἐΰτριχας ἤλασαν ἵππους
Μυρόμενοι· μετὰ δέ σφι Θέτις γόου ἵμερον ὦρσε.
Δεύοντο ψάμαθοι, δεύοντο δὲ τεύχεα φωτῶν
Δάκρυσι· τοῖον γὰρ πόθεον μήστωρα φόβοιο.
Τοῖσι δὲ Πηλείδης ἀδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο,
Χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσσιν ἑταίρου,
Χαῖρέ μοι ὦ Πάτροκλε καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισι.
Πάντα γὰρ ἤδη τοι τελέω τὰ πάροιθεν ὑπέστην,
Ἕκτορα δεῦρ' ἐρύσας δώσειν κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι·
Δώδεκα δὲ προπάροιθε πυρῆς ἀποδειροτομήσειν
Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, σέθεν κταμένοιο χολωθείς.
Ἦ ῥα, καὶ Ἕκτορα δῖον ἀεικέα μήδετο ἔργα,
Πρηνέα πὰρ λεχέεσσι Μενοιτιάδαο τανύσσας
Ἐν κονίῃς· οἱ δ' ἔντε' ἀφωπλίζοντο ἕκαστος
Χάλκεα, μαρμαίροντα· *λῦον δ' ὑψηχέας ἵππους.
Κὰδ δ' ἷζον παρὰ νηῒ ποδώκεος Αἰακίδαο
Μυρίοι· αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον μενοεικέα δαίνυ.
Πολλοὶ μὲν βόες ἀργοὶ ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ,
Σφαζόμενοι, πολλοὶ δ' ὄϊες καὶ μηκάδες αἶγες·
Πολλοὶ δ' ἀργιόδοντες ὕες θαλέθοντες ἀλοιφῇ,
Εὑόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἡφαίστοιο.
Πάντῃ δ' ἀμφὶ νέκυν *κοτυλήρυτον ἔρρεεν αἷμα·
Αὐτὰρ τόνγε ἄνακτα ποδώκεα Πηλείωνα
Εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον βασιλῆες Ἀχαιῶν,
Σπουδῇ παρπεπιθόντες ἑταίρου χωόμενον κῆρ.
Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίην Ἀγαμέμνονος ἶξον ἰόντες,
Αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι *κέλευσεν
Ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν, εἰ πεπίθοιεν
Πηλείδην λούσασθαι ἄπο βρότον αἱματόεντα.
Αὐτὰρ ὅγ' ἠρνεῖτο *στερεῶς, ἐπὶ δ' ὅρκον ὄμοσσεν,

ILIADIS HOMERI XXIII. COMPOSITIO.

SIC hi quidem ſuſpirabant per vrbem: at Achiui
Poſtquam ad naues & Helleſpontum peruenerunt,
Hi quidem diſpergebantur ſuam ad nauem quiſque:
Myrmidonas autem non ſinit diſpergi Achilles,
Sed hic ſuis ſocijs bellicoſis locutus eſt:
Myrmidones veloces-equos-habẽtes, mihi amabiles ſocij, Achilles Myrmidonibus luctum indicit.
Nondũ à curribus ſoluamus vnicã-vngulã habẽtes equos,
Sed cum ipſis equis & curribus propius accedentes,
Patroclum defleamus: hic enim honor eſt mortuorum.
At poſtquam triſti delectati fuerimus luctu,
Equos ſoluentes cœnabimus hic omnes.
Sic dixit: hi autem plorabant frequentes, incepit autem Achilles:
Hi autem ter circa cadauer pulchrè-crinitos egerunt equos,
Lugentes: interq; ipſos Thetis luctus deſiderium excitauit.
Madeſcebant arenæ, madeſcebántque arma virorum
Lacrymis: talem deſiderabant artificem fugæ.
Inter hos autem Pelides miſerabilem orſus eſt luctum,
Manus homicidas imponens pectoribus amici:
Salue mihi ô Patrocle, & in Plutonis ædibus. Achilles, Patroclum luget.
Omnia enim iam tibi perago quæ anteà pollicitus ſum:
Hectorẽ huc tractũ daturũ canibus in fruſta-cruda diſcerpendum:
Duodecim autem ante pyram obtruncaturum
Troianorum nobiles filios, ob te interfectum iratus.
Dixit, & in Hectorẽ nobilẽ indigniſſimã molitus eſt rẽ,
Pronum apud lectum Menœtiadæ extendens
In pulueribus: hi verò arma exuerunt ſinguli,
Ærea ſplendida: ſolueruntq́; altiſonantes equos.
Diſcubuerunt autem apud nauem velocipedis Æacidæ γρ. λύοντο, ἢ μώνυχας ἵππ.
Infiniti: at hic illis epulum-funebre lautum inſtruxit.
Multi quidem boues candidi mugiebant circa ferrum,
Dum iugularentur: multæ etiam oues & balantes capræ.
Multi etiam albis-dentibus ſues florentes pinguedine
Vſti extendebantur per flammam ignis,
Vndique autem circum cadauer multus fluebat ſanguis: γρ. κοτυλήρυτον.
At hunc regem velocipedem Pelidem
Ad Agamemnonem diuum duxerunt reges Achiuorum,
Vix flectentes, cauſa ſocij iratum corde:
Hi autem cum iam ad tentorium Agamemnonis peruenerunt,
Statim præconibus argutis imperauit præfecti,
Ad ignem ſtatuere lebetem magnum, ſi inducere-poſſent γρ. κέλευον.
Pelidem vt ablueret tabem cruentam.
At hic recuſabat conſtanter, inſupérque iuramentum iurauit: γρ. συγχ.

Non per Ioue͂, qui deorũ ſummus & præſtantiſſimus eſt,
Non fas eſt lauacra ad caput propè accedere,
Antequam Patroclum impoſuero rogo, tumulumq́; erexero,
Secueróque comam: quoniam non mihi amplius iterum ſic
Inuadet dolor animum, quamdiu viuis intereo.
At ſanè nunc inuiſo pareamus epulo.
Diluculo autem impera Rex virorum Agamemnon,
Materiámque comportare, præberéque quantum par eſt
Mortuum habere ſubeuntem tenebras obſcuras:
Ut certè hunc quidem comburat indefeſſus ignis
Ocyus ab oculis: populi autem ad opera reuertantur.
Sic dixit: illi autem hunc libenter quidem audierunt & paruerunt.
Sedulò autem cœnam parantes ſinguli
Conuiuabantur, neq; quid animus egebat conuiuio æquali.
At poſtquam potus & cibi deſiderium exemerunt,
Hi quidem dormiturientes iuerunt ad tentorium ſinguli,
Pelides autem in littore multiſoni maris
Iacebat grauiter ingemens, multos inter Myrmidones
Patroclus Achilli in ſomnis apparet.
In loco puro, vbi fluctus littus alluebant.
Quando hunc ſomnus cepit ſoluens curas animi
Dulcis circumfuſus (valde enim laſſauerat formoſa membra,
Hectorem perſequens circum Ilium altum:)
Superuenit anima Patrocli miſeri,
Omnibus ipſi magnitudinéque, & oculis pulchris ſimilis.
Et voce, & tales circa corpus veſtes induta erat.
Aſtitit autem ſupra caput, & ipſum verbo allocuta eſt:
Dormis, & mei oblitus es Achilles?
Non quidem me viuentem negligebas, ſed mortuum.
γρ. περήσω Ἀΐδαο
Sepeli me quàm citiſſimè portas Plutonis vt intrem.
Longè me abigunt animæ, vmbræ defunctorum:
Neque me aliquo modo miſceri alijs trans flumen ſinunt,
Sed incaſſum erro per latas portas habentẽ Ditis domum,
Et mihi da manum, lamentor: non enim amplius iterum
Veniam ab inferis, poſtquam me rogo tradideritis.
Non etenim viui dilectis ſeorſim à ſocijs
Conſilia ſedendo conſultabimus: ſed me quidem fatum
Abſorbuit odioſum, quod me ſortitum eſt etiam naſcentem.
Atque etiam tibi ipſi fatum, ô dijs par Achilles,
Muro ſub Troianorum generoſorum perire.
Aliud autem tibi dicam, & mandabo ſi fortè obedieris,
Ne mea à tuis ſeorſum condas oſſa Achilles,
Sed ſimul, ſicut nutriti ſumus in veſtris ædibus:
Quando me paruulum exiſtentem Menœtius ex Opoënte
Duxit ad veſtram domum, cædem ob pernicioſam,
γρ. ἀλεγεινῆς.
Die illo quando filium interfeci Amphidamantis,
Stultus, non volens, in ludo talorum iratus.
Tum me excipiens in ædibus eques Peleus,
Nutriuit accuratè & tuum famulum nominauit:
Sic etiam & oſſa vobis vna vrna contegat,
Aurea amphora, quam tibi dedit veneranda mater.
Hunc autem excipiens allocutus eſt pedibus velox Achilles:
Cur mihi, ô charum caput, huc veniſti,
Et mihi hæc ſingula mandas? at ego tibi
Omnia diligenter perficiam, & obediam, vt tu iubes:
Sed mihi propè ſta, vt paululum ſaltem complexi
Inuicem miſerabili delectaremur luctu.
Sic fatus, extendit manus amicas,
Neque prehendit, anima enim ſub terram tanquam fumus
Abiit murmure ſtridens: ſtupefactus autem ſurrexit Achilles,
Manibúſque complosit: ſermonémque lugubrem dixit:
γρ. φρένες ἔμπεδοι εἰσίν.
Papæ, certè aliqua eſt etiam in inferni domibus
Anima, & ſimulacrum, ſed præcordia non inſunt omnino.
Pernox enim mihi Patrocli infelicis
Anima aſtititploranſq́; lamentanſq́;
Et mihi ſingula præcepit: ſimiliſq́; erat mirè ipſi.
Achiui lignatum proficiſcũtur, ad parentandũ Patroclo.
Sic dixit: illis autem omnibus deſiderium excitauit luctus.
Lugentibus autem ipſis apparuit roſea Aurora,
Circa cadauer miſerabile: at rex Agamemnon
γρ. ἀφ᾽
Muloſque exciuit, & viros ad conuehendam materiam

Οὐ μὰ Ζῆν᾽ ὅς τίς τε θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος,
Οὐ θέμις ἐστὶ λοετρὰ καρήατος ἆσσον ἱκέσθαι,
Πρίν γ᾽ ἐνὶ Πάτροκλον θέμεναι πυρὶ, σῆμά τε χεῦσαι,
Κείρασθαί τε κόμην· ἐπεὶ οὔ μ᾽ ἔτι δεύτερον ὧδε
Ἵξετ᾽ ἄχος κραδίην ὄφρα ζωοῖσι μετείω.
Ἀλλ᾽ ἤτοι μὲν νῦν στυγερῇ πειθώμεθα δαιτί.
Ἠῶθεν δ᾽ ὄτρυνον ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον
Ὕλην τ᾽ ἀξέμεναι, παρά τε σχεῖν, ὅσσ᾽ ἐπιεικὲς
Νεκρὸν ἔχοντα νέεσθαι ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα·
Ὄφρ᾽ ἤτοι τοῦτον μὲν ἐπιφλέγῃ ἀκάματον πῦρ
Θᾶσσον ἀπ᾽ ὀφθαλμῶν, λαοὶ δ᾽ ἐπὶ ἔργα τράπωνται.
Ὣς ἔφαθ᾽, οἱ δ᾽ ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ᾽ ἐπίθοντο·
Ἐσσυμένως δ᾽ ἄρα δόρπον ἐφοπλίσσαντες ἕκαστοι
Δαίνυντ᾽· οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν κλισίηνδε ἕκαστος·
Πηλείδης δ᾽ ἐπὶ θινὶ πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
Κεῖτο βαρυστενάχων πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
Ἐν καθαρῷ, ὅθι κύματ᾽ ἐπ᾽ ἠϊόνος κλύζεσκον,
Εὖτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε, λύων μελεδήματα θυμοῦ,
Νήδυμος ἀμφιχυθείς· μάλα γὰρ κάμε φαίδιμα γυῖα
Ἕκτορ᾽ ἐπαΐσσων προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν.
Ἦλθε δ᾽ ἐπὶ ψυχὴ Πατροκλῆος δειλοῖο,
Πάντ᾽ αὐτῷ μέγεθός τε καὶ ὄμματα κάλ᾽ ἐϊκυῖα,
Καὶ φωνήν· καὶ τοῖα περὶ χροῒ εἵματα ἕστο·
Στῆ δ᾽ ἄρ᾽ ὑπὲρ κεφαλῆς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν,
Εὕδεις, αὐτὰρ ἐμεῖο λελασμένος ἔπλευ Ἀχιλλεῦ,
Οὐ μέν μευ ζώοντος ἀκήδεις, ἀλλὰ θανόντος·
Θάπτε με ὅττι τάχιστα, πύλας Ἀΐδαο* περήσω.
Τῆλέ με εἴργουσι ψυχαὶ εἴδωλα καμόντων,
Οὐδέ μέ πως μίσγεσθαι ὑπὲρ ποταμοῖο ἐῶσιν·
Ἀλλ᾽ αὔτως ἀλάλημαι ἀν᾽ εὐρυπυλὲς Ἄϊδος δῶ.
Καί μοι δὸς τὴν χεῖρ᾽, ὀλοφύρομαι· οὐ γὰρ ἔτ᾽ αὖτις
Νίσομαι ἐξ Ἀΐδαο, ἐπήν με πυρὸς λελάχητε.
Οὐ μὲν γὰρ ζωοί γε φίλων ἀπάνευθεν ἑταίρων
Βουλὰς ἑζόμενοι βουλεύσομεν· ἀλλ᾽ ἐμὲ μὲν κὴρ
Ἀμφέχανε στυγερή, ἥπερ λάχε γεινόμενόν περ·
Καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ μοῖρα θεοῖς ἐπιείκελ᾽ Ἀχιλλεῦ,
Τείχει ὑπὸ Τρώων εὐηφενέων ἀπολέσθαι.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω καὶ ἐφήσομαι, αἴ κε πίθηαι,
Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὀστέ᾽ Ἀχιλλεῦ·
Ἀλλ᾽ ὁμοῦ, ὡς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισιν,
Εὖτέ με τυτθὸν ἐόντα Μενοίτιος ἐξ Ὀπόεντος
Ἤγαγεν ὑμέτερόνδ᾽, ἀνδροκτασίης* ὕπο λυγρῆς,
Ἤματι τῷ ὅτε παῖδα κατέκτανον Ἀμφιδάμαντος,
Νήπιος οὐκ ἐθέλων, ἀμφ᾽ ἀστραγάλοισι χολωθείς.
Ἔνθα με δεξάμενος ἐν δώμασιν ἱππότα Πηλεὺς,
Ἔτραφέ τ᾽ ἐνδυκέως, καὶ σὸν θεράποντ᾽ ὀνόμηνεν·
Ὣς δὲ καὶ ὀστέα νῶϊν ὁμὴ σορὸς ἀμφικαλύπτοι,
Χρύσεος ἀμφιφορεὺς, τόν τοι πόρε πότνια μήτηρ.
Τὸν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς,
Τίπτε μοι ἠθείη κεφαλὴ δεῦρ᾽ εἰλήλουθας,
Καί μοι ταῦτα ἕκαστ᾽ ἐπιτέλλεαι; αὐτὰρ ἐγώ τοι
Πάντα μάλ᾽ ἐκτελέω, καὶ πείσομαι, ὡς σὺ κελεύεις.
Ἀλλά μοι ἆσσον στῆθι· μίνυνθά περ ἀμφιβαλόντε
Ἀλλήλους, ὀλοοῖο τεταρπώμεσθα γόοιο.
Ὣς ἄρα φωνήσας ὠρέξατο χερσὶ φίλῃσιν,
Οὐδ᾽ ἔλαβε· ψυχὴ δὲ κατὰ χθονὸς ἠΰτε καπνὸς
Ὤχετο τετριγυῖα. ταφὼν δ᾽ ἀνόρουσεν Ἀχιλλεὺς,
Χερσί τε* συμπλατάγησεν, ἔπος δ᾽ ὀλοφυδνὸν ἔειπεν.
Ὢ πόποι, ἦ ῥά τίς ἐστι καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισι
Ψυχὴ καὶ εἴδωλον, ἀτὰρ φρένες οὐκ ἔνι πάμπαν.
Παννυχίη γάρ μοι Πατροκλῆος δειλοῖο
Ψυχὴ ἐφεστήκει γοόωσά τε μυρομένη τε,
Καί μοι ἕκαστ᾽ ἐπέτελλεν· ἔϊκτο δὲ θέσκελον αὐτῷ·
Ὣς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν* ὑφ᾽ ἵμερον ὦρσε γόοιο·
Μυρομένοισι δὲ τοῖσι φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς
Ἀμφὶ νέκυν ἐλεεινόν. ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων
Οὐρῆάς τ᾽ ὄτρυνε καὶ ἀνέρας ἀξέμεν ὕλην

Πάντοθεν

Πάντοθεν ἐκ * κλισιῶν· ἐπὶ δ' ἀνὴρ ἐσθλὸς ὀρώρει
Μηριόνης, θεράπων ἀγαπήνορος Ἰδομενῆος·
Οἱ δ' ἴσαν ὑλοτόμους πελέκεας ἐν χερσὶν ἔχοντες,
Σειραῖς τ' ἐϋπλέκτοις· πρὸ δ' ἄρ' οὐρῆες κίον αὐτῶν·
Πολλὰ δ' ἄναντα, κάταντα, πάραντά τε, δόχμιά τ' ἦλθον.
Ἀλλ' ὅτε δὴ κνημοὺς προσέβαν πολυπίδακος Ἴδης,
Αὐτίκ' ἄρα δρῦς ὑψικόμους ταναήκεϊ χαλκῷ
Τάμνον ἐπειγόμενοι· ταὶ δὲ μεγάλα κτυπέουσαι
Πῖπτον. τὰς μὲν ἔπειτα * διαπλήσσοντες Ἀχαιοὶ
Ἐκδέον ἡμιόνων, ταὶ δὲ χθόνα ποσσὶ δατεῦντο,
Ἐλδόμεναι πεδίοιο διὰ ῥωπήϊα πυκνά.
Πάντες δ' ὑλοτόμοι φιτροὺς φέρον (ὣς γὰρ ἀνώγει
Μηριόνης θεράπων ἀγαπήνορος Ἰδομενῆος)
Κὰδ δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς βάλλον ἐπισχερὼ, ἔνθ' ἄρ' Ἀχιλλεὺς
Φράσσατο Πατρόκλῳ μέγα ἠρίον, ἠδὲ οἷ αὐτῷ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πάντῃ παρακάββαλον ἄσπετον ὕλην,
Εἵατ' ἄρ' αὖθι μένοντες ἀολλέες· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Αὐτίκα Μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι κέλευσε,
Χαλκὸν ζώννυσθαι, ζεῦξαι δ' ὑπ' ὄχεσφιν ἕκαστον
Ἵππους. οἱ δ' ὤρνυντο, καὶ ἐν τεύχεσσιν ἔδυνον·
Ἂν δ' ἔβαν ἐν δίφροισι παραιβάται, ἡνίοχοί τε·
Πρόσθε μὲν ἱππῆες, μετὰ δὲ νέφος εἵπετο πεζῶν,
Μυρίοι· ἐν δὲ μέσοισι φέρον Πάτροκλον ἑταῖροι·
Θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνυον, ἃς ἐπέβαλλον
Κειρόμενοι. ὄπιθεν δὲ κάρη ἔχε δῖος Ἀχιλλεὺς
Ἀχνύμενος· ἕταρον γὰρ ἀμύμονα πέμπ' Ἄϊδόσδε.
Οἱ δ' ὅτε χῶρον ἵκανον ὅθι σφίσι πέφραδ' Ἀχιλλεὺς,
Κάτθεσαν· αἶψα δέ οἱ μενοεικέα νήεον ὕλην.
Ἔνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
Στὰς ἀπάνευθε πυρῆς ξανθὴν ἀπεκείρατο χαίτην,
Τήν ῥα Σπερχειῷ ποταμῷ τρέφε τηλεθόωσαν·
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπεν ἰδὼν ἐπὶ οἴνοπα πόντον·
Σπερχεί', ἄλλως σοί γε πατὴρ ἠρήσατο Πηλεὺς,
Κεῖσέ με νοστήσαντα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Σοί τε κόμην κερέειν, ῥέξειν θ' ἱερὴν ἑκατόμβην·
Πεντήκοντα δ' ἔνορχα παρ' αὐτόθι μῆλ' ἱερεύσειν
Ἐς πηγάς, ὅθι τοι τέμενος βωμός τε θυήεις.
Ὣς ἠρᾶθ' ὁ γέρων, σὺ δέ οἱ νόον οὐκ ἐτέλεσσας.
Νῦν δ' ἐπεὶ οὐ νέομαί γε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Πατρόκλῳ ἥρωϊ κόμην ὀπάσαιμι φέρεσθαι.
Ὣς εἰπὼν, ἐν χερσὶ κόμην ἑτάροιο φίλοιο
Θῆκεν· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο·
Καί νύ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδυ φάος ἠελίοιο,
Εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αἶψ' Ἀγαμέμνονι εἶπε παραστάς,
Ἀτρεΐδη, (σοὶ * γάρ τε μάλιστά γε λαὸς Ἀχαιῶν
Πείσονται μύθοισι) γόοιο μὲν ἔστι καὶ ἆσαι.
Νῦν δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς σκέδασον, καὶ δεῖπνον ἄνωχθι
Ὅπλεσθαι. τάδε δ' ἀμφιπονησόμεθ' οἷσι μάλιστα
Κήδεός ἐστι νέκυς· παρὰ δ' οἱ ταγοὶ ἄμμι μενόντων·
Αὐτὰρ ἐπεὶ τό γ' ἄκουσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Αὐτίκα λαὸν μὲν σκέδασεν κατὰ νῆας ἐΐσας,
Κηδεμόνες δὲ παρ' αὖθι μένον, καὶ νήεον ὕλην.
Ποίησαν δὲ πυρὴν * ἑκατόμπεδον ἔνθα καὶ ἔνθα.
Ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν ἀχνύμενοι κῆρ.
Πολλὰ δὲ ἴφια μῆλα καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς
Πρόσθε πυρῆς ἔδερόν τε καὶ ἄμφεπον· ἐκ δ' ἄρα πάντων
Δημὸν ἑλὼν ἐκάλυψε νέκυν μεγάθυμος Ἀχιλλεὺς
Ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, περὶ δὲ δρατὰ σώματα νήει.
Ἐν * δὲ τίθει μέλιτος καὶ ἀλείφατος ἀμφιφορῆας,
Πρὸς λέχεα κλίνων· πίσυρας δ' ἐριαύχενας ἵππους
Ἐσσυμένως ἐνέβαλλε πυρῇ, μεγάλα * στεναχίζων.
Ἐννέα τῷ γε ἄνακτι τραπεζῆες κύνες ἦσαν,
Καὶ μὲν τῶν ἐνέβαλλε πυρῇ δύο δειροτομήσας·
Δώδεκα δὲ Τρώων μεγαθύμων υἱέας ἐσθλοὺς
Χαλκῷ δηϊόων. κακὰ δὲ φρεσὶ μήδετο ἔργα·
Ἐν δὲ πυρὸς μένος ἧκε σιδήρεον, ὄφρα νέμοιτο.
Ὤμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον,
Χαῖρέ μοι ὦ Πάτροκλε καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισι·
Πάντα γὰρ ἤδη τοι τελέω τὰ πάροιθεν ὑπέστην.

Vndique è tentoriis.ſimul autem vir ſtrenuus excitabatur — γρ. κλισιῶν.
Meriones,miniſter fortitudinem-amantis Idomenei:
Hi verò ibant ligniſecas ſecures in manibus habentes,
Vinculáque bene-implexa:ante autem ipſos muli ibant:
Multaq́, accliuia,decliuia,prœruptaq́, tranſuerſaq́, tranſierunt.
At quum iam ad iuga venerunt fontoſæ Idæ,
Protinus quidem quercus alticomas lato ferro
Incidebant feſtinantes: hæ autem magnum ſonum dantes
Cadebant.has quidem poſtea præcidentes Achiui — γρ. διαῤῥήσσοντες.
Alligabant mulis.hæ verò terram pedibus partiebantur,
Geſtientes campi per arbuſta denſa.
Omnes autem calones truncos ferebant (ſic enim iuſſerat
Meriones famulus amantis-viros Idomenei)
Atque in littore deiecerunt ordine:vbi Achilles
Deſignauerat Patroclo magnum ſepulchrum, & ſibiipſi.
At poſtquam vndique appoſuerunt immenſam materiem,
Sederunt illic manentes conferti:at Achilles
Confeſtim Myrmidonibus pugnacibus iuſſit
Armis indui,iungeréque ſub curribus vnumquemque
Equos:hi verò feſtinabant & arma induerunt,
Conſcenderúntque currus pugnatores aurigæq́:
Ante.q.equites,ponè.a.nubes i.agmẽ ſequebatur peditum
Infinitum.in medijs ferebant Patroclum ſocij:
Capillis autem totum mortuum tegebant quos iniiciebant
Tondentes. ponè autem caput tenebat diuus Achilles
Mœſtus:ſocium.n.ſtrenuum mittebat ad inferos.
Hi.v.quãdo ad locum peruenerũt,vbi ipſis indicauerat Achilles,
Depoſuerunt:ſtatimq́, ei ſufficientẽ accumularunt materiã.
Ibi rurſus alia cogitauit pedibus valens diuus Achilles. — Achilles Sperchio fluuio comam radit.
Stans ſeorſum à pyra,flauam abſcidit comam,
Quam Sperchio fluuio nutriebat floreſcentem.
Indignabundus autem dixit,inſpiciens nigrum pontum:
Sperchie,fruſtra tibi pater vouit Peleus,
Illuc me reuerſum dilectam in patriam terram,
Tibi comam tonſurum,ſacrificaturumq́, ſacrã hecatomben:
Quinquaginta autem maſculas illic oues ſacrificaturum
Ad fontes,vbi tibi fanum, altaréque odoratum.
Sic vouit ſenex:tu verò ei deſiderium non perfeciſti.
Nunc antẽ quoniam non redibo dilectam in patriam terrã,
Patroclo heroi comam præbebo aſportandam.
Sic fatus,comam in manibus dilecti ſocij
Poſuit:his autem omnibus deſiderium mouit luctus.
Et ſanè lugentibus occidiſſet lumen ſolis,
Niſi Achilles protinus Agamemnoni dixiſſet aſtans:
Atride (tuis enim maximè populum Achiuorum
Parebunt dictis) luctu quidem licet etiam aliâs ſatiari: — γρ. μέν τε.
Nunc autem à pyra dimitte,& cœnam iube
Parari:hæc autem curabimus quibus maximè
Curæ-dignus (v.neceſſarius) eſt mortuus: apud nos autem
duces maneant:
At poſtquam hoc audiuit rex virorum Agamemnon, — Patroclo conſtruitur rogum
Confeſtim populum quidem dimiſit ad naues æquales:
Funeratores autem illic manebant, & accumulabant ligna.
Fecerunt autem pyram centum-pedum quoquouerſus: — γρ. ἑκατόμπεδον.
Inq́, pyra ſuprema cadauer poſuerunt triſtes corde.
Multas.n.pingues oues,& errabundas camuras boues
Ante pyram excoriarunt & diſpoſuerunt:exq́, omnibus
Adipem accipiens,obtexit cadauer magnanimus Achilles
Ad pedes à capite:circũq́, excoriata corpora accumulabat:
Impoſuitq́, mellis & olei amphoras — γρ. δ' ἐτίθει.
Ad feretrum acclinans:quatuor.a.procera-ceruice equos
Feſtinanter iniecit pyræ,grauiter ſuſpirans. — γρ. στεναχίζων.
Nouem huic regi menſarij canes erant,
Et quidem ex his iniecit pyræ duos obtruncatos:
Duodecim etiam Troianorum magnanimorum filios fortes
Ferro mactans:mala autem mente meditabatur opera:
Inq́, ignis robur proiecit ferreum,vt depaſceretur,
Luxitq́, deinde:dilectum autem nominauit amicum:
Salue mihi ô Patrocle,etiam in inferni domibus.
Omnia enim iam tibi perficio,quæ antè pollicitus ſum.

Duodecim quidem Troianorũ magnanimorũ filios nobiles,
Quos unà tecũ omnes ignis abſumit: Hectorẽ.a. neutiquam
Dabo Priamidem igni deuorandum, ſed canibus.
Sic dixit minatus: hunc. v. non canes circumlaniabant.

Hectoris corpus à putredine prohibent Venus & Apollo.

Nam canes quidem abegit Iouis filia Venus
Dies & noctes: roſaceóque unxit oleo
Diuino, ne quis ipſum laceraret trahens.
Huic verò nigram nubem induxit clarus Apollo
Cœlitus ad campum: operuitque locum totum
Quantum occupabat cadauer, ne prius vis ſolis
Siccaret circùm circà corpus neruis & membris:
Neque pyra Patrocli ardebat mortui.

Achilles ventis ſupplicat.

Tunc rurſus alia cogitauit pedibus-valens diuus Achilles.
Stans ſeorſim a pyra duos orabat ventos,
Boream & Zephyrum, & promittebat ſacrificia pretioſa:
Multa etiam libans aureo calice, ſupplicabat
Vt-venirent, ut citiſſimè igne comburerent cadauer,
Lignumq́; feſtinaret ardere. velox autem Iris

Iris ventos accerſit ad inſpirandũ rogo Patrocli.

Preces audiens, internuncia venit ventis:
Hi quidem Zephyri grauiter ſpirantis frequentes in-domo
Conuiuium celebrabant: currens autem Iris aſtitit
Limine in lapideo: hi verò ut viderunt oculis,
Omnes ſurrexerunt, vocaruntq́; ipſam ad ſe quiſque.
Hæc autem illic ſedere quidem negabat: dixit autem verbũ,
Non ſedis eſt locus. redeo enim rurſus in Oceani fluenta
Æthiopum ad terram, vbi ſacrificant hecatombas
Immortalibus. ut iam & ego particeps ſim ſacrificiorum.
Verum Achilles Boream, & Zephyrum ſonorum
Venire orat: & pollicetur ſacra pulchra,
Vt pyram ſuſcitetis ad-comburendum, in qua iacet
Patroclus, quem omnes deplorant Achiui.
Hæc quidem ſic loquuta abijt: hi verò ruebant
Sonitu immenſo, nubes tumultuarié-agentes præ ſe:
Statim.a. ad pontũ peruenerũt ad flandũ, elata eſt.a. vnda
Flatu à vehementi. ad Troiam. a. fœcundam peruenerunt,
Inq́; ignem inciderunt: valdè. a. crepitauit ingens ignis:
Tota-nocte.a. hi ex rogo ſimul flammam ſurſum iecerunt
Flantes ſtridulè. at tota-nocte velox Achilles
Aureo ex cratere, habens poculum rotundum.
Vinum exhauriens humi fudit, rigauitq́; terram.
Animam vocans Patrocli miſeri.
Vt pater autem ſui filij lamentatur oſſa cremans
Adoleſcentis, qui moriens miſeros triſtitia-affecit parentes:
Sic Achilles ſocij lamentabatur oſſa comburens,
Reptans propè rogum, frequenter ingemiſcens.

γρ. στεναχίζων.

Quando vero lucifer venit lumen nuncians ſuper terram,
Quem poſt crocea ſuper mare ſpargitur aurora:
Tunc rogus emarcebat, ceſſabátque flamma:
Venti autem retrò iterum abierunt domum ut redirent
Thracium per pontum. hic autem ingemebat æſtu feruens.
Pelides autem à rogo aliò ſeiunctus,
Procubuit feſſus: & in eum dulcis ſomnus irruit.
Qui verò circa Atridem ſtare ſolent, crebri cõgregati ſunt
Quorum ipſum accedentium tumultus & ſtrepitus excitauit:
Sedit verò erectus, & ipſos verbo allocutus eſt,
Atridéque, & alij optimates omnium Achiuorum,
Primùm quidem rogum extinguite nigro vino
Omnem, quantum occupauit ignis robur: at deinde
Oſſa Patrocli Menœtiadæ colligamus
Benè diſcernentes (cognitu-facilia enim ſunt:
In media namque iacebat pyra, alij verò ſeorſum
In extrema-ora urebantur promiſcuè equique & [illegible]ri)
Et ea quidem in aurea phiala & duplici adipe
Ponamus, donec ipſe ego apud inferos condar.
Sepulchrum autem non adeò magnum ego fieri iuſſi,
Sed mediocre tale, poſtmodum autem & hoc Achiui
Latúmque altúmque facite, qui poſt me
Poſterum nauibus tranſtratis ſuperfueritis.

Patrocli ſepulchrũ.

Sic dixit: hi autem paruerunt veloci Achilli.

Δώδεκα μὲν Τρώων μεγαθύμων υἱέας ἐσθλούς,
Τοὺς ἅμα σοὶ πάντας πῦρ ἐσθίει. Ἕκτορα δ' οὔτι
Δώσω Πριαμίδην πυρὶ δαπτέμεν, ἀλλὰ κύνεσσιν.
Ὣς φάτ' ἀπειλήσας. τὸν δ' οὐ κύνες ἀμφεπένοντο·
Ἀλλὰ κύνας μὲν ἄλαλκε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
Ἤματα καὶ νύκτας, ῥοδόεντι δὲ χρῖεν ἐλαίῳ,
Ἀμβροσίῳ, ἵνα μή μιν ἀποδρύφοι ἑλκυστάζων·
Τῷ δ' ἐπὶ κυάνεον νέφος ἤγαγε Φοῖβος Ἀπόλλων
Οὐρανόθεν πεδίονδε, κάλυψε δὲ χῶρον ἅπαντα
Ὅσσον ἐπεῖχε νέκυς, μὴ πρὶν μένος ἠελίοιο
Σκήλει' ἀμφὶ περὶ χρόα ἴνεσιν ἠδὲ μέλεσσιν.
Οὐδὲ πυρὴ Πατρόκλου ἐκαίετο τεθνειῶτος.
Ἔνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
Στὰς ἀπάνευθε πυρῆς, δοιοῖς ἠρᾶτ' ἀνέμοισι,
Βορέῃ καὶ Ζεφύρῳ, καὶ ὑπίσχετο ἱερὰ καλά·
Πολλὰ δὲ καὶ σπένδων χρυσέῳ δέπαϊ, λιτάνευεν
Ἐλθέμεν, ὄφρα τάχιστα πυρὶ φλεγεθοίατο νεκροί,
Ὕλη τε σεύαιτο καήμεναι. ὠκέα δ' Ἶρις
Ἀράων ἀΐουσα μετάγγελος ἦλθ' ἀνέμοισιν.
Οἱ μὲν ἄρα Ζεφύροιο δυσαέος ἀθρόοι ἔνδον
Εἰλαπίνην δαίνυντο· θέουσα δὲ Ἶρις ἐπέστη
Βηλῷ ἔπι λιθέῳ. τοὶ δ' ὡς ἴδον ὀφθαλμοῖσι,
Πάντες ἀνήϊξαν, κάλεόν τέ μιν εἰς ἓ ἕκαστος·
Ἡ δ' αὖθ' ἕζεσθαι μὲν ἀνήνατο, εἶπε δὲ μῦθον,
Οὐχ ἕδος· εἶμι γὰρ αὖτις ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥέεθρα,
Αἰθιόπων ἐς γαῖαν, ὅθι ῥέζουσ' ἑκατόμβας
Ἀθανάτοις, ἵνα δὴ καὶ ἐγὼ μεταδαίσομαι ἱρῶν.
Ἀλλ' Ἀχιλεὺς Βορέην ἠδὲ Ζέφυρον κελαδεινὸν
Ἐλθεῖν ἀρᾶται, καὶ ὑπίσχεται ἱερὰ καλά,
Ὄφρα πυρὴν ὄρσητε καήμεναι, ᾗ ἔνι κεῖται
Πάτροκλος, τὸν πάντες ἀναστενάχουσιν Ἀχαιοί.
Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ' ἀπεβήσετο· τοὶ δ' ὀρέοντο
Ἠχῇ θεσπεσίῃ, νέφεα κλονέοντε πάροιθεν·
Αἶψα δὲ πόντον ἵκανον ἀήμεναι, ὦρτο δὲ κῦμα
Πνοιῇ ὕπο λιγυρῇ. Τροίην δ' ἐρίβωλον ἱκέσθην,
Ἐν δὲ πυρῇ πεσέτην, μέγα δ' ἴαχε θεσπιδαὲς πῦρ·
Παννύχιοι δ' ἄρα τοί γε πυρῆς ἄμυδις φλόγ' ἔβαλλον,
Φυσῶντες λιγέως. ὁ δὲ πάννυχος ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
Χρυσέου ἐκ κρητῆρος, ἑλὼν δέπας ἀμφικύπελλον,
Οἶνον ἀφυσσόμενος χαμάδις χέε, δεῦε δὲ γαῖαν,
Ψυχὴν κικλήσκων Πατροκλῆος δειλοῖο.
Ὡς δὲ πατὴρ οὗ παιδὸς ὀδύρεται ὀστέα καίων
Νυμφίου, ὅς τε θανὼν δειλοὺς ἀκάχησε τοκῆας·
Ὣς Ἀχιλεὺς ἑτάροιο ὀδύρετο ὀστέα καίων,
Ἑρπύζων παρὰ πυρκαϊήν, ἀδινὰ * στεναχίζων.
Ἦμος δ' ἑωσφόρος εἶσι φόως ἐρέων ἐπὶ γαῖαν,
Ὅν τε μέτα κροκόπεπλος ὑπεὶρ ἅλα κίδναται ἠώς,
Τῆμος πυρκαϊὴ ἐμαραίνετο, παύσατο δὲ φλόξ.
Οἱ δ' ἄνεμοι πάλιν αὖτις ἔβαν οἶκόνδε νέεσθαι,
Θρηΐκιον κατὰ πόντον· ὁ δ' ἔστενεν οἴδματι θύων.
Πηλείδης δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς ἑτέρωσε λιασθεὶς,
Κλίνθη κεκμηώς, ἐπὶ δὲ γλυκὺς ὕπνος ὄρουσεν.
Οἱ δ' ἀμφ' Ἀτρείωνα ἀολλέες ἠγερέθοντο,
Τῶν μιν ἐπερχομένων ὅμαδος καὶ δοῦπος ἔγειρεν·
Ἕζετο δ' ὀρθωθεὶς, καί σφεας πρὸς μῦθον ἔειπεν,
Ἀτρεΐδη τε, καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν,
Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσατ' αἴθοπι οἴνῳ
Πᾶσαν, ὁπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα
Ὀστέα Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο λέγωμεν,
Εὖ διαγιγνώσκοντες· (ἀριφραδέα δὲ τέτυκται·
Ἐν μέσσῃ γὰρ ἔκειτο πυρῇ, τοὶ δ' ἄλλοι ἄνευθεν
Ἐσχατιῇ καίοντ' ἐπιμὶξ ἵπποι τε καὶ ἄνδρες)
Καὶ τὰ μὲν ἐν χρυσέῃ φιάλῃ καὶ δίπλακι δημῷ
Θείομεν, εἰσόκεν αὐτὸς ἐγὼν Ἄϊδι κεύθωμαι·
Τύμβον δ' οὐ μάλα πολλὸν ἐγὼ πονέεσθαι ἄνωγα,
Ἀλλ' ἐπιεικέα τοῖον· ἔπειτα δὲ καὶ τὸν Ἀχαιοὶ
Εὐρύν θ' ὑψηλόν τε τιθήμεναι, οἵ κεν ἐμεῖο
Δεύτεροι ἐν νήεσσι πολυκλήϊσι λίπησθε.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἐπίθοντο ποδώκεϊ Πηλείωνι·

Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαν αἴθοπι οἴνῳ,
Ὅσσον ἐπὶ φλὸξ ἦλθε, βαθεῖα δὲ κάππεσε τέφρη·
Κλαίοντες δ' ἑτάροιο ἐνηέος ὀστέα λευκὰ
Ἄλλεγον ἐς χρυσέην φιάλην, καὶ δίπλακα δημόν·
Ἐν κλισίῃσι δὲ θέντες, ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν·
Τορνώσαντο δὲ σῆμα, θεμείλιά τε προβάλοντο
Ἀμφὶ πυρήν· εἶθαρ δὲ χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν·
Χεύαντες δὲ τὸ σῆμα, πάλιν κίον. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Αὐτοῦ λαὸν ἔρυκε, καὶ ἵζανεν εὐρὺν ἀγῶνα·
Νηῶν δ' ἔκφερ' ἄεθλα, λέβητάς τε τρίποδάς τε,
Ἵππους θ', ἡμιόνους τε, βοῶν τ' ἴφθιμα κάρηνα,
Ἠδὲ γυναῖκας ἐϋζώνους, πολιόν τε σίδηρον.
Ἱππεῦσιν μὲν πρῶτα ποδώκεσιν ἀγλά' ἄεθλα
Θῆκε, γυναῖκα ἄγεσθαι ἀμύμονα ἔργ' εἰδυῖαν,
Καὶ τρίποδ' ὠτώεντα δυωκαιεικοσίμετρον,
Τῷ πρώτῳ· ἀτὰρ αὖ τῷ δευτέρῳ ἵππον ἔθηκεν
Ἑξέτε', ἀδμήτην, βρέφος ἡμίονον κυέουσαν·
Αὐτὰρ τῷ τριτάτῳ ἄπυρον κατέθηκε λέβητα,
Καλόν, τέσσαρα μέτρα κεχανδότα, λευκὸν ἔτ' αὔτως·
Τῷ δὲ τετάρτῳ θῆκε δύω χρυσοῖο τάλαντα,
Πέμπτῳ δ' ἀμφίθετον φιάλην ἀπύρωτον ἔθηκε.
Στῆ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
    Ἀτρεΐδη τε καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί,
Ἱππῆας τάδ' ἄεθλα δεδεγμένα κεῖτ' ἐν ἀγῶνι.
Εἰ μὲν νῦν ἐπὶ ἄλλῳ ἀεθλεύοιμεν Ἀχαιοί,
    Ἦ τ' ἂν ἐγὼ τὰ πρῶτα λαβὼν κλισίηνδε φεροίμην.
Ἴστε γὰρ ὅσσον ἐμοὶ ἀρετῇ περιβάλλετον ἵπποι·
Ἀθάνατοί τε γάρ εἰσι, Ποσειδάων δὲ πόρ' αὐτοὺς
Πατρὶ ἐμῷ Πηλῆϊ, ὃ δ' αὖτ' ἐμοὶ ἐγγυάλιξεν.
Ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼ μενέω, καὶ μώνυχες ἵπποι.
Τοίου γὰρ κλέος ἐσθλὸν ἀπώλεσαν ἡνιόχοιο
Ἠπίου, ὅς σφωϊν μάλα πολλάκις ὑγρὸν ἔλαιον
Χαιτάων κατέχευε, λοέσσας ὕδατι λευκῷ.
Τὸν τώ γ' ἑσταότες πενθείετον, οὔδεϊ δέ σφι
Χαῖται ἐρηρέδαται, τὼ δ' ἕστατον ἀχνυμένω κῆρ.
Ἄλλοι δὲ στέλλεσθε κατὰ στρατόν, ὅστις Ἀχαιῶν
Ἵπποισίν τε πέποιθε καὶ ἅρμασι κολλητοῖσιν.
    Ὣς φάτο Πηλεΐδης, ταχέες δ' ἱππῆες ἄγερθεν.
Ὦρτο πολὺ πρῶτος μὲν ἄναξ ἀνδρῶν Εὔμηλος,
Ἀδμήτου φίλος υἱός, ὃς ἱπποσύνῃ ἐκέκαστο.
Τῷ δ' ἐπὶ Τυδεΐδης ὦρτο κρατερὸς Διομήδης,
Ἵππους δὲ Τρῳοὺς ὕπαγε ζυγόν, οὕς ποτ' ἀπηύρα
Αἰνείαν, ἀτὰρ αὐτὸν ὑπεξεσάωσεν Ἀπόλλων.
Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδης ὦρτο ξανθὸς Μενέλαος
Διογενής, ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν ὠκέας ἵππους,
Αἴθην τὴν Ἀγαμεμνονέην, τὸν ἑόν τε Πόδαργον·
Τὴν Ἀγαμέμνονι δῶκ' Ἀγχισιάδης Ἐχέπωλος
Δῶρ', ἵνα μή οἱ ἕποιθ' ὑπὸ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν,
Ἀλλ' αὐτοῦ τέρποιτο μένων· μέγα γάρ οἱ ἔδωκε
Ζεὺς ἄφενος, ναῖεν δ' ὅ γ' ἐν εὐρυχόρῳ Σικυῶνι·
Τὴν ὅ γ' ὑπὸ ζυγὸν ἦγε, μέγα δρόμου ἰσχανόωσαν.
Ἀντίλοχος δὲ τέταρτος ἐΰτριχας ὁπλίσαθ' ἵππους,
Νέστορος ἀγλαὸς υἱὸς ὑπερθύμοιο ἄνακτος
Τοῦ Νηληϊάδαο· *Πυλοιγενέες δέ οἱ ἵπποι
Ὠκύποδες φέρον ἅρμα· πατὴρ δέ οἱ ἄγχι παραστὰς
Μυθεῖτ' εἰς ἀγαθὰ φρονέων νοέοντι καὶ αὐτῷ·
    Ἀντίλοχ' ἤτοι μέν σε νέον περ ἐόντ' ἐφίλησαν
Ζεύς τε Ποσειδάων τε, καὶ ἱπποσύνας ἐδίδαξαν
Παντοίας· τὼ καί σε διδασκέμεν οὔ τι μάλα χρεώ.
Οἶσθα γὰρ εὖ περὶ τέρμαθ' ἑλισσέμεν· ἀλλά τοι ἵπποι
Βάρδιστοι θείειν· τώ τ' οἴω λοίγι' ἔσεσθαι.
Τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔασιν ἀφάρτεροι, οὐδὲ μὲν αὐτοὶ
Πλείονα ἴσασιν σέθεν αὐτοῦ μητίσασθαι.
Ἀλλ' ἄγε δὴ σὺ φίλος μῆτιν ἐμβάλλεο θυμῷ
Παντοίην, ἵνα μή σε παρεκπροφύγῃσιν ἄεθλα.
Μήτι τοι δρυτόμος μέγ' ἀμείνων ἠὲ βίηφι·
Μήτι δ' αὖτε κυβερνήτης ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ
Νῆα θοὴν ἰθύνει ἐρεχθομένην ἀνέμοισι·
Μήτι δ' ἡνίοχος περιγίγνεται ἡνιόχοιο.

Primum quidem rogum extinxerunt nigro vino,
Quantum flamma penetrauerat: profundus.n. decidit cinis.
Flentes autem ſocij pij oſſa alba
Collegerunt in auream phialam & duplicem adipem,
In tentorijsq́; ponentes linteo ſubtili operuerunt:
Torno deſignabant.n. ſepulchrum fundamentaq́; iecerunt
Circa pyram, móxque infuſam terram infuderant.
Aggeſto verò tumulo redierunt. at Achilles
Illic populum detinuit, & ſedere fecit ad latum certaminis (locum.
E nauibus autem afferebat præmia lebetesq́;, tripodaſque,
Equóſque, mulóſque, boúmque fortia capita,
Et fœminas bene-cinctas, candénſque ferrum.
Equitibus quidem primum velocibus præclara præmia
Poſuit, mulierem vt ducerent inculpatam, opera doctam,
Et tripodem anſatum duarum & viginti menſurarum
Primo: at ſecundò equam poſuit
Sexennem.n. indomitam.n., fœtum mulum vtero-geſtantem.
At tertiò, nouum (v. igni non aptum) depoſuit lebetem
Pulchrum, quatuor menſuras capientem, album etiamnũ ita.
At quartò poſuit duo auri talenta:
Quintò autem vtrinque-ſidentem phialam nouam poſuit.
Stetit autem rectus, & verbum inter Argiuos dixit:
  Atridéque & alij fortiſſimi Achiui,
Equites hæc præmia expectantia iacent in circo.
Siquidem nunc ob aliud certaremus Achiui:
Certè ego prima capiens ad-tentorium portarem.
Scitis enim quantum mei virtute ſuperent equi:
Immortales enim ſunt. Neptunus autem dedit ipſos
Patri meo Peleo: hic autem rurſus mihi tradidit.
Sed certè equidem ego manebo, & vnunguli equi:
Talis enim robur eximium amiſerunt aurigæ
Manſueti, qui ipſis admodum ſæpe humidum oleum
Iubis ſuperfudit, quum-lauiſſet aqua alba.
Hunc hi ſtantes lugent: & ad terram ipſis
Iubæ profuſæ ſunt. hi autem ſtant triſtes corde:
Vos.v. alij accingimini per exercitum, quicunq; Achiuorũ
Equis fidit, & curribus compactis.
  Sic dixit Pelides: veloces.a. equites concitati ſunt.
Motus eſt multò primus quidem rex virorum Eumelus,
Admeti charus filius, qui equitandi arte ornatus erat:
Hunc verò poſt Tydides ſurrexit fortis Diomedes:
Equos.a. Troianos duxit ſub iugum, quos quondam abſtulit
Æneæ. tamen ipſum liberauit Apollo.
Hunc autem poſt, Atrides motus eſt flauus Menelaus
Ioue-ſatus, ſub iugumq́; duxit veloces equos,
Æthen Agamemnoniam ſuúmque Podargum:
Illam Agamemnoni dedit Anchiſiades Echepolus
Muneri, vt ne ipſum ſequeretur ad Ilium altum,
Sic illic delitiis frueretur manens: magnas enim ei dederat
Iupiter diuitias: habitabat enim hic in ampla Sicyone.
Hanc iſte ſub iugum duxit valdè curſus cupidam.
Antilochus.a. quartus formoſos parauit equos,
Neſtoris clarus filius magnanimi regis
Neleidæ: Pylij autem ei equi
Velocipedes portabant currum: pater verò ipſi propè aſtans
Conſulebat ad honeſta, prudens intelligenti & ipſi:
  Antiloche certè quidem te iuuenem quamuis exiſtentem dilexerunt,
Iupitérque Neptunuſq́;, & equitandi artificia docuerunt
Omnigena: ideo te docere non multùm opus eſt.
Noſti.n. rectè circa metas currum flectere: ſed tibi equi
Tardiſſimi in currendo: ideo puto pernicioſa fore.
Horum.a. equi quidem ſunt celeriores, neque quidem ipſi
Plura ſciunt te ipſo conſiderare.
Sed age iam tu amice conſilium impone animo
Omnigenum, vt non te effugiant præmia.
Arte.q. carpentarius multò præſtantior quàm viribus:
Artéque rurſus gubernator in nigro ponto
Nauem celerem dirigit iactatam ventis:
Artéque auriga ſuperat aurigam:

Achilles ludos funebres inſtituit.

γρ. ἐλαιόν.

Certamen & curſus equorum.

γρ. πυλοιγενέες.

Neſtor de curſuro filio præcepta dat.

Sed qui tamen equis & curribus ſuis fidens,
Ineptè multùm vagatur huc & illuc,
Equi autem vagantur in ſtadio, neque detinet:
Qui autem & vilia nouit agitans deteriores equos,
Semper metam inſpiciens flectit propè, neque eum latet
Quo-pacto primum extendat (i. regat equos) *bubulis loris,*
Sed continet diligenter & præcedentem obſeruat:
Metam. a. indicabo tibi valdè-manifeſtam, neq; te latebit:
Stat lignum aridum quantum vlna ſupra terram,
Vel quercus, vel piceæ (quod quidem non putreſcit imbre:)
Lapides autẽ eius ex-vtraque-parte appoſiti ſunt duo albi
In anguſtiis viæ: planus autem hippodromus circum:
Aut cuiuſdam monumentum hominis iam pridem defuncti,
Aut meta fuit tempore priſcorum hominum,
Et nunc metam poſuit pedibus valens diuus Achilles:
Huic tu valdè appropinquãs impelle propè currũ & equos.
Ipſe verò incumbe benefacto in curru
Paululum in ſiniſtram horum: at dextrum equum
Punge vociferans, laxaque ei habenas manibus:
Ad metam autem tibi equus ſiniſter appropinquet,
Vt tibi modiolus videatur ſummum attigiſſe
Rotæ benefactæ: in lapidem vero vites impingere,
Ne quo-modo equoſque vulneres & currus confringas.
Gaudium autem aliis, probrum verò tibi ipſi
N. Eustath. *Erit: proinde dilecte* mihi *prudens cautus eſto.*
Si etenim ad metam præterueheris perſequens,
Non erit qui te aſſequatur tranſiliens, neque prætereat.
Non ſi à tergo Arionem diuinum impelleret
Adraſti velocem equum, qui ex deo genere ſatus erat:
Aut illos Laomedontis, qui hîc nutriti ſunt eximij.
Sic loquutus Neſtor Neleius, iterum in loco
Sedit, poſtquam ſuo filio vniuſcuiuſque finem dixit.
Meriones autem quintus pulchrè-iubatos parauit equos.
Conſcenderunt autem currus: ſortes verò iniecerunt.
Mouebat Achilles: & ſors exiliit Neſtoridæ
Antilochi: poſt hunc autem ſortitur eſt rex Eumelus:
Hunc verò poſt Atrides inclytus-haſta Menelaus:
Poſt hunc autem Meriones ſortitus eſt vt agitaret: poſtremus autem
Tyd. longè præſtantiſſ. exiſtens ſortitus eſt vt impelleret e-
Steterunt. a. ex-ordine, ſignauitq; metas Achilles, (*quos:*
Procul in plano campo, iuxtaque ſpeculatorem collocauit
Diuum Phœnicem, aſſectatorem patris ſui,
Vt conſideraret curſum, & veritatem referret.
Curſus equorum. *Hi autem ſimul omnes ſuper equos flagella ſuſtulerunt,*
Percuſſeruntq; flagellis, hortatique ſunt verbis
Studioſè: hi autem ocyus peruadebant campum
Procul autem nauibus celeriter: ſub verò pectoribus puluis
Stabat eleuatus tanquam nubes, vel procella:
Crines verò mouebantur auris venti:
Currus. v. interdum quidem terræ appropinquabant almæ:
Interdum autem attollebantur ſublimes: at aurigæ
Stabant in ſellis: palpitabat autem animus vniuſcuiuſque
Victoriæ cupidorum: impertiabat autem ſuis vnuſquiſque
Equis: hi autem volabant puluerem excitantes per *campũ.*
Sed quum iam extremum peragebant curſum veloces equi
Iterum ad mare canum, tunc vtique virtus cuiuſque
Apparebat: ſtatim. a. equis. ab. tenſus eſt curſus: cito autẽ deim
Pheretiadæ veloces efferebantur equi:
Has verò poſt, præteruecti ſunt Diomedis mares equi
Troiani, neque valde procul erant, ſed valdè propè.
Semper enim currum aſcenſuris ſimiles erant:
Flatu autem Eumeli dorſum latique humeri
Calefiebant: in ipſum enim capita ponentes volabant.
ἢ παρέλασσε. *Et certè præuertiſſet, vel ambiguum feciſſet* certamen,
Niſi Tydei filio iratus fuiſſet clarus Apollo:
Qui ei è manibus excuſſit flagellum ſplendidum.
Huius verò ab oculis fundebantur lacrymæ irati,
Quoniam has quidem videbat etiam multò magis euntes.
Sui verò ei retardati fuerant ſine ſtimulo currentes.

Αλλ' ὃς μέν θ' ἵπποισι καὶ ἅρμασιν οἷσι πεποιθὼς,
Αφραδέως ἐπὶ πολλὸν ἑλίσσεται ἔνθα καὶ ἔνθα,
Ιπποι δὲ πλανόωνται ἀνὰ δρόμον, οὐδὲ κατίσχει·
Ος δέ κε κέρδεα εἰδῇ ἐλαύνων ἥσσονας ἵππους,
Αἰεὶ τέρμ' ὁρόων, στρέφει ἐγγύθεν, οὐδέ ἑ λήθει
Οππως τὸ πρῶτον τανύσῃ βοέοισιν ἱμᾶσιν·
Αλλ' ἔχει ἀσφαλέως, καὶ τὸν προὔχοντα δοκεύει.
Σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδὲς, οὐδέ σε λήσει·
Εστηκε ξύλον αὖον ὅσον τ' ὄργυι' ὑπὲρ αἴης,
Η δρυὸς, ἢ πεύκης, τὸ μὲν οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ·
Λᾶε δὲ τοῦ ἑκάτερθεν ἐρηρέδαται δύο λευκὼ,
Εν ξυνοχῇσιν ὁδοῦ, λεῖος δ' ἱππόδρομος ἀμφίς·
Ητευ σῆμα βροτοῖο πάλαι κατατεθνειῶτος,
Η τό γε νύσσα τέτυκτο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων,
Καὶ νῦν τέρματ' ἔθηκε ποδάρκης δῖος Αχιλλεύς·
Τῷ σὺ μάλ' ἐγχρίμψας, ἐλάαν σχεδὸν ἅρμα καὶ ἵππους·
Αὐτὸς δὲ κλινθῆναι ἐϋπλέκτῳ ἐνὶ δίφρῳ,
Ηκ' ἐπ' ἀριστερὰ τοῖιν· ἀτὰρ τὸν δεξιὸν ἵππον
Κένσαι ὁμοκλήσας, εἶξαί τέ οἱ ἡνία χερσίν.
Εν νύσσῃ δέ τοι ἵππος ἀριστερὸς ἐγχριμφθήτω,
Ως ἄν τοι πλήμνη γε δοάσσεται ἄκρον ἱκέσθαι
Κύκλου ποιητοῖο· λίθου δ' ἀλέασθαι ἐπαυρεῖν,
Μήπως ἵππους τε τρώσῃς, κατά θ' ἅρματα ἄξῃς·
Χάρμα δὲ τοῖς ἄλλοισιν, ἐλεγχείη δὲ σοὶ αὐτῷ
Εσσεται· ἀλλὰ φίλος φρονέων πεφυλαγμένος εἶναι.
Εἰ γάρ κ' ἐν νύσσῃ γε παρεξελάσῃσθα διώκων,
Οὐκ ἔσθ' ὅς κέ σ' ἕλῃσι μετάλμενος, οὐδὲ παρέλθῃ·
Οὐδ' εἴ κεν μετόπισθεν Αρείονα δῖον ἐλαύνοι
Αδρήστου ταχὺν ἵππον, ὃς ἐκ θεόφιν γένος ἦεν,
Η τοὺς Λαομέδοντος, οἳ ἐνθάδε γ' ἔτραφεν ἐσθλοί.
Ως εἰπὼν Νέστωρ Νηλήϊος ἂψ ἐνὶ χώρῃ
Εζετ', ἐπεὶ ᾧ παιδὶ ἑκάστου πείρατ' ἔειπε.
Μηριόνης δ' ἄρα πέμπτος, ἐΰτριχας ὡπλίσαθ' ἵππους.
Αν δ' ἔβαν ἐς δίφρους, ἐν δὲ κλήρους ἐβάλοντο·
Πάλλ' Αχιλεὺς, ἐκ δὲ κλῆρος θόρε Νεστορίδαο
Αντιλόχου· μετὰ τὸν δ' ἔλαχε κρείων Εὔμηλος·
Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ατρεΐδης δουρικλειτὸς Μενέλαος·
Τῷ δ' ἐπὶ Μηριόνης λάχ' ἐλαυνέμεν· ὕστατος αὖτε
Τυδεΐδης ὄχ' ἄριστος ἐὼν λάχ' ἐλαυνέμεν ἵππους.
Στὰν δὲ μεταστοιχεί· σήμηνε δὲ τέρματ' Αχιλλεὺς
Τηλόθεν ἐν λείῳ πεδίῳ· παρὰ δὲ σκοπὸν εἷσεν
Αντίθεον Φοίνικα ὀπάονα πατρὸς ἑοῖο,
Ως μεμνέῳτο δρόμους, καὶ ἀληθείην ἀποείποι.
Οἳ δ' ἅμα πάντες ἐφ' ἵπποισιν μάστιγας ἄειραν,
Πέπληγόν θ' ἱμᾶσιν, ὁμόκλησάν τ' ἐπέεσσιν
Εσσυμένως· οἱ δ' ὦκα διέπρησσον πεδίοιο
Νόσφι νεῶν ταχέως· ὑπὸ δὲ στέρνοισι κονίη
Ιστατ' ἀειρομένη ὥστε νέφος ἠὲ θύελλα·
Χαῖται δ' ἐρρώοντο μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο·
Αρματα δ' ἄλλοτε μὲν χθονὶ πίλνατο πουλυβοτείρῃ,
Αλλοτε δ' ἀΐξασκε μετήορα· τοὶ δ' ἐλατῆρες
Εστασαν ἐν δίφροισι, πάτασσε δὲ θυμὸς ἑκάστου
Νίκης ἱεμένων· κέκλοντο δὲ οἷσιν ἕκαστος
Ιπποις, οἱ δ' ἐπέτοντο κονίοντες πεδίοιο.
Αλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον ὠκέες ἵπποι
Αψ ἐφ' ἁλὸς πολιῆς, τότε δὴ ἀρετή γε ἑκάστου
Φαίνετ', ἄφαρ δ' ἵπποισι τάθη δρόμος· ὦκα δ' ἔπειτα
Αἱ Φηρητιάδαο ποδώκεες ἔκφερον ἵπποι.
Τὰς δὲ μετ' ἐξέφερον Διομήδεος ἄρσενες ἵπποι
Τρώϊοι· οὐδέ τι πολλὸν ἄνευθ' ἔσαν, ἀλλὰ μάλ' ἐγγύς·
Αἰεὶ γὰρ δίφρου ἐπιβησομένοισιν ἐΐκτην.
Πνοιῇ δ' Εὐμήλοιο μετάφρενον εὐρέε τ' ὤμω
Θέρμετ'· ἐπ' αὐτῷ γὰρ κεφαλὰς καταθέντε πετέσθην.
Καί νύ κεν ἢ* παρέλασσ', ἢ ἀμφήριστον ἔθηκεν,
Εἰ μὴ Τυδέος υἷϊ κοτέσσατο Φοῖβος Απόλλων,
Ος ῥά οἱ ἐκ χειρῶν ἔβαλεν μάστιγα φαεινήν·
Τοῖο δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν χύτο δάκρυα χωομένοιο,
Οὕνεκα τὰς μὲν ὅρα ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἰούσας,
Οἱ δέ οἱ ἐβλάφθησαν ἄνευ κέντροιο θέοντες.

Οὐδ'

Οὐδ' ἄρ' Ἀθηναίην ἐλεφηράμενος λάθ' Ἀπόλλων
Τυδεΐδην, μάλα δ' ὦκα μετέσσυτο ποιμένα λαῶν·
Δῶκε δέ οἱ μάστιγα, μένος δ' ἵπποισιν ἐνῆκεν.
Ἡ δὲ μετ' Ἀδμήτου υἱὸν κοτέουσ' ἐβεβήκει,
Ἵππειον δέ οἱ ἆξε θεὰ ζυγόν· αἱ δέ οἱ ἵπποι
Ἀμφὶς ὁδοῦ δραμέτην, ῥυμὸς δ' ἐπὶ γαῖαν ἐλύσθη.
Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη,
Ἀγκῶνάς τε περιδρύφθη, στόμα τε ῥῖνάς τε,
Θρυλίχθη δὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι· τὼ δέ οἱ ὄσσε
Δακρυόφιν πλῆσθεν, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
Τυδεΐδης δὲ παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους,
Πολλὸν τῶν ἄλλων ἐξάλμενος· ἐν γὰρ Ἀθήνη
Ἵπποις ἧκε μένος, καὶ ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔθηκε.
Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδης εἶχε ξανθὸς Μενέλαος.
Ἀντίλοχος δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο πατρὸς ἑοῖο,
  Ἔμβητον, καὶ σφῶϊ τιταίνετον ὅττι τάχιστα.
Ἤτοι μὲν κείνοισιν ἐριζέμεν οὔτι κελεύω
Τυδεΐδεω ἵπποισι δαΐφρονος, οἷσιν Ἀθήνη
Νῦν ὤρεξε τάχος, καὶ ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔθηκεν·
Ἵππους δ' Ἀτρεΐδαο κιχάνετε, μηδὲ λίπησθον,
Καρπαλίμως, μὴ σφῶϊν ἐλεγχείην καταχεύῃ
Αἴθη θῆλυς ἐοῦσα. τί ἢ λείπεσθε φέριστοι;
Ὧδε γὰρ ἐξερέω, καὶ μὴν τετελεσμένον ἔσται·
Οὐ σφῶϊν κομιδὴ παρὰ Νέστορι ποιμένι λαῶν
Ἔσσεται, αὐτίκα δ' ὔμμε κατακτενεῖ ὀξέϊ χαλκῷ,
Αἴ κ' ἀποκηδήσαντε φερώμεθα χεῖρον ἄεθλον·
Ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον, καὶ σπεύδετον ὅττι τάχιστα·
Ταῦτα δ' ἐγὼν αὐτὸς τεχνήσομαι ἠδὲ νοήσω,
Στεινωπῷ ἐν ὁδῷ παραδύμεναι, οὐδέ με λήσει.
  Ὣς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλὴν
Μᾶλλον ἐπιδραμέτην ὀλίγον χρόνον· αἶψα δ' ἔπειτα
Στεῖνος ὁδοῦ κοίλης ἴδεν Ἀντίλοχος μενεχάρμης·
Ῥωχμὸς ἔην γαίης, ᾗ χειμέριον ἀλὲν ὕδωρ
Ἐξέρρηξεν ὁδοῖο, βάθυνε δὲ χῶρον ἅπαντα·
Τῇ ῥ' εἶχε Μενέλαος, ἁματροχιὰς ἀλεείνων.
Ἀντίλοχος δὲ παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους
Ἐκτὸς ὁδοῦ, ὀλίγον δὲ παρακλίνας ἐδίωκεν.
Ἀτρεΐδης δ' ἔδεισε, καὶ Ἀντιλόχῳ ἐγεγώνει,
  Ἀντίλοχ', ἀφραδέως ἱππάζεαι, ἀλλ' ἄνεχ' ἵππους.
Στεινωπὸς γὰρ ὁδός, τάχα δ' εὐρυτέρη παρελάσσεις,
Μήπως ἀμφοτέρους δηλήσεαι, ἅρματι κύρσας.
  Ὣς ἔφατ'· Ἀντίλοχος δ' ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἔλαυνε,
Κέντρῳ ἐπισπέρχων, ὡς οὐκ ἀΐοντι ἐοικώς.
Ὅσσα δὲ δίσκου οὖρα κατωμαδίοιο πέλονται,
Ὅν τ' αἰζηὸς ἀφῆκεν ἀνὴρ πειρώμενος ἥβης,
Τόσσον ἐπιδραμέτην· αἱ δ' ἠρώησαν ὀπίσσω
Ἀτρεΐδεω· αὐτὸς γὰρ ἑκὼν μεθέηκεν ἐλαύνειν,
Μήπως συγκύρσειαν ὁδῷ ἔνι μώνυχες ἵπποι,
Δίφρους τ' ἀνστρέψειαν ἐϋπλεκέας, κατὰ δ' αὐτοὶ
Ἐν κονίῃσι πέσοιεν, ἐπειγόμενοι περὶ νίκης.
Τὸν καὶ νεικείων προσέφη ξανθὸς Μενέλαος,
  Ἀντίλοχ', οὔτις σεῖο βροτῶν ὀλοώτερος ἄλλος·
Ἔρρ', ἐπεὶ οὐ σ' ἔτυμόν γε φάμεν πεπνῦσθαι Ἀχαιοί·
Ἀλλ' οὐ μὰν οὐδ' ὧς ἄτερ ὅρκου οἴσῃ ἄεθλον.
  Ὣς εἰπὼν, ἵπποισιν ἐκέκλετο, φώνησέν τε,
Μή μοι ἐρύκεσθον, μηδ' ἕστατον ἀχνύμενοι κῆρ·
Φθήσονται τούτοισι πόδες καὶ γοῦνα καμόντα,
Ἢ ὑμῖν· ἄμφω γὰρ ἀτέμβονται νεότητος.
  Ὣς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλὴν
Μᾶλλον ἐπιδραμέτην, τάχα δὲ σφίσιν ἄγχι γένοντο.
Ἀργεῖοι δ' ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσορόωντο
Ἵππους, τοὶ δὲ πέτοντο κονίοντες πεδίοιο.
Πρῶτος δ' Ἰδομενεὺς Κρητῶν ἀγὸς ἐφράσαθ' ἵππους.
Ἧστο γὰρ ἐκτὸς ἀγῶνος ὑπέρτατος ἐν περιωπῇ·
Τοῖο δ' ἄνευθεν ἐόντος ὁμοκλητῆρος ἀκούσας
Ἔγνω, φράσσατο δ' ἵππον ἀριπρεπέα προὔχοντα,
Ὃς τὸ μὲν ἄλλο τόσον φοῖνιξ ἦν, ἐν δὲ μετώπῳ
Λευκὸν σῆμ' ἐτέτυκτο περίτροχον ἠΰτε μήνη·
Στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν,

Neque verò Mineruam deijciens latuit Apollo
Tydidem: valdè autem citò acceſſit ad paſtorem populorum:
Dedit autem ei flagellum robúrque equis immiſit.
Ipſa autem ad Admeti filium indignata iuit:
Equinum autem ei fregit dea iugum: atque ei equæ
In-vtrãq; partẽ viæ currebant: temo.a. in terram deuolutus eſt:
Ipſe verò ex curru iuxta rotam excuſſus eſt:
Cubitis autem laceratus eſt: oréque naribúſque:
Colliſus eſt etiam ad frontem in ſuperciliis: eique oculi
Lacrymis impleti ſunt, florida autem ei cohibita eſt vox.
Tydides autem præuertens, dirigebat vnungulos equos
Multum præ aliis emicans, etenim Minerua
Equis immiſit robur, & gloriam præbuit.
Hunc. v. poſt Atrides agebat currum *flauus Menelaus.*
Antilochus autem equis imperitabat patris ſui:
Incumbite, & vos extendite quàm celerrimè: Antilochus ſuos equos hortatur.
Certè quidem cum *illis contendere neutiquam iubeo*
Tydidæ equis bellicoſi, quibus Minerua
Nunc præbuit celeritatem, & ipſi gloriam attulit:
Equos autem Atridæ aſſequimini, neque deficiatis,
Statim, ne vobis dedecus offundat
Aetha fœmina exiſtens. cur deficitis optimi?
Sic enim dico, & certè perfectum erit:
Non vobis cura iam apud Neſtorem paſtorem populorum
Erit: ſtatim enim vos interficiet acuto ære,
Si negligentes retulerimus vilius præmium.
Sed inſequimini, & feſtinate quàm citiſſimè:
Hæc autem ego ipſe machinabor & diſpiciam,
Anguſta in via aggredi metam, *neque me fallet.*
Sic dixit: hi verò regis ſubueriti vociferationem,
Magis currebant exiguo tempore: mox verò deinde
Anguſtiam viæ cauæ vidit Antilochus bellicoſus:
Hiatus erat terræ, quà hyemalis collecta aqua
Ruperat viæ partem: *profundum-feceratq; locum omnem:*
Hac dirigebat Menelaus, curruum-concurſum vitans:
Antilochus autem auertens impellebat vnungulos equos
Extra viam: parumper autem declinans agebat illos.
Atrides verò extimuit, & Antilocho locutus eſt:
Antiloche, temerè equos regis: quare retine equos.
Anguſta enim via, mox verò latiore via *agitabis,*
Ne quo-modo ambos offendas, currui meo *impingens.*
Sic dixit: Antilochus.a. adhuc & multò magis impellebat
Stimulo vrgens, tanquam non audienti ſimilis:
Quantus autem diſci impetus ab humeris iacti eſt,
Quem iuuenis emiſit vir experiens pubertatem:
Tantum præcurrerunt: illæ verò receſſerunt retrò
Atridæ: ipſe enim volens remiſit agitare,
Ne aliquo-modo colliderentur in via vnunguli equi,
Curruſque euerterent benè-connexos: & ipſi
In pulueres caderent feſtinantes pro victoria.
Hunc & obiurgans allocutus eſt flauus Menelaus:
Antiloche, nullus te hominum pernicioſior alius:
Abi, quia non te verè putabamus ſapientem eſſe Achiui.
Enimuerò neque ſic ſine iuramento auferes præmium.
Sic locutus, equos hortabatur, vociferatúſque eſt:
Ne mihi moremini néve ſtetis triſtes corde,
Deficient iſtis pedes & genua feſſa,
Potius *quàm vobis: ambo enim priuantur iuuentute.*
Sic dixit, hi autem regis ſubueriti vocem
Magis currebant: ſtatim autem ipſis propiores facti ſunt.
Argiui verò in ſtadio ſedentes inſpiciebant
Equos: hi.a. volabant puluerem-excitantes per *campum.*
Primus autem Idomeneus Cretenſium dux conſiderabat equos,
Sedebat enim extra ſtadium ſublimis in ſpecula.
Hunc autem procul exiſtentem aurigam audiens
Senſit, videbatq; equum conſpicuum præeuntem,
Qui quidem cætero corpore totus rufus erat: inq; fronte
Album ſignum erat, rotundum tanquam luna:
Stetit verò rectus, & verbum inter Argiuos dixit,

O dilecti Argiuorum duces & principes,
Solúſ-ne equos video,an & vos?
Alij mihi videntur priores eſſe equi,
Alius etiam auriga videtur:illæ verò fortè illic
Læſæ ſunt in campo,quæ illic præſtantiores erant.
Profectò enim has primò videram metam circunflexiſſe,
γρ. δ' ἰσω- *Nunc verò nequaquã poſſum videre.vndique.a.mihi oculi*
Troianorum per-campum luſtrant inſpicientes:
Aut aurigæ elapſæ ſunt habenæ:neque potuit
Benè ſiſtere circa metam, & non feliciter circunflexit:
Illic ipſum excidiſſe reor & currus confregiſſe:
Ipſæq; excurrerunt,poſtquam furor occupauit animúmque
Sed intuemini & vos ſtantes,non enim equidem
Benè diſcerno:videtur autem mihi,eſſe vir
Ætolus genere:interque Argiuos imperat,
Tydei equorum-domitoris filius fortis Diomedes.
Aiacis Oilei & Idomenei contentio in ludo. *Hunc.a.turpiter obiurgauit Oilei filius velox Aiax:*
Idomeneu,quid coràm garris?hæ autem adhuc longè
Equæ aërepedes latum per campum inſequuntur,
Neque minimus-natu es inter Argiuos tantum,
Neque tibi acutiſſimè ex capite cernunt oculi.
Sed ſemper verbis garris:neutiquam te decet
Loquacem eſſe.adſunt enim & præſtantiores alij.
Equæ autem rurſus ſunt priores, quæ antè quidem
Eumeli:nam:ipſe tenens frena inſcendit.
Hunc autem iratus Cretenſium dux contrà locutus eſt:
Aiax,contentione optime,maledice,in cæteris verò omnib.
Inferior es Argiuis, quoniam tibi mens eſt immitis,
Agè vel tripodem deponamus,vel lebetem,
Arbitrum.a. Atridem Agamemnonem faciamus ambo;
Vtræ antè equæ:vt noris cum-ſolueris.
Sic dixit.motus eſt.a.protinus Oilei filius celer Aiax
Iratus aſperis vt-exciperet eum verbis:
Et iam vlterius adhuc contentio facta fuiſſet vtriſque,
Niſi Achilles ſurrexiſſet & habuiſſet orationem:
Ne amplius nunc moleſtis contendatis verbis
Aiax Idomeneuq; malis:quoniam non conuenit.
Atqui aliũ reprehendere deberetis,quicunque talia faceret.
Sed vos in certamine ſedentes inſpicite
Equos:hi autem citò ipſi feſtinantes pro victoria
Huc venient:tunc autem cognoſcetis ſinguli
Equos Argiuorum,qui ſecundi,qui priores.
Sic dixit:Tydides autem valdè propè venit impellens.
Flagello autem ſemper agitabat per-humeros:ipſæq; equi
In altum tollebantur leuiter percurrentes viam:
Semper autem aurigam pulueris guttæ percutiebant:
Currus autem auro ornatus ſtannoq;
Equos veloces ſequebantur,neque profunda
Fiebat canthorum orbita retrò
In tenui puluere:hi autem properantes volabant:
Stetit autem medio in ſtadio.multúſque exiliit ſudor
Equorum,exq; ſummis ceruicibus & à pectore in-terram:
Ipſe autem è curru humi deſiliit nitido.
Acclinauit igitur flagellum ad iugum.neque impiger fuit
Fortis Sthenelus,ſed ſtudioſè accepit præmium:
Dedit autem ducendam ſocijs magnanimis mulierem,
Et tripodem anſatum ferendum:ipſe verò ſoluit equos.
Hunc autem poſt,Antilochus Neleius impulit equos,
Dolis,non velocitate,præueniens Menelaum.
Sed & ſic Menelaus dirigebat propè veloces equos:
Quantum verò à rota equus diſtat, qui quidem regem
Vehit per campum extenſus cum curribus:
Huius quidem tangunt canthum pili extremi
Caudæ:is autem propè admodum currit,neque magnum
γρ. οὐδέ τι *Spatium in medio: per ingentem campum currente eo:*
Tantum iam Menelaus forti Antilocho
Poſterior-erat:quanquam prius ad diſci iactum relictus eſſet,
γρ. δίσκου ἔρω γρ. καὶ δισκούρας *Tamen ipſum ſtatim aſſecutus eſt (augebatur enim robur ingens*
Equæ Agamemnoniæ pulchrijubæ Æthes)

Ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Οἶος ἐγὼν ἵππους αὐγάζομαι ἦε καὶ ὑμεῖς;
Ἄλλοι μοι δοκέουσι παροίτεροι ἔμμεναι ἵπποι,
Ἄλλος δ' ἡνίοχος ἰνδάλλεται, αἳ δέ που αὐτοῦ
Ἔβλαβεν ἐν πεδίῳ, αἳ κεῖσέ γε φέρτεραι ἦσαν.
Ἤτοι γὰρ τὰς πρῶτα ἴδον περὶ τέρμα βαλούσας,
Νῦν δ' οὔ πῃ δύναμαι ἰδέειν, πάντῃ δέ μοι ὄσσε
Τρωϊκὸν ἂμ πεδίον παπταίνετον εἰσορόωντι·
Ἠὲ τὸν ἡνίοχον φύγον ἡνία, οὐδὲ δυνάσθη
Εὖ σχεθέειν περὶ τέρμα, καὶ οὐκ ἐτύχησεν ἑλίξας·
Ἔνθά μιν ἐκπεσέειν ὀΐω, σύν θ' ἅρματα ἆξαι·
Αἳ δ' ἐξηρώησαν, ἐπεὶ μένος ἔλλαβε θυμόν.
Ἀλλὰ ἴδεσθε καὶ ὔμμες ἀνασταδόν· οὐ γὰρ ἔγωγε
Εὖ διαγιγνώσκω, δοκέει δέ μοι ἔμμεναι ἀνὴρ
Αἰτωλὸς γενεήν, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἀνάσσει
Τυδέος ἱπποδάμου υἱὸς κρατερὸς Διομήδης.
Τὸν δ' αἰσχρῶς ἐνένιπεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
Ἰδομενεῦ τί πάρος λαβρεύεαι; αἳ δέ τ' ἄνευθεν
Ἵπποι ἀερσίποδες πολέος πεδίοιο δίενται·
Οὔτε νεώτατός ἐσσι μετ' Ἀργείοισι τοσοῦτον,
Οὔτε τοι ὀξύτατον κεφαλῆς ἐκ δέρκεται ὄσσε·
Ἀλλ' αἰεὶ μύθοις λαβρεύεαι· οὐδέ τί σε χρὴ
Λαβραγόρην ἔμεναι· πάρα γὰρ καὶ ἀμείνονες ἄλλοι.
Ἵπποι δ' αὐταὶ ἔασι παροίτεραι, αἳ τὸ πάρος περ
Εὐμήλου, ἐν δ' αὐτὸς ἔχων εὔληρα βέβηκε.
Τὸν δὲ χολωσάμενος Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ηὔδα,
Αἶαν νεῖκος ἄριστε, κακοφραδὲς, ἄλλα τε πάντα
Δεύεαι Ἀργείων, ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής·
Δεῦρό νυν ἢ τρίποδος περιδώμεθον ἠὲ λέβητος,
Ἵστορα δ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα θείομεν ἄμφω,
Ὁππότεραι πρόσθ' ἵπποι ἵνα γνοίης ἀποτίνων.
Ὣς ἔφατ', ὄρνυτο δ' αὐτίκ' Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας
Χωόμενος χαλεποῖσιν ἀμείψασθαι ἐπέεσσι·
Καί νύ κε δὴ προτέρω ἔτ' ἔρις γένετ' ἀμφοτέροισιν,
Εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀνίστατο, καὶ φάτο μῦθον,
Μηκέτι νῦν χαλεποῖσιν ἀμείβεσθον ἐπέεσσιν
Αἶαν Ἰδομενεῦ τε κακοῖς, ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικε·
Καὶ δ' ἄλλῳ νεμεσᾶτον ὅ τις τοιαῦτά γε ῥέζοι·
Ἀλλ' ὑμεῖς ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσοράασθε
Ἵππους· οἱ δὲ τάχ' αὐτοὶ ἐπειγόμενοι περὶ νίκης
Ἐνθάδ' ἐλεύσονται· τότε δὲ γνώσεσθε ἕκαστος
Ἵππους Ἀργείων, οἳ δεύτεροι, οἵ τε πάροιθεν.
Ὣς φάτο, Τυδείδης δὲ μάλα σχεδὸν ἦλθε διώκων,
Μάστι δ' αἰὲν ἔλαυνε κατωμαδόν· οἱ δέ οἱ ἵπποι
Ὑψόσ' ἀειρέσθην ῥίμφα πρήσσοντε κέλευθον·
Αἰεὶ δ' ἡνίοχον κονίης ῥαθάμιγγες ἔβαλλον·
Ἅρματα δὲ χρυσῷ πεπυκασμένα κασσιτέρῳ τε,
Ἵπποις ὠκυπόδεσσιν ἐπέτρεχον· οὐδέ τι πολλὴ
Γίνετ' ἐπισσώτρων ἁρματροχιὴ κατόπισθεν
Ἐν λεπτῇ κονίῃ· τὼ δὲ σπεύδοντε πετέσθην.
Στῆ δὲ μέσῳ ἐν ἀγῶνι, πολὺς δ' ἀνεκήκιεν ἱδρὼς
Ἵππων ἔκ τε λόφων καὶ ἀπὸ στέρνοιο χαμᾶζε.
Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανόωντος,
Κλῖνε δ' ἄρα μάστιγα ποτὶ ζυγόν· οὐδὲ μάτησεν
Ἴφθιμος Σθένελος, ἀλλ' ἐσσυμένως λάβ' ἄεθλον·
Δῶκε δ' ἄγειν ἑτάροισιν ὑπερθύμοισι γυναῖκα,
Καὶ τρίποδ' ὠτώεντα φέρειν· ὁ δ' ἔλυεν ὑφ' ἵππους.
Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀντίλοχος Νηλήϊος ἤλασεν ἵππους,
Κέρδεσιν, οὔ τι τάχει γε, παραφθάμενος Μενέλαον·
Ἀλλὰ καὶ ὧς Μενέλαος ἔχ' ἐγγύθεν ὠκέας ἵππους·
Ὅσσον δὲ τροχοῦ ἵππος ἀφίσταται, ὅς ῥά τ' ἄνακτα
Ἕλκῃσιν πεδίοιο τιταινόμενος σὺν ὄχεσφι,
Τοῦ μέν τε ψαύουσιν ὀπισθότεραι τρίχες ἄκραι
Οὐραῖαι, ὁ δέ τ' ἄγχι μάλα τρέχει, οὐδέ τι πολλὴ
Χώρη μεσσηγὺς, πολέος πεδίοιο θέοντος·
Τόσσον δὴ Μενέλαος ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
Λείπετ'· ἀτὰρ τὰ πρῶτα καὶ ἐς δίσκουρα λέλειπτο,
Ἀλλά μιν αἶψ' ἐκίχανεν· ὀφέλλετο γὰρ μένος ἠῢ
Ἵππου τῆς Ἀγαμεμνονέης καλλίτριχος Αἴθης·

Εἰ δέ κ' ἔτι προτέρω γένετο δρόμος ἀμφοτέροισι,
Τῷ κέν μιν παρέλασσ', οὐδ' ἀμφήριστον ἔθηκεν.
Αὐτὰρ Μηριόνης θεράπων ἐῢς Ἰδομενῆος
Λείπετ' ἀγακλῆος Μενελάου δουρὸς ἐρωήν.
Βάρδιστοι μὲν γάρ οἱ ἔσαν καλλίτριχες ἵπποι,
Ἥκιστος δ' ἦν αὐτὸς ἐλαυνέμεν ἅρμ' ἐν ἀγῶνι.
Υἱὸς δ' Ἀδμήτοιο πανύστατος ἤλυθεν ἄλλων,
Ἕλκων ἅρματα καλά, ἐλαύνων *πρόσσοθεν ἵππους.
Τὸν δὲ ἰδὼν ᾤκτειρε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
Στὰς δ' ἄρ' Ἀργείοις ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευε,
Λοῖσθος ἀνὴρ ὤριστος ἐλαύνει μώνυχας ἵππους·
Ἀλλ' ἄγε δή οἱ δῶμεν ἀέθλιον, ὡς ἐπιεικές,
Δεύτερ'· ἀτὰρ τὰ πρῶτα φερέσθω Τυδέος υἱός.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπῄνεον ὡς ἐκέλευε.
Καί νύ κέ οἱ πόρεν ἵππον (ἐπῄνησαν γὰρ Ἀχαιοί)
Εἰ μὴ ἄρ' Ἀντίλοχος μεγαθύμου Νέστορος υἱὸς
Πηλεΐδην Ἀχιλῆα δίκῃ ἠμείψατ' ἀναστάς,
Ὦ Ἀχιλεῦ, μάλα τοι κεχολώσομαι, αἴ κε τελέσσῃς
Τοῦτο ἔπος. μέλλεις γὰρ ἀφαιρήσεσθαι ἄεθλον,
Τὰ φρονέων ὅτι οἱ βλάβεν ἅρματα καὶ ταχέ' ἵππω,
Αὐτός τ' ἐσθλὸς ἐών. ἀλλ' ὤφελεν ἀθανάτοισιν
Εὔχεσθαι· τό κεν οὔ τι πανύστατος ἦλθε διώκων.
Εἰ δέ μιν οἰκτείρεις, καί τοι φίλος ἔπλετο θυμῷ,
Ἔστι τοι ἐν κλισίῃ χρυσὸς πολύς, ἔστι δὲ χαλκός,
Καὶ πρόβατ', εἰσὶ δέ τοι δμῳαὶ, καὶ μώνυχες ἵπποι·
Τῶν οἱ ἔπειτ' ἀνελὼν δόμεναι καὶ μεῖζον ἄεθλον,
Ἠὲ καὶ αὐτίκα νῦν, ἵνα σ' αἰνήσωσιν Ἀχαιοί.
Τὴν δ' ἐγὼ οὐ δώσω· περὶ δ' αὐτῆς πειρηθήτω
Ἀνδρῶν ὅς κ' ἐθέλῃσιν ἐμοὶ χείρεσσι μάχεσθαι.
Ὣς φάτο, μείδησεν δὲ ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
Χαίρων Ἀντιλόχῳ, ὅτι οἱ φίλος ἦεν ἑταῖρος·
Καί μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἀντίλοχ', εἰ μὲν δή με κελεύεις οἴκοθεν ἄλλο
Εὐμήλῳ ἐπιδοῦναι, ἐγὼ *δέ κε καὶ τὸ τελέσσω·
Δώσω οἱ θώρηκα τὸν Ἀστεροπαῖον *ἀπηύρων,
Χάλκεον, ᾧ πέρι χεῦμα φαεινοῦ κασσιτέροιο
Ἀμφιδεδίνηται· πολέος δέ οἱ ἄξιος ἔσται.
Ἦ ῥα, καὶ Αὐτομέδοντι φίλῳ ἐκέλευσεν ἑταίρῳ
Οἰσέμεναι κλισίηθεν· ὁ δ' ᾤχετο, καί οἱ ἔνεικεν·
Εὐμήλῳ δ' ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων.
Τοῖσι δὲ καὶ Μενέλαος ἀνίστατο θυμὸν ἀχεύων,
Ἀντιλόχῳ ἄμοτον κεχολωμένος· ἐν δ' ἄρα κῆρυξ
Χερσὶ σκῆπτρον ἔθηκε, σιωπῆσαί τ' ἐκέλευσεν
Ἀργείους· ὁ δ' ἔπειτα μετηύδα ἰσόθεος φώς,
Ἀντίλοχε πρόσθεν πεπνυμένε, ποῖον ἔρεξας;
Ἤσχυνας μὲν ἐμὴν ἀρετήν, βλάψας δέ μοι ἵππους
Τοὺς σοὺς πρόσθε βαλών, οἵ τοι πολὺ χείρονες ἦσαν.
Ἀλλ' ἄγετ' Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσσατε, μηδ' ἐπ' ἀρωγῇ.
Μήποτέ τις εἴπῃσιν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Ἀντίλοχον ψεύδεσσι βιησάμενος Μενέλαος
Οἴχεται ἵππον ἄγων, ὅτι οἱ πολὺ χείρονες ἦσαν
Ἵπποι, αὐτὸς δὲ κρείσσων ἀρετῇ τε βίῃ τε.
Εἰ δ' ἄγ' ἐγὼν αὐτὸς δικάσω, καί μ' οὔ τινά φημι
Ἄλλον ἐπιπλήξειν Δαναῶν· ἰθεῖα γὰρ ἔσται.
Ἀντίλοχ', *αἰ δ' ἄγε δεῦρο διοτρεφές, ἣ θέμις ἐστί,
Στὰς ἵππων προπάροιθε καὶ ἅρματος, αὐτὰρ ἱμάσθλην
Χερσὶν *ἔχων ῥαδινήν, ᾗπερ τὸ πρόσθεν ἔλαυνες,
Ἵππων ἁψάμενος, γαιήοχον Ἐννοσίγαιον
Ὄμνυθι, μὴ μὲν ἑκὼν τὸ ἐμὸν δόλῳ ἅρμα πεδῆσαι.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίλοχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Ἄνσχεο νῦν· πολλὸν γὰρ ἔγωγε νεώτερός εἰμι
Σεῖο ἄναξ Μενέλαε, σὺ δὲ πρότερος καὶ ἀρείων.
Οἶσθ' οἷαι νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι τελέθουσι·
Κραιπνότερος μὲν γάρ τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις.
Τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη· ἵππον δέ τοι αὐτὸς
Δώσω τὴν ἀρόμην. εἰ καί νύ κεν οἴκοθεν ἄλλο
Μεῖζον *ἀπαιτήσειας, ἄφαρ κέ τοι αὐτίκα δοῦναι
Βουλοίμην, ἢ σοί γε διοτρεφὲς ἤματα πάντα

Si verò adhuc ulterius fuiſſet curſus ambobus,
Sic ipſum prætervectus fuiſſet, neque dubiam rem poſuiſſet.
Sed Meriones famulus bonus Idomenei,
Poſterior erat multo Menelao haſtæ iactu.
Tardiſſimi etenim eius erant pulchrijubi equi:
Infimus autem erat ad agendum currum in certamine.
Filius autem Admeti ultimus venit aliorum,
Vehens currus pulchros, impellens ante equos:
Hunc autem ut vidit miſeratus eſt pedibus-valens divus Achilles:
Stans autem inter Græcos verba velocia concionatus eſt:
Ultimus vir optimus impellit unungulos equos:
Quare age iam ei demus præmium, ut par eſt,
Secundum: at prima auferat Tydei filius.
Sic dixit, atque omnes conſentiebant ut iuſſit.
Et ei ſanè dediſſet equam (approbabant enim Achiui)
Niſi Antilochus magnanimi Neſtoris filius
Pelidæ Achilli iure reſpondiſſet ſurgens:
O Achilles, valdè tibi iraſcar, ſi perfeceris
Hoc verbum: debes enim auferre præmium,
Hæc conſiderans, quòd ei læſi ſunt currus & veloces equi,
Ipſéque bonus exiſtens: ſed debuit immortalibus
Supplicare, ut neutiquam ultimus veniret impellens:
Si autem ipſum miſeraris, & tibi gratum eſt animo,
Eſt tibi in tentorio aurum multum, eſt etiam æs,
Et oues: ſunt & tibi ancillæ, & mauis præmium,
Ex his ipſi poſtea ſumens da etiam maius præmium,
Siue etiam iam nunc, ut te laudent Achiui:
Hanc equidem non dabo: déque ipſa experiatur
Virorum quicunque vult mecum manibus pugnare.
Sic dixit: riſit autem pedibus fortis divus Achilles,
Gratulans Antilocho, quòd ei dilectus erat ſocius.
Et ipſum excipiens, verbis velocibus allocutus eſt,
Antiloche, ſiquidem iam me iubes è domo aliud
Eumelo dare, ego quoque id perficiam.
Dabo ei thoracem quem ab Aſteropæo abſtuli
Aureum, quem circumferentia fulgentis ſtanni
Circumuoluitur: valdè ſanè eo dignus erit.
Dixit, & Automedonti dilecto iuſſit ſocio
Ut ferret è tentorio: is verò iuit, & ei attulit.
Eumelo autem in manibus ponebat: hic autem accepit lætus.
Inter hos autem & Menelaus ſurrexit animo dolens,
Antilocho grauiter iratus, inque præco
Manibus ſceptrum poſuit, tacerèque iuſſit
Argiuos, ipſe que deinde locutus eſt diuinus vir.
Antiloche, antè prudens, quid egiſti?
Dedecoraſti quidem meam virtutem: læſiſti autem mihi equos,
Tuos antè ponens, qui multò inferiores erant.
Sed agite, Argivorum duces & principes,
Communiter (al. æquè) utriſque iudicate, non ad auxilium,
Ne quando quis dicat Achiuorum loricatorum:
Antilochum mendaciis opprimens Menelaus
Iuit equum ducens, quòd ei longè peiores erant
Equi, ipſe autem melior virtutéque potentiáque.
Eia verò ego ipſe iudicabo, & me nullum puto
Alium increpaturum Danaorum: recta enim erit mea ſententia.
Antiloche, eia huc ades generoſe, ut æquum eſt:
Stans ante equos, & currum, & flagellum
Manibus tenens mobile, quo antea agitabas
Equos tangens: terram-ambientem Neptunum
Iurato, an non volens meum dolo currum impedieris.
Huic autem Antilochus prudens contrà locutus eſt:
Patere nunc: multò enim ego iunior ſum
Te rex Menelaë: tu autem ſenior & præſtantior,
Scis qualia iuuenis viri peccata ſiunt:
Acutior námque mens, imbecille verò conſilium.
Ideò ferat tibi animus: equam verò tibi ipſe
Dabo quam accepi: & ſi è domo aliud
Maius requiras, mox ſanè quamprimum dare
Mallem quàm tibi ò nobilis diebus omnibus

γρ. προσσό-θεν.

Victoribus præmia dantur.

γρ. δῶκα. γρ. ἀπηύρων.

Menelaus in ludo iraſcitur Antilocho.

γρ. εἰ δ'.

γρ. ἔχε.

Antilochus Menelaū cedendo ſingit.

γρ. ἐπαιτήσειας.

Ex animo cecidiſſe,& dijs eſſe execrandus.
Dixit,& equam ducens magnanimi Neſtoris filius
In manibus poſuit Menelai:huius autem animus
Lætatus eſt,velut circa ſpicas ros
Segetis creſcentis,quando horrent arua:
Sic tibi Menelaë in mentibus animus lætatus eſt,
Et ipſum edita voce verbis velocibus allocutus eſt:
Antiloche,nunc quidem tibi ego cedam ipſe
Iratus:quoniam non leuis,neque ſtolidus
Eras ante:nunc ſanè mentem vicit iuuentus.
Satius autem fuerit cauere præſtantiores decipere:
Non enim me cito aliquis quiſpiam mitigaſſet Achiuorum.
Verùm tu iam multa paſſus es,& multa ſuſtinuiſti,
Tuuſq; pater bonus,& frater gratiâ mei.
Ideò tibi precanti obſequar atque equam
Dabo,meam licet exiſtentem,vt intelligant & hi:
Quòd meus nunquam animus ſuperbus & ſeuus.
Dixit vtique,& Antilochi Noëmoni dedit ſocio
Equam abducere,hic.n. poſtea lebetem accepit ſplendentem:
Meriones autem ſuſtulit duo auri talenta
Quartus, vt impulit:quintum.v.relinquebatur præmium,
Vtrinque-ſidens phiala, quam Neſtori dedit Achilles,
Argiuorum per cœtum ferens,dixitq́; aſtans,
Achilles Neſtori phialam donat.
Accipe nunc,& tibi hoc ſenex munus ſit.
Patrocli ſepulturæ monimentum vt ſit,non.amplius
Videbis inter Argiuos:do autem hoc tibi præmium
γρ. πὺξ μαχέσσεαι.
Gratis,non enim cæſtibus pugnabis neq; luctaberis,
γρ. ἔπεισι
Neque iaculorum certamen inibis,neque pedibus
Neſtor Achilli gratias agit.
Curres:iam enim difficilis ſenectus occupat.
Sic fatus in manibus ponebat: hic.n.accepit gaudens;
Et ipſum inclamans verbis velocibus allocutus eſt:
Sanè hæc omnia fili,pro decoro dixiſti.
Non.n.amplius firma membra ô chare,pedes,neque manus
γρ. ἀναΐσσονται.
Ab humeris vtrinque mouentur agiles.
Vtinam ita puberem,roburque mihi firmum eſſet,
Vt quum regem Amaryncea ſepelierunt Epij
In Bupraſio:filij autem poſuerunt regis præmia.
Vbi nullus mihi ſimilis vir erat,neque Epiorum,
Neq; ipſorum Pyliorum, neq; Ætolorum magnanimorum.
Pugnis quidem vici Clydomedea Enopis filium:
Anceum verò lucta Pleuronium,qui in me ſurrexit:
Iphiclum autem pedibus præcurri fortem exiſtentem:
Haſta autem ſuperaui Phileumq́; & Polydorum:
Solis me equis præuerterunt Actoris filij
Multitudine ſuperantes inuidentes ob victoriam,
Eo quòd iam maxima ab ipſis relicta erant præmia.
Hi verò erant gemini: hic quidem firmiter aurigabatur,
Firmiter aurigabatur : ille verò flagello imperitabat.
Sic quondam eram:nunc autem iuniores ſubeant
Opera eiuſmodi:me verò oportet ſenectæ triſti
Parere,tunc autem excellebam inter heroas.
Sed abi ad tuum ſocium certaminibus inferias fac.
Hoc autem ei libens accipio,gaudetq́; mihi cor
Quòd mei ſemper recordaris beneuoli,neque te lateo
Honore,quo me decet honorari inter Achiuos:
Tibi autem dij pro his gratiam plurimam referant.
Achilles pugnorũ certamen conſtituit.
Sic dixit: Pelides autẽ ingentem per cœtum Achiuorum
Iuit poſtquàm omnem laudationem audiuit Nelidæ.
γρ. ἄεθλον·
Cæterùm ille pugilatus difficilis propoſuit præmia:
Mulam laborioſam ducens ligauit in circo,
Sexennem,indomitam , quæq́; difficillima ad domandum:
γρ. ἀδμῆτα
Atque victo poſuit poculum rotundum.
Stetit autem rectus,& verbum inter Argiuos dixit
Atridæq́; & cæteri benè-ocreati Achiui.
Viros duos pro his præmiis *iubemus,qui quidem præſtantiſſimi* ſunt
Pugnis altè elatis percutere. cui autem Apollo
Dederit victoriam,ſciantq́; omnes Achiui,
Mulam patientem-operum ducens ad tentorium eat:
At victus poculum ferat rotundum.

Ἐκ θυμοῦ πεσέειν, καὶ δαίμοσιν εἶναι ἀλιτρός.
Ἦ ῥα, καὶ ἵππον ἄγων μεγαθύμου Νέστορος υἱὸς
Ἐν χείρεσσι τίθει Μενελάου· τοῖο δὲ θυμὸς
Ἰάνθη, ὡσεί τε περὶ σταχύεσσιν ἐέρση
Λήϊου ἀλδήσκοντος, ὅτε φρίσσουσιν ἄρουραι·
Ὣς ἄρα σοὶ Μενέλαε μετὰ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη·
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἀντίλοχε, νῦν μέν τοι ἐγὼν ὑποείξομαι αὐτὸς
Χωόμενος· ἐπεὶ οὔτι παρήορος οὐδ' ἀεσίφρων
Ἦσθα πάρος, νῦν αὖτε νόον νίκησε νεοίη.
Βέλτερον αὖτ' ἀλέασθαι ἀμείνονας ἠπεροπεύειν.
Οὐ γάρ κέν με τάχ' ἄλλος ἀνὴρ παρέπεισεν Ἀχαιῶν.
Ἀλλὰ σὺ γὰρ δὴ πόλλ' ἔπαθες καὶ πόλλ' ἐμόγησας,
Σός τε πατὴρ ἀγαθὸς καὶ ἀδελφεὸς, εἵνεκ' ἐμεῖο.
Τῷ τοι λισσομένῳ ἐπιπείσομαι, ἠδὲ καὶ ἵππον
Δώσω ἐμήν περ ἐοῦσαν· ἵνα γνώωσι καὶ οἵδε,
Ὡς ἐμὸς οὔποτε θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνής.
Ἦ ῥα, καὶ Ἀντιλόχοιο Νοήμονι δῶκεν ἑταίρῳ
Ἵππον ἄγειν· ὃ δ' ἔπειτα λέβηθ' ἕλε παμφανόωντα.
Μηριόνης δ' ἀνάειρε δύω χρυσοῖο τάλαντα
Τέτρατος, ὡς ἔλασεν. πέμπτον δ' ὑπελείπετ' ἄεθλον,
Ἀμφίθετος φιάλη, τὴν Νέστορι δῶκεν Ἀχιλλεὺς,
Ἀργείων ἀν' ἀγῶνα φέρων, καὶ ἔειπε παραστάς,
Τῆ νῦν, καὶ σοὶ τοῦτο γέρον κειμήλιον ἔστω,
Πατρόκλοιο τάφου μνῆμ' ἔμμεναι· οὐ γὰρ ἔτ' αὐτὸν
Ὄψει ἐν Ἀργείοισι. δίδωμι δέ τοι τόδ' ἄεθλον
Αὔτως· οὐ γὰρ * πύξ γε μαχήσεαι, οὐδὲ παλαίσεις,
Οὐδέ τ' ἀκοντιστὺν ἐσδύσεαι, οὐδὲ πόδεσσι
Θεύσεαι· ἤδη γὰρ χαλεπὸν κατὰ γῆρας * ἐπείγει.
Ὣς εἰπὼν, ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα τέκος κατὰ μοῖραν ἔειπες.
Οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα, φίλος, πόδες, οὐδέ τι χεῖρες
Ὤμων ἀμφοτέρωθεν * ἐπαΐσσονται ἐλαφραί.
Εἴθ' ὡς ἡβώοιμι, βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη,
Ὡς ὁπότε κρείοντ' Ἀμαρυγκέα θάπτον Ἐπειοὶ
Βουπρασίῳ, παῖδες δ' ἔθεσαν βασιλῆος ἄεθλα·
Ἔνθ' οὔτις μοι ὁμοῖος ἀνὴρ γένετ', οὔτ' ἄρ' Ἐπειῶν,
Οὔτ' αὐτῶν Πυλίων, οὔτ' Αἰτωλῶν μεγαθύμων.
Πὺξ μὲν ἐνίκησα Κλυτομήδεα Ἤνοπος υἱόν·
Ἀγκαῖον δὲ πάλῃ Πλευρώνιον, ὅς μοι ἀνέστη·
Ἴφικλον δὲ πόδεσσι παρέδραμον ἐσθλὸν ἐόντα·
Δουρὶ δ' ὑπειρέβαλον Φυλῆά τε καὶ Πολύδωρον.
Οἴοισίν μ' ἵπποισι παρήλασαν Ἀκτορίωνε,
Πλήθει πρόσθε βαλόντες, ἀγασσάμενοι περὶ νίκης,
Οὕνεκα δὴ τὰ μέγιστα παρ' αὐτόθι λείπετ' ἄεθλα.
Οἱ δ' ἄρ' ἔσαν δίδυμοι· ὁ μὲν ἔμπεδον ἡνιόχευεν,
Ἔμπεδον ἡνιόχευ', ὁ δ' ἄρα μάστιγι κέλευεν.
Ὥς ποτ' ἔον· νῦν αὖτε νεώτεροι ἀντιοώντων
Ἔργων τοιούτων· ἐμὲ δὲ χρὴ γήραϊ λυγρῷ
Πείθεσθαι, τότε δ' αὖτε μετέπρεπον ἡρώεσσιν.
Ἀλλ' ἴθι καὶ σὸν ἑταῖρον ἀέθλοισι κτερέϊζε.
Τοῦτο δ' ἐγὼ πρόφρων δέχομαι, χαίρει δέ μοι ἦτορ,
Ὥς μευ ἀεὶ μέμνησαι ἐνηέος, οὐδέ σε λήθω
Τιμῆς ἧς τέ μ' ἔοικε τετιμῆσθαι μετ' Ἀχαιοῖς.
Σοὶ δὲ θεοὶ τῶνδ' ἀντὶ χάριν μενοεικέα δοῖεν.
Ὣς φάτο, Πηλείδης δὲ πολὺν καθ' ὅμιλον Ἀχαιῶν
Ὤιχετ', ἐπεὶ πάντ' αἶνον ἐπέκλυε Νηλείδαο.
Αὐτὰρ ὁ πυγμαχίης ἀλεγεινῆς θῆκεν * ἄεθλα·
Ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων κατέδησ' ἐν ἀγῶνι
Ἑξέτε', ἀδμήτην, ἥ τ' ἀλγίστη δαμάσασθαι·
Τῷ δ' ἄρα νικηθέντι τίθει δέπας ἀμφικύπελλον·
Στῆ δ' ὀρθὸς καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν,
Ἀτρείδη τε καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί,
Ἄνδρε δύω περὶ τῶνδε κελεύομεν, ὥπερ ἀρίστω,
Πὺξ μάλ' ἀνασχομένω πεπληγέμεν. ᾧ δέ κ' Ἀπόλλων
Δώῃ καμμονίην, γνώωσι δὲ πάντες Ἀχαιοὶ,
Ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων κλισίηνδε νεέσθω·
Αὐτὰρ ὁ νικηθεὶς δέπας οἴσεται ἀμφικύπελλον.

Ὣς ἔφατ', ὤρνυτο δ' αὐτίκ' ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε,
Εἰδὼς πυγμαχίης, υἱὸς Πανοπῆος Ἐπειός·
Ἅψατο δ' ἡμιόνου ταλαεργοῦ, φώνησέν τε,
Ἆσσον ἴτω ὅς τις δέπας οἴσεται ἀμφικύπελλον,
Ἡμίονον δ' οὔ φημί τιν' ἀξέμεν ἄλλον Ἀχαιῶν,
Πυγμῇ νικήσαντ', ἐπεὶ εὔχομαι εἶναι ἄριστος.
Ἦ οὐχ ἅλις ὅττι μάχης ἐπιδεύομαι; οὐδ' ἄρα πως ἦν
Ἐν πάντεσσ' ἔργοισι δαήμονα φῶτα γενέσθαι.
Ὧδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται,
Ἀντικρὺ χρόα τε ῥήξω, σύν τ' ὀστέ' ἀράξω·
Κηδεμόνες δέ οἱ ἐνθάδ' ἀολλέες αὖθι μενόντων,
Οἵ κέ μιν ἐξοίσουσιν ἐμῇς ὑπὸ χερσὶ δαμέντα.
Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
Εὐρύαλος δέ οἱ οἶος ἀνίστατο ἰσόθεος φώς,
Μηκιστέος υἱὸς Ταλαϊονίδαο ἄνακτος,
Ὅς ποτε Θήβας ἦλθε δεδουπότος Οἰδιπόδαο
Ἐς τάφον· ἔνθα δὲ πάντας ἐνίκα Καδμείωνας.
Τὸν μὲν Τυδεΐδης δουρικλυτὸς ἀμφιπονεῖτο,
Θαρσύνων ἔπεσιν, μέγα δ' αὐτῷ βούλετο νίκην.
Ζῶμα δέ οἱ πρῶτον παρακάββαλεν, αὐτὰρ ἔπειτα
Δῶκεν ἱμάντας ἐϋτμήτους βοὸς ἀγραύλοιο.
Τὼ δὲ ζωσαμένω βήτην ἐς μέσσον ἀγῶνα·
Ἄντα δ' ἀνασχομένω χερσὶ στιβαρῇσιν ἅμ' ἄμφω,
Σύν ῥ' ἔπεσον, σὺν δέ σφι βαρεῖαι χεῖρες ἔμιχθεν·
Δεινὸς δὲ χρόμαδος γενύων γένετ', ἔρρε δ' ἱδρὼς
Πάντοθεν ἐκ μελέων. ἐπὶ δ' ὄρνυτο δῖος Ἐπειός,
Κόψε δὲ παπτήναντα παρήϊον, οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
Ἑστήκειν· αὐτοῦ γὰρ ὑπήριπε φαίδιμα γυῖα.
Ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ φρικὸς Βορέω ἀναπάλλεται ἰχθὺς
Θῖν' ἐν φυκιόεντι, μέλαν δέ ἑ κῦμα κάλυψεν·
Ὣς πληγεὶς ἀνέπαλτ'. αὐτὰρ μεγάθυμος Ἐπειὸς
Χερσὶ λαβὼν ὤρθωσε· φίλοι δ' ἀμφέσταν ἑταῖροι,
Οἵ μιν ἄγον δι' ἀγῶνος ἐφελκομένοισι πόδεσσιν,
Αἷμα παχὺ πτύοντα, κάρη βάλλονθ' ἑτέρωσε·
Κὰδ δ' ἀλλοφρονέοντα μετὰ σφίσιν εἷσαν ἄγοντες·
Αὐτοὶ δ' οἰχόμενοι κόμισαν δέπας ἀμφικύπελλον.
Πηλεΐδης δ' αἶψ' ἄλλα κατὰ τρίτα θῆκεν ἄεθλα,
Δεικνύμενος Δαναοῖσι, παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς,
Τῷ μὲν νικήσαντι, μέγαν τρίποδ' ἐμπυριβήτην,
Τὸν δὲ δυωδεκάβοιον ἐνὶ σφίσι τῖον Ἀχαιοί.
Ἀνδρὶ δὲ νικηθέντι γυναῖκ' ἐς μέσσον ἔθηκε·
Πολλὰ δ' ἐπίστατο ἔργα, τίον δέ ἑ τεσσαράβοιον·
Στῆ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν,
Ὄρνυσθ' οἳ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθε.
Ὣς ἔφατ'. ὦρτο δ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
Ἂν δ' Ὀδυσεὺς πολύμητις ἀνίστατο κέρδεα εἰδώς·
Ζωσαμένω δ' ἄρα τώ γε βάτην ἐς μέσσον ἀγῶνα,
Ἀγκὰς δ' ἀλλήλων λαβέτην χερσὶ στιβαρῇσιν·
Ὡς δ' ὅτ' ἀμείβοντες, τούς τε κλυτὸς ἤραρε τέκτων,
Δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεείνων,
Τετρίγει δ' ἄρα νῶτα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν
Ἑλκόμενα στερεῶς· κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἱδρώς·
Πυκναὶ δὲ σμώδιγγες ἀνὰ πλευράς τε καὶ ὤμους
Αἵματι φοινικόεσσαι ἀνέδραμον. οἱ δὲ μάλ' αἰεὶ
Νίκης ἱέσθην, τρίποδος πέρι ποιητοῖο·
Οὔτ' Ὀδυσεὺς δύνατο σφῆλαι, οὔδει τε πελάσσαι,
Οὔτ' Αἴας δύνατο, κρατερὴ δ' ἔχεν ἲς Ὀδυσῆος.
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἀνίαζον ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς,
Δὴ τότε μιν προσέειπε μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Ἤ μ' ἀνάειρ', ἢ ἐγὼ σέ· τὰ δ' αὖ Διὶ πάντα μελήσει.
Ὣς εἰπὼν ἀνάειρε· δόλου δ' οὐ λήθετ' Ὀδυσσεύς·
Κόψ' ὄπιθεν κώληπα τυχών, ὑπέλυσε δὲ γυῖα·
Κὰδ δ' ἔβαλ' ἐξοπίσω· ἐπὶ δὲ στήθεσσιν Ὀδυσσεὺς
Κάππεσε· λαοὶ δ' αὖ θηεῦντό τε θάμβησάν τε.
Δεύτερος αὖτ' ἀνάειρε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
Κίνησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἀπὸ χθονός, οὐδ' ἄρ' ἄειρεν·
Ἐν δὲ γόνυ γνάμψεν· ἐπὶ δὲ χθονὶ κάππεσον ἄμφω
Πλησίοι ἀλλήλοισι, μιάνθησαν δὲ κονίῃ.

Sic dixit, prodijt autem ſtatim vir ampliſq́; magnuſq́;
Sciens pugillaris-pugnæ filius Panopei Epeus,
Attigit autem mulam operoſam, dixitq́;,
Prope veniat quicunque poculum feret rotundum,
Mulam.n.non puto aliquem abducturum Achiuorum
Pugilatu vincentem, quoniam glorior eſſe præſtantiſſimus.
An non ſatis quòd in prælio inferior ſum? neq;.n.vllo-modo
In omnibus operibus peritum virum effici. (poſsibile eſt
Sic enim dicam, quòd certè & perficietur,
Ex aduerſo corpus diſrumpam, & oſſa confringam.
Curatores autem ei hic frequentes hoc loco maneant,
Qui ipſum efferant meis ſub manibus proſtratum.
Sic dixit: hi autem omnes obmutuerunt ſilentio,
Euryalus verò ei ſolus reſtitit inſignis vir,
Meciſtei filius Talaionidæ regis,
Qui quondam Thebas venit, mortui OEdipodis
Ad exequias: illic autem omnes ſuperabat Thebanos.
Hunc quidem Tydides haſta-inclytus circumcurabat,
Adhortans verbis: valdè autem ipſi volebat victoriam.
Cingulum autem ei primùm circumpoſuit: at poſtea
Dedit lora affabrefacta bouis agreſtis:
Hi autem accincti iuerunt in medium certamen:
Ex-aduerſo autem eleuatis manibus validis, ſimul ambo
Congreſſi ſunt, atque ipſis graues manus commixtæ ſunt:
Grauiſq́; crepitus maxillarum factus eſt: fluebatq́; ſudor
Vndique ex membris, irruit autem diuus Epeus:
Percuſſitq́; circumſpectantem in malam, neque amplius diu γρ. δὴν.
Stetit: ipſius enim ſucciderunt nitida membra.
Ac veluti quando à ſtridore Boreæ reſilit piſcis γρ. ἑστήκει.
Littore in algoſo, nigra autem ipſum vnda operit:
Sic percuſſus reſiluit: at magnanimus Epeus γρ. ἐν φυκ.
Manibus prehendens erexit: dilecti.n.circumſteterunt ſocij,
Qui ipſum ducebant per cœtum labantibus pedibus,
Sanguinem craſſum expuentē, caput reiectantem in-alterā-
Alienatum-mente.n.apud ſe collocarunt ducentes: (partem.
Ipſiq́; euntes portabant poculum rotundum.
Pelides autem mox alia tertia poſuit præmia
Oſtentans Danais paleſtræ difficilis:
Nempe vincenti magnum tripodem ad ignem-aptum.
Hunc.n. duodecim boum-pretio inter ſe æſtimabat Achiui,
Viro autem victo mulierem in medium poſuit,
Multa.n.ſciebat opera, æſtimabantq́; ipſam quatuor-bobus.
Stetit autem rectus, & verbum inter Argiuos dixit.
Surgite qui & huius præmij periculum facietis. Aiacis & Vlyſsis lucta.
Sic dixit: prodijt autem magnus Telamonius Aiax,
Vlyſſes autem aſtutus ſurrexit dolos ſciens,
Accincti autem hi iuerunt in medium certamen,
Vlnis verò inuicem corripuerunt manibus validis:
Sicut autem quando crepant trabes quas inclytus cooptauit
architectus γρ. τοῖχοι.
Domus altæ, impetus ventorum vitans:
Sic crepuerunt dorſa validis à manibus
Tracta fortiter: atque humidus defluebat ſudor:
Denſi autem vibices per lateraq; & humeros
Sanguine rubentes percurrebant: hi autem valdè ſemper
Victoriam deſiderabant tripode pro fabrefacto:
Neque Vlyſſes poterat dimouere, terraq́; admouere,
Neque Aiax poterat: fortis autem prohibebat vis Vlyſſis.
Sed quando iam tædio-afficiebant benè ocreatos Achiuos,
Tum verò ipſum allocutus eſt magnus Telamonius Aiax,
Generoſe Laërtiade ſapientiſſime Vlyſſes,
Vel me ſurſum tolle, vel ego te: hæc.n.Ioui omnia curæ-erūt.
Sic fatus ſuſtulit: doli autem non oblitus eſt Vlyſſes:
Percuſſit ponè coxam nactus, labefactauitq́; membra:
Deiecitq́; retrorſum, pectus Vlyſſes
Decidit: populi vero mirabanturq́; ſtupebantq́;.
Secundo autem ſuſtulit multa-patiens diuus Vlyſſes:
Mouit autem paululum à terra neque leuauit.
Genu verò implicuit, inq́; terram ceciderunt ambo
Propè inuicem fœdabanturq́; puluere.

Et tertiò rurſus ſurgentes luctati fuiſſent,
Niſi Achilles ipſe ſurrexiſſet & cohibuiſſet,
γρ. ἐρίζεσθον. *Ne amplius incũbite inuicem, neq; conterimini malis:*
Victoria ambobus: præmia autem æqualia accipientes
Abite, vt & cæteri certent Achiui.
Certamen celeritatis pedum. *Sic dixit: hi autem hunc libenter q. audierunt & paruerunt,*
Et abſterſo puluere induerunt veſtes.
Pelides autem mox alia ponebat velocitatis præmia,
Argenteum cratera fabrefactum: ſex autem menſuras
Capiebat: at pulchritudine ſuperabat omnem ſupra terram
Longè, quoniam Sidones ingenioſi ſcitè elaborarant,
Phœnices autem abduxerant viri per cæruleum pontum,
Steteruntq; in portubus: Thoanti autem dono dederunt:
Pro filio autem Priami Lycaone pretium dedit
Patroclo heroï Iaſonides Euneus:
Et hoc Achilles poſuit præmium ſui ſocij,
Quicunque leuiſſimus pedibus velocibus eſſet:
γρ. δ' αὖ. *Secundo autem bouem poſuit magnum & pinguem adipe:*
Semitalentum autem auri vltimo poſuit.
Stetit autem erectus, & verbum inter Argiuos dixit,
Surgite qui & huius certaminis periculum facietis.
Sic dixit: prodiit autem ſtatim Oilei filius *velox Aiax,*
Surrexit etiam Vlyſſes vafer, deinde autem Neſtoris filius
Antilochus. (hic.n. etiam iuuenes pedibus omnes vincebat)
Steterunt autem ordine, oſtenditq; metam Achilles.
His.a. à carceribus extenſus eſt curſus: celeriter.a. poſteà
Exiuit Oiliades: poſt verò ruit diuus Vlyſſes
Propè admodum, vt quum aliquis mulieris pulchræ
Ad pectus eſt radiolus, quem ſcitè admodũ manib. explicet
γρ. χερσί. *Stamen extrahens extra licium: propéque admouet*
Pectori: ſic Vlyſſes currebat propè, atque à tergo
Veſtigia premebat pedib. antequã puluis circumfunderetur.
Inq; eius caput fundebat halitum diuus Vlyſſes,
Semper facilè currens: acclamabant verò omnes Achiui
Victoriæ cupido: valdè autem feſtinantem hortabantur.
γρ. ἱεμένῳ. *Sed quum iam extremum peragebant curſum, mox Vlyſſes*
Precatus eſt Mineruam cæſiam ſuo in animo:
Exaudi dea, felix mihi auxiliatrix veni pedibus.
Sic dixit precans: hunc autem exaudiuit Pallas Minerua:
Membráque fecit leuia, pedes, & manus ſupernè.
Sed quoniam mox erant aſſecuturi præmium,
Tunc Aiax quidem lapſus eſt currens, læſit enim Minerua:
Vbi boum fuſus erat fimus interfectorũ, valdè mugientium,
Quos ob Patroclum mactarat pedibus velox Achilles.
Ibi fimo bouino impletus eſt óſque naréſque.
Cætera autem abſtulit patiens diuus Vlyſſes,
Vt venerat præuertens: at bouem accepit illuſtris Aiax,
Stetit autem cornu manibus tenens bouis agreſtis,
Fimum expuens, intérque Argiuos dixit,
Proh malum, certè mihi læſit Dea pedes, quæ iamdudum
Veluti mater Vlyſſi aſtat, & auxiliatur.
Sic dixit: hi autem omnes ſuper ipſo ſuauiter riſerunt.
Antilochus verò iam extremum abſtulit premium,
Ridens, & verbum inter Argiuos dixit.
Scientibus vobis dico omnibus, amici, quòd adhuc & nũc
Immortales honorant ætate prouectiores homines:
Aiax enim me paulò natu grandior eſt:
Hic autem prioris generationis, priorũmque hominum,
Cruda ſenecta autem ipſum dicunt eſſe: difficile autem
Pedibus cum eo *contendere Achiuis, præterquam Achilli.*
Sic dixit, ornauitque velocipedem Peliden,
Hunc autem Achilles verbis reſpondens allocutus eſt:
Antiloche, non quidem tibi inanis dicetur laus de me,
Sed tibi ſemitalentum ego auri addam.
Sic fatus, in manibus poſuit, hic verò accepit lætus.
At Pelides quidem longam haſtam
Depoſuit in circum proferens, ſcutum & galeam,
Arma Sarpedonis: quæ ei Patroclus abſtulerat.
Stetit autem erectus, & verbum inter Argiuos dixit,

Καί νύ κε τὸ τρίτον αὖτις ἀναΐξαντ' ἐπάλαιον,
Εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀνίστατο, καὶ κατέρυκε,
Μηκέτ' * ἐρείδεσθον, μηδὲ τρίβεσθε κακοῖσι·
Νίκη δ' ἀμφοτέροισιν, ἀέθλια δ' ἶσ' ἀνελόντες
Ἔρχεσθ', ὄφρα καὶ ἄλλοι ἀεθλεύωσιν Ἀχαιοί.
Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο,
Καί ῥ' ἀπομορξαμένω κονίην, δύσαντο χιτῶνας.
Πηλεΐδης δ' αἶψ' ἄλλα τίθει ταχυτῆτος ἄεθλα,
Ἀργύρεον κρητῆρα τετυγμένον· ἓξ δ' ἄρα μέτρα
Χάνδανεν, αὐτὰρ κάλλει ἐνίκα πᾶσαν ἐπ' αἶαν
Πολλόν, ἐπεὶ Σιδόνες πολυδαίδαλοι εὖ ἤσκησαν,
Φοίνικες δ' ἄγον ἄνδρες ἐπ' ἠεροειδέα πόντον,
Στῆσαν δ' ἐν λιμένεσσι, Θόαντι δὲ δῶρον ἔδωκαν·
Υἷος δὲ Πριάμοιο Λυκάονος ὦνον ἔδωκε
Πατρόκλῳ ἥρωϊ Ἰησονίδης Εὔνηος.
Καὶ τὸν Ἀχιλλεὺς θῆκεν ἄεθλον οὗ ἑτάροιο,
Ὅστις ἐλαφρότατος ποσσὶ κραιπνοῖσι πέλοιτο.
Δευτέρῳ * αὖ βοῦν θῆκε μέγαν καὶ πίονα δημῷ·
Ἡμιτάλαντον δὲ χρυσοῦ λοισθήϊ' ἔθηκε.
Στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν,
Ὄρνυσθ' οἳ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθε.
Ὣς ἔφατ', ὄρνυτο δ' αὐτίκ' Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
Ἂν δ' Ὀδυσεὺς πολύμητις, ἔπειτα δὲ Νέστορος υἱὸς
Ἀντίλοχος. (ὃ γὰρ αὖτε νέους ποσὶ πάντας ἐνίκα)
Στὰν δὲ μεταστοιχί· σήμηνε δὲ τέρματ' Ἀχιλλεύς.
Τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος· ὦκα δ' ἔπειτα
Ἔκφερ' Ὀϊλιάδης· ἐπὶ δ' ὤρνυτο δῖος Ὀδυσσεὺς
Ἄγχι μάλ', ὡς ὅτε τίς τε γυναικὸς ἐϋζώνοιο
Στήθεός ἐστι κανών, ὅν τ' εὖ μάλα * χερσὶ τανύσσῃ,
Πηνίον ἐξέλκουσα παρὲκ μίτον, ἀγχόθι δ' ἴσχει
Στήθεος· ὣς Ὀδυσεὺς θέεν ἐγγύθεν, αὐτὰρ ὄπισθεν
Ἴχνια τύπτε πόδεσσι, πάρος κόνιν ἀμφιχυθῆναι.
Κὰδ δ' ἄρα οἱ κεφαλῆς χέ' ἀϋτμένα δῖος Ὀδυσσεὺς
Αἰεὶ ῥίμφα θέων, ἴαχον δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοὶ
Νίκης * ἱεμένῳ, μάλα δὲ σπεύδοντι κέλευον.
Ἀλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον, αὐτίκ' Ὀδυσσεὺς
Εὔχετ' Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι ὃν κατὰ θυμόν,
Κλῦθι θεά, ἀγαθή μοι ἐπίρροθος ἐλθὲ ποδοῖιν.
Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη·
Γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρά, πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλον ἐπαΐξασθαι ἄεθλον,
Ἔνθ' Αἴας μὲν ὄλισθε θέων, βλάψεν γὰρ Ἀθήνη,
Τῇ ῥα βοῶν κέχυτ' ὄνθος ἀποκταμένων ἐριμύκων,
Οὓς ἐπὶ Πατρόκλῳ πέφνεν πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.
Ἐν δ' ὄνθου βοέου πλῆτο στόμα τε ῥῖνάς τε.
Κρητῆρ' αὖτ' ἀνάειρε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
Ὡς ἦλθε φθάμενος· ὁ δὲ βοῦν ἕλε φαίδιμος Αἴας·
Στῆ δὲ κέρας μετὰ χερσὶν ἔχων βοὸς ἀγραύλοιο,
Ὄνθον ἀποπτύων, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἔειπεν,
Ὢ πόποι, ἦ μ' ἔβλαψε θεὰ πόδας, ἣ τὸ πάρος περ
Μήτηρ ὣς Ὀδυσῆϊ παρίσταται, ἠδ' ἐπαρήγει.
Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν.
Ἀντίλοχος δ' ἄρα δὴ λοισθήϊον ἔκφερ' ἄεθλον,
Μειδιόων, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν,
Εἰδόσιν ὔμμ' ἐρέω πᾶσιν φίλοι, ὡς ἔτι καὶ νῦν
Ἀθάνατοι τιμῶσι παλαιοτέρους ἀνθρώπους·
Αἴας μὲν γὰρ ἐμεῖ' ὀλίγον προγενέστερός ἐστιν·
Οὗτος δὲ προτέρης γενεῆς, προτέρων τ' ἀνθρώπων,
Ὠμογέροντα δέ μιν φάσ' ἔμμεναι· ἀργαλέον δὲ
Ποσσὶν ἐριδήσασθαι Ἀχαιοῖς, εἰ μὴ Ἀχιλλεῖ.
Ὣς φάτο, κύδηνεν δὲ ποδώκεα Πηλεΐωνα.
Τὸν δ' Ἀχιλεὺς μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν,
Ἀντίλοχ', οὐ μέν τοι μέλεος εἰρήσεται αἶνος,
Ἀλλά τοι ἡμιτάλαντον ἐγὼ χρυσοῦ ἐπιθήσω.
Ὣς εἰπών, ἐν χερσὶ τίθει, ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων.
Αὐτὰρ Πηλεΐδης κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος
Θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων, κατὰ δ' ἀσπίδα καὶ τρυφάλειαν,
Τεύχεα Σαρπηδόνος, ἅ μιν Πάτροκλος ἀπηύρα·
Στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν,

Ἄνδρε δύω περὶ τῶνδε κελεύομεν, ὥπερ ἀρίστω,
Τεύχεα ἑσσαμένω, ταμεσίχροα χαλκὸν ἑλόντε,
Ἀλλήλων προπάροιθεν ὁμίλου πειρηθῆναι.
Ὁππότερός κε φθῇσιν ὀρεξάμενος χρόα καλὸν,
Ψαύσῃ δ' ἐνδίνων διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα,
Τῷ μὲν ἐγὼ δώσω τόδε φάσγανον ἀργυρόηλον,
Καλὸν, Θρηΐκιον, τὸ μὲν Ἀστεροπαῖον ἀπηύρων·
Τεύχεα δ' ἀμφότεροι ξυνήϊα ταῦτα φερέσθων.
Καί σφιν δαῖτ' ἀγαθὴν παραθήσομεν ἐν κλισίῃσιν.
Ὣς ἔφατ'. ὦρτο δ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
Ἂν δ' ἄρα Τυδεΐδης ὦρτο κρατερὸς Διομήδης.
Οἳ δ' ἐπεὶ οὖν ἑκάτερθεν ὁμίλου θωρήχθησαν,
Ἐς μέσον ἀμφοτέρω συνίτην μεμαῶτε μάχεσθαι,
Δεινὸν δερκομένω, θάμβος δ' ἔχε πάντας Ἀχαιούς.
Ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τρὶς μὲν ἐπήϊξαν, τρὶς δὲ σχεδὸν ὁρμήθησαν.
Ἔνθ' Αἴας μὲν ἔπειτα κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην
Νύξ', οὐδὲ χρό' ἵκανεν· ἔρυτο γὰρ ἔνδοθι θώρηξ.
Τυδεΐδης δ' ἄρ' ἔπειτα ὑπὲρ σάκεος μεγάλοιο,
Αἰὲν ἐπ' αὐχένι κῦρε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκῇ.
Καὶ τότε δή ῥ' Αἴαντι περιδείσαντες Ἀχαιοὶ
Παυσαμένους ἐκέλευσαν ἀέθλια ἶσ' ἀνελέσθαι.
Αὐτὰρ Τυδεΐδῃ δῶκεν μέγα φάσγανον ἥρως
Σὺν κολεῷ τε φέρων καὶ ἐϋτμήτῳ τελαμῶνι.
Αὐτὰρ Πηλεΐδης θῆκεν σόλον αὐτοχόωνον,
Ὃν πρὶν μὲν ῥίπτασκε μέγα σθένος Ἠετίωνος,
Ἀλλ' ἤτοι τὸν ἔπεφνε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
Τὸν δ' ἄγετ' ἐν νήεσσι σὺν ἄλλοισι κτεάτεσσι.
Στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν,
Ὄρνυσθ' οἳ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθε·
Εἴ οἱ καὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι πίονες ἀγροί,
Ἕξει μιν καὶ πέντε περιπλομένους ἐνιαυτοὺς
Χρεώμενος· οὐ μὲν γάρ οἱ ἀτεμβόμενός γε σιδήρου
Ποιμὴν οὐδ' ἀροτὴρ εἶσ' ἐς πόλιν, ἀλλὰ παρέξει.
Ὣς ἔφατ'. ὦρτο δ' ἔπειτα μενεπτόλεμος Πολυποίτης,
Ἂν δὲ Λεοντῆος κρατερὸν μένος ἀντιθέοιο,
Ἂν δ' Αἴας Τελαμωνιάδης, καὶ δῖος Ἐπειός.
Ἑξείης δ' ἵσταντο, σόλον δ' ἕλε δῖος Ἐπειὸς,
Ἧκε δ' ἐπιδινήσας· γέλασαν δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοί.
Δεύτερος αὖτ' ἀφέηκε Λεοντεὺς ὄζος Ἄρηος·
Τὸ τρίτον αὖτ' ἔρριψε μέγας Τελαμώνιος Αἴας
Χειρὸς ἄπο στιβαρῆς, καὶ ὑπέρβαλε σήματα πάντα.
Ἀλλ' ὅτε δὴ σόλον εἷλε μενεπτόλεμος Πολυποίτης,
Ὅσσον τίς τ' ἔρριψε καλαύροπα βουκόλος ἀνὴρ,
Ἡ δέ θ' ἑλισσομένη πέτεται διὰ βοῦς ἀγελαίας,
Τόσσον παντὸς ἀγῶνος ὑπέρβαλε· τοὶ δ' ἐβόησαν.
Ἀνστάντες δ' ἕταροι Πολυποίταο κρατεροῖο
Νῆας ἔπι γλαφυρὰς ἔφερον βασιλῆος ἄεθλον.
Αὐτὰρ ὁ τοξευτῇσι τίθει ἰόεντα σίδηρον,
Κὰδ δ' ἐτίθει δέκα μὲν πελέκεας, δέκα δ' ἡμιπέλεκκα.
Ἱστὸν δ' ἔστησεν νηὸς κυανοπρῴροιο
Τηλοῦ ἐπὶ ψαμάθοις· ἐκ δὲ τρήρωνα πέλειαν
Λεπτῇ μηρίνθῳ δῆσεν ποδὸς, ἧς ἄρ' ἀνώγει
Τοξεύειν. ὃς μέν κε βάλῃ τρήρωνα πέλειαν,
Πάντας ἀειράμενος πελέκεας οἶκόνδε φερέσθω·
Ὃς δέ κε μηρίνθοιο τύχῃ, ὄρνιθος ἁμαρτὼν,
(Ἥσσων γὰρ δὴ κεῖνος) ὁ δ' οἴσεται ἡμιπέλεκκα.
Ὣς ἔφατ'. ὦρτο δ' ἔπειτα βίη Τεύκροιο ἄνακτος,
Ἂν δ' ἄρα Μηριόνης, θεράπων ἐῢς Ἰδομενῆος.
Κλήρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλον ἑλόντες.
Τεῦκρος δὲ πρῶτος κλήρῳ λάχεν· αὐτίκα δ' ἰὸν
Ἧκεν ἐπικρατέως, οὐδ' ἠπείλησεν ἄνακτι
Ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην.
Ὄρνιθος μὲν ἄμαρτε, (μέγηρε γάρ οἱ τό γ' Ἀπόλλων)
Αὐτὰρ ὁ μήρινθον βάλε πὰρ πόδα, τῇ δέδετ' ὄρνις·
Ἀντικρὺ δ' ἀπὸ μήρινθον τάμε πικρὸς ὀϊστός.
Ἡ μὲν ἔπειτ' ἤϊξε πρὸς οὐρανὸν, ἣ δὲ παρείθη
Μήρινθος ποτὶ γαῖαν· ἀτὰρ κελάδησαν Ἀχαιοί.
Σπερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης ἐξείρυσε χειρὸς

Viros duos de his iubemus, qui præſtantiſſimi ſunt,
Arma indutos incidens corpus æs ſumentes,
Inuicem coram multitudine experiri:
Uter præoccupauerit appetens corpus pulchrum,
Attigeritq́; intus per q́; arma & nigrum ſanguinem,
Huic quidem ego dabo hunc enſem argēteis-clauis diſtinctū,
Pulchrum, Threicium, quo quidem Aſteropæum priuauit:
Arma autem ambo communia hæc ferant.
Et eis conuiuium lautum apponam in tentoriis.
Sic dixit, prodiit autē poſtea magnus Telamonius Aiax: Aiax & Diomedes haſtis certant.
Poſt autem Tydides prodiit fortis Diomedes.
Hi. a. poſtquam igitur ex vtraq́; parte multitudinis armati (ſunt,
In medium vtrorumq́; congreſſi ſunt prompti pugnare,
Horrendè aſpicientes: ſtupor autē tenebat omnes Achiuos.
Sed quum iam propè fuerunt inter ſe progreſſi,
Ter quidem irruerunt: térque cominus impetum fecerunt.
Tunc Aiax quidem deinde per ſcutum vndique æquale
Percuſſit, neque corpus attigit. tuebatur. n. intus thorax:
Tydides autem deinde ſupra ſcutum magnum
Semper ceruicem adeptus eſt, ſplendidæ haſtæ cuſpide.
Et tunc iam Aiaci timentes Achiui,
Ceſſantes iuſſerunt præmia paria referre.
At Tydidæ dedit magnum enſem heros
Cum vagina proferens & artificioſe-facto loro.
Cæterùm Pelides poſuit diſcum tantum, conflatum,
Quem prius iactabat ingens robur Eëtionis:
At hunc quidem interfecit pedibus fortis diuus Achilles:
Illum verò duxerat ad naues cum aliis poſſeſſionibus,
Stetit autem rectus, & verbum inter Argiuos dixit:
Surgite, qui & hoc etiam certamen experiemini Diſci certamen.
Si ei etiam valdè admodum procul pingues agri ſunt,
Habebit ipſum etiam quinque circumuolutos annos
Utens: non enim illi indigens ferro
Paſtor, neque arator ibit ad vrbem, ſed diſcus præbebit.
Sic dixit: prodiit autem poſtea bellicoſus Polypœtes,
Surrexit etiam Leontei fortè robur diuini:
Surrexit etiam Aiax Telamonides, & diuus Epeus:
Ordine autem ſtabant: diſcumq́; accepit diuus Epeus:
Miſitq́; rotans: riſerunt autem omnes Achiui.
Secundus autem emiſit Leonteus ramus Martis.
Tertiò verò proiecit magnus Telamonius Aiax
Manu à valida, & vltra iecit notas omnes:
Sed quum iam diſcum accepit bellicoſus Polypœtes
Quantum quis proijcit pedum bubulcus vir,
Quod contortum volat per boues gregales,
Tantum omne ſpatium ſuperauit: hi verò clamauerunt.
Surgentes autem ſocij Polypœtæ fortis,
Naues in concauas retulerunt regis præmium.
At hic ſagittariis poſuit ſpiculis-conficiendis-aptū ferrū, Sagittarū certamen.
Propoſuit autem decem quidem bipennes decēq́; ſecuriculas
Malum autem ſtatuit nauis nigram proram-habentis
Longè in arena, exq́; eo timidam columbam
Tenui funiculo ligauit ex pede, in quam iuſſit
Iaculari: qui ſanè percuſſerit timidam columbam,
Omnes tollens bipennes ad tentorium ferat.
Qui verò funiculum attigerit ab aue aberrans:
(Inferior nempe is) hic ferat ſecuriculas,
Sic dixit: prodiit autem poſtea vis Teucri regis:
Surrexit item Meriones comes bonus Idomenei.
Sortes autem in galea ærata mouebant accipientes.
Teucer verò primus ſorte ſortitus eſt: ſtatim autem ſagittam
Miſit fortiter, neque vouit regi
Agnorum primogenitorum ſacrificaturum inclytum ſacrificium:
Ab aue quidem aberrauit (inuidit enim ei hoc Apollo)
At hic funem attigit iuxtà pedem, quo ligata erat auis.
Prorſus autem funiculum abſcidit amara ſagitta:
Illa quidem dein tendebat ad cœlum: hic autem demiſſus eſt
Funiculus in terram: at clamauerunt Achiui.
Feſtinans autem Meriones extraxit manu

Arcum: at iam ſagittam tenebat dudum vt direxerat:
Statim autem vouit procul-iaculanti Apollini
Agnorum primogenitorũ ſacrificaturũ inclytam hecatombẽ:
χ. ἴθυνε. χ. τόξ. χ. μέσσην. *Altè autem ſub nubibus vidit timidam columbam:*
Hanc hic huc-illuc-ſe vertentem ſub ala percuſſit mediam:
Penitus autem tranſiuit telum: hoc autẽ retrorſum in terrã
Ante Merionis fixum eſt pedem: at auis
Malo inſidens nauis nigram-proram habentis,
Collum ſuſpendit, ſimul autem pennæ denſæ diſperſæ ſunt:
Velox autem ex membris animã volauit, longè autẽ ab illo
Decidit: populi autem rurſus admirati ſtupefactiq; ſunt.
Itaque Meriones bipennes decem omnes ſuſtulit:
Teucer autem ſecuriculas portauit concauas in naues.
At Pelides quidem longam haſtam,
Lebetemque nouum boue dignum, variegatum,
Depoſuit in certamẽ ferens: & iaculatores viri ſurrexerũt:
Surrexit quidem Atrides latè dominans Agamemnon:
Surrexit etiam Meriones famulus bonus Idomenei.
His autem & locutus eſt agilis diuus Achilles:
Atride, ſcimus enim quantum antecellis omnibus,
Et quantum viribuſque, & iaculis es præſtantiſſimus:
Quare tu quidem hoc præmium habens, concauas in naues
Vade. at haſtam Merioni heroi demus,
Si tu tuo animo vis: volo enim equidem.
Sic dixit: neq; immorigerus fuit rex virorum Agamemnon.
Dedit autem Merioni haſtam æream: ſed hic heros
Talthybio præconi dedit perpulchrum præmium.

Τόξον· ἀτὰρ δὴ ὀϊστὸν ἔχεν πάλαι ὡς ἴθυνεν.
Αὐτίκα δ' ἐπήλησεν ἑκηβόλῳ Ἀπόλλωνι
Ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην·
Ὕψι δ' ὑπαὶ νεφέων* εἶδε τρήρωνα πέλειαν,
Τῇ ῥ' ὅγε δινεύουσαν ὑπὸ πτέρυγος βάλε* μέσσην.
Ἀντικρὺ δὲ διῆλθε βέλος· τὸ μὲν ἂψ ἐπὶ γαίῃ
Πρόσθεν Μηριόναο πάγη ποδός· αὐτὰρ ἡ ὄρνις
Ἱστῷ ἐφεζομένη νηὸς κυανοπρώροιο,
Αὐχέν' ἀπεκρέμασεν, σὺν δὲ πτερὰ πυκνὰ λίασθεν.
Ὠκὺς δ' ἐκ μελέων θυμὸς πτάτο, τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ
Κάππεσε· λαοὶ δ' αὖ θηεῦντό τε θάμβησάν τε.
Ἂν δ' ἄρα Μηριόνης πελέκεας δέκα πάντας ἄειρε,
Τεῦκρος δ' ἡμιπέλεκκα φέρεν κοίλας ἐπὶ νῆας.
Αὐτὰρ Πηλείδης κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος,
Κὰδ δὲ λέβητ' ἄπυρον βοὸς ἄξιον ἀνθεμόεντα
Θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων· καί ῥ' ἥμονες ἄνδρες ἀνέσταν·
Ἂν μὲν ἄρ' Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
Ἂν δ' ἄρα Μηριόνης, θεράπων ἐῢς Ἰδομενῆος.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
Ἀτρείδη, ἴδμεν γὰρ ὅσον προβέβηκας ἁπάντων,
Ἠδ' ὅσσον δυνάμει τε καὶ ἥμασιν ἔπλευ ἄριστος·
Ἀλλὰ σὺ μὲν τόδ' ἄεθλον ἔχων κοίλας ἐπὶ νῆας
Ἔρχευ, ἀτὰρ δόρυ Μηριόνῃ ἥρωϊ πόρωμεν,
Εἰ σύ γε σῷ θυμῷ ἐθέλοις· κέλομαι γὰρ ἔγωγε.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
Δῶκε δὲ Μηριόνῃ δόρυ χάλκεον· αὐτὰρ ὅγ' ἥρως
Ταλθυβίῳ κήρυκι δίδου περικαλλὲς ἄεθλον.

ILIADIS HOMERI XXIIII. COMPOSITIO.

DIMISSVM eſt autem certamen: populi autem veloces in naues ſinguli
Diſpergebantur vt-irent. hi. q. cœnæ curam habebant,
ſomnoque dulci vt-fruerentur: at Achilles
Achillis inquieta nox Patroclũ mœrentis. χ. αἰδρο-τῆτα. *Flebat, dilecti amici memor, neque ipſum ſomnus*
Cepit omnia-domans: ſed vertebatur huc & illuc,
Patrocli requirens vigorem & robur ingens,
Et quod peregerat cum ipſo, & paſſus erat dolores,
Virorumque bella periculoſaſque undas emenſus:
Horum memor teneram lacrymam fundebat.
Aliquando in latera iacens, aliquando autem rurſus
Supinus, aliquando. q. pronus: interdum autẽ rectus ſurgens
Volutabat-ſeſe mœrẽs ad littus maris: neque ipſum Aurora
Apparens latebat ſupra mareque littoraque:
Porrò hic poſtquam iunxiſſet ſub curribus veloces equos:
Hectorem, vt-traheretur, ligabat poſt currum:
χ. τρὶς δέ. *Ter autem raptans circa ſepulchrum Menœtiadæ mortui,*
Rurſus in tentorio quieſcebat: illum verò ſinebat
In puluere extendens pronum. huius autem Apollo
Omnem turpitudinem ſemouit à corpore, virum miſeratus
Etiam mortuum: circumque ægide totum operuit
Aurea, vt non ipſum laniaret raptans.
Adeò hic quidem Hectorem indignè-tractabat furens.
Hunc autem miſerabantur beati dij inſpicientes:
Vt-furaretur. q. hortabatur bonum-ſpeculatorem Mercur.
Paridis iudicium. Apollo deos obiurgat, quod Hectoris corpus crudeliter tractari patiantur. *Tunc alijs. q. omnibus placuit, nequaquam tamen Iunoni,*
Neque Neptuno, neque cæſijs-oculis puellæ:
Sed ſic affecti-erant, vt ipſis primũ odio-erat Ilium ſacrum,
Et Priamus, & populus, Alexandri propter damnum,
Qui contempſit deas quando eius ad tugurium iuerant,
Hincque laudauit quæ ei præbuit libidinem triſtem.
Sed quando iam ab illo duodecima erat aurora,
χ. ζωλόμενοι. *Tum inter immortales locutus eſt illuſtris Apollo:*
Improbi eſtis dij, noxij, nonne quondam vobis

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ ἡ ω μέγα ῥαψῳδία.

ΛΥΤΟ δ' ἀγών, λαοὶ δὲ θοὰς ἐπὶ νῆας ἕκαστοι
Ἐσκίδναντ' ἰέναι. τοὶ μὲν δόρποιο μέδοντο,
Ὕπνου τε γλυκεροῦ ταρπήμεναι· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Κλαῖε φίλου ἑτάρου μεμνημένος, οὐδέ μιν ὕπνος
Ἥρει πανδαμάτωρ, ἀλλ' ἐστρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
Πατρόκλου ποθέων* ἀδροτῆτά τε καὶ μένος ἠΰ·
Ἠδ' ὁπόσα τολύπευσε σὺν αὐτῷ, καὶ πάθεν ἄλγεα,
Ἀνδρῶν τε πτολέμους, ἀλεγεινά τε κύματα πείρων.
Τῶν μιμνησκόμενος, θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἶβεν,
Ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὖτε
Ὕπτιος, ἄλλοτε δὲ πρηνής· τοτὲ δ' ὀρθὸς ἀναστὰς
Δινεύεσκ' ἀλύων παρὰ θῖν' ἁλός· οὐδέ μιν Ἠὼς
Φαινομένη λήθεσκεν ὑπεὶρ ἅλα τ' ἠϊόνας τε·
Ἀλλ' ὅγ' ἐπεὶ ζεύξειεν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους,
Ἕκτορα δ' ἕλκεσθαι δησάσκετο δίφρου ὄπισθεν·
Τρὶς δ' ἐρύσας περὶ σῆμα Μενοιτιάδαο θανόντος,
Αὖτις ἐνὶ κλισίῃ παυέσκετο, τὸν δέ δ' ἔασκεν
Ἐν κόνι ἐκτανύσας προπρηνέα· τοῖο δ' Ἀπόλλων
Πᾶσαν ἀεικείην ἄπεχε χροΐ, φῶτ' ἐλεαίρων
Καὶ τεθνειότα περ· περὶ δ' αἰγίδι πάντα κάλυπτε
Χρυσείῃ, ἵνα μή μιν ἀποδρύφοι ἑλκυστάζων.
Ὣς ὁ μὲν Ἕκτορα δῖον ἀείκιζεν μενεαίνων·
Τὸν δ' ἐλεαίρεσκον μάκαρες θεοὶ εἰσορόωντες,
Κλέψαι δ' ὀτρύνεσκον ἐΰσκοπον Ἀργειφόντην.
Ἔνθ' ἄλλοις μὲν πᾶσιν ἑήνδανεν, οὐδέ ποθ' Ἥρῃ,
Οὐδὲ Ποσειδάων', οὐδὲ γλαυκώπιδι κούρῃ·
Ἀλλ' ἔχον ὥς σφιν πρῶτον ἀπήχθετο Ἴλιος ἱρή,
Καὶ Πρίαμος καὶ λαός, Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' ἄτης,
Ὃς νείκεσσε θεάς, ὅτε οἱ μέσσαυλον ἵκοντο,
Τὴν δ' ᾔνησ' ἥ οἱ πόρε μαχλοσύνην ἀλεγεινήν.
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτη γένετ' ἠώς,
Καὶ τότ' ἄρ' ἀθανάτοισι μετηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων,
Σχέτλιοί ἐστε θεοί,* δηλήμονες, οὔ νύ ποθ' ὑμῖν

Ἕκτωρ μηρί' ἔκηε βοῶν αἰγῶν τε τελείων;
Τὸν νῦν οὐκ ἔτλητε νέκυν περ ἐόντα σαῶσαι,
Ἥ τ' ἀλόχῳ ἰδέειν, καὶ μητέρι, καὶ τέκεϊ ᾧ,
Καὶ πατέρι Πριάμῳ, λαοῖσί τε, τοί κέ μιν ὦκα
Ἐν πυρὶ κήαιεν, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσαιεν·
Ἀλλ' ὀλοῷ Ἀχιλῆϊ θεοὶ βούλεσθ' ἐπαρήγειν,
Ὧ οὔτ' ἂρ φρένες εἰσὶν ἐναίσιμοι, οὔτε νόημα
Γναμπτὸν ἐνὶ στήθεσσι· λέων δ' ὣς ἄγρια οἶδεν,
Ὅς τ' ἐπεὶ ἂρ μεγάλῃ τε βίῃ καὶ ἀγήνορι θυμῷ
Εἴξας εἶσ' ἐπὶ μῆλα βροτῶν, ἵνα δαῖτα λάβῃσιν·
Ὣς Ἀχιλεὺς ἔλεον μὲν ἀπώλεσεν, οὐδέ οἱ αἰδὼς
Γίγνεται, ἥ τ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἠδ' ὀνίνησι.
Μέλλει* γάρ πού τις καὶ φίλτερον ἄλλον ὀλέσσαι,
Ἠὲ κασίγνητον ὁμογάστριον, ἠὲ καὶ υἱόν·
Ἀλλ' ἤτοι κλαύσας καὶ ὀδυράμενος μεθέηκε.
Τλητὸν γὰρ μοῖραι θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισιν.
Αὐτὰρ ὅ γ' Ἕκτορα δῖον, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπηύρα,
Ἵππων ἐξάπτων, περὶ σῆμ' ἑτάροιο φίλοιο
Ἕλκει· οὐ μήν οἱ τό γε κάλλιον, οὐδέ τ' ἄμεινον,
Μὴ ἀγαθῷ περ ἐόντι νεμεσσηθῶμέν οἱ ἡμεῖς.
Κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀεικίζει μενεαίνων.

Τὸν δὲ χολωσαμένη προσέφη λευκώλενος Ἥρη,
Εἴη κεν καὶ τοῦτο τεὸν ἔπος ἀργυρότοξε,
Εἰ δὴ ὁμὴν Ἀχιλῆϊ καὶ Ἕκτορι θήσετε τιμήν.
Ἕκτωρ μὲν θνητός τε γυναῖκά τε θήσατο μαζόν·
Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς ἐστι θεᾶς γόνος, ἣν ἐγὼ αὐτὴ
Θρέψά τε, καὶ ἀτίτηλα, καὶ ἀνδρὶ πόρον παράκοιτιν
Πηλέϊ, ὃς περὶ κῆρι φίλος γένετ' ἀθανάτοισι.
Πάντες δ' ἀντιάασθε θεοὶ γάμου, ἐν δὲ σὺ τοῖσι
Δαίνυ', ἔχων φόρμιγγα, κακῶν ἕταρ', αἰὲν ἄπιστε.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,
Ἥρη, μὴ δὴ πάμπαν ἀποσκύδμαινε θεοῖσιν.
Οὐ μὲν γὰρ τιμή γε μί' ἔσσεται· ἀλλὰ καὶ Ἕκτωρ
Φίλτατος ἔσκε θεοῖσι βροτῶν οἳ ἐν Ἰλίῳ εἰσίν·
Ὣς γὰρ ἐμοί γ', ἐπεὶ οὔ τι φίλων ἡμάρτανε δώρων.
Οὐ γάρ μοί ποτε βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης,
Λοιβῆς τε κνίσης τε· τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς.
Ἀλλ' ἤτοι κλέψαι μὲν ἐάσομεν, οὐδέ πῃ ἔστι
Λάθρῃ Ἀχιλλῆος θρασὺν Ἕκτορα· ἦ γάρ οἱ αἰεὶ
Μήτηρ παρμέμβλωκεν ὁμῶς νύκτάς τε καὶ ἦμαρ.
Ἀλλ' εἴ τις καλέσειε θεῶν Θέτιν ἆσσον ἐμεῖο,
Ὄφρα τί οἱ εἴπω πυκινὸν ἔπος, ὥς κεν Ἀχιλλεὺς
Δώρων ἐκ Πριάμοιο λάχῃ, ἀπό θ' Ἕκτορα λύσῃ.

Ὣς ἔφατ', ὦρτο δὲ Ἶρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα.
Μεσσηγὺς δὲ Σάμου τε καὶ Ἴμβρου παιπαλοέσσης
Ἔνθορε μείλανι πόντῳ, *ἐπεστονάχησε δὲ λίμνη.
Ἣ δὲ μολυβδαίνῃ ἰκέλη ἐς βυσσὸν ὄρουσεν,
Ἥ τε κατ' ἀγραύλοιο βοὸς κέρας ἐμβεβαυῖα,
Ἔρχεται ὠμηστῇσιν ἐπ' ἰχθύσι κῆρα φέρουσα.
Εὗρε δ' ἐνὶ σπῆϊ γλαφυρῷ Θέτιν, ἀμφὶ δέ τ' ἄλλαι
Εἵαθ' ὁμηγερέες ἅλιαι θεαί· ἣ δ' ἐνὶ μέσσῃς
Κλαῖε μόρον οὗ παιδὸς ἀμύμονος, ὅς οἱ ἔμελλε
Φθίσεσθ' ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι, τηλόθι πάτρης.
Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἶρις,
Ὄρσο Θέτι, καλέει Ζεὺς ἄφθιτα μήδεα εἰδώς.

Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα,
Τίπτέ με κεῖνος ἄνωγε μέγας θεός; αἰδέομαι δὲ
Μίσγεσθ' ἀθανάτοισιν, ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ.
Εἶμι μὲν, οὐδ' ἅλιον ἔπος ἔσσεται, ὅττι κεν εἴπῃ.

Ὣς ἄρα φωνήσασα, κάλυμμ' ἕλε δῖα θεάων
Κυάνεον, τοῦ δ' οὔ τι μελάντερον ἔπλετο ἔσθος.
Βῆ δ' ἰέναι, πρόσθεν δὲ ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις
Ἡγεῖτ'· ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λιάζετο κῦμα θαλάσσης.
Ἀκτὴν δ' ἐξαναβᾶσαι, ἐς οὐρανὸν ἀϊχθήτην·
Εὗρον δ' εὐρύοπα Κρονίδην, περὶ δ' ἄλλοι ἅπαντες
Εἵαθ' ὁμηγερέες μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες.
Ἣ δ' ἄρα πὰρ Διὶ πατρὶ καθέζετο, εἶξε δ' Ἀθήνη.
Ἥρη δὲ χρύσεον καλὸν δέπας ἐν χερὶ θῆκε,
Καί ῥ' εὔφρην' ἐπέεσσι· Θέτις δ' ὤρεξε πιοῦσα.

Hector crura cremauit boum, caprarumq́; integrarum?
Hunc iam non ſuſtinetis etiam mortuũ exiſtentem ſeruare,
Suæq́; vxori ad videndum, & matri, & filio ſuo,
Et patri Priamo, populiſq́;, qui ſanè ipſum mox
Igne vrerent, & iuſta exequiarum perſoluerent:
Sed pernicioſo Achilli, Dij vultis opitulari,
Cui neque mens eſt laudabilis, neque animus
Flexibilis in pectoribus: leo autem veluti, agreſtia ſapit,
Qui poſtquam magno robori & ſuperbo animo
Paruit, it ad oues hominum vt dapes accipiat:
Sic Achilles miſericordiam q. perdidit, neque ei pudor
Eſt, qui viros valdè lędit, atque iuuat.
Poteſt enim fortè quis & chariorem alium amiſiſſe. [margin: γρ. [illegible]]
Vel fratrem vterinum, vel etiam filium,
At profectò poſtquam fleuit & luxit, negligit.
Patientem enim Fata animum indiderunt hominibus.
At hic Hectora diuinum poſtquam charo corde priuauit,
Equis appendens circum ſepulchrum ſocij dilecti
Trahit: non ſanè ei hoc honeſtum, neque vtile.
Caueat ne forti quamuis exiſtenti ſuccenſeamus ei nos:
Inſenſibilem enim terram contumelia afficit furens.
Hunc autem irata allocuta eſt albiulna Iuno: [margin: Iuno Apollini contradicit.]
Eſto & hoc tuum verbum Arcitenens,
Si iam parem Achilli & Hectori tributis honorem:
Hector quidem mortaliſque mulieriſque ſuxit mammam:
Cęterùm Achilles eſt deę proles, quam ego ipſa
Nutriuique, & delicatè educaui, & viro dedi vxorem
Peleo, qui in animo charus fuit immortalibus.
Omnes autem interfuiſtis dij nuptijs: interque tu hos
Epulabaris, geſtans citharã, ô malorũ ſodalis ſẽper perfide.
Hanc autem excipiens allocutus eſt nubicogus Iupiter: [margin: Iunoni Thetis cedit.]
Iuno, ne iam omnino iraſcere dijs.
Non quidem n. honor idem erit. attamen etiam Hector
Dilectiſſimus erat dijs inter homines qui in Ilio ſunt.
Sic n. mihi quidem: nam nunquam chara prætermiſit dona.
Non enim vnquam ara caruit conuiuio ęquali,
Libamineque nidoreque. hunc n. ſortiti ſumus honorem nos.
Sed certe furari quidem omittamus, neque vllo modo licet
Clam Achille audacem Hectora. profectò enim ei ſemper
Mater adeſt ſimul noctéſque & dies.
Sed ſi quis vocet deorum Thetim propè me,
Vt aliquod ei dicam prudens verbum, vt Achilles
Dona à Priamo accipiat, atque Hectora reddat.
Sic dixit: mota eſt verò Iris turbinipes nunciatura.
Inter autem Samúmque & Imbrum aſperam
Inſiliit nigro ponto, ingemuitq́; ſtagnum. [margin: γρ. [illegible]]
Ipſa. a. glandulę plumbeę ſimilis in profundum delapſa eſt,
Quę in agreſtis bouis cornu poſita,
Deſcendit crudioris piſcibus mortem ferens.
Inuenit autem in ſpecu caua Thetim, circũmque aliæ
Sedebant frequentes marinæ deæ: hæc autem in medijs
Flebat fatum ſui filij eximij, qui ei debebat
Perire in Troia fœcunda, longè à patria.
Propè verò ſtans, allocuta eſt pedibus velox Iris:
Surge Thetis, vocat te Iupiter incorrupta conſilia ſciens:
Huic autem reſpondit deinde dea Thetis argentipes:
Cúrnam me ille iubet venire magnus Deus? vereor autem
Miſceri immortalibus: habeo. a. dolores innumeros animo.
Ibo quidem, neque vanum verbum erit quodcunq; dixerit:
Sic fata, velum accepit diua dearum
Nigrum, hoc autem nullum nigrius erat veſtimentum.
Perrexit autem ire: antè verò ventipes velox Iris
Ibat, circũmque ipſas dimouebatur vnda maris:
Littus autem aſcendentes in cœlum feſtinarunt:
Inuenerunt autem latè videntem Saturnidem: circũmque ceteri omnes
Sedebant ſimul congregati beati dij ſemper exiſtentes.
Hæc autem apud Iouem patrem ſedit, ceſſitq́; Minerua:
Iuno verò aureum pulchrum poculum in manu poſuit,
Et exhilarauit verbis: Thetis verò reddidit poſtquam bibit:

Inter hos.a.ſermonem orſus eſt pater hominúmque deorũq́;
Veniſti ad Olympum dea Thetis mœſta quamuis,
Iupiter Thetim mittit ad Achillem. *Luctum intolerabilem habens in mentibus, noui & ipſe:*
Veruntamen & ſic dicam, cuius de gratia huc te vocaui:
Nouem dies iam contentio inter immortales orta eſt
Hectoris propter cadauer, & Achillem vrbium euerſorem:
Vt furaretur.a.hortabantur bonũ ſpeculatorem Mercuriũ,
γρ. προϊάπτω, *Verùm ego hanc gloriam Achilli defero,*
Reuerentiam & amicitiam tuam deinceps conſeruans.
Confeſtim valde ad exercitum ito, & filio tuo præcipe,
Iraſci ei dic deos: me autem præcipuè omnium
Immortalium iratum eſſe, quòd mentibus iracundis
Hectorem detinet apud naues curuis-puppib. neq. reddidit
Si quo modo me vereatur, Hectorémque ſoluat.
Cæterùm ego Priamo magnanimo Irim mittam,
Vt redimat dilectum filium profectus ad naues Achiuorũ:
Dona autem Achilli ferat, quæ animum recreent.
Sic dixit, neque renuit dea Thetis argentipes.
Deſcendit autem ab Olympi cacuminibus properans:
Peruenitq́; ad tentorium ſui filij: inuenit vtique hunc
Inuenit abundè ſuſpirantem. dilecti.a.circum ipſum ſocij
Certatim laborabant, & parabant prandium.
Illis verò ouis lanigera magna in tentorio mactata eſt:
Ipſa verò valdè propè ipſum ſedit veneranda mater,
Manuq́; ipſum demulſit, verbumq́; dixit, & compellauit:
Fili mi, quouſque flens & dolens
Tuum arrodes cor, memor neque cibi
γρ. οὐδέ τι. *Neque cubilis? bonum verò mulieri in amore*
Miſceri: non enim mihi diu viues, ſed tibi iam
Propè adeſt mors & fatum præpotens.
Sed me intellige ocyus, Iouis enim tibi nuncia ſum:
Iraſci tibi ait deos: ſeque maximè omnium
Immortalium iratum eſſe: quòd mentibus furibundis
Hectorem tenes apud naues roſtratas, neque dimiſiſti.
Sed agè iam dimitte, cadauerisque accipe præmia.
Hanc verò excipiens allocutus eſt leuipes Achilles:
Huc veniat qui dona ferat, & cadauer abducat,
γρ. ἄγοιτο, *Siquidem volenti animo Olympius ipſe iuſſit.*
Sic hi in nauium congregatione materque & filius
Multa inter ſe verba velocia dicebant.
Irim verò impulit Saturnides ad Ilium ſacrum:
Vade agè Iri velox, linquens ſedem Olympi,
Iupiter Irim mittit ad Priamũ quæ eum iubeat ire ad Achillem. *Nuncia Priamo magnanimo Ilium intra,*
Vt redimat charum filium iens ad naues Achiuorum:
Donáque Achilli ferat quæ animum recreent,
Solus neque quis alius vnà Troianorum eat vir:
Præco aliquis eum ſequatur ſenior, qui dirigat
γρ. κ' ἰθύνει. *Mulos & currum volubilem, atque rurſus*
Cadauer reducat ad vrbem, quod interfecit diuus Achilles:
Non autem ei mors curæ ſit mentibus, neque terror:
Ipſum enim ei ducem viæ dabimus Mercurium,
Qui ducet donec ducendo Achilli appropinquet.
At poſtquam duxerit intra tentorium Achillis,
Neque ipſe interficiet, alióſque omnes prohibebit.
Non enim eſt inſipiens, neq; inconſideratus, neq; ſceleſtus:
Sed valdè accuratè ſupplici parcet viro.
Sic dixit: ruitque Iris turbinipes nunciatura.
Venit autem ad Priami ædes, reperitque clamorémque luctúmque.
Filij quidem patrem circumſedentes in aula,
Lacrymis veſtes rigabant, ipſe verò in medijs ſenex
Obuolutum toga tectus: circúmque multa
Sordes erant capútque & ceruicem huius ſenis,
Quas volutans ſuperiecerat manibus ſuis.
Filiæ verò per ædes & nurus lamentabantur,
Illorum reminiſcentes, qui tum multi & ſtrenui
Manibus ſub Argiuorum iacebant vita priuati.
Stetit autem apud Priamum Iouis nuncia, & allocuta eſt,
Paucis dicens (huius enim tremor occupabat artus)
Confide Dardanide Priame mentibus, neque formida:

Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
Ηλυθες Οὔλυμπόνδε θεὰ Θέτι κηδομένη περ,
Πένθος ἄλαστον ἔχουσα μετὰ φρεσίν· οἶδα καὶ αὐτός.
Αλλὰ καὶ ὧς ἐρέω τοῦ σ' εἵνεκα δεῦρο κάλεσσα.
Εννῆμαρ δὴ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρωρεν
Εκτορος ἀμφὶ νέκυι, καὶ Αχιλλῆϊ πτολιπόρθῳ·
Κλέψαι δ' ὀτρύνεσκον ἐΰσκοπον Αργειφόντην,
Αὐτὰρ ἐγὼ τόδε κῦδος Αχιλλῆϊ * προτιάπτω,
Αἰδῶ καὶ φιλότητα τεὴν μετόπισθε φυλάσσων·
Αἶψα μάλ' ἐς στρατὸν ἐλθὲ, καὶ υἱεῖ σῷ ἐπίτειλον·
Σκύζεσθαί οἱ εἰπὲ θεούς, ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων
Αθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένῃσιν
Εκτορ' ἔχει παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐδ' ἀπέλυσεν·
Αἴκέν πως ἐμέ τε δείσῃ, ἀπὸ θ' Εκτορα λύσῃ·
Αὐτὰρ ἐγὼ Πριάμῳ μεγαλήτορι Ιριν ἐφήσω,
Λύσασθαι φίλον υἱὸν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Αχαιῶν,
Δῶρα δ' Αχιλλῆϊ φερέμεν τά κε θυμὸν ἰήνῃ.
Ως ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα.
Ιξεν δ' ἐς κλισίην οὗ υἱέος, ἔνθ' ἄρα τόν γε
Εὗρ' ἁδινὰ στενάχοντα· φίλοι δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
Εσσυμένως ἐπένοντο, καὶ ἐντύνοντο ἄριστον·
Τοῖσι δ' ὄϊς λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἱέρευτο.
Ηδὲ μάλ' ἄγχ' αὐτοῖο καθέζετο πότνια μήτηρ,
Χειρί τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε,
Τέκνον ἐμὸν, τέο μέχρις ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων,
Σὴν ἔδεαι κραδίην, μεμνημένος* οὐδέ τι σίτου,
Οὔτ' εὐνῆς; ἀγαθὸν δὲ γυναικί περ ἐν φιλότητι
Μίσγεσθ'· οὐ γάρ μοι δηρὸν βέῃ, ἀλλά τοι ἤδη
Αγχι παρέστηκεν θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή.
Αλλ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
Σκύζεσθαί σοι φησὶ θεούς, ἑ δ' ἔξοχα πάντων
Αθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένῃσιν
Εκτορ' ἔχεις παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐδ' ἀπέλυσας.
Αλλ' ἄγε δὴ λῦσον, νεκροῖο δὲ δέξαι ἄποινα·
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Αχιλλεύς,
Τῇδ' εἴη ὃς ἄποινα φέροι, καὶ νεκρὸν* ἄγοιτο,
Ει δὴ πρόφρονι θυμῷ Ολύμπιος αὐτὸς ἀνώγει.
Ως οἵ γ' ἐν νηῶν ἀγύρει μήτηρ τε καὶ υἱὸς
Πολλὰ πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον·
Ιριν δ' ὄτρυνε Κρονίδης εἰς Ιλιον ἱρήν,
Βάσκ' ἴθι Ιρι ταχεῖα, λιποῦσ' ἕδος Οὐλύμποιο,
Αγγειλον Πριάμῳ μεγαλήτορι Ιλιον εἴσω
Λύσασθαι φίλον υἱὸν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Αχαιῶν·
Δῶρα δ' Αχιλλῆϊ φερέμεν τά κε θυμὸν ἰήνῃ,
Οἶον, μηδέ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἴτω ἀνήρ.
Κῆρύξ τίς οἱ ἕποιτο γεραίτερος, *ὅς κ' ἰθύνοι
Ημιόνους καὶ ἄμαξαν ἐΰτροχον, ἠδὲ καὶ αὖτις
Νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστυ, τὸν ἔκτανε δῖος Αχιλλεύς.
Μηδέ τί οἱ θάνατος μελέτω φρεσὶ, μηδέ τι τάρβος.
Τοῖον γάρ οἱ πομπὸν ὀπάσσομεν Αργειφόντην,
Ος ἄξει εἷος κεν ἄγων Αχιλῆϊ πελάσσῃ.
Αὐτὰρ ἐπὴν ἀγάγῃσιν ἔσω κλισίην Αχιλῆος,
Οὔτ' αὐτὸς κτενέει, ἀπό τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει·
Οὔτε γάρ ἐστ' ἄφρων, οὔτ' ἄσκοπος, οὔτ' ἀλιτήμων·
Αλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ἱκέτεω πεφιδήσεται ἀνδρός.
Ως ἔφατ', ὦρτο δὲ Ιρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα·
Ιξεν δ' ἐς Πριάμοιο, κίχεν δ' ἐνοπήν τε γόον τε·
Παῖδες μὲν πατέρ' ἀμφὶ καθήμενοι ἔνδοθεν αὐλῆς,
Δάκρυσιν εἵματ' ἔφυρον· ὁ δ' ἐν μέσσοισι γεραιὸς
Εντυπὰς ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος, ἀμφὶ δὲ πολλὴ
Κόπρος ἔην κεφαλῇ τε καὶ αὐχένι τοῖο γέροντος,
Τήν ῥα κυλινδόμενος καταμήσατο χερσὶν ἑῇσι·
Θυγατέρες δ' ἀνὰ δώματ' ἰδὲ νυοὶ ὠδύροντο,
Τῶν μιμνησκόμεναι οἳ δὴ πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ
Χερσὶν ὑπ' Αργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες.
Στῆ δὲ παρὰ Πρίαμον Διὸς ἄγγελος, ἠδὲ προσηύδα,
Τυτθὸν φθεγξαμένη (τὸν δὲ τρόμος ἔλλαβε γυῖα)
Θάρσει Δαρδανίδη Πρίαμε φρεσὶ, μηδέ τι τάρβει.

Οὐ μὲ

Οὐ μὲν γάρ τοι ἐγὼ κακὸν ὀσσομένη τόδ' ἱκάνω,
Ἀλλ' ἀγαθὰ φρονέουσα. Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
Ὃς σεῦ ἄνευθεν ἐὼν μέγα κήδεται, ἠδ' ἐλεαίρει.
Λύσασθαί σ' ἐκέλευσεν Ὀλύμπιος Ἕκτορα δῖον,
Δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν τά κε θυμὸν ἰήνῃ,
Οἶον, μηδέ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἴτω ἀνήρ.
Κῆρύξ τίς τοι ἕποιτο γεραίτερος, ὅς κ' ἰθύνοι
Ἡμιόνους καὶ ἄμαξαν ἐΰτροχον, ἠδὲ καὶ αὖτις
Νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστυ τὸν ἔκτανε δῖος Ἀχιλλεύς.
Μηδέ τί τοι θάνατος μελέτω φρεσί, μηδέ τι τάρβος.
Τοῖος γάρ τοι πομπὸς ἅμ' ἕψεται Ἀργειφόντης,
Ὅς σ' ἄξει εἷος κεν ἄγων Ἀχιλῆϊ πελάσσῃ.
Αὐτὰρ ἐπὴν ἀγάγῃσιν ἔσω κλισίην Ἀχιλῆος,
Οὔτ' αὐτὸς κτενέει, ἀπό τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει.
Οὔτε γάρ ἐστ' ἄφρων, οὔτ' ἄσκοπος, οὔτ' ἀλιτήμων,
Ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ἱκέτεω πεφιδήσεται ἀνδρός.
Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἶρις.
Αὐτὰρ ὅ γ' υἷας ἄμαξαν ἐΰτροχον ἡμιονείην
Ὁπλίσαι ἠνώγει, πείρινθα δὲ δῆσαι ἐπ' αὐτῆς.
Αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεβήσετο κηώεντα,
Κέδρινον, ὑψόροφον, ὃς γλήνεα πολλὰ κεχάνδει,
Ἐς δ' ἄλοχον Ἑκάβην ἐκαλέσσατο, φώνησέν τε.
Δαιμονίη, Διόθεν μοι Ὀλύμπιος ἄγγελος ἦλθε
Λύσασθαι φίλον υἱὸν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν τά κε θυμὸν ἰήνῃ.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, τί τοι φρεσὶν εἴδεται εἶναι;
Αἰνῶς γάρ μ' αὐτόν γε μένος καὶ θυμὸς ἄνωγε
Κεῖσ' ἰέναι ἐπὶ νῆας ἔσω στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν.
Ὣς φάτο, κώκυσεν δὲ γυνὴ, καὶ ἀμείβετο μύθῳ,
Ὤ μοι, πῇ δή τοι φρένες οἴχονθ' ᾗς τὸ πάρος περ
Ἔκλε' ἐπ' ἀνθρώπους ξείνους ἠδ' οἷσιν ἀνάσσεις;
Πῶς ἐθέλεις ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος,
Ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμοὺς ὅς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
Υἱέας ἐξενάριξε; σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ.
Εἰ γάρ σ' αἱρήσει καὶ ἐσόψεται ὀφθαλμοῖσιν
Ὠμηστὴς καὶ ἄπιστος ἀνὴρ ὅ γε, οὔ σ' ἐλεήσει,
Οὐδέ τί σ' αἰδέσεται. νῦν δὲ κλαίωμεν ἄνευθεν
Ἥμενοι ἐν μεγάρῳ. τῷ δ' ὥς ποθι μοῖρα κραταιὴ
Γιγνομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκον αὐτὴ,
Ἀργίποδας κύνας ἆσαι ἑῶν ἀπάνευθε τοκήων,
Ἀνδρὶ πάρα κρατερῷ, τοῦ ἐγὼ μέσον ἧπαρ ἔχοιμι
Ἐσθέμεναι προσφῦσα. τότ' ἄντιτα ἔργα γένοιτο
Παιδὸς ἐμοῦ, ἐπεὶ * οὔ ἑ κακιζόμενόν γε κατέκτα,
Ἀλλὰ πρὸ Τρώων καὶ Τρωϊάδων βαθυκόλπων
Ἑσταότ', οὔτε φόβου μεμνημένον οὔτ' ἀλεωρῆς.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε γέρων Πρίαμος θεοειδής,
Μή μ' ἐθέλοντ' ἰέναι κατερύκανε, μηδέ μοι αὐτὴ
Ὄρνις ἐνὶ μεγάροισι κακὸς πέλευ, οὐδέ με πείσεις.
Εἰ μὲν γάρ τίς μ' ἄλλος ἐπιχθονίων ἐκέλευεν,
Ἢ οἳ μάντιές εἰσι θυοσκόοι, ἢ ἱερῆες,
Ψεῦδός κεν φαῖμεν, καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον.
Νῦν δ' αὐτὸς γὰρ ἄκουσα θεοῦ καὶ ἐσέδρακον ἄντην,
Εἶμι, καὶ οὐχ * ἅλιον ἔπος ἔσσεται. εἰ δέ μοι αἶσα
Τεθνάμεναι παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Βούλομαι. αὐτίκα γάρ με κατακτείνειεν Ἀχιλλεὺς,
Ἀγκὰς ἑλόντ' ἐμὸν υἱὸν, ἐπὴν γόου ἐξ ἔρον εἵην.
Ἦ, καὶ φωριαμῶν ἐπιθήματα κάλ' ἀνέῳγεν.
Ἔνθεν δώδεκα μὲν περικαλλέας ἔξελε πέπλους,
Δώδεκα δ' ἁπλοΐδας χλαίνας, τόσσους δὲ τάπητας,
Τόσσα δὲ φάρεα καλὰ, τόσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας.
Χρυσοῦ δὲ στήσας ἔφερεν δέκα πάντα τάλαντα.
Ἐκ δὲ δύ' αἴθωνας τρίποδας, πίσυρας δὲ λέβητας,
Ἐκ δὲ δέπας περικαλλὲς, ὅ οἱ Θρῇκες πόρον ἄνδρες
Ἐξεσίην ἐλθόντι, μέγα κτέρας. οὐδέ νυ τοῦ περ
Φείσατ' ἐνὶ μεγάροις ὁ γέρων. περὶ δ' ἤθελε θυμῷ
Λύσασθαι φίλον υἱόν. ὁ δὲ Τρῶας μὲν ἅπαντας
Αἰθούσης ἀπέεργεν, ἔπεσσ' αἰσχροῖσιν ἐνίσσων,
Ἔρρετε λωβητῆρες ἐλεγχέες, οὔ νυ καὶ ὑμῖν
Οἴκοι ἔνεστι γόος, ὅτι μ' ἤλθετε κηδήσοντες;

Non enim tibi ego malum nunciatura huc venio,
Sed bona cogitans: Iouis autem tibi nuncia adſum,
Qui tui procul exiſtens, magnã curam habes & miſeretur.
Redimere te iuſſit Olympius Hectora diuum:
Dona autem Achilli ferre quæ animum exhilarent,
Solum, neque aliquis ſimul Troianorum eat vir:
Præco aliquis te ſequatur ſenior, qui regat
Mulos & currum volubilem, atque
Mortuũ reducat ad vrbem quem interfecit diuus Achilles:
Neque tibi mors curæ ſit mentibus, neque metus.
Talis enim te dux viæ comitabitur Mercurius,
Qui te ducet, quouſq; ducendo Achilli appropinquet.
At poſtquam duxerit intra tentorium Achillis,
Neque is interficiet, atque alios omnes inhibebit:
Neque enim eſt demens, neq; inconſideratus, neque impius,
Sed valdè ſtudioſè ſupplici parcet viro.
Hæc quidem ſic fata, abijt pedibus velox Iris.
At hic filios currum-aptè-ſe voluentem mulorum
Apparare iubet: alueumque ligare in ipſo:
Ipſe autem in thalamum deſcendit odoratum,
Cedrinum, excelſum, qui viſu digna multa continebat,
Intrò autem vxorem Hecubam vocauit, dixitque:
Infelix, à Ioue mihi Olympius nuncius venit
Vt liberem charum filium profectus ad naues Achiuorum:
Donaque Achilli feram quæ animum oblectent.
Sed age mihi hoc dic, quid tibi in mentibus videtur eſſe?
Valdè enim me ipſum quidem robur, & animus iubet
Illuc ire ad naues in exercitum latum Achiuorum.
Sic dixit: Lamentabatur autem mulier, & reſpondit verbo,
Hei mihi, quò iam tibi prudentia abijt, qua antè quidem
Clarebas inter homines hoſpites, & quibus imperas?
Quomodo vis in naues Achiuorum ire ſolus
Viri in conſpectum, qui tibi multóſque & fortes
Filios interfecit? ferreum ſanè tibi cor.
Si enim te capiet & inſpiciet oculis
Crudelis & infidus vir iſte, non te miſerabitur,
Neque te reuerebitur: nunc autem ploremus ſeorſum
Sedentes in regia: huic autem ſic olim parca potens
Naſcenti neuit in lino, quando eum peperi ipſa,
Velocipedes canes vt ſatiaret ſuis procul à parentibus
Virũ apud violentũ: cuius ego mediũ hepar vtinam poſſem
Comedere inhærens, tunc repenſa opera fierent
Pro filio meo, quia non ipſum mala-agentem occidit:
Sed pro Troianis & Troiadibus ampliſſimis
Stantem, neque timoris memorem, neque fugæ.
Hanc autem rurſus allocutus eſt ſenex Priamus diuinus:
Ne me volentem ire retine, neque mihi ipſa
Auis in ædibus mala ſis, neque mihi perſuadebis.
Siquidem aliquis alius terreſtrium iuberet,
Seu qui vates ſunt aruſpices, vel ſacerdotes,
Mendacium utique diceremus & abalienaremur magis:
Nunc autem, ipſe enim audiui deam & inſpexi coràm,
Vado, & non vanus ſermo erit: ſi autem mihi fatum
Mori apud naues Achiuorum ære-tunicatorum,
Volo, mox enim me interficiet Achilles, (exemero.
Vlnis complectentem meũ filiũ poſtquã luctus deſiderium
Dixit, & ſcriniorum opercula pulchra reſerauit:
Hinc duodecim quidem perpulchros exemit peplos,
Duodecim etiam ſimplices chlænas: totidémque tapetas,
Totidémque pallia pulchra: totidem adhuc tunicas:
Auri autem ponderans tulit decem integra talenta,
Extulitque duos fulgentes tripodes, quatuorq; lebetes:
Extulitque poculum perpulchrum, quod ei Thraces dederunt viri
In legationem profecto, magnum donum: neque certè illi
Pepercit in ædibus ſenex: apprimè enim cupiebat animo
Redimere dilectum filiũ: hic autem Troianos quidẽ omnes
A porticu prohibuit, verbis contumelioſis increpans:
Abite perditi, flagitioſi, nónne & vobis
Domi ineſt luctus? quid me veniſtis curaturi?

Priamus uxori mandata Iouis refert, & illa diſſuadet.

γρ. ὅττι καί.

γρ. Οἱ.

γρ. ἀλίωδε ἔσσ.

Priamus dona ſumit quæ ferat Achilli.

γρ. ἐξεσίην δ'.

An paruipeditis quòd mihi Saturnides Iupiter dolores dedit,
Filium vt perderem optimum? ſed cognoſcetis & vos.
Faciliores enim magis Achiuis iam eritis
Illo mortuo ad capiendum. aſt equidem
Antequam depopulatam vrbem euerſámque
Oculis videam, deſcendam domum Plutonis intrò.
Priamus filios ſuos obiurgat. *Dixit, & ſceptro inſequebatur viros: hi autem exibant,*
Vrgente ſene: iſque filios ſuos minaciter appellabat,
Obiurgans Helenúmque, Parimque, Agathonémque diuũ,
Pammonémque, Antiphonúmque, in belloq; fortẽ Poluẽ,
Deiphobúmque, & Hippothoum, & diuum Agauum:
Nouem his ſenex vociferans imperabat:
Feſtinate mihi mali filij infames. vtinam ſimul omnes
Pro Hectore debuiſſetis velocibus in nauibus occubuiſſe,
Heu me miſerum: quoniam genui filios optimos
Troia in lata, quorum nullum puta reliquum eſſe,
Neſtoráque pulchrum & Troilum equis-pugnantem,
Hectoráque, qui deus erat inter viros, neque videbatur
Viri mortalis filius eſſe, ſed Dei,
Hos quidem perdidit Mars: hi.v. culpandi omnes ſuperſunt
Mendaces, ſaltatoréſque, choreis optimi,
Agnorum & hædorum publici raptores.
γρ. ἐφοπλίσετε. *An ne tandem mihi currum apparaueritis celerrimè*
Hæcq; omnia imponetis vt perficiam iter?
Priami filij ei currum preparant. *Sic dixit: hi verò patris timentes minas,*
Currum-q. extulerunt benè-rotatum, mulis-actum,
γρ. πρωτοπαγέα. *Pulchrum, nuper-compactum: arcámque ligarunt in ipſo:*
γρ. ὀμφαλόεν. *Atque à paxillo iugum abſtulerunt mulinum,*
γρ. ἐννεάπηχυν. *Buxinum, vmbilicoſúmque, benè clauis aptatum:*
Extuleruntq; lorum temonis ſimul cũ iugo noue-cubitorum:
Et hoc bene depoſuerunt perpolito in temone
Parte in prima: atque annulum paxillo iniecerunt:
Ter verò vtrinque ligarunt ad vmbilicum: at poſteà
Ordine alligarunt: ſubq; angulum flexerunt:
E cubiculo autem ferentes pulchrum ad vehiculum
Accumularunt pro *Hectoreo capite infinita dona:*
γρ. ἐντεσιεργούς. *Iunxerunt autem mulos validungulos ſubiugales,*
Quos quondam Priamo Myſij dederant ſplendida dona:
Equos autem Priamo duxerunt ſub iugum, quos ſenex
γρ. ἐϋξέστῳ. *Ipſe habens nutriebat polito in præſepio:*
Hos quidem iungebant in ædibus altis
Hecuba profecturo Priamo cõſilium dat. *Præco & Priamus prudentia mentibus conſilia habentes:*
Propè autem ipſos acceſſit Hecuba afflicto animo,
Vinum habens in manu dulce dextra,
Aureo in poculo, vt libantes abirent.
Stetit autem ante equos, verbúmque dixit & compellauit.
γρ. εὔχου. *Cape, liba Ioui patri, & precare vt domum redeas*
Poſtliminiè ab inimicis viris, quoniam te animus
γρ. εὔχευ. *Impellit ad naues, me quidem non volente,*
Sed ſupplica tu nigrarum-nubium-coactori Saturnio
Idæo, qui Troiam per totam conſpicitur:
Pete autem alitem velocem nuncium (qui ipſi
Gratiſſimus inter alites, & cuius robur eſt maximum)
Dextrum, vt eum ipſe oculis percipiens,
Hoc fretus ad naues eas Danaorum equitum:
Si autem tibi non dabit ſuum nuncium lateſonans Iupiter,
Non equidem te tum impellens iuberem
Naues ad Argiuorum ire, valdè licet cupidum.
Hanc verò excipiens allocutus eſt Priamus diuiformis,
O vxor, non quidem tibi hoc præcipienti negabo.
Bonum enim Ioui manus eleuare, ſi fortè miſerebitur.
Dixit, & ancillam penu-cuſtodem iuſſit ſenex
Manibus aquam infundere puram: hæc autem aſtitit
Peluim ancilla gutturniúmque ſimul manibus tenens:
Lotus verò, poculum accepit ſuæ vxoris,
Precatus eſt poſteà ſtans in medio atrio libauitq; vinum
Priamus profecturus Iouem orat. *Cœlum inſpiciens, & vociferans verbum locutus eſt:*
Iupiter pater, ex Ida imperans, glorioſiſſime, maxime.
Da me ad Achillis gratum venire & miſeratione-dignum,

Ἦ οὔνεσθ' ὅτι μοι Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκε,
Παῖδ' ὀλέσαι τὸν ἄριστον; ἀτὰρ γνώσεσθε καὶ ὔμμες.
Ῥηΐτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε
Κείνου τεθνειῶτος ἐναιρέμεν· αὐτὰρ ἔγωγε,
Πρὶν ἀλαπαζομένην τε πόλιν κεραϊζομένην τε
Ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, βαίην δόμον Ἄϊδος εἴσω.
Ἦ, καὶ σκηπανίῳ δίεπ' ἀνέρας· οἱ δ' ἴσαν ἔξω,
Σπερχομένοιο γέροντος. ὁ δ' υἱάσιν οἷσιν ὁμόκλα
Νεικείων, Ἕλενόν τε, Πάριν τ', Ἀγάθωνά τε δῖον,
Πάμμονά τ', Ἀντίφονόν τε, βοὴν ἀγαθόν τε Πολίτην,
Δηΐφοβόν τε, καὶ Ἱππόθοον, καὶ δῖον Ἀγαυόν·
Ἐννέα τοῖς ὁ γεραιὸς ὁμοκλήσας ἐκέλευε,
Σπεύσατέ μοι κακὰ τέκνα, κατηφόνες· αἴθ' ἅμα πάντες
Ἕκτορος ὠφέλετ' ἀντὶ θοῇς ἐπὶ νηυσὶ πεφάσθαι.
Ὤ μοι ἐγὼ πανάποτμος, ἐπεὶ τέκον υἷας ἀρίστους
Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὔτινα φημὶ λελεῖφθαι·
Μήστορά τ' ἀντίθεον, καὶ Τρωΐλον ἱππιοχάρμην,
Ἕκτορά θ', ὃς θεὸς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν, οὐδὲ ἐῴκει
Ἀνδρός γε θνητοῦ πάϊς ἔμμεναι, ἀλλὰ θεοῖο·
Τοὺς μὲν ἀπώλεσ' Ἄρης, τὰ δ' ἐλέγχεα πάντα λέλειπται,
Ψεῦσταί τ' ὀρχησταί τε, χοροιτυπίῃσιν ἄριστοι,
Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἁρπακτῆρες.
Οὐκ ἂν δή μοι ἄμαξαν * ἐφοπλίσσαιτε τάχιστα,
Ταῦτά τε πάντ' ἐπιθεῖτε, ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο;
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πατρὸς ὑποδείσαντες ὁμοκλὴν,
Ἐκ μὲν ἄμαξαν ἄειραν ἐΰτροχον ἡμιονείην,
Καλὴν, * πρωτοπαγῆ, πείρινθα δὲ δῆσαν ἐπ' αὐτῆς,
Κὰδ δ' ἀπὸ πασσαλόφι ζυγὸν ᾕρεον ἡμιόνειον,
Πύξινον, * ὀμφαλόεν τ', εὖ οἰήκεσσιν ἀρηρός.
Ἐκ δ' ἔφερον ζυγόδεσμον ἅμα ζυγῷ * ἐννεάπηχυ,
Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκαν ἐϋξέστῳ ἐπὶ ῥυμῷ,
Πέζῃ ἔπι πρώτῃ, ἐπὶ δὲ κρίκον ἕστορι βάλλον
Τρὶς δ' ἑκάτερθεν ἔδησαν ἐπ' ὀμφαλόν· αὐτὰρ ἔπειτα
Ἑξείης κατέδησαν, ὑπὸ γλωχῖνα δ' ἔκαμψαν.
Ἐκ θαλάμου δὲ φέροντες ἐϋξέστου ἐπ' ἀπήνης,
Νήεον Ἑκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἄποινα.
Ζεῦξαν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας * ἐντεσιεργούς,
Τούς ῥά ποτε Πριάμῳ Μυσοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα.
Ἵππους δὲ Πριάμῳ ὕπαγον ζυγὸν, οὓς ὁ γεραιὸς
Αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλεν * ἐϋξέστῳ ἐπὶ φάτνῃ·
Τὼ μὲν ζευγνύσθην ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσι
Κῆρυξ καὶ Πρίαμος, πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοντες.
Ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθ' Ἑκάβη τετιηότι θυμῷ,
Οἶνον ἔχουσ' ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῆφι,
Χρυσέῳ ἐν δέπαϊ, ὄφρα λείψαντε κιοίτην·
Στῆ δ' ἵππων προπάροιθεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε,
Τῆ, σπεῖσον Διὶ πατρὶ, καὶ * εὔχεο οἴκαδ' ἱκέσθαι
Ἂψ ἐκ δυσμενέων ἀνδρῶν· ἐπεὶ ἄρ σέ γε θυμὸς
Ὀτρύνει ἐπὶ νῆας, ἐμεῖο μὲν οὐκ ἐθελούσης.
Ἀλλ' * ἄρχου σύ γ' ἔπειτα κελαινεφεῖ Κρονίωνι
Ἰδαίῳ, ὅς τε Τροίην κατὰ πᾶσαν ὁρᾶται·
Αἴτει δ' οἰωνὸν ταχὺν ἄγγελον, ὅς τέ οἱ αὐτῷ
Φίλτατος οἰωνῶν, καὶ εὖ κράτος ἐστὶ μέγιστον,
Δεξιὸν, ὄφρα μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας,
Τῷ πίσυνος ἐπὶ νῆας ἴῃς Δαναῶν ταχυπώλων,
Εἰ δέ τοι οὐ δώσει ἑὸν ἄγγελον εὐρύοπα Ζεὺς,
Οὐκ ἂν ἔγωγέ σ' ἔπειτα ἐποτρύνουσα κελοίμην
Νῆας ἐπ' Ἀργείων ἰέναι, μάλα περ μεμαῶτα.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Πρίαμος θεοειδὴς,
Ὦ γύναι, οὐ μέν τοι τόδ' ἐφιεμένῃ ἀπιθήσω·
Ἐσθλὸν γὰρ Διὶ χεῖρας ἀνασχέμεν, αἴ κ' ἐλεήσῃ.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμφίπολον ταμίην ὤτρυν' ὁ γεραιὸς
Χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεῦαι ἀκήρατον. ἡ δὲ παρέστη
Χέρνιβον ἀμφίπολος πρόχοόν θ' ἅμα χερσὶν ἔχουσα.
Νιψάμενος δὲ, κύπελλον ἐδέξατο ἧς ἀλόχοιο·
Εὔχετ' ἔπειτα στὰς μέσῳ ἕρκεϊ, λεῖβε δὲ οἶνον,
Οὐρανὸν εἰσανιδὼν, καὶ φωνήσας ἔπος ηὔδα,
Ζεῦ πάτερ Ἴδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε,
Δός μ' ἐς Ἀχιλλῆος φίλον ἐλθεῖν ἠδ' ἐλεεινόν.

Πέμψον δ' οἰωνὸν ταχὺν ἄγγελον, ὅς τε σοὶ αὐτῷ
Φίλτατος οἰωνῶν, καί εὑ κράτος ἐστὶ μέγιστον,
Δεξιὸν ὄφρα μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας,
Τῷ πίσυνος ἐπὶ νῆας ἴω Δαναῶν ταχυπώλων.
Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος. τοῦ δ' ἔκλυε μητίετα Ζεύς.
Αὐτίκα δ' αἰετὸν ἧκε τελειότατον πετεηνῶν,
Μόρφνον, θηρητῆρ', ὃν καὶ περκνὸν καλέουσιν.
Ὅσση δ' ὑψορόφοιο θύρη θαλάμοιο τέτυκται
Ἀνέρος ἀφνειοῖο ἐϋκλήϊς ἀραρυῖα·
Τόσσ' ἄρα τοῦ ἑκάτερθεν ἔσαν πτερὰ, εἴσατο δέ σφιν
Δεξιὸς ἀΐξας * διὰ ἄστεος. οἱ δὲ ἰδόντες
Γήθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
Σπερχόμενος δ' ὁ γέρων ξεστοῦ ἐπεβήσετο δίφρου·
Ἐκ δ' ἔλασε προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου·
Πρόσθε μὲν ἡμίονοι ἕλκον τετράκυκλον ἀπήνην,
Τὰς Ἰδαῖος ἔλαυνε δαΐφρων· αὐτὰρ ὄπισθεν
Ἵπποι, τοὺς ὁ γέρων ἐφέπων μάστιγι κέλευε
Καρπαλίμως κατ' ἄστυ. φίλοι δ' ἅμα πάντες ἕποντο,
Πόλλ' ὀλοφυρόμενοι, ὡσεὶ θάνατόνδε κιόντα.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν πόλιος κατέβαν, πεδίον δ' ἀφίκοντο,
Οἱ μὲν ἄρ' ἄψορροι προτὶ Ἴλιον ἀπονέοντο,
Παῖδες καὶ γαμβροί· τὼ δ' οὐ λάθον εὐρύοπα * Ζῆν,
Ἐς πεδίον προφανέντε. ἰδὼν δ' ἐλέησε γέροντα,
Αἶψα δ' ἄρ' Ἑρμείαν υἱὸν φίλον ἀντίον ηὔδα,
Ἑρμεία, (σοὶ γάρ τε μάλιστά γε φίλτατόν ἐστιν
Ἀνδρὶ ἑταιρίσσαι, καί τ' ἔκλυες ᾧ κ' ἐθέλῃσθα)
Βάσκ' ἴθι, καὶ Πρίαμον κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
Ὣς ἄγαγ', ὡς μήτ' ἄρ τις ἴδῃ, μήτ' ἄρ τε νοήσῃ
Τῶν ἄλλων Δαναῶν, πρὶν Πηλεΐωνάδ' ἱκέσθαι.
Ὣς ἔφατ'. οὐδ' ἀπίθησε διάκτορος Ἀργειφόντης·
Αὐτίκ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
Ἀμβρόσια, χρύσεια, τά μιν φέρον ἠμὲν ἐφ' ὑγρὴν,
Ἠδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο·
Εἵλετο δὲ ῥάβδον, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει
Ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει·
Τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργειφόντης·
Αἶψα δ' ἄρα Τροίην τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκανε·
Βῆ δ' ἰέναι κούρῳ αἰσυμνητῆρι ἐοικὼς,
Πρῶτον ὑπηνήτῃ, τοῦπερ χαριεστάτη ἥβη.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν μέγα σῆμα παρὲξ Ἴλοιο ἔλασσαν,
Στῆσαν ἄρ' ἡμιόνους τε καὶ ἵππους, ὄφρα πίοιεν
Ἐν ποταμῷ. δὴ γὰρ καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλυθε γαῖαν·
Τὸν δ' ἐξ ἀγχιμόλοιο ἰδὼν ἐφράσσατο κῆρυξ
Ἑρμείαν, ποτὶ δὲ Πρίαμον φάτο, φώνησέν τε,
Φράζεο Δαρδανίδη, φραδέος νόου ἔργα τέτυκται·
Ἄνδρ' ὁρόω, τάχα δ' ἄμμε διαρραίσεσθαι ὀΐω.
Ἀλλ' ἄγε δὴ φεύγωμεν ἐφ' ἵππων, ἤ μιν ἔπειτα
Γούνων ἁψάμενοι λιτανεύσομεν, αἴ κ' ἐλεήσῃ.
Ὣς φάτο. σὺν δὲ γέροντι νόος χύτο, δείδιε δ' αἰνῶς·
Ὀρθαὶ δὲ τρίχες ἔσταν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι·
Στῆ δὲ ταφών· αὐτὸς δ' ἐριούνιος ἐγγύθεν ἐλθὼν,
Χεῖρα γέροντος ἑλὼν, ἐξείρετο καὶ προσέειπε,
Πῇ πάτερ ὧδ' ἵππους τε καὶ ἡμιόνους ἰθύνεις
Νύκτα δι' ἀμβροσίην, ὅτε θ' εὕδουσι βροτοὶ ἄλλοι;
Οὐδὲ σύ γ' ἔδεισας μένεα πνείοντας Ἀχαιοὺς,
Οἵ τοι δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι ἐγγὺς ἔασι;
Τῶν εἴ τίς σε ἴδοιτο θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν
Τοσσάδ' ὀνείατ' ἄγοντα, τίς ἂν δή τοι νόος εἴη;
Οὔτ' αὐτὸς νέος ἐσσί, γέρων δέ τοι οὗτος ὀπηδεῖ,
Ἄνδρ' * ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.
Ἀλλ' ἐγὼ οὐδέν σε ῥέξω κακὸν, * καὶ δέ κεν ἄλλον
Σεῦ ἀπαλεξήσαιμι· φίλῳ δέ σε πατρὶ ἐΐσκω.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδὴς,
Οὕτω πῃ τάδε γ' ἐστὶ φίλον τέκος, ὡς ἀγορεύεις.
Ἀλλ' ἔτι τις καὶ ἐμεῖο θεῶν ὑπερέσχεθε χεῖρα,
Ὅς μοι τοιόνδ' ἧκεν ὁδοιπόρον ἀντιβολῆσαι,
Αἴσιον, οἷος δὴ σὺ δέμας καὶ εἶδος ἀγητὸς,
Πέπνυσαί τε νόῳ, μακάρων δ' ἔξ ἐσσι τοκήων.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης,

Mitte autem alitem velocem nuncium, qui tibi ipſi
Dilectiſſimus inter alites, cuius fortitudo eſt maxima,
Dextrum, vt eum ipſe oculis percipiens,
Hoc fretus in naues eam Danaorum equitum.
Sic dixit precans: hunc.a.audiuit conſiliarius Iupiter.
Ilicò verò aquilam miſit perfectiſſimam volucrum,
Nigram, venaticam, quam & Percnon vocant.
Quanta autem alti ianua cubiculi eſt
Viri diuitis, bene ſerata affabrè-aptata:
Tantæ huius vtrinque erant alæ, viſáque eſt ipſis
Dextera ruens ſupra vrbem: hi autem videntes, — γρ. δι' ἄσ.
Lætati ſunt, & omnibus in præcordijs animus gauiſus eſt.
Feſtinans autem ſenex politum conſcendit currum,
Exegitq́; veſtibulo & porticu valdè-reboante:
Ante quidem muli trahebant quatuor-rotarum currum,
Quas Idæus agebat peritus: ſed ponè
Equi, quos ſenex regens flagello vrgebat
Statim per vrbem: amici autem ſimul omnes ſequebantur,
Multùm lugentes, tanquam ad mortem euntem.
Illi.a.poſtquā vrbe deſcenderūt, ad campumq́; peruenerūt:
Hi quidem retrogradi ad Ilium redierunt
Filij & generi: hi verò non latuerunt latè-videntem Iouem, — γρ. Ζῆν' ἐς πεδ.
In campo conſpicui: vidénſque miſertus eſt ſenis.
Confeſtim.a. Mercuriū filium dilectum contrà allocutus eſt:
Mercuri, (tibi enim præcipuè gratiſſimum eſt
Virum comitari, & potes exaudire quemcunque volueris.)
Vade age, & Priamum cauas ad naues Achiuorum
Sic ducas, vt ne quis videat neque animaduertat,
Aliorum Danaorum, antequam ad Pelidem perueneris.

Iupiter Mercuriū ducem mittit Priamo.

Sic dixit, neque non-paruit internuncius Mercurius:
Moxq́; ſub pedibus ligauit pulchra talaria,
Immortalia, aurea, quæ ipſum ferebant & ſupra mare,
Et ſupra immenſam terram ſimul cum flatu venti:
Accepit & virgam qua virorum oculos demulcet
Quorum vult: hos autem rurſus & dormientes excitat:
Hanc in manibus tenens volauit fortis Mercurius:
Statim autem ad Troiam & Helleſpontum peruenit.
Perrexit autem ire iuueni regio ſimilis
Primùm pubeſcenti, cuius gratiſſima pubertas:
Hi verò poſtquam magnum ſepulchrum Ili præterierunt,
Steterunt muloſq́; & equos vt biberent
In fluuio: iam enim & crepuſculum venerat ſuper terram:
Hunc ex propinquo videns percepit præco
Mercurium: & ad Priamum locutus eſt, dixitq́;
Conſidera Dardanide, prudentem animū res requirunt,
Virum video: cito autem nos perituros exiſtimo.
Sed agè iam fugiamus in equis, vel ipſum poſteà
Genua prehendentes rogabimus, ſi fortè miſerebitur.
Sic dixit: ſeni.a.animus confuſus eſt: timuitq́; valdè:
Rectæ autem comæ ſteterunt in languentibus membris,
Stetitq́; attonitus: ipſe autem Mercurius propè veniens,
Manum ſenis accipiens, interrogauit & allocutus eſt:
Quò pater, ſic equos & mulos dirigis
Noctem per ſolitariam, quando dormiunt homines alij?
Neque tu timuiſti robur ſpirantes Achiuos,
Qui tibi hoſtes & inimici propè ſunt?
Quorum ſi quis te videat velocem per noctem nigram
Tot opes ducentem, quæ iam tibi mens eſſet?
Neque ipſe iuuenis es: ſenex autem te hic ſequitur,
Virum ad arcendum, quando aliquis prior infeſtarit.
Sed ego te non afficiam malo: imò alium — γρ. ἄνδρ' ἀπαμύν. γρ. ἐδὲ κεν
A te propulſarem: dilecto enim te patri adæquo.
Hunc.a.reſpondit ſenex Priamus diuiformis,
Sic nimirum hæc ſunt dilecte fili, vt dicis.
Sed adhuc aliquis & me Deorum protegit manu,
Qui mihi talem miſit viæ ducem obuiam fieri
Fauſtum, qualis iam tu corpore & ſpecie admirabilis,
Sapiſq́; animo, beatiſq́; es ex parentibus.
Hunc autem rurſus allocutus eſt internuncius Mercurius:

Mercurius Priamum conuenit, & cum eo colloquitur.

Ne iam hæc omnia ſenex pro decoro dixiſti:
Sed agè mihi hoc dic & verè recenſe,
An aliquò mittis theſauros multos & pretioſos
Viros ad alienigenas, vbi ij tibi ſalui maneant?
An iam omnes relinquitis Ilium ſacrum
Timentes? tum enim vir optimus perijt
Tuus filius: nō enim pugna quicquam inferior erat Achiuis.
Huic autem poſtea reſpondit ſenex Priamus diuinus,
Quis verò tu es optime, quibuſque es ex parentibus,
Qui mihi perfectè mortem infelicis filij dixiſti?
Hunc autem rurſus allocutus eſt nuncius Mercurius:
Tentas me ſenex & interrogas ſuper Hectore diuino:
Hunc quidem ego valdè ſæpe in pugna glorioſa
Oculis vidi, & quando ad naues impellens
Argiuos interficiebat diſrumpens acuto ære,
Nos verò ſtantes mirabamur: non enim Achilles
Sinebat nos pugnare iratus Atridæ.
Huius.n. ego famulus: eadémque duxit nauis affabrefacta:
Ex Myrmidonibus enim ſum: pater.a. mihi eſt Polyctor:
Diues quidem hic eſt, ſenex autem iam ſicut tu hic,
Sex autem ei filij ſunt, ego autem ſeptimus ſum:
Cum his ſortem-iaciens, ſorte-aſſequutus-ſum huc ſequi.
Nunc autem veni in campum à nauibus: manè enim
Facient circum vrbem pugnam fuſci Achiui.
Dolent enim hi deſidentes, neque poſſunt
Continere cupidos belli reges Achiuorum.
Huic autem reſpondit poſtea ſenex Priamus diuiformis,
Siquidem iam famulus Pelidæ Achillis
Es, agè iam mihi omnem veritatem narra,
An adhuc apud naues eſt meus filius, an ipſum iam
Suis canibus membratim incidens propoſuit Achilles.
Hunc.a. rurſus allocutus eſt internuncius Mercurius:
O ſenex nondum hunc canes ederunt, neque aues,
Sed adhuc ille iacet Achillis apud nauem
Neglectim in tentoriis: duodecim autem ei dies
Iacenti, neq; in aliquo ei corpus putreſcit, neq; ipſū vermes
Edunt, qui viros in-bello-interfectos conſumunt.
Certè quidem ipſum circa ſepulchrum ſui amici dilecti
Trahit immiſericorditer, aurora quando diuina apparet,
Non tamen ipſum deturpat: mirareris & ipſe ſuperueniens.
Qualiter roſcidus iaceat: circùm autem ſanguis ablutus eſt,
Neque alicubi pollutus: at vulnera omnia concluſa ſunt,
Quæcunq; inflicta fuerant: multi.n. ipſi ferrū impegerunt.
Sic tibi curant beati dij filium tuum,
Et mortuū licet exiſtentē, quoniā ipſis charus eſt ex animo.
Sic dixit: gauiſus eſt autem ſenex, & reſpondit verbo:
O fili, ſanè bonum eſt & decentia dona dare
Immortalib. quoniā nunquā meus filius, ſi quando licebat,
Oblitus eſt in ædib. ſuis deorum qui Olympum habitant.
Ideò eius recordati ſunt, & in mortis licet fato.
Sed agè iam hoc accipe à me pulchrum poculum:
Ipſumque ſerua, & deduc me cum dijs,
Dum ad tentorium Pelidæ perueniam.
Mercurius Priamum ducit ad Achillem.
Hunc autem rurſus allocutus eſt internuncius Mercurius:
Tentas me ſenex iuniorem, neque mihi perſuadebis:
Qui me iubes tua dona clam Achille ſuſcipere:
Hunc quidem ego timeo, & vereor in animo
Prædari, ne mihi malum in poſterum fiat:
Tibi autem comes etiam vſque inclytum Argos irem,
Studioſè in naui veloci, aut pedeſter ſequens:
Non aliquis tecum ducem me contemnens pugnaret.
Dixit, & irruens Mercurius in currum & equos,
Statim flagellum & habenas accepit manibus.
Inſpirauit autem equis & mulis robur magnum.
Sed cum iam ad turréſque nauium & foſſam peruenerunt,
Hi autem tum primùm circa cœnas cuſtodes laborabant:
Illis ſomnum infudit internuncius Argicida
Omnibus, móxque aperuit portas & amouit vectes,
Introduxit Priamúmque & ſplendida dona in vehiculo,

Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα γέρον κατὰ μοῖραν ἔειπες·
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Ἠέ πη ἐκπέμπεις κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
Ἄνδρας ἐς ἀλλοδαπούς, ἵνα περ τάδε τοι σόα μίμνῃ;
Ἦ ἤδη πάντες καταλείπετε Ἴλιον ἱρὴν
Δειδιότες; τοῖος γὰρ ἀνὴρ ὤριστος ὄλωλε
Σὸς παῖς, οὐ μὲν γάρ τι μάχης ἐπεδεύετ' Ἀχαιῶν.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής,
Τίς δὲ σύ ἐσσι φέριστε, τέων δ' ἐξ ἐσσι τοκήων,
Ὅς μοι καλὰ τὸν οἶτον ἀπότμου παιδὸς ἔνισπες;
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης,
Πειρᾷ ἐμεῖο γεραιὲ, καὶ εἴρεαι Ἕκτορα δῖον·
Τὸν μὲν ἐγὼ μάλα πολλὰ μάχῃ ἔνι κυδιανείρῃ
Ὀφθαλμοῖσιν ὄπωπα, καὶ εὖτ' ἐπὶ νηυσὶν ἐλάσσας
Ἀργείους κτείνεσκε, δαΐζων ὀξέϊ χαλκῷ·
Ἡμεῖς δ' ἑσταότες θαυμάζομεν· οὐ γὰρ Ἀχιλλεὺς
Εἴα μάρνασθαι, κεχολωμένος Ἀτρεΐωνι.
Τοῦ γὰρ ἐγὼ θεράπων, μία δ' ἤγαγε νηῦς εὐεργής·
Μυρμιδόνων δ' ἐξ εἰμί· πατὴρ δέ μοί ἐστι Πολύκτωρ·
Ἀφνειὸς μὲν ὅδ' ἐστὶ, γέρων δὲ δὴ ὡς σύ περ ὧδε.
Ἓξ δέ οἱ υἷες ἔασιν, ἐγὼ δέ οἱ ἕβδομός εἰμι·
Τῶν μέτα παλλόμενος, κλήρῳ λάχον ἐνθάδ' ἕπεσθαι·
Νῦν δ' ἦλθον πεδίονδ' ἀπὸ νηῶν· ἠῶθεν γὰρ
Θήσονται περὶ ἄστυ μάχην ἑλίκωπες Ἀχαιοί.
Ἀσχαλόωσι γὰρ οἵγε καθήμενοι, οὐδὲ δύνανται
Ἴσχειν ἐσσυμένους πολέμου βασιλῆες Ἀχαιῶν.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής,
Εἰ μὲν δὴ θεράπων Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
Εἴς, ἄγε δή μοι πᾶσαν ἀληθείην κατάλεξον,
Ἢ ἔτι πὰρ νήεσσιν ἐμὸς πάϊς, ἦέ μιν ἤδη
Ἧσι κυσὶν μελεϊστὶ ταμὼν προὔθηκεν Ἀχιλλεύς.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης,
Ὦ γέρον, οὔπω τόνδε κύνες φάγον, οὐδ' οἰωνοί·
Ἀλλ' ἔτι κεῖνος κεῖται Ἀχιλλῆος παρὰ νηῒ
Αὔτως ἐν κλισίῃσι· δυωδεκάτη δέ οἱ ἠὼς
Κειμένῳ, οὐδέ τί οἱ χρὼς σήπεται, οὐδέ μιν εὐλαὶ
Ἔσθουσ', αἵ ῥά τε φῶτας ἀρηϊφάτους κατέδουσιν.
Ἦ μέν μιν περὶ σῆμα ἑοῦ ἑτάροιο φίλοιο
Ἕλκει ἀκηδέστως, ἠὼς ὅτε δῖα φανείη·
Οὐδέ μιν αἰσχύνει. θηοῖό κεν αὐτὸς ἐπελθὼν,
Οἷον ἐερσήεις κεῖται, περὶ δ' αἷμα νένιπται,
Οὐδέ ποθι μιαρός· σὺν δ' ἕλκεα πάντα μέμυκεν,
Ὅσσ' ἐτύπη· πολέες γὰρ ἐν αὐτῷ χαλκὸν ἔλασσαν.
Ὥς τοι κήδονται μάκαρες θεοὶ υἷος ἑῆος,
Καὶ νέκυός περ ἐόντος· ἐπεί σφι φίλος περὶ κῆρι.
Ὣς φάτο, γήθησεν δ' ὁ γέρων, καὶ ἀμείβετο μύθῳ,
Ὦ τέκος, ἦ ῥ' ἀγαθὸν καὶ ἐναίσιμα δῶρα διδοῦναι
Ἀθανάτοις· ἐπεὶ οὔποτ' ἐμὸς πάϊς, εἴποτ' ἔην γε,
Λήθετ' ἐνὶ μεγάροισι θεῶν οἳ Ὄλυμπον ἔχουσι·
Τῷ οἱ ἀπεμνήσαντο καὶ ἐν θανάτοιό περ αἴσῃ.
Ἀλλ' ἄγε δὴ τόδε δέξαι ἐμεῦ πάρα καλὸν ἄλεισον·
Αὐτόν τε ῥῦσαι, πέμψον δέ με σύν γε θεοῖσιν,
Ὄφρά κεν ἐς κλισίην Πηληϊάδεω ἀφίκωμαι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης,
Πειρᾷ ἐμεῖο γεραιὲ νεωτέρου, οὐδέ με πείσεις,
Ὅς με κέλῃ σέο δῶρα παρὲξ Ἀχιλῆα δέχεσθαι·
Τὸν μὲν ἐγὼ δείδοικα καὶ αἰδέομαι περὶ κῆρι
Συλεύειν, μή μοί τι κακὸν μετόπισθε γένηται.
Σοὶ δ' ἂν ἐγὼ πομπὸς καί κε κλυτὸν Ἄργος ἱκοίμην,
Ἐνδυκέως ἐν νηῒ θοῇ ἢ πεζὸς ὁμαρτέων·
Οὐκ ἄν τίς τοι πομπὸν ὀνοσσάμενος μαχέσαιτο.
Ἦ, καὶ ἐπαΐξας ἐριούνιος ἅρμα καὶ ἵππους,
Καρπαλίμως μάστιγα καὶ ἡνία λάζετο χερσίν·
Ἐν δ' ἔπνευσ' ἵπποισι καὶ ἡμιόνοις μένος ἠΰ.
Ἀλλ' ὅτε δὴ πύργους τε νεῶν καὶ τάφρον ἵκοντο,
Οἱ δὲ νέον περὶ δόρπα φυλακτῆρες πονέοντο,
Τοῖσι δ' ἐφ' ὕπνον ἔχευε διάκτορος Ἀργειφόντης
Πᾶσιν· ἄφαρ δ' ὤϊξε πύλας, καὶ ἀπῶσεν ὀχῆας,
Ἐς δ' ἄγαγε Πρίαμόν τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ' ἐπ' ἀπήνης.

Ἀλλ' ὅτε

Ἀλλ' ὅτε δὴ κλισίην Πηληϊάδεω ἀφίκοντο
Ὑψηλὴν, τὴν Μυρμιδόνες ποίησαν ἄνακτι,
Δοῦρ' ἐλάτης κέρσαντες· ἀτὰρ καθύπερθεν ἔρεψαν,
Λαχνήεντ' ὄροφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες.
Ἀμφὶ δέ οἱ μεγάλην αὐλὴν ποίησαν ἄνακτι
Σταυροῖσιν πυκινοῖσι· θύρην δ' ἔχε μοῦνος ἐπιβλὴς
Εἰλάτινος, τὸν τρεῖς μὲν * ἐπιῤῥήσσεσκον Ἀχαιοὶ,
Τρεῖς δ' ἀναοίγεσκον μεγάλην κληῖδα θυράων,
Τῶν ἄλλων· Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' * ἐπιῤῥήσσεσκε καὶ οἶος.
Δή ῥα τόθ' Ἑρμείας ἐριούνιος ὦξε γέροντι,
Ἐς δ' ἄγαγε κλυτὰ δῶρα ποδώκεϊ Πηλεΐωνι.
Ἐξ ἵππων δ' ἀπέβαινεν ἐπὶ χθονὶ, φώνησέν τε,
  Ὦ γέρον, ἤτοι ἐγὼ θεὸς ἄμβροτος εἰλήλουθα
Ἑρμείας· σοὶ γάρ με πατὴρ ἅμα πομπὸν ὄπασσεν·
Ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼ πάλιν εἴσομαι, οὐδ' Ἀχιλῆος
Ὀφθαλμοὺς εἴσειμι· νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη
Ἀθάνατον θεὸν, ὧδε βροτοὺς ἀγαπαζέμεν ἄντην.
Τύνη δ' εἰσελθὼν λαβὲ γούνατα Πηλεΐωνος,
Καί μιν ὑπὲρ πατρὸς καὶ μητέρος ἠϋκόμοιο
Λίσσεο, καὶ τέκεος, ἵνα οἱ σὺν θυμὸν ὀρίνῃς.
  Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὄλυμπον
Ἑρμείας. Πρίαμος δ' ἐξ ἵππων ἆλτο χαμᾶζε,
Ἰδαῖον δὲ κατ' αὖθι λίπεν· ὁ δὲ μίμνεν ἐρύκων
Ἵππους ἡμιόνους τε. γέρων δ' ἰθὺς κίεν οἴκου
Τῇ ῥ' Ἀχιλεὺς ἵζεσκε Διῒ φίλος, ἐν δέ μιν αὐτὸν
Εὗρ', ἕταροι δ' ἀπάνευθε * καθείατο· τὼ δὲ δύ' οἴω
Ἥρως Αὐτομέδων τε καὶ Ἄλκιμος ὄζος Ἄρηος
Ποίπνυον παρεόντε· (νέον δ' ἀπέληγεν ἐδωδῆς
Ἔσθων καὶ πίνων, ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα)
Τοὺς δ' ἔλαθ' εἰσελθὼν Πρίαμος μέγας, ἄγχι δ' ἄρα στὰς,
Χερσὶν Ἀχιλλῆος λάβε γούνατα, καὶ κύσε χεῖρας
Δεινὰς, ἀνδροφόνους, αἵ οἱ πολέας κτάνον υἷας.
Ὡς δ' ὅταν ἄνδρ' ἄτη πυκινὴ λάβῃ, ὅστ' ἐνὶ πάτρῃ
Φῶτα κατακτείνας, ἄλλων ἐξίκετο δῆμον
Ἀνδρὸς ἐς ἀφνειοῦ, θάμβος δ' * ἔχει εἰσορόωντας.
Ὣς Ἀχιλεὺς θάμβησεν ἰδὼν Πρίαμον θεοειδέα·
Θάμβησαν δὲ καὶ ἄλλοι, ἐς ἀλλήλους δὲ ἴδοντο·
Τὸν καὶ λισσόμενος Πρίαμος πρὸς μῦθον ἔειπε,
  Μνῆσαι πατρὸς σοῖο θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
Τηλίκου ὥσπερ ἐγὼν, ὀλοῷ ἐπὶ γήραος οὐδῷ.
Καὶ μέν που κεῖνον περιναιέται ἀμφὶς ἐόντες
Τείρουσ', οὐδέ τίς ἐστιν ἀρὴν καὶ λοιγὸν ἀμῦναι·
Ἀλλ' ἤτοι κεῖνός γε σέθεν ζώοντος ἀκούων,
Χαίρει τ' ἐν θυμῷ, ἐπί τ' ἔλπεται ἤματα πάντα
Ὄψεσθαι φίλον υἱὸν ἀπὸ Τροίηθεν ἰόντα·
Αὐτὰρ ἐγὼ πανάποτμος, ἐπεὶ τέκον υἷας ἀρίστους
Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὔτινα φημὶ λελεῖφθαι.
Πεντήκοντά μοι ἦσαν, ὅτ' ἤλυθον υἷες Ἀχαιῶν·
Ἐννεακαίδεκα μέν μοι ἰῆς ἐκ νηδύος ἦσαν,
Τοὺς δ' ἄλλους μοι ἔτικτον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες·
Τῶν μὲν πολλῶν θοῦρος Ἄρης ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
Ὃς δέ μοι οἶος ἔην, εἴρυτο δὲ ἄστυ καὶ αὐτοὺς,
Τὸν σὺ πρῴην κτεῖνας ἀμυνόμενον περὶ πάτρης
Ἕκτορα· τοῦ νῦν εἵνεχ' ἱκάνω νῆας Ἀχαιῶν,
Λυσόμενος παρὰ σεῖο, φέρω δ' ἀπερείσι' ἄποινα.
Ἀλλ' αἰδεῖο θεοὺς Ἀχιλεῦ, αὐτόν τ' ἐλέησον,
Μνησάμενος σοῦ πατρός· ἐγὼ δ' ἐλεεινότερός περ,
Ἔτλην δ' οἷ' οὔπω τις ἐπιχθόνιος βροτὸς ἄλλος,
Ἀνδρὸς παιδοφόνοιο ποτὶ στόμα χεῖρ' ὀρέγεσθαι.
  Ὣς φάτο. τῷ δ' ἄρα πατρὸς ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο,
Ἁψάμενος δ' ἄρα χειρὸς, ἀπώσατο ἦκα γέροντα.
Τὼ δὲ μνησαμένω, ὁ μὲν Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο,
Κλαῖ' ἀδινὰ, προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλῆος ἐλυσθείς·
Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς κλαῖεν ἑὸν πατέρ', ἄλλοτε δ' αὖτε
Πάτροκλον· τῶν δὲ στοναχὴ κατὰ δώματ' ὀρώρει.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥα γόοιο τετάρπετο δῖος Ἀχιλλεὺς,
Καί οἱ ἀπὸ πραπίδων ἦλθ' ἵμερος ἠδ' ἀπὸ γυίων,
Αὐτίκ' ἀπὸ θρόνου ὦρτο, γέροντα δὲ χειρὸς ἀνίστη,
Οἰκτείρων πολιόν τε κάρη πολιόν τε γένειον·

Sed quando iam ad tentorium Pelidæ peruenerunt,
Altum, quod Myrmidones fecerant regi,
Ligna abietis ſecantes: ſed deſuper cooperuerant,
Lanuginoſum culmen ex prato metentes,
Circum autem ei magnam aulam fecerant regi
Furcis frequentibus: ianuam autem continebat vnus obex
Abiegnus, quem tres quidem claudebant Achiui,
Tres verò aperiebant magnum clauſtrum ianuarum,
Aliorum nempe hominum. *Achilles claudebat etiã ſolus.*
Iam tunc Mercurius perutilis aperuit ſeni,
Introque duxit inclyta dona pedibus-veloci Achilli.
Ex equis verò deſcendit in terram, dixitque,
  O ſenex, certè ego deus immortalis veni
Mercurius: tibi enim me Iupiter ſimul ducem præbuit:
Sed certè equidem iterum diſcedam, neque Achillis
Oculos ſubibo: inuidioſum enim eſſet
Immortalem deum, ſic mortales amare palàm:
Tu autem ingreſſus, prehende genua Pelidæ,
Et ipſi per patrem & matrem benè comptam
Supplica & filium, vt ei animum commoueas.
  Sic igitur fatus, abiit ad altum Olympum
Mercurius: Priamus autem ex equis deſiliit humi,
Idæum autem illic reliquit: hic verò manſit retinens
Equos muloſque: ſenex autem rectà iuit domum,
Vbi Achilles ſedebat Ioui charus, intuſque eum ipſum
Inuenit, ſocij autem ſeorſim ſedebant: huicque duo ſoli
Heros Automedonque & validus ramus Martis,
Miniſtrabant aſtantes (iamdudum autem abſtinuerat cibo
Edens & bibens: adhuc etiam apposita erat menſa)
Hos latuit ingreſſus Priamus magnus: propè verò ſtans
Manibus Achillis accepit genua: & oſculatus eſt manus
Graues, homicidas, quæ ei multos interfecerant filios:
Vt quando aliquem damnum magnũ ceperit, qui in patria
Viro interfecto, ad alium exiuit populum
Viri ad diuitis domum*: ſtupor autem habet inſpicientes:*
Sic Achilles ſtupuit videns Priamum diuiformem:
Stupuerúntque & alij, ad inuicémque aſpiciebant,
Huic & ſupplicans Priamus verbum dixit:
  Recordare patris tui, ô diis-par Achilles,
Eiuſdem-ætatis vt ego in graui ſenectutis limine:
Et quidem fortè illum alicubi vicini, procul te exiſtente,
Infeſtant, neque quis eſt qui *damnum & peſtem arceat:*
Sed certè ille te viuere audiens,
Gaudet in animo-atque ſperat dies omnes
Viſurum dilectum filium à Troia redeuntem.
Verùm ego omnino infelix, poſtquam genui filios optimos
Troia in lata: horum autem nullum puto reliquum eſſe:
Quinquaginta mihi erant, quando venerunt filij Achiuorũ
Nouendecim quidem mihi vno ex ventre erant:
Alios autem mihi pepererunt in domibus mulieres:
Horũ quidem multorum impetuoſus Mars genua diſſoluit,
Qui autem mihi vnicus erat, cuſtodiebatq; vrbem & ipſos,
Hunc tu nuper interfeciſti pugnantem pro patria
Hectorem, huius nunc gratiâ venio ad naues Achiuorum,
Redempturus à te: fero autem infinita dona.
Sed reuerere deos Achilles, meique ipſius miſerere,
Recordatus tui patris: ego autem miſerabilior:
Suſtinui enim qualia nondum quidem terreſtris homo alius,
Viri filiorum-interfectoris ad os manum porrigere.
  Sic dixit: huic verò patris mentione *deſiderium commouit luctus*
Attingens verò manu, remouit modeſtè ſenem.
Hi verò reminiſcentes, hic quidem Hectoris homicidæ
Flebat abundè ante pedes Achillis prouolutus:
At Achilles plorabat ſuum patrem: interdum autem rurſus
Patroclum: horúmque gemitus in ædibus excitabatur.
At poſtquam luctu ſatiatus eſt diuus Achilles,
Et ei è præcordiis abiit deſiderium atque è membris,
Protinus è ſede ſurrexit: ſenem autem manu erexit,
Miſeratus canúmque caput, canámque barbam:

γρ. ἐπιῤῥήσσεσκον.
γρ. ἐπιῤῥήσσεσκε.
Mercurius Priamo ſe indicat.
γρ. καθῆστο.
Priamus Achillem conuenit.
γρ. ἄθρει.
γρ. ἀμφὶς ἐόντες.

Et ipſum vocans voce verbis velocibus allocutus eſt.
Achilles Priamum alloquitur. Ah miſer, certè iam multa mala toleraſti tuo in animo.
Quomodo ſuſtinuiſti ad naues Achiuorum venire ſolus,
Viri ante oculos, qui tibi multóſque & ſtrenuos
Filios interfeci? ferreus tibi animus.
Sed age iam conſide in ſede, dolores tamen
In animo reſidere ſinamus triſtes licet.
Non enim aliqua vtilitas eſt frigidi luctus.
Sic enim deſtinarunt dij miſeris mortalibus,
Vt viuant triſtes: ipſi verò ſine-cura ſunt.
Duo quippe dolia iacent in Iouis limine
Munerum, qualia dat: alterum malorũ, alterum verò bonorum.
Cui quidem miſcens dederit Iupiter fulminator,
Interdũ quidem malum ille conſequitur, interdũ verò bonum:
Cui autem ex triſtibus dederit, iniuriæ expoſuit:
Et ipſum mala fames in terra alma exagitat:
Verſaturque nec dijs honoratus, nec hominibus.
Sic quidem Peleo dij dederunt illuſtria dona
A natiuitate, omnes enim ſupra homines ornatus eſt
Felicitate diuitijſque, imperabat verò Myrmidonibus,
Et ei mortali exiſtenti deam fecerunt vxorem.
Sed huic impoſuit deus malum, quod ei nulla
Filiorum in manſionibus ſoboles fuit imperantium.
Sed vnum filium genuit breui-moriturum, neque certè hunc
Seneſcentem foueo: quoniam valdè procul à patria
Sedeo in Troia, téque affligens & tuos filios.
Et te, ſenex, quondam quidem audiebamus beatum eſſe,
Quantum Leſbus ſuperius Macaris ſedes, intus continet,
Et Phrygia deſuper, & Helleſpontus immenſus.
Horum te, ſenex, diuitiſq́; & inſuper filijs aiunt ornatum
γρ. τῷ σε. At poſtquam tibi damnum hoc adduxerunt ſuperi, (fuiſſe
Semper tibi circa vrbem pugnaq́; virorúmque cædes:
Patere, neque rem ineuitabilem doleas tuo in animo:
Non enim aliquid ages mœrens ob filium tuum.
Neque ipſum reſuſcitabis: quin potius malũ aliud patieris.
Priamus ſedere recuſat. Huic autem reſpondit poſteà ſenex Priamus diuiformis:
Ne me adhuc in ſedem colloca Iouis-alũne, quãdiu Hector
Iacet in tentorijs inſepultus, ſed citiſſimè
Solue vt oculis videam: tu autem ſuſcipe dona
Multa, quæ tibi ferimus: tu autem his fruaris, & peruenias
γρ. φέρομεν. Tuam in patriam terram, quoniam me primùm ſiuiſti
γρ. πρῶτον. Ipſum, ne viuere & videre lumen ſolis.
Hunc autem toruè aſpiciens allocutus eſt pedib. velox Achil.
Ne amplius nunc me irrita ſenex: ſcio & ipſe
Hectorem tibi ſoluere: à Ioue enim mihi nuncia venit
Mater, quæ me peperit filia marini-ſenis:
Et te cognoſco, Priame, mentibus, neque me lates
Quòd deorum aliquis duxit veloces in naues Achiuorum:
Non enim auſus eſſet homo venire, ne valdè q. pubeſcens
Ad exercitum, neque cuſtodes latuiſſet, neque obices
Facile reſeraſſet portarum noſtrarum:
Ideo nunc ne mihi magis in doloribus animum moueas.
Nec te ſenex, neque ipſum in tentorijs ſinam,
Et ſupplicem licet exiſtentem, Iouiſque fallam mandata.
Achilles Hectoris corpus imponit curru Priami. Sic dixit: timuit autem ſenex, & paruit verbo:
Pelides autem è domo tanquam leo ſaltauit foras,
Non ſolus, ſimul hunc duo famuli ſecuti ſunt
Heros Automedonq́; & Alcimus, quos maximè
Honorabat Achilles inter ſocios poſt Patroclum mortuum:
Hi tunc à iugo ſoluerunt equos, mulóſque:
In autem duxerunt præconem vocalem illius ſenis:
Et de ſella dimiſerunt, bene polito autem à vehiculo
Portarunt Hectoreis capitis infinita dona:
Reliqueruntq́; duo pallia, benè contextamq́; tunicam.
Vt cadauer tectum daret domum ferendum.
Ancillas autem euocans lauare iuſſit, circúmque vngere
Seorſum tollentes, ne Priamus videret filium,
Ne is quidem triſti corde iram non contineret
Filium videns: Achilli autem moueretur dilectus animus,

Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἆ δείλ', ἦ δὴ πολλὰ κάκ' ἄνσχεο σὸν κατὰ θυμόν·
Πῶς ἔτλης ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος,
Ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμούς, ὅς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
Υἱέας ἐξενάριξα; σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ.
Ἀλλ' ἄγε δὴ κατ' ἄρ' ἕζευ ἐπὶ θρόνου· ἄλγεα δ' ἔμπης
Ἐν θυμῷ κατακεῖσθαι ἐάσομεν ἀχνύμενοί περ.
Οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο.
Ὡς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσι,
Ζώειν ἀχνυμένοις· αὐτοὶ δέ τ' ἀκηδέες εἰσί.
Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει
Δώρων οἷα δίδωσι, κακῶν, ἕτερος δὲ ἑάων·
Ὧ μέν κ' ἀμμίξας δώῃ Ζεὺς τερπικέραυνος,
Ἄλλοτε μέν τε κακῷ ὅγε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ·
Ὧ δέ κε τῶν λυγρῶν δώῃ, λωβητὸν ἔθηκε·
Καί ἑ κακὴ βούβρωστις ἐπὶ χθόνα δῖαν ἐλαύνει·
Φοιτᾷ δ' οὔτε θεοῖσι τετιμένος οὔτε βροτοῖσιν.
Ὣς μὲν καὶ Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα
Ἐκ γενετῆς· πάντας γὰρ ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο
Ὄλβῳ τε πλούτῳ τε, ἄνασσε δὲ Μυρμιδόνεσσι,
Καί οἱ θνητῷ ἐόντι θεὰν ποίησαν ἄκοιτιν·
Ἀλλ' ἐπὶ καὶ τῷ θῆκε θεὸς κακόν, ὅττι οἱ οὔτι
Παίδων ἐν μεγάροισι γονὴ γένετο κρειόντων,
Ἀλλ' ἕνα παῖδα τέκεν παναώριον· οὐδέ νυ τόν γε
Γηράσκοντα κομίζω, ἐπεὶ μάλα τηλόθι πάτρης
Ἧμαι ἐνὶ Τροίῃ, σέ τε κήδων ἠδὲ σὰ τέκνα.
Καὶ σὲ γέρον τοπρὶν μὲν ἀκούομεν ὄλβιον εἶναι,
Ὅσσον Λέσβος ἄνω Μάκαρος ἕδος ἐντὸς ἐέργει,
Καὶ Φρυγίη καθύπερθε, καὶ Ἑλλήσποντος ἀπείρων·
Τῶν σε γέρον πλούτῳ τε καὶ υἱάσι φασὶ κεκάσθαι.
Αὐτὰρ ἐπεί τοι πῆμα τόδ' ἤγαγον Οὐρανίωνες,
Αἰεί τοι περὶ ἄστυ μάχαι τ' ἀνδροκτασίαι τε.
Ἄνσχεο, μηδ' ἀλίαστον ὀδύρεο σὸν κατὰ θυμόν.
Οὐ γάρ τι πρήξεις ἀκαχήμενος υἷος ἑῆος,
Οὐδέ μιν ἀνστήσεις, πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πάθῃσθα.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής,
Μή μέ πω ἐς θρόνον ἷζε διοτρεφὲς, ὄφρά κεν Ἕκτωρ
Κεῖται ἐνὶ κλισίῃσιν ἀκηδής, ἀλλὰ τάχιστα
Λῦσον, ἵν' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω· σὺ δὲ δέξαι ἄποινα
Πολλά, τά τοι* φέρομεν· σὺ δὲ τῶνδ' ἀπόναιο, καὶ ἔλθοις
Σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν, ἐπεί με* πρῶτον ἔασας
Αὐτόν τε ζώειν καὶ ὁρᾶν φάος ἠελίοιο.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
Μηκέτι νῦν μ' ἐρέθιζε γέρον· νοέω δὲ καὶ αὐτὸς
Ἕκτορά τοι λῦσαι, Διόθεν δέ μοι ἄγγελος ἦλθε
Μήτηρ, ἥ μ' ἔτεκεν, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος·
Καὶ δὲ σὲ γινώσκω Πρίαμε φρεσίν, οὐδέ με λήθεις,
Ὅττι θεῶν τίς σ' ἦγε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
Οὐ γάρ κεν τλαίη βροτὸς ἐλθέμεν, οὐδὲ μάλ' ἡβῶν,
Ἐς στρατόν· οὐδὲ γὰρ ἂν φυλάκους λάθοι, οὐδέ κ' ὀχῆας
Ῥεῖα μετοχλίσσειε θυράων ἡμετεράων.
Τῷ νῦν μή μοι μᾶλλον ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀρίνῃς,
Μή σε γέρον οὐδ' αὐτὸν ἐνὶ κλισίῃσιν ἐάσω,
Καὶ ἱκέτην περ ἐόντα, Διὸς δ' ἀλίτωμαι ἐφετμάς.
Ὣς ἔφατ'· ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων, καὶ ἐπείθετο μύθῳ.
Πηλείδης δ' οἴκοιο λέων ὣς ἆλτο θύραζε·
Οὐκ οἶος, ἅμα τῷ γε δύω θεράποντες ἕποντο,
Ἥρως Αὐτομέδων τε καὶ Ἄλκιμος, οὕς ῥα μάλιστα
Τῖ' Ἀχιλεὺς ἑτάρων μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα·
Οἳ τόθ' ὑπὸ ζυγόφιν λύον ἵππους ἡμιόνους τε,
Ἐς δ' ἄγαγον κήρυκα καλήτορα τοῖο γέροντος·
Κὰδ δ' ἐπὶ δίφρου εἷσαν· ἐϋξέστου δ' ἀπ' ἀπήνης
Ἥρεον Ἑκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἄποινα.
Κὰδ δ' ἔλιπον δύο φάρε', ἐΰννητόν τε χιτῶνα,
Ὄφρα νέκυν πυκάσας δοίη οἶκόνδε φέρεσθαι.
Δμωὰς δ' ἐκκαλέσας λοῦσαι κέλετ', ἀμφί τ' ἀλεῖψαι,
Νόσφιν ἀειράσας, ὡς μὴ Πρίαμος ἴδοι υἱόν.
Μὴ ὁ μὲν ἀχνυμένῃ κραδίῃ χόλον οὐκ ἐρύσαιτο
Παῖδα ἰδών, Ἀχιλῆϊ δ' ὀρινθείη φίλον ἦτορ,

Καί ἑ κα-

Καί ἑ κατακτείνειε, Διὸς δ' ἀλίτηται ἐφετμάς.
Τὸν δ' ἐπεὶ οὖν δμωαὶ λοῦσαν καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ,
Ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλον ἠδὲ χιτῶνα,
Αὐτὸς τόν γ' Ἀχιλεὺς λεχέων ἐπέθηκεν ἀείρας,
Σὺν δ' ἕταροι ἤειραν ἐϋξέστην ἐπ' ἀπήνην.
Ὤμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον·
  Μή μοι Πάτροκλε σκυδμαινέμεν, αἴ κε πύθηαι
Εἰν Ἄϊδός περ ἐὼν, ὅτι Ἕκτορα δῖον ἔλυσα
Πατρὶ φίλῳ, ἐπεὶ οὔ μοι ἀεικέα δῶκεν ἄποινα·
Σοὶ δ' αὖ ἐγὼ καὶ τῶνδ' ἀποδάσσομαι ὅσσ' ἐπέοικεν.
  Ἦ ῥα, καὶ ἐς κλισίην πάλιν ἤϊε δῖος Ἀχιλλεύς·
Ἕζετο δ' ἐν κλισμῷ πολυδαιδάλῳ, ἔνθεν ἀνέστη,
Τοίχου τοῦ ἑτέρου, ποτὶ δὲ Πρίαμον φάτο μῦθον,
  Υἱὸς μὲν δή τοι λέλυται γέρον, ὡς ἐκέλευες·
Κεῖται δ' ἐν λεχέεσσ', ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένηφι
Ὄψεαι αὐτὸς ἄγων· νῦν δὲ μνησώμεθα δόρπου.
Καὶ γάρ τ' ἠΰκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτου,
Τῇ περ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροισιν ὄλοντο,
Ἓξ μὲν θυγατέρες, ἓξ δ' υἱέες ἡβώοντες.
Τοὺς μὲν Ἀπόλλων πέφνεν ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῖο,
Χωόμενος Νιόβῃ, τὰς δ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα,
Οὕνεκ' ἄρα Λητοῖ ἰσάσκετο καλλιπαρῄῳ.
Φῆ δοιὼ τεκέειν, ἣ δ' αὐτὴ γείνατο πολλούς.
Τὼ δ' ἄρα καὶ δοιώ περ ἐόντ' ἀπὸ πάντας ὄλεσσαν.
Οἱ μὲν ἄρ' ἐννῆμαρ κέατ' ἐν φόνῳ, οὐδέ τις ἦεν
Κατθάψαι· λαοὺς δὲ λίθους ποίησε Κρονίων·
Τοὺς δ' ἄρα τῇ δεκάτῃ θάψαν θεοὶ οὐρανίωνες.
Ἡ δ' ἄρα σίτου μνήσατ', ἐπεὶ κάμε δακρυχέουσα.
Νῦν δέ που ἐν πέτρῃσιν, ἐν οὔρεσιν οἰοπόλοισιν,
Ἐν Σιπύλῳ, ὅθι φασὶ θεάων ἔμμεναι εὐνὰς
Νυμφάων, αἵ τ' ἀμφ' Ἀχελώϊον ἐρρώσαντο,
Ἔνθα λίθος περ ἐοῦσα θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει.
Ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα δῖε γεραιὲ
Σίτου, ἔπειτά κεν αὖτε φίλον παῖδα κλαίοισθα,
Ἴλιον εἰσαγαγών· πολυδάκρυτος δέ τοι ἔσται.
  Ἦ, καὶ ἀναΐξας ὄϊν ἄργυφον ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
Σφάξ', ἕταροι δ' ἔδερόν τε καὶ ἄμφεπον εὖ κατὰ κόσμον,
Μίστυλλόν τ' ἄρ' ἐπισταμένως, πεῖράν τ' ὀβελοῖσιν,
Ὤπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
Αὐτομέδων δ' ἄρα σῖτον ἑλὼν ἐπένειμε τραπέζῃ
Καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἀτὰρ κρέα νεῖμεν Ἀχιλλεύς.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Ἤτοι Δαρδανίδης Πρίαμος θαύμαζ' Ἀχιλῆα,
Ὅσσος ἔην, οἷός τε· θεοῖσι γὰρ ἄντα ἐῴκει.
Αὐτὰρ Δαρδανίδην Πρίαμον θαύμαζεν Ἀχιλλεύς,
Εἰσορόων ὄψιν τ' ἀγαθὴν, καὶ μῦθον ἀκούων.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐς ἀλλήλους ὁρόωντες,
  Τὸν πρότερος προσέειπε γέρων Πρίαμος θεοειδής,
Λέξον νῦν με τάχιστα διοτρεφὲς, ὄφρα καὶ ἤδη
Ὕπνῳ ὕπο γλυκερῷ ταρπώμεθα κοιμηθέντες.
Οὐ γάρ πω μύσαν ὄσσε ὑπὸ βλεφάροισιν ἐμοῖσιν,
Ἐξ οὗ σῇς ὑπὸ χερσὶν ἐμὸς πάϊς ὤλεσε θυμόν·
Ἀλλ' αἰεὶ στενάχω καὶ κήδεα μυρία πέσσω,
Αὐλῆς ἐν χόρτοισι κυλινδόμενος κατὰ κόπρον.
Νῦν δὴ καὶ σίτου πασάμην, καὶ αἴθοπα οἶνον
Λαυκανίης καθέηκα· πάρος γε μὲν οὔτι πεπάσμην.
  Ἦ ῥ'· Ἀχιλεὺς δ' ἑτάροισιν ἰδὲ δμῳῇσι κέλευσε
Δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγεα καλὰ
Πορφύρε' ἐμβαλέειν, στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας,
Χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὔλας καθύπερθεν ἕσασθαι.
Αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι·
Αἶψα δ' ἄρ' ἐστόρεσαν δοιὼ λέχε' ἐγκονέουσαι.
Τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
  Ἐκτὸς μὲν δὴ λέξο γέρον φίλε, μή τις Ἀχαιῶν
Ἐνθάδ' ἐπέλθῃσιν βουληφόρος, οἵ τέ μοι αἰεὶ
Βουλὰς βουλεύουσι παρήμενοι, ἣ θέμις ἐστί·
Τῶν εἴ τίς σε ἴδοιτο θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν,
Αὐτίκ' ἂν ἐξείποι Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν,

Et ipſum interficeret: Iouiſque falleret mandata.
Hunc.a. poſtquam igitur ancillæ lauerũt & vnxerunt oleo,
Circa ipſum pallium pulchrum iecerunt & tunicam,
Ipſe hunc Achilles lectis impoſuit eleuans:
Simulq́; ſocij eleuarunt benè-politum in vehiculum,
Eiulauitq́; deinde: dilectũmque nominauit ſocium:
  Ne mihi Patrocle iraſcere, ſiquidem audias
In Plutonis exiſtens, quod Hectora diuinum dimiſerim
Patri charo, quoniam non mihi indecentia dedit dona:
Tibi autem rurſus & hæc impartiam quantum conuenit.
  Dixit, & in tentorium rurſus iuit diuus Achilles:
Sedit autem in ſede affabrefacta vnde ſurrexerat,
Pariete ex aduerſo: adque Priamum dixit verbum:
  Filius quidem iam tibi dimiſſus eſt, ſenex, vt iuſſiſti.
Iacet autem in lectis: ſimul cum Aurora apparente
Videbis ipſe abducens: nunc autem recordemur cœnæ.
Etenim pulchricoma Niobe recordata eſt cibi:
Cui duodecim liberi in domibus perierunt:
Sex quidem filiæ, ſex autem filij pubeſcentes:
Hos quidem Apollo interfecit argenteo arcu,
Iratus Niobæ: illas verò Diana ſagittis gaudens:
Quoniam Latonæ ſe æquiparauerat pulchrigenæ,
Dixit duos peperiſſe: ipſa autem pepererat multos:
Hi ſanè & duo exiſtentes omnes perdiderunt:
Qui quidem nouem dies iacebant in cæde, neque quis erat
Ad-ſepeliendum: populos enim lapides fecerat Saturnius.
Hos verò decimo die ſepelierunt ſuperi.
Hæc itaq; cibi recordata eſt, poſtquam fatigata fuerat lacry-
Nunc autem alibi in ſaxis, in montibus deſertis, (mando:
In Sipylo, vbi dicunt Dearum eſſe cubilia
Nympharum, quæ circa Acheloium tripudiant,
Vbi lapis licet exiſtens, à dijs dolores coquit.
Sed agè iam & nos curemus diuine ſenex
Cibum: deinde autem charum filium defleas,
In *Ilium adducens: lacrymoſuſq́; tibi erit.*
  Dixit, & ſurgens ouem albam velox Achilles
Mactauit: ſocij.a. excoriarunt, & diſpoſuerunt probè ex de-
Secueruntq́; ſcitè, infixeruntq́; verubus, (coro,
Aſſaueruntq́; ritè, extraxeruntq́; omnia:
Automedon autem cibum capiens diſtribuit in menſa
Pulchris in caniſtris: at carnes diſtribuit Achilles.
Hi autem ad cibaria parata appoſita manus extendebant:
At poſtquam potus & cibi deſiderium exemerunt,
Certè Dardanides Priamus admirabatur Achillem,
Quantus erat, qualiſque, dijs enim coràm ſimilis erat:
At Dardanidem Priamum admirabatur Achilles,
Inſpiciens aſpectũmque bonum, & ſermonem audiens.
At poſtquam ſatiati ſunt inuicem inſpiciendo,
  Hunc prior allocutus eſt ſenex Priamus ſpecioſus:
Cubare-fac nunc me citiſſimè Iouis-alumne, vt & iam
Somno dulci oblectemur dormientes.
Nondum enim clauſi ſunt oculi ſub palpebris meis.
Ex quo tuis ſub manibus meus filius amiſit animam:
Sed ſemper ſuſpiro, & dolores infinitos digero,
Aulæ in ſeptis prouolutus in fimo.
Nunc iam & cibum guſtaui, & ardens vinum
Per guttur dimiſi, antea quidem nihil comedi.
  Dixit: Achilles autem ſocijs & ancillis iuſſit
Lectos in cubiculo ponere, & ſtragula pulchra
Purpurea inijcere, ſternereque deſuper tapetas,
Chlanáſque imponere piloſas deſuper ad-induendum:
Hæ autem iuerunt è domo lumen in manibus habentes.
Statim autem ſtrauerunt duos lectos, feſtinantes.
Hunc autem cauillans allocutus eſt pedibus velox Achilles:
  Extrà quidem iam dormi ſenex dilecte, ne quis Achiuo-
  rum
Huc adueniat conſiliarius, qui mihi ſemper
Conſilia conſulunt aſſidentes vt fas eſt:
Horum ſi quis te videret celerem per noctem nigram,
Statim referret ad Agamemnonem *paſtorem populorum,*

Niobæ fabula.

Achilles Priamo cœnam parat.

Priamus dormire cupit.

Et dilatio redemptionis cadaueris fieret.
Sed age mihi hoc dic, & verè enarra,
Quot-dies cupis ſepelire Hectora diuum,
Vt interea ipſeque maneam, & populum contineam.
Huic.a.reſpondit tum ſenex Priamus ſpecie-diuinus:
Siquidem iam me vis perſoluere iuſta Hectori diuino:
γ. ῥέξας. *Sic mihi faciens Achilles, grata facies.*
Scis enim vt intra vrbem concludimur. procul verò ſylua
Cedenda eſt ex monte. valdè autem Troiani timent.
Nouem-dies quidem ipſum in ædibus lugeremus,
Decima autem & ſepeliremus, conuiuareturque populus:
Vndecima autem tumulum ſuper ipſo faceremus:
Duodecima autem pugnabimus, ſiquidem neceſſitas.
Hunc.a.rurſus allocutus eſt pedib.valens diuus Achilles,
Erunt tibi & hæc ſenex Priame vt tu iubes.
Tenebo enim tanto bellum tempore quanto iubes.
Sic vtique affatus, in vola manum ſenis
Accepit dexteram, ne quo modo timeret in animo.
Hi quidem in veſtibulo domus illic dormierunt
Præco & Priamus, prudentia mentibus conſilia habentes.
At Achilles dormiuit in penetrali tentorij benè-compacti.
Huic autem Briſeis accubuit pulchrigena.
Alij quidem dij, & viri galeati
Dormierunt tota-nocte, molli domiti ſomno:
Sed non Mercurium perutilem ſomnus apprehendit,
Cogitantem in animo, quomodo Priamum regem
Nauibus emitteret, latens ſacros portarum cuſtodes:
Aſtitit autem ſupra caput, & ad ipſum verbum dixit:
Mercurius dormientem Priamum alloquitur. *O ſenex, non tibi cura-eſt mali, quomodo adhuc dormis*
Viros inter hoſtes, poſtquam te dimiſit Achilles?
Et nunc quidem dilectum filium redemiſti, multaque dediſti.
Pro te autem viuo & ter tot darent dona
γ. Παῖδές τοι. *Filij tibi ſuperſtites, ſiquidem Agamemnon*
Agnoſceret te Atrides: agnoſcantque omnes Achiui.
Priamus in vrbem vehit corpus Hectoris. *Sic dixit: timuit autem ſenex, præconem.a.ſurgere iuſſit.*
His autem Mercurius iunxit equos muloſque:
Leniter verò ipſe egit per exercitum: neque quis agnouit.
Sed quando iam ad alueum venerunt pulchriflui fluminis
Xanthi vorticoſi (quem immortalis genuit Iupiter)
Mercurius quidem poſteà abijt ad altum Olympum:
Aurora autem crocea ſpargebatur ſuper omnem terram:
Hi autem ad vrbem impellebant fletuque gemituque
Equos: muli autem cadauer ferebant, neque aliquis alius
Agnouit antè virorum, pulchrecinctarumque mulierum:
Sed Caſſandra ſimilis aureæ Veneri,
Pergamon aſcendens, dilectum patrem perſenſit
Stantem in curru, præconemque vocalem:
Hunc autem ſuper mulis vidit iacentem in lectis,
Plorauitque, deinde clamauitque, totam per vrbem:
Aſpicite Troiani & Troianæ Hectorem venientes,
γ. τρωϊάδες *Si quando & viuo è pugna redeunti*
Gratulabamini: nã magnũ gaudiũ vrbi erat, omnique populo.
Sic dixit, neque aliquis illic in ciuitate relictus eſt vir,
Neque mulier, omnes enim irretentibilis occupauit luctus:
Propè que portas occurrerunt cadauer ducenti.
Primæ ſuper hoc vxorque dilecta & veneranda mater
Lamabant crines, ad currum volubilem ruentes,
Tangentes caput: flens autem circumſtabat multitudo.
Et certè toto die ad ſolem occidentem
Hectora flentes eiulaſſent ante portas,
Niſi è curru ſenex populos allocutus fuiſſet:
Cedite mihi vt mulis tranſeam: at poſtea
Satiabimini fletu poſtquam duxero domum.
Sic dixit: hi autem diuiſi ſunt, & ceſſerunt vehiculo.
Hi autem poſtquam duxerunt ad inclytas domos: hunc quidem tum
Penſilibus in lectis poſuerunt: iuxtaque collocarunt cantores
γ. οἱ δὲ. *Luctus principes, hi flebile carmen,*
Hi quidem lamentabantur: inſuperque gemebant mulieres.
His autem Andromache albulna cœpit luctum,

Καί κεν ἀνάβλησις λύσιος νεκροῖο γένηται.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Ποσσῆμαρ μέμονας κτερεϊζέμεν Ἕκτορα δῖον,
Ὄφρα τέως αὐτός τε μένω καὶ λαὸν ἐρύκω.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής,
Εἰ μὲν δή μ' ἐθέλεις τελέσαι τάφον Ἕκτορι δίῳ,
Ὧδέ κέ μοι * ῥέζων Ἀχιλεῦ κεχαρισμένα θείης.
Οἶσθα γὰρ ὡς κατὰ ἄστυ ἐέλμεθα, τηλόθι δ' ὕλη
Ἀξέμεν ἐξ ὄρεος, μάλα δὲ Τρῶες δεδίασιν.
Ἐννῆμαρ μέν κ' αὐτὸν ἐνὶ μεγάροις γοάοιμεν,
Τῇ δεκάτῃ δέ κε θάπτοιμεν, δαινῦτό τε λαός·
Ἑνδεκάτῃ δέ κε τύμβον ἐπ' αὐτῷ ποιήσαιμεν,
Τῇ δὲ δυωδεκάτῃ πολεμίξομεν, εἴπερ ἀνάγκη.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
Ἔσται τοι καὶ ταῦτα γέρον Πρίαμ' ὡς σὺ κελεύεις.
Σχήσω γὰρ τόσσον πόλεμον χρόνον ὅσσον ἄνωγας.
Ὣς ἄρα φωνήσας, ἐπὶ καρπῷ χεῖρα γέροντος
Ἔλλαβε δεξιτερὴν, μήπως δείσει' ἐνὶ θυμῷ.
Οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμου αὐτόθι κοιμήσαντο
Κῆρυξ καὶ Πρίαμος, πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοντες·
Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς εὗδε μυχῷ κλισίης εὐπήκτου.
Τῷ δ' ἄρα Βρισηῒς παρελέξατο καλλιπάρῃος.
Ἄλλοι μέν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ
Εὗδον παννύχιοι, μαλακῷ δεδμημένοι ὕπνῳ·
Ἀλλ' οὐχ Ἑρμείαν ἐριούνιον ὕπνος ἔμαρπτε,
Ὁρμαίνοντ' ἀνὰ θυμὸν ὅπως Πρίαμον βασιλῆα
Νηῶν ἐκπέμψειε, λαθὼν ἱεροὺς πυλαωρούς.
Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν,
Ὦ γέρον, οὔ νύ τι σοί γε μέλει κακὸν, οἷον ἔθ' εὕδεις
Ἀνδράσιν ἐν δηΐοισιν, ἐπεί σ' εἴασεν Ἀχιλλεύς·
Καὶ νῦν μὲν φίλον υἱὸν ἐλύσαο, πολλὰ δ' ἔδωκας·
Σεῖο δέ κεν ζωοῦ καὶ τρὶς τόσα δοῖεν ἄποινα
Παῖδες τοὶ μετόπισθε λελειμμένοι, αἴκ' Ἀγαμέμνων
Γνώῃ σ' Ἀτρείδης, γνώωσι δὲ πάντες Ἀχαιοί.
Ὣς ἔφατ'· ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων, κήρυκα δ' ἀνίστη·
Τοῖσιν δ' Ἑρμείας ζεῦξ' ἵππους ἡμιόνους τε.
Ῥίμφα δ' ἄρ' αὐτὸς ἔλαυνε κατὰ στρατὸν, οὐδέ τις ἔγνω.
Ἀλλ' ὅτε δὴ πόρον ἷξον ἐϋρρεῖος ποταμοῖο
Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς,
Ἑρμείας μὲν ἔπειτ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὄλυμπον,
Ἠὼς δὲ κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν·
Οἱ δ' εἰς ἄστυ ἔλων οἰμωγῇ τε στοναχῇ τε
Ἵππους, ἡμίονοι δὲ νέκυν φέρον, οὐδέ τις ἄλλος
Ἔγνω πρόσθ' ἀνδρῶν καλλιζώνων τε γυναικῶν,
Ἀλλ' ἄρα Κασσάνδρη ἰκέλη χρυσῇ Ἀφροδίτῃ,
Πέργαμον εἰσαναβᾶσα, φίλον πατέρ' εἰσενόησεν
Ἑστάτ' ἐν δίφρῳ, κήρυκά τε ἀστυβοώτην·
Τὸν δ' ἄρ' ἐφ' ἡμιόνων ἴδε κείμενον ἐν λεχέεσσι·
Κώκυσεν τ' ἄρ' ἔπειτα, γέγωνέ τε πᾶν κατὰ ἄστυ,
Ὄψεσθε Τρῶες καὶ * Τρωάδες Ἕκτορ' ἰόντες,
Εἴποτε καὶ ζώοντι μάχης ἐκνοστήσαντι
Χαίρετ', ἐπεὶ μέγα χάρμα πόλει τ' ἦν παντί τε δήμῳ.
Ὣς ἔφατ', οὐδέ τις αὐτόθ' ἐνὶ πτόλει λείπετ' ἀνὴρ,
Οὐδὲ γυνή, πάντας γὰρ ἀάσχετον ἵκετο πένθος·
Ἀγχοῦ δὲ ξύμβληντο πυλάων νεκρὸν ἄγοντι.
Πρῶται τόν γ' ἄλοχός τε φίλη καὶ πότνια μήτηρ
Τιλλέσθην ἐπ' ἄμαξαν εὔτροχον ἀΐξασαι,
Ἁπτόμεναι κεφαλῆς· κλαίων δ' ἀμφίσταθ' ὅμιλος.
Καί νύ κε δὴ πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Ἕκτορα δακρυχέοντες ὀδύροντο πρὸ πυλάων,
Εἰ μὴ ἄρ' ἐκ δίφροιο γέρων λαοῖσι μετηύδα,
Εἴξατέ μοι οὐρεῦσι διελθέμεν· αὐτὰρ ἔπειτα
Ἄσεσθε κλαυθμοῖο, ἐπὴν ἀγάγωμι δόμονδε.
Ὣς ἔφαθ', οἱ δὲ διέστησαν, καὶ εἶξαν ἀπήνῃ.
Οἱ δ' ἐπεὶ εἰσάγαγον κλυτὰ δώματα, τὸν μὲν ἔπειτα
Τρητοῖς ἐν λεχέεσσι θέσαν, παρὰ δ' εἷσαν ἀοιδοὺς
Θρήνων ἐξάρχους, * οἵτε στονόεσσαν ἀοιδὴν
Οἱ μὲν ἄρ' ἐθρήνεον, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.
Τῇσιν δ' Ἀνδρομάχη λευκώλενος ἦρχε γόοιο,

Ἕκτορος

Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο κάρη μετὰ χερσὶν ἔχουσα,
Ἆνερ, ἀπ' αἰῶνος νέος ὤλεο, κὰδ δέ με χήρην
Λείπεις ἐν μεγάροισι· πάϊς δ' ἔτι νήπιος αὔτως,
Ὃν τέκομεν σύ τ' ἐγώ τε δυσάμμοροι, οὐδέ μιν οἴω
Ἥβην ἵξεσθαι· πρὶν γὰρ πόλις ἥδε κατ' ἄκρης
Πέρσεται· ἦ γὰρ ὄλωλας ἐπίσκοπος, ὅς τέ μιν αὐτὴν
Ῥύσκευ, ἔχες δ' ἀλόχους κεδνὰς καὶ νήπια τέκνα·
Αἳ δή τοι τάχα νηυσὶν ὀχήσονται γλαφυρῇσι,
Καὶ * δὴ ἐγὼ μετὰ τῇσι, σὺ δ' αὖ τέκος ἢ ἐμοὶ αὐτῇ
Ἕψεαι, ἔνθα κεν ἔργα ἀεικέα ἐργάζοιο,
Ἀθλεύων πρὸ ἄνακτος ἀμειλίχου, ἤ τις Ἀχαιῶν
Ῥίψει χειρὸς ἑλὼν ἀπὸ πύργου λυγρὸν ὄλεθρον,
Χωόμενος, ᾧ δή που ἀδελφεὸν ἔκτανεν Ἕκτωρ,
Ἢ πατέρ', ἠὲ καὶ υἱόν, ἐπεὶ μάλα πολλοὶ Ἀχαιῶν
Ἕκτορος ἐν παλάμῃσιν ὀδὰξ ἕλον ἄσπετον οὖδας.
Οὐ γὰρ μείλιχος ἔσκε πατὴρ τεὸς ἐν δαῒ λυγρῇ·
Τῷ καί μιν λαοὶ μὲν ὀδύρονται κατὰ ἄστυ.
Ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας
Ἕκτορ, ἐμοὶ δὲ μάλιστα λελείψεται ἄλγεα λυγρά.
Οὐ γάρ μοι θνῄσκων λεχέων ἐκ χεῖρας ὄρεξας·
Οὐδέ τί μοι εἶπες πυκινὸν ἔπος, οὗ τέ κεν αἰεὶ
Μεμνῄμην νύκτας τε καὶ ἤματα δάκρυ χέουσα.
Ὣς ἔφατο κλαίουσ', ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.
Τῇσιν δ' αὖθ' Ἑκάβη ἁδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο,
Ἕκτορ, ἐμῷ θυμῷ πάντων πολὺ φίλτατε παίδων,
Ἦ μέν μοι ζωός περ ἐών, φίλος ἦσθα θεοῖσιν,
Οἳ δ' ἄρα σεῦ κήδοντο καὶ ἐν θανάτοιό περ αἴσῃ.
Ἄλλους μὲν γὰρ παῖδας ἐμοὺς πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
Πέρνασχ', * ὅν τιν' ἕλεσκε, πέρην ἁλὸς ἀτρυγέτοιο,
Ἐς Σάμον, ἔς τ' Ἴμβρον, καὶ Λῆμνον ἀμιχθαλόεσσαν·
Σεῦ δ' ἐπεὶ ἐξέλετο ψυχὴν ταναήκεϊ χαλκῷ,
Πολλὰ ῥυστάζεσκεν ἑοῦ περὶ σῆμ' ἑτάροιο
Πατρόκλου, τὸν ἔπεφνες, ἀνέστησεν δέ μιν οὐδ' ὥς.
Νῦν δέ μοι ἑρσήεις καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισι
Κεῖσαι, τῷ ἴκελος ὅν τ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνε.
Ὣς ἔφατο κλαίουσα, γόον δ' ἀλίαστον ὄρινε.
Τῇσι δ' ἔπειθ' Ἑλένη τριτάτη ἐξῆρχε γόοιο,
Ἕκτορ ἐμῷ θυμῷ δαέρων πολὺ φίλτατε πάντων,
Ἦ μέν μοι πόσις ἐστὶν Ἀλέξανδρος θεοειδής,
Ὅς μ' ἄγαγε Τροίηνδ', ὡς πρὶν * ὤφελλον ὀλέσθαι.
Ἤδη γὰρ νῦν μοι τόδ' ἐεικοστὸν ἔτος ἐστὶν,
Ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβην, καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθα πάτρης.
Ἀλλ' οὔπω σεῦ ἄκουσα κακὸν ἔπος οὐδ' ἀσύφηλον·
Ἀλλ' εἴ τίς με καὶ ἄλλος ἐνὶ μεγάροισιν * ἐνίπτοι
Δαέρων, ἢ γαλόων, ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων,
Ἢ ἑκυρή, (ἑκυρὸς δὲ πατὴρ ὣς ἤπιος αἰεὶ)
Ἀλλὰ σὺ τόν γ' ἐπέεσσι παραιφάμενος κατέρυκες,
Σῇ τ' ἀγανοφροσύνῃ καὶ σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσι.
Τῷ σέ θ' ἅμα κλαίω καὶ ἔμ' ἄμμορον, ἀχνυμένη κῆρ.
Οὐ γάρ τίς μοι ἔτ' ἄλλος ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
Ἤπιος, οὐδὲ φίλος, πάντες δέ με πεφρίκασιν.
Ὣς ἔφατο κλαίουσ', ἐπὶ δ' ἔστενε δῆμος ἀπείρων.
Λαοῖσι δὲ γέρων Πρίαμος μετὰ μῦθον ἔειπεν,
Ἄξετε νῦν Τρῶες ξύλα ἄστυδε, μηδέ τι θυμῷ
Δείσητ' Ἀργείων πυκινὸν λόχον, ἦ γὰρ Ἀχιλλεὺς
Πέμπων μ' ὧδ' ἐπέτελλε μελαινάων ἀπὸ νηῶν,
Μὴ πρὶν πημανέειν πρὶν δωδεκάτη μόλῃ ἠώς.
Ὣς ἔφαθ', οἳ δ' ὑπ' ἀμάξῃσιν βόας ἡμιόνους τε
Ζεύγνυσαν, αἶψα δ' ἔπειτα πρὸ ἄστεος ἠγερέθοντο.
Ἐννῆμαρ μὲν τοί γε ἀγίνεον ἄσπετον ὕλην·
Ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτη ἐφάνη φαεσίμβροτος ἠώς,
Καὶ τότ' ἄρ' ἐξέφερον θρασὺν Ἕκτορα δάκρυ χέοντες·
Ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἐν δ' ἔβαλον πῦρ.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κλυτοῦ Ἕκτορος ἔγρετο λαός.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἤγερθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαν αἴθοπι οἴνῳ
Πᾶσαν, ὁπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα

Hectoris hominum interfectoris caput in manibus tenens: Andromachæ luctus ſuper Hectore.
Vir, ætate iuuenis periſti: me verò viduam
Reliquiſti in ædibus: filius autem infans prorſus,
Quem genuimus túque egóque infelices, neque ipſum puto
Ad pubertatem peruenturũ: prius.n.ciuitas hæc à culmine
Euertetur, certè enim periſti cuſtos, qui illam ipſam
Cuſtodiebas: ſeruabas.n. vxores ſedulas & infantes liberos:
Quæ breui nauibus auehentur concauis,
Et ſanè ego cum his: tu autem fili, vel mè ipſam γρ. αὐτῇ.
Sequeris, vbi opera indecentia operaberis,
Laborans coram domino immiti. vel aliquis Achiuorum
Rotabit manu corripiens à turri triſtem ad interitum,
Iratus, cui fortè fratrem interfecit Hector,
Aut patrem, aut etiam filium: nam valdè multi Achiuorũ
Hectoris in manib. mordicus carpſerunt immenſum ſolum,
Non enim mitis erat pater tuus in pugna triſti,
Ob id & ipſum populi lugent per vrbem.
Funeſtum.n. parentibus luctum & mœrorem impoſuiſti
Hector: mihi autem maximè relicti ſunt dolores graues.
Non enim mihi moriens è lectis manus porrexiſti,
Neque aliquod mihi dixiſti prudens verbum, cuius ſemper
Recordarer noctéſque & dies lacrymas fundens.
Sic dixit plorans, ſimul & ingemuerunt mulieres.
Inter has rurſus Hecuba vehementem orſa eſt luctum:
Hector, meo animo omnium multò dilectiſſime filiorum, Hecubæ luctus ſuper Hectore.
Certè quidem mihi viuus exiſtens charus eras diis,
Qui tui curam habuerunt & in mortis fato.
Alios enim filios meos pedibus celer Achilles
Vendidit, quemcunque accepit, trans mare indomitum,
In Samum, inq́; Imbrum, & Lemnum vſq́; de portus: γρ. ὤνει.
Tuam autem poſtquam exemit animam acuto ære,
Sæpe raptauit ſui circa ſepulchrum ſocij
Patrocli, quem interfeciſti: ſuſcitauit.n. ipſum neque ſic.
Nunc.n. mihi roſcidus & recenter interfectus in ædibus
Iaces, illi ſimilis quem arciger Apollo
Suis diuinis ſagittis ſuperueniens occidit.
Sic dixit flens: luctum autem vehementem mouit:
Inter has autem poſteà Helena tertia incepit luctum:
Hector, meo animo leuir multò dilectiſſime omnium, Helenæ luctus ſuper Hectore.
Certè mihi maritus eſt Alexander ſpecioſus,
Qui me duxit ad Troiam: vtinam anteà periiſſem:
Iam enim nunc mihi hic vigeſimus annus eſt, γρ. ὀφέλλον. ἀπολέσθαι.
Ex quo huc veni, & à mea deceſſi patria:
Sed nunquam à te audiui malum verbum, neque durum.
Verùm ſi quis me etiam alius in ædibus increparet
Leuirorum, vel glorum, vel fratriarum ſtolatarum, γρ. ἐνίπτει.
Vel ſocrus (ſocer verò pater quàm mitis ſemper:)
Sed tu hunc verbis admonens, cohibebas
Tuáque lenitate & tuis blandis verbis:
Quocirca te ſimul fleo & me infelicem dolens corde.
Non enim quiſquam mihi amplius alius in Troia lata
Benignus, neque amicus: omnes autem me horrent.
Sic dixit flens: inſuper autem gemuit populus multus: Hectoris funus.
Ad populos autem ſenex Priamus verbum dixit:
Ducite nunc Troiani ligna ad vrbẽ, neque aliquid animo
Timeatis Argiuorum denſas inſidias, certè enim Achilles
Dimittens me ſic promiſit nigris à nauibus,
Non prius infeſtaturum quàm duodecima veniret aurora.
Sic dixit: hi autem ſub curribus boues muléſque
Iunxerunt: ſtatim autem dein ante vrbem congregati ſunt.
Nouem dies quidem hi adducebant immenſam materiam.
Aſt cùm iam decima apparuit lucens mortalibus aurora,
Tunc extulerunt audacem Hectora lacrymas fundentes:
Pyraq́; ſummæ cadauer impoſuerunt, iniecerúntq́; ignem.
Quando autem manu genita apparuit roſeis digitis aurora,
Tunc circum pyram inclyti Hectoris congregatus eſt populus.
Sed poſtquam congregati ſunt, collectique fuerunt:
Primùm quidem pyram extinxerunt nigro vino
Totam, quantum occuparat ignis robur: at deinde

Et tertiò rurſus ſurgentes luctati fuiſſent,
Niſi Achilles ipſe ſurrexiſſet & cohibuiſſet,
γρ. ἐρείδεσθον. Ne amplius incũbite inuicem, neq; conterimini malis:
Victoria ambobus: præmia autem æqualia accipientes
Abite, vt & cæteri certent Achiui.
Certamen celeritatis pedum. Sic dixit: hi.a.hunc libenter.q.audierunt & paruerunt,
Et abſterſo puluere induerunt veſtes.
Pelides autem mox alia ponebat velocitatis præmia,
Argenteum cratera fabrefactum: ſex autem menſuras
Capiebat: at pulchritudine ſuperabat omnem ſupra terram
Longè, quoniam Sidones ingenioſi ſcitè elaborarant,
Phœnices autem abduxerant viri per cæruleum pontum,
Steteruntq́; in portubus: Thoanti autem dono dederunt:
Pro filio autem Priami Lycaone pretium dedit
Patroclo heros Iaſonides Euneus:
Et hoc Achilles poſuit præmium ſui ſocij,
Quicunque leuiſſimus pedibus velocibus eſſet:
γρ. δ' αὖ. Secundò autem bouem poſuit: magnum & pinguem adipe:
Semitalentum autem auri vltimo poſuit.
Stetit autem erectus, & verbum inter Argiuos dixit,
Surgite qui & huius certaminis periculum facietis.
Sic dixit: prodijt autem ſtatim Oilei filius velox Aiax,
Surrexit etiam Vlyſſes vafer, deinde autem Neſtoris filius
Antilochus: hic.n. etiam iuuenes pedibus omnes vincebat)
Steterunt autem ordine, oſtenditq; metam Achilles.
His.a.à carceribus extenſus eſt curſus: celeriter.a. poſteà
Exiuit Oiliades: poſt verò ruit diuus Vlyſſes
Prope admodum, vt quum aliquis mulieris pulchræ
Ad pectus eſt radiolus, quem ſcitè admodũ manib. explicet
γρ. χειρί. Stamen extrahens extra licium: propéque admouet
Pectori: ſic Vlyſſes currebat propè, atque à tergo
Veſtigia premebat pedib. antequã puluis circumfunderetur.
Inq; eius caput fundebat halitum diuus Vlyſſes,
Semper facilè currens: acclamabant verò omnes Achiui
Victoriæ cupido: valdè autem feſtinantem hortabantur.
γρ. ἱεμένῳ. Sed quum iam extremum peragebant curſum, mox Vlyſſes
Precatus eſt Mineruam cæſiam ſuo in animo:
Exaudi dea, felix mihi auxiliatrix veni pedibus.
Sic dixit precans: hunc autem exaudiuit Pallas Minerua:
Membráque fecit leuia, pedes, & manus ſupernè.
Sed quum iam mox erant aſſecuturi præmium,
Tunc Aiax quidem lapſus eſt currens, læſit enim Minerua:
Vbi boum fuſus erat fimus interfectorũ, valdè-mugientium,
Quos ob Patroclum mactarat pedibus velox Achilles.
Ibi fimo bouino impletus eſt óſque naréſque.
Cætera autem abſtulit patiens diuus Vlyſſes,
Vt venerat præuertens: at bouem accepit illuſtris Aiax,
Stetit autem cornu manibus tenens bouis agreſtis,
Fimum expuens, intérque Argiuos dixit,
Proh malum, certè mihi læſit Dea pedes, quæ iamdudum
Veluti mater Vlyſſi aſtat, & auxiliatur.
Sic dixit: hi autem omnes ſuper ipſo ſuauiter riſerunt.
Antilochus verò iam extremum abſtulit præmium
Ridens, & verbum inter Argiuos dixit,
Scientibus vobis dico omnibus, amici, quòd adhuc & nũc
Immortales honorant ætate-prouectiores homines:
Aiax enim me paulò natu grandior eſt:
Hic autem prioris generationis, priorúmque hominum,
Cruda ſenecta autem ipſum dicunt eſſe: difficile autem
Pedibus cum eo contendere Achiuis, præterquam Achilli.
Sic dixit, ornauitque velocipedem Peliden,
Hunc autem Achilles verbis reſpondens allocutus eſt:
Antiloche, non quidem tibi inanis dicetur laus deme,
Sed tibi ſemitalentum ego auri addam.
Sic fatus, in manibus poſuit, hic verò accepit lætus.
At Pelides quidem longam haſtam
Depoſuit in circum proferens, ſcutum & galeam,
Arma Sarpedonis: quæ ei Patroclus abſtulerat.
Stetit autem erectus, & verbum inter Argiuos dixit,

Καί νύ κε τὸ τρίτον αὖτις ἀναΐξαντ' ἐπάλαιον,
Εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀνίστατο, καὶ κατέρυκε,
Μηκέτ' * ἐρείδεσθον, μηδὲ τρίβεσθε κακοῖσι·
Νίκη δ' ἀμφοτέροισιν, ἄεθλια δ' ἶσ' ἀνελόντες
Ἔρχεσθ', ὄφρα καὶ ἄλλοι ἀεθλεύωσιν Ἀχαιοί.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο.
Καί ῥ' ἀπομορξαμένω κονίην, δύσαντο χιτῶνας.
Πηλείδης δ' αἶψ' ἄλλα τίθει ταχυτῆτος ἄεθλα,
Ἀργύρεον κρητῆρα τετυγμένον· ἓξ δ' ἄρα μέτρα
Χάνδανεν, αὐτὰρ κάλλει ἐνίκα πᾶσαν ἐπ' αἶαν
Πολλόν, ἐπεὶ Σιδόνες πολυδαίδαλοι εὖ ἤσκησαν,
Φοίνικες δ' ἄγον ἄνδρες ἐπ' ἠεροειδέα πόντον,
Στῆσαν δ' ἐν λιμένεσσι, Θόαντι δὲ δῶρον ἔδωκαν·
Υἷος δὲ Πριάμοιο Λυκάονος ὦνον ἔδωκε
Πατρόκλῳ ἥρωϊ Ἰησονίδης Εὔνηος.
Καὶ τὸν Ἀχιλλεὺς θῆκεν ἄεθλιον οὗ ἑτάροιο,
Ὅστις ἐλαφρότατος ποσσὶ κραιπνοῖσι πέλοιτο.
Δευτέρῳ * αὖ βοῦν θῆκε μέγαν καὶ πίονα δημῷ·
Ἡμιτάλαντον δὲ χρυσοῦ λοισθήϊ' ἔθηκε·
Στῆ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν,
Ὄρνυσθ' οἳ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθε.
Ὣς ἔφατ'· ὤρνυτο δ' αὐτίκ' Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
Ἂν δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις, ἔπειτα δὲ Νέστορος υἱὸς
Ἀντίλοχος. (ὁ γὰρ αὖτε νέους ποσὶ πάντας ἐνίκα)
Στὰν δὲ μεταστοιχεί· σήμηνε δὲ τέρματ' Ἀχιλλεύς.
Τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος· ὦκα δ' ἔπειτα
Ἔκφερ' Ὀϊλιάδης· ἐπὶ δ' ὤρνυτο δῖος Ὀδυσσεὺς
Ἄγχι μάλ', ὡς ὅτε τίς τε γυναικὸς ἐϋζώνοιο
Στήθεός ἐστι κανών, ὅν τ' εὖ μάλα * χερσὶ τανύσσῃ,
Πηνίον ἐξέλκουσα παρὲκ μίτον, ἀγχόθι δ' ἴσχει
Στήθεος· ὣς Ὀδυσσεὺς θέεν ἐγγύθεν, αὐτὰρ ὄπισθεν
Ἴχνια τύπτε πόδεσσι, πάρος κόνιν ἀμφιχυθῆναι.
Κὰδ δ' ἄρα οἱ κεφαλῆς χέ' ἀϋτμένα δῖος Ὀδυσσεὺς
Αἰεὶ ῥίμφα θέων, ἴαχον δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοὶ
Νίκης * ἱεμένῳ, μάλα δὲ σπεύδοντι κέλευον.
Ἀλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον, αὐτίκ' Ὀδυσσεὺς
Εὔχετ' Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι ὃν κατὰ θυμόν,
Κλῦθι θεά, ἀγαθή μοι ἐπίρροθος ἐλθὲ ποδοῖιν.
Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη·
Γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρά, πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλον ἐπαΐξεσθαι ἄεθλον,
Ἔνθ' Αἴας μὲν ὄλισθε θέων· βλάψεν γὰρ Ἀθήνη,
Τῇ ῥα βοῶν κέχυτ' ὄνθος ἀποκταμένων ἐριμύκων,
Οὓς ἐπὶ Πατρόκλῳ πέφνεν πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.
Ἐν δ' ὄνθου βοέου πλῆτο στόμα τε ῥῖνάς τε.
Κρητῆρ' αὖτ' ἀνάειρε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
Ὡς ἦλθε φθάμενος· ὁ δὲ βοῦν ἕλε φαίδιμος Αἴας·
Στῆ δὲ κέρας μετὰ χερσὶν ἔχων βοὸς ἀγραύλοιο,
Ὄνθον ἀποπτύων, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἔειπεν,
Ὢ πόποι, ἦ μ' ἔβλαψε θεὰ πόδας, ἣ τὸ πάρος περ
Μήτηρ ὣς Ὀδυσῆϊ παρίσταται, ἠδ' ἐπαρήγει.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν.
Ἀντίλοχος δ' ἄρα δὴ λοισθήϊον ἔκφερ' ἄεθλον,
Μειδιόων, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν,
Εἰδόσιν ὔμμι ἐρέω πᾶσιν φίλοι, ὡς ἔτι καὶ νῦν
Ἀθάνατοι τιμῶσι παλαιοτέρους ἀνθρώπους·
Αἴας μὲν γὰρ ἐμεῖ' ὀλίγον προγενέστερός ἐστιν·
Οὗτος δὲ προτέρης γενεῆς, προτέρων τ' ἀνθρώπων,
Ὠμογέροντα δέ μιν φάσ' ἔμμεναι· ἀργαλέον δὲ
Ποσσὶν ἐριδήσασθαι Ἀχαιοῖς, εἰ μὴ Ἀχιλλεῖ.
Ὣς φάτο, κύδηνεν δὲ ποδώκεα Πηλείωνα.
Τὸν δ' Ἀχιλεὺς μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν,
Ἀντίλοχ', οὐ μέν τοι μέλεος εἰρήσεται αἶνος,
Ἀλλά τοι ἡμιτάλαντον ἐγὼ χρυσοῦ ἐπιθήσω.
Ὣς εἰπὼν, ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων.
Αὐτὰρ Πηλείδης κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος
Θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων, κατὰ δ' ἀσπίδα καὶ τρυφάλειαν,
Τεύχεα Σαρπήδοντος, ἅ μιν Πάτροκλος ἀπηύρα·
Στῆ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν,

Ἄνδρε

Ἄνδρε δύω περὶ τῶνδε κελεύομεν, ὥπερ ἀρίστω,
Τεύχεα ἑσσαμένω, ταμεσίχροα χαλκὸν ἑλόντε,
Ἀλλήλων προπάροιθεν ὁμίλου πειρηθῆναι·
Ὁππότερός κε φθῆσιν ὀρεξάμενος χρόα καλὸν,
Ψαύσῃ δ' ἐνδίνων, διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα,
Τῷ μὲν ἐγὼ δώσω τόδε φάσγανον ἀργυρόηλον,
Καλὸν, Θρηΐκιον, τὸ μὲν Ἀστεροπαῖον ἀπηύρων*
Τεύχεα δ' ἀμφότεροι ξυνήϊα ταῦτα φερέσθων.
Καί σφιν δαῖτ' ἀγαθὴν παραθήσομεν ἐν κλισίῃσιν.
Ὣς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
Ἂν δ' ἄρα Τυδείδης ὦρτο κρατερὸς Διομήδης.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἑκάτερθεν ὁμίλου θωρήχθησαν,
Ἐς μέσον* ἀμφοτέρω συνίτην μεμαῶτε μάχεσθαι,
Δεινὸν δερκομένω· θάμβος δ' ἔχε πάντας Ἀχαιούς.
Ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν* ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τρὶς μὲν ἐπήϊξαν, τρὶς δὲ σχεδὸν ὁρμήθησαν.
Ἔνθ' Αἴας μὲν ἔπειτα κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην
Νύξ', οὐδὲ χρό' ἵκανεν· ἔρυτο γὰρ ἔνδοθι θώρηξ.
Τυδείδης δ' ἄρ' ἔπειτα ὑπὲρ σάκεος μεγάλοιο
Αἰὲν ἐπ' αὐχένι κῦρε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκῇ.
Καὶ τότε δή ῥ' Αἴαντι περιδείσαντες Ἀχαιοὶ
Παυσαμένους ἐκέλευσαν ἀέθλια ἶσ' ἀνελέσθαι.
Αὐτὰρ Τυδείδῃ δῶκεν μέγα φάσγανον ἥρως
Σὺν κολεῷ τε φέρων καὶ εὐτμήτῳ τελαμῶνι.
Αὐτὰρ Πηλείδης θῆκεν σόλον αὐτοχόωνον,
Ὃν πρὶν μὲν ῥίπτασκε μέγα σθένος Ἠετίωνος,
Ἀλλ' ἤτοι τὸν ἔπεφνε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
Τὸν δ' ἄγετ' ἐν νήεσσι σὺν ἄλλοισι κτεάτεσσι.
Στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν,
Ὄρνυσθ', οἳ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθε·
Εἴ οἱ καὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι πίονες ἀγροὶ,
Ἕξει μιν καὶ πέντε περιπλομένους ἐνιαυτοὺς
Χρεώμενος· οὐ μὲν γάρ οἱ ἀτεμβόμενός γε σιδήρου
Ποιμὴν οὐδ' ἀροτὴρ εἶσ' ἐς πόλιν, ἀλλὰ παρέξει.
Ὣς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα μενεπτόλεμος Πολυποίτης,
Ἂν δὲ Λεοντῆος κρατερὸν μένος ἀντιθέοιο,
Ἂν δ' Αἴας Τελαμωνιάδης, καὶ δῖος Ἐπειός·
Ἑξείης δ' ἵσταντο, σόλον δ' ἕλε δῖος Ἐπειὸς,
Ἧκε δὲ δινήσας· γέλασαν δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοί.
Δεύτερος αὖτ' ἀφέηκε Λεοντεὺς ὄζος Ἄρηος·
Τὸ τρίτον αὖτ' ἔρριψε μέγας Τελαμώνιος Αἴας
Χειρὸς ἀπὸ στιβαρῆς, καὶ ὑπέρβαλε σήματα* πάντα.
Ἀλλ' ὅτε δὴ σόλον εἷλε μενεπτόλεμος Πολυποίτης,
Ὅσσόν τίς τ' ἔρριψε καλαύροπα βουκόλος ἀνὴρ,
Ἡ δέ θ' ἑλισσομένη πέτεται διὰ βοῦς ἀγελαίας,
Τόσσον παντὸς ἀγῶνος ὑπέρβαλε· τοὶ δ' ἰάχησαν.
Ἀνστάντες δ' ἕταροι Πολυποίταο κρατεροῖο
Νῆας ἔπι γλαφυρὰς ἔφερον βασιλῆος ἄεθλον.
Αὐτὰρ ὁ τοξευτῆσι τίθει ἰόεντα σίδηρον,
Κὰδ δ' ἐτίθει δέκα μὲν πελέκεας, δέκα δ' ἡμιπέλεκκα.
Ἱστὸν δ' ἔστησεν νηὸς κυανοπρῴροιο
Τηλοῦ ἐπὶ ψαμάθοις· ἐκ δὲ τρήρωνα πέλειαν
Λεπτῇ μηρίνθῳ δῆσεν ποδὸς, ἧς ἄρ' ἀνώγει
Τοξεύειν· ὃς μέν κε βάλῃ τρήρωνα πέλειαν,
Πάντας ἀειράμενος πελέκεας, κλισίηνδε* φερέσθω·
Ὃς δέ κε μηρίνθοιο τύχῃ, ὄρνιθος ἁμαρτὼν,
(Ἥσσων γὰρ δὴ κεῖνος) ὁ δ' οἴσεται ἡμιπέλεκκα.
Ὣς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα βίη Τεύκροιο ἄνακτος,
Ἂν δ' ἄρα Μηριόνης, θεράπων ἐῢς Ἰδομενῆος.
Κλήρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλον ἑλόντες.
Τεῦκρος δὲ πρῶτος κλήρῳ λάχεν· αὐτίκα δ' ἰὸν
Ἧκεν ἐπικρατέως, οὐδ' ἠπείλησεν ἄνακτι
Ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην.
Ὄρνιθος μὲν ἅμαρτε (μέγηρε γάρ οἱ τόγ' Ἀπόλλων)
Αὐτὰρ ὁ μήρινθον βάλε πὰρ πόδα, τῇ δέδετ' ὄρνις·
Ἀντικρὺ δ' ἀπὸ μήρινθον τάμε πικρὸς ὀϊστός.
Ἡ μὲν ἔπειτ' ἤϊξε πρὸς οὐρανὸν, ἡ δὲ παρείθη
Μήρινθος ποτὶ γαῖαν· ἀτὰρ κελάδησαν Ἀχαιοί.
Σπερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης ἐξείρυσε χειρὸς

Viros duos de his iubemus, qui præſtantiſſimi ſunt,
Arma indutos incidens-corpus æs ſumentes,
Inuicem coram multitudine experiri:
Vter præoccupauerit appetens corpus pulchrum,
Attigeritq́ue interiora perq́ue arma & nigrum ſanguinem,
Huic quidem ego dabo hunc enſem argenteis-clauis diſtinctum,
Pulchrum, Thracium, quo quidem Aſteropæum priuauit:
Arma autem ambo communia hæc ferant,
Et eis conuiuium lautum apponam in tentoriis.
Sic dixit, prodiit autem poſtea magnus Telamonius Aiax: Aiax & Diomedes
Poſt autem Tydides prodiit fortis Diomedes.
Hi autem poſtquam igitur ex vtraque parte multitudinis armati
In medium vtrorumque congreſſi ſunt prompti pugnare,
Horrendè aſpicientes: ſtupor autem tenebat omnes Achiuos.
Sed quum iam propè fuerunt inter ſe progreſſi,
Ter quidem irruerunt: terque cominus impetum-fecerunt.
Tunc Aiax quidem deinde per ſcutum vndique æquale
Percuſſit, neque corpus attigit: arcebatur enim intus thorax.
Tydides autem deinde ſupra ſcutum magnum
Semper ceruicem adeptus eſt ſplendidæ haſtæ cuſpide.
Et tunc iam Aiaci timentes Achiui,
Ceſſantes iuſſerunt præmia paria referre.
At Tydidæ dedit magnum enſem heros
Cum vagina proferens & artificioſe ſecto loro,
Cæterùm Pelides poſuit diſcum tantum, conflatum,
Quem prius iactabat ingens robur Eetionis:
At hunc quidem interfecit pedibus fortis diuus Achilles:
Illum verò duxerat ad naues cum aliis poſſeſſionibus,
Stetit autem rectus, & verbum inter Argiuos dixit:
Surgite, qui & hoc etiam certamen experiemini Diſci certamen.
Si ei etiam valdè ad modum procul pingues agri ſunt,
Habebit ipſum etiam quinque circumuolutos annos
Vtens: non enim illi indigens ferro
Paſtor, neque arator ibit ad vrbem, ſed diſcus præbebit.
Sic dixit: prodiit autem poſtea bellicoſus Polypœtes,
Surrexit etiam Leontei forte robur diuini:
Surrexit etiam Aiax Telamonides, & diuus Epeus:
Ordine autem ſtabant: diſcumq́ue accepit diuus Epeus:
Miſitq́ue rotans: riſerunt autem omnes Achiui.
Secundus autem emiſit Leonteus ramus Martis.
Tertiò verò proiecit magnus Telamonius Aiax
Manu à valida, & vltra iecit notas omnes:
Sed quum iam diſcum accepit bellicoſus Polypœtes
Quantum quis proiicit pedum bubulcus vir,
Quod contortum volat per boues gregales,
Tantum omne ſpatium ſuperauit: hi verò clamauerunt.
Surgentes autem ſocij Polypœtæ fortis,
Naues in concauas retulerunt regis præmium.
At hic ſagittariis poſuit ſpiculis-conficiendis-aptũ ferrũ, Sagittarũ certamen.
Propoſuit autem decem quidem bipennes decemq́ue ſecuriculas
Malum autem ſtatuit nauis nigram proram-habentis
Longè in arena, exq́ue eo timidam columbam
Tenui funiculo ligauit ex pede, in quam iuſſit
Iaculari: qui ſanè percuſſerit timidam columbam,
Omnes tollens bipennes ad tentorium ferat.
Qui verò funiculum attigerit ab aue aberrans:
(Inferior nempe is) hic ferat ſecuriculas,
Sic dixit: prodiit autem poſtea vis Teucri regis:
Surrexit item Meriones comes bonus Idomenei.
Sortes autem in galea æratæ mouebant accipientes.
Teucer verò primus ſorte ſortitus eſt: ſtatim autem ſagittam
Miſit fortiter, neque vouit regi
Agnorum primogenitorum ſacrificaturum inclytum ſacri-
ficium:
Ab aue quidem aberrauit (inuidit enim ei hoc Apollo)
At hic funem attigit iuxtà pedem, quo ligata erat auis.
Prorſus autem funiculum abſcidit amara ſagitta:
Illa quidem deinde tendebat ad cœlum: hic autem demiſſus eſt
Funiculus in terram: at clamauerunt Achiui.
Feſtinans autem Meriones extraxit manu

Arcum: at iam ſagittam tenebat dudum vt direxerat:
Statim autem vouit procul-iaculanti Apollini
Agnorum primogenitorū ſacrificaturū inclytam hecatombē:
χ. ἴθυν. *Altè autem ſub nubibus vidit timidam columbam:*
χ. τῇ ῥ'. χ. μέσσην. *Hanc hic huc-illuc-ſe vertentem ſub ala percuſſit mediam:*
Penitus autem tranſiuit telum: hoc autē retrorſum in terrā
Ante Merionis fixum eſt pedem: at auis
Malo inſidens nauis nigram-proram habentis,
Collum ſuſpendit, ſimul autem pennæ denſæ diſperſæ ſunt:
Velox autem ex membris anima volauit, longè autē ab illo
Decidit: populi autem rurſus admirati ſtupefactiq́ ſunt.
Itaque Meriones bipennes decem omnes ſuſtulit:
Teucer autem ſecuriculas portauit concauas in naues.
At Pelides quidem longam haſtam,
Lebetémque nouum boue dignum, variegatum,
Depoſuit in certamē ferens: & iaculatores viri ſurrexerūt:
Surrexit quidem Atrides latè dominans Agamemnon:
Surrexit etiam Meriones famulus bonus Idomenei.
His autem & locutus eſt agilis diuus Achilles:
Atride, ſcimus enim quantum antecellis omnibus,
Et quantum viribúſque, & iaculis es præſtantiſſimus:
Quare tu quidem hoc præmium habens, concauas in naues
Vade. at haſtam Merioni heroi demus,
Si tu tuo animo vis: volo enim equidem.
Sic dixit: neq; immorigerus fuit rex virorum Agamēnon.
Dedit autem Merioni haſtam æream: ſed hic heros
Talthybio præconi dedit perpulchrum præmium.

ILIADIS HOMERI XXIIII. COMPOSITIO.

DIMISSVM eſt autem certamen: populi autem veloces in naues ſinguli
Diſpergebantur vt-irent. hi-q. cœnæ curam habebant,
omnóque dulci vt-fruerentur: at Achilles
Achillis inquieta nox Patroclū mœrentis. *Flebat, dilecti amici memor, neque ipſum ſomnus*
χ. ἀνδροτῆτα. *Cepit omnia-domans: ſed vertebatur huc & illuc,*
Patrocli requirens vigorem & robur ingens,
Et quod peregerat cum ipſo, & paſſus erat dolores,
Virorúmque bella periculoſáſque vndas emenſus:
Horum memor teneram lacrymam fundebat.
Aliquando in latera iacens, aliquando autem rurſus
Supinus, aliquando-a-pronus: interdum autē rectus ſurgens
Volutabat-ſeſe mœrēs ad littus maris: neque ipſum Aurora
Apparens latebat ſupra maréque littoráque:
Porrò hic poſtquam iunxiſſet ſub curribus veloces equos:
Hectorem, vt-traheretur, ligabat poſt currum:
χ. τὸν δέ. *Ter autem raptans circa ſepulchrum Menœtiadæ mortui,*
Rurſus in tentorio quieſcebat: illum verò ſinebat
In puluere extendens pronum. huius autem Apollo
Omnem turpitudinem ſemouit à corpore, virum miſeratus
Etiam mortuum: circúmque ægide totum operuit
Aurea, vt non ipſum laniaret raptans.
Adeò hic quidem Hectorem indignè-tractabat furens.
Hunc autem miſerabantur beati dij inſpicientes:
Vt-furaretur-a. hortabatur bonum-ſpeculatorem Mercur.
Paridis iudicium. Apollo deos obiurgat, quòd Hectoris corpus crudeliter tractari patiantur. *Tunc alijs-q. omnibus placuit, nequaquam* tamen *Iunoni,*
Neque Neptuno, neque cæſijs-oculis puellæ:
Sed ſic affecti-erant, vt ipſis primū odio-erat Ilium ſacrum,
Et Priamus, & populus, Alexandri propter damnum,
Qui contempſit deas quando eius ad tugurium iuerant,
Hancque laudauit quæ ei præbuit libidinem triſtem.
Sed quando iam ab illo duodecima erat aurora.
χ. ζεύξειε-εν. *Tum inter immortales locutus eſt illuſtris Apollo:*
Improbi eſtis dij, noxij, nónne quondam vobis

Τόξον· ἀτὰρ δὴ ὀϊστὸν ἔχεν πάλαι ὡς ἴθυνεν.
Αὐτίκα δ' ἠπείλησεν ἑκηβόλῳ Ἀπόλλωνι
Ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην·
Ὕψι δ' ὑπαὶ νεφέων* εἶδε τρήρωνα πέλειαν,
Τῇ ῥ' ὅγε δινεύουσαν ὑπὸ πτέρυγος βάλε* μέσσην.
Ἀντικρὺ δὲ διῆλθε βέλος· τὸ μὲν ἂψ ἐπὶ γαίῃ
Πρόσθεν Μηριόναο πάγη ποδός. αὐτὰρ ὁ ὄρνις
Ἱστῷ ἐφεζομένη νηὸς κυανοπρῴροιο,
Αὐχέν' ἀπεκρέμασεν, σὺν δὲ πτερὰ πυκνὰ λίασθεν.
Ὠκὺς δ' ἐκ μελέων θυμὸς πτάτο, τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ
Κάππεσε· λαοὶ δ' αὖ θηεῦντό τε, θάμβησάν τε.
Ἂν δ' ἄρα Μηριόνης πελέκεας δέκα πάντας ἄειρε,
Τεῦκρος δ' ἡμιπέλεκκα φέρεν κοίλας ἐπὶ νῆας.
Αὐτὰρ Πηλεΐδης κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος,
Κὰδ δὲ λέβητ' ἄπυρον βοὸς ἄξιον ἀνθεμόεντα
Θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων. καί ῥ' ἥμονες ἄνδρες ἀνέσταν·
Ἂν μὲν ἄρ' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
Ἂν δ' ἄρα Μηριόνης, θεράπων ἐῢς Ἰδομενῆος.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
Ἀτρεΐδη, ἴδμεν γὰρ ὅσον προβέβηκας ἁπάντων,
Ἠδ' ὅσσον δυνάμει τε καὶ ἥμασιν ἔπλεο ἄριστος·
Ἀλλὰ σὺ μὲν τόδ' ἄεθλον ἔχων κοίλας ἐπὶ νῆας
Ἔρχευ, ἀτὰρ δόρυ Μηριόνῃ ἥρωϊ πόρωμεν,
Εἰ σύ γε σῷ θυμῷ ἐθέλοις. κέλομαι γὰρ ἔγωγε.
Ὣς ἔφατ'. οὐδ' ἀπίθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
Δῶκε δὲ Μηριόνῃ δόρυ χάλκεον· αὐτὰρ ὅγ' ἥρως
Ταλθυβίῳ κήρυκι δίδου περικαλλὲς ἄεθλον.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ ἡ ω μέγα ῥαψῳδία.

ΛΥΤΟ δ' ἀγών, λαοὶ δὲ θοὰς ἐπὶ νῆας ἕκαστοι
Ἐσκίδναντ' ἰέναι. τοὶ μὲν δόρποιο μέδοντο,
Ὕπνου τε γλυκεροῦ ταρπήμεναι· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Κλαῖε φίλου ἑτάρου μεμνημένος, οὐδέ μιν ὕπνος
Ἥρει πανδαμάτωρ, ἀλλ' ἐστρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
Πατρόκλου ποθέων* ἀνδροτῆτά τε καὶ μένος ἠΰ·
Ἠδ' ὁπόσα τολύπευσε σὺν αὐτῷ καὶ πάθεν ἄλγεα,
Ἀνδρῶν τε πτολέμους, ἀλεγεινά τε κύματα πείρων.
Τῶν μιμνησκόμενος, θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἶβεν,
Ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὖτε
Ὕπτιος, ἄλλοτε δὲ πρηνής· τοτὲ δ' ὀρθὸς ἀναστὰς
Δινεύεσκ' ἀλύων παρὰ θῖν' ἁλός· οὐδέ μιν Ἠὼς
Φαινομένη λήθεσκεν ὑπεὶρ ἅλα τ' ἠϊόνας τε·
Ἀλλ' ὅγ' ἐπεὶ ζεύξειεν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους,
Ἕκτορα δ' ἕλκεσθαι δησάσκετο δίφρου ὄπισθεν·
Τρὶς δ' ἐρύσας περὶ σῆμα Μενοιτιάδαο θανόντος,
Αὖτις ἐνὶ κλισίῃ παυέσκετο, τὸν δέ τ' ἔασκεν
Ἐν κόνι ἐκτανύσας προπρηνέα· τοῖο δ' Ἀπόλλων
Πᾶσαν ἀεικείην ἄπεχε χροΐ, φῶτ' ἐλεαίρων
Καὶ τεθνηότα περ· περὶ δ' αἰγίδι πάντα κάλυπτε
Χρυσείῃ, ἵνα μή μιν ἀποδρύφοι ἑλκυστάζων.
Ὣς ὁ μὲν Ἕκτορα δῖον ἀείκιζεν μενεαίνων·
Τὸν δ' ἐλεαίρεσκον μάκαρες θεοὶ εἰσορόωντες,
Κλέψαι δ' ὀτρύνεσκον ἐΰσκοπον Ἀργειφόντην.
Ἔνθ' ἄλλοις μὲν πᾶσιν ἑήνδανεν, οὐδέ ποθ' Ἥρῃ
Οὐδὲ Ποσειδάων', οὐδὲ γλαυκώπιδι κούρῃ·
Ἀλλ' ἔχον ὥς σφιν πρῶτον ἀπήχθετο Ἴλιος ἱρή,
Καὶ Πρίαμος καὶ λαός, Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' ἄτης,
Ὃς νείκεσσε θεὰς ὅτε οἱ μέσσαυλον ἵκοντο,
Τὴν δ' ᾔνησ' ἣ οἱ πόρε μαχλοσύνην ἀλεγεινήν.
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτη γένετ' ἠώς,
Καὶ τότ' ἄρ' ἀθανάτοισι μετηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων,
Σχέτλιοί ἐστε θεοί,* δηλήμονες, οὔ νύ ποθ' ὑμῖν

Ἕκτωρ

Ἕκτωρ μηρί' ἔκηε βοῶν αἰγῶν τε τελείων;
Τὸν νῦν οὐκ ἔτλητε νέκυν περ ἐόντα σαῶσαι,
Ἥ τ' ἀλόχῳ ἰδέειν, καὶ μητέρι, καὶ τέκεϊ ᾧ,
Καὶ πατέρι Πριάμῳ, λαοῖσί τε, τοί κέ μιν ὦκα
Ἐν πυρὶ κήαιεν καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσαιεν·
Ἀλλ' ὀλοῷ Ἀχιλῆϊ θεοὶ βούλεσθ' ἐπαρήγειν,
Ὧ οὔτ' ἂρ φρένες εἰσὶν ἐναίσιμοι, οὔτε νόημα
Γναμπτὸν ἐνὶ στήθεσσι· λέων δ' ὣς ἄγρια οἶδεν,
Ὅς τ' ἐπεὶ ἂρ μεγάλῃ τε βίῃ καὶ ἀγήνορι θυμῷ
Εἴξας εἶσ' ἐπὶ μῆλα βροτῶν, ἵνα δαῖτα λάβῃσιν·
Ὣς Ἀχιλεὺς ἔλεον μὲν ἀπώλεσεν, οὐδέ οἱ αἰδὼς
Γίγνεται, ἥ τ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἠδ' ὀνίνησι.
Μέλλει* γάρ πού τις καὶ φίλτερον ἄλλον ὀλέσσαι,
Ἠὲ κασίγνητον ὁμογάστριον, ἠὲ καὶ υἱόν·
Ἀλλ' ἤτοι κλαύσας καὶ ὀδυράμενος μεθέηκε.
Τλητὸν γὰρ Μοῖραι θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισιν.
Αὐτὰρ ὅ γ' Ἕκτορα δῖον, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπηύρα,
Ἵππων ἐξάπτων, περὶ σῆμ' ἑτάροιο φίλοιο
Ἕλκει· οὐ μήν οἱ τό γε κάλλιον, οὐδέ τ' ἄμεινον,
Μὴ ἀγαθῷ περ ἐόντι νεμεσσηθῶμέν οἱ ἡμεῖς.
Κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀεικίζει μενεαίνων.

Τὸν δὲ χολωσαμένη προσέφη λευκώλενος Ἥρη,
Εἴη κεν καὶ τοῦτο τεὸν ἔπος, Ἀργυρότοξε,
Εἰ δὴ ὁμὴν Ἀχιλῆϊ καὶ Ἕκτορι θήσετε τιμήν.
Ἕκτωρ μὲν θνητός τε γυναῖκά τε θήσατο μαζόν·
Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς ἐστι θεᾶς γόνος, ἣν ἐγὼ αὐτὴ
Θρέψά τε καὶ ἀτίτηλα, καὶ ἀνδρὶ πόρον παράκοιτιν
Πηλέϊ, ὃς περὶ κῆρι φίλος γένετ' ἀθανάτοισι.
Πάντες δ' ἀντιάασθε θεοὶ γάμου· ἐν δὲ σὺ τοῖσι
Δαίνυ', ἔχων φόρμιγγα, κακῶν ἕταρ', αἰὲν ἄπιστε.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,
Ἥρη, μὴ δὴ πάμπαν ἀποσκύδμαινε θεοῖσιν.
Οὐ μὲν γὰρ τιμή γε μί' ἔσσεται· ἀλλὰ καὶ Ἕκτωρ
Φίλτατος ἔσκε θεοῖσι βροτῶν, οἳ ἐν Ἰλίῳ εἰσίν·
Ὣς γὰρ ἔμοιγ', ἐπεὶ οὔ τι φίλων ἡμάρτανε δώρων.
Οὐ γάρ μοί ποτε βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης,
Λοιβῆς τε κνίσης τε· τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς.
Ἀλλ' ἤτοι κλέψαι μὲν ἐάσομεν, οὐδέ πῃ ἔστι,
Λάθρῃ Ἀχιλλῆος, θρασὺν Ἕκτορα· ἦ γάρ οἱ αἰεὶ
Μήτηρ παρμέμβλωκεν ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἦμαρ.
Ἀλλ' εἴ τις καλέσειε θεῶν Θέτιν ἆσσον ἐμεῖο,
Ὄφρα τί οἱ εἴπω πυκινὸν ἔπος, ὥς κεν Ἀχιλλεὺς
Δώρων ἐκ Πριάμοιο λάχῃ, ἀπό θ' Ἕκτορα λύσῃ.

Ὣς ἔφατ'· ὦρτο δὲ Ἶρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα.
Μεσσηγὺς δὲ Σάμου τε καὶ Ἴμβρου παιπαλοέσσης
Ἔνθορε μείλανι πόντῳ,* ἐπεστονάχησε δὲ λίμνη.
Ἡ δὲ μολυβδαίνῃ ἰκέλη ἐς βυσσὸν ὄρουσεν,
Ἥ τε κατ' ἀγραύλοιο βοὸς κέρας ἐμβεβαυῖα,
Ἔρχεται ὠμηστῇσιν ἐπ' ἰχθύσι κῆρα φέρουσα.
Εὗρε δ' ἐνὶ σπῆϊ γλαφυρῷ Θέτιν, ἀμφὶ δέ τ' ἄλλαι
Εἵαθ' ὁμηγερέες ἅλιαι θεαί· ἣ δ' ἐνὶ μέσσῃς
Κλαῖε μόρον οὗ παιδὸς ἀμύμονος, ὅς οἱ ἔμελλε
Φθίσεσθ' ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι, τηλόθι πάτρης.
Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἶρις,

Ὄρσο Θέτι, καλέει Ζεὺς ἄφθιτα μήδεα εἰδώς.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα,

Τίπτέ με κεῖνος ἄνωγε μέγας θεός; αἰδέομαι δὲ
Μίσγεσθ' ἀθανάτοισιν, ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ.
Εἶμι μέν, οὐδ' ἅλιον ἔπος ἔσσεται, ὅττί κεν εἴπῃ.

Ὣς ἄρα φωνήσασα, κάλυμμ' ἕλε δῖα θεάων
Κυάνεον, τοῦ δ' οὔ τι μελάντερον ἔπλετο ἔσθος.
Βῆ δ' ἰέναι, πρόσθεν δὲ ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις
Ἡγεῖτ'· ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λιάζετο κῦμα θαλάσσης.
Ἀκτὴν δ' ἐξαναβᾶσαι, ἐς οὐρανὸν ἀϊχθήτην.
Εὗρον δ' εὐρύοπα Κρονίδην, περὶ δ' ἄλλοι ἅπαντες
Εἵαθ' ὁμηγερέες μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες.
Ἡ δ' ἄρα πὰρ Διὶ πατρὶ καθέζετο, εἶξε δ' Ἀθήνη.
Ἥρη δὲ χρύσεον καλὸν δέπας ἐν χειρὶ θῆκε,
Καί ῥ' εὔφρην' ἐπέεσσι· Θέτις δ' ὤρεξε πιοῦσα.

Hector crura cremauit boum, caprarumq́ue integrarum?
Hunc iam non ſuſtinetis etiam mortuũ exiſtentem ſeruare,
Suæq́ue vxori ad videndum, & matri & filio ſuo,
Et patri Priamo, populiſq́ue, qui ſanè ipſum mox
Igne vrerent, & iuſta exequiarum perſoluerent:
Sed pernicioſo Achilli, Dij vultis opitulari,
Cui neque mens eſt laudabilis, neque animus
Flexibilis in pectoribus: leo autem veluti, agreſtia ſapit,
Qui poſtquam magno robori & ſuperbo animo
Paruit, it ad oues hominum vt dapes accipiat:
Sic Achilles miſericordiam q. perdidit, neque ei pudor
Eſt, qui viros valde lædit, atque iuuat.
Poteſt enim fortè quis & chariorem alium amiſiſſe, χ.φρ.
Vel fratrem vterinum, vel etiam filium,
At profectò poſtquam fleuit & luxit, negligit.
Patientem enim Fata animum indiderunt hominibus.
At hic Hectora diuinum poſtquam charo corde priuauit,
Equis appendens circum ſepulchrum ſocij dilecti
Trahit: non ſanè ei hoc honeſtum, neque vtile.
Caueat ne forti quamuis exiſtenti ſuccenſeamus et nos:
Inſenſibilem enim terram contumelia afficit [illegible]

Hunc autem irata allocuta eſt albiulna Iuno: Iuno Apol[illegible]
Eſto & hoc tuum verbum Arcitenens,
Si iam parem Achilli & Hectori tribuitis honorem:
Hector quidem mortaliſque mulieriſque ſuxit mammam.
Cæterum Achilles eſt deæ proles, quam egoipſa
Nutriui que, & educaui, & viro dedi vxorem
Peleo, qui in animo charus fuit immortalibus.
Omnes autem interfuiſtis dij nuptijs: interque tu hos
Epulabaris, geſtans citharã, ô malorũ ſodalis ſẽper perfide.

Hanc autem excipiens allocutus eſt nubicogus Iupiter: Iuno Thet[illegible] ceris
Iuno, ne iam omnino iraſcere diis.
Non quidem n. honor idem erit, attamen etiam Hector
Dilectiſſimus erat dijs inter homines qui in Ilio ſunt.
Sic n. mihi quidem: nam nunquam chara prætermiſit dona.
Non enim vnquam ara caruit conuiuio æquali,
Libamineque nidoreque: hunc n. ſortiti ſumus honorem nos.
Sed certe furari quidem omittamus, neque vllo modo licet
Clam Achille audacem Hectora: profectò enim ei ſemper
Mater adeſt ſimul noctéſque & dies.
Sed ſi quis vocet deorum Thetim propè me,
Vt aliquod ei dicam prudens verbum, vt Achilles
Dona à Priamo accipiat, atque Hectora reddat.

Sic dixit: mota eſt verò Iris turbinipes nunciatura.
Inter autem Samumque & Imbrum aſperam
Inſiliit nigro ponto: ingemuitq́ue ſtagnum.
Ipſa autem glandulæ plumbeæ ſimilis in profundum delapſa eſt, γρ. ἐπιστενάχησε.
Quæ in agreſtis bouis cornu poſita,
Deſcendit crudiuoris piſcibus mortem ferens.
Inuenit autem in ſpecu caua Thetim, circúmque alia
Sedebant frequentes marinæ deæ: hæc autem in medijs
Flebat fatum ſui filij eximij, qui ei debebat
Perire in Troia fœcunda, longè à patria.
Propè verò ſtans, allocuta eſt pedibus velox Iris:

Surge Thetis, vocat te Iupiter incorrupta conſilia ſciens:
Huic autem reſpondit deinde dea Thetis argentipes:
Cur nam me ille iubet venire magnus Deus? vereor autem
Miſceri immortalibus: habeo n. dolores innumeros animo.
Ibo quidem, neque vanum verbum erit quodcunq; dixerit.

Sic fata, velum accepit diua dearum
Nigrum, hoc autem nullum nigrius erat veſtimentum.
Perrexit autem ire: antè verò ventipes velox Iris
Ibat, circúmque ipſas dimouebatur vnda maris:
Littus autem aſcendentes in cœlum feſtinarunt:
Inuenerunt autem late videntem Saturniũ: circúmque ceteri omnes
Sedebant ſimul congregati beati dij ſemper exiſtentes.
Hæc autem apud iouem patrem ſedit, ceſſitq́ue Minerua:
Iuno verò aureum pulchrum poculum in manu poſuit,
Et exhilarauit verbis: Thetis verò reddidit poſtquam bibit.

Inter hos.a.ſermonem: orſus eſt pater hominúmque deorũq;,
 Veniſti ad Olympum dea Thetis mœſta quamuis,
Iupiter Thetim mittit ad Achillem. Luctum intolerabilem habens in mentibus, noui & ipſe:
Veruntamen & ſic dicam, cuius de gratia huc te vocaui:
Nouem dies iam contentio inter immortales orta eſt
Hectoris propter cadauer, & Achillem vrbium euerſorem:
Vt furaretur.a.hortabantur bonũ ſpeculatorem Mercuriũ,
γρ. προϊάπτω, Verùm ego hanc gloriam Achilli defero,
Reuerentiam & amicitiam tuam deinceps conſeruans.
Confeſtim valdè ad exercitum ito, & filio tuo præcipe,
Iraſci ei dic deos: me autem præcipuè omnium
Immortalium iratum eſſe, quòd mentibus iracundis
Hectorem detinet apud naues curuis-puppib. neq. reddidit
Si quo modo me vereatur, Hectorémque ſoluat.
Cæterùm ego Priamo magnanimo Irim mittam,
Vt redimat dilectum filium profectus ad naues Achiuorũ:
Dona autem Achilli ferat, quæ animum recreent.
 Sic dixit, neque renuit dea Thetis argentipes.
Deſcendit autem ab Olympi cacuminibus properans:
Perueniitq; ad tentorium ſui filij intus vtique hunc
Inuenit abundè ſuſpirantem. dilecti.a.circum ipſum ſocij
Certatim laborabant, & parabant prandium.
Illis verò ouis lanigera magna in tentorio mactata eſt:
Ipſa verò valde propè ipſum ſedit veneranda mater,
Manuq; ipſum demulſit, verbumq; dixit, & compellauit:
 Fili mi, quouſque flens & dolens
Tuum arrodes cor, memor neque cibi
γρ. οὔτι. Neque cubilis? bonum verò mulieri in amore
Miſceri: non enim mihi diu viues, ſed tibi iam
Propè adeſt mors & fatum præpotens.
Sed me intellige ocyus, Iouis enim tibi nuncia ſum:
Iraſci tibi ait deos: ſéque maximè omnium
Immortalium iratum eſſe: quòd mentibus furibundis
Hectorem tenes apud naues roſtratas, neque dimiſiſti.
Sed agè iam dimitte, cadauerіſque accipe premia.
 Hanc verò excipiens allocutus eſt leuipes Achilles:
Huc veniat qui dona ferat, & cadauer abducat,
γρ. ἄγοιτο, Siquidem volenti animo Olympius ipſe iuſſit.
 Sic hi in nauium congregatione materque & filius
Multa inter ſe verba velocia dicebant.
Irim verò impulit Saturnides ad Ilium ſacrum:
 Vade agè Iri velox, linquens ſedem Olympi,
Iupiter Irim mittit ad Priamũ quæ eum iubeat ire ad Achillem. Nuncia Priamo magnanimo Ilium intra,
Vt redimat charum filium iens ad naues Achiuorum:
Donáque Achilli ferat quæ animum recreent,
Solus neque quis alius vnà Troianorum eat vir:
Præco aliquis eum ſequatur ſenior, qui dirigat
γρ. κ' ἰθύνοι. Mulos & currum volubilem, atque rurſus
Cadauer reducat ad vrbem, quod interfecit diuus Achilles:
Non autem ei mors curæ ſit mentibus, neque terror:
Ipſum enim ei ducem via dabimus Mercurium,
Qui ducet donec ducendo Achilli appropinquet.
At poſtquam duxerit intra tentorium Achillis,
Neque ipſe interficiet, alióſque omnes prohibebit.
Non enim eſt inſipiens, neq; inconſideratus, neq; ſceleſtus:
Sed valdè accuratè ſupplici parcet viro.
 Sic dixit: ruitque Iris turbinipes nunciatura.
Venit autem ad Priami ædes, reperitque clamorémque luctúmque.
Filij quidem patrem circumſedentes in aula,
Lacrymis veſtes rigabant, ipſe verò in medijs ſenex
Obualutum toga tectus: circúmque multa
Sordes erant capútque & ceruicem huius ſenis,
Quas volutans ſuperiecerat manibus ſuis.
Filiæ verò per ædes & nurus lamentabantur,
Illorum reminiſcentes, qui tum multi & ſtrenui
Manibus ſub Argiuorum iacebant vita priuati.
Stetit autem apud Priamum Iouis nuncia, & allocuta eſt,
Paucis dicens (huius enim tremor occupabat artus)
 Confide Dardanide Priame mentibus, neque formida:

Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 Ἤλυθες Οὔλυμπόνδε θεὰ Θέτι κηδομένη περ,
Πένθος ἄλαστον ἔχουσα μετὰ φρεσίν· οἶδα καὶ αὐτός.
Ἀλλὰ καὶ ὧς ἐρέω τοῦ σ' εἵνεκα δεῦρο κάλεσσα.
Ἐννῆμαρ δὴ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρωρεν
Ἕκτορος ἀμφὶ νέκυι, καὶ Ἀχιλλῆϊ πτολιπόρθῳ·
Κλέψαι δ' ὀτρύνεσκον ἐΰσκοπον Ἀργειφόντην,
Αὐτὰρ ἐγὼ τόδε κῦδος Ἀχιλλῆϊ * προτιάπτω,
Αἰδῶ καὶ φιλότητα τεὴν μετόπισθε φυλάσσων·
Αἶψα μάλ' ἐς στρατὸν ἐλθὲ, καὶ υἱέϊ σῷ ἐπίτειλον·
Σκύζεσθαί οἱ εἰπὲ θεοὺς, ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων
Ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένῃσιν
Ἕκτορ' ἔχει παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐδ' ἀπέλυσεν·
Αἴ κέν πως ἐμέ τε δείσῃ, ἀπό θ' Ἕκτορα λύσῃ·
Αὐτὰρ ἐγὼ Πριάμῳ μεγαλήτορι Ἶριν ἐφήσω,
Λύσασθαι φίλον υἱὸν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν τά κε θυμὸν ἰήνῃ.
 Ὣς ἔφατ'. οὐδ' ἀπίθησε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα.
Ἷξεν δ' ἐς κλισίην οὗ υἱέος, ἔνθ' ἄρα τόν γε
Εὗρ' ἁδινὰ στενάχοντα· φίλοι δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
Ἐσσυμένως ἐπένοντο, καὶ ἐντύνοντο ἄριστον·
Τοῖσι δ' ὄϊς λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἱέρευτο.
Ἡ δὲ μάλ' ἄγχ' αὐτοῖο καθέζετο πότνια μήτηρ,
Χειρί τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε,
 Τέκνον ἐμὸν, τέο μέχρις ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων,
Σὴν ἔδεαι κραδίην, μεμνημένος * οὐδέ τι σίτου,
Οὔτ' εὐνῆς; ἀγαθὸν δὲ γυναικί περ ἐν φιλότητι
Μίσγεσθ'. οὐ γάρ μοι δηρὸν βέῃ, ἀλλά τοι ἤδη
Ἄγχι παρέστηκεν θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή.
Ἀλλ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
Σκύζεσθαί σοι φησὶ θεοὺς, ἑὲ δ' ἔξοχα πάντων
Ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένῃσιν
Ἕκτορ' ἔχεις παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐδ' ἀπέλυσας.
Ἀλλ' ἄγε δὴ λῦσον, νεκροῖο δὲ δέξαι ἄποινα.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
Τῇδ' εἴη· ὃς ἄποινα φέροι, καὶ νεκρὸν * ἄγοιτο,
Εἰ δὴ πρόφρονι θυμῷ Ὀλύμπιος αὐτὸς ἀνώγει.
 Ὣς οἵ γ' ἐν νηῶν ἀγύρει μήτηρ τε καὶ υἱὸς
Πολλὰ πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον·
Ἶριν δ' ὄτρυνε Κρονίδης εἰς Ἴλιον ἱρὴν,
 Βάσκ' ἴθι Ἶρι ταχεῖα, λιποῦσ' ἕδος Οὐλύμποιο,
Ἄγγειλον Πριάμῳ μεγαλήτορι Ἴλιον εἴσω
Λύσασθαι φίλον υἱὸν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
Δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν τά κε θυμὸν ἰήνῃ,
Οἶον, μηδέ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἴτω ἀνήρ.
Κῆρύξ τίς οἱ ἕποιτο γεραίτερος, * ὅς κ' ἰθύνοι
Ἡμιόνους καὶ ἄμαξαν ἐΰτροχον, ἠδὲ καὶ αὖτις
Νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστυ, τὸν ἔκτανε δῖος Ἀχιλλεύς.
Μηδέ τι οἱ θάνατος μελέτω φρεσὶ, μηδέ τι τάρβος.
Τοῖον γάρ οἱ πομπὸν ὀπάσσομεν Ἀργειφόντην,
Ὃς ἄξει εἷος κεν ἄγων Ἀχιλῆϊ πελάσσῃ.
Αὐτὰρ ἐπὴν ἀγάγῃσιν ἔσω κλισίην Ἀχιλῆος,
Οὔτ' αὐτὸς κτενέει, ἀπό τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει·
Οὔτε γάρ ἐστ' ἄφρων, οὔτ' ἄσκοπος, οὔτ' ἀλιτήμων·
Ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ἱκέτεω πεφιδήσεται ἀνδρός.
 Ὣς ἔφατ'. ὦρτο δὲ Ἶρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα·
Ἷξεν δ' ἐς Πριάμοιο· κίχεν δ' ἐνοπήν τε γόον τε·
Παῖδες μὲν πατέρ' ἀμφὶ καθήμενοι ἔνδοθεν αὐλῆς,
Δάκρυσιν εἵματ' ἔφυρον· ὁ δ' ἐν μέσσοισι γεραιὸς
Ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος, ἀμφὶ δὲ πολλὴ
Κόπρος ἔην κεφαλῇ τε καὶ αὐχένι τοῖο γέροντος,
Τήν ῥα κυλινδόμενος καταμήσατο χερσὶν ἑῇσι·
Θυγατέρες δ' ἀνὰ δώματ' ἰδὲ νυοὶ ὠδύροντο,
Τῶν μιμνησκόμεναι οἳ δὴ πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ
Χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες.
Στῆ δὲ παρὰ Πρίαμον Διὸς ἄγγελος, ἠδὲ προσηύδα,
Τυτθὸν φθεγξαμένη (τὸν δὲ τρόμος ἔλλαβε γυῖα)
 Θάρσει Δαρδανίδη Πρίαμε φρεσὶ, μηδέ τι τάρβει.

Οὐ μὲν

Οὐ μὲν γάρ τοι ἐγὼ κακὸν ὀσσομένη τόδ' ἱκάνω,
Ἀλλ' ἀγαθὰ φρονέουσα. Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
Ὅς σευ ἄνευθεν ἐὼν μέγα κήδεται, ἠδ' ἐλεαίρει·
Λύσασθαί σ' ἐκέλευσεν Ὀλύμπιος Ἕκτορα δῖον,
Δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν τά κε θυμὸν ἰήνῃ,
Οἶον, μηδέ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἴτω ἀνήρ.
Κῆρυξ τίς τοι ἕποιτο γεραίτερος, ὅς κ' ἰθύνοι
Ἡμιόνους καὶ ἄμαξαν ἐΰτροχον, ἠδὲ καὶ αὖτις
Νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστυ τὸν ἔκτανε δῖος Ἀχιλλεύς·
Μηδέ τί τοι θάνατος μελέτω φρεσὶ, μηδέ τι τάρβος.
Τοῖος γάρ τοι πομπὸς ἅμ' ἕψεται Ἀργειφόντης,
Ὅς σ' ἄξει εἷος κεν ἄγων Ἀχιλῆϊ πελάσσῃ·
Αὐτὰρ ἐπὴν ἀγάγῃσιν ἔσω κλισίην Ἀχιλῆος,
Οὔτ' αὐτὸς κτενέει, ἀπό τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει.
Οὔτε γάρ ἐστ' ἄφρων, οὔτ' ἄσκοπος, οὔτ' ἀλιτήμων·
Ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ἱκέτεω πεφιδήσεται ἀνδρός·
Ἡ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἶρις·
Αὐτὰρ ὅ γ' υἷας ἄμαξαν ἐΰτροχον ἡμιονείην
Ὁπλίσαι ἠνώγει, πείρινθα δὲ δῆσαι ἐπ' αὐτῆς·
Αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεβήσετο κηώεντα,
Κέδρινον, ὑψόροφον, ὃς γλήνεα πολλὰ κεχάνδει,
Ἐς δ' ἄλοχον Ἑκάβην ἐκαλέσσατο, φώνησέν τε,
Δαιμονίη, Διόθεν μοι Ὀλύμπιος ἄγγελος ἦλθε
Λύσασθαι φίλον υἱὸν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν τά κε θυμὸν ἰήνῃ.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, τί τοι φρεσὶν εἴδεται εἶναι;
Αἰνῶς γάρ μ' αὐτόν γε μένος καὶ θυμὸς ἄνωγε,
Κεῖσ' ἰέναι, ἐπὶ νῆας ἔσω στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν.
Ὡς φάτο, κώκυσεν δὲ γυνὴ, καὶ ἀμείβετο μύθῳ,
Ὤμοι, πῇ δή τοι φρένες οἴχονθ', ᾗς τὸ πάρος περ
Ἔκλε' ἐπ' ἀνθρώπους ξείνους ἠδ' οἷσιν ἀνάσσεις;
Πῶς ἐθέλεις ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος,
Ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμοὺς ὅς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
Υἱέας ἐξενάριξε; σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ·
Εἰ γάρ σ' αἱρήσει καὶ ἐσόψεται ὀφθαλμοῖσιν
Ὠμηστὴς καὶ ἄπιστος ἀνὴρ ὅδε, οὔ σ' ἐλεήσει,
Οὐδέ τί σ' αἰδέσεται· νῦν δὲ κλαίωμεν ἄνευθεν
Ἥμενοι ἐν μεγάρῳ· τῷ δ' ὥς ποθι μοῖρα κραταιὴ
Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκον αὐτὴ,
Ἀργίποδας κύνας ἆσαι ἑῶν ἀπάνευθε τοκήων,
Ἀνδρὶ παρὰ κρατερῷ, τοῦ ἐγὼ μέσον ἧπαρ ἔχοιμι
Ἐσθέμεναι προσφῦσα· τότ' ἂν τιτὰ ἔργα γένοιτο
Παιδὸς ἐμοῦ· ἐπεὶ * οὔ ἑ κακιζόμενόν γε κατέκτα,
Ἀλλὰ πρὸ Τρώων καὶ Τρωϊάδων βαθυκόλπων
Ἑσταότ', οὔτε φόβου μεμνημένον οὔτ' ἀλεωρῆς.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε γέρων Πρίαμος θεοειδής,
Μή μ' ἐθέλοντ' ἰέναι κατερύκανε, μηδέ μοι αὐτὴ
Ὄρνις ἐνὶ μεγάροισι κακὸς πέλε· οὐδέ με πείσεις.
Εἰ μὲν γάρ τίς μ' ἄλλος ἐπιχθονίων ἐκέλευεν,
Ἢ οἳ μάντιές εἰσι, θυοσκόοι, ἢ ἱερῆες,
Ψεῦδός κεν φαῖμεν, καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον·
Νῦν δ' αὐτὸς γὰρ ἄκουσα θεοῦ καὶ ἐσέδρακον ἄντην,
Εἶμι, καὶ οὐχ * ἅλιον ἔπος ἔσσεται· εἰ δέ μοι αἶσα
Τεθνάμεναι παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Βούλομαι· αὐτίκα γάρ με κατακτείνειεν Ἀχιλλεὺς,
Ἀγκὰς ἑλόντ' ἐμὸν υἱὸν, ἐπὴν γόου ἐξ ἔρον εἵην.
Ἦ, καὶ φωριαμῶν ἐπιθήματα κάλ' ἀνέῳγεν.
Ἔνθεν δώδεκα μὲν περικαλλέας ἔξελε πέπλους,
Δώδεκα δ' ἁπλοΐδας χλαίνας, τόσσους δὲ τάπητας,
Τόσσα δὲ φάρεα καλὰ, τόσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας.
Χρυσοῦ δὲ στήσας ἔφερεν δέκα πάντα τάλαντα·
Ἐκ δὲ δύ' αἴθωνας τρίποδας, πίσυρας δὲ λέβητας,
Ἐκ δὲ δέπας περικαλλὲς, ὅ οἱ Θρῆκες πόρον ἄνδρες
Ἐξεσίην ἐλθόντι, μέγα κτέρας· οὐδέ νυ τοῦ περ
Φείσατ' ἐνὶ μεγάροις ὁ γέρων· περὶ δ' ἤθελε θυμῷ
Λύσασθαι φίλον υἱόν. ὁ δὲ Τρῶας μὲν ἅπαντας
Αἰθούσης ἀπέεργεν, ἔπεσσ' αἰσχροῖσιν ἐνίσσων,
Ἔρρετε λωβητῆρες, ἐλεγχέες· οὔ νυ καὶ ὑμῖν
Οἴκοι ἔνεστι γόος, ὅτι μ' ἤλθετε κηδήσοντες;

Non enim tibi ego malum nunciatura huc venio,
Sed bona cogitans: Iouis autem tibi nuncia adſum,
Qui tui, procul exiſtens, magnã curam habet & miſeretur.
Redimere te iuſſit Olympius Hectora diuum:
Dona autem Achilli ferre quæ animum exhilarent,
Solum, neque aliquis ſimul Troianorum eat vir:
Præco aliquis te ſequatur ſenior, qui regat
Mulos & currum volubilem, atque
Mortuũ reducat ad vrbem quem interfecit diuus Achilles:
Neque tibi mors curæ ſit mentibus, neque metus.
Talis enim te dux viæ comitabitur Mercurius,
Qui te ducet, quouſq; ducendo Achilli appropinquet.
At poſtquam duxerit intra tentorium Achillis,
Neque is interficiet, atque alios omnes inhibebit:
Neque enim eſt demens, neq; inconſideratus, neque impius,
Sed valdè ſtudioſè ſupplici parcet viro.
Hæc quidem ſic fata, abijt pedibus velox Iris:
At hic filios currum aptè-ſe voluentem mulorum
Apparare iubet: alueũmque ligare in ipſo:
Ipſe autem in thalamum deſcendit odoratum,
Cedrinum, excelſum, qui viſu digna multa continebat,
Intrò autem vxorem Hecubam vocauit, dixitque:
Infelix, à Ioue mihi Olympius nuncius venit
Vt-liberem charum filium profectus ad naues Achiuorum:
Donáque Achilli feram quæ animum oblectent.
Sed agè mihi hoc dic, quid tibi in mentibus videtur eſſe?
Valdè enim me ipſum quidem robur, & animus iubet
Illuc ire ad naues in exercitum latum Achiuorum.
Sic dixit: Lamentabatur autem mulier, & reſpondit verbo,
Hei mihi, quò iam tibi prudentia abijt, qua antè quidem
Clarebas inter homines hoſpites, & quibus imperas?
Quomodo vis in naues Achiuorum ire ſolus
Viri in conſpectum, qui tibi multóſque & fortes
Filios interfecit? ferreum ſanè tibi cor.
Si enim te capiet & inſpiciet oculis
Crudelis & infidus vir iſte, non te miſerabitur,
Neque te reuerebitur: nunc autem ploremus ſeorſum
Sedentes in regia: huic autem ſic olim parca potens
Naſcenti neuit in lino, quando eum peperi ipſa,
Velocipedes canes vt-ſatiaret ſuis procul à parentibus
Virũ apud violentũ: cuius ego mediũ hepar vtinam poſſem
Comedere inhærens, tunc repenſa opera fierent
Pro filio meo, quia non ipſum mala-agentem occidit:
Sed pro Troianis & Troiadibus ampliſſimis
Stantem, neque timoris memorem, neque fugæ.
Hanc autem rurſus allocutus eſt ſenex Priamus diuinus:
Ne me volentem ire retine, neque mihi ipſa
Auis in ædibus mala ſis, neque mihi perſuadebis.
Siquidem aliquis alius terreſtrium iuberet,
Seu qui vates ſunt aruſpices, vel ſacerdotes,
Mendacium q. diceremus & abalienaremur magis:
Nunc autem, ipſe enim audiui deam & inſpexi coràm,
Vado, & non vanus ſermo erit: ſi autem mihi fatum
Mori apud naues Achiuorum ære-tunicatorum,
Volo, mox enim me interficiet Achilles, (exemero.
Vlnis complectentem meũ filiũ poſtquã luctus deſiderium
Dixit, & ſcriniorum opercula pulchra reſerauit:
Hinc duodecim quidem perpulchros exemit peplos,
Duodecim etiam ſimplices chlænas: totidémque tapetas,
Totidémque pallia pulchra: totidem adhuc tunicas:
Auri autem ponderans tulit decem integra talenta,
Extulitque duos fulgentes tripodes, quatuorq; lebetas:
Extulitque poculum perpulchrum, quod ei Thraces dederunt viri
In legationem profecto, magnum donum: neque certè illi
Pepercit in ædibus ſenex: apprimè enim cupiebat animo
Redimere dilectum filiũ: hic autem Troianos quidẽ omnes
A porticu prohibuit, verbis contumelioſis increpans:
Abite perditi, flagitioſi, nónne & vobis
Domi ineſt luctus? quid me veniſtis curaturi?

Priamus vxori man data Iouis refert, & illa diſſuadet.

γρ. ἀντὶ κακ.

γρ. Οἳ εἰ.

γρ. ἀλίωδες ἔπ.

Priamus dona ſumit quæ ferat Achilli.

γρ. ἐξεσίης δῶ.

An paruipẽditis quòd mihi Saturnides Iupiter dolores dedit,
Filium vt perderem optimum ſed cognoſcetis & vos.
Faciliores enim magis Achiuis iam eritis
Illo mortuo ad capiendum. aſt equidem
Antequam depopulatam vrbem euerſámque
Oculis videam, deſcendam domum Plutonis intrà.

Priamus filios ſuos obiurgat.

Dixit, & ſceptro inſequebatur viros: hi autem exibant
Vrgente ſene: iſque filios ſuos minaciter appellabat
Obiurgans Helenúmque, Parímque, Agathonémque diuũ,
Pammonémque, Antiphonúmque, in belloq; fortẽ Polutẽ,
Deiphobúmque, & Hippothoum, & diuum Agauum:
Nouem his ſenex vociferans imperabat:
Feſtinate mihi mali filij infames. vtinam ſimul omnes
Pro Hectore debuiſſetis velocibus in nauibus occubuiſſe,
Heu me miſerum: quoniam genui filios optimos
Troia in lata, quorum nullum puta reliquum eſſe,
Neſtoráque pulchrum & Troilum equis-pugnantem,
Hectoráque, qui deus erat inter viros, neque videbatur
Viri mortalis filius eſſe, ſed Dei,
Hos quidem perdidit Mars: hi. v. culpandi omnes ſuperſunt
Mendaces, ſaltatoreſque, choreis optimi,
Agnorum & hædorum publici raptores.
An ne tandem mihi currum apparaueritis celerrimè

γ. ἐφοπλίσσαιτε.

Hæcq; omnia imponetis vt perficiam iter?

Priami filij ei currum præparant.

Sic dixit: hi verò patris timentes minas,
Currumq; extulerunt benè-rotatum, mulis-actum,

γ. πρωτοπαγέα, γ. ὀμφαλόεντα, γ. ἐννεάπηχυ.

Pulchrum, nuper-compactum: arcámque ligarunt in ipſo:
Atque à paxillo iugum abſtulerunt mulinum,
Buxinum, vmbilicoſúmque, benè clauis aptatum:
Extuleruntq; lorum temonis ſimul cũ iugo nouẽ-cubitorum:
Et hoc bene depoſuerunt perpolito in temone
Parte in prima: atque annulum paxillo iniecerunt:
Ter verò vtrinque ligarunt ad vmbilicum: at poſteà
Ordine alligarunt: ſubq; angulum flexerunt:
E cubiculo autem ferentes pulchrum ad vehiculum
Accumularunt pro Hectoreo capite infinita dona:
Iunxerunt autem mulos validungulos ſubiugales,

γ. ἐντεσιεργούς.

Quos quondam Priamo Myſij dederant ſplendida dona:
Equos autem Priamo duxerunt ſub iugum, quos ſenex

γ. ἐϋξέστῃ.

Ipſe habens nutriebat polito in præſepio:
Hos quidem iungebant in ædibus altis

Hecuba profecturo Priamo cõſilium dat.

Præco & Priamus prudentia mentibus conſilia habentes:
Propè autem ipſos acceſſit Hecuba afflicto animo,
Vinum habens in manu dulce dextra,
Aureo in poculo, vt libantes abirent.
Stetit autem ante equos, verbúmque dixit & compellauit.

γ. εὔχου.

Cape, liba Ioui patri, & precare vt domum redeas
Poſtliminio ab inimicis viris, quoniam te animus
Impellit ad naues, me quidem non volente,

γ. εὔχευ.

Sed ſupplica tu nigrarum-nubium-coactori Saturnio
Idæo, qui Troiam per totam conſpicitur:
Pete autem alitem velocem nuncium (qui ipſi
Gratiſſimus inter alites, & cuius robur eſt maximum)
Dextrum, vt eum ipſe oculis percipiens,
Hoc fretus ad naues eas Danaorum equitum:
Si autem tibi non dabit ſuum nuncium lateſonans Iupiter,
Non equidem te tum impellens iuberem
Naues ad Argiuorum ire, valdè licet cupidum.
Hanc verò excipiens allocutus eſt Priamus deiformis,
O vxor, non quidem tibi hoc præcipienti negabo.
Bonum enim Ioui manus eleuare, ſi fortè miſerebitur.
Dixit, & ancillam penu-cuſtodem iuſſit ſenex
Manibus aquam infundere puram: hæc autem aſſtitit
Peluim ancilla gutturniúmque ſimul manibus tenens:
Lotus verò, poculum accepit ſuæ vxoris,
Precatus eſt poſteà ſtans in medio atrio libauitq; vinum

Priamus profecturus Iouem orat.

Cœlum inſpiciens, & vociferans verbum locutus eſt:
Iupiter pater, ex Ida imperans, glorioſiſſime, maxime.
Da me ad Achillis gratum venire & miſeratione-dignum,

Η ὀνόσασθ' ὅτι μοι Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκε,
Παῖδ' ὀλέσαι τὸν ἄριστον; ἀτὰρ γνώσεσθε καὶ ὕμμες.
Ῥηΐτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε
Κείνου τεθνειῶτος ἐναιρέμεν· αὐτὰρ ἔγωγε,
Πρὶν ἀλαπαζομένην τε πόλιν κεραϊζομένην τε
Ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, βαίην δόμον Ἄϊδος εἴσω.
Ἦ, καὶ σκηπανίῳ δίεπ' ἀνέρας· οἱ δ' ἴσαν ἔξω,
Σπερχομένοιο γέροντος. ὁ δ' υἱάσιν οἷσιν ὁμόκλα
Νεικείων, Ἕλενόν τε, Πάριν τ', Ἀγάθωνά τε δῖον,
Πάμμονά τ', Ἀντίφονόν τε, βοὴν ἀγαθόν τε Πολίτην,
Δηΐφοβόν τε, καὶ Ἱππόθοον, καὶ δῖον Ἀγαυόν·
Ἐννέα τοῖς ὁ γεραιὸς ὁμοκλήσας ἐκέλευε,
Σπεύσατέ μοι κακὰ τέκνα, κατηφόνες· αἴθ' ἅμα πάντες
Ἕκτορος ὠφέλετ' ἀντὶ θοῇς ἐπὶ νηυσὶ πεφάσθαι.
Ὤμοι ἐγὼ πανάποτμος, ἐπεὶ τέκον υἷας ἀρίστους
Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὔτινά φημι λελεῖφθαι·
Μήστορά τ' ἀντίθεον, καὶ Τρώϊλον ἱππιοχάρμην,
Ἕκτορά θ' ὃς θεὸς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν, οὐδὲ ἐῴκει
Ἀνδρός γε θνητοῦ πάϊς ἔμμεναι, ἀλλὰ θεοῖο·
Τοὺς μὲν ἀπώλεσ' Ἄρης, τὰ δ' ἐλέγχεα πάντα λέλειπται,
Ψεῦσταί τ' ὀρχησταί τε, χοροιτυπίῃσιν ἄριστοι,
Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἁρπακτῆρες.
Οὐκ ἂν δή μοι ἄμαξαν * ἐφοπλίσσαιτε τάχιστα,
Ταῦτά τε πάντ' ἐπιθεῖτε, ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο;
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πατρὸς ὑποδείσαντες ὁμοκλὴν,
Ἐκ μὲν ἄμαξαν ἄειραν ἐΰτροχον ἡμιονείην,
Καλὴν, * πρωτοπαγῆ, πείρινθα δὲ δῆσαν ἐπ' αὐτῆς,
Κὰδ δ' ἀπὸ πασσαλόφι ζυγὸν ᾕρεον ἡμιόνειον,
Πύξινον, * ὀμφαλόεν τ', εὖ οἰήκεσσιν ἀρηρός.
Ἐκ δ' ἔφερον ζυγόδεσμον ἅμα ζυγῷ * ἐννεάπηχυ,
Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκαν ἐϋξέστῳ ἐπὶ ῥυμῷ,
Πέζῃ ἔπι πρώτῃ, ἐπὶ δὲ κρίκον ἕσπερι βάλλον
Τρὶς δ' ἑκάτερθεν ἔδησαν ἐπ' ὀμφαλόν· αὐτὰρ ἔπειτα
Ἑξείης κατέδησαν, ὑπὸ γλωχῖνα δ' ἔκαμψαν·
Ἐκ θαλάμου δὲ φέροντες ἐϋξέστου ἐπ' ἀπήνης,
Νήεον Ἑκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἄποινα.
Ζεῦξαν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας * ἐντεσιεργοὺς,
Τούς ῥά ποτε Πριάμῳ Μυσοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα.
Ἵππους δὲ Πριάμῳ ὕπαγον ζυγὸν, οὓς ὁ γεραιὸς
Αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλεν * ἐϋξέστῳ ἐπὶ φάτνῃ·
Τὼ μὲν ζευγνύσθην ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσι
Κῆρυξ καὶ Πρίαμος, πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοντες.
Ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθ' Ἑκάβη τετιηότι θυμῷ,
Οἶνον ἔχουσ' ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῆφι,
Χρυσέῳ ἐν δέπαϊ, ὄφρα λείψαντε κιοίτην·
Στῆ δ' ἵππων προπάροιθεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε,
Τῆ, σπεῖσον Διὶ πατρὶ, καὶ * εὔχεο οἴκαδ' ἱκέσθαι
Ἂψ ἐκ δυσμενέων ἀνδρῶν· ἐπεὶ ἄρ σέ γε θυμὸς
Ὀτρύνει ἐπὶ νῆας, ἐμεῖο μὲν οὐκ ἐθελούσης.
Ἀλλ' * εὔχευ σύ γ' ἔπειτα κελαινεφεῖ Κρονίωνι
Ἰδαίῳ, ὅς τε Τροίην κατὰ πᾶσαν ὁρᾶται·
Αἴτει δ' οἰωνὸν ταχὺν ἄγγελον, ὅς τε οἱ αὐτῷ
Φίλτατος οἰωνῶν, καὶ εὗ κράτος ἐστὶ μέγιστον,
Δεξιὸν· ὄφρα μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας,
Τῷ πίσυνος ἐπὶ νῆας ἴῃς Δαναῶν ταχυπώλων,
Εἰ δέ τοι οὐ δώσει ἑὸν ἄγγελον εὐρύοπα Ζεὺς,
Οὐκ ἂν ἔγωγέ σ' ἔπειτα ἐποτρύνουσα κελοίμην
Νῆας ἐπ' Ἀργείων ἰέναι μάλα περ μεμαῶτα.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Πρίαμος θεοειδὴς,
Ὦ γύναι, οὐ μέν τοι τοῦτ' ἐφιεμένῃ ἀπιθήσω·
Ἐσθλὸν γὰρ Διὶ χεῖρας ἀνασχέμεν, αἴκ' ἐλεήσῃ·
Ἦ ῥα, καὶ ἀμφίπολον ταμίην ὤτρυν' ὁ γεραιὸς
Χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεῦαι ἀκήρατον. ἡ δὲ παρέστη
Χέρνιβον ἀμφίπολος πρόχοόν θ' ἅμα χερσὶν ἔχουσα.
Νιψάμενος δὲ κύπελλον ἐδέξατο ἧς ἀλόχοιο·
Εὔχετ' ἔπειτα στὰς μέσῳ ἕρκεϊ, λεῖβε δὲ οἶνον,
Οὐρανὸν εἰσανιδὼν, καὶ φωνήσας ἔπος ηὔδα,
Ζεῦ πάτερ Ἴδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε,
Δός μ' ἐς Ἀχιλλῆος φίλον ἐλθεῖν ἠδ' ἐλεεινόν·

Πέμψον

Πέμψον δ' οἰωνὸν ταχὺν ἄγγελον, ὅς τε σοὶ αὐτῷ
Φίλτατος οἰωνῶν, καί εὑ κράτος ἐστὶ μέγιστον,
Δεξιὸν, ὄφρα μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας,
Τῷ πίσυνος ἐπὶ νῆας ἴω Δαναῶν ταχυπώλων.
Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε μητίετα Ζεύς.
Αὐτίκα δ' αἰετὸν ἧκε τελειότατον πετεηνῶν,
Μόρφνον, θηρητῆρ', ὃν καὶ περκνὸν καλέουσιν.
Ὅσση δ' ὑψορόφοιο θύρη θαλάμοιο τέτυκται
Ἀνέρος ἀφνειοῖο ἐϋκλήϊς ἀραρυῖα·
Τόσσ' ἄρα τοῦ ἑκάτερθεν ἔσαν πτερά· εἴσατο δέ σφι
Δεξιὸς ἀΐξας * ὑπὲρ ἄστεος· οἳ δὲ ἰδόντες
Γήθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
Σπερχόμενος δ' ὁ γέρων ξεστοῦ ἐπεβήσετο δίφρου·
Ἐκ δ' ἔλασε προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου.
Πρόσθε μὲν ἡμίονοι ἕλκον τετράκυκλον ἀπήνην,
Τὰς Ἰδαῖος ἔλαυνε δαΐφρων· αὐτὰρ ὄπισθεν
Ἵπποι, τοὺς ὁ γέρων ἐφέπων μάστιγι κέλευε
Καρπαλίμως κατ' ἄστυ. φίλοι δ' ἅμα πάντες ἕποντο,
Πόλλ' ὀλοφυρόμενοι, ὡσεὶ θάνατόνδε κιόντα.
Οἳ δ' ἐπεὶ οὖν πόλιος κατέβαν, πεδίον δ' ἀφίκοντο,
Οἱ μὲν ἄρ' ἄψορροι ποτὶ Ἴλιον ἀπονέοντο,
Παῖδες καὶ γαμβροί· τὼ δ' οὐ λάθον εὐρύοπα * Ζῆν,
Ἐς πεδίον προφανέντε. ἰδὼν δ' ἐλέησε γέροντα,
Αἶψα δ' ἄρ' Ἑρμείαν υἱὸν φίλον ἀντίον ηὔδα,
Ἑρμεία, (σοὶ γάρ τε μάλιστά γε φίλτατόν ἐστιν
Ἀνδρὶ ἑταιρίσσαι, καί τ' ἔκλυες ᾧ κ' ἐθέλῃσθα)
Βάσκ' ἴθι, καὶ Πρίαμον κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
Ὣς ἄγαγ', ὡς μήτ' ἄρ τις ἴδῃ, μήτ' ἄρ τε νοήσῃ
Τῶν ἄλλων Δαναῶν, πρὶν Πηλεΐωνάδ' ἱκέσθαι.
Ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε διάκτορος Ἀργειφόντης·
Αὐτίκ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
Ἀμβρόσια, χρύσεια, τά μιν φέρον ἠμὲν ἐφ' ὑγρὴν,
Ἠδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο·
Εἵλετο δὲ ῥάβδον, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει
Ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει·
Τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργειφόντης·
Αἶψα δ' ἄρα Τροίην τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκανε·
Βῆ δ' ἰέναι κούρῳ αἰσυμνητῆρι ἐοικὼς,
Πρῶτον ὑπηνήτῃ, τοῦ περ χαριεστάτη ἥβη.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν μέγα σῆμα παρὲξ Ἴλοιο ἔλασσαν,
Στῆσαν ἄρ' ἡμιόνους τε καὶ ἵππους, ὄφρα πίοιεν
Ἐν ποταμῷ· δὴ γὰρ καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλυθε γαῖαν·
Τὸν δ' ἐξ ἀγχιμόλοιο ἰδὼν ἐφράσσατο κῆρυξ
Ἑρμείαν, ποτὶ δὲ Πρίαμον φάτο, φώνησέν τε,
Φράζεο Δαρδανίδη, φραδέος νόου ἔργα τέτυκται·
Ἄνδρ' ὁρόω, τάχα δ' ἄμμε διαρραίσεσθαι ὀΐω.
Ἀλλ' ἄγε δὴ φεύγωμεν ἐφ' ἵππων, ἤ μιν ἔπειτα
Γούνων ἁψάμενοι λιτανεύσομεν, αἴ κ' ἐλεήσῃ.
Ὣς φάτο· σὺν δὲ γέροντι νόος χύτο, δείδιε δ' αἰνῶς·
Ὀρθαὶ δὲ τρίχες ἔσταν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι·
Στῆ δὲ ταφών· αὐτὸς δ' Ἐριούνιος ἐγγύθεν ἐλθὼν,
Χεῖρα γέροντος ἑλὼν, ἐξείρετο καὶ προσέειπε,
Πῆ πάτερ ὧδ' ἵππους τε καὶ ἡμιόνους ἰθύνεις
Νύκτα δι' ἀμβροσίην, ὅτε θ' εὕδουσι βροτοὶ ἄλλοι;
Οὐδὲ σύ γ' ἔδδεισας μένεα πνείοντας Ἀχαιοὺς,
Οἵ τοι δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι ἐγγὺς ἔασι;
Τῶν εἴ τίς σε ἴδοιτο θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν
Τοσσάδ' ὀνείατ' ἄγοντα, τίς ἄν δή τοι νόος εἴη;
Οὔτ' αὐτὸς νέος ἐσσί, γέρων δέ τοι οὗτος ὀπηδεῖ,
Ἄνδρ' * ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.
Ἀλλ' ἐγὼ οὐδέν σε ῥέξω κακὸν, * καὶ δέ κεν ἄλλον
Σεῦ ἀπαλεξήσαιμι· φίλῳ δέ σε πατρὶ ἐΐσκω.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδὴς,
Οὕτω πῃ τάδε γ' ἐστὶ φίλον τέκος ὡς ἀγορεύεις.
Ἀλλ' ἔτι τις καὶ ἐμεῖο θεῶν ὑπερέσχεθε χεῖρα,
Ὅς μοι τοιόνδ' ἧκεν ὁδοιπόρον ἀντιβολῆσαι,
Αἴσιον, οἷος δὴ σὺ δέμας καὶ εἶδος ἀγητὸς,
Πέπνυσαί τε νόῳ, μακάρων δ' ἔξ ἐσσι τοκήων.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης,

Mitte autem alitem velocem nuncium, qui tibi ipſi
Dilectiſſimus inter alites, cuius fortitudo eſt maxima,
Dextrum, vt eum ipſe oculis percipiens,
Hoc fretus in naues eam Danaorum equitum.
Sic dixit precans: hunc.a. audiuit conſiliarius Iupiter.
Illicò verò aquilam miſit perfectiſſimam volucrum,
Nigram, venaticam, quam & Percnon vocant:
Quanta autem alti ianua cubiculi eſt
Viri diuitis, bene ſerata affabrè-aptata:
Tantæ huius vtrinque erant alæ. viſaque eſt ipſis
Dextera ruens ſupra vrbem: hi autem videntes, γρ. δὲ ἀε.
Lætati ſunt, & omnibus in præcordiis animus gauiſus eſt.
Feſtinans autem ſenex politum conſcendit currum,
Exegitq; veſtibulo & porticu valdè-reboante:
Ante quidem muli trahebant quatuor-rotarum currum,
Quas Idæus agebat peritus: ſed ponè
Equi, quos ſenex regens flagello vrgebat
Statim per vrbem: amici autem ſimul omnes ſequebantur,
Multum lugentes, tanquam ad mortem euntem.
Illi.a. poſtquam vrbe deſcenderũt, ad campumq; peruenerũt:
Hi quidem retrogradi ad Ilium redierunt
Filij & generi: hi verò non latuerunt latè-videntem Iouem, γρ. [illegible]
In campo conſpicui: videnſque miſertus eſt ſenis.
Confeſtim.a. Mercuriũ filium dilectum contrà allocutus eſt:
Mercuri, (tibi enim præcipuè gratiſſimum eſt
Virum comitari, & potes exaudire quemcunque volueris.)
Vade age, & Priamum cauas ad naues Achiuorum
Sic ducas, vt ne quis videat neque animaduertat,
Aliorum Danaorum, antequam ad Pelidem perueneris.
Sic dixit, neque non paruit internuncius Mercurius:
Moxq; ſub pedibus ligauit pulchra talaria,
Immortalia, aurea, quæ ipſum ferebant & ſupra mare,
Et ſupra immenſam terram ſimul cum flatu venti:
Accepit & virgam qua virorum oculos demulcet
Quorum vult: hos autem rurſus & dormientes excitat:
Hanc in manibus tenens volauit fortis Mercurius:
Statim autem ad Troiam & Helleſpontum peruenit.
Perrexit autem ire iuueni regio ſimilis
Primum pubeſcenti, cuius gratiſſima pubertas:
Hi verò poſtquam magnum ſepulchrum Ili præterierunt,
Stiterunt muloſq; & equos vt biberent
In fluuio: iam enim & crepuſculum venerat ſuper terram:
Hunc ex propinquo videns percepit præco
Mercurium: & ad Priamum locutus eſt, dixitq;,
Conſidera Dardanide, prudentem animũ res requirunt,
Virum video: cito autem nos perituros exiſtimo.
Sed age iam fugiamus in equis, vel ipſum poſteà
Genua prehendentes rogabimus, ſi fortè miſerebitur.
Sic dixit: ſeni.a. animus confuſus eſt: timuitq; valdè:
Recta autem comæ ſteterunt in languentibus membris,
Stetitq; attonitus: ipſe autem Mercurius propè veniens,
Manum ſenis accipiens, interrogauit & allocutus eſt:
Quò pater, ſic equos & mulos dirigis
Noctem per ſolitariam, quando dormiunt homines alij?
Neque tu timuiſti robur ſpirantes Achiuos,
Qui tibi hoſtes & inimici propè ſunt?
Quorum ſi quis te videat velocem per noctem nigram
Tot opes ducentem, quæ iam tibi mens eſſet?
Neque ipſe iuuenis es: ſenex autem te hic ſequitur,
Virum ad arcendum, quando aliquis prior infeſtarit.
Sed ego te non afficiam malo: imò alium γρ. [illegible]
A te propulſarem: dilecto enim te patri adæquo. γρ. [illegible]
Huic.a. reſpondit ſenex Priamus diuiformis,
Sic nimirum hæc ſunt dilecte fili, vt dicis,
Sed adhuc aliquis & me Deorum protegit manu,
Qui mihi talem miſit viæ ducem obuiam fieri
Fauſtum, qualis iam tu corpore & ſpecie admirabilis,
Sapiſq; animo, beatiſq; es ex parentibus.
Hunc autem rurſus allocutus eſt internuncius Mercurius:

Iupiter Mercuriũ ducem mittit Priamo.

Mercurius Priamum conuenit, & cum eo colloquitur.

[illegible] *Ne iam hec omnia ſenex pro decoro dixiſti:*
Sed agè mihi hoc dic & verè recenſe,
An aliquò mittis theſauros multos & pretioſos
Viros ad alienigenas, vbi ij tibi ſalui maneant?
An iam omnes relinquitis Ilium ſacrum
Timentes? tam enim vir optimus perijt
Tuus filius: nõ enim pugna quicquam inferior erat Achiuis.
Huic autem poſtea reſpondit ſenex Priamus diuinus,
Quis verò tu es optime, quibuſque es ex parentibus,
[illegible] *Qui mihi perfectè mortem infelicis filij dixiſti?*
Hunc autem rurſus allocutus eſt nuncius Mercurius:
Tentas me ſenex & interrogas ſuper Hectore diuino:
Hunc quidem ego valdè ſepe in pugna glorioſa
Oculis vidi, & quando ad naues impellens
Argiuos interficiebat diſrumpens acuto ære,
Nos verò ſtantes mirabamur: non enim Achilles
Sinebat nos pugnare iratus Atridæ.
Huius.n. ego famulus: eadémque duxit nauis affabrefacta:
[illegible] *Ex Myrmidonibus enim ſum: pater.a. mihi eſt Polyctor:*
Diues quidem hic eſt, ſenex autem iam ſicut tu hic,
Sex autem ei filij ſunt, ego autem ſeptimus ſum:
Cum his ſortem-iaciens, ſorte-aſſequutus-ſum huc ſequi.
Nunc autem veni in campum à nauibus: manè enim
Facient circum vrbem pugnam fuſci Achiui.
Dolent enim hi deſidentes, neque poſſunt
Continere cupidos belli reges Achiuorum.
Huic autem reſpondit poſtea ſenex Priamus diuiformis,
Siquidem iam famulus Pelidæ Achillis
Es, agè iam mihi omnem veritatem narra,
An adhuc apud naues eſt meus filius, an ipſum iam
Suis canibus membratim incidens propoſuit Achilles.
Hunc.a. rurſus allocutus eſt internuncius Mercurius:
O ſenex nondum hunc canes ederunt, neque aues,
Sed adhuc ille iacet Achillis apud nauem,
[illegible] *Neglectim in tentorijs: duodecim autem ei dies*
Iacenti, neq; in aliquo ei corpus putreſcit, neq; ipſũ vermes
Edunt, qui viros in-bello-interfectos conſumunt.
Certè quidem ipſum circa ſepulchrum ſui amici dilecti
Trahit immiſericorditer, aurora quando diuina apparet,
Non tamen ipſum deturpat: mirareris & ipſe ſuperueniens.
Qualiter roſcidus iaceat: circum autem ſanguis ablutus eſt,
Neque alicubi pollutus: at vulnera omnia concluſa ſunt,
Quæcunq; inflicta fuerant: multi.n. ipſi ferrũ impegerunt.
Sic tibi curant beati dij filium tuum,
Et mortuũ licet exiſtentẽ, quoniã ipſis charus eſt ex animo.
Sic dixit: gauiſus eſt autem ſenex, & reſpondit verbo:
O fili, ſanè bonum eſt & decentia dona dare
[illegible] *Immortalib. quoniã nunquã meus filius, ſi quando licebat,*
Oblitus eſt in ædib. ſuis deorum qui Olympum habitant.
[illegible] *Ideò eius recordati ſunt, & in mortis licet fato.*
Sed agè iam hoc accipe à me pulchrum poculum:
Ipſumque ſerua, & deduc me cum dijs,
Dum ad tentorium Pelidæ perueniam.
Mercurius Priamum ducit ad Achillem.
Hunc autem rurſus allocutus eſt internuncius Mercurius:
Tentas me ſenex iuniorem, neque mihi perſuadebis:
[illegible] *Qui me iubes tua dona clam Achille ſuſcipere:*
[illegible] *Hunc quidem ego timeo, & vereor in animo*
Prædari, ne mihi malum in poſterum fiat:
Tibi autem comes etiam vſque inclytum Argos irem,
Studioſè in naui veloci, aut pedeſter ſequens:
Non aliquis tecum ducem me contemnens pugnaret.
Dixit. & irruens Mercurius in currum & equos,
Statim flagellum & habenas accepit manibus.
Inſpirauit autem equis & mulis robur magnum.
Sed cum iam ad turréſque nauium & foſſam peruenerunt,
Hi autem tum primùm circa cœnas cuſtodes laborabant:
Illis ſomnum infudit internuncius Argicida
Omnibus, móxque aperuit portas & amouit vectes,
Introduxit Priamúmque & ſplendida dona in vehiculo,

Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα γέρον κατὰ μοῖραν ἔειπες.
Ἀλλ᾽ ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Ἠέ πῃ ἐκπέμπεις κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
Ἄνδρας ἐς ἀλλοδαπούς, ἵνα περ τάδε τοι σόα μίμνῃ;
Ἦ ἤδη πάντες καταλείπετε Ἴλιον ἱρὴν
Δειδιότες; τοῖος γὰρ ἀνὴρ ὤριστος ὄλωλε
Σὸς παῖς, οὐ μὲν γάρ τι μάχης ἐπιδεύετ᾽ Ἀχαιῶν.
Τὸν δ᾽ ἠμείβετ᾽ ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής,
Τίς δὲ σύ ἐσσι φέριστε, τέων δ᾽ ἐξ ἐσσι τοκήων,
Ὅς μοι καλὰ τὸν οἶτον ἀπότμου παιδὸς ἔνισπες;
Τὸν δ᾽ αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης,
Πειρᾷ ἐμεῖο γεραιέ, καὶ εἴρεαι Ἕκτορα δῖον
Τὸν μὲν ἐγὼ μάλα πολλὰ μάχῃ ἔνι κυδιανείρῃ
Ὀφθαλμοῖσιν ὄπωπα, καὶ εὖτ᾽ ἐπὶ νηυσὶν ἐλάσας
Ἀργείους κτείνεσκε, δαΐζων ὀξέϊ χαλκῷ.
Ἡμεῖς δ᾽ ἑσταότες θαυμάζομεν, οὐ γὰρ Ἀχιλλεὺς
Εἴα μάρνασθαι, κεχολωμένος Ἀτρείωνι.
Τοῦ γὰρ ἐγὼ θεράπων, μία δ᾽ ἤγαγε νηῦς εὐεργής·
Μυρμιδόνων δ᾽ ἐξ εἰμὶ, πατὴρ δέ μοί ἐστι Πολύκτωρ·
Ἀφνειὸς μὲν ὅδ᾽ ἐστὶ, γέρων δὲ δὴ ὡς σύ περ ὧδε.
Ἓξ δέ οἱ υἷες ἔασιν, ἐγὼ δέ τοι ἕβδομός εἰμι·
Τῶν μέτα παλλόμενος, κλήρῳ λάχον ἐνθάδ᾽ ἕπεσθαι.
Νῦν δ᾽ ἦλθον πεδίονδ᾽ ἀπὸ νηῶν· ἠῶθεν γὰρ
Θήσονται περὶ ἄστυ μάχην ἑλίκωπες Ἀχαιοί.
Ἀσχαλόωσι γὰρ οἵδε καθήμενοι, οὐδὲ δύνανται
Ἰσχέμεν ἐσσυμένους πολέμου βασιλῆες Ἀχαιῶν.
Τὸν δ᾽ ἠμείβετ᾽ ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής,
Εἰ μὲν δὴ θεράπων Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
Εἰς, ἄγε δή μοι πᾶσαν ἀληθείην κατάλεξον,
Ἢ ἔτι πὰρ νήεσσιν ἐμὸς πάϊς, ἦέ μιν ἤδη
Ἧισι κυσὶν μελεϊστὶ ταμὼν προύθηκεν Ἀχιλλεύς.
Τὸν δ᾽ αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης,
Ὦ γέρον, οὔπω τόνδε κύνες φάγον, οὐδ᾽ οἰωνοί·
Ἀλλ᾽ ἔτι κεῖνος κεῖται Ἀχιλλῆος παρὰ νηῒ
Αὔτως ἐν κλισίῃσι· δυωδεκάτη δέ οἱ ἠὼς
Κειμένῳ, οὐδέ τί οἱ χρὼς σήπεται, οὐδέ μιν εὐλαὶ
Ἔσθουσ᾽, αἵ ῥά τε φῶτας ἀρηϊφάτους κατέδουσιν.
Ἦ μέν μιν περὶ σῆμα ἑοῦ ἑτάροιο φίλοιο
Ἕλκει ἀκηδέστως, ἠὼς ὅτε δῖα φανείῃ·
Οὐδέ μιν αἰσχύνει. θηοῖό κεν αὐτὸς ἐπελθὼν,
Οἷον ἐερσήεις κεῖται, περὶ δ᾽ αἷμα νένιπται,
Οὐδέ ποθι μιαρός· σὺν δ᾽ ἕλκεα πάντα μέμυκεν,
Ὅσσ᾽ ἐτύπη· πολέες γὰρ ἐν αὐτῷ χαλκὸν ἔλασσαν.
Ὥς τοι κήδονται μάκαρες θεοὶ υἷος ἑῆος,
Καὶ νέκυός περ ἐόντος· ἐπεί σφι φίλος περὶ κῆρι.
Ὣς φάτο· γήθησεν δ᾽ ὁ γέρων, καὶ ἀμείβετο μύθῳ,
Ὦ τέκος, ἦ ῥ᾽ ἀγαθὸν καὶ ἐναίσιμα δῶρα διδοῦναι
Ἀθανάτοις· ἐπεὶ οὔποτ᾽ ἐμὸς πάϊς, εἴποτ᾽ ἔην γε,
Λήθετ᾽ ἐνὶ μεγάροισι θεῶν οἳ Ὄλυμπον ἔχουσι·
Τῶ οἱ ἀπεμνήσαντο καὶ ἐν θανάτοιό περ αἴσῃ.
Ἀλλ᾽ ἄγε δὴ τόδε δέξαι ἐμεῦ πάρα καλὸν ἄλεισον·
Αὐτόν τε ῥῦσαι, πέμψον δέ με σύν γε θεοῖσιν,
Ὄφρα κεν ἐς κλισίην Πηληϊάδεω ἀφίκωμαι.
Τὸν δ᾽ αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης,
Πειρᾷ ἐμεῖο γεραιὲ νεωτέρου, οὐδέ με πείσεις,
Ὅς με κέλῃ σέο δῶρα παρὲξ Ἀχιλῆα δέχεσθαι·
Τὸν μὲν ἐγὼ δείδοικα καὶ αἰδέομαι περὶ κῆρι
Συλεύειν, μή μοί τι κακὸν μετόπισθε γένηται.
Σοὶ δ᾽ ἂν ἐγὼ πομπὸς καί κε κλυτὸν Ἄργος ἱκοίμην,
Ἐνδυκέως ἐν νηῒ θοῇ ἢ πεζὸς ὁμαρτέων·
Οὐκ ἄν τίς τοι πομπὸν ὀνοσσάμενος μαχέσαιτο.
Ἦ, καὶ ἐπαΐξας ἐριούνιος ἅρμα καὶ ἵππους,
Καρπαλίμως μάστιγα καὶ ἡνία λάζετο χερσίν·
Ἐν δ᾽ ἔπνευσ᾽ ἵπποισι καὶ ἡμιόνοις μένος ἠΰ.
Ἀλλ᾽ ὅτε δὴ πύργους τε νεῶν καὶ τάφρον ἵκοντο,
Οἱ δὲ νέον περὶ δόρπα φυλακτῆρες πονέοντο,
Τοῖσι δ᾽ ἐφ᾽ ὕπνον ἔχευε διάκτορος Ἀργειφόντης
Πᾶσιν· ἄφαρ δ᾽ ὤϊξε πύλας, καὶ ἀπῶσεν ὀχῆας,
Ἐς δ᾽ ἄγαγε Πρίαμόν τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ᾽ ἐπ᾽ ἀπήνης.

Ἀλλ᾽ ὅτε

Ἀλλ᾽ ὅτε δὴ κλισίην Πηληϊάδεω ἀφίκοντο
Ὑψηλὴν, τὴν Μυρμιδόνες ποίησαν ἄνακτι,
Δοῦρ᾽ ἐλάτης κέρσαντες· ἀτὰρ καθύπερθεν ἔρεψαν,
Λαχνήεντ᾽ ὄρεφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες.
Ἀμφὶ δέ οἱ μεγάλην αὐλὴν ποίησαν ἄνακτι
Σταυροῖσιν πυκινοῖσι· θύρην δ᾽ ἔχε μοῦνος ἐπιβλὴς
Εἰλάτινος, τὸν τρεῖς μὲν * ἐπιρρήσσεσκον Ἀχαιοὶ,
Τρεῖς δ᾽ ἀναοίγεσκον μεγάλην κληῗδα θυράων,
Τῶν ἄλλων· Ἀχιλεὺς δ᾽ ἄρ᾽ * ἐπιρρήσσεσκε καὶ οἶος.
Δή ῥα τόθ᾽ Ἑρμείας ἐριούνιος ὦξε γέροντι,
Ἐς δ᾽ ἄγαγε κλυτὰ δῶρα ποδώκεϊ Πηλείωνι.
Ἐξ ἵππων δ᾽ ἀπέβαινεν ἐπὶ χθόνα, φώνησέν τε,
Ὦ γέρον, ἤτοι ἐγὼ θεὸς ἄμβροτος εἰλήλουθα
Ἑρμείας, σοὶ γάρ με πατὴρ ἅμα πομπὸν ὄπασσεν·
Ἀλλ᾽ ἤτοι μὲν ἐγὼ πάλιν εἴσομαι, οὐδ᾽ Ἀχιλῆος
Ὀφθαλμοὺς εἴσειμι· νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη
Ἀθάνατον θεὸν, ὧδε βροτοὺς ἀγαπαζέμεν ἄντην.
Τύνη δ᾽ εἰσελθὼν λαβὲ γούνατα Πηλείωνος,
Καί μιν ὑπὲρ πατρὸς καὶ μητέρος ἠϋκόμοιο
Λίσσεο, καὶ τέκεος, ἵνα οἱ σὺν θυμὸν ὀρίνῃς.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὄλυμπον
Ἑρμείας. Πρίαμος δ᾽ ἐξ ἵππων ἆλτο χαμᾶζε,
Ἰδαῖον δὲ κατ᾽ αὖθι λίπεν· ὁ δὲ μίμνεν ἐρύκων
Ἵππους ἡμιόνους τε· γέρων δ᾽ ἰθὺς κίεν οἴκου,
Τῇ ῥ᾽ Ἀχιλεὺς ἵζεσκε Διῒ φίλος, ἐν δέ μιν αὐτὸν
Εὗρ᾽, ἕταροι δ᾽ ἀπάνευθε * καθήατο· τὼ δὲ δύ᾽ οἴω
Ἥρως Αὐτομέδων τε καὶ Ἄλκιμος ὄζος Ἄρηος
Ποίπνυον παρεόντε (νέον δ᾽ ἀπέληγεν ἐδωδῆς
Ἔσθων καὶ πίνων, ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα)
Τοὺς δ᾽ ἔλαθ᾽ εἰσελθὼν Πρίαμος μέγας, ἄγχι δ᾽ ἄρα στὰς,
Χερσὶν Ἀχιλλῆος λάβε γούνατα, καὶ κύσε χεῖρας
Δεινὰς, ἀνδροφόνους, αἵ οἱ πολέας κτάνον υἷας.
Ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἂν ἄνδρ᾽ ἄτη πυκινὴ λάβῃ, ὅς τ᾽ ἐνὶ πάτρῃ
Φῶτα κατακτείνας, ἄλλων ἐξίκετο δῆμον
Ἀνδρὸς ἐς ἀφνειοῦ, θάμβος δ᾽ * ἔχει εἰσορόωντας.
Ὣς Ἀχιλεὺς θάμβησεν ἰδὼν Πρίαμον θεοειδέα·
Θάμβησαν δὲ καὶ ἄλλοι, ἐς ἀλλήλους δὲ ἴδοντο·
Τὸν καὶ λισσόμενος Πρίαμος πρὸς μῦθον ἔειπε,
Μνῆσαι πατρὸς σοῖο θεοῖς ἐπιείκελ᾽ Ἀχιλλεῦ,
Τηλίκου ὥσπερ ἐγὼν, ὀλοῷ ἐπὶ γήραος οὐδῷ·
Καὶ μέν που κεῖνον περιναιέται ἀμφὶς ἐόντες
Τείρουσ᾽, οὐδέ τίς ἐστιν ἀρὴν καὶ λοιγὸν ἀμῦναι·
Ἀλλ᾽ ἤτοι κεῖνός γε σέθεν ζώοντος ἀκούων,
Χαίρει τ᾽ ἐν θυμῷ, ἐπί τ᾽ ἔλπεται ἤματα πάντα
Ὄψεσθαι φίλον υἱὸν ἀπὸ Τροίηθεν ἰόντα·
Αὐτὰρ ἐγὼ πανάποτμος, ἐπεὶ τέκον υἷας ἀρίστους
Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ᾽ οὔτινά φημι λελεῖφθαι.
Πεντήκοντά μοι ἦσαν, ὅτ᾽ ἤλυθον υἷες Ἀχαιῶν·
Ἐννεακαίδεκα μέν μοι ἰῆς ἐκ νηδύος ἦσαν,
Τοὺς δ᾽ ἄλλους μοι ἔτικτον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες·
Τῶν μὲν πολλῶν θοῦρος Ἄρης ὑπὸ γούνατ᾽ ἔλυσεν·
Ὃς δέ μοι οἶος ἔην, εἴρυτο δὲ ἄστυ καὶ αὐτοὺς,
Τὸν σὺ πρῴην κτεῖνας ἀμυνόμενον περὶ πάτρης
Ἕκτορα· τοῦ νῦν εἵνεχ᾽ ἱκάνω νῆας Ἀχαιῶν,
Λυσόμενος παρὰ σεῖο, φέρω δ᾽ ἀπερείσι᾽ ἄποινα.
Ἀλλ᾽ αἰδεῖο θεοὺς Ἀχιλεῦ, αὐτόν τ᾽ ἐλέησον,
Μνησάμενος σοῦ πατρὸς· ἐγὼ δ᾽ ἐλεεινότερός περ,
Ἔτλην δ᾽ οἷ᾽ οὔπω τις ἐπιχθόνιος βροτὸς ἄλλος,
Ἀνδρὸς παιδοφόνοιο ποτὶ στόμα χεῖρ᾽ ὀρέγεσθαι.
Ὣς φάτο· τῷ δ᾽ ἄρα πατρὸς ὑφ᾽ ἵμερον ὦρσε γόοιο,
Ἁψάμενος δ᾽ ἄρα χειρὸς, ἀπώσατο ἦκα γέροντα.
Τὼ δὲ μνησαμένω, ὁ μὲν Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο
Κλαῖ᾽ ἁδινὰ, προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλῆος ἐλυσθείς·
Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς κλαῖεν ἑὸν πατέρ᾽, ἄλλοτε δ᾽ αὖτε
Πάτροκλον· τῶν δὲ στοναχὴ κατὰ δώματ᾽ ὀρώρει.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥα γόοιο τετάρπετο δῖος Ἀχιλλεὺς,
Καί οἱ ἀπὸ πραπίδων ἦλθ᾽ ἵμερος ἠδ᾽ ἀπὸ γυίων,
Αὐτίκ᾽ ἀπὸ θρόνου ὦρτο, γέροντα δὲ χειρὸς ἀνίστη,
Οἰκτείρων πολιόν τε κάρη, πολιόν τε γένειον,

Sed quando iam ad tentorium Pelidæ peruenerunt,
Altum, quod Myrmidones fecerant regi,
Ligna abietis ſecantes: ſed deſuper cooperuerant,
Lanuginoſum culmen ex prato metentes,
Circùm autem ei magnam aulam fecerant regi
Furcis frequentibus: ianuam autem continebat vnus obex
Abiegnus, quem tres quidem claudebant Achiui, γρ. ῥήσσεσκον.
Tres verò aperiebant magnum clauſtrum ianuarum,
Aliorum nempe hominum. *Achil. verò claudebat etiã ſolus.* γρ. ῥήσσεσκε.
Iam tunc Mercurius perutilis aperuit ſeni,
Introque duxit inclyta dona pedibus-veloci Achilli.
Ex equis verò deſcendit in terram, dixitque,
O ſenex, certè ego deus immortalis veni
Mercurius: tibi enim me Iupiter ſimul ducem præbuit:
Sed certè equidem iterum diſcedam, neque Achillis
Oculos ſubibo: inuidioſum enim eſſet
Immortalem deum, ſic mortales amare palàm:
Tu autem ingreſſus, prehende genua Pelidæ,
Et ipſi per patrem & matrem benè comptam
Supplica & filium, vt ei animum commoueas.
Sic igitur fatus, abijt ad altum Olympum
Mercurius: Priamus autem ex equis deſiliit humi,
Idæum autem illic reliquit: hic verò manſit retinens
Equos mulóſque: ſenex autem rectà iuit domum,
Vbi Achilles ſedebat Ioui charus, intúſque eum ipſum
Inuenit, ſocij autem ſeorſim ſedebant: huicque duo ſoli γρ. καθήατο.
Heros Automedónque & validus ramus Martis,
Miniſtrabant aſtantes (iamdudum autem abſtinuerat cibo
Edens & bibens: adhuc etiam appoſita erat menſa)
Hos latuit ingreſſus Priamus magnus: propè verò ſtans Priamus Achillem conuenit.
Manibus Achillis accepit genua: & oſculatus eſt manus
Graues, homicidas, quæ ei multos interfecerant filios:
Vt quando aliquem damnum magnũ ceperit, qui in patria
Viro interfecto, ad alium exiuit populum
Viri ad diuitis domum: *ſtupor autem habet inſpicientes:*
Sic Achilles ſtupuit videns Priamum diuiformem: γρ. ἴδεν.
Stupuerúntque & alij, ad inuicémque aſpiciebant,
Huic & ſupplicans Priamus verbum dixit:
Recordare patris tui, ô diis-par Achilles,
Eiuſdem-ætatis vt ego in graui ſenectutis limine:
Et quidem fortè illum alicubi vicini, procul te exiſtente,
Infeſtant, neque quis eſt qui *damnum & peſtem arceat:* γρ. ἀμφὶς ἐόντες.
Sed certè ille te viuere audiens,
Gaudet in animo atque ſperat dies omnes
Viſurum dilectum filium à Troia redeuntem.
Verùm ego omnino infelix, poſtquam genui filios optimos
Troia in lata: horum autem nullum puto reliquum eſſe:
Quinquaginta mihi erant, quando venerunt filij Achiuorũ
Nouendecim quidem mihi vno ex ventre erant:
Alios autem mihi pepererunt in domibus mulieres:
Horũ quidem multorum impetuoſus Mars genua diſſoluit,
Qui autem mihi vnicus erat, cuſtodiebatq; vrbem & ipſos,
Hunc tu nuper interfeciſti pugnantem pro patria
Hectorem, huius nunc gratiâ venio ad naues Achiuorum,
Redempturus à te: fero autem infinita dona.
Sed reuerere deos Achilles, meique ipſius miſerere,
Recordatus tui patris: ego autem miſerabilior:
Suſtinui enim qualia nondum quidem terreſtris homo alius,
Viri filiorum interfectoris ad os manum porrigere.
Sic dixit: huic verò patris mentione *deſiderium commo-*
uit luctus
Attingens verò manu, remouit modeſtè ſenem.
Hi verò reminiſcentes, hic quidem Hectoris homicidæ
Flebat abundè ante pedes Achillis prouolutus:
At Achilles plorabat ſuum patrem: interdum autem rurſus
Patroclum: horúmque gemitus in ædibus excitabatur.
At poſtquam luctu ſatiatus eſt diuus Achilles,
Et ei è præcordiis abiit deſiderium atque è membris,
Protinus è ſede ſurrexit: ſenem autem manu erexit,
Miſeratus canúmque caput, canámque barbam:

Et ipſum, edita voce verbis velocibus allocutus eſt.
Ah miſer, certè iam multa mala toleraſti tuo in animo.
Achilles Priamum alloquitur. *Quomodo ſuſtinuiſti ad naues Achiuorum venire ſolus,*
Viri ante oculos, qui tibi multóſque & ſtrenuos
Filios interfeci? ferreus tibi animus.
Sed agè iam conſide in ſede, dolores tamen
In animo reſidere ſinamus triſtes licet.
Non enim aliqua vtilitas eſt frigidi luctus.
Sic enim deſtinarunt dij miſeris mortalibus,
Vt viuant triſtes: ipſi verò ſine-cura ſunt.
Duo quippe dolia iacent in Iouis limine
Munerum, qualia dat: alterum malorũ, alterum verò bonorum.
Cui quidem miſcens dederit Iupiter fulminator,
Interdũ quidem malum ille conſequitur, interdũ verò bonum:
Cui autem ex triſtibus dederit, iniuriæ exponit:
Et ipſum mala fames in terra alma exagitat:
Verſaturque nec diis honoratus, nec hominibus.
Sic quidem Peleo dij dederunt illuſtria dona
A natiuitate, omnes enim ſupra homines ornatus eſt
Felicitate diuitiiſque, imperabat verò Myrmidonibus,
Et ei mortali exiſtenti deam fecerunt vxorem.
Sed huic impoſuit deus malum, quod ei nulla
Filiorum in manibus ſoboles fuit imperantium.
Sed vnum filium genuit breui-moriturum, neque certè hunc
Seneſcentem foueo: quoniam valdè procul à patria
Sedeo in Troia, téque affligens & tuos filios.
Et te, ſenex, quondam quidem audiebamus beatum eſſe,
Quantum Leſbus ſuperius Macaris ſedes, intus continet,
Et Phrygia deſuper, & Helleſpontus immenſus.
Horum te, ſenex, diuitiiſq́, & inſuper filiis aiunt ornatum
[illegible] *At poſtquam tibi damnum hoc adduxerunt ſuperi, (ſuiſſe)*
Semper tibi circa vrbem pugnæq́, virorúmque cædes:
Patere, neque rem ineuitabilem doleas tuo in animo:
Non enim aliquid ages mœrens ob filium tuum.
Neque ipſum reſuſcitabis: quin potius malũ aliud patieris.
Priamus ſedere recuſat. *Huic autem reſpondit poſteà ſenex Priamus diuiformis:*
Ne me adhuc in ſedem colloca Iouis-alũne, quãdiu Hector
Iacet in tentoriis inſepultus, ſed citiſſimè
Solue vt oculis videam: tu autem ſuſcipe dona
Multa, quæ tibi ferimus: tu autem his fruaris, & peruenias
[illegible] *Tuam in patriam terram, quoniam me primùm ſiuiſti*
[illegible] *Ipſúmque viuere & videre lumen ſolis.*
Hunc a toruè aſpiciens allocutus eſt pedib. velox Achil.
Ne amplius nunc me irrita ſenex: ſcio & ipſe
Hectorem tibi ſoluere: à Ioue enim mihi nuncia venit
Mater, quæ me peperit filia marini-ſenis.
Et te cognoſco, Priame, mentibus, neque me lates
Quòd deorum aliquis duxit veloces in naues Achiuorum:
Non enim auſus eſſet homo venire, ne valdè quidem pubeſcens
Ad exercitum, neque cuſtodes latuiſſet, neque obices
Facilè reſeraſſet portarum noſtrarum:
Ideo nunc ne mihi magis in doloribus animum moueas.
Nec te ſenex, neque ipſum in tentoriis ſinam,
Et ſupplicem licet exiſtentem, Iouiſque fallam mandata.
Achilles Hectoris corpus imponit curru Priami. *Sic dixit: timuit autem ſenex, & paruit verbo:*
Pelides autem è domo tanquam leo ſaltauit foras,
Non ſolus, ſimul hunc duo famuli ſecuti ſunt,
Heros Automedonq́, & Alcimus, quos maximè
Honorabat Achilles inter ſocios poſt Patroclum mortuum:
Hi tunc à iugo ſoluerunt equos, mulóſque:
In autem duxerunt præconem vocalem illius ſenis:
Et de ſella demiſerunt, benè polito autem à vehiculo
Portarunt Hectoreì capitis infinita dona:
Reliqueruntq́, duo pallia, benè contextamq́, tunicam.
Vt cadauer tectum daret domum ferendum.
Ancillas autem euocans lauare iuſſit, circúmque vngere
Seorſim tollentes, ne Priamus videret filium,
Ne is quidem triſti corde iram non contineret
Filium videns: Achilli autem moueretur dilectus animus,

Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἆ δείλ', ἦ δὴ πολλὰ κάκ' ἄνσχεο σὸν κατὰ θυμόν.
Πῶς ἔτλης ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος,
Ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμούς, ὅς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
Υἱέας ἐξενάριξα; σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ.
Ἀλλ' ἄγε δὴ κατ' ἄρ' ἕζευ ἐπὶ θρόνου, ἄλγεα δ' ἔμπης
Ἐν θυμῷ κατακεῖσθαι ἐάσομεν ἀχνύμενοί περ.
Οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο.
Ὡς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσι,
Ζώειν ἀχνυμένοις· αὐτοὶ δέ τ' ἀκηδέες εἰσί.
Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει
Δώρων οἷα δίδωσι, κακῶν, ἕτερος δὲ ἑάων·
Ὧι μέν κ' ἀμμίξας δώῃ Ζεὺς τερπικέραυνος,
Ἄλλοτε μέν τε κακῷ ὅ γε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ·
Ὧι δέ κε τῶν λυγρῶν δώῃ, λωβητὸν ἔθηκε·
Καί ἑ κακὴ βούβρωστις ἐπὶ χθόνα δῖαν ἐλαύνει·
Φοιτᾷ δ' οὔτε θεοῖσι τετιμένος οὔτε βροτοῖσιν.
Ὣς μὲν καὶ Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα
Ἐκ γενετῆς· πάντας γὰρ ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο
Ὄλβῳ τε πλούτῳ τε, ἄνασσε δὲ Μυρμιδόνεσσι,
Καί οἱ θνητῷ ἐόντι θεὰν ποίησαν ἄκοιτιν·
Ἀλλ' ἐπὶ καὶ τῷ θῆκε θεὸς κακόν, ὅττι οἱ οὔτι
Παίδων ἐν μεγάροισι γονὴ γένετο κρειόντων,
Ἀλλ' ἕνα παῖδα τέκεν παναώριον· οὐδέ νυ τόν γε
Γηράσκοντα κομίζω, ἐπεὶ μάλα τηλόθι πάτρης
Ἦμαι ἐνὶ Τροίῃ, σέ τε κήδων ἠδὲ σὰ τέκνα.
Καὶ σὲ γέρον τὸ πρὶν μὲν ἀκούομεν ὄλβιον εἶναι,
Ὅσσον Λέσβος ἄνω Μάκαρος ἕδος ἐντὸς ἐέργει,
Καὶ Φρυγίη καθύπερθε, καὶ Ἑλλήσποντος ἀπείρων·
Τῶν σε γέρον πλούτῳ τε καὶ υἱάσι φασὶ κεκάσθαι.
Αὐτὰρ ἐπεί τοι πῆμα τόδ' ἤγαγον οὐρανίωνες,
Αἰεί τοι περὶ ἄστυ μάχαι τ' ἀνδροκτασίαι τε.
Ἄνσχεο, μηδ' ἀλίαστον ὀδύρεο σὸν κατὰ θυμόν.
Οὐ γάρ τι πρήξεις ἀκαχήμενος υἷος ἑῆος,
Οὐδέ μιν ἀνστήσεις, πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πάθῃσθα.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής,
Μή μέ πω ἐς θρόνον ἷζε διοτρεφὲς, ὄφρα κεν Ἕκτωρ
Κεῖται ἐνὶ κλισίῃσιν ἀκηδής, ἀλλὰ τάχιστα
Λῦσον, ἵν' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω· σὺ δὲ δέξαι ἄποινα
Πολλά, τά τοι * φέρομεν· σὺ δὲ τῶνδ' ἀπόναιο, καὶ ἔλθοις
Σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν, ἐπεί με * πρῶτον ἔασας
Αὐτόν τε ζώειν καὶ ὁρᾶν φάος ἠελίοιο.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
Μηκέτι νῦν μ' ἐρέθιζε γέρον· νοέω δὲ καὶ αὐτὸς
Ἕκτορά τοι λῦσαι· Διόθεν δέ μοι ἄγγελος ἦλθε
Μήτηρ, ἥ μ' ἔτεκεν, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος.
Καὶ δὲ σὲ γιγνώσκω Πρίαμε φρεσίν, οὐδέ με λήθεις,
Ὅττι θεῶν τίς σ' ἦγε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
Οὐ γάρ κεν τλαίη βροτὸς ἐλθέμεν, οὐδὲ μάλ' ἡβῶν,
Ἐς στρατόν· οὐδὲ γὰρ ἂν φυλάκους λάθοι, οὐδέ κ' ὀχῆας
Ῥεῖα μετοχλίσσειε θυράων ἡμετεράων.
Τῷ νῦν μή μοι μᾶλλον ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀρίνῃς,
Μή σε γέρον οὐδ' αὐτὸν ἐνὶ κλισίῃσιν ἐάσω,
Καὶ ἱκέτην περ ἐόντα, Διὸς δ' ἀλίτωμαι ἐφετμάς.
Ὣς ἔφατ'· ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων, καὶ ἐπείθετο μύθῳ.
Πηλείδης δ' οἴκοιο λέων ὣς ἆλτο θύραζε,
Οὐκ οἶος, ἅμα τῷ γε δύω θεράποντες ἕποντο,
Ἥρως Αὐτομέδων ἠδ' Ἄλκιμος, οὕς ῥα μάλιστα
Τῖ' Ἀχιλεὺς ἑτάρων μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα·
Οἳ τόθ' ὑπὸ ζυγόφιν λύον ἵππους ἡμιόνους τε,
Ἐς δ' ἄγαγον κήρυκα καλήτορα τοῖο γέροντος·
Κὰδ δ' ἐπὶ δίφρου εἷσαν· ἐϋξέστου δ' ἀπ' ἀπήνης
Ἥρεον Ἑκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἄποινα.
Κὰδ δ' ἔλιπον δύο φάρε' ἐΰννητόν τε χιτῶνα,
Ὄφρα νέκυν πυκάσας δοίη οἶκόνδε φέρεσθαι.
Δμῳὰς δ' ἐκκαλέσας λοῦσαι κέλετ', ἀμφί τ' ἀλεῖψαι,
Νόσφιν ἀειράσας, ὡς μὴ Πρίαμος ἴδοι υἱόν·
Μὴ ὁ μὲν ἀχνυμένῃ κραδίῃ χόλον οὐκ ἐρύσαιτο
Παῖδα ἰδών, Ἀχιλῆϊ δ' ὀρινθείη φίλον ἦτορ,

Καί ἑ κα-

Καί ἑ κατακτείνειε, Διὸς δ' ἀλίτηται ἐφετμάς.
Τὸν δ' ἐπεὶ οὖν δμωαὶ λοῦσαν καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ,
Ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλον ἠδὲ χιτῶνα,
Αὐτὸς τόν γ' Ἀχιλεὺς λεχέων ἐπέθηκεν ἀείρας,
Σὺν δ' ἕταροι ἤειραν ἐϋξέστην ἐπ' ἀπήνην.
Ὤμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον,
Μή μοι Πάτροκλε σκυδμαινέμεν, αἴ κε πύθηαι
Εἰν Ἄϊδός περ ἐὼν, ὅτι Ἕκτορα δῖον ἔλυσα
Πατρὶ φίλῳ, ἐπεὶ οὔ μοι ἀεικέα δῶκεν ἄποινα·
Σοὶ δ' αὖ ἐγὼ καὶ τῶνδ' ἀποδάσσομαι ὅσσ' ἐπέοικεν.
Ἦ ῥα, καὶ ἐς κλισίην πάλιν ἤϊε δῖος Ἀχιλλεύς·
Ἕζετο δ' ἐν κλισμῷ πολυδαιδάλῳ, ἔνθεν ἀνέστη,
Τοίχου τοῦ ἑτέρου, ποτὶ δὲ Πρίαμον φάτο μῦθον,
Υἱὸς μὲν δή τοι λέλυται γέρον, ὡς ἐκέλευες·
Κεῖται δ' ἐν λεχέεσσ', ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένηφι
Ὄψεαι αὐτὸς ἄγων· νῦν δὲ μνησώμεθα δόρπου.
Καὶ γάρ τ' ἠΰκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτου,
Τῇ περ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροισιν ὄλοντο,
Ἓξ μὲν θυγατέρες, ἓξ δ' υἱέες ἡβώοντες.
Τοὺς μὲν Ἀπόλλων πέφνεν ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῖο,
Χωόμενος Νιόβῃ, τὰς δ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα,
Οὕνεκ' ἄρα Λητοῖ ἰσάσκετο καλλιπαρῄῳ.
Φῆ δοιὼ τεκέειν, ἡ δ' αὐτὴ γείνατο πολλούς.
Τὼ δ' ἄρα καὶ δοιώ περ ἐόντ' ἀπὸ πάντας ὄλεσσαν.
Οἱ μὲν ἄρ' ἐννῆμαρ κέατ' ἐν φόνῳ, οὐδέ τις ἦεν
Κατθάψαι, λαοὺς δὲ λίθους ποίησε Κρονίων·
Τοὺς δ' ἄρα τῇ δεκάτῃ θάψαν θεοὶ οὐρανίωνες.
Ἡ δ' ἄρα σίτου μνήσατ', ἐπεὶ κάμε δάκρυ χέουσα.
Νῦν δέ που ἐν πέτρῃσιν ἐν οὔρεσιν οἰοπόλοισιν,
Ἐν Σιπύλῳ, ὅθι φασὶ θεάων ἔμμεναι εὐνὰς
Νυμφάων, αἵ τ' ἀμφ' Ἀχελώϊον ἐρρώσαντο,
Ἔνθα λίθος περ ἐοῦσα θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει.
Ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα δῖε γεραιὲ
Σίτου, ἔπειτά κεν αὖτε φίλον παῖδα κλαίοισθα,
Ἴλιον εἰσαγαγών· πολυδάκρυτος δέ τοι ἔσται.
Ἦ, καὶ ἀναΐξας ὄϊν ἄργυφον ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
Σφάξ'· ἕταροι δ' ἔδερόν τε καὶ ἄμφεπον εὖ κατὰ κόσμον,
Μίστυλλόν τ' ἄρ' ἐπισταμένως, πεῖράν τ' ὀβελοῖσιν,
Ὤπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
Αὐτομέδων δ' ἄρα σῖτον ἑλὼν ἐπένειμε τραπέζῃ
Καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἀτὰρ κρέα νεῖμεν Ἀχιλλεύς.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Ἤτοι Δαρδανίδης Πρίαμος θαύμαζ' Ἀχιλῆα,
Ὅσσος ἔην, οἷός τε· θεοῖσι γὰρ ἄντα ἐῴκει.
Αὐτὰρ ὁ Δαρδανίδην Πρίαμον θαύμαζεν Ἀχιλλεύς,
Εἰσορόων ὄψίν τ' ἀγαθὴν, καὶ μῦθον ἀκούων.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐς ἀλλήλους ὁρόωντες,
Τὸν πρότερος προσέειπε γέρων Πρίαμος θεοειδής,
Λέξον νῦν με τάχιστα διοτρεφὲς, ὄφρα καὶ ἤδη
Ὕπνῳ ὕπο γλυκερῷ ταρπώμεθα κοιμηθέντες.
Οὐ γάρ πω μύσαν ὄσσε ὑπὸ βλεφάροισιν ἐμοῖσιν,
Ἐξ οὗ σῇς ὑπὸ χερσὶν ἐμὸς πάϊς ὤλεσε θυμόν·
Ἀλλ' αἰεὶ στενάχω καὶ κήδεα μυρία πέσσω,
Αὐλῆς ἐν χόρτοισι κυλινδόμενος κατὰ κόπρον.
Νῦν δὴ καὶ σίτου πασάμην, καὶ αἴθοπα οἶνον
Λαυκανίης καθέηκα· πάρος γε μὲν οὔ τι πεπάσμην.
Ἦ ῥ'. Ἀχιλεὺς δ' ἑτάροισιν ἰδὲ δμῳῇσι κέλευσε
Δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγεα καλὰ
Πορφύρε' ἐμβαλέειν, στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας,
Χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὔλας καθύπερθεν ἕσασθαι.
Αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι·
Αἶψα δ' ἄρ' ἐστόρεσαν δοιὼ λέχε' ἐγκονέουσαι.
Τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
Ἐκτὸς μὲν δὴ λέξο γέρον φίλε, μή τις Ἀχαιῶν
Ἐνθάδ' ἐπέλθῃσιν βουληφόρος, οἵ τέ μοι αἰεὶ
Βουλὰς βουλεύουσι παρήμενοι, ἣ θέμις ἐστί.
Τῶν εἴ τίς σε ἴδοιτο θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν,
Αὐτίκ' ἂν ἐξείποι Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν,

Et ipſum interficeret: Iouiſque falleret mandata.
Hunc autem poſtquam igitur ancillæ lauerūt & unxerunt oleo,
Circa ipſum pallium pulchrum iecerunt & tunicam,
Ipſe hunc Achilles lectis impoſuit eleuans:
Simulq; ſocij eleuarunt benè-politum in vehiculum,
Eiulauitq; deinde: dilectúmque nominauit ſocium:
Ne mihi Patrocle iraſcere, ſiquidem audias
In Plutonis exiſtens, quòd Hectora diuinum dimiſerim
Patri charo, quoniam non mihi indecentia dedit dona:
Tibi autem rurſus & hæc impartiam quantum conuenit.
Dixit, & in tentorium rurſus iuit diuus Achilles:
Sedit autem in ſede affabrefacta unde ſurrexerat,
Pariete ex aduerſo: adque Priamum dixit verbum:
Filius quidem iam tibi dimiſſus eſt, ſenex, ut iuſſiſti.
Iacet autem in lectis: ſimul cum Aurora apparente
Videbis ipſe abducens: nunc autem recordemur cœnæ.
Etenim pulchricoma Niobe recordata eſt cibi:
Cui duodecim liberi in domibus perierunt:
Sex quidem filiæ, ſex autem filij pubeſcentes.
Hos quidem Apollo interfecit argenteo arcu,
Iratus Niobæ: illas verò Diana ſagittis-gaudens:
Quoniam Latonæ ſe æquipararat pulchrigenæ.
Dixit duos peperiſſe: ipſa autem pepererat multos:
Hi ſanè & duo exiſtentes omnes perdiderunt:
Qui quidem nouem dies iacebant in cæde, neque quis erat
Ad-ſepeliendum: populos enim lapides fecerat Saturnius.
Hos verò decimo die ſepelierunt ſuperi.
Hæc itaq; cibi recordata eſt, poſtquam fatigata fuerat lacry-
Nunc autem alibi in ſaxis, in montibus deſertis, (mando:
In Sipylo, vbi dicunt Dearum eſſe cubilia
Nympharum, quæ circa Acheloium tripudiant,
Vbi lapis licet exiſtens, à dijs dolores coquit.
Sed age iam & nos curemus diuine ſenex
Cibum: deinde autem charum filium defleas,
In Ilium adducens: lacrymoſuſq; tibi erit.
Dixit, & ſurgens ouem albam velox Achilles
Mactauit: ſocij autem excoriarunt, & diſpoſuerunt probè ex de-
Secueruntq; ſcitè, infixeruntq; verubus, (coro,
Aſſaueruntq; ritè, extraxeruntq; omnia:
Automedon autem cibum capiens diſtribuit in menſa
Pulchris in caniſtris: at carnes diſtribuit Achilles.
Hi autem ad cibaria parata appoſita manus extendebant:
At poſtquam potus & cibi deſiderium exemerunt,
Certè Dardanides Priamus admirabatur Achillem,
Quantus erat, qualiſque, dijs enim coràm ſimilis erat:
At Dardanidem Priamum admirabatur Achilles,
Inſpiciens aſpectúmque bonum, & ſermonem audiens.
At poſtquam ſatiati ſunt inuicem inſpiciendo,
Hunc prior allocutus eſt ſenex Priamus ſpecioſus:
Cubare-fac nunc me citiſſimè Iouis-alumne, vt & iam
Somno dulci oblectemur dormientes.
Nondum enim clauſi ſunt oculi ſub palpebris meis,
Ex quo tuis ſub manibus meus filius amiſit animam:
Sed ſemper ſuſpiro, & dolores infinitos digero,
Aulæ in ſeptis prouolutus in fimo.
Nunc iam & cibum guſtaui, & ardens vinum
Per guttur dimiſi, antea quidem nihil comedi.
Dixit: Achilles autem ſocijs & ancillis iuſſit
Lectos in cubiculo ponere, & ſtragula pulchra
Purpurea inijcere, ſternereque deſuper tapetas,
Chlanáſque imponere piloſas deſuper ad-induendum:
Hæ autem iuerunt è domo lumen in manibus habentes.
Statim autem ſtrauerunt duos lectos, feſtinantes.
Hunc autem cauillans allocutus eſt pedibus velox Achilles:
Extrà quidem iam dormi ſenex dilecte, ne quis Achiuorum
Huc adueniat conſiliarius, qui mihi ſemper
Conſilia conſulunt aſſidentes vt fas eſt:
Horum ſi quis te videret celerem per noctem nigram,
Statim referret ad Agamemnonem paſtorem populorum,

Niobe fabula.

Achilles Priamo cœnam parat.

Priamus dormire cupit.

Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο κάρη μετὰ χερσὶν ἔχουσα·
Ἆνερ, ἀπ' αἰῶνος νέος ὤλεο, κὰδ δέ με χήρην
Λείπεις ἐν μεγάροισι· πάϊς δ' ἔτι νήπιος αὔτως,
Ὃν τέκομεν σύ τ' ἐγώ τε δυσάμμοροι, οὐδέ μιν οἴω
Ἥβην ἵξεσθαι· πρὶν γὰρ πόλις ἥδε κατ' ἄκρης
Πέρσεται· ἦ γὰρ ὄλωλας ἐπίσκοπος, ὅς τέ μιν αὐτὴν
Ῥύσκευ, ἔχες δ' ἀλόχους κεδνὰς καὶ νήπια τέκνα·
Αἳ δή τοι τάχα νηυσὶν ὀχήσονται γλαφυρῇσι,
Καὶ * δὴ ἐγὼ μετὰ τῇσι, σὺ δ' αὖ τέκος ἢ ἐμοὶ αὐτῇ
Ἕψεαι, ἔνθα κεν ἔργα ἀεικέα ἐργάζοιο,
Ἀθλεύων πρὸ ἄνακτος ἀμειλίχου, ἤ τις Ἀχαιῶν
Ῥίψει χειρὸς ἑλὼν ἀπὸ πύργου λυγρὸν ὄλεθρον,
Χωόμενος, ᾧ δή που ἀδελφεὸν ἔκτανεν Ἕκτωρ,
Ἢ πατέρ', ἠὲ καὶ υἱόν, ἐπεὶ μάλα πολλοὶ Ἀχαιῶν
Ἕκτορος ἐν παλάμῃσιν ὀδὰξ ἕλον ἄσπετον οὖδας.
Οὐ γὰρ μείλιχος ἔσκε πατὴρ τεὸς ἐν δαῒ λυγρῇ·
Τῷ καί μιν λαοὶ μὲν ὀδύρονται κατὰ ἄστυ.
Ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας
Ἕκτορ, ἐμοὶ δὲ μάλιστα λελείψεται ἄλγεα λυγρά.
Οὐ γάρ μοι θνῄσκων λεχέων ἐκ χεῖρας ὄρεξας·
Οὐδέ τί μοι εἶπες πυκινὸν ἔπος, οὗ τέ κεν αἰεὶ
Μεμνῄμην νύκτας τε καὶ ἤματα δάκρυ χέουσα.
Ὣς ἔφατο κλαίουσ', ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.
Τῇσιν δ' αὖθ' Ἑκάβη ἁδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο,
Ἕκτορ, ἐμῷ θυμῷ πάντων πολὺ φίλτατε παίδων,
Ἦ μέν μοι ζωός περ ἐών, φίλος ἦσθα θεοῖσιν,
Οἱ δ' ἄρα σεῦ κήδοντο καὶ ἐν θανάτοιό περ αἴσῃ.
Ἄλλους μὲν γὰρ παῖδας ἐμοὺς πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
Πέρναχ' * ὅν τιν' ἕλεσκε, πέρην ἁλὸς ἀτρυγέτοιο,
Ἐς Σάμον, ἔς τ' Ἴμβρον, καὶ Λῆμνον ἀμιχθαλόεσσαν·
Σεῦ δ' ἐπεὶ ἐξέλετο ψυχὴν ταναήκεϊ χαλκῷ,
Πολλὰ ῥυστάζεσκεν ἑοῦ περὶ σῆμ' ἑτάροιο
Πατρόκλου, τὸν ἔπεφνες, ἀνέστησεν δέ μιν οὐδ' ὥς.
Νῦν δέ μοι ἑρσήεις καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισι
Κεῖσαι, τῷ ἴκελος ὅν τ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνεν.
Ὣς ἔφατο κλαίουσα, γόον δ' ἀλίαστον ὄρινε.
Τῇσι δ' ἔπειθ' Ἑλένη τριτάτη ἐξῆρχε γόοιο,
Ἕκτορ, ἐμῷ θυμῷ δαέρων πολὺ φίλτατε πάντων,
Ἦ μέν μοι πόσις ἐστὶν Ἀλέξανδρος θεοειδής,
Ὅς μ' ἄγαγε Τροίηνδ'· ὡς πρὶν * ὤφελλον ὀλέσθαι.
Ἤδη γὰρ νῦν μοι τόδ' ἐεικοστὸν ἔτος ἐστίν,
Ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβην, καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθα πάτρης.
Ἀλλ' οὔπω σεῦ ἄκουσα κακὸν ἔπος οὐδ' ἀσύφηλον.
Ἀλλ' εἴ τίς με καὶ ἄλλος ἐνὶ μεγάροισιν * ἐνίπτοι
Δαέρων, ἢ γαλόων, ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων,
Ἢ ἑκυρή, (ἑκυρὸς δὲ πατὴρ ὣς ἤπιος αἰεί)
Ἀλλὰ σὺ τόνγ' ἐπέεσσι παραιφάμενος κατέρυκες,
Σῇ τ' ἀγανοφροσύνῃ καὶ σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσι.
Τῷ σέ θ' ἅμα κλαίω καὶ ἔμ' ἄμμορον, ἀχνυμένη κῆρ.
Οὐ γάρ τίς μοι ἔτ' ἄλλος ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
Ἤπιος, οὐδὲ φίλος, πάντες δέ με πεφρίκασι.
Ὣς ἔφατο κλαίουσ', ἐπὶ δ' ἔστενε δῆμος ἀπείρων.
Λαοῖσιν δὲ γέρων Πρίαμος μετὰ μῦθον ἔειπεν,
Ἄξετε νῦν Τρῶες ξύλα ἄστυδε, μηδέ τι θυμῷ
Δείσητ' Ἀργείων πυκινὸν λόχον, ἦ γὰρ Ἀχιλλεὺς
Πέμπων μ' ὧδ' ἐπέτελλε μελαινάων ἀπὸ νηῶν,
Μὴ πρὶν πημανέειν, πρὶν δωδεκάτη μόλῃ ἠώς.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ὑπ' ἀμάξῃσιν βόας ἡμιόνους τε
Ζεύγνυσαν, αἶψα δ' ἔπειτα πρὸ ἄστεος ἠγερέθοντο.
Ἐννῆμαρ μὲν τοί γε ἀγίνεον ἄσπετον ὕλην·
Ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτη ἐφάνη φαεσίμβροτος ἠώς,
Καὶ τότ' ἄρ' ἐξέφερον θρασὺν Ἕκτορα δάκρυ χέοντες·
Ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἐν δ' ἔβαλον πῦρ.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κλυτοῦ Ἕκτορος ἔγρετο λαός.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἤγερθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαν αἴθοπι οἴνῳ
Πᾶσαν, ὁπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα

Hectoris hominum interfectoris caput in manibus tenens: Andromachę luctus ſuper Hectore.
Vir, ætate iuuenis periiſti: me verò viduam
Reliquiſti in ædibus: filius autem infans prorſus,
Quem genuimus túque egóque infelices, neque ipſum puto
Ad pubertatem peruenturũ. prius.n.ciuitas hæc à culmine
Euertetur, certè enim periiſti cuſtos, qui illam ipſam
Cuſtodiebas: ſeruabas.a. vxores ſedulas & infantes liberos:
Quæ breui nauibus auehentur concauis,
Et ſanè ego cum his: tu autem fili, vel me ipſam γρ. δή.
Sequeris, vbi opera indecentia operaberis,
Laborans coram domino immiti. vel aliquis Achiuorum
Rotabit manu corripiens à turri triſtem ad interitum,
Iratus, cui fortè fratrem interfecit Hector,
Aut patrem, aut etiam filium: nam valdè multi Achiuorũ
Hectoris in manib. mordicus carpſerunt immenſum ſolum,
Non enim mitis erat pater tuus in pugna triſti,
Ob id & ipſum populi lugent per vrbem.
Funeſtum.a parentibus luctum & mœrorem impoſuiſti
Hector: mihi autem maximè relicti ſunt dolores graues.
Non enim mihi moriens è lectis manus porrexiſti,
Neque aliquod mihi dixiſti prudens verbum, cuius ſemper
Recordarer noctéſque & dies lacrymas fundens.
Sic dixit plorans, ſimulq; ingemuerunt mulieres.
Inter has rurſus Hecuba vehementem orſa eſt luctum:
Hector, meo animo omnium multò dilectiſſime filiorum, Hecubę luctus ſuper Hectore.
Certè quidem mihi viuus exiſtens charus eras diis,
Qui tui curam habuerunt & in mortis fato.
Alios enim filios meos pedibus celer Achilles
Vendidit, quemcunque accepit, trans mare indomitum
In Samum, inq; Imbrum, & Lemnum infidi-portus: γρ. ὤνει.
Tuam autem poſtquam exemit animam acuto ære,
Sæpe raptauit ſui circa ſepulchrum ſocij
Patrocli, quem interfeciſti, ſuſcitauit.a. ipſum neque ſic.
Nunc.a. mihi roſcidus & recenter-interfectus in ædibus
Iaces, illi ſimilis quem arciger Apollo
Suis diuinis ſagittis ſuperueniens occidit.
Sic dixit flens: luctum autem vehementem mouit:
Inter has autem poſteà Helena tertia incepit luctum:
Hector, meo animo leuir multò dilectiſſime omnium, Helenæ luctus ſuper Hectore.
Certè mihi maritus eſt Alexander ſpecioſus,
Qui me duxit ad Troiam. vtinam anteà periiſſem: γρ. ὄφελλ'. ἀπολέσθαι.
Iam enim nunc mihi hic vigeſimus annus eſt,
Ex quo huc veni, & à mea deceſſi patria:
Sed nunquam à te audiui malum verbum, neque durum.
Verùm ſi quis me etiam alius in ædibus increparet
Leuirorum, vel glorum, vel fratriarum ſtolatarum, γρ. ἐνίπτει.
Vel ſocrus (ſocer verò pater quàm mitis ſemper:)
Sed tu hunc verbis admonens, cohibebas
Tuáque lenitate & tuis blandis verbis:
Quocirca te ſimul fleo & me infelicem dolens corde.
Non enim quiſquam mihi amplius alius in Troia lata
Benignus, neque amicus: omnes autem me horrent.
Sic dixit flens: inſuper autem gemuit populus multus: Hectoris funus.
Ad populos autem ſenex Priamus verbum dixit:
Ducite nunc Troiani ligna ad vrbẽ, neque aliquid animo
Timeatis Argiuorum denſas inſidias, certè enim Achilles
Dimittens me ſic promiſit nigris à nauibus,
Non prius infeſtaturum quàm duodecima veniret aurora.
Sic dixit: hi autem ſub curribus boues mulóſque
Iunxerunt: ſtatim autem dein ante vrbem congregati ſunt,
Nouem-dies quidem hi adducebant immenſam materiam.
Aſt cùm iam decima apparuit lucens mortalibus aurora,
Tunc extulerunt audacem Hectora lacrymas fundentes
Pyræq; ſummæ cadauer impoſuerunt, iniecerunt q; ignem.
Quando autem manè genita apparuit roſeis digitis aurora,
Tunc circum pyram incliti Hectoris congregatus eſt populus.
Sed poſtquam congregati ſunt, collectíque fuerunt:
Primùm quidem pyram extinxerunt nigro vino
Totam, quantum occuparat ignis robur: at deinde

Oſſa alba collegerunt fratres ſocijq́,
Lugentes: tenera autem diſtillabant lacrymæ per genas,
Et hæc auream in vrnam poſuerunt ſumentes,
Purpureis peplis obtegentes mollibus:
Mox autem in concauam foſſam poſuerunt, at deſuper
Crebris lapidibus obfirmarunt magnis:
Leuiter autem tumulum fuderunt: circum verò ſpeculatores
Ne prius irruerent bellicoſi Achiui: (ſedebant paſſim
Aggeſto autem tumulo redibant: at deinde
Benè collectis conuiuabantur valdè ſplendidum conuiuium,
Ædibus in Priami à Ioue nutriti regis.
Sic hi quidem curabant funus Hectoris equûm domitoris,

Οστέα λευκὰ λέγοντο κασίγνητοί θ' ἕταροί τε
Μυρόμενοι, θαλερὸν δὲ κατείβετο δάκρυ παρειῶν.
Καὶ τά γε χρυσείην ἐς λάρνακα θῆκαν ἑλόντες,
Πορφυρέοις πέπλοισι καλύψαντες μαλακοῖσιν·
Αἶψα δ' ἄρ' ἐς κοίλην κάπετον θέσαν· αὐτὰρ ὕπερθε
Πυκνοῖσιν λάεσσι κατεστόρεσαν μεγάλοισι·
Ρίμφα δὲ σῆμ' ἔχεαν, περὶ δὲ σκοποὶ ἥατο πάντῃ,
Μὴ πρὶν ἐφορμηθεῖεν ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί.
Χεύαντες δὲ τὸ σῆμα, πάλιν κίον· αὐτὰρ ἔπειτα
Εὖ * συναγειράμενοι, δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα
Δώμασιν ἐν Πριάμοιο διοτρεφέος βασιλῆος.
Ως οἵγ' ἀμφίεπον τάφον Ἕκτορος ἱπποδάμοιο.

* συναγηρόμενοι,

ΤΗΣ

FINIS HOMERI ILIADIS.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

Η ΑΛΦΑ ΡΑΨΩΔΙΑ.

ODYSSEÆ HOMERI, I.

COMPOSITIO.

ΑΝΔΡΑ μοι ἔννεπε μοῦσα πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ
Πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε·
Πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα, καὶ νόον ἔγνω.
Πολλὰ δ' ὅγ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα ὃν κατὰ θυμὸν,
Αρνύμενος ἥν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἑταίρων·
Αλλ' οὐδ' ὣς ἑτάρους ἐρρύσατο ἱέμενός περ.
Αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο,
Νήπιοι, οἳ κατὰ βοῦς ὑπερίονος ἠελίοιο
Ησθιον· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ.
Τῶν ἁμόθεν γε θεὰ θύγατερ Διὸς εἰπὲ καὶ ἡμῖν.
Ενθ' ἄλλοι μὲν πάντες ὅσοι φύγον αἰπὺν ὄλεθρον,
Οἴκοι ἔσαν, πόλεμόν τε πεφευγότες ἠδὲ θάλασσαν·
Τὸν δ' οἶον νόστου κεχρημένον ἠδὲ γυναικὸς,
Νύμφη πότνι' ἔρυκε Καλυψὼ δῖα θεάων
Εν σπέσσι γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι·
Αλλ' ὅτε δὴ ἔτος ἦλθε περιπλομένων ἐνιαυτῶν,
Τῷ οἱ ἐπεκλώσαντο θεοὶ οἶκόνδε νέεσθαι
Εἰς Ιθάκην, οὐδ' ἔνθα πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων,
Καὶ μετὰ οἷσι φίλοισι. θεοὶ δ' ἐλέαιρον ἅπαντες,
Νόσφι Ποσειδάωνος· ὁ δ' ἀσπερχὲς μενέαινεν
Αντιθέῳ Οδυσῆϊ, πάρος ἣν γαῖαν ἱκέσθαι.
Αλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλόθ' ἐόντας,
Αἰθίοπας τοὶ διχθὰ δεδαίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν,
Οἱ μὲν δυσομένου ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος,
Αντιόων ταύρων τε καὶ ἀρνειῶν ἑκατόμβης.
Ενθ' ὅγε τέρπετο δαιτὶ παρήμενος· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
Ζηνὸς ἐνὶ μεγάροισιν ὀλυμπίου ἀθρόοι ἦσαν.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Αἰγίσθοιο,
Τόν ῥ' Αγαμεμνονίδης τηλεκλυτὸς ἔκταν' Ορέστης.
Τοῦ ὅγ' ἐπιμνησθεὶς, ἔπε' ἀθανάτοισι μετηύδα,
Ω πόποι, οἷον δή νυ θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται.
Εξ ἡμέων γάρ φασι κάκ' ἔμμεναι· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
Σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσιν.
Ως καὶ νῦν Αἴγισθος ὑπὲρ μόρον, Ατρείδαο
Γῆμ' ἄλοχον μνηστὴν, τὸν δ' ἔκτανε νοστήσαντα,
Εἰδὼς αἰπὺν ὄλεθρον. ἐπεὶ πρό οἱ εἴπομεν ἡμεῖς,
Ερμείαν πέμψαντες ἐΰσκοπον Αργειφόντην,
Μήτ' αὐτὸν κτείνειν, μήτε μνάασθαι ἄκοιτιν.
Εκ γὰρ Ορέσταο τίσις ἔσσεται Ατρείδαο,
Οππότ' * ἂν ἡβήσῃ τε καὶ ἧς ἱμείρεται αἴης.
Ως ἔφαθ' Ερμείας· ἀλλ' οὐ φρένας Αἰγίσθοιο
Πεῖθ' ἀγαθὰ φρονέων· νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀπέτισε.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Αθήνη,
Ω πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,
Καὶ λίην κεῖνός γε ἐοικότι κεῖται ὀλέθρῳ.
Ως ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι.

VIRVM dic mihi Muſa verſutum, qui valdè multum
Errauit, poſtquam Troiæ ſacrum oppidum diripuit,
Multorum autem hominum vidit vrbes, & mores nouit.
Plurimos verò ille in mari paſſus eſt dolores ſuo in animo,
Magna cura ſeruans ſuámq; animam & reditum ſociorũ:
Sed neque ſic eripuit ſocios tametſi cupidus.
Suis enim ipſorum nequitiis perierunt,
Stulti, qui boues ſupergradientis ſolis
Comederunt: aſt is his abſtulit reditus diem.
Horum partem aliquam dea filia Iouis dic & nobis.
Iam alij quidem omnes quotquot effugerant ſæuam mortem
Domi erant, belloq; elapſi & mari,
Hunc ſolum reditus indigentem atque vxoris,
Nympha veneranda detinebat Calypſo diua dearum
In ſpecub. cauis, illum in primis cupiens ſibi maritum eſſe:
Sed quando tempus venit circummeantibus annis,
Quo ei deſtinarunt dij domum redire
In Ithacam, neque tum expers erat certaminum,
Etiam inter ſuos amicos: dij verò miſerebantur omnes,
Præter Neptunum: ille indeſinenter iraſcebatur.
Diuino Vlyſſi antequam ſuam in terram veniret.
Sed ille quidem Æthiopas acceſſerat longè ſemotos,
(Æthiopas qui bifariam diuiſi ſunt, vltimi hominum,
Alij quidem occidentalis ſolis, alij verò orientalis)
Communicans taurorúmque & agnorum hecatombas.
Ille delectabatur conuiuio aſſidens: cæterùm dij alij
Iouis in regia Olympi congregati erant.
His autem ſermones cœpit pater hominúmque deorumq;.
Recordabatur enim in animo inculpati Ægiſthi,
Quem Agamemnonides inclytus occidit Oreſtes:
Huius ille memor, his verbis immortales affatus eſt,
Papæ vt ſcilicet deos mortales culpant.
Ex nobis enim inquiunt mala eſſe: qui verò ipſi
Suis ſtultitiis præter fatum angores patiuntur.
Quemadmodum & tunc Ægiſthus præter fatum Atridis
Duxit vxorem ſponſam, ipſum verò occidit reuerſum,
Veritus grauem mortem, quoniam illi prædiximus nos,
Mercurio miſſo ſpeculatore Argicida:
Neque ipſum occide, nec duc vxorem.
Ex Oreſte enim erit vltio Atridæ,
Poſtquam pubuerit & ſuam deſiderabit ditionem.
Sic ait & Mercurius: ſed non mentem Ægiſthi
Perſuaſit bona conſulens, nunc ſimul omnia luit.
Huic reſpondit poſteà dea cæſia Pallas,
O pater noſter Saturnie ſumme regum,
Et valdè ille quidem merita perijt morte:
Sic pereat & alius, quicunque talia fecerit.

Malorum ſuorũ homo ſibi cauſa.

Neptunus ſolus Vlyſſi infenſus.

Iouis verba in deorum concilio: Iniuſte in malis Deos accuſamus.

* γρ. [illegible]

Minerua, pro Vlyſſe Iouem orat.

Τιμὴν δ' αὐτὸς ἔχοι, καὶ κτήμασιν οἷσιν ἀνάσσοι.
Τὰ φρονέων, μνηστῆρσι μεθήμενος, εἴσιδ' Ἀθήνην·
Βῆ δ' ἰθὺς προθύροιο, νεμεσσήθη δ' ἐνὶ θυμῷ
Ξεῖνον δηθὰ θύρῃσιν ἐφεστάμεν· ἐγγύθι δὲ στὰς
Χεῖρ' ἕλε δεξιτερὴν, καὶ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Χαῖρε ξεῖνε, παρ' ἄμμι φιλήσεαι· αὐτὰρ ἔπειτα
Δείπνου πασσάμενος μυθήσεαι ὅττεό σε χρή.
Ὣς εἰπὼν ἡγεῖθ', ἡ δ' ἕσπετο Παλλὰς Ἀθήνη.
Οἱ δ' ὅτε δή ῥ' ἔντοσθεν ἔσαν δόμου ὑψηλοῖο,
Ἔγχος μέν ῥ' ἔστησε φέρων πρὸς κίονα μακρὴν,
Δουροδόκης ἔντοσθεν ἐϋξόου, ἔνθα περ ἄλλα
Ἔγχε' Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἵστατο πολλά·
Αὐτὴν δ' ἐς θρόνον εἷσεν ἄγων, ὑπὸ λῖτα πετάσσας,
Καλὸν, δαιδάλεον, ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν.
Πὰρ δ' αὐτὸς κλισμὸν θέτο ποικίλον, ἔκτοθεν ἄλλων
Μνηστήρων, μὴ ξεῖνος ἀνιηθεὶς ὀρυμαγδῷ,
Δείπνῳ ἀδήσειεν, ὑπερφιάλοισι μετελθὼν,
Ἠδ' ἵνα μιν περὶ πατρὸς ἀποιχομένοιο ἔροιτο.
Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα
Καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
Νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
Σῖτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
Εἴδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων.
Δαιτρὸς δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν ἀείρας
Παντοίων, παρὰ δέ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα.
Κῆρυξ δ' αὐτοῖσιν θάμ' ἐπῴχετο οἰνοχοεύων.
Ἐς δ' ἦλθον μνηστῆρες ἀγήνορες· οἱ μὲν ἔπειτα
Ἑξείης ἕζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·
Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
Σῖτον δὲ δμωαὶ παρενήνεον * κανέοισιν,
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο
Μνηστῆρες, τοῖσιν μὲν ἐνὶ φρεσὶν ἄλλα μεμήλει,
Μολπή τ' ὀρχηστύς τε (τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαιτός)
Κῆρυξ δ' ἐν χερσὶν κίθαριν περικαλλέα θῆκε
Φημίῳ, ὅς ῥ' ἤειδε παρὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκῃ·
Ἤτοι ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν.
Αὐτὰρ Τηλέμαχος προσέφη γλαυκῶπιν Ἀθήνην,
Ἄγχι σχὼν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πευθοίαθ' οἱ ἄλλοι.
Ξεῖνε φίλ', ἦ καί μοι νεμεσήσεαι, ὅττι κεν εἴπω;
Τούτοισιν μὲν ταῦτα μέλει, κίθαρις καὶ ἀοιδὴ,
Ῥεῖ', ἐπεὶ ἀλλότριον βίοτον νήποινον ἔδουσιν,
Ἀνέρος, οὗ δή που λεύκ' ὀστέα πύθεται ὄμβρῳ,
Κείμεν' ἐπ' ἠπείρου, ἢ εἰν ἁλὶ κῦμα κυλίνδει.
Εἰ κεῖνόν γ' Ἰθάκηνδε ἰδοίατο νοστήσαντα,
Πάντες κ' ἀρησαίατ' ἐλαφρότεροι πόδας εἶναι,
Ἢ ἀφνειότεροι χρυσοῖό τε ἐσθῆτός τε.
Νῦν δ' ὁ μὲν ὣς ἀπόλωλε κακὸν μόρον, οὐδέ τις ἡμῖν
Θαλπωρὴ, εἴ πέρ τις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
Φῇσιν ἐλεύσεσθαι· τοῦ δ' ὤλετο νόστιμον ἦμαρ.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες;
Ὁπποίης δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο; πῶς δέ σε ναῦται
Ἤγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐχετόωντο;
Οὐ μὲν γάρ τί σε πεζὸν ὀΐομαι ἐνθάδ' ἱκέσθαι.
Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' εὖ εἰδῶ,
Ἠὲ νέον μεθέπεις, ἦ καὶ πατρώϊός ἐσσι
Ξεῖνος, ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ
Ἄλλοι, ἐπεὶ καὶ κεῖνος ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Τοιγὰρ ἐγώ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω,
Μέντης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὔχομαι εἶναι
Υἱὸς, ἀτὰρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσω.
Νῦν δ' ὧδε ξὺν νηῒ κατήλυθον ἠδ' ἑτάροισι,
Πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους,
Ἐς Τεμέσην μετὰ χαλκόν· ἄγω δ' αἴθωνα σίδηρον.
Νηῦς δέ μοι ἥδ' ἕστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος,

Honorem autem ipſe haberet & bonis ſuis imperaret.
Hæc cogitans, procis aſſidens vidit Palladem.
Ibat autem rectà foras: indignabatur autem animo
Hoſpitem diu ad ianuam ſtare: propè autem aſtans,
Manum prehendit dextram, & ſuſcepit ferream haſtam.
Et ipſam alloquutus verba alata dicebat.
Salue hoſpes, à nobis amicè tractaberis, cæterùm deinde
Cœna fartus loquere quæcunque opus ſit.
Sic fatus præibat, atque ſequebatur Pallas Minerua.
Illi verò quidem intra domum erant excelſam,
Haſtam quidem ſtatuit ferens ad columnam longam,
Intra armarium benè politum, vbi vtique aliæ
Haſtæ Vlyſſis prudentis ſtabant multæ.
Ipſam verò in thronum collocauit, ſtragulo ſubſtrato,
Pulchro, ingenioſè facto: ſub autem pedibus ſcabellum erat.
Ipſi autem lecticam appoſuit variegatam ſeorſum ab aliis
Procis, ne hoſpes offenſus ſtrepitu
In conuiuio turbaretur, cum ſuperbis congreſſus,
Atque vt ipſum de patre abſente interrogaret.
Aquam verò ancilla ex gutto profundebat ferens
Pulchro, aureo, ſuper argenteum lebetem
Ad lauandum: iuxtà autem politam ſtrauit menſam.
Panem verò veneranda cellæ cuſtos apponebat,
Fercula multa apponens de præſentibus,
Coquus autem carnium lances appoſuit ſumens
Omnigenûm, ipſis autem apponebat aurea pocula.
Præco autem eos ſedulò obibat vinum fundens.
Ingreſſi autem ſunt proci ſuperbi, qui quidem continuò
Ordine ſedebant per ſedelia thronoſque:
His verò præcones quidem aquam manibus infundebant,
Panem verò ancillæ expediebant è caniſtris,
Illi a. ad cibos paratos & antè appoſitos manus protende (bant.
Pueri verò crateres coronarunt potus.
Sed poſtquam potus & eſcæ deſiderium exemerunt
Proci, ipſis verò alia in mente curæ erant,
Cantus ſaltatioque. (hæc enim ſunt ornamenta conuiuij.)
Præco autem in manus citharam perpulchram poſuit
Phemio, qui quidem cecinit inter procos vi, i. coactus,
Videlicet ille cythara ludens cœpit pulchrè canere.
Porrò Telemachus alloquutus eſt glaucis oculis Palladem,
Propè habens caput, vt non audirent alij.
An hoſpes chare, ob id mihi iraſceris quod dixero?
His quidem hæc curæ ſunt, cythara & cantus,
Faciliter ſanè: quoniam alienũ cibum impunè abſumunt
Viri, cuius certè alicubi alba oſſa putreſcunt imbre,
Iacentia in continenti, vel illa in mari vnda verſat.
Atqui ſi illum in Ithacam viderint reuerſum,
Omnes optarint celeriores pedibus eſſe,
Quàm inſtructiores auro veſteque,
Nunc verò ille ſic obiit malam mortem, neque vlla nobis
Spes eſt, etiam ſi quis terreſtrium hominum
Qui dicat rediturum eſſe: huius verò periit reditus dies.
Sed agè, mihi hoc dic & verè enarra.
Quis, vnde es hominum? vbi tibi ciuitas atque parentes?
Quali autem in naui aduenisti? quo pacto te nautæ
Duxerunt in Ithacam? quinam ſe eſſe prædicant?
Neque enim vllo pacto te peditem exiſtimo huc veniſſe.
Et mihi hoc dic verè, vt benè cognoſcam,
An recens veniſti, aut paternus es
Hoſpes, quoniam multi frequentabant viri noſtram domum
Alij, quoniam etiam ille hominibus erat gratioſus.
Hunc rurſus alloquuta eſt dea cæſia Minerua,
Enimuero ego tibi hæc valdè verè narrabo,
Mentes Anchiali prudentis præ me fero eſſe
Filius: cæterùm Taphiis nauigandi ſtudioſis impero.
Nunc verò huc cum naui atque ſociis,
Nauigans per obſcurum pontum ad aliena lingua homines,
Ad Temeſen propter æs: duco autem ſplendidum ferrum.
Nauis autem mihi ſtat ad agrum ſeorſim ab vrbe.

Minerua Mentæ regis habitũ mentita à Telemacho hoſpitio excipitur.

Proci Penelopes epulantur.

* [illegible] Οἰδ' ἐπ'

Telemachi & Mineruæ hoſpitis colloquium.

γρ. ὑπονηΐῳ. *In portu Rethro ſub Neio ſyluoſo.*
Hoſpites autem inuicem paterni gloriamur eſſe:
Ab initio, ſiquidem ſenem interroges accedens
Laërtem heroëm, quem non amplius aiunt in vrbem
Venire, ſed ſeorſum in agro dolores pati
Vetula cum ancilla, quæ illi cibúmque potumq́,
Apponit, quoties ipſum labor circa membra inuaſerit
Repentem per fertile ſolum plantæ vitibus conſitæ,
Nunc autem veni, ſed ipſum aiunt peregrè eſſe
Tuum patrem verùm huic dij impediunt iter.
Non enim adhuc mortuus eſt ſuper terram diuinus Vlyſſes,
Sed adhuc alicubi viuus detinetur in lato ponto,
Inſula in circumflua: ſæui autem ipſum viri tenent,
Feri, qui alicubi illum inuitum detinent.
Porrò nunc tibi ego vaticinabor quemadmodum in animo
Immortales ſuggerunt, & quemadmodũ perfectum iri puto.
Non quaſi vates ſim, neque auſpiciorum clarè peritus:
Neque adhuc diu chara à patria terra
Erit, neque ſi etiam ferrea vincula illum *detineant:*
Cogitabit qui redeat, quoniam callidus eſt.
Sed agè mihi hoc dic, & verè enarrato,
Si certè ex ipſo tantus filius es Vlyſſe.
Vehementer enim & capite & oculis pulchris ſimilis es
Illi, quoniam frequẽter ad eum modum verſabamur inuicẽ,
Antequam in Troiam conſcenderes, quo vtique alij
Græcorum optimates ierant cauis in nauibus:
Ex hoc tempore neque Vlyſſem ego vidi neque me ille.
Hunc rurſus Telemachus prudens alloquebatur,
Certè enim ego tibi hoſpes valdè verè enarrabo,
Mater quidem me inquit eius eſſe: cæterùm ego
Nulli ſuus vnquam notus eſt pater. *Neſcio: non enim vllo pacto aliquis ſemen ipſe cognouit.*
At ego vtinam felicis cuiuſdam forem filius
Viri, quem in facultatibus ſuis ſenium deprehendiſſet:
Nunc verò ille infeliciſſimus eſt mortalium hominum.
γρ. τοῦ γε. *Ex hoc me inquiunt natũ eſſe: quoniã tu me hoc interrogas.*
Hunc autem rurſus alloquuta eſt dea cæſia Minerua,
Non ſanè tibi genus vtiq, dij ignobile in poſterum
Dederunt: quandoquidem te talem peperit Penelope.
Sed agè mihi hoc dic & verè enarrato,
Quod epulũ, quæ verò hæc turba eſt? quod verò te op' vrget?
An ſplendidũ conuiuiũ? an nuptiæ? quoniam non ſymbolum
Vt qui mihi ſupra modũ contumelioſè videntur (hæc ſunt.
Conuiuari per domum, indignè ferat vtiq, vir
Flagitia multa videns, quicunque cordatus interuenerit.
Hanc rurſum Telem. prudens contrà alloquutus eſt,
Hoſpes, quando certè me hæc interrogas atque percontaris,
Futurum quidẽ erat vt aliquando domus hæc locuples & re-
Eſſet quãdiu adhuc ille vir præſens erat. (prehẽſione carẽs.
Nunc verò aliter ſtatuerunt dij mala cogitantes:
Qui illum quidem ignobilem fecerunt ſupra omnes
Homines, quoniam non ob mortuum vtiq, ſic lugere poſſem,
Si inter ſuos ſocios occiſus fuiſſet Troianorum in populo,
Aut amicorum in manibus, poſtquam bellum egregiè admi-
niſtraſſet.
Cui ipſi tumulum feciſſent omnes Græci,
Atque etiam ſuo filio ingẽtem gloriam retuliſſet in poſterum.
Nunc verò ipſum ingloriè Harpyæ diſcerpſerunt:
Perijt obſcurus, inglorius, mihi verò dolores luctumq́,
Reliquit, neque amplius illum lugens defleo
Solũ, quoniã certè mihi alia dij mala incommoda fecerunt.
Quotquot enim inſulis dominantur optimates,
Dulichióque Samóque, & nemoroſa Zacyntho.
Atque quotquot aſperam Ithacam regunt,
Tot matrem meam ambiunt, deſtruunt autem domum.
Illa verò neque abnuit odioſas nuptias, neque finem
Facere poteſt: hi verò dilapidant epulantes
Domum meam: fortaſſis me malè perdent & ipſum.
Hunc gemebunda alloquebatur Pallas Minerua.
γρ. Τὸν δ' ἀλαστήσασα. *Papæ, ſanè verò plurimum abſentis Vlyſſis*
Indiges, vt qui quidem procis impudentibus manus injiciat.

Ἐν λιμένι Ῥείθρῳ,* ὑπὸ Νηΐῳ ὑλήεντι.
Ξεῖνοι δ' ἀλλήλων πατρώϊοι εὐχόμεθ' εἶναι
Ἐξ ἀρχῆς, εἴπερ τε γέροντ' εἴρηαι ἐπελθὼν
Λαέρτην ἥρωα· τὸν οὐκέτι φασὶ πόλινδε
Ἔρχεσθ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐπ' ἀγροῦ πήματα πάσχειν
Γρηῒ σὺν ἀμφιπόλῳ, ἥ οἱ βρῶσίν τε πόσιν τε
Παρτιθεῖ, εὖτ' ἄν μιν κάματος κατὰ γυῖα λάβῃσιν,
Ἑρπύζοντ' ἀνὰ γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο.
Νῦν δ' ἦλθον· δὴ γάρ μιν ἔφαντ' ἐπιδήμιον εἶναι
Σὸν πατέρ'· ἀλλά νυ τόν γε θεοὶ βλάπτουσι κελεύθου.
Οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
Ἀλλ' ἔτι που ζωὸς κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ,
Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ· χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔχουσιν,
Ἄγριοι, οἵ που κεῖνον ἐρυκανόωσ' ἀέκοντα.
Αὐτὰρ νῦν τοι ἐγὼ μαντεύσομαι ὡς ἐνὶ θυμῷ
Ἀθάνατοι βάλλουσι, καὶ ὡς τελέεσθαι ὀΐω,
Οὔτέ τι μάντις ἐὼν, οὔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδώς·
Οὔτι ἔτι δηρόν γε φίλης ἀπὸ πατρίδος αἴης
Ἔσσεται, οὐδ' εἴπερ τε σιδήρεα δέσματ' ἔχῃσι·
Φράσσεται ὥς κε νέηται, ἐπεὶ πολυμήχανός ἐστιν.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Εἰ δὴ ἐξ αὐτοῖο τόσος πάϊς εἰς Ὀδυσῆος.
Αἰνῶς γὰρ κεφαλήν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικας
Κείνῳ· ἐπεὶ θαμὰ τοῖον ἐμισγόμεθ' ἀλλήλοισι,
Πρίν γε τὸν ἐς Τροίην ἀναβήμεναι, ἔνθα περ ἄλλοι
Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἔβαν κοίλῃς ἐνὶ νηυσίν.
Ἐκ τοῦδ' οὔτ' Ὀδυσῆα ἐγὼν ἴδον, οὔτ' ἐμὲ κεῖνος.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Τοιγὰρ ἐγώ τοι ξεῖνε μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω,
Μήτηρ μέν τ' ἐμέ φησι τοῦ ἔμμεναι· αὐτὰρ ἔγωγε
Οὐκ οἶδ'· οὐ γάρ πώ τις ἑὸν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω.
Ὡς δὴ ἐγώ γ' ὄφελον μάκαρός νύ τευ ἔμμεναι υἱὸς
Ἀνέρος, ὃν κτεάτεσσιν ἑοῖς ἔπι γῆρας ἔτετμε·
Νῦν δ' ὃς ἀποτμότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων,
Τοῦ μ' ἔκ φασι γενέσθαι· ἐπεὶ* σύ με τοῦτ' ἐρεείνεις.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Οὐ μέν τοι γενεήν γε θεοὶ νώνυμνον ὀπίσσω
Θῆκαν· ἐπεὶ σέ γε τοῖον ἐγείνατο Πηνελόπεια.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Τίς δαίς, τίς δὲ ὅμιλος ὅδ' ἔπλετο; τίπτε δέ σε χρεώ;
Εἰλαπίνη, ἠὲ γάμος; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστίν·
Ὥστέ μοι ὑβρίζοντες ὑπερφιάλως δοκέουσι
Δαίνυσθαι κατὰ δῶμα. νεμεσσήσαιτό κεν ἀνὴρ
Αἴσχεα πόλλ' ὁρόων, ὅστις πινυτός γε μετέλθοι.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Ξεῖν', ἐπεὶ ἂρ δὴ ταῦτά μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς,
Μέλλεν μέν ποτε οἶκος ὅδ' ἀφνειὸς καὶ ἀμύμων
Ἔμμεναι, ὄφρ' ἔτι κεῖνος ἀνὴρ ἐπιδήμιος ἦεν·
Νῦν δ' ἑτέρως ἐβάλοντο θεοὶ, κακὰ μητιόωντες,
Οἳ κεῖνον μὲν ἄϊστον ἐποίησαν περὶ πάντων
Ἀνθρώπων· ἐπεὶ οὔ κε θανόντι περ ὧδ' ἀκαχοίμην,
Εἰ μετὰ οἷς ἑτάροισι δάμη Τρώων ἐνὶ δήμῳ,
Ἠὲ φίλων ἐν χερσὶν, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσε·
Τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοὶ,
Ἠδέ κε καὶ ᾧ παιδὶ μέγα κλέος ἤρατ' ὀπίσσω·
Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς Ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο·
Οἴχετ' ἄϊστος, ἄπυστος, ἐμοὶ δ' ὀδύνας τε γόους τε
Κάλλιπεν, οὐδ' ἔτι κεῖνον ὀδυρόμενος στεναχίζω
Οἶον, ἐπεί νύ μοι ἄλλα θεοὶ κακὰ κήδε' ἔτευξαν.
Ὅσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
Δουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ ὑλήεντι Ζακύνθῳ,
Ἠδ' ὅσσοι κραναὴν Ἰθάκην κατακοιρανέουσι,
Τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.
Ἡ δ' οὔτ' ἀρνεῖται στυγερὸν γάμον, οὔτε τελευτὴν
Ποιῆσαι δύναται· τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες
Οἶκον ἐμόν· τάχα δή με διαρραίσουσι καὶ αὐτόν.
Τὸν δ' ἐπαλαστήσασα προσηύδα Παλλὰς Ἀθήνη,
Ὢ πόποι, ἦ δὴ πολλὸν ἀποιχομένου Ὀδυσῆος
Δεύῃ, ὅ κε μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφείη.

Εἰ γὰρ νῦν ἐλθὼν, δόμου ἐν πρώτῃσι θύρῃσι
Σταίη, ἔχων πήληκα καὶ ἀσπίδα καὶ δύο δοῦρε,
Τοῖος ἐὼν οἷόν μιν ἐγὼ τὰ πρῶτ' ἐνόησα
Οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ πίνοντά τε τερπόμενόν τε,
Ἐξ Ἐφύρης ἀνιόντα παρ' Ἴλου Μερμερίδαο,
(Ὤχετο γὰρ κἀκεῖσε θοῆς ἐπὶ νηὸς Ὀδυσσεὺς,
Φάρμακον ἀνδροφόνον διζήμενος, ὄφρα οἱ εἴη
Ἰοὺς χρίεσθαι χαλκήρεας· ἀλλ' ὁ μὲν οὔ οἱ
Δῶκεν, ἐπεί ῥα θεοὺς νεμεσίζετο αἰὲν ἐόντας·
Ἀλλὰ πατήρ οἱ δῶκεν ἐμός· φιλέεσκε γὰρ αἰνῶς)
Τοῖος ἐὼν μνηστῆρσιν ὁμιλήσειεν Ὀδυσσεύς,
Πάντες κ' ὠκύμοροί τε γενοίατο πικρόγαμοί τε.
Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,
Ἤ κεν νοστήσας ἀποτίσεται, ἦε καὶ οὐκί,
Οἷσιν ἐνὶ μεγάροισι· σὲ δὲ φράζεσθαι ἄνωγα
Ὅππως κε μνηστῆρας ἀπώσεαι ἐκ μεγάροιο,
Εἰ δ' ἄγε νῦν ξυνίει, καὶ ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων,
Αὔριον εἰς ἀγορὴν καλέσας ἥρωας Ἀχαιοὺς,
Μῦθον πέφραδε πᾶσι, θεοὶ δ' ἐπὶ μάρτυροι ἔστων·
Μνηστῆρας μὲν ἐπὶ σφέτερα σκίδνασθαι ἄνωχθι·
Μητέρα δ', εἴ οἱ θυμὸς ἐφορμᾶται γαμέεσθαι,
Ἂψ ἴτω ἐς μέγαρον πατρὸς μέγα δυναμένοιο·
Οἱ δὲ γάμον τεύξουσι, καὶ ἀρτυνέουσιν ἔεδνα
Πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἕπεσθαι.
Σοὶ δ' αὐτῷ πυκινῶς ὑποθήσομαι, αἴ κε πίθηαι,
Νῆ' ἄρσας ἐρέτῃσιν ἐείκοσιν, ἥ τις ἀρίστη,
Ἔρχεο πευσόμενος πατρὸς δὴν οἰχομένοιο,
Ἤν τίς τοι εἴπῃσι βροτῶν, ἢ ὄσσαν ἀκούσῃς
Ἐκ Διὸς, ἥ τε μάλιστα φέρει κλέος ἀνθρώποισι.
Πρῶτα μὲν ἐς Πύλον ἐλθὲ, καὶ εἴρεο Νέστορα δῖον·
Κεῖθεν δὲ Σπάρτηνδε παρὰ ξανθὸν Μενέλαον·
Ὃς γὰρ δεύτατος ἦλθεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
Εἰ μέν κεν πατρὸς βίοτον καὶ νόστον ἀκούσῃς,
Ἦ τ' ἂν τρυχόμενός περ ἔτι τλαίης ἐνιαυτόν·
Εἰ δέ κε τεθνηῶτος ἀκούσῃς, μηδ' ἔτ' ἐόντος,
Νοστήσας δὴ ἔπειτα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Σῆμά τέ οἱ χεῦαι, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεΐξαι
Πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε, καὶ ἀνέρι μητέρα δοῦναι.
Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ ταῦτα τελευτήσῃς τε καὶ ἔρξῃς,
Φράζεσθαι δὴ ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν
Ὅππως κε μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσι
Κτείνῃς, ἠὲ δόλῳ ἢ ἀμφαδόν· οὐδέ τί σε χρὴ
*Νηπιάας ὀχέειν, ἐπεὶ οὐκέτι τηλίκος ἐσσί.
Ἢ οὐκ ἀΐεις οἷον κλέος ἔλλαβε δῖος Ὀρέστης
Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, ἐπεὶ ἔκτανε πατροφονῆα,
Αἴγισθον δολόμητιν, ὅ οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα;
Καὶ σὺ φίλος, (μάλα γάρ σ' ὁρόω καλόν τε μέγαν τε)
Ἄλκιμος ἔσσ', ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ.
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα θοὴν κατελεύσομαι ἤδη,
Ἠδ' ἑτάρους, οἵ πού με μάλ' ἀσχαλόωσι μένοντες.
Σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, καὶ ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Ξεῖν', ἤτοι μὲν ταῦτα φίλα φρονέων ἀγορεύεις,
Ὥς τε πατὴρ ᾧ παιδὶ, καὶ οὔποτε λήσομαι αὐτῶν.
Ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον, ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο,
Ὄφρα λοεσσάμενός τε, τεταρπόμενός τε φίλον κῆρ,
Δῶρον ἔχων ἐπὶ νῆα κίῃς, χαίρων ἐνὶ θυμῷ,
Τιμῆεν, μάλα καλὸν, ὅ τοι κειμήλιον ἔσται
Ἐξ ἐμεῦ, οἷα φίλοι ξεῖνοι ξείνοισι διδοῦσι.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Μή μ' ἔτι νῦν κατέρυκε, λιλαιόμενόν περ ὁδοῖο·
Δῶρον δ', ὅττι κέ μοι δοῦναι φίλον ἦτορ ἀνώγῃ,
Αὖτις ἀνερχομένῳ δόμεναι οἶκόνδε φέρεσθαι,
Καὶ μάλα καλὸν ἑλών· σοὶ δ' ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς.
Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ὄρνις δ' ὣς ἀνόπαια διέπτατο· τῷ δ' ἐνὶ θυμῷ
Θῆκε μένος καὶ θάρσος, ὑπέμνησέν τέ ἑ πατρὸς
Μᾶλλον ἔτ' ἢ τὸ πάροιθεν· ὁ δὲ φρεσὶν ᾗσι νοήσας,
Θάμβησεν κατὰ θυμόν· ὀΐσατο γὰρ θεὸν εἶναι.

Si enim nunc veniens, domus in primis foribus
Staret, habens galeam & ſcutum & duo haſtilia,
Talis qualem ipſum ego primum vidi
Domo in noſtra bibentémque ſe oblectantémque,
Ex Ephyre reuerſum ab Ilo Mermerida.
(Profectus enim erat illuc celeri in naui Vlyſſes,
Venenum mortiferum inquirens, vt ipſi eſſet
Ad ſagittas vngendas ære acuminatas: ſed ille quidē nō illi
Dedit: quoniam deos verebatur ſempiternos.
Sed pater illi dedit meus, amabat enim vehementer)
Talis exiſtens procis ſi obuerſaretur Vlyſſes,)
Omnes & breuis fati fierent & amaris nuptiis.
Verùm enimuero hæc deorum in genibus poſita ſunt,
Siue reuerſus vlciſcatur néne,
Suis in ædibus: te enim conſiderare iubeo
Quónam modo procos expelles ex ædibus.
Sed age nunc intellige, & meam aduerte orationem.
Cras in concione n vbi vocaueris Græcos,
Orationem ediſſere omnibus: dij verò teſtes ſunto:
Procos quidem ad propria abire iube:
Matrem autem ſi ipſi animus inceſſit nubere,
Redeat in domum patris multùm potentis.
Hi nuptias conficient, & apparabunt dotem,
Sanè eximiam, quantam decet charam filiam comitari.
Tibi autem ipſi prudenter conſulam, ſiquidem parueris,
Naui inſtructa remigibus viginti quæ ſit optima,
Proficiſcere interrogaturus de patre diu abſente,
Si quis tibi dicat mortalium, aut famam audiueris
Ex Ioue, quæ potiſſimùm gloriam adfert hominibus.
Primùm quidē ad Pylū abi, & interroga Neſtorē diuinum
Hinc in Sparten ad flauum Menelaum,
Hic enim nouiſſimus venit Græcorum loricatorum.
Si fortè patris vitam & reditum audieris,
Sanè triſtis quantumuis adhuc perdurabis annum.
Si verò mortuum audieris, neque amplius viuentem,
Reuerſus poſteà charam in patriam terram,
Monumentum illi erige, & parentalia perfice
Eximia valdè, qualia decet & viro matrem dare.
Porrò poſtquam quidem hæc finieris & perfeceris,
Conſidera deinde in mente & in animo,
Quo pacto procos intra ædes tuas
Interficias ſiue dolo, ſiue palàm: minimè te conuenit
Puerilia conſectari, quoniam non amplius talis es.
An non audiſti qualē gloriā conſecutus fuerit diuus Oreſtes
Omnes per homines, poſtquam interfecit patricidam
Ægiſthum doloſum, qui illi patrem inclytum interemit?
Et tu amice (te enim video eximiúmque magnúmque,)
Strenuus eſto, vt aliquis te etiam poſterorum eximiè laudet.
Cæterùm ego ad nauem celerem deſcendam iam,
Atque ad ſocios, qui ibi me plurimum expectant manentes.
Tibi autem ipſi curæ ſit, & meos aduerte ſermones.
Hanc rurſus Telemachus prudens contra allocutus eſt,
Hoſpes profectò hæc amicè ſentiens dicis,
Perinde ac pater ſuo filio: & nunquā obliuiſcar illorum.
Sed age nunc expecta, accelerans licet iter,
Vt & lotus & oblectatus amicum pectus
Donum habens ad nauem eas gaudens in animo,
Pretioſum, valde eximium, quod tibi recondiſ muneris loco erit
Ex me, qualia amici hoſpitibus dant.
Huic reſpondebat deinde dea cæſia Minerua,
Ne me amplius detine cupidum itineris.
Donum autem quodcunq; mihi dare charum pectus iubet,
Rurſus redeunti da vt domum feram,
Etiam eximio accepto, tibi.v. dignum erit remuneratione.
Illa quidem ſic loquuta abiit cæſia Minerua:
Auis autem vt ſublimipeta auolat: huic autem in animo
Indidit robur & audaciam, recordarique ſui patris
Magis adhuc quàm antea: hic. a. mente ſua conſiderans,
Obſtupuit in animo, putabat enim deum eſſe.

Minerua iubet Telemachum inueſtigare patrem.

* Νηπιάας. Telemachi in loquendo verecundia.

Continuò autem procos adibat deo æquandus vir:
Illis autem cantor canebat inſignis, hi verò tacitè
Phemius canit reditum Achiuorum.
Sedebant audientes: ille verò Achiuorum reditum canebat
Moleſtum, quem ex Troia induxit Pallas Minerua.
Huius è cœnaculo mente intellexit diuinam cantilenam
Filia Icarij prudens Penelope,
Cochleam verò altam deſcendit ſuæ domus,
Non ſola, vnà cum hac ancillæ duæ ſequebantur.
Illa verò quando iam ad procos perueniſſet diua mulierũ,
Stabat ſanè iuxta limen aulæ bene fabricatæ,
Ante maxillas habens tenues vittas:
Ancilla verò certe ei honeſta vtrinque aſtabat,
Lacrymans verò tum alloquebatur diuinum cantorem,
Penelope Phemio loquitur.
Phemie, multa ſanè alia mortaliũ oblectamenta nouiſti
Geſta hominúmque deorúmque, quæ celebrant cantores.
Horum vnum ipſis cane aſſidens: illi autem ſilentio
Vinum bibant, ab hac verò quieſce cantilena
Moleſta, quæ, mihi perpetuò in pectoribus charum cor
Affligit: quando me in primis inceſſit dolor immenſus.
Tale enim caput deſidero memor ſemper
Viri, cuius lata eſt gloria per Græciam & medium Argos.
Telemachus matrem reprehendit.
Hanc rurſus Telem. prudens contrà alloquutus eſt,
Mater mea, quid ſanè rurſum inuides iucundum cantorem
Oblectare, quocunque illi mens impellitur, non ſanè cantores
In cauſa ſunt, ſed interdum Iupiter in cauſa eſt, qui ſuggerit
Viris ingenioſis ita vt vult vnicuique.
Huic autem non reprehenſio quòd Danaûm aduerſa canit.
Eam enim cantilenam magis celebrant homines,
Quæcunque auditoribus recentiſſima exiſtat.
Tibi verò ſuſtineat cor & animus audire.
Non enim Vlyſſes ſolus perdidit reditus diem
In Troia, multi verò alij viri perierunt:
Sed in domum profecta, tua opera adminiſtra,
Telámque & colum, & ancillis impera
Opus accelerare: ſermo verò viris curæ erit
Omnibus: potiſſimũ verò mihi: huius .n. imperiũ eſt in domo.
Illa quidem attonita, rurſus in domum iuit:
Filij enim dictum prudens ponebat in animo.
Ad cœnaculum vbi conſcendiſſet cum ancillis mulieribus,
Flebat ſubinde Vlyſſem charum maritum, donec illi ſomnũ
Dulcem palpebris immiſit cæſia Minerua.
Proci autem tumultuabantur per ædes obſcuras,
Omnes autem cupiebant ad lectos reclinari:
Illis autem Telem. prudens incepit ſermonem,
Matris meæ proci immenſa contumelia elati,
Nunc quidem comminantes delectemur, neque clamor
Adſit (nam hoc honeſtum eſt audire cantorem
Talem, qualis ille eſt dijs aſſimilis voce.)
Manè verò in concionem conſideamus venientes
Omnes, vt vobis ſermonem audacter renunciem
Exire ex ædibus: alias parate ſequimini dapes,
Veſtra bona abſumentes, alternis conuiuijs *per ædes ſingulas.*
Si verò vobis videtur hoc ſatius & melius
Eſſe, viri vnius victum impunè perdere,
Abſumite, ego verò deos inuocabo ſempiternos,
Si vnquam Iupiter det viciſſim pœnã infligentia opera fieri
Inulti ſanè poſteà intra ædes pereatis.
Sic ait: illi verò omnes mordicus labijs compreſſis
Telemachum admirabantur, qui audacter loquutus eſſet.
Antinous Telemacho reſpõdet.
Hunc. a. rurſus Antinous alloquutus eſt Eupithei filius,
O Telemache, quàm ſanè te docuerunt dij ipſi
Sublimiloquum eſſe, & confidenter proloqui,
Ne te vtique in circumflua Ithaca regem Saturnius
Conſtituat, quòd tibi propter genus paternus eſt,
Hunc rurſum Telem. prudens contrà alloquutus eſt,
Antinoë, an mihi iraſceris ſi quid dixero?
Et ſanè hoc vellem, Ioue vtique concedente accipere
An dicis hoc peſſimum in hominibus eſſe?
Non enim vllo pacto malum eſt imperare, ſtatim ei domus

Αὐτίκα δὲ μνηστῆρας ἐπῴχετο ἰσόθεος φώς·
Τοῖσι δ' ἀοιδὸς ἄειδε περικλυτὸς, οἱ δὲ σιωπῇ
Εἵατ' ἀκούοντες· ὁ δ' Ἀχαιῶν νόστον ἄειδε
Λυγρὸν, ὃν ἐκ Τροίης ἐπετείλατο Παλλὰς Ἀθήνη.
Τοῦ δ' ὑπερωϊόθεν φρεσὶ σύνθετο θέσπιν ἀοιδὴν
Κούρη Ἰκαρίοιο περίφρων Πηνελόπεια·
Κλίμακα δ' ὑψηλὴν κατεβήσατο οἷο δόμοιο,
Οὐκ οἴη, ἅμα τῇ γε καὶ ἀμφίπολοι δύ' ἕποντο.
Ἡ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο δῖα γυναικῶν,
Στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
Ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα·
Ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἑκάτερθε παρέστη.
Δακρύσασα δ' ἔπειτα προσηύδα θεῖον ἀοιδὸν,
Φήμιε, πολλὰ γὰρ ἄλλα βροτῶν θελκτήρια οἶδας,
Ἔργ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε, τά τε κλείουσιν ἀοιδοὶ,
Τῶν ἕν γέ σφιν ἄειδε παρήμενος· οἱ δὲ σιωπῇ
Οἶνον πινόντων· ταύτης δ' ἀποπαύε' ἀοιδῆς
Λυγρῆς, ἥτε μοι αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ
Τείρει, ἐπεί με μάλιστα καθίκετο πένθος ἄλαστον.
Τοίην γὰρ κεφαλὴν ποθέω, μεμνημένη αἰεὶ
Ἀνδρὸς, τοῦ κλέος εὐρὺ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Μῆτερ ἐμὴ, τί τ' ἄρ' αὖ φθονέεις ἐρίηρον ἀοιδὸν
Τέρπειν ὅππῃ οἱ νόος ὄρνυται; οὔ νύ τ' ἀοιδοὶ
Αἴτιοι, ἀλλά ποθι Ζεὺς αἴτιος, ὅστε δίδωσιν
Ἀνδράσιν ἀλφηστῇσιν ὅπως ἐθέλῃσιν ἑκάστῳ.
Τούτῳ δ' οὐ νέμεσις Δαναῶν κακὸν οἶτον ἀείδειν.
Τὴν γὰρ ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι
Ἥτις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται.
Σοὶ δ' ἐπιτολμάτω κραδίη καὶ θυμὸς ἀκούειν.
Οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς οἶος ἀπώλεσε νόστιμον ἦμαρ
Ἐν Τροίῃ, πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι φῶτες ὄλοντο.
Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε,
Ἱστόν τ' ἠλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
Ἔργον ἐποίχεσθαι· μῦθος δ' ἄνδρεσσι μελήσει
Πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ οἴκῳ.
Ἡ μὲν θαμβήσασα πάλιν οἶκόνδε βεβήκει·
Παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ.
Ἐς δ' ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶ,
Κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα φίλον πόσιν, ὄφρα οἱ ὕπνον
Ἡδὺν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Μνηστῆρες δ' ὁμάδησαν ἀνὰ μέγαρα σκιόεντα,
Πάντες δ' ἠρήσαντο παραὶ λεχέεσσι κλιθῆναι.
Τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἄρχετο μύθων,
Μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες,
Νῦν μὲν δαινύμενοι τερπώμεθα, μηδὲ βοητὺς
Ἔστω (ἐπεὶ τόγε καλὸν ἀκουέμεν ἐστὶν ἀοιδοῦ
Τοιοῦδ' οἷος ὅδ' ἐστὶ, θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδήν)
Ἠῶθεν δ' ἀγορήνδε καθεζώμεσθα κιόντες
Πάντες, ἵν' ὕμιν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποείπω,
Ἐξιέναι μεγάρων· ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαῖτας,
Ὑμὰ κτήματ' ἔδοντες, ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους.
Εἰ δ' ὕμμιν δοκέει τόδε λωΐτερον καὶ ἄμεινον
Ἔμμεναι, ἀνδρὸς ἑνὸς βίοτον νήποινον ὀλέσθαι,
Κείρετ'· ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπιβώσομαι αἰὲν ἐόντας,
Αἴ κέ ποθι Ζεὺς δῷσι παλίντιτα ἔργα γενέσθαι,
Νήποινοί κεν ἔπειτα δόμων ἔντοσθεν ὄλοισθε.
Ὣς ἔφατ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες,
Τηλέμαχον θαύμαζον, ὃ θαρσαλέως ἀγόρευε.
Τὸν δ' αὖ Ἀντίνοος προσέφη Εὐπείθεος υἱός,
Τηλέμαχ', ἦ μάλα δή σε διδάσκουσιν θεοὶ αὐτοὶ
Ὑψαγόρην τ' ἔμεναι, καὶ θαρσαλέως ἀγορεύειν,
Μὴ σέ γ' ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλῆα Κρονίων
Ποιήσειεν, ὅ τοι γενεῇ πατρώϊόν ἐστιν.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Ἀντίνο', ἦ καί μοι νεμεσήσεαι ὅττι κεν εἴπω;
Καί κεν τοῦτ' ἐθέλοιμι Διός γε διδόντος ἀρέσθαι.
Ἦ φῂς τοῦτο κάκιστον ἐν ἀνθρώποισι τετύχθαι;
Οὐ μὲν γάρ τι κακὸν βασιλευέμεν· αἶψά τέ οἱ δῶ

Ἀφνειὸν

Ἀφνειόν πέλεται, καὶ τιμηέστερος αὐτός·
Ἀλλ' ἤτοι βασιλῆες Ἀχαιῶν εἰσὶ καὶ ἄλλοι
Πολλοὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, νέοι ἠδὲ παλαιοί,
Τῶν κέν τις τόδ' ἔχῃσιν, ἐπεὶ θάνε δῖος Ὀδυσσεύς·
Αὐτὰρ ἐγὼν οἴκοιο ἄναξ ἔσομ' ἡμετέροιο,
Καὶ δμώων, οὕς μοι λῃίσσατο δῖος Ὀδυσσεύς.
Τὸν δ' αὖ Εὐρύμαχος Πολύβου πάϊς ἀντίον ηὔδα,
Τηλέμαχ', ἤτοι ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,
Ὅστις ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλεύσει Ἀχαιῶν·
Κτήματα δ' αὐτὸς ἔχοις, καὶ δώμασιν οἷσιν ἀνάσσοις.
Μὴ γὰρ ὅ γ' ἔλθοι ἀνὴρ ὅστις σ' ἀέκοντα βίηφι
Κτήματ' ἀπορραίσει', Ἰθάκης ἔτι ναιεταούσης.
Ἀλλ' ἐθέλω σε, φέριστε, περὶ ξείνοιο ἐρέσθαι,
Ὁππόθεν οὗτος ἀνήρ, ποίης δ' ἐξ εὔχεται εἶναι
Γαίης· ποῦ δέ νύ οἱ γενεὴ καὶ πατρὶς ἄρουρα·
Ἠέ τιν' ἀγγελίην πατρὸς φέρει ἐρχομένοιο,
Ἢ ἑὸν αὐτοῦ χρεῖος ἐελδόμενος τόδ' ἱκάνει.
Οἷον ἀναΐξας ἄφαρ οἴχεται, οὐδ' ὑπέμεινε
Γνώμεναι· οὐ μὲν γάρ τι κακῷ εἰς ὦπα ἐῴκει.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Εὐρύμαχ', ἤτοι νόστος ἀπώλετο πατρὸς ἐμοῖο,
Οὔτ' οὖν ἀγγελίης ἔτι πείθομαι, εἴ ποθεν ἔλθοι,
Οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, ἥντινα μήτηρ
Ἐς μέγαρον καλέσασα θεοπρόπον ἐξερέηται.
Ξεῖνος δ' οὗτος ἐμὸς πατρώϊος ἐκ Τάφου ἐστί,
Μέντης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὔχεται εἶναι
Υἱός, ἀτὰρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσει.
Ὣς φάτο Τηλέμαχος, φρεσὶ δ' ἀθανάτην θεὸν ἔγνω.
Οἱ δ' εἰς ὀρχηστύν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν
Τρεψάμενοι τέρποντο, μένον δ' ἐπὶ ἕσπερον ἐλθεῖν.
Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἕσπερος ἦλθε.
Δὴ τότε κακκείοντες ἔβαν οἶκόνδε ἕκαστος.
Τηλέμαχος δ' ὅθι οἱ θάλαμος περικαλλέος αὐλῆς
Ὑψηλὸς δέδμητο, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ,
Ἔνθ' ἔβη εἰς εὐνήν, πολλὰ φρεσὶ μερμηρίζων.
Τῷ δ' ἄρ' ἅμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε κεδνὰ ἰδυῖα
Εὐρύκλει', Ὦπος θυγάτηρ Πεισηνορίδαο·
Τήν ποτε Λαέρτης πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσι
Πρωθήβην ἔτ' ἐοῦσαν, ἐεικοσάβοια δ' ἔδωκεν.
Ἶσα δέ μιν κεδνῇ ἀλόχῳ τίεν ἐν μεγάροισιν·
Εὐνῇ δ' οὔποτ' ἔμικτο, χόλον δ' ἀλέεινε γυναικός.
Ἥ οἱ ἅμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε, καί ἑ μάλιστα
Δμωάων φιλέεσκε, καὶ ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα.
Ὤϊξεν δὲ θύρας θαλάμου πύκα ποιητοῖο·
Ἕζετο δ' ἐν λέκτρῳ, μαλακὸν δ' ἔκδυνε χιτῶνα·
Καὶ τὸν μὲν γραίης πυκιμήδεος ἔμβαλε χερσίν.
Ἡ μὲν τὸν πτύξασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα,
Πασσάλῳ ἀγκρεμάσασα παρὰ τρητοῖσι λέχεσσι,
Βῆ ῥ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο· θύρην δ' ἐπέρυσσε κορώνῃ
Ἀργυρέῃ· ἐπὶ δὲ κληῖδ' ἐτάνυσσεν ἱμάντι.
Ἔνθ' ὅ γε παννύχιος, κεκαλυμμένος οἰὸς ἀώτῳ,
Βούλευε φρεσὶν ᾗσιν ὁδὸν τὴν πέφραδ' Ἀθήνη.

Diues ſit,& honoratior ipſe,
Sed certè reges Achiuorum ſunt etiam alij
Multi in circumflua Ithaca, iuuenes & veteres:
Horum aliquis hoc habeat, mortuus eſt diuus Vlyſſes.
Cæterùm ego domus rex ero noſtræ,
Et mancipiorum quæ mihi acquiſiuit diuus Vlyſſes.
Hunc ſtatim Eurymachus Polybi filius contrà alloq. eſt, Eurymachus Telemacho reſpondet.
Telemache, certè hæc deorum in genubus poſita ſunt,
Quinam circumflua Ithaca dominabitur Achiuorum.
Bona verò ipſe habeas & ædibus tuis imperes.
Non enim ille veniat vir qui inuitum vi
Bonis deprædaturus ſit, Ithaca adhuc habitata,
Sed volo te optime de hoſpite interrogare
Vnde ille vir, quali autem gloriatur eſſe
E terra, vbinam et genus & patrium ſolum,
An tibi nuncium patris adferat venientis,
An ſuum ipſius debitum expetens huc venit.
Vt ſubitò impetu ſtatim abijt, neque ſuſtinuit
Vt cognoſceremus: neque. n. improbi vultum præ ſe ferebat.
Hunc autem rurſus Telemachus prudens alloq. eſt. Telemachus Eurymacho loquitur.
Eurymache, certè reditus perijt patris mei,
Neque ſanè nuncio amplius credo ſicunde veniat,
Neque vaticinium curo, ſi quem mater
Domum vocatum vatem conſulat.
Hoſpes verò hic meus paternus è Tapho eſt,
Mentes Anchiali bellicoſi prædicat ſe eſſe
Filium: cæterùm Taphijs nauigandi ſtudioſis imperat.
Sic ait Telemach. mente. v. immortalem deam cognouit.
Hi verò ad tripudia & dulcem cantum
Conuerſi oblectabantur, expectabant. a. veſperum aduentare.
Dum hi autem oblectabantur, niger veſper venit:
Et tunc dormituri ibant domum vnuſquiſque:
Telemachus autem vbi ipſi thalamus perpulchræ aulæ
Sublimis ædificatus erat perſpicuo in loco,
Illuc iuit ad lectum multa mente reputans.
Simul cum eo ardentes faces ferebat pudica ſciens
Euryclea Opis filia Piſenoridæ. Euryclea nutrix.
Quam olim Laërtes emerat facultatibus ſuis
Impubem adhuc, pretium viginti boum dedit.
Perinde. a. ipſam ac pudicam vxorem honorabat in ædibus.
Lecto. v. nunquam cõmixtus eſt: irã ſcilicet fugiebat vxoris.
Hæc illi ſimul ardentes faces ferebat, & ipſum maximè
Ancillarum amabat, & enutrierat paruulus cùm eſſet.
Aperuit autem ianuas thalami benefacti.
Sedebat in lecto, molle autem exuit induſium.
Et id quidem anicula ſedula impoſuit in manus.
Illa quidem plicato & aptato induſio
Trabe ſuſpenſo iuxta vermiculatos lectos
Feſtinabat ire ex thalamo: ianuam attraxit annulo
Argenteo: inſuper autem peſſulum obtendit loro.
Hic ille pernox tectus Iouis florida lana
Examinabat mẽtib. ſuis viam quam ſignificauerat Pallas.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ ἡ βῆτα ῥαψῳδία.

Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠώς,
Ὤρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφι Ὀδυσσῆος φίλος υἱός,
Εἵματα ἑσσάμενος· περὶ δὲ ξίφος ὀξὺ θέτ' ὤμῳ,
Ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα.
Βῆ δ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο θεῷ ἐναλίγκιος ἄντην.
Αἶψα δὲ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσε
Κηρύσσειν ἀγορήνδε κάρη κομόωντας Ἀχαιούς.
Οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὦκα.

ODYSSEÆ HOMERI, II. COMPOSITIO.

QVANDO verò manè-genita apparuit roſeis digitis aurora, Surrexit tunc ex lectulo Vlyſſis dilectus filius, Veſtes indutus, gladium verò ſuſpendit ab humeris: Pedibus verò nudis alligauit pulchra calceamenta. Feſtinabat ire è cubiculo deo ſimilis obuius.
Continuò autem præconibus canoris imperauit
Conuocare ad concionem comatos Achiuos.
Hi. v. conuocarunt: illi autem congregabãtur valdè celeriter.

[illegible]

Conuocantur Achiui.

Porrò poſtquam congregati ſunt, confertimq́; adfuerunt,
Iuit vtique ad concionem, manu.a.tenebat ferream haſtam:
Non ſolus, ſimul cum duo canes veloces ſequebantur.
Diuinam certè huic gratiam perfudit Pallas.
Hunc ſanè omnes populi aduenientem admirabantur.
Sedebat verò in patris cella, ceſſerunt autem ſenes.

Heros Aegyptius.

His verò continuò heros Ægyptius cœpit concionari,
Qui ob ſenectutem incuruus erat & multa ſciebat.
Atqui huius dilectus filius cum diuino Vlyſſe
Ad Ilium pulchros equos nutriẽs conſcenderat cauis in na-
Antiphus bellator, illũ verò ſæuus interfecit Cyclops (uibus
In ſpolunca caua, vltimámque parauit cœnam.
Tres autem illi alij erant, & vnus inter procos verſabatur
Eurynomus, duo autem perpetuò habebant paterna opera.
Sed neque ſic illius oblitus erat lugens & dolens.
Hos lacrymans alloquutus eſt, & dixit,
Audite ſanè nunc me Ithacenſes quodcunque dixero.
Nunquam noſtrum concilium factum eſt neque conſeſſus,
Ex quo Vlyſſes diuinus abiit cauis in nauibus,
Nunc.a.quis huc congregauit? quem neceſſitas tantũ vrget?
Siue ex iunioribus viris, aut qui ſeniores ſunt,
An aliquem nuncium exercitus audiuit venientis,
Quem nobis palàm dicere queat, quoniam prior audiuerit?
An quippiam publicum aliud declarat, aut profert?
Probus mihi videtur eſſe iuuans vel felix, vtinam illi ipſi
Iupiter bene vertat, quæcunque mente ſua cogitat.
Sic ait, gaudebat autem laude Vlyſſis charus filius,
Neque amplius diu ſedit, cupiebat enim concionari.
Stabat.a.in media concione, ſceptrũ autẽ ei impoſuit manui

Piſenor præco.

Telemachus concionatur, & ſuam fortunam Achiuis exponit.

Præco Piſenor prudentia conſilia edoctus
Primùm, deinde ad ſenem conuerſus loquutus eſt,
O ſenex, non procul abeſt ille vir. (ſtatim.a.ipſe cognoſces)
Qui populum congregauit: potiſſimùm me dolor vrget.
Neque vllum nuncium exercitus audiui venientis,
Quem vobis palàm enarrem, quod prior audiuerim,
Neque quicquam publici aliud enarro, neque dico,
Sed meum ipſius negotium, nam malum in domum incidit
Duplex: alterum quod patrem eximiũ perdidi, qui quondã
Ipſos imperabat, pater autem velut mitis erat, (inter vos
Nunc autem longè maius, quod mox cuĩ domum vniuerſam
Funditus euertet, facultates autem omnino diſperdet.
Matri meæ proci inſtant nolenti,
Eorum virorum chari filij qui hîc vtique ſunt optimi,
Qui patris quidem in domum nolunt proficiſci
Icarij, vt ipſe quidem dotet filiam:
Det verò cui voluerit, & ipſe gratus venerit.
Illi verò in noſtram domum diuertẽtes diebus omnibus,
Boues mactantes & oues & pingues capras,
Splendidè conuiuantur, bibúntque generoſum vinum
Temerè: plurima verò abſumunt: non enim adeſt vir
Qualis Vlyſſes erat, qui detrimẽtũ vel diras à domo arceat.
Nos verò nequiquam qui auertere queamus, quin etiam
Imbelléſque ſumus, & neque periti.
Omnino ſanè auerterem, ſi mihi vis adeſſet.
Non enim iam tolerabilia facinora patrantur, neque hone-
ſtè
Domus mea periit: indignemini & ipſi,
Alios reueremini vicinos homines
Qui circum habitant: deorum verò timete iram,
Ne quid infeſti retalient malis facinoribus.
Oro ſiue per Iouem Olympium ſiue Themidem,
Quæ hominum conſilia vel dimittit vel cogit,
Abſtinete amici, & me ſolum ſinite dolore moleſto
Affligi, ſi vſquam pater meus probus Vlyſſes

[illegible]

Hoſtili animo malis affecit fortes Achiuos:
Eorum me vindictam capientes malè afficite hoſtili animo,
Iſtos incitantes: mihi verò ſatius eſſet
Vos abſumere poſſeſſionémque prouentúmque:
Quòd ſi vos comederitis, fortaſſis olim etiam vltio fuerit.
Tam diu enim per vrbem prehenſabimus colloquio,

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἤγερθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
Βῆ ῥ' ἴμεν εἰς ἀγορήν, παλάμῃ δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος,
Οὐκ οἶος, ἅμα τῷ γε δύω κύνες ἀργοὶ ἕποντο·
Θεσπεσίην δ' ἄρα τῷ γε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη,
Τὸν δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον θηεῦντο.
Ἕζετο δ' ἐν πατρὸς θώκῳ, εἶξαν δὲ γέροντες.
Τοῖσι δ' ἔπειθ' ἥρως Αἰγύπτιος ἦρχ' ἀγορεύειν,
Ὃς δὴ γήραϊ κυφὸς ἔην, καὶ μυρία ᾔδη.
Καὶ γὰρ τοῦ φίλος υἱὸς ἅμ' ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ
Ἴλιον εἰς εὔπωλον ἔβη κοίλῃς ἐνὶ νηυσίν,
Ἄντιφος αἰχμητής· τὸν δ' ἄγριος ἔκτανε Κύκλωψ
Ἐν σπῆϊ γλαφυρῷ, πύματον δ' ὁπλίσσατο δόρπον.
Τρεῖς δέ οἱ ἄλλοι ἔσαν, καὶ ὁ μὲν μνηστῆρσιν ὁμίλει
Εὐρύνομος, δύο δ' αἰὲν ἔχον πατρώϊα ἔργα.
Ἀλλ' οὐδ' ὣς τοῦ λήθετ' ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων.
Τοῦ ὅ γε δάκρυ χέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,
Κέκλυτε δὴ νῦν μευ Ἰθακήσιοι, ὅττι κεν εἴπω,
Οὔτε ποθ' ἡμετέρη ἀγορὴ γένετ' οὔτε θόωκος,
Ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς δῖος ἔβη κοίλῃς ἐνὶ νηυσί.
Νῦν δὲ τίς ὧδ' ἤγειρε; τίνα χρειὼ τόσον ἵκει
Ἠὲ νέων ἀνδρῶν, ἢ οἳ προγενέστεροί εἰσιν;
Ἠέ τιν' ἀγγελίην στρατοῦ ἔκλυεν ἐρχομένοιο,
Ἥν χ' ἡμῖν σάφα εἴποι, ὅτε πρότερός γε πύθοιτο;
Ἦέ τι δήμιον ἄλλο πιφαύσκεται ἠδ' ἀγορεύει;
Ἐσθλός μοι δοκεῖ εἶναι, ὀνήμενος· εἴθε οἱ αὐτῷ
Ζεὺς ἀγαθὸν τελέσειεν, ὅ τι φρεσὶν ᾗσι μενοινᾷ.
Ὣς φάτο, χαῖρε δὲ φήμῃ Ὀδυσσῆος φίλος υἱός,
Οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν ἧστο, μενοίνησεν δ' ἀγορεύειν·
Στῆ δὲ μέσῃ ἀγορῇ· σκῆπτρον δέ οἱ ἔμβαλε χειρὶ
Κῆρυξ Πεισήνωρ πεπνυμένα μήδεα εἰδώς.
Πρῶτον ἔπειτα γέροντα καθαπτόμενος προσέειπεν,
Ὦ γέρον, οὐχ ἑκὰς οὗτος ἀνήρ, (τάχα δ' εἴσεαι αὐτός)
Ὃς λαὸν ἤγειρα· μάλιστα δέ μ' ἄλγος ἱκάνει.
Οὔτε τιν' ἀγγελίην στρατοῦ ἔκλυον ἐρχομένοιο,
Ἥν χ' ὑμῖν σάφα εἴπω, ὅτε πρότερός γε πυθοίμην,
Οὔτε τι δήμιον ἄλλο πιφαύσκομαι οὐδ' ἀγορεύω,
Ἀλλ' ἐμὸν αὐτοῦ χρεῖος, ὅ μοι κακὸν ἔμπεσεν οἴκῳ,
Δοιά· τὸ μὲν πατέρ' ἐσθλὸν ἀπώλεσα, ὅς ποτ' ἐν ὑμῖν
Τοίσδεσσιν βασίλευε, πατὴρ δ' ὣς ἤπιος ἦεν.
Νῦν δ' αὖ καὶ πολὺ μεῖζον, ὃ δὴ τάχα οἶκον ἅπαντα
Πάγχυ διαρραίσει, βίοτον δ' ἀπὸ πάμπαν ὀλέσσει.
Μητέρι μοι μνηστῆρες ἐπέχραον οὐκ ἐθελούσῃ,
Τῶν ἀνδρῶν φίλοι υἷες οἳ ἐνθάδε γ' εἰσὶν ἄριστοι·
Οἳ πατρὸς μὲν ἐς οἶκον ἀπερρίγασι νέεσθαι
Ἰκαρίου, ὥς κ' αὐτὸς ἐεδνώσαιτο θύγατρα,
Δοίη δ' ᾧ κ' ἐθέλοι καί οἱ κεχαρισμένος ἔλθοι·
Οἱ δ' εἰς ἡμέτερον πωλεύμενοι ἤματα πάντα,
Βοῦς ἱερεύοντες καὶ ὄϊς καὶ πίονας αἶγας,
Εἰλαπινάζουσιν, πίνουσί τε αἴθοπα οἶνον
Μαψιδίως· τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται· οὐ γὰρ ἔπ' ἀνήρ
Οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν, ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι.
Ἡμεῖς δ' οὔ νύ τι τοῖοι ἀμυνέμεν· ἦ καὶ ἔπειτα
Λευγαλέοι τ' ἐσόμεσθα, καὶ οὐ δεδαηκότες ἀλκήν.
Ἦ τ' ἂν ἀμυναίμην, εἴ μοι δύναμίς γε παρείη.
Οὐ γὰρ ἔτ' ἀνσχετὰ ἔργα τετεύχαται, οὐδ' ἔτι καλῶς
Οἶκος ἐμὸς διόλωλε. νεμεσσήθητε καὶ αὐτοί,
Ἄλλους τ' αἰδέσθητε περικτίονας ἀνθρώπους,
Οἳ περιναιετάουσι· θεῶν δ' ὑποδείσατε μῆνιν,
Μή τι μεταστρέψωσιν ἀγασσάμενοι κακὰ ἔργα.
Λίσσομαι ἠμὲν Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἠδὲ Θέμιστος,
Ἥ τ' ἀνδρῶν ἀγορὰς ἠμὲν λύει ἠδὲ καθίζει,
Σχέσθε φίλοι, καί μ' οἶον ἐάσατε πένθεϊ λυγρῷ
Τείρεσθ', εἰ μή πού τι πατὴρ ἐμὸς ἐσθλὸς Ὀδυσσεὺς
Δυσμενέων κάκ' ἔρεξεν ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς,
Τῶν μ' ἀποτινύμενοι κακὰ ῥέζετε δυσμενέοντες,
Τούτους ὀτρύνοντες· ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη
Ὑμέας ἐσθέμεναι κειμήλιά τε πρόβασίν τε·
Εἴ χ' ὑμεῖς γε φάγοιτε, τάχ' ἄν ποτε καὶ τίσις εἴη.
Τόφρα γὰρ ἂν κατὰ ἄστυ ποτιπτυσσοίμεθα μύθῳ,

Χρήματ'

Χρήματ' ἀπαιτίζοντες, ἕως κ' ἀπὸ πάντα δοθείη.
Νῦν δέ μοι ἀπρήκτους ὀδύνας ἐμβάλλετε θυμῷ.
Ὣς φάτο χωόμενος, ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ,
Δάκρυ' ἀναπρήσας, οἶκτος δ' ἕλε λαὸν ἅπαντα.
Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀκὴν ἔσαν, οὔτέ τις ἔτλη
Τηλέμαχον μύθοισιν ἀμείψασθαι χαλεποῖσιν·
Ἀντίνοος δέ μιν οἶος ἀμειβόμενος προσέειπεν,
Τηλέμαχ' ὑψαγόρη, μένος ἄσχετε, ποῖον ἔειπες,
Ἡμέας αἰσχύνων, ἐθέλεις δέ κε μῶμον ἀνάψαι.
Σοὶ δ' οὔτι μνηστῆρες Ἀχαιῶν αἴτιοί εἰσιν,
Ἀλλὰ φίλη μήτηρ, ἥ τοι πέρι κέρδεα οἶδεν,
Ἤδη γὰρ τρίτον ἐστὶν ἔτος, τάχα δ' εἶσι τέταρτον,
Ἐξ οὗ ἀτέμβει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν·
Πάντας μὲν ῥ' ἔλπει, καὶ ὑπίσχεται ἀνδρὶ ἑκάστῳ,
Ἀγγελίας προϊεῖσα, νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ.
Ἡ δὲ δόλον τόνδ' ἄλλον ἐνὶ φρεσὶ μερμήριξε·
Στησαμένη μέγαν ἱστὸν ἐνὶ μεγάροισιν, ὕφαινε,
Λεπτὸν καὶ περίμετρον· ἄφαρ δ' ἡμῖν μετέειπεν,
Κοῦροι, ἐμοὶ μνηστῆρες, ἐπεὶ θάνε δῖος Ὀδυσσεύς,
Μίμνετ' ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰσόκε φᾶρος
Ἐκτελέσω, (μή μοι μεταμώνια νήματ' ὄληται)
Λαέρτῃ ἥρωϊ ταφήϊον, εἰς ὅτε κέν μιν
Μοῖρ' ὀλοὴ καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο·
Μήτις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιϊάδων νεμεσήσῃ,
Αἴ κεν ἄτερ σπείρου κεῖται, πολλὰ κτεατίσσας.
Ὣς ἔφαθ', ἡμῖν δ' αὖτε πεπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
Ἔνθα καὶ ἠματίη μὲν ὑφαίνεσκε μέγαν ἱστόν,
Νύκτας δ' ἀλλύεσκεν, ἐπὴν δαΐδας παραθεῖτο.
Ὣς τρίετες μὲν ἔληθε δόλῳ, καὶ ἔπειθεν Ἀχαιούς·
Ἀλλ' ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος, καὶ ἐπήλυθον ὧραι,
Καὶ τότε δή τις ἔειπε γυναικῶν ἣ σάφα ᾔδη,
Καὶ τήν γ' ἀλλύουσαν ἐφεύρομεν ἀγλαὸν ἱστόν.
Ὣς τὸ μὲν ἐξετέλεσσε καὶ οὐκ ἐθέλουσ' ὑπ' ἀνάγκης.
Σοὶ δ' ὧδε μνηστῆρες ὑποκρίνονται, ἵν' εἰδῇς
Αὐτὸς σῷ θυμῷ, εἰδῶσι δὲ πάντες Ἀχαιοί·
Μητέρα σὴν ἀπόπεμψον, ἄνωχθι δέ μιν γαμέεσθαι
Τῷ ὅτεῴ τε πατὴρ κέλεται, καὶ ἁνδάνει αὐτῇ.
Εἰ δ' ἔτ' ἀνιήσει γε πολὺν χρόνον υἷας Ἀχαιῶν,
Τὰ φρονέουσ' ἀνὰ θυμὸν ἅ οἱ πέρι δῶκεν Ἀθήνη,
Ἔργα τ' ἐπίστασθαι περικαλλέα, καὶ φρένας ἐσθλάς,
Κέρδεά θ' οἷ' οὔπω τιν' ἀκούομεν οὐδὲ παλαιῶν,
Τάων αἳ πάρος ἦσαν ἐϋπλοκαμῖδες Ἀχαιαί,
Τυρώ τ' Ἀλκμήνη τε, ἐϋστέφανός τε Μυκήνη·
Τάων οὔτις ὁμοῖα νοήματα Πηνελοπείῃ
Ἤδη, ἀτὰρ μὲν τοῦτό γ' ἐναίσιμον οὐκ ἐνόησε.
Τόφρα γὰρ οὖν βίοτόν τε τεὸν καὶ κτήματ' ἔδονται,
Ὄφρα κε κείνη τοῦτον ἔχῃ νόον ὅντινά οἱ νῦν
Ἐν στήθεσσι τιθεῖσι θεοί, μέγα μὲν κλέος αὐτῇ
Ποιεῖτ', αὐτὰρ σοί γε ποθὴν πολέος βιότοιο.
Ἡμεῖς δ' οὔτ' ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἴμεν, οὔτε πῃ ἄλλῃ,
Πρίν γ' αὐτὴν γήμασθαι Ἀχαιῶν ᾧ κ' ἐθέλῃσι.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Ἀντίνο', οὔπως ἔστι δόμων ἀέκουσαν ἀπῶσαι
Ἥ μ' ἔτεχ', ἥ μ' ἔθρεψε, πατὴρ δ' ἐμὸς ἄλλοθι γαίης
Ζώει ὅγ' ἢ τέθνηκε, κακὸν δέ με πόλλ' ἀποτίνειν
Ἰκαρίῳ, αἴ κ' αὐτὸς ἑκὼν ἀπὸ μητέρα πέμψω.
Ἐκ γὰρ τοῦ πατρὸς κακὰ πείσομαι, ἄλλα δὲ δαίμων
Δώσει, ἐπεὶ μήτηρ στυγερὰς ἀρήσετ' Ἐρινῦς
Οἴκου ἀπερχομένη, νέμεσις δέ μοι ἐξ ἀνθρώπων
Ἔσσεται, ὣς οὐ τοῦτον ἐγώ ποτε μῦθον ἐνίψω.
Ὑμέτερος δ' εἰ μὲν θυμὸς νεμεσίζεται αὐτῶν,
Ἔξιτέ μοι μεγάρων, ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαῖτας,
Ὑμὰ κτήματ' ἔδοντες, ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους·
Εἰ δ' ὕμιν δοκέει τόδε λωΐτερον καὶ ἄμεινον
Ἔμμεναι, ἀνδρὸς ἑνὸς βίοτον νήποινον ὀλέσθαι,
Κείρετ'· ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπιβώσομαι αἰὲν ἐόντας,
Αἴ κέ ποτε Ζεὺς δῷσι παλίντιτα ἔργα γενέσθαι·
Νήποινοί κεν ἔπειτα δόμων ἔντοσθεν ὄλοισθε.
Ὣς φάτο Τηλέμαχος, τῷ δ' αἰετὼ εὐρύοπα Ζεὺς

Bona repetentes, donec omnia perſoluta ſint.
Nunc verò mihi inanes dolores iniicitis animo.
Sic ait iratus, ſceptrum autem iecit in terram.
Lacrymas diſtillans, commiſeratio verò cepit pop. omnem.
Tũc alij quidẽ omnes in ſilẽtio erant, neq; quiſquã audebat
Telemacho verbis reſpondere moleſtis:
Antinous autem ipſum ſolus reſpondens alloquutus eſt, Antinoi reſponſio.
Telemache altiloque animo indomite, vt loquutus es
Nos dedecorans, vis autem maculam inurere.
Tibi verò neutiquam proci Achæorum in cauſa ſunt,
Sed tua mater, quæ ſanè in primis verſutias callet.
Iam enim tertius eſt annus, ſtatim autem aderit quartus,
Ex quo eludit animum intra præcordia Achæorum:
Omnes quidem ſperare facit, & promittit viris ſingulis, Penelopes erga procos dolꝰ.
Nuncio præmittens, mens autem illi alia cogitat,
Illa verò dolum hunc alium in mente deliberauit.
Exorſa magnam telam in ædibus texebat,
Subtilem & immenſam: ſtatim nos alloquuta eſt,
Iuuenes mei proci, poſtquam mortuus eſt diuinus Vlyſſes
Suſtinete vrgentes meas nuptias, donec linteum
Perfecero (ne mihi vana fila pereant)
Laërti heroï pollinctum, quando tandem ipſum
Fatũ malum prehenderit aſperæ mortis.
Ne aliqua me in populo mulierum Græcarum culpet,
Si quidem abſque tegumento iacuerit multa poſſidens.
Sic ait, nobis verò ſtatim perſuaſus eſt animus generoſus
Tum verò interdiu quidem texebat magnam telam,
Noctu verò diſſoluebat poſtquam faces adhibuiſſet.
Sic triennio quidem latuit dolo, & perſuaſit Achæos.
Sed quum quartus venit annus, & aduenerunt Horæ,
Et tunc certè aliqua dixit mulierum quæ bene ſciebat,
Et ipſam diſſoluentem inuenimus pulchram telam,
Sic illa quidem perfecit etiam nolens præ neceſſitate.
Tibi verò ſic proci reſpondent, vt ſcias
Ipſe tuo animo, ſciant & omnes Achiui,
Matrem tuam dimitte, iube autem ipſam nubere
Illi cuicunque pater iuſſerit & placuerit ipſi.
Si verò amplius vexabit multo tempore filios Achiuorum,
Hæc agitas in animo, quæ ei abundè dedit Pallas
Operaque ſcire inſignia, & mentem ſanam,
Verſutias quales nunquã aliquãdo audiuimus neq; veterũ
Earum quæ olim fuerunt pulchricomæ Græcæ,
Tyróque Alcmenéque pulchrycomáque Mycene
Illarum nulla ſimiles artes Penelopæ
Norat, cæterùm quidem hoc non vidit vtiliter.
Tam diu igitur victum tuum & bona conſument,
Donec illa hunc habebit animum, quem quidem nunc illi
In pectoribus poſuerunt Dij, magnam quidem gloriam ſibi
Comparat, cæterùm tibi deſiderium multi victus.
Nos verò nec ad res noſtras antè ibimus, neque aliquò aliò,
Antequam ipſa nubet Achiu. cuicunque voluerit.
Hunc rurſus Telemachus prudens contrà allocutus eſt, Telemachus Antinoo reſpõdet.
Antinoë, nullo modo licet è domo inuitam expellere,
Quæ me peperit, q̃ me enutriuit, pater a. meus alicubi terræ.
Viuit, ſiue mortuus eſt, durum a. eſſet me multa reddere
Icario, ſiquidem ipſe ego matrem dimiſero.
Ex patre autem mala patiar, alia autem Deus
Dabit poſtquam mater odioſas imprecata fuerit Furias
A domo diſcedens, reprehenſio autem mihi ex hominibus
Erit, ſic itaque hunc ego ſermonem nunquam dicam.
Veſter verò ſiquidem animus indignatur illis,
Exite è domo mea, alias curate dapes,
Veſtra bona edẽtes alternis conuiuiis per ſingulas domos
Si verò vobis videbitur ſatius & melius
Eſſe, viri vnius ſubſtantiam impunè perdere,
Corrodite, ego verò deos inuocabo ſempiternos,
Si vnquam Iupiter dabit talionis opera fieri,
Inulti deinceps intra domum pereatis.
Sic ait Telemachus: huic aquilas latè videns Iupiter Augurium.

Ex alto à vertice montis permiſit volare.
Hæ vſque quidem volabant ad flatum venti,
Propinquæ inuicem extendentes alas.
Sed cum iam ad mediam concionem celebrem perueniſſent,
Hic conuerſæ quatiebant alas denſas,
Aſpexerunt autẽ omnium capita, portendebant autem mortem.
Laniantes verò vnguibus maxillas, circum autem collum
Ad dextram volarunt, & per ædes & per vrbem ipſorum.
Admirati ſunt aues poſtquam viderunt oculis,
Diſpiciebant autem in animo quæ perfici debebant.
Halitherſes vates. *His verò interfatus eſt ſenex heros Halitherſes*
Maſtorides, hic enim ſolus æquales vincebat,
In auibus dijudicandis & fatalibus edicendis.
Qui inter eos benè ſapiens concionatus eſt, & dixit.
Audite nunc me Ithacenſes quodcunque dixero.
Procis autem potiſſimum ſignificans iſta dico,
Illis enim ingens periculum imminet, non enim Vlyſſes
Diu ſeorſum à ſuis amicis aberit, ſed alicubi iam
Prope cum ſit, his ipſis cædem & fatum molitur
Omnibus, pluribus etiam alijs malè erit,
Qui habitamus Ithacam claram: ſed longè antea
Conſideremus, quomodo imponamus. attamen etiam ipſi
Quieſcant, etenim ipſis ſtatim hoc vtilius eſt.
Non enim inexpertus vaticinor, ſed benè doctus.
Etenim illi puto perfecta eſſe omnia,
Quemadmodum illi prædixeram quando ad Ilium conſce-
Argiui, cum ipſis etiã conſcendit verſutus Vlyſſes. (derunt
Dixi poſtquam mala multa paſſus eſſet, amiſiſſetque omnes
Incognitum ab omnibus viceſimo demum anno (ſocios,
Domum venturum: hæc autem omnino perficiuntur.
Eurimachus vaticinium eleuat. *Hũc rurſus Eurymachus Polybi filius contrà alloquutus*
O ſenex, agedum nunc vaticinare tuis liberis (eſt,
Domum vadens, ne fortè quid mali patiantur in poſterum.
In his autem ego te longè melior ſum ad vaticinandum,
Aues ſanè multæ ſub radiis ſolis
Volitant, neque omnes ad auſpicia aptæ. porrò Vlyſſes
Periit longè, vtinam etiam tu periiſſe cum illo
Debuiſſes: non tanta vaticinans blaterares,
Neque Telemachum iratum ſic incitares,
Suæ in domo donum expectans ſi quod præbeat.
Sed tibi edico, quod etiam perfectum erit,
Si iuuenem virum, veteráque & multa doctus,
Deceptum verbis incitaueris ad iraſcendum,
Illi quidem ipſi perniciosius erit,
Efficere autem tamen neutiquam poteris illorum gratia:
Tibi verò ô ſenex pœnam infligemus, quam in animo
Luens, indignè feras: grauis autem erit dolor.
Telemacho autem in primis ego ſuadebo ipſe,
Matrem ſuam ad patrem iubeat redire,
Illi verò nuptias facient, & component dotem
Inſignem, qualem conuenit charam filiam ſequi.
Non enim antea quieturos puto filios Græcorum
A coniugij ambitu: quoniam neminem timemus vtut ſit
Neque ſanè Telemachum, tametſi multiloquus ſit,
Neque vaticinium curamus, quod tu ſenex
Loqueris irritum: odio autem eris adhuc magis:
Bona verò rurſus malè abſumentur, neque vnquam paria
Erunt, donec hæc diſtulerit Græcos
Suis nuptiis, nos verò rurſus expectantes diebus omnibus,
Gratia eius virtutis contendimus, neque ad alias
Ibimus, quas decens ducere eſt vnicuique.
Telemachus procis loquitur. *Hunc autẽ rurſum Telemachus prudens contrà loquu-*
tus eſt.
Eurymache, & alij quotquot ſunt proci generoſi.
Iſta quidem non vos amplius precor, neque dico:
Iam verò hæc ſciunt dij & omnes Græci.
Sed agè mihi date nauem celerem, & viginti ſocios,
Qui mihi hinc atque hinc ſecent viam maris.
Ibo enim in Spartam & Pylum arenoſam,
Reditum interrogaturus patris diu abſentis.

Ὑψόθεν ἐκ κορυφῆς ὄρεος προέηκε πέτεσθαι.
Τὼ δ' ἕως μέν ῥ' ἐπέτοντο μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο,
Πλησίω ἀλλήλοισι τιταινομένω πτερύγεσσιν·
Ἀλλ' ὅτε δὴ μέσσην ἀγορὴν πολύφημον ἱκέσθην,
Ἔνθ' ἐπιδινηθέντε τιναξάσθην πτερὰ πολλά,
Ἐς δ' ἰδέτην πάντων κεφαλάς, ὄσσοντο δ' ὄλεθρον·
Δρυψαμένω δ' ὀνύχεσσι παρειὰς ἀμφί τε δειράς,
Δεξιὼ ἤϊξαν διά τ' οἰκία καὶ πόλιν αὐτῶν.
Θάμβησαν δ' ὄρνιθας ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
Ὥρμηναν δ' ἀνὰ θυμὸν ἅπερ τελέεσθαι ἔμελλεν.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρων ἥρως Ἁλιθέρσης,
Μαστορίδης· ὁ γὰρ οἶος ὁμηλικίην ἐκέκαστο,
Ὄρνιθας γνῶναι, καὶ ἐναίσιμα μυθήσασθαι,
Ὅσφιν ἐὺ φρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπε,
Κέκλυτε δὴ νῦν μευ Ἰθακήσιοι, ὅττι κεν εἴπω·
Μνηστῆρσιν δὲ μάλιστα πιφαυσκόμενος τάδε εἴρω,
Τοῖσιν γὰρ μέγα πῆμα κυλίνδεται· οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς
Δηρὸν ἀπὸ ὧν φίλων ὢν ἔσσεται, ἀλλά που ἤδη
Ἐγγὺς ἐὼν, τοῖσδεσσι φόνον καὶ κῆρα φυτεύει
Πάντεσσιν· πολέσιν δὲ καὶ ἄλλοισιν κακὸν ἔσται,
Οἳ νεμόμεσθ' Ἰθάκην εὐδείελον. ἀλλὰ πολὺ πρὶν
Φραζώμεσθ' ὥς κεν καταπαύσομεν, οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
Παυέσθων· καὶ γάρ σφιν ἄφαρ τόδε λώϊόν ἐστιν.
Οὐ γὰρ ἀπείρητος μαντεύομαι, ἀλλ' ἐῢ εἰδώς·
Καὶ γὰρ κείνῳ φημὶ τελευτηθῆναι ἅπαντα,
Ὥς οἱ ἐμυθεόμην ὅτε Ἴλιον εἰσανέβαινον
Ἀργεῖοι, μετὰ δέ σφιν ἔβη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Φῆν κακὰ πολλὰ παθόντ', ὀλέσαντ' ἄπο πάντας ἑταίρους,
Ἄγνωστον πάντεσσιν ἐεικοστῷ ἐνιαυτῷ
Οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι· τὰ δὲ δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος Πολύβου πάϊς ἀντίον ηὔδα,
Ὦ γέρον, εἰ δ' ἄγε νῦν μαντεύεο σοῖσι τέκεσσιν,
Οἴκαδ' ἰών, μή πού τι κακὸν πάσχωσιν ὀπίσσω·
Ταῦτα δ' ἐγὼ σέο πολλὸν ἀμείνων μαντεύεσθαι.
Ὄρνιθες δέ τε πολλοὶ ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο
Φοιτῶσ', οὐδέ τε πάντες ἐναίσιμοι· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Ὤλετο τῆλ', ὡς καὶ σὺ καταφθίσθαι σὺν ἐκείνῳ
Ὤφελες. οὐκ ἂν τόσσα θεοπροπέων ἀγόρευες,
Οὐδέ κε Τηλέμαχον κεχολωμένον ὧδ' ἀνιείης,
Σῷ οἴκῳ δῶρον ποτιδέγμενος, αἴ κε πόρῃσιν·
Ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται,
Αἴ κε νεώτερον ἄνδρα, παλαιά τε πολλά τε εἰδώς,
Παρφάμενος ἐπέεσσιν ἐποτρύνῃς χαλεπαίνειν,
Αὐτῷ μέν οἱ πρῶτον ἀνιηρέστερον ἔσται,
Πρῆξαι δ' ἔμπης οὔ τι δυνήσεται εἵνεκα τῶνδε,
Σοὶ δὲ γέρον θωὴν ἐπιθήσομεν, ἥν κ' ἐνὶ θυμῷ
Τίνων ἀσχάλλῃς· χαλεπὸν δέ τοι ἔσσεται ἄλγος.
Τηλεμάχῳ δ' ἐν πᾶσιν ἐγὼν ὑποθήσομαι αὐτός,
Μητέρα ἣν ἐς πατρὸς ἀνωγέτω ἀπονέεσθαι,
Οἱ δὲ γάμον τεύξουσι, καὶ ἀρτυνέουσιν ἔεδνα
Πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἕπεσθαι.
Οὐ γὰρ πρὶν παύσεσθαι ὀΐομαι υἷας Ἀχαιῶν
Μνηστύος ἀργαλέης, ἐπεὶ οὔ τινα δείδιμεν ἔμπης,
Οὔτ' οὖν Τηλέμαχον, μάλα περ πολύμυθον ἐόντα·
Οὔτε θεοπροπίης ἐμπαζόμεθ' ἣν σὺ γεραιὲ
Μυθέαι ἀκράαντον, ἀπεχθάνεαι δ' ἔτι μᾶλλον.
Χρήματα δ' αὖτε κακῶς βεβρώσεται, οὐδέ ποτ' ἶσα
Ἔσσεται, ὄφρα κεν ἥ γε διατρίβῃσιν Ἀχαιοὺς
Ὃν γάμον· ἡμεῖς δ' αὖ ποτιδέγμενοι ἤματα πάντα,
Εἵνεκα τῆς ἀρετῆς ἐριδαίνομεν, οὐδὲ μετ' ἄλλας
Ἐρχόμεθ', ἃς ἐπιεικὲς ὀπυιέμεν ἐστὶν ἑκάστῳ.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Εὐρύμαχ' ἠδὲ καὶ ἄλλοι ὅσοι μνηστῆρες ἀγαυοί,
Ταῦτα μὲν οὐχ ὑμέας ἔτι λίσσομαι, οὐδ' ἀγορεύω·
Ἤδη γὰρ τὰ ἴσασι θεοὶ καὶ πάντες Ἀχαιοί.
Ἀλλ' ἄγε μοι δότε νῆα θοὴν καὶ εἴκοσ' ἑταίρους,
Οἵ κέ μοι ἔνθα καὶ ἔνθα διαπρήσσωσι κέλευθον.
Εἶμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἠμαθόεντα,
Νόστον πευσόμενος πατρὸς δὴν οἰχομένοιο,

Ἤν τίς

Ἤν τίς μοι εἴπῃσι βροτῶν, ἢ ὄσσαν ἀκούσω
Ἐκ Διός, ἥτε μάλιστα φέρει κλέος ἀνθρώποισι.
Εἰ μέν κεν πατρὸς βίοτον καὶ νόστον ἀκούσω,
Ἦ τ' ἂν τρυχόμενός περ ἔτι τλαίην ἐνιαυτόν·
Εἰ δέ κε τεθνειῶτος ἀκούσω μηδ' ἔτ' ἐόντος,
Νοστήσας δ' ἤπειτα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Σῆμά τε οἱ χεύω, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεΐξω
Πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε, καὶ ἀνέρι μητέρα δώσω.
  Ἤτοι ὅγ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο· τοῖσι δ' ἀνέστη
Μέντωρ, ὅς ῥ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος ἦεν ἑταῖρος,
Καί οἱ ἰὼν ἐν νηυσὶν ἐπέτρεπεν οἶκον ἅπαντα,
Πείθεσθαί τε γέροντι, καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσειν.
Ὅσφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπε,
  Κέκλυτε δὴ νῦν μευ Ἰθακήσιοι, ὅττι κεν εἴπω.
Μήτις ἔτι πρόφρων ἀγανὸς καὶ ἤπιος ἔστω
Σκηπτοῦχος βασιλεύς, μηδὲ φρεσὶν αἴσιμα εἰδώς,
Ἀλλ' αἰεὶ χαλεπός τ' εἴη, καὶ αἴσυλα ῥέζοι.
Ὡς οὔτις μέμνηται Ὀδυσσῆος θείοιο
Λαῶν οἷσιν ἄνασσε, πατὴρ δ' ὣς ἤπιος ἦεν.
Ἀλλ' ἤτοι μνηστῆρας ἀγήνορας οὔτι μεγαίρω
Ἔρδειν ἔργα βίαια, κακορραφίῃσι νόοιο·
Σφὰς γὰρ παρθέμενοι κεφαλάς, κατέδουσι βιαίως
Οἶκον Ὀδυσσῆος, τὸν δ' οὐκ ἔτι φασὶ νέεσθαι·
Νῦν δ' ἄλλῳ δήμῳ νεμεσίζομαι· οἷον ἅπαντες
Ἧσθ' ἄνεῳ, ἀτὰρ οὔτι καθαπτόμενοι ἐπέεσσι,
Παύρους μνηστῆρας κατερύκετε πολλοὶ ἐόντες.
  Τὸν δ' Εὐηνορίδης Λειώκριτος ἀντίον ηὔδα,
Μέντορ ἀταρτηρέ, φρένας ἠλεέ, ποῖον ἔειπες,
Ἡμέας ὀτρύνων καταπαυέμεν; ἀργαλέον δὲ
Ἀνδράσι καὶ πλεόνεσσι μαχήσασθαι περὶ δαιτί.
Εἴπερ γάρ κ' Ὀδυσεὺς Ἰθακήσιος αὐτὸς ἐπελθὼν
Δαινυμένους κατὰ δῶμα ἑὸν μνηστῆρας ἀγαυοὺς
Ἐξελάσαι μεγάροιο μενοινήσει' ἐνὶ θυμῷ,
Οὔ κέν οἱ κεχάροιτο γυνή, μάλα περ χατέουσα,
Ἐλθόντ', ἀλλά κεν αὐτοῦ ἀεικέα πότμον ἐπίσποι,
Εἰ πλεόνεσσι μάχοιτο· σὺ δ' οὐ κατὰ μοῖραν ἔειπες.
Ἀλλ' ἄγε, λαοὶ μὲν σκίδνασθ' ἐπὶ ἔργα ἕκαστος,
Τούτῳ δ' ὀτρυνέει Μέντωρ ὁδὸν ἠδ' Ἁλιθέρσης,
Οἵ τέ οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρώϊοί εἰσιν ἑταῖροι.
Ἀλλ' (οἴω) καὶ δηθὰ καθήμενος ἀγγελιάων
Πεύσεται εἰν Ἰθάκῃ, τελέει δ' ὁδὸν οὔποτε ταύτην.
  Ὣς ἄρ' ἐφώνησεν, λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρήν.
Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἑὰ πρὸς δώμαθ' ἕκαστος·
Μνηστῆρες δ' ἐς δώματ' ἴσαν θείου Ὀδυσῆος.
Τηλέμαχος δ' ἀπάνευθε κιὼν ἐπὶ θῖνα θαλάσσης,
Χεῖρας νιψάμενος πολιῆς ἁλὸς εὔχετ' Ἀθήνῃ,
  Κλῦθί μοι ὁ χθιζὸς θεὸς ἤλυθες ἡμέτερον δῶ,
Καί μ' ἐν νηῒ κέλευσας ἐπ' ἠεροειδέα πόντον
Νόστον πευσόμενον πατρὸς δὴν οἰχομένοιο,
Ἔρχεσθαι· τὰ δὲ πάντα διατρίβουσιν Ἀχαιοί,
Μνηστῆρες δὲ μάλιστα, κακῶς ὑπερηνορέοντες.
  Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· σχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
Μέντορι εἰδομένη ἠμὲν δέμας ἠδὲ καὶ αὐδήν,
Καί μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
  Τηλέμαχ', οὐδ' ὄπιθεν κακὸς ἔσσεαι, οὐδ' ἀνοήμων·
Εἰ δή τοι σοῦ πατρὸς ἐνέστακται μένος ἠΰ,
Οἷος ἐκεῖνος ἔην τελέσαι ἔργον τε ἔπος τε,
Οὔ τοι ἔπειθ' ἁλίη ὁδὸς ἔσσεται, οὐδ' ἀτέλεστος·
Εἰ δ' οὐ κείνου γ' ἐσσὶ γόνος καὶ Πηνελοπείης,
Οὔ σ' ἔτ' ἔπειτα ἔολπα τελευτήσειν ἃ μενοινᾷς.
Παῦροι γάρ τοι παῖδες ὁμοῖοι πατρὶ πέλονται
Οἱ πλέονες, κακίους· παῦροι δέ τε πατρὸς ἀρείους·
Ἀλλ' ἐπεὶ οὐδ' ὄπιθεν κακὸς ἔσσεαι, οὐδ' ἀνοήμων,
Οὐδέ σε πάγχυ γε μῆτις Ὀδυσσῆος προλέλοιπεν,
Ἐλπωρή τοι ἔπειτα τελευτῆσαι τάδε ἔργα.
Τῷ νῦν μνηστήρων μὲν ἔα βουλήν τε νόον τε
Ἀφραδέων, ἐπεὶ οὔτι νοήμονες, οὐδὲ δίκαιοι·
Οὐδέ τι ἴσασιν θάνατον, καὶ κῆρα μέλαιναν,
Ὃς δή σφιν σχεδόν ἐστιν ἐπ' ἤματι πάντας ὀλέσθαι.

Si aliquis mihi dicat mortalium, aut famam audiam
Ex Ioue, quæ potiſſimum fert gloriam hominibus,
Siquidem patris vitam & reditum audiuero,
Sanè quantumuis afflictus adhuc ſuſtineam annum:
Si verò mortuum audiuero, neque amplius ſuperſtitem,
Reuerſus poſteà charam ad patriam terram,
Sepulchrum illi condam, & parentalia celebrabo
Eximia qualia conuenit, & viro matrem dabo.
Certè ille ſic loquutus conſedit, his autem ſurrexit
Mentor, qui Vlyſſis inculpati erat ſocius,
Et illi cùm proficiſceretur commiſit totam familiam,
Obedireque ſeni, & ſecurè omnia cuſtodire,
Qui inter eos bene ſapiens concionatus eſt & dixit,
Audite certè me nunc Ithacenſes quodcunque dixero. Mentor Telemachum tueri ſtudet.
Nec quiſquam amplius beneuolus, manſuetus & mitis ſit
Sceptriger rex, neque in mente pia opera cogitans.
Sed ſemper infeſtus ſit, & iniuſta perpetret.
Vt nullus recordetur Vlyſſis diuini
Populorum quibus præfuit, vt velut pater manſuetus erat.
Verùm enimuero procos ſuperbos nequaquam inuideo
Committere facinora violenta malis conſiliis mentis.
Suis enim obiectantes capitibus conſument violenter
Domum Vlyſſis, quem non amplius putant rediturum eſſe.
Nunc autem alij populo ſuccenſeo, vt omnes
Sedetis muti, porrò nullo pacto redarguentes verbis,
Pauciores procos compeſcuis cùm ſitis plures.
Hunc Euenorides Liocritus contrà alloquebatur, Liocritus Mentori reſpondet.
Mentor conuitiator, ingeniò ſtolide, vt loquutus es,
Nos adhortans quieſcere, difficile autem erit
Cum viris pluribus pugnare de conuiuio,
Etiamſi Vlyſſes Ithacenſis ipſe adueniens
Conuiuantes per domum ſuam procos eximios
Expellere è domo cogitauerit in animo,
Non ſanè illo lætabitur vxor quantumuis valdè egens,
Vemente, ſed ibi ſæuam mortem inuenerit,
Si pluribus pugnârit, tu verò non ex officio loquutus es.
Sed agè, populi quidem diſpergamini ad opera vnuſquiſq;,
Huic autem diſponas Mentor viam & Halitherſes,
Qui illi à principio paterni ſunt amici.
Sed (puto) & diu ſedens, nuncios
Audiet in Ithaca, perficiet viam nunquam hanc.
Sic certè loquutus, ſoluit concionem celerem.
Hi quidem diſpergebantur ad domum quiſque ſuam:
Proci autem ad domum ibant diuini Vlyſſis,
Telemachus autem ſeorſum profectus ad litus maris
Manus lauans è cano mari ſupplicauit Palladi, γε. ἀπάνευθε. ἀπὸ.
Audi me qui heri deus aduenisti ad domum meam, Telemachus Mineruam precatur.
Et me in naui iuſſiſti per obſcurum pontum
Reditum interrogaturum patris diu abſentis
Ire: hæc autem omnia impediunt Achiui,
Proci autem potiſſimùm malè ſuperbientes.
Sic ait precatus: propè autem illum venit Pallas, Minerua ſub Mentoris perſona iter properare hortatur.
Mentori ſimilis facta, tum corpore tum etiam voce,
Et ipſum compellans verba alata dixit,
Telemache, neq; in poſterum ignauus eris neq; ſtolidus,
Siquidem tibi tui patris inſtillata eſt indoles bona,
Qualis ille erat ad perficiendum opiſque dictúmque,
Non ſanè continuò vanum iter erit, neque imperfectum:
Si verò non illius eſſes filius & Penelopes,
Non ſanè præterea ſperarem te perfecturũ eſſe quæ moliris,
Pauci enim filij ſimiles patri ſunt. Perpauci filij patrũ ſimiles ſunt.
Plerique priores: pauci verò parentibus meliores,
Sed quoniam neque in poſterum ignauus, neque ſtolidus,
Neque te penitus intelligentia Vlyſſis reliquit,
Spes tibi deinceps eſt te perfecturum eſſe hæc opera.
Ideò nunc procorum ſine conſiliúmque mentémque
Inſipientium, quoniam neutiquam prudentes neque iuſti ſunt,
Neque vllo pacto ſciunt mortem & fatum nigrum,
Quæ illis imminet die vno omnes perire.

Tibi verò via non amplius aberit quam tu cupis.
Talis enim tibi ſocius ego paternus ſum,
Qui tibi nauem celerem parabo, & ſimul ſequar ipſe.
Sed tu quidem domum vadens, procis conuerſare,
Paráque viatica, & vaſis accommoda ſingula,
Vinum in amphoris, & farinam medullam hominum,
Vtribus in denſis, ego autem per populum ſocios
Statim voluntarios colligam, ſunt autem naues
Multæ in circumflua Ithaca noua & veteres.
Harum quidem ego diſpiciam quæcunque optima eſt:
Statim armatam deducamus in latum mare.
Sic ait Pallas filia Iouis, neque amplius diu
Telemachus immoratur, poſtquam deæ audiuit vocem,
(γρ. ἤϊεν.) Feſtinabat ad domum ire ſuo triſtatus corde,
Inuenit autem procos ſuperbos in ædibus,
Capras excoriantes, porcóſque aſſantes in aula.
(Antinous Telemachum alloquitur.) Antinous autem ridens obuiam veniebat Telemacho,
Illumq; manu apprehenſũ affatus eſt, & nomine cõpellauit,
Telemache magniloque animo indomite, ne tibi aliud
In præcordiis malum ſit curæ vel opus vel verbum.
(γρ. Ἀλλά μοι ἐσθ.) Sed egregiè comede, & bibe vt antea:
Iſta enim omnino omnia perficient tibi Achiui,
Nauem, & electos remiges, vt ocyus venias
Ad Pylum diuinam, ad inclyti parentis famam.
(Telemachus reſpondet.) Hunc.a. rurſus Telemach. prudens cõtrà alloquutus eſt.
Antinoë, neutiquam licet cum vobis ſuperbis
Conuiuari inuitum, & lætari quietum.
An non ſatis eſt quòd antea quidem abſumpſiſtis eximia
Bona mea proci, ego autem infans eram?
Nunc.a. quando grandior ſum, & aliorũ orationẽ audiens,
Percipio, & ſanè mihi intus auget animus,
(Minæ Telemachi aduerſus procos.) Tentabo vt vobis malum fatum inferam,
Siue in Pylum profectus, aut hîc in populo.
(Ibo ſanè, neque inutilis via erit quam dico)
Vel naue conducta, neq;.n. nauis compos neque remigum
Sum, ſic ſanè vobis videtur conducibilius eſſe.
(γρ. ῥεῖα.) Dixit, & ex manu manum auulſit Antinoï
Facilè, proci autem per domum conuiuium apparabant,
(γρ. ἐκερτόμεον.) Hi verò cauillabantur & conuitiabantur verbis.
Tum verò aliquis dicebat iuuenum ſuperborum.
(Cauilla procorum in Telemachum nauigaturũ.) Enimuerò Telemachus cædem nobis molitur.
Aut quoſdam ex Pylo ducet auxiliatores arenoſa,
Aut ipſe etiam ex Sparta: quandoquidem ſanè cupit vehementer.
Aut & in Ephyram vult pinguem terram
Proficiſci, vt inde mortifera venena afferat,
Iniiciat verò crateri, & nos omnes perdat.
Alius rurſus dicebat iuuenum ſuperborum,
Quis ſcit, ſi etiam ipſe profectus caua in naue
Longè ab amicis pereat, errans vt Vlyſſes?
Sic & magis augere poterit nobis laborem,
Bona verò omnia diuideremus, domum verò
Illius matri daremus habendam, atque ei qui illã duxiſſet.
Sic aiebant ille.v. in excelſum thalamum aſcendit patris
Latum, vbi cumulatum aurum & æs iacebat,
Veſtiſq; & in ciſtis, abundéq; odoriferum oleum.
Ibi verò dolia vini veteris dulcis
Stabant, purum diuinum potum intus habentia,
Ordine ad murum aptata, ſi quando Vlyſſes
In patriam reuerteretur, etiam dolores multos paſſus.
Obſeratæ verò erant fores accuratè aptatæ,
Duplici claue, intus autem mulier cuſtos noctéſq; diéſq;
Erat, quæ omnia aſſeruabat mentis multa ſolertia,
Euryclea Opis filia Piſenoridæ,
Hanc tunc Telemachus alloquutus eſt in thalamum vocatam,
(Telemachus Eurycleam nutricem alloquitur.) Nutrix age mihi vinum in amphoris hauri
Suaue, quod quidem poſt illud dulcius eſt quod tu ſeruas
Illum expectans infeliciſſimum, ſi quando veniret
(γρ. λαρώτατον.) Generoſus Vlyſſes mortem & fatum euitato.
Duodecim verò imple, & operculis apta omnia:

Σοὶ δ' ὁδὸς οὐκέτι δηρὸν ἀπέσσεται ἣν σὺ μενοινᾷς·
Τοῖος γάρ τοι ἑταῖρος ἐγὼ πατρώϊός εἰμι,
Ὅς τοι νῆα θοὴν στελέω, καὶ ἅμ' ἕψομαι αὐτός.
Ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς δώματ' ἰὼν μνηστῆρσιν ὁμίλει,
Ὅπλισσόν τ' ἤϊα, καὶ ἄγγεσιν ἄρσον ἅπαντα,
Οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι, καὶ ἄλφιτα μυελὸν ἀνδρῶν,
Δέρμασιν ἐν πυκινοῖσιν· ἐγὼ δ' ἀνὰ δῆμον ἑταίρους
Αἶψ' ἐθελοντῆρας συλλέξομαι. εἰσὶ δὲ νῆες
Πολλαὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ νέαι ἠδὲ παλαιαί·
Τάων μέν τοι ἐγὼν ἐπιόψομαι ἥτις ἀρίστη·
Ὦκα δ' ἐφοπλίσσαντες ἐνήσομεν εὐρέϊ πόντῳ.
Ὣς ἔφατ' Ἀθηναίη κούρη Διός. οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
Τηλέμαχος παρέμιμνεν, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν αὐδήν.
Βῆ δ' * ἰέναι πρὸς δῶμα, φίλον τετιημένος ἦτορ·
Εὗρε δ' ἄρα μνηστῆρας ἀγήνορας ἐν μεγάροισιν
Αἶγας ἀνιεμένους, σιάλους θ' εὕοντας ἐν αὐλῇ.
Ἀντίνοος δ' ἰθὺς γελάσας κίε Τηλεμάχοιο,
Ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε.
Τηλέμαχ' ὑψαγόρη, μένος ἄσχετε, μή τι τοι ἄλλο
Ἐν στήθεσσι κακὸν μελέτω ἔργον τε ἔπος τε,
Ἀλλὰ μάλ' ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν, ὡς τὸ πάρος περ·
Ταῦτα δέ τοι μάλα πάντα τελευτήσουσιν Ἀχαιοί,
Νῆα, καὶ ἐξαίτους ἐρέτας, ἵνα θᾶσσον ἵκηαι
Ἐς Πύλον ἠγαθέην, μετ' ἀγαυοῦ πατρὸς ἀκουήν.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Ἀντίνο', οὔπως ἔστιν ὑπερφιάλοισι μεθ' ὑμῖν
Δαίνυσθαί τ' ἀέκοντα, καὶ εὐφραίνεσθαι ἕκηλον.
Ἦ οὐχ ἅλις ὡς τὸ πάροιθεν ἐκείρετε πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
Κτήματ' ἐμὰ μνηστῆρες, ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦα;
Νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας εἰμί, καὶ ἄλλων μῦθον ἀκούων
Πυνθάνομαι, καὶ δή μοι ἀέξεται ἔνδοθι θυμός,
Πειρήσω ὥς κ' ὕμμι κακὰς ἐπὶ κῆρας ἰήλω,
Ἠὲ Πύλονδ' ἐλθών, ἢ αὐτοῦ τῷδ' ἐνὶ δήμῳ.
(Εἶμι μέν, οὐδ' ἁλίη ὁδὸς ἔσσεται ἣν ἀγορεύω)
Ἔμπορος, οὐ γὰρ νηὸς ἐπήβολος οὐδ' ἐρετάων
Γίνομαι, ὥς νύ * περ ὕμμιν ἐείσατο κέρδιον εἶναι.
Ἦ ῥα, καὶ ἐκ χειρὸς χεῖρα σπάσατ' Ἀντινόοιο
Ῥεῖα. μνηστῆρες δὲ δόμον κάτα δαῖτα πένοντο,
Οἱ δ' ἐπελώβευον καὶ * κερτόμεον ἐπέεσσιν,
Ὧδε δέ τις εἴπεσκε νέων ὑπερηνορεόντων,
Ἦ μάλα Τηλέμαχος φόνον ἡμῖν μερμηρίζει·
Ἤ τινας ἐκ Πύλου ἄξει ἀμύντορας ἠμαθόεντος,
Ἤ ὅγε καὶ Σπάρτηθεν· ἐπεὶ νύ περ ἵεται αἰνῶς.
Ἠὲ καὶ εἰς Ἐφύρην ἐθέλει πίειραν ἄρουραν
Ἐλθεῖν, ὄφρ' ἔνθεν θυμοφθόρα φάρμακ' ἐνείκῃ,
Ἐν δὲ βάλῃ κρητῆρι, καὶ ἡμέας πάντας ὀλέσσῃ.
Ἄλλος δ' αὖτ' εἴπεσκε νέων ὑπερηνορεόντων,
Τίς δ' οἶδ' εἴ κε καὶ αὐτὸς ἰὼν κοίλης ἐπὶ νηὸς,
Τῆλε φίλων ἀπόληται, ἀλώμενος ὥσπερ Ὀδυσσεύς;
Οὕτω κεν καὶ μᾶλλον ὀφέλλειεν πόνον ἄμμι.
Κτήματα γάρ κεν πάντα δασαίμεθα, οἰκία δ' αὖτε
Τούτου μητέρι δοῖμεν ἔχειν, ἠδ' ὅστις ὀπυίοι.
Ὣς φάν. ὁ δ' ὑψόροφον θάλαμον κατεβήσατο πατρὸς
Εὐρύν, ὅθι νητὸς χρυσὸς καὶ χαλκὸς ἔκειτο,
Ἐσθής τ' ἐν χηλοῖσιν, ἅλις τ' εὐῶδες ἔλαιον.
Ἐν δὲ πίθοι οἴνοιο παλαιοῦ ἡδυπότοιο
Ἕστασαν, ἄκρητον θεῖον ποτὸν ἐντὸς ἔχοντες,
Ἑξείης ποτὶ τοῖχον ἀρηρότες, εἴποτ' Ὀδυσσεὺς
Οἴκαδε νοστήσειε, καὶ ἄλγεα πολλὰ μογήσας·
Κληϊσταὶ δ' ἔπεσαν σανίδες πυκινῶς ἀραρυῖαι,
Δικλίδες· ἐν δὲ γυνὴ ταμίη νύκτας τε καὶ ἦμαρ
Ἔσκεν, ἣ πάντ' ἐφύλασσε νόου πολυϊδρείῃσιν,
Εὐρύκλει', Ὦπος θυγάτηρ Πεισηνορίδαο·
Τὴν τότε Τηλέμαχος προσέφη θάλαμόνδε καλέσσας,
Μαῖ', ἄγε δή μοι οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἄφυσσον
Ἡδύν, ὅτις μετὰ τὸν * λαρώτατος ὃν σὺ φυλάσσεις,
Κεῖνον ὀϊομένη τὸν κάμμορον, εἴποθεν ἔλθοι
Διογενὴς Ὀδυσσεὺς, θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξας.
Δώδεκα δ' ἔμπλησον, καὶ πώμασιν ἄρσον ἅπαντας.

Ἐν δέ μοι

Ἐν δέ μοι ἄλφιτα χεῦον ἐϋρραφέεσσι δοροῖσιν·
Εἴκοσι δ᾽ ἔστω μέτρα μυληφάτου ἀλφίτου ἀκτῆς.
Αὐτὴ δ᾽ οἴη ἴσθι· τὰ δ᾽ ἀθρόα πάντα τετύχθω.
Ἑσπέριος γὰρ ἐγὼν αἱρήσομαι, ὁππότε κεν δὴ
Μήτηρ εἰς ὑπερῷ᾽ ἀναβῇ, κοίτου τε μέδηται.
Εἶμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἠμαθόεντα,
Νόστον πευσόμενος πατρὸς φίλου, ἤν που ἀκούσω.
Ὣς φάτο, κώκυσεν δὲ φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια,
Καί ῥ᾽ ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Τίπτε δέ τοι, φίλε τέκνον, ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα
Ἔπλετο; πῇ δ᾽ ἐθέλεις ἰέναι πολλὴν ἐπὶ γαῖαν,
Μοῦνος ἐὼν ἀγαπητός; ὁ δ᾽ ὤλετο τηλόθι πάτρης
Διογενὴς Ὀδυσεὺς, ἀλλογνώτῳ ἐνὶ δήμῳ.
Οἱ δέ τοι αὐτίκ᾽ ἰόντι κακὰ φράζονται ὀπίσσω,
Ὥς κε δόλῳ φθίῃς, τάδε δ᾽ αὐτοὶ πάντα δάσονται.
Ἀλλὰ μέν᾽ αὖθ᾽ ἐπὶ σοῖσι καθήμενος· οὐδέ τί σε χρὴ
Πόντον ἐπ᾽ ἀτρύγετον κακὰ πάσχειν, οὐδ᾽ ἀλάλησθαι.
Τὴν δ᾽ αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Θάρσει μαῖ᾽, ἐπεὶ οὔ τοι ἄνευ θεοῦ ἥδε γε βουλή.
Ἀλλ᾽ ὄμοσον μὴ μητρὶ φίλῃ τάδε μυθήσασθαι
Πρίν γ᾽ ὅτ᾽ ἂν ἑνδεκάτη τε δυωδεκάτη τε γένηται,
Ἢ αὐτὴν ποθέσαι, καὶ ἀφορμηθέντος ἀκοῦσαι·
Ὡς ἂν μὴ κλαίουσα κατὰ χρόα καλὸν ἰάπτῃ.
Ὣς ἄρ᾽ ἔφη, γρηῢς δὲ θεῶν μέγαν ὅρκον ἀπώμνυ.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ᾽ ὄμοσέν τε τελεύτησέν τε τὸν ὅρκον,
Αὐτίκ᾽ ἔπειτά οἱ οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἄφυσσεν,
Ἐν δέ οἱ ἄλφιτα χεῦεν ἐϋρραφέεσσι δοροῖσι.
Τηλέμαχος δ᾽ ἐς δώματ᾽ ἰὼν μνηστῆρσιν ὁμίλει.
Ἔνθ᾽ αὖτ᾽ ἄλλ᾽ ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Τηλεμάχῳ δ᾽ εἰκυῖα κατὰ πτόλιν ᾤχετο πάντῃ,
Καί ῥα ἑκάστῳ φωτὶ παρισταμένη φάτο μῦθον,
Ἑσπερίους δ᾽ ἐπὶ νῆα θοὴν ἀγέρεσθαι ἀνώγει.
Ἡ δ᾽ αὖτε Φρονίοιο Νοήμονα φαίδιμον υἱὸν
Ἤτεε νῆα θοήν· ὁ δέ οἱ πρόφρων ὑπέδεκτο.
Δύσετό τ᾽ ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί.
Καὶ τότε νῆα θοὴν ἅλαδ᾽ εἴρυσε, πάντα δ᾽ ἐν αὐτῇ
Ὅπλ᾽ ἐτίθει, τά τε νῆες ἐΰσσελμοι φορέουσι.
Στῆσε δ᾽ ἐπ᾽ ἐσχατιῇ λιμένος, περὶ δ᾽ ἐσθλοὶ ἑταῖροι
Ἀθρόοι ἠγερέθοντο· θεὰ δ᾽ ὤτρυνεν ἕκαστον.
Ἔνθ᾽ αὖτ᾽ ἄλλ᾽ ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Βῆ δ᾽ ἰέναι πρὸς δώματ᾽ Ὀδυσσῆος θείοιο·
Ἔνθα μνηστήρεσσιν ἐπὶ γλυκὺν ὕπνον ἔχευε,
Πλάζε δὲ πίνοντας, χειρῶν δ᾽ ἔκβαλλε κύπελλα.
Οἱ δ᾽ εὕδειν ὤρνυντο κατὰ πτόλιν, οὐδ᾽ ἄρ᾽ ἔτι δὴν
Εἵατ᾽, ἐπεί σφισιν ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτεν.
Αὐτὰρ Τηλέμαχον προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ἐκπροκαλεσσαμένη μεγάρων εὖ ναιεταόντων,
Μέντορι εἰδομένη ἠμὲν δέμας ἠδὲ καὶ αὐδήν·
Τηλέμαχ᾽, ἤδη μέν τοι ἐϋκνήμιδες ἑταῖροι
Εἵατ᾽ ἐπήρετμοι, τὴν σὴν ποτιδέγμενοι ὁρμήν·
Ἀλλ᾽ ἴομεν, μὴ δηθὰ διατρίβωμεν ὁδοῖο.
Ὣς ἄρα φωνήσασ᾽ ἡγήσατο Παλλὰς Ἀθήνη
Καρπαλίμως· ὁ δ᾽ ἔπειτα μετ᾽ ἴχνια βαῖνε θεοῖο.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ᾽ ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θάλασσαν,
Εὗρον ἔπειτ᾽ ἐπὶ θινὶ κάρη κομόωντας ἑταίρους.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειφ᾽ ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο,
Δεῦτε φίλοι, ἤια φερώμεθα· πάντα γὰρ ἤδη
Ἀθρό᾽ ἐνὶ μεγάρῳ· μήτηρ δ᾽ ἐμὴ οὔ τι πέπυσται,
Οὐδ᾽ ἄλλαι δμωαί· μία δ᾽ οἴη μῦθον ἄκουσεν.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο, τοὶ δ᾽ ἅμ᾽ ἕποντο.
Οἱ δ᾽ ἄρα πάντα φέροντες ἐϋσσέλμῳ ἐπὶ νηῒ
Κάτθεσαν, ὡς ἐκέλευσεν Ὀδυσσῆος φίλος υἱός.
Ἂν δ᾽ ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖν᾽, ἦρχε δ᾽ Ἀθήνη,
Νηῒ δ᾽ ἐνὶ πρυμνῇ κατ᾽ ἄρ᾽ ἕζετο· ἄγχι δ᾽ ἄρ᾽ αὐτῆς
Ἕζετο Τηλέμαχος. τοὶ δὲ πρυμνήσι᾽ ἔλυσαν,
Ἂν δὲ καὶ αὐτοὶ βάντες ἐπὶ κληῗσι καθῖζον·
Τοῖσιν δ᾽ ἴκμενον οὖρον ἵει γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ἀκραῆ Ζέφυρον, κελάδοντ᾽ ἐπὶ οἴνοπα πόντον.
Τηλέμαχος δ᾽ ἑτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσεν

Mihi verò farinam infunde benè conſutis vtribus, *Viaticum paratur nauigaturo Thelemacho.*
Viginti autem ſint menſuræ molitæ farinæ.
Ipſa verò ſola ſcias: hæc autem congregata omnia ſint.
Sub noctem enim accipiam, quando certè iam
Mater ad cœnaculum conſcenderit, lecti curam habuerit.
Vado enim ad Spartam & Pylum arenoſam,
Reditum interrogaturus patris chari ſicubi audiero.
Sic dixit, eiulauit verò chara nutrix Euryclea,
Et quidem lugens, verba alata dixit. *Eurycleæ reſponſio.*
Cur verò tibi, chare fili, in mente hæc ſententia
Eſt? quónam vis ire multam per terram,
Solus cum ſis dilectus? is verò perijt longè à patria terra
Generoſus Vlyſſes, ignoto in populo:
Illi verò tibi ſtatim profectò mala machinabantur poſthac
Vt dolo pereas, hæc verò ipſi omnia diuident.
Sed mane hic apud tuos ſedens, neutiquam te oportet *ȣ. vim.*
Per pontum indomitum mala pati, neque errare.
Hæc verò rurſus Telemachus prudẽs cõtrà alloquutus eſt, *Telemachus Eurycleam ſolatur.*
Confide nutrix: quia non abſque deo hoc conſilium eſt.
Sed iura ne matri charæ hæc dixeris,
Priuſquam vndecimaq́; duodecimaq́; dies aderit,
Aut ipſa deſideres & me ſoluiſſe reſciueris,
Videlicet ne flens pulchrum corpus lædat.
Sic loquuta anus deorum magnum iuramentum iurauit.
Cæterùm poſtquam iurauit perfecitq́; iuſiurandum,
Statim poſtea illi vinum in amphoris hauſit.
Farinam autem illi infudit bene-conſutis in vtribus.
Telemachus autem domum ingreſſus cum procis verſabatur.
Tum rurſus alia cogitauit dea cæſia Minerua,
Telemacho autem aſſimulata vrbem obibat,
Et ſingulis viris aſtans dicebat ſermonem.
Sub noctem verò ad nauem celerem congregari iuſſit.
Ipſa rurſus Phronij Noemone clarum filium
Rogabat nauem celerem, ille verò ipſi vltrò promiſit.
Occiditque ſol, obumbranturque omnes viæ.
Et tunc nauem celerem in mare protraxit, omnia in ipſa
Arma poſuit, quæ naues bene-tabulatæ ferunt.
Statuit in extremitate portus, circùm autem eximij ſocij
Frequentes congregabantur, dea verò concitabat ſingulos.
Tunc alia cogitauit dea cæſia Minerua,
Feſtinauit ire ad domum Vlyſſis diuini.
Hic procis dulcem ſomnum infudit.
Diſturbauit autem bibentes: è manibus verò excuſſit pocula.
Hi verò dormitum feſtinabant in vrbem, neque amplius
Sedebant, poſtquam ipſis ſomnus palpebris incidit.
Cæterùm Telemachum alloquuta eſt cæſia Minerua.
Euocatum ex ædibus bene-habitatis,
Mentoris ſimilis facta tum corpore tum voce,
Telemache, iam ſanè bellicoſi ſocij *Mineruæ ſollicitudo.*
Aſſident remigio tuam expectantes alacritatem:
Sed eamus, ne diutius differamus iter.
Sic certè locuta præceſſit Pallas Minerua
Subitò, ille autem continuò ad veſtigia ſequutus eſt deæ.
Cæterùm poſtquam ad nauem peruenerunt atque mare,
Inuenerunt poſtea ad littus comatos ſocios.
Hos verò interfatus eſt diuus Telemachus. *Telemachus ſocios alloquitur.*
Venite amici viatica feramus, omnia enim iam
Congregata ſunt in ædibus, mater verò neutiquam ſcit,
Neque aliæ ancillæ, vnica ſola rem audiuit.
Sic certè loquutus præceſſit, ij ſimul ſequebantur.
Ipſi verò ſimul omnia ferentes bene-tabulatam in nauem
Depoſuerunt, quandoquidem præcepit Vlyſſis charus filius:
Telemachus verò nauem conſcendit, duxit autem Minerua,
Nauis autem in puppe conſedit, propè autem eam
Sedebat Telemachus, ipſi verò oram ſoluebant,
Etiam ipſi aſcendentes per tranſtra ſederunt.
His verò ferentem ſecundum ventum miſit cæſia Minerua,
Haud-miſcentem Zephyrum reſonantem per obſcurum pontum. *Telemachus nauigat Pylum.*
Telemachus autem ſocijs hortatus iuſſit

Arma aptare, hi verò adhortantem audiuerunt.
Malum autem abiegnum cauam intra baſem
Conſtituerunt eleuantes, rudentibus autem colligarunt,
Traxerunt autem vela alba benè tortis loris,
Impleuit autem ventus medium velum, circa autem fluctus
Carinam purpureus inſonabat naue eunte.
Illa currebat per fluctus, ſulcans vadum.
Ligantes autem arma celerem per nauem nigram,
Constituerunt crateras plenas vini.
Libabant autem dijs immortalibus ſempiternis:
Ex omnibus autem potiſſimum Iouis glaucis oculis filiæ,
Per totam noctem quidem illa & diem traijciebat iter.

ODYSSEÆ HOMERI, III. COMPOSITIO.

SOL verò ſurrexit relicto pulchro lacu
Cœlum ad ſeneum, vt immortalibus luceſceret,
Et mortalibus hominibus ſuper fertilem terram.
Hi verò ad Pylum Nelei benè ædificatum oppidum
Peruenerunt: ipſi verò in littore maris ſacra faciebant,
Tauros omnino nigros Neptuno cœrulea coma:
Nouem autem ſedilia erant, quingenti in ſingulis
Sedebant, & præbebant ſingulis nouem boues.
Hic illi viſcera guſtarunt, deo autem coxas incendebant.
Ipſi verò recti portum ſubibant, atque vela nauis æquatæ
Contraxerunt tollentes, illamq; firmarunt, ipſi verò egreſſi ſunt.
E verò Telemachus naue exiuit, ducebat verò Pallas.
Illum prior alloquuta eſt dea cæſia Minerua,
Minerua Telemacho loquitur. *Telemache, non quidem te decet amplius pudor.*
Eius enim gratia et pontum pernauigaſti, vt audires
Patrem vbi occultet terra, quódnam fatum conſequutus ſit.
Sed agè nunc rectà vade ad Neſtorem equorum domitorem,
Videamus ſi quod conſilium in præcordijs celat.
Precare verò ipſum vt vera dicat.
Mendacium enim non dicet, valdè enim prudens eſt.
Telemachus Mineruam alloquitur. *Hunc rurſus Telemachus prudens contrà allocutus eſt.*
Mentor, quo pacto accedam, quo pacto ſalutabo ipſum?
Neque vnquam ſermonum experimentū habeo prudentiū.
Pudor enim iuuenem virum ſeniorem interrogare.
Hunc autem rurſus alloquuta eſt dea cæſia Minerua,
Telemache, alia quidem in mente tua perſpicies,
Alia verò & deus ſuggeret, non enim puto
Te dijs inuitis natiúmque eſſe, nutritúmque.
Sic quidem loquuta præceſſit Pallas Minerua
Celeriter: ille verò continuò poſt veſtigia incedebat deæ,
Venerunt autem in Pyliorum virorū congregationē & cōſeſ-
Hic ſanè Neſtor ſedebat cum filijs, circum autē ſocij (ſum.
Conuiuium apparantes, carnes aſſabant, aliaq; traijciebant.
Illi verò igitur hoſpites viderunt, conglobati venerunt omnes
Manibuſq; prehenſabant, & conſedere iuſſerunt.
Piſiſtrati erga peregrinos humanitas. *Primus Neſtorides Piſiſtratus propè accedens,*
Vtrorumque prehendit manum, & collocauit ad epulum
Pellibus in mollibus ad arenas marinas,
Iuxtaq; fratrem Thraſimedem, & patrem ſuum.
Præbuit autem viſcerum partes, infundebatq; vinum
Aureo in poculo, propinans autem allocutus eſt
Palladem Mineruam filiam Iouis ægidem-habentis.
Supplica nunc ô hoſpes Neptuno regi.
Huius enim dapium participes fuiſtis huc venientes.
Cæterùm poſtquā libaueris & ſupplicaueris vt decens eſt.
Da & huic deinde poculum dulcis vini
Libare, quoniam etiam hunc puto immortalibus
Supplicare, omnes verò dijs indigent homines,

Ὅπλων ἅπτεσθαι, τοὶ δ' ὀτρύνοντος ἄκουσαν,
Ἱστὸν δ' εἰλάτινον κοίλης ἔντοσθε μεσόδμης
Στῆσαν ἀείραντες, κατὰ δὲ προτόνοισιν ἔδησαν,
Ἕλκον δ' ἱστία λευκὰ ἐϋστρέπτοισι βοεῦσιν.
Ἔπρησεν δ' ἄνεμος μέσον ἱστίον· ἀμφὶ δὲ κῦμα
Στείρῃ πορφύρεον μεγάλ' ἴαχε νηὸς ἰούσης·
Ἡ δ' ἔθεεν κατὰ κῦμα διαπρήσσουσα κέλευθον.
Δησάμενοι δ' ἄρα ὅπλα θοὴν ἀνὰ νῆα μέλαιναν,
Στήσαντο κρητῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο,
Λεῖβον δ' ἀθανάτοισι θεοῖς αἰειγενέτῃσιν·
Ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Διὸς γλαυκώπιδι κούρῃ,
Παννυχίη μέν ῥ' ἥ γε καὶ ἠῶ πεῖρε κέλευθον.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ ἡ γάμμα ῥαψῳδία.

ἨΕΛΙΟΣ δ' ἀνόρουσε, λιπὼν περικαλλέα λίμνην,
Οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον, ἵν' ἀθανάτοισι φαείνῃ,
Καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν·
Οἱ δὲ Πύλον, Νηλῆος ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
Ἷξον· τοὶ δ' ἐπὶ θινὶ θαλάσσης ἱερὰ ῥέζον,
Ταύρους παμμέλανας, Ἐνοσίχθονι κυανοχαίτῃ.
Ἐννέα δ' ἕδραι ἔσαν, πεντηκόσιοι δ' ἐν ἑκάστῃ
Εἵατο, καὶ προὔχοντο ἑκάστοθι ἐννέα ταύρους.
Εὖθ' οἱ σπλάγχν' ἐπάσαντο, θεῷ δ' ἐπὶ μηρία καῖον,
Οἱ δ' ἰθὺς κατάγοντο, ἰδ' ἱστία νηὸς ἐΐσης
Στεῖλαν ἀείραντες, τὴν δ' ὅρμισαν, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί,
Ἐκ δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖν', ἦρχε δ' Ἀθήνη.
Τὸν προτέρη προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Τηλέμαχ', οὐ μέν σε χρὴ ἔτ' αἰδοῦς, οὐδ' ἠβαιόν·
Τοὔνεκα γὰρ καὶ πόντον ἐπέπλως, ὄφρα πύθηαι
Πατρὸς, ὅπου κύθε γαῖα, καὶ ὅντινα πότμον ἐπέσπεν.
Ἀλλ' ἄγε νῦν ἰθὺς κίε Νέστορος ἱπποδάμοιο·
Εἴδομεν ἥντινα μῆτιν ἐνὶ στήθεσσι κέκευθε.
Λίσσεσθαι δέ μιν αὐτὸν ὅπως νημερτέα εἴπῃ.
Ψεῦδος δ' οὐκ ἐρέει· μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐστί.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Μέντορ, πῶς τ' ἄρ' ἴω, πῶς τ' ἄρ προσπτύξομαι αὐτόν;
Οὐδέ τί πω μύθοισι πεπείρημαι πυκινοῖσιν·
Αἰδὼς δ' αὖ νέον ἄνδρα γεραίτερον ἐξερέεσθαι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Τηλέμαχ', ἄλλα μὲν αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ σῇσι νοήσεις,
Ἄλλα δὲ καὶ δαίμων ὑποθήσεται· οὐ γὰρ ὀΐω
Οὔ σε θεῶν ἀέκητι γενέσθαι τε τραφέμεν τε.
Ὣς ἄρα φωνήσασ' ἡγήσατο Παλλὰς Ἀθήνη
Καρπαλίμως· ὁ δ' ἔπειτα μετ' ἴχνια βαῖνε θεοῖο.
Ἷξον δ' ἐς Πυλίων ἀνδρῶν ἄγυρίν τε καὶ ἕδρας.
Ἔνθ' ἄρα Νέστωρ ἧστο σὺν υἱάσιν· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
Δαῖτ' ἐντυνόμενοι, κρέα ὤπτων, ἄλλα δ' ἔπειρον.
Οἱ δ' ὡς οὖν ξείνους ἴδον, ἀθρόοι ἦλθον ἅπαντες,
Χερσίν τ' ἠσπάζοντο, καὶ ἑδριάασθαι ἄνωγον.
Πρῶτος Νεστορίδης Πεισίστρατος ἐγγύθεν ἐλθὼν
Ἀμφοτέρων ἕλε χεῖρα, καὶ ἵδρυσεν παρὰ δαιτὶ
Κώεσιν ἐν μαλακοῖσιν, ἐπὶ ψαμάθοις ἁλίῃσι,
Πάρ τε κασιγνήτῳ Θρασυμήδεϊ καὶ πατέρι ᾧ.
Δῶκε δ' ἄρα σπλάγχνων μοίρας, ἐν δ' οἶνον ἔχευε
Χρυσείῳ ἐν δέπαϊ· δειδισκόμενος δὲ προσηύδα
Παλλάδ' Ἀθηναίην κούρην Διὸς αἰγιόχοιο,
Εὔχεο νῦν ὦ ξεῖνε Ποσειδάωνι ἄνακτι.
Τοῦ γὰρ καὶ δαίτης ἠντήσατε δεῦρο μολόντες.
Αὐτὰρ ἐπὴν σπείσῃς τε καὶ εὔξεαι, ἣ θέμις ἐστί,
Δὸς καὶ τούτῳ ἔπειτα δέπας μελιηδέος οἴνου
Σπεῖσαι, ἐπεὶ καὶ τοῦτον ὀΐομαι ἀθανάτοισιν
Εὔχεσθαι· πάντες δὲ θεῶν χατέουσ' ἄνθρωποι.

Ἀλλὰ

Ἀλλὰ νεώτερός ἐστιν, ὁμηλικίη δ' ἐμοὶ αὐτῷ·
Τοὔνεκά τοι προτέρῳ δώσω χρύσειον ἄλεισον.
Ὣς εἰπὼν, ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἡδέος οἴνου,
Χαῖρε δ' Ἀθηναίη πεπνυμένῳ ἀνδρὶ δικαίῳ,
Οὕνεκά οἱ προτέρῃ δῶκε χρύσειον ἄλεισον·
Αὐτίκα δ' εὔχετο πολλὰ Ποσειδάωνι ἄνακτι,
Κλῦθι Ποσείδαον γαιήοχε, μηδὲ μεγήρῃς
Ἡμῖν εὐχομένοισι τελευτῆσαι τάδε ἔργα.
Νέστορι μὲν πρώτιστα καὶ υἱάσι κῦδος ὄπαζε,
Αὐτὰρ ἔπειτ' ἄλλοισι δίδου χαρίεσσαν ἀμοιβὴν,
Σύμπασι Πυλίοισιν, ἀγακλειτῆς ἑκατόμβης.
Δὸς δ' ἔτι Τηλέμαχον καὶ ἐμὲ πρήξαντα νέεσθαι
Οὕνεκα δεῦρ' ἱκόμεσθα θοῇ σὺν νηῒ μελαίνῃ.
Ὣς ἄρ' ἔπειτ' ἠρᾶτο, καὶ αὐτὴ πάντα τελεύτα,
Δῶκε δὲ Τηλεμάχῳ καλὸν δέπας ἀμφικύπελλον.
Ὣς δ' αὔτως ἠρᾶτο Ὀδυσσῆος φίλος υἱός,
Οἱ δ' ἐπεὶ ὤπτησαν κρέ' ὑπέρτερα καὶ ἐρύσαντο,
Μοίρας δασσάμενοι, δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Τοῖς ἄρα μύθων ἦρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
Νῦν δὴ κάλλιόν ἐστι μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι
Ξείνους οἵτινές εἰσιν, ἐπεὶ τάρπησαν ἐδωδῆς.
Ὦ ξεῖνοι, τίνες ἐστέ; πόθεν πλεῖθ' ὑγρὰ κέλευθα;
Ἤ τι κατὰ πρῆξιν, ἢ μαψιδίως ἀλάλησθε
Οἷά τε ληϊστῆρες ὑπεὶρ ἅλα; * τοί γ' ἀλόωνται
Ψυχὰς παρθέμενοι, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Θαρσήσας· αὐτὴ γὰρ ἐνὶ φρεσὶ θάρσος Ἀθήνη
Θῆχ', ἵνα μιν περὶ πατρὸς ἀποιχομένοιο ἔροιτο,
Ἠδ' ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχῃσιν.
Ὦ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
Εἴρεαι ὁππόθεν εἰμέν· ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω·
Ἡμεῖς ἐξ Ἰθάκης ὑπονηΐου εἰλήλουθμεν,
Πρῆξις δ' ἥδ' ἰδίη, οὐ δήμιος, ἣν * ἀγορεύω.
Πατρὸς ἐμοῦ κλέος εὐρὺ μετέρχομαι, ἤν που ἀκούσω,
Δίου Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος, ὅν ποτέ φασι
Σὺν σοὶ μαρνάμενον Τρώων πόλιν ἐξαλαπάξαι.
Ἄλλους μὲν γὰρ πάντας ὅσοι Τρωσὶν πολέμιζον,
Πευθόμεθ' ἧχι ἕκαστος ἀπώλετο λυγρῷ ὀλέθρῳ.
Κείνου δ' αὖ καὶ ὄλεθρον ἀπευθέα θῆκε Κρονίων.
Οὐ γάρ τις δύναται σάφα εἰπέμεν ὁππόθ' ὄλωλεν,
Εἴθ' ὅγ' ἐπ' ἠπείρου δάμη ἀνδράσι δυσμενέεσσιν,
Εἴτε καὶ ἐν πελάγει μετὰ κύμασιν Ἀμφιτρίτης.
Τοὔνεκα νῦν τὰ σὰ γούναθ' ἱκάνομαι, αἴ κ' ἐθέλῃσθα
Κείνου λυγρὸν ὄλεθρον ἐνισπεῖν, εἴ που ὄπωπας
Ὀφθαλμοῖσι τεοῖσιν, ἢ ἄλλου μῦθον ἄκουσας
Πλαζομένου· περὶ γάρ μιν ὀϊζυρὸν τέκε μήτηρ.
Μηδέ τί μ' αἰδόμενος μειλίσσεο, μηδ' ἐλεαίρων,
Ἀλλ' εὖ μοι κατάλεξον ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς·
Λίσσομαι, εἴ ποτέ τοί τι πατὴρ ἐμὸς ἐσθλὸς Ὀδυσσεὺς
Ἤ ἔπος ἠέ τι ἔργον ὑποστὰς ἐξετέλεσσε
Δήμῳ ἔνι Τρώων, ὅθι πάσχετε πήματ' Ἀχαιοί,
Τῶν νῦν μοι μνῆσαι, καί μοι νημερτὲς ἐνίσπες.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
Ὦ φίλ', ἐπεί μ' ἔμνησας ὀϊζύος ἣν ἐν ἐκείνῳ
Δήμῳ ἀνέτλημεν μένος ἄσχετοι υἷες Ἀχαιῶν,
Ἠμὲν ὅσα ξὺν νηυσὶν ἐπ' ἠεροειδέα πόντον
Πλαζόμενοι κατὰ ληΐδ' ὅπῃ ἄρξειεν Ἀχιλλεύς,
Ἠδ' ὅσα καὶ περὶ ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἄνακτος
Μαρνάμεθ', ἔνθα δ' ἔπειτα κατέκταθεν ὅσσοι ἄριστοι·
Ἔνθα μὲν Αἴας κεῖται ἀρήϊος, ἔνθα δ' Ἀχιλλεύς,
Ἔνθα δὲ Πάτροκλος θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος,
Ἔνθα δ' ἐμὸς φίλος υἱὸς ἅμα κρατερὸς καὶ ἀμύμων,
Ἀντίλοχος, περὶ μὲν θείειν ταχὺς, ἠδὲ μαχητής.
Ἀλλὰ τε πόλλ' ἐπὶ τοῖς πάθομεν κακά· τίς κεν ἐκεῖνα
Πάντα γε μυθήσαιτο καταθνητῶν ἀνθρώπων;
Οὐδ' εἰ πεντάετές γε καὶ * ἑξάετες παραμίμνων
Ἐξερέοις ὅσα κεῖθι πάθον κακὰ δῖοι Ἀχαιοί·
Πρίν κεν ἀνιηθεὶς σὴν πατρίδα γαῖαν ἵκοιο.

Sed iunior eſt, ætate ſimilis mihi ipſi.
Propterea tibi priori dabo aureum poculum.
Sic loquutus, in manibus poſuit poculum dulcis vini.
Gauiſa eſt a. Pallas propter prudentem virum iuſtum,
Eò quòd ipſi priori præbuerit aureum poculum.
Statim ſupplicauit multa Neptuno regi,
Audi Neptune terram continens, non autem inuideas
Nobis ſupplicantibus perficere hæc opera.
Neſtori quidem primò & filiis gloriam præbe.
Cæterùm poſteà aliis da gratam remunerationem,
Cum omnibus Pyliis ob inclytam Hecatombam.
Da inſuper Telemachum & me re confecta redire,
Cuius gratia huc venimus celeri cum naue nigra.
Sic certè deinde precabatur, & ipſa omnia perficiebat.
Dedit verò Telemacho pulchrum poculum rotundum.
Vt verò ſic ſupplicauit Vlyſſis charus filius,
Hi poſtquam aſſarunt, carnes ſuperiores abſtraxerunt
Partibus diſtributis, celebrarunt ſplendidum conuiuium.
Cæterùm poſtquam potus & cibi deſiderium exemerunt,
His certè ſermonibus cœpit Gerenius eques Neſtor,
Nunc certè ſatius eſt inquirere & interrogare,
Hoſpites quinam ſint poſtquam ſaturati ſunt cibo.
O hoſpites, quinam eſtis? vnde nauigatis humidas vias?
An ob aliquod negocium, aut temerè erratis,
Tanquam prædones per mare qui errant,
Animis in diſcrimen coniectis, malum alienis ferentes.
Hunc rurſus Telemachus prudens contra alloquutus eſt
Confidens, ipſa enim intra præcordia confidentiam Pallas
Poſuit, vt ipſum de patre abſente interrogaret,
Et vt ipſum gloria ingens inter homines conſequatur,
O Neſtor Neleiade: ingens gloria Græcorum.
Interrogas vnde ſimus, ego quidem tibi enarrare poſſem.
Nos ex Ithaca ad Neium ſita venimus,
Negotium hoc priuatum eſt non publicum: quod dicam,
Patris mei rumorem magnum inquiro ſicubi audiero,
Diui Vlyſſis patientis, quem pridem aiunt
Vnà tecum pugnantem Troianorum vrbem euertiſſe:
Alios quidem omnes quotquot cum Troianis pugnarunt,
Audiuimus quo in loco vnuſquiſque periit ſæua morte.
Illius verò mortem incognitam fecit Iupiter.
Neque quiſquam poteſt clarè dicere vbinam perierit,
An ille in continenti domitus ſit à viris hoſtibus,
An in Pelago inter fluctus maris.
Eius gratia nunc ad tua genua venio, ſiquidem velis
Illius ſæuam mortem dicere, ſicubi videris
Oculis tuis, an alterius orationem audieris
Errantis. nimium enim ipſum ærumnoſum peperit mater.
Neque vllo pacto me veritus blandieris neque miſertus,
Sed planè mihi narres vtcunque contigit videre:
Supplico, ſi vnquam tibi pater meus bonus Vlyſſes,
Siue dictum ſiue factum promittens perfecit
Populo in Troianorum: vbi paſſi eſtis clades Græci,
Horum nunc mihi memor ſis, & mihi veritatem dicas.
Huic reſpondit deinde Gerenius eques Neſtor,
O amice, quoniam me memorē facis calamitatis, quā in illo
Populo paſſi ſumus robore indomiti filii Achiuorum,
Siue quacunque cum nauibus per obſcurum pontum
Errantes ad prædam vbi dux erat Achilles.
Siue quacunque circa vrbem magnam Priami regis
Pugnauimus, ibi ſubinde occiſi ſunt quotquot optimi.
Illic quidem Aiax iacet martius, illic Achilles,
Illic verò Patroclus diis conſilio æquiparandus.
Illic meus dilectus filius vnà & fortis & inculpabilis
Antilochus, ſuprà modum currendo velox atque pugnator.
Aliaque multa præter hæc paſſi ſumus mala, quis illa
Omnia vtique enarraret inter mortales homines?
Neque ſi quinquennio vtique & ſexennio hic permanens
Interrogaueris quæ illic paſſi ſunt mala diui Græci:
Priuſquam tædio affectus tuam ad patriam terram peruenerit

Neſtor aduenas alloquitur.

γρ. πεὶρ.

Telemachus reſpondet & interrogat Neſtorem.

γρ. ἀγορεύω.

Neſtor Telemacho reſpondet.

γρ. ἑξάετες ἀεὶ μίμνων.

Nouennio enim ipſis mala nexuimus circum
Omnigenis dolis, vix tandem finem dedit Iupiter.
Ibi nullus vnquam prudentia ſimilis eſſe palam
Voluit, nam valde multum vincebat diuus Vlyſſes
Omnimodis dolis pater tuus, ſiquidem tu vere
Illius filius es, admiratio me tenet aſpicientem.
Profectò enim ſermones ſimiles, neque tu diceres
Virum iuniorem, vſque adeò ſimilia loqui.
Ibi profectò vſque quidem ego & diuus Vlyſſes,
Nunquam in concione diuerſum dicebamus, neq; in cōſilio,
Sed eundem animum habentes mente & prudenti conſilio,
Conſultabamus Græcis, vt quàm eximiè optima fierent.
Cæterùm poſtquam Priami vrbē expugnauimus excelſam,
Abiuimus in nauibus, deus autem diſperſit Græcos.
Et tunc certè Iup. triſtem in mente machinabatur reditum
Græcis, nam neque prudentes neque iuſti (ſunt
Omnes erant: ideóq; ipſorū plures malum fatum conſequuti
Ira ex pernicioſa Mineruæ terribilem patrem-habentis,
Quæ contentionem Atridas inter iniecit vtroſq;.
Hi vero conuocatis ad concionem omnibus Achiuis
Fruſtrà, ſed neque ex officio ad ſolem occidentem
(Illi verò venerunt vino grauati filij Achiuorum)
Sermones explicabant, cuius gratia populū congregârant.
Ibi tum Menelaus iubebat omnes Græcos,
Reditus memores eſſe ſuper lata dorſa maris.
Neque Agamemnoni penitus placebat, volebat ſanè
Populum detinere, & facere ſacras Hecatombas,
Vt Palladis vehementem iram placaret
Stultus: neque iſtud nouerat, quod non perſuaſurus erat.
Non enim ſtatim deorum vertitur mens ſempiternorum.
Sic hi quidem aſperis inter ſe altercantes dictis
Stabant, ipſi vero ſurrexerunt fortes Græci,
Clamore ingenti: bifariam ipſis placebat conſilium.
Noctem quidem dormiuimus pernicioſa mente cogitantes
Inuicem: inſuper.n. Iupiter parabat damnū maximum.
Manè autem quidem naues deduximus in mare diuinū,
Resq; impoſuimus, demiſſas Zonas-habentéſque mulieres.
Dimidij autem populi retenti ſunt manentes
Ibi apud Atridem Agamemnona paſtorem populorum.
Dimidij.n. conſcenſa naue prouecti ſumus, hæ.n. valde velo-
Nauigabant, ſtrauit autem deus monſtroſum pontum. (citer
In Tenedum autem vbi venimus, fecimus ſacra dijs,
Domū peruenire cupientes, Iup.n. nondū curabat reditū
Infeſtus, qui contentionem concitauit malam ſecundò iterū.
Alij vero auerſi aſcenderunt naues remis vtrinq; impulſas,
Qui circa Vlyſſem erant regem prudentem varij conſilij,
Rurſus Atridæ Agamemnoni gratificantes.
Sed ego cum nauibus congregatis quæ me ſequebantur,
Fugi, quoniā cognoſcebam quòd iā mala meditabatur deus.
Fugit & Tydei filius bellicoſus, excitauit & ſocios,
Serò autem ad nos venit flauus Menelaus,
In Leſbo autem offendit de longa nauigatione deliberantes,
An ſupra Chium iremus aſperam
Ad inſulam Pſyriam, ipſam à ſiniſtris habentes,
An ſub Chio ad ventoſum Mimanta.
Rogauimus autem deum oſtendere ſignum, ſed hic nobis
Oſtendit & iuſſit pelagus medium in Eubœam
Sulcare, vt quàm celerrimè infortunium fugeremus.
Cœpit autem ſtridulus ventus ſpirare, hæ.n. valdè velociter
Piſcoſas vias percurrerunt & ad Geraſtum
Nocturnæ deductæ ſunt. Neptuno autem taurorum
Multas coxas impoſuimus pelagus magnum emenſi.
Quartus dies erat quando in Argis naues æquales
Tydidæ ſocij Diomedis bellicoſi
Conſtiterūt, ſed ego Pylum verſus curſum tenui: nec vnquam
deſiit
Ventus, poſtquam primùm deus permiſit flare,
Sic veni, dilecte fili, inſcius, nec ſcio quicquam
De illis qui ſeruati ſunt Achiuorum, quiq; perierunt.
Quæcunque autem in domibus ſedens noſtris

γρ. δίχα βάζομεν.

De Achiuorum diſſidio.

γρ. ῥέξαι.

Εἰνάετες γάρ σφιν κακὰ ῥάπτομεν ἀμφιέποντες
Παντοίοισι δόλοισι· μόλις δ' ἐτέλεσσε Κρονίων.
Ἔνθ' οὔτις ποτὲ μῆτιν ὁμοιωθήμεναι ἄντην
Ἤθελ', ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἐνίκα δῖος Ὀδυσσεὺς
Παντοίοισι δόλοισι, πατὴρ τεὸς, εἰ ἐτεόν γε
Κείνου ἔκγονός ἐσσι· σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.
Ἤτοι γὰρ μῦθοί γε ἐοικότες, οὐδέ κε φαίης
Ἄνδρα νεώτερον ὧδε ἐοικότα μυθήσασθαι.
Ἔνθ' ἤτοι εἵως μὲν ἐγὼ καὶ δῖος Ὀδυσσεὺς,
Οὔτέ ποτ' εἰν ἀγορῇ δίχ' ἐβάζομεν, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ,
Ἀλλ' ἕνα θυμὸν ἔχοντε, νόῳ καὶ ἐπίφρονι βουλῇ
Φραζόμεθ' Ἀργείοισιν, ὅπως ὄχ' ἄριστα γένοιτο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπὴν,
Βῆμεν δ' ἐν νήεσσι, θεὸς δ' ἐκέδασσεν Ἀχαιοὺς,
Καὶ τότε δὴ Ζεὺς λυγρὸν ἐνὶ φρεσὶ μήδετο νόστον
Ἀργείοισ', ἐπεὶ οὔτι νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι
Πάντες ἔσαν· τῷ σφεων πολέες κακὸν οἶτον ἐπέσπον,
Μήνιος ἐξ ὀλοῆς γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρης,
Ἥ τ' ἔριν Ἀτρείδῃσι μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκε.
Τὼ δὲ καλεσσαμένω ἀγορὴν ἐς πάντας Ἀχαιοὺς,
Μὰψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐς ἠέλιον καταδύντα,
(Οἱ δ' ἦλθον οἴνῳ βεβαρηότες υἷες Ἀχαιῶν)
Μῦθον μυθείσθην, τοῦ εἵνεκα λαὸν ἄγειραν.
Ἔνθ' ἤτοι Μενέλαος ἀνώγει πάντας Ἀχαιοὺς
Νόστου μιμνήσκεσθαι ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
Οὐδ' Ἀγαμέμνονι πάμπαν ἑήνδανε· βούλετο γάρ ῥα
Λαὸν ἐρυκακέειν, ῥέξαι θ' ἱερὰς ἑκατόμβας,
Ὡς τὸν Ἀθηναίης δεινὸν χόλον ἐξακέσαιτο.
Νήπιος, οὐδὲ τὸ ᾔδη, ὃ οὐ πείσεσθαι ἔμελλεν.
Οὐ γάρ τ' αἶψα θεῶν τρέπεται νόος αἰὲν ἐόντων.
Ὣς τὼ μὲν χαλεποῖσιν ἀμειβομένω ἐπέεσσιν
Ἕστασαν· οἱ δ' ἀνόρουσαν ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ
Ἠχῇ θεσπεσίῃ· δίχα δέ σφισιν ἥνδανε βουλή.
Νύκτα μὲν ἀέσαμεν χαλεπὰ φρεσὶν ὁρμαίνοντες
Ἀλλήλοις· (ἐπὶ γὰρ Ζεὺς ἤρτυε πῆμα κακοῖο)
Ἠῶθεν δ' οἱ μὲν νέας ἕλκομεν εἰς ἅλα δῖαν,
Κτήματά τ' ἐντιθέμεσθα, βαθυζώνους τε γυναῖκας·
Ἡμίσεες δ' ἄρα λαοὶ ἐρητύοντο μένοντες
Αὖθι παρ' Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν.
Ἡμίσεες δ' ἀναβάντες ἐλαύνομεν· αἱ δὲ μάλ' ὦκα
Ἔπλεον, ἐστόρεσεν δὲ θεὸς μεγακήτεα πόντον.
Ἐς Τένεδον δ' ἐλθόντες, ἐρέξαμεν ἱρὰ θεοῖσιν,
Οἴκαδε ἱέμενοι. Ζεὺς δ' οὔπω μήδετο νόστον,
Σχέτλιος, ὅς ῥ' ἔριν ὦρσε κακὴν ἐπὶ δεύτερον αὖτις.
Οἱ μὲν ἀποστρέψαντες ἔβαν νέας ἀμφιελίσσας,
Ἀμφ' Ὀδυσῆα ἄνακτα δαΐφρονα ποικιλομήτην,
Αὖτις ἐπ' Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἦρα φέροντες.
Αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νηυσὶν ἀολλέσιν, αἵ μοι ἕποντο,
Φεῦγον, ἐπεὶ γίγνωσκον ὃ δὴ κακὰ μήδετο δαίμων.
Φεῦγε δὲ Τυδέος υἱὸς Ἀρήϊος, ὦρσε δ' ἑταίρους.
Ὀψὲ δὲ δὴ μετὰ νῶϊ κίε ξανθὸς Μενέλαος,
Ἐν Λέσβῳ δ' ἔκιχεν δολιχὸν πλόον ὁρμαίνοντας,
Ἢ καθύπερθε Χίοιο νεοίμεθα παιπαλοέσσης,
Νήσου ἐπὶ Ψυρίης, αὐτὴν ἐπ' ἀριστέρ' ἔχοντες,
Ἢ ὑπένερθε Χίοιο, παρ' ἠνεμόεντα Μίμαντα.
Ἠτέομεν δὲ θεὸν φῆναι τέρας· αὐτὰρ ὅγ' ἡμῖν
Δεῖξε, καὶ ἠνώγει πέλαγος μέσον εἰς Εὔβοιαν
Τέμνειν, ὄφρα τάχιστα ὑπὲκ κακότητα φύγοιμεν.
Ὦρτο δ' ἐπὶ λιγὺς οὖρος ἀήμεναι· αἱ δὲ μάλ' ὦκα
Ἰχθυόεντα κέλευθα διέδραμον, ἐς δὲ Γεραιστὸν
Ἐννύχιαι κατάγοντο. Ποσειδάωνι δὲ ταύρων
Πόλλ' ἐπὶ μῆρ' ἔθεμεν, πέλαγος μέγα μετρήσαντες.
Τέτρατον ἦμαρ ἔην, ὅτ' ἐν Ἄργεϊ νῆας ἐΐσας
Τυδείδεω ἕταροι Διομήδεος ἱπποδάμοιο
Ἕστασαν· αὐτὰρ ἐγώ γε Πύλονδ' ἔχον, οὐδέ ποτ' ἔσβη
Οὖρος, ἐπειδὴ πρῶτα θεὸς προέηκεν ἀῆναι.
Ὣς ἦλθον φίλε τέκνον ἀπευθὴς, οὐδέ τι οἶδα
Κείνων οἵ τ' ἐσάωθεν Ἀχαιῶν, οἵ τ' ἀπόλοντο.
Ὅσσα δ' ἐνὶ μεγάροισι καθήμενος ἡμετέροισι

Digitized by Google

Πεύθομαι, ἣ θέμις ἐστὶ δαήσεαι, οὐδέ σε κεύσω.
Εὖ μὲν Μυρμιδόνας φάσ' ἐλθέμεν ἐγχεσιμώρους,
Οὓς ἄγ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου φαίδιμος υἱός·
Εὖ δὲ Φιλοκτήτην Ποιάντιον ἀγλαὸν υἱόν·
Πάντας δ' Ἰδομενεὺς Κρήτην εἰσήγαγ' ἑταίρους
Οἳ φύγον ἐκ πολέμου, πόντος δέ οἱ οὔτιν' ἀπηύρα·
Ἀτρείδην δὲ καὶ αὐτοὶ ἀκούετε νόσφιν ἐόντες,
Ὥς τ' ἦλθ', ὥς τ' Αἴγισθος ἐμήσατο λυγρὸν ὄλεθρον.
Ἀλλ' ἤτοι κεῖνος μὲν ἐπισμυγερῶς ἀπέτισεν,
Ὡς ἀγαθὸν καὶ παῖδα καταφθιμένοιο λιπέσθαι
Ἀνδρός, ἐπεὶ καὶ κεῖνος ἐτίσατο πατροφονῆα,
Αἴγισθον δολόμητιν, ὅ οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα.
Καὶ σὺ φίλος (μάλα γάρ σ' ὁρόω καλόν τε μέγαν τε)
Ἄλκιμος ἔσσ', ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Ὦ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
Καὶ λίην κεῖνος μὲν ἐτίσατο, καί οἱ Ἀχαιοὶ
Οἴσουσι κλέος εὐρὺ, καὶ * ἐσσομένοισιν ἀοιδήν.
Αἲ γὰρ ἐμοὶ τοσσήνδε θεοὶ δύναμιν περιθεῖεν
Τίσασθαι μνηστῆρας ὑπερβασίης ἀλεγεινῆς,
Οἵ τέ μοι ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανόωνται.
Ἀλλ' οὔ μοι τοιοῦτον ἐπέκλωσαν θεοὶ ὄλβον
Πατρί τ' ἐμῷ καὶ ἐμοί· νῦν δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμπης.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
Ὦ φίλ', ἐπειδὴ ταῦτά μ' ἀνέμνησας καὶ * ἔειπες,
Φασὶ μνηστῆρας σῆς μητέρος εἵνεκα πολλοὺς
Ἐν μεγάροις ἀέκητι σέθεν κακὰ μηχανάασθαι·
Εἰπέ μοι ἠὲ ἑκὼν ὑποδάμναται, ἦ σέ γε λαοὶ
Ἐχθαίρουσ' ἀνὰ δῆμον, ἐπισπόμενοι θεοῦ ὀμφῇ.
Τίς δ' οἶδ' εἴ κε ποτέ σφι βίας ἀποτίσεται ἐλθών,
Ἢ ὅ γε μοῦνος ἐὼν, ἢ καὶ σύμπαντες Ἀχαιοί;
Εἰ γάρ σ' ὣς ἐθέλοι φιλέειν γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ὡς τότ' Ὀδυσσῆος περικήδετο κυδαλίμοιο
Δήμῳ ἔνι Τρώων, ὅθι πάσχομεν ἄλγε' Ἀχαιοί.
Οὐ γάρ πω ἴδον ὧδε θεοὺς ἀναφανδὰ φιλεῦντας;
Ὡς κείνῳ ἀναφανδὰ παρίστατο Παλλὰς Ἀθήνη.
Εἴ σ' οὕτως γ' ἐθέλοι φιλέειν, κήδοιτό τε θυμῷ,
Τῷ κέν τις κείνων γε καὶ ἐκλελάθοιτο γάμοιο.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Ὦ γέρον, οὔπω τοῦτο ἔπος τελέεσθαι ὀΐω.
Λίην γὰρ μέγα εἶπες· ἄγη μ' ἔχει· * οὐκ ἂν ἐμοί γε
Ἐλπομένῳ τὰ γένοιτ', οὐδ' εἰ θεοὶ ὣς ἐθέλοιεν.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Τηλέμαχε, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;
Ῥεῖα θεός τ' ἐθέλων γε καὶ τηλόθεν ἄνδρα σαώσαι.
Βουλοίμην δ' ἂν ἔγωγε καὶ ἄλγεα πολλὰ μογήσας,
Οἴκαδέ τ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι,
Ἢ ἐλθὼν ἀπολέσθαι ἐφέστιος, ὡς Ἀγαμέμνων
Ὤλεθ' ὑπ' Αἰγίσθοιο δόλῳ καὶ ἧς ἀλόχοιο.
Ἀλλ' ἤτοι θάνατον μὲν ὁμοίιον οὐδὲ θεοί περ
Καὶ φίλῳ ἀνδρὶ δύνανται ἀλαλκέμεν, ὁππότε κεν δὴ
Μοῖρ' ὀλοὴ καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Μέντορ, μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, κηδόμενοί περ.
Κείνῳ δ' οὐκέτι νόστος ἐτήτυμος, ἀλλά οἱ ἤδη
Φράσσαντ' ἀθάνατοι θάνατον καὶ κῆρα μέλαιναν.
Νῦν δ' ἐθέλω ἔπος ἄλλο μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι
Νέστορ', ἐπεὶ περίοιδε δίκας ἠδὲ φρόνιν ἄλλων.
Τρὶς γὰρ δή μίν φασιν ἀνάξασθαι γένε' ἀνδρῶν·
Ὥς τέ μοι ἀθάνατος ἰνδάλλεται εἰσοράασθαι.
Ὦ Νέστορ Νηληϊάδη, σὺ δ' ἀληθὲς ἐνίσπες,
Πῶς ἔθαν' Ἀτρείδης εὐρὺ κρείων Ἀγαμέμνων;
Ποῦ Μενέλαος ἔην; τίνα δ' αὐτῷ μήσατ' ὄλεθρον
Αἴγισθος δολόμητις; ἐπεὶ κτάνε πολλὸν ἀρείω.
Ἦ οὐκ Ἄργεος ἦεν Ἀχαιϊκοῦ, ἀλλά πῃ ἄλλῃ
Πλάζετ' ἐπ' ἀνθρώπους, ὁ δὲ θαρσήσας κατέπεφνε;
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
Τοιγὰρ ἐγώ τοι, τέκνον, ἀληθέα πάντ' ἀγορεύσω.
Ἤτοι μὲν τάδε κ' αὐτὸς ὀΐεαι ὥς κεν ἐτύχθη·

Audiui, quatenus fas eſt doceberis, neque te celabo.
Bene quidem Myrmidonas dicunt iuiſſe haſta exercitatos,
Quos duxit Achillis magnanimi praeclarus filius:
Bene autem Philoctetem Paeantis illuſtrem filium.
Omnes autem Idomeneus in Cretam duxit ſocios
Qui fugerunt ex bello, pontus autem ipſi nullum abſtulit.
Atriden autem & ipſi auditis, quanquam procul ſitis,
Et quo venit, & quo Aegiſthus molitus eſt triſtem mortem:
Sed ille quidem etiam miſerabiliter perſoluit,
Quàm bonum, & filium interempti relictum eſſe
Viri, quoniam & ille ultus eſt patricidam
Aegiſthum doloſum, qui eius patrem inclytum interfecit.
Et tu amice, (valdè enim te video bellumq́; magnumq́;)
Fortis ſis, vt aliquis tibi, & poſterorum bene dicat.
Hunc rurſus Telemachus prudens contrà alloquutus eſt.
O Neſtor Neleiade magna gloria Graecorum,
Et vere ille quidem ultus eſt, & ei Graeci
Deferent gloriam latam, & poſteris praeconium.
Vtinam enim mihi tantam dij vim dediſſent
Vlciſci procos iniuria moleſta cauſa,
Qui me contumelia afficientes nefanda moliuntur.
Sed nequaquam mihi huiuſmodi deſtinarunt dij honorem
Patriq́; meo & mihi, nunc autem opus eſt pati nihilo ſecius.
Hunc autem mutuis excepit verbis Geren. eques Neſtor
O amice, quandoquidem de his admones & loquutus es,
Ferunt procos tuam matrem propter multos
Domi te inuito mala machinari.
Dic mihi, an lubens victus es, an te ciues
Odio habeant publicè ſequentes dei oraculum.
Quis nouit an aliquando eos ipſorum violentiam puniet,
Siue ille ſolus, ſiue vniuerſi Graeci?
Si enim te ſic vellet amare caſta Minerua, *(glorioſi*
Quemadmodum Vlyſſis quondã ſupra modũ curã habuit
Populo in Troianorum, vbi paſſi ſumus dolores Graeci.
Non nunquam vidi vſque adeò deos manifeſtè amantes,
Quemadmodum illi manifeſtè aſſitit Pallas Minerua.
Si te adeò vellet amare, curaréque in animo,
Sanè quiſpiam illorum vtique obliuiſceretur nuptiarum.
Hunc rurſus Telemachus prudens contrà alloquutus eſt.
O ſenex, nunquam hanc rem perfectam iri exiſtimo.
Supra modum enim magna dixiſti, ſtupor me tenet nõ vtiq;
Speranti ea contingerent, neque ſi dij ſic vellent. *(mihi*
Hunc rurſus alloquebatur dea caſta Minerua,
Telemache, quod tibi dictum effugit ſeptum dentium?
Facile Deus ſanè poteſt ex longinquo virum ſeruare:
Mallem verò ego etiam dolores multos paſſus
Domum redire, & reditus diem videre,
Potius quàm veniens perire incola, veluti Agamemnon
Periit ab Aegiſtho fraude & ſua vxore.
Verumenimuero mortem omnibus communem neq; dij ipſi
Etiam ab amato viro poterunt arcere, quandocunq; tandem
Fatum pernicioſum corripuerit acerbae mortis.
Hunc rurſus Telemachus prudens contrà alloquutus eſt,
Mentor, ne amplius haec diſſeramus triſtes quamuis,
Illi verò non amplius reditus verus, ſed ei iam
Deſtinarunt immortales mortem & fatum nigrum.
Nunc verò volo dictum aliud inquirere & interrogare
Neſtorẽ, quoniã ſupra modũ nouit iura & ingenia aliorum.
Ter enim ipſum dicunt imperaſſe ſeculis virorum:
Atque mihi immortalibus aequiparatur aſpectu.
O Neſtor Neleiade, tu verò verum dic,
Quomodo mortuus eſt Atrides latè imperans Agamemnon?
Vbi Menelaus erat? quam illi machinatus eſt mortem
Aegiſthus doloſus? quoniam occidit ſe multo praeſtantiorem.
Annon in Argo erat Achaico, an alicubi alibi
Errabat apud homines, ille verò ſumpto animo interfecit?
Huic reſpondit deinde Gerenius eques Neſtor,
Profectò ego tibi fili vera omnia dicam,
Enimuerò quidem hoc ipſe ſuſpicaris quemadmodum accidit,

Telemachus Neſtorem alloquitur.

γρ. ἐσσομένοισι πυθέσθαι.

Neſtor Telemacho loquitur.

γρ. ἔνισπες

γρ. ἕλοι.

Volente Deo nihil eſt difficile.

AEgiſthi adulteriũ.

Si viuentem Ægiſthum in ædibus inueniſſet
Atrides à Troia profectus flauus Menelaus,
Sanè ei neque mortuo fuſilem terram infudiſſet,
Sed certè caneſq; & aues comediſſent

γρ. ἄργεος.

Iacentem in campo procul ab Argis, neque vlla ipſum
Deploraſſet Achiuarum: valdè enim ingẽs admiſit facinus.
Nos quidem illic multa obeuntes certamina,
Aſſidebamus, ille deſidioſus in receſſu Argi equos paſcẽtis
Multùm Agamemnoniam vxorem demulſit verbis.

Agamemnonis exitum narrat Neſtor.

Ipſa quidem anteà certè abnuebat facinus indignum
Diua Cluemneſtra (mente enim vtebatur bona:
Etenim aderat cantor vir, cui plurimum mandarat
Atrides ad Troiam profectus ſeruare vxorem)
Sed cũ iam ipſũ fatũ deorũ irretiuit ad hoc vt *domaretur,*
Iam tum ipſum poëtam ducens ad inſulam deſertam,
Dereliquit auibus laceratio & rapina fieri.
Ipſam verò volens volentem duxit ſuam domum.
Multa verò fœmora adolebat deorum ſuper ſacra altaria.
Multa ſimulachra ſuſpendit, veſtẽmque aurúmque,
Quòd perfeciſſet magnũ negociũ quod nunquam ſperaſſet in (animo.
Nos quidem ſimul nauigabamus à Troia profecti
Atrides & ego, amica cognoſcentes inuicem.
Sed cum ad Sunium ſacrum peruenimus promont. Athen.

Phrontis naucleri obitus.

Illic gubernatorem Menelai augur Apollo
Suis ſuauibus telis ſuperueniens occidit,
Clauum in manibus currentis nauis geſtantem,
Phrontin Onetoridem, qui vincebat nationes hominum

γρ. σπέρχοιεν.

In naue gubernanda, quoties ingruebant procellæ.
Sic ille quidem illic detentus eſt feſtinabundus licet ad iter
Vt ſocium ſepeliret, & parentalia parentaret.
Sed quando certè ille vadens in obſcurum pontum
In nauibus cauis Malearum montem excelſum,
Peruenit currendo, tum certè inuiſum iter lata-voce. Iup.
Edixit, ſtridulorum ventorum flatum effudit,

γρ. λιγέων ἐπ' ἀϋτμὴν χεῦεν. γρ. τροφέοντα,

Fluctuſq; nutritos ingentes, æquales montibus,
Illic partitus, partem quidem Cretæ admouit,
Vbi Cydones habitant Iardani circa fluenta.
Eſt autem quædam leuis præruptaq; in mare petra
Ad fines Gortynis in obſcuro ponto.

γρ. ὠθεῖ

Huc Auſter ingentem fluctũ ad ſiniſtrum promõtoriũ pellit
Ad Phæſtũ: paruulus autẽ lapis ingentem fluctum impedit.
Illi quidem huc venerunt: vix autem effugerunt mortem
Viri: cæterùm naues ſanè ad ſaxa fregerunt
Fluctus: cæterùm quinque naues ceruleis proris
Ægypto admouit ferens ventuſq; & aqua.
Sic ille quidem illic plurimum victũ & aurum congregans,
Errabat cum nauibus ad alterius linguæ homines.

γρ. νηυσὶ κατ'. Agamemnonis interitus.

Intereà verò illa Ægiſthus molitus eſt domi triſtitia,
Occidens Atridem, ſubactus eſt autem populus ſub illo.
Septennio verò imperauit diuitibus Mycenis.
Ei verò ipſi octauo in perniciem venit diuus Oreſtes

γρ. ἂψ ἀπ'. Oreſtes patrem vlciſcitur.

Rurſus ab Athenis: occidit autem patris interfectorem
Ægiſthum doloſum, qui illi patrem inclytum interfecerat.
Sanè hic cum hunc occidit, dedit cœnã ſepulchralẽ Argiuis
Matriſq; inuiſæ & imbecillis Ægiſthi.
In ipſa verò die ſuperuenit bello bonus Menelaus,
Plurima dona ducens, quanta illa nauis pondere portabat.
At tu amice ne diutius à domo longè aberres,
Boniſq; relictis viriſque in tuis ædibus
Sic ſuperbis, ne tibi omnia abſumant.
Facultatibus diuiſis, tu verò vanum iter feceris.
Sed ad Menelaum quidem ego adhortor & iubeo
Proficiſci, ille enim nuper alicunde venit
Ex alienis hominibus, vnde non ſperaret in animo
Redire, quemq; primum abegerant procellæ
In Pelagus tam magnum, vnde vtique nec aues
Intra annum venire poſſunt, quoniam ingens horrendúm-
que:
Sed vade nunc cum naue tua & tuis ſociis,
Si verò velis pedes ire, aderit currúſque & equi.

Εἰ ζώοντ' Αἴγισθον ἐνὶ μεγάροισιν ἔτετμεν
Ἀτρείδης Τροίηθεν ἰὼν ξανθὸς Μενέλαος,
Τῷ κέ οἱ οὐδὲ θανόντι χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν,
Ἀλλ' ἄρα τόν γε κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν
Κείμενον ἐν πεδίῳ ἑκὰς * ἄστεος, οὐδέ κέ τίς μιν
Κλαῦσεν Ἀχαιϊάδων· μάλα γὰρ μέγα μήσατο ἔργον.
Ἡμεῖς μὲν γὰρ κεῖθι πολέας τελέοντες ἀέθλους
Ἥμεθ'· ὁ δ' εὔκηλος μυχῷ Ἄργεος ἱπποβότοιο
Πόλλ' Ἀγαμεμνονέην ἄλοχον θέλγεσκ' ἐπέεσσιν,
Ἡ δ' ἤτοι τὸ πρὶν μὲν ἀναίνετο ἔργον ἀεικὲς
Δῖα Κλυταιμνήστρη (φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσι·
Πὰρ γὰρ ἔην καὶ ἀοιδὸς ἀνήρ, ᾧ πόλλ' ἐπέτελλεν
Ἀτρείδης Τροίηνδε κιὼν, εἴρυσθαι ἄκοιτιν)
Ἀλλ' ὅτε δή μιν μοῖρα θεῶν ἐπέδησε δαμῆναι,
Δὴ τότε τὸν μὲν ἀοιδὸν ἄγων ἐς νῆσον ἐρήμην,
Κάλλιπεν οἰωνοῖσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι·
Τὴν δ' ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγεν ὅνδε δόμονδε.
Πολλὰ δὲ μηρί' ἔκηε θεῶν ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς,
Πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνῆψεν, ὑφάσματά τε, χρυσόν τε,
Ἐκτελέσας μέγα ἔργον, ὃ οὔποτε ἔλπετο θυμῷ.
Ἡμεῖς μὲν γὰρ ἅμα πλέομεν Τροίηθεν ἰόντες
Ἀτρείδης καὶ ἐγώ, φίλα εἰδότες ἀλλήλοισιν·
Ἀλλ' ὅτε Σούνιον ἱρὸν ἀφικόμεθ' ἄκρον Ἀθηνέων,
Ἔνθα κυβερνήτην Μενελάου Φοῖβος Ἀπόλλων
Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνε,
Πηδάλιον μετὰ χερσὶ θεούσης νηὸς ἔχοντα,
Φρόντιν Ὀνητορίδην, ὃς ἐκαίνυτο φῦλ' ἀνθρώπων
Νῆα κυβερνῆσαι ὁπότε * σπέρχοιεν ἄελλαι.
Ὣς ὁ μὲν ἔνθα κατέσχετ', ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο,
Ὄφρ' ἕταρον θάπτοι, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσειεν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ κεῖνος ἰὼν ἐπὶ οἴνοπα πόντον
Ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι, Μαλειάων ὄρος αἰπὺ
Ἷξε θέων, τότε δὴ στυγερὴν ὁδὸν εὐρύοπα Ζεὺς
Ἐφράσατο, * λιγέων δ' ἀνέμων ἐπ' ἀϋτμένα * χεῦε,
Κύματά τε * τροφόεντα, πελώρια, ἶσα ὄρεσσιν.
Ἔνθα διατμήξας, τὰς μὲν Κρήτῃ ἐπέλασσεν,
Ἧχι Κύδωνες ἔναιον, Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.
Ἔστι δέ τις λισσὴ αἰπεῖά τε εἰς ἅλα πέτρη
Ἐσχατιῇ Γόρτυνος, ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ,
Ἔνθα νότος μέγα κῦμα * ποτὶ σκαιὸν ῥίον ὠθεῖ
Ἐς Φαιστόν, μικρὸς δὲ λίθος μέγα κῦμ' ἀποέργει.
Αἱ μὲν ἄρ' ἔνθ' ἦλθον, σπουδῇ δ' ἤλυξαν ὄλεθρον
Ἄνδρες, ἀτὰρ νῆάς γε ποτὶ σπιλάδεσσιν ἔαξαν
Κύματ'· ἀτὰρ τὰς πέντε νέας κυανοπρῳρείους
Αἰγύπτῳ ἐπέλασσε φέρων ἄνεμός τε καὶ ὕδωρ.
Ὣς ὁ μὲν ἔνθα πολὺν βίοτον καὶ χρυσὸν ἀγείρων,
Ἠλᾶτο ξὺν * νηυσὶ κατ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους.
Τόφρα δὲ ταῦτ' Αἴγισθος ἐμήσατο οἴκοθι λυγρά,
Κτείνας Ἀτρείδην, δέδμητο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτῷ.
Ἑπτάετες δ' ἤνασσε πολυχρύσοιο Μυκήνης.
Τῷ δέ οἱ ὀγδοάτῳ κακὸν ἤλυθε δῖος Ὀρέστης
* Ἂψ ἀπ' Ἀθηνάων, κατὰ δ' ἔκτανε πατροφονῆα
Αἴγισθον δολόμητιν, ὅ οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα.
Ἤτοι ὁ τὸν κτείνας δαίνυ τάφον Ἀργείοισι
Μητρός τε στυγερῆς καὶ ἀνάλκιδος Αἰγίσθοιο.
Αὐτῆμαρ δέ οἱ ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
Πολλὰ κτήματ' ἄγων, ὅσα οἱ νέες ἄχθος ἄειραν.
Καὶ σὺ φίλος μὴ δηθὰ δόμων ἄπο τῆλ' ἀλάλησο,
Κτήματά τε προλιπὼν, ἄνδρας τ' ἐν σοῖσι δόμοισιν
Οὕτω ὑπερφιάλους, μή τοι κατὰ πάντα φάγωσι
Κτήματα δασσάμενοι, σὺ δὲ τηϋσίην ὁδὸν ἔλθῃς.
Ἀλλ' ἐς μὲν Μενέλαον ἐγὼ κέλομαι καὶ ἄνωγα
Ἐλθεῖν· κεῖνος γὰρ νέον ἄλλοθεν εἰλήλουθεν
Ἐκ τῶν ἀνθρώπων, ὅθεν οὐκ ἔλποιτό γε θυμῷ
Ἐλθέμεν, ὅντινα πρῶτον ἀποσφήλωσιν ἄελλαι
Ἐς πέλαγος μέγα τοῖον, ὅθεν τέ περ οὐδ' οἰωνοὶ
Αὐτόετες οἰχνεῦσιν, ἐπεὶ μέγα τε δεινόν τε.
Ἀλλ' ἴθι νῦν σὺν νηΐ τε σῇ καὶ σοῖς ἑτάροισιν.
Εἰ δ' ἐθέλεις πεζός, πάρα τοι δίφρος τε καὶ ἵπποι,

Πάρ

Παρ δέ τοι υἷες ἐμοί, οἵ τοι πομπῆες ἔσονται
Ἐς Λακεδαίμονα δῖαν, ὅθι ξανθὸς Μενέλαος.
Λίσσεσθαι δέ μιν αὐτὸν ἵνα νημερτὲς ἐνίσπῃ·
Ψεῦδος δ' οὐκ ἐρέει· μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐστίν.
Ὣς ἔφατ', ἠέλιος δ' ἄρ' ἔδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ὦ γέρον, ἦ τοι ταῦτα κατὰ μοῖραν κατέλεξας·
Ἀλλ' ἄγε τάμνετε μὲν γλώσσας, κεράασθε δὲ οἶνον,
Ὄφρα Ποσειδάωνι καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι
Σπείσαντες κοίτοιο μεδώμεθα· τοῖο γὰρ ὥρη.
Ἤδη γὰρ φάος οἴχεθ' ὑπὸ ζόφον, οὐδὲ ἔοικε
Δηθὰ θεῶν ἐν δαιτὶ θαασσέμεν, ἀλλὰ νέεσθαι.
Ἦ ῥα Διὸς θυγάτηρ, τοὶ δ' ἔκλυον αὐδησάσης.
Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο,
Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσι.
Γλώσσας δ' ἐν πυρὶ βάλλον, ἀνιστάμενοι δ' ἐπέλειβον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσάν τ' ἔπιόν θ' ὅσον ἤθελε θυμός,
Δὴ τότ' Ἀθηναίη καὶ Τηλέμαχος θεοειδὴς
Ἄμφω ἱέσθην κοίλην ἐπὶ νῆα νέεσθαι.
Νέστωρ δ' αὖ κατέρυκε καθαπτόμενος ἐπέεσσι,
Ζεὺς τό γ' ἀλεξήσειε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
Ὡς ὑμεῖς παρ' ἐμεῖο θοὴν ἐπὶ νῆα κίοιτε,
Ὥς τέ τευ ἢ παρὰ πάμπαν ἀνείμονος ἠὲ πενιχροῦ,
Ὧ οὔ τι χλαῖναι καὶ ῥήγεα πόλλ' ἐνὶ οἴκῳ,
Οὔτ' αὐτῷ μαλακῶς οὔτε ξείνοισιν ἐνεύδειν.
Αὐτὰρ ἐμοὶ πάρα μὲν χλαῖναι καὶ ῥήγεα καλά,
Οὔ θην δὴ τοῦδ' ἀνδρὸς Ὀδυσσῆος φίλος υἱὸς
Νηὸς ἐπ' ἰκριόφιν καταλέξεται, ὄφρ' ἂν ἔγωγε
Ζώω, ἔπειτα δὲ παῖδες ἐνὶ μεγάροισι λίπωνται,
Ξείνους ξεινίζειν, ὅς τίς κ' ἐμὰ δώμαθ' ἵκηται.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Εὖ δὴ ταῦτά γ' ἔφησθα, γέρον φίλε· σοὶ δὲ ἔοικε
Τηλέμαχον πείθεσθαι, ἐπεὶ πολὺ κάλλιον οὕτω·
Ἀλλ' οὗτος μὲν νῦν σοὶ ἅμ' ἕψεται, ὄφρα κεν εὕδῃ
Σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· ἐγὼ δ' ἐπὶ νῆα μέλαιναν
Εἶμ', ἵνα θαρσύνω θ' ἑτάρους, εἴπω τε ἕκαστα.
Οἶος γὰρ μετὰ τοῖσι γεραίτερος εὔχομαι εἶναι,
Οἱ δ' ἄλλοι φιλότητι νεώτεροι ἄνδρες ἕπονται
Πάντες ὁμηλικίη μεγαθύμου Τηλεμάχοιο·
Ἔνθα κε λεξαίμην κοίλῃ παρὰ νηῒ μελαίνῃ
Νῦν· ἀτὰρ ἠῶθεν μετὰ Καύκωνας μεγαθύμους
Εἶμ', ἔνθα χρεῖός μοι ὀφέλλεται, οὔ τι νέον γε
Οὐδ' ὀλίγον· σὺ δὲ τοῦτον (ἐπεὶ τεὸν ἵκετο δῶμα)
Πέμψον σὺν δίφρῳ τε καὶ υἱέϊ· δὸς δέ οἱ ἵππους,
Οἵ τοι ἐλαφρότατοι θείειν, καὶ κάρτος ἄριστοι.
Ὣς ἄρα φωνήσασ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Φήνῃ εἰδομένη· θάμβος δ' ἕλε πάντας ἰδόντας·
Θαύμαζεν δ' ὁ γεραιὸς ὅπως ἴδεν ὀφθαλμοῖσι.
Τηλεμάχου δ' ἕλε χεῖρα, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν,
Ὦ φίλος, οὔ σε ἔολπα κακὸν καὶ ἄναλκιν ἔσεσθαι,
Εἰ δή τοι νέῳ ὧδε θεοὶ πομπῆες ἕπονται.
Οὐ μὲν γάρ τις ὅδ' ἄλλος Ὀλύμπια δώματ' ἐχόντων,
Ἀλλὰ Διὸς θυγάτηρ, ἀγελείη Τριτογένεια,
Ἥ τοι καὶ πατέρ' ἐσθλὸν ἐν Ἀργείοισιν ἐτίμα.
Ἀλλ' ἄνασσ' ἵληθι, δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν,
Αὐτῷ καὶ παίδεσσι καὶ αἰδοίῃ παρακοίτι.
Σοὶ δ' αὖ ἐγὼ ῥέξω βοῦν ἦνιν εὐρυμέτωπον,
Ἀδμήτην, ἣν οὔπω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνήρ.
Τήν τοι ἐγὼ ῥέξω, χρυσὸν κέρασιν περιχεύας.
Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος, τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη.
Τοῖσιν δ' ἡγεμόνευε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
Υἱάσι καὶ γαμβροῖσιν, ἑὰ πρὸς δώματα καλά.
Ἀλλ' ὅτε δώμαθ' ἵκοντο ἀγακλυτὰ τοῖο ἄνακτος,
Ἑξείης ἕζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε.
Τοῖς δ' ὁ γέρων ἐλθοῦσιν ἀνὰ κρητῆρα κέρασσεν
Οἴνου ἡδυπότοιο, τὸν ἑνδεκάτῳ ἐνιαυτῷ
Ὤιξεν ταμίη, καὶ ἀπὸ κρήδεμνον ἔλυσε.
Τοῦ ὁ γέρων κρητῆρα κεράσσατο, πολλὰ δ' Ἀθήνῃ

Aderunt tibi etiam filij mei qui tibi duces erunt.
Ad Lacedæmonem diuinam, vbi flauus Menelaus.
Precare autem eum ipſum vt vera dicat.
Mendacium autem non dicet: valdè enim prudens eſt.
Sic ait: ſol a. quidem deſcendit & tenebræ aduenerunt.
His verò & dixit dea cæſia Minerua,
O ſenex profectò hæc ex officio dixiſti.
Sed agite diuidite quidem linguas, miſcete vinum,
Vt Neptuno & alijs immortalibus
Vbi libauerimus, lectum curemus: eius enim hora adeſt.
Iam enim lumen iuit ſub occaſum, neque decet
Diu deorum in epulo ſedere, ſed redire.
Dixit ſanè Iouis filia, hi verò audiuerunt loquutam.
His quidem præcones aquam manibus infuderunt,
Iuuenes autem crateres coronarunt vino,
Diuiſerunt autem omnibus, initium ſumentes à poculis,
Linguas autem in ignem conieceruni ſurgentéſque libarunt.
Cæterùm poſtquã libarũt biberũtq́; quantũ deſiderabat animus,
Tum certè Pallas & Telemachus deo-ſimilis,
Ambo deſiderabant cauam ad nauem redire.
Neſtor autem ſtatim detinuit inceſſens verbis,
Iupiter hoc prohibeat & immortales dij alij,
Vt vos à me celerem ad nauem eatis,
Tanquã ab aliquo vel prorſus veſte carẽti aut pauperculo;
Cui neque veſtes & operimenta multa domi,
Vt neque ipſi molliter neque hoſpitibus dormiẽdi copia ſit.
Cæterùm mihi adſunt veſtes & operimenta pulchra.
Nunquam certè huius viri Vlyſſis charus filius
Nauibus in tabulatis pernoctauerit, donec ego
Vixero, donec liberi in regia linquentur,
Qui hoſpites ſuſcipiant, quicunq; ad domũ meã peruenerit.
Hunc rurſus alloquuta eſt dea cæſia Minerua,
Bene ſanè hæc dixiſti ſenex amice: te verò decet
Telemachum perſuadere quoniam longè melius ſit.
Sed ille quidem nunc te ſequatur vt dormiat
Domi tuæ, ego autem ad nauem nigram
Vado, vt confirmem ſocios, præcipiámque ſingula.
Solus enim inter illos ſenior glorior eſſe.
Alij verò ob amicitiam iuniores viri ſequuti ſunt.
Omnes æquales ætate magnanimi Telemachi.
Illic dormiam caua in naui nigra
Nunc: ſed manè ad Caucones magnanimos
Vado, vbi nomen mihi debetur, neque adeò nouum,
Neq; paruũ: tu v. hunc (quandoquidẽ tuã peruenit domum)
Mitte cum curru & filio: da autem illi equos,
Qui tibi celerrimi currendo, & robore fortiſſimi.
Sic certè loquuta abiit cæſiis-oculis Minerua,
Aquilæ ſimilis, ſtupor autem inuaſit omnes videntes.
Admiratus etiam eſt ſenex-poſtquam vidit oculis.
Telemachi verò prehendit manũ, verbum, dixit & loq. eſt,
O amice, neque te ſpero ignauum & imbellem fore,
Siquidem te iuuenem, ſic dij ductores te ſequuntur.
Non enim quiſquam alius cæleſtes domos habitantium,
Sed Iouis filia prædatrix Pallas,
Quæ tibi & patrem bonum inter Græcos honorabat.
Quare regina propitia ſis, da autem mihi gloriam bonam,
Mihi ipſi & filijs & venerandæ vxori,
Tibi autem ſacrificabo bouem legitimam lata-fronte,
Indomitam, quam nullus ſub iugum duxit vir.
Hanc tibi ego ſacrificabo, aurum cornibus circumfundens.
Sic ait ſupplicans, hunc audiuit Pallas Minerua.
Illis autem dux erat Gerenius eques Neſtor,
Filijs & generis ſuam ad domum pulchram.
Sed poſtquam ad domum venerunt inclytam regis,
Ordine ſedebant per ſedeliáque thronoſq;.
His verò ſenex venientibus craterem miſcuit
Vini dulcis, quod vndecimo anno
Aperuit ancilla, & operculum remouit.
Huius ſenex craterem miſcuit, plurimum verò Palladi

Minerua Neſtorem alloquitur.

Diſparet Minerua.

Neſtor Telemacho loquitur.

γρ. αἰδοίῃ

Supplicauit, libans filiæ Iouis Ægida habentis.
Cæterùm poſtquã libarũt biberuntq́; quantũ voluit animus,
Itur cubitum
Hi quidem dormituriẽtes abierunt ad domum ſinguli.
Hunc verò illic dormire curauit Gerenius eques Neſtor
Telemachum charum filium Vlyſſis diuini,
Theſſellatis in lectis ſub porticu ſonanti,
Iuxta eum verò bellicoſum Piſiſtratum ducem virorum,
Qui ei adhuc cælebs filiorum erat in regia.
Ipſe verò reuerſus dormiuit in receſſu domus excelſæ.
Huic verò hera lectum præparauerat & cubile.
Quando autẽ manè genita apparuit roſeis digitis aurora,
Surrexit quidem ex lecto Gerenius eques Neſtor.
Egreſſus autem ſedit ſuper politos lapides,
Qui illi erant ante fores excelſas
Albi, reſplendentes vnguenti inſtar, quibus quidem antea
Neleus ſedebat diis conſiliarius æquiparandus.
At ille quidem iam fato domitus ad inferos deſcendit.
Neſtor autem tum reſidebat Gerenius cuſtos Græcorum,
Sceptrum habens, vndiq; a. filij frequentes congregabantur
Ex thalamis egreſſi, Echephronq; Stratiiſque,
Perſeuſq;, Aretuſq;, & diuinus Thraſymedes.
His verò deinceps ſextus Piſiſtratus venit heros.
γρ. ἄγοντες. Οἱ δ᾽ ἐπὶ [illegible] ἠγέροντο, Τοῖσι δὲ μ.
Iuxta verò Telemachum deo ſimilem collocarunt ducentes.
Illis verò loqui cœpit Gerenius eques Neſtor,
E veſtigio mihi filij chari, perficite deſiderium,
Vt certè primam deorum placem Palladem,
Quæ mihi palàm venit dei ad conuiuium celebre.
Neſtoris filij iuſſu patris Mineruæ ſacrum apparant.
Sed alius quidem rus cauſa bouis eat, vt celerrimè
Veniat, adducat autem bouem bubulcus vir.
Vnus ad Telemachi magnanimi nauem nigram
Omnes profectus ſocios adducat, relinquat a. duos ſolos.
Laerces aurarius faber.
Vnus iterum aurificem Laërceum huc iubeat
Venire, vt bouis aurum cornibus circumfundat.
Vos verò alij manete illic ſedulò, dicite autem intus
Ancillis per domum celebre conuiuium apparare,
Sediliaq; lignaq́; vndique & limpidam afferre aquam.
Sic aiebat: illi certè omnes adminiſtrabant: venit quidem bos
Ex agro, venerunt etiam celeri à naue æquata
Telemachi ſocij magnanimi: venit autem faber
Arma in manibus tenens fabrilia adminiſtra artis,
Incudemq́;, malleumq́;, benefactamq́; forcipem,
Quibus ſcilicet aurum faciebat, venit autem Minerua
Sacris potitura. ſenex autem eques Neſtor
Aurum dedit: ille verò deinde bouis cornibus circumfudit
Aptans, vt ſimulachrum dea gauderet videns:
Bouem autẽ ducebat cornibus Stratius & diuus Echephrõ:
Lotionem manuum ipſis Aretus in florido lebete
Venit ex thalamo ferens: altera geſtabat molas
In caniſtro: ſecurim autem bellicoſus Thraſymedes
Acutam geſtans in manu aſtabat, bouem ceſurus.
Perſeus a. vas ſanguini recipiẽdo tenebat: ſenex a. eques
Aquamq́; moláſque accepit: multis a. Mineruã (Neſtor
Supplicauit initia faciens ex capite pila in ignem iaciens.
Bouis mactatio.
Cæterùm poſtquam precati ſunt, & molas porrexerunt,
Statim Neſtoris filius generoſus Thraſymedes,
Impulit propè ſtans: ſecuris autem abſcidit neruos
Ceruicales, ſoluit a. bouis robur, ipſæ verò vlulabant
Filiæq́;, nuruſque, & pudica vxor
Eurydice Neſtoris vxor.
Neſtoris Eurydice maxima-natu Clymeni è filiis.
Hi quidem deinde corripientes à terra ſpatioſa
Tenebant: cæterùm iugulauit Piſiſtratus dux virorum.
Ex illa poſtquam niger ſanguis fluxit, reliquit oſſa animus,
Celeriter verò ipſam diuiſerunt: ſtatim a. coxas exciderunt
Omnia ritè, inſuper omento cooperuerunt,
Bifariam facientes: ſuper ea verò cruda impoſuerunt.
Torrebat autem ſuper ligna, ſenex verò nigrum vinum
Libauit: iuuenes verò iuxta eum tenebant manibus veruta
quinque cuſpidum.
Cæterùm poſtquã coxæ combuſtæ ſunt, & viſcera guſtarunt,
Minutatimque diſſecuerunt, aliaq; verubus transfixerunt,

Εὔχετ᾽ ἀποσπένδων, κούρῃ Διὸς αἰγιόχοιο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσάν τ᾽ ἔπιόν θ᾽ ὅσον ἤθελε θυμός,
Οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἶκόνδε ἕκαστος,
Τὸν δ᾽ αὐτοῦ κοίμησε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ
Τηλέμαχον φίλον υἱὸν Ὀδυσσῆος θείοιο,
Τρητοῖς ἐν λεχέεσσιν, ὑπ᾽ αἰθούσῃ ἐριδούπῳ·
Πὰρ δ᾽ ἄρ᾽ ἐϋμμελίην Πεισίστρατον ὄρχαμον ἀνδρῶν,
Ὅς οἱ ἔτ᾽ ἠΐθεος παίδων ἦν ἐν μεγάροισιν·
Αὐτὸς δ᾽ αὖτε καθεῦδε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο,
Τῷ δ᾽ ἄλοχος δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνήν.
Ἦμος δ᾽ ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠώς,
Ὤρνυτ᾽ ἄρ᾽ ἐξ εὐνῆφι Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ.
Ἐκ δ᾽ ἐλθὼν, κατ᾽ ἄρ᾽ ἕζετ᾽ ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοισιν,
Οἵ οἱ ἔσαν προπάροιθε θυράων ὑψηλάων,
Λευκοὶ, ἀποστίλβοντες ἀλείφατος· οἷς ἔπι μὲν πρὶν
Νηλεὺς ἵζεσκεν, θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος·
Ἀλλ᾽ ὁ μὲν ἤδη κηρὶ δαμεὶς Ἀϊδόσδε βεβήκει,
Νέστωρ αὖ τότ᾽ ἐφῖζε Γερήνιος, οὖρος Ἀχαιῶν,
Σκῆπτρον ἔχων. περὶ δ᾽ υἷες ἀολλέες ἠγερέθοντο,
Ἐκ θαλάμων ἐλθόντες, Ἐχέφρων τε, Στρατίος τε,
Περσεύς τ᾽, Ἄρητός τε, καὶ ἀντίθεος Θρασυμήδης·
Τοῖσι δ᾽ ἔπειθ᾽ ἕκτος Πεισίστρατος ἤλυθεν ἥρως·
Πὰρ δ᾽ ἄρα Τηλέμαχον θεοείκελον εἷσαν *ἄγοντες.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
Καρπαλίμως μοι τέκνα φίλα κρηήνατ᾽ ἐέλδωρ,
Ὄφρ᾽ ἤτοι πρώτιστα θεῶν ἱλάσσομ᾽ Ἀθήνην,
Ἥ μοι ἐναργὴς ἦλθε θεοῦ ἐς δαῖτα θάλειαν.
Ἀλλ᾽ ἄγ᾽ ὁ μὲν πεδίονδ᾽ ἐπὶ βοῦν ἴτω, ὄφρα τάχιστα
Ἔλθῃσιν, ἐλάσῃ δὲ βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ·
Εἷς δ᾽ ἐπὶ Τηλεμάχου μεγαθύμου νῆα μέλαιναν
Πάντας ἰὼν ἑτάρους ἀγέτω, λιπέτω δὲ δύ᾽ οἴους·
Εἷς δ᾽ αὖ χρυσοχόον Λαέρκεα δεῦρο κελέσθω
Ἐλθεῖν, ὄφρα βοὸς χρυσὸν κέρασιν περιχεύῃ.
Οἱ δ᾽ ἄλλοι μένετ᾽ αὐτοῦ ἀολλέες, εἴπατε δ᾽ εἴσω
Δμῳῇσιν κατὰ δώματ᾽ ἀγακλυτὰ δαῖτα πένεσθαι,
Ἕδρας τε ξύλα τ᾽ ἀμφὶ, καὶ ἀγλαὸν οἰσέμεν ὕδωρ.
Ὣς ἔφαθ᾽· οἱ δ᾽ ἄρα πάντες ἐποίπνυον. ἦλθε μὲν ἂρ βοῦς
Ἐκ πεδίου, ἦλθον δὲ θοῆς παρὰ νηὸς ἐΐσης
Τηλεμάχου ἕταροι μεγαλήτορος· ἦλθε δὲ χαλκεὺς,
Ὅπλ᾽ ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήϊα, πείρατα τέχνης,
Ἄκμονά τε, σφῦράν τ᾽, εὐποίητόν τε πυράγρην,
Οἷσίν τε χρυσὸν εἰργάζετο· ἦλθε δ᾽ Ἀθήνη
Ἱρῶν ἀντιόωσα. γέρων δ᾽ ἱππηλάτα Νέστωρ
Χρυσὸν ἔδωχ᾽· ὁ δ᾽ ἔπειτα βοὸς κέρασιν περίχευεν
Ἀσκήσας, ἵν᾽ ἄγαλμα θεὰ κεχάροιτο ἰδοῦσα·
Βοῦν δ᾽ ἀγέτην κεράων Στρατίος καὶ δῖος Ἐχέφρων·
Χέρνιβα δέ σφ᾽ Ἄρητος ἐν ἀνθεμόεντι λέβητι
Ἤλυθεν ἐκ θαλάμοιο φέρων· ἑτέρῃ δ᾽ ἔχεν οὐλὰς
Ἐν κανέῳ· πέλεκυν δὲ μενεπτόλεμος Θρασυμήδης
Ὀξὺν ἔχων ἐν χειρὶ παρίστατο, βοῦν ἐπικόψων.
Περσεὺς δ᾽ ἀμνίον εἶχε· γέρων δ᾽ ἱππηλάτα Νέστωρ
Χέρνιβά τ᾽ οὐλοχύτας τε κατήρχετο· πολλὰ δ᾽ Ἀθήνῃ
Εὔχετ᾽ ἀπαρχόμενος, κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλων.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ᾽ εὔξαντο, καὶ οὐλοχύτας προβάλοντο,
Αὐτίκα Νέστορος υἱὸς ὑπέρθυμος Θρασυμήδης
Ἤλασεν ἄγχι στάς· πέλεκυς δ᾽ ἀπέκοψε τένοντας
Αὐχενίους, λῦσεν δὲ βοὸς μένος· αἱ δ᾽ ὀλόλυξαν
Θυγατέρες τε νυοί τε, καὶ αἰδοίη παράκοιτις
Νέστορος Εὐρυδίκη, πρέσβα Κλυμένοιο θυγατρῶν.
Οἱ μὲν ἔπειτ᾽ ἀνελόντες ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
Ἔσχον· ἀτὰρ σφάξεν Πεισίστρατος ὄρχαμος ἀνδρῶν.
Τῆς δ᾽ ἐπεὶ ἐκ μέλαν αἷμα ῥύη, λίπε δ᾽ ὀστέα θυμὸς,
Αἶψ᾽ ἄρα μιν διέχευαν· ἄφαρ δ᾽ ἐκ μηρία τάμνον
Πάντα κατὰ μοῖραν, κατά τε κνίσῃ ἐκάλυψαν,
Δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ᾽ αὐτῶν δ᾽ ὠμοθέτησαν,
Καῖε δ᾽ ἐπὶ σχίζῃς ὁ γέρων, ἐπὶ δ᾽ αἴθοπα οἶνον
Λεῖβε· νέοι δὲ παρ᾽ αὐτὸν ἔχον πεμπώβολα χερσίν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ᾽ ἐκάη, καὶ σπλάγχνα πάσαντο,
Μίστυλλόν τ᾽ ἄρα τ᾽ ἄλλα, καὶ ἀμφ᾽ ὀβελοῖσιν ἔπειραν,

Ὤπτων

Ὤπτων δ᾽, ἀκροπόρους ὀβελοὺς ἐν χερσὶν ἔχοντες.
Τόφρα δὲ Τηλέμαχον λοῦσεν καλὴ Πολυκάστη,
Νέστορος ὁπλοτάτη θυγάτηρ Νηληϊάδαο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ λοῦσέν τε, καὶ ἔχρισεν λίπ᾽ ἐλαίῳ,
Ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλεν ἠδὲ χιτῶνα,
Ἔκ ῥ᾽ ἀσαμίνθου βῆ δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος·
Πὰρ * δ᾽ ἄρα Νέστορ᾽ ἰὼν κατ᾽ ἄρ᾽ ἕζετο ποιμένα λαῶν.
Οἱ δ᾽ ἐπεὶ ὤπτησαν κρέ᾽ ὑπέρτερα, καὶ ἐρύσαντο,
Δαίνυνθ᾽ ἑζόμενοι· ἐπὶ δ᾽ ἀνέρες ἐσθλοὶ ὄροντο
Οἶνον οἰνοχοεῦντες ἐνὶ χρυσέοις δεπάεσσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
Παῖδες ἐμοί, ἄγε Τηλεμάχῳ καλλίτριχας ἵππους
Ζεύξαθ᾽ ὑφ᾽ ἅρματ᾽ ἄγοντες, ἵνα * πρήσσωσιν ὁδοῖο.
Ὣς ἔφαθ᾽, οἱ δ᾽ ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἠδ᾽ ἐπίθοντο·
Καρπαλίμως δ᾽ ἔζευξαν ὑφ᾽ ἅρμασιν ὠκέας ἵππους.
Ἐν δὲ γυνὴ ταμίη σῖτον καὶ οἶνον * ἔθηκεν,
Ὄψα τε, οἷα ἔδουσι διοτρεφέες βασιλῆες.
Ἂν δ᾽ ἄρα Τηλέμαχος περικαλλέα βήσατο δίφρον.
Πὰρ δ᾽ ἄρα Νεστορίδης Πεισίστρατος ὄρχαμος ἀνδρῶν
Ἐς δίφρον τ᾽ ἀνέβαινε, καὶ ἡνία λάζετο χερσί·
Μάστιξεν δ᾽ ἐλάαν· τὼ δ᾽ οὐκ * ἀέκοντε πετέσθην
Ἐς πεδίον, λιπέτην δὲ Πύλου αἰπὺ πτολίεθρον.
Οἱ δέ, πανημέριοι σεῖον ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες·
Δύσετό τ᾽ ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί.
Ἐς Φηρὰς δ᾽ ἵκοντο, Διοκλῆος ποτὶ δῶμα
Υἱέος Ὀρτιλόχοιο, τὸν Ἀλφειὸς τέκε παῖδα.
Ἔνθα δὲ νύκτ᾽ ἄεσαν· * ὁ δὲ τοῖς πὰρ ξείνια θῆκεν.
Ἦμος δ᾽ ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Ἵππους τ᾽ ἐζεύγνυντ᾽, ἀνά θ᾽ ἅρματα ποικίλ᾽ ἔβαινον·
Ἐκ δ᾽ ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου·
Μάστιξεν δ᾽ ἐλάαν· τὼ δ᾽ οὐκ * ἀέκοντε πετέσθην.
Ἷξον δ᾽ ἐς πεδίον πυρηφόρον· ἔνθα δ᾽ ἔπειτα
Ἦνον ὁδόν· τοῖον γὰρ ὑπέκφερον ὠκέες ἵπποι.
Δύσετό τ᾽ ἥλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί.

Aſſarunt autem acuta veru in manibus tenentes.
Interea verò Telemachum lauit pulchra Polycaſte,
Neſtoris minima natu filia Nelei filij.
Porrò poſtquam lauit, & vnxit pingui oleo,
Circa ipſum.a.induſium pulchrum iecit atque tunicam.
E lauacro exijt corpore immortalibus ſimilis:
Apud Neſtorem verò profectus reſedit paſtor populorum. γρ. δ᾽ ὅγε
Hi verò poſtquam aſſarũt carnes exteriores & detraxerũt,
Epulabantur ſedentes, deinde viri fortes ſurgebant
Vinum infundentes in aureis poculis.
Cęterùm poſtquam potus & cibi deſiderium amouerunt,
Inter illos ſermonem cœpit Gerenius eques Neſtor,
Filij mei, agite Telemacho pulchros-pilos habentes equos
Coniungite ſub currum ducentes, vt conficiat iter.
Sic ait, hi certè illum ſtatim audierunt atque paruerunt. γρ. πρήσσῃσιν.
Celeriter autem iunxerunt ſub currum celeres equos.
Cuſtos verò ancilla panem & vinum infudit, γρ. ἔθηκε.
Obſoniáque qualia edunt à-Ioue-nutriti reges,
Telemachus certè perpulchrum conſcendit currum: Telemachus proficiſcitur ad Menelaum.
Iuxta eum verò Neſtorides Piſiſtratus dux virorum
In currumq́; conſcendit, & habenas cepit manu:
Verberauit ad impellendum, illi verò non inuiti volabant γρ. ἀέκοντε.
Ad campum, reliquerunt autem Pyli arduam vrbem.
Illi verò tota die quatiebant iugum vtrinque tenentes:
Occidit tum ſol, obumbranturq́; omnes viæ.
Ad Pheras autem venerunt Dioclei ad domum
Filij Orthilochi, quem Alpheus genuit puerum.
Vbi per noctem quieuerunt: ille.v.illis hoſpitalia appoſuit.
Quando.v.mane-genita apparuit roſeis-digitis aurora, γρ. ὁ δ᾽ ἄρα ξείνια θῆκεν.
Equóſque iunxerunt, curruſq́; pulchros conſcenderunt:
Eque veſtibulo agitarunt & porticu reſonanti:
Flagellauit autem vt irent: illi verò non inuiti volabant. γρ. ἀέκοντε.
Venerunt.a.in campum frugiferum: hinc autem deinde
Perficiebant iter: huiuſmodi ſtrenuè currebãt veloces equi.
Occiditque ſol, inumbrantúrque omnes viæ.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ δ᾽ ἄλλτα ῥαψῳδία.

Οἱ δ᾽ ἷξον κοίλην Λακεδαίμονα κητώεσσαν·
Πρὸς δ᾽ ἄρα δώματ᾽ ἔλων Μενελάου κυδαλίμοιο.
Τὸν δ᾽ εὗρον δαινῦντα γάμον πολλοῖσιν ἔτῃσιν,
Υἱέος ἠδὲ θυγατρὸς ἀμύμονος, ᾧ ἐνὶ οἴκῳ.
Τὴν μὲν Ἀχιλλῆος ῥηξήνορος υἱέϊ πέμπεν·
(Ἐν Τροίῃ γὰρ πρῶτον ὑπέσχετο καὶ κατένευσε
Δωσέμεναι· τοῖσιν δὲ θεοὶ γάμον ἐξετέλειον.
Τὴν ἄρ᾽ ὅγ᾽ ἔνθ᾽ ἵπποισι καὶ ἅρμασι πέμπε νέεσθαι
Μυρμιδόνων προτὶ ἄστυ περικλυτόν, οἷσιν ἄνασσεν.)
Υἱέϊ δὲ Σπάρτηθεν Ἀλέκτορος ἤγετο κούρην,
Ὅς οἱ τηλύγετος γένετο κρατερὸς Μεγαπένθης
Ἐκ δούλης· Ἑλένῃ δὲ θεοὶ γόνον οὐκ ἔτ᾽ ἔφαινον,
Ἐπειδὴ τὸ πρῶτον ἐγείνατο παῖδ᾽ ἐρατεινήν
Ἑρμιόνην, ἣ εἶδος ἔχε χρυσέης Ἀφροδίτης.
Ὣς οἱ μὲν δαίνυντο καθ᾽ ὑψερεφὲς μέγα δῶμα
Γείτονες ἠδὲ ἔται Μενελάου κυδαλίμοιο,
Τερπόμενοι· μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδός,
Φορμίζων· δοιὼ δὲ κυβιστητῆρε κατ᾽ αὐτοὺς
Μολπῆς ἐξάρχοντες ἐδίνευον κατὰ μέσσους.
Τὼ δ᾽ αὖτ᾽ ἐν προθύροισι δόμων αὐτώ τε καὶ ἵππω,
Τηλέμαχός θ᾽ ἥρως καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱός
Στῆσαν· ὁ δὲ προμολὼν ἴδετο κρείων Ἐτεωνεύς,
Ὀτρηρὸς θεράπων Μενελάου κυδαλίμοιο·
Βῆ δ᾽ ἴμεν ἀγγελέων διὰ δώματα ποιμένι λαῶν·
Ἀγχοῦ δ᾽ ἱστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,

ODYSSEÆ HOMERI, IIII. COMPOSITIO.

HI verò venerunt cauam Spartam amplam. Telemachus Spartam venit.
Ad domum autem diuerterunt Menelai glorioſi.
Hunc inuenerunt exhibentem nuptias multis ſodalibus.
Filij atque filiæ inculpatæ, ſua in domo.
Hanc quidem Achillis bellicoſi filio mittebat:
(In Troia quidem primùm ſpoponderat atque annuerat
Dare, illis verò dij nuptias perficiebant:
Eam certè ipſe illuc cum equis & curribus mittebat ire
Myrmidonum ad vrbem inclytam, quibus imperabat.)
Filio autem ex Sparta Alectoris tradidit filiam,
Qui ei in ſenectute-natus erat fortis Megapenthes
E ſerua: Helenæ autem dij prolem non amplius dabant,
Ex quo ſemel genuit filiam amabilem
Hermionem, quæ ſpeciem habebat aureæ Veneris.
Sic hi quidem epulabantur per ſublimẽ magnam domum,
Vicini autem & ſocij Menelai glorioſi
Oblectati, inter eos autem canebat diuinus cantor,
Cytharam pulſans, duo autem ſaltatores inter eos
Cantum auſpicantes ſaltabant in medium.
Porrò in veſtibulo adium ipſiq́; & equi,
Telemachus heros, & Neſtoris inclytus filius
Steterunt. ipſe verò procurrens vidit præſtans Eteoneus,
Sedulus famulus Menelai glorioſi:
Iuit celeriter annuncians per domos paſtori populorum:
Propè autem ſtans verba alata dixit,

γρ. τοίω. γρ. ἔικτον.

Hoſpites, iam quidam à Ioue nutrite Menelaë,
Viri duo, generatione verò Iouis magni ſimiles ſunt:
Sed dic ſi ipſis ſoluere debeamus veloces equos,
Aut ad alium mittamus ire, qui eos amet.

Menelaus aduenas hoſpitio ſuſcipi iubet.

Hũc grauiter ingemiſcẽs allocutus eſt flauus Menelaus
Non quidem ſtultus eras Boetide Eteoneu
Antea, cæterùm nunc quidem puer veluti puerilia loqueris.
Profectò iam nos hoſpitalia multa vbi edimus
Aliorum virorum huc venimus, ſi alicubi Iupiter
In poſterum ſaltem liberaret ab ærumna: ſed ſoluite equos
Hoſpitum, ipſos verò deinde introduc ad epulandum.
Sic ait, ille verò ex ædibus proruit, vocabat autem alios

γρ. ἅμ' ἕπεσθαι.

Fidos famulos vnà ſequi ſeipſum.
Hi verò equos quidem ſoluerunt ſub iugo ſudantes:
Et hos quidem alligarunt ad equina præſepia,
Apponebant .a. auenas, & ordeum album commiſcuerunt:
Currus verò poſuerunt ad parietem pellucidum.
Ipſos .a. duxerunt in diuinam domum, hi autem videntes
Admirabantur per domum à Ioue nutriti regis.
Inſtar enim ſolis ſplendor erat atque lunæ
Domum per excelſam Menelai glorioſi.
Cæterùm poſtquam ſaturati ſunt videndo oculis,
Ad labra deſcendentes perpolita lauabant.
Hos poſtquam igitur ancillæ lauarunt & vnxerunt oleo,
Circa verò chlænas villoſas poſuerant atque tunicas,
In thronos collocarunt ponè Atriden Menelaum.
Aquam ancilla in gutturnio fudit ferens,
Pulchro, aureo, ſuper argenteo lebete,
Lauare, iuxta verò politam extendit menſam.
Cibum verò veneranda cuſtos appoſuit ferens,
Fercula multa imponens de rebus præſentibus largiens:
Coquus autem carnium lances propoſuit ſublatas
Diuerſarum: ipſis autem appoſuit aurea pocula.
Hos etiam data dextra allocutus eſt flauus Menelaus,

γρ. Σίτου ἅπτ. γρ. πασσαμένω. γρ. σφῷν γε γένος. γρ. γένος.

Cibúmque guſtate & gaudete: cæterùm deinde
Cibo ſaturatos interrogabimus quinam ſitis
Virorum: non enim veſtrorum vtiq; genus periit parentum,
Sed virorum genus eſtis à Ioue nutritorum regum,
Sceptriferorũ: quoniam neutiquam ignaui huiuſmodi parere (poſſunt:
Sic ait, & ipſis terga bouis pinguia appoſuit
Aſſatũ in manibus capiens, quæ ſibi dona appoſuerãt ipſi.
Hi verò ad cibos paratos appoſitos manus extendebant.
Cæterùm poſtquam potus & cibi deſiderium ademerunt,

Telemachus Piſiſtratum alloquitur.

Iam tum Telemachus allocutus eſt Neſtoris filium,
Propè admouens caput, ne audirent alij,
Conſidera Neſtoride meo gratiſſime animo,
Æriſque ſplendorem & domum ſonantem,
Auroq; electroq; & argento atque ebore.
Iouis nimirum talis eſt Olympij intus aula,
Quanta hæc infinita multa, admiratio capit inſpicientem.
Hunc itaque loquentem intellexit flauus Menelaus,
Et ipſos compellans verba alata dixit,
Filij chari, haud ſanè cum Ioue mortal. vllus cõtenderit:
(Immortalia enim huius habitacula & bona ſunt.)

γρ. φίλ' ἤτοι μὲν βρ. Menelaus Telemacho labores ſuos narrat.

Hominum verò ſiue aliquis mihi contendere poſſit ſiue minus,
Rebus certè plurima paſſus & multùm errans
Vexi in nauibus, & octauo demum anno veni
Cyprum, Phœnicémque: & Ægyptios oberrans,
Æthiopéſque adij, & Sidonios, & Erembos,
Et Lybiam, vbi agni protinus cornuti ſunt.
Ter enim pariunt oues per annum perfectum:
Ibi enim neque herus indigens eſt, neque paſtor
Caſei & carnium, neque dulcis lactis:
Sed ſemper præbent per totum annum lac mulgendum.
Intereà dum ego circa loca multum victum congregans
Errabam, intereà mihi fratrem alius interfecit,
Clàm, inſperatò, dolo pernicioſæ vxoris:
Sic non gaudens iſtis facultatibus impero,

γρ. ὑμῖν.

Et ex patre iſta debebatis audiuiſſe, ſiquidem vobis

Ξείνω δή τινε * τώδε, διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε,
Ἄνδρε δύω, γενεῇ δὲ Διὸς μεγάλοιο * ἔικτον·
Ἀλλ' εἴπ' εἴ σφωϊν καταλύσομεν ὠκέας ἵππους,
Ἢ ἄλλον πέμπωμεν ἱκανέμεν ὅς κε φιλήσῃ.
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος,
Οὐ μὲν νήπιος ἦσθα Βοηθοΐδη Ἐτεωνεῦ
Τὸ πρίν, ἀτὰρ μὲν νῦν γε πάϊς ὣς νήπια βάζεις.
Ἦ μὲν δὴ νῶϊ ξεινήϊα πολλὰ φαγόντε
Ἄλλων ἀνθρώπων δεῦρ' ἱκόμεθ', αἴ κέ ποθι Ζεὺς
Ἐξοπίσω περ παύσῃ ὀϊζύος. ἀλλὰ λύ' ἵππους
Ξείνων, ἐς δ' αὐτοὺς προτέρω ἄγε θοινηθῆναι.
Ὣς φάθ', ὁ δὲ ἐκ μεγάροιο διέσσυτο, κέκλετο δ' ἄλλους
Ὀτρηροὺς θεράποντας * ἅμ' ἕσπεσθαι ἑοῖ αὐτῷ.
Οἱ δ' ἵππους μὲν ἔλυσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἱδρώοντας·
Καὶ τοὺς μὲν κατέδησαν ἐφ' ἱππείῃσι κάπῃσι,
Πὰρ δ' ἔβαλον ζειάς, ἀνὰ δὲ κρῖ λευκὸν ἔμιξαν·
Ἅρματα δ' ἔκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα,
Αὐτοὺς δ' εἰσῆγον θεῖον δόμον. οἱ δὲ ἰδόντες
Θαύμαζον κατὰ δῶμα διοτρεφέος βασιλῆος.
Ὥστε γὰρ ἠελίου αἴγλη πέλεν ἠὲ σελήνης
Δῶμα καθ' ὑψερεφὲς Μενελάου κυδαλίμοιο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ὁρώμενοι ὀφθαλμοῖσιν,
Ἔς ῥ' ἀσαμίνθους βάντες ἐϋξέστας λούσαντο.
Τοὺς δ' ἐπεὶ οὖν δμωαὶ λοῦσαν, καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ,
Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας οὔλας βάλον ἠδὲ χιτῶνας,
Ἔς ῥα θρόνους ἕζοντο παρ' Ἀτρεΐδην Μενέλαον.
Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα
Καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
Νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
Σῖτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
Εἴδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων·
Δαιτρὸς δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν ἀείρας
Παντοίων· παρὰ δέ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα.
Τὼ καὶ δεικνύμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος,
*Σίτου δ' ἅπτεσθον, καὶ χαίρετον· αὐτὰρ ἔπειτα
Δείπνου * πασσαμένω, εἰρησόμεθ' οἵτινές ἐστον
Ἀνδρῶν· οὐ γὰρ σφῷν γε * γένος ἀπόλωλε τοκήων,
Ἀλλ' ἀνδρῶν γένος ἐστὲ διοτρεφέων βασιλήων,
Σκηπτούχων· ἐπεὶ οὔ κε κακοὶ τοιούσδε τέκοιεν.
Ὣς φάτο· καί σφιν νῶτα βοὸς παρὰ πίονα θῆκεν
Ὀπτ' ἐν χερσὶν ἑλών, τά ῥά οἱ γέρα πάρθεσαν αὐτῷ.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Δὴ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεε Νέστορος υἱόν,
Ἄγχι σχὼν κεφαλήν, ἵνα μὴ πευθοίαθ' οἱ ἄλλοι,
Φράζεο Νεστορίδη τῷ ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
Χαλκοῦ τε στεροπὴν καὶ δώματα ἠχήεντα,
Χρυσοῦ τ', ἠλέκτρου τε, καὶ ἀργύρου, ἠδ' ἐλέφαντος.
Ζηνός που τοιήδε γ' Ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλή,
Ὅσσα τάδ' ἄσπετα πολλά, σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.
Τοῦ δ' ἀγορεύοντος ξύνετο ξανθὸς Μενέλαος,
Καί σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Τέκνα * φίλ', ἤτοι Ζηνὶ βροτῶν οὐκ ἄν τις ἐρίζοι·
(Ἀθάνατοι γὰρ τοῦ γε δόμοι καὶ κτήματ' ἔασιν)
Ἀνδρῶν δ' ἤ κέν τίς μοι ἐρίσσεται, ἠὲ καὶ οὐκί,
Κτήμασιν. ἦ γὰρ πολλὰ παθὼν καὶ πόλλ' ἐπαληθεὶς
Ἠγαγόμην ἐν νηυσί, καὶ ὀγδοάτῳ ἔτει ἦλθον
Κύπρον Φοινίκην τε καὶ Αἰγυπτίους ἐπαληθείς,
Αἰθίοπάς θ' ἱκόμην, καὶ Σιδονίους, καὶ Ἐρεμβούς,
Καὶ Λιβύην, ἵνα τ' ἄρνες ἄφαρ κεραοὶ τελέθουσι.
Τρὶς γὰρ τίκτει μῆλα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν.
Ἔνθα μὲν οὔτε ἄναξ ἐπιδευὴς, οὔτε τι ποιμήν,
Τυροῦ καὶ κρειῶν, οὐδὲ γλυκεροῖο γάλακτος·
Ἀλλ' αἰεὶ παρέχουσιν ἐπηετανὸν γάλα θῆσθαι.
Ἕως ἐγὼ περὶ κεῖνα πολὺν βίοτον συναγείρων
Ἠλώμην, τείως μοι ἀδελφεὸν ἄλλος ἔπεφνε,
Λάθρῃ, ἀνωϊστί, δόλῳ οὐλομένης ἀλόχοιο·
Ὣς οὔτοι χαίρων τοῖσδε κτεάτεσσιν ἀνάσσω,
Καὶ πατέρων τάδε μέλλετ' ἀκουέμεν, οἵτινες * ὑμῖν

Εἰσίν

Εἰσὶν ἐπεὶ μάλα * πολλ' ἔπαθον, καὶ ἀπώλεσα οἶκον,
Εὖ μάλα ναιετάοντα, κεχανδότα πολλὰ καὶ ἐσθλά.
Ὧν ὄφελον τριτάτην περ ἔχων ἐν δώμασι μοῖραν
Ναίειν, οἱ δ' ἄνδρες σόοι ἔμμεναι, οἳ τότ' ὄλοντο
Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, ἑκὰς Ἄργεος ἱπποβότοιο.
Ἀλλ' ἔμπης, πάντας μὲν ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων,
Πολλάκις ἐν μεγάροισι καθήμενος ἡμετέροισιν,
Ἄλλοτε μέν τε γόῳ φρένα τέρπομαι, ἄλλοτε δ' αὖτε
Παύομαι, αἰψηρὸς δὲ κόρος κρυεροῖο γόοιο,
Τῶν πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι, ἀχνύμενός περ,
Ὡς ἑνὸς, ὅς τέ μοι ὕπνον ἀπεχθαίρει καὶ ἐδωδὴν
Μνωομένῳ, ἐπεὶ οὔ τις Ἀχαιῶν τόσσ' ἐμόγησεν
Ὅσσ' Ὀδυσεὺς ἐμόγησε καὶ ἤρατο, τῷ δ' ἄρ' ἔμελλεν
Αὐτῷ κήδε' ἔσεσθαι, ἐμοὶ δ' ἄχος αἰὲν ἄλαστον
Κείνου, ὅπως δὴ δηρὸν ἀποίχεται, οὐδέ τι ἴδμεν
Ζώει ὅ γ' ἦ τέθνηκεν. ὀδύρονταί νύ που αὐτὸν
Λαέρτης θ' ὁ γέρων καὶ ἐχέφρων Πηνελόπεια,
Τηλέμαχός θ', ὃν ἔλειπε νέον γεγαῶτ' ἐνὶ οἴκῳ.
Ὣς φάτο, τῷ δ' ἄρα πατρὸς ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο.
Δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε πατρὸς ἀκούσας,
Χλαῖναν πορφυρέην ἄντ' ὀφθαλμοῖιν ἀνασχὼν
Ἀμφοτέρῃσιν χερσί· νόησε δέ μιν Μενέλαος·
Μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
Ἠέ μιν αὐτὸν πατρὸς ἐάσειε μνησθῆναι,
Ἦ πρῶτ' ἐξερέοιτο, ἕκαστά τε * μυθήσαιτο.
Εἷος ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
Ἐκ δ' Ἑλένη θαλάμοιο θυώδεος ὑψορόφοιο
Ἤλυθεν, Ἀρτέμιδι χρυσηλακάτῳ εἰκυῖα·
Τῇ δ' ἄρ' ἅμ' Ἀδρήστη κλισίην εὔτυκτον ἔθηκεν·
Ἀλκίππη δὲ τάπητα φέρε μαλακοῦ ἐρίοιο·
Φυλὼ δ' ἀργύρεον τάλαρον φέρε, τόν οἱ ἔδωκεν
Ἀλκάνδρη Πολύβοιο δάμαρ, ὃς ἔναι' ἐνὶ Θήβῃς
Αἰγυπτίῃς, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐνὶ κτήματα κεῖται.
Ὃς Μενελάῳ δῶκε δύ' ἀργυρέας ἀσαμίνθους,
Δοιοὺς δὲ τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα·
Χωρὶς δ' αὖθ' Ἑλένῃ ἄλοχος πόρε κάλλιμα δῶρα,
Χρυσέην τ' ἠλακάτην, τάλαρόν θ' ὑπόκυκλον ὄπασσεν,
Ἀργύρεον, χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράαντο·
Τόν ῥά οἱ ἀμφίπολος Φυλὼ παρέθηκε φέρουσα,
Νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
Ἠλακάτη τετάνυστο ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχουσα.
Ἕζετο δ' ἐν κλισμῷ, ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν·
Αὐτίκα δ' ἥ γ' ἐπέεσσι πόσιν ἐρέεινεν ἕκαστα,

Ἴδμεν δὴ Μενέλαε διοτρεφὲς, οἵτινες οἵδε
Ἀνδρῶν εὐχετόωνται ἱκανέμεν ἡμέτερον δῶ;
Ψεύσομαι, ἦ ἔτυμον ἐρέω; κέλεται δέ με θυμός·
Οὐ γάρ πω τινά φημι ἐοικότα ὧδε ἰδέσθαι
Οὔτ' ἄνδρ' οὔτε γυναῖκα, (σέβας μ' ἔχει εἰσορόωσαν)
Ὡς ὅδ' Ὀδυσσῆος μεγαλήτορος υἷι ἔοικε
Τηλεμάχῳ, τὸν ἔλειπε νέον γεγαῶτ' ἐνὶ οἴκῳ
Κεῖνος ἀνὴρ, ὅτ' ἐμεῖο κυνώπιδος εἵνεκ' Ἀχαιοὶ
Ἤλθεθ' ὑπὸ Τροίην, πόλεμον θρασὺν ὁρμαίνοντες.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος,
Οὕτω νῦν καὶ ἐγὼ νοέω, γύναι, ὡς σὺ ἐΐσκεις.
Κείνου γὰρ τοιοίδε πόδες, τοιαίδε τε χεῖρες,
Ὀφθαλμῶν τε βολαὶ, κεφαλή τ' ἐφύπερθέ τε χαῖται.
Καὶ νῦν ἤτοι ἐγὼ μεμνημένος ἀμφ' Ὀδυσῆϊ,
Μυθεόμην ὅσα κεῖνος ὀϊζύσας ἐμόγησεν
Ἀμφ' ἐμοί, αὐτὰρ ὁ πικρὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβε,
Χλαῖναν πορφυρέην ἄντ' ὀφθαλμοῖιν ἀνασχών.

Τὸν δ' αὖ Νεστορίδης Πεισίστρατος ἀντίον ηὔδα,
Ἀτρεΐδη Μενέλαε διοτρεφὲς, ὄρχαμε λαῶν,
Κείνου μέν τοι ὅδ' υἱὸς ἐτήτυμον, ὡς ἀγορεύεις·
Ἀλλὰ σαόφρων ἐστὶ, νεμεσσᾶται δ' ἐνὶ θυμῷ,
Ὧδ' ἐλθὼν τὸ πρῶτον, ἐπεσβολίας ἀναφαίνειν
Ἄντα σέθεν, τοῦ νῶϊ θεοῦ ὣς τερπόμεθ' αὐδῇ.
Αὐτὰρ ἐμὲ προέηκε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ
Τῷ ἅμα πομπὸν ἕπεσθαι· ἐέλδετο γάρ σε ἰδέσθαι,
Ὄφρα οἱ ἤ τι ἔπος ὑποθήσεαι, ἠέ τι ἔργον.

Sunt, quãdoquidẽ valdè multa paſſus ſũ, & perdidi domũ, (γρ. πολλὰ πάθον.)
Perquàm benè habitatam, continentem multa, & pretioſa.
Quorũ vtinam debuiſſem vel tertiam habens in domo partẽ
Habitare, illi verò viri ſalui eſſent: qui tum perierunt
Troia in lata longè ab Argis pulchros-equos-paſcente.
Sed tamen omnes quidem lugens & deflens,
Crebrò domi deſidens noſtræ,
Interdum quidem luctu mentem oblector interdum rurſus
Quieſco. breuis verò ſatietas moleſti luctus,
Horum omnium non tantùm lugeo, tametſi triſtis,
Vt vnius gratia, qui mihi ſomnum inuiſum facit & cibum
Recordanti, quoniam nullus Græcorum tanta elaborauit
Quot Vlyſſes elaborauit & ſuſtulit: huic futuri ſunt
Ipſi dolores fieri, mihi verò triſtitia ſemper inceſſabilis
Ob illum, quoniam diu longè abeſt, neque ſcimus
An viuat ille an mortuus ſit, deflens illius gratia
Laërtiſque ſenex, & prudens Penelope,
Telemachuſq; quem reliquit recens natum in domo.
Sic ait, huic certè ob patrem deſiderium excitauit luctus:
Lacrymas verò à palpebris humi fudit de patre audiens,
Chlænam purpuream oculis obtendens.
Vtraque manu: agnouit autem Menelaus ipſum:
Cogitauit verò deinde in mente & in animo,
An ipſum eum patris ſineret memoriam inducere,
An prior interrogaret ſingulaque diceret. (γρ. ἕκαστά τε πειρήσαιτο.)
Interim dum ille iſta deliberabat in mente & in animo,
Helena verò ex thalamo odorifero excelſo
Egreſſa eſt, Dianæ aureum-arcum-habenti ſimilis: (Helenæ ornatus.)
Huic ſtatim Adreſta ſellam benè factam appoſuit:
Alcippe verò tapeta ferebat mollis lanæ:
Phylo autem argenteum talarum ferebat, quem illi dedit
Alcandre Polybij vxor, qui habitabat in Thebis
Ægyptiacis, vbi plurima in ædibus bona iacent.
Qui Menelao dedit duo argentea labra,
Geminos verò tripodas, decem verò auri talenta:
Seorſim verò rurſus Helenæ vxor dederat pulchra dona,
Aureámque colum, talarúmque rotundum præbuit
Argenteum, auro verò labia immixta erant:
Hunc ſanè ei ancilla Phylo appoſuit ferens,
Filo elaborato repletum: cæterùm ſuper eum
Colus extenſa erat violaceam lanam habens.
Sedit verò in ſella, ſcabellum verò ſub pedibus erat:
Continuò autem illa verbis maritum interrogabat ſingula,
Scimúſne Menelaë rex quinam hi (Helena cum Menelao de aduentu fabulatur.)
Viri glorientur veniſſe noſtram domum?
Mentiar, an verum dicam: iubet me animus.
Nullum enim vnquam puto ſimiliter adeò vidiſſe
Neq; virũ, neque mulierẽ (admiratio me tenet aſpicientem)
Vt iſte Vlyſſis magnanimi filio ſimilis
Telemacho, quem reliquit recens natum domi ſuæ
Ille vir, quando mei inuerecundi gratia Græci
Venerunt ad Troiam, bellum audax excitantes.
Hanc viciſſim reſpondens allocutus eſt flauus Menelaus:
Sic nunc ego cognoſco vxor vt tu putas.
Illius enim eiuſmodi pedes eiuſmodique manus,
Oculorúmque iactus, capútque, & ſupernæ comæ,
Et nunc ſanè ego recordatus de Vlyſſe,
Loquebar quantas ille ærumnas patiens tolerauit
Pro me: cæterùm hic amaras à palpebris lacrymas ſtillat,
Chlænam purpuream oculis obtendens.
Hunc rurſus Neſtorides Piſiſtratus contrà allocutus eſt,
Atride Menelaë à-Ioue-nutrite dux populorum,
Illius quidem certè hic filius eſt, verè quemadmodum dicis;
Sed modeſtus eſt, indignum putat in animo,
Hunc veniens primùm, iactationes verborum oſtentare
Coram te, cuius nos dei tanquam delectamur voce:
Cæterùm me præmiſit Gerenius eques Neſtor
Hunc ſimul comes ſequerer. cupit enim te videre, (γρ. πομπόν.)
Vt ei aut verbis conſulas, ſiue reipſa.

Plurimos enim dolores patitur ob patrem filius abſentem:
γρ. ἄλλοι.
Domi ſuæ, cui non multi auxiliatores ſunt:
Sic nunc Telemacho eſt, hic quidem abeſt, neque ei alij
Sunt, qui per populum auertere poſſent calamitatem.
Menelaus dolet Vlyſſem abſentem.
Hunc. a. viciſſim reſpond. alloqu. eſt flauus Menelaus
Papæ, quàm certè amici viri filius meam domum
Peruenit, qui mei gratia plurima ſubiit certamina.
Atq; ipſum ſtatuebam reuerſum amaturum eſſe præcipuum
Græcorum, ſi nobis ſuper mare reditum dediſſet
Nauibus velocibus fieri Olympius latè tonans Iupiter.
Et ſanè ei in Argo erexiſſem vrbem & ædes ædificaſſem,
Ex Ithaca ferens cum facultatibus & filio ſuo,
Et omni populo, vna vrbe euacuata earum,
Quæ circum habitabantur, imperantur. a. à meipſo:
Et ſanè crebrò hic vnà fuiſſemus verſati: neque nos
Aliud diremiſſet amantéſque oblectantéſque,
Antequam mortis nigra nebula obruiſſet.
Sed hæc quidem forte erat vt inuideret deus ipſe
Qui illum infelicem abſque reditu ſolum reddidit.
Sic aut. his verò omnibus deſiderium excitauit luctus.
Flebat quidem Argiua Helena ex Ioue nata.
Flebat etiam Telemachúſque & Atrides Menelaus:
Neque ſanè Neſtoris filius abſque lacrymis habebat oculos.
Antilochus à Mẽnone occiſus.
Recordabatur enim in animo inculpati Antilochi,
Quem ſanè auroræ interfecit ſplendidæ inclytus filius:
Huius ille recordatus verba volatilia dixit,
Atride ſupra alios immortales te prudentem eſſe
Neſtor dicebat ille ſenex, quando recordaremur tui
Suis in domibus, & nos mutuò alloqueremur.
Quare nunc ſi forte licet, pareas mihi: non enim ego
Delector flens poſt cœnam, ſed cùm aurora
Erit mane genita quicquam neque moleſtè feram.
Flere, quicunq; mortuus fuerit mortalium & fatum conſeq. (fuerit.
Illud certè munus ſolum eſt miſerorum mortalium
Tonderéque comas, profunderéque lacrymas à genis.
Etenim meus mortuus eſt frater neutiquam ignauus
Græcorum: ſcies autem tu, non enim ego
Obuiam fui neque vidi: ſupra alios ferunt fuiſſe
Antilochũ, ſupra alios quidem currendo velocẽ bellatorem.
Hunc mutuis verbis excipiẽs alloq. eſt flauus Menelaus
Amice, quandoquidem talia dixiſti quæcunque prudens vir
Diceret & faceret, & qui maior natu eſſet:
(Eius etenim patris qui etiam prudentia loqueris:
Faciliter inſignis proles viri cui Saturnius
γρ. ἀρίγνω- τος γόνος.
Honorem dedit & dum nuberet naſcereturq́;:
Quemadmodum nunc Neſtori dedit aſſiduè dieb. omnibus,
Ipſum, quidem molliter ſeneſcere domi ſuæ,
Filios rurſus prudentes, & haſta eſſe optimos)
Nos verò fletum relinquamus, qui prius incidit:
Cœnæ autem rurſus memores ſimus, manibus verò aquam
Profundant: ſermones autem etiam manè erunt
Telemacho & mihi, ad colloquendum inuicem.
Sic ait, Aſphalion verò aquam manibus infudit
Sedulus famulus Menelai glorioſi.
Hi verò ad cibos paratos appoſitos manus mittebant.
Ibi tum alia excogitauit Helena è Ioue nata.
Pharmacum Helenæ diſcutiens triſtitia.
Protinus ſanè in vinum miſit pharmacum vnde bibebant,
Abſque dolore & ira, malorum obliuionem inducens,
Qui illud deglutiuerit poſtquam crateri mixtum erit
Non vtiq; tota die profundere poterit lacrymas à palpebris
Neque ſi ei mortui fuerint máterque paterque,
Neque ſi ei coràm fratrem aut charum filium
Ferro trucidarent, ipſe verò oculis videret.
Talia Iouis filia habebat pharmaca vtilia
Bona, quæ illi Polydamna præbuit Thonis vxor
Ægyptia, quæ plurima producit fertilis terra
Pharmaca plurima quidem ſalubria mixta, multa letha-lia,
Medicus verò vnuſquiſque peritus ſupra omnes
Homines: ſanè enim Pæonis ſunt ex generatione.

Πολλὰ γὰρ ἄλγε' ἔχει πατρὸς πάϊς οἰχομένοιο,
Ἐν μεγάροις, ᾧ μὴ * πολλοὶ ἀοσσητῆρες ἔωσιν.
Ὡς νῦν Τηλεμάχῳ ὁ μὲν οἴχεται, οὐδέ οἱ ἄλλοι
Εἰσ' οἵ κεν κατὰ δῆμον ἀλάλκοιεν κακότητα.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος,
Ὢ πόποι, ἦ μάλα δὴ φίλου ἀνέρος υἱὸς ἐμὸν δῶ
Ἵκεθ', ὃς εἵνεκ' ἐμεῖο πολέας ἐμόγησεν ἀέθλους.
Καί μιν ἔφην ἐλθόντα φιλησέμεν ἔξοχον ἄλλων
Ἀργείων, εἰ νῶϊν ὑπεὶρ ἅλα νόστον ἔδωκε
Νηυσὶ θοῇσι γενέσθαι Ὀλύμπιος εὐρύοπα Ζεύς.
Καί κέν οἱ Ἄργεϊ νάσσα πόλιν, καὶ δώματ' ἔτευξα,
Ἐξ Ἰθάκης ἀγαγὼν σὺν κτήμασι καὶ τεκεῖ ᾧ,
Καὶ πᾶσιν λαοῖσι, μίαν πόλιν ἐξαλαπάξας,
Αἳ περιναιετάουσιν, ἀνάσσονται δ' ἐμοὶ αὐτῷ·
Καί κε θάμ' ἐνθάδ' ἐόντες ἐμισγόμεθ'· οὐδέ κεν ἡμέας
Ἄλλο διέκρινεν φιλέοντέ τε τερπομένω τε,
Πρίν γ' ὅτε δὴ θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν.
Ἀλλὰ τὰ μέν που μέλλεν ἀγάσσεσθαι θεὸς αὐτός,
Ὃς κεῖνον δύστηνον ἀνόστιμον οἶον ἔθηκεν.
Ὣς φάτο, τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο.
Κλαῖε μὲν Ἀργείη Ἑλένη Διὸς ἐκγεγαυῖα,
Κλαῖε δὲ Τηλέμαχός τε καὶ Ἀτρεΐδης Μενέλαος·
Οὐδ' ἄρα Νέστορος υἱὸς ἀδακρύτω ἔχεν ὄσσε.
Μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο,
Τόν ῥ' Ἠοῦς ἔκτεινε φαεινῆς ἀγλαὸς υἱός·
Τοῦ ὅ γ' ἐπιμνησθεὶς ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν,
Ἀτρεΐδη, περὶ μέν σε βροτῶν πεπνυμένον εἶναι
Νέστωρ φάσχ' ὁ γέρων, ὅτ' ἐπιμνησαίμεθα σεῖο
Οἷσιν ἐνὶ μεγάροισι, καὶ ἀλλήλους ἐρέοιμεν.
Καὶ νῦν εἴ τί που ἔστι, πίθοιό μοι· οὐ γὰρ ἔγωγε
Τέρπομ' ὀδυρόμενος μεταδόρπιος· ἀλλὰ καὶ ἠὼς
Ἔσσεται ἠριγένεια. νεμεσσῶμαί γε μὲν οὐδὲν
Κλαίειν ὅς κε θάνῃσι βροτῶν καὶ πότμον ἐπίσπῃ.
Τοῦτό νυ καὶ γέρας οἶον ὀϊζυροῖσι βροτοῖσι,
Κείρασθαί τε κόμην, βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν·
Καὶ γὰρ ἐμὸς τέθνηκεν ἀδελφεός, οὔ τι κάκιστος
Ἀργείων· μέλλεις δὲ σὺ ἴδμεναι. οὐ γὰρ ἔγωγε
Ἤντησ', οὐδὲ ἴδον· περὶ δ' ἄλλων φασὶ γενέσθαι
Ἀντίλοχον, περὶ μὲν θείειν ταχὺν, ἠδὲ μαχητήν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος,
Ὦ φίλ', ἐπεὶ τόσα εἶπες ὅσ' ἂν πεπνυμένος ἀνὴρ
Εἴποι καὶ ῥέξειε, καὶ ὃς προγενέστερος εἴη·
(Τοίου γὰρ καὶ πατρὸς ὃ καὶ πεπνυμένα βάζεις·
Ῥεῖα δ' * ἀρίγνωτος γόνος ἀνέρος ᾧ τε Κρονίων
Ὄλβον ἐπινήσῃ γαμέοντί τε γεινομένῳ τε·
Ὡς νῦν Νέστορι δῶκε διαμπερὲς ἤματα πάντα,
Αὐτὸν μὲν λιπαρῶς γηρασκέμεν ἐν μεγάροισιν,
Υἱέας αὖ πινυτούς τε καὶ ἔγχεσιν εἶναι ἀρίστους)
Ἡμεῖς δὲ κλαυθμὸν μὲν ἐάσομεν, ὃς πρὶν ἐτύχθη·
Δόρπου δ' ἐξαῦτις μνησώμεθα, χερσὶ δ' ἐφ' ὕδωρ
Χευάντων· μῦθοι δὲ καὶ ἠῶθέν περ ἔσονται
Τηλεμάχῳ καὶ ἐμοὶ, διαειπέμεν ἀλλήλοισιν.
Ὣς ἔφατ'. Ἀσφαλίων δ' ἄρ' ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευεν,
Ὀτρηρὸς θεράπων Μενελάου κυδαλίμοιο.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Ἔνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησ' Ἑλένη Διὸς ἐκγεγαυῖα.
Αὐτίκ' ἄρ' εἰς οἶνον βάλε φάρμακον ἔνθεν ἔπινον,
Νηπενθές τ' ἄχολόν τε, κακῶν ἐπίληθον ἁπάντων.
Ὃς τὸ καταβρόξειεν, ἐπὴν κρητῆρι μιγείη,
Οὐκ ἂν ἐφημέριός γε βάλοι κατὰ δάκρυ παρειῶν,
Οὐδ' εἴ οἱ κατατεθναίη μήτηρ τε πατήρ τε,
Οὐδ' εἴ οἱ προπάροιθεν ἀδελφεὸν ἢ φίλον υἱὸν
Χαλκῷ δηιόῳεν, ὁ δ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῷτο.
Τοῖα Διὸς θυγάτηρ ἔχε φάρμακα μητιόεντα
Ἐσθλά, τά οἱ Πολύδαμνα πόρεν Θῶνος παράκοιτις
Αἰγυπτίη, τῇ πλεῖστα φέρει ζείδωρος ἄρουρα
Φάρμακα, πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρά.
Ἰητρὸς δὲ ἕκαστος ἐπιστάμενος περὶ πάντων
Ἀνθρώπων· ἦ γὰρ Παιήονός εἰσι γενέθλης.

Αὐτὰρ

Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἐνέηκε, κέλευσέ τε οἰνοχοῆσαι,
Ἐξαῦτις μύθοισιν ἀμειβομένη προσέειπεν·
Ἀτρείδη Μενέλαε διοτρεφὲς, ἠδὲ καὶ οἵδε
Ἀνδρῶν ἐσθλῶν παῖδες, (ἀτὰρ θεὸς ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλῳ
Ζεὺς ἀγαθόν τε κακόν τε διδοῖ· δύναται γὰρ ἅπαντα)
Ἤτοι νῦν δαίνυσθε καθήμενοι ἐν μεγάροισι,
Καὶ μύθοις τέρπεσθε· ἐοικότα γὰρ καταλέξω.
Πάντα μὲν οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω
Ὅσσοι Ὀδυσσῆος ταλασίφρονός εἰσιν ἄεθλοι·
Ἀλλ' οἷον τόδ' ἔρεξε καὶ ἔτλη καρτερὸς ἀνὴρ
Δήμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχετε πήματ' Ἀχαιοί.
Αὐτόν μιν πληγῇσιν ἀεικελίῃσι δαμάσσας,
Σπεῖρα κάκ' ἀμφ' ὤμοισι βαλὼν, οἰκῆϊ ἐοικὼς,
Ἀνδρῶν δυσμενέων κατέδυ πόλιν εὐρυάγυιαν·
Ἄλλῳ δ' αὐτὸν φωτὶ κατακρύπτων ἤϊσκε
Δέκτῃ, ὃς οὐδὲν τοῖος ἔην ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν·
Τῷ ἴκελος κατέδυ Τρώων πόλιν, οἱ δ' ἀβάκησαν
Πάντες· ἐγὼ δέ μιν οἴη ἀνέγνων τοῖον ἐόντα,
Καί μιν ἀνειρώτων· ὁ δὲ κερδοσύνῃ ἀλέεινεν.
Ἀλλ' ὅτε δή μιν ἐγὼ λόεον καὶ χρῖον ἐλαίῳ,
Ἀμφὶ δὲ εἵματα ἕσσα, καὶ ὤμοσα καρτερὸν ὅρκον,
Μὴ μὲν πρὶν Ὀδυσῆα μετὰ Τρώεσσ' ἀναφῆναι
Πρίν γε τὸν ἐς νῆάς τε θοὰς κλισίας τ' ἀφικέσθαι·
Καὶ τότε δή μοι πάντα νόον κατέλεξεν Ἀχαιῶν.
Πολλοὺς δὲ Τρώων κτείνας ταναήκεϊ χαλκῷ,
Ἦλθε μετ' Ἀργείους, κατὰ δὲ φρόνιν ἤγαγε πολλήν·
Ἔνθ' ἄλλαι Τρῳαὶ λίγ' ἐκώκυον· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
Χαῖρ', ἐπεὶ ἤδη μοι κραδίη τέτραπτο νέεσθαι
Ἂψ οἶκόνδ'· ἄτην δὲ μετέστενον, ἣν Ἀφροδίτη
Δῶχ', ὅτε μ' ἤγαγε κεῖσε φίλης ἀπὸ πατρίδος αἴης,
Παῖδά τ' ἐμὴν νοσφισσαμένην, θάλαμόν τε, πόσιν τε,
Οὔ τευ δευόμενον, οὔτ' ἂρ φρένας, οὔτε τι εἶδος.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος,
Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα γύναι κατὰ μοῖραν ἔειπες·
Ἤδη μὲν πολέων ἐδάην βουλήν τε νόον τε
Ἀνδρῶν ἡρώων, πολλὴν δ' ἐπελήλυθα γαῖαν·
Ἀλλ' οὔπω τοιοῦτον ἐγὼν ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
Οἷον Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἔσκε φίλον κῆρ.
Οἷον καὶ τόδ' ἔρεξε καὶ ἔτλη καρτερὸς ἀνὴρ,
Ἵππῳ ἐνὶ ξεστῷ, ἵν' ἐνήμεθα πάντες ἄριστοι
Ἀργείων, Τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες.
Ἦλθες ἔπειτα σὺ κεῖσε· κελευσέμεναι δέ σ' ἔμελλε
Δαίμων, ὃς Τρώεσσιν ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι,
Καί τοι Δηΐφοβος θεοείκελος ἕσπετ' ἰούσῃ.
Τρὶς δὲ περίστειξας κοῖλον λόχον ἀμφαφόωσα,
Ἐκ δ' ὀνομακλήδην Δαναῶν ὀνόμαζες ἀρίστους,
Πάντων Ἀργείων φωνὴν ἴσκουσ' ἀλόχοισιν.
Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ Τυδείδης καὶ δῖος Ὀδυσσεὺς
Ἥμενοι ἐν μέσσοισιν, ἀκούσαμεν ὡς ἐβόησας.
Νῶϊ μὲν ἀμφοτέρω μενεήναμεν ὁρμηθέντε
Ἢ ἐξελθέμεναι, ἢ ἔνδοθεν αἶψ' ὑπακοῦσαι·
Ἀλλ' Ὀδυσεὺς κατέρυκε καὶ ἔσχεθεν ἱεμένω περ.
Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀκὴν ἔσαν υἷες Ἀχαιῶν·
Ἄντικλος δὲ σέ γ' οἶος ἀμείψασθαι ἐπέεσσιν
Ἤθελεν· ἀλλ' Ὀδυσεὺς ἐπὶ μάστακα χερσὶ πίεζε
Νωλεμέως κρατερῇσι, σάωσε δὲ πάντας Ἀχαιούς·
Τόφρα δ' ἔχ' ὄφρα σε νόσφιν ἀπήγαγε Παλλὰς Ἀθήνη.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Ἀτρείδη Μενέλαε διοτρεφὲς, ὄρχαμε λαῶν,
Ἄλγιον· οὐ γάρ οἵ τι τόδ' ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον,
Οὐδ' εἴ οἱ κραδίη γε σιδηρέη ἔνδοθεν ἦεν.
Ἀλλ' ἄγετ' εἰς εὐνὴν τράπεθ' ἡμέας,* ὄφρα καὶ ἤδη
Ὕπνῳ ὕπο γλυκερῷ* ταρπώμεθα κοιμηθέντες.
Ὣς ἔφατ'· Ἀργείη δ' Ἑλένη δμῳῇσι κέλευσε
Δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγεα καλὰ
Πορφύρε' ἐμβαλέειν, στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας,
Χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὔλας καθύπερθεν ἕσασθαι.
Αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι·
Δέμνια δὲ στόρεσαν· ἐκ δὲ ξείνους ἄγε κῆρυξ.

Cæterum poſtquam ſane immiſit, iuſſitq́, vinum infundere,
Denuo verbis excipiens alloquutus eſt,
Atride Menelaë à Ioue-nutrite, atque etiam hi
Virorum fortium filij (porro Deus alterum poſt alterum
Iupiter bonumq́, malumq́, tribuit, poteſt enim omnia)
Quare nunc conuiuamini ſedentes in domibus,
Et ſermonibus delectamini, decentia enim ordine dicam.
Omnia quidem non ego enarrare queam, neque nominare Helena de Vlyſſe & Ilij excidio.
Quot Vlyſſis patientis ſunt certamina:
Sed qualiter iſtud fecit & ſuſtinuit fortis vir
Populo in Troianorum, ibi paſſi eſtis ærumnas Græci:
Seipſum plagis indecentibus domando,
Vilibus pannis circumiectis ad humeros ſeruo ſimilis,
Virorum hoſtium ingreſſus eſt vrbem latam:
Alteri verò ſeipſum viro diſſimulans aſſimulauit
Mendico, qui neutiquam talis erat apud naues Græcorum.
Huic ſimilis ingreſſus eſt Troianorum vrbem, illi verò ignorabant
Omnes: ego verò ipſum ſola agnoui talem,
Et ipſum interrogabam: ille verò aſtutia tergiuerſabatur.
Sed quando certè ipſum laui & vnxi oleo,
Veſtibus autem indui & iuraui validum iuramentum,
Non ante Vlyſſem Troianis me edituram,
Quàm ipſe ad naues celeres tentoriáque perueniſſet:
Et tandem mihi omnem rem aperuit Græcorum.
Plurimos autem Troianorum cùm interfeciſſet longo ferro,
Venit ad Græcos: aſtutiam verò induxit multam.
Ibi aliæ Troianæ ſtridulè eiulabant: ſed meum pectus
Gaudebat, nam iam mihi corde verſum erat redire
Rurſus domum: damnum verò deflebam quod Venus
Dederat, quando me duxit hinc chara à patria terra,
Filiamq́, meam defraudans, thalamumq́, maritumq́,
Nullius rei indigentem, neque mente, neque pulchritudine.
Hanc verò dictis excipiens alloqu. eſt flauus Menelaus.
Et certè hæc omnia vxor vt decet dixiſti:
Iam quidem multoru n cognoui conſiliúmque mentemq́,
Virorum heroum, multamq́, peragraui terram:
Sed nondum talem ego vidi oculis
Qualis Vlyſſis patientis erat gratum pectus,
Quale etiam illud fecit & ſuſtinuit fortis vir, ἵππῳ ἐνί. Vlyſſes in equo Troiano.
Equo in polito, vbi inſidebamus omnes optimates
Græcorum, Troianis cædem & fatum inferentes.
Veniſti deinde illuc: iuſſiſſe autem te debuit
Deus, qui Troianis voluit gloriam præbuiſſe,
Et te Deiphobus deo ſimilis ſequebatur profectum,
Ter autem circumluſtraſti cauas inſidias attrectans,
Nominatim verò Græcorum nominabas optimates,
Omnium Græcorum voce aſſimulata vxoribus, Helena equo incluſos nominatim vocauit.
Cæterùm ego & Diomedes & diuus Vlyſſes
Sedentes inter medios, audiuimus vt vocabas.
Nos quidem ambo prompti eramus facto impetu
Potius exire quàm intus rurſus audire:
Sed Vlyſſes prohibuit & continuit quantumuis cupidos. γρ. ἱεμένους.
Ibi alij quidem omnes abſque voce filij Græcorum:
Anticlus verò te ſolus conuenire verbis
Voluit: ſed Vlyſſes os manibus compreſſit
Indeſinenter fortibus, ſeruauit verò omnes Græcos:
Tà diu detinuit donec te ſeorſim adduxit Pallas Minerua. Telemachus Menelao loquitur.
Hunc rurſus Telemachus prudens contrà alloquutus eſt,
Atride Menelaë à Ioue-nutrite, dux populorum,
Durum eſt: non enim ei iſta depulerunt triſtem mortem,
Neque ſi ei cor ferreum intus eſſet.
Sed agite ad cubile ducite nos, vt iam
Somno à dulci delectemur dormientes. [illegible]
Sic ait, Argiua autem Helena ancillis præcepit
Cubilia ſub porticu ponere, & ſtragula pulchra
Purpurea inijcere, ſternereq́, ſupernè tapetas,
Lanasq́, imponere villoſas ad ſuprà cooperiendum.
Illæ ibant ex ædibus facem in manibus geſtantes. Itur cubitum.
Cubilia verò strauerunt, hoſpites autem eduxit præco,

Hi quidem in veſtibulo domus illic dormiebant,
Telemachuſq; heros & Neſtoris inclytus filius:
Atrides verò dormiuit in receſſu domus excelſæ.
Iuxta enim Helena lato-peplo cubabat præſtant. mulierum
Quando verò manè-genita apparuit roſeis-digitis aurora,
Surrexit ex lectulo voce bonus Menelaus
Veſtes indutus, acutum. v. gladium circumpoſuit humero,
Pedibus verò mollibus ſubligauit pulchros calceos.
Quærit Menelaus ex Telemacho cauſã profectionis. *Feſtinabat ire ex thalamo deo ſimilis obuiam,*
Telemacho. v. aſſidebat, ſermonémq; habuit & proloquiit,
Et quid te incitans huc egit Telemache heros
Ad Lacedæmona diuinam per lata dorſa maris?
An publicum an priuatum? hoc mihi verè dic.
Hunc rurſus Telemachus prudens contrà alloquutus eſt.
Atride Menelaë à-Ioue-nutrite, rex populorum,
Veni ſi aliquam mihi famam de patre diceres:
Diſſipatur mihi domus, pereunt verò pinguia opera:
Hoſtium virorum plena eſt domus, qui mihi perpetuò
Oues imbecilles mactant & flexipedes, ſinuoſos boues,
Matris meæ proci, immenſam iniuriam habentes.
Præterea nunc ad tua genua venio, ſiquidem velis
Illius ſæuam mortem dicere, ſicubi vidiſti
Oculis tuis, aut alterius ſermonibus audiuiſti
Errantis, ſupra modum. n. ipſum ærumnoſa peperit mater.
Neque quicquam me veritus blandiaris neque miſertus,
Sed planè mihi enarra quomodo incidiſti conſpectu.
Precor ſi vnquam tibi aliquod pater meus bonus Vlyſſes
γρ. εἶπ. *Aut dictum aut etiam factum promittens effecit*
Populo in Troianorum, vbi paſſi eſtis ærumnas Græci.
Horum nunc mihi memor ſis, & mihi verum enarra.
Hunc multum ſuſpirans alloquutus eſt flauus Menelaus,
Papæ, certè valdè iam fortis viri in cubili
Voluerunt cubare, imbecilles ipſi cùm ſint.
Quemadmodum ſi quando in luſtro ceruæ fortis leonis
Hinnulos collocans nuper genitos lactantes,
Iuga inueſtigat, & valles herboſas
Paſcens, hic deinde ſuum ingreſſus cubile,
Vtriſque verò illis indecentem mortem immittit:
Ita Vlyſſes illis indecens fatum immittet.
Vtinam Iupiterque pater, & Minerua, & Apollo,
Talis ſit qualis olim bene condita in Leſbo,
Contentione cum Philomelide luctatus eſt inſurgens,
Proſtrauit verò fortiter, gauiſi ſunt verò omnes Græci:
Talis exiſtens cum procis verſaretur Vlyſſes,
Omnes ſanè breuis vitæ fierent amarúmq; matrimonij.
Iſta verò quæ me interrogas & precaris, non vtique ego
Alia præter verum dixero declinando, neque decipiam:
Sed ea quidem quæ mihi dixit ſenex marinus verus,
Ex his neutiquam tibi ego celabo dictum, neque occultabo.
Menelai nauigatio. *In Ægypto me adhuc huc dij cupidum venire (tombas,*
Detinuerũt, quoniã non ipſis exhibueram legitimas Heca-
γρ. θάνατ-τι. *Ipſi enim ſemper volunt dij non memores eſſe præceptorum.*
Inſula deinde quædam eſt valdè vndoſo in ponto.
Ægyptum ante (Pharum verò ipſam vocant)
Tantum ſemota quantum tota die caua nauis
Conficit, cui ſtridulus ventus aſpirat à puppi.
In ea autem portus portuoſus, vnde naues æquales
In pontum deducunt poſtquam hauſerunt nigram aquam,
Hic me viginti diebus detinuerunt dij, neque vnquam venti ſecundi
Spirantes apparuerunt marini, qui ſanè nauium
Ductores ſunt ſupra lata dorſa maris.
Et ſanè iam viatica omnia corrupta eſſent & animi virorum.
γρ. ἐλέησε. *Niſi me aliqua dearum reſpexiſſet, & mei miſerta eſſet,*
Protei glorioſi filia marini ſenis,
Edothea, huic ſanè potiſſimum animum commoui,
Quæ mihi ſoli inter errandum obuia fuit ſeorſum à ſocijs:
Semper enim circa inſulam errantes piſcabantur
Curuis hamis: affligebat verò ventrem fames.
Hæc me propè aſtans, verbum dixit, & proloquuta eſt,

Οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμου αὐτόθι κοιμήσαντο,
Τηλέμαχός θ' ἥρως καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱός·
Ἀτρείδης δὲ καθεῦδε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο,
Πὰρ δ' Ἑλένη τανύπεπλος ἐλέξατο δῖα γυναικῶν.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Ὤρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφι βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
Εἵματα ἑσσάμενος, περὶ δὲ ξίφος ὀξὺ θέτ' ὤμῳ,
Ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα.
Βῆ δ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο θεῷ ἐναλίγκιος ἄντην,
Τηλεμάχῳ δὲ παρῖζεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε,
Τίπτε δέ σε χρειὼ δεῦρ' ἤγαγε Τηλέμαχ' ἥρως,
Ἐς Λακεδαίμονα δῖαν, ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης;
Δήμιον, ἢ ἴδιον; τόδε μοι νημερτὲς ἐνίσπες.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Ἀτρείδη Μενέλαε διοτρεφὲς, ὄρχαμε λαῶν,
Ἤλυθον εἴ τινά μοι κληηδόνα πατρὸς ἐνίσποις·
Ἐσθίεταί μοι οἶκος, ὄλωλε δὲ πίονα ἔργα·
Δυσμενέων δ' ἀνδρῶν πλεῖος δόμος, οἵτε μοι αἰεὶ
Μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς,
Μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες.
Τοὔνεκα νῦν τὰ σὰ γούναθ' ἱκάνομαι, αἴ κ' ἐθέλῃσθα
Κείνου λυγρὸν ὄλεθρον ἐνισπεῖν, εἴ που ὄπωπας
Ὀφθαλμοῖσι τεοῖσιν, ἢ ἄλλου μῦθον ἄκουσας
Πλαζομένου, πέρι γάρ μιν ὀϊζυρὸν τέκε μήτηρ.
Μηδέ τί μ' αἰδόμενος μειλίσσεο μηδ' ἐλεαίρων,
Ἀλλ' εὖ μοι κατάλεξον ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς.
Λίσσομαι, εἴ ποτέ τοί τι πατὴρ ἐμὸς ἐσθλὸς Ὀδυσσεὺς
Ἢ ἔπος * ἠέ τι ἔργον ὑποστὰς ἐξετέλεσσε
Δήμῳ ἔνι Τρώων, ὅθι πάσχετε πήματ' Ἀχαιοί,
Τῶν νῦν μοι μνῆσαι, καί μοι νημερτὲς ἐνίσπες.
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος,
Ὢ πόποι, ἦ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ
Ἤθελον εὐνηθῆναι ἀνάλκιδες αὐτοὶ ἐόντες.
Ὡς δ' ὁπότ' ἐν ξυλόχῳ ἔλαφος κρατεροῖο λέοντος
Νεβροὺς κοιμήσασα νεηγενέας γαλαθηνοὺς,
Κνημοὺς ἐξερέῃσι καὶ ἄγκεα ποιήεντα
Βοσκομένη, ὁ δ' ἔπειτα ἑὴν εἰσήλυθεν εὐνὴν,
Ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκεν·
Ὡς Ὀδυσεὺς κείνοισιν ἀεικέα πότμον ἐφήσει.
Αἲ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπολλον,
Τοῖος ἐὼν οἷός ποτ' ἐϋκτιμένῃ ἐνὶ Λέσβῳ,
Ἐξ ἔριδος Φιλομηλείδῃ ἐπάλαισεν ἀναστὰς,
Κὰδ δ' ἔβαλε κρατερῶς, κεχάροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί·
Τοῖος ἐὼν μνηστῆρσιν ὁμιλήσειεν Ὀδυσσεὺς,
Πάντες κ' ὠκύμοροί τε γενοίατο πικρόγαμοί τε.
Ταῦτα δ' ἅ μ' εἰρωτᾷς καὶ λίσσεαι, οὐκ ἂν ἔγωγε
Ἄλλα παρὲξ εἴποιμι παρακλιδὸν, οὐδ' ἀπατήσω·
Ἀλλὰ τὰ μέν μοι ἔειπε γέρων ἅλιος νημερτὴς,
Τῶν οὐδέν τοι ἐγὼ κρύψω ἔπος οὐδ' ἐπικεύσω.
Αἰγύπτῳ μ' ἔτι δεῦρο θεοὶ μεμαῶτα νέεσθαι
Ἔσχον, ἐπεὶ οὔ σφιν ἔρεξα τεληέσσας ἑκατόμβας·
Οἱ δ' αἰεὶ * βούλοντο θεοὶ μεμνῆσθαι ἐφετμέων.
Νῆσος ἔπειτά τις ἔστι πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ,
Αἰγύπτου προπάροιθε (Φάρον δέ ἑ κικλήσκουσι)
Τόσσον ἄνευθ' ὅσσον τε πανημερίη γλαφυρὴ νηῦς
Ἤνυσεν, ᾗ λιγὺς οὖρος ἐπιπνείῃσιν ὄπισθεν·
Ἐν δὲ λιμὴν εὔορμος, ὅθεν τ' ἀπὸ νῆας ἐΐσας
Ἐς πόντον βάλλουσιν, ἀφυσσάμενοι μέλαν ὕδωρ.
Ἔνθα μ' ἐείκοσιν ἤματ' ἔχον θεοὶ, οὐδέ ποτ' οὖροι
Πνείοντες φαίνονθ' ἁλιαέες, οἵ ῥά τε νηῶν
Πομπῆες γίγνονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
Καί νύ κεν ἤϊα πάντα κατέφθιτο καὶ μένε' ἀνδρῶν,
Εἰ μή τίς με θεῶν ὀλοφύρατο καί μ' * ἐσάωσε,
Πρωτέος ἰφθίμου θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος,
Εἰδοθέη· τῇ γάρ ῥα μάλιστά γε θυμὸν ὄρινα,
Ἥ μ' οἴῳ ἔρροντι συνήντετο νόσφιν ἑταίρων.
Αἰεὶ γὰρ περὶ νῆσον ἀλώμενοι ἰχθυάασκον
Γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν, ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμός.
Ἡ δ' ἐμεῦ ἄγχι στᾶσα ἔπος φάτο, φώνησέν τε,

Νήπιός εἰς, ὦ ξεῖνε, λίην τόσον, ἠδὲ χαλίφρων,
Ηὲ ἑκὼν μεθιεῖς, καὶ τέρπεαι ἄλγεα πάσχων,
Ως δὴ δηθ' ἐνὶ νήσῳ ἐρύκεαι, οὐδέ τι τέκμωρ
Εὑρέμεναι δύνασαι, μινύθει δέ τοι ἦτορ ἑταίρων.
Ως ἔφατ', αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον,
Εκ μέν τοι ἐρέω, ἥτις σύ περ ἐσσὶ θεάων,
Ως ἐγὼ οὔτι ἑκὼν κατερύκομαι, ἀλλά νυ μέλλω
Αθανάτους ἀλιτέσθαι οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
Αλλὰ σύ πέρ μοι εἰπὲ (θεοὶ δέ τε πάντα ἴσασιν)
Οστις μ' ἀθανάτων πεδάᾳ καὶ ἔδησε κελεύθου.
Νόστον θ', ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσομαι ἰχθυόεντα.
Ως ἐφάμην, ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο δῖα θεάων,
Τοιγὰρ ἐγώ τοι ξεῖνε μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω,
Πωλεῖταί τις δεῦρο γέρων ἅλιος νημερτὴς,
Αθάνατος Πρωτεὺς Αἰγύπτιος, ὅς τε θαλάσσης
Πάσης βένθεα οἶδε, Ποσειδάωνος ὑποδμώς·
Τόνδε τ' ἐμόν φασιν πατέρ' ἔμμεναι, ἠδὲ τεκέσθαι·
Τόν γ' εἴ πως σὺ δύναιο λοχησάμενος λελαβέσθαι,
Ος κέν τοι εἴπῃσιν ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύθου,
Νόστον θ', ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσεαι ἰχθυόεντα,
Καὶ δέ κέ τοι εἴπῃσι διοτρεφὲς, αἴ κ' ἐθέλῃσθα,
Οττι τοι ἐν μεγάροισι κακόν τ' ἀγαθόν τε τέτυκται,
Οἰχομένοιο σέθεν δολιχὴν ὁδὸν ἀργαλέην τε.
Ως ἔφατ', αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον,
Αὐτὴ νῦν φράζευ σὺ λόχον θείοιο γέροντος,
Μή πώς με προϊδὼν ἠὲ προδαεὶς ἀλέηται,
Αργαλέος γάρ τ' ἐστὶ θεὸς βροτῷ ἀνδρὶ δαμῆναι.
Ως ἐφάμην, ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο δῖα θεάων,
Τοιγὰρ ἐγώ τοι ξεῖνε μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω·
Ημος δ' ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
Τῆμος ἄρ' ἐξ ἁλὸς εἶσι γέρων ἅλιος νημερτὴς,
Πνοιῇ ὕπο Ζεφύροιο, μελαίνῃ φρικὶ καλυφθεὶς,
Εκ δ' ἐλθὼν κοιμᾶται ὑπὸ σπέεσι γλαφυροῖσιν.
Αμφὶ δέ μιν φῶκαι νέποδες καλῆς ἁλοσύδνης
Αθρόαι εὕδουσιν, πολιῆς ἁλὸς ἐξαναδῦσαι,
Πικρὸν ἀποπνείουσαι ἁλὸς πολυβενθέος ὀδμήν.
Ενθα σ' ἐγὼν ἀγαγοῦσα ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι,
Εὐνάσω ἑξείης· σὺ δ' ἐῢ κρίνασθαι ἑταίρους
Τρεῖς, οἵ τοι παρὰ νηυσὶν ἐϋσσέλμοισιν ἄριστοι.
Πάντα δέ τοι ἐρέω ὀλοφώϊα τοῖο γέροντος.
Φώκας μέν τοι πρῶτον ἀριθμήσει, καὶ ἔπεισιν·
Αὐτὰρ ἐπὴν πάσας πεμπάσσεται, ἠδὲ ἴδηται,
Λέξεται ἐν μέσσῃσι νομεὺς ὣς πώεσι μήλων·
Τὸν μὲν ἐπὴν δὴ πρῶτα κατευνηθέντα ἴδησθε,
Καὶ τότ' ἔπειθ' ὑμῖν μελέτω κάρτος τε βίη τε,
Αὖθι δ' ἔχειν μεμαῶτα καὶ ἐσσύμενόν περ ἀλύξαι.
Πάντα δὲ γιγνόμενος πειρήσεται ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν
Ερπετὰ γίγνονται, καὶ ὕδωρ, καὶ θεσπιδαὲς πῦρ.
Υμεῖς δ' ἀστεμφέως ἐχέμεν, μᾶλλόν τε πιέζειν.
Αλλ' ὅτε κεν δή σ' αὐτὸς ἀνείρηται ἐπέεσσι,
Τοῖος ἐὼν οἷόν κε κατευνηθέντα ἴδησθε,
Καὶ τότε δὴ σχέσθαι τε βίης, λῦσαί τε γέροντα
Ηρως· εἴρεσθαι δὲ θεῶν ὅστις σε χαλέπτει,
Νόστον θ', ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσεαι ἰχθυόεντα.
Ως εἰποῦσ' ὑπὸ πόντον ἐδύσετο κυμαίνοντα·
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆας, ὅθ' ἕστασαν ἐν ψαμάθοισιν,
Ηϊα· πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κιόντι.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θάλασσαν,
Δόρπον θ' ὁπλισάμεσθ', ἐπί τ' ἤλυθεν ἀμβροσίη νύξ,
Δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Ημος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς,
Καὶ τότε δὴ παρὰ θῖνα θαλάσσης εὐρυπόροιο
Ηϊα, πολλὰ θεοὺς γουνούμενος· αὐτὰρ ἑταίρους
Τρεῖς ἄγον, οἷσι μάλιστα πεποίθεα πᾶσαν ἐπ' ἰθύν.
Τόφρα δ' ἄρ' ἥ γ' ὑποδῦσα θαλάσσης εὐρέα κόλπον,
Τέσσαρα φωκάων ἐκ πόντου δέρματ' ἔνεικε·
Πάντα δ' ἔσαν νεόδαρτα, δόλον δ' ἐπεμήδετο πατρί.
Εὐνὰς δ' ἐν ψαμάθοισι διαγλάψασ' ἁλίῃσιν,
Ηστο μένουσ'· ἡμεῖς δὲ μάλα σχεδὸν ἤλθομεν αὐτῆς·

Stultus es ô hoſpes maximopere, aut remiſſo animo,
Aut ſponte ceſſas, & delectaris dolores ferens,
Qui certè diu in inſula detineris, neque vllum finem
Inuenire poteris, minuitur autem tibi pectus ſociorum.
Sic ait, cæterùm ego ipſam mutuis excipiens alloqu. ſum,
Sanè tibi dicam, quæcunque tandem ſis dearum,
Quòd ego neutiquam voluntarius detineor, ſed videor
Immortales offendiſſe qui cœlum latum habitant.
Sed tu mihi dic (dij enim omnia ſciunt)
Quiſnam me immortalium impedit & moratur iter:
Reditumq́, vt in pontum deueniam piſcoſum.
Sic dicebam, illa verò ſtatim reſpondebat diua dearum,
Enimuerò ego tibi, ô hoſpes, valdè verè enarrabo,
Verſatur quiſpiam hic ſenex marinus veridicus,
Immortalis Proteus Ægyptius, quique maris
Totius profunditates nouit, Neptuni miniſter:
Hunc meum inquiunt patrem eſſe, atque genuiſſe,
Quem ſi pacto tu poteris ex-inſidiis prendere,
Qui tibi dicat viam & menſuras itineris,
Reditúmque, vt per mare proficiſcaris piſcoſum.
Atque præterea tibi diceret ô nobilis, ſi modo velis,
Quodcunque tibi in domibus malumq́; bonumq́; accidiſſet,
Abſente te per longam viam difficilemque.
Sic ait, cæterùm ego ipſam viciſſim alloquutus ſum,
Ipſa nunc explica inſidias ſenis,
Ne quo pacto me præuidens aut præſciens effugiat,
Difficilis enim eſt deus mortali homini domari,
Sic dicebam, ipſa continuò reſpondit diua dearum:
Enimuero ego tibi hoſpes valdè verè dicam:
Quando verò ſol medium cœlum aſcenderit,
Tum certè è mari emergit ſenex marinus veridicus,
Flatu ſub Zephyri, nigra procella obtectus,
Egreſſus verò dormit ſub ſpecubus cauis.
Circa ipſum.v. Phocæ carentes pedibus pulchræ Haloſydnes
Frequentes dormiunt è cano mari egreſſæ,
Acerbum ſpirantes maris profundi odorem.
Illuc te ego ducens ſimul aurora illuceſcente,
Collocabo ex ordine: tu verò probè elige ſocios
Tres, qui tibi apud naues tranſtratas optimi ſunt:
Omnes autem tibi enarrabo aſtutias ipſius ſenis.
Phocas quidem primùm numerabit, & inſpiciet:
Cæterùm poſtquā omnes per quinterniones numerarit atq́; (inſpexerit,
Cubabit in medio, paſtor veluti in grege ouium.
Atque vbi primùm ſopitum videritis,
Tum deinde vobis curæ ſit roburq́; viſq́;,
Illic verò tenete cupientem & geſtientem elabi.
Omnia verò factus molietur, quæcunque in terra
Reptilia ſunt, & aqua, & diuinitus ardens ignis.
Vos autem firmiter tenete, magiſque premite.
Sed quando certè te ipſe interrogauerit verbis,
Talis qualem conſopitum videratis,
Et tum certè deſiſte à vi, ſolueque ſenem
Heros: interroga verò, deorum quiſnam te affligat,
Reditumq́, vt per pontum proficiſcaris piſcoſum.
Sic loquuta, ſub pontum ſubiit fluctuantem:
Cæterùm ego ad naues vbi ſtabant in arena,
Ibam, plurima verò mihi cor cogitabat eunti.
Cæterum poſtquam ad nauem veni atque mare,
Cœnam apparauimus, deinde acceſſit diuina nox,
Tum obdormiuimus in littore maris.
Quando verò manè-genita apparuit roſeis-digitis aurora,
Tunc ad littus maris lata-vada habentis
Ibam, plurimùm dijs ſupplicans: porro ſocios
Tres ducebam, quibus potiſſimùm confidebā ad omnē vim.
Intereà verò hæc ingreſſa maris latum ſinum,
Quatuor Phocarum ex ponto pelles attulit:
Omnes verò erant recens excoriatæ, dolum autem ſtruebat patri.
Cubilibus autem in arena exſculptis marina,
Sedebat expectans: nos valdè propè venimus eam:

Edothea Menelao erranti dat conſilium.

γρ. ἐγὼν ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν.

Edotheæ de patre Protheo capiendo conſilium.

Edotheæ doli in patrem.

γρ. διαγλά-ψασ'.

Ex ordine verò collocauit, iniecit autem corium vnicuique.
γρ. Εὐδέμεναι αἰνῶς. γρ. γάρ κ' εὖ. *Hic iam moleſtiſſima inſidia erant: affligebat enim grauiter*
Phocarum in mare-nutritarum peſſimus odor:
Quis etenim marinum propè cetum poſſet cubare?
Sed ipſa ſeruauit & excogitauit magnam vtilitatem:
Ambroſiam ad nares vnicuique poſuit afferendo,
Dulce valdè ſpirantem: fugauit ceti odorem.
Totum matutinum tempus expectauimus patienti animo:
Phocæ autē è mari venerunt frequentes: illa quidem deinde
Ordine ſopiebantur iuxta littus maris.
Meridianus autem ſenex venit è mari, inuenit. a. Phocas
Protheus captus à Menelao. *Obeſas: omnes verò adibat, recenſuit autem numerum.*
Nos autem primos recenſuit inter cetos, nulloq́ animo
Putauit dolum eſſe, deinde cubauit & ipſe.
Nos verò protinus vociferantes irruimus: circum. a. manus
Iecimus, neque ipſe ſenex doloſa obliuiſcitur artis,
Sed certè primùm leo factus eſt magnis-iubis,
Porrò deinde draco, & panthera, atque ingens ſus
Factus eſt, etiam liquida aqua, & arbor altis folijs:
Nos verò firmiter tenebamus forti animo.
Sed cum iam anguſtabatur ſenex verſutias doctus,
Tunc certè me verbis interrogans alloquutus eſt,
Quis ſanè tibi Atrei fili deorum conſuluit conſilia,
Vt me caperes inuitum inſidiis cuius rei opus habes?
Sic ait, cæterùm ego ipſum excipiens alloquutus ſum,
γρ. ἀγρεύεις. *Scis ſenex, quid me ipſa decipiens interrogas?*
Quòd iam diu in inſula detineor, neque vllo pacto finem
Inuenire queo, minuitur autem mihi intus cor.
Sed tu vtique mihi dic (dij verò omnia ſciunt.)
Quinam me immortalium impedit & auertit à via,
Reditúmque, vt per pontum vadam piſcoſum.
Sic dicebam: ille. v. rurſus reſpondens, alloquutus eſt,
Atqui omnino debebas, Ioui aliiſque diis
Sacris litatis, conſcendere, vt velociſſimè
Tuam ad patriam venires nauigans per nigrum pontum.
Non enim tibi anteà fatum eſt amicóſque videre & venire
Ad domum bene-conſtructam, & tuam ad patriam terrā
Quàm Ægypti à-Ioue fluentis fluuij
Rurſus ad aquas redieris, feceriſque ſacras Hecatombas
Immortalibus diis, qui cœlum latum tenent:
Et tunc tibi dabunt viam dij quam tu deſideras.
Sic ait, cæterum mihi infractum eſt charum cor,
Eò quòd me rurſus iubebat per obſcurum pontum
Ægyptum ire, longam viam difficilémque.
Verum etiam ſic ipſum verbis excipiens alloquutus ſum,
Iſta quidem ſic perficiam ſenex vt tu præcipis.
Sed agè mihi hoc dic & verè recenſe,
Num omnes cum nauibus illæſi redierint Græci
Quos Neſtor & ego reliquimus à Troia profecti,
Num quiſpiam periit morte inopinata ſua in naue,
Aut amicorum in manibus poſtquam bellum confecerunt?
Sic dicebam, ille me rurſus excipiens alloquutus eſt,
γρ. μὴ ταῦτα. *Atride, ne me iſta interroga, neutiquam te conuenit*
Scire neque dicere meum animum, neque te puto
Diu abſque lacrymis fore, poſtquam bene omnia audieris,
γρ. ἀδάκρυτον ἔσεσθαι, ἐπεί κ' εὖ. γρ. Πολλοὶ μὲν τῶν γ' ἔθανον, πολ. *Multi quidem iſtorum domiti ſunt, plurimi verò relicti.*
Duces autem duo Græcorum loricatorum,
In reditu perierunt: pugna etenim & tu interfuiſti.
Vnus autem adhuc alicubi viuus detinetur lato in ponto.
γρ. ἐν. Πολλοὶ μὲν γὰρ τῶν γε δάμεν, πολ. *Aiax quidem in naui domitus eſt longos-remos-habente.*
Ad Gyras quidem primùm Neptunus aduexit
Petras ingentes & ſeruauit è mari.
Et ſanè effugiſſet mortem, quantumuis inuiſus Palladi,
Niſi impium dictum protuliſſet, & graue facinus patraſſet.
Dixit inuitis diis effugere ingentes fluctus maris:
Hunc Neptunus magnifica audiuit iactantem,
Statim deinde tridente arrepto manu forti,
Percuſſit Gyream petram, abſciditque ipſam:
Et vnum quidem illic manſit, alterum fruſtum incidit mari:

Ἑξείης δ' εὔνησε, βάλεν δ' ἐπὶ δέρμα ἑκάστῳ.
Κεῖθι δὴ αἰνότατος λόχος ἔπλετο· τεῖρε γὰρ αἰνῶς
Φωκάων ἁλιοτρεφέων ὀλοώτατος ὀδμή·
Τίς* γάρ κ' εἰναλίῳ παρὰ κήτεϊ κοιμηθείη;
Ἀλλ' αὐτὴ ἐσάωσε, καὶ ἐφράσατο μέγ' ὄνειαρ·
Ἀμβροσίην ὑπὸ ῥῖνα ἑκάστῳ θῆκε φέρουσα,
Ἡδὺ μάλα πνείουσαν, ὄλεσσε δὲ κήτεος ὀδμήν.
Πᾶσαν δ' ἠοίην μένομεν τετληότι θυμῷ·
Φῶκαι δ' ἐξ ἁλὸς ἦλθον ἀολλέες· αἱ μὲν ἔπειτα
Ἑξῆς εὐνάζοντο παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Ἔνδιος δ' ὁ γέρων ἦλθ' ἐξ ἁλός, εὗρε δὲ φώκας
Ζατρεφέας· πάσας δ' ἄρ' ἐπῴχετο, λέκτο δ' ἀριθμόν.
Ἐν δ' ἡμέας πρώτους λέγε κήτεσιν, οὐδέ τι θυμῷ
Ὠΐσθη δόλον εἶναι· ἔπειτα δὲ λέκτο καὶ αὐτός·
Ἡμεῖς δ' αἶψ' ἰάχοντες ἐπεσσύμεθ', ἀμφὶ δὲ χεῖρας
Βάλλομεν· οὐδ' ὁ γέρων δολίης ἐπελήθετο τέχνης,
Ἀλλ' ἤτοι πρώτιστα λέων γένετ' ἠϋγένειος,
Αὐτὰρ ἔπειτα δράκων, καὶ πάρδαλις, ἠδὲ μέγας σῦς·
Γίνετο δ' ὑγρὸν ὕδωρ, καὶ δένδρεον ὑψιπέτηλον.
Ἡμεῖς δ' ἀστεμφέως ἔχομεν τετληότι θυμῷ.
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἀνίαζ' ὁ γέρων ὀλοφώϊα εἰδώς,
Καὶ τότε δή μ' ἐπέεσσιν ἀνειρόμενος προσέειπε,
Τίς νύ τοι Ἀτρέος υἱὲ θεῶν συμφράσσατο βουλάς,
Ὄφρα μ' ἕλοις ἀέκοντα λοχησάμενος; τέο σε χρή;
Ὣς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον,
Οἶσθα γέρον· τί με ταῦτα παρατροπέων* ἐρεείνεις;
Ὡς δὴ δήθ' ἐνὶ νήσῳ ἐρύκομαι, οὐδέ τι τέκμωρ
Εὑρέμεναι δύναμαι, μινύθει δέ μοι ἔνδοθεν ἦτορ.
Ἀλλὰ σύ πέρ μοι εἰπέ (θεοὶ δέ τε πάντα ἴσασιν)
Ὅστις μ' ἀθανάτων πεδάᾳ καὶ ἔδησε κελεύθου,
Νόστον θ', ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσομαι ἰχθυόεντα.
Ὣς ἐφάμην, ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν,
Ἀλλὰ μάλ' ὤφελλες Διΐ τ' ἄλλοισίν τε θεοῖσι
Ῥέξας ἱερὰ κάλ' ἀναβαινέμεν, ὄφρα τάχιστα
Σὴν ἐς πατρίδ' ἵκοιο, πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον.
Οὐ γάρ τοι πρὶν μοῖρα φίλους τ' ἰδέειν, καὶ ἱκέσθαι
Οἶκον ἐϋκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν,
Πρίν γ' ὅτ' ἂν Αἰγύπτοιο διιπετέος ποταμοῖο
Αὖτις ὕδωρ ἔλθῃς, ῥέξῃς θ' ἱερὰς ἑκατόμβας
Ἀθανάτοισι θεοῖσι τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι·
Καὶ τότε τοι δώσουσιν ὁδὸν θεοὶ ἣν σὺ μενοινᾷς.
Ὣς ἔφατ', αὐτὰρ ἐμοί γε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,
Οὕνεκά μ' αὖτις ἄνωγεν ἐπ' ἠεροειδέα πόντον
Αἴγυπτόνδ' ἰέναι, δολιχὴν ὁδὸν ἀργαλέην τε.
Ἀλλὰ καὶ ὥς μιν ἔπεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπον,
Ταῦτα μὲν δὴ οὕτω τελέω γέρον ὡς σὺ κελεύεις·
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Εἰ πάντες σὺν νηυσὶν ἀπήμονες ἦλθον Ἀχαιοὶ
Οὓς Νέστωρ καὶ ἐγὼ λίπομεν Τροίηθεν ἰόντες,
Ἦέ τις ὤλετ' ὀλέθρῳ ἀδευκέϊ ἧς ἐπὶ νηός,
Ἠὲ φίλων ἐν χερσίν, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσεν.
Ὣς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν,
Ἀτρείδη,* τί με ταῦτα διείρεαι; οὐδέ τί σε χρὴ
Ἴδμεναι, οὐδὲ δαῆναι ἐμὸν νόον· οὐδέ σέ φημι
Δὴν* ἄκλαυτον ἔσεσθαι, ἐπὴν εὖ πάντα πύθηαι.
*Πολλοὶ μὲν γὰρ τῶν γε δάμεν, πολλοὶ δὲ λίποντο.
Ἀρχοὶ δ' αὖ δύο μοῦνοι Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Ἐν νόστῳ ἀπόλοντο· μάχῃ δέ τε καὶ σὺ παρῆσθα·
Εἷς δ' ἔτι που ζωὸς κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ.
Αἴας μὲν μετὰ νηυσὶ δάμη δολιχηρέτμοισι.
Γυρῇσιν μέν μιν πρῶτα Ποσειδάων ἐπέλασσε
Πέτρῃσιν μεγάλῃσι, καὶ ἐξεσάωσε θαλάσσης.
Καί νύ κεν ἔκφυγε κῆρα, καὶ ἐχθόμενός περ Ἀθήνῃ,
Εἰ μὴ ὑπερφίαλον ἔπος ἔκβαλε, καὶ μέγ' ἀάσθη.
Φῆ ῥ' ἀέκητι θεῶν φυγέειν μέγα λαῖτμα θαλάσσης·
Τοῦ δὲ Ποσειδάων μεγάλ' ἔκλυεν αὐδήσαντος.
Αὐτίκ' ἔπειτα τρίαιναν ἑλὼν χερσὶ στιβαρῇσιν,
Ἤλασε Γυραίην πέτρην, ἀπὸ δ' ἔσχισεν αὐτήν·
Καὶ τὸ μὲν αὐτόθι μεῖνε, τὸ δὲ τρύφος ἔμπεσε πόντῳ·

Τῷ ῥ' Αἴας τὸ πρῶτον ἐφεζόμενος μέγ' ἀάσθη,
Τὸν δ' ἐφόρει κατὰ πόντον ἀπείρονα κυμαίνοντα.
Ὡς ὁ μὲν ἔνθ' ἀπόλωλεν, ἐπεὶ πίεν ἁλμυρὸν ὕδωρ.
Σὸς δέ που ἔκφυγε κῆρας ἀδελφεὸς ἠδ' ὑπάλυξεν,
Ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι· σάωσε δὲ πότνια Ἥρη.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλε Μαλειάων ὄρος αἰπὺ
Ἵξεσθαι, τότε δή μιν ἀναρπάξασα θύελλα
Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρεν, μεγάλα στενάχοντα,
Ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιὴν ὅθι δώματα ναῖε Θυέστης
Τὸ πρίν, ἀτὰρ τότ' ἔναιε Θυεστιάδης Αἴγισθος.
Ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ κεῖθεν ἐφαίνετο νόστος ἀπήμων,
Ἂψ δὲ θεοὶ οὖρον στρέψαν, καὶ οἴκαδ' ἵκοντο.
Ἤτοι ὁ μὲν χαίρων ἐπεβήσετο πατρίδος αἴης,
Καὶ κύνει ἁπτόμενος ἣν πατρίδα· πολλὰ δ' ἀπ' αὐτοῦ
Δάκρυα θερμὰ χέοντ', ἐπεὶ ἀσπασίως ἴδε γαῖαν.
Τὸν δ' ἄρ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδε σκοπός, ὅν ῥα καθεῖσεν
Αἴγισθος δολόμητις ἄγων· ὑπὸ δ' ἔσχετο μισθὸν,
Χρυσοῦ δοιὰ τάλαντα· φύλασσε δ' ὅγ' εἰς ἐνιαυτὸν,
Μή ἑ λάθοι παριών, μνήσαιτο δὲ θούριδος ἀλκῆς.
Βῆ δ' ἴμεν ἀγγελέων πρὸς δώματα ποιμένι λαῶν·
Αὐτίκα δ' Αἴγισθος δολίην ἐφράσσατο τέχνην·
Κρινάμενος κατὰ δῆμον ἐείκοσι φῶτας ἀρίστους,
Εἷσε λόχον, ἑτέρωθι δ' ἀνώγει δαῖτα πένεσθαι.
Αὐτὰρ ὁ βῆ καλέων Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν,
Ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν, ἀεικέα μερμηρίζων.
Τὸν δ' οὐκ εἰδότ' ὄλεθρον ἀνήγαγε καὶ κατέπεφνε
Δειπνίσσας, ὥς τίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ.
Οὐδέ τις Ἀτρεΐδεω ἑτάρων λίπεθ', οἵ οἱ ἕποντο,
Οὐδέ τις Αἰγίσθου, ἀλλ' ἔκταθεν ἐν μεγάροισιν.
Ὣς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐμοί γε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ.
Κλαῖον δ' ἐν ψαμάθοισι καθήμενος, οὐδέ νύ μοι κῆρ
Ἤθελ' ἔτι ζώειν καὶ ὁρᾶν φάος ἠελίοιο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίων τε κυλινδόμενός τε κορέσθην,
Δὴ τότε με προσέειπε γέρων ἅλιος νημερτής,
Μηκέτι Ἀτρέος υἱὲ πολὺν χρόνον ἀσκελὲς οὕτω
Κλαῖ', ἐπεὶ οὐκ ἄνυσίν τινα δήομεν· ἀλλὰ τάχιστα
Πείρα ὅπως κεν δὴ σὴν πατρίδα γαῖαν ἵκηαι.
Ἢ γάρ μιν ζωόν γε κιχήσεαι, ἤ κεν Ὀρέστης
Κτεῖνεν ὑποφθάμενος, σὺ δέ κεν τάφου ἀντιβολήσαις.
Ὣς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐμοὶ κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
Αὖτις ἐνὶ στήθεσσι, καὶ ἀχνυμένῳ περ ἰάνθη,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων,
Τούτους μὲν δὴ οἶδα· σὺ δὲ τρίτον ἄνδρ' ὀνόμαζε,
Ὅστις ἔτι ζωὸς κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ,
Ἠὲ θανών· ἐθέλω δὲ καὶ ἀχνύμενός περ ἀκοῦσαι.
Ὣς ἐφάμην, ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν,
Υἱὸς Λαέρτεω Ἰθάκῃ ἔνι οἰκία ναίων.
Τὸν δ' ἴδον ἐν νήσῳ θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντα
Νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψοῦς, ἥ μιν ἀνάγκῃ
Ἴσχει· ὁ δ' οὐ δύναται ἣν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι·
Οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι,
Οἵ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
Σοὶ δ' οὐ θέσφατόν ἐστι διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε
Ἄργει ἐν ἱπποβότῳ θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν.
Ἀλλά σ' ἐς Ἠλύσιον πεδίον καὶ πείρατα γαίης
Ἀθάνατοι πέμψουσιν, (ὅθι ξανθὸς Ῥαδάμανθυς·
Τῇ περ ῥηΐστη βιοτὴ πέλει ἀνθρώποισιν,
Οὐ νιφετὸς, οὔτ' ἂρ χειμὼν πολὺς, οὔτε ποτ' ὄμβρος·
Ἀλλ' αἰεὶ Ζεφύροιο λιγυπνείοντας ἀήτας
Ὠκεανὸς ἀνίησιν, ἀναψύχειν ἀνθρώπους)
Οὕνεκ' ἔχεις Ἑλένην, καί σφιν γαμβρὸς Διός ἐσσι.

Ὣς εἰπὼν, ὑπὸ πόντον ἐδύσετο κυμαίνοντα.
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἅμ' ἀντιθέοις ἑτάροισιν
Ἤϊα· πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κιόντι.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλθομεν ἠδὲ θάλασσαν,
Δόρπον θ' ὁπλισάμεσθ', ἐπί τ' ἤλυθεν ἀμβροσίη νύξ,
Δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Νῆας μὲν πάμπρωτον ἐρύσσαμεν εἰς ἅλα δῖαν,

Hac ſanè Aiax primum inſidens, valdè læſus eſt, (Aiacis Oilei exitus.)
Hanc ferebat per mare ingens, vndoſum.
Sic ille quidem ibi perijt, poſtquam bibit ſalſam aquam.
Tuus verò fortè effugit mortem frater, atque elapſus eſt
In naui concaua: ſeruauit verò veneranda Iuno.
Sed quando certè ſtatim videbatur Malearū montē arduū
Peruenire, tum certè ipſum abreptum procella
Pontum per piſcoſum tulit valdè ingemiſcentem,
Agri ad extremam oram: vbi ædes habitabat Thyeſtes
Prius, cæterùm tunc habitabat Thyeſtades Ægiſthus.
Sed cum iam & illinc apparebat reditus illæſus,
Retrò verò dij ventum verterunt, & domum venerunt.
Certè ille quidem gaudens conſcendit in patriam terram,
Et oſculabatur attingens ſuam patriam: multæ ab ipſo
Lacrymæ frequētes effundebantur, poſtquā lubēter vidit ter.
Hunc ſanè à ſpecula conſpexit ſpeculator, quem conſtituit
Ægiſthus doloſus, ducens: promiſit autem mercedem,
Auri duo talenta: obſeruabat verò hic toto anno,
Ne ipſum lateret accedens, memorq́; foret ſtrenui roboris.
Feſtinabat.n. ire annunciaturus ad ædes paſtorē populorū:
Statim Ægiſthus doloſam excogitauit artem.
Delectis ex plebe viginti viris optimis,
Cōſtituit inſidias, ab altera parte iuſſit conuiuium apparare.
Cæterùm ipſe iuit inuitans Agamemnona paſt. populorum,
Equis & curribus indecentia deliberans.
Hunc imprudentem, ad mortem deduxit & trucidauit, (Agamemnonis exitus.)
Conuiuio excipiens, veluti ſi quis interficit bouē ad præſepe,
Neque quiſquā Atridæ ſociorum relictus qui eum ſequutur,
Neque quiſquam Ægiſthi, ſed trucidati ſunt in regia.
Sic ait, cæterùm mihi confractus eſt charus animus.
Flebam autem arenis deſidens: neque mihi cor
Volebat amplius viuere & videre lumen ſolis.
Porrò poſtquā flēdo mēque ipſū volutando ſaturatus ſum,
Tum me alloquutus eſt ſenex marinus veridicus,
Ne amplius Atrei fili, longo tempore indeſinenter ſic
Fleas, quoniā non remediū aliquod inuenimus, ſed citiſſimè
Tenta, quo pacto iam tuam ad patriam terram peruenias,
Aut enim ipſum viuum deprehendes, aut Oreſtes
Interfecit præueniens: tu verò cœnæ ſepulchrali intereris.
Sic ait, cæterùm mihi cor & animus generoſus,
Rurſus intra pectus etiā quantumuis triſti gauiſū refloruit
Et ipſum alloquutus verba alata dixit,
Iſtos quidem noui: tu verò tertium virum nominabas,
Qui adhuc viuus detinetur in lato mari,
Aut mortuus: volo autem quantumuis mœſtus audire.
Sic dicebam, ille me rurſus excipiens alloquutus eſt,
Filius Laërti in Ithaca domos habitans,
Hunc vidi in inſula lacrymas vberes fundentem,
Nymphæ in ædibus Calypſus, quæ ipſum neceſſitate
Detinet: ille non poteſt ſuam patriam terram adire.
Non enim ei adſunt naues remigio inſtructæ & ſocij,
Qui ſanè ipſum reducere poſſent per lata dorſa maris.
Tibi autem non à fato decretum eſt nobilis ô Menelaë,
In Argo equos-paſcente mortem & fatum ſubire.
Sed te ad Elyſium campum, & fines terræ
Immortales mittent (vbi flauus Rhadamanthus eſt, (Campus Elyſius.)
Vbi vtique facillima viuendi ratio eſt hominibus.
Non nix neque hyems longa, neque vnquam imber,
Sed ſemper Zephyri ſuauiter ſpirantes auras
Oceanus emittit, ad refrigerandum homines)
Quòd habes Helenam, & ipſius Iouis gener es. (Protheus diſparet.)
Sic loquutus ſubijt in pontum fluctuoſum,
Cæterùm ego ad naues ſimul cum diuinis ſocijs
Ibam, plurima mihi cor alternabat incedenti.
Cæterùm poſtquam ad nauem venimus atque mare,
Cœnámque apparauimus, ſuperuenit ſubitque ſolitaria nox
Tum dormiuimus in littore maris.
Quando.n. mane-genita apparuit roſeis-digitis aurora,
Naues quidem ante omnia deduximus in mare diuinum.

Malos autem impoſuimus & vela nauibus æquatis,
Ipſi etiam ingreſſi ſuper tranſtra ſederunt.
Ordine autê conſidêtes ſpumoſum mare verberabant remis.
Rurſus ad Ægyptum à Ioue cadentis fluminis
Conſtitui naues & perfeci legitimas Hecatombas.
Cæterùm poſtquam ſedaui deorum iram immortalium,
Fudi Agamemnoni tumulum vt immenſa gloria eſſet,
Hæc vt perfeci, redij, dederunt autem mihi ventũ ſecundũ
Dij, qui me celeriter charam ad patriam miſerunt.
Sed age nunc mane in ædibus meis,
Donec vndecimáque duodecimáque fiat dies,
Et tunc te bene mittam, dabo autem tibi ſplendida dona,
Tres equos, & currum bene-politum: cæterũ poſtea
Dabo pulchrum poculum vt libes dijs
Immortalibus, mei memor diebus omnibus.

Telemachus Menelaum alloquitur.

Hunc rurſus Telemachus prudens contrà alloquutus eſt,
Atride, ne ſanè me multo tempore hîc detine.
Et enim ad annum ego apud te vtique perdurarem.
Sedens, neque me domus caperet deſiderium, neq; parentũ.
(Vehementer enim verbis ſermonibuſque tuis audiens,
Oblector) ſed iam mihi pertædet ſocios
In Pylo diuina, tu autem me longum tempus hîc detines.
Donũ.a. quodcunq; mihi dare cuperes tale ſit vt ferri & recondi poſſit.
Equos .a. in Ithacam non ducam, ſed tibi ipſi
Hîc relinquam in delitijs: tu enim campo imperas
Lato, in quo quidem lotus ſcatens, in quo cyperus,
Triticumque, ſpelta, atque latè germinans hordeum album.

Ithacæ inſulæ qualitas.

In Ithaca .a. neque ſane curricula lata, neque vllum pratum
Capris paſcendis apta, & optabilior equorum paſcuo.
Nulla enim inſularum ſpatioſa neque pratis accommodata,
Quæ ad mare inclinantur, Ithaca etiam ſupra omnes.

Xenia dãtur Telemacho.

Sic ait, riſit verò voce bonus Menelaus.
Manu ipſum prendit, verbúmque dixit, atque nominauit.
Sanguinis es boni chare fili, qualia loqueris,
Atqui ego tibi commutabo: poſſum enim.
Dona autem quæcunque in mea domo theſauri iacent,
Dabo, quod pulcherrimum & pretioſiſſimum eſt,
Dabo tibi craterem elaboratum: argenteus autem
Eſt totus, auro autem labra immixta ſunt:
Opus autem eſt Vulcani, dedit autem ipſum nobilis heros
Sidoniorum rex, quando ſua domus ſuſcepit
Illuc me profectum, tibi autem volo præbere.
Sic hi quidem huiuſcemodi inter ſe loquebantur,
Conuiuæ verò in domum ibant regis diuini:
Illi verò adducebant oues, afferebantque animoſum vinum.
Cibum verò ipſis vxores pulchris vittis intulerunt.
Sic illi quidem circa cœnam in domo laborabant.
Proci autem ante Vlyſsis domum
Diſcis delectabantur & iaculas torquentes
In ornato pauimento, vbi anteà inſolentiam exercebant.

Proci de Telemacho colloquuntur.

Antinous verò conſederat, & Eurymach. deo forma ſimilis,
Duces procorum, virtute enim erant longè optimi.
His filius Phronij Noëmon propè accedens,
Antinoum verbis interrogans alloquebatur,
Antinoë, an quid ſcimus in mente noſtra, an non?
Quando Telemachus redit ex Pylo arenoſa,
Nauem mihi abijt abducens, mihi verò opus eſt illius,
Vt Elidem in ſpatioſam traijciam, vbi mihi equæ
Duodecim fœminæ, ſubtus autem muli patientes operis
Indomiti, ex quibus aliquem adigens ſubiugarem:
Sic ait: hi.v. in animo obſtupeſcebant, non.n. putabant
Pylum abiiſſe Neleiam, ſed alicubi in ipſius
Agris aut ouibus adeſſe aut ſubulco.
Hunc ſtatim Antinous alloquutus eſt Eupithei filius,
Verè mihi dic quando abiit, & quinam illum
Iuuenes ſequuntur ex Ithaca electi? an ſuiipſius
Mercenarijque mancipiáque? poterant hoc etiam perficere?
Et mihi hoc dic verè, vt bene ſciam,
An te per vim inuitum priuauit naue nigra,

Ἐν δ' ἱστοὺς τιθέμεσθα καὶ ἱστία νηυσὶν ἐΐσης,
Ἐν δὲ καὶ αὐτοὶ βάντες ἐπὶ κληῖσι καθῖζον,
Ἑξῆς δ' ἑζόμενοι πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς.
Ἂψ δ' εἰς Αἰγύπτοιο διιπετέος ποταμοῖο
Στῆσα νέας, καὶ ἔρεξα τεληέσσας ἑκατόμβας.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέπαυσα θεῶν χόλον αἰὲν ἐόντων,
Χεῦ' Ἀγαμέμνονι τύμβον, ἵν' ἄσβεστον κλέος εἴη.
Ταῦτα τελευτήσας νεόμην· ἔδοσαν δέ μοι οὖρον
Ἀθάνατοι, τοί μ' ὦκα φίλην ἐς πατρίδ' ἔπεμψαν·
Ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον ἐνὶ μεγάροισιν ἐμοῖσιν
Ὄφρα κεν ἑνδεκάτη τε δυωδεκάτη τε γένηται·
Καὶ τότε σ' εὖ πέμψω, δώσω δέ τοι ἀγλαὰ δῶρα,
Τρεῖς ἵππους καὶ δίφρον ἐΰξοον· αὐτὰρ ἔπειτα
Δώσω καλὸν ἄλεισον, ἵνα σπένδῃσθα θεοῖσιν
Ἀθανάτοις, ἐμέθεν μεμνημένος ἤματα πάντα.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Ἀτρείδη, μὴ δή με πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἔρυκε,
Καὶ γάρ κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἐγὼ παρὰ σοί γ' ἀνεχοίμην
Ἥμενος, οὐδέ κε μ' οἴκου ἕλοι πόθος, οὐδὲ τοκήων·
(Αἰνῶς γὰρ μύθοισιν ἔπεσσί τε σοῖσιν ἀκούων
Τέρπομαι) ἀλλ' ἤδη μοι ἀνιάζουσιν ἑταῖροι
Ἐν Πύλῳ ἠγαθέῃ, σὺ δέ με χρόνον ἐνθάδ' ἐρύκεις.
Δῶρον δ' ὅ, ττί κέ μοι δοίης, κειμήλιον ἔστω·
Ἵππους δ' εἰς Ἰθάκην οὐκ ἄξομαι, ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ
Ἐνθάδε λείψω ἄγαλμα· σὺ γὰρ πεδίοιο ἀνάσσεις
Εὐρέος, ᾧ ἔνι μὲν λωτὸς πολὺς, ἐν δὲ κύπειρον,
Πυροί τε ζειαί τε, ἰδ' εὐρυφυὲς κρῖ λευκόν·
Ἐν δ' Ἰθάκῃ οὔτ' ἂρ δρόμοι εὐρέες, οὔτε τι λειμών
Αἰγίβοτος, καὶ μᾶλλον ἐπήρατος ἱπποβότοιο.
Οὐ γάρ τις νήσων ἱππήλατος, οὐδ' εὐλείμων,
Αἵ θ' ἁλὶ κεκλίαται· Ἰθάκη δέ τε καὶ περὶ πασέων.
Ὣς φάτο· μείδησεν δὲ βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
Χειρί τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν,
Αἵματος εἰς ἀγαθοῖο φίλον τέκος, οἷ' ἀγορεύεις·
Τοιγὰρ ἐγώ τοι ταῦτα μεταστήσω· δύναμαι γάρ.
Δώρων δ' ὅσσ' ἐν ἐμῷ οἴκῳ κειμήλια κεῖται,
Δώσω ὃ κάλλιστον καὶ τιμηέστατόν ἐστιν·
Δώσω τοι κρητῆρα τετυγμένον· ἀργύρεος δὲ
Ἐστὶν ἅπας, χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράανται·
Ἔργον δ' Ἡφαίστοιο· πόρεν δέ ἑ Φαίδιμος ἥρως
Σιδονίων βασιλεὺς, ὅθ' ἑὸς δόμος ἀμφεκάλυψεν
Κεῖσέ με νοστήσαντα· τεῒν δ' ἐθέλω τόδ' ὀπάσσαι.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
Δαιτυμόνες δ' ἐς δώματ' ἴσαν θείου βασιλῆος·
Οἱ δ' ἦγον μὲν μῆλα, φέρον δ' εὐήνορα οἶνον·
Σῖτον δέ σφ' ἄλοχοι καλλικρήδεμνοι * ἔνεικαν.
Ὣς οἱ μὲν περὶ δεῖπνον ἐνὶ μεγάροισι πένοντο.
Μνηστῆρες δὲ πάροιθεν Ὀδυσσῆος μεγάροιο
Δίσκοισι τέρποντο καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες,
Ἐν τυκτῷ δαπέδῳ, ὅθι περ πάρος ὕβριν ἔχεσκον.
Ἀντίνοος δὲ καθῆστο καὶ Εὐρύμαχος θεοειδὴς,
Ἀρχοὶ μνηστήρων, ἀρετῇ δ' ἔσαν ἔξοχ' ἄριστοι.
Τοῖς δ' υἱὸς Φρονίοιο Νοήμων ἐγγύθεν ἐλθὼν,
Ἀντίνοον μύθοισιν ἀνειρόμενος προσέειπεν,
Ἀντίνο', ἦ ῥά τι ἴδμεν ἐνὶ φρεσὶν, ἦε καὶ οὐκί,
Ὁππότε Τηλέμαχος νεῖτ' ἐκ Πύλου ἠμαθόεντος;
Νῆά μοι οἴχετ' ἄγων· ἐμὲ δὲ χρεὼ γίνετ' αὐτῆς
Ἤλιδ' ἐς εὐρύχορον διαβήμεναι· ἔνθα μοι ἵπποι
Δώδεκα θήλειαι, ὑπὸ δ' ἡμίονοι ταλαεργοὶ
Ἀδμῆτες, τῶν κέν τιν' ἐλασσάμενος δαμασαίμην.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἐθάμβεον· οὐ γὰρ ἔφαντο
Ἐς Πύλον οἴχεσθαι Νηλήϊον, ἀλλά που αὐτοῦ
Ἀγρῶν ἢ μήλοισι παρέμμεναι, ἠὲ συβώτῃ.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη Εὐπείθεος υἱός,
Νημερτές μοι ἔνισπε, πότ' ᾤχετο, καὶ τίνες αὐτῷ
Κοῦροι ἕποντ' Ἰθάκης ἐξαίρετοι, ἢ ἑοὶ αὐτοῦ
Θῆτές τε δμῶές τε; δύναιτό κε καὶ τὸ τελέσσαι.
Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' εὖ εἰδῶ,
Ἤ σε βίῃ ἀέκοντος ἀπηύρα νῆα μέλαιναν,

Ἠὲ ἑκὼ

Ἠ ἑκών οἱ δῶκας, ἐπεὶ προσπτύξατο μύθῳ·
Τὸν δ' υἱὸς Φρονίοιο Νοήμων ἀντίον ηὔδα,
Αὐτὸς ἑκών οἱ δῶκα· τί κεν ῥέξειε καὶ ἄλλος,
Ὁππότ' ἀνὴρ τοιοῦτος ἔχων μελεδήματα θυμῷ
Αἰτίζῃ; χαλεπὸν κεν ἀνήνασθαι δόσιν εἴη.
Κοῦροι δ' οἳ κατὰ δῆμον ἀριστεύουσι μεθ' ἡμέας,
Οἵ οἱ ἕποντ'· ἐν δ' ἀρχὸν ἐγὼ βαίνοντ' ἐνόησα
Μέντορα, ἠὲ θεόν, τῷ δ' αὐτῷ πάντα ἐῴκει.
Ἀλλὰ τὸ θαυμάζω· ἴδον ἐνθάδε Μέντορα δῖον
Χθιζὸν ὑπηοῖον, τότε δ' ἔμβη νηῒ Πύλονδε.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη πρὸς δώματα πατρός.
Τοῖσιν δ' ἀμφοτέροισιν ἀγάσσατο θυμὸς ἀγήνωρ.
Μνηστῆρας δ' ἄμυδις κάθισαν, καὶ παῦσαν ἀέθλων.
Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη Εὐπείθεος υἱός,
Ἀχνύμενος· μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι
Πίμπλαντ', ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐΐκτην.
Ὢ πόποι, ἦ μέγα ἔργον ὑπερφιάλως ἐτελέσθη
Τηλεμάχῳ ὁδὸς ἥδε· φάμεν δέ οἱ οὐ τελέεσθαι.
Ἐκ τόσσων δ' ἀέκητι νέος πάϊς οἴχεται αὔτως
Νῆα ἐρυσσάμενος, κρίνας τ' ἀνὰ δῆμον ἀρίστους.
Ἄρξει καὶ προτέρω κακὸν ἔμμεναι· ἀλλά οἱ αὐτῷ
Ζεὺς ὀλέσειε βίην πρὶν ἡμῖν πῆμα * φυτεῦσαι.
Ἀλλ' ἄγε μοι δότε νῆα θοὴν καὶ εἴκοσ' ἑταίρους,
Ὄφρα μιν αὐτὸν ἰόντα λοχήσομαι ἠδὲ φυλάξω
Ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης·
Ὡς ἂν ἐπισμυγερῶς ναυτίλλεται εἵνεκα πατρός.
Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπῄνεον ἠδ' ἐκέλευον.
Αὐτίκ' ἔπειτ' ἀνστάντες ἔβαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος.
Οὐδ' ἄρα Πηνελόπεια πολὺν χρόνον ἦεν ἄπυστος
Μύθων, οὓς μνηστῆρες ἐνὶ φρεσὶ βυσσοδόμευον·
Κῆρυξ γάρ οἱ ἔειπε Μέδων, ὃς ἐπεύθετο βουλάς,
Αὐλῆς ἐκτὸς ἐών· οἱ δ' ἔνδοθι μῆτιν ὕφαινον.
Βῆ δ' ἴμεν ἀγγελέων διὰ δώματα Πηνελοπείῃ·
Τὸν δὲ κατ' οὐδοῦ βάντα προσηύδα Πηνελόπεια,
Κῆρυξ, τίπτε δέ σε πρόεσαν μνηστῆρες ἀγαυοί;
Ἦ εἰπέμεναι δμῳῇσιν Ὀδυσσῆος θείοιο
Ἔργων παύσασθαι, σφίσι δ' αὐτοῖς δαῖτα πένεσθαι;
Μὴ μνηστεύσαντες, μηδ' ἄλλοθ' ὁμιλήσαντες,
Ὕστατα καὶ πύματα νῦν ἐνθάδε δειπνήσειαν.
Οἳ θάμ' ἀγειρόμενοι βίοτον κατακείρετε πολλόν,
Κτῆσιν Τηλεμάχοιο δαΐφρονος· οὐδέ τι πατρῶν
Ὑμετέρων τὸ πρόσθεν ἀκούετε παῖδες ἐόντες,
Οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκε μεθ' ὑμετέροισι τοκεῦσιν,
Οὔτέ τινα ῥέξας ἐξαίσιον, οὔτε τι εἰπὼν
Ἐν δήμῳ, ἥ τ' ἐστὶ δίκη θείων βασιλήων,
Ἄλλον κ' ἐχθαίρῃσι βροτῶν, ἄλλον κε φιλοίη.
Κεῖνος δ' οὔ ποτε πάμπαν ἀτάσθαλον ἄνδρα ἐώργει.
Ἀλλ' ὁ μὲν ὑμέτερος θυμὸς καὶ ἀεικέα ἔργα
Φαίνεται, οὐδέ τίς ἐστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε Μέδων πεπνυμένα εἰδώς,
Αἲ γὰρ δή, βασίλεια, τόδε πλεῖστον κακὸν εἴη.
Ἀλλὰ πολὺ μεῖζόν τε καὶ ἀργαλεώτερον ἄλλο
Μνηστῆρες φράζονται, ὃ μὴ τελέσειε Κρονίων.
Τηλέμαχον μεμάασι κατακτάμεν ὀξέϊ χαλκῷ,
Οἴκαδε νισσόμενον· ὁ δ' ἔβη μετὰ πατρὸς ἀκουὴν
Ἐς Πύλον ἠγαθέην, ἠδ' ἐς Λακεδαίμονα δῖαν.
Ὣς φάτο, τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.
Δὴν δέ μιν ἀμφασίη ἐπέων λάβε· τὼ δέ οἱ ὄσσε
Δακρυόφι πλῆσθεν, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
Ὀψὲ δὲ δή μιν ἔπεσσιν ἀμειβομένη προσέειπε,
Κῆρυξ, τίπτε δέ μοι πάϊς οἴχεται; οὐδέ τί μιν χρεὼ
Νηῶν ὠκυπόρων ἐπιβαινέμεν, αἵ θ' ἁλὸς ἵπποι
Ἀνδράσι γίγνονται, περόωσι δὲ πουλὺν ἐφ' ὑγρήν.
Ἦ ἵνα μηδ' ὄνομ' αὐτοῦ ἐν ἀνθρώποισι λίπηται;
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Μέδων πεπνυμένα εἰδώς,
Οὐκ οἶδ' εἴ τίς μιν θεὸς ὤρορεν, ἦε καὶ αὐτοῦ
Θυμὸς ἐφωρμήθη ἴμεν ἐς Πύλον, ὄφρα πύθηται
Πατρὸς ἑοῦ ἢ νόστον, ἢ ὅν τινα πότμον ἐπέσπεν.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κατὰ δῶμ' Ὀδυσῆος.

An ſponte ei dediſti poſtquam conuenit te ſermone?
Hunc autẽ filius Phronij Noëmon contrà alloquutus eſt,
Ipſe ſponte ei dedi, quid faceret etiam alius,
Quando vir talis habens curas in animo
Peteret? difficile ſanè negare manus forct. γρ. αἰτίζει.
Iuuenes autem qui in populo optimates apud nos,
Illi eum ſequuntur, ducem verò ego conſcendentem agnoui
Mentorem, aut deum, huic.n. ipſi omninodo ſimilis erat.
Sed hoc admiror, vidi hic Mentorem diuinum
Heri ſub aurora, tum tamen conſcendit nauem ad Pylum.
Sic certè loquutus abijt ad domum patris.
His verò vtriſque perculſus eſt animus generoſus.
Proci verò ſimul ſederunt & quieuerunt à certaminibus.
His verò Antinous interfatus eſt Eupithei filius,
Triſtatus: furore verò multum præcordia nigra
Implebantur, oculi verò ei igni ſplendenti ſimiles erant.
Papæ, quàm ingens facinus ſuperbè commiſſum eſt.
Telem. profectio iſthæc: dixerimus non perfectum iri.
Tot verò inuitis iuuenculus puer abijt temerè
Naue deducta, electiſque per populum optimis.
Incipiet & vlterius malum eſſe: ſed illi ipſi
Iupiter perdat vim antequam nobis malum ferat.
Sed agite mihi date nauem celerem & viginti ſocios,
Ut eum ipſum redeuntem inſidijs excipiam, atque obſeruẽ
In freto Ithacæq́; Samique aſperæ, Procorum de occidẽdo Telemacho conſilium.
Vt cum ſua pernicie nauiget propter patrem.
Sic aiebat, hi certè omnes laudabant atque iubebant.
Statim deinde vbi ſurrexiſſent ibant in domum Vlyſſis.
Neque ſanè Penelope longo tempore fuit inſcia
Sermonum, quos proci in mente profundè cogitabant.
Præco enim illi dixit Medon, qui audierat conſilia,
Cum extra aulam eſſet, illi.v. intrinſecus conſilium texebant.
Feſtinabat verò ire annunciaturus per domum Penelopæ.
Hunc autem à limine euntem alloquebatur Penelope, Penelope Medoni loquitur de procis.
Præco, cur te præmiſerunt proci inclyti?
An dicere ancillis Vlyſſis diuini
Ut à labore ceſſent, ipſis autem conuiuium apparent?
Ne ambientes, nec vſquam aliò decedentes,
Vltimò & poſtremò nunc hîc cœnent,
Quique ſimul congregati, victum abſumitis multum,
Facultatem Telemachi prudentis: nunquam-ne à patribus
Veſtris antea audiſtis pueri cùm eſſetis,
Qualis Vlyſſes erat inter veſtros parentes?
Neque vllum tractans iniquè, neque quicquam loquutus
Publicè, quod tum ius eſt diuinorum regum,
Alium vicinum odio habuit, alium autem amet,
Ille verò nunquam prorſus improbum virum egit,
Sed quidem veſter animus, & indigna facinora
Apparent, neque vlla eſt gratia poſt beneficia accepta.
Hanc rurſus alloquutus eſt Medon prudentia doctus, Medon Penelopæ Telemachũ nũciat nauigaſſe.
Vtinam ſanè ô regina, hoc maximum malum eſſet,
Sed multò maiuſq; & perniciosius aliud
Proci tentant, quod non perficiat Saturnius.
Telemachum cupiunt interficere acuto ferro
Domum reuertentem: ille.v. profectus eſt ad patris famam
Ad Pylum ſacram, atque ad Lacedæmona diuinam.
Sic aiebat: huius illic ſoluta ſunt genua & amicum pectus. Penelope dolet clàm ſe filium eſſe profectum.
Diu ipſum ſilentium verborum cepit, ipſius verò oculi
Lacrymis impleti ſunt, tenella autem ei detenta eſt vox:
Tandem verò ipſum verbis excipiens alloquuta eſt,
Præco, cur mihi filius abijt? neque ipſum neceſſitas erat
Naues celeres conſcendere, quæ in mari equi
Hominibus ſunt, penetrant-autem immenſum humidum mare
An vt ne quidem nomen eius inter homines relinquatur?
Hanc verò alloquutus eſt deinde Medon prudentia doctus,
Haud ſcio an aliquis ipſum impulit, & ipſius
Animus impulſus eſt ire ad Pylum, vt audiat
Patris ſui, aut reditum, aut quonam fato interijt.
Sic certè loquutus abijt ad domum Vlyſſis.

Hanc.a.dolor circumfudit animum crucians, neq; amplius
In ſella ſedere,licet multi in domo eſſent, (ſuſtinuit
Verùm ſuper limen ſedebat elaborati thalami,
Miſerabiliter lugens, undique autem ancillæ eiulabant.
Omnes quotquot in domo erant iuuenes atque vetulæ.
Illas aſſiduò lugens alloquebatur Penelope, (runt.
Audite amicæ,ſupra modum mihi cœlites dolores dede-
Ex omnibus quecunque vnà mecū nutritæ,atque natæ ſunt.
Quæ antea quidem maritum bonum amiſi animoſum,
Omnibus virtutibus ornatum inter Græcos,
Eximium, cuius gloria lata per Græciam & medium Argos.
γρ. [illegible] *Nunc rurſus filium dilectum perdiderunt procellæ*
Ingloriũ ex ædibus,neque abeuntem audiui.
Infelices, neque vos quidem in mente induxiſtis ſingulæ
E lectulo me ſuſcitare,ſcientes manifeſtè in animo
Quando ille conſcendit cauam ad nauem nigram.
Si enim ego ſciuiſſem iſtam profectionem expedientem,
Sanè ſtatim aut manſiſſet quantumuis feſtinans ad iter,
Aut me mortuum in domo reliquiſſet.
Dolius Penelopes ſeruus. *Sed aliquis famulus Dolium vocaret ſenem*
Mancipium meum,quem mihi dedit pater huc eunti,
Et mihi hortum ſeruat arbiferum,vt celerrimè
Laërtæ hæc omnia aſſidens indicet,
Si fortaſſe aliquod ille in mente conſilium commentus,
Progreſſus apud populum deploraret qui cupiũt
Suam & Vlyſſis perdere prolem diuini.
Hunc rurſus alloquuta eſt chara nutrix Euryclea,
Domina chara,tu quidem me interfice crudeli ferro,
Siue relinquas in ædibus ſermonem certè non celabo.
Noui ego iſta omnia, præbui.a.illi quæcunque poſtulauit,
γρ. ἐκέλευε. *Panem & vinum dulce: à me exegit magnum iuramentũ,*
γρ. δή. *Non prius tibi dicerem, quàm duodecimaq; adeſſet dies,*
Tu ipſa deſiderares,& abiiſſe reſciſceres,
Ne flens corpus pulchrum læderes,
Sed lota puras corpori veſtes induens
In cœnaculum conſcendens cum ancillis mulieribus,
Supplica Palladi filiæ Iouis à capra-nutriti.
Hæc enim ipſum deinde & à morte ſeruabit.
γρ. σαώσει. *Ne autem ſenem malè affectum. non enim exiſtimo*
Penitus diis beatis ſobolem Arceſiadæ
Inuiſam eſſe,ſed alicubi aliquis ſupererit,qui poſſideat
Domos excelſas,& porrectos fertiles agros.
Sic ait, huius.a.ſedauit luctũ, cohibuit & oculos à luctu.
Ipſa verò lota puras corpori veſtes induens,
In cœnaculum conſcendit cum ſeruis ancillis,
Impoſuit molas caniſtro,ſupplicauit autem Palladi,
Audi me à capra nutriti Iouis filia indomita,
Si vnquam tibi verſutus in ædibus Vlyſſes
Aut bouis,aut ouis pingues coxas adoleuit,
Horum nunc memor ſis,& mihi charum filium ſerua.
Procos verò auerte malè ſuperbientes.
Sic loquuta eiulauit,dea autem illius audiuit preces.
Proci autem tumultuabantur per atria obſcura.
Tum hic verò aliquis dicebat iuuenum ſuperbientium,
Profectò iam nuptias nobis à multis ambita regina
Apparat, neque vllo pacto nouit quòd ſuo cædes filio ſub-ornatur.
Sic certè quiſpiam dicebat, ea autem non erant ſic acta.
Illis verò Antinous concionatus eſt & fatus,
Antinous procos alloquitur. *O miſeri:ſermones quidem arrogantes fugite*
Omnes pariter, ne fortè quiſpiam annunciet etiam intus.
γρ. μῦθον. *Sed age ſilentio illis exurgentes perficiamus*
γρ. τοῖον. *Conſilium,quòd iam etiam omnibus in mente placuit nobis.*
Proci parant nauē ad inſidias Telemacho ſtruēdas. *Sic loquutus,elegit viginti viros optimos,*
Feſtinantes verò profecti ad nauē velocem & littus maris.
Nauem quidem principio maris in altum traxerunt,
Malum verò impoſuerunt,& vela naui in nigra,
γρ. [illegible] *Aptabant verò remos vertebris coriaceis.*
γρ. [illegible] *Omnia ritè,ſurſum autem vela alba expanderunt.*
Arma verò ipſis tulerunt generoſi famuli.

Τὴν δ' ἄχος ἀμφεχύθη θυμοφθόρον, οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
Δίφρῳ ἐφίζεσθαι, πολλῶν κατ' οἶκον ἐόντων·
Ἀλλ' ἄρ' ἐπ' οὐδοῦ ἷζε πολυκμήτου θαλάμοιο,
Οἴκτρ' ὀλοφυρομένη. περὶ δὲ δμωαὶ μινύριζον
Πᾶσαι, ὅσαι κατὰ δώματ' ἔσαν νέαι ἠδὲ παλαιαί.
Τῇς ἀδινὸν γοόωσα μετηύδα Πηνελόπεια,
Κλῦτε φίλαι· πέρι γάρ μοι Ὀλύμπιος ἄλγε' ἔδωκεν
Ἐκ πασέων ὅσσαι μοι ὁμοῦ τράφεν ἠδ' ἐγένοντο·
Ἣ πρὶν μὲν πόσιν ἐσθλὸν ἀπώλεσα θυμολέοντα,
Παντοίῃς ἀρετῇσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσιν,
Ἐσθλὸν, τοῦ κλέος εὐρὺ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος.
Νῦν δ' αὖ παῖδ' ἀγαπητὸν * ἀνηρείψαντο θύελλαι
Ἀκλέα ἐκ μεγάρων, οὐδ' ὁρμηθέντος ἄκουσα.
Σχέτλιαι, οὐδ' ὑμεῖς περ ἐνὶ φρεσὶ θέσθε ἑκάστη
Ἐκ λεχέων μ' ἀνεγεῖραι, ἐπιστάμεναι σάφα θυμῷ,
Ὁππότ' ἐκεῖνος ἔβη κοίλην ἐπὶ νῆα μέλαιναν.
Εἰ γὰρ ἐγὼ πυθόμην ταύτην ὁδὸν ὁρμαίνοντα,
Τῷ κε μάλ' ἤ κεν ἔμεινε, καὶ ἐσσύμενός περ ὁδοῖο,
Ἤ κέ με τεθνηκυῖαν ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπεν.
Ἀλλά τις ὀτρηρῶς Δολίον καλέσειε γέροντα,
Δμῶ' ἐμὸν, (ὅν μοι ἔδωκε πατὴρ ἔτι δεῦρο κιούσῃ,
Καί μοι κῆπον ἔχει πολυδένδρεον) ὄφρα τάχιστα
Λαέρτῃ τάδε πάντα παρεζόμενος καταλέξῃ,
Εἰ δή πού τινα κεῖνος ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ὑφήνας
Ἐξελθὼν λαοῖσιν ὀδύρεται, οἳ μεμάασιν
Ὃν καὶ Ὀδυσσῆος φθῖσαι γόνον ἀντιθέοιο.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια,
Νύμφα φίλη, σὺ μὲν ἄρ με κατάκτανε νηλέϊ χαλκῷ,
Ἢ ἔα ἐν μεγάρῳ· μῦθον δέ τοι οὐκ ἐπικεύσω.
Ἤδε' ἐγὼ τάδε πάντα· πόρον δέ οἱ ὅσσ' * ἐκέλευσε,
Σῖτον καὶ μέθυ ἡδύ· ἐμεῦ δ' ἕλετο μέγαν ὅρκον,
Μὴ πρίν σοι ἐρέειν πρὶν δωδεκάτην * γε γενέσθαι,
Ἤ σ' αὐτὴν ποθέσαι, καὶ ἀφορμηθέντος ἀκοῦσαι·
Ὡς ἂν μὴ κλαίουσα κατὰ χρόα καλὸν ἰάπτῃς·
Ἀλλ' ὑδρηναμένη, καθαρὰ χροῒ εἵμαθ' ἑλοῦσα,
Εἰς ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν,
Εὔχε' Ἀθηναίῃ κούρῃ Διὸς αἰγιόχοιο.
Ἡ γάρ κέν μιν ἔπειτα καὶ ἐκ θανάτοιο * σαώσαι.
Μηδὲ γέροντα κάκου κεκακωμένον· οὐ γὰρ ὀΐω
Πάγχυ θεοῖς μακάρεσσι γονὴν Ἀρκεισιάδαο
Ἔχθεσθ'· ἀλλ' ἔτι πού τις ἐπέσσεται ὅς κεν ἔχῃσι
Δώματά θ' ὑψερεφέα καὶ ἀπόπροθι πίονας ἀγρούς.
Ὡς φάτο. τῆς δ' εὔνησε γόον, σχέθε δ' ὄσσε γόοιο.
Ἡ δ' ὑδρηναμένη, καθαρὰ χροῒ εἵμαθ' ἑλοῦσα,
Εἰς ὑπερῷ' ἀνέβαινε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν.
Ἐν δ' ἔθετ' οὐλοχύτας κανέῳ, ἠρᾶτο δ' Ἀθήνῃ,
Κλῦθί μοι αἰγιόχοιο Διὸς τέκος Ἀτρυτώνη·
Εἴ ποτέ τοι πολύμητις ἐνὶ μεγάροισιν Ὀδυσσεὺς
Ἢ βοὸς ἢ ὄϊος κατὰ πίονα μηρί' ἔκηε,
Τῶν νῦν μοι μνῆσαι, καί μοι φίλον υἷα σάωσον,
Μνηστῆρας δ' ἀπάλαλκε κακῶς ὑπερηνορέοντας.
Ὡς εἰποῦσ' ὀλόλυξε. θεὰ δέ οἱ ἔκλυεν ἀρῆς.
Μνηστῆρες δ' ὁμάδησαν ἀνὰ μέγαρα σκιόεντα·
Ὧδε δέ τις εἴπεσκε νέων ὑπερηνορεόντων,
Ἦ μάλα δὴ γάμον ἄμμι πολυμνήστη βασίλεια
Ἀρτύει· οὐδέ τι οἶδεν ὅ οἱ φόνος υἷι τέτυκται.
Ὡς ἄρα τις εἴπεσκε. τὰ δ' οὐκ ἴσαν ὡς ἐτέτυκτο.
Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπε,
Δαιμόνιοι, μύθους μὲν ὑπερφιάλους ἀλέασθε
Πάντας ὁμῶς, * μή πως τις ἀπαγγείλῃσι καὶ εἴσω.
Ἀλλ' ἄγε σιγῇ * τοῖον ἀναστάντες τελέωμεν
Μῦθον ὃ δὴ καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶν ἤραρεν ἡμῖν·
Ὡς εἰπὼν, ἐκρίνατ' ἐείκοσι φῶτας ἀρίστους·
Βὰν δ' ἰέναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης.
Νῆα μὲν * ἄρ πάμπρωτον ἁλὸς βένθοσδε ἔρυσσαν·
Ἐν δ' ἱστόν τ' ἐτίθεντο καὶ ἱστία νηὶ μελαίνῃ·
Ἠρτύναντο δ' ἐρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισι,
Πάντα κατὰ μοῖραν. ἀνὰ δ' ἱστία λευκὰ πέτασσαν.
Τεύχεα δὲ * σφ' ἤνεικαν ὑπέρθυμοι θεράποντες.

ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήν γ' ὥρμισαν, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί,
ἔνθα δὲ δόρπον ἕλοντο, μένον δ' ἐπὶ ἕσπερον ἐλθεῖν.
ἡ δ' ὑπερωΐῳ αὖθι περίφρων Πηνελόπεια
κεῖτ' ἄρ' ἄσιτος, ἄπαστος ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος,
ὁρμαίνουσ' ἤ οἱ θάνατον φύγοι υἱὸς ἀμύμων,
ἦ ὅ γ' ὑπὸ μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισι δαμείη·
ὅσσα δὲ μερμήριξε λέων ἀνδρῶν ἐν ὁμίλῳ
δείσας, ὁππότε μιν δόλιον περὶ κύκλον ἄγωσι·
τόσσα μιν ὁρμαίνουσαν * ἐπήλυθε νήδυμος ὕπνος·
εὗδε δ' ἀνακλινθεῖσα, λύθεν δέ οἱ ἅψεα πάντα.
ἔνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
εἴδωλον ποίησε, δέμας δ' ἤϊκτο γυναικί,
Ἰφθίμῃ, κούρῃ μεγαλήτορος Ἰκαρίοιο,
τὴν Εὔμηλος ὄπυιε, Φερῇς ἔνι οἰκία ναίων.
πέμπε δέ μιν πρὸς δώματ' Ὀδυσσῆος θείοιο,
εἵως Πηνελόπειαν ὀδυρομένην γοόωσαν
παύσειε κλαυθμοῖο, γόοιό τε δακρυόεντος·
ἐς θάλαμον δ' εἰσῆλθε παρὰ κληῖδος ἱμάντα,
στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν,
  εὕδεις Πηνελόπεια φίλον τετιημένη ἦτορ;
οὐ μέν σ' οὐδὲ ἐῶσι θεοὶ ῥεῖα ζώοντες
κλαίειν, οὐδ' ἀκάχησθαι, ἐπεί ῥ' ἔτι νόστιμός ἐστι
σὸς πάϊς· οὐ μὲν γάρ τι θεοῖς ἀλιτήμενός ἐστι.
  τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια,
ἡδὺ μάλα κνώσσουσ' ἐν ὀνειρείῃσι πύλῃσι,
  τίπτε κασιγνήτη δεῦρ' ἤλυθες; οὔ τι πάρος γε
πωλέ', ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι δώματα ναίεις·
καί με κέλεαι παύσασθαι ὀϊζύος, ἠδ' ὀδυνάων
πολλέων, αἵ μ' ἐρέθουσι κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν.
ἣ πρὶν μὲν πόσιν ἐσθλὸν ἀπώλεσα θυμολέοντα,
παντοίῃσ' ἀρετῇσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσιν,
ἐσθλόν, τοῦ κλέος εὐρὺ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος·
νῦν αὖ παῖς ἀγαπητὸς ἔβη κοίλης ἐπὶ νηός,
νήπιος, οὔτε πόνων εὖ εἰδώς, οὔτ' ἀγοράων.
τοῦ δὴ ἐγὼ καὶ μᾶλλον ὀδύρομαι ἤ περ ἐκείνου.
τοῦ δ' ἀμφιτρομέω καὶ δείδια μή τι πάθῃσιν,
ἢ ὅ γε τῶν ἐνὶ δήμῳ ἵν' οἴχεται, ἢ ἐνὶ πόντῳ.
δυσμενέες γὰρ πολλοὶ ἐπ' αὐτῷ μηχανόωνται,
ἱέμενοι κτεῖναι πρὶν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι·
  τὴν δ' ἀπαμειβόμενον προσέφη εἴδωλον ἀμαυρόν,
θάρσει, μηδέ τι πάγχυ μετὰ φρεσὶ δείδιθι λίην.
τοίη γάρ οἱ πομπὸς ἅμ' * ἔρχεται, ἥν τε καὶ ἄλλοι
ἀνέρες ἠρήσαντο παρεστάμεναι, (δύναται γάρ)
Παλλὰς Ἀθηναίη· σὲ δ' ὀδυρομένην ἐλεαίρει·
ἣ νῦν με προέηκε τεΐν τάδε μυθήσασθαι.
  τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια,
εἰ μὲν δὴ θεός ἐσσι, θεοῖό τε ἔκλυες αὐδῆς,
εἰ δ' ἄγε μοι καὶ κεῖνον ὀϊζυρὸν κατάλεξον,
ἤ που ἔτι ζώει, καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο,
ἦ ἤδη τέθνηκε, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισι.
  τὴν δ' ἀπαμειβόμενον προσέφη εἴδωλον ἀμαυρόν,
οὐ μέν τοι κεῖνόν γε διηνεκέως ἀγορεύσω,
ζώει ὅ γ' ἢ τέθνηκε· κακὸν δ' ἀνεμώλια βάζειν.
  ὣς εἰποῦσα σταθμοῖο παρὰ κληῖδα λιάσθη
ἐς πνοιὰς ἀνέμων· ἡ δ' ἐξ ὕπνου ἀνόρουσε
κούρη Ἰκαρίοιο· φίλον δέ οἱ ἦτορ ἰάνθη,
ὥς οἱ ἐναργὲς ὄνειρον ἐπέσσυτο νυκτὸς ἀμολγῷ.
μνηστῆρες δ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα,
Τηλεμάχῳ φόνον αἰπὺν ἐνὶ φρεσὶν ὁρμαίνοντες.
ἔστι δέ τις νῆσος μέσσῃ ἁλὶ πετρήεσσα,
μεσσηγὺς Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης,
Ἀστερίς, οὐ μεγάλη· λιμένες δ' ἔνι ναύλοχοι αὐτῇ
ἀμφίδυμοι· τῇ τόν γε μένον λοχόωντες Ἀχαιοί.

Altè in humidum hanc traxerunt, ingreſſi ſunt etiam ipſi, Proci enauigant,
Illic cœnam ſumpſerunt, expectarunt. a. heſperi aduentũ.
In cœnaculo verò illic prudens Penelope περίφρων αὖθι [illegible]
Iacebat ſanè ieiuna, non guſtans cibum neque potum,
Cogitans an eius mortem fugeret filius inculpatus,
An ipſe à procis impiis domitus eſſet.
Quam multa autem cogitat leo virorum in turba
Timens, cum ipſum doloſo in circulo agitant:
Tam varia ipſam cogitantem corripuit dulcis ſomnus: γρ. ἐπήλυθε
Dormiebat verò recumbens, ſoluta ſunt ei compages omnes.
Ibi tum alia excogitauit dea cæſia Minerua,
Idolum effinxit, corpore autem aſſimulatum erat mulieri Minerua ſub Iphthimæ perſona ſolatur Penelopẽ in ſomnis.
Iphthime filia magnanimi Icarij,
Hanc Eumelus duxerat Pheris in domo habitans.
Miſit verò ipſam ad domum Vlyſſis diuini,
Si quo pacto Penelopen lamentantem, lugentem
Compeſceret à luctu, fletuq́, lacrymoſo.
In thalamum verò ingreſſa ſere ad lorum.
Stetit autem ſupra caput, & ipſam ſermone alloquuta eſt,
Dormis Penelope charo afflicta corde?
Nequaquam te ſinunt dij facilè viuentes
Flere, neque triſtem eſſe, quoniam adhuc rediturus eſt
Tuus filius, minimè enim quicquam deorum offenſor eſt.
Hanc verò excipiens allocutus eſt prudens Penelope,
Valdè ſuauiter dormiens in ſomniorum portis,
Cur ô ſoror huc veniſti, non anteà quidem
Aderas, quandoquidem valdè multũ longè domum habitas;
Et me iubes ceſſare ærumna atque doloribus
Plurimis qui me irritant in mente & animo,
Quæ antè quidem maritum bonum amiſi magnanimum
Omnibus virtutibus ornatum inter Græcos,
Eximium, cuius gloria lata per Græciam & medium Argos.
Nunc rurſus filius dilectiſſimus abijt, caua in naue,
Stultus, neq; laborum probè gnarus, neque commerciorum.
Huius cauſa iam ego etiam magis lugeo quàm illius;
Ob hoc vndique tremiſco & timeo ne quid patiatur,
Aut ipſe ab aliquo horum in populo quò abijt, aut in põto.
Hoſtes enim multi in ipſum inſidias ſtruunt,
Cupientes occidere, antequam ad patriam terram veniat.
Hanc reſpondens alloquutũ eſt ſimulachrum obſcurum,
Confide, neque prorſus in mente timeas tantopere,
Talis enim comes vnà ſequitur, quam etiam alij
Viri optarunt adeſſe (poteſt enim) γρ. [illegible]
Pallas Minerua, te verò lamentantem miſeratur.
Quæ nunc me præmiſit tibi hæc dicere.
Hanc rurſus alloquuta eſt prudens Penelope,
Siquidem tu dea es, deaq́, audiuiſti vocem,
Age mihi & illum ærumnoſum enarra,
Num alicubi adhuc viuat, & videat lumen ſolis,
An iam mortuus eſt & in Plutonis ædibus.
Hanc reſpondens alloquutum eſt idolum obſcurum,
Non quidem tibi illum identidem inculcabo
Viuat ille an mortuus eſt, turpe verò vana loqui.
Sic dicens, poſtium apud ſeram euanuit
In flatus ventorum: ipſa verò ex ſomno excitata eſt
Filia Icarij, amicum autem illi pectus refloruit,
Quando ipſi euidens ſomnium irruiſſet noctis in conticinio.
Proci verò conſcendentes nauigabant humidas vias. Proci Telemacho inſidiaturi nauigant.
Telemacho cædem arduam in mente meditantes.
Eſt autem quædam inſula medio mari petricoſa,
Inter Ithacamq́, Samumq́, aſperam.
Aſteris, non magna, portus verò nauibus apti in ipſa
Ab vtroque latere introitum habentes, ibi hunc expect. inſi. Achiui.

ODYSSEÆ HOMERI, V. COMPOSITIO.

AVRORA autem ex lecto ab generoſo Tithono
Surrexerat, vt immortalibus lumen ferret, atque mortalibus.
Ipſi verò dij ad conſeſſum conſederant, inter illos ſanè
Iupiter altitonans, cuius potentia eſt maxima.
Illis autem Pallas recenſebat pericula multa Vlyſſis
Memor: curæ enim ei erat cùm eſſet in domo Nymphæ.
Iupiter pater, atque alij beati dij ſemper exiſtentes, Minerua cœlites alloquutur.
Nullus amplius benignus mitis & manſuetus ſit
Sceptrifer rex, neque mente pia opera cogitans,
Sed ſemper durus ſit, & iniuſta perpetret:
Ita nullus memor eſt Vlyſſis diuini
Ciuibus quibus præfuit, vt pater autem lenis erat.
Sed ille quidem in inſula iacet graues dolores patiens
Nymphæ in ædibus Calypſus, quæ ipſum neceſſitate
Detinet, hic verò nō poteſt ſuam in patriam terram venire.
Non enim ei adſunt naues remis inſtructæ & ſocij,
Qui ipſum comitentur ſuper lata dorſa maris.
Nunc rurſum filium dilectiſſimum occidere cupiunt
Domum reuertentem, ille verò abijt ad patris famam
Ad Pylum diuinam, atque ad Lacedæmona claram.
Hanc excipiens alloquutus eſt nubicola Iupiter,
Filia mea, quale tibi dictum excidit ſepto dentium?
Annon iam hoc quidem conſultaſti mente tu ipſa,
Vt certè illos Vlyſſes vlciſcatur reuerſus?
Telemachum autem tu deduc accuratè (potes enim)
Vt illæſus ſuam in patriam terram veniat.
Proci verò in naue retrò iter relegant.
Dixit ſanè, & Mercurium dilectum filiū alloquebatur. Mercurius mittitur ad Calypſo.
Mercuri, tu enim alius nuncius es,
Nymphæ pulchricomæ dicito latum conſilium,
Reditum Vlyſſis patientis: vt redire queat,
Neque deorum ductu neque mortalium hominum,
Sed ipſe in rate colligata dolores patiens
Die viceſima ad Scheriam fertilem perueniat,
Phæacum ad terram, qui propinqui dijs ſunt,
Qui ipſum animo deum veluti honorabunt,
Mittent autem in naui charam in patriam terram,
Æſque, aurumque abundè veſtemque exhibuerint,
Plurima quanta nunquam ex Troia ſuſtuliſſet Vlyſſes,
Etiamſi illæſus veniſſet, portionem ex præda ſortitus.
Sic enim ei fatum eſt amicoſque videre, & adire
Domum excelſam & ſuam patriam terram.
Sic ait, neque renuit internuncius Mercurius, Deſcriptio Mercurij.
Statim deinde pedibus ſubligauit pulchra talaria,
Immortalia, aurea, quæ ipſum ferebant ſiue per mare,
Siue per immenſam terram pariter cum flamine venti.
Cepit autem virgam, qua virorum oculos demulcet,
Quorumcunque vult, eos autem ipſos ſopitos excitat.
Hanc in manibus tenens delabitur fortis Mercurius.
Ad Pieriam delapſus ex æthere incidit in mare.
Ruit autem deinde ſuper fluctus laro aui ſimilis,
Quæ circum magnos ſinus maris indomiti
Piſces venans denſas alas mergit ſalſugine,
Huic ſimilis plurimos ſuperiectus eſt fluctus Mercurius.
Sed quando iam in inſulam perueniſſet longè iacentem,
Tum ex ponto conſcendens cæruleo, ad continentem
Ibat, donec ad ingentem ſpecum peruenit, in quo Nympha
Habitabat pulchricoma, hanc verò intus inuenit:
γρ. τηλόσε *Ignis quidem ad focum ingens ardebat, procul verò odor*
Cedrique fiſſilis tærreſque per inſulam redolebat,
Ardentium: ipſa verò intus cantillans voce pulchra,

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ ἡ ἐψιλὸν ῥαψῳδία.

Ηὼς δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο
Ὤρνυθ', ἵν' ἀθανάτοισι φόως φέροι ἠδὲ βροτοῖσιν·
Οἱ δὲ θεοὶ θῶκόνδε καθίζανον, ἐν δ' ἄρα τοῖσι
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, οὗ τε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
Τοῖσι δ' Ἀθηναίη λέγε κήδεα πόλλ' Ὀδυσῆος
Μνησαμένη· μέλε γάρ οἱ ἐὼν ἐν δώμασι νύμφης.
Ζεῦ πάτερ, ἠδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
Μήτις ἔτι πρόφρων ἀγανὸς καὶ ἤπιος ἔστω
Σκηπτοῦχος βασιλεὺς, μηδὲ φρεσὶν αἴσιμα εἰδὼς,
Ἀλλ' αἰεὶ χαλεπός τ' εἴη, καὶ αἴσυλα ῥέζοι·
Ὡς οὔτις μέμνηται Ὀδυσσῆος θείοιο
Λαῶν οἷσιν ἄνασσε, πατὴρ δ' ὣς ἤπιος ἦεν·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κεῖται κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,
Νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψοῦς, ἥ μιν ἀνάγκῃ
Ἴσχει, ὁ δ' οὐ δύναται ἣν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι.
Οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπήρετμοι, καὶ ἑταῖροι,
Οἵ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
Νῦν αὖ παῖδ' ἀγαπητὸν ἀποκτεῖναι μεμάασι,
Οἴκαδε νεσσόμενον. ὁ δ' ἔβη μετὰ πατρὸς ἀκουὴν
Ἐς Πύλον ἠγαθέην ἠδ' ἐς Λακεδαίμονα δῖαν.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,
Τέκνον ἐμὸν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;
Οὐ γὰρ δὴ τοῦτον μὲν ἐβούλευσας νόον αὐτὴ,
Ὡς ἤτοι κείνους Ὀδυσεὺς ἀποτίσεται ἐλθών;
Τηλέμαχον δὲ σὺ πέμψον ἐπισταμένως, (δύνασαι γὰρ)
Ὥς κε μάλ' ἀσκηθὴς ἣν πατρίδα γαῖαν ἵκηται,
Μνηστῆρες δ' ἐν νηῒ παλιμπετὲς ἀπονέωνται.
Ἦ ῥα, καὶ Ἑρμείαν υἱὸν φίλον ἀντίον ηὔδα,
Ἑρμεία (σὺ γὰρ αὖτε τά τ' ἄλλα περ ἄγγελός ἐσσι)
Νύμφῃ ἐϋπλοκάμῳ εἰπεῖν νημερτέα βουλὴν,
Νόστον Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος, ὥς κε νέηται,
Οὔτε θεῶν πομπῇ, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων·
Ἀλλ' ὅγ' ἐπὶ σχεδίης πολυδέσμου πήματα πάσχων
Ἤματι κ' εἰκοστῷ Σχερίην ἐρίβωλον ἵκοιτο,
Φαιήκων ἐς γαῖαν, οἳ ἀγχίθεοι γεγάασιν,
Οἵ κέν μιν περὶ κῆρι θεὸν ὣς τιμήσουσιν·
Πέμψουσιν δ' ἐν νηῒ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Χαλκόν τε χρυσόν τε ἅλις ἐσθῆτά τε δόντες,
Πόλλ' ὅσ' ἂν οὐδέποτ' ἐκ Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεὺς,
Εἴπερ ἀπήμων ἦλθε, λαχὼν ἀπὸ ληΐδος αἶσαν.
Ὣς γάρ οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν, καὶ ἱκέσθαι
Οἶκον ἐς ὑψόροφον καὶ ἑὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ὣς ἔφατ'. οὐδ' ἀπίθησε διάκτορος Ἀργειφόντης·
Αὐτίκ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
Ἀμβρόσια, χρύσεια· τά μιν φέρον ἠμὲν ἐφ' ὑγρὴν,
Ἠδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο.
Εἵλετο δὲ ῥάβδον τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει
Ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει.
Τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργειφόντης.
Πιερίην δ' ἐπιβὰς, ἐξ αἰθέρος ἔμπεσε πόντῳ,
Σεύατ' ἔπειτ' ἐπὶ κῦμα, λάρῳ ὄρνιθι ἐοικὼς,
Ὅστε κατὰ δεινοὺς κόλπους ἁλὸς ἀτρυγέτοιο
Ἰχθῦς ἀγρώσσων, πυκινὰ πτερὰ δεύεται ἅλμῃ·
Τῷ ἴκελος πολέεσσιν ὀχήσατο κύμασιν Ἑρμῆς.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφίκετο τηλόθ' ἐοῦσαν,
Ἔνθ' ἐκ πόντου βὰς ἰοειδέος, ἤπειρόνδε
Ἤϊεν, ὄφρα μέγα σπέος ἵκετο, τῷ ἔνι νύμφη
Ναῖεν ἐϋπλόκαμος. τὴν δ' ἔνδοθι τέτμεν ἐοῦσαν·
Πῦρ μὲν ἐπ' ἐσχαρόφιν μέγα καίετο, τηλόθι δ' ὀδμὴ
Κέδρου τ' εὐκεάτοιο θύου τ' ἀνὰ νῆσον ὀδώδει,
Δαιομένων. ἡ δ' ἔνδον ἀοιδιάουσ' ὀπὶ καλῇ,

Ἱστὸν ἐποιχομένη, χρυσείῃ κερκίδ' ὕφαινεν,
Ὕλη δὲ σπέος ἀμφιπεφύκει τηλεθόωσα,
Κλήθρη τ' αἴγειρός τε, καὶ εὐώδης κυπάρισσος,
Ἔνθα δέ τ' ὄρνιθες τανυσίπτεροι εὐνάζοντο,
Σκῶπές τ' ἴρηκές τε, τανύγλωσσοί τε κορῶναι
Εἰνάλιαι, τῇσίν τε θαλάσσια ἔργα μέμηλεν·
Ἡ δ' αὐτοῦ τετάνυστο περὶ* σπείους γλαφυροῖο,
Ἡμερὶς ἡβώωσα, τεθήλει δὲ σταφυλῇσι.
Κρῆναι δ' ἑξείης πίσυρες ῥέον ὕδατι λευκῷ,
Πλησίαι ἀλλήλων τετραμμέναι ἄλλυδις ἄλλη·
Ἀμφὶ δὲ λειμῶνες μαλακοὶ ἴου ἠδὲ σελίνου
Θήλεον· ἔνθα κ' ἔπειτα καὶ ἀθάνατός περ ἐπελθὼν
Θηήσαιτο ἰδὼν, καὶ τερφθείη φρεσὶν ᾗσιν·
Ἔνθα στὰς θηεῖτο διάκτορος Ἀργειφόντης.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα ἑῷ θηήσατο θυμῷ,
Αὐτίκ' ἄρ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλυθεν· οὐδέ μιν ἄντην
Ἠγνοίησεν ἰδοῦσα Καλυψὼ δῖα θεάων.
(Οὐ γάρ τ' ἀγνῶτες γε θεοὶ ἀλλήλοισι πέλονται
Ἀθάνατοι, οὐδ' εἴ τις ἀπόπροθι δώματα ναίει)
Οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσῆα μεγαλήτορα ἔνδον ἔτετμεν,
Ἀλλ' ὅ γ' ἐπ' ἀκτῆς κλαῖε καθήμενος, ἔνθα πάρος* περ
Δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων,
Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο δάκρυα λείβων.
Ἑρμείαν δ' ἐρέεινε Καλυψὼ δῖα θεάων,
Ἐν θρόνῳ ἱδρύσασα φαεινῷ σιγαλόεντι,
Τίπτε μοι Ἑρμεία χρυσόρραπι εἰλήλουθας,
Αἰδοῖός τε φίλος τε; πάρος γε μὲν οὔ τι θαμίζεις.
Αὔδα ὅ, τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
Εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν.
Ἀλλ' ἕπεο προτέρω, ἵνα τοι πὰρ ξείνια θείω.
Ὣς ἄρα φωνήσασα θεὰ παρέθηκε τράπεζαν,
Ἀμβροσίης πλήσασα· κέρασσε δὲ νέκταρ ἐρυθρόν.
Αὐτὰρ ὁ πῖνε καὶ ἦσθε διάκτορος Ἀργειφόντης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δείπνησε, καὶ ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ,
Καὶ τότε δή μιν ἔπεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν,
Εἰρωτᾷς μ' ἐλθόντα θεὰ θεόν· αὐτὰρ ἐγώ τοι
Νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπήσω· κέλεαι γάρ.
Ζεὺς ἐμέ γ' ἠνώγει δεῦρ' ἐλθέμεν οὐκ ἐθέλοντα.
Τίς δ' ἂν ἑκὼν τοσσόνδε διαδράμοι ἁλμυρὸν ὕδωρ,
Ἄσπετον; οὐδέ τις ἄγχι βροτῶν πόλις, οἵ τε θεοῖσιν
Ἱερά τε ῥέζουσι καὶ ἐξαίτους ἑκατόμβας.
Ἀλλὰ μάλ' οὔ πως ἔστι Διὸς νόον αἰγιόχοιο
Οὔτε* παρεξελθεῖν ἄλλον θεὸν, οὔθ' ἁλιῶσαι.
Φησί τοι ἄνδρα παρεῖναι ὀιζυρώτατον ἄλλων
Τῶν ἀνδρῶν, οἳ ἄστυ πέρι Πριάμοιο μάχοντο
Εἰνάετες, δεκάτῳ δὲ πόλιν πέρσαντες ἔβησαν
Οἴκαδ'· ἀτὰρ ἐν νόστῳ Ἀθηναίην ἀλίτοντο,
Ἥ σφιν ἐπῶρσ' ἄνεμόν τε κακὸν καὶ κύματα μακρά.
Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθεν ἐσθλοὶ ἑταῖροι,
Τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἄνεμός τε φέρων καὶ κῦμα πέλασσε.
Τὸν νῦν σ' ἠνώγειν ἀποπεμπέμεν ὅττι τάχιστα.
Οὐ γάρ οἱ τῇδ' αἶσα φίλων ἀπονόσφιν ὀλέσθαι,
Ἀλλ' ἔτι οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν, καὶ ἱκέσθαι
Οἶκον ἐς ὑψόροφον, καὶ ἑὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ὣς φάτο· ῥίγησεν δὲ Καλυψὼ δῖα θεάων,
Καί μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Σχέτλιοί ἐστε θεοὶ, *ζηλήμονες ἔξοχον ἄλλων,
Οἵ τε θεαῖς ἀγάασθε παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι
Ἀμφαδίην,* ἤν τίς τε φίλον ποιήσετ' ἀκοίτην.
Ὣς μὲν ὅτ' Ὠρίων' ἕλετο ῥοδοδάκτυλος Ἠώς,
Τόφρα οἱ ἠγάασθε θεοὶ ῥεῖα ζώοντες,
Ἕως μιν ἐν Ὀρτυγίῃ χρυσόθρονος Ἄρτεμις ἁγνὴ
Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν.
Ὣς δ' ὁπότ' Ἰασίωνι ἐυπλόκαμος Δημήτηρ,
Ὧι θυμῷ εἴξασα, μίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ,
Νειῷ ἔνι τριπόλῳ· οὐδὲ δὴν ἦεν ἄπυστος
Ζεύς, ὅς μιν κατέπεφνε βαλὼν ἀργῆτι κεραυνῷ.
Ὣς δ' αὖ νῦν μοι ἀγᾶσθε θεοὶ βροτὸν ἄνδρα παρεῖναι,
Τὸν μὲν ἐγὼν ἐσάωσα περὶ τρόπιος βεβαῶτα

Telam percurrens, auro radio texebat. Deſcriptio ſpecus Calypſus.
Sylua autem ſpecum circumcreuerat vireſcens,
Alnus populuſq́, & bene-odorata cupreſſus,
Ibi quoque aues extenſas alas habentes nidulabantur,
Bubones, accipitreſque, latas linguas habentes cornices
Marinæ, quibuſque marina opera curæ ſunt.
Atque illic extenſa erat circum ſpeluncam cauam
Vitis pubeſcens, florebat verò vuis. γρ. σπειῶ.
Quatuor verò ſeriè fontes fluebant aqua lympida.
Vicini inter ſe verſi aliò atque aliò.
Circum verò mollia prata violarum atque apium
Vireſcebant: eò tametſi immortalis accedens
Admirabatur videns & oblectabatur mente ſua.
Illic ſtans admirabatur fortis internuncius Mercurius.
Cæterùm poſtquam omnia ſuo admiratus eſt animo,
Statim in latam ſpeluncam perrexit, neque ipſum contrà
Ignorauit conſpicata Calypſo diua dearum.
(Non enim ignoti vtique dij inuicem ſunt
Immortales: neque ſiquis longè procul domos habitet.)
Neque verò Vlyſſem magnanimum intus deprehendit,
Sed ipſe ad littus flebat ſedens, vbi antea etiam
Lacrymis & gemitibus & doloribus animum macerans γρ. γε.
Pontum in irrequietum proſpiciebat, lacrymas ſtillans.
Mercurium autem interrogabat Calypſo diua dearum,
In throno collocata ſplendido, admirando.
Cur ad me Mercuri aurea virga veniſti? Calypſo alloquitur Mercuriũ.
Venerandus & charus ante quidẽ nequiquã frequentabas,
Loquere quodcunque cupis, perficere autem animus iuſſit,
Si poſſum perficere, & ſi perficiendum eſt.
Sed ſequere vlterius, vt tibi hoſpitalia apponam.
Sic certè loquuta dea appoſuit menſam,
Ambroſia replendo, miſcuit autem nectar rubrum.
Cæterùm ipſe bibebat & comedebat internuncius Mercur.
Porrò poſtquam cœnatus eſt & confirmauit animum cibo,
Tum ipſam verbis excipiens alloquutus eſt,
Interrogas me venientem dea deũ, cæterùm ego tibi, Mercurius Calypſo reſpondet.
Verè ſermonem enarrabo: iubes enim.
Iupiter me iuſſit huc ire inuitum,
Quis enim volens tantam percurreret ſalſam aquam,
Immenſam, neque vlla propè mortalium vrbs, quiq́ diis
Sacra faciant, & legitimas Hecatombas.
Sed nullo modo fas eſt Iouis mentem Ægida-habentis,
Neque prætergredi alium deum, neque irritam facere.
Ait tibi virum adeſſe ærumnoſiſſimum aliorum γρ. παρὲξ θεῶν.
Virorum, qui circa vrbem Priami pugnarunt
Nouennio, decimo verò vrbem depopulati conſcenderunt nauem
Domum, cæterùm in reditu Palladem offenderunt,
Quæ ipſis excitauit ventumq́, malum & fluctus ingentes.
Ibi alij quidem omnes perierunt boni ſocij.
Hunc certè huc ventúſque ferens & fluctus appulit.
Hunc nunc te iubet dimittere quàm celerrimè.
Non enim ei hîc fatum eſt ab amicis ſeorſim perire,
Sed adhuc illi fatum eſt amicoſq́, videre, & peruenire
Ad domum excelſam, & ſuam ad patriam terram.
Sic ait, extimuit verò Calypſo diua dearum, Calypſo indignatur in deos.
Et ipſum compellans voce verba alata dixit,
Improbi eſtis dij inuidi præ aliis. γρ. δηλήμονες.
Quiq́ deabus inuidetis, vt cum viris dormiant
Palam, ſi aliqua charum adepta fuerit maritum. γρ. λίην.
Sic quidem cùm Orionem cepit roſeis-digitis aurora, Orion à Diana peremptus.
Tamdiu illi inuidiſtis dij faciliter viuentes,
Donec ipſum in Ortygia aurea-ſella Diana caſta
Suis mitibus ſagittis aggrediens occidit.
Sic etiam quando Iaſoni pulchricoma Ceres
Suo animo cedens, commixta eſt in amicitia & lectulo
Nouali in tertiato: neque diu fuit ignarus
Iupiter, qui ipſum occidit feriens candenti fulmine. Iaſon à Ioue percuſſus fulmine.
Sic rurſus nunc mihi inuidetis dij mortalem virum adeſſe,
Illum quidem ego ſeruaui à carina ſuſceptum.

Solum poſteaquam illi nauem celerem coruſco fulmine
γρ. ἐλάσας. Iupiter iaculando diffidit medio in nigro ponto.
Tum alij quidem omnes perierunt eximij ſocij.
Hunc certè huc ventúſque ferens & fluctus adegit,
Hunc ego amaui & enutriui,atque promiſeram
Facere immortalem,& abſque ſenio diebus omnibus.
Verũ quãdoquidẽ nullo pacto fas eſt Iouis mẽtẽ Ægiochi
γρ. παρεξελθεῖν. Vel prætergredi alium deum,neque irritam facere,
Valeat,ſi illum ipſe excitat & iubet
Pontum per irrequietũ, dimiſero verò ipſum nunquam ego.
Non enim mihi præſtò ſunt naues remis-inſtructæ & ſocij
Qui ipſum deducant per lata dorſa maris.
Cæterùm ei lubens conſulam neque celabo
Vt omnino incolumis ſuam in patriam terram perueniat.
Hanc ſtatim alloquutus eſt internuncius Mercurius,
Sic nunc dimitte,Iouis autem caue iram,
Ne fortaſſis tibi in poſterum iratus ſuccenſeat.
Sic certè loquutus auolauit fortis Mercurius,
Ipſa ad Vlyſſem magnanimum veneranda Nympha
Ibat,poſtquam Iouis accepiſſet mandata.
Hunc certè in littore inuenit ſedentem,neque vnquam oculi
A lacrymis ſiccabantur,conſumebatur dulcis ætas.
Vlyſſes inuitus à Calypſo detentus. Ob reditum lugenti,quoniam adhuc placuerat Nympha.
Sed certè noctes quidem dormiebat etiam coactus.
In ſpelunca caua, nolens apud volentem.
Die verò in petris & littoribus ſedens,
Lacrymis & gemitibus & doloribus animum macerans,
Pontum in indomitum proſpiciebat lacrymas ſtillans.
Propè autem aſtans alloquuta eſt diua dearum,
Calypſo ad Vlyſſē loquitur. Infelix,ne amplius mihi hic lugeas,neque tibi ætas
Conſumatur,iam enim te valdè prompta dimittam.
Sed agè,lignis longis abſciſſis apta ferro
Latam ratem,cæterùm tabulata fige ſuper eam
Sublimius,vt te ferat per obſcurum pontum.
Porrò ego panem & aquam,& vinum rubrum
Imponam dulce,quæ tibi famem arceant,
Veſteſq; induam,mittam tibi ventum à tergo,
Vt omnino incolumis ſuam in patriam terram peruenias,
Si modo dij vtique voluerint,qui cœlum latum habitant,
Qui me fortiores ſunt in cognoſcendoq; iudicandóque.
Sic ait,exhorruit autem patiens diuus Vlyſſes.
Et ipſam alloquutus verba alata dixit,
Aliud quippiã iã tu dea hac in re molieris,neutiq; proſe-
Quæ me iubes rate traijcere ĩgẽtes vndas maris (ctionem
Horrendas,difficiléſque,quas neque naues æquales
Veloces traijciunt lætantes Iouis vento.
Neque verò ego te inuita ratem conſcenderim,
Niſi mihi ſuſtineas dei magnum iuſiurandum iurare,
γρ. ἐγών. Ne vllum mihi ipſi damnum malum conſulas aliud.
Iuſiurandum Calypſo. Sic ait,riſit verò Calypſo diua dearum,
Manuq; ipſum demulſit,verbumq; dixit & proloquuta eſt,
Certè veteranus es, & non incauta ſciens,
Qualem certè hunc ſermonem excogitaſti proloqui?
Sciat nunc iſtuc terra & cœlum latum ſupernum,
Iurare Stygiam paludem grauiſsimum dijs iuramentum. Et ipſa ſubterlabens Stygis aqua (quod maximum
Iuramentum grauiſſimúmque exiſtit beatis dijs)
Non vllum tibi ipſi damnum malum me conſulturam a-
liud.
Sed ea quidem diſpicio & ſuadeo,quæcunque mihi ipſi
Vtique ſuaderem,ſi quãdo me neceſſitas tantopere vrgeret.
Etenim mihi mens eſt integra,neque mihi ipſi
Animus intra præcordia ferreus,ſed miſericors.
Sic loquuta,præceſſit diua dearum
Celeriter,ille deinde poſt veſtigia iuit deæ,
Peruenerunt ad ſpeluncam cauam dea atque ipſe vir.
γρ. καθῖζεν. Et ille quidem illuc reſedit in ſolio vnde ſurrexerat
Prandetur in Spelunca. Mercurius,Nympha verò appoſuit omnem cibum
Edere & bibere qualia mortales viri edunt.
Ipſa verò è regione ſedit Vlyſſis diuini.
Huic verò ambroſiam ancillæ & nectar appoſuerunt.

Οἶον· ἐπεί οἱ νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ
Ζεὺς * ἔλσας ἐκέασσε μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι,
Τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἄνεμός τε φέρων καὶ κῦμα πέλασσε.
Τὸν μὲν ἐγὼ φίλεόν τε καὶ ἔτρεφον, ἠδὲ ἔφασκον
Θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἤματα πάντα.
Ἀλλ' ἐπεὶ οὔπως ἔστι Διὸς νόον Αἰγιόχοιο
Οὔτε * παρεξελθεῖν ἄλλον θεὸν, οὐδ' ἁλιῶσαι,
Ἐῤῥέτω, εἴ μιν κεῖνος ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει
Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον· πέμψω δέ μιν οὔπῃ ἐγώ γε.
Οὐ γάρ μοι πάρα νῆες ἐπήρετμοι, καὶ ἑταῖροι
Οἵ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης·
Αὐτάρ οἱ πρόφρων ὑποθήσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω,
Ὥς κε μάλ' ἀσκηθὴς ἣν πατρίδα γαῖαν ἵκηται.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης,
Οὕτω νῦν ἀπόπεμπε, Διὸς δ' ἐποπίζεο μῆνιν,
Μήπως τοι μετόπισθε κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κρατὺς Ἀργειφόντης·
Ἡ δ' ἐπ' Ὀδυσσῆα μεγαλήτορα πότνια νύμφη
Ἤϊ', ἐπειδὴ Ζηνὸς ἐπέκλυεν ἀγγελιάων.
Τὸν δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς εὗρε καθήμενον· οὐδέ ποτ' ὄσσε
Δακρυόφιν τέρσοντο· κατείβετο δὲ γλυκὺς αἰὼν
Νόστον ὀδυρομένῳ, ἐπεὶ οὐκέτι ἥνδανε νύμφη.
Ἀλλ' ἦτοι νύκτας μὲν ἰαύεσκεν καὶ ἀνάγκῃ
Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι παρ' οὐκ ἐθέλων ἐθελούσῃ·
Ἤματα δ' ἐν πέτρῃσι καὶ ἠϊόνεσσι καθίζων,
Δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων,
Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο, δάκρυα λείβων.
Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη προσεφώνεε δῖα θεάων,
Κάμμορε, μή μοι ἔτ' ἐνθάδ' ὀδύρεο, μηδέ τοι αἰὼν
Φθινέτω· ἤδη γάρ σε μάλα πρόφρασσ' ἀποπέμψω.
Ἀλλ' ἄγε, δούρατα μακρὰ ταμὼν, ἁρμόζεο χαλκῷ
Εὐρεῖαν σχεδίην, ἀτὰρ ἴκρια πῆξαι ἐπ' αὐτῇ
Ὑψοῦ, ὥς σε φέρῃσιν ἐπ' ἠεροειδέα πόντον.
Αὐτὰρ ἐγὼ σῖτον καὶ ὕδωρ καὶ οἶνον ἐρυθρὸν
Ἐνθήσω μενοεικέ', ἅ κέν τοι λιμὸν ἐρύκοι.
Εἵματά τ' ἀμφιέσω· πέμψω δέ τοι οὖρον ὄπισθεν,
Ὥς κε μάλ' ἀσκηθὴς σὴν πατρίδα γαῖαν ἵκηαι,
Αἴ κε θεοί γ' ἐθέλωσι τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
Οἵ μευ φέρτεροί εἰσι νοῆσαί τε κρῆναί τε.
Ὣς φάτο· ῥίγησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἄλλο τι δὴ σὺ θεὰ τόδε μήδεαι, οὐδέ τι πομπὴν,
Ἥ με κέλεαι σχεδίῃ περάαν μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
Δεινόν τ' ἀργαλέον τε· τὸ δ' οὐδ' ἐπὶ νῆες ἐῖσαι
Ὠκύποροι περόωσιν, ἀγαλλόμεναι Διὸς οὔρῳ.
Οὐδ' ἂν * ἐγὼν ἀέκητι σέθεν σχεδίης ἐπιβαίην,
Εἰ μή μοι τλαίης γε θεὰ μέγαν ὅρκον ὀμόσσαι,
Μή τί μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
Ὣς φάτο· μείδησεν δὲ Καλυψὼ δῖα θεάων,
Χειρί τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε·
Ἦ δὴ ἀλιτρός γ' ἐσσὶ, καὶ οὐκ ἀποφώλια εἰδώς·
Οἷον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορεῦσαι.
Ἴστω νῦν τόδε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν,
Καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, (ὅστε μέγιστος
Ὅρκος δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσι)
Μήτι τοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο·
Ἀλλὰ τὰ μὲν νοέω καὶ φράσσομαι, ἅσσ' ἂν ἐμοί περ
Αὐτῇ μηδοίμην ὅτε με χρειὼ τόσον ἵκοι.
Καὶ γὰρ ἐμοὶ νόος ἐστὶν ἐναίσιμος, οὐδέ μοι αὐτῇ
Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος, ἀλλ' ἐλεήμων.
Ὣς ἄρα φωνήσασ' ἡγήσατο δῖα θεάων
Καρπαλίμως· ὁ δ' ἔπειτα μετ' ἴχνια βαῖνε θεοῖο.
Ἷξον δὲ σπέος γλαφυρὸν θεὸς ἠδὲ καὶ ἀνήρ·
Καί ῥ' ὁ μὲν ἔνθα * καθίζεν ἐπὶ θρόνου ἔνθεν ἀνέστη
Ἑρμείας· νύμφη δ' ἐτίθει πάρα πᾶσαν ἐδωδὴν,
Ἔσθειν καὶ πίνειν, οἷα βροτοὶ ἄνδρες ἔδουσιν·
Αὐτὴ δ' ἀντίον ἷζεν Ὀδυσσῆος θείοιο,
Τῷ δὲ παρ' ἀμβροσίην δμῳαὶ καὶ νέκταρ ἔθηκαν.

Οἱ

Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος,
Τοῖς ἄρα μύθων ἦρχε Καλυψὼ δῖα θεάων,
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Οὕτω δὴ οἶκόνδε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
Αὐτίκα νῦν ἐθέλεις ἰέναι; σὺ δὲ χαῖρε καὶ ἔμπης.
Εἴ γε μὲν εἰδείης σῇσι φρεσὶν ὅσσα τοι αἶσα
Κήδε' ἀναπλῆσαι πρὶν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι,
Ενθάδε αὖθι μένων * σὺν ἐμοὶ τόδε δῶμα φυλάσσοις,
Αθάνατός τ' εἴης, ἱμειρόμενός περ ἰδέσθαι
Σὴν ἄλοχον, τῆς αἰὲν ἐέλδεαι ἤματα πάντα.
Οὐ μέν θην κείνης γε χερείων εὔχομαι εἶναι,
Οὐ δέμας, οὐδὲ φυήν· ἐπεὶ οὔ πως οὐδὲ ἔοικεν
Θνητὰς ἀθανάτῃσι δέμας καὶ εἶδος ἐρίζειν.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Πότνα θεά, μή μοι τόδε χώεο· οἶδα καὶ αὐτὸς
Πάντα μάλ', οὕνεκα σεῖο περίφρων Πηνελόπεια
Εἶδος ἀκιδνοτέρη, μέγεθός τ', εἰσάντα ἰδέσθαι.
(Η μὲν γὰρ βροτός ἐστι, σὺ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρως)
Αλλὰ καὶ ὥς, ἐθέλω καὶ * ἐέλδομαι ἤματα πάντα
Οἴκαδέ τ' ἐλθέμεναι, καὶ νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι.
Εἰ δ' αὖ τις ῥαίῃσι θεῶν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
Τλήσομαι, ἐν στήθεσσιν ἔχων ταλαπενθέα θυμόν.
Ηδη γὰρ μάλα πολλ' ἔπαθον καὶ πολλ' ἐμόγησα
Κύμασι καὶ πολέμῳ· μετὰ καὶ τόδε τοῖσι γενέσθω.
Ως ἔφατ'. ἠέλιος δ' ἄρ' ἔδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν·
Ελθόντες δ' ἄρα τώ γε μυχῷ σπείους γλαφυροῖο,
Τερπέσθην φιλότητι παρ' ἀλλήλοισι μένοντε.
Ημος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Αὐτίχ' ὁ μὲν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε ἕννυτ' Ὀδυσσεύς,
Αὐτὴ δ' ἀργύφεον φᾶρος μέγα ἕννυτο νύμφη,
Λεπτὸν καὶ χαρίεν, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἰξυῖ
Καλὴν, χρυσείην· κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτρην.
Καὶ τότ' Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μήδετο πομπήν·
Δῶκε μέν οἱ πέλεκυν μέγαν, ἄρμενον ἐν παλάμῃσι,
Χάλκεον, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
Στειλειὸν περικαλλὲς, ἐλάϊνον, εὖ * ἐναρηρός·
Δῶκε δ' ἔπειτα σκέπαρνον ἐΰξοον· ἦρχε δ' ὁδοῖο
Νήσου ἐπ' ἐσχατιῆς, ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκει,
Κλήθρη τ' αἴγειρός τ', ἐλάτη τ' ἦν οὐρανομήκης,
Αὖα πάλαι, περίκηλα, τά οἱ πλώοιεν ἐλαφρῶς.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ δεῖξ' ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκει,
Η μὲν ἔβη πρὸς δῶμα Καλυψὼ δῖα θεάων·
Αὐτὰρ ὁ τάμνετο δοῦρα· θοῶς δέ οἱ ἤνυτο ἔργον.
Εἴκοσι δ' ἔκβαλε πάντα, πελέκκησεν δ' ἄρα χαλκῷ,
Ξέσσε δ' ἐπισταμένως, καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνε.
Τόφρα δ' ἔνεικε τέρετρα Καλυψὼ δῖα θεάων·
Τέτρηνεν δ' ἄρα πάντα, καὶ ἥρμοσεν ἀλλήλοισι·
Γόμφοισιν δ' ἄρα τήν γε καὶ ἁρμονίῃσιν ἄρασσεν.
Οσσον τίς τ' ἔδαφος νηὸς τορνώσεται ἀνὴρ
Φορτίδος εὐρείης, εὖ εἰδὼς τεκτοσυνάων,
Τόσσον ἐπ' εὐρεῖαν σχεδίην ποιήσατ' Ὀδυσσεύς.
Ικρια δὲ στήσας, ἀραρὼν θαμέσι σταμίνεσσι,
Ποίει· ἀτὰρ μακρῇσιν ἐπηγκενίδεσσι τελεύτα.
Εν δ' ἱστὸν ποίει, καὶ ἐπίκριον ἄρμενον αὐτῷ.
Πρὸς δ' ἄρα πηδάλιον ποιήσατο, ὄφρ' ἰθύνοι.
Φράξε δέ μιν ῥίπεσσι διαμπερὲς οἰσυΐνῃσι,
Κύματος εἶλαρ ἔμεν· πολλὴν δ' ἐπεχεύατο ὕλην.
Τόφρα δὲ φάρε' ἔνεικε Καλυψὼ δῖα θεάων,
Ιστία ποιήσασθαι· ὁ δ' εὖ τεχνήσατο καὶ τά.
Εν δ' ὑπέρας τε κάλους τε πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ.
Μοχλοῖσιν δ' ἄρα τήν γε κατείρυσεν εἰς ἅλα δῖαν.
Τέτρατον ἦμαρ ἔην, καὶ τῷ τετέλεστο ἅπαντα·
Τῷ δ' ἄρα πέμπτῳ πέμπ' ἀπὸ νήσου δῖα Καλυψώ,
Εἵματά τ' ἀμφιέσασα θυώδεα, καὶ λούσασα.
Εν δέ οἱ ἀσκὸν ἔθηκε θεὰ μέλανος οἴνοιο
Τὸν ἕτερον, ἕτερον δ' ὕδατος μέγαν· ἐν δὲ καὶ ᾖα
Κωρύκῳ, ἐν δέ οἱ ὄψα τίθει μενοεικέα πολλά.
Οὖρον δὲ προέηκεν ἀπήμονά τε λιαρόν τε.

Hi verò ad fercula parata appoſita manus extenderunt.
Cæterùm poſtquam ſaturati ſunt cibo & potu,
His certè ſermonibus cœpit Calypſo diua dearum,
O inclyte Laërtiade verſute Vlyſſes,
Siccine iam domum charam ad patriam terram
Protenus nunc vis proficiſci: tu verò gaude nihilominus.
Siquidem ſcires tua mente, quantos tibi fatum eſt
Dolores implere, priuſquam ad patriam terram peruenias,
Certè hîc manens vna mecum hanc domum cuſtodires,
Immortaliſque eſſes, quantumuis cupidus ſis videndi
Tuam vxorem, cuius vſque deſiderio teneris dies omnes.
Neque verò certè illa inferior glorior eſſe,
Nec corpore, neque indole: quandoquidem nequaquã decet,
Mortales cum immortalibus corpore & forma contendere.
Hanc reſpondendo alloquutus eſt verſutus Vlyſſes,
Veneranda dea, ne mihi ob hoc ſuccenſeas, ſcio enim ipſe
Omnia rectè quare te prudens Penelope
Forma inferior eſt, proceritatéque coram aſpectu.
Illa quidem mortalis eſt, tu verò immortalis & ſenij expers.
Sed etiam ſic volo, & deſiderio diebus omnibus,
Domúmque redire, & reduus diem videre,
Quòd ſi quiſpiã me malè mulctarit deorum in nigro ponto,
Patiar in pectore habens patientem animum.
Iam enim valdè multa paſſus ſum & multa pertuli
In fluctibus & bello, poſt quæ & hoc accedat.
Sic ait, ſol autem occidit & tenebræ ſubortæ ſunt:
Venientes autem hi in ſeceſſum ſpeluncæ cauæ,
Oblectabantur amore, iuxta ſe manentes.
Quando a mane-genita apparuit roſeis digitis aurora,
Continuò Chlanamque tunicámque induit Vlyſſes,
Ipſa verò candidam ſtolam ingentem induit Nympha,
Tenuem & gratioſam, zonam autem circumpoſuit lumbis
Pulchram, auream, capiti autem impoſuit calyptram,
Et tum tandem Vlyſſi magnanimo apparabat profectionẽ,
Dedit quidem ei ſecurim magnam habilem in manus,
Ferream, vtrinque acuminatam, cæterùm in ipſa
Manubrium perpulchrum, oleaginum fabrefactum:
Dedit verò deinde aſciam politam, dux verò viæ erat
Inſulæ ad extremã oram, vbi arbores proceræ enatæ erant,
Clethra, populúſque abiéſque in cælum pertingens
Aridæ dudum vehementer quæ ei nauigarent leuiter.
Cæterùm poſtquam oſtendit vbi arbores longæ creuiſſent,
Rediit quidem domum Calypſo diua dearum.
Cæterùm ipſe ſcindebat ligna, celeriter & abſoluebatur opus
Viginti autem diebus deiecit omnes, dolauit verò ferro,
Poliuit verò ſcitè, & ad perpendiculum direxit.
Interea attulit terebras Calypſo diua dearum,
Terebrauit verò omnia & commiſit inter ſe,
Clauis autem hanc & compagibus aptauit,
Quantum quiſque fundum nauis circumſcribit faber
Onerariæ latæ, bene peritus fabrilis artis,
Tantam latam ratem confecit Vlyſſes.
Tabulata v. erigens compingens frequentibus foris rectis
Faciebat, cæterùm longos aſſeres in ſummo imponebat:
Et verò malum fecit, & antennam congruentem ei,
Præterea temonem fabricauit, vt gubernaret.
Communiuit autem ipſam cratibus vndique ſalignis,
Fluctuum propugnaculũ vt forent, multã ingeſſit materiam:
Interea verò linteo attulit Calypſo diua dearum,
Velis conficiendis, ille bene confecit & iſta.
Et rudentes antennarum & veli funes ligauit in ea:
Vectibus ſanè hanc deduxit in mare vaſtum,
Quartus dies erat, & ei abſoluta ſunt omnia.
Quinta verò dimiſit ab inſula diua Calypſo
Veſtéſque indutum odoratas & lauatum.
Impoſuit autem vtrem dea nigri vini
Alium, alium aquæ magnum & viatica
In peram, item ei poſuit obſonia animum firmantia plurima:
Ventum verò miſit innocuum placidúmque,

γρ. Ενθάδ' αὖθι. γρ. παρ' ἐμοί.

Calypſo ſpondet Vlyſſi immortalitatem.

γρ. ἔλδομαι

Parat nauem Vlyſſes.

γρ. ἐναρηρώς.

γρ. ἐτέτρηνε.

Lætus verò vento ſecundo extendit vela diuus Vlyſſes.
Cæterùm ipſe temonem gubernabat artificioſè
Sedens neque ei ſomnus palpebris incedebat,
Pleiadéſque contemplanti, & tardè occidentem Booten,
Vrſámque quam & currum cognomento vocant.
Quæ ibidem vertitur atque Orionem obſeruat.
Sola verò expers eſt aquarum Oceani.
Etenim ipſam iuſſerat Calypſo diua dearum
Ponto nauigare ad ſiniſtram manum habentem.
Septendecim quidem nauigabat dies iter faciens marinũ,
Octodecima verò apparuerunt montes vmbroſi
Terræ Phæacum, quà proximum iter erat illi.
Apparebat veluti ſcutum in obſcuro ponto.
Hunc verò ex Æthiopum terra rediens potẽs Neptunus,
E longinquo ex Solymorũ mõtibus conſpexit, cõſpicatus erat (ei
γρ. ἐπιπλώων. *Pontum nauigans, hic efferbuit corde vehementius,*
Mouens autem caput ad ſuum dixit animum.
O dij, profectò iam conſultarunt dij aliter
De Vlyſſe cùm ego apud Æthiopas eſſem:
Atque adeò Phæacum terram propè, vbi ei fatum eſt
Effugere magnam metam ærumnarũ, quæ ipſum occupant.
γρ. πείρατ. *Sed adhuc ipſum credo ſatis miſeriarum ſubiturum.*
Neptunus Vlyſſem tempeſtate quatit. *Sic loquutus, collegit nubes, & commouit pontum*
Manibus tridente capto, omnes autem concitauit procellas
Omnium ventorum, nubibus autem operuit
Terram ſimul & pontum, ruit autem è cælo nox.
Simul Eurúſque Nothuſq; incidit, Zephyruſq; vehemens,
γρ. τε πέσον. *Et Boreas ſerenus ingentem fluctum prouoluens.*
Et tunc Vlyſſis ſoluebantur genua & amicum pectus.
Triſtatus ſanè dixit ad ſuum magnanimum animum,
Heu me miſerum, quid mecum tandem fiet?
Vereor, ne iam omnia dea vera dixerit,
Quæ me dicebat in mari priusq; in patriã terrã peruenirẽ,
Dolores impleturum eſſe, ea certè nunc omnia perficiuntur,
Qualibus nubibus coronat cœlum latum
Iupiter, commouit autem mare, ſæuiunt verò procellæ
Omnium ventorum, nunc mihi præſens graue exitium.
Ter beati Græci & quater, qui quondam perierunt
Troia in lata Atridis gratificantes,
Vtinam ego debuiſſem mori, & fatum aſſequi
γρ. καὶ δή. *Die illo, quando mihi plurimi ferratas haſtas*
Troës contorſerunt circa Achillem mortuum.
Tum ſortitus eſſem parentalia, & meã gloriã celebraſſent
Nunc me triſti morte fatum eſt perire, (Græci.
Vlyſſes excutitur rate, vi tempeſtatis. *Sic certè ipſum loquutum pepulit ingẽs fluctus à vertice*
Horrendum irruens, inuertit autem prorſus ratem.
Longè verò à rate excidit, clauum autem
Ex manibus proiecit, medium autem malum ei fregit
Horrenda commixtorum ventorum irruens procella.
Longè autem velum, & antenna incidit ponto,
Illum verò ſub aqua detinuit longo tempore, neque potuit
Valde ſtatim emergere, magni ſub fluctus impetu.
Veſtes enim grauabant quas illi præbuerat diua Calypſo,
Tandem emerſit, ex ore autem euomuit ſalſuginem
γρ. πολλή. *Amaram, quæ ei copioſa à capite defluebat.*
Sed neque ſic ratis oblitus eſt, tametſi afflictus,
Sed impetu facto in fluctibus apprehendit eam.
In medio autem ſedit finem mortis effugiens,
Hanc ferebat ingens fluctus per vndarum impetum huc atque illuc.
Quemadmodum quoties autumnalis Boreas fert ſpinas
Per campos, denſæ autem inuicem cohærent:
Sic illam per mare venti ferebant huc atque illuc.
Interdum quidem Notus Boreæ obiectabat vt ferret,
Interdum.v. rurſus Eurus Zephyro ceſſit vt perſequeretur.
γρ. ἡ δ' ἄλλη. γρ. αὐδήεσσα. *Hunc vidit Cadmi filia pulchris-talis Ino*
Leucothea, quæ antè quidem erat mortalis vocem habens:
Nunc.v. maris in fluctibus deorum ſortita erat honorem.
Hæc Vlyſſem miſerta erat vagabundum dolores habentem,
γρ. ποτῇ. *Mergo verò aſſimilis volatu emerſit è gurgite,*

Γηθόσυνος δ' οὔρῳ πέτασ' ἱστία δῖος Ὀδυσσεύς·
Αὐτὰρ ὁ πηδαλίῳ ἰθύνετο τεχνηέντως
Ἥμενος· οὐδέ οἱ ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτε
Πληϊάδας τ' ἐσορῶντι καὶ ὀψὲ δύοντα Βοώτην,
Ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν,
Ἥ τ' αὐτοῦ στρέφεται, καί τ' Ὠρίωνα δοκεύει·
Οἴη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο.
Τὴν γὰρ δή μιν ἄνωγε Καλυψὼ δῖα θεάων
Ποντοπορευέμεναι ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς ἔχοντα.
Ἑπτὰ δὲ καὶ δέκα μὲν πλέεν ἤματα ποντοπορεύων,
Ὀκτωκαιδεκάτῃ δ' ἐφάνη ὄρεα σκιόεντα
Γαίης Φαιήκων, ὅθι τ' ἄγχιστον πέλεν αὐτῷ·
Εἴσατο δ' ὡς ὅτε ῥινὸν ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ.
Τὸν δ' ἐξ Αἰθιόπων ἀνιὼν κρείων Ἐνοσίχθων,
Τηλόθεν ἐκ Σολύμων ὀρέων ἴδεν· εἴσατο γάρ οἱ
Πόντον * ἐπιπλείων· ὁ δ' ἐχώσατο κηρόθι μᾶλλον·
Κινήσας δὲ κάρη προτὶ ὃν μυθήσατο θυμόν,
Ὢ πόποι, ἦ μάλα δὴ μετεβούλευσαν θεοὶ ἄλλως
Ἀμφ' Ὀδυσῆϊ, ἐμεῖο μετ' Αἰθιόπεσσιν ἐόντος·
Καὶ δὴ Φαιήκων γαίης σχεδόν, ἔνθα οἱ αἶσα
Ἐκφυγέειν μέγα * πεῖραρ ὀϊζύος, ἥ μιν ἱκάνει.
Ἀλλ' ἔτι μέν μιν φημὶ ἅδην ἐλάαν κακότητος.
Ὣς εἰπὼν, σύναγεν νεφέλας, ἐτάραξε δὲ πόντον,
Χερσὶ τρίαιναν ἑλών· πάσας δ' ὀρόθυνεν ἀέλλας
Παντοίων ἀνέμων· σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψε
Γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ.
Σὺν δ' Εὖρός τε Νότος * τ' ἔπεσε, Ζέφυρός τε δυσαὴς,
Καὶ Βορέης αἰθρηγενέτης, μέγα κῦμα κυλίνδων.
Καὶ τότ' Ὀδυσσῆος λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ·
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν,
Ὤ μοι ἐγὼ δειλὸς, τί νύ μοι μήκιστα γένηται.
Δείδω μὴ δὴ πάντα θεὰ νημερτέα εἶπεν,
Ἥ μ' ἔφατ' ἐν πόντῳ, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι,
Ἄλγε' ἀναπλήσειν· τάδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
Οἵοισιν νεφέεσσι περιστέφει οὐρανὸν εὐρὺν
Ζεὺς, ἐτάραξε δὲ πόντον, ἐπισπέρχουσι δ' ἄελλαι
Παντοίων ἀνέμων· νῦν μοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος.
Τρὶς μάκαρες Δαναοὶ καὶ τετράκις, οἳ τότ' ὄλοντο
Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, χάριν Ἀτρείδῃσι φέροντες.
Ὡς δὴ ἐγώ γ' ὄφελον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν
Ἤματι τῷ ὅτε μοι πλεῖστοι χαλκήρεα δοῦρα
Τρῶες ἐπέρριψαν περὶ Πηλείωνι θανόντι·
Τῷ κ' ἔλαχον κτερέων, καί μευ κλέος ἦγον Ἀχαιοί·
Νῦν δέ με λευγαλέῳ θανάτῳ εἵμαρτο ἁλῶναι.
Ὣς ἄρα μιν εἰπόντ' ἔλασεν μέγα κῦμα κατ' ἄκρης,
Δεινὸν ἐπεσσύμενον, περὶ δὲ σχεδίην ἐλέλιξε.
Τῆλε δ' ἀπὸ σχεδίης αὐτὸς πέσε, πηδάλιον δὲ
Ἐκ χειρῶν προέηκε· μέσον δέ οἱ ἱστὸν ἔαξε
Δεινὴ μισγομένων ἀνέμων ἐλθοῦσα θύελλα.
Τηλοῦ δὲ σπεῖρον καὶ ἐπίκριον ἔμπεσε πόντῳ.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόβρυχα θῆκε πολὺν χρόνον, οὐδὲ δυνάσθη
Αἶψα μάλ' ἀνσχεθέειν μεγάλου ὑπὸ κύματος ὁρμῆς.
Εἵματα γάρ ῥ' ἐβάρυνε, τά οἱ πόρε δῖα Καλυψώ.
Ὀψὲ δὲ δή ῥ' ἀνέδυ, στόματος δ' ἐξέπτυσεν ἅλμην
Πικρὴν, ἥ οἱ * πολλὴ ἀπὸ κρατὸς κελάρυζεν.
Ἀλλ' οὐδ' ὡς σχεδίης ἐπελήθετο, τειρόμενός περ,
Ἀλλὰ μεθορμηθεὶς ἐν κύμασιν, ἐλλάβετ' αὐτῆς·
Ἐν μέσσῃ δὲ κάθιζε, τέλος θανάτου ἀλεείνων·
Τὴν δ' ἐφόρει μέγα κῦμα κατὰ ῥόον ἔνθα καὶ ἔνθα.
Ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης φορέῃσιν ἀκάνθας
Ἂμ πεδίον, πυκιναὶ δὲ πρὸς ἀλλήλῃσιν ἔχονται·
Ὣς τὴν ἂμ πέλαγος ἄνεμοι φέρον ἔνθα καὶ ἔνθα.
Ἄλλοτε μέν τε Νότος Βορέῃ προβάλεσκε φέρεσθαι,
Ἄλλοτε δ' αὖτ' Εὖρος Ζεφύρῳ εἴξασκε διώκειν.
Τὸν * δὲ ἴδεν Κάδμου θυγάτηρ καλλίσφυρος Ἰνὼ
Λευκοθέη, ἣ πρὶν μὲν ἔην βροτὸς * αὐδήεσσα,
Νῦν δ' ἁλὸς ἐν πελάγεσσι θεῶν ἐξέμμορε τιμῆς,
Ἥ ῥ' Ὀδυσῆ' ἐλέησεν ἀλώμενον, ἄλγε' ἔχοντα,
Αἰθυίῃ δ' εἰκυῖα * ποτῇ ἀνεδύσατο λίμνης·

Ἷζε δ' ἐπὶ σχεδίης* πολυδέσμου, εἶπέ τε μῦθον,
Κάμμορε, τίπτε τοι ὧδε Ποσειδάων ἐνοσίχθων
Ὠδύσατ' ἐκπάγλως, ὅτι τοι κακὰ πολλὰ φυτεύει;
Οὐ μὲν δή σε καταφθίσει μάλα περ μενεαίνων.
Ἀλλὰ μάλ' ὧδ' * ἔρξαι (δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν)
Εἵματα ταῦτ' ἀποδὺς, σχεδίην ἀνέμοισι φέρεσθαι
Κάλλιπ', ἀτὰρ χείρεσσι νέων ἐπιμαίεο νόστου
Γαίης Φαιήκων, ὅθι τοι μοῖρ' ἐστὶν ἀλύξαι.
Τῆ δὲ, τόδε κρήδεμνον ὑπὸ * στέρνοιο τανύσσαι
Ἄμβροτον· οὐδέ τί τοι παθέειν δέος, οὐδ' ἀπολέσθαι.
Αὐτὰρ ἐπὴν χείρεσσιν ἐφάψεαι ἠπείροιο,
Ἂψ ἀπολυσάμενος βαλέειν εἰς οἴνοπα πόντον,
Πολλὸν ἀπ' ἠπείρου, αὐτὸς δ' ἀπονόσφι τραπέσθαι.
Ὣς ἄρα φωνήσασα θεὰ κρήδεμνον ἔδωκεν,
Αὐτὴ δ' ἂψ ἐς πόντον ἐδύσετο κυμαίνοντα,
Αἰθυίῃ εἰκυῖα· μέλαν δέ ἑ κῦμα κάλυψεν.
Αὐτὰρ ὁ μερμήριξε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν,
Ὤ μοι ἐγώ, μή τίς μοι ὑφαίνῃσιν δόλον * ἄλλον
Ἀθανάτων, ὅτε με σχεδίης ἀποβῆναι ἀνώγει.
Ἀλλὰ μάλ' οὔπω πείσομ', ἐπεὶ ἑκὰς ὀφθαλμοῖσι
Γαῖαν ἐγὼν ἰδόμην, ὅθι μοι φάτο φύξιμον εἶναι.
Ἀλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρξω, δοκέει δέ μοι εἶναι ἄριστον·
Ὄφρ' ἂν μέν κεν δούρατ' ἐν ἁρμονίῃσιν ἀρήρῃ,
Τόφρ' αὐτοῦ μενέω καὶ τλήσομαι ἄλγεα πάσχων·
Αὐτὰρ ἐπὴν δή μοι σχεδίην διὰ κῦμα τινάξῃ,
Νήξομ', ἐπεὶ οὐ μέν τι πάρα προνοῆσαι ἄμεινον.
Εἷος ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα * καὶ κατὰ θυμόν,
Ὦρσε δ' ἐπὶ μέγα κῦμα Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Δεινόν τ' ἀργαλέον τε, κατηρεφές· ἤλασε δ' αὐτόν.
Ὡς δ' ἄνεμος ζαὴς ἠΐων θημῶνα τινάξῃ
Καρφαλέων, τὰ μὲν ἄρ τε διεσκέδασ' ἄλλυδις ἄλλῃ·
Ὣς τῆς δούρατα μακρὰ διεσκέδασ'. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Ἀμφ' ἑνὶ δούρατι βαῖνε, κέληθ' ὡς ἵππον ἐλαύνων,
Εἵματα δ' ἐξαπέδυνε, τά οἱ πόρε δῖα Καλυψώ.
Αὐτίκα δὲ κρήδεμνον ὑπὸ * στέρνοιο τάνυσσεν·
Αὐτὸς δὲ πρηνὴς ἁλὶ κάππεσε, χεῖρε πετάσσας,
Νηχέμεναι μεμαώς· ἴδε δὲ κρείων ἐνοσίχθων,
Κινήσας δὲ κάρη προτὶ ὃν μυθήσατο θυμόν,
Οὕτω νῦν κακὰ πολλὰ παθὼν ἀλόω κατὰ πόντον,
Εἰς ὅ κεν ἀνθρώποισι διοτρεφέεσσι μιγήῃς·
Ἀλλ' οὐδ' ὧς σε ἔολπα ὀνόσσεσθαι κακότητος.
Ὣς ἄρα φωνήσας, ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους,
Ἵκετο δ' εἰς Αἰγὰς, ὅθι οἱ κλυτὰ δώματ' ἔασιν.
Αὐτὰρ Ἀθηναίη κούρη Διὸς ἄλλ' ἐνόησεν·
Ἤτοι τῶν ἄλλων ἀνέμων κατέδησε κελεύθους,
Παύσασθαι δ' ἐκέλευσε καὶ εὐνηθῆναι ἅπαντας·
Ὦρσε δ' ἐπὶ κραιπνὸν Βορέην, πρὸ δὲ κύματ' ἔαξεν,
Ἕως * ὅ γε Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μιγείη
Διογενὴς Ὀδυσεὺς, θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξας.
Ἔνθα δύω νύκτας * δύο δ' ἤματα κύματι πηγῷ
Πλάζετο· πολλὰ δέ οἱ κραδίη προτιόσσετ' ὄλεθρον.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἦμαρ ἐϋπλόκαμος τέλεσ' Ἠώς,
Καὶ τότ' ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἠδὲ γαλήνη
Ἔπλετο νηνεμίη· ὁ δ' ἄρα σχεδὸν εἴσιδε γαῖαν,
Ὀξὺ μάλα προϊδὼν, μεγάλου ὑπὸ κύματος ἀρθείς.
Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀσπάσιος βίοτος παίδεσσι φανήῃ
Πατρὸς, ὃς ἐν νούσῳ κεῖται κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,
Δηρὸν τηκόμενος, στυγερὸς δέ οἱ ἔχραε δαίμων,
Ἀσπάσιον δ' ἄρα τόν γε θεοὶ κακότητος ἔλυσαν·
Ὣς Ὀδυσῆ' ἀσπαστὸν ἐείσατο γαῖα καὶ ὕλη·
Νῆχε δ' ἐπειγόμενος ποσὶν ἠπείρου ἐπιβῆναι.
Ἀλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας,
Καὶ δὴ δοῦπον ἄκουσε ποτὶ σπιλάδεσσι θαλάσσης·
Ῥόχθει γὰρ μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο
Δεινὸν ἐρευγόμενον· εἴλυτο δὲ πάνθ' ἁλὸς ἄχνῃ.
Οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες νηῶν ὄχοι, οὐδ' ἐπιωγαί,
Ἀλλ' ἀκταὶ προβλῆτες ἔσαν, σπιλάδες τε πάγοι τε.
Καὶ τότ' Ὀδυσσῆος λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,

Sedit autem in rate, & ipſam ſermone allocutus eſt,
Infelix, quid tibi ſic Neptunus terram concutiens,
Iratus eſt ferociter, quod tibi mala multa ingerit?
Non tamen te perdet, licet hoc ſummopere ſtudeat.
Sed certè ſic fac, videris mihi non imprudenter facturus,
Veſtibus his exutis, ratem ventis ferre
Derelinque, cæterùm manibus natans quære reditum
Ad terram Phæacum, vbi tibi fatum eſt effugere.
Accipe hanc vittam & ſub pectore extendas
Immortalem, neque tibi ſit pati timor, neque perire.
Porrò poſtquam manibus contigeris littus,
Rurſus reſoluens, proijce in nigrum pontum,
Longè à continente, ipſe autem ſeorſum auerſus ſis.
Sic certè loquuta dea vittam dedit.
Ipſa verò rurſus in pontum ingreſſa eſt fluctuantem,
Mergo adſimilis, niger verò ipſam fluctus obtexit.
Cæterùm ipſe heſitabat patiens diuus Vlyſſes.
Ingemiſcens autem dixit ad ſuum magnanimum animum,
Heu mihi ne quis mihi ſtruat dolum alium
Immortalium, quando me à rate deſcendere iubet.
Sed facilè neutiquam parebo: quoniam longè ab oculis
Terram ego vidi vbi mihi dixit effugium eſſe,
Sed ſic faciam, videtur verò mihi eſſe optimum.
Quam diu ſanè ligna in compagibus compacta perſtiterint,
Tamdiu hic manebo & ſuſtinebo dolores patiens.
Cæterùm poſtquam mihi ratem fluctus diſiecerit,
Natabo, nam nihil promptum eſt excogitare commodius.
Dum ille hæc cogitabat in mente & in animo,
Excitauit ingentem fluctum Neptunus terræ-quaſſator,
Horrendúmque grauem & excelſum: impulit autem ipſum.
Velut autem ventus vehementer ſpirans paleatum aceruum con-
Aridarum, quas quidem diſſipat alias aliò: (quaſſet
Sic ipſius tabulata longa diſperſit. porro Vlyſſes
In vnum lignum conſcendit, velut equum diuaricatis tibiis
Veſtes autem exuit, quas ei præbuit diua Calypſo. (impellens
Statim autem vittam ſub pectus extendit.
Ipſe autem pronus in mare cecidit manus extendens,
Natare cupidus, vidit verò potens rex Neptunus,
Mouens verò caput ad ſuum loquutus eſt animum;
Sic nunc mala plurima paſſus erra per mare.
Donec ad homines à Ioue-nutritos accedas:
Sed neque ſic te ſpero irriſurum ærumnas.
Sic certè loquutus impulit pulchricomos equos.
Peruenit autem ad Ægas vbi ei inclytæ domus ſunt.
Cæterùm Pallas filia Iouis alia cogitauit.
Atque aliorum ventorum obſtruxit vias:
Quieſcere verò iuſſit, & conſopitos eſſe omnes.
Excitauit autem velocem Boream, fluctus autem fregit,
Donec ipſe Phæacibus rei nauticæ ſtudioſis miſceretur
Inclytus Vlyſſes, morte & fato euitato effugiens.
Hic duas noctes, duóſque dies in fluctu nigro
Errabat: ſæpè ei cor ante oculos proponebat mortem.
Sed quando iam tertiam diē pulchricoma adduxit aurora,
Deinde tunc ventus quidem quieuit, atque ſerenitas
Erat tranquilla, ipſe verò propè conſpexit terram,
Valdè acutè proſpiciens, à magno fluctu leuatus.
Vt autem deſiderata vita filiis appareat
Patris qui morbo decumbit immenſos dolores patiens,
Diu contabeſcens, infeſtus autem ei ingruit deus;
Optato verò hunc dij à morbo liberarunt:
Sic Vlyſſi optatò apparuit terra & ſylua.
Natabat verò nitens pedibus continentem conſcendere,
Sed cùm tantum abeſſet, quantum auditur clamans,
Illicò ſonitum audiuit ad ſcopulos maris,
Murmurabat ingens fluctus ad aridam continentis
Horrendum eructans, obducta autem erant omnia maris aſpergine:
Non enim erant nauium portus capaces neque receſſus;
Sed littora proiecta erant ſcopuliq́; ſaxaq́;.
Tunc Vlyſſi ſoluta ſunt genua & charum cor:

Vlyſſes naufragus à Leucothea iuuatur.

Neptunus in Vlyſſem ſæuit.

Vlyſſes ad Phæacenſes defertur.

Ingemiſcens verò dixit ad ſuum magnanimum animum,
Heu mihi poſtquam terram inſperatam dedit videre
Iupiter, atque adeo has undas ſulcans penetraui,
Egreſſus nuſquam apparet ex mari cano foras.
Extra enim ſaxa acuta, vndique autem fluctus
Fremuit impetuoſus, plana verò eminet petra.
Propè autem profundum mare, & nullo modo licet pedibus
Conſiſtere ambobus, & effugere ærumnas,
Ne fortaſſe egredientem iactet ad lapidoſam rupem
Fluctus magnus abripiens, vanus verò mihi erit conatus.
Si verò adhuc vltrà natabo ſi alicubi inueniam
Littora fluctu percuſſa, portuſque maris,
Vereor ne me rurſus abripiens procella,
Pontum in piſcoſum auferat grauiter ingemiſcentem,
Aut etiam mihi & cete immittat magnus deus
Ex mari velut plurima nutrit clara Amphitrite,
Noui enim quàm mihi infenſus eſt inclytus Neptunus.
Interea dum ille hoc deliberabat in mente & in animo,
Interea ipſum magnus æſtus tulit ad aſperum littus.
Ibi ſanè cutem laceraſſet ſimulque oſſa fregiſſet,
Niſi in mentem indidiſſet dea cæſia Minerua.
Ambabus verò manibus irruens apprehendit petram,
Quam amplectebatur ingemiſcens donec ingẽs fluctus præteriſſet.
Et hunc ſic effugit, retrofluens ipſum rurſus
Percuſſit irruens, longè autem ipſum iniecit ponto.
Sicut Polypodis è ſuo domicilio extracti
Acetabulis multi lapilli adhæreſcunt:
Sic huius ad ſcopulum fortibus à manibus
Cutis lacerata erat, hunc vero ingens fluctus obtexit.
Ibi tandem infelix præter fatum obiiſſet Vlyſſes
Niſi prudentiam indidiſſet cæſia Minerua
Ex fluctu emergens qua propellitur ad littus,
Præternatabat in terram circumſpiciens ſicubi inuenerit
Littoraq́ue fluctibus percuſſa portuſque maris,
Sed quando certè fluuij ad hoſtia pulchrifluentis
Peruenit natans, illic ei viſus eſt locus optimus
Æquabilis petris, & tectum erat à ventis.
Agnouit autem profluentem, & ſupplicauit ſuo in animo,
Audi rex quiſquis es, valdè ſupplex ad te venio
γρ. πολύλλιστον. *Fugiens ex ponto Neptuni iras,*
Venerabilis quidem eſt etiam immortalibus diis
Ex hominib. quicunq; venit errans, quemadmodũ ego nunc
Ad tuum fluentum, tuáque genua accedo plurima paſſus:
Sed miſerere rex, ſupplex tibi eſſe præ me fero.
Ad naufragi Vlyſſis preces Callio refluxum ſiſtit. *Sic ait, ille continuò ſedauit, ſuũ fluentũ continuit & fluum*
Ante eum fecit tranquillitatem, hunc autem ſeruauit
In fluuij oſtiis, ille verò vtrunque genu flexit,
Manuſq; fortes: mari enim afflictus charum cor erat.
Tumebat verò corpore toto, mare autem manabat copioſum,
Per oſq; nareſq;, ille verò abſque anhelitu & voce
Iacebat animo deficiẽs, vehemẽs .n. ipſum defatigatio inuaſerat.
Sed poſtquã reſpirauit, & in mẽte animus collectus eſt
Tum certè vittam à ſe ſoluit deæ,
Et ipſam ad fluuium inſalſuginoſum immiſit.
Rurſus autem ferebat ingens fluctus per aquæ-decurſum: ſtatim autem Ino
Vlyſſes exponitur terræ. *Suſcepit manibus charis, ille verò ex fluuio ſecedens*
Iunco recubuit, oſculatus verò eſt almam tellurem.
Ingemiſcens ſanè dixit ad ſuum magnanimum animum,
Heu mihi quid patior, quid mecum tandem fiet?
Si etenim in flumio difficilem noctem excubias egero,
Timeo ne me ſimul frigus malum & vegetans ros
Imbecillitate conficiat afflictum animum.
Aura autem ex fluuio frigida ſpirat matutino tempore.
Si verò ad cliuum conſcendens & vmbroſam ſyluam
γρ. εἰ μὰ. *Arbuſtis in denſis dormiero, etiamſi ceſſet*
Frigus & laſſitudo, iucundus verò mihi ſomnus irrepat,
Vereor ne feris laceratio & præda fiam.
Sic ſanè ei deliberanti viſum eſt ſatius eſſe.
Feſtinabat ire ad ſyluam, hanc autem propè aquam inuenit

Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν,
Ὤ μοι, ἐπειδὴ γαῖαν ἀελπέα δῶκεν ἰδέσθαι
Ζεὺς, καὶ δὴ τόδε λαῖτμα διατμήξας ἐπέρησα,
Ἔκβασις οὔ πῃ φαίνεθ' ἁλὸς πολιοῖο θύραζε.
Ἔκτοσθεν μὲν γὰρ πάγοι ὀξέες, ἀμφὶ δὲ κῦμα
Βέβρυχεν ῥόθιον, λισσὴ δ' ἀναδέδρομε πέτρη,
Ἀγχιβαθὴς δὲ θάλασσα, καὶ οὔ πως ἔστι πόδεσσι
Στήμεναι ἀμφοτέροισι, καὶ ἐκφυγέειν κακότητα,
Μήπως μ' ἐκβαίνοντα βάλῃ λίθακι ποτὶ πέτρῃ
Κῦμα μέγ' ἁρπάξαν, μελέη δέ μοι ἔσσεται ὁρμή.
Εἰ δέ κ' ἔτι προτέρω παρανήξομαι, ἤν που ἐφεύρω
Ἠϊόνας τε παραπλῆγας λιμένας τε θαλάσσης,
Δείδω μή μ' ἐξαῦτις ἀναρπάξασα θύελλα
Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρῃ βαρέα στενάχοντα,
Ἤ ἔτι μοι καὶ κῆτος ἐπισσεύῃ μέγα δαίμων
Ἐξ ἁλὸς, οἷά τε πολλὰ τρέφει κλυτὸς Ἀμφιτρίτη.
Οἶδα γὰρ ὥς μοι ὀδώδυσται κλυτὸς Ἐννοσίγαιος.
Ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
Τόφρα δέ μιν μέγα κῦμα φέρε τρηχεῖαν ἐπ' ἀκτήν.
Ἔνθ' ἀπὸ ῥινοὺς τε δρύφθη, σὺν δ' ὀστέ' ἀράχθη,
Εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἐπεσσύμενος λάβε πέτρης,
Τῆς ἔχετο στενάχων, εἵως μέγα κῦμα παρῆλθε.
Καὶ τὸ μὲν ὣς ὑπάλυξε· παλιρρόθιον δέ μιν αὖτις
Πλῆξεν ἐπεσσύμενον, τηλοῦ δέ μιν ἔμβαλε πόντῳ.
Ὡς δ' ὅτε πουλύποδος θαλάμης ἐξελκομένοιο
Πρὸς κοτυληδονόφιν πυκιναὶ λάϊγγες ἔχονται·
Ὣς τοῦ πρὸς πέτρῃσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν
Ῥινοὶ ἀπέδρυφθεν, τὸν δὲ μέγα κῦμα κάλυψεν.
Ἔνθα κε δὴ δύστηνος ὑπὲρ μόρον ὤλετ' Ὀδυσσεὺς,
Εἰ μὴ ἐπιφροσύνην δῶκε γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Κύματος ἐξαναδὺς, τά τ' ἐρεύγεται ἤπειρόνδε,
Νῆχε παρὲξ ἐς γαῖαν ὁρώμενος, εἴπου ἐφεύροι
Ἠϊόνας τε παραπλῆγας λιμένας τε θαλάσσης.
Ἀλλ' ὅτε δὴ ποταμοῖο κατὰ στόμα καλλιρόοιο
Ἷξε νέων, τῇ δή οἱ ἐείσατο χῶρος ἄριστος,
Λεῖος πετράων, καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο·
Ἔγνω δὲ προρέοντα, καὶ εὔξατο ὃν κατὰ θυμὸν,
Κλῦθι ἄναξ ὅτις ἐσσί· *πολύλλιστος δέ σ' ἱκάνω,
Φεύγων ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνος ἐνιπάς·
Αἰδοῖος μέν τ' ἐστὶ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν
Ἀνδρῶν ὅστις ἵκηται ἀλώμενος, ὡς καὶ ἐγὼ νῦν
Σόν τε ῥόον τε σά τε γούναθ' ἱκάνω πολλὰ μογήσας·
Ἀλλ' ἐλέαιρε ἄναξ, ἱκέτης δέ τοι εὔχομαι εἶναι.
Ὣς φάθ'· ὁ δ' αὐτίκα παῦσεν ἑὸν ῥόον, ἔσχε δὲ κῦμα·
Πρόσθε δέ οἱ ποίησε γαλήνην, τὸν δ' ἐσάωσεν
Ἐς ποταμοῦ προχοάς· ὁ δ' ἄρ' ἄμφω γούνατ' ἔκαμψε,
Χεῖράς τε στιβαράς· ἁλὶ γὰρ δέδμητο φίλον κῆρ.
Ὤιδεε δὲ χρόα πάντα· θάλασσα δὲ κήκιε πολλὴ
Ἂν στόμα τε ῥῖνάς τε· ὁ δ' ἄπνευστος καὶ ἄναυδος
Κεῖτ' ὀλιγηπελέων, κάματος δέ μιν αἰνὸς ἵκανεν.
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἄμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη,
Καὶ τότε δὴ κρήδεμνον ἀπὸ ἕο λῦσε θεοῖο·
Καὶ τὸ μὲν ἐς ποταμὸν ἁλιμυρήεντα μεθῆκεν,
Ἂψ δ' ἔφερεν μέγα κῦμα κατὰ ῥόον· αἶψα δ' ἄρ' Ἰνὼ
Δέξατο χερσὶ φίλῃσιν. ὁ δ' ἐκ ποταμοῖο λιασθεὶς
Σχοίνῳ ὑπεκλίνθη, κύσε δὲ ζείδωρον ἄρουραν.
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμὸν,
Ὤ μοι ἐγὼ, τί πάθω; τί νύ μοι μήκιστα γένηται.
Εἰ μέν κ' ἐν ποταμῷ δυσκηδέα νύκτα φυλάξω,
Μή μ' ἄμυδις στίβη τε κακὴ καὶ θῆλυς ἐέρση
Ἐξ ὀλιγηπελίης δαμάσῃ κεκαφηότα θυμόν.
Αὔρη δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρὴ πνέει ἠῶθι πρό.
Εἰ δέ κεν ἐς κλιτὺν ἀναβὰς καὶ δάσκιον ὕλην,
Θάμνοις ἐν πυκινοῖσι καταδραθῶ, *εἴ με μεθείη
Ῥῖγος καὶ κάματος, γλυκερὸς δέ μοι ὕπνος ἐπέλθῃ,
Δείδω μὴ θήρεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένωμαι.
Ὣς ἄρα οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι·
Βῆ ῥ' ἴμεν ἐς ὕλην· τὴν δὲ σχεδὸν ὕδατος εὗρεν

Ἐν περι-

Ἐν περιφαινομένῳ· δοιοὺς δ' ἄρ' ὑπήλυθε θάμνους
Ἐξ ὁμόθεν πεφυῶτας· ὁ μὲν φυλίης, ὁ δ' ἐλαίης.
Τοὺς μὲν ἄρ' οὔτ' ἀνέμων διάη μένος ὑγρὸν ἀέντων,
Οὔτε ποτ' ἠέλιος φαέθων ἀκτῖσιν ἔβαλλεν,
Οὔτ' ὄμβρος περάασκε διαμπερές· ὣς ἄρα πυκνοὶ
Ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμοιβαδίς· οὓς ὑπ' Ὀδυσσεὺς
Δύσετ'. ἄφαρ δ' εὐνὴν ἐπαμήσατο χερσὶ φίλῃσιν
Εὐρεῖαν· φύλλων γὰρ ἔην χύσις ἤλιθα πολλή,
Ὅσσον τ' ἠὲ δύω ἠὲ τρεῖς ἄνδρας ἔρυσθαι
Ὥρῃ χειμερίῃ, εἰ καὶ μάλα περ χαλεπαίνοι.
Τὴν μὲν ἰδὼν γήθησε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
Ἐν δ' ἄρα μέσσῃ λέκτο, χύσιν δ' ἐπεχεύατο φύλλων.
Ὡς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ,
Ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῆς, ᾧ μὴ πάρα γείτονες ἄλλοι,
Σπέρμα πυρὸς σῴζων, ἵνα μή ποθεν ἄλλοθεν αὔοι·
Ὣς Ὀδυσσεὺς φύλλοισι καλύψατο. τῷ δ' ἄρ' Ἀθήνη
Ὕπνον ἐπ' ὄμμασι χεῦ', ἵνα μιν παύσειε τάχιστα
Δυσπονέος καμάτοιο, φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας.

In circumſpicuo loco, duo ſanè ingreſſus eſt arbuſta
Vnà adnata, hoc quidem oleaſtri, alterum autem oleæ.
Hic neque ventorum perflat vis humida ſpirantium,
Neque vnquam ſol lucens radiis percuſſit,
Neque imber penetrabat penitus: ſic ſanè denſa
Inuicem creuerunt alternatim intertexta, quæ Vlyſſes
Subiit, ſtatim verò cubile congeſſit manibus ſuis
Latum, foliorum enim erat copia affatim ingens,
Quantum ad duos vel tres viros tegendos ſat eſſet
Tempore hyberno, etiamſi potiſſimum hyems ſæuiat.
Illud quidem videns lætatus eſt patiens diuus Vlyſſes.
In medio autem cubuit, copiam verò ſuperingeſſit foliorum.
Quemadmodum cùm quiſpiam torrem abſcondit nigro
Agro in extremo, cui non adſunt vicini alij,
Semen ignis ſeruans, vt ne aliunde incedat:
Sic Vlyſſes foliis abſconditus erat, huic ſanè Pallas
Somnum in oculis fudit, vt ipſum quieſcere faceret citò
Ab anxio labore, charas palpebras abſcondens.

γρ. ὀιοὺς [illegible]

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ ἡ ζῆτα ῥαψῳδία.

Ὣς ὁ μὲν ἔνθα καθεῦδε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
Ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ἀρημένος· αὐτὰρ Ἀθήνη
Βῆ ῥ' ἐς Φαιήκων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε·
Οἳ πρὶν μέν ποτ' ἔναιον ἐν εὐρυχόρῳ Ὑπερείῃ,
Ἀγχοῦ Κυκλώπων ἀνδρῶν ὑπερηνορεόντων,
Οἵ σφεας σινέσκοντο, βίηφι δὲ φέρτεροι ἦσαν.
Ἔνθεν ἀναστήσας ἄγε Ναυσίθοος θεοειδής,
Εἷσεν δ' ἐν Σχερίῃ, ἑκὰς ἀνδρῶν ἀλφηστάων·
Ἀμφὶ δὲ τεῖχος ἔλασσε πόλει, καὶ ἐδείματο οἴκους,
Καὶ νηοὺς ποίησε θεῶν, καὶ ἐδάσσατ' ἀρούρας.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη κηρὶ δαμεὶς Ἄϊδόσδε βεβήκει·
Ἀλκίνοος δὲ τότ' ἦρχε, θεῶν ἄπο μήδεα εἰδώς.
Τοῦ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Νόστον Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μητιόωσα.
Βῆ δ' ἴμεν ἐς θάλαμον πολυδαίδαλον, ᾧ ἔνι κούρη
Κοιμᾶτ' ἀθανάτῃσι φυὴν καὶ εἶδος ὁμοίη,
Ναυσικάα θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο·
Πὰρ δὲ δύ' ἀμφίπολοι, Χαρίτων ἄπο κάλλος ἔχουσαι,
Σταθμοῖιν ἑκάτερθε· θύραι δ' ἐπέκειντο φαειναί.
Ἡ δ' ἀνέμου ὡς πνοιὴ ἐπέσσυτο δέμνια κούρης.
Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν,
Εἰδομένη κούρῃ ναυσικλειτοῖο Δύμαντος,
Ἥ οἱ ὁμηλικίη μὲν ἔην, κεχάριστο δὲ θυμῷ.
Τῇ μιν ἐεισαμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Ναυσικάα, τί νύ σ' ὧδε μεθήμονα γείνατο μήτηρ;
Εἵματα μέν τοι κεῖται ἀκηδέα σιγαλόεντα·
Σοὶ δὲ γάμος σχεδόν ἐστιν, ἵνα χρὴ καλὰ μὲν αὐτὴν
Ἕννυσθαι, τὰ δὲ τοῖσι παρασχεῖν οἵ κέ σ' ἄγωνται.
Ἐκ γάρ τοι τούτων φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει
Ἐσθλή· χαίρουσιν δὲ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ.
Ἀλλ' ἴομεν πλυνέουσαι ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι·
Καί τοι ἐγὼ συνέριθος ἅμ' ἕψομαι, ὄφρα τάχιστα
Ἐντύνεαι, ἐπεὶ οὔ τοι ἔτι δὴν παρθένος ἔσσεαι.
Ἤδη γάρ σε μνῶνται ἀριστῆες κατὰ δῆμον
Πάντων Φαιήκων, ὅθι τοι γένος ἐστὶ καὶ αὐτῇ.
Ἀλλ' ἄγ' ἐπότρυνον πατέρα κλυτὸν ἠῶθι πρὸ
Ἡμιόνους καὶ ἄμαξαν ἐφοπλίσαι, ἥ κεν ἄγῃσι
Ζῶστρά τε καὶ πέπλους καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα.
Καὶ δὲ σοὶ ὧδ' αὐτῇ πολὺ κάλλιον ἠὲ πόδεσσιν
Ἔρχεσθαι· πολλὸν γὰρ ἀπὸ πλυνοί εἰσι πόληος.
Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
Οὔλυμπόνδ', ὅθι φασὶ θεῶν ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ

ODYSSEÆ HOMERI, VI. COMPOSITIO.

SIC quidem illic dormiebat patiens diuus Vlyſſes,
Somno & labore confectus: interea Minerua
Ibat ad Phæacum virorum populúmque vrbémque,
Qui antea quidem habitabant in ſpatioſa Hyperia,
Propè Cyclopas viros ſuperbientes,
Qui ipſos prædabantur: viribus enim potiores erant.
Hinc exurgens deduxit Nauſithous deo ſimilis.
Collocauit verò in Scheria procul ab hominibus ingenioſis:
Circum verò murum duxit ciuitati, ædificauit & domos,
Etiam templa fecit deorum, & diuiſit agros.
Sed hic iam fato domitus, ad inferos deſcenderat:
Alcinous verò tunc imperabat, à diis conſilia doctus.
Huius quidem perrexit ad domum dea cæſia Minerua,
Reditum Vlyſſis magnanimi conſultans.
Celeriter ibat ad thalamum fabrefactum, in quo puella
Dormiebat, immortalibus indole & ſpecie ſimilis,
Nauſicaa filia magnanimi Alcinoi.
Aderant duæ ancillæ à Gratiis pulchritudinem habentes
A poſtibus vtrinque, fores verò imminebant lucidæ.
Illa verò venti veluti flatus acceſſit ad cubilia puellæ.
Stetitq́ ſanè ſuprà caput, & ipſam ſermone alloquuta eſt,
Aſſimilata filiæ celebris-à-re nauali Dymantis,
Quæ et æqualis quidem erat, grata autem animo.
Huic ſeipſam aſſimilans alloquuta eſt cæſia Minerua,
Nauſicaa, ecquid te ſic negligentem peperit mater?
Veſtes etenim tibi iacent neglectæ pulchræ,
Tibi verò nuptiæ inſtant, vbi oportet pulchras teipſam
Induere, alias verò illis præbere qui te ducent.
Etenim ex his fama hominibus naſcitur
Bona, gaudent verò pater & veneranda mater.
Sed eamus lotura ſimul cum aurora apparente,
Et ego adiutrix ſimul ſequar, vt celerrimè
Expediaris, quoniam non diu virgo eris.
Iam enim te ambiunt optimi in populo
Omnium Phæacum, vbi tibi genus eſt etiam ipſi.
Sed agè incita patrem inclytum matutino tempore
Mulos & currum apparare, qui vehere queat
Tuniceſque & peplos, & pallia pulchra,
Quippe tibi ſeipſi multò honeſtius eſt quàm pedibus
Ire, multùm enim abſunt lauacra ab vrbe.
Ipſa quidem ſic loquuta abiit cæſia Minerua
Ad Olympum, vbi aiunt deorum ſedem firmam ſemper

Phæacenſium origo.

Minerua Nauſicaã alloquitur.

γρ. Τῇ μὲν [illegible]

Eſſe, quæ neque ventis concutitur, neque vnquam imbre
Rigatur, neque nix admouetur, ſed potius ſerenitas
Volat abſque nube, lucidus verò circumfulget ſplendor:
In quo delectantur beati dij diebus omnibus.
Huc abiit Pallas poſtquam rem narrauit puellæ.
Continuò aurora aderat pulchra quæ ipſam excitabat
Nauſicaã pulchris peplis, cæterùm admirata eſt ſomnium.
γρ. ἴθ. *Feſtinabat ire per domos, vt annunciaret parentibus,*
Patri charo & matri: nacta autem eſt intus exiſtentes.
Illa quidem ad focum ſedebat cum ancillis fœminis
Penſum verſans marina-purpura-tinctum: in hunc. a. foras
Egredientem incidit ad inclytos reges
Ad concilium, quò ipſum vocârant Phæaces generoſi.
Hæc valdè propè aſtans charum patrem alloquuta eſt,
Nauſicaa Alcinoum patrem alloquitur. *Pater chare, num certè mihi apparaueris currum*
Excelſum, rotundum, vt pulchras veſtes ducam
Ad flumen lotura quæ mihi ſordidata iacent?
γρ. ἐφοπλίσσειας. *Quin etenim tibi ipſi conuenit inter primores verſanti*
γρ. ἐόντα. *Conſilium conſulere, pulchras corpori veſtes habentem.*
Quinque autem tibi chari filij in regia ſunt,
Quorum duo in matrimonio, tres autem iuuenes florentes,
Hi ſemper volunt recens lotis veſtibus induti
Ad ſaltationem ire, hæc mea menti omnia curæ ſunt.
Sic ait, verebatur enim floridas nuptias nominare
Patri charo, ille. v. omnia intelligebat, & reſpõdebat ſermo-(ne,
Neq; tibi mulos inuideo filia, neq; quicquam aliud.
Abi, cæterùm tibi famuli apparabunt currum
Altum, rotundum contabulatione inſtructum.
Sic loquutus, ſeruis præcepit, hi verò paruerunt.
Illi quidem extrà currum velocem à mulis agitatum
Inſtruebant, mulos. v. ſubegerunt, iunxeruntq; ſub curru,
Filia verò è thalamo ferebat veſtes pulchras,
γρ. κατέθηκεν. *Et eas quidem compoſuit bene-polito in curru.*
Mater verò in ciſta collocabat decentem cibum
Varium, obſonia autem impoſuit, vinum verò infudit
Vtrem in caprinum, puella verò conſcendit currum.
Dedit verò aurea in ampulla humidum oleum,
Vt ungeretur cum famulis mulieribus.
Illa verò accepit flagellum & lora pulchra,
Flagellauit autem vt currerent, ſtrepitus autẽ fiebat à mulis.
His. a. inceſſanter extendebantur, ferebãtq; veſtes & ipſam
Non ſolam, ſimul cum illa ibant ancillæ aliæ.
Illæ. v. quando iam fluuij ad alueum limpidum peruenerunt,
Vbi lauacra erant toto-anno-durantia, multa autem aqua
Pulchra profluebat, atque plurimum ſordidata ad purgandum apta:
Ibi illæ mulos quidem ſoluebant à curru,
Et eos quidem agebant fluuium ad vorticoſum,
Nauſicaa & miniſtræ ſimul lauantur. *Vt ederent gramina dulcia, ipſæ verò à curru*
Veſtes manibus ceperunt & infundebant nigram aquam,
Calcabant autẽ in ſcrobibus celeriter certamen proferentes,
Cæterùm poſtquam lauaruntq; purgaruntq; ſordes omnes,
Ordine extenderunt ad littus maris, quà potiſſimum
Lapillos ad littus abluebat mare,
γρ. ἀλειψάμεναι. *Illæ verò lotæ, & vnctæ ſplendido oleo,*
Prandium deinde ſumpſerunt ad ripam fluuij.
Veſtes autem ſolis expectabant dum ſiccarentur ſplendore.
Cæterùm poſtquam cibo ſaturatæ ancillæq; & ipſa,
Pila ipſæ ludebant capitis redimicula deponentes.
His autem Nauſicaa pulchris-vlnis incepit cantilenam.
Comparatur Dianæ Nauſicaa. *Qualis autem Diana incedit per montes ſagittis gaudens,*
Aut per Taygetum arduum aut Erymanthum
Seſe oblectans capris & velocibus ceruis,
γρ. τῇ δὲ ἅμα. *Simul cum illa Nymphæ filiæ Iouis Ægiochi*
Agreſtes ludunt, gaudet verò mente Latona.
Omnes verò ipſa capite ſupereminet, atque fronte,
Facilis verò cognitu eſt, pulchræ verò omnes:
Sic illa inter ancillas excellebat virgo indomita.
Sed quando iam rurſum domum itura erat,
Iunctis mulis, plicatiſq; veſtibus pulchris,

Ἔμμεναι, οὔτ' ἀνέμοισι τινάσσεται, οὔτε ποτ' ὄμβρῳ
Δεύεται, οὔτε χιὼν ἐπιπίλναται, ἀλλὰ μάλ' αἴθρη
Πέπταται ἀνέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη·
Τῷ ἔνι τέρπονται μάκαρες θεοὶ ἤματα πάντα.
Ἔνθ' ἀπέβη γλαυκῶπις, ἐπεὶ διεπέφραδε κούρῃ.
Αὐτίκα δ' Ἠὼς ἦλθεν ἐΰθρονος, ἥ μιν ἔγειρε
Ναυσικάαν εὔπεπλον, ἄφαρ δ' ἀπεθαύμας' ὄνειρον.
Βῆ δ' ἴεναι * διὰ δώμαθ', ἵν' ἀγγείλειε τοκεῦσι,
Πατρὶ φίλῳ καὶ μητρί. κιχήσατο δ' ἔνδον ἐόντας·
Ἡ μὲν ἐπ' ἐσχάρῃ ἧστο σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν,
Ἠλάκατα στρωφῶσ' ἁλιπόρφυρα· τῷ δὲ θύραζε
Ἐρχομένῳ ξύμβλητο μετὰ κλειτοὺς βασιλῆας
Ἐς βουλήν, ἵνα μιν κάλεον Φαίηκες ἀγαυοί.
Ἡ δὲ μάλ' ἄγχι στᾶσα φίλον πατέρα προσέειπε,
Πάππα φίλ', οὐκ ἂν δή μοι * ἐφοπλίσσειας ἀπήνην
Ὑψηλήν, εὔκυκλον, ἵνα κλυτὰ εἵματ' ἄγωμαι
Ἐς ποταμὸν πλυνέουσα, τά μοι ῥερυπωμένα κεῖται.
Καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ ἔοικε μετὰ πρώτοισιν * ἐόντι
Βουλὰς βουλεύειν καθαρὰ χροῒ εἵματ' ἔχοντι.
Πέντε δέ τοι φίλοι υἷες ἐνὶ μεγάροις γεγάασιν,
Οἱ δύ' ὀπυίοντες, τρεῖς δ' ἠΐθεοι θαλέθοντες·
Οἱ δ' αἰεὶ ἐθέλουσι νεόπλυτα εἵματ' ἔχοντες
Ἐς χορὸν ἔρχεσθαι· τὰ δ' ἐμῇ φρενὶ πάντα μέμηλεν.
Ὣς ἔφατ'· αἴδετο γὰρ θαλερὸν γάμον ἐξονομῆναι
Πατρὶ φίλῳ· ὁ δὲ πάντα νόει, καὶ ἀμείβετο μύθῳ,
Οὔτε τοι ἡμιόνων φθονέω, τέκος, οὔτε τευ ἄλλου.
Ἔρχευ· ἀτάρ τοι δμῶες ἐφοπλίσσουσιν ἀπήνην
Ὑψηλήν, εὔκυκλον, ὑπερτερίῃ ἀραρυῖαν.
Ὣς εἰπών, δμώεσσιν ἐκέκλετο· τοὶ δ' ἐπίθοντο.
Οἱ μὲν ἄρ' ἐκτὸς ἄμαξαν ἐΰτροχον ἡμιονείην
Ὅπλεον, ἡμιόνους θ' ὕπαγον, ζεῦξάν θ' ὑπ' ἀπήνῃ·
Κούρη δ' ἐκ θαλάμοιο φέρεν ἐσθῆτα φαεινήν,
Καὶ τὴν μὲν κατέθηκεν ἐϋξέστῳ ἐπ' ἀπήνῃ·
Μήτηρ δ' ἐν κίστῃ ἐτίθει μενοεικέ' ἐδωδήν,
Παντοίην, ἐν δ' ὄψα τίθει, ἐν δ' οἶνον ἔχευεν
Ἀσκῷ ἐν αἰγείῳ (κούρη δ' ἐπεβήσετ' ἀπήνης)
Δῶκε δὲ χρυσέῃ ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον,
Εἵως χυτλώσαιτο σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν.
Ἡ δ' ἔλαβε μάστιγα καὶ ἡνία σιγαλόεντα,
Μάστιξεν δ' ἐλάαν· καναχὴ δ' ἦν ἡμιόνοιιν.
Αἱ δ' ἄμοτον τανύοντο, φέρον δ' ἐσθῆτα καὶ αὐτήν,
Οὐκ οἴην, ἅμα τῇ γε καὶ ἀμφίπολοι κίον ἄλλαι.
Αἱ δ' ὅτε δὴ ποταμοῖο ῥόον περικαλλέ' ἵκοντο,
Ἔνθ' ἦτοι πλυνοὶ ἦσαν ἐπηετανοί, πολὺ δ' ὕδωρ
Καλὸν ὑπεκπρορέει, μάλα περ ῥυπόωντα καθῆραι·
Ἔνθ' αἵ γ' ἡμιόνους μὲν ὑπεκπροέλυσαν ἀπήνης,
Καὶ τὰς μὲν σεῦαν ποταμὸν πάρα δινήεντα,
Τρώγειν ἄγρωστιν μελιηδέα· ταὶ δ' ἀπ' ἀπήνης
Εἵματα χερσὶν ἕλοντο, καὶ ἐσφόρεον μέλαν ὕδωρ,
Στεῖβον δ' ἐν βόθροισι θοῶς ἔριδα προφέρουσαι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πλῦνάν τε κάθηράν τε ῥύπα πάντα,
Ἑξείης πέτασαν παρὰ θῖν' ἁλός, ἧχι μάλιστα
Λάϊγγας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε θάλασσα.
Αἱ δὲ λοεσσάμεναι, καὶ * χρισάμεναι λίπ' ἐλαίῳ,
Δεῖπνον ἔπειθ' εἵλοντο παρ' ὄχθῃσιν ποταμοῖο·
Εἵματα δ' ἠελίοιο μένον τερσήμεναι αὐγῇ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτου τάρφθεν δμωαί τε καὶ αὐτή,
Σφαίρῃ ταὶ τ' ἄρ' ἔπαιζον, ἀπὸ κρήδεμνα βαλοῦσαι.
Τῇσι δὲ Ναυσικάα λευκώλενος ἤρχετο μολπῆς.
Οἵη δ' Ἄρτεμις εἶσι κατ' οὔρεα ἰοχέαιρα,
Ἢ κατὰ Τηΰγετον περιμήκετον, ἢ Ἐρύμανθον,
Τερπομένη κάπροισι καὶ ὠκείῃς ἐλάφοισι,
Τῇ δέ θ' ἅμα νύμφαι κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο
Ἀγρονόμοι παίζουσι· γέγηθε δέ τε φρένα Λητώ.
Πασάων δ' ὑπὲρ ἥ γε κάρη ἔχει ἠδὲ μέτωπα,
Ῥεῖα δ' ἀριγνώτη πέλεται, καλαὶ δέ τε πᾶσαι.
Ὣς ἥ γ' ἀμφιπόλοισι μετέπρεπε παρθένος ἀδμής.
Ἀλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἔμελλε πάλιν οἶκόνδε νέεσθαι,
Ζεύξασ' ἡμιόνους, πτύξασά τε εἵματα καλά,

Ἔνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ὡς Ὀδυσεὺς ἔγροιτο, ἴδοι τ' εὐώπιδα κούρην,
Ἥ οἱ Φαιήκων ἀνδρῶν πόλιν ἡγήσαιτο.
Σφαῖραν ἔπειτ' ἔρριψε μετ' ἀμφίπολον βασίλεια.
Ἀμφιπόλου μὲν ἅμαρτε, βαθείῃ δ' ἔμβαλε δίνῃ·
Αἱ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄυσαν· ὁ δ' ἔγρετο δῖος Ὀδυσσεύς·
Ἑζόμενος δ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
Ὤ μοι ἐγώ, τέων αὖτε βροτῶν ἐς γαῖαν ἱκάνω;
Ἦ ῥ' οἵ γ' ὑβρισταί τε καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι,
Ἠὲ φιλόξεινοι, καί σφιν νόος ἐστὶ θεουδής;
Ὥς τέ με κουράων ἀμφήλυθε θῆλυς ἀϋτὴ
Νυμφάων, αἳ ἔχουσ' ὀρέων αἰπεινὰ κάρηνα,
Καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πίσεα ποιήεντα·
Ἦ νύ που ἀνθρώπων εἰμὶ σχεδὸν αὐδηέντων;
Ἀλλ' ἄγ' ἐγὼν αὐτὸς πειρήσομαι, ἠδὲ ἴδωμαι.
Ὣς εἰπὼν θάμνων ὑπεδύσετο δῖος Ὀδυσσεύς.
Ἐκ πυκινῆς δ' ὕλης πτόρθον κλάσε χειρὶ παχείῃ
Φύλλων, ὡς ῥύσαιτο περὶ χροῒ μήδεα φωτός.
Βῆ δ' ἴμεν ὥς τε λέων ὀρεσίτροφος, ἀλκὶ πεποιθώς,
Ὅς τ' εἶσ' ὑόμενος καὶ ἀήμενος, ἐν δέ οἱ ὄσσε
Δαίεται· αὐτὰρ ὁ βουσὶ μετέρχεται ἢ ὀΐεσσιν,
Ἠὲ μετ' ἀγροτέρας ἐλάφους· κέλεται δέ ἑ γαστὴρ
Μήλων πειρήσοντα καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν·
Ὣς Ὀδυσεὺς κούρῃσιν ἐϋπλοκάμοισιν ἔμελλε
Μίξεσθαι, γυμνός περ ἐών· χρειὼ γὰρ ἵκανε.
Σμερδαλέος δ' αὐτῇσι φάνη, κεκακωμένος ἅλμῃ·
Τρέσσαν δ' ἄλλυδις ἄλλη ἐπ' ἠϊόνας προὐχούσας·
Οἴη δ' Ἀλκινόου θυγάτηρ μένε, τῇ γὰρ Ἀθήνη
Θάρσος ἐνὶ φρεσὶ θῆκε, καὶ ἐκ δέος εἵλετο γυίων·
Στῆ δ' ἄντα σχομένη· ὁ δὲ μερμήριξεν Ὀδυσσεὺς,
Ἢ γούνων λίσσοιτο λαβὼν εὐώπιδα κούρην,
Ἦ αὔτως ἐπέεσσιν ἀποσταδὰ μειλιχίοισι
Λίσσοιτ', εἰ δείξειε πόλιν, καὶ εἵματα δοίη.
Ὣς ἄρα οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
Λίσσεσθαι ἐπέεσσιν ἀποσταδὰ μειλιχίοισι,
Μή οἱ γοῦνα λαβόντι χολώσαιτο φρένα κούρη.
Αὐτίκα μειλίχιον καὶ κερδαλέον φάτο μῦθον,
Γουνοῦμαί σε ἄνασσα, θεός νύ τις ἢ βροτός ἐσσι.
Εἰ μέν τις θεός ἐσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
Ἀρτέμιδί σε ἐγώ γε Διὸς κούρῃ μεγάλοιο
Εἶδός τε μέγεθός τε φυήν τ' ἄγχιστα ἐΐσκω·
Εἰ δέ τίς ἐσσι βροτῶν, τοὶ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσι,
Τρὶς μάκαρες μὲν σοί γε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
Τρὶς μάκαρες δὲ κασίγνητοι· μάλα πού σφισι θυμὸς
Αἰὲν ἐϋφροσύνῃσιν ἰαίνεται εἵνεκα σεῖο,
Λευσσόντων τοιόνδε θάλος χορὸν εἰσοιχνεῦσαν.
Κεῖνος δ' αὖ περὶ κῆρι μακάρτατος ἔξοχον ἄλλων,
Ὅς κέ σ' ἐέδνοισι βρίσας οἶκόνδ' ἀγάγηται.
Οὐ γάρ πω τοιοῦτον ἴδον βροτὸν ὀφθαλμοῖσιν,
Οὔτ' ἄνδρ', οὔτε γυναῖκα· σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.
Δήλῳ δή ποτε τοῖον Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῷ
Φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα·
(Ἦλθον γὰρ καὶ κεῖσε, πολὺς δέ μοι ἕσπετο λαὸς
Τὴν ὁδὸν ᾗ δὴ μέλλεν ἐμοὶ κακὰ κήδε' ἔσεσθαι)
Ὣς δ' αὔτως καὶ κεῖνο ἰδὼν ἐτεθήπεα θυμῷ
Δήν, ἐπεὶ οὔ πω τοῖον ἀνήλυθεν ἐκ δόρυ γαίης·
Ὡς σὲ γύναι ἄγαμαί τε τέθηπά τε, δείδιά τ' αἰνῶς
Γούνων ἅψασθαι· χαλεπὸν δέ με πένθος ἱκάνει.
Χθιζὸς ἐεικοστῷ φύγον ἤματι οἴνοπα πόντον,
Τόφρα δέ μ' αἰεὶ κῦμ' ἐφόρει κραιπναί τε θύελλαι
Νήσου ἀπ' Ὠγυγίης· νῦν δ' ἐνθάδε κάββαλε δαίμων,
Ὄφρ' ἔτι που καὶ τῇδε πάθω κακόν· οὐ γὰρ ὀΐω
Παύσεσθ', ἀλλ' ἔτι πολλὰ θεοὶ τελέουσι πάροιθεν.
Ἀλλὰ ἄνασσ' ἐλέαιρε, σὲ γὰρ κακὰ πολλὰ μογήσας
Ἐς πρώτην ἱκόμην, τῶν δ' ἄλλων οὔτινα οἶδα
Ἀνθρώπων, οἳ τήνδε πόλιν καὶ γαῖαν ἔχουσιν.
Ἄστυ δέ μοι δεῖξον, δὸς δὲ ῥάκος ἀμφιβαλέσθαι,
Εἴ τί που εἴλυμα σπείρων ἔχες ἐνθάδ' ἰοῦσα.
Σοὶ δὲ θεοὶ τόσα δοῖεν ὅσα φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς,

Tum ſtatim alia excogitauit dea cæſia Minerua,
Vt Vlyſſes excitaretur, videretque pulchris oculis puellam,
Quæ illum ad Phæacum virorum vrbem deduceret.
Pilam deinde iecit ad ancillam regina.
Ab ancilla quidē aberrauit, in profundū.n. incidit gurgitem: γρ. ἔμβαλε.
Illæ verò alte clamarunt, ipſe excitatur diuus Vlyſſes.
Sedens autem deliberabat in mente & in animo,
Heu mihi, quorúmnam hominum ad terram deueni?
Anne hic iniurij & agreſtes, neque iuſti?
Aut hoſpitales, & ipſis eſt mens deorum reuerens?
Ut me puellarum circumſonuit fœmineus clamor
Nympharum, quæ habitant montium ſummos vertices,
Et fontes fluuiorum, & paluſtria loca herboſa,
An fortaſſis hominibus ſum propè vocalibus?
Quin ego ipſe experiar atque videbo.
Sic loquutus arbuſtis clàm egreditur diuus Vlyſſes,
Ex denſa autem ſilua ramum fregit manu craſſa,
Folijs vt tegeret circa corpus pudenda viri.
Feſtinabat autem, velut leo montanus viribus fidens,
Qui incedit madidus & ventos-paſſus, intus ei oculi
Ardent, cæterùm hic ad boues accedit, aut oues, γρ. βουσὶ μετέρχεται.
Aut ad agreſtiores ceruos, iubet verò eum venter
Pecudes tentaturum, etiam ad denſam domum ire:
Ita Vlyſſes puellas pulchricomas erat
Acceſſurus, nudus quamuis eſſet, neceſſitas enim vrgebat:
Horrendè autem ipſis apparuit afflictus ſalſugine. Terrentur puellæ viſo nudo Vlyſſe.
Diffugerunt autem huc atque illuc per littora prominentia.
Sola autem Alcinoi filia conſtitit, ipſi enim Pallas
Audaciam in mente indidit, & metum exemit è membris,
Stetit autem contra ipſum *exceptura. hic cogitabat Vlyſſes,*
An ſupplicaret genua prehendens pulchris-oculis puellam,
Aut temerè verbis longè ſtans blandis.
Precaretur, ſi oſtenderet ciuitatem & veſtes donaret.
Sic ſanè ei cogitanti videbatur ſatius eſſe,
Precari verbis eminus ſtando blandis,
Ne ei genua prehendenti iraſceretur mente puella.
Protinus blandum & aſtutum dixit ſermonem,
Suppliciter te oro ô regina dea ſiue quis, aut mortalis es, Vlyſſes Nauſicaā ſupplex alloquitur.
Siquidem dea es earum quæ latum cœlum incolunt,
Artemidi te ego Iouis filiæ magni
Formaq́ue, magnitudineq́ue, indoléque, quā proximè aſſimulo.
Siue aliqua es hominum qui ſupra terram habitant,
Ter beati tibi pater & veneranda mater,
Ter beati fratres, valdè nimirum ipſorum animus
Uſque lætitia perfunditur, tui gratia,
Videntibus tale germen ad choream te euntem.
Porrò rurſum ille animo feliciſſimus præter cæteros,
Quicunque te ſponſalitiis onerans, domum duxerit.
Nondum enim talem vidi hominem oculis,
Neq́ virū neq́ mulierem: admiratio me tenet aſpicientem.
Nuper in Delo tale Apollinis iuxta aram,
Palmæ recens germen ſuccreſcens vidi.
(Profectus enim eram illuc, multus.n. mihi erat populus
In ea profectione, quæ mihi malum infortunium erat.)
Sic fortè & illud conſpicatus, obſtupui animo
Diu, quandoquidē nunquam tale ſuccreuerat lignū è terra:
Ita te ô mulier admiror, obſtupeo, & vereor vehementer
Genua prehendere, difficilis nam me dolor occupat.
Heri vigeſimo effugi demum nigrum pontum.
Interea me vſque fluctus, & celeres procellæ
Inſula ab Ogygia: nunc verò me huc appulit deus,
Ut adhuc fortaſſe & hic patiar malum, non enim puto
Finem facturos, verùm adhuc multa dij efficiunt antè.
Sed ô regina miſerere. ad te.n. miſerias multas perpeſſus
Primam veni, aliorum autem neminem noui
Hominum, qui hanc vrbem & terram incolunt.
Vrbem mihi oſtende, da verò pannū ad me *circūcingendū*
Si quod fortaſſe integumentum lintearum veſtium *habes huc profecta*
Tibi verò dij tanta dent, quanta animo concupiſcis,

Maritum, & familiam, & concordiam præbeant.
Bonam: non enim eo quicquam præſtantius & melius
Quam cùm concordes conſiliis, rem familiarẽ adminiſtrant
Vir atque coniunx: multos dolores hoſtibus,
Gaudia autem beneuolis, maximè autem audiunt ipſi.
Nauſicaa reſpondet Vlyſſi. Hũc. a. rurſus Nauſicaa albis-vlnis cõtrà alloquuta eſt
Hoſpes quandoquidem non ignauo, nec ſtulto ſimilis es viro
Iupiter ipſe diſtribuit felicitatem Olympius hominibus.
Bonis atque malis, prout vult, vnicuique.
γε πῃ. Et fortaſſe tibi iſthæc dedit: te. a. oportet pati nihilo ſecius
Nunc, poſtquam ad noſtram & terram & vrbem venis,
Neque veſtium indigebis, neque alicuius alterius rei
Earum quæ decent ſupplicem, miſerum occurrentem.
Vrbem autem tibi oſtendam & dicam nomen populorum.
Phaeaces hanc vrbem, & terram habitant,
Sum autem ego filia magnanimi Alcinoi,
Huius inter Phaeaces ſupereminet & imperium, & potẽtia.
Dixit ſanè, & ancillis pulchricomis imperauit.
Siſtite gradum mihi ancillæ, quò fugitis virum intuitæ?
An ſcilicet aliquem hoſtium putatis eſſe virorum?
Non eſt hic vir viuus homo, neque eſſe poſſit,
Qui Phaeacum ad terram veniat
Hoſtilia inferens: valde enim chari ſunt immortalibus.
Habitamus præterea ſeorſum vndiſo in mari
ἢ. βροτὸς. Extremi, neque aliquis nobiſcũ homo cõmerciũ habet alius.
Verum hic aliquis infelix errans huc venit.
Quem nunc oportet curare, à Ioue enim ſunt omnes
Hoſpites & egeni, donũ. a. quantũuis exiguũ gratũ tamẽ eſt.
Quare date ancillæ hoſpiti cibum & potum,
Et lauate in fluuio, vbi defenſio eſt à vento.
Sic ait, illæ verò ſtabant & ſe mutuò hortabantur.
ἂν δ' ἔςαν-το. Vlyſſem collocarunt ſub vmbraculo, quemadmodũ iuſſerat
γε κέλευσε. Nauſicaa filia magnanimi Alcinoi,
γε ἔδωκαν εἵματα. Propè ipſum pallium & tunicam veſtéſque appoſuerunt.
Dederunt verò ei aurea in ampulla liquidum oleum,
Iuſſerunt deinde vt ſe ablueret in fluuij fluento.
At tum ancillas alloquutus eſt diuus Vlyſſes,
Ancillæ ſtate ſic paululum ſeorſum, vt ego ipſe
Salſuginem ab humeris abluam, circum autem oleo
Iungam, iam enim diu à corpore eſt vnctio,
Coram verò non ego lauero, vereor enim
Nudari inter puellas pulchricomas verſans.
Sic ait, illæ ſeorſum abibant, referebant autem puellæ.
Cæterùm ipſe ex flumine à corpore lauabat diuus Vlyſſes
Salſuginem, quæ ei dorſum & latos accingebat humeros,
E capite autem eluit maris ſordes indomiti.
Cæterùm poſtquam omnia abluiſſet, & oleo inunxiſſet,
Veſtéſque induiſſet quas illi præbuerat virgo intacta:
Hunc quidem Minerua reddidit ex-Ioue nata,
Maiorémque aſpectu, & ſpiſſiorem: à capite verò
Criſpas demiſit comas hyacinthino flori ſimiles.
Quemadmodum cùm quis aurum circumfudit argento vir,
Solers, quem Vulcanus docuit & Pallas Minerua
Artem omnifariam, glorioſa verò opera perficit:
Sic huic infudit gratiam capitiq́, & humeris.
Conſedit deinde ſeorſum incedens ad littus maris:
Pulchritudine & gratia reſplendens, admirabatur. a. puella,
Tunc ad ancillas pulchricomas loquebatur,
Audite me ancillæ pulchris lacertis, vt aliquid dicam.
Non omnibus inuitis diis qui cœlum tenent,
Ad Phaeacas hic vir peruenit diuinus.
Nam antea mihi nihili videbatur eſſe.
Nunc verò dijs ſimilis, qui cœlum latum inhabitant.
Vtinam mihi talis maritus vocatus eſſet
Hic habitans, & ipſi placeret hic manere.
Sed date ancillæ hoſpiti cibum potumq́.
Sic aut illæ ſanè hanc diligenter audiuerunt & paruerunt.
Vlyſſi verò appoſuerunt cibumq́, potumq́.
Profectò ipſe bibebat, & edebat prudens diuus Vlyſſes

Ἄνδρά τε καὶ οἶκον, καὶ ὁμοφροσύνην ὀπάσειαν,
Ἐσθλήν· οὐ μὲν γὰρ τοῦ γε κρεῖσσον καὶ ἄρειον
Ἢ ὅθ' ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχητον
Ἀνὴρ ἠδὲ γυνή· πόλλ' ἄλγεα δυσμενέεσσι,
Χάρματα δ' εὐμενέτῃσι· μάλιστα δέ τ' ἔκλυον αὐτοί.
Τὸν δ' αὖ Ναυσικάα λευκώλενος ἀντίον ηὔδα,
Ξεῖν', ἐπεὶ οὔτε κακῷ οὔτ' ἄφρονι φωτὶ ἔοικας,
Ζεὺς δ' αὐτὸς νέμει ὄλβον Ὀλύμπιος ἀνθρώποισιν
Ἐσθλοῖς ἠδὲ κακοῖσιν, ὅπως ἐθέλῃσιν ἑκάστῳ·
Καί που σοὶ * τάδ' ἔδωκε, σὲ δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμπης·
Νῦν δ' ἐπεὶ ἡμετέρην τε πόλιν καὶ γαῖαν ἱκάνεις,
Οὔτ' οὖν ἐσθῆτος δευήσεαι οὔτε τευ ἄλλου
Ὧν ἐπέοιχ' ἱκέτην ταλαπείριον ἀντιάσαντα.
Ἄστυ δέ τοι δείξω, ἐρέω δέ τοι οὔνομα λαῶν.
Φαίηκες μὲν τήνδε πόλιν καὶ γαῖαν ἔχουσιν·
Εἰμὶ δ' ἐγὼ θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
Τοῦ δ' ἐκ Φαιήκων ἔχεται κάρτος τε βίη τε.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμφιπόλοισιν ἐϋπλοκάμοισι κέλευσε,
Στῆτέ μοι ἀμφίπολοι· πόσε φεύγετε φῶτα ἰδοῦσαι;
Ἦ μή πού τινα δυσμενέων φάσθ' ἔμμεναι ἀνδρῶν;
Οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ διερὸς βροτὸς, οὐδὲ γένηται,
Ὅς κεν Φαιήκων ἀνδρῶν ἐς γαῖαν ἵκηται
Δηϊοτῆτα φέρων· μάλα γὰρ φίλοι ἀθανάτοισιν.
Οἰκέομεν δ' ἀπάνευθε πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ
Ἔσχατοι, οὐδέ τις ἄμμι * βροτῶν ἐπιμίσγεται ἄλλος.
Ἀλλ' ὅδε τις δύστηνος ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκάνει,
Τὸν νῦν χρὴ κομέειν. πρὸς γὰρ Διός εἰσιν ἅπαντες
Ξεῖνοί τε πτωχοί τε, δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε.
Ἀλλὰ δότ' ἀμφίπολοι ξείνῳ βρῶσίν τε πόσιν τε,
Λούσατέ τ' ἐν ποταμῷ, ὅθ' ἐπὶ σκέπας ἔστ' ἀνέμοιο.
Ὣς ἔφαθ'. αἱ * δ' ἔσταν τε καὶ ἀλλήλοισι * κέλευσαν.
Κὰδ δ' ἄρ' * Ὀδυσσῆ' εἷσαν ἐπὶ σκέπας, ὡς ἐκέλευσε
Ναυσικάα θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο·
Πὰρ δ' ἄρα οἱ φᾶρός τε χιτῶνά τε εἵματ' ἔθηκαν.
Δῶκαν δὲ χρυσέῃ ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον.
Ἤνωγον δ' ἄρα μιν λοῦσθαι ποταμοῖο ῥοῇσι.
Δή ῥα τότ' ἀμφιπόλοισι μετηύδα δῖος Ὀδυσσεύς,
Ἀμφίπολοι στῆθ' οὕτω ἀπόπροθεν, ὄφρ' ἐγὼ αὐτὸς
Ἅλμην ὤμοιϊν ἀπολούσομαι, ἀμφὶ δ' ἐλαίῳ
Χρίσομαι, ἦ γὰρ δηρὸν ἀπὸ χροός ἐστιν ἀλοιφή.
Ἄντην δ' οὐκ ἂν ἐγώ γε λοέσσομαι· αἰδέομαι γὰρ
Γυμνοῦσθαι, κούρῃσιν ἐϋπλοκάμοισι μετελθών.
Ὣς ἔφαθ'. αἱ δ' ἀπάνευθεν ἴσαν, εἶπον δ' ἄρα κούρῃ.
Αὐτὰρ ὁ ἐκ ποταμοῦ χρόα νίζετο δῖος Ὀδυσσεὺς
Ἅλμην, ἥ οἱ νῶτα καὶ εὐρέας ἄμπεχεν ὤμους.
Ἐκ κεφαλῆς δ' ἔσμηχεν ἁλὸς χνόον ἀτρυγέτοιο.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα λοέσσατο καὶ λίπ' ἄλειψεν,
Ἀμφὶ δὲ εἵματα ἕσσαθ' ἅ οἱ πόρε παρθένος ἀδμής·
Τὸν μὲν Ἀθηναίη θῆκεν Διὸς ἐκγεγαυῖα
Μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα· κὰδ δὲ κάρητος
Οὔλας ἧκε κόμας, ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας.
Ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ ἀνὴρ
Ἴδρις, ὃν Ἥφαιστος δέδαεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
Τέχνην παντοίην, χαρίεντα δὲ ἔργα τελείει.
Ὣς ἄρα τῷ κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις.
Ἕζετ' ἔπειτ' ἀπάνευθε κιὼν ἐπὶ θῖνα θαλάσσης,
Κάλλεϊ καὶ χάρισι στίλβων, θηεῖτο δὲ κούρη·
Δή ῥα τότ' ἀμφιπόλοισιν ἐϋπλοκάμοισι μετηύδα,
Κλῦτέ μοι ἀμφίπολοι λευκώλενοι, ὄφρα τι εἴπω·
Οὐ πάντων ἀέκητι θεῶν οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν,
Φαιήκεσσ' ὅδ' ἀνὴρ ἐπιμίσγεται ἀντιθέοισι.
Πρόσθεν μὲν γάρ δή μοι ἀεικέλιος δέατ' εἶναι,
Νῦν δὲ θεοῖσιν ἔοικε τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
Αἲ γὰρ ἐμοὶ τοιόσδε πόσις κεκλημένος εἴη
Ἐνθάδε ναιετάων, καί οἱ ἅδοι αὐτόθι μίμνειν.
Ἀλλὰ δότ' ἀμφίπολοι ξείνῳ βρῶσίν τε πόσιν τε.
Ὣς ἔφαθ'. αἱ δ' ἄρα τῆς μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο,
Πὰρ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ θέσαν βρῶσίν τε πόσιν τε.
Ἤτοι ὁ πῖνε καὶ ἦσθε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς

Ἁρπα-

Ἁρπαλέως· δηρὸν γὰρ ἐδητύος ἦεν ἄπαστος.
Αὐτὰρ Ναυσικάα λευκώλενος ἄλλ' ἐνόησεν·
Εἵματ' ἄρα πτύξασα τίθει καλῆς ἐπ' ἀπήνης,
Ζεῦξεν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας, ἂν δ' ἔβη αὐτή·
Ὤτρυνεν δ' Ὀδυσῆα, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
Ὄρσεο δὴ νῦν ξεῖνε πόλινδ' ἴμεν, ὄφρα σε πέμψω
Πατρὸς ἐμοῦ πρὸς δῶμα δαΐφρονος, ἔνθα σέ φημι
Πάντων Φαιήκων εἰδησέμεν ὅσσοι ἄριστοι.
Ἀλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρδειν (δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν)
Ὄφρ' ἂν μέν κ' ἀγροὺς ἴομεν καὶ ἔργ' ἀνθρώπων,
Τόφρα σὺν ἀμφιπόλοισι μεθ' ἡμιόνους καὶ ἄμαξαν
Καρπαλίμως ἔρχεσθαι, ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω·
Αὐτὰρ ἐπὴν πόλιος ἐπιβείομεν, ἣν πέρι πύργος
Ὑψηλός, καλὸς δὲ λιμὴν ἑκάτερθε πόληος,
Λεπτὴ δ' εἰσίθμη· νῆες δ' ὁδὸν ἀμφιέλισσαι
Εἰρύαται· πᾶσιν γὰρ ἐπίστιόν ἐστιν ἑκάστῳ·
Ἔνθα δέ τέ σφ' ἀγορή, καλὸν Ποσιδήϊον ἀμφίς,
Ῥυτοῖσιν λάεσσι κατωρυχέεσσ' ἀραρυῖα.
Ἔνθα δὲ νηῶν ὅπλα μελαινάων ἀλέγουσι,
Πείσματα καὶ σπεῖρα, καὶ ἀποξύνουσιν ἐρετμά.
Οὐ γὰρ Φαιήκεσσι μέλει βιὸς, οὐδὲ φαρέτρη,
Ἀλλ' ἱστοὶ καὶ ἐρετμὰ νεῶν, καὶ νῆες ἐΐσαι,
Ἧσιν ἀγαλλόμενοι πολιὴν περόωσι θάλασσαν·
Τῶν ἀλεείνω φῆμιν ἀδευκέα, μή τις ὀπίσσω
Μωμεύῃ (μάλα δ' εἰσὶν ὑπερφίαλοι κατὰ δῆμον)
Καί νύ τις ὧδ' εἴπῃσι κακώτερος ἀντιβολήσας,
Τίς δ' ὅδε Ναυσικάᾳ ἕπεται καλός τε μέγας τε
Ξεῖνος; ποῦ δέ μιν εὗρε; πόσις νύ οἱ ἔσσεται αὐτῇ.
Ἤ τινά που πλαγχθέντα κομίσσατο ἧς ἀπὸ νηὸς,
Ἀνδρῶν τηλεδαπῶν, ἐπεὶ οὔ τινες ἐγγύθεν εἰσίν·
Ἤ τίς οἱ εὐξαμένῃ πολυάρητος θεὸς ἦλθεν,
Οὐρανόθεν καταβάς, ἕξει δέ μιν ἤματα πάντα.
Βέλτερον, εἰ καὐτή περ ἐποιχομένη πόσιν εὗρεν
Ἄλλοθεν, ἦ γὰρ τούσδε γ' ἀτιμάζει κατὰ δῆμον
Φαίηκας, τοί μιν μνῶνται πολέες τε καὶ ἐσθλοί.
Ὣς ἐρέουσιν, ἐμοὶ δέ κ' ὀνείδεα ταῦτα γένοιτο·
Καὶ δ' ἄλλῃ νεμεσῶ, ἥ τις τοιαῦτά γε ῥέζοι,
Ἥ τ' ἀέκητι φίλων πατρὸς καὶ μητρὸς ἐόντων
Ἀνδράσι μίσγηται, πρίν γ' ἀμφάδιον γάμον ἐλθεῖν.
Ξεῖνε, σὺ δ' ὧδ' ἐμέθεν ξυνίει ἔπος, ὄφρα τάχιστα
Πομπῆς καὶ νόστοιο τύχῃς παρὰ πατρὸς ἐμοῖο·
Δήεις ἀγλαὸν ἄλσος Ἀθήνης ἄγχι κελεύθου
Αἰγείρων, ἐν δὲ κρήνη νάει, ἀμφὶ δὲ λειμών·
Ἔνθα δὲ πατρὸς ἐμοῦ τέμενος, τεθαλυῖά τ' ἀλωή,
Τόσσον ἀπὸ πτόλιος, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας·
Ἔνθα καθεζόμενος μεῖναι χρόνον, εἰς ὅ κεν ἡμεῖς
Ἄστυδε ἔλθωμεν, καὶ ἱκώμεθα δώματα πατρός.
Αὐτὰρ ἐπὴν ἡμέας ἔλπῃ ποτὶ δώματ' ἀφῖχθαι,
Καὶ τότε Φαιήκων ἴμεν ἐς πόλιν, ἠδ' ἐρέεσθαι
Δώματα πατρὸς ἐμοῦ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο.
Ῥεῖα δ' ἀρίγνωτ' ἐστί, καὶ ἂν πάϊς ἡγήσαιτο
Νήπιος· οὐ μὲν γάρ τι ἐοικότα τοῖσι τέτυκται
Δώματα Φαιήκων, οἷος δόμος Ἀλκινόοιο
Ἥρωος. ἀλλ' ὁπότ' ἄν σε δόμοι* κεκύθωσι καὶ αὐλή,
Ὦκα μάλ' ἐκ μεγάροιο διελθέμεν, ὄφρ' ἂν ἵκηαι
Μητέρ' ἐμήν· ἡ δ' ἧσται ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐγῇ,
Ἠλάκατα στρωφῶσ' ἁλιπόρφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι,
Κίονι κεκλιμένη, δμωαὶ δέ οἱ εἵατ' ὄπισθεν.
Ἔνθα δὲ πατρὸς ἐμοῖο θρόνος ποτικέκλιται αὐτῇ,
Τῷ ὅ γε οἰνοποτάζει ἐφήμενος, ἀθάνατος ὥς·
Τὸν παραμειψάμενος, μητρὸς ποτὶ γούνασι χεῖρας
Βάλλειν ἡμετέρης, ἵνα νόστιμον ἦμαρ ἴδηαι
Χαίρων καρπαλίμως, εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐσσί.
Εἴ κέν τοι κείνη γε φίλα φρονέῃσ' ἐνὶ θυμῷ,
Ἐλπωρή τοι ἔπειτα φίλους τ' ἰδέειν, καὶ ἱκέσθαι
Οἶκον ἐϋκτίμενον, καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ὣς ἄρα φωνήσασ', ἵμασεν μάστιγι φαεινῇ
Ἡμιόνους· αἱ δ' ὦκα λίπον ποταμοῖο ῥέεθρα.
Αἱ δ' εὖ μὲν τρώχων, εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεσσιν.

Rapaciter, diu enim cibũ n non guſtauerat.
Caeterùm Nauſicaa albis lacertis aliud commenta eſt:
Veſtes certè plicatas poſuit pulchrum in currum,
Iungens mulos fortibus-ungulis, conſcendit autem ipſa,
Adhortata Vlyſſem, verbũque dixit & elocuta eſt. Nauſicaa ſe ſequuturo Vlyſſi patris domũ deſcribit.
Surge nunc hoſpes ad vrbem ire, vt te mittam
Patris mei ad domum prudentis: vbi te puto
Omnes Phaeaces viſurum eſſe, quotquot optimates ſunt.
Sed omnino ſic facito, (videris n. mihi non parum ſapere)
Donec quidem per agros iuerimus & opera hominum,
Tamdiu cum ancillis poſt mulos & currum
Celeriter venito, ego verò viam praeibo.
Caeterùm poſtquã ad vrbẽ conſcenderimus, circa quã turres
Altae, pulcher autem portus ab vtroque latere vrbis,
Arctus autem introitus, naues per viam vtrinque agitatae
Subducuntur, omnibus enim ſtatio eſt vnicuique.
Ibi verò ipſis forum eſt pulchrum Neptuni circa templum
Ingentibus lapidibus excisis locatum.
Ibi verò nauium armamenta nigrarum curant
Rudentes & ſpiras, & poliunt remos. χ. σπεῖρα
Non enim Phaeacibus cura eſt arcus neque pharetra,
Sed mali & remi nauium, & naues aequatae,
Quibus freti, penetrant ſpumoſum mare.
Horum euito famam amaram, ne quis à tergo
Obtrectet (valdè enim ſunt ſuperbi vulgò)
Et fortaſſis quis ſic diceret malignior obuiam factus,
Quis ille qui Nauſicaam ſequitur pulcherq́; magnuſq́;
Hoſpes? vbi illum nacta eſt? maritus certè erit ipſi,
Aut alicubi errantem benignè tractauit ſua naui
Ex viris externis: nam nulli propè ſunt huiuſmodi,
Aut quiſpiam ſupplicanti multùm-exoptatus deus adeſt
E caelo delapſus, habebit verò ipſum dies omnes.
Rectè fecit ſi ipſa obambulans maritum inuenit
Aliunde, certè hos ſpreuit in populo
Phaeacas, qui ipſam ambiunt multi & nobiles.
Sic dicent, mihi verò haec probra eſſent.
Atque alijs ſuccenſerem quaecunque talia faceret, χ. ἄλλαις
Quae inuitis charis patre & matre viuentibus
Viris miſceretur, priuſquam palàm nuptiae aduéniſſent.
Hoſpes autem tu ſic mecum audi ſermonem, vt celerrimè
Deductionem & reditum aſſequaris à patre meo.
Inueniemus pulchrum lucum Palladis propè viam
Ex populis, fons autem effluit, circa nemus autem pratum:
Ibi verò patris mei & praedium & florentes horti
Tantum ab vrbe quantum auditur clamans,
Hic deſidens praeſtolare aliquandiu, donec nos
Ad vrbem venerimus, & peruenerimus ad aedes patris:
Caeterùm poſtquam nos ſperaueris ad aedes perueniſſes
Tum Phaeacum eas ad vrbem, atque require
Aedes patris mei magnanimi Alcinoi.
Faciles cognitu ſunt & ſi puer ducere poſſet
Infans, neque vllo pacto ſimiles illis ſunt
Aedes Phaeacum, qualis domus Alcinoi
Herois, ſed poſtquam te aedes celauerint & aula,
Quam celeriter ex regia domo vlterius perge, vt peruenias χ. κεκεύθωσι
Ad matrem meam, haec autẽ ſedet ad focum in ignis ſplẽdore
Penſum verſans purpureum mirabile viſu,
Columnae recumbens, ancillae verò ſedent ponè illam:
Hic verò patris mei ſolium vergit ad eam,
Quo ille vino indulgens inſidet velut deus.
Quod vbi praeterieris matris ad genua manus
Extende noſtrae, vt reditionis diem videas
Gaudens ſtatim: etiamſi valdè procul hinc es.
Siquidem tibi illa vtique bene volet in animo,
Spes tibi deinde amicosq́; videre & peruenire
Domum ad pulchrè-aedificatam, & tuam in patriam terram.
Sic loquuta, flagellauit flagello lucido
Mulos, hi verò celeriter reliquerunt fluuij fluenta,
Illi ſcitè quidem currebãt & pulchrè penetrabant pedibus

Illa autem bene gubernabat, quo ſimul ſequerentur pedites
Ancillæ Vlyſſeſque, arte verò impetu flagellum,
Occidit autem ſol, & illi inclytum ad nemus peruenerunt,
Sacrum Palladi, vbi conſedit diuus Vlyſſes.
Statim deinde ſupplicauit Iouis filiæ magnanimi.
Audi me à-capra nutriti Iouis filia indomita,
Nunc ſanè me exaudi, quoniã antea nunquam exaudiuiſti
Iactatum, quando me iactabat inclytus Neptunus.
Da me ad Phæacas gratum venire atque miſerabilem.
Sic ait ſupplicans, hunc autẽ audiuit Pallas Minerua,
Ipſi verò neutiquam apparebat palàm, verebatur enim
Patruum, is verò vehementer iraſcebatur
Diuino Vlyſſi, antequam ſuam ad terram veniret.

Ἡ δὲ μάλ' ἡνιόχευεν, ὅπως ἅμ' ἑποίατο πεζοὶ
Ἀμφίπολοί τ' Ὀδυσεύς τε, νόῳ δ' ἐπέβαλλεν ἱμάσθλην.
Δύσετό τ' ἠέλιος, καὶ τοὶ κλυτὸν ἄλσος ἵκοντο
Ἱρὸν Ἀθηναίης, ἵν' ἄρ' ἕζετο δῖος Ὀδυσσεύς.
Αὐτίκ' ἔπειτ' ἠρᾶτο Διὸς κούρῃ μεγάλοιο,
Κλῦθί μοι αἰγιόχοιο Διὸς τέκος Ἀτρυτώνη,
Νῦν δή πέρ μευ ἄκουσον, ἐπεὶ πάρος οὔποτ' ἄκουσας
Ῥαιομένου, ὅτε μ' ἔρραιε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος.
Δός μ' ἐς Φαίηκας φίλον ἐλθεῖν ἠδ' ἐλεεινόν.
Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη.
Αὐτῷ δ' οὔπω φαίνετ' ἐναντίη· αἴδετο γάρ ῥα
Πατροκασίγνητον· ὁ δ' ἐπιζαφελῶς μενέαινεν
Ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ, πάρος ἣν γαῖαν ἱκέσθαι.

ODYSSEÆ HOMERI, VII. COMPOSITIO.

SIC quidem illic ſupplicabat prudens diuus Vlyſſes,
Puellam verò ad vrbem ferebat robur mulorum.
Illa verò quando iam ad ſui patris inclytas ædes peruenit,
Conſtituit in veſtibulo, fratres verò ipſam vndique
Circumſtabant immortalibus ſimiles, qui ſanè à curru
Mulos ſoluebant, veſtémque portarunt intrò.
Porrò ad thalamum ſuum ibat, accendebat a illi ignem
Anus Aperæa cubicularia Eurymeduſa,
Quam olim ab Apera naues duxerunt biremes:
Alcinoo autem in domum elegerunt, eo quòd omnibus
Phæacenſibus imperabat, & veluti deũ populus audiebat,
Quæ enutriuit Nauſicaam pulchris-vlnis in regia,
Quæ ei ignem accendebat, & intus cœnam adornabat,
Et tunc tandem Vlyſſes ſurrexit ad vrbem ire, at Pallas
Multam caliginem circumfudit bene-volens Vlyſſi,
Ne quis Phæacum inſolentium obuiam factus
Conuitiaretur verbis, & interrogaret quiſnam eſſet.
Sed cum iam ciuitatem ingreſſurus amabilem,
Tum ei obuiam facta eſt dea cæſia Minerua,
Virgini ſimilis iuuenculæ vrnam geſtanti.
Stabat verò antè eum, interrogabat autem diuus Vlyſſes,
O filia annon mihi domum viri oſtendere poteris
Alcinoi qui inter hoſce homines imperat?
Etenim ego hoſpes multa paſſus huc venio,
Procul ex aliena terra, quare nullum noui
Hominum, qui hanc vrbem & terram inhabitant.
Hunc contrà alloquuta eſt dea cæſia Minerua,
Profectò ego tibi hoſpes pater domum quam me iubes
Monſtrabo, quoniam mihi patrem inculpatum iuxta habitat.
Sed eas tacitè, hanc ego viam monſtrabo.
Neque quenquam hominum alloquere, neque interroga.
Non enim hoſpites hi diligenter homines ſuſcipiunt,
Nec curantes amplectuntur, quicunque aliunde venerit,
Nauibus celeribus iſti freti velocibus
Vndas ingentes tranant, nam ipſis dedit Saturnius
Horum naues veloces, veluti penna atque cogitatio.
Sic ſanè loquuta præibat Pallas Minerua
Celeriter, ipſe deinde poſt veſtigia ibat deæ.
Hunc certè Phæaces inclyti-nauigandi non nouerunt
Vadentem per vrbem per ipſos: non enim Pallas
Sinebat pulchricoma veneranda dea, illa ei caliginem
Diuinitus immiſſam infudit bene-volens in animo,
Miratur autem Vlyſſes portus & naues æquatas,
Ipſorumque Heroum in ſulas & murum longum,
Sublimes valles munitas, mirabile viſu.
Sed quando iam regis ad inclytam domum peruenerunt,
His verò ſermonibus cœpit dea cæſia Minerua.

Eurymeduſa nutrix Nauſicaæ.

Vlyſſi Minerua, formam mentita Neanidis fit obuiam.

γρ. ἐπινέμονται.

γρ. δῶκε κρείων,

Vlyſſes à Minerua in ædes Alcinoi perducitur ſeptus nebula.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ ἡ ἦτα ῥαψῳδία.

Ὣς ὁ μὲν ἔνθ' ἠρᾶτο πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
Κούρην δὲ προτὶ ἄστυ φέρεν μένος ἡμιόνοιιν.
Ἡ δ' ὅτε δὴ οὗ πατρὸς ἀγακλυτὰ δώμαθ' ἵκανεν,
Στῆσεν ἄρ' ἐν προθύροισι, κασίγνητοι δέ μιν ἀμφὶς
Ἵσταντ' ἀθανάτοις ἐναλίγκιοι, οἵ ῥ' ὑπ' ἀπήνης
Ἡμιόνους ἔλυον, ἐσθῆτά τε ἔσφερον εἴσω.
Αὐτὴ δ' ἐς θάλαμον ἑὸν ἤϊε· δαῖε δέ οἱ πῦρ
Γρηῢς Ἀπειραίη θαλαμηπόλος Εὐρυμέδουσα,
Τήν ποτ' Ἀπείρηθεν νέες ἤγαγον ἀμφιέλισσαι·
Ἀλκινόῳ δ' αὐτὴν γέρας ἔξελον, οὕνεκα πᾶσι
Φαιήκεσσιν ἄνασσε, θεοῦ δ' ὣς δῆμος ἄκουεν.
Ἣ τρέφε Ναυσικάαν λευκώλενον ἐν μεγάροισιν·
Ἥ οἱ πῦρ ἀνέκαιε, καὶ εἴσω δόρπον ἐκόσμει.
Καὶ τότ' Ὀδυσσεὺς ὦρτο πόλινδ' ἴμεν, ἀμφὶ δ' Ἀθήνη
Πολλὴν ἠέρα χεῦε φίλα φρονέουσ' Ὀδυσῆϊ,
Μή τις Φαιήκων μεγαθύμων ἀντιβολήσας
Κερτομέοι τ' ἐπέεσσι, καὶ ἐξερέοιθ' ὅτις εἴη.
Ἀλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἔμελλε πόλιν δύσεσθαι ἐραννήν,
Ἔνθα οἱ ἀντεβόλησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Παρθενικῇ εἰκυῖα νεήνιδι κάλπιν ἐχούσῃ·
Στῆ δὲ πρόσθ' αὐτοῦ· ὁ δ' ἀνείρετο δῖος Ὀδυσσεύς,
Ὦ τέκος, οὐκ ἄν μοι δόμον ἀνέρος ἡγήσαιο
Ἀλκινόου, ὃς τοῖσδε μετ' ἀνθρώποισιν ἀνάσσει;
Καὶ γὰρ ἐγὼ ξεῖνος ταλαπείριος ἐνθάδ' ἱκάνω
Τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης· τῷ οὔτινα οἶδα
Ἀνθρώπων, οἳ τήνδε πόλιν * καὶ γαῖαν ἔχουσι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Τοιγὰρ ἐγώ τοι ξεῖνε πάτερ δόμον ὅν με κελεύεις
Δείξω, ἐπεί μοι πατρὸς ἀμύμονος ἐγγύθι ναίει.
Ἀλλ' ἴθι σιγῇ τοῖον, ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω.
Μηδέ τιν' ἀνθρώπων προτιόσσεο, μηδ' ἐρέεινε.
Οὐ γὰρ ξείνους οἵδε μάλ' ἀνθρώπους ἀνέχονται,
Οὐδ' ἀγαπαζόμενοι φιλέουσ' ὅς κ' ἄλλοθεν ἔλθοι·
Νηυσὶ θοῇσιν τοίγε πεποιθότες ὠκείῃσιν,
Λαῖτμα μέγ' ἐκπερόωσιν, ἐπεί σφισι * δῶκ' Ἐνοσίχθων·
Τῶν νέες ὠκεῖαι ὡσεὶ πτερὸν ἠὲ νόημα.
Ὣς ἄρα φωνήσασ' ἡγήσατο Παλλὰς Ἀθήνη
Καρπαλίμως· ὁ δ' ἔπειτα μετ' ἴχνια βαῖνε θεοῖο.
Τὸν δ' ἄρα Φαίηκες ναυσικλυτοὶ οὐκ ἐνόησαν
Ἐρχόμενον κατὰ ἄστυ διὰ σφέας· οὐ γὰρ Ἀθήνη
Εἴα ἐϋπλόκαμος, δεινὴ θεός, ἥ ῥά οἱ ἀχλὺν
Θεσπεσίην κατέχευε, φίλα φρονέουσ' ἐνὶ θυμῷ.
Θαύμαζεν δ' Ὀδυσεὺς λιμένας καὶ νῆας ἐΐσας,
Αὐτῶν θ' ἡρώων ἀγορὰς καὶ τείχεα μακρά,
Ὑψηλά, σκολόπεσσιν ἀρηρότα, θαῦμα ἰδέσθαι.
Ἀλλ' ὅτε δὴ βασιλῆος ἀγακλυτὰ δώμαθ' ἵκοντο,
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,

Οὗτος

Οὗτος δή τοι ξεῖνε πάτερ δόμος ὅν με κελεύεις
Πεφραδέμεν, δήεις δὲ διοτρεφέας βασιλῆας
Δαίτην δαινυμένους. σὺ δ' ἔσω κίε, μηδέ τι θυμῷ
Τάρβει· θαρσαλέος γὰρ ἀνὴρ ἐν πᾶσιν ἀμείνων
Ἔργοισι τελέθει, εἰ καί ποθεν ἄλλοθεν ἔλθοι.
Δέσποιναν μὲν πρῶτα κιχήσεαι ἐν μεγάροισιν,
Ἀρήτη δ' ὄνομ' ἐστὶν ἐπώνυμον· ἐκ δὲ τοκήων
Τῶν αὐτῶν οἵπερ τέκον Ἀλκίνοον βασιλῆα.
Ναυσίθοον μὲν πρῶτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
Γείνατο καὶ Περίβοια, γυναικῶν εἶδος ἀρίστη,
Ὁπλοτάτη θυγάτηρ μεγαλήτορος Εὐρυμέδοντος,
Ὅς ποθ' ὑπερθύμοισι Γιγάντεσσιν βασίλευεν.
Ἀλλ' ὁ μὲν ὤλεσε λαὸν ἀτάσθαλον, ὤλετο δ' αὐτός.
Τῇ δὲ Ποσειδάων ἐμίγη, καὶ ἐγείνατο παῖδα
Ναυσίθοον μεγάθυμον, ὃς ἐν Φαιήξιν ἄνασσε.
Ναυσίθοος δ' ἔτεκε Ῥηξήνορά τ' Ἀλκίνοόν τε·
Τὸν μὲν ἄκουρον ἐόντα βάλ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
Νυμφίον ἐν μεγάρῳ, μίαν οἴην παῖδα λιπόντα
Ἀρήτην· τὴν δ' Ἀλκίνοος ποιήσατ' ἄκοιτιν,
Καί μιν ἔτισ' ὡς οὔτις ἐπὶ χθονὶ τίεται ἄλλη,
Ὅσσαι νῦν * γε γυναῖκες ὑπ' ἀνδράσιν οἶκον ἔχουσιν,
Ὡς κείνη περὶ κῆρι τετίμηταί τε καὶ ἔστιν,
Ἔκ τε φίλων παίδων ἔκ τ' αὐτοῦ Ἀλκινόοιο,
Καὶ λαῶν, οἵ μίν ῥα θεὸν ὣς εἰσορόωντες,
Δειδέχαται μύθοισιν, ὅτε στείχῃσ' ἀνὰ ἄστυ.
Οὐ μὲν γάρ τι νόου γε καὶ αὐτὴ δεύεται ἐσθλοῦ,
Οἷσίν τ' εὖ φρονέῃσι καὶ ἀνδράσι νείκεα λύει.
Εἴ κέν τοι κείνη γε φίλα φρονέῃσ' ἐνὶ θυμῷ,
Ἐλπωρή τοι ἔπειτα φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἱκέσθαι
Οἶκον ἐς ὑψόροφον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ὣς ἄρα φωνήσασ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον, λίπε δὲ Σχερίην ἐρατεινήν.
Ἵκετο δ' ἐς Μαραθῶνα καὶ εὐρυάγυιαν Ἀθήνην,
Δῦνε δ' Ἐρεχθῆος πυκινὸν δόμον. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Ἀλκινόου πρὸς δώματ' ἴε κλυτά, πολλὰ δέ οἱ κῆρ
Ὥρμαιν' ἱσταμένῳ, πρὶν χάλκεον οὐδὸν ἱκέσθαι.
Ὥστε γὰρ ἠελίου αἴγλη πέλεν ἠὲ σελήνης
Δῶμα καθ' ὑψερεφὲς μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο.
Χάλκεοι μὲν γὰρ τοῖχοι * ἐρηρέδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
Ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ, περὶ δὲ θριγκὸς κυάνοιο.
Χρύσειαι δὲ θύραι πυκινὸν δόμον ἐντὸς ἔεργον·
Ἀργύρεοι δὲ σταθμοὶ ἐν χαλκέῳ ἕστασαν οὐδῷ,
Ἀργύρεον δ' ἐφ' ὑπερθύριον, χρυσέη δὲ κορώνη.
Χρύσειοι δ' ἑκάτερθε καὶ ἀργύρεοι κύνες ἦσαν,
Οὓς Ἥφαιστος ἔτευξεν ἰδυίῃσι πραπίδεσσι,
Δῶμα φυλασσέμεναι μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
Ἀθανάτους ὄντας καὶ ἀγήρως ἤματα πάντα.
Ἐν δὲ θρόνοι περὶ τοῖχον ἐρηρέδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
Ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῖο διαμπερές· ἔνθ' ἐνὶ πέπλοι
Λεπτοὶ * ἐΰννητοι βεβλήατο, ἔργα γυναικῶν.
Ἔνθα δὲ Φαιήκων ἡγήτορες ἑδριόωντο,
Πίνοντες καὶ ἔδοντες· ἐπηετανὸν γὰρ ἔχεσκον.
Χρύσειοι δ' ἄρα κοῦροι ἐϋδμήτων ἐπὶ βωμῶν
Ἕστασαν, αἰθομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες,
Φαίνοντες νύκτας κατὰ δώματα δαιτυμόνεσσι.
Πεντήκοντα * δέ οἱ δμωαὶ κατὰ δῶμα γυναῖκες·
Αἱ μὲν ἀλετρεύουσι μύλης ἔπι μήλοπα καρπόν,
Αἱ δ' ἱστοὺς ὑφόωσι καὶ ἠλάκατα στρωφῶσιν
Ἥμεναι, οἷά τε φύλλα μακεδνῆς αἰγείροιο·
Καιρουσσέων δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον.
Ὅσσον Φαίηκες περὶ πάντων ἴδριες ἀνδρῶν
Νῆα θοὴν ἐνὶ πόντῳ ἐλαυνέμεν, ὣς δὲ γυναῖκες
Ἱστὸν τεχνῆσσαι· πέρι γάρ σφισι δῶκεν Ἀθήνη
Ἔργα τ' ἐπίστασθαι περικαλλέα, καὶ φρένας ἐσθλάς.
Ἔκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος ἄγχι θυράων
Τετράγυος· περὶ δ' ἕρκος ἐλήλαται ἀμφοτέρωθεν.
Ἔνθα δὲ δένδρεα μακρὰ πεφύκει τηλεθόωντα,
Ὄγχναι καὶ ῥοιαὶ, καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι,
Συκέαι τε γλυκεραὶ, καὶ ἐλαῖαι τηλεθόωσαι·

Haeccine tibi hoſpes pater domum quam me iubes
Indicare, inuenies verò à Ioue nutritos reges
Dapes celebrantes, tu verò intrò eas, ne quid animo
Timeas: fortis enim vir in omnibus potior
Rebus exiſtit, etiam ſi quando aliunde venerit.
Reginam quidem primò inuenies in regia,
Arete verò nomen eſt cognomine. ex parentibus autem Arete vxor Alcinoi.
Iiſdem eſt, qui vtique genuerant Alcinoum regem.
Nauſithoum quidem primum Neptunus terrae quaſſator
Genuit, & Peribaea mulierum forma pulcherrima,
Minima natu filia magnanimi Eurymedontis,
Qui olim ſuperbis Gigantibus imperauit.
Sed hic quidem perdidit populum impium, perijt & ipſe.
Cum hac Neptunus congreſſus eſt, & genuit filium
Nauſithoum magnanimum, qui Phaeacas rexit.
Nauſithous vero genuit Rhexenorémque Alcinoúmque.
Hunc.a. virili prole carentem percuſſit decorus arcu Apollo
Sponſum in regia, vnica ſola filia relicta
Arete: hanc Alcinous duxit vxorem,
Et ipſam honorabat vt nulla ſuper terra honoratur alia
Quotquot nunc mulieres ſub viris domum habent. γρ. τι.
Quemadmodum illa ex animo honorata quoque eſt
Cum à charis liberis, atque ab ipſo Alcinoo,
Et ciuibus, qui ipſam ſanè velut deam ſuſpicientes.
Excipiunt verbis cùm incedit per vrbem.
Minimè enim mente etiam ipſa eget bona,
Quibus benè vult, etiam viris lites ſoluit.
Quando tibi illa benè vult ex animo,
Spes eſt tibi poſtea amicoſque videre & peruenire γρ. Ἠ οἷσ' εὖ φρονέῃσι καὶ ἀνδράσι, νείκεα λύει.
Domum in excelſam & tuam in patriam terram.
Sic loquuta, abiit caeſia Minerua
Pontum per indomitum: deſeruit. v. Scheriam amabilem: γρ. καὶ Ἠ οἷσ' εὖ φρονέῃσι καὶ
Venit autem ad Marathona, & latas-vias Athenas.
Ingreſſa eſt Erechthei benè munitam domum, ſed Vlyſſes
Alcinoi ad domum ibat inclytam: plurima verò illi cor
Cogitabat ſtanti, prius quam ad aereum pauimentúmque ve-
Inſilar enim ſolis ſplendor erat aut lunae (niſſet. Alcinoi regia deſcribitur.
Domum per excelſam magnanimi Alcinoi.
Aerei etenim muri firmati ſunt hinc atque hinc,
In intimum receſſum à limine, pinnaculum autem ex cyano. γρ. ἐληλάδατ'
Aureae verò fores firmam domum intus claudebant,
Argentei autem poſtes in aereo ſtabant limine.
Argenteum verò ſuperne limen, aurea item cornix,
Aurei autem vtrinque & argentei canes erant,
Quos Vulcanus fecerat peritis praecordiis.
Domum vt cuſtodirent magnanimi Alcinoi,
Immortales exiſtentes & ſenio non obnoxios dies omnes.
Intus ſolia circa murum firmata erant hinc atque hinc.
Ad infimum receſſum à limine vndique, ibi pepli
Tenues benè neti reconditi erant opera mulierum.
Hic autem Phaeacum primates ſedebant, γρ. εὔννητοι
Bibentes & edentes: annuum enim habebant:
Aurei verò iuuenes fabrefactas ad aras
Stabant, ardentes faces manibus geſtantes,
Illucentes nocte per domum conuiuantibus.
Quinquaginta autem ei ancillae per domum foeminae.
Aliae quidem molunt ſub mola pomacei coloris frumentum, γρ. δ' ἔσαν δμ.
Aliae telas texunt & penſum verſant
Sedentes, qualiter folia excelſae populi,
Staminatis è veſtibus diſtillat humidum oleum.
Quantum Phaeaces ſupra omnes periti ſunt homines
In celeri naue, per pontum nauigando, quantum mulieres
In tela operanda, ſupra modum enim illis dedit Pallas
Operáque ſcire perpulchra & ingenium bonum.
Extra verò aulam ingens hortus propè ianuas
Quatuor iugerum, circa. a. ſeptum deductum eſt vtrinque: Hortus Alcinoi.
Ibi verò arbores procerae creſcebant florentes,
Pirus & malus punica & aliae mali pulchrum fructum pro-
ducentes
Ficúſque dulces, & oleae vireſcentes.

γρ. ἐπιλείπει.

Ex iis fructus nunquam perit neque deſicit
Hyeme neque æſtate toto anno durans, ſed ſanè ſemper
Zephyrus ſpirans, hæc creſcere facit alia, matureſcere.
Pirus poſt pyrum, ſeneſcit pomum poſt pomum,
Porrò poſt uuam uua, ficus autem poſt ficum.
Ibi autem ei fructuoſa vinea radicatur:
Huius alterum quidem apricum lato in loco
Areſcit ſole, alias ſanè vindemiant,
Alias autem calcant, longè autem uuæ maturæ ſunt
Florem emittentes, nonnullæ verò aliquando matureſcunt.
Ibi exculti horti ad extremam ſeriem
Omnis generis producuntur toto anno florentes.
Duo autem fontes aderant, alter quidem per hortum omnẽ
Diſpergitur, alter, a. ex altera parte ſub aulæ limen vadit
Ad domum excelſam unde aquantur ciues.

γρ. ὑδρεύοντο.

Talia certè in Alcinoi domo deorum erant ſplendida dona,
Ibi ſtans admirabatur patiens diuus Vlyſſes.
Cæterùm poſtquam omnia ſuo admirabatur animo,
Celeriter ſuper limen ingreſſus eſt domum intrò.
Inuenit autem Phæacum duces atque conſiliarios
Libantes poculis ſpeculatori Mercurio,

Mercurio vltimo libari conſuetum.

Cui vltimò libabant, quando cogitabant de lecto.
Cæterùm ipſe iuit per domum patiens diuus Vlyſſes,
Multam caliginem habens, quam ei circumfudit Pallas,
Ut perueniit ad Areten & Alcinoum regem.

Aretem Vlyſſes ſupplex.

Aretæ autem circumiecit genua manus Vlyſſes.
Et tum certè rurſus ab ipſo decidit diuinus aer.
Hi verò taciti facti per domum vt virum conſpexerunt.
Admirabantur autem videntes, ipſe, a. ſupplicauit Vlyſſes.
Arete filia Rhexenoris diuini,
Ad tuum maritũ, & ad tua genua peruenio plurima paſſus,
Et ad hoſce conuiuas, quibúſque dij feliciter dent

γρ. ἐπιτρέψειαν ἕκαστος.

Viuere, & liberis committant ſingula
Bona domi, honorémque quemcunque populus conceſſerit.
Cæterùm mihi deductionem parate ad patriam perueniendi
Ocyus, quoniam diu ab amicis ærumnas patior.
Sic fatus reſedit ad focum in cineribus
Iuxta ignem, illi certè omnes facti taciti ſunt ſilentio,
Serò tandem interfatus eſt ſenex heros Echeneus,
Qui certè Phæacum virorum maximus natu erat,
Et eloquentia vincebat priſcaq́, & plurima doctus.
Qui inter eos bene ſapiens concionatus eſt & interfatus,
Alcinoë, non ſanè tibi hoc honeſtum, neque conuenit
Hoſpitem quidem humi ſedere ad focum in pulueribus.
Iſti verò tuum iuſſum expectantes detinentur.
Sed agè dum te hoſpitem in ſede argenteis clauis diſtincta
Colloca erectum, tu autem præconibus impera
Vinum infundere, vt & Ioui fulminatori
Libemus, qui ſupplices venerandos comitatur
Cœnam verò hoſpiti proma det ex rebus quæ ſunt intus.

Vlyſſes clementer ab Alcinoo excipitur.

Porrò poſtquam hoc audiuit ſacrum robur Alcinoi,
Manu prehenſum Vlyſſem prudentem varium-conſilio
Leuauit à foco, & in ſedem locauit ſplendidam,
Filio exuſcitato virili Laodamante.
Qui ei proximus ſedebat, maximè verò ipſum amabat,
Aquam autem ancilla gutturnio ſuperfudit ferens
Pulchro, aureo, ſuper argenteum lebetem
Ad lauandum, iuxta autem politam extendit menſam.
Panem verò veneranda proma appoſuit ferens,
Fercula multa inferens, gratificans, de præſentibus rebus.
Cæterùm ipſe bibebat & comedebat prudens diuus Vlyſſes
Et tum præconem alloquutus eſt Alcinoi,
Pontinoë, craterem miſcens vinum diſtribue
Omnibus per domum, vt & Ioui fulminatori
Libemus, qui ſupplices honoratos benignè proſequitur.
Sic ait, Pontonous autem dulce vinum miſcebat,
Diſtribuit autem omnibus propinans poculis.
Cæterùm poſtquam libarunt biberúntque quantum cupiebat animus,
His verò Alcinous concionatus eſt & interfatus,

Τάων οὔποτε καρπὸς ἀπόλλυται, οὐδ' * ἀπολείπει
Χείματος οὐδὲ θέρευς ἐπετήσιος, ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
Ζεφυρίη πνείουσα τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει·
Ὄγχνη ἐπ' ὄγχνῃ γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μήλῳ,
Αὐτὰρ ἐπὶ σταφυλῇ σταφυλή, σῦκον δ' ἐπὶ σύκῳ.
Ἔνθα δέ οἱ πολύκαρπος ἀλωὴ ἐρρίζωται·
Τῆς ἕτερον μὲν, θειλόπεδον λευρῷ ἐνὶ χώρῳ
Τέρσεται ἠελίῳ, ἑτέρας δ' ἄρα τε τρυγόωσιν,
Ἄλλας δὲ τραπέουσι· πάροιθε δέ τ' ὄμφακές εἰσιν,
Ἄνθος ἀφιεῖσαι, ἕτεραι δ' ὑποπερκάζουσιν.
Ἔνθα δὲ κοσμηταὶ πρασιαὶ παρὰ νείατον ὄρχον
Παντοῖαι πεφύασιν, ἐπηετανὸν γανόωσαι·
Ἐν δὲ δύω κρῆναι, ἡ μέν τ' ἀνὰ κῆπον ἅπαντα
Σκίδναται, ἡ δ' ἑτέρωθεν ὑπ' αὐλῆς οὐδὸν ἵησι
Πρὸς δόμον ὑψηλὸν, ὅθεν * ὑδρεύοντο πολῖται.
Τοῖ' ἄρ' ἐν Ἀλκινόοιο θεῶν ἔσαν ἀγλαὰ δῶρα.
Ἔνθα στὰς θηεῖτο πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα ἑῷ θηήσατο θυμῷ,
Καρπαλίμως ὑπὲρ οὐδὸν ἐβήσατο δώματος εἴσω.
Εὗρε δὲ Φαιήκων ἡγήτορας ἠδὲ μέδοντας
Σπένδοντας δεπάεσσιν ἐϋσκόπῳ Ἀργειφόντῃ,
Ὧι πυμάτῳ σπένδεσκον ὅτε μνησαίατο κοίτου.
Αὐτὰρ ὁ βῆ διὰ δῶμα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
Πολλὴν ἠέρ' ἔχων, ἥν οἱ περίχευεν Ἀθήνη,
Ὄφρ' ἵκετ' Ἀρήτην τε καὶ Ἀλκίνοον βασιλῆα.
Ἀμφὶ δ' ἄρ' Ἀρήτης βάλε γούνασι χεῖρας Ὀδυσσεύς·
Καὶ τότε δή ῥ' αὐτοῖο πάλιν χύτο θέσφατος ἀήρ.
Οἱ δ' ἄνεῳ ἐγένοντο δόμον κάτα φῶτα ἰδόντες·
Θαύμαζον δ' ὁρόωντες. ὁ δ' ἐλλιτάνευεν Ὀδυσσεύς,
Ἀρήτη θύγατερ Ῥηξήνορος ἀντιθέοιο,
Σόν τε πόσιν σά τε γούναθ' ἱκάνω, πολλὰ μογήσας,
Τούσδέ τε δαιτυμόνας· τοῖσιν θεοὶ ὄλβια δοῖεν
Ζωέμεναι, καὶ παισὶν * ἐπιτρέψειεν ἕκαστος
Κτήματ' ἐνὶ μεγάροισι, γέρας θ' ὅ, τι δῆμος ἔδωκεν·
Αὐτὰρ ἐμοὶ πομπὴν ὀτρύνετε πατρίδ' ἱκέσθαι
Θᾶσσον· ἐπειδὴ δηθὰ φίλων ἄπο πήματα πάσχω.
Ὣς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετ' ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσι
Πὰρ πυρί. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
Ὀψὲ δὲ δὴ μετέειπε γέρων ἥρως Ἐχένηος,
Ὃς δὴ Φαιήκων ἀνδρῶν προγενέστερος ἦεν,
Καὶ μύθοισι κέκαστο, παλαιά τε πολλά τε εἰδώς·
Ὅ σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,
Ἀλκίνο', οὐ μέν τοι τόδε κάλλιον, οὐδὲ ἔοικε,
Ξεῖνον μὲν χαμαὶ ἧσθαι ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσιν,
Οἵδε δὲ σὸν μῦθον ποτιδέγμενοι ἰσχανόωνται.
Ἀλλ' ἄγε δὴ ξεῖνον μὲν ἐπὶ θρόνου ἀργυροήλου
Εἷσον ἀναστήσας· σὺ δὲ κηρύκεσσι κέλευσον
Οἶνον ἐπικρῆσαι, ἵνα καὶ Διῒ τερπικεραύνῳ
Σπείσομεν, ὅς θ' ἱκέτῃσιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.
Δόρπον δὲ ξείνῳ ταμίη δότω ἔνδον ἐόντων.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο,
Χειρὸς ἑλὼν Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην,
Ὦρσεν ἀπ' ἐσχαρόφιν, καὶ ἐπὶ θρόνου εἷσε φαεινοῦ,
Υἱὸν ἀναστήσας ἀγαπήνορα Λαοδάμαντα,
Ὅς οἱ πλησίον ἷζε, μάλιστα δέ μιν φιλέεσκε.
Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα
Καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
Νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
Σῖτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
Εἴδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων.
Αὐτὰρ ὁ πῖνε καὶ ἦσθε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
Καὶ τότε κήρυκα προσέφη μένος Ἀλκινόοιο,
Ποντόνοε, κρητῆρα κερασσάμενος, μέθυ νεῖμον
Πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον, ἵνα καὶ Διῒ τερπικεραύνῳ
Σπείσομεν, ὅς θ' ἱκέτῃσιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.
Ὣς φάτο. Ποντόνοος δὲ μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα·
Νώμησεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενος δεπάεσσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσάν τ', ἔπιόν θ' ὅσον ἤθελε θυμός,
Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπε,

Κέκλυτε Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
Νῦν μὲν * δαισάμενοι κατακείετε οἴκαδ' ἰόντες·
Ἠῶθεν δὲ γέροντας ἐπὶ πλέονας καλέσαντες,
Ξεῖνον ἐνὶ μεγάροις ξεινίσσομεν, ἠδὲ θεοῖσι
Ῥέξομεν ἱερὰ καλά· ἔπειτα δὲ καὶ περὶ πομπῆς
Μνησόμεθ', ὥς χ' ὁ ξεῖνος ἄνευθε πόνου καὶ ἀνίης
Πομπῇ ὑφ' ἡμετέρῃ ἣν πατρίδα γαῖαν ἵκηται
Χαίρων, καρπαλίμως, εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐστί·
Μηδέ τι μεσσηγύς γε κακὸν καὶ πῆμα πάθῃσι
Πρίν γε τὸν ἧς γαίης ἐπιβήμεναι· ἔνθα δ' ἔπειτα
Πείσεται ἅσσα οἱ αἶσα * κατακλῶθές τε βαρεῖαι
Γιγνομένῳ νήσαντο λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.
Εἰ δέ τις ἀθανάτων γε κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθεν,
Ἄλλο τι δὴ τόδ' ἔπειτα θεοὶ περιμηχανόωνται.
Αἰεὶ γὰρ τὸ πάρος γε θεοὶ φαίνονται ἐναργεῖς
Ἡμῖν, εὖτ' ἔρδωμεν ἀγακλειτὰς ἑκατόμβας·
Δαίνυνταί τε παρ' ἄμμι καθήμενοι ἔνθα περ ἡμεῖς.
Εἰ δ' ἄρα τις καὶ μοῦνος ἰὼν ξύμβληται ὁδίτης,
Οὔ τι κατακρύπτουσιν, ἐπεί σφισιν ἐγγύθεν εἰμέν,
Ὥσπερ Κύκλωπές τε καὶ ἄγρια φῦλα Γιγάντων.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Ἀλκίνο', ἄλλο τί τοι μελέτω φρεσίν· οὐ γὰρ ἐγώ γε
Ἀθανάτοισιν ἔοικα, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
Οὐ δέμας οὐδὲ φυήν, ἀλλὰ θνητοῖσι βροτοῖσιν·
Οὕς τινας ὑμεῖς ἴστε μάλιστ' ὀχέοντας ὀϊζὺν
Ἀνθρώπων, τοῖσίν κεν ἐν ἄλγεσιν ἰσωσαίμην.
Καὶ δ' ἔτι κεν καὶ πλείον' ἐγὼ κακὰ μυθησαίμην,
Ὅσσα γε δὴ ξύμπαντα θεῶν ἰότητι μόγησα.
Ἀλλ' ἐμὲ μὲν δορπῆσαι ἐάσατε κηδόμενόν περ.
Οὐ γάρ τι στυγερῇ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο
Ἔπλετο, ἥ τ' ἐκέλευσεν ἕο μνήσασθαι ἀνάγκῃ,
Καὶ μάλα τειρόμενον, καὶ ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔχοντα.
Ὡς καὶ ἐγὼ πένθος μὲν ἔχω φρεσίν, ἡ δὲ μάλ' αἰεὶ
Ἐσθέμεναι κέλεται καὶ πινέμεν, ἐκ δέ με πάντων
Ληθάνει ὅσσ' ἔπαθον, καὶ ἐνιπλησθῆναι ἀνώγει.
Ὑμεῖς δ' ὀτρύνεσθε ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι,
Ὥς κ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἐμῆς ἐπιβήσετε πάτρης,
Καίπερ πολλὰ παθόντα· ἰδόντα με καὶ λίποι αἰὼν
Κτῆσιν ἐμήν, δμῶάς τε, καὶ ὑψερεφὲς μέγα δῶμα.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπῄνεον, ἠδ' ἐκέλευον
Πεμπέμεναι τὸν ξεῖνον, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπεν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσάν τ' ἔπιόν θ' ὅσον ἤθελε θυμός,
Οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἶκόνδε ἕκαστος.
Αὐτὰρ ὁ ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο δῖος Ὀδυσσεύς,
Πὰρ δέ οἱ Ἀρήτη τε καὶ Ἀλκίνοος θεοειδὴς
Ἥσθην· ἀμφίπολοι δ' ἀπεκόσμεον ἔντεα δαιτός.
Τοῖσιν δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἤρχετο μύθων·
Ἔγνω γὰρ φᾶρός τε χιτῶνά τε, εἵματ' ἰδοῦσα
Καλά, τά ῥ' αὐτὴ τεῦξε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξί·
Καί μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ξεῖνε, τὸ μέν σε πρῶτον ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτή,
Τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; τίς τοι τάδε εἵματ' ἔδωκεν;
Οὐ δὴ φῂς ἐπὶ πόντον ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκέσθαι;
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Ἀργαλέον βασίλεια διηνεκέως ἀγορεῦσαι
Κήδε', ἐπεί μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ οὐρανίωνες·
Τοῦτο δέ τοι ἐρέω ὅ μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς.
Ὠγυγίη τις νῆσος ἀπόπροθεν εἰν ἁλὶ κεῖται,
Ἔνθα μὲν Ἄτλαντος θυγάτηρ δολόεσσα Καλυψὼ
Ναίει ἐϋπλόκαμος, δεινὴ θεός· οὐδέ τις αὐτῇ
Μίσγεται οὔτε θεῶν οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων.
Ἀλλ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἐφέστιον ἤγαγε δαίμων
Οἶον, ἐπεί μοι νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ
Ζεὺς * ἔλσας ἐκέασσε μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθεν ἐσθλοὶ ἑταῖροι·
Αὐτὰρ ἐγὼ τρόπιν ἀγκὰς ἑλὼν νεὸς ἀμφιελίσσης,
Ἐννῆμαρ φερόμην· δεκάτῃ δέ με νυκτὶ μελαίνῃ
Νῆσον ἐς Ὠγυγίην πέλασαν θεοί, ἔνθα Καλυψὼ

Audite Phaeacum duces atque conſiliarij,
Vt dicam quae me animus in praecordiis iubet.
Nunc autem epulati dormiatis ad domum profecti.
Manè autem ſenibus pluribus aduocatis
Hoſpitem in aedibus hoſpitio excipiemus, atque diis
Faciemus ſacra iuſta, deinde etiam de reditu
Cogitabimus, vt hic hoſpes abſque labore & triſtitia
Deductione ſub noſtra ſuam in patriam terram perueniat.
Gaudens alacriter, etiam ſi valdè procul ſit.
Neque quicquam interea mali & damni patiatur,
Antequam ipſe ſuam terram conſcendat, hinc & deinceps
Patiatur quaecunque ei fatum Parcaeque graues,
Naſcenti neuerunt lino, quando ipſum peperit mater.
Quòd ſi quis immortalium vtique de coelo venerit,
Aliud quippiam hoc deinceps dij meditantur.
Semper enim etiam antea dij apparent manifeſti
Nobis, quando facimus inclytas Hecatombas:
Conuiuanturque apud nos ſedentes, vbi & nos.
Si autem aliquis & ſolus iens occurrerit viator,
Nullo modo occultant, quoniam ipſis propè ſumus,
Quemadmodum Cyclopeſque & agreſtes gentes Gigantū.
Hunc autem reſpondens alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
Alcinoë, aliud quid tibi curae ſit mentibus, non enim ego
Immortalibus ſimilis ſum, qui caelum latum habitant,
Neque corpore, neque indole, ſed mortalibus hominibus,
Quos vos ſcitis maximè deuehentes aerumnam
Hominum, quibus in doloribus aequalis ſum.
Et adhuc etiam plura ego mala dicerem,
Quae cum certè omnia deorum voluntate paſſus ſum.
Sed me quidem coenare ſinite dolentem quamuis,
Non enim odioſo ventre peius aliud
Eſt, qui iubet ſui recordari neceſſitate:
Et valdè afflictum aliquem, & in mentib. dolorē habentem.
Sic & ego luctum quidē habeo mentib. hic autē valdè ſemper
Comedere iubet, & bibere, & me omnium
Obliuiſci facit, quaecunque paſſus ſum, & repleri iubet.
Vos autem feſtinate ſimul atque aurora apparuerit,
Vt me infelicem meam imponatis in patriam,
Quāuis multa paſſum, vbi ſemel videro etiā relinquat vita,
Nempe poſſeſſionem meā famuloſque, & altā magnā domū.
Sic dixit, hi autem omnes laudabant & hortabantur
Deducere hoſpitem, quoniam decenter dixit.
Sed poſtquā libauerunt, biberuntque quātū voluit animus,
Hi quidem dormituri iuerunt domum vnuſquiſque.
Sed in domo relictus eſt diuus Vlyſſes,
Apud ipſum Areteque & Alcinous diuina-ſpecie-praediti
Sederunt: famulae autem auferebant vaſa conuiuij.
His autem Arete albis-vlnis incepit verba.
Agnouit enim pallium & tunicam, veſtimenta videns
Pulchra, quae ipſa fecerat cum ancillis mulieribus.
Et ipſum alloquens verba pennata dixit,
Hoſpes, hoc quidem te primùm interrogabo ipſa.
Quis & vnde venis virorum? quis tibi haec veſtimenta dedit?
An non dicis in mare errans huc veniſſe?
Hanc autem reſpondens alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
Difficile regina perpetuo ſermone commemorare
Dolores, quoniam mihi multos dederunt dij caeleſtes.
Hoc autem tibi dicam quod me interrogas & inquiris,
Ogygia quaedam inſula longè in mari iacet,
Vbi Atlantis filia doloſa Calypſo
Habitabat pulchricoma grauis dea, neque aliquis cum ipſa
Verſatur neque deorum, neque mortalium hominum.
Sed me infelicem domeſticum duxit fortuna
Solum, quoniam mihi nauem velocem candenti fulmine
Iupiter iaculatus diſcidit medio in nigro mari,
Vbi alij quidem omnes periere boni ſocij.
At ego vel carinam vlnis capiens nauis vtrinque-remis-agitatae
Nouem diebus ferebar: decima autem me nocte nigra
Inſulam Ogygiam appulerunt dij, vbi Calypſo

Alcinous Phaeaces de hoſpite alloquitur.

γρ. ξεινίσομεν.

γρ. κατὰ κλῶθες βαρεῖαι.

Vlyſſes interrogatus Aretae ſuos labores exponit.

Vlyſſes Aretae ſuos caſus narrat.

γρ. ἐλάσας.

Habitat pulchricoma grauis dea: quæ me ſuſcipiens
Accuratè excepit, & alebat, & dicebat
Facturam immortalem & ſenio-neſcium diebus omnibus,
Sed meum nunquam animum in pectoribus perſuaſit,
Illic quidem 7. annos permanſi firmiter, veſtimẽta .a. ſemper
Lacrymis madefaciebam quæ mihi immort. dedit Calypſo.
Sed quando iam octauus reuolutus annus venit,
Et tunc iam me iuſſit concitans redire
Iouis ex iuſſu, ſiue etiam animus mutatus ipſius eſt,
Miſit me in rate conſutili, multa autem dedit,
Panem & ſuaue vinum, & diuinas veſtes induit.
Ventum autem immiſit innocuum ſuauémque.
Septẽdecim quidem nauigabam dies per mare iter faciens,
Decima octaua verò apparuerunt montes vmbroſi
Terræ veſtræ, lætatum verò mihi charum cor
Infelici, certè .n. futurum erat adhuc vt verſarer cũ ærumnis
Multis, quas mihi immiſit Neptunus terræ-quaſſator,
Qui mihi excitatis ventis impediuit iter.
Commouit verò mare immenſum, neque vllo pacto fluctus
Sinebat in rate vehementer ingemiſcentem conſiſtere.
Hanc quidem deinde procellam diſperſit, cæterùm ego
Natans has vndas tranſnaui, donec me terræ
Veſtræ adegit ferens ventúſque & aqua,
Ibi me egredientem oppreſſit fluctus ad terram,
Petras ad magnas iaciens, & in amœnum locum.
Sed regreſſus natans rurſus donec veni
Ad fluuium, qui mihi viſus eſt locus opportuniſſimus
Liber à petris, & defenſio erat à vento.
Excidi autem animum-colligens, diuina verò nox
Aduenit, ego autem ſeorſim ab Ioue-cadente-fluuio
Egreſſus in arbuſtis dormiui: circumquaque autem folia
Congeſſi, ſomnum autem deus immenſum infudit.
Hic quidem in foliis dilecto afflictus corde,
Dormiui tota nocte vſque ad auroram, & meridiem.
Inclinabatq́; ſol & me dulcis ſomnus dereliquit.
Ancillas verò in littus tuæ agnoui filiæ
Ludentes, inter eas autem ipſa erat ſimilis diis,
Eam ſupplicaui, illa .v. neutiquam ab indole aberrauit bona,
Vt non ſperare poſſes iuniorem obuiantem
Facturam, ſemper enim iuniores deſipiunt.
Quæ mihi cibum dedit affatim & ſplendidum vinum,
Et lauit in flumine, & mihi has veſtes dedit.
Hæc tibi tametſi afflictus verè enarraui.
Huic rurſus Alcinous reſpondit dixitq́;
Hoſpes, certè quidem hoc decenter non conſiderauit
Filia mea, quod te neutiquam cum ancillis fœminis
Duxit in noſtram domum, tu verò primum ſupplicaſti.
Hunc excipiens alloquutus eſt verſutus Vlyſſes,
Heros, ne mihi ideò innocuam reprehendes puellam.
Hæc quidem me iuſſit cum ancillis ſubſequi.
Sed ego nolui timens reueritúſque,
Ne fortaſſis tibi animus commoueretur videnti.
Suſpicioſi ſumus ſupra terram genus hominum.
Huic rurſus Alcinous reſpondit dixitq́;
Hoſpes, non mihi huiuſmodi in præcordiis charum cor
Temerè iraſci ſolet: potiora autem honeſta omnia.
Vtinam Iupiter pater & Minerua & Apollo,
Talis nimirum, qualis es, eáque quæ ego ſentiens
Vt filiam meam habere velis, & meus gener vocari
Hic manens, domum autem ego & bona darem,
Si modo volens maneas, inuitum enim te nullus continebit
Phæacum, neque ſic gratum Ioui patri eſſet.
Reductionem verò in hoc ego perficiam, vt benè intelligas,
Cras, in id temporis autem tu quidem domitus ſomno
Dormias, illi captabunt tranquillitatem, vt peruenias
In patriam tuam & domum, & ſi fortè aliquid gratum eſt:
Et ſi valdè multò longiùs eſt Eubœa:
Eam enim longiſſimè aiunt abeſſe, qui eum viderunt
Ex populo noſtro, quando flauum Rhadamanthum

γρ. αἶεν. — *γρ. δή μ' ἐκέλευσεν.* — *γρ. ἐκέλευον.* — *γρ. δυσζήλοι.* — *Alcinous optat Vlyſſem ſibi generum.* — *γρ. δέ κ' ἐγὼ.* — *Alcinous promittit Vlyſſi auxilium.*

Ναίει ἐϋπλόκαμος, δεινὴ θεός· ἥ με λαβοῦσα
Ἐνδυκέως ἐφίλει τε καὶ ἔτρεφεν, ἠδὲ ἔφασκε
Θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἤματα πάντα·
Ἀλλ' ἐμὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθεν.
Ἔνθα μὲν ἑπτάετες μένον ἔμπεδον, εἵματα δ' * αἰεὶ
Δάκρυσι δεύεσκον, τά μοι ἄμβροτα δῶκε Καλυψώ·
Ἀλλ' ὅτε δὴ ὄγδοόν μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθε,
Καὶ τότε * δή με κέλευσεν ἐποτρύνουσα νέεσθαι,
Ζηνὸς ὑπ' ἀγγελίης, ἢ καὶ νόος ἐτράπετ' αὐτῆς.
Πέμπε δ' ἐπὶ σχεδίης πολυδέσμου, πολλὰ δ' ἔδωκε,
Σῖτον καὶ μέθυ ἡδύ, καὶ ἄμβροτα εἵματα ἕσσε,
Οὖρον δὲ προέηκεν ἀπήμονά τε λιαρόν τε.
Ἑπτὰ δὲ καὶ δέκα μὲν πλέον ἤματα ποντοπορεύων,
Ὀκτωκαιδεκάτῃ δ' ἐφάνη ὄρεα σκιόεντα
Γαίης ὑμετέρης· γήθησε δέ μοι φίλον ἦτορ
Δυσμόρῳ· ἦ γὰρ ἔμελλον ἔτι ξυνέσεσθαι ὀϊζυῖ
Πολλῇ, τήν μοι ἐπῶρσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Ὅς μοι ἐφορμήσας ἀνέμους κατέδησε κέλευθα,
Ὤρινεν δὲ θάλασσαν ἀθέσφατον, οὐδέ τι κῦμα
Εἴα ἐπὶ σχεδίης ἁδινὰ στενάχοντα φέρεσθαι.
Τὴν μὲν ἔπειτα θύελλα διεσκέδασ', αὐτὰρ ἔγωγε
Νηχόμενος τόδε λαῖτμα διέτμαγον, ὄφρα με γαίῃ
Ὑμετέρῃ ἐπέλασσε φέρων ἄνεμός τε καὶ ὕδωρ.
Ἔνθα κέ μ' ἐκβαίνοντα βιήσατο κῦμ' ἐπὶ χέρσου,
Πέτρῃς πρὸς μεγάλῃσι βαλὸν καὶ ἀτερπέϊ χώρῳ·
Ἀλλ' ἀναχασσάμενος νῆχον πάλιν, εἷος ἐπῆλθον
Ἐς ποταμόν, τῇ δή μοι ἐείσατο χῶρος ἄριστος,
Λεῖος πετράων, καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο.
Ἐκ δ' ἔπεσον θυμηγερέων, ἐπὶ δ' ἀμβροσίη νὺξ
Ἤλυθ'· ἐγὼ δ' ἀπάνευθε διιπετέος ποταμοῖο
Ἐκβὰς ἐν θάμνοισι κατέδραθον, ἀμφὶ δὲ φύλλα
Ἠφυσάμην· ὕπνον δὲ θεὸς κατ' ἀπείρονα χεῦεν.
Ἔνθα μὲν ἐν φύλλοισι φίλον τετιημένος ἦτορ
Εὗδον παννύχιος καὶ ἐπ' ἠῶ καὶ μέσον ἦμαρ·
Δύσετό τ' ἠέλιος, καί με γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν.
Ἀμφιπόλους δ' ἐπὶ θινὶ τεῆς ἐνόησα θυγατρὸς
Παιζούσας, ἐν δ' αὐτὴ ἔην εἰκυῖα θεῇσι·
Τὴν ἱκέτευσ'· ἡ δ' οὔ τι νοήματος ἤμβροτεν ἐσθλοῦ,
Ὡς οὐκ ἂν ἔλποιο νεώτερον ἀντιάσαντα
Ἐρξέμεν· αἰεὶ γάρ τε νεώτεροι ἀφραδέουσιν.
Ἥ μοι σῖτον ἔδωκεν ἅλις ἠδ' αἴθοπα οἶνον,
Καὶ λοῦσ' ἐν ποταμῷ, καί μοι τάδε εἵματ' ἔδωκε.
Ταῦτά τοι ἀχνύμενός περ ἀληθείην κατέλεξα.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·
Ξεῖν', ἤτοι μὲν τοῦτό γ' ἐναίσιμον οὐκ ἐνόησε
Παῖς ἐμή, οὕνεκά σ' οὔ τι μετ' ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν
Ἦγεν ἐς ἡμέτερον· σὺ δ' ἄρα πρώτην ἱκέτευσας.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Ἥρως, μή μοι τοὔνεκ' ἀμύμονα νείκεε κούρην·
Ἡ μὲν γάρ μ' * ἐκέλευε σὺν ἀμφιπόλοισιν ἕπεσθαι,
Ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἔθελον δείσας αἰσχυνόμενός τε,
Μή πως καὶ σοὶ θυμὸς * ἐπισκύσσαιτο ἰδόντι·
Δύσζηλοι γάρ τ' εἰμὲν ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·
Ξεῖν', οὔ μοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ
Μαψιδίως κεχολῶσθαι· ἀμείνω δ' αἴσιμα πάντα.
Αἲ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπολλον,
Τοῖος ἐὼν οἷός ἐσσι, τά τε φρονέων ἅ τ' ἐγώ περ,
Παῖδά τ' ἐμὴν ἐχέμεν καὶ ἐμὸς γαμβρὸς καλέεσθαι,
Αὖθι μένων· οἶκον * δέ κ' ἐγὼ καὶ κτήματα δοίην,
Αἴκ' ἐθέλων γε μένοις· ἀέκοντα δέ σ' οὔ τις ἐρύξει
Φαιήκων· μὴ τοῦτο φίλον Διὶ πατρὶ γένοιτο.
Πομπὴν δ' ἐς τόδ' ἐγὼ τεκμαίρομαι (ὄφρ' ἐῢ εἰδῇς)
Αὔριον ἐς· τῆμος δὲ σὺ μὲν δεδμημένος ὕπνῳ
Λέξεαι, οἱ δ' ἐλόωσι γαλήνην, ὄφρ' ἂν ἵκηαι
Πατρίδα σὴν καὶ δῶμα, καὶ εἴ πού τοι φίλον ἐστίν,
Εἴπερ καὶ μάλα πολλὸν ἑκαστέρω ἔστ' Εὐβοίης·
Τὴν γὰρ τηλοτάτω φάσ' ἔμμεναι οἵ μιν ἴδοντο
Λαῶν ἡμετέρων, ὅτε τε ξανθὸν Ῥαδάμανθυν

Ἤγεν ἐποψόμενον Τιτυὸν γαιήϊον υἱόν·
Καὶ μὲν οἱ ἐνθ᾽ ἦλθον, καὶ ἄτερ καμάτοιο τέλεσσαν
Ἤματι τῷ αὐτῷ, καὶ * ἀπήνυσαν οἴκαδ᾽ ὀπίσσω.
Εἰδήσεις δὲ καὶ αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶν ὅσσον ἄρισται
Νῆες ἐμαὶ καὶ κοῦροι * ἀναρρίπτειν ἅλα πηδῷ.
Ὣς φάτο, γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
Εὐχόμενος δ᾽ ἄρα εἶπεν, ἔπος τ᾽ ἔφατ᾽, ἔκ τ᾽ ὀνόμαζε,
Ζεῦ πάτερ, αἴθ᾽ ὅσα εἶπε τελευτήσειεν ἅπαντα
Ἀλκίνοος· τοῦ * μέν κεν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν
Ἄσβεστον κλέος εἴη, ἐγὼ δέ κε πατρίδ᾽ ἱκοίμην.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Κέκλετο δ᾽ Ἀρήτη λευκώλενος ἀμφιπόλοισι
Δέμνι᾽ ὑπ᾽ αἰθούσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγεα καλὰ
Πορφύρε᾽ ἐμβαλέειν, στορέσαι τ᾽ ἐφύπερθε τάπητας,
Χλαίνας τ᾽ ἐνθέμεναι οὔλας, καθύπερθεν ἕσασθαι.
Αἱ δ᾽ ἴσαν ἐκ μεγάροιο δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι·
Αὐτὰρ ἐπεὶ στόρεσαν πυκινὸν λέχος ἐγκονέουσαι,
Ὤτρυνον Ὀδυσῆα παριστάμεναι ἐπέεσσιν,
Ὄρσεο κεισόμενος ὦ ξεῖνε, πεποίηται δέ τοι εὐνή.
Ὣς φάν, τῷ δ᾽ ἀσπαστὸν ἐείσατο κοιμηθῆναι.
Ὣς ὁ μὲν ἔνθα καθεῦδε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς
Τρητοῖς ἐν λεχέεσσιν, ὑπ᾽ αἰθούσῃ ἐριδούπῳ.
Ἀλκίνοος δ᾽ ἄρα λέκτο μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο·
Πὰρ δὲ γυνὴ δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνήν.

Duxerunt, vt viderent Tityum terræ filium.
Atque illi quidem huc venerunt & abſque labore tranſiuerunt
Die illo eodem & adduxerunt domum retro.
Cognoſces etiam ipſe in mente quàm optimæ
Naues meæ & iuuenes, in percutiendo mari remis,
Sic autem gauiſus eſt autem multiſcius diuus Vlyſſes.
Supplicans verò dixit verbum, et nominéque habuit,
Iupiter pater vtinam quæcunque dixit perficiat omnia
Alcinous, huius quidem per almam terram
Immortalis gloria eſſet, ego autem ad patriam venirem.
Sic illi quidem huiuſmodi inuicem colloquebantur,
Iuſſerat autem Aretē albis ancillis lacertis,
Ponere ſub porticu cubilia, & ſtragula plurima
Purpurea vt inijcerent, inſternerentq́; deſuper tapetas,
Chlænáſque imponere villoſas ad deſuper induendum.
Illæ verò ibant ex ædibus facem in manibus geſtantes.
Cæterùm poſtquam strauerunt pulchrum lectulum accelerantes,
Excitarunt Vlyſſem aſtantes verbis,
Surge dormiture hoſpes, paratus eſt tibi lectus.
Sic dicebant, huic verò gratum viſum eſt dormire.
Sic ille quidem illic profunde dormiuit diuus Vlyſſes,
Perforata in ſpecula ſub porticu ſonante.
Alcinous verò dormiebat in receſſu domus excelſæ.
Iuxtà verò mulier regina lectum apparauit & ſtratum.

γρ. ἀπένεσσαν.

γρ. αἰ[illegible]

γρ. μὲν ἄν.

γρ. Ὤτρυναν.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ ἡ θῆτα ῥαψῳδία.

Ἦμος δ᾽ ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠώς,
Ὤρνυτ᾽ ἄρ᾽ ἐξ εὐνῆς ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο,
Ἂν δ᾽ ἄρα διογενὴς ὦρτο πτολίπορθος Ὀδυσσεύς·
Τοῖσιν δ᾽ ἡγεμόνευ᾽ ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο
Φαιήκων ἀγορήνδ᾽, ἥ σφιν παρὰ νηυσὶ τέτυκτο.
Ἐλθόντες δὲ καθῖζον ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοισι
Πλησίον· ἡ δ᾽ ἀνὰ ἄστυ μετῴχετο Παλλὰς Ἀθήνη,
Εἰδομένη κήρυκι δαΐφρονος Ἀλκινόοιο,
Νόστον Ὀδυσσῆι μεγαλήτορι μητιόωσα.
Καί ῥα ἑκάστῳ φωτὶ παρισταμένη φάτο μῦθον,
Δεῦτ᾽ ἄγε Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες
Εἰς ἀγορὴν ἰέναι, ὄφρα ξείνοιο * πύθησθε,
Ὃς νέον Ἀλκινόοιο δαΐφρονος ἵκετο δῶμα,
Πόντον ἐπιπλαγχθείς, δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος.
Ὣς εἰποῦσ᾽, ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
Καρπαλίμως δ᾽ ἔμπληντο βροτῶν ἀγοραί τε καὶ ἕδραι
Ἀγρομένων, πολλοὶ * γὰρ ἐθηήσαντο ἰδόντες
Υἱὸν Λαέρταο δαΐφρονα. τῷ δ᾽ ἄρ᾽ Ἀθήνη
Θεσπεσίην κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις·
Καί μιν μακρότερον καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι,
Ὥς κεν Φαιήκεσσι φίλος πάντεσσι γένοιτο,
Δεινός τ᾽ αἰδοῖός τε, καὶ ἐκτελέσειεν ἀέθλους
Πολλούς, τοὺς Φαίηκες ἐπειρήσαντ᾽ Ὀδυσῆος.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ᾽ ἤγερθεν ὁμηγερέες τ᾽ ἐγένοντο,
Τοῖσιν δ᾽ Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπε,
Κέκλυτε Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Ὄφρ᾽ εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει,
Ξεῖνος ὅδ᾽, οὐκ οἶδ᾽ ὅστις, ἀλώμενος ἵκετ᾽ ἐμὸν δῶ,
Ἠὲ πρὸς ἠοίων ἢ ἑσπερίων ἀνθρώπων·
Πομπὴν δ᾽ ὀτρύνει, καὶ λίσσεται ἔμπεδον εἶναι.
Ἡμεῖς δ᾽ ὡς τὸ πάρος περ ἐποτρυνώμεθα πομπήν.
Οὐδὲ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος, ὅτις κ᾽ ἐμὰ δώμαθ᾽ ἵκηται,
Ἐνθάδ᾽ ὀδυρόμενος δηρὸν μένει εἵνεκα πομπῆς.
Ἀλλ᾽ ἄγε νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν
Πρωτόπλοον, κούρω δὲ δύω καὶ πεντήκοντα
Κρινάσθων κατὰ δῆμον, ὅσοι πάρος εἰσὶν ἄριστοι.

ODYSSEÆ HOMERI, VIII. COMPOSITIO.

QVANDO verò manè genita apparuit roſeis-digitis aurora,
Surrexit ex lecto ſacrum robur Alcinoi,
Præterea inclytus ſurrexit vrbium euerſor Vlyſſes.
Illis verò præibat ſacrum robur Alcinoi
Phæacum ad concionē, quæ ipſis apud nauem conſtituta erat.
Venientes verò conſidebant in politis lapidibus
Propè, ipſa verò per vrbem pertranſibat Pallas Minerua,
Aſſimulata præconi prudentis Alcinoi.
Reditum Vlyſſi magnanimo meditans,
Et ſanè vnicuique viro aſſiſtens dixit verbum,
En agè Phæacum principes atque conſiliarij
Ad concionem ite vt hoſpitem audiatis,
Qui recens Alcinoi prudentis venit ad domum.
Ponto pererrato corpore immortalibus ſimilis.
Sic loquuta, incitauit robur, & animum ſingulorum.
Mox verò implebantur hominibus foráque & ſedilia
Congregatis, multi enim admirabantur conſpicati,
Filium Laertæ prudentem, huic certè Minerua
Diuinam ſuperinfudit gratiam capitiq́ue & humeris,
Et ipſum longiorem & craſſiorem reddidit aſpectu,
Vt ſanè Phæacibus omnibus gratus fieret,
Grauiſque & venerabilis, & vt perficeret certamina
Multa, quibus Phæaces periculum-facerent ac Vlyſſes.
Cæterùm poſtquam conuenerant congregatíque erant,
His Alcinous concionatus eſt & interloquutus,
Audite Phæacum duces atque principes,
Vt dicam quæ me animus in pectoribus iubet.
Hoſpes ille haud ſcio quiſnam errando venit meā domum,
Siue ab Eois ſiue Heſperiis hominibus,
Deductionem flagitat, & precatur ratum eſſe.
Nos verò vt antea quidem maturemus deductionem,
Neq; n. quiſquam alius quicunq; meam domum peruenerit,
Hîc lugens diu manet propter deductionem.
Sed age nauem nigram deducamus in mare diuinum,
Recentem, iuuenes autem duo & quinquaginta
Eligantur è populo quicunque ſunt omnium optimi.

γρ. πύθηαι.

γρ. δ᾽ ἀγάσαντο.

Alcinous Phæaces in concione hortatur, vt Vlyſſem iuuēt.

Alcinous parat conuiuium.

Ligatis bene omnes ad tranſtra ramis
Exite. cæterùm continuò feſtinent apparare conuiuium
Ad noſtram domum *profecti, ego.n.ritè omnibus præbebo.*
Iuuenibus verò hæc præcipio, cæterum illi alij
Sceptrigeri reges ad meam domum pulchram
Veniatis, vt hoſpites in regia amplectamur.
Neque quiſquam recuſet, aduocate verò diuinum cantorem
Demodocum, huic quidem deus excellenter dedit cantilenā
Ad oblectandū, quocunq; animus ipſum *impulerit canere.*
Sic certè loquutus præibat, illi ſimul ſequebantur
Sceptrigeri, præco verò cucurrit ad diuinum cantorem.
Iuuenes verò electi duo & quinquaginta
Ibant vt præcepit ad littus maris indomiti.
Porrò poſtquam ad nauem venerunt atque mare.
Nauem quidem ipſi nigram in maris profundum deduxerunt,
Malúmque impoſuerunt, & vela naue nigra:
Aptarunt autem remos per vincula coriaria,
Omnia vt decebat, vela autem alba extenderunt.
Altè verò in humidum hanc protraxerunt, cæterùm poſtea
Feſtinabant ire Alcinoi prudentis in magnam domum.
Implebantur autem porticúſque & ſepta & domus viris
Congregatis, multi autem erant iuuenes atque ſenes.
Illis verò Alcinous duodecim oues mactauit,
Octo autem albis-dentibus ſues, duos flexipedes boues.
Hos excoriabant, apparabántque conuiuium iucundum.

Demodocus cātor.

Præco autem propè venit ducens amabilem cantorem.
Quē ſupra modū Muſa dilexit, dedit.n. bonumq; malūq;:
Oculis quidem priuauit, dedit autem dulcem cantilenam,
Huic ſanè præco appoſuit ſedem argēteis-clauis diſtinctā,
In medio conuiuantium ad columnam longam nitens.
Ad paxillum autem ſuſpendit citharam ſonoram,
Ipſius ſupra caput, & monſtrauit quo pacto manib. prenderet
Præco, iuxta.n. apponebat caniſtrum pulchramq; menſam.
Iuxta.n. poculum vini, vt biberet quoties animus iuberet.
Illi verò ad edulia parata appoſita manus mittebant.
Cæterùm poſtquam potus & cibi cupiditatem expulerunt,
Muſa certe cantorem excitauit vt caneret gloriam virorū
Cantilena, cuius tunc gloria ad cœlum latum peruenerat,
Contentionem Vlyſſis & Pelidæ Achillis,
Vt quondam contenderunt deorum in conuiuio celebri
Vehementibus verbis: rex autem virorum Agamemnon
Gaudebat animo, cùm optimates Græcorum contenderent.
Sic enim ei vaticinans prædixerat Augur Apollo,
In Pytho diuina quando ingreſſus eſt lapideum limen
Oraculum petiturus, tūc verſabatur ærumnarum principiū
Troianíſque & Græcis, Iouis magni per voluntatem,
Iſta ſanè cantor cantabat inclytus, cæterùm Vlyſſes
Purpuream ingenti veſte accepta manibus fortibus.
Et in caput traxit, obtexit autem pulchram faciem,

Vlyſſes mouetur fletu.

Reuerebatur.n. Phæacas ſub ſuperciliis lacrymas ſtillans.
Sed quando deſinebat canens diuinus cantor,
Lacrymas abſtergendo, à capite tunicam demebat,
Et poculum rotundum accipiens libabat diis.
Cæterùm quando rurſus inciperet & concitatus eſt vt caneret
Phæacum optimates (quoniam oblectabantur verbis)
Rurſus Vlyſſes capite obuoluto lugebat.
Tum alios quidem omnes latebat lacrymas ſtillans.
Alcinous verò ſolus ipſum cognouit atque animaduertit,
Sedens propè ipſum, grauiter autem ſuſpirantem audiuit.
Continuò.n. Phæacibus ſtudioſis-remorum loquebatur,
Audite Phæacum principes atque conſiliarij,

Alcinous hortatur Phæaces ad certamen.

Iam quidem conuiuio expleuimus animum æquali,
Citharáque, quæ conuiuio congruens eſt lauto.
Nunc autem exeamus, & certamina experiamur
Omnia, vt hic hoſpes narret ſuis amicis
Patriam reuerſus, quantum ſuperemus alios,
Pugníſque luctáque, & ſaltu atque curſu.
Sic certe loquutus præibat, illi verò vnà ſequebantur.
E palo autem ſuſpendit citharam ſtridulam,

Margin variants: γρ. ἀνώγῃ ἀείδειν. — γρ. [illegible] — γρ. ἂψ δ' Ὀδ. — γρ. λεῖβεν. — γρ. [illegible]

Δησάμενοι δ' εὖ πάντες ἐπὶ κληῖσιν ἐρετμὰ
Ἐκβῆτ'· αὐτὰρ ἔπειτα θοὴν ἀλεγύνετε δαῖτα,
Ἡμέτερόνδ' ἐλθόντες· ἐγὼ δ' εὖ πᾶσι παρέξω.
Κούροισιν μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
Σκηπτοῦχοι βασιλῆες ἐμὰ πρὸς δώματα καλὰ
Ἔρχεσθ', ὄφρα ξεῖνον ἐνὶ μεγάροισι φιλέωμεν.
Μηδέ τις ἀρνείσθω. καλέσασθε δὲ θεῖον ἀοιδὸν
Δημόδοκον· τῷ γάρ ῥα θεὸς περίδωκεν * ἀοιδὴν
Τέρπειν, ὅππῃ θυμὸς ἐποτρύνῃσιν ἀείδειν.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο
Σκηπτοῦχοι· κῆρυξ δὲ μετῴχετο θεῖον ἀοιδόν.
Κούρω δὲ κρινθέντε δύω καὶ πεντήκοντα
Βήτην, ὡς ἐκέλευσ', ἐπὶ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θάλασσαν,
Νῆα μὲν οἵ γε μέλαιναν ἁλὸς βένθοσδε ἔρυσσαν,
Ἐν δ' ἱστόν τ' ἐτίθεντο καὶ ἱστία νηὶ μελαίνῃ,
Ἠρτύναντο δ' ἐρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισι
Πάντα κατὰ μοῖραν, ἀνὰ δ' ἱστία λευκὰ πέτασσαν·
Ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήν γ' ὅρμισαν· αὐτὰρ ἔπειτα
Βάν ῥ' ἴμεν Ἀλκινόοιο δαΐφρονος ἐς μέγα δῶμα.
Πλῆντο δ' ἄρ' αἴθουσαί τε καὶ ἕρκεα καὶ δόμοι ἀνδρῶν
Ἀγρομένων, πολλοὶ δ' ἄρ' ἔσαν νέοι ἠδὲ παλαιοί.
Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος δυοκαίδεκα μῆλ' ἱέρευσεν,
Ὀκτὼ δ' ἀργιόδοντας ὕας, δύο δ' εἰλίποδας βοῦς·
Τοὺς δέρον ἀμφί θ' ἕπον, τετύκοντό τε δαῖτ' ἐρατεινήν.
Κῆρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν ἄγων ἐρίηρον ἀοιδόν,
Τὸν περὶ Μοῦσ' ἐφίλησε, δίδου δ' ἀγαθόν τε κακόν τε·
Ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἡδεῖαν ἀοιδήν.
Τῷ δ' ἄρα Ποντόνοος θῆκε θρόνον ἀργυρόηλον
Μέσσῳ δαιτυμόνων, πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας.
Κὰδ δ' ἐκ πασσαλόφιν κρέμασεν φόρμιγγα λίγειαν
Αὐτοῦ ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ ἐπέφραδε χερσὶν ἑλέσθαι
Κῆρυξ· πὰρ δ' ἐτίθει κάνεον καλήν τε τράπεζαν,
Πὰρ δὲ δέπας οἴνοιο, πιεῖν ὅτε θυμὸς ἀνώγοι.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Μοῦσ' ἄρ' ἀοιδὸν ἀνῆκεν ἀειδέμεναι κλέα * ἀνδρῶν,
Οἴμης τῆς τότ' ἄρα κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἵκανε·
Νεῖκος Ὀδυσσῆος καὶ Πηλείδεω Ἀχιλῆος,
Ὥς ποτε δηρίσαντο θεῶν ἐν δαιτὶ θαλείῃ
Ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν· ἄναξ δ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
Χαῖρε νόῳ, ὅτ' ἄριστοι Ἀχαιῶν δηριόωντο.
Ὣς γάρ οἱ χρείων μυθήσατο Φοῖβος Ἀπόλλων
Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ, ὅθ' ὑπέρβη λάϊνον οὐδὸν
Χρησόμενος· τότε γάρ ῥα κυλίνδετο πήματος ἀρχὴ
Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι, Διὸς μεγάλου διὰ βουλάς.
Ταῦτ' ἄρ' ἀοιδὸς ἄειδε περικλυτός, αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Πορφύρεον μέγα φᾶρος ἑλὼν χερσὶ στιβαρῇσι,
Κὰκ κεφαλῆς εἴρυσσε, κάλυψε δὲ καλὰ πρόσωπα.
Αἴδετο γὰρ Φαίηκας, ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λείβων.
Ἤτοι ὅτε λήξειεν ἀείδων θεῖος ἀοιδός,
Δάκρυ' ὀμορξάμενος, κεφαλῆς ἄπο φᾶρος ἕλεσκε,
Καὶ δέπας ἀμφικύπελλον ἑλὼν, σπείσασκε θεοῖσιν·
Αὐτὰρ ὅτ' ἂψ ἄρχοιτο, καὶ ὀτρύνειαν ἀείδειν
Φαιήκων οἱ ἄριστοι, (ἐπεὶ τέρποντ' ἐπέεσσιν)
Ἂψ Ὀδυσεὺς κατὰ κρᾶτα καλυψάμενος γοάασκεν.
Ἔνθ' ἄλλους μὲν πάντας ἐλάνθανε δάκρυα * λείβων,
Ἀλκίνοος δέ μιν οἶος ἐπεφράσατ' ἠδ' ἐνόησεν,
Ἥμενος ἄγχ' αὐτοῦ· βαρὺ δὲ στενάχοντος ἄκουσεν·
Αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετηύδα,
Κέκλυτε Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Ἤδη μὲν δαιτὸς κεκορήμεθα θυμὸν ἐΐσης,
Φόρμιγγός θ', ἣ δαιτὶ συνήορός * ἐστι θαλείῃ·
Νῦν δ' ἐξέλθωμεν, καὶ ἀέθλων πειρηθῶμεν
Πάντων· ὥς χ' ὁ ξεῖνος ἐνίσπῃ οἷσι φίλοισιν,
Οἴκαδε νοστήσας, ὅσσον περιγινόμεθ' ἄλλων
Πύξ τε, παλαισμοσύνῃ τε, καὶ ἅλμασιν, ἠδὲ πόδεσσιν.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο·
Κὰδ δ' ἐκ πασσαλόφιν κρέμασεν φόρμιγγα λίγειαν·

Δημο-

Δημόδοκον δ' ἕλε χειρὸς, καὶ ἐξῆγεν μεγάροιο
Κῆρυξ· ἦρχε δὲ τῷ αὐτὴν ὁδὸν ἥνπερ οἱ ἄλλοι
Φαιήκων οἱ ἄριστοι, ἄεθλια * θαυμανέοντες.
Βὰν δ' ἴμεν εἰς ἀγορὴν, ἅμα δ' ἕσπετο πουλὺς ὅμιλος,
Μυρίοι· ἂν δ' ἵσταντο νέοι πολλοί τε καὶ ἐσθλοί.
Ὦρτο μὲν Ἀκρονεύς τε, καὶ Ὠκύαλος, καὶ Ἐλατρεὺς,
Ναυτεύς τε, Πρυμνεύς τε, καὶ Ἀγχίαλος, καὶ Ἐρετμεὺς,
Ποντεύς τε, Πρωρεύς τε, Θόων, Ἀναβησινεώς τε,
Ἀμφίαλός θ' υἱὸς Πολυνήου Τεκτονίδαο·
Ἂν δὲ καὶ Εὐρύαλος βροτολοιγῷ ἶσος Ἄρηϊ,
Ναυβολίδης θ' ὃς ἄριστος ἔην εἶδός τε δέμας τε
Πάντων Φαιήκων μετ' ἀμύμονα Λαοδάμαντα·
Ἂν δ' ἔσταν τρεῖς παῖδες ἀμύμονος Ἀλκινόοιο,
Λαοδάμας θ', Ἅλιός τε, καὶ ἀντίθεος Κλυτόνηος·
Οἱ δ' ἤτοι πρῶτον μὲν ἐπειρήσαντο πόδεσσι·
Τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος, οἱ δ' ἅμα πάντες
Καρπαλίμως ἐπέτοντο κονίοντες πεδίοιο·
Τῶν δὲ θέειν ὄχ' ἄριστος ἔην Κλυτόνηος ἀμύμων·
Ὅσσον τ' ἐν νειῷ οὖρον πέλει ἡμιόνοιιν,
Τόσσον ὑπεκπροθέων λαοὺς ἵκεθ', οἱ δ' ἐλίποντο.
Οἱ δὲ παλαιμοσύνης ἀλεγεινῆς πειρήσαντο,
Τῇ δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπεκαίνυτο πάντας ἀρίστους·
Ἅλματι δ' Ἀμφίαλος πάντων προφερέστατος ἦεν·
Δίσκῳ δ' αὖ πάντων πολὺ φέρτατος ἦεν Ἐλατρεὺς,
Πὺξ δ' αὖ Λαοδάμας, ἀγαθὸς πάϊς Ἀλκινόοιο.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντες ἐτέρφθησαν φρένα ἀέθλοις,
Τοῖς ἄρα Λαοδάμας μετέφη πάϊς Ἀλκινόοιο,
Δεῦτε φίλοι, τὸν ξεῖνον ἐρώμεθα εἴ τιν' ἄεθλον
Οἶδέ τε καὶ δεδάηκε, φυήν γε μὲν οὐ κακός ἐστι,
Μηρούς τε κνήμας τε, καὶ ἄμφω χεῖρας ὕπερθεν,
Αὐχένα τε στιβαρὸν, μέγα τε σθένος· οὐδέ τι ἥβης
Δεύεται, ἀλλὰ κακοῖσι συνέρρηκται πολέεσσιν.
Οὐ γὰρ ἔγωγέ τι φημὶ κακώτερον ἄλλο θαλάσσης
Ἄνδρα γε συγχεῦαι, εἰ καὶ μάλα καρτερὸς εἴη.
Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε,
Λαοδάμα, μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπες·
Αὐτὸς νῦν προκάλεσσαι ἰὼν, καὶ πέφραδε μῦθον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τό γ' ἄκουσ' ἀγαθὸς πάϊς Ἀλκινόοιο,
Στῆ ῥ' ἐς μέσσον ἰὼν, καὶ Ὀδυσσῆα προσέειπεν,
Δεῦρ' ἄγε καὶ σὺ ξεῖνε πάτερ πείρησαι ἀέθλων,
Εἴ τινά που δεδάηκας· ἔοικε δέ σ' ἴδμεν ἀέθλους.
Οὐ μὲν γὰρ μεῖζον κλέος ἀνέρος ὄφρα κεν ᾖσιν,
Ἢ ὅ τι ποσσίν τε ῥέξῃ καὶ χερσὶν ἑῇσιν.
Ἀλλ' ἄγε πείρησαι, σκέδασον δ' ἀπὸ κήδεα θυμοῦ.
Σοὶ δ' ὁδὸς οὐκέτι δηρὸν ἀπέσσεται, ἀλλά τοι ἤδη
Νηῦς τε κατείρυσται, καὶ ἐπαρτέες εἰσὶν ἑταῖροι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Λαοδάμα, τί με ταῦτα κελεύετε κερτομέοντες;
Κήδεά μοι καὶ μᾶλλον ἐνὶ φρεσὶν ἤπερ ἄεθλοι,
Ὃς πρὶν μὲν μάλα πολλ' ἔπαθον, καὶ πολλ' ἐμόγησα·
Νῦν δὲ μεθ' ὑμετέρῃ ἀγορῇ νόστοιο χατίζων
Ἧμαι, λισσόμενος βασιλῆά τε πάντα τε δῆμον.
Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμείβετο, νείκεσέ τ' ἄντην,
Οὐ γάρ σ' οὐδὲ ξεῖνε δαήμονι φωτὶ ἐΐσκω
Ἄθλων, οἷά τε πολλὰ μετ' ἀνθρώποισι πέλονται·
* Ἀλλὰ τῷ ὅς θ' ἅμα νηῒ πολυκλήϊδι θαμίζων,
Ἀρχὸς ναυτάων, οἵ τε πρηκτῆρες ἔασιν,
Φόρτου τε μνήμων, καὶ * ἐπίσκοπος ᾖσιν ὁδαίων,
Κερδέων θ' ἁρπαλέων, οὐδ' ἀθλητῆρι ἔοικας.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Ξεῖν', οὐ καλὸν ἔειπες· ἀτασθάλῳ ἀνδρὶ ἔοικας.
Οὕτως οὐ πάντεσσι * θεοὶ χαρίεντα διδοῦσιν
Ἀνδράσιν, οὔτε φυὴν, οὔτ' ἂρ φρένας, οὔτ' ἀγορητύν.
Ἄλλος μὲν γάρ τ' εἶδος ἀκιδνότερος πέλει ἀνὴρ,
Ἀλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει· οἱ δέ τ' ἐς αὐτὸν
Τερπόμενοι λεύσσουσιν· ὁ δ' ἀσφαλέως ἀγορεύει
Αἰδοῖ μειλιχίῃ, μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισιν·
Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ, θεὸν ὣς εἰσορόωσιν.
Ἄλλος δ' αὖ εἶδος μὲν ἀλίγκιος ἀθανάτοισιν,

Demodocum verò prehendit manu, vt eduxit ædibus
Præco, præibat verò ei eandem viam quam & alij
Phæacum optimates certamina cum admiratione viſuri. γρ. θαυμανέοντες.
Ierunt autem ad forum, ſimulq; ſequebatur ingens turba
Infinita, ſurrexerunt autem iuuenes multiq; & fortes,
Surrexit quidem Acroneus & Ocyalus, & Elatreus,
Nauteuſq; Prymneuſq; & Anchialus, & Erethmeus,
Ponteuſq; Proteuſq; Thoon, Anabeſineuſq;
Amphialuſq; filius Polinij Tectonidæ.
Surrexit, etiam Euryalus homicida ſimilis Marti,
Naubolideſq; qui optimus erat ſpecieq; corporeq;
Omnium Phæacum, poſt inculpatum Laodamantem.
Surrexerunt tres filij inculpati Alcinoi. γρ. ἀμύμονος.
Laodamaſque & Halius & diuinus Clytoneus,
Hi certè primùm periculum fecerunt pedibus.
Illis à carceribus extenſus eſt curſus, hi ſimul omnes Certamen curſus, & cætera.
Celeriter volitabant puluerem excitantes in campo.
Horum currendo longè optimus erat Clytoneus inculpatus,
Quantum nouale terminus ſolet eſſe mularum,
Tantũ prætercurrẽs ad populũ venit, alij verò relinquebãtur,
Alij verò moleſtè luctæ periculum fecerunt,
In hac rurſus Euryalus vincit omnes optimates,
Saltu verò Amphialus omnium optimus erat.
Diſco autem omnium fortiſſimus erat Elatreus.
Pugna rurſus Laodamas eximius filius Alcinoi.
Cæterùm poſtquam omnes oblectarunt animũ certaminibus,
His certè Laodamas interloquutus filius Alcinoi,
Agite amici hunc hoſpitem rogemus ſi quod certamen.
Et ſcit & didicit, indole ſanè non ignauus eſt,
Vel femoribus vel cruribus vtraque manu deſuper,
Ceruiceque firma ingens robur, neque vllo modo iuuentutẽ
Eget, ſed malis debilitatus eſt ærumnis.
Non enim ego exiſtimo peius aliud mari
Ad hominem debilitandum, etiam ſi valdè fortis ſit.
Hunc rurſus Euryalus mutuus excipiens dixit,
Laodama, ſanè hunc ſermonem decenter dixiſti.
Tuipſe nunc prouoca vadens, & conueni ſermone.
Cæterùm poſtquam hoc audiuit eximius filius Alcinoi,
Stetit in medium profectus, & Vlyſſem alloquutus eſt,
Huc agè & tu hoſpes pater, periculum fac certaminum. Laodamas prouocat Vlyſſem ad certamen.
Si aliquod fortaſſis didiciſti, conuenit enim te ſcire certamina.
Neque enim maior gloria hominis quo-ad fuerit,
Quàm cùm pedibus ſtrenuus eſt & manibus ſuis.
Sed agè tenta, pelle autem mæſtitiam ab animo.
Tibi verò profectio non diutius aberit, ſed tibi iam
Et nauis deducta eſt, & præparati ſunt ſocij.
Hunc excipiens alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
Laodama, quid me iſta iubetis illudentes?
Dolores mihi etiam magis in præcordiis quàm certamina
Qui antea valdè multa paſſus ſum, & multa pertulerim:
Nunc verò in veſtro conſeſſu reditu indigens
Sedeo, precans regemq; omnemq; populum.
Huic rurſus Euryalus reſpondit, obiurgauitque palàm, Euryalus Vlyſſi indignatus.
Minimè te hoſpes gnaro viro aſſimulo
Certaminum, qualia multa inter homines ſunt.
Sed huic, qui ſimul naui tranſtrata frequentans,
Princeps eſt nautarum, qui negotiatores ſunt, γρ. ἀλλὰ τῷ ὅς θαμίζ.
Vecturæq; memor & ſpeculator eſt viaticorum, γρ. ἐπίσκοπος.
Lucrique rapacis, non athletæ ſimilis.
Hunc torvè intuitus alloquutus eſt prudens Vlyſſes. Vlyſſes importuno Euryalo ſuccenſet.
Hoſpes, non honeſtè dixiſti: proterno viro ſimilis es,
Ex æquo non omnibus dij munera dederunt
Viris, neque indolem, neque prudentiam, neque eloquentiam. γρ. θεοὶ χαρ. διδοῦσιν.
Alius quidem forma inferior eſt vir:
Verùm deus formam verbis ornat, alij verò in ipſum
Oblectati aſpiciunt, his verò ſecurè loquitur
Modeſtia dulci, eminet autem congregatis:
Incedentem autem per vrbem veluti deum ſuſpiciunt.
Alius autem rurſus forma quidem ſimilis dijs;

π. ἀμφιπεριστέφεται

Sed non ei gratia data eſt ſermonibus,
Sic & tibi ſpecies quidem decora, neque aliter
Neque deus fingeret, mente quidem imperitus es.
Laceſſiſti mihi animum in præcordiis charis,
Loquutus non vt decet, ego verò non ignarus certaminum,
Vt tu loqueris, verùm inter primores puto
Eſſe, donec iuuenta fretus eram & manibus meis:
Nunc.a. occupor ærumnis & doloribus: multa enim paſſus (ſum
Virorúmque bella ſæuóſque fluctus penetrans.
Sed etiam ſic valdè multa paſſus experiar certamina:
Mordax eſt enim ſermo tuus, irritaſti.n. me ſic locutus.

Vlyſſes diſco omnes ſuperat.

Dixit ſanè, & cum ipſa veſte impetum faciens prendit
Maiorem & craſſiorem, firmioremq́, paululum (lapidem
Quàm quo Phæaces ludere ſolebant inuicem.
Hunc circumrotatum miſit valida à manu.
Inſonuit autem lapis, procubuêre autem ad terram
Phæaces longis remis-vtentes nauigandi-periti viri,
Lapidis ab impetu: hic ſubteruolauit ſigna omnium
Leuiter currens à manu: fixit verò ſignum Pallas
Viro corpore aſſimilata, verbúmque dixit, & locuta eſt.
Etiam cæcus tibi hoſpes poſſet diſcernere ſignum
Palpitando, quandoquidem neutiquā mixtū eſt multitudini.
Sed longè primum: tu autem conſide vtique certamine.
Nullus Phæacum ad hoc perueniet neque tranſmittet,
Sic ait: gauiſus autem eſt prudens diuus Vlyſſes,
Gaudens eo quòd ſocium benignum vidiſſet in certamine,
Et tum lenius Phæacas alloquutus eſt.
Hunc nunc aſſequimini iuuenes, breui denuò alium

π. ἐφίκεσθε

Me miſſurum eſſe talem puto, aut adhuc longiorem
Ex aliis quemcunque cor animúſque inuitat.
Huc agè periculum faciat, quoniam me irritaſtis valdè
Aut ceſtu, aut lucta, aut etiam curſu, nulli inuideo
Omnium Phæacum præter ipſum Laodamantem,
Hoſpes enim mihi ille eſt, quis cum amico pugnaret?
Inſipiens ille & nullius pretij eſt vir,
Quicunque cum hoſpite contentionem obtulerit certaminum
Populo in alienigeno, ſuipſius omnia perturbat.
Aliorum vtique nullum reiicio neque deſpicio,
Sed volo ſcire & periculum facere palàm,

Vlyſſi peritia.

In omnib.n. non ignauus ſum inter homines quotquot certa-(mina ſunt,
Benè.n. arcum noui bene politum tractare:
Primus virum contingerem ſagittans in turba
Virorum hoſtilium, etiam ſi valdè multi ſocij
Iuxtà aſtant, & arcum tendant in virum.
Solus autem me Philoctetes vincebat arcu
Populo in Troianorum, quoties ſagittabamus Græci.
Aliorum me puto longè eximium eſſe
Quales nunc mortales ſunt in terra pane veſcentes.
Cum viris autem priſcis contendere haud volo,
Neque cum Hercule, neque cum Euryto Oechalienſi,
Qui etiam cum diis contendebant de arte ſagittandi,
Iamq́; etiam ſtatim mortuus eſt ingens Eurytus neque ad (ſenectutem
Peruenit in ædibus iratus enim Apollo
Occidit, eo quòd ipſum prouocauerat ad certamen arcuum.
Haſta.n. iaculor quantum non alius quiſquam ſagitta:
Solis timeo pedibus ne aliquis me ſuperet
Phæacum, nimium enim malè domitus ſum
Fluctibus in multis, quoniam minimè vectura ad nauem
Eram ſufficiens, ideóque mihi chara genua ſoluta ſunt.
Sic ait, illi verò omnes quieti fuerunt ſilentio,

Alcinous Vlyſſi loquitur.

Alcinous autem ipſum ſolus reſpondens alloquutus eſt,
Hoſpes quandoquidem non ingrata inter nos hæc concionaris,
Sed vis virtutem tuam oſtendere quæ te ſequitur
Iratus, quòd te ille vir in certamine aſtans
Obiurgauit, cum tuam virtutem mortalis nullus vituperet,
Quicunque ſcit ſuo iudicio commoda dicere.
Sed agè nunc meum intellige ſermonem, vt etiam alij
Dicas Heroum, quando tuis in ædibus
Epulaberis apud tuam vxorem & tuos liberos,

Ἀλλ' οὔ οἱ χάρις * ἀμφιπεριστέφεται ἐπέεσσιν,
Ὡς καὶ σοὶ εἶδος μὲν ἀριπρεπές, οὐδέ κεν ἄλλως
Οὐδὲ θεὸς τεύξειε, νόον δ' ἀποφώλιός ἐσσι.
Ὤρινάς μοι θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν,
Εἰπὼν οὐ κατὰ κόσμον· ἐγὼ δ' οὐ νῆις ἀέθλων,
Ὡς σύ γε μυθεῖαι, ἀλλ' ἐν πρώτοισιν ὀΐω
Ἔμμεναι, ὄφρ' ἥβῃ τε πεποίθεα χερσί τ' ἐμῇσι.
Νῦν δ' ἔχομαι κακότητι καὶ ἄλγεσι· πολλὰ γὰρ ἔτλην,
Ἀνδρῶν τε πτολέμους ἀλεγεινά τε κύματα πείρων.
Ἀλλὰ καὶ ὧς, κακὰ πολλὰ παθών, πειρήσομ' ἀέθλων.
Θυμοδακὴς γὰρ μῦθος, ἐπώτρυνας δέ με εἰπών.
Ἦ ῥα, καὶ αὐτῷ φάρει ἀναΐξας λάβε δίσκον
Μείζονα καὶ πάχετον, στιβαρώτερον οὐκ ὀλίγον περ
Ἢ οἵῳ Φαίηκες ἐδίσκεον ἀλλήλοισι.
Τόν ῥα περιστρέψας ἧκε στιβαρῆς ἀπὸ χειρός·
Βόμβησεν δὲ λίθος· κατὰ δ' ἔπτηξαν ποτὶ γαίῃ
Φαίηκες δολιχήρετμοι, ναυσίκλυτοι ἄνδρες,
Λᾶος ὑπαὶ ῥιπῆς· ὁ δ' ὑπέρπτατο σήματα πάντων,
Ῥίμφα θέων ἀπὸ χειρός· ἔθηκε δὲ τέρματ' Ἀθήνη
Ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε,
Καί κ' ἀλαός τοι ξεῖνε διακρίνειε τὸ σῆμα
Ἀμφαφόων, ἐπεὶ οὔ τι μεμιγμένον ἐστὶν ὁμίλῳ,
Ἀλλὰ πολὺ πρῶτον. σὺ δὲ θάρσει τόνδε γ' ἄεθλον.
Οὔ τις Φαιήκων τόν γ' ἵξεται, οὐδ' ὑπερήσει.
Ὣς φάτο, γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
Χαίρων οὕνεχ' ἑταῖρον ἐνηέα λεῦσσ' ἐν ἀγῶνι.
Καὶ τότε κουφότερον μετεφώνεε Φαιήκεσσι,
Τοῦτον νῦν * ἀφίκεσθε νέοι· τάχα δ' ὕστερον ἄλλον
Ἥσειν ἢ τοσσοῦτον ὀΐομαι, ἢ ἔτι μᾶσσον.
Τῶν δ' ἄλλων ὅτινα κραδίη θυμός τε κελεύει,
Δεῦρ' ἄγε πειρηθήτω, ἐπεί μ' ἐχολώσατε λίην,
Ἢ πὺξ, ἠὲ πάλῃ, ἢ καὶ ποσίν, οὔ τι μεγαίρω
Πάντων Φαιήκων, πλήν γ' αὐτοῦ Λαοδάμαντος.
Ξεῖνος γάρ μοι ὅδ' ἐστί· τίς ἂν φιλέοντι μάχοιτο;
Ἄφρων δὴ κεῖνός γε καὶ οὐτιδανὸς πέλει ἀνήρ,
Ὅστις ξεινοδόκῳ ἔριδα προφέρηται ἀέθλων
Δήμῳ ἐν ἀλλοδαπῷ· ἕο δ' αὐτοῦ πάντα κολούει.
Τῶν δ' ἄλλων οὔπερ τιν' ἀναίνομαι, οὐδ' ἀθερίζω,
Ἀλλ' ἐθέλω ἴδμεν καὶ πειρηθήμεναι ἄντην.
Πάντα γὰρ οὐ κακός εἰμι μετ' ἀνδράσιν ὅσσοι ἄεθλοι.
Εὖ μὲν τόξον οἶδα ἐΰξοον ἀμφαφάασθαι.
Πρῶτός κ' ἄνδρα βάλοιμι ὀϊστεύσας ἐν ὁμίλῳ
Ἀνδρῶν δυσμενέων, εἰ καὶ μάλα πολλοὶ ἑταῖροι
Ἄγχι παρασταῖεν, καὶ τοξαζοίατο φωτῶν.
Οἶος δή με Φιλοκτήτης ἀπεκαίνυτο τόξῳ
Δήμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅτε τοξαζοίμεθ' Ἀχαιοί.
Τῶν δ' ἄλλων ἐμέ φημι πολὺ προφερέστερον εἶναι,
Ὅσσοι νῦν βροτοί εἰσιν ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες.
Ἀνδράσι δὲ προτέροισιν ἐριζέμεν οὐκ ἐθελήσω,
Οὔθ' Ἡρακλῆϊ, οὔτ' Εὐρύτῳ Οἰχαλιῆϊ,
Οἵ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἐρίζεσκον περὶ τόξων.
Τῷ ῥα καὶ αἶψ' ἔθανεν μέγας Εὔρυτος, οὐδ' ἐπὶ γῆρας
Ἵκετ' ἐνὶ μεγάροισι· χολωσάμενος γὰρ Ἀπόλλων
Ἔκτανεν, οὕνεκά μιν προκαλίζετο τοξάζεσθαι.
Δουρὶ δ' ἀκοντίζω ὅσον οὐκ ἄλλος τις ὀϊστῷ.
Οἴοισιν δείδοικα ποσὶν μή τίς με παρέλθῃ
Φαιήκων· λίην γὰρ ἀεικελίως ἐδαμάσθην
Κύμασιν ἐν πολλοῖς, ἐπεὶ οὐ κομιδὴ κατὰ νῆα
Ἦεν ἐπηετανός· τῶ μοι φίλα γυῖα λέλυνται.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
Ἀλκίνοος δέ μιν οἶος ἀμειβόμενος προσέειπε,
Ξεῖν', ἐπεὶ οὐκ ἀχάριστα μεθ' ἡμῖν ταῦτ' ἀγορεύεις,
Ἀλλ' ἐθέλεις ἀρετὴν σὴν φαινέμεν, ἥ τοι ὀπηδεῖ,
Χωόμενος ὅτι σ' οὗτος ἀνὴρ ἐν ἀγῶνι παραστὰς
Νείκεσεν, ὡς ἂν σὴν ἀρετὴν βροτὸς οὔ τις ὄνοιτο,
Ὅστις ἐπίσταιτο ᾗσι φρεσὶν ἄρτια βάζειν·
Ἀλλ' ἄγε νῦν ἐμέθεν ξυνίει ἔπος, ὄφρα καὶ ἄλλῳ
Εἴπῃς ἡρώων, ὅτε κεν σοῖς ἐν μεγάροισι
Δαινύῃ παρὰ σῇ τ' ἀλόχῳ καὶ σοῖσι τέκεσσιν,

Ημε-

Ἡμετέρης ἀρετῆς μιμνησκόμενος, οἷα καὶ ἡμῖν
Ζεὺς ἐπὶ ἔργα τίθησι διαμπερὲς ἐξέτι πατρῶν.
Οὐ γὰρ πυγμάχοι εἰμὲν ἀμύμονες, οὐδὲ παλαισταί,
Ἀλλὰ ποσὶ κραιπνῶς θέομεν, καὶ νηυσὶν ἄριστοι.
Αἰεὶ δ' ἡμῖν δαίς τε φίλη κίθαρίς τε χοροί τε,
Εἵματά τ' ἐξημοιβὰ, λοετρά τε θερμὰ, καὶ εὐναί.
Ἀλλ' ἄγε Φαιήκων βητάρμονες ὅσσοι ἄριστοι,
Παίσατε, ὥς χ' ὁ ξεῖνος ἐνίσπῃ οἷσι φίλοισιν,
Οἴκαδε νοστήσας, ὅσσον περιγιγνόμεθ' ἄλλων
Ναυτιλίῃ καὶ ποσσὶ καὶ ὀρχηστυῖ καὶ ἀοιδῇ.
Δημοδόκῳ δέ τις αἶψα κιὼν φόρμιγγα λίγειαν
Οἰσέτω, ἥ που κεῖται ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν.
Ὣς ἔφατ' Ἀλκίνοος θεοείκελος, ὦρτο δὲ κῆρυξ
Οἴσων φόρμιγγα* λιγυρὴν δόμου ἐκ βασιλῆος.
Αἰσυμνῆται δὲ κριτοὶ ἐννέα πάντες ἀνέσταν
Δήμιοι, οἳ κατ' ἀγῶνας ἐΰ πρήσσεσκον ἕκαστα·
Λείηναν δὲ χορὸν, καλὸν δ' εὔρυναν ἀγῶνα.
Κῆρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθε φέρων φόρμιγγα λίγειαν
Δημοδόκῳ· ὁ δ' ἔπειτα κί' ἐς μέσον· ἀμφὶ δὲ κοῦροι
Πρωθῆβαι ἵσταντο, δαήμονες ὀρχηθμοῖο,
Πέπληγον δὲ χορὸν θεῖον ποσίν. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Μαρμαρυγὰς θηεῖτο ποδῶν, θαύμαζε δὲ θυμῷ.
Αὐτὰρ ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν
Ἀμφ' Ἄρεος φιλότητος ἐϋστεφάνου τ' Ἀφροδίτης,
Ὡς τὰ πρῶτα μίγησαν ἐν Ἡφαίστοιο δόμοισι
Λάθρῃ, πολλὰ δ' ἔδωκε, λέχος δ' ᾔσχυνε καὶ εὐνὴν
Ἡφαίστοιο ἄνακτος. ἄφαρ δέ οἱ ἄγγελος ἦλθεν
Ἥλιος, ὅ σφ' ἐνόησε μιγαζομένους φιλότητι.
Ἥφαιστος δ' ὡς οὖν θυμαλγέα μῦθον ἄκουσε,
Βῆ ῥ' ἴμεν ἐς χαλκεῶνα, κακὰ φρεσὶ βυσσοδομεύων·
Ἐν δ' ἔθετ' ἀκμοθέτῳ μέγαν ἄκμονα, κόπτε δὲ δεσμοὺς
Ἀρρήκτους, ἀλύτους, ὄφρ' ἔμπεδον αὖθι μένοιεν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τεῦξε δόλον κεχολωμένος Ἄρει,
Βῆ ῥ' ἴμεν ἐς θάλαμον, ὅθι οἱ φίλα δέμνι' ἔκειτο·
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἑρμῖσιν χέε δέσματα κύκλῳ ἁπάντῃ·
Πολλὰ δὲ καὶ καθύπερθε μελαθρόφιν ἐξεκέχυντο
Ἠΰτ' ἀράχνια λεπτὰ, τά γ' οὔ κέ τις οὐδὲ ἴδοιτο
Οὐδὲ θεῶν μακάρων· περὶ γὰρ δολόεντα τέτυκτο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντα δόλον περὶ δέμνια χεῦεν,
Εἴσατ' ἴμεν ἐς Λῆμνον ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
Ἥ οἱ γαιάων πολὺ φιλτάτη ἐστὶν ἁπασέων.
Οὐδ' ἀλαὸς σκοπιὴν εἶχε χρυσήνιος Ἄρης,
Ὡς ἴδεν Ἥφαιστον κλυτοτέχνην νόσφι κιόντα·
Βῆ δ' * ἴμεναι πρὸς δῶμα περικλυτοῦ Ἡφαίστοιο,
Ἰχανόων φιλότητος ἐϋστεφάνου Κυθερείης.
Ἡ δὲ νέον παρὰ πατρὸς ἐρισθενέος Κρονίωνος
Ἐρχομένη κατ' ἄρ' ἕζεθ'· ὁ δ' εἴσω δώματος ᾔει,
Ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε,
Δεῦρο φίλη, λέκτρονδε τραπείομεν εὐνηθέντε.
Οὐ γὰρ ἔθ' Ἥφαιστος μεταδήμιος, ἀλλά που ἤδη
Οἴχεται ἐς Λῆμνον μετὰ Σίντιας ἀγριοφώνους.
Ὣς φάτο, τῇ δ' ἀσπαστὸν ἐείσατο κοιμηθῆναι.
Τὼ δ' ἐς δέμνια βάντε κατέδραθον· ἀμφὶ δὲ δεσμοὶ
Τεχνήεντες ἔχυντο πολύφρονος Ἡφαίστοιο.
Οὐδέ τι κινῆσαι μελέων ἦν, οὐδ' ἀναεῖραι·
Καὶ τότε δὴ γίγνωσκον ὅ τ' οὐκ ἔτι φυκτὰ πέλοντο.
Ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
Αὖτις ὑποστρέψας πρὶν Λήμνου γαῖαν ἱκέσθαι.
Ἠέλιος γάρ οἱ σκοπιὴν ἔχεν, εἶπέ τε μῦθον.
Βῆ δ' ἴμεναι πρὸς δῶμα, φίλον τετιημένος ἦτορ·
Ἔστη δ' ἐν προθύροισι, χόλος δέ μιν ἄγριος ᾕρει,
Σμερδαλέον δ' ἐβόησε, γέγωνέ τε πᾶσι θεοῖσι,
Ζεῦ πάτερ, ἠδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
Δεῦθ' ἵνα ἔργα γελαστὰ καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ ἴδησθε,
Ὡς ἐμὲ χωλὸν ἐόντα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
Αἰὲν ἀτιμάζει, φιλέει δ' ἀΐδηλον Ἄρηα,
Οὕνεχ' ὁ μὲν καλός τε καὶ ἀρτίπος, αὐτὰρ ἔγωγε
Ἠπεδανὸς γενόμην, ἀτὰρ οὔ τί μοι αἴτιος ἄλλος,
Ἀλλὰ τοκῆε δύω, τὼ μὴ γείνασθαι ὄφελλον.

Noſtræ virtutis memor, qualia etiam nobis
Iupiter opera impoſuerit perpetuò iam-inde à maioribus
Non enim pugiles ſumus, inculpati neque luctatores. (mus.
Sed pedibus celeriter poſſumus currere, & nauib. optimi ſu-
Semper. a. nobis conuiuiumque gratum, citharáque choriq́;
Veſteſque mutatoriæ, lauacráque calida, & cubilia.
Sed agè Phæacum ſaltatores quotquot optimi
Ludite, vt ille hoſpes dicere queat ſuis amicis
Domum reuerſus quantum ſuperemus alios
Arte nauigandi, & pedibus, & ſaltatione, & cantu.
Demodoco verò aliquis ſtatim profectus citharam ſonoram
Afferat, quæ ſi alicubi iacet in noſtris ædibus.
Sic ait Alcinous ſpecioſus: ſurrexit autem præco,
Laturus citharam ſuauem domo ex regis.
Sorte-electi autem præſides ludorũ nouem omnes ſurrexe- γ. γλαφυρὴν.
Publici, qui in certamine adminiſtrabant ſingula: (runt.
Planum faciebant chorum, pulchrè latum fecerunt ludum.
Præco autem propè aduenit ferens citharam ſonoram
Demodoco, ille. a. deinde ibat in medium: circũ. a. iuuenes
Iam pubeſcentes ſtabant docti ſaltatione,
Quatiebant autem diuinũ chorũ pedibus: cæterùm Vlyſſes
Micationes admirabatur pedum, obſtupeſcebat. a. animo.
Cæterùm ipſe citharœdus cœpit pulchrè canere Demodo-
De Martis amore, pulchrǽq; coronatæ Veneris.
Vt primùm commixti fuerunt in Vulcani domo
Clàm plurima autem dedit, lectum deturpauit & cubile
Vulcani regis, ſtatim autem illi nuncius venit
Sol, qui ipſos cognouit commixtos amore.
Vulcanus autem vbi acerbum ſermonem audiuit,
Feſtinabat ire ad officinam, mala animo profundè cogitans,
Impoſuit incudis-repoſitorio magnã incudẽ, cudit. a. vincula
Infrangibilia, inſolubilia, vt firmiter illic manerent.
Cæterùm poſtquam ſtruxit dolum iratus Marti,
Feſtinabat ire in thalamum, vbi chara cubilia ſtabant.
Circumfudit lecti è fulcris vincula circulo vndique.
Diligenter autem supernè è trabe effuſa erant,
Perinde atq; tela aranea ſubtilis, quam nemo videre queat
Neque ex diis beatis: ſic enim doloſam fecerat.
Cæterùm poſtquam omnem dolum circa lectulum fecit.
Simulabat ſe iturum in Lemnũ pulchrè-fabricatũ oppidũ,
Quod illi terrarum multò chariſſimum eſt omnium.
Neque cæcam ſpeculationẽ tenuit aurato fræno-vtẽs Mars.
Vt vidit Vulcanum inclytum-arte ſeorſum euntem,
Feſtinabat ire ad domum inclyti Vulcani, γ. ἰθὺς
Cupidus amoris pulchrè coronatæ Veneris,
Illa verò iam recens à patre præpotente Ioue
Veniens ſedebat: ille verò intra domum erat,
Illiq́; manum inſeruit, verbumq́; dixit atque compellauit;
Agè chara ad lectulum diuertamus dormituri,
Non enim amplius Vulcanus domi eſt, ſed alicubi
Proficiſcitur in Lemnum ad Sintias barbaros.
Sic ait, huic gratum videbatur dormitare,
Illic in lectulum vt conſcenderunt dormierunt, vincula au-
tem
Fabrefacta circumfundebantur prudentis Vulcani.
Neque vllo pacto mouere membra poterant neq; aſſurgere:
Et tum certè agnouerunt non amplius effugia patere.
E propinquo autem venit inclytus Vulcanus,
Retrò reuerſus antequam ad Lemni terram veniſſet,
Sol enim illi cuſtodiam habuit, dixitq́; orationem,
Feſtinabat ire ad domum charo afflictus pectore.
Stabat. a. in veſtibulo: ira autem ipſum vehemens cepit;
Horrendum autem clamauit, audiréque fecit omnes deos:
Iupiter pater, atque alij dij beati ſemper viuentes,
Venite vt opera ridicula & non tolerabilia videatis:
Ut me claudus qui ſim Iouis filia Venus
Semper dehoneſtat, amat autem pernicioſum Martem,
Eò quòd ille quidem pulcher & ſanus pedibus, ſed ego
Imbellis factus, cæterùm neutiquam mihi cauſa alia eſt,
Quàm parentes duo, qui non genuiſſe debebant.

Sed videte vt illi dormiunt in amore.
Vno conſcenſo lecto, ego autem aſpiciens triſtor.
Non quidem illos amplius ſpero paululum ſic, dormituros
Quantumuis multùm ſe amant, non ſtatim volent ſimul
Dormire, ſed ipſos dolus & vinculum detinebit,
Donec mihi omnem pater retribuat dotem,
Quantam illi præbui impudentem ob puellam,
Quòd illi pulchra filia, cæterùm neutiquam pudica.
Sic ait, ipſi congregati ſunt dij æream in domum,
Venit Neptunus terræ-quaſſator, venit & valde vtilis
Mercurius, venit autem rex iaculator Apollo.
Fœminæ autem deæ manebant pudore domi ſinguli,
Stabant autem in veſtibulo dij datores bonorum.
Immenſus autem riſus excitatus eſt dijs beatis,
Artes inſpicientibus prudentis Vulcani.
Tum verò quiſpiam dicebat videns in proximum alium,
Nō rectè ſuccedūt mala opera, aſſequitur tardus celerē,
Vt nunc Vulcanus cùm ſit tardus cepit Martem,
Qui eſt velociſſimus deorum, qui Olympum tenent,
Claudus inquam technis: propter quod & pœnam augēt,
Sic illi quidem talia inuicem dicebant.
Mercurium autem alloquutus eſt rex Iouis filius Apollo,
Mercuri Iouis fili internuncie, dator bonorum,
γρ. δεσμοῖς ἀΐδηλοις. *Num certè in vinculis velles fortibus compreſſus*
Dormire in lectulo, iuxta auream Venerem?
Huic reſpondit continuò internuncius Mercurius,
Vtinam hoc fieret ô rex iaculator Apollo.
Vincula quidem ter tantum infinita circumfuſa eſſent,
Vos autem videritis dij omnéſque deæ,
Nihilominus vellem dormire iuxta auream Venerem.
Sic ait, riſus excitatus eſt ab immortalibus dijs,
Neque Neptunum riſus tenebat, precabatur autem ſemper
Vulcanum inclytum artificem vt ſolueret Martem.
Et ipſum alloquutus verba alata dicebat.
Solue, ego autem idipſum promitto vt tu iubes,
Soluturùm eſſe decentia omnia inter immortales deos.
Hunc rurſus allocutus eſt inclytus artifex Vulcanus,
Ne me Neptune terræ-quaſſator hæc iubeas:
Miſeræ pro miſeris etiam ſponſiones ad ſpondendum,
Quo pacto ego te vincire poſſem inter immortales deos,
Siquidem Mars abierit debito & vinculis euitatis?
Hunc rurſus allocutus eſt Neptunus terra-quaſſator,
Vulcane etiam ſi Mars debitum renuens
Abierit fugiens, ipſe tibi ego hæc perſoluam.
Huic reſpondit continuò inclytus Vulcanus,
Non eſt neq; te decet tuam orationem abnuere.
Sic locutus, vincula ſoluit robur Vulcani.
γρ. δεσμῶν. *Illi poſtquam è vinculis ſoluti ſunt fortibus exiſtentibus,*
Statim impetu facto, ille quidem in Thraciam deſcendit.
Illa verò ad Cyprum peruenit ridens Venus
In Paphum, vbi illi lucus aráque thure-odorata
Hic autem ipſam Gratiæ lauarunt, & vnxerunt oleo
Immortali vt deos decet immortales.
Veſtes autem induebant deſiderabiles, viſu ſuſpiciendas:
Hæc certè cantor cantabat inclytus, cæterùm Vlyſſes
Oblectabatur mente ſua audiens, atque etiam alij
Phæaces longorum remorum nauibus inclyti viri.
Alcinous autem Halium & Laodamanta iuſſit
Solos tripudiare, quoniam ipſis nemo contendebat.
Luſus pilæ. *Hi igitur poſtquam pilam pulchram in manibus acceperunt,*
Purpuream, quam ipſis Polybus fecerat prudens,
Hanc alter iaciebat ad nubulas vmbroſas
Flexus retrò, alter autem à terra in altum eleuatus,
Faciliè accipiebat antequam pedes ad pauimentum veniret.
γρ. σφαῖραν. γρ. αἰθὺν. γρ. δοῦπος. *At poſtquam pilæ in rectum periculum fecerunt,*
Saltatio. *Saltauerunt poſtea in terra alma*
Frequenter alternantes, iuuenes autem applaudebant alij
Stantes in certamine, multus autem ſtrepitus ortus eſt.
Iam tunc Alcinoum alloquutus eſt ſtrenuus Vlyſſes,

Ἀλλ' ὄψεσθ' ἵνα τώ γε καθεύδετον ἐν φιλότητι,
Εἰς ἐμὰ δέμνια βάντες· ἐγὼ δ' ὁρόων ἀκάχημαι.
Οὐ μὴν σφεας ἔτ' ἔολπα μίνυνθά γε κειέμεν οὕτω,
Καὶ μάλα περ φιλέοντε· τάχ' οὐκ ἐθελήσετον ἄμφω
Εὕδειν· ἀλλά σφωε δόλος καὶ δεσμὸς ἐρύξει,
Εἰσόκε μοι μάλα πάντα πατὴρ ἀποδώσει ἔεδνα
Ὅσσα οἱ ἐγγυάλιξα κυνώπιδος εἵνεκα κούρης,
Οὕνεκά οἱ καλὴ θυγάτηρ, ἀτὰρ οὐκ ἐχέθυμος.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀγέροντο θεοὶ ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ.
Ἦλθε Ποσειδάων γαιήοχος, ἦλθ' ἐριούνης
Ἑρμείας, ἦλθεν δὲ ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων.
Θηλύτεραι δὲ θεαὶ μένον αἰδοῖ οἴκοι ἑκάστη.
Ἔσταν δ' ἐν προθύροισι θεοὶ δωτῆρες ἐάων·
Ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσι,
Τέχνας εἰσορόωσι πολύφρονος Ἡφαίστοιο.
Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον,
Οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα· κιχάνει τοι βραδὺς ὠκύν·
Ὡς καὶ νῦν Ἥφαιστος ἐὼν βραδὺς εἷλεν Ἄρηα,
Ὠκύτατόν περ ἐόντα θεῶν οἳ Ὄλυμπον ἔχουσι,
Χωλὸς ἐών, τέχνῃσι· τὸ καὶ μοιχάγρι' ὀφέλλει.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Ἑρμῆν δὲ προσέειπεν ἄναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων,
Ἑρμεία Διὸς υἱὲ, διάκτορε, δῶτορ ἐάων,
Ἦ ῥά κεν ἐν * δεσμοῖσι θέλοις κρατεροῖσι πιεσθεὶς
Εὕδειν ἐν λέκτροισι παρὰ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ;
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα διάκτορος Ἀργειφόντης,
Αἲ γὰρ τοῦτο γένοιτο ἄναξ ἑκατηβόλ' Ἄπολλον·
Δεσμοὶ μὲν τρὶς τόσσοι ἀπείρονες ἀμφὶς ἔχοιεν,
Ὑμεῖς δ' εἰσορόῳτε θεοί, πᾶσαί τε θέαιναι,
Αὐτὰρ ἐγὼν εὕδοιμι παρὰ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.
Ὣς ἔφατ'· ἐν δὲ γέλως ὦρτ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
Οὐδὲ Ποσειδάωνα γέλως ἔχε, λίσσετο δ' αἰεὶ
Ἥφαιστον κλυτοεργὸν ὅπως λύσειεν Ἄρηα·
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Λῦσον· ἐγὼ δέ τοι αὐτὸν ὑπίσχομαι (ὡς σὺ κελεύεις)
Τίσειν αἴσιμα πάντα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
Μή με Ποσείδαον γαιήοχε ταῦτα κέλευε·
Δειλαί τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγύαι ἐγγυάασθαι.
Πῶς ἂν ἐγώ σε δέοιμι μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
Εἴ κεν Ἄρης οἴχοιτο χρέος καὶ δεσμὸν ἀλύξας;
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Ἥφαιστ', εἴπερ γάρ κεν Ἄρης χρεῖος ὑπαλύξας
Οἴχηται φεύγων, αὐτός τοι ἐγὼ τάδε τίσω.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
Οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἔοικε τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι.
Ὣς εἰπὼν, δεσμὸν ἀνίει μένος Ἡφαίστοιο.
Τὼ δ' ἐπεὶ ἐκ δεσμοῖο λύθεν κρατεροῦ περ ἐόντος,
Αὐτίκ' ἀναΐξαντε, ὁ μὲν Θρῄκηνδε βεβήκει,
Ἡ δ' ἄρα Κύπρον ἵκανε φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη,
Ἐς Πάφον, ἔνθα δέ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις·
Ἔνθα δέ μιν Χάριτες λοῦσαν, καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ
Ἀμβρότῳ, οἷα θεοὺς ἐπενήνοθεν αἰὲν ἐόντας·
Ἀμφὶ δὲ εἵματα ἕσσαν ἐπήρατα, θαῦμα ἰδέσθαι.
Ταῦτ' ἄρ' ἀοιδὸς ἄειδε περικλυτός· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Τέρπετ' ἐνὶ φρεσὶν ᾗσιν ἀκούων, ἠδὲ καὶ ἄλλοι
Φαίηκες δολιχήρετμοι, ναυσίκλυτοι ἄνδρες.
Ἀλκίνοος δ' Ἅλιον καὶ Λαοδάμαντα κέλευσε
Μουνὰξ ὀρχήσασθαι, ἐπεί σφισιν οὔτις ἔριζεν.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σφαῖραν καλὴν μετὰ χερσὶν ἕλοντο
Πορφυρέην, τήν σφιν Πόλυβος ποίησε δαΐφρων,
Τὴν ἕτερος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιόεντα,
Ἰδνωθεὶς ὀπίσω· ὁ δ' ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀερθεὶς,
Ῥηϊδίως μεθέλεσκε, πάρος ποσὶν οὖδας ἱκέσθαι.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ * σφαίρῃ * ἀν' ἰθὺν πειρήσαντο,
Ὀρχείσθην δὴ ἔπειτα ποτὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
Ταρφέ' ἀμειβομένω· κοῦροι δ' ἐπελήκεον ἄλλοι
Ἑσταότες κατ' ἀγῶνα· πολὺς δ' ὑπὸ * κόμπος ὀρώρει.
Δὴ τότ' ἄρ' Ἀλκίνοον προσεφώνεε δῖος Ὀδυσσεὺς,

Ἀλκίνοε

Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
Ἠμὲν ἀπείλησας βητάρμονας εἶναι ἀρίστους,
Ἠδ' ἄρ' ἑτοῖμα τέτυκτο· σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.
Ὣς φάτο, γήθησεν δ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο·
Αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετηύδα,
Κέκλυτε Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Ὁ ξεῖνος μάλα μοι δοκέει πεπνυμένος εἶναι·
Ἀλλ' ἄγε οἱ δῶμεν ξεινήϊον ὡς ἐπιεικές.
Δώδεκα γὰρ κατὰ δῆμον ἀριπρεπέες βασιλῆες
Ἀρχοὶ κραίνουσι, τρεισκαιδέκατος δ' ἐγὼ αὐτός·
Τῶν οἱ ἕκαστος φᾶρος ἐϋπλυνὲς ἠδὲ χιτῶνα,
Καὶ χρυσοῖο τάλαντον ἐνείκατε τιμήεντος·
Αἶψα δὲ πάντα φέρωμεν ἀολλέες, ὄφρ' ἐνὶ χερσὶ
Ξεῖνος ἔχων ἐπὶ δόρπον ἴῃ χαίρων ἐνὶ θυμῷ.
Εὐρύαλος δὲ ἑ αὐτὸν ἀρεσσάσθω ἐπέεσσι
Καὶ δώρῳ, ἐπεὶ οὔ τι ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπεν.
Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπῄνεον ἠδ' ἐκέλευον·
Δῶρα δ' ἄρ' οἰσέμεναι πρόεσαν κήρυκα ἕκαστος·
Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμείβετο φώνησέν τε.
Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
Τοιγὰρ ἐγὼ τὸν ξεῖνον ἀρέσσομαι ὡς σὺ κελεύεις,
Δώσω οἱ τόδ' ἄορ παγχάλκεον, ᾧ ἔπι κώπη
Ἀργυρέη, κολεὸν δὲ νεοπρίστου ἐλέφαντος
Ἀμφιδεδίνηται· πολέος δέ οἱ ἄξιον ἔσται.
Ὣς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει ξίφος ἀργυρόηλον,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Χαῖρε πάτερ ὦ ξεῖνε, ἔπος δ' εἴπερ τι βέβακται
Δεινόν, ἄφαρ τὸ φέροιεν ἀναρπάξασαι ἄελλαι·
Σοὶ δὲ θεοὶ ἄλοχόν τ' ἰδέειν καὶ πατρίδ' ἱκέσθαι
Δοῖεν, ἐπεὶ δὴ δηθὰ φίλων ἄπο πήματα πάσχεις.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Καὶ σὺ φίλος μάλα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν·
Μηδέ τί τοι ξίφεός γε ποθὴ μετόπισθε γένοιτο
Τούτου ὃ δή μοι δῶκας ἀρεσσάμενος ἐπέεσσιν.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμφ' ὤμοισι θέτο ξίφος ἀργυρόηλον.
Δύσετό τ' ἠέλιος, καὶ τῷ κλυτὰ δῶρα παρῆεν.
Καὶ τά γ' ἐς Ἀλκινόοιο φέρον κήρυκες ἀγαυοί·
Δεξάμενοι δ' ἄρα παῖδες ἀμύμονος Ἀλκινόοιο
Μητρὶ παρ' αἰδοίῃ ἔθεσαν περικαλλέα δῶρα.
Τοῖσιν δ' ἡγεμόνευ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο·
Ἐλθόντες δὲ καθῖζον ἐν ὑψηλοῖσι θρόνοισι.
Δή ῥα τότ' Ἀρήτην προσέφη μένος Ἀλκινόοιο,
Δεῦρο γύναι, φέρε χηλὸν ἀριπρεπέ' ἥ τις ἀρίστη·
Ἐν δ' αὐτὴ θὲς φᾶρος ἐϋπλυνὲς ἠδὲ χιτῶνα·
Ἀμφὶ δέ οἱ πυρὶ χαλκὸν ἰήνατε, θέρμετε δ' ὕδωρ,
Ὄφρα λοεσσάμενός τε, ἰδών τ' εὖ κείμενα πάντα
Δῶρα τά οἱ Φαίηκες ἀμύμονες ἐνθάδ' ἔνεικαν,
Δαιτί τε τέρπηται καὶ ἀοιδῆς ὕμνον ἀκούων·
Καί οἱ ἐγὼ τόδ' ἄλεισον ἐμὸν περικαλλὲς ὀπάσσω,
Χρύσεον, ὄφρ' ἐμέθεν μεμνημένος ἤματα πάντα
Σπένδῃ ἐν μεγάρῳ Διί τ' ἄλλοισίν τε θεοῖσιν.
Ὣς ἔφατ'· Ἀρήτη δὲ μετὰ δμῳῇσιν ἔειπεν
Ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν ὅττι τάχιστα.
Αἱ δὲ λοετροχόον τρίποδ' ἵστασαν ἐν πυρὶ κηλέῳ,
Ἐν δ' ἄρ' ὕδωρ ἔχεαν, ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖον ἑλοῦσαι.
Γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε, θέρμετο δ' ὕδωρ.
Τόφρα δ' ἄρ' Ἀρήτη ξείνῳ περικαλλέα χηλὸν
Ἐξέφερεν θαλάμοιο, τίθει δ' ἐνὶ κάλλιμα δῶρα,
Ἐσθῆτα χρυσόν τε, τά οἱ Φαίηκες ἔδωκαν·
Ἐν δ' αὐτῇ φᾶρος θῆκεν, καλόν τε χιτῶνα,
Καί μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Αὐτὸς νῦν ἴδε πῶμα, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἴηλον,
Μή τίς τοι καθ' ὁδὸν δηλήσεται, ὁππότ' ἂν αὖτε
Εὕδῃσθα γλυκὺν ὕπνον ἰὼν ἐν νηῒ μελαίνῃ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τό γ' ἄκουσε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
Αὐτίκ' ἐπάρτυε πῶμα, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἴηλε
Ποικίλον, ὅν ποτέ μιν δάε φρεσὶ πότνια Κίρκη.
Αὐτίκα δ' ἄρα μιν ταμίη λούσασθαι ἄνωγεν
Ἐς ῥ' ἀσάμινθον βάνθ'· ὁ δ' ἄρ' ἀσπάσιος ἴδε θυμῷ

Alcinoë rex, omnium clariſſime populorum,
Certè pollicitus es tripudiatores eſſe optimos,
Profectò manifeſte factũ eſt: ſtupor me habet inſpicientem.
Sic dixit, lætata autem eſt ſacra vis Alcinoi,
Statim Phæacenſes amantes remos alloquutus eſt.
Audite Phæacenſium ductores ac principes: — Alcinous Phæaces alloquitur.
Hoſpes mihi valdè videtur prudens eſſe.
Sed agite, ei demus hoſpitale munus vti decet.
Duodecim enim in populo præclari reges
Principes imperant, tertius decimus autem ego ipſe.
Ex his ei veſtem ſinguli bene-lotam & tunicam,
Et auri talentum ferte pretioſi.
Statim autem omnia portemus congregati, vt in manibus
Hoſpes tenens ad cœnam veniat lætus in animo.
Euryalus autem ſeipſum conciliet verbis,
Et dono, quoniam nequaquam vt decuit loquutus eſt.
Sic dixit, omnes autem laudauerunt, & iuſſerunt,
Dona autem vt ferret, præmiſerunt præconem ſinguli,
Huic autem rurſus Euryalus reſpondit, loquutuſque eſt.
Alcinoë rex omnium clariſſime populorum, — Euryalus Vlyſſem enſe donat.
Tibi equidem hunc hoſpitem conciliabo ſicut tu iubes.
Dabo ei hunc enſem totum æreum, cui eſt manubrium
Argenteum, vagina autem nuper ſecti eboris
Circumuoluta eſt, multò autem eo dignus erit.
Sic dicens, in manibus ponit enſem argent. clauorum,
Et ipſum alloquens verba pennata dixit,
Gaude pater ô hoſpes, verbum ſi aliquod dictum eſt
Graue, ſtatim illud ferant rapientes turbines.
Tibi autem dij vxorem videre, & in patriam redire
Dent, quando diu ab amicis incommoda pateris.
Hunc autem reſpondens alloquutus eſt prudens Vlyſſes.
Et tu amice valdè gaude, dij autem tibi felicia dent,
Neque amplius tibi enſis deſiderium in futurum fiat.
Huius, quem iam mihi dediſti concilians verbis.
Dixit, & circa humeros poſuit enſem argent. clauorum.
Occidit autem ſol, & huic inclyta dona adfuerunt.
Et hæc in domum Alcinoi tulerunt præcones illuſtres. — Afferuntur Vlyſſi à Phæacibus xenia.
Suſcepta autem filij eximij Alcinoi,
Matrem iuxta venerandam poſuerunt perpulchra dona.
Quibus autem imperabat ſacra vis Alcinoi,
Venientes verò ſederunt in altis ſolijs.
Tunc Areten alloquuta eſt vis Alcinoi.
Agè mulier, fer arcam pulchram, quæ fuerit optima,
Impone autem veſtem bene-lotam & tunicam.
Circa ignem autem lebetem calefacite, calefacite .ſ. aquam,
Vt lotus videnſq; bene poſita omnia
Dona, quæ ei Phæaces eximij huc tulerunt.
Et conuiuio oblectetur, & cantilenæ laudem audiens.
Atque ei ego hoc poculum meum pulchrum præbebo
Aureum, vt mei memor diebus omnibus
Libet domi ſuæ, Iouiq; alijſq; dijs.
Sic ait, Arete autem ancillis loquuta eſt,
Vt circa ignem locent lebetem magnum quàm celerrimè.
Hæ .ſ. lauacralem lebetem locarunt ad ignem ardentem:
Aquã .v. infuderũt ſub\' .ſ. ardere faciebãt ligna accipiẽtes: — ſ. lebetem.
Aluum quidem tripodis ignis circumdedit, calefiebat autem aqua.
Intereà verò Arete hoſpiti pulchram ciſtam
Extulit è thalamo, impoſuit verò pulchra dona,
Veſtem, aurumque, quæ ei Phæaces dederant.
Ipſa verò induſium poſuit, pulchramq; tunicam,
Et ipſum alloquuta verbaq; volatilia dixit,
Ipſe nunc vide de operculo, ſtatim .v. vinculum circumliga
Ne quis tibi in itinere damnum afferat, cum fortè
Dormieris dulcem ſomnum profectus in naue nigra.
Cæterum poſtquam hoc audiuit prudens diuus Vlyſſes
Statim aptauit operculum, celeriter .ſ. vinculum ligauit
Varium, quod olim docuit ingenio veneranda Circe.
E veſtigio autem ipſum ancilla lauari iuſſit,
In lauacrũ vbi conſcendiſſet, ille verò libenter vidit animo

Calida lauacra, quoniam neutiquā curatiſque frequentaret
Ex quo reliquit domum Calypſus pulchricomæ.
Interea ei cura tanquam deo perpetua erat.
Hunc poſtquam ancillæ lauarunt & vnxerunt oleo.
Circa ipſum chlenam pulchram iecerunt atque tunicam,
Ex labro egreſſus viros ad vini potatores
Ibat. Nauſicaa autem à dijs pulchritudinem habens,
Stetit iuxta poſtes tecti pulchrè fabricati.
Admirata autem eſt Vlyſſem oculis aſpiciens,
Et ipſum alloquuta verba alata dicebat.
Salue hoſpes, vt etiam olim cùm eris in patria terra,
γ' ἐμαὶ. *Memor ſis mei quòd mihi vitæ cōſeruatæ mercedē debes*
Hanc mutuis dictis alloquutus eſt verſutus Vlyſſes,
Vlyſſes Nauſicaæ gratias agit. *Nauſicaa filia magnanimi Alcinoi,*
Sic nunc Iupiter faciat valdè ſonans maritus Iunonis,
ζ. θυγάτηρ. *Domum venire & reditus diem videre.*
Certè tibi etiam illic velut deo vota faciam
Semper diebus omnibus, tu enim me ſeruaſti puella.
Dixit, & in thronum ſedit ad Alcinoum regem.
Hi verò iam partes diuidebant, miſcebantque vinum.
Præco verò propè venit ducens amabilem cantorem
Demodocum populo venerandum, collocauit autem ipſum
In medio conuiuantiū, ad columnam longā firmando eum.
Iam tum præconem alloquutus eſt verſutus Vlyſſes,
A tergo proſcindens, multum enim ſupererat
Albidentis ſuis, multa autem erat circum pinguedo,
Præco accipe, hanc præbe carnem vt comedat
Demodoco, & ipſum complectar tametſi triſtis.
Omnibus enim hominibus terreſtribus muſici
Honore digni ſunt, & reuerentia, eò quòd ipſos
Cantum muſa docuit, amat autem genus cantorum.
Sic ait, præco autem ferens in manibus poſuit
Heroi Demodoco, ille ſuſcepit, gaudebat autem animo,
Illi verò ad fercula apparata propoſita manus extenderūt.
Cæterum poſtquam potu & cibo ſaturati ſunt,
Iam tum Demodocum alloquutus eſt verſutus Vlyſſes,
Demodoce, longè te ſupra mortales laudo omnes,
Siue te Muſa docuerit Iouis filia, ſiue Apollo.
Valdè enim ornatè vt eſt Græcorum fatum canis,
Quanta fecerint paſſiq; ſint, & quanta laborarint Græci:
Tanquam alicubi ſiue tu ipſe præſens aut ab alio audieris.
γ. αὐτὸς παρεὼν. *Sed certè perge & equi apparatum canta*
Lignei, quem Epeus fecit auxilio Palladis,
Quem quondam in arcem dolum duxit diuus Vlyſſes,
Viris vbi impleuiſſet, qui Ilium euerterunt,
ἐμπλήσας. *Siquidem mihi hæc eleganter enarraueris*
Tum ego omnibus pronunciabo hominibus,
Vt certè tibi benignus deus præbuit diuinam cantilenam.
Demodocus equum Troianum canit. *Sic ait, ille cōcitatus à deo cœpit, apparabatq; cantilenā*
Inde exorſus, quo pacto illi quidem bene-tabulatis nauibus
Conſcenſis enauigarunt igne in tentoria iniecto:
Græci alij verò iam inclytum apud Vlyſſem
Sedebant in Troianorum foro abſconſi equo.
Ipſi enim eum Troiani in arcem protraxerunt.
Vt ille quidē in arce conſtitit, illi indicia multa proferebant
Sedentes circa ipſum, trifariam. a. ipſis placuit conſilium,
Aut perſcindere cauum lignum ſæuo ferro,
Aut de rupe deijcere protractum in ſummitatem,
ἐπ' ἄκρης. *Aut ſinere ingens ſimulacrum deorum placamentum eſſe.*
Qua vtique ſententia etiam poſtea vt fieret facturum erat.
Fatale enim erat perire, poſtquam vrbs intra ſe recepit
Ligneum ingentem equum, vbi ſedebant omnes optimates
Græcorum, Troianis cædem & mortem afferentes.
Cecinit etiam vt vrbem depopulati ſunt filij Græcorum
Ex equo effuſi, cauis inſidijs relictis,
Alium autem alibi cecinit vrbem depopulatum eſſe excelſam.
Cæterum Vlyſſem ad domum Deiphobi
Conſcendiſſe, tanquam Martem cum eximio Menelao.
Illic iam grauiſſimum bellum dicebat auſum fuiſſe.

Θερμὰ λοετρ'· ἐπεὶ οὔτι κομιζόμενός γε θάμιζεν
Ἐπειδὴ λίπε δῶμα Καλυψοῦς ἠϋκόμοιο·
Τόφρα δέ οἱ κομιδή γε θεῷ ὣς ἔμπεδος ἦεν.
Τὸν δ' ἐπεὶ οὖν δμωαὶ λοῦσαν, καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ,
Ἀμφὶ δέ μιν χλαῖναν καλὴν βάλον ἠδὲ χιτῶνα,
Ἐκ ῥ' ἀσαμίνθου βὰς ἄνδρας μετ' οἰνοποτῆρας
Ἤϊε. Ναυσικάα δὲ θεῶν ἄπο κάλλος ἔχουσα
Στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο·
Θαύμαζεν δ' Ὀδυσῆα ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶσα,
Καί μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Χαῖρε ξεῖν', ἵνα καί ποτ' ἐὼν ἐν πατρίδι γαίῃ
Μνήσῃ ἐμεῖ', ὅτι μοι πρώτῃ ζωάγρι' ὀφέλλεις.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Ναυσικάα* θύγατερ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
Οὕτω νῦν Ζεὺς θείη ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης,
Οἴκαδέ τ' ἐλθέμεναι, καὶ νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι.
Τῷ κέν τοι καὶ κεῖθι θεῷ ὣς εὐχετοῴμην
Αἰεὶ ἤματα πάντα, σὺ γάρ μ' ἐβιώσαο κούρη.
Ἦ ῥα, καὶ ἐς θρόνον ἷζε παρ' Ἀλκίνοον βασιλῆα.
Οἱ δ' ἤδη μοίρας τ' ἔνεμον, κερόωντό τε οἶνον.
Κῆρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν, ἄγων ἐρίηρον ἀοιδὸν
Δημόδοκον, λαοῖσι τετιμένον· εἷσε δ' ἄρ' αὐτὸν
Μέσσῳ δαιτυμόνων, πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας.
Δὴ τότε κήρυκα προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Νώτου ἀποπροταμὼν, ἐπὶ δὲ πλεῖον ἐλέλειπτο
Ἀργιόδοντος ὑὸς, θαλερὴ δ' ἦν ἀμφὶς ἀλοιφή·
Κῆρυξ, τῆ δὴ τοῦτο πόρε κρέας ὄφρα φάγῃσι,
Δημοδόκῳ, καί μιν προσπτύξομαι ἀχνύμενός περ.
Πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν ἐπιχθονίοισιν ἀοιδοὶ
Τιμῆς ἔμμοροί εἰσι καὶ αἰδοῦς, οὕνεκ' ἄρα σφέας
Οἴμας μοῦσ' ἐδίδαξε, φίλησε δὲ φῦλον ἀοιδῶν.
Ὣς ἄρ' ἔφη. κῆρυξ δὲ φέρων ἐν χερσὶν ἔθηκεν
Ἥρῳ Δημοδόκῳ, ὁ δ' ἐδέξατο, χαῖρε δὲ θυμῷ.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Δὴ τότε Δημόδοκον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Δημόδοκ', ἔξοχα δή σε βροτῶν αἰνίζομ' ἁπάντων,
Ἤ σέ γε μοῦσ' ἐδίδαξε Διὸς πάϊς, ἢ σέ γ' Ἀπόλλων.
Λίην γὰρ κατὰ κόσμον Ἀχαιῶν οἶτον ἀείδεις,
Ὅσσ' ἔρξαν τ' ἔπαθόν τε, καὶ ὅσσ' ἐμόγησαν Ἀχαιοί·
Ὥς τέ που ἢ* αὐτὸς παρεὼν, ἢ ἄλλου ἀκούσας.
Ἀλλ' ἄγε δὴ μετάβηθι, καὶ ἵππου κόσμον ἄεισον,
Δουρατέου, τὸν Ἐπειὸς ἐποίησεν σὺν Ἀθήνῃ,
Ὅν ποτ' ἐς ἀκρόπολιν δόλον ἤγαγε δῖος Ὀδυσσεύς,
Ἀνδρῶν ἐμπλήσας* οἵ Ἴλιον ἐξαλάπαξαν.
Αἴκεν δή μοι ταῦτα κατὰ μοῖραν καταλέξῃς,
Αὐτίκ' ἐγὼ πᾶσιν μυθήσομαι ἀνθρώποισιν
Ὡς ἄρα τοι πρόφρων θεὸς ὤπασε θέσπιν ἀοιδήν.
Ὣς φάθ'. ὁ δ' ὁρμηθεὶς θεοῦ ἤρχετο, φαῖνε δ' ἀοιδήν,
Ἔνθεν ἑλὼν, ὡς οἱ μὲν ἐϋσσέλμων ἐπὶ νηῶν
Βάντες ἀπέπλειον, πῦρ ἐν κλισίῃσι βαλόντες
Ἀργεῖοι· τοὶ δ' ἤδη ἀγακλυτὸν ἀμφ' Ὀδυσῆα
Εἵατ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ κεκαλυμμένοι ἵππῳ·
Αὐτοὶ γάρ μιν Τρῶες ἐς ἀκρόπολιν ἐρύσαντο.
Ὣς ὁ μὲν εἱστήκει· τοὶ δ' ἄκριτα πόλλ' ἀγόρευον
Ἥμενοι ἀμφ' αὐτόν· τρίχα δέ σφισιν ἥνδανε βουλή,
Ἠὲ διατμῆξαι κοῖλον δόρυ νηλέϊ χαλκῷ,
Ἢ κατὰ πετράων βαλέειν ἐρύσαντας* ἐπ' ἄκρης,
Ἢ ἐάαν μέγ' ἄγαλμα θεῶν θελκτήριον εἶναι·
Τῇπερ δὴ καὶ ἔπειτα τελευτήσεσθαι ἔμελλεν.
Αἶσα γὰρ ἦν ἀπολέσθαι, ἐπὴν πόλις ἀμφικαλύψῃ
Δουράτεον μέγαν ἵππον, ὅθ' εἵατο πάντες ἄριστοι
Ἀργείων, Τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες.
Ἤειδεν δ' ὡς ἄστυ διέπραθον υἷες Ἀχαιῶν
Ἱππόθεν ἐκχύμενοι, κοῖλον λόχον ἐκπρολιπόντες.
Ἄλλον δ' ἄλλῃ ἄειδε πόλιν κεραϊζέμεν αἰπήν·
Αὐτὰρ Ὀδυσσῆα προτὶ δώματα Δηϊφόβοιο
Βήμεναι, ἠΰτ' Ἄρηα, σὺν ἀντιθέῳ Μενελάῳ,
Κεῖθι δὴ αἰνότατον πόλεμον φάτο τολμήσαντα,

Νικῆσαι καὶ ἔπειτα διὰ μεγάθυμον Ἀθήνην.
Ταῦτ' ἄρ' ἀοιδὸς ἄειδε περικλυτός· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Τήκετο, δάκρυ δ' ἔδευεν ὑπὸ βλεφάροισι παρειάς.
Ὡς δὲ γυνὴ κλαίῃσι φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα,
Ὅς τε ἑῆς* πρόσθεν πόλιος λαῶν τε πέσῃσιν,
Ἄστεϊ καὶ τεκέεσσιν ἀμύνων νηλεὲς ἦμαρ·
Ἡ μὲν τὸν θνήσκοντα καὶ ἀσπαίροντα ἰδοῦσα,
Ἀμφ' αὐτῷ χυμένη λίγα κωκύει· οἱ δέ τ' ὄπισθεν
Κόπτοντες δούρεσσι μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὤμους,
Εἴρερον εἰσανάγουσι πόνον τ' ἐχέμεν καὶ ὀϊζύν·
Τῆς δ' ἐλεεινοτάτῳ ἄχεϊ φθινύθουσι παρειαί·
Ὡς Ὀδυσεὺς ἐλεεινὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβεν.
Ἔνθ' ἄλλους μὲν πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείβων,
Ἀλκίνοος δέ μιν οἶος ἐπεφράσατ' ἠδ' ἐνόησεν,
Ἥμενος ἄγχ' αὐτοῦ, βαρὺ δὲ στενάχοντος ἄκουσεν·
Αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετηύδα,
Κέκλυτε Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Δημόδοκος δ' ἤδη σχεθέτω φόρμιγγα λίγειαν.
Οὐ γάρ πως πάντεσσι χαριζόμενος τάδ' ἀείδει.
Ἐξ οὗ δορπέομέν τε καὶ ὤρορε* θεῖος ἀοιδός,
Ἐκ τοῦδ' οὔ πω παύσατ' ὀϊζυροῖο γόοιο
Ὁ ξεῖνος· μάλα πού μιν ἄχος φρένας ἀμφιβέβηκεν.
Ἀλλ' ἄγ' ὁ μὲν σχεθέτω, ἵν' ὁμῶς τερπώμεθα πάντες,
Ξεινοδόκοι καὶ ξεῖνος, ἐπεὶ πολὺ κάλλιον οὕτω·
Εἵνεκα γὰρ ξείνοιο τάδ' αἰδοίοιο τέτυκται,
Πομπὴ καὶ φίλα δῶρα, τά οἱ δίδομεν φιλέοντες.
Ἀντὶ κασιγνήτου ξεῖνός θ' ἱκέτης τε τέτυκται
Ἀνέρι, ὅς τ' ὀλίγον περ ἐπιψαύῃ πραπίδεσσι.
Τῷ νῦν μηδὲ σὺ κεῦθε νοήμασι κερδαλέοισιν,
Ὅ, ττι κέ σ' εἴρωμαι· φάσθαι δέ σε κάλλιόν ἐστιν.
Εἴπ' ὄνομ', ὅττι σε κεῖθι κάλεον μήτηρ τε πατήρ τε,
Ἄλλοι θ' οἳ κατὰ ἄστυ καὶ οἳ περιναιετάουσι.
Οὐ μὲν γάρ τις πάμπαν ἀνώνυμός ἐστ' ἀνθρώπων,
Οὐ κακὸς, οὐδὲ μὲν ἐσθλὸς, ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται·
Ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι τίθενται, ἐπεί κε τέκωσι, τοκῆες.
Εἰπὲ δέ μοι γαῖάν τε τεὴν δῆμόν τε πόλιν τε,
Ὄφρα σε τῇ πέμπωσι τιτυσκόμεναι φρεσὶ νῆες.
Οὐ γὰρ Φαιήκεσσι κυβερνητῆρες ἔασιν,
Οὐδέ τι πηδάλι' ἔστι, τά τ' ἄλλαι νῆες ἔχουσιν·
Ἀλλ' αὐταὶ ἴσασι νοήματα καὶ φρένας ἀνδρῶν.
Καὶ πάντων ἴσασι πόλιας καὶ πίονας ἀγροὺς
Ἀνθρώπων, καὶ λαῖτμα τάχισθ' ἁλὸς ἐκπερόωσιν,
Ἠέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμέναι· οὐδέ ποτέ σφιν
Οὔτε τι πημανθῆναι ἔπι δέος, οὔτ' ἀπολέσθαι.
Ἀλλὰ τόδ' ὥς ποτε πατρὸς ἐγὼν εἰπόντος ἄκουσα
Ναυσιθόου, ὃς ἔφασκε Ποσειδάων' ἀγάσασθαι
Ἡμῖν, οὕνεκα πομποὶ ἀπήμονές εἰμεν ἁπάντων·
Φῆ ποτε Φαιήκων ἀνδρῶν εὐεργέα νῆα *
Ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ
Ῥαισέμεναι, μέγα δ' ἧμιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψειν.
Ὣς ἀγόρευ' ὁ γέρων· τὰ δέ κεν θεὸς ἢ τελέσειεν,
Ἤ κ' ἀτέλεστ' εἴη, ὥς οἱ φίλον ἔπλετο θυμῷ.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Ὅππῃ ἀπεπλάγχθης τε, καὶ ἅς τινας ἵκεο χώρας
Ἀνθρώπων, αὐτούς τε, πόλεις τ' εὖ ναιετάουσας.
Ἠμὲν ὅσοι χαλεποί τε καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι·
Οἵ τε φιλόξεινοι, καί σφιν νόος ἐστὶ θεουδής.
Εἰπὲ δ' ὅ τι κλαίεις καὶ ὀδύρεαι ἔνδοθι θυμῷ,
Ἀργείων, Δαναῶν ἠδ' Ἰλίου οἶτον ἀκούων.
Τὸν δὲ θεοὶ μὲν τεῦξαν, ἐπεκλώσαντο δ' ὄλεθρον
* Ἀνθρώποις, ἵνα ᾖσι καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδή.
Ἦ τίς τοι καὶ πηὸς * ἀπέφθιτο Ἰλιόθι πρὸ,
Ἐσθλὸς ἐὼν, γαμβρὸς ἢ πενθερὸς, οἵ τε μάλιστα
Κήδιστοι τελέθουσι μεθ' αἷμά τε καὶ γένος * αὐτῶν.
* Ἦ τίς που καὶ ἑταῖρος ἀνὴρ κεχαρισμένα εἰδὼς
Ἐσθλός; ἐπεὶ οὐ μέν τι κασιγνήτοιο χερείων
Γίγνεται, ὅς κεν ἑταῖρος ἐὼν πεπνυμένα εἰδῇ.

Vlyſſe etiam continuò per magnanimam Palladem.
Hæc certè cantor cecinit eximius, cæterùm Vlyſſes
Tabeſcebat, lacrymis irrigabat ſub palpebris genas,
Vt fœmina flet dilectum virum circumuoluta,
Qui ſuam ante vrbem populúmque ceciderit
Vrbi & liberis vindicans ſæuum fatum. — Comparatio. γ. [illegible]
Hæc illum morientem & adhuc palpitantem conſpicata,
Super illum fuſa querendum vlulat, illi verò retrò
Cadentes, haſtis tergum atque etiam humeros
Seruitutem inducunt, laborémq; ſuſtinendum & calamitatẽ,
Huius miſerabiliſſimo labore tabeſcunt genæ.
Sic Vlyſſes miſerabiles ſub palpebris lacrymas ſtillabat.
Tunc alios quidem omnes inſcios fecit lacrymas fundens.
Alcinous autem ipſum ſolus conſiderauit atque cognouit,
Sedens propè ipſum, vehementer autẽ ingemiſcentẽ audit.
Statim autem Phæacibus nauigandi peritis dicebat,
Audite Phæacum principes atque conſiliarij.
Demodocus iam cohibeat citharam ſonoram,
Non enim fortaſſis omnibus gratificans hæc cantat.
Ex quo cœnauimúſque & cœpit diuinus cantor, — γ. θεῖος.
Ex hoc nunquam ceſſauit ab ærumnoſo luctu
Hic hoſpes, valdè fortaſſis ipſum dolor mente circumdedit.
Sed agè ille quidem ceſſet vt ſimul oblectemur omnes
Hoſpitio ſuſcipientes hoſpeſq́; quoniam multò honeſtius eſt.
Nam ob hoſpitem hæc venerandum parata ſunt.
Celebritas & amica dona, quæ illi dedimus amantes.
Pro fratre & hoſpes & ſupplex eſt factus
Viro qui etiam paululum attingit mente,
Ideóque nunc ne tu cela ingenio vafro,
Quodcunque interrogauero, dicere autem te honeſtum eſt,
Dic nomine quo te illic vocabant materq́; paterq́;, — Alcinous quærit omnes Vlyſsis conditiones & fortunas.
Aliiq́; qui in vrbe tua & qui circum nos habitabant vicini.
Non enim quiſquam omnino abſque nomine eſt hominum.
Neque ignauus, neq; eximius, poſtquam primum natus ſit.
Sed omnibus imponuntur ſimul atque genuerint parentes.
Dic etiam mihi terramq́; tuam populumq́; vrbemq́;,
Vt te illuc mittant obſeruantes mentibus naues.
Non enim Phæacibus gubernatores ſunt,
Neque vllo pacto gubernacula ſunt quæ aliæ naues habent,
Sed ipſæ ſciunt propoſitum & mentem virorum, — Phæacum naues ſenſiles ſunt.
Et omnium ſciunt vrbes & pingues agros
Hominum: & vndas celerrimè maris tranant,
Caligine & nebulis obtectæ, neque vnquam ipſis
Neque aliqua parte offendere accidit timore vel perire,
Sed hoc ſic quondam patrem ego dicentem audiui,
Nauſithoum, qui dicebat Neptunum ſuccenſere
Nobis, quòd ductores illæſi ſumus omnium.
Dicebat aliquando Phæacum virorũ bene-cõpactam nauẽ
Ex deductione redeuntem in obſcuro ponto
Perituram eſſe, ingentem .a. nobis montem vrbi circũtecturam.
Sic dicebat ſenex, ea verò deus vel perficere poteſt,
Vel imperfecta eſſe poterunt, vt illi placitum eſt in animo.
Sed age mihi dic hoc & verè enarra,
Vbinam aberraueris, & ad quamnam perueneris regionem
Hominum, ad ipſóſque, vrbéſque bene-habitatas,
Siue quot moleſtique & agreſtes, neque iuſti,
Quique hoſpitales, & quibus mens eſt deo-placens:
Dic quidnam fleueris & duxeris intra animum,
Argiuorum Græcorum atque Ilij fatum audiens.
Hoc autem dij quidem fecerunt, deſtinarunt autem excidium
Hominibus omnibus vt ſit & poſteris cantilena. — γ. Ἀνθρώποισιν ὅπως ᾖ καὶ ἐσ. ἀοιδή.
An aliquis tibi cognatus perijt ante Ilium, — γ. [illegible]
Qui eximius erat gener aut ſocer, qui potiſſimùm
Curæ ſint poſt ſanguinem & genus noſtrum. — γ. αἰδώς.
An aliquis fortaſſe ſocius vir grata ſciens — γ. Ἦ πού τις καὶ ἑτ.
Eximius, quoniam non ſanè fratre inferior
Fit, qui cum ſit ſocius, prudentia ſcierit.

ODYSSEÆ HOMERI, IX. COMPOSITIO.

HVNC excipiens alloquutus eſt verſutus Vlyſſes,
Alcinoë imperator omnium inclyſſime populorum,
Atqui hoc honeſtum eſt audire cantorem
Talem, qualis ille eſt diis aſſimilis voce.
Non enim ego quippiam puto tandem magis gratum eſſe,
γρ. ἔχοι. γρ. ἀκουάζονται.
Quàm quoties lætitia quidem detinet populum vniuerſum,
Conuiuantes autem per domum audiunt cantorem
Sedentes ordine, iuxta autem impleantur menſæ
Pane & carnibus: vinum autem ex cratere hauriens
Pincerna adferat & infundat poculis:
Hoc quidem mihi pulcherrimum in mente videtur eſſe.
Tibi verò meos dolores animus inſtat lacrymoſos
Dicere, vt iam magis lugens ingemiſcam.
Quid primum, quid deinde, quid vltimum narrabo?
Dolores quandoquidem mihi plures dederunt dij cæleſtes.
Vlyſſes labores ſuos incipit narrare.
Nunc verò nomen primùm dicam vt & vos
Sciatis, ego autem, poſtquam effugi ſæuum fatum
Vobis hoſpes ſim etiam longè domum habitans.
Sum Vlyſſes Laërtiades, qui omnibus dolis
Hominibus curæ ſum, & mea gloria cœlum attigit,
Habito autem Ithacam clariſſimam, in ipſa. a. mons eſt
Neritus multis arboribus clarus: circum autem inſulæ
Plures inhabitantur valdè propè inuicem
Dulichiúmque, Saméque & nemoroſa Zacynthus:
Ipſa. a. terra continenti finitima ſupereminens in mari iacet
Ad ſeptentr. (illæ verò ſeorſum ad auroram ſolémque)
Aſpera, ſed bona iuuenum altrix. non quicquam ego
Eius terra poſſum dulcius aliud videre.
Certè quidem me hinc deterruit Calypſo diua dearum
In ſpecubus cauis cupida maritum eſſe:
Conſimiliter Circe detinuit domi ſuæ
Ææa doloſa, cupiens maritum eſſe:
De amore patriæ.
Sed meũ nunquam animum intra præcordia perſuaſerunt
Vt nihil dulcius ſua patria, neque parentibus
Eſt, etiamſi & quis longè diuitem domum
Terra in aliena habitet ſeorſum à parentibus.
Age verò tibi & reditum meum lacrymoſum dicam,
Quem mihi Iupiter immiſit à Troia profecto.
Ab Ilio me ferens ventus Ciconibus appulit
Ad Iſmarũ. ibi ego vrbem depopulatus, occidi autem ipſos.
Ex vrbe autem vxores & bonis multis accepus
Ea diuiſimus, vt non aliquis mihi priuatus abiret ſua parte
Tum verò quidem ego celeri pede fugere nos
Iuſſi hi verò plurimum ſtulti non parebant.
Hic multum quidem vini bibuum eſt: multas autem oues
Mactabant ad littus, & flexipedes nigros boues.
γρ. γεγώνεον.
Interea verò digreſſi Cicones Ciconibus acclamabant.
γρ. σφει.
Qui ipſis vicini erant ſimul plures & meliores,
Infelix prælium cum Ciconibus.
Continentem habitantes docti quidem ab equis
Hominibus pugnare, & cum opus eſſet peditem eſſe.
γρ. ἦθοι.
Venerunt continuò quot folia & flores ſunt vere,
Matutini: tunc ſanè malum Iouis fatum affuit
Nobis infelicibus, vt dolores multos pateremur.
Siſtentes gradum pugnabant pugnã ad naues veloces:
Feriebant autem inuicem æreis haſtis.
Quamdiu quidem mane erat & augebatur ſacra dies,
Tam diu inuicem ſuſtinebamus plures licet eſſent:
Quando verò ſol ibat ad veſperam,
Et tum iam Cicones inualuerunt domando Græcos.
Sex autem à ſingulis nauibus benè ocreati ſocij
Perierunt: alij effugerunt mortemq́; fatumq́;

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ ἡ ἰῶτα ῥαψῳδία.

ΤΟΝ δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
Ἤτοι μὲν τόδε καλὸν, ἀκουέμεν ἐστὶν ἀοιδοῦ
Τοιοῦδ' οἷος ὅδ' ἐστὶ, θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδήν.
Οὐ γὰρ ἐγώ γέ τί φημι τέλος χαριέστερον εἶναι
Ἢ ὅταν εὐφροσύνη μὲν* ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα,
Δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' *ἀκουάζωνται ἀοιδοῦ
Ἥμενοι ἑξείης· παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι
Σίτου καὶ κρειῶν· μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων
Οἰνοχόος φορέῃσι καὶ ἐγχείῃ δεπάεσσι·
Τοῦτό τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἴδεται εἶναι.
Σοὶ δ' ἐμὰ κήδεα θυμὸς ἐπετράπετο στονόεντα
Εἴρεσθ', ὄφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω.
Τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὑστάτιον καταλέξω;
Κήδε' ἐπεί μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ οὐρανίωνες.
Νῦν δ' ὄνομα πρῶτον μυθήσομαι, ὄφρα καὶ ὑμεῖς
Εἴδετ'· ἐγὼ δ' ἂν ἔπειτα φυγὼν ὕπο νηλεὲς ἦμαρ,
Ὑμῖν ξεῖνος ἔω, καὶ ἀπόπροθι δώματα ναίων.
Εἴμ' Ὀδυσεὺς Λαερτιάδης, ὃς πᾶσι δόλοισιν
Ἀνθρώποισι μέλω, καί μευ κλέος οὐρανὸν ἵκει·
Ναιετάω δ' Ἰθάκην εὐδείελον· ἐν δ' ὄρος αὐτῇ
Νήριτον, εἰνοσίφυλλον, ἀριπρεπές· ἀμφὶ δὲ νῆσοι
Πολλαὶ ναιετάουσι μάλα σχεδὸν ἀλλήλῃσι,
Δουλίχιόν τε, Σάμη τε, καὶ ὑλήεσσα Ζάκυνθος·
Αὐτὴ δὲ χθαμαλὴ πανυπερτάτη εἰν ἁλὶ κεῖται
Πρὸς ζόφον (αἱ δέ τ' ἄνευθε πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε)
Τρηχεῖ' ἀλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος. οὔτι ἔγωγε
Ἧς γαίης δύναμαι γλυκερώτερον ἄλλο ἰδέσθαι.
Ἦ μέν μ' αὐτόθ' ἔρυκε Καλυψὼ δῖα θεάων
Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι·
Ὣς δ' αὔτως Κίρκη κατερήτυεν ἐν μεγάροισιν
Αἰαίη, δολόεσσα, λιλαιομένη πόσιν εἶναι·
Ἀλλ' ἐμὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον.
Ὡς οὐδὲν γλύκιον ἧς πατρίδος οὐδὲ τοκήων
Γίνεται, εἴπερ καί τις ἀπόπροθι πίονα οἶκον
Γαίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ ναίει ἀπάνευθε τοκήων.
Εἰ δ' ἄγε τοι καὶ νόστον ἐμὸν πολυκηδέ' ἐνίσπω,
Ὅν μοι Ζεὺς ἐφέηκεν ἀπὸ Τροίηθεν ἰόντι.
Ἰλιόθεν με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασσεν,
Ἰσμάρῳ. ἔνθα δ' ἐγὼ πόλιν ἔπραθον, ὤλεσα δ' αὐτούς.
Ἐκ πόλιος δ' ἀλόχους καὶ κτήματα πολλὰ λαβόντες
Δασσάμεθ', ὡς μή τίς μοι ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης.
Ἔνθ' ἤτοι μὲν ἐγὼ διερῷ ποδὶ φευγέμεν ἡμέας
Ἠνώγεα· τοὶ δὲ μέγα νήπιοι οὐκ ἐπίθοντο.
Ἔνθα δὲ πολλὸν μὲν μέθυ πίνετο, πολλὰ δὲ μῆλα
Ἔσφαζον παρὰ θῖνα, καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς.
Τόφρα δ' ἄρ' οἰχόμενοι Κίκονες Κικόνεσσι γεγώνευν,
Οἵ* σφισι γείτονες ἦσαν ἅμα πλέονες καὶ ἀρείους,
Ἤπειρον ναίοντες· ἐπιστάμενοι μὲν ἀφ' ἵππων
Ἀνδράσι μάρνασθαι, καὶ ὅθι χρὴ πεζὸν ἐόντα.
Ἦλθον ἔπειθ' ὅσα φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεται* ὥρῃ,
Ἠέριοι. τότε δή ῥα κακὴ Διὸς αἶσα παρέστη
Ἡμῖν αἰνομόροισιν, ἵν' ἄλγεα πολλὰ πάθοιμεν.
Στησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην παρὰ νηυσὶ θοῇσι·
Βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν.
Ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν, καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ,
Τόφρα δ' ἀλεξόμενοι μένομεν πλέονάς περ ἐόντας·
Ἦμος δ' ἠέλιος μετενίσετο βουλυτόνδε,
Καὶ τότε δὴ Κίκονες κλῖναν δαμάσαντες Ἀχαιούς.
Ἓξ δ' ἀφ' ἑκάστης νηὸς ἐϋκνήμιδες ἑταῖροι
Ὤλονθ'· οἱ δ' ἄλλοι φύγομεν θάνατόν τε μόρον τε.

Ἔνθεν

Ἔνθεν δὲ προτέρω πλέομεν ἀκαχήμενοι ἦτορ
Ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἑταίρους.
Οὐδ' ἄρα μοι προτέρω νῆες κίον ἀμφιέλισσαι,
Πρίν τινα τῶν δειλῶν ἑτάρων τρὶς ἕκαστον ἀῦσαι,
Οἳ θάνον ἐν πεδίῳ Κικόνων ὕπο δῃωθέντες.
Νηυσὶ δ' ἐπῶρσ' ἄνεμον Βορέην νεφεληγερέτα Ζεὺς
Λαίλαπι θεσπεσίῃ, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψε
Γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ.
Αἱ μὲν ἔπειτ' ἐφέροντ' ἐπικάρσιαι, ἱστία δέ σφιν
Τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διέσχισεν ἲς ἀνέμοιο.
Καὶ τὰ μὲν ἐς νῆας κάθεμεν, δείσαντες ὄλεθρον,
Αὐτὰς δ' ἐσσυμένως προερέσσαμεν ἤπειρόνδε.
Ἔνθα δύω νύκτας δύο τ' * ἤματα * συνεχὲς αἰεὶ
Κείμεθ', ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἦμαρ ἐϋπλόκαμος τέλεσ' Ἠώς,
Ἱστοὺς στησάμενοι ἀνά θ' ἱστία λεύκ' ἐρύσαντες
Ἥμεθα, τὰς δ' ἄνεμός τε κυβερνῆταί τ' ἴθυνον.
Καί νύ κεν ἀσκηθὴς ἱκόμην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Ἀλλά με κῦμα ῥόος τε περιγνάμπτοντα Μάλειαν
Καὶ Βορέης ἀπέωσε, παρέπλαγξεν δὲ Κυθήρων.
Ἔνθεν δ' ἐννῆμαρ φερόμην ὀλοοῖς ἀνέμοισι
Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα· αὐτὰρ δεκάτῃ ἐπέβημεν
Γαίης Λωτοφάγων, οἵ τ' ἄνθινον εἶδαρ ἔδουσιν.
Ἔνθα δ' ἐπ' ἠπείρου βῆμεν, καὶ ἀφυσσάμεθ' ὕδωρ.
Αἶψα δὲ δεῖπνον ἕλοντο θοῇς παρὰ νηυσὶν ἑταῖροι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιό τ' ἐπασσάμεθ' ἠδὲ ποτῆτος,
Δὴ τότ' ἐγὼν ἑτάρους προΐην πεύθεσθαι ἰόντας,
(Ἄνδρε δύω κρίνας, τρίτατον κήρυχ' ἅμ' ὀπάσσας)
Οἵτινες ἀνέρες εἶεν ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες.
Οἱ δ' αἶψ' οἰχόμενοι μίγεν ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν.
Οὐδ' ἄρα Λωτοφάγοι μήδονθ' ἑτάροισιν ὄλεθρον
Ἡμετέροις, ἀλλά σφι δόσαν λωτοῖο πάσασθαι.
Τῶν δ' ὅστις λωτοῖο φάγοι μελιηδέα καρπόν,
Οὐκέτ' ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἤθελεν, οὐδὲ νέεσθαι·
Ἀλλ' αὐτοῦ βούλοντο μετ' ἀνδράσι Λωτοφάγοισι
Λωτὸν ἐρεπτόμενοι μενέμεν, νόστου τε λαθέσθαι.
Τοὺς μὲν ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἄγον κλαίοντας ἀνάγκῃ,
Νηυσὶ δ' ἐνὶ γλαφυρῇσιν ὑπὸ ζυγὰ δῆσα ἐρύσσας.
Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κελόμην ἐρίηρας ἑταίρους
Σπερχομένους, νηῶν ἐπιβαινέμεν ὠκειάων,
Μή πώς τις λωτοῖο φαγὼν νόστοιο λάθηται.
Οἱ δ' αἶψ' εἴσβαινον, καὶ ἐπὶ κληῖσι καθῖζον·
Ἑξῆς δ' ἑζόμενοι πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς.
Ἔνθεν δὲ προτέρω πλέομεν ἀκαχήμενοι ἦτορ·
Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ὑπερφιάλων ἀθεμίστων
Ἱκόμεθ', οἵ ῥα θεοῖσι πεποιθότες ἀθανάτοισιν,
Οὔτε φυτεύουσιν χερσὶ φυτόν, οὔτ' ἀρόωσιν·
Ἀλλὰ τάγ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται,
Πυροὶ καὶ κριθαί, ἠδ' ἄμπελοι, αἵ τε φέρουσιν
Οἶνον ἐριστάφυλον, καί σφιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει.
Τοῖσιν δ' οὔτ' ἀγοραὶ βουληφόροι, οὔτε θέμιστες,
Ἀλλ' οἵγ' ὑψηλῶν ὀρέων ναίουσι κάρηνα
Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι· θεμιστεύει δὲ ἕκαστος
Παίδων ἠδ' ἀλόχων, οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγουσι.
Νῆσος ἔπειτα λάχεια παρὲκ λιμένος τετάνυσται
Γαίης Κυκλώπων, οὔτε σχεδόν, οὔτ' ἀποτηλοῦ,
Ὑλήεσσ'· ἐν δ' αἶγες ἀπειρέσιαι γεγάασιν
Ἄγριαι· οὐ μὲν γὰρ πάτος ἀνθρώπων ἀπερύκει·
Οὐδέ μιν εἰσοιχνεῦσι κυνηγέται, οἵ τε καθ' ὕλην
Ἄλγεα πάσχουσιν, κορυφὰς ὀρέων ἐφέποντες.
Οὔτ' ἄρα ποίμνῃσιν καταΐσχεται, οὔτ' ἀρότοισιν,
Ἀλλ' ἥγ' ἄσπαρτος καὶ ἀνήροτος ἤματα πάντα
Ἀνδρῶν χηρεύει, βόσκει δέ τε μηκάδας αἶγας.
Οὐ γὰρ Κυκλώπεσσι νέες πάρα μιλτοπάρῃοι,
Οὐδ' ἄνδρες νηῶν ἔνι τέκτονες, οἵ κε κάμοιεν
Νῆας ἐϋσσέλμους, αἵ κεν τελέοιεν ἕκαστα,
Ἄστε' ἐπ' ἀνθρώπων ἱκνεύμεναι, οἷά τε πολλὰ
Ἄνδρες ἐπ' ἀλλήλους νηυσὶν περόωσι θάλασσαν,
Οἵ κέ σφιν καὶ νῆσον ἐϋκτιμένην ἐκάμοντο.

Hinc verò vlterius nauigauimus triſtes corde
Læti ex morte euitata charis amiſſis ſociis.
Neq; certè mihi vlterius naues procedebãt vtrinq; agitatæ
Priuſquam horum miſerorũ ſociorũ ter vnumquemque vo-
Qui perierunt in campo à Ciconibus trucidati (caſſet.
Nauibus autem immiſit ventũ Boreã nubicogus Iupiter
Cum procella ingenti, nubibus verò cooperuit
Terram ſimul & pontum, ruit verò è cœlo nox.
Hæ quidem deinde ferebantur obliquæ, at vela ipſis
In tres quatuórque partes diſcidit vis venti.
Et hæc quidem ad naues recondimus timentes interitum:
Ipſas verò magno impetu ſubducimus ad continentem.
Hic duas noctes & duos dies continenter ſemper
Iacebamus, ſimulq; labore & doloribus animũ macerãtes. κ. συνεχ.
Sed quando iam tertiam diem pulchricoma perfecit aurora
Malis erectis, veliſq; albis explicatis
Sedimus, illa ventuſq; gubernatoreſq; dirigebant.
Et illæſus perueniſſem in patriam terram,
Sed me vnda fortaſſis æſtúſque circumfl-ectentem Maleiam
Et Boreas abiecit, auocauit autem Cytheris
Hinc nouem diebus ferebar aduerſis ventis
Pontum per piſcoſum: cæterùm decima die conſcendimus Vlyſſes defertur ad Lotophagos.
Terram Lotophagorum, qui floridum cibum edunt.
Hic littus conſcendimus, & hauſimus aquam.
Statim autem prandium ceperunt celeres apud naues ſocij.
Porrò poſtquam cibum guſtauimus & potum,
Certè tum ego ſocios præmittebam, vt eundo audirent,
(Viris duobus ſelectis, quibus tertiũ præconẽ ſimul adiunxi)
Quinam viri eſſent in terra cibum ſumentes.
Hi ſtatim digreſſi venerunt ad viros Lotophagos.
Neque ſanè Lotophagi parabant ſociis mali quippiam
Noſtris, ſed ipſis præbuerunt lotum guſtare.
Horum. n. quicunque loti comediſſent dulciſſimum fructũ, Loti herbæ miranda vis.
Non iam renunciare rurſum volebant, neque redire:
Sed illic volebant cum viris Lotophagis
Lotum edendo manere, reditúſque obliuiſci.
Hos quidem ego ad naues ducens flentes neceſſitate,
Nauibus in cauis ſub tranſtra ligaui attractos.
Cæterùm alios iuſſi iucundos ſocios
Feſtinantes naues conſcendere celeres,
Ne fortaſſis quis lotum comedens reditus obliuiſceretur.
Hi verò ſtatim ingreſſi & per tranſtra ſederunt:
Ordine verò ſedentes canum mare quatiebant remis.
Illinc autem vlterius nauigauimus triſtes corde.
Cyclopum autem ad terram ſuperborum exlegum
Venimus, qui ſanè diis freti immortalibus,
Neque plantant manibus plantam, neque arant.
Sed hæc inſeminata & inarata omnia proueniunt, Cyclopum inſula fertilis.
Triticum & ordeum, atque vites, quæ quidem ferunt
Vinum, ex magnis vuis, & ipſis Iouis imber incrementum dat:
Illis verò neque conciones conſiliariæ ſunt neque iura,
Sed ipſi celſorum montium inhabitant cacumina,
In ſpeluncis cauis, ius autem dat vnuſquiſque
Liberis atque vxoribus: neque ſe inuicem curant.
Inſula deinde breuis è portu obtenditur
Terræ Cyclopum, non propè, neque remota,
Syluoſa: in ea verò capræ infinitæ naſcuntur
Syluestres, neque enim frequentatio hominum prohibet
Neque ipſam inueſtigant venatores, qui per ſyluam
Dolores patiuntur, iuga montium luſtrantes.
Neque certè gregibus depaſcitur neque aratur,
Sed ipſa inſeminata & inarata diebus omnibus,
Viris caret. paſcit verò balantes capras.
Non enim Cyclopibus naues adſunt milto pictæ,
Neque viri inſunt nauium fabri qui perficerent
Naues tranſtratas, quæ perficerent ſingula,
Ad vrbes hominum euntes veluti crebrò
Viri ad ſe inuicem mare tranſmittunt nauibus,
Quippe ipſis & inſulam bene habitatam colerent.

Neque omnino maligna, ferret verò tempeſtiua omnia.
Inſunt enim prata maris cani ad littus
Irrigua, mollia, inprimis enim perennes vites eſſent.
In ea quidem facilis profundus ſegetum-campus eſſet
Suo tempore meteretur: quandoquidē valdè pingue ſolū eſt.
In ea portus opportunus, vt non opus funibus ſit,
Neque anchoras eijcere, neque rudentes alligare,
Sed qui appulerint manere aliquandiu, donec nautarum
Animus voluerit & aſpirarent venti.
Cæterùm ad initium portus fluit limpida aqua,
Fons ſub ſpecu, circum autem alnus naſcitur.
Huc appulimus, atque aliquis deus dux viæ fuit
Noctem per obſcuram, non enim antea licebat videre,
Caligo enim circa naues denſa erat, neque luna
E cœlo lucebat: obſcurata verò erat nubibus.
Hic nullus inſulam vidit oculis:
Neque ſanè fluctus immenſos prouolutos ad littus
Vidimus, antequam naues bene tabulatas applicaſſemus:
Appulſis autem nauibus collegimus vela omnia,
Ipſi etiam egreſſi in littus maris.
Tum verò dormientes expectauimus auroram diuinam.
Quādo autem manè-genita apparuit roſeis-digitis aurora,
Inſulam admirantes, ambulauimus per eam.
Excitarunt autem Nymphæ filiæ Iouis Ægida habentis
Capras montanas, vt prandium ſumerent ſocij.
Continuò incuruos arcus, & haſtas longo-ferro
Cepimus ex nauibus: in tres autem partes inſtructi
Iaculabamur, ſtatim autē dedit deus decentem venationē.
Naues a me ſequebantur duodecim, in vnaquaque autem
Nouem ſortitus ſum capras, mihi decem elegerunt ſoli.
Sic tum tota die ad ſolem occidentem
Sedebamus, comedentes carnes multas & vinum dulce.
Non enim nauium abſumptum erat vinum rubrum,
Sed ſuppetebat: multum enim in amphoris ſinguli
Hauſimus Ciconum ſacrum oppidum depopulati.
Cyclopum autem ad terram proſpicimus qui propè erant,
Fumúmque ipſorúmque murmur ouiúmque & caprarum.
Quando autem ſol occidit, & ſerum aduenit,
Tum dormiuimus in littore maris.
Quando a manè-genita apparuit roſeis-digitis aurora,
Et tum ego concione habita ad omnes loquutus ſum,
Alij quidem nunc manete mihi dilecti ſocij:
Cæterùm ego cum naui mea & cum ſocijs meis
Tranſmittens, hos verò homines explorabo quinam ſint,
An illi contumelioſi & agreſtes, neque iuſti,
Aut hoſpitales & ipſis mens pia.
Sic fatus ad nauem conſcendi, iuſſi verò ſocios
Ipſóſque conſcendere & oram ſoluere.
Illi continuò conſcenderunt, & per tranſtra ſederunt.
Ordine autem ſedentes, canum mare verberabant remis.
Sed cùm iam in locum peruenimus propinquum,
Antrum Polyphemi. *Hic in extrema parte ſpeluncam vidimus propè mare*
Excelſam, lauris denſam, hic autem multa
Pecora ouéſque & capræ quieſcebant, iuxta autem aula
Excelſa ædificata erat exciſis lapidibus,
Longiſque pinis, & quercubus alticomis.
Hic vir habitabat ingens, qui certè pecora
Solus paſcebat longè, neque cum alijs
Verſabatur, ſed ſeorſum exiſtens infanda ſciebat.
Etenim monſtrum erat horrendum, neque ſimilis
Homini humano, ſed cacumini ſyluoſo
Excelſorum montium, quando apparebat ſolum ab alijs.
Tum alios iuſſi dilectos ſocios
Illic apud nauémque manere & nauem cuſtodire.
Porrò ego eligens ſociorum duodecim optimos
Ibam, cæterùm caprinum vtrem habebam nigri vini
Suauis, quod mihi dedit Maron Euanthei filius,
Sacerdos Apollinis, qui Iſmarum inhabitat,
γρ. παιδὶ *Quòd ipſum cum liberis defendimus atque vxore*

Οὐ μὲν γάρ τι κακή γε, φέροι δέ κεν ὥρια πάντα.
Ἐν μὲν γὰρ λειμῶνες ἁλὸς πολιοῖο παρ' ὄχθας
Ὑδρηλοὶ, μαλακοί· μάλα κ' ἄφθιτοι ἄμπελοι εἶεν.
Ἐν δ' ἄροσις λείη· μάλα κεν βαθὺ λήϊον αἰεὶ
Εἰς ὥρας ἀμῷεν, ἐπεὶ μάλα πῖαρ ὑπ' οὖδας.
Ἐν δὲ λιμὴν εὔορμος, ἵν' οὐ χρεὼ πείσματός ἐστιν,
Οὔτ' εὐνὰς βαλέειν, οὔτε πρυμνήσι' ἀνάψαι,
Ἀλλ' ἐπικέλσαντας μεῖναι χρόνον, εἰσόκε ναυτέων
Θυμὸς ἐποτρύνῃ, καὶ ἐπιπνεύσωσιν ἀῆται.
Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος ῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ,
Κρήνη ὑπὸ σπείους· περὶ δ' αἴγειροι πεφύασιν.
Ἔνθα κατεπλέομεν, καί τις θεὸς ἡγεμόνευε
Νύκτα δι' ὀρφναίην, οὐδὲ προὐφαίνετ' ἰδέσθαι.
Ἀὴρ γὰρ περὶ νηυσὶ βαθεῖ' ἦν, οὐδὲ σελήνη
Οὐρανόθεν προὔφαινε, κατείχετο δὲ νεφέεσσιν.
Ἔνθ' οὔτις τὴν νῆσον ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν·
Οὔτ' οὖν κύματα μακρὰ κυλινδόμενα προτὶ χέρσον
Εἰσίδομεν, πρὶν νῆας ἐϋσσέλμους ἐπικέλσαι.
Κελσάσῃσι δὲ νηυσὶ καθείλομεν ἱστία πάντα·
Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης,
Ἔνθα δ' ἀποβρίξαντες ἐμείναμεν ἠῶ δῖαν.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς,
Νῆσον θαυμάζοντες ἐδινεόμεσθα κατ' αὐτήν.
Ὦρσαν δὲ νύμφαι κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο
Αἶγας ὀρεσκῴους, ἵνα δειπνήσειαν ἑταῖροι.
Αὐτίκα καμπύλα τόξα καὶ αἰγανέας δολιχαύλους
Εἱλόμεθ' ἐκ νηῶν· διὰ δὲ τρίχα κοσμηθέντες
Βάλλομεν· αἶψα δ' ἔδωκε θεὸς μενοεικέα θήρην.
Νῆες μέν μοι ἕποντο δυώδεκα, ἐς δὲ ἑκάστην
Ἐννέα λάγχανον αἶγες· ἐμοὶ δὲ δέκ' ἔξελον οἴῳ.
Ὣς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Ἥμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
Οὐ γάρ πω νηῶν ἐξέφθιτο οἶνος ἐρυθρὸς,
Ἀλλ' ἐνέην· πολλὸν γὰρ ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἕκαστοι
Ἠφύσαμεν, Κικόνων ἱερὸν πτολίεθρον ἑλόντες.
Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ἐλεύσσομεν ἐγγὺς ἐόντων,
Καπνόν τ', αὐτῶν τε φθογγὴν ὀΐων τε καὶ αἰγῶν.
Ἦμος δ' ἠέλιος κατέδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,
Δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς,
Καὶ τότ' ἐγὼν ἀγορὴν θέμενος, μετὰ πᾶσιν ἔειπον,
Ἄλλοι μὲν νῦν μίμνετ' ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι·
Αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νηΐ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἑτάροισιν
Ἐλθὼν, τῶνδ' ἀνδρῶν πειρήσομαι οἵτινές εἰσιν,
Ἤ ῥ' οἵ γ' ὑβρισταί τε καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι,
Ἦε φιλόξεινοι, καί σφιν νόος ἐστὶ θεουδής.
Ὣς εἰπὼν ἀνὰ νηὸς ἔβην, ἐκέλευσα δ' ἑταίρους
Αὐτούς τ' ἀμβαίνειν, ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
Οἱ δ' αἶψ' εἴσβαινον, καὶ ἐπὶ κληῖσι καθῖζον.
Ἑξῆς δ' ἑζόμενοι πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸν χῶρον ἀφικόμεθ' ἐγγὺς ἐόντα,
Ἔνθα δ' ἐπ' ἐσχατιῇ σπέος εἴδομεν ἄγχι θαλάσσης,
Ὑψηλὸν, δάφνῃσι κατηρεφές· ἔνθα δὲ πολλὰ
Μῆλ', ὄϊές τε καὶ αἶγες ἰαύεσκον· περὶ δ' αὐλὴ
Ὑψηλὴ δέδμητο κατωρυχέεσσι λίθοισι,
Μακρῇσίν τε πίτυσσιν, ἰδὲ δρυσὶν ὑψικόμοισιν.
Ἔνθα δ' ἀνὴρ ἐνίαυε πελώριος, ὅς ῥά τε μῆλα
Οἶος ποιμαίνεσκεν ἀπόπροθεν· οὐδὲ μετ' ἄλλους
Πωλεῖτ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐὼν ἀθεμίστια ᾔδη.
Καὶ γὰρ θαῦμ' ἐτέτυκτο πελώριον, οὐδὲ ἐῴκει
Ἀνδρί γε σιτοφάγῳ, ἀλλὰ ῥίῳ ὑλήεντι
Ὑψηλῶν ὀρέων, ὅτε φαίνεται οἶον ἀπ' ἄλλων.
Δὴ τότε τοὺς ἄλλους κελόμην ἐρίηρας ἑταίρους
Αὐτοῦ πὰρ νηΐ τε μένειν καὶ νῆα ἔρυσθαι.
Αὐτὰρ ἐγὼ κρίνας ἑτάρων δυοκαίδεκ' ἀρίστους
Βῆν· ἀτὰρ αἴγεον ἀσκὸν ἔχον μέλανος οἴνοιο
Ἡδέος, ὅν μοι ἔδωκε Μάρων Εὐάνθεος υἱὸς,
Ἱρεὺς Ἀπόλλωνος, ὃς Ἴσμαρον ἀμφιβεβήκει.
Οὕνεκά μιν σὺν παιδὶ περισχόμεθ' ἠδὲ γυναικὶ

Ἁζόμενοι.

Ἁζόμενοι· ᾤκει γὰρ ἐν ἄλσεϊ δενδρήεντι
Φοίβου Ἀπόλλωνος. ὁ δέ μοι πόρεν ἀγλαὰ δῶρα·
Χρυσοῦ μέν μοι δῶκ' εὐεργέος ἑπτὰ τάλαντα,
Δῶκε δέ μοι κρητῆρα πανάργυρον, αὐτὰρ ἔπειτα
Οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι δυώδεκα πᾶσιν ἀφύσσας,
Ἡδὺν ἀκηράσιον, θεῖον ποτόν· οὐδέ τις αὐτὸν
Ἠείδη δμώων οὐδ' ἀμφιπόλων ἐνὶ οἴκῳ,
Ἀλλ' αὐτὸς τ' ἄλοχός τε φίλη, ταμίη τε μί' οἴη.
Τὸν δ' ὅτε πίνοιεν μελιηδέα οἶνον ἐρυθρὸν,
Ἓν δέπας ἐμπλήσας, ὕδατος ἀνὰ εἴκοσι μέτρα
Χεῦ'· ὀδμὴ δ' ἡδεῖα ἀπὸ κρητῆρος ὀδώδει,
Θεσπεσίη· τότ' ἂν οὔ τοι ἀποσχέσθαι φίλον ἦεν.
Τοῦ φέρον ἐμπλήσας ἀσκὸν μέγαν, ἐν δὲ καὶ ᾖα
Κωρύκῳ· αὐτίκα γάρ μοι ὀίσατο θυμὸς ἀγήνωρ
Ἄνδρ' ἐπελεύσεσθαι μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκὴν,
Ἄγριον, οὔτε δίκας εὖ εἰδότα οὔτε θέμιστας.
Καρπαλίμως δ' εἰς ἄντρον ἀφικόμεθ', οὐδέ μιν ἔνδον
Εὕρομεν, ἀλλ' ἐνόμευε νομὸν κάτα πίονα μῆλα.
Ἐλθόντες δ' εἰς ἄντρον ἐθηεύμεσθα ἕκαστα·
Ταρσοὶ μὲν τυρῶν βρῖθον, στείνοντο δὲ σηκοὶ
Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων, διακεκριμέναι δὲ ἕκασται
Ἔρχατο, χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι,
Χωρὶς δ' αὖθ' ἕρσαι· ναῖον δ' ὀρῷ ἄγγεα πάντα,
Γαυλοί τε σκαφίδες τε τετυγμένα, τοῖς ἐνάμελγεν.
Ἔνθ' ἐμὲ μὲν πρώτισθ' ἕταροι λίσσοντ' ἐπέεσσι
Τυρῶν * αἰνυμένους ἰέναι πάλιν, αὐτὰρ ἔπειτα
Καρπαλίμως ἐπὶ νῆα θοὴν ἐρίφους τε καὶ ἄρνας
Σηκῶν ἐξελάσαντας ἐπιπλεῖν ἁλμυρὸν ὕδωρ·
Ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην, (ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν)
Ὄφρ' αὐτόν τε ἴδοιμι, καὶ εἴ μοι ξείνια δοίη.
Οὐδ' ἄρ' ἔμελλ' ἑτάροισι φανεὶς ἐρατεινὸς ἔσεσθαι.
Ἔνθα δὲ πῦρ κήαντες * ἐθύσαμεν, ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
Τυρῶν αἰνύμενοι φάγομεν, μένομέν τέ μιν ἔνδον
Ἥμενοι, εἷος ἐπῆλθε νέμων· φέρε δ' ὄβριμον ἄχθος
Ὕλης ἀζαλέης, ἵνα οἱ ποτιδόρπιον εἴη.
Ἔντοσθεν δ' ἄντροιο βαλὼν ὀρυμαγδὸν ἔθηκεν.
Ἡμεῖς δὲ δείσαντες ἀπεσσύμεθ' ἐς μυχὸν ἄντρου.
Αὐτὰρ ὅ γ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλασε πίονα μῆλα
Πάντα μάλ' ὅσσ' ἤμελγε, τὰ δ' ἄρσενα λεῖπε θύρηφι,
Ἀρνειούς τε τράγους τε, βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς.
Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑψόσ' ἀείρας,
Ὄβριμον· οὐκ ἂν τόν γε δύω καὶ εἴκοσ' ἄμαξαι
Ἐσθλαὶ τετράκυκλοι ἀπ' οὔδεος ὀχλίσσειαν·
Τόσσην ἠλίβατον πέτρην ἐπέθηκε θύρῃσιν.
Ἑζόμενος δ' ἤμελγεν ὄις καὶ μηκάδας αἶγας,
Πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἔμβρυον ἧκεν ἑκάστῃ.
Αὐτίκα δ' ἥμισυ μὲν θρέψας λευκοῖο γάλακτος
Πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν ἀμησάμενος κατέθηκεν.
Ἥμισυ δ' αὖτ' ἔστησεν ἐν ἄγγεσιν, ὄφρα οἱ εἴη
Πίνειν αἰνυμένῳ, καί οἱ ποτιδόρπιον εἴη.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἃ ἔργα,
Καὶ τότε πῦρ ἀνέκαιε, καὶ εἴσιδεν, εἴρετο δ' ἡμέας,
Ὦ ξεῖνοι, τίνες ἐστέ; πόθεν πλεῖθ' ὑγρὰ κέλευθα;
Ἤ τι κατὰ πρῆξιν, ἦ μαψιδίως ἀλάλησθε,
Οἷά τε ληιστῆρες ὑπεὶρ ἅλα, τοί τ' ἀλόωνται
Ψυχὰς παρθέμενοι, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες;
Ὣς ἔφαθ', ἡμῖν δ' αὖτε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ
Δεισάντων φθόγγον τε βαρὺν, αὐτόν τε πέλωρον.
Ἀλλὰ καὶ ὥς μιν ἔπεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπον,
Ἡμεῖς τοι Τροίηθεν ἀποπλαγχθέντες Ἀχαιοὶ
Παντοίοις ἀνέμοισιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
Οἴκαδε ἱέμενοι, ἄλλην ὁδὸν, ἄλλα κέλευθα
Ἤλθομεν· οὕτω που Ζεὺς ἤθελε * μητίσασθαι.
Λαοὶ δ' Ἀτρεΐδεω Ἀγαμέμνονος εὐχόμεθ' εἶναι,
Τοῦ δὴ νῦν γε μέγιστον ὑπουράνιον κλέος ἐστί·
Τόσσην γὰρ διέπερσε πόλιν, καὶ ἀπώλεσε λαοὺς
Πολλούς· ἡμεῖς δ' αὖτε κιχανόμενοι τὰ σὰ γοῦνα
Ἱκόμεθ', εἴ τι πόροις ξεινήιον, ἠὲ καὶ ἄλλως
Δοίης δωτίνην, * ἥ τε ξείνων θέμις ἐστίν.

Reuerentia moti, habitabat autem in luco arborifero
Phœbi Apollinis, ille mihi dederat pulchra dona,
Auri quidem mihi dedit elaborati ſeptem talenta,
Dedit autem mihi craterem totum argenteum, cæterum poſtea
Vinum in amphoris duodecim omnibus hauſtum
Suaue, incorruptibile, diuinum potum, neq; quiſquam illud
Nouerat famulorum neque ancillarum in domo,
Sed ipſeque vxorq; chara promaq; vna ſola. Vinũ Maroneũ memorabile.
Hoc quoties biberent dulce vinum rubrum
Vno poculo impleto, aquæ viginti menſuras
Immiſcuit, dulcis autem odor ab cratere ſpirabat
Diuinus, tum non tibi abſtinere gratum fuiſſet.
Huius ferebam impletum vtrem magnum, viatica autem
In pera ſtatim autem mihi excitabatur animus generoſus,
Virum adire ingenti præditum fortitudine
Agreſtem, neque iura bene doctum, neque leges.
Celeriter autem antrum venimus neque ipſum intus Vlyſſes ingreditur antrum Polyphemi.
Inuenimus, ſed paſcebat paſcua per pinguia pecora.
Venientes autem in antrum admirabamur ſingula.
Vaſa quidem caſeis onerabantur, repleta erant ſtabula
Agnorum atque hœdorum, ſeparata verò ſingula
Incluſa erant, ſeparatim quidem agni ſeorſum iuniores.
Separatim recentes nata, natabant ſero vaſa omnia,
Mulctraliaque ſcaphaq; accõmodata quibus immulgebat.
Tum me primum ſocij precabantur verbis,
Vt ſumptis caſeis abiremus rurſus, cæterum deinde γρ. ἐχθομένους.
Celeriter ad nauem celerem hœdóſque & agnos
A ſtabulis eripientes nauigare ſalſam aquam.
Sed ego non parui, (certè multò ſatius fuiſſet,)
Donec ipſum viderem, & mihi hoſpitalia daret.
Neque ſanè futurus erat ſocijs viſus amabilis.
Tum autem ignem accendentes manſimus, ac & ipſi γρ. ἠνύσαμεν.
Caſeos ſumentes comedimus expectauimúſque ipſum intus
Sedentes, donec venit paſcens, ferebat autem ingens pondus
Ligni aridi, vt illi ad cœnam eſſet.
Extra autem antrum deijciens ſtrepitum fecit.
Nos autem perterriti diuertimus in receſſus antri,
Cæterum ille in latam ſpeluncam egit pinguia pecora,
Omnia penitus quæ mulgebat, at mares reliquit foris,
Arietéſque hircóſque altam extra aulam.
Cæterum deinde admouit repagulum ingens altè leuans
Graue, non illud duo & viginti currus
Fortes, quaternis rotis à ſolo dimouere potuiſſent.
Tantam excelſam petram admouit ianuæ.
Sedens autem mulſit oues & balantes capras,
Omnia vt decebat, & fœtum ſubmiſit ſingulis,
Statim autem dimidium coagulans albi lactis
Textilibus in calathis conſtructum repoſuit,
Dimidium autem rurſus conſtituit in vaſibus, vt ei eſſet
In potum comedenti, & ei ad cœnam ſufficeret.
Cæterum poſtquam feſtinauit expeditis illis ſuis operibus,
Et tum ignem accendit & aſpexit, interrogauit nos,
O hoſpites, quinam eſtis? vnde nauigatis humidum mare? Polyphemus aduenas interrogat.
Num ad negotiationem, aut temere erratis?
Perinde atque piratæ ſupra mare qui errant
Animas periculo obijcientes, malum alienigenis ferentes?
Sic ait, nobis autem ſtatim exanimatum eſt charum cor
Timentibus ſonitumq; grauem ipſumq; monſtrum.
Verùm etiam ſic ipſum verbis excipiens alloquutus ſum. Vlyſſes reſpondet.
Nos quidem à Troia aberrantes Græci,
Diuerſis ventis ſuper ingentes fluctus maris,
Domum petentes, alia via, alijs itineribus
Venimus, ſic fortaſſis Iupiter voluit moliri, γρ. μηδέσασθαι.
Milites autem Atridæ Agamemnonis gloriamur eſſe,
Cuius certè nunc maxima ad cœlum gloria eſt.
Tantam enim euertit vrbem & perdidit populos
Multos, nos autem rurſus procumbentes ad tua genua
Supplicamus, ſi quod præbeas hoſpitale, ſiue etiam aliter
Donum dare quale hoſpitibus dare fas eſt. γρ. ἥ τε.

Sed verere,optime,deos,ſupplices enim tibi ſumus.
Iupiter hoſpitalis. *Iupiter autem vltor eſt ſupplicumq́, hoſpitumq́,*
Hoſpitalis,qui hoſpitibus ſimul verecundis opitulatur.
Sic loquutus,ille.v. mihi rurſus reſpondit ſæuo animo,
Stultus es ô hoſpes,quòd longè aduenisti,
γρ. δειδίμεν. *Qui me deos iubes ſiue timere,atque obſeruare.*
Cyclopes Deorum contemptores. *Non enim Cyclopes Iouem à capra nutritum curant,*
Neque deos beatos,quoniam multò præſtantiores ſumus.
Neque ego Iouis inimicitias euitans parcam,
Neque tibi,neque ſocijs,niſi me animus iubeat,
Sed mihi dic vbi habes huc profectus bene factam nauem,
An alicubi in extremis locis,aut propè,vt ſciam.
Sic ait tentans,me autem non latuit ſcientem plurima,
Sed ipſum viciſſim alloquutus ſum doloſis verbis,
Nauem quidem fregit Neptunus terræ quaſſator,
Ad ſcopulos coniectam veſtræ ad fines terræ,
Promontorio adactam:Ventus autem ex ponto intulit.
Cæterùm ego cum hiſce effugi arduam perniciem.
Sic loquutus ſum, ille autem nihil reſpondit ſæuo animo.
Sed ipſe irruens ſocijs manus intulit,
Duos autem corripiens quemadmodum catulos ad terram
Cyclops duos ſocios Vlyſſis deuorat. *Illiſit,cerebrum.n.humi effluebat, irrigabat autem terram.*
Hos autem membratim reſecans apparabat cœnam,
Deuorabat.n.quemadmodum leo montanus, neque reliquit
Inteſtináque carnéſque & oſſa medullis plena.
Nos autem flentes ſuſtulimus Ioui manus,
Miſeram rem videntes,deſperatio autem inuaſit animũ,
Cæterùm poſtquam Cyclops magnũ impleuerat ventrem,
γρ. ἐπλήσατο. *Humanas carnes comedens & adhuc merum lac bibens,*
Iacuit intra antrum extenſus inter pecora.
Hunc quidem ego volui magnanimo animo
Propius accedens gladium acutum ſtringens ab femore
Vulnerare ad pectus,vbi præcordia hepar circumdant,
Manus admouens,aliud autem conſilium me impediuit
Illic enim etiam nos periiſſemus ſæua morte,
Non enim poteramus ab ianua excelſa
Manibus mouere ſaxum graue quod admouit.
Itaque tum ingemiſcentes expectauimus auroram diuinam.
Quãdo autem manè-genita apparuit roſeis digitis aurora,
Tunc ignem accendit,& mulſit inclyta pecora
Omnia vt decuit,& ſuum fœtum ſubmiſit ſingulis.
Porrò poſtquam feſtinauit perficiens ſua opera,
Simul ille rurſus duobus correptis apparauit ientaculum.
γρ. δόρπον. *Vt ientauit autem ex antro egit pinguia pecora,*
Leuiter dimouens obicem ingentem,cæterùm poſtea
Rurſus admouit,veluti ſi pharetræ operculum opponeret.
Plurimo autem ſibilo ad montem egit pinguia pecora
Cyclops,ſed ego relinquebar mala profundè cogitans.
Si quo pacto vlciſcerer,daret autem votum Pallas.
Vlyſſis cõſilium. *Illud autem mihi in animo optimum apparebat conſilium.*
Cyclopis enim iacebat ingens claua ad ſtabulum,
Viridis oleagina,hanc quidem inciderat vt ferret
Arefactam,hanc quidem nos aſſimilabamus inſpicientes,
Quantus eſt malus nauis viginti remis agitatæ nigræ
Onerariæ latæ,quæ penetrat ingentes fluctus:
Tanta erat longitudo,tanta ſpiſſitudo aſpectu.
Ab hac quantum vlna eſt ego abſcidi aſtans,
Et appoſui ſocijs,polire autem iuſſi.
Hi verò planum leuigarunt,ego autem acui aſtans
Summitatem,ſtatim autem apprehendens preſſi in igne ardente,
Et hanc quidem bene depoſui abſcondens ſub ſtercore,
Quod per ſpeluncam fuſum erat multum denſe abundè.
Cæterùm alios ſortè ſortiri iuſſi
Quinam auderet mecum vectem ſublatum
γρ. ἐώ. *Inſerere in oculum,quando illum dulcis ſomnus occuparet.*
Illi ſortiti ſunt,quos vtique voluiſſem ipſe capere
γρ. ἐλέχθην. *Quatuor,cæterùm ego quintus,cum his electus ſum.*
Veſpertinus autem rediit villoſa pecora paſcens.
Continuò verò in latum ſpeluncam egit pinguia pecora

Ἀλλ' αἰδεῖο φέριστε θεούς. ἱκέται δέ τοι εἰμέν.
Ζεὺς δ' ἐπιτιμήτωρ ἱκετάων τε ξείνων τε.
Ξείνιος, ὃς ξείνοισιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.
Ὣς ἐφάμην. ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμείβετο νηλέϊ θυμῷ,
Νήπιος εἰς ὦ ξεῖν', ἢ τηλόθεν εἰλήλουθας,
Ὅς με θεοὺς κέλεαι ἢ* δειδίμεν ἢ ἀλέασθαι.
Οὐ γὰρ Κύκλωπες Διὸς αἰγιόχου ἀλέγουσιν,
Οὐδὲ θεῶν μακάρων' ἐπεὶ ἦ πολὺ φέρτεροί εἰμεν.
Οὐδ' ἂν ἐγὼ Διὸς ἔχθος ἀλευάμενος πεφιδοίμην,
Οὔτε σεῦ, οὔθ' ἑτάρων, εἰ μὴ θυμός με κελεύοι.
Ἀλλά μοι εἴφ' ὅπῃ ἔσχες ἰὼν εὐεργέα νῆα,
Ἤπου ἐπ' ἐσχατιῆς, ἢ καὶ σχεδὸν ὄφρα δαείω.
Ὣς φάτο πειράζων. ἐμὲ δ' οὐ λάθεν εἰδότα πολλά,
Ἀλλά μιν ἄψορρον προσέφην δολίοις ἐπέεσσι,
Νέα μέν μοι κατέαξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Πρὸς πέτρῃσι βαλὼν ὑμῆς ἐπὶ πείρασι γαίης,
Ἄκρῃ προσπελάσας' ἄνεμος δ' ἐκ πόντου ἔνεικεν.
Αὐτὰρ ἐγὼ σὺν τοῖσδε ὑπέκφυγον αἰπὺν ὄλεθρον.
Ὣς ἐφάμην. ὁ δέ μ' οὐδὲν ἀμείβετο νηλέϊ θυμῷ.
Ἀλλ' ὅγ' ἀναΐξας ἑτάροις ἐπὶ χεῖρας ἴαλλε·
Σὺν δὲ δύω μάρψας, ὥς τε σκύλακας ποτὶ γαίῃ
Κόπτ'· ἐκ δ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν.
Τοὺς δὲ διὰ μελεϊστὶ ταμὼν ὁπλίσσατο δόρπον.
Ἤσθιε δ' ὥς τε λέων ὀρεσίτροφος, οὐδ' ἀπέλειπεν
Ἔγκατά τε σάρκας τε καὶ ὀστέα μυελόεντα.
Ἡμεῖς δὲ κλαίοντες ἀνεσχέθομεν Διῒ χεῖρας,
Σχέτλια ἔργ' ὁρόωντες' ἀμηχανίη δ' ἔχε θυμόν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωψ μεγάλην* ἐμπλήσατο νηδὺν,
Ἀνδρόμεα κρέ' ἔδων, καὶ ἐπ' ἄκρητον γάλα πίνων,
Κεῖτ' ἔντοσθ' ἄντροιο τανυσσάμενος διὰ μήλων·
Τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατὰ μεγαλήτορα θυμὸν,
Ἆσσον ἰὼν, ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
Οὐτάμεναι πρὸς στῆθος ὅθι φρένες ἧπαρ ἔχουσιν,
Χεῖρ' ἐπιμασσάμενος· ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρυκεν.
Αὐτοῦ γάρ κε καὶ ἄμμες ἀπωλόμεθ' αἰπὺν ὄλεθρον·
Οὐ γάρ κεν δυνάμεσθα θυράων ὑψηλάων
Χερσὶν ἀπώσασθαι λίθον ὄβριμον ὃν προσέθηκεν.
Ὣς τότε μὲν στενάχοντες ἐμείναμεν Ἠῶ δῖαν.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠώς,
Καὶ τότε πῦρ ἀνέκαιε, καὶ ἤμελγε κλυτὰ μῆλα
Πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἔμβρυον ἧκεν ἑκάστῃ.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἃ ἔργα,
Σὺν δ' ὅγε δ' αὖτε δύω μάρψας ὁπλίσσατο* δεῖπνον.
Δειπνήσας δ' ἄντρου ἐξήλασε πίονα μῆλα,
Ῥηϊδίως ἀφελὼν θυρεὸν μέγαν· αὐτὰρ ἔπειτα
Ἂψ ἐπέθηχ' ὡς εἴ τε φαρέτρῃ πῶμ' ἐπιθείη.
Πολλῇ δὲ ῥοίζῳ πρὸς ὄρος τρέπε πίονα μῆλα
Κύκλωψ. αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην κακὰ βυσσοδομεύων,
Εἴ πως τισαίμην,* δοίη δέ μοι εὖχος Ἀθήνη.
Ἥδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή·
Κύκλωπος γὰρ ἔκειτο μέγα ῥόπαλον παρὰ σηκῷ,
Χλωρὸν ἐλαΐνεον, τὸ μὲν ἔκταμεν ὄφρα φοροίη
Αὐανθέν' τὸ μὲν ἄμμες ἐΐσκομεν εἰσορόωντες
Ὅσσον θ' ἱστὸν νηὸς ἐεικοσόροιο μελαίνης,
Φορτίδος εὐρείης, ἥτ' ἐκπεράᾳ μέγα λαῖτμα·
Τόσσον ἔην μῆκος, τόσσον πάχος εἰσοράασθαι·
Τοῦ μὲν ὅσον τ' ὄργυιαν ἐγὼν ἀπέκοψα παραστὰς,
Καὶ παρέθηκ' ἑτάροισιν, ἀποξῦναι δ' ἐκέλευσα.
Οἱ δ' ὁμαλὸν ποίησαν' ἐγὼ δ' ἐθόωσα παραστὰς
Ἄκρον, ἄφαρ δὲ λαβὼν ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέῳ·
Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκα κατακρύψας ὑπὸ κόπρῳ,
Ἥ ῥα κατὰ σπείους κέχυτο μεγάλ' ἤλιθα πολλή,
Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κλήρῳ πεπαλάχθαι ἄνωγον,
Ὅστις τολμήσειεν ἐμοὶ σὺν μοχλὸν ἀείρας,
Τρίψαι* ἐν ὀφθαλμῷ ὅτε τὸν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι.
Οἱ δ' ἔλαχον τοὺς ἄν κε καὶ ἤθελον αὐτὸς ἑλέσθαι
Τέσσαρες, αὐτὰρ ἐγὼ πέμπτος μετὰ τοῖσιν* ἐλέγμην.
Ἑσπέριος δ' ἦλθεν καλλίτριχα μῆλα νομεύων·
Αὐτίκα δ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλασε πίονα μῆλα

Παντα

Πάντα μάλ', ἐδέ τι λεῖπε βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς,
Ἤ τι ὀϊσάμενος, ἢ καὶ θεὸς ὣς ἐκέλευεν.
Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑψόσ' ἀείρας,
Ἑζόμενος δ' ἤμελγεν ὄϊς καὶ μηκάδας αἶγας,
Πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἔμβρυον ἧκεν ἑκάστῃ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἃ ἔργα,
Σὺν δ' ὅ γε δ' αὖτε δύω μάρψας ὡπλίσσατο δόρπον.
Καὶ τότ' ἐγὼ Κύκλωπα προσηύδων ἄγχι παραστάς,
Κισσύβιον μετὰ χερσὶν ἔχων μέλανος οἴνοιο·
Κύκλωψ, τῆ, πίε οἶνον, ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα κρέα·
Ὄφρ' εἰδῇς οἷόν τι ποτὸν τόδε νηῦς ἐκεκεύθει
Ἡμετέρη· σοὶ δ' αὖ λοιβὴν φέρον, εἴ μ' ἐλεήσας
Οἴκαδε πέμψειας· σὺ δὲ μαίνεαι οὐκ ἔτ' ἀνεκτῶς.
Σχέτλιε, πῶς * κέν τίς σε καὶ ὕστερον ἄλλος ἵκοιτο
Ἀνθρώπων πολέων, ἐπεὶ οὐ κατὰ μοῖραν ἔρεξας.
Ὣς ἐφάμην, ὁ δ' ἔδεκτο καὶ ἔκπιεν· ἥσατο δ' αἰνῶς
Ἡδὺ ποτὸν πίνων, καί μ' ᾔτεε δεύτερον αὖτις,
Δός μοι ἔτι πρόφρων, καί μοι τεὸν οὔνομα εἰπὲ
Αὐτίκα νῦν, ἵνα τοι δῶ ξείνιον ᾧ κε σὺ χαίρῃς.
Καὶ γὰρ Κυκλώπεσσι φέρει ζείδωρος ἄρουρα
Οἶνον ἐριστάφυλον, καί σφιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει·
Ἀλλὰ τόδ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀπορρώξ.
Ὣς ἔφατ'· αὐτάρ οἱ αὖτις ἐγὼ πόρον αἴθοπα οἶνον.
Τρὶς μὲν ἔδωκα φέρων, τρὶς δ' ἔκπιεν ἀφραδίῃσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωπα περὶ φρένας ἤλυθεν οἶνος,
Καὶ τότε δή μιν ἔπεσσι προσηύδων μειλιχίοισι,
Κύκλωψ, εἰρωτᾷς μ' ὄνομα κλυτόν, αὐτὰρ ἐγώ τοι
Ἐξερέω· σὺ δέ μοι δὸς ξείνιον, ὥσπερ ὑπέστης.
Οὖτις ἐμοί γ' ὄνομα· Οὖτιν δέ με κικλήσκουσι
Μήτηρ ἠδὲ πατὴρ, ἠδ' ἄλλοι πάντες ἑταῖροι.
Ὣς ἐφάμην, ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμείβετο νηλέϊ θυμῷ,
Οὖτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι μετὰ οἷς ἑτάροισι,
Τοὺς δ' ἄλλους πρόσθεν· τὸ δέ τοι ξεινήϊον ἔσται.
Ἦ, καὶ ἀνακλινθεὶς πέσεν ὕπτιος· αὐτὰρ ἔπειτα
Κεῖτ' ἀποδοχμώσας παχὺν αὐχένα, κὰδ δέ μιν ὕπνος
Ἥρει πανδαμάτωρ· φάρυγος δ' ἐξέσσυτο οἶνος,
Ψωμοί τ' ἀνδρόμεοι· ὁ δ' ἐρεύγετο οἰνοβαρείων.
Καὶ τότ' ἐγὼ τὸν μοχλὸν ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα πολλῆς,
Εἷος θερμαίνοιτο· ἔπεσσι δὲ πάντας ἑταίρους
Θάρσυνον, μή τίς μοι ὑποδείσας ἀναδύη.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ὁ μοχλὸς ἐλάϊνος ἐν πυρὶ μέλλεν
Ἅψεσθαι, χλωρός περ ἐὼν, διεφαίνετο δ' αἰνῶς,
Καὶ τότ' ἐγὼν ἆσσον φέρον ἐκ πυρός, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
Ἵσταντ'· αὐτὰρ θάρσος ἐνέπνευσεν μέγα δαίμων.
Οἱ μὲν μοχλὸν ἑλόντες ἐλάϊνον, ὀξὺν ἐπ' ἄκρῳ,
Ὀφθαλμῷ ἐνέρεισαν· ἐγὼ δ' ἐφύπερθεν ἀερθεὶς
Δίνεον, ὡς ὅτε τις τρυπῷ δόρυ νήϊον ἀνὴρ
Τρυπάνῳ, οἱ δέ τ' ἔνερθεν ὑποσσείουσιν ἱμάντι
Ἁψάμενοι ἑκάτερθε, τὸ δὲ τρέχει ἐμμενὲς αἰεί·
Ὣς τοῦ ἐν ὀφθαλμῷ πυριήκεα μοχλὸν ἑλόντες
Δινέομεν, τὸν δ' αἷμα περίρρεε θερμὸν ἐόντα.
Πάντα δέ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας εὗσεν ἀϋτμὴ
Γλήνης καιομένης· σφαραγεῦντο δέ οἱ πυρὶ ῥίζαι.
Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν ἠὲ σκέπαρνον
Εἰν ὕδατι ψυχρῷ * βάπτει μεγάλα ἰάχοντα,
Φαρμάσσων (τὸ γὰρ αὖτε σιδήρου γε κράτος ἐστίν)
Ὣς τοῦ σίζ' ὀφθαλμὸς ἐλαϊνέῳ περὶ μοχλῷ.
Σμερδαλέον δὲ μέγ' ᾤμωξεν, περὶ δ' ἴαχε πέτρη,
Ἡμεῖς δὲ δείσαντες ἀπεσσύμεθ'· αὐτὰρ ὁ μοχλὸν
Ἐξέρυσ' ὀφθαλμοῖο πεφυρμένον αἵματι πολλῷ.
Τὸν μὲν ἔπειτ' ἔρριψεν ἀπὸ ἕο χερσὶν ἀλύων.
Αὐτὰρ ὁ Κύκλωπας μεγάλ' ἤπυεν, οἵ ῥά μιν ἀμφὶς
Ὤκεον ἐν σπήεσσι δι' ἄκριας ἠνεμοέσσας.
Οἱ δὲ βοῆς ἀΐοντες ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος·
Ἱστάμενοι δ' εἴροντο περὶ σπέος ὅττι ἑ κήδοι,
Τίπτε τόσον Πολύφημ' ἀρημένος ὧδ' ἐβόησας
Νύκτα δι' ἀμβροσίην, καὶ ἀΰπνους ἄμμε τίθησθα;
Ἦ μή τίς σευ μῆλα βροτῶν ἀέκοντος ἐλαύνει;
Ἦ μή τίς σ' αὐτὸν κτείνει δόλῳ ἠὲ βίηφι;

Omnia diligenter, neq; ullum reliquit profundâ extra cau-
Aut de induſtria opera, ſiue etiam deus ſic iuſſit. (lam
Porrò deinde admouit repagulum ingens altè ſubleuans,
Sedens autem mulſit oues & balantes capras,
Omnia vt decebat, & fœtus ſubmiſit ſingulis.
Cæterùm poſtquam feſtinauit perfectis ſuis operibus,
Simul ille rurſus duobus correptis apparauit cœnam:
Et tum ego Cyclopem alloquebar propè aſtans,
Poculum in manibus tenens nigri vini,
Cyclops accipe, bibe vinum poſtquam comediſti humanas
Vt ſcias qualem vtique potum nauis occultauerit (carnes
Noſtra, tibi autem rurſus libamen ferebam, ſi mei miſertus
Domum mittas, tu autem furis non amplius tolerabiliter
Infelix, quomodo quiſquam ad te in poſterum alius accedat
Ex hominibus plurimis, quoniam non ex officio egiſti.
Sic dixi, ille accepit & bibit gauiſus vehementer.
Dulcem potum bibens, & me rogauit ſecundò rurſus,
Da mihi adhuc benignus & mihi tuum nomen dic
Statim nunc, vt tibi dem hoſpitale munus *quo tu gaudeas.*
Etenim Cyclopibus fert alma terra
Vinum generoſum & illis Iouis imber auget:
Verùm hoc ambroſiæ & nectaris eſt latex.
Sic ait, cæterùm ei rurſus ego dedi ardens vinum.
Ter quidem præbui, ter autem ebibit inſipientia.
Cæterùm poſtquam Cyclopem circa mentem occupauit
Tum certè ipſum verbis alloquebar blandis, (vinum
Cyclops, interrogas me nomen inclytum, cæterùm ego tibi
Dicam, tu autem mihi da hoſpitale munus *vt pollicitus es,*
Nemo mihi nomen eſt, Neminem autem me vocant
Mater atque pater atque omnes alij ſocij.
Sic dicebam, ille autem me rurſus excepit ſæuo animo,
Neminem ego extremum edam poſt ſuos ſocios,
Alios quidem prius, hoc tibi hoſpitale munus erit.
Dixit, & recumbens cecidit ſupinus, cæterùm deinde
Iacebat inflexam craſſam ceruicem, & illum ſomnus
Cepit omnia domans, è gutture eructabat vinum,
Fruſtaque humanæ carnis, hic. a. eructabat vino grauatus.
Et tum ego vectem ſub cinere demiſi multo,
Vt caleſceret, verbiſque omnes ſocios
Confirmaui, ne aliquis mihi ſubueritus refugeret.
Sed cùm mox vectis oleaginus in igne erat
Arſurus viridis exiſtens, candebat vehementer.
Et tum ego propius attuli ex igne, circum autem ſocij
Stabant, cæterùm animum inſpirauit ingentem dæmon.
Hi quidem vecte apprehenſo oleagino acuto in ſummitate,
Oculo infixerunt, ego autem ſupernè innixus
Verſabam, veluti quis terebrat lignum vir nauale
Terebro, illi verò infrà torquent loro
Attingentes vtrinque, illud circumuoluitur aſſiduè ſemper.
Sic eius in oculo ignitum vectem capientes
Verſabamus, hunc. a. ſanguis circumfluebat calefactum.
Omnes. a. ei palpebras circum & ſupercilia cremauit vapor
Pupilla ardente, ſtridebant autem ei radices,
Veluti cùm vir faber ſecurim magnam aut aſciam
In aqua frigida mergit valde ſtridentem,
Corroborans, hoc enim ferri vtique robur eſt.
Sic huius ſtridebat oculus oleagineum circa vectem.
Horrendè autem eiulauit, inſonuit autem petra.
Nos autem perterriti diſſipati fugimus: cæterùm ille vectem
Exemit oculo aſperſum ſanguine multo.
Illum quidem deinde abiecit à ſe manibus anxius.
Cæterùm ipſe Cyclopas altè vocauit, illi circa ipſum
Habitabant in ſpeluncis per promontoria ventoſa.
Illi autem vocem audientes accurrebant aliunde alius,
Stantes autem interrogabant circa ſpeluncam quidnam
ipſum affligeret.
Cur tantum Polypheme læſus ſic clamaſti?
Noctem per diuinam & inſomnes nos feciſti?
Num quis à te oues mortalium inuito abegit?
Anne aliquis teipſum occiderit dolo an vi?

Vlyſſes Polyphemo vinum offert.

γρ. καὶ οἱ

Polyphemo vectis oleagino eruitur oculus.

γρ. Ἀθυλλ...

γρ. βάπτει

Polyphemus Cyclopes aduocat.

Hos rurſus ex antro alloquutus eſt fortis Polyphemus,
Amici, Nemo me interficit dolo, neque viribus.
Illi verò reſpondentes, verba volatilia dixerunt,
Quod ſi certè iam quis tibi vim infert cùm ſolus ſis,
Nullo modo licet Iouis magni effugere plagam.
Sed tu ſupplica patri Neptuno regi.
Sic dixerunt abeuntes, meum autem riſit charum cor,
Quòd nomen decepiſſet meum & inculpatum conſilium.
Cyclops autem ingemiſcénſque & dolens doloribus
Manibus palpitans, lapidem quidem amouit à ianua.
Ipſe autem intra ianuam ſedebat manus extendens
Si aliquem fortaſſis inter oues caperet exeuntem foras.
Sic enim me putabat in mente ſtultum eſſe.
Cæterùm ego deliberabam quid factu optimum eſſet,
Si quam ſociis mortis ſolutionem, atque mihi ipſi
Inuenirem, omnes enim dolos & conſilium texui.
Videlicet ob vitam, ingens enim malum præſens erat.
Vlyſsis aſtutia. *Illud autem mihi in animo optimum apparebat conſilium.*
Mares oues erant bene nutriti lanoſi,
Pulchrique magnique violaceam lanam habentes.
Hos tacitè colligaui bene tortis ſimibus,
In quibus Cyclops dormiebat monſtrum impia doctus,
Tribus vnà conſtructis, qui in medio virum ferebat,
Duo autem alij vtrinque ibant ſeruantes ſocios.
Terni autem ſingulos viros arietes ferebant, cæterùm ego
(Aries enim erat pecudum longè optimus omnium)
Huius tergum arripiens villoſum ſub ventrem delapſus
Pendebam: cæterùm manibus lana precioſiſſima
Firmiter implicitus tenebam audaci animo.
Sic tum quidē ingemiſcentes expectauimus aurorā diuinā.
Quando. a. manè-genita apparuit roſeis-digitis aurora,
Et tum continuò ad paſcua exegit maſcula pecora.
Fœminæ verò balabant immulctæ per ſtabula,
Vbera enim grauabantur, cuſtos verò doloribus multis
Afflictus, omnium ouium palpitabat terga
Rectè ſtantium, illud autem ſtultus non animaduertit
Vt illi ſub villoſorum arietū pectoribus ligati eſſent.
Vltimus aries pecorum exibat foras
Denſitate pilorum grauatus, & me varia cogitante.
Polyphemus arietē ſuum alloquitur. *Hunc palpitans alloquutus eſt fortis Polyphemus,*
Ignaue aries, quid mihi per ſpeluncam exis ouium
Vltimus? neutiquam antea relictus ibas ab ouibus,
Sed multò primus paſcebaris teneros flores herbæ
Magnificè incedens primus ad fluenta fluuiorū perueniens.
Primus autem ad caulam deſiderabas redire
Veſpertinus, nunc rurſus vltimus, num tu domini
Oculum deſideras? quem vir malus eruit
Cum moleſtis ſociis, poſtquam domuiſſet mentem vino
Nemo, quem nondum exiſtimo elapſum eſſe mortem.
Vtinam idem ſentires vocaliſque fieres
Dicere, vbinam ille meum robur effugit
Profectò ei cerebrum per ſpeluncam huc & illuc
Verberato flueret ad ſolum, meúmque cor
Quieſceret à malis, quæ mihi nihili precij vir intulit Nemo.
Sic loquutus arietem ab ſe demiſit foras.
Venientes autem paululum à ſpeluncáque & aula,
Primus ab ariete ſoluebar, ſolui autem ſocios.
Celeriter autem pecora rectipeda pinguia pinguedine
Multa ferientes pepulimus, donec ad nauem
Peruenimus, deſiderati charis ſociis viſi ſumus,
Qui effugimus mortem, alios verò ingemiſcebant flentes,
Sed ego non ſinebam, ſupercilijs autem innuebam ſingulis
Lugere, ſed iuſſi celeriter villoſa pecora,
Multa in nauem recipientes renauigare ſalſam aquam.
Illi ſtatim conſcenderunt & per tranſtra ſederunt,
Ordine autem ſedentes canum mare verberabant remis
Vlyſſes Polyphemo inſultat. *Sed quando tantum aberant quantum vtique audire poteſt clamitans,*
Et tunc ego Cyclopem alloquebar conuitiis,
Cyclops, non debebas imbellis viri ſocios

Τοὺς δ᾽ αὖτ᾽ ἐξ ἄντρου προσέφη κρατερὸς Πολύφημος,
Ὦ φίλοι, Οὖτίς με κτείνει δόλῳ, οὐδὲ βίηφι.
Οἱ δ᾽ ἀπαμειβόμενοι ἔπεα πτερόεντ᾽ ἀγόρευον,
Εἰ μὲν δὴ μήτις σε βιάζεται οἶον ἐόντα,
Νοῦσόν γ᾽ οὔπως ἔστι Διὸς μεγάλου ἀλέασθαι·
Ἀλλὰ σύ γ᾽ εὔχεο πατρὶ Ποσειδάωνι ἄνακτι.
Ὣς ἄρ᾽ ἔφαν ἀπιόντες. ἐμὸν δ᾽ ἐγέλασσε φίλον κῆρ
Ὡς ὄνομ᾽ ἐξαπάτησεν ἐμὸν καὶ μῆτις ἀμύμων.
Κύκλωψ δὲ στενάχων τε καὶ ὠδίνων ὀδύνῃσι,
Χερσὶ ψηλαφόων, ἀπὸ μὲν λίθον εἷλε θυράων.
Αὐτὸς δ᾽ εἰνὶ θύρῃσι καθέζετο χεῖρε πετάσσας,
Εἴ τινά που μετ᾽ ὄεσσι λάβοι στείχοντα θύραζε.
Οὕτω γάρ πού μ᾽ ἤλπετ᾽ ἐνὶ φρεσὶ νήπιον εἶναι.
Αὐτὰρ ἐγὼ βούλευον ὅπως ὄχ᾽ ἄριστα γένοιτο,
Εἴ τιν᾽ ἑταίροισιν θανάτου λύσιν ἠδ᾽ ἐμοὶ αὐτῷ
Εὑροίμην. πάντας δὲ δόλους καὶ μῆτιν ὕφαινον,
Ὥστε περὶ ψυχῆς. μέγα γὰρ κακὸν ἐγγύθεν ἦεν.
Ἥδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή·
Ἄρσενες ὄιες ἦσαν ἐϋτρεφέες δασύμαλλοι
Καλοί τε μεγάλοι τε, ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχοντες·
Τοὺς ἀκέων συνέεργον ἐϋστρεφέεσσι λύγοισι,
Τῇς ἔπι Κύκλωψ εὗδε πέλωρ, ἀθεμίστια εἰδώς.
Σύντρεις αἰνύμενος· ὁ μὲν ἐν μέσῳ ἄνδρα φέρεσκεν,
Τὼ δ᾽ ἑτέρω ἑκάτερθεν ἴτην σώοντες ἑταίρους.
Τρεῖς δὲ ἕκαστον φῶτ᾽ ὄιες φέρον· αὐτὰρ ἐγώ γε
Ἀρνειὸς γὰρ ἔην μήλων ὄχ᾽ ἄριστος ἁπάντων·
Τοῦ κατὰ νῶτα λαβών, λασίην ὑπὸ γαστέρ᾽ ἐλυσθεὶς
Κείμην. αὐτὰρ χερσὶν ἀώτου θεσπεσίοιο
Νωλεμέως στρεφθεὶς ἐχόμην τετληότι θυμῷ.
Ὣς τότε μὲν στενάχοντες ἐμείναμεν ἠῶ δῖαν.
Ἦμος δ᾽ ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Καὶ τότ᾽ ἔπειτα νομόνδ᾽ ἐξέσσυτο ἄρσενα μῆλα.
Θήλειαι δ᾽ ἐμέμηκον ἀνήμελκτοι περὶ σηκούς.
Οὔθατα γὰρ σφαραγεῦντο. ἄναξ δ᾽ ὀδύνῃσι κακῇσι
Τειρόμενος, πάντων ὀίων ἐπεμαίετο νῶτα
Ὀρθῶν ἑσταότων. τὸ δὲ νήπιος οὐκ ἐνόησεν
Ὥς οἱ ὑπ᾽ εἰροπόκων ὀίων στέρνοισι δέδεντο.
Ὕστατος ἀρνειὸς μήλων ἔστειχε θύραζε,
Λάχνῳ στεινόμενος, καὶ ἐμοὶ πυκινὰ φρονέοντι·
Τὸν δ᾽ ἐπιμασσάμενος προσέφη κρατερὸς Πολύφημος,
Κριὲ πέπον, τί μοι ὧδε διὰ σπέος ἔσσυο μήλων
Ὕστατος; οὔτι πάρος γε λελειμμένος ἔρχεαι οἰῶν,
Ἀλλὰ πολὺ πρῶτος νέμεαι τέρεν᾽ ἄνθεα ποίης,
Μακρὰ βιβάς· πρῶτος δὲ ῥοὰς ποταμῶν ἀφικάνεις.
Πρῶτος δὲ σταθμόνδε λιλαίεαι ἀπονέεσθαι
Ἑσπέριος· νῦν αὖτε πανύστατος. ἦ σύ γ᾽ ἄνακτος
Ὀφθαλμὸν ποθέεις, τὸν ἀνὴρ κακὸς ἐξαλάωσε,
Σὺν λυγροῖς ἑτάροισι δαμασσάμενος φρένας οἴνῳ,
Οὖτις, ὃν οὔπω φημὶ πεφυγμένον εἶναι ὄλεθρον,
Εἰ δὴ ὁμοφρονέοις, ποτιφωνήεις τε γένοιο
Εἰπεῖν ὅππῃ κεῖνος ἐμὸν μένος ἠλασκάζει·
Τῷ κέ οἱ ἐγκέφαλός γε διὰ σπέος ἄλλυδις ἄλλῃ
Θεινομένου ῥαίοιτο πρὸς οὔδεϊ· κὰδ δὲ ἐμὸν κῆρ
Λωφήσειε κακῶν, τά μοι οὐτιδανὸς πόρεν Οὖτις.
Ὣς εἰπών, τὸν κριὸν ἀπὸ ἕο πέμπε θύραζε.
Ἐλθόντες δ᾽ ἠβαιὸν ἀπὸ σπείους τε καὶ αὐλῆς,
Πρῶτος ὑπ᾽ ἀρνειοῦ λυόμην, ὑπέλυσα δ᾽ ἑταίρους.
Καρπαλίμως δὲ τὰ μῆλα ταναύποδα, πίονα δημῷ
Πολλὰ περιτροπέοντες ἐλαύνομεν, ὄφρ᾽ ἐπὶ νῆα
Ἱκόμεθ᾽· ἀσπάσιοι δὲ φίλοις ἑτάροισι φάνημεν,
Οἳ φύγομεν θάνατον, τοὺς δὲ στενάχοντο γοῶντες.
Ἀλλ᾽ ἐγὼ οὐκ εἴων, ἀνὰ δ᾽ ὀφρύσι νεῦον ἑκάστῳ
Κλαίειν· ἀλλ᾽ ἐκέλευσα θοῶς καλλίτριχα μῆλα
Πόλλ᾽ ἐν νηὶ βαλόντας ἐπιπλεῖν ἁλμυρὸν ὕδωρ.
Οἱ δ᾽ αἶψ᾽ εἴσβαινον, καὶ ἐπὶ κληῖσι καθῖζον.
Ἑξῆς δ᾽ ἑζόμενοι πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς.
Ἀλλ᾽ ὅτε τόσσον ἀπῆν ὅσσον τε γέγωνε βοήσας,
Καὶ τότ᾽ ἐγὼ Κύκλωπα προσηύδων κερτομίοισι,
Κύκλωψ, οὐκ ἄρ᾽ ἔμελλες ἀνάλκιδος ἀνδρὸς ἑταίρους

Ἔδμεναι

Ἔδμεναι ἐν σπῆϊ γλαφυρῷ κρατερῆφι βίηφι·
Καὶ λίην σέ γ' ἔμελλε κιχήσεσθαι κακὰ ἔργα,
Σχέτλι', ἐπεὶ ξείνους οὐχ ἅζεο σῷ ἐνὶ οἴκῳ
Ἐσθέμεναι· τῷ σε Ζεὺς τίσατο καὶ θεοὶ ἄλλοι.
Ὣς ἐφάμην, ὁ δ' ἔπειτα χολώσατο κηρόθι μᾶλλον.
Ἧκε δ' ἀπορρήξας κορυφὴν ὄρεος μεγάλοιο,
Κὰδ δ' ἔβαλε προπάροιθε νεὸς κυανοπρώροιο,
Τυτθὸν, ἐδεύησεν δ' οἰήιον ἄκρον ἱκέσθαι·
Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης.
Τὴν δ' ἂψ ἤπειρόνδε παλιρρόθιον φέρε κῦμα
Πλημμυρὶς ἐκ πόντοιο, θέμωσε δὲ χέρσον ἱκέσθαι.
Αὐτὰρ ἐγὼ χείρεσσι λαβὼν περιμήκεα κοντὸν
Ὦσα παρέξ· ἑτάροισι δ' ἐποτρύνας ἐκέλευσα
Ἐμβαλέειν κώπῃς, ἵν' ὑπὲκ κακότητα φύγοιμεν,
Κρατὶ κατανεύων· οἱ δὲ προπεσόντες ἔρεσσον.
Ἀλλ' ὅτε δὴ δὶς τόσσον ἅλα πρήσσοντες ἀπῆμεν,
Καὶ τότ' ἐγὼ Κύκλωπα προσηύδων, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
Μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἐρήτυον ἄλλοθεν ἄλλος,

Σχέτλιε, τίπτ' ἐθέλεις ἐρεθιζέμεν ἄγριον ἄνδρα,
Ὃς καὶ νῦν πόντονδε βαλὼν βέλος ἤγαγε νῆα
Αὖτις ἐς ἤπειρον, καὶ δὴ φάμεν αὐτόθ' ὀλέσθαι.
Εἰ δὲ φθεγξαμένου τευ ἢ αὐδήσαντος ἄκουσε,
Σύν κεν ἄραξ' ἡμέων κεφαλὰς καὶ νήια δοῦρα,
Μαρμάρῳ ὀκριόεντι βαλών· τόσσον γὰρ ἵησιν.

Ὣς φάσαν, ἀλλ' οὐ πεῖθον ἐμὸν μεγαλήτορα θυμὸν,
Ἀλλά μιν ἄψορρον προσέφην κεκοτηότι θυμῷ,
Κύκλωψ, αἴ κέν τίς σε καταθνητῶν ἀνθρώπων
Ὀφθαλμοῦ εἴρηται ἀεικελίην ἀλαωτὺν,
Φάσθαι Ὀδυσσῆα πτολιπόρθιον ἐξαλαῶσαι,
Υἱὸν Λαέρτεω, Ἰθάκῃ ἔνι οἰκί' ἔχοντα.

Ὣς ἐφάμην, ὁ δέ μ' οἰμώξας ἠμείβετο μύθῳ,
Ὢ πόποι, ἦ μάλα δή με παλαίφατα θέσφαθ' ἱκάνει.
Ἔσκε τις ἐνθάδε μάντις ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε,
Τήλεμος Εὐρυμίδης, ὃς μαντοσύνῃ ἐκέκαστο,
Καὶ μαντευόμενος κατεγήρα Κυκλώπεσσιν.
Ὅς μοι ἔφη τάδε πάντα τελευτήσεσθαι ὀπίσσω,
Χειρῶν ἐξ Ὀδυσῆος ἁμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς.
Ἀλλ' αἰεί τινα φῶτα μέγαν καὶ καλὸν ἐδέγμην
Ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι, μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκήν·
Νῦν δέ μ' ἐὼν ὀλίγος τε καὶ οὐτιδανὸς καὶ * ἄκικυς,
Ὀφθαλμοῦ * ἀλάωσεν, ἐπεί μ' ἐδαμάσσατο οἴνῳ·
Ἀλλ' ἄγε δεῦρ' Ὀδυσεῦ, ἵνα τοι πὰρ ξείνια θείω,
Πομπήν τ' ὀτρύνω δόμεναι κλυτὸν Ἐννοσίγαιον.
Τοῦ γὰρ ἐγὼ παῖς εἰμί, πατὴρ δ' ἐμὸς εὔχεται εἶναι.
Αὐτὸς δ' αἴ κ' ἐθέλῃσ' ἰήσεται, οὐδέ τις ἄλλος
Οὔτε θεῶν μακάρων, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων.

Ὣς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον,
Αἲ γὰρ δὴ ψυχῆς τε καὶ αἰῶνός σε δυναίμην
Εὖνιν ποιήσας πέμψαι δόμον Ἄϊδος εἴσω,
Ὡς οὐκ ὀφθαλμόν γ' ἰήσεται οὐδ' Ἐνοσίχθων.

Ὣς ἐφάμην, ὁ δ' ἔπειτα Ποσειδάωνι ἄνακτι
Εὔχετο χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα,

Κλῦθι Ποσείδαον γαιήοχε κυανοχαῖτα.
Εἰ ἐτεόν γε σός εἰμι, πατὴρ δ' ἐμὸς εὔχεαι εἶναι,
Δὸς μὴ Ὀδυσσῆα πτολιπόρθιον οἴκαδ' ἱκέσθαι
Υἱὸν Λαέρτεω, Ἰθάκῃ ἔνι οἰκί' ἔχοντα.
Ἀλλ' εἴ οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν, καὶ ἱκέσθαι
Οἶκον ἐϋκτίμενον καὶ ἑὴν ἐς πατρίδα γαῖαν,
Ὀψὲ κακῶς ἔλθοι, ὀλέσας ἄπο πάντας ἑταίρους,
Νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης, εὕροι δ' ἐν πήματα οἴκῳ.

Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Κυανοχαίτης.
Αὐτὰρ ὅ γ' ἐξαῦτις πολὺ μείζονα λᾶαν ἀείρας,
Ἧκ' ἐπιδινήσας, ἐπέρεισε δὲ ἶν' ἀπέλεθρον.
Κὰδ δ' ἔβαλεν μετόπισθε νεὸς κυανοπρώροιο,
Τυτθὸν, ἐδεύησεν δ' οἰήιον ἄκρον ἱκέσθαι·
Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης.
Τὴν δὲ πρόσω φέρε κῦμα, θέμωσε δὲ χέρσον ἱκέσθαι.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφικόμεθ', ἔνθα περ ἄλλαι
Νῆες ἐΰσσελμοι μένον ἀθρόαι, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι

Mandere in ſpelunca caua forti vi,
Et ſanè te debebant inuadere mala facta,
Infelix quoniam hoſpites non verebaris tua in domo
Abſumere, ideóque te Iupiter vltus eſt & alij dij.
Sic dicebam, ille autem continuò iraſcebatur ex corde magis.
Miſit autem abrumpens verticem montis magni.
Deiecit autem ante nauem nigram-proram habentem,
Paululum autem abſuit gubernaculum extremum nanciſci.
Inundauit autem mare adueniente à petra.
Hanc ſtatim ad littus refluus, ferebat fluctus
Inundatio ex mari, appropinquauit vt littus attingeret.
Cæterùm ego manibus apprehendens ingentem contum
Detruſi ab littore, ſocios autem excitans imperaui
Inijcere remos, vt malum fugeremus
Capite annuens: hi autem incumbentes remigabant.
Sed quando certè bis tantum mare ſulcantes abiuimus,
Certè tum Cyclopem alloquebar, circum autem ſocij
Blandis verbis prohibebant hinc atque illinc,

Infelix, cur vis irritare agreſtem virum?
Qui etiam nunc in pontum iacto telo deduxit nauem
Rurſus ad continentem, & certè exiſtimabamus illic perituros.
Si verò reſonantem te aut loquentem audierit,
Colliderit poterit noſtra capita, & nauali a ligna,
Saxo aſpero iaciens. tantum enim iaculatur.

Sic dicebant, ſed non perſuaſerunt meum generoſum animum,
Sed ipſum rurſus allocutus ſum elato animo,
Cyclops, ſi quis te inter mortales homines
Oculi interrogauerit indecentem cæcitatem,
Dic Vlyſſem vrbium-euerſorem euulſiſſe
Filium Laertis in Ithaca domum habentem.

Sic dicebam, ille autẽ mihi eiulans reſpondebat ſermone, Telemus Cyclopum vates.
Papæ, quam ſcilicet mihi priſca vaticinia accidunt.
Erat quidam hic vates vir bonus magnúſque,
Telemus Eurymedes qui vaticinijs ſuperabat:
Et vaticinans conſenuit inter Cyclopas,
Qui mihi dicebat hæc omnia perfectum iri in poſterum,
Manibus ex Vlyſſis priuatum iri viſu.
Sed ſemper quendam virum ingentem & pulchrum exiſtimabam
Huc venturum eſſe magna præditum virtute.
Nunc autem me paruus & nihili & imbellis, γρ. ἀάασε, γρ. ἀλάωσεν, ἐπεί μ' ἐδαμάσσατο.
Oculo priuauit poſtquam domuit me vino.
Sed age huc veni, Vlyſſes, vt tibi hoſpitalia præbeam,
Deductionemq́ſolicitem dare inclytum Neptunum.
Huius ego filius ſum, pater autem meus gloriatur eſſe.
Ipſe autem ſiquidem voluerit ſanabit, neque quiſquam alius,
Neque deorum immortalium, vel mortalium hominum.

Sic aut. porrò ego ipſum excipiens alloquebar,
Vtinam verò anima & vita te potuiſſem
Spoliatum mittere intra Plutonis domum.
Haud ſanè oculum vtique ſanabit neque Neptunus.
Sic dicebam, ille continuò Neptuno regi
Supplicabat, manus extendens in cœlum ſtelliferum,

Audi Neptune terram continens nigra cæſarie, Imprecatur Vlyſſi Polyphemus.
Si vtique tuus ſum, pater autem meus gloriaris eſſe,
Da vt non Vlyſſes vrbium-euerſor in patriam veniat.
Filius Laertis in Ithaca domum habens.
At ſi illi fatale eſt amicóſque videre & peruenire
Domum ad bene-ædificatam, & ſuam in patriam terram,
Serò malè veniat, poſtquam perdiderit omnes ſocios
Naue in aliena, inueniat autem detrimentum domi.

Sic precans, hunc autem audiuit Neptunus.
Cæterùm ille rurſus multò maiore lapide ſublato,
Miſit circum rotatum, intendit autem magnam vim.
Deiecit autem poſt nauem nigro roſtro:
Paululum deſuit autem quin gubernaculum ſummum attingeret, adire
Exundauit autem mare proruente ab ſaxo.
Hanc autem vlterius ferebat fluctus, appropinquat verò terram
Sed quando certè ad inſulam peruenimus vbi aliæ
Naues bene tabulatæ ſtabant denſæ, in ipſis autem ſocij

Sedebant lugentes, nos expectantes ſemper.
Nauē quidem illuc vbi veniſſemus ſubduximus in arenas,
Ipſi autem exiuimus ad littus maris.
Pecora autem Cyclopis caua ex naui deducta
Diuiſimus, vt nullus mihi priuatus abiret ſua portione.
Arietem autem mihi ſoli fortes ſocij
Diuiſis ouibus dederunt præ aliis, eo enim in littore
Ioui atras nubes cogenti *Saturnio, qui omnibus imperat,*
Sacrificio facto fœmora incendi, ille. v. non curabat ſacra,
χρόζη. *Sed certè deliberabat quo pacto perderentur omnes*
Naues bene-tabulatæ, & mihi dilecti ſocij.
Sic tunc quidem tota die donec ſol occidit
Sedebamus, epulantes carnes immenſas, & dulce vinum.
Quando autem ſol occidit, & tenebræ ſuperuenerunt,
Et tum dormiuimus in littore maris.
Quando autē manè-genita apparuit roſeis-digitis aurora,
Tum ego ſociis illos *excitans imperaui,*
Et ipſos conſcendere & rudentes ſoluere.
Illi verò ſtatim ingreſſi ſunt, & per tranſtra ſedēre.
Ordine autem ſedentes canum mare verberabant remis.
Hinc verò vlterius nauigauimus triſtati corde
Læti ex morte euitata *poſtquam charos amiſimus ſocios.*

Εἵατ' ὀδυρόμενοι, ἡμέας ποτιδέγμενοι αἰεί,
Νῆα μὲν ἔνθ' ἐλθόντες ἐκέλσαμεν ἐν ψαμάθοισιν,
Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Μῆλα δὲ Κύκλωπος γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἑλόντες
Δασσάμεθ', ὡς μή τίς μοι ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης.
Ἀρνειὸν δ' ἐμοὶ οἴῳ ἐϋκνήμιδες ἑταῖροι
Μήλων δαιομένων δόσαν ἔξοχα· τὸν δ' ἐπὶ θινὶ
Ζηνὶ κελαινεφέϊ Κρονίδῃ, ὃς πᾶσιν ἀνάσσει,
Ῥέξας, μηρί' ἔκηον· ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο ἱρῶν,
Ἀλλ' ἄρα μερμήριζεν ὅπως ἀπολοίατο πᾶσαι
Νῆες ἐΰσσελμοι, καὶ ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι.
Ὣς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Ἥμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
Ἦμος δ' ἠέλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,
Καὶ τότ' ἐκοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠώς,
Δὴ τότ' ἐγὼν ἑτάροισιν ἐποτρύνων ἐκέλευσα
Αὐτούς τ' ἀμβαίνειν, ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
Οἱ δ' αἶψ' εἴσβαινον καὶ ἐπὶ κληῗσι κάθιζον.
Ἑξῆς δ' ἑζόμενοι πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς.
Ἔνθεν δὲ προτέρω πλέομεν ἀκαχήμενοι ἦτορ,
Ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἑταίρους.

ODYSSEÆ HOMERI, X. COMPOSITIO.

IN Æoliam inſulam peruenimus, vbi habitabat
Æolus Hippotades charus immortalibus dijs,
Natanti in inſula, totam verò ipſam circumdat murus
Ferreus, infragilis, leuis verò circùm currit petra.
Huius duodecim liberi in regia nati ſunt:
Sex quidem filiæ, ſex quidem filij pubeſcentes.
Tum ille filias coniunxit filiis, vt eſſent vxores.
Hi ſemper iuxta patrem charum & matrem venerandam
Conuiuantur: iuxta eas autem cibaria varia apponuntur:
Aeoli regio. *Nidoroſa autem domus circum perſonat in aula*
γρ. τρητοῖς λέχεσσι. *Die, nocte verò rurſus apud pudicas vxores*
Dormiunt, intraq́; tapetas & in teſſellatis lectis.
Equidem ad horum peruenimus vrbem & domos eximias,
Menſem. v. totum amicè excipiebat me, & interrogabat
Ilium Argiuorumq́; naues, & reditum Græcorum. (ſingula,
Cæterùm ego huic omnia vt decebat enarraui.
Sed quando certè ego iter poſtulabam atque admonebam
Dimittere, nihil quicquam ille abnuit, parauit. a. deductionē
Dedit autem mihi excoriatum vtrem bouis nouennis,
AEolus Vlyſſi dat vtrem ventorum. *In quo procelloſorum ventorum ligauit flatus.*
Illum enim promum ventorum fecit Saturnius,
Aut quidem mulcere aut tollere quemcunque velit.
Naue in caua alligauit funiculo ſplendido,
Argenteo, vt non quicquā præterflaret ne paululum quidē,
Cæterùm mihi flatum Zephyri immiſit vt flaret,
γρ. προέηκεν. *Vt ferret nauéſque & nos, non enim erat*
Perfecturus, ipſorum enim perijmus inſipientia.
Per nouem dies continuò nauigauimus noctéſque & dies,
Decima verò iam apparebat patria tellus.
Et iam qui faces præferrent vidimus propè exiſtentes.
Ibi me dulcis ſomnus occupauit defeſſum,
γρ. ὕπνος ἐπήλυθε. *Semper. n. pedē. i. clauū nauis mouebam, neq; cuiquam alij*
Dedi ſociorum, vt celeriter perueniremus in patriam terra.
Socij autem verbis ad ſe inuicem loquebantur,
Et me ſuſpicati ſunt aurumq́; & argentum domum reducere
Dona ab Æolo magnanimo Hippodote:
Sic autem aliquis dicebat conſpicatus in proximum alium,
O dij, quàm hic omnibus gratus eſt & magni pretij

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ ἡ κάππα ῥαψῳδία.

ΑΙΟΛΙΗΝ δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθ'· ἔνθα δ' ἔναιεν
Αἴολος Ἱπποτάδης, φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσι,
Πλωτῇ ἐνὶ νήσῳ. πᾶσαν δέ τέ μιν πέρι τεῖχος
Χάλκεον, ἄρρηκτον· λισσὴ δ' ἀναδέδρομε πέτρη.
Τοῦ καὶ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροις γεγάασιν.
Ἓξ μὲν θυγατέρες, ἓξ δ' υἱέες ἡβώοντες.
Ἔνθ' ὅ γε θυγατέρας πόρεν υἱάσιν εἶναι ἀκοίτας.
Οἱ δ' αἰεὶ παρὰ πατρὶ φίλῳ καὶ μητέρι κεδνῇ
Δαίνυνται· παρὰ δέ σφιν ὀνείατα μυρία κεῖται.
Κνισῆεν δέ τε δῶμα περιστεναχίζεται αὐλῇ
Ἤματα, νύκτας δ' αὖτε παρ' αἰδοίῃς ἀλόχοισιν
Εὕδουσ' ἔν τε τάπησι καὶ ἐν τρητοῖσι λεχέεσσι.
Καὶ μὲν τῶν ἱκόμεσθα πόλιν καὶ δώματα καλά.
Μῆνα δὲ πάντα φίλει με, καὶ ἐξερέεινεν ἕκαστα,
Ἴλιον, Ἀργείων τε νέας, καὶ νόστον Ἀχαιῶν.
Αὐτὰρ ἐγὼ τῷ πάντα κατὰ μοῖραν κατέλεξα.
Ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼν ὁδὸν ᾔτεον, ἠδ' ἐκέλευον
Πεμπέμεν, οὐδέ τι κεῖνος ἀνήνατο, τεῦχε δὲ πομπήν.
Δῶκε δέ μοι δείρας ἀσκὸν βοὸς ἐννεώροιο·
Ἔνθα δὲ βυκτάων ἀνέμων κατέδησε κέλευθα.
Κεῖνον γὰρ ταμίην ἀνέμων ποίησε Κρονίων,
Ἠμὲν παυέμεναι, ἠδ' ὀρνύμεν ὅν κ' ἐθέλῃσι.
Νηῒ δ' ἐνὶ γλαφυρῇ κατέδει μέρμιθι φαεινῇ
Ἀργυρέῃ, ἵνα μή τι παραπνεύσῃ ὀλίγον περ.
Αὐτὰρ ἐμοὶ πνοιὴν Ζεφύρου προέηκεν ἀῆναι,
Ὄφρα φέροι νῆάς τε καὶ αὐτούς. οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν
Ἐκτελέειν· αὐτῶν γὰρ ἀπωλόμεθ' ἀφραδίῃσιν.
Ἐννῆμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἦμαρ·
Τῇ δεκάτῃ δ' ἤδη ἀνεφαίνετο πατρὶς ἄρουρα·
Καὶ δὴ πυρπολέοντας ἐλεύσσομεν ἐγγὺς ἐόντας.
Ἔνθ' ἐμὲ μὲν γλυκὺς ὕπνος ἐπήλυθε κεκμηῶτα.
Αἰεὶ γὰρ πόδα νηὸς ἐνώμων, οὐδέ τῳ ἄλλῳ
Δῶχ' ἑτάρων, ἵνα θᾶσσον ἱκοίμεθα πατρίδα γαῖαν·
Οἱ δ' ἕταροι ἐπέεσσι πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
Καί μ' ἔφασαν χρυσόν τε καὶ ἄργυρον οἴκαδ' ἄγεσθαι,
Δῶρα παρ' Αἰόλου μεγαλήτορος Ἱπποτάδαο.
Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον,
Ὦ πόποι, ὡς ὅδε πᾶσι φίλος καὶ τίμιός ἐστιν

ἀνθρώποις, ὅτεών τε πόλιν καὶ γαῖαν ἵκηται.
πολλὰ μὲν ἐκ Τροίης ἄγεται κειμήλια καλὰ
ληΐδος· ἡμεῖς δ' αὖτε ὁμὴν ὁδὸν ἐκτελέσαντες
οἴκαδε νισσόμεθα κενεὰς σὺν χεῖρας ἔχοντες.
καὶ νῦν οἱ τάδ' ἔδωκε χαριζόμενος φιλότητι
Αἴολος. ἀλλ' ἄγε θᾶσσον ἰδώμεθα ὅττι τάδ' ἐστίν,
ὅσσος τις χρυσός τε καὶ ἄργυρος ἀσκῷ ἔνεστιν.
ὣς ἔφασαν, βουλὴ δὲ κακὴ νίκησεν ἑταίρων·
ἀσκὸν μὲν λῦσαν, ἄνεμοι δ' ἐκ πάντες ὄρουσαν.
τοὺς δ' αἶψ' ἁρπάξασα φέρεν πόντονδε θύελλα
κλαίοντας, γαίης ἄπο πατρίδος· αὐτὰρ ἔγωγε
ἐγρόμενος κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μερμήριξα
ἠὲ πεσὼν ἐκ νηὸς ἀποφθίμην ἐνὶ πόντῳ,
ἦ ἀκέων τλαίην καὶ ἔτι ζωοῖσι μετείην.
ἀλλ' ἔτλην καὶ ἔμεινα, καλυψάμενος δ' ἐνὶ νηῒ
κείμην. αἱ δ' ἐφέροντο κακῇ ἀνέμοιο θυέλλῃ
αὖτις ἐπ' Αἰολίην νῆσον, στενάχοντο δ' ἑταῖροι.
ἔνθα δ' ἐπ' ἠπείρου βῆμεν, καὶ ἀφυσσάμεθ' ὕδωρ·
αἶψα δὲ δεῖπνον ἕλοντο θοῇς παρὰ νηυσὶν ἑταῖροι.
αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιό τ' ἐπασσάμεθ' ἠδὲ ποτῆτος,
δὴ τότ' ἐγὼ κήρυκά τ' ὀπασσάμενος καὶ ἑταῖρον
βῆν εἰς Αἰόλου κλυτὰ δώματα· τὸν δ' ἐκίχανον
δαινύμενον παρὰ ᾗ τ' ἀλόχῳ καὶ οἷσι τέκεσσιν.
ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα παρὰ σταθμοῖσιν ἐπ' οὐδοῦ
ἑζόμεθ'· οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἐθάμβεον, ἔκ τ' ἐρέοντο·
πῶς ἦλθες, Ὀδυσεῦ; τίς τοι κακὸς ἔχραε δαίμων;
ἦ μέν σ' ἐνδυκέως ἀπεπέμπομεν, ὄφρ' ἀφίκοιο
πατρίδα σὴν καὶ δῶμα, καὶ εἴ πού τοι φίλον ἐστίν.
ὣς φάσαν, αὐτὰρ ἐγὼ μετεφώνεον ἀχνύμενος κῆρ·
ἄασάν μ' ἕταροί τε κακοὶ, πρὸς τοῖσί τε ὕπνος
σχέτλιος. ἀλλ' ἀκέσασθε φίλοι· δύναμις γὰρ ἐν ὑμῖν.
ὣς ἐφάμην μαλακοῖσι καθαπτόμενος ἐπέεσσιν.
οἱ δ' ἄνεῳ ἐγένοντο, πατὴρ δ' ἠμείβετο μύθῳ·
ἔρρ' ἐκ νήσου θᾶσσον, ἐλέγχιστε ζωόντων·
οὐ γάρ μοι θέμις ἐστὶ κομιζέμεν οὐδ' ἀποπέμπειν
ἄνδρα τὸν ὅς κε θεοῖσιν ἀπέχθηται μακάρεσσιν.
ἔρρ', ἐπεὶ ἀθανάτοισιν ἀπεχθόμενος τόδ' ἱκάνεις.
ὣς εἰπὼν ἀπέπεμπε δόμων βαρέα στενάχοντα.
ἔνθεν δὲ προτέρω πλέομεν ἀκαχήμενοι ἦτορ.
τείρετο δ' ἀνδρῶν θυμὸς ὑπ' εἰρεσίης ἀλεγεινῆς
ἡμετέρῃ ματίῃ, ἐπεὶ οὐκέτι φαίνετο πομπή.
ἑξῆμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἦμαρ·
ἑβδομάτῃ δ' ἱκόμεσθα Λάμου αἰπὺ πτολίεθρον,
Τηλέπυλον Λαιστρυγονίην, ὅθι ποιμένα ποιμὴν
ἠπύει εἰσελάων, ὁ δέ τ' ἐξελάων ὑπακούει.
ἔνθα κ' ἄϋπνος ἀνὴρ δοιοὺς ἐξήρατο μισθούς,
τὸν μὲν βουκολέων, τὸν δ' ἄργυφα μῆλα νομεύων·
ἐγγὺς γὰρ νυκτός τε καὶ ἤματός εἰσι κέλευθοι.
ἔνθ' ἐπεὶ ἐς λιμένα κλυτὸν ἤλθομεν, ὃν πέρι πέτρη
ἠλίβατος τετύχηκε διαμπερὲς ἀμφοτέρωθεν,
ἀκταὶ δὲ προβλῆτες ἐναντίαι ἀλλήλῃσιν
ἐν στόματι* προὔχουσιν, ἀραιὴ δ' εἴσοδός ἐστιν,
ἔνθ' οἵ γ' εἴσω πάντες ἔχον νέας ἀμφιελίσσας.
αἱ μὲν ἄρ' ἔντοσθεν λιμένος κοίλοιο δέδεντο
πλησίαι· οὐ μὲν γάρ ποτ' ἀέξετο κῦμά γ' ἐν αὐτῷ,
οὔτε μέγ' οὔτ' ὀλίγον, λευκὴ δ' ἦν ἀμφὶ γαλήνη.
αὐτὰρ ἐγὼν οἶος σχέθον ἔξω νῆα μέλαιναν,
αὐτοῦ ἐπ' ἐσχατιῇ, πέτρης ἐκ πείσματα δήσας.
ἔστην δὲ σκοπιὴν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθών.
ἔνθα μὲν οὔτε βοῶν οὔτ' ἀνδρῶν φαίνετο ἔργα,
καπνὸν δ' οἶον ὁρῶμεν ἀπὸ χθονὸς ἀΐσσοντα.
δὴ τότ' ἐγὼν ἑτάρους προΐειν πεύθεσθαι ἰόντας,
οἵ τινες ἀνέρες εἶεν ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες,
ἄνδρε δύω κρίνας, τρίτατον κήρυχ' ἅμ' ὀπάσσας.
οἱ δ' ἴσαν ἐκβάντες λείην ὁδὸν, ᾗπερ ἅμαξαι
ἄστυδ' ἀφ' ὑψηλῶν ὀρέων καταγίνεον ὕλην.
κούρῃ δὲ ξύμβληντο πρὸ ἄστεος ὑδρευούσῃ,
θυγατέρ' ἰφθίμῃ Λαιστρυγόνος Ἀντιφάταο.
ἡ μὲν ἄρ' ἐς κρήνην* κατεβήσετο καλλιρέεθρον

Hominibus, ad quorumcunque vrbem & terram veniat.
Multa quidem ex Troia ducit pretioſa pulchra
Ex præda, nos rurſus eadem profectione confecta,
In patriam redimus vacuas manus habentes.
Et nunc ipſi hæc præbuit rem gratam faciens ob amicitiam
Æolus, ſed age celeriter videamus quænam illa ſint,
Quantum auriq; & argenti vtri inſit.
Sic dicebant, conſilium autem malum vicit ſociorum.
Vtrem quidem ſoluerunt, venti autem omnes eruperunt.
Hos ſtatim ferens ferebat in pontum procella,
Flentes terra à patria: cæterum ego
Experrectus in animo eximio deliberabam,
Siue lapſus ex naui perirem in ponto,
An tacitus ſuſtinerem & adhuc viuis intereſſem:
Sed ſuſtinui & manſi: abſconditus autem in naui
Iacebam, illi verò ferebantur malo venti turbine
Rurſus ad Æoliam inſulam: lugebant autem ſocij.
Ibi in littus conſcendimus, & hauſimus aquam.
Statim prandium ceperunt celeres apud naues ſocij.
Cæterum poſtquam cibúmque guſtauimus atque potum,
Tum verò ego præconem comitemq; eligens & ſocium,
Iui ad Æoli inclytas ædes: hunc verò inueni
Conuiuantem iuxta ſuam vxorem & ſuos liberos.
Vt venimus autem in domum ad fores in limine
Sedebamus, illi vero animo obſtupeſcebant interrogabántq;
Quomodo veniſti Vlyſſes? quis tibi malus ingruit dæmon?
An quidem te accuratè dimiſimus, vt peruenires
In patriam terram & ædes & ſicubi gratum eſſet.
Sic dicebant, cæterùm ego alloquebar triſtatus corde,
Læſerunt me ſocij mali, ad illóſque ſomnus
Infelix ſed medemini amici: poteſtas enim penes vos.
Sic loquutus ſum blandis demulcens verbis.
Illi verò muti facti ſunt, pater autem excipiebat ſermone,
Valeas ocyus ex inſula, peſſime viuentium.
Neque enim mihi fas eſt excipere neque dimittere
Virum illum qui dijs inuiſus eſt beatis.
Abeas, quoniam certè dijs inuiſus huc veniſti.
Sic loquutus: dimiſit ex ædibus grauiter ſuſpirantem.
Hinc vero vlterius nauigamus afflicti corde,
Fatigabatur autem virorum animus à moleſta remigatione
Noſtra ſtoliditate, quoniam non amplius apparuit reditus.
Sex dierum quidem continuò nauigauimus noctéſq; & dies.
Septima verò venimus Lami ad excelſam vrbem
Longè diſtantes portas habentes Laſtryg. vbi paſtorẽ paſtor
Euocat impellens, alter vero exiens audit.
Ibi verò inſomnis vir paſtor duplicem capit mercedem,
Vnam paſcendis bubus, alteram paſcendis albis pecoribus.
Propè enim noctéſq; & dies ſunt viæ.
Ibi poſtquam ad portũ inclytũ venimus, quem circum petra
Excelſa erat, contiguè vtrinque
Littora prominentia contraria ſibi inuicem
In oſtia procurrunt, anguſtus autem introitus eſt.
Ibi illi intus omnes tenebant naues æquales,
Ipſæ quidem intra portum concauum ligabantur
Propinqua, nunquam enim attollitur fluctus in ipſo,
Neque magnus neque paruus: candida erat circum tranquillitas.
Cæterum ego ſolus tenui extra nauem nigram,
Illic in extrema parte petræ funes alligabam.
Stabam verò ſpecula excelſa conſcenſa:
Ibi quidem neque boum neque virorum apparebant operæ,
Fumum autem ſolum videbamus à terra erumpentem.
Cæterùm tunc ego ſocios præmiſi ſciſcitatum profectos,
Quinam viri eſſent ſupra terram panem veſcentes.
Viris duobus electis, tertium præconem vnà comite tradito.
Illi iuerunt egreſſi in planam viam qua currus vtique
Ad vrbem ab excelſis montibus deducunt ſyluam.
Puellæ verò obuiæ factæ ſunt ante vrbem aquam petenti
Filiæ fortis Laſtrygonis Antiphatæ.
Hæc quidem ad fontem deſcenderat limpidum.

Vlyſſes amittit ventos per imprudentiã vtre à ſociis ſoluto.

Aeolus reuerſum Vlyſſem indignabundus expellit.

Vlyſſes venit Laſtryg.

γ. [illegible]

γ. κατεβήσατο.

Fons Artacia. *Artaciam, hinc enim aquam ad vrbem ferebant.*
Illi vero aſtantes alloquebantur interrogabántque,
Quiſnam eorum eſſet rex & quibus imperaret.
Illa valdè ſtatim patris oſtendit excelſam domum.
Illi verò poſtquam ingreſſi inclytam domũ, & ipſam mulierẽ
Inuenerunt, velut montis vertice, illam.a. perhorruerunt.
Antiphates Læſtrygonum. *Illa verò continuò è foro euocabat inclytum Antiphatem*
Suum maritum, qui certè illis intendebat ſæuam mortem,
γρ. δεῖπνον. *Statim vno correpto ſociorum, apparauit cœnam,*
Duo verò ruentes fuga ad naues peruenerunt.
Cæterùm ille clamorem excitauit per vrbẽ, illi audientes
Ibant fortes Læſtrigones aliunde alius,
Innumeri non hominibus ſimiles, ſed Gigantibus,
Illi à petris grauibus lapidibus
Iaciebant: ſtatim.a. malus ſtrepitus per naues excitatus eſt
Virorum pereuntium nauiumq́; fractarum.
Tanquam piſces verò tranſfigentes triſtes epulas ferebant.
Dum illi hos perdebant profundum portum intra.
Interea ego gladium acutum extraxi à fœmore,
Eo funes abſcidi nauis nigra-proræ:
Statim autem meos ſocios excitatos iuſſi
Incumbere remis vt calamitatem ſubterfugeremus.
Illi ſimul omnes incumbunt timentes mortem.
Libenter autem in pontum venit altas effugiens petras
Nauis mea, cæterùm reliquæ denſæ illic perierunt.
Hinc autem vlterius nauigamus triſtes corde,
Vlyſſes ad Circen deuenit. *Læti ex morte euitata poſtquam dilectos amiſimus ſocios.*
Æeam autem ad inſulam peruenimus, ibi. a. habitabat
γρ. οὐδήεσσα. *Circe pulchricoma veneranda dea eloquens*
Germana ſoror prudentis Æetæ.
Ambo enim natæ ſunt ex illuſtrante-homines ſole
Matre ex Perſe, quam Oceanus genuit filiam.
Hîc verò in littore naue deuenimus clàm
Nauium-capacem in portum, & Deus aliquis dux erat.
Ibi tum exeuntes, duos dies & duas noctes
Iacebamus pariter & labore & dolore animum macerãtes.
Sed quando certè tertiã diẽ pulchricoma perfecit aurora
Et cum ego meam haſtam capiens & gladium acutum,
Celeriter ab naue receſſi in ſpeluncam,
Sicubi opera viderem mortalium vocemque audirem.
Stabam autem ſpeculam in prærupta-m vbi conſcendiſſem
Et mihi apparebat fumus à terra lata
Circes in ædibus per arbores denſas & ſyluam.
Deliberabam autem deinde in mente & in animo
Proficiſci atque audire, poſtquam vidi ſplendidum fumum.
Sic autem mihi reputanti viſum eſt ſatius eſſe,
Primum proficiſci ad nauem celerem & littus maris
Prandium ſociis dare præmittereque ad audiendum.
Sed quando iã propè eram valde ad nauẽ vtrinq; agitatã,
Certè tum aliquis me deorum miſertus eſt ſolum exiſtentẽ
Qui mihi excelſis cornibus ceruũ magnum in viam ipſam
Miſit, qui ad flumen deſcendebat ad paſcua ſyluæ
Poturus, certè enim ipſum ceperat vis ſolis.
Vlyſſes ceruum configit. *Hunc ego ingredientem per ſpinam medio tergo*
Percuſſi, ipſum autem penitus haſtile ferreum tranſiit,
Decidit autem in pulueres longum-vociferans, & euolauit animus.
In hunc ego irruens haſtam ferream ex vulnere
Extraxi, illam quidem illic reclinans in terra
Reliqui, cæterùm ego auulſi virgultaq́; viminaq́;,
Fune ad vlnæ longitudinem bene-torto vndique
Complicato, colligaui pedes ingentis monſtri.
γρ. καταλοφάδια. *Deſcendi autem in ceruice gerens ad nauem nigram,*
γρ. ἐδύνατο. *Haſta innixus, quoniam nullo pacto poteram in humero*
Manu ferre altera, valde enim magnum animal erat.
Deieci autem ante nauem, excitaui autem ſocios
Blandis verbis aſtando viros ſingulos,
γρ. πω. *O amici, nondum enim deſcendimus tametſi triſtes*
γρ. ἦμαρ. *In Plutonis ædes, antequam fatalis dies aduenerit.*
γρ. θοῇ. *Sed agite quamdiu eſt in naui celeri cibuſq́; potuſq́;,*

Ἀρτακίην· ἔνθεν γὰρ ὕδωρ προτὶ ἄστυ φέρεσκον.
Οἱ δὲ παριστάμενοι προσεφώνεον, ἔκ τ' ἐρέοντο
Ὅστις τῶνδ' εἴη βασιλεύς, καὶ οἷσιν ἀνάσσοι.
Ἡ δὲ μάλ' αὐτίκα πατρὸς ἐπέφραδεν ὑψερεφὲς δῶ.
Οἱ δ' ἐπεὶ εἰσῆλθον κλυτὰ δώματα, τὴν δὲ γυναῖκα
Εὗρον ὅσην τ' ὄρεος κορυφήν, κατὰ δ' ἔστυγον αὐτήν.
Ἡ δ' αἶψ' ἐξ ἀγορῆς ἐκάλει κλυτὸν Ἀντιφατῆα,
Ὃν πόσιν, ὃς δὴ τοῖσιν ἐμήσατο λυγρὸν ὄλεθρον.
Αὐτίχ' ἕνα μάρψας ἑτάρων, ὡπλίσσατο * δόρπον.
Τὼ δὲ δύ' ἀΐξαντε φυγῇ ἐπὶ νῆας ἱκέσθην.
Αὐτὰρ ὁ τεῦχε βοὴν διὰ ἄστεος. οἱ δ' ἀΐοντες
Φοίτων ἴφθιμοι Λαιστρυγόνες ἄλλοθεν ἄλλος,
Μυρίοι, οὐκ ἄνδρεσσιν ἐοικότες, ἀλλὰ Γίγασιν·
Οἵ ῥ' ἀπὸ πετράων ἀνδραχθέσι χερμαδίοισι
Βάλλον. ἄφαρ δὲ κακὸς κόναβος κατὰ νῆας ὀρώρει
Ἀνδρῶν ὀλλυμένων, νηῶν θ' ἅμα ἀγνυμενάων.
Ἰχθῦς δ' ὣς πείροντες, ἀτερπέα δαῖτα φέροντο.
Ὄφρ' οἱ τοὺς ὄλεκον λιμένος πολυβενθέος ἐντός,
Τόφρα δ' ἐγὼ ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
Τῷ ἀπὸ πείσματ' ἔκοψα νεὸς κυανοπρῴροιο.
Αἶψα δ' ἐμοῖσιν ἑταίροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσα
Ἐμβαλέειν κώπῃς, ἵν' ὑπὲκ κακότητα φύγοιμεν.
Οἱ δ' ἅμα πάντες ἀνέρριψαν, δείσαντες ὄλεθρον.
Ἀσπασίως δ' ἐς πόντον ἐπηρεφέας φύγε πέτρας
Νηῦς ἐμή· αὐτὰρ αἱ ἄλλαι ἀολλέες αὐτόθ' ὄλοντο.
Ἔνθεν δὲ προτέρω πλέομεν ἀκαχήμενοι ἦτορ,
Ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἑταίρους.
Αἰαίην δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθ'· ἔνθα δ' ἔναιε
Κίρκη ἐϋπλόκαμος, δεινὴ θεός, * αὐδήεσσα,
Αὐτοκασιγνήτη ὀλοόφρονος Αἰήταο.
Ἄμφω δ' ἐκγεγάτην φαεσιμβρότου Ἠελίοιο,
Μητρός τ' ἐκ Πέρσης, τὴν Ὠκεανὸς τέκε παῖδα.
Ἔνθα δ' ἐπ' ἀκτῆς νηῒ κατηγαγόμεσθα σιωπῇ
Ναύλοχον ἐς λιμένα, καί τις θεὸς ἡγεμόνευεν.
Ἔνθα τότ' ἐκβάντες, δύο τ' ἤματα καὶ δύο νύκτας
Κείμεθ', ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἦμαρ ἐϋπλόκαμος τέλεσ' Ἠώς,
Καὶ τότ' ἐγὼν ἐμὸν ἔγχος ἑλὼν καὶ φάσγανον ὀξύ,
Καρπαλίμως παρὰ νηὸς ἀνήϊον ἐς περιωπήν,
Εἴ πως ἔργα ἴδοιμι βροτῶν, ἐνοπήν τε πυθοίμην.
Ἔστην δὲ σκοπιὴν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθών,
Καί μοι ἐείσατο καπνὸς ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
Κίρκης ἐν μεγάροισι, διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην.
Μερμήριξα δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν
Ἐλθεῖν ἠδὲ πυθέσθαι, ἐπεὶ ἴδον αἴθοπα καπνόν.
Ὧδε δέ μοι φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
Πρῶτ' ἐλθόντ' ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης,
Δεῖπνον ἑταίροισιν δόμεναι, προέμεν τε πυθέσθαι.
Ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦα κιὼν νεὸς ἀμφιελίσσης,
Καὶ τότε τίς με θεῶν ὀλοφύρατο μοῦνον ἐόντα,
Ὅς ῥά μοι ὑψίκερων ἔλαφον μέγαν εἰς ὁδὸν αὐτὴν
Ἧκεν. ὁ μὲν ποταμόνδε κατήϊεν ἐκ νομοῦ ὕλης,
Πιόμενος· δὴ γάρ μιν ἔχεν μένος ἠελίοιο.
Τὸν δ' ἐγὼ ἐκβαίνοντα κατ' ἄκνηστιν μέσα νῶτα
Πλῆξα· τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησε·
Κὰδ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακών, ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμός·
Τῷ δ' ἐγὼ ἐμβαίνων, δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς
Εἰρυσάμην· τὸ μὲν αὖθι κατακλίνας ἐπὶ γαίῃ
Εἴασ'. αὐτὰρ ἐγὼ σπασάμην ῥῶπάς τε λύγους τε·
Πεῖσμα δ' ὅσον τ' ὄργυιαν ἐϋστρεφὲς ἀμφοτέρωθεν
Πλεξάμενος, συνέδησα πόδας δεινοῖο πελώρου.
Βῆν δὲ * καταλοφάδεια φέρων ἐπὶ νῆα μέλαιναν,
Ἔγχει ἐρειδόμενος, ἐπεὶ οὔ πως * ἦεν ἐπ' ὤμου
Χειρὶ φέρειν ἑτέρῃ· μάλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν.
Κὰδ δ' ἔβαλον προπάροιθε νεός, ἀνέγειρα δ' ἑταίρους
Μειλιχίοις ἐπέεσσι, παρασταδὸν ἄνδρα ἕκαστον.
Ὦ φίλοι, οὐ γάρ * πως καταδυσόμεθ', ἀχνύμενοί περ,
Εἰς Ἀΐδαο δόμους, πρὶν μόρσιμον ἦμαρ * ἐπέλθῃ.
Ἀλλ' ἄγετ', ὄφρ' ἐν νηῒ θοῇ βρῶσίς τε πόσις τε,

Μνησόμεθα βρώμης, μηδὲ τρυχώμεθα λιμῷ.
Ὣς ἐφάμην, οἱ δ' ὦκα ἐμοῖς ἐπέεσσι πίθοντο·
Ἐκ δὲ καλυψάμενοι παρὰ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο
Θηήσαντ' ἔλαφον· μάλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ὁρώμενοι ὀφθαλμοῖσι,
Χεῖρας νιψάμενοι τεύχοντ' ἐρικυδέα δαῖτα.
Ὣς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Ἥμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
Ἦμος δ' ἠέλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,
Δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠώς,
Καὶ τότ' ἐγὼν ἀγορὴν θέμενος μετὰ * πᾶσιν ἔειπον,
Κέκλυτέ μευ μύθων, κακά περ πάσχοντες ἑταῖροι,
Ὦ φίλοι, οὐ γάρ τ' ἴδμεν ὅπῃ ζόφος, οὐδ' ὅπῃ ἠώς,
Οὐδ' ὅπῃ ἠέλιος φαεσίμβροτος * εἶσ' ὑπὸ γαῖαν,
Οὐδ' ὅπῃ ἀννεῖται· ἀλλὰ φραζώμεθα θᾶσσον
Εἴ τις ἔτ' ἔσται μῆτις· ἐγὼ δ' οὐκ οἴομαι εἶναι.
Εἶδον γάρ, σκοπιὴν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθών,
Νῆσον, τὴν πέρι πόντος ἀπείριτος ἐστεφάνωται·
Αὐτὴ δὲ χθαμαλὴ κεῖται, καπνὸν δ' ἐνὶ μέσσῃ
Ἔδρακον ὀφθαλμοῖσι διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην.
Ὣς ἐφάμην, τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,
Μνησαμένοις ἔργων Λαιστρυγόνος Ἀντιφάταο,
Κύκλωπός τε βίης μεγαλήτορος * ἀνδροφάγοιο.
Κλαῖον δὲ λιγέως, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
Ἀλλ' οὐ γάρ τις πρῆξις ἐγίγνετο μυρομένοισιν.
Αὐτὰρ ἐγὼ δίχα πάντας ἐϋκνήμιδας ἑταίρους
Ἠρίθμεον, ἀρχὸν δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ὄπασσα.
Τῶν μὲν ἐγὼν ἦρχον, τῶν δ' Εὐρύλοχος θεοειδής.
Κλήρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλομεν ὦκα,
Ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος μεγαλήτορος Εὐρυλόχοιο.
Βῆ δ' ἰέναι, ἅμα τῷ γε δύω καὶ εἴκοσ' ἑταῖροι
Κλαίοντες· κατὰ δ' ἄμμε λίπον γοόωντας ὄπισθεν.
Εὗρον δ' ἐν βήσσῃσι τετυγμένα δώματα Κίρκης
Ξεστοῖσιν λάεσσι, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ.
Ἀμφὶ δέ μιν λύκοι ἦσαν ὀρέστεροι, ἠδὲ λέοντες,
Τοὺς αὐτὴ κατέθελξεν, ἐπεὶ κακὰ φάρμακ' ἔδωκεν.
Οὐδ' οἵ γ' ὡρμήθησαν ἐπ' ἀνδράσιν, ἀλλ' ἄρα τοί γε
Οὐρῇσιν μακρῇσι περισσαίνοντες ἀνέσταν.
Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀμφὶ ἄνακτα κύνες δαιτηθεν ἰόντα
Σαίνωσ' (αἰεὶ γάρ τε φέρει μειλίγματα θυμοῦ)
Ὣς τοὺς ἀμφὶ λύκοι κρατερώνυχες ἠδὲ λέοντες
Σαῖνον, τοὶ δ' ἔδεισαν, ἐπεὶ ἴδον αἰνὰ πέλωρα.
Ἔσταν δ' ἐν προθύροισι θεᾶς καλλιπλοκάμοιο,
Κίρκης δ' ἔνδον ἄκουον ἀειδούσης ὀπὶ καλῇ,
Ἱστὸν ἐποιχομένης μέγαν, ἄμβροτον, οἷα θεάων
Λεπτά τε καὶ χαρίεντα καὶ ἀγλαὰ ἔργα πέλονται.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Πολίτης ὄρχαμος ἀνδρῶν,
Ὅς μοι κήδιστος ἑτάρων ἦν, κεδνότατός τε.
Ὦ φίλοι, ἔνδον γάρ τις ἐποιχομένη μέγαν ἱστὸν
Καλὸν ἀοιδιάει, (δάπεδον δ' ἅπαν ἀμφιμέμυκεν)
Ἢ θεὸς ἠὲ γυνή· ἀλλὰ φθεγγώμεθα θᾶσσον.
Ὣς ἄρ' ἐφώνησεν, τοὶ δ' ἐφθέγγοντο καλεῦντες.
Ἡ δ' αἶψ' ἐξελθοῦσα θύρας ὤϊξε φαεινάς,
Καὶ κάλει· οἱ δ' ἅμα πάντες ἀϊδρείῃσιν ἕποντο.
Εὐρύλοχος δ' ὑπέμεινεν, ὀϊσάμενος δόλον εἶναι.
Εἷσεν δ' εἰσαγαγοῦσα κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·
Ἐν δέ σφιν τυρόν τε καὶ ἄλφιτα καὶ μέλι χλωρὸν
Οἴνῳ Πραμνείῳ ἐκύκα, ἀνέμισγε δὲ σίτῳ
Φάρμακα λύγρ', ἵνα πάγχυ λαθοίατο πατρίδος αἴης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δῶκέν τε καὶ ἔκπιον, αὐτίκ' ἔπειτα
Ῥάβδῳ πεπληγυῖα κατὰ συφεοῖσιν ἐέργνυ.
Οἱ δὲ συῶν μὲν ἔχον κεφαλὰς φωνήν τε δέμας τε
Καὶ τρίχας, αὐτὰρ νοῦς ἦν ἔμπεδος, ὡς τὸ πάρος περ.
Ὣς οἱ μὲν κλαίοντες ἐέρχατο· τοῖσι δὲ Κίρκη
Πάρ ῥ' ἄκυλον βάλανόν τ' ἔβαλεν καρπόν τε κρανείης
Ἔδμεναι, οἷα σύες χαμαιευνάδες αἰὲν ἔδουσιν.
Εὐρύλοχος δ' αἶψ' ἦλθε θοὴν ἐπὶ νῆα μέλαιναν,
Ἀγγελίην ἑτάρων ἐρέων καὶ ἀδευκέα πότμον.

Memores ſimus eſcæ neque vexemur fame.
Sic dicebam, hi celeriter meis verbis parebant.
Egreſſi autem ad littus maris irrequieti
Admirabantur ceruum, valdè enim magna beſtia erat.
Cæterùm poſtquam oblectati ſunt videntes oculis,
Manibus lotis apparabant eximium conuiuium.
Sic tum quidem totum diem ad ſolis occaſum
Sedebamus, comedentes carnes multas & vinum dulce.
Quando autem ſol deſcendit & tenebræ aduenerunt,
Certè tum dormiuimus in littore maris.
Quando. a. manè-genita apparuit roſeis-digitis aurora,
Et tum ego concione coacta ſermone alloquutus ſum, γρ. μύθοισ'
Audite meos ſermones mala etſi patientes ſocij,
O amici, non enim ſcimus vbi occaſus, neque vbi aurora,
Neque vbi ſol hominibus lucem præſtans vadit ſub terram, γρ. εἶσ' ὑπὸ γαῖαν.
Neque vbi reſurgit, ſed conſilium ineamus celeriter,
Num quid adhuc ſit conſilij, ego verò non exiſtimo eſſe.
Vidi enim ſpeculam vbi ad excelſam aſcendi
Inſulam quam pontus infinitus circumdat.
Ipſa verò humilis iacet, fumum autem in medio
Vidi oculis per arbores denſas & ſyluam.
Sic dicebam, his verò perculſum eſt amicum cor,
Recordatis facinorum Læſtrygonis Antiphatæ
Cyclopiſq; violentiæ magnanimi viros-deuorantis.
Flebant autem valdè vberes lacrymas profundentes, γρ. ἀνδροφάγοιο.
Sed nulla res ſuccurrebat lugentibus. γρ. [illegible]
Cæterùm ego biſariam omnes fortes ſocios
Numerabam, principem autem vtriſque præbui.
Alterorum ego dux eram, alterorũ Eurylochus deo-ſimilis,
Sortes autem in galea ferrea concuſſimus celeriter,
Cecidit autem ſors magnanimi Eurylochi.
Feſtinabat autem ire, vna cum eo duo & viginti ſocij
Flentes, nos autem reliquerunt lugentes poſt eos.
Inueniebant autem in conualle ædificatas ædes Circes
Politis lapidibus conſpicuo in loco.
Circa ipſam autem lupi erant montani atque leones,
Quos illa dementarat poſtquam mala Pharmaca dediſſet.
Neque illi irruerunt in viros, ſed certè ipſi
Caudis longis adblandientes aſſurgebant:
Quẽadmodum quoties dominũ canes è conuiuio proficiſcentẽ
Circumblandiuntur: (ſemper. n. adfert leniimenta animi.)
Sic circa hos lupi fortibus vnguibus atque leones
Aſſultabãt: hi verò timuerũt poſtquã viderũt grauia mõſtra.
Stabant autem in ianuis deæ pulchricomæ.
Circen autem intus audiebant cantillantem voce pulchra,
Telam percurrentem ingentem diuinam, qualia dearum
Subtilia & gratioſa & ſplendida opera ſunt.
His verò ſermonibus cœpit Polites princeps virorum,
Qui mihi chariſſimus ſociorũ erat, maximeq; venerandus,
O ſocij intus ſanè aliqua percurrens ingentem telam
Pulchrè canit, (pauimentum autem totum reſonat,)
Aut dea aut fœmina. quare pulſemus ocyus.
Sic ſanè ſuaſit, illi verò pulſarunt vocantes.
Illa continuò egreſſa ianuas aperuit pulchras,
Et inuitabat, illam vna omnes imprudenter ſequebantur:
Eurylochus autem remanſit ſuſpicatus fraudem eſſe.
Sedere fecit introductos per ſediliaq; thronoſq;,
Ipſis autem caſeumq; & farinam & mel dulce,
Vino pramnio immiſcuit, commiſcuit autem pani
Venena nocentia, vt prorſus obliuiſcerentur patriæ terræ.
Cæterùm poſtquam porrexitq; & ebiberunt, ſtatim deinde
Virgula percutiens intra haras concluſit. Circes Pharmaco in porcos vertuntur Vlyſsis ſocij.
Illi ſuum habebant capita vocéſque corporáque,
Et ſetas: cæterùm mens erat firma vt antea.
Sic hi quidem flentes concluſi ſunt, his autem Circes
Appoſuit glandem ilicis quercuum fructumque corni ar-
boris
Edere, perinde ac ſues humi cubantes ſemper edunt.
Eurylochus. a. continuò venit celerem ad nauem nigram,
Nuncium de ſocijs relaturus, & amarum fatum.

Sed neque prologui quibat verbum, cupidus licet.
Cor dolore ingenti percuſſus: in ipſo autem oculi
Lacrymis implebantur, luctum verò arguebat animus.
Sed cùm tandem omnes inſtamus interrogantes,
Tum aliorum ſociorum commemorauit exitum.
Iuimus vt iuſſeras per ſyluas inclyte Vlyſſes,
Inuenimus in vallibus fabricatas ædes pulchras,
Politis lapidibus conſpicuo in loco.
Illic quidem magnam telam percurrens ſtridulè canebat,
Seu dea ſeu mulier, hi verò loquebantur vocantes.
Illa continuò egreſſa ianuam aperuit pulchram,
Et vocabat: ſimul omnes illam imperitia ſequebantur.
Cæterum ego ſubſtiti exiſtimans dolum eſſe,
Illi ſimul euanuerunt conferti, neque quiſquam eorum
Apparuit, diu autem deſidens animaduertebam.
Sic ait, cæterùm ego quidē gladiū argent. clauis confixum
Humeris appoſui ingentem ferreum, circum autem arcum:
Illum continuò iuſſi eandem viam monſtrare.
Cæterum ille vtraque manu prehenſis precabatur genibus,
Et me lugens verbis alatis alloquebatur.
Ne me duc illuc inuitum ô generoſe, ſed deſere hic,
Noui.n. quòd neq; ipſe redibis, neque quenquam aliorum
Abduces tuorum ſociorum, ſed cum illis ocyus
Fugiemus: adhuc ſanè effugere poterimus malum fatum.
Sic ait, cæterùm ego ipſum excipiens alloquebar,
Euryloche, certè quidem tu mane illic, hoc in loco
Edens & bibens cauam apud nauem nigram.
Cæterùm ego vadam, ingens autem mihi adeſt neceſſitas.
Sic fatus, ab naue ego diſcedebam, atque mari.
Sed cùm iam iam pergens ſacras per valles
Circes accedebam veneficæ ad magnam domum,
Ibi mihi Mercurius aurea-virgula obuiam venit
Incedenti ad domum, adoleſcenti viro ſimilis
Primùm pubeſcenti, cuius gratioſiſſima eſt pubertas.
Manus mihi inhæſit, verbumq; dixit & prologuutus eſt,
Quorſum ô infelix per teſqua incedis ſolus
Locorum ignarus nimirum: ſocij a. tibi illi Circes ædibus
Clauduntur, qui vt ſues bene munita latibula inhabitantes.
An hos liberaturus huc veniſti? neque te puto
Ipſum rediturum eſſe: manebis autem tu ibi vtique alij.
Sed agè certè te ex malis ſoluam atque ſeruabo,
Accipe hoc remedium bonum, quod habens ad ædes Circes
Vade, quod ſanè à capite auertet malum diem:
Omnia autem tibi dicam pernitioſa conſilia Circes.
Apparabit tibi potionem, mittet verò venena in panem,
Sed neque ſic incantare poterit, non enim permittet
Remedium eximium quod tibi dabo, dicam verò ſingula.
Quando Circes te percutiet prælonga virga.
Tum ſanè tu gladio acuto extracto à fœmore,
In Circen irrue, perinde atque interficere cupiens.
Illa te ſubtimeſcens inuitabit ad concubitum,
Ibi tu neutiquam deinde abnega deæ cubile,
Vt tibi ſoluatque ſocios ipſum téque benignè excipiat:
Sed iube ipſam beatorum magnum iuramentum iurare,
Ne vllum tibi ipſi detrimentum malum paret aliud,
Ne te nudatum imbellem inuirilem faciat.
Sic certè loquutus præbuit remedium Mercurius
Ex terra euulſum, & mihi naturam eius commonſtrauit.
Radix quidem nigra erat, lacti quidem ſimilis flos,
Moly autem ipſum vocant dij: difficile autem effoſſu
Viris vtique mortalibus, dij autem omnia poſſunt.
Mercurius quidem diſceſſit ad magnum Olympum,
Inſulam in ſyluoſam, ego autem ad domum Circes
Ibam: multa autem mihi cor cogitabat eunti.
Conſtiti autem in ianuis deæ pulchricomæ,
Ibi ſtans vocaui, dea autem meam exaudiuit vocem.
Illa ſtatim egreſſa ianuas aperuit ſplendidas,
Et inuitabat: cæterùm ego ſequutus ſum triſtitus corde,
Collocauit autem me introductum in throno arg. claue munito.

γ. αὖτ᾽ ὦ

Mercurij remedium contra Circes pharmaca.

γ. ἐς δώματα

γ. ἀλάλκῃσι.

γ. ἢ ἀπαλάλκοι.

Moly herba.

Vlyſſes ad Circem ingreditur.

Οὐδέ τι ἐκφάσθαι δύνατο ἔπος, ἱέμενός περ,
Κῆρ ἄχεϊ μεγάλῳ βεβολημένος· ἐν δέ οἱ ὄσσε
Δακρυόφιν πίμπλαντο, γόον δ᾽ ὠΐετο θυμός.
Ἀλλ᾽ ὅτε δή μιν πάντες ἀγασσάμεθ᾽ ἐξερέοντες,
Καὶ τότε τῶν ἄλλων ἑτάρων κατέλεξεν ὄλεθρον,
Ἤομεν, ὡς ἐκέλευες, ἀνὰ δρυμά, φαίδιμ᾽ Ὀδυσσεῦ·
Εὕρομεν ἐν βήσσῃσι τετυγμένα δώματα καλὰ
Ξεστοῖσιν λάεσσι, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ.
Ἔνθα δέ τις μέγαν ἱστὸν ἐποιχομένη λίγ᾽ ἄειδεν,
Ἢ θεὸς ἠὲ γυνή· τοὶ δ᾽ ἐφθέγγοντο καλεῦντες.
Ἡ δ᾽ αἶψ᾽ ἐξελθοῦσα θύρας ὤϊξε φαεινάς,
Καὶ κάλει· οἱ δ᾽ ἅμα πάντες ἀϊδρείῃσιν ἕποντο·
Αὐτὰρ ἐγὼ ὑπέμεινα, ὀϊσάμενος δόλον εἶναι.
Οἱ δ᾽ ἅμ᾽ ἀϊστώθησαν ἀολλέες, οὐδέ τις αὐτῶν
Ἐξεφάνη· δηρὸν δὲ καθήμενος ἐσκοπίαζον.
Ὣς ἔφατ᾽· αὐτὰρ ἐγὼ περὶ μὲν ξίφος ἀργυρόηλον
Ὤμοιϊν βαλόμην, μέγα, χάλκεον· ἀμφὶ δὲ τόξα.
Τὸν δ᾽ αἶψ᾽ ἠνώγεα αὐτὴν ὁδὸν ἡγήσασθαι.
Αὐτὰρ ὅ γ᾽ ἀμφοτέρῃσι λαβὼν ἐλίσσετο γούνων,
Καί μ᾽ ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Μή μ᾽ ἄγε κεῖσ᾽ ἀέκοντα διοτρεφές, ἀλλὰ λίπ᾽ αὐτοῦ.
Οἶδα γὰρ ὡς οὔτ᾽ αὐτὸς ἐλεύσεαι, οὔτε τιν᾽ ἄλλον
Ἄξεις σῶν ἑτάρων. ἀλλὰ ξὺν τοίσδεσι θᾶσσον
Φεύγωμεν· ἔτι γάρ κεν ἀλύξαιμεν κακὸν ἦμαρ.
Ὣς ἔφατ᾽· αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον,
Εὐρύλοχ᾽, ἤτοι μὲν σὺ μέν᾽ αὐτοῦ τῷδ᾽ ἐνὶ χώρῳ
Ἔσθων καὶ πίνων κοίλῃ παρὰ νηῒ μελαίνῃ·
Αὐτὰρ ἐγὼν εἶμι, κρατερὴ δέ μοι ἔπλετ᾽ ἀνάγκη.
Ὣς εἰπὼν παρὰ νηὸς ἀνήϊον ἠδὲ θαλάσσης.
Ἀλλ᾽ ὅτε δὴ ἄρ᾽ ἔμελλον ἰὼν ἱερὰς ἀνὰ βήσσας
Κίρκης ἵξεσθαι πολυφαρμάκου ἐς μέγα δῶμα,
Ἔνθα μοι Ἑρμείας χρυσόρραπις ἀντεβόλησεν
Ἐρχομένῳ πρὸς δῶμα, νεηνίῃ ἀνδρὶ ἐοικὼς
Πρῶτον ὑπηνήτῃ, τοῦ περ χαριεστάτη ἥβη·
Ἔν τ᾽ ἄρα μοι φῦ χειρί, ἔπος τ᾽ ἔφατ᾽, ἔκ τ᾽ ὀνόμαζε,
Πῇ δ᾽ * αὖτ᾽, ὦ δύστηνε, δι᾽ ἄκριας ἔρχεαι οἶος,
Χώρου ἄϊδρις ἐών; ἕταροι δέ τοι οἵδ᾽ ἐνὶ Κίρκης
Ἔρχαται, ὥστε σύες, πυκινοὺς κευθμῶνας ἔχοντες.
Ἦ τοὺς λυσόμενος δεῦρ᾽ ἔρχεαι; οὐδέ σέ φημι
Αὐτὸν νοστήσειν, μενέεις δὲ σύ γ᾽ ἔνθα περ ἄλλοι.
Ἀλλ᾽ ἄγε δή σε κακῶν ἐκλύσομαι ἠδὲ σαώσω·
Τῆ τόδε φάρμακον ἐσθλὸν ἔχων * δ᾽ ἐς δώματα Κίρκης
Ἔρχευ, ὅ κέν τοι κρατὸς * ἀλάλκῃσιν κακὸν ἦμαρ.
Πάντα δέ τοι ἐρέω ὀλοφώϊα δήνεα Κίρκης·
Τεύξει τοι κυκεῶ, βαλέει δ᾽ ἐν φάρμακα σίτῳ.
Ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ὧς θέλξαι σε δυνήσεται· οὐ γὰρ ἐάσει
Φάρμακον ἐσθλὸν ὅ τοι δώσω, ἐρέω δὲ ἕκαστα·
Ὁππότε κεν Κίρκη σ᾽ ἐλάσῃ περιμήκεϊ ῥάβδῳ,
Δὴ τότε σὺ ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
Κίρκῃ ἐπαΐξαι, ὥς τε κτάμεναι μενεαίνων.
Ἡ δέ σ᾽ ὑποδείσασα κελήσεται εὐνηθῆναι·
Ἔνθα σὺ μηκέτ᾽ ἔπειτ᾽ ἀπανήνασθαι θεοῦ εὐνήν,
Ὄφρα κέ τοι λύσῃ θ᾽ ἑτάρους, αὐτόν τε κομίσσῃ·
Ἀλλὰ κέλεσθαί μιν μακάρων μέγαν ὅρκον ὀμόσσαι,
Μή τί τοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο,
Μή σ᾽ ἀπογυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θήῃ.
Ὣς ἄρα φωνήσας πόρε φάρμακον Ἀργειφόντης,
Ἐκ γαίης ἐρύσας, καί μοι φύσιν αὐτοῦ ἔδειξε.
Ῥίζῃ μὲν μέλαν ἔσκε, γάλακτι δὲ εἴκελον ἄνθος·
Μῶλυ δέ μιν καλέουσι θεοί· χαλεπὸν δέ τ᾽ ὀρύσσειν
Ἀνδράσι γε θνητοῖσι· θεοὶ δέ τε πάντα δύνανται.
Ἑρμείας μὲν ἔπειτ᾽ ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὄλυμπον,
Νῆσον ἀν᾽ ὑλήεσσαν· ἐγὼ δ᾽ ἐς δώματα Κίρκης
Ἤϊα, πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κιόντι.
Ἔστην δ᾽ εἰνὶ θύρῃσι θεᾶς καλλιπλοκάμοιο.
Ἔνθα στὰς ἐβόησα, θεὰ δέ μευ ἔκλυεν αὐδῆς.
Ἡ δ᾽ αἶψ᾽ ἐξελθοῦσα θύρας ὤϊξε φαεινάς,
Καὶ κάλει· αὐτὰρ ἐγὼν ἑπόμην ἀκαχήμενος ἦτορ.
Εἷσε δέ μ᾽ εἰσαγαγοῦσα ἐπὶ θρόνου ἀργυροήλου,

Καλοῦ, δαιδαλέου· ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν.
Τεῦξε δέ μοι κυκεῶ χρυσέῳ* δεπαϊ ὄφρα πίοιμι·
Ἐν δέ τε φάρμακον ἧκε, κακὰ φρονέουσ' ἐνὶ θυμῷ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δῶκέν τε, καὶ ἔκπιον, οὐδέ μ' ἔθελξεν,
Ῥάβδῳ πεπληγυῖα, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν,
Ἔρχεο νῦν συφεόνδε, μετ' ἄλλων λέξο ἑταίρων.
Ὣς φάτ'· ἐγὼ δ' ἄορ ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
Κίρκῃ ἐπήϊξα, ὥς τε κτάμεναι μενεαίνων.
Ἡ δὲ μέγα ἰάχουσα ὑπέδραμε, καὶ λάβε γούνων,
Καί μ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες;
Θαῦμά μ' ἔχει ὡς οὔτι πιὼν τάδε φάρμακ' ἐθέλχθης.
Οὐδὲ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος ἀνὴρ τάδε φάρμακ' ἀνέτλη
Ὅς κε πίῃ, καὶ πρῶτον ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων.
Σοὶ δέ τις ἐν στήθεσσιν ἀκήλητος νόος ἐστίν.
Ἦ σύ γ' Ὀδυσσεύς ἐσσι πολύτροπος, ὅν τέ μοι αἰεὶ
Φάσκεν ἐλεύσεσθαι χρυσόρραπις Ἀργειφόντης,
Ἐκ Τροίης ἀνιόντα θοῇ σὺν νηῒ μελαίνῃ.
Ἀλλ' ἄγε δὴ κολεῷ μὲν ἄορ θέο, νῶϊ δ' ἔπειτα
Εὐνῆς ἡμετέρης ἐπιβείομεν, ὄφρα μιγέντε
Εὐνῇ καὶ φιλότητι πεποίθομεν ἀλλήλοισιν.
Ὣς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον.
Ὦ Κίρκη, πῶς γάρ με κέλῃ σοὶ ἤπιον εἶναι;
Ἥ μοι σῦς μὲν ἔθηκας ἐνὶ μεγάροισιν ἑταίρους.
Αὐτὸν δ' ἐνθάδ' ἔχουσα, δολοφρονέουσα κελεύεις
Ἐς θάλαμόν τ' ἰέναι, καὶ σῆς ἐπιβήμεναι εὐνῆς,
Ὄφρα με γυμνωθέντα, κακὸν καὶ ἀνήνορα θήῃς;
Οὐδ' ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι τεῆς ἐπιβήμεναι εὐνῆς,
Εἰ μή μοι τλαίης γε θεὰ μέγαν ὅρκον ὀμόσσαι,
Μή τί μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
Ὣς ἐφάμην, ἡ δ' αὐτίκ' ἀπώμνυεν ὡς ἐκέλευον.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ὄμοσέν τε, τελεύτησέν τε τὸν ὅρκον,
Καὶ τότ' ἐγὼ Κίρκης ἐπέβην περικαλλέος εὐνῆς.
Ἀμφίπολοι δ' ἄρα * κεδναὶ ἐνὶ μεγάροισι πένοντο
Τέσσαρες, αἵ οἱ δῶμα κάτα δρήστειραι ἔασι.
Γίγνονται δ' ἄρα ταί γ' ἔκ τε κρηνέων, ἔκ τ' ἀλσέων,
Ἔκ θ' ἱερῶν ποταμῶν, οἵ τ' εἰς ἅλαδε προρέουσι.
Τάων ἡ μὲν ἔβαλλε θρόνοις ἔνι ῥήγεα καλά,
Πορφύρεα καθύπερθ', ὑπένερθε δὲ λῖθ' ὑπέβαλλεν.
Ἡ δ' ἑτέρη προπάροιθε θρόνων ἐτίταινε τραπέζας
Ἀργυρέας, ἐπὶ δέ σφι τίθει χρύσεια κάνεια.
Ἡ δὲ τρίτη κρητῆρι μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα
Ἡδὺν ἐν ἀργυρέῳ, νέμε δὲ χρύσεια κύπελλα.
Ἡ δὲ τετάρτη ὕδωρ ἐφόρει, καὶ πῦρ ἀνέκαιε
Πολλὸν ὑπὸ τρίποδι μεγάλῳ· ἰαίνετο δ' ὕδωρ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ ζέσσεν ὕδωρ ἐνὶ ἤνοπι χαλκῷ,
Ἔς ῥ' ἀσάμινθον ἕσασα, λό' ἐκ τρίποδος μεγάλοιο,
Θυμῆρες κεράσασα κατὰ κρατός τε καὶ ὤμων,
Ὄφρα μοι ἐκ κάματον θυμοφθόρον εἵλετο γυίων,
Αὐτὰρ ἐπεὶ λοῦσέν τε, καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ,
Ἀμφὶ δέ με χλαῖναν καλὴν βάλεν ἠδὲ χιτῶνα·
Εἷσε δέ μ' εἰσαγαγοῦσα ἐπὶ θρόνου ἀργυροήλου,
Καλοῦ, δαιδαλέου· ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν.
Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα
Καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
Νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
Σῖτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
Εἴδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων.
Ἐσθέμεναι δ' ἐκέλευεν· ἐμῷ δ' οὐχ ἥνδανε θυμῷ·
Ἀλλ' ἥμην ἀλλοφρονέων, κακὰ δ' ὄσσετο θυμός.
Κίρκη δ' ὡς ἐνόησεν ἔμ' ἥμενον, οὐδ' ἐπὶ σίτῳ
Χεῖρας ἰάλλοντα, κρατερὸν δέ με πένθος ἔχοντα,
Ἄγχι παρισταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Τίφθ' οὕτως Ὀδυσεῦ κατ' ἄρ' ἕζεαι ἶσος ἀναύδῳ,
Θυμὸν ἔδων; βρώμης δ' οὐχ ἅπτεαι οὐδὲ ποτῆτος;
Ἦ τινά που δόλον ἄλλον ὀΐεαι; οὐδέ τί σε χρὴ
Δειδίμεν· ἤδη γάρ τοι ἀπώμοσα καρτερὸν ὅρκον.
Ὣς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον,
Ὦ Κίρκη, τίς γάρ κεν ἀνὴρ ὃς ἐναίσιμος εἴη,

Pulchro fabrefacto, ſcabellum verò ſub pedibus erat.
Adornauit autem mihi potionem aureo poculo vt biberem, γρ. ἀλείσ.
Intus pharmacum miſit mala meditans in animo.
Cæterum poſtquam dedit & ebibi, neque ſic me demulſit
Virgula feriens, verbúmque dixit & prolocuta eſt,
Abi nunc in haram, cum alijs cuba ſocijs.
Sic ait, ego autem gladium acutum ſtringens à fœmore
In Circen irrui tanquam occidere moliens:
Illa verò magnũ exclamãs ſubtercurrit & prebẽdit genua.
Et mihi plorabunda verba volatilia dixit,
Quis? & vnde es hominum? vbi tibi vrbs atque parentes?
Stupor me tenet quòd non bibens hæc venena mutatus es.
Minimè enim quiſque alius vir hæc venena ſuſtinuit,
Quicunque hauſerit, & primum tranſmiſit ſeptũ dentium.
Tibi verò aliqua in pectoribus immutabilis mens eſt,
Nimirum tu Vlyſſes es verſutus, quem mihi ſemper
Prædixit venturum aurea-virga vtens Mercurius,
Ex Troia reuerſum celeri cum naue nigra?
Sed agè certè in vaginam gladium pone, nos verò deinde
Lectulum meum conſcendamus, vt commixti
In lecto & amicitia confidamus inuicem,
Sic ait, cæterum ego ipſam excipiens alloquebar. Vlyſſes Circem alloquitur.
O Circe quo pacto me iubes tibi manſuetum eſſe,
Quæ mihi ſues quidem feciſti in domibus ſocios,
Ipſum autem hic detinens dolos agitans iubes
Ad thalamum ire, & tuum conſcendere cubile,
Vt me nudatum imbellem & inuirilem facias,
Non ſanè ego volo tuum conſcendere lectum,
Niſi mihi ſuſtineas dea magnum iuramentum iurare,
Ne vllum mihi detrimentum malum machineris aliud.
Sic dicebam, illa continuò iurauit vt iuſſi.
Cæterum poſtquam iurauit & perfecit iuſiurandum,
Tum ego Circes conſcendi pulchrum lectum,
Ancillæ autem interea quidem intra domum ſatagebant
Quatuor, quæ ei domi adminiſtræ erant. γρ. τέως μὲν
Natæ autem hæ erant ex fontibus & ſyluis,
Et ex ſacris fluminibus, quæ ad mare profluunt,
Harum vna quidem iniecit thronis ſtragula pulchra
Purpurea supernè, infernè lintea tenuia ſubiecit.
Altera verò ante thronos extendit menſas
Argenteas, his autem appoſuit aureas lances.
Tertia verò cratere melifluum vinum miſcebat
Dulce in argenteo, diſtribuit autem aurata pocula.
Quarta verò aquam ferebat, & ſuccendit ignem
Magnum ſub tripode magno, calefiebat autem aqua.
Cæterum poſtquam efferbuit aqua in ſplendido aheno,
In labrum me collocatum lauit ex tripode magno
Suauiter fuſa aqua per caputq́; & humeros,
Donec mihi laborem animum rodentem demeret membris.
Porrò poſtea lauit & vnxit pingui oleo,
Chlanam mihi pulchram circum induit atque tunicam.
Collocauit autem me introductum ad thronum argenteum
Pulchrum fabrefactum, ſcabellum autem ſub pedibus erat.
Aquam autem ancilla gutturnio perfundebat ferens
Pulchro aurato ſuper argenteo lebete
Ad lauandum, iuxta autem politam extendit menſam.
Panem autem veneranda proma appoſuit ferens,
Edulia multis appoſitis gratificata præſentibus.
Edere autem iuſſit, meo autem non placuit animo,
Sed ſedebam alia cogitans, mala autẽ prouidebat animus.
Circe autem vt agnouit me ſedentem neque ad cibum
Manum extendentem, grauem autem me dolorem habẽtẽ,
Propè aſtans verba volatilia dixit, Circe Vlyſſem alloquitur.
Quid ſic Vlyſſes ſedes ſimilis muto
Animum macerans? cibum autem non attingis neque potum.
An aliquem certè dolum alium times, neque.n. te oportet
Timere, iam enim iuraui forte iuramentum.
Sic ait, cæterum ego ipſam excipiens dixi,
O Circe quis ſanè vir, qui æquus & iuſtus ſit,

V.

Prius audeat guſtare cibum atque potum,
Antequam redimantur ſocij & in oculis videantur.
Sed ſi ſanè benigna bibere edereque iubes,
Solue vt palàm videam dilectos ſocios.
Sic dicebam, Circe autem ex ædibus tranſibat
Virgam tenens in manu, ianuas autem aperuit haræ.
Exegit porcos ſimiles nouennibus.
Illi quidem continuò ſtabant contrarij, illa autem per eos
Incedens inunxit vnicuique pharmacum aliud.
Horum quidē è mēbris pili deſluebāt quos antè produxerat
Pharmacū pernicioſum quod ipſis dederat venerāda Circe.
Viri a. continuò reddebantur iuniores quàm antea fuerunt
Et multò pulchrioréſque & maiores aſpectu.
Agnouerunt. a. me illi, inq́; hæſerunt in manibus ſinguli.
Omnibus. a. iucundus ſubortus eſt luctus, per domum autē
Horrendùm reſonabat, dea verò miſerta eſt & ipſa.
Illa autem propè me ſtans loquuta eſt diua dearum,
Generoſe Laërtiade multiſcie Vlyſſes,
Vade nunc ad nauem celerem & ad littus maris,
Nauem quidem omnium primùm ſubducite ad cōtinentem:
Facultates verò in ſpeluncis abſcondite armáque omnia.
Ipſe autem ſtatim reuertere, & adduc dilectos ſocios,
Sic ait, cæterùm mihi perſuaſus eſt animus generoſus,
Feſtinabam ire ad nauem celerem & littus maris.
Inueni deinde iuxta nauem celerem dilectos ſocios,
Miſerabiliter lugentes, vberes lacrymas profundentes.
Vt cum in agro degentes buculæ circa vaccas armentarias
Venientes ad mandram poſtquam herba ſaturæ ſunt,
Omnes ſimul ludunt oppoſitæ, neque ipſa ſtabula
Detinent, ſed indeſinenter mugientes circum currunt
Matres: ſic me illi poſtquam viderunt oculis,
Lacrymantes circumdabant, videbatur. a. ipſorum animus
Sic affectus eſſe veluti in patriam veniſſent & vrbem ſuam
Aſperæ Ithacæ, vbi nutriti ſunt atque nati.
Et me lugentes verbis volatilibus alloquebantur,
Tibi quidem redeunti, generoſe ſic gratulamur,
Perinde atque ſi in Ithacam veniſſemus patriam terram,
Sed age aliorum ſociorum narra interitum.
Sic dicebant, cæterùm ego alloquebar blandis verbis,
Nauem quidem omnium primùm ſubducamus in littus.
Bonáque in ſpeluncis recondamus armamentáque omnia
Vos autem accelerate me vnà vniuerſi ſequi,
Vt videatis ſocios ſacris in ædibus Circes,
Bibentes & comedentes, copioſum victum habentes.
Sic dicebam, illi celeriter meis verbis obedierunt.
Eurylochus autem ſolus mihi detinebat omnes ſocios,
Et ipſos alloquens verba celeriter proloquutus eſt,
Ah miſeri quò ibimus? quid mala deſideratis iſta,
Circes ad ædes deſcendere? quæ omnes
Aut ſues aut lupos reddet, aut leones,
Qui ei magnam domum cuſtodiamus etiam neceſſitate.
Sic vt Cyclops fecit, quando eius ad ſtabulum venerunt
Noſtri ſocij, cum his audax ſequutus eſt Vlyſſes.
Huius enim etiam illi inſipientia perierunt.
Sic ait, cæterùm ego in mente deliberabam.
Extracto gladio oblongo à craſſo fœmore,
Quo ei abſciſſo capite, ad ſolum deijcere,
Etiamſi valdè conſanguinitate me attingeret, ſed me ſocij
Mollibus verbis continuerunt aliunde alius.
O generoſe hunc quidem linquamus, ſiquidem tu iubes,
Hic iuxta nauem manere & nauem cuſtodire,
Nobis autem dux eſto ſacram ad domum Circes.
Sic loquuti, ab naue deſcendebant atque mari,
Neque quidem Eurylochus cauam apud nauem relinquebatur,
Sed ſequebatur, timuit enim meas aſperas minas.
Interea verò alios ſocios in ædibus Circe
Studioſè lauitque & vnxit pingui oleo,
Circùm autem pulchras chlænas induit atque tunicas:
Epulantes autem pulchrè omnes inuenimus intra ædes.

Circe Vlyſſis ſocios reſtituit [illegible] formæ.

Vlyſſes redit ad nauem.

Vlyſſes ſocios ad Circen ducit.

Πρίν τλαίη πάσασθαι ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος,
Πρὶν λύσασθ' ἑτάρους καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι;
Ἀλλ' εἰ δὴ πρόφρασσα πιεῖν φαγέμεν τε κελεύεις,
Λῦσον, ἵν' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω ἐρίηρας ἑταίρους.
Ὣς ἐφάμην, Κίρκη δὲ διὲκ μεγάροιο βεβήκει
Ῥάβδον ἔχουσ' ἐν χειρὶ, θύρας δ' ἀνέῳξε συφειοῦ.
Ἐκ δ' ἔλασεν σιάλοισιν ἐοικότας ἐννεώροισιν.
Οἱ μὲν ἔπειτ' ἔστησαν ἐναντίοι, ἡ δὲ δι' αὐτῶν
Ἐρχομένη προσάλειφεν ἑκάστῳ φάρμακον ἄλλο.
Τῶν δ' ἐκ μὲν μελέων τρίχες ἔρρεον, ἃς πρὶν ἔφυσε
Φάρμακον οὐλόμενον, τό σφιν πόρε πότνια Κίρκη.
Ἄνδρες δ' αἶψ' ἐγένοντο νεώτεροι ἢ πάρος ἦσαν,
Καὶ πολὺ καλλίονες καὶ μείζονες εἰσοράασθαι.
Ἔγνωσαν δέ με κεῖνοι, ἔφυν τ' ἐν χερσὶν ἕκαστος·
Πᾶσιν δ' ἱμερόεις ὑπέδυ γόος, ἀμφὶ δὲ δῶμα
Σμερδαλέον κονάβιζε, θεὰ δ' ἐλέαιρε καὶ αὐτή·
Ἡ δέ μευ ἄγχι στᾶσα προσηύδα δῖα θεάων,
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Ἔρχεο νῦν ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης·
Νῆα μὲν ἂρ πάμπρωτον ἐρύσσατε ἤπειρόνδε,
Κτήματα δ' ἐν σπήεσσι πελάσσατε, ὅπλα τε πάντα·
Αὐτὸς δ' αἶψ' ἰέναι, καὶ ἄγειν ἐρίηρας ἑταίρους.
Ὣς ἔφατ', αὐτὰρ ἐμοίγ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
Βῆν δ' ἰέναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης·
Εὗρον ἔπειτ' ἐπὶ νηῒ θοῇ ἐρίηρας ἑταίρους
Οἴκτρ' ὀλοφυρομένους, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντας.
Ὡς δ' ὅταν ἄγραυλοι πόριες περὶ βοῦς ἀγελαίας
Ἐλθούσας ἐς κόπρον, ἐπὴν βοτάνης κορέσωνται,
Πᾶσαι ἅμα σκαίρουσιν ἐναντίαι· οὐδ' ἔτι σηκοὶ
Ἴσχουσ', ἀλλ' ἀδινὸν μυκώμεναι ἀμφιθέουσι
Μητέρας· ὣς ἐμὲ κεῖνοι ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσι,
Δακρυόεντες ἔχυντο. δόκησε δ' ἄρα σφίσι θυμὸς
Ὣς ἔμεν ὡς εἰ πατρίδ' ἱκοίατο καὶ πόλιν αὐτὴν
Τρηχείης Ἰθάκης, ἵνα τ' ἔτραφεν ἠδ' ἐγένοντο.
Καί μ' ὀλοφυρόμενοι ἔπεα πτερόεντα προσηύδων,
Σοὶ μὲν νοστήσαντι διοτρεφὲς ὣς ἐχάρημεν
Ὡς εἴ τ' εἰς Ἰθάκην ἀφικοίμεθα πατρίδα γαῖαν·
Ἀλλ' ἄγε τῶν ἄλλων ἑτάρων κατάλεξον ὄλεθρον.
Ὣς ἔφαν, αὐτὰρ ἐγὼ προσέφην μαλακοῖς ἐπέεσσι,
Νῆα μὲν ἂρ πάμπρωτον ἐρύσσομεν ἤπειρόνδε,
Κτήματά τ' ἐν σπήεσσι πελάσσομεν, ὅπλα τε πάντα.
Αὐτοὶ δ' ὀτρύνεσθε ἐμοὶ ἅμα πάντες ἕπεσθαι,
Ὄφρα ἴδηθ' ἑτάρους ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης
Πίνοντας καὶ ἔδοντας. ἐπηετανὸν γὰρ ἔχουσιν.
Ὣς ἐφάμην, οἱ δ' ὦκα ἐμοῖς ἐπέεσσι πίθοντο.
Εὐρύλοχος δέ μοι οἶος ἐρύκακε πάντας ἑταίρους,
Καί σφεας φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἆ δειλοί, πόσ' ἴμεν; τί κακῶν ἱμείρετε τούτων,
Κίρκης ἐς μέγαρον καταβήμεναι; ἥ κεν ἅπαντας
Ἢ σῦς ἠὲ λύκους ποιήσεται, ἠὲ λέοντας,
Οἵ κέν οἱ μέγα δῶμα φυλάσσοιμεν καὶ ἀνάγκῃ,
Ὥσπερ Κύκλωψ ἔρξ', ὅτε οἱ μέσσαυλον ἵκοντο
Ἡμέτεροι ἕταροι, σὺν δ' ὁ θρασὺς εἵπετ' Ὀδυσσεύς·
Τούτου γὰρ καὶ κεῖνοι ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο.
Ὣς ἔφατ', αὐτὰρ ἔγωγε μετὰ φρεσὶ μερμήριξα,
Σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ,
Τῷ οἱ ἀποτμήξας κεφαλὴν οὖδάς δε πελάσσαι,
Καὶ πηῷ περ ἐόντι μάλα σχεδόν. ἀλλά μ' ἑταῖροι
Μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἐρήτυον ἄλλοθεν ἄλλος,
Διογενὲς, τοῦτον μὲν ἐάσομεν, εἰ σὺ κελεύεις,
Αὐτοῦ πὰρ νηΐ τε μένειν καὶ νῆα ἔρυσθαι·
Ἡμῖν δ' ἡγεμόνευ' ἱερὰ πρὸς δώματα Κίρκης.
Ὣς φάμενοι, παρὰ νηὸς ἀνήϊον ἠδὲ θαλάσσης.
Οὐδὲ μὲν Εὐρύλοχος κοίλῃ παρὰ νηῒ λέλειπτο,
Ἀλλ' ἕπετ'· ἔδδεισεν γὰρ ἐμὴν ἔκπαγλον ἐνιπήν.
Τόφρα δὲ τοὺς ἄλλους ἑτάρους ἐν δώμασι Κίρκη
Ἐνδυκέως λοῦσέν τε, καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ.
Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας οὔλας βάλεν, ἠδὲ χιτῶνας.
Δαινυμένους δ' ἄρα πάντας ἐφεύρομεν ἐν μεγάροισιν.

Οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους εἶδον, φράσσαντό τε πάντα,
Κλαῖον ὀδυρόμενοι, περὶ δὲ στεναχίζετο δῶμα.
Η δέ μευ ἄγχι στᾶσα προσηύδα δῖα θεάων,
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Οδυσσεῦ,
Μηκέτι νῦν θαλερὸν γόον ὄρνυτε. οἶδα καὶ αὐτὴ
Η μὲν ὅσ' ἐν πόντῳ πάθετ' ἄλγεα ἰχθυόεντι,
Η δ' ὅσ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου.
Αλλ' ἄγετ' ἐσθίετε βρώμην, καὶ* πίνετε οἶνον,
Εἰσόκεν αὖτις θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι λάβητε
Οἷον ὅτε πρώτιστον ἐλείπετε πατρίδα γαῖαν
Τρηχείης Ιθάκης· νῦν δ' ἀσκελέες καὶ ἄθυμοι
Αἰεὶ ἄλης χαλεπῆς μεμνημένοι· οὐδέ ποθ' ὑμῖν
Θυμὸς ἐν εὐφροσύνῃ, ἐπεὶ μάλα πολλὰ πέπονθε.
    Ως ἔφαθ'. ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
Ενθα* μὲν ἤματα πάντα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
Ημεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
Αλλ' ὅτε δή ῥ' ἐνιαυτὸς ἔην, περὶ δ' ἔτραπον* ὧραι,
Μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἤματα μακρὰ τελέσθη,
Καὶ τότε μ' ἐκκαλέσαντες ἔφαν ἐρίηρες ἑταῖροι,
    Δαιμόνι', ἤδη νῦν μιμνήσκεο πατρίδος αἴης,
Εἴ τοι θέσφατόν ἐστι σαωθῆναι, καὶ ἱκέσθαι
Οἶκον ἐς ὑψόροφον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
    Ως ἔφαν. αὐτὰρ ἐμοίγ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
Ως τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Ημεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ·
Ημος δ' ἠέλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
Οἱ μὲν κοιμήσαντο κατὰ μέγαρα σκιόεντα·
    Αὐτὰρ ἐγὼ Κίρκης ἐπιβὰς περικαλλέος εὐνῆς,
Γούνων ἐλλιτάνευσα· θεὰ δέ μευ ἔκλυεν αὐδῆς·
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων,
Ω Κίρκη, τέλεσόν μοι ὑπόσχεσιν ἥνπερ ὑπέστης,
Οἴκαδε πεμψέμεναι, θυμὸς δέ μοι ἔσσυται ἤδη,
Ηδ' ἄλλων ἑτάρων, οἵ μευ φθινύθουσι φίλον κῆρ,
Αμφ' ἔμ' ὀδυρόμενοι, ὅτε που σύγε νόσφι γένηαι.
    Ως ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο δῖα θεάων,
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Οδυσσεῦ,
Μηκέτι νῦν ἀέκοντες ἐμῷ ἐνὶ μίμνετε οἴκῳ·
Αλλ' ἄλλην χρὴ πρῶτον ὁδὸν τελέσαι, καὶ ἱκέσθαι
Εἰς Αἴδαο δόμους καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης,
Ψυχῇ χρησομένους Θηβαίου Τειρεσίαο,
Μάντιος ἀλαοῦ, τοῦ τε φρένες ἔμπεδοί εἰσι.
Τῷ καὶ τεθνειῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια
Οἴῳ πεπνῦσθαι· τοὶ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσιν.
    Ως ἔφατ'. αὐτὰρ ἐμοίγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ·
Κλαῖον δ' ἐν λεχέεσσι καθήμενος, οὐδέ τι θυμὸς
Ηθελ' ἔτι ζώειν καὶ ὁρᾶν φάος ἠελίοιο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίων τε κυλινδόμενός τε κορέσθην,
Καὶ τότε δή μιν ἔπεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπον,
Ω Κίρκη, τίς γὰρ ταύτην ὁδὸν ἡγεμονεύσει;
Εἰς ἄϊδος δ' οὔπω τις ἀφίκετο νηῒ μελαίνῃ.
    Ως ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο δῖα θεάων,
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Οδυσσεῦ,
Μή τι τοι ἡγεμόνος γε ποθὴ παρὰ νηῒ μελέσθω·
Ιστὸν δὲ στήσας, ἀνά θ' ἱστία λευκὰ πετάσσας,
Ησθαι· τὴν δέ κέ τοι πνοιὴ Βορέαο φέρῃσιν.
Αλλ' ὁπότ' ἂν δὴ νηῒ δι' Ωκεανοῖο περήσῃς,
Ενθ' ἀκτή τε λάχεια καὶ ἄλσεα Περσεφονείης,
Μακραί τ' αἴγειροι, καὶ ἰτέαι ὠλεσίκαρποι,
Νῆα μὲν αὐτοῦ κέλσαι ἐπ' Ωκεανῷ βαθυδίνῃ,
Αὐτὸς δ' εἰς ἀΐδεω ἰέναι δόμον εὐρώεντα.
Ενθα μὲν εἰς Αχέροντα Πυριφλεγέθων τε ῥέουσι
Κωκυτός θ', ὃς δὴ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπορρώξ,
Πέτρη τε, ξύνεσίς τε δύω ποταμῶν ἐριδούπων.
Ενθα δ' ἔπειθ' ἥρως χριμφθεὶς πέλας, ὥς σε κελεύω,
Βόθρον* ὀρύξαι ὅσον τε πυγούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα.
Αμφ' αὐτῷ δὲ χοὴν χεῖσθαι πᾶσιν νεκύεσσι,
Πρῶτα μελικρήτῳ, μετέπειτα δὲ ἡδέϊ οἴνῳ,
Τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ παλύνειν.
Πολλὰ δὲ γουνοῦσθαι νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα,

Hi verò poſtquã inuicem conſpexerũt reputaruntq́; omnia,
Flebant lugentes, vndiquaq́; autem reſonabat domus.
Illa verò propè me ſtans alloquebatur diua dearum,
Generoſe Laertiade verſute Vlyſſes,
Ne amplius nunc vberem luctum excitetis, ſcio etiam ipſa
Et quos in ponto paſſi eſtis dolores piſcoſo,
Atque quæcunque iniuſti viri nocuerunt in terra.
Sed agite comedite cibum & bibite vinum, χ. πῖνε.
Donec denuò animum intra præcordia receperitis,
Qualem quando primùm relinquebatis patriam terram
Aſperæ Ithacæ, nunc verò exules triſtes
Semper erroris duri memores neque vnquam vobis
Animus eſt in lætitia, quandoquidẽ valdè multa paſſi eſtis.
Sic ait, nobis autem continuò paruit animus generoſus.
Hic quidem diebus omnibus plenum in annum χ. καί.
Sedebamus conuiuantes, carnes immenſas, & ſuaue vinum.
Sed quando certè annus erat, & circumuertebantur horæ χ. ὧραι. Καὶ τότε
Menſibus exactis ex ordine, dies longi perfecti ſunt.
Et tum me euocatum alloquuti ſunt dilecti ſocij,
Infelix iam nunc memor eſto patriæ terræ,
Si tibi fatale eſt ſeruari atque peruenire
Domum ad excelſam, & tuam in patriam terram.
Sic dicebant: cæterũ mihi perſuaſus eſt animus generoſus.
Sic tum quidem tota die ad ſolis occaſum
Sedebamus conuiuantes carnes immenſas & ſuaue vinum.
Quando verò ſol occidit, & crepuſculum aduenit,
Illi quidem dormiuerunt per ædes obſcuras.
Cæterùm ego Circæ conſcenſo ſplendido lecto
Ad genua ſupplex rogaui, dea verò meam audiuit vocem,
Et ipſam compellando verba volatilia dixi,
O Circe, perfice mihi promiſſionem quam promiſiſti,
Domum fore, vt mitteres, at animus mihi impellitur iam,
Atque aliorum ſociorum, qui mihi affligunt charum cor
Circa me lugentes, quando tu ſeorſum abes.
Sic dicebam: illa continuò excipiens diua dearum, Circe prædicit Vlyſſi iter ad inferos.
O generoſe Laërtiade, verſute Vlyſſes,
Ne amplius nunc inuiti mea manete in domo.
Sed aliam oportet primùm viam perficere & peruenire
Ad Plutonis domum, & ſplendidæ Proſerpinæ,
Animam conſulturos Thebani Tireſiæ
Vatis cæci, cuius mentes firmæ ſunt:
Huic etiam mortuo mentem tribuit Proſerpina,
Soli audire, ad te verò vmbræ circùm volitant.
Sic ait: cæterùm mihi perſuaſum eſt amicum cor,
Flebam autem in lectulo deſidens, neque animus
Voluit amplius viuere, & videre lumen ſolis.
Cæterùm poſtquam fleuiq́; prouolutusq́; ſatiatus ſum,
Et tum iam ipſam verbis excipiens alloquebar,
O Circe quiſnam hanc viam demonſtrabit?
Ad Plutonem verò nemo vnquam peruenit naue nigra.
Sic dixi, illa continuò reſpondit diua dearum,
Generoſe Laërtiade, prudens Vlyſſes,
Minimè tibi ducis deſiderium pro naue cura ſit.
Malum verò erigens, ab ea verò velis albis extenſis
Sede, illam verò tibi flatus Boreæ ferat.
Sed cum iam naue per Oceanum tranſmiſeris,
Vbi littus breue & nemora Proſerpinæ,
Longaq́; alni, & ſalices frugiperdæ:
Nauem quidem illic ſiſte in Oceanum profundis verticibus.
Ipſe autem in Plutonis eas domum obſcuram,
Hic quidem in Acherontem Pyriphlegethumq́; confluunt,
Cocytuſq́;, qui certè Stygis aquæ eſt fluxus,
Petraq́; & concurſus duorum fluuiorum valdè-ſonantium.
Hic deinde heros accedens, propè vt te iubeo
Foſſam fode cubitalem quoque-verſum.
Super illam libamen funde omnibus mortuis. γρ. [illegible]
Primùm mulſo, deinde autem ſuaui vino.
Tertium rurſus aqua, inſuper autem farinam albam miſce.
Multa verò precare mortuorum imbecilla capita

Ubi veneris in Ithacam ſterilem, vaccam quæ optima ſit,
Sacrificaturum domi tuæ, pyrãq; erecturũ ex reb. optimis,
Tireſiæ verò ſeparatim arietem ſacrificaturum ſoli,
Prorſus nigrum qui inter oues excellit veſtras.
Cæterũ poſtquã precib. oraueris inclyta examina mortuorũ,
Hîc ouem marem ſacrifica fœmellamque nigram,
γρ. τρέψας. *Ad Erebum verſus ipſe autem ſeorſum auerſus ſis,*
Iens ad fluuij fluenta: ibi verò multæ
Animæ accedent mortuorum defunctorum.
Tum continuò ſociis impera & iube
Oues, quæ quidem iacent mactatæ ſæuo ferro,
Excoriatas comburere, vota verò facere diis,
Generoſo Plutoni, & inclytæ Proſerpinæ.
Ipſe autem gladio acuto exerto à fœmore
Sedeas, neque permitte mortuorum imbecilles vmbras
Ad ſanguinẽ propè accedere, antequam Tireſiam audieris,
Hic tibi ſtatim vates adueniet ò dux populorum,
Qui ſanè tibi diceret viam & modum viæ,
Reditúmque, vt per pontum proficiſcaris piſcoſum.
Sic dixit, continuò autem aurea ſede aduenit aurora,
Me verò chlænamq; tunicamq; veſtes induit.
Ipſa autem candidam togam ingentem induit Nympha
Tenuem & gratioſam, zona autem cinxit lumbos
Pulchra, aurea, caput verò impoſuit flammeolum.
Cæterùm ego per domum vadens excitaui ſocios,
Mollibus verbis aſtando viro vnicuique:
Vlyſſes ſocios alloquitur. *Ne amplius nunc dormientes indulgete dulci ſomno:*
At eamus, iam enim mihi indicauit veneranda Circe.
Sic dicebam, illis verò perſuaſus eſt animus generoſus.
Neque ſanè illinc illæſos abduxi ſocios.
Elpenoris caſus. *Elpenor verò quiſpiam erat iunior natu neque valdè*
Fortis in bello, neque mente ſua aptus,
Qui ſeparatim à ſociis ſacris in ædibus Circes
Refrigerium cupiens dormiuit bene-potus,
Seſe mouentibus à ſociis ſtrepitũ & tumultũ cùm audiiſſet,
Repente ſurrexit, & oblitus eſt mente ſua
Retrogradè deſcendere profectus ad ſcalam longam.
Sed è regione tecti decidit, eius autem ceruix
Ex iuncturis fracta eſt, anima verò ad inferos deſcendit.
Venientes autem hos ego ſermone alloquutus ſum,
Exiſtimabatis fortaſſis domumq; charã ad patriam terram
Nos venturos, aliam verò nobis viam prædixit Circe
Ad Plutonis domum, & inſignis Proſerpinæ,
Animam conſulturos Thebani Tireſiæ.
Sic loquutus: illis confractum eſt charum cor.
Deſidentes autem illic flebant euellebantq; pilos
Sed neque ſic vllum remedium ſuccurrit lugentibus.
Sed quando certè ad nauem celerem & littus maris
Iuimus triſtes, calidas lacrymas profundentes.
Interea certè adueniens Circe ad nauem nigram
Maſculam alligauit ouem, fœmellámque nigram
Faciliter ex oculis vbi euanuiſſet: quiſnam deum nolentem
Oculis videret, aut huc aut illuc euntem?

Ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην, στεῖραν βοῦν ἥτις ἀρίστη
Ῥέξειν ἐν μεγάροισι, πυρήν τ' ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν.
Τειρεσίῃ δ' ἀπάνευθεν ὄϊν ἱερευσέμεν οἴῳ,
Παμμέλαν', ὃς μήλοισι μεταπρέπει ὑμετέροισιν.
Αὐτὰρ ἐπὴν εὐχῇσι λίσῃ κλυτὰ ἔθνεα νεκρῶν,
Ἔνθ' ὄϊν ἀρνειὸν ῥέζειν θῆλύν τε μέλαιναν,
Εἰς ἔρεβος* στρέψας, αὐτὸς δ' ἀπονόσφι τραπέσθαι,
Ἱέμενος ποταμοῖο ῥοάων, ἔνθα δὲ πολλαὶ
Ψυχαὶ ἐλεύσονται νεκύων κατατεθνειώτων.
Δὴ τότ' ἔπειθ' ἑτάροισιν ἐποτρῦναι καὶ ἀνῶξαι
Μῆλα τὰ δὴ κατάκειτ' ἐσφαγμένα νηλέϊ χαλκῷ
Δείραντας κατακῆαι, ἐπεύξασθαι δὲ θεοῖσιν,
Ἰφθίμῳ τ' Ἀΐδῃ καὶ ἐπαινῇ Περσεφονείῃ.
Αὐτὸς δὲ ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
Ἧσθαι, μηδὲ ἐᾶν νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα
Αἵματος ἆσσον ἴμεν, πρὶν Τειρεσίαο πυθέσθαι.
Ἔνθα τοι αὐτίκα μάντις ἐλεύσεται ὄρχαμε λαῶν,
Ὅς κέν τοι εἴπῃσιν ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύθου,
Νόστον θ', ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσεαι ἰχθυόεντα.
Ὣς ἔφατ'. αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἤλυθεν ἠώς.
Ἀμφὶ δέ με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα ἕσσεν.
Αὐτὴ δ' ἀργύφεον φᾶρος μέγα ἕννυτο νύμφη
Λεπτὸν καὶ χαρίεν, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἰξυῖ,
Καλὴν, χρυσείην, κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτρην.
Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ δώματ' ἰὼν ὤτρυνον ἑταίρους,
Μειλιχίοις ἐπέεσσι παρασταδὸν ἄνδρα ἕκαστον,
Μηκέτι νῦν εὕδοντες ἀωτεῖτε γλυκὺν ὕπνον·
Ἀλλ' ἴομεν· δὴ γάρ μοι ἐπέφραδε πότνια Κίρκη.
Ὣς ἐφάμην, τοῖσιν δ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
Οὐδὲ μὲν οὐδ' ἔνθεν περ ἀπήμονας ἦγον ἑταίρους.
Ἐλπήνωρ δέ τις ἔσκε νεώτατος, οὔτε τι λίην
Ἄλκιμος ἐν πολέμῳ, οὔτε φρεσὶν ᾗσιν ἀρηρώς,
Ὅς μοι ἄνευθ' ἑτάρων ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης
Ψύχεος ἱμείρων κατελέξατο οἰνοβαρείων·
Κινυμένων δ' ἑτάρων ὅμαδον καὶ δοῦπον ἀκούσας,
Ἐξαπίνης ἀνόρουσε, καὶ ἐκλάθετο φρεσὶν ᾗσιν
Ἄψορρον καταβῆναι ἰὼν ἐς κλίμακα μακρήν.
Ἀλλὰ καταντικρὺ τέγεος πέσεν, ἐκ δέ οἱ αὐχὴν
Ἀστραγάλων ἐάγη, ψυχὴ δ' Ἀϊδόσδε κατῆλθε.
Ἐρχομένοισι δὲ τοῖσιν ἐγὼ μετὰ μῦθον ἔειπον,
Φάσθε νύ που οἶκόνδε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
Ἔρχεσθ'· ἄλλην δ' ἧμιν ὁδὸν τεκμήρατο Κίρκη
Εἰς Ἀΐδαο δόμους καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης,
Ψυχῇ χρησομένους Θηβαίου Τειρεσίαο.
Ὣς ἐφάμην. τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ.
Ἑζόμενοι δὲ κατ' αὖθι γόων, τίλλοντό τε χαίτας.
Ἀλλ' οὐ γάρ τις πρῆξις ἐγίγνετο μυρομένοισιν.
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης
Ἤϊομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες,
Τόφρα δ' ἄρ' οἰχομένη Κίρκη παρὰ νηῒ μελαίνῃ
Ἀρνειὸν κατέδησεν ὄϊν θῆλύν τε μέλαιναν,
Ῥεῖα παρεξελθοῦσα. τίς ἂν θεὸν οὐκ ἐθέλοντα
Ὀφθαλμοῖσιν ἴδοιτ', ἢ ἔνθ' ἢ ἔνθα κιόντα;

ODYSSEÆ HOMERI, XI. COMPOSITIO.

CÆTERUM poſtquam ad naues venimúſque & mare,
Nauem quidem omnium primum deduximus in mare diuinum.
Malum autem impoſuimus & vela naui nigræ,
Intra autem pecora accepta induximus, intrò & ipſi
Conſcendimus triſtes, uberes lacrymas profundentes.
γρ. μετὰ. *Nobis autem rurſus à poſteriori parte nauis nigræ proræ*
Secundum ventum immiſit implentem velũ bonum ſociũ,

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ ἡ λάμβδα ῥαψῳδία.

ΑΥΤΑΡ ἐπεί ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλθομεν ἠδὲ θάλασσαν,
Νῆα μὲν ἂρ πάμπρωτον ἐρύσσαμεν εἰς ἅλα δῖαν,
Ἐν δ' ἱστὸν τιθέμεσθα καὶ ἱστία νηῒ μελαίνῃ.
Ἐν δὲ τὰ μῆλα λαβόντες ἐβήσαμεν, ἐν δὲ καὶ αὐτοὶ
Βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
Ἡμῖν δ' αὖ* κατόπισθε νεὸς κυανοπρῴροιο
Ἴκμενον οὖρον ἵει πλησίστιον, ἐσθλὸν ἑταῖρον,

Κίρκη ἐϋπλόκαμος, δεινὴ θεὸς * αὐδήεσσα.
Ἡμεῖς δ' ὅπλα ἕκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆα,
Ἥμεθα· τὴν δ' ἄνεμός τε κυβερνήτης τ' ἴθυνεν.
Τῆς δὲ πανημερίης τέταθ' ἱστία ποντοπορούσης,
Δύσετό τ' ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί.
Ἡ δ' ἐς πείραθ' ἵκανε βαθυῤῥόου Ὠκεανοῖο·
Ἔνθα δὲ Κιμμερίων ἀνδρῶν δῆμός τε πόλις τε
Ἠέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένοι, οὐδέ ποτ' αὐτοὺς *
Ἠέλιος φαέθων * ἐπιδέρκεται ἀκτίνεσσιν,
Οὔθ' ὁπότ' ἂν στείχῃσι πρὸς οὐρανὸν ἀστερόεντα,
Οὔθ' ὅτ' ἂν ἂψ ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανόθεν προτράπηται·
Ἀλλ' ἐπὶ νὺξ ὀλοὴ τέταται δειλοῖσι βροτοῖσι.
Νῆα μὲν ἔνθ' ἐλθόντες ἐκέλσαμεν· ἐκ δὲ τὰ μῆλα
Εἱλόμεθ'· αὐτοὶ δ' αὖτε παρὰ ῥόον Ὠκεανοῖο
Ἤομεν, ὄφρ' ἐς χῶρον ἀφικόμεθ' ὃν φράσε Κίρκη.
Ἔνθ' ἱερήϊα μὲν Περιμήδης Εὐρύλοχός τε
Ἔσχον· ἐγὼ δ' ἄορ ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
Βόθρον ὄρυξ' ὅσσον τε πυγούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα·
Ἀμφ' αὐτῷ δὲ * χοὰς χεόμην πᾶσιν νεκύεσσιν,
Πρῶτα μελικρήτῳ, μετέπειτα δὲ ἡδέϊ οἴνῳ,
Τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνον.
Πολλὰ δὲ γουνούμην νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα,
Ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην, στεῖραν βοῦν ἥτις ἀρίστη
Ῥέξειν ἐν μεγάροισι, πυρήν τ' ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν·
Τειρεσίῃ δ' ἀπάνευθεν ὄϊν ἱερευσέμεν οἴῳ
Παμμέλαν', ὃς μήλοισι μεταπρέπει ἡμετέροισι.
Τοὺς δ' ἐπεὶ εὐχωλῇσι λιτῇσί τε ἔθνεα νεκρῶν
Ἐλλισάμην, τὰ δὲ μῆλα λαβὼν ἀπεδειροτόμησα
Ἐς βόθρον, ῥέε δ' αἷμα κελαινεφές· αἱ δ' ἀγέροντο
Ψυχαὶ ὑπὲξ * Ἐρέβευς νεκύων κατατεθνειώτων,
Νύμφαι τ' ἠΐθεοί τε, πολύτλητοί τε γέροντες,
Παρθενικαί τ' ἀταλαὶ νεοπενθέα θυμὸν ἔχουσαι·
Πολλοὶ δ' οὐτάμενοι χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν
Ἄνδρες ἀρηΐφατοι, βεβροτωμένα τεύχε' ἔχοντες,
Οἳ πολλοὶ περὶ βόθρον ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος
Θεσπεσίῃ ἰαχῇ· ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ᾕρει.
Δὴ τότ' ἔπειθ' ἑτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσα
Μῆλα, τὰ δὴ κατέκειτ' ἐσφαγμένα νηλέϊ χαλκῷ,
Δείραντας κατακῆαι, ἐπεύξασθαι δὲ θεοῖσιν,
Ἰφθίμῳ τ' Ἀΐδῃ καὶ ἐπαινῇ Περσεφονείῃ.
Αὐτὰρ ἐγὼ ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
Ἥμην, οὐδ' εἴων νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα
Αἵματος ἆσσον ἴμεν, πρὶν Τειρεσίαο πυθέσθαι.
Πρώτη δὲ ψυχὴ Ἐλπήνορος ἦλθεν ἑταίρου·
Οὐ γάρ πω ἐτέθαπτο ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης.
Σῶμα γὰρ ἐν μεγάρῳ Κίρκης κατελείπομεν ἡμεῖς
Ἄκλαυστον καὶ ἄθαπτον, ἐπεὶ πόνος ἄλλος ἔπειγε.
Τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδών, ἐλέησά τε θυμῷ,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων,
Ἐλπῆνορ, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα;
Ἔφθης πεζὸς ἰὼν ἢ ἐγὼ σὺν νηῒ μελαίνῃ;
Ὣς ἐφάμην· ὁ δέ μ' οἰμώξας ἠμείβετο μύθῳ,
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Ἆσέ με δαίμονος αἶσα κακή, καὶ ἀθέσφατος οἶνος.
Κίρκης δ' ἐν μεγάροισι καταλέγμενος οὐκ ἐνόησα
Ἄψοῤῥον καταβῆναι, ἰὼν ἐς κλίμακα μακρήν,
Ἀλλὰ καταντικρὺ τέγεος πέσον· ἐκ δέ μοι αὐχὴν
Ἀστραγάλων ἐάγη, ψυχὴ δ' Ἄϊδόσδε κατῆλθε.
Νῦν δέ σε τῶν ὄπιθεν γουνάζομαι, οὐ παρεόντων,
Πρός τ' ἀλόχου καὶ πατρός, ὅ σ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα,
Τηλεμάχου θ' ὃν μοῦνον ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπες·
Οἶδα γὰρ ὡς ἐνθένδε κιὼν δόμου ἐξ Ἀΐδαο,
Νῆσον ἐς Αἰαίην σχήσεις ἐϋεργέα νῆα·
Ἔνθα σ' ἔπειτα ἄναξ κέλομαι μνήσασθαι ἐμεῖο,
Μή μ' * ἄκλαυστον ἄθαπτον ἰὼν ὄπιθεν καταλείπειν,
Νοσφισθείς, μή τοί τι θεῶν μήνιμα γένωμαι·
Ἀλλά με κακκῆαι σὺν τεύχεσιν ἅσσα μοι ἔστιν,
Σῆμά τέ μοι χεῦαι πολιῆς ἐπὶ θινὶ θαλάσσης,
Ἀνδρὸς δυστήνοιο, καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι.

Circe pulchricoma horrenda dea altiloqua.
Nos autem armis ſingulis ordinatis per nauem
Sedimus, hanc ventuſque gubernatorque dirigebat.
Huius autem tota die extendebãtur vela per pontũ iter facientis:
Occidit autem ſol, obſcurabantur autem omnes viæ.
Illa ad fines peruenit profundi Oceani.
Hic verò Cimmeriorum erat virorum populúſque ciuitaſq́;
Qui caligine & nubibus tecti ſunt, neque vnquam eos
Sol lucidus aſpicit radijs,
Neque cum conuertitur ad cœlum ſtelliferum,
Neque cùm in terra de cœlo defertur.
Sed nox pernicioſa ſuperuolauit miſeris mortalibus,
Nauem quidem illuc profecti ſubduximus, pecora autem
Extraximus, ipſi autem rurſus ad fluxum Oceani
Ibamus donec in regionem peruenimus quam demonſtrauit Circe.
Hic ſacra quidem Perimedes Eurylochuſque
Geſtabant, ego autem gladio acuto extracto à fœmore,
Scrobem fodi cubitalem quoquo-verſus,
Circa eam autẽ libamina fundebamus omnibus manibus,
Primùm mulſo, poſtea verò dulci vino,
Tertiùm verò aqua, inſuper farinam albam commiſcui.
Multùm autem precatus ſum mortuorum infirma capita,
Dicẽs vbi venerim ad Ithacã ſterilẽ, bouẽ quæ optima eſſet
Sacrificaturum in ædibus pyramq́; impleturum bonis:
Tireſiæ verò ſeorſum ouem ſacrificaturum ſoli
Totum nigrum quæ inter pecora excellat noſtrá.
Hos poſtquam votis precibúſque gentes mortuorum
Precatus ſum, ea verò pecora vbi cepiſſem iugulaui,
Super foſſã: fluebat.v. ſanguis niger, ipſæ.a.congregabantur
Animæ ex Erebo mortuum defunctorum,
Sponſæq́; iuuenéſque, & multa-paſſi ſenes,
Virgunculæq́; tenellæ nouo-luctu affectum animũ habentes.
Plures autem vulnerati haſtis ferreis,
Viri bellicoſi cruenta arma habentes,
Qui plures circa foſſam obambulabant aliunde alius
Immenſo clamore, me verò pallidus timor cepit.
Certè tum deinde ſocios adhortatus iuſſi,
Pecora quæ vtique iacebant mactata ſæuo ferro
Excoriata adolere, vota-facere autem dijs,
Fortique Plutoni, & graui Proſerpinæ.
Cæterum ego gladio acuto ſtricto à fœmore
Sedebam, neque ſinebam mortuorum inania capita
Ad ſanguinem propè accedere, antequã Tireſiã audiuiſſẽ.
Prima autem anima Elpenoris venit ſocij,
Nondum enim ſepultus erat ſub terra latas-vias-habente.
Cadauer enim in ædibus Circes reliqueramus nos
Indefletum & indefoſſum, quoniam labor alius vrgebat.
Illum ego deflens vt vidi, & miſertus ſum animo,
Et ipſum alloquutus verba alata dixi,
Elpenor, quo pacto veniſti ſub tenebras obſcuras?
Præueniſti pedes cum ſis, quàm ego cum naui nigra?
Sic dixi, ille me plorans excepit ſermone,
Inclyte Laertiade artifex Vlyſſes,
Læſit me dæmonis fatum malum, & copioſum vinum
Circes in domo cubans non attendi,
Retro me deſcendere, iens ad ſcalam longam,
Sed è regione tecti decidi, ceruix autem mihi
Ex vertebris fracta eſt, anima verò ad inferos deſcendit.
Nunc te per eos qui poſt te ſunt oro non præſentes.
Per vxorémque & patrem qui enutriuit paruulus cùm eſſes,
Telemachúmque, quem vnicum in ædibus reliquiſti.
Scio enim quòd hinc profectus ex domo Plutonis
Inſulam in Ææam ſiſtes fabrefactam nauem,
Ibi te continuò domine, iubeo recordari mei,
Ne me indefletum inſepultum diſcedens pòſt relinquas,
Seiunctus, ne qua tibi deorum indignatio fiam,
Sed me combure cum armis quæcunque mihi reſtant,
Sepulchrumq́; mihi erige ſpumoſi in littore maris
Viri infelicis, etiam poſteris memorandi,

Vlyſſes ad Cimmerios diuertit.

Inferorum locus.

Vlyſſes mortuos euocat.

Elpenoris vmbra Vlyſſi apparet.

Hæc mihi perfice, figí que ſuper ſepulchrum remum,
Quo etiam viuus remigabam cum eſſem cum meis socijs.
Sic ait, cæterùm ego ipſum excipiens alloquutus ſum,
Hæc tibi ô miſer perficiam & explebo.
Nos quidem ſic verbis excipientes triſtibus
Sedebamus: ego quidem ſuper ſanguine gladium tenebam,
γρ. ἀγόρευεν. *Idolum verò ex altera ſocij parte multa loquebatur,*
Vmbra Anticleæ matris Vlyſſis. *Aduenit poſthac anima matris demortuæ,*
Autolyci filia magnanimi Anticlea,
Hanc viuam reliqui profectus ad Ilium ſacrum,
Hanc quidem ego defleui conſpicatus, miſeratus animo.
Sed neque ſic permittebam priorem, tametſi valdè triſtatus,
Ad ſanguinem propè accedere, antequam Tireſiã audirẽ.
Superuenit tandem anima Thebani Tireſiæ,
Aureum ſceptrũ tenẽs, me autem agnouit & alloquuta eſt,
Quid huc ô infelix relicto lumine ſolis
Veniſti vt videas manes & triſtem regionem?
Sed retrocede à foſſa: remoue autem gladium acutum,
Sanguinem vt bibam, & tibi verè dicam.
Sic ait, ego-a-retrocedens, gladium arg. clauis diſtinctum
Vaginæ recondi, ille deinde bibit ſanguinem nigrum,
Et tum certè me verbis alloquebatur vates inculpabilis,
Reditum quæris gratiſſimum eximie Vlyſſes,
Tireſiæ vmbræ Vlyſſi omnem itineris ſucceſſum prædicit. *Quem tibi difficilem faciet deus, non enim puto*
Deſiturum Neptunum, qui iram repoſuit animo,
Iratus, quòd ei filium charum excæcaſti.
Sed adhuc quidem ſic mala quantumuis paſſi peruenietis.
Modò velis tuum animum arcere & ſociorum.
Eo tempore quando primùm appuleris firmam nauem
γρ. ἱκαν. *Trinaciæ inſulæ, vbi effugeris obſcurum pontum:*
Paſcentes autem inuenietis boues & pinguia pecora
Solis, qui omnia videt & omnia audit,
Hos quidem ſi illæſos ſineris reditusque memor fueris,
Sanè adhuc in Ithacam mala licet paſſi peruenietis.
Quòd ſi læſeris tum tibi prædico mortem,
Nauique & ſodalibus, ipſe etiamſi effugies,
Serò calamitosè redibis, vt perdidiſti omnes ſocios
Naue in aliena, inuenies autem clades domi,
Viros ſuperbos, qui tibi ſubſtantiam conſumunt,
Petentes diuinam vxorem & munera dantes.
Sed certè illorum iniuriam vlciſceris adueniens,
Cæterùm poſtquam procos domi tuæ
Interfeceris ſiue dolo ſiue palàm acuto ferro,
Proficiſcere deinde acceptã fabrefacta naue,
Donec ad illos perueneris qui non ſciunt mare
Viri, neque ſale conditum cibum comedunt.
Neque ſanè hi ſciunt naues proras-rubricatas-habentes:
Neque fabrefactos remos, quidem alæ nauium ſunt.
Signum verò tibi dico valdè manifeſtum, neque te latebit,
Quando certè tibi obuiam factus alius viator
Apparuerit ventilabrum habens ſuper ſplendido humero.
Tum certè terræ infigens fabrefactum remum,
γρ. ἔρξας. *Faciens ritè litatis ſacris Neptuno regi.*
Arietem taurúmque ſuumq́, maritum verrem,
Domum reuertere, faciasq́, ſacras Hecatombas
Immortalibus dijs, qui cœlum latum inhabitant
γρ. ἐξ ἁλὸς. *Omnibus ſanè ordine, mors verò tibi ex mari ipſi*
Debilis ſanè talis adueniet, quæ te occidet
γρ. δ' ἀμφὶ λαοί. *Senectute molli confectum, circùm autem populi*
Felices erunt, hæc ſanè tibi vera dico.
Sic dixit, cæterùm ego ipſum excipiens allocutus ſum,
Tireſia, hæc fortaſſis alicui decreuerunt dij ipſi.
Sed agè mihi hoc dic & verè enarra,
Matris hanc video animam demortuæ,
Illa tacita ſedet propè ſanguinem, neque ſuum filium
Dignatur palàm aſpicere, neque alloqui,
Dic rex, quo pacto me agnoſcat talem eſſe.
γρ. αἶψα. *Sic dicebam, ille me rurſus excipiens alloquutus eſt,*
Facilè tibi verbum hoc explicabo, & in mente ponam.

Ταῦτά τέ μοι τελέσαι, πῆξαί τ' ἐπὶ τύμβῳ ἐρετμὸν,
Τῷ καὶ ζωὸς ἔρεσσον, ἐὼν μετ' ἐμοῖς ἑτάροισιν.
Ὣς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον,
Ταῦτά τοι ὦ δύστηνε τελευτήσω τε καὶ ἔρξω.
Νῶϊ μὲν ὣς ἐπέεσσιν ἀμειβομένω στυγεροῖσιν
Ἥμεθ' ἐγὼ μὲν ἄνευθεν ἐφ' αἵματι φάσγανον ἴσχων,
Εἴδωλον δ' ἑτέρωθεν ἑταίρου πόλλ' * ἀγόρευεν.
Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ μητρὸς κατατεθνηυίης,
Αὐτολύκου θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀντίκλεια,
Τὴν ζωὴν κατέλειπον ἰὼν εἰς Ἴλιον ἱρήν.
Τὴν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν, ἐλέησά τε θυμῷ·
Ἀλλ' οὐδ' ὣς εἴων προτέρην, πυκινόν περ ἀχεύων,
Αἵματος ἆσσον ἴμεν, πρὶν Τειρεσίαο πυθέσθαι.
Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Θηβαίου Τειρεσίαο,
Χρύσεον σκῆπτρον ἔχων, ἐμὲ δ' ἔγνω καὶ προσέειπεν,
Τίπτ' αὖτ' ὦ δύστηνε λιπὼν φάος ἠελίοιο
Ἤλυθες, ὄφρα ἴδῃς νέκυας καὶ ἀτερπέα χῶρον;
Ἀλλ' ἀποχάζεο βόθρου, ἄπισχε δὲ φάσγανον ὀξὺ,
Αἵματος ὄφρα πίω, καί τοι νημερτέα εἴπω.
Ὣς φάτ'· ἐγὼ δ' ἀναχασσάμενος, ξίφος ἀργυρόηλον
Κουλεῷ ἐγκατέπηξ'· ὁ δ' ἐπεὶ πίεν αἷμα κελαινὸν,
Καὶ τότε δή μ' ἐπέεσσι προσηύδα μάντις ἀμύμων,
Νόστον δίζηαι μελιηδέα φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·
Τὸν δέ τοι ἀργαλέον θήσει θεός. οὐ γὰρ ὀΐω
Λήσειν Ἐννοσίγαιον, ὅ τοι κότον ἔνθετο θυμῷ,
Χωόμενος ὅτι οἱ υἱὸν φίλον ἐξαλάωσας.
Ἀλλ' ἔτι μέν κε καὶ ὣς κακά περ πάσχοντες ἵκοισθε,
Αἴκ' ἐθέλῃς σὸν θυμὸν ἐρυκακέειν καὶ ἑταίρων,
Ὁππότε * δὴ πρῶτον πελάσῃς εὐεργέα νῆα
Θρινακίῃ νήσῳ, προφυγὼν ἰοειδέα πόντον·
Βοσκομένας δ' εὕρητε βόας καὶ ἴφια μῆλα
Ἠελίου, ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει·
Τὰς εἰ μέν κ' ἀσινέας ἐάᾳς, νόστου τε μέδηαι,
Καί κεν ἔτ' εἰς Ἰθάκην κακά περ πάσχοντες ἵκοισθε·
Εἰ δέ κε σίνηαι, τότε τοι τεκμαίρομ' ὄλεθρον
Νηΐ τε καὶ ἑτάροις. αὐτὸς δ' εἴπερ κεν ἀλύξῃς,
Ὀψὲ κακῶς νεῖαι, ὀλέσας ἄπο πάντας ἑταίρους,
Νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης· δήεις δ' ἐν πήματα οἴκῳ,
Ἄνδρας ὑπερφιάλους, οἵ τοι βίοτον κατέδουσιν,
Μνώμενοι ἀντιθέην ἄλοχον καὶ ἕδνα διδόντες.
Ἀλλ' ἤτοι κείνων γε βίας ἀποτίσεαι ἐλθών.
Αὐτὰρ ἐπὴν μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσι
Κτείνῃς ἠὲ δόλῳ, ἢ ἀμφαδὸν ὀξέϊ χαλκῷ,
Ἔρχεσθαι δὴ ἔπειτα λαβὼν εὐῆρες ἐρετμὸν,
Εἰσόκε τοὺς ἀφίκηαι οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν
Ἀνέρες, οὐδέ θ' ἅλεσσι μεμιγμένον εἶδαρ ἔδουσιν.
Οὐδ' ἄρα τοί γ' ἴσασι νέας φοινικοπαρῄους,
Οὐδ' εὐήρε' ἐρετμὰ, τά τε πτερὰ νηυσὶ πέλονται.
Σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδὲς, οὐδέ σε λήσει·
Ὁππότε κεν δή τοι ξυμβλήμενος ἄλλος ὁδίτης
Φήῃ ἀθηρηλοιγὸν ἔχειν ἀνὰ φαιδίμῳ ὤμῳ,
Καὶ τότε δὴ γαίῃ πήξας εὐῆρες ἐρετμὸν,
Ῥέξας ἱερὰ καλὰ Ποσειδάωνι ἄνακτι,
Ἀρνειὸν, ταῦρόν τε, συῶν τ' ἐπιβήτορα κάπρον,
Οἴκαδ' ἀποστείχειν, ἔρδειν θ' ἱερὰς ἑκατόμβας
Ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
Πᾶσι μάλ' ἑξείης· θάνατος δέ τοι * ἐξ ἁλὸς αὐτῷ
Ἀβληχρὸς μάλα τοῖος ἐλεύσεται, ὅς κέ σε πέφνῃ
Γήρᾳ ὕπο λιπαρῷ ἀρημένον, ἀμφὶ * δὲ λαοὶ
Ὄλβιοι ἔσσονται. τὰ δέ τοι νημερτέα εἴρω.
Ὣς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον,
Τειρεσίη, τὰ μὲν ἄρ που ἐπέκλωσαν θεοὶ αὐτοί·
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Μητρὸς τήνδ' ὁρόω ψυχὴν κατατεθνηυίης·
Ἡ δ' ἀκέουσ' ἧσται σχεδὸν αἵματος, οὐδ' ὃν υἱὸν
Ἔτλη ἐσάντα ἰδεῖν, οὐδὲ προτιμυθήσασθαι.
Εἰπὲ ἄναξ πῶς κέν μ' ἀναγνοίη τὸν ἐόντα.
Ὣς ἐφάμην. ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν,
Ῥηΐδιόν τοι ἔπος ἐρέω, καὶ ἐπὶ φρεσὶ θήσω·

Ὅντινα μὲν κεν ἐᾷς νεκύων κατατεθνειώτων
Αἵματος ἄσσον ἴμεν, ὁ δέ τοι νημερτὲς ἐνίψει·
Ὧ δέ κ' ἐπιφθονέοις, ὁ δέ τοι πάλιν εἶσιν ὀπίσσω.
Ὣς φαμένη ψυχὴ μὲν ἔβη δόμον Ἄϊδος εἴσω
Τειρεσίαο ἄνακτος, ἐπεὶ κατὰ θέσφατ' ἔλεξεν·
Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένον ἔμπεδον, ὄφρ' ἐπὶ μήτηρ
Ἤλυθε, καὶ πίεν αἷμα κελαινεφές. αὐτίκα δ' ἔγνω,
Καί μ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Τέκνον ἐμὸν πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα
Ζωὸς ἐών; χαλεπὸν δὲ τάδε ζωοῖσιν ὁρᾶσθαι.
Μέσσῳ γὰρ μεγάλοι ποταμοὶ καὶ δεινὰ ῥέεθρα.
Ὠκεανὸς μὲν πρῶτα, τὸν οὔπως ἔστι περῆσαι
Πεζὸν ἐόντ', ἢν μή τις ἔχῃ εὐεργέα νῆα.
Ἦ νῦν δὴ Τροίηθεν ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκάνεις
Νηΐ τε καὶ ἑτάροισι πολὺν χρόνον; οὐδέ πω ἦλθες
Εἰς Ἰθάκην; οὐδ' εἶδες ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκα;
Ὣς ἔφατ'. αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον,
Μῆτερ ἐμή, χρειώ με κατήγαγεν εἰς Ἀΐδαο,
Ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαο.
Οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιΐδος, οὐδέ πω ἁμῆς
Γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἰὲν ἔχων ἀλάλημαι ὀϊζύν,
Ἐξ οὗ τὰ πρώτισθ' ἑπόμην Ἀγαμέμνονι δίῳ
Ἴλιον εἰς εὔπωλον, ἵνα Τρώεσσι μαχοίμην.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Τίς νύ σε κὴρ ἐδάμασσε τανηλεγέος θανάτοιο;
Ἦ δολιχὴ νοῦσος, ἢ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα
Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν;
Εἰπὲ δέ μοι πατρός τε καὶ υἱέος ὃν κατέλειπον,
Ἢ ἔτι πὰρ κείνοισιν ἐμὸν γέρας, ἦέ τις ἤδη
Ἀνδρῶν ἄλλος ἔχει, ἐμὲ δ' οὐκέτι φασὶ νέεσθαι.
Εἰπὲ δέ μοι μνηστῆς ἀλόχου βουλήν τε νόον τε,
Ἠὲ μένει παρὰ παιδὶ, καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσει,
Ἢ ἤδη μιν ἔγημεν Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος.
Ὣς ἐφάμην, ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτηρ,
Καὶ λίην κείνη γε μένει τετληότι θυμῷ
Σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· ὀϊζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ
Φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἤματα δάκρυ χεούσῃ.
Σὸν δ' οὔ πώ τις ἔχει καλὸν γέρας, ἀλλὰ ἕκηλος
Τηλέμαχος τεμένη νέμεται, καὶ δαῖτας ἐΐσας
Δαίνυται, ἃς ἐπέοικε δικασπόλον ἄνδρ' ἀλεγύνειν.
Πάντες γὰρ καλέουσι. πατὴρ δὲ σὸς αὐτόθι μίμνει
Ἀγρῷ, οὐδὲ πόλινδε κατέρχεται· οὐδέ οἱ εὐναὶ
Δέμνια καὶ χλαῖναι, καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα·
Ἀλλ' ὅ γε χεῖμα μὲν εὕδει ὅθι δμῶες ἐνὶ οἴκῳ,
Ἐν κόνι ἄγχι πυρός, κακὰ δὲ χροῒ εἵματα εἷται·
Αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθῃσι θέρος τεθαλυῖά τ' ὀπώρη,
Πάντῃ οἱ κατὰ γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο
Φύλλων κεκλιμένων χθαμαλαὶ βεβλήαται εὐναί.
Ἔνθ' ὅ γε κεῖτ' ἀχέων, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἀέξει,
Σὸν * πότμον γοόων· χαλεπὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἱκάνει.
Οὕτω γὰρ καὶ ἐγὼν ὀλόμην, καὶ πότμον ἐπέσπον.
Οὔτ' ἐμέ γ' ἐν μεγάροισιν ἐΰσκοπος ἰοχέαιρα
Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν,
Οὔτε τις οὖν μοι νοῦσος ἐπήλυθεν, ἥ τε μάλιστα
Τηκεδόνι στυγερῇ μελέων ἐξείλετο θυμόν.
Ἀλλά με σός τε πόθος, σά τε μήδεα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,
Σή τ' ἀγανοφροσύνη μελιηδέα θυμὸν ἀπηύρα.
Ὣς ἔφατ'. αὐτὰρ ἐγώ γ' ἔθελον φρεσὶ μερμηρίξας
Μητρὸς ἐμῆς ψυχὴν ἑλέειν κατατεθνηυίης.
Τρὶς μὲν ἐφωρμήθην, ἑλέειν τέ με θυμὸς ἀνώγει,
Τρὶς δέ μοι ἐκ χειρῶν σκιῇ εἴκελον ἢ καὶ ὀνείρῳ
Ἔπτατ'· ἐμοὶ δ' ἄχος ὀξὺ γενέσκετο κηρόθι μᾶλλον·
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων,
Μῆτερ ἐμή, τί νύ μ' οὐ μίμνεις ἑλέειν μεμαῶτα,
Ὄφρα καὶ εἰν Ἀΐδαο φίλας περὶ χεῖρε βαλόντε
Ἀμφοτέρω κρυεροῖο τεταρπώμεσθα γόοιο;
Ἦ τί μοι εἴδωλον τόδ' ἀγαυὴ Περσεφόνεια
Ὄτρυν', ὄφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω;
Ὣς ἐφάμην, ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτηρ,

Quemcunque quidem ſines mortuorum defunctorum
Sanguinem propè accedere, ille tibi verum dicet.
Cui verò inuides, ille tibi redibit retrò.
Sic loquuta, anima quidem abijt in domum Plutonis
Tireſiæ regis, poſtquam oracula explanauit. (intus
Cæterùm ego illic manebam firmiter, donec mater
Aduenit, & bibit ſanguinem nigrum: ſtatim.q. agnouit
Et me lugens verba alata dixit,
Fili mi, quo pacto veniſti ſub caliginem obſcuram
Viuus cum ſis? difficile verò hæc viuentibus viſu, — Antialea mater Vlyſſem alloquitur.
Interſunt ingentes fluuij & grauia fluenta.
Oceanus quidem primùm quem non licet tranſmittere
Peditem, niſi quis habuerit bene-compactam nauem.
Nunc iam.à Troia errans huc veniſti
Nauique, & ſocijs longo tempore, nec dum acceſſiſti
Ad Ithacam? neque vidiſti domi vxorem?
Sic ait, cæterùm ego ipſam excipiens allocutus ſum,
Mater mea, neceſſitas adegit me ad Plutonis ædes,
Ab anima oraculum ſuscepturum, Thebani Tireſiæ.
Non enim dum propè veni Achaiam, neque noſtram
Terram aſcendere, ſed ſemper habens erro ærumnam,
Ex quo primùm ſequebar Agamemnonem diuinum
Ad Ilium eximios-equos-nutriẽs, vt cum Troianis bellarẽ.
Sed agè mihi hoc dic, & verè narra,
Quod te fatum edomuit ſæuæ mortis?
An diuturnus morbus, aut Diana ſagittis gaudens
Suis lenibus iaculis ſuperueniens occidit?
Dic autem mihi & de patre & filio quem reliqui, — Vlyſſes quærit ex matre conditionem vxoris, filij, & patris.
An adhuc in illorum manibus mea bona, an quiſquã iam
Virorum alius habet, me.a. non amplius putant rediturum.
Dic autem mihi deſponſatæ vxoris conſiliumq́; mentemq́;
An manet cum puero, & ſalua omnia cuſtodit,
An iam duxit Græcorum eam qui ſit optimus?
Sic dicebam, ipſa ſtatim reſpondit veneranda mater,
Et ſanè illa quidem manet afflicto animo
Tuis in ædibus: ærumnæ autem illi ſemper
Abſumuntur noctéſque diéſque lacrymanti:
Tuũ.v. nõdũ quiſquã poſſidet pulchrũ præmiũ, ſed quietus
Telemachus poſſeſſionibus vtitur & conuiuia æqualia
Apparat, quæ decet principem virum curare.
Omnes enim vocant: pater autem tuus illic manet
In agro, neque in vrbem concedit, neque illi lectuli
Strata & chlenæ, & ſtragula admiranda.
Sed ille hyeme quidem dormit, vbi mancipia in domo
In pulueribus propè focum, laceras.v. corpori veſtes induit.
Cæterùm poſtquam venit æſtáſque vireſcénſque autumnus,
Vndique illi fertilem partem vineæ vitiferæ
Et folijs delapſis humi ſternuntur lectuli.
Hic ille iacet triſtis, ingẽtem autem in mente dolorem auget,
Tuum fatum deflens, moleſta autem ſenectus venit.
Sic enim etiam ego perij, & fatum contraxi. — γρ. νόστον ποθέων.
Neque me domi ſagittandi perita Diana
Suis mitibus telis ſubteruemens interemit,
Neque aliquis me morbus inuaſit, qui maximè
Tabe horrenda ex membris tollit animam.
Sed me tuique deſiderium, tuaq́; cura inclyte Vlyſſes,
Tuáque benignitas dulci animo priuarunt.
Sic ait, cæterùm ego volui mente deliberans — Vlyſſes conatus matrem amplecti fruſtratur.
Matris meæ animam prehendere defunctæ:
Ter quidem irrui, amplectíque me animus inuitabat:
Ter.a. mihi ex manibus inſtar vmbræ, ſimilis etiam ſomno
Auolabat, mihi verò dolor acutus exoriebatur in animo
magis,
Et ipſam alloquutus verba velocia dixi,
Mater mea, cur me non expectas amplecti cupidum,
Vt etiã apud inferos charis circa manibus nos amplectẽtes
Vterque ſæuo ſaturemur luctu.
Nunquid mihi idolum hoc illuſtris Proſerpina
Incitat, vt adhuc magis lugens ingemiſcam? — Mater Vlyſſem alloquitur.
Sic dicebam, ipſa rurſus reſpondit veneranda mater,

Eheu fili mi ſuper omnes infelix viros,
Minimè Proſerpina Iouis filia eludit,
Sed ipſa lex eſt mortalium, cum mortui fuerint,
Non enim amplius carnéſque & oſſa nerui ſuſtentant.
Sed ea quidem ignis fortè robur ardentis
Abſumit ſtatim, vt primum reliquit alba oſſa animus.
Anima verò tanquam ſomnium auolitat.
Sed in lucem viuentium celerrimè contende, hæc.a. omnia
Scias, vt etiam in poſterum tuæ dicas vxori.
Nos quidem ſic verbis reſpondebamus, ipſæ fœminæ
Acceſſerunt, (egit enim incitata Perſephone)
Quotquot optimatum vxores erant atque filiæ.
Illæ.a. circa ſanguinem nigrum frequentes congregabantur.
Cæterùm ego conſultabam quo pacto interrogarem ſingulas:
Illud autem mihi in animo optimum videbatur conſilium,
Stricto acuto gladio craſſo à fœmore,
Non ſinebam bibere, ſimul omnes ſanguinem nigrum.
ν. ἢ δ. *Illæ verò deinceps accedebant, vnaquæque autem*
Tyro. *Suum genus narrabat, ego autem interrogabam ſingulas.*
ν. ϖρώτην. *Hic videlicet primam Tyro vidi bono patre natam,*
Quæ dicebat Salmonei inculpati filiam ſe eſſe.
Enipeus fluuius. *Dicebat autem Crethei ſe vxorem eſſe Æolidæ.*
Quæ fluuium amauit Enepeum diuinum,
Qui multò pulcherrimus fluuiorum per terram labitur,
Et iuxta Enepei verſabatur pulchra fluenta.
Huic certè aſſimilatus Neptunus terram continens
In oſtiis fluuij accubuit vorticoſi
Cæruleum quidem circa fluctum circumſtetit monti æqualem
Curuatum, abſcondit autem deum mortalémque fœminam.
Soluit autem virginalem zonam ſomnúmque ſuperinfudit.
Cæterùm poſtquam perfecit deus amatoria opera,
Inhæſit ſanè manui verbúmque dixit & prolocutus eſt,
Gaude mulier in amicitia, circumuoluto autem anno
Paries pulchros liberos, quoniam non inanes concubitus
Immortalium, tu verò hos nutri & educa:
Nunc.a. eas ad domum & tibi caue, ne verò nominaueris,
Cæterùm ego tibi ſum Neptunus terræ quaſſator.
Sic loquutus, pontum ſubiit fluctuantem.
Illa autem impregnata Peliam peperit & Neleum,
Qui inclyti miniſtri Iouis magni erant.
Vterque Peleas quidem in ſpatioſa Iaolco
Habitabat pecoroſus, hic verò in Pylo arenoſa.
Alios verò marito peperit regina fœminarum,
Æſonémque atque Pheretem, Amithaonáque gaudētē equis.
Antiope. *Poſt hanc Antiopem vidi Æſopi filiam,*
Quæ certè & Iouis gloriabatur in vlnis dormiſſe,
ν. ἴχεν. *Et habuit duos filios Amphionemq́; Zethumq́;,*
Qui primi Thebarū fundamenta locarunt ſeptem-portarū,
Turribuſq́; circumdederūt poſtquā nō ipſam abſq́; turribus
ν. ἔμεν. *Habitare latas Thebas quamuis fortes eſſent. (poterant.*
Alcmena. *Poſt hanc autem Alcmenam vidi Amphitryonis vxorem,*
Quæ Herculem audacem animum leonis habentem
Peperit in complexu Iouis magnanimi congreſſa.
Megara. *Et Megaram Creontis ſuperbi filiam,*
Hanc habuit Amphitryonis filius robore ſemper indomitus,
Epicaſte. *Matrémque Oedipodis vidi pulchram Epicaſtem,*
Quæ ingens facinus commiſit inſipientia mentis
Nupta ſuo filio, ille vbi ſuum patrem expoliatum,
Vxorem duxit, ſtatim.a. vulgata dij fecerunt hominibus.
Sed ille quidem in Thebe amabili dolores patiens,
Thebanis imperabat deorum dira per fata.
Illa abijt in Plutonis domum validas portas habentem,
Alligato fune ſummo ab alta trabe,
Suo dolore correpta, huic dolores reliquit poſt ſe
Valdè multos, quotquot matris Furiæ efficiunt.
Chloris. *Et Chlorin vidi perpulchram hanc olim Neleus*
Vxorem duxit ſuam propter pulchritudinem, poſtquam
præbuit ſponſalia.
Minimam natu quæ erat Amphionis Iaſidæ,
Qui quondam in Orchomeno Minyeo fortiter imperauit,

Ω μοι τέκνον ἐμὸν, περὶ πάντων κάμμορε φωτῶν,
Οὔ τι σε Περσεφόνεια Διὸς θυγάτηρ ἀπαφίσκει,
Ἀλλ᾽ αὕτη δίκη ἐστὶ βροτῶν, ὅτε κέν τε θάνωσιν.
Οὐ γὰρ ἔτι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἶνες ἔχουσιν,
Ἀλλὰ τὰ μέν τε πυρὸς κρατερὸν μένος αἰθομένοιο
Δαμνᾷ, ἐπεί κε πρῶτα λίπῃ λεύκ᾽ ὀστέα θυμὸς,
Ψυχὴ δ᾽ ἠΰτ᾽ ὄνειρος ἀποπταμένη πεπότηται.
Ἀλλὰ φόωσδε τάχιστα λιλαίεο· ταῦτα δὲ πάντα
Ἴσθ᾽, ἵνα καὶ μετόπισθε τεῇ εἴπῃσθα γυναικί.
Νῶϊ μὲν ὣς ἐπέεσσιν ἀμειβόμεθ᾽· αἱ δὲ γυναῖκες
Ἤλυθον (ὤτρυνεν γὰρ ἀγαυὴ Περσεφόνεια)
Ὅσσαι ἀριστήων ἄλοχοι ἔσαν ἠδὲ θύγατρες.
Αἱ δ᾽ ἀμφ᾽ αἷμα κελαινὸν ἀολλέες ἠγερέθοντο.
Αὐτὰρ ἐγὼ βούλευον ὅπως ἐρέοιμι ἑκάστην·
Ἥδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλὴ,
Σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ,
Οὐκ εἴων πιέειν ἅμα πάσας αἷμα κελαινόν.
Αἱ δὲ προμνηστῖναι ἐπήϊσαν,* ἠ δὲ ἑκάστη
Ὃν γόνον ἐξαγόρευεν· ἐγὼ δ᾽ ἐρέεινον ἁπάσας.
Ἔνθ᾽ ἤτοι * πρώτην Τυρὼ ἴδον εὐπατέρειαν,
Ἣ φάτο Σαλμωνῆος ἀμύμονος ἔκγονος εἶναι.
Φῆ δὲ Κρηθῆος γυνὴ ἔμμεναι Αἰολίδαο,
Ἣ ποταμοῦ ἠράσατ᾽ Ἐνιπῆος θείοιο,
Ὃς πολὺ κάλλιστος ποταμῶν ἐπὶ γαῖαν ἵησι·
Καί ῥ᾽ ἐπ᾽ Ἐνιπῆος πωλέσκετο καλὰ ῥέεθρα·
Τῷ δ᾽ ἄρα εἰσάμενος γαιήοχος Ἐννοσίγαιος,
Ἐν προχοῇς ποταμοῦ παρελέξατο δινήεντος.
Πορφύρεον δ᾽ ἄρα κῦμα περιστάθη οὔρεϊ ἶσον
Κυρτωθὲν, κρύψεν τε θεὸν θνητήν τε γυναῖκα.
Λῦσε δὲ παρθενίην ζώνην, κατὰ δ᾽ ὕπνον ἔχευεν.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ᾽ ἐτέλεσσε θεὸς φιλοτήσια ἔργα,
Ἔν τ᾽ ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ᾽ ἔφατ᾽, ἔκ τ᾽ ὀνόμαζε,
Χαῖρε γύναι φιλότητι, περιπλομένου δ᾽ ἐνιαυτοῦ
Τέξεις ἀγλαὰ τέκνα· ἐπεὶ οὐκ ἀποφώλιοι εὐναὶ
Ἀθανάτων, σὺ δὲ τοὺς κομέειν, ἀτιταλλέμεναί τε.
Νῦν δ᾽ ἔρχευ πρὸς δῶμα, καὶ ἴσχεο, μηδ᾽ ὀνομήνῃς·
Αὐτὰρ ἐγώ τοί εἰμι Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
Ὣς εἰπὼν, ὑπὸ πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα.
Ἡ δ᾽ ὑποκυσαμένη, Πελίην τέκε καὶ Νηλῆα,
Τὼ κρατερὼ θεράποντε Διὸς μεγάλοιο γενέσθην
Ἀμφοτέρω· Πελίης μὲν ἐν εὐρυχόρῳ Ἰαολκῷ
Ναῖε πολύρρηνος, ὁ δ᾽ ἄρ᾽ ἐν Πύλῳ ἠμαθόεντι.
Τοὺς δ᾽ ἑτέρους Κρηθῆϊ τέκε βασίλεια γυναικῶν,
Αἴσονά τ᾽, ἠδὲ Φέρητ᾽, Ἀμυθάονά θ᾽ ἱππιοχάρμην.
Τὴν δὲ μετ᾽ Ἀντιόπην ἴδον Ἀσωποῖο θύγατρα,
Ἣ δὴ καὶ Διὸς εὔχετ᾽ ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαῦσαι,
Καί ῥ᾽ ἔτεκεν δύο παῖδ᾽ Ἀμφίονά τε Ζῆθόν τε,
Οἳ πρῶτοι Θήβης ἕδος ἔκτισαν ἑπταπύλοιο,
Πύργωσάν τ᾽, ἐπεὶ* οὐ μὲν ἀπύργωτόν γ᾽ ἐδύναντο
Ναιέμεν εὐρύχορον Θήβην, κρατερώ περ ἐόντε.
Τὴν δὲ μετ᾽ Ἀλκμήνην ἴδον Ἀμφιτρύωνος ἄκοιτιν,
Ἥ ῥ᾽ Ἡρακλῆα θρασυμέμνονα θυμολέοντα
Γείνατ᾽, ἐν ἀγκοίνῃσι Διὸς μεγάλοιο μιγεῖσα.
Καὶ Μεγάρην, Κρείοντος ὑπερθύμοιο θύγατρα,
Τὴν ἔχεν Ἀμφιτρύωνος υἱὸς μένος αἰὲν ἀτειρής.
Μητέρα τ᾽ Οἰδιπόδαο ἴδον καλὴν Ἐπικάστην,
Ἣ μέγα ἔργον ἔρεξεν ἀϊδρείῃσι νόοιο,
Γημαμένη ᾧ υἱεῖ· ὁ δ᾽ ὃν πατέρ᾽ ἐξεναρίξας
Γῆμεν, ἄφαρ δ᾽ ἀνάπυστα θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισιν.
Ἀλλ᾽ ὁ μὲν ἐν Θήβῃ πολυηράτῳ ἄλγεα πάσχων,
Καδμείων ἤνασσε, θεῶν ὀλοὰς διὰ βουλάς·
Ἡ δ᾽ ἔβη εἰς Ἀΐδαο πυλάρταο κρατεροῖο,
Ἁψαμένη βρόχον αἰπὺν ἀφ᾽ ὑψηλοῖο μελάθρου,
Ὧι ἄχεϊ σχομένη· τῷ δ᾽ ἄλγεα κάλλιπ᾽ ὀπίσσω
Πολλὰ μάλ᾽, ὅσσα τε μητρὸς Ἐρινύες ἐκτελέουσι.
Καὶ Χλῶριν εἶδον περικαλλέα, τήν ποτε Νηλεὺς
Γῆμεν ἑὸν μετὰ κάλλος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἕδνα,
Ὁπλοτάτην κούρην Ἀμφίονος Ἰασίδαο,
Ὃς ποτ᾽ ἐν Ὀρχομενῷ Μινυηΐῳ ἶφι ἄνασσεν·

Ἡ δὲ Πύλου βασίλευε, τέκεν δέ οἱ ἀγλαὰ τέκνα,
Νέστορά τε, Χρομίον τε, Περικλύμενόν τ' ἀγέρωχον.
Τοῖσι δ' ἐπ' ἰφθίμην Πηρὼ τέκε, θαῦμα βροτοῖσι,
Τὴν πάντες μνώοντο περικτίται· οὐδ' ἄρα Νηλεὺς
Τῷ ἐδίδου ὃς μὴ ἕλικας βόας εὐρυμετώπους
Ἐκ Φυλάκης ἐλάσειε βίης Ἰφικληείης
Ἀργαλέας, τὰς δ' οἶος ὑπέσχετο μάντις ἀμύμων
Ἐξελάαν· χαλεπὴ δὲ θεοῦ κατὰ μοῖρα πέδησε,
Δεσμοί τ' ἀργαλέοι, καὶ βουκόλοι ἀγροιῶται.
Ἀλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεῦντο
Ἂψ περιτελλομένου ἔτεος, καὶ ἐπήλυθον ὧραι,
Καὶ τότε δή μιν ἔλυσε βίη Ἰφικληείη,
Θέσφατα πάντ' εἰπόντα· Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή.
Καὶ Λήδην εἶδον τὴν Τυνδαρέου παράκοιτιν,
Ἥ ῥ' ὑπὸ Τυνδαρέῳ κρατερόφρονε γείνατο παῖδε,
Κάστορά θ' ἱππόδαμον καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα·
Τοὺς ἄμφω ζωοὺς κατέχει φυσίζοος αἶα·
Οἳ καὶ νέρθεν γῆς τιμὴν πρὸς Ζηνὸς ἔχοντες,
Ἄλλοτε μὲν ζώουσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε
Τεθνᾶσιν, τιμὴν δὲ λελόγχασιν ἶσα θεοῖσι.
Τὴν δὲ μετ' Ἰφιμέδειαν Ἀλωῆος παράκοιτιν
Εἴσιδον, ἣ δὴ φάσκε Ποσειδάωνι μιγῆναι.
Καί ῥ' ἔτεκεν δύο παῖδε (μινυνθαδίω δὲ γενέσθην)
Ὦτόν τ' ἀντίθεον, τηλεκλειτόν τ' Ἐφιάλτην.
Οὓς δὴ μηκίστους θρέψε ζείδωρος ἄρουρα,
Καὶ πολὺ καλλίστους, * μετά γε κλυτὸν Ὠρίωνα.
Ἐννέωροι γὰρ τοί γε καὶ ἐννεαπήχεες ἦσαν
Εὖρος, ἀτὰρ μῆκός γε γενέσθην ἐννεόργυιοι.
Οἵ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἀπειλήτην ἐν Ὀλύμπῳ
Φυλόπιδα στήσειν πολυάϊκος πολέμοιο.
Ὄσσαν ἐπ' Οὐλύμπῳ μέμασαν θέμεν, αὐτὰρ ἐπ' Ὄσσῃ
Πήλιον εἰνοσίφυλλον, ἵν' οὐρανὸς ἀμβατὸς εἴη.
Καί νύ κεν ἐξετέλεσσαν, εἰ ἥβης μέτρον ἵκοντο·
Ἀλλ' ὄλεσεν Διὸς υἱὸς, ὃν ἠΰκομος τέκε Λητώ,
Ἀμφοτέρω, πρὶν σφῶϊν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους
Ἀνθῆσαι, πυκάσαι τε * γένυς εὐανθέϊ λάχνῃ.
Φαίδρην τε Πρόκριν τε ἴδον, καλήν τ' Ἀριάδνην,
Κούρην Μίνωος ὀλοόφρονος, ἥν ποτε Θησεὺς
Ἐκ Κρήτης ἐς γουνὸν Ἀθηνάων ἱεράων
Ἦγε μὲν, οὐδ' ἀπόνητο· πάρος δέ μιν Ἄρτεμις ἔκτα
Δίῃ ἐν ἀμφιρύτῃ, Διονύσου μαρτυρίῃσι.
Μαῖράν τε Κλυμένην τε ἴδον, στυγερήν τ' Ἐριφύλην,
Ἣ χρυσὸν φίλου ἀνδρὸς ἐδέξατο τιμήεντα.
Πάσας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομήνω,
Ὅσσας ἡρώων ἀλόχους ἴδον ἠδὲ θύγατρας.
Πρὶν γάρ κεν καὶ νὺξ * φθῖτ' ἄμβροτος. ἀλλὰ καὶ ὥρη
Εὕδειν, ἢ ἐπὶ νῆα θοὴν ἐλθόντ' ἐς ἑταίρους,
Ἢ αὐτοῦ· πομπὴ δὲ θεοῖς ὑμῖν τε μελήσει.

Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
Κηληθμῷ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρα σκιόεντα.
Τοῖσιν δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἤρχετο μύθων,

Φαίηκες, πῶς ὔμμιν ἀνὴρ ὅδε φαίνεται εἶναι
Εἶδός τε μέγεθός τε, ἰδὲ φρένας ἔνδον ἐΐσας;
Ξεῖνος δ' αὖτ' ἐμός ἐστιν, ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς.
Τῷ μὴ ἐπειγόμενοι ἀποπέμπετε, μηδὲ τὰ δῶρα
Οὕτω χρηΐζοντι κολούετε· πολλὰ γὰρ ὔμμιν
Κτήματ' ἐνὶ μεγάροισι θεῶν ἰότητι κέονται.

Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρων ἥρως Ἐχένηος,
Ὃς δὴ Φαιήκων ἀνδρῶν προγενέστερος ἦεν,

Ὦ φίλοι, οὐ μὰν ὔμμιν ἀπὸ σκοποῦ οὐδ' ἀπὸ δόξης
Μυθεῖται βασίλεια περίφρων· ἀλλὰ πίθεσθε.
Ἀλκινόου δ' ἐκ τοῦδ' ἔχεται ἔργον τε ἔπος τε.

Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε,
Τοῦτο μὲν οὕτω δὴ ἔσται ἔπος, αἴ κεν ἔγωγε
Ζωὸς Φαιήκεσσι φιληρέτμοισιν ἀνάσσω.
Ξεῖνος δὲ τλήτω, μάλα περ νόστοιο χατίζων,
Ἔμπης οὖν * ἐπιμεῖναι ἐς αὔριον, εἰσόκε πᾶσαν
Δωτίνην τελέσω· πομπὴ δ' ἄνδρεσσι μελήσει
Πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ δήμῳ.

Atque in Pylo regnauit, peperit autem illi pulchros liberos
Neſtorémque Chromiúmque Periclymenumq́ ſuperbum.
Poſt hos eximiam Pero peperit miraculum hominibus. Pero.
Quam omnes precabantur accolæ, neque Neleus
Huic dabat, qui non boues latis-frontibus
Ex Phylace abegerit vis Iphicleæ
Indomitas, has ſolus promiſit vates inculpatus
Abacturum ſe, ſeuum autem dei fatum impediuit,
Vinculaque ſæua & paſtores agreſtes.
Sed quando certè menſeſque & dies perficiebantur,
Rurſus circumuoluti anni & aduenerunt horæ,
Tum certè ipſum ſoluit vis Iphicleæ,
Vaticinia omnia loquutum, Iouis. a. perficiebatur conſilium.
Et Ledam vidi Tyndarei uxorem, Leda.
Quæ ex Tyndareo ſapientes peperit filios,
Caſtorémque equorum domitorem & pugnis valentem Pol- Caſtor & Pollux.
Hos ambos viuentes detinet fertilis terra. (lucem.
Qui etiam infra terram honorem ab Ioue habentes,
Interdum quidem viuunt alternis diebus, interdum rurſus
Moriuntur, honorem autem ſortiti æqualem diis,
Poſt hanc Iphimediam Aloei uxorem Iphimedia.
Aſpexi, quæ ſanè dicebat Neptuno commixtam fuiſſe,
Et peperit duos filios, breuis autem vitæ fuerunt,
Otumq́ virilem, inclytúmque Ephialtem. Otus & Ephialtes.
Quos certè longiſſimos enutriuit Alma terra,
Et longè pulcherrimos poſt inclytum Oriona.
Nouennes enim cùm eſſent, nouem cubitorum erant γρ. μετ' ἀγακλυτὸν ὠρίωνα.
Latitudine, cæterùm longitudo erat nouem vlnarum.
Qui ſanè immortalibus minabantur in Olympo,
Moturos certamen tumultuoſi belli
Oſſam ſuper Olympum conati ſunt imponere, cæterùm Oſſæ
Pelium frondoſum vt cælum peruium eſſet,
Et fortaſſis perfeciſſent ſi ad pubertatis menſurā veniſſent,
Sed perdidit eos Iouis filius, quem pulchricoma peperit La-
Ambos, antequam ipſis ſub temporibus lanugo (tona
Floreret, ornarentúrque genæ florenti barba. γρ. γένυς.
Phædrámque Procrimq́ vidi pulchramq́ Ariadnam Ariadna.
Filiam Minois prudentis, quam olim Theſeus
Ex Creta in ſolum Athenarum ſacrarum
Duxit quidem, ſed non potitus eſt, antea. a. ipſum Diana
Diæ in circumflua, Bacchi teſtimonio. (detinuit
Marámque Clymenémque vidi mœſtámque Eriphylem, Eriphyle.
Quæ aurum dilecti viri accepit pretioſum.
Omnes verò non ego eloqui poſſum neque nominare,
Quotquot Heroum uxores vidi & filias, (ſunt
Antea enim etiam nox periret immortalis, ſed etiam horæ
Dormiendi, ſiue ad nauem celerem digreſſum ad ſocios, γρ. φθῖτ'.
Siue hîc, reductio autem diis vobiſque curæ erit.
Sic ait, hi certè omnes quieti facti ſunt ſilentio,
Voluptate autem tenebantur per domum obſcuram, Arete Phæaces alloquitur.
His verò Arete albis lacertis cœpit ſermonibus,
Phæaces, quo pacto nobis vir ille apparet eſſe,
Formáque magnitudinéque, atque mente intus æquabili?
Hoſpes ſanè meus eſt, vnuſquiſque. a. particeps eſt honorum,
Ideò non feſtinantes dimittite, neque dona
Sic egenti decidite: multa enim nobis
Bona in ædibus deorum benignitate iacent.
Inter illos autem interfatus ſenex Heros Echeneus,
Qui certè Phæacum virorum maximus natu erat,
O amici, non ſcilicet nobis præter opinionem & à ſcopo
Loquitur regina prudens: ſed obedite:
Alcinoo autem ex ipſo ſequetur opúſque dictúmque. γρ. Ἀλκινόου.
Hunc autem rurſus Alcinous excepit dixitq́,
Hic enim ſic erit ſermo, ſi modo ego
Viuus Phæacibus nauigandi-peritis imperabo.
Hoſpes autem ſuſtineat, tametſi reditus indigus eſt,
Permaneat igitur expectare in craſtinum, donec totum
Munus perficiam, deductio autem viris curæ erit γρ. ἐπιμεῖναι.
Omnibus potiſſimum autem mihi, huius enim imperium
eſt in populo.

Vlyſſes Alcinoum alloquitur.

Huic reſpondens alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
Alcinoë rex omnium glorioſiſſime populorum,
Si me etiam in annum iuſſeritis hic manere,
Deductionemq́ue apparaueritis & ſplendida dona dederitis.
Profectò illud mallem, & ſanè vtilius eſſet
Pleniori cum manu charam ad patriam peruenire,
Et magis honorandus & charior viris eſſem
Omnibus, quotquot me in Ithacam viderint reuerſum.
Hunc rurſus Alcinous alloquutus eſt, dixitq́ue,
O Vlyſſes ideò neutiquam te ſuſpicamur aſpicientes,
Impoſtorémque eſſe & furem, perinde vt multos
Paſcit terra nigra errones homines
Mendacia concinnantes, unde quis rē non intelligere poteſt.
π. Im. *Tibi ineſt forma verborum menteſq́ue bona,*
Hiſtoriam verò vt muſicus ex ordine recenſuiſti
Omnium Græcorum tuique ipſius dolores triſtes.
Sed agè mihi hoc dic &, verè enarra,
Si quoſdam eximiorum ſociorum vidiſti, qui teipſum
Ad Ilium ſimul conſequuti ſunt, & illic fatum nacti ſunt.
Nox hæc valdè longa, immenſa neque tempus eſt
Dormire in ædibus, tu autem mihi dic mira opera,
Sanè ad auroram diuinam ſuſtinerem, quando mihi tu
Velles domi tua tuos dolores dicere.
Hunc autem excipiens alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
Alcinoë rex omnium glorioſiſſime populorum,
Tempus quidem multa loquendi, tempus & dormiendi
Si adhuc audire vtique cupis, non ſanè ego
Hæc tibi abnegaro, & miſerabiliora alia dicere
Dolores meorum ſociorum, qui iam poſtea perierunt,
Qui Troianorum quidem effugerunt luctuoſum bellum,
In reditu perierunt conſilio malæ fœminæ.
Cæterùm poſtquam animas quidem diſperſit huc atq́ue illuc
ſſ. Aiv. *Caſta Proſerpina mulierum fœminarum,*
Superuenit anima Agamemnonis Atridæ,
Triſtis: circùm aliæ congregabantur quæcunque ſimul cū eo
Domo in Ægiſthi perierunt & fatum contraxerunt.
Agnouit ſtatim me ille poſtquam bibit ſanguinem nigrum,
Fleuit autem ille vehementer floridas lacrymas diſtillans,
Extendens ad me manus porrigere cupidus,
Sed non amplius ei aderat vis firma, neque illa potentia,
Qualis vtique antea erat in mobilibus membris,
Illum quidem ego fleui vt vidi, miſertúſque ſum in animo
Et ipſum compellans verba alata dixi,
Atride rex virorum Agamemnon,
Quódnam te fatum domuit aſpera mortis?
An te in nauibus Neptunus domuit,
Sciens ſæuorum ventorum immenſos flatus?
An te iniqui viri læſerunt in terra
Boues occidentem atque ouium pulchros greges,
An pro vrbe pugnantem atque fœminis?
Sic loquutus, ille autem me ſtatim excipiēs alloquutus eſt,
Inclyte Laërtiade, multiſcie Vlyſſes,

Agamemnonis vmbra ſuum exitum Vlyſſi refert.

Neque me intra naues Neptunus edomuit
Excitato infeſtorum ventorum magno flatu,
Neque me hoſtiles viri læſerunt in continente:
Sed mihi Ægiſthus ſtructa morteque fatóque
Occidit cum pernicioſa vxore, domum vocatum,
Conuiuio exceptum: quēadmodū quis occidit bouē ad præ-
Sic perij miſerabiliſſima morte, circùm etiam alij ſocij (ſepe,
Sanè cruciabantur quemadmodum ſues albis-dentibus,
Qui quidem in locupletis viri multum potentis, (mactātur
Aut in nuptiis aut collatitio conuiuio *aut dapibus feſtis.*
Sanè quidem multorum virorum cædibus interfuiſti,
Separatim interfectorum, & in forti pugna,
Sed profectò illa potiſſimum conſpicatus ingemuiſſes animo:
Vt circa craterem menſáſque plenas
Iacebamus in ædibus: pauimentum autem totum ſanguine maduit

Caſſandræ cædes.

Mæſtiſſimam audiui vocem Priami filiæ
Caſſandræ, quam occidit Clytemneſtra doloſa

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
Εἴ με καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἀνώγοιτ' αὐτόθι μίμνειν,
Πομπὴν τ' ὀτρύνοιτε, καὶ ἀγλαὰ δῶρα διδοῖτε,
Καί κε τὸ βουλοίμην, καί κεν πολὺ κέρδιον εἴη
Πλειοτέρῃ σὺν χειρὶ φίλην ἐς πατρίδ' ἱκέσθαι
Καί κ' αἰδοιότερος καὶ φίλτερος ἀνδράσιν εἴην
Πᾶσιν ὅσοι μ' Ἰθάκηνδε ἰδοίατο νοστήσαντα.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε,
Ὦ Ὀδυσεῦ, τὸ μὲν οὔ τί σ' ἐΐσκομεν εἰσορόωντες
Ἠπεροπῆά τ' ἔμεν καὶ ἐπίκλοπον, οἷά τε πολλοὺς
Βόσκει γαῖα μέλαινα πολυσπερέας ἀνθρώπους,
Ψεύδεά τ' ἀρτύνοντας ὅθεν κέ τις οὐδὲ ἴδοιτο.
Σοὶ δ' * ἔπι μὲν μορφὴ ἐπέων, ἔνι δὲ φρένες ἐσθλαί·
Μῦθον δ' ὡς ὅτ' ἀοιδὸς ἐπισταμένως κατέλεξας,
Πάντων τ' Ἀργείων σέο τ' αὐτοῦ κήδεα λυγρά.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Εἴ τινας ἀντιθέων ἑτάρων ἴδες, οἵ τοι ἅμ' αὐτῷ
Ἴλιον εἰς ἅμ' ἕποντο, καὶ αὐτοῦ πότμον ἐπέσπον.
Νὺξ δ' ἥδε μάλα μακρή, ἀθέσφατος· οὐδέ πω ὥρη
Εὕδειν ἐν μεγάρῳ· σὺ δέ μοι λέγε θέσκελα ἔργα,
Καί κεν ἐς ἠῶ δῖαν ἀνασχοίμην, ὅτε μοι σὺ
Τλαίης ἐν μεγάρῳ τὰ σὰ κήδεα μυθήσασθαι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
Ὥρη μὲν πολέων μύθων, ὥρη δὲ καὶ ὕπνου,
Εἰ δ' ἔτ' ἀκουέμεναί γε λιλαίεαι, οὐκ ἂν ἔγωγε
Τούτων σοι φθονέοιμι καὶ οἰκτρότερ' ἄλλ' ἀγορεύσαι
Κήδε' ἐμῶν ἑτάρων, οἳ δὴ μετόπισθεν ὄλοντο.
Οἳ Τρώων μὲν ὑπεξέφυγον στονόεσσαν ἀϋτήν,
Ἐν νόστῳ δ' ἀπόλοντο κακῆς ἰότητι γυναικός.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ψυχὰς μὲν ἀπεσκέδασ' ἄλλυδις ἄλλῃ
Ἁγνὴ Περσεφόνεια γυναικῶν θηλυτεράων,
Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο
Ἀχνυμένη· περὶ δ' ἄλλαι ἀγηγέραθ' ὅσσοι ἅμ' αὐτῷ
Οἴκῳ ἐν Αἰγίσθοιο θάνον καὶ πότμον ἐπέσπον.
Ἔγνω δ' αἶψ' ἐμὲ κεῖνος ἐπεὶ πίεν αἷμα κελαινόν.
Κλαῖε δ' ὅγε λιγέως, θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἴβων,
Πιτνὰς εἰς ἐμὲ χεῖρας, ὀρέξασθαι μενεαίνων.
Ἀλλ' οὐ γάρ οἱ ἔτ' ἦν ἲς ἔμπεδος, οὐδέ τι κῖκυς
Οἵη περ πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι.
Τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσά τ' ἰδὼν, ἐλέησά τε θυμῷ,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων,
Ἀτρεΐδη κύδιστε ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
Τίς νύ σε κὴρ ἐδάμασσε τανηλεγέος θανάτοιο;
Ἦ σέγ' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσεν,
Ὄρσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον ἀϋτμήν;
Ἦ σ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου,
Βοῦς περιταμνόμενον, ἠδ' οἰῶν πώεα καλά;
Ἦ περὶ πτόλιος μαχεούμενον, ἠδὲ γυναικῶν;
Ὣς ἐφάμην. ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπε,
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Οὔτ' ἐμέ γ' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσεν,
Ὄρσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον ἀϋτμήν,
Οὔτε μ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου·
Ἀλλά μοι Αἴγισθος τεύξας θάνατόν τε μόρον τε,
Ἔκτα σὺν οὐλομένῃ ἀλόχῳ, οἶκόνδε καλέσσας,
Δειπνίσσας, ὥς τίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ.
Ὣς θάνον οἰκτίστῳ θανάτῳ· περὶ δ' ἄλλοι ἑταῖροι
Νωλεμέως κτείνοντο, σύες ὣς ἀργιόδοντες,
Οἵ ῥά τ' ἐν ἀφνειοῦ ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο
Ἢ γάμῳ, ἢ ἐράνῳ, ἢ εἰλαπίνῃ τεθαλυίῃ.
Ἤδη μὲν πολέων ἀνδρῶν φόνῳ ἀντιβόλησας
Μουνὰξ κτεινομένων καὶ ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ·
Ἀλλά κε κεῖνα μάλιστα ἰδὼν ὀλοφύραο θυμῷ,
Ὡς ἀμφὶ κρητῆρα τραπέζας τε πληθούσας
Κείμεθ' ἐνὶ μεγάρῳ· δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦεν.
Οἰκτροτάτην δ' ἤκουσα ὄπα Πριάμοιο θυγατρὸς
Κασσάνδρης, τὴν κτεῖνε Κλυταιμνήστρη δολόμητις

Ἀμφ' ἐμοὶ αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ γαίῃ χεῖρας ἀείρων,
Βάλλον ἀποθνήσκων περὶ φασγάνῳ· ἡ δὲ κυνῶπις
Νοσφίσατ', οὐδέ μοι ἔτλη ἰόντι περ εἰς Ἀΐδαο
Χερσὶ κατ' ὀφθαλμοὺς ἑλέειν, σύν τε στόμ' ἐρεῖσαι.
Ὣς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικὸς,
Ἥτις δὴ τοιαῦτα μετὰ φρεσὶν ἔργα βάληται.
Οἷον δὴ καὶ κείνη ἐμήσατο ἔργον ἀεικὲς,
Κουριδίῳ τεύξασα πόσει φόνον. ἦτοι ἔφην γε
Ἀσπάσιος παίδεσσιν ἰδὲ δμώεσσιν ἐμοῖσιν
Οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι· ἡ δ' ἔξοχα λυγρὰ ἰδυῖα,
Ἡ τε κατ' αἶσχος ἔχευε, καὶ ἐσσομένῃσιν ὀπίσσω
Θηλυτέρῃσι γυναιξὶ, καὶ ἥ κ' εὐεργὸς ἔῃσιν.
Ὣς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον,
Ὢ πόποι, ἦ μάλα δὴ γόνον Ἀτρέος εὐρύοπα Ζεὺς
Ἐκπάγλως ἤχθηρε γυναικείας διὰ βουλὰς,
Ἐξ ἀρχῆς, Ἑλένης μὲν ἀπωλόμεθ' εἵνεκα πολλοί·
Σοὶ δὲ Κλυταιμνήστρη δόλον ἤρτυε τηλόθ' ἐόντι.
Ὣς ἐφάμην, ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπε,
Τῷ νῦν μή ποτε καὶ σὺ γυναικί περ ἤπιος εἶναι,
Μηδ' οἱ μῦθον ἅπαντα πιφαυσκέμεν ὅν κ' εὖ εἰδῇς,
Ἀλλὰ τὸ μὲν φάσθαι, τὸ δὲ καὶ κεκρυμμένον εἶναι.
Ἀλλ' οὐ σοί γ' Ὀδυσσεῦ φόνος ἔσσεται ἔκ γε γυναικός.
Λίην γὰρ πινυτή τε καὶ εὖ φρεσὶ μήδεα οἶδε
Κούρη Ἰκαρίοιο περίφρων Πηνελόπεια.
Ἦ μέν μιν νύμφην γε νέην κατελείπομεν ἡμεῖς,
Ἐρχόμενοι πόλεμόνδε· πάϊς δέ οἱ ἦν ἐπὶ μαζῷ
Νήπιος, ὅς που νῦν γε μετ' ἀνδρῶν ἵζει ἀριθμῷ,
Ὄλβιος· ἦ γὰρ τόν γε πατὴρ φίλος ὄψεται ἐλθὼν,
Καὶ κεῖνος πατέρα προσπτύξεται, ἣ θέμις ἐστίν.
Ἡ δ' ἐμὴ οὐδέ περ υἷος ἐνιπλησθῆναι ἄκοιτις
Ὀφθαλμοῖσιν ἔασε· πάρος δέ με πέφνε καὶ αὐτόν.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι,
Κρύβδην, μηδ' ἀναφανδὰ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
Νῆα κατισχέμεναι· ἐπεὶ οὐκ ἔτι πιστὰ γυναιξίν.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Εἴ που ἔτι ζώοντος ἀκούετε παιδὸς ἐμοῖο,
Ἤ που ἐν Ὀρχομενῷ, ἢ ἐν Πύλῳ ἠμαθόεντι,
Ἤ που πὰρ Μενελάῳ ἐνὶ Σπάρτῃ εὐρείῃ.
Οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ δῖος Ὀρέστης.
Ὣς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον,
Ἀτρεΐδη, τί με ταῦτα διείρεαι; οὐδέ τι οἶδα
Ζώει ὅγ' ἢ τέθνηκε· κακὸν δ' ἀνεμώλια βάζειν.
Νῶϊ μὲν ὣς ἐπέεσσιν ἀμειβομένω στυγεροῖσιν
Ἕσταμεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
Καὶ Πατροκλῆος, καὶ ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο,
Αἴαντός θ', ὃς ἄριστος ἔην εἶδός τε δέμας τε
Τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
Ἔγνω δὲ ψυχή με ποδώκεος Αἰακίδαο,
Καί ῥ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Σχέτλιε, τίπτ' ἔτι μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ μήσεαι ἔργον;
Πῶς ἔτλης Ἄϊδόσδε κατελθέμεν, ἔνθα τε νεκροὶ
Ἀφραδέες ναίουσι βροτῶν εἴδωλα καμόντων;
Ὣς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον,
Ὦ Ἀχιλεῦ Πηλῆος υἱὲ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,
Ἦλθον Τειρεσίαο κατὰ χρέος, εἴ τινα βουλὴν
Εἴποι ὅπως Ἰθάκην ἐς παιπαλόεσσαν ἱκοίμην.
Οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιΐδος, οὐδέ πω ἁμῆς
Γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἰὲν ἔχω κακά. σεῖο δ' Ἀχιλλεῦ
Οὔτις ἀνὴρ προπάροιθε μακάρτατος, οὔτ' ἂρ ὀπίσσω.
Πρὶν μὲν γάρ σε ζωὸν ἐτίομεν ἶσα θεοῖσιν
Ἀργεῖοι, νῦν αὖτε μέγα κρατέεις νεκύεσσιν,
Ἐνθάδ' ἐών· τῷ μήτι θανὼν ἀκαχίζευ Ἀχιλλεῦ.
Ὣς ἐφάμην, ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπε,
Μὴ δή μοι θάνατόν γε παραύδα φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·
Βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐὼν θητευέμεν ἄλλῳ
Ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη,
Ἢ πᾶσι νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν.

Propè me: cæterùm ego à terra manus ſublatas
Iaciebam moribundus in gladium, illa autem impudentiſſima
Seceſſit, neque mihi voluit eunti ad Plutonis domum — Clytæmnestra ſauciata.
Manibus oculos concludere, atque os componere.
Vt non grauius & improbius aliud muliere,
Quæcunque quidem huiuſmodi mente facinora induxerit:
Quale certè & illa patrauit facinus indigniſſimum,
Primario ſtructa marito cæde: vtique putabam
Gratum liberis atque mancipijs atque ancillis meis
Domum venturum, illa verò res pernicioſiſſimas edocta,
Sibique turpitudinem aſperſit etiam venturis in poſterum
Mollibus fœminis, etiam illi quæ benefica erit.
Sic dixit, cæterùm ego ipſum excipiens allocutus ſum,
Eheu quàm ſanè genus Atrei altitonans Iupiter
Vehementer odit fœminea propter conſilia.
Ab initio Helenæ quidem gratia perimus plures, — Contra vxores.
Tibi verò Clytæmneſtra dolum ſtruxit procul abſentis.
Sic dicebam, ille autē me protinus excipiēs alloquutus eſt,
Ideóque nunc nunquam etiam tu vxori benignior ſis,
Neque illi ſermones omnes reuela quos bene noueris: — Vxori non temerè credendum.
Sed alia quidem dic, partim celatum ſit.
Sed non tibi Vlyſſes exitium erit ex vxore. — γρ. δή τοι.
Valdè enim prudens & bene in mente conſilia ſcit,
Filia Icarij prudens Penelope.
Profectò ipſam nuptam nouam reliquimus nos,
Abeuntes in bellum, filius autem illi erat ad mammillam
Infans, qui alicubi nunc in virorum ſedet numero
Beatus, certè enim eum pater charus videbit vbi venerit,
Et ille patrem alloquetur, ita vt fas eſt.
Illa autem mea haud filio me ſaturari vxor — γρ. Χ[illegible]ρος.
Oculis permiſit, prius enim me occidit & ipſum.
Aliud autem tibi dicam, tu autem in mente reconde,
Clàm, non autem palàm charam in patriam terram
Nauem dirige, quoniam nondum fidendum eſt fœminis.
Sed agè mihi dic, & vera narra,
An fortaſſis adhuc viuentem audiuiſtis filium meum,
Siue in Orchomeno, aut in Pylo arenoſa,
An alicubi apud Menelaum in Sparta lata?
Nondum enim mortuus eſt in terra diuus Oreſtes.
Sic ait, cæterùm ego ipſum excipiens alloquutus ſum,
Atride, quid me hæc interrogas? neque enim ſcio
Viuátne ille an mortuus ſit: malum autem incerta loqui.
Nos quidem ſic verbis alternantes triſtibus
Stabamus triſtati tenellas lacrymas profundentes.
Superuenit autem anima Pelidis Achilles,
Et Patrocli, & eximij Antilochi,
Aiacíſque, qui optimus erat formáque corporéque
Aliorum Græcorum poſt irreprehenſibilem Achillem.
Agnouit autem me anima velocis Æacidæ,
Et lugens verba alata dixit,
Generoſe Laërtiade multiſcie Vlyſſes, — Achillis anima Vlyſſi loquitur.
Infelix, quid adhuc maius in mente cogitaſti facinus?
Quo pacto audes ad inferos venire, vbi mortui
Temerarij habitant hominum ſimulachra mortuorum?
Sic ait, cæterùm ego ipſum excipiens alloquutus ſum,
Achilles Pelei fili, excellentiſſime Græcorum,
Veni Tireſiæ propter vaticinium, ſi quod conſilium
Diceret quo pacto Ithacam ad aſperam peruenero.
Necdum propè veni in Achaiam, necdum noſtram
Terram conſcendi, ſed ſemper malum habeo: te verò Achilles
Nullus vir maiorum beatior, neque poſterorum.
Antea enim te viuum honorabamus æqualem diis
Græci, nunc rurſus latè imperas mortuis:
Hîc cùm ſis, ideò neutiquam mortuus triſteris Achilles.
Sic dicebam, ille autem me protinus excipiens alloq. eſt,
Ne ſanè mihi mortem commemores inclyte Vlyſſes,
Vellem ſanè ruſticus eſſe, & mercede ſeruire alij
Viro inopi, cui nec victus ſufficiens eſſet,
Quàm omnibus mortuis vita defunctis imperare.

Sed age mihi de filio tuo generoſo rem enarra,
An pergit ad bellum propugnator eſſe, an non.
Dic etiam mihi de Peleo eximio ſi quid audieris,
An adhuc teneat honorem multos apud Myrmidonas,
An ipſum deſpiciunt per Theſſaliam Phthiamque.
Eò quod ipſum ſenium occupat in manibuſque pedibúſque.
Non enim ego ultor ſub ſplendore ſolis
Talis qualis olim in Troia lata
Trucidabam exercitum optimum pugnans pro Græcis.
Si talis venirem vel paululum in patris domum,
Sanè alicui oſtenderem robur & manus inacceſſas.
Qui illum iniuria afficiunt, detruduntq́; ab honore.
Sic aut, cæterum ego ipſum excipiens alloquutus ſum,
Profectò quidem de Peleo inculpato nihil audiui,
Sed tibi de filio vtique Neoptolemo charo,
Omnem veritatem dicam perinde vt iubes:
Ipſe enim illum ego caua in naui æquali,
Duxi ex inſula Scyro ad armatos Græcos.
Profectò, quando circa vrbem Troiam inibamus conſilia,
Semper primus dicebat, & non aberrabat oratione,
γρ. Νέστωρ αἰτ. *Neſtórque eximius & ego contendebamus ſoli.*
Cæterū quoties circa vrbē Troianorū decerneremus Græci,
γρ. [illegible] *Nunquam in multitudine manebat virorū, neque in turba,*
γρ. οὔτι οὐτ᾽ ἐς. *Sed longè præcurrebat ſuo robore nulli cedens.*
Multos autem viros trucidauit in graui pugna:
Omnes verò non ego eloqui poſſem, neque nominare,
Quantum exercitum occidit defendens Græcos:
Sed vt Telephidem interfecerit ferro
Heroa Eurypylum, multi autem circa eum ſodales
Cetei trucidabantur mulierum propter dona.
Illum ſanè pulcherrimum vidi poſt Memnona diuinum.
Cæterū cùm in equum conſcendimus quē fabricauit Epeus,
Græcorum optimates, commiſſa mihi erant omnia,
Siue aperire denſas inſidias, ſiue concludere.
Hic alij Græcorum duces atque conſiliarij
Lacrymas abſtergebāt, ſubtremebāt, membra vniuſcuiuſq;:
Illum autem nunquam prorſus ego vidi oculis,
Neque palleſcentem corpore pulchro, neque à maxillis
Lacrymam abſtergentem, ille mihi cōtrà multū ſupplicabat
κοίλαθρον *Ab equo exire, gladij autem quatiebat capulum,*
Et haſtam grauatam ære, mala autem Troianis cogitabat.
Sed quando certè Priami vrbem depopulauimus celſam,
Portionem & munus eximium habens nauem conſcendit
Incolumis, neque læſus acuto iaculo,
Neque cominus vulneratus, vti ſæpius
Fit in bello, permixtim namque ſæuit Mars.
Sic dicebam, anima autem pedibus celeris Æacidæ
Abiit magnificè incedens per herboſum pratum
γρ. [illegible] *Læta, quod eius dixiſſem filium inclytum eſſe.*
γρ. Γαθυτύ-ρῳ. *Aliæ verò animæ mortuorum defunctorum*
Stabant triſtes. narrabant autem pœnas vnaquæq;
Sola autem Aiacis anima Telamoniadæ,
Longè abſiſtebat irata propter victoriam,
Qua ipſum ego vici iudicio experiens apud naues,
Pro armis Achillis, propoſuit autem veneranda mater.
Filij autem Troianorum iudicarunt, & Pallas Minerua.
Vtinam ſanè non debuiſſem vincere huiuſmodi in certamine.
Tale enim caput ob iſta arma terra occupauit
Aiacem, qui eximius quidem forma, etiam rebus geſtis fuit
Aliorum Græcorum poſt irreprehenſibilem Achillem.
Illum quidem ego verbis alloquebar mollibus,
Vlyſſes ad Aiacis vmbram verba facit. *Aiax fili Telemonis irreprehenſibilis, nónne debuiſti,*
Vel mortuis remittere iram ob arma
Pernicioſa? quæ perniciem dij fecerunt Græcis.
Talis enim ipſis turris periſti, propter te autem Græci
Non minus Achillis capite Pelidæ,
γρ. φθιμένοιο. *Triſtamur defecti penitus, neque quiſpiam alius*
In culpa eſt, ſed Iupiter Græcorum exercitum fortium,
Horrendum odit, tibi autem fatum impoſuit.

Ἀλλ᾽ ἄγε μοι τοῦ παιδὸς ἀγαυοῦ μῦθον ἔνισπε,
Ἢ ἕπετ᾽ ἐς πόλεμον πρόμος ἔμμεναι, ἦε καὶ οὐκί.
Εἰπὲ δέ μοι Πηλῆος ἀμύμονος, εἴ τι πέπυσσαι,
Ἢ ἔτ᾽ ἔχει τιμὴν πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
Ἢ μιν ἀτιμάζουσιν ἀν᾽ Ἑλλάδα τε Φθίην τε,
Οὕνεκά μιν κατὰ γῆρας ἔχει χεῖράς τε πόδας τε.
Οὐ γὰρ ἐγὼν ἐπαρωγὸς ὑπ᾽ αὐγὰς ἠελίοιο,
Τοῖος ἐὼν οἷός ποτ᾽ ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
Πέφνον λαὸν ἄριστον, ἀμύνων Ἀργείοισιν.
Εἰ τοιόσδ᾽ ἔλθοιμι μίνυνθά περ ἐς πατέρος δῶ,
Τῷ κέ τεῳ στύξαιμι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους,
Οἳ κεῖνον βιόωνται, ἐέργουσίν τ᾽ ἀπὸ τιμῆς.
Ὣς ἔφατ᾽· αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον,
Ἤτοι μὲν Πηλῆος ἀμύμονος οὔ τι πέπυσμαι·
Αὐτάρ τοι παιδός γε Νεοπτολέμοιο φίλοιο
Πᾶσαν ἀληθείην μυθήσομαι, ὥς με κελεύεις.
Αὐτὸς γάρ μιν ἐγὼ κοίλης ἐπὶ νηὸς ἐΐσης
Ἤγαγον ἐκ Σκύρου μετ᾽ ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς.
Ἤτοι ὅτ᾽ ἀμφὶ πόλιν Τροίην φραζοίμεθα βουλάς,
Αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε, καὶ οὐχ ἡμάρτανε μύθων·
*Νέστωρ τ᾽ ἀντίθεος καὶ ἐγὼ * νικάσκομεν οἴω.
Αὐτὰρ ὅτ᾽ ἀμφὶ πόλιν Τρώων μαρνοίμεθ᾽ Ἀχαιοί,
*Οὔποτ᾽ ἐνὶ πληθυῖ μένεν ἀνδρῶν, οὐδ᾽ ἐν ὁμίλῳ,
Ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε, τὸ ὃν μένος οὐδενὶ εἴκων·
Πολλοὺς δ᾽ ἄνδρας ἔπεφνεν ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.
Πάντας δ᾽ οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ᾽ ὀνομήνω
Ὅσσον λαὸν ἔπεφνεν ἀμύνων Ἀργείοισιν.
Ἀλλ᾽ οἷον τὸν Τηλεφίδην κατενήρατο χαλκῷ
Ἥρω᾽ Εὐρύπυλον, πολλοὶ δ᾽ ἀμφ᾽ αὐτὸν ἑταῖροι
Κήτειοι κτείνοντο, γυναίων εἵνεκα δώρων.
Κεῖνον δὴ κάλλιστον ἴδον μετὰ Μέμνονα δῖον.
Αὐτὰρ ὅτ᾽ εἰς ἵππον κατεβαίνομεν ὃν κάμ᾽ Ἐπειός,
Ἀργείων οἱ ἄριστοι, ἐμοὶ δ᾽ ἐπὶ πάντ᾽ ἐτέταλτο,
Ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν λόχον, ἠδ᾽ ἐπιθεῖναι·
Ἔνθ᾽ ἄλλοι Δαναῶν ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες
Δάκρυά τ᾽ ὠμόργνυντο, τρέμον δ᾽ ὑπὸ γυῖα ἑκάστου.
Κεῖνον δ᾽ οὔποτε πάμπαν ἐγὼν ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
Οὔτ᾽ ὠχρήσαντα χρόα κάλλιμον, οὔτε παρειῶν
Δάκρυ᾽ ὀμορξάμενον· ὁ δέ με μάλα πόλλ᾽ ἱκέτευεν
Ἱππόθεν * ἐξέμεναι, ξίφεος δ᾽ ἐπεμαίετο κώπην,
Καὶ δόρυ χαλκοβαρές, κακὰ δὲ Τρώεσσι μενοίνα.
Ἀλλ᾽ ὅτε δὴ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπήν,
Μοῖραν καὶ γέρας ἐσθλὸν ἔχων ἐπὶ νηὸς ἔβαινεν
Ἀσκηθής, οὔτ᾽ ἂρ βεβλημένος ὀξέϊ χαλκῷ,
Οὔτ᾽ αὐτοσχεδίην οὐτασμένος, οἷά τε πολλὰ
Γίνεται ἐν πολέμῳ, ἐπιμὶξ δέ τε μαίνεται Ἄρης.
Ὣς ἐφάμην· ψυχὴ δὲ ποδώκεος Αἰακίδαο
Φοίτα μακρὰ βιβῶσα * κατ᾽ ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
Γηθοσύνη ὅ οἱ υἱὸν ἔφην ἀριδείκετον εἶναι.
Αἱ δ᾽ ἄλλαι ψυχαὶ νεκύων κατατεθνειώτων
Ἕστασαν ἀχνύμεναι, εἴροντο δὲ κήδε᾽ ἑκάστη.
Οἴη δ᾽ Αἴαντος ψυχὴ Τελαμωνιάδαο
Νόσφιν ἀφεστήκει, κεχολωμένη εἵνεκα νίκης,
Τήν μιν ἐγὼ νίκησα δικαζόμενος παρὰ νηυσὶ
Τεύχεσιν ἀμφ᾽ Ἀχιλῆος· ἔθηκε δὲ πότνια μήτηρ·
Παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν, καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.
Ὡς δὴ μὴ ὄφελον νικᾶν τοιῷδ᾽ ἐπ᾽ ἀέθλῳ·
Τοίην γὰρ κεφαλὴν ἕνεκ᾽ αὐτῶν γαῖα κατέσχεν,
Αἴανθ᾽, ὃς πέρι μὲν εἶδος, πέρι δ᾽ ἔργα τέτυκτο
Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ᾽ ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
Τὸν μὲν ἐγὼν ἐπέεσσι προσηύδων μειλιχίοισιν·
Αἶαν παῖ Τελαμῶνος ἀμύμονος, οὐκ ἄρ᾽ ἔμελλες
Οὐδὲ θανὼν λήσεσθαι ἐμοὶ χόλου εἵνεκα τευχέων
Οὐλομένων; τὰ δὲ πῆμα θεοὶ θέσαν Ἀργείοισι.
Τοῖος γάρ σφιν πύργος ἀπώλεο· σεῖο δ᾽ Ἀχαιοὶ
Ἶσον Ἀχιλλῆος κεφαλῇ Πηληϊάδαο
Ἀχνύμεθα * φθιμένοιο διαμπερές, οὐδέ τις ἄλλος
Αἴτιος, ἀλλὰ Ζεὺς Δαναῶν στρατὸν αἰχμητάων
Ἐκπάγλως ἤχθηρε, τεῒν δ᾽ ἐπὶ μοῖραν ἔθηκεν.

Ἀλλ᾽ ἄγε

Ἀλλ' ἄγε δεῦρο ἄναξ, ἵν' ἔπος καὶ μῦθον ἀκούσῃς
Ἡμέτερον· δάμασον δὲ μένος καὶ ἀγήνορα θυμόν.
Ὡς ἐφάμην, ὁ δέ μ' οὐδὲν ἀμείβετο, βῆ δὲ μετ' ἄλλας
Ψυχὰς εἰς ἔρεβος νεκύων κατατεθνειώτων.
Ἔνθα χ' ὅμως προσέφη κεχολωμένος, ἢ κεν ἐγὼ τόν,
Ἀλλά μοι ἤθελε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι
Τῶν ἄλλων ψυχὰς ἰδέειν κατατεθνειώτων.
Ἔνθ' ἤτοι Μίνωα ἴδον Διὸς ἀγλαὸν υἱόν,
Χρύσεον σκῆπτρον ἔχοντα, θεμιστεύοντα νέκυσσιν,
Ἥμενον· οἱ δέ μιν ἀμφὶ δίκας εἴροντο ἄνακτα,
Ἥμενοι ἑσταότες τε κατ' εὐρυπυλὲς Ἄϊδος δῶ.
Τὸν δὲ μετ', Ὠρίωνα πελώριον εἰσενόησα
Θῆρας ὁμοῦ εἰλεῦντα κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
Τοὺς αὐτὸς κατέπεφνεν ἐν οἰοπόλοισιν ὄρεσσι,
Χερσὶν ἔχων ῥόπαλον παγχάλκεον, αἰὲν ἀαγές.
Καὶ Τιτυὸν εἶδον γαίης ἐρικυδέος υἱόν,
Κείμενον ἐν δαπέδῳ, ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα.
Γῦπε δέ μιν ἑκάτερθε παρημένω ἧπαρ ἔκειρον,
Δέρτρον ἔσω δύνοντες, ὁ δ' οὐκ ἀπαμύνετο χερσί.
Λητὼ γὰρ ἕλκησε Διὸς κυδρὴν παράκοιτιν
Πυθῶδ' ἐρχομένην διὰ καλλιχόρου Πανοπῆος.
Καὶ μὴν Τάνταλον εἰσεῖδον χαλέπ' ἄλγε' ἔχοντα,
Ἑσταότ' ἐν λίμνῃ, ἡ δὲ προσέπλαζε γενείῳ.
Στεῦτο δὲ διψάων, πιέειν δ' οὐκ εἶχεν ἑλέσθαι.
Ὁσσάκι γὰρ κύψει' ὁ γέρων πιέειν μενεαίνων,
Τοσσάχ' ὕδωρ ἀπολέσκετ' ἀναβροχέν· ἀμφὶ δὲ ποσσὶ
Γαῖα μέλαινα φάνεσκε, καταζήνασκε δὲ δαίμων.
Δένδρεα δ' ὑψιπέτηλα κατακρῆθεν χέε καρπόν,
Ὄχναι, καὶ ῥοιαί, καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι,
Συκαῖ τε γλυκεραί, καὶ ἐλαῖαι τηλεθόωσαι.
Τῶν ὁπότ' ἰθύσει' ὁ γέρων ἐπὶ χερσὶ μάσασθαι,
Τὰς δ' ἄνεμος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιόεντα.
Καὶ μὴν Σίσυφον εἰσεῖδον, κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα,
Λᾶαν βαστάζοντα πελώριον ἀμφοτέρῃσιν.
Ἤτοι ὁ μὲν, σκηριπτόμενος χερσίν τε ποσίν τε,
Λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον· ἀλλ' ὅτε μέλλοι
Ἄκρον ὑπερβαλέειν, τότ' ἀποστρέψασκε* κραταιΐς
Αὖτις, ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶας ἀναιδής.
Αὐτὰρ ὅγ' ἂψ ὤσασκε τιταινόμενος· κατὰ δ' ἱδρὼς
Ἔρρεεν ἐκ μελέων, κονίη δ' ἐκ κρατὸς ὀρώρει.
Τὸν δὲ μετ', εἰσενόησα βίην Ἡρακληείην,
Εἴδωλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι
Τέρπεται ἐν θαλίῃς, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην,
Παῖδα Διὸς μεγάλοιο καὶ Ἥρης χρυσοπεδίλου.
Ἀμφὶ δέ μιν κλαγγὴ νεκύων ἦν, οἰωνῶν ὥς,
Πάντοσ' ἀτυζομένων. ὁ δ', ἐρεμνῇ νυκτὶ ἐοικώς,
Γυμνὸν τόξον ἔχων καὶ ἐπὶ νευρῆφιν ὀϊστόν,
Δεινὸν παπταίνων, αἰεὶ βαλέοντι ἐοικώς.
Σμερδαλέος δέ οἱ ἀμφὶ περὶ στήθεσσιν ἀορτήρ,
Χρύσεος ἦν τελαμών· ἵνα θέσκελα ἔργα τέτυκτο,
Ἄρκτοι τ', ἀγρότεροί τε σύες, χαροποί τε λέοντες,
Ὑσμῖναί τε, μάχαι τε, φόνοι τ', ἀνδροκτασίαι τε.
Μὴ τεχνησάμενος μηδ' ἄλλο τι τεχνήσαιτο,
Ὃς κεῖνον τελαμῶνα ἐῇ ἐγκάτθετο τέχνῃ.
Ἔγνω δ' αὐτίκα κεῖνος, ἐπεὶ ἴδεν ὀφθαλμοῖσι·
Καί μ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Ἆ δείλ', ἦ τινὰ καὶ σὺ κακὸν μόρον ἡγηλάζεις,
Ὅν περ ἐγὼν ὀχέεσκον ὑπ' αὐγὰς Ἠελίοιο.
Ζηνὸς μὲν παῖς ἦα Κρονίονος, αὐτὰρ ὀϊζὺν
Εἶχον ἀπειρεσίην· μάλα γὰρ πολὺ χείρονι φωτὶ
Δεδμήμην, ὁ δέ μοι χαλεποὺς ἐπετέλλετ' ἀέθλους.
Καί ποτέ μ' ἐνθάδ' ἔπεμψε κύν' ἄξοντ'· οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλον
Φράζετο τοῦδέ τί μοι χαλεπώτερον εἶναι ἄεθλον,
Τὸν μὲν ἐγὼν ἀνένεικα καὶ ἤγαγον ἐξ Ἀΐδαο·
Ἑρμείας δέ μ' *ἔπεμψεν ἰδὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Ὣς εἰπών, ὁ μὲν αὖτις ἔβη δόμον Ἄϊδος εἴσω.
Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένον ἔμπεδον, εἴ τις ἔτ' ἔλθοι
Ἀνδρῶν ἡρώων, οἳ δὴ τὸ πρόσθεν ὄλοντο.

Sed agè, huc veni, rex, vt verbum & orationem audias
Noſtram: doma autem robur & generoſum animum.
Sic dixi. ille. a. mihi nihil reſpondit, ibat autem ad alias
Animas ad Erebum mortuorum defunctorum.
Tū nihilominus me allocutus eſſet iratus, vt certè ego ipsū, γρ. ὅμως
Sed mihi maluit animus in præcordiis charis
Aliorum animas videre defunctorum.
Ibi tum Minoa vidi Iouis ſplendidum filium, Minos.
Aureum ſceptrum geſtantem leges ferentem mortuis
Sedentem: alij vero circa ipſum cauſas dicebant regem
Sedentes ſtantes per latam Plutonis domum.
Poſt hunc autem Orionem ingentem animaduerti Orion.
Feras ſimul venantem per floridum pratum,
Quas ipſe occidebat in deſertis montibus,
Manibus habens clauam totam ferream ſemper infractam.
Et Tityum vidi terræ glorioſæ filium, Tityus.
Proſtratum in pauimento, hic. a. per nouem iacebat iugera.
Vultures autem ipſum vtrinq; aſſiſtentes iecur fodiebant.
Roſtrum intromittentes, ille. a. non abigebat manibus.
Latonam enim traxit per vim Iouis glorioſa amicam
Ad Pytho euntem per amœnum Panopeum.
Et ipſum Tantalum vidi graues dolores patientem, Tantalus.
Stantem in lacu, hic alluebat ad mentum.
Stabat autem ſitiens, potum autem non poterat capere.
Quoties enim inclinabat ſenex bibere cupiens,
Toties aqua peribat abſorpta, circa autem pedes
Terra nigra apparebat, areſcere autem faciebat numen.
Arbores proceræ à capite fundebant fructum,
Pyri, mali, punicæ, & aliæ mali dulcem fructum, habentes
Ficúſque dulces & oleæ vireſcentes.
Quoties rectà pergeret ſenex manibus decerpere,
Has ventus propellebat in nubes obſcuras.
Et ipſum Siſyphum aſpexi immenſos dolores patientem, Siſyphus.
Lapidem geſtantem ingentem vtraque manu.
Profectò ille innixus manibúſque pedibúſque
Lapidē ſurſum pellebat ad cacumen, ſed quādo propè erat
Summitatem ſuperaturus, tunc deficiebat fortis vis:
Rurſus deinde ad ſolum voluebatur lapis immanis, γρ. κραταιῒς.
Ceterùm ille rurſus pellebat intenſus: ſudor autem
Demanabat ex membris, puluis autem ex capite oriebatur.
Poſt hunc vidi vim Herculanam, Hercules.
Idolum ſcilicet eius, *ipſe verò apud immortales deos*
Oblectatur in conuiuiis, & habet pulchris-talis Hebem, Hebe.
Filiam Iouis magnanimi, & Iunonis aureis-ſandalijs.
Circa ipſam clamor mortuorum erat inſtar alitum,
Vndique fugientium, ille verò obſcuræ nocti ſimilis;
Nudum arcum habens, & ad neruum ſagittam
Graue circumſpiciens ſemper iaculanti ſimilis.
Horrendus autem ille circum pectora baltheus,
Aureum erat lorum, in quo miranda opera elaborata erant,
Vrſiq; agreſteſq;, apri, timendiq; leones,
Prælidque pugnaq; cadéſque homicididque;
Vt qui illud *efficit aliud quidem efficiat,*
Qui illud lorum ſua appoſuerit arte.
Agnouit autem ſtatim ille poſtquam vidit oculis,
Et me lugens verbis alatis alloquebatur, Hercules Vlyſſem alloquitur.
Generoſe Laërtiade multiſcie Vlyſſes.
Heu miſer ſanè aliquod & tu malum fatum agis,
Quale vtique ego habui ſub radiis ſolis.
Iouis quidem filius eram Saturnij, ceterùm ærumnas
Habui infinitas, valdè enim deteriori viro
Oppreſſus, qui mihi graues imperabat dolores;
Et olim me huc miſit vt canem ducerem, non enim aliud
Exiſtimabat hoc mihi grauius eſſe certamen.
Hunc quidem ego ſubduxi & traxi ex inferis.
Mercurius autem me deducebat atque caſia Minerua, γρ. ἔπεμπεν ἠδὲ
Sic fatus, ipſe quidē rurſus deſcendit intra Plut. domum.
Ceterùm ego illic manſi firmiter ſi quis veniret
Virorum Heroum, qui certè prioribus ſeculis perierunt,

Et fortaſſis adhuc priſcos vidiſſem viros quos volui,
Theſeum, Pirithoumq́, deorum glorioſos filios.
Sed antea multitudo congregabatur infinita mortuorum
Sonitu immenſo, me autem pallidus timor inuaſit,
Ne mihi Gorgonium caput horrendi monſtri
Ab inferis mitteret inclyta Perſephonea.
Statim deinde ad nauem profectus iuſſi ſocios,
Et ipſos aſcendere ordámque ſoluere.
Illi verò ſtatim ingreſſi, & per tranſtra ſederunt.
Illam verò per Oceanum flumen ferebat fluctus fluenti:
Primùm quidem remigatio, poſtea autem optimus ventus.

Καί νύ κ' ἔτι προτέρους ἴδον ἀνέρας, οὓς ἔθελόν περ,
Θησέα, Πειρίθοόν τε, θεῶν ἐρικυδέα τέκνα·
Ἀλλὰ πρὶν ἐπὶ ἔθνε' ἀγείρετο μυρία νεκρῶν
Ἠχῇ θεσπεσίῃ· ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ᾕρει,
Μή μοι Γοργείην κεφαλὴν δεινοῖο πελώρου
Ἐξ ἀΐδος πέμψειεν ἀγαυὴ Περσεφόνεια.
Αὐτίκ' ἔπειτ' ἐπὶ νῆα κιὼν, ἐκέλευον ἑταίρους
Αὐτούς τ' ἀμβαίνειν, ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
Οἱ δ' αἶψ' εἴσβαινον, καὶ ἐπὶ κληῗσι καθῖζον.
Τὴν δὲ κατ' Ὠκεανὸν ποταμὸν φέρε κῦμα ῥόοιο,
Πρῶτα μὲν εἰρεσίῃ, μετέπειτα δὲ κάλλιμος οὖρος.

ODYSSEÆ HOMERI, XII. COMPOSITIO.

CÆTERUM poſtquam fluuij reliquit fluentum Oceani
Nauis abijt ad fluctus maris latiſſimi,
Inſulam ad Ææam, vbi aurora manè genitæ,
Domicilium & chori ſunt, & Solis ortus.
Nauem quidem huc digreſſi ſubduximus in arenam.
γ. νῆσόν τ' ἠμάθῳ
Noſipſi autem egreſſi ſumus ad littus maris,
Hìc dormientes expectauimus auroram diuinam.
Reditus ab inferis ab Circê.
Quando autem manè-genita apparuit roſeis-digitis aurora,
Certè ego ſocios præmiſi ad domum Circes,
Efferre mortuum Elpenorem defunctum.
Elpenor tumulatur.
Arboribus verò ſtatim inciſis ſummum prominebat littus,
Sepeliuimus triſtes copioſas lacrymas fundentes.
Cæterùm poſtquam cadauer combuſtum eſt & arma mortui
Buſto aggeſto & deſuper cippo erecto,
Fiximus in ſummo ſepulchro fabrefactum remum.
Nos quidem ſingula adminiſtrauimus: at non Circen
Ab inferis regreſſi latuimus, ſed valdè celeriter
Venit feſtinabunda ſimul autem ancillæ ferebant cum ipſa
Panem & carnes multas, & nigrum vinum.
Hæc in medio ſtans alloquebatur diua dearum:
Circe prædicit futura pericula.
Miſeri qui viuentes ſubyſtis domum Plutonis,
Bis mortui, cum alij ſemel duntaxat moriantur homines.
Sed agite edite cibum, & bibite vinum
Hìc tota die, ſimul autem aurora illuceſcente
Nauigabitis, cæterum ego monſtrabo viam atque ſingula
Significabo, ne quo pacto veſtris *malis-conſilijs acerbis,*
Aut in mari, aut in terra doleatis cladem paſſi.
Sic ait, nobis autem ſtatim perſuadebatur animus generoſus.
Sic tum quidem tota die ad ſolem occidentem
Sedebamus epulantes carnes immenſas & dulce vinum.
Quando autem ſol occidit, & crepuſculum aduenit
Illi quidem dormierunt apud rudentes nauis.
Illa autem me manu prehendens ſeorſim dilectis à ſocijs,
Locauitque & accubuit, & interrogauit ſingula.
Cæterùm ego illi omnia ordine recenſui,
Tum certè me verbis alloquebatur veneranda Circe,
Hæc quidem ſic omnia ſunt tentata, tu autem audi
Vt tibi ego dicam, in memoriam reducat etiam deus ipſe.
Ad Sirenas quidem primùm peruenies: quæ ſanè omnes
γ. ἐπεί.
Homines demulcent, quicunque apud eas peruenerint.
γ. πελάσῃ καὶ φθόγγον ἀκούσῃ.
Quicunque imprudentia appulerit, & ſonitum audierit
Sirenum, huic neutiquam vxor & infantes liberi
Domum reuerſi aſtant neque lætantur.
Sed eum Sirenes ſtridula demulcent cantilena,
Deſidentes in prato, ingens circum ex oſſibus aceruus
Virorum putrefactorum vndique cutes putreſcunt.
γ. παρεξελάαν
Sed præternauigato, inſuper aures obtura ſociorum.
Ceram laxans ſuauem, ne quiſquam audiat
Aliorum: cæterùm ipſe audi quidem, ſi quidem voles,

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ μ μῦ ῥαψῳδία.

ΑΥΤΑΡ ἐπεὶ ποταμοῖο λίπεν ῥόον Ὠκεανοῖο
Νηῦς, ἀπὸ δ' ἵκετο κῦμα θαλάσσης εὐρυπόροιο
Νῆσόν τ' Αἰαίην, ὅθι τ' Ἠοῦς ἠριγενείης
Οἰκία καὶ χοροί εἰσι, καὶ ἀντολαὶ ἠελίοιο.
Νῆα μὲν ἔνθ' ἐλθόντες ἐκέλσαμεν ἐν ψαμάθοισιν,
Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης·
Ἔνθα δ' ἀποβρίξαντες ἐμείναμεν Ἠῶ δῖαν.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠώς,
Δὴ τότ' ἐγὼν ἑτάρους προΐειν ἐς δώματα Κίρκης
Οἰσέμεναι νεκρὸν Ἐλπήνορα τεθνειῶτα.
Φιτροὺς δ' αἶψα ταμόντες, ὅθ' ἀκροτάτη πρόεχ' ἀκτή,
Θάπτομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
Αὐτὰρ ἐπεὶ νεκρός τ' ἐκάη καὶ τεύχεα νεκροῦ,
Τύμβον χεύαντες, καὶ ἐπὶ στήλην ἐρύσαντες,
Πήξαμεν ἀκροτάτῳ τύμβῳ εὐῆρες ἐρετμόν.
Ἡμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν, οὐδ' ἄρα Κίρκην
Ἐξ ἀΐδεω ἐλθόντες ἐλήθομεν, ἀλλὰ μάλ' ὦκα
Ἦλθ' ἐντυναμένη· ἅμα δ' ἀμφίπολοι φέρον αὐτῇ
Σῖτον καὶ κρέα πολλὰ, καὶ αἴθοπα οἶνον ἐρυθρόν.
Ἡ δ' ἐν μέσσῳ στᾶσα μετηύδα δῖα θεάων,
Σχέτλιοι, οἳ ζώοντες ὑπήλθετε δῶμ' Ἀΐδαο,
Δισθανέες, ὅτε τ' ἄλλοι ἅπαξ θνήσκουσ' ἄνθρωποι.
Ἀλλ' ἄγετ', ἐσθίετε βρώμην καὶ πίνετε οἶνον
Αὖθι πανημέριοι· ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένηφι
Πλεύσεσθ'· αὐτὰρ ἐγὼ δείξω ὁδὸν, ἠδὲ ἕκαστα
Σημανέω, ἵνα μή τι κακορραφίῃ ἀλεγεινῇ
Ἢ ἁλὸς ἢ ἐπὶ γῆς ἀλγήσετε πῆμα παθόντες.
Ὣς ἔφαθ', ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
Ὣς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Ἥμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
Ἦμος δ' ἠέλιος κατέδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
Οἱ μὲν κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηός·
Ἡ δ' ἐμὲ χειρὸς ἑλοῦσα φίλων ἀπονόσφιν ἑταίρων,
Εἷσέ τε, καὶ προσέλεκτο, καὶ ἐξερέεινεν ἕκαστα.
Αὐτὰρ ἐγὼ τῇ πάντα κατὰ μοῖραν κατέλεξα.
Καὶ τότε δή μ' ἔπεσσι προσηύδα πότνια Κίρκη,
Ταῦτα μὲν οὕτω πάντα πεπείρανται· σὺ δ' ἄκουσον
Ὥς τοι ἐγὼν ἐρέω, μνήσει δέ σε καὶ θεὸς αὐτός.
Σειρῆνας μὲν πρῶτον ἀφίξεαι, αἵ ῥά τε πάντας
Ἀνθρώπους θέλγουσιν, *ὅτις σφέας εἰσαφίκηται.
Ὅστις ἀϊδρείῃ * πελάσῃ καὶ φθόγγον ἀκούσῃ
Σειρήνων, τῷ δ' οὔ τι γυνὴ καὶ νήπια τέκνα
Οἴκαδε νοστήσαντι παρίσταται, οὐδὲ γάνυνται·
Ἀλλά τε Σειρῆνες λιγυρῇ θέλγουσιν ἀοιδῇ,
Ἥμεναι ἐν λειμῶνι· πολὺς δ' ἀμφ' ὀστεόφιν θὶς
Ἀνδρῶν πυθομένων, περὶ δὲ ῥινοὶ μινύθουσι.
Ἀλλὰ * παρὲξ ἐλάαν· ἐπὶ δ' οὔατ' ἀλεῖψαι ἑταίρων,
Κηρὸν δεψήσας μελιηδέα, μή τις ἀκούσῃ
Τῶν ἄλλων· ἀτὰρ αὐτὸς ἀκουέμεν αἴ κ' ἐθέλῃσθα,

Δησάντων

Δησάντων σ' ἐν νηῒ θοῇ χεῖράς τε πόδας τε
Ὀρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ, ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήφθω·
Ὄφρα κε τερπόμενος ὄπ' * ἀκούης Σειρήνοιϊν.
Αἱ δέ κε λίσσηαι ἑτάρους, λῦσαί τε κελεύῃς,
Οἱ δέ σ' ἔτι πλεόνεσσι τότ' ἐν δεσμοῖσι διδέντων.
Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τάς γε * παρὲξ ἐλάσωσιν ἑταῖροι,
Ἔνθα τοι οὐκέτ' ἔπειτα διηνεκέως ἀγορεύσω,
Ὁπποτέρη δή τοι ὁδὸς ἔσσεται, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
Θυμῷ βουλεύειν. ἐρέω δέ τοι ἀμφοτέρωθεν.
Ἔνθεν μὲν γὰρ πέτραι ἐπηρεφέες, προτὶ δ' αὐτὰς
Κῦμα μέγα ῥοχθεῖ κυανώπιδος Ἀμφιτρίτης·
Πλαγκτὰς δή τοι τάς γε θεοὶ μάκαρες καλέουσι.
Τῇ μέν τ' οὐδὲ ποτητὰ παρέρχεται, οὐδὲ πέλειαι
Τρήρωνες, ταί τ' ἀμβροσίην Διὶ πατρὶ φέρουσιν,
Ἀλλά τε καὶ τῶν αἰὲν ἀφαιρεῖται λὶς πέτρη,
Ἀλλ' ἄλλην ἐνίησι πατὴρ ἐνάριθμον εἶναι.
Τῇ δ' οὔ πώ τις νηῦς φύγεν ἀνδρῶν ἥτις ἵκηται,
Ἀλλά θ' ὁμοῦ πίνακάς τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν
Κύμαθ' ἁλὸς φορέουσι πυρός τ' ὀλοοῖο θύελλαι.
Οἴη δὴ κείνῃ γε παρέπλω ποντοπόρος νηῦς
Ἀργὼ πασιμέλουσα παρ' Αἰήταο πλέουσα.
Καί νύ κε τὴν ἔνθ' ὦκα βάλεν μεγάλας ποτὶ πέτρας,
Ἀλλ' Ἥρη παρέπεμψεν, ἐπεὶ φίλος ἦεν Ἰήσων.
Οἱ δὲ δύω σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει
Ὀξείῃ κορυφῇ, νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε
Κυανέη, τὸ μὲν οὔ ποτ' ἐρωεῖ, οὐδέ ποτ' αἴθρη
Κείνου ἔχει κορυφὴν, οὔτ' ἐν θέρει οὔτ' ἐν ὀπώρῃ.
Οὐδέ κεν ἀμβαίη βροτὸς ἀνήρ, οὐ καταβαίη,
Οὐδ' εἴ οἱ χεῖρές γε ἐείκοσι καὶ πόδες εἶεν.
Πέτρη γὰρ λίς ἐστι, περιξεστῇ ἐϊκυῖα.
Μέσσῳ δ' ἐν σκοπέλῳ ἐστὶ σπέος ἠεροειδὲς
Πρὸς ζόφον εἰς Ἔρεβος τετραμμένον, ᾗ περ ἂν ὑμεῖς
Νῆα παρὰ γλαφυρὴν ἰθύνετε φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ.
Οὐδέ κεν ἐκ νηὸς γλαφυρῆς αἰζήϊος ἀνὴρ
Τόξῳ ὀϊστεύσας κοῖλον σπέος * εἰσαφίκοιτο.
Ἔνθα δ' ἐνὶ Σκύλλη ναίει δεινὸν λελακυῖα·
Τῆς ἤτοι φωνὴ μὲν ὅση σκύλακος νεογιλῆς
Γίγνεται, αὐτὴ δ' αὖτε πέλωρ κακόν· οὐδέ κέ τίς μιν
Γηθήσειεν ἰδών, οὐδ' εἰ θεὸς ἀντιάσειε.
Τῆς ἤτοι πόδες εἰσὶ δυώδεκα πάντες ἄωροι·
Ἓξ δέ τέ οἱ δειραὶ περιμήκεες, ἐν δὲ ἑκάστῃ
Σμερδαλέη κεφαλή, ἐν δὲ τρίστοιχοι ὀδόντες
Πυκνοὶ καὶ θαμέες, πλεῖοι μέλανος θανάτοιο.
Μέσση μέν τε κατὰ σπείους κοίλοιο δέδυκεν·
Ἔξω δ' * ἐξίσχει κεφαλὰς δεινοῖο βερέθρου.
Αὐτοῦ δ' ἰχθυάᾳ σκόπελον * περιμαιμώωσα
Δελφῖνάς τε κύνας τε, καὶ εἴ ποθι μεῖζον ἕλῃσι
Κῆτος, ἃ μυρία βόσκει ἀγάστονος Ἀμφιτρίτη.
Τῇ δ' * οὔ πώ ποτε ναῦται ἀκήριοι εὐχετόωνται
Παρφυγέειν σὺν νηΐ, φέρει δέ τε κρατὶ ἑκάστῳ
Φῶτ' ἐξαρπάξασα νεὸς κυανοπρῴροιο.
Τὸν δ' ἕτερον σκόπελον χθαμαλώτερον ὄψει Ὀδυσσεῦ,
Πλησίον ἀλλήλων· καί κεν διοϊστεύσειας.
Τῷ δ' ἐν ἐρινεός ἐστι μέγας φύλλοισι τεθηλώς·
Τῷ δ' ὑπὸ δῖα Χάρυβδις ἀναρροιβδεῖ μέλαν ὕδωρ.
Τρὶς μὲν γάρ τ' ἀνίησιν ἐπ' ἤματι, τρὶς δ' ἀναρροιβδεῖ
Δεινόν· μὴ σύ γε κεῖθι * τύχοις ὅτε ῥοιβδήσειεν.
Οὐ γάρ κεν ῥύσαιτό σ' ὑπ' ἐκ κακοῦ οὐδ' Ἐνοσίχθων.
Ἀλλὰ μάλα Σκύλλης σκοπέλῳ πεπλημένος ὦκα
Νῆα * παρὲξ ἐλάαν, ἐπεὶ ἦ πολὺ φέρτερόν ἐστιν
Ἓξ ἑτάρους ἐν νηῒ ποθήμεναι ἢ ἅμα πάντας.
Ὣς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
Εἰ δ' ἄγε δή μοι τοῦτο θεὰ νημερτὲς ἐνίσπες,
Εἴ πως τὴν ὀλοὴν μὲν ὑπεκπροφύγοιμι Χάρυβδιν,
Τὴν δέ κ' ἀμυναίμην ὅτε μοι σίνοιτό γ' ἑταίρους.
Ὣς ἐφάμην, ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο δῖα θεάων·
Σχέτλιε, καὶ δ' αὖ τοι πολεμήϊα ἔργα μέμηλε
Καὶ πόνος, οὐδὲ θεοῖσιν ὑπείξεαι ἀθανάτοισιν;
Ἡ δέ τοι οὐ θνητή, ἀλλ' ἀθάνατον κακόν ἐστι,

Ligent te in naui veloci manuſque pedéſque.
Erectum ad malum, ex eo autem funes alligentur,
Vt magna cum voluptate vocem audias Sirenum: γρ. ἀκούσῃς
Quòd ſi rogaueris ſocios, ſoluerèque iuſſeris,
Illi verò te pluribus vinculis alligent.
Cæterùm poſtquam has prænauigarint ſocij, γρ. παρεξελάσωσι.
Tum tibi haud ego deinceps fuſius commemorabo,
Vtra tibi via erit, ſed tu ipſe
Animo conſidera. dicam autem tibi vtrunque:
Ibi quidem petræ excelſæ, ad eas autem Cyaneæ ſaxa.
Fluctus ingens reſonat cærulei maris.
Vagas profectò eas dij beati vocant.
Hac neque volucres prætervolant, neque columbæ
Timidæ, quæ ambroſiam Ioui patri ferunt.
Verùm aliquam earum ſemper adimit leuis petra,
Sed aliam ſummittit pater, vt in numerum ſufficiatur.
Hac nondum vlla nauis effugit virorū, quæcunq; acceſſerit:
Sed pariter tabulas nauium, & corpora virorum
Fluctus maris aufert ignisque pernicioſi procella.
Sola ipſa vtique prænauigauit mare ſulcans nauis
Argo omnibus curæ ab Æeta nauigans.
Et fortaſſe hanc hinc celeriter iecisset magnas ad petras,
Sed Iuno præterire fecit, quoniam charus erat Iaſon.
Hi verò duo ſcopuli, hic quidem altum cœlum attingit Scylla à Circe deſcribitur.
Acuto vertice, nubes autem ipſum circumdat
Obſcura: illud quidem nunquā recedit, neq; vnquā ſerenitas
Illius occupat verticem, neque in æſtate, neque autumno.
Neque aſcendere poſſe mortalis vir, neque deſcendere,
Neque ſi illi manus vtique viginti & pedes eſſent.
Petra enim læuis eſt, circumpolito ſaxo aſſimilis.
Medio autem in ſcopulo eſt ſpelunca obſcura,
Verſus occaſum ad Erebum conuerſa; qua vos quidem
Nauem ad cauam dirigetis eximie Vlyſſes,
Neque ex naui caua iuuenis vir
Arcu iaculatus, ad cauam ſpeluncam perueniat.
Hîc autem Scylla inhabitat grauiter vociferans, γρ. εἰσαφίκηται.
Huius profectò vox quidem quanta catuli leonis
Fit, ipſa autem monſtrum ingens, neque quiſquam ipſam
Lætabitur conſpicatus, neque ſi deus obuiam veniret.
Huius vtique pedes ſunt duodecim omnes fœdi,
Sex autem illi colla prælonga, in ſingulis autem
Horrendum caput ineſt, oblongi autem dentes,
Denſi & frequentes pleni nigræ mortis.
Medio quidem per ſpeluncam cauam immergitur:
Foras autem porrigit capita grauis barathri:
Illic autem piſcatur ſcopulum circumluſtrans γρ. ἐξέχει.
Delphináſque, canéſque, & ſicubi maius capere poſſet γρ. περιμαιμῶσα.
Cetum, quæ infinita alit gemebunda Amphitrite.
Hac nondum vnquam nautæ illæſi gloriari poſſint
Prænauigaſſe cum naue, aufert enim ſingulo capite, γρ. οὐ ἐκεῖσε.
Virum abripiens ex naue rubricata.
Alterum verò ſcopulum humiliorem videbis Vlyſſes Charybdis.
Propè inuicem, & ſanè iacula attingeres.
In hoc caprificus eſt ingens, foliis florens,
Sub hoc diua Charybdis abſorbet nigram aquam.
Ter enim eructat quotidiè, ter verò abſorbet
Horrendè, ne tu vtique illuc venias, quando abſorbet;
Non enim te liberarit ex illo malo neque Neptunus. γρ. τύχῃς.
Sed valdè Scyllæ ſcopulo adnauigans celeriter
Nauem præter adige, quoniam longè ſatius eſt
Sex ſocios in naui deſiderare, quàm ſimul omnes. γρ. παρεξελάας.
Sic ait, cæterùm ego ipſam excipiens alloquutus ſum:
Age verò mihi dic dea & verè enarra.
Si quo pacto pernicioſam quidem effugerem Charybdim,
Illam verò vlciſcar cùm mihi læſerit ſocios.
Sic dicebam, illa ſtatim reſpondit diua dearum:
Infelix adhuc tibi bellica opera curæ ſunt
Et labor, necdum dijs cedere vis immortalibus?
Illa ſanè non mortalis ſed immortale malum eſt:

Grauéque difficiléque & immane, neque expugnabile.
Neque vlla eſt virtus quæ effugere poſſit ab illa.
Si enim properaueris, armis inſtructis ad petram.
γρ. κάτῃ. *Vereor ne te denuo impetu-facto conſequatur*
Totidem capitibus, tot verò viros abripiat.
Sed valdè celeriter præternauiga, voca autem Cratein
Matrem ipſius Scyllæ, quæ ipſam peperit cladem hominibus.
γρ. ἐοῦσαν. *Quæ ipſam deinde compeſce deinceps ne irruat.*
Thrinaciam autem ad inſulam peruenies: hic autem multa
Paſcuntur ſolis boues, & pinguia pecora
Septem boum armenta, tot ouium pulchri greges,
Quinquaginta verò ſunt ſingula: propagatio non eſt ipſarum.
Neque vnquam moriuntur, deæ verò paſtores ſunt.
Nymphæ pulchricomæ, Phaetuſáque, Lampetiéque,
Quas peperit Soli Hyperioni diua Neæra.
Has quidem vt educauitque peperitque veneranda mater
Thrinaciam ad inſulam relegauit vt procul habitarent
Ad oues cuſtodiendas paternas, & incuruas boues,
Eas ſiquidem illæſas permittas, reditúſque curam geras,
Sanè adhuc in Ithacam, mala licet paſſi venietis.
Sin autem læſeris, tum tibi prædico mortem
Nauique & ſocijs: ipſe verò ſi effugeris,
Serò vix redibis, amiſſis omnibus ſocijs.
Sic ait, ſtatim autem aurea-ſella ſedens aduenit aurora.
Illa quidem continuò per inſulam digreſſa diua dearum.
Cæterùm ego ad nauem digreſſus excitabam ſocios,
Et ipſi vt aſcenderent, atque funes ſoluerent.
Illi ſtatim ingreſſi ſunt, & per tranſtra ſederunt.
Ordine verò ſedentes canum mare verberabant remis.
Nobis autem pone nauem nigræ-proræ
Secundum ventum immiſit implentem vela fidum comitem
γρ. οὐδήεσσα. *Circe pulchricoma grauis dea veneranda.*
Continuò omnibus armis diligenter expeditis per nauem
Conſedimus, hanc ventúſque gubernatorq́; dirigebat.
Tum ego ſocios alloquebar mœſto corde,
Vlyſſes ſocios alloquitur. *O amici, non enim oportet vnum ſcire, neque duos ſolos*
Vaticinia, quæ mihi Circe prædixit diua dearum,
Sed dicam ego, vt ſciamus, ſiue moriamur,
Siue euitato periculo mortem & fatum effugerimus,
Sirenum quidem primùm iubet diuinarum
Vocem euitare & pratum floridum.
Solum me iubet audire, ſed me vinculo
Ligate in moleſto, vt firmiter illic maneam
Rectà in malo, ex ipſo funes alligentur.
Quod ſi orem vos, ſoluerèque iubeam,
Vos autem pluribus tum in vinculis conſtringite.
Equidem hæc ſingula dicens, ſocijs declarabam.
Interea autem celeriter venit nauis fabrefacta
Ad inſulam Sirenum, vrgebat enim ventus innoxius,
Statim deinceps ventus quieuit, atque tranquillitas
Erat cum venti ſilentio, ſopiuit autem fluctus dæmon.
Aſſurgentes autem ſocij nauis vela complicarunt,
Et ea quidem in naui caua collocarunt, illi autem ad remos
γρ. θῖνα· *Sedentes dealbabant aquam politis remis.*
Cæterùm ego ceræ ingentem maſſam rotundam acuto ferro
Fruſtum abſciſſum, manibus validis premebam.
γρ. πιέζον. *Statim verò liqueſiebat cera, nam vrgebat magna vis*
Solíſque ſplendor ſuper-meantis regis.
Ordine autem ſocijs ad aures omnibus inunxi.
Illi autem in naui me ligarunt, pariter manúſque pedéſque
Erectum ad malum, ex eo autem funes alligarunt,
γρ. ἀνῆψαν· *Ipſi autem ſedentes ſpumoſum mare verberabant remis.*
Sed cùm tantum aberamus quantum audiatur clamans,
Celeriter penetrantes illas non latuit velox nauis
Propè impulſa, canoram modulabantur cantilenam.
Cantus Sirenum. *Huc agè profectus glorioſe Vlyſſes ingens gloria Græcorum*
Nauem ſiſte, vt noſtram vocem audias.
Non enim vnquam aliquis huc prætemauigauit naue nigra
Priuſquam noſtram ſuauem ab ore vocem audiret.

Δεινόν τ' ἀργαλέον τε καὶ ἄγριον, οὐδὲ μαχητόν.
Οὐδέ τις ἔστ' ἀλκή· φυγέειν κάρτιστον ἀπ' αὐτῆς.
Ἢν γὰρ δηθύνῃσθα, κορυσσόμενος παρὰ πέτρῃ,
Δείδω μή σ' ἐξαῦτις ἐφορμηθεῖσα κίχησι
Τόσσῃσιν κεφαλῇσι, τόσους δ' ἐκ φῶτας ἕληται.
Ἀλλὰ μάλα σφοδρῶς ἐλάαν, βωστρεῖν δὲ Κραταιΐν
Μητέρα τῆς Σκύλλης, ἥ μιν τέκε πῆμα βροτοῖσιν·
Ἥ μιν ἔπειτ' ἀποπαύσει* ἐς ὕστερον ὁρμηθῆναι.
Θρινακίην δ'* ἐς νῆσον ἀφίξεαι, ἔνθα δὲ πολλαὶ
Βόσκοντ' Ἠελίοιο βόες καὶ ἴφια μῆλα,
Ἑπτὰ βοῶν ἀγέλαι, τόσα δ' οἰῶν πώεα καλά,
Πεντήκοντα δ' ἕκαστα· γόνος δ' οὐ γίνεται αὐτῶν,
Οὐδέ ποτε φθινύθουσι· θεαὶ δ' ἐπιποιμένες εἰσίν,
Νύμφαι ἐϋπλόκαμοι, Φαέθουσά τε Λαμπετίη τε,
Ἃς τέκεν Ἠελίῳ Ὑπερίονι δῖα Νέαιρα.
Τὰς μὲν ἄρα θρέψασα τεκοῦσά τε πότνια μήτηρ,
Θρινακίην ἐς νῆσον ἀπῴκισε τηλόθι ναίειν,
Μῆλα φυλασσέμεναι πατρώϊα καὶ ἕλικας βοῦς.
Τὰς εἰ μέν κ' ἀσινέας ἐάᾳς, νόστου τε μέδηαι,
Ἦ τ' ἂν ἔτ' εἰς Ἰθάκην κακά περ πάσχοντες ἵκοισθε·
Εἰ δέ κε σίνηαι, τότε τοι τεκμαίρομ' ὄλεθρον
Νηΐ τε καὶ ἑτάροις· αὐτὸς δ' εἴπερ κεν ἀλύξῃς,
Ὀψὲ κακῶς νεῖαι, ὀλέσας ἄπο πάντας ἑταίρους.
Ὣς ἔφατ', αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἤλυθεν ἠώς.
Ἡ μὲν ἔπειτ' ἀνὰ νῆσον ἀπέστιχε δῖα θεάων·
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα κιὼν, ὤτρυνον ἑταίρους
Αὐτούς τ' ἀμβαίνειν, ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
Οἱ δ' αἶψ' εἴσβαινον, καὶ ἐπὶ κληῗσι καθῖζον.
Ἑξῆς δ' ἑζόμενοι, πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς.
Ἡμῖν δ' αὖ κατόπισθε νεὸς κυανοπρῴροιο
Ἴκμενον οὖρον ἵει πλησίστιον, ἐσθλὸν ἑταῖρον,
Κίρκη ἐϋπλόκαμος, δεινὴ θεὸς* αὐδήεσσα.
Αὐτίκα δ' ὅπλα ἕκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆα
Ἥμεθα, τὴν δ' ἄνεμός τε κυβερνήτης δ' ἴθυνεν.
Δὴ τότ' ἐγὼν ἑτάροισι μετηύδων ἀχνύμενος κῆρ,
Ὦ φίλοι, οὐ γὰρ χρὴ ἕνα ἴδμεναι οὐδὲ δύ' οἴους
Θέσφαθ' ἅ μοι Κίρκη μυθήσατο δῖα θεάων·
Ἀλλ' ἐρέω μὲν ἐγὼν, ἵνα εἰδότες ἤ κε θάνωμεν,
Ἤ κεν ἀλευάμενοι θάνατον καὶ κῆρα φύγοιμεν.
Σειρήνων μὲν πρῶτον ἀνώγει θεσπεσιάων
Φθόγγον ἀλεύασθαι, καὶ λειμῶν' ἀνθεμόεντα.
Οἶον ἔμ' ἠνώγει ὄπ' ἀκουέμεν· ἀλλά με δεσμῷ
Δήσατ' ἐν ἀργαλέῳ, (ὄφρ' ἔμπεδον αὐτόθι μίμνω)
Ὀρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ· ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήφθω.
Αἰ δέ κε λίσσωμαι ὑμέας, λῦσαί τε κελεύω,
Ὑμεῖς δὲ πλεόνεσσι τότ' ἐν δεσμοῖσι πιέζειν.
Ἦ τοι ἐγὼ τὰ ἕκαστα λέγων ἑτάροισι πίφαυσκον.
Τόφρα δὲ καρπαλίμως ἐξίκετο νηῦς εὐεργὴς
Νῆσον Σειρήνοιϊν· ἔπειγε γὰρ οὖρος ἀπήμων.
Αὐτίκ' ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἠδὲ γαλήνη
Ἔπλετο νηνεμίη, κοίμησε δὲ κύματα δαίμων.
Ἀνστάντες δ' ἕταροι νεὸς ἱστία μηρύσαντο,
Καὶ τὰ μὲν ἐν νηῒ γλαφυρῇ* θέσαν· οἱ δ' ἐπ' ἐρετμὰ
Ἑζόμενοι, λεύκαινον ὕδωρ ξεστῇς ἐλάτῃσιν.
Αὐτὰρ ἐγὼ κηροῖο μέγαν τροχὸν ὀξέϊ χαλκῷ
Τυτθὰ διατμήξας, χερσὶ στιβαρῇσι* πίεζον.
Αἶψα δ' ἰαίνετο κηρὸς, ἐπεὶ κέλετο μεγάλη ἲς,
Ἠελίου τ' αὐγὴ Ὑπεριονίδαο ἄνακτος.
Ἑξείης δ' ἑτάροισιν ἐπ' οὔατα πᾶσιν* ἄλειψα.
Οἱ δ' ἐν νηΐ μ' ἔδησαν ὁμοῦ χεῖράς τε πόδας τε,
Ὀρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ, ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ'* ἀνῆψαν·
Αὐτοὶ δ' ἑζόμενοι πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς.
Ἀλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆμεν ὅσον τε γέγωνε βοήσας,
Ῥίμφα διώκοντες, τὰς δ' οὐ λάθεν ὠκύαλος νηῦς
Ἐγγύθεν ὀρνυμένη, λιγυρὴν δ' ἔντυνον ἀοιδήν,
Δεῦρ' ἄγ' ἰὼν πολύαιν' Ὀδυσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν.
Νῆα κατάστησον, ἵνα νωϊτέρην ὄπ' ἀκούσῃς.
Οὐ γάρ πώ τις τῇδε παρήλασε νηῒ μελαίνῃ,
Πρίν γ' ἡμέων μελίγηρυν ἀπὸ στομάτων ὄπ' ἀκοῦσαι;

Ἀλλ' ὅγε τερψάμενος νεῖται, καὶ πλείονα εἰδώς.	*Sed hic delectatus, & plura doctus.*
Ἴδμεν γάρ τοι πάνθ' ὅσ' ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ	*Scimus enim omnia quæcunque in Troia lata*
Ἀργεῖοι Τρῶές τε θεῶν ἰότητι μόγησαν,	*Græci Troianíque deorum voluntate sunt passi.*
Ἴδμεν δ' ὅσσα γένηται ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.	*Scimus etiam quæcunque fiunt in terra multipascua.*
Ὣς φάσαν, ἱεῖσαι ὄπα κάλλιμον· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ	*Sic dicebant edentes vocem dulcem. cæterùm meum cor*
Ἤθελ' ἀκουέμεναι, λῦσαί τ' ἐκέλευον ἑταίρους,	*Voluit audire, soluere'q́; iubebam socios*
Ὀφρύσι νευστάζων· οἱ δὲ, προπεσόντες ἔρεσσον.	*Superciliis innuens, illi autem annitentes remigabant.*
Αὐτίκα δ' ἀνστάντες Περιμήδης Εὐρύλοχός τε	*Statim surgentes Perimedes Eurylochúsque*
Πλείοσί μ' ἐν δεσμοῖσι δέον, μᾶλλόν τε* πίεζον.	*Plurimis me vinculis ligarunt, magísque premebat.*
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τάς γε παρήλασαν, οὐδ' ἔτ' ἔπειτα	*Cæterùm postquam illas præternauigauimus, neq; amplius*
Φθογγῆς Σειρήνων ἠκούομεν οὐδέ τ' *ἀοιδῆς,	*Vocem Sirenum audiebamus, neque cantilenam. (deinde*
Αἶψ' ἀπὸ κηρὸν ἕλοντο ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι,	*Continuò ceram dempserunt mei dilecti socij.*
Ὅν σφιν ἐπ' ὠσὶν ἄλειψ', ἐμέ τ' ἐκ δεσμῶν ἀνέλυσαν.	*Quam illis auribus illeueram, méque ex vinculis soluerunt.*
Ἀλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἐλείπομεν, αὐτίκ' ἔπειτα	*Sed quando iam insulam reliquimus, statim deinde*
Καπνὸν καὶ μέγα κῦμα ἴδον, καὶ δοῦπον ἄκουσα.	*Fumum & ingentem fluctum vidi, & sonitum audiui.*
Τῶν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἔπτατ' ἐρετμά.	*His sanè perculsis, ex manibus exciderunt remi.*
Βόμβησαν δ' ἄρα πάντα κατὰ ῥόον* ἔσχετο δ' αὐτοῦ	*Insonuerunt autem omnia per fluctum, stabat autem illic*
Νηῦς, ἐπεὶ οὐκ ἔτ' ἐρετμὰ προήκεα χερσὶν ἔπειγον.	*Nauis, quoniā non amplius remos acuminatos manib. vr-*
Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ νηὸς ἰὼν ὤτρυνον ἑταίρους	*Cæterùm ego per nauem proficiscens excitabā socios (gebāt*
Μειλιχίοις ἐπέεσσι παρασταδὸν ἄνδρα ἕκαστον,	*Blandis verbis propè accedens ad viros singulos:*
Ὦ φίλοι, οὐ γάρ πώ τι κακῶν ἀδαήμονές εἰμεν.	*O amici, non enim vllo pacto malorum ignari sumus.*
Οὐ μὲν δὴ τόδε μεῖζον* ἔπι κακὸν, ἢ ὅτε Κύκλωψ	*Non quidem hoc maius impendet malum, quàm cū Cyclops*
Εἴλει ἐνὶ σπῆϊ γλαφυρῷ κρατερῆφι βίηφι,	*Claudebat in spelunca caua fortis vi.*
Ἀλλὰ καὶ ἔνθεν ἐμῇ ἀρετῇ βουλῇ τε νόῳ τε	*Sed & hinc mea virtute consilióq; prudentiaq;*
Ἐκφύγομεν· καί που τῶνδε μνήσεσθαι ὀΐω.	*Effugimus, & nimirum horum meminisse vos puto.*
Νῦν δ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω, πειθώμεθα πάντες·	*Nunc agite quemadmodum ego dixero, obediamus omnes:*
Ὑμεῖς μὲν κώπῃσιν ἁλὸς ῥηγμῖνα βαθεῖαν	*Vos quidem remis maris fluctus profundos*
Τύπτετε, κληῗσιν ἐφήμενοι, αἴ κέ ποθι Ζεὺς	*Verberate transtra insidentes, si fortè Iupiter*
Δώῃ τόνδε γ' ὄλεθρον ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύξαι.	*Det hanc mortem effugere & euitare.*
Σοὶ δὲ, κυβερνῆθ', ὧδ' ἐπιτέλλομαι, (ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ	*Tibi verò gubernator hoc præcipio, sed in animo*
Βάλλευ, ἐπεὶ νηὸς γλαφυρῆς οἰήϊα νωμᾷς)	*Reconde, quoniam nauis cauæ gubernacula tenes:*
Τούτου μὲν καπνοῦ καὶ κύματος ἐκτὸς ἔεργε	*Hunc quidem fumum & fluctum extra dirige*
Νῆα, σὺ δὲ σκοπέλου ἐπιμαίεο, μή σε λάθῃσι	*Nauem, tu autem scopulum pete, ne te lateat.*
Κεῖσ' ἐξορμήσασα, καὶ ἐς κακὸν ἄμμε βάλῃσθα.	*Illuc irruens & in perniciem nos coniicias.*
Ὣς ἐφάμην· οἱ δ' ὦκα ἐμοῖς ἐπέεσσι πίθοντο.	*Sic dicebam, illi celeriter meis verbis parebant.*
Σκύλλην δ' οὐκ ἔτ' ἐμυθεόμην, ἄπρηκτον ἀνίην,	*Scyllam autem non dicebam immedicabilem tristitiam.*
Μήπως μοι δείσαντες ἀπολλήξειαν ἑταῖροι	*Ne quo pacto timentes cessarent socij*
Εἰρεσίης, ἐντὸς δὲ πυκάζοιεν σφέας αὐτούς.	*A remigando, intra autem communirent seipsos.*
Καὶ τότε δὴ Κίρκης μὲν ἐφημοσύνης ἀλεγεινῆς	*Et tum sanè Circes quidem tristium mandatorum*
Λανθανόμην, ἐπεὶ οὔ τί μ' ἀνώγει θωρήσσεσθαι.	*Oblitus sum, quoniam nequiquam me iussit armari.*
Αὐτὰρ ἐγὼ καταδὺς κλυτὰ τεύχεα, καὶ δύο δοῦρε	*Cæterùm ego indutus splendidis armis, & duabus hastis*
Μάκρ' ἐν χερσὶν ἑλὼν, εἰς ἴκρια νηὸς ἔβαινον	*Longis ad manus acceptis, ad superiora nauis conscendebā*
Πρώρης. ἔνθεν γάρ μιν ἐδέγμην πρῶτα φανεῖσθαι	*Proræ, inde enim ipsam putabam primum apparituram.*
Σκύλλην πετραίην, ἥ μοι φέρε πῆμ' ἑτάροισιν.	*Scyllam petrosam, quæ mihi ferebat damnum socus.*
Οὐδέ πῃ ἀθρῆσαι δυνάμην. ἔκαμον δέ μοι ὄσσε	*Nusquam videre potui, laborabant autem mihi oculi*
Πάντῃ παπταίνοντι πρὸς ἠεροειδέα πέτρην.	*Vndique circumspicienti ad obscuram petram.*
Ἡμεῖς* δὲ στεινωπὸν ἀνεπλέομεν γοόωντες·	*Nos quidem angustum locum transibamus lugentes,*
Ἔνθεν μὲν γὰρ Σκύλλ', ἑτέρωθι δὲ δῖα Χάρυβδις	*Ab altera parte Scylla, ex altera diua Charybdis*
Δεινὸν ἀνερροίβδησε θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ.	*Horrendum absorbuit maris salsam aquam:*
Ἤτοι ὅτ' ἐξεμέσειε, λέβης ὣς ἐν πυρὶ πολλῷ,	*Sed quando euomeret sicut lebes in igne multo,*
Πᾶσ'* ἀναμορμύρεσκε κυκωμένη, ὑψόσε δ' ἄχνη	*Tota immurmurabat conturbata, in altum aspergo*
Ἄκροισι σκοπέλοισιν ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἔπιπτεν.	*Summis scopulis vtrinque rubebat.*
Ἀλλ' ὅτ' ἀναβρόξειε θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ,	*Sed quando absorbebat maris salsam aquam:*
Πᾶσ' ἔντοσθε φάνεσκε κυκωμένη· ἀμφὶ δὲ πέτρη	*Tota intus apparebat percita circum autem petram*
Δεινὸν ἐβεβρύχει, ὑπένερθε δὲ γαῖα φάνεσκε	*Horrendum intonabat, infrà autem terra apparebat:*
Ψάμμῳ κυανέῃ. τοὺς δὲ χλωρὸν δέος ᾕρει.	*Arena cærulea, hos autem pallidus timor inuasit.*
Ἡμεῖς μὲν πρὸς τὴν ἴδομεν, δείσαντες ὄλεθρον.	*Nos quidem ad hanc oculos intendebamus timentes interitum.*
Τόφρα δέ μοι Σκύλλη γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἑταίρους	*Interea autem mihi Scylla caua ex naui socios*
Ἓξ ἕλεθ', οἳ χερσίν τε βίηφί τε* φέρτεροι ἦσαν.	*Sex abstulit, qui manibúsque virtutéque optimi erant.*
Σκεψάμενος δ' ἐς νῆα θοὴν ἅμα καὶ μεθ' ἑταίρους,	*Dum verò intueor in nauem velocem simulq́; ad socios,*
Ἤδη τῶν ἐνόησα πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν	*Iam horum cognoui pedes & manus superne*
Ὑψόσ' ἀειρομένων· ἐμὲ δὲ φθέγγοντο καλεῦντες	*In altum leuatorum, me autem compellabant vocantes*
Ἐξονομακλήδην, τότε γ' ὕστατον, ἀχνύμενοι κῆρ.	*Nominatim, tunc postremò afflicti corde:*
Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προβόλῳ ἁλιεὺς περιμήκεϊ ῥάβδῳ	*Quemadmodum quoties in scopulo piscator longa virga*
Ἰχθύσι τοῖς ὀλίγοισι δόλον κατὰ εἴδατα βάλλων,	*Piscibus minutis dolum per escam immittens*
Ἐς πόντον προΐησι βοὸς κέρας ἀγραύλοιο,	*In pontum dimittit bouis cornu agrestis,*
Ἀσπαίροντα δ' ἔπειτα λαβὼν ἔρριψε θύραζε·	*Palpitantem autem deinde correptū piscem foras proijcit:*
Ὣς οἵγ' ἀσπαίροντες ἀείροντο προτὶ πέτρας·	*Sic illi palpitantes tollebantur ad petras.*
Αὐτοῦ δ' εἰνὶ θύρῃσι κατήσθιε κεκλήγοντας,	*Illos autem pro foribus vorauit vociferantes,*

Marginal notes: γρ. αὐτὰρ ἀνστάντες. — γρ. φθογγῆς. — γρ. ἀοιδῆς. — γρ. ἐχέτω. — Exhortatiō Vlyssis ad socios. — γρ. ἔπω. — Appropinquat Scyllæ & Charybdi. — γρ. ἀφῷ. — γρ. ἀναμορμύρεσκε. — Sex à Scylla socij deuorati. — γρ. φέρτατοι.

Manus mihi porrigentes in graui calamitate.
Miſerabile autem illud meis vidi oculis,
Omnium quæcunque paſſus ſum, meatus maris perluſtrãs.
Cæterùm poſtquã petras effugimus, horrendãq; Charybdim
Thrinacria inſula Solis. *Scyllámque: ſtatim deinde dei ad eximiam inſulam*
Peruenimus, ibi autem erant pulchræ boues latis-frontibus,
Multa etiam pinguia pecora ſuper-meantis ſolis.
Tum ego cùm adhuc in mari eſſem in naui nigra,
Mugitum audiui boum ſtabulantium,
Ouiúmque balatum, & mihi ſermo incidit animo
Vatis cæci Thebani Tireſiæ,
γρ. αἵ μοι μάλα πόλλ' ἐπιτέλλετ. *Circéſque Ææ, quæ mihi valdè ſæpe præcepit,*
Inſulam euitare homines-oblectantis Solis.
γρ. φαεσιμβρότου. *Certè tum ego ſocios alloquebar mœſto corde,*
Audite meos ſermones mala quantumuis paſſi ſocij,
Vt vobis dicam vaticinia Tireſiæ,
Circéſque Ææ, quæ mihi valdè diligenter præcepit,
Inſulam effugere lucem-hominibus-dantis Solis.
γρ. φαεσιμβρότου. *Hic enim præſentiſſimum malum fore nobis dicebat.*
Sed præter inſulam pellite nauem nigram.
Sic dicebam, illis autem confractum eſt amicum pectus.
Statim autem Eurylochus moleſto mihi reſpondit ſermone,
Eurylochus indignanter Vlyſſi reſpondet. *Infelix es ô Vlyſſes, abundat tibi robur, neq; vnquã mẽbra*
Labore defatigantur: planè omnia tibi ferrea ſunt.
Qui ſocios defatigatos atque etiam ſomno preſſos
Non permittis terram conſcendere, vbi rurſus
Inſula in circumflua lautam paremus cœnam,
Sed temerè per noctem celerem errare iubes
Ab inſula errabundos in obſcuro ponto.
Ex noctibus autem venti difficiles, pernicies nauium
Naſcuntur: quis verò effugeret ſæuam mortem,
γρ. ὕπαιθα φύγῃ. *Si fortaſſis repentè veniret venti procella,*
Aut Noti, aut Zephyri vehementer-ſpirantis, qui potiſ-
Nauem diripiant, vel dijs regibus inuitis? (*ſimùm*
Verùm ſane nunc quidem pareamus nocti nigræ,
Cœnámque apparemus celerem apud nauem manentes,
Manè autem conſcenſa naue, intremus latum pontum.
Vlyſſes Eurylocho reſpondet. *Sic ait Eurylochus, comprobarunt autem alij ſocij.*
Et tum certè agnoui, quòd mala machinaretur dæmon.
Et ipſum alloquutus, verba volatilia dixi,
Euryloche profectò iam me cogitis ſolus cùm ſim.
Sed age nunc mihi omnes iurate ſanctum iuramentum:
Siquidem aliquod ſiue boum armentum, aut magnum gre-
Inuenimus, ne fortaſſis imperitia mala (*gem ouium,*
Aut bouem aut etiam pecudem occidat, ſed quieti
Comedite cibum quem immortalis præbuit Circe.
Sic dicebat, illi autem protinus iurarunt vt iuſſi.
Porrò poſtquam iurarunt, perfecerunt iuſiurandum,
Conſtituimus in portu cauo benefactam nauem,
Propè aquam dulcem, & exierunt ſocij
E naui, deinceps autem cœnam ſcitè appararunt.
Cæterùm poſtquam potus & cibi cupiditatem ademerunt,
Recordati verò deinde charos fleuerunt ſocios,
Quos deuorauerat Scylla caua ex naui arreptos.
Flentibus autem iis aduenit dulcis ſomnus.
Quãdo autẽ tertia pars noctis, aduenit & aſtra inclinarũt,
Immiſit vehementem ventum nubium-congregator Iupi-
ter
Turbine cum ingenti, nubibus autem cooperuit
Terram ſimul & pontum: ingruit autem de cœlo nox.
Quando autem manè-genita apparuit roſeis digitis aurora,
Nauem quidem ſubduximus in cauam ſpeluncam attractã.
Vlyſſes monet vt gregibus Solis abſtineãt. *Hìc autem erant Nympharum pulchri loci atque ſedilia,*
Et tum ego concione coacta ſermonem dixi,
O amici, in naui quidem celeri cibúſque potúſque
γρ. τῶ δὲ. *Eſt: à bobus autem his abſtineamus, ne quid patiamur.*
Grauis enim Dei hæ boues & eximia pecora
Solis, qui omnia inſpicit, & omnia audit.
Sic dicebam, illis autẽ perſuadebatur animus generoſus.
Menſem.a.integrũ perpetuus flabat Notus, neq; quis alius

Χεῖρας ἐμοὶ ὀρέγοντας ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.
Οἴκτιστον δὴ κεῖνο ἐμοῖς ἴδον ὀφθαλμοῖσι
Πάντων ὅσσ' ἐμόγησα, πόρους ἁλὸς ἐξερεείνων.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πέτρας φύγομεν, δεινήν τε Χάρυβδιν,
Σκύλλην τ', αὐτίκ' ἔπειτα θεοῦ ἐς ἀμύμονα νῆσον
Ἱκόμεθ'· ἔνθα δ' ἔσαν καλαὶ βόες εὐρυμέτωποι,
Πολλὰ δὲ ἴφια μῆλ' Ὑπερίονος Ἠελίοιο.
Δὴ τότ' ἐγὼν ἔτι πόντῳ ἐὼν ἐν νηῒ μελαίνῃ,
Μυκηθμοῦ τ' ἤκουσα βοῶν αὐλιζομενάων,
Οἰῶν τε βληχήν· καί μοι ἔπος ἔμπεσε θυμῷ
Μάντηος ἀλαοῦ Θηβαίου Τειρεσίαο,
Κίρκης τ' Αἰαίης, *ἥ μοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλε
Νῆσον ἀλεύασθαι *τερψιμβρότου Ἠελίοιο.
Δὴ τότ' ἐγὼν ἑτάροισι μετηύδων ἀχνύμενος κῆρ,
Κέκλυτέ μευ μύθων κακά περ πάσχοντες ἑταῖροι,
Ὄφρ' ὑμῖν εἴπω μαντήϊα Τειρεσίαο,
Κίρκης τ' Αἰαίης, ἥ μοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλεν,
Νῆσον ἀλεύασθαι *τερψιμβρότου Ἠελίοιο.
Ἔνθα γὰρ αἰνότατον κακὸν ἔμμεναι ἄμμιν ἔφασκεν.
Ἀλλὰ παρὲξ τὴν νῆσον ἐλαύνετε νῆα μέλαιναν.
Ὣς ἐφάμην, τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ.
Αὐτίκα δ' Εὐρύλοχος στυγερῷ μ' ἠμείβετο μύθῳ,
Σχέτλιός εἰς Ὀδυσεῦ, πέρι τοι μένος, οὐδέ τι γυῖα
Κάμνεις· ἦ ῥά νυ σοί γε σιδήρεα πάντα τέτυκται,
Ὅς ῥ' ἑτάρους καμάτῳ ἀδηκότας ἠδὲ καὶ ὕπνῳ
Οὐκ ἐάᾳς γαίης ἐπιβήμεναι, ἔνθα κεν αὖτε
Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ λαρὸν τετυκοίμεθα δόρπον·
Ἀλλ' αὔτως διὰ νύκτα θοὴν ἀλάλησθαι ἄνωγας,
Νήσου ἀποπλαγχθέντας ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ.
Ἐκ νυκτῶν δ' ἄνεμοι χαλεποί, δηλήματα νηῶν
Γίνονται. πῇ κέν τις * ὑπεκφύγοι αἰπὺν ὄλεθρον,
Ἤν πως ἐξαπίνης ἔλθῃ ἀνέμοιο θύελλα;
Ἢ νότου, ἢ ζεφύροιο δυσαέος, οἵ τε μάλιστα
Νῆα διαρραίουσι θεῶν ἀέκητι ἀνάκτων.
Ἀλλ' ἤτοι νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ,
Δόρπον θ' ὁπλισόμεσθα θοῇ παρὰ νηῒ μένοντες·
Ἠῶθεν δ' ἀναβάντες ἐνήσομεν εὐρέϊ πόντῳ.
Ὣς ἔφατ' Εὐρύλοχος· ἐπὶ δ' ᾔνεον ἄλλοι ἑταῖροι.
Καὶ τότε δὴ γίνωσκον ὃ δὴ κακὰ μήδετο δαίμων·
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων,
Εὐρύλοχ', ἦ μάλα δή με βιάζετε μοῦνον ἐόντα.
Ἀλλ' ἄγε νῦν μοι πάντες ὀμόσσατε καρτερὸν ὅρκον,
Εἴ κέ τιν' ἠὲ βοῶν ἀγέλην, ἢ πῶϋ μέγ' οἰῶν
Εὕρωμεν, μή πού τις ἀτασθαλίῃσι κακῇσιν
Ἢ βοῦν ἠέ τι μῆλον ἀποκτάνῃ· ἀλλὰ ἕκηλοι
Ἐσθίετε βρώμην τὴν ἀθανάτη πόρε Κίρκη.
Ὣς ἐφάμην, οἱ δ' αὐτίκ' ἀπώμνυον ὡς ἐκέλευον.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ὄμοσάν τε τελεύτησάν τε τὸν ὅρκον,
Στήσαμεν ἐν λιμένι γλαφυρῷ εὐεργέα νῆα
Ἄγχ' ὕδατος γλυκεροῖο, καὶ ἐξαπέβησαν ἑταῖροι
Νηός, ἔπειτα δὲ δόρπον ἐπισταμένως τετύκοντο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Μνησάμενοι δ' ἤπειτα φίλους ἔκλαιον ἑταίρους,
Οὓς ἔφαγε Σκύλλη γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἑλοῦσα.
Κλαιόντεσσι δὲ τοῖσιν ἐπήλυθε νήδυμος ὕπνος.
Ἦμος δὲ τρίχα νυκτὸς ἔην, μετὰ δ' ἄστρα βεβήκει,
Ὦρσεν ἔπι ζαὴν ἄνεμον νεφεληγερέτα Ζεὺς
Λαίλαπι θεσπεσίῃ, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψε
Γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠώς,
Νῆα μὲν ὡρμίσαμεν, κοῖλον σπέος εἰσερύσαντες·
Ἔνθα δ' ἔσαν νυμφέων καλοὶ χοροὶ ἠδὲ θόωκοι.
Καὶ τότ' ἐγὼν ἀγορὴν θέμενος μετὰ μῦθον ἔειπον,
Ὦ φίλοι, ἐν γὰρ νηῒ θοῇ βρῶσίς τε πόσις τε
Ἔστιν, τῶν δὲ βοῶν ἀπεχώμεθα, μή τι πάθωμεν.
Δεινοῦ γὰρ θεοῦ αἵδε βόες καὶ ἴφια μῆλα,
Ἠελίου, ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει.
Ὣς ἐφάμην, τοῖσιν δ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
Μῆνα δὲ πάντ' ἄλληκτος ἄη νότος, οὐδέ τις ἄλλος

Γίνετ'

Γίγνετ' ἔπειτ' ἀνέμων, εἰ μὴ Εὖρός τε Νότος τε.
Οἱ δ' εἵως μὲν σῖτον ἔχον καὶ οἶνον ἐρυθρόν,
Τόφρα βοῶν ἀπέχοντο, λιλαιόμενοι βιότοιο·
Ἀλλ' ὅτε δὴ νηὸς ἐξέφθιτο ἤια πάντα,
Καὶ δὴ ἄγρην ἐφέπεσκον ἀλητεύοντες ἀνάγκῃ,
Ἰχθῦς ὄρνιθάς τε φίλας, ὅ τι χεῖρας ἵκοιτο,
Γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν· ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμός.
Δὴ τότ' ἐγὼν ἀνὰ νῆσον ἀπέστιχον, ὄφρα θεοῖσιν
Εὐξαίμην, εἴ τίς μοι ὁδὸν φήνειε νέεσθαι.
Ἀλλ' ὅτε δὴ διὰ νήσου ἰὼν ἤλυξα ἑταίρους,
Χεῖρας νιψάμενος, ὅθ' ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο,
Ἠρώμην πάντεσσι θεοῖς οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν·
Οἱ δ' ἄρα μοι γλυκὺν ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχευαν.
Εὐρύλοχος δ' ἑτάροισι κακῆς ἐξήρχετο βουλῆς,
Κέκλυτέ μευ μύθων, κακά περ πάσχοντες ἑταῖροι.
Πάντες μὲν στυγεροὶ θάνατοι δειλοῖσι βροτοῖσι,
Λιμῷ δ' οἴκτιστον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν.
Ἀλλ' ἄγετ', Ἠελίοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας,
Ῥέξομεν ἀθανάτοισι τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
Εἰ δέ κεν εἰς Ἰθάκην ἀφικοίμεθα πατρίδα γαῖαν,
Αἶψά κεν Ἠελίῳ Ὑπερίονι πίονα νηὸν
Τεύξομεν, ἐν δέ κε θεῖμεν ἀγάλματα πολλὰ καὶ ἐσθλά.
Εἰ δὲ χολωσάμενός τι βοῶν ὀρθοκραιράων,
Νῆ' ἐθέλῃ ὀλέσαι, ἐπὶ δ' ἕσπωνται θεοὶ ἄλλοι,
Βούλομ' ἅπαξ πρὸς κῦμα χανὼν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι,
Ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι ἐὼν ἐν νήσῳ ἐρήμῃ.
Ὣς ἔφατ' Εὐρύλοχος, ἐπὶ δ' ᾔνεον ἄλλοι ἑταῖροι.
Αὐτίκα δ' Ἠελίοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας
Ἐγγύθεν (οὐ γὰρ τῆλε νεὸς κυανοπρῴροιο
Βοσκέσκονθ' ἕλικες καλαὶ βόες εὐρυμέτωποι)
Τὰς δὲ περίστησάν τε, καὶ εὐχετόωντο θεοῖσι,
Φύλλα δρεψάμενοι τέρενα δρυὸς ὑψικόμοιο·
Οὐ γὰρ ἔχον κρῖ λευκὸν ἐϋσσέλμου ἐπὶ νηός.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' εὔξαντο, καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν,
Μηρούς τ' ἐξέταμον, κατά τε κνίσῃ ἐκάλυψαν,
Δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν·
Οὐδ' εἶχον μέθυ λεῖψαι ἐπ' αἰθομένοις ἱεροῖσιν,
Ἀλλ' ὕδατι σπένδοντες ἐπώπτων ἔγκατα πάντα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη, καὶ σπλάγχνα πάσαντο,
Μίστυλλόν τ' ἄρα τἆλλα, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν.
Καὶ τότε μοι βλεφάρων ἐξέσσυτο νήδυμος ὕπνος.
Βῆν δ' ἰέναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης.
Ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦα κιὼν νεὸς ἀμφιελίσσης,
Καὶ τότε με κνίσης ἀμφήλυθεν ἡδὺς ἀϋτμή.
Οἰμώξας δὲ θεοῖσι μετ' ἀθανάτοισι γεγώνευν,
Ζεῦ πάτερ, ἠδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
Ἦ με μάλ' εἰς ἄτην κοιμήσατε νηλέϊ ὕπνῳ·
Οἱ δ' ἕταροι μέγα ἔργον ἐμητίσαντο μένοντες.
Ὠκέα δ' Ἠελίῳ Ὑπερίονι ἄγγελος ἦλθε
Λαμπετίη τανύπεπλος, ὅ οἱ βόας ἔκταν' ἑταῖροι.
Αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι μετηύδα χωόμενος κῆρ,
Ζεῦ πάτερ, ἠδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
Τῖσαι δὴ ἑτάρους Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
Οἵ μευ βοῦς ἔκτειναν ὑπέρβιον, ᾗσιν ἐγώ γε
Χαίρεσκον μὲν ἰὼν εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα,
Ἠδ' ὁπότ' ἂψ ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανόθεν προτραποίμην.
Εἰ δέ μοι οὐ τίσουσι βοῶν ἐπιεικέ' ἀμοιβήν,
Δύσομαι εἰς Ἀΐδαο, καὶ ἐν νεκύεσσι φαείνω.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,
Ἠέλι', ἦ τοι μὲν σὺ μετ' ἀθανάτοισι φάεινε
Καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν·
Τῶν δέ κ' ἐγὼ τάχα νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ
Τυτθὰ βαλὼν κεάσαιμι μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
Ταῦτα δ' ἐγὼν ἤκουσα Καλυψοῦς ἠϋκόμοιο·
Ἡ δ' ἔφη Ἑρμείαο διακτόρου αὐτὴ ἀκοῦσαι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θάλασσαν,
Νείκεον ἄλλοθεν ἄλλον ἐπισταδόν, οὐδέ τι μῆχος
Εὑρέμεναι δυνάμεσθα· βόες δ' ἀποτεθνάσαν ἤδη.
Τοῖσιν δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοὶ τέραα προὔφαινον·

Spirabat deinde ventorum, niſi Euruſque Notuſque.
Illi quamdiu quidem panem habebant, & vinum nigrum,
Tandiu à bobus abſtinebant, ſtudioſi nimirum *vitæ tuendæ.*
Sed cùm iam è naui perierunt viatica omnia,
Certè prædam ſequebantur palantes neceſſitate
Piſces auéſque charas quodcunque in manus veniſſet
Curuis hamis, affligebat verò ventrem fames.
Certè tum ego per inſulam ſeceſſi, vt dijs
Supplicarem, ſi quis mihi viam monſtraret ad reditum.
Sed cùm iam per inſulam iens declinaſſem à ſocijs,
Manibus lotis vbi defenſaculum erat à vento,
Supplicaui tum omnibus dijs, qui cælum inhabitant.
Hi ſanè dulcem ſomnum palpebris infuderunt.
Eurylochus autem ſocijs mali author fuit conſilij,
Audite meos ſermones mala quamuis paſſi ſocij,
Omnes quidem inuiſæ mortes miſeris mortalibus.
Fame autem miſerrimum mori, & fatum aſſequi.
Sed agite Solis ex bobus abreptis optimis,
Sacra faciamus immortalibus qui cælum latum inhabitant:
Quod ſi in Ithacam peruenerimus patriam terram,
Statim ſoli ſupra-gradienti diues templum
Faciemus, illic ſanè ponemus ornamenta multa & pretioſa.
Quòd ſi iratus aliquo pacto ob boues erecta-cornua-haben-(tes
Nauem volet perdere, ſuffragabunturq; alij dij,
Malo ſemel ad fluctus hians vitam perdere,
Quàm diutius tabeſcere verſans in inſula deſerta.
Sic ait Eurylochus, collaudabant autem alij ſocij.
Statim autem Solis ex bobus abegerunt optimas
Cominus (non enim longè à naue nigro-roſtro
Paſcebantur nigræ pulchræ boues latis-frontibus)
Eas verò circumiuerunt, & vota fecerunt dijs.
Folijs decerptis teneris quercus alticomæ,
Non enim habebant hordeum album in bene tabulata naui.
Cæterùm poſtquā precati ſunt, mactarunt & excoriarunt,
Femoráque conſciderunt, atque adipe cooperuerunt
Duplicantes, & fruſtula carnium eis impoſuerunt,
Neque habebant vinum libare ſuper incenſa ſacra,
Sed aqua libantes aſſabant inteſtina omnia,
Cæterùm poſtquā femora incenſa ſunt, & viſcera comederūt
Minutatim fruſta cætera ſecuerunt, & verubus infixerunt.
Et tunc mihi palpebris excidit ſuauis ſomnus.
Feſtinaui autem ire ad nauem velocem & littus maris.
Sed quando iens fui prope nauem hinc & hinc impulſam,
Tum mihi nidoris obuenit dulcis flatus.
Lugens autem deos ad immortales clamaui,
Iupiter pater, atque alij beati dij immortales,
Profectò me magnum in detrimentum ſopiuiſtis ſæuo ſomno.
Ipſi verò ſocij magnum facinus patrarunt manentes.
Statim autem Solis ſupra-meantis nuncius venit
Lampetia lato-peplo, quòd ei boues interfecerunt ſocij.
Statim autem deos alloquutus eſt iratus corde.
Iupiter pater, atque alij beati dij immortales,
Vlciſcamini iam ſocios Laërtiadæ Vlyſſis,
Qui meos boues occiderunt ſuperbè, quibus ego
Gaudebam quidem cùm ibam in cælum ſtelliferum,
Atque quando retrò ad terram è cælo diuertebam.
Quòd ſi mihi non luent boum condignam compenſationem,
Deſcendam ad Plutonis domum, & inter mortuos lucebo.
Hunc excipiens alloquutus eſt nubicogus Iupiter,
Sol, certè quidem tu inter immortales luceto,
Et mortales homines ſuper fertilem terram.
Horum autem ſtatim nauem celerem candenti fulmine
Paululum pulſatam incendam medio in nigro ponto.
Hæc ego audiui à Calypſo pulchricoma,
Hæc autem dicebat à Mercurio internuncio ſe audiuiſſe.
Cæterùm poſtquam ad nauem perueni atque mare,
Obiurgabam alium atque alium ordine, neque remedium
Inuenire potuimus, boues enim occiſi erant iam.
His continuò deinde dij prodigia oſtendebant.

Violatio præcepti ſuaſu Eurylochi.

Solis grex ab Vlyſſis ſocijs violatur. κ. [illegible]

Sol de iniuria ab ſocijs Vlyſſis illata Ioui conqueritur. κ. [illegible]

γρ. ἐμέμυκε.	*Serpebant quidem pelles, carnes autem ab verubus immugiebant,*	Εἷρπον μὲν ῥινοί, κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖς * μεμύκει,
	Aſſataq́; & cruda, & ut boum fiebat vox.	Ὀπταλέα τε καὶ ὠμά· βοῶν δ' ὣς γίγνετο φωνή.
	Sex diebus quidem deinde mihi chari ſocij	Ἑξῆμαρ μὲν ἔπειτα ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι
γρ. ἐλάοντες.	*Conuiuabantur, Solis boues mactantes optimos.*	Δαίνυντ' Ἠελίοιο βοῶν * ἐλάσαντες ἀρίστας·
	Sed quando certè ſeptimum diem Iupiter induxit,	Ἀλλ' ὅτ' ἂρ ἕβδομον ἦμαρ ἐπὶ Ζεὺς θῆκε Κρονίων,
	Tum verò ventus quidem ceſſauit turbine ſæuiens.	Καὶ τότ' ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο λαίλαπι θύων,
	Nos autem ſtatim conſcendentes ferebamur in lato mari	Ἡμεῖς δ' αἶψ' ἀναβάντες ἐνήκαμεν εὐρέϊ πόντῳ,
	Malo erecto, atque ad malum albis velis collocatis.	Ἱστὸν στησάμενοι, ἀνά θ' ἱστία λεύκ' ἐρύσαντες.
	Sed quando iam inſulam deſeruimus, neque viſa iam aliqua	Ἀλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἐλείπομεν, οὐδέ τις ἄλλη
	Apparebat terrarum, ſed cœlum atque mare,	Φαίνετο γαιάων, ἀλλ' οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα,
	Tum verò ceruleam nebulam ſtatuit Saturnius	Δὴ τότε κυανέην νεφέλην ἔστησε Κρονίων
	Nauem ſupra cauam, obſcuratus pontus eſt ſub ipſa,	Νηὸς ὕπερ γλαφυρῆς, ἤχλυσε δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς.
Tempeſtas ob Solis gregem violatum.	*Quæ currebat haud multum per tempus, ſtatim enim*	Ἡ δ' ἔθει οὐ μάλα πολλὸν ἐπὶ χρόνον· αἶψα γὰρ ἦλθε
	Stridens Zephyrus ingenti cum turbine ſæuiens. (irruit.	Κεκληγὼς Ζέφυρος μεγάλῃ σὺν λαίλαπι θύων.
	Mali autem rudentes rupit venti procella	Ἱστοῦ δὲ προτόνους ἔρρηξ' ἀνέμοιο θύελλα
	Vtroſque, malus autem retrò cecidit, armamentáque omnia	Ἀμφοτέρους· ἱστὸς δ' ὀπίσω πέσεν, ὅπλα τε πάντα
	In ſentinam deciderunt ipſe autẽ puppi. i. extima *in naue*	Εἰς ἄντλον κατέχυνθ'. ὁ δ' ἄρα πρυμνῇ ἐνὶ νηῒ
	Percuſſit gubernatoris caput, oſſáque confregit	Πλῆξε κυβερνήτεω κεφαλήν, σὺν δ' ὀστέ' ἄραξε
	Omnia vno impetu, ipſe autem deſilienti ſimilis	Πάντ' ἄμυδις κεφαλῆς· ὁ δ' ἄρ' ἀρνευτῆρι ἐοικὼς
	Decidit à tabulatis, deſeruit autem oſſa animus generoſus.	Κάππεσ' ἀπ' ἰκριόφιν, λίπε δ' ὀστέα θυμὸς ἀγήνωρ.
	Iupiter autem ſimul intonuit, & immiſit fulmen naui,	Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντησε, καὶ ἔμβαλε νηῒ κεραυνόν.
	Ipſa autem contorquebatur tota Iouis percuſſa fulmine,	Ἡ δ' ἐλελίχθη πᾶσα, Διὸς πληγεῖσα κεραυνῷ,
	Sulphure autem implebatur, ceciderunt autem ex naui ſocij.	Ἐν δὲ θεείου πλῆτο· πέσον δ' ἐκ νηὸς ἑταῖροι.
	Illi autem marinis cornicibus ſimiles circa nauem nigram	Οἱ δὲ κορώνῃσιν ἴκελοι περὶ νῆα μέλαιναν
	In fluctibus ferebantur, deus autem abſtulit reditum.	Κύμασιν ἐμφορέοντο· θεὸς δ' ἀποαίνυτο νόστον.
	Cæterùm ego per nauim incedebam donec latera	Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ νηὸς ἐφοίτων, ὄφρ' ἀπὸ τοίχους
	Soluebat vis tempeſtatis carinæ, quã inermẽ ferebat fluctus.	Λῦσε κλύδων τρόπιος· τὴν δὲ ψιλὴν φέρε κῦμα.
	Funſem.a.malũ fregit vſque ad fundũ, cæterùm ſuper ipſo	Ἐκ δέ οἱ ἱστὸν ἄραξε ποτὶ τρόπιν· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
	Lorum reuinctum erat bouis è corio factum.	Ἐπίτονος βέβλητο, βοὸς ῥινοῖο τετευχώς.
	Hoc vtrunq; colligauit pariter carinam atque etiam malũ.	Τῷ ῥ' ἄμφω συνέεργον ὁμοῦ τρόπιν ἠδὲ καὶ ἱστόν.
	Sedens autem ſuper hæc ferebar pernicioſis ventis.	Ἑζόμενος δ' ἐπὶ τοῖς, φερόμην ὀλοοῖς ἀνέμοισιν.
	Tum certè Zephyrus quidem ceſſauit turbine ſæuiens.	Ἔνθ' ἦτοι Ζέφυρος μὲν ἐπαύσατο λαίλαπι θύων.
	Superuenit autẽ Notus celeriter ferens dolores meo animo,	Ἦλθε δ' ἐπὶ Νότος ὦκα, φέρων ἐμῷ ἄλγεα θυμῷ,
Vlyſſes denuo in Charybdin impellitur.	*Donec rurſus ad pernicioſam diuerterer Charybdim.*	Ὄφρ' ἔτι τὴν ὀλοὴν ἀναμετρήσαιμι Χάρυβδιν.
	Tota nocte ferebar, ſimul autem ſole oriente	Παννύχιος φερόμην, ἅμα δ' ἠελίῳ ἀνιόντι
	Veni ad Scyllæ ſcopulum, horrendámque Charybdim,	Ἦλθον ἐπὶ Σκύλλης σκόπελον, δεινήν τε Χάρυβδιν.
	Hæc quidem abſorpſit maris ſalſam aquam.	Ἡ μὲν ἀνερροίβδησε θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ·
	Cæterùm ego ad altam caprificum altè leuatus	Αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ μακρὸν ἐρινεὸν ὑψόσ' ἀερθείς,
	Huic implicitus tenebar, veluti veſpertilio, neq; vſquã poteram	Τῷ προσφὺς ἐχόμην, ὡς νυκτερίς· οὐδέ πῃ εἶχον
	Vel ſtabilire pedem firmiter, neque aſcendere.	Οὔτε στηρίξαι ποσὶν ἔμπεδον, οὔτ' ἐπιβῆναι.
γρ. ἦχον.	*Radices enim longè erant, diſtantes autem erant rami,*	Ῥίζαι γὰρ ἑκὰς * εἶχον, ἀπήωροι δ' ἔσαν ὄζοι,
	Longinqui ingentéſque, obumbrabant autem Charybdim,	Μακροί τε μεγάλοι τε, κατεσκίαον δὲ Χάρυβδιν.
	Indeſinenter autem hærebam, donec euomeret retrorſum	Νωλεμέως δ' ἐχόμην, ὄφρ' ἐξεμέσειεν ὀπίσσω
	Malum, & carinam denuò, cupienti autem mihi aduenit	Ἱστὸν καὶ τρόπιν αὖτις· ἐελδομένῳ δέ μοι ἦλθεν
	Tandem, quando autem ad prandium iudex è foro ſurgit	Ὀψ'· ἦμος δ' ἐπὶ δόρπον ἀνὴρ ἀγορῆθεν ἀνέστη,
	Iudicans lites multas litigantium virorum,	Κρίνων νείκεα πολλὰ δικαζομένων αἰζηῶν,
	Tum tandem hæc ligna ex Charybdi apparebant.	Τῆμος δὴ τάγε δοῦρα Χαρύβδιος ἐξεφαάνθη.
	Senſim ego deſuper pedes & manus demittebar.	Ἧκα δ' ἐγὼ καθύπερθε πόδας καὶ χεῖρε φέρεσθαι,
	In medium autem cum ſtrepitu cecidi circa oblonga ligna.	Μέσσῳ δ' ἐνδούπησα, παρὲξ περιμήκεα δοῦρα.
	Sedens autem ſuper hæc remigaui manibus meis.	Ἑζόμενος δ' ἐπὶ τοῖσι διήρεσα χερσὶν ἐμῇσι.
	Scyllam autem non amplius, permiſit pater hominúmque deorúmque	Σκύλλην δ' οὐκ ἔτ' ἔασε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
	Aſpicere, non enim effugere potuiſſem ſæuam mortem.	Εἰσιδέειν· οὐ γάρ κεν ὑπέκφυγον αἰπὺν ὄλεθρον.
Vlyſſes ad Calypſo defertur.	*Hinc autem nouem diebus ferebar, decima autem me nocte*	Ἔνθεν δ' ἐννῆμαρ φερόμην, δεκάτῃ δέ με νυκτὶ
γρ. ἔθεσαν.	*Inſulam in Ogygiam appulerunt dij, vbi Calypſo*	Νῆσον ἐς Ὠγυγίην * πέλασαν θεοί, ἔνθα Καλυψὼ
	Habitabat pulchricoma veneranda dea celebris	Ναίει ἐϋπλόκαμος, δεινὴ θεὸς αὐδήεσσα.
	Quæ me amauitque fouitque, quid tibi hæc dicam?	Ἥ μ' ἐφίλει τ' ἐκόμει τε. τί τοι τάδε μυθολογεύω;
	Iam enim ex parte enarraui in domo	Ἤδη γάρ τοι χθιζὸς ἐμυθεόμην ἐνὶ οἴκῳ
	Tibique & caſtæ vxori: moleſtum autem mihi eſt	Σοί τε καὶ ἰφθίμῃ ἀλόχῳ· ἐχθρὸν δέ μοί ἐστιν,
	Rurſus planè enarrata recenſere.	Αὖτις ἀριζήλως εἰρημένα μυθολογεύειν.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ ν̄ νῦ ῥαψῳδία.

Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
Κηληθμῷ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρα σκιόεντα.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε,
Ὦ Ὀδυσεῦ, ἐπεὶ ἵκευ ἐμὸν ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ
Ὑψερεφὲς, τῷ σ' οὔτι παλιμπλαγχθέντα γ' ὀΐω
Ἂψ ἀπονοστήσειν, εἰ καὶ μάλα πολλὰ πέπονθας.
Ὑμέων δ' ἀνδρὶ ἑκάστῳ ἐφιέμενος τάδε εἴρω,
Ὅσσοι ἐνὶ μεγάροισι γερούσιον αἴθοπα οἶνον
Αἰεὶ πίνετ' ἐμοῖσιν, ἀκουάζεσθε δ' ἀοιδοῦ·
Εἵματα μὲν δὴ ξείνῳ ἐϋξέστῃ ἐνὶ χηλῷ
Κεῖται, καὶ χρυσὸς πολυδαίδαλος, ἄλλα τε πάντα
Δῶρ' ὅσα Φαιήκων βουληφόροι ἐνθάδ' ἔνεικαν.
Ἀλλ' ἄγε οἱ δῶμεν τρίποδα μέγαν * ἠδὲ λέβητα
Ἀνδρακάς. ἡμεῖς δ' αὖτε ἀγειρόμενοι κατὰ δῆμον
Τισόμεθ', ἀργαλέον γὰρ ἕνα προικὸς χαρίσασθαι.
Ὣς ἔφατ' Ἀλκίνοος, τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
Οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἶκόνδε ἕκαστος·
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠὼς,
Νῆ' ἄρ' ἐπεσσεύοντο, φέρον δ' εὐήνορα χαλκόν.
Καὶ τὰ μὲν εὖ κατέθηχ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο,
Αὐτὸς ἰὼν διὰ νηὸς ὑπὸ ζυγὰ, μή τιν' ἑταίρων
Βλάπτοι ἐλαυνόντων, ὁπότε σπερχοίατ' ἐρετμοῖς.
Οἱ δ' εἰς Ἀλκινόοιο κίον, καὶ δαῖτ' ἀλέγυνον.
Τοῖσι δὲ βοῦν ἱέρευσ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο
Ζηνὶ κελαινεφέϊ Κρονίδῃ, ὃς πᾶσιν ἀνάσσει.
Μῆρα δὲ κήαντες δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα
Τερπόμενοι· μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδὸς
Δημόδοκος, λαοῖσι τετιμένος. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Πολλὰ πρὸς ἠέλιον κεφαλὴν τρέπε παμφανόωντα,
Δῦναι ἐπειγόμενος· δὴ γὰρ μενέαινε νέεσθαι.
Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ δόρποιο λιλαίεται, ᾧ τε πανῆμαρ
Νειὸν* ἀν' ἕλκητον βόε οἴνοπε πηκτὸν ἄροτρον,
Ἀσπασίως δ' ἄρα τῷ κατέδυ φάος ἠελίοιο,
Δόρπον ἐποίχεσθαι, βλάβεται δέ τε γούνατ' ἰόντι·
Ὣς Ὀδυσῆ' ἀσπαστὸν ἔδυ φάος ἠελίοιο.
Αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετηύδα,
Ἀλκινόῳ δὲ μάλιστα πιφαυσκόμενος φάτο μῦθον,
Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
Πέμπετέ με σπείσαντες ἀπήμονα, χαίρετε δ' αὐτοί.
Ἤδη γὰρ τετέλεσται ἅ μοι φίλος ἤθελε θυμὸς,
Πομπὴ καὶ φίλα δῶρα, τά μοι θεοὶ Οὐρανίωνες
Ὄλβια ποιήσειαν· ἀμύμονα δ' οἴκοι ἄκοιτιν
Νοστήσας εὕροιμι σὺν ἀρτεμέεσσι φίλοισιν.
Ὑμεῖς δ' αὖθι μένοντες ἐϋφραίνοιτε γυναῖκας
Κουριδίας καὶ τέκνα· θεοὶ δ' ἀρετὴν ὀπάσειαν
Παντοίην, καὶ μή τι κακὸν μεταδήμιον εἴη.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπῄνεον, ἠδ' ἐκέλευον
Πεμπέμεναι τὸν ξεῖνον, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπε.
Καὶ τότε κήρυκα προσέφη μένος Ἀλκινόοιο,
Ποντόνοε, κρητῆρα κερασσάμενος μέθυ νεῖμον
Πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον, ὄφρ' εὐξάμενοι Διὶ πατρὶ,
Τὸν ξεῖνον πέμπωμεν ἑὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ὣς φάτο. Ποντόνοος δὲ μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα·
Νώμησεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπισταδὸν, οἱ δὲ θεοῖσιν
Ἔσπεισαν μακάρεσσι τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
Αὐτόθεν ἐξ ἑδρέων. ἀνὰ δ' ἵστατο δῖος Ὀδυσσεὺς,
Ἀρήτῃ δ' ἐν χειρὶ τίθει δέπας ἀμφικύπελλον,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Χαῖρέ μοι ὦ βασίλεια διαμπερὲς, εἰσόκε γῆρας
Ἔλθῃ καὶ θάνατος, τά τ' ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται.
Αὐτὰρ ἐγὼ νέομαι· σὺ δὲ τέρπεο τῷδ' ἐνὶ οἴκῳ,

ODYSSEÆ HOMERI, XIII. COMPOSITIO.

SIC dixit, hi autem omnes taciti facti ſunt ſilentio,
Oblectatione autem tenebantur per domos vmbroſas.
Huic autem viciſſim Alcinous reſpondit dixitq;
O Vlyſſes quoniam veniſti meam ad bene aratam domum — Alcinous Vlyſſem ceralloqui & Phaea-tur.
Altam, ideò te non rurſus-vagatum puto
Retrò rediturum, & ſi valdè multa tuliſti.
Veſtrum autem viro vnicuique iubens hæc dico.
Quicunque in atriis honoratum, nigrum vinum
Semper bibitis, auditis autem cantorem:
Veſtes quidem hoſpiti pulchra in arca
Iacent, & aurum multa arte elaboratum, aliáque omnia
Dona, quæcunque Phæacum ſenatores huc attulerunt.
Sed age et demus tripodem magnum, & lebetem.
Vtrumque, nos autem rurſus congregati in populo, — χ.ιέ.
Remunerabimur, difficile enim vnum largitionem præbere.
Sic dixit Alcinous, his autem placuit ſermo,
Illi quidem dormiturientes iuerunt domum vnuſquiſque.
Quando autem matutina apparuit roſeis digitis aurora,
Ad nauem properabant, ferebántque prævalidum æs,
Et hæc quidem bene depoſuit ſacra vis Alcinoi.
Ipſe iens per nauem ſub tranſtris, ne aliquem ſociorum
Læderet impellentium quando incumberent remis.
Hi autem ad Alcinoi ædes iuerunt & conuiuium curauerũt.
Atq; inter hos bouem mactauit ſacra poteſtas Alcinoi
Ioui nymboſo Saturnio, qui omnibus imperat.
Crura autem aſſantes, epulabantur glorioſum conuiuium.
Oblectantes ſeſe, inter ipſos autem canebat diuinus cantor
Demodocus populis honoratus: at Vlyſſes — Demodocus cãtor.
Sæpè ad Solem caput vertebat omnia illuſtrantem.
Ire properans ad nauem, iam enim cupiebat reuerti.
Sicut autem cùm vir cœnam concupiſcit, cui diem totum
Per nouale verterunt boues nigri fixum aratrum,
Expectatò autem huic occidit lumen Solis — γρ. ἀν' ἕλκη-τον.
Cœnam vt ineat, affliguntur autem genua eunti:
Sic Vlyſſi amicum occidit lumen Solis.
Statim autem Phæacibus ſtudioſis remorum loquutus eſt,
Alcinoo autem maximè illum compellans dixit ſermonem,
Alcinoë rex omnium princeps populorum, — Digreſſus Vlyſſes ab Alcinoo.
Mittite me, vbi ſacrificaueritis illæſum, gaudete autem ipſi.
Iam enim perfecta ſunt, quæ mihi charus volebat animus,
Deductio & chara dona, quæ mihi dei cœleſtes
Fortunata facient, integram autem domi vxorem
Redux inueniam cum incolumibus amicis.
Vos autem hic manentes oblectetis vxores,
Charas & filios, dei autem virtutem dent,
Omnem, & ne quid malum publicum ſit.
Sic dixit, illi autem omnes collaudabant, & iubebant
Mitti hoſpitem, quòd ritè & vt par erat locutus eſſet,
Et tunc præconem alloquuta eſt virtus Alcinoi
Pontonoë cratere impleto merum diſtribue
Omnibus in domo, vt precati Iouem patrem
Hunc hoſpitem mittamus ſuam in patriam terram.
Sic dixit, Pontonous autem mellitum vinum miſcuit,
Diſtribuit autem omnibus ſcienter, hi autem Dijs
Libarunt beatis, qui cœlum latum inhabitant.
Illinc ex ſedibus, ſurrexit autem diuinus Vlyſſes.
Aretæ autem in manibus poſuit poculum rotundum,
Et ipſam compellando verba velocia dicebat.
Gaude mihi ô regina ſemper donec ſenectus
Veniat & mors quæq; hominibus accidunt.
At ego proficiſcor, tu autem delectare hac in domo,

Filiiſque & populis, & Alcinoo regi.
Sic dicens per viam iuit diuinus Vlyſſes,
Huic autem ſimul præconem præmiſit virtus Alcinoi
Præcedere ad nauem velocem, & littus maris.
Arete autem illi famulas ſimul miſit mulieres:
Hanc quidem chlamidem habentem puram & tunicam,
γρ. ἱματ. Alteram autem arcam pictam ſimul miſit portare.
Altera autem panémque ferebat & vinum rubrum.
At poſtquam ad nauem peruenerunt & mare,
Statim hæc in naui concaua comites læti
Accepta depoſuerunt potum & cibum omnem.
Sed Vlyſſi conſtrauerunt culcitramq́; linteumq́;
Nauis in ſubſellijs concauæ, vt molliter cubaret
γρ. λῖθ. In puppi ingreſſus autem & ipſe eſt & recubuit
γρ. ἐβήσατο. Silentio, illi autem ſederunt in tranſtris ſinguli
γρ. ἑξείης. Ordine, funem autem ſoluerunt à pertuſo lapide,
Unáque hi incumbentes iactabant mare remo
Vlyſſes dormiens reducitur à Phæacenſibus. Et huic ſuauis ſomnus in palpebris incidit
Inexcitabilis iucundiſſimus morti proximè ſimilis.
Illa autem ſicut in campo quadriiuges maſculi equi
Omnes ſimul incitati à verberibus ſcuticæ
Altè eleuati celeriter emetiuntur viam:
Comparatio. Sic quidem huius puppis tollebatur, vnda autem ponè
Nigra magna ruebat perſonantis maris.
Et valdè tutè currebat firmiter, neque accipiter
Circus accipitris genus. Circus ſecutus fuiſſet citiſſimus volucrum.
Sic illa celeriter currens maris vndas incidebat
Virum ferens dijs æquas curas habentem.
Qui antea quidem multos paſſus eſt dolores ſuo in animo.
Virorúmque bella, moleſtaſq́; vndas penetrans:
Iam tunc ſecurè dormiebat oblitus eorũ quæ paſſus fuerat.
Quando autem ſtella extulit ſe lucidiſſima, quæ maxime
Venit nuncians lumen Auroræ manè-genitæ.
Tum iam inſulæ appropinquabat mare permeans nauis.
Phorcynis portus deſcriptio. Phorcynis autem quidam eſt portus marini ſenis
In agro Ithacæ, duo autem proſecta in ipſo
Latera abrupta in portum vergentia.
Hæc autem ventorum defendunt ſtridentium magnum fluctum
Extrà, intus autem ſine vinculo manent
Naues bene tabulatæ, cùm portus ſtatum intrauerint.
At in vertice portus paſſis-ramis oliua.
Propè autem ipſam antrum amœnum obſcurum.
Sacrum Nympharum, quæ Naiades vocantur.
Intus autem cratereſque & amphoræ erant
Lapideæ, ibi verò præterea ſuſurrant apes.
Intus tela lapidea prælonga, illicque Nymphæ
Lintea texunt cærulea mirabile viſu.
γρ. ἀενάοντα. Intus autem aquæ perpetuæ, duæ autem ei ianuæ ſunt,
Hæ quidem ad Boream permeabiles hominibus.
Ille autem rurſus ad Notum ſunt ſacræ dijs, neque illac
Viri intrant, ſed immortalium via eſt. (poſtea
Vlyſſes aduehitur Ithacã dormiens. Hùc illi contendebãt cùm primùm viderũt locum, hac quidẽ
In terram eiecta quantum eſt medium totius
Concitata, talium enim impellebatur manibus remigum.
γρ. τοῖον. Hi autem ex naui egreſſi commodis tranſtris in terram,
Primùm Vlyſſem concaua ex naue ſuſtulerunt
Ipſo cumq́; linteo, & culcitra ſplendida,
Atque in arena depoſuerunt captum ſomno.
Res autem extulerunt quas Phæaces illuſtres
Dederant domum eunti propter magnanimam Mineruam,
Et hæc quidem igitur apud radicem oliuæ cumulata poſuerunt
Extra viam, ne aliquis viatorum hominum,
Antequam Vlyſſes expergiſceretur, offendens violaret.
Ipſi autem rurſus domum retrò ierunt, neque Neptunus
Neptunus indignatur Vlyſſem reſtitutum eſſe patriæ. Oblitus eſt minarum, quas diuino Vlyſſi
Prius promiſerat, Iouis autem rogauit ſententiam,
Iupiter pater, non ampliùs in immortalibus Dijs
Honoratus ero, cùm me homines non honorant
Phæaces, qui tamen meo orti ſunt genere.

Παισί τε, καὶ λαοῖσι, καὶ Ἀλκινόῳ βασιλῆϊ.
Ὣς εἰπὼν ὑπὲρ οὐδὸν ἐβήσετο δῖος Ὀδυσσεύς·
Τῷ δ' ἅμα κήρυκα πρόιει μένος Ἀλκινόοιο,
Ἡγεῖσθαι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης.
Ἀρήτη δ' ἄρα οἱ δμωὰς ἅμ' ἔπεμπε γυναῖκας,
Τὴν μὲν, φᾶρος ἔχουσαν ἐϋπλυνὲς ἠδὲ χιτῶνα,
Τὴν δ' ἑτέρην, χηλὸν πυκινὴν ἅμ' * ἔπεμπε κομίζειν·
Ἡ δ' ἄλλη σῖτόν τ' ἔφερε καὶ οἶνον ἐρυθρόν.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θάλασσαν,
Αἶψα τά γ' ἐν νηῒ γλαφυρῇ πομπῆες ἀγαυοὶ
Δεξάμενοι κατέθεντο, πόσιν καὶ βρῶσιν ἅπασαν.
Κὰδ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ στόρεσαν ῥῆγός τε λίνον τε
Νηὸς ἐπ' ἰκριόφιν γλαφυρῆς (ἵνα νήγρετον * εὕδοι)
Πρυμνῆς· ἂν δὲ καὶ αὐτὸς * ἐβήσετο, καὶ κατέλεκτο
Σιγῇ· τοὶ δὲ καθῖζον ἐπὶ κληῗσιν * ἕκαστος
Κόσμῳ. πεῖσμα δ' ἔλυσαν ἀπὸ τρητοῖο λίθοιο.
Ἔνθ' οἱ ἀνακλινθέντες ἀνερρίπτουν ἅλα πηδῷ·
Καὶ τῷ νήδυμος ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτε,
Νήγρετος, ἥδιστος, θανάτῳ ἄγχιστα ἐοικώς.
Ἡ δ', ὥστ' ἐν πεδίῳ τετράοροι ἄρσενες ἵπποι,
Πάντες ἅμ' ὁρμηθέντες ὑπὸ πληγῇσιν ἱμάσθλης,
Ὑψόσ' ἀειρόμενοι, ῥίμφα πρήσσουσι κέλευθον·
Ὣς ἄρα τῆς πρύμνη μὲν ἀείρετο, κῦμα δ' ὄπισθε
Πορφύρεον μέγα θῦε πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.
Ἡ δὲ μάλ' ἀσφαλέως θέεν ἔμπεδον. οὐδέ κεν ἴρηξ
Κίρκος ὁμαρτήσειεν, ἐλαφρότατος πετεηνῶν.
Ὣς ἡ ῥίμφα θέουσα θαλάσσης κύματ' ἔταμνεν,
Ἄνδρα φέρουσα θεοῖς ἐναλίγκια μήδε' ἔχοντα.
Ὃς πρὶν μὲν μάλα πολλὰ πάθ' ἄλγεα ὃν κατὰ θυμὸν,
Ἀνδρῶν τε πτολέμους, ἀλεγεινά τε κύματα πείρων·
Δὴ τότε γ' ἀτρέμας εὗδε, λελασμένος * ὅσσ' ἐπεπόνθει.
Εὖτ' ἀστὴρ ὑπερέσχε φαάντατος, ὅστε μάλιστα
Ἔρχεται ἀγγέλλων φάος Ἠοῦς ἠριγενείης·
Τῆμος δὴ νήσῳ προσεπίλνατο ποντοπόρος νηῦς.
Φόρκυνος δέ τις ἐστὶ λιμὴν ἁλίοιο γέροντος
Ἐν δήμῳ Ἰθάκης· δύο δὲ προβλῆτες ἐν αὐτῷ
Ἀκταὶ ἀπορρῶγες, λιμένος ποτιπεπτηυῖαι,
Αἵτ' ἀνέμων σκεπόωσι δυσαήων μέγα κῦμα
Ἔκτοθεν· ἔντοσθεν δέ τ' ἄνευ δεσμοῖο μένουσι
Νῆες ἐΰσσελμοι, ὅταν ὅρμου μέτρον ἵκωνται.
Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανύφυλλος ἐλαίη·
Ἀγχόθι δ' αὐτῆς, ἄντρον ἐπήρατον, ἠεροειδὲς,
Ἱρὸν Νυμφάων αἳ Νηϊάδες καλέονται.
Ἐν δὲ κρητῆρές τε καὶ ἀμφιφορῆες ἔασιν
Λάϊνοι· ἔνθα δ' ἔπειτα τιθαιβώσσουσι μέλισσαι.
Ἐν δ' ἱστοὶ λίθεοι περιμήκεες, ἔνθα τε Νύμφαι
Φάρε' ὑφαίνουσιν ἁλιπόρφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι.
Ἐν δ' ὕδατ' * ἀενάοντα· δύω δέ τέ οἱ θύραι εἰσίν·
Αἱ μὲν πρὸς Βορέαο καταιβαταὶ ἀνθρώποισιν,
Αἱ δ' αὖ πρὸς νότου εἰσὶ θεώτεραι, οὐδέ τι κείνῃ
Ἄνδρες ἐσέρχονται, ἀλλ' ἀθανάτων ὁδός ἐστιν.
Ἔνθ' οἵγ' εἰσέλασαν, πρὶν εἰδότες. ἡ μὲν ἔπειτα
Ἠπείρῳ ἐπέκελσεν ὅσον τ' ἐπὶ ἥμισυ πάσης,
Σπερχομένη· * τοίων γὰρ ἐπείγετο χέρσ' ἐρετάων.
Οἱ δ' ἐκ νηὸς βάντες ἐϋζύγου ἤπειρόνδε,
Πρῶτον Ὀδυσσῆα γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἄειραν
Αὐτῷ σύν τε λίνῳ καὶ ῥήγεϊ σιγαλόεντι,
Κὰδ δ' ἄρ' ἐπὶ ψαμάθῳ ἔθεσαν δεδμημένον ὕπνῳ.
Ἐκ δὲ κτήματ' ἄειραν, ἅ οἱ Φαίηκες ἀγαυοὶ
Ὤπασαν οἴκαδ' ἰόντι, διὰ μεγάθυμον Ἀθήνην.
Καὶ τὰ μὲν οὖν παρὰ πυθμέν' ἐλαίης ἀθρόα θῆκαν
Ἐκτὸς ὁδοῦ, μή πού τις ὁδιτάων ἀνθρώπων,
Πρίν γ' Ὀδυσῆ' ἔγρεσθαι, ἐπελθὼν δηλήσαιτο.
Αὐτοὶ δ' αὖτ' οἶκόνδε πάλιν κίον· οὐδ' Ἐνοσίχθων
Λήθετ' ἀπειλάων, τὰς ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ
Πρῶτον ἐπηπείλησε. Διὸς δ' ἐξείρετο βουλήν,
Ζεῦ πάτερ, οὐκέτ' ἔγωγε μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι
Τιμήεις ἔσομαι, ὅτε με βροτοὶ οὔτι τίουσι
Φαίηκες, τοί πέρ τοι ἐμῆς ἔξεισι γενέθλης·

Καὶ γὰρ νῦν Ὀδυσῆα φάμην κακὰ πολλὰ παθόντα
Οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι· νόστον δέ οἱ οὔποτ' * ἀπηύρων
Πάγχυ, ἐπεὶ σὺ πρῶτον ὑπέσχεο καὶ κατένευσας.
Οἱ δ' εὕδοντ' ἐν νηῒ θοῇ ἐπὶ πόντον ἄγοντες
Κάτθεσαν εἰν Ἰθάκῃ, ἔδοσαν δέ οἱ ἄσπετα δῶρα,
Χαλκόν τε χρυσόν τε ἅλις, ἐσθῆτά θ' ὑφαντήν,
Πόλλ', ὅσ' ἂν οὐδέποτε Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεύς,
Εἴπερ ἀπήμων ἦλθε λαχὼν ἀπὸ ληΐδος αἶσαν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,
Ὢ πόποι Ἐννοσίγαι' εὐρυσθενές οἷον ἔειπες;
Οὔτι σ' ἀτιμάζουσι θεοί· χαλεπὸν δέ κεν εἴη
Πρεσβύτατον καὶ ἄριστον ἀτιμίῃσιν ἰάλλειν.
Ἀνδρῶν δ' εἴπερ τίς σε βίῃ καὶ κάρτεϊ εἴκων
Οὔτι τίει, σοὶ δ' ἔστι καὶ ἐξοπίσω τίσις αἰεί.
Ἔρξον ὅπως ἐθέλεις, καί τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Αἶψά κ' ἐγὼν ἔρξαιμι κελαινεφὲς ὡς ἀγορεύεις.
Ἀλλὰ σὸν αἰεὶ θυμὸν ὀπίζομαι ἠδ' ἀλεείνω.
Νῦν αὖ Φαιήκων ἐθέλω περικαλλέα νῆα
Ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ
Ῥαῖσαι, ἵν' ἤδη σχῶνται, ἀπολλήξωσι δὲ πομπῆς
Ἀνθρώπων· μέγα δέ σφιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψαι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,
Ὢ πέπον, ὡς μὲν ἐμῷ θυμῷ δοκεῖ εἶναι ἄριστα,
Ὁππότε κεν δὴ πάντες ἐλαυνομένην προΐδωνται
Λαοὶ ἀπὸ πτόλιος, θεῖναι λίθον ἐγγύθι γαίης
Νηῒ θοῇ ἴκελον, (ἵνα θαυμάζωσιν ἅπαντες
Ἄνθρωποι) μέγα δέ σφιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψαι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τό γ' ἄκουσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Βῆ ῥ' ἴμεν ἐς Σχερίην ὅθι Φαίηκες γεγάασιν,
Ἔνθ' ἔμεν'· ἡ δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθε ποντοπόρος νηῦς
Ῥίμφα διωκομένη· τῆς δὲ σχεδὸν ἦλθ' Ἐνοσίχθων,
Ὅς μιν λᾶαν ἔθηκε, καὶ ἐρρίζωσεν ἔνερθε,
Χειρὶ καταπρηνεῖ ἐλάσας· ὁ δὲ νόσφι βεβήκει.
Οἱ δὲ πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον
Φαίηκες δολιχήρετμοι ναυσίκλυτοι ἄνδρες·
Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον,
Ὤ μοι, τίς δὴ νῆα θοὴν ἐπέδησ' ἐνὶ πόντῳ
Οἴκαδ' ἐλαυνομένην; καὶ δὴ προὐφαίνετο πᾶσα.
Ὣς ἄρα τις εἴπεσκε. τὰ δ' οὐκ ἴσαν ὡς ἐτέτυκτο.
Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,
Ὢ πόποι, ἦ μάλα δή με παλαίφατα θέσφαθ' ἱκάνει
Πατρὸς ἐμοῦ, ὃς ἔφασκε Ποσειδάων' ἀγάσασθαι
Ἡμῖν, οὕνεκα πομποὶ ἀπήμονές εἰμεν ἁπάντων.
Φῆ ποτε Φαιήκων ἀνδρῶν περικαλλέα νῆα
Ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ
Ῥαισέμεναι, μέγα δ' ἧμιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψειν.
Ὣς ἀγόρευ' ὁ γέρων· τὰ δὲ δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
Ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω, πειθώμεθα πάντες.
Πομπῆς μὲν παύσασθε βροτῶν, ὅτε κέν τις ἵκηται
Ἡμέτερον προτὶ ἄστυ· Ποσειδάωνι δὲ ταύρους
Δώδεκα κεκριμένους ἱερεύσομεν, αἴ κ' ἐλεήσῃ,
Μηδ' ἡμῖν περίμηκες ὄρος πόλει ἀμφικαλύψῃ.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔδδεισαν, ἑτοιμάσσαντο δὲ ταύρους.
Ὣς οἱ μέν ῥ' εὔχοντο Ποσειδάωνι ἄνακτι
Δήμου Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Ἑσταότες περὶ βωμόν, ὁ δ' ἔγρετο δῖος Ὀδυσσεύς,
Εὕδων ἐν γαίῃ πατρωΐῃ. οὐδέ μιν ἔγνω
Ἤδη δηρὸν ἀπεών. περὶ γὰρ θεὸς ἠέρα χεῦεν
Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διός, ὄφρα μιν αὐτὸν
Ἄγνωστον τεύξειεν, ἕκαστά τε μυθήσαιτο.
Μή μιν πρὶν ἄλοχος γνοίη, ἀστοί τε φίλοι τε,
Πρὶν πᾶσαν μνηστῆρας ὑπερβασίην ἀποτῖσαι.
Τοὔνεκ' ἄρ' ἀλλοειδέα φαινέσκετο πάντα ἄνακτι,
Ἀτραπιτοί τε διηνεκέες, λιμένες τε πάνορμοι,
Πέτραι τ' ἠλίβατοι, καὶ δένδρεα τηλεθάοντα.
Στῆ δ' ἄρ' ἀναΐξας, καί ῥ' εἴσιδε πατρίδα γαῖαν·
Ὤμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, καὶ ὣ πεπλήγετο μηρὼ
Χερσὶ καταπρηνέσσ', ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ηὔδα,

Etenim nunc Vlyſſem dicebam mala multa paſſum
Domum iturum, reditum autem illi nunquam eripui γρ. [illegible]
Omnino, quoniam tu primum promiſiſti, & annuiſti.
Hi autem dormientem in naui veloci in pontum ducentes
Depoſuerunt in Ithaca, dederunt autem ei ingentia dona
Æsq́; aurumq́; multum, veſtemq́; textam,
Multa, quot nunquam Troia extuliſſet Vlyſſes,
Si incolumis veniſſet nactus de præda portionem.
Huic autem reſpondens affatus eſt imbrifer Iupiter,
O Di, Neptune late-potens quale dixiſti?
Non te deſpiciunt Di, difficile autem eſſet
Antiquiſſimum & optimum ignominiis proſequi.
Virorum autem ſi quis te vi & robore cedens
Non colit, tibi autem eſt, & poſthac vltio ſemper.
Fac vt vis, & tibi iucundum eſt animo.
Huic autem reſpondit poſtea Neptunus quaſſator-terræ,
Statim & ego faciam, ater-nubibus ſicut dicis,
Sed tuum ſemper animum obſeruo, & vereor.
Nunc autem Phæacum volo perpulchram nauem
Ex comitatu redeuntem in nigro ponto
Perdere, vt iam abſtineant, deſiſtantq́; à comitatu
Hominum, magnum autem ipſis montem vrbi imponere.
Huic autem reſpondens affatus eſt imbrifer Iupiter,
O Di ſic quidem meo animo videtur eſſe optimè,
Cùm iam omnis incitatam intuetur
Multitudo ab vrbe, facere lapidem propè terram
Naui veloci ſimilem, vt admirentur omnes
Homines, magnum autem ipſis montem vrbi imponere.
At poſtquam hoc audiuit Neptunus quaſſator-terræ,
Ingreſſus eſt iter in Scheriam, vbi Phæaces orti ſunt,
Illic vt eſſet, & valdè propè venit nauigatrix nauis
Celeriter impulſa, hanc autem propè venit Neptunus,
Qui ipſam lapidem fecit, & radicauit infernè,
Manu prona impulſam, hic autem receſſit,
Hi autem inter ſe verba velocia loquebantur,
Phæaces longorum remorum nauibus incliti viri.
Sic autem quis dixit intuens in propinquum alium,
Heu quis iam nauem velocem ligauit in ponto
Domum incitatam? & iam extabat tota.
Sic igitur quis dixit, hæc autem non intelligebant, quomodo facta eſſent.
His Alcinous concionatus eſt, & affatus,
O amici, certè valdè me antiqua vaticinia aſſequuntur
Patris mei, qui dixit Neptunum iratum fore
Nobis, quoniam comites innocui ſumus omnium.
Dixit aliquando Phæacum virorum perpulchram nauem
Ex comitatu redeuntem in nigro ponto
Se perditurum, magnum autem montem vrbi impoſiturum.
Sic dixit ſenex, hæc autem iam nunc omnia finiuntur,
Sed agè ſicut ego dicam parete omnes.
Comitatū quidem relinquite hominum, cùm aliquis veniet
Noſtram ad ciuitatem: Neptuno autem tauros
Duodecim electos ſacrificemus, ſi miſereatur,
Neque nobis ingentem montem vrbi impoſuerit.
Sic dixit, hi autem metuerunt, parauerunt autem tauros.
Sic hi quidem ſupplicabant Neptuno regi
Populi Phæacum duces & curatores
Stantes circum altare, excitatus eſt autem diuinus Vlyſſes.
Recubans in terra patria, neque ipſam cognouit
Iam diu remotus, circum enim Dea nubem fudit
Pallas Minerua filia Iouis, vt illum ipſum
Ignotum faceret, ſingulaq́; profaretur.
Vt non ipſum antè vxor cognoſceret, ciuéſque, amiciq́;,
Quam omnem procis intemperiem rependeret.
Propterea variata videbantur omnia regi,
Viæq́; perpetuæ, portúſque conte cti.
Petræq́; altæ, & arbores vireſcentes.
Stetit autem igitur-ſurgens, & inſpexit patriam terram,
Fleuitq́; poſtea, & ſua percuſſit femora,
Manibus deiectis, lugens autem locutus eſt,

Phæacum nauis in ſaxum conuertitur.

Vlyſſes nō cognoſcit ſe in patriam veniſſe; nec à ſuis cognoſcitur.

O egò quorum rurſus hominum in terram venio?
Nunquid iniurioſiq; & crudeles, neque iuſti?
An hoſpitales, & ipſis mens eſt ſancta?
Quò iam res multas porto has, quò autem & ipſe
Erro? vtinam manſiſſem apud Phæaces
Illic, ego autem ad alium magnanimorum regum
γ. ἐδέ με φίλει. Perueniſſem, qui me dilexiſſet, & comites dediſſet ad reuer-
Nunc.a. nuſquam ponere iſta ſcio, neque tamē illic (tendum
Relinquam, ne quando mihi præda alijs fiant.
O Dij, non enim omnia intelligentes, neque iuſti
Erant Phæacum duces & curatores,
Qui me in aliam terram abduxerunt, certè me dicebant
Se ducturos in Ithacam conſpicuam, neque perfecerunt.
Iupiter ipſos vlciſcatur deprecabilis, qui & alios
Homines inſpicit, & plectit, quicunque peccant.
Sed agè iam res numerem, & videam
Ecquid mihi ſurreptū diſceſſerint concaua in naui ferentes.
Sic dicens tripodas perpulchros & lebetes
Numerabat, & aurum, textáſque veſtes pulchras,
Horum quidem nihil deſiderabat, hic autem lugebat patriā
Perreptans ad litus perſonantis maris (terram
Minerua Vlyſſi apparet. Multùm deplorando, propè autem eum venit Minerua
Viro corpore ſimilis iuueni paſtori ouium
Permolli, qualéſque regum filij ſunt,
Duplicem circa humerum habens pulchram veſtem:
Pedibus.a. ſub teneris calceos habebat, manu autē iaculum.
γ. χερσί. γ. ἀντίος. Hanc autem Vlyſſes lætatus eſt conſpicatus, & obuius venit
Et ipſam compellans verba velocia locutus eſt,
O amice, poſtquam te primùm inuenio hoc in loco
Salue, & non mihi malo animo occurreris.
Sed ſerua tum hæc ſerua etiam me: tibi enim ego
Supplico tanquam Deo, & ad tua chara genua accedo.
Et mihi hoc dic verum vt certè ſciam,
Quæ terra? quis populus? qui viri in ſunt?
γ. ἐγγεγάασι. Num qua inſularum amœna? an aliquod littus
Iacet ad mare vergens fertilis terræ?
Hunc autem contrà affata eſt dea cæſia oculis Minerua
Stultus es ô hoſpes, aut longè veniſti,
Quoniam hanc terram interrogas, neque enim valdè
Sic ignobilis eſt, norunt autem valdè multi,
Et quidem quicunque habitant ad auroram, Solémque,
Et quicunque ponè ad noctem obſcuram.
Certè quidem aſpera, & non equitabilis eſt.
De Ithacenſis terræ natura. Neque valdè ſterilis, at neque lata eſt
Ineſt ſi quidem ei triticum multum, multúmque vinum.
γ. εὔβοτ. γ. οὐδὲ. Adeſt ſemper autem pluuia habet illam viréſcénſque ros:
Paſcendis capris commoda & bubus: eſt quidem ſylua
Omnigena, bene autem irrigationes perpetuæ adſunt,
Itaque hoſpes Ithacæ, & in Troiam nomen peruenerit,
Quàm longè dicunt Achaide eſſe à terra.
Sic dixit, lætatus eſt autem patiens diuinus Vlyſſes.
Gaudens ſua terra patria, ſicut ei dixit
Pallas Minerua filia Iouis Ægiochi.
Et ipſam appellans velocia verba dixit.
Diſſimulans ſe eſſe Vlyſſem, fingit cauſam aduentus. Neque hic vera dixit, iterum autem cœpit ſermonem,
Semper in præcordiis mentem per aſtutum mouens.
Audiebam de Ithaca & in Creta lata
Longè ſupra pontum, nunc autem veni, & ipſe
Rebus cum his, vbi verò reliqui etiam filys totidem,
Fugio, quoniam dilectum filium interfeci Idomenei,
Orſilochum pedibus velocem, qui in Creta lata
Viros artifices vincebat velocibus pedibus.
Quoniam me priuare præda volebat omni
Troiana, cuius gratia ego paſſus ſum dolores animo,
Virorúmque bella triſteſque vndas penetrans,
Quoniam non ſuo patri gratificans ſeruiebam
Agro in Troianorum, ſed alijs imperabam ſocijs.
Hunc quidem ego diſcedentem percuſſi ærea lancea
Rure, propè viam inſidiatus cum ſocio.

Ὤ μοι ἐγώ, τέων αὖτε βροτῶν ἐς γαῖαν ἱκάνω;
Ἦ ῥ' οἵ γ' ὑβρισταί τε καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι,
Ἦε φιλόξεινοι, καί σφιν νόος ἐστὶ θεουδής;
Πῇ δὴ χρήματα πολλὰ φέρω τάδε; πῇ δὲ καὶ αὐτὸς
Πλάζομαι; αἴθ' ὄφελον μεῖναι παρὰ Φαιήκεσσιν
Αὐτοῦ· ἐγὼ δέ κεν ἄλλον ὑπερμενέων βασιλήων
Ἐξικόμην, ὅς *κέν μ' ἐφίλει καὶ ἔπεμπε νέεσθαι.
Νῦν δ' οὔτ' ἄρ πῃ θέσθαι ἐπίσταμαι, οὐδὲ μὲν αὐτοῦ
Καλλείψω, μή πώς μοι ἕλωρ ἄλλοισι γένηται.
Ὢ πόποι, οὐκ ἄρα πάντα νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι
Ἦσαν Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Οἵ μ' εἰς ἄλλην γαῖαν ἀπήγαγον, ἦ τέ μ' ἔφαντο
Ἄξειν εἰς Ἰθάκην εὐδείελον, οὐδ' ἐτέλεσσαν.
Ζεύς σφεας τίσαιτο ἱκετήσιος, ὅς τε καὶ ἄλλους
Ἀνθρώπους ἐφορᾷ, καὶ τίνυται ὅς τις ἁμάρτῃ.
Ἀλλ' ἄγε δὴ τὰ χρήματ' ἀριθμήσω καὶ ἴδωμαι,
Μή τι μοι οἴχωνται κοίλης ἐπὶ νηὸς ἄγοντες.
Ὣς εἰπὼν, τρίποδας περικαλλέας ἠδὲ λέβητας
Ἠρίθμει, καὶ χρυσὸν, ὑφαντά τε εἵματα καλά.
Τῶν μὲν ἄρ' οὔ τι πόθει· ὁ δ' ὀδύρετο πατρίδα γαῖαν,
Ἑρπύζων παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
Πόλλ' ὀλοφυρόμενος. σχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
Ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα νέῳ ἐπιβώτορι μήλων,
Παναπάλῳ, οἷοί τε ἀνάκτων παῖδες ἔασι·
Δίπτυχον ἀμφ' ὤμοισιν ἔχουσ' εὐεργέα λώπην·
Ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσι πέδιλ' ἔχε, *χερσὶ δ' ἄκοντα.
Τὴν δ' Ὀδυσεὺς γήθησεν ἰδὼν, καὶ *ἐναντίος ἦλθε,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ὦ φίλ', ἐπεί σε πρῶτα κιχάνω τῷδ' ἐνὶ χώρῳ,
Χαῖρέ τε, καὶ μή μοί τι κακῷ νόῳ ἀντιβολήσαις·
Ἀλλὰ σάω μὲν ταῦτα, σάω δ' ἐμέ· σοὶ γὰρ ἔγωγε
Εὔχομαι ὥς τε θεῷ, καί σευ φίλα γούναθ' ἱκάνω.
Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' εὖ εἰδῶ,
Τίς γῆ, τίς δῆμος, τίνες ἀνέρες *ἐγγεγάασιν·
Ἤ πού τις νήσων εὐδείελος, ἦέ τις ἀκτὴ
Κεῖθ' ἁλὶ κεκλιμένη ἐριβώλακος ἠπείροιο.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Νήπιός εἰς, ὦ ξεῖν', ἢ τηλόθεν εἰλήλουθας,
Εἰ δὴ τήνδε γε γαῖαν ἀνείρεαι, οὐδέ τι λίην
Οὕτω νώνυμός ἐστιν· ἴσασι δέ μιν μάλα πολλοί,
Ἠμὲν ὅσοι ναίουσι πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε,
Ἠδ' ὅσσοι μετόπισθε ποτὶ ζόφον ἠερόεντα.
Ἤτοι μὲν τρηχεῖα, καὶ οὐχ ἱππήλατός ἐστιν,
Οὐδὲ λίην λυπρή, ἀτὰρ οὐδ' εὐρεῖα τέτυκται.
Ἐν μὲν γάρ οἱ σῖτος ἀθέσφατος, *ἐν δέ τε οἶνος
Γίγνεται· αἰεὶ δ' ὄμβρος ἔχει, τεθαλυῖά τ' ἐέρση.
Αἰγίβοτος δ' ἀγαθὴ καὶ βούβοτος· ἔστι μὲν ὕλη
Παντοίη, ἐν δ' ἀρδμοὶ ἐπηετανοὶ παρέασιν.
Τῷ τοι ξεῖν' Ἰθάκης γε καὶ ἐς Τροίην ὄνομ' ἵκει,
Τήν περ τηλοῦ φασὶν Ἀχαιΐδος ἔμμεναι αἴης.
Ὣς φάτο, γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
Χαίρων ᾗ γαίῃ πατρωΐῃ, ὥς οἱ ἔειπε
Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο.
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Οὐδ' ὅ γ' ἀληθέα εἶπε, πάλιν δ' ὅ γε λάζετο μῦθον,
Αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι νόον πολυκερδέα νωμῶν·
Πυνθανόμην Ἰθάκης γε καὶ ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ
Τηλοῦ ὑπὲρ πόντου· νῦν δ' εἰλήλουθα καὶ αὐτὸς
Χρήμασι σὺν τοισίδεσσι· λιπὼν δ' ἔτι παισὶ τοσαῦτα
Φεύγω, ἐπεὶ φίλον υἷα κατέκτανον Ἰδομενῆος,
Ὀρσίλοχον πόδας ὠκὺν, ὃς ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ
Ἀνέρας ἀλφηστὰς νίκα ταχέεσσι πόδεσσιν·
Οὕνεκά με στερέσαι τῆς ληΐδος ἤθελε πάσης
Τρωϊάδος, τῆς εἵνεκ' ἐγὼ πάθον ἄλγεα θυμῷ,
Ἀνδρῶν τε πτολέμους, ἀλεγεινά τε κύματα πείρων·
Οὕνεκ' ἄρ' οὐχ ᾧ πατρὶ χαριζόμενος θεράπευον
Δήμῳ ἔνι Τρώων, ἀλλ' ἄλλων ἦρχον ἑταίρων.
Τὸν μὲν ἐγὼ κατιόντα βάλον χαλκήρεϊ δουρὶ
Ἀγρόθεν, ἐγγὺς ὁδοῖο λοχησάμενος σὺν ἑταίρῳ.

Νὺξ δὲ μάλα δνοφερὴ κάτεχ' οὐρανόν, οὐδέ τις ἥμεας
Ἀνθρώπων ἐνόησε, λαθὼν δέ ἑ θυμὸν ἀπηύρων.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόν γε κατέκτανον ὀξέϊ χαλκῷ,
Αὐτίκ' ἐγὼν ἐπὶ νῆα κιὼν Φοίνικας ἀγαυοὺς
Ἐλλισάμην, καί σφιν μενοεικέα ληΐδα δῶκα·
Τούς μ' ἐκέλευσα Πύλονδε καταστῆσαι καὶ ἐφέσσαι,
Ἢ εἰς Ἤλιδα δῖαν, ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοί.
Ἀλλ' ἦ τοί σφεας κεῖθεν ἀπώσατο ἲς ἀνέμοιο,
Πόλλ' ἀεκαζομένους· οὐδ' ἤθελον ἐξαπατῆσαι.
Κεῖθεν δὲ πλαγχθέντες ἱκάνομεν ἐνθάδε νυκτός.
Σπουδῇ δ' ἐς λιμένα προερέσσαμεν, οὐδέ τις ἡμῖν
Δόρπου μνῆστις ἔην, μάλα περ χατέουσιν ἑλέσθαι·
Ἀλλ' αὔτως ἀποβάντες ἐκείμεθα νηὸς ἅπαντες.
Ἔνθ' ἐμὲ μὲν γλυκὺς ὕπνος ἐπήλυθε κεκμηῶτα,
Οἱ δὲ χρήματ' ἐμὰ γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἑλόντες
Κάτθεσαν, ἔνθα περ αὐτὸς ἐπὶ ψαμάθοισιν ἐκείμην.
Οἱ δ' ἐς Σιδονίην εὖ ναιομένην ἀναβάντες
Ὤχοντ'· αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην ἀκαχήμενος ἦτορ.
Ὣς φάτο, μείδησεν δὲ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Χειρί τέ μιν κατέρεξε· δέμας δ' ἤϊκτο γυναικὶ
Καλῇ τε μεγάλῃ τε, καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυίῃ·
Καί μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Κερδαλέος κ' εἴη καὶ ἐπίκλοπος ὅς σε παρέλθοι
Ἐν πάντεσσι δόλοισι, καὶ εἰ θεὸς ἀντιάσειε.
Σχέτλιε ποικιλομῆτα, δόλων ἆτ', οὐκ ἄρ' ἔμελλες
Οὐδ' ἐν σῇ περ ἐὼν γαίῃ λήξειν ἀπατάων,
Μύθων τε κλοπίων, οἵ τοι πεδόθεν φίλοι εἰσίν.
Ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, εἰδότες ἄμφω
Κέρδε', ἐπεὶ σὺ μέν ἐσσι βροτῶν ὄχ' ἄριστος ἁπάντων
Βουλῇ καὶ μύθοισιν· ἐγὼ δ' ἐν πᾶσι θεοῖσι
Μήτι τε κλέομαι καὶ κέρδεσιν· οὐδὲ σύ γ' ἔγνως
Παλλάδ' Ἀθηναίην, κούρην Διός, ἥ τέ τοι αἰεὶ
Ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίσταμαι ἠδὲ φυλάσσω;
Καὶ δέ σε Φαιήκεσσι φίλον πάντεσσιν ἔθηκα.
Νῦν δ' αὖ δεῦρ' ἱκόμην, ἵνα τοι σὺν μῆτιν ὑφήνω,
Χρήματά τε κρύψω ὅσα τοι Φαίηκες ἀγαυοὶ
Ὤπασαν οἴκαδ' ἰόντι ἐμῇ βουλῇ τε νόῳ τε·
Εἴπω θ' ὅσσα τοι αἶσα δόμοις ἔνι ποιητοῖσι
Κήδε' ἀνασχέσθαι· σὺ δὲ τετλάμεναι καὶ ἀνάγκῃ,
Μηδέ τῳ ἐκφάσθαι μήτ' ἀνδρῶν μήτε γυναικῶν
Πάντων, οὕνεκ' ἄρ' ἦλθες ἀλώμενος, ἀλλὰ σιωπῇ
Πάσχειν ἄλγεα πολλά, βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Ἀργαλέον σε θεὰ γνῶναι βροτῷ ἀντιάσαντι,
Καὶ μάλ' ἐπισταμένῳ· σὲ γὰρ αὐτὴν παντὶ ἐΐσκεις.
Τοῦτο δ' ἐγὼ εὖ οἶδ', ὅτι μοι πάρος ἠπίη ἦσθα,
Εἷος ἐνὶ Τροίῃ πολεμίζομεν υἷες Ἀχαιῶν·
Αὐτὰρ ἐπεὶ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπήν,
Βῆμεν δ' ἐν νήεσσι, θεὸς δ' ἐκέδασσεν Ἀχαιούς,
Οὔ σέ γ' ἔπειτα ἴδον κούρη Διός, οὐδ' ἐνόησα
Νηὸς ἐμῆς ἐπιβᾶσαν, ὅπως τί μοι ἄλγος ἀλάλκοις·
Ἀλλ' αἰεὶ φρεσὶν ᾗσιν ἔχων δεδαϊγμένον ἦτορ
Ἠλώμην, εἷός με θεοὶ κακότητος ἔλυσαν.
Πρίν γ' ὅτε Φαιήκων ἀνδρῶν ἐν πίονι δήμῳ
Θάρσυνάς τ' ἐπέεσσι, καὶ ἐς πόλιν ἤγαγες αὐτή.
Νῦν δέ σε πρὸς πατρὸς γουνάζομαι (οὐ γὰρ ὀΐω
Ἥκειν εἰς Ἰθάκην εὐδείελον, ἀλλά τιν' ἄλλην
Γαῖαν ἀναστρέφομαι· σὲ δὲ κερτομέουσαν ὀΐω
Ταῦτ' ἀγορευέμεναι, ἵν' ἐμὰς φρένας ἠπεροπεύσῃς)
Εἰπέ μοι εἰ ἐτεόν γε φίλην ἐς πατρίδ' ἱκάνω.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Αἰεί τοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι νόημα·
Τῷ σε καὶ οὐ δύναμαι προλιπεῖν δύστηνον ἐόντα,
Οὕνεκ' ἐπητής ἐσσι, καὶ ἀγχίνοος, καὶ ἐχέφρων.
Ἀσπασίως γάρ κ' ἄλλος ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἐλθὼν
Ἵετ' ἐνὶ μεγάροισ' ἰδέειν παῖδάς τ' ἄλοχόν τε·
Σοὶ δ' οὔ πω φίλον ἐστὶ δαήμεναι οὐδὲ πυθέσθαι,
Πρίν γ' ἔτι σῆς ἀλόχου πειρήσεαι, ἥ τέ τοι αὔτως
Ἧσται ἐνὶ μεγάροισιν· ὀϊζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ

Nox.a.valdè obſcura occupauerat cœlum, neq; aliquis nos
Hominũ animaduertit, feſelli.a.cũ illum anima ſpoliaui:
At poſtquam hunc interfeci acuto ære,
Statim ego in nauem iens Phœnicas illuſtres
Oraui, & ipſis quæ ſatis eſſet prædam dedi.
Hos me iuſſi Pylum deferre & collocare,
Vel in Elida diuinam, vbi dominantur Epei;
Sed certè ipſos illinc repulit vis venti
Multum nolentes, neque volebant fallere.
Illinc autem errantes venimus huc nocte,
Ægrè autem in portum appulimus, neque aliqua nobis
Cœnæ mentio erat, valdè licet indigentibus ſumere.
Sed ſic egreſſi iacebamus in naue omnes.
Hic me quidem dulcis ſomnus inuaſit defeſſum.
Hi autem fortunas meas concaua ex naui ſublatas
Depoſuerunt, vbi ipſe in arenis iacebam.
Hi autem in Sidoniam pulchram ora-ſoluta
Iuerunt, at ego relictus ſum triſtis animo.
Sic dixit, riſit autem dea glaucis oculis Minerua,
Manúque ipſum demulſit, corpus.a. aſſimilata eſt mulieri
Pulchræq́, magnæq́, & illuſtria opera ſcienti,
Et ipſum appellans verba velocia alloquuta eſt;
Doloſus eſſet, & fallax, qui te ſuperaret
In omnibus dolis, & ſi Deus occurreret
Miſer verſute, dolis inſatiabilis: non ergo voluiſti;
Neque in tua cùm ſis terra, deſiſtere à fallaciis
Verbiſque fallacibus, quæ tibi ab ortu amica ſunt.
Sed age ne hæc dicamus cùm ſciamus ambo
Dolos, quoniam tu quidem es hominum quàm optimus omnium
Conſilio & verbis, ego autem in omnibus Diis,
Conſilióq; glorior & dolis, neque tu cognoſcebas
Pallada Mineruam filiam Iouis, quæ tibi ſemper
In omnibus laboribus aſto, & ſeruo.
Atque te Phæacibus gratum omnibus reddidi.
Nunc rurſus huc veni, vt tibi conſilium contexam,
Fortunáſque abſcondam quaſcunque tibi Phæaces illuſtres
Dederunt domum redeunti meo conſilióq;, mentéque.
Dicámque quos tibi fatale eſt ædibus in fabrefactis
Dolores tolerare, tu autem tolera, & neceſſitate.
Neque alicui eloquere neque virorum, neque mulierum
Omnium, cur veneris errans, ſed tacendo
Patere dolores multos, iniurias ſuſtinens virorum.
Huic autem reſpondens, locutus eſt prudens Vlyſſes,
Difficile eſt te Dea cognoſcere homini occurrenti,
Licet valdè ſapienti, te enim ipſam vnicuique aſſimilas.
Hoc autem ego certò ſcio quòd mihi antea benigna eras,
Quamdiu in Troia pugnabamus filij Achiuorum.
At poſtquam Priami ciuitatem diripuimus altam,
Conſcendimus verò naues, Deus autem diſſipauit Achiuos:
Non te poſtea vidi filia Iouis, neque animaduerti
Nauem meam aſcendentem, vt mihi dolorem amoueres:
Sed ſemper mentibus propriis habens confectum cor
Errans quouſque me dei malo ſoluerunt.
Prius quàm Phæacum virorum in vbere populo
Confirmaſti verbis, & in ciuitatem duxiſti ipſa.
Nunc autem te per patrem quæſo (non enim puto
Veniſſe in Ithacam conſpicuam, ſed in aliqua alia
Terra obuerſor, te autem illudentem puto
Hæc dicere, vt meas mentes deciperes)
Dic mihi ſi verè dilectam in patriam veni.
Huic reſpondit poſtea dea cæſia oculis Minerua,
Semper tibi talis in præcordiis cogitatio.
Propterea & te non poſſum permittere infelicem eſſe:
Quoniam facundus es, & ingenioſus & prudens.
Cupidè enim alius vir vagatus ſi rediiſſet,
Cuperet in ædibus videre filióſque vxorémque:
Tibi autem non gratum eſt ſcire neque quærere,
Antequam tuæ vxoris periculum feceris, quæ tibi ſic
Sedet in ædibus, luctuoſa autem ei ſemper

Minerua Vlyſſem increpat diſſimulationis.

γρ. κλοπέων. γρ. ἢ δολόεσσι

Vlyſſes Mineruam alloquitur.

Pereunt noctes & dies lacrymanti.
At ego hoc quidem nunquam non credidi, ſed in animo
Sciebam, quòd redibis perditis omnibus ſocus.
Sed non volui Neptuno obſiſtere
Patruo qui iram contra te premit in animo — ἢ κότον.
Iratus, quòd ei filium dilectum excæcaſti.
Sed agè tibi oſtendam Ithacæ pauimentum vt credas.
Phorcynis quidem hic eſt portus marini ſenis,
Hæc autem in vertice portus patula oliua.
Propè autem ipſam antrum altum obſcurum,
Sacrarum Nympharum, quæ Naiades vocantur,
Hæc autem ſpelunca lata contecta, vbi tu multas
Sacrificabas Nymphis perfectas hecatombas.
Hic autem Neritus eſt mons indutus ſylua.
Sic fata Dea diſſipauit nebulam, apparuit autem terra.
Lætatúſque eſt poſtea patiens diuinus Vlyſſes
Gaudens ſua terra, oſculatus eſt autem almam tellurem,
Statim autem Nymphis ſupplicauit manibus ſublatis,
Nymphæ Naiades filiæ Iouis, nunquam ego
Videre vos dicebam, nunc vocibus lætis
Saluete: & dona dabimus, ſicuti anteà
Si ſinet prompta Iouis filia prædatrix
Ipſumq; viuere, & mihi charum filium augebit.
Huic autem rurſus affata eſt cæſia oculis Minerua,
Confide, ne te hæc in præcordiis tuis ſolicitent.
Sed fortunas quidem in intimo antro diuino
Ponamus ſtatim nunc, vbi hæc tibi ſalua maneant.
Ipſi autem conſultemus vt res quàm optimè fiant.
Sic loquuta dea intrauit ſpeluncam obſcuram,
Quærens latibulum per ſpeluncam: at Vlyſſes
Citò omnia portauit, aurum & magnum æs,
Veſtéſque fabrefactas quas ei Phæaces dederunt.
Et hæc quidem diſpoſuit, lapidem autem impoſuit foribus
Pallas Minerua filia Iouis Ægiochi.
Hi autem ſedentes ſacræ apud radicem oliuæ,
Deliberabant procis inſolentibus mortem.
Tum autem verba incepit cæſia oculis Minerua,
Generoſe Laërtiade prudens Vlyſſes,
Conſidera quomodo procis impudentibus manus inferas
Qui iam tibi triennium domum regunt,
Ambientes diuinam vxorem & dona dantes.
Illa autem tuũ ſemper reditum expectãs lugens in animo,
Omnibus quidem ſpem dat, & pollicetur vnicuiq;
Nuntijs præmiſſis, mens autem ei alia verſat.
Huic autem reſpondens, locutus eſt prudens Vlyſſes,
O Dij, iam verò Agamemnonis Atridæ
Perire mala morte in ædibus debui,
Niſi mihi tu quoq; Dea in tempore dixiſſes.
Sed agè conſilium texe quomodo puniemus ipſos.
Apud me autem ipſa aſta animum peraudacem immittẽs,
Qualem quando Troiæ ſoluimus magna mœnia,
Si mihi ſic animoſa ſtabis Minerua,
Et cum trecentis ego viris pugnarem,
Tecum venerabilis dea, quando me prompta adiuuares.
Huic autem reſpondit poſtea Dea cæſia Minerua,
Et valdè tibi ego adero, neque me falles.
Cum hæc iam ſtruemus, & alicuius ſpero
Sanguineq; cerebroq; perfundere magnum pauimentum
Virorum procorum, qui tibi fortunas edunt.
Sed agè te incognitum faciam omnibus hominibus.
Areſaciam quidem cutem pulchram in flexibilibus membris.
Flauos autem ex capite delebo crines, circùm autem palliũ
Induam, quòd auerſetur conſpicatus quilibet habentem,
Deformabo etiam tibi oculos anteà perpulchros.
Vt turpis omnibus procis appareas,
Tuæ vxori & filio quem in ædibus reliquiſti.
Ipſe autem primùm ſubulcum pete,
Qui tibi ſuum cuſtos eſt, ſimul autem tibi bene vult,
Filiúmque tuum diligit, & prudentem Penelopem.

Minerua Vlyſſem docet de procis occidendis.

Φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἤματα δακρυχεούσῃ.
Αὐτὰρ ἐγὼ τὸ μὲν οὔποτ' ἀπίστεον, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
Ἤδε' ὃ νοστήσεις ὀλέσας ἄπο πάντας ἑταίρους.
Ἀλλά τοι οὐκ ἐθέλησα Ποσειδάωνι μάχεσθαι
Πατροκασιγνήτῳ, ὅς τοι * χόλον ἔνθετο θυμῷ,
Χωόμενος ὅτι οἱ υἱὸν φίλον ἐξαλάωσας.
Ἀλλ' ἄγε τοι δείξω Ἰθάκης ἕδος, ὄφρα πεποίθῃς.
Φόρκυνος μὲν ὅδ' ἐστὶ λιμὴν, ἁλίοιο γέροντος.
Ἥδε δ' ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανύφυλλος ἐλαία·
Ἀγχόθι δ' αὐτῆς ἄντρον ἐπήρατον ἠεροειδὲς,
Ἱρὸν Νυμφάων αἳ Νηϊάδες καλέονται.
Τοῦτο δέ τοι σπέος ἐστὶ κατηρεφὲς, ἔνθα σὺ πολλὰς
Ἕρδεσκες Νύμφῃσι τεληέσσας ἑκατόμβας.
Τοῦτο δὲ Νήριτόν ἐστιν ὄρος καταειμένον ὕλῃ.
Ὣς εἰποῦσα θεὰ σκέδασ' ἠέρα, εἴσατο δὲ χθών,
Γήθησέν τ' ἄρ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς,
Χαίρων ᾗ γαίῃ, κύσε δὲ ζείδωρον ἄρουραν.
Αὐτίκα δὲ Νύμφῃς ἠρήσατο χεῖρας ἀνασχών,
Νύμφαι Νηϊάδες, κοῦραι Διὸς, οὔποτ' ἔγωγε
Ὄψεσθ' ὔμμ' ἐφάμην· νῦν δ' εὐχωλῇς ἀγανῇσι
Χαίρετ'· ἀτὰρ καὶ δῶρα διδώσομεν ὡς τὸ πάρος περ,
Αἴκεν ἐᾷ πρόφρων με Διὸς θυγάτηρ ἀγελείη
Αὐτόν τε ζώειν, καί μοι φίλον υἱὸν ἀέξῃ.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Θάρσει, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
Ἀλλ' ἄγε, χρήματα μὲν μυχῷ ἄντρου θεσπεσίοιο
Θείομεν αὐτίκα νῦν, ἵνα περ τάδε τοι σόα μίμνῃ·
Αὐτοὶ δὲ φραζώμεθ' ὅπως ὄχ' ἄριστα γένηται.
Ὣς εἰποῦσα θεὰ δῦνε σπέος ἠεροειδὲς,
Μαιομένη κευθμῶνας ἀνὰ σπέος· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Ἆσσον πάντ' ἐφόρει χρυσὸν καὶ ἀτειρέα χαλκὸν,
Εἵματά τ' εὐποίητα τά οἱ Φαίηκες ἔδωκαν.
Καὶ τὰ μὲν εὖ κατέθηκε, λίθον δ' ἐπέθηκε θύρῃσι
Παλλὰς Ἀθηναίη κούρη Διὸς αἰγιόχοιο.
Τὼ δὲ καθεζομένω ἱερῆς παρὰ πυθμέν' ἐλαίης,
Φραζέσθην μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ὄλεθρον.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Φράζευ ὅπως μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσεις,
Οἳ δή τοι τριέτες μέγαρον κατακοιρανέουσι,
Μνώμενοι ἀντιθέην ἄλοχον, καὶ ἕδνα διδόντες.
Ἡ δὲ σὸν αἰεὶ νόστον ὀδυρομένη κατὰ θυμὸν,
Πάντας μέν ῥ' ἔλπει, καὶ ὑπίσχεται ἀνδρὶ ἑκάστῳ,
Ἀγγελίας προϊεῖσα· νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Ὢ πόποι, ἦ μάλα δὴ Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο
Φθίσεσθαι κακὸν οἶτον ἐνὶ μεγάροισιν ἔμελλον,
Εἰ μή μοι σὺ ἕκαστα θεὰ κατὰ μοῖραν ἔειπες.
Ἀλλ' ἄγε μῆτιν ὕφηνον ὅπως ἀποτίσομαι αὐτούς.
Πὰρ δέ μοι αὐτὴ στῆθι, μένος πολυθαρσὲς ἐνεῖσα,
Οἷον ὅτε Τροίης λύομεν λιπαρὰ κρήδεμνα.
Αἴκε μοι ὣς μεμαυῖα παρασταίης Γλαυκῶπι,
Καί κε τριηκοσίοισιν ἐγὼν ἄνδρεσσι μαχοίμην
Σὺν σοὶ, πότνια θεὰ, ὅτε μοι πρόφρασσ' ἐπαρήγοις.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Καὶ λίην τοι ἔγωγε παρέσσομαι, οὐδέ με λήσεις
Ὁππότε κεν δὴ ταῦτα πενώμεθα· καί τιν' ὀΐω
Αἵματί τ' ἐγκεφάλῳ τε παλαξέμεν ἄσπετον οὖδας
Ἀνδρῶν μνηστήρων, οἵ τοι βίοτον κατέδουσιν.
Ἀλλ' ἄγε σ' ἄγνωστον τεύξω πάντεσσι βροτοῖσι·
Κάρψω μὲν χρόα καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι,
Ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ὀλέσω τρίχας, ἀμφὶ δὲ λαῖφος
Ἕσσω ὅ κεν στυγέῃσιν ἰδὼν ἄνθρωπος ἔχοντα.
Κνυζώσω δέ τοι ὄσσε πάρος περικαλλέ' ἐόντε,
Ὡς ἂν ἀεικέλιος πᾶσι μνηστῆρσι φανείης,
Σῇ τ' ἀλόχῳ, καὶ παιδὶ τὸν ἐν μεγάροισιν ἔλειπες.
Αὐτὸς δὲ πρώτιστα συβώτην εἰσαφικέσθαι,
Ὅς τοι ὑῶν ἐπίουρος, ὁμῶς δέ τοι ἤπια οἶδε,
Παῖδά τε σὸν φιλέει καὶ ἐχέφρονα Πηνελόπειαν.

Δήεις

Δήεις τόν γε σύεσσι παρήμενον· αἱ δὲ νέμονται
Πὰρ κόρακος πέτρῃ, ἐπί τε κρήνῃ Ἀρεθούσῃ,
Ἔσθουσαι βάλανον μενοεικέα, καὶ μέλαν ὕδωρ
Πίνουσαι, τά θ' ὕεσσι τρέφει τεθαλυῖαν ἀλοιφήν.
Ἔνθα μένειν, καὶ πάντα παρήμενος ἐξερέεσθαι,
Ὄφρ' ἂν ἐγὼν ἔλθω Σπάρτην ἐς καλλιγύναικα,
Τηλέμαχον καλέουσα τεὸν φίλον υἱόν, Ὀδυσσεῦ·
Ὅς τοι ἐς εὐρύχορον Λακεδαίμονα πὰρ Μενέλαον
Ὤχετο, πευσόμενος μετὰ σὸν κλέος, εἴπου ἔτ' εἴης.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Τίπτε τ' ἄρ' οὔ οἱ ἔειπες, ἐνὶ φρεσὶ πάντ' εἰδυῖα;
Ἦ ἵνα που καὶ κεῖνος ἀλώμενος ἄλγεα πάσχῃ
Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον, βίοτον δέ οἱ ἄλλοι ἔδωσι;
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Μὴ δή τοι κεῖνός γε λίην ἐνθύμιος ἔστω.
Αὐτή μιν πόμπευον, ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο,
Κεῖσ' ἐλθών· ἀτὰρ οὔτιν' ἔχει πόνον, ἀλλὰ ἕκηλος
Ἧσται ἐν Ἀτρείδαο δόμοις, παρὰ δ' ἄσπετα κεῖται.
Ἦ μέν μιν λοχόωσι νέοι σὺν νηῒ μελαίνῃ,
Ἱέμενοι κτεῖναι πρὶν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι.
Ἀλλὰ τά γ' οὐκ οἴω, πρὶν καί τινα γαῖα καθέξει
Ἀνδρῶν μνηστήρων, οἵ τοι βίοτον κατέδουσιν.
Ὣς ἄρα μιν φαμένη ῥάβδῳ ἐπεμάσσατ' Ἀθήνη·
Κάρψε μὲν οἱ χρόα καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι,
Ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ὄλεσε τρίχας, ἀμφὶ δὲ δέρμα
Πάντεσσι μελέεσσι παλαιοῦ θῆκε γέροντος.
Κνύζωσεν δέ οἱ ὄσσε πάρος περικαλλέ' ἐόντε.
Ἀμφὶ δέ μιν ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλεν, ἠδὲ χιτῶνα,
Ῥωγαλέα, *ῥυπόωντα, κακῷ* μεμορυγμένα καπνῷ.
Ἀμφὶ δέ μιν μέγα δέρμα ταχείης ἕσσ' ἐλάφοιο
Ψιλόν· δῶκε δέ οἱ σκῆπτρον καὶ ἀεικέα πήρην,
Πυκνὰ ῥωγαλέην, ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ.
Τώ γ' ὣς βουλεύσαντε διέτμαγεν· ἡ μὲν ἔπειτα
Εἰς Λακεδαίμονα δῖαν ἔβη μετὰ παῖδ' Ὀδυσῆος.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ ἡ ξῆ ῥαψῳδία.

ΑΥΤΑΡ ὁ ἐκ λιμένος προσέβη τρηχεῖαν ἀταρπὸν,
Χῶρον ἂν ὑλήεντα δι' ἄκριας, ᾗ οἱ Ἀθήνη
Πέφραδε δῖον ὑφορβόν, ὅ οἱ βιότοιο μάλιστα
Κήδετο οἰκήων, οὓς κτήσατο δῖος Ὀδυσσεύς.
Τὸν δ' ἄρ' ἐνὶ προδόμῳ εὗρ' ἥμενον, ἔνθα οἱ αὐλὴ
Ὑψηλὴ δέδμητο περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ,
Καλή τε μεγάλη τε, περίδρομος· ἥν ῥα συβώτης
Αὐτὸς δείμαθ' ὕεσσιν ἀποιχομένοιο ἄνακτος,
Νόσφιν δεσποίνης καὶ Λαέρταο γέροντος,
Ῥυτοῖσιν λάεσσι, καὶ ἐθρίγκωσεν ἀχέρδῳ.
Σταυροὺς δ' ἐκτὸς ἔλασσε διαμπερὲς ἔνθα καὶ ἔνθα
Πυκνοὺς καὶ * θαμέας, τὸ μέλαν δρυὸς ἀμφικεάσσας.
Ἔντοσθεν δ' αὐλῆς συφεοὺς δυοκαίδεκα ποίει
Πλησίον ἀλλήλων, εὐνὰς συσίν· ἐν δὲ ἑκάστῳ
Πεντήκοντα σύες χαμαιευνάδες ἐρχατόωντο
Θήλειαι τοκάδες· τοὶ δ' ἄρσενες ἐκτὸς ἴαυον,
Πολλὸν παυρότεροι· τοὺς γὰρ μινύθεσκον ἔδοντες
Ἀντίθεοι μνηστῆρες, ἐπεὶ προΐαλλε συβώτης
Αἰεὶ ζατρεφέων σιάλων τὸν ἄριστον ἁπάντων.
Οἱ δὲ, τριηκόσιοί τε καὶ ἑξήκοντα πέλοντο.
Πὰρ δὲ κύνες θήρεσσιν ἐοικότες αἰὲν ἴαυον
Τέσσαρες, οὓς ἔθρεψε συβώτης ὄρχαμος ἀνδρῶν.
Αὐτὸς δ' ἀμφὶ πόδεσσιν ἑοῖς ἀράρισκε πέδιλα,
Τάμνων δέρμα βόειον* ἐϋχροές· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
Ὤχοντ' ἄλλυδις ἄλλος ἅμ' ἀγρομένοισι σύεσσιν,
Οἱ τρεῖς· τὸν δὲ τέταρτον ἀποπροέηκε πόλινδε,

Inuenies hunc ſuibus aſſidentem, hæ autem paſcunt
Apud Coracis petram ad fontem Arethuſam,
Comedentes glandem gratam, & nigram aquam
Bibentes, quæ ſuibus nutriunt florentem pinguedinem.
Illic mane, & omnia aſſidens interroga,
Quouſque ego eam Spartam in ornatam mulieribus
Telemachum vocatura tuum dilectum filium. ô Vlyſſes,
Qui in magnam Lacedæmonem ad Menelaum
Iuit percunctaturus tuam famam, ſicubi adhuc eſſes.
Huic autem reſpondens, loquutus eſt prudens Vlyſſes:
Cur non ei dixiſti in præcordiis omnia ſciens?
An vt & ille errans dolores patiatur
Pontum per impacatum, fortunas autem ei alij edant?
Huic reſpondit poſtea Dea glau. oculos habens Minerua
Ne iam tibi ille valdè curæ ſit.
Ipſa ipſum miſi, vt famam bonam adipiſceretur
Illuc iens, at non habet aliquem dolorem, ſed quietus
Sedet in Atridæ ædibus, multa autem ei adſunt.
Certè quidem illi inſidiantur iuuenes cum naue nigra
Cupientes interficere, antequam in patriam terram veniat.
Sed hæc non puto fore, potius & aliquem terra premet
Virorum procorum, qui tibi fortunas deuorant.
Sic igitur ipſum alloquens virga tetigit Minerua. — Mutatus Vlyſſis habitus.
Siccauit quidem ei cutem pulchram in flexibilib. membris:
Flauos autem ex capite deleuit crines, circùm autem pellem
Omnibus membris antiqui poſuit ſenis.
Deformauit autem ei oculos antea perpulchros:
Circùm. a. ipſum veſtem aliam malã iniecit & interulam
Fractam, ſordidam, malo conſpurcatam fumo.
Circum autem ipſum magnam pellem velocis induit cerui — γρ. ῥυπόωντα.
Nudam: dedit autem ei virgam & deformem ſacculum, — γρ. [illegible]
Denſe rimoſum, inerat autem tortum lorum. — [illegible]
Hi ſic conſultantes diuiſi ſunt: hæc quidem poſteà — Minerua ad Telemachum proficiſcitur.
In Lacedæmonem diuinam iuit ad filium Vlyſſis.

HOMERI, ODYSSEÆ XIIII COMPOSITIO.

AT hic è portu ingreſſus eſt aſperam ſemitam,
Locum per ſyluoſum, per iuga, vbi ei Minerua
Dixerat nobilem eſſe ſubulcum, qui ei fortunas maximè
Curabat famulorum, quos acquiſierat diuinus Vlyſſes:
Hunc autem in veſtibulo inuenit ſedentem vbi ei porticus
Alta ædificata erat circumſpecto in loco, — Eumæi domus ad quem diuertit Vlyſſes, deſcriptio.
Pulchraq; magnaq; quæ circumiri poterat, quam ſubulcus
Ipſe ædificauerat ſuibus abſente rege
Sine domina, & Laërte ſene,
Aduectis lapidibus, & cinxerat ſepe ſpinoſa.
Palos autem extrà adegit ordine hinc & hinc
Denſos & crebros nigro robore ſciſſo, — γρ. [illegible]
Intra autem aream ſuilia duodecim fecerat
Propè inter ſe, lectos ſuibus, in ſingulis autem
Quinquaginta ſues iacentes continebantur
Fœminæ fœtæ, mares autem foris dormiebant
Multò pauciores, hos enim minuebant comedentes
Diuini proci, quoniam mittebat ſubulcus
Semper ſaginatorum pinguium optimum omnium.
Hi autem trecentiq; & ſexaginta erant.
Iuxta autem canes feris ſimiles ſemper dormiebant
Quatuor, quos nutriuerat ſubulcus princeps virorum.
Ipſe autem circa pedes ſuos aptabat calciamenta
Incidens pellem bouinam coloratam: alij autem — γρ. [illegible]
Iuerant aliò alius: cum ſtabulantibus ſuibus
Tres: quartum autem miſerat ad vrbem,

Qui ſuem duceret procis ſuperbis neceſſitate,
Vt mactantes, carnibus ſaturarent animum.
Repente autem Vlyſſem viderunt canes latratores,
Qui quidem clamore accurrerunt: at Vlyſſes
Sedit aſtutè, virga autem ei excidit manu,
Tunc proprium apud ſtabulum indignum tuliſſet dolorem.
Sed ſubulcus citò pedibus velocibus ſubſequens,
Currit ad veſtibulum, corium autem ei excidit manibus.
Hos quidem increpans canes pepulit aliò alium
Crebris lapidibus: hic autem affatus eſt dominum,
O ſenex, certè parum te canes diſſiparunt
Repentè, & mihi crimen impoſuiſſes.
Et mihi alios Dij dederunt dolores gemitúſque.
Diuinum enim regem lugens & dolens
Sedeo, alijs autem ſues pingues nutrio
Comedendum: at ille egens forte cibi
Errat ad peregrinorum virorum populumq́; ciuitatémque.
Si alicubi viuit & videt lumen Solis.
Sed ſequere, ad tabulum eamus ſenex, vt & ipſe
Pane & vino ſatiatus ex animo,
Dicas vnde ſis, & quot dolores toleraueris.
Sic fatus ad tabulum praeceſſit diuinus ſubulcus.
Sedere autem illum introductum: virgulta autẽ ſubſtrauit
Denſa, ſtrauit autem in pellem villoſae ſylueſtris caprae (denſa:
Cubile ipſius magnum & denſum: gauiſus eſt autẽ Vlyſſes
Quod eum ſic ſuſceperat, verbúmque dixit & appellauit,
Iupiter tibi det hoſpes & immortales Dij alij
Quodcunque maximè vis, quia me benignus ſuſcepiſti.
Hunc autem reſpondens, alloquutus es Eumae ſubulce
Hoſpes, non mihi fas eſt, neque ſi peior te veniat,
Hoſpitem contemnere, ab enim Ioue ſunt omnes
Hoſpitéſq́; pauperéſq́;: munus autem exiguúmq́; charúmq́;
Fit noſtrum, hic enim ſeruorum mos eſt
Semper timentium, cùm dominantur reges
Iuuenes, certè enim illius reditum impediuerunt.
Qui me accuratè diligebat & poſſeſſionem praebuit,
Qualem ſuo familiari rex benignus dederit,
Domumq́; portionemq́; optatiſſimamq́; vxorem,
Qui ſibi multa laborauerit, Deus autem negocium auxerit: Minerua Vlyſſem docet de Procis occidendis.
Sic & mihi hoc negocium augetur quo detineor.
Ideo me multum iuuiſſet rex ſi hîc ſenuiſſet.
Sed perijt: vtinam debuiſſet Helenae genus perire
Funditus, quoniam multorum virorum genua labefecit.
Etenim ille iuit Agamemnonis gratia honoris
Ad Ilium equeſtre, vt Troianos oppugnaret.
Sic loquutus cingulo celeriter coercuit tunicam.
Perrexit autem ire ad ſtabula, vbi grex continebatur porcorũ.
Illinc capros duos attulit, & ambos mactauit,
Ignémque accendit, conciditq́; & verubus infixit,
Aſſans autem omnia ferens appoſuit Vlyſſi
Calida ipſis in verubus, hic autem farinam albam aſperſit,
In poculo autem miſcebat dulce vinum.
Ipſe autem è regione ſedit, cohortans autem alloquutus eſt,
Comede nunc ô hoſpes, quae ſeruis adſunt
Porcina: at pingues porcos proci comedunt,
Non verecundiam habentes in mentibus neque miſericordiam.
Non quidem impia opera Dei beati amant,
Sed ius colunt, & pia opera hominum.
Et quidem hoſtes, & iniqui, qui terram
Alienam inuaſerunt, & quibus Iupiter praedam dederit,
Impletis verò nauibus redierunt domum quiſque.
Et quidem his cura potens timor in animos cadit.
Hi autem ſciunt (Dei autem aliquam audiuerunt vocem)
Illius pernicioſam mortem, ideò nolunt iuſtè
Ambire, neque ire ad ſua, ſed ſilentio
Bona dilapidant immoderatè, neque eſt parſimonia.
Quotquot enim noctéſque & dies ab Ioue oriuntur:
Nunquam vnam ſacrificant victimam, neque duas ſolas.
Vinum autem conſumunt immoderatè exhaurientes.

Σῦν ἀγέμεν μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ἀνάγκη,
Ὄφρ' ἱερεύσαντες κρειῶν κορεσαίατο θυμόν.
Ἐξαπίνης δ' Ὀδυσῆα ἴδον κύνες ὑλακόμωροι·
Οἱ μὲν, κεκλήγοντες ἐπέδραμον, αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Ἕζετο κερδοσύνῃ· σκῆπτρον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
Ἔνθά κεν ᾧ πὰρ σταθμῷ ἀεικέλιον πάθεν ἄλγος,
Ἀλλὰ συβώτης ὦκα ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπὼν
Ἔσσυτ' ἀνὰ πρόθυρον· σκῦτος δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
Τοὺς μὲν ὁμοκλήσας σεῦε κύνας ἄλλυδις ἄλλον
Πυκνῇσι λιθάδεσσιν· ὁ δὲ προσέειπεν ἄνακτα,
Ὦ γέρον, ἦ ὀλίγου σε κύνες διεδηλήσαντο
Ἐξαπίνης· καί κέν μοι ἐλεγχείην κατέχευας.
Καὶ δέ μοι ἄλλα θεοὶ δόσαν ἄλγεά τε στοναχάς τε.
Ἀντιθέου γὰρ ἄνακτος ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων
Ἧμαι· ἄλλοισιν δὲ σύας σιάλους ἀτιτάλλω
Ἔδμεναι· αὐτὰρ κεῖνος ἐελδόμενός που ἐδωδῆς
Πλάζετ' ἐπ' ἀλλοθρόων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε,
Εἴ που ἔτι ζώει, καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο.
Ἀλλ' ἕπεο, κλισίηνδ' ἴομεν γέρον, ὄφρα καὶ αὐτὸς
Σίτου καὶ οἴνοιο κορεσσάμενος κατὰ θυμὸν,
Εἴπῃς ὁππόθεν ἐσσὶ, καὶ ὁππόσα κήδε' ἀνέτλης.
Ὣς εἰπὼν κλισίηνδ' ἡγήσατο δῖος ὑφορβός·
Εἷσεν δ' εἰσαγαγὼν, ῥῶπας δ' ὑπέχευε δασείας,
Ἐστόρεσεν δ' ἐπὶ δέρμα ἰονθάδος ἀγρίου αἰγὸς,
Αὐτοῦ ἐνεύναιον, μέγα καὶ δασύ. χαῖρε δ' Ὀδυσσεὺς
Ὅττι μιν ὣς ὑπέδεκτο, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε,
Ζεύς τοι δοίη ξεῖνε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι
Ὅ,ττι μάλιστ' ἐθέλεις, ὅτι με πρόφρων ὑπέδεξο.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης, Εὔμαιε συβῶτα,
Ξεῖν', οὔ μοι θέμις ἔστ', οὐδ' εἰ κακίων σέθεν ἔλθοι,
Ξεῖνον ἀτιμῆσαι· πρὸς γὰρ Διός εἰσιν ἅπαντες
Ξεῖνοί τε πτωχοί τε. δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε
Γίγνεται ἡμετέρη· ἡ γὰρ δμώων δίκη ἐστὶν,
Αἰεὶ δειδιότων ὅτ' ἐπικρατέωσιν ἄνακτες
Οἱ νέοι. ἦ γὰρ τοῦ γε θεοὶ κατὰ νόστον ἔδησαν,
Ὅς κεν ἔμ' ἐνδυκέως ἐφίλει, καὶ κτῆσιν ὄπασσεν,
Οἷά τε ᾧ οἰκῆϊ ἄναξ εὔθυμος ἔδωκεν,
Οἶκόν τε κλῆρόν τε, πολυμνήστην τε γυναῖκα,
Ὅς οἱ πολλὰ κάμῃσι, θεὸς δ' ἐπὶ ἔργον ἀέξῃ,
Ὡς καὶ ἐμοὶ τόδε ἔργον ἀέξεται, ᾧ ἐπιμίμνω.
Τῷ κέ με πόλλ' ὤνησεν ἄναξ, εἰ αὐτόθ' ἐγήρα·
Ἀλλ' ὄλεθ'. ὡς ὤφελλ' Ἑλένης ἀπὸ φῦλον ὀλέσθαι
Πρόχνυ, ἐπεὶ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν.
Καὶ γὰρ κεῖνος ἔβη Ἀγαμέμνονος εἵνεκα τιμῆς
Ἴλιον εἰς εὔπωλον, ἵνα Τρώεσσι μάχοιτο.
Ὣς εἰπὼν, ζωστῆρι θοῶς συνέεργε χιτῶνα.
Βῆ δ' ἴμεν ἐς συφεοὺς, ὅθι ἔθνεα ἔρχατο χοίρων·
Ἔνθεν ἑλὼν δύ' ἔνεικε, καὶ ἀμφοτέρους ἱέρευσεν,
Εὗσέ τε μίστυλλέν τε, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρεν.
Ὀπτήσας δ' ἄρα πάντα φέρων παρέθηκ' Ὀδυσῆϊ,
Θέρμ' αὐτοῖς ὀβελοῖσιν· ὁ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνεν·
Ἐν δ' ἄρα κισσυβίῳ κίρνη μελιηδέα οἶνον.
Αὐτὸς δ' ἀντίον ἷζεν, ἐποτρύνων δὲ προσηύδα,
Ἔσθιε νῦν ὦ ξεῖνε, τά τε δμώεσσι πάρεστι
Χοίρε'· ἀτὰρ σιάλους γε σύας μνηστῆρες ἔδουσιν,
Οὐκ ὄπιδα φρονέοντες ἐνὶ φρεσὶν οὐδ' ἐλεητύν.
Οὐ μὲν σχέτλια ἔργα θεοὶ μάκαρες φιλέουσιν,
Ἀλλὰ δίκην τίουσι, καὶ αἴσιμα ἔργ' ἀνθρώπων.
Καὶ μὲν δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι, οἵ τ' ἐπὶ γαίης
Ἀλλοτρίης βῶσιν, καί σφιν Ζεὺς ληΐδα δώῃ,
Πλησάμενοι δέ τε νῆας ἔβαν οἶκόνδε νέεσθαι.
Καὶ μὲν τοῖς ὄπιδος κρατερὸν δέος ἐν φρεσὶ πίπτει.
Οἵδε δέ τι ἴσασι, θεοῦ δέ τιν' ἔκλυον αὐδὴν,
Κείνου λυγρὸν ὄλεθρον, ὅτ' οὐκ ἐθέλουσι δικαίως
Μνᾶσθαι, οὐδὲ νέεσθαι ἐπὶ σφέτερ', ἀλλὰ ἕκηλοι
Κτήματα δαρδάπτουσιν ὑπέρβιον, οὐδ' ἔπι φειδώ.
Ὅσσαι γὰρ νύκτες τε καὶ ἡμέραι ἐκ Διός εἰσιν,
Οὔποθ' ἓν ἱρεύουσ' ἱερήϊον, οὐδὲ δύ' οἴω·
Οἶνον δὲ φθινύθουσιν ὑπέρβιον ἐξαφύοντες.

Η γὰρ

Ἦ γάρ οἱ ζωή γ' ἦν ἄσπετος. οὔτινι τόσση
Ἀνδρῶν ἡρώων, οὔτ' ἠπείροιο μελαίνης,
Οὔτ' αὐτῆς Ἰθάκης· οὔτε ξυνεείκοσι φωτῶν
Ἔστ' ἄφενος τοσσοῦτον· ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω·
Δώδεκ' ἐν ἠπείρῳ ἀγέλαι, τόσα πώεα οἰῶν,
Τόσσα συῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν
Βόσκουσι ξεῖνοί τε καὶ αὐτοῦ βώτορες ἄνδρες.
Ἐνθάδε δ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν ἕνδεκα πάντα
Ἐσχατιῇ βόσκοντ', ἐπὶ δ' ἀνέρες ἐσθλοὶ ὄρονται,
Τῶν αἰεί σφιν ἕκαστος ἐπ' ἤματι μῆλον ἀγινεῖ,
Ζατρεφέων αἰγῶν ὅστις φαίνηται ἄριστος.
Αὐτὰρ ἐγὼ σῦς τάσδε φυλάσσω τε ῥύομαί τε,
Καί σφι συῶν τὸν ἄριστον ἐῢ κρίνας ἀποπέμπω.
Ὣς φάθ'. ὁ δ' ἐνδυκέως κρέα τ' ἤσθιε, πῖνέ τε οἶνον
Ἁρπαλέως, ἀκέων, κακὰ δὲ μνηστῆρσι φύτευεν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δείπνησε καὶ ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ,
Καί οἱ πλησάμενος δῶκε* σκύφος, ᾧ περ ἔπινεν,
Οἴνου ἐνίπλειον. ὁ δ' ἐδέξατο, χαῖρε δὲ θυμῷ,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ὦ φίλε, τίς γάρ σε πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν,
Ὧδε μάλ' ἀφνειὸς καὶ καρτερὸς ὡς ἀγορεύεις;
Φῂς δ' αὐτὸν* φθίσθαι Ἀγαμέμνονος εἵνεκα τιμῆς·
Εἰπέ μοι, αἴ κέ ποθι γνώω τοιοῦτον ἐόντα.
Ζεὺς γάρ που τό γε οἶδε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
Εἴ κέ μιν ἀγγείλαιμι ἰδών* ἐπὶ πολλὰ δ' ἀλήθην.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα συβώτης ὄρχαμος ἀνδρῶν,
Ὦ γέρον, οὔτις κεῖνον ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἐλθὼν
Ἀγγέλλων πείσειε γυναῖκά τε καὶ φίλον υἱόν.
Ἀλλ' ἄλλως κομιδῆς κεχρημένοι ἄνδρες ἀλῆται
Ψεύδοντ', οὐδ' ἐθέλουσιν ἀληθέα μυθήσασθαι.
Ὃς* δ' ἂν ἀλητεύων Ἰθάκης ἐς δῆμον ἵκηται,
Ἐλθὼν ἐς δέσποιναν ἐμὴν ἀπατήλια βάζει.
Ἡ δ' εὖ δεξαμένη, φιλέει καὶ ἕκαστα μεταλλᾷ,
Καί οἱ ὀδυρομένῃ βλεφάρων ἄπο δάκρυα πίπτει,
Ἣ θέμις ἐστὶ γυναικός, ἐπὴν πόσις ἄλλοθ' ὄληται.
Αἶψά κε καὶ σύ, γεραιέ, ἔπος παρατεκτήναιο,
Εἴ τίς τοι χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα δοίη.
Τοῦ δ' ἤδη μέλλουσι κύνες ταχέες τ' οἰωνοὶ
Ῥινὸν ἀπ' ὀστεόφιν ἐρύσαι, ψυχὴ δὲ λέλοιπεν·
Ἢ τόν γ' ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες, ὀστέα δ' αὐτοῦ
Κεῖται ἐπ' ἠπείρου, ψαμάθῳ εἰλυμένα πολλῇ.
Ὣς ὁ μὲν ἔνθ' ἀπόλωλε· φίλοισι δὲ κήδε' ὀπίσσω
Πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ μάλιστα, τετεύχαται· οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλον
Ἤπιον ὧδε ἄνακτα κιχήσομαι ὁππόσ' ἐπέλθω,
Οὐδ' εἴ κεν πατρὸς καὶ μητέρος αὖτις ἵκωμαι
Οἶκον, ὅθι πρῶτον γενόμην, καί μ' ἔτρεφον αὐτοί.
Οὐδέ* τι τῶν ἔτι τόσσον ὀδύρομαι ἱέμενός περ
Ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι, ἐὼν ἐν πατρίδι γαίῃ·
Ἀλλά μ' Ὀδυσσῆος πόθος αἴνυται οἰχομένοιο.
Τὸν μὲν ἐγών, ὦ ξεῖνε, καὶ οὐ παρεόντ' ὀνομάζειν
Αἰδέομαι· πέρι γάρ μ' ἐφίλει καὶ κήδετο θυμῷ·
Ἀλλά μιν ἠθεῖον καλέω καὶ νόσφιν ἐόντα.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
Ὦ φίλ', ἐπειδὴ πάμπαν ἀναίνεαι, οὐδ' ἔτι φῆσθα
Κεῖνον ἐλεύσεσθαι, θυμὸς δέ τοι αἰὲν ἄπιστος·
Ἀλλ' ἐγὼ οὐκ αὔτως μυθήσομαι, ἀλλὰ σὺν ὅρκῳ,
Ὡς νεῖται Ὀδυσσεύς· εὐαγγέλιον δέ μοι ἔστω,
Αὐτίκ' ἐπεί κεν κεῖνος ἰὼν τὰ ἃ δώμαθ' ἵκηται,
Ἕσσαι με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἵματα καλά.
Πρὶν δέ κε, καὶ μάλα περ κεχρημένος, οὔ τι δεχοίμην.
Ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς Ἀΐδαο πύλῃσι
Γίνεται, ὃς πενίῃ εἴκων ἀπατήλια βάζει.
Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, ξενίη τε τράπεζα,
Ἱστίη τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἣν ἀφικάνω,
Ἦ μέν τοι τάδε πάντα τελείεται ὡς ἀγορεύω.
Τοῦδ' αὐτοῦ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς·
Τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' ἱσταμένοιο,
Οἴκαδε* νοστήσει, καὶ τείσεται ὅς κεν ἐκείνου
Ἐνθάδ' ἀτιμάζει ἄλοχον καὶ φαίδιμον υἱόν.

Certè enim ei facultates erant magnæ, nulli tantæ
Virorum heroum, neque Epiri feracis, — Vlyſſis diuitiæ & poſſeſſiones.
Neque ipſius Ithacæ, neque viginti virorum
Sunt diuitiæ tantæ, ego autem tibi connumerabo.
Duodecim in Epiro armenta, tot greges ouium,
Tot ſuum paſcua, tot ſtabula lata caprarum,
Paſcunt amicique, & ipſius paſtores viri.
Illic autem ſtabula lata caprarum vndecim omnia
In extremitate agri paſcuntur, inſuper viri boni obſeruant.
Quorum ſemper ipſis vnuſquiſque in die pecudem fert,
Saginatarum caprarum quæcunque appareat optima.
At ego ſues iſtas ſeruóque, tueórque,
Et ipſis ſuum optimum electum mitto.
Sic dixit, ille .n. attentè carnes comedebat, bibebatq́; vinũ
Raptim tacitus, mala autem procis ferebat.
At poſtquam cœnauit, & expleuit animum cibo,
Et ei impletum dedit poculum quo bibebat
Vino plenum, hic autem ſuſcepit, gauiſúſque eſt animo, — γρ. σκύφει.
Et ipſum appellans verbis velocibus alloquutus eſt:
O amice quiſnam te emit rebus ſuis,
Sic valdè diues, & fortis ſicut dicis?
Dicis autem ipſum periſſe Agamemnonis gratiâ honoris.
Dic mihi ſi fortè cognoſco talem eſſe, — γρ. φθῖσθαι.
Iupiter enim hoc ſcit, & immortales dij alij,
Si fortè ipſum nunciem vidiſſe, multùm autem erraui.
Huic autem reſpondit poſtea ſubulcus princeps virorum — γρ. [illegible]
O ſenex, nullus illum vir peregrinus veniens
Nuncians perſuaſerit ita eſſe vxorique & dilecto filio,
Sed temerè victus indigi viri peregrini
Mentiuntur, neque volunt vera loqui:
Quicunque autem peregrinus Ithacæ in populum venit,
Profectus ad dominam meam fallacia loquitur. — γρ. δ' ἐς
Hæc autem benignè exceptum diligit & ſingula inquirit,
Et ei lugenti palpebris lacrymæ decidunt.
Vt mos eſt mulieris, cùm maritus alibi periit.
Statim & tu ſenex verbum fabricaueris,
Si quis tibi penulamq́; tunicamq́; veſtimenta det:
Illius autem iam debent canes velocéſque vultures
Cutem ab oſſibus trahere, anima autem deſeruit.
Vel illum in ponto comederunt piſces, oſſa autem ipſius
Iacent in terra, arena merſa multa.
Sic ille quidem illic periit, amicis autem dolores poſt
Omnibus, mihi .n. maximè facti ſunt, non .n. amplius alium
Humanum ſic dominum inueniam, quocunque ibo.
Neque ſi ad patris & matris iterum irem
Domum, vbi primùm ortus ſum, & me educauerunt ipſi.
Neque nunc ob hos tantum lugeo mæſtus licèt
Oculis vt videam, exiſtens in patria terra. — γρ. τοὶ
Sed me Vlyſſis deſiderium capit abſentis,
Hunc quidem ego, ô hoſpes, & non præſentem nominando
Reuereor, valdè enim me diligebat & curabat in animo.
Sed ipſum fratrem maiorem voco, vel longè abſentem.
Hunc autem rurſus alloquutus eſt patiens diuinus Vlyſſes.
O amice poſtquam omnino negas, neque dicis — Vlyſſes diſſimulans, nititur Eumæo Vlyſſem reditum perſuadere.
Illum venturum eſſe, animus autem tibi ſemper incredulus.
Sed ego non temerè loquar, ſed cum iuramento,
Quod redibit Vlyſſes, munus autem boni nuntij mihi ſit,
Statim poſtquam ille redux ſuas domos peruenerit,
Antè autem licèt valdè indigens nihil accipiam.
Indue mihi penulam & tunicam veſtimenta pulchra:
Inimicus enim ille non minus Ditis ianuis
Eſt, qui egeſtate coactus fallacia loquitur.
Sciat nunc Iupiter primùm deorum hoſpitaliſque menſa
Penatéſque Vlyſſis irreprehenſi quos adibo.
Certè quidem hæc omnia perficientur ſicut dico:
Hoc autem ipſo anno veniet huc Vlyſſes.
Hoc quidem inclinato menſe, illo autem inſtante
Domum reuertetur, & puniet quicunque illius — γρ. [illegible]
Hic vituperat vxorem, & illuſtrem filium:

Grauéque difficiléque & immane, neque expugnabile.
Neque vlla eſt virtus quæ effugere poſſit ab illa.
Si enim properaueris, armis inſtructus ad petram
γρ. κίχῃ. *Vereor ne te denuo impetu-facto conſequatur*
Totidem capitibus, tot verò viros abripiat.
Sed valdè celeriter prænauiga, voca autem Cratæin
Matrem ipſius Scyllæ, quæ ipſam peperit cladem hominibus.
γρ. ἐρύσ-ει. *Quæ ipſam deinde compeſcet deinceps ne irruat.*
Thrinaciam autem ad inſulam peruenies: hic autem multæ
Paſcuntur ſolis boues, & pinguia pecora
Septem boum armenta, tot ouium pulchri greges,
Quinquaginta verò ſunt ſingula: propagatio non eſt ipſarum.
Neque vnquam moriuntur, deæ verò paſtores ſunt
Nymphæ pulchricomæ, Phaetuſáque, Lampetiéque,
Quas peperit Soli Hyperioni diua Neæra.
Has quidem vt educauitque peperitque veneranda mater
Thrinaciam ad inſulam religauit vt procul habitarent.
Ad oues cuſtodiendas paternas, & incuruas boues,
Eas ſiquidem illæſas permittas, reditúſque curam geras,
Sanè adhuc in Ithacam, mala licet paſſi venietis.
Sin autem læſeris, tum tibi prædico mortem
Nauique & ſocys: ipſe verò ſi effugies,
Serò vix redibis, amiſſis omnibus ſocijs.
Sic ait, ſtatim autem aurea-ſella ſedens aduenit aurora.
Illa quidem continuò per inſulam digreſſa diua dearum.
Cæterùm ego ad nauem digreſſus excitabam ſocios,
Et ipſi vt aſcenderent, atque funes ſoluerent.
Illi ſtatim ingreſſi ſunt, & per tranſtra ſederunt.
Ordine verò ſedentes canum mare verberabant remis.
Nobis autem pone nauem nigræ-proræ
Secundum ventum immiſit implentem vela fidum comitem
γρ. ἰθύν-εν. *Circe pulchricoma grauis dea veneranda.*
Continuò omnibus armis diligenter expeditis per nauem
Conſedimus, hanc ventúſque gubernatorq́ue dirigebat.
Tum ego ſocios alloquebar mœſto corde,
Vlyſſes ſocios alloquitur. *O amici, non enim oportet vnum ſcire, neque duos ſolos*
Vaticinia, quæ mihi Circe prædixit diua dearum,
Sed dicam ego, vt ſciamus, ſiue moriamur,
Siue euitato periculo mortem & fatum effugerimus,
Sirenum quidem primùm iubet diuinarum
Vocem euitare & pratum floridum.
Solum me iubet audire, ſed me vinculo
Ligate in moleſto, vt firmiter illic maneam
Rectà in malo, ex ipſo funes alligentur.
Quod ſi orem vos ſoluereque iubeam,
Vos autem pluribus tum in vinculis conſtringite.
Equidem hæc ſingula dicens, ſocijs declarabam.
Interea autem celeriter venit nauis fabrefacta
Ad inſulam Sirenum, vrgebat enim ventus innoxius,
Statim deinceps ventus quieuit, atque tranquillitas
Erat cum venti ſilentio, ſopiuit autem fluctus dæmon.
Aſſurgentes autem ſocij nauis vela complicarunt,
Et ea quidem in naui caua collocarunt, illi autem ad remos
γρ. θῆκαν. *Sedentes dealbabant aquam politis remis.*
Cæterùm ego cera ingentem maſſam rotundam acuto ferro
Fruſtum abſciſſum, manibus validis premebam.
γρ. πίεζον. *Statim verò liqueſiebat cera, nam vrgebat magna vis*
Solíſque ſplendor ſuper-meantis regis.
Ordine autem ſocijs ad aures omnibus inunxi.
Illi autem in naui me ligarunt, pariter manúſque pedéſque
Erectum ad malum, ex eo autem funes alligarunt,
γρ. ἀνῆψαν. *Ipſi autem ſedentes ſpumoſum mare verberabant remis.*
Sed cùm tantum aberamus quantum audiatur clamans,
Celeriter penetrantes illas non latuit velox nauis
Propè impulſa, canoram modulabantur cantilenam,
Cantus Sirenum. *Huc agè profectus glorioſe Vlyſſes ingens gloria Græcorum*
Nauem ſiſte, vt noſtram vocem audias.
Non enim vnquam aliquis hùc prænauigauit naue nigra
Priuſquam noſtram ſuauem ab ore vocem audiret.

Δεινόν τ' ἀργαλέον τε καὶ ἄγριον, οὐδὲ μαχητόν.
Οὐδέ τις ἐστ' ἀλκή· φυγέειν κάρτιστον ἀπ' αὐτῆς.
Ην γὰρ δηθύνῃσθα κορυσσόμενος παρὰ πέτρῃ,
Δείδω μή σ' ἐξαῦτις ἐφορμηθεῖσα κίχῃσι
Τόσσῃσιν κεφαλῇσι, τόσους δ' ἐκ φῶτας ἕληται.
Ἀλλὰ μάλα σφοδρῶς ἐλάαν, βωστρεῖν δὲ κραταιὶν
Μητέρα τῆς Σκύλλης, ἥ μιν τέκε πῆμα βροτοῖσιν·
Η μιν ἔπειτ' ἀποπαύσει* ἐς ὕστερον ὁρμηθῆναι.
Θρινακίην δ' * ἐς νῆσον ἀφίξεαι, ἔνθα δὲ πολλαὶ
Βόσκοντ' Ἠελίοιο βόες καὶ ἴφια μῆλα,
Ἑπτὰ βοῶν ἀγέλαι, τόσα δ' οἰῶν πώεα καλά,
Πεντήκοντα δ' ἕκαστα· γόνος δ' οὐ γίνεται αὐτῶν,
Οὐδέ ποτε φθινύθουσι· θεαὶ δ' ἐπιποιμένες εἰσίν,
Νύμφαι ἐϋπλόκαμοι, Φαέθουσά τε Λαμπετίη τε,
Ἃς τέκεν Ἠελίῳ Ὑπερίονι δῖα Νέαιρα.
Τὰς μὲν ἄρα θρέψασα τεκοῦσά τε πότνια μήτηρ,
Θρινακίην ἐς νῆσον ἀπῴκισε τηλόθι ναίειν,
Μῆλα φυλασσέμεναι πατρώϊα καὶ ἕλικας βοῦς.
Τὰς εἰ μέν κ' ἀσινέας ἐάας, νόστου τε μέδηαι,
Η τ' ἂν ἔτ' εἰς Ἰθάκην κακά περ πάσχοντες ἵκοισθε·
Εἰ δέ κε σίνηαι, τότε τοι τεκμαίρομ' ὄλεθρον
Νηΐ τε καὶ ἑτάροις, αὐτὸς δ' εἴ πέρ κεν ἀλύξῃς,
Ὀψὲ κακῶς νεῖαι, ὀλέσας ἄπο πάντας ἑταίρους.
Ὣς ἔφατ', αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἤλυθεν ἠώς.
Ἡ μὲν ἔπειτ' ἀνὰ νῆσον ἀπέστιχε δῖα θεάων·
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα κιὼν, ὄτρυνον ἑταίρους
Αὐτούς τ' ἀμβαίνειν, ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
Οἱ δ' αἶψ' εἴσβαινον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον,
Ἑξῆς δ' ἑζόμενοι, πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς.
Ἡμῖν δ' αὖ κατόπισθε νεὸς κυανοπρῴροιο
Ἴκμενον οὖρον ἵει πλησίστιον, ἐσθλὸν ἑταῖρον,
Κίρκη ἐϋπλόκαμος, δεινὴ θεὸς * αὐδήεσσα.
Αὐτίκα δ' ὅπλα ἕκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆα
Ἥμεθα, τὴν δ' ἄνεμός τε κυβερνήτης τ' ἴθυνεν.
Δὴ τότ' ἐγὼν ἑτάροισι μετηύδων ἀχνύμενος κῆρ.
Ὦ φίλοι, οὐ γὰρ χρὴ ἕνα ἴδμεναι οὐδὲ δύ' οἴους
Θέσφαθ' ἅ μοι Κίρκη μυθήσατο δῖα θεάων·
Ἀλλ' ἐρέω μὲν ἐγὼν, ἵνα εἰδότες ἤ κε θάνωμεν,
Ἤ κεν ἀλευάμενοι θάνατον καὶ κῆρα φύγωμεν.
Σειρήνων μὲν πρῶτον ἀνώγει θεσπεσιάων
Φθόγγον ἀλεύασθαι, καὶ λειμῶν' ἀνθεμόεντα.
Οἶον ἔμ' ἠνώγει ὄπ' ἀκουέμεν· ἀλλά με δεσμῷ
Δήσατ' ἐν ἀργαλέῳ, (ὄφρ' ἔμπεδον αὐτόθι μίμνω)
Ὀρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ, ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήφθω.
Αἰ δέ κε λίσσωμαι ὑμέας, λῦσαί τε κελεύω,
Ὑμεῖς δὲ πλεόνεσσι τότ' ἐν δεσμοῖσι πιέζειν.
Ἡ τοι ἐγὼ τὰ ἕκαστα λέγων ἑτάροισι πίφαυσκον.
Τόφρα δὲ καρπαλίμως ἐξίκετο νηῦς εὐεργὴς
Νῆσον Σειρήνοιϊν, ἔπειγε γὰρ οὖρος ἀπήμων.
Αὐτίκ' ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἠδὲ γαλήνη
Ἔπλετο νηνεμίη, κοίμησε δὲ κύματα δαίμων.
Ἀνστάντες δ' ἕταροι νεὸς ἱστία μηρύσαντο,
Καὶ τὰ μὲν ἐν νηῒ γλαφυρῇ* θέσαν· οἱ δ' ἐπ' ἐρετμὰ
Ἑζόμενοι, λεύκαινον ὕδωρ ξεστῇς ἐλάτῃσιν.
Αὐτὰρ ἐγὼ κηροῖο μέγαν τροχὸν ὀξέϊ χαλκῷ
Τυτθὰ διατμήξας, χερσὶ στιβαρῇσι* πίεζον.
Αἶψα δ' ἰαίνετο κηρὸς, ἐπεὶ κέλετο μεγάλη ἲς,
Ἠελίου τ' αὐγὴ Ὑπεριονίδαο ἄνακτος.
Ἑξείης δ' ἑτάροισιν ἐπ' οὔατα πᾶσιν* ἄλειψα.
Οἱ δ' ἐν νηΐ μ' ἔδησαν ὁμοῦ χεῖράς τε πόδας τε,
Ὀρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ, ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' * ἀνῆψαν·
Αὐτοὶ δ' ἑζόμενοι πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς.
Ἀλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆμεν ὅσον τε γέγωνε βοήσας,
Ῥίμφα διώκοντες, τὰς δ' οὐ λάθεν ὠκύαλος νηῦς
Ἐγγύθεν ὀρνυμένη, λιγυρὴν δ' ἔντυνον ἀοιδήν.
Δεῦρ' ἄγ' ἰὼν πολύαιν' Ὀδυσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν.
Νῆα κατάστησον, ἵνα νωϊτέρην ὄπ' ἀκούσῃς.
Οὐ γάρ πώ τις τῇδε παρήλασε νηῒ μελαίνῃ,
Πρίν γ' ἡμέων μελίγηρυν ἀπὸ στομάτων ὄπ' ἀκοῦσαι,

Ἀλλ' ὅγε

Ἀλλ' ὅγε τερψάμενος νεῖται, καὶ πλείονα εἰδώς.
Ἴδμεν γάρ τοι πάνθ' ὅσ' ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
Ἀργεῖοι Τρῶές τε θεῶν ἰότητι μόγησαν,
Ἴδμεν δ' ὅσσα γένηται ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
Ὣς φάσαν, ἱεῖσαι ὄπα κάλλιμον· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
Ἤθελ' ἀκουέμεναι, λῦσαί τ' ἐκέλευον ἑταίρους,
Ὀφρύσι νευστάζων· οἱ δὲ προπεσόντες ἔρεσσον.
Αὐτίκα δ' ἀνστάντες Περιμήδης Εὐρύλοχός τε
Πλείοσί μ' ἐν δεσμοῖσι δέον, μᾶλλόν τε* πίεζον.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τάς γε παρήλασαν, οὐδ' ἔτ' ἔπειτα
Φθογγῆς Σειρήνων ἠκούομεν, οὔτε* ἀοιδῆς,
Αἶψ' ἀπὸ κηρὸν ἕλοντο ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι,
Ὅν σφιν ἐπ' ὠσὶν ἄλειψ', ἐμέ τ' ἐκ δεσμῶν ἀνέλυσαν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἐλείπομεν, αὐτίκ' ἔπειτα
Καπνὸν καὶ μέγα κῦμα ἴδον, καὶ δοῦπον ἄκουσα.
Τῶν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἔπτατ' ἐρετμά,
Βόμβησαν δ' ἄρα πάντα κατὰ ῥόον*· ἔσχετο δ' αὐτοῦ
Νηῦς, ἐπεὶ οὐκέτ' ἐρετμὰ προήκεα χερσὶν ἔπειγον.
Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ νηὸς ἰὼν ὤτρυνον ἑταίρους
Μειλιχίοις ἐπέεσσι παρασταδὸν ἄνδρα ἕκαστον,
Ὦ φίλοι, οὐ γάρ πώ τι κακῶν ἀδαήμονές εἰμεν.
Οὐ μὲν δὴ τόδε μεῖζον* ἔπι κακόν, ἢ ὅτε Κύκλωψ
Εἴλει ἐνὶ σπῆϊ γλαφυρῷ κρατερῆφι βίηφι,
Ἀλλὰ καὶ ἔνθεν ἐμῇ ἀρετῇ βουλῇ τε νόῳ τε
Ἐκφύγομεν, καί που τῶνδε μνήσεσθαι ὀΐω.
Νῦν δ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω, πειθώμεθα πάντες.
Ὑμεῖς μὲν κώπῃσιν ἁλὸς ῥηγμῖνα βαθεῖαν
Τύπτετε, κληΐδεσσιν ἐφήμενοι, αἴ κέ ποθι Ζεὺς
Δώῃ τόνδε γ' ὄλεθρον ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύξαι.
Σοὶ δὲ κυβερνῆθ' ὧδ' ἐπιτέλλομαι, (ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
Βάλλεο, ἐπεὶ νηὸς γλαφυρῆς οἰήια νωμᾷς)
Τούτου μὲν καπνοῦ καὶ κύματος ἐκτὸς ἔεργε
Νῆα, σὺ δὲ σκοπέλου ἐπιμαίεο, μή σε λάθῃσι
Κεῖσ' ἐξορμήσασα, καὶ ἐς κακὸν ἄμμε βάλῃσθα.
Ὣς ἐφάμην, οἱ δ' ὦκα ἐμοῖς ἐπέεσσι πίθοντο.
Σκύλλην δ' οὐκέτ' ἐμυθεόμην, ἄπρηκτον ἀνίην,
Μή πώς μοι δείσαντες ἀπολλήξειαν ἑταῖροι
Εἰρεσίης, ἐντὸς δὲ πυκάζοιεν σφέας αὐτούς.
Καὶ τότε δὴ Κίρκης μὲν ἐφημοσύνης ἀλεγεινῆς
Λανθανόμην, ἐπεὶ οὔ τί μ' ἀνώγει θωρήσσεσθαι.
Αὐτὰρ ἐγὼ καταδὺς κλυτὰ τεύχεα, καὶ δύο δοῦρε
Μάκρ' ἐν χερσὶν ἑλὼν, εἰς ἴκρια νηὸς ἔβαινον
Πρώρης. ἔνθεν γάρ μιν ἐδέγμην πρῶτα φανεῖσθαι
Σκύλλην πετραίην, ἥ μοι φέρε πῆμ' ἑτάροισιν.
Οὐδέ πῃ ἀθρῆσαι δυνάμην, ἔκαμον δέ μοι ὄσσε
Πάντῃ παπταίνοντι πρὸς ἠεροειδέα πέτρην.
Ἡμεῖς* δὲ στεινωπὸν ἀνεπλέομεν γοόωντες.
Ἔνθεν μὲν γὰρ Σκύλλ', ἑτέρωθι δὲ δῖα Χάρυβδις
Δεινὸν ἀνερροίβδησε θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ.
Ἤτοι ὅτ' ἐξεμέσειε, λέβης ὣς ἐν πυρὶ πολλῷ,
Πᾶσ'* ἀναμορμύρεσκε κυκωμένη, ὑψόσε δ' ἄχνη
Ἄκροισι σκοπέλοισιν ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἔπιπτεν.
Ἀλλ' ὅτ' ἀναβρόξειε θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ,
Πᾶσ' ἔντοσθε φάνεσκε κυκωμένη, ἀμφὶ δὲ πέτρη
Δεινὸν ἐβεβρύχει, ὑπένερθε δὲ γαῖα φάνεσκε
Ψάμμῳ κυανέη, τοὺς δὲ χλωρὸν δέος ᾕρει.
Ἡμεῖς μὲν πρὸς τὴν ἴδομεν, δείσαντες ὄλεθρον.
Τόφρα δέ μοι Σκύλλη γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἑταίρους
Ἓξ ἕλεθ', οἳ χερσίν τε βίηφί τε* φέρτατοι ἦσαν.
Σκεψάμενος δ' ἐς νῆα θοὴν ἅμα καὶ μεθ' ἑταίρους,
Ἤδη τῶν ἐνόησα πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν
Ὑψόσ' ἀειρομένων· ἐμὲ δὲ φθέγγοντο καλεῦντες
Ἐξονομακλήδην, τότε γ' ὕστατον, ἀχνύμενοι κῆρ.
Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προβόλῳ ἁλιεὺς περιμήκεϊ ῥάβδῳ
Ἰχθύσι τοῖς ὀλίγοισι δόλον κατὰ εἴδατα βάλλων,
Ἐς πόντον προΐησι βοὸς κέρας ἀγραύλοιο,
Ἀσπαίροντα δ' ἔπειτα λαβὼν ἔρριψε θύραζε·
Ὣς οἵ γ' ἀσπαίροντες ἀείροντο προτὶ πέτρας·
Αὐτοῦ δ' εἰνὶ θύρῃσι κατήσθιε κεκλήγοντας,

Sed hic delectatus, & plura doctus.
Scimus enim omnia quæcunque in Troia lata
Græci Troianique deorum voluntate sunt paßi.
Scimus etiam quæcunque fiunt in terra multipaſcua.
Sic dicebant edentes vocem dulcem. cæterum meum cor
Voluit audire, ſoluere'q; iubebam ſocios
Superciliis innuens, illi autem annuentes remigabant.
Statim ſurgentes Perimedes Eurylochúſque γρ. Αὐτίκ' αἱ ἀνστάντες [illegible]
Plurimis me vinculis ligarunt, magiſque premebar.
Cæterùm poſtquam illas præternauigauimus, neq; amplius γρ. Φθογγῆς
Vocem Sirenum audiebamus, neque cantilenam. (deinde γρ. [illegible]
Continuò ceram dempſerunt mei dilecti ſocij.
Quam illis auribus illeueram, méque ex vinculis ſoluerunt.
Sed quando iam inſulam reliquimus, ſtatim deinde
Fumum & ingentem fluctum vidi, & ſonitum audiui.
His ſanè perculſis, ex manibus exciderunt remi.
Inſonuerunt autem omnia per fluctum, ſtabat autem illic
Nauis, quoniã non amplius remos acuminatos manib. ur- γρ. ἴσχετο.
Cæterùm ego per nauem proficiſcens excitabã ſocios (gebãt
Blandis verbis propè accedens ad viros ſingulos:
O amici, non enim vllo pacto malorum ignari ſumus. Exhortatiõ Vlyſſis ad ſocios.
Non quidem hoc maius impendet malum, quàm cũ Cyclops
Claudebat in ſpelunca caua fortè vi. γρ. [illegible]
Sed & hinc mea virtute conſilióq; prudentiáq;
Effugimus, & nimirum horum meminiſſe vos puto.
Nunc agite quemadmodum ego dixero, obediamus omnes.
Vos quidem remis maris fluctus profundos
Verberate tranſtra inſidentes. ſi fortè Iupiter
Det hanc mortem effugere & euitare.
Tibi verò gubernator hoc præcipio, ſed in animo
Reconde, quoniam nauis cauæ gubernacula tenes:
Hunc quidem fumum & fluctum extra dirige
Nauem, tu autem ſcopulum pete, ne te lateat
Illuc irruens & in perniciem nos conicias.
Sic dicebam, illi celeriter meis verbis parebant.
Scyllam autem non dicebam immedicabilem triſtitiam,
Ne quo pacto timentes ceſſarent ſocij
A remigando, intra autem communirent ſeipſos.
Et tum ſanè Circes quidem triſtium mandatorum
Oblitus ſum, quoniam nequaquam me iuſſit armari.
Cæterùm ego indutus ſplendidis armis, & duabus haſtis
Longis ad manus acceptis, ad ſuperiora nauis conſcendebã
Proræ, inde enim ipſam putabam primum appariturã.
Scyllam petroſam, quæ mihi ferebat damnum ſociis.
Nuſquam videre potui, laborabant autem mihi oculi
Vndique circumſpicienti ad obſcuram petram.
Nos quidem anguſtum locum tranſibamus lugentes.
Ab altera parte Scylla, ex altera diua Charybdis Appropinquant Scylla & Charybdis.
Horrendum abſorbuit maris ſalſam aquam.
Sed quando euomeret ſicut lebes in igne multo,
Tota immurmurabat conturbata, in altum aſpergo γρ. μορ.
Summis ſcopulis vtrinque rubebat.
Sed quando abſorbebat maris ſalſam aquam, γρ. [illegible]
Tota intus apparebat percita circum autem petram
Horrendum intonabat, infrà autem terra apparebat
Arena cærulea, hos autem pallidus timor inuaſit.
Nos quidem ad hanc oculos intendebamus timentes interitum. Sex à Scylla ſocij deuorati.
Interea autem mihi Scylla caua ex naui ſocios
Sex abſtulit, qui manibúſque virtutéque optimi erant. γρ. φέρτατοι [illegible]
Dum verò intueor in nauem velocem ſimulq; ad ſocios,
Iam horum cognoui pedes & manus ſuperne
In altum leuatorum, me autem compellabant vocantes
Nominatim, tunc poſtremò afflicti corde.
Quemadmodum quoties in ſcopulo piſcator longa virga
Piſcibus minutis dolum per eſcam immittens
In pontum dimittit bouis cornu agreſtis,
Palpitantem autem deinde correptũ piſcem foras proijcit:
Sic illi palpitantes tollebantur ad petras.
Illic autem pro foribus vorauit vociferantes,

X

Manus mihi porrigentes in graui calamitate.
Miſerabile autem illud meis vidi oculis,
Omnium quæcunque paſſus ſum, meatus maris perluſtrãs.
Cæterum poſtquã petras effugimus, horrendáq́; Charybdim
Thrinacria inſula Solis. *Scyllámque: ſtatim deinde dei ad eximiam inſulam*
Peruenimus, ibi autem erant pulchræ boues latis-frontibus,
Multa etiam pinguia pecora ſuper-meantis ſolis.
Tum ego cùm adhuc in mari eſſem in naui nigra,
Mugitum audiui boum ſtabulantium,
Ouiúmque balatum, & mihi ſermo incidit animo
Vatis cæci Thebani Tireſiæ,
γρ. ᾗ μοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλεν. *Circéſque Ææ, quæ mihi valdè ſæpe præcepit,*
Inſulam euitare homines-oblectantis Solis.
γρ. ἑκατημβρότου. *Certe tum ego ſocios alloquebar mœſto corde,*
Audite meos ſermones mala quantumuis paſſi ſocij,
Vt vobis dicam vaticinia Tireſiæ,
Circéſque Ææ, quæ mihi valde diligenter præcepit,
γρ. φαεσιμβρότου. *Inſulam effugere lucem hominibus-dantis Solis.*
Hic enim præſentiſſimum malum fore nobis dicebat.
Sed præter inſulam pellite nauem nigram.
Sic dicebam, illis autem confractum eſt amicum pectus.
Statim autem Eurylochus moleſto mihi reſpondit ſermone,
Eurylochus indignanter Vlyſſi reſpondet. *Infelix es ô Vlyſſes, abundat tibi robur, neq; vnquã mēbra*
Labore defatigantur: planè omnia tibi ferrea ſunt.
Qui ſocios defatigatos atque etiam ſomno preſſos
Non permittis terram conſcendere, vbi rurſus
Inſula in circumflua lautam paremus cœnam,
Sed temerè per noctem celerem errare iubes
Ab inſula errabundos in obſcuro ponto.
Ex noctibus autem venti difficiles, pernicies nauium
γρ. ὑπέκφυγε. *Naſcuntur: quis verò effugeret ſæuam mortem,*
Si forte, ſi repentè veniret venti procella,
Aut Noti, aut Zephyri vehementer ſpirantis, qui potiſ- (ſimum
Nauem diripiant, vel dijs regibus inuitis?
Verùm ſane nunc quidem pareamus nocti nigræ,
Cœnámque apparemus celerem apud nauem manentes,
Manè autem conſcenſa naue, inibimus latum pontum.
Vlyſſes Eurylocho reſpondet. *Sic ait Eurylochus, comprobarunt autem alij ſocij.*
Et tum certè agnoui, quòd mala machinaretur dæmon.
Et ipſum alloquutus, verba volatilia dixi,
Euryloche profectò iam me cogitis ſolus cùm ſim.
Sed age nunc mihi omnes iurate ſanctum iuramentum:
Siquidem aliquod ſiue boum armentum, aut magnum gre-
Inueniamus, ne fortaſſis imperitia mala (gem ouium,
Aut bouem aut etiam pecudem occidat, ſed quieti
Comedite cibum quem immortalis præbuit Circe.
Sic dicebam, illi autem protinus iurarunt vt iuſſi.
Porrò poſtquam iurarunt, perfecerunt iuſiurandum,
Conſtituimus in portu cauo benefactam nauem,
Propè aquam dulcem, & exiuerunt ſocij
E naui, deinceps autem cœnam ſcitè apparaurunt.
Cæterùm poſtquam potus & cibi cupiditatem ademerunt,
Recordati verò deinde charos fleuerunt ſocios,
Quos deuorauerat Scylla caua ex naui arreptos.
Flentibus autem iis aduenit dulcis ſomnus.
Quãdo autē tertia pars noctis, aduenit & aſtra inclinarũt,
Immiſit vehementem ventum nubium-congregator Iupi-
ter
Turbine cum ingenti, nubibus autem cooperuit
Terram ſimul & pontum: ingruit autem de cœlo nox.
Quando autem manè-genita apparuit roſeis digitis aurora,
Nauem quidem ſubduximus in cauam ſpeluncam attractã.
Vlyſſes monet vt gregibus Solis abſtineãt. *Hîc autem erant Nympharum pulchri loci atque ſedilia,*
Et tum ego concione coacta ſermonem dixi,
O amici, in naui quidem celeri cibúſque potúſque
γρ. τῶν δ'. *Eſt: à bobus autem his abſtineamus, ne quid patiamur,*
Grauis enim Dei hæ boues & eximia pecora
Solis, qui omnia inſpicit, & omnia audit,
Sic dicebam, illis autē perſuadebatur animus generoſus,
Menſem-integrũ perpetuus flabat Notus, neq; quis alius

Χεῖρας ἐμοὶ ὀρέγοντας ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.
Οἴκτιστον δὴ κεῖνο ἐμοῖς ἴδον ὀφθαλμοῖσι
Πάντων ὅσσ' ἐμόγησα, πόρους ἁλὸς ἐξερεείνων.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πέτρας φύγομεν, δεινήν τε Χάρυβδιν,
Σκύλλην τ', αὐτίκ' ἔπειτα θεοῦ ἐς ἀμύμονα νῆσον
Ἱκόμεθ'. ἔνθα δ' ἔσαν καλαὶ βόες εὐρυμέτωποι,
Πολλὰ δ' ἴφια μῆλ' Ὑπερίονος Ἠελίοιο.
Δὴ τότ' ἐγὼν ἔτι πόντῳ ἐὼν ἐν νηῒ μελαίνῃ,
Μυκηθμοῦ τ' ἤκουσα βοῶν αὐλιζομενάων,
Οἰῶν τε βληχήν· καί μοι ἔπος ἔμπεσε θυμῷ
Μάντηος ἀλαοῦ Θηβαίου Τειρεσίαο,
Κίρκης τ' Αἰαίης, *ἥ μοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλε
Νῆσον ἀλεύασθαι *τερψιμβρότου Ἠελίοιο.
Δὴ τότ' ἐγὼν ἑτάροισι μετηύδων ἀχνύμενος κῆρ,
Κέκλυτέ μευ μύθων κακά περ πάσχοντες ἑταῖροι,
Ὄφρ' ὑμῖν εἴπω μαντήϊα Τειρεσίαο,
Κίρκης τ' Αἰαίης, ἥ μοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλε,
Νῆσον ἀλεύασθαι *τερψιμβρότου Ἠελίοιο.
Ἔνθα γὰρ αἰνότατον κακὸν ἔμμεναι ἄμμιν ἔφασκεν.
Ἀλλὰ παρὲξ τὴν νῆσον ἐλαύνετε νῆα μέλαιναν.
Ὣς ἐφάμην, τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ.
Αὐτίκα δ' Εὐρύλοχος στυγερῷ μ' ἠμείβετο μύθῳ,
Σχέτλιός εἰς Ὀδυσεῦ, πέρι τοι μένος, οὐδέ τι γυῖα
Κάμνεις· ἦ ῥά νυ σοί γε σιδήρεα πάντα τέτυκται,
Ὅς ῥ' ἑτάρους καμάτῳ ἀδηκότας ἠδὲ καὶ ὕπνῳ
Οὐκ ἐάας γαίης ἐπιβήμεναι, ἔνθα κεν αὖτε
Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ λαρὸν τετυκοίμεθα δόρπον·
Ἀλλ' αὔτως διὰ νύκτα θοὴν ἀλάλησθαι ἄνωγας,
Νήσου ἀποπλαγχθέντας ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ.
Ἐκ νυκτῶν δ' ἄνεμοι χαλεποί, δηλήματα νηῶν
Γίγνονται. πῇ κέν τις *ὑπεκφύγοι αἰπὺν ὄλεθρον,
Ἤν πως ἐξαπίνης ἔλθῃ ἀνέμοιο θύελλα;
Ἢ νότου, ἢ ζεφύροιο δυσαέος, οἵ τε μάλιστα
Νῆα διαρραίουσι θεῶν ἀέκητι ἀνάκτων.
Ἀλλ' ἤτοι νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ,
Δόρπον θ' ὁπλισόμεσθα θοῇ παρὰ νηῒ μένοντες·
Ἠῶθεν δ' ἀναβάντες ἐνήσομεν εὐρέϊ πόντῳ.
Ὣς ἔφατ' Εὐρύλοχος, ἐπὶ δ' ᾔνεον ἄλλοι ἑταῖροι.
Καὶ τότε δὴ γίγνωσκον ὃ δὴ κακὰ μήδετο δαίμων·
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων,
Εὐρύλοχ', ἦ μάλα δή με βιάζετε μοῦνον ἐόντα.
Ἀλλ' ἄγε νῦν μοι πάντες ὀμόσσατε καρτερὸν ὅρκον,
Εἴ κέ τιν' ἠὲ βοῶν ἀγέλην, ἢ πῶϋ μέγ' οἰῶν
Εὕρωμεν, μή πού τις ἀτασθαλίῃσι κακῇσιν
Ἢ βοῦν ἠέ τι μῆλον ἀποκτάνῃ· ἀλλὰ ἕκηλοι
Ἐσθίετε βρώμην, τὴν ἀθανάτη πόρε Κίρκη.
Ὣς ἐφάμην, οἱ δ' αὐτίκ' ἀπώμνυον ὡς ἐκέλευον.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ὄμοσάν τε τελεύτησάν τε τὸν ὅρκον,
Στήσαμεν ἐν λιμένι γλαφυρῷ εὐεργέα νῆα
Ἄγχ' ὕδατος γλυκεροῖο, καὶ ἐξαπέβησαν ἑταῖροι
Νηός, ἔπειτα δὲ δόρπον ἐπισταμένως τετύκοντο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Μνησάμενοι δὴ ἔπειτα φίλους ἔκλαιον ἑταίρους,
Οὓς ἔφαγε Σκύλλη γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἑλοῦσα.
Κλαιόντεσσι δὲ τοῖσιν ἐπήλυθε νήδυμος ὕπνος.
Ἦμος δὲ τρίχα νυκτὸς ἔην, μετὰ δ' ἄστρα βεβήκει,
Ὦρσεν ἔπι ζαῆν ἄνεμον νεφεληγερέτα Ζεὺς
Λαίλαπι θεσπεσίῃ, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψε
Γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠώς,
Νῆα μὲν ὡρμίσαμεν, κοῖλον σπέος εἰσερύσαντες·
Ἔνθα δ' ἔσαν νυμφέων καλοὶ χοροὶ ἠδὲ θόωκοι.
Καὶ τότ' ἐγὼν ἀγορὴν θέμενος μετὰ μῦθον ἔειπον,
Ὦ φίλοι, ἐν γὰρ νηῒ θοῇ βρῶσίς τε πόσις τε
Ἔστιν, τῶν δὲ βοῶν ἀπεχώμεθα, μή τι πάθωμεν.
Δεινοῦ γὰρ θεοῦ αἵδε βόες καὶ ἴφια μῆλα,
Ἠελίου, ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει.
Ὣς ἐφάμην, τοῖσιν δ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
Μῆνα δὲ πάντ' ἄλληκτος ἄη νότος, οὐδέ τις ἄλλος

Γίγνετ' ἔπειτ' ἀνέμων, εἰ μὴ Εὖρός τε Νότος τε.
Οἱ δ' ἕως μὲν σῖτον ἔχον καὶ οἶνον ἐρυθρόν,
Τόφρα βοῶν ἀπέχοντο, λιλαιόμενοι βιότοιο·
Ἀλλ' ὅτε δὴ νηὸς ἐξέφθιτο ἤϊα πάντα,
Καὶ δὴ ἄγρην ἐφέπεσκον ἀλητεύοντες ἀνάγκῃ,
Ἰχθῦς ὄρνιθάς τε φίλας, ὅ τι χεῖρας ἵκοιτο,
Γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν· ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμός.
Δὴ τότ' ἐγὼν ἀνὰ νῆσον ἀπέστιχον, ὄφρα θεοῖσιν
Εὐξαίμην, εἴ τίς μοι ὁδὸν φήνειε νέεσθαι.
Ἀλλ' ὅτε δὴ διὰ νήσου ἰὼν ἤλυξα ἑταίρους,
Χεῖρας νιψάμενος, ὅθ' ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο,
Ἠρώμην πάντεσσι θεοῖς οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν·
Οἱ δ' ἄρα μοι γλυκὺν ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχευαν.
Εὐρύλοχος δ' ἑτάροισι κακῆς ἐξήρχετο βουλῆς,
Κέκλυτέ μευ μύθων, κακά περ πάσχοντες ἑταῖροι.
Πάντες μὲν στυγεροὶ θάνατοι δειλοῖσι βροτοῖσι,
Λιμῷ δ' οἴκτιστον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν.
Ἀλλ' ἄγετ', Ἠελίοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας,
Ῥέξομεν ἀθανάτοισι τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
Εἰ δέ κεν εἰς Ἰθάκην ἀφικοίμεθα πατρίδα γαῖαν,
Αἶψά κεν Ἠελίῳ Ὑπερίονι πίονα νηὸν
Τεύξομεν, ἐν δέ κε θεῖμεν ἀγάλματα πολλὰ καὶ ἐσθλά.
Εἰ δὲ χολωσάμενός τι βοῶν ὀρθοκραιράων,
Νῆ' ἐθέλῃ ὀλέσαι, ἐπὶ δ' ἕσπωνται θεοὶ ἄλλοι,
Βούλομ' ἅπαξ πρὸς κῦμα χανὼν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι,
Ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι ἐὼν ἐν νήσῳ ἐρήμῃ.
Ὣς ἔφατ' Εὐρύλοχος, ἐπὶ δ' ᾔνεον ἄλλοι ἑταῖροι.
Αὐτίκα δ' Ἠελίοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας
Ἐγγύθεν (οὐ γὰρ τῆλε νεὸς κυανοπρῴροιο
Βοσκέσκονθ' ἕλικες καλαὶ βόες εὐρυμέτωποι)
Τὰς δὲ περίστησάν τε, καὶ εὐχετόωντο θεοῖσι,
Φύλλα δρεψάμενοι τέρενα δρυὸς ὑψικόμοιο·
Οὐ γὰρ ἔχον κρῖ λευκὸν ἐϋσσέλμου ἐπὶ νηός.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' εὔξαντο, καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν,
Μηρούς τ' ἐξέταμον, κατά τε κνίσῃ ἐκάλυψαν,
Δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν·
Οὐδ' εἶχον μέθυ λεῖψαι ἐπ' αἰθομένοις ἱεροῖσιν,
Ἀλλ' ὕδατι σπένδοντες ἐπώπτων ἔγκατα πάντα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη, καὶ σπλάγχνα πάσαντο,
Μίστυλλόν τ' ἄρα τἆλλα, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν.
Καὶ τότε μοι βλεφάρων ἐξέσσυτο νήδυμος ὕπνος.
Βῆν δ' ἰέναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης.
Ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦα κιὼν νεὸς ἀμφιελίσσης,
Καὶ τότε με κνίσης ἀμφήλυθεν ἡδὺς ἀϋτμή.
Οἰμώξας δὲ θεοῖσι μετ' ἀθανάτοισι γεγώνευν,
Ζεῦ πάτερ, ἠδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
Ἦ με μάλ' εἰς ἄτην κοιμήσατε νηλέϊ ὕπνῳ·
Οἱ δ' ἕταροι μέγα ἔργον ἐμητίσαντο μένοντες.
Ὠκέα δ' Ἠελίῳ Ὑπερίονι ἄγγελος ἦλθε
Λαμπετίη τανύπεπλος, ὅ οἱ βόας ἔκταν' ἑταῖροι.
Αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι μετηύδα χωόμενος κῆρ,
Ζεῦ πάτερ, ἠδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
Τίσαι δὴ ἑτάρους Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
Οἵ μευ βοῦς ἔκτειναν ὑπέρβιον, ᾗσιν ἐγώ γε
Χαίρεσκον μὲν ἰὼν εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα,
Ἠδ' ὁπότ' ἂψ ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανόθεν προτραποίμην.
Εἰ δέ μοι οὐ τίσουσι βοῶν ἐπιεικέ' ἀμοιβήν,
Δύσομαι εἰς Ἀΐδαο, καὶ ἐν νεκύεσσι φαείνω.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,
Ἠέλι', ἦτοι μὲν σὺ μετ' ἀθανάτοισι φάεινε
Καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν·
Τῶν δέ κ' ἐγὼ τάχα νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ
Τυτθὰ βαλὼν κεάσαιμι μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
Ταῦτα δ' ἐγὼν ἤκουσα Καλυψοῦς ἠϋκόμοιο·
Ἡ δ' ἔφη Ἑρμείαο διακτόρου αὐτὴ ἀκοῦσαι.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θάλασσαν,
Νείκεον ἄλλοθεν ἄλλον ἐπισταδόν, οὐδέ τι μῆχος
Εὑρέμεναι δυνάμεσθα· βόες δ' ἀποτέθνασαν ἤδη.
Τοῖσιν δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοὶ τέραα προὔφαινον·

Spirabat deinde ventorum, niſi Eurúſque Notúſque.
Illi quamdiu quidem panem habebant, & vinum nigrum,
Tādiu à bobus abſtinebant, ſtudioſi nimirum vitæ tuēdæ.
Sed cùm iam è naui perierunt viatica omnia,
Certè prædam ſequebantur palantes neceſſitate
Piſces auéſque charas quodcunque in manus veniſſet,
Curuis hamis, affligebat verò ventrem fames.
Certè tum ego per inſulam receſſi, vt dijs
Supplicarem, ſi quis mihi viam monſtraret ad reditum,
Sed cùm iam per inſulam iens declinaſſem à ſociis,
Manibus lotis vbi defenſaculum erat à vento,
Supplicaui tum omnibus diis, qui cœlum inhabitant.
Hi ſanè dulcem ſomnum palpebris infuderunt.
Eurylochus autem ſociis mali author fuit conſilij,
Audite meos ſermones mala quamuis paſſi ſocij,
Omnes quidem inuiſæ mortes miſeris mortalibus.
Fame autem miſerrimum mori, & fatum aſſequi.
Sed agite Solis ex bobus abreptis optimis,
Sacra faciamus immortalibus qui cœlum latum inhabitant:
Quòd ſi in Ithacam peruenerimus patriam terram,
Statim ſoli ſupra-gradienti diues templum
Faciemus, illic ſanè ponemus ornamenta multa & pretioſa.
Quòd ſi iratus aliquo pacto ob boues erecta-cornua-habentes
Nauem volet perdere, ſuffragabunturq́; alij dij.
Malo ſemel ad fluctus hians vitam perdere,
Quàm diutius tabeſcere verſans in inſula deſerta.
Sic ait Eurylochus, collaudabant autem alij ſocij.
Statim autem Solis ex bobus abegerunt optimas
Cominus (non enim longè à naue nigro-roſtro
Paſcebantur nigræ pulchræ boues latis-frontibus)
Eas verò circumiuerunt, & vota fecerunt dijs.
Folijs decerptis teneris quercus alticomæ,
Non enim habebant hordeum album in bene tabulata naui.
Cæterùm poſtquā precati ſunt, mactarunt & excoriarunt,
Femoráque conſciderunt, atque adipe cooperuerunt
Duplicantes, & fruſtula carnium eis impoſuerunt,
Neque habebant vinum libare ſuper incenſa ſacra,
Sed aqua libantes aſſabant inteſtina omnia,
Cæterùm poſtquā femora incenſa ſunt, & viſcera comederūt
Minutatim fruſta cætera ſecuerunt, & verubus infixerunt.
Et tunc mihi palpebris excidit ſuauis ſomnus.
Feſtinaui autem ire ad nauem velocem & littus maris.
Sed quando iens fui prope nauem hinc & hinc impulſam,
Tum mihi nidoris obuenit dulcis flatus.
Lugens autem deos ad immortales clamaui,
Iupiter pater, atque alij beati dij immortales,
Profectò me magnum in detrimentum ſopiuiſtis ſæuo ſomno.
Ipſi verò ſocij magnum facinus patrarunt manentes.
Statim autem Soli ſupra-meanti nuncius venit
Lampetia lato-peplo, quòd ei boues interfecerunt ſocij.
Statim autem deos alloquutus eſt iratus corde.
Iupiter pater, atque alij beati dij immortales,
Vlciſcamini iam ſocios Laërtiadæ Vlyſſis,
Qui meos boues occiderunt ſuperbè, quibus ego
Gaudebam quidem cùm ibam in cœlum ſtelliferum,
Atque quando retrò ad terram è cœlo diuertebam.
Quòd ſi mihi non luent boum condignam compenſationem,
Deſcendam ad Plutonis domum, & inter mortuos lucebo.
Hunc excipiens alloquutus eſt nubicogus Iupiter,
Sol, certè quidem tu inter immortales luceto,
Et mortales homines ſuper fertilem terram.
Horum autem ſtatim nauem celerem candenti fulmine
Paululùm pulſatam incendam medio in nigro ponto.
Hæc ego audiui à Calypſo pulchricoma,
Hæc autem dicebat à Mercurio internuncio ſe audiuiſſe.
Cæterùm poſtquam ad nauem perueni atque mare,
Obiurgabam alium atque alium ordine, neque remedium
Inuenire potuimus, boues enim occiſi erant iam.
His continuò deinde dij prodigia oſtendebant.

Violatū præceptū ſuaſu Eurylochi.

Solis grex ab Vlyſſis ſociis violatur.

χ. [illegible]

Sol de iniuria ab ſocus Vlyſſis illata Ioui conqueritur.

χ. [illegible]

χ. ἐμεμύκει. Serpebant quidem pelles, carnes autem ab verubus immugiebant,
Aſſataq́; & crudæ, & vt boum fiebat vox.
Sex diebus quidem deinde mihi chari ſocij
χ. ἐλάσαντες. Conuiuabantur, Solis boues mactantes optimos.
Sed quando certè ſeptimum diem Iupiter induxit,
Tum verò ventus quidem ceſſauit turbine ſæuiens.
Nos autem ſtatim conſcendentes ferebamur in lato mari
Malo erecto, atque ad malum albis velis collocatis.
Sed quando iam inſulam deſeruimus, neque vſpiam aliqua
Apparebat terrarum, ſed cœlum atque mare,
Tum verò cæruleam nebulam ſtatuit Saturnius
Nauim ſupra cauam, obſcuratus pontus eſt ſub ipſa,
Tempeſtas ob Solis gregem violatum. Quæ currebat haud multum per tempus, ſtatim enim irruit.
Stridens Zephyrus ingenti cum turbine ſæuiens.
Mali autem rudentes rupit venti procella
Vtróſque, malus autem retrò cecidit, armamentáque omnia
In ſentinam deciderunt ipſe antẽ puppi. i. extima in naue
Percuſſit gubernatoris caput, oſſáque confregit
Omnia vno impetu, ipſe autem deſiliens ſimilis
Decidit à tabulatis, deſeruit autem oſſa animus generoſus.
Iupiter autem ſimul intonuit, & miecit fulmen naui,
Ipſa autem contorquebatur tota Iouis percuſſa fulmine,
Sulphure autem implebatur, ceciderunt autem ex naui ſocij.
Illi autem marinis cornicibus ſimiles circa nauem nigram
In fluctibus ferebantur, deus autem abſtulit reditum.
Cæterùm ego per nauim incedebam donec latera
Soluebat vis tempeſtatis carina, quã inermẽ ferebat fluctus.
Euulſum a malũ fregit vſque ad fundũ, cæterum ſuper ipſo
Lorum reuinctum erat bouis è corio factum.
Hoc vtrunq; colligauit pariter carinam atque etiam malũ.
Sedens autem ſuper hæc ferebar perniciosis ventis.
Tum certè Zephyrus quidem ceſſauit turbine ſæuiens.
Superuenit autẽ Notus celeriter ferens dolores meo animo,
Vlyſſes denuò in Charybdin impellitur. Donec rurſus ad pernicioſam diuerterer Charybdim.
Tota nocte ferebar, ſimul autem ſole oriente
Veni ad Scyllæ ſcopulum, horrendámque Charybdim,
Hæc quidem abſorpſit maris ſalſam aquam.
Cæterùm ego ad altam caprificum altè leuatus
Huic implicitus tenebar, veluti veſpertilio, neq; vſpiã potui
Vel ſtabilire pedem firmiter, neque aſcendere.
Radices enim longè erant, diſtantes autem erant rami,
χ. εἶχον. Longinqui ingentéſque, obumbrabant autem Charybdim,
Indeſinenter autem hærebam, donec euomeret retrorſum
Malum, & carinam denuò, cupienti autem mihi aduenit
Tandem, quando autem ad prandium iudex è foro ſurgit
Iudicans lites multas litigantium virorum,
Tum tandem hæc ligna ex Charybdi apparebant.
Senſim ego deſuper pedes & manus demittebar.
In medium autem cum ſtrepitu cecidi circa oblonga ligna.
Sedens autem ſuper hæc remigaui manibus meis.
Scyllam autem non amplius, permiſit pater hominúmque deorúmque
Aſpicere, non enim effugere potuiſſem ſæuam mortem.
Vlyſſes ad Calypſo defertur. Hinc autem nouem diebus ferebar, decima autem me nocte
Inſulam in Ogygiam appulerunt dij, vbi Calypſo
Habitabat pulchricoma veneranda dea celebris
χ. ἐκόμει. Quæ me amauitque fouitque, quid tibi hæc dicam?
Iam enim ex parte enarraui in domo
Tibique & caſtæ vxori: moleſtum autem mihi eſt
Rurſus planè enarrata recenſere.

Εἷρπον μὲν ῥινοί, κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖς * ἐμεμύκει,
Ὀπταλέα τε καὶ ὠμά· βοῶν δ' ὣς γίνετο φωνή.
Ἑξῆμαρ μὲν ἔπειτα ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι
Δαίνυντ' Ἠελίοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας·
Ἀλλ' ὅτ' ἄρ' ἕβδομον ἦμαρ ἐπὶ Ζεὺς θῆκε Κρονίων,
Καὶ τότ' ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο λαίλαπι θύων,
Ἡμεῖς δ' αἶψ' ἀναβάντες ἐνήκαμεν εὐρέϊ πόντῳ,
Ἱστὸν στησάμενοι, ἀνά θ' ἱστία λεύκ' ἐρύσαντες.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἐλείπομεν, οὐδέ τις ἄλλη
Φαίνετο γαιάων, ἀλλ' οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα,
Δὴ τότε κυανέην νεφέλην ἔστησε Κρονίων
Νηὸς ὕπερ γλαφυρῆς, ἤχλυσε δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς.
Ἡ δ' ἔθει οὐ μάλα πολλὸν ἐπὶ χρόνον· αἶψα γὰρ ἦλθε
Κεκληγὼς Ζέφυρος μεγάλῃ σὺν λαίλαπι θύων.
Ἱστοῦ δὲ προτόνους ἔρρηξ' ἀνέμοιο θύελλα
Ἀμφοτέρους· ἱστὸς δ' ὀπίσω πέσεν, ὅπλα τε πάντα
Εἰς ἄντλον κατέχυνθ'. ὁ δ' ἄρα πρύμνῃ ἐνὶ νηῒ
Πλῆξε κυβερνήτεω κεφαλήν, σὺν δ' ὀστέ' ἄραξε
Πάντ' ἄμυδις κεφαλῆς· ὁ δ' ἄρ' ἀρνευτῆρι ἐοικὼς
Κάππεσ' ἀπ' ἰκριόφιν, λίπε δ' ὀστέα θυμὸς ἀγήνωρ.
Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντησε, καὶ ἔμβαλε νηῒ κεραυνόν.
Ἡ δ' ἐλελίχθη πᾶσα, Διὸς πληγεῖσα κεραυνῷ,
Ἐν δὲ θεείου πλῆτο· πέσον δ' ἐκ νηὸς ἑταῖροι.
Οἱ δὲ κορώνῃσιν ἴκελοι περὶ νῆα μέλαιναν
Κύμασιν ἐμφορέοντο· θεὸς δ' ἀποαίνυτο νόστον.
Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ νηὸς ἐφοίτων, ὄφρ' ἀπὸ τοίχους
Λῦσε κλύδων τρόπιος· τὴν δὲ ψιλὴν φέρε κῦμα.
Ἐκ δέ οἱ ἱστὸν ἄραξε ποτὶ τρόπιν· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
Ἐπίτονος βέβλητο, βοὸς ῥινοῖο τετευχώς.
Τῷ ῥ' ἄμφω συνέεργον, ὁμοῦ τρόπιν ἠδὲ καὶ ἱστόν.
Ἑζόμενος δ' ἐπὶ τοῖς, φερόμην ὀλοοῖς ἀνέμοισιν.
Ἔνθ' ἤτοι Ζέφυρος μὲν ἐπαύσατο λαίλαπι θύων.
Ἦλθε δ' ἐπὶ Νότος ὦκα, φέρων ἐμῷ ἄλγεα θυμῷ,
Ὄφρ' ἔτι τὴν ὀλοὴν ἀναμετρήσαιμι Χάρυβδιν.
Παννύχιος φερόμην, ἅμα δ' ἠελίῳ ἀνιόντι
Ἦλθον ἐπὶ Σκύλλης σκόπελον, δεινήν τε Χάρυβδιν.
Ἡ μὲν ἀνερρύβδησε θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ·
Αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ μακρὸν ἐρινεὸν ὑψόσ' ἀερθείς,
Τῷ προσφὺς ἐχόμην, ὡς νυκτερίς, οὐδέ πῃ εἶχον
Οὔτε στηρίξαι ποσὶν ἔμπεδον, οὔτ' ἐπιβῆναι.
Ῥίζαι γὰρ ἑκὰς * εἶχον, ἀπήωροι δ' ἔσαν ὄζοι,
Μακροί τε μεγάλοι τε, κατεσκίαον δὲ Χάρυβδιν.
Νωλεμέως δ' ἐχόμην, ὄφρ' ἐξεμέσειεν ὀπίσσω
Ἱστὸν καὶ τρόπιν αὖτις· ἐελδομένῳ δέ μοι ἦλθον
Ὄψ'· ἦμος δ' ἐπὶ δόρπον ἀνὴρ ἀγορῆθεν ἀνέστη,
Κρίνων νείκεα πολλὰ δικαζομένων αἰζηῶν,
Τῆμος δὴ τά γε δοῦρα Χαρύβδιος ἐξεφαάνθη.
Ἧκα δ' ἐγὼ καθύπερθε πόδας καὶ χεῖρε φέρεσθαι,
Μέσσῳ δ' ἐνδούπησα παρὲξ περιμήκεα δοῦρα,
Ἑζόμενος δ' ἐπὶ τοῖσι διήρεσα χερσὶν ἐμῇσι.
Σκύλλην δ' οὐκ εἴασε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Εἰσιδέειν· οὐ γάρ κεν ὑπέκφυγον αἰπὺν ὄλεθρον.
Ἔνθεν δ' ἐννῆμαρ φερόμην, δεκάτῃ δέ με νυκτὶ
Νῆσον ἐς Ὠγυγίην * πέλασαν θεοί, ἔνθα Καλυψὼ
Ναίει ἐϋπλόκαμος, δεινὴ θεὸς αὐδήεσσα.
Ἥ μ' ἐφίλει τ' ἐκόμει τε. τί τοι τάδε μυθολογεύω;
Ἤδη γάρ τοι χθιζὸς ἐμυθεόμην ἐνὶ οἴκῳ
Σοί τε καὶ ἰφθίμῃ ἀλόχῳ· ἐχθρὸν δέ μοί ἐστιν
Αὖτις ἀριζήλως εἰρημένα μυθολογεύειν.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ ν' ῥαψῳδία.

Ως ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
Κηληθμῷ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρα σκιόεντα.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε,
Ὦ Ὀδυσεῦ, ἐπεὶ ἵκευ ἐμὸν ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ
Ὑψερεφὲς, τῷ σ' οὔ τι παλιμπλαγχθέντα γ' ὀΐω
Ἂψ ἀπονοστήσειν, εἰ καὶ μάλα πολλὰ πέπονθας.
Ὑμέων δ' ἀνδρὶ ἑκάστῳ ἐφιέμενος τάδε εἴρω,
Ὅσσοι ἐνὶ μεγάροισι γερούσιον αἴθοπα οἶνον
Αἰεὶ πίνετ' ἐμοῖσιν, ἀκουάζεσθε δ' ἀοιδοῦ.
Εἵματα μὲν δὴ ξείνῳ ἐϋξέστῃ ἐνὶ χηλῷ
Κεῖται, καὶ χρυσὸς πολυδαίδαλος, ἄλλα τε πάντα
Δῶρ' ὅσα Φαιήκων βουληφόροι ἐνθάδ' ἔνεικαν.
Ἀλλ' ἄγε οἱ δῶμεν τρίποδα μέγαν * ἠδὲ λέβητα
Ἀνδρακάς. ἡμεῖς δ' αὖτε ἀγειρόμενοι κατὰ δῆμον
Τεισόμεθ'. ἀργαλέον γὰρ ἕνα προικὸς χαρίσασθαι.
Ὣς ἔφατ' Ἀλκίνοος, τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
Οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἶκόνδε ἕκαστος.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠὼς,
Νῆά δ' ἐπεσσεύοντο, φέρον δ' εὐήνορα χαλκόν.
Καὶ τὰ μὲν εὖ κατέθηχ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο,
Αὐτὸς ἰὼν διὰ νηὸς ὑπὸ ζυγὰ, μή τιν' ἑταίρων
Βλάπτοι ἐλαυνόντων, ὁπότε σπερχοίατ' ἐρετμοῖς.
Οἱ δ' εἰς Ἀλκινόοιο κίον, καὶ δαῖτ' ἀλέγυνον.
Τοῖσι δὲ βοῦν ἱέρευσ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο
Ζηνὶ κελαινεφέϊ Κρονίδῃ, ὃς πᾶσιν ἀνάσσει.
Μῆρα δὲ κήαντες δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα
Τερπόμενοι. μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδὸς
Δημόδοκος, λαοῖσι τετιμένος. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Πολλὰ πρὸς ἠέλιον κεφαλὴν τρέπε παμφανόωντα,
Δῦναι ἐπειγόμενος. δὴ γὰρ μενέαινε νέεσθαι.
Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ δόρποιο λιλαίεται, ᾧ τε πανῆμαρ
Νειὸν* ἀν' ἕλκητον βόε οἴνοπε πηκτὸν ἄροτρον,
Ἀσπασίως δ' ἄρα τῷ κατέδυ φάος ἠελίοιο,
Δόρπον ἐποίχεσθαι, βλάβεται δέ τε γούνατ' ἰόντι.
Ὣς Ὀδυσῆ' ἀσπαστὸν ἔδυ φάος ἠελίοιο.
Αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετηύδα,
Ἀλκινόῳ δὲ μάλιστα πιφαυσκόμενος φάτο μῦθον,
Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
Πέμπετέ με σπείσαντες ἀπήμονα, χαίρετε δ' αὐτοί.
Ἤδη γὰρ τετέλεσται ἅ μοι φίλος ἤθελε θυμὸς,
Πομπὴ καὶ φίλα δῶρα, τά μοι θεοὶ Οὐρανίωνες
Ὄλβια ποιήσειαν. ἀμύμονα δ' οἴκοι ἄκοιτιν
Νοστήσας εὕροιμι σὺν ἀρτεμέεσσι φίλοισιν.
Ὑμεῖς δ' αὖθι μένοντες ἐϋφραίνοιτε γυναῖκας
Κουριδίας καὶ τέκνα. θεοὶ δ' ἀρετὴν ὀπάσειαν
Παντοίην, καὶ μή τι κακὸν μεταδήμιον εἴη.
Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπῄνεον, ἠδ' ἐκέλευον
Πεμπέμεναι τὸν ξεῖνον, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπε.
Καὶ τότε κήρυκα προσέφη μένος Ἀλκινόοιο,
Ποντόνοε, κρητῆρα κερασσάμενος μέθυ νεῖμον
Πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον, ὄφρ' εὐξάμενοι Διὶ πατρὶ
Τὸν ξεῖνον πέμπωμεν ἑὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ὣς φάτο. Ποντόνοος δὲ μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα,
Νώμησεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπισταδόν. οἱ δὲ θεοῖσιν
Ἔσπεισαν μακάρεσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
Αὐτόθεν ἐξ ἑδρέων. ἀνὰ δ' ἵστατο δῖος Ὀδυσσεὺς,
Ἀρήτῃ δ' ἐν χειρὶ τίθει δέπας ἀμφικύπελλον,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Χαῖρέ μοι ὦ βασίλεια διαμπερὲς, εἰς ὅ κε γῆρας
Ἔλθῃ καὶ θάνατος, τά τ' ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται.
Αὐτὰρ ἐγὼ νέομαι. σὺ δὲ τέρπεο τῷδ' ἐνὶ οἴκῳ,

ODYSSEÆ HOMERI, XIII. COMPOSITIO.

SIC dixit, hi autem omnes taciti facti ſunt ſilentio,
Oblectatione autem tenebantur per domos vmbroſas.
Huic autem viciſſim Alcinous reſpondit dixitq;
O Vlyſſes quoniam veniſti meam ad bene aratam domum Alcinous Vlyſſem ceſalloqui & Phæa-cur.
Altam, ideò te non rurſus-vagatum puto
Retrò rediturum, & ſi valdè multa tuliſti.
Veſtrum autem viro vnicuique iubens hæc dico.
Quicunque in atriis honoratum, nigrum vinum
Semper bibitis, auditis autem cantorem:
Veſtes quidem hoſpiti pulchra in arca
Iacent, & aurum multa arte elaboratum, aliáque omnia
Dona, quæcunque Phæacum ſenatores huc attulerunt.
Sed agè ei demus tripodem magnum, & lebetem.
Virtum, nos autem rurſus congregati in populo, χ' ἰλ.
Remunerabimur, difficile enim vnum largitionem præbere.
Sic dixit Alcinous, his autem placuit ſermo,
Illi quidem dormituri euntes iuerunt domum vnuſquiſque.
Quando autem matutina apparuit roſeis digitis aurora,
Ad nauem properabant, ferebántque prævalidum æs,
Et hæc quidem bene depoſuit ſacra vis Alcinoi.
Ipſe iens per nauem ſub tranſtris, ne aliquem ſociorum
Læderet impellentium quando incumberent remis.
Hi autem ad Alcinoi ædes iuerunt & conuiuium curauerũt.
Atq; inter hos bouem mactauit ſacra poteſtas Alcinoi
Ioui nymboſo Saturnio, qui omnibus imperat.
Crura autem aſſantes, epulabantur glorioſum conuiuium
Oblectantes ſeſe, inter ipſos autem canebat diuinus cantor
Demodocus populis honoratus: at Vlyſſes Demodo-cus cãtor.
Sæpè ad Solem caput vertebat omnia-illuſtrantem.
Ire properans ad nauem, iam enim cupiebat reuerti.
Sicut autem cùm vir cœnam concupiſcit, cui diem totum
Per nouale verterunt boues nigri fixum aratrum,
Expectatò autem huic occidit lumen Solis ἠελίοιο ἕλκη-τον.
Cœnam vt ineat, affliguntur autem genua eunti:
Sic Vlyſſi amicum occidit lumen Solis.
Statim autem Phæacibus ſtudioſis remorum loquutus eſt,
Alcinoo autem maximè illum compellans dixit ſermonem,
Alcinoë rex omnium princeps populorum,
Mittite me, vbi ſacrificaueritis illæſum, gaudete autem ipſi. Digreſſus Vlyſſes ab Alcinoo.
Iam enim perfecta ſunt, quæ mihi charus volebat animus,
Deductio & chara dona, quæ mihi dei cœleſtes
Fortunata facient integram autem domi vxorem
Redux inueniam cum incolumibus amicis.
Vos autem hic manentes oblectetis vxores,
Charas & filios, dei autem virtutem dent
Omnem, & ne quid malum publicum ſit.
Sic dixit, illi autem omnes collaudabant, & iubebant
Mitti hoſpitem, quòd ritè & vt par erat locutus eſſet,
Et tunc præconem alloquuta eſt virtus Alcinoi
Pontonoë cratere impleto merum diſtribue
Omnibus in domo, vt precati Iouem patrem
Hunc hoſpitem mittamus ſuam in patriam terram.
Sic dixit, Pontonous autem mellitum vinum miſcuit,
Diſtribuit autem omnibus ſcienter, hi autem Dijs
Libarunt beatis, qui cœlum latum inhabitant.
Illinc ex ſedibus, ſurrexit autem diuinus Vlyſſes.
Aretæ autem in manibus poſuit poculum rotundum,
Et ipſam compellando verba velocia dicebat,
Gaude mihi ô regina ſemper donec ſenectus
Veniat & mors quæ, hominibus accidant.
At ego proficiſcor, tu autem delectare hac in domo,

Filiiſque & populis, & Alcinoo regi.
Sic dicens per viam iuit diuinus Vlyſſes,
Huic autem ſimul præconem præmiſit virtus Alcinoi
Præcedere ad nauem velocem, & littus maris.
Arete autem illi famulas ſimul miſit mulieres:
Hanc quidem chlamydem habentem puram & tunicam,
γρ. ἔπεμπε.
Alteram autem arcam pictam ſimul miſit portare.
Altera autem panémque ferebat & vinum rubrum.
At poſtquam ad nauem peruenerunt & mare,
Statim hæc in naui concaua comites læti
Accepta depoſuerunt potum & cibum omnem.
Sed Vlyſſi ſtrauerunt culcitramq́, linteumq́,
γρ. εὕδοι.
Nauis in ſubſellis concauæ, vt molliter cubaret
γρ. ἐβήσατο.
In puppi: ingreſſus autem & ipſe eſt & recubuit
γρ. ἕκαστοι.
Silentio, illi autem ſederunt in tranſtris ſinguli
Ordine, funem autem ſoluerunt à pertuſo lapide,
Vnáque hi incumbentes iactabant mare remo.
Vlyſſes dormiens reducitur à Phæacenſibus.
Et huic ſuauis ſomnus in palpebris incidit
Inexcitabilis, iucundiſſimus morti proximè ſimilis.
Illa autem ſicut in campo quadriuges maſculi equi
Omnes ſimul incitati à verberibus ſcuticæ
Altè eleuati celeriter emetiuntur viam:
Comparatio.
Sic quidem huius puppis tollebatur, vnda autem ponè
Nigra magna ruebat perſonantis maris.
Et valdè tutè currebat firmiter, neque accipiter
Circus accipitris genus.
Circus ſecutus fuiſſet citiſſimus volucrum.
Sic illa celeriter currens maris vndas incidebat,
Virum ferens dijs æquas curas habentem.
Qui antea quidem multos paſſus eſt dolores ſuo in animo,
Virorúmque bella, moleſtasq́; vndas penetrans:
Iam tunc ſecurè dormiebat oblitus eorũ quæ paſſus fuerat.
Quando autem ſtella extitit ſe lucidiſſima, quæ maximè
Venit nuncians lumen Auroræ manè genitæ,
Tum iam inſulæ appropinquabat mare permeans nauis.
Phorcynis portus deſcriptio.
Phorcynis autem quidam eſt portus marini ſenis
In agro Ithacæ, duo autem protecta in ipſo
Latera abrupta in portum vergentia.
Hæc autem ventorum defendunt ſtridentium magnum fluctum
Extrà, intus autem ſine vinculo manent
Naues bene tabulatæ, cum portus ſpatium intrauerint.
At in vertice portus paſſis ramis oliua.
Propè autem ipſam antrum amœnum obſcurum
Sacrum Nympharum, quæ Naiades vocantur.
Intus autem cratereſque & amphoræ erant
Lapideæ, ibi verò præterea ſuſurrant apes.
Intus tela lapidea prælonga, illicque Nymphæ
Lintea texunt cærulea mirabile viſu.
γρ. ἀενάοντα.
Intus autem aquæ perpetuæ, duæ autem ei ianuæ ſunt,
Hæ quidem ad Boream permeabiles hominibus.
Illæ autem rurſus ad Notum ſunt ſacræ dijs, neque illac
Viri intrant, ſed immortalium via eſt.
Vlyſſes adducitur Ithacã dormiens.
Huc illi contendebãt cum primum viderãt locum, hac quidẽ poſtea
In terram eiecta quantum eſt medium totius
Concitata, talium enim impellebatur manibus remigum.
γρ. τοίων.
Hi autem ex naui egreſſi commodis tranſtris in terram,
Primum Vlyſſem concaua ex naue ſuſtulerunt
Ipſo cumq́, linteo, & culcitra ſplendida,
Atque in arena depoſuerunt captum ſomno.
Res autem extulerunt quas Phæaces illuſtres
Dederant domum eunti propter magnanimam Mineruam,
Et hæc quidem igitur apud radicem oliuæ cumulata poſuerunt
Extra viam, ne aliquis viatorum hominum
Antequam Vlyſſes expergiſceretur, offendens violaret.
Ipſi autem rurſus domum retrò iuerunt, neque Neptunus
Neptunus indignatur Vlyſſem reſtitutum eſſe patriæ.
Oblitus eſt minarum, quas diuino Vlyſſi
Prius promiſerat, Iouis autem rogauit ſententiam,
Iupiter pater, non amplius in immortalibus Dijs
Honoratus ero, cum me homines non honorant,
Phæaces, qui tamen meo orti ſunt genere.

Παισί τε καὶ λαοῖσι καὶ Ἀλκινόῳ βασιλῆϊ.
Ὣς εἰπὼν ὑπὲρ οὐδὸν ἐβήσετο δῖος Ὀδυσσεύς·
Τῷ δ' ἅμα κήρυκα προΐει μένος Ἀλκινόοιο,
Ἡγεῖσθαι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης.
Ἀρήτη δ' ἄρα οἱ δμῳὰς ἅμ' ἔπεμπε γυναῖκας,
Τὴν μὲν, φᾶρος ἔχουσαν ἐϋπλυνὲς ἠδὲ χιτῶνα,
Τὴν δ' ἑτέρην, χηλὸν πυκινὴν ἅμ' * ἔπεμπε κομίζειν·
Ἡ δ' ἄλλη σῖτόν τ' ἔφερε καὶ οἶνον ἐρυθρόν.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θάλασσαν,
Αἶψα τά γ' ἐν νηῒ γλαφυρῇ πομπῆες ἀγαυοὶ
Δεξάμενοι κατέθεντο, πόσιν καὶ βρῶσιν ἅπασαν.
Κὰδ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ στόρεσαν ῥῆγός τε λίνον τε
Νηὸς ἐπ' ἰκριόφιν γλαφυρῆς (ἵνα νήγρετον * εὕδοι)
Πρυμνῆς· ἂν δὲ καὶ αὐτὸς * ἐβήσετο, καὶ κατέλεκτο
Σιγῇ· τοὶ δὲ καθῖζον ἐπὶ κληῗσιν * ἕκαστος
Κόσμῳ, πεῖσμα δ' ἔλυσαν ἀπὸ τρητοῖο λίθοιο.
Εὖθ' οἱ ἀνακλινθέντες ἀνερρίπτουν ἅλα πηδῷ·
Καὶ τῷ νήδυμος ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτε,
Νήγρετος, ἥδιστος, θανάτῳ ἄγχιστα ἐοικώς.
Ἡ δ' ὥστ' ἐν πεδίῳ τετράοροι ἄρσενες ἵπποι,
Πάντες ἅμ' ὁρμηθέντες ὑπὸ πληγῇσιν ἱμάσθλης,
Ὑψόσ' ἀειρόμενοι, ῥίμφα πρήσσουσι κέλευθον·
Ὣς ἄρα τῆς πρύμνη μὲν ἀείρετο, κῦμα δ' ὄπισθε
Πορφύρεον μέγα θῦε πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.
Ἡ δὲ μάλ' ἀσφαλέως θέεν ἔμπεδον. οὐδέ κεν ἴρηξ
Κίρκος ὁμαρτήσειεν, ἐλαφρότατος πετεηνῶν.
Ὣς ἡ ῥίμφα θέουσα θαλάσσης κύματ' ἔταμνεν,
Ἄνδρα φέρουσα θεοῖς ἐναλίγκια μήδε' ἔχοντα.
Ὃς πρὶν μὲν μάλα πολλὰ πάθ' ἄλγεα ὃν κατὰ θυμὸν,
Ἀνδρῶν τε πτολέμους, ἀλεγεινά τε κύματα πείρων·
Δὴ τότε γ' ἀτρέμας εὗδε, λελασμένος ὅσσ' ἐπεπόνθει.
Εὖτ' ἀστὴρ ὑπερέσχε φαάντατος, ὅστε μάλιστα
Ἔρχεται ἀγγέλλων φάος Ἠοῦς ἠριγενείης·
Τῆμος δὴ νήσῳ προσεπίλνατο ποντοπόρος νηῦς.
Φόρκυνος δέ τίς ἐστι λιμὴν ἁλίοιο γέροντος
Ἐν δήμῳ Ἰθάκης· δύο δὲ προβλῆτες ἐν αὐτῷ
Ἀκταὶ ἀπορρῶγες, λιμένος ποτιπεπτηυῖαι,
Αἵ τ' ἀνέμων σκεπόωσι δυσαήων μέγα κῦμα
Ἔκτοθεν· ἔντοσθεν δὲ τ' ἄνευ δεσμοῖο μένουσι
Νῆες ἐΰσσελμοι, ὅταν ὅρμου μέτρον ἵκωνται.
Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανύφυλλος ἐλαίη·
Ἀγχόθι δ' αὐτῆς, ἄντρον ἐπήρατον, ἠεροειδὲς,
Ἱρὸν Νυμφάων αἳ Νηϊάδες καλέονται.
Ἐν δὲ κρητῆρές τε καὶ ἀμφιφορῆες ἔασιν
Λάϊνοι· ἔνθα δ' ἔπειτα τιθαιβώσσουσι μέλισσαι.
Ἐν δ' ἱστοὶ λίθεοι περιμήκεες, ἔνθα τε Νύμφαι
Φάρε' ὑφαίνουσιν ἁλιπόρφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι.
Ἐν δ' ὕδατ' * ἀενάοντα· δύω δέ τέ οἱ θύραι εἰσίν·
Αἱ μὲν πρὸς βορέαο καταιβαταὶ ἀνθρώποισιν,
Αἱ δ' αὖ πρὸς νότου εἰσὶ θεώτεραι, οὐδέ τι κείνῃ
Ἄνδρες ἐσέρχονται, ἀλλ' ἀθανάτων ὁδός ἐστιν.
Ἔνθ' οἵ γ' εἰσέλασαν πρὶν εἰδότες. ἡ μὲν ἔπειτα
Ἠπείρῳ ἐπέκελσεν ὅσον τ' ἐπὶ ἥμισυ πάσης,
Σπερχομένη· * τοίων γὰρ ἐπείγετο χέρσ' ἐρετάων.
Οἱ δ' ἐκ νηὸς βάντες ἐϋζύγου ἤπειρόνδε,
Πρῶτον Ὀδυσσῆα γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἄειραν
Αὐτῷ σύν τε λίνῳ καὶ ῥήγεϊ σιγαλόεντι,
Κὰδ δ' ἄρ' ἐπὶ ψαμάθῳ ἔθεσαν δεδμημένον ὕπνῳ.
Ἐκ δὲ κτήματ' ἄειραν ἅ οἱ Φαίηκες ἀγαυοὶ
Ὤπασαν οἴκαδ' ἰόντι, διὰ μεγάθυμον Ἀθήνην.
Καὶ τὰ μὲν οὖν παρὰ πυθμέν' ἐλαίης ἀθρόα θῆκαν
Ἐκτὸς ὁδοῦ, μή πού τις ὁδιτάων ἀνθρώπων,
Πρίν γ' Ὀδυσῆ' ἔγρεσθαι, ἐπελθὼν δηλήσαιτο.
Αὐτοὶ δ' αὖτ' οἶκόνδε πάλιν κίον. οὐδ' ἐνοσίχθων
Λήθετ' ἀπειλάων τὰς ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ
Πρῶτον ἐπηπείλησε. Διὸς δ' ἐξείρετο βουλήν,
Ζεῦ πάτερ, οὐκέτ' ἔγωγε μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι
Τιμήεις ἔσομαι, ὅτε με βροτοὶ οὔ τι τίουσι
Φαίηκες, τοί πέρ τοι ἐμῆς ἔξεισι γενέθλης·

Καὶ γὰρ νῦν Ὀδυσῆα φάμην κακὰ πολλὰ παθόντα
Οἴκαδ᾽ ἐλεύσεσθαι· νόστον δέ οἱ οὔποτ᾽ * ἀπηύρων
Πάγχυ, ἐπεὶ σὺ πρῶτον ὑπέσχεο καὶ κατένευσας.
Οἱ δ᾽ εὕδοντ᾽ ἐν νηῒ θοῇ ἐπὶ πόντον ἄγοντες
Κάτθεσαν εἰν Ἰθάκῃ, ἔδοσαν δέ οἱ ἄσπετα δῶρα,
Χαλκόν τε χρυσόν τε ἅλις, ἐσθῆτά θ᾽ ὑφαντήν,
Πόλλ᾽, ὅσ᾽ ἂν οὐδέποτε Τροίης ἐξήρατ᾽ Ὀδυσσεὺς,
Εἴπερ ἀπήμων ἦλθε λαχὼν ἀπὸ ληΐδος αἶσαν.
Τὸν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,
Ὢ πόποι Ἐννοσίγαι᾽ εὐρυσθενὲς, οἷον ἔειπες;
Οὔτι σ᾽ ἀτιμάζουσι θεοί· χαλεπὸν δέ κεν εἴη
Πρεσβύτατον καὶ ἄριστον ἀτιμίῃσιν ἰάλλειν.
Ἀνδρῶν δ᾽ εἴ πέρ τίς σε βίῃ καὶ κάρτεϊ εἴκων
Οὔτι τίει, σοὶ δ᾽ ἔστι καὶ ἐξοπίσω τίσις αἰεί.
Ἔρξον ὅπως ἐθέλεις, καί τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ.
Τὸν δ᾽ ἠμείβετ᾽ ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Αἶψά κ᾽ ἐγὼν ἔρξαιμι κελαινεφὲς ὡς ἀγορεύεις.
Ἀλλὰ σὸν αἰεὶ θυμὸν ὀπίζομαι ἠδ᾽ ἀλεείνω.
Νῦν αὖ Φαιήκων ἐθέλω περικαλλέα νῆα
Ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ
Ῥαῖσαι, ἵν᾽ ἤδη σχῶνται, ἀπολλήξωσι δὲ πομπῆς
Ἀνθρώπων· μέγα δέ σφιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψαι.
Τὸν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,
Ὦ πέπον, ὡς μὲν ἐμῷ θυμῷ δοκεῖ εἶναι ἄριστα,
Ὁππότε κεν δὴ πάντες ἐλαυνομένην προΐδωνται
Λαοὶ ἀπὸ πτόλιος, θεῖναι λίθον ἐγγύθι γαίης
Νηῒ θοῇ ἴκελον, (ἵνα θαυμάζωσιν ἅπαντες
Ἄνθρωποι) μέγα δέ σφιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψαι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ᾽ ἄκουσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Βῆ ῥ᾽ ἴμεν ἐς Σχερίην, ὅθι Φαίηκες γεγάασιν,
Ἔνθ᾽ ἔμεν᾽· ἡ δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθε ποντοπόρος νηῦς
Ῥίμφα διωκομένη· τῆς δὲ σχεδὸν ἦλθ᾽ Ἐνοσίχθων,
Ὅς μιν λᾶαν ἔθηκε, καὶ ἐρρίζωσεν ἔνερθε,
Χειρὶ καταπρηνεῖ ἐλάσας· ὁ δὲ νόσφι βεβήκει.
Οἱ δὲ πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ᾽ ἀγόρευον
Φαίηκες δολιχήρετμοι ναυσίκλυτοι ἄνδρες·
Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον,
Ὤ μοι, τίς δὴ νῆα θοὴν ἐπέδησ᾽ ἐνὶ πόντῳ
Οἴκαδ᾽ ἐλαυνομένην; καὶ δὴ προὐφαίνετο πᾶσα.
Ὣς ἄρα τις εἴπεσκε· τὰ δ᾽ οὐκ ἴσαν ὡς ἐτέτυκτο.
Τοῖσιν δ᾽ Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,
Ὢ πόποι, ἦ μάλα δή με παλαίφατα θέσφαθ᾽ ἱκάνει
Πατρὸς ἐμοῦ, ὃς ἔφασκε Ποσειδάων᾽ ἀγάσασθαι
Ἡμῖν, οὕνεκα πομποὶ ἀπήμονές εἰμεν ἁπάντων.
Φῆ ποτε Φαιήκων ἀνδρῶν περικαλλέα νῆα
Ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ
Ῥαισέμεναι, μέγα δ᾽ ἡμῖν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψειν.
Ὣς ἀγόρευ᾽ ὁ γέρων· τὰ δὲ δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
Ἀλλ᾽ ἄγεθ᾽, ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω, πειθώμεθα πάντες.
Πομπῆς μὲν παύσασθε βροτῶν, ὅτε κέν τις ἵκηται
Ἡμέτερον προτὶ ἄστυ· Ποσειδάωνι δὲ ταύρους
Δώδεκα κεκριμένους ἱερεύσομεν, αἴ κ᾽ ἐλεήσῃ,
Μηδ᾽ ἡμῖν περιμῆκες ὄρος πόλει ἀμφικαλύψῃ.
Ὣς ἔφαθ᾽· οἱ δ᾽ ἔδδεισαν, ἑτοιμάσαντο δὲ ταύρους.
Ὣς οἱ μέν ῥ᾽ εὔχοντο Ποσειδάωνι ἄνακτι
Δήμου Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Ἑσταότες περὶ βωμόν. ὁ δ᾽ ἔγρετο δῖος Ὀδυσσεὺς,
Εὕδων ἐν γαίῃ πατρωΐῃ, οὐδέ μιν ἔγνω
Ἤδη δὴν ἀπεών· περὶ γὰρ θεὸς ἠέρα χεῦε
Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διὸς, ὄφρα μιν αὐτὸν
Ἄγνωστον τεύξειεν, ἕκαστά τε μυθήσαιτο.
Μή μιν πρὶν ἄλοχος γνοίη, ἀστοί τε φίλοι τε,
Πρὶν πᾶσαν μνηστῆρας ὑπερβασίην ἀποτῖσαι.
Τοὔνεκ᾽ ἄρ᾽ ἀλλοειδέα φαινέσκετο πάντα ἄνακτι,
Ἀτραπιτοί τε διηνεκέες τε λιμένες πάνορμοι,
Πέτραι τ᾽ ἠλίβατοι, καὶ δένδρεα τηλεθόωντα.
Στῆ δ᾽ ἄρ᾽ ἀναΐξας, καί ῥ᾽ εἴσιδε πατρίδα γαῖαν·
Ὤμωξέν τ᾽ ἄρ᾽ ἔπειτα, καὶ ὣ πεπλήγετο μηρὼ
Χερσὶ καταπρηνέσσ᾽, ὀλοφυρόμενος δ᾽ ἔπος ηὔδα,

Etenim nunc Vlyſſem dicebam mala multa paſſum
Domum iturum, reditum autem illi nunquam eripui
Omnino, quoniam tu primum promiſiſti, & annuiſt.
Hi autem dormientem in naui veloci in pontum ducentes
Depoſuerunt in Ithaca, dederunt autem ei ingentia dona
Æsq; aurumq; multum, veſtemq; textam,
Multa, quot nunquam Troia extuliſſet Vlyſſes,
Si incolumis veniſſet nactus de præda portionem.
Huic autem reſpondens affatus eſt imbrifer Iupiter,
O Dij, Neptune late-potens quale dixiſti?
Non te deſpiciunt Dij, difficile autem eſſet
Antiquiſſimum & optimum ignominys proſequi.
Virorum autem ſi quis te vi & robore cedens
Non colit, tibi autem eſt, & poſthac vltio ſemper.
Fac vt vis, & tibi iucundum eſt animo.
Huic autem reſpondit poſtea Neptunus quaſſator-terræ,
Statim & ego faciam, ater-nubibus ſicut dicis,
Sed tuum ſemper animum obſeruo, & vereor.
Nunc autem Phæacum volo perpulchram nauem
Ex comitatu redeuntem in nigro ponto
Perdere, vt iam abſtineant, deſiſtantq; à comitatu
Hominum, magnum autem ipſis montem vrbi imponere.
Huic autem reſpondens affatus eſt imbrifer Iupiter,
O Dij ſic quidem meo animo videtur eſſe optimè,
Cùm iam omnis incitatam intuetur
Multitudo ab vrbe, facere lapidem propè terram
Naui veloci ſimilem, vt admirentur omnes
Homines, magnum autem ipſis montem vrbi imponere.
At poſtquam hoc audiuit Neptunus quaſſator-terræ,
Ingreſſus eſt iter in Scheriam, vbi Phæaces orti ſunt,
Illic vt eſſet, & valdè propè venit nauigatrix nauis
Celeriter impulſa, hanc autem propè venit Neptunus,
Qui ipſam lapidem fecit, & radicauit infernè,
Manu prona impulſam, hic autem receſſit,
Hi autem inter ſe verba velocia loquebantur,
Phæaces longorum remorum nauibus incly ti viri.
Sic autem quis dixit intuens in propinquum alium,
Heu quis iam nauem velocem ligauit in ponto
Domum incitatam? & iam extabat tota.
Sic igitur quis dixit, hæc autem non intelligebant, quomodo facta eſſent.
His Alcinous concionatus eſt, & affatus,
O amici, certè valdè me antiqua vaticinia aſſequuntur
Patris mei, qui dixit Neptunum iratum fore
Nobis, quoniam comites innocui ſumus omnium.
Dixit aliquando Phæacum virorum perpulchram nauem
Ex comitatu redeuntem in nigro ponto
Se perditurum, magnum autem montem vrbi impoſiturum.
Sic dixit ſenex, hæc autem iam nunc omnia finiuntur,
Sed agè ſicut ego dicam parete omnes.
Comitatū quidem relinquite hominum, cùm aliquis veniet
Noſtram ad ciuitatem: Neptuno autem tauros
Duodecim electos ſacrificemus, ſi miſereatur,
Neque nobis ingentem montem vrbi impoſuerit.
Sic dixit, hi autem metuerunt, parauerunt autem tauros.
Sic hi quidem ſupplicabant Neptuno regi
Populi Phæacum duces & curatores
Stantes circum altare, excitatus eſt autem diuinus Vlyſſes.
Recubans in terra patria, neque ipſam cognouit
Iam diu remotus, circum enim Dea nubem fudit
Pallas Minerua filia Iouis, vt illum ipſum
Ignotum faceret, ſingulaq; profaretur.
Vt non ipſum antè vxor cognoſceret, ciuéſque, amiciq;,
Quam omnem procis intemperiem rependeret.
Propterea variata videbantur omnia regi.
Viæq; perpetuæ, portúſque contecti.
Petræq; altæ, & arbores vireſcentes.
Stetit autem igitur-ſurgens, & inſpexit patriam terram,
Fleuitq; poſtea, & ſua percuſſit femora,
Manibus deuectis, lugens autem locutus eſt,

Phæacum nauis in ſaxum conuertitur.

Vlyſſes nō cognoſcit ſe in patriam veniſſe; neq; à ſuis cognoſcitur.

O ego quorum rurſus hominum in terram venio?
Nunquid iniurioſiq́, & crudeles, neque iuſti?
An hoſpitales, & ipſis mens eſt ſancta?
Quò iam res multas porto has, quò autem & ipſe
Erro? utinam manſiſſem apud Phæaces
Illic, ego autem ad alium magnanimorum regum
γρ. ἔλε με φιλεῖν. *Perueniſſem, qui me dilexiſſet, & comites dediſſet ad reuertendum*
Nunc.a. nuſquam ponere iſta ſcio, neque tamẽ illic
Relinquam, ne quando mihi præda alijs fiant.
O Dij, non enim omnia intelligentes, neque iuſti
Erant Phæacum duces & curatores.
Qui me in aliam terram abduxerunt, certè me dicebant
Se ducturos in Ithacam conſpicuam, neque perfecerunt.
Iupiter ipſos vlciſcatur deprecabilis, qui & alios
Homines inſpicit, & plectit, quicunque peccant.
Sed agè iam res numerem, & videam
Ecquid mihi ſurreptũ diſceſſerint concaua in naui ferentes.
Sic dicens tripodas perpulchros & lebetes
Numerabat, & aurum, textáſque veſtes pulchras,
Horum quidem nihil deſiderabat, hic autem lugebat patriã terram
Perreptans ad littus perſonantis maris
Minerua Vlyſſi apparet. *Multùm deplorando, propè autem eum venit Minerua*
Viro corpore ſimilis iuueni paſtori ouium
Permollis, qualéſque regum filij ſunt.
Duplicem circa humerum habens pulchram veſtem:
Pedibus.a. ſub teneris calceos habebat, manu autẽ iaculum.
γρ. χερσί. γρ. ἀκόντιον. *Hanc autem Vlyſſes lætatus eſt conſpicatus, & obuius venit*
Et ipſam compellans verba velocia locutus eſt,
O amice, poſtquam te primùm inuenio hoc in loco
Salue, & non mihi malo animo occurreris.
Sed ſerua tum hæc ſerua etiam me: tibi enim ego
Supplico tanquam Deo, & ad tua chara genua accedo.
Et mihi hoc dic verum vt certè ſciam,
Quæ terra? quis populus? qui viri inſunt?
γρ. ἐγγεγάασιν. *Num qua inſularum amœna? an aliquod littus*
Iacet ad mare vergens fertilis terræ?
Hunc autem contrà affata eſt dea cæſia oculis Minerua
Stultus es ô hoſpes, aut longè veniſti,
Quoniam hanc terram interrogas, neque enim valdè
Sic ignobilis eſt, norunt autem valdè multi,
Et quidem quicunque habitant ad auroram, Soléinque,
Et quicunque ponè ad noctem obſcuram.
Certè quidem aſpera, & non equitabilis eſt.
De Ithacenſis terræ natura. *Neque valdè ſterilis, at neque lata eſt*
γρ. ὄμβρος μάλ'. γρ. ἐν δέ. *Ineſt ſi quidem ei triticum multum, multúmque vinum*
Adeſt, ſemper autem pluuia habet illam vireſcénſque ros:
Paſcendis capris commoda & bubus: eſt quidem ſylua
Omnigena, bene autem irrigationes perpetuæ adſunt,
Itaque hoſpes Ithacæ, & in Troiam nomen peruenerit,
Quàm longè dicunt Achaide eſſe à terra.
Sic dixit, lætatus eſt autem patiens diuinus Vlyſſes.
Gaudens ſua terra patria, ſicut ei dixit
Pallas Minerua filia Iouis Ægiochi.
Et ipſam appellans velocia verba dixit.
Diſſimulans ſe eſſe Vlyſſem, fingit cauſam aduentus. *Neque hic vera dixit, iterum autem cœpit ſermonem,*
Semper in præcordiis mentem per aſtutum mouens.
Audiebam de Ithaca & in Creta lata
Longè ſupra pontum, nunc autem veni, & ipſe
Rebus cum his, vbi verò reliqui etiam filijs totidem,
Fugio, quoniam dilectum filium interfeci Idomenei,
Orſilochum pedibus velocem, qui in Creta lata
Viros artifices vincebat velocibus pedibus.
Quoniam me priuare præda volebat omni
Troiana, cuius gratia ego paſſus ſum dolores animo,
Virorúmque bella triſtéſque vndas penetrans,
Quoniam non ſuo patri gratificans ſeruiebam
Agro in Troianorum, ſed alijs imperabam ſociis.
Hunc quidem ego diſcedentem percuſſi ærea lancea
Rure, propè viam inſidiatus cum ſocio.

Ὤ μοι ἐγὼ, τέων αὖτε βροτῶν ἐς γαῖαν ἱκάνω;
Ἦ ῥ' οἵ γ' ὑβρισταί τε καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι,
Ἠὲ φιλόξεινοι, καί σφιν νόος ἐστὶ θεουδής;
Πῇ δὴ χρήματα πολλὰ φέρω τάδε; πῇ δὲ καὶ αὐτὸς
Πλάζομαι; αἴθ' ὄφελον μεῖναι παρὰ Φαιήκεσσιν
Αὐτοῦ· ἐγὼ δέ κεν ἄλλον ὑπερμενέων βασιλήων
Ἐξικόμην, ὅς* κέν μ' ἐφίλει καὶ ἔπεμπε νέεσθαι.
Νῦν δ' οὔτ' ἄρ πῃ θέσθαι ἐπίσταμαι, οὐδὲ μὲν αὐτοῦ
Καλλείψω, μή πώς μοι ἕλωρ ἄλλοισι γένηται.
Ὢ πόποι, οὐκ ἄρα πάντα νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι
Ἦσαν Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Οἵ μ' εἰς ἄλλην γαῖαν ἀπήγαγον, ἦ τέ μ' ἔφαντο
Ἄξειν εἰς Ἰθάκην εὐδείελον, οὐδ' ἐτέλεσσαν.
Ζεύς σφεας τίσαιτο ἱκετήσιος, ὅς τε καὶ ἄλλους
Ἀνθρώπους ἐφορᾷ, καὶ τίνυται ὅς τις ἁμάρτῃ.
Ἀλλ' ἄγε δὴ τὰ χρήματ' ἀριθμήσω καὶ ἴδωμαι,
Μή τί μοι οἴχωνται κοίλης ἐπὶ νηὸς ἄγοντες.
Ὣς εἰπὼν τρίποδας περικαλλέας ἠδὲ λέβητας
Ἠρίθμει, καὶ χρυσὸν, ὑφαντά τε εἵματα καλά.
Τῶν μὲν ἄρ' οὔ τι πόθει· ὁ δ' ὀδύρετο πατρίδα γαῖαν,
Ἑρπύζων παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
Πόλλ' ὀλοφυρόμενος. σχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
Ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα νέῳ ἐπιβώτορι μήλων,
Παναπάλῳ, οἷοί τε ἀνάκτων παῖδες ἔασι·
Δίπτυχον ἀμφ' ὤμοισιν ἔχουσ' εὐεργέα λώπην.
Ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσι πέδιλ' ἔχε,* χερσὶ δ' ἄκοντα.
Τὴν δ' Ὀδυσεὺς γήθησεν ἰδὼν, καὶ * ἐναντίος ἦλθε,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ὦ φίλ', ἐπεί σε πρῶτα κιχάνω τῷδ' ἐνὶ χώρῳ,
Χαῖρέ τε, καὶ μή μοί τι κακῷ νόῳ ἀντιβολήσαις·
Ἀλλὰ σάω μὲν ταῦτα, σάω δ' ἐμέ· σοὶ γὰρ ἐγώ γε
Εὔχομαι ὥς τε θεῷ, καί σευ φίλα γούναθ' ἱκάνω.
Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' εὖ εἰδῶ·
Τίς γῆ, τίς δῆμος, τίνες ἀνέρες *ἐγγεγάασι·
Ἦ πού τις νήσων εὐδείελος, ἦέ τις ἀκτὴ
Κεῖθ' ἁλὶ κεκλιμένη ἐριβώλακος ἠπείροιο.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Νήπιός εἰς ὦ ξεῖν', ἢ τηλόθεν εἰλήλουθας,
Εἰ δὴ τήνδε τε γαῖαν ἀνείρεαι, οὐδέ τι λίην
Οὕτω νώνυμός ἐστιν· ἴσασι δέ μιν μάλα πολλοί,
Ἠμὲν ὅσοι ναίουσι πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε,
Ἠδ' ὅσσοι μετόπισθε ποτὶ ζόφον ἠερόεντα.
Ἤτοι μὲν τρηχεῖα, καὶ οὐχ ἱππήλατός ἐστιν,
Οὐδὲ λίην λυπρή, ἀτὰρ οὐδ' εὐρεῖα τέτυκται.
Ἐν μὲν γάρ οἱ σῖτος ἀθέσφατος, *ἐν δέ τε οἶνος
Γίγνεται· αἰεὶ δ' ὄμβρος ἔχει, τεθαλυῖά τ' ἐέρση.
Αἰγίβοτος δ' ἀγαθὴ καὶ βούβοτος· ἔστι μὲν ὕλη
Παντοίη, ἐν δ' ἀρδμοὶ ἐπηετανοὶ παρέασι.
Τῷ τοι ξεῖν' Ἰθάκης γε καὶ ἐς Τροίην ὄνομ' ἵκει,
Τήν περ τηλοῦ φασιν Ἀχαιΐδος ἔμμεναι αἴης.
Ὣς φάτο, γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς,
Χαίρων ᾗ γαίῃ πατρωΐῃ, ὥς οἱ ἔειπε
Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο.
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Οὐδ' ὅ γ' ἀληθέα εἶπε, πάλιν δ' ὅ γε λάζετο μῦθον,
Αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι νόον πολυκερδέα νωμῶν·
Πυνθανόμην Ἰθάκης γε καὶ ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ
Τηλοῦ ὑπὲρ πόντου· νῦν δ' εἰλήλουθα καὶ αὐτὸς
Χρήμασι σὺν τοῖσδεσσι· λιπὼν δ' ἔτι παισὶ τοσαῦτα
Φεύγω, ἐπεὶ φίλον υἷα κατέκτανον Ἰδομενῆος,
Ὀρσίλοχον πόδας ὠκὺν, ὃς ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ
Ἀνέρας ἀλφηστὰς νίκα ταχέεσσι πόδεσσιν·
Οὕνεκά με στερέσαι τῆς ληΐδος ἤθελε πάσης
Τρωϊάδος, τῆς εἵνεκ' ἐγὼ πάθον ἄλγεα θυμῷ,
Ἀνδρῶν τε πτολέμους, ἀλεγεινά τε κύματα πείρων·
Οὕνεκ' ἄρ' οὐχ ᾧ πατρὶ χαριζόμενος θεράπευον
Δήμῳ ἔνι Τρώων, ἀλλ' ἄλλων ἦρχον ἑταίρων.
Τὸν μὲν ἐγὼ κατιόντα βάλον χαλκήρεϊ δουρὶ
Ἀγρόθεν, ἐγγὺς ὁδοῖο λοχησάμενος σὺν ἑταίρῳ.

Νὺξ δὲ μάλα δνοφερὴ κάτεχ' οὐρανὸν, οὐδέ τις ἡμᾶς
Ἀνθρώπων ἐνόησε· λάθον δέ ἑ θυμὸν ἀπούρας.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόν γε κατέκτανον ὀξέϊ χαλκῷ,
Αὐτίκ' ἐγὼν ἐπὶ νῆα κιὼν Φοίνικας ἀγαυοὺς
Ἐλλισάμην, καί σφιν μενοεικέα λῃΐδα δῶκα·
Τούς μ' ἐκέλευσα Πύλονδε καταστῆσαι καὶ ἐφέσσαι,
Ἢ εἰς Ἤλιδα δῖαν, ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοί.
Ἀλλ' ἤτοι σφέας κεῖθεν ἀπώσατο ἲς ἀνέμοιο,
Πόλλ' ἀεκαζομένους· οὐδ' ἤθελον ἐξαπατῆσαι.
Κεῖθεν δὲ πλαγχθέντες ἱκάνομεν ἐνθάδε νυκτός.
Σπουδῇ δ' ἐς λιμένα προερέσσαμεν, οὐδέ τις ἡμῖν
Δόρπου μνῆστις ἔην, μάλα περ χατέουσιν ἑλέσθαι·
Ἀλλ' αὔτως ἀποβάντες ἐκείμεθα νηὸς ἅπαντες.
Ἔνθ' ἐμὲ μὲν γλυκὺς ὕπνος ἐπήλυθε κεκμηῶτα.
Οἱ δὲ, χρήματ' ἐμὰ γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἑλόντες,
Κάτθεσαν, ἔνθα περ αὐτὸς ἐπὶ ψαμάθοισιν ἐκείμην.
Οἱ δ' ἐς Σιδονίην εὖ ναιομένην ἀναβάντες
Ὤιχοντ'· αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην ἀκαχήμενος ἦτορ.
Ὣς φάτο, μείδησεν δὲ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Χειρί τέ μιν κατέρεξε· δέμας δ' ἤϊκτο γυναικὶ
Καλῇ τε μεγάλῃ τε, καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυίῃ·
Καί μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Κερδαλέος κ' εἴη καὶ ἐπίκλοπος ὅς σε παρέλθοι
Ἐν πάντεσσι δόλοισι, καὶ εἰ θεὸς ἀντιάσειε.
Σχέτλιε ποικιλομῆτα, δόλων ἆτ', οὐκ ἄρ' ἔμελλες
Οὐδ' ἐν σῇ περ ἐὼν γαίῃ λήξειν ἀπατάων,
Μύθων τε κλοπίων, οἵ τοι πεδόθεν φίλοι εἰσίν.
Ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, εἰδότες ἄμφω
Κέρδε', ἐπεὶ σὺ μέν ἐσσι βροτῶν ὄχ' ἄριστος ἁπάντων
Βουλῇ καὶ μύθοισιν· ἐγὼ δ' ἐν πᾶσι θεοῖσι
Μήτι τε κλέομαι καὶ κέρδεσιν· οὐδὲ σύ γ' ἔγνως
Παλλάδ' Ἀθηναίην, κούρην Διὸς, ἥτε τοι αἰεὶ
Ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίσταμαι ἠδὲ φυλάσσω;
Καὶ δέ σε Φαιήκεσσι φίλον πάντεσσιν ἔθηκα·
Νῦν δ' αὖ δεῦρ' ἱκόμην ἵνα τοι σὺν μῆτιν ὑφήνω,
Χρήματά τε κρύψω ὅσα τοι Φαίηκες ἀγαυοὶ
Ὤπασαν οἴκαδ' ἰόντι ἐμῇ βουλῇ τε νόῳ τε·
Εἴπω θ' ὅσσα τοι αἶσα δόμοις ἔνι ποιητοῖσι
Κήδε' ἀνασχέσθαι· σὺ δὲ τετλάμεναι καὶ ἀνάγκῃ,
Μηδέ τῳ ἐκφάσθαι μήτ' ἀνδρῶν μήτε γυναικῶν
Πάντων, οὕνεκ' ἄρ' ἦλθες ἀλώμενος· ἀλλὰ σιωπῇ
Πάσχειν ἄλγεα πολλὰ, βίας ὑποδεγμένος ἀνδρῶν.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Ἀργαλέον σε θεὰ γνῶναι βροτῷ ἀντιάσαντι,
Καὶ μάλ' ἐπισταμένῳ· σὲ γὰρ αὐτὴν παντὶ ἐΐσκεις.
Τοῦτο δ' ἐγὼ εὖ οἶδ', ὅτι μοι πάρος ἠπίη ἦσθα
Εἵως ἐνὶ Τροίῃ πολεμίζομεν υἷες Ἀχαιῶν·
Αὐτὰρ ἐπεὶ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπὴν,
Βῆμεν δ' ἐν νήεσσι, θεὸς δ' ἐκέδασσεν Ἀχαιοὺς,
Οὔ σέ γ' ἔπειτα ἴδον κούρη Διὸς, οὐδ' ἐνόησα
Νηὸς ἐμῆς ἐπιβᾶσαν, ὅπως τί μοι ἄλγος ἀλάλκοις·
Ἀλλ' αἰεὶ φρεσὶν ᾗσιν ἔχων δεδαϊγμένον ἦτορ
Ἠλώμην, εἵως με θεοὶ κακότητος ἔλυσαν.
Πρίν γ' ὅτε Φαιήκων ἀνδρῶν ἐν πίονι δήμῳ
Θάρσυνάς τ' ἐπέεσσι, καὶ ἐς πόλιν ἤγαγες αὐτή.
Νῦν δέ σε πρὸς πατρὸς γουνάζομαι, (οὐ γὰρ ὀΐω
Ἥκειν εἰς Ἰθάκην εὐδείελον, ἀλλά τιν' ἄλλην
Γαῖαν ἀναστρέφομαι· σὲ δὲ κερτομέουσαν ὀΐω
Ταῦτ' ἀγορευέμεναι, ἵν' ἐμὰς φρένας ἠπεροπεύσῃς)
Εἰπέ μοι εἰ ἐτεόν γε φίλην ἐς πατρίδ' ἱκάνω.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Αἰεί τοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι νόημα.
Τῷ σε καὶ οὐ δύναμαι προλιπεῖν δύστηνον ἐόντα,
Οὕνεκ' ἐπητής τ' ἐσσὶ καὶ ἀγχίνοος καὶ ἐχέφρων.
Ἀσπασίως γάρ κ' ἄλλος ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἐλθὼν
Ἵετ' ἐνὶ μεγάροις ἰδέειν παῖδάς τ' ἄλοχόν τε·
Σοὶ δ' οὔπω φίλον ἐστὶ δαήμεναι οὐδὲ πυθέσθαι,
Πρίν γ' ἔτι σῆς ἀλόχου πειρήσεαι, ἥ τοι αὔτως
Ἧσται ἐνὶ μεγάροισιν· ὀϊζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ

Nox.n.valdè obſcura occupauerat cœlum, neq; aliquis nos
Hominũ animaduertit, feſelli.n.eũ illum animā ſpolians.
At poſtquam hunc interfeci acuto ære,
Statim ego in nauem iens Phœnicas illuſtres
Oraui, & ipſis quæ ſatis eſſet prædam dedi.
Hos me iuſsi Pylum deferre & collocare,
Vel in Elida diuinam, vbi dominantur Epei;
Sed certè ipſos illinc repulit vis venti
Multum nolentes, neque volebant fallere.
Illinc autem errantes venimus huc nocte,
Ægrè autem in portum appulimus, neque aliqua nobis
Cœnæ mentio erat, valdè licet indigentibus ſumere,
Sed ſic egreſſi iacebamus in naue omnes.
Hic me quidem dulcis ſomnus inuaſit defeſſum.
Hi autem fortunas meas concaua ex naui ſublatas
Depoſuerunt, vbi ipſe in arenis iacebam.
Hi autem in Sidoniam pulchram ora-ſoluta
Iuerunt, at ego relictus ſum triſtis animo.
Sic dixit, riſit autem dea glaucis oculis Minerua,
Manúque ipſum demulſit, corpus.n.aſſimilata eſt mulieri
Pulchræq; magnæq;, & illuſtria opera ſcienti,
Et ipſum appellans verba velocia alloquuta eſt;
Doloſus eſſet, & fallax, qui te ſuperaret
In omnibus dolis, & ſi Deus occurreret
Miſer verſute, dolis inſatiabilis: non ergo voluiſti,
Neque in tua cùm ſis terra, deſiſtere à fallaciis
Verbiſque fallacibus, quæ tibi ab ortu amica ſunt.
Sed age ne hæc dicamus cùm ſciamus ambo
Dolos, quoniam tu quidem es hominum quàm optimus omnium
Conſilio & verbis, ego autem in omnibus Diis
Conſilioq; glorior & dolis, neque tu cognoſcebas
Pallada Mineruam filiam Iouis, quæ tibi ſemper
In omnibus laboribus aſto, & ſeruo.
Atque te Phæacibus gratum omnibus reddidi.
Nunc rurſus huc veni, vt tibi conſilium contexam,
Fortunáſque abſcondam quaſcunque tibi Phæaces illuſtres
Dederunt domum redeunti meo conſilioq;, menteque.
Dicamque quos tibi fatale eſt ædibus in fabrefactis
Dolores tolerare, tu autem tolera, & neceſſitate.
Neque alicui eloquere neque virorum, neque mulierum
Omnium, cur veneris errans, ſed tacendo
Patere dolores multos, iniurias ſuſtinens virorum.
Huic autem reſpondens, locutus eſt prudens Vlyſſes,
Difficile eſt te Dea cognoſcere homini occurrenti,
Licet valdè ſapienti, te enim ipſam vnicuique aſſimilas.
Hoc autem ego certò ſcio quòd mihi antea benigna eras,
Quamdiu in Troia pugnabamus filij Achiuorum.
At poſtquam Priami ciuitatem diripuimus altam,
Conſcendimus verò naues, Deus autem diſſipauit Achiuos.
Non te poſtea vidi filia Iouis, neque animaduerti
Nauem meam aſcendentem, vt mihi dolorem amoueres.
Sed ſemper mentibus propriis habens confectum cor
Erraui quouſque me dei malo ſoluerunt.
Prius quàm Phæacum virorum in vbere populo
Confirmaſti verbis, & in ciuitatem duxiſti ipſa.
Nunc autem te per patrem quæſo (non enim puto
Veniſſe in Ithacam conſpicuam, ſed in aliqua alia
Terra obuerſor, te autem illudentem puto
Hæc dicere, vt meas mentes deciperes)
Dic mihi ſi verè dilectam in patriam veni.
Huic reſpondit poſtea dea cæſiis oculis Minerua;
Semper tibi talis in præcordiis cogitatio.
Propterea & te non poſſum permittere infelicem eſſe:
Quoniam facundus es, & ingenioſus & prudens.
Cupidè enim alius vir vagatus ſi rediiſſet,
Cuperet in ædibus videre filióſque vxorémque;
Tibi autem non gratum eſt ſcire neque quærere,
Antequam tuæ vxoris periculum feceris, quæ tibi ſic
Sedet in ædibus, luctuoſa autem ei ſemper

Minerua Vlyſſem increpat diſſimulationis.

γρ. κλοπίων.

γρ. [illegible]

Vlyſſes Mineruam alloquutur.

Δήεις τόν γε σύεσσι παρήμενον· αἱ δὲ νέμονται
Πὰρ κόρακος πέτρῃ, ἐπί τε κρήνῃ Ἀρεθούσῃ,
Ἔσθουσαι βάλανον μενοεικέα, καὶ μέλαν ὕδωρ
Πίνουσαι, τά θ' ὕεσσι τρέφει τεθαλυῖαν ἀλοιφήν.
Ἔνθα μένειν, καὶ πάντα παρήμενος ἐξερέεσθαι,
Ὄφρ' ἂν ἐγὼν ἔλθω Σπάρτην ἐς καλλιγύναικα,
Τηλέμαχον καλέουσα τεὸν φίλον υἱὸν, Ὀδυσσεῦ·
Ὅς τοι ἐς εὐρύχορον Λακεδαίμονα πὰρ Μενέλαον
Ὤχετο, πευσόμενος μετὰ σὸν κλέος, εἴ που ἔτ' εἴης.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Τίπτε τ' ἄρ' οὔ οἱ ἔειπες, ἐνὶ φρεσὶ πάντ' εἰδυῖα;
Ἦ ἵνα που καὶ κεῖνος ἀλώμενος ἄλγεα πάσχῃ
Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον, βίοτον δέ οἱ ἄλλοι ἔδωσι;
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Μὴ δή τοι κεῖνός γε λίην ἐνθύμιος ἔστω.
Αὐτή μιν πόμπευον, ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο,
Κεῖσ' ἐλθών. ἀτὰρ οὔτιν' ἔχει πόνον, ἀλλ' ἕκηλος
Ἧσται ἐν Ἀτρεΐδαο δόμοις, παρὰ δ' ἄσπετα κεῖται.
Ἦ μέν μιν λοχόωσι νέοι σὺν νηῒ μελαίνῃ,
Ἱέμενοι κτεῖναι πρὶν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι.
Ἀλλὰ τά γ' οὐκ ὀΐω, πρὶν καί τινα γαῖα καθέξει
Ἀνδρῶν μνηστήρων, οἵ τοι βίοτον κατέδουσιν.
Ὣς ἄρα μιν φαμένη ῥάβδῳ ἐπεμάσσατ' Ἀθήνη·
Κάρψε μέν οἱ χρόα καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι,
Ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ὄλεσε τρίχας, ἀμφὶ δὲ δέρμα
Πάντεσσιν μελέεσσι παλαιοῦ θῆκε γέροντος.
Κνύζωσεν δέ οἱ ὄσσε πάρος περικαλλέ' ἐόντε.
Ἀμφὶ δέ μιν ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλεν, ἠδὲ χιτῶνα,
Ῥωγαλέα, * ῥυπόωντα, κακῷ * μεμορυγμένα καπνῷ.
Ἀμφὶ δέ μιν μέγα δέρμα ταχείης ἕσσ' ἐλάφοιο
Ψιλόν· δῶκε δέ οἱ σκῆπτρον καὶ ἀεικέα πήρην,
Πυκνὰ ῥωγαλέην· ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ.
Τώ γ' ὣς βουλεύσαντε διέτμαγεν· ἡ μὲν ἔπειτα
Εἰς Λακεδαίμονα δῖαν ἔβη μετὰ παῖδ' Ὀδυσῆος.

Inuenies hunc ſuibus aſſidentem, hæ autem paſcuntur
Apud Coracis petram ad fontem Arethuſam,
Comedentes glandem gratam, & nigram aquam
Bibentes, quæ ſuibus nutriunt florentem pinguedinem.
Illic mane, & omnia aſſidens interroga,
Quouſque ego eam Spartam in ornatam mulieribus
Telemachum vocatura tuum dilectum filium ô Vlyſſes,
Qui in magnam Lacedæmonem ad Menelaum
Iuit percunctaturus tuam famam, ſicubi adhuc eſſes.
Huic autem reſpondens, loquutus eſt prudens Vlyſſes:
Cur non ei dixiſti in præcordiis omnia ſciens?
An vt & ille errans dolores patiatur
Pontum per impacatum, fortunas autem ei alij edant?
Huic reſpondit poſtea Dea glau. oculos habens Minerua
Ne iam tibi ille valdè curæ ſit.
Ipſa ipſum miſi, vt famam bonam adipiſceretur
Illuc iens, at non habet aliquem dolorem, ſed quietus
Sedet in Atridæ ædibus, multa autem ei adſunt.
Certè quidem illi inſidiantur iuuenes cum naue nigra
Cupientes interficere, antequam in patriam terram veniat.
Sed hæc non puto fore, potius & aliquem terra premet
Virorum procorum, qui tibi fortunas deuorant.
Sic igitur ipſum alloquens virga tetigit Minerua.
Siccauit quidem ei cutem pulchram in flexibilib. membris
Flauos autem ex capite deleuit crines, circum autem pellem
Omnibus membris antiqui poſuit ſenis.
Deformauit autem ei oculos anteà perpulchros.
Circum.a. ipſum veſtem aliam malā iniecit & interulam
Fractam, ſordidam, malo conſpurcatam fumo.
Circum autem ipſum magnam pellem velocis induit cerui
Nudam: dedit autem ei virgam, & deformem ſacculum,
Denſe rimoſum, inerat autem tortum lorum.
Hi ſic conſultantes diuiſi ſunt: hæc quidem poſteà
In Lacedæmonem diuinam iuit ad filium Vlyſſis.

Mutatur Vlyſſis habitus.

γρ. ῥυπόεντα.

γρ. μεμορυχμένα.

Minerua ad Telemachum proficiſcitur.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ἡ ΞΗ ῬΑΨῼΔΙΑ.

Αὐτὰρ ὁ ἐκ λιμένος προσέβη τρηχεῖαν ἀταρπὸν,
Χῶρον ἀν' ὑλήεντα δι' ἄκριας, ᾗ οἱ Ἀθήνη
Πέφραδε δῖον ὑφορβὸν, ὅ οἱ βιότοιο μάλιστα
Κήδετο οἰκήων, οὓς κτήσατο δῖος Ὀδυσσεύς.
Τὸν δ' ἄρ' ἐνὶ προδόμῳ εὗρ' ἥμενον, ἔνθα οἱ αὐλὴ
Ὑψηλὴ δέδμητο περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ,
Καλή τε μεγάλη τε, περίδρομος· ἥν ῥα συβώτης
Αὐτὸς δείμαθ' ὕεσσιν ἀποιχομένοιο ἄνακτος,
Νόσφιν δεσποίνης καὶ Λαέρταο γέροντος,
Ῥυτοῖσι λάεσσι, καὶ ἐθρίγκωσεν ἀχέρδῳ.
Σταυροὺς δ' ἐκτὸς ἔλασσε διαμπερὲς ἔνθα καὶ ἔνθα
Πυκνοὺς καὶ * θαμέας, τὸ μέλαν δρυὸς ἀμφικεάσσας.
Ἐντοσθεν δ' αὐλῆς συφεοὺς δυοκαίδεκα ποίει
Πλησίον ἀλλήλων, εὐνὰς συσίν· ἐν δὲ ἑκάστῳ
Πεντήκοντα σύες χαμαιευνάδες ἐρχατόωντο
Θήλειαι τοκάδες· τοὶ δ' ἄρσενες ἐκτὸς ἴαυον,
Πολλὸν παυρότεροι· τοὺς γὰρ μινύθεσκον ἔδοντες
Ἀντίθεοι μνηστῆρες, ἐπεὶ προΐαλλε συβώτης
Αἰεὶ ζατρεφέων σιάλων τὸν ἄριστον ἁπάντων.
Οἱ δὲ τριηκόσιοί τε καὶ ἑξήκοντα πέλοντο.
Πὰρ δὲ κύνες θήρεσσιν ἐοικότες αἰὲν ἴαυον
Τέσσαρες, οὓς ἔθρεψε συβώτης ὄρχαμος ἀνδρῶν.
Αὐτὸς δ' ἀμφὶ πόδεσσιν ἑοῖς ἀράρισκε πέδιλα,
Τάμνων δέρμα βόειον ἐϋχροές· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
Ὤχοντ' ἄλλυδις ἄλλος ἅμ' ἀγρομένοισι σύεσσιν,
Οἱ τρεῖς· τὸν δὲ τέταρτον ἀποπροέηκε πόληνδε,

HOMERI, ODYSSEÆ XIIII COMPOSITIO.

At hic è portu ingreſſus eſt aſperam ſemitam,
Locum per ſyluoſum, per iuga, vbi ei Minerua
Dixerat nobilem eſſe ſubulcum, qui ei fortunas maximè
Curabat famulorum, quos acquiſierat diuinus Vlyſſes:
Hunc autem in veſtibulo inuenit ſedentem vbi ei porticus
Alta ædificata erat circumſpicuo in loco,
Pulchraque magnaque, quæ circumiri poterat, quam ſubulcus
Ipſe ædificauerat ſuibus abſente rege
Sine domina, & Laerte ſene,
Aduectis lapidibus, & cinxerat ſepe ſpinoſa.
Palos autem extra adegit ordine hinc & hinc
Denſos & crebros nigro robore ſciſſo,
Intra autem aream ſtabula duodecim fecerat
Propè inter ſe, lectos ſuibus, in ſingulis autem
Quinquaginta ſues iacentes continebantur
Fœminæ fœtæ, mares autem foris dormiebant
Multo pauciores, hos enim minuebant comedentes
Diui proci, quoniam mittebat ſubulcus
Semper ſaginatorum pinguium optimum omnium.
Hi autem trecenti, & ſexaginta erant.
Iuxta autem canes feris ſimiles ſemper dormiebant
Quatuor, quos nutriuerat ſubulcus princeps virorum.
Ipſe autem circa pedes ſuos aptabat calceamenta
Incidens pellem bouinam coloratam: alij autem
Iuerant aliò alius: cum ſtabulantibus ſuibus
Tres: quartum autem miſerat ad vrbem,

Eumæi domus ad quem diuertit Vlyſſes, deſcriptio.

γρ. [illegible]

γρ. [illegible]

Qui ſuem duceret procis ſuperbis neceſsitate.
Vt mactantes, carnibus ſatiarent animum.
Repentè autem Vlyſſem viderunt canes latratores,
Qui quidem clamantes accurrerunt: at Vlyſſes
Sedit aſtutia, virga autem ei excidit manu,
Tunc proprium apud ſtabulum indignum tuliſſet dolorem.
Sed ſubulcus celeriter pedibus velocibus ſubſequens,
Cucurrit ad veſtibulum, corium autem ei excidit manibus
Hos quidem acclamans canes pepulit aliò alium
Crebris lapidationibus: hic autem affatus eſt dominum,
O ſenex, certè propè te canes diſsipaſſent
Repentè, & mihi crimen impoſuiſſes.
Atque mihi alios Dei dederunt dolores gemitúſque.
Propter *diuinum enim regem lugens & dolens*
Iaceo, aliis autem ſues pingues nutrio
Eumæus Vlyſſem hoſpitio humaniter excipit. *Ad comedendum: at ille egens fortè cibi*
Errat apud peregrinorum virorum populumq́; ciuitatémque.
Sicubi adhuc viuit & videt lumen Solis.
Sed ſequere, ad ſtabulum eamus ſenex, vt & ipſe
Cibo & vino ſaturatus ex animo,
Dicas vnde ſis, & quot dolores toleraueris.
Sic loquutus ad ſtabulum præceſſit diuinus ſubulcus.
Collocauit a. illum *introductum: virgulta autē ſubſtrauit*
Strauit autem in pellem villoſa ſylueſtris capræ (denſa:
Suum ſtratum magnum & denſum: gauiſus eſt autē Vlyſſes
Quòd ipſum ſic ſuſceperat, verbúmque dixit & appellauit,
Iupiter tibi det hoſpes & immortales dij alij
Quodcunque maximè vis, quia me benignus ſuſcepiſti.
Hunc autem reſpondens, alloquutus es Eumæe ſubulce
Hoſpes, non mihi fas eſt, neque ſi peior te veniat,
Hoſpitem contemnere, ab enim Ioue ſunt omnes
Hoſpitesq́; pauperesq́;: munus autem exiguumq́; charumq́;
Eſt noſtrum, hic enim ſeruorum mos eſt
Semper timentium, cum dominantur reges
Iuuenes, certè enim illius reditum impedierunt.
Qui me accuratè diligebat & poſſeſsionem præbuit,
Quantam ſuo familiari rex benignus dederit,
Domumq́; portionemq́; optatiſsimamq́; vxorem,
Qui ſibi multa laborauerit, Deus autem negocium auxerit:
γρ. αἴξει. γρ. δαμά-ζεται. *Sic & mihi hoc negocium augetur quo detineor.*
Ideò me multum iuuiſſet rex ſi hîc ſenuiſſet.
Eumæus Vlyſſem nō cognoſcens, cum periiſſe cō queritur. *Sed periit: vtinam debuiſſet Helenæ genus perire*
Funditus, quoniam multorum virorum genua labefecit
Etenim ille iuit Agamemnonis gratia honoris
Ad Ilium equeſtre, vt Troianos oppugnaret.
Sic loquutus cingulo celeriter coërcuit tunicam.
Perrexit autem ire ad ſuilia, vbi grex continebatur porcorū.
Illinc capros duos attulit, & ambos mactauit,
Ignémque accendit, concidit q. & verubus infixit,
γρ. κύδων. *Aſſans autem omnia ferens appoſuit Vlyſſi*
Calida ipſis in verubus, hic autem farinam albam aſperſit,
In poculo autem miſcebat dulce vinum.
γρ. κίρνα. *Ipſe autem è regione ſedit, cohortans autem alloquutus eſt,*
Comede nunc ô hoſpes, quæ ſeruis adſunt
Porcina: at pingues porcos proci comedunt,
Non verecundiam habentes in mentibus neque miſericordiam.
Non quidem impia opera Dei beati amant,
Sed ius colunt, & pia opera hominum.
Et quidem hoſtes, & iniqui, qui terram
Alienam inuaſerunt, & quibus Iupiter prædam dederit,
Implentes verò nauibus redierunt domum quiſque.
Et quidem his cura potens timor in animos cadit.
Hi autem ſciunt (Dei autem aliquam audiuerunt vocem)
Illius pernicioſam mortem, ideò nolunt iuſtè
Ambire, neque ire ad ſua, ſed ſilentio
γρ. ζηλία. *Bona dilapidant immoderatè, neque eſt parſimonia.*
Quotquot enim noctéſque & dies ab Ioue oriuntur:
Nunquam vnam ſacrificant victimam, neque duas ſolas.
Vinum autem conſumunt immoderatè exhaurientes:

Σὺν ἀγέμεν μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ἀνάγκῃ,
Ὄφρ' ἱερεύσαντες κρειῶν κορεσαίατο θυμόν.
Ἐξαπίνης δ' Ὀδυσῆα ἴδον κύνες ὑλακόμωροι·
Οἱ μὲν κεκλήγοντες ἐπέδραμον· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Ἕζετο κερδοσύνῃ, σκῆπτρον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
Ἔνθα κεν ᾧ πὰρ σταθμῷ ἀεικέλιον πάθεν ἄλγος,
Ἀλλὰ συβώτης ὦκα ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπὼν
Ἔσσυτ' ἀνὰ πρόθυρον· σκῦτος δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
Τοὺς μὲν ὁμοκλήσας σεῦε κύνας ἄλλυδις ἄλλον
Πυκνῇσιν λιθάδεσσιν· ὁ δὲ προσέειπεν ἄνακτα,
Ὦ γέρον, ἦ ὀλίγου σε κύνες διεδηλήσαντο
Ἐξαπίνης, καί κέν μοι ἐλεγχείην κατέχευας.
Καὶ δέ μοι ἄλλα θεοὶ δόσαν ἄλγεά τε στοναχάς τε.
Ἀντιθέου γὰρ ἄνακτος ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων
Ἧμαι, ἄλλοισιν δὲ σύας σιάλους ἀτιτάλλω
Ἔδμεναι· αὐτὰρ κεῖνος ἐελδόμενός που ἐδωδῆς
Πλάζετ' ἐπ' ἀλλοθρόων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε,
Εἴ που ἔτι ζώει, καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο.
Ἀλλ' ἕπεο, κλισίηνδ' ἴομεν γέρον, ὄφρα καὶ αὐτὸς
Σίτου καὶ οἴνοιο κορεσσάμενος κατὰ θυμὸν,
Εἴπῃς ὁππόθεν ἐσσὶ, καὶ ὁππόσα κήδε' ἀνέτλης.
Ὣς εἰπὼν κλισίηνδ' ἡγήσατο δῖος ὑφορβός·
Εἷσεν δ' εἰσαγαγὼν, ῥῶπας δ' ὑπέχευε δασείας.
Ἐστόρεσεν δ' ἐπὶ δέρμα ἰονθάδος ἀγρίου αἰγὸς,
Αὐτοῦ ἐνεύναιον, μέγα καὶ δασύ· χαῖρε δ' Ὀδυσσεὺς
Ὅττι μιν ὣς ὑπέδεκτο, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε,
Ζεύς τοι δοίη ξεῖνε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι
Ὅττι μάλιστ' ἐθέλεις, ὅτι με πρόφρων ὑπέδεξο.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης Εὔμαιε συβῶτα,
Ξεῖν', οὔ μοι θέμις ἔστ', οὐδ' εἰ κακίων σέθεν ἔλθοι,
Ξεῖνον ἀτιμῆσαι· πρὸς γὰρ Διός εἰσιν ἅπαντες
Ξεῖνοί τε πτωχοί τε· δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε
Γίγνεται ἡμετέρη· ἡ γὰρ δμώων δίκη ἐστὶν,
Αἰεὶ δειδιότων, ὅτ' ἐπικρατέωσιν ἄνακτες
Οἱ νέοι· ἦ γὰρ τοῦ γε θεοὶ κατὰ νόστον ἔδησαν,
Ὅς κεν ἔμ' ἐνδυκέως ἐφίλει, καὶ κτῆσιν ὄπασσεν,
Οἷά τε ᾧ οἰκῆϊ ἄναξ εὔθυμος ἔδωκεν
Οἶκόν τε κλῆρόν τε, πολυμνήστην τε γυναῖκα,
Ὅς οἱ πολλὰ κάμῃσι, θεὸς δ' ἐπὶ ἔργον * ἀέξει.
Ὣς καὶ ἐμοὶ τόδε ἔργον ἀέξεται ᾧ * ἐπιμίμνω.
Τῷ κέ με πόλλ' ὤνησεν ἄναξ, εἰ αὐτόθ' ἐγήρα·
Ἀλλ' ὄλεθ', ὡς ὤφελλ' Ἑλένης ἀπὸ φῦλον ὀλέσθαι
Πρόχνυ, ἐπεὶ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν.
Καὶ γὰρ κεῖνος ἔβη Ἀγαμέμνονος εἵνεκα τιμῆς
Ἴλιον εἰς εὔπωλον, ἵνα Τρώεσσι μάχοιτο.
Ὣς εἰπὼν, ζωστῆρι θοῶς συνέεργε χιτῶνα.
Βῆ δ' ἴμεν ἐς συφεοὺς, ὅθι ἔθνεα ἔρχατο χοίρων·
Ἔνθεν ἑλὼν δύ' ἔνεικε, καὶ ἀμφοτέρους ἱέρευσεν·
Εὗσέ τε, μίστυλλέν τε, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρεν.
Ὀπτήσας δ' ἄρα πάντα φέρων παρέθηκ' Ὀδυσῆϊ,
Θέρμ' αὐτοῖς ὀβελοῖσιν· ὁ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνεν·
Ἐν δ' ἄρα κισσυβίῳ * κίρνη μελιηδέα οἶνον.
Αὐτὸς δ' ἀντίον ἷζεν, ἐποτρύνων δὲ προσηύδα,
Ἔσθιε νῦν ὦ ξεῖνε τά τε δμώεσσι πάρεστι
Χοίρε', ἀτὰρ σιάλους γε σύας μνηστῆρες ἔδουσιν,
Οὐκ ὄπιδα φρονέοντες ἐνὶ φρεσὶν, οὐδ' ἐλεητύν.
Οὐ μὲν σχέτλια ἔργα θεοὶ μάκαρες φιλέουσιν,
Ἀλλὰ δίκην τίουσι καὶ αἴσιμα ἔργ' ἀνθρώπων.
Καὶ μὲν δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι, οἵτ' ἐπὶ γαίης
Ἀλλοτρίης βῶσιν, καί σφιν Ζεὺς ληΐδα δώῃ,
Πλησάμενοι δέ τε νῆας ἔβαν οἶκόνδε ἕκαστος.
Καὶ μὲν τοῖς ὄπιδος κρατερὸν δέος ἐν φρεσὶ πίπτει·
Οἵδε δέ τι ἴσασι, θεοῦ δέ τιν' ἔκλυον αὐδὴν,
Κείνου λυγρὸν ὄλεθρον, ὅτ' οὐκ ἐθέλουσι δικαίως
Μνᾶσθαι, οὐδὲ νέεσθαι ἐπὶ σφέτερ', ἀλλὰ ἕκηλοι
Κτήματα δαρδάπτουσιν ὑπέρβιον, οὐδ' * ἔπι φειδώ.
Ὅσσαι γὰρ νύκτες τε καὶ ἡμέραι ἐκ Διός εἰσιν,
Οὔποτ' ἓν ἱρεύουσ' ἱερήϊον, οὐδὲ δύ' οἴω·
Οἶνον δὲ φθινύθουσιν ὑπέρβιον ἐξαφύοντες.

Ἡ γάρ οἱ

Ἦ γάρ οἱ ζωή γ' ἦν ἄσπετος, οὔτινι τόσση
Ἀνδρῶν ἡρώων, οὔτ' ἠπείροιο μελαίνης,
Οὔτ' αὐτῆς Ἰθάκης· οὐδὲ ξυνεείκοσι φωτῶν
Ἔστ' ἄφενος τοσσοῦτον· ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω.
Δώδεκ' ἐν ἠπείρῳ ἀγέλαι, τόσα πώεα οἰῶν,
Τόσσα συῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν
Βόσκουσι ξεῖνοί τε καὶ αὐτοῦ βώτορες ἄνδρες.
Ἐνθάδε τ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν ἕνδεκα πάντα
Ἐσχατιῇ βόσκοντ', ἐπὶ δ' ἀνέρες ἐσθλοὶ ὄρονται,
Τῶν αἰεί σφιν ἕκαστος ἐπ' ἤματι μῆλον ἀγινεῖ,
Ζατρεφέων αἰγῶν ὅς τις φαίνηται ἄριστος.
Αὐτὰρ ἐγὼ σῦς τάσδε φυλάσσω τε ῥύομαί τε,
Καί σφι συῶν τὸν ἄριστον ἐῢ κρίνας ἀποπέμπω.
Ὣς φάθ'· ὁ δ' ἐνδυκέως κρέα τ' ἤσθιε, πῖνέ τε οἶνον
Ἁρπαλέως, ἀκέων, κακὰ δὲ μνηστῆρσι φύτευεν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δείπνησε καὶ ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ,
Καί οἱ πλησάμενος δῶκε σκύφος ᾧ περ ἔπινεν,
Οἴνου ἐνίπλειον, ὁ δ' ἐδέξατο, χαῖρε δὲ θυμῷ,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ὦ φίλε, τίς γάρ σε πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν,
Ὧδε μάλ' ἀφνειὸς καὶ καρτερὸς ὡς ἀγορεύεις;
Φῂς δ' αὐτὸν φθίσθαι Ἀγαμέμνονος εἵνεκα τιμῆς·
Εἰπέ μοι, αἴ κέ ποθι γνώω τοιοῦτον ἐόντα.
Ζεὺς γάρ που τό γε οἶδε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
Εἴ κέ μιν ἀγγείλαιμι ἰδών· ἐπὶ πολλὰ δ' ἀλήθην.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα συβώτης ὄρχαμος ἀνδρῶν,
Ὦ γέρον, οὔτις κεῖνον ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἐλθὼν
Ἀγγέλλων πείσειε γυναῖκά τε καὶ φίλον υἱόν.
Ἀλλ' ἄλλως κομιδῆς κεχρημένοι ἄνδρες ἀλῆται
Ψεύδοντ', οὐδ' ἐθέλουσιν ἀληθέα μυθήσασθαι.
Ὃς δ' ἂν ἀλητεύων Ἰθάκης ἐς δῆμον ἵκηται,
Ἐλθὼν ἐς δέσποιναν ἐμὴν ἀπατήλια βάζει.
Ἡ δ' εὖ δεξαμένη φιλέει καὶ ἕκαστα μεταλλᾷ,
Καί οἱ ὀδυρομένῃ βλεφάρων ἄπο δάκρυα πίπτει,
Ἣ θέμις ἐστὶ γυναικός, ἐπὴν πόσις ἄλλοθ' ὄληται.
Αἶψά κε καὶ σὺ γεραιὲ ἔπος παρατεκτήναιο,
Εἴ τίς τοι χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα δοίη.
Τοῦ δ' ἤδη μέλλουσι κύνες ταχέες τ' οἰωνοὶ
Ῥινὸν ἀπ' ὀστεόφιν ἐρύσαι, ψυχὴ δὲ λέλοιπεν·
Ἢ τόν γ' ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες, ὀστέα δ' αὐτοῦ
Κεῖται ἐπ' ἠπείρου ψαμάθῳ εἰλυμένα πολλῇ.
Ὣς ὁ μὲν ἔνθ' ἀπόλωλε· φίλοισι δὲ κήδε' ὀπίσσω
Πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ μάλιστα, τετεύχαται· οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλον
Ἤπιον ὧδε ἄνακτα κιχήσομαι, ὁππόσ' ἐπέλθω,
Οὐδ' εἴ κεν πατρὸς καὶ μητέρος αὖτις ἵκωμαι
Οἶκον, ὅθι πρῶτον γενόμην, καί μ' ἔτρεφον αὐτοί.
Οὐδέ τι τῶν ἔτι τόσσον ὀδύρομαι, ἱέμενός περ
Ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι, ἐὼν ἐν πατρίδι γαίῃ·
Ἀλλά μ' Ὀδυσσῆος πόθος αἴνυται οἰχομένοιο.
Τὸν μὲν ἐγών, ὦ ξεῖνε, καὶ οὐ παρεόντ' ὀνομάζειν
Αἰδέομαι· πέρι γάρ μ' ἐφίλει καὶ κήδετο θυμῷ.
Ἀλλά μιν ἠθεῖον καλέω καὶ νόσφιν ἐόντα.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
Ὦ φίλ', ἐπειδὴ πάμπαν ἀναίνεαι, οὐδ' ἔτι φῇσθα
Κεῖνον ἐλεύσεσθαι, θυμὸς δέ τοι αἰὲν ἄπιστος·
Ἀλλ' ἐγὼ οὐκ αὔτως μυθήσομαι, ἀλλὰ σὺν ὅρκῳ,
Ὡς νεῖται Ὀδυσεύς· εὐαγγέλιον δέ μοι ἔστω,
Αὐτίκ' ἐπεί κεν κεῖνος ἰὼν τὰ ἃ δώμαθ' ἵκηται,
Ἕσσαι με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἵματα καλά.
Πρὶν δέ κε, καὶ μάλα περ κεχρημένος, οὔτι δεχοίμην.
Ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς Ἀΐδαο πύλῃσι
Γίγνεται, ὃς πενίῃ εἴκων ἀπατήλια βάζει.
Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, ξενίη τε τράπεζα,
Ἱστίη τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἣν ἀφικάνω,
Ἦ μέν τοι τάδε πάντα τελείεται ὡς ἀγορεύω.
Τοῦδ' αὐτοῦ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς,
Τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' ἱσταμένοιο,
Οἴκαδε νοστήσει, καὶ τίσεται ὅστις ἐκείνου
Ἐνθάδ' ἀτιμάζει ἄλοχον καὶ φαίδιμον υἱόν.

Certè enim ei facultates erant magnæ, nulli tanta
Virorum heroum, neque Epiri feracis,
Neque ipſius Ithacæ, neque viginti virorum
Sunt diuitiæ tantæ, ego autem tibi connumerabo.
Duodecim in Epiro armenta, tot greges ouium,
Tot ſuum paſcua, tot ſtabula lata caprarum,
Paſcunt amicique, & ipſius paſtores viri.
Illic autem ſtabula lata caprarum vndecim omnia
In extremitate agri paſcuntur, inſuper viri boni obſeruant.
Quorum ſemper ipſis vnuſquiſque in die pecudem fert,
Saginatarum caprarum quæcunque appareat optima.
At ego ſues iſtas ſeruóque, tueórque,
Et ipſis ſuum optimum electum mitto.
Sic dixit, ille.a. attentè carnes comedebat, bibebatq́; vinū
Raptim tacitus, mala autem procis ferebat.
At poſtquam cœnauit, & expleuit animum cibo,
Et ei impletum dedit poculum quo bibebat
Vino plenum, hic autem ſuſcepit, gauiſúſque eſt animo.
Et ipſum appellans verbis velocibus alloquutus eſt,
O amice quiſnam te emit rebus ſuis,
Sic valdè diues, & fortis ſicut dicis?
Dicis autem ipſum periſſe Agamemnonis gratia honoris.
Dic mihi ſi fortè cognoſco talem eſſe,
Iupiter enim hoc ſcit, & immortales dij alij,
Si fortè ipſum nunciem vidiſſe, multum autem erraui.
Huic autem reſpondit poſtea ſubulcus princeps virorum
O ſenex, nullus illum vir peregrinus veniens
Nuncians perſuaſerit vxorique & dilecto filio,
Sed temerè victus indigi viri peregrini
Mentiuntur, neque volunt vera loqui.
Quicunque autem peregrinus Ithacæ in populum venit,
Profectus ad dominam meam fallacia loquitur.
Hæc autem benignè exceptum diligit & ſingula inquirit,
Et ei lugenti palpebris lacrymæ decidunt.
Vt mos eſt mulieris, cùm maritus alibi periit.
Statim & tu ſenex verbum fabricaueris,
Si quis tibi penulamq́, tunicamq́, veſtimenta det.
Illius autem iam debent canes velocéſque vultures
Cutem ab oſſibus trahere, anima autem deſtituit.
Vel illum in ponto comederunt piſces, oſſa autem ipſius
Iacent in terra, arena merſa multa.
Sic ille quidem illic periit, amicis autem dolores poſt
Omnibus, mihi.a. maximè facti ſunt, non.n. amplius alium
Humanum ſic dominum inueniam, quocunque ibo.
Neque ſi ad patris & matris iterum irem
Domum, vbi primùm ortus ſum, & me educauerunt ipſi.
Neque nunc ob hos tantum lugeo maximè licèt
Oculis vt videam, exiſtens in patria terra,
Sed me Vlyſſis deſiderium capit abſentis,
Hunc quidem ego, ô hoſpes, & non præſentem nominando
Revereor, valdè enim me diligebat & curabat in animo.
Sed ipſum fratrem maiorem voco, vel longè abſentem.
Huic autem rurſus alloquutus eſt patiens diuinus Vlyſſes.
O amice poſtquam omnino negas, neque dicis
Illum venturum eſſe, animus autem tibi ſemper incredulus.
Sed ego non temerè loquar, ſed cum iuramento,
Quod redibit Vlyſſes, munus autem boni nuntii mihi ſit,
Statim poſtquam ille redux ſuas domos peruenerit.
Antè autem licèt valdè indigens nihil accipiam.
Indue mihi penulam & tunicam veſtimenta pulchra:
Inimicus enim ille non minus Ditis ianuis
Eſt qui egeſtate coactus fallacia loquitur.
Sciat nunc Iupiter primum deorum hoſpitaliſque menſa
Penatéſque Vlyſſis irreprehenſi quos adibo.
Certè quidem hæc omnia perficientur ſicut dico.
Hoc autem ipſo anno veniet huc Vlyſſes.
Hoc quidem inclinato menſe, illo autem inſtante
Domum reuertetur, & puniet quicunque illius
Hic vituperat vxorem, & illuſtrem filium:

Vlyſſis diuitiæ & poſſeſſiones.

γρ. σκύφος.

γρ. φθίσθαι.

γρ. [illegible]

γρ. δ' ἂν.

γρ. τῶν.

Vlyſſes diſſimulans, nititur Eumæo Vlyſſem rediturum perſuadere.

γρ. [illegible]

Hunc autem reſpondens allocutus es Eumæe ſubulce.
O ſenex neque profectò ego lætitiæ munus rependam,
Neque Vlyſſes etiam domum veniet, ſed quietus
γρ. πίνω. *Bibe, & alia prætermittamus, neque mihi hæc*
Memora: certè enim animo in pectore meo
Triſtor, quando aliquis meminit glorioſi regis.
Sed certè iuramentum quidem ſinamus: ſed Vlyſſes
Veniat, vt ipſum ego volo, & Penelope,
Laërteſque ſenex, & Telemachus diuinus.
Nunc rurſus nati caſum lugeo, quem genuit Vlyſſes
Telemachi, quem poſtquam nutriuerunt dij plantæ æqualē.
Et ipſum dicebam fore in viris non peiorem
Patre ſuo charo conſilijs & ſpecie admirabili.
Huius a. aliquis immortaliū læſit mentem intus æquabilem,
Vel aliquis hominum, hic autem iuit ad patris auditionem
In Pylum diuinam, hunc autem proci ſuperbi
Domum venientem obſeruant, vt à generatione pereat
Sine nomine ex Ithaca Arciſii diuini.
Sed agè illum quidem ſinamus ſiue oppreſſus ſit
Siue fugerit, & eum protegat manu Saturnius.
Sed agè mihi tu ſenex tua ipſius incommoda prode,
Et mihi hoc dic verum, vt benè intelligam.
Quis? vnde es virorum? vbi tibi ciuitas, & parentes?
Qua autem in naue veniſti? quomodo te nautæ
Duxerunt in Ithacam? qui eſſe profitebantur?
Non enim te peditem puto huc veniſſe.
Hunc autem reſpondens allocutus eſt prudens Vlyſſes,
Tibi enim ego hæc valdè verè dicam,
Si ſit quidem nunc vobis in longum tempus & cibus
Et vinum dulce tecta intra manentibus,
Epularique quietè, alij autem ad opus adeant,
γρ. ἔργα ἕποιτο. *Facilè poſteà & in annum omnia*
γρ. ἢ ἔργα τράποιντο. *Non percurrerem dicens meos dolores animi,*
Quoſcunque iam omnes deorum voluntate pertuli.
Ex Creta quidem genus prædico latæ
Vlyſſes ſcite fingit hiſtoriam aduentus ſui. *Viri diuitis eſſe filius, multi autem & alij*
Filij in ædibus & educati, & orti ſunt
Legitimi ex vxore: me autem empta peperit mater
γρ. Τῆς ἐκ γενέτηρ. *Pellex, ſed me pariter cum proprijs charum habebat*
Caſtor Hylacides, huius ego genus prædico eſſe,
γρ. τίετ᾽. *Qui quondam apud Creteñſes vt Deus colebatur à populo,*
Fortuniſque diuitiiſque & filijs honeſtis.
Sed certè illum fata tuerunt mortis ferentia
Ad Ditis domos: facultates autem diuiſerunt
Filij magnanimi, & ſortes iecerunt.
At mihi valdè pauca dederunt, & propria attribuerunt.
Duxi autem vxorem locupletiſſimorum hominum
Gratiâ meæ virtutis, quoniam non obſcurus eram
Neque pugnæ deſertor, nunc autem iam omnia defecerunt.
Sed tamen valdè quidem te arbitror ſtipulam intuentem
Cognoſcere, certè enim me duritia tenet valdè multa.
Certè enim audaciam Marſq; dederunt & Minerua,
Et fortitudinem cùm legerem ad inſidias
Viros optimos, mala inimicis ferens:
Nunquam mihi mortem ante oculos poſuit animus virilis.
Sed multò primus adoriens lancea occidebam
γρ. ἔλεσκον. *Virorum inimicorum, eum qui concederet pedibus.*
Talis eram in bello, opus autem mihi non gratum erat,
Neque res familiaris, quæ nutrit claros filios.
Sed mihi ſemper naues remigabiles gratæ erant,
Et bella & tela leuia, & ſagittæ,
Triſtia, quæque alijs horrenda ſunt.
At mihi grata erant, quæ Deus in animo poſuit.
Alius enim alius vir delectatur operibus.
Antè enim quàm in Troia pedem ponerent filij Achiuorum,
Nouies viris imperator fui, & velocibus nauibus,
Viros aduerſus externos, & mihi valdè aderant omnia,
Quæ optabam idonea, multa autem poſt
Aſſequar, ſtatim autem domus augebatur, & poſtea,

Τὸν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφης Εὔμαιε συβῶτα·
Ὦ γέρον, οὔτ᾽ ἄρ᾽ ἐγὼν εὐαγγέλιον τόδε τίσω,
Οὔτ᾽ Ὀδυσεὺς ἔτι οἶκον ἐλεύσεται· ἀλλὰ ἕκηλος
Πῖνε, *καὶ ἄλλα παρὲξ μεμνώμεθα, μηδέ με τούτων
Μίμνησκ᾽· ἦ γὰρ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσιν
Ἄχνυται, ὁππότε τις μνήσῃ κεδνοῖο ἄνακτος.
Ἀλλ᾽ ἤτοι ὅρκον μὲν ἐάσομεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Ἔλθοι ὅπως μιν ἐγώ γ᾽ ἐθέλω καὶ Πηνελόπεια,
Λαέρτης θ᾽ ὁ γέρων καὶ Τηλέμαχος θεοειδής.
Νῦν αὖ παιδὸς ἄλαστον ὀδύρομαι ὃν τέκ᾽ Ὀδυσσεύς,
Τηλεμάχου· τὸν ἐπεὶ θρέψαν θεοὶ ἔρνεϊ ἶσον,
Καί μιν ἔφην ἔσσεσθαι ἐν ἀνδράσιν οὔτι χέρεια
Πατρὸς ἑοῖο φίλοιο, φρένας καὶ εἶδος ἀγητόν,
Τοῦ δέ τις ἀθανάτων βλάψε φρένας ἔνδον ἐΐσας,
Ἠέ τις ἀνθρώπων, ὁ δ᾽ ἔβη μετὰ πατρὸς ἀκουὴν
Ἐς Πύλον ἠγαθέην, τὸν δὲ μνηστῆρες ἀγαυοὶ
Οἴκαδ᾽ ἰόντα λοχῶσιν, ὅπως ἀπὸ φῦλον ὄληται
Νώνυμον ἐξ Ἰθάκης Ἀρκεισίου ἀντιθέοιο.
Ἀλλ᾽ ἤτοι κεῖνον μὲν ἐάσομεν, ἤ κεν ἁλώῃ,
Ἤ κε φύγῃ, καί κέν οἱ ὑπέρσχῃ χεῖρα Κρονίων.
Ἀλλ᾽ ἄγε μοι σὺ γεραιὲ τὰ σ᾽ αὐτοῦ κήδε᾽ ἐνίσπες,
Καί μοι τοῦτ᾽ ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ᾽ εὖ εἰδῶ,
Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες;
Ὁπποίης δ᾽ ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο· πῶς δέ σε ναῦται
Ἤγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐχετόωντο.
Οὐ μὲν γάρ τί σε πεζὸν ὀΐομαι ἐνθάδ᾽ ἱκέσθαι.
Τὸν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Τοιγὰρ ἐγώ τοι ταῦτα μάλ᾽ ἀτρεκέως ἀγορεύσω,
Εἴη μὲν νῦν νῶϊν ἐπὶ χρόνον ἠμὲν ἐδωδὴ,
Ἠδὲ μέθυ γλυκερὸν κλισίης ἔντοσθεν ἐοῦσιν,
Δαίνυσθαί τ᾽ ἀκέοντ᾽, ἄλλοι δ᾽ ἐπὶ *ἔργον ἕποιεν·
Ῥηϊδίως κεν ἔπειτα καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἅπαντα
Οὔτι διαπρήξαιμι λέγων ἐμὰ κήδεα θυμοῦ,
Ὅσσα γε δὴ ξύμπαντα θεῶν ἰότητι μόγησα.
Ἐκ μὲν Κρητάων γένος εὔχομαι εὐρειάων,
Ἀνέρος ἀφνειοῖο πάϊς· πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι
Υἱέες ἐν μεγάροισιν ἠμὲν τράφεν ἠδ᾽ ἐγένοντο,
Γνήσιοι ἐξ ἀλόχου, ἐμὲ δ᾽ ὠνητὴ τέκε μήτηρ
Παλλακίς, ἀλλά με ἶσον ἰθαιγενέεσσιν ἐτίμα
Κάστωρ Ὑλακίδης, τοῦ ἐγὼ γένος εὔχομαι *εἶναι·
Ὅς ποτ᾽ ἐνὶ Κρήτεσσι θεὸς ὣς τίετο δήμῳ,
Ὄλβῳ τε πλούτῳ τε, καὶ υἱάσι κυδαλίμοισιν.
Ἀλλ᾽ ἤτοι τὸν κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι
Εἰς Ἀΐδαο δόμους· τοὶ δὲ ζωὴν ἐδάσαντο
Παῖδες ὑπέρθυμοι, καὶ ἐπὶ κλήρους ἐβάλοντο·
Αὐτὰρ ἐμοὶ μάλα παῦρα δόσαν, καὶ οἰκί᾽ ἔνειμαν.
Ἠγαγόμην δὲ γυναῖκα πολυκλήρων ἀνθρώπων,
Εἵνεκ᾽ ἐμῆς ἀρετῆς, ἐπεὶ οὐκ ἀποφώλιος ἦα,
Οὐδὲ φυγοπτόλεμος, νῦν δ᾽ ἤδη πάντα λέλοιπεν.
Ἀλλ᾽ ἔμπης καλάμην γέ σ᾽ ὀΐομαι εἰσορόωντα,
Γιγνώσκειν· ἦ γάρ με δύη ἔχει ἤλιθα πολλή.
Ἦ μὲν δὴ θάρσος μοι Ἄρης τ᾽ ἔδοσαν καὶ Ἀθήνη,
Καὶ ῥηξηνορίην, ὁπότε κρίνοιμι λόχονδε
Ἄνδρας ἀριστῆας, κακὰ δυσμενέεσσι φυτεύων·
Οὔποτέ μοι θάνατον προτιόσσετο θυμὸς ἀγήνωρ,
Ἀλλὰ πολὺ πρώτιστος ἐπάλμενος ἔγχει *ἕλεσκον
Ἀνδρῶν δυσμενέων ὅ τε μοι εἴξειε πόδεσσι.
Τοῖος ἔα ἐν πολέμῳ· ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκεν,
Οὐδ᾽ οἰκωφελίη, ἥτε τρέφει ἀγλαὰ τέκνα·
Ἀλλά μοι αἰεὶ νῆες ἐπήρετμοι φίλαι ἦσαν,
Καὶ πόλεμοι, καὶ ἄκοντες ἐΰξεστοι, καὶ ὀϊστοί,
Λυγρά, τά τ᾽ ἄλλοισίν γε καταριγηλὰ πέλονται.
Αὐτὰρ ἐμοὶ τὰ φίλ᾽ ἔσκε τά που θεὸς ἐν φρεσὶ θῆκεν·
Ἄλλος γάρ τ᾽ ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις,
Πρὶν μὲν γὰρ Τροίης ἐπιβήμεναι υἷας Ἀχαιῶν,
Εἰνάκις ἀνδράσιν ἦρξα καὶ ὠκυπόροισι νέεσσιν
Ἄνδρας ἐς ἀλλοδαπούς, καί μοι μάλα τύγχανε πάντα.
Τῶν ἐξαιρεύμην μενοεικέα, πολλὰ δ᾽ ὀπίσσω
Λαγχανον· αἶψα δὲ οἶκος ὀφέλλετο, καί ῥα ἔπειτα

Δεινός

Δεινός τ' αἰδοῖός τε μετὰ Κρήτεσσι τετύγμην.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τήνδε στυγερὴν ὁδὸν εὐρύοπα Ζεὺς
Ἐφράσαθ', ἣ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσε,
Δὴ τότε μ' ἤνωγον καὶ ἀγακλυτὸν Ἰδομενῆα
Νήεσσ' ἡγήσασθαι ἐς Ἴλιον· οὐδέ τι μῆχος
Ἦεν ἀνήνασθαι, χαλεπὴ δ' ἔχε δήμου φῆμις.
Ἔνθα μὲν εἰνάετες πολεμίζομεν υἷες Ἀχαιῶν,
Τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν Πριάμου πέρσαντες ἔβημεν
Οἴκαδε σὺν νήεσσι, θεὸς δ' ἐκέδασσεν Ἀχαιούς.
Αὐτὰρ ἐμοὶ δειλῷ κακὰ μήδετο μητίετα Ζεύς.
Μῆνα γὰρ οἶον ἔμεινα τεταρπόμενος τεκέεσσι,
Κουριδίῃ τ' ἀλόχῳ καὶ κτήμασιν· αὐτὰρ ἔπειτα
Αἴγυπτόνδε με θυμὸς ἀνώγει ναυτίλλεσθαι,
Νῆας ἐΰ στείλαντα σὺν ἀντιθέοις ἑτάροισιν.
Ἐννέα νῆας στεῖλα, θοῶς δ' ἐσαγείρατο λαός.
Ἐξῆμαρ μὲν ἔπειτα ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι
Δαίνυντ'· αὐτὰρ ἐγὼν ἱερήϊα πολλὰ παρεῖχον,
Θεοῖσίν τε ῥέζειν, αὐτοῖσί τε δαῖτα πένεσθαι.
Ἑβδομάτῃ δ' ἀναβάντες ἀπὸ Κρήτης εὐρείης,
Ἐπλέομεν Βορέῃ ἀνέμῳ ἀκραεῖ, καλῷ,
Ῥηϊδίως, ὡσεί τε κατὰ ῥόον· οὐδέ τις οὖν μοι
Νηῶν πημάνθη, ἀλλ' ἀσκηθέες καὶ ἄνουσοι
Ἥμεθα· τὰς δ' ἄνεμός τε κυβερνῆταί τ' ἴθυνον.
Πεμπταῖοι δ' Αἴγυπτον ἐϋρρείτην ἱκόμεσθα·
Στῆσα δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας ἀμφιελίσσας·
Ἔνθ' ἤτοι μὲν ἐγὼ κελόμην ἐρίηρας ἑταίρους
Αὐτοῦ πὰρ νήεσσι μένειν, καὶ νῆας ἔρυσθαι·
Ὀπτῆρας δὲ κατὰ σκοπιὰς ὤτρυνα νέεσθαι·
Οἱ δ', ὕβρει εἴξαντες, ἐπισπόμενοι μένεϊ σφῷ,
Αἶψα μάλ' Αἰγυπτίων ἀνδρῶν περικαλλέας ἀγροὺς
Πόρθεον, ἐκ δὲ γυναῖκας ἄγον καὶ νήπια τέκνα,
Αὐτούς τ' ἔκτεινον. τάχα δ' ἐς πόλιν ἵκετ' ἀϋτή.
Οἱ δὲ, βοῆς ἀΐοντες, ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι
Ἦλθον· πλῆτο δὲ πᾶν πεδίον πεζῶν τε καὶ ἵππων,
Χαλκοῦ τε στεροπῆς. ἐν δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος
Φύζαν ἐμοῖς ἑτάροισι κακὴν βάλεν, οὐδέ τις ἔτλη
Μεῖναι ἐναντίβιον· περὶ γὰρ κακὰ πάντοθεν ἔστη·
Ἔνθ' ἡμέων πολλοὺς μὲν ἀπέκτανον ὀξέϊ χαλκῷ,
Τοὺς δ' ἄναγον ζωούς, σφίσιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκῃ.
Αὐτὰρ ἐμοὶ Ζεὺς αὐτὸς ἐνὶ* φρεσὶ τοῦτο νόημα
Ποίησ', ὡς ὄφελον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν
Αὐτοῦ ἐν Αἰγύπτῳ· ἔτι γάρ νύ με πῆμ' ὑπεδέκτο.
Αὐτίκ' ἀπὸ κρατὸς κυνέην εὔτυκτον ἔθηκα,
Καὶ σάκος ὤμοιϊν, δόρυ δ' ἔκβαλον ἔκτοσε χειρός.
Αὐτὰρ ἐγὼ βασιλῆος ἐναντίον ἤλυθον ἵππων,
Καὶ κύσα γούναθ' ἑλών· ὁ δ' ἐρύσατο, καί μ' ἐλέησεν·
Ἐς δίφρον δέ μ' ἕσας ἄγεν οἴκαδε δακρυχέοντα.
Ἦ μέν μοι μάλα πολλοὶ ἐπήϊσσον μελίῃσιν,
Ἱέμενοι κτεῖναι· (δὴ γὰρ κεχολώατο λίην)
Ἀλλ' ἀπὸ κεῖνος ἔρυκε· Διὸς δ' ὠπίζετο μῆνιν
Ξεινίου, ὅς τε μάλιστα νεμεσσᾶται κακὰ ἔργα.
Ἔνθα μὲν ἑπτάετες μένον αὐτόθι, πολλὰ δ' ἄγειρα
Χρήματ' ἀν' Αἰγυπτίους ἄνδρας· δίδοσαν γὰρ ἅπαντες.
Ἀλλ' ὅτε δὴ ὄγδοόν μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθε,
Δὴ τότε Φοῖνιξ ἦλθεν ἀνὴρ ἀπατήλια εἰδώς,
Τρώκτης, ὃς δὴ πολλὰ κάκ'* ἀνθρώποισιν ἐώργει·
Ὅς μ' ἄγε παρπεπιθὼν ᾗσι φρεσὶν, ὄφρ' ἱκόμεσθα
Φοινίκην, ὅθι τοῦγε δόμοι καὶ κτήματ' ἔκειτο,
Ἔνθα παρ' αὐτῷ μεῖνα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεῦντο
Ἂψ περιτελλομένου ἔτεος, καὶ ἐπήλυθον ὧραι,
Ἐς Λιβύην μ' ἐπὶ νηὸς ἐέσσατο ποντοπόροιο,
Ψεύδεα βουλεύσας, ἵνα οἱ σὺν φόρτον ἄγοιμι,
Κεῖθι δέ μ' ὡς περάσειε, καὶ ἄσπετον ὦνον* ἕλοιτο.
Τῷ ἑπόμην ἐπὶ νηὸς, ὀϊόμενός περ, ἀνάγκῃ.
Ἡ δ' ἔθεεν Βορέῃ ἀνέμῳ ἀκραέϊ καλῷ
Μέσσον ὑπὲρ Κρήτης. Ζεὺς* δέ σφισι μήδετ' ὄλεθρον.
Ἀλλ' ὅτε δὴ Κρήτην μὲν ἐλείπομεν, οὐδέ τις ἄλλη
Φαίνετο γαιάων, ἀλλ' οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα,

Grauiſque reuerendúſque inter Creteuſes euaſi.
Sed cùm iam hoc odioſum iter magnus Iupiter
Decreuit, quod multorum virorum genua diſſoluit.
Tunc me iuſſerunt & inclytum Idomenea
Naues ducere in Ilium, neque vlla ratio
Erat denegandi, malus autem habebat populi rumor.
Ibi quidem nouem annis belligeramus filij Achiuorum:
Decimo autem ciuitatem Priami populati, rediuimus
Domum cum nauibus, Deus autem diſiecit Achiuos.
At mihi miſero mala ſtatuit conſiliarius Iupiter,
Menſem enim ſolum manſi delectatus filiis,
Iuuencu áque coniuge, & bonis: at poſtea
In Ægyptum me animus impulit nauigare
Naues bene parantem cum diuinis ſociis.
Nouem naues parans, citò autem coacta ſunt copia:
Sex diebus quidem poſtea mihi dilecti ſocij
Conuiuati ſunt, at ego ſacra multa præbui,
Diſque ſacrificando, ipſiſque epulas præbendo.
Septimo conſcendentes à Creta lata,
Nauigauimus Borea vento temperato bono
Facile, velut ſecundo flumine, neque aliqua mihi
Nauium læſa eſt, ſed ſoſpites & incolumes
Sedebamus, has autem ventúſque nautæq́; gubernant.
Quinto die autem Ægyptum pulchrè-irrigatam venimus:
Statui autem in Ægypti flumine naues curuas.
Ibi quidem ego iuſſi charos ſocios,
Illic apud naues manere, & naues ſubducere.
Speculatores autem per ſpeculas miſi vt irent.
Hi autem intemperantia cadentes obſequentes robori ſuo
Statim valdè Ægyptiorum virorum perpulchros agros
Populantur, mulieres autem abducunt & infantes natos,
Ipſoſq; interficiebant, ſtatim autem in vrbe iuit rumor.
Illi autem vocem audientes ſimul cum aurora apparente,
Venerunt, impletus eſt autem totus cãpus peditibus & equitib:
Ærisq; fulgore: Iupiter autem fulminator
Fugam meis ſociis malam iniecit, neque aliquis ſuſtinuit
Manere contrà, circum enim mala vndique ſteterant.
Ibi noſtrorum multos quidem interfecerunt acuto ære.
Alios autem duxerunt viuos ſibi ſeruire neceſſitate.
At mihi Iupiter ipſe in mente ita conſilium
Fecit, quod vtinam debuiſſem mori, & mortem aſſequi γρ. [illegible]
Illic in Ægypto, adhuc enim me moleſtia excepit.
Statim autem de capite galeam fabrefactam depoſui,
Et ſcutum humeris, lanceam autem proieci manu.
At ego regis is obuiam veni equis, (mei miſertus eſt.
Et oſculatus ſum genua complexus, hic autẽ me ſeruauit &
In currum autem me locatum duxit domum lacrymantem:
Certè me valdè multi adoriebantur fraxineis
Cupientes interficere, (namque irati erant valdè.)
Sed ille eripuit, Iouis autem veritus eſt iram
Hoſpitalis, qui maximè ægrè fert mala opera.
Ibi ſeptem annos manſi, multas autem coegi
Opes inter Ægyptios viros, dederant enim omnes.
Sed cùm iam octauus mihi rediens annus venit,
Iam tunc Phœnix venit vir fallacia ſciens
Veterator, qui iam multa mala hominibus fecerat,
Qui me duxit perſuaſum propriis cogitationibus, vt iremus γρ. [illegible]
In Phœniciam, vbi eius domus, & bona erant.
Ibi apud ipſum manſi perfectum in annum,
Sed quando iam menſéſque & dies perfecti ſunt,
Iterum ſe circumuoluente anno & superuenerunt tempeſtates
In Libyam me in naui miſit maritima
Fallaciam excogitans vt ei onus ducerem,
Illic autem me vt venderet, & magnum pretium acciperet: γρ. [illegible]
Hunc ſequebar in naue licet ſuſpicans neceſſitate,
Illa autem currebat Borea vento ſecundo bono
Per mediũ ad Cretã, Iupiter autẽ eis deliberabat mortem: γρ. [illegible]
Sed quando iam Cretam quidẽ liquimus, neq; aliqua alia
Apparebat terrarum ſed cœlum & mare,

Iam tum atram nubem ſtatuit Saturnius
Naue ſuper conuexa, obſcuratus eſt autem pontus ſub ipſa,
Iupiter autem crebrò tonuit, & iniecit naui fulmen.
Hæc autem conuerſa eſt tota Iouis percuſſa fulmine.
Vapore autem impleta eſt, ceciderunt autẽ ex naue omnes.
Hi autem cornicibus ſimiles circum nauem nigram
Fluctibus inferebantur. Deus autem abſtulit reditum.
At mihi Iupiter ipſe habenti licet dolores animo
Malum longum nauis nigra-proræ
In manibus poſuit vt adhuc malum fugerem.
Hunc amplexus ferebar pernicioſis ventis:
Nouem diebus ferebar, decima autem me nocte nigra
Terra Theſprothorum applicuit magna vnda verſans,
Tunc me Theſprotorum rex accepit Phidon
Heros gratis, huius enim dilectus filius occurrens,
Frigore & labore afflictum duxit in domum,
Manu ſubleuatum quoad perueniret ad ædes patris.
Circum autem me penulam tunicamq́ue, velamina induit.
Ibi de Vlyſſe ego audiui, ille enim dixit,
Hoſpitio ſe ſuſcepiſſe, & amice tractaſſe euntẽ in patriã terrã
Et mihi res oſtendit quas coëgerat Vlyſſes,
Æſque aurumq́ue, elaboratumque ferrum,
Et in decimam progeniem alterum amplius alat.
Tot ei in domibus theſauri iacebant regis.
Hunc in Dodonam dicebat iuiſſe, vt Dei
Ex quercu procera Iouis voluntatem audiret,
Quomodo rediret Ithacæ in fertilem agrum
Iam diu abſens, an manifeſtè, an occultè.
Iurauit autem coram me ipſo libans in domo
Nauem promptam eſſe, & paratos eſſe ſocios,
Qui iam ipſum comitentur dilectam in patriam terram.
Sed me prius miſit, contigit enim veniens nauis
Virorum Theſprotorum in Dulichium frumentariam.
Eò hic me iuſſit mittere regi Acaſto
Accuratè, his autem malum mentibus placuit conſilium
De me, vt adhuc omnino caſus calamitatem ſubirem.
Sed quando profecta eſt à terra multum maritima nauis
Statim ſeruitutis diem mihi excogitarunt.
Me quidem penula tunicáque velaminibus exuerunt,
Circùm autem me ſcrutum aliud malum eiecerunt & tunicam
Pertuſam, & ipſe oculis videas.
Sub occaſum autem Ithacæ amœnæ ad arua peruenerunt.
Ibi me quidem ligauerunt armata in naui,
Fune bene-torto arctè, ipſi autem egreſſi
Certatim ad littus maris cœnam ſumpsêre.
At mihi vinculum quidem diſſoluerunt Dij ipſi
Facilè, capiti autem panno obuoluto
Leui temone deſcendens applicui mari
Pectus, poſtea autem manibus nauigaui ambabus
Natans, valdè autem citò exceſſi longè ab illis.
Tunc aſcendens vbi querceum erat latiſſimum ſyluæ,
Iacebam ſtratus humi. illi autem valdè ſuſpirantes
Ibant, ſed non enim ipſis viſum eſt melius eſſe
Inquirere vlterius: hi quidem iterum redierunt
Naui in concaua, me autem abſconderunt Dij ipſi
Facilè, & me ſtabulo applicuerunt ducentes
Viri prudentis, adhuc enim mihi fatum viuere.

Eumæo reditus Vlyſſis non perſuadetur.

Hunc autem reſpondens allocutus es Eumæe ſubulce,
O miſerrime hoſpitum, certè valdè animum commouiſti
Hæc ſingula dicens, quæ iam tuliſti, & quæ vagatus es.
Sed hæc non aptè puto, neque mihi perſuadebis,
Dicens de Vlyſſe, quid te oportet cum talis ſis
Temerè mentiri? ego autem certè ſcio & ipſe
Reditum mei domini quòd infeſtus eſt omnibus Dijs
Omnino valdè, quando ipſum non in Troianis domuerunt,
Vel amicorum in manibus poſtquam bellum bene tractauit.
Quare ei ſepulchrum quidem feciſſent omnes Achiui.
Ac etiam ſuo filio magna gloria creuiſſet in poſterum:
Nunc autem ipſum ſine gloria Harpyiæ delaniarunt.

Δὴ τότε κυανέην νεφέλην ἔστησε Κρονίων
Νηὸς ὕπερ γλαφυρῆς, ἤχλυσε δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς.
Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντησε, καὶ ἔμβαλε νηῒ κεραυνόν.
Ἡ δ' ἐλελίχθη πᾶσα, Διὸς πληγεῖσα κεραυνῷ,
Ἐν δὲ θεείου πλῆτο, πέσον δ' ἐκ νηὸς ἅπαντες.
Οἱ δὲ, κορώνῃσιν ἴκελοι, περὶ νῆα μέλαιναν
Κύμασιν ἐμφορέοντο. θεὸς δ' ἀποαίνυτο νόστον.
Αὐτὰρ ἐμοὶ Ζεὺς αὐτὸς ἔχοντί περ ἄλγεα θυμῷ,
Ἱστὸν ἀμαιμάκετον νηὸς κυανοπρῴροιο
Ἐν χείρεσσιν ἔθηκεν, ὅπως ἔτι πῆμα φύγοιμι.
Τῷ ῥα περιπλεχθεὶς, φερόμην ὀλοοῖς ἀνέμοισιν.
Ἐννῆμαρ φερόμην, δεκάτῃ δέ με νυκτὶ μελαίνῃ
Γαίῃ Θεσπρωτῶν πέλασεν μέγα κῦμα κυλίνδον.
Ἔνθα με Θεσπρωτῶν βασιλεὺς ἐκομίσσατο Φείδων
Ἥρως ἀπριάτην· τοῦ γὰρ φίλος υἱὸς ἐπελθὼν
Αἴθρῳ καὶ καμάτῳ δεδμημένον ἦγεν ἐς οἶκον,
Χειρὸς ἀναστήσας, ὄφρ' ἵκετο δώματα πατρός.
Ἀμφὶ δέ με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα ἕσσεν.
Ἔνθ' Ὀδυσῆος ἐγὼ πυθόμην· κεῖνος γὰρ ἔφασκεν
Ξεινίσαι ἠδὲ φιλῆσαι ἰόντ' ἐς πατρίδα γαῖαν.
Καί μοι κτήματ' ἔδειξεν ὅσα ξυναγείρατ' Ὀδυσσεύς,
Χαλκόν τε χρυσόν τε πολύκμητόν τε σίδηρον.
Καί νύ κεν ἐς δεκάτην γενεὴν ἕτερόν γ' ἔτι βόσκοι.
Τόσσα οἱ ἐν μεγάροις κειμήλια κεῖτο ἄνακτος.
Τὸν δ' ἐς Δωδώνην φάτο βήμεναι, ὄφρα θεοῖο
Ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βουλὴν ἐπακούσῃ,
Ὅππως νοστήσῃ Ἰθάκης ἐς πίονα δῆμον,
Ἤδη δὴν ἀπεὼν, ἢ ἀμφαδὸν, ἦε κρυφηδόν.
Ὤμοσε δὲ πρὸς ἔμ' αὐτὸν, ἀποσπένδων ἐνὶ οἴκῳ,
Νῆα κατειρύσθαι, καὶ ἐπαρτέας ἔμμεν ἑταίρους,
Οἳ δή μιν πέμψουσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ἀλλ' ἐμὲ πρὶν ἀπέπεμψε· τύχησε γὰρ ἐρχομένη νηῦς
Ἀνδρῶν Θεσπρωτῶν ἐς Δουλίχιον πολύπυρον.
Ἔνθ' ὅγε μ' ἠνώγει πέμψαι βασιλῆϊ Ἀκάστῳ
Ἐνδυκέως. τοῖσιν δὲ κακὴ φρεσὶν ἥνδανε βουλὴ
Ἀμφ' ἐμοὶ, ὄφρ' ἔτι πάγχυ δύης ἐπὶ πῆμα γενοίμην.
Ἀλλ' ὅτε γαίης πολλὸν ἀπέπλω ποντοπόρος νηῦς,
Αὐτίκα δούλιον ἦμαρ ἐμοὶ περιμηχανόωντο.
Ἐκ μέν με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματ' ἔδυσαν,
Ἀμφὶ δέ μοι ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλον, ἠδὲ χιτῶνα,
Ῥωγαλέα, τὰ καὶ αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶαι.
Ἑσπέριοι δ' Ἰθάκης εὐδειέλου ἔργ' ἀφίκοντο.
Ἔνθ' ἐμὲ μὲν κατέδησαν ἐϋσσέλμῳ ἐνὶ νηῒ,
Ὅπλῳ ἐϋστρεφέϊ στερεῶς· αὐτοὶ δ' ἀποβάντες
Ἐσσυμένως παρὰ θῖνα θαλάσσης δόρπον ἕλοντο.
Αὐτὰρ ἐμοὶ δεσμὸν μὲν ἀνέγναμψαν θεοὶ αὐτοὶ
Ῥηϊδίως· κεφαλῇ δὲ κατὰ ῥάκος ἀμφικαλύψας,
Ξεστὸν ἐφολκαῖον καταβὰς ἐπέλασσα θαλάσσῃ
Στῆθος· ἔπειτα δὲ χερσὶ διήρεσα ἀμφοτέρῃσι
Νηχόμενος, μάλα δ' ὦκα θύρηφ' ἔα ἀμφὶς ἐκείνων.
Ἔνθ' ἀναβὰς, ὅθι τε δρίος ἦν πολυανθέος ὕλης,
Κείμην πεπτηώς. οἱ δὲ, μεγάλα στενάχοντες
Φοίτων. ἀλλ' οὐ γάρ σφιν ἐφαίνετο κέρδιον εἶναι
Μαίεσθαι προτέρω. τοὶ μὲν πάλιν αὖτις ἔβαινον
Νηὸς ἔπι γλαφυρῆς· ἐμὲ δ' ἔκρυψαν θεοὶ αὐτοὶ
Ῥηϊδίως, καί με σταθμῷ ἐπέλασσαν ἄγοντες
Ἀνδρὸς ἐπισταμένου· ἔτι γάρ νύ μοι αἶσα βιῶναι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης, Εὔμαιε συβῶτα,
Ἆ δειλὲ ξείνων, ἦ μοι μάλα θυμὸν ὄρινας,
Ταῦτα ἕκαστα λέγων ὅσα δὴ πάθες, ἠδ' ὅσ' ἀλήθης.
Ἀλλὰ τάγ' οὐ κατὰ κόσμον ὀΐομαι, οὐδέ με πείσεις,
Εἰπὼν ἀμφ' Ὀδυσῆϊ. τί σε χρὴ τοῖον ἐόντα
Μαψιδίως ψεύδεσθαι; ἐγὼ δ' εὖ οἶδα καὶ αὐτὸς
Νόστον ἐμοῖο ἄνακτος, ὅτ' ἤχθετο πᾶσι θεοῖσι
Πάγχυ μάλ', ὅττι μιν οὔτι μετὰ Τρώεσσι δάμασσαν,
Ἠὲ φίλων ἐν χερσὶν, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσε.
Τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοὶ,
Ἠδέ κε καὶ ᾧ παιδὶ μέγα κλέος ἤρατ' ὀπίσσω.
Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς ἅρπυιαι ἀνηρέψαντο.

Αὐτὰρ

Αὐτὰρ ἐγὼ παρ' ὕεσσιν ἀπότροπος· οὐδὲ πόλινδε
Ἔρχομαι, εἰ μή πού τι περίφρων Πηνελόπεια
Ἐλθέμεν ὀτρύνῃσιν, ὅτ' ἀγγελίη ποθὲν ἔλθῃ.
Ἀλλ' οἱ μὲν τὰ ἕκαστα παρήμενοι ἐξερέουσιν,
Ἠμὲν οἳ ἄχνυνται δὴν οἰχομένοιο ἄνακτος,
Ἠδ' οἳ χαίρουσιν βίοτον νήποινον ἔδοντες.
Ἀλλ' ἐμοὶ οὐ φίλον ἐστὶ μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι,
Ἐξ οὗ δή μ' Αἰτωλὸς ἀνὴρ ἐξήπαφε μύθῳ,
Ὅς ῥ' ἄνδρα κτείνας, πολλὴν ἐπὶ γαῖαν ἀληθεὶς,
Ἤλυθ'* ἐμὸν πρὸς σταθμόν· ἐγὼ δέ μιν ἀμφαγάπαζον.
Φῆ δέ μιν ἐν Κρήτεσσι παρ' Ἰδομενῆϊ ἰδέσθαι
Νῆας ἀκειόμενον, τάς οἱ ξυνέαξαν ἄελλαι·
Καὶ φάτ' ἐλεύσεσθαι ἢ ἐς θέρος ἢ ἐς ὀπώρην,
Πολλὰ χρήματ' ἄγοντα, σὺν ἀντιθέοις ἑτάροισι.
Καὶ σὺ γέρον πολυπενθὲς, ἐπεί σέ μοι ἤγαγε δαίμων,
Μήτε τί μοι ψεύδεσσι χαρίζεο, μήτε τι θέλγε.
Οὐ γὰρ τοὔνεκ' ἐγώ σ' αἰδέσσομαι, οὐδὲ φιλήσω,
Ἀλλὰ Δία ξένιον δείσας, αὐτόν* τ' ἐλεαίρων.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Ἦ μάλα τίς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἄπιστος,
Οἷόν σ' οὐδ' ὀμόσας περ ἐπήγαγον, οὐδέ σε πείθω.
Ἀλλ' ἄγε νῦν ῥήτρην ποιησόμεθ'· αὐτὰρ ὄπισθε
Μάρτυροι ἀμφοτέροισι θεοὶ τοὶ Ὄλυμπον ἔχουσιν.
Εἰ μέν κεν νοστήσῃ ἄναξ τεὸς ἐς τόδε δῶμα,
Ἕσσας με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα, πέμψαι
Δουλίχιόνδ' ἰέναι, ὅθι μοι φίλον ἔπλετο θυμῷ·
Εἰ δέ κε μὴ ἔλθῃσιν ἄναξ τεὸς, ὡς ἀγορεύω,
Δμῶας ἐπισσεύας, βαλέειν μεγάλης κατὰ πέτρης,
Ὄφρα καὶ ἄλλος πτωχὸς ἀλεύεται ἠπεροπεύειν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε δῖος ὑφορβός,
Ξεῖν', οὕτω γάρ κέν μοι ἐϋκλείη τ' ἀρετή τε
Εἴη ἐπ' ἀνθρώπους ἅμα τ' αὐτίκα καὶ* μετέπειτα,
Ὅς σ' ἐπεὶ ἐς κλισίην ἄγαγον, καὶ ξείνια δῶκα,
Αὖτις δὲ κτείναιμι, φίλον τ' ἀπὸ θυμὸν ἑλοίμην,
Πρόφρων* δή κεν ἔπειτα Δία Κρονίωνα λιτοίμην.
Νῦν δ' ὥρη δόρποιο, τάχιστά μοι ἔνδον ἑταῖροι
Εἶεν, ἵν' ἐν κλισίῃ λαρὸν τετυκοίμεθα δόρπον.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Ἀγχίμολον δὲ σύες τε καὶ ἀνέρες ἦλθον ὑφορβοί,
Τὰς μὲν ἄρ' ἔρξαν κατὰ ἤθεα κοιμηθῆναι·
Κλαγγὴ δ' ἄσπετος ὦρτο συῶν αὐλιζομενάων.
Αὐτὰρ ὁ οἷς ἑτάροισιν ἐκέκλετο δῖος ὑφορβός,
Ἄξεθ' ὑῶν τὸν ἄριστον, ἵνα ξείνῳ ἱερεύσω
Τηλεδαπῷ· πρὸς δ' αὐτοὶ ὀνησόμεθ', οἵ περ ὀϊζὺν
Δηθὰ ἔχομεν, πάσχοντες ὑῶν ἕνεκ' ἀργιοδόντων·
Ἄλλοι δ' ἡμέτερον κάματον νήποινον ἔδουσιν.
Ὣς ἄρα φωνήσας κέασε ξύλα νηλέϊ χαλκῷ.
Οἱ δ' ὗν* εἰσῆγον μάλα πίονα πενταέτηρον·
Τὸν μὲν ἔπειτ' ἔστησαν ἐπ' ἐσχάρῃ· οὐδὲ συβώτης
Λήθετ' ἄρ' ἀθανάτων (φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσιν)
Ἀλλ' ὅ γ' ἀπαρχόμενος κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλεν
Ἀργιόδοντος ὑὸς, καὶ ἐπεύχετο πᾶσι θεοῖσι
Νοστῆσαι Ὀδυσῆα πολύφρονα ὅνδε δόμονδε.
Κόψε δ' ἀνασχόμενος σχίζῃ δρυὸς, ἣν λίπε κείων.
Τὸν δ' ἔλιπε ψυχή· τοὶ δ' ἔσφαξάν τε καὶ εὗσαν.
Αἶψα δέ μιν διέχευαν· ὁ δ' ὠμοθετεῖτο συβώτης,
Πάντοθεν ἀρχόμενος μελέων, ἐς πίονα δημόν.
Καὶ τὰ μὲν ἐν πυρὶ βάλλε, παλύνας ἀλφίτου ἀκτῇ,
Μίστυλλόν τ' ἄρα τἆλλα, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
Ὤπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα·
Βάλλον δ' εἰν ἐλεοῖσιν ἀολλέα, ἂν δὲ συβώτης
Ἵστατο δαιτρεύσων (περὶ γὰρ φρεσὶν αἴσιμα ᾔδη)
Καὶ τὰ μὲν ἑπτάχα πάντα διεμοιρᾶτο δαΐζων·
Τὴν μὲν ἴαν Νύμφῃσι καὶ Ἑρμῇ Μαιάδος* υἱεῖ
Θῆκεν ἐπευξάμενος, τὰς δ' ἄλλας νεῖμεν* ἑκάστῳ·
Νώτοισιν δ' Ὀδυσῆα διηνεκέεσσι γέραιρεν
Ἀργιόδοντος ὑὸς, κύδαινε δὲ θυμὸν ἄνακτος·
Καί μιν φωνήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Αἴθ' οὕτως Εὔμαιε φίλος Διὶ πατρὶ γένοιο

At ego apud ſues ſeparatus, neque ad ciuitatem
Eo, niſi fortaſſe prudens Penelope
Ire iubeat, quando nuncium aliunde veniat.
Sed hi quidem ſingula aſſidentes interrogant,
Et alij quidem triſtantur diu abſente rege,
Atque illi lętantur victum impunè edentes.
Sed mihi non gratum eſt inquirere & interrogare
Ex quo me Ætolus vir decepit verbo:
Qui viro interfecto, multas per regiones vagatus,
Venit meas ad ædes, ego autem ipſum amicè habui.
Dixit autem ſe eũ inter Cretenſes apud Idomeneum vidiſſe
Naues aptantem, quas ei fregerant procellæ:
Et dixit venturum, vel in æſtatem, vel in autumnum,
Multas opes ducentem cum diuinis ſocijs.
Et tu ſenex multa paſſus poſtquã te ad me duxit fortuna,
Ne mihi mendacijs gratificare, neque admulceas:
Non enim ob id ego te honorabo, neque diligam.
Sed Iouem hoſpitalem veritus, teq; ipſum miſeratus.
Hunc autem reſpondens, alloquutus eſt prudens Vlyſſes:
Certè valdè aliquis tibi animus in pectoribus incredulus, Vlyſſes ſubulcum alloquitur.
Qualem neque iurans induxi, neque tibi perſuadeo.
Sed age nunc pactum faciamus, & poſtea
Teſtes ſint ambobus Dij, qui Olympum habitant.
Siquidem redibit rex tuus in hanc domum,
Indutum me chlanáque tunicámque veſtes mitte
Ad Dulichium ire quò mihi gratum eſt animo.
Si autem non venerit rex tuus, vt dico,
Famulis iube deijcere magna de petra,
Vt & alius pauper caueat decipere.
Hunc autem reſpondens alloquutus eſt diuinus ſubulcus, Subulcus Vlyſſi reſpondet.
Hoſpes, ſic mihi bona fama virtuſque
Sit inter homines, ſimul nunc & in futurum,
Qui te in ſtabulum duxi, & hoſpitalia munera dedi.
Si te interficiam, dilectúmque animum auferam.
Promptus autem poſteà Iouem Saturnium ſupplicabo:
Nunc autem hora cœnæ, ocyùs mihi intus ſocij
Erunt, vt in tugurio dulcem preparemus cœnam.
Sic hi quidem talia inter ſe dicebant.
Citò autem ſueſq; & viri venerunt ſubulci.
Has quidem igitur incluſerunt de more ad dormiendum,
Clamor autem multus ortus eſt ſuum in haram euntium.
At ſuis ſocijs iuſſit diuinus ſubulcus,
Ducite ſuum optimum, vt hoſpiti in gratiam mactem
Peregrini, vnà & ipſi recreabimur, qui ærumnam
Diu habemus patientes ſuũ gratia habentiũ-dentes-albos.
Alij autem noſtrum laborem impunè edunt.
Sic loquutus ſcidit ligna acuto ferro. Eumæus hoſpiti ſacrificaturus, ſuem mactat.
Hi autem ſuem adduxerunt valdè pinguẽ quinquennem.
Hunc quidem poſtea poſuerunt in craticula, neq; ſubulcus
Oblitus eſt immortalium, (mentibus n. vtebatur bonis.)
Sed hic incipiens capitis crines in ignem iecit
Albos-habentis-dentes ſuis, & precatus eſt omnes Deos.
Vt rediret Vlyſſes prudens ſuam domum. (quũ prof. ſtus.
Percuſſit a. manum in altum tollens ſtipite querno quem li-
Hunc a. reliquit anima, hi a. iugularunt & combuſſerunt.
Statim a. ipſum diuiſerũt, cruda autẽ fruſta poſuit ſubulcus
Vndique initio facto à membris in pinguem adipem:
Et partim quidẽ in ignẽ iecit, vbi cõmiſcuiſſet farinæ flore
Minutatim v. ſecuerunt alia, & circum veruta fixerunt.
Aſſaueruntq; ritè, extraxeruntq; omnia.
Poſuerunt autem in diſcis ſimul omnia, ſubulcus verò
Surrexit in partes-diuidens, (valdè enim mentibus æqua ſciebat.)
Atque quidem ſeptifariam omnia partitus eſt diuidens,
Partem quidem vnam Nymphis, & Mercurio Maiæ filio
Poſuit apprecatus, alias diſtribuit ſingulis,
Dorſis autem Vlyſſem integris honorauit
Albi-dentis ſuis illuſtrabat autem animum Heri,
Et ipſum compellans alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
Vtinam ſic Eumæe dilectus Ioui patri ſis

Sicut mihi, ſiquidem me talem cum ſim bonis honoras.
Hunc autem reſpondens alloqutus es Eumæe ſubulce,
Comede felix hoſpitum, & delectare his,
Qualia adſunt, deus autē hocquidem dabit, hoc autem ſinet
Quodcunque ſuo animo vult, poteſt enim omnia.
Dixit, & initiationes ſacrificauit Dijs ſempiternis.
Libato autem nigro vino, Vlyſſi vrbium-deſtructori
In manibus poſuit, hic autem ſedebat ſuum iuxta latus,
Cibum autem ipſis diſtribuit Meſaulius, quem ſubulcus
Ipſe acquiſiuerat ſolus abſente domino,
Seorſum à domina & Laërta ſene.
Ipſum apud Taphios emerat ſuis facultatibus.
Hi autem in cibos paratos manus extendebant.
At poſtquam potus & cibi deſiderium amouerunt,
Cibum quidem ab ipſis abſtulit Meſaulius, hi.a.in cubile
Cibo & carnibus ſaturati ierunt.
Nox autem venit mala obſcura, pluit autem Iupiter
Tota nocte, at ſpirabat Zephyrus magnus ſemper aquoſus,
Hos autem Vlyſſes alloqutus eſt ſubulcum tentans,
Si ab eo exutā ſibi chlænam præberet, vel aliquē ſociorum
Alium moneret, ſi quidem ſui curam gerebat valdè.
Audi nunc me Eumæe, & alij omnes ſocij,
Glorιabundus aliquod verbum dicam, vinum enim iubet
Stultum, quod impellit ſapientem etiam valdè cantare,
Et leuiter ridere, & ſaltare impellit,
Et aliquod verbum præfatus eſt quod non dictum ſit melius.
Sed poſtquam primum garrulus eſſe cœpi, non diſſimulabo.
Vtinam ſic pubeſcerem, viſque mihi firma eſſet,
Sicut quando ſub Troia inſidias duximus parantes.
Duces erant Vlyſſes & Atrides Menelaus,
Cum his vnà tertius dux fui ego, ipſi enim iuſſerant;
Sed quando iuimus ad vrbem, altúmque murum,
Nos quidem circa vrbem in virgultis denſis,
Inter calamos & paludem ſub armis proſtrati.
Iacuimus, nox autem aduenit mala Borea incidente
Glacialis, at poſtea nix facta eſt veluti pruina
Frigida, & ſcutis circumuertebatur gelu
Tunc alij omnes veſtes habebant & tunicas.
Dormiebant autem quieti ſcutis cooperti humeros,
At ego veſtem quidem diſcedens ſocijs reliqui
Stultè, quoniam non putabam tantum frigus futurum.
Sed ſequebar ſcutum ſolum habens, & veſtem nitidam.
Sed quādo iam extrema pars noctis erat, trans.a.a.ſtra erant,
Et tunc ego Vlyſſem alloqutus ſum qui propè erat
Cubito puncto, hic autem promptè audiuit,
Nobilis Laërtiade prudens Vlyſſes,
Non adhuc cum viuis ero, ſed me hyems
Interficiet, non.n. habeo chlænam: me decepit fortuna
Vt cū ſola tunica eſſē, nunc.a. non amplius remedia adſunt.
Sic dixi, hic autem poſtea mentem tenuit hanc in animo,
Qualis ille erat ad conſultandum & pugnandum.
Loquens autem ſummiſſa voce ad me verbum dixit,
Sile nunc, ne quis te Achiuorum alius audiat.
Dixit & in cubito caput tenuit, dixitq́, verbum.
Audite amici, diuinum mihi in ſomnis adijt inſomnium.
Nam à nauibus longè venimus, ſed aliquis eat
Nunciatum Atridæ Agamemnoni paſtori populorum,
An plures ad naues iubeat venire.
Sic dixit, motus eſt.a. poſtea Thoas Andræmonis filius
Subitò, à ſe autem chlænam iecit purpuream.
Perrexit ire ad naues, ego autem in veſte illius
Iacui libenter, illuxit autem aureo-throno aurora.
Vtinam nunc pubeſcerem viſq́, mihi firma eſſet.
Daret aliquis chlænam in ſtabulis ſubulcorum
Æquè amicitia motus ac reuerentia viri boni,
Nunc autem me inhonorant malas circa corpus veſtes habentem.
Hunc.a. reſpondens, alloqutus es Eumæe ſubulce
O ſenex, fabula quidem bona quam dixiſti,
Neque amplius citra decorum verbum inutile dixiſti.

Ὡς ἐμὲ, ὅττι με τοῖον ἐόντ' ἀγαθοῖσι γεραίρεις.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης Εὔμαιε συβῶτα,
Ἔσθιε δαιμόνιε ξείνων, καὶ τέρπεο τοῖσδε
Οἷα πάρεστι· θεὸς δὲ* τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' ἐάσει,
Ὅ, ττι κεν ᾧ θυμῷ ἐθέλῃ· δύναται γὰρ ἅπαντα.
Ἦ ῥα, καὶ ἄργματα θῦσε θεοῖς αἰειγενέτῃσι.
Σπείσας δ' αἴθοπα οἶνον, Ὀδυσσῆϊ πτολιπόρθῳ
Ἐν χείρεσσιν ἔθηκεν· ὁ δ' ἕζετο ᾗ παρὰ μοίρῃ.
Σῖτον δέ σφιν ἔνειμε Μεσαύλιος, ὅν ῥα συβώτης
Αὐτὸς κτήσατο οἶος ἀποιχομένοιο ἄνακτος,
Νόσφιν δεσποίνης καὶ Λαέρταο γέροντος.
Πὰρ δ' ἄρα μιν Ταφίων πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν·
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον·
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Σῖτον μέν σφιν ἀφεῖλε Μεσαύλιος· οἱ δ' ἐπὶ* κοῖτον
Σίτου καὶ κρειῶν κεκορημένοι ἐσσεύοντο.
Νὺξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακὴ σκοτομήνιος, ὗε δ' ἄρα Ζεὺς
Πάννυχος, αὐτὰρ ἄη Ζέφυρος μέγας αἰὲν ἔφυδρος.
Τοῖς δ' Ὀδυσεὺς μετέειπε, συβώτεω πειρητίζων,
Εἴ πως οἱ ἐκδὺς χλαῖναν πόροι, ἤ τιν' ἑταίρων
Ἄλλον ἐποτρύνειεν, ἐπεί ἑο κήδετο λίην·
Κέκλυθι νῦν Εὔμαιε, καὶ ἄλλοι πάντες ἑταῖροι,
Εὐξάμενός τι ἔπος ἐρέω· οἶνος γὰρ ἀνώγει
Ἠλεὸς, ὅς τ' ἐφέηκε πολύφρονά περ μάλ' ἀεῖσαι·
Καί θ' ἁπαλὸν γελάσαι, καί τ' ὀρχήσασθαι ἀνῆκε,
Καί τι ἔπος προέηκεν ὅ πέρ τ' ἄρρητον ἄμεινον.
Ἀλλ' ἐπεὶ οὖν τὸ πρῶτον ἀνέκραγον, οὐκ ἐπικεύσω,
Εἴθ' ὣς ἡβώοιμι, βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη,
Ὡς ὅθ' ὑπὸ Τροίην λόχον ἤγομεν ἀρτύναντες.
Ἡγείσθην δ' Ὀδυσεύς τε καὶ Ἀτρεΐδης Μενέλαος,
Τοῖσι δ' ἅμα τρίτος ἄρχον ἐγώ· αὐτοὶ γὰρ ἄνωγον.
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἱκόμεσθα ποτὶ πτόλιν αἰπύ τε τεῖχος,
Ἡμεῖς μὲν περὶ ἄστυ κατὰ ῥωπήϊα πυκνὰ,
Ἂν δόνακας καὶ ἕλος ὑπὸ τεύχεσι πεπτηῶτες
Κείμεθα· νὺξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακὴ, Βορέαο πεσόντος,
Πηγυλὶς, αὐτὰρ* ὕπερθε χιὼν γένετ' ἠΰτε πάχνη
Ψυχρὴ, καὶ σακέεσσι περιτρέφετο κρύσταλλος.
Ἔνθ' ἄλλοι πάντες χλαίνας ἔχον ἠδὲ χιτῶνας,
Εὗδον δ' εὔκηλοι, σάκεσιν εἰλυμένοι ὤμους·
Αὐτὰρ ἐγὼ χλαῖναν μὲν ἰὼν ἑτάροισιν ἔλειπον
Ἀφραδίῃς, ἐπεὶ οὐκ ἐφάμην ῥιγωσέμεν ἔμπης·
Ἀλλ' ἑπόμην σάκος οἶον ἔχων καὶ ζῶμα φαεινόν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τρίχα νυκτὸς ἔην, μετὰ δ' ἄστρα βεβήκει,
Καὶ τότ' ἐγὼν Ὀδυσῆα προσηύδων ἐγγὺς ἐόντα,
Ἀγκῶνι νύξας (ὁ δ' ἄρ' ἐμμαπέως ὑπάκουσε)
Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Οὔ τοι ἔτι ζωοῖσι μετέσσομαι, ἀλλά με χεῖμα
Δάμναται· οὐ γὰρ ἔχω χλαῖναν· παρά μ' ἤπαφε δαίμων
Οἰοχίτων'* ἔμεναι· νῦν δ' οὐκέτι φυκτὰ πέλονται.
Ὣς ἐφάμην, ὁ δ' ἔπειτα νόον σχέθε τόνδ' ἐνὶ θυμῷ,
Οἷος κεῖνος ἔην βουλευέμεν ἠδὲ μάχεσθαι·
Φθεγξάμενος δ' ὀλίγῃ ὀπὶ με πρὸς μῦθον ἔειπε,
Σίγα νῦν, μή τίς σευ Ἀχαιῶν ἄλλος ἀκούσῃ.
Ἦ καὶ ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν σχέθεν, εἶπέ τε μῦθον,
Κλῦτε φίλοι, θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος.
Λίην γὰρ νηῶν ἑκὰς ἤλθομεν, ἀλλά τις εἴη
Εἰπεῖν Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν,
Εἰ πλέονας παρὰ ναῦφιν ἐποτρύνειε νέεσθαι.
Ὣς ἔφατ', ὦρτο δ' ἔπειτα Θόας Ἀνδραίμονος υἱὸς
Καρπαλίμως, ἀπὸ δὲ χλαῖναν* θέτο φοινικόεσσαν,
Βῆ* δὲ θέειν ἐπὶ νῆας, ἐγὼ δ' ἐνὶ εἵματι κείνου
Κείμην ἀσπασίως, φάε δὲ χρυσόθρονος ἠώς.
Ὣς νῦν ἡβώοιμι, βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη,
Δοίη κέν τις χλαῖναν ἐνὶ σταθμοῖσι συφορβῶν,
Ἀμφότερον, φιλότητι καὶ αἰδοῖ φωτὸς ἑῆος.
Νῦν δέ μ' ἀτιμάζουσι κακὰ χροῒ εἵματ' ἔχοντα.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης Εὔμαιε συβῶτα,
Ὦ γέρον, αἶνος μέν τοι ἀμύμων ὃν κατέλεξας,
Οὐδέ τί πω παρὰ μοῖραν ἔπος νηκερδὲς* ἔειπες.

Margin notes:
γρ. τὰ μὲν δώσει, τὰ δ' ἐάσει.
γρ. κοῖτόνδε.
Vlyſſes commodè petit chlænam.
γρ. ἤΰτε.
γρ. ἀρεαζῶμα.
γρ. ἔμμεν'.
γρ. βάλε.
γρ. δ' ἴθεν.
Eumæus Vlyſſi loquitur.
γρ. ἔειπας.

Τῷ οὔτ' ἐσθῆτος δευήσεαι οὔτε τευ ἄλλου
Ὧν ἐπέοιχ' ἱκέτην ταλαπείριον ἀντιάσαντα
Νῦν· ἀτὰρ ἠῶθέν γε τὰ σὰ ῥάκεα δνοπαλίξεις.
Οὐ γὰρ πολλαὶ χλαῖναι, ἐπημοιβοί τε χιτῶνες
Ἐνθάδε ἕννυσθαι, μία δ' οἴη φωτὶ ἑκάστῳ.
Αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθῃσιν Ὀδυσσῆος φίλος υἱός,
Αὐτός τοι χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα δώσει,
Πέμψει δ' ὅππῃ σε κραδίη θυμός τε κελεύει.
Ὣς εἰπὼν ἀνόρουσε, τίθει δ' ἄρα οἱ πυρὸς ἐγγὺς
Εὐνήν, ἐν δ' ὀΐων τε καὶ αἰγῶν δέρματ' ἔβαλλεν.
Ἔνθ' Ὀδυσεὺς κατέλεκτ'· ἐπὶ δὲ χλαῖναν βάλεν αὐτῷ
Πυκνὴν καὶ* μεγάλην, ἥ οἱ παρεκέσκετ' ἀμοιβάς,
Ἕννυσθαι ὅτε τις χειμὼν ἔκπαγλος ὄροιτο.
Ὣς ὁ μὲν ἔνθ' Ὀδυσεὺς κοιμήσατο, τοὶ δὲ παρ' αὐτὸν
Ἄνδρες κοιμήσαντο νεηνίαι, οὐδὲ συβώτῃ
Ἥνδανεν αὐτόθι κοῖτος, ὑῶν ἄπο κοιμηθῆναι·
Ἀλλ' ὅγ' ἄρ' ἔξω ἰὼν ὡπλίζετο. (χαῖρε δ' Ὀδυσσεὺς
Ὅττι ῥά οἱ βιότου περικήδετο νόσφιν ἐόντος)
Πρῶτον μὲν ξίφος ὀξὺ περὶ στιβαροῖς βάλετ' ὤμοις·
Ἀμφὶ δὲ χλαῖναν ἑέσσατ' ἀλεξάνεμον μάλα πυκνήν,
Ἂν δὲ νάκην ἕλετ' αἰγὸς ἐϋτρεφέος μεγάλοιο·
Εἵλετο δ' ὀξὺν ἄκοντα, κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν.
Βῆ δ' ἴμεναι κείων ἔνθα περ σύες ἀργιόδοντες
Πέτρῃ ὕπο γλαφυρῇ εὗδον, Βορέω ὑπ' ἰωγῇ.

Ideo neque veſte indigebis, neque alia re,
Quam conueniat ſupplici miſero obuiam venienti
Nunc: at mane tuis te veſtibus amicies:
Non enim multæ chlænæ mutatoriæq; tunicæ
Hic ad induendum, vna autem ſola viro ſingulo,
At poſtquam venerit Vlyſſis dilectus filius,
Ipſe tibi chlænamque tunicamque veſtes dabit,
Mittet & quò te cor animúſque iubet.
Sic loquutus ſurrexit, poſuit autem ei prope ignem:
Lectum inque caprarum & ouium pelles iniecit,
Ibi Vlyſſes dormiuit, inſuper chlænam iniecit ipſi
Denſam & mollem, quæ ei erat mutatoria
Quā ſe indueret, quando aliqua hyems terribilis orta eſſet.
Sic hic quidem tunc Vlyſſes dormiuit, iuxtaque ipſum
Viri dormierunt iuuenes, neque ſubulco
Placuit illic in lecto à ſuibus longè dormire.
Sed hic extrà iens armabatur, lætabatur autem Vlyſſes
Quòd ſuæ vitæ curam-gereret, licet longè ipſe abeſſet.
Primùm quidem enſem acutū circum fortes poſuit humeros,
Circum.a. chlænā induit expellentem venti valdè denſam
Ac pellem accepit capræ bene nutritæ magnæ,
Accepit quoq; acutā lanceā cōtra canes adiutricē & viros.
Perrexit autem ire dormiturus, vbi ſues
Petra ſub concaua dormiebant Boreæ ſub tegmine.

Paratur ſtratum Vlyſſi.

γρ. μαλα-κήν.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ
ὂ μικρὸν ῥαψῳδία

Ἡ δ' εἰς εὐρύχορον Λακεδαίμονα Παλλὰς Ἀθήνη
Ὤιχετ', Ὀδυσσῆος μεγαθύμου φαίδιμον υἱὸν
Νόστου ὑπομνήσουσα, καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι.
Εὗρε δὲ Τηλέμαχον, καὶ Νέστορος ἀγλαὸν υἱόν,
Εὕδοντ' ἐν προδόμῳ Μενελάου κυδαλίμοιο.
Ἤτοι Νεστορίδην μαλακῷ δεδμημένον ὕπνῳ·
Τηλέμαχον δ' οὐχ ὕπνος ἔχε γλυκύς, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
Νύκτα δι' ἀμβροσίην μελεδήματα πατρὸς ἔγειρεν.
Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Τηλέμαχ', οὐκέτι καλὰ δόμων ἄπο* δὴν ἀλάλησαι,
Κτήματά τε προλιπὼν ἄνδρας τ' ἐν σοῖσι δόμοισιν
Οὕτω ὑπερφιάλους· μή τοι κατὰ πάντα φάγωσι
Κτήματα δασσάμενοι, σὺ δὲ τηϋσίην ὁδὸν ἔλθῃς.
Ἀλλ' ὄτρυνε τάχιστα βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον,
Πεμπέμεν, ὄφρ' ἔτι οἴκοι ἀμύμονα μητέρα τέτμῃς.
Ἤδη γάρ ῥα πατήρ τε κασίγνητοί τε κέλονται
Εὐρυμάχῳ γήμασθαι· ὁ γὰρ περιβάλλει ἅπαντας
Μνηστῆρας δώροισι, καὶ ἐξώφελλεν ἔεδνα.
Μή νύ τι σεῦ ἀέκητι δόμων ἐκ κτῆμα φέρηται.
Οἶσθα γὰρ οἷος θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γυναικός·
Κείνου βούλεται οἶκον ὀφέλλειν ὅς κεν ὀπυίῃ,
Παίδων δὲ προτέρων καὶ κουριδίοιο φίλοιο
Οὐκέτι μέμνηται * τεθνηότος, οὐδὲ μεταλλᾷ.
Ἀλλὰ σύ γ' ἐλθὼν αὐτὸς ἐπιτρέψειας ἕκαστα
Δμῳάων ἥ τις τοι ἀρίστη φαίνεται εἶναι,
Εἰς ὅ κέ τοι φήνωσι θεοὶ κυδρὴν παράκοιτιν.
Ἄλλο δέ τοί τι ἔπος ἐρέω, σὺ δὲ σύνθεο θυμῷ.
Μνηστήρων σ' ἐπιτηδὲς ἀριστῆες λοχόωσιν
Ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης,
Ἱέμενοι κτεῖναι πρὶν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι.
Ἀλλὰ τάγ' οὐκ ὀΐω· πρὶν καί τινα γαῖα καθέξει
Ἀνδρῶν μνηστήρων, οἵ τοι βίοτον κατέδουσιν.
Ἀλλὰ ἑκὰς νήσων ἀπέχειν εὐεργέα νῆα·
Νυκτὶ δ' ὁμῶς πλείειν· πέμψει δέ τοι οὖρον ὄπισθεν
Ἀθανάτων ὅς τίς σε φυλάσσει τε ῥύεταί τε.
Αὐτὰρ ἐπὴν πρώτην ἀκτὴν Ἰθάκης ἀφίκηαι,

ODYSSEÆ HOMERI XV.
COMPOSITIO.

IN latam Lacedæmona Pallas Minerua
Acceſſit, ad Vlyſſis magnanimi illuſtrem filium,
De reditu admonitura, & ſuaſura vt redeat.
Inuenit autem Telemachum, & Neſtoris inclytum filium.
Dormientem in veſtibulo domus Menelai illuſtris,
Nimirum Neſtoridem molli domitum ſomno.
Telemachū autem non ſomnus tenebat dulcis, ſed in animo
Noctem per ſolitariam curas de patre excitabat.
Propè autem ſtans alloquuta eſt glaucis oculis Minerua,
Telemache non iam bene à tua domo diutiùs aberras,
Facultatibúſq; relictis iiſque viris in tuis domibus
Qui ſic ſuperbi ſunt vide ne omnia comedant,
Poſſeſſionibus diuiſis: tu autem inanem viam veneris;
Sed impelle citiſſimè voce bonum Menelaum
Ad te dimittendum, vt adhuc domi bonā matrem inuenias.
Iam enim paterque fratréſque iubent
Eurymacho nubere, hic enim ſuperat omnes
Procos donis, & auget dotes.
Ne te inuito ex domibus res efferatur.
Scis enim qualis animus in pectoribus mulieris:
Illius vult domum augere, qui ipſi eſt maritus.
Filiorum autem priorum, & mariti prioris dilecti,
Non amplius recordatur mortui, neque inquirit,
Sed tu vbi veneris ipſe committes ſingula
Ei famularum quæ optima videbitur eſſe:
Quouſque quidem tibi oſtendant Dij venerabilem vxorē.
Aliud autem tibi verbum dico, tu verò repone animo.
Procorum tibi diligenter præſtantiores inſidiantur
In freto Ithacæq; Samique puluerulentæ.
Cupientes occidere antè quàm in patriam venias.
Sed hæc non puto, antè & aliquem terra detinebit
Virorum procorum qui victum comedunt.
Sed longè ab inſulis impelle bene-fabricatam nauem,
Nocte.a. ſimul nauiga, mittet autem tibi ventum à tergo
Immortalium quicunque te cuſtoditque liberátque.
At vt primum littus Ithacæ perueneris,

γρ. τῆλ' ἀλάληται.

Minerua Telemachum in ſomnis hortatur, vt Ithacā redeat.

γρ. τεθνειῶτος.

Nauem quidem in ciuitatem impelle, & omnes ſocios,
Ipſe autem primum ſubulcum adi
Qui quidem ſuum cuſtos eſt, ſimulq́; tibi mitia ſentit.
Illic autem dormi, hunc autem mitte vrbem intra
Renunciaturum caſtæ Penelopæ,
Quòd ei ſaluus es, & ex Pylo venſiſti.
Hæc quidem ſic fata abiuit ad longum olympum.
At hic Neſtoridem ex dulci ſomno excitauit
Calce pede motum, & ei verbum dixit,
Surge Neſtoride Piſiſtrate vnius-vngulis equos
Iunge currui ſubigens, vt eamus viam.
Hunc autē Neſtorides Piſiſtratus contrà alloquutus eſt.
Telemache, nondum licet & ſi feſtinantes via
Noctem per tenebroſam impellere, citò autē aderit Aurora
Sed mane quouſque dona ferens in currus ponat
Heros Atrides lanceis-inclytus Menelaus,
Et te verbis mitibus alloquutus remittat.
Huius enim hoſpes recordatur dies omnes
Viri hoſpitalis, qui amicitiam præbuerit.
Sic fatus; ſtatim aurea ſedis venit aurora,
Acceſſit autem ad ipſos voce bonus Menelaus
Vbi ſurrexit è lectulo Helena ab pulchricoma.
Hunc poſtquam igitur cognouit Vlyſſis dilectus filius
Feſtinans, veſtem circum corpus ſplendidam
Induit, & magnum pallium in fortes iecit humeros
Heros, iuit autem foras, aſtans autem alloquutus eſt
Telemachus dilectus filius Vlyſſis diuini,
Atrida Menelaë diuine princeps populorum,
Iam nunc me remitte dilectam in patriam terram,
Iam enim mihi animus cupit domum ire.
Huic autem reſpondit poſtea voce bonus Menelaus,
Telemache, non te ego multum tempus hîc detinebo
Cupientem reditus: iraſcerer autem & alij
Viro hoſpitali qui ſupra modum quidem diligit
Supra modum autem odit, meliora autem decentia omnia:
Æquale malum eſt, qui & nolentem redire
Hoſpitem impellit, & qui properantem detinet.
Oportet hoſpitē præſentē amicè tractare, volētē a. dimittere.
Sed mane donec dona ferens in ſedes ponam
Pulchras, tu autē oculis videbis, dicam autem mulieribus
Cœnā in domibus vt parent ſufficiēter ex iis quæ intus ſunt.
Vtrinque gloriaque, & ſplendor & vtilitas,
Cœnatos ire multam in infinitam terram.
Si autem vis diuertere in Græciam & medium Argos,
Vt ipſe ſequar, ſubiungam autem equos:
Ad vrbes hominum ducam, neque aliquis nos
Temere remittet, dabit ſaltem aliquid ferendum
Vel aliquem tripodem bene-æratum, vel lebetem,
Vel duos mulos, vel aureum poculum.
Hunc a. rurſus Telemachus prudēs contrà allocutus eſt,
Atride Menelaë, diuine princeps populorum,
Volo iam redire ad noſtra (non enim à tergo
Cuſtodem diſcedens reliqui in rebus meis)
Ne patrem diuinum quærens ipſe peream,
Neve mihi ex domibus depoſitum bonum pereat.
At poſtquam hoc audiuit voce bonus Menelaus,
Statim ſuæ vxori & famulis iuſſit,
Cœnam in domib. præparare ſufficienter intus exiſtentium,
Propè autem ipſum venit Boëthides Eteoneus,
Exſurgens ex lectulo, quoniam non multum habitabat longè ab ipſo,
Hunc autem ignem accedere iuſſit voce bonus Menelaus.
Aſſaréque carnes, hic autem non neglexit vbi audiuit:
Ipſe autem in thalamum deſcendit odoratum
Non ſolus, ſimul cum ipſo Helena ibat, & Megapenthes,
Sed quando iam peruenerunt vbi ei res pretioſæ iacebant,
Atrides quidem poſteà poculum accepit rotundum.
Filium autem craterem portare Megapenthem iuſſit
Argenteum: Helena autem aſtitit arcis
Vbi erant veſtes illi variegatæ, quas elaborauerat ipſa

Margin notes: ἄλλ. Οἵ τοι ὕων ἐπίουρος ὁμῶς. — Telemachus Piſiſtratum alloquitur. — Piſiſtratus Telemacho reſpōdet. — ἄλλ. Ἀτρείδη — Telemachus Menelao loquitur. — Menelaus Telemacho. — Hoſpitem inuitum detinere inhumanū eſt. — Telemachus Menelaum alloquitur.

Νῆα μὲν ἐς πόλιν ὀτρῦναι καὶ πάντας ἑταίρους·
Αὐτὸς δὲ πρώτιστα συβώτην εἰσαφικέσθαι,
Ὅς τοι ὑῶν ἐπίουρος· ὁμῶς δέ τοι ἤπια οἶδεν.
Ἔνθα δὲ νύκτ' ἀέσαι, τὸν δ' ὀτρῦναι πόλιν εἴσω
Ἀγγελίην ἐρέοντα περίφρονι Πηνελοπείῃ,
Οὕνεκά οἱ σῶς ἐσσὶ, καὶ ἐκ Πύλου εἰλήλουθας.
Ἡ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν ὄλυμπον.
Αὐτὰρ ὁ Νεστορίδην ἐξ ἡδέος ὕπνου ἔγειρεν,
Λὰξ ποδὶ κινήσας· καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν,
Ἔγρεο Νεστορίδη Πεισίστρατε, μώνυχας ἵππους
Ζεῦξον ὑφ' ἅρματ' ἄγων, ὄφρα πρήσσωμεν ὁδοῖο.
Τὸν δ' αὖ Νεστορίδης Πεισίστρατος ἀντίον ηὔδα,
Τηλέμαχ', οὔπως ἔστιν, ἐπειγομένους περ ὁδοῖο,
Νύκτα διὰ δνοφερὴν ἐλάαν· τάχα δ' ἔσσεται ἠώς.
Ἀλλὰ μέν' εἰσόκε δῶρα φέρων ἐπιδίφρια θείη
Ἥρως Ἀτρείδης δουρικλειτὸς Μενέλαος,
Καὶ μύθοις ἀγανοῖσι παραυδήσας ἀποπέμψῃ.
Τοῦ γάρ τε ξεῖνος μιμνήσκεται ἤματα πάντα
Ἀνδρὸς ξεινοδόκου ὅς κεν φιλότητα παράσχῃ.
Ὣς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἤλυθεν ἠώς·
Ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
Ἀνστὰς ἐξ εὐνῆς Ἑλένης πάρα καλλικόμοιο.
Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν Ὀδυσσῆος φίλος υἱός,
Σπερχόμενός ῥα χιτῶνα περὶ χροῒ σιγαλόεντα
Δῦνεν, καὶ μέγα φᾶρος ἐπὶ στιβαροῖς βάλετ' ὤμοις
Ἥρως. βῆ δὲ θύραζε, παριστάμενος δὲ προσηύδα
Τηλέμαχος φίλος υἱὸς Ὀδυσσῆος θείοιο,
Ἀτρείδη Μενέλαε διοτρεφὲς, ὄρχαμε λαῶν,
Ἤδη νῦν μ' ἀπόπεμπε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ἤδη γάρ μοι θυμὸς ἐέλδεται οἴκαδ' ἱκέσθαι.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
Τηλέμαχ', οὔτι σ' ἔγωγε πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἐρύξω
Ἱέμενον νόστοιο, νεμεσσῶμαι δὲ καὶ ἄλλῳ
Ἀνδρὶ ξεινοδόκῳ, ὅς κ' ἔξοχα μὲν φιλέῃσιν,
Ἔξοχα δ' ἐχθαίρῃσιν· ἀμείνω δ' αἴσιμα πάντα.
Ἶσόν τοι κακόν ἐσθ' ὅστ' οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι
Ξεῖνον ἐποτρύνῃ, καὶ ὃς ἐσσύμενον κατερύκῃ.
Χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν.
Ἀλλὰ μέν' εἰσόκε δῶρα φέρων ἐπιδίφρια θείω
Καλὰ, σὺ δ' ὀφθαλμοῖσιν ἴδῃς· εἴπω δὲ γυναιξὶν
Δεῖπνον ἐνὶ μεγάροις τετυκεῖν ἅλις ἔνδον ἐόντων.
Ἀμφότερον, κῦδός τε καὶ ἀγλαΐη, καὶ ὄνειαρ,
Δειπνήσαντας ἴμεν πολλὴν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν.
Εἰ δ' ἐθέλεις τραφθῆναι ἀν' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος,
Ὄφρα τοι αὐτὸς ἕπωμαι, ὑποζεύξω δέ τοι ἵππους·
Ἄστεα δ' ἀνθρώπων ἡγήσομαι· οὐδέ τις ἡμέας
Αὔτως ἀποπέμψει, δώσει δέ τι ἕν γε φέρεσθαι,
Ἠέ τινα τρίποδα εὐχάλκων ἠὲ λέβητα,
Ἠὲ δύ' ἡμιόνους, ἠὲ χρύσειον ἄλεισον.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Ἀτρείδη Μενέλαε διοτρεφὲς, ὄρχαμε λαῶν,
Βούλομαι ἤδη νεῖσθαι ἐφ' ἡμέτερ' (οὐ γὰρ ὄπισθεν
Οὖρον ἰὼν κατέλειπον ἐπὶ κτεάτεσσιν ἐμοῖσι)
Μὴ πατέρ' ἀντίθεον διζήμενος αὐτὸς ὄλωμαι,
Ἤ τί μοι ἐκ μεγάρων κειμήλιον ἐσθλὸν ὄληται.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
Αὐτίκ' ἄρ' ᾗ ἀλόχῳ ἠδὲ δμῳῇσι κέλευσε
Δεῖπνον ἐνὶ μεγάροις τετυκεῖν ἅλις ἔνδον ἐόντων.
Ἀγχίμολον δέ οἱ ἦλθε Βοηθοΐδης Ἐτεωνεὺς,
Ἀνστὰς ἐξ εὐνῆς· ἐπεὶ οὐ πολὺ ναῖεν ἀπ' αὐτοῦ.
Τὸν πῦρ κῆαι ἄνωγε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
Ὀπτῆσαί τε κρεῶν· ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθησεν ἀκούσας.
Αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεβήσατο κηώεντα,
Οὐκ οἶος, ἅμα τῷγ' Ἑλένη κίε καὶ Μεγαπένθης.
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἵκανον ὅθι οἱ κειμήλια κεῖτο,
Ἀτρείδης μὲν ἔπειτα δέπας λάβεν ἀμφικύπελλον,
Υἱὸν δὲ κρητῆρα φέρειν Μεγαπένθε' ἄνωγεν
Ἀργύρεον. Ἑλένη δὲ παρίστατο φωριαμοῖσιν,
Ἔνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι, οὓς κάμεν αὐτή·

Τῶ

Τῶν ἕν' ἀειραμένη Ἑλένη φέρε, δῖα γυναικῶν,
Ὃς κάλλιστος ἔην ποικίλμασιν, ἠδὲ μέγιστος,
Ἀστὴρ δ' ὣς ἀπέλαμπεν, ἔκειτο δὲ νείατος ἄλλων.
Βὰν δ' ἰέναι προτέρω διὰ δώματος, * εἷος ἵκοντο
Τηλέμαχον. τὸν δὲ προσέφη ξανθὸς Μενέλαος,
Τηλέμαχ', ἤτοι νόστον ὅπως φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς,
Ὥς τοι Ζεὺς τελέσειεν ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης.
Δώρων δ' ὅσσ' ἐν ἐμῷ οἴκῳ κειμήλια κεῖται,
Δώσω ὃ κάλλιστον καὶ τιμηέστατόν ἐστι.
Δώσω τοι κρητῆρα τετυγμένον· ἀργύρεος δὲ
Ἔστιν ἅπας, χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράανται.
Ἔργον δ' Ἡφαίστοιο· πόρεν δέ ἑ Φαίδιμος ἥρως
Σιδονίων βασιλεύς, ὅθ' ἑὸς δόμος ἀμφεκάλυψε
Κεῖσέ με νοστήσαντα. τεῒν δ' ἐθέλω τόδ' ὀπάσσαι.
Ὣς εἰπὼν, ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἀμφικύπελλον
Ἥρως Ἀτρεΐδης· ὁ δ' ἄρα κρητῆρα φαεινὸν
Θῆκ' αὐτοῦ προπάροιθε φέρων κρατερὸς Μεγαπένθης
Ἀργύρεον. Ἑλένη δὲ παρίστατο καλλιπάρῃος,
Πέπλον ἔχουσ' ἐν χερσίν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε,
Δῶρόν τοι καὶ ἐγώ, τέκνον φίλε, τοῦτο δίδωμι,
Μνῆμ' Ἑλένης χειρῶν, πολυηράτου ἐς γάμου ὥρην,
Σῇ ἀλόχῳ φορέειν· τῆος δὲ φίλῃ παρὰ μητρὶ
Κεῖσθαι ἐνὶ μεγάρῳ. σὺ δέ μοι χαίρων ἀφίκοιο
Οἶκον ἐϋκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ὣς εἰποῦσ' ἐν χερσὶ τίθει, ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων.
Καὶ τὰ μὲν ἐς πείρινθα τίθει Πεισίστρατος ἥρως
Δεξάμενος, καὶ πάντα ἑῷ θηήσατο θυμῷ.
Τοὺς δ' ἦγε πρὸς δῶμα κάρη ξανθὸς Μενέλαος.
Ἑζέσθην δ' ἄρ' ἔπειτα κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε.
Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα
Καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
Νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
Σῖτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
Εἴδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων.
Πὰρ δὲ Βοηθοΐδης κρέα δαίετο, καὶ νέμε μοίρας,
Οἰνοχόει δ' υἱὸς Μενελάου κυδαλίμοιο.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Καὶ τότε Τηλέμαχος καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱὸς
Ἵππους τε ζεύγνυντ', ἀνά θ' ἅρματα ποικίλ' ἔβαινον.
Ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου.
Τοὺς δὲ μετ' Ἀτρεΐδης ἔκιε ξανθὸς Μενέλαος,
Οἶνον ἔχων ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῆφι,
Χρυσέῳ ἐν δέπαϊ, ὄφρα λείψαντε κιοίτην.
Στῆ δ' ἵππων προπάροιθε, δεδισκόμενος δὲ προσηύδα,
Χαίρετον ὦ κούρω, καὶ Νέστορι ποιμένι λαῶν
Εἰπεῖν· ἦ γὰρ ἐμοί γε πατὴρ ὣς ἤπιος ἦεν,
Εἷος ἐν Τροίῃ πολεμίζομεν υἷες Ἀχαιῶν.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Καὶ λίην κείνῳ γε, διοτρεφές, ὡς ἀγορεύεις,
Πάντα τάδ' ἐλθόντες καταλέξομεν. αἲ γὰρ ἐγὼν ὣς
Νοστήσας, Ἰθάκηνδε κιχὼν Ὀδυσῆ' ἐνὶ οἴκῳ
Εἴποιμ', ὡς παρὰ σεῖο τυχὼν φιλότητος ἁπάσης
Ἔρχομαι, αὐτὰρ ἄγω κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλά.
Ὣς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις,
Αἰετὸς, ἀργὴν χῆνα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον,
Ἥμερον ἐξ αὐλῆς· οἱ δ' ἰύζοντες ἕποντο
Ἀνέρες ἠδὲ γυναῖκες· ὁ δέ σφισιν ἐγγύθεν ἐλθὼν
Δεξιὸς ἤϊξε πρόσθ' ἵππων· οἱ δὲ ἰδόντες
Γήθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
Τοῖσι δὲ Νεστορίδης Πεισίστρατος ἤρχετο μύθων,
Φράζεο δὴ Μενέλαε διοτρεφὲς, ὄρχαμε λαῶν,
Εἰ νῶϊν τόδ' ἔφηνε θεὸς τέρας, ἦε σοὶ αὐτῷ.
Ὣς φάτο, μερμήριξε δ' ἀρηΐφιλος Μενέλαος,
Ὅππως οἱ κατὰ μοῖραν ὑποκρίναιτο νοήσας.
Τὸν δ' Ἑλένη τανύπεπλος ὑποφθαμένη φάτο μῦθον,
Κλῦτέ μευ, αὐτὰρ ἐγὼ μαντεύσομαι, ὡς ἐνὶ θυμῷ
Ἀθάνατοι βάλλουσι, καὶ ὡς τελέεσθαι ὀΐω.
Ὡς ὅδε χῆν' ἥρπαξ' ἀτιταλλομένην ἐνὶ οἴκῳ

Harum vnam ſublatā Helena portabat diuina mulierum,
Quæ pulcherrima erat verſicoloribus texturis & maxima
Stella.a.tanquam reſplendebat, iacebat.a. vltima aliarum.
Perrexerunt.a.ire vlterius per domum quouſq; peruenerāt γρ. ἕως.
Ad Telemachum, hunc.a.alloquutus eſt flauus Menelaus,
Telemache certè reditum vt mentibus tuis cogitas,
Sic tibi Iupiter perficiat valdè potens maritus Iunonis,
Donorum autē omnium quæ in mea domo depoſita iacēt,
Dabo quod optimum & honoratiſſimum eſt.
Dabo tibi craterem fabricatum, argenteus autem Menelai donum.
Eſt totus, auro autem labra ornata ſunt.
Opus autem eſt quod Vulcani, prabuit illuſtris heros
Sidoniorum rex, quando ſua domus cooperuit
Illuc me redeuntem, tibi autem volo hoc præbere.
Sic locutus, in manibus poſuit poculum rotundum
Heros Atrides, hic autem craterem lucidum
Poſuit illic coràm portans fortis Megapenthes
Argenteum: Helena autem aſtitit pulchrigena
Veſtē habens in manib. verbūq; dixit, & illū compellauit:
Donum tibi & ego fili dilecte hoc do, (ptiarum tēpus Helena Telemachum uenus donat.
Monumentum ex manibus Helenæ, multùm amatæ ad nu
Vt tuæ vxori portes, interim autem dilectam apud matrem
Iaceat in domo, tu autem mihi gaudens abi
Domum bene ædificatam, & tuam in patriam terram.
Sic loquuta in manibus poſuit, hic a. ſuſcepit gaudens:
Et hæc quidem in tabulata poſuit Piſiſtratus heros
Suſcepta, & omnia ſuo admiratus eſt animo.
Hos autem duxit ad domum capite flauus Menelaus.
Sederunt autem poſtea in ſedibúſque throniſque.
Lauacra autem famula gutturnio infudit ferens
Pulchro aureo ſuper argenteo lebete
Vt lauarent, iuxta autem politam extendit menſam.
Panem autem honeſta famula appoſuit ferens,
Cibis multis impoſitis, gratificans è præſentibus.
Boëthides autem carnes incidebat, & diſtribuebat partes.
Miniſtrabat autem filius Menelai inclyti.
Hi autem in cibos paratos præiacentes manus mittebant.
At poſtquam potus & cibi deſiderium amouerunt:
Et tunc Telemachus Neſtoris illuſtris filius γρ. δὴ τότε
Equos iunxerunt, ſupraq; currus variegatos aſcenderunt.
Extra autem impulerunt veſtibulū & porticum valdè ſonantem,
Cum his autem Atrides ibat flauus Menelaus,
Vinum habens in manu dulce dextra
Aurea in patera, vt ſacrificarent antequā proficiſcerentur.
Stetit autem equos ante, circumſpectus autem locutus eſt,
Gaudete, ô iuuenes, & Neſtori paſtori populorum
Salutē renuntiate, certè enim mihi pater tanquā mitis erat,
Quouſq; in Troia pugnauimus filij Achiuorum.
Hunc autem Telemachus prudens contrà allocutus eſt,
Nos verò omnino illi generoſe ſicut dicis
Omnia hæc euntes narrabimus, vtinam enim ego ſic
Redux ad Ithacam Vlyſſi in domo γρ. Νεστόρι ἰδὼν δὲ, ἀγχοῦ ἐλθὼν ἐνὶ οἴκῳ.
Dicerem, vt à te conſequutus amicitiam omnem
Venio, at duco depoſita multa & bona.
Sic ei loquuto aduolauit dextera auis, Augurium aquilæ.
Aquila, album anſerem ferens vnguibus magnum
Domeſticum è ſtabulo, hi autem clamante ſequebantur
Viri & mulieres. hæc autem ipſos propè veniens
Dextera irruit ante equos, hi autem conſpicati
Gauiſi ſunt, & omnibus in mentibus animus lætatus eſt.
His autem Neſtorides Piſiſtratus incepit ſermonem,
Conſiderato Menelaë generoſe princeps populorum.
Si nobis hoc oſtendit deus portentum, an tibi ipſi.
Sic dixit, cogitabat autem bellicoſus Menelaus,
Quomodo ei ritè reſponderet meditatus.
Huic autē Helena extenſis-veſtibus præcepto-verbo dixit, γρ. πότ γ'.
Audite me, at ego vaticinabor ſicut in animo Helena interpretatur augurium.
Immortales iaciunt, ſicut perfici puto.
Sicut hæc anſerem rapuit nutritum in domo

Profecta ex monte, vbi ei generatioq́; partúſque.
Sic Vlyſſes mala multa paſſus, & multa vagatus,
Domum redibit, & puniet, vel & iam eſt
Domi, at procis mala omnibus ſeret.
Hanc autem rurſus Telemachus prudens contra dixit,
Sic nunc Iupiter faciat valdè ſonans maritus Iunonis.
Ideo tibi & illic Deo tanquam ſupplicarem.
Dixit, & equis flagellum iecit, hi autem valdè celeriter

Telemachus proficiſcitur à Menelao. ϰ. δίωκον.

Ruerunt in campum per vrbem prompti.
Hi autem toto die feſtinabant iugum vtrinque habentes.
Occidit autem ſol, ſuntq́; obſcuratæ omnes viæ.
Ad Pheras autem peruenerunt Dioclei ad domum
Filij Orſilochi, quem Alpheus genuit filium.

ϰ. ἔνδιάδ.

Illic nocte dormierunt, hic autem hoſpitalia poſuit.
Quando autem matutina apparuit roſea Aurora,
Equóſque iunxerunt, ſuper currus varios aſcenderunt,
Extra autem impulerunt veſtibulum & porticum reſonantem:
Verberauit autẽ ad impellendum, hi autem non inuiti volabãt.
Statim autem poſtea venerunt Pyli altam ciuitatem,
Et tunc Telemachus alloquutus eſt Neſtoris filium,
Neſtoride, quomodo mihi pollicitus perficies
Verbum meum? hoſpites autem omnino gloriamur eſſe

ϰ. ἐοῦμ.

Et ob patrum amicitiam, & quia æquales ætate ſumus.
Hæc autem via magis concordia nos vnà *complinget:*
Ne me extra duc nauem generoſe, ſed relinque illic,
Ne me ſenex inuitum detineat ſua in domo,
Cupiens diligere, mihi autem opus eſt *citò abire.*
Sic dixit, Neſtorides autem ſuo conſultauit animo,
Quomodo ei vt par eſt pollicitus perficeret,
Sic autem ei cogitanti viſum eſt melius eſſe.
Vertit equos ad nauem, velocem & littus maris.
Naui autem in puppi exonerauit pulcherrima dona,
Veſtem, aurumq́; quæ ei Menelaus dederat,
Et ipſum hortans verba velocia alloquutus eſt,
Feſtinanter nunc aſcende, iubéque omnes ſocios

Diſcedunt à Menelao Piſiſtratus & Telemachus.

Antequam domum eam nunciémque ſeni.
Benè enim ego hoc ſcio in mente & in animo:
Qualis illius animus immenſus, neque te dimittet.
Sed ipſe te vocans huc veniet, neque te dico

ϰ. ἀλλ' ἰ.

Rediturum vacuum, valdè enim iraſcetur vtique.
Sic loquutus, impulit pulchrorum-crinium equos
Retro Pyliorum in ciuitatẽ, velociter autem ad domos peruenit.

Telemachus ſocijs loquutur.

Telemachus autem ſocijs illos concitando iuſſit,
Parate arma ſocij nauis nigræ,
Ipſiq́; aſcendamus vt perficiamus iter. (obediuerunt,
Sic dixit, hi autem valde quidem audiuerunt & ei
Statim autem ingreſſi ſunt, & in ſedibus ſederunt.

ϰ. ἐμὲ ἔμεναι. Theoclymenus vates ad Telemachum confugit.

Certè hic quidem hæc moliebatur ſupplicabatq; Mineruæ
Nauem apud extimam: cominus autem ad eum venit vir
Peregrinus fugiens ex Argo viro interfecto
Vates, at genere Melampodis proles erat.
Qui antea quondam habitabat in Pylo genitrice ouium,
Diues inter Pylios valdè egregias domos habitans.
Iam tunc ad alium populum peruenit patriam fugiens,
Neleúmque magnanimúmque clariſſimum viuentium,
Qui ei opes multas perfectum in annum
Habuit vi: hic autem interim quidem in domibus Phylaci
Vinculo in difficili ligatus eſt fortes dolores patiens,
Gratia Nelei filiæ nocumentiq́; grauis,
Quod ei in mentibus poſuit Dea grauis Erynnis.
Sed hic quidem effugit mortem, & abegit boues valdè-mugientes
In Pylum ex Phylace, & perſoluit opus indecorum,
Diuinum Neleum, fratrique vxorem
Duxit ad domos, hic autem ad alium iuit populum
Ad Argos equorum-altricem, ibi enim ei fatum erat
Habitare multis imperantem Argiuis:

Antiphates. Mantius.

Ibi autem duxit vxorem, & altam poſuit domum.
Genuit autem Antiphatem & Mantium filios fortes,
Antiphates quidem genuit Oiclem magnanimum,

Ελθοῦσ' ἐξ ὄρεος, ὅθι οἱ γενεή τε τόκος τε·
Ως Οδυσεὺς κακὰ πολλὰ παθὼν, καὶ πόλλ' ἐπαληθεὶς,
Οἴκαδε νοστήσει, καὶ τίσεται· ἠὲ καὶ ἤδη
Οἴκοι, ἀτὰρ μνηστῆρσι κακὸν πάντεσσι φυτεύει.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Οὕτω νῦν Ζεὺς θείη ἐρίγδουπος πόσις Ηρης,
Τῷ κέν τοι καὶ κεῖθι θεῷ ὣς εὐχετοῴμην.
Η, καὶ ἐφ' ἵπποιιν μάστιν βάλεν· οἱ δὲ μάλ' ὦκα
Ηϊξαν πεδίονδε διὰ πτόλιος μεμαῶτες.
Οἱ δὲ, πανημέριοι σεῖον ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες.
Δύσετό τ' ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί.
Ες Φηρὰς δ' ἵκοντο, Διοκλῆος ποτὶ δῶμα
Υἱέος Ορσιλόχοιο, τὸν Αλφειὸς τέκε παῖδα.
Ενθα δὲ νύκτ' ἄεσαν· ὁ δὲ τοῖς πὰρ ξείνια θῆκεν.
Ημος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς,
Ιππους τε ζεύγνυντ', ἀνά θ' ἅρματα ποικίλ' ἔβαινον·
Εκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου.
Μάστιξεν δ' ἐλάαν· τὼ δ' οὐκ ἀέκοντε πετέσθην.
Αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκοντο Πύλου αἰπὺ πτολίεθρον.
Καὶ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεε Νέστορος υἱὸν,
Νεστορίδη, πῶς κέν μοι ὑποσχόμενος τελέσειας
Μῦθον ἐμόν; ξεῖνοι δὲ διαμπερὲς εὐχόμεθ' εἶναι
Εκ πατέρων φιλότητος· ἀτὰρ καὶ ὁμήλικές εἰμεν·
Ηδε δ' ὁδὸς καὶ μᾶλλον ὁμοφροσύνῃσιν ἐνήσει.
Μή με παρὲξ ἄγε νῆα διοτρεφὲς, ἀλλὰ λίπ' αὐτοῦ,
Μή με γέρων ἀέκοντα κατάσχῃ ᾧ ἐνὶ οἴκῳ,
Ιέμενος φιλέειν· ἐμὲ δὲ χρεὼ θᾶσσον ἱκέσθαι.
Ως φάτο. Νεστορίδης δ' ἄρ' ἑῷ συμφράσσατο θυμῷ
Οππως οἱ κατὰ μοῖραν ὑποσχόμενος τελέσειε.
Ωδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι·
Στρέψ' ἵππους ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης·
Νηῒ δ' ἐνὶ πρυμνῇ ἐξαίνυτο κάλλιμα δῶρα,
Εσθῆτα, χρυσόν τε, τά οἱ Μενέλαος ἔδωκε.
Καί μιν ἐποτρύνων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Σπουδῇ νῦν ἀνάβαινε, κέλευέ τε πάντας ἑταίρους,
Πρὶν ἐμὲ οἴκαδ' ἱκέσθαι, ἀπαγγεῖλαί τε γέροντι.
Εὖ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
Οἷος κείνου θυμὸς ὑπέρβιος, οὔ σε μεθήσει,
Αλλ' αὐτὸς καλέων δεῦρ' εἴσεται· οὐδέ σε φημὶ
Αψ ἰέναι κενεόν· μάλα γὰρ κεχολώσεται ἔμπης.
Ως ἄρα φωνήσας ἔλασεν καλλίτριχας ἵππους
Αψ Πυλίων εἰς ἄστυ, θοῶς δ' ἄρα δώμαθ' ἵκανε.
Τηλέμαχος δ' ἑτάροισιν ἐποτρύνων ἐκέλευσεν,
Εγκοσμεῖτε τὰ τεύχε' ἑταῖροι νηῒ μελαίνῃ·
Αὐτοί τ' ἀμβαίνωμεν, ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο.
Ως ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο.
Αἶψα δ' ἄρ' εἴσβαινον, καὶ ἐπὶ κληῗσι κάθιζον·
Ητοι ὁ μὲν τὰ πονεῖτο, καὶ εὔχετο, θῦε δ' Αθήνῃ
Νηῒ πάρα πρυμνῇ· σχεδόθεν δέ οἱ ἤλυθεν ἀνὴρ
Τηλεδαπὸς, φεύγων ἐξ Αργεος, ἄνδρα κατακτὰς,
Μάντις· ἀτὰρ γενεήν γε Μελάμποδος ἔκγονος ἦεν,
Ος πρὶν μέν ποτ' ἔναιε Πύλῳ ἔνι μητέρι μήλων,
Αφνειὸς Πυλίοισι μέγ' ἔξοχα δώματα ναίων.
Δὴ τότε γ' ἄλλων δῆμον ἀφίκετο, πατρίδα φεύγων,
Νηλέα τε μεγάθυμον, ἀγαυότατον ζωόντων,
Ος οἱ χρήματα πολλὰ τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
Εἶχε βίῃ· ὁ δὲ τῆος μὲν ἐνὶ μεγάροις Φυλάκοιο
Δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ δέδετο, κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,
Εἵνεκα Νηλῆος κούρης, ἄτης τε βαρείης
Τήν οἱ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ δασπλῆτις Εριννύς·
Αλλ' ὁ μὲν ἔκφυγε κῆρα, καὶ ἤλασε βοῦς ἐριμύκους
Ες Πύλον ἐκ Φυλάκης, καὶ ἐτίσατο ἔργον ἀεικὲς,
Αντίθεον Νηλῆα, κασιγνήτῳ τε γυναῖκα
Ηγάγετο πρὸς δώμαθ'. ὁ δ' ἄλλων ἵκετο δῆμον,
Αργος ἐς ἱππόβοτον· τόθι γάρ νύ οἱ αἴσιμον ἦεν
Ναιέμεναι πολλοῖσιν ἀνάσσοντ' Αργείοισιν.
Ενθα δ' ἔγημε γυναῖκα, καὶ ὑψερεφὲς θέτο δῶμα.
Γείνατο δ' Αντιφάτην καὶ Μάντιον υἷε κραταιώ.
Αντιφάτης μὲν ἔτικτεν Οϊκλῆα μεγάθυμον·

Αὐτὰρ

Αὐτὰρ Ὀϊκλέης λαοσσόον Ἀμφιάραον,
Ὃν περὶ κῆρι φίλει Ζεύς τ' αἰγίοχος καὶ Ἀπόλλων
Παντοίην φιλότητ'· οὐδ' ἵκετο γήραος οὐδόν,
Ἀλλ' ὄλετ' ἐν Θήβῃσι, γυναίων εἵνεκα δώρων.
Τοῦ δ' υἱεῖς ἐγένοντ' Ἀλκμάων Ἀμφίλοχός τε.
Μάντιος αὖ τέκετο Πολυφείδεά τε Κλεῖτόν τε,
Ἀλλ' ἤτοι Κλεῖτον χρυσόθρονος ἥρπασεν Ἠὼς,
Κάλλεος εἵνεκα οἷο, ἵν' ἀθανάτοισι μετείη.
Αὐτὰρ ὑπέρθυμον Πολυφείδεα μάντιν Ἀπόλλων
Θῆκε βροτῶν ὄχ' ἄριστον, ἐπεὶ θάνεν Ἀμφιάραος,
Ὅς ῥ' Ὑπερησίηνδ' ἀπενάσσατο πατρὶ χολωθείς.
Ἔνθ' ὅγε ναιετάων μαντεύετο πᾶσι βροτοῖσι.
Τοῦ μὲν ἄρ' υἱὸς ἐπῆλθε, Θεοκλύμενος δ' ὄνομ' ἦεν,
Ὃς τότε Τηλεμάχου πέλας ἵστατο· τὸν δ' ἐκίχανε
Σπένδοντ' εὐχόμενόν τε θοῇ παρὰ νηῒ μελαίνῃ,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ὦ φίλ', ἐπεί σε θύοντα κιχάνω τῷδ' ἐνὶ χώρῳ,
Λίσσομ' ὑπὲρ θυέων καὶ δαίμονος, αὐτὰρ ἔπειτα
Σῆς τ' αὐτοῦ κεφαλῆς καὶ ἑταίρων, οἵ τοι ἕπονται,
Εἰπέ μοι εἰρομένῳ νημερτέα, μηδ' ἐπικεύσῃς.
Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες;
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Τοιγὰρ ἐγώ τοι ξεῖνε μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
Ἐξ Ἰθάκης γένος εἰμί, πατὴρ δέ μοί ἐστιν Ὀδυσσεύς,
Εἴ ποτ' ἔην· νῦν δ' ἤδη ἀπέφθιτο λυγρῷ ὀλέθρῳ.
Τοὔνεκα νῦν ἑτάρους τε λαβὼν καὶ νῆα μέλαιναν,
Ἦλθον πευσόμενος πατρὸς δὴν οἰχομένοιο.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής,
Οὕτω τοι καὶ ἐγὼν ἐκ πατρίδος, ἄνδρα κατακτὰς
Ἔμφυλον· πολλοὶ δὲ κασίγνητοί τε ἔται τε
Ἄργος ἀν' ἱππόβοτον, μέγα δὲ κρατέουσιν Ἀχαιῶν.
Τῶν ὑπαλευάμενος θάνατον καὶ κῆρα μέλαιναν
Φεύγω, ἐπεί νύ μοι αἶσα κατ' ἀνθρώπους ἀλάλησθαι.
Ἀλλά με νηὸς ἔφεσσαι, ἐπεί σε φυγὼν ἱκέτευσα,
Μή με κατακτείνωσι· διωκέμεναι γὰρ ὀΐω.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Οὐ μὲν δή σ' ἐθέλοντά γ' ἀπώσω νηὸς ἐΐσης·
Ἀλλ' ἕπευ· αὐτὰρ κεῖθι φιλήσεαι, οἷά κ' ἔχωμεν.
Ὣς ἄρα φωνήσας οἱ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος,
Καὶ τό γ' ἐπ' ἰκριόφιν τάνυσεν νεὸς ἀμφιελίσσης·
Ἂν δὲ καὶ αὐτὸς νηὸς ἐβήσετο ποντοπόροιο.
Ἐν πρύμνῃ δ' ἄρ' ἔπειτα καθέζετο, πὰρ δέ οἱ αὐτῷ
Εἷσε Θεοκλύμενον· τοὶ δὲ πρυμνήσι' ἔλυσαν.
Τηλέμαχος δ' ἑτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσεν
Ὅπλων ἅπτεσθαι· τοὶ δ' ἐσσυμένως ἐπίθοντο.
Ἱστὸν δ' εἰλάτινον κοίλης ἔντοσθε μεσόδμης
Στῆσαν ἀείραντες, κατὰ δὲ προτόνοισιν ἔδησαν.
Ἕλκον δ' ἱστία λευκὰ ἐϋστρέπτοισι βοεῦσι.
Τοῖσιν δ' ἴκμενον οὖρον ἵει γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Λάβρον ἐπαιγίζοντα δι' αἰθέρος, ὄφρα τάχιστα
Νηῦς ἀνύσειε θέουσα θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ.
Δύσετό τ' ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί.
Ἡ δὲ Φεὰς ἐπέβαλλεν, ἐπειγομένη Διὸς οὔρῳ·
Ἠδὲ παρ' Ἤλιδα δῖαν, ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοί.
Ἔνθεν δ' αὖ νήσοισιν ἐπιπροέηκε θοῇσιν,
Ὁρμαίνων ἤ κεν θάνατον φύγοι, ἦ κεν ἁλοίη.
Τὼ δ' αὖτ' ἐν κλισίῃ Ὀδυσεὺς καὶ δῖος ὑφορβὸς
Δορπείτην· παρὰ δέ σφιν ἐδόρπεον ἀνέρες ἄλλοι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Τοῖς Ὀδυσεὺς μετέειπε, συβώτεω πειρητίζων,
Ἤ μιν ἔτ' ἐνδυκέως φιλέοι, μεῖναί τε κελεύοι
Αὐτοῦ ἐνὶ σταθμῷ, ἦ ὀτρύνειε πόλινδε·
Κέκλυθι νῦν Εὔμαιε, καὶ ἄλλοι πάντες ἑταῖροι.
Ἠῶθεν προτὶ ἄστυ λιλαίομαι ἀπονέεσθαι
Πτωχεύσων, ἵνα μή σε κατατρύχω καὶ ἑταίρους.
Ἀλλά μοι εὖ θ' ὑπόθευ, καὶ ἅμ' ἡγεμόν' ἐσθλὸν ὄπασσον,
Ὅς κέ με κεῖσ' ἀγάγῃ· κατὰ δὲ πτόλιν αὐτὸς ἀνάγκῃ
Πλάγξομαι, αἴ κέν τις κοτύλην καὶ πύρνον ὀρέξῃ.
Καί κ' ἐλθὼν πρὸς δώματ' Ὀδυσσῆος θείοιο,

At Oïcleus populo-ſalutarem Amphiaraum, Oicleus. Amphiaraus.
Quem eximiè animo diligit Iupiterq́; Ægiochus, & Apollo
Omni amicitia, neque peruenit ſenectutis limen,
Sed periit Thebis muliebrium, gratia donorum.
Huius autem filij generati ſunt Alcmæon, Amphilochusq́; Alcmaon. Amphilochus.
Mantius uerò genuit Polyphideumque Clitumque, Polyphideus.
Sed certè Clitum aurea ſede ſedens rapuit aurora Clytus.
Pulchritudinis gratia, ut immortalibus intereſſet.
At magnanimum Polyphideum vatem Apollo
Reddidit hominũ valdè optimũ, poſtquam mortuus eſt Am-(phiaraus, γρ. Ἀμφιάρ...
Qui Hyperiſiam migrauerat patri iratus.
Illic hic habitans vaticinabatur omnibus hominibus.
Huius quidẽ filius aduenit, Theoclymenus autem nomẽ ei erat, Theoclymenus.
Qui propè Telemachum ſtetit, hunc autem inuenit
Sacrificantem, ſupplicantemq́; velocem apud nauem nigrã,
Et ipſi appellans verba velocia dixit,
O amice, quoniam te ſacrificantem inuenio hoc in loco,
Supplico per ſacrificia, & numen & poſtea γρ. ...
Tuum ipſius caput, & per ſocios qui te ſequuntur,
Dic mihi interroganti vera, neque occultes.
Quis? unde es virorum? ubi tibi ciuitas, & parentes?
Huic autem rurſus Telemachus prudẽs cõtrà allocutus eſt,
Tibi enim ego hoſpes valdè verè dicam.
Ex Ithaca genere ſum pater autem mihi eſt Vlyſſes,
Si quando erat, nunc autem iam interiit graui morte.
Propterea nunc ſociiſque acceptis & naue nigra,
Veni interrogaturus de patre diu abſente.
Hunc autem rurſus alloquutus eſt Theoclymenus diuinus, Theoclymenus …
Sic tibi & ego ex patria viro interfecto
Contribule, multi autem fratreſque ſociiq́; adſunt
In Argo equos paſcente (valdè autẽ dominantur Achiuis)
Horum fugiens necem, & parcam nigram
Fugio, quoniam iam mihi fatum eſt inter homines errare.
Sed me naui inſidere fac, poſtquam te fugiens ſupplicaui.
Ne me interficiant, perſequi enim illos me puto.
Huic autem rurſus Telemachus prudẽs cõtrà alloquutus eſt, Telemachus ſuſcipit in nauem Theoclymenũ.
Non quidem iam volentem expellam naui æquali.
Sed ſequere, at illic amicè excipieris de iis quæ habemus.
Sic loquutus illius ſuſcepit æream lanceam,
Et hanc in tabulatis extendit nauis utrinque agitatæ,
At ipſe nauem aſcendit per mare meantem:
In puppi autem poſtea ſedit, iuxta autem ſeipſum
Sedere fecit Theoclymenum: hi autem funem ſoluerunt,
Telemachus autem ſocios illos exhortando iuſſit
Arma capeſcerent, hi autem feſtinanter obedierunt.
Malum autem abiegnum concauum intra tabulatum
Statuerunt erectum, funibus autem ligauerunt:
Traxerunt verò vela alba bene- verſis loris,
His autem ferentem ventum miſit cæſia Minerua
Vehementem tumultuantem per aërem, ut velociſſimè
Nauis emetiretur currens maris ſalſam aquam.
Occidit autem Sol, obſcuratæ omnes viæ.
Hæc Pheras pertranſiit feſtinans Iouis vento ſecundo,
Et apud Elidem diuinam, ubi dominantur Epei.
Hinc autem rurſus ad inſulas præmiſit Thoas
Cogitans ſi mortem fugeret, an caperetur.
Hi autem rurſus in ſtabulo Vlyſſes & diuinus ſubulcus Poeta redit ad Vlyſſem.
Cœnabant, cum autem ipſis cœnabant viri alij.
At poſtquam potus & cibi amorem amouerunt,
His Vlyſſes dixit ſubulcum tentans,
Si ipſum adhuc ex animo diligeret, maneréq́; iuberet
Illic in ſtabulo, an hortaretur ad ciuitatem ire,
Audi nunc Eumæe, & alij omnes ſocij, Eumæi & Vlyſſis colloquium.
Manè ad ciuitatem cupio ire
Mendicaturus, ut non te vexem & ſocios,
Sed me bene mone, & ſimul ductorem bonum præbe,
Qui me illuc ducat, per ciuitatem autem ipſe neceſſitate
Oberrabo, ſi quis fortè poculum & panem porrigat,
Et profectus ad domos Vlyſſis diuini,

Nuncium dicam prudenti Penelopæ,
Et procis ſuperbis miſcebor,
Si mihi cœnam dent vt qui cibos infinitos habeant.
Statim bene-faciam inter ipſos quicquid volent.
At enim tibi dico, tu autem percipe, & me audi
Mercurij voluntate internuncij, qui quidem omnium
Hominum operibus gratiam & gloriam præbet.
Strenuitate autem non mihi contenderet homo alius,
χ. ποιμά. *Ad ignemq́; bene cumulandū adq́; ligna ſicca perſcindēda*
Adq́; quadra miniſtrandum, & aſſandum, & vinum fun-
χ. πίσυ δρῶσι. *Qualia bonis faciunt peiores* pauperes *(dendum,*
Hunc autem valdè iratus allocutus eſt Eumæus ſubulcus,
Hei mihi hoſpes, cur in mentibus hoc conſilium
Fuit? an tu certè omnino cupis illic perire,
Si iam procorum vis ingredi multitudinem,
χ. ἄκει. *Quorum iniuriaq́; viſque ad ferreum cœlum vadit.*
Non tales ſunt miniſtri illorum.
Sed iuuenes chlænas bene-induti & veſtes,
Semper autem formoſi capite & pulchro vultu,
Qui ipſis adminiſtrant, bene politæ autem menſæ
Pane & carnibus & vino oneratæ ſunt.
Sed mane, non enim aliquis te dolet præſente,
Neque ego, neque aliquis alius ſociorum qui mihi adſunt:
At poſtquam venerit Vlyſſis dilectus filius,
Ille te chlænaq́; veſteq́; induet.
Mittet autem quò te cor animuſque iubet.
Huic autem reſpondit poſtea laborioſus diuinus Vlyſſes,
Vtinam, ſic Eumæe dilectus Ioui patri fieres
Sicut mihi, quòd meo fine impoſuiſti errori & ærūnæ graui.
Errore autem non eſt peius aliud hominibus.
Sed gratia pernicioſi ventris mala conſilia habent
Viri, quorū aliquē inuenerit error & nocumentū & dolor.
Nunc autem quoniā detines, méque expectare illum iubes,
Vlyſſes quærit de matre & patre Laertæ. *Dic agè mihi de matre Vlyſſis diuini,*
Patreque quem reliquit proficiſcens in ſenectutis limine,
Si cubi adhuc viuunt ſub ſplendore Solis,
An iam mortui ſunt, & in inferni domibus.
Hunc autē rurſus allocutus eſt ſubulcus princeps viror.
Tibi enim ego hoſpes valdè verè dicam.
Laërtes quidem adhuc viuit, Ioui autem ſupplicat ſemper
Animum à membris perire ſuis in domibus.
Mirum in modum enim de filio dolet qui perijt,
Deq́; vxore, quā quidē iuuenē duxerat, quæ ipſū maximè
Triſtitia affecit demortua, & in cruda ſenectute poſuit.
Quæ dolore ſui filij mortua eſt glorioſi
Triſti morte, ſic non moriatur quicunque
χ. ἄς μν. *Hic habitans amicus ſit & amica faciat.*
Quamdiu quidem igitur illa erat, dolens licèt,
Tamdiu aliquid mihi dilectū erat ſcrutari & interrogare,
Quoniam me ipſa nutriuit, cum Ctimene extenſa veſte
Filia valida, quam minimam natu peperit è filijs
Cum hac nutritus ſum, paulò autem me minus honorabat.
At poſtquā ad pubertatē multum amatam venimus ambo.
Hanc quidē poſtea in Samū nuptum *dederūt, & infinitā*
acceperunt.
At me chlænaq́; veſteq́; illa (datis
Pulchra valdè circumindutū. pedibus autem calciamentis
Ad agrum præmiſit, diligebat autem me corde magis.
Nunc autem iam horum indigeo, ſed mihi ipſi
Opus augent beati Dij, cui immaneo.
χ. τῶ δ' ἔφ. *Ex his autem comedi bibiq́;, & venerandis dedi.*
Ex domina autem non dulce eſt audire,
Neque verbum, neque opus, quoniam malum incidit domui
Viri ſuperbi, valdè autem famuli indigent
Palàm dominam alloqui & ſingula interrogare,
Et comedere bibereq́;, poſtea autem & portare
Vlyſſes quærit ex Eumæo conditionem generis eius. *Ad agrum qualia animum ſemper famulis lætificant.*
Hunc autē reſpondēs, allocutus eſt multū tolerans Vlyſſes.
Papæ, ſic paruulus exiſtens Eumæe ſubulce
Multum aberraſti à tua patria & parentibus.

Ἀγγελίην εἴποιμι περίφρονι Πηνελοπείῃ·
Καί κεν μνηστήρεσσιν ὑπερφιάλοισι μιγείην,
Εἴ μοι δεῖπνον δοῖεν, ὀνείατα μυρί' ἔχοντες.
Αἶψά κεν εὖ δρώοιμι μετὰ σφίσιν ὅ, ττι θέλοιεν.
Ἐκ γάρ τοι ἐρέω, σὺ δὲ σύνθεο, καί μευ ἄκουσον,
Ἑρμείαο ἕκητι διακτόρου, ὅς ῥά τε πάντων
Ἀνθρώπων ἔργοισι χάριν καὶ κῦδος ὀπάζει·
Δρηστοσύνῃ οὐκ ἄν μοι ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος,
Πῦρ τ' εὖ νηῆσαι, διά τε ξύλα* δανὰ κεάσσαι,
Δαιτρεῦσαί τε καὶ ὀπτῆσαι καὶ οἰνοχοῆσαι·
Οἷά τε τοῖς ἀγαθοῖσι* παραδρώωσι χέρηες.
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφης Εὔμαιε συβῶτα,
Ὤ μοι ξεῖνε, τίη τοι ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα
Ἔπλετο; ἦ σύ γε πάγχυ λιλαίεαι αὐτόθ' ὀλέσθαι;
Εἰ δὲ μνηστήρων ἐθέλεις καταδῦναι ὅμιλον,
Τῶν ὕβρις τε βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν* ἵκει.
Οὔ τοι τοιοίδ' εἰσὶν ὑποδρηστῆρες ἐκείνων,
Ἀλλὰ νέοι χλαίνας εὖ εἱμένοι ἠδὲ χιτῶνας,
Αἰεὶ δὲ λιπαροὶ κεφαλὰς καὶ καλὰ πρόσωπα,
Οἵ σφιν ὑποδρώωσιν· ἐΰξεστοι δὲ τράπεζαι
Σίτου καὶ κρειῶν ἠδ' οἴνου βεβρίθασιν.
Ἀλλὰ μέν'. οὐ γάρ τίς τοι ἀνιᾶται παρεόντι,
Οὔτ' ἐγὼ, οὔτέ τις ἄλλος ἑταίρων οἵ μοι ἔασιν.
Αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθῃσιν Ὀδυσσῆος φίλος υἱὸς,
Κεῖνός σε χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα ἕσσει,
Πέμψει δ' ὅππῃ σε κραδίη θυμός τε κελεύει.
Τὸν ἠμείβετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
Αἴθ' οὕτως Εὔμαιε φίλος Διῒ πατρὶ γένοιο
Ὡς ἐμοὶ, ὅττι μ' ἔπαυσας ἄλης καὶ ὀϊζύος αἰνῆς.
Πλαγκτοσύνης δ' οὐκ ἔστι κακώτερον ἄλλο βροτοῖσιν.
Ἀλλ' ἕνεκ' οὐλομένης γαστρὸς κακὰ κήδε' ἔχουσιν
Ἀνέρες, ὅν κεν ἵκηται ἄλη καὶ πῆμα καὶ ἄλγος.
Νῦν δ' ἐπεὶ ἰσχανάᾳς, μεῖναί τέ με κεῖνον ἄνωγας,
Εἴπ' ἄγε μοι περὶ μητρὸς Ὀδυσσῆος θείοιο,
Πατρός θ' ὃν κατέλειπεν ἰὼν ἐπὶ γήραος οὐδῷ,
Εἴ που ἔτι ζώουσιν ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο,
Ἦ ἤδη τεθνᾶσι, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συβώτης ὄρχαμος ἀνδρῶν,
Τοιγὰρ ἐγώ τοι ξεῖνε μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
Λαέρτης μὲν ἔτι ζώει, Διῒ δ' εὔχεται αἰεὶ
Θυμὸν ἀπὸ μελέων φθίσθαι οἷς ἐν μεγάροισιν.
Ἐκπάγλως γὰρ παιδὸς ὀδύρεται οἰχομένοιο,
Κουριδίης τ' ἀλόχοιο δαΐφρονος, ἥ ἑ μάλιστα
Ἤκαχ' ἀποφθιμένη, καὶ ἐν ὠμῷ γήραϊ θῆκεν.
Ἡ δ' ἄχεϊ οὗ παιδὸς ἀπέφθιτο κυδαλίμοιο,
Λευγαλέῳ θανάτῳ* ὡς μὴ θάνοι ὅστις ἔμοιγε
Ἐνθάδε ναιετάων φίλος εἴη καὶ φίλα ἔρδοι.
Ὄφρα μὲν οὖν δὴ κείνη ἔην, ἀχέουσά περ ἔμπης,
Τόφρα τί μοι φίλον ἔσκε μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι
Οὕνεκά μ' αὐτὴ θρέψεν ἅμα Κτιμένῃ τανυπέπλῳ
Θυγατέρ' ἰφθίμῃ, τὴν ὁπλοτάτην τέκε παίδων·
Τῇ ὁμοῦ ἐτρεφόμην, ὀλίγον δέ τι μ' ἧσσον ἐτίμα.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἥβην πολυήρατον ἱκόμεθ' ἄμφω,
Τὴν μὲν ἔπειτα Σάμηνδ' ἔδοσαν, καὶ μυρί' ἕλοντο.
Αὐτὰρ ἐμὲ χλαῖναν τε χιτῶνά τε εἵματ' ἐκείνη
Καλὰ μάλ' ἀμφιέσασα, ποσὶν δ' ὑποδήματα δοῦσα,
Ἀγρὸνδε προΐαλλε· φίλει δέ με κηρόθι μᾶλλον.
Νῦν δ' ἤδη τούτων ἐπιδεύομαι· ἀλλά μοι αὐτῷ
Ἔργον ἀέξουσιν μάκαρες θεοὶ ᾧ ἐπιμίμνω.
Τῶν ἔφαγόν τ' ἔπιόν τε, καὶ αἰδοίοισιν ἔδωκα.
Ἐκ δ' ἄρα δεσποίνης οὐ μείλιχόν ἐστιν ἀκοῦσαι
Οὔτ' ἔπος, οὔτέ τι ἔργον, ἐπεὶ κακὸν ἔμπεσεν οἴκῳ,
Ἄνδρες ὑπερφίαλοι· μέγα δὲ δμῶες χατέουσιν
Ἀντία δεσποίνης φάσθαι, καὶ ἕκαστα πυθέσθαι·
Καὶ φαγέμεν πιέμεν τε, ἔπειτα δὲ καί τι φέρεσθαι
Ἀγρὸνδ', οἷά τε θυμὸν ἀεὶ δμώεσσιν ἰαίνει.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Ὢ πόποι, ὡς ἄρα τυτθὸς ἐὼν Εὔμαιε συβῶτα,
Πολλὸν ἀπεπλάγχθης σῆς πατρίδος ἠδὲ τοκήων.

Ἀλλ' ἄγε

Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Ἠὲ διεπράθετο πτόλις ἀνδρῶν εὐρυάγυια,
Ἧι ἔνι ναιετάασκε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ·
Ἤ σέ γε μουνωθέντα παρ' οἴεσιν ἢ παρὰ βουσὶν
Ἄνδρες δυσμενέες νηυσὶν λάβον ἠδ' ἐπέρασσαν
Τοῦδ' ἀνδρὸς πρὸς δώμαθ', ὁ δ' ἄξιον ὦνον ἔδωκεν.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συβώτης ὄρχαμος ἀνδρῶν,
Ξεῖν', ἐπεὶ ἂρ δὴ ταῦτά μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς,
Σιγῇ νῦν ξυνίει καὶ τέρπεο, πῖνέ τε οἶνον
Ἥμενος· αἵδε δὲ νύκτες ἀθέσφατοι· ἔστι μὲν εὕδειν,
Ἔστι δὲ τερπομένοισιν ἀκουέμεν· οὐδέ τί σε χρὴ
Πρὶν ὥρη καταλέχθαι· ἀνίη καὶ πολὺς ὕπνος.
Τῶν δ' ἄλλων ὅτινα κραδίη καὶ θυμὸς ἀνώγει,
Εὑδέτω ἐξελθών· ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένηφι
Δειπνήσας ἅμ' ὕεσσιν ἀνακτορίῃσιν ἑπέσθω.
Νῶϊ δ' ἐνὶ κλισίῃ πίνοντέ τε δαινυμένω τε,
Κήδεσιν ἀλλήλων τερπώμεθα λευγαλέοισι,
Μνωομένω· μετὰ γάρ τε καὶ ἄλγεσι τέρπεται ἀνὴρ,
Ὅστις δὴ μάλα πολλὰ πάθῃ καὶ πόλλ' ἐπαληθῇ.
Τοῦτο δέ τοι ἐρέω ὅ μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς.
Νῆσός τις Συρίη κικλήσκεται, (εἴ που ἀκούεις)
Ὀρτυγίης καθύπερθεν, ὅθι τροπαὶ ἠελίοιο,
Οὔ τι περιπληθὴς λίην τόσον, ἀλλ' ἀγαθὴ μὲν,
Εὔβοτος, εὔμηλος, οἰνοπληθὴς, πολύπυρος·
Πείνη δ' οὔποτε δῆμον ἐσέρχεται, οὐδέ τις ἄλλη
Νοῦσος * ἐπὶ στυγερὴ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν·
Ἀλλ' ὅτε γηράσκωσι πόλιν κάτα φῦλ' ἀνθρώπων,
Ἐλθὼν ἀργυρότοξος Ἀπόλλων Ἀρτέμιδι ξὺν,
Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνεν.
Ἔνθα δύω πόληες, δίχα δέ σφισι πάντα δέδασται·
Τῇσιν δ' ἀμφοτέρῃσι πατὴρ ἐμὸς ἐμβασίλευε
Κτήσιος Ὀρμενίδης, ἐπιείκελος ἀθανάτοισιν.
Ἔνθα δὲ Φοίνικες ναυσίκλυτοι ἤλυθον ἄνδρες
Τρῶκται, μυρί' ἄγοντες ἀθύρματα νηῒ μελαίνῃ.
Ἔσκε δὲ πατρὸς ἐμοῖο γυνὴ Φοίνισσ' ἐνὶ οἴκῳ
Καλή τε μεγάλη τε, καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυῖα.
Τὴν δ' ἄρα Φοίνικες πολυπαίπαλοι ἠπερόπευον·
Πλυνούσῃ τις πρῶτα μίγη κοίλῃ παρὰ νηῒ
Εὐνῇ καὶ φιλότητι, τά τε φρένας ἠπεροπεύει
Θηλυτέρῃσι γυναιξὶ, καὶ εἴ κ' εὐεργὸς ἔῃσιν.
Εἰρώτα δὴ ἔπειτα τίς εἴη καὶ πόθεν ἔλθοι.
Ἡ δὲ μάλ' αὐτίκα πατρὸς ἐπέφραδεν ὑψερεφὲς δῶ.
Ἐκ μὲν Σιδῶνος πολυχάλκου εὔχομαι εἶναι,
Κούρη δ' εἴμ' Ἀρύβαντος ἐγὼ ῥυδὸν ἀφνειοῖο·
Ἀλλά μ' ἀνήρπαξαν Τάφιοι ληΐστορες ἄνδρες
Ἀγρόθεν ἐρχομένην, πέρασαν δέ με δεῦρ' ἀγαγόντες
Τοῦδ' ἀνδρὸς πρὸς δώμαθ', ὁ δ' ἄξιον ὦνον ἔδωκεν.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπεν ἀνὴρ ὃς μίσγετο λάθρῃ,
Ἦ ῥά κε νῦν πάλιν αὖτις ἅμ' ἡμῖν οἴκαδ' ἕποιο,
Ὄφρα ἴδῃς πατρὸς καὶ μητέρος ὑψερεφὲς δῶ,
Αὐτούς τ'; ἦ γὰρ ἔτ' εἰσὶ, καὶ ἀφνειοὶ καλέονται.
Τὸν δ' αὖτε* προσέειπε γυνὴ, καὶ ἀμείβετο μύθῳ,
Εἴη κεν καὶ τοῦτ', εἴ μοι ἐθέλοιτέ γε ναῦται
Ὅρκῳ πιστωθῆναι, ἀπήμονά μ' οἴκαδ' ἀπάξειν.
Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀπώμνυον ὡς ἐκέλευεν.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ὄμοσάν τε τελεύτησάν τε τὸν ὅρκον,
Τοῖς δ' αὖτις μετέειπε γυνὴ, καὶ ἀμείβετο μύθῳ,
Σιγῇ νῦν μή τίς με προσαυδάτω ἐπέεσσιν
Ὑμετέρων ἑτάρων, ξυμβλήμενος ἢ ἐν ἀγυιῇ,
Ἤ που ἐπὶ κρήνῃ, μή τις ποτὶ δῶμα γέροντι
Ἐλθὼν ἐξείπῃ, ὁ δ' ὀϊσάμενος καταδήσῃ
Δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ, ὑμῖν δ' ἐπιφράσσετ' ὄλεθρον.
Ἀλλ' ἔχετ' ἐν φρεσὶ μῦθον, ἐπείγετε δ' ὦνον ὁδαίων.
Ἀλλ' ὅτε κεν δὴ νηῦς πλείη βιότοιο γένηται,
Ἀγγελίη μοι ἔπειτα θοῶς εἰς δώμαθ' ἱκέσθω.
Οἴσω γὰρ καὶ χρυσὸν ὅτις χ' ὑποχείριος ἔλθῃ·
Καὶ δέ κεν ἄλλ' ἐπίβαθρον ἐγὼν ἐθέλουσά γε δοίην.
Παῖδα γὰρ ἀνδρὸς ἑῆος ἐνὶ μεγάροις ἀτιτάλλω,
Κερδαλέον δὴ τοῖον * ἅμα τροχόωντα θύραζε,

Sed age mihi hoc dic, & verè enarra.
An deſtructa eſt ciuitas virorum lata viis,
In qua habitat pater, & veneranda mater.
An te ſolum poſitum apud oues, vel apud boues
Viri inimici nauibus acceperunt & tranſtulerunt
Huius viri ad domos, hic autem dignum pretium dedit.
Hunc.a.rurſus alloquutus eſt ſubulcus princeps viror.
Hoſpes, quoniam iam hæc me interrogas & inquiris.
Silentio nunc audi, & delectare bibeq; vinum
Sedens, hæ autem noctes magnæ, licet quidem dormire.
Eſt autem delectantibus audire, neque te oportet
Ante horam dormire, dolor eſt & multus ſomnus.
Horum autem aliorum quemcunque cor & animus iubet,
Dormiat egreſſus, ſimul autem Aurora apparente
Ientatus ſimul ſues heriles ſequatur.
Nos autem in ſtabulo bibentéſque comedentéſque
Doloribus noſtris ad inuicem delectemur triſtibus
Recordantes, inter etenim dolores delectatur vir
Quicunque iam valdè multa paſſus eſt, & multa errauit.
Hoc autem tibi dico, quod me interrogas & inquiris.
Inſula quædam Syria vocatur ſicubi audis
Ortygiam deſuper, vbi mutationes Solis.
Non ita quidem adeò magna: ſed bona quidem
Fertilis boum, fertilis ouium, vini-ferax & multi-frumenti:
Fames autem nunquam populũ inuadit, neque aliquis alius
Morbus odioſus eſt miſeris hominibus.
Sed quando ſeneſcunt in ciuitate nationes hominum, — γρ. ἀλευγρή.
Veniens argentei-arcus Apollo, cum Diana
Suis illuſtribus ſagittis aggrediens interficit.
Illic duæ ciuitates, bifariam autem ipſis omnia diuiſa ſunt.
His autem ambabus pater meus imperauit
Cteſius Ormenides ſimilis immortalibus.
Illuc autem Phœnices nauibus incluti venerunt viri
Ingenioſi, infinitas ducentes res-ludicras naue nigra.
Fuit autem patris mei mulier Phœniſſa in domo
Pulchraq; magnaq; & ſplendidorum operum perita.
Hanc autem Phœnices callidi deceperunt:
Cum lauante quidam primùm mixtus eſt concaua in naui
Lecto & amicitia, quæ mentes decipiunt
Libidinoſis mulieribus, & ſi proba ſit.
Interrogabat autem poſtea, quæ eſſet & vnde veniret.
Hæc autem valdè ſtatim patris dixit altam domum.
Ex quidem Sidone multi-æris glorior eſſe,
Filia autem ſum Arybantis ego abundè diuitis.
Sed me rapuerunt Taphij latrones viri
Ex agro venientem, tranſtulerunt.a. me huc deductam,
Huius viri ad domos, hic autem dignum pretium dedit.
Hanc.a.rurſus alloquutus eſt vir: qui mixtus erat clàm,
An certè nos iterum rurſus ſimul nunc domum ſequi velles,
Vt videas patris & matris altam domum,
Ipſoſq;, certè enim adhuc ſunt, & diuites vocantur.
Hunc.a.rurſus alloquuta eſt mulier, & reſpondit verbo.
Sit & hoc, ſi mihi velitis nautæ — γρ. μυθίαν.
Iuramento fidem dare: innocuam fore vt me abducatis
Sic dixit, hi autem omnes iurarunt ſicut iuſſit.
At poſtquam iurauerũtq; perfeceruntq; iuramentum,
His rurſus quædam dixit mulier, & reſpondit verbo,
Silentio nunc, ne quis me alloquatur verbis
Veſtrorum ſociorum obuians vel in via, — γρ. ἐτῶν.
Vel in fonte, ne quis ad domum ſeni
Veniens dicat, hic autem intelligens liget
Vinculo in difficili, vobis autem conſultet mortem.
Sed habete in mẽte verbum, feſtinate autem ad emptionem
viaticorum.
Sed quando iam nauis plena victu fuerit,
Nuncius mihi poſtea velociter ad domos veniat.
Portabo enim & aurum quodcunque ſub manus venerit,
Et aliud quidem onus ego volens dabo.
Filium enim viri ſui in domibus nutrio
Aſtutum iam talem, ſimul currentem foras, — γρ. ἅμ' ἀμφι- χέοντας.

Hunc ducam in naui, hic vobis infinitum pretium
Inueniet, quocunque tranſibitis ad diuerſilingues homines.
Hæc quidem ſic fata abiuit ad domos pulchras,
Hi autem per annum totum apud nos manentes
In naui concaua, facultates multas lucrabantur.
Sed quando iam horum *concaua nauis grauata erat, his re-* (dire
Et tunc nuncium miſerunt qui nunciaret mulieri.
Venit autem vir multa-ſciens mei ad domos patris,
γρ. ἔεργαιτο *Aureum monile habens quod electris impeditum erat,*
Hanc quidem in domo famulæ & honeſta mater
Manibus tractabant, & oculis videbant
γρ. ὑποσχό-μεναι *Pretium pollicitæ, hic autem huic innuit tacitè.*
Certè hic ſigno dato concauam in nauem iuit,
Hæc autem me manu capiens domibus eduxit foras,
Inuenit autem in veſtibulo partim pocula partim menſas,
Virorum conuiuarum, qui meo patri miniſtrabant.
Hi quidem in concionem proceſſerant populiq́ cœtum.
Hæc autem ſtatim tria pocula abſcondens in ſinu
Exportauit, at ego ſequebar ſtultitiis.
Occidit autem ſol, obſcurataq́ ſunt omnes viæ.
Nos autem in portum inclytum venimus celeriter euntes,
Vbi Phœnicum erat virorum velox in mari nauis.
Hi quidem poſteà vbi aſcendiſſent nauigarũt humidas vias
Nos naui imponentes, Iupiter autem ventum immiſit.
Sex diebus quidem ſimul nauigauimus noctéque & die.
Sed quando ſeptimum diem Iupiter impoſuit Saturnius.
Hãc quidẽ poſtea mulierẽ interfecit Diana ſagittis-gaudẽs.
In ſentinam autem inſonuit cadens, ſicut marina fulica,
Et hanc quidem phocis & piſcibus eſca vt eſſet
Eiecerunt, at ego relictus ſum dolens animo.
Hos autem Ithacæ admouit portans ventúſque & aqua:
Vbi me Laërtes emit rebus ſuis,
Sic hanc terram ego vidi oculis.

Vlyſſes Eumæo loquitur.

Huic autem rurſus nobilis Vlyſſes reſpondit verbo.
Eumæe certè valdè iam mihi in mentibus animum mouiſti,
Hæc ſingula dicens quæcunq́ iam paſſus es dolores animo.
Sed certè, tuo quidem malo aliquod bonum adiunxit,
Iupiter, quoniam in viri domos perueniſti multa-paſſus
Humani, qui iam tibi præbet cibumq́ potumq́
Decenter, degis autem bonam vitam, at ego
Multas hominum per ciuitates errans huc perueni.
Sic hi quidem talia inter ipſos dicebant.
Dormierunt autem non multum in tempus, ſed paululum.
Statim enim aurora venit pulchra ſedis, hi autem in terra

Telemachus Ithacam redit.

Telemachi ſocij ſoluebant vela, depoſuerunt autem malum.
Statim hanc in portum protraxerunt remis.
Extrà autem anchoras iecerunt, funes autem ligauerunt.
Extrà autem & ipſi iuerunt in littore maris,
Cœnamq́ parabant, miſcebantq́ feruidum vinum,
At poſtquam potus & cibi deſiderium amouerunt,
His autem Telemachus prudens inſit ſermonibus.
Vos quidem nunc ad ciuitatem impellite nauem nigram,
At ego ad agrum ibo, & ad paſtores.
Veſpertinus autem conſpicatus mea rura diſcedam.
Manè autem vobis viaticum apponam,
Conuiuium bonum carniumq́ & vini dulcis potus.
Hunc autem rurſus alloquutus eſt Theoclymenus diuinus.
Quò enim ego dilecte fili ibo? cuius domos perueniam
Virorum qui aſperam Ithacam dominantur?
An rectà ad tuam matrem, & tuam domum?
Hunc autem Telemachus prudens contrà alloquutus eſt,
Alias quidem te ego, & noſtram domum *iuberem*
Ire, non enim tibi hoſpitiorum penuria, ſed tibiipſi
Peius id eſſet *quoniam ego quidem abero, neque te mater*
Videbit, non enim frequenter procis in domo
Apparet, ſed procul ab his in cœnaculo telam texit.
γρ. ἴκοιο *Sed tibi alium virum indicabo ad quem ibis,*
Eurymachum Polybi prudentis inclytum filium,
Quem nunc æqualiter Deo Ithacenſes inſpiciunt.

Τόν κεν ἄγοιμ' ἐπὶ νηός, ὁ δ' ὑμῖν μυρίον ὦνον
Ἄλφοι, ὅπῃ περάσητε πρὸς ἀλλοθρόους ἀνθρώπους.
Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ' ἀπέβη πρὸς δώματα καλά.
Οἱ δ' ἐνιαυτὸν ἅπαντα παρ' ἡμῖν αὖθι μένοντες
Ἐν νηῒ γλαφυρῇ βίοτον πολὺν ἐμπολόωντο.
Ἀλλ' ὅτε δὴ κοίλη νηῦς ἤχθετο τοῖσι νέεσθαι,
Καὶ τότ' ἄρ' ἄγγελον ἧκαν, ὃς ἀγγείλειε γυναικί.
Ἤλυθ' ἀνὴρ πολύϊδρις ἐμοῦ πρὸς δώματα πατρὸς,
Χρύσεον ὅρμον ἔχων, μετὰ δ' ἠλέκτροισιν* ἔερτο.
Τὸν μὲν ἄρ' ἐν μεγάρῳ δμῳαὶ καὶ πότνια μήτηρ
Χερσίν τ' ἀμφαφόωντο, καὶ ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶντο.
Ὦνον* ὑπισχόμεναι· ὁ δὲ τῇ κατένευσε σιωπῇ.
Ἤτοι ὁ καννεύσας κοίλην ἐπὶ νῆα βεβήκει,
Ἡ δ' ἐμὲ χειρὸς ἑλοῦσα δόμων ἐξῆγε θύραζε.
Εὗρε δ' ἐνὶ προδόμῳ ἠμὲν δέπα ἠδὲ τραπέζας
Ἀνδρῶν δαιτυμόνων, οἵ μευ πατέρ' ἀμφεπένοντο.
Οἱ μὲν ἄρ' ἐς θῶκον πρόμολον, δήμοιό τε φῆμιν.
Ἡ δ' αἶψα τρί' ἄλεισα κατακρύψασ' ὑπὸ κόλπῳ
Ἔκφερεν· αὐτὰρ ἐγὼν ἑπόμην ἀεσιφροσύνῃσι.
Δύσετό τ' ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί·
Ἡμεῖς δ' ἐς λιμένα κλυτὸν ἤλθομεν ὦκα κιόντες,
Ἔνθ' ἄρα Φοινίκων ἦν ἀνδρῶν ὠκύαλος νηῦς.
Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα,
Νὼ ἀναβησάμενοι· ἐπὶ δὲ Ζεὺς οὖρον ἴαλλεν.
Ἑξῆμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἦμαρ·
Ἀλλ' ὅτ' ἂν ἕβδομον ἦμαρ ἐπὶ Ζεὺς θῆκε Κρονίων,
Τὴν μὲν ἔπειτα γυναῖκα βάλ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα·
Ἄντλῳ δ' ἐνδούπησε πεσοῦσ' ὡς εἰναλίη κήξ.
Καὶ τὴν μὲν φώκῃσι καὶ ἰχθύσι κύρμα γενέσθαι
Ἔκβαλον· αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην ἀκαχήμενος ἦτορ.
Τοὺς δ' Ἰθάκῃ ἐπέλασσε φέρων ἄνεμός τε καὶ ὕδωρ·
Ἔνθα με Λαέρτης πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν.
Οὕτω τήνδε τε γαῖαν ἐγὼν ἴδον ὀφθαλμοῖσιν.
Τὸν δ' αὖ διογενὴς Ὀδυσεὺς ἠμείβετο μύθῳ,
Εὔμαι', ἦ μάλα δή μοι ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ὄρινας,
Ταῦτα ἕκαστα λέγων ὅσα δὴ πάθες ἄλγεα θυμῷ.
Ἀλλ' ἤτοι σοὶ μὲν παρὰ καὶ κακῷ ἐσθλὸν ἔθηκε
Ζεύς, ἐπεὶ ἀνδρὸς δῶματ' ἀφίκεο πολλὰ μογήσας
Ἠπίου, ὃς δή τοι παρέχει βρῶσίν τε πόσιν τε
Ἐνδυκέως· ζώεις δ' ἀγαθὸν βίον· αὐτὰρ ἔγωγε
Πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστε' ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκάνω.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
Κὰδ δραθέτην δ' οὐ πολλὸν ἐπὶ χρόνον, ἀλλὰ μίνυνθα·
Αἶψα γὰρ Ἠὼς ἦλθεν ἐΰθρονος. οἱ δ' ἐπὶ χέρσου
Τηλεμάχου ἕταροι λύον ἱστία, κὰδ δ' ἕλον ἱστὸν
Καρπαλίμως, τὴν δ' εἰς ὅρμον προέρεσσαν ἐρετμοῖς.
Ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν.
Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης,
Δεῖπνόν τ' ἐντύνοντο, κερῶντό τε αἴθοπα οἶνον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἤρχετο μύθων,
Ὑμεῖς μὲν νῦν ἄστυ δ' ἐλαύνετε νῆα μέλαιναν·
Αὐτὰρ ἐγὼν ἀγροὺς ἐπιείσομαι ἠδὲ βοτῆρας.
Ἑσπέριος δ' εἰς ἄστυ ἰδὼν ἐμὰ ἔργα κάτειμι·
Ἠῶθεν δέ κεν ὔμμιν ὁδοιπόριον παραθείμην,
Δαῖτ' ἀγαθὴν κρειῶν τε καὶ οἴνου ἡδυπότοιο.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής,
Πῇ γὰρ ἐγὼ φίλε τέκνον ἴω; τεῦ δώμαθ' ἵκωμαι
Ἀνδρῶν, οἳ κραναὴν Ἰθάκην κατακοιρανέουσιν;
Ἦ ἰθὺς σῆς μητρὸς ἴω καὶ σοῖο δόμοιο;
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Ἄλλως μέν σ' ἂν ἔγωγε καὶ ἡμέτερόνδε κελοίμην
Ἔρχεσθ'· οὐ γάρ τοι ξενίων ποθή· ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ
Χεῖρον, ἐπεί τοι ἐγὼ μὲν ἀπέσσομαι, οὐδέ σε μήτηρ
Ὄψεται· οὐ μὲν γάρ τι θαμὰ μνηστῆρσ' ἐνὶ οἴκῳ
Φαίνεται, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ὑπερωΐῳ ἱστὸν ὑφαίνει.
Ἀλλά τοι ἄλλον φῶτα πιφαύσκομαι, ὅν κεν* ἵκηαι,
Εὐρύμαχον, Πολύβοιο δαΐφρονος ἀγλαὸν υἱόν,
Τὸν νῦν ἶσα θεῷ Ἰθακήσιοι εἰσορόωσι.

Καὶ γὰρ

Καὶ γὰρ πολλὸν ἄριστος ἀνήρ, μέμονέν τε μάλιστα
Μητέρ' ἐμὴν γαμέειν, καὶ Ὀδυσσῆος γέρας ἕξειν.
Ἀλλὰ τά γε Ζεὺς οἶδεν Ὀλύμπιος αἰθέρι ναίων,
Εἴ κέ σφιν πρὸ γάμοιο τελευτήσει κακὸν ἦμαρ.
Ὣς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις,
Κίρκος, Ἀπόλλωνος ταχὺς ἄγγελος· ἐν δὲ πόδεσσι
Τίλλε πέλειαν ἔχων, κατὰ δὲ πτερὰ χεῦεν ἔραζε
Μεσσηγὺς νηός τε καὶ αὐτοῦ Τηλεμάχοιο.
Τὸν δὲ Θεοκλύμενος ἑτάρων ἀπονόσφι καλέσσας,
Ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε,
Τηλέμαχ', οὔ τοι ἄνευ θεοῦ ἔπτατο δεξιὸς ὄρνις.
Ἔγνων γάρ μιν ἐσάντα ἰδών, οἰωνὸν ἐόντα.
Ὑμετέρου δ' οὐκ ἔστι γένευς βασιλεύτερον ἄλλο
Ἐν δήμῳ Ἰθάκης, ἀλλ' ὑμεῖς καρτεροὶ αἰεί.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Αἲ γὰρ τοῦτο ξεῖνε ἔπος τετελεσμένον εἴη.
Τῷ κε τάχα γνοίης φιλότητά τε πολλά τε δῶρα
Ἐξ ἐμεῦ, ὡς ἄν τίς σε συναντόμενος μακαρίζοι.
Ἦ καὶ Πείραιον προσεφώνεε πιστὸν ἑταῖρον,
Πείραιε Κλυτίδη, σὺ δέ μοι τὰ περ ἄλλα μάλιστα
Πείθῃ ἐμῶν ἑτάρων, οἵ μοι Πύλον εἰς ἅμ' ἕποντο·
Καὶ νῦν μοι τὸν ξεῖνον ἄγων ἐν δώμασι σοῖσιν,
Ἐνδυκέως φιλέειν καὶ τιέμεν, εἰσόκεν ἔλθω.
Τὸν δ' αὖ Πείραιος δουρικλυτὸς ἀντίον ηὔδα,
Τηλέμαχ', εἰ γάρ κεν σὺ πολὺν χρόνον ἐνθάδε μίμνοις,
Τόνδε δ' ἐγὼ κομιῶ, ξενίων δέ οἱ οὐ ποθὴ ἔσται.
Ὣς εἰπὼν ἐπὶ νηὸς ἔβη, ἐκέλευσε δ' ἑταίρους
Αὐτούς τ' ἀμβαίνειν, ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
Οἱ δ' αἶψ' εἴσβαινον, καὶ ἐπὶ κληῖσι καθῖζον.
Τηλέμαχος δ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ,
Νηὸς ἀπ' ἰκριόφιν· τοὶ δὲ πρυμνήσι' ἔλυσαν.
Οἱ μὲν ἀνώσαντες πλέον ἐς πόλιν, ὡς ἐκέλευσε
Τηλέμαχος φίλος υἱὸς Ὀδυσσῆος θείοιο.
Τὸν δ' ὦκα προβιβάντα πόδες φέρον, ὄφρ' ἵκετ' αὐλήν,
Ἔνθα οἱ ἦσαν ὕες μάλα μυρίαι, ᾗσι συβώτης
Ἐσθλὸς ἐὼν * ἐνίαυεν, ἀνάκτεσιν ἤπια εἰδώς.

Etenim longè optimus vir promptus eſt maximè
Matrem meam ducere vxorem, & Vlyſſis honorẽ habere.
Sed hæc Iupiter ſcit Olympius in æthere habitans,
Si eis ipſis antè nuptias perficiet malum diem.
Sic igitur ei loquuto volauit dextra auis
Accipiter Apollinis velox nuncius, in pedibus autem
Vellebat columbam tenens, deorsũ. a. pennas fundebat ad
In medio nauiſque, & ipſius Telemachi. (terram
Hunc autem Theoclymenus ſociis longè vocatis,
Inq; eius accepit manu, verbúmque dixit, ac nominauit,
Telemache, non ſine Deo venit dexter ales,
Cognoui enim ipſum è regione conſpicatus alitem.
Veſtro autem non eſt genere regalius aliud
In populo Ithacæ, ſed vos potentes ſemper.
Hunc. a. ſtatim Telemachus prudens, contrà alloqu. eſt,
Vtinam enim hoc hoſpes verbum perficiendum ſit.
Ideò ſciò agnoſces amicitiamq; multaq; dona
A me, adeo vt aliquis tibi obuius beatum te eſſe diceret.
Dixit, & Peiræum alloquutus eſt fidum ſocium,
Peiræe Clytide, tu autem mihi præter alia maximè
Pares meorum ſociorum, qui me ad Pylum ſecuti ſunt,
Et nunc mihi hunc hoſpitem ducens in domibus tuis
Solicitè eum complectere, & honora donec veniam.
Hunc. a. rurſus Peiræus lancea inclyt. contrà alloquutus
Telemache, etiamſi tu multo tempore hic maneas, (eſt,
Huius tamẽ equidẽ curã gerã, nec rerũ quæ hoſpitib. debẽ-
Sic loq. in nauem iuit, iuſſit. a. ſocios (tur ei penuria erit.
Ipſos aſcendere, atque funes ſoluere.
Hi autem ſtatim aſcenderunt, & in ſedibus ſederunt.
Telemachus autẽ ſub pedibus ligauit pulchra calceamẽta,
Accepit autem fortem lanceam claram acuto ære,
Nauis à tabulatis, hi autem funes ſoluerunt.
Hi quidẽ impulſa naue nauigabant in ciuitatem, ſicut iuſ-
Telemachus dilectus filius Vlyſſis diuini. (ſerat.
Hunc autem celeriter præeuntem pedes ferebant, vt venit in
Vbi ei erant ſues valdè multæ cum quibus ſubulcus (ſtabulũ
Bonus nimirũ vir dormiebat, de dominis benignè ſentiens.

Aquilæ augurium.

Theoclymenus vates.

Piræus Theoclymenum hoſpitatur.

Telemachus ad Eumæum diuertit.

* ἐνιαύει

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ π ῥαψῳδία.

Τὼ δ' αὖτ' ἐν κλισίῃ Ὀδυσεὺς καὶ δῖος ὑφορβὸς
Ἐντύνοντο ἄριστον ἅμ' ἠοῖ, κηάμενοι πῦρ,
Ἔκπεμψάν τε νομῆας ἅμ' ἀγρομένοισι σύεσσι.
Τηλέμαχον δὲ περίσσαινον κύνες ὑλακόμωροι,
Οὐδ' ὕλαον προσιόντα. νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς
Σαίνοντάς τε κύνας, περί τε κτύπος ἦλθε ποδοῖϊν.
Αἶψα δ' ἄρ' Εὔμαιον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Εὔμαι', ἦ μάλα τίς τοι ἐλεύσεται ἐνθάδ' ἑταῖρος,
Ἢ καὶ γνώριμος ἄλλος, ἐπεὶ κύνες οὐχ ὑλάουσιν,
Ἀλλὰ περισσαίνουσι· ποδῶν δ' ὑπὸ δοῦπον ἀκούω.
Οὔπω πᾶν εἴρητο ἔπος, ὅτ' οἱ φίλος υἱὸς
Ἔστη ἐνὶ προθύροισι. ταφὼν δ' ἀνόρουσε συβώτης·
Ἐκ δ' ἄρα οἱ χειρῶν πέσον ἄγγεα, τοῖς ἐπονεῖτο
Κιρνὰς αἴθοπα οἶνον. ὁ δ' * ἀντίος ἦλθ' ἄνακτος·
Κύσσε δέ μιν κεφαλήν τε καὶ ἄμφω φάεα καλά,
Χεῖράς τ' ἀμφοτέρας. θαλερὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ.
Ὡς δὲ πατὴρ ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἀγαπάζει
Ἐλθόντ' ἐξ ἀπίης γαίης δεκάτῳ ἐνιαυτῷ,
Μοῦνον τηλύγετον, τῷ ἐπ' ἄλγεα πολλὰ * μογήσῃ·
Ὣς τότε Τηλέμαχον θεοειδέα δῖος ὑφορβὸς
Πάντα κύσεν περιφύς, ὡς ἐκ θανάτοιο φυγόντα.
Καί ῥ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἦλθες Τηλέμαχε, γλυκερὸν φάος. οὔ σ' ἔτ' ἐγώ γε

HOMERI ODYSSEÆ XVI. COMPOSITIO.

HI autem rurſus in ſtabulis Vlyſ-
ſes & diuinus ſubulcus
Parabant prãdium ſimul Au-
rora incendentes ignem,
Emiſeruntq; paſtores cum con-
gregatis ſuibus.
Telemachum autem circum-
blandiebantur canes latran-
tes,
Neque latrabant aduenientem, intellexit. a. diuus Vlyſſes
Adulantes canes, & circum ſonus venit pedum,
Statim autem Eumæum verbis velocibus alloquutus eſt.
Eumæe, certè aliquis veniet huc ſocius,
Vel & cognitus alius, quoniam canes non latrant,
Sed circum blandiuntur. pedum autem ſtrepitum ſubaudio.
Nondũ omne dictum erat verbũ, quando eius dilectus filius
Stetit in veſtibulis, ſtupefactus autem iruit ſubulcus,
Ex autem eius manibus ceciderunt vaſa quibus laborabat
Miſcens nigrum vinum; hic autem contra venit regem.
Oſculatus eſt. a. ipſum caputq; & ambob. luminib. pulchris.
Manibus ambabus, tenera autem ei excidit lacryma,
Sicut autem pater ſuum filium beneuolus amplectitur
Venientem ex longinqua terra decimo anno,
Solum unicũ in ſenectute genitũ ob quẽ dolores multos paſ-
Sic tunc Telemachum diuinum diuus ſubulcus (ſus ſit:
Totum oſculatus eſt, circumplexus vti mortem effugiſſet.
Et lugens verba velocia alloquutus eſt,
Veniſti Telemache dulce lumen, neque te ego

* κ. ἀντίον.

Eumæus Telemachum reducem excipit.

* κ. μογήσῃ

Videre dicebam poſtquam iuſſi naui ad Pylum.
Sed agè nunc ingredere dilecte fili, ut te animo
Delecter inſpiciens, qui nuper aliunde adueneris.
Non quidem enim frequenter in agrū venis, neque ad paſtores.
Sed peregrinaris: ſic enim placuit animo
Virorum procorum prouidere perniciosam multitudinem.
Hunc.a. rurſus Telemachus prudens contra alloquutus (eſt,
Erit ſic amice: tui enim cauſa huc veni,
Vt te videam oculis, & verbum audiam.
Si mihi adhuc in domibus mater manet, an aliquis iam
Virorum alius duxit uxorem: Vlyſſis certè quidem cubile
Penuria incubantium malis araneis iacet obſitum.
Hunc.a. rurſus alloquutus eſt ſubulcus princeps virorum
Et valdè illa manet patienti animo
Tuis in domibus, ærumnoſa autem eam ſemper
Corrumpunt noctéſque & dies lacrymantem.
Sic vtique loquutus eius ſuſcepit aream lanceam:
At hic introiuit, & tranſiuit lapideum limen:
Huic autem adeunti pater ſede ceſſit locum Vlyſſes.
Telemachus autem ex altera parte retinuit, clamauitq́,
Sede hoſpes, nos autem & alibi inueniemus ſedem
Stabulo in noſtro, adeſt autem vir qui deponet,
Sic dixit, hic autē rurſus iens ſedit: huic autem ſubulcus
Fudit ſub viridia virgulta, & pellem deſuper,
Illic ſedit poſtea Vlyſſis dilectus filius.
His autem rurſus carnium lances appoſuit ſubulcus
γ. δ' ἀδ ἐπ *Aſſatarum, quas priori die reliquerant comedentes,*
Panem autem feſtinanter cumulauit in caniſtris,
In poculo autem miſcebat dulce vinum.
Ipſe autem contra ſedit Vlyſſem diuinum.
Hi autem in cibos paratos praiacentes manus mittebant.
At poſtquam potus & cibi deſiderium amouerunt:
Iam tunc Telemachus alloquutus eſt diuinum ſubulcum.
Dic ſodes, vnde hoſpes hic venit? quomodo.a. ipſū nautæ
γ. εὐχε-τόωντο, *Duxerunt in Ithacam? quinam eſſe glorſabantur?*
Non quidem enim ipſum pedeſtrem puto huc veniſſe.
Hunc.a. reſpondens alloquutus eſt Eumæus ſubulcus,
Certè ego tibi fili vera omnia dicam.
Ex Creta quidem genus ſibi eſſe gloriatur lata.
Dicit autem ſe multas per hominum ciuitates oberraſſe
Errantem: ſic enim ei deſtinauit hæc Deus.
Nunc autem rurſus Theſprotorū virorum ex naue elapſus
Venit meum ad ſtabulum, ego autem tibi eum præbebo.
Fac quomodo vis, ſupplex autem tibi dicit eſſe.
γ. ἐθέλεις. Telemachus de hoſpite quærit & patrem nō agnoſcit. *Hunc.a. rurſus Telemachus prudens alloquutus eſt,*
Eumæe certè hoc verbum triſte dixiſti.
Quomodo enim iam hunc aduenam ego ſuſcipiam domi?
Ipſe quidem iuuenis ſum, & nondum manibus auſus ſum
Virum expellere, quando prior aliquis ſæuerit.
Matri autem mihi bifariam animus in mentibus cogitat.
An illic apud me maneat & domum curet,
Lectum venerans mariti populiq́, famam:
An iam ſimul ſequatur Achiuorum quicunque optimus
Nuptias eius ambit in domibus vir, & plurima dat:
Sed certè hunc hoſpitem (quoniam tuam venit domum)
Induam ipſum chlænamq́, veſtemq́, indumenta pulchra.
Dabo autem enſem vtrinque acutum & pedib. calciamēta,
Mittam autem quò ipſum cor animúſque iubet.
Si autem vis tu excipe in ſtabulis eum detinendo:
Veſtes autem huc ego mittam, & panem omnem
Vt comedat, ne tibi ſit tædio & ſociis.
Illuc autem non ipſum ego ad procos ſinam
Ire, valdè enim iniuſtam iniuriam habent,
Ne fortè ipſi conuitientur, mihi autem dolor eſſet grauis.
Facere autem difficile quid eum qui inter plures exulat.
Etiamſi vir ſit robuſtus, quoniam multò potentiores ſunt.
Vlyſſes Telemacho loquitur. *Hunc autem rurſus alloquutus eſt multùm tolerans diuus Vlyſſes*
O amice, quoniam mihi & reſpondere fas eſt,
Certè valdè mei laceratum eſt audientis dilectum cor,

Οψεσθαι ἐφάμην ἐπεὶ ᾤχεο νηὶ Πύλονδε.
Αλλ' ἄγε νῦν εἴσελθε φίλον τέκος, ὄφρα σε θυμῷ
Τέρψομαι εἰσορόων νέον ἄλλοθεν ἔνδον ἐόντα.
Οὐ μὲν γάρ τι θάμ' ἀγρὸν ἐπέρχεαι οὐδὲ νομῆας,
Αλλ' ἐπιδημεύεις. ὡς γὰρ νύ τοι εὔαδε θυμῷ,
Ανδρῶν μνηστήρων ἐσορᾶν ἀΐδηλον ὅμιλον.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Εσσεται οὕτως ἄττα· σέθεν δ' ἕνεκ' ἐνθάδ' ἱκάνω,
Οφρα σέ τ' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω, καὶ μῦθον ἀκούσω,
Εἴ μοι ἔτ' ἐν μεγάροις μήτηρ μένει, ἦέ τις ἤδη
Ανδρῶν ἄλλος ἔγημεν· Ὀδυσσῆος δέ που εὐνὴ,
Χήτει ἐνευναίων κάκ' ἀράχνια κεῖται ἔχουσα.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συβώτης ὄρχαμος ἀνδρῶν,
Καὶ λίην κείνη γε μένει τετληότι θυμῷ
Σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· ὀϊζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ
Φθίνουσι νύκτες τε καὶ ἤματα δακρυχεούσῃ.
Ως ἄρα φωνήσας, οἱ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος.
Αὐτὰρ ὅγ' εἴσω ἴεν, καὶ ὑπέρβη λάϊνον οὐδόν.
Τῷ δ' ἕδρης ἐπιόντι πατὴρ ὑπόειξεν Ὀδυσσεύς.
Τηλέμαχος δ' ἑτέρωθεν ἐρήτυε, φώνησέν τε,
Ησ' ὦ ξεῖν'· ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοθι δήομεν ἕδρην
Σταθμῷ ἐν ἡμετέρῳ· πάρα δ' ἀνὴρ ὃς καταθήσει.
Ως φάθ', ὁ δ' αὖτις ἰὼν κατ' ἄρ' ἕζετο. τῷ δὲ συβώτης
Χεῦεν ὕπο χλωρὰς ῥῶπας καὶ κῶας ὕπερθεν,
Ενθα καθέζετ' ἔπειτα Ὀδυσσῆος φίλος υἱός.
Τοῖσιν * δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκε συβώτης
Οπταλέων, ἅ ῥα τῇ προτέρῃ ὑπέλειπον ἔδοντες·
Σῖτον δ' ἐσσυμένως παρενήεεν ἐν κανέοισιν,
Εν δ' ἄρα κισσυβίῳ κίρνη μελιηδέα οἶνον.
Αὐτὸς δ' ἀντίον ἷζεν Ὀδυσσῆος θείοιο.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Δὴ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεε δῖον ὑφορβόν,
Αττα, πόθεν τοι ξεῖνος ὅδ' ἵκετο; πῶς δέ ἑ ναῦται
Ηγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἔμμεναι * ἀχετόωντο;
Οὐ μὲν γάρ τι ἑ πεζὸν ὀΐομαι ἐνθάδ' ἱκέσθαι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης Εὔμαιε συβῶτα,
Τοιγὰρ ἐγώ τοι τέκνον ἀληθέα πάντ' ἀγορεύσω.
Εκ μὲν Κρητάων γένος εὔχεται εὐρειάων·
Φησὶ δὲ πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστεα δινηθῆναι
Πλαζόμενος. ὡς γάρ οἱ ἐπέκλωσεν τά γε δαίμων.
Νῦν δ' αὖ Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐκ νηὸς ἀποδρὰς
Ηλυθ' ἐμὸν πρὸς σταθμόν. ἐγὼ δέ τοι ἐγγυαλίξω·
Ερξον ὅπως * ἐθέλεις. ἱκέτης δέ τοι εὔχεται εἶναι.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Εὔμαι', ἦ μάλα τοῦτο ἔπος θυμαλγὲς ἔειπες,
Πῶς γὰρ δὴ τὸν ξεῖνον ἐγὼν ὑποδέξομαι οἴκῳ;
Αὐτὸς μὲν νέος εἰμὶ, καὶ οὔπω χερσὶ πέποιθα
Ανδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ·
Μητρὶ δ' ἐμῇ δίχα θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζει,
Η αὐτοῦ παρ' ἐμοί τε μένῃ, καὶ δῶμα κομίζῃ,
Εὐνήν τ' αἰδομένη πόσιος δήμοιό τε φῆμιν,
Η ἤδη ἅμ' ἕπηται Ἀχαιῶν ὅς τις ἄριστος
Μνᾶται ἐνὶ μεγάροισιν ἀνὴρ καὶ πλεῖστα πόρῃσιν.
Αλλ' ἤτοι τὸν ξεῖνον, ἐπεὶ τεὸν ἵκετο δῶμα,
Εσσω μιν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἵματα καλά·
Δώσω δὲ ξίφος ἄμφηκες καὶ ποσσὶ πέδιλα,
Πέμψω δ' ὅππῃ μιν κραδίη θυμός τε κελεύει.
Εἰ δ' ἐθέλεις σὺ κόμισσον ἐνὶ σταθμοῖσιν ἐρύξας·
Εἵματα δ' ἐνθάδ' ἐγὼ πέμψω καὶ σῖτον ἅπαντα,
Εδμεναι, ὡς ἂν μή σε κατατρύχῃ καὶ ἑταίρους.
Κεῖσε δ' ἂν οὔ μιν ἔγωγε μετὰ μνηστῆρας ἐῷμι
Ερχεσθαι· λίην γὰρ ἀτάσθαλον ὕβριν ἔχουσι,
Μή μιν κερτομέωσιν, ἐμοὶ δ' ἄχος ἔσσεται αἰνόν.
Πρῆξαι δ' ἀργαλέον τι μετ' ἀνδράσι πλεόνεσσιν
Ανδρα καὶ ἴφθιμον· ἐπεὶ ἦ πολὺ φέρτεροί εἰσι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς,
Ω φίλ', ἐπεί θήν μοι καὶ ἀμείψασθαι θέμις ἐστὶν,
Η μάλα μευ καταδάπτετ' ἀκούοντος φίλον ἦτορ,

Οἷα

Οἷά φατε μνηστῆρας ἀτάσθαλα μηχανάασθαι
Ἐν μεγάροις, ἀέκητι σέθεν τοιούτου ἐόντος.
Εἰπέ μοι ἠὲ ἑκὼν ὑποδάμνασαι, ἦ σέ γε λαοὶ
Ἐχθαίρουσ' ἀνὰ δῆμον, ἐπισπόμενοι θεοῦ ὀμφῇ,
Ἦ τι κασιγνήτοις ἐπιμέμφεαι, οἷσί περ ἀνὴρ
Μαρναμένοισι πέποιθε, καὶ εἰ μέγα νεῖκος ὄρηται.
Αἲ γὰρ ἐγὼν οὕτω νέος εἴην τῷδ' ἐπὶ θυμῷ,
Ἢ παῖς ἐξ Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἠὲ καὶ αὐτὸς
Ἔλθοι ἀλητεύων (ἔτι γὰρ καὶ ἐλπίδος αἶσα)
Αὐτίκ' ἔπειτ' ἀπ' ἐμεῖο κάρη τάμοι ἀλλότριος φώς,
Εἰ μὴ ἐγὼ κείνοισι κακὸν πάντεσσι γενοίμην,
Ἐλθὼν ἐς μέγαρον Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος.
Εἰ δ' αὖ με πληθυῖ δαμασαίατο μοῦνον ἐόντα,
Βουλοίμην κ' ἐν ἐμοῖσι κατακτάμενος μεγάροισι
Τεθνάμεν, ἢ τάδε γ' αἰὲν ἀεικέα ἔργ' ὁράασθαι,
Ξείνους τε στυφελιζομένους, δμῳάς τε γυναῖκας
Ῥυστάζοντας ἀεικελίως κατὰ δώματα καλά,
Καὶ οἶνον διαφυσσόμενον, καὶ σῖτον ἔδοντας
Μὰψ αὔτως, ἀτέλεστον, ἀνηνύστῳ ἐπὶ ἔργῳ.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Τοιγὰρ ἐγώ τοι ξεῖνε μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω,
Οὔτε τί μοι πᾶς δῆμος ἀπεχθόμενος χαλεπαίνει,
Οὔτε κασιγνήτοις ἐπιμέμφομαι, οἷσί περ ἀνὴρ
Μαρναμένοισι πέποιθε, καὶ εἰ μέγα νεῖκος ὄρηται.
Ὧδε γὰρ ἡμετέρην γενεὴν μούνωσε Κρονίων·
Μοῦνον Λαέρτην Ἀρκείσιος υἱὸν ἔτικτε,
Μοῦνον δ' αὖτ' Ὀδυσῆα πατὴρ τέκεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Μοῦνον ἔμ' ἐν μεγάροισι τεκὼν λίπεν, οὐδ' ἀπόνητο.
Τῷ νῦν δυσμενέες μάλα μυρίοι εἴσ' ἐνὶ οἴκῳ.
Ὅσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
Δουλιχίῳ τε, Σάμῃ τε, καὶ ὑλήεντι Ζακύνθῳ,
Ἠδ' ὅσσοι κραναὴν Ἰθάκην κάτα κοιρανέουσι,
Τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.
Ἡ δ' οὔτ' ἀρνεῖται στυγερὸν γάμον, οὔτε τελευτὴν
Ποιῆσαι δύναται· τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες
Οἶκον ἐμόν· τάχα δή με διαρραίσουσι καὶ αὐτόν.
Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται.
Ἄττα, σὺ δ' ἔρχεο θᾶσσον, ἐχέφρονι Πηνελοπείῃ
Εἴφ' ὅτι οἱ σῶς εἰμι, καὶ ἐκ Πύλου εἰλήλουθα.
Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μενέω, σὺ δὲ δεῦρο νέεσθαι,
Οἴῃ ἀπαγγείλας· τῶν δ' ἄλλων μή τις Ἀχαιῶν
Πευθέσθω· πολλοὶ γὰρ ἐμοὶ κακὰ μηχανόωνται.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης Εὔμαιε συβῶτα,
Γιγνώσκω, φρονέω· τά γε δὴ νοέοντι κελεύεις.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Εἰ καὶ Λαέρτῃ αὐτὴν ὁδὸν ἄγγελος ἔλθω
Δυσμόρῳ, ὃς τείως μὲν Ὀδυσσῆος μέγ' ἀχεύων,
Ἔργα τ' ἐποπτεύεσκε, μετὰ δμώων τ' ἐνὶ οἴκῳ
Πῖνε καὶ ἦσθ', ὅτε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγοι·
Αὐτὰρ νῦν ἐξ οὗ σύ γ' ᾤχεο νηῒ Πύλονδε,
Οὔ πώ μίν φασιν φαγέμεν καὶ πιέμεν αὔτως,
Οὐδ' ἐπὶ ἔργα ἰδεῖν, ἀλλὰ στοναχῇ τε γόῳ τε
Ἧσται ὀδυρόμενος, φθινύθει δ' ἀμφ' ὀστεόφι χρώς.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Ἄλγιον, ἀλλ' ἔμπης μιν ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ.
Εἰ γάρ πως εἴη αὐτάγρετα πάντα βροτοῖσι,
Πρῶτόν κεν τοῦ πατρὸς ἑλοίμεθα νόστιμον ἦμαρ.
Ἀλλὰ σύ γ' ἀγγείλας ὀπίσω κίε, μηδὲ κατ' ἀγροὺς
Πλάζεσθαι μετ' ἐκεῖνον· ἀτὰρ πρὸς μητέρα εἰπεῖν,
Ἀμφίπολον ταμίην ὀτρυνέμεν ὅττι τάχιστα
Κρύβδην· κείνη γάρ κεν ἀπαγγείλειε γέροντι.
Ἦ ῥα, καὶ ὦρσε συφορβόν· ὁ δ' εἵλετο χερσὶ πέδιλα·
Δησάμενος δ' ὑπὸ ποσσὶ πόλινδ' ἴεν· οὐδ' ἄρ' Ἀθήνην
Λῆθεν ἀπὸ σταθμοῖο κιὼν Εὔμαιος ὑφορβός·
Ἀλλ' ἥ γε σχεδὸν ἦλθε, δέμας δ' ἤϊκτο γυναικὶ
Καλῇ τε μεγάλῃ τε, καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυίῃ.
Στῆ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίης Ὀδυσῆϊ φανεῖσα.
Οὐδ' ἄρα Τηλέμαχος ἴδεν ἀντίον, οὐδ' ἐνόησεν·
(Οὐ γάρ πω πάντεσσι θεοὶ φαίνονται ἐναργεῖς)

Qualia dicitis procos iniuſta excogitaſſe
In domibus inuito te talis qui ſis:
Dic mihi an voluntarius cedis, an te populi
Oderunt per populum ſequentes Dei vocem?
An conſanguineos accuſas, quibus vir
Pugnantibus perſuaſit, & ſi magna contentio moueretur.
Utinam enim ego ſic iuuenis eſſem hoc preditus animo,
Vel filius ex Vlyſſe ſtrenuus, vel & ipſe
Ueniret errans (adhuc enim & ſpei fatum)
Protinus omnino meum caput incideret alienus vir,
Si non ego illis detrimentum omnibus eſſem
Profectus in domum Laërtiadæ Vlyſſis,
Si autem rurſus me multitudine ſuperarent ſolum exiſtentẽ,
Vellem potiùs *in meis interfectus domibus*
Mori, quàm hæc ſemper indecentia opera videre.
Hoſpites indignis modis tractantes famuláſque mulieres
Violantes fœdè in domibus pulchris,
Et vinum exhauſtum, & cibum comedentes
Temerè ita indeſinenter inutili in opere.
Hunc.a.rurſus Telemachus prudẽs cōtra alloquutus eſt,
Tibi enim ego hoſpes valdè verè dicam,
Neque mihi omnis populus iratus moleſtus eſt,
Neque conſanguineos accuſo, quibus vir
Pugnantibus confidit, & ſi magna lis moueatur.
Sic.n.no. ſtram progeniem ſolã quaſi ſingularẽ *fecit Iupiter*
Solum Laërtem Arceſiſ filium genuit.
Solum autem rurſus Vlyſſem pater genuit: at Vlyſſes (eſt
Solũ me domib generatũ liquit, neq. vllo modo à me adiutus
Ita nunc inimici valdè infiniti ſunt in domo,
Quot enim in inſulis dominantur optimi,
Dulichióque Samóque, & nemoroſa Zacyntho,
Vel etiam quicunque aſperam Ithacam dominantur,
Tot matrem meam petunt, conſumunt autem domum.
Hæc autem neque negat odioſas nuptias neque finem
Facere poteſt, hi autem corrumpunt comedentes
Domum meam, citò autem me deſtruent, & ipſum.
Sed certè quidem hæc deorum in genibus iacent.
Amabo, tu autem Eumæe *vade citò, prudenti Penelopæ*
Dic es quod ſaluus ſum, & ex Pylo veni.
At ego hîc manebo, tu autem huc redi
Soli ubi nunciaris, horum autem aliorum nullus Achiuorum
Audiat, multi enim mihi mala cogitant.
Huic autem reſpondens, alloquutus es Eumæe ſubulce
Cognoſco, intelligo hæc iam intelligenti iubes.
Sed agè mihi hoc dic & verè enarra,
Si & ad Laërtem ea ipſa via nuncius ibo
Infelicem: qui antè quidem ob Vlyſſem valdè dolens
Operáque ſpectabat cumq. famulis in domo
Bibebat & comedebat, quando animus in pectorib. iubebat.
At nunc ex quo tu iuiſti naui ad Pylum,
Ipſum non iam dicunt comedere & bibere ſic,
Neque in opera inſpicere, ſed ſuſpiriōq. luctuq.
Sedet lamentans, tabeſcit autem circum oſſa corpus.
Hũc.a.rurſus Telemachus prudens contrà alloqu. eſt,
Mœſtius & illud eſt *ſed tamen ipſum ſinamus dolẽtẽ licet.*
Si.n.vtiq. ſuo-arbitrio-percipi poſſent omnia ad hominibus
Prius patris optaremus reditus diem.
Sed tu renunciato matri *retrò vade, neque ad agros*
Erra ad illum, at matri dic,
Ut famula penus cuſtos feſtinet quàm citiſſimè
Clam, illa enim nunciabit ſeni.
Dixit, excitauitque ſubulcum, hic accepit manibus calceamenta,
Ligatis autẽ iis ſub pedibus ad ciuitatẽ iuit, neq. Mineruã
Latuit à ſtabulo exiens Eumæus ſubulcus,
Sed hæc propè venit, corpore.a. aſſimilata eſt mulieri
Pulchræq. magnæq. & ſplendida opera ſcienti.
Stetit autem è regione oſtij ſtabuli Vlyſſi apparens,
Neque Telemachus vidit obuius, neque intellexit,
Non enim omnibus Dij apparent manifeſti.)

Telemachus Vlyſ. ſi hoſpiti ignoto loquitur.

Telemachus Eumæum mittit ad matrem & Laertem.

Sed Vlyſſeſque caneſque viderunt & non latrarunt.
Blandoq; gannitu.a.ex altera parte per ſtabulum fugiebant.
Hæc.a.ſuperciliis annuit, intellexit autem diuinus Vlyſſes:
γρ. ἔρκεος — Exiuit autem domo extra magnum murum ſtabuli.
Stetit autem ante ipſam, hunc autē alloquuta eſt Minerua,
Minerua Vlyſſem monet, vt filio ſe prodat. — Generoſe Laërtiade aſtute Vlyſſes,
Iam nunc tuo filio verbum dic, neque occulta,
Vt procis morte & nece compoſita
Eatis ad ciuitatem inclytam, neque ego ipſa
Diu procul à vobis ero prompta pugnare:
Dixit, & aurea virga contigit cum Minerua,
Veſtem quidem ei prius benè lauatam & interulam
Vlyſſis habitus immutatus. — Poſuit circum pectora, corpus autem auxit & pubertatem.
Retrò autem nigro colore euaſit, genæ.a.extenſæ ſunt.
Nigri autem facti ſunt capilli circum barbam.
Ac Minerua quidem hoc facto, retrò iuit, at Vlyſſes
Iuit in ſtabulum, ſtupuit autem ipſum dilectus filius.
Timens autem aliò conuertit oculos ne Deus eſſet,
Et ipſo compellato verba velocia alloquutus eſt,
Alius mihi hoſpes appares nunc quàm antè
Alia autem veſtimenta habes, & tibi non idem eſt corpus
Certè aliquis deorum es, qui cœlum latum habitant.
Sed placatus ſis, vt tibi grata demus ſacra,
Et aurea dona rectè facta, parce autem nobis.
Vlyſſes filio ſe prodit. — Huic autem reſpondit poſtea pertolerans diuinus Vlyſſes,
Non aliquis Deus ſum, cur me diis aſſimilas?
Sed pater tuus ſum, cuius gratia tu ſuſpirans
Pateris dolores multos contumelias tolerans virorum.
Sic loquutus, filium oſculatus eſt, per genas autem
Lacrymas fudit in humum, antè autem tenebat eas indeſinenter.
Telemachus.a.(nondum.n.perſuaſus fuerat ſuū patrē eſſe.)
Rurſus ipſum verbis reſpondens alloquutus eſt,
Telemachus patri loquitur. — Non tu Vlyſſes es pater meus, ſed me Deus
Decipit, vt item magis lugens ſuſpirem.
Non enim aliquo modo mortalis vir hæc præſtaret
Suo ipſius animo, quando non Deus ipſe adueniens
Facilè volens faciat iuuenem & ſenem.
Certè enim nuper eras ſenex, & indecenter indutus eras,
Nunc autem Diis ſimilis es, qui cœlum latum habitant.
Vlyſſes filio loquitur. — Hunc autem reſpondens, alloquutus eſt prudens Vlyſſes.
Telemache, non te decet dilectum patrem intus cùm ſit
Neque demirari valdè, neque ſtupere.
Non quidem enim amplius alius veniet huc Vlyſſes.
γρ. γάρ τι. — Sed hic ego ſum talis paſſus mala, multis.a. toleratis malis
Veni vigeſimo anno ad patriam terram.
At hoc opus eſt Mineruæ prædatricis,
Quæ me talem poſuit quomodocunque voluit. (poteſt enim)
Aliquando quidem pauperi ſimilem, aliquando autē rurſus
Viro iuueni pulchras circum corpus veſtes habenti.
Facilè autem Diis, qui cœlum latum habitant,
Et gloria illuſtrare mortalem hominem & malo afficere.
Sic loquutus ſedit, Telemachus autem
Amplexus patrem bonum lugebat lacrymas fundens,
Ambobus autem his deſiderium obortum eſt luctus.
Flebant autem ſtridulè abundantius quàm aues
Oſſifragæ aquilæ, vel vultures curuæ vnguibus quib. pullos
Ruſtici exceperunt antequam volatiles ſint.
Sic hi miſerabiliter ſub ſuperciliis lacrymam fundebant:
Et lugentibus occidiſſet lumen Solis,
Niſi Telemachus alloquutus fuiſſet ſuum patrem ſtatim.
Telemachus patrem alloquitur. — Quali enim huc pater naui te nautæ
Duxerunt in Ithacam? quis eſſe dicebant?
γρ. εὐχετόωντο — Non quidem enim te pedeſtrem puto huc veniſſe.
Hunc autem rurſus alloquutus eſt laborioſus diuinus Vlyſſes,
Nanque ego tibi fili veritatem apertè dicam.
Phæaces me duxerunt nauibus inclyti, qui & alios
Homines mittunt cùm ipſos adeant.
Et me dormientem naue veloci in pontum ducentes
Depoſuerunt in Ithacam, dederunt.a.mihi ſplendida dona,

Αλλ' Ὀδυσεύς τε κύνες τε ἴδον καί ῥ' οὐχ ὑλάοντο,
Κνυζηθμῷ δ' ἑτέρωσε διὰ σταθμοῖο φόβηθεν.
Η δ' ἄρ' ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε, νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεύς·
Εκ δ' ἦλθεν μεγάροιο παρὲκ μέγα * τειχίον αὐλῆς·
Στῆ δὲ πάροιθ' αὐτῆς. τὸν δὲ προσέειπεν Ἀθήνη,
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Ηδη νῦν σῷ παιδὶ ἔπος φάο, μηδ' ἐπίκευθε,
Ως ἂν μνηστῆρσιν θάνατον καὶ κῆρ' ἀραρόντε
Ερχῆσθον προτὶ ἄστυ περικλυτόν, οὐδ' ἐγὼ αὐτὴ
Δηρὸν ἀπὸ σφῶιν ἔσομαι μεμαυῖα μάχεσθαι.
Η καὶ χρυσείῃ ῥάβδῳ ἐπεμάσσατ' Ἀθήνη.
Φᾶρος μέν οἱ πρῶτον ἐϋπλυνὲς ἠδὲ χιτῶνα
Θῆκ' ἀμφὶ στήθεσσι, δέμας δ' ὤφελλε καὶ ἥβην.
Αψ δὲ μελαγχροιὴς γένετο, γναθμοὶ δὲ τάνυσθεν·
Κυάνεαι δ' ἐγένοντο γενειάδες ἀμφὶ γένειον.
Η μὲν ἄρ' ὣς ἔρξασα, πάλιν κίε· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Ηϊεν ἐς κλισίην, θάμβησε δέ μιν φίλος υἱός.
Ταρβήσας δ' ἑτέρωσε βάλ' ὄμματα, μὴ θεὸς εἴη,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Αλλοῖός μοι ξεῖνε φάνης νέον ἠὲ πάροιθεν,
Αλλα δὲ εἵματ' ἔχεις, καί τοι χρὼς οὐκέθ' ὁμοῖος.
Η μάλα τις θεός ἐσσι τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
Αλλ' ἵληθ', ἵνα τοι κεχαρισμένα δώομεν ἱρά,
Ηδὲ χρύσεα δῶρα τετυγμένα, φείδεο δ' ἡμέων.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
Οὔτις τοι θεός εἰμι, τί μ' ἀθανάτοισιν ἐΐσκεις;
Αλλὰ πατὴρ τεός εἰμι, τοῦ εἵνεκα σὺ στεναχίζων
Πάσχεις ἄλγεα πολλά, βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν.
Ως ἄρα φωνήσας υἱὸν κύσε, κὰδ δὲ παρειῶν
Δάκρυον ἧκε χαμᾶζε· πάρος δ' ἔχε νωλεμὲς αἰεί.
Τηλέμαχος δ' (οὐ γάρ πω ἐπείθετο ὃν πατέρ' εἶναι)
Εξαῦτίς μιν ἔπεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν,
Οὐ σύ γ' Ὀδυσσεύς ἐσσι πατὴρ ἐμός, ἀλλά με δαίμων
Θέλγει, ὄφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω.
Οὐ γάρ πως ἂν θνητὸς ἀνὴρ τάδε μηχανόῳτο
Ω αὐτοῦ γε νόῳ, ὅτε μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν
Ρηϊδίως ἐθέλων θείη νέον ἠδὲ γέροντα.
Η γάρ τοι νέον ἦσθα γέρων καὶ ἀεικέα ἕσσο,
Νῦν δὲ θεοῖσιν ἔοικας οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Τηλέμαχ' οὔ σε ἔοικε φίλον πατέρ' ἔνδον ἐόντα
Οὔτε τι θαυμάζειν περιώσιον οὔτ' ἀγάασθαι.
Οὐ μὲν * γάρ τοι ἔτ' ἄλλος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς.
Αλλ' ὅδ' ἐγὼ τοιόσδε, παθὼν κακά, πολλὰ δ' ἀληθείς,
Ηλυθον εἰκοστῷ ἔτεϊ ἐς πατρίδα γαῖαν.
Αὐτάρ τοι τόδε ἔργον Ἀθηναίης ἀγελείης,
Ητέ με τοῖον ἔθηκεν ὅπως ἐθέλει (δύναται γάρ)
Αλλοτε μὲν πτωχῷ ἐναλίγκιον, ἄλλοτε δ' αὖτε
Ανδρὶ νέῳ καὶ καλὰ περὶ χροῒ εἵματ' ἔχοντι.
Ρηΐδιον δὲ θεοῖσι τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
Ημὲν κυδῆναι θνητὸν βροτὸν ἠδὲ κακῶσαι.
Ως ἄρα φωνήσας, κατ' ἄρ' ἕζετο. Τηλέμαχος δὲ
Αμφιχυθεὶς πατέρ' ἐσθλὸν ὀδύρετο δάκρυα λείβων.
Αμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ὑφ' ἵμερος ὦρτο γόοιο·
Κλαῖον δὲ λιγέως, ἀδινώτερον ἤ τ' οἰωνοί
Φῆναι ἢ αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, οἷσί τε τέκνα
Αγρόται ἐξείλοντο πάρος πετεηνὰ γενέσθαι.
Ως ἄρα τοί γ' ἐλεεινὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβον.
Καί νύ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδυ φάος ἠελίοιο,
Εἰ μὴ Τηλέμαχος προσεφώνεεν ὃν πατέρ' αἶψα,
Ποίῃ γὰρ νῦν δεῦρο πάτερ φίλε νηΐ σε ναῦται
Ηγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἔμμεναι * εὐχετόωντες;
Οὐ μὲν γάρ τί σε πεζὸν ὀΐομαι ἐνθάδ' ἱκέσθαι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
Τοιγὰρ ἐγώ τοι τέκνον ἀληθείην καταλέξω,
Φαίηκές μ' ἄγαγον ναυσίκλυτοι, οἵ τε καὶ ἄλλους
Ανθρώπους πέμπουσιν, ὅτις σφέας εἰσαφίκηται.
Καί μ' εὕδοντ' ἐν νηῒ θοῇ ἐπὶ πόντον ἄγοντες
Κάτθεσαν εἰς Ἰθάκην, ἔδοσαν δέ μοι ἀγλαὰ δῶρα,

Χαλκόν

Χαλκόν τε, χρυσόν τε ἅλις, ἐσθῆτά θ' ὑφαντήν.
Καὶ τὰ μὲν ἐν σπέεσσι θεῶν ἰότητι κέονται·
Νῦν δ' αὖ δεῦρ' ἱκόμην ὑποθημοσύνῃσιν Ἀθήνης,
Ὄφρα κε δυσμενέεσσι φόνου πέρι βουλεύσωμεν.
Ἀλλ' ἄγε μοι μνηστῆρας ἀριθμήσας κατάλεξον,
Ὄφρ' εἰδέω ὅσσοι τε καὶ οἵτινες ἀνέρες εἰσί.
Καί κεν ἐμὸν κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μερμηρίξας,
Φράσσομαι ἤ κεν νῶϊ δυνησόμεθ' ἀντιφέρεσθαι
Μούνω ἄνευθ' ἄλλων, ἢ καὶ διζησόμεθ' ἄλλους.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Ὦ πάτερ, ἦτοι σεῖο μέγα κλέος αἰὲν ἄκουον,
Χεῖράς τ' αἰχμητὴν ἔμεναι καὶ ἐπίφρονα βουλήν.
Ἀλλὰ λίην μέγα εἶπες· ἄγη μ' ἔχει· οὐδέ κεν εἴη
Ἄνδρε δύω πολλοῖσι καὶ ἰφθίμοισι μάχεσθαι.
Μνηστήρων δ' οὔτ' ἂρ δεκὰς ἀτρεκὲς, οὐδὲ δύ' οἶαι,
Ἀλλὰ πολὺ πλέονες· τάχα δ' εἴσεαι ἐνθάδ' ἀριθμόν.
Ἐκ μὲν Δουλιχίοιο δύω καὶ πεντήκοντα
Κοῦροι κεκριμένοι, ἓξ δὲ δρηστῆρες ἕπονται.
Ἐκ δὲ Σάμης πίσυρές τε καὶ εἴκοσι κοῦροι ἔασιν.
Ἐκ δὲ Ζακύνθου ἔασιν ἐείκοσι φῶτες Ἀχαιῶν.
Ἐκ δ' αὐτῆς Ἰθάκης δυοκαίδεκα πάντες ἄριστοι·
Καί σφιν ἅμ' ἐστὶ Μέδων κῆρυξ καὶ θεῖος ἀοιδὸς,
Καὶ δοιὼ θεράποντε δαήμονε δαιτροσυνάων.
Τῶν εἴ κεν πάντων ἀντήσομεν ἔνδον ἐόντων,
Μὴ πολύπικρα καὶ αἰνὰ βίας ἀποτίσεαι ἐλθών.
Ἀλλὰ σύ γ' εἰ δύνασαί τιν' ἀμύντορα μερμηρίξαι,
Φράζευ, ὅ κέν τις νῶϊν ἀμύνοι πρόφρονι θυμῷ.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
Τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω, σὺ δὲ σύνθεο, καί μευ ἄκουσον,
Καὶ φράσαι εἰ καὶ νῶϊν Ἀθήνη σὺν Διὶ πατρὶ
Ἀρκέσει, ἦέ τιν' ἄλλον ἀμύντορα μερμηρίξω.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Ἐσθλώ τοι τούτω γ' ἐπαμύντορε τοὺς ἀγορεύεις,
Ὕψι περ ἐν νεφέεσσι καθημένω, ὥ τε καὶ ἄλλοις
Ἀνδράσι τε κρατέουσι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
Οὐ μέν τοι κείνω γε πολὺν χρόνον ἀμφὶς ἔσεσθον
Φυλόπιδος κρατερῆς, ὁπότε μνηστῆρσι καὶ ἡμῖν
Ἐν μεγάροισιν ἐμοῖσι μένος κρίνηται Ἄρηος.
Ἀλλὰ σὺ * μὲν νῦν ἔρχευ ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι
Οἴκαδε, καὶ μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ὁμίλει·
Αὐτὰρ ἐμὲ προτὶ ἄστυ συβώτης ὕστερον ἄξει,
Πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον ἠδὲ γέροντι.
Εἰ δέ μ' ἀτιμήσουσι δόμον κάτα, σὸν δὲ φίλον κῆρ
Τετλάτω ἐν στήθεσσι, κακῶς πάσχοντος ἐμεῖο,
Ἤν περ καὶ διὰ δῶμα ποδῶν ἕλκωσι θύραζε,
Ἢ βέλεσιν βάλλωσι· σὺ δ' εἰσορόων ἀνέχεσθαι.
Ἀλλ' ἦτοι παύεσθαι ἀνωγέμεν ἀφροσυνάων,
Μειλιχίοις ἐπέεσσι παραυδῶν· οἱ δέ τοι οὔ τι
Πείσονται· δὴ γάρ σφι παρίσταται αἴσιμον ἦμαρ.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν·
Ὁππότε * κεν πολύβουλος ἐνὶ φρεσὶ θήσει Ἀθήνη,
Νεύσω μέν τοι ἐγὼ κεφαλῇ· σὺ δ' ἔπειτα νοήσας
Ὅσσα τοι ἐν μεγάροισιν ἀρήϊα τεύχεα κεῖται,
Ἐς μυχὸν ὑψηλοῦ θαλάμου καταθεῖναι ἀείρας
Πάντα μάλ'· αὐτὰρ μνηστῆρας μαλακοῖς ἐπέεσσι
Παρφάσθαι, ὅτε κέν σε μεταλλῶσιν ποθέοντες,
Ἐκ καπνοῦ κατέθηκ', ἐπεὶ οὐκέτι τοῖσιν ἐῴκει
Οἷά ποτε Τροίηνδε κιὼν κατέλειπεν Ὀδυσσεύς,
Ἀλλὰ κατήκισται, ὅσσον πυρὸς ἵκετ' ἀϋτμή.
Πρὸς * δ' ἔτι καὶ τόδε μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ θῆκε Κρονίων,
Μή πως οἰνωθέντες, ἔριν στήσαντες ἐν ὑμῖν,
Ἀλλήλους τρώσητε, καταισχύνητέ τε δαῖτα
Καὶ μνηστύν· αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος.
Νῶϊν δ' οἴοισιν δύο φάσγανα καὶ δύο δοῦρε
Καλλιπέειν, καὶ δοιὰ βοάγρια χερσὶν ἑλέσθαι·
Ὡς ἂν ἐπιθύσαντες ἑλοίμεθα· τοὺς δέ κ' ἔπειτα
Παλλὰς Ἀθηναίη θέλξει καὶ μητίετα Ζεύς.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν,

Aeſq́; aurumq́; copioſè, veſtémque textam.
Et hæc quidem in ſpeluncis Deorum conſilio iacent.
Nunc autem rurſus huc veni admonitionibus Mineruæ,
Vt inimicorum de cæde conſultemus.
Sed agè mihi procos numero recenſe,
Vt ſciam quotq́; & qui viri ſint.
Et meo in animo ſtrenuo agitato conſilio
Conſiderabo, ſi nos poterimus aduerſari
Soli ſine alijs, an & quæremus alios.
Hunc. a. rurſus Telemachus prudens contrà alloquutus (eſt,
O pater, certè tuam magnam gloriam ſemper audiui,
Manibúsque bellicoſum eſſe te & prudentem conſilio,
Sed valdè magnum dixiſti: ſtupor me habet, neque eſſet
Viros duos multis & fortibus pugnare.
Procorum autem neque decas vna, neque duæ ſolæ,
Sed multò plures, citò autem ſcies hîc numerum. Telemachus receſſet patri numerum procorum.
Ex Dulichio quidem duo & quinquaginta
Iuuenes electi, ſex autem famuli ſequuntur.
Ex Samo autem quatuorq́; & viginti iuuenes ſunt.
Ex Zacyntho viginti ſunt viri Achiuorum.
Ex ipſa Ithaca duodecim omnes optimi.
Et cum ipſis ſimul eſt Medon præco & diuinus cantor,
Et duo ſerui ſcientes epulas parare,
Hos ſi omnes aggrederemur qui intus ſunt,
Vide ne multum amarè & grauiter horum *inſolentias vl-*
Sed tu ſi potes aliquem adiutorem excogitare, (ciſcaris
Animaduerte qui nobis auxilietur prompto animo.
Hunc. a. rurſus alloquutus eſt laborioſus diuus Vlyſſes,
Tibi enim ego dico, tu autem conſidera & me audi,
Et cogita ſi & nobis Minerua cum Ioue patre
Sufficiat, an adhuc alium adiutorem cogitabo?
Hunc. a. rurſus Telemachus prudẽs cõtrà alloquutus eſt,
Boni hi adiutores quos dicis
Altè in nebulis ſedentes, quiq́; & alijs
Viris dominantur & immortalibus Dijs.
Hũc. a. rurſus alloquutus eſt pertolerans diuinus Vlyſſes,
Non quidem illi multo tempore ſeparatim erunt
Pugna fortis, quando procis & nobis
In domibus meis robur iudicabitur Martis.
Sed tu quidem nunc vade ſimul Aurora apparente Vlyſſes Telemachum inſtruit quid faciendũ, vbi ad procos venerint.
Domum & procis ſuperbis loquere.
At me ad ciuitatem ſubulcus poſtea ducet,
Pauperi triſti ſimilem & ſeni,
Si.a. me inhonorabunt in ædibus, tuus.a. dilectus animus
Toleret in pectoribus malè patiente me:
Si & per domum pedibus trahent foras, χ. μὲν νῦν.
Vel telis percutient, tu autem inſpiciens tolera.
Sed certè ceſſare iube inſipientijs,
Suauibus verbis compellans, hi autem tibi non
Parebunt, iam enim ipſis adeſt fatalis dies.
Aliud autem tibi dico, tu autem in mentibus pone tuis.
Quando multi-conſilij in mentibus ponet Minerua,
Annuam quidem tibi ego capite, tu autem poſtea intelliges. κ. αἶ.
Quæcunque tibi in domibus Martia arma iacent
In ſeceſſum alti thalami depone eleuando
Omnia valdè, at procos mollibus verbis
Alloquere, quando te inquirent ea cupientes,
Ex fumo depoſui, quoniam non his ſimilia ſunt,
Qualia quondam ad Troiam proficiſcens dereliquit Vlyſ-
ſes,
Sed deturpata ſunt, quantum ignis iuit vapor.
Adhuc autem mihi hoc maius in mẽtibus poſuit Saturnius, κ. δ' ἔτι καὶ τόδε.
Ne quando vino domiti, concitata contentione inter vos,
Alios inuicem vulneretis, fœdetis autem conuiuium.
Et ſponſalia, ipſum enim trahit virum ferrum.
Nobis autem ſolis duos enſes, & duas lanceas
Relinque, & duo ſcuta manibus capere.
Sic impetu-facto accipiemus, hos autem poſtea
Pallas Minerua decipiet & conſiliarius Iupiter.
Aliud autem tibi dico, tu autem in mentibus pone tuis,

Si verè meus es, & ſanguinis noſtri,
Ne quis poſtea Ulyſſem audiat intus eſſe.
Neque igitur Laërtes ſciat hoc neque ſubulcus,
Neque aliquis domeſticorum, neque ipſa Penelope.
Sed ſoli tuq́; egoq́; mulierum cognoſcamus mentem.
Et tuos famulos viros adhuc tentemus,
Et quidem ubi aliquis nos honorat, & timet animo,
Et qui non curat, te autem inhonorat etiam qui talis ſis,
 Hunc autem reſpondens alloquutus eſt illuſtris filius,
O pater, certè meum animum & poſteà puto
Cognoſces, non quidem enim ſocors-mollicies tenet,
Sed non hoc lucrum ego fore puto
Nobis ambobus, te autem conſiderare iubeo.
Diu enim ſic cognoſces unumquemq; tentans
Opera incipiens, hi autem in domibus quieti
Res deuorant præter modum, neque eſt parcitas.
Sed certè te mulieres ego diſcere iubeo,
Quæ te inhonorant, & quæ ſceuæ ſunt.
Virorum autem nondum ego per ædes vellem
Nos tentare, ſed poſteà hæc labora,
Si verè aliquod ſcis Iouis portentum Ægiochi.
 Sic hi quidem talia inter ſe loquebantur.
Hæc autem poſtea Ithacā deducta eſt nauis bene-fabricata
Quæ tulerat Telemachum à Pylo, & omnes ſocios,
Hi.a. quando iam portum valdè profundum intrauerunt.
Nauem quidem hi nigram in terram traxerunt,
Arma autem ſua aſportarunt magnanimi ſerui.
Statim autem in ædes Clytij portauerunt perpulchra dona.
At præconem præmiſerunt domum ad Ulyſſis
Nuncium dicentem perprudenti Penelopæ,
Quòd Telemachus quidem in agro, nauem autem iuſſit
Ciuitatem adnauigare, ut non timens in animo
Potens regina teneras lacrymas fundat.
Hi autem ſibi obuij fuerunt præco, & diuinus ſubulcus,
Eiuſdem gratia nuncij dicturi mulieri.
Sed quando iam iuerunt domum diuini regis,
Præco quidem medius in ancillis dixit:
 Iam regina dilectus filius venit.
Penelopæ autem dixit ſubulcus propè aſtans,
Omnia quæcunque ei dilectus filius iuſſit loqui.
At poſtquam omne præceptum denunciauit,
Perrexit ad ſues, liquit autem ſeptaq́; domumq́;.
Proci autem triſtati ſunt, mœſti ſuntq́; in animo,
Atque exiuerunt domo apud magnum murum atrij,
Illic autem ante ianuas ſederunt.
His autem Eurymachus Polybi filius incepit dicere,
 O amici, certè magnum opus ſuperbè perfectum eſt
Telemacho via hæc, dicebamus autem ei non perfectum iri.
Sed agite nauem nigram trahamus quæ optima,
Intus remiges autem marinos congregemus qui velociſſimè
Illis nuncient velociter domum redire.
Nondum omne dictum eſt, quando Amphinomus vidit nauem
Verſus ex urbe portum per profundum intra,
Velaq́; contrahentes, remoſq́; manibus tenentes.
Suauiter autem ridens loquutus eſt procis,
 Ne aliquem nuncium moueamus: hic autem enim intus
Aut aliquis eis hoc dixit deorum, vel viderunt ipſi
Nauem aduenientem, hanc non poterant conſequi.
 Sic dixit, hi autem ſurgentes iuerunt in littus maris.
Statim autem nauem nigram in terram traxerunt.
Arma autem ipſis abſtulerunt magnanimi ſerui.
Ipſi.a. in concionem iuerunt denſi, neque aliquem aliorum
Siuerunt, neque iuuenum conſidere, neque ſenum.
His autem Antinous dixit Eupithei filius,
 O amici, ſi hunc virum dij malo liberarunt.
Dij quidem ſpeculatores ſedebant in ſummitatibus ventoſis
Semper denſi, ſimul autem Sole occidente,
Nunquam in terra nocte dormiebamus, ſed in ponto
Naui veloci nauigantes expectabamus Auroram diuinam

Nunciatur Telemachum rediſſe.

Redeunt ab inſidiis proci.

ἢ. μετεφώνει μνηστῆρσι.

Antinoi verba.

Εἰ ἐτεόν γ' ἐμός ἐσσι καὶ αἵματος ἡμετέροιο,
Μή τις ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἀκουσάτω ἔνδον ἐόντος,
Μήτ' οὖν Λαέρτης ἴστω τό γε, μήτε συβώτης,
Μήτε τις οἰκήων, μήτ' αὐτὴ Πηνελόπεια·
Ἀλλ' οἶοι σύ τ' ἐγώ τε γυναικῶν γνώομεν ἰθύν.
Καί κε τεο δμώων ἀνδρῶν ἔτι πειρηθεῖμεν,
Ἠμὲν ὅπου τις νῶϊ τίει καὶ δείδιε θυμῷ,
Ἠδ' ὅτις οὐκ ἀλέγει, σὲ δ' ἀτιμᾷ τοῖον ἐόντα.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε φαίδιμος υἱός,
Ὦ πάτερ, ἤτοι ἐμὸν θυμὸν καὶ ἔπειτά γ' ὀΐω
Γνώσεαι· οὐ μὲν γάρ τι χαλιφροσύναι γέ μ' ἔχουσιν·
Ἀλλ' οὔ τοι τόδε κέρδος ἐγὼν ἔσσεσθαι ὀΐω
Ἡμῖν ἀμφοτέροισι· σὲ δὲ φράζεσθαι ἄνωγα.
Δηθὰ γὰρ αὔτως εἶσθα ἑκάστου πειρητίζων,
Ἔργα μετερχόμενος· τοὶ δ' ἐν μεγάροισιν ἕκηλοι
Χρήματα δαρδάπτουσιν ὑπέρβιον, οὐδ' ἔπι φειδώ.
Ἀλλ' ἤτοι σε γυναῖκας ἐγὼ δεδάασθαι ἄνωγα,
Αἵ τέ σ' ἀτιμάζουσι καὶ αἳ νηλείτιδές εἰσιν·
Ἀνδρῶν δ' οὐκ ἂν ἐγώ γε κατὰ σταθμοὺς ἐθέλοιμι
Ἡμέας πειράζειν, ἀλλ' ὕστερα ταῦτα πένεσθαι,
Εἰ ἐτεόν γέ τι οἶσθα Διὸς τέρας Αἰγιόχοιο.
 Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Ἡ δ' ἄρ' ἔπειτ' Ἰθάκηνδε κατήγετο νηῦς εὐεργής,
Ἣ φέρε Τηλέμαχον Πυλόθεν καὶ πάντας ἑταίρους.
Οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένος πολυβενθέος ἐντὸς ἵκοντο,
Νῆα μὲν οἵ γε μέλαιναν ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν,
Τεύχεα δέ σφ' ἀπένεικαν ὑπέρθυμοι θεράποντες·
Αὐτίκα δ' ἐς Κλυτίοιο φέρον περικαλλέα δῶρα.
Αὐτὰρ κήρυκα πρόεσαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος,
Ἀγγελίην ἐρέοντα περίφρονι Πηνελοπείῃ,
Οὕνεκα Τηλέμαχος μὲν ἐπ' ἀγροῦ, νῆα δ' ἄνωγεν
Ἄστυ δ' ἀποπλείειν, ἵνα μὴ δείσασ' ἐνὶ θυμῷ
Ἰφθίμη βασίλεια τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβοι.
Τὼ δὲ συναντήτην κῆρυξ καὶ δῖος ὑφορβός,
Τῆς αὐτῆς ἕνεκ' ἀγγελίης, ἐρέοντε γυναικί.
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἵκοντο δόμον θείου βασιλῆος,
Κῆρυξ μέν ῥα μέσῃσι μετὰ δμῳῇσιν ἔειπεν,
 Ἤδη τοι βασίλεια φίλος πάϊς εἰλήλουθε.
Πηνελοπείῃ δ' εἶπε συβώτης ἄγχι παραστὰς
Πάνθ' ὅσα οἱ φίλος υἱὸς ἀνώγει μυθήσασθαι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πᾶσαν ἐφημοσύνην ἀπέειπε,
Βῆ ῥ' ἴμεναι μεθ' ὕας, λίπε δ' ἕρκεά τε μέγαρόν τε.
Μνηστῆρες δ' ἀκάχοντο, κατήφησάν τ' ἐνὶ θυμῷ·
Ἐκ δ' ἦλθον μεγάροιο παρὲκ μέγα τειχίον αὐλῆς,
Αὐτοῦ δὲ προπάροιθε θυράων ἑδριόωντο.
Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος Πολύβου πάϊς ἦρχ' ἀγορεύειν,
 Ὦ φίλοι, ἦ μέγα ἔργον ὑπερφιάλως τετέλεσται
Τηλεμάχῳ ὁδὸς ἥδε· φάμεν δέ οἱ οὐ τελέεσθαι.
Ἀλλ' ἄγε νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν ἥ τις ἀρίστη·
Ἐς δ' ἐρέτας ἁλιῆας ἀγείρομεν, οἵ κε τάχιστα
Κείνοις ἀγγείλωσι θοῶς οἶκόνδε νέεσθαι.
Οὔ πω πᾶν εἴρηθ', ὅτ' ἄρ' Ἀμφίνομος ἴδε νῆα,
Στρεφθεὶς ἐκ χώρης λιμένος πολυβενθέος ἐντός,
Ἱστία τε στέλλοντας, ἐρετμά τε χερσὶν ἔχοντας.
Ἡδὺ δ' ἄρ' ἐκγελάσας μετεφώνεεν οἷς ἑτάροισι,
 Μή τιν' ἔτ' ἀγγελίην ὀτρύνομεν· οἵδε γὰρ ἔνδον.
Ἤ τίς σφιν τόδ' ἔειπε θεῶν, ἢ εἴσιδον αὐτοὶ
Νῆα παρερχομένην, τὴν δ' οὐκ ἐδύναντο κιχῆναι.
 Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἀνστάντες ἔβαν ἐπὶ θῖνα θαλάσσης.
Αἶψα δὲ νῆα μέλαιναν ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν,
Τεύχεα δέ σφ' ἀπένεικαν ὑπέρθυμοι θεράποντες.
Αὐτοὶ δ' εἰς ἀγορὴν κίον ἀθρόοι, οὐδέ τιν' ἄλλον
Εἴων οὔτε νέων μεταΐζειν οὔτε γερόντων.
Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη Εὐπείθεος υἱός,
 Ὢ πόποι, ὡς τόνδ' ἄνδρα θεοὶ κακότητος ἔλυσαν.
Ἤματα μὲν σκοποὶ ἷζον ἐπ' ἄκριας ἠνεμοέσσας
Αἰὲν ἐπασσύτεροι· ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι
Οὔ ποτ' ἐπ' ἠπείρου νύκτ' ἄσαμεν, ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
Νηῒ θοῇ πλείοντες ἐμίμνομεν Ἠῶ δῖαν,

Τηλέμαχον

Τηλέμαχον λοχόωντες, ἵνα φθίσωμεν ἑλόντες
Αὐτόν· τὸν δ' ἄρα τείως μὲν ἀπήγαγεν οἴκαδε δαίμων,
Ἡμεῖς δ' ἐνθάδε οἱ φραζώμεθα λυγρὸν ὄλεθρον
Τηλεμάχῳ, μηδ' ἧμας ὑπεκφύγοι· οὐ γὰρ ὀΐω
Τούτου γε ζώοντος ἀνύσσεσθαι τάδε ἔργα.
Αὐτὸς μὲν γὰρ ἐπιστήμων βουλῇ τε νόῳ τε·
Λαοὶ δ' οὐκέτι πάμπαν ἐφ' ἡμῖν ἦρα φέρουσιν.
Ἀλλ' ἄγετε πρὶν κεῖνον ὁμηγυρίσασθαι Ἀχαιοὺς
Εἰς ἀγορήν· οὐ γάρ τι μεθησέμεναι μιν ὀΐω,
Ἀλλ' ἀπομηνίσει, ἐρέει δ' ἐν πᾶσιν ἀναστάς,
Οὕνεκά οἱ φόνον αἰπὺν ἐράπτομεν, οὐδ' ἐκίχημεν.
Οἱ δ' οὐκ αἰνήσουσιν ἀκούοντες κακὰ ἔργα,
Μή τι κακὸν ῥέξωσι, καὶ ἧμεας ἐξελάσωσι
Γαίης ἡμετέρης, ἄλλων δ' ἀφικώμεθα δῆμον.
Ἀλλὰ φθέωμεν ἑλόντες ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος,
Ἢ ἐν ὁδῷ· βίοτον δ' αὐτοὶ καὶ κτήματ' ἔχωμεν,
Δασσάμενοι κατὰ μοῖραν ἐφ' ἡμέας, οἰκία δ' αὖτε
Κείνου μητέρι δοῖμεν ἔχειν ἠδ' ὅστις ὀπυίοι.
Εἰ δ' ὑμῖν ὅδε μῦθος ἀφανδάνει, ἀλλὰ βόλεσθε
Αὐτόν τε ζώειν καὶ ἔχειν πατρώϊα πάντα,
Μή οἱ χρήματ' ἔπειτα ἅλις θυμηδέ' ἔδωμεν
Ἐνθάδ' ἀγειρόμενοι, ἀλλ' ἐκ μεγάροιο ἕκαστος
Μνάσθω ἐέδνοισι διζήμενος· ἡ δέ κ' ἔπειτα
Γήμαιθ' ὅς κε πλεῖστα πόροι καὶ μόρσιμος ἔλθοι.

Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
Τοῖσιν δ' Ἀμφίνομος ἀγορήσατο καὶ μετέειπε,
Νίσου φαίδιμος υἱὸς Ἀρητιάδαο ἄνακτος,
Ὅς ῥ' ἐκ Δουλιχίου πολυπύρου ποιήεντος
Ἡγεῖτο μνηστῆρσι, μάλιστα δὲ Πηνελοπείῃ
Ἥνδανε μύθοισι· φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσιν·
Ὅ σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Ὦ φίλοι, οὐκ ἂν ἔγωγε κατακτείνειν ἐθέλοιμι
Τηλέμαχον· δεινὸν δὲ γένος βασιλήϊόν ἐστι
Κτείνειν· ἀλλὰ πρῶτα θεῶν εἰρώμεθα βουλάς.
Εἰ μέν κ' αἰνήσωσι Διὸς μεγάλοιο θέμιστες,
Αὐτός τε κτενέω, τούς τ' ἄλλους πάντας ἀνώξω·
Εἰ δέ κ' ἀποτρωπῶσι θεοί, παύσασθαι ἄνωγα.

Ὣς ἔφατ' Ἀμφίνομος, τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
Αὐτίκ' ἔπειτ' ἀνστάντες ἔβαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος,
Ἐλθόντες δὲ καθῖζον ἐπὶ ξεστοῖσι θρόνοισιν.
Ἡ δ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε περίφρων Πηνελόπεια,
Μνηστήρεσσι φανῆναι ὑπέρβιον ὕβριν ἔχουσι·
Πεύθετο γὰρ οὗ παιδὸς ἐνὶ μεγάροισιν ὄλεθρον·
Κῆρυξ γάρ οἱ ἔειπε Μέδων, ὃς ἐπεύθετο βουλάς.
Βῆ δ' ἰέναι μέγαρόνδε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο δῖα γυναικῶν,
Στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
Ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα·
Ἀντίνοον δ' ἐνένιπεν, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Ἀντίνο', ὕβριν ἔχων, κακομήχανε, καὶ δέ σέ φασιν
Ἐν δήμῳ Ἰθάκης μεθ' ὁμήλικας ἔμμεν ἄριστον
Βουλῇ καὶ μύθοισι· σὺ δ' οὐκ ἄρα τοῖος ἔησθα.
Μάργε, τίη δὲ σὺ Τηλεμάχῳ θάνατόν τε μόρον τε
Ῥάπτεις, οὐδ' ἱκέτας ἐμπάζεαι, οἷσιν ἄρα Ζεὺς
Μάρτυρος; οὐδ' ὁσίη κακὰ ῥάπτειν ἀλλήλοισιν.
Ἦ οὐκ οἶσθ' ὅτε δεῦρο πατὴρ τεὸς ἵκετο φεύγων,
Δῆμον ὑποδείσας; δὴ γὰρ κεχολώατο λίην,
Οὕνεκα ληϊστῆρσιν ἐπισπόμενος Ταφίοισιν
Ἤκαχε Θεσπρωτούς· οἱ δ' ἡμῖν ἄρθμιοι ἦσαν·
Τόν ῥ' ἔθελον φθῖσαι, καὶ ἀπορραῖσαι φίλον ἦτορ,
Ἠδὲ κατὰ ζωὴν φαγέειν μενοεικέα πολλήν·
Ἀλλ' Ὀδυσεὺς κατέρυκε καὶ ἔσχεθεν ἱεμένους περ.
Τοῦ νῦν οἶκον ἄτιμον ἔδεις, μνάᾳ δὲ γυναῖκα,
Παῖδά τ' ἀποκτείνεις, ἐμὲ δὲ μεγάλως ἀκαχίζεις.
Ἀλλά σε παύσασθαι κέλομαι, καὶ ἀνωγέμεν ἄλλους.

Τὴν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος Πολύβου πάϊς ἀντίον ηὔδα·
Κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια,
Θάρσει· μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
Οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ, οὐδ' ἔσσεται, οὐδὲ γένηται,

Telemacho inſidiantes, vt interficeremus interceptum
Ipſum, hunc autem interim quidem abduxit domum Deus,
Nos autem hic ei conſultemus grauem mortem
Telemacho, neque nos ſubterfugiat, non enim puto
Hoc viuente perfectum iri hæc opera,
Ipſe quidem enim peritus conſiliôque mentéque.
Populi autem non iam omnino nobis fauent.
Sed agite antequam ille cogat Achiuos,
Ad concionem, non enim dimiſſurum ipſum puto,
Sed ad iracundiã excitabitur: dicet autem inter omnes cũ ſurre-
Quoniã ei cædẽ grauẽ ſtruximus, neque inuenimus. (xerit,
Hi autem non laudabunt audientes mala opera.
Videamus ne quid malum faciant, & nos expellant
Terra noſtra, aliorum autem adeamus populum.
Sed præueniamus interficientes in agro procul à ciuitate,
Vel in via, vitam autem ipſi, & res habeamus,
Diuiſis vt par eſt inter nos, domeſtica autem rurſus
Illius matri dabimus habere, & quicunque acceperit uxorẽ.
Si autem vobis hoc verbum non placet, ſed vultis
Ipſumq; viuere & habere paterna omnia,
Ne ei res poſteà ſufficienter animo dulces comedamus
Hic congregati, ſed ex domo vnuſquiſque
Petat uxorem dotibus inquirens & poſteà
Ducat uxorem, is qui plurima dabit & cui ſorte obtigerit.
Sic dixit, hi autem omnes quieti facti ſunt ſilentio.
His autem Amphinomus concionatus eſt, & dixit,
Niſi illuſtris filius Aretiadæ regis,
Qui ex Dulichio feraci-frumenti herboſa
Dux fuit procis, maximè autem Penelopæ
Placuit verbis, mentibus enim vtebatur bonis,
Qui ipſis prudens concionatus eſt, & dixit.
O amice, non ego interficere volo
Telemachum, arduum autem genus regium eſt
Interficere, ſed primùm deorum interrogemus conſilia,
Siquidem laudabunt Iouis magni iura,
Ipſéque interficiam, hoſq; alios iubebo.
Si auertant Dij, quieſcere ſuadeo.
Sic dixit Amphinomus, his autem placuit verbum.
Statim poſteà ſurrecti iuerunt domum Vlyſſis,
Venientes autem ſederunt in politis ſedibus.
Hæc autem rurſus aliud cogitauit prudens Penelope
Procis apparere immenſam iniuriam habentibus,
Audiuit enim ſui filij in domibus mortem.
Præco enim ei dixit Medon qui ſciebat conſilia,
Perrexit autem ire domum cum famulis mulieribus.
Sed quando iam procos adiuit diuina mulierum,
Stetit apud limen domus ornatè factæ
Contra maxillas tenens ornata vela.
Antinoum autem reprehendit, verbúmque dixit ac nominauit,
Antinoe iniuriam habens malè-cogitans, & ia te dicunt
In populo Ithacæ inter æquales eſſe optimum
Conſilio & verbis, tu autem non talis es.
Inſane, cur autem in Telemacho cædémque mortémque
Struis, neque ſupplicum preces curas, quibus Iupiter
Teſtis: neque ſanctitas eſt mala ſtruere mutuò.
An non ſcis, quando huc pater tuus venit fugiens
Populum reueritus, iam enim iratus erat valdè.
Quoniam latrones inſequens Taphios
Affecerat dolore Theſprotos, hi autem nobis amici erant.
Hunc volebant corrumpere, & deſtruere dilectum cor,
Et facultates conſumere ſufficientes multas.
Sed Vlyſſes prohibuit & detinuit cupientes,
Huius nunc domum ignominioſè comedis petis autem uxorem,
Filiúmque interficis, me autem valdè triſtitia afficis.
Sed te ceſſare iubeo, & iube vt alij ceſſent.
Hanc autem rurſus Eurymach. Polybi filius contrà allo-
quutus eſt.
Filia Icarij prudens Penelope
Confide, nec tibi hæc in mentibus tuis curæ ſint.
Non eſt hic vir, neque erit, neque fuerit,

Antinoi conſilium de Telemacho è medio tollendo.

Amphinomus procus cæteros à Telemacho nece dehortatur.

γρ. βῆ δ' ...

Eurymachi oratio ſubdola.

Qui Telemacho tuo filio manus inferet
Viuo me & in terra vidente.
Sic enim dicam, & ſanè perfectum erit.
Statim autem eius ſanguis niger fluet circum lanceam
Noſtram: poſtquam & me vrbium populator Vlyſſes
Sæpe genibus ſuis inſidere faciens, carnem aſſatam
In manibus poſuit, præbuitq; vinum rubrum,
Ideò mihi Telemachus omnium multò amiciſſimus eſt
Virorum, neque ipſum mortem timere iuſſi
ϖί τι. *A procis, à Deo autem non eſt effugium.*
Sic dixit hortans, huic autem ordinabat ipſe mortem.
Hæc autem aſcendens in ſuperiora ſplendida,
Flebat poſtea Vlyſſem dilectum maritum, donec ei ſomnum
Dulcem in palpebris poſuit cæſia Minerua.
Veſpertinus autem Vlyſſi & filio diuinus ſubulcus
γρ. ὁπλιζό-μοι. *Venit, hi autem cœnam in ſtabulo parabant,*
Suem ſacrificantes anniculum, at Minerua
Propè ſtans Laërtiadem Vlyſſem
Virga percutiens iterum fecit ſenem.
Turpia autem veſtimēta induit circum corpus, ne ipſū ſubulcus
Cognoſceret indutum conſpicatus, & prudenti Penelopæ
Iret nunciatum, neque mentibus obſeruaret.
Hunc & Telemachus prior verbo alloquutus eſt,
Veniſti diuine Eumæe, ecquis in vrbe rumor eſt?
Nunquid iam proci ſuperbi intra venerunt reuerſi
Ex inſidiis? an adhuc me rurſus obſeruant domum euntem?
Hunc autem reſpondens alloquutus eſt Eumæus ſubulcus,
Non curæ fuit mihi hæc inquirere & interrogare.
Ciuitatem adeuntē citiſſimè me animus iuſſit
Nuncio perlato rurſus huc redire.
Obuiauit autem mihi à ſociis nuncius velox
Præco, qui iam primus verbum tuæ matri dixit.
Eumæus nūciat procos rediiſſe. *Aliud autem tibi hoc ſcio, hoc enim vidi oculis*
Iam ſuper ciuitate vbi Hermæus tumulus eſt,
Eram progreſſus, quando nauem velocem vidi deuenientem
In portum noſtrum, multi autem erant viri in ipſa.
Grauabatur autem ſcutis & lanceis vtrinque acutis:
Et ipſos putaui hos eſſe, neque aliquid ſcio.
Sic dixit, riſit autem ſacra vis Telemachi,
Patrem oculis conſpicatus, fugit autem ſubulcum.
Hi autem poſtquam ceſſarunt à labore, parauerūtq; conuiuium,
Conuiuati ſunt, neque animus indiguit conuiuio æquali.
At poſtquam potus & cibi deſiderium amouerunt,
Tunc dormiuerunt, & ſomni donum acceperunt.

Ος κεν Τηλεμάχῳ σῷ υἱεῖ χεῖρας ἐποίσει
Ζώοντός γ' ἐμέθεν καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο.
Ωδε γὰρ ἐξερέω, καὶ μὴν τετελεσμένον ἔσται.
Αἶψά οἱ αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρὶ
Ημετέρῳ· ἐπεὶ καὶ ἐμὲ πτολίπορθος Οδυσσεὺς
Πολλάκι γούνασιν οἷσιν ἐφεσσάμενος κρέας ὀπτὸν
Εν χείρεσσιν ἔθηκεν, ἐπέσχε τε οἶνον ἐρυθρόν,
Τῷ μοι Τηλέμαχος πάντων πολὺ φίλτατός ἐστιν
Ανδρῶν· οὐδέ τί μιν θάνατον τρομέεσθαι ἄνωγα
Εκ* γε μνηστήρων· θεόθεν δ' οὐκ ἔστ' ἀλέασθαι.
Ως φάτο θαρσύνων, τῷ δ' ἤρτυεν αὐτὸς ὄλεθρον.
Η μὲν ἄρ' εἰσαναβᾶσ' ὑπερώϊα σιγαλόεντα,
Κλαῖεν ἔπειτ' Οδυσῆα φίλον πόσιν, ὄφρα οἱ ὕπνον
Ηδὺν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Αθήνη.
Εσπέριος δ' Οδυσῆϊ καὶ υἱέϊ δῖος ὑφορβὸς
Ηλυθεν· οἱ δ' ἄρα δόρπον * ἐπισταδὸν ὡπλίζοντο,
Σῦν ἱερεύσαντες ἐνιαύσιον· αὐτὰρ Αθήνη
Αγχι παρισταμένη Λαερτιάδην Οδυσῆα
Ράβδῳ πεπληγυῖα, πάλιν ποίησε γέροντα·
Λυγρὰ δὲ εἵματα ἕσσε περὶ χροΐ, μή ἑ συβώτης
Γνοίη ἐσάντα ἰδών, καὶ ἐχέφρονι Πηνελοπείῃ
Ελθοι ἀπαγγέλλων, μηδὲ φρεσὶν εἰρύσαιτο·
Τὸν καὶ Τηλέμαχος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν,
Ηλθες δῖ' Εὔμαιε· τί δὴ κλέος ἐς ἀνὰ ἄστυ;
Η ῥ' ἤδη μνηστῆρες ἀγήνορες ἔνδον ἔασιν
Εκ λόχου; ἦ ἔτι μ' αὖτ' εἰρύαται οἴκαδ' ἰόντα;
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης Εὔμαιε συβῶτα,
Οὐκ ἔμελέν μοι ταῦτα μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι
Αστυ καταβλώσκοντα. τάχιστά με θυμὸς ἀνώγει,
Αγγελίην εἰπόντα, πάλιν δεῦρ' ἀπονέεσθαι.
Ωμήρησε δέ μοι παρ' ἑταίρων ἄγγελος ὠκὺς
Κῆρυξ, ὃς δὴ πρῶτος ἔπος σῇ μητρὶ ἔειπεν.
Αλλο δέ τοι τόδε οἶδα, τὸ γὰρ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
Ηδη ὑπὲρ πόλιος ὅθι Ερμαῖος λόφος ἐστίν,
Ηα κιών, ὅτε νῆα θοὴν ἰδόμην κατιοῦσαν
Ες λιμέν' ἡμέτερον· πολλοὶ δ' ἔσαν ἄνδρες ἐν αὐτῇ.
Βεβρίθει δὲ σάκεσσι καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισι.
Καί σφεας ὠΐσθην τοὺς ἔμμεναι· οὐδέ τι οἶδα.
Ως φάτο, μείδησεν δ' ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο,
Ες πατέρ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδών· ἀλέεινε δ' ὑφορβόν.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν παύσαντο πόνου, τετύκοντό τε δαῖτα,
Δαίνυντ'· οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Δὴ τότε κοιμήσαντο, καὶ ὕπνου δῶρον ἕλοντο.

ODYSSEÆ HOMERI XVII. COMPOSITIO.

QVANDO verò matutina apparuit roſeis digitis Aurora,
Iam tunc poſtea ſub pedibus ligauit pulchra calceamenta
Telemachus dilectus filius Vlyſſis diuini.
Accepit autem fortem lanceam, quæ eius manibus congrueret.
Ad ciuitatem iturus, & ſuum alloquutus eſt ſubulcum,
Mi Eumæe, certè quidē vado in ciuitatē, vt me mater
Telemachus profecturus hoſpitem relinquit. *Videat (non enim ipſam antè ceſſaturam puto*
Fletúque odioſo, luctúque lacrymoſo,
Quàm ipſum me inſpiciat) ſed tibi ſic iubeo.
Hunc hoſpitem infelicem duc in ciuitatem, vt illic
Victum mendicet. dabit autem ei quicunque voluerit
Panem & poculum, me autem non aliquo modo licet omnes
Homines tolerare habentem dolores animo.
Vlyſſes Telemacho loquitur. *Hic hoſpes autem ſi valdè iraſcetur, grauius ipſi*
Erit, certè enim mihi amicum eſt vera loqui.
Hunc autem alloquutus eſt prudens Vlyſſes,

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ ῥῶ ῥαψῳδία.

ΗΜΟΣ δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠώς,
Δὴ τότ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα
Τηλέμαχος φίλος υἱὸς Οδυσσῆος θείοιο·
Είλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὅ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει,
Αστυδε ἱέμενος, καὶ ἑὸν προσέειπε συβώτην,
Αττ' ἦτοι μὲν ἐγὼν εἶμ' ἐς πόλιν, ὄφρα με μήτηρ
Οψεται· (οὐ γάρ μιν πρόσθεν παύσεσθαι ὀΐω
Κλαυθμοῦ τε στυγεροῖο γόοιό τε δακρυόεντος,
Πρίν γ' αὐτόν με ἴδηται) ἀτὰρ σοί γ' ὧδ' ἐπιτέλλω,
Τὸν ξεῖνον δύστηνον ἄγ' ἐς πόλιν, ὄφρ' ἂν ἐκεῖθι
Δαῖτα πτωχεύῃ· δώσει δέ οἱ ὅς κ' ἐθέλῃσι
Πύρνον καὶ κοτύλην, ἐμὲ δ' οὔπως ἔστιν ἅπαντας
Ανθρώπους ἀνέχεσθαι, ἔχοντά περ ἄλγεα θυμῷ.
Ο ξεῖνος δ' εἴπερ μάλα μηνίει, ἄλγιον αὐτῷ
Εσσεται· ἦ γὰρ ἐμοὶ φίλ' ἀληθέα μυθήσασθαι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Οδυσσεύς,
Ω φίλος

Ὦ φίλος, οὐδέ τοι αὐτὸς ἐρύκεσθαι μενεαίνω.
Πτωχῷ βέλτιόν ἐστι κατὰ πόλιν ἠὲ κατ' ἀγρούς
Δαῖτα πτωχεύειν. δώσει δέ μοι ὅς κε θέλῃσιν.
Οὐ γὰρ ἐπὶ σταθμοῖσι μένειν ἔτι τηλίκος εἰμί,
Ὥστ' ἐπιτειλαμένῳ σημάντορι πάντα πιθέσθαι.
Ἀλλ' ἔρχευ· ἐμὲ δ' ἄξει ἀνὴρ ὅδε, ὃν σὺ κελεύεις,
Αὐτίκ' ἐπεί κε πυρὸς θερέω, ἀλέη τε γένηται.
Αἰνῶς γὰρ τάδε εἵματ' ἔχω κακά· μή με δαμάσσῃ
Στίβη ὑπηοίη. ἕκαθεν δέ τε ἄστυ φάτ' εἶναι.
Ὣς φάτο. Τηλέμαχος δὲ διὰ σταθμοῖο βεβήκει,
Κραιπνὰ ποσὶ προβιβάς· κακὰ δὲ μνηστῆρσι φύτευεν.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἵκανε δόμους εὖ ναιετάοντας,
Ἔγχος μέν ῥ' ἔστησε φέρων πρὸς κίονα μακρήν,
Αὐτὸς δ' εἴσω ἴεν, καὶ ὑπέρβη λάϊνον οὐδόν.
Τὸν δὲ πολὺ πρώτη εἶδε τροφὸς Εὐρύκλεια,
Κώεα καστορνῦσα θρόνοις ἐνὶ δαιδαλέοισι·
Δακρύσασα δ' ἔπειτα ἰθὺς κίεν· ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄλλαι
Δμῳαὶ Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἠγερέθοντο,
Καὶ κύνεον ἀγαπαζόμεναι κεφαλήν τε καὶ ὤμους.
Ἡ δ' ἴεν ἐκ θαλάμοιο περίφρων Πηνελόπεια,
Ἀρτέμιδι ἰκέλη ἠὲ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.
Ἀμφὶ δὲ παιδὶ φίλῳ βάλε πήχεε δακρύσασα.
Κύσσε δέ μιν κεφαλήν τε καὶ ἄμφω φάεα καλά,
Καί ῥ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἦλθες Τηλέμαχε γλυκερὸν φάος· οὔ σ' ἔτ' ἐγώ γε
Ὄψεσθαι ἐφάμην, ἐπεὶ ᾤχεο νηῒ Πύλονδε
Λάθρῃ ἐμεῦ ἀέκητι, φίλου μετὰ πατρὸς ἀκουήν.
Ἀλλ' ἄγε μοι κατάλεξον ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Μῆτερ ἐμή, μή μοι γόον ὄρνυθι, μηδέ μοι ἦτορ
Ἐν στήθεσσιν ὄρινε, φυγόντι περ αἰπὺν ὄλεθρον.
Ἀλλ' ὑδρηναμένη, καθαρὰ χροῒ εἵμαθ' ἑλοῦσα,
Εἰς ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν,
Εὔχεο πᾶσι θεοῖσι τεληέσσας ἑκατόμβας
Ῥέξειν, αἴ κέ ποθι Ζεὺς ἄντιτα ἔργα τελέσσῃ.
Αὐτὰρ ἐγὼν ἀγορήνδ' ἐσελεύσομαι, ὄφρα καλέσσω
Ξεῖνον, ὅτις μοι κεῖθεν ἅμ' ἕσπετο δεῦρο κιόντι.
Τὸν μὲν ἐγὼ προὔπεμψα σὺν ἀντιθέοις ἑτάροισι,
Πείραιον δέ μιν ἠνώγεα προτὶ οἶκον ἄγοντα
Ἐνδυκέως φιλέειν καὶ τιέμεν, εἰσόκεν ἔλθω.
Ὣς ἄρ' ἐφώνησεν. τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
Ἡ δ' ὑδρηναμένη, καθαρὰ χροῒ εἵμαθ' ἑλοῦσα,
Εὔχετο πᾶσι θεοῖσι τεληέσσας ἑκατόμβας
Ῥέξειν, αἴ κέ ποθι Ζεὺς ἄντιτα ἔργα τελέσσῃ.
Τηλέμαχος δ' ἄρ' ἔπειτα διὲκ μεγάροιο βεβήκει
Ἔγχος ἔχων· ἅμα τῷ γε κύνες πόδας ἀργοὶ ἕποντο.
Θεσπεσίην δ' ἄρα τῷ γε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη·
Τὸν δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον θηεῦντο.
Ἀμφὶ δέ μιν μνηστῆρες ἀγήνορες ἠγερέθοντο
Ἐσθλ' ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδόμευον.
Αὐτὰρ ὁ τῶν μὲν ἔπειτα ἀλεύατο πουλὺν ὅμιλον,
Ἀλλ' ἵνα Μέντωρ ἧστο καὶ Ἄντιφος ἠδ' Ἁλιθέρσης,
Οἵ τέ οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρώϊοι ἦσαν ἑταῖροι,
Ἔνθα καθέζετ' ἰών· τοὶ δ' ἐξερέεινον ἕκαστα.
Τοῖς δ' ἐπὶ Πείραιος δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἦλθεν,
Ξεῖνον ἄγων ἀγορήνδε διὰ πτόλιν. οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
Τηλέμαχος ξείνοιο ἑκὰς τράπετ', ἀλλὰ παρέστη.
Τὸν καὶ Πείραιος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν,
Τηλέμαχ', αἶψ' ὄτρυνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα γυναῖκας,
Ὥς τοι δῶρ' ἀποπέμψω ἅ τοι Μενέλαος ἔδωκε.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Πείραι', οὐ γάρ τ' ἴδμεν ὅπως ἔσται τάδε ἔργα·
Εἴ κεν ἐμὲ μνηστῆρες ἀγήνορες ἐν μεγάροισι
Λάθρῃ κτείναντες, πατρώϊα πάντα δάσονται;
Αὐτὸν ἔχοντά σε βούλομ' ἐπαυρέμεν ἤ τινα τῶνδε·
Εἰ δέ κ' ἐγὼ τούτοισι φόνον καὶ κῆρα φυτεύσω,
Δὴ τότε μοι χαίροντι φέρειν πρὸς δώματα χαίρων.
Ὣς εἰπὼν, ξεῖνον ταλαπείριον ἦγεν ἐς οἶκον.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἵκοντο δόμους εὖ ναιετάοντας,

O amice, neque ipſe detineri cupio,
Pauperi melius eſt in ciuitate, quam in agris
Cibum mendicare, dabit autem mihi quicunque voluerit.
Non enim in ſtabulis manere amplius volo,
Vt præcipienti ſignificatori in omnibus paream:
Sed vade, me autem ducet vir hic quem tu iubes
Statim, poſtquam igni incaluero tepórque factus fuerit,
(Grauiter enim hæc veſtimenta habeo mala) ne me violet
Frigus matutinum, procul autem ciuitatem dicitis eſſe.
Sic dixit, Telemachus autem ex ſtabulo egreſſus eſt,
Velociter pedibus procedens, mala autem procis cogitabat,
Sed poſtquam peruenit ad domos bene habitatas,
Lanceam quidem poſuit portans ad columnam longam,
Ipſe autem intrò iuit, & tranſiuit lapideum limen.
Hunc autem multò prima vidit nutrix Euryclea
Pelles ſternens ſedibus in varijs.
Lacrymans autem poſteà rectà iuit, circum autem aliæ
Ancillæ Vlyſſis patientis congregatæ ſunt,
Et oſculatæ ſunt amplectentes caputque & humeros,
Perrexit autem ire è thalamo prudens Penelope,
Dianæ ſimilis & aureæ Veneri.
Circum autem filium dilectum iecit brachia lacrymans,
Oſculata eſt autem ipſius caput & ambo lumina pulchra,
Et lugens verba velocia locuta eſt:
Veniſti Telemache dulce lumen non te ego
Videre putabam poſtquam iuiſti naue Pylum,
Clàm me inuita, tui dilecti ad patris auditionem.
Sed age mihi narra quomodo obuius veniſti aſpectui.
Hæc autem rurſus Telemachus prudens contrà allocutus eſt
Mater mea, ne mihi luctum excita, neque mihi cor
In pectoribus commoue fugienti grauem mortem.
Sed lota puris corpori veſtimentis captis
In ſuperiora aſcendens cum ſeruis mulieribus
Voue omnibus Dijs perfectas hecatombas
Te ſacrificaturā, ſicubi Iupiter perfecerit vt vices repēdātur.
At ego ad concionem ibo, vt vocem
Hoſpitem qui me illuc ſimul ſequutus eſt venientem.
Hunc quidem ego præmiſi cum diuinis ſocijs.
Piræum autem ipſum iuſſi ad domum ducentem
Accuratè diligere, & honorare donec veniſſem.
Sic loquutus eſt, huic autem firmum fuit verbum.
Hæc autem lota pura corpori veſtimenta capiens
Vouit omnibus Dijs perfectas hecatombas
Sacrificaturā ſe, ſicubi Iupiter perfecerit vt vices repēdātur.
Telemachus autem poſteà ex domo iuit
Lanceam habens, ſimul hunc canes pedibus veloces ſequebantur
Diuinam huic gratiam perfudit Minerua.
Hunc autem omnes populi aduenientem admirabantur.
Circum autem ipſum proci ſuperbi congregati ſunt
Felicia illi optantes, mala autem mentibus profunda cogitabant.
At hic horum quidem poſteà effugit multam multitudinem.
Sed vbi Mentor ſedebat, & Antiphus & Halitherſes,
Qui ei à principio paterni erant amici.
Hîc ſedit iens, hi autem interrogabant ſingula,
Hos autem Piræus lancea inclytus iuxta venit,
Hoſpitē ducens ad concionē per ciuitatem, neq; adhuc diu
Telemachus ab hoſpite longè verſus eſt, ſed aſtitit.
Hunc & Piræus prior verbum allocutus eſt,
Telemache ſtatim concita meam ad domum mulieres,
Vt tibi dona mittam quæ tibi Menelaus dedit.
Hunc autē rurſus Telemachus prudens contrà alloq. eſt,
Piræe, non enim ſcimus quomodo erunt hæc opera,
Si me Proci ſuperbi in domibus
Clàm interfecto paterna omnia diuident,
Ego volo te hæc habere, eiſq; potius frui, quàm aliquē horū:
Si ego his cædem & mortem immiſero,
Tunc mihi gaudenti porta ad domos gaudens.
Sic loquutus, hoſpitem miſerum duxit in domum.
At poſtquam venerunt ad domos bene habitatas,

[illegible] Telemachus redux excipitur à ſuis.

Piræus Telemacho loquutur.

Veſtem quidem depoſuerunt in lecticiſque ſedilibúſque,
In balnea euntes bene polita lauati ſunt.
Hos autem poſtquam famulæ lauarunt & vnxerunt oleo,
Circum autem veſtes pretioſas iecerunt & interulas,
Ex balneo autem euntes in ſedibus ſederunt.
Aquā.v.lauandis manib. ancilla gutturnio infudit portans
Pulchro aureo ſuper argenteo lebete
Lauare, iuxta autem politam parauit menſam.
Panem autem verecunda gubernatrix appoſuit portans
Cibis multis impoſitis largiens de præſentibus.
Mater autem contrà ſedit ad valuas domus
In ſede ſedens tenues lanas verſans.
Hi autem in cibos promptos adiacentes manus iecerunt.
At poſtquam potus & cibi deſiderium amouerunt,
His autem verbis incepit prudens Penelope,
Penelope Telemachum alloquitur. *Telemache certè ego in cœnaculum vbi conſcendero*
Dormiam in lecto qui mihi ſuſpirioſus factus eſt,
Semper lacrymis meis irrigatus, ex quo Vlyſſes
Iuit cum Atridis ad Ilium, neque mihi ſuſtinuiſti
Antequam venirent proci ſuperbi in hanc domum
Reditum tui patris apertè dicere ſicubi audiuiſti.
Telemachus verba facit ad matrem de ſua nauigatione. *Hanc autem rurſus Telemachus prudens contrà alloquutus eſt,*
Tibi enim ego mater veritatem narrabo.
Iuimus ad Pylum & Neſtorem paſtorem populorum.
Suſceptum autem me ille in altis domibus
Accuratè dilexit tanquam pater ſuum filium
Venientem longo-poſt tempore nuper aliunde, ſic me ille
Studioſè curauit cum filiis glorioſis.
At de Vlyſſe miſero nihil dixit
Viuo, neque mortuo terreſtrium aliquem ſe audiuiſſe,
Sed me ad Atridem lancea-inclytum Menelaum
Cum equis præmiſit, & curribus compactis.
γρ. πολλοί. *Ibi vidi Argiuam Helenam, cuius gratia multi*
Argiui Troianique deorum voluntate laborarunt.
Interrogauit autem ſtatim poſtea voce bonus Menelaus,
Quò indigens veniſſem Lacedæmona diuinam.
At ego huic omnem veritatem dixi.
Et tunc iam me verbis reſpondens, alloquutus eſt,
O Papæ certè iam fortis viri in lecto
Voluerunt dormire impotentes ipſi cum ſint.
Sicut quando in ſylua cerua fortis leonis
Hinnulos dormire faciens nuper natos lacte-nutritos,
Colles inquirit, & valles herboſas
γρ. ὁ δ' ἐπ- [illegible] *Paſcens, hic autem poſtea ſuum ingreſſus eſt cubile,*
Ambobus autem his turpem mortem præbuit.
Sic Vlyſſes illis turpem mortem afferet.
Vtinam enim ô Iupiter pater & Minerua & Apollo
Talis, qualis olim bene ædificata in Leſbo
Ex prouocatione cum Philomelide luctatus eſt ſurrectus
Deiecit autem fortiter. gauiſi autem ſunt omnes Achiui:
Talis nimirum cum procis verſaretur Vlyſſes.
Omnes & breuis vitæ fierent & amararum nuptiarum.
De iis autem quæ me interrogas & precaris, non ego
Alia præter verum dixerim obliquè, neque decipiam,
Sed quæ quidem mihi dixit ſenex marinus verax,
Horum nullum tibi ego occultabo verbum, neq; abſcondam.
γρ. Τῶν. γρ. θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντα. *Dixit ille ſe ipſum in inſula vidiſſe fortes dolores habentem*
Nymphæ in domibus Calypſus, quæ ipſum neceſſitate
Detinet, ille autem non poterat ſuam in patriam terram venire,
Non enim adſunt naues remigabiles & ſocij,
Qui eum ipſum mitterent in lata dorſa maris.
Sic dixit Atrides lancea-inclytus Menelaus.
His peractis diſceſſi, dederunt autem mihi ventum
Immortales qui me velociter dilectam in patriam miſerunt.
Sic dixit, huic autem animum in pectoribus mouit.
Theoclymenus vaticinatur Penelopæ de Vlyſſe. *His autem & loquutus eſt Theoclymenus diuinus,*
O mulier venerabilis Laërtiadæ Vlyſſis,
Certè hic non apertè ſcit, meum autem attende verbum.
Verè enim tibi vaticinabor, neque occultabo.

Χλαίνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·
Ἐς δ' ἀσαμίνθους βάντες ἐϋξέστας λούσαντο.
Τοὺς δ' ἐπεὶ οὖν δμωαὶ λοῦσαν, καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ,
Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας οὔλας βάλον ἠδὲ χιτῶνας,
Ἔκ ῥ' ἀσαμίνθου βάντες ἐπὶ κλισμοῖσι καθῖζον.
Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα,
Καλῇ χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
Νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
Σῖτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
Εἴδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων.
Μήτηρ δ' ἀντίον ἷζε παρὰ σταθμὸν μεγάροιο,
Κλισμῷ κεκλιμένη, λέπτ' ἠλάκατα στρωφῶσα.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε περίφρων Πηνελόπεια,
Τηλέμαχ', ἤτοι ἐγὼν ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσα
Λέξομαι εἰς εὐνὴν, ἥ μοι στονόεσσα τέτυκται,
Αἰεὶ δάκρυσ' ἐμοῖσι πεφυρμένη, ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς
Ὤχεθ' ἅμ' Ἀτρεΐδῃσιν ἐς Ἴλιον· οὐδέ μοι ἔτλης
Πρὶν ἐλθεῖν μνηστῆρας ἀγήνορας ἐς τόδε δῶμα,
Νόστον σοῦ πατρὸς σάφα εἰπέμεν, εἴ που ἄκουσας.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Τοιγὰρ ἐγώ τοι μῆτερ ἀληθείην καταλέξω·
Ὠχόμεθ' ἔς τε Πύλον καὶ Νέστορα ποιμένα λαῶν.
Δεξάμενος δέ με κεῖνος ἐν ὑψηλοῖσι δόμοισιν,
Ἐνδυκέως ἐφίλει, ὥς τε πατὴρ ἑὸν υἷα
Ἐλθόντα χρόνιον νέον ἄλλοθεν, ὣς ἐμὲ κεῖνος
Ἐνδυκέως ἐκόμιζε σὺν υἱάσι κυδαλίμοισιν.
Αὐτὰρ Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος οὔποτ' ἔφασκε
Ζωοῦ οὐδὲ θανόντος ἐπιχθονίων τευ ἀκοῦσαι,
Ἀλλά μ' ἐς Ἀτρεΐδην δουρικλειτὸν Μενέλαον
Ἵπποισι προὔπεμψε καὶ ἅρμασι κολλητοῖσιν.
Ἔνθ' ἴδον Ἀργείην Ἑλένην, ἧς εἵνεκα* πολλὰ
Ἀργεῖοι Τρῶές τε θεῶν ἰότητι μόγησαν.
Εἴρετο δ' αὐτίκ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
Ὅττευ χρηΐζων ἱκόμην Λακεδαίμονα δῖαν.
Αὐτὰρ ἐγὼ τῷ πᾶσαν ἀληθείην κατέλεξα.
Καὶ τότε δή με ἔπεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν,
Ὢ πόποι, ἦ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ
Ἤθελον εὐνηθῆναι ἀνάλκιδες αὐτοὶ ἐόντες.
Ὡς δ' ὁπότ' ἐν ξυλόχῳ ἔλαφος κρατεροῖο λέοντος
Νεβροὺς κοιμήσασα νεηγενέας γαλαθηνοὺς,
Κνημοὺς ἐξερέῃσι καὶ ἄγκεα ποιήεντα
Βοσκομένη,* ὁ δ' ἔπειτα ἑὴν εἰσήλυθεν εὐνὴν,
Ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκεν·
Ὣς Ὀδυσεὺς κείνοισιν ἀεικέα πότμον ἐφήσει.
Αἲ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπολλον,
Τοῖος ἐὼν, οἷός ποτ' ἐϋκτιμένῃ ἐνὶ Λέσβῳ
Ἐξ ἔριδος Φιλομηλείδῃ ἐπάλαισεν ἀναστὰς,
Κὰδ δ' ἔβαλε κρατερῶς, κεχάροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί·
Τοῖος ἐὼν μνηστῆρσιν ὁμιλήσειεν Ὀδυσσεύς.
Πάντες κ' ὠκύμοροί τε γενοίατο πικρόγαμοί τε.
Ταῦτα δ' ἅ μ' εἰρωτᾷς καὶ λίσσεαι, οὐκ ἂν ἐγώ γε
Ἄλλα παρὲξ εἴποιμι παρακλιδὸν, οὐδ' ἀπατήσω.
Ἀλλὰ τὰ μέν μοι ἔειπε γέρων ἅλιος νημερτὴς,
Τῶν οὐδέν τοι ἐγὼ κρύψω ἔπος οὐδ' ἐπικεύσω.
Φῆ μιν ὅ γ' ἐν νήσῳ ἰδέειν* κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα,
Νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψοῦς, ἥ μιν ἀνάγκῃ
Ἴσχει· ὁ δ' οὐ δύναται ἣν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι.
Οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι,
Οἵ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
Ὣς ἔφατ' Ἀτρείδης δουρικλειτὸς Μενέλαος.
Ταῦτα τελευτήσας νεόμην, ἔδοσαν δέ μοι οὖρον
Ἀθάνατοι, τοί μ' ὦκα φίλην ἐς πατρίδ' ἔπεμψαν.
Ὣς φάτο, τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Θεοκλύμενος θεοειδὴς,
Ὦ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
Ἤτοι ὅ γ' οὐ σάφα οἶδεν, ἐμεῖο δὲ σύνθεο μῦθον·
Ἀτρεκέως γάρ σοι μαντεύσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω·

Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, ξενίη τε τράπεζα,
Ἱστίη τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἣν ἀφικάνω,
Ὡς ἦτοι Ὀδυσεὺς ἤδη ἐν πατρίδι γαίῃ,
Ἥμενος ἢ ἕρπων, τάδε πευθόμενος κακὰ ἔργα,
Ἔστιν, ἀτὰρ μνηστῆρσι κακὸν πάντεσσι φυτεύει.
Τοῖον ἐγὼν οἰωνὸν ἐϋσσέλμου ἐπὶ νηὸς
Ἥμενος ἐφρασάμην, καὶ Τηλεμάχῳ ἐγεγώνευν.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια,
Αἲ γὰρ τοῦτο ξεῖνε ἔπος τετελεσμένον εἴη·
Τῷ κε τάχα γνοίης φιλότητά τε πολλά τε δῶρα
Ἐξ ἐμεῦ, ὡς ἄν τίς σε συναντόμενος μακαρίζοι.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
Μνηστῆρες δὲ πάροιθεν Ὀδυσσῆος μεγάροιο
Δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες
Ἐν τυκτῷ δαπέδῳ, ὅθι περ πάρος ὕβριν ἔχοντες.
Ἀλλ' ὅτε δὴ * δόρπηστος ἔην, καὶ ἐπήλυθε μῆλα
Πάντοθεν ἐξ ἀγρῶν, οἱ δ' ἤγαγον οἳ τὸ πάρος περ,
Καὶ τότε δή σφιν ἔειπε Μέδων, (ὃς γάρ ῥα μάλιστα
Ἥνδανε κηρύκων, καί σφιν παρεγίγνετο δαιτί)
Κοῦροι, ἐπεὶ δὴ πάντες ἐτέρφθητε φρένα * ἀέθλοις,
Ἔρχεσθε πρὸς δώμαθ', ἵν' ἐντυνώμεθα δαῖτα.
Οὐ μὲν γάρ τι χέρειον ἐν ὥρῃ δεῖπνον ἑλέσθαι.
Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἀνστάντες * ἔβαν, πείθοντό τε μύθῳ.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἵκοντο δόμους εὖ ναιετάοντας,
Χλαίνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε.
Οἱ δ' ἱέρευον ὄϊς μεγάλους καὶ πίονας αἶγας·
Ἵρευον δὲ σύας σιάλους καὶ βοῦν ἀγελαίην,
Δαῖτ' ἐντυνόμενοι. τοὶ δ' ἐξ ἀγροῖο πόλινδε
Ὠτρύνοντ' Ὀδυσεύς τ' ἰέναι καὶ δῖος ὑφορβός.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε συβώτης ὄρχαμος ἀνδρῶν,
Ξεῖν', ἐπεὶ ἂρ δὴ ἔπειτα πόλινδ' ἰέναι μενεαίνεις
Σήμερον, ὡς ἐπέτελλεν ἄναξ ἐμός, ἦ σ' ἂν ἔγωγε
Αὐτοῦ βουλοίμην σταθμῶν ῥυτῆρα λιπέσθαι·
Ἀλλὰ τὸν αἰδέομαι, καὶ δείδια μή μοι ὀπίσσω
Νεικείῃ, χαλεπαὶ δέ τ' ἀνάκτων εἰσὶν ὁμοκλαί.
Ἀλλ' ἄγε νῦν ἴομεν, δὴ γὰρ μέμβλωκε μάλιστα
Ἦμαρ, ἀτὰρ τάχα τοι ποτὶ ἕσπερα ῥίγιον ἔσται.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Γιγνώσκω, φρονέω· τά γε δὴ νοέοντι κελεύεις.
Ἀλλ' ἴομεν· σὺ δ' ἔπειτα διαμπερὲς ἡγεμόνευε.
Δὸς δέ μοι, εἴ ποθί τοι ῥόπαλον τετμημένον ἐστίν,
Σκηρίπτεσθ', ἐπειὴ φάτ' * ἀσφαλὲ' ἔμμεναι οὐδόν.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμφ' ὤμοισιν ἀεικέα βάλλετο πήρην
Πυκνὰ ῥωγαλέην· ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ.
Εὔμαιος δ' ἄρα οἱ σκῆπτρον θυμαρὲς ἔδωκεν.
Τὼ βήτην, σταθμὸν δὲ κύνες καὶ βώτορες ἄνδρες
Ῥύατ' ὄπισθε μένοντες. ὁ δ' ἐς πόλιν ἦγεν ἄνακτα
Πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον ἠδὲ γέροντι,
Σκηπτόμενον· τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροῒ εἵματα ἕστο.
Ἀλλ' ὅτε δὴ στείχοντες ὁδὸν κάτα παιπαλόεσσαν
Ἄστεος ἐγγὺς ἔσαν, καὶ ἐπὶ κρήνην ἀφίκοντο
Τυκτὴν καλλίροον, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται,
Τὴν ποίησ' Ἴθακος καὶ Νήριτος ἠδὲ Πολύκτωρ·
Ἀμφὶ δ' ἄρ' αἰγείρων ὑδατοτρεφέων ἦν ἄλσος
Πάντοσε κυκλοτερές, κατὰ δὲ ψυχρὸν ῥέεν ὕδωρ
Ὑψόθεν ἐκ πέτρης· βωμὸς δ' ἐφύπερθε τέτυκτο
Νυμφάων, ὅθι πάντες * ἐπιρρέζεσκον ὁδῖται·
Ἔνθα σφέας ἐκίχαν' υἱὸς Δολίοιο Μελανθεύς,
Αἶγας ἄγων αἳ πᾶσι μετέπρεπον αἰπολίοισι,
Δεῖπνον μνηστήρεσσι· δύω δ' ἅμ' ἕποντο νομῆες.
Τοὺς δὲ ἰδὼν νείκεσσεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν
Ἔκπαγλον καὶ ἀεικές· (ὄρινε δὲ κῆρ Ὀδυσῆος)
Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ κακὸς κακὸν ἡγηλάζει,
Ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον.
Πῇ δὴ τόνδε μολοβρὸν ἄγεις ἀμέγαρτε συβῶτα,
Πτωχὸν ἀνιηρόν, δαιτῶν ἀπολυμαντῆρα;
Ὃς πολλῇς φλιῇσι παραστὰς * θλίψεται ὤμους,
Αἰτίζων ἀκόλους, * ἄορας οὐδὲ λέβητας.
Τόν κ' εἴ μοι δοίης σταθμῶν ῥυτῆρα * γενέσθαι,

Sciat nunc Iupiter primum deorum hoſpitaliſque menſa,
Domúſque Vlyſſis ſtrenui ad quam veni,
Quòd certè Vlyſſes iam in patria terra
Sedens vel repens hæc auditurus mala opera
Eſt, at procis malum omnibus ſerit.
Talem ego autem bene tabulata in naui — γρ. Οἰω.
Sedens obſeruaui, & Telemacho clamaui.
Hunc autem rurſus alloquuta eſt prudens Penelope.
Vtinam hoc hoſpes verbum perfectum eſſet,
Ideò citò cognoſceres amicitiámque multáque dona
Ex me, vt aliquis te obuius beatum prædicaret.
Sic hi quidem talia inter ſe loquebantur.
Proci autem ante Vlyſſis domum
Diſcis delectabantur, & iaculas mittendo
In fabrefacto pauimento, vbi antea inſoleſcebant.
Sed quando iam cœnandi tempus erat, & venerunt oues
Vndique ex agris, hi verò duxerunt qui antea. — γρ. δείπνηστος.
Et tunc iam ipſis dixit Medon, hic enim maximè
Placebat præconum, & ipſis aſſuit conuiuio,
Iuuenes, poſtquam iam omnes delectati eſtis mente certami-(nibus — Medon procos alloquitur.
ſte in ædes, vt paremus conuiuium. — γρ. ἀέθλοις
Non enim incommodum eſt tempore cœnam capere.
Sic dixit, hi autem ſurrexerũt & iuerũt domũ vnuſquiſq;
At poſtquam venerunt in ædes bene-habitatas, — γρ. ἔβαν οἶκόνδε ἕκαστος.
Veſtes quidem depoſuerunt in ſedilibus thronísque.
Hi autem mactauerunt oues magnas & pingues capras.
Mactauerunt autem ſues pingues, & bouem armentariã
Conuiuium parantes, hi autem ex agro ad ciuitatem
Properè-ſe-accingebant, vt irent Vlyſſésq; & diuus ſubulcus
Inter hos autem verba incepit ſubulcus princeps virorum.
Hoſpes, quoniam autẽ poſtea ad ciuitatem ire valde cupis — Vlyſſes & Eumæus ad vrbem maturant iter.
Hodie, ſicut iuſſit dominus meus certè te ego
Hic vellem ſtabulorum cuſtodem fieri,
Sed vereor, & timeo, ne mihi in poſterum
Excandeſcat, difficiles autem dominorum ſunt minæ.
Sed agè nunc eamus, iam enim inclinauit maximè
Dies, at citò ſub veſperam intenſius frigus erit.
Hunc autem reſpondens, alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
Cognoſco, mente teneo, hæc iam intelligenti iubes.
Sed eamus, tu autem poſtea aſſiduè duc.
Da autem mihi ſicubi baculum inciſum eſt,
Vt innitar, quoniam dicitis valde lubricam eſſe viam.
Dixit: & circum humeros deturpem impoſuit peram — γρ. ἀρισφαλέ' ἔμμεναι οὐδόν.
Denſis ſcrutis rimoſam, tortilis verò erat funis.
Eumæus autem ei baculum gratum dedit.
Hi iuerunt, ſtabulum autem canes & paſtores viri — Vlyſſes ingreditur mendicus in vrbem.
Cuſtodiebant à tergo manentes, hic autem in ciuitatem du-
Pauperi miſero ſimilem & ſeni (xit regem
Baculo innitentem, mala autem circum corpus veſtimenta
Sed quando iam euntes viam in aſperam (indutus erat.
Ciuitatem propè erant, & in fontem peruenerant
Fabre factum pulchrè-fluentem, vnde aquam capiunt ciues,
Quem fecit Ithacus, & Neritus, & Polyctor,
Circum autem alnorum aquis nutritarum erat nemus
Vndique circulare, frigida autem defluebat aqua
Ex alto ex petra, ara autem deſuper facta erat
Nympharum vbi omnes ſacrificabant viatores.
Hic ipſos inuenit filius Dolij Melanthius, — γρ. ἐπιρρέζεσκον.
Capras ducens, quæ omnibus antecellebant gregibus,
Cœnam procis, duo autem ſimul ſequebantur paſtores.
Hos autem conſpicatus increpuit, verbúmque dixit & compellauit
Terribiliter & indecenter, (mouit autem animum Vlyſſis,)
Nunc quidem iam valdè omnino malus malum ducit. — Melanthij iurgia in Vlyſſem.
Sic ſemper ſimilem ducit Deus ad ſimilem.
Quò iam hunc voracem ducis immanis ſubulce,
Pauperem, miſerum conuiuiorum deſtructorem?
Qui multis liminibus aſtans franget humeros, — γρ. θλίψεται.
Petens fruſta, non enſes neque lebetes? — γρ. ἄορας.
Hunc ſi mihi dares ſtabulorum cuſtodem fieri — γρ. λιπέσθαι.

Ut eſſet ſtabuli-curator & pabulum hœdis portaret,
Et ſaltem ſerum bibens magnum genu poneret. i. in corpulentiam excreſceret
Sed quando ille iam opera mala didicit, non volet
Opus adire, ſed trepidus in populo
Uult petens paſcere ſuum ventrem inſatiabilem.
Sed edico hoc, & perfectum erit.
Si uenerit in ædes Ulyſſis diuini,
Multa ei circum caput ſcabella virorum ex manibus
Latera atterent per domum percuſſo.
Sic dixit, & eum aggrediens calce irruit inſipientia
In coxam, neque ipſum extra viam demouit
Sed firmus permanſit, hic autem cogitauit Ulyſſes,
An irruens baculo animam auferret,
An ad terram deiiciat caput circa pauimentum ſublatum:
Sed pertulit, mentibus autem retentus eſt: hunc. a. ſubulcus
Increpuit contrà conſpicatus, valdè. a. precatus eſt manibus
Nymphæ fontanæ filiæ Iouis, ſi unquam Ulyſſes (ſublatis,
Uobis fœmora combuſſit cooperta pingui nidore
Agnorum & hœdorum, hoc mihi perficite deſiderium.
Utinam veniat ille vir, ducat autem ipſum numen.
Sic tibi delicias iſque diſſiparet omnes,
Quas iniurius profers, errabundus ſemper
Per ciuitatem, at pecora mali corrumpunt paſtores.
Hũc. a. rurſus alloquutus eſt Melanthius cuſtos caprarũ,
O amici, quale dixit canis aſtutias ſciens,
Hunc aliquando ego in naui bene tabulata nigra
Agam longè ab Ithaca, vt mihi victum multum inueniat.
Utinã vero Telemachum interficiat argẽtei-arcus Apollo
Hodie in ædibus, vel à procis interficiatur,
Sicut Ulyſſis longe periit reditus dies.
Sic loquutus, hos quidem liquit illic tacitè euntes.
At hic abiuit, valdè autẽ celeriter ad ædes peruenit regis.
Statim autem introiuit, cum autem procis ſedit
E regione Eurymachi, hunc enim amabat maximè.
Huic apud. q. carniũ partem poſuerunt ij qui cibos *inſtrue-*
Panem. a. veneranda proma condã appoſuit ferens (bant.
Ad comedendum: prope autem Ulyſſes & diuus Subulcus
Steterunt venientes, circum autem venit ſonitus
Citharæ concauæ, interque ipſos cœpit canere
Phemius, at hic manu captum alloquutus eſt ſubulcum.
Eumæe, certè valdè iam hæ ædes pulchræ Ulyſſis
Facilè quidem percognita, & in multis videri.
Ex aliis aliæ ſunt, ornata eſt autem ei aula
Muro & valuis, ianua autem bene munita ſunt.
Biforeſ, non aliquis ipſam vir expugnaret.
Cognoſco autem quòd multi in ipſa conuiuia faciunt
Viri, quoniam nidor quidem aſcendit, cithara verò
Sonat quam conuiuio Dii fecerunt amicam.
Huic autem reſpondens, alloquutus es Eumæe ſubulce,
Facilè cognoſcis, quoniam neque alioqui es imprudens,
Sed agè iam conſultemus quomodo erunt hæc opera.
Uel tu primum ingredere ædes bene-habitatas.
Accede autem ad *procos, ego autem remanebo hic.*
Sin vis remane, ego autem vadam antè.
Ne autem tu tarda, ne quis te extra intelligens
Uel percutiat, vel impellat, hæc te perſpicere iubeo.
Huic autem reſpondit poſteà prudens diuinus Ulyſſes
Scio, cognoſco, hæc iam intelligenti iubes,
Sed vade antè, ego autem remanebo hic.
Non enim aliquid plagarum inſcius, neque ictuum
Patiens mihi animus, quoniam mala multa paſſus ſum
Undis & in bello, cum etiam hoc his fiat.
Uentrem autem nullatenus licet occultare peruolentem
Pernicioſum qui multa mala hominibus dat,
Cuius gratia & naues benè tranſtratæ armantur.
Pontum in indomitum, mala inimicis portantes.
Sic hi quidem talia inter ſe dicebant.
Canis autem caputq́; & aures iacens eleuauit
Argus Ulyſſis laborioſi, quem quondam ipſe

γ. ἀμφουδὶς.
γ. πλευραί.
Melanthius Vlyſſem calce ferit.
γ. ἀμφουδὶς ἀείρας.
γ. δ' ὀρ.
Phemius muſicus.
γ. εὐεργέες.
γ. ἀνήνοθεν.
Venter multorum malorũ cauſa.
Vlyſſes ab Argo cane agnoſcitur.

Σηκοκόρον τ' ἔμεναι, θαλλόν τ' ἐρίφοισι φορῆναι,
Καί κεν ὀρὸν πίνων, μεγάλην ἐπιγουνίδα θεῖτο.
Ἀλλ' ἐπεὶ οὖν δὴ ἔργα κάκ' ἔμμαθεν, οὐκ ἐθελήσει
Ἔργον ἐποίχεσθαι, ἀλλὰ πτώσσων κατὰ δῆμον
Βούλεται αἰτίζων βόσκειν ἣν γαστέρ' ἄναλτον.
Ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
Αἴ κ' ἔλθῃ πρὸς δώματ' Ὀδυσσῆος θείοιο,
Πολλά οἱ * ἀμφὶ κάρη σφέλα ἀνδρῶν ἐκ παλαμάων
Πλευραὶ ἀποτρίψουσι, δόμον κάτα βαλλομένοιο.
Ὣς φάτο· καὶ παριὼν λὰξ ἔνθορεν ἀφραδίῃσιν
Ἰσχίῳ· οὐδέ μιν ἐκτὸς ἀταρπιτοῦ ἐστυφέλιξεν,
Ἀλλ' ἔμεν' ἀσφαλέως. ὁ δὲ μερμήριξεν Ὀδυσσεύς,
Ἠὲ μεταΐξας ῥοπάλῳ ἐκ θυμὸν ἕλοιτο,
Ἢ πρὸς γῆν ἐλάσειε κάρη, * ἀμφ' οὔδας ἀείρας,
Ἀλλ' ἐπετόλμησε, φρεσὶ δ' ἔσχετο. τὸν δὲ συβώτης
Νείκεσεν ἄντα ἰδών· μέγα δ' εὔξατο χεῖρας ἀνασχών,
Νύμφαι κρηναῖαι, κοῦραι Διός, εἴποτ' Ὀδυσσεὺς
Ὕμμ' ἐπὶ μηρί' ἔκηε καλύψας πίονι δημῷ
Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων, τόδε μοι κρηήνατ' ἐέλδωρ,
Ὡς ἔλθοι μὲν κεῖνος ἀνήρ, ἀγάγοι δέ ἑ δαίμων·
Τῷ κέ τοι ἀγλαΐας γε διασκεδάσειεν ἁπάσας,
Τὰς νῦν ὑβρίζων φορέεις, ἀλήμενος αἰεὶ
Ἄστυ κάτ'· αὐτὰρ μῆλα κακοὶ φθείρουσι νομῆες.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μελάνθιος αἰπόλος αἰγῶν,
Ὦ πόποι, οἷον ἔειπε κύων ὀλοφώϊα εἰδώς,
Τόν ποτ' ἐγὼν ἐπὶ νηὸς ἐϋσσέλμοιο μελαίνης
Ἄξω τῆλ' Ἰθάκης, ἵνα μοι βίοτον πολὺν ἄλφοι.
Αἲ γὰρ Τηλέμαχον βάλοι ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
Σήμερον ἐν μεγάροις, ἢ ὑπὸ μνηστῆρσι δαμείη,
Ὡς Ὀδυσῆΐ γε τηλοῦ ἀπώλετο νόστιμον ἦμαρ.
Ὣς εἰπὼν, τοὺς μὲν λίπεν αὐτόθι ἦκα κιόντας·
Αὐτὰρ ὁ βῆ, μάλα δ' ὦκα δόμους ἵκανεν ἄνακτος.
Αὐτίκα δ' εἴσω ἴεν, μετὰ δὲ μνηστῆρσι καθῖζεν
Ἀντίον Εὐρυμάχου· τὸν γὰρ φιλέεσκε μάλιστα.
Τῷ πάρα μὲν κρειῶν μοῖραν θέσαν οἳ πονέοντο·
Σῖτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
Ἔδμεναι. ἀγχίμολον δ' Ὀδυσσεὺς καὶ δῖος ὑφορβὸς
Στήτην ἐρχομένω· περὶ δέ σφεας ἤλυθ' ἰωὴ
Φόρμιγγος γλαφυρῆς· ἀνὰ * γάρ σφισι βάλλετ' ἀείδειν
Φήμιος. αὐτὰρ ὁ χειρὸς ἑλὼν προσέειπε συβώτην,
Εὔμαι', ἦ μάλα δὴ τάδε δώματα καλ' Ὀδυσῆος,
Ῥεῖα δ' ἀρίγνωτ' ἐστὶ καὶ ἐν πολλοῖσιν ἰδέσθαι.
Ἐξ ἑτέρων ἕτερ' ἐστίν· ἐπήσκηται δέ οἱ αὐλὴ
Τοίχῳ καὶ θριγκοῖσι, θύραι δ' * εὐεργέες εἰσὶ
Δικλίδες· οὐκ ἄν τίς μιν ἀνὴρ ὑπεροπλίσσαιτο.
Γιγνώσκω δ' ὅτι πολλοὶ ἐν αὐτῷ δαῖτα τίθενται
Ἄνδρες· ἐπεὶ κνίση μὲν * ἀνήνοθεν, ἐν δέ τε φόρμιγξ
Ἠπύει, ἣν ἄρα δαιτὶ θεοὶ ποίησαν ἑταίρην.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης Εὔμαιε συβῶτα,
Ῥεῖ' ἔγνως· ἐπεὶ οὐδὲ τά τ' ἄλλα πέρ ἐσσ' ἀνοήμων.
Ἀλλ' ἄγε δὴ φραζώμεθ' ὅπως ἔσται τάδε ἔργα.
Ἠὲ σὺ πρῶτος ἔσελθε δόμους εὖ ναιετάοντας,
Δῦσον δὲ μνηστῆρας, ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτοῦ·
Εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον, ἐγὼ δ' εἶμι προπάροιθε.
Μηδὲ σὺ δηθύνειν, μή τίς σ' ἔκτοσθε νοήσας
Ἢ βάλῃ ἢ ἐλάσῃ· τάδε σε φράζεσθαι ἄνωγα.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
Γιγνώσκω, φρονέω· τά γε δὴ νοέοντι κελεύεις.
Ἀλλ' ἔρχευ προπάροιθεν, ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτοῦ·
Οὐ γάρ τι πληγ[illegible] ἤμων, οὐδὲ βολάων.
Τολμήεις μοι θυμός, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέπονθα
Κύμασι καὶ πολέμῳ· μετὰ καὶ τόδε τοῖσι γενέσθω.
Γαστέρα δ' οὔπως ἔστιν ἀποκρύψαι μεμαυῖαν,
Οὐλομένην, ἣ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισι δίδωσι.
Τῆς ἕνεκεν καὶ νῆες ἐΰζυγοι ὁπλίζονται
Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον, κακὰ δυσμενέεσσι φέρουσαι.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Ἂν δὲ κύων κεφαλήν τε καὶ οὔατα κείμενος ἔσχεν
Ἄργος Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος, ὅν ῥά ποτ' αὐτὸς

Θρέψε

Θρέψε μὲν, οὐδ' ἀπόνητο· πάρος δ' εἰς Ἴλιον ἱρὴν
ᾤχετο. τὸν δὲ πάροιθεν ἀγίνεσκον νέοι ἄνδρες
Αἶγας ἐπ' ἀγροτέρας, ἠδὲ πρόκας, ἠδὲ λαγωούς.
Δὴ τότε κεῖτ' ἀπόθεστος ἀποιχομένοιο ἄνακτος,
Ἐν πολλῇ κόπρῳ, ἥ οἱ προπάροιθε θυράων
Ἡμιόνων τε βοῶν τε ἅλις κέχυτ', ὄφρ' ἂν ἄγοιεν
Δμῶες Ὀδυσσῆος τέμενος μέγα κοπρήσοντες.
Ἔνθα κύων κεῖτ' Ἄργος ἐνίπλειος κυνοραιστέων.
Δὴ τότε γ' ὡς ἐνόησεν Ὀδυσσέα ἐγγὺς ἐόντα,
Οὐρῇ μέν ῥ' ὅγ' ἔσηνε, καὶ οὔατα κάββαλεν ἄμφω.
Ἄσσον δ' οὐκ ἔτ' ἔπειτα δυνήσατο οἷο ἄνακτος
Ἐλθέμεν. αὐτὰρ ὁ νόσφιν ἰδὼν ἀπομόρξατο δάκρυ,
Ῥεῖα λαθὼν Εὔμαιον· ἄφαρ δ' ἐρεείνετο μύθῳ,
Εὔμαι', ἦ μάλα θαῦμα, κύων ὅδε κεῖτ' ἐνὶ κόπρῳ.
Καλὸς μὲν δέμας ἐστὶν, ἀτὰρ τόδε γ' οὐ σάφα οἶδα
Εἰ δὴ καὶ ταχὺς ἔσκε θέειν ἐπὶ εἴδεϊ τῷδε,
Ἦ αὔτως, οἷοί τε τραπεζῆες κύνες ἀνδρῶν
Γίγνοντ', ἀγλαΐης δ' ἕνεκεν κομέουσιν ἄνακτες.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης Εὔμαιε συβῶτα,
Καὶ λίην ἀνδρός γε κύων ὅδε τῆλε θανόντος.
Εἰ τοιόσδ' εἴη ἠμὲν δέμας ἠδὲ καὶ ἔργα,
Οἷόν μιν Τροίηνδε κιὼν κατέλειπεν Ὀδυσσεὺς,
Αἶψά κε θηήσαιο ἰδὼν ταχυτῆτα καὶ ἀλκήν.
Οὐ μὲν γάρ τι φύγεσκε βαθείης βένθεσιν ὕλης
Κνώδαλον, ὅττι ἴδοιτο· καὶ ἴχνεσι γὰρ περιῄδη.
Νῦν δ' ἔχεται κακότητι, ἄναξ δέ οἱ ἄλλοθι πάτρης
Ὤλετο· τὸν δὲ γυναῖκες ἀκηδέες οὐ κομέουσι.
Δμῶες δ', εὖτ' ἂν μηκέτ' ἐπικρατέωσιν ἄνακτες,
Οὐκ ἔτ' ἔπειτ' ἐθέλουσιν ἐναίσιμα ἐργάζεσθαι.
Ἥμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀποαίνυται εὐρύοπα Ζεὺς
Ἀνέρος, εὖτ' ἄν μιν κατὰ δούλιον ἦμαρ ἕλῃσιν.
Ὣς εἰπὼν, εἰσῆλθε δόμους εὖ ναιετάοντας·
Βῆ δ' ἰθὺς μεγάροιο μετὰ μνηστῆρας ἀγαυούς.
Ἄργον δ' αὖ κατὰ μοῖρ' ἔλαβεν μέλανος θανάτοιο,
Αὐτίκ' ἰδόντ' Ὀδυσῆα ἐεικοστῷ ἐνιαυτῷ.
Τὸν δὲ πολὺ πρῶτος ἴδε Τηλέμαχος θεοειδὴς
Ἐρχόμενον κατὰ δῶμα συβώτην, ὦκα δ' ἔπειτα
Νεῦσ' ἐπὶ οἷ καλέσας· ὁ δὲ παπτήνας ἕλε δίφρον
Κείμενον, ἔνθα δὲ δαιτρὸς ἐφίζεσκε κρέα πολλὰ
Δαιόμενος μνηστῆρσι δόμον κάτα δαινυμένοισι.
Τὸν κατέθηκε φέρων πρὸς Τηλεμάχοιο τράπεζαν
Ἀντίον· ἔνθα δ' ἄρ' αὐτὸς ἐφέζετο· τῷ δ' ἄρα κῆρυξ
Μοῖραν ἑλὼν ἐτίθει, κανέου τ' ἐκ σῖτον ἀείρας.
Ἀγχίμολον δὲ μετ' αὐτὸν ἐδύσετο δώματ' Ὀδυσσεὺς,
Πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιος ἠδὲ γέροντι,
Σκηπτόμενος· τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροῒ εἵματα ἕστο.
Ἷζε δ' ἐπὶ μελίνου οὐδοῦ ἔντοσθε θυράων,
Κλινάμενος σταθμῷ κυπαρισσίνῳ, ὅν ποτε τέκτων
Ξέσσεν ἐπισταμένως, καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνε.
Τηλέμαχος δ' ἐπὶ οἷ καλέσας προσέειπε συβώτην,
Ἄρτον τ' οὖλον ἑλὼν περικαλλέος ἐκ κανέοιο,
Καὶ κρέα, ὥς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον ἀμφιβαλόντι,
Δὸς τῷ ξείνῳ ταῦτα φέρων, αὐτόν τε κέλευε
Αἰτίζειν μάλα πάντας ἐποιχόμενον μνηστῆρας.
Αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ προΐκτῃ.
Ὣς φάτο· βῆ δὲ συφορβὸς, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν·
Ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Τηλέμαχός τοι ξεῖνε διδοῖ τάδε, καί σε κελεύει
Αἰτίζειν μάλα πάντας ἐποιχόμενον μνηστῆρας.
Αἰδῶ δ' οὐκ ἀγαθήν φησ' ἔμμεναι ἀνδρὶ προΐκτῃ.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεὺς,
Ζεῦ ἄνα, Τηλέμαχόν μοι ἐν ἀνδράσιν ὄλβιον εἶναι,
Καί οἱ πάντα γένοιθ' ὅσσα φρεσὶν ᾗσι μενοινᾷ.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμφοτέρῃσιν ἐδέξατο, καὶ κατέθηκεν
Αὖθι ποδῶν προπάροιθεν, ἀεικελίης ἐπὶ πήρης·
Ἦσθε δ' ἕως ὁ ἀοιδὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἄειδεν.
Εὖθ' ὁ δεδειπνήκειν, ὁ δ' ἐπαύετο θεῖος ἀοιδὸς,
Μνηστῆρες δ' ὁμάδησαν ἀνὰ μέγαρ'· αὐτὰρ Ἀθήνη
Ἄγχι παρισταμένη Λαερτιάδην Ὀδυσῆα

Nutriuit, neque fruitus eſt, ante autem in Ilium ſacrum
Iuit, hunc verò antè duxerunt iuuenes viri
Contra capras ſylueſtres, & ceruos, & lepores.
Iam tunc iacebat abiectus abeunte rege
In multo ſtercore, quòd eius antè ianuas
Mulorumq́ꝫ, boumq́ꝫ, ſatis fuſum erat, donec auferrent
Serui Vlyſſis nemus magnum ſtercorantes.
Illic canis iacebat Argus plenus ricinorum.
Iam tunc ſtatim vt agnouit Vlyſſem propè euntem,
Cauda quidem hic adulatus eſt, & aures deiecit ambas.
Propè autem non amplius poſtea potuit ſuum dominum
Venire, at ille longè ipſum conſpicatus abſterſit lacrymam
Facilè latens Eumaeum: ſtatim autem interrogauit verbo,
Eumaee, certè valdè miraculum, canis hic iacet in fimo.
Pulcher quidem corpore eſt, at hoc non manifeſtè ſcio
At & velox fuit currere in ſpecie hac,
An ita ille eſt quales menſales canes virorum
Sunt, deliciarum autem gratia nutriunt eos reges.
Hunc autem reſpondens, alloquutus es Eumaee ſubulce,
Et valdè viri canis hic longè mortui eſt,
Si talis eſſet & corpore atque operibus,
Qualem ipſum ad Troiam iens reliquit Vlyſſes,
Statim admirareris conſpicatus velocitatem & robur,
Non quidē.n. aliquid fugiebat profundæ in profunditatibus
Fera quācūq; videbat, veſtigiis.n. odorandis peritus erat.
Nunc.a. tenetur malo, dominus.a. eius alibi à patria ſylua
Perijt, hunc autem mulieres negligentes non curant.
Serui autem quando non ſuperant domini,
Non amplius poſtea volunt decentia operari.
Dimidium enim virtutis aufert latè-ſonans Iupiter
Viri, quando ipſum ſeruilis dies occupat. Ingeniū ſeruitute perit.
Sic loquutus, ingreſſus eſt domos bene-habitatas.
Iuit autem rectà domum ad procos ſuperbos.
Argum autem rurſus parca accepit nigra mortis,
Cùm primùm vidiſſet Vlyſſem vigeſimo in anno.
Hunc autem primus vidit Telemachus diuinus
Euntem in domum ſubulcum, celeriter autem poſteà
Annuit ad ſe vocās, hic.a. vbi conſpicatus eſſet accepit ſedē
Iacentem, tunc autem coquus apponit carnes multas
Incidens procis in domo conuiuantibus.
Hanc depoſuit portans ad Telemachi menſam
Contra, hìc autem ipſe ſedit, huic autem præco
Partem captam poſuit, ex caniſtroq́ꝫ panem eleuatum.
Propè autem poſt ipſum iuit domum Vlyſſes,
Pauperi triſti ſimilis & ſeni,
Baculo innixus, hic.a. mala circum corpus veſtimenta induitus erat,
Sedit autem in fraxineo limine intra ianuas
Inclinatus in limine Cypariſſeo, quod olim faber
Poliuerat ſcienter, & in perpendiculum direxerat.
Telemachus autem ad ſe vocatum alloquutus eſt ſubulcum:
Panem delicatum captum perpulchro ex caniſtro,
Et carnes, vt ei manus erant capaces circumiacienti.
Da huic hoſpiti hæc ferens, ipſumq́ꝫ iube
Petere victum omnes adeuntem procos.
Pudor autem non eſt bonus indigenti viro ſupplici.
Sic dixit, iuit autem ſubulcus poſtquam verbum audiuit,
Propè autem ſtans verba velocia loquutus eſt,
Telemachus tibi ò hoſpes dat hæc, & te iubet
Petere victum omnes adeuntem procos.
Pudorem verò non bonum dicit eſſe viro mendico. Mendicō pudor inutilis.
Hunc autem reſpondens alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
Iupiter rex Telemachum da mihi in viris beatum eſſe,
Et ei omnia fiant quæcunque mentibus ſuis cogitat.
Dixit, & ambabus ſuſcepit, & depoſuit
Illic ante pedes inhoneſta in pera.
Comedit autem dum cantor in domibus canebat:
At vbi hic cœnauit ceſſauit diuinus cantor,
Proci autem tumultuabantur in domibus, at Minerua
Propè aſtans Laertiadem Vlyſſem,

Commouit, vt ſtipem à procis congregeti,
Cognoſceretq́; qui ſint iuſti quiq́; iniuſti.
Sed neque ſic aliquem ſeruaturus erat à malo.

Vlyſſes mendicatũ adit procos.

Perrexit autem ire rogaturus dextrè virum ſingulum,
Vndique manum porrigens tanquam pauper diu eſſet.
Hi autem miſerantes dederunt, & admirati ſunt ipſum.
Mutuò autem interrogabant quis eſſet, & vnde veniſſet.
His autem & dixit Melanthius cuſtos caprarum,
Audite me proci inclytæ reginæ,
De hoc hoſpite vtique enim antea ipſum vidi,
Certè quidem hunc huc ſubulcus duxit,
Ipſum autem non apertè ſcio vnde genus dicit eſſe.

Antinous ſuccenſet Eumæo propter mẽdicum.

Sic dixit, Antinous autem verbis arguebat ſubulcum.
O probè cognite ſubulce, cur tu hunc ad ciuitatem
Duxiſti? an non ſatis nobis errantes & alij
Pauperes triſtes conuiuiorum deſtructores?
An pro nihilo ducis quòd facultates edunt regis
Hîc congregati? tu autem & hunc vocaſti?

Telemachus inſolenti Antinoo loquitur.

Huic autem reſpondens, alloquutus es Eumæe ſubulce,
Antinoë, non quidem bona, etiamſi bonus ſis, dicis.
Quis enim hoſpitem vocat aliunde ipſe cum aduenerit,
Alium niſi fortè horum qui opifices ſunt
Vatem, vel medicum malorum, vel fabrum lignorum,

γρ. ἐς αἰ.

Vel & magnum cantorem, qui delectet canendo?
Hi enim inclyti hominum in infinita terra.
Pauperem autem non aliquis vocaret vexantem ſeipſum.
Sed ſemper difficilis ſuper omnes procos es
Seruis Vlyſſis, præcipuè verò mihi: at ego
Non curo, donec mihi prudens Penelope
Viuit in domibus, & Telemachus diuinus.
Huic autem rurſus Telemachus prudens contrà alloqu. eſt.
Tace, ne mihi huic reſponde multum verbis.

γρ. Αντιο, ἐμὲ.

Antinous autem conſueuit malè contendere ſemper
Verbis prauis, quia turbat & alios.
Dixit, & Antinoum verbis velocibus alloquutus eſt,
Antinoë, tu quidẽ præclarè me ſcilicet curas, vt pater filiũ,
Qui hoſpitem iuſſiſti à domo exire
Verbo neceſſario, non hoc Deus perficiat.
Da ei aliquid captum non equidem inuideo, iubeo. n. ego.
Neq; quid matrem meam verere hâc in re, neque aliquem

γρ. Μήτε μοι.

Seruorum, qui in ædibus ſunt Vlyſſis diuini.
Sed non tibi talis in pectoribus cogitatio.
Ipſe enim comedere magis vis, quàm dare alij.
Huic autem rurſus Antinous reſpõdens alloquutus eſt,
Telemache altiloque robur indomite, quale dixiſti?

γρ. ἔειπες.

Si ei tantum omnes dediſſent proci,
Et ipſum tres menſes longè à domo detineret.
Sic dixit, & ſcabellum capiens oſtendit menſæ
Iacens, quo tenebat magnos pedes conuiuans.
Et autem alij omnes dederunt, impleuerunt autem peram
Pane & carnibus, citò iam & Vlyſſes,
Rurſus in viam iens immunis guſtaturus erat Achiuorum.
Stetit autem apud Antinoum, & ipſum verbo alloquutus eſt,

γρ. μὲν ποι. Vlyſſes mendicus Antinoum alloquitur.

Da amice, non mihi videris peſſimus Achiuorum
Eſſe, ſed optimus, quoniam regi ſimilis es.
Ideò te oportet dare, & copioſius quàm alij
E pane, ego autem te laudabo in magna terra.
Etenim ego aliquando domum inter homines habitaui
Beatus diuitem, & ſæpe dedi erroni
Tali qualis eſſet, & cuiuſcunq; rei indigus veniret.
Erant autem ſerui valde multi, aliáque multa
Quibúſque bene viuunt, & diuites vocantur.
Sed Iupiter deſtruxit Saturnius, (voluit enim ſic)
Qui me cum latronibus multum-errantibus miſit
Ægyptum vt irem longam viam, vt perirem.
Statui autem in Ægypto fluuio naues, vtrinque agitatas.
Tunc quidem ego iuſſi amabiles ſocios
Illic apud naues manere, & naues trahere.
Speculatores autem ad ſpeculas iuſſi ire:

Ὤτρυν' ὡς ἂν πύργνα κατὰ μνηστῆρας ἀγείροι,
Γνοίη θ' οἵτινές εἰσιν ἐναίσιμοι οἵ τ' ἀθέμιστοι.
Ἀλλ' οὐδ' ὣς τιν' ἔμελλ' ἀπαλεξήσειν κακότητος.
Βῆ δ' ἴμεν αἰτήσων ἐνδέξια φῶτα ἕκαστον,
Πάντοσε χεῖρ' ὀρέγων, ὡς εἰ πτωχὸς πάλαι εἴη.
Οἱ δ' ἐλεαίροντες δίδοσαν, καὶ ἐθάμβεον αὐτόν·
Ἀλλήλους τ' εἴροντο τίς εἴη καὶ πόθεν ἔλθοι,
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Μελάνθιος αἰπόλος αἰγῶν,
Κέκλυτέ μευ μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης
Τοῦδε περὶ ξείνου· ἦ γάρ μιν πρόσθεν ὄπωπα.
Ἤτοι μέν οἱ δεῦρο συβώτης ἡγεμόνευεν,
Αὐτὸν δ' οὐ σάφα οἶδα πόθεν γένος εὔχεται εἶναι.
Ὣς ἔφατ'. Ἀντίνοος δ' ἔπεσιν νείκεσσε συβώτην,
Ὦ ἀρίγνωτε συβῶτα, τίη δὲ σὺ τόνδε πόλινδε
Ἤγαγες; ἦ οὐχ ἅλις ἡμῖν ἀλήμονές εἰσι καὶ ἄλλοι
Πτωχοὶ ἀνιηροί, δαιτῶν ἀπολυμαντῆρες;
Ἦ ὄνοσαι ὅτι τοι βίοτον κατέδουσιν ἄνακτος
Ἐνθάδ' ἀγειρόμενοι; σὺ δὲ καὶ προτὶ τόνδ' ἐκάλεσσας;
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης Εὔμαιε συβῶτα,
Ἀντίνο', οὐ μὲν καλὰ καὶ ἐσθλὸς ἐὼν ἀγορεύεις.
Τίς γὰρ δὴ ξεῖνον καλεῖ ἄλλοθεν αὐτὸς ἐπελθὼν
Ἄλλον γ', εἰ μὴ τῶν οἳ δημιοεργοὶ ἔασι;
Μάντιν, ἢ ἰητῆρα κακῶν, ἢ τέκτονα δούρων,
Ἢ καὶ θέσπιν ἀοιδόν, * ὅ κεν τέρπῃσιν ἀείδων;
Οὗτοι γὰρ κλητοί γε βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν.
Πτωχὸν δ' οὐκ ἄν τις καλέοι τρύξοντα ἑαυτόν.
Ἀλλ' αἰεὶ χαλεπὸς περὶ πάντων εἰς μνηστήρων
Δμωσὶν Ὀδυσσῆος, περὶ δ' αὖτ' ἐμοί· αὐτὰρ ἔγωγε
Οὐκ ἀλέγω, εἵως μοι ἐχέφρων Πηνελόπεια
Ζώει ἐνὶ μεγάροις καὶ Τηλέμαχος θεοειδής.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Σίγα, μή μοι τοῦτον ἀμείβεο πόλλ' ἐπέεσσιν.
Ἀντίνοος δ' εἴωθε κακῶς ἐρεθιζέμεν αἰεὶ
Μύθοισιν χαλεποῖσιν, ἐποτρύνει δὲ καὶ ἄλλους.
Ἦ ῥα, καὶ Ἀντίνοον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἀντίνο', ἦ μευ καλά, πατὴρ ὣς κήδεαι υἷος,
Ὃς τὸν ξεῖνον ἄνωγας ἀπὸ μεγάροιο δίεσθαι
Μύθῳ ἀναγκαίῳ· μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειε.
Δός οἱ ἑλών· οὔ τοι φθονέω· κέλομαι γὰρ ἔγωγε.
Μήτ' οὖν μητέρ' ἐμὴν ἅζευ τόγε, μήτε τιν' ἄλλον
Δμώων οἳ κατὰ δώματ' Ὀδυσσῆος θείοιο.
Ἀλλ' οὔ τοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι νόημα.
Αὐτὸς γὰρ φαγέμεν πολὺ βούλεαι ἢ δόμεν ἄλλῳ·
Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος ἀπαμειβόμενος προσέειπε,
Τηλέμαχ' ὑψαγόρη, μένος ἄσχετε, ποῖον * ἔειπες;
Εἴ οἱ τόσσον ἅπαντες ὀρέξειαν μνηστῆρες,
Καί κέν μιν τρεῖς μῆνας ἀπόπροθεν οἶκος ἐρύκοι.
Ὣς ἄρ' ἔφη, καὶ θρῆνυν ἑλὼν ὑπέφηνε τραπέζης
Κείμενον, ᾧ ῥ' ἔπεχεν λιπαροὺς πόδας εἰλαπινάζων.
Οἱ δ' ἄλλοι πάντες δίδοσαν, πλῆσαν δ' ἄρα πήρην
Σίτου καὶ κρειῶν. τάχα δὴ καὶ ἔμελλεν Ὀδυσσεὺς
Αὖτις ἐπ' οὐδὸν ἰὼν προικὸς γεύσεσθαι Ἀχαιῶν.
Στῆ δὲ παρ' Ἀντίνοον, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπε,
Δός φίλος· οὐ * μέν μοι δοκέεις ὁ κάκιστος Ἀχαιῶν
Ἔμμεναι, ἀλλ' ὤριστος, ἐπεὶ βασιλῆϊ ἔοικας.
Τῷ σε χρὴ δόμεναι καὶ λώϊον ἠέ περ ἄλλοι
Σίτου· ἐγὼ δέ κέ σε κλείω κατ' ἀπείρονα γαῖαν.
Καὶ γὰρ ἐγώ ποτε οἶκον ἐν ἀνθρώποισιν ἔναιον
Ὄλβιος ἀφνειόν, καὶ πολλάκι δόσκον ἀλήτῃ
Τοίῳ ὁποῖος ἔοι, καὶ ὅτευ κεχρημένος ἔλθοι·
Ἦσαν δὲ δμῶες μάλα μυρίοι, ἄλλα τε πολλὰ
Οἷσίν τ' εὖ ζώουσι καὶ ἀφνειοὶ καλέονται·
Ἀλλὰ Ζεὺς ἀλάπαξε Κρονίων (ἤθελε γάρ που)
Ὅς μ' ἅμα λῃστῆρσι πολυπλάγκτοισιν ἀνῆκεν
Αἴγυπτόνδ' ἰέναι δολιχὴν ὁδόν, ὄφρ' ἀπολοίμην.
Στῆσα δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας ἀμφιελίσσας.
Ἔνθ' ἤτοι μὲν ἐγὼ κελόμην ἐρίηρας ἑταίρους
Αὐτοῦ πὰρ νήεσσι μένειν, καὶ νῆας ἔρυσθαι·
Ὀπτῆρας δὲ κατὰ σκοπιὰς ὤτρυνα νέεσθαι.

Οἱ

Οἱ δ' ὕβρει εἴξαντες, ἐπισπόμενοι μένεϊ σφῷ,
Αἶψα μάλ' Αἰγυπτίων ἀνδρῶν περικαλλέας ἀγροὺς
Πόρθεον, ἐκ δὲ γυναῖκας ἄγον καὶ νήπια τέκνα,
Αὐτούς τ' ἔκτεινον· τάχα δ' ἐς πόλιν ἵκετ' ἀϋτή.
Οἱ δὲ, βοῆς ἀΐοντες, ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι
Ἦλθον, πλῆτο δὲ πᾶν πεδίον πεζῶν τε καὶ ἵππων,
Χαλκοῦ τε στεροπῆς· ἐν δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος
Φύζαν ἐμοῖς ἑτάροισι κακὴν βάλεν· οὐδέ τις ἔτλη
Στῆναι ἐναντίβιον· περὶ γὰρ κακὰ πάντοθεν ἔστη.
Ἔνθ' ἡμέων πολλοὺς μὲν ἀπέκτανον ὀξέϊ χαλκῷ,
Τοὺς δ' ἄναγον ζωοὺς, σφίσιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκῃ.
Αὐτὰρ ἐμὲ ἐς Κύπρον ξείνῳ δόσαν ἀντιάσαντι
Δμήτορι Ἰασίδῃ, ὃς Κύπρου ἶφι ἄνασσεν·
Ἔνθεν δὴ νῦν δεῦρο τόδ' ἵκω πήματα πάσχων.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·
Τίς δαίμων τόδε πῆμα προσήγαγε, δαιτὸς ἀνίην;
Στῆθ' οὕτως ἐς μέσσον, ἐμῆς ἀπάνευθε τραπέζης,
Μὴ τάχα πικρὴν Αἴγυπτον καὶ Κύπρον* ἴδηαι.
Ὥς τις θαρσαλέος καὶ ἀναιδής ἐσσι προΐκτης.
Ἑξείης πάντεσσι παρίστασαι· οἱ δὲ διδοῦσι
Μαψιδίως· ἐπεὶ οὔ τις ἐπίσχεσις οὐδ' ἐλεητὺς
Ἀλλοτρίων χαρίσασθαι, ἐπεὶ πάρα πολλὰ ἑκάστῳ.
Τὸν δ' ἀναχωρήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Ὢ πόποι, οὐκ ἄρα σοί γ' ἐπὶ εἴδεϊ καὶ φρένες ἦσαν·
Οὐ σύ γ' ἂν ἐξ οἴκου σῷ ἐπιστάτῃ οὐδ' ἅλα δοίης,
Ὃς νῦν ἀλλοτρίοισι παρήμενος, οὔ τί μοι ἔτλης
Σίτου* ἀποπροελὼν δόμεναι· τὰ δὲ, πολλὰ πάρεστιν.
Ὣς ἔφατ'. Ἀντίνοος δ' ἐχολώσατο κηρόθι μᾶλλον,
Καί μιν ὑπόδρα ἰδὼν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Νῦν δή σ' οὐκ ἔτι καλὰ διὲκ μεγάροιό γ' ὀΐω
Ἂψ ἀναχωρήσειν, ὅτε δὴ καὶ ὀνείδεα βάζεις.
Ὣς ἄρ' ἔφη· καὶ θρῆνυν ἑλὼν βάλε δεξιὸν ὦμον,
Πρυμνότατον κατὰ νῶτον. ὁ δ' ἐστάθη ἠΰτε πέτρη
Ἔμπεδον· οὐδ' ἄρα μιν σφῆλεν βέλος Ἀντινόοιο,
Ἀλλ' ἀκέων κίνησε κάρη, κακὰ βυσσοδομεύων.
Ἂψ δ' ὅ γ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν κατ' ἄρ' ἕζετο, κὰδ δ' ἄρα πήρην
Θῆκεν ἐϋπλείην, μετὰ δὲ μνηστῆρσιν ἔειπε,
Κέκλυτέ μευ μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης,
Ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
Οὐ μὰν οὐδ' ἄχος ἐστὶ μετὰ φρεσὶν, οὐδέ τι πένθος,
Ὁππότ' ἀνὴρ περὶ οἷσι μαχειόμενος κτεάτεσσι
Βλήεται, ἢ περὶ βουσὶν, ἢ ἀργεννῇς ὀΐεσσιν·
Αὐτὰρ ἔμ' Ἀντίνοος βάλε γαστέρος εἵνεκα λυγρῆς,
Οὐλομένης, ἣ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισι δίδωσιν.
Ἀλλ' εἴ που πτωχῶν γε θεοὶ καὶ ἐρινύες εἰσὶν,
Ἀντίνοον πρὸ γάμοιο τέλος θανάτοιο κιχείη.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη Εὐπείθεος υἱός,
Ἔσθι' ἕκηλος ξεῖνε καθήμενος, ἢ ἄπιθ' ἄλλῃ·
Μή σε νέοι διὰ δώματ' ἐρύσσωσ', (οἷ' ἀγορεύεις)
Ἢ ποδὸς ἢ καὶ χειρὸς, ἀποδρύψωσι δὲ πάντα.
Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ὑπερφιάλως νεμέσησαν,
Ὧδε δέ τις εἴπεσκε νέων ὑπερηνορεόντων,
Ἀντίνο', οὐ μὲν κάλ' ἔβαλες δύστηνον ἀλήτην.
Οὐλόμεν', εἰ δή που τις ἐπουράνιος θεός ἐστι.
Καί τε θεοὶ ξείνοισιν ἐοικότες ἀλλοδαποῖσι,
Παντοῖοι τελέθοντες, ἐπιστρωφῶσι πόληας,
Ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες.
Ὣς ἄρ' ἔφαν μνηστῆρες. ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων.
Τηλέμαχος δ' ἐν μὲν κραδίῃ μέγα πένθος ἄεξε
Βλημένου, οὐδ' ἄρα δάκρυ χαμαὶ βάλεν ἐκ βλεφάροιιν,
Ἀλλ' ἀκέων κίνησε κάρη, κακὰ βυσσοδομεύων.
Τοῦ δ' ὡς οὖν ἤκουσε περίφρων Πηνελόπεια
Βλημένου ἐν μεγάρῳ, μετ' ἄρα δμῳῇσιν ἔειπεν,
Αἴθ' οὕτως αὐτόν σε βάλοι κλυτότοξος Ἀπόλλων.
Τὴν δ' αὖτ' Εὐρυνόμη ταμίη πρὸς μῦθον ἔειπεν,
Εἰ γὰρ ἐπ' ἀρῇσιν* τέλος ἡμετέρῃσι γένοιτο,
Οὐκ ἄν τις τούτων γε ἐΰθρονον Ἠῶ ἵκοιτο.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια,
Μαῖ', ἐχθροὶ μὲν πάντες, ἐπεὶ κακὰ μηχανόωνται·

Hi autem intemperantia victi & obſecuti animo ſuo,
Statim valde Ægyptiorum virorum perpulchros agros,
Populati ſunt: mulieres verò eduxerunt & infantes filios,
Ipſosq́; interfecerunt, citò autem in ciuitatem iuit clamor,
Hi autem clamore audito, ſimul Aurora apparente
Venerunt, impletus eſt autem omnis campus peditibusq́; & equis,
Ærisq́; ſplendore, Iupiter verò gaudens-fulmine
Fugam meis ſocijs malam immiſit, neque aliquis tolerauit
Stare contrà, mala enim vndique circum ſtabant.
Tunc noſtrûm multos quidem interfecerunt acuto ære
Quoſdam abduxerunt viuos, vt ipſis operarentur neceſſitate.
At me in Cyprũ deferendũ hoſpiti dederunt qui occurrerat
Dmetori Iaſidæ, qui Cypro potenter imperabat.
Hinc iam nunc huc venio nocumenta patiens.
Huic autem rurſus Antinous reſpondit & compellauit, Antinoi [illegible] reſpond[illegible]
Ecquid Deus hanc cladem adduxit, conuiuij triſtitiam?
Sta autem ſic in medio mea procul à menſa.
Ne citò amaram Ægyptum, & Cyprum videas,
Quòd quidam audens & impudens es mendicus.
Ordine omnibus aſtas, hi autem dant
Temerè: quoniam nulla prohibitio, neque miſericordia
Ex alienis donare, quoniam adſunt multa ſingul[is].
Receſſit verò & hunc autẽ alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
O amice, non tibi cum hac ſpecie quidem mentes ſunt
In.n. ex tua domi ei qui à te peteret neq; ſalem dares,
Qui nunc alienis aſſidens, non aliquid mihi tolerâs
De pane præceptum dare: hæc autem multa adſunt.
Sic dixit. Antinous autem iratus eſt animo magis,
Et ipſum toruè videns verba velocia loquutus eſt,
Nunc iam te non amplius bene ex domo puto
Retrò ceſſurum, quando iam & opprobria dicis.
Sic dixit, & ſcabello capto percuſſit dextrum humerum
Vltimum in dorſum, hic autem ſtetit tanquam petra
Firmiter, neque ipſum commouit telum Antinoi.
Sed tacitè mouit caput mala profundè-cogitans,
Rurſus autem in limen iens ſedit, peram autem
Depoſuit bene-plenam, poſt autem procis dixit,
Audite me proci perinclytæ reginæ, Vlyſſes conqueritur procorum iniuriam.
Vt dicam quæ me animus in pectoribus iubet.
Non quidem, neque dolor eſt in mentibus, neque luctus,
Quando vir pro ſuis pugnans poſſeſſionibus,
Percutitur, vel de bobus, vel bene-nutritis ouibus,
At me Antinous percuſſit ventris gratia mali,
Pernicioſi, qui multa mala hominibus dat.
Sed ſi qui pauperum Dij & ſi quæ vindictæ ſunt,
Antinoum ante nuptias finis mortis inueniet.
Hunc autem Antinous alloquutus eſt Eupithis filius,
Comede tacitus hoſpes ſedens, vel abi aliò.
Ne te iuuenes per domos trahant (ſicut dicis)
Vel pede, vel & manu: lacerent autem omnia.
Sic dixit, hi autem omnes grauiter ſuccenſuerunt,
Sic verò aliquis dixit iuuenum ſuperborum,
Antinoë non quidem bene percuſſiſti infelicem erronem,
Pernicioſe, ſi iam alicubi aliquis in cœleſtibus Deus eſt,
Nam & Dij hoſpitibus ſimiles peregrinis
Vt qui omnifarij exiſtant, verſantur per ciuitates,
Hominum faſq́; nefaſq́; inſpicientes.
Sic dixerunt proci, hic autem non curauit verba.
Telem. autem in corde quidem magnus luctus oriebatur
Illius percuſſi gratia, neq; tamẽ lacrymã humũ iecit ex pal-
Sed tacitus mouit caput mala profundè cogitans. (pebris
Hunc poſtquam igitur audiuit prudens Penelope
Percuſſum in domo, poſteà quidem ancillis dixit,
Vtinam ſic ipſum te percutiat inclytus-arcu Apollo.
Hanc autem rurſus Eurynome proma-cõtrà alloquuta eſt,
Si enim votis noſtris contingeret, exitus,
Haud quis horum ad pulchram Auroram perueniret. i. cras ſupereſſet
Hanc autem rurſus alloquuta eſt prudens Penelope,
Nutrix, inimici quidem omnes, quoniam mala excogitant.

Antinous autem maximè, nigra morti ſimilis eſt.
Hoſpes quidam infelix mendicat in domo
A ſingulis petens (egeſtas enim cogit.)
Tunc alij quidem omnes impleuerúntq; dederúntq;,
Hic autem ſcabello in imo percuſſit dextrum humerum,
Hæc quidem ſic dixit inter famulas mulieres,
γρ. ὁ δ᾽ ἐδείπνει *Sedens in thalamo, hic autem cœnauit diuinus Vlyſſes.*
Hæc ad ſe vocatum alloquuta eſt diuinum ſubulcum,
Penelope mendicum accerſi iubet *Vade diuine Eumæe profectuſq; hoſpitem iube*
Venire, vt ipſum ſalutem, & interrogem,
Sicubi Vlyſſem miſerum vel audiuit,
Vel vidit oculis, errabundo enim ſimilis eſt.
Hanc. a. reſpondens, alloquutus es Eumæe ſubulce,
Vtinam enim tibi regina tacerent Achiui
Suis verbis mulceret hic tibi dilectum cor.
Tres enim iam ipſum noctes habui, tres autem dies detinui
In ſtabulo,)primum n. ad me venit ubi naue aufugiſſet.)
Sed nondum calamitatem ſuam perfecit dicendo.
Sicut autem quando cantorem quis aſpicit, qui à Dijs
Canit doctus verba ſuauia hominibus,
Hunc indeſinenter prompti ſunt audire quando canit,
Sic me ille demulſit aſſidens in domibus.
Dicit autem ſe Vlyſſis amicum paternum eſſe
In Creta habitantem, vbi Minois genus eſt.
Hinc iam nunc huc venit clades patiendo,
Supplex ad hos illóſve ſe ferens prædicat. a. de Vlyſſe audi- (uiſſe
Propè Theſprotorum virorum in pingui populo
Quòd viuat, multos autem ducat theſauros ſuam domum.
Hunc autem rurſus alloquuta eſt prudens Penelope,
Vade huc voca, vt coràm ipſe dicat.
Hi verò vel in ianuis ſedentes delectentur,
γρ. δ᾽ εἰ. *Vel illic in domibus, quando ipſis animus lætus eſt.*
Ipſorum quidem. n. poſſeſſiones incorruptæ iacent in domo,
Panis & vinum dulce, hæc quidem domeſtici comedunt.
γρ. ἡμέτερον πωλεύμενοι. *Hi autem in noſtra domo verſantes dies omnes*
Boues mactando, & oues, & pingues capras
Conuiuantur bibuntq; nigrum vinum
Incaſſum, hæc autem multa abſumuntur, non enim eſt vir
Qualis Vlyſſes fuit qui cladem domo expellat.
Si autem Vlyſſes venerit & acceſſerit in patriam terram,
Statim cum ſuo filio iniurias rependet iſtorum virorum.
Sic dixit: Telem. aut valdè ſternutauit, circum. v. domum
Horrendum reſonuit, riſit autem Penelope.
γρ. κανάχησε. *Statim autem Eumæum verbis velocibus alloquuta eſt,*
Vade mihi hoſpitem coràm huc voca.
Non vides quòd mihi filius ſternutauit abſoluto ſermone?
Ideò & non imperfecta mors procis fiet
Omnibus valdè, neq; quiſquam mortem & fatum vitabit.
Aliud autem tibi dico, tu autem in mentibus pone tuis.
Si ipſum cognoſcam vera omnia dicentem,
Induam ipſum chlenámque interulamq; veſtimẽta pulchra.
Sic dixit, iuit autem ſubulcus poſtquam verbum audiuit.
Propè autem ſtans verbis velocibus alloquutus eſt,
Hoſpes pater, vocat te prudens Penelope
Mater Telemachi, inquirere aliquid ipſam animus
Circa maritum iubet, quamuis dolores paſſa ſit.
Si autem te cognoſcet vera omnia dicentem,
Induet te chlenamq; interulámque quorum tu maximè
Indiges, panem autem & petens in populo
Ventrem paſces, dabit autem tibi quicunque voluerit.
Hunc. a. rurſus alloquutus eſt multa paſſus diuinus V- (lyſſes,
Eumæe, ſtatim ego vera omnia dicam
Filiæ Icarij perprudenti Penelope.
Scio enim bene de illo, parem autem ſuſtinemus ærumnam.
Sed procorum difficilium timeo multitudinem.
Quorum ſuperbiáque viſq; ad ferreum cœlum iuit.
Nunc quandoquidem me hic vir in domum euntem
Nihil mali patrantem percuſſum doloribus dedit,
Neque aliquid Telemachus hæc in re audiuit, neque ali-
quis alius.

Ἀντίνοος δὲ μάλιστα μελαίνῃ κηρὶ ἔοικεν.
Ξεῖνός τις δύστηνος ἀλητεύει κατὰ δῶμα,
Ἀνέρας αἰτίζων· (ἀχρημοσύνη γὰρ ἀνώγει)
Ἔνθ᾽ ἄλλοι μὲν πάντες ἐνέπλησάν τ᾽ ἔδοσάν τε·
Οὗτος δὲ θρηνίῳ πρυμνὸν βάλε δεξιὸν ὦμον.
Ἡ μὲν ἄρ᾽ ὣς ἀγόρευε μετὰ δμωῇσι γυναιξὶν,
Ἡμένη ἐν θαλάμῳ· ὁ δ᾽* ἐδείπνει δῖος Ὀδυσσεύς,
Ἡ δ᾽ ἐπὶ οἷ καλέσασα προσηύδα δῖον ὑφορβόν,
Ἔρχεο δῖ᾽ Εὔμαιε· κιὼν τὸν ξεῖνον ἄνωχθι
Ἐλθέμεν, ὄφρα τί μιν προσπτύξομαι, ἠδ᾽ ἐρέωμαι
Εἴ που Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἠὲ πέπυσται,
Ἢ ἴδεν ὀφθαλμοῖσι· πολυπλάγκτῳ γὰρ ἔοικεν.
Τὴν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφης Εὔμαιε συβῶτα,
Εἰ γάρ τοι βασίλεια σιωπήσειαν Ἀχαιοί
Οἷ᾽ ὅγε μυθεῖται, θέλγοιτό κέ τοι φίλον ἦτορ.
Τρεῖς γὰρ δή μιν νύκτας ἔχον, τρία δ᾽ ἤματ᾽ ἔρυξα
Ἐν κλισίῃ, (πρῶτον γὰρ ἔμ᾽ ἵκετο νηὸς ἀποδράς)
Ἀλλ᾽ οὔπω κακότητα διήνυσεν ἣν ἀγορεύων.
Ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἀοιδὸν ἀνὴρ ποτιδέρκεται ὅς τε θεῶν ἐξ
Ἀείδει δεδαὼς ἔπε᾽ ἱμερόεντα βροτοῖσι,
Τοῦ δ᾽ ἄμοτον μεμάασιν ἀκουέμεν ὁππότ᾽ ἀείδῃ·
Ὣς ἐμὲ κεῖνος ἔθελγε παρήμενος ἐν μεγάροισι.
Φησὶ δ᾽ Ὀδυσσῆος ξεῖνος πατρώϊος εἶναι,
Κρήτῃ ναιετάων, ὅθι Μίνωος γένος ἐστίν.
Ἔνθεν δὴ νῦν δεῦρο τόδ᾽ ἵκετο πήματα πάσχων,
Προπροκυλινδόμενος· στεῦται δ᾽ Ὀδυσῆος ἀκοῦσαι
Ἀγχοῦ Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐν πίονι δήμῳ.
Ζωοῦ· πολλὰ δ᾽ ἄγει κειμήλια ὅνδε δόμονδε.
Τὸν δ᾽ αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια,
Ἔρχεο, δεῦρο κάλεσσον, ἵν᾽ ἀντίον αὐτὸς ἐνίσπῃ.
Οὗτοι* δ᾽ ἠὲ θύρῃσι καθήμενοι ἑψιαάσθων,
Ἢ αὐτοῦ κατὰ δώματ᾽, ἐπεί σφισι θυμὸς εὔφρων.
Αὐτῶν μὲν γὰρ κτήματ᾽ ἀκήρατα κεῖτ᾽ ἐνὶ οἴκῳ,
Σῖτος καὶ μέθυ ἡδύ· τὰ μὲν οἰκῆες ἔδουσιν·
Οἱ δ᾽ εἰς *ἡμέτερον πωλεύμενοι ἤματα πάντα
Βοῦς ἱερεύοντες καὶ ὄϊς καὶ πίονας αἶγας,
Εἰλαπινάζουσιν, πίνουσί τε αἴθοπα οἶνον
Μαψιδίως· τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται, οὐ γὰρ ἔπ᾽ ἀνὴρ
Οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι.
Εἰ δ᾽ Ὀδυσσεὺς ἔλθοι καὶ ἵκοιτ᾽ ἐς πατρίδα γαῖαν,
Αἶψά κε σὺν ᾧ παιδὶ βίας ἀποτίσεται ἀνδρῶν.
Ὣς φάτο. Τηλέμαχος δὲ μέγ᾽ ἔπταρεν, ἀμφὶ δὲ δῶμα
Σμερδαλέον* κονάβησε· γέλασσε δὲ Πηνελόπεια·
Αἶψα δ᾽ ἄρ᾽ Εὔμαιον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἔρχεό μοι, τὸν ξεῖνον ἐναντίον ὧδε κάλεσσον.
Οὐχ ὁράᾳς ὅ μοι υἱὸς ἐπέπταρε πᾶσιν ἔπεσσι;
Τῷ κε καὶ οὐκ ἀτελὴς θάνατος μνηστῆρσι γένοιτο
Πᾶσι μάλ᾽, οὐδέ κέ τις θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξοι.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ᾽ ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν,
Αἴ κ᾽ αὐτὸν γνώω νημερτέα πάντ᾽ ἐνέποντα,
Ἕσσω μιν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἵματα καλά.
Ὣς φάτο. βῆ δὲ συφορβὸς ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν·
Ἀγχοῦ δ᾽ ἱστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ξεῖνε πάτερ, καλέει σε περίφρων Πηνελόπεια,
Μήτηρ Τηλεμάχοιο· μεταλλῆσαί τί ἑ θυμὸς
Ἀμφὶ πόσει κέλεται, καὶ κήδεά περ πεπαθυίῃ.
Εἰ δέ κέ σε γνοίη νημερτέα πάντ᾽ ἐνέποντα,
Ἕσσει σε χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, τῶν σὺ μάλιστα
Χρηΐζεις· σῖτον δὲ καὶ αἰτίζων κατὰ δῆμον,
Γαστέρα βοσκήσεις· δώσει δέ τοι ὅς κ᾽ ἐθέλῃσι.
Τὴν δ᾽ αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
Εὔμαι᾽, αἶψά κ᾽ ἐγὼ νημερτέα πάντ᾽ ἐνέποιμι
Κούρῃ Ἰκαρίοιο περίφρονι Πηνελοπείῃ.
Οἶδα γὰρ εὖ περὶ κείνου, ὁμὴν δ᾽ ἀνεδέγμεθ᾽ ὀϊζύν.
Ἀλλὰ μνηστήρων χαλεπῶν ὑποδείδι᾽ ὅμιλον,
Τῶν ὕβρις τε βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἵκει.
Καὶ γὰρ νῦν ὅτι μ᾽ οὗτος ἀνὴρ κατὰ δῶμα κιόντα
Οὔτι κακὸν ῥέξαντα βαλὼν ὀδύνῃσιν ἔδωκεν,
Οὔτε τι Τηλέμαχος τόγ᾽ ἐπήρκεσεν, οὔτε τις ἄλλος.

Τῷ νῦν

Τῷ νῦν Πηνελόπειαν ἐνὶ μεγάροισιν ἄνωχθι
Μεῖναι, ἐπειγομένην περ, ἐς ἠέλιον καταδύντα.
Καὶ τότε μ' εἰρέσθω πόσιος πέρι νόστιμον ἦμαρ,
Ἀσσοτέρω καθίσασα παραὶ πυρί. εἵματα γάρ τοι
Λύγρ' ἔχω. οἶσθα καὶ αὐτὸς, ἐπεί σε πρῶθ' ἱκέτευσα.
Ὣς φάτο, βῆ δὲ συφορβὸς, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσε.
Τὸν δ' ὑπὲρ οὐδοῦ βάντα προσηύδα Πηνελόπεια,
Οὔ τι γ' ἄγεις Εὔμαιε; τί τοῦτ' ἐνόησεν ἀλήτης;
Ἤ τινά που δείσας ἐξαίσιον, ἦε καὶ ἄλλως
Αἰδεῖται κατὰ δῶμα; κακὸς δ' αἰδοῖος ἀλήτης.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης Εὔμαιε συβῶτα,
Μυθεῖται κατὰ μοῖραν, ἅ πέρ κ' οἴοιτο καὶ ἄλλος,
Ὕβριν* ἀλυσκάζων ἀνδρῶν ὑπερηνορεόντων.
Ἀλλά σε μεῖναι ἄνωγεν ἐς ἠέλιον καταδύντα.
Καὶ δὲ σοὶ ὧδ' αὐτῇ πολὺ κάλλιον, ὦ βασίλεια,
Οἴην πρὸς ξεῖνον φάσθαι ἔπος, ἠδ' ἐπακοῦσαι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια,
Οὐκ ἄφρων ὁ ξεῖνος οἴεται, ὥσπερ ἂν εἴη.
Οὐ γάρ* πού τινες ὧδε καταθνητῶν ἀνθρώπων
Ἀνέρες ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανόωνται.
Ἡ μὲν ἄρ' ὣς ἀγόρευεν, ὁ δ' ᾤχετο δῖος ὑφορβὸς
Μνηστήρων ἐς ὅμιλον, ἐπεὶ διεπέφραδε πάντα.
Αἶψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἄγχι σχὼν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πευθοίαθ' οἱ ἄλλοι.
Ὦ φίλ', ἐγὼ μὲν ἄπειμι σύας καὶ κεῖνα φυλάξων,
Σὸν καὶ ἐμὸν βίοτον· σοὶ δ' ἐνθάδε πάντα μελόντων.
Αὐτὸν μέν σε πρῶτα σάω, καὶ φράζεο θυμῷ
Μή τι πάθῃς, πολλοὶ δὲ κακὰ φρονέουσιν Ἀχαιῶν·
Τοὺς Ζεὺς ἐξολέσειε πρὶν ἡμῖν πῆμα γενέσθαι.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Ἔσσεται οὕτως ἄττα· σὺ δ' ἔρχεο δειελιήσας·
Ἠῶθεν δ' ἰέναι καὶ ἄγειν ἱερήϊα καλά.
Αὐτὰρ ἐμοὶ τάδε πάντα καὶ ἀθανάτοισι μελήσει.
Ὣς φάθ', ὁ δ' αὖτις ἄρ' ἕζετ' ἐϋξέστου ἐπὶ δίφρου,
Πλησάμενος δ' ἄρα θυμὸν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος,
Βῆ ῥ' ἴμεναι μεθ' ὕας, λίπε δ' ἕρκεά τε μέγαρόν τε
Πλεῖον δαιτυμόνων· οἱ δ' ὀρχηστυῖ καὶ ἀοιδῇ
Τέρποντ'· ἤδη γὰρ καὶ ἐπήλυθε δείελον ἦμαρ.

Ideò nunc Penelopem in domibus iube
Manere feſtinantem licet ad Solem occidentem.
Et tunc me interroget mariti de reditus die,
Propius aſſidens apud ignem, veſtimenta enim
Mala habeo, ſcis & ipſe, quoniam te prius oraui,
Sic dixit, iuit autem ſubulcus poſtquam verbum audiuit.
Hunc verò ſuper limine ſtantem alloquuta eſt Penelope.
Non tu ducis Eumae? quid hoc intellexit ille erro?
An aliquid veritus inique? an & aliter (egrinus.
Verecũdatur in domo? malè verò ſibi cõſulit verecũdus per-
Hanc autem reſpondens alloquutus es Eumae ſubulce,
Loquitur vt par eſt, quae putaret alius,
Superbiam fugere virorum ſuperborum:
Sed te manere rogat ad Solem vſque occidentem.
Tibi verò ſic ipſi multò melius ô regina,
Solam ad hoſpitem loqui verbum & audire.
Hunc autem rurſus alloquuta eſt prudens Penelope,
Non inſipiens hoſpes videtur quicunque ſit.
Non enim aliqui ſic mortalium hominum
Viri contumelias agentes iniuſta cogitant.
Haec quidem ſic dixit, hic autem iuit diuinus ſubulcus
Procorum in coetum, poſtquam dixit omnia.
Statim autem Telemachũ verbis velocibus alloquutus eſt,
Collato capite, vt non audirent alij,
O dilecte, ego quidem abibo vt ſues & illa cuſtodiam.
Tuas nimirũ & meas facultates, tibi autem hic omnia curae ſint.
Ipſum quidem te primum ſerua, & conſidera animo
Ne quid patiaris, multi autem mala ſeruunt Achiuorum,
Quos Iupiter perdat antequam nobis nocumento ſint.
Hũc autem rurſus Telemachus prudens contrà alloquutus eſt
Erit ſic amice, tu autem vade merenda ſumpta,
Manè verò veni, & duc ſacrificia pulchra.
At mihi haec omnia & immortalibus curae erunt.
Sic dixit, hic autem rurſus ſedit bene polita in ſede.
Vbi repleuit autem animum cibo & potu.
Perrexit ire ad ſues, liquit autem clauſtraq́ domumq́,
Plenam conuiuarum, hi autem ſaltu & cantu
Delectabantur, iam enim aduenerat ſerum dici.

γ. ἀλυσκάζει.

γ. πῃ.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ ἡ σῖγμα ῥαψῳδία.

Ηλθε δ' ἐπὶ πτωχὸς πανδήμιος, ὃς κατ' ἄστυ
Πτωχεύεσκ' Ἰθάκης, μετὰ δ' ἔπρεπε γαστέρι μάργῃ,
Ἀζηχὲς φαγέμεν καὶ πιέμεν· οὐδέ οἱ ἦν ἴς,
Οὐδὲ βίη, εἶδος δὲ μάλα μέγας ἦν ὁράασθαι.
Ἀρναῖος δ' ὄνομ' ἔσκε· τὸ γὰρ θέτο πότνια μήτηρ
Ἐκ γενετῆς· Ἶρον δὲ νέοι κίκλησκον ἅπαντες,
Οὕνεκ' ἀπαγγέλλεσκε κιὼν ὅτε* πού τις ἀνώγοι.
Ὅς ῥ' ἐλθὼν Ὀδυσῆα διώκετο οἷο δόμοιο,
Καί μιν νεικείων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Εἶκε γέρον προθύρου, μὴ δὴ τάχα καὶ ποδὸς ἕλκῃ.
Οὐκ ἀΐεις ὅτι δή μοι ἐπιλλίζουσιν ἅπαντες,
Ἑλκέμεναι δὲ κέλονται; ἐγὼ δ' αἰσχύνομαι ἔμπης.
Ἀλλ' ἄνα, μὴ τάχα νῶϊν ἔρις καὶ χερσὶ γένηται.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεὺς,
Δαιμόνι', οὔτε τί σε ῥέζω κακὸν, οὔτ' ἀγορεύω,
Οὔτε τινὰ φθονέω δόμεναι καὶ πόλλ' ἀνελόντα.
Οὐδὸς δ' ἀμφοτέρους ὅδε χείσεται, οὐδέ τί σε χρὴ
Ἀλλοτρίων φθονέειν· δοκέεις δέ μοι εἶναι ἀλήτης,
Ὥσπερ ἐγών· ὄλβον δὲ θεοὶ μέλλουσιν ὀπάζειν.
Χερσὶ δὲ μή τι λίην προκαλίζεο, μή με χολώσῃς,
Μή σε γέρων περ ἐὼν στῆθος καὶ χείλεα φύρσω
Αἵματος· ἡσυχίη δ' ἂν ἐμοὶ καὶ μᾶλλον ἔτ' εἴη

ODYSSEAE HOMERI XVIII. COMPOSITIO.

VENIT autem pauper tota vrbe errans qui in ciuitate
Mendicabat Ithacae: excellebat autem ventre edaci
Inceſſanter comedere & bibere, neque ei erat vis,
Neque robur, forma verò valdè magnus erat conſpectu.
Arnaeus autẽ nomine erat, hoc enim impoſuit veneranda mater
Ex natiuitate, Irum autem iuuenes vocabant omnes,
Quoniã nũcia deferebat profectus, quando aliquis iubebat
Qui vbi veniſſet Vlyſſem expellebat ſua domo,
Et ipſum obiurgando verba velocia dixit:
Recede ſenex è veſtibulo, ne iam cito vel pede traharis.
Non audis, quod iam mihi innuunt omnes?
Trahere autem iubent, ego autem verecundor tamen.
Sed ſurge, ne citò nobis contentio & manibus fiat.
Hũc verò torvè conſpicatus alloquutus eſt aſtutus Vlyſſes,
Miſer, neque aliquid tibi facio mali, neque dico,
Neque aliquem inuideo dare multis acceptis.
Pauimentum autem ambos hoc capiet, neque aliquid te oportet
Alienis inuidere, videris autem mihi eſſe erro
Sicut ego, opulentiam autem Dij curant praebere,
Manibus autem ne valdè prouoca, ne mihi bilem moueas.
Ne te licet ſim ſenex, pectus & labra permiſceam
Sanguine, quies autem mihi & magis adhuc erit

γ. ἀνώγει.

Irus Vlyſſem iurgiis inceſſit.

γρ. Ἀμφ...

γρ. ἔτι αὖτις ἐσω μεγ.

Cras: non quidem enim te reuerſurum puto
Iterum intra domum Laertiadæ Vlyſſis.
Hunc autem iratus alloquutus eſt Irus mendicus:
O amici, vt iſte mendicus volubiliter loquutur
Vetulæ fuliginoſæ ſimilis, quem malè mulctabo,

Vlyſſes prouocat Irū in certamen.

Percutiens ambabus manibus: *in terram autem omnes dentes*
Maxillis expellam, porci ſicut ſegetem depaſcentis.
Cinge nunc vt omnes cognoſcant & hi
Pugnantes, quomodo autem tu iuniori viro pugnabis?
Sic hi quidem ante ianuas altas
Pauimento in polito toto animo litigabant.
Hos autem intellexit ſacrum robur Antinoi.

γρ. Τοῖιν. γρ. μετηύδα.

Suauiter autem ridens alloquutus eſt procos,
O amici, non quidem aliquid ante tale factum eſt.
Qualem delectationem Deus duxit in hanc domum.
Hoſpéſque & Irus contendunt mutuò
Manibus pugnare, ſed committamus citò.
Sic dixit, hi autem omnes ſurrexerunt ridentes,
Circúmque pauperes pannoſos congregati ſunt.
His autem Antinous loquutus eſt Eupithis filius,

Victori certaminis à procis præmium cōſtituitur. γρ. τοῖσι δ'

Audite me proci ſtrenui, vt aliquid dicam.
Ventres hi caprarum iacent in igne, hos autem in cœna
Deponamus pinguedine & ſanguine impletos.
Vter autem vincet potentiórque erit,
Horum vtrum voluerit ſurrectus ipſe eligat.
Semper autem rurſus nobiſcū commedabit, neque aliquem aliū
Pauperem intus miſceri ſinemus petentem.
Sic dixit Antinous, his autem placuit ſermo.
Hos autem aſtutus alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
O amici, nullo modo æquum eſt cum iuniore viro pugnare
Virum ſenem dolore læſum, ſed me venter
Mouet malus artifex, vt plagis domer.
Sed eia nunc mihi omnes iurate forte iuramentum.

γρ. ἐπαμύνων ἀεκαλών. Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ὄμοσάν τε τελεύτησάν τε τὸν ὅρκον, τοῖς δ' αὖτις μετέειφ' ἱερὴ ἲς. γρ. Ἀντίνοός τε καὶ Εὐρύμαχος. γρ. ἐπί.

Ne quis in Iro auxilium ferens me manu forti
Percutiat præuaricans, hoc autem me fortiter domabit.
Sic dixit, hi verò omnes iurauerunt ſicut iuſſit.
Hos autem rurſus alloquutus eſt vis ſacra Telemachi,
Hoſpes, ſi te mouet cor & animus fortis
Hunc expellere, horum alterum neminem Achiuorum
Time, quoniam pluribus pugnabit, qui te verberabit.
Hoſpitalis equidem ſum, aſſentiantur verò reges
Eurymachúſque & Antinous prudentes ambo.
Sic dixit, hi verò omnes aſſenſi ſunt, at Vlyſſes
Circum cinxit quidem pannis genitalia, oſtendit autem crura
Pulchráq; magnaq;, apparuerunt autem ei lati humeri
Pectoráque fortiaq; brachia: at Minerua
Propè aſtans membra auxit paſtori populorum.
Proci autem omnes vehementiſſimè admirati ſunt.
Sic verò aliquis dixit conſpicatus ad propinquum alium.
Certè citò Irus egens-Irus adſcititium malum habebit.
Qualem ex laceris veſtimentis ſenex coxam oſtendit:

Vlyſſes Irū vincit.

Sic dixerunt, Iro autem malus motus eſt animus.
Sed & ſic famuli duxerunt percinctum neceſſitate,
Timentem, carnes autem membra circumtremebant.
Antinous autem increpuit verbūq; loquutus eſt atq; nominauit,
Nunc quidem neque eſſes iactator, neque natus eſſes,
Siquidem hunc tremis & times grauiter,
Virum ſenem dolore captum qui ipſum inuadit,
Sed tibi edico hoc & perfectum erit,
Si te hic vincet potentiorq; erit,
Mittam te in terram conſectum in naui nigra,
Ad Echetum regem hominum nequiſſimum omnium.
Qui narem abſcindet & aures ſæuo ære.
Genitaliáque detrahens dabit canibus cruda diſcerpenda.

Echetus rex. γρ. ἔλλαβε.

Sic dixit, huic autē adhuc magis tremor ſubiuit membra,
In medium verò duxerunt, hi autem ambas manus eleuauerunt.
Tunc verò cogitauit laborioſus diuinus Vlyſſes,
An ita percuteret, vt ipſum anima linqueret illic cadentem,
An ipſum ſenſim percuteret extenderetq; in terram.

Αὔριον· οὐ μὲν γάρ τί σ' ὑποστρέψεσθαι* ὀΐω
Δεύτερον ἐς μέγαρον Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος.
Τὸν δὲ χολωσάμενος προσεφώνεεν Ἶρος ἀλήτης,
Ὢ πόποι, ὡς ὁ μολοβρὸς ἐπιτροχάδην ἀγορεύει,
Γρηῒ καμινοῖ ἶσος· ὃν ἂν κακὰ μητισαίμην,
Κόπτων ἀμφοτέρῃσι, χαμαὶ δέ κε πάντας ὀδόντας
Γναθμῶν ἐξελάσαιμι, συὸς ὣς ληϊβοτείρης.
Ζῶσαι νῦν, ἵνα πάντες ἐπιγνώωσι καὶ οἵδε
Μαρναμένους. πῶς δ' ἂν σὺ νεωτέρῳ ἀνδρὶ μάχοιο;
Ὣς οἱ μὲν προπάροιθε θυράων ὑψηλάων
Οὐδοῦ ἔπι ξεστοῦ πανθυμαδὸν ὀκριόωντο.
Τοῖιν δὲ ξυνέηχ' ἱερὸν μένος Ἀντινόοιο,
Ἡδὺ δ' ἄρ' ἐκγελάσας* μετεφώνεε μνηστήρεσσιν,
Ὦ φίλοι, οὐ μέν πω τι πάρος τοιοῦτον ἐτύχθη.
Οἵην τερπωλὴν θεὸς ἤγαγεν ἐς τόδε δῶμα·
Ὁ ξεῖνός τε καὶ Ἶρος ἐρίζετον ἀλλήλοιιν
Χερσὶ μαχέσσασθαι. ἀλλὰ ξυνελάσσομεν ὦκα.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀνήϊξαν γελόωντες,
Ἀμφὶ δ' ἄρα πτωχοὺς κακοείμονας ἠγερέθοντο.
Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη Εὐπείθεος υἱός,
Κέκλυτέ μευ μνηστῆρες ἀγήνορες, ὄφρα τι εἴπω.
Γαστέρες αἵδ' αἰγῶν κέατ' ἐν πυρί,* τὰς δ' ἐπὶ δόρπῳ
Κατθέμεθα κνίσης τε καὶ αἵματος ἐμπλήσαντες·
Ὁππότερος δέ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται,
Τάων ἥν κ' ἐθέλῃσιν ἀναστὰς αὐτὸς ἑλέσθω·
Αἰεὶ δ' αὖθ' ἡμῖν μεταδαίσεται, οὐδέ τιν' ἄλλον
Πτωχὸν ἔσω μίσγεσθαι ἐάσομεν αἰτήσοντα.
Ὣς ἔφατ' Ἀντίνοος. τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
Τοῖς δὲ δολοφρονέων μετέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Ὦ φίλοι, οὔ πως ἔστι νεωτέρῳ ἀνδρὶ μάχεσθαι
Ἄνδρα γέροντα δύῃ ἀρημένον· ἀλλά με γαστὴρ
Ὀτρύνει κακοεργὸς, ἵνα πληγῇσι δαμείω.
Ἀλλ' ἄγε νῦν μοι πάντες ὀμόσσατε καρτερὸν ὅρκον,
Μή τις ἐπ' Ἴρῳ ἦρα φέρων ἐμὲ χειρὶ παχείῃ
Πλήξῃ ἀτασθάλλων, τούτῳ δέ με ἶφι δαμάσσῃ.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες * ἀπώμνυον ὡς ἐκέλευε.
Τοῖς δ' αὖτις μετέειφ' ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο.
Ξεῖν', εἴ σ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ,
Τοῦτον ἀλέξασθαι, τῶν δ' ἄλλων μή τιν' Ἀχαιῶν
Δείδιθ'. ἐπεὶ πλεόνεσσι μαχήσεται ὅς κέ σε θείνῃ.
Ξεινοδόκος μὲν ἐγὼν, ἐπὶ δ' αἰνεῖτον βασιλῆες
*Εὐρύμαχός τε καὶ Ἀντίνοος, πεπνυμένω ἄμφω.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπῄνεον. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Ζώσατο* μὲν ῥάκεσιν περὶ μήδεα, φαῖνε δὲ μηροὺς
Καλούς τε μεγάλους τε, φάνεν δέ οἱ εὐρέες ὦμοι,
Στήθεά τε, στιβαροί τε βραχίονες. αὐτὰρ Ἀθήνη
Ἄγχι παρισταμένη μέλε' ἤλδανε ποιμένι λαῶν.
Μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες ὑπερφιάλως ἀγάσαντο.
Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον,
Ἦ τάχα Ἶρος Ἄϊρος ἐπίσπαστον κακὸν ἕξει.
Οἵην ἐκ ῥακέων ὁ γέρων ἐπιγουνίδα φαίνει.
Ὣς ἄρ' ἔφαν. Ἴρῳ δὲ κακῶς ὠρίνετο θυμός.
Ἀλλὰ καὶ ὣς δρηστῆρες ἄγον ζώσαντες ἀνάγκῃ,
Δειδιότα, σάρκες δὲ περιτρομέοντο μέλεσσιν.
Ἀντίνοος δ' ἐνένιπεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν,
Νῦν μὲν μήτ' εἴης βουγάϊε, μήτε γένοιο,
Εἰ δὴ τοῦτόν γε τρομέεις καὶ δείδιας αἰνῶς,
Ἄνδρα γέροντα δύῃ ἀρημένον ἥ μιν ἱκάνει.
Ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται,
Αἴ κέν σ' οὗτος νικήσῃ κρείσσων τε γένηται,
Πέμψω σ' Ἤπειρόνδε βαλὼν ἐν νηῒ μελαίνῃ,
Εἰς Ἔχετον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων,
Ὅς κ' ἀπὸ ῥῖνα τάμῃσι καὶ οὔατα νηλέϊ χαλκῷ,
Μήδεά τ' ἐξερύσας, δώῃ κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι.
Ὣς φάτο. τῷ δ' ἔτι μᾶλλον ὑπὸ τρόμος *ἔλλαβε γυῖα.
Ἐς μέσσον δ' ἄναγον· τὼ δ' ἄμφω χεῖρας ἀνέσχον.
Δὴ τότε μερμήριξε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς,
Ἢ ἐλάσει' ὥς μιν ψυχὴ λίποι αὖθι πεσόντα,
Ἦέ μιν ἦκ' ἐλάσειε, τανύσειέ τ' ἐπὶ γαίῃ.

Ωδ

Ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
Ἦκ' ἐλάσαι, ἵνα μή μιν ἐπιφρασσαίατ' Ἀχαιοί.
Δὴ τότ' ἀνασχομένω, ὁ μὲν ἤλασε δεξιὸν ὦμον
Ἶρος, ὁ δ' αὐχέν' ἔλασσε μετ' οὔατος, ὀστέα δ' εἴσω
Ἔθλασεν· αὐτίκα δ' ἦλθεν ἀνὰ στόμα φοίνιον αἷμα,
Κὰδ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακών, σὺν δ' ἤλασ' ὀδόντας
Λακτίζων ποσὶ γαῖαν· ἀτὰρ μνηστῆρες ἀγαυοὶ
Χεῖρας ἀνασχόμενοι* γέλῳ ἔκθανον. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Ἕλκε διὲκ προθύροιο λαβὼν ποδός, ὄφρ' ἵκετ' αὐλὴν
Αἰθούσης τε θύρας· καί μιν ποτὶ ἑρκίον αὐλῆς
Εἷσεν ἀνακλίνας· σκῆπτρον δέ οἱ ἔμβαλε χειρί,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἐνταυθοῖ νῦν ἧσο σύας τε κύνας τ' ἀπερύκων,
Μηδὲ σύ γε ξείνων καὶ πτωχῶν κοίρανος εἶναι,
Λυγρὸς ἐών, μή πού τι κακὸν καὶ μεῖζον* ἐπαύρῃ.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμφ' ὤμοισιν ἀεικέα βάλλετο πήρην,
Πυκνὰ ῥωγαλέην· ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ.
Ἂψ* δ' ὅ γ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν κατ' ἄρ' ἕζετο, τοὶ δ' ἴσαν εἴσω
Ἡδὺ γελώοντες,* καὶ δεικανόωντ' ἐπέεσσι,
Ζεύς τοι δοίη ξεῖνε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
Ὅττι μάλιστ' ἐθέλεις, καί τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ,
Ὃς τοῦτον τὸν ἄναλτον ἀλητεύειν ἀπέπαυσας
Ἐν δήμῳ· τάχα γάρ μιν ἀνάξομεν ἤπειρόνδε
Εἰς Ἔχετον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων.
Ὣς ἄρ' ἔφαν, χαῖρεν δὲ κλεηδόνι δῖος Ὀδυσσεύς.
Ἀντίνοος δ' ἄρα οἱ μεγάλην* παρὰ γαστέρα θῆκεν
Ἐμπλείην κνίσης τε καὶ αἵματος. Ἀμφίνομος δὲ
Ἄρτους ἐκ κανέοιο δύω παρέθηκεν ἀείρας,
Καὶ δέπαϊ χρυσέῳ δειδίσκετο, φώνησέν τε,
Χαῖρε πάτερ ὦ ξεῖνε· γένοιτό τοι* ἔς περ ὀπίσσω
Ὄλβος, ἀτὰρ μὲν νῦν γε κακοῖς ἔχεαι πολέεσσι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Ἀμφίνομ', ἦ μάλα μοι δοκέεις πεπνυμένος εἶναι.
Τοίου γὰρ καὶ πατρὸς, ἐπεὶ κλέος ἐσθλὸν ἄκουον,
Νῖσον Δουλιχιῆα ἐΰν τ' ἔμεν ἀφνειόν τε.
Τοῦ σ' ἔκ φασι γενέσθαι, ἐπητῇ δ' ἀνδρὶ ἔοικας.
Τοὔνεκά τοι ἐρέω, σὺ δὲ σύνθεο, καί μευ ἄκουσον·
Οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο
Πάντων, ὅσσα τε γαῖαν ἔπι πνείει τε καὶ ἕρπει.
Οὐ μὲν γάρ ποτέ φησι κακὸν πείσεσθαι ὀπίσσω,
Ὄφρ' ἀρετὴν παρέχωσι θεοὶ καὶ γούνατ' ὀρώρῃ·
Ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ λυγρὰ θεοὶ μάκαρες τελέσωσι,
Καὶ τὰ φέρει ἀεκαζόμενος τετληότι θυμῷ.
Τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
Οἷον ἐπ' ἦμαρ ἄγῃσι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
Καὶ γὰρ ἐγώ ποτ' ἔμελλον ἐν ἀνδράσιν ὄλβιος εἶναι,
Πολλὰ δ' ἀτάσθαλ' ἔρεξα βίῃ καὶ κάρτεϊ εἴκων,
Πατρί τ' ἐμῷ πίσυνος καὶ ἐμοῖσι κασιγνήτοισι.
Τῷ μή τίς ποτε πάμπαν ἀνὴρ ἀθεμίστιος εἴη,
Ἀλλ' ὅ γε σιγῇ δῶρα θεῶν ἔχοι, ὅττι διδοῖεν.
Οἷ' ὁρόω μνηστῆρας ἀτάσθαλα μηχανόωντας,
Κτήματα κείροντας, καὶ ἀτιμάζοντας ἄκοιτιν
Ἀνδρὸς, ὃν οὐκέτι φημὶ φίλων καὶ πατρίδος αἴης
Δηρὸν ἀπέσσεσθαι· μάλα δὲ σχεδόν· ἀλλά σε δαίμων
Οἴκαδ' ὑπεξαγάγοι, μηδ' ἀντιάσειας ἐκείνῳ,
Ὁππότε νοστήσειε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
Οὐ γὰρ ἀναιμωτί γε διακρινέεσθαι ὀΐω
Μνηστῆρας καὶ κεῖνον, ἐπεί κε μέλαθρον ὑπέλθῃ.
Ὣς φάτο, καὶ σπείσας ἔπιεν μελιηδέα οἶνον,
Ἂψ δ' ἐν χερσὶν ἔθηκε δέπας κοσμήτορι λαῶν.
Αὐτὰρ ὁ βῆ κατὰ δῶμα, φίλον τετιημένος ἦτορ,
Νευστάζων κεφαλῇ· δὴ γὰρ κακὸν ὄσσετο* θυμός.
Ἀλλ' οὐδ' ὣς φύγε κῆρα· πέδησε δὲ καὶ τὸν Ἀθήνη
Τηλεμάχου ὑπὸ χερσὶ καὶ ἔγχεϊ ἶφι δαμῆναι.
Ἂψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἕζετ' ἐπὶ θρόνου ἔνθεν ἀνέστη.
Τῇ δ' ἄρ' ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Κούρῃ Ἰκαρίοιο, περίφρονι Πηνελοπείῃ,
Μνηστήρεσσι φανῆναι, ὅπως πετάσειε μάλιστα
Θυμὸν μνηστήρων, ἰδὲ τιμήεσσα γένοιτο

Sic autem ei cogitanti viſum eſt melius eſſe
Leniter percutere, vt non ipſum reprehenderent Achiui.
Iam tunc eleuati, hic quidem percuſsit dextrum humerum
Irus, ille autem ceruicem percuſsit ſub aure, oſſa autem intus
Fregit, ſtatim autem venit in os ruber ſanguis.
Decidit autem in pulueribus clamans, ſimul eiecit dentes
Calcitrans pedibus terram, at proci ſuperbi
Manibus eleuatis riſu emoriebantur. at Vlyſſes γρ. γέλῳ
Pertraxit per veſtibulum capto pede quouſque iuit ad aulā,
Porticuſq; ianuas, & ipſum ad ſeptum aulæ
Statuit reclinatum, ſceptrum autem impoſuit manui
Et ipſum compellatum verbis velocibus alloquutus eſt,
Hic nunc ſede caneſque ſueſq; expellens,
Neque tu hoſpitum, & pauperum dominus ſis,
Cum ſis nequam, necubi aliquid malū etiā maius accipias.
Dixit, & circum humeros indecentem iecit peram
Denſis ſcrutis rimoſam, tortum autem inerat lorum.
Iterum vero hic in limen iens deſedit, hi autē ierunt intrò
Suauiter ridentes, & alloquuti ſunt verbis,
Iupiter tibi det hoſpes, & immortales Dij alij
Quodcunque maximè vis & tibi dilectum eſt animo,
Qui hunc inſatiabilem effeciſti vt mendicare deſineret
In populo, citò enim ipſum dededucemus ad Epirum
In Echetum regem hominum peſſimum omnium.
Sic dixerunt, gauiſus eſt autem gloria diuinus Vlyſſes. Vlyſſes ob ... datus dona accipit pro...
Antinous autem ei magnum ventrem appoſuit
Plenum pinguedineque & ſanguine: Amphinomus
Panes ex caniſtro ſublatos duos appoſuit eleuans,
Et poculo aureo honorauit appellauitq;,
Salue pater, ô hoſpes, ſiat tibi ſicuti antea
Opulentia, at nunc quidem malis teneris multis.
Hunc autem reſpondens alloquutus eſt prudens Vlyſſes
Amphinome certè valdè videris prudens eſſe:
Talis enim patris es, quoniam gloriam bonam audiui
Niſum Dulichium probumque eſſe diuitemq;.
Ex hoc te dicunt natum eſſe, prudenti autem viro ſimilis es.
Propter hoc tibi dico, tu autem intellige & me audi.
Nihil imbecillius terra nutrit homine De hominis fragilitate.
Omnium, quæcunque ſuper terram ſpirant & ſerpunt.
Non enim vnquam dicit malum paſſurum eſſe ſe in futurū,
Quouſque virtutem præbeant Dij, & genua moueantur: Vlyſſes Amphinomum præmonet infortunij.
Sed quando iam & mala Dij beati perficiunt,
Et hæc ſuffert nolens patienti animo.
Talis enim mens eſt terreſtrium hominum,
Qualem quotidie ducit pater virorumq; deorumq;.
Etenim ego quondam cogitabam in viris beatus eſſe,
Multa autem iniuſta feci vi & robore impotens,
Patri meo confidens, & meis fratribus.
Quare ne aliquis omnino vir iniuſtus ſit,
Sed hic ſilentio dona Deorum habeat quodcunque dent,
Qualia video procos iniuſta cogitantes
Facultates accidentes, & inhonorantes vxorem
Viri, quem aio non diutius ab amicis & patria terra
Abfore, valdè autem propè ſed te dæmon
Domum ſubducat, ne obuies illi,
Quando redibit dilectam in patriam terram.
Non enim ſine cruore dijudicatum iri puto
Procos inter & illum, poſtquam in ædes venerit.
Sic dixit, & libans bibit dulce vinum.
Iterum verò in manibus poſuit poculum duci populorum.
At hic iuit per domum dilectum cruciatus cor
Conquaſſans caput, iam enim malum augurabatur animus.
Sed neque ſic fugit mortem. impediuit autem & hunc Minerua
Telemachi vt manibus & haſta fortiter interficeretur.
Rurſus autem iterum ſedit in ſede vnde ſurrexerat.
Huic autem in mentibus poſuit dea cæſia Minerua
Filiæ Icarij prudenti Penelopæ
Procis apparere, vt defferret maximè
Animum procorum, & honoratis fieret

Google

Magis à virôque & filio, quàm antea erat.
Leuiter autem ſubriſit, verbúmque dixit, denominauitque,
Eurynome, animus mihi cupit non antea

Penelope ad procos ibit.

Procis apparere inuiſis tamen licet,
Filio autem dicam verbum quod perutile erit.
Non tantopere cum procis ſuperbis conuerſaretur,
Qui bene quidem dicunt, malè autem retro cogitant.

Eurynome Penelopæ miniſtra.

Huic autē rurſus Eurynome promo-cōda verbum dixit:
Ita iam hæc omnia filia vt par eſt dixiſti.

γρ. ἐνίσπε.

Sed vade, & tuo filio verbum dic, neque occulta,
Corpore lauato & vnctis genis.
Neque ſic lacrymis irrigata circum faciem
Vade, quoniam peius eſt lugere continuò ſemper
Iam quidem enim tibi filius talis, quem tu maximè
Supplicabas Diis naſcentem videre.
Hanc autem rurſus alloquuta eſt prudens Penelope,
Eurynome non hæc loquere dolens licet
Corpúſque lauare, & vngere vnguento,
Splendorem mihi Dii, qui Olympum habitant
Perdiderunt, ex quo ille iuit concauis in nauibus.
Sed mihi Autonoen ipſi & Hippodamiam iube

γρ. ἵνα αἱ ἐμοί.
γρ. οὐκ εἴσειμι.

Venire, vt mihi adſint in domibus.
Sola verò non illuc vado ad viros, verecundia enim ducor.
Sic dixit, vetula autem è domo exiuit
Nunciatura mulieribus, & acceleratura vt venirent.
Tunc rurſus alia cogitauit Dea caſta Minerua,
Filiæ Icarii dulcem ſomnum infudit.
Dormiuit autem reclinata, ſolutáq; ſunt ei membra omnia
Illic in lecto, tunc igitur diua dearum
Immortalia dona dedit, vt ipſam admirarentur Achiui.
Vnguento quidem ei vultus perpurgauit
Immortali, quali bene coronata Venus
Vngitur, quando adit gratiarum chorum amabilem.
Et ipſam longiorem & pinguiorem fecit videri.
Albiorem autem ipſam fecit ſecto elephante,
Hoc quidem ſic facto abiuit diua dearum:
Venerunt autem famulæ albis-vlnis ex domo
Cum voce aduenientes, hanc autem dulcis ſomnus dimiſit.
Et abſterſit manibus genas, clamauitque,
Certè me ærumnoſam mollis ſomnus cooperuit.
Vtinam mihi ſic mollem mortem daret Diana caſta
Quamprimùm, vt non amplius lugens animo.
Vitam conſumam, mariti deſiderans dilecti
Omnem virtutem, quoniam eximius erat Achiuorum.
Sic loquuta deſcendit ex cœnaculis ſplendidis
Non ſola, ſimul hanc & famulæ duæ ſequebantur,
Hæc autem quādo iam ad procos peruenit diuina mulierū,
Stetit in limine domus ornatè factæ,
Ante genas habens mollia vela.
Famula autem ei prudens vtrinque aſtitit,

Proci mirantur Penelopę pulchritudinem.

Horum.v.illic ſoluebantur genua, amore.a. animo mulcebātur.
Omnes.a. precabantur iuxta eam in lectis dormire.
Hæc autem rurſus Telemachum alloquuta eſt ſuum filium.
Telemache, non amplius tibi mentes firmæ, neq; cogitatio
Puer adhuc cum eſſes, magis in mentibus vtilia cogitabas,

Penelope increpat Telemachum ob exſum hoſpitem.

Nunc autem quando iam magnus es, & pubertatis ad terminum peruenisti,
Et aliquis diceret filium te eſſe beati viri,
Magnitudinem & pulchritudinem videns alienus vir,
Non amplius tibi mentes ſunt iuſtæ, neque cogitatio.
Quale iam hoc facinus in ædibus factum eſt,
Qui hoſpitem ſiuiſti indecenter tractari ſic.
Quomodo ergo? ſi quis hoſpes in noſtris ædibus
Sedens ſic pateretur vexationem moleſtam,
Tibi dedecus, & contumelia hominibus erit.
Hanc.v. rurſus Telem. prudens contrà alloquutus eſt,
Mater mea hac quidem in re non te accuſo quòd iraſceris,
At ego animo intelligo & ſcio ſingula,

γρ. ἔην.

Bonáque & peiora, (antea autem adhuc infans eram,)
Sed nō poſſum ad omnia vt prudēter fiant, animū adducere.

Μᾶλλον πρὸς πόσιός τε καὶ υἱέος ἢ πάρος ἦεν.
Ἀχρεῖον δ' ἐγέλασσεν ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν,
Εὐρυνόμη, θυμός μοι ἐέλδεται, οὔτι πάρος γε,
Μνηστήρεσσι φανῆναι, ἀπεχθομένοισί περ ἔμπης.
Παιδὶ δέ κεν εἴποιμι ἔπος τό κε κέρδιον εἴη,
Μὴ πάντα μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ὁμιλεῖν,
Οἵ τ' εὖ μὲν βάζουσι, κακῶς δ' ὄπιθεν φρονέουσι.
Τὴν δ' αὖτ' Εὐρυνόμη ταμίη πρὸς μῦθον ἔειπε,
Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα τέκος κατὰ μοῖραν * ἔειπες.
Ἀλλ' ἴθι, καὶ σῷ παιδὶ ἔπος φάο, μηδ' ἐπίκευθε,
Χρῶτ' ἀπονιψαμένη, καὶ ἐπιχρίσασα παρειάς.
Μηδ' οὕτω δακρύοισι πεφυρμένη ἀμφὶ πρόσωπα
Ἔρχε', ἐπεὶ κάκιον πενθήμεναι ἄκριτον αἰεί.
Ἤδη μὲν γάρ τοι παῖς τηλίκος, ὃν σὺ μάλιστα
Ἠρῶ ἀθανάτοισι γενειήσαντα ἰδέσθαι.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια,
Εὐρυνόμη, μὴ ταῦτα παραύδα κηδομένη περ,
Χρῶτ' ἀπονίπτεσθαι, καὶ ἐπιχρίεσθαι ἀλοιφῇ.
Ἀγλαΐην γὰρ ἐμοί γε θεοὶ τοὶ Ὄλυμπον ἔχουσιν
Ὤλεσαν, ἐξ οὗ κεῖνος ἔβη κοίλης ἐνὶ νηυσίν.
Ἀλλά μοι Αὐτονόην τε καὶ Ἱπποδάμειαν ἄνωχθι
Ἐλθέμεν, * ὄφρα κέ μοι παρστήετον ἐν μεγάροισιν.
Οἴη δ' * οὐκ εἴσειμι μετ' ἀνέρας· αἰδέομαι γάρ.
Ὣς ἄρ' ἔφη, γρηῢς δὲ διὲκ μεγάροιο βεβήκει,
Ἀγγελέουσα γυναιξὶ, καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι.
Ἔνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Κούρῃ Ἰκαρίοιο κατὰ γλυκὺν ὕπνον ἔχευεν.
Εὗδε δ' ἀνακλινθεῖσα, λύθεν δέ οἱ ἅψεα πάντα
Αὐτοῦ ἐνὶ κλιντῆρι, τέως δ' ἄρα δῖα θεάων
Ἄμβροτα δῶρα δίδου, ἵνα μιν θησαίατ' Ἀχαιοί.
Κάλλει μέν οἱ πρῶτα προσώπατα καλὰ κάθηρεν
Ἀμβροσίῳ, οἵῳ περ ἐϋστέφανος Κυθέρεια
Χρίεται εὖτ' ἂν ἴῃ Χαρίτων χορὸν ἱμερόεντα.
Καί μιν μακροτέρην καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι·
Λευκοτέρην δ' ἄρα μιν θῆκεν πριστοῦ ἐλέφαντος.
Ἡ μὲν ἄρ' ὣς ἕρξασ' ἀπεβήσατο δῖα θεάων.
Ἦλθον δ' ἀμφίπολοι λευκώλενοι ἐκ μεγάροιο,
Φθόγγῳ ἐπερχόμεναι. τὴν δὲ γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκε,
Καί ῥ' ἀπομόρξατο χερσὶ παρειάς, φώνησέν τε,
Ἦ με μάλ' αἰνοπαθῆ μαλακὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυψεν.
Αἴθε μοι ὣς μαλακὸν θάνατον πόροι Ἄρτεμις ἁγνή
Αὐτίκα νῦν, ἵνα μηκέτ' ὀδυρομένη κατὰ θυμὸν
Αἰῶνα φθινύθω, πόσιος ποθέουσα φίλοιο
Παντοίην ἀρετήν, ἐπεὶ ἔξοχος ἦεν Ἀχαιῶν.
Ὣς φαμένη κατέβαιν' ὑπερώϊα σιγαλόεντα,
Οὐκ οἴη· ἅμα τῇ γε καὶ ἀμφίπολοι δύ' ἕποντο.
Ἡ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο δῖα γυναικῶν,
Στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
Ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα.
Ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἑκάτερθε παρέστη.
Τῶν δ' αὐτοῦ λύτο γούνατ', ἔρῳ δ' ἄρα θυμὸν ἔθελχθεν,
Πάντες δ' ἠρήσαντο παραὶ λεχέεσσι κλιθῆναι.
Ἡ δ' αὖ Τηλέμαχον προσεφώνεεν ὃν φίλον υἱόν,
Τηλέμαχ', οὐκέτι τοι φρένες ἔμπεδοι, οὐδὲ νόημα.
Παῖς ἔτ' ἐὼν καὶ μᾶλλον ἐνὶ φρεσὶ κέρδε' ἐνώμας·
Νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας ἐσσὶ, καὶ ἥβης μέτρον ἱκάνεις,
Καί κέν τις φαίη γόνον ἔμμεναι ὀλβίου ἀνδρὸς,
Ἐς μέγεθος καὶ κάλλος ὁρώμενος ἀλλότριος φώς,
Οὐκέτι τοι φρένες εἰσὶν ἐναίσιμοι, οὐδὲ νόημα.
Οἷον δὴ τόδε ἔργον ἐνὶ μεγάροισιν ἐτύχθη,
Ὃς τὸν ξεῖνον ἔασας ἀεικισθήμεναι οὕτως.
Πῶς νῦν, εἴ τι ξεῖνος ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν
Ἥμενος ὧδε πάθοι ῥυστακτύος ἐξ ἀλεγεινῆς,
Σοί κ' αἶσχος λώβη τε μετ' ἀνθρώποισι πέλοιτο.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Μῆτερ ἐμή, τὸ μὲν οὔ σε νεμεσσῶμαι κεχολῶσθαι·
Αὐτὰρ ἐγὼ θυμῷ νοέω καὶ οἶδα ἕκαστα,
Ἐσθλά τε καὶ τὰ χέρεια (πάρος * δ' ἔτι νήπιος ἦα)
Ἀλλά τοι οὐ δύναμαι πεπνυμένα πάντα νοῆσαι.

ἐκ γάρ με

Ἐκ γάρ με πλήσσουσι, παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος,
Οἵδε, κακὰ φρονέοντες· ἐμοὶ δ᾽ οὐκ εἰσὶν ἀρωγοί.
Οὐ μέν τοι ξείνου γε καὶ Ἴρου μῶλος ἐτύχθη
Μνηστήρων ἰότητι· βίῃ δ᾽ ὅγε φέρτερος ἦεν.
Αἲ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἄπολλον,
Οὕτω νῦν μνηστῆρες ἐν ἡμετέροισι δόμοισι
Νεύοιεν κεφαλὰς δεδμημένοι, οἱ μὲν ἐν αὐλῇ,
Οἱ δ᾽ ἔντοσθε δόμοιο, λελῦτο δὲ γυῖα ἑκάστου·
Ὡς νῦν Ἶρος ἐκεῖνος ἐπ᾽ αὐλείῃσι θύρῃσιν
Ἧσται νευστάζων κεφαλῇ, μεθύοντι ἐοικὼς,
Οὐδ᾽ ὀρθὸς στῆναι δύναται ποσὶν, οὐδὲ νέεσθαι
Οἴκαδ᾽, ὅπη οἱ νόστος· ἐπεὶ φίλα γυῖα λέλυνται.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Εὐρύμαχος δ᾽ ἐπέεσσι προσηύδα Πηνελόπειαν,
Κούρη Ἰκαρίοιο περίφρων Πηνελόπεια,
Εἰ πάντες σε ἴδοιεν ἀν᾽ Ἴασον Ἄργος Ἀχαιοὶ,
Πλείονές κεν μνηστῆρες ἐν ὑμετέροισι δόμοισιν
Ἠῶθεν δαινύατ᾽, ἐπεὶ περίεσσι γυναικῶν
Εἶδός τε μέγεθός τε, ἰδὲ φρένας ἔνδον ἐΐσας.
Τὸν δ᾽ ἠμείβετ᾽ ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια,
Εὐρύμαχ᾽, ἤτοι ἐμὴν ἀρετὴν εἶδός τε δέμας τε
Ὤλεσαν ἀθάνατοι, ὅτε Ἴλιον εἰσανέβαινον
Ἀργεῖοι, μετὰ τοῖσι δ᾽ ἐμὸς πόσις ἦεν Ὀδυσσεύς.
Εἰ κεῖνός γ᾽ ἐλθὼν τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύοι,
Μεῖζόν κε κλέος εἴη ἐμὸν, καὶ κάλλιον οὕτω.
Νῦν δ᾽ ἄχομαι· τόσα γάρ μοι ἐπέσσευεν κακὰ δαίμων.
Ἦ μὲν δὴ ὅτε τ᾽ ᾔει λιπὼν κατὰ πατρίδα γαῖαν,
Δεξιτερὴν ἐπὶ καρπῷ ἑλὼν ἐμὲ χεῖρα προσηύδα,
Ὦ γύναι, οὐ γὰρ οἴω ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς
Ἐκ Τροίης εὖ πάντας ἀπήμονας ἀπονέεσθαι.
Καὶ γὰρ Τρῶάς φασι μαχητὰς ἔμμεναι ἄνδρας,
Ἠμὲν ἀκοντιστὰς, ἠδὲ ῥυτῆρας ὀϊστῶν,
Ἵππων τ᾽ ὠκυπόδων ἐπιβήτορας, οἵ κε τάχιστα
Ἔκριναν μέγα νεῖκος ὁμοιΐου πολέμοιο.
Τῷ οὐκ οἶδ᾽ εἴ κέν μ᾽ ἀνέσει θεὸς, ἦ κεν ἁλώω
Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ· σοὶ δ᾽ ἐνθάδε πάντα μελόντων.
Μεμνῆσθαι πατρὸς καὶ μητέρος ἐν μεγάροισιν,
Ὡς νῦν, ἢ ἔτι μᾶλλον ἐμεῦ ἀπονόσφιν ἐόντος.
Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ παῖδα γενειήσαντα ἴδηαι,
Γήμασθ᾽ ᾧ κ᾽ ἐθέλῃσθα, τεὸν κατὰ δῶμα λιποῦσα.
Κεῖνος τὼς ἀγόρευε· τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
Νὺξ δ᾽ ἔσται ὅτε δὴ στυγερὸς γάμος ἀντιβολήσει
Οὐλομένης ἐμέθεν, τῆς τε Ζεὺς ὄλβον ἀπηύρα.
Ἀλλὰ τόδ᾽ αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει.
Μνηστήρων οὐχ ἥδε δίκη ✱ τὸ πάροιθε τέτυκτο,
Οἵτ᾽ ἀγαθήν τε γυναῖκα καὶ ἀφνειοῖο θύγατρα
Μνηστεύειν ἐθέλωσι, καὶ ἀλλήλοις ἐρίσωσιν.
Αὐτοὶ τοί γ᾽ ἀπάγουσι βόας καὶ ἴφια μῆλα,
Κούρης δαῖτα φίλοισι, καὶ ἀγλαὰ δῶρα διδοῦσιν.
Ἀλλ᾽ οὐκ ἀλλότριον βίοτον νήποινον ἔδουσιν.
Ὣς φάτο, γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς,
Οὕνεκα τῶν μὲν δῶρα παρέλκετο, θέλγε δὲ θυμὸν
Μειλιχίοις ἐπέεσσι, νόος δέ οἱ ἄλλα μενοίνα.
Τὴν δ᾽ αὖτ᾽ Ἀντίνοος προσέφη Εὐπείθεος υἱὸς,
Κούρη Ἰκαρίοιο✱ περίφρων Πηνελόπεια,
Δῶρα μὲν ὅς κ᾽ ἐθέλῃσιν Ἀχαιῶν ἐνθάδ᾽ ἐνεῖκαι,
Δέξασθ᾽· οὐ γὰρ καλὸν ἀνήνασθαι δόσιν ἐστίν.
Ἡμεῖς δ᾽ οὔτ᾽ ἐπὶ ἔργα πάρος γ᾽ ἴμεν, οὔτε πη ἄλλῃ,
Πρίν γέ σε τῷ γήμασθαι Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος.
Ὣς ἔφατ᾽ Ἀντίνοος· τοῖσιν δ᾽ ἐπιήνδανε μῦθος.
Δῶρα δ᾽ ἄρ᾽ οἰσέμεναι προΐεσαν κήρυκα ἕκαστος.
Ἀντινόῳ μὲν ἔνεικε μέγαν περικαλλέα πέπλον
Ποικίλον· ἐν δ᾽ ἄρ᾽ ἔσαν περόναι δυοκαίδεκα πᾶσαι
Χρύσειαι, κληῖσιν ἐϋγνάμπτοις ἀραρυῖαι.
Ὅρμον δ᾽ Εὐρυμάχῳ πολυδαίδαλον αὐτίκ᾽ ἔνεικε
Χρύσεον, ἠλέκτροισιν ἐερμένον, ἠέλιον ὥς.
Ἕρματα δ᾽ Εὐρυδάμαντι δύω θεράποντες ἔνεικαν,
Τρίγληνα, μορόεντα· χάρις δ᾽ ἀπελάμπετο πολλή.
Ἐκ δ᾽ ἄρα Πεισάνδροιο Πολυκτορίδαο ἄνακτος

Nam me perterrent aſsidentes aliunde alius.
Hi autem mala cogitantes, mihi vero non adſunt auxiliatores
Non tamen hoſpitis & Iri pugna facta eſt
Procorum è conſilio, fortitudine autem hic potentior fuit.
Utinam enim Iupiterque pater, & Minerua, & Apollo,
Sic nunc proci in noſtris domibus
Inclinarent capita domiti, hi quidem in veſtibulo,
Hi autem intra domum: ſoluta eſſent membra ſinguli,
Sicut nunc Irus ille ad veſtibulares ianuas
Sedet nutans capite ebrio ſimilis.
Neque rectus poteſt ſtare pedibus, neque reuerti
Domum, quò ei reditus erat: quoniam dilecta membra ſoluta ſunt.
Sic hi quidem talia inter ſe loquebantur.
Eurymachus autem verbis alloquutus eſt Penelopem,
Filia Icarij prudens Penelope,
Si omnes te viderent per Iaſon Argos Achiui,
Plures proci in veſtris domibus
Manè conuiuarentur, quoniam praſtas mulieribus
Speciéque magnitudinéque, & mentibus intus æqualibus.

Eurymachus ad Penelopen loquitur.

Huic autem reſpondit poſtea prudens Penelope,
Eurymache, certè meam virtutem, ſpeciémque corpúſque
Perdiderunt immortales, quando in Ilium naue profecti ſunt
Argiui, cum his autem meus maritus erat Vlyſſes.
Si ille redux hanc meam vitam gubernaret,
Maior gloria eſſet mea, & pulchrior eſſem.
Nunc autem triſtor, tot enim mihi immiſit mala ſiniſtrum numen.
Certè quidem quando iuit relicta patria terra,
Manu dextra (in Carpo nimirũ) captã me alloquutus eſt:
O mulier, non puto bellicoſos Achiuos
Ex Troia bene omnes illæſos redituros eſſe.
Etenim Troianos dicunt pugnaces eſſe viros,
Et iaculatores, & extenſores ſagittarum,
Equorúmque pedibus velocium agitatores, qui velociſſimè
Diiudicare poſſint magnam contentionem grauis belli.
Ideò neſcio ſi me remittet Deus, an capiar
Illic in Troia, tibi autem hic omnia curæ ſint.
Recordari patris & matris in domibus,
Sicut nunc, vel etiam magis procul cùm ego fuero,
At poſtquam iam filium pubeſcentem videbis,
Nube cui volueris tua domo relicta.
Ille ſic dixit, hæc iam nunc omnia perficiuntur.
Nox verò erit, quando iam odioſæ nuptiæ obuenient
Perditæ mei, cuius Iupiter beatitudinem abſtulit,
Sed hic grauis dolor cor & animum cepit.
Atqui procorum non hic antea mos erat.
Qui bonamq́ mulierem & diuitis filiam
Deſpondere vellent & inter ſe contenderent.
Idem ipſi abducunt è ſua domo boues & pingues oues,
Et amicis puellæ i. ſponſæ conuiuiũ & ſplendida dona dãt.
Sed non vt iſti proci alienum victum impunè edunt.

Vlyſſis diſcedentis ad Troiam verba ad vxorem.

γρ. τὸ πάροιθεν ἐτέτυκτο.

Sic dixit, lætatus eſt autem laborioſus diuinus Vlyſſes,
Quoniã horũ quidẽ dona repudiabat, mulcebat autẽ animo
Suauibus verbis, mens autem eius alia cogitabat.
Hãc autẽ rurſus Antinous alloquutus eſt Eupithei filius.
Filia Icarij prudens Penelope,
Dona quidem quicunque voluerit Achiuorum huc ferre
Suſcipe, non enim bonum renuere dationem eſt.
Nos autem neque in opera antè imus, neque aliò
Quam vbi tu alicui nupſeris Achiuorum, quicunque optimus.
Sic dixit Antinous, his autem placuit ſermo.
Dona autem portanda præmiſerunt præconem vnuſquiſq́.
Antinoo quidem portauit magnam perpulchram veſtem.
Variam, intus autem erant fibulæ duodecim omnes
Aureæ, iuncturis bene-flexibilibus congruentes.
Monile autem Eurymacho peruarium ſtatim portauit
Aureum, electris fulgens Solis ſimile:
Inaures autem Eurydamanti duo ſerui portauerunt
Perſtupendas, elaboratas, gratia verò perſplendebat multa
Ex autem Piſandro Poliſtoride rege,

Procorum quiſque donũ adfert Penelopæ.

γρ. οἰσέμεναι.

γρ. Πεισάνδροιο.

γρ. καὶ Πεισάνδροιο.

Monile portauit ſeruus perpulchrum ornamentum.
γρ. ἴδμων. *Aliud autem alius donum Achiuorum pulchrum dedit.*
Hæc quidem poſtea aſcendit ad cœnacula diuina mulierum
Huic autem ſimul famulæ portabant perpulchra dona.
Hi autem in ſaltationem & ſuauem cantum
Conuerſi delectabantur: manſerũt. a. donec Veſperus venit.
His autem delectantibus niger Veſperus venit,
Statim lampades tres ſtatuerunt in domibus
Vt lucerent, circum autem ligna arida poſuerunt
Sicca diu-valde dura, nuper ſciſſa ære.
Et lampadas miſcuerunt, alternatim verò prælucebant
Famulæ Vlyſſis laborioſi: at hic his
Ipſe generoſus loquutus eſt prudens Vlyſſes,
Famulæ Vlyſſis diu abſentis regis
Ite ad domos, vbi eſt veneranda regina.
Hanc autem iuxta colos vertite, delectate verò ipſam
Sedentes in domo, vel lanas aptate manibus.
At ego his lumen omnibus præbebo,
Siquidem voluerint pulchram Auroram expectare,
Non me vincent. perpatiens autem valdè ſum.
Sic dixit, hæ verò riſerunt, inter ſe autem aſpiciebant.
Hunc turpiter alloquuta eſt Melantho pulchra-genis,
Hanc Dolius quidem genuit, nutriuit autem Penelope,
Filiam verò tanquam nutriuit, dabat autem delicias animo.
Sed neque ſic concepit dolorem in mentibus ob Penelopen.
Sed hæc Eurymacho mixta eſt, & amabat.
Hæc Vlyſſem alloquuta eſt contumelioſis verbis,
Melanthous ceſſit Vlyſſem. *Hoſpes miſer, tu aliquis es mente attonitus.* i. amens,
Neque vis dormire fabri alicuius in domo eò profectus,
Vel in aliqua taberna, ſed hic vana dicis
Confidenter multos inter viros, neque quid animo
Times: certè vinum habet mentes, vel tibi ſemper
Talis mens eſt, quo circa etiam & vana dicis.
γρ. μετεμώνια. *An exultas quòd Irum viciſti erronem?*
Nequis tibi citò Iro melior alius inſurgat,
Qui te circum caput percuſſum manibus fortibus
Domo emittat fœdatum ſanguine multo.
Hanc toruè conſpicatus alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
Certè citò Telemacho dicam canis qualia dicis
Illuc profectus, vt te illic per membra incidat.
Sic loquutus, verbis perterruit mulieres.
Perrexerũt. v. ire per domum, ſoluta ſunt. a. mẽbra ſingulis
Timore, dixerunt enim ipſum vera dicere.
At hic propè lampadibus prælucens accenſis
Stabat omnes aſpiciens, alia autem eius animus
Cogitabat mentibus, quæ non imperfecta fuerunt.
Procos autem non omnino ſuperbos ſinebat Minerua
Contumelia abſtinere moleſta, vt adhuc magis
Ingrediatur dolor cor Laertiadæ Vlyſſis
γρ. λαερτιάδην ἰδέσθαι. *His autem Eurymachus Polybi filius incepit dicere,*
γρ. ἐτεύχεον. *Inceſſens Vlyſſem, riſum autem ſociis fecit,*
Audite me Proci inclytæ reginæ
Vt dicam quæ me animus in pectoribus iubet,
Non ſine-Deo hic vir Vlyſſeam in domum venit.
Tamen ſimilis mihi videtur facium ſplendor eſſe ipſiúſque
Capitis, quoniam non ei ſunt capilli ne tantilli quidem.
Dixit, ſimulq́; alloquu. eſt Vlyſſem vrbium-deſtructorem,
Hoſpes, nunquid vis mercede-ſeruire ſi te ſuſcipiam
γρ. ἐθέλεις. *Agri in extremitate, (merces autem tibi ſufficiens erit,)*
Sepeſq́; colligens, & arbores longas plantans.
Illic autem ego victum quidem affatim dabo,
Veſtimentáque circumindüam pedibúſque calceamenta dabo,
Sed quoniam iam opera mala didiciſti, non voles
Opus inire, ſed mendicare per populum
Vis, vt poſſis paſcere tuum ventrem inſatiabilem.
Hunc autem reſpondens, alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
Eurymache, vtinam nobis contentio operis eſſet
Tempore in verno, quando dies longi ſunt,
In herba falcem quidem ego bene-flexam haberem,

Ἴσθμιον ἤνεικεν θεράπων περικαλλὲς ἄγαλμα.
Αλλο δ' ἄρ' ἄλλος δῶρον Ἀχαιῶν καλὸν * ἔνεικεν.
Η μὲν ἔπειτ' ἀνέβαιν' ὑπερώϊα δῖα γυναικῶν·
Τῇ δ' ἄρ' ἅμ' ἀμφίπολοι φέρον περικαλλέα δῶρα.
Οἱ δ' εἰς ὀρχηστύν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν
Τρεψάμενοι τέρποντο· μένον δ' ἐπὶ ἕσπερον ἐλθεῖν.
Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἕσπερος ἦλθεν·
Αὐτίκα λαμπτῆρας τρεῖς ἵστασαν ἐν μεγάροισιν,
Οφρα φαείνοιεν· περὶ δὲ ξύλα κάγκανα θῆκαν
Αὖα πάλαι, περίκηλα, νέον κεκεασμένα χαλκῷ·
Καὶ δαΐδας μετέμισγον. ἀμοιβηδὶς δ' ἀνέφαινον
Δμωαὶ Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος. αὐτὰρ ὁ τῇσιν
Αὐτὸς διογενὴς μετέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Δμωαὶ Ὀδυσσῆος δὴν οἰχομένοιο ἄνακτος,
Ερχεσθε πρὸς δώμαθ', ἵν' αἰδοίη βασίλεια.
Τῇ δὲ παρ' ἠλάκατα στροφαλίζετε· τέρπετε δ' αὐτὴν
Ημεναι ἐν μεγάρῳ, ἢ εἴρια πείκετε χερσίν.
Αὐτὰρ ἐγὼ τούτοισι φάος πάντεσσι παρέξω.
Ην περ γάρ κ' ἐθέλωσιν ἐΰθρονον ἠῶ μίμνειν,
Οὔτι με νικήσουσι. πολυτλήμων δὲ μάλ' εἰμί.
Ως ἔφαθ'· αἱ δ' ἐγέλασσαν, ἐς ἀλλήλας δ' ἴδοντο.
Τὸν δ' αἰσχρῶς ἐνένιπε Μελανθὼ καλλιπάρῃος,
Τὴν Δολίος μὲν ἔτικτε, κόμισσε δὲ Πηνελόπεια,
Παῖδα δὲ ὡς ἀτίταλλε· δίδου δ' ἄρ' ἀθύρματα θυμῷ,
Αλλ' οὐδ' ὡς ἔχε πένθος ἐνὶ φρεσὶ Πηνελοπείης.
Αλλ' ἥγ' Εὐρυμάχῳ μισγέσκετο, καὶ φιλέεσκεν·
Η ῥ' Ὀδυσῆ' ἐνένιπεν ὀνειδείοις ἐπέεσσι,
Ξεῖνε τάλαν, σύ γέ τις φρένας ἐκπεπαταγμένος ἐσσί,
Οὐδ' ἐθέλεις εὕδειν χαλκήϊον ἐς δόμον ἐλθὼν,
Ηέ που ἐς λέσχην, ἀλλ' ἐνθάδε πόλλ' ἀγορεύεις
Θαρσαλέως πολλοῖσι μετ' ἀνδράσιν. οὐδέ τι θυμῷ
Ταρβεῖς. ἦ ῥά σε οἶνος ἔχει φρένας, ἤ νύ τοι αἰεὶ
Τοιοῦτος νόος ἐστὶν, ὃ καὶ * μεταμώλια βάζεις·
Η ἀλύεις ὅτι Ἶρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην.
Μήτις τοι τάχα Ἴρου ἀμείνων ἄλλος ἀναστῇ,
Οστις σ' ἀμφὶ κάρη κεκοπὼς χερσὶ στιβαρῇσι,
Δώματος ἐκπέμψῃσι, φορύξας αἵματι πολλῷ.
Τὴν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Η τάχα Τηλεμάχῳ ἐρέω κύον, οἷ' ἀγορεύεις,
Κεῖσ' ἐλθὼν, ἵνα σ' αὖθι διαμελεϊστὶ τάμῃσιν.
Ως εἰπὼν, ἐπέεσσι διεπτοίησε γυναῖκας.
Βὰν δ' ἴμεναι διὰ δῶμα· λύθεν δ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστης
Ταρβοσύνῃ. φὰν γάρ μιν ἀληθέα μυθήσασθαι.
Αὐτὰρ ὁ πὰρ λαμπτῆρσι φαείνων αἰθομένοισιν
Εἱστήκει ἐς πάντας ὁρώμενος· ἄλλα δέ οἱ κῆρ
Ωρμαινε φρεσὶν ᾗσιν, ἅ ῥ' οὐκ ἀτέλεστα γένοντο.
Μνηστῆρας δ' οὐ πάμπαν ἀγήνορας εἴα Ἀθήνη
Λώβης ἴσχεσθαι θυμαλγέος, ὄφρ' ἔτι μᾶλλον
Δύη ἄχος κραδίην * Λαερτιάδην Ὀδυσῆος.
Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος Πολύβου πάϊς ἦρχ' ἀγορεύειν,
Κερτομέων Ὀδυσῆα· γέλων δ' ἑτάροισιν * ἔτευξεν.
Κέκλυτέ μευ μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης,
Οφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
Οὐκ ἀθεεὶ ὅδ' ἀνὴρ Ὀδυσήϊον ἐς δόμον ἵκει,
Εμπης μοι δοκέει δαΐδων σέλας ἔμμεναι αὐτοῦ
Καὶ κεφαλῆς· ἐπεὶ οὔ οἱ ἔνι τρίχες οὐδ' ἠβαιαί.
Η ῥ', ἅμα τε προσέειπεν Ὀδυσσῆα πτολίπορθον,
Ξεῖν', ἦ ἄρ κ' * ἐθέλοις θητευέμεν, εἴ σ' ἀνελοίμην,
Αγροῦ ἐπ' ἐσχατιῆς, (μισθὸς δέ τοι ἄρκιος ἔσται)
Αἱμασιάς τε λέγων, καὶ δένδρεα μακρὰ φυτεύων;
Ενθα δ' ἐγὼ σῖτον μὲν ἐπηετανὸν παρέχοιμι,
Εἵματά τ' ἀμφιέσαιμι, ποσὶν δ' ὑποδήματα δοίην.
Αλλ' ἐπεὶ οὖν δὴ ἔργα κάκ' ἔμμαθες, οὐκ ἐθελήσεις
Εργον ἐποίχεσθαι· ἀλλὰ πτώσσειν κατὰ δῆμον
Βούλεαι, ὄφρ' ἂν ἔχῃς βόσκειν σὴν γαστέρ' ἄναλτον.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Εὐρύμαχ', εἰ γὰρ νῶϊν ἔρις ἔργοιο γένοιτο
Ωρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τ' ἤματα μακρὰ πέλονται,
Εν ποίῃ, δρέπανον μὲν ἐγὼν εὐκαμπὲς ἔχοιμι,

Καὶ δὲ σὺ τοῖον ἔχοις, ἵνα πειρησαίμεθα ἔργου
Νήστιες ἄχρι μάλα κνέφαος, ποίη δὲ παρείη.
Εἰ δ' αὖ καὶ βόες εἶεν ἐλαυνέμεν, οἵ περ ἄριστοι,
Αἴθωνες, μεγάλοι, ἄμφω κεκορηότε ποίης,
Ἥλικες, ἰσοφόροι, τῶν τε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν,
Τετράγυον δ' εἴη, εἴκοι δ' ὑπὸ βῶλος ἀρότρῳ.
Τῷ κέ μ' ἴδοις εἰ ὦλκα διηνεκέα προταμοίμην.
Εἰ δ' αὖ καὶ πόλεμόν ποθεν ὁρμήσειε Κρονίων
Σήμερον, αὐτὰρ ἐμοὶ σάκος εἴη καὶ δύο δοῦρε
Καὶ κυνέη πάγχαλκος ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖα
Τῷ κέ μ' ἴδοις πρώτοισιν ἐνὶ προμάχοισι μιγέντα,
Οὐδ' ἄν μοι τὴν γαστέρ' ὀνειδίζων ἀγορεύοις.
Ἀλλὰ μάλ' ὑβρίζεις, καί τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής.
Καί πού τις δοκέεις μέγας ἔμμεναι ἠδὲ κραταιός,
Οὕνεκα πὰρ παύροισι καὶ οὐκ ἀγαθοῖσιν ὁμιλεῖς.
Εἰ δ' Ὀδυσεὺς ἔλθοι καὶ ἵκοιτ' ἐς πατρίδα γαῖαν,
Αἶψά κέ τοι τὰ θύρετρα, καὶ εὐρέα περ μάλ' ἐόντα,
Φεύγοντι στείνοιτο διὲκ προθύροιο θύραζε.
Ὣς ἔφατ'. Εὐρύμαχος δ' ἐχολώσατο κηρόθι μᾶλλον,
Καί μιν ὑπόδρα ἰδὼν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ἆ δείλ', ἦ τάχα τοι τελέω κακόν, οἷ' ἀγορεύεις
Θαρσαλέως πολλοῖσι μετ' ἀνδράσιν, οὐδέ τι θυμῷ
Ταρβεῖς. ἦ ῥά σε οἶνος ἔχει φρένας, ἤ νύ τοι αἰεὶ
Τοιοῦτος νόος ἐστίν, ὃ καὶ μεταμώνια βάζεις.
Ἦ ἀλύεις ὅτι Ἶρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην.
Ὣς ἄρα φωνήσας, σφέλας ἔλλαβεν. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Ἀμφινόμου πρὸς γοῦνα καθέζετο Δουλιχιῆος,
Εὐρύμαχον δείσας. ὁ δ' ἄρ' οἰνοχόον βάλε χεῖρα
Δεξιτερήν. πρόχοος δὲ χαμαὶ βόμβησε πεσοῦσα.
Αὐτὰρ ὅ γ' οἰμώξας πέσεν ὕπτιος ἐν κονίῃσι.
Μνηστῆρες δ' ὁμάδησαν ἀνὰ μέγαρα σκιόεντα.
Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον,
Αἴθ' ὤφελλ' ὁ ξεῖνος ἀλώμενος ἄλλοθ' ὀλέσθαι
Πρὶν ἐλθεῖν. τῷ κ' οὔ τι τόσον κέλαδον μετέθηκε.
Νῦν δὲ περὶ πτωχῶν ἐριδαίνομεν, οὐδέ τι δαιτὸς
Ἐσθλῆς ἔσσεται ἦδος, ἐπεὶ τὰ χερείονα νικᾷ.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειφ' ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο,
Δαιμόνιοι, μαίνεσθε, καὶ οὐκέτι κεύθετε θυμῷ
Βρωτὺν οὐδὲ ποτῆτα. θεῶν νύ τις ὔμμ' ὀροθύνει.
Ἀλλ' εὖ δαισάμενοι κατακείετε οἴκαδ' ἰόντες,
Ὁππότε θυμὸς ἄνωγε. διώκω δ' οὔ τιν' ἐγώ γε.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες,
Τηλέμαχον θαύμαζον, ὃ θαρσαλέως ἀγόρευε.
Τοῖσιν δ' Ἀμφίνομος ἀγορήσατο καὶ μετέειπε,
Νίσου φαίδιμος υἱὸς Ἀρητιάδαο ἄνακτος,
Ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δή τις ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ
Ἀντιβίοις ἐπέεσσι καθαπτόμενος χαλεπαίνοι.
Μήτε τι τὸν ξεῖνον στυφελίζετε, μήτε τιν' ἄλλον
Δμώων, οἳ κατὰ δώματ' Ὀδυσσῆος θείοιο.
Ἀλλ' ἄγετ', οἰνοχόος μὲν ἐπαρξάσθω δεπάεσσιν,
Ὄφρα σπείσαντες κατακείομεν οἴκαδ' ἰόντες.
Τὸν ξεῖνον δὲ ἐῶμεν ἐνὶ μεγάροις Ὀδυσῆος
Τηλεμάχῳ μελέμεν. τοῦ γὰρ φίλον ἵκετο δῶμα.
Ὣς φάτο. τοῖσι δὲ πᾶσιν ἑαδότα μῦθον ἔειπε.
Τοῖσιν δὲ κρητῆρα κεράσσατο Μούλιος ἥρως,
Κῆρυξ Δουλιχιεύς. θεράπων δ' ἦν Ἀμφινόμοιο.
Νώμησεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπισταδόν. οἱ δὲ θεοῖσι
Σπεῖσαν μακάρεσσι, πῖον μελιηδέα οἶνον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσάν τε πίον θ', ὅσον ἤθελε θυμός,
Βάν ῥ' ἴμεναι κείοντες ἑὰ πρὸς δώμαθ' ἕκαστος.

Ac tu quoque talem haberes, vt experiremur opus
Ieiuni, vſque ad extremum ſerum, herba vero adeſſet,
Vtinam rurſus & boues eſſent ad impellendum qui optimi,
Pingues, magni ambo ſaturati herba
Aequales, pari oneri apti, quorum robur non imbecillum,
Sed aruum in iugera eſſet, obediret autem gleba aratro.
Tunc me videres ſi ſulcum longum proſcinderem.
Si autem rurſus & bellum alicubi moueret Saturnius
Hodie, tum mihi ſcutum eſſet, & duæ lanceæ,
Et galea tota ærea in temporibus congruens,
Tunc me videres primis in pugnatoribus mixtum,
Neque mihi ventrem exprobrans diceres,
Sed magna iniuria me afficis, & tibi mens inmitis,
Et alicubi quodam videris magnus eſſe & fortis,
Quoniam cum paucis, & non bonis conuerſaris.
Si autem Vlyſſes veniret & accederet in patriam terram,
Statim tibi portæ, & latæ quamuis ſint
Fugienti arctarentur e veſtibulo foras.
Sic dixit, Eurymachus autem iratus eſt animo magis,
Et ipſum torue conſpicatus, verba velocia loquutus eſt.
Ah miſer, certe cito tibi perficiam malum, qualia dicis
Confidenter multos inter viros, neque quid animo
Times, numquid vinum tuas mentes occupat? at tibi ſemper
Talis mens eſt, ea cauſa ſit cur, temere vana dicas?
An exultas quod Irum viciſti mendicum?
Sic vbi dixiſſet ſcabellum accepit, at Vlyſſes
Amphinomi ad genua deſedit Dulichij
Eurymachum veritus, hic autem pincernam à poculis percuſſit manu
Ad dextram, guttornium verò humi ſonuit cadens.
At hic plorans cecidit reſupinus in pulueribus.
Proci autem tumultuati ſunt in domibus vmbroſis.
Sic autem aliquis dixit vbi aſpexiſſet propinquum alium,
Vtinam debuiſſet hic hoſpes errans alibi perire,
Antequam veniſſet, ſic non tantum ſtrepitum miſiſſet.
Nunc autem de paupere contendimus, non aliqua conuiuij
Boni eſt voluptas, quoniam peiora vincunt.
His autem dixit ſacra vis Telemachi,
Miſeri, inſanitis, & non occultatis animo
Cibum, neque potum, Deorum aliquis vos concitat,
Sed bene comeſſati dormite domum profecti,
Quando animus iubet, cogo autem nullum ego.
Sic dixit, hi autem omnes mordicus labris compreſſis
Telemachum admirabantur, quod audacter loquutus eſſet.
His Amphinomus concionatus eſt, & dixit,
Niſi illuſtris filius Aretiadæ regis,
O amici, ne verò aliquis ob dictum iuſtum
Contrarius verbis mordens indignetur.
Neque hoſpitem verberate, neque aliquem alium
Famulorum, qui ſunt in domibus Vlyſſis diuini.
Sed age pocillator incipiat miniſtrare poculis,
Vt poſtquam libauerimus dormiamus domum profecti,
Hoſpitem autem ſinamus in ædibus Vlyſſis
Telemacho curæ eſſe, huius enim dilectam peruenit domum.
Sic dixit, his autem omnibus gratum verbum dixit,
His craterem miſcuit Mulius heros
Præco Dulichius, famulus autem erat Amphinomi.
Diſtribuit autem omnibus ritè, hi autem Dijs
Vbi libaſſent beatis biberunt dulce vinum.
At poſtquam libarunt, biberuntq; quantum voluit animus,
Perrexerunt ut dormirent ſuas ad domos vnuſquiſque.

Vlyſſem Eurymachus ſcabello petit.

Καὶ δέπα, ἔνθεν ἄρ' ἄνδρες ὑπερμενέοντες ἔπινον.
Πῦρ δ' ἀπὸ λαμπτήρων χαμάδις βάλον, ἄλλα δ' ἐπ' αὐτῶν
Νήησαν ξύλα πολλά, φόως ἔμεν ἠδὲ θέρεσθαι.
Ἡ δ' Ὀδυσῆ' ἐνένιπε Μελανθὼ δεύτερον αὖτις,
Ξεῖν', ἔτι καὶ νῦν ἐνθάδ' ἀνιήσεις διὰ νύκτα
Δινεύων κατὰ οἶκον, ὀπιπεύσεις δὲ γυναῖκας;
Ἀλλ' ἔξελθε θύραζε, τάλαν, καὶ δαιτὸς ὄνησο·
Ἢ τάχα καὶ δαλῷ βεβλημένος εἶσθα θύραζε.
Τὴν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Δαιμονίη, τί μοι ὧδ' ἐπέχεις κεκοτηότι θυμῷ;
Ἦ ὅτι δὴ ῥυπόω, κακὰ δὲ χροῒ εἵματα εἷμαι;
Πτωχεύω δ' ἀνὰ δῆμον; ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει.
Τοιοῦτοι πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες ἄνδρες ἔασι.
Καὶ γὰρ ἐγώ ποτε οἶκον ἐν ἀνθρώποισιν ἔναιον
Ὄλβιος ἀφνειὸν, καὶ πολλάκι δόσκον ἀλήτῃ
Τοίῳ ὁποῖος ἔοι, καὶ ὅτευ κεχρημένος ἔλθοι.
Ἦσαν δὲ δμῶες μάλα μυρίοι, ἄλλα τε πολλὰ
Οἷσίν τ' εὖ ζώουσι καὶ ἀφνειοὶ καλέονται.
Ἀλλὰ Ζεὺς ἀλάπαξε Κρονίων· ἤθελε γάρ που.
Τῷ νῦν μή ποτε καὶ σὺ γύναι ἀπὸ πᾶσαν ὀλέσσῃς
Ἀγλαΐην, τῇ νῦν γε μετὰ δμῳῇσι κέκασσαι,
Μή πώς τοι δέσποινα κοτεσσαμένη χαλεπήνῃ,
Ἢ Ὀδυσεὺς ἔλθῃ, ἔτι γὰρ καὶ ἐλπίδος αἶσα.
Εἰ δ' ὁ μὲν ὣς ἀπόλωλε καὶ οὐκέτι νόστιμός ἐστιν,
Ἀλλ' ἤδη παῖς τοῖος Ἀπόλλωνός γε ἕκητι
Τηλέμαχος· τὸν δ' οὔ τις ἐνὶ μεγάροισι γυναικῶν
Λήθει ἀτασθάλλουσ', ἐπεὶ οὐκέτι τηλίκος ἐστίν.
Ὣς φάτο, τοῦ δ' ἤκουσε περίφρων Πηνελόπεια·
Ἀμφίπολον δ' ἐνένιπεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε,
Πάντως θαρσαλέη, κύον ἀδεές, οὔ τί με λήθεις
Ἔρδουσα μέγα ἔργον, ὃ σῇ κεφαλῇ ἀναμάξεις.
Πάντα γὰρ εὖ ᾔδησθ', ἐπεὶ ἐξ ἐμεῦ ἔκλυες αὐτῆς,
Ὡς τὸν ξεῖνον ἔμελλον ἐνὶ μεγάροισιν ἐμοῖσιν
Ἀμφὶ πόσει εἴρεσθαι, ἐπεὶ πυκινῶς ἀκάχημαι.
Ἦ ῥα, καὶ Εὐρυνόμην ταμίην πρὸς μῦθον ἔειπεν,
Εὐρυνόμη, φέρε δὴ δίφρον καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ,
Ὄφρα καθεζόμενος εἴπῃ ἔπος ἠδ' ἐπακούσῃ
Ὁ ξεῖνος ἐμέθεν· ἐθέλω δέ μιν ἐξερέεσθαι.
Ὣς ἔφαθ', ἡ δὲ μάλ' ὀτραλέως κατέθηκε φέρουσα
Δίφρον ἐΰξεστον, καὶ ἐπ' αὐτῷ κῶας ἔβαλλεν·
Ἔνθα καθέζετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε περίφρων Πηνελόπεια,
Ξεῖνε, τὸ μέν σε πρῶτον ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτή,
Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες;
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Ὦ γύναι, οὐκ ἄν τίς σε βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν
Νεικέοι· ἦ γάρ σευ κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει,
Ὥς τέ τευ ἢ βασιλῆος ἀμύμονος, ὅς τε θεουδὴς
Ἀνδράσιν ἐν πολλοῖσι καὶ ἰφθίμοισιν ἀνάσσων
Εὐδικίας ἀνέχῃσι, φέρῃσι δὲ γαῖα μέλαινα
Πυροὺς καὶ κριθάς, βρίθῃσι δὲ δένδρεα καρπῷ,
Τίκτῃ δ' ἔμπεδα μῆλα, θάλασσα δὲ παρέχῃ ἰχθῦς
Ἐξ εὐηγεσίης, ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτοῦ.
Τῷ ἐμὲ νῦν τὰ μὲν ἄλλα μετάλλα σῷ ἐνὶ οἴκῳ,
Μηδ' ἐμὸν ἐξερέεινε γένος καὶ πατρίδα γαῖαν,
Μή μοι μᾶλλον θυμὸν ἐνιπλήσῃς ὀδυνάων
Μνησαμένῳ, μάλα δ' εἰμὶ πολύστονος, οὐδέ τί με χρὴ
Οἴκῳ ἐν ἀλλοτρίῳ γοόωντά τε μυρόμενόν τε
Ἧσθαι, ἐπεὶ κάκιον πενθήμεναι ἄκριτον αἰεί.
Μή τίς μοι δμῳῶν νεμεσήσεται, ἠὲ σύ γ' αὐτή,
Φῇ δὲ δακρυπλώειν βεβαρηότα με φρένας οἴνῳ.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια,
Ξεῖν', ἦ τοι μὲν ἐμὴν ἀρετὴν εἶδός τε δέμας τε
Ὤλεσαν ἀθάνατοι, ὅτε Ἴλιον εἰσανέβαινον
Ἀργεῖοι, μετὰ τοῖσι δ' ἐμὸς πόσις ᾖεν Ὀδυσσεύς.
Εἰ κεῖνός γ' ἐλθὼν τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύοι,
Μεῖζόν κε κλέος εἴη ἐμὸν καὶ κάλλιον οὕτω.
Νῦν δ' ἄχομαι· τόσα γάρ μοι ἐπέσσευεν κακὰ δαίμων.
Ὅσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,

Et pocula unde proci ſuperbi biberant.
Ignem autē à faculis ad terram iecerunt, alia a. ſupra ipſis
Congregarūt ligna & ad prebēdū lumē & ad calefaciendū.
Hæc autem Vlyſſi increpuit Melantho ſecundò & rurſus.
Hoſpes, ad huc & nunc huc veniſti per noctem.
Frequentans in domo, aſpicis autem mulieres.
Sed exi foras miſer, & conuiuio iuuaberis,
Vel tiō & torre percuſſus ibis foras.
Hanc a. torue cōſpicatus alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
Miſera, cur me ſic inuehis irato animo?
Nūquid quod ſordeo? mala. v. corpori veſtimēta ſū indutus.
Mendico autem in populo, neceſſitas enim vrget.
Tales pauperes & erratores viri ſunt.
Etenim ego quondam domum in hominibus habitaui
Beatus diuitem, & ſæpe dedi erratori
Tali qualis eſſet, & qui alicuius indigus veniret.
Erant autem mihi ſerui valdè multi, aliáque multa,
Quibus bene viuunt, & diuites vocantur.
Sed Iupiter deſtruxit Saturnius, voluit enim.
Ideò nunc ne aliquando & tu mulier longè omnem perdas
Pulchritudinem, qua nunc inter ancillas ornata es.
Ne tibi aliquo modo domina irata ſæuiat,
Vel Vlyſſes veniat, adhuc enim & ſpei locus.
Si autem hic quidem omninò perijt, & non amplius reditu-
Sed iam filius talis Apollinis conſilio (rus eſt,
Telemachus, hunc autem nulla in domibus mulierum
Latet quæ perperā agat, quoniā nō amplius eius ætatis eſt.
Sic dixit, hunc audiuit prudens Penelope,
Ancillam a. alloquuta eſt, verbumq́; dixit, denominauitq́;,
Omnino audax canis intrepida non me latet
Te perpetrare magnum facinus, quod tuo capite perlues.
Omnino enim bene ſcis, quoniam a me audiuiſti ipſa,
Quòd hoſpitem eram in domibus meis
De marito interrogatura, quoniam frequenter triſtor.
Dixit, & Eurynomen ad promam condam verbū dixit,
Eurynome porta iam ſedem, & pellem in ipſa,
Vt ſedens dicat verbum, & audiat
Hoſpes me, volo autem ipſum interrogare,
Sic dixit, hæc valde feſtinanter depoſuit portans
Sedem bene politam, & in ipſa pellem iecit.
Illic ſedit poſteà laborioſus diuinus Vlyſſes.
His autem verbis incepit prudens Penelope.
Hoſpes, de hoc quidem te primum ego interrogabo ipſa.
Quis? unde es virorum? vbi tibi ciuitas & parentes?
Hanc autem reſpondens, alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
O mulier, non aliquis te mortalium in infinita terra
Contendat, certè enim tua gloria ad cœlum latum peruenit.
Sicut alicuius quidem regis inculpati, qui Deum colens
Viris in multis & fortibus regnans,
Iuſtitias extendit, ferre autem terra nigra
Tritica & hordea, grauantur autem arbores fructu.
Pariunt autem firma pecora, mare autem præbet piſces.
Ex recta autem adminiſtratione, feliciter degunt populi ſub ipſo.
Ideo me nunc hæc quidem alia inquire tua in domo,
Ne meum interroga genus, & patriam terram,
Ne mihi magis animum impleas doloribus
Recordanti, valde a. ſum ſuſpirioſus, neque aliquid me decet
Domo in aliena lugentémque flentémque
Eſſe, quoniam peius lugere valde ſemper.
Ne aliqua mihi ancillarum iraſcatur, vel tu ipſa.
Dicatq́; lacrymas ſpargere grauatum me mentibus vino.
Hunc autem reſpondit poſtea prudens Penelope,
Hoſpes, certè quidem meam virtutem ſpeciemq́; corpúſque
Perdiderunt immortales, quando ad Ilium ſcandebant
Argiui, cum his autem meus maritus iuit Vlyſſes.
Si ille redux hanc meam vitam gubernaret,
Maior gloria eſſet mea, & pulchrius eſſet mihi.
Nūc a. doleo, tot. n. mihi deſtinauit mala ſiniſtrum numen.
Quicunque enim inſulis dominantur optimi.

Melantho minatur Vly., verbera, niſi abeat domo.

Penelope & Vlyſſis ignoti colloquium.

Dulichióque, Samáq; & ſylvoſa Zacyntho,
Quique ipſam Ithacam temperatam paſcuntur,
Hi me nolentem petunt-uxorem, conterunt verò domum.
Ideò neque hoſpites curo neque ſupplices,
Neque præcones, qui publicè operam-ſuam-nauant.
Sed Vlyſſem deſiderans dilecto contabeſco animo.
Hi autem nuptias feſtinant, ego autem dolos cogito.
Veſtem quidem mihi primum inſpirauit mentibus Deus
Ut ſtatuerem magnam telam in domibus texendam
Tenuem & immenſam, ſtatim autem ipſis dixi,
Iuuenes mei proci, quoniam mortuus eſt Vlyſſes,
Expectate feſtinantes has meas nuptias, donec veſtem
Perficiam (ne mihi vana fila pereant)
Laerte heroi funeſtam, quando ipſum
Parca pernicioſa capiet in longum-extendentis homines *(mortis.*
Ne aliqua mihi in populo Græcarum iraſcatur,
Si ſine veſte iaceat multa poſſidens.
Sic dixi, his autem paruit animus ſuperbus.
Tunc per diem totum quidem texebam magnam telam.
Noctes autem reſoluebam, poſtquam lampades appoſuerã.
Sic triennium quidem latui ego, & perſuaſi Achiuis.
Sed quando quartus venit annus, & venerunt horæ
Menſibus deſinentibus, & in orbem dies multi ſunt perfecti.
Et tunc iam me propter famulas canes non curantes
Acceperunt ingredientes, & minati ſunt verbis,
Sic hanc telam perfeci, & non volens neceſſitate.
Nunc autem neque effugere poſſum nuptias, neque aliquod aliud
Conſilium inuenio: valde autem hortantur parentes.
Nubere, ægre-fert autem filius facultates illos dilapidare
Cognoſcens, iam enim vir eſt qui poſſit maximè
Domum curare, huicque Iupiter gloriam præbet.
Sed & ſic mihi dic tuum genus, unde es.
Non enim à quercu es antiqua, neque à petra.
Hanc autem reſpondens alloquutus eſt prudens Vlyſſes.
O uxor venerabilis Laertiadæ Vlyſſis,
Non amplius ceſſabis meos parentes interrogare?
Sed agè tibi dicam, certè quidem me doloribus dabis
Pluribus quã teneor: eſt enim quidẽ pœna, quãdo à patria
Sua abeſt vir tanto tempore, quanto ego nunc
Multas hominum ad ciuitates errans dolores patiens:
Sed & ſic dicam quodcunque me interrogas & inquiris.
Creta quædam terra eſt medio in nigro ponto,
Pulchra & pinguis circumflua: in hac autem homines
Multi infiniti, & nonaginta ciuitates.
Alia autem aliorum lingua mixta, inſunt quidem Achiui,
Inſunt Eteocretes magnanimi, inſunt autem Cydones,
Dorenſéſque Tricbaices, diuinique Pelaſgi.
Apud hos autem eſt Cnoſos magna ciuitas, ubi Minos
Per-nouem annos regnauit Iouis magni confabulator.
Patris mei pater magnanimi Deucalionis.
Deucalion autem me genuit, & Idomeneum regem.
Sed hic quidem in nauibus roſtratis ad Ilium
Iuit ſimul cum Atridis, mihi autẽ nomen inclytum Æthon,
Iunior ſum natu, hic autem prior & melior.
Illic Vlyſſem ego vidi, & hoſpitalia dona dedi.
Etenim hunc ad Cretam deduxit vis venti
Euntem ad Troiam, ubi abduxiſſet à Maleis.
Statuit autem in Amniſo, ubi ſpelunca Lucinæ
In portubus difficilibus, vix autem fugit procellas.
Statim verò Idomeneum interrogauit ad ciuitatẽ profectus,
Hoſpitem enim ipſum ſibi dicebat, dilectúmque eſſe reuerendúmque.
Huic autem iam decima vel undecima fuit Aurora
Eunti cum nauibus roſtratis Ilium intrò,
Hunc quidem ego ad domos ducens rectè hoſpitio-excepi,
Accuratè amplectens cùm multi in domo eſſent.
Et ei, atque aliis ſociis, qui ipſum ſequebantur
Publicè farinas dedi, & nigrum vinum congregatum,
Et boues mactandos ut implerent animum.
Illic duodecim quidem manſerunt dies diuini Achiui.

Penelope narrat hoſpiti Vlyſſi, ut procos feſellerit.

γρ. μεταμώνια.

γρ. μέγα τε Ζεύς.

Penelope quærit ex hoſpite genus.

γρ. παλαιφάτου.

γρ. ἀπολλήξεις.

Deſcriptio Cretæ, unde Vlyſſ. fingit ſe eſſe oriundum.

γρ. ἐνενήκοντα.

Δουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ ὑλήεντι Ζακύνθῳ,
Οἵ τ' αὐτὴν Ἰθάκην εὐδείελον ἀμφινέμονται,
Οἵ μ' ἀεκαζομένην μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.
Τῷ οὔτε ξείνων ἐμπάζομαι, οὔθ' ἱκετάων,
Οὔτε τι κηρύκων, οἳ δημιοεργοὶ ἔασιν·
Ἀλλ' Ὀδυσῆα ποθεῦσα, φίλον κατατήκομαι ἦτορ.
Οἱ δὲ γάμον σπεύδουσιν· ἐγὼ δὲ δόλους τολυπεύω.
Φᾶρος μέν μοι πρῶτον ἐνέπνευσε φρεσὶ δαίμων
Στησαμένῃ μέγαν ἱστὸν ἐνὶ μεγάροισιν ὑφαίνειν,
Λεπτὸν καὶ περίμετρον· ἄφαρ δ' αὐτοῖς μετέειπον,
Κοῦροι ἐμοὶ μνηστῆρες, ἐπεὶ θάνε δῖος Ὀδυσσεύς,
Μίμνετ' ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰσόκε φᾶρος
Ἐκτελέσω, (μή μοι* μεταμώνια νήματ' ὄληται)
Λαέρτῃ ἥρωϊ ταφήϊον, εἰσότε κέν μιν
Μοῖρ' ὀλοὴ καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο.
Μή τίς μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιϊάδων νεμεσήσῃ,
Αἴ κεν ἄτερ σπείρου κεῖται, πολλὰ κτεατίσσας.
Ὣς ἐφάμην, τοῖσιν δ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
Ἔνθα καὶ ἠματίη μὲν ὑφαίνεσκον μέγαν ἱστόν,
Νύκτας δ' ἀλλύεσκον, ἐπεὶ δαΐδας παραθείμην.
Ὣς τρίετες μὲν ἔληθον ἐγὼ, καὶ ἔπειθον Ἀχαιούς·
Ἀλλ' ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος, καὶ ἐπήλυθον ὧραι,
Μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἤματα πόλλ' ἐτελέσθη,
Καὶ τότε δή με διὰ δμῳὰς κύνας οὐκ ἀλεγούσας,
Εἷλον ἐπελθόντες, καὶ ὁμόκλησαν ἐπέεσσιν.
Ὣς τὸ μὲν ἐξετέλεσσα, καὶ οὐκ ἐθέλουσ' ὑπ' ἀνάγκης·
Νῦν δ' οὔτ' ἐκφυγέειν δύναμαι γάμον, οὔτε τιν' ἄλλην
Μῆτιν ἔθ' εὑρίσκω· μάλα δ' ὀτρύνουσι τοκῆες
Γήμασθ'· ἀσχαλάᾳ δὲ πάϊς βίοτον κατεδόντων,
Γιγνώσκων· ἤδη γὰρ ἀνὴρ οἷός τε* μάλιστα
Οἴκου κήδεσθαι, τῷ τε Ζεὺς* κῦδος ὀπάζει.
Ἀλλὰ καὶ ὥς μοι εἰπὲ τεὸν γένος, ὁππόθεν ἐσσί.
Οὐ γὰρ ἀπὸ δρυός ἐσσι* παλαιφάτου, οὐδ' ἀπὸ πέτρης.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Ὦ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
Οὐκ ἔτ' * ἀπολλήξεις τὸν ἐμὸν γόνον ἐξερέουσα;
Ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω· ἦ μέν μ' ἀχέεσσί γε δώσεις
Πλείοσιν ἢ ἔχομαι· ἡ γὰρ δίκη, ὁππότε πάτρης
Ἧς ἀπέῃσιν ἀνὴρ τόσσον χρόνον ὅσσον ἐγὼ νῦν,
Πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστε' ἀλώμενος, ἄλγεα πάσχων.
Ἀλλὰ καὶ ὧς ἐρέω ὅ μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς.
Κρήτη τις γαῖ' ἔστι μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
Καλὴ καὶ πίειρα, περίρρυτος· ἐν δ' ἄνθρωποι
Πολλοὶ, ἀπειρέσιοι, καὶ * ἐννήκοντα πόληες.
Ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα μεμιγμένη· ἐν μὲν Ἀχαιοί,
Ἐν δ' Ἐτεόκρητες μεγαλήτορες, ἐν δὲ Κύδωνες,
Δωριέες τε τριχάϊκες, δῖοί τε Πελασγοί.
Τοῖσι δ' ἐνὶ Κνωσός, μεγάλη πόλις, ἔνθα τε Μίνως
Ἐννέωρος βασίλευε Διὸς μεγάλου ὀαριστής,
Πατρὸς ἐμοῖο πατήρ, μεγαθύμου Δευκαλίωνος.
Δευκαλίων δ' ἐμὲ τίκτε, καὶ Ἰδομενῆα ἄνακτα.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήεσσι κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω
Ὤιχεθ' ἅμ' Ἀτρεΐδῃσιν· ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν Αἴθων,
Ὁπλότερος γενεῇ· ὁ δ' ἄρα πρότερος καὶ ἀρείων.
Ἔνθ' Ὀδυσῆα ἐγὼν ἰδόμην, καὶ ξείνια δῶκα.
Καὶ γὰρ τὸν Κρήτηνδε κατήγαγεν ἲς ἀνέμοιο,
Ἱέμενον Τροίηνδε, παραπλάγξασα Μαλειῶν.
Στῆσε δ' ἐν Ἀμνισῷ, ὅθι τε σπέος Εἰλειθυίης,
Ἐν λιμέσιν χαλεποῖσι, μόλις δ' ὑπάλυξεν ἀέλλας.
Αὐτίκα δ' Ἰδομενῆα μετάλλα, ἄστυ δ' ἀνελθών·
Ξεῖνον γάρ οἱ ἔφασκε φίλον τ' ἔμεν αἰδοῖόν τε.
Τῷ δ' ἤδη δεκάτη ἢ ἑνδεκάτη πέλεν ἠὼς
Οἰχομένῳ σὺν νηυσὶ κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω.
Τὸν μὲν ἐγὼ πρὸς δώματ' ἄγων εὖ ἐξείνισσα,
Ἐνδυκέως φιλέων, πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων.
Καί οἱ, τοῖς τ' ἄλλοις ἑτάροις, οἳ ἅμ' αὐτῷ ἕποντο,
Δημόθεν ἄλφιτα δῶκα, καὶ αἴθοπα οἶνον ἀγείρας,
Καὶ βοῦς ἱρεύσασθαι, ἵνα πλησαίατο θυμόν.
Ἔνθα δυώδεκα μὲν μένον ἤματα δῖοι Ἀχαιοί·

(Ἔνθα

(Ἔπνει γὰρ βορέης ἄνεμος μέγας, οὐδ' ἐπὶ γαίῃ
Εἴα ἵστασθαι· χαλεπὸς δέ τις ὤρορε δαίμων)
Τῇ τρισκαιδεκάτῃ δ' ἄνεμος πέσε, τοὶ δ' ἀνάγοντο.
Ἴσκε ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὁμοῖα.
Τῆς δ' ἄρ' ἀκουούσης ῥέε δάκρυα, τήκετο δὲ χρώς.
Ὡς δὲ χιὼν κατατήκετ' ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν,
Ἥν τ' εὖρος κατέτηξεν ἐπὴν ζέφυρος * καταχεύει, γρ. καταχεύῃ
Τηκομένης δ' ἄρα τῆς ποταμοὶ πλήθουσι ῥέοντες,
Ὣς τῆς τήκετο καλὰ παρήϊα δάκρυ χεούσης,
Κλαιούσης ἑὸν ἄνδρα παρήμενον. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Θυμῷ μὲν γοόωσαν ἑὴν ἐλέαιρε γυναῖκα,
Ὀφθαλμοὶ δ' ὡσεὶ κέρα ἕστασαν, ἠὲ σίδηρος,
Ἀτρέμας ἐν βλεφάροισι. δόλῳ δ' ὅγε δάκρυα κεῦθε.
Ἡ δ' ἐπεὶ οὖν τάρφθη πολυδακρύτοιο γόοιο,
Ἐξαῦτίς μιν ἔπεσσιν ἀμειβομένη προσέειπε,
Νῦν μὲν δή σευ ξεῖνέ γ' ὀΐω πειρήσεσθαι
Εἰ ἐτεὸν δὴ κεῖθι σὺν ἀντιθέοις ἑτάροισι
Ξείνισας ἐν μεγάροισιν ἐμὸν πόσιν, ὡς ἀγορεύεις.
Εἰπέ μοι ὁπποῖ' ἄσσα περὶ χροῒ εἵματα ἕστο,
Αὐτός θ' οἷος ἔην, καὶ ἑταίρους οἵ οἱ ἕποντο.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Ὦ γύναι, ἀργαλέον τόσσον χρόνον ἀμφὶς ἐόντα
Εἰπέμεναι. ἤδη γάρ οἱ ἐεικοστὸν ἔτος ἐστὶν
Ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβη, καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθε πάτρης.
Ἀλλὰ καὶ ὥς ἐρέω ὥς μοι ἰνδάλλεται ἦτορ*. γρ. αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω.
Χλαῖναν πορφυρέην οὔλην ἔχε δῖος Ὀδυσσεύς,
Διπλῆν. αὐτάρ οἱ περόνη χρυσοῖο τέτυκτο
Αὐλοῖσιν διδύμοισι· πάροιθε δὲ δαίδαλον ἦεν·
Ἐν προτέροισι πόδεσσι κύων ἔχε ποικίλον ἐλλὸν
Ἀσπαίροντα λάων. τὸ δὲ θαυμάζεσκον ἅπαντες,
Ὡς οἱ χρύσεοι ὄντες, ὁ μὲν λάε νεβρὸν ἀπάγχων,
Αὐτὰρ ὁ ἐκφυγέειν μεμαὼς ἤσπαιρε πόδεσσι.
Τὸν δὲ χιτῶν' ἐνόησα περὶ χροῒ σιγαλόεντα,
Οἷόν τε κρομύοιο λοπὸν κάτα ἰσχαλέοιο.
Τὼς μὲν ἔην μαλακός, λαμπρὸς δ' ἦν ἠέλιος ὥς.
Ἦ μὲν πολλαί γ' αὐτὸν ἐθηήσαντο γυναῖκες.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν.
Οὐκ οἶδ' εἰ τάδε ἕστο περὶ χροῒ οἴκοθ' Ὀδυσσεὺς,
Ἤ τις ἑταίρων δῶκε θοῆς ἐπὶ νηὸς ἰόντι,
Ἤ τίς που καὶ ξεῖνος, ἐπεὶ πολλοῖσιν Ὀδυσσεὺς
Ἔσκε φίλος· παῦροι γὰρ Ἀχαιῶν ἦσαν ὁμοῖοι.
Καί οἱ ἐγὼ χάλκειον ἄορ καὶ δίπλακα δῶκα
Καλὴν, πορφυρέην, καὶ τερμιόεντα χιτῶνα.
Αἰδοίως δ' ἀπέπεμπον ἐϋσσέλμου ἐπὶ νηός.
Καὶ μέν οἱ κῆρυξ ὀλίγον προγενέστερος αὐτοῦ
Εἵπετο, καὶ τόν τοι μυθήσομαι οἷος ἔην περ.
Γυρὸς ἐν ὤμοισιν, μελανόχροος, οὐλοκάρηνος,
Εὐρυβάτης δ' ὄνομ' ἔσκε. τίεν δέ μιν ἔξοχον ἄλλων
Ὧν ἑτάρων Ὀδυσεύς, ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ᾔδη.
Ὣς φάτο, τῇ δ' ἔτι μᾶλλον ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο,
Σήματ' ἀναγνούσῃ τά οἱ ἔμπεδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς.
Ἡ δ' ἐπεὶ οὖν τάρφθη πολυδακρύτοιο γόοιο,
Καὶ τότε μιν μύθοισιν ἀμειβομένη προσέειπε,
Νῦν μὲν δή μοι ξεῖνε, πάρος περ ἐὼν ἐλεεινὸς,
Ἐν μεγάροισιν ἐμοῖσι, φίλος τ' ἔσῃ αἰδοῖός τε.
Αὐτὴ γὰρ τάδε εἵματ' ἐγὼ πόρον οἷ' ἀγορεύεις,
Πτύξασ' ἐκ θαλάμου, περόνην τ' ἐπέθηκα φαεινὴν,
Κείνῳ ἄγαλμ' * εἶναι. τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὖτις γρ. ἔμεναι
Οἴκαδε νοστήσαντα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
Τῷ ῥα κακῇ αἴσῃ κοίλης ἐπὶ νηὸς Ὀδυσσεὺς
Ὤχετ' ἐποψόμενος Κακοΐλιον οὐκ ὀνομαστήν.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Ὦ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
Μηκέτι νῦν χρόα καλὸν ἐναίρεο, μηδέ τι θυμὸν
Τῆκε, πόσιν γοόωσα. νεμεσσῶμαί γε μὲν οὐδέν.
Καὶ γάρ τίς τ' ἀλλοῖον ὀδύρεται ἄνδρ' ὀλέσασα
Κουρίδιον, τῷ τέκνα τέκῃ φιλότητι μιγεῖσα,
Ἢ Ὀδυσῆ', ὅν φασι θεοῖς ἐναλίγκιον εἶναι.
Ἀλλὰ γόου μὲν παῦσαι, ἐμεῖο δὲ σύνθεο * μῦθον. γρ. μῦθον

(Flabat enim procelloſus Boreas ventus magnus, neq; in terra
Sinebat ſtare, ſæuus autem aliquis mouebat Deus.)
Ipſa autem. 13. die ventus cecidit, hi autem ſoluerunt.
Ita dicebat mendacia multa dicens veris ſimilia.
Huic autem audienti fluebãt lacrymæ, liqueſiebat autẽ corpus,
Sicut autem nix liqueſit in altis montibus,
Quam Eurus liqueſecit, poſtquam Zephyrus diffudit,
Liqueſacta autem hac fluuij implentur fluentes:
Sic huius liqueſiebant pulchræ genæ lacrymantis,
Flentis ſuum virum aſſidentem: at Vlyſſes
Animo quidem lugentem ſuam miſerabatur vxorem.
Oculi autem tanquam cornua ſtabant vel ferrum
Immoti in palpebris, dolo autem hic lacrymas occultabat.
Hæc poſtquam ſatiata eſt multarum lacrymarum luctu,
Iterum ipſum verbis reſpondens alloquuta eſt.
Nunc iam te hoſpes puto me tentaturam,
Si verè iam illic cum diuinis ſociis
Hoſpitio excepiſti in domibus meum maritum, ſicut dicis.
Dic mihi qualia quæ circa corpus veſtimenta indutus erat,
Ipſe qualis erat, & ſocios qui ipſum ſequebantur.
Hanc autem reſpondens alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
O mulier, difficilè tanto tempore ſeorſum qui fuerit
Dicere, iam enim et vigeſimus annus eſt,
Ex quo illinc iuit, & mea abiit patria.
At ego dicam ſicut mihi videtur animo
Veſtem purpuream ſubtilem habebat diuinus Vlyſſes,
Duplicem, at et fibula auro facta erat.
Foraminibus duplicibus, antè autem variegata erat.
In prioribus pedibus canis habebat varium ceruum
Trementem tenens, hoc autem admirabantur omnes,
Quomodo cùm hi aurei eſſent, eorum alter teneret hinnulum
Alter effugere promptus palpitaret pedibus. (ſuffocarétque,
Huius autem interulam intellexi corpus ſplendidam
Tanquam cepa tunicam aridæ.
Sic quidem erat molle, ſplendidum enim erat ſicut Sol.
Certè quidem multa ipſum admirabantur mulieres,
Aliud autem tibi dico, tu autem in mentibus pone tuis.
Neſcio ſi hæc indutus fuerit circa corpus domi Vlyſſes,
An aliquis ſociorum dederit velocem in nauem eunti,
An aliquis alicubi & hoſpes, quoniam multis Vlyſſes
Fuit amicus, pauci enim Achiuorum erant ſimiles:
Et ei ego æneum enſem, & duplicem dedi
Pulchram purpuream, & talarem veſtem,
Honoratè autem dimiſi bene tabulata in naui.
Et quidem eum præco paululum maior ipſo
Sequebatur: & hunc tibi dicam qualis erat.
Gibboſus in humeris, nigra cute, criſpo capite.
Eurybates verò nomen fuit, honorabat autem ipſum eximiè aliorum
Suorum ſociorum Vlyſſes, quòd mentibus æqualia ſciebat.
Sic dixit, huic autẽ adhuc magis deſiderium mouit luctus
Signa agnoſcenti, quæ ei firma dixerat Vlyſſes.
Hæc autem poſtquam ſatiata eſt multum lacrymabili luctu,
Tunc ipſum verbis reſpondens, alloquuta eſt,
Nunc quidem iã mihi hoſpes antea qui eras miſerabilis
In domibus meis, amicúſque eris, honorabiliſque.
Ipſa enim hæc veſtimenta ego præbui qualia dicis,
Plicata ex cubiculo, fibulámque impoſui lucidam,
Vt illi ornamento eſſet, hunc autem non ſuſcipiam rurſus
Domum redeuntem dilectam in patriam terram.
Ideò malo fato concaua in naui Vlyſſes,
Iuit inſpecturus malam Troiam non nominandam.
Hanc autem reſpondens alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
O vxor veneranda Laërtiadæ Vlyſſis,
Non amplius nunc corpus pulchrum deſtrue, neque animo
Liqueſac virum lugens, reprehendo quidem nihil.
Etenim aliqua alium lugeat virum perdens
Quem iuuenem habuerit, cui filios peperit amicitia mixta
Quàm magis Vlyſſem quem dicunt Diis ſimilem eſſe.
Sed lugere quidem ceſſa, mei autem intellige verba.

Verè enim tibi loquar, neque occultabo.
Nam iam Vlyſſis ego de reditu audiui
Propè Theſprotorum virorum in pingui populo
Quod viuat: at ducat theſauros multos & bonos,
Mendicans per populum: at amabiles ſocios
Perdidit & nauem concauam in nigro ponto,
Trinacia ab inſula veniens, irati ſunt enim ipſi
Iupiterque & Sol, huius enim boues interfecerunt ſocij.
Hi quidem omnes perierunt vndoſo in ponto.
Hunc autem in carina nauis iniecit vnda in continentem
Phæacum in terram, qui dijs propinqui ſunt.
Hi autem ipſum ex animo deum tanquam honorarunt,
Et ei multa dederunt: mittere ipſum voluiſſent ipſi
Domum illæſum, & iampridem huc Vlyſſes
Veniſſet, ſed ei hoc vtilius viſum eſt animo,
Res congregare multam in terram euntem.
Sic aſtutias multas præ mortalibus hominibus
Cognouit Vlyſſes, neque aliquis contenderit homo alius.
Sic mihi Theſprotorum rex loquutus eſt Phidon.
Iurauit autem mihi ſacrificans in domo
Nauem deductam, & præparatos eſſe ſocios.
Hi autem ipſum mittent dilectam in patriam terram.
Sed me prius miſit, contigit enim veniens nauis
Virorum Theſprotorum in Dulichium feracem frumenti,
Et mihi res oſtendit quaſcunque congregauerat Vlyſſes.
Quin & ad 10. generationem alterum adhuc depaſcerent,
Quæcunque ei in ædibus opes iacent regis.
Hunc autem in Dodonam dicebat ire, vt Dei
Ex quercu alta Iouis conſilium audiret,
Quomodo rediret dilectam in patriam terram,
Iam diu abſens vel manifeſtè, vel clàm.
Sic quidem Vlyſſes eſt ſaluus, & veniet iam
Breui, neque nunc procul ab amicis & patria terra
Diutius aberit: & tamen tibi iuramenta dabo.
Sciat nunc Iupiter primum Deorum eximius & optimus,
Domúſque Vlyſſis ſtrenui ad quam peruení,
Certè tibi hæc omnia perficientur ſicut dico.
Hoc autem ipſo anno veniet huc Vlyſſes.
Hoc quidem iam effecto menſe, hoc autem incipiente.
Hunc autem rurſus alloquuta eſt prudens Penelope.
Vtinam enim hoc hoſpes verbum perficiendum eſſet.
Quo citò cognoſceres amicitiam multaque dona
Ex me, vt aliquis tibi obuius beatum te diceret.
Sed mihi ſic in animo videtur ſicut erit,
Neque Vlyſſes amplius domum veniet, neque tu deductionẽ
Conſequeris, quoniam non tibi principes ſunt in domo,
Qualis Vlyſſes fuit inter viros (ſi vnquam fuit)
Hoſpites honoratos dimittere & ſuſcipere in hoſpitio
Sed ipſum famulæ lauate, & componite lectum
Stramenta, & chlænas, & cooperimenta ſplendida,
Vt bene calefactus ad aurea-ſedis Auroram perueniat.
γρ. εὐδαλ-πιόων. *Summo autem mane lauate, vngitéque,*
Vt intus apud Telemachum cœnæ ſit particeps
Sedens in domo, huic autem malum erit qui ex illis
Hunc triſtitia afficiet pernicioſus, neque aliquod opus
γρ. οὐδέ κεν ἔργον Ἐνθ. *Hic amplius faciet, valde quamuis iratus grauiter.*
γρ. ἤ, οὐδέ τι ἔργον Ἐνθάδ᾽ ἔτι. *Quomodo enim me tu hoſpes cognoſces ſi quid mulierum*
Aliarum circumeo mentem, & prudens conſilium,
Si veſte carens, malè indutus in domibus
Conuiuaris? homines autem breuis & fugacis-vitæ ſunt.
Qui quidem ſæuus ipſe erit, & crudelia patrabit
Huic autem maledicent omnes homines doloribus poſtea
γρ. τῷ δέ. *Viuo, at mortuo conuitiabuntur omnes.*
Qui autem bonus ipſe fuerit, & bona ſciuerit,
Huius quidem gloriam latam hoſpites diſpergunt,
Omnes per homines, multique ipſum bonum dicunt.
Hanc autem reſpondens, alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
O vxor veneranda Laërtiadæ Vlyſſis,
Certè mihi indumenta, & cooperimenta ſplendida

Νημερτέως γάρ τοι μυθήσομαι, οὐδ᾽ ἐπικεύσω,
Ὡς ἤδη Ὀδυσῆος ἐγὼ περὶ νόστου ἄκουσα
Ἀγχοῦ Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐν πίονι δήμῳ
Ζωοῦ· αὐτὰρ ἄγει κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλά,
Αἰτίζων ἀνὰ δῆμον. ἀτὰρ ἐρίηρας ἑταίρους
Ὤλεσε καὶ νῆα γλαφυρὴν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
Θρινακίης ἄπο νήσου ἰών. ὀδύσαντο γὰρ αὐτῷ
Ζεύς τε καὶ Ἠέλιος· τοῦ γὰρ βόας ἔκταν ἑταῖροι.
Οἱ μὲν πάντες ὄλοντο πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ·
Τὸν δ᾽ ἄρ᾽ ἐπὶ τρόπιος νεὸς ἔκβαλε κῦμ᾽ ἐπὶ χέρσου
Φαιήκων ἐς γαῖαν, οἳ ἀγχίθεοι γεγάασιν.
Οἳ δή μιν περὶ κῆρι θεὸν ὣς τιμήσαντο,
Καί οἱ πολλὰ δόσαν, πέμπειν τέ μιν ἤθελον αὐτοὶ
Οἴκαδ᾽ ἀπήμαντον. καί κεν πάλαι ἐνθάδ᾽ Ὀδυσσεὺς
Ἦεν· ἀλλ᾽ ἄρα οἱ τό γε κέρδιον εἴσατο θυμῷ,
Χρήματ᾽ ἀγυρτάζειν πολλὴν ἐπὶ γαῖαν ἰόντι.
Ὣς περὶ κέρδεα πολλὰ καταθνητῶν ἀνθρώπων
Οἶδ᾽ Ὀδυσεύς, οὐδ᾽ ἄν τις ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος,
Ὥς μοι Θεσπρωτῶν βασιλεὺς μυθήσατο Φείδων.
Ὤμνυε δὲ πρὸς ἔμ᾽ αὐτὸν ἀποσπένδων ἐνὶ οἴκῳ,
Νῆα κατειρύσθαι, καὶ ἐπαρτέας ἔμμεν ἑταίρους
Οἳ δή μιν πέμψουσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ἀλλ᾽ ἐμὲ πρὶν ἀπέπεμψε· τύχησε γὰρ ἐρχομένη νηῦς
Ἀνδρῶν Θεσπρωτῶν ἐς Δουλίχιον πολύπυρον.
Καί μοι κτήματ᾽ ἔδειξεν ὅσα ξυναγείρατ᾽ Ὀδυσσεύς·
Καί νύ κεν ἐς δεκάτην γενεὴν ἕτερόν γ᾽ ἔτι βόσκοι·
Ὅσσα οἱ ἐν μεγάροις κειμήλια κεῖτο ἄνακτος.
Τὸν δ᾽ ἐς Δωδώνην φάτο βήμεναι, ὄφρα θεοῖο
Ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βουλὴν ἐπακούσῃ,
Ὅππως νοστήσειε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Ἤδη δὴν ἀπεών, ἢ ἀμφαδὸν ἦε κρυφηδόν.
Ὣς ὁ μὲν οὕτως ἐστὶ σόος, καὶ ἐλεύσεται ἤδη
Ἄγχι μάλ᾽· οὐδ᾽ ἔτι τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης
Δηρὸν ἀπεσσεῖται. ἔμπης δέ τοι ὅρκια δώσω·
Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος,
Ἱστίη τ᾽ Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἣν ἀφικάνω,
Ἦ μέν τοι τάδε πάντα τελείεται ὡς ἀγορεύω,
Τοῦδ᾽ αὐτοῦ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ᾽ Ὀδυσσεύς,
Τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ᾽ ἱσταμένοιο.
Τὸν δ᾽ αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια,
Αἲ γὰρ τοῦτο ξεῖνε ἔπος τετελεσμένον εἴη.
Τῷ κε τάχα γνοίης φιλότητά τε πολλά τε δῶρα
Ἐξ ἐμεῦ, ὡς ἄν τίς σε συναντόμενος μακαρίζοι.
Ἀλλά μοι ὧδ᾽ ἀνὰ θυμὸν ὀΐεται ὡς ἔσεταί περ·
Οὔτ᾽ Ὀδυσεὺς ἔτι οἶκον ἐλεύσεται, οὔτε σὺ πομπῆς
Τεύξῃ· ἐπεὶ οὐ τοῖοι σημάντορές εἰσ᾽ ἐνὶ οἴκῳ,
Οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκε μετ᾽ ἀνδράσιν, (εἴποτ᾽ ἔην γε)
Ξείνους αἰδοίους ἀποπεμπέμεν ἠδὲ δέχεσθαι.
Ἀλλά μιν ἀμφίπολοι ἀπονίψατε, κάτθετε δ᾽ εὐνήν,
Δέμνια καὶ χλαίνας καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα,
Ὥς κ᾽ * εὖ θαλπιόων χρυσόθρονον Ἠῶ ἵκηται.
Ἠῶθεν δὲ μάλ᾽ ἦρι λοέσσαί τε χρῖσαί τε,
Ὥς κ᾽ ἔνδον παρὰ Τηλεμάχῳ δείπνοιο μέδηται
Ἥμενος ἐν μεγάρῳ. τῷ δ᾽ ἄλγιον ὅς κεν ἐκείνων
Τοῦτον ἀνιάζῃ θυμοφθόρος, * οὐδέ τι ἔργον
Ἐνθάδ᾽ ἔτι πρήξει, μάλα περ κεχολωμένος αἰνῶς.
Πῶς γὰρ ἐμεῦ σὺ ξεῖνε δαήσεαι εἴ τι γυναικῶν
Ἀλλάων περίειμι νόον καὶ ἐπίφρονα μῆτιν,
Εἴ κεν αὐσταλέος κακὰ εἱμένος ἐν μεγάροισι
Δαινύῃ; ἄνθρωποι δὲ μινυνθάδιοι τελέθουσιν.
Ὃς μὲν ἀπηνὴς αὐτὸς ἔῃ καὶ ἀπηνέα εἰδῇ,
Τῷ δὲ καταρῶνται πάντες βροτοὶ ἄλγε᾽ ὀπίσσω
Ζωῷ, ἀτὰρ τεθνειῶτί γ᾽ ἐφεψιόωνται ἅπαντες·
Ὃς δ᾽ ἂν ἀμύμων αὐτὸς ἔῃ καὶ ἀμύμονα εἰδῇ,
Τοῦ μέν τε κλέος εὐρὺ διὰ ξεῖνοι φορέουσι
Πάντας ἐπ᾽ ἀνθρώπους, πολλοί τέ μιν ἐσθλὸν ἔειπον.
Τὴν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Ὦ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
Ἦ τοι ἐμοὶ χλαῖναι καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα

Ηχθεθ᾽,

Ἤχθεθ', ὅτε πρῶτον Κρήτης ὄρεα νιφόεντα
Νοσφισάμην ἐπὶ νηὸς ἰὼν δολιχηρέτμοιο.
Κείω δ' ὡς τὸ πάρος περ ἀΰπνους νύκτας ἴαυον.
Πολλὰς γὰρ δὴ νύκτας ἀεικελίῳ ἐνὶ* κοίτῃ
Ἄεσα, καί τ' ἀνέμεινα ἐΰθρονον Ἠῶ δῖαν.
Οὐδέ τί μοι ποδάνιπτρα ποδῶν* ἐπιήρανα θυμῷ
Γίγνεται· οὐδὲ γυνὴ ποδὸς ἅψεται ἡμετέροιο
Τάων αἵ τοι δῶμα κάτα δρήστειραι ἔασιν,
Εἰ μή τις γρηῢς ἔστι παλαιή, κέδν' εἰδυῖα,
Ἥτις δὴ τέτληκε τόσα φρεσὶν ὅσσα τ' ἐγώ περ.
Τῇδ' οὐκ ἂν φθονέοιμι ποδῶν ἅψασθαι ἐμεῖο.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια,
Ξεῖνε φίλ', οὐ γάρ πώ τις ἀνὴρ πεπνυμένος ὧδε
Ξείνων τηλεδαπῶν φιλίων ἐμὸν ἵκετο δῶμα,
Ὡς σὺ μάλ' εὐφραδέως πεπνυμένα πάντ' ἀγορεύεις.
Ἔστι δέ μοι γρηῢς πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχουσα,
Ἣ κεῖνον δύστηνον ἐῢ τρέφεν ἠδ' ἀτίταλλε,
Δεξαμένη χείρεσσ' ὅτε μιν πρῶτον τέκε μήτηρ,
Ἥ σε πόδας νίψει, ὀλιγηπελέουσά περ ἔμπης.
Ἀλλ' ἄγε νῦν ἀνστᾶσα, περίφρων Εὐρύκλεια,
Νίψον σοῖο ἄνακτος ὁμήλικα· καί που Ὀδυσσεὺς
Ἤδη τοιόσδ' ἐστὶ πόδας, τοιόσδε τε χεῖρας.
Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσιν.
Ὣς ἄρ' ἔφη, γρηῢς δὲ κατέσχετο χερσὶ πρόσωπα,
Δάκρυα δ' ἔκβαλε θερμά, ἔπος δ' ὀλοφυδνὸν ἔειπεν,
Ὤ μοι ἐγὼ σέο, τέκνον, ἀμήχανος· ἦ σε περὶ Ζεὺς
Ἀνθρώπων ἤχθηρε θεουδέα θυμὸν ἔχοντα.
Οὐ γάρ πώ τις τόσσα βροτῶν Διὶ τερπικεραύνῳ
Πίονα μηρί' ἔκη', οὐδ' ἐξαίτους ἑκατόμβας,
Ὅσσα σὺ τῷ ἐδίδους, ἀρώμενος ἧος ἵκοιο
Γῆράς τε λιπαρόν, θρέψαιό τε φαίδιμον υἱόν.
Νῦν δέ τοι οἴῳ πάμπαν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ.
Οὕτω που καὶ κείνῳ* ἐφεψιόωντο γυναῖκες
Ξείνων τηλεδαπῶν, ὅτε τευ κλυτὰ δώμαθ' ἵκοιτο,
Ὡς σέθεν αἱ κύνες αἵδε καθεψιόωνται ἅπασαι,
Τάων νῦν λώβην τε καὶ αἴσχεα πόλλ' ἀλεείνων,
Οὐκ ἐάᾳς νίζειν· ἐμὲ δ' οὐκ ἀέκουσαν ἀνώγει
Κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια.
Τῶ σε πόδας νίψω, ἅμα τ' αὐτῆς Πηνελοπείης
Καὶ σέθεν εἵνεκ', ἐπεί μοι ὀρώρεται ἔνδοθι θυμὸς
Κήδεσιν. ἀλλ' ἄγε νῦν ξυνίει ἔπος ὅττι κεν εἴπω.
Πολλοὶ δὴ ξεῖνοι ταλαπείριοι ἐνθάδ' ἵκοντο,
Ἀλλ' οὔ πώ τινά φημι ἐοικότα ὧδε ἰδέσθαι,
Ὡς σὺ δέμας φωνήν τε πόδας τ' Ὀδυσῆϊ ἔοικας.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Ὦ γρηῦ, οὕτω φασὶν ὅσοι ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
Ἡμέας ἀμφοτέρους, μάλα εἰκέλω ἀλλήλοιιν
Ἔμμεναι, ὡς σύ περ αὐτὴ ἐπιφρονέουσ' ἀγορεύεις.
Ὣς ἄρ' ἔφη, γρηῢς δὲ λέβηθ' ἕλε παμφανόωντα,
Τῷ πόδας ἐξαπένιζεν, ὕδωρ δ' ἐνεχεύατο πουλὺ
Ψυχρόν, ἔπειτα δὲ θερμὸν ἐπήφυσεν. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Ἷζεν ἐπ' ἐσχαρόφιν, ποτὶ δὲ σκότον ἐτράπετ' αἶψα.
Αὐτίκα γὰρ κατὰ θυμὸν ὀΐσατο, μή ἑ λαβοῦσα
Οὐλὴν ἀμφράσσαιτο, καὶ ἀμφαδὰ ἔργα γένοιτο.
Νίζε δ' ἄρ' ἆσσον ἰοῦσα ἄναχθ' ἑόν· αὐτίκα δ' ἔγνω
Οὐλήν, τήν ποτέ μιν σῦς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι
Παρνησόνδ' ἐλθόντα μετ' Αὐτόλυκόν τε καὶ υἷας,
Μητρὸς ἑῆς πατέρ' ἐσθλόν, ὃς ἀνθρώπους ἐκέκαστο
Κλεπτοσύνῃ θ' ὅρκῳ τε· θεὸς δέ οἱ αὐτὸς ἔδωκεν
Ἑρμείας· τῷ γὰρ κεχαρισμένα μηρία καῖεν
Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων· ὁ δέ οἱ πρόφρων ἅμ' ὀπήδει.
Αὐτόλυκος δ' Ἰθάκης ἐλθὼν ἐς πίονα δῆμον,
Παῖδα νέον γεγαῶτα κιχήσατο θυγατέρος ἧς·
Τόν ῥά οἱ Εὐρύκλεια φίλοις ἐπὶ γούνασι θῆκε
Παυομένῳ δόρποιο, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν,
Αὐτόλυκ', αὐτὸς νῦν ὄνομ' εὕρεο ὅττι κε θῆαι
Παιδὸς παιδὶ φίλῳ· πολυάρητος δέ τοί ἐστι.
Τὴν δ' αὖτ' Αὐτόλυκος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε,
Γαμβρὸς ἐμὸς θυγάτηρ τε, τίθεσθ' ὄνομ' ὅττι κεν εἴπω.

Odio fuerunt, quando primum Cretæ montes niuales
Reliqui in naui proficiſcens longos remos-habente
Dormio ſicut antea inſomnes noctes dormiebam.
Multas enim noctes indecenti in domo
Dormiui, & expectaui pulchram Auroram diuinam.
Neque mihi peluis pedum amabilis in animo
Eſt, neque mulier pedem tanget noſtrum
Harum, quæ in domo miniſtræ ſunt.
Niſi aliqua vetula eſt antiqua, prudentia ſciens,
Quæ tolerauit tot mente quot ego:
Huic non inuideo pedes tangere meos.
Hanc autem rurſus alloquuta eſt prudens Penelope,
Hoſpes dilecte, non enim aliquis vir tam prudens
Hoſpitum peregrinorum amicorum meam peruenit domũ,
Sicut tu valde circumſpecte prudentia omnia dicis.
Eſt autem mihi anus prudentia mente conſilia habens,
Quæ illum infelicem bene nutriuit, & educauit
Suſceptum manibus quando ipſum primum peperit mater,
Quæ tibi pedes lauabit debilis quamuis ſit.
Sed age, nunc ſurgens prudens Euryclea,
Laua tui domini æqualem, ſiquidem Vlyſſes
Iam talis eſt pedibus, talis autem manibus.
Statim enim in malo homines ſeneſcunt.
Sic dixit, vetula autem detinebat manibus vultum.
Lacrymas vero emiſit calidas, verbum autem luctuoſum dixit,
Hei mihi propter te fili, anxia debilis, certè te ſupra Iu-
Homines odit pium animum habentem. (piter
Non enim aliquis tot hominum Ioui fulmine-delectanti
Pinguia crura combuſſit, neque eximias hecatombas,
Quot tu huic dediſti, precans vt peruenires
Ad ſenectutem maturam, nutriréſque illuſtrem filium.
Nunc autem ſic tibi omnino abſtulit redeundi diem.
Sic alicubi illi illudunt mulieres
Hoſpitum peregrinorũ, quando ad inclytas domos peruenit.
Sicut tibi ô hoſpes canes hæ illudunt omnes,
Harum nunc contumeliam & turpitudines multas fugiens,
Non ſinebas lauare, me autem non inuitam iubet
Filia Icarij prudens Penelope.
Ideo tibi pedes lauabo, ſimulq́; ipſius Penelopes
Et tui gratia, quoniam mihi mouetur intus animus
Doloribus, ſed age nunc intellige verbum quod dicam.
Multi autem hoſpites miſeri huc peruenerunt,
Sed nondum aliquem dico ſimilem ſic videre,
Sicut tu corpore, vocéque pedibúſque Vlyſſi ſimilis es.
Hanc reſpondens alloquutus eſt prudens Vlyſſes:
O vetula ſic dicunt quicunque viderunt oculis
Nos ambos valde ſimiles inter nos
Eſſe, ſicut tu ipſa prudens dicis.
Sic dixit, vetula autem lebetem accepit ſplendidum,
Quo pedes lauabat, aquam autem infudit multam
Frigidam, poſtea autem calidam exhauſit, at Vlyſſes
Sedit in foco ad tenebras verò verſus eſt ſtatim.
Subitò enim in animo cogitauit ne ipſum tenens
Cicatricem animaduerteret, & manifeſta res fieret.
Lauabat verò vbi acceſſit ad eum regem ſuum, ſtatim autem
cognouit
Cicatricem porcus quam aliquando percuſſit albo dente
Parnaſum autem cũ veniſſet ſimul ad Autolycumq́; & filias
Matris ſuæ patrem bonum, qui homines ſuperabat
Furtóque iuramentóque, Deus autem ei ipſe dederat
Mercurius, huic enim grata crura comburebat
Agnorum & hædorum, hic verò promptus ſimul ſequebatur.
Autolycus autem Ithaca veniens in pinguem populum
Filium nuper natum inuenit filiæ ſuæ.
Hunc Euryclea dilectis eius in genibus poſuit
Poſt cœnam, verbúmque dixit, denominauitque,
Autolyce ipſe nunc nomen inuenis quod ponas
Filiæ filio dilecto, multis votis exoptatus vtique eſt.
Huic autem rurſus Autolycus reſpondit, dixitque
Gener meus filiáque ponite nomen quodcunque dicam.

γρ. κοίτῃ.

γρ. ἐπιήρανα θυμῷ.

γρ. Ἡ τις δὴ τέτληκε τόσα.

γρ. Τῇ δ' ἂν αἴρ.

Accerſitur Euryclea vt hoſpitis corpus lauet.

γρ. ἐφεψιόωντο.

Vlyſſes dignoſcitur ab Euryclea ex cicatrice.

γρ. ἄμ'.

De Autolyco Vlyſſis auo.

Vnde nomen inditum Vlyſſi autem

Multis enim ego in via exoſus huc veni
Viris & mulieribus ſupra terram multa-paſcentem,
Huic Vlyſſes quaſi dicas Exoſus *nomen ſit quo appelletur,*
Quando pubuerit maternamq́; in magnam domum (at ego
Veneris in Parnaſum, vbi mihi res ſunt,
Ex his ei ego dabo, & ipſum gaudentem dimittam.
Horum gratia venit Vlyſſes, vt ei præberet ſplendida dona.
Hunc quidem Autolycúſque, & filij Autolyci
Manibúſque ſalutauerunt verbiſque ſuauibus.
Mater autem Amphithea matris amplexa Vlyſſem
Oſculata eſt ipſum capútque, & ambo lumina pulchra.
Autolycus autem filiis iuſſit glorioſis
Cœnam parare, hi autem iubentem audiuerunt.
Statim autem induxerunt bouem maſculum quinquennem,
Quem excoriarunt pararúntque, & ipſum diuiſerunt omnẽ
Minutimque inciderunt ſcienter, fixeruntq́; verubus
Aſſauerúntque peritè, diuiſerúntque partes.
Sic tunc quidem toto die ad Solem deſcendentem
Conuiuabantur, neque animus indigebat conuiuio æquali.
Quando autem Sol deſcendit, & aduenerunt tenebræ,
Tunc dormiuerunt, & ſomni donum acceperunt.
Deſcriptio venationis. *Quando autẽ mane-genita apparuit roſeis digitis Aurora,*
Perrexerunt ire in venationem & canes, ac & ipſi
Filij Autolyci, cum his autem diuinus Vlyſſes
Iuit, altum autem montem aſcenderunt indutum ſylua
Parnaſi, citò autem peruenerunt ad concauitates ventoſas.
Sol quidem poſtea nuper percuſſit arua
Ex tacitè fluente profundifluo Oceano.
Hi verò conuallẽ ad peruenerunt venatores, antè verò ipſos
Veſtigia ſcrutantes canes ibant, at retro
Filij Autolyci, cum his autem diuinus Vlyſſes
Ibat propè canes, vibrans longam haſtam.
Tunc autem in ſylua denſa iacebat magnus aper,
Quã quidẽ neq; ventorũ penetrabat vis humida ſpirãtiũ,
Neque ipſam ſol lucens radijs percutiebat,
Neque imber penetrabat penitus ſic vtique denſa
Erat, at foliorum inerat fuſio valdè multa.
Ad hunc autem virorúmq; canumq́; ſonus peruenit pedũ.
ἀλ. Οὖτ' ἐπῇσ'. *Quando illi venantes ingruerunt, hic autẽ cõtrarius ex ſylua*
Valde exhorrens ſetoſa ceruice, ignem autẽ oculis inſpiciẽs,
Stetit prope ipſos, ipſe autem primus Vlyſſes
Irruit eleuata longa lancea manu forti,
Vulnerare cupiens, hic verò ipſum præueniẽs percuſſit aper
Vlyſſes adhuc adoleſcens ab apro vulneratus. *Genu ſuper, multum autem exhauſit carnis dente*
Obliquè ruens, neque ad os peruenit viri.
Hunc Vlyſſes vulnerauit in dextro humero.
Ex-alta parte tranſiuit lucida lanceæ cuſpis, (animus.
Decidit-v. in puluerib. in longum-extenſus, longè-a. volauit
Hunc quidem Autolyci filij dilecti circum-laborabant.
Vulnus autem Vlyſſis optimi diuini
Vulnera incitari ſolita. *Ligauerunt ſcienter, incantatione-v. ſanguinem nigrum*
Tenuerunt, ſtatim autem iuerunt dilecti ad ædes patris.
Hunc quidem Autolycúſque & filij Autolyci
Bene medicati, & ſplendidis donis datis,
Statim gaudentem dilectam gaudentes miſerunt
In Ithacam, hoc quidem pater & veneranda mater
Gauiſi ſunt quòd rediſſet, & interrogauerunt ſingula,
De cicatrice quã paſſus eſſet: hic autem ipſis benè narrauit,
Sic ipſum venantem percuſſit aper albo dente
Parnaſum euntem cum filijs Autolyci.
Hanc anus manibus pronis tenens,
Agnouit extergens, pedem autem dimiſit ferri.
In verò lebetem cecidit ſura, ſonuit autem æs. (ſa eſt aqua.
Rurſum-v. in partem-alterã inclinata eſt, at in terram effu-
Huius verò ſimul gaudium & dolor inuaſit mentem, eiuſque oculi
Lacrymis impleti ſunt, tenuis verò ipſi hæſit vox
Tangens autem mentum, Vlyſſem alloquuta eſt,
Certè Vlyſſes es, chare fili, neque equidem te
Prius agnoui, quàm totum regem meum contrectarim.

Πολλοῖσιν γὰρ ἐγώ γε ὀδυσσάμενος τόδ' ἱκάνω,
Ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξὶν ἀνὰ χθόνα πουλυβότειραν.
Τῷ δ' Ὀδυσεὺς ὄνομ' ἔστω ἐπώνυμον. αὐτὰρ ἐγώ γε,
Ὁππότ' ἂν ἡβήσας μητρώϊον ἐς μέγα δῶμα
Ἔλθῃ Παρνησόνδ', ὅθι πού μοι κτήματ' ἔασι,
Τῶν οἱ ἐγὼ δώσω, καί μιν χαίροντ' ἀποπέμψω.
Τῶν ἕνεκ' ἦλθ' Ὀδυσεύς, ἵνα οἱ πόροι ἀγλαὰ δῶρα.
Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτόλυκός τε καὶ υἱέες Αὐτολύκοιο
Χερσίν τ' ἠσπάζοντο, ἔπεσσί τε μειλιχίοισι.
Μήτηρ δ' Ἀμφιθέη μητρὸς περιφῦσ' Ὀδυσῆϊ,
Κύσ' ἄρα μιν κεφαλήν τε καὶ ἄμφω φάεα καλά.
Αὐτόλυκος δ' υἱοῖσιν ἐκέκλετο κυδαλίμοισι,
Δεῖπνον ἐφοπλίσσαι. τοὶ δ' ὀτρύνοντος ἄκουσαν.
Αὐτίκα δ' εἰσάγαγον βοῦν ἄρσενα πενταέτηρον.
Τὸν δέρον ἀμφί θ' ἕπον, καί μιν διέχευαν ἅπαντα.
Μίστυλλόν τ' ἄρ' ἐπισταμένως, πεῖράν τ' ὀβελοῖσιν,
Ὤπτησάν τε περιφραδέως, δάσσαντό τε μοίρας.
Ὣς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης.
Ἦμος δ' ἠέλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,
Δὴ τότε κοιμήσαντο, καὶ ὕπνου δῶρον ἕλοντο.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠώς,
Βάν ῥ' ἴμεν ἐς θήρην ἠμὲν κύνες ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
Υἱέες Αὐτολύκου, μετὰ τοῖσι δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς
Ἤϊεν. αἰπὺ δ' ὄρος προσέβαν καταειμένον ὕλῃ
Παρνησοῦ. τάχα δ' ἵκανον πτύχας ἠνεμοέσσας,
Ἠέλιος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἀρούρας,
Ἐξ ἀκαλαρρείταο βαθυρρόου Ὠκεανοῖο.
Οἱ δ' ἐς βῆσσαν ἵκανον ἐπακτῆρες. πρὸ δ' ἄρ' αὐτῶν
Ἴχνι' ἐρευνῶντες κύνες ἤϊσαν, αὐτὰρ ὄπισθεν
Υἱέες Αὐτολύκου, μετὰ τοῖσι δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς
Ἤϊεν ἄγχι κυνῶν, κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος.
Ἔνθα δ' ἄρ' ἐν λόχμῃ πυκινῇ κατέκειτο μέγας σῦς.
Τὴν μὲν ἄρ' οὔτ' ἀνέμων διάη μένος ὑγρὸν ἀέντων,
Οὔτε μιν ἠέλιος φαέθων ἀκτῖσιν ἔβαλλεν,
Οὔτ' ὄμβρος περάασκε διαμπερές. ὣς ἄρα πυκνὴ
Ἦεν, ἀτὰρ φύλλων ἐνέην χύσις ἤλιθα πολλή.
Τὸν δ' ἀνδρῶν τε κυνῶν τε περὶ κτύπος ἦλθε ποδοῖιν,
Ὡς ἐπάγοντες ἐπῇσαν. ὁ δ' ἀντίος ἐκ ξυλόχοιο
Φρίξας εὖ λοφιήν, πῦρ δ' ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς,
Στῆ ῥ' αὐτῶν σχεδόθεν. ὁ δ' ἄρα πρώτιστος Ὀδυσσεὺς
Ἔσσυτ' ἀνασχόμενος δολιχὸν δόρυ χειρὶ παχείῃ,
Οὐτάμεναι μεμαώς. ὁ δέ μιν φθάμενος ἔλασεν σῦς
Γουνὸς ὕπερ, πολλὸν δὲ διήφυσε σαρκὸς ὀδόντι
Λικριφὶς ἀΐξας, οὐδ' ὀστέον ἵκετο φωτός.
Τὸν δ' Ὀδυσεὺς οὔτησε τυχὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον,
Ἀντικρὺ δὲ διῆλθε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκή.
Κὰδ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακών, ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμός.
Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτολύκου παῖδες φίλοι ἀμφεπένοντο,
Ὠτειλὴν δ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος ἀντιθέοιο
Δῆσαν ἐπισταμένως, ἐπαοιδῇ δ' αἷμα κελαινὸν
Ἔσχεθον. αἶψα δ' ἵκοντο φίλου πρὸς δώματα πατρός.
Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτόλυκός τε καὶ υἱέες Αὐτολύκοιο
Εὖ ἰησάμενοι, ἠδ' ἀγλαὰ δῶρα πορόντες,
Καρπαλίμως χαίροντα φίλην χαίροντες ἔπεμπον
Εἰς Ἰθάκην. τῷ μέν ῥα πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
Χαῖρον νοστήσαντι, καὶ ἐξερέεινον ἕκαστα,
Οὐλὴν ὅττι πάθοι. ὁ δ' ἄρα σφίσιν εὖ κατέλεξεν,
Ὥς μιν θηρεύοντ' ἔλασεν σῦς λευκῷ ὀδόντι
Παρνησόνδ' ἐλθόντα σὺν υἱάσιν Αὐτολύκοιο.
Τὴν γρηῢς χείρεσσι καταπρηνέσσι λαβοῦσα,
Γνῶ ῥ' ἐπιμασσαμένη, πόδα δὲ προέηκε φέρεσθαι,
Ἐν δὲ λέβητι πέσε κνήμη, κανάχησε δὲ χαλκός.
Ἂψ δ' ἑτέρωσ' ἐκλίθη. τὸ δ' ἐπὶ χθονὸς ἐξέχυθ' ὕδωρ.
Τὴν δ' ἅμα χάρμα καὶ ἄλγος ἕλε φρένα. τὼ δέ οἱ ὄσσε
Δακρυόφι πλῆσθεν, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
Ἁψαμένη δὲ γενείου Ὀδυσσῆα προσέειπεν,
Ἦ μάλ' Ὀδυσσεύς ἐσσι, φίλον τέκος. οὐδέ σ' ἐγώ γε
Πρὶν ἔγνων, πρὶν πάντα ἄνακτ' ἐμὸν ἀμφαφάασθαι.

Ἦ καὶ Πηνελόπειαν ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσι,
Πεφραδέειν ἐθέλουσα φίλον πόσιν ἔνδον ἐόντα.
Ἡ δ' οὔτ' ἀθρῆσαι δύνατ' ἀντίη, οὔτε νοῆσαι·
Τῇ γὰρ Ἀθηναίη νόον ἔτραπεν. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Χείρ' ἐπιμασσάμενος φάρυγος λάβε δεξιτερῆφι·
Τῇ δ' ἑτέρῃ ἕθεν ἆσσον ἐρύσσατο, φώνησέν τε,
Μαῖα, τίη μ' ἐθέλεις ὀλέσαι; σὺ δέ μ' ἔτρεφες αὐτὴ
Τῷ σῷ ἐπὶ μαζῷ. νῦν δ' ἄλγεα πολλὰ μογήσας,
Ἤλυθον εἰκοστῷ ἔτεϊ ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ἀλλ' ἐπεὶ ἐφράσθης καί τοι θεὸς ἔμβαλε θυμῷ,
Σίγα, μή τίς τ' ἄλλος ἐνὶ μεγάροισι πύθηται.
Ὧδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται,
Εἴ χ' ὑπ' ἐμοί γε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαυούς,
Οὐδὲ τροφοῦ οὔσης σεῦ ἀφέξομαι, ὁππότ' ἂν ἄλλας
Δμῳὰς ἐν μεγάροισιν ἐμοῖς * κτείναιμι γυναῖκας.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Εὐρύκλεια,
Τέκνον ἐμόν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;
Οἶσθα μὲν οἷον ἐμὸν μένος ἔμπεδον, οὐδ' ἐπιεικτόν·
Ἕξω δ' ὡς ὅτε τις στερεὴ λίθος, ἠὲ σίδηρος.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι·
Εἴ χ' ὑπό σοί γε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαυούς,
Δὴ τότε τοι καταλέξω ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκας
Αἵ τέ σ' ἀτιμάζουσι καὶ αἳ νηλιτεῖς εἰσιν.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Μαῖα, τίη δὲ σὺ τὰς μυθήσεαι; οὐδέ τί σε χρή·
Εὖ νυ καὶ αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι καὶ εἴσομ' ἑκάστην.
Ἀλλ' ἔχε σιγῇ μῦθον, ἐπίτρεψον δὲ θεοῖσιν.
Ὣς ἄρ' ἔφη, γρηῢς δὲ διὲκ μεγάροιο βεβήκει,
Οἰσομένη ποδάνιπτρα. τὰ γὰρ πρότερ' ἔκχυτο πάντα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ νίψεν τε καὶ ἤλειψεν λίπ' ἐλαίῳ,
Αὖτις ἄρ' ἀσσοτέρω πυρὸς ἕλκετο δίφρον Ὀδυσσεὺς
Θερσόμενος, οὐλὴν δὲ κατὰ ῥακέεσσι κάλυψε.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε περίφρων Πηνελόπεια,
Ξεῖνε, τὸ μέν σ' ἔτι τυτθὸν ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτή·
Καὶ γὰρ δὴ κοίτοιο * τάχ' ἡδέος ἔσσεται ὥρη,
Ὅν τινά γ' ὕπνος ἕλοι γλυκερὸς καὶ κηδόμενόν περ·
Αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ πένθος ἀμέτρητον πόρε δαίμων.
Ἤματα μὲν γὰρ τέρπομ' ὀδυρομένη, γοόωσα,
Ἐς τ' ἐμὰ ἔργ' ὁρόωσα καὶ ἀμφιπόλων ἐνὶ οἴκῳ·
Αὐτὰρ ἐπὴν νὺξ ἔλθῃ, ἕλῃσί τε κοῖτος ἅπαντας,
Κεῖμαι ἐνὶ λέκτρῳ, πυκιναὶ δέ μοι ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ
Ὀξεῖαι μελεδῶναι ὀδυρομένην ἐρέθουσιν.
Ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κούρη χλωρηῒς ἀηδὼν
Καλὸν ἀείδῃσιν ἔαρος νέον ἱσταμένοιο,
Δενδρέων ἐν πετάλοισι καθεζομένη πυκινοῖσιν,
Ἥ τε θαμὰ τρωπῶσα χέει πολυηχέα φωνήν,
Παῖδ' ὀλοφυρομένη Ἴτυλον φίλον, ὅν ποτε χαλκῷ
Κτεῖνε δι' ἀφραδίας, κοῦρον * Ζήθοιο ἄνακτος·
Ὣς καὶ ἐμοὶ δίχα θυμὸς ὀρώρεται ἔνθα καὶ ἔνθα,
Ἠὲ μένω παρὰ παιδὶ, καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσω,
Κτῆσιν ἐμήν, δμῳάς τε καὶ ὑψερεφὲς μέγα δῶμα,
Εὐνήν τ' αἰδομένη πόσιος, δήμοιό τε φῆμιν·
Ἦ ἤδη ἅμ' ἕπωμαι Ἀχαιῶν ὅς τις ἄριστος
Μνᾶται ἐνὶ μεγάροισι, πορὼν ἀπερείσια ἕδνα.
Παῖς δ' ἐμὸς, εἷος μὲν ἔην ἔτι νήπιος ἠδὲ χαλίφρων,
Γήμασθ' οὔ μ' εἴα, πόσιος κατὰ δῶμα λιποῦσαν·
Νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας ἐστὶ καὶ ἥβης μέτρον ἱκάνει,
Καὶ δή μ' ἀρᾶται πάλιν ἐλθέμεν ἐκ μεγάροιο,
Κτήσιος ἀσχαλόων, τήν οἱ κατέδουσιν Ἀχαιοί.
Ἀλλ' ἄγε μοι τὸν ὄνειρον ὑπόκριναι, καὶ ἄκουσον.
Χῆνές μοι κατὰ οἶκον ἐείκοσι πυρὸν ἔδουσιν
Ἐξ ὕδατος, καί τέ σφιν ἰαίνομαι εἰσορόωσα·
Ἐλθὼν δ' ἐξ ὄρεος μέγας αἰετὸς ἀγκυλοχείλης
Πᾶσι κατ' αὐχένας ἦξε, καὶ ἔκτανεν, οἱ δ' ἐκέχυντο
Ἀθρόοι ἐν μεγάροισ'· ὁ δ' ἐς * αἰθέρα δῖαν ἀέρθη.
Αὐτὰρ ἐγὼ κλαῖον καὶ ἐκώκυον ἔν περ ὀνείρῳ.
Ἀμφὶ δέ μ' ἠγερέθοντο ἐϋπλοκαμῖδες Ἀχαιαί,
Οἴκτρ' ὀλοφυρομένην, ὅ μοι αἰετὸς ἔκτανε χῆνας.
Ἂψ δ' ἐλθὼν κατ' ἄρ' ἕζετ' ἐπὶ προὔχοντι μελάθρῳ·

Dixit & Penelopem inſpexit oculis,
Indicare volens dilectum maritum intus exiſtere.
Hæc autem neque videre potuit etſi erat è regione neque
Hunc enim Minerua mentem vertit: at Vlyſſes cognoſcere,
Manu prehendens guttur cepit dextra.
Altera autem manu ipſam propè traxit, dixitque.
Nutrix, cur me vis perdere? tu vero me nutriuiſti ipſa,
Ipſa tua in mamma, nunc autem dolores multos paſſus
Veni vigeſimo anno in patriam terram.
Sed poſtquam intellexiſti, & tibi Deus inſecit animo,
Tace, ne quis alius in domibus audiat.
Sic enim dico: hoc autem & perfectum erit.
Si mihi Deus interficiet procos ſuperbos,
Neque à te ipſa quæ nutrix es abero, quando alias
Famulas in domibus meis interficiam mulieres.
Hunc autem rurſus alloquuta eſt prudens Euryclea,
Fili mi, quale verbum fugit ſeptum dentium?
Scis quidem qualis meus animus conſtans nec impotens.
Tenebo verò ſicut quando aliquis ſolidus lapis, vel ferrum.
Aliud autem tibi dico, tu autem in mentibus pone tuis:
Si tibi Deus domabit procos ſuperbos,
Iam nunc tibi narrabo in ædibus mulieres,
Quæ te dedecorant, & quæ nequiſſimæ ſunt.
Hanc autem reſpondens alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
Nutrix, cur tu has indicabis? nihil opus eſt.
Bene & ipſe ego intelligam, & cognoſcam ſingula.
Sed tene ſilentio verbum, committe autem rem dijs.
Sic dixit, anus autem per domum iuit,
Portatum lauacra, hæc enim priora effuſa erant omnia.
Sed poſtquam lauitque & unxit pingui oleo,
Iterum propè ignem traxit ſedem Vlyſſes,
Calefaciendus, cicatricem autem pannis cooperuit.
His autem verbis incepit prudens Penelope,
Hoſpes, de hoc quidem te adhuc parumper ego interroga-
Etenim iam ſomni citò dulcis erit hora, (bo ipſa:
Si quem ſomnus capit dulcis & dolentem.
Sed mihi dolorem magnum præbuit deus
Dies quidem enim delector lamentans, lugens.
In mea opera inſpiciens, & ancillarum in domo,
At poſtquam nox venit, cepitque ſomnus omnes,
Iaceo in lecto, denſæ autem circa meum tenerum cor
Acutæ cogitationes lugentem me cruciant.
Sicut autem quando Pandares filia floridula luſcinia
Bene canit vere recens ſtante novo
Arborum in foliis ſedens denſis,
Quæ frequenter verſans fundit perſonantem vocem,
Filium lugens Itylum dilectum, quem quondam ferro
Interfecit per inſanias filium Zethi regis.
Sic ut mihi bifariam animus mouetur huc & illuc.
Vtrum maneam apud filium, & firma omnia ſeruem,
Poſſeſſionem meam, famulaſq;, & altam magnam domum,
Lectumque reuerita mariti populique famam.
An iam nubam et Achiuorum quis optimus
Nuptias meas ambit in domibus, præbens infinitas dotes.
Filius v. meus quouſq; quidem fuit adhuc infans & demens
Nubere non me ſinebat mariti domum derelinquentem.
Nunc verò quando iam magnus eſt, & pubertatis menſuram
Et iam me precatur iterum exeam ex ædibus (pertenit
Ob poſſeſſionem iratus, quam ei conſumunt Achiui.
Sed age mihi ſomnium dijudica, & audi.
Anſeres mihi in domo viginti triticum edunt
Aqua maceratum & ipſis lætor inſpiciens.
Veniens autem ex monte magna aquila curuo-roſtra
Omnibus in ceruices ruit, & interfecit, hi verò fuſi ſunt
Congregati in domibus hæc verò in æthera diuinum eleuata
eſt aquila.
At ego flebam & lugebam in ſomnio.
Circum verò me congregatæ ſunt pulchræ-crinibus Achiuæ
Miſerabiliter lugentem, quod mihi aquila interfecit anſeres
Retrò autem veniens deſedit in prominenti atrio.

Vlyſſes Euryclcam prohibet, ne ſe prodat.

γ. κτείνωμι

γ. τάχ' ἡδέος ἔσσεται ὥρη.

γ. [illegible]

Penelope narrat Vlyſſi ſuum ſomnium coniectandum.

γ. ἠέρα

Voce autem detinuit, vociferauitque,
γρ. ἰκαρὶς κούρη. Confide Icarij filia valdè inclyti.
Non ſomnium ſed verè bonum quod perfectum erit.
Anſeres quidem proci, ego autem auis
Fui anteà, nunc rurſus tuus maritus veni,
Qui omnibus procis indecentem mortem immittam.
Sic dixit, at me dulcis ſomnus dimiſit.
Inquirens autem anſeres in domibus vidi
Triticum comedentes iuxta peluim vbi anteà.
Hanc autem reſpondens alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
O mulier, non poteſt quis declarare ſomnium
γρ. [illegible] Aliò declinans quoniam certè tibi ipſe Vlyſſes
Dixit quomodo perficiet, procis autem apparebit cædes
Omnibus valdè, neque aliquis mortem & parcas fugiet.
Hunc autem rurſus alloquuta eſt prudens Penelope,
Hoſpes certè quidē ſomnia imprudentia, & huiuſmodi vt
Sūt, neq; omnia perficiūtur hominibus. (diſcerni non poſſint
Somni portæ. Duæ enim portæ debilium ſunt ſomniorum.
Vnæ enim cornibus factæ ſunt, alteræ verò ebore.
Horum qui quidem egreſſi fuerint per ſectum ebur,
Spe-fruſtrantur verba imperfecta portantes.
Qui autem per polita cornua exiuit foras,
Hi vera perficiunt, hominum quando aliquis videt.
At mihi non hinc puto graue ſomnium
Veniſſe, certè placidum mihi & filio foret.
Aliud autem tibi dico, tu autem in mentibus pone tuis.
Hæc iam Aurora veniet infamis, quæ me Vlyſſis
A domo abducet, nunc enim deponam certamen
Secures quas ille in domibus ſuis
Diſpoſuit ordine vt ſunt nauiū ſtatuimina, duodecim omnes
Stans verò hic multum longè iaciebat ſagittam.
Nunc autem procis certamen hoc proponam.
Qui autem faciliùs extendet arcum in manibus,
Et ſagittabit per annulos ſecurum duodecim omnes,
Hunc ſequar vbi me abduxero ab hac domo
Quæ iuuentutem meam vidit, perpulchra, plena victu,
Cuius aliquando me recordaturam puto vel in ſomnio.
Hanc autem reſpondens alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
O vxor veneranda Laërtiadæ Vlyſſis,
Non amplius nunc differ in domibus hoc certamen,
Antè enim prudens veniet huc Vlyſſes,
Quam hi arcum bene politum tractantes
Neruum extenderint ſagittarintque per ferrum.
Hunc autem rurſus alloquuta eſt prudens Penelope:
γρ. ἐθέλεις. Si velis mihi hoſpes aſſidens in domibus
Delectare non mihi ſomnus in palpebris funderetur.
Sed nullo modo fieri poteſt vt ſint inſomnes ſemper
Homines, in vnoquoque enim partem poſuerunt
Immortales mortalibus ſupra fertilem terram,
Sed certè quidem ego ad cœnaculum vbi aſcendero
Dormiam in lecto, qui mihi ſuſpirioſus factus eſt
Semper lacrymis meis irrigatus, ex quo Vlyſſes
Iuit viſurus malum-Ilium, neque nominandum.
Illic dormiam, tu autem dormi hac in domo,
Vel humi ſternens, vel tibi lectos ponant.
γρ. χαμάδις. Sic loquuta aſcendit cœnacula ſplendida,
Non ſola, cum ea & famulæ ibant aliæ.
In ſuperiora autem vbi aſcendiſſet cum ancillis mulieribus,
Flebat poſteà Vlyſſem dilectum maritum, quouſque ei ſomnum
Dulcem in palpebris iecit cæſia Minerua.

Φωνῇ δὲ βροτέῃ κατερήτυε, φώνησέν τε,
Θάρσει Ἰκαρίοιο κούρη τηλεκλειτοῖο·
Οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὕπαρ ἐσθλὸν, ὅ τοι τετελεσμένον ἔσται.
Χῆνες μὲν, μνηστῆρες· ἐγὼ δέ τοι αἰετὸς ὄρνις
Ἦα πάρος, νῦν αὖτε τεὸς πόσις εἰλήλουθα,
Ὃς πᾶσι μνηστῆρσιν ἀεικέα πότμον ἐφήσω.
Ὣς ἔφατ'. αὐτὰρ ἐμὲ μελιηδὴς ὕπνος ἀνῆκε.
Παπτήνασα δὲ, χῆνας ἐνὶ μεγάροισι νόησα
Πυρὸν ἐρεπτομένους παρὰ πύελον, ἧχι πάρος περ.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Ὦ γύναι, οὔπως ἔστιν ὑποκρίνασθαι ὄνειρον
Ἀλλῃ ἀποκλίναντ'. ἐπεὶ ῥά τοι αὐτὸς Ὀδυσσεὺς
Πέφραδ' ὅπως τελέει· μνηστῆρσι δὲ φαίνετ' ὄλεθρος
Πᾶσι μάλ'· οὐδέ κέ τις θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξει.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια,
Ξεῖν', ἤτοι μὲν ὄνειροι ἀμήχανοι ἀκριτόμυθοι
Γίγνοντ', οὐδέ τι πάντα τελείεται ἀνθρώποισι.
Δοιαὶ γάρ τε πύλαι ἀμενηνῶν εἰσὶν ὀνείρων·
Αἱ μὲν γὰρ κεράεσσι τετεύχαται, αἱ δ' ἐλέφαντι·
Τῶν οἳ μέν κ' ἔλθωσι διὰ πριστοῦ ἐλέφαντος,
Οἵ ῥ' ἐλεφαίρονται ἔπε' ἀκράαντα φέροντες·
Οἳ δὲ διὰ ξεστῶν κεράων ἔλθωσι θύραζε,
Οἵ ῥ' ἔτυμα κραίνουσι, βροτῶν ὅτε κέν τις ἴδηται.
Ἀλλ' ἐμοὶ οὐκ ἐντεῦθεν ὀΐομαι αἰνὸν ὄνειρον
Ἐλθέμεν· ἦ κ' ἀσπαστὸν ἐμοὶ καὶ παιδὶ γένοιτο.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν·
Ἥδε δὴ ἠὼς εἶσι δυσώνυμος, ἥ μ' Ὀδυσῆος
Οἴκου ἀποσχήσει. νῦν γὰρ καταθήσω ἄεθλον,
Τοὺς πελέκεας, τοὺς κεῖνος ἐνὶ μεγάροισιν ἑοῖσιν
Ἵστασχ' ἑξείης, δρυόχους ὣς, δώδεκα πάντας,
Στὰς δ' ὅ γε πολλὸν ἄνευθε, διαρρίπτασκεν ὀϊστόν·
Νῦν δὲ μνηστήρεσσιν ἄεθλον τοῦτον ἐφήσω.
Ὃς δέ κε ῥηΐτατ' ἐντανύσῃ βιὸν ἐν παλάμῃσι,
Καὶ διοϊστεύσῃ πελέκεων δυοκαίδεκα πάντων,
Τῷ κεν ἅμ' ἑσποίμην, νοσφισσαμένη τόδε δῶμα
Κουρίδιον, μάλα καλὸν, ἐνίπλειον βιότοιο·
Τοῦ ποτε μεμνήσεσθαι ὀΐομαι ἔν περ ὀνείρῳ.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Ὦ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
Μηκέτι νῦν ἀνάβαλλε δόμοις ἔνι τοῦτον ἄεθλον.
Πρὶν γάρ τοι πολύμητις ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεὺς
Πρὶν τούτους, τόδε τόξον ἐΰξοον ἀμφαφόωντας,
Νευρήν τ' ἐντανύσαι διοϊστεῦσαί τε σιδήρου.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια,
Εἴ κ' ἐθέλοις μοι ξεῖνε παρήμενος ἐν μεγάροισι
Τέρπειν, οὔ μοι ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισι χυθείη.
Ἀλλ' οὐ γάρ πως ἔστιν ἀΰπνους ἔμμεναι αἰὲν
Ἀνθρώπους· ἐπὶ γάρ τοι ἑκάστῳ μοῖραν ἔθηκαν
Ἀθάνατοι θνητοῖσιν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν.
Ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼν ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσα,
Λέξομαι εἰς εὐνὴν ἥ μοι στονόεσσα τέτυκται,
Αἰεὶ δάκρυσ' ἐμοῖσι πεφυρμένη, ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς
Ὤχετ' ἐποψόμενος κακοΐλιον οὐκ ὀνομαστήν.
Ἔνθα κε λεξαίμην· σὺ δὲ λέξεο τῷδ' ἐνὶ οἴκῳ,
Ἢ χαμάδις στορέσας, ἤ τοι κατὰ δέμνια θέντων.
Ὣς εἰποῦσ' ἀνέβαιν' ὑπερώϊα σιγαλόεντα,
Οὐκ οἴη, ἅμα τῇ γε καὶ ἀμφίπολοι κίον ἄλλαι.
Ἐς δ' ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶ,
Κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα φίλον πόσιν, ὄφρα οἱ ὕπνον
Ἡδὺν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ υ ψιλὸν ῥαψῳδία.

Αὐτὰρ ὁ ἐν προδόμῳ εὐνάζετο δῖος Ὀδυσσεύς.
Κὰμ μὲν ἀδέψητον βοέην στόρεσ', αὐτὰρ ὕπερθε
Κώεα πόλλ' οἰῶν, τοὺς ἱρεύεσκον Ἀχαιοί.
Εὐρυνόμη δ' ἄρ' ἐπὶ χλαῖναν βάλε κοιμηθέντι.
Ἔνθ' Ὀδυσεὺς μνηστῆρσι κακὰ φρονέων ἐνὶ θυμῷ,
Κεῖτ' ἐγρηγορόων· ταὶ δ' ἐκ μεγάροιο γυναῖκες
Ἤισαν αἳ μνηστῆρσιν ἐμισγέσκοντο πάρος περ,
Ἀλλήλῃσι γέλω τε καὶ εὐφροσύνην παρέχουσαι.
Τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι·
Πολλὰ δὲ μερμήριζε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
Ἠὲ μεταΐξας θάνατον τεύξειεν ἑκάστῃ,
Ἢ ἔτ' ἐῷ μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισι μιγῆναι
Ὕστατα καὶ πύματα· κραδίη δέ οἱ ἔνδον ὑλάκτει.
Ὡς δὲ κύων ἀμαλῇσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα,
Ἄνδρ' ἀγνοιήσασ' ὑλάει, μέμονέν τε μάχεσθαι.
Ὥς ῥα τοῦ ἔνδον ὑλάκτει* ἀγαιομένου κακὰ ἔργα.
Στῆθος δὲ πλήξας, κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ,
Τέτλαθι δὴ κραδίη, καὶ κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης,
Ἤματι τῷ ὅτε* τοι μένος ἄσχετος ἤσθιε Κύκλωψ
Ἰφθίμους ἑτάρους· σὺ δ' ἐτόλμας, ὄφρα σε μῆτις
Ἐξάγαγ' ἐξ ἄντροιο, ὀιόμενον θανέεσθαι.
Ὣς ἔφατ', ἐν στήθεσσι καθαπτόμενος φίλον ἦτορ.
Τῷ δὲ μάλ' ἐν πείσῃ κραδίη μένε τετληυῖα
Νωλεμέως· ἀτὰρ αὐτὸς ἑλίσσετο ἔνθα καὶ ἔνθα.
Ὡς δ' ὅτε γαστέρ' ἀνὴρ πολέος πυρὸς αἰθομένοιο
Ἐμπλείην κνίσης τε καὶ αἵματος ἔνθα καὶ ἔνθα
Αἰόλλῃ, μάλα δ' ὦκα λιλαίεται ὀπτηθῆναι·
Ὣς ἄρ' ὅγ' ἔνθα καὶ ἔνθα ἑλίσσετο, μερμηρίζων
Ὅππως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσει,
Μοῦνος ἐὼν πολέσι. σχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
Οὐρανόθεν καταβᾶσα· δέμας δ' ἤικτο γυναικί.
Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπε.
Τίπτ' αὖτ' ἐγρήσσεις πάντων περὶ κάμμορε φωτῶν;
Οἶκος μέν τοι ὅδ' ἐστὶ, γυνὴ δέ τοι ἥδ' ἐνὶ οἴκῳ,
Καὶ πάϊς, οἷόν πού τις ἐέλδεται ἔμμεναι υἷα.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα θεὰ κατὰ μοῖραν ἔειπες.
Ἀλλά τί μοι τόδε θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζει,
Ὅππως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσω
Μοῦνος ἐών· οἱ δ' αἰὲν ἀολλέες ἔνδον ἔασι.
Πρὸς δ' ἔτι καὶ τόδε μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζω.
Εἴπερ γὰρ κτείναιμι Διός τε σέθεν τε ἕκητι,
Πῇ κεν ὑπεκπροφύγοιμι;* τά σε φράζεσθαι ἄνωγα.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Σχέτλιε, καὶ μέν τίς τε χερείονι πείθεθ' ἑταίρῳ,
Ὅς περ θνητός τ' ἐστὶ, καὶ οὐ τόσα μήδεα οἶδεν·
Αὐτὰρ ἐγὼ θεός εἰμι, διαμπερὲς ἥ σε φυλάσσω
Ἐν πάντεσσι πόνοις· ἐρέω δέ τοι ἐξαναφανδόν.
Εἴ περ πεντήκοντα λόχοι μερόπων ἀνθρώπων
Νῶϊ περισταῖεν, κτεῖναι μεμαῶτες Ἄρηϊ,
Καί κεν τῶν ἐλάσαιο βόας καὶ ἴφια μῆλα.
Ἀλλ' ἑλέτω σε καὶ ὕπνος· ἀνίη καὶ τὸ φυλάσσειν
Πάννυχον ἐγρήσσοντα, κακῶν δ' * ὑποδύσεαι ἤδη.
Ὣς φάτο, καί ῥά οἱ ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχευεν,
Αὐτὴ δ' ἂψ ἐς Ὄλυμπον ἀφίκετο δῖα θεάων,
Εὖτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε, λύων μελεδήματα θυμοῦ,
Λυσιμελής· ἄλοχος δ' ἄρ' ἐπέγρετο κεδνὰ ἰδυῖα·
Κλαῖε δ' ἄρ' ἐν λέκτροισι καθεζομένη μαλακοῖσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίουσα κορέσσατο ὃν κατὰ θυμόν,
Ἀρτέμιδι πρώτιστον ἐπεύξατο δῖα γυναικῶν,
Ἄρτεμι, πότνα θεά, θύγατερ Διὸς, αἴθε μοι ἤδη

ODYSSEÆ HOMERI XX. COMPOSITIO.

At ipſe in veſtibulo dormiuit diuinus Vlyſſes,
Subter quidem crudam bouinam ſtrauit, ſed deſuper
Pelles multas ouium, quas ſacrificauerant Achiui.
Eurynome autem indumentum ſuperiniecit dormienti,
Illic Vlyſſes procis mala cogitans in animo
Iacebat vigilans, hæ autem ex domo mulieres
Iuerunt, quæ procis miſcebantur antea,
Mutuò riſum ſibi & lætitiam præbentes. — γρ. Κεῖτο ἐγ.
Huius autem mouebatur animus in pectoribus dilectis,
Multa autem cogitabat in mente & in animo, — Vlyſſes vária noctu ſecum verſans.
An irruens mortem pararet vnicuique,
An ſineret cum procis ſuperbis miſceri
Extremò & vltimò: cor autem ei intus latrabat.
Sicut autem canis teneros catulos circumiens
Virum ignorans latrat, & eſt prompta ad pugnandum:
Sic huius intus latrabat cor indignantis mala opera, — γρ. ἀχθομένου.
Pectore autem percuſſo animum increpuit verbo,
Tolera vtique anime, & peius aliud aliquando tolerasti
Die illo, quo tibi robore inſuperabilis comedit Cyclops — γρ. μοι.
Fortes ſocios, tu verò audax-perſtitiſti, quouſque te prudentia
Eduxit ex antro qui te moriturum putaras.
Sic dixit in pectoribus inceſſens dilectum cor.
Huic valdè in loco ſuo immotum cor manſit tolerans
Indeſinenter, at ipſe vertebatur huc & illuc.
Sicut autem quando ventrem vir multo igne ardenti.
Plenum pinguedinéque & ſanguine huc & illuc
Variè-verſat, citiſſimè verò cupit aſſatum eſſe:
Sic hic huc & illuc vertebat cogitans,
Quomodo iam procis impudentibus manus immitteret,
Solus cùm eſſet multis, prope verò ipſum venit Minerua
Cœlitus deſcendens, corpore autem aſſimilata erat mulieri.
Stetit igitur ſuper caput, & hunc ſermone alloquuta eſt,
Cur rurſus vigilas omnes ſupra infortunate viros.
Domus quidem tibi hæc eſt, vxor autem tibi hæc in domo
Et filius, qualem aliquis cuperet eſſe filium.
Hunc autem reſpondens alloquutus eſt prudens Vlyſſes, — Minerua Vlyſſem animat in procorum cædem.
Certè iam hæc omnia Dea vt par-eſt dixiſti.
Sed mihi hoc animus in mentibus cogitat,
Quomodo iam procis impudentibus manus imponam
Solus cùm ſim, hi autem ſemper congregati intus ſunt.
Ad hæc verò & hoc maius in mentibus cogito.
Siquidem enim interficiam Iouéque téque volente,
Quo ſubterfugiam? hoc te conſultare velim
Hunc autem rurſus alloquuta eſt dea cæſia Minerua, — γρ. τά σε φρ.
Miſer, & quidem aliquis peiori credit ſocio,
Qui mortalis ſit, & non tanta ſit prudentia.
At ego Dea ſum, quæ te continuè cuſtodio
In omnibus laboribus, dico autem tibi clarè. — γρ. πάντεσ.
Siquidem quinquaginta agmina diuerſi-linguium hominũ — γρ. ...
Nos circumſtarent interficere prompta gladio,
Et horum expelleres boues & pingues oues.
Sed capiat te & ſomnus, dolor eſt & cuſtodire
Tota nocte vigilantem, è malis emerges iam. — γρ. ...
Sic dixit, & ei ſomnum in palpebris fudit.
Ipſa autem retrò in Olympum abiuit diuina Dearum.
Quando hunc ſomnus cepit ſoluens curas animi
Soluens membra, vxor autem ſurrexit caſtè edocta.
Flebat autem in lectis ſedens mollibus,
At poſtquam flens ſatiata eſt ſuo in animo, — Penelope Dianam precatur.
Dianæ primùm ſupplicauit diuina mulierum,
Diana veneranda Dea Iouis filia, vtinam mihi iam

Sagitta in pectoribus iacta animum adimas
Statim nunc, vel poſtea me diſcerpens procella,
Eat portans in obſcuras vias,
In fluenta autem iacias retrogradi Oceani,
Pandari filiæ. *Sicut quando Pandari filias ſuſceperunt procellæ,*
His parentes quidem perdiderunt Dij, hæ verò relictæ ſunt
Orphanæ in domibus, nutriebat autem diuina Venus
Caſeo & melle dulci, & ſuaui vino.
Iuno autem ipſis præ omnibus dedit mulieribus
Speciem & prudentiam, magnitudinem v. præbuit Diana (caſta)
Opera autem Minerua docuit inclyta operari,
Quando Venus diuina adiuit altum Olympum
γρ. γλυκεροῖο. *Puellis petitura perfectionem dulcium nuptiarum*
Ad Iouem gaudētem fulmine, (hic enim bene nouit omnia,
Fortunámque, infortunitūmque in mortalibus hominibus.)
Interim autem puellas Harpyæ arripuerunt,
Et dederunt odioſis Erynnibus curandas.
Sic me deſtruant Olympias domos habentes,
Vel me pulchra-crinitis percutiat Diana, vt Vlyſſem
Viſura, ſub terram odioſam abeam,
Ne autem quid peiori viro lætificem mentem.
Sed hoc quidem & tolerabile habet malum, quando aliquis
Dies quidem flet frequenter dolens corde,
Noctes.v.ſomnus habet (hic.n.obliuiſci facit omnes homines
γρ. ἅπαντας. *Bonorum & malorum, poſtquam palpebras amplexus eſt.)*
At mihi & inſomnia immiſit mala numen.
Hac enim nocte mihi accubauit ſimilis ipſi
Talis nimirum qualis iuit cum exercitu: at meum cor
Lætatū eſt, quoniam non dicebam ſomnium eſſe ſed verū iā.
Sic dixit, ſtatim autem aurea-ſede venit Aurora.
Huius autem flentis vocem audiuit diuinus Vlyſſes.
Cogitauit autem poſtea, apparuit autem ei in animo
Iam cognoſcens aſtare capiti.
Itaque contracta veſte cum pellibus in quibus dormiebat,
In domum depoſuit in ſede, extra autem bouinam
Vlyſſ. Iouem orat. *Poſuit foras portans, Ioui verò precatus eſt manib. ſublatis.*
Iupiter pater, ſi me volentes in ſiccámque & humidam
Duxiſtis meam in terram, poſtquam me malè-mulctaſtis,
Omen mihi aliquis dicat excitatorum hominum
Intus, extra autem Iouis portentum aliud appareat.
Sic dixit precatus, hunc. v. audiuit conſiliarius Iupiter,
Dat ſignū cœlo Iupiter. *Statim autem tonuit à ſplendido Olympo*
Ab alto ex nebulis, lætatus eſt autem diuinus Vlyſſes.
Vocem autem è domo mulier præmiſit molendinaria
Propè illic vbi ei molæ erant paſtori populorum,
His autem duodecim omnes annitebantur mulieres
γρ. Τῇσι δ' ἄρ'. *Farinas ordeaceas conficientes & triticeas medullā virorū,*
γρ. ἀλείφατα. *Illæ quidem aliæ dormiebant, poſtquam triticum moluerant.*
Famula prodigii coniectrix. *Hæc verò vna nōdum ceſſarat: debiliſſima autem facta eſt.*
Hæc igitur molam ſiſtens verbum dixit, ſignum regi,
Iupiter pater, qui Dijs & hominibus imperas,
Certe valdè tonuiſti à cœlo ſtellato.
Neque alicubi nubes eſt, monſtrum alicui hoc oſtendis,
Perfice nunc, & mihi miſeræ verbum quod dicam.
Proci poſtremóque & extremo die hoc
In domibus Vlyſſis capiant conuiuium deſiderabile,
Qui iam mihi labore triſtiligenua ſoluerunt
Farinas facienti, nunc vltimò cœnent.
Sic dixit, lætatus eſt autem omine diuus Vlyſſes,
Iouiſq́; tonitru: dixit enim ſe puniturum ſceleratos.
Illæ autem aliæ famulæ in ædibus pulchris Vlyſſis
Congregatæ accendebant in foco magnum ignem.
Telemachus autem è lecto ſurrexit diuinus vir
Veſtes indutus, circum autem enſem poſuit humerum.
Telemachus monet Eurycleam ne hoſpitem negligat. *Pedibus autem ſub fortibus ligauit pulchra calceamenta.*
Accepit autem fortem lanceam acuminatam acuto ferro.
Stetit autem in limen iens, ad Eurycleam verò dixit,
Nutrix dilecta, quomodo hunc hoſpitē honoraſtis in domo
γρ. τοῖς ξ. *Lecto & cibo? an ſic iacet neglectus?*

Ἰὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλοῦσ' ἐκ θυμὸν ἕλοιο
Αὐτίκα νῦν, ἢ ἔπειτά μ' ἀναρπάξασα θύελλα
Οἴχοιτο προφέρουσα κατ' ἠερόεντα κέλευθα,
Ἐν προχοῇς δὲ βάλοι ἀψορρόου Ὠκεανοῖο.
Ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κούρας ἀνέλοντο θύελλαι,
Τῇσι τοκῆας μὲν φθῖσαν θεοί, αἱ δ' ἐλίποντο
Ὀρφαναὶ ἐν μεγάροισι, κόμισσε δὲ δῖ' Ἀφροδίτη
Τυρῷ καὶ μέλιτι γλυκερῷ καὶ ἡδέϊ οἴνῳ·
Ἥρη δ' αὐτῇσιν περὶ πασέων δῶκε γυναικῶν
Εἶδος καὶ πινυτήν, μῆκος δ' ἔπορ' Ἄρτεμις ἁγνή,
Ἔργα δ' Ἀθηναίη δίδαε κλυτὰ ἐργάζεσθαι.
Εὖτ' Ἀφροδίτη δῖα προσέστιχε μακρὸν Ὄλυμπον
Κούρῃς αἰτήσουσα τέλος* θαλεροῖο γάμοιο,
Ἐς Δία τερπικέραυνον (ὁ γάρ τ' εὖ οἶδεν ἅπαντα,
Μοῖράν τ' ἀμμορίην τε καταθνητῶν ἀνθρώπων)
Τόφρα δὲ τὰς κούρας ἅρπυιαι ἀνηρέψαντο,
Καί ῥ' ἔδοσαν στυγερῇσιν ἐρινύσιν ἀμφιπολεύειν·
Ὣς ἔμ' ἀιστώσειαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
Ἠέ μ' ἐϋπλόκαμος βάλοι Ἄρτεμις, ὄφρ' Ὀδυσῆα
Ὀσσομένη, καὶ γαῖαν ὕπο στυγερὴν ἀφικοίμην,
Μηδέ τι χείρονος ἀνδρὸς ἐϋφραίνοιμι νόημα.
Ἀλλὰ τὸ μὲν καὶ ἀνεκτὸν ἔχει κακόν, ὁππότε κέν τις
Ἤματα μὲν κλαίῃ πυκινῶς ἀκαχήμενος ἦτορ,
Νύκτας δ' ὕπνος ἔχῃσιν (ὁ γάρ τ' ἐπέλησεν* ἁπάντων
Ἐσθλῶν ἠδὲ κακῶν, ἐπεὶ ἂρ βλέφαρ' ἀμφικαλύψῃ)
Αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ ὀνείρατ' ἐπέσσευεν κακὰ δαίμων.
Τῇδε γὰρ αὖ μοι νυκτὶ παρέδραθεν εἴκελος αὐτῷ,
Τοῖος ἐὼν οἷος ᾖεν ἅμα στρατῷ· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
Χαῖρ', ἐπεὶ οὐκ ἐφάμην ὄναρ ἔμμεναι, ἀλλ' ὕπαρ ἤδη.
Ὣς ἔφατ', αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἤλυθεν Ἠώς.
Τῆς δ' ἄρα κλαιούσης ὄπα σύνθετο δῖος Ὀδυσσεύς·
Μερμήριζε δ' ἔπειτα, δόκησε δέ οἱ κατὰ θυμὸν
Ἤδη γιγνώσκουσα παρεστάμεναι κεφαλῆφι.
Χλαῖναν μὲν συνελὼν καὶ κώεα τοῖσιν ἐνεῦδεν,
Ἐς μέγαρον κατέθηκεν ἐπὶ θρόνου, ἐκ δὲ βοείην
Θῆκε θύραζε φέρων, Διὶ δ' εὔξατο χεῖρας ἀνασχών,
Ζεῦ πάτερ, εἴ μ' ἐθέλοντες ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρὴν
Ἤγετ' ἐμὴν ἐς γαῖαν, ἐπεί μ' ἐκακώσατε λίην,
Φήμην τίς μοι φάσθω ἐγειρομένων ἀνθρώπων
Ἔνδοθεν, ἔκτοσθεν δὲ Διὸς τέρας ἄλλο φανήτω.
Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε μητίετα Ζεύς,
Αὐτίκα δ' ἐβρόντησεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου
Ὑψόθεν ἐκ νεφέων· γήθησε δὲ δῖος Ὀδυσσεύς.
Φήμην δ' ἐξ οἴκοιο γυνὴ προέηκεν ἀλετρὶς
Πλησίον, ἔνθ' ἄρα οἱ μύλαι εἵατο ποιμένι λαῶν,
Τῇσι δὲ δώδεκα πᾶσαι ἐπερρώοντο γυναῖκες,
Ἄλφιτα τεύχουσαι καὶ* ἀλείατα, μυελὸν ἀνδρῶν.
Αἱ μὲν ἄρ' ἄλλαι εὗδον, ἐπεὶ κατὰ πυρὸν ἄλεσσαν,
Ἡ δὲ μί' οὔπω παύετ', ἀφαυροτάτη δ' ἐτέτυκτο·
Ἥ ῥα μύλην στήσασα ἔπος φάτο, σῆμα ἄνακτι,
Ζεῦ πάτερ, ὅς τε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσεις,
Ἦ μεγάλ' ἐβρόντησας ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Οὐδέ ποθι νέφος ἐστί· τέρας νύ τεῳ τόδε φαίνεις.
Κρῆνον νῦν καὶ ἐμοὶ δειλῇ ἔπος, ὅττι κεν εἴπω·
Μνηστῆρες πύματόν τε καὶ ὕστατον ἤματι τῷδε
Ἐν μεγάροις Ὀδυσῆος ἑλοίατο δαῖτ' ἐρατεινήν,
Οἳ δή μοι καμάτῳ θυμαλγέϊ γούνατ' ἔλυσαν
Ἄλφιτα τευχούσῃ· νῦν ὕστατα δειπνήσειαν.
Ὣς ἄρ' ἔφη, χαῖρεν δὲ κλεηδόνι δῖος Ὀδυσσεὺς
Ζηνός τε βροντῇ· φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλείτας.
Αἱ δ' ἄλλαι δμῳαὶ κατὰ δώματα κάλ' Ὀδυσῆος
Ἀγρόμεναι ἀνέκαιον ἐπ' ἐσχάρῃ ἀκάματον πῦρ.
Τηλέμαχος δ' εὐνῆφιν ἀνίστατο ἰσόθεος φώς,
Εἵματα ἑσσάμενος· περὶ δὲ ξίφος ὀξὺ θέτ' ὤμῳ.
Ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ·
Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰών, πρὸς δ' Εὐρύκλειαν ἔειπε,
Μαῖα φίλη,* πῶς ξεῖνον ἐτιμήσασθ' ἐνὶ οἴκῳ
Εὐνῇ καὶ σίτῳ, ἦ αὔτως κεῖται ἀκηδής;

Τοιαύτη

Τοιαύτη γὰρ ἐμὴ μήτηρ πινυτή περ ἐοῦσα,
Ἐμπλήγδην ἕτερόν γε τίει μερόπων ἀνθρώπων
Χείρονα, τὸν δέ τ' ἀρείον' ἀτιμήσασ' ἀποπέμπει.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Εὐρύκλεια,
Οὐκ ἄν μιν νῦν τέκνον ἀναίτιον αἰτιόῳο.
Οἶνον μὲν γὰρ πῖνε καθήμενος, ὄφρ' ἔθελ' αὐτός·
Σίτου δ' οὐκέτ' ἔφη πεινήμεναι· εἴρετο γάρ μιν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ κοίτοιο καὶ ὕπνου μιμνήσκοιτο,
Ἡ μὲν δέμνι' ἄνωγεν ὑποστορέσαι δμῳῇσιν·
Αὐτὰρ ὅ γ', ὥς τις πάμπαν ὀϊζυρὸς καὶ ἄποτμος,
Οὐκ ἔθελ' ἐν λέκτροισι καὶ ἐν ῥήγεσσι καθεύδειν,
Ἀλλ' ἐν ἀδεψήτῳ βοέῃ καὶ κώεσιν οἰῶν
Ἔδραθ' ἐνὶ προδόμῳ· χλαῖναν δ' ἐπιέσσαμεν ἡμεῖς.
Ὣς φάτο, Τηλέμαχος δὲ διὲκ μεγάροιο βεβήκει,
Ἔγχος ἔχων· ἅμα τῷ γε κύνες πόδας ἀργοὶ ἕποντο.
Βῆ δ' ἴμεν εἰς ἀγορὴν μετ' ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς.
Ἡ δ' αὖτε δμῳῇσιν ἐκέκλετο δῖα γυναικῶν,
Εὐρύκλει' Ὦπος θυγάτηρ Πεισηνορίδαο,
Ἄγρεθ', αἱ μὲν δῶμα κορήσατε ποιπνύσασαι,
Ῥάσσατέ τ', ἐν δὲ θρόνοις εὐποιήτοισι τάπητας
Βάλλετε πορφυρέους· αἱ δὲ σπόγγοισι τραπέζας
Πάσας ἀμφιμάσασθε, καθήρατε δὲ κρητῆρας,
Καὶ δέπα ἀμφικύπελλα τετυγμένα· ταὶ δὲ μεθ' ὕδωρ
Ἔρχεσθε κρήνηνδε, καὶ οἴσετε θᾶσσον ἰοῦσαι.
Οὐ γὰρ δὴν μνηστῆρες ἀπέσσονται μεγάροιο,
Ἀλλὰ μάλ' ἦρι νέονται, ἐπεὶ καὶ πᾶσιν ἑορτή.
Ὣς ἔφαθ'· αἱ δ' ἄρα τῆς μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο.
Αἱ μὲν ἐείκοσι βῆσαν ἐπὶ κρήνην μελάνυδρον·
Αἱ δ' αὐτοῦ κατὰ δῶμα ἐπισταμένως πονέοντο.
Ἐς δ' ἦλθον δρηστῆρες Ἀχαιῶν· οἱ μὲν ἔπειτα
Εὖ καὶ ἐπισταμένως κέασαν ξύλα· αἱ δὲ γυναῖκες
Ἦλθον ἀπὸ κρήνης· ἐπὶ δέ σφισιν ἦλθε συβώτης,
Τρεῖς σιάλους κατάγων, οἳ ἔσαν μετὰ πᾶσιν ἄριστοι.
Καὶ τοὺς μέν ῥ' εἴασε καθ' ἕρκεα καλὰ νέμεσθαι,
Αὐτὸς δ' αὖτ' Ὀδυσῆα προσηύδα μειλιχίοισι,
Ξεῖν', ἦ ἄρ τί σε μᾶλλον Ἀχαιοὶ εἰσορόωσιν,
Ἦέ σ' ἀτιμάζουσι κατὰ μέγαρ', ὡς τὸ πάρος περ;
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Αἲ γὰρ δὴ Εὔμαιε θεοὶ τισαίατο λώβην,
Ἣν οἵδ' ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανόωνται
Οἴκῳ ἐν ἀλλοτρίῳ, οὐδ' αἰδοῦς μοῖραν ἔχουσιν.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
Ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθε Μελάνθιος αἰπόλος αἰγῶν,
Αἶγας ἄγων αἳ πᾶσι μετέπρεπον αἰπολίοισι,
Δεῖπνον μνηστήρεσσι· δύω δ' ἅμ' ἕποντο νομῆες.
Καὶ * τὰς μὲν κατέδησεν ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ,
Αὐτὸς δ' αὖτ' Ὀδυσῆα προσηύδα κερτομίοισι,
Ξεῖν', ἔτι καὶ νῦν ἐνθάδ' ἀνιήσεις κατὰ δῶμα
Ἀνέρας αἰτίζων, ἀτὰρ οὐκ ἔξεισθα θύραζε;
Πάντως οὐκέτι νῶϊ διακρινέεσθαι ὀΐω
Πρὶν χειρῶν γεύσασθαι, ἐπεὶ σύ περ οὐ κατὰ κόσμον
Αἰτίζεις· εἰσὶν δὲ καὶ ἄλλαι δαῖτες Ἀχαιῶν.
Ὣς φάτο· τὸν δ' οὔ τι προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Ἀλλ' ἀκέων κίνησε κάρη, κακὰ βυσσοδομεύων.
Τοῖσι δ' ἐπὶ τρίτος ἦλθε Φιλοίτιος ὄρχαμος ἀνδρῶν,
Βοῦν στεῖραν μνηστῆρσιν ἄγων καὶ πίονας αἶγας.
(Πορθμῆες δ' ἄρα τούς γε διήγαγον, οἵ τε καὶ ἄλλους
Ἀνθρώπους πέμπουσιν, ὅτις σφέας εἰσαφίκηται.)
Καὶ τὰ μὲν εὖ κατέδησεν ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ,
Αὐτὸς δ' αὖτ' ἐρέεινε συβώτην ἄγχι παραστάς,
Τίς δὴ ὅδε ξεῖνος νέον εἰλήλουθε συβῶτα
Ἡμέτερον πρὸς δῶμα; τέων δ' ἐξ εὔχεται εἶναι
Ἀνδρῶν; ποῦ δέ νύ οἱ γενεὴ καὶ πατρὶς ἄρουρα;
Δύσμορος, ἦ τε ἔοικε δέμας βασιλῆϊ ἄνακτι.
Ἀλλὰ θεοὶ δυόωσι πολυπλάγκτους ἀνθρώπους,
Ὁππότε * καὶ βασιλεῦσιν ἐπικλώσωνται ὀϊζύν.
Ἦ, καὶ δεξιτερῇ δειδίσκετο χειρὶ παραστάς,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Χαῖρε πάτερ ὦ ξεῖνε, γένοιτό τοι * ἔς περ ὀπίσσω

Talis enim mihi mater prudens quæ eſt,
Temerè alterum honorat diverſilinguium hominum
Minorem, hunc autem meliorem inhonorans repudiat.
Hunc autem rurſus alloquuta eſt prudens Euryclea,
Ne ipſam nunc fili inſontem accuſa.
Vinum quidem enim bibit ſedens donec voluit ipſe.
Cibo verò non amplius dixit eſurire, interrogauit.n.ipſum.
Sed quando iam lecti & ſomni meminit,
Hæc quidem lectos iuſſit ſubſternere ancillis.
At hic tanquam aliquis omnino ærumnoſus, infortunatus,
Noluit in lectis & coopertmentis dormire.
Sed in cruda bouina, & pellibus ouium
Dormiuit in veſtibulo, ſuperindumentum. v. iniecimus nos.
Sic dixit, Telemachus autem ex domo tranſiuit,
Lãceã habẽs, ſimul hũc canes pedibus veloces ſequebãtur,
Perrexit autem ire in concionem ad fortes Achiuos,
Hæc autem rurſus ancillis iuſſit diua mulierum,
Euryclea Opis filia Piſenoridæ.
Agite, partim quidem domum ornatéque feſtinantes, Inſtruitur domus ad. menſas pro corum.
Aſpergitéque, in ſedibus benefactis tapetes
Iacite purpureos, partim autem ſpongiis menſas
Omnes abſtergite, purgate autem crateras
Et pocula rotunda facta, partim autem ad aquam
Ite fontémque, & portate citò euntes.
Non enim iam proci aberunt domo,
Sed valdè manè venient, quoniam & omnibus eſt conuiuiũ.
Sic dixit, hæ.ã.hanc quidem audiuerunt et ſ, obedmerunt.
Hæ quidem.20. ierunt ad fontem nigrum aquis,
Aliæ illic in domo ſcienter laborabant.
Intrò autem venerunt proci ſuperbi, hi quidem poſtea
Bene & ſcienter ſcindebant ligna, aliæ autem mulieres
Venerunt à fonte: poſt autem ipſas venit ſubulcus
Tres porcos adducens, qui erant inter omnes optimi.
Et hos quidem ſiuit in ſeptis bene paſcere.
Ipſe verò rurſus Vlyſſem alloquutus eſt ſuauibus verbis,
Hoſpes, nunquid igitur aliquid te magis Achiui inſpiciunt?
An te inhonorant in ædibus ſicut antea?
Hunc verò reſpondens, alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
Vtinam enim iam Eumæe Dij puniant hanc contumeliam.
Quam hi inſolentia vtentes indecenter operantur
Domo in aliena, neque pudoris partem, i.tantillum habent.
Sic hi quidem talia mutuò loquebantur.
Propè autem ipſos venit Melanthius cuſtos caprarum
Capras ducens, quæ inter omnes excellebant greges
Cœnam procis, duo autem ſimul ſequebantur paſtores,
Et has quidem religauit ſub porticu valdè ſonanti, γρ. καὶ ὑπ' κατέδησεν.
Ipſe autem rurſus Vlyſſem alloquutus eſt conuiciis;
Hoſpes adhuc & nunc hic triſtis eris in domo Melanthius inſolens ad Vlyſſem loquitur.
Viros efflagitans? at non exibis foras
Omnino? non antè nos dijudicaturos puto,
Quàm manus noſtras expertus ſis, quoniam tu non decenter
Petis, ſunt autem & alia conuiuia Achiuorum.
Sic dixit, hũc verò non aliquid alloq. eſt prudens Vlyſſes,
Sed tacitus mouit caput mala profundè cogitans.
Poſt hos autem tertius venit Philœtius princeps virorum
Bouem ſterilem procis ducens, & pingues capras,
(Portitores autem hos duxerant, qui & alios
Homines tranſmittunt qui ipſos accedit.)
Et hæc quidem religauerunt ſub porticu reſonanti,
Ipſe autem rurſus interrogauit ſubulcum propè aſtans;
Quis iam hic hoſpes nuper venit ſubulce
Noſtram ad domum? ex quibus dicit eſſe
Virìs? vbi et genus & patria terra?
Infelix, certè ſimilis eſt corpore regi imperanti.
Sed Dij ſubmergunt multum-errantes homines,
Quando regibus deſtinant ærumnam. * καί.
Dixit, & dextra oſtendit manu aſtans,
Et ipſum vociferans verba velocia loquutus eſt,
Salue pater ô hoſpes, fiat tibi ſaltem in futurum γρ. ὀπίσω.

Opulentia, at nunc quidem malis teneris multis.
Iupiter pater nullus te Deorum pernicioſior alius,
Non misereris viros poſtquam iam generaſti ipſe,
Miſceri malo & doloribus triſtibus.
Fluxit mihi ſudor vt intellexi, lacrymiſq; oppleti mihi oculi
Recordanti Vlyſſis, quoniam & illum puto
Tales veſtes habentem inter homines errare,
Sicubi adhuc viuit, & videt lumen Solis.
Si autem iam mortuus eſt in inferni domibus.
Hei mihi poſtea ob Vlyſſem ſtrenuum qui me bobus
Miſit adhuc paruulus cùm eſſem Cephalleniorũ in populo.
Nunc autem hæ quidem ſunt immenſæ, neque aliter
Cuiquam accreſceret boum generatio latarum-frontium.
Has autem alij me iubent ducere ſibiipſis
Vt edant, neque filium in ædibus curant.
Neque reuerentiã timent Deorum: prompti ſunt enim iam
Facultates diuidere diu abſentis regis.
At mihi hoc animus in pectoribus dilectis
Multum voluit: magnum quidem fuerit malũ filio ſuperſtiti
Ad alium populum ire euntem cum ipſis bobus
Viros ad alienos, hoc autem peius hic manentem.
Bobus alienis aſſidentem dolores pati,
Et iam diu ad alium è ſuperbis regibus
Veniſſem fugiens, (quoniam non tolerabilia hæc ſunt.
Sed adhuc hunc infelicem puto ſicunde veniens
Virorum procorum diſperſionem per ædes indiceret.
Hunc autem reſpondens alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
Bubulce, quoniam neque malo neque inſipienti viro ſimilis es,
Cognoſco autem ipſe quòd tibi prudentia in mentes venit,
Ideò tibi dico, & magnum iuramentum iuro.
Sciat nunc primùm Iupiter Deorum hoſpitaliſque menſa,
Domuſque Vlyſſis ſtrenui ad quam veni,
Certè te hic præſente veniet domum Vlyſſes,
Tuis autem oculis videbis, ſi volueris,
Interfectos procos, qui hic dominantur.
Hunc autem rurſus alloquutus eſt boum bubulcus vir,
Vtinam enim hoc hoſpes verbum perficiat Saturnius,
Cognoſceres qualis mea potentia & manus ſequerentur.
Sic ſimiliter Eumæus ſupplicabat omnibus Dijs,
Redire Vlyſſem multùm-ſapientem ſuam domum.
Sic hi quidem talia inter ſe confabulantur.
Proci autem Telemacho interitúmque mortémque
Parabant: at his ſiniſtra venit auis
Aquila aduolitans, tenebat autem timidam columbam.
His autem Amphinomus loquutus eſt, & dixit,
O amici, non nobis perficietur hoc conſilium,
Telemachi cædes, ſed recordemur conuiuij.
Sic dixit Amphinomus, his autem placuit verbum,
Vbi verò veniſſent in domos Vlyſſis diuini,
Chlænas quidem depoſuerunt in lecticiſque ſedilibuſque.
Hi autem ſacrificabant oues magnas, & pingues capras,
Mactarunt etiam porcos & bouem indomitum.
Viſcera autem aſſantes diſtribuebant: ſed & vinum
Pateris immiſcebant, pocula autem diſtribuebat ſubulcus,
Panem. v. ipſis diſtribuebat Philœtius eximius virorum.
Pulchris in caniſtris, potum miniſtrat autem Melanthius.
Hi autem in cibos paratos præiacentes manus mittebant.
Telemachus autem Vlyſſem ſedere fecit aſtutias verſans,
Intra bene-ordinatam domum, apud lapideum limen
Sede indecenti appoſita paruáque menſa.
Appoſuit verò ei viſcerum partes, infudit autem vinum
In poculo aureo, & ipſi verbum dixit,
Hic nunc ſede cum viris vinum bibens,
Conuitia autem tibi ipſe ego & manus expellam
Omnium procorum, quoniam non popularis eſt
Domus hæc, ſed Vlyſſis, mihi autem ædificauit ille.
Vos autem proci, continete animum à conuitio,
Et manus, vt non aliqua lis & contentio oriatur.
Sic dixit, hi verò omnes mordicus labra tenentes

Philœtius dolet propter heri infortunium.

γρ. ὑποσταχύοιτο.

γρ. Ἄλλων.

Vlyſſ. Philœtio loquitur.

γρ. Ἱστίη.

Proci ſiniſtro omine à Telemachi cæde deterrentur.

γρ. μεγάλας.

γρ. κερόωντο.

Telemachus procis dicit, ne hoſpitem infeſtent.

Ὄλβος· ἀτὰρ μὲν νῦν γε κακοῖς ἔχεαι πολλοῖσι.
Ζεῦ πάτερ, οὔτις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος·
Οὐκ ἐλεαίρεις ἄνδρας, ἐπὴν δὴ γείνεαι αὐτός,
Μισγέμεναι κακότητι καὶ ἄλγεσι λευγαλέοισιν.
Ἴδιον ὡς ἐνόησα, δεδάκρυνται δέ μοι ὄσσε
Μνωομένῳ Ὀδυσῆος· ἐπεὶ καὶ κεῖνον ὀΐω
Τοιάδε λαίφε' ἔχοντα κατ' ἀνθρώπους ἀλάλησθαι,
Εἴ που ἔτι ζώει, καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο.
Εἰ δ' ἤδη τέθνηκε, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν,
Ὤ μοι ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ὅς μ' ἐπὶ βουσὶν
Εἷσ' ἔτι τυτθὸν ἐόντα Κεφαλλήνων ἐνὶ δήμῳ.
Νῦν δ' αἱ μὲν γίνονται ἀθέσφατοι, οὐδέ κεν ἄλλως
Ἀνδρί γ' * ὑποσταχύοιτο βοῶν γένος εὐρυμετώπων·
Τὰς δ' ἄλλοι με κέλονται ἀγινέμεναι σφίσιν αὐτοῖς
Ἔδμεναι· οὐδέ τι παιδὸς ἐνὶ μεγάροις ἀλέγουσιν,
Οὐδ' ὄπιδα τρομέουσι θεῶν· μεμάασι γὰρ ἤδη
Κτήματα δάσσασθαι δὴν οἰχομένοιο ἄνακτος.
Αὐτὰρ ἐμοὶ τόδε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι
Πόλλ' ἐπιδινεῖται· μάλα μὲν κακὸν υἷος ἐόντος,
Ἄλλων δῆμον ἱκέσθαι ἰόντ' αὐτῇσι βόεσσιν
Ἄνδρας ἐς ἀλλοδαπούς· τὸ δὲ ῥίγιον, αὖθι μένοντα
Βουσὶν ἐπ' ἀλλοτρίῃσι καθήμενον ἄλγεα πάσχειν.
Καί κεν δὴ πάλαι ἄλλον ὑπερμενέων βασιλήων
Ἐξικόμην φεύγων (ἐπεὶ οὐκέτ' ἀνεκτὰ πέλονται)
Ἀλλ' ἔτι τὸν δύστηνον ὀΐομαι, εἴποθεν ἐλθὼν
Ἀνδρῶν μνηστήρων σκέδασιν κατὰ δώματα θείη.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Βουκόλ', ἐπεὶ οὔτε κακῷ οὔτ' ἄφρονι φωτὶ ἔοικας,
Γιγνώσκω δὲ καὶ αὐτὸς ὅ τοι πινυτὴ φρένας ἵκει,
Τοὔνεκά τοι ἐρέω, καὶ ἐπὶ μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι·
Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, ξενίη τε τράπεζα,
Ἑστίη τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἣν ἀφικάνω,
Ἦ σέθεν ἐνθάδ' ἐόντος ἐλεύσεται οἴκαδ' Ὀδυσσεύς·
Σοῖσιν δ' ὀφθαλμοῖσιν ἐπόψεαι, αἴ κ' ἐθέλῃσθα,
Κτεινομένους μνηστῆρας, οἳ ἐνθάδε κοιρανέουσι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ,
Αἲ γὰρ τοῦτο ξεῖνε ἔπος τελέσειε Κρονίων·
Γνοίης χ' οἵη ἐμὴ δύναμις καὶ χεῖρες ἕπονται.
Ὣς δ' αὔτως Εὔμαιος ἐπεύξατο πᾶσι θεοῖσι
Νοστῆσαι Ὀδυσῆα πολύφρονα ὅνδε δόμονδε.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Μνηστῆρες δ' ἄρα Τηλεμάχῳ θάνατόν τε μόρον τε
Ἤρτυον· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀριστερὸς ἤλυθεν ὄρνις,
Αἰετὸς ὑψιπέτης, ἔχε δὲ τρήρωνα πέλειαν.
Τοῖσιν δ' Ἀμφίνομος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,
Ὦ φίλοι, οὐχ ἡμῖν συνθεύσεται ἥδε γε βουλή,
Τηλεμάχοιο φόνος· ἀλλὰ μνησώμεθα δαιτός.
Ὣς ἔφατ' Ἀμφίνομος· τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
Ἐλθόντες δ' ἐς δώματ' Ὀδυσσῆος θείοιο,
Χλαίνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·
Οἱ δ' ἱέρευον ὄϊς * μεγάλους καὶ πίονας αἶγας,
Ἵρευον δὲ σύας σιάλους καὶ βοῦν ἀγελαίην·
Σπλάγχνα δ' ἄρ' ὀπτήσαντες ἐνώμων, ἐν δ' ἄρα οἶνον
Κρητῆρσι * κερόωντο· κύπελλα δὲ νεῖμε συβώτης.
Σῖτον δέ σφ' ἐπένειμε Φιλοίτιος ὄρχαμος ἀνδρῶν
Καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἐῳνοχόει δὲ Μελανθεύς.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Τηλέμαχος δ' Ὀδυσῆα καθίδρυε, κέρδεα νωμῶν,
Ἐντὸς ἐϋσταθέος μεγάρου, παρὰ λάϊνον οὐδόν·
Δίφρον ἀεικέλιον καταθεὶς, ὀλίγην τε τράπεζαν·
Πὰρ δ' ἐτίθει σπλάγχνων μοίρας, ἐν δ' οἶνον ἔχευεν
Ἐν δέπαϊ χρυσέῳ, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν,
Ἐνταυθοῖ νῦν ἧσο μετ' ἀνδράσιν οἰνοποτάζων·
Κερτομίας δέ τοι αὐτὸς ἐγὼ καὶ χεῖρας ἀφέξω
Πάντων μνηστήρων, ἐπεὶ οὔτοι δήμιός ἐστιν
Οἶκος ὅδ', ἀλλ' Ὀδυσῆος· ἐμοὶ δ' ἐκτήσατο κεῖνος.
Ὑμεῖς δὲ μνηστῆρες ἐπίσχετε θυμὸν ἐνιπῆς
Καὶ χειρῶν, ἵνα μή τις ἔρις καὶ νεῖκος ὄρηται.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες

Τηλέμαχ'

Τηλέμαχον θαύμαζον ὃ θαρσαλέως ἀγόρευε.
Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη Εὐπείθεος υἱός,
Καὶ χαλεπόν περ ἐόντα δεχώμεθα μῦθον Ἀχαιοὶ
Τηλεμάχου· μάλα δ' ἧμιν ἀπειλήσας ἀγορεύει.
Οὐ γὰρ Ζεὺς εἴασε Κρονίων· τῷ κέ μιν ἤδη
Παύσαμεν ἐν μεγάροισι, λιγύν περ ἐόντ' ἀγορητήν.
Ὣς ἔφατ' Ἀντίνοος· ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων.
Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστυ θεῶν ἱερὴν ἑκατόμβην
Ἦγον· τοὶ δ' ἀγέροντο καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
Ἄλσος ὕπο σκιερὸν ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος.
Οἱ δ' ἐπεὶ ὤπτησαν κρέ' ὑπέρτερα καὶ ἐρύσαντο,
Μοίρας δασσάμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα.
Πὰρ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ μοῖραν θέσαν* οἳ πονέοντο,
Ἴσην ὡς αὐτοί περ ἐλάγχανον· ὣς γὰρ ἀνώγει
Τηλέμαχος φίλος υἱὸς Ὀδυσσῆος θείοιο.
Μνηστῆρας δ' οὐ πάμπαν ἀγήνορας εἴα Ἀθήνη
Λώβης ἴσχεσθαι θυμαλγέος, ὄφρ' ἔτι μᾶλλον
Δύη ἄχος κραδίην Λαερτιάδην Ὀδυσῆα.
Ἦν δέ τις ἐν μνηστῆρσιν ἀνὴρ ἀθεμίστια εἰδώς,
(Κτήσιππος δ' ὄνομ' ἔσκε, Σάμῃ δ' ἐνὶ οἰκία* ναῖεν)
Ὃς δή τοι κτεάτεσσι πεποιθὼς πατρὸς ἑοῖο,
Μνάσκετ' Ὀδυσσῆος δὴν οἰχομένοιο δάμαρτα*
Ὅς ῥα τότε μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισι μετηύδα.
Κέκλυτέ μευ μνηστῆρες ἀγήνορες, ὄφρα τι εἴπω.
Μοῖραν μὲν δὴ ξεῖνος ἔχει πάλαι, ὡς ἐπέοικεν,
Ἴσην, οὐ γὰρ καλὸν ἀτέμβειν οὐδὲ δίκαιον
Ξείνους Τηλεμάχου, ὅς κεν τάδε δώμαθ' ἵκηται.
Ἀλλ' ἄγε οἱ καὶ ἐγὼ δῶ ξείνιον, ὄφρα καὶ αὐτὸς
Ἠὲ λοετροχόῳ δώῃ γέρας, ἠέ τῳ ἄλλῳ
Δμώων οἳ κατὰ δώματ' Ὀδυσσῆος θείοιο.
Ὣς εἰπὼν ἔρριψε βοὸς πόδα χειρὶ παχείῃ,
Κείμενον ἐκ κανέοιο λαβών· ὁ δ' ἀλεύατ' Ὀδυσσεὺς
Ἦκα παρακλίνας κεφαλήν, μείδησε δὲ θυμῷ
Σαρδάνιον* μάλα τοῖον· ὁ δ' εὔδμητον βάλε τοῖχον.
Κτήσιππον δ' ἄρα Τηλέμαχος ἠνίπαπε μύθῳ,
Κτήσιππ', ἦ μάλα τοι τόδε κέρδιον ἔπλετο θυμῷ.
Οὐκ ἔβαλες τὸν ξεῖνον· ἀλεύατο γὰρ βέλος αὐτός.
Ἦ γάρ κέν σε μέσον βάλον ἔγχεϊ ὀξυόεντι,
Καί κέ τοι ἀντὶ γάμοιο πατὴρ τάφον ἀμφεπονεῖτο
Ἐνθάδε. τῶ μή τίς μοι ἀεικείας ἐνὶ οἴκῳ
Φαινέτω. ἤδη γὰρ νοέω καὶ οἶδα ἕκαστα,
Ἐσθλά τε καὶ τὰ χέρεια· πάρος δ' ἔτι νήπιος ἦα.
Ἀλλ' ἔμπης τάδε μὲν καὶ τέτλαμεν εἰσορόωντες,
Μήλων σφαζομένων, οἴνοιό τε πινομένοιο,
Καὶ σίτου. χαλεπὸν γὰρ ἐρυκακέειν ἕνα πολλούς.
Ἀλλ' ἄγε μηκέτι μοι κακὰ ῥέζετε δυσμενέοντες.
Εἰ δ' ἤδη μ' αὐτὸν κτεῖναι μενεαίνετε χαλκῷ,
Καί κε τὸ βουλοίμην, καί κεν πολὺ κέρδιον εἴη
Τεθνάμεν ἢ τάδε γ' αἰὲν ἀεικέα ἔργ' ὁράασθαι,
Ξείνους τε στυφελιζομένους, δμῳάς τε γυναῖκας
Ῥυστάζοντας ἀεικελίως κατὰ δώματα καλά.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
Ὀψὲ δὲ δὴ μετέειπε Δαμαστορίδης Ἀγέλαος,
Ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δή τις ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ
Ἀντιβίοις ἐπέεσσι καθαπτόμενος χαλεπαίνοι.
Μήτε τι τὸν ξεῖνον στυφελίζετε, μήτε τιν' ἄλλον
Δμώων οἳ κατὰ δώματ' Ὀδυσσῆος θείοιο.
Τηλεμάχῳ δέ κε μῦθον ἐγὼ καὶ μητέρι φαίην
Ἤπιον, εἴ σφωϊν κραδίῃ ἅδοι ἀμφοτέροιιν.
Ὄφρα μὲν ὑμῖν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐώλπει
Νοστήσειν Ὀδυσῆα πολύφρονα ὅνδε δόμονδε,
Τόφρ' οὔ τις νέμεσις μενέμεν τ' ἦν ἰσχέμεναί τε
Μνηστῆρας κατὰ δώματ' (ἐπεὶ τόδε κέρδιον ἦεν,
Εἰ νόστησ' Ὀδυσεὺς καὶ ὑπότροπος ἵκετο δῶμα)
Νῦν δ' ἤδη τόδε δῆλον, ὅ τ' οὐκέτι νόστιμός ἐστιν.
Ἀλλ' ἄγε σῇ τάδε μητρὶ παρεζόμενος κατάλεξον,
Γήμασθ' ὅς τις ἄριστος ἀνὴρ καὶ πλεῖστα πόρῃσιν,
Ὄφρα σὺ μὲν χαίρων πατρώϊα πάντα νέμηαι,
Ἔσθων καὶ πίνων, ἡ δ' ἄλλου δῶμα* ἵκηται.

Telemachum admirabantur, quòd audacter loquutus eſſet.
His autem Antinous loquutus eſt Eupithis filius,
Et moleſtum quamuis ſit excipiamus verbum Achiui
Telemachi, valde autem nobis minatus loquitur.
Non enim Iupiter ſiuit Saturnius, ideò ipſum iam
Compreſſiſſemus in ædibus, licet ſuauis ſit concionator.
Sic dixit Antinous, hic autem non curauit verbum.
Præcones autem per ciuitatem ſacram hecatombem
Duxerunt, ipſi v. congregati ſunt capite-comantes Achiui
Nemore ſub vmbroſo longè-iaculantis Apollinis.
Hi v. poſtquam aſſauerunt carnes ſuperiores, & traxerunt
Partibus diuiſis, conuiuabantur glorioſum conuiuium.
Atque Vlyſſi partem appoſuerunt qui miniſtrabant
Æqualem, ſicut ipſi ſortiti ſunt, ſic enim iuſſerat
Telemachus dilectus filius Vlyſſis diuini.
Procos autem non omnino ſuperbos ſiuit Minerua
Conuitio abſtinere triſti, vt adhuc magis
Intraret dolor in cor Laertiadæ Vlyſſis.
Erat autem quidam inter procos vir iniuſta ſciens,
(Cteſippus autem nomen erat in Same in domo habitans)
Qui iam poſſeſſionibus fretus patris ſui,
Petebat Vlyſſis diu abſentis vxorem,
Qui tunc procos ſuperbos alloquutus eſt,
Audite me proci ſtrenui, vt quid dicam.
Partem quidem iam pridem hoſpes habet ſicut decet
Æqualem, non enim bonum eſt eludere, neque iuſtum
Hoſpites, Telemachi, quicunque ad has domos peruenerit.
Sed age, ei & ego dabo hoſpitale donum, vt & ipſe
Vel balneatori det munus, vel alicui alij
Famulorum, qui ſunt in ædibus Vlyſſis diuini.
Sic loquutus, proiecit bouis pedem manu forti
Iacentem ex caniſtro captum, ipſe autem euitauit Vlyſſes
Leniter declinato capite ſubriſit autem animo
Sardaniũ valde riſit hic pes bene-ædificatũ percuſſit murũ.
Cteſippum autem Telemachus increpuit verbo,
Cteſippe, certe valdè tibi hoc vtilius fuit animo.
Non percuſſiſti hoſpitem, euitauit enim telum ipſe,
Certe enim te medium percuſſiſſem lancea acuta,
Et tibi pro nuptiis pater ſepulchrum feciſſet
Hic, ideò ne quis mihi inſolentiam in domo
Oſtendat, iam enim intelligo, & ſcio ſingula,
Bonáque & peiora, antea autem infans eram.
Sed tamen hæc quidem & tolerauimus inſpicientes,
Dum oues iugulantur & vinum epotatur,
Et panis abſumitur, difficile enim impedire vnum multos.
Sed agite, nõ amplius mihi mala facite male-animo-affecti.
Si iam me ipſum interficere prompti eſtis ære,
Equidem hoc vellem, & multò vtilius eſſet
Mori, quàm hæc ſemper indecentia opera videre,
Hoſpites pulſatos, famulâſque mulieres,
Violentis indecenter in ædibus pulchris.
Sic dixit, hi autem omnes conticuerunt facto ſilentio.
Tarde autem iam loquutus eſt Damaſtorides Agelaus,
O amici, non iam quis ob iuſtè huic rei dictum
Contrariis verbis inceſſens indignetur,
Neque amplius hoſpitem verberate, neque aliquem alium
Seruorum, qui ſunt in domibus Vlyſſis diuini.
Telemacho autem verbum ego & matri dicam
Mite, ſi ipſis corde placeat ambobus,
Quamdiu quidem vobis animus in pectoribus ſperabat
Rediturum Vlyſſem perprudentem ſuam ad domum
Tamdiu nulla erat inuidia quòd expectaretis & detineretis
Procos in domibus, (quoniam hoc vtilius erat,
Si rediſſet Vlyſſes, & poſtliminio veniſſet domum.)
Nunc verò iam hoc manifeſtum eſt, quòd non amplius reuerſurus eſt.
Sed age tuæ hæc matri aſſidens narra,
Nubat quicunque optimus vir, & plurima præbeat,
Vt tu quidem gaudens paterna omnia depaſcaris
Edens & bibens, hæc alterius domum veniat.

Telemachus Cteſippum minitabundus obiurgat.

Agelaus procos affatur, vt nuptias maturent.

Hunc autem Telemachus prudens cōtrà alloquutus eſt,
Non per Iouem Agelae, & dolores patris mei,
Qui alienis longe ab Ithaca, vel mortuus eſt, vel errat,
Non differam matris nuptias, ſed iubebo
χ. δίδωμι *Nubere cuicunque velit, at autem multa dona dabit.*
Vereor autem nolentem à domo amouere
Verbo neceſſario, non hoc Deus perficiat.
Minerua procos dementes reddit. *Sic dixit Telemachus: procis autem Pallas Minerua*
Immenſum riſum mouit, errare fecit vero mentem,
Hi autem iam maxillis rid. bant alienis.
Cruentatas verò carnes comedebant, oculi vero ipſorum
Lacrymis oppleti erant, fletum autem cogitabat animus.
His verò & loquutus eſt Theoclymenus diuinus,
Dira portenta in procos. *Ah miſeri quid malum hoc patimini? nocte q. veſtra*
Cooperiuntur capitàque, facieſque, infraque genua.
Vlulatus verò increbruit, lacrymis autē oppletæ ſunt genæ,
Sanguine autem madēt parietes pulchræq; trabes,
Vmbris verò plenum veſtibulum, plena vero & aula
χ. ἠέλιος δὲ *Euntibus ad Erebum ſub tenebras, Sol autem*
Ex cœlo periit, mala autem inceſſit caligo.
Sic dixit, hi verò omnes de ipſo ſuauiter riſerunt.
His autem Eurymachus Polybi filius incepit dicere,
Deſipit hoſpes nuper aliunde veniens.
Sed ipſum ſtatim domo emittite foras
In forum vt eat, quoniam hæc nocti aſſimilat.
Hunc. v. rurſus alloquutus eſt, Theoclymenus diuinus,
Eurymache, non te iuſſi mihi comites dare.
Sunt mihi oculique & aures & pedes ambo,
Et mens in pectoribus bona, neque indecens.
His exibo foras, quoniam intelligo malum vobis
Imminens, quod non aliquis ſubterfugiet, neque euitabit
Procorum, qui in domo diuini Vlyſſis
Viros iniurijs afficientes iniuſta operamini.
Sic loquutus, exiuit ædibus bene habitatis.
Iuit autem ad Piræum, qui ipſum promptius ſuſcepit.
Proci autem omnes ſeſe inuicem aſpicientes
Telemachum irritabant hoſpites irridentes.
Sic autem aliquis dixit iuuenum ſuperborum,
Telemache, non te peior hoſpitum-exceptor alius,
Qualem quidem hunc habes famelicum erronem
Panis & vini indigentem, neque operum
Scientem, neque fortitudinis, ſed inutile pondus terræ.
Alius autem rurſus incepit hic diuinare
Sed ſi me audias, quod multo vtilius erit.
χ. εἰ δέ τι πίθοιο, *Hos hoſpites in naui multis iuga contectos*
In Siculos mittemus, vnde quis promeritum referat.
Sic dixerunt proci, hic autem non curauit verba,
Sed tacite patrem aſpiciebat expectans ſemper,
Quando iam procis impudentibus manus immittat.
Hæc è regione poſita perpulchra ſede
Filia Icarij prudens Penelope,
Virorum in domibus vniuſcuiuſque verbum audiuit.
Cœnam quidem enim ridentes parabant,
χ. γελόωντες. *Suauitérque & placide, poſtquam valde multa comederant.*
Cœna autem nunquam ingratior alia fieret,
Ea quam iam cito cogitauit Dea & fortis vir
Ponere, priores enim indecentia operati erant.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Οὐ μὰ Ζῆν' Ἀγέλαε καὶ ἄλγεα πατρὸς ἐμοῖο,
Ὅς που τῆλ' Ἰθάκης ἢ ἔφθιται ἢ ἀλάληται,
Οὔτι διατρίβω μητρὸς γάμον, ἀλλὰ κελεύω
Γήμασθ' ᾧ κ' ἐθέλῃ, ποτὶ δ' ἄσπετα δῶρα* δίδωσι.
Αἰδέομαι δ' ἀέκουσαν ἀπὸ μεγάροιο δίεσθαι
Μύθῳ ἀναγκαίῳ, μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειε.
Ὣς φάτο Τηλέμαχος, μνηστῆρσι δὲ Παλλὰς Ἀθήνη
Ἄσβεστον γέλον ὦρσε, παρέπλαγξεν δὲ νόημα.
Οἱ δ' ἤδη γναθμοῖσι γελώων ἀλλοτρίοισιν,
Αἱμοφόρυκτα δὲ δὴ κρέα ἤσθιον, ὄσσε δ' ἄρα σφέων
Δακρυόφιν πίμπλαντο, γόον δ' ᾤετο θυμός.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής,
Ἆ δειλοὶ τί κακὸν τόδε πάσχετε; νυκτὶ μὲν ὑμέων
Εἰλύαται κεφαλαί τε πρόσωπά τε νέρθε τε γοῦνα.
Οἰμωγὴ δὲ δέδηε, δεδάκρυνται δὲ παρειαί,
Αἵματι δ' ἐρράδαται τοῖχοι καλαί τε μεσόδμαι.
Εἰδώλων δὲ πλέον πρόθυρον, πλείη δὲ καὶ αὐλή,
Ἱεμένων Ἔρεβόσδε ὑπὸ ζόφον* ἠέλιος δὲ
Οὐρανοῦ ἐξαπόλωλε, κακὴ δ' ἐπιδέδρομεν ἀχλύς.
Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν.
Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος Πολύβου παῖς ἦρχ' ἀγορεύειν,
Ἀφραίνει ξεῖνος νέον ἄλλοθεν εἰληλουθώς.
Ἀλλά μιν αἶψα νέοι δόμου ἐκπέμψασθε θύραζε
Εἰς ἀγορὴν ἔρχεσθαι, ἐπεὶ τάδε νυκτὶ ἐΐσκει.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής,
Εὐρύμαχ' οὔτι σ' ἄνωγα ἐμοὶ πομπῆας ὀπάζειν.
Εἰσί μοι ὀφθαλμοί τε καὶ οὔατα καὶ πόδες ἄμφω,
Καὶ νόος ἐν στήθεσσι τετυγμένος οὐδὲν ἀεικής.
Τοῖς ἔξειμι θύραζε, ἐπεὶ νοέω κακὸν ὔμμιν
Ἐρχόμενον, τό κεν οὔτις ὑπεκφύγοι οὐδ' ἀλέαιτο
Μνηστήρων, οἳ δῶμα κατ' ἀντιθέου Ὀδυσῆος
Ἀνέρας ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανάασθε.
Ὣς εἰπὼν ἐξῆλθε δόμων εὖ ναιεταόντων.
Ἵκετο δ' ἐς Πείραιον, ὅ μιν πρόφρων ὑπέδεκτο.
Μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες ἐς ἀλλήλους ὁρόωντες,
Τηλέμαχον ἐρέθιζον, ἐπὶ ξείνοις γελόωντες.
Ὧδε δέ τις εἴπεσκε νέων ὑπερηνορεόντων,
Τηλέμαχ' οὔτις σεῖο κακοξεινώτερος ἄλλος·
Οἷον μέν τινα τοῦτον ἔχεις ἐπίμαστον ἀλήτην,
Σίτου καὶ οἴνου κεχρημένον, οὐδέ τι ἔργων
Ἔμπαιον, οὐδὲ βίης, ἀλλ' αὔτως ἄχθος ἀρούρης.
Ἄλλος δ' αὖτέ τις οὗτος ἀνέστη μαντεύεσθαι.
Ἀλλ' * εἴ μοι πίθοιο, τό κεν πολὺ κέρδιον εἴη·
Τοὺς ξείνους ἐν νηῒ πολυκληῗδι βαλόντες
Ἐς Σικελοὺς πέμψωμεν, ὅθεν κέ τοι ἄξιον ἄλφοι.
Ὣς ἔφασαν μνηστῆρες· ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων·
Ἀλλ' ἀκέων πατέρα προσεδέρκετο, δέγμενος αἰεί
Ὁππότε δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσει.
Ἡ δὲ κατάντηστιν θεμένη περικαλλέα δίφρον
Κούρη Ἰκαρίοιο περίφρων Πηνελόπεια,
Ἀνδρῶν ἐν μεγάροισιν ἑκάστου μῦθον ἄκουε.
Δεῖπνον μὲν γάρ τοί γε* γελοίωντες τετύκοντο
Ἡδύ τε καὶ μενοεικές, ἐπεὶ μάλα πόλλ' ἱέρευσαν.
Δόρπου δ' οὐκ ἄν πως ἀχαρίστερον ἄλλο γένοιτο,
Οἷον δὴ τάχ' ἔμελλε θεὰ καὶ καρτερὸς ἀνὴρ
Θησέμεναι, πρότεροι γὰρ ἀεικέα μηχανόωντο.

ODYSSEÆ HOMERI XXI. COMPOSITIO.

IPSI autem in mentibus poſuit Dea cæſia Minerua
Filiæ Icarij prudenti Penelope,
Penelope procis certamen proponit. *Arcum procis ponere albūmque ferrum,*
In domibus Vlyſſis certamina, & cædis principium.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ ἡ φ ῥαψῳδία.

ΤΗι δ' ἄρ' ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Κούρῃ Ἰκαρίοιο περίφρονι Πηνελοπείῃ,
Τόξον μνηστήρεσσι θέμεν πολιόν τε σίδηρον
Ἐν μεγάροις Ὀδυσῆος, ἀέθλια καὶ φόνου ἀρχήν.

Κλίμακα δ' ὑψηλὴν προσεβήσετο οἷο δόμοιο·
Εἵλετο δὲ κληῗδ' εὐκαμπέα χειρὶ παχείῃ
Καλὴν, * χαλκείην, κώπη δ' ἐλέφαντος ἐπῆεν·
Βῆ δ' ἴμεναι θάλαμόνδε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν
Ἔσχατον. ἔνθα δέ οἱ κειμήλια κεῖτο ἄνακτος,
Χαλκός τε χρυσός τε πολύκμητός τε σίδηρος.
Ἔνθα δὲ τόξον ἔκειτο παλίντονον, ἠδὲ φαρέτρη
Ἰοδόκος, πολλοὶ δ' ἔνεσαν στονόεντες ὀϊστοί·
Δῶρα τά οἱ ξεῖνος Λακεδαίμονι δῶκε τυχήσας
Ἴφιτος Εὐρυτίδης, ἐπιείκελος ἀθανάτοισι.
Τὼ δ' ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήτην ἀλλήλοιιν,
Οἴκῳ ἐν Ὀρτιλόχοιο δαΐφρονος. ἤτοι Ὀδυσσεὺς
Ἦλθε μετὰ χρεῖος, τό ῥά οἱ πᾶς δῆμος * ὄφελλε·
Μῆλα γὰρ ἐξ Ἰθάκης Μεσσήνιοι ἄνδρες ἄειραν
Νηυσὶ πολυκλήϊσι τριηκόσι', ἠδὲ νομῆας.
Τῶν ἕνεκ' ἐξεσίην πολλὴν ὁδὸν ἦλθεν Ὀδυσσεὺς
Παιδνὸς ἐών. πρὸ γὰρ ἧκε πατὴρ ἄλλοι τε γέροντες.
Ἴφιτος αὖθ' ἵππους διζήμενος, αἵ οἱ ὄλοντο,
Δώδεκα θήλειαι, ὑπὸ δ' ἡμίονοι ταλαεργοί·
Αἳ δή οἱ καὶ ἔπειτα φόνος καὶ μοῖρα γένοντο,
Ἐπειδὴ Διὸς υἱὸν ἀφίκετο καρτερόθυμον
Φῶθ' Ἡρακλῆα, μεγάλων ἐπιίστορα ἔργων,
Ὅς μιν ξεῖνον ἐόντα κατέκτανεν ᾧ ἐνὶ οἴκῳ
Σχέτλιος, οὐδὲ θεῶν ὄπιν ᾐδέσατ', οὐδὲ τράπεζαν
Τὴν ἥν οἱ παρέθηκεν· ἔπειτα δὲ πέφνε καὶ αὐτόν·
Ἵππους δ' αὐτὸς ἔχε κρατερώνυχας ἐν μεγάροισι.
Τὰς ἐρέων Ὀδυσῆϊ συνήντετο, δῶκε δὲ τόξον,
Τὸ πρὶν μέν ῥ' ἐφόρει μέγας Εὔρυτος, αὐτὰρ ὁ * παιδὶ
Κάλλιπ' ἀποθνῄσκων ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσι.
Τῷ δ' Ὀδυσεὺς ξίφος ὀξὺ καὶ ἄλκιμον ἔγχος ἔδωκεν,
Ἀρχὴν ξεινοσύνης προσκηδέος· οὐδὲ τραπέζῃ
Γνώτην * ἀλλήλων· πρὶν γὰρ Διὸς υἱὸς ἔπεφνεν
Ἴφιτον Εὐρυτίδην, ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν,
Ὅς οἱ τόξον ἔδωκε. τὸ δ' οὔποτε δῖος Ὀδυσσεὺς
Ἐρχόμενος πόλεμόνδε μελαινάων ἐπὶ νηῶν
Ἡρεῖτ', ἀλλ' αὐτοῦ μνῆμα ξείνοιο φίλοιο
Κέσκετ' ἐνὶ μεγάροισι, φόρει δέ μιν ἧς ἐπὶ γαίης.
Ἡ δ' ὅτε δὴ θάλαμον τὸν ἀφίκετο δῖα γυναικῶν,
Οὐδόν τε δρύϊνον προσεβήσετο, τόν ποτε τέκτων
Ξέσσεν ἐπισταμένως, καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνεν,
Ἐν δὲ σταθμοὺς ἄρσε, θύρας δ' ἐπέθηκε φαεινάς·
Αὐτίκ' ἄρ' ἥ γ' ἱμάντα θοῶς ἀπέλυσε * κορώνης,
Ἐν δὲ κληῗδ' ἧκε, θυρέων δ' ἀνέκοπτεν ὀχῆας
Ἄντα τιτυσκομένη. τὰ δ' ἀνέβραχεν ἠΰτε ταῦρος
Βοσκόμενος λειμῶνι· τόσ' ἔβραχε καλὰ θύρετρα
Πληγέντα κληῗδι, πετάσθησαν δέ οἱ ὦκα.
Ἡ δ' ἄρ' ἐφ' ὑψηλῆς σανίδος βῆ· ἔνθα δὲ χηλοὶ
Ἕστασαν, ἐν δ' ἄρα τῇσι θυώδεα εἵματ' ἔκειτο.
Ἔνθεν ὀρεξαμένη ἀπὸ πασσάλου αἴνυτο τόξον
Αὐτῷ γωρυτῷ, ὅς οἱ περίκειτο φαεινός.
Ἑζομένη δὲ * κατ' αὖθι φίλοις ἐπὶ γούνασι θεῖσα,
Κλαῖε μάλα λιγέως, ἐκ δ' ᾕρεε τόξον ἄνακτος.
Ἡ δ' ἐπεὶ οὖν τάρφθη πολυδακρύτοιο γόοιο,
Βῆ ῥ' ἴμεναι μέγαρόνδε μετὰ μνηστῆρας ἀγαυοὺς,
Τόξον ἔχουσ' ἐν χειρὶ παλίντονον, ἠδὲ φαρέτρην
Ἰοδόκον· πολλοὶ δ' ἔνεσαν στονόεντες ὀϊστοί.
Τῇ δ' ἄρ' ἅμ' ἀμφίπολοι φέρον ὄγκιον, ἔνθα σίδηρος
Κεῖτο πολὺς καὶ χαλκὸς, ἀέθλια τοῖο ἄνακτος.
Ἡ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο δῖα γυναικῶν,
Στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
Ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα·
Ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἑκάτερθε παρέστη.
Αὐτίκα δὲ μνηστῆρσι μετηύδα, καὶ φάτο μῦθον,
Κέκλυτέ μευ μνηστῆρες ἀγήνορες, οἳ τόδε δῶμα
Ἐχράετ' ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν ἐμμενὲς αἰεὶ
Ἀνδρὸς ἀποιχομένοιο πολὺν χρόνον, οὐδέ τιν' ἄλλην
Μύθου ποιήσασθαι ἐπισχεσίην ἐδύνασθε,
Ἀλλ' ἐμὲ ἱέμενοι γῆμαι θέσθαι τε γυναῖκα.
Ἀλλ' ἄγετε μνηστῆρες, ἐπεὶ τόδε φαίνετ' ἄεθλον.

Scalam autem altam aſcendit ſui cubiculi.
Accepit autem clauem bene-flexam manu forti
Pulchram aeream, manubrium autem eboris inerat. ἄλ. χειρὶ
Perrexit autem ire ad thalamum cum ancillis mulieribus
Ultimum, illic autem ei theſauri iacebant regis,
Aeſq; aurumq; & multum elaboratum ferrum.
Ibi autem arcus iacebat reflexus & pharetra De arcu Vlyſſis.
Sagittifera, multæ autem inerant ſuſpirioſæ ſagittæ,
Dona, quæ ei hoſpes Lacedæmone dedit obuius factus
Iphitus Eurytides ſimilis immortalibus. Iphitus Eurytides.
Hi autem in Meſſena obuiauerunt ad inuicem
Domo in Ortilochi bellicoſi, ſiquidem Vlyſſes
Iuerat ad debitum, quod ei omnis populus debebat. ἄλ. ὤφελλε
Oues enim ex Ithaca Meſſenij viri ſuſtulerant
Nauibus multiugis trecentas, & paſtores.
Horum gratia ad legationem multam viam venit Vlyſſes,
Adoleſcens cum eſſet: præmiſit enim pater aliiq; ſenes.
Iphitus rurſus equas quærens, quæ ei perditæ erant
Duodecim fœminæ, poſt autem mulæ patientes operum.
Quæ ei & poſtea cædes & parca factæ ſunt. Hercules proditor hoſpitij.
Poſtquam ad Iouis filium peruenit magnanimum
Virum Herculem magnorum ſcientem operum,
Qui ipſum hoſpes cum eſſet interfecit ſuis ædibus
Crudelis, qui neque deorum vocem veneratur, neque menſam
Quam quidem ei appoſuerat, poſtea autem occidit & ipſum.
Equas autem ipſe tenuit fortes-vnguibus in ædibus, ἄλ. τὴν ὡς οἱ.
Quas quærens Vlyſſi obuius fuit, dedit autem arcum.
Quem antea quidem portabat magnus Eurytus, at hic filio
Reliquit moriens in ædibus altis. ἄλ. παιδί.
Huic Vlyſſes enſem acutum, & fortem lanceam dedit,
Principium hoſpitalitatis doloroſæ, neque in menſa
Cogniti ſunt inter ſe, ante enim Iouis filius interfecit
Iphitum Eurytidem ſimilem immortalibus. ἄλ. ἀλλήλω.
Qui ei arcum dedit, hunc verò nunquam diuinus Vlyſſes
Proficiſcens ad bellum nigris in nauibus
Portauit: ſed ipſius memoria hoſpitis dilecti
Iacebat in ædibus, portabat autem ſua in terra.
Hæc.v. quando ad thalamũ hũc peruenit diuina mulierum
Limenq; quernum aſcendit, quod quondam faber
Poliuerat ſcienter, & ad perpendiculum direxerat,
Ibidē.v. limina aptauerat, ianuas.v. impoſuerat ſplendidas
Statim hæc lorum velociter ſoluit annuli,
Immiſit autem clauem, ianuarum autem pepulit ſeras ἄλ. κορώνης.
Ante prudēter permouendo. hæ.v. reſonuerũt velut taurus
Paſcens prato: tantum ſonuerunt pulchræ portæ
Percuſſæ claui, apertæ ſunt ei citò.
Hæc autem in alta tabulata iuit: illic autem capſæ
Stabant, in his quidem odoriferæ veſtes iacebant.
Hinc extenſa à clauo accepit arcum
Cum ipſa pharetra, quæ ei adiacebat lucida.
Sedens autem illic dilectis in genibus ponens,
Flebat valde ſtridulè, excepit autem arcum regis. ἄλ. κατὰ αὖθι.
Hæc verò poſtquam ſatiata eſt multarum-lacrymarum luctu.
Perrexit autem ire domum ad procos ſuperbos
Arcum tenens in manu reflexum & pharetram
Sagittiferam, multæ autem inerant ſuſpirioſæ ſagittæ,
Simul autem cum hac ancillæ portabant arcam, vbi ferrum
Iacebat multum & æs, certamina regis.
Hæc verò quando iam procos peruenit diuina mulierum,
Stetit apud limen domus benefactæ,
Contra genas tenens tenues vittas.
Ancilla autem ei vtrinque aſtitit,
Statim autem procis loquuta eſt, & dixit verbum,
Audite proci ſuperbi, qui in hanc domum Penelope defert Vlyſſis arma, certamini procorum.
Infeſti irruitis ad comedendum & bibendũ aſſiduè ſemper
Viro abſente multo tempore, neque aliquem alium
Res huius facere finem poteſtis nec prætextum
Sed me cupientes ducere & facere vxorem.
Sed agite proci, quoniam hoc proponitur præmium.

Vobis autem ſicut erit veritatem dicam.
γρ. δαμάσσει. Vtinam ſub me Deus domet procos ſuperbos,
Dabo ambobus vxores, & res præbebo,
Domoſq́; propè me ædificatas, & mihi poſtea
Telemacho ſocijq́; fratreſq́; eritis:
Eia agè, iam & ſignum valdè manifeſtum aliud oſtendam,
(Vt me bene cognoſcatis & habeatis-perſuaſum in animo)
Cicatricem quam quondã a ſus percuſſit albo dente
Ad Parnaſum euntem cum filiis Autolyci.
Sic loquutus, veſtes magna ſeparauit à cicatrice.
Vlyſſes ſeruis ſe manifeſtat. Hi verò poſtquam inſpexerunt, beneq́; cognouerunt ſingula,
Fleuerunt circa Vlyſſem prudentem manibus amplexi,
Et oſculati ſunt amplectentes caputq́; & humeros.
Sic verò eodem modo Vlyſſes capita & manus oſculatus eſt.
Quin lugentibus occidiſſet lumen Solis,
Niſi Vlyſſes ipſe prohibuiſſet, loquutuſq́; fuiſſet.
Ceſſate à fletu luctúque, ne quis videat
Egreſſus domo, ac dicat & intus,
γρ. ἐπισταδὸν. Sed alter poſt alterum intrate, neque ſimul omnes.
Primus ego, poſt autem vos, at hoc ſignum fiat.
Alij quidem enim omnes quicunque proci ſuperbi
Non ſinent mihi dari arcum & pharetram,
Sed tu diuine Eumæe portans per domos arcum,
γρ. δόμεναι. In manibus mihi dato, dicq́; mulieribus
Vt claudant domus ianuas firmiter factas.
Si autem aliquis vel ſuſpirium vel ſtrepitum intus audiat
Virorum noſtris in ſeptis, ne foras
Exeat, ſed illic quietè maneat ad opus.
Philœtio mandatur ianuæ cuſtodia. Tibi autem Philœti diuine fores mando aulæ
Claudas claui, citò autem peſſulum immittas.
Sic loquutus, intrauit domos bene-habitatas,
Sedit poſteà in ſedem profectus vnde ſurrexerat,
Tum etiam famuli ingreſſi ſunt diuini Vlyſſis,
Eurymachus autem iam arcum in manibus mouebat,
Calefaciens huc & illuc ſplendore ignis, ſed ipſum neque ſic
Tendere potuit, valdè verò ſuſpirauit glorioſum cor. (uit ſ;
Suſpirans. v. igitur loquutus eſt, verbumq́; dixit denomina-
Eurymachus arcui impar, dolet. O amici, certè mihi dolor propter meipſum & propter
Non propter nuptias tantùm lugeo etſi triſtis, (omnes:
(Sunt & aliæ multæ Græcæ, quæ quidem in ipſa
In mari ſita Ithaca, & in aliis ciuitatibus.)
Sed hoc doleo ſi iam tantum fortitudine inferiores ſumus,
Diuino Vlyſſi vt non poſſimus tendere
Arcum, increpatio autem & futuris audiri.
Hunc. v. rurſus Antinous alloquutus eſt Eupithis filius.
Eurymache, non ſic erit, intelligis autem & ipſe.
Nunc quidem enim in populo feſtum Dei
Purum, quis autem arcus tenderet? ſed quietè
Deponite, at annulos & tacitè ſinamus omnes
Stare, non quidem enim quenquam ſublaturum puto,
Profectum in domum Laërtiadæ Vlyſſis.
Sed agè, pincerna quidem arceſſat poculis,
Vt libantes deponamus curuos arcus.
Manè autem iubete Melanthium cuſtodem caprarum
Capras ducere, quæ ex omnibus valdè excellentes gregibus,
Vt femoribus dicatis Apollini inclyto arcu
Arcum tentemus, & perficiamus certamen.
Sic dixit Antinous, his autem placuit ſermo.
His autem præcones quidem aquam in manus fuderunt,
At iuuenes crateras coronauerunt potu.
Diuiſerunt autem omnibus rem arceſſentes poculis.
Hi verò poſtquam libauerunt, biberúnique quantum voluit
animus
His verò dolos-meditans loquutus eſt prudens Vlyſſes,
Vlyſſes petit experiri vires arcus. Audite proci inclytæ reginæ,
Vt dicam quæ me animus in pectoribus iubet.
γρ. βασιλῆα. Eurymachum autem maximè & Antinoum regem
Oro, quoniam & hoc verbum rectè decet dixit.
Nunc dimittite arcum, rem verò committite dijs.
Manè verò Deus dabit fortitudinem cui voluerit.

Σφῶιν δ᾽ ὡς ἔσεταί περ, ἀληθείην καταλέξω·
Αἴ χ᾽ ὑπ᾽ ἐμοί γε θεὸς * δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαυούς,
Ἄξομαι ἀμφοτέροις ἀλόχους, καὶ κτήματ᾽ ὀπάσσω,
Οἰκία τ᾽ ἐγγὺς ἐμεῖο τετυγμένα· καί μοι ἔπειτα
Τηλεμάχου ἑτάρω τε κασιγνήτω τε ἔσεσθον.
Εἰ δ᾽ ἄγε δὴ καὶ σῆμα ἀριφραδὲς ἄλλο τι δείξω,
(Ὄφρα μ᾽ ἐῢ γνῶτον, πιστωθῆτόν τ᾽ ἐνὶ θυμῷ)
Οὐλὴν τήν ποτέ με σῦς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι,
Παρνησόνδ᾽ ἐλθόντα σὺν υἱάσιν Αὐτολύκοιο.
Ὣς εἰπὼν, ῥάκεα μεγάλης ἀποέργαθεν οὐλῆς.
Τὼ δ᾽ ἐπεὶ εἰσιδέτην, εὖ τ᾽ ἐφράσσαντο ἕκαστα,
Κλαῖον ἄρ᾽, ἀμφ᾽ Ὀδυσῆϊ δαΐφρονι χεῖρε βαλόντε,
Καὶ κύνεον ἀγαπαζόμενοι κεφαλήν τε καὶ ὤμους·
Ὣς δ᾽ αὔτως Ὀδυσεὺς κεφαλὰς καὶ χεῖρας ἔκυσε.
Καί νύ κ᾽ ὀδυρομένοισιν ἔδυ φάος ἠελίοιο,
Εἰ μὴ Ὀδυσσεὺς αὐτὸς ἐρύκακε, φώνησέν τε,
Παύεσθον κλαυθμοῖο γόοιό τε, μή τις ἴδηται
Ἐξελθὼν μεγάροιο, ἀτὰρ εἴπῃσι καὶ εἴσω.
Ἀλλὰ προμνηστῖνοι * ἐσέλθετε, μηδ᾽ ἅμα πάντες.
Πρῶτος ἐγὼ, μετὰ δ᾽ ὔμμες. ἀτὰρ τόδε σῆμα τετύχθω.
Ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες ὅσοι μνηστῆρες ἀγαυοὶ,
Οὐκ ἐάσουσιν ἐμοὶ δόμεναι βιὸν ἠδὲ φαρέτρην·
Ἀλλὰ σὺ δῖ᾽ Εὔμαιε φέρων ἀνὰ δώματα τόξον,
Ἐν χείρεσσιν ἐμοὶ * θέμεναι, εἰπεῖν τε γυναιξὶ
Κληῖσαι μεγάροιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας.
Ἢν δέ τις ἢ στοναχῆς ἠὲ κτύπου ἔνδον ἀκούσῃ
Ἀνδρῶν ἡμετέροισιν ἐν ἕρκεσι, μήτι θύραζε
Προβλώσκειν, ἀλλ᾽ αὐτοῦ ἀκὴν ἔμεναι παρὰ ἔργῳ.
Σοὶ δὲ Φιλοίτιε δῖε θύρας ἐπιτέλλομαι αὐλῆς
Κληῖσαι κληῗδι, θοῶς δ᾽ ἐπὶ δεσμὸν ἰῆλαι.
Ὣς εἰπὼν, εἰσῆλθε δόμους εὖ ναιετάοντας.
Ἕζετ᾽ ἔπειτ᾽ ἐπὶ δίφρον ἰὼν ἔνθεν περ ἀνέστη.
Ἐς δ᾽ ἄρα καὶ τὼ δμῶε ἴτην θείου Ὀδυσῆος.
Εὐρύμαχος δ᾽ ἤδη τόξον μετὰ χερσὶν ἐνώμα,
Θάλπων ἔνθα καὶ ἔνθα σέλα πυρός· ἀλλά μιν οὐδ᾽ ὣς
Ἐντανύσαι δύνατο. μέγα δ᾽ ἔστενε κυδάλιμον κῆρ·
Ὀχθήσας δ᾽ ἄρα εἶπεν, ἔπος τ᾽ ἔφατ᾽, ἔκ τ᾽ ὀνόμαζεν,
Ὢ πόποι, ἦ μοι ἄχος περί τ᾽ αὐτοῦ καὶ περὶ πάντων,
Οὔτι γάμου τοσσοῦτον ὀδύρομαι, ἀχνύμενός περ·
(Εἰσὶ καὶ ἄλλαι πολλαὶ Ἀχαιΐδες, αἱ μὲν ἐν αὐτῇ
Ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, αἱ δ᾽ ἄλλῃσιν πολίεσσιν)
Ἀλλ᾽ εἰ δὴ τοσσόνδε βίης ἐπιδευέες εἰμὲν
Ἀντιθέου Ὀδυσῆος, ὅτ᾽ οὐ δυνάμεσθα τανύσσαι
Τόξον. ἐλεγχείη δὲ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι.
Τὸν δ᾽ αὖτ᾽ Ἀντίνοος προσέφη Εὐπείθεος υἱός,
Εὐρύμαχ᾽, οὐχ οὕτως ἔσται· νοέεις δὲ καὶ αὐτός·
Νῦν μὲν γὰρ κατὰ δῆμον ἑορτὴ τοῖο θεοῖο
Ἁγνή· τίς δέ κε τόξα τιταίνοιτ᾽; ἀλλὰ ἕκηλοι
Κάτθετ᾽. ἀτὰρ πελέκεάς γε καὶ εἴ κ᾽ εἰῶμεν ἅπαντας
Ἑστάμεν, οὐ μὲν γάρ τιν᾽ ἀναιρήσεσθαι ὀΐω,
Ἐλθόντ᾽ ἐς μέγαρον Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος.
Ἀλλ᾽ ἄγετ᾽ οἰνοχόος μὲν ἐπαρξάσθω δεπάεσσιν,
Ὄφρα σπείσαντες καταθείομεν ἀγκύλα τόξα·
Ἠῶθεν δὲ κέλεσθε Μελάνθιον αἰπόλον αἰγῶν
Αἶγας ἄγειν αἳ πᾶσι μέγ᾽ ἔξοχοι αἰπολίοισιν.
Ὄφρ᾽ ἐπὶ μηρία θέντες Ἀπόλλωνι κλυτοτόξῳ,
Τόξου πειρώμεσθα, καὶ ἐκτελέωμεν ἄεθλον.
Ὣς ἔφατ᾽ Ἀντίνοος, τοῖσιν δ᾽ ἐπιήνδανε μῦθος.
Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο·
Νώμησαν δ᾽ ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.
Οἱ δ᾽ ἐπεὶ οὖν σπεῖσάν τ᾽, ἔπιόν θ᾽ ὅσον ἤθελε θυμὸς,
Τοῖς δὲ δολοφρονέων μετέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Κέκλυτέ μευ μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης,
Ὄφρ᾽ εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
Εὐρύμαχον δὲ μάλιστα καὶ Ἀντίνοον * θεοειδέα
Λίσσομ᾽, ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπε·
Νῦν μὲν παῦσαι τόξον, ἐπιτρέψαι δὲ θεοῖσιν·
Ἠῶθεν δὲ θεὸς δώσει κράτος ᾧ κ᾽ ἐθέλῃσιν.

Ἀλλ' ἄγε μοι δότε τόξον ἐΰξοον, ὄφρα μεθ' ὑμῖν
Χειρῶν καὶ σθένεος πειρήσομαι, εἴ μοι ἔτ' ἐστὶν
Ἴς, οἵη πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν,
Ἦ ἤδη μοι ὄλεσσεν ἄλη τ' ἀκομιστίη τε.
Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ὑπερφιάλως νεμέσησαν,
Δείσαντες μὴ τόξον ἐΰξοον ἐντανύσειεν.
Ἀντίνοος δ' ἐνένιπεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν,
Ἆ δειλὲ ξείνων, ἔνι τοι φρένες οὐδ' ἠβαιαί.
Οὐκ ἀγαπᾷς ὃ ἕκηλος ὑπερφιάλοισι μεθ' ἡμῖν
Δαίνυσαι, οὐδέ τι δαιτὸς ἀμέρδεαι, αὐτὰρ ἀκούεις
Μύθων ἡμετέρων καὶ ῥήσιος, οὐδέ τις ἄλλος
Ἡμετέρων μύθων ξεῖνος καὶ πτωχὸς ἀκούει.
Οἶνός σε τρώει μελιηδής, ὅς τε καὶ ἄλλους
Βλάπτει, ὃς ἄν μιν χανδὸν ἕλῃ, μηδ' αἴσιμα πίνῃ.
Οἶνος καὶ Κένταυρον ἀγακλυτὸν Εὐρυτίωνα
Ἄασ' ἐν μεγάρῳ μεγαθύμου Πειριθόοιο,
Ἐς Λαπίθας ἐλθόνθ'· ὁ δ' ἐπεὶ φρένας ἄασεν οἴνῳ,
Μαινόμενος κάκ' ἔρεξε* δόμον κάτα Πειριθόοιο.
Ἥρωας δ' ἄχος εἷλε, διὲκ προθύρου δὲ θύραζε
Ἕλκον ἀναΐξαντες, ἀπ' οὔατα νηλέϊ χαλκῷ
Ῥῖνάς τ' ἀμήσαντες, ὁ δὲ φρεσὶν ᾗσιν ἀασθεὶς
Ἤϊεν ἣν ἄτην ὀχέων ἀεσίφρονι θυμῷ.
Ἐξ οὗ Κενταύροισι καὶ ἀνδράσι νεῖκος ἐτύχθη,
Οἷ δ' αὐτῷ πρώτῳ κακὸν εὕρετο οἰνοβαρείων.
Ὣς καὶ σοὶ μέγα πῆμα πιφαύσκομαι, αἴ κε τὸ τόξον
Ἐντανύσῃς, οὐ γάρ τευ* ἐπητύος ἀντιβολήσεις
Ἡμετέρῳ ἐνὶ δήμῳ, ἄφαρ δέ σε νηῒ μελαίνῃ
Εἰς Ἔχετον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων,
Πέμψομεν· ἔνθεν δ' οὔ τι σαώσεαι· ἀλλὰ ἕκηλος
Πῖνέ τε, μηδ' ἐρίδαινε μετ' ἀνδράσι κουροτέροισι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια,
Ἀντίνο', οὐ μὲν καλὸν ἀτέμβειν οὐδὲ δίκαιον
Ξείνους Τηλεμάχου, ὅς κεν τάδε δώμαθ' ἵκηται.
Ἔλπεαι, αἴ χ' ὁ ξεῖνος Ὀδυσσῆος μέγα τόξον
Ἐντανύσῃ χερσίν τε βίηφί τε ἧφι* πιθήσας,
Οἴκαδέ μ' ἄξεσθαι καὶ ἑὴν θήσεσθαι ἄκοιτιν;
Οὐδ' αὐτός που τοῦτό γ' ἐνὶ στήθεσσιν ἔολπε,
Μηδέ τις ὑμείων τοῦ γ' εἵνεκα θυμὸν ἀχεύων
Ἐνθάδε δαινύσθω, ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικεν.
Τὴν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος Πολύβου πάϊς ἀντίον ηὔδα,
Κούρη Ἰκαρίοιο περίφρον Πηνελόπεια,
Οὔ τί σε τόνδ' ἄξεσθαι ὀΐομεθ', οὐδὲ ἔοικεν·
Ἀλλ' αἰσχυνόμενοι φάτιν ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν,
Μή ποτέ τις εἴπῃσι κακώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν,
Ἦ πολὺ χείρονες ἄνδρες ἀμύμονος ἀνδρὸς ἄκοιτιν
Μνῶνται, οὐδέ τι τόξον ἐΰξοον ἐντανύουσιν,
Ἀλλ' ἄλλος τις πτωχὸς ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἐλθὼν,
Ῥηϊδίως ἐτάνυσσε βιόν, διὰ δ' ἧκε σιδήρου.
Ὣς ἐρέουσ', ἡμῖν δ' ἂν ἐλέγχεα ταῦτα γένοιτο.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια,
Εὐρύμαχ', οὔ πως ἔστιν ἐϋκλεῖας κατὰ δῆμον
Ἔμμεναι, οἳ δὴ οἶκον ἀτιμάζοντες ἔδουσιν
Ἀνδρὸς ἀριστῆος· τί δ' ἐλέγχεα ταῦτα τίθεσθε;
Οὗτος δὲ ξεῖνος μάλα μὲν μέγας ἠδ' εὐπηγής,
Πατρὸς δ' ἐξ ἀγαθοῦ γένος εὔχεται ἔμμεναι υἱός.
Ἀλλ' ἄγε οἱ δότε τόξον ἐΰξοον, ὄφρα ἴδωμεν.
Ὧδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
Εἴ κέ μιν ἐντανύσῃ, δώῃ δέ οἱ εὖχος Ἀπόλλων,
Ἕσσω μιν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἵματα καλά,
Δώσω δ' ὀξὺν ἄκοντα, κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν,
Καὶ ξίφος ἄμφηκες, δώσω δ' ὑπὸ ποσσὶ πέδιλα,
Πέμψω δ' ὅππῃ μιν κραδίη θυμός τε* κελεύει.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Μῆτερ ἐμή, τόξον μὲν Ἀχαιῶν οὔ τις ἐμεῖο
Κρείσσων, ᾧ κ' ἐθέλω, δόμεναί τε καὶ ἀρνήσασθαι,
Οὔθ' ὅσσοι κραναὴν Ἰθάκην κάτα κοιρανέουσιν,
Οὔθ' ὅσσοι* νήσοισι πρὸς Ἤλιδος ἱπποβότοιο·
Τῶν οὔ τίς μ' ἀέκοντα βιήσεται, αἴ κ'* ἐθέλωμι
Καὶ καθάπαξ ξείνῳ δόμεναι τάδε τόξα φέρεσθαι.

Sed age mihi date arcum bene politum, vt vobiſcum
De manibus & robore experiar, ſi mihi adhuc eſt
Vis qualis antea fuit in flexibilibus membris,
An iam mihi perdidit errorq́; & rerũ ad victum penuria.
Sic dixit, hi autem omnes valdè irati ſunt,
Timentes ne arcum bene politum tenderet.
Antinous verò increpuit, verbumq́; dixit, denominauitq́;,
Ah miſerrime hoſpitum, inſunt tibi mentes neque paruæ
Non amas, quòd quietus in menſis cum nobis
Conuiuaris? neque quòd conuiuio priuaris? at audis
Verba noſtra & loquutionem? non autem aliquis alius
Verba noſtra hoſpes & pauper audit.
Vinum te lædit dulce, quod & alios
Lædit, quicunq; ipſum abundanter capit, neq; decenter bibit.
Vinum & centaurum valdè inclytum Eurytiona
Læſit in domo magnanimi Pirithoi,
In Lapithas euntem, hic.v. quoniam mentes læſerat vino
Inſaniens mala fecit in domo Pirithoi.
Heroas autem dolor cepit, ex veſtibulo autem foras
Traxerunt exporrecti, aureſq́; ſæuo ære
Nareſq́; demetentes, hic autem mentibus ſuis læſus
Iuit ſuum nocumentum portans inſano animo,
Ex quo centauris & viris contentio facta eſt,
Sibiq́; ipſi primo malum inuenit vino-grauatus.
Sic & tibi magnum nocumentum dico, ſi hunc arcum
Tendes, non enim alicui prudenti ſupplicabis
Noſtra in domo, ſtatim autem de naui nigra
In Echetum regem hominum peſſimum omnium
Mittemus, hinc autem non ſeruaberis: ſed quietus
Bibéque, neque contende cum viris iunioribus.
Hunc verò rurſus alloquuta eſt prudens Penelope,
Antinoë, non quidem eſt bonum lædere, neque iuſtum
Hoſpites Telemachi quicunque ad has domos peruenit.
Exiſtimas ſi hic hoſpes Vlyſſis magnum arcum
Tetenderit, manibúſque viq́; ſua fretus
Domum me eſſe ducturum, & ſuam facturum vxorem?
Atqui ne ipſe ſic in pectoribus exiſtimat.
Neque aliquis veſtrum huius gratia animo dolens
Hic conuiuetur, quoniam haud quidem vllo modo decet.
Hanc.v. rurſus Eurymachus Polybi filius contrà alloquutus eſt,
Filia Icarij prudens Penelope,
Non te hunc eſſe ducturum putamus, neque decet,
Sed veremur rumorem virorum & mulierum,
Ne aliquando aliquis dicat peior alius Achiuus;
Certè multò peiores viri ſtrenui viri vxorem
Petunt, quoniam non arcum politum tendunt:
Sed alius quidam pauper vir errans veniens,
Facilè tetendit arcum miſit autem per ferrum:
Sic dicent, nobis autem opprobria hæc ſint.
Hunc autem rurſus alloquuta eſt prudens Penelope,
Eurymache, non fieri poteſt inclytos in populo
Eſſe, qui iam domum inhonorantes edunt
Viri optimi, cur autem opprobria hæc facitis?
Ipſe autem hoſpes valdè quidem magnus & pinguis,
Viri autem ex bono genere gloriatur eſſe filius.
Sed age, ei date arcum politum, vt videamus.
Sic enim dico, hoc autem & perfectum erit,
Si ipſum tendet, dabit autem ei gloriam Apollo,
Induam ipſum chlanáque, chitonáque, veſtimentis pulchris,
Dabo verò acutum iaculum quo canes arceat & viros.
Et enſem ancipitem, dabo verò ſub pedibus calceamenta.
Mittam autem quo ipſum cor animúſque iubet.
Hanc verò rurſus Telemachus prudens contrà alloquutus eſt,
Mater mea, arcum quidem Achiuorum nullus me
Potentior cui voluero daréque & negare,
Neque quicunque aſperam Ithacam dominantur,
Neque quicunque habitant in Elide equos-paſcente.
Horum nullus me inuitum coget ſi voluero
Et omnino hoſpiti dare hos arcus ferre.

Vinũ immodicum malorum cauſa.

Penelope Antinoum obiurgat.

Telemachus matri loquitur.

Sed domum profecta ipſa tui ipſius opera cura.
Telámque colúmque, & ancillis iube
[π. μύθοι] Opus adire, ſermo autem viris cura erit
Omnibus, maximè verò mihi, huic. n. potentia eſt in domo.
Hæc quidem ſtupefacta retrò domum iuit.
Filij enim verbum prudens impoſuit animo.
In cœnacula autem aſcendens cum ancillis mulieribus,
Flebat poſtea Vlyſſem dilectum maritum, quouſq; ei ſomnũ
Dulcem in palpebris iecit cæſia Minerua.
At hic arcus quos ceperat tulit flexiles diuus ſubulcus.
Proci autem omnes tumultuabantur in domibus.
Sic autem aliquis dixit iuuenum fortium.
Quò iam curuum arcum portas immanis ſubulce,
[π. αὖ σ' ἐφ' ὕεσσι κατέδονται] Errator? citò rurſus te in ſuibus canes veloces edent.
Deſtitutum ab hominibus, quos nutriuiſti, ſiquidem Apollo
Nobis propitius, & immortales Dij alij.
Sic dixerunt, at hic poſuit ferens ipſo in loco
Timens, quoniam multi minabantur in domibus.
Telemachus autem ex altera parte minans iuit,
[π. πᾶσι] Heus, vlterius porta arcũ citò, (non bene omnib. obedies.)
Ne te & iunior licet ſim ad agrum expellam
Percutiens ſaxis. vi autem fortior ſum.
Vtinam enim omnium tantum quicunque in domibus ſunt
Procorum manibus viq; fortior eſſem,
Ideò & citò mœſtè aliquem ego mitterem ire
Noſtra ex domo, quoniam mala operantur.
[Aſſertur Vlyſſi tẽdẽ arcus.] Sic dixit, hi autem omnes de ipſo dulciter riſerunt
Proci, & iam ceſſarunt graui ira.
Erga Telemachum. arcum autem ferens domum ſubulcus
In manibus Vlyſſi prudentis poſuit aſtans.
Euocatamq; alloquutus eſt nutricem Eurycleam,
Telemachus mandat tibi, ô prudens Euryclea,
Claudas domus ianuas fortiter compactas.
Si autem aliquis, vel ſuſpirium, vel ſonum intus audiat
Virorum noſtrorum in ſeptis, non foras
Eat, ſed illic tacitè maneat iuxta opus.
Sic dixit, huic autem firmum fuit verbum.
Clauſit autem ianuas ædium bene habitatarum.
Tacitè autem ex domo Philœtius ſaltauit foras.
Clauſit autem poſteà ianuas ſepti aulæ.
Iacebat autem ſub porticu lignum nauis hinc inde remis in-
(ſtructæ
Byblinum, quo ligauit ianuas, introiuit autem ipſe,
Sedit poſtea in ſedem profectus unde ſurrexerat.
Inſpiciens Vlyſſem, hic autem iam arcum mouebat
[π. ἀναστρωφῶν] Penitus reuoluens, experiens huc & illuc.
Num cornua vermes ediſſent abſente domino.
Sic autem aliquis dixit conſpicatus propinquum alium:
Certè aliquis perſpicax & fur eſt arcuum.
Certè (credo) nunc talia, & ipſi domi iacent.
Vel hic parat aliquid facere, ita in manibus
Mouet huc & illuc malorum ſciens errator.
Alius autem rurſus dixit iuuenum ſuperborum,
Vtinam enim iam tantum vtilitatis obuiaret,
Quàm benè hic hunc poterit tendere.
Sic dixerunt proci, at prudens Vlyſſes
Statim poſtquam magnũ arcum portauit, & vidit penitus,
[π. ὣς δ'] Sicut quando vir citharæ peritus & cantus
Facilè extendit noua verticilla chordam.
[π. νέῳ. Vlyſſes tẽdit arcum.] Tangens vtrinque bene-retortum inteſtinum ouis.
Sic ſine diligentia tendit magnum arcum Vlyſſes.
[π. αὐδήν] Dextra igitur manu capiens tentauit neruum.
Hoc autem bene ſonuit hirundini ſimilis voce.
Procis verò igitur dolor factus eſt magnus, omnibus autem color
Mutatus eſt, Iupiter verò valdè ſonuit ſigna oſtendens.
Lætatus eſt poſtea pertolerans diuinus Vlyſſes
Quòd ei monſtrum miſiſſet Saturni filius verſuti.
Accepit. v. velocem ſagittam, quæ ei apud menſam iacebat
Nuda, ipſæ autem aliæ concauam intra pharetram
Iacebant, quibus citò Achiui tentandi erant.

Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα, τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε,
Ἱστόν τ' ἠλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
Ἔργον ἐποίχεσθαι* τόξον δ' ἄνδρεσσι μελήσει
Πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ οἴκῳ.
Ἡ μὲν θαμβήσασα, πάλιν οἶκόνδε βεβήκει·
Παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ.
Ἐς δ' ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶ,
Κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα φίλον πόσιν, ὄφρα οἱ ὕπνον
Ἡδὺν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Αὐτὰρ ὁ τόξα λαβὼν φέρε καμπύλα δῖος ὑφορβός.
Μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες ὁμόκλεον ἐν μεγάροισιν·
Ὧδε δέ τις εἴπεσκε νέων ὑπερηνορεόντων,
Πῇ δὴ καμπύλα τόξα φέρεις, ἀμέγαρτε συβῶτα,
Πλαγκτέ; τάχ'* αὖ σ' ἐφ' ὕεσσι κύνες ταχέες κατέδονται
Οἶον ἀπ' ἀνθρώπων, οὓς ἔτρεφες, εἴ κεν Ἀπόλλων
Ἡμῖν ἱλήκῃσι καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
Ὣς φάσαν, αὐτὰρ ὁ θῆκε φέρων αὐτῇ ἐνὶ χώρῃ,
Δείσας, οὕνεκα πολλοὶ ὁμόκλεον ἐν μεγάροισι.
Τηλέμαχος δ' ἑτέρωθεν ἀπειλήσας ἐγεγώνει,
Ἄττα, πρόσω φέρε* τόξα (τάχ' οὐκ εὖ πᾶσι πιθήσεις)
Μή σε, καὶ ὁπλότερός περ ἐὼν, ἀγρόνδε δίωμαι
Βάλλων χερμαδίοισι. βίηφι δὲ φέρτερός εἰμι.
Αἲ γὰρ πάντων τόσσον ὅσοι κατὰ δώματ' ἔασι,
Μνηστήρων χερσίν τε βίηφί τε φέρτερος εἴην·
Τῷ κε τάχα στυγερῶς τιν' ἐγὼ πέμψαιμι νέεσθαι
Ἡμετέρου ἐξ οἴκου, ἐπεὶ κακὰ μηχανόωνται.
Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν
Μνηστῆρες, καὶ δὴ μεθίεν χαλεποῖο χόλοιο
Τηλεμάχῳ. τὰ δὲ τόξα φέρων ἀνὰ δῶμα συβώτης
Ἐν χείρεσσ' Ὀδυσῆϊ δαΐφρονι θῆκε παραστάς.
Ἐκ δὲ καλεσσάμενος προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν,
Τηλέμαχος κέλεταί σε, περίφρων Εὐρύκλεια,
Κληῖσαι μεγάροιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας.
Ἢν δέ τις ἢ στοναχῆς ἠὲ κτύπου ἔνδον ἀκούσῃ
Ἀνδρῶν ἡμετέροισιν ἐν ἕρκεσι, μή τι θύραζε
Προβλώσκειν, ἀλλ' αὐτοῦ ἀκὴν ἔμεναι παρὰ ἔργῳ.
Ὣς ἄρ' ἐφώνησεν, τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
Κλήϊσεν δὲ θύρας μεγάρων εὖ ναιεταόντων.
Σιγῇ δ' ἐξ οἴκοιο Φιλοίτιος ἆλτο θύραζε,
Κλήϊσεν δ' ἄρ' ἔπειτα θύρας εὐερκέος αὐλῆς.
Κεῖτο δ' ὑπ' αἰθούσῃ ὅπλον νεὸς ἀμφιελίσσης
Βύβλινον, ᾧ ῥ' ἐπέδησε θύρας, ἐς δ' ᾔιεν αὐτός.
Ἕζετ' ἔπειτ' ἐπὶ δίφρον ἰὼν, ἔνθεν περ ἀνέστη,
Εἰσορόων Ὀδυσῆα. ὁ δ' ἤδη τόξον ἐνώμα,
Πάντῃ* ἀναστρωφῶν, πειρώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα,
Μὴ κέρα ἶπες ἔδοιεν ἀποιχομένοιο ἄνακτος.
Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον,
Ἦ τις θηητὴρ καὶ ἐπίκλοπος ἔπλετο τόξων.
Ἤ ῥά νύ που τοιαῦτα καὶ αὐτῷ οἴκοθι κεῖται,
Ἢ ὅ γ' ἐφορμᾶται ποιησέμεν, ὡς ἐνὶ χερσὶ
Νωμᾷ ἔνθα καὶ ἔνθα κακῶν ἔμπαιος ἀλήτης.
Ἄλλος δ' αὖτ' εἴπεσκε νέων ὑπερηνορεόντων,
Αἲ γὰρ δὴ τοσσοῦτον ὀνήσιος ἀντιάσειεν,
Ὡς οὗτός ποτε τοῦτο δυνήσεται ἐντανύσασθαι.
Ὣς ἄρ' ἔφαν μνηστῆρες. ἀτὰρ πολύμητις Ὀδυσσεὺς,
Αὐτίκ' ἐπεὶ μέγα τόξον ἐβάστασε, καὶ ἴδε πάντῃ,
Ὡς ὅτ' ἀνὴρ φόρμιγγος ἐπιστάμενος καὶ ἀοιδῆς
Ῥηϊδίως ἐτάνυσσε νέῳ* περὶ κόλλοπι χορδὴν,
Ἅψας ἀμφοτέρωθεν ἐϋστρεφὲς ἔντερον οἰὸς,
Ὣς ἄρ' ἄτερ σπουδῆς τάνυσεν μέγα τόξον Ὀδυσσεύς.
Δεξιτερῇ δ' ἄρα χειρὶ λαβὼν πειρήσατο νευρῆς,
Ἡ δ' ὑπὸ καλὸν ἄεισε, χελιδόνι εἰκέλη* αὐδήν.
Μνηστῆρσιν δ' ἄρ' ἄχος γένετο μέγα, πᾶσι δ' ἄρα χρὼς
Ἐτράπετο. Ζεὺς δὲ μεγάλ' ἔκτυπε σήματα φαίνων.
Γήθησέν τ' ἄρ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς
Ὅττι ῥά οἱ τέρας ἧκε Κρόνου πάϊς ἀγκυλομήτεω.
Εἵλετο δ' ὠκὺν ὀϊστὸν, ὅ οἱ παρέκειτο τραπέζῃ
Γυμνός. τοὶ δ' ἄλλοι κοίλης ἔντοσθε φαρέτρης
Κείατο, τῶν τάχ' ἔμελλον Ἀχαιοὶ πειρήσεσθαι.

Τόν ῥ' ἐπὶ πήχει ἑλὼν, ἕλκεν νευρὴν γλυφίδας τε
Αὐτόθεν ἐκ δίφροιο καθήμενος, ἧκε δ' ὀϊστὸν
Αντα τιτυσκόμενος· πελέκεων δ' οὐκ ἤμβροτε πάντων
Πρώτης στειλειῆς, διὰ δ' ἀμπερὲς ἦλθε θύραζε
Ιὸς χαλκοβαρής. ὁ δὲ Τηλέμαχον προσέειπεν,
  Τηλέμαχ', οὔ σ' ὁ ξεῖνος ἐνὶ μεγάροισιν ἐλέγχει
Ημενος· οὐδέ τι τοῦ σκοποῦ ἤμβροτον, οὐδέ τι τόξον
Δὴν ἔκαμον τανύων· ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν,
Οὐχ ὥς με μνηστῆρες ἀτιμάζοντες ὄνονται.
Νῦν δ' ὥρη καὶ δόρπον Ἀχαιοῖσιν τετυκέσθαι
Εν φάει, αὐτὰρ ἔπειτα καὶ ἄλλως ἑψιάασθαι
Μολπῇ καὶ φόρμιγγι. τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαιτός.
  Ἦ, καὶ ἐπ' ὀφρύσι νεῦσεν. ὁ δ' ἀμφέθετο ξίφος ὀξὺ
Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσῆος θείοιο.
Αμφὶ δὲ χεῖρα φίλην βάλεν ἔγχεϊ· ἄγχι δ' ἄρ' αὐτῷ
Πὰρ θρόνῳ ἑστήκει κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ.

Hanc in brachio capiens traxit cordam concauitateſque
Illic ex ſede ſedens, miſit autem ſagittam,
Contra collimans, ſecurium autem non errauit omnium
A primo foramine, tranſiuit autem penitus foras
Sagitta ære-grauis, hic verò Telemachum alloquutus eſt,
Telemache, non te hic hoſpes in domibus vituperat.
Sedens, neque à meta aberrauit, neque arcum
Diu fatigaui tendens, adhuc mihi robur firmum eſt.
Non ſicut me proci inhonorantes vituperabant.
Nunc autem hora & cœnam Achiuis preparare
In luce, at poſtea & aliter delectari
Cantu & cithara, hæc enim ornamenta conuiuij.
Dixit, & ſuperciliis annuit, hic. v. accinxit enſem acu-
Telemachus dilectus filius Vlyſſis diuini. (tum
Circum. v. manum dilectam poſuit lanceam. propè. v. ipſum
Apud eius ſedem ſtetit armatus ſplendido ære.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ ἡ χ ῥαψῳδία.

ΑΥΤΑΡ ὁ γυμνώθη ῥακέων πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Αλτο δ' ἐπὶ μέγαν οὐδὸν, ἔχων βιὸν ἠδὲ φαρέτρην
Ιῶν ἐμπλείην· ταχέας δ' ἐκχεύατ' ὀϊστοὺς
Αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν· μετὰ δὲ μνηστῆρσιν ἔειπεν,
Οὗτος μὲν δὴ ἄεθλος ἀάατος ἐκτετέλεσται·
Νῦν αὖτε σκοπὸν ἄλλον, ὃν οὔπω τις βάλεν ἀνήρ,
Εἴσομαι αἴ κε τύχωμι, πόρῃ δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων.
  Ἦ, καὶ ἐπ' Ἀντινόῳ ἰθύνετο πικρὸν ὀϊστόν.
Ητοι ὁ καλὸν ἄλεισον ἀναιρήσεσθαι ἔμελλε
Χρύσεον, ἄμφωτον· καὶ δὴ μετὰ χερσὶν ἐνώμα,
Οφρα πίοι οἴνοιο· φόνος δέ οἱ οὐκ ἐνὶ θυμῷ
Μέμβλετο. τίς κ' * οἴοιτο μετ' ἀνδράσι δαιτυμόνεσσι,
Μοῦνον ἐνὶ πλεόνεσσι, καὶ εἰ μάλα καρτερὸς εἴη,
Οἷ τεύξειν θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα μέλαιναν;
Τὸν δ' Ὀδυσεὺς κατὰ λαιμὸν * ἐπισχόμενος βάλεν ἰῷ,
Αντικρὺ δ' ἁπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή.
Εκλίνθη δ' ἑτέρωσε, δέπας δέ οἱ ἔκπεσε χειρὸς
Βλημένου· αὐτίκα δ' αὐλὸς ἀνὰ ῥῖνας παχὺς ἦλθεν
Αἵματος ἀνδρομέοιο. θοῶς δ' ἀπὸ εἷο τράπεζαν
Ωσε ποδὶ πλήξας, ἀπὸ δ' εἴδατα χεῦεν ἔραζε·
Σῖτός τε κρέα τ' ὀπτὰ φορύνετο. τοὶ δ' ὁμάδησαν
Μνηστῆρες κατὰ δώματ', ὅπως ἴδον ἄνδρα πεσόντα.
Εκ δὲ θρόνων ἀνόρουσαν ὀρινθέντες κατὰ δῶμα,
Πάντοσε παπταίνοντες ἐϋδμήτους ποτὶ τοίχους·
Οὐδέ πη ἀσπὶς ἔην, οὐδ' ἄλκιμον ἔγχος ἑλέσθαι.
Νείκειον δ' Ὀδυσῆα χολωτοῖσιν ἐπέεσσι,
  Ξεῖνε, κακῶς ἀνδρῶν τοξάζεαι· οὐκέτ' ἀέθλων
Αλλων ἀντιάσεις· νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος.
Καὶ γὰρ δὴ νῦν φῶτα κατέκτανες ὃς μέγ' ἄριστος
Κούρων εἰν Ἰθάκῃ· τῷ σ' ἐνθάδε γῦπες ἔδονται.
Ισκεν ἕκαστος ἀνήρ, ἐπεὶ ἦ φάσαν οὐκ ἐθέλοντα
Ανδρα κατακτεῖναι· τὸ δὲ νήπιοι οὐκ ἐνόησαν,
Ως δή σφιν καὶ πᾶσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπτο.
Τοὺς δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
  Ω κύνες, οὔ μ' ἔτ' ἐφάσκεθ' ὑπότροπον οἴκαδ' ἱκέσθαι
Δήμου ἄπο Τρώων, ὅτι μοι κατεκείρετε * οἶκον,
Δμωῇσιν δὲ γυναιξὶ παρευνάζεσθε βιαίως,
Αὐτοῦ τε ζώοντος ὑπεμνάασθε γυναῖκα,
Οὔτε θεοὺς δείσαντες οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
Οὔτε τιν' ἀνθρώπων νέμεσιν κατόπισθεν * ἔσεσθαι·
Νῦν ὑμῖν καὶ πᾶσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται.
  Ως φάτο. τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἷλε·
Πάπτηνεν δὲ ἕκαστος ὅπῃ φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον.
Εὐρύμαχος δέ μιν οἶος ἀμειβόμενος προσέειπε,

ODYSSEÆ HOMERI XXII. COMPOSITIO.

SED ipſe exutus eſt pannis prudens Vlyſſes.
Inſiluit autem magno limini habens arcum & pharetram,
Sagittarum plenam, celeres verò effudit ſagittas γρ. διεχεύα-το.
Ibi ante pedes, ſubinde autem procis dixit,
Hoc quidem iam certamen innocuum perfectum eſt.
Nũc rurſus propoſitũ aliud quod nõdũ aliquis percuſſit vir,
Speculabor ſi conſequar, prabeat verò mihi gloriam Apollo.
Dixit, & in Antinoum direxit amaram ſagittam. Procorum cædes.
Certè hic pulchrum poculum eleuare volebat
Aureum vtrinque-anſatum, & iam manibus mouebat.
Vt biberet vinum, cædes autem ei non in animo
Obſeruabatur: quis putaſſet inter viros conuiuas γρ. οἴοιτο.
Solum inter plures, etſi valdè fortis eſſet
Eius facere cædem malam, & mortem nigram?
Hunc verò Vlyſſes in gutture detentum percuſſit ſagitta. γρ. ἐπισχό-μενος. Vlyſſes Antinoũ ſagitta interficit.
Contra autem teneram per ceruicem iuit cuſpis.
Declinauit eſt autem aliò, poculum verò ex excidit manu
Percuſſo, ſtatim autem fiſtula ad nare craſſa venit γρ. βλημέ-νου.
Sanguis virilis: citò autem à ſe menſam
Impulit pedibus percuſſam, longè. v. cibos fudit ad terram.
Panisq́; caroq́; aſſata fœdata eſt, hi autem ſtrepuerunt.
Proci in domo, vt viderunt virum cadentem.
Ex ſedibus autem ſurrexerunt turbati in domo,
Vndique aſpicientes bene-inciſos ad parietes,
Neque alicubi ſcutum erat, neq; fortis lãcea ad-capiendũ. γρ. οὐδέ-πη.
Increpabant autem Vlyſſem iratis verbis, (taminibus
Hoſpes, male in viros ſagittas-immittis non amplius cer-
Alijs intereris, nunc tibi integra adeſt grauis mors,
Etenim iam nunc virum interfeciſti, qui valdè optimus
Iuuenum in Ithaca, ideò te hic vultures edent.
Sic dicebat vnuſquiſque, quoniam dixerunt non volentem
Virum interfeciſſe, hoc autem ſtulti non cognouerunt,
Quòd iam ipſis & omnibus mortis fines imminebant.
Hos verò torue conſpicatus alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
Canes, nõ me amplius exiſtimabatis redeũtẽ domũ venturũ, Vlyſſes procis ſe manifeſtat.
Populo à Troianorum, quòd mihi conſumebatis domum,
Ancillas autem apud mulieres dormiebatis violenter, γρ. εὐνάζεσθε
Ipſiusq́; viuentis ambiebatis vxorem, Αὐτοῦ τε ζ. ὑπ. γυν.
Neque Deos timentes qui cœlum latum habitant, δμωῇσιν τε γυν.
Neque aliquam hominum reprehenſionem in poſterum fore. γρ. ἔσεσθαι.
Nunc vobis & omnibus mortis fines contigerunt.
Sic dixit, hos autem omnes viridis timor ſuſcepit,
Aſpiciebat autem vnuſquiſque quò fugeret altam mortem.
Eurymachus autem ipſum ſolus reſpondens, alloquutus eſt,

Multis enim ego in via exoſus huc veni
Viris & mulieribus ſupra terram multa-paſcentem,
Huic Vlyſſes quaſi dicas Exoſus *nomen ſit quo appelletur,*
Quando pubuerit maternamq́, in magnam domum (at ego
Venerit in Parnaſum, vbi mihi res ſunt,
Ex his ei ego dabo, & ipſum gaudentem dimittam.
Horum gratia venit Vlyſſes, vt ei preberet ſplendida dona.
Hunc quidem Autolycúſque, & filij Autolyci
Manibúſque ſalutauerunt verbiſque ſuauibus.
Mater autem Amphithea matris amplexa Vlyſſem
Oſculata eſt ipſum capútque, & am bo lumina pulchra.
Autolycus autem filus iuſſit glorioſis
Cœnam parare, hi autem iubentem audiuerunt.
Statim autem induxerunt bouem maſculum quinquennem,
Quem excoriarunt pararúntque, & ipſum diuiſerunt omnẽ
Minutímque inciderunt ſcienter, fixeruntq́, verubus
Aſſauerúntque perité, diuiſerúntque partes.
Sic tunc quidem toto die ad Solem deſcendentem
Conuiuabantur, neque animus indigebat conuiuio æquali.
Quando autem Sol deſcendit, & aduenerunt tenebræ,
Tunc dormiuerunt, & ſomni donum acceperunt.
Deſcriptio venationis. *Quando autẽ mane-genita apparuit roſeis digitis Aurora,*
Perrexerunt ire in venationem & canes, ac & ipſi
Filij Autolyci, cum his autem diuinus Vlyſſes
Iuit, altum autem montem aſcenderunt indutum ſylua
Parnaſi, citò autem peruenerunt ad concauitates ventoſas.
Sol quidem poſtea nuper percuſſit arua
Ex tacitè fluente profundiſſimo Oceano.
Hi verò conuallẽ ad peruenerunt venatores, antè verò ipſos
Veſtigia ſcrutantes canes ibant, at retro
Filij Autolyci, cum his autem diuinus Vlyſſes
Ibat propè canes, vibrans longam haſtam.
Tunc autem in ſylua denſa iacebat magnus aper,
Quã quidẽ neq́, ventorũ penetrabat vis humida ſpirãtiũ,
Neque ipſam ſol lucens radijs percutiebat,
Neque imber penetrabat penitus ſic vtique denſa
Erat, at foliorum inerat fuſio valde multa.
Ad hunc autem virorúmq; canumq́, ſonus peruenit pedũ.
περὶ σῦς ἀγρίου. *Quando illi venantes ingruerunt, hic autẽ cõtrarius ex ſylua*
Valde exhorrens ſetoſa ceruice, ignem autẽ oculis inſpiciẽs,
Stetit prope ipſos, ipſe autem primus Vlyſſes
Irruit eleuata longa lancea manu forti,
Vulnerare cupiens, hic verò ipſum præueniẽs percuſſit aper
Vlyſſes adhuc adoleſcens ab apro vulneratus. *Genu ſuper, multum autem exhauſit carnis dente*
Oblique ruens, neque ad os peruenit viri.
Hunc Vlyſſes vulnerauit in dextro humero.
Ex-alia parte tranſiuit lucida lancea cuſpis, (animus.
Decidit. v. in pulu erib. in longum-extenſus, longè. a. volauit
Hunc quidem Autolyci filij dilecti circum-laborabant.
Vulnus autem Vlyſſis optimi diuini
Vulnera incitari ſolita. *Ligauerunt ſcienter, incantatione. v. ſanguinem nigrum*
Tenuerunt, ſtatim autem iuerunt dilecti ad ædes patris.
Hunc quidem Autolycúſque & filij Autolyci
Bene medicati, & ſplendidis donis datis,
Statim gaudentem dilectam gaudentes miſerunt
In Ithacam, hoc quidem pater & veneranda mater
Gauiſi ſunt quòd rediſſet, & interrogauerunt ſingula,
De cicatrice quã paſſus eſſet: hic autem ipſis bene narrauit,
Sic ipſum venantem percuſſit aper albo dente
Parnaſum euntem cum filijs Autolyci.
Hanc anus manibus pronis tenens,
Agnouit extergens, pedem autem dimiſit ferri.
In verò lebetem cecidit ſura, ſonuit autem æs. (ſa eſt aqua.
Rurſum. v. in partem-alterã inclinata eſt, at in terram effu-
Huius verò ſimul gaudium & dolor inuaſit mentem, eiúſque oculi
Lacrymis impleti ſunt, tenuis verò ipſi hæſit vox
Tangens autem mentum, Vlyſſem allocuta eſt,
Certè Vlyſſes es, chare fili, neque equidem te
Prius agnoui, quàm totum regem meum contrectarim.

Πολλοῖσιν γὰρ ἔγωγε ὀδυσσάμενος τόδ' ἱκάνω
Ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξὶν ἀνὰ χθόνα πουλυβότειραν.
Τῷ δ' Ὀδυσεὺς ὄνομ' ἔστω ἐπώνυμον. αὐτὰρ ἔγωγε,
Ὁππότ' ἂν ἡβήσας μητρώϊον ἐς μέγα δῶμα
Ἔλθῃ Παρνησόνδ', ὅθι πού μοι κτήματ' ἔασιν,
Τῶν οἱ ἐγὼ δώσω, καί μιν χαίροντ' ἀποπέμψω.
Τῶν ἕνεκ' ἦλθ' Ὀδυσεύς, ἵνα οἱ πόροι ἀγλαὰ δῶρα.
Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτόλυκός τε καὶ υἱέες Αὐτολύκοιο
Χερσίν τ' ἠσπάζοντο, ἔπεσσί τε μειλιχίοισι·
Μήτηρ δ' Ἀμφιθέη μητρὸς περιφῦσ' Ὀδυσῆϊ,
Κύσ' ἄρα μιν κεφαλήν τε καὶ ἄμφω φάεα καλά.
Αὐτόλυκος δ' υἱοῖσιν ἐκέκλετο κυδαλίμοισι,
Δεῖπνον ἐφοπλίσσαι. τοὶ δ' ὀτρύνοντος ἄκουσαν.
Αὐτίκα δ' εἰσάγαγον βοῦν ἄρσενα πενταέτηρον·
Τὸν δέρον ἀμφί θ' ἕπον, καί μιν διέχευαν ἅπαντα.
Μίστυλλόν τ' ἄρ' ἐπισταμένως, πεῖράν τ' ὀβελοῖσιν,
Ὤπτησάν τε περιφραδέως, δάσαντό τε μοίρας.
Ὣς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης.
Ἦμος δ' ἠέλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,
Δὴ τότε κοιμήσαντο, καὶ ὕπνου δῶρον ἕλοντο.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠώς,
Βάν ῥ' ἴμεν ἐς θήρην, ἠμὲν κύνες ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
Υἱέες Αὐτολύκου, μετὰ τοῖσι δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς
Ἤϊεν. αἰπὺ δ' ὄρος προσέβαν καταειμένον ὕλῃ
Παρνησοῦ· τάχα δ' ἵκανον πτύχας ἠνεμοέσσας,
Ἠέλιος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἀρούρας,
Ἐξ ἀκαλαρρείταο βαθυρρόου Ὠκεανοῖο.
Οἱ δ' ἐς βῆσσαν ἵκανον ἐπακτῆρες· πρὸ δ' ἄρ' αὐτῶν
Ἴχνι' ἐρευνῶντες κύνες ἤισαν. αὐτὰρ ὄπισθεν
Υἱέες Αὐτολύκου· μετὰ τοῖσι δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς
Ἤϊεν ἄγχι κυνῶν, κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος.
Ἔνθα δ' ἄρ' ἐν λόχμῃ πυκινῇ κατέκειτο μέγας σῦς·
Τὴν μὲν ἄρ' οὔτ' ἀνέμων διάη μένος ὑγρὸν ἀέντων,
Οὔτε μιν ἠέλιος φαέθων ἀκτῖσιν ἔβαλλεν,
Οὔτ' ὄμβρος περάασκε διαμπερές· ὣς ἄρα πυκνὴ
Ἦεν, ἀτὰρ φύλλων ἐνέην χύσις ἤλιθα πολλή.
Τὸν δ' ἀνδρῶν τε κυνῶν τε περὶ κτύπος ἦλθε ποδοῖιν,
Ὡς ἐπάγοντες ἐπῇσαν. ὁ δ' ἀντίος ἐκ ξυλόχοιο
Φρίξας εὖ λοφιήν, πῦρ δ' ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς,
Στῆ ῥ' αὐτῶν σχεδόθεν. ὁ δ' ἄρα πρώτιστος Ὀδυσσεὺς
Ἔσσυτ' ἀνασχόμενος δολιχὸν δόρυ χειρὶ παχείῃ,
Οὐτάμεναι μεμαώς. ὁ δέ μιν φθάμενος ἔλασεν σῦς
Γουνὸς ὕπερ, πολλὸν δὲ διήφυσε σαρκὸς ὀδόντι
Λικριφὶς ἀΐξας, οὐδ' ὀστέον ἵκετο φωτός.
Τὸν δ' Ὀδυσεὺς οὔτησε τυχὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον,
Ἀντικρὺ δὲ διῆλθε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκή,
Κὰδ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακών, ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμός.
Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτολύκου παῖδες φίλοι ἀμφεπένοντο,
Ὠτειλὴν δ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος ἀντιθέοιο
Δῆσαν ἐπισταμένως, ἐπαοιδῇ δ' αἷμα κελαινὸν
Ἔσχεθον, αἶψα δ' ἵκοντο φίλου πρὸς δώματα πατρός.
Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτόλυκός τε καὶ υἱέες Αὐτολύκοιο
Εὖ ἰησάμενοι, ἠδ' ἀγλαὰ δῶρα πορόντες,
Καρπαλίμως χαίροντα φίλην χαίροντες ἔπεμπον
Εἰς Ἰθάκην. τῷ μέν ῥα πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
Χαῖρον νοστήσαντι, καὶ ἐξερέεινον ἕκαστα,
Οὐλὴν ὅττι πάθοι. ὁ δ' ἄρα σφίσιν εὖ κατέλεξεν,
Ὥς μιν θηρεύοντ' ἔλασεν σῦς λευκῷ ὀδόντι
Παρνησόνδ' ἐλθόντα σὺν υἱάσιν Αὐτολύκοιο.
Τὴν γρηῢς χείρεσσι καταπρηνέσσι λαβοῦσα,
Γνῶ ῥ' ἐπιμασσαμένη, πόδα δὲ προέηκε φέρεσθαι,
Ἐν δὲ λέβητι πέσε κνήμη, κανάχησε δὲ χαλκός.
Ἂψ δ' ἑτέρωσ' ἐκλίθη, τὸ δ' ἐπὶ χθονὸς ἐξέχυθ' ὕδωρ.
Τὴν δ' ἅμα χάρμα καὶ ἄλγος ἕλε φρένα, τὼ δέ οἱ ὄσσε
Δακρυόφι πλῆσθεν, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
Ἁψαμένη δὲ γενείου Ὀδυσσῆα προσέειπεν,
Ἦ μάλ' Ὀδυσσεύς ἐσσι, φίλον τέκος· οὐδέ σ' ἔγωγε
Πρὶν ἔγνων, πρὶν πάντα ἄνακτ' ἐμὸν ἀμφαφάασθαι.

Ἦ καὶ Πηνελόπειαν ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσι,
Πεφραδέειν ἐθέλουσα φίλον πόσιν ἔνδον ἐόντα.
Ἡ δ' οὔτ' ἀθρῆσαι δύνατ' ἀντίη, οὔτε νοῆσαι·
Τῇ γὰρ Ἀθηναίη νόον ἔτραπεν. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Χεῖρ' ἐπιμασσάμενος φάρυγος λάβε δεξιτερῆφι·
Τῇ δ' ἑτέρῃ ἕθεν ἆσσον ἐρύσσατο, φώνησέν τε,
Μαῖα, τίη μ' ἐθέλεις ὀλέσαι; σὺ δέ μ' ἔτρεφες αὐτὴ
Τῷ σῷ ἐπὶ μαζῷ. νῦν δ' ἄλγεα πολλὰ μογήσας,
Ἤλυθον εἰκοστῷ ἔτεϊ ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ἀλλ' ἐπεὶ ἐφράσθης καί τοι θεὸς ἔμβαλε θυμῷ,
Σίγα, μή τίς τ' ἄλλος ἐνὶ μεγάροισι πύθηται.
Ὧδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται,
Εἴ χ' ὑπ' ἐμοί γε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαυούς,
Οὐδὲ τροφοῦ οὔσης σεῦ ἀφέξομαι, ὁππότ' ἂν ἄλλας
Δμῳὰς ἐν μεγάροισιν ἐμοῖς *κτείναιμι γυναῖκας.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Εὐρύκλεια,
Τέκνον ἐμόν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;
Οἶσθα μὲν οἷον ἐμὸν μένος ἔμπεδον, οὐκ ἐπιεικτόν·
Ἕξω δ' ὡς ὅτε τις στερεὴ λίθος, ἠὲ σίδηρος.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι·
Εἴ χ' ὑπὸ σοί γε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαυούς,
Δὴ τότε τοι καταλέξω ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκας
Αἵ τέ σ' ἀτιμάζουσι καὶ αἳ νηλιτεῖς εἰσι.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Μαῖα, τίη δὲ σὺ τὰς μυθήσεαι; οὐδέ τί σε χρή·
Εὖ νυ καὶ αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι καὶ εἴσομ' ἑκάστην.
Ἀλλ' ἔχε σιγῇ μῦθον, ἐπίτρεψον δὲ θεοῖσιν.
Ὣς ἄρ' ἔφη. γρηῢς δὲ διὲκ μεγάροιο βεβήκει,
Οἰσομένη ποδάνιπτρα. τὰ γὰρ πρότερ' ἔκχυτο πάντα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ νίψεν τε καὶ ἤλειψεν λίπ' ἐλαίῳ,
Αὖτις ἄρ' ἀσσοτέρω πυρὸς ἕλκετο δίφρον Ὀδυσσεὺς
Θερσόμενος, οὐλὴν δὲ κατὰ ῥακέεσσι κάλυψε.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε περίφρων Πηνελόπεια,
Ξεῖνε, τὸ μέν σ' ἔτι τυτθὸν ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτή·
Καὶ γὰρ δὴ κοίτοιο *τάχ' ἡδέος ἔσσεται ὥρη,
Ὅν τινά γ' ὕπνος ἕλοι γλυκερὸς καὶ κηδόμενόν περ·
Αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ πένθος ἀμέτρητον πόρε δαίμων.
Ἤματα μὲν γὰρ τέρπομ' ὀδυρομένη, γοόωσα,
Ἔς τ' ἐμὰ ἔργ' ὁρόωσα καὶ ἀμφιπόλων ἐνὶ οἴκῳ·
Αὐτὰρ ἐπὴν νὺξ ἔλθῃ, ἕλῃσί τε κοῖτος ἅπαντας,
Κεῖμαι ἐνὶ λέκτρῳ, πυκιναὶ δέ μοι ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ
Ὀξεῖαι μελεδῶναι ὀδυρομένην ἐρέθουσιν.
Ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κούρη χλωρηῒς ἀηδὼν
Καλὸν ἀείδῃσιν ἔαρος νέον ἱσταμένοιο,
Δενδρέων ἐν πετάλοισι καθεζομένη πυκινοῖσιν,
Ἥ τε θαμὰ τρωπῶσα χέει πολυηχέα φωνήν,
Παῖδ' ὀλοφυρομένη Ἴτυλον φίλον, ὅν ποτε χαλκῷ
Κτεῖνε δι' ἀφραδίας, κοῦρον *Ζήθοιο ἄνακτος·
Ὡς καὶ ἐμοὶ δίχα θυμὸς ὀρώρεται ἔνθα καὶ ἔνθα,
Ἠὲ μένω παρὰ παιδὶ, καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσω,
Κτῆσιν ἐμήν, δμῳάς τε καὶ ὑψερεφὲς μέγα δῶμα,
Εὐνήν τ' αἰδομένη πόσιος, δήμοιό τε φῆμιν·
Ἦ ἤδη ἅμ' ἕπωμαι Ἀχαιῶν ὅς τις ἄριστος
Μνᾶται ἐνὶ μεγάροισι, πορὼν ἀπερείσια ἕδνα.
Παῖς δ' ἐμὸς, ἧος μὲν ἔην ἔτι νήπιος ἠδὲ χαλίφρων,
Γήμασθ' οὔ μ' εἴα, πόσιος κατὰ δῶμα λιποῦσαν·
Νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας ἐστὶ καὶ ἥβης μέτρον ἱκάνει,
Καὶ δή μ' ἀρᾶται πάλιν ἐλθέμεν ἐκ μεγάροιο,
Κτήσιος ἀσχαλόων, τήν οἱ κατέδουσιν Ἀχαιοί.
Ἀλλ' ἄγε μοι τὸν ὄνειρον ὑπόκριναι, καὶ ἄκουσον.
Χῆνές μοι κατὰ οἶκον ἐείκοσι πυρὸν ἔδουσιν
Ἐξ ὕδατος, καί τέ σφιν ἰαίνομαι εἰσορόωσα·
Ἐλθὼν δ' ἐξ ὄρεος μέγας αἰετὸς ἀγκυλοχείλης
Πᾶσι κατ' αὐχένας ἦξε, καὶ ἔκτανεν. οἱ δ' ἐκέχυντο
Ἀθρόοι ἐν μεγάροισ'· ὁ δ' ἐς * αἰθέρα δῖαν ἀέρθη.
Αὐτὰρ ἐγὼ κλαῖον καὶ ἐκώκυον ἔν περ ὀνείρῳ.
Ἀμφὶ δέ μ' ἠγερέθοντο ἐϋπλοκαμῖδες Ἀχαιαί,
Οἴκτρ' ὀλοφυρομένην ὅ μοι αἰετὸς ἔκτανε χῆνας.
Ἂψ δ' ἐλθὼν κατ' ἄρ' ἕζετ' ἐπὶ προὔχοντι μελάθρῳ·

Dixit & Penelopem inſpexit oculis,
Indicare volens dilectum maritum intus exiſtere.
Hæc autem neque videre potuit etſi erat è regione neque
Huic enim Minerua mentem vertit: at Vlyſſes cognoſcere, Vlyſſes Eu-ryclean prohibet, ne ſe pro-dat.
Manu prehendens guttur cepit dextra.
Altera autem manu ipſam prope traxit, dixitque.
Nutrix, cur me vis perdere? tu vero me nutriuiſti ipſa,
Ipſa tua in mamma, nunc autem dolores multos paſſus
Veni vigeſimo anno in patriam terram.
Sed poſtquam intellexiſti, & tibi Deus iniecit animo,
Tace, ne quis alius in domibus audiat.
Sic enim dico: hoc autem & perfectum erit.
Si mihi Deus interficiet procos ſuperbos,
Neque à te vtpote quæ nutrix es abero, quando alias
Famulas in domibus meis interficiam mulieres. κατείνω
Hunc autem rurſus alloquuta eſt prudens Euryclea,
Fili mi, quale verbum fugit ſeptum dentium?
Scis quidem qualis meus animus conſtans nec impotens.
Tenebo verò ſicut quando aliquis ſolidus lapis, vel ferrum.
Aliud autem tibi dico, tu autem in mentibus pone tuis:
Si tibi Deus domabit procos ſuperbos,
Iam nunc tibi narrabo in ædibus mulieres,
Quæ te dedecorant, & quæ nequiſſimæ ſunt.
Hanc autem reſpondens, alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
Nutrix, cur tu has indicabis? nihil opus eſt.
Bene & ipſe ego intelligam, & cognoſcam ſingula.
Sed tene ſilentio verbum, committe autem rem dijs.
Sic dixit, anus autem per domum iuit,
Portatum lauacra, hæc enim priora effuſa erant omnia.
Sed poſtquam lauitque & vnxit pingui oleo,
Iterum propè ignem traxit ſedem Vlyſſes,
Calefaciendus, cicatricem autem pannis cooperuit.
His autem verbis incepit prudens Penelope,
Hoſpes, de hoc quidem te adhuc parumper ego interroga- (*bo ipſa:*
Etenim iam ſomni citò dulcis erit hora,
Si quem ſomnus capit dulcis & dolentem. γρ. τάχ' ἔσσεται ἡδέος ὥρη.
Sed mihi dolorem magnum præbuit deus
Dies quidem enim delector lamentans, lugens.
In mea opera inſpiciens, & ancillarum in domo,
At poſtquam nox venit, capitque ſomnus omnes,
Iaceo in lecto, denſæ autem circa meum tenerum cor
Acutæ cogitationes lugentem me cruciant.
Sicut autem quando Pandarei filia floridula luſcinia
Bene canit vere recens ſtanti nouo
Arborum in foliis ſedens denſis,
Quæ frequenter verſans fundit perſonantem vocem,
Filium lugens Itylum dilectum, quem quondam ferro
Interfecit per inſanias, filium Zethi regis.
Sic vt mihi bifariam animus mouetur huc & illuc. γρ. ζήτοιο
Vtrum maneam apud filium, & firma omnia ſeruem,
Poſſeſſionem meam, famulaſq; & altam magnam domum, Penelope narrat Vlyſſi ſuum ſomnium coniectandum.
Lectúmque reuerita mariti populique famam.
An iam nubam et Achiuorum qui optimus
Nuptias meas ambit in domibus, præbens infinitas dotes.
Filius v. meus quouſq; quidem fuit adhuc infans & demens
Nubere non me ſinebat mariti domum derelinquentem.
Nunc verò quando iam magnus eſt, & pubertatis menſuram (*peruenit*
Et iam me precatur iterum exeam ex ædibus
Ob poſſeſſionem iratus, quam ei conſumunt Achiui.
Sed agè mihi ſomnium dijudica, & audi.
Anſeres mihi in domo viginti triticum edunt
Aqua maceratum & ipſis lætor inſpiciens.
Veniens autem ex monte magna aquila curuo-roſtris
Omnibus in ceruices ruit, & interfecit, hi verò fuſi ſunt
Congregati in domibus hæc verò in æthera diuinum eleuata eſt aquila. [illegible]
Atque ego flebam & lugebam in ſomnio.
Circum verò me congregatæ ſunt pulchri-crinibus Achiuæ
Miſerabiliter lugentem, quod mihi aquila interfecit anſeres.
Retrò autem veniens deſedit in prominenti atrio.

Voce autem detinuit, vociferatuſque,
Confide Icarij filia valde incly ti.
Non ſomnium ſed verè bonum quod perfectum erit.
Anſeres quidem proci, ego autem antè
Fui anteà, nunc rurſus tuus maritus veni,
Qui omnibus procis indecentem mortem immittam.
Sic dixit, at me dulcis ſomnus dimiſit.
Inquirens autem anſeres in domibus vidi
Triticum comedentes iuxta peluim vbi anteà.
Hanc autem reſpondens alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
O mulier, non poteſt quis declarare ſomnium
Aliò declinans quoniam certè tibi ipſe Vlyſſes
Dixit quomodo perficiet, procis autem apparebit cædes
Omnibus valdè, neque aliquis mortem & parcas fugiet.
Hunc autem rurſus alloquuta eſt prudens Penelope,
Hoſpes certè quidē ſomnia imprudentia, & huiuſmodi *vt*
Sūt, neq; omnia perficiūtur hominibus. (diſcerni non poſſunt
Somni portæ. *Duæ enim portæ debilium ſunt ſomniorum.*
Vna enim cornibus factæ ſunt, altera verò ebore.
Horum qui quidem egreſſi fuerint per ſectum ebur,
Spe fruſtrantur verba imperfecta portantes.
Qui autem per polita cornua eunt foras,
Hi vera perficiunt, hominum quando aliquis videt.
At mihi non hinc puto graue ſomnium
Veniſſe, certè placidum mihi & filio foret.
Aliud autem tibi dico, tu autem in mentibus pone tuis.
Hæc iam Aurora veniet infamis, quæ me Vlyſſis
A domo abducet, nunc enim deponam certamen
Secures quas ille in domibus ſuis
Diſpoſuit ordine vt ſunt nauiū ſtatumina, duodecim omnes
Stans verò hic multum longè iaciebat ſagittam,
Nunc autem procis certamen hoc proponam.
Qui autem facillimè extendet arcum in manibus,
Et ſagittabit per annulos ſecurium duodecim omnes,
Hunc ſequar vbi me *abduxero* ab *hac domo*
Quæ iuuentutem meam *vidit, perpulchra, plena victu,*
Cuius aliquando me *recordaturum ēe puto vel in ſomnio.*
Hanc autem reſpondens alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
O vxor veneranda Laërtiadæ Vlyſſis,
Non amplius nunc differ in domibus hoc certamen,
Antè enim prudens veniet huc Vlyſſes,
Quam hi arcum bene politum tractantes
Neruum extenderint ſagittarintque per ferrum.
Hunc autem rurſus alloquuta eſt prudens Penelope:
Si velis mihi hoſpes aſſidens in domibus
Delectare non mihi ſomnus in palpebris funderetur.
Sed nullo modo fieri poteſt vt ſint inſomnes ſemper
Homines, in vnoquoque enim partem poſuerunt
Immortales mortalibus ſupra fertilem terram,
Sed certè quidem ego ad cœnaculum vbi aſcendero
Dormiam in lecto, qui mihi ſuſpirioſus factus eſt
Semper lacrymis meis irrigatus, ex quo Vlyſſes
Iuit viſurus malum-Ilium, neque nominandum.
Illic dormiam, tu autem dormi hac in domo,
Vel humi ſternens, vel tibi lectos ponant.
Sic loquuta aſcendit cœnacula ſplendida,
Non ſola, cum ea & famulæ ibant aliæ.
In ſuperiora autem vbi aſcendiſſet cum ancillis mulieribus,
Flebat poſteà Vlyſſem dilectum maritum, quouſque ei ſomnum
Dulcem in palpebris iecit cæſia Minerua.

Φωνῇ δὲ βροτέῃ κατερήτυε, φώνησέν τε,
Θάρσει Ἰκαρίου κούρη τηλεκλειτοῖο·
Οὐκ ὄναρ, ἀλλ᾽ ὕπαρ ἐσθλὸν, ὅ τοι τετελεσμένον ἔσται.
Χῆνες μὲν, μνηστῆρες· ἐγὼ δέ τοι αἰετὸς ὄρνις
Ἦα πάρος, νῦν αὖτε τεὸς πόσις εἰλήλουθα,
Ὃς πᾶσι μνηστῆρσιν ἀεικέα πότμον ἐφήσω.
Ὣς ἔφατ᾽· αὐτὰρ ἐμὲ μελιηδὴς ὕπνος ἀνῆκε.
Παπτήνασα δὲ χῆνας ἐνὶ μεγάροισι νόησα
Πυρὸν ἐρεπτομένους παρὰ πύελον, ἧχι πάρος περ.
Τὴν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Ὦ γύναι, οὔπως ἔστιν ὑποκρίνασθαι ὄνειρον
Ἄλλῃ ἀποκλίναντ᾽· *ἐπεὶ ῥά τοι αὐτὸς Ὀδυσσεὺς
Πέφραδ᾽ ὅπως τελέει· μνηστῆρσι δὲ φαίνετ᾽ ὄλεθρος
Πᾶσι μάλ᾽· οὐδέ κέ τις θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξει.
Τὸν δ᾽ αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια,
Ξεῖν᾽, ἤτοι μὲν ὄνειροι ἀμήχανοι ἀκριτόμυθοι
Γίνοντ᾽, οὐδέ τι πάντα τελείεται ἀνθρώποισι.
Δοιαὶ γάρ τε πύλαι ἀμενηνῶν εἰσὶν ὀνείρων·
Αἱ μὲν γὰρ κεράεσσι τετεύχαται, αἱ δ᾽ ἐλέφαντι·
Τῶν οἳ μέν κ᾽ ἔλθωσι διὰ πριστοῦ ἐλέφαντος,
Οἵ ῥ᾽ ἐλεφαίρονται, ἔπε᾽ ἀκράαντα φέροντες·
Οἳ δὲ διὰ ξεστῶν κεράων ἔλθωσι θύραζε,
Οἵ ῥ᾽ ἔτυμα κραίνουσι, βροτῶν ὅτε κέν τις ἴδηται.
Ἀλλ᾽ ἐμοὶ οὐκ ἐντεῦθεν ὀΐομαι αἰνὸν ὄνειρον
Ἐλθέμεν· ἦ κ᾽ ἀσπαστὸν ἐμοὶ καὶ παιδὶ γένοιτο.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ᾽ ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν·
Ἥδε δὴ ἠὼς εἶσι δυσώνυμος, ἥ μ᾽ Ὀδυσῆος
Οἴκου ἀποσχήσει· νῦν γὰρ καταθήσω ἄεθλον,
Τοὺς πελέκεας, τοὺς κεῖνος ἐνὶ μεγάροισιν ἑοῖσιν
Ἵστασχ᾽ ἑξείης, δρυόχους ὥς, δώδεκα πάντας,
Στὰς δ᾽ ὅγε πολλὸν ἄνευθε διαρρίπτασκεν ὀϊστόν·
Νῦν δὲ μνηστήρεσσιν ἄεθλον τοῦτον ἐφήσω.
Ὃς δέ κε ῥηΐτατ᾽ ἐντανύσῃ βιὸν ἐν παλάμῃσι,
Καὶ διοϊστεύσῃ πελέκεων δυοκαίδεκα πάντων,
Τῷ κεν ἅμ᾽ ἑσποίμην, νοσφισσαμένη τόδε δῶμα
Κουρίδιον, μάλα καλὸν, ἐνιπλεῖον βιότοιο·
Τοῦ ποτε μεμνήσεσθαι ὀΐομαι ἔν περ ὀνείρῳ.
Τὴν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Ὦ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
Μηκέτι νῦν ἀνάβαλλε δόμοις ἔνι τοῦτον ἄεθλον.
Πρὶν γάρ τοι πολύμητις ἐλεύσεται ἐνθάδ᾽ Ὀδυσσεὺς
Πρὶν τούτους, τόδε τόξον ἐΰξοον ἀμφαφόωντας,
Νευρήν τ᾽ ἐντανύσαι διοϊστεῦσαί τε σιδήρου.
Τὸν δ᾽ αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια,
Εἴ κ᾽ *ἐθέλοις μοι ξεῖνε παρήμενος ἐν μεγάροισι
Τέρπειν, οὔ μοι ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισι χυθείη.
Ἀλλ᾽ οὐ γάρ πως ἔστιν ἀΰπνους ἔμμεναι αἰὲν
Ἀνθρώπους· ἐπὶ γάρ τοι ἑκάστῳ μοῖραν ἔθηκαν
Ἀθάνατοι θνητοῖσιν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν.
Ἀλλ᾽ ἤτοι μὲν ἐγὼν ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσα,
Λέξομαι εἰς εὐνὴν, ἥ μοι στονόεσσα τέτυκται,
Αἰεὶ δάκρυσ᾽ ἐμοῖσι πεφυρμένη, ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς
Ὤχετ᾽ ἐποψόμενος Κακοΐλιον οὐκ ὀνομαστήν.
Ἔνθα κε λεξαίμην· σὺ δὲ λέξεο τῷδ᾽ ἐνὶ οἴκῳ,
Ἢ *χαμάδις στορέσας, ἤ τοι κατὰ δέμνια θέντων.
Ὣς εἰποῦσ᾽ ἀνέβαιν᾽ ὑπερώϊα σιγαλόεντα,
Οὐκ οἴη· ἅμα τῇ γε καὶ ἀμφίπολοι κίον ἄλλαι.
Ἐς δ᾽ ὑπερῷ᾽ ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶ,
Κλαῖεν ἔπειτ᾽ Ὀδυσῆα φίλον πόσιν, ὄφρα οἱ ὕπνον
Ἡδὺν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.

ΤΗΣ

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ ὖ ψιλὸν ῥαψῳδία.

Αὐτὰρ ὁ ἐν προδόμῳ εὐνάζετο δῖος Ὀδυσσεύς.
Κὰμ μὲν ἀδέψητον βοέην στόρεσ', αὐτὰρ ὕπερθε
Κώεα πόλλ' ὀΐων, τοὺς ἱρεύεσκον Ἀχαιοί.
Εὐρυνόμη δ' ἄρ' ἐπὶ χλαῖναν βάλε κοιμηθέντι.
Ἔνθ' Ὀδυσεὺς μνηστῆρσι κακὰ φρονέων ἐνὶ θυμῷ,
Κεῖτ' ἐγρηγορόων. ταὶ δ' ἐκ μεγάροιο γυναῖκες — γρ. κεῖτο ἐγ.
Ἤϊσαν, αἳ μνηστῆρσιν ἐμισγέσκοντο πάρος περ,
Ἀλλήλῃσι γέλω τε καὶ εὐφροσύνην παρέχουσαι.
Τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι·
Πολλὰ δὲ μερμήριζε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
Ἠὲ μεταΐξας θάνατον τεύξειεν ἑκάστῃ,
Ἦ ἔτ' ἐῷ μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισι μιγῆναι
Ὕστατα καὶ πύματα. κραδίη δέ οἱ ἔνδον ὑλάκτει.
Ὡς δὲ κύων ἀμαλῇσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα,
Ἄνδρ' ἀγνοιήσασ' ὑλάει, μέμονέν τε μάχεσθαι.
Ὥς ῥα τοῦ ἔνδον ὑλάκτει* ἀγαιομένου κακὰ ἔργα. — γρ. ἀχθομένου.
Στῆθος δὲ πλήξας, κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ,
Τέτλαθι δὴ κραδίη· καὶ κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης,
Ἤματι τῷ ὅτε* τοι μένος ἄσχετος ἤσθιε Κύκλωψ — γρ. μοι.
Ἰφθίμους ἑτάρους· σὺ δ' ἐτόλμας, ὄφρα σε μῆτις
Ἐξάγαγ' ἐξ ἄντροιο, ὀϊόμενον θανέεσθαι.
Ὣς ἔφατ', ἐν στήθεσσι καθαπτόμενος φίλον ἦτορ.
Τῷ δὲ μάλ' ἐν πείσῃ κραδίη μένε τετληυῖα
Νωλεμέως· ἀτὰρ αὐτὸς ἑλίσσετο ἔνθα καὶ ἔνθα.
Ὡς δ' ὅτε γαστέρ' ἀνὴρ πολέος πυρὸς αἰθομένοιο
Ἐμπλείην κνίσης τε καὶ αἵματος ἔνθα καὶ ἔνθα
Αἰόλλῃ, μάλα δ' ὦκα λιλαίεται ὀπτηθῆναι·
Ὣς ἄρ' ὅ γ' ἔνθα καὶ ἔνθα ἑλίσσετο, μερμηρίζων,
Ὅππως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσει,
Μοῦνος ἐὼν πολέσι. σχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
Οὐρανόθεν καταβᾶσα· δέμας δ' ἤϊκτο γυναικί.
Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπε.
Τίπτ' αὖτ' ἐγρήσσεις, πάντων περὶ κάμμορε φωτῶν;
Οἶκος μέν τοι ὅδ' ἐστί, γυνὴ δέ τοι ἥδ' ἐνὶ οἴκῳ,
Καὶ πάϊς, οἷόν πού τις ἐέλδεται ἔμμεναι υἷα.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα θεὰ κατὰ μοῖραν ἔειπες.
Ἀλλά τί μοι τόδε θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζει,
Ὅππως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσω
Μοῦνος ἐών· οἳ δ' αἰὲν ἀολλέες ἔνδον ἔασι.
Πρὸς δ' ἔτι καὶ τόδε μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζω,
Εἴ περ γὰρ κτείναιμι Διός τε σέθεν τε ἕκητι,
Πῇ κεν ὑπεκπροφύγοιμι;* τά σε φράζεσθαι ἄνωγα. — γρ. πῇ κε φύγοιμι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Σχέτλιε, καὶ μέν τίς τε χερείονι πείθεθ' ἑταίρῳ,
Ὅς περ θνητός τ' ἐστὶ καὶ οὐ τόσα μήδεα οἶδεν·
Αὐτὰρ ἐγὼ θεός εἰμι, διαμπερὲς ἥ σε φυλάσσω
Ἐν πάντεσσι πόνοις· ἐρέω δέ τοι ἐξαναφανδόν. — γρ. πάντεσσ'. γρ. ἐξονομαστί.
Εἴ περ πεντήκοντα λόχοι μερόπων ἀνθρώπων
Νῶϊ περισταῖεν, κτεῖναι μεμαῶτες Ἄρηϊ,
Καί κεν τῶν ἐλάσαιο βόας καὶ ἴφια μῆλα.
Ἀλλ' ἑλέτω σε καὶ ὕπνος· ἀνίη καὶ τὸ φυλάσσειν
Πάννυχον ἐγρήσσοντα· κακῶν δ' * ὑποδύσεαι ἤδη. — γρ. ὑπεκδύσεαι.
Ὣς φάτο, καί ῥά οἱ ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχευεν,
Αὐτὴ δ' ἂψ ἐς Ὄλυμπον ἀφίκετο δῖα θεάων,
Εὖτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε, λύων μελεδήματα θυμοῦ,
Λυσιμελής, ἄλοχος δ' ἄρ' ἐπέγρετο κεδνὰ ἰδυῖα.
Κλαῖε δ' ἄρ' ἐν λέκτροισι καθεζομένη μαλακοῖσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίουσα κορέσσατο ὃν κατὰ θυμόν,
Ἀρτέμιδι πρώτιστον ἐπεύξατο δῖα γυναικῶν,
Ἄρτεμι, πότνα θεά, θύγατερ Διός, αἴθε μοι ἤδη

ODYSSEÆ HOMERI XX. COMPOSITIO.

At ipſe in veſtibulo dormiuit diuinus Vlyſſes,
Subter quidem crudam bouinam ſtrauit, ſed deſuper
Pelles multas ouium, quas ſacrificauerant Achiui.
Eurynome autem indumentum ſuperiniecit dormienti,
Illic Vlyſſes procis mala cogitans in animo
Iacebat vigilans, hæ autem ex domo mulieres
Iuerunt, quæ procis miſcebantur antea,
Mutuò riſum ſibi & lætitiam præbentes.
Huius autem mouebatur animus in pectoribus dilectis,
Multa autem cogitabat in mente & in animo, — Vlyſſes varia noctu ſecum verſans.
An irruens mortem pararet vnicuique,
An fineret cum procis ſuperbis miſceri
Extremò & vltimò: cor autem ei intus latrabat.
Sicut autem canis teneros catulos circumiens
Virum ignorans latrat, & eſt prompta ad pugnandum:
Sic huius intus latrabat cor indignantis mala opera,
Pectore autem percuſſo animum increpuit verbo,
Tolera vtique anime, & peius aliud aliquando toleraſti
Die illo, quo tibi robore inſuperabilis comedit Cyclops
Fortes ſocios, tu v. audax-perſtitiſti, quouſque te prudentia
Eduxit ex antro qui te moriturum putarâs.
Sic dixit in pectoribus inceſſens dilectum cor.
Huic valdè in loco ſuo immotum cor manſit tolerans
Indeſinenter, at ipſe vertebatur huc & illuc.
Sicut autem quando ventrem vir multo igne ardenti.
Plenum pinguedinéque & ſanguine huc & illuc
Variè-verſat, ciſſimè verò cupit aſſatum eſſe:
Sic hic huc & illuc vertebat cogitans,
Quomodo iam procis impudentibus manus iniiceret,
Solus cum eſſet multis, propè verò ipſum venit Minerua
Cælitus deſcendens, corpore autem aſſimilata erat mulieri.
Stetit igitur ſuper caput, & hunc ſermone alloquuta eſt,
Cur rurſus vigilas omnes ſupra infortunate viros.
Domus quidem tibi hæc eſt, vxor autem tibi hæc in domo.
Et filius, qualem aliquis cuperet eſſe filium.
Hanc autem reſpondens alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
Certè iam hæc omnia Dea vt par-eſt dixiſti. — Minerua Vlyſſem animat in procorum cædem.
Sed mihi hoc animus in mentibus cogitat.
Quomodo iam procis impudentibus manus imponam
Solus cum ſim, hi autem ſemper congregati intus ſunt.
Ad hæc verò & hoc maius in mentibus cogito.
Siquidem enim interficiam Iouéque téque volente,
Quò ſubterfugiam? hoc te conſultare velim
Hunc autem rurſus alloquuta eſt dea cæſia Minerua,
Miſer, & quidem aliquis peiori credit ſocio,
Qui mortalis ſit, & non tanta ſit prudentia.
At ego Dea ſum, quæ te continuè cuſtodio
In omnibus laboribus, dico autem tibi clarè.
Siquidem quinquaginta agmina diuerſi-linguium hominũ
Nos circumſtarent interficere prompta gladio,
Et horum expelleres boues & pingues oues.
Sed capiat te & ſomnus, dolor eſt & cuſtodire
Tota nocte vigilantem, è malis emerges iam.
Sic dixit, & ei ſomnum in palpebris fudit.
Ipſa autem retrò in Olympum abiuit diuina Dearum.
Quando hunc ſomnus cepit ſoluens curas animi
Soluens membra, vxor autem ſurrexit caſtè edocta.
Flebat autem in lectis ſedens mollibus,
At poſtquam flens ſatiata eſt ſuo in animo, — Penelopé Dianam precatur.
Dianæ primùm ſupplicauit diuina mulierum,
Diana veneranda Dea Iouis filia, vtinam mihi iam

Sagitta in pectoribus iacta animum adimas
Statim nunc, vel poſtea me diſcerpens procella,
Eat portans in obſcuras vias,
In fluenta autem iaciat retrogradi Oceani,
Pandari filiæ. *Sicut quando Pandari filias ſuſceperunt procellæ,*
His parentes quidem perdiderunt Dij, hæ verò relictæ ſunt
Orphanæ in domibus, nutriebat autem diuina Venus
Caſeo & melle dulci, & ſuaui vino.
Iuno autem ipſis præ omnibus dedit mulieribus
Speciem & prudentiam, magnitudinem v. præbuit Diana
Opera autem Minerua docuit inclyta operari, (*caſta*
Quando Venus diuina adiuit altum Olympum
γρ. γλυκεροῖο. *Puellis petitura perfectionem dulcium nuptiarum*
Ad Iouem gaudẽtem fulmine, (hic enim bene nouit omnia,
Fortunámque, infortuniũmque in mortalibus hominibus.)
Interim autem puellas Harpyæ arripuerunt,
Et dederunt odioſis Erynnibus curandas.
Sic me deſtruant Olympias domos habentes,
Vel me pulchra-crinibus percutiat Diana, vt Vlyſſem
Viſura, ſub terram odioſam abeam,
Ne autem quid peiori viro lætificem mentem,
Sed hoc quidem & tolerabile habet malum, quando aliqua
Dies quidem flet frequenter dolens corde,
Noctes v. ſomnus habet (hic n. obliuiſci facit omnes homines
γρ. ἅπαντας. *Bonorum & malorum, poſtquam palpebras amplexus eſt.)*
At mihi & inſomnia immiſit mala numen,
Hac enim nocte mihi *accubauit ſimilis ipſi*
Talis nimirum qualis iuit cum exercitu: at meum cor
Lætatũ eſt, quoniam non dicebam ſomnium eſſe, ſed verũ iã.
Sic dixit, ſtatim autem aurea-ſede venit Aurora.
Huius autem flentis vocem audiuit diuinus Vlyſſes.
Cogitauit autem poſtea, apparuit autem ei in animo
Iam cognoſcens aſtare capiti.
Itaque contracta veſte cum pellibus in quibus dormiebat,
In domum depoſuit in ſede, extra autem bouinam
Poſuit foras portans, Ioui verò precatus eſt manib. ſublatis.
Vlyſſ. Iouem orat. *Iupiter pater, ſi me volentes in ſiccámque & humidam*
Duxiſtis meam in terram, poſtquam me malè-mulctaſtis,
Omen mihi aliquis dicat excitatorum hominum
Intus, extra autem Iouis portentum aliud appareat.
Sic dixit precatus, hunc. v. audiuit conſiliarius Iupiter,
Dat ſignũ cœlo Iupiter. *Statim autem tonuit à ſplendido Olympo*
Ab alto ex nebulis, lætatus eſt autem diuinus Vlyſſes.
Vocem autem è domo mulier præmiſit molendinaria
Propè illic vbi ei molæ erant paſtori populorum,
His autem duodecim omnes annitebantur mulieres
γρ. Τῇσι δὲ. *Farinas ordeaceas conficientes & triticeas medullã virorũ,*
γρ. ἀλείφατα. *Illæ quidem aliæ dormiebant, poſtquam triticum moluerant.*
Famula prodigij coniectrix. *Hæc verò vna nõdum ceſſarat: debiliſſima autem facta eſt.*
Hæc igitur molam ſiſtens verbum dixit, ſignum regi,
Iupiter pater, qui Dijs & hominibus imperas,
Certè valdè tonuiſti à cœlo ſtellato.
Neque alicubi nubes eſt, monſtrum alicui hoc oſtendis,
Perfice nunc, & mihi miſeræ verbum quod dicam.
Proci poſtremóque & extremo die hoc
In domibus Vlyſſis capiant conuiuium deſiderabile,
Qui iam mihi labore triſti genua ſoluerunt
Farinas facienti, nunc vltimò cœnent.
Sic dixit, lætatus eſt autem omine diuus Vlyſſes,
Iouiſq́; tonitru: dixit enim ſe puniturum ſceleratos.
Illæ autem aliæ famulæ in ædibus pulchris Vlyſſis
Congregatæ accendebant in foco magnum ignem.
Telemachus autem è lecto ſurrexit diuinus vir
Veſtes indutus, circùm autem enſem poſuit humerum.
Pedibus autem ſub fortibus ligauit pulchra calceamenta.
Telemachus monet Eurycleam ne hoſpitem negligat. *Accepit autem fortem lanceam acuminatam acuto ferro.*
Stetit autem in limen iens, ad Eurycleam verò dixit,
Nutrix dilecta, quomodo hunc hoſpitẽ honoraſtis in domo
γρ. πῶς ξ. *Lecto & cibo? an ſic iacet neglectus?*

Ἰὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλοῦσ' ἐκ θυμὸν ἕλοιο
Αὐτίκα νῦν, ἢ ἔπειτά μ' ἀναρπάξασα θύελλα
Οἴχοιτο προφέρουσα κατ' ἠερόεντα κέλευθα,
Ἐν προχοῇς δὲ βάλοι ἀψοῤῥόου Ὠκεανοῖο.
Ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κούρας ἀνέλοντο θύελλαι,
Τῇσι τοκῆας μὲν φθῖσαν θεοί, αἱ δ' ἐλίποντο
Ὀρφαναὶ ἐν μεγάροισι, κόμισσε δὲ δῖ' Ἀφροδίτη
Τυρῷ καὶ μέλιτι γλυκερῷ καὶ ἡδέϊ οἴνῳ·
Ἥρη δ' αὐτῇσιν περὶ πασέων δῶκε γυναικῶν
Εἶδος καὶ πινυτήν, μῆκος δ' ἔπορ' Ἄρτεμις ἁγνή,
Ἔργα δ' Ἀθηναίη δίδαε κλυτὰ ἐργάζεσθαι·
Εὖτ' Ἀφροδίτη δῖα προσέστιχε μακρὸν Ὄλυμπον
Κούρῃς αἰτήσουσα τέλος * θαλεροῖο γάμοιο,
Ἐς Δία τερπικέραυνον (ὁ γάρ τ' εὖ οἶδεν ἅπαντα,
Μοῖράν τ' ἀμμορίην τε καταθνητῶν ἀνθρώπων)
Τόφρα δὲ τὰς κούρας ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο,
Καί ῥ' ἔδοσαν στυγερῇσιν ἐρινύσιν ἀμφιπολεύειν·
Ὣς ἔμ' ἀϊστώσειαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
Ἠέ μ' ἐϋπλόκαμος βάλοι Ἄρτεμις, ὄφρ' Ὀδυσῆα
Ὀσσομένη καὶ γαῖαν ὑπὸ στυγερὴν ἀφικοίμην,
Μηδέ τι χείρονος ἀνδρὸς ἐϋφραίνοιμι νόημα.
Ἀλλὰ τὸ μὲν καὶ ἀνεκτὸν ἔχει κακόν, ὁππότε κέν τις
Ἤματα μὲν κλαίῃ πυκινῶς ἀκαχήμενος ἦτορ,
Νύκτας δ' ὕπνος ἔχῃσιν (ὁ γάρ τ' ἐπέλησεν * ἁπάντων
Ἐσθλῶν ἠδὲ κακῶν, ἐπεὶ ἄρ βλέφαρ' ἀμφικαλύψῃ)
Αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ ὀνείρατ' ἐπέσσευεν κακὰ δαίμων.
Τῇδε γὰρ αὖ μοι νυκτὶ παρέδραθεν εἴκελος αὐτῷ,
Τοῖος ἐὼν οἷος ἦεν ἅμα στρατῷ· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
Χαῖρ', ἐπεὶ οὐκ ἐφάμην ὄναρ ἔμμεναι, ἀλλ' ὕπαρ ἤδη.
Ὣς ἔφατ', αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἤλυθεν ἠώς.
Τῆς δ' ἄρα κλαιούσης ὄπα σύνθετο δῖος Ὀδυσσεύς·
Μερμήριξε δ' ἔπειτα, δόκησε δέ οἱ κατὰ θυμὸν
Ἤδη γιγνώσκουσα παρεστάμεναι κεφαλῆφι.
Χλαῖναν μὲν συνελὼν καὶ κώεα τοῖσιν ἐνεῦδεν,
Ἐς μέγαρον κατέθηκεν ἐπὶ θρόνῳ, ἐκ δὲ βοείην
Θῆκε θύραζε φέρων· Διὶ δ' εὔχετο χεῖρας ἀνασχών,
Ζεῦ πάτερ, εἴ μ' ἐθέλοντες ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρὴν
Ἤγετ' ἐμὴν ἐς γαῖαν, ἐπεί μ' ἐκακώσατε λίην,
Φήμην τίς μοι φάσθω ἐγειρομένων ἀνθρώπων
Ἔνδοθεν, ἔκτοσθεν δὲ Διὸς τέρας ἄλλο φανήτω.
Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε μητίετα Ζεύς·
Αὐτίκα δ' ἐβρόντησεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου
Ὑψόθεν ἐκ νεφέων· γήθησε δὲ δῖος Ὀδυσσεύς.
Φήμην δ' ἐξ οἴκοιο γυνὴ προέηκεν ἀλετρὶς
Πλησίον, ἔνθ' ἄρα οἱ μύλαι εἵατο ποιμένι λαῶν·
Τῇσι δὲ δώδεκα πᾶσαι ἐπεῤῥώοντο γυναῖκες,
Ἄλφιτα τεύχουσαι καὶ * ἀλείατα, μυελὸν ἀνδρῶν.
Αἱ μὲν ἄρ ἄλλαι εὗδον, ἐπεὶ κατὰ πυρὸν ἄλεσσαν·
Ἡ δὲ μί' οὔπω παύετ', ἀφαυροτάτη δ' ἐτέτυκτο·
Ἥ ῥα μύλην στήσασα ἔπος φάτο, σῆμα ἄνακτι,
Ζεῦ πάτερ, ὅστε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσεις,
Ἦ μεγάλ' ἐβρόντησας ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Οὐδέ ποθι νέφος ἐστί· τέρας νύ τεῳ τόδε φαίνεις.
Κρῆνον νῦν καὶ ἐμοὶ δειλῇ ἔπος, ὅττι κεν εἴπω·
Μνηστῆρες πύματόν τε καὶ ὕστατον ἤματι τῷδε
Ἐν μεγάροις Ὀδυσῆος ἑλοίατο δαῖτ' ἐρατεινήν·
Οἳ δή μοι καμάτῳ θυμαλγέϊ γούνατ' ἔλυσαν
Ἄλφιτα τευχούσῃ, νῦν ὕστατα δειπνήσειαν.
Ὣς ἄρ' ἔφη· χαῖρεν δὲ κλεηδόνι δῖος Ὀδυσσεύς,
Ζηνός τε βροντῇ· φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλείτας.
Αἱ δ' ἄλλαι δμωαὶ κατὰ δώματα καλ' Ὀδυσῆος
Ἀγρόμεναι ἀνέκαιον ἐπ' ἐσχάρῃ ἀκάματον πῦρ.
Τηλέμαχος δ' εὐνῆφιν ἀνίστατο ἰσόθεος φώς,
Εἵματα ἑσσάμενος· περὶ δὲ ξίφος ὀξὺ θέτ' ὤμῳ·
Ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ·
Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰών, πρὸς δ' Εὐρύκλειαν ἔειπε,
Μαῖα φίλη, * πῶς ξεῖνον ἐτιμήσασθ' ἐνὶ οἴκῳ
Εὐνῇ καὶ σίτῳ; ἢ αὔτως κεῖται ἀκηδής;

Τοιαύτη

Τοιαύτη γὰρ ἐμὴ μήτηρ πινυτή περ ἐοῦσα,
Ἐμπλήγδην ἕτερόν γε τίει μερόπων ἀνθρώπων
Χείρονα, τὸν δέ τ' ἀρείον' ἀτιμήσασ' ἀποπέμπει.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Εὐρύκλεια,
Οὐκ ἄν μιν τοῦ τέκνον ἀναίτιον αἰτιόῳο.
Οἶνον μὲν γὰρ πῖνε καθήμενος, ὄφρ' ἔθελ' αὐτός·
Σίτου δ' οὐκέτ' ἔφη πεινήμεναι· εἴρετο γάρ μιν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ κοίτοιο καὶ ὕπνου μιμνήσκοιτο,
Ἡ μὲν δέμνι' ἄνωγεν ὑποστορέσαι δμῳῇσιν·
Αὐτὰρ ὅ γ', ὥς τις πάμπαν ὀιζυρὸς καὶ ἄποτμος,
Οὐκ ἔθελ' ἐν λέκτροισι καὶ ἐν ῥήγεσσι καθεύδειν,
Ἀλλ' ἐν ἀδεψήτῳ βοέῃ καὶ κώεσιν οἰῶν.
Ἔδραθ' ἐνὶ προδόμῳ· χλαῖναν δ' ἐπιέσσαμεν ἡμεῖς.
Ὣς φάτο, Τηλέμαχος δὲ διὲκ μεγάροιο βεβήκει,
Ἔγχος ἔχων· ἅμα τῷ γε κύνες πόδας ἀργοὶ ἕποντο.
Βῆ δ' ἴμεν εἰς ἀγορὴν μετ' ἐυκνήμιδας Ἀχαιούς.
Ἡ δ' αὖτε δμῳῇσιν ἐκέκλετο δῖα γυναικῶν,
Εὐρύκλει' Ὦπος θυγάτηρ Πεισηνορίδαο,
Ἀγρεῖθ', αἱ μὲν δῶμα κορήσατε ποιπνύσασαι,
Ῥάσσατέ τ', ἔν τε θρόνοισ' εὐποιήτοισι τάπητας
Βάλλετε πορφυρέους· αἱ δὲ σπόγγοισι τραπέζας
Πάσας ἀμφιμάσασθε, καθήρατε δὲ κρητῆρας,
Καὶ δέπα ἀμφικύπελλα τετυγμένα· ταὶ δὲ μεθ' ὕδωρ
Ἔρχεσθε κρήνηνδε, καὶ οἴσετε θᾶσσον ἰοῦσαι.
Οὐ γὰρ δὴν μνηστῆρες ἀπέσσονται μεγάροιο,
Ἀλλὰ μάλ' ἦρι νέονται, ἐπεὶ καὶ πᾶσιν ἑορτή.
Ὣς ἔφαθ', αἱ δ' ἄρα τῆς μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο.
Αἱ μὲν ἐείκοσι βῆσαν ἐπὶ κρήνην μελάνυδρον·
Αἱ δ' αὐτοῦ κατὰ δώματ' ἐπισταμένως πονέοντο.
Ἐς δ' ἦλθον δρηστῆρες ἀγήνορες, οἱ μὲν ἔπειτα
Εὖ καὶ ἐπισταμένως κέασαν ξύλα· αἱ δὲ γυναῖκες
Ἦλθον ἀπὸ κρήνης. ἐπὶ δέ σφισιν ἦλθε συβώτης,
Τρεῖς σιάλους κατάγων, οἳ ἔσαν μετὰ πᾶσιν ἄριστοι.
Καὶ τοὺς μέν ῥ' εἴασε καθ' ἕρκεα καλὰ νέμεσθαι,
Αὐτὸς δ' αὖτ' Ὀδυσῆα προσηύδα μειλιχίοισι,
Ξεῖν', ἦ ἄρ τί σε μᾶλλον Ἀχαιοὶ εἰσορόωσιν,
Ἦέ σ' ἀτιμάζουσι κατὰ μέγαρ', ὡς τὸ πάρος περ;
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Αἲ γὰρ δὴ Εὔμαιε θεοὶ τισαίατο λώβην,
Ἣν οἵδ' ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανόωνται
Οἴκῳ ἐν ἀλλοτρίῳ, οὐδ' αἰδοῦς μοῖραν ἔχουσιν.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
Ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθε Μελάνθιος αἰπόλος αἰγῶν,
Αἶγας ἄγων αἳ πᾶσι μετέπρεπον αἰπολίοισι,
Δεῖπνον μνηστήρεσσι· δύω δ' ἅμ' ἕποντο νομῆες.
Καὶ * τὰς μὲν κατέδησεν ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ,
Αὐτὸς δ' αὖτ' Ὀδυσῆα προσηύδα κερτομίοισι,
Ξεῖν', ἔτι καὶ νῦν ἐνθάδ' ἀνιήσεις κατὰ δῶμα
Ἀνέρας αἰτίζων; ἀτὰρ οὐκ ἔξεισθα θύραζε;
Πάντως οὐκέτι νῶι διακρινέεσθαι ὀίω,
Πρὶν χειρῶν γεύσασθ'· ἐπεὶ σύ περ οὐ κατὰ κόσμον
Αἰτίζεις· εἰσὶν δὲ καὶ ἄλλαι δαῖτες Ἀχαιῶν.
Ὣς φάτο· τὸν δ' οὔ τι προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Ἀλλ' ἀκέων κίνησε κάρη, κακὰ βυσσοδομεύων.
Τοῖσι δ' ἐπὶ τρίτος ἦλθε Φιλοίτιος ὄρχαμος ἀνδρῶν,
Βοῦν στεῖραν μνηστῆρσιν ἄγων καὶ πίονας αἶγας.
(Πορθμῆες δ' ἄρα τούς γε διήγαγον, οἵ τε καὶ ἄλλους
Ἀνθρώπους πέμπουσιν, ὅτις σφέας εἰσαφίκηται)
Καὶ τὰ μὲν εὖ κατέδησεν ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ,
Αὐτὸς δ' αὖτ' ἐρέεινε συβώτην ἄγχι παραστάς,
Τίς δὴ ὅδε ξεῖνος νέον εἰλήλουθε συβῶτα
Ἡμέτερον πρὸς δῶμα; τέων δ' ἐξ εὔχεται εἶναι
Ἀνδρῶν; ποῦ δέ νύ οἱ γενεὴ καὶ πατρὶς ἄρουρα;
Δύσμορος, ἦ τε ἔοικε δέμας βασιλῆι ἄνακτι.
Ἀλλὰ θεοὶ δυόωσι πολυπλάγκτους ἀνθρώπους,
Ὁππότε * καὶ βασιλεῦσιν ἐπικλώσωνται ὀιζύν.
Ἦ, καὶ δεξιτερῇ δειδίσκετο χειρὶ παραστάς,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Χαῖρε πάτερ ὦ ξεῖνε, γένοιτό τοι * ἔς περ ὀπίσσω

Talis enim mihi mater prudens quæ eſt,
Temerè alterum honorat diuerſilinguium hominum
Minorem, hunc autem meliorem inhonorans repudiat.
Hunc autem rurſus alloquuta eſt prudens Euryclea,
Ne ipſam nunc fili inſontem accuſa.
Vinum quidem enim bibit ſedens donec voluit ipſe.
Cibo verò non amplius dixit eſurire, interrogauit n. ipſum.
Sed quando iam lecti & ſomni meminit,
Hæc quidem lectos iuſſit ſubſternere ancillis.
At hic tanquam aliquis omnino ærumnoſus, infortunatus,
Noluit in lectis & coopermentis dormire.
Sed in cruda bouina, & pellibus ouium
Dormiuit in veſtibulo, ſuperindumentum. v. iniecimus nos.
Sic dixit, Telemachus autem ex domo tranſiuit,
Lāceā habēs, ſimul hūc canes pedibus veloces ſequebatur,
Perrexit autem ire in concionem ad fortes Achiuos,
Hæc autem rurſus ancillis iuſſit diua mulierum,
Euryclea Opis filia Piſenoridæ.
Agite, partim quidem domum ornatéque feſtinantes, Inſtruitur domus aduentui procorum.
Aſpergitéque, in ſedibus benefactis tapetes
Iacite purpureos, partim autem ſpongiis menſas
Omnes abſtergite, purgate autem crateras
Et pocula rotunda facta, partim autem ad aquam
Ite fontémque, & portate citò euntes.
Non enim iam proci aberunt domo,
Sed valdè mane venient, quoniam & omnibus eſt conuiuiū.
Sic dixit, hæ. ā. hanc quidem audiuerunt et ij, obedierunt.
Hæ quidem. 20. iuerunt ad fontem nigrum aquis,
Aliæ illic in domo ſcienter laborabant.
Intrò autem venerunt proci ſuperbi, hi quidem poſtea
Bene & ſcienter ſcindebant ligna, aliæ autem mulieres
Venerunt à fonte: poſt autem ipſas venit ſubulcus
Tres porcos adducens, qui erant inter omnes optimi.
Et hos quidem ſiuit in ſeptis bene paſcere.
Ipſe verò rurſus Vlyſſem alloquutus eſt ſuauibus verbis,
Hoſpes, nunquid igitur aliquid te magis Achiui inſpiciunt?
An te inhonorant in ædibus ſicut antea?
Hunc verò reſpondens, alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
Vtinam enim iam Eumeē Dij puniant hanc contumeliam.
Quam hi inſolentia vtentes indecenter operantur
Domo in aliena, neque pudoris partem, i. tantillum *habent.*
Sic hi quidem talia mutuò loquebantur.
Propè autem ipſos venit Melanthius cuſtos caprarum
Capras ducens, quæ inter omnes excellebant greges
Cœnam procis, duo autem ſimul ſequebantur paſtores,
Et has quidem religauit ſub porticu valdè ſonanti, γρ. τὰς μὲν κατέδησαν.
Ipſe autem rurſus Vlyſſem alloquutus eſt conuitiis;
Hoſpes adhuc & nunc hic triſtis eris in domo Melanthius inſolens ad Vlyſſem loquitur.
Viros efflagitans? at non exibis foras
Omninò? non antè nos diiudicaturos puto,
Quàm manus noſtras expertus ſis, quoniam tu non decenter
Petis, ſunt autem & alia conuiuia Achiuorum.
Sic dixit, hūc verò non aliquid alloq. eſt prudens Vlyſſes,
Sed tacitus mouit caput mala profundè cogitans.
Poſt hos autem tertius venit Philœtius princeps virorum
Bouem ſterilem procis ducens, & pingues capras,
(Portitores autem hos duxerant, qui & alios
Homines tranſmittunt qui ipſos accedit.)
Et hæc quidem religauerunt ſub porticu reſonanti,
Ipſe autem rurſus interrogauit ſubulcum propè aſtans;
Quis iam hic hoſpes nuper venit ſubulce
Noſtram ad domum? ex quibus dicit eſſe
Viris? vbi et genus & patria terra?
Infelix, certè ſimilis eſt corpore regi imperanti:
Sed Dij ſubmergunt multum-errantes homines,
Quando regibus deſtinant ærumnam. [illegible]
Dixit, & dextra oſtendit manu aſtans,
Et ipſum vociferans verba velocia loquutus eſt, γρ. [illegible]
Salue pater ô hoſpes, fiat tibi ſaltem in futurum

Opulentia, at nunc quidem malis teneris multis.
Philætius dolet propter heri infortunium.
Iupiter pater nullus te Deorum pernicioſior alius,
Non misereris viros poſtquam iam generaſti ipſe,
Miſceri malo & doloribus triſtibus.
Fluxit mihi ſudor vt intellexi, lacrymiſq; oppleti mihi oculi
Recordanti Vlyſſis, quoniam & illum puto
Tales veſtes habentem inter homines errare,
Sicubi adhuc viuit, & videt lumen Solis.
Si autem iam mortuus eſt in inferni domibus.
Hei mihi poſtea ob Vlyſſem ſtrenuum qui me bobus
Miſit adhuc paruulus cùm eſſem Cephallenorũ in populo.
Nunc autem hæ quidem ſiunt immenſæ, neque aliter
γρ. ὑποσταχύοιτο.
Cuiquam accreſceret boum generatio latarum-frontium.
Has autem alij me iubent ducere ſibipſis
Vt edant, neque filium in ædibus curant,
Neque reuerentiã timent Deorum: prompti ſunt enim iam
Facultates diuidere diu abſentis regis.
At mihi hoc animus in pectoribus dilectis
Multum voluit: magnum quidem fuerit malũ filio ſuperſtiti
Ad alium populum ire euntem cum ipſis bobus
γρ. ἄλλων.
Viros ad alienos, hoc autem peius hîc manentem.
Bobus alienis aſſidentem dolores pati,
Et iam diu ad alium è ſuperbis regibus
Veniſſem fugiens, (quoniam non tolerabilia hæc ſunt.
Sed adhuc hunc infelicem puto ſicunde veniens
Virorum procorum diſperſionem per ædes indiceret.
Vlyſſ. Philætio loquitur.
Hunc autem reſpondens alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
Bubulce, quoniam neque malo neque inſipienti viro ſimilis es,
Cognoſco autem ipſe quòd tibi prudentia in mentes venit,
Ideò tibi dico, & magnum iuramentum iuro.
Sciat nunc primùm Iupiter Deorum hoſpitaliſque menſa,
γρ. ἴσθι.
Domúſque Vlyſſis ſtrenui ad quam veni,
Certè te hîc præſente veniet domum Vlyſſes,
Tuis autem oculis videbis, ſi volueris,
Interfectos procos, qui hîc dominantur.
Hunc autem rurſus alloquutus eſt boum bubulcus vir,
Vtinam enim hoc hoſpes verbum perficiat Saturnius,
Cognoſceres qualis mea potentia & manus ſequerentur.
Proci ſiniſtro omine à Telemachi cæde deterrentur.
Sic ſimiliter Eumæus ſupplicabat omnibus Dijs,
Redire Vlyſſem multum-ſapientem ſuam domum.
Sic hi quidem talia inter ſe confabulantur.
Proci autem Telemacho interitúmque mortémque
Parabant: at his ſiniſtra venit auis
Aquila aduolitans, tenebat autem timidam columbam.
His autem Amphinomus loquutus eſt, & dixit,
O amici, non nobis perficietur hoc conſilium,
Telemachi cædes, ſed recordemur conuiuij.
Sic dixit Amphinomus, his autem placuit verbum,
Vbi verò veniſſent in domos Vlyſſis diuini,
Chlænas quidem depoſuerunt in lecticiſque ſedilibúſque.
γρ. μεγάλους
Hi autem ſacrificabant oues magnas, & pingues capras,
Mactarunt etiam porcos & bouem indomitam.
Viſcera autem aſſantes diſtribuebant: ſed & vinum
γρ. κερόωντο.
Pateris immiſcebant, pocula autem diſtribuebat ſubulcus,
Panem & ipſis diſtribuebat Philætius eximius virorum.
Pulchris in caniſtris, potum miniſtrat autem Melanthius.
Hi autem in cibos paratos præiacentes manus mittebant.
Telemachus autem Vlyſſem ſedere fecit aſtutias verſans,
Intra bene ordinatam domum, apud lapideum limen
Sede indecenti appoſita paruáque menſa.
Appoſuit verò ei viſcerum partes, infudit autem vinum
In poculo aureo, & ipſi verbum dixit,
Hic nunc ſede cum viris vinum bibens,
Conuitia autem tibi ipſe ego & manus expellam
Telemachus procis dicit, ne hoſpitem infeſtent.
Omnium procorum, quoniam non popularis eſt
Domus hæc, ſed Vlyſſis, mihi autem ædificauit ille.
Vos autem proci, continete animum à conuitio
Et manus, vt non aliqua lis & contentio oriatur.
Sic dixit, hi verò omnes mordicus labra tenentes

Ὄλβῳ· ἀτὰρ μὲν νῦν γε κακοῖς ἔχεαι πολέεσσι.
Ζεῦ πάτερ, οὔ τις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος·
Οὐκ ἐλεαίρεις ἄνδρας, ἐπὴν δὴ γείνεαι αὐτός,
Μισγέμεναι κακότητι καὶ ἄλγεσι λευγαλέοισιν.
Ἴδιον ὡς ἐνόησα, δεδάκρυνται δέ μοι ὄσσε
Μνησαμένῳ Ὀδυσῆος, ἐπεὶ καὶ κεῖνον ὀΐω
Τοιάδε λαίφε' ἔχοντα κατ' ἀνθρώπους ἀλάλησθαι,
Εἴ που ἔτι ζώει, καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο.
Εἰ δ' ἤδη τέθνηκε, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν,
Ὤ μοι ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ὅς μ' ἐπὶ βουσὶν
Εἷσ' ἔτι τυτθὸν ἐόντα Κεφαλλήνων ἐνὶ δήμῳ·
Νῦν δ' αἱ μὲν γίγνονται ἀθέσφατοι, οὐδέ κεν ἄλλως
Ἀνδρί γ' *ὑποσταχύοιτο βοῶν γένος εὐρυμετώπων·
Τὰς δ' ἄλλοι με κέλονται ἀγινέμεναι σφίσιν αὐτοῖς
Ἔδμεναι, οὐδέ τι παιδὸς ἐνὶ μεγάροις ἀλέγουσιν,
Οὐδ' ὄπιδα τρομέουσι θεῶν, μεμάασι γὰρ ἤδη
Κτήματα δάσσασθαι δὴν οἰχομένοιο ἄνακτος.
Αὐτὰρ ἐμοὶ τόδε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι
Πόλλ' ἐπιδινεῖται· μάλα μὲν κακὸν υἷος ἐόντος,
Ἄλλων δῆμον ἱκέσθαι, ἰόντ' αὐτῇσι βόεσσιν
Ἄνδρας ἐς ἀλλοδαπούς· τὸ δὲ ῥίγιον, αὖθι μένοντα
Βουσὶν ἐπ' ἀλλοτρίῃσι καθήμενον ἄλγεα πάσχειν.
Καί κεν δὴ πάλαι ἄλλον ὑπερμενέων βασιλήων
Ἐξικόμην φεύγων (ἐπεὶ οὐκέτ' ἀνεκτὰ πέλονται)
Ἀλλ' ἔτι τὸν δύστηνον ὀΐομαι, εἴ ποθεν ἐλθὼν
Ἀνδρῶν μνηστήρων σκέδασιν κατὰ δώματα θείη.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Βουκόλ', ἐπεὶ οὔτε κακῷ οὔτ' ἄφρονι φωτὶ ἔοικας,
Γιγνώσκω δὲ καὶ αὐτὸς ὅ τοι πινυτὴ φρένας ἵκει,
Τοὔνεκά τοι ἐρέω, καὶ ἐπὶ μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι·
Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, ξενίη τε τράπεζα,
Ἱστίη τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος ἣν ἀφικάνω,
Ἦ σέθεν ἐνθάδ' ἐόντος ἐλεύσεται οἴκαδ' Ὀδυσσεύς·
Σοῖσιν δ' ὀφθαλμοῖσιν ἐπόψεαι, αἴ κ' ἐθέλῃσθα,
Κτεινομένους μνηστῆρας, οἳ ἐνθάδε κοιρανέουσι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ,
Αἲ γὰρ τοῦτο ξεῖνε ἔπος τελέσειε Κρονίων·
Γνοίης χ' οἵη ἐμὴ δύναμις καὶ χεῖρες ἕπονται.
Ὣς δ' αὔτως Εὔμαιος ἐπεύξατο πᾶσι θεοῖσι
Νοστῆσαι Ὀδυσῆα πολύφρονα ὅνδε δόμονδε.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Μνηστῆρες δ' ἄρα Τηλεμάχῳ θάνατόν τε μόρον τε
Ἤρτυον· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀριστερὸς ἤλυθεν ὄρνις,
Αἰετὸς ὑψιπέτης, ἔχε δὲ τρήρωνα πέλειαν.
Τοῖσιν δ' Ἀμφίνομος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,
Ὦ φίλοι, οὐχ ἡμῖν συνθεύσεται ἥδε γε βουλή,
Τηλεμάχοιο φόνος· ἀλλὰ μνησώμεθα δαιτός.
Ὣς ἔφατ' Ἀμφίνομος· τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
Ἐλθόντες δ' ἐς δώματ' Ὀδυσσῆος θείοιο,
Χλαίνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·
Οἱ δ' ἱέρευον ὄϊς *μεγάλους καὶ πίονας αἶγας,
Ἵρευον δὲ σύας σιάλους, καὶ βοῦν ἀγελαίην·
Σπλάγχνα δ' ἄρ' ὀπτήσαντες ἐνώμων, ἐν δ' ἄρα οἶνον
Κρητῆρσι* κερόωντο· κύπελλα δὲ νεῖμε συβώτης.
Σῖτον δέ σφ' ἐπένειμε Φιλοίτιος ὄρχαμος ἀνδρῶν
Καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἐῳνοχόει δὲ Μελανθεύς.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Τηλέμαχος δ' Ὀδυσῆα καθίδρυε, κέρδεα νωμῶν,
Ἐντὸς ἐϋσταθέος μεγάρου, παρὰ λάϊνον οὐδόν,
Δίφρον ἀεικέλιον καταθεὶς, ὀλίγην τε τράπεζαν·
Πὰρ δ' ἐτίθει σπλάγχνων μοίρας, ἐν δ' οἶνον ἔχευεν
Ἐν δέπαϊ χρυσέῳ, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν,
Ἐνταυθοῖ νῦν ἧσο μετ' ἀνδράσιν οἰνοποτάζων·
Κερτομίας δέ τοι αὐτὸς ἐγὼ καὶ χεῖρας ἀφέξω
Πάντων μνηστήρων, ἐπεὶ οὔ τοι δήμιός ἐστιν
Οἶκος ὅδ', ἀλλ' Ὀδυσῆος, ἐμοὶ δ' ἐκτήσατο κεῖνος.
Ὑμεῖς δὲ μνηστῆρες ἐπίσχετε θυμὸν ἐνιπῆς
Καὶ χειρῶν, ἵνα μή τις ἔρις καὶ νεῖκος ὄρηται.
Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες

Τηλέμαχον

Τηλέμαχον θαύμαζον, ὃ θαρσαλέως ἀγόρευεν.
Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπείθεος υἱός·
Καὶ χαλεπόν περ ἐόντα δεχώμεθα μῦθον Ἀχαιοὶ
Τηλεμάχου· μάλα δ' ἧμιν ἀπειλήσας ἀγορεύει.
Οὐ γὰρ Ζεὺς εἴασε Κρονίων· τῷ κέ μιν ἤδη
Παύσαμεν ἐν μεγάροισι, λιγύν περ ἐόντ' ἀγορητήν.
Ὣς ἔφατ' Ἀντίνοος· ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων.
Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστυ θεῶν ἱερὴν ἑκατόμβην
Ἦγον· τοὶ δ' ἀγέροντο καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
Ἄλσος ὑπὸ σκιερὸν ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος.
Οἱ δ' ἐπεὶ ὤπτησαν κρέ' ὑπέρτερα καὶ ἐρύσαντο,
Μοίρας δασσάμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα.
Πὰρ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ μοῖραν θέσαν* οἳ πονέοντο,
Ἴσην ὡς αὐτοί περ ἐλάγχανον· ὡς γὰρ ἀνώγει
Τηλέμαχος φίλος υἱὸς Ὀδυσσῆος θείοιο.
Μνηστῆρας δ' οὐ πάμπαν ἀγήνορας εἴα Ἀθήνη
Λώβης ἴσχεσθαι θυμαλγέος, ὄφρ' ἔτι μᾶλλον
Δύη ἄχος κραδίην Λαερτιάδην Ὀδυσῆα.
Ἦν δέ τις ἐν μνηστῆρσιν ἀνὴρ ἀθεμίστια εἰδώς,
(Κτήσιππος δ' ὄνομ' ἔσκε, Σάμῃ δ' ἔνι οἰκία* ναῖε)
Ὃς δή τοι κτεάτεσσι πεποιθὼς πατρὸς ἑοῖο,
Μνάσκετ' Ὀδυσσῆος δὴν οἰχομένοιο δάμαρτα·
Ὅς ῥα τότε μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισι μετηύδα,
Κέκλυτέ μευ μνηστῆρες ἀγήνορες, ὄφρα τι εἴπω.
Μοῖραν μὲν δὴ ξεῖνος ἔχει πάλαι, ὡς ἐπέοικεν,
Ἴσην· οὐ γὰρ καλὸν ἀτέμβειν οὐδὲ δίκαιον
Ξείνους Τηλεμάχου, ὅς κεν τάδε δώμαθ' ἵκηται.
Ἀλλ' ἄγε οἱ καὶ ἐγὼ δῶ ξείνιον, ὄφρα καὶ αὐτὸς
Ἠὲ λοετροχόῳ δώῃ γέρας, ἠέ τῳ ἄλλῳ
Δμώων οἳ κατὰ δώματ' Ὀδυσσῆος θείοιο.
Ὣς εἰπὼν ἔρριψε βοὸς πόδα χειρὶ παχείῃ,
Κείμενον ἐκ κανέοιο λαβών· ὁ δ' ἀλεύατ' Ὀδυσσεὺς
Ἦκα παρακλίνας κεφαλήν· μείδησε δὲ θυμῷ
Σαρδάνιον* μάλα τοῖον· ὁ δ' εὔδμητον βάλε τοῖχον.
Κτήσιππον δ' ἄρα Τηλέμαχος ἠνίπαπε μύθῳ·
Κτήσιππ', ἦ μάλα τοι τόδε κέρδιον ἔπλετο θυμῷ·
Οὐκ ἔβαλες τὸν ξεῖνον· ἀλεύατο γὰρ βέλος αὐτός.
Ἦ γάρ κέν σε μέσον βάλον ἔγχεϊ ὀξυόεντι,
Καί κέ τοι ἀντὶ γάμοιο πατὴρ τάφον ἀμφεπονεῖτο
Ἐνθάδε· τῷ μή τίς μοι ἀεικείας ἐνὶ οἴκῳ
Φαινέτω· ἤδη γὰρ νοέω καὶ οἶδα ἕκαστα,
Ἐσθλά τε καὶ τὰ χέρεια· πάρος δ' ἔτι νήπιος ἦα.
Ἀλλ' ἔμπης τάδε μὲν καὶ τέτλαμεν εἰσορόωντες,
Μήλων σφαζομένων, οἴνοιό τε πινομένοιο,
Καὶ σίτου· χαλεπὸν γὰρ ἐρυκακέειν ἕνα πολλούς.
Ἀλλ' ἄγε μηκέτι μοι κακὰ ῥέζετε δυσμενέοντες.
Εἰ δ' ἤδη μ' αὐτὸν κτεῖναι μενεαίνετε χαλκῷ,
Καί κε τὸ βουλοίμην, καί κεν πολὺ κέρδιον εἴη
Τεθνάμεν, ἢ τάδε γ' αἰὲν ἀεικέα ἔργ' ὁράασθαι,
Ξείνους τε στυφελιζομένους, δμῳάς τε γυναῖκας
Ῥυστάζοντας ἀεικελίως κατὰ δώματα καλά.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
Ὀψὲ δὲ δὴ μετέειπε Δαμαστορίδης Ἀγέλαος,
Ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δή τις ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ
Ἀντιβίοις ἐπέεσσι καθαπτόμενος χαλεπαίνοι.
Μήτ' ἔτι τὸν ξεῖνον στυφελίζετε, μήτε τιν' ἄλλον
Δμώων οἳ κατὰ δώματ' Ὀδυσσῆος θείοιο.
Τηλεμάχῳ δέ κε μῦθον ἐγὼ καὶ μητέρι φαίην
Ἤπιον, εἰ σφῶϊν κραδίῃ ἅδοι ἀμφοτέροιιν.
Ὄφρα μὲν ὑμῖν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐώλπει
Νοστήσειν Ὀδυσῆα πολύφρονα ὅνδε δόμονδε,
Τόφρ' οὔτις νέμεσις μενέμεν τ' ἦν ἰσχέμεναί τε
Μνηστῆρας κατὰ δώματ' (ἐπεὶ τόδε κέρδιον ἦεν,
Εἰ νόστησ' Ὀδυσεὺς καὶ ὑπότροπος ἵκετο δῶμα)
Νῦν δ' ἤδη τόδε δῆλον, ὅ τ' οὐκέτι νόστιμός ἐστιν.
Ἀλλ' ἄγε σῇ τάδε μητρὶ παρεζόμενος κατάλεξον,
Γήμασθ' ὅστις ἄριστος ἀνὴρ καὶ πλεῖστα πόρῃσιν,
Ὄφρα σὺ μὲν χαίρων πατρώϊα πάντα νέμηαι,
Ἔσθων καὶ πίνων, ἡ δ' ἄλλου δῶμα* κομίζῃ.

Telemachum admirabantur, quòd audacter loquutus eſſet.
His autem Antinous loquutus eſt Eupithis filius,
Et moleſtum quamuis ſit excipiamus verbum Achiui
Telemachi, valde autem nobis minatus loquitur.
Non enim Iupiter ſiuit Saturnius, ideò ipſum iam
Compreſſiſſemus in ædibus, licet ſuauis ſit concionator.
Sic dixit Antinous, hic autem non curauit verbum.
Præcones autem per ciuitatem ſacram hecatomben
Duxerunt, ipſi verò congregati ſunt capite-comantes Achiui
Nemore ſub vmbroſo longè-iaculantis Apollinis.
Hi verò poſtquam aſſauerunt carnes ſuperiores, & traxerunt
Partibus diuiſis, conuiuabantur glorioſum conuiuium.
Atque Vlyſſi partem appoſuerunt qui miniſtrabant,
Æqualem, ſicut ipſi ſortiti ſunt, ſic enim iuſſerat
Telemachus dilectus filius Vlyſſis diuini.
Procos autem non omnino ſuperbos ſiuit Minerua
Conuitio abſtinere triſti, vt adhuc magis
Intraret dolor in cor Laertiadæ Vlyſſis.
Erat autem quidam inter procos vir iniuſta ſciens,
(Cteſippus autem nomen erat in Same in domo habitans)
Qui iam poſſeſſionibus fretus patris ſui,
Petebat Vlyſſis diu abſentis vxorem,
Qui tunc procos ſuperbos alloquutus eſt,
Audite me proci ſtrenui, vt quid dicam.
Partem quidem iam pridem hoſpes habet diu ſicut decet
Æqualem, non enim bonum eſt eludere, neque iuſtum
Hoſpites, Telemachi, quicunque ad has domos peruenerit.
Sed age, et & ego dabo hoſpitale donum, vt & ipſe
Vel balneatori det munus, vel alicui alij
Famulorum, qui ſunt in ædibus Vlyſſis diuini.
Sic loquutus, proiecit bouis pedem manu forti
Iacentem ex canistro captum, ipſe autem euitauit Vlyſſes
Leuiter declinato capite, ſubriſit autem animo
Sardanium valdè riſum hic pes bene-ædificatum percuſſit murum.
Cteſippum autem Telemachus increpuit verbo,
Cteſippe, certe valdè tibi hoc vtilius fuit animo.
Non percuſſiſti hoſpitem, euitauit enim telum ipſe,
Certè enim te medium percuſſiſſem lancea acuta,
Et tibi pro nuptiis pater ſepulchrum feciſſet
Hic, ideò ne quis mihi inſolentiam in domo
Oſtendat, iam enim intelligo, & ſcio ſingula,
Bonáque & peiora, antea autem infans eram.
Sed tamen hæc quidem & tolerauimus inſpicientes,
Dum oues iugulantur & vinum epotatur,
Et panis abſumitur, difficile enim impedire vnum multos.
Sed agite, nō amplius mihi mala facite malo-animo-affecti.
Sin iam me ipſum interficere prompti-eſtis ære,
Equidem hoc vellem, & multò vtilius eſſet
Mori, quàm hæc ſemper indecentia opera videre,
Hoſpites pulſatis, famulaſque mulieres,
Violentis indecenter in ædibus pulchris.
Sic dixit, hi autem omnes conticuerunt facto ſilentio.
Tarde autem iam loquutus eſt Damaſtorides Agelaus,
O amici, non iam quis ob iuſte huic rei dictum
Contrariis verbis inceſſens indignetur,
Neque amplius hoſpitem verberate, neque aliquem alium
Seruorum, qui ſunt in domibus Vlyſſis diuini.
Telemacho autem verbum ego & matri dicam
Mite, ſi ipſis corde placeat ambobus,
Quamdiu quidem vobis animus in pectoribus ſperabat
Rediturum Vlyſſem perprudentem ſuam ad domum
Tamdiu nulla erat inuidia quòd expectaretis & detineretis
Procos in domibus, (quoniam hoc vtilius erit.
Si rediſſet Vlyſſes, & poſtliminio veniſſet domum.)
Nunc verò iam hoc manifeſtum eſt, quòd non amplius reuerſurus eſt.
Sed age tuæ hæc matri aſſidens narra,
Nubat quicunque optimus vir, & plurima præbeat,
Vt tu quidem gaudens paterna omnia depaſcaris
Edens & bibens, hæc alterius domum veniat.

γ. μέγα. Telemachus Cteſippum minitabundus obiurgat.

Agelaus procos aſſatur, vt nuptias maturent.

Hunc autem Telemachus prudens cōtrà alloquutus eſt,
Non per Iouem Agelae, & dolores patris mei,
Qui alicubi longe ab Ithaca, vel mortuus eſt, vel errat,
Non differam matris nuptias, ſed iubebo
γρ. δίδωμι *Nubere cuicunque velit, at autem multa dona dabo.*
Vereor autem nolentem à domo amouere
Verbo neceſſario, non hoc Deus perficiat.
Minerua procos de mente reddit. *Sic dixit Telemachus: procis autem Pallas Minerua*
Immenſum riſum mouit, errare fecit vero mentem,
Hi autem iam maxillis ridebant alienis.
Cruentatas verò carnes comedebant, oculi vero ipſorum
Lacrymis impleti erant, luctum autem cogitabat animus.
His verò & loquutus eſt Theoclymenus diuinus,
Dira portenta in procos. *Ah miſeri quid malum hoc patimini? noctè q. veſtra*
Cooperiuntur capitaque, faciéſque, infraque genua.
Vlulatus verò increbruit, lacrymis autē oppletæ ſunt genæ,
Sanguine autem madēt parietes pulchraq. media,
Vmbris verò plenum veſtibulum, plena vero & aula
γρ. ἠέλιος *Euntibus ad Erebum ſub tenebras, Sol autem*
Ex cælo periit, mala autem inceſſit caligo.
Sic dixit, hi verò omnes de ipſo ſuauiter riſerunt.
His autem Eurymachus Polybi filius incepit dicere,
Deſipit hoſpes nuper aliunde veniens.
Sed ipſum ſtatim domo emittite foras
In forum vt eat, quoniam hæc nocti aſſimilat.
Hunc. v. rurſus alloquutus eſt, Theoclymenus diuinus,
Eurymache, non te iubeo mihi comites dare.
Sunt mihi oculique & aures & pedes ambo,
Et mens in pectoribus bona, neque indecens.
His exibo foras, quoniam intelligo malum vobis
Imminens, quod non aliquis ſubterfugiet, neque euitabit
Procorum, qui in domo diuini Vlyſſis
Viros iniuriis afficientes iniuſta operamini.
Sic loquutus, exiuit ædibus bene-habitatis.
Iuit autem ad Piræum, qui ipſum promptus ſuſcepit.
Proci autem omnes ſeſe inuicem aſpicientes
Telemachum irritabant hoſpites irridentes.
Sic autem aliquis dixit iuuenum ſuperborum,
Telemache, non te peior hoſpitum-exceptor alius,
Qualem quidem hunc habes famelicum erronem
Panis & vini indigentem, neque operum
Scientem, neque fortitudinis, ſed inutile pondus terræ.
Alius autem rurſus incepit hic diuinare
Sed ſi me audias, quod multo vtilius erit.
γρ. εἰ δ' ἄγε *Hos hoſpites in naui multiiuga coniectos*
In Siculos mittemus, vnde quis promeritum referat.
Sic dixerunt proci, hic autem non curauit verba,
Sed tacitè patrem aſpiciebat expectans ſemper,
Quando iam procis impudentibus manus immittat.
Hæc è regione poſita perpulchra ſede
Filia Icarij prudens Penelope,
Virorum in domibus vniuſcuiuſque verbum audiuit.
Cœnam quidem enim ridentes parabant
γρ. γελώοντες *Suauéque & placidè, poſtquam valde multa comederant.*
Cœna autem nunquam ingratior alia fieret,
Ea quam iam citò cogitauit Dea & fortis vir
Ponere, priores enim indecentia operati erant.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Οὐ μὰ Ζῆν' Ἀγέλαε, καὶ ἄλγεα πατρὸς ἐμοῖο,
Ὅς που τῆλ' Ἰθάκης ἢ ἔφθιται ἢ ἀλάληται,
Οὔ τι διατρίβω μητρὸς γάμον, ἀλλὰ κελεύω
Γήμασθ' ᾧ κ' ἐθέλῃ, ποτὶ δ' ἄσπετα δῶρα* δίδωσι.
Αἰδέομαι δ' ἀέκουσαν ἀπὸ μεγάροιο δίεσθαι
Μύθῳ ἀναγκαίῳ. μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειεν.
Ὣς φάτο Τηλέμαχος. μνηστῆρσι δὲ Παλλὰς Ἀθήνη
Ἄσβεστον γέλω ὦρσε, παρέπλαγξεν δὲ νόημα.
Οἱ δ' ἤδη γναθμοῖσι γελώων ἀλλοτρίοισιν.
Αἱμοφόρυκτα δὲ δὴ κρέα ἤσθιον. ὄσσε δ' ἄρα σφέων
Δακρυόφιν πίμπλαντο, γόον δ' ὠΐετο θυμός.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής,
Ἆ δειλοί, τί κακὸν τόδε πάσχετε; νυκτὶ μὲν ὑμέων
Εἰλύαται κεφαλαί τε πρόσωπά τε νέρθε τε γοῦνα.
Οἰμωγὴ δὲ δέδηε, δεδάκρυνται δὲ παρειαί.
Αἵματι δ' ἐρράδαται τοῖχοι καλαί τε μεσόδμαι.
Εἰδώλων δὲ πλέον πρόθυρον, πλείη δὲ καὶ αὐλή,
Ἱεμένων ἔρεβόσδε ὑπὸ ζόφον. *ἠέλιος δὲ
Οὐρανοῦ ἐξαπόλωλε, κακὴ δ' ἐπιδέδρομεν ἀχλύς.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν.
Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος Πολύβου πάϊς ἦρχ' ἀγορεύειν,
Ἀφραίνει ξεῖνος νέον ἄλλοθεν εἰληλουθώς.
Ἀλλά μιν αἶψα νέοι δόμου ἐκπέμψασθε θύραζε
Εἰς ἀγορὴν ἔρχεσθαι, ἐπεὶ τάδε νυκτὶ ἐΐσκει.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής,
Εὐρύμαχ' οὔ τί σ' ἄνωγα ἐμοὶ πομπῆας ὀπάζειν.
Εἰσί μοι ὀφθαλμοί τε καὶ οὔατα καὶ πόδες ἄμφω,
Καὶ νόος ἐν στήθεσσι τετυγμένος οὐδὲν ἀεικής.
Τοῖς ἔξειμι θύραζε, ἐπεὶ νοέω κακὸν ὔμμιν
Ἐρχόμενον, τό κεν οὔ τις ὑπεκφύγοι οὐδ' ἀλέαιτο
Μνηστήρων, οἳ δῶμα κατ' ἀντιθέου Ὀδυσῆος
Ἀνέρας ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανάασθε.
Ὣς εἰπὼν ἐξῆλθε δόμων εὖ ναιεταόντων.
Ἵκετο δ' ἐς Πείραιον, ὅ μιν πρόφρων ὑπέδεκτο.
Μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες ἐς ἀλλήλους ὁρόωντες,
Τηλέμαχον ἐρέθιζον, ἐπὶ ξείνοις γελόωντες.
Ὧδε δέ τις εἴπεσκε νέων ὑπερηνορεόντων,
Τηλέμαχ' οὔ τις σεῖο κακοξεινώτερος ἄλλος.
Οἷον μέν τινα τοῦτον ἔχεις ἐπίμαστον ἀλήτην,
Σίτου καὶ οἴνου κεχρημένον, οὐδέ τι ἔργων
Ἔμπαιον, οὐδὲ βίης, ἀλλ' αὔτως ἄχθος ἀρούρης.
Ἄλλος δ' αὖτέ τις οὗτος ἀνέστη μαντεύεσθαι.
Ἀλλ' * εἴ μοί τι πίθοιο, τό κεν πολὺ κέρδιον εἴη.
Τοὺς ξείνους ἐν νηῒ πολυκλήϊδι βαλόντες
Ἐς Σικελοὺς πέμψωμεν, ὅθεν κέ τοι ἄξιον ἄλφοι.
Ὣς ἔφασαν μνηστῆρες. ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων.
Ἀλλ' ἀκέων πατέρα προσεδέρκετο, δέγμενος αἰεὶ
Ὁππότε δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσει.
Ἡ δὲ κατ' ἄντηστιν θεμένη περικαλλέα δίφρον
Κούρη Ἰκαρίοιο περίφρων Πηνελόπεια,
Ἀνδρῶν ἐν μεγάροισιν ἑκάστου μῦθον ἄκουε.
Δεῖπνον μὲν γάρ τοί γε* γελώοντες τετύκοντο
Ἡδύ τε καὶ μενοεικές, ἐπεὶ μάλα πόλλ' ἱέρευσαν.
Δόρπου δ' οὐκ ἄν πως ἀχαρίστερον ἄλλο γένοιτο,
Οἷον δὴ τάχ' ἔμελλε θεὰ καὶ καρτερὸς ἀνὴρ
Θησέμεναι. πρότεροι γὰρ ἀεικέα μηχανόωντο.

ODYSSEÆ HOMERI XXI. COMPOSITIO.

IPSI autem in mentibus poſuit Dea cæſia Minerua
Filiæ Icarij prudenti Penelope,
Arcum procis ponere albúmque ferrum,
In domibus Vlyſſis certamina, & cædis principium.

Penelope procis certamen proponit.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ φ ῥαψῳδία.

Τῇ δ' ἄρ' ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Κούρῃ Ἰκαρίοιο περίφρονι Πηνελοπείῃ,
Τόξον μνηστήρεσσι θέμεν πολιόν τε σίδηρον
Ἐν μεγάροις Ὀδυσῆος, ἀέθλια καὶ φόνου ἀρχήν.

Κλίμακα

Κλίμακα δ' ὑψηλὴν προσεβήσετο οἷο δόμοιο·
Εἵλετο δὲ κληῗδ' εὐκαμπέα χειρὶ παχείῃ
Καλὴν,* χαλκείην, κώπη δ' ἐλέφαντος ἐπῆεν·
Βῆ δ' ἴμεναι θάλαμόνδε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν
Ἔσχατον· ἔνθα δέ οἱ κειμήλια κεῖτο ἄνακτος,
Χαλκός τε χρυσός τε πολύκμητός τε σίδηρος·
Ἔνθα δὲ τόξον ἔκειτο παλίντονον, ἠδὲ φαρέτρη
Ἰοδόκος, πολλοὶ δ' ἔνεσαν στονόεντες ὀϊστοί·
Δῶρα τά οἱ ξεῖνος Λακεδαίμονι δῶκε τυχήσας
Ἴφιτος Εὐρυτίδης, ἐπιείκελος ἀθανάτοισι.
Τὼ δ' ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήτην ἀλλήλοιιν,
Οἴκῳ ἐν Ὀρτιλόχοιο δαΐφρονος· ἤτοι Ὀδυσσεὺς
Ἦλθε μετὰ χρεῖος,* τό ῥά οἱ πᾶς δῆμος ὄφελλε·
Μῆλα γὰρ ἐξ Ἰθάκης Μεσσήνιοι ἄνδρες ἄειραν
Νηυσὶ πολυκλήϊσι τριηκόσι' ἠδὲ νομῆας.
Τῶν ἕνεκ' ἐξεσίην πολλὴν ὁδὸν ἦλθεν Ὀδυσσεὺς
Παιδνὸς ἐών· πρὸ γὰρ ἧκε πατὴρ ἄλλοι τε γέροντες.
Ἴφιτος αὖθ' ἵππους διζήμενος, αἵ οἱ ὄλοντο,
Δώδεκα θήλειαι, ὑπὸ δ' ἡμίονοι ταλαεργοί,
Αἳ δή οἱ καὶ ἔπειτα φόνος καὶ μοῖρα γένοντο,
Ἐπεὶ δὴ Διὸς υἱὸν ἀφίκετο καρτερόθυμον
Φῶθ' Ἡρακλῆα, μεγάλων ἐπιίστορα ἔργων,
Ὅς μιν ξεῖνον ἐόντα κατέκτανεν ᾧ ἐνὶ οἴκῳ
Σχέτλιος, οὐδὲ θεῶν ὄπιν ᾐδέσατ', οὐδὲ τράπεζαν,
Τὴν* ἥν οἱ παρέθηκεν· ἔπειτα δὲ πέφνε καὶ αὐτόν·
Ἵππους δ' αὐτὸς ἔχε κρατερώνυχας ἐν μεγάροισι.
Τὰς ἐρέων Ὀδυσῆϊ συνήντετο, δῶκε δὲ τόξον,
Τὸ πρὶν μέν ῥ' ἐφόρει μέγας Εὔρυτος, αὐτὰρ ὁ* παιδὶ
Κάλλιπ' ἀποθνήσκων ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσι.
Τῷ δ' Ὀδυσεὺς ξίφος ὀξὺ καὶ ἄλκιμον ἔγχος ἔδωκεν,
Ἀρχὴν ξεινοσύνης προσκηδέος· οὐδὲ τραπέζῃ
Γνώτην* ἀλλήλων· πρὶν γὰρ Διὸς υἱὸς ἔπεφνεν
Ἴφιτον Εὐρυτίδην, ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν,
Ὅς οἱ τόξον ἔδωκε, τὸ δ' οὔποτε δῖος Ὀδυσσεὺς
Ἐρχόμενος πόλεμόνδε μελαινάων ἐπὶ νηῶν
Ἡρεῖτ', ἀλλ' αὐτοῦ μνῆμα ξείνοιο φίλοιο
Κέσκετ' ἐνὶ μεγάροισι, φόρει δέ μιν ἧς ἐπὶ γαίης.
Ἡ δ' ὅτε δὴ θάλαμον τὸν ἀφίκετο δῖα γυναικῶν,
Οὐδόν τε δρύϊνον προσεβήσετο, τόν ποτε τέκτων
Ξέσσεν ἐπισταμένως, καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνεν,
Ἐν δὲ σταθμοὺς ἄρσε, θύρας δ' ἐπέθηκε φαεινάς·
Αὐτίκ' ἄρ' ἥ γ' ἱμάντα θοῶς ἀπέλυσε* κορώνης,
Ἐν δὲ κληῗδ' ἧκε, θυρέων δ' ἀνέκοπτεν ὀχῆας
Ἄντα τιτυσκομένη, τὰ δ' ἀνέβραχεν ἠΰτε ταῦρος
Βοσκόμενος λειμῶνι· τόσ' ἔβραχε καλὰ θύρετρα
Πληγέντα κληῗδι, πετάσθησαν δέ οἱ ὦκα.
Ἡ δ' ἄρ' ἐφ' ὑψηλῆς σανίδος βῆ, ἔνθα δὲ χηλοὶ
Ἕστασαν, ἐν δ' ἄρα τῇσι θυώδεα εἵματ' ἔκειτο.
Ἔνθεν ὀρεξαμένη ἀπὸ πασσάλου αἴνυτο τόξον
Αὐτῷ γωρυτῷ, ὅς οἱ περίκειτο φαεινός.
Ἑζομένη δ'* κατ' αὖθι, φίλοις ἐπὶ γούνασι θεῖσα,
Κλαῖε μάλα λιγέως, ἐκ δ' ᾕρεε τόξον ἄνακτος.
Ἡ δ' ἐπεὶ οὖν τάρφθη πολυδακρύτοιο γόοιο,
Βῆ ῥ' ἴμεναι μέγαρόνδε μετὰ μνηστῆρας ἀγαυοὺς
Τόξον ἔχουσ' ἐν χειρὶ παλίντονον, ἠδὲ φαρέτρην
Ἰοδόκον· πολλοὶ δ' ἔνεσαν στονόεντες ὀϊστοί.
Τῇ δ' ἄρ' ἅμ' ἀμφίπολοι φέρον ὄγκιον, ἔνθα σίδηρος
Κεῖτο πολὺς καὶ χαλκός, ἀέθλια τοῖο ἄνακτος.
Ἡ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο δῖα γυναικῶν,
Στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
Ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα·
Ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἑκάτερθε παρέστη.
Αὐτίκα δὲ μνηστῆρσι μετηύδα, καὶ φάτο μῦθον·
Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγήνορες, οἳ τόδε δῶμα
Ἐχράετ' ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν ἐμμενὲς αἰεὶ
Ἀνδρὸς ἀποιχομένοιο πολὺν χρόνον, οὐδέ τιν' ἄλλην
Μύθου ποιήσασθαι ἐπισχεσίην ἐδύνασθε,
Ἀλλ' ἐμὲ ἱέμενοι γῆμαι θέσθαι τε γυναῖκα.
Ἀλλ' ἄγετε μνηστῆρες, ἐπεὶ τόδε φαίνετ' ἄεθλον·

Scalam autem altam aſcendit ſui cubiculi.
Accepit autem clauem bene-flexam manu forti
Pulchram æream, manubrium autem eboris inerat. — * [illegible]
Perrexit autem ire ad thalamum cum ancillis mulieribus
Vltimum, illic autem et theſauri iacebant regis,
Æsq; aurumq; & multum elaboratum ferrum.
Ibi autem arcus iacebat reflexus & pharetra — De arcu Vlyſſis.
Sagittifera, multæ autem inerant ſuſpirioſæ ſagittæ,
Dona, quæ ei hoſpes Lacedæmoni dedit obuius factus
Iphitus Eurytides ſimilis immortalibus. — Iphitus Eurytides.
Hi autem in Meſſena obuii fuerant ad inuicem
Domo in Ortilochi bellicoſi, ſiquidem Vlyſſes
Inerat ad debitum, quod ei omnis populus debebat. — * [illegible]
Oues enim ex Ithaca e Meſſenij viri ſuſtulerant
Nauibus multiiugis trecentas, & paſtores.
Horum gratia ad legationem multam viam venit Vlyſſes,
Adoleſcens cum eſſet: præmiſit enim pater aliiq; ſenes:
Iphitus rurſus equas quærens, quæ ei perditæ erant
Duodecim fœminæ, poſt autem muli patientes operum,
Quæ ei & poſtea cædes & parca factæ ſunt. — Hercules proditor hoſpitij.
Poſtquam ad Iouis filium peruenit magnanimum
Virum Herculem magnorum ſcientem operum,
Qui ipſum hoſpitem cum eſſet interfecit ſuis ædibus
Crudelis, qui neque deorũ vocem veneratur, neque menſam
Quam quidem ei appoſuerat, poſtea autem occidit & ipſum.
Equas autem ipſe tenuit fortes-vnguibus in ædibus, — * [illegible]
Quas quærens Vlyſſi obuius fuit, dedit autem arcum,
Quem antea quidem portabat magnus Eurytus, at hic filio
Reliquit moriens in ædibus altis. — * [illegible]
Huic Vlyſſes enſem acutum & fortem lanceam dedit,
Principium hoſpitalitatis doloroſæ, neque in menſa
Cogniti ſunt inter ſe, antè enim Iouis filius interfecit
Iphitum Eurytidem ſimilem immortalibus. — * [illegible]
Qui ei arcum dedit, hunc verò nunquam diuinus Vlyſſes
Proficiſcens ad bellum nigris in nauibus
Portauit: ſed ipſius memoria hoſpitis dilecti
Iacebat in ædibus, portabat autem ſua in terra.
Hæc.v. quando ad thalamũ hũc peruenit diuina mulierum
Limenq; quernum aſcendit, quod quondam faber
Polierat ſcienter, & ad perpendiculum direxerat,
Ibidē.v. limina aptauerat; ianuas.v. impoſuerat ſplendidas
Statim hæc lorum velociter ſoluit annuli,
Immiſit autem clauem, ianuarum autem pepulit ſeras — * [illegible]
Ante prudēter permouendo. hæ.v. reſonuerūt velut taurus
Paſcens prato, tantum ſonuerunt pulchræ portæ
Percuſſæ claui, apertæ ſunt ei citò.
Hæc autem in alta tabulata iuit, illic autem capſæ
Stabant, in his quidem odoriferæ veſtes iacebant.
Hinc extenſa à clauo accepit arcum
Cum ipſa pharetra, quæ ei adiacebat lucida.
Sedens autem illic dilectis in genibus ponens,
Flebat valdè ſtridulè, excepit autem arcum regis. — * [illegible]
Hæc verò poſtquam ſatiata eſt multarum-lacrymarum luctu:
Perrexit autem ire domum ad procos ſuperbos
Arcum tenens in manu reflexum & pharetram
Sagittiferam, multæ autem inerant ſuſpirioſæ ſagittæ,
Simul autem cum hac ancillæ portabant arcam, vbi ferrum
Iacebat multum & æs, certamina regis.
Hæc verò quando iam procos peruenit diuina mulierum,
Stetit apud limen domus benefactæ,
Contra genas tenens tenues vittas.
Ancilla autem ei vtrinque aſtitit;
Statim autem procis loquuta eſt, & dixit verbum,
Audite proci ſuperbi, qui in hanc domum — Penelope deſponſat Vlyſſis arma, certamen procorum.
Infeſti ingruitis ad comedendum & bibendũ aſſiduè ſemper
Viro abſente multo tempore, neque aliquem alium
Res huius facere finem poteſtis nec prætextum
Sed me cupientes ducere & facere vxorem,
Sed agite proci, quoniam hoc proponitur præmium.

Ponam enim magnum arcum Vlyſſis diuini.
Quicunque autem facillimè extendet arcum manibus,
Et ſagittabit per ſecures duodecim omnes,
Hunc ſimul ſequar, vbi me ſubduxero ab hac domo,
Quam iuuenis-colui, pulchram, plenam facultatum,
Cuius aliquando me recordaturum puto etiam in ſomnio.
Sic dixit, & Eumæum iuſſit ſubulcum
Arcum procis ponere, albúmque ferrum.
Lacrymans autem Eumæus ſuſcepit, & depoſuit.
Fleuit autem bubulcus alibi, poſtquam vidit arcum regis.
Antinous verò increpuit, verbúmq; dixit, denominauitq́;,
Stulti ruſtici quotidiana cogitantes,
Ah miſeri, cur lacrymas funditis? & mulieri
Animum in pectoribus mouetis? cui & alioquin
Iacet in doloribus animus: poſtquā dilectū perdidit maritū,
Sed tacitè comedite ſedentes, vel foras
Flete egreſſi, hic arcus relinquentes,
Procis certamen difficile, non enim puto
Arcus Vlyſſis. Facilè hunc arcum politum tendi.
Non enim aliquis adeſt talis vir in his omnibus,
Qualis Vlyſſes fuit, ego autem ipſum ipſe vidi,
(Etenim memor ſum,) puer autem infans eram.
Sic dixit, huic verò animus in pectoribus ſperabat
γρ. Νευρὴν τ' ἐντ. Arcum tēdere, & fore vt & per ferrum immitteret ſagittā.
Certè ſagittam primus tentare cogitabat
γρ. ὅν τότ'. Ex manibus Vlyſſis ſtrenui, quem tunc inhonorabat
γρ. μεγάροις. Sedens in domo, quoniam mouebat omnes ſocios.
His autem dixit ſacra vis Telemachi.
O amici, certè valde me Iup. dementem fecit Saturnius.
Mater quidem mihi dicit dilecta prudens quamuis ſit,
Alium ſimul ſequi, relicta hac domo.
At ego rideo, & delector inſano animo.
Sed agite proci, quoniam hoc propoſitum eſt certamen,
Qualis nunc non eſt mulier in Achaica terra,
Neque in Pylo ſacro, neque Argis neque Mycenis,
Neque in ipſa Ithaca, neque in Epiro nigra,
Ipſi.a. hoc ſcitis, quid opus habeā matris laudes prædicare?
γρ. μηδέ τι Sed agite, non excuſationibus rem trahite, neque arcus
Diu abducimini tenſione, vt videamus qui ſitis.
Ipſe verò ego hunc arcum experiar.
Si autem tendam, ſagittabóque per ferrum,
Non mihi dolenti has domos veneranda mater
γρ. Οὔ κέ μοι ἀχνυμένῳ. Linquet cum alio profecto, me relicto,
Qui poſſim iam patris certamina pulchra obire.
Telemachus experitur. Dixit, & ab humeris pallium poſuit purpureum,
Rectus ſurgens enſem verò acutum appoſuit humeris,
Prius quidem annulos ſtatuit, vallo perfoſſo
Omnibus vno longo, & ad lineam direxit,
(Circum. v. terram induxit, ſuper. v. cepit omnes videntes,
Sic bene-ornatè ſtatuit, antea autem nunquam viderat.
Stetit autem in pauimentum iens & arcum tentauit.)
Ter quidem ipſum appropinquauit trahere tentans.
Ter autem remiſit de robore ſperans hoc animo
Neruumiamiam tendere, ſagittatúque per ferrum.
γρ. Νευρὴν τ' ἐντ. Et iam tetendiſſet vi quartum attrahens,
Sed Vlyſſes renuit, & tenuit cupientem.
His autem rurſus loquuta eſt magna vis Telemachi,
O amici, vel & poſtea malúſque ero & impotens,
γρ. ἢ ἔτι. Vel iunior ſum, & nondum manuum robore præditus
Virum ad expellendum quando aliquis prior moleſtus ſit.
γρ. ἀπαμύνασθαι. γρ. πολὺ φέρτεροι. Sed agite, qui me vi multò potentiores eſtis,
Arcum tentate, & perficiamus certamen.
Sic loquutus, arcum quidem à ſe poſuit humi
Acclinatum, conglutinatis politis tabulis.
Illic autem citum telum pulchro acclinauit capiti.
Retro autem iterum deſedit in ſede, vnde ſurrexerat.
His autem Antinous loquutus eſt Eupithis filius,
Surgite ordinatim decenter omnes ſocij,
Initio facto à loco vnde vinum miniſtrat aliquis.

Θήσω γὰρ μέγα τόξον Ὀδυσσῆος θείοιο·
Ὃς δέ κε ῥηΐτατ' ἐντανύσῃ βιὸν ἐν παλάμῃσι,
Καὶ διοϊστεύσῃ πελέκεων δυοκαίδεκα πάντων,
Τῷ κεν ἅμ' ἑσποίμην, νοσφισσαμένη τόδε δῶμα
Κουρίδιον, μάλα καλόν, ἐνίπλειον βιότοιο,
Τοῦ ποτε μεμνήσεσθαι ὀΐομαι ἔν περ ὀνείρῳ.
Ὣς φάτο· καί ῥ' Εὔμαιον ἀνώγει δῖον ὑφορβὸν
Τόξον μνηστήρεσσι θέμεν πολιόν τε σίδηρον.
Δακρύσας δ' Εὔμαιος ἐδέξατο, καὶ κατέθηκε.
Κλαῖε δὲ βουκόλος ἄλλοθ', ἐπεὶ ἴδε τόξον ἄνακτος.
Ἀντίνοος δ' ἐνένιπεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε,
Νήπιοι ἀγροιῶται, ἐφημέρια φρονέοντες,
Ἆ δειλοί, τί νυ δάκρυ κατείβετον, ἠδὲ γυναικὶ
Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὀρίνετον, ᾗ τε καὶ ἄλλως
Κεῖται ἐν ἄλγεσι θυμός, ἐπεὶ φίλον ὤλεσ' ἀκοίτην.
Ἀλλ' ἀκέων δαίνυσθε καθήμενοι, ἠὲ θύραζε
Κλαίετον ἐξελθόντε, κατ' αὐτόθι τόξα λιπόντε,
Μνηστήρεσσιν ἄεθλον ἀάατον. οὐ γὰρ ὀΐω
Ῥηϊδίως τόδε τόξον ἐΰξοον ἐντανύεσθαι.
Οὐ γάρ τις μέτα τοῖος ἀνὴρ ἐν τοίσδεσι πᾶσιν
Οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν. ἐγὼ δέ μιν αὐτὸς ὄπωπα·
(Καὶ γὰρ μνήμων εἰμί,) παῖς δ' ἔτι νήπιος ἦα.
Ὣς φάτο, τῷ δ' ἄρα θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐώλπει
Νευρὴν ἐντανύειν, διοϊστεύσειν τε σιδήρου.
Ἤτοι ὀϊστοῦ γε πρῶτος γεύσεσθαι ἔμελλεν
Ἐκ χειρῶν Ὀδυσῆος ἀμύμονος, *ὅν ποτ' ἀτίμα
Ἥμενος ἐν* μεγάροις, ἐπὶ δ' ὄρνυε πάντας ἑταίρους.
Τοῖς δ' αὖτ' ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο,
Ὢ πόποι, ἦ μάλα με Ζεὺς ἄφρονα θῆκε Κρονίων.
Μήτηρ μέν μοί φησι φίλη, πινυτή περ ἐοῦσα,
Ἄλλῳ ἅμ' ἕψεσθαι, νοσφισσαμένη τόδε δῶμα·
Αὐτὰρ ἐγὼ γελόω καὶ τέρπομαι ἄφρονι θυμῷ.
Ἀλλ' ἄγετε μνηστῆρες, ἐπεὶ τόδε φαίνετ' ἄεθλον,
Οἵη νῦν οὐκ ἔστι γυνὴ κατ' Ἀχαιΐδα γαῖαν,
Οὔτε Πύλου ἱερῆς, οὔτ' Ἄργεος, οὔτε Μυκήνης,
Οὔτ' αὐτῆς Ἰθάκης, οὔτ' Ἠπείροιο μελαίνης.
Καὶ δ' αὐτοὶ τόδε γ' ἴστε· τί με χρὴ μητέρος αἴνου;
Ἀλλ' ἄγε μὴ μύνῃσι παρέλκετε, *μηδ' ἔτι τόξου
Δηρὸν ἀποτρωπᾶσθε τανυστύος, ὄφρα ἴδωμεν.
Καὶ δέ κεν αὐτὸς ἐγὼ τοῦ τόξου πειρησαίμην·
Εἰ δέ κεν ἐντανύσω, διοϊστεύσω τε σιδήρου,
Οὔ κέ μοι ἀχνυμένῳ τάδε δώματα πότνια μήτηρ
Λείποι ἅμ' ἄλλῳ ἰοῦσ', ὅτ' ἐγὼ κατόπισθε λιποίμην,
Οἷός τ' ἤδη πατρὸς ἀέθλια κάλ' ἀνελέσθαι.
Ἦ, καὶ ἀπ' ὤμοιιν χλαῖναν θέτο φοινικόεσσαν,
Ὀρθὸς ἀναΐξας, ἀπὸ δὲ ξίφος ὀξὺ θέτ' ὤμων.
Πρῶτον μὲν πελέκεας στῆσεν, διὰ τάφρον ὀρύξας
Πᾶσι μίαν μακρήν, καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνεν·
Ἀμφὶ δὲ γαῖαν ἔναξε. τάφος δ' ἕλε πάντας ἰδόντας,
Ὡς εὐκόσμως στῆσε, πάρος δ' οὐ πώποτ' ὀπώπει.
Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰών, καὶ τόξου πειρήτιζε·
Τρὶς μέν μιν πελέμιξεν, ἐρύσσεσθαι μενεαίνων,
Τρὶς δὲ μεθῆκε βίης, ἐπιελπόμενος τό γε θυμῷ,
Νευρὴν ἐντανύειν, διοϊστεύσειν τε σιδήρου.
Καί νύ κε δή ῥ' ἐτάνυσσε βίῃ τὸ τέταρτον ἀνέλκων,
Ἀλλ' Ὀδυσεὺς ἀνένευε, καὶ ἔσχεθεν ἱέμενόν περ.
Τοῖς δ' αὖτις μετέειφ' ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο,
Ὢ πόποι, ἦ καὶ ἔπειτα κακός τ' ἔσομαι καὶ ἄκικυς,
Ἠὲ νεώτερός εἰμι, καὶ οὔ πω χερσὶ πέποιθα
Ἄνδρ' *ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.
Ἀλλ' ἄγεθ', οἵπερ ἐμεῖο βίῃ* προφερέστεροί ἐστε,
Τόξου πειρήσασθε, καὶ ἐκτελέωμεν ἄεθλον.
Ὣς εἰπών, τόξον μὲν ἀπὸ ἕο θῆκε χαμᾶζε,
Κλίνας κολλητῇσιν ἐϋξέστῃς σανίδεσσιν·
Αὐτοῦ δ' ὠκὺ βέλος καλῇ προσέκλινε κορώνῃ.
Ἂψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἕζετ' ἐπὶ θρόνου ἔνθεν ἀνέστη.
Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη Εὐπείθεος υἱός,
Ὄρνυσθ' ἑξείης ἐπιδέξια πάντες ἑταῖροι,
Ἀρξάμενοι τοῦ χώρου ὅθεν τέ περ οἰνοχοεύει.

Ὣς

Ὣς ἔφατ' Ἀντίνοος, τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
Λειώδης δὲ πρῶτος ἀνίστατο Οἴνοπος υἱὸς,
Ὅ σφι θυοσκόος ἔσκε, παρὰ κρητῆρα δὲ καλὸν
Ἷζε μυχοίτατος αἰεὶ, ἀτασθαλίαι δέ οἱ οἴῳ
Ἐχθραὶ ἔσαν, πᾶσιν δὲ νεμέσσα μνηστήρεσσιν.
Ὅς ῥα τότε πρῶτος τόξον λάβε καὶ βέλος ὠκύ.
Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν, καὶ τόξου πειρήτιζεν.
Οὐδέ μιν ἐντάνυσε· πρὶν γὰρ κάμε χεῖρας ἀνέλκων,
Ἀτρίπτους, ἁπαλάς· μετὰ δὲ μνηστῆρσιν ἔειπεν,
Ὦ φίλοι, οὐ μὲν ἐγὼ τανύω· λαβέτω δὲ καὶ ἄλλος.
Πολλοὺς γὰρ τόδε τόξον ἀριστῆας κεκαδήσει
Θυμοῦ καὶ ψυχῆς. ἐπεὶ ἦ πολὺ φέρτερόν ἐστι
Τεθνάμεν, ἢ ζώοντας ἁμαρτεῖν, οὗ θ' ἕνεκ' αἰεὶ
Ἐνθάδ' ὁμιλέομεν ποτιδέγμενοι ἤματα πάντα.
Νῦν μέν τις καὶ ἔλπετ' ἐνὶ φρεσὶν ἠδὲ μενοινᾷ
Γῆμαι Πηνελόπειαν Ὀδυσσῆος παράκοιτιν·
Αὐτὰρ ἐπὴν τόξου πειρήσεται, ἠδὲ ἴδηται,
Ἄλλην δή τιν' ἔπειτα Ἀχαιϊάδων εὐπέπλων
Μνάσθω ἐέδνοισιν διζήμενος· ἡ δέ κ' ἔπειτα
Γήμαιθ' ὅς κεν πλεῖστα πόροι καὶ μόρσιμος ἔλθοι.
Ὣς ἄρ' ἐφώνησεν, καὶ ἀπὸ ἕο τόξον ἔθηκε,
Κλίνας κολλητῇσιν ἐϋξέστῃς σανίδεσσιν,
Αὐτοῦ δ' ὠκὺ βέλος καλῇ προσέκλινε κορώνῃ·
Ἂψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἕζετ' ἐπὶ θρόνου ἔνθεν ἀνέστη.
Ἀντίνοος δ' ἐνένιπεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε,
Λειῶδες, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων,
Δεινόν τ' ἀργαλέον τε; νεμεσσῶμαι δέ τ' ἀκούων,
Εἰ δὴ τοῦτό γε τόξον ἀριστῆας κεκαδήσει
Θυμοῦ καὶ ψυχῆς, ἐπεὶ οὐ δύνασαι σὺ τανύσσαι.
Οὐ γάρ τοί σέ γε τοῖον ἐγείνατο πότνια μήτηρ
Οἷόν τε ῥυτῆρα βιοῦ τ' ἔμεναι καὶ ὀϊστῶν·
Ἀλλ' ἄλλοι* τανύουσι τάχα μνηστῆρες ἀγαυοί.
Ὣς φάτο· καί ῥ' ἐκέλευσε Μελάνθιον αἰπόλον αἰγῶν,
Ἄγρει* δὴ πῦρ κεῖον ἐνὶ μεγάροισι Μελανθεῦ,
Πὰρ δὲ τίθει δίφρον τε μέγαν καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ,
Ἐκ δὲ στέατος ἔνεικε μέγαν τροχὸν ἔνδον ἐόντος,
Ὄφρα νέοι θάλποντες, ἐπιχρίοντες ἀλοιφῇ,
Τόξου* πειρώμεσθα, καὶ ἐκτελέωμεν ἄεθλον.
Ὣς φάθ'· ὁ δ' αἶψ' ἀνέκαιε Μελάνθιος ἀκάματον πῦρ·
Πὰρ δὲ φέρων δίφρον θῆκεν καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ,
Ἐκ δὲ στέατος ἔνεικε μέγαν τροχὸν ἔνδον ἐόντος,
Τῷ ῥα νέοι θάλποντες ἐπειρῶντ', οὐδ' ἐδύναντο
Ἐντανύσαι, πολλὸν δὲ βίης ἐπιδευέες ἦσαν.
Ἀντίνοος δ' ἔτ' ἐπεῖχε καὶ Εὐρύμαχος θεοειδὴς,
Ἀρχοὶ μνηστήρων· ἀρετῇ δ' ἔσαν ἔξοχ' ἄριστοι.
Τὼ δ' ἐξ οἴκου βῆσαν ὁμαρτήσαντες ἅμ' ἄμφω
Βουκόλος ἠδὲ συφορβὸς Ὀδυσσῆος θείοιο·
Ἐκ δ' αὐτὸς μετὰ τοὺς δόμου ἤλυθε δῖος Ὀδυσσεύς.
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐκτὸς θυρέων ἔσαν ἠδὲ καὶ αὐλῆς,
Φθεγξάμενός σφ' ἔπεσσι προσηύδα μειλιχίοισι,
Βουκόλε καὶ σὺ συφορβὲ, ἔπος τί κε μυθησαίμην,
Ἦ αὐτὸς κεύθω; φράζειν δέ με θυμὸς ἀνώγει.
Ποῖοί κ' εἶτ' Ὀδυσῆϊ ἀμυνέμεν, εἴ ποθεν ἔλθοι
Ὧδε μάλ' ἐξαπίνης, καί τις θεὸς αὐτὸν* ἐνείκαι;
Ἦ κεν μνηστήρεσσιν ἀμύνοιτ', ἢ Ὀδυσῆϊ;
Εἴπαθ' ὅπως ὑμέας κραδίη θυμός τε κελεύει.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ,
Ζεῦ πάτερ, αἲ γὰρ τοῦτο τελευτήσειας ἐέλδωρ,
Ὡς ἔλθοι μὲν κεῖνος ἀνὴρ, ἀγάγοι δέ ἑ δαίμων,
Γνοίης χ' οἵη ἐμὴ δύναμις καὶ χεῖρες ἕπονται.
Ὣς δ' αὔτως Εὔμαιος ἐπεύχετο πᾶσι θεοῖσι
Νοστῆσαι Ὀδυσῆα πολύφρονα ὅνδε δόμονδε.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τῶν γε νόον νημερτέ' ἀνέγνω,
Ἐξαῦτίς σφ' ἐπέεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν,
Ἔνδον μὲν δὴ ὅδ' αὐτὸς ἐγὼ, κακὰ πολλὰ μογήσας,
Ἤλυθον εἰκοστῷ ἔτεϊ ἐς πατρίδα γαῖαν.
Γιγνώσκω δ' ὡς σφῶϊν ἐελδομένοισιν ἱκάνω
Οἴοισι δμώων· τῶν δ' ἄλλων οὔ τευ ἄκουσα
Εὐξαμένου ἐμὲ αὖτις ὑπότροπον οἴκαδ' ἱκέσθαι.

Sic dixit Antinous, his autem placuit ſermo.
Liodes autem primus ſurrexit Oenopis filius,
Qui ipſis vates fuit, iuxta autem craterem pulchrum
Sedebat ſemotiſſimus ſemper, ſtoliditates autem ei ſoli
Inimicæ erant, omnibus autem ſuccenſebat procis.
Qui tunc primus arcum accepit & telum velox. Liodes arcum tendere nequit.
Stetit autem in pauimentum iens, & arcum tentabat,
Neq; ipſum intendit, prius.n. fatigauit manus ſurſum trahens
Haud tritas teneras, ad procos verò dixit,
O amici, non quidem ego intendo: capiat autem & alius.
Multos enim hic arcus optimos priuabit
Animo & anima, quoniam multo melius eſt,
Mori quàm viuos aberrare, cuius gratia ſemper
Hîc verſamur expectantes dies omnes.
Nunc quidem aliquis & ſperat in mentibus & cogitat
Se ducturum Penelopen Vlyſſis vxorem.
At poſtquam arcum tentauerit, & viderit,
Aliam iam aliquam poſteà Græcarum bene-indutarum
Petat vxorem dotibus quærens, hæc autem poſtea
Nubat ei qui plurima det, & fortunatus veniat.
Sic dixit, & procul à ſe arcum poſuit
Acclinatum conglutinatis politis tabulis.
Illic autem citam ſagittam pulchræ acclinauit coronidi,
Retrò autem iterum deſedit in ſede vnde ſurrexerat.
Antinous verò increpuit, verbúmque dixit denominauitq;
Liodes, quale te verbum fugit ſeptum dentium,
Grauéque moleſtúmque? iraſcor autem tibi eo audito,
Si iam hic arcus optimos priuabit
Animo & anima, quoniam non potes tu intendere,
Non enim te talem genuit bona mater
Qui ſis extenſor arcuſque & ſagittarum:
Sed alij tendent breui proci inclyti.
Sic dixit, & iuſſit Melanthio cuſtodi caprarum,
Age, ignem accende in domibus Melanthi,
Appone ei ſedémque magnam, & pelles in ipſa.
Effer autem pinguedinis magnam maſſam quæ intus eſt,
Vt iuuenes calefacti inuncti vnctione
Arcum tentemus, & perficiamus certamen.
Sic dixit, hic verò ſtatim accendit Melanth. magnũ ignẽ.
Iuxta autem portans ſedem poſuit & pelles in ipſa,
Ex pinguedine autem magnam maſſam intus exiſtente,
Ideo iuuenes calefacti tentarunt, neque poterant
Tendere, multùm enim fortitudine inferiores erant. Proci viribus impares arcui tendẽdo.
Antinous autem abſtinebat, & Eurymachus diuinus
Principes procorum, virtute autem erant valdè optimi.
Hi autem ex domo iuerunt, ſecuti ſimul ambo
Bubulcus & ſubulcus Vlyſſis diuini.
Ipſe autem poſt hos domo exiuit diuus Vlyſſes.
Sed quando iam extra ianuas fuerunt & aulam,
Verba fundens ipſos verbis affatus-eſt ſuauibus,
Bubulce & tu ſubulce, verbum aliquod dicam,
Nunquid ipſe celem? dicere autem me animus iubet.
Quales eſſetis in ferendo Vlyſſi auxilio, ſicunde veniat
Sic valdè derepentè, & aliquis Deus ipſum ferat,
Nunquid & procis auxiliaremini? an Vlyſſi?
Dicite quomodo vos cor animúſque iubet.
Hunc autem rurſus allocutus eſt boum bubulcus vir,
Iupiter pater, vtinam enim hoc perficias deſiderium.
Vtinam veniat quidem ille vir, ducat autem Deus.
Cognoſceres qualis mea potentia, & manus ſequerentur.
Sic autem ſimiliter Eumæus ſupplicauit omnibus Dijs,
Redire Vlyſſem prudentem ſuam domum.
At poſtquam horum mentem veram cognouit,
Iterum ipſos verbis reſpondens allocutus eſt,
Intus quidem iam hic ipſe ego mala multa paſſus
Veni vigeſimo anno in patriam terram.
Cognoſco autem quòd vobis cupientibus venio
Solis ſeruorum, horum verò aliorum neminem audiui
Precantem me iterum poſtliminio-reducem domum venire.

Vobis autem ſicut ero veritatem dicam.
γρ. δαμά-σει. *Vtinam ſub me Deus domet procos ſuperbos,*
Dabo ambobus vxores, & res præbebo,
Domosq́, propè me ædificatas, & mihi poſtea
Telemacho ſociiq́, fratresq́, eritis:
Eia agè, iam & ſignum valdè manifeſtum aliud oſtendam
(Vt me bene cognoſcatis & habeatis-perſuaſum in animo)
Cicatricem quam quondã ſus percuſſit albo dente
Ad Parnaſum euntem cum filiis Autolyci.
Sic loquutus, veſtes magna ſeparauit à cicatrice.
Ulyſſes ſeruis ſe manifeſtat. *Hi verò poſtquam inſpexerunt, beneq́; cognouerunt ſingula,*
Fleuerunt circa Vlyſſem prudentem manibus amplexi,
Et oſculati ſunt amplectentes caputq́, & humeros.
Sic verò eodem modo Vlyſſes capita & manus oſculatus eſt.
Quin lugentibus occidiſſet lumen Solis,
Niſi Vlyſſes ipſe prohibuiſſet, loquutusq́, fuiſſet.
Ceſſate à fletu luctûque, ne quis videat
Egreſſus domo, ac dicat & intus,
γρ. εἰσέλθε-τε. *Sed alter poſt alterum intrate, neque ſimul omnes.*
Primus ego, poſt autem vos, at hoc ſignum fiat.
Alij quidem enim omnes quicunque proci ſuperbi
Non ſinent mihi dari arcum & pharetram.
Sed tu diuine Eumæe portans per domos arcum
γρ. δέμεναι. *In manibus mihi dato, dicq́, mulieribus*
Vt claudant domus ianuas firmiter factas.
Si autem aliquis vel ſuſpirium vel ſtrepitum intus audiat
Virorum noſtris in ſeptis, ne foras
Exeat, ſed illic quietè maneat ad opus.
Philœtio mandatur ianuæ cuſtodia. *Tibi autem Philœti diuine fores mando aulæ*
Claudas claui, citò autem peſſulum immittas.
Sic loquutus, intrauit domos bene-habitatas,
Sedit poſteà in ſedem profectus vnde ſurrexerat.
Tum etiam famuli ingreſſi ſunt diuini Vlyſſis.
Eurymachus autem iam arcum in manibus mouebat.
Calefaciens huc & illuc ſplendore ignis, ſed ipſum neque ſic
Tendere potuit, valdè verò ſuſpirauit glorioſum cor: (ûtique
Suſpirans. v. igitur loquutus eſt, verbumq́, dixit denominans-
Eurymachus arcui impar, dolet. *O amici, certè mihi dolor propter meipſum & propter (omnes:*
Non propter nuptias tantùm lugeo etſi triſtis,
(Sunt & aliæ multæ Græcæ, quæ quidem in ipſa
In mari ſita Ithaca, & in aliis ciuitatibus.)
Sed hoc doleo ſi iam tantum fortitudine inferiores ſumus,
Diuino Vlyſſi vt non poſſimus tendere
Arcum, increpatio autem & futuris audiri.
Hunc. v. rurſus Antinous alloquutus eſt Eupithis filius.
Eurymache, non ſic erit, intelligis autem & ipſe.
Nunc quidem enim in populo feſtum Dei
Purum, quis autem arcus tendet? ſed quieti
Deponite, at annulos & tacitè ſinamus omnes
Stare, non quidem enim quenquam ſublaturum puto,
Profectum in domum Laërtiadæ Vlyſſis.
Sed agè, pincerna quidem arceſſat poculis,
Vt libantes deponamus curuos arcus.
Manè autem iubete Melanthium cuſtodem caprarum
Capras ducere, quæ ex omnibus valdè excellentes gregibus,
Vt femoribus dicatis Apollini inclyto arcu
Arcum tentemus, & perficiamus certamen.
Sic dixit Antinous, his autem placuit ſermo.
His autem præcones quidem aquam in manus fuderunt.
At iuuenes crateras coronauerunt potu.
Diuiſerunt autem omnibus rerum arceſſentes poculis.
Hi verò poſtquam libauerunt, biberuntque quantum voluit animus
His verò dolos-meditans loquutus eſt prudens Vlyſſes,
Ulyſſes petit experiri vires arcus. *Audite proci inclytæ reginæ,*
Vt dicam quæ me animus in pectoribus iubet.
Eurymachum autem maximè & Antinoum regem
γρ. βασιλῆα. *Oro, quoniam & hoc verbum vt decet dixit.*
Nunc dimittite arcum, rem verò committite diis.
Manè verò Deus dabit fortitudinem cui voluerit.

Σφῶϊν δ' ὡς ἔσεταί περ, ἀληθείην καταλέξω·
Αἴ χ' ὑπ' ἐμοί γε θεὸς* δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαυοὺς,
Ἄξομαι ἀμφοτέροις ἀλόχους, καὶ κτήματ' ὀπάσσω,
Οἰκία τ' ἐγγὺς ἐμεῖο τετυγμένα· καί μοι ἔπειτα
Τηλεμάχου ἑτάρω τε κασιγνήτω τε ἔσεσθον.
Εἰ δ' ἄγε δὴ καὶ σῆμα ἀριφραδὲς ἄλλο τι δείξω,
(Ὄφρα μ' ἐῢ γνῶτον, πιστωθῆτόν τ' ἐνὶ θυμῷ)
Οὐλὴν, τήν ποτέ με σῦς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι,
Παρνησόνδ' ἐλθόντα σὺν υἱάσιν Αὐτολύκοιο.
Ὣς εἰπὼν, ῥάκεα μεγάλης ἀποέργαθεν οὐλῆς.
Τὼ δ' ἐπεὶ εἰσιδέτην, εὖ τ' ἐφράσσαντο ἕκαστα,
Κλαῖον ἄρ', ἀμφ' Ὀδυσῆϊ δαΐφρονι χεῖρε βαλόντε,
Καὶ κύνεον ἀγαπαζόμενοι κεφαλήν τε καὶ ὤμους·
Ὣς δ' αὔτως Ὀδυσεὺς κεφαλὰς καὶ χεῖρας ἔκυσσε.
Καί νύ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδυ φάος ἠελίοιο,
Εἰ μὴ Ὀδυσσεὺς αὐτὸς ἐρύκακε, φώνησέν τε,
Παύεσθον κλαυθμοῖο γόοιό τε, μή τις ἴδηται
Ἐξελθὼν μεγάροιο, ἀτὰρ εἴπῃσι καὶ εἴσω.
Ἀλλὰ προμνηστῖνοι* ἐσέλθετε, μηδ' ἅμα πάντες.
Πρῶτος ἐγὼ, μετὰ δ' ὔμμες. ἀτὰρ τόδε σῆμα τετύχθω.
Ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες ὅσοι μνηστῆρες ἀγαυοὶ,
Οὐκ ἐάσουσιν ἐμοὶ δόμεναι βιὸν ἠδὲ φαρέτρην·
Ἀλλὰ σὺ δῖ' Εὔμαιε φέρων ἀνὰ δώματα τόξον,
Ἐν χείρεσσιν ἐμοὶ θέμεναι· εἰπεῖν τε γυναιξὶ
Κληῖσαι μεγάροιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας.
Ἢν δέ τις ἢ στοναχῆς ἠὲ κτύπου ἔνδον ἀκούσῃ
Ἀνδρῶν ἡμετέροισιν ἐν ἕρκεσι, μή τι θύραζε
Προβλώσκειν, ἀλλ' αὐτοῦ ἀκὴν ἔμεναι παρὰ ἔργῳ.
Σοὶ δὲ Φιλοίτιε δῖε θύρας ἐπιτέλλομαι αὐλῆς
Κληῖσαι κληῗδι, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἰῆλαι.
Ὣς εἰπὼν, εἰσῆλθε δόμους εὖ ναιετάοντας.
Ἕζετ' ἔπειτ' ἐπὶ δίφρον ἰὼν ἔνθεν περ ἀνέστη.
Ἐς δ' ἄρα καὶ τὼ δμῶε ἴτην θείου Ὀδυσῆος.
Εὐρύμαχος δ' ἤδη τόξον μετὰ χερσὶν ἐνώμα,
Θάλπων ἔνθα καὶ ἔνθα σέλα πυρός· ἀλλά μιν οὐδ' ὣς
Ἐντανύσαι δύνατο, μέγα δ' ἔστενε κυδάλιμον κῆρ·
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν,
Ὦ πόποι, ἦ μοι ἄχος περί τ' αὐτοῦ καὶ περὶ πάντων.
Οὔτι γάμου τοσσοῦτον ὀδύρομαι, ἀχνύμενός περ·
(Εἰσὶ καὶ ἄλλαι πολλαὶ Ἀχαιΐδες, αἱ μὲν ἐν αὐτῇ
Ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, αἱ δ' ἄλλῃσιν πολίεσσιν)
Ἀλλ' εἰ δὴ τοσσόνδε βίης ἐπιδευέες εἰμὲν
Ἀντιθέου Ὀδυσῆος, ὅτ' οὐ δυνάμεσθα τανύσσαι
Τόξον. ἐλεγχείη δὲ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη Εὐπείθεος υἱός,
Εὐρύμαχ', οὐχ οὕτως ἔσται· νοέεις δὲ καὶ αὐτός·
Νῦν μὲν γὰρ κατὰ δῆμον ἑορτὴ τοῖο θεοῖο
Ἁγνή· τίς δέ κε τόξα τιταίνοιτ'; ἀλλὰ ἕκηλοι
Κάτθετ'· ἀτὰρ πελέκεάς γε καὶ εἴ κ' εἰῶμεν ἅπαντας
Ἑστάμεν, οὐ μὲν γάρ τιν' ἀναιρήσεσθαι ὀΐω,
Ἐλθόντ' ἐς μέγαρον Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος.
Ἀλλ' ἄγετ' οἰνοχόος μὲν ἐπαρξάσθω δεπάεσσιν,
Ὄφρα σπείσαντες καταθείομεν ἀγκύλα τόξα·
Ἠῶθεν δὲ κέλεσθε Μελάνθιον αἰπόλον αἰγῶν
Αἶγας ἄγειν αἳ πᾶσι μέγ' ἔξοχοι αἰπολίοισιν.
Ὄφρ' ἐπὶ μηρία θέντες Ἀπόλλωνι κλυτοτόξῳ,
Τόξου πειρώμεσθα, καὶ ἐκτελέωμεν ἄεθλον.
Ὣς ἔφατ' Ἀντίνοος, τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο·
Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σπεῖσάν τ', ἔπιόν θ' ὅσον ἤθελε θυμὸς,
Τοῖς δὲ δολοφρονέων μετέφη πολύμητις Ὀδυσσεὺς,
Κέκλυτέ μευ μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης,
Ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
Εὐρύμαχον δὲ μάλιστα καὶ Ἀντίνοον* θεοειδέα
Λίσσομ', ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπε·
Νῦν μὲν παῦσαι τόξον, ἐπιτρέψαι δὲ θεοῖσιν.
Ἠῶθεν δὲ θεὸς δώσει κράτος ᾧ κ' ἐθέλῃσιν.

Αλλ'

Ἀλλ' ἄγε μοι δότε τόξον ἐΰξοον, ὄφρα μεθ' ὑμῖν
Χειρῶν καὶ σθένεος πειρήσομαι, εἴ μοι ἔτ' ἐστὶν
Ἴς, οἵη πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν,
Ἦ ἤδη μοι ὄλεσσεν ἄλη τ' ἀκομιστίη τε.
Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ὑπερφιάλως νεμέσησαν,
Δείσαντες μὴ τόξον ἐΰξοον ἐντανύσειεν.
Ἀντίνοος δ' ἐνένιπεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν,
Ἆ δειλὲ ξείνων, ἔνι τοι φρένες οὐδ' ἠβαιαί.
Οὐκ ἀγαπᾷς ὃ ἕκηλος ὑπερφιάλοισι μεθ' ἡμῖν
Δαίνυσαι, οὐδέ τι δαιτὸς ἀμέρδεαι, αὐτὰρ ἀκούεις
Μύθων ἡμετέρων καὶ ῥήσιος; οὐδέ τις ἄλλος
Ἡμετέρων μύθων ξεῖνος καὶ πτωχὸς ἀκούει.
Οἶνός σε τρώει μελιηδής, ὅς τε καὶ ἄλλους
Βλάπτει, ὃς ἄν μιν χανδὸν ἕλῃ, μηδ' αἴσιμα πίνῃ.
Οἶνος καὶ Κένταυρον ἀγακλυτὸν Εὐρυτίωνα
Ἄασ' ἐν μεγάρῳ μεγαθύμου Πειριθόοιο,
Ἐς Λαπίθας ἐλθόνθ'· ὁ δ' ἐπεὶ φρένας ἄασεν οἴνῳ,
Μαινόμενος κάκ' ἔρεξε δόμον κάτα Πειριθόοιο.
Ἥρωας δ' ἄχος εἷλε, διὲκ προθύρου δὲ θύραζε
Ἕλκον ἀναΐξαντες, ἀπ' οὔατα νηλέϊ χαλκῷ
Ῥῖνάς τ' ἀμήσαντες· ὁ δὲ φρεσὶν ᾗσιν ἀασθεὶς
Ἤϊεν ἣν ἄτην ὀχέων ἀεσίφρονι θυμῷ.
Ἐξ οὗ Κενταύροισι καὶ ἀνδράσι νεῖκος ἐτύχθη,
Οἷ τ' αὐτῷ πρώτῳ κακὸν εὕρετο οἰνοβαρείων.
Ὣς καὶ σοὶ μέγα πῆμα πιφαύσκομαι, αἴ κε τὸ τόξον
Ἐντανύσῃς· οὐ γάρ τευ ἐπητύος ἀντιβολήσεις
Ἡμετέρῳ ἐνὶ δήμῳ, ἄφαρ δέ σε νηῒ μελαίνῃ
Εἰς Ἔχετον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων,
Πέμψομεν· ἔνθεν δ' οὔτι σαώσεαι. ἀλλὰ ἕκηλος
Πῖνέ τε, μηδ' ἐρίδαινε μετ' ἀνδράσι κουροτέροισι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια,
Ἀντίνο', οὐ μὲν καλὸν ἀτέμβειν οὐδὲ δίκαιον
Ξείνους Τηλεμάχου, ὅς κεν τάδε δώμαθ' ἵκηται.
Ἔλπεαι, αἴ χ' ὁ ξεῖνος Ὀδυσσῆος μέγα τόξον
Ἐντανύσῃ, χερσίν τε βίηφί τε ᾗφι πιθήσας,
Οἴκαδέ μ' ἄξεσθαι, καὶ ἑὴν θήσεσθαι ἄκοιτιν;
Οὐδ' αὐτός που τοῦτό γ' ἐνὶ στήθεσσιν ἔολπε,
Μηδέ τις ὑμείων τοῦ γ' εἵνεκα θυμὸν ἀχεύων
Ἐνθάδε δαινύσθω, ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικεν.
Τὴν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος Πολύβου πάϊς ἀντίον ηὔδα,
Κούρη Ἰκαρίοιο περίφρον Πηνελόπεια,
Οὔ τί σε τόνδ' ἄξεσθαι ὀΐομεθ', οὐδὲ ἔοικεν·
Ἀλλ' αἰσχυνόμενοι φάτιν ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν,
Μή ποτέ τις εἴπῃσι κακώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν,
Ἦ πολὺ χείρονες ἄνδρες ἀμύμονος ἀνδρὸς ἄκοιτιν
Μνῶνται, οὐδέ τι τόξον ἐΰξοον ἐντανύουσιν·
Ἀλλ' ἄλλος τις πτωχὸς ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἐλθὼν,
Ῥηϊδίως ἐτάνυσσε βιόν, διὰ δ' ἧκε σιδήρου.
Ὣς ἐρέουσ', ἡμῖν δ' ἂν ἐλέγχεα ταῦτα γένοιτο.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια,
Εὐρύμαχ', οὔπως ἔστιν ἐϋκλεῖας κατὰ δῆμον
Ἔμμεναι, οἳ δὴ οἶκον ἀτιμάζοντες ἔδουσιν
Ἀνδρὸς ἀριστῆος· τί δ' ἐλέγχεα ταῦτα τίθεσθε;
Οὗτος δὲ ξεῖνος μάλα μὲν μέγας ἠδ' εὐπηγής,
Ἀνδρὸς δ' ἐξ ἀγαθοῦ γένος εὔχεται ἔμμεναι υἱός.
Ἀλλ' ἄγε οἱ δότε τόξον ἐΰξοον, ὄφρα ἴδωμεν.
Ὧδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
Εἴ κέ μιν ἐντανύσῃ, δώῃ δέ οἱ εὖχος Ἀπόλλων,
Ἕσσω μιν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἵματα καλά·
Δώσω δ' ὀξὺν ἄκοντα, κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν,
Καὶ ξίφος ἄμφηκες· δώσω δ' ὑπὸ ποσσὶ πέδιλα·
Πέμψω δ' ὅππῃ μιν κραδίη θυμός τε κελεύει.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Μῆτερ ἐμή, τόξον μὲν Ἀχαιῶν οὔτις ἐμεῖο
Κρείσσων ᾧ κ' ἐθέλω δόμεναί τε καὶ ἀρνήσασθαι,
Οὔθ' ὅσσοι κραναὴν Ἰθάκην κάτα κοιρανέουσιν,
Οὔθ' ὅσσοι νήσοισι πρὸς Ἤλιδος ἱπποβότοιο·
Τῶν οὔτις μ' ἀέκοντα βιήσεται, αἴ κ' ἐθέλωμι
Καὶ καθάπαξ ξείνῳ δόμεναι τάδε τόξα φέρεσθαι.

Sed agè mihi date arcum bene-politum, ut vobiſcum
De manibus & robore experiar, ſi mihi adhuc eſt
Vis qualis antea fuit in flexibilibus membris,
An iam mihi perdidit errorq; & rerũ ad victum penuria.
Sic dixit, hi autem omnes valdè irati ſunt,
Timentes ne arcum bene politum tenderet.
Antinous verò increpuit, verbumq; dixit, & nominauit,
Ah miſerrime hoſpitum, inſunt tibi mentes neque paruæ.
Non amas, quòd quietus in menſis cum nobis
Conuiuaris? neque quòd conuiuio priuaris? at audis
Verba noſtra & loquutionem? non autem aliquis alius
Verba noſtra hoſpes & pauper audit.
Vinum te lædit dulce, quod & alios
Lædit, quicunq; ipſum abundanter capit, neq; decenter bibit.
Vinum & centaurum valde inclytum Eurytiona
Læſit in domo magnanimi Pirithoi,
In Lapithas euntem, hic v. quoniam mentes læſerat vino
Inſaniens mala fecit in domo Pirithoi.
Heroas autem dolor cepit, ex veſtibulo autem foras
Traxerunt exporrecti, aures ſæuo ære
Naresq; demetentes, hic autem mentibus ſuis læſus
Iuit ſuum nocumentum portans inſano animo,
Ex quo centauris & viris contentio facta eſt,
Sibiq; ipſi primo malum inuenit vino-grauatus.
Sic & tibi magnum nocumentum dico, ſi hunc arcum
Tendes, non enim alicui prudenti ſupplicabis
Noſtra in domo, ſtatim autem de naui nigra
In Echetum regem hominum peſſimum omnium
Mittemus, hinc autem non ſeruaberis: ſed quietus
Bibéque, neque contende cum viris iunioribus.
Hunc verò rurſus alloquuta eſt prudens Penelope,
Antinoë, non quidem eſt bonum lædere, neque iuſtum
Hoſpites Telemachi quicunque ad has domos peruenit.
Exiſtimas ſi hic hoſpes Vlyſſis magnum arcum
Tetenderit, manibúſque viq; ſua fretus
Domum me eſſe ducturum, & ſuam facturum vxorem?
Atqui ne ipſe ſic in pectoribus exiſtimat.
Neque aliquis veſtrum huius gratia animo dolens
Hic conuiuetur, quoniam haud quidem vllo modo decet.
Hanc v. rurſus Eurymachus Polybi filius contrà alloquutus eſt,
Filia Icarij prudens Penelope,
Non te hunc eſſe ducturum putamus, neque decet,
Sed veremur rumorem virorum & mulierum,
Ne aliquando aliquis dicat peior alius Achiuus;
Certè multò peiores viri ſtrenui viri vxorem
Petunt, quoniam non arcum politum tendunt:
Sed alius quidam pauper vir errans veniens,
Facile tetendit arcum miſit autem per ferrum.
Sic dicent, nobis autem opprobria hæc ſint.
Hunc autem rurſus alloquuta eſt prudens Penelope,
Eurymache, non fieri poteſt inclytos in populo
Eſſe, qui iam domum inhonorantes edunt
Viri optimi, cur autem opprobria hæc facitis?
Ipſe autem hoſpes valdè quidem magnus & pinguis,
Viri autem ex bono genere gloriatur eſſe filius.
Sed agè ei date arcum politum, vt videamus.
Sic enim dico, hoc autem & perfectum erit,
Si ipſum tendet, dabit autem ei gloriam Apollo,
Induam ipſum chlanáque, chitonáque, veſtimentis pulchris,
Dabo verò acutum iaculum quo canes arceat, & viros.
Et enſem ancipitem, dabo verò ſub pedibus calceamenta.
Mittam autem quo ipſum cor animúſque iubet.
Hanc verò rurſus Telemachus prudens contrà alloquutus eſt,
Mater mea, arcum quidem Achiuorum nullus me
Potentior cui voluero daréque & negare,
Neque quicunque aſperam Ithacam dominantur,
Neque quicunque habitant in Elide equos-paſcente.
Horum nullus me inuitum coget ſi voluero
Et omnino hoſpiti dare hos arcus ferre.

Vinũ immodicum malorum cauſa.

Penelope Antinoum obiurgat.

Telemachus matri loquitur.

Sed domum profecta ipſa tui ipſius opera cura.
Telámque colúmque, & ancillis iube
π. μῦθος. Opus adire, ſermo autem viris cura erit
Omnibus, maximè verò mihi, huic. n. potentia eſt in domo.
Hæc quidem ſtupefacta retrò domum iuit.
Filij enim verbum prudens impoſuit animo.
In cœnacula autem aſcendens cum ancillis mulieribus,
Flebat poſtea Vlyſſem dilectum maritum, quouſq; ei ſomnũ
Dulcem in palpebris iecit cæſia Minerua.
At hic arcus quos ceperat tulit flexiles diuus ſubulcus.
Proci autem omnes tumultuabantur in domibus.
Sic autem aliquis dixit iuuenum fortium.
Quò iam curuum arcum portas immanis ſubulce,
π. αὖ σ' ἐφ' ὕ. κ. τ. κατέδον-ται. Errator? citò rurſus te in ſuibus canes veloces edent.
Deſtitutum ab hominibus, quos nutriuiſti, ſiquidem Apollo
Nobis propitius, & immortales Dij alij.
Sic dixerunt, at hic poſuit ferens ipſo in loco
Timens, quoniam multi minabantur in domibus.
Telemachus autem ex altera parte minans ait,
π. πάτερ. Heus, vlterius porta arcũ citò, (non bene omnib. obedies.)
Ne te & iunior licet ſim ad agrum expellam.
Percutiens ſaxis. vi autem fortior ſum.
Vtinam enim omnium tantum quicunque in domibus ſunt
Procorum manibus viq; fortior eſſem,
Ideò & citò mœſtè aliquem ego mitterem ire
Noſtra ex domo, quoniam mala operantur.
Affertur Vlyſſi tē-dē arcus. Sic dixit, hi autem omnes de ipſo dulciter riſerunt
Proci, & iam ceſſarunt graui ira.
Erga Telemachum. arcum autem ferens domum ſubulcus
In manibus Vlyſſi prudentis poſuit aſtans.
Euocatamq; alloquutus eſt nutricem Eurycleam,
Telemachus mandat tibi, ô prudens Euryclea,
Claudas domus ianuas fortiter compactas.
Si autem aliquis, vel ſuſpirium, vel ſonum intus audiat
Virorum noſtrorum in ſeptis, non foras
Eat, ſed illic tacitè maneat iuxta opus.
Sic dixit, huic autem firmum fuit verbum.
Clauſit autem ianuas ædium bene habitatarum.
Tacitè autem ex domo Philœtius ſaltauit foras.
Clauſit autem poſteà ianuas ſepti aulæ.
Iacebat autem ſub porticu lignum nauis hinc inde remis in-
Byblinum, quo ligauit ianuas, introiuit autem ipſe, (ſtructæ
Sedit poſtea in ſedem profectus unde ſurrexerat
Inſpiciens Vlyſſem, hic autem iam arcum mouebat
π. ἀναστρέ-φων. Penitus reuoluens, experiens huc & illuc.
Num cornua vermes ediſſent abſente domino.
Sic autem aliquis dixit conſpicatus propinquum alium.
Certè aliquis perſpicax & fur eſt arcuum.
Certè (credo) nunc talia & ipſi domi iacent.
Vel hic parat aliquid facere, ita in manibus
Mouet huc & illuc malorum ſciens errator.
Alius autem rurſus dixit iuuenum ſuperborum,
Vtinam enim iam tantum vtilitati obuiares,
Quàm bene hic hunc poterit tendere.
Sic dixerunt proci, at prudens Vlyſſes
Statim poſtquam magnũ arcum portauit, & vidit penitus,
π. ὡς δ' ὅτε. Sicut quando vir cithara peritus & cantus
Facilè extendit noua verticilla chordam,
π. νεῷ. Vlyſſes tē-dit arcum. Tangens vtrinque bene-retortum inteſtinum ouis.
Sic ſine diligentia tendit magnum arcum Vlyſſes.
π. αὐδήν. Dextra igitur manu capiens tentauit neruum.
Hoc autem bene ſonuit hirundini ſimilis voce.
Procis verò igitur dolor factus eſt magnus, omnibus autem color
Mutatus eſt, Iupiter verò valdè ſonuit ſigna oſtendens.
Lætatus eſt poſtea pertolerans diuinus Vlyſſes
Quòd ei monſtrum miſiſſet Saturni filius verſuti.
Accepit. v. velocem ſagittam, quæ ei apud menſam iacebat
Nuda, ipſa autem alia concauam intra pharetram
Iacebant, quibus citò Achiui tentandi erant.

Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα, τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε,
Ἱστόν τ' ἠλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
Ἔργον ἐποίχεσθαι· * τόξον δ' ἄνδρεσσι μελήσει
Πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί. τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ οἴκῳ.
Ἡ μὲν θαμβήσασα, πάλιν οἶκόνδε βεβήκει·
Παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ.
Ἐς δ' ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶ,
Κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα φίλον πόσιν, ὄφρα οἱ ὕπνον
Ἡδὺν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Αὐτὰρ ὁ τόξα λαβὼν φέρε καμπύλα δῖος ὑφορβός.
Μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες ὁμόκλεον ἐν μεγάροισιν·
Ὧδε δέ τις εἴπεσκε νέων ὑπερηνορεόντων,
Πῇ δὴ καμπύλα τόξα φέρεις, ἀμέγαρτε συβῶτα,
Πλαγκτέ; τάχ' * αὖ σ' ἐφ' ὕεσσι κύνες ταχέες κατέδονται
Οἶον ἀπ' ἀνθρώπων, οὓς ἔτρεφες, εἴ κεν Ἀπόλλων
Ἡμῖν ἱλήκῃσι καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
Ὣς φάσαν, αὐτὰρ ὁ θῆκε φέρων αὐτῇ ἐνὶ χώρῃ,
Δείσας, οὕνεκα πολλοὶ ὁμόκλεον ἐν μεγάροισι.
Τηλέμαχος δ' ἑτέρωθεν ἀπειλήσας ἐγεγώνει,
Ἄττα, πρόσω φέρε * τόξα (τάχ' οὐκ εὖ πᾶσι πιθήσεις)
Μή σε, καὶ ὁπλότερός περ ἐὼν, ἀγρόνδε δίωμαι
Βάλλων χερμαδίοισι. βίηφι δὲ φέρτερός εἰμι.
Αἲ γὰρ πάντων τόσσον ὅσοι κατὰ δώματ' ἔασι,
Μνηστήρων χερσίν τε βίηφί τε φέρτερος εἴην·
Τῷ κε τάχα στυγερῶς τιν' ἐγὼ πέμψαιμι νέεσθαι
Ἡμετέρου ἐξ οἴκου ἐπεὶ κακὰ μηχανόωνται.
Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν
Μνηστῆρες, καὶ δὴ μεθίεν χαλεποῖο χόλοιο
Τηλεμάχῳ. τὰ δὲ τόξα φέρων ἀνὰ δῶμα συβώτης
Ἐν χείρεσσ' Ὀδυσῆϊ δαΐφρονι θῆκε παραστάς.
Ἐκ δὲ καλεσσάμενος προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν,
Τηλέμαχος κέλεταί σε, περίφρων Εὐρύκλεια,
Κληῗσαι μεγάροιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας·
Ἢν δέ τις ἢ στοναχῆς ἠὲ κτύπου ἔνδον ἀκούσῃ
Ἀνδρῶν ἡμετέροισιν ἐν ἕρκεσι, μή τι θύραζε
Προβλώσκειν, ἀλλ' αὐτοῦ ἀκὴν ἔμεναι παρὰ ἔργῳ.
Ὣς ἄρ' ἐφώνησεν. τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος·
Κλήϊσεν δὲ θύρας μεγάρων εὖ ναιεταόντων.
Σιγῇ δ' ἐξ οἴκοιο Φιλοίτιος ἆλτο θύραζε,
Κλήϊσεν δ' ἄρ' ἔπειτα θύρας εὐερκέος αὐλῆς.
Κεῖτο δ' ὑπ' αἰθούσῃ ὅπλον νεὸς ἀμφιελίσσης
Βύβλινον, ᾧ ῥ' ἐπέδησε θύρας, ἐς δ' ᾔειν αὐτός.
Ἕζετ' ἔπειτ' ἐπὶ δίφρον ἰὼν ἔνθεν περ ἀνέστη,
Εἰσορόων Ὀδυσῆα. ὁ δ' ἤδη τόξον ἐνώμα,
Πάντῃ * ἀναστρωφῶν, πειρώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα,
Μὴ κέρα ἶπες ἔδοιεν ἀποιχομένοιο ἄνακτος.
Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον,
Ἦ τις θηητὴρ καὶ ἐπίκλοπος ἔπλετο τόξων.
Ἦ ῥά νύ που τοιαῦτα καὶ αὐτῷ οἴκοθι κεῖται,
Ἢ ὅ γ' ἐφορμᾶται ποιησέμεν, ὡς ἐνὶ χερσὶ
Νωμᾷ ἔνθα καὶ ἔνθα κακῶν ἔμπαιος ἀλήτης.
Ἄλλος δ' αὖτ' εἴπεσκε νέων ὑπερηνορεόντων,
Αἲ γὰρ δὴ τοσσοῦτον ὀνήσιος ἀντιάσειεν,
Ὡς οὗτός ποτε τοῦτο δυνήσεται ἐντανύσασθαι.
Ὣς ἄρ' ἔφαν μνηστῆρες. ἀτὰρ πολύμητις Ὀδυσσεὺς,
Αὐτίκ' ἐπεὶ μέγα τόξον ἐβάστασε, καὶ ἴδε πάντῃ,
Ὡς ὅτ' ἀνὴρ φόρμιγγος ἐπιστάμενος καὶ ἀοιδῆς
Ῥηϊδίως ἐτάνυσσε νέῳ * ἐπὶ κόλλοπι χορδὴν
Ἅψας ἀμφοτέρωθεν ἐϋστρεφὲς ἔντερον οἰός,
Ὣς ἄρ' ἄτερ σπουδῆς τάνυσε μέγα τόξον Ὀδυσσεύς.
Δεξιτερῇ δ' ἄρα χειρὶ λαβὼν πειρήσατο νευρῆς.
Ἡ δ' ὑπὸ καλὸν ἄεισε, χελιδόνι εἰκέλη * αὐδήν.
Μνηστῆρσιν δ' ἄρ' ἄχος γένετο μέγα, πᾶσι δ' ἄρα χρὼς
Ἐτράπετο· Ζεὺς δὲ μεγάλ' ἔκτυπε σήματα φαίνων.
Γήθησέν τ' ἄρ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς
Ὅττι ῥά οἱ τέρας ἧκε Κρόνου πάϊς ἀγκυλομήτεω.
Εἵλετο δ' ὠκὺν ὀϊστὸν, ὅ οἱ παρέκειτο τραπέζῃ
Γυμνός· τοὶ δ' ἄλλοι κοίλης ἔντοσθε φαρέτρης
Κείατο, τῶν τάχ' ἔμελλον Ἀχαιοὶ πειρήσεσθαι.

Τὸν ῥ'

Τόν ῥ' ἐπὶ πήχει ἑλὼν, ἕλκεν νευρὴν γλυφίδας τε
Αὐτόθεν ἐκ δίφροιο καθήμενος, ἧκε δ' ὀϊστὸν
Ἄντα τιτυσκόμενος, πελέκεων δ' οὐκ ἤμβροτε πάντων
Πρώτης στειλειῆς, διὰ δ' ἀμπερὲς ἦλθε θύραζε
Ἰὸς χαλκοβαρής, ὁ δὲ Τηλέμαχον προσέειπε,
Τηλέμαχ', οὔ σ' ὁ ξεῖνος ἐνὶ μεγάροισιν ἐλέγχει
Ἥμενος· οὐδέ τι τοῦ σκοποῦ ἤμβροτον, οὐδέ τι τόξον
Δὴν ἔκαμον τανύων· ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν,
Οὐχ ὥς με μνηστῆρες ἀτιμάζοντες ἔνιπτον.
Νῦν δ' ὥρη καὶ δόρπον Ἀχαιοῖσιν τετυκέσθαι
Ἐν φάει, αὐτὰρ ἔπειτα καὶ ἄλλως ἑψιάασθαι
Μολπῇ καὶ φόρμιγγι, τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαιτός.
Ἦ, καὶ ἐπ' ὀφρύσι νεῦσεν, ὁ δ' ἀμφέθετο ξίφος ὀξὺ
Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσῆος θείοιο.
Ἀμφὶ δὲ χεῖρα φίλην βάλεν ἔγχει· ἄγχι δ' ἄρ' αὐτοῦ
Πὰρ θρόνον ἑστήκει κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ.

Hunc in brachio capiens traxit cordam concauitatéſque
Illic ex ſede ſedens, miſit autem ſagittam,
Contra collimans, ſecurium autem non errauit omnium
A primo foramine, tranſiuit autem penitus foras
Sagitta ære-grauis, hic verò Telemachum alloquutus eſt,
Telemache, non te hic hoſpes in domibus vituperat.
Sedens, neque à meta aberraui, neque arcum
Diu fatigaui tendens, adhuc mihi robur firmum eſt.
Non ſicut me proci inhonorantes vituperabant.
Nunc autem hora & cœnam Achiuis preparare
In luce, at poſtea & aliter delectari
Cantu & cithara, hæc enim ornamenta conuiuij.
Dixit, & ſuperciliis annuit, hic. v. accinxit enſem acu-
Telemachus dilectus filius Vlyſſis diuini. (tum
Circum. v. manum dilectam poſuit lanceam. propè. v. ipſum
Apud eius ſedem ſtetit armatus ſplendido ære.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ ἡ χ. ῥαψῳδία.

Αὐτὰρ ὁ γυμνώθη ῥακέων πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Ἆλτο δ' ἐπὶ μέγαν οὐδὸν, ἔχων βιὸν ἠδὲ φαρέτρην
Ἰῶν ἐμπλείην· ταχέας δ' ἐκχεύατ' ὀϊστοὺς
Αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν, μετὰ δὲ μνηστῆρσιν ἔειπεν,
Οὗτος μὲν δὴ ἄεθλος ἀάατος ἐκτετέλεσται·
Νῦν αὖτε σκοπὸν ἄλλον, ὃν οὔπω τις βάλεν ἀνὴρ,
Εἴσομαι αἴ κε τύχωμι, πόρῃ δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων.
Ἦ, καὶ ἐπ' Ἀντινόῳ ἰθύνετο πικρὸν ὀϊστόν.
Ἤτοι ὁ καλὸν ἄλεισον ἀναιρήσεσθαι ἔμελλε
Χρύσεον, ἄμφωτον, καὶ δὴ μετὰ χερσὶν ἐνώμα,
Ὄφρα πίοι οἴνοιο· φόνος δέ οἱ οὐκ ἐνὶ θυμῷ
Μέμβλετο. τίς κ' * οἴοιτο μετ' ἀνδράσι δαιτυμόνεσσι,
Μοῦνον ἐνὶ πλεόνεσσι, καὶ εἰ μάλα καρτερὸς εἴη,
Οἷ τεύξειν θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα μέλαιναν;
Τὸν δ' Ὀδυσσεὺς κατὰ λαιμὸν * ἐπισχόμενος βάλεν ἰῷ,
Ἀντικρὺ δ' ἁπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή.
Ἐκλίνθη δ' ἑτέρωσε, δέπας δέ οἱ ἔκπεσε χειρὸς
Βλημένου· αὐτίκα δ' αὐλὸς ἀνὰ ῥῖνας παχὺς ἦλθεν
Αἵματος ἀνδρομέοιο· θοῶς δ' ἀπὸ εἷο τράπεζαν
Ὦσε ποδὶ πλήξας, ἀπὸ δ' εἴδατα χεῦεν ἔραζε·
Σῖτός τε κρέα τ' ὀπτὰ φορύνετο. τοὶ δ' ὁμάδησαν
Μνηστῆρες κατὰ δώματ', ὅπως ἴδον ἄνδρα πεσόντα.
Ἐκ δὲ θρόνων ἀνόρουσαν ὀρινθέντες κατὰ δῶμα,
Πάντοσε παπταίνοντες ἐϋδμήτους ποτὶ τοίχους·
Οὐδέ πη ἀσπὶς ἔην, οὐδ' ἄλκιμον ἔγχος ἑλέσθαι.
Νείκειον δ' Ὀδυσῆα χολωτοῖσιν ἐπέεσσι,
Ξεῖνε, κακῶς ἀνδρῶν τοξάζεαι· οὐκέτ' ἀέθλων
Ἄλλων ἀντιάσεις· νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος.
Καὶ γὰρ δὴ νῦν φῶτα κατέκτανες ὃς μέγ' ἄριστος
Κούρων εἰν Ἰθάκῃ· τῷ σ' ἐνθάδε γῦπες ἔδονται.
Ἴσκεν ἕκαστος ἀνήρ, ἐπεὶ ἦ φάσαν οὐκ ἐθέλοντα
Ἄνδρα κατακτεῖναι· τὸ δὲ νήπιοι οὐκ ἐνόησαν,
Ὡς δή σφιν καὶ πᾶσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπτο.
Τοὺς δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Ὦ κύνες, οὔ μ' ἔτ' ἐφάσκεθ' ὑπότροπον οἴκαδ' ἱκέσθαι
Δήμου ἄπο Τρώων, ὅτι μοι κατεκείρετε* οἶκον,
Δμῳῇσιν δὲ γυναιξὶ παρευνάζεσθε βιαίως,
Αὐτοῦ τε ζώοντος ὑπεμνάασθε γυναῖκα,
Οὔτε θεοὺς δείσαντες οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
Οὔτε τιν' ἀνθρώπων νέμεσιν κατόπισθεν* ἔσεσθαι·
Νῦν ὑμῖν καὶ πᾶσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται.
Ὣς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἷλε·
Πάπτηνεν δὲ ἕκαστος ὅπῃ φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον.
Εὐρύμαχος δέ μιν οἶος ἀμειβόμενος προσέειπε,

ODYSSEÆ HOMERI XXII. COMPOSITIO.

SED ipſe exutus eſt pannis prudens Vlyſſes.
Inſiluit autem magno limini habens arcum & pharetram,
Sagittarum plenam, celeres verò effudit ſagittas
Ibi ante pedes, ſubinde autem procis dixit,
Hoc quidem iam certamen innocuum perfectum eſt.
Nũc rurſus propoſitũ aliud quod nõdũ aliquis percuſſit vir,
Speculabor ſi conſequar, prabeat verò mihi gloriam Apollo.
Dixit, & in Antinoum direxit amaram ſagittam.
Certè hic pulchrum poculum eleuare volebat
Aureum vtrinque-anſatum, & iam manibus mouebat.
Ut biberet vinum, cædes autem ei non in animo
Obſeruabatur: quis putaſſet inter viros conuiuas
Solum inter plures, etſi valdè fortis eſſet
Eius facere cædem malam, & mortem nigram?
Hunc verò Vlyſſes in gutture detentum percuſſit ſagitta.
Contra autem teneram per ceruicem iuit cuſpis.
Declinauit. eſt autem aliò, poculum verò ex excidit manu
Percuſſo. ſtatim autem fiſtula ad nare craſſa venit
Sanguis virilis: citò autem à ſe menſam
Impulit pedibus percuſſam, longè. v. cibos fudit ad terram.
Paniſq; caroq; aſſata fœdata eſt, hi autem ſtrepuerunt
Proci in domo, vt viderunt virum cadentem.
Ex ſedibus autem ſurrèxerunt turbati in domo,
Undique aſpicientes bene-inciſos ad parietes,
Neque alicubi ſcutum erat, neq; fortis lãcea ad-capiendũ.
Increpabant autem Vlyſſem iratis verbis; (taminibus
Hoſpes, malè in viros ſagittas-immittis non amplius cer-
Alijs intereris, nunc tibi integra adeſt grauis mors,
Etenim iam nunc virum interfeciſti, qui valdè optimus
Iuuenum in Ithaca, ideò te hic vulturen edent.
Sic dicebat vnuſquiſque, quoniam dixerunt non volentem
Virum interfeciſſe, hoc autem ſtulti non cognouerunt,
Quòd iam ipſis & omnibus mortis fines imminebant.
Hos verò torvè conſpicatus alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
Canes, nõ me amplius exiſtimabatis redeũtẽ domũ venturũ,
Populo à Troianorum, quòd mihi conſumebatis domum,
Ancillas autem apud mulieres dormiebatis violenter,
Ipſiuſq; viuentis ambiebatis vxorem,
Neque Deos timentes qui cœlum latum habitant,
Neque aliquam hominum reprehenſionem in poſterum fore.
Nunc vobis & omnibus mortis fines contigerunt.
Sic dixit, hos autem omnes nouus timor ſuſcepit,
Aſpiciebat autem vnuſquiſque quò fugeret altam mortem.
Eurymachus autem ipſum ſolus reſpondens, alloquutus eſt,

Procorum cædes.

Vlyſſes Antinoũ ſagittis interficit.

Vlyſſes procis ſe manifeſtat.

Eurymachus ſupplex Antinoo imputat omnia.

Siquidem iam Vlyſſes Ithacenſis veniſti,
Hæc quidem decenter dixiſti quæcunque fecerunt Achiui.
Multa quidem in domibus iniuſta, multa autem in agro.
Sed hic quidem iam iacet qui cauſa fuit omnium
Antinous, hic enim autor fuit horum omnium
Non nuptiarum tantùm indigens, neque cupiens,
Sed alia cogitans, quæ ei non perfecit Saturnius,
Vt Ithacæ in populo bene-ædificatæ regnaret
Ipſe, at tuum filium interficeret inſidians.
Nunc autē hic quidē meritò interfectus eſt, tu. v. miſeretere
Tuorū: at nos in futurum conciliati in populo. (populorum
Quæcunque tibi ebibita ſunt, & comeſta ſunt in domibus,
Eorum pretium ſeparatim ducentes viginti-boues ſingulus,
Aéſque aurúmque reddemus, donec tuum cor
Lætum fuerit, antè autem non indignum eſt te iraſci.
Hunc autem toruè videns alloquutus eſt prudēs Vlyſſes,
Eurymache, neque ſi mihi paterna omnia redderetis
Quæcunque vobis nunc ſunt, & ſicunde alia imponeretis,
Neque ſic amplius manus meas abſtinerem à cæde,
Antequam omnem proci intemperiem rependerent.
Nunc veſtræ ſunt partes contra vel pugnare,
Vel fugere, qui mortem & parcam euitauerit.
Sed aliquem non euaſurum puto altam mortem.

Eurymachus procis loquitur.

Sic dixit, horum autem ipſorum ſoluta ſunt genua.
His autem Eurymachus loquutus eſt ſecundò rurſus,
O amici, non retinebit vir hic manus innocuas,
Sed poſtquam accepit arcum politum & pharetram,
Pauimento à polito ſagittabit, donec omnes
Nos interficiet: ſed recordemur pugnæ,
Enſéſque trahite, & opponite menſas
Sagittis velocibus contrà autem ipſum omnes ſimus
Congregati, ſi ipſum è limine expellemus & ianuis,
Eamus in ciuitatem, clamor citiſſimè fiet,
Et ideò citò hic vir nunc vltimum ſagittabit.
Sic igitur vociferans, traxit enſem acutum
Æreum vtrinque-acutum, ſaltauit autem in ipſum
Terribiliter ſonans, ipſe autem ſequebatur diuus Vlyſſes

Eurymachus occiditur.

Sagittam proiiciens, percuſſitq́ pectus ad mammam.
In hepate autem ei fixit velox telum, è manu igitur
Enſem miſit humum, prouolutus verò circa menſam
Decidit torquens ſe, longè autem aquas fudit humum,
Et poculum circum-anſatum, hic. v. terram verberauit frōte
Animo dolens, pedibus autem thronum ambobus
Calcitrans quaſſit, in oculis autem fuſa eſt caligo.
Amphinomus autem Vlyſſi iuit glorioſo
Contrarius ruens, traxit autem enſem acutum
Si quomodo eius exiret ianuis: ſed ipſum præuenit
Telemachus à-tergo percutiens ærea lancea

Telemachus Amphinomū interficit.

Humerorum medio, per pectora autem penetrauit.
Sonuit autem cadens, terram autem percuſſit fronte.
Telemachus autem ruit relicta longa lancea
Illic in Amphinomo, valdè.n. timebat ne quis Achiuorum
Lanceam dum extraheret longam, vel adigeret
Enſe ruens, vel in caput reclinatum verberans.
Iuit autem currēs, valdè. v. citò dilectum ad patrē peruenit.
Propè autem ſtans verba velocia loquutus eſt.
O pater, iam tibi ſcutum portabo & duas lanceas,
Et galeam bene æream in temporibus aptam,
Ipſe induar profectus, dabo autem ſubulco
Et bubulco alia, armari enim melius.
Hunc autem reſpondens, alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
Porta currens quouſque auxiliariæ ſagittæ adſunt
Ne me amoueant ianuis ſolus cum ſim.
Sic dixit, Telemachus autem dilecto obediuit patri.
Perrexit. v. ire in thalamum, vbi eius inclyta arma iacebant
Hinc quatuor quidem ſcuta excepit, lanceas autem octo
Et quatuor galeas æreas denſas,
Venit autem ferens, valde autem citò dilectum ad patrem
peruenit.
Ipſe autem primum circa corpus indutus eſt æs.

Εἰ μὲν δὴ Ὀδυσεὺς Ἰθακήσιος εἰλήλουθας,
Ταῦτα μὲν αἴσιμα εἶπες, ὅσα ῥέζεσκον Ἀχαιοί,
Πολλὰ μὲν ἐν μεγάροισιν ἀτάσθαλα, πολλὰ δ' ἐπ' ἀγροῦ.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη κεῖται ὃς αἴτιος ἔπλετο πάντων,
Ἀντίνοος· οὗτος γὰρ ἐπίηλεν τάδε ἔργα,
Οὔ τι γάμου τόσσον κεχρημένος οὔτε χατίζων,
Ἀλλ' ἄλλα φρονέων, τά οἱ οὐκ ἐτέλεσσε Κρονίων,
Ὄφρ' Ἰθάκης κατὰ δῆμον ἐϋκτιμένης βασιλεύοι
Αὐτός, ἀτὰρ σὸν παῖδα κατακτείνειε λοχήσας.
Νῦν δ' ὁ μὲν ἐν μοίρῃ πέφαται, σὺ δὲ φείδεο λαῶν
Σῶν· ἀτὰρ ἄμμες ὄπισθεν ἀρεσσάμενοι κατὰ δῆμον,
Ὅσσα τοι ἐκπέποται καὶ ἐδήδοται ἐν μεγάροισι,
Τιμὴν ἀμφὶς ἄγοντες ἐεικοσάβοιον ἕκαστος,
Χαλκόν τε χρυσόν τ' ἀποδώσομεν, εἰς ὅ κε σὸν κῆρ
Ἰανθῇ· πρὶν δ' οὔ τι νεμεσσητὸν κεχολῶσθαι.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Εὐρύμαχ', οὐδ' εἴ μοι πατρώϊα πάντ' ἀποδοῖτε,
Ὅσσα τε νῦν ὔμμ' ἐστὶ, καὶ εἴ ποθεν ἄλλ' ἐπιθεῖτε,
Οὐδέ κεν ὧς ἔτι χεῖρας ἐμὰς λήξαιμι φόνοιο,
Πρὶν πᾶσαν μνηστῆρας ὑπερβασίην ἀποτῖσαι.
Νῦν ὑμῖν * παράκειται ἐναντίον ἠὲ μάχεσθαι,
Ἢ φεύγειν, ὅς κεν θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξῃ.
Ἀλλά τιν' οὐ φεύξεσθαι ὀΐομαι αἰπὺν ὄλεθρον.
Ὣς φάτο, τῶν δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.
Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος προσεφώνεε δεύτερον αὖτις,
Ὦ φίλοι, οὐ γὰρ σχήσει ἀνὴρ ὅδε χεῖρας ἀάπτους,
Ἀλλ' ἐπεὶ ἔλλαβε τόξον ἐΰξοον ἠδὲ φαρέτρην,
Οὐδοῦ ἀπὸ ξεστοῦ τοξάσσεται, εἰς ὅ κε πάντας
Ἄμμε κατακτείνῃ· ἀλλὰ μνησώμεθα χάρμης·
Φάσγανά τε σπάσσασθε, καὶ ἀντίσχεσθε τραπέζας
Ἰῶν ὠκυμόρων· ἐπὶ δ' αὐτῷ πάντες ἔχωμεν
Ἀθρόοι, εἴ κέ μιν οὐδοῦ ἀπώσομεν ἠδὲ θυράων,
Ἔλθωμεν δ' ἀνὰ ἄστυ, βοὴ δ' ὤκιστα γένοιτο·
Τῷ κε τάχ' οὗτος ἀνὴρ νῦν ὕστατα τοξάσσαιτο.
Ὣς ἄρα φωνήσας εἰρύσσατο φάσγανον ὀξὺ,
Χάλκεον, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον, ἆλτο δ' ἐπ' αὐτῷ
Σμερδαλέα ἰάχων· ὁ δ' * ἁμαρτῇ δῖος Ὀδυσσεὺς
Ἰὸν ἀποπροϊεὶς * βάλε στῆθος παρὰ μαζὸν,
Ἐν δέ οἱ ἥπατι πῆξε θοὸν βέλος· ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
Φάσγανον ἧκε χαμᾶζε, περιρρηδὴς δὲ τραπέζῃ
Κάππεσεν ἰδνωθεὶς, ἀπὸ δ' εἴδατα χεῦεν ἔραζε,
Καὶ δέπας ἀμφικύπελλον· ὁ δὲ χθόνα τύπτε μετώπῳ
Θυμῷ ἀνιάζων, ποσὶ δὲ θρόνον ἀμφοτέροισι
Λακτίζων ἐτίνασσε· κατ' ὀφθαλμῶν δ' ἔχυτ' ἀχλύς.
Ἀμφίνομος δ' Ὀδυσῆος ἐείσατο κυδαλίμοιο
Ἀντίος ἀΐξας, εἴρυτο δὲ φάσγανον ὀξὺ,
Εἴ πως οἱ εἴξειε θυράων· ἀλλ' ἄρα μιν φθῆ
Τηλέμαχος κατόπισθε βαλὼν χαλκήρεϊ δουρὶ
Ὤμων μεσσηγὺς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσε.
Δούπησεν δὲ πεσὼν, χθόνα δ' ἤλασε παντὶ μετώπῳ.
Τηλέμαχος δ' ἀπόρουσε λιπὼν δολιχόσκιον ἔγχος
Αὐτοῦ ἐν Ἀμφινόμῳ· περὶ γὰρ δίε μή τις Ἀχαιῶν
Ἔγχος ἀνελκόμενον δολιχόσκιον ἢ ἐλάσειε
Φασγάνῳ ἀΐξας, ἠὲ προπρηνέα τύψας.
Βῆ δὲ θέειν, μάλα δ' ὦκα φίλον πατέρ' εἰσαφίκανεν,
Ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ὦ πάτερ, ἤδη τοι σάκος οἴσω καὶ δύο δοῦρε,
Καὶ κυνέην πάγχαλκον, ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖαν,
Αὐτός τ' ἀμφιβαλεῦμαι ἰὼν, δώσω δὲ συβώτῃ,
Καὶ τῷ βουκόλῳ ἄλλα· τετευχῆσθαι γὰρ ἄμεινον.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Οἶσε θέων, εἷός μοι ἀμύνεσθαι πάρ' ὀϊστοί,
Μή μ' ἀποκινήσωσι θυράων μοῦνον ἐόντα.
Ὣς φάτο, Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἐπεπείθετο πατρί,
Βῆ δ' ἴμεναι θάλαμόνδ', ὅθι οἱ κλυτὰ τεύχεα κεῖτο.
Ἔνθεν τέσσαρα μὲν σάκε' ἔξελε, δούρατα δ' ὀκτὼ,
Καὶ πίσυρας κυνέας χαλκήρεας ἱπποδασείας.
Βῆ δὲ φέρων, μάλα δ' ὦκα φίλον πατέρ' εἰσαφίκανεν,
Αὐτὸς δὲ πρώτιστα περὶ χροῒ δύσετο χαλκόν.

Margin notes: * πάρα κεῖται. — * ἀποπροΐει ἢ. — * κάππεσεν ἰδνωθείς.

Ὡς

Ὣς δ' αὔτως τὼ δμῶε δυέσθην τεύχεα καλά,
Ἔσταν δ' ἀμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην.
Αὐτὰρ ὅγ', ὄφρα μὲν αὐτῷ ἀμύνεσθαι ἔσαν ἰοί,
Τόφρα μνηστήρων ἕνα γ' αἰεὶ ᾧ ἐνὶ οἴκῳ
Βάλλε τιτυσκόμενος, τοὶ δ' ἀγχιστῖνοι ἔπιπτον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ λίπον ἰοὶ ὀϊστεύοντα ἄνακτα,
Τόξον μὲν πρὸς σταθμὸν ἐϋσταθέος μεγάροιο
Ἔκλιν' ἑστάμεναι πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα.
Αὐτὸς δ' ἀμφ' ὤμοισι σάκος θέτο τετραθέλυμνον,
Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκεν
Ἵππουριν, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
Εἵλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ.
Ὀρσοθύρη δέ τις ἔσκεν ἐϋδμήτῳ ἐνὶ τοίχῳ·
Ἀκρότατον δὲ παρ' οὐδὸν ἐϋσταθέος μεγάροιο
Ἦν ὁδὸς ἐς λαύρην, σανίδες δ' ἔχον εὖ ἀραρυῖαι·
Τὴν δ' Ὀδυσεὺς φράζεσθαι ἀνώγει δῖον ὑφορβὸν
Ἑσταότ' ἄγχ' αὐτῆς· μία δ' οἴη γίγνετ' ἐφορμή.
Τοῖς δ' *Ἀγέλαος ἔειπεν, ἔπος πάντεσσι πιφαύσκων,
Ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δή τις ἀν' ὀρσοθύρην ἀναβαίη,
Καὶ εἴποι λαοῖσι, βοὴ δ' ὤκιστα γένοιτο;
Τῷ κε τάχ' οὗτος ἀνὴρ νῦν ὕστατα τοξάσαιτο.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μελάνθιος αἰπόλος αἰγῶν,
Οὔπως ἔστ', Ἀγέλαε διοτρεφές· ἄγχι γὰρ αἰνῶς
Αὐλῆς καλὰ θύρετρα, καὶ ἀργαλέον στόμα λαύρης.
Καί χ' εἷς πάντας ἐρύκοι ἀνήρ, ὅς τ' ἄλκιμος εἴη.
Ἀλλ' ἄγεθ' ὑμῖν τεύχε' ἐνείκω θωρηχθῆναι
Ἐκ θαλάμου, ἔνδον γὰρ (ὀΐομαι) οὐδέ πῃ ἄλλῃ
Τεύχεα κατθέσθην Ὀδυσεὺς καὶ φαίδιμος υἱός.
Ὣς εἰπὼν ἀνέβαινε Μελάνθιος αἰπόλος αἰγῶν
Ἐς θαλάμους Ὀδυσῆος *ἀνὰ ῥῶγας μεγάροιο.
Ἔνθεν δώδεκα μὲν σάκε' ἔξελε, τόσσα δὲ δοῦρα,
Καὶ τόσσας κυνέας χαλκήρεας ἱπποδασείας·
Βῆ δ' ἴμεναι, μάλα δ' ὦκα φέρων μνηστῆρσιν ἔδωκε.
Καὶ τότ' Ὀδυσσῆος λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
Ὡς περιβαλλομένους ἴδε τεύχεα, *χερσὶ δὲ δοῦρα
Μακρὰ τινάσσοντας· μέγα δ' αὐτῷ φαίνετο ἔργον.
Αἶψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Τηλέμαχ', ἦ μάλα δή τις ἐνὶ μεγάροισι γυναικῶν
Νῶϊν ἐποτρύνει πόλεμον κακόν, ἠὲ Μελανθεύς.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Ὦ πάτερ, αὐτὸς ἐγὼ τόδε γ' ἤμβροτον, (οὐδέ τις ἄλλος
Αἴτιος) ὃς θαλάμοιο θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν
Κάλλιπον ἀγκλίνας· τῶν δὲ σκοπὸς ἦεν ἀμείνων.
Ἀλλ' ἴθι, δῖ' Εὔμαιε, θύρην ἐπίθες θαλάμοιο,
Καὶ φράσαι εἴ τις ἄρ' ἐστὶ γυναικῶν ἣ τάδε ῥέζει,
Ἢ υἱὸς Δολίοιο Μελανθεύς, τόν περ ὀΐω.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Βῆ δ' αὖτις θάλαμόνδε Μελάνθιος αἰπόλος αἰγῶν,
Οἴσων τεύχεα καλά· νόησε δὲ δῖος ὑφορβός,
Αἶψα δ' Ὀδυσσῆα προσεφώνεεν ἐγγὺς ἐόντα,
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Κεῖνος δ' αὖτ' ἀΐδηλος ἀνήρ, ὃν ὀϊόμεθ' αὐτοί,
Ἔρχεται ἐς θάλαμον· σὺ δέ μοι νημερτὲς ἐνίσπες,
Ἤ μιν ἀποκτείνω, αἴ κε κρείσσων γε γένωμαι,
Ἦέ σοι ἐνθάδ' ἄγω, ἵν' ὑπερβασίας ἀποτίσῃ
Πολλάς, ὅσσας οὗτος ἐμήσατο σῷ ἐνὶ οἴκῳ.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Ἤτοι ἐγὼ καὶ Τηλέμαχος μνηστῆρας ἀγαυοὺς
Σχήσομεν ἔντοσθεν μεγάρων, μάλα περ μεμαῶτας·
Σφῶϊ δ' ἀποστρέψαντε πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν,
Ἐς θάλαμον βαλέειν, σανίδας δ' ἐκδῆσαι ὄπισθε,
Σειρὴν δὲ πλεκτὴν ἐξ αὐτοῦ πειρήναντε,
Κίον' ἀν' ὑψηλὴν ἐρύσαι, πελάσαι τε δοκοῖσιν,
Ὥς κεν δηθὰ ζωὸς ἐών, χαλέπ' ἄλγεα πάσχῃ.
Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο,
Βὰν δ' ἴμεν ἐς θάλαμον, λάθον δέ μιν ἔνδον ἐόντα.
Ἤτοι ὁ μὲν θαλάμοιο μυχὸν κάτα τεύχε' ἐρεύνα·
Τὼ δ' ἔσταν ἑκάτερθε παρὰ σταθμοῖσι μένοντε.
Εὖθ' ὑπὲρ οὐδὸν ἔβαινε Μελάνθιος αἰπόλος αἰγῶν,

Sic autem eodẽ modo hi famuli induti ſunt armis pulchr.
Steterunt autem circum Vlyſſem prudentem varij-conſilij.
At hic quamdiu quidem ad auxilium aderant ſagittæ,
Tamdiu procorum vnum ſemper in domo
Percuſſit collimans, hi autem ſimul conferti cadebant.
At poſtquam liquerunt ſagittæ ſagittantem regem,
Arcum quidem ad ſtabulum bene-firmæ domus
Inclinauit ſtare ad parietes ſplendidos,
Ipſe autem circum humeros ſcutum poſuit quadruplex, Vlyſſes in procos ſe armat.
Capite autem in forti galeam bene-factam poſuit
Equinis iubis ornatam grauiter.a.criſta deſuper mouebatur.
Accepit autem fortes lanceas duas armatas ære.
Ianua autem quædam erat bene ædificato in pariete
Vltimum autem ad limen bene ſtantis domus
Erat via ad vicum, tabulæ autem erant bene congruæ.
Hanc autem Vlyſſes cuſtodire iuſſit diuinum ſubulcum
Stantem propè ipſam, vnus autem ſolus erat aditus.
His autem Agelaus dixit verbum omnibus nuncians,
O amici, non iam aliquis in ianuam aſcendat. χ. ἀγέλεως μετέειπε. Agelaus procis loquitur.
Et dicat populis, clamorq́; citiſſimè fiat.
Ideò citò hic vir nunc poſtremò ſagittauerit.
Hũc autẽ rurſus alloquutus eſt Melanth. cuſtos caprarũ.
Non aliquo modo eſt Agelaë diui-e, prope enim grauiter
Aulæ pulchra ianua & moleſtum oſtium vici,
Et vnus omnes prohibebit vir, qui fortis ſit.
Sed age vobis arma portabo vt armemini,
Ex thalamo, illic enim (puto) neque alibi
Arma depoſuerunt Vlyſſes & illuſtris filius.
Sic loquutus aſcendit Melanthius cuſtos caprarum
In thalamum Vlyſſis ſupra ſcalas domus,
Vbi duodecim quidem ſcuta excepit, tot autem lanceas, ῥῶγας. Melanthius arma instruit procos.
Et tot galeas æreas crine-denſas.
Perrexit verò ire, valdè autem citò portans procis dedit:
Et tunc Vlyſſis ſoluta ſunt genua & dilectum cor,
Poſtquam circumponentes vidit arma, manibus.v.lanceas
Longas quatientes, arduum ſiquidem ipſi apparebat opus. χ. χερσί τε.
Statim autem Telemachum verbis velocibus alloquutus eſt.
Telemache certè valdè iam aliqua in domibus mulierũ
Nobis impellit bellum malum, vel Melanthius.
Hunc.v.rurſus Telemachus prudẽs cõtra alloquutus eſt, γ. ἤμβροτον.
O pater, ipſe ego hoc peccaui, (neque aliquis alius
Cauſa,) qui thalami ianuam bene compoſitam
Reliqui inclinatam, horum autem ſpeculator erat melior.
Sed vade diuine Eumæe ianuam claude thalami.
Et obſerua ſi qua eſt mulierum, quæ hæc faciat,
An filius Dolij Melanthius quem ego puto.
Sic hi quidem talia inter ſe loquebantur.
Iuit.v.iterum ad thalamum Melanthius cuſtos caprarum,
Portaturus arma pulchra. intellexit verò diuus ſubulcus.
Statim autem Vlyſſem alloquutus eſt qui prope aderat.
Diuine Laertiade prudens Vlyſſes,
Ille autem rurſus exitioſus vir quem putamus ipſi
It in thalamum, tu autem mihi verum dic,
Nunquid interficiam ſi potentior ero?
An tibi huc ducam, vt iniuſtitias perſoluat
Multas, quantas hic operatus eſt tua in domo?
Hunc autem reſpondens, alloquutus eſt prudens Vlyſſes
Certè ego & Telemachus procos ſuperbos
Retinebimus intra domos, quamuis multùm incitatos.
Vos autem auerſis pedibus & manibus deſuper
In thalamum mittite, tabulas autem ligate à tergo.
Catenam autem plicatam ex ipſo nectentes
Columnam in altam trahite, admouete trabibus,
Vt diu viuus graues dolores patiatur.
Sic dixit, hi verò hunc quidẽ audiuerant & ei obedierũt.
Perrexerunt verò ire in thalamum, fefellerunt verò ipſum
Melanthium intus eſſe.
Certè hic quidem in ima parte thalami arma quærebat.
Hi autem ſteterunt vtrinque ad limina manentes,
Quãdo vero in limine ſtetit Melanthius cuſtos caprarum.

Altera quidem manu ferens pulchram galeam.
Altera. v. ſcutum latum antiquum, inquinatum ſiccitate
Laertis herois, quod iuuenis portabat.
γρ. δ' ἐλέ-λυντο. Tũ quidẽ iacebat, conglutinationeſq́; ſolutæ erãt lororum.
Hi tunc irruentes ceperunt, traxeruntq́; intro.
Per capillos: in pauimentũ. v. in terra iecerũt dolentẽ corde.
Subulci Melanthiũ vinciunt. Pedes autem manuſq́; colligauerunt triſti vinculo
Retrorſum bene, flectentes penitus ſicut iuſſerat.
γρ. τ' ἔδεον. γρ. ἐκέλευ-σεν. Filius Laertis pertolerans diuus Vlyſſes,
Catenam autem plicatam ex ipſo nectentes
Columnam in altam traxerunt, propinquauerùntq́; trabib.
Hunc verò cauillans alloquutus eſt Eumæus ſubulcus.
Nũc quidẽ iam valdè omnino Melãthi nocte excubias ages
Lecto in molli dormiens ſicut decet,
Neque te Aurora ab Oceani fluctibus
Latebit veniens aurifedis, quando adduces
Capras procis domum ad conuiuium apparandum.
Sic hic quidẽ illic relictus eſt extenſus pernicioſo in vin-(culo.
Hi autem in arma euntes, portáque impoſita lucida,
Iuerunt ad Vlyſſem prudentem verſutum,
Vbi robur ſpirantes iſtabant, hi quidem in pauimento
Quatuor, hi autem intra domum multique & boni.
Minerua Mentori aſſimilata. Hos autem propè filia Iouis venit Minerua,
Mentori aſſimulata & corpore & voce.
Hanc verò Vlyſſes lætatus eſt videns, & verbum dixit,
Mentor expelle malum, recordare autem ſocij dilecti
γρ. ὅσσ' ἀγ. Quæcunque bona ſacrificaui, æqualis autem mihi es.
Sic dixit putans populorum ſeruatricem eſſe Mineruam:
Proci autem ex altera parte minabantur ex domo.
Agelaus iubet, ne Mentor Vlyſſem iuuet. Primus hanc increpuit Damaſtorides Agelaus,
Mentor, ne tibi verbis perſuadeat Vlyſſes
Procis pugnare, auxiliari autem ei ipſi.
Sic enim noſtram mentem perfectum iri puto,
Quando hos interfecerimus patrem ac & filium,
Cum his autem tu poſtea interficieris, qualia cogitas
Patrare in domibus, tuo autem ipſius capite ſolues.
At poſtquam veſtras violentias abſtulerimus ære,
Poſſeſſiones quot tibi ſunt quæq; intus, & quæ foris,
Cum Vlyſſeis commiſcebimus, neque filios
Viuere in ædibus ſinemus, neque filias.
Neque vxorem prudentem in ciuitate verſari.
Sic dixit, Minerua autem irata eſt ex animo magis,
Increpuit autem Vlyſſem iratis verbis,
Nõ amplius tibi Vlyſſes robur firmũ, neq; aliqua fortitu-(do,
Qualis quãdo pro Helena albis-vlnis bono-patre nata
Nouem-annis Troianis pugnaſti aſſiduè ſemper.
Multos autem viros interfeciſti in graui pugna,
Tuo autem capta eſt conſilio Priami ciuitas lata-viis.
Quomodo iã nunc quãdo ad ædes & poſſeſſiones perueniſti,
γρ. σὸν δῶ-μα. Contra procos indignaris fortis eſſe?
Sed agè huc amice apud me ſta, & vide opus,
Vt videas qualis tibi in viris inimicis
Mentor Alcimedes beneficia rependat.
Dixit, & nondum omnino dedit alternis viribus & vicibus victoriam,
Sed adhuc potentiamq́; & fortitudinem tentabat
Et Vlyſſis vel autem filij glorioſi.
Ipſa autem ſplendidæ in domus trabem
Sedit ruens hirundini ſimilis contrà.
Procos autem concitabat Damaſtorides Agelaus,
Eurynomúſque & Amphimedon, Demoptolemúſque,
Piſandruſq́; Polyctorides, Polybuſq́; bellicoſus,
Hi enim procorum fortitudine erant egregiè optimi.
Quicunque adhuc viuebant & de vita pugnabant.
Hos autem iam domuit arcus & frequentes ſagittæ.
γρ. ἀγέλεως μετέειπεν. His autem Agelaus dixit verbum omnibus nuncians,
O amici, iam tenebit vir hic manus innocuas,
Et iam ei Mentor quidem venit inanes iactationes dicens,
Hi autem ſoli relicti ſunt in primis ianuis,
Ideò non ſimul omnes immittite lanceas longas.

Τῇ ἑτέρῃ μὲν χειρὶ φέρων καλὴν τρυφάλειαν,
Τῇ δ' ἑτέρῃ σάκος εὐρὺ, γέρον, πεπαλαγμένον ἄζῃ,
Λαέρτεω ἥρωος, ὃ κουρίζων φορέεσκε·
Δὴ τότε γ' ἤδη κεῖτο, ῥαφαὶ δ' *ἐλέλυντο ἱμάντων.
Τὼ δ' ἄρ' ἐπαΐξανθ' ἑλέτην, ἔρυσάν τέ μιν εἴσω
Κουρίξ· ἐν δαπέδῳ δὲ χαμαὶ βάλον ἀχνύμενον κῆρ,
Σὺν δὲ πόδας χεῖράς * τε δέον θυμαλγέϊ δεσμῷ,
Εὖ μάλ' ἀποστρέψαντε διαμπερὲς, ὡς *ἐκέλευσεν
Υἱὸς Λαέρταο πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
Σειρὴν δὲ πλεκτὴν ἐξ αὐτοῦ πειρήναντες,
Κίον' ἀν' ὑψηλὴν ἔρυσαν, πέλασάν τε δοκοῖσι.
Τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφης Εὔμαιε συβῶτα,
Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ Μελάνθιε νύκτα φυλάξεις
Εὐνῇ ἔνι μαλακῇ καταλέγμενος, ὥς σε ἔοικεν·
Οὐδέ σέ γ' ἠριγένεια παρ' Ὠκεανοῖο ῥοάων
Λήσει ἐπερχομένη χρυσόθρονος, ἡνίκ' ἀγινεῖς
Αἶγας μνηστήρεσσι δόμον κάτα δαῖτα πένεσθαι.
Ὣς ὁ μὲν αὖθι λέλειπτο ταθεὶς ὀλοῷ ἐνὶ δεσμῷ.
Τὼ δ' ἐς τεύχεα δύντε, θύρην τ' ἐπιθέντε φαεινὴν,
Βήτην εἰς Ὀδυσῆα δαΐφρονα, ποικιλομήτην.
Ἔνθα μένος πνείοντες ἐφέστασαν· οἱ μὲν ἐπ' οὐδοῦ,
Τέσσαρες, οἱ δ' ἔντοσθε δόμων, πολέες τε καὶ ἐσθλοί.
Τοῖσι δ' ἐπ' ἀγχίμολον θυγάτηρ Διὸς ἦλθεν Ἀθήνη,
Μέντορι εἰδομένη ἠμὲν δέμας ἠδὲ καὶ αὐδήν.
Τὴν δ' Ὀδυσεὺς γήθησεν ἰδὼν, καὶ μῦθον ἔειπε,
Μέντορ ἄμυνον ἀρὴν, μνῆσαι δ' ἑτάροιο φίλοιο,
Ὅς σ' ἀγαθὰ ῥέζεσκον· ὁμηλικίη δέ μοι ἐσσί.
Ὣς ἔφατ', ὀϊόμενος λαοσσόον ἔμμεν' Ἀθήνην.
Μνηστῆρες δ' ἑτέρωθεν ὁμόκλεον ἐν μεγάροισι·
Πρῶτος τήν γ' ἐνένιπε Δαμαστορίδης Ἀγέλαος,
Μέντορ, μή σ' ἐπέεσσι παραιπεπίθῃσιν Ὀδυσσεὺς
Μνηστήρεσσι μάχεσθαι, ἀμυνέμεναι δὲ οἷ αὐτῷ.
Ὧδε γὰρ ἡμέτερόν γε νόον τελέεσθαι ὀΐω·
Ὁππότε κεν τούτους κτέωμεν, πατέρ' ἠδὲ καὶ υἱὸν,
Ἐν δὲ σὺ τοῖσιν ἔπειτα πεφήσεαι, οἷα μενοινᾷς
Ἔρδειν ἐν μεγάροις· σῷ δ' αὐτοῦ κράατι τίσεις.
Αὐτὰρ ἐπὴν ὑμέων γε βίας ἀφελώμεθα χαλκῷ,
Κτήμαθ' ὁπόσσα τοί ἐστι, τά τ' ἔνδοθι καὶ τὰ θύρηφι,
Τοῖσιν Ὀδυσσῆος μεταμίξομεν· οὐδέ τοι υἷας
Ζώειν ἐν μεγάροισιν ἐάσομεν, οὐδὲ θύγατρας,
Οὐδ' ἄλοχον κεδνὴν Ἰθάκης κατὰ ἄστυ πολεύειν.
Ὣς φάτ', Ἀθηναίη δὲ χολώσατο κηρόθι μᾶλλον·
Νείκεσσεν δ' Ὀδυσῆα χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν,
Οὐκέτι σοί γ' Ὀδυσεῦ μένος ἔμπεδον, οὐδέ τις ἀλκὴ,
Οἵη ὅτ' ἀμφ' Ἑλένῃ λευκωλένῳ εὐπατερείῃ
Εἰνάετες Τρώεσσιν ἐμάρναο νωλεμὲς αἰεί·
Πολλοὺς δ' ἄνδρας ἔπεφνες ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι,
Σῇ δ' ἥλω βουλῇ Πριάμου πόλις εὐρυάγυια.
Πῶς δὴ νῦν, ὅτε * σόν γε δόμον καὶ κτήμαθ' ἱκάνεις,
Ἄντα μνηστήρων ὀλοφύρεαι ἄλκιμος εἶναι;
Ἀλλ' ἄγε δεῦρο πέπον παρ' ἔμ' ἵστασο, καὶ ἴδε ἔργον,
Ὄφρ' εἰδῇς οἷός τοι ἐν ἀνδράσι δυσμενέεσσι
Μέντωρ Ἀλκιμίδης εὐεργεσίας ἀποτίνειν.
Ἦ ῥα, καὶ οὔπω πάγχυ δίδου ἑτεραλκέα νίκην,
Ἀλλ' ἔτ' ἄρα σθένεός τε καὶ ἀλκῆς πειρήτιζεν
Ἠμὲν Ὀδυσσῆος ἠδ' υἱοῦ κυδαλίμοιο.
Αὐτὴ δ' αἰθαλόεντος ἀνὰ μεγάροιο μέλαθρον
Ἕζετ' ἀναΐξασα, χελιδόνι εἰκέλη ἄντην.
Μνηστῆρας δ' ὤτρυνε Δαμαστορίδης Ἀγέλαος,
Εὐρυνόμος τε καὶ Ἀμφιμέδων, Δημοπτόλεμός τε,
Πείσανδρός τε Πολυκτορίδης, Πόλυβός τε δαΐφρων.
Οἱ γὰρ μνηστήρων ἀρετῇ ἔσαν ἔξοχ' ἄριστοι,
Ὅσσοι ἔτ' ἔζωον, περί τε ψυχέων ἐμάχοντο·
Τοὺς δ' ἤδη ἐδάμασσε βιὸς καὶ ταρφέες ἰοί.
Τοῖς δ' * Ἀγέλαος μετέειπεν, ἔπος πάντεσσι πιφαύσκων,
Ὦ φίλοι, ἤδη σχήσει ἀνὴρ ὅδε χεῖρας ἀάπτους.
Καὶ δή οἱ Μέντωρ μὲν ἔβη κενὰ εὔγματα εἰπὼν,
Οἱ δ' οἶοι λείπονται ἐπὶ πρώτῃσι θύρῃσι.
Τῷ νῦν μὴ ἅμα πάντες ἀφίετε δούρατα μακρά.

Ἀλλ'

Ἀλλ' ἄγεθ' οἱ ἓξ πρῶτον ἀκοντίσατ', αἴ κέ ποθι Ζεὺς
Δώῃ Ὀδυσσῆα βλῆσθαι, καὶ κῦδος ἀρέσθαι.
Τῶν δ' ἄλλων οὐ κῆδος, ἐπὴν οὗτός γε πέσῃσιν.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκόντισαν ὡς ἐκέλευεν,
Ἱέμενοι· τὰ δὲ πάντα ἐτώσια θῆκεν Ἀθήνη.
Τῶν ἄλλος μὲν σταθμὸν ἐϋσταθέος μεγάροιο
Βεβλήκει, ἄλλος δὲ θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν·
Ἄλλου δ' ἐν τοίχῳ μελίη πέσε χαλκοβάρεια.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ δούρατ' ἀλεύατο μνηστήρων,
Τοῖς ἄρα μύθων ἦρχε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
Ὦ φίλοι, ἤδη μέν κεν ἐγὼν εἴποιμι καὶ ἄμμι
Μνηστήρων ἐς ὅμιλον ἀκοντίσαι, οἳ μεμάασιν
Ἡμέας ἐξεναρίξαι ἐπὶ προτέροισι κακοῖσιν.
Ὣς ἔφατ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκόντισαν ὀξέα δοῦρα,
Ἄντα τιτυσκόμενοι, Δημοπτόλεμον μὲν Ὀδυσσεύς,
Εὐρυάδην δ' ἄρα Τηλέμαχος, Ἔλατον δὲ συβώτης,
Πείσανδρον δ' ἄρ' ἔπεφνε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ.
Οἱ μὲν ἔπειτ' ἅμα πάντες ὀδὰξ ἕλον ἄσπετον οὖδας.
Μνηστῆρες δ' *ἀνεχώρησαν μεγάροιο μυχόνδε· γρ. δ' ἐχώρησαν.
Τοὶ δ' ἄρ' ἐπήϊξαν, νεκύων δ' ἐξ ἔγχε' ἕλοντο.
Αὖτις δὲ μνηστῆρες ἀκόντισαν ὀξέα δοῦρα,
Ἱέμενοι· τὰ δὲ πολλὰ ἐτώσια θῆκεν Ἀθήνη.
Τῶν ἄλλος μὲν σταθμὸν ἐϋσταθέος μεγάροιο
Βεβλήκει, ἄλλος δὲ θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν·
Ἄλλου δ' ἐν τοίχῳ μελίη πέσε χαλκοβάρεια.
Ἀμφιμέδων δ' ἄρα Τηλέμαχον βάλε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ
Λίγδην, *ἄκρην δὲ ῥινὸν δηλήσατο χαλκός. γρ. ἄκρον.
Κτήσιππος δ' Εὔμαιον ὑπὲρ σάκος ἔγχεϊ μακρῷ
Ὦμον ἐπέγραψεν· τὸ δ' ὑπέρπτατο, πῖπτε δ' ἔραζε.
Τοὶ δ' αὖτ' ἀμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην
Μνηστήρων ἐς ὅμιλον ἀκόντισαν ὀξέα δοῦρα.
Ἔνθ' αὖτ' Εὐρυδάμαντα βάλε πτολίπορθος Ὀδυσσεύς,
Ἀμφιμέδοντα δὲ Τηλέμαχος, Πόλυβον δὲ συβώτης.
Κτήσιππον δ' ἄρ' ἔπειτα βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ
Βεβλήκει πρὸς στῆθος, ἐπευχόμενος δὲ προσηύδα·
Ὦ Πολυθερσεΐδη φιλοκέρτομε, μή ποτε πάμπαν
Εἴκων ἀφραδίῃς μέγα εἰπεῖν, ἀλλὰ θεοῖσι
Μῦθον ἐπιτρέψαι, ἐπεὶ ἦ πολὺ φέρτεροί εἰσι.
Τοῦτό τοι ἀντὶ ποδὸς ξεινήϊον, ὅν ποτ' ἔδωκας
Ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ δόμον κάτ' ἀλητεύοντι.
Ἦ ῥα βοῶν ἕλικων ἐπιβουκόλος. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Οὖτα Δαμαστορίδην αὐτοσχεδὸν ἔγχεϊ μακρῷ.
Τηλέμαχος δ' Εὐηνορίδην Λειώκριτον οὖτα
Δουρὶ μέσον κενεῶνα, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσεν·
Ἤριπε δὲ πρηνής, χθόνα δ' ἤλασε παντὶ μετώπῳ.
Δὴ τότ' Ἀθηναίη *φθισίμβροτον αἰγίδ' ἀνέσχεν
Ὑψόθεν ἐξ ὀροφῆς· τῶν δὲ φρένες ἐπτοίηθεν. γρ. φθισίμβροτος.
Οἱ δ' ἐφέβοντο κατὰ μέγαρον, βόες ὣς ἀγελαῖαι,
Τὰς μέν τ' αἰόλος οἶστρος ἐφορμηθεὶς ἐδόνησεν
Ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τ' ἤματα μακρὰ πέλονται.
Οἱ δ' ὥς τ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες ἀγκυλοχεῖλαι
Ἐξ ὀρέων ἐλθόντες ἐπ' ὀρνίθεσσι θόρωσι,
Ταὶ μέν τ' ἐν πεδίῳ νέφεα πτώσσουσαι ἵενται,
Οἱ δέ τε τὰς ὀλέκουσιν ἐπάλμενοι, οὐδέ τις ἀλκὴ
Γίγνεται οὐδὲ φυγή, χαίρουσι δέ τ' ἀνέρες ἄγρῃ·
Ὣς ἄρα τοὶ μνηστῆρας ἐπεσσύμενοι κατὰ δῶμα
Τύπτον ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ στόνος ὄρνυτ' ἀεικής,
Κράτων τυπτομένων, δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦεν.
Λειώδης δ' Ὀδυσῆος ἐπεσσύμενος λάβε γούνων,
Καί μιν λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Γουνοῦμαί σ' Ὀδυσεῦ· σὺ δέ μ' αἴδεο, καί μ' ἐλέησον.
Οὐ γάρ πώ τινά φημι γυναικῶν ἐν μεγάροισιν
Εἰπεῖν οὐδέ τι ῥέξαι ἀτάσθαλον· ἀλλὰ καὶ ἄλλους
Παύεσκον μνηστῆρας, ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι.
Ἀλλά μοι οὐ πείθοντο κακῶν ἄπο χεῖρας ἔχεσθαι·
Τῷ καὶ ἀτασθαλίῃσιν ἀεικέα πότμον ἐπέσπον.
Αὐτὰρ ἐγὼ μετὰ τοῖσι θυοσκόος οὐδὲν ἐοργὼς
Κείσομαι· ὡς οὐκ ἔστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

Sed age, in eum ſex primùm iaculamini, ſicubi Iupiter
Det Vlyſſem percuti, & gloriam reportare,
Horum autem aliorum non eſt cura, poſtquam hic ceciderit.
Sic dixit, hi verò omnes iaculati ſunt ſicut iuſſit
Cupientes, hæc autem omnia vana fecit Minerua.
Horum alius quidem poſtes bene firmatæ domus
Percuſſit, alius autem ianuam ſubtiliter compactam.
Alius verò in pariete fraxinea haſta *cecidit ære-grauis.*
At poſtquam iam lanceas euitauerunt procorum,
His verbis incepit pertolerans diuus Vlyſſes,
O amici, iam quidem ego autor eſſem vt & nos.
Procorum in turbam iacularemur qui prompti ſunt
Nos internecione-delere in prioribus malis.
Sic dixit, hi.v. omnes iaculati ſunt acutas lanceas
Contrà diſpicientes, Demoptolemum quidem Vlyſſes,
Euryadem verò Telemachus, Elatum verò ſubulcus,
Piſandrum autem interfecit boum bubulcus vir.
Hi quidē poſtea ſimul omnes mordicus ceperūt magnū paui-
Proci verò iuerunt domus ad internam partem *(mentum.* γρ. δ' ἐχώρησαν.
In eos verò irruerunt, e mortuis.v. lanceas extraxerunt.
Rurſus autem proci iaculati ſunt acutas lanceas
Magna contētione, illas.v. pleráſque irritas poſuit Miner.
Horum alius quidem poſtes bene-firmatæ domus
Percuſſit, alius autem ianuam ſubtiliter compactam:
Alius verò in pariete fraxinea haſta *cecidit ære-grauis*
Amphimedon.v. Telemachum percuſſit manus ad carpum
Obiter, extremam autem pellem læſit æs. γρ. ἄκρον.
Cteſippus autem Eumæum ſuper ſcutum lancea longa
Humerum attigit, hoc.v. ſuperuolauit, cecidit verò in humū,
Hi autem rurſus circum Vlyſſem prudentem verſutum
Procorum in turbam iaculati ſunt acutas lanceas.
Tunc rurſus Eurydamāta percuſſit vrbiū-populator Vlyſſes
Amphimedonta verò Telemachus, Polybum.v. ſubulcus,
Cteſippum autem poſtea boum bubulcus vir
Percuſſit in pectus, gloriabundus autem illum *affatus eſt,*
O multum-audax conuitiator, nè vnquam omnino
Cedens ſtultitiæ magnifica loquere, ſed Diis
Rem committe, quoniam multò potentiores ſunt.
Hoc tibi pro pede hoſpitale munus *quem dediſti*
Diuo Vlyſſi domi ſuæ *mendicanti.*
Dixit boum flexipedum bubulcus: at Vlyſſes
Vulnerauit Damaſtoridem cominus lancea longa.
Telemachus autem Euenoridem Liocritum percuſſit
Lancea medio ventre penitus autem æs transadegit.
Cecidit autem pronus, terram autem percuſſit tota fronte.
Iam tunc Minerua hominum-interfectrix Ægida ſuſtulit
Alto ex faſtigio, horum autem mentes expauefactæ ſunt. γρ. φθισίμβροτος.
Hi autem fugerunt in domum boues tanquam gregariæ,
Quas quidem varius æſtrus aggreſſus agitat
Tempore in verno, quando dies longi ſunt.
Hi autem ſicut vultures curuis vnguibus, curuis roſtris
Ex montibus venientes in aues ſaltant.
Hæ quidem in campo nebulas timentes pererrant:
Hi autem has perdunt inſilientes, neque aliquod remedium
Eſt, neque fuga, gaudent autem viri præda.
Sic hi in procos irruentes per domum
Verberabāt cōuerſiuè, horū verò ſuſpiriū mouebatur indecens
Capitib. diuerberatis, pauimētū.v. totum ſanguine æſtuabat.
Liodes autem Vlyſſi irruens cepit genua, Liodes ſupplex orat Vlyſſem.
Et ipſum precans verba velocia loquutus eſt.
Oro te Vlyſſes, tu.v. mei rationem habe & mei miſerere.
Nondum enim aliquam dico mulierum in domibus
Dicturam, neque aliquid feciſſe iniuſtum, ſed & alios
Sedaui procos, quicunque talia faceret.
Sed mihi non obedierūt vt à prauis rebus *manus abſtine-(rent.*
Ideo & propter ſuas *intemperies indecentem mortem hauſerunt:*
At ego cum his vates nihil cùm patrauerim
Iacebo: ſic non eſt gratia in poſterum benefactorum.
Hunc.a. torue conſpicatus alloquutus eſt prudēs Vlyſſes

Siquidem iam cum his vates te dicis eſſe,
Nempe ſane videris ſæpe optaſſe in ædibus,
Longè mihi reditus in patriam finem dulcis fieri.
Te autem vxoremque dilectam ſequi & filios parere,
Ideò non mortem grauem aufugies.

Liodes occiditur.

Sic igitur loquutus, enſem cepit manu forti
Iacentem, quem Agelaus abiecerat humum
Interfectus, quo hunc in ceruicem mediam percuſſit.
Loquentis autem huius caput pulueribus mixtum eſt,
Terpiades autem cantor fugit mortem nigram,
Phemius, qui canebat cum procis neceſſitate.
Stabat in manibus tenens citharam ſtridulam
Propè apud ianuam, bifariam autem mentibus cogitabat,
An egreſſus domo Iouis magni ad aram
Aulæ ſederet elaboratam, vbi multa
Laërtes Vlyſſesque boum femora combuſſerant.
An genibus precaretur proruens in Vlyſſem.
Sic autem ei cogitanti viſum eſt melius eſſe,
Genua tangere Laërtiadæ Vlyſſis.
Certè hic citharam concauam depoſuit humi
Medio crateris & throni argenteis diſtincti clauis.
Ipſe autem rurſus Vlyſſis ruens cepit genua,
Et ipſum precans verba velocia loquutus eſt,

Phemius muſicus Vlyſſi loquitur.

Oro te Vlyſſe, tu.v. mei rationem habe, & mei miſerere,
Ipſi tibi in futurum dolor erit, ſi cantorem
Interficies, qui Dijs & hominibus cano.
Ipſe à me edoctus ſum, Deus autẽ mihi in mẽtibus cãtilenas
Omnes inſeuit, volo autem tibi accinere
Tanquam Deo, ideò ne me cupias collo truncare.
Et Telemachus hæc dicet tuus dilectus filius,
Quòd ego non voluntarius in tuam domum, neque indigens
Veni procis cantaturus poſt conuiuium,
Sed multò plures & potentiores duxerunt neceſſitate.i.vi.
Sic dixit, hunc autem audiuit ſacra vis Telemachi,
Statim autem ſuum patrem alloquutus eſt qui propè erat:
Abſtine, neque hunc inſontem percute ære,
Et præconem Medonta ſeruabimus, qui mei ſemper
Domo in noſtra curam habuit dum puer eſſem.
Si iam non ipſum interfecit Philætius, vel ſubulcus,
Vel tibi obuius fuit concitato impetu ruenti in domo.
Sic dixit, hunc verò audiuit Medon prudentia ſciens.
Expauefactus enim iacebat ſub ſede, circum autem pellem
Indutus bouis nuper-excoriatam, fugiens mortem nigram.
Statim.v. à throno ſurrexit citò.v. abiecit bouinam pellem.
Telemacho autem poſtea proruens illius cepit genua,
Et ipſum precans verba velocia loquutus eſt,

Phemius & Medon à Telemacho ſeruãtur.

O amice, ego quidem hic ſum, tu.v. cohibe te, dic.a. patri
Ne me impotens-robore lædat acuto ære,
Viris procis iratus, qui ei totonderunt
Res in domibus, te autem ſtulti nihil honorauerunt.
Hunc autem ſubridens alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
Bono eſto animo, quoniam te hic liberauit & ſeruauit,
Vt noſcas in animo, & dicas & alij,
Multò ſatius eſſe bene quàm malè agere.
Sed egreſſi ex ædibus ſedete foris
Ex cæde in aula, tuq; & multùm famoſus cantor,
Dum ego in domo elaborando-peragam quod me oportet.
Sic dixit, hi autem exierunt domo euntes.
Sederunt igitur hi Iouis magni ad altare
Vndique aſpicientes, cædem expectantes ſemper.
Aſpiciebat verò Vlyſſes ad ſuam domum, ſi quis adhuc virorum
Viuus ſublateret fugiens mortem nigram.
Hos autem vidit valdè omnes in ſanguine, & puluceribus
Proſtratos multos, ſicut piſces quos piſcatores
Concauum in litus album extra mare
Reti extraxerunt foraminoſo, hi autem omnes
Vndas maris deſiderantes in arenis fuſi ſunt,
Horum quidem Sol Phaëthon abſtulit animum.
Sic tunc igitur proci ad inuicem fuſi erant,

[Margin glosses: χ. ὀρσοθύρ. — χ. κρείσσονες. — χ. μευ.]

Εἰ μὲν δὴ μετὰ τοῖσι θυοσκόος εὔχεαι εἶναι,
Πολλάκι που μέλλεις ἀρήμεναι ἐν μεγάροισι,
Τηλοῦ ἐμοὶ νόστοιο τέλος γλυκεροῖο γενέσθαι,
Σοὶ δ' ἄλοχόν τε φίλην σπέσθαι καὶ τέκνα τεκέσθαι·
Τῷ οὐκ ἂν θάνατόν γε δυσηλεγέα προφύγοισθα.
Ὣς ἄρα φωνήσας, ξίφος εἵλετο χειρὶ παχείῃ
Κείμενον, ὅ ῥ' Ἀγέλαος ἀποπροέηκε χαμᾶζε
Κτεινόμενος· τῷ τόνγε κατ' αὐχένα μέσσον ἔλασσε.
Φθεγγομένου δ' ἄρα τοῦ γε κάρη κονίῃσιν ἐμίχθη.
Τερπιάδης δ' ἔτ' ἀοιδὸς ἀλύσκαζε κῆρα μέλαιναν
Φήμιος, ὅς ῥ' ἤειδε μετὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκῃ.
Ἔστη δ' ἐν χείρεσσιν ἔχων φόρμιγγα λίγειαν
Ἄγχι παρ' ὀρσοθύρην· δίχα δὲ φρεσὶ μερμήριζεν,
Ἢ ἐκδὺς μεγάροιο, Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμὸν
Ἑρκείου ἕζοιτο τετυγμένον, ἔνθ' ἄρα πολλὰ
Λαέρτης Ὀδυσεύς τε βοῶν ἐπὶ μηρί' ἔκηαν·
Ἢ γούνων λίσσοιτο προσαΐξας Ὀδυσῆα.
Ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
Γούνων ἅψασθαι Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος.
Ἤτοι ὃ φόρμιγγα γλαφυρὴν κατέθηκε χαμᾶζε
Μεσσηγὺς κρητῆρος ἰδὲ θρόνου ἀργυροήλου·
Αὐτὸς δ' αὖτ' Ὀδυσῆα προσαΐξας λάβε γούνων,
Καί μιν λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Γουνοῦμαί σ' Ὀδυσεῦ· σὺ δέ μ' αἴδεο, καί μ' ἐλέησον.
Αὐτῷ τοι μετόπισθ' ἄχος ἔσσεται, εἴ κεν ἀοιδὸν
Πέφνῃς, ὅς τε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀείδω.
Αὐτοδίδακτος δ' εἰμί· θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἴμας
Παντοίας ἐνέφυσεν. ἔοικα δέ τοι παραείδειν
Ὥστε θεῷ· τῷ μή με λιλαίεο δειροτομῆσαι.
Καί κεν Τηλέμαχος τάδε γ' εἴποι σὸς φίλος υἱός,
Ὡς ἐγὼ οὔτι ἑκὼν ἐς σὸν δόμον, οὐδὲ χατίζων,
Πωλεύμην μνηστῆρσιν ἀεισόμενος μετὰ δαῖτας,
Ἀλλὰ πολὺ πλέονες καὶ κρείσσονες ἦγον ἀνάγκῃ.
Ὣς φάτο. τοῦ δ' ἤκουσ' ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο,
Αἶψα δ' ἑὸν πατέρα προσεφώνεεν ἐγγὺς ἐόντα,
Ἴσχεο, μηδέ τι τοῦτον ἀναίτιον οὔταε χαλκῷ.
Καὶ κήρυκα Μέδοντα σαώσομεν, ὅς τέ μευ αἰεὶ
Οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ κηδέσκετο παιδὸς ἐόντος·
Εἰ δὴ μή μιν ἔπεφνε Φιλοίτιος, ἠὲ συβώτης,
Ἠέ σοι ἀντεβόλησεν ὀρινομένῳ κατὰ δῶμα.
Ὣς φάτο. τοῦ δ' ἤκουσε Μέδων πεπνυμένα εἰδώς·
Πεπτηὼς γὰρ ἔκειτο ὑπὸ θρόνον, ἀμφὶ δὲ δέρμα
Ἕστο βοὸς νεόδαρτον, ἀλύσκων κῆρα μέλαιναν.
Αἶψα δ' ὑπὸ θρόνου ὦρτο, θοῶς δ' ἀπέδυνε βοείην·
Τηλέμαχον δ' ἄρ' ἔπειτα προσαΐξας λάβε γούνων,
Καί μιν λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ὦ φίλ', ἐγὼ μὲν ὅδ' εἰμί· σὺ δ' ἴσχεο, εἰπὲ δὲ πατρὶ
Μή με περισθενέων δηλήσεται ὀξέϊ χαλκῷ,
Ἀνδρῶν μνηστήρων κεχολωμένος, οἵ οἱ ἔκειρον
Κτήματ' ἐνὶ μεγάροις, σὲ δὲ νήπιοι οὐδὲν ἔτιον.
Τὸν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Θάρσει, ἐπειδή σ' οὗτος ἐρύσατο καὶ ἐσάωσεν,
Ὄφρα γνῷς κατὰ θυμόν, ἀτὰρ εἴπῃσθα καὶ ἄλλῳ,
Ὡς κακοεργίης εὐεργεσίη μέγ' ἀμείνων.
Ἀλλ' ἐξελθόντες μεγάρων ἕζεσθε θύραζε
Ἐκ φόνου εἰς αὐλήν, σύ τε καὶ πολύφημος ἀοιδός,
Ὄφρ' ἂν ἐγὼ κατὰ δῶμα πονήσομαι ὅττεό με χρή.
Ὣς φάτο. τὼ δ' ἔξω βήτην μεγάροιο κιόντε.
Ἑζέσθην δ' ἄρα τώγε Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμόν,
Πάντοσε παπταίνοντε, φόνον ποτιδεγμένω αἰεί.
Πάπτηνεν δ' Ὀδυσεὺς καθ' ἑὸν δόμον, εἴ τις ἔτ' ἀνδρῶν
Ζωὸς ὑποκλοπέοιτο, ἀλύσκων κῆρα μέλαιναν.
Τοὺς δὲ ἴδεν μάλα πάντας ἐν αἵματι καὶ κονίῃσι
Πεπτεῶτας πολλούς, ὥστ' ἰχθύας, οὕσθ' ἁλιῆες
Κοῖλον ἐς αἰγιαλὸν πολιῆς ἔκτοσθε θαλάσσης
Δικτύῳ ἐξέρυσαν πολυωπῷ· οἱ δέ τε πάντες
Κύμαθ' ἁλὸς ποθέοντες ἐπὶ ψαμάθοισι κέχυνται,
Τῶν μέν τ' ἠέλιος φαέθων ἐξείλετο θυμόν.
Ὣς τότ' ἄρα μνηστῆρες ἐπ' ἀλλήλοισι κέχυντο.

Δὴ τότε

Δὴ τότε Τηλέμαχον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Τηλέμαχ', εἰ δ' ἄγε μοι κάλεσον τροφὸν Εὐρύκλειαν,
Ὄφρα ἔπος εἴπωμι τό μοι καταθύμιόν ἐστι.
Ὣς φάτο. Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἐπεπείθετο πατρί·
Κινήσας δὲ θύρην, προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν,
Δεῦρο δὴ ὄρσο γρηῦ παλαιγενὲς, ἥ τε γυναικῶν
Δμωάων σκοπός ἐσσι κατὰ μέγαρ' ἡμετεράων·
Ἔρχεο· κικλήσκει σε πατὴρ ἐμὸς, ὄφρα τι εἴπῃ.
Ὣς ἄρ' ἐφώνησεν, τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος·
Ὤϊξεν δὲ θύρας μεγάρων εὖ ναιεταόντων·
Βῆ δ' ἴμεν· αὐτὰρ Τηλέμαχος πρόσθ' ἡγεμόνευεν.
Εὗρεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα μετὰ κταμένοισι νέκυσσιν,
Αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον ὥς τε λέοντα,
Ὅς ῥά τε βεβρωκὼς βοὸς ἔρχεται ἀγραύλοιο,
Πᾶν δ' ἄρα οἱ στῆθός τε παρήϊά τ' ἀμφοτέρωθεν
Αἱματόεντα πέλει· δεινὸς δ' εἰς ὦπα ἰδέσθαι.
Ὣς Ὀδυσεὺς πεπάλακτο πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν.
Ἡ δ' ὡς οὖν νέκυάς τε καὶ ἄσπετον εἴσιδεν αἷμα,
Ἴθυσέν ῥ' ὀλολύξαι, ἐπεὶ μέγα εἴσιδεν ἔργον·
Ἀλλ' Ὀδυσεὺς κατέρυκε, καὶ ἔσχεθεν ἱεμένην περ,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἐν θυμῷ γρηῦ χαῖρε, καὶ ἴσχεο, μηδ' ὀλόλυζε.
Οὐχ ὁσίη κταμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάασθαι.
Τούσδε δὲ μοῖρ' ἐδάμασσε θεῶν, καὶ σχέτλια ἔργα.
Οὔ τινα γὰρ τίεσκον ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
Οὐ κακὸν, οὐδὲ μὲν ἐσθλὸν, ὅτις σφέας εἰσαφίκοιτο·
Τῷ καὶ ἀτασθαλίῃσιν ἀεικέα πότμον ἐπέσπον.
Ἀλλ' ἄγε μοι σὺ γυναῖκας ἐνὶ μεγάροις κατάλεξον,
Αἵ τέ μ' ἀτιμάζουσι, καὶ αἳ νηλείτιδές εἰσι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια,
Τοιγὰρ ἐγώ τοι τέκνον ἀληθείην καταλέξω.
Πεντήκοντά τοί εἰσιν ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες
Δμωαὶ, τὰς μέν τ' ἔργα διδάξαμεν ἐργάζεσθαι,
Εἴριά τε ξαίνειν, καὶ* δουλοσύνην ἀνέχεσθαι·
Τάων δώδεκα πᾶσαι ἀναιδείης ἐπέβησαν,
Οὔτ' ἐμὲ τίουσαι, οὔτ' αὐτὴν Πηνελόπειαν.
Τηλέμαχος δὲ νέον μὲν ἀέξετο, οὐδέ ἑ μήτηρ
Σημαίνειν εἴασκεν ἐπὶ δμωῇσι γυναιξίν.
Ἀλλ' ἄγ' ἐγὼν ἀναβᾶσ' ὑπερώϊα σιγαλόεντα,
Εἴπω σῇ ἀλόχῳ, τῇ τις θεὸς ὕπνον ἐπῶρσε.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Μή πω τήνδ' ἐπέγειρε· σὺ δ' ἐνθάδε εἰπὲ γυναιξὶν
Ἐλθέμεν, αἵ περ πρόσθεν ἀεικέα μηχανόωντο.
Ὣς ἄρ' ἔφη· γρηῢς δὲ διὲκ μεγάροιο βεβήκει,
Ἀγγελέουσα γυναιξὶ, καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι.
Αὐτὰρ ὁ Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἠδὲ συβώτην
Εἰς ἓ καλεσσάμενος, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἄρχετε νῦν νέκυας φορέειν, καὶ ἄνωχθε γυναῖκας·
Αὐτὰρ ἔπειτα θρόνους περικαλλέας ἠδὲ τραπέζας
Ὕδατι καὶ σπόγγοισι πολυτρήτοισι καθαίρειν.
Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ πάντα δόμον κατακοσμήσησθε,
Δμωὰς ἐξαγαγόντες ἐϋσταθέος μεγάροιο,
Μεσσηγύς τε θόλου καὶ ἀμύμονος ἕρκεος αὐλῆς,
Θεινέμεναι ξίφεσιν τανυήκεσιν, εἰς ὅ κε* πασέων
Ψυχὰς* ἐξαφέλησθε, καὶ ἐκλελάθωντ' Ἀφροδίτης,
Τὴν ἄρ' ὑπὸ μνηστῆρσιν ἔχον, μίσγοντό τε λάθρῃ.
Ὣς ἔφαθ'· αἱ δὲ γυναῖκες ἀολλέες ἦλθον ἅπασαι,
Αἴν' ὀλοφυρόμεναι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέουσαι.
Πρῶτα μὲν οὖν νέκυας φόρεον κατατεθνηῶτας,
Κὰδ δ' ἄρ' ὑπ' αἰθούσῃ τίθεσαν εὐερκέος αὐλῆς,
Ἀλλήλοισιν ἐρείδουσαι· σήμαινε δ' Ὀδυσσεὺς
Αὐτὸς* ἐπισπέρχων· ταὶ δ' ἐκφόρεον καὶ ἀνάγκῃ.
Αὐτὰρ ἔπειτα θρόνους περικαλλέας ἠδὲ τραπέζας
Ὕδατι καὶ σπόγγοισι πολυτρήτοισι κάθαιρον.
Αὐτὰρ Τηλέμαχος καὶ βουκόλος ἠδὲ συβώτης
Λίστροισιν δάπεδον πύκα ποιητοῖο δόμοιο
Ξῦον· ταὶ δ' ἐφόρεον δμωαὶ, τίθεσαν δὲ θύραζε.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντα δόμον διεκοσμήσαντο,
Δμωὰς ἐξαγαγόντες ἐϋσταθέος μεγάροιο,

Iam tunc Telemachum alloquutus eſt prudens Vlyſſes, Vlyſſes Eurycleam accerſiri iubet.
Telemache, eia agè, mihi voca nutricem Eurycleam,
Vt verbum dicam, quod mihi in animo eſt.
Sic dixit, Telemachus autem dilecto obediuit patri,
Mota autem ianua alloquutus eſt nutricem Eurycleam,
Eia, iam huc ades anus olim-genita, quæ mulierum
Famularum ſpeculatrix es, in domibus noſtris,
Veni, vocat te pater meus, vt aliquid dicat.
Sic loquutus eſt, huic autem firmum fuit verbum.
Aperuit autem ianuas domorum bene habitatarum.
Perrexit autem ire, at Telemachus antè præibat.
Inuenit poſtea Vlyſſem cum interfectis mortuis,
Sanguine & puluere inquinatum tanquam leonem,
Qui comeſturus bouem venit pernoctantem in agro,
Omne autem ei pectuſq́; genæq́; vtrinque
Cruenta ſunt, grauis eſt autem ei vultus aſpectu.
Sic Vlyſſes inquinatus erat pedes & manus deſuper.
Hæc vero poſtquam mortuoſq́; & magnũ inſpexit ſanguinem,
Aggreſſa eſt vlulare, quoniam magnum vidit opus.
Sed Vlyſſes prohibuit, & tenuit cupientem.
Et ipſam accerſitam verbis velocibus alloquutus eſt,
In animo anus gaude, & te cohibe neque vlula.
Non eſt fas interfectis viris inſultare.
Hos autem Parca domuit Deorum & impia opera.
Non aliquem enim honorabant terreſtrium hominum,
Non malum, neque quidem bonum qui ad ipſos perueniſſet.
Ideò & propter ſuas intẽperies indecẽtẽ mortẽ aſſequuti ſũt.
At agè, mihi tu mulieres eas in ædibus recenſe,
Quæ me inhonorant, & quæ peccantes ſunt.
Hunc verò rurſus alloquuta eſt dilecta nutrix Euryclea,
Tibi enim ego fili veritatem dicam.
Quinquaginta tibi ſunt in domibus mulieres
Famulas has quidem opera docuimus operari,
Lanaſque extendere, & ſeruitutem tolerare. γρ. δολοσύνην.
Harum duodecim omnes impudentiæ ſe dederunt,
Neque me honorantes, neque ipſam Penelopem.
Telemachus verò nuper quidem creuit, neque ipſum mater
Imperare ſiuit famulis mulieribus.
Sed agè ego vbi aſcendero in cœnacula ſplendida
Dicam tuæ vxori, cui aliquis Deus ſomnum iniecit.
Hanc autem reſpondens alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
Nondum hanc excita, tu autem huc dic mulieribus
Vt veniant, quæ antea indecentia operatæ ſunt.
Sic dixit, anus autem per domum exiuit
Nunciatura mulieribus, & incitatura ad reuertendum.
At hic Telemachum, & bubulcum, & ſubulcum
Ad ſe vocatos verbis velocibus alloquutus eſt,
Incipite mortuos portare, & iubete mulieres.
At poſtea thronos pulchros, & menſas Vlyſſes iubet mortuos efferri.
Aqua, & ſpongijs foraminoſis purgate.
At poſtquam iam totam domum ornaueritis,
Famulas eductas è fabre-facta domo
Inter medium tholum, & laudatum ſeptum aulæ,
Diuerberate enſibus longè acutis, donec omnium
Animas auferatis, & obliuiſcantur Veneris, γρ. πασάων. γρ. ἐξαφέλησθε.
Quam à procis habuerunt dum miſcerentur clàm.
Sic dixit, hæ verò mulieres congregatæ venerunt omnes
Grauiter lugentes, teneram lacrymam defundentes.
Primum quidem mortuos portauerunt interfectos,
Sub porticu autem depoſuerunt bene-ſeptæ aulæ
Ad-inuicem innitentes, imperauit autem Vlyſſes
Ipſe feſtinans, hæ autem exportabant & neceſſitate.
At poſtea thronos pulchros, & menſas γρ. ἐπισπέρχων.
Aqua & ſpongijs multis-foraminibus purgarunt.
At Telemachus, & bubulcus, & ſubulcus
Scopis pauimentum affabrè-factæ domus
Verrebant, hæ autem exportauerunt famulæ, poſuerunt autem foris.
At poſtquam omnem domum ornauerunt
Famulas eductas è fabrè-facta domo

In medio tholi, & laudati ſepti aula,
Loco concluſerunt in ſtricto, vnde non aliquo modo erat (fugere.
His verò Telemachus prudens incepit dicere;
Non quidem iam pura morte animum auferam
Harum, quæ iam meo capiti opprobria fuderunt
Matriq́; meæ, apudq́; procos dormierunt.
Impudicæ famulæ laqueo ſuſpenduntur. *Sic dixit, & funem nauis nigræ*
Ex columna ſuſpenſum magna circumiecit tholo
Altè extenſum, ne quà pedibus terram tangeret.
Sicut autem quando vel turdellæ pandis-alis vel columbæ
Reti ſe applicuerint quod ſtat in fruticeto,
Retis veluti caſtra intrantes, odioſum.v. ſuſcepit eas cubile:
Sic hæ ordinatim capita habebant, circum autem omnibus
Collis laquei erant, vt miſerrimè morerentur.
Motitarunt autem pedes paululum non valdè diu.
Educunt autem Melanthium in veſtibulumq́; & aulam.
Melanthius trucidatur. *Huius autem quidem nareſq; & aures ſæuo ære*
Abſciderunt, genitaliaq́; extraxerūt canib. cruda comedēda
Manuſq; & pedes inciderunt excandeſcenti animo.
Hi quidem poſteà abluti manuſq; pedeſq;
Ad Vlyſſem domum nimirū iuerant, perfectum eſt.v. opus.
At hic alloquutus eſt dilectam nutricem Eurycleam,
Porta ſulfur anus malorū medelam, porta.v. mihi ignem
Vt fumigem domum, tu autem Penelopem
Venire huc iube cum ancillis mulieribus:
Omnes autem impelle famulas vt domum veniant.
Hunc verò rurſus alloquuta eſt dilecta nutrix Euryclea.
Certè iam hæc fili mi ſecundum decens dixiſti,
Sed agè chlænamq́; chitonaq́; veſtimenta portabo.
Non autem ſic laceris pannis tectus latos humeros
Sta in domibus, culpandum autem eſſet.
Hanc autem rurſus alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
Ignis nunc mihi primùm in domibus fiat
Igne luſtrantur ædes. *Sic dixit, neque non obediuit dilecta nutrix Euryclea,*
Portauit autem ignem & ſulfur, at Vlyſſes
Bene adoleuit cœnaculum amplum, & domum, & aulam.
Anus autem rurſus aſcendit per domos pulchras Vlyſſis,
Nuncians mulieribus, & incitatura vt redirent.
Hæ autem iuerunt ex domo tedas in manibus tenentes.
Hæ quidem circumfundebantur & ſalutabant Vlyſſem,
Et oſculabantur amplectentes caputq́; & humeros.
Manuſq; capientes, hunc autem dulce deſiderium cepit
Fletus & ſuſpirij: nouit autem mentibus omnes.

Μεσσηγύς τε θόλου καὶ ἀμύμονος ἕρκεος αὐλῆς,
Εἴλεον ἐν στείνει, ὅθεν οὔ πως ἦεν ἀλύξαι.
Τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύειν,
Μὴ μὲν δὴ καθαρῷ θανάτῳ ἀπὸ θυμὸν ἑλοίμην
Τάων αἳ δὴ ἐμῇ κεφαλῇ κατ' ὀνείδεα χεῦαν,
Μητέρι θ' ἡμετέρῃ, παρά τε μνηστῆρσιν ἴαυον.
Ὣς ἄρ' ἔφη, καὶ πεῖσμα νεὸς κυανοπρῴροιο
Κίονος ἐξάψας μεγάλης, περίβαλλε θόλοιο,
Ὑψόσ' ἐπεντανύσας, μή τις ποσὶν οὖδας ἵκοιτο.
Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἢ κίχλαι τανυσίπτεροι ἠὲ πέλειαι
Ἕρκει ἐνιπλήξωσι, τό θ' ἑστήκῃ ἐνὶ θάμνῳ,
Αὖλιν ἐσιέμεναι, στυγερὸς δ' ὑπεδέξατο κοῖτος·
Ὣς αἵ γ' ἑξείης κεφαλὰς ἔχον, ἀμφὶ δὲ πάσαις
Δειρῇσι βρόχοι ἦσαν, ὅπως οἴκτιστα θάνοιεν.
Ἤσπαιρον δὲ πόδεσσι μίνυνθά περ, οὔ τι μάλα δήν.
Ἐκ δὲ Μελάνθιον ἦγον ἀνὰ πρόθυρόν τε καὶ αὐλήν.
Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν ῥῖνάς τε καὶ οὔατα νηλέϊ χαλκῷ
Τάμνον, μήδεά τ' ἐξέρυσαν κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι,
Χεῖράς τ' ἠδὲ πόδας κόπτον κεκοτηότι θυμῷ.
Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀπονιψάμενοι χεῖράς τε πόδας τε,
Εἰς Ὀδυσῆα δόμονδε κίον, τετέλεστο δὲ ἔργον.
Αὐτὰρ ὁ ἣν προσέειπε φίλην τροφὸν Εὐρύκλειαν,
Οἶσε θέειον γρηῦ κακῶν ἄκος, οἶσε δέ μοι πῦρ,
Ὄφρα θεειώσω μέγαρον, σὺ δὲ Πηνελόπειαν
Ἐλθεῖν ἐνθάδ' ἄνωχθι σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξί·
Πάσας δ' ὄτρυνον δμῳὰς κατὰ δῶμα νέεσθαι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια,
Ναὶ δὴ ταῦτά γε τέκνον ἐμὸν κατὰ μοῖραν ἔειπες,
Ἀλλ' ἄγε τοι χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματ' ἐνείκω,
Μηδ' οὕτω ῥάκεσιν πεπυκασμένος εὐρέας ὤμους
Ἕσταθ' ἐνὶ μεγάροισι, νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Πῦρ νῦν μοι πρώτιστον ἐνὶ μεγάροισι γενέσθω,
Ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια,
Ἤνεικεν δ' ἄρα πῦρ καὶ θήϊον, αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Εὖ διεθείωσεν μέγαρον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν.
Γρηῢς δ' αὖτ' ἀπέβη διὰ δώματα κάλ' Ὀδυσῆος,
Ἀγγελέουσα γυναιξὶ, καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι.
Αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι.
Αἱ μὲν ἄρ' ἀμφεχέοντο καὶ ἠσπάζοντ' Ὀδυσῆα,
Καὶ κύνεον ἀγαπαζόμεναι κεφαλήν τε καὶ ὤμους,
Χεῖράς τ' αἰνύμεναι, τὸν δὲ γλυκὺς ἵμερος ᾕρει
Κλαυθμοῦ καὶ στοναχῆς, γίγνωσκε δ' ἄρα φρεσὶ πάσας.

ODYSSEÆ HOMERI XXIII. COMPOSITIO.

ANVS autem in cœnacula aſcendens exultabunda,
Heræ dictura dilectum maritum intus eſſe,
Genua verò firma habebat, pedes verò emicabant & mouebantur gaudio.
Stetit verò ſuper caput, & ipſi verbum dixit,
Euryclea nunciat Penelopæ Vlyſſem rediſſe. *Surge Penelope dilecta filia, vt videas*
Oculis tuis, quæ cupiebas dies omnes,
Venit Vlyſſes, & domum aduenit ſerò licet redux.
Procos autem interfecit ſuperbos, qui ſuam domum
Contriſtabant, & res comedebant violabantq́; filium.
Hanc autem rurſus alloquuta eſt prudens Penelope,
Penelope Vlyſſem rediſſe nō credit. *Nutrix dilecta, inſanam te Dij fecerunt, qui poſſunt*
Inſipientem facere, eum qui vel prudentiſſimus fuerit,
Contrà delirum faciunt vt prudentiam ineat & aſſequatur.
Qui te læſerunt, anteà verò mentibus bona eras.
Cur me irrides perdolentem animum habentem
Hæc præter verum dicens? & ex ſomno ſuſcitas
Dulci, qui me ligauit obducens oculos dilectis palpebris

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ ψ ῥαψῳδία.

ΓΡΗΥΣ δ' εἰς ὑπερῷ' ἀνεβήσετο καγχαλόωσα,
Δεσποίνῃ ἐρέουσα φίλον πόσιν ἔνδον ἐόντα.
Γούνατα δ' ἐρρώσαντο, πόδες δ' ὑπερικταίνοντο·
Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν,
Ἔγρεο Πηνελόπεια, φίλον τέκος, ὄφρα ἴδηαι
Ὀφθαλμοῖσι τεοῖσι τά τ' ἔλδεαι ἤματα πάντα.
Ἦλθ' Ὀδυσεὺς καὶ οἶκον ἱκάνεται ὀψέ περ ἐλθών.
Μνηστῆρας δ' ἔκτεινεν ἀγήνορας, οἵ θ' ἑὸν οἶκον
Κήδεσκον, καὶ κτήματ' ἔδον, βιόωντό τε παῖδα.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια,
Μαῖα φίλη, μάργην σε θεοὶ θέσαν, οἵ τε δύνανται
Ἄφρονα ποιῆσαι, καὶ ἐπίφρονά περ μάλ' ἐόντα,
Καί τε χαλιφρονέοντα σαοφροσύνης ἐπέβησαν·
Οἵ σε* περ ἔβλαψαν, πρὶν δὲ φρένας αἰσίμη ἦσθα.
Τίπτε με λωβεύεις πολυπενθέα θυμὸν ἔχουσαν,
Ταῦτα * παρὲξ ἐρέουσα, καὶ ἐξ ὕπνου μ' ἀνεγείρεις
Ἡδέος, ὅς μ' ἐπέδησε φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας;

Οὐ γάρ

Οὐ γάρ πω τοιόνδε κατέδραθον, ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς
Ὤιχετ' ἐποψόμενος Κακοΐλιον οὐκ ὀνομαστήν.
Ἀλλ' ἄγε νῦν κατάβηθι, καὶ ἂψ ἔρχευ μέγαρόνδε.
Εἰ γάρ τίς μ' ἄλλη γε γυναικῶν αἵ μοι ἔασι,
Ταῦτ' ἐλθοῦσ' ἤγγειλε, καὶ ἐξ ὕπνου μ' ἀνέγειρε,
Τῶ κε τάχα στυγερῶς μιν ἐγὼ ἀπέπεμψα νέεσθαι
Αὖτις ἔσω μέγαρον· σὲ δὲ τοῦτό γε γῆρας ὀνήσει.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια,
Οὔ τί σε λωβεύω τέκνον φίλον· ἀλλ' ἔτυμόν τοι
Ἦλθ' Ὀδυσεὺς, καὶ οἶκον ἱκάνεται, ὡς ἀγορεύω,
Ὁ ξεῖνος, τὸν πάντες ἀτίμων ἐν μεγάροισι·
Τηλέμαχος δ' ἄρα μιν πάλαι ᾔδεεν ἔνδον ἐόντα,
Ἀλλὰ σαοφροσύνῃσι νοήματα πατρὸς ἔκευθεν,
Ὄφρ' ἀνδρῶν τίσαιτο βίην ὑπερηνορεόντων.
Ὣς ἔφαθ', ἡ δ' ἐχάρη, καὶ ἀπὸ λέκτροιο θοροῦσα
Γρηῒ περιπλέχθη, βλεφάρων δ' ἀπὸ δάκρυον ἧκε·
Καί μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Εἰ δ' ἄγε δή μοι μαῖα φίλη νημερτὲς ἐνίσπες,
Εἰ ἐτεὸν δὴ οἶκον ἱκάνεται, ὡς ἀγορεύεις,
Ὅππως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφῆκε
Μοῦνος ἐών, οἱ δ' αἰὲν ἀολλέες ἔνδον ἔμιμνον.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια,
Οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην, ἀλλὰ στόνον οἶον ἄκουσα
Κτεινομένων· ἡμεῖς δὲ μυχῷ θαλάμων εὐπήκτων
Ἥμεθ' ἀτυζόμεναι, σανίδες δ' ἔχον εὖ ἀραρυῖαι·
Πρίν γ' ὅτε δή με σὸς υἱὸς ἀπὸ μεγάροιο κάλεσσε
Τηλέμαχος· τὸν γάρ ῥα πατὴρ προέηκε καλέσσαι.
Εὗρον ἔπειτ' Ὀδυσῆα μετὰ κταμένοισι νέκυσσιν
Ἑσταόθ'· οἱ δέ μιν ἀμφὶ κραταίπεδον οὖδας ἔχοντες,
Κείατ' ἐπ' ἀλλήλοισιν· ἰδοῦσά κε θυμὸν ἰάνθης
Αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον, ὥς τε λέοντα.
Νῦν οἱ μὲν δὴ πάντες ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσιν
Ἀθρόοι· αὐτὰρ ὁ δῶμα θεειοῦται περικαλλὲς,
Πῦρ μέγα κειάμενος. σὲ δέ με προέηκε καλέσσαι.
Ἀλλ' ἕπευ, ὄφρα σφῶϊν ἐϋφροσύνης ἐπιβῆτον
Ἀμφοτέρω φίλον ἦτορ, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέποσθε.
Νῦν δ' ἤδη τόδε μακρὸν ἐέλδωρ ἐκτετέλεσται.
Ἦλθε μὲν αὐτὸς ζωὸς ἐφέστιος, εὗρε δὲ καὶ σὲ
Καὶ παῖδ' ἐν μεγάροισι· κακῶς δ' οἵ πέρ μιν ἔρεζον
Μνηστῆρες, τοὺς πάντας ἐτίσατο ᾧ ἐνὶ οἴκῳ.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια,
Μαῖα φίλη, μή πω μέγ' ἐπεύχεο καγχαλόωσα.
Οἶσθα γὰρ ὥς κ' ἀσπαστὸς ἐνὶ μεγάροισι φανείη
Πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί τε καὶ υἱέϊ τὸν τεκόμεσθα.
Ἀλλ' οὐκ ἔσθ' ὅδε μῦθος ἐτήτυμος, ὡς ἀγορεύεις·
Ἀλλά τις ἀθανάτων κτεῖνε μνηστῆρας ἀγαυοὺς,
Ὕβριν ἀγασσάμενος θυμαλγέα καὶ κακὰ ἔργα.
Οὔ τινα γὰρ τίεσκον ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
Οὐ κακὸν οὐδὲ μὲν ἐσθλὸν, ὅτις σφέας εἰσαφίκοιτο·
Τῶ δι' ἀτασθαλίας ἔπαθον κακόν. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Ὤλεσε τηλοῦ νόστον Ἀχαιΐδος, ὤλετο δ' αὐτός.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια,
Τέκνον ἐμὸν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;
Ἣ πόσιν ἔνδον ἐόντα παρ' ἐσχάρῃ, οὔ ποτ' ἔφησθα
Οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι, θυμὸς δέ τοι αἰὲν ἄπιστος.
Ἀλλ' ἄγε τοι καὶ σῆμα ἀριφραδὲς ἄλλο τι εἴπω·
Οὐλὴν, τήν ποτέ μιν σῦς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι,
Τὴν ἀπονίζουσα φρασάμην. ἔθελον δὲ σοὶ αὐτῇ
Εἰπέμεν· ἀλλά με κεῖνος ἑλὼν ἐπὶ μάστακα χερσὶν,
Οὐκ ἔα εἰπέμεναι, πολυϊδρείῃσι νόοιο.
Ἀλλ' ἕπευ· αὐτὰρ ἐγὼν ἐμέθεν περιδώσομαι αὐτῆς,
Αἴ κέν σ' ἐξαπάφω, κτεῖναί μ' οἰκτίστῳ ὀλέθρῳ.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια,
Μαῖα φίλη, χαλεπόν σε θεῶν αἰειγενετάων
Δήνεα εἴρυσθαι, μάλα περ πολύϊδριν ἐοῦσαν.
Ἀλλ' ἔμπης ἴομεν μετὰ παῖδ' ἐμὸν, ὄφρα ἴδωμαι
Ἄνδρας μνηστῆρας τεθνηότας, ἠδ' ὃς ἔπεφνεν.
Ὣς φαμένη, κατέβαιν' ὑπερώϊα· πολλὰ δέ οἱ κῆρ
Ὥρμαιν', ἢ ἀπάνευθε φίλον πόσιν ἐξερεείνοι,

Non enim tantum dormiui, ex quo Vlyſſes
Iuit viſurus malum Ilium non nominandum,
Sed agè, nunc deſcende, & retrò vade domum.
Si enim aliqua me alia mulierum, quæ mihi ſunt,
Hæc profecta nunciaſſet, & ex ſomno excitaſſet,
Ideò citò odioſe ipſam ego remiſiſſem ire
Rurſus intra domos: te autem ſaltem hoc ſeneſtus iuuat.
Hanc verò rurſus alloquuta eſt dilecta nutrix Euryclea.

Euryclea Penelopæ loquitur.

Non te irrideo filia dilecta, ſed verè tibi
Venit Vlyſſes, & ad domum peruenit ſicut dico.
Ille hoſpes, quem omnes inhonorabant in ædibus.
Telemachus autem iamdiu cognouit intus eſſe,
Sed prudenter cogitationes patris occultabat,
Vt virorum puniret violentias ſuperborum.
Sic dixit, hæc autem lætata eſt à lecto ſaltans
Anum circumplexa eſt, a palpebris verò lacrymam miſit,
Et ipſam vocatam verbis velocibus alloquuta eſt,

Penelope n[illegible] alloquitur.

Eia agè, iam mihi nutrix dilecta verum dic,
Si verè iam domum venit vt dicis,
Quomodo iam procis impudentibus manus immiſit,
Solus nimirum. hi verò ſemper congregati intus manebant?
Hanc verò rurſus alloquuta eſt dilecta nutrix Euryclea

Euryclea [illegible] reſpondet [illegible]

Non vidi, non audiui, ſed [illegible] ſolum audiui
Interfectorum, nos verò in receſſu thalamorum bene factorum
Sedebamus pauentes: fores autem tenebant bene-congruæ
Antequam iam me tuus filius à domo vocaret.
Telemachus, hunc enim pater præmiſit vt me vocaret.
Inueni poſteà Vlyſſem inter interfectos mortuos
Stantem, viri ipſum circum lapidibus ſtratum pauimentum tenentes
Iacebant ad inuicem: tu ſi eſſes conſpicata animo delectareris
Sanguine & cruore fœdatum, tanquam leonem.
Nunc hi quidem iam omnes in aularibus ianuis
Congregati ſunt: at hic domum fumigat perpulchram
Igni magno accenſo: te autem me præmiſit vt vocarem.
Sed ſequere, vt vobis lætitia afficiatis
Ambo dilectum cor, quoniam mala multa paſſi eſtis,
Nunc autem iam hoc longum deſiderium perfectum eſt.
Venit quidem ipſe viuus domum ſuam: inuenit verò & te
Et filium domi, malè autem qui ipſi fecerant
Procis, hos omnes puniuit ſua in domo.
Hanc autem rurſus alloquuta eſt prudens Penelope,

Penelope Eurycleam affatur.

Nutrix dilecta, ne ſanè magnum te iactes irridens.
Scis enim quàm gratus in domo appareret
Omnibus, maximè autem mihique & filio quem genuimus,
Sed non eſt hoc verbum verum ſicut dicis.
Sed aliquis immortalium interfecit procos ſuperbos
Iniuriam demiratus acerbã, animi dolores, & mala opera.
Non aliquem enim honorabant terreſtrium hominum,
Non malum, neque quidem bonum quicunque ad ipſos veniſſet.
Ideò propter iniquitates paſſi ſunt malum: at Vlyſſes
Perdidit longè reditum Græciæ, periit autem ipſe.
Huic autem poſtea reſpondit dilecta nutrix Euriclea
Filia mea, quale tibi verbum fugit ſeptum dentium?
Quæ maritum intus foco aſſidentem nunquam dicis
Domum eſſe venturum, animus verò tibi ſemper incredulus,
Sed agè, tibi & ſignum permanifeſtum aliud dicam.
Cicatricem, quam quondam ipſi ſus impreſſit albo dente,
Hanc dum abluerem agnoui, volebam autem tibi ipſa
Dicere, ſed me ille captam in ore manibus
Non ſiuit dicere prudentiis mentis,
Sed ſequere, at ego meipſam tibi puniendam *condonabo,*
Si te decepero, interfice me miſerrima morte.
Huic autem reſpondit poſtea prudens Penelope,
Nutrix dilecta, difficile te Deorum ſemper genitorum
Conſilia intelligere, licet multarum rerum ſis perita:
Sed tamen eamus ad filium, vt videam
Viros procos interfectos & eum *qui illos interfecit.*

Penelope ſub dubitans recedit ad Vlyſſem.

Sic loquuta, deſcendit è cænaculo, multa autem ei cor
Mouebat, an ſeorſim dilectum maritum interrogaret,

An aſtans oſcularetur caput & manus captas.
Hæc verò poſtquam ingreſſa eſt & tranſiuit lapideum limē,
Sedit poſtea contra Vlyſſem in ignis ſplendore
Parietis alterius, hic autem ad columnam longam
Sedebat deorſum videns, expectans ſi ſe alloqueretur
Fortis vxor, poſtquam vidit oculis.
Hæc autem tacita diu ſedit, ſtupor autem ei cor cepit.
γρ. ἐσωπαδίως. *Aſpectu autem aliquando ipſum perſpicuè videbat,*
Aliquando v. ignorabat mala corpore veſtimenta habentē.
Telemach. increpuit, verbúmque dixit denominauitque.
Mater mea, miſera mater ſæuum animum habens,
Cur ſic à patre recedis? neque apud ipſum
Sedens verbis interrogas? neque ſcrutaris?
Non quidem alia ſic mulier tolerabili animo
ἀποσταίη *A viro abſtineret, qui ei multa mala perpeſſus*
Veniſſet vigeſimo anno in patriam terram.
Tibi autem ſemper cor durius eſt lapide.
Hunc autem rurſus alloquuta eſt prudens Penelope,
Fili mi, animus mihi in pectoribus ſtupefactus eſt,
Neque dicere poſſum verbis, neque interrogare,
Neque in vultum videre contra, ſi verè iam
Eſt Vlyſſes, & domum venit, certè valdè nos
Cognoſcemus inter nos & melius, ſunt enim nobis
Signa, quæ iam & nobis abſcondita ſcimus ab aliis.
Sic dixit, riſit autem pertolerans diuus Vlyſſes.
Statim autem Telemachū verbis, velocibus alloquutus eſt,
Telemache, certè matrem in ædibus dimitte
Tentare me, forſan autem agnoſcet & melius.
Nūc. v. quòd ſordeo, mala. v. corpore veſtimēta indutus ſū.
Ideò inhonorat me, & negat eſſe qui ſum.
Nos autem conſultemus, vt erit optimum factu.
Etenim aliquis vnum virum interfectum in populo,
Cui non multi ſint adiutores poſtea
Fugit, affinibúſque relictis & patria terra.
Nos. v. ſuſtentaculū ciuitatis interfecimus, qui valdè optimi
Iuuenum in Ithaca, ideò te conſultare iubeo.
Hunc. v. rurſus Telemachus prudēs cōtrà alloquutus eſt.
Ipſe hæc videas pater dilecte, tuum enim optimum
Conſilium in hominibus dicunt eſſe, neque aliquis tecum
γρ. ἀνθρώπων. *Alius vir contendat mortalium hominum.* (*mo*
Nos. v. alacri animo ſubſequemur, neq; quapiā in re aſſir-
Fore, vt robore indigeas quanta potentia adeſt.
Hunc verò reſpondēs alloquutus eſt pertolerās Vlyſſes,
Tibi enim ego dico, vt mihi videtur eſſe optimum factu,
Primùm quidem lauamini, & induimini veſtes,
Famuláſque in domibus iubete veſtimenta capere.
At diuinus cantor tenens citharam ſtridulam,
Nobis præeat ad ludicram ludorum ſaltationem,
Vt aliquis dicat nuptias eſſe extrà audiens,
Vel per viam iens, vel qui circum habitant.
Ne antea fama lata cædis in ciuitate fiat
Virorum procorum, quàm nos exierimus
Agrum ad noſtrum arboriferum, illic autem poſtea
Conſultabimus quod vtile Olympius præbebit.
Simulantur in ædibus nuptiæ propter tumultum. *Sic dixit, hi verò igitur huc valdè quidē audiuerūt & ei*
Ac primū quidē loti ſūt, & induerūt veſtes, (*obedieuerunt.*
Parata ſunt verò mulieres, ipſe autem cepit diuinus cantor
Citharam concauam, ipſis autem deſiderium mouit,
Cantúſque dulcis, & ſtrenuæ ſaltationis,
Horum autem magna domus ſtrepebat pedibus
γρ. περιστεναχίζετο. *Virorum ludentium, pulchrizonarúmque mulierum.*
Sic autem aliquis dicebat extra domos audiens,
Certè omnino aliquis duxit vxorē multis-petitam reginā,
Miſera, non tolerauit mariti ſui primi
Cuſtodire magnam domum continuè quouſque veniret.
γρ. ἕως. *Sic igitur aliquis dixit: hæc verò non cognouerunt ſicut fa-*
cta ſunt.
Aſt Vlyſſem magnanimum ſua in domo
Eurynome gubernatrix lauit & vnxit oleo.
Circum autem ipſum pallium iecit & veſtem.

Ἢ παρστᾶσα κύσειε κάρη καὶ χεῖρε λαβοῦσα.
Ἡ δ' ἐπεὶ εἰσῆλθεν καὶ ὑπέρβη λάϊνον οὐδόν,
Ἕζετ' ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐναντίον ἐν πυρὸς αὐγῇ,
Τοίχου τοῦ ἑτέρου· ὁ δ' ἄρα πρὸς κίονα μακρὴν
Ἧστο κάτω ὁρόων, ποτιδέγμενος εἴ τί μιν εἴποι
Ἰφθίμη παράκοιτις, ἐπεὶ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν.
Ἡ δ' ἄνεω δὴν ἧστο, τάφος δέ οἱ ἦτορ ἵκανεν.
Ὄψει δ' ἄλλοτε μέν μιν *ἐσωπαδίως ἐσίδεσκεν,
Ἄλλοτε δ' ἀγνώσασκε κακὰ χροῒ εἵματ' ἔχοντα.
Τηλέμαχος δ' ἐνένιπεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε,
Μῆτερ ἐμή, δύσμητερ, ἀπηνέα θυμὸν ἔχουσα,
Τίφθ' οὕτω πατρὸς νοσφίζεαι, οὐδὲ παρ' αὐτὸν
Ἑζομένη μύθοισιν ἀνείρεαι οὐδὲ μεταλλᾷς;
Οὐ μέν κ' ἄλλη γ' ὧδε γυνὴ τετληότι θυμῷ
Ἀνδρὸς *ἀφεσταίη, ὅς οἱ κακὰ πολλὰ μογήσας
Ἔλθοι ἐεικοστῷ ἔτεϊ ἐς πατρίδα γαῖαν.
Σοὶ δ' αἰεὶ κραδίη στερεωτέρη ἐστὶ λίθοιο.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια,
Τέκνον ἐμόν, θυμός μοι ἐνὶ στήθεσσι τέθηπεν.
Οὐδέ τι προσφάσθαι δύναμαι ἔπος, οὐδ' ἐρέεσθαι,
Οὐδ' εἰς ὦπα ἰδέσθαι ἐναντίον. εἰ δ' ἐτεὸν δὴ
Ἔστ' Ὀδυσεύς, καὶ οἶκον ἱκάνεται, ἦ μάλα νῶϊ
Γνωσόμεθ' ἀλλήλων καὶ λώϊον. ἔστι γὰρ ἡμῖν
Σήμαθ' ἃ δὴ καὶ νῶϊ κεκρυμμένα ἴδμεν ἀπ' ἄλλων.
Ὣς φάτο, μείδησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
Αἶψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Τηλέμαχ', ἤτοι μητέρ' ἐνὶ μεγάροισιν ἔασον
Πειράζειν ἐμέθεν· τάχα δὲ φράσεται καὶ ἄρειον.
Νῦν δ' ὅττι ῥυπόω, κακὰ δὲ χροῒ εἵματα εἷμαι,
Τοὔνεκ' ἀτιμάζει με, καὶ οὔπω φησὶ τὸν εἶναι.
Ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ' ὅπως ὄχ' ἄριστα γένηται.
Καὶ γάρ τίς θ' ἕνα φῶτα κατακτείνας ἐνὶ δήμῳ,
Ὧ μὴ πολλοὶ ἔωσιν ἀοσσητῆρες ὀπίσσω,
Φεύγει, πηούς τε προλιπὼν καὶ πατρίδα γαῖαν·
Ἡμεῖς δ' ἕρμα πόληος ἀπέκταμεν, οἳ μέγ' ἄριστοι
Κούρων εἰν Ἰθάκῃ· τὰ δέ σε φράζεσθαι ἄνωγα.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Αὐτὸς ταῦτά γε λεῦσσε πάτερ φίλε. σὴν γὰρ ἀρίστην
Μῆτιν ἐπ' *ἀνθρώποις φάσ' ἔμμεναι, οὐδέ κέ τίς τοι
Ἄλλος ἀνὴρ ἐρίσειε καταθνητῶν ἀνθρώπων.
Ἡμεῖς δ' ἐμμεμαῶτες ἅμ' ἑψόμεθ', οὐδέ τί φημι
Ἀλκῆς δευήσεσθαι, ὅση δύναμίς γε πάρεστι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα·
Πρῶτα μὲν ἂρ λούσασθε, καὶ ἀμφιέσασθε χιτῶνας,
Δμωὰς δ' ἐν μεγάροισιν ἀνώγετε εἵμαθ' ἑλέσθαι.
Αὐτὰρ θεῖος ἀοιδὸς ἔχων φόρμιγγα λίγειαν
Ἡμῖν ἡγείσθω φιλοπαίγμονος ὀρχηθμοῖο,
Ὥς κέν τις φαίη γάμον ἔμμεναι ἐκτὸς ἀκούων,
Ἢ ἂν ὁδὸν στείχων, ἢ οἳ περιναιετάουσι·
Μὴ πρόσθε κλέος εὐρὺ φόνου κατὰ ἄστυ γένηται
Ἀνδρῶν μνηστήρων, πρίν γ' ἡμέας ἐλθέμεν ἔξω
Ἀγρὸν ἐς ἡμέτερον πολυδένδρεον· ἔνθα δ' ἔπειτα
Φρασσόμεθ' ὅττι κε κέρδος Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξῃ.
Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο.
Πρῶτα μὲν οὖν λούσαντο, καὶ ἀμφιέσαντο χιτῶνας·
Ὅπλισθεν δὲ γυναῖκες. ὁ δ' εἵλετο θεῖος ἀοιδὸς
Φόρμιγγα γλαφυρήν, ἐν δέ σφισιν ἵμερον ὦρσεν
Μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο.
Τοῖσιν δὲ μέγα δῶμα *περιστοναχίζετο ποσσὶν
Ἀνδρῶν παιζόντων καλλιζώνων τε γυναικῶν.
Ὧδε δέ τις εἴπεσκε δόμων ἔκτοσθεν ἀκούων,
Ἦ μάλα δή τις ἔγημε πολυμνήστην βασίλειαν.
Σχετλίη, οὐδ' ἔτλη πόσιος οὗ κουριδίοιο
Εἴρυσθαι μέγα δῶμα διαμπερές, *ὄφρ' ἂν ἵκοιτο.
Ὣς ἄρα τις εἴπεσκε· τὰ δ' οὐκ ἴσαν ὡς ἐτέτυκτο.
Αὐτὰρ Ὀδυσσῆα μεγαλήτορα ᾧ ἐνὶ οἴκῳ
Εὐρυνόμη ταμίη λοῦσεν, καὶ χρῖσεν ἐλαίῳ·
Ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλεν ἠδὲ χιτῶνα.

Αὐτὰρ κὰκ κεφαλῆς χεῦεν πολὺ κάλλος Ἀθήνη
Μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα· κὰδ δὲ κάρητος
Οὔλας ἧκε κόμας ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας.
Ως δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ ἀνὴρ
Ἴδρις, ὃν Ἥφαιστος δέδαεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
Τέχνην παντοίην, χαρίεντα δὲ ἔργα τελείει,
Ως μὲν τῷ περίχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις.
Εκ δ' ἀσαμίνθου βῆ δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος·
Αψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἕζετ' ἐπὶ θρόνου ἔνθεν ἀνέστη,
Αντίον ἧς ἀλόχου, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπε,
Δαιμονίη, περὶ σοί γε γυναικῶν θηλυτεράων
Κῆρ ἀτέραμνον ἔθηκαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες.
Οὐ μέν κ' * ἄλλη γ' ὧδε γυνὴ τετληότι θυμῷ
Ανδρὸς * ἀποσταίη, ὅς οἱ κακὰ πολλὰ μογήσας
Ελθοι ἐεικοστῷ ἔτεϊ ἐς πατρίδα γαῖαν.
Αλλ' ἄγε μοι μαῖα στόρεσον λέχος, ὄφρα καὶ αὐτὸς
Λέξομαι· ἦ γὰρ τῇ γε σιδήρεον ἐν φρεσὶν ἦτορ.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια,
Δαιμόνι', οὔτ' ἄρ τι μεγαλίζομαι, οὔτ' ἀθερίζω,
Οὐδὲ λίην ἄγαμαι· μάλα δ' εὖ οἶδ' οἷος ἔησθα
Εξ Ἰθάκης ἐπὶ νηὸς ἰὼν δολιχηρέτμοιο.
Αλλ' ἄγε οἱ στόρεσον πυκινὸν λέχος Εὐρύκλεια
Εκτὸς ἐϋσταθέος θαλάμου, τόν ῥ' αὐτὸς ἐποίει.
Ενθα οἱ ἐκθεῖσαι πυκινὸν λέχος ἐμβάλετ' εὐνήν,
Κώεα καὶ χλαίνας καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα.
Ως ἄρ' ἔφη πόσιος πειρωμένη· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Οχθήσας ἄλοχον προσεφώνεε κεδνὰ ἰδυῖαν,
Ω γύναι, ἦ μάλα τοῦτο ἔπος θυμαλγὲς ἔειπες.
Τίς δέ μοι ἄλλοσε θῆκε λέχος; χαλεπὸν δέ κεν εἴη
Καὶ μάλ' ἐπισταμένῳ, ὅτε μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν
Ρηϊδίως ἐθέλων θείη ἄλλῃ ἐνὶ χώρῃ.
Ανδρῶν δ' οὔ κέν τις ζωὸς βροτός, * οὐδὲ μάλ' ἡβῶν,
Ρεῖα μετοχλίσσειεν, ἐπεὶ μέγα σῆμα τέτυκται
Εν λέχει ἀσκητῷ· τὸ δ' ἐγὼ κάμον, οὐδέ τις ἄλλος.
Θάμνος ἔφυ τανύφυλλος ἐλαίης ἕρκεος ἐντὸς,
Ακμηνὸς θαλέθων· πάχετος δ' ἦν ἠΰτε κίων.
Τῷ δ' ἐγὼ ἀμφιβαλὼν θάλαμον * δέμον, ὄφρ' ἐτέλεσσα,
Πυκνῇσιν λιθάδεσσι, καὶ εὖ καθύπερθεν ἔρεψα·
Κολλητὰς δ' ἐπέθηκα θύρας, πυκινῶς ἀραρυίας.
Καὶ τότ' ἔπειτ' ἀπέκοψα κόμην τανυφύλλου ἐλαίης·
Κορμὸν δ' ἐκ ῥίζης προταμὼν, ἀμφέξεσα χαλκῷ
Εὖ καὶ ἐπισταμένως, καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνα,
Ερμῖν' ἀσκήσας· τέτρηνα δὲ πάντα τερέτρῳ.
Εκ δὲ τοῦ ἀρχόμενος λέχος ἔξεον, ὄφρ' ἐτέλεσσα,
Δαιδάλλων χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἠδ' ἐλέφαντι·
Εν δ' ἐτάνυσσ' ἱμάντα βοὸς φοίνικι φαεινόν.
Οὕτω τοι τόδε σῆμα πιφαύσκομαι· οὐδέ τι οἶδα
Ἤ μοι ἔτ' ἔμπεδόν ἐστι γύναι λέχος, ἦέ τις ἤδη
Ανδρῶν ἄλλοσε θῆκε ταμὼν ὕπο πυθμέν' ἐλαίης.
Ως φάτο· τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
Σήματ' * ἀναγνούσῃ τά οἱ ἔμπεδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς.
Δακρύσασα δ' ἔπειτα ἰθὺς δράμεν, ἀμφὶ δὲ χεῖρας
Δειρῇ βάλλ' Ὀδυσῆϊ, κάρη δ' ἔκυσ' ἠδὲ προσηύδα,
Μή μοι Ὀδυσσεῦ σκύζευ, ἐπεὶ τά περ ἄλλα μάλιστα
Ανθρώπων πέπνυσο· θεοὶ δ' ὤπαζον ὀϊζὺν,
Οἳ νῶϊν ἀγάσαντο παρ' ἀλλήλοισι μένοντε
Ἥβης ταρπῆναι, καὶ γήραος οὐδὸν ἱκέσθαι.
Αὐτὰρ μὴ νῦν μοι τόδε χώεο μηδὲ νεμέσσα,
Οὕνεκά σ' οὐ τὸ πρῶτον, ἐπεὶ ἴδον, ὧδ' ἀγάπησα.
Αἰεὶ γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
Ερρίγει μή τίς με βροτῶν ἀπάφοιτ' ἐπέεσσιν
Ελθών· πολλοὶ γὰρ κακὰ κέρδεα βουλεύουσιν.
Οὐδέ κεν Ἀργείη Ἑλένη Διὸς ἐκγεγαυῖα
Ανδρὶ παρ' ἀλλοδαπῷ ἐμίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ,
Εἰ * ᾔδη ὅ μιν αὖτις ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν
Αξέμεναι οἶκόνδε φίλην ἐς πατρίδ' ἔμελλον.
Τὴν * δ' ἦ τοι ῥέξαι θεὸς ὤρορεν ἔργον ἀεικές·
Τὴν δ' ἄτην οὐ πρόσθεν ἑῷ ἐγκάτθετο θυμῷ
Λυγρὴν, ἐξ ἧς πρῶτα καὶ ἡμέας ἵκετο πένθος.

At capiti affudit multã pulchritudinem Minerua,
Vt maior videretur, & pinguior, in capite autem
Tenues miſit comas hyacinthino flori ſimiles.
Sicut autem quando aliquis aurum circumfudit argento vir
Sciens, quem Vulcanus docuit & Pallas Minerua
Artem omnigenam, gratioſa autem opera perficit.
Sic quidem huic circumfudit gratiam capitique & humeris,
E balneo autem exiuit corpore immortalibus ſimilis.
Iterum autem rurſus ſedit in ſede vnde ſurrexerat,
Contra ſuam vxorem, & ipſam verbo alloquutus eſt, — Vlyſſes vxorem alloquitur.
Felix, tibi quidem ſupra fœminas mulieres,
Cor durum poſuerunt dij Olympias domos habitantes.
Non quidem alia ſic mulier perdurante animo
Viro abſtineret, qui ei mala multa paſſus
Veniret vigeſimo anno in patriam terram.
Sed agè, mihi nutrix ſterne lectum, vt & ipſe
Dormiam, certè enim huic ferreus in pectoribus animus.
Hunc autem rurſus alloquuta eſt prudens Penelope,
Felix, nõ equidẽ te magnifico, aut tãquã indignũ paruifacio,
Neque valdè admiror, valdè autem bene ſcio qualis eras
Ex Ithaca in naui cum tres longis remis.
Sed agè, ei ſterne bonum lectum Euryclea,
Intra ſtabilem thalamum, quem quidem ipſe fecit;
Ibi ei extructo lecto conijcite ſtragula,
Pelles & chlænas, & coopertoria ſplendida.
Sic dixit maritum tentans, at Vlyſſes
Iratus vxorem alloquutus eſt prudentia præditam,
O mulier, certè valdè hoc verbum triſte dixiſti.
Quis autem mihi tranſtulit lectum? difficile autem eſſet
Et valdè ſcienti, quando non Deus ipſe veniens
Facilè volens poneret alio in loco;
Virorum verò non aliquis viuus homo, neque valdè pubeſcent
Facilè moueret, quoniam magnum ſignum factum eſt
In lecto elaborato: hunc verò ego feci, neque aliquis alius. — Vlyſſes lectum ſuũ coniugalẽ deſcribit.
Arbuſcula erat extenſa foliis oliuæ intra ſeptum,
Florens, vireſcens, craſſior autem erat tanquam columna,
Huic autem ego ſecus thalamum meum donec perfeci
Denſis lapidibus, & bene deſuper texi:
Compactas autem impoſui ianuas ſeruè compactas;
Et tunc poſtea ſecidi comam pandis-ramis oliuæ.
Truncum autem ex radice inciſum circum-poliui ferro
Bene & ſcienter, & ad amuſſim direxi
Fulcro elaborato, terebraui autem omnia terebro:
Ab hoc autem incipiens lecticam poliui quouſque perfeci;
Varians auroque, & argento, & ebore.
Extra autem extenſi pellem bouis purpure ſplendidam.
Sic tibi hoc ſignum dico, neque ſcio
Si mihi adhuc firmus eſt ô mulier, lectus, an aliquis iam
Virorum alibi poſuerit, inciſo trunco à radice oliuæ.
Sic dixit, huius illic ſoluta ſunt genua & dilectum cor, — Penelope Vlyſſem agnoſcit.
Signa recognoſcentis, quæ ei firma dixit Vlyſſes:
Lacrymans verò poſtea rectà cucurrit, circum verò manus
Collum iecit Vlyſſi, caput autem oſculata eſt, & dixit,
Ne mihi Vlyſſes iraſcere, quoniam in alijs maximè
Hominum prudens fuiſti, Dij autem dederunt ærumnam,
Qui nobis inuiderunt vt vnà manentes,
Iuuentute delectaremur & ad ſenectutis limẽ perueniremus.
At non nunc mihi hoc iraſcere, neque reprehende,
Quoniam te non primum poſtquam vidi, ſic amplexa ſum.
Semper enim mihi animus in pectoribus dilectis
Tremebat, ne me quis hominum deciperet verbis
Profectus, multi enim malas aſtutias cogitant.
Neque autem Argiua Helena Ioue nata
Viro cum alieno mixta eſſet amicitia & lecto,
Si ſciuiſſet quod ipſam iterum bellicoſi filij Achiuorum
Ducere domum dilectam in patriam debebant.
Hanc autem facere Deus mouit opus indecens;
Hoc autem nocumentum antea non ſuo impoſuit animo
Graue, ex quo primum & ad nos acceſſit dolor.

Nunc autem poſtquam iam ſigna valdè manifeſta dixiſti
Lecti noſtri, quem non homo alius vidit,
Sed ſoli tuq; & ego & ancilla vna ſola
Actoris, (quam mihi dedit pater huc venienti,
Quæ nobis aſſeruabat ianuas boni cubiculi)
Flectis iam meum animum durior quamuis ſit.
γρ. τῷ δ' ἄρα μᾶλλον. Sic dixit, huic verò adhuc magis deſiderium mouit luctus
Flebat verò habens vxorem gratam, prudentia ſcientem.
γρ. ἀσπάσιοι. Sicut autem quando libenter terra natantibus apparet,
Quorum Neptunus benefactam nauem in ponto
Perdidit, dum impelleretur vento, & vnda nigra,
Pauci autem effugerunt è cano mari in terram
Natantes, multa autem circa corpus adhæret ſalſugo,
Læti autem conſcenderunt terram clade euitata.
Sic igitur huic gratus erat maritus inſpicienti.
A collo autem nondum omnino remouebat brachia alba,
Quin lugentibus appaꝛuiſſet roſea Aurora,
Niſi alia cogitaſſet Dea cæſia Minerua.
Noctem quidē in horizonte lōgā tenuit, Aurorā.v.rurſus
Cuſtodiuit in Oceano auream-ſedem, neque ſinebat equos
Coniungi veloces, pedibus lumen hominibus portantes
Lampus & Phaeton equi Auroræ. Lampum & Phaetonta, qui Auroram pulli ducunt.
Et tunc ſuam vxorem alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
γρ. ἔσται. O mulier, nondum enim omnium in fines certaminum
Venimus, ſed adhuc in futurum immenſus labor eſt,
Multus & difficilis, quem me oportet omnem perficere,
Sic enim mihi anima dixit Tireſiæ
Die, quo iam deſcendi domum inferni intra,
Reditum ſociis dum quærerem, & mihi-ipſi.
Sed veni, lectum autem ad eamus vxor, vt & iam
Somno dulci delectemur dormientes.
Hunc autem rurſus alloquuta eſt prudens Penelope,
Lectus quidem iam tibi erit, quando animo
Tuo volueris, poſtquam te Dij fecerunt venire
Ad domum bene-ædificatam, & tuam in patriam terram,
Sed quoniam cognouiſti, & tibi Deus iniecit animo,
Dic mihi agè certamen, quoniam & in futurum (puto)
Audiam, ſtatim autem quominus audiam nihil vetat.
Hanc autem reſpondens alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
Felix, cur me valdè hortans iubes
γρ. ἐμὲ μάλ'. Dicere, at ego dicam, neque celabo.
Non quidem tibi animus lætabitur, neque enim ipſe
Lætabor, quoniā valdè multas hominū in ciuitates iubebat
Venire, in manibus habentem aptum remum,
Donec ad hos venirem, qui neſciunt mare
Viros, neque ſalibus mixtum cibum edunt,
Neque ſciunt naues purpureas-roſtris,
Neque aptos remos, qui alæ nauibus ſunt.
Signum verò mihi hoc dixit per manifeſtum, (neque te celabo,)
Quando iam mihi obuius alius viator
Apparuerit ventilabrum tenere in illuſtri humero.
Et tunc me in terra defixo iuſſit remo
Et ſacris ritè litatis Neptuno regi,
Agno, tauroq́; ſuumq́; marito verre,
Domum abire & facere ſacras hecatombas
Immortalibus Diis, qui cœlum latum habitant.
Omnibus valdè ordinatim, mors autem mihi ex mari ipſo
Debilis valdè talis veniet, quæ me interficiet
γρ. γήραι ὕπο λιπαρῷ. Senectute matura læſum, circum autem populi
Beati erunt. hæc autem mihi dixit omnia perfectum iri.
Hunc autem rurſus alloquuta eſt prudens Penelope,
Siquidem iam ſenectutem Dij perficient meliorem,
Spes eſt tibi poſtea malis fugam fore.
Sic hi quidem talia inter ſe dicebant.
Interim autem Eurynomeq́; & nutrix parabant lectum
Veſte molli, tædis ſub ſplendentibus.
At poſtquam ſtraverunt denſum lectum feſtinantes,
Anus autem dormitura domum rediuit.
His autem Eurynome cubicularia præibat

Νῦν δ' ἐπεὶ ἤδη σήματ' ἀριφραδέα κατέλεξας
Εὐνῆς ἡμετέρης, ἣν οὐ βροτὸς ἄλλος ὀπώπει,
Αλλ' οἶοι σύ τ' ἐγώ τε, καὶ ἀμφίπολος μία μούνη
Ακτορὶς, (ἥν μοι δῶκε πατὴρ ἔτι δεῦρο κιούσῃ,
Ἣ νῶϊν εἴρυτο θύρας πυκινοῦ θαλάμοιο)
Πείθεις δή μευ θυμὸν ἀπηνέα περ μάλ' ἐόντα.
Ως φάτο· τῷ δ' * ἔτι μᾶλλον ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο·
Κλαῖε δ' ἔχων ἄλοχον θυμαρέα, κεδνὰ ἰδυῖαν.
Ως δ' ὅτ' ἂν * ἀσπάσιος γῆ νηχομένοισι φανήῃ,
Ων τε Ποσειδάων εὐεργέα νῆ' ἐνὶ πόντῳ
Ραίσῃ ἐπειγομένην ἀνέμῳ καὶ κύματι πηγῷ,
Παῦροι δ' ἐξέφυγον πολιῆς ἁλὸς ἤπειρόνδε
Νηχόμενοι, πολλὴ δὲ περὶ χροῒ τέτροφεν ἅλμη,
Ασπάσιοι δ' ἐπέβαν γαίης, κακότητα φυγόντες·
Ως ἄρα τῇ ἀσπαστὸς ἔην πόσις εἰσοροώσῃ,
Δειρῆς δ' οὔπω πάμπαν ἀφίετο πήχεε λευκώ·
Καί νύ κ' ὀδυρομένοισι φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠὼς,
Εἰ μὴ ἄρ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Αθήνη.
Νύκτα μὲν ἐν περάτῃ δολιχὴν σχέθεν, Ἠῶ δ' αὖτε
Ρύσατ' ἐπ' Ωκεανῷ χρυσόθρονον, οὐδ' ἔα ἵππους
Ζεύγνυσθ' ὠκύποδας φάος ἀνθρώποισι φέροντας,
Λάμπον καὶ Φαέθονθ', οἵ τ' Ἠῶ πῶλοι ἄγουσι.
Καὶ τότ' ἄρ' ἣν ἄλοχον προσέφη πολύμητις Οδυσσεύς,
Ω γύναι, οὐ γάρ πω πάντων ἐπὶ πείρατ' ἀέθλων
Ηλθομεν, ἀλλ' ἔτ' ὄπισθεν ἀμέτρητος πόνος * ἔσται
Πολλὸς καὶ χαλεπὸς, τὸν ἐμὲ χρὴ πάντα τελέσσαι.
Ως γάρ μοι ψυχὴ μυθήσατο Τειρεσίαο
Ηματι τῷ ὅτε δὴ κατέβην δόμον Ἄϊδος εἴσω,
Νόστον ἑταίροισιν διζήμενος ἠδ' ἐμοὶ αὐτῷ.
Αλλ' ἔρχευ, λέκτρονδ' ἴομεν γύναι, ὄφρα καὶ ἤδη
Υπνῳ ὕπο γλυκερῷ ταρπώμεθα κοιμηθέντε.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια,
Εὐνὴ μὲν δή σοί γε τότ' ἔσσεται ὁππότε θυμῷ
Σῷ ἐθέλῃς, ἐπεὶ ἄρ σε θεοὶ ποίησαν ἱκέσθαι
Οἶκον ἐϋκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
Αλλ' ἐπεὶ ἐφράσθης, καί τοι θεὸς ἔμβαλε θυμῷ,
Εἴπ' ἄγε μοι τὸν ἄεθλον, ἐπεὶ καὶ ὄπισθεν (ὀΐω)
Πεύσομαι, αὐτίκα δ' ἐστὶ δαήμεναι οὔτι χέρειον.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Οδυσσεύς,
Δαιμονίη, τί τ' ἄρ * αὖ με μάλ' ὀτρύνουσα κελεύεις
Εἰπέμεν; αὐτὰρ ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω.
Οὐ μέν τοι θυμὸς κεχαρήσεται· οὐδὲ γὰρ αὐτὸς
Χαίρω, ἐπεὶ μάλα πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστε' ἄνωγεν
Ελθεῖν, ἐν χείρεσσιν ἔχοντ' εὐῆρες ἐρετμὸν,
Εἰς ὅ κε τοὺς ἀφίκωμαι οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν
Ανέρες, οὐδέ θ' ἅλεσσι μεμιγμένον εἶδαρ ἔδουσιν,
Οὐδ' ἄρα τοί γ' ἴσασι νέας φοινικοπαρῄους,
Οὐδ' εὐήρε' ἐρετμὰ, τά τε πτερὰ νηυσὶ πέλονται.
Σῆμα δέ μοι τόδ' ἔειπεν ἀριφραδὲς (οὐδέ σε κεύσω)
Οππότε κεν δή μοι ξυμβλήμενος ἄλλος ὁδίτης
Φήῃ ἀθηρηλοιγὸν ἔχειν ἀνὰ φαιδίμῳ ὤμῳ,
Καὶ τότε μ' ἐν γαίῃ πήξαντ' ἐκέλευεν ἐρετμὸν,
Ερξανθ' ἱερὰ καλὰ Ποσειδάωνι ἄνακτι,
Αρνειὸν, ταῦρόν τε, συῶν τ' ἐπιβήτορα κάπρον,
Οἴκαδ' ἀποστείχειν, ἔρδειν θ' ἱερὰς ἑκατόμβας
Αθανάτοισι θεοῖσι τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι,
Πᾶσι μάλ' ἑξείης, θάνατος δέ μοι ἐξ ἁλὸς αὐτῷ
Αβληχρὸς μάλα τοῖος ἐλεύσεται, ὅς κέ με πέφνῃ
Γήρᾳ ὕπο λιπαρῷ ἀρημένον· ἀμφὶ δὲ λαοὶ
Ολβιοι ἔσσονται· τὰ δέ μοι φάτο πάντα τελεῖσθαι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια,
Εἰ μὲν δὴ γῆράς γε θεοὶ τελέουσιν ἄρειον,
Ελπωρή τοι ἔπειτα κακῶν ὑπάλυξιν ἔσεσθαι.
Ως οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
Τόφρα δ' ἄρ' Εὐρυνόμη τε ἰδὲ τροφὸς ἔντυον εὐνὴν
Εσθῆτος μαλακῆς, δαΐδων ὕπο λαμπομενάων.
Αὐτὰρ ἐπεὶ στόρεσαν πυκινὸν λέχος ἐγκονέουσαι,
Γρηῢς μὲν κείουσα πάλιν οἶκόνδε βεβήκει,
Τοῖσιν δ' Εὐρυνόμη θαλαμηπόλος ἡγεμόνευεν

ἐρχο-

ἐρχομένοισι λέχοσδε, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσα·
ἐς θάλαμον δ' ἀγαγοῦσα πάλιν κίεν. οἱ μὲν ἔπειτα
ἀσπάσιοι λέκτροιο παλαιοῦ θεσμὸν ἵκοντο.
αὐτὰρ Τηλέμαχος καὶ βουκόλος ἠδὲ συβώτης
παῦσαν ἄρ' ὀρχηθμοῖο πόδας, παῦσαν δὲ γυναῖκας·
αὐτοὶ δ' εὐνάζοντο κατὰ μέγαρα σκιόεντα.
τὼ δ' ἐπεὶ οὖν φιλότητος ἐταρπήτην ἐρατεινῆς,
τερπέσθην μύθοισι πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντε,
ἡ μὲν ὅσ' ἐν μεγάροισιν ἀνέσχετο δῖα γυναικῶν,
ἀνδρῶν μνηστήρων ἐσορῶσ' ἀΐδηλον ὅμιλον,
οἳ ἕθεν εἵνεκα πολλὰ βόας καὶ ἴφια μῆλα
ἔσφαζον, πολλὸς δὲ πίθων ἠφύσσετο οἶνος·
αὐτὰρ ὁ διογενὴς Ὀδυσεὺς ὅσα κήδε' ἔθηκεν
ἀνθρώποις, ὅσα τ' αὐτὸς ὀϊζύσας ἐμόγησε,
πάντ' ἔλεγ'· ἡ δ' ἄρ' ἐτέρπετ' ἀκούουσ', οὐδέ οἱ ὕπνος
πῖπτεν ἐπὶ βλεφάροισι πάρος καταλέξαι ἅπαντα.
ἤρξατο δ' ὡς πρῶτον Κίκονας δάμασ', αὐτὰρ ἔπειτα
ἦλθ' ἐς Λωτοφάγων ἀνδρῶν πίειραν ἄρουραν·
ἠδ' ὅσα Κύκλωψ ἔρξε, καὶ ὡς ἀπετίσατο ποινὴν
ἰφθίμων ἑτάρων, οὓς ἤσθιεν, οὐδ' ἐλέαιρεν·
ἠδ' ὡς Αἴολον ἵκεθ', ὅ μιν πρόφρων ὑπέδεκτο,
καὶ πέμπ', οὐδέ πω αἶσα φίλην ἐς πατρίδ' ἱκέσθαι
ἤην, ἀλλά μιν αὖτις ἀναρπάξασα θύελλα
πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρεν μεγάλα στενάχοντα.
ἠδ' ὡς Τηλέπυλον Λαιστρυγονίην ἀφίκανεν,
οἳ νῆάς τ' ὄλεσαν καὶ ἐϋκνήμιδας ἑταίρους
πάντας· Ὀδυσσεὺς δ' οἶος ὑπέκφυγε νηῒ μελαίνῃ.
καὶ Κίρκης κατέλεξε δόλον πολυμηχανίην τε.
ἠδ' ὡς εἰς Ἀΐδεω δόμον ἤλυθεν εὐρώεντα,
ψυχῇ χρησόμενος Θηβαίου Τειρεσίαο
νηῒ πολυκλήϊδι, καὶ εἴσιδε πάντας ἑταίρους,
μητέρα θ', ἥ μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα.
ἠδ' ὡς Σειρήνων ἀδινάων φθόγγον ἄκουσεν.
ὥς θ' ἵκετο Πλαγκτὰς πέτρας, δεινήν τε Χάρυβδιν,
Σκύλλην θ', ἣν οὐ πώποτ' ἀκήριοι ἄνδρες ἄλυξαν.
ἠδ' ὡς Ἠελίοιο βόας κατέπεφνον ἑταῖροι·
ἠδ' ὡς νῆα θοὴν ἔβαλε ψολόεντι κεραυνῷ
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, ἀπὸ δ' ἔφθιθεν ἐσθλοὶ ἑταῖροι
πάντες ὁμῶς, αὐτὸς δὲ κακὰς ὑπὸ κῆρας ἄλυξεν.
ὥς θ' ἵκετ' Ὠγυγίην νῆσον, νύμφην τε Καλυψώ,
ἣ δή μιν κατέρυκε, λιλαιομένη πόσιν εἶναι,
ἐν σπέεσι γλαφυροῖσι, καὶ ἔτρεφεν, ἠδὲ ἔφασκε
θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἤματα πάντα·
ἀλλὰ τοῦ οὔ ποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθεν.
ἠδ' ὡς ἐς Φαίηκας ἀφίκετο πολλὰ μογήσας,
οἳ δή μιν περὶ κῆρι θεὸν ὣς τιμήσαντο,
καὶ πέμψαν σὺν νηῒ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
χαλκόν τε χρυσόν τε ἅλις, ἐσθῆτά τε δόντες.
τοῦτ' ἄρα δεύτατον εἶπεν ἔπος, ὅτε οἱ γλυκὺς ὕπνος
λυσιμελὴς ἐπόρουσε, λύων μελεδήματα θυμοῦ.
ἡ δ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
ὁππότε δή ῥ' Ὀδυσῆα ἐέλπετο ὃν κατὰ θυμὸν
εὐνῆς ἧς ἀλόχου ταρπήμεναι ἠδὲ καὶ ὕπνου,
αὐτίκ' ἀπ' Ὠκεανοῦ χρυσόθρονον ἠριγένειαν
ὦρσεν, ἵν' ἀνθρώποισι φόως φέροι· ὦρτο δ' Ὀδυσσεὺς
εὐνῆς ἐκ μαλακῆς, ἀλόχῳ δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν·
ὦ γύναι, ἤδη μὲν πολέων κεκορήμεθ' ἀέθλων
ἀμφοτέρω, σὺ μὲν ἐνθάδ' ἐμὸν πολυκηδέα νόστον
κλαίουσ'· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς ἄλγεσι καὶ θεοὶ ἄλλοι
ἱέμενον πεδάασκον ἐμῆς ἀπὸ πατρίδος αἴης·
νῦν δ' ἐπεὶ ἀμφοτέρω πολυήρατον ἱκόμεθ' εὐνήν,
κτήματα μὲν τά μοί ἐστι κομιζέμεν ἐν μεγάροισι·
μῆλα δ' ἅ μοι μνηστῆρες ὑπερφίαλοι κατέκειραν,
πολλὰ μὲν αὐτὸς ἐγὼ ληΐσσομαι, ἄλλα δ' Ἀχαιοὶ
δώσουσ', εἰς ὅ κε πάντας ἐνιπλήσωσιν ἐπαύλους.
ἀλλ' ἦ τοι μὲν ἐγὼ πολυδένδρεον ἀγρὸν ἔπειμι,
ὀψόμενος πατέρ' ἐσθλόν, ὅ μοι πυκινῶς ἀκάχηται·
σοὶ δὲ γύναι τάδ' ἐπιτέλλω, πινυτῇ περ ἐούσῃ·
αὐτίκα γὰρ φάτις εἶσιν ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντι

Euntibus ad lectum, tedam in manibus tenens.
In thalamum verò ducens iterum abiuit, hi quidem poſtea
Læti lecti antiqui leges repetiuerunt.
At Telemachus, & bubulcus, & ſubulcus
Cohibuerunt à ſaltatione pedes, ceſſareq́ fecerunt mulieres.
Ipſi autem dormierunt in ædibus vmbroſis.
Hi autem poſtquam amicitia delectati ſunt deſiderata,
Oblectarunt ſe verbis mutuò loquentes.
Hæc quidē quæcunq; in ædibus tolerauerat diuina mulierū
Virorum procorum inſpiciens exitioſam multitudinem,
Qui ipſius gratia multas boues, & pingues oues
Iugularant, multum autem è doliis hauſtum erat vini.
At hic diuus Vlyſſes quoſcunque dolores intulerat
Hominibus, quaſcunque ipſe ærumnas paſſus erat,
Omnia dixit, hæc.v. delectata eſt audiens, neque ei ſomnus
Cecidit in palpebris antequam ipſe recenſuerit omnia.
Incepit autem quomodo primum Ciconas domuit, at poſtea
Venit Lotophagorum virorum in pinguem terram:
Et quæcunque Cyclops fecit, & quomodo retribuit pœnas
Pro fortibus ſociis, quos comederat, nihil miſertus.
Et quomodo ad Aeolū veniſſet qui ipſum prōptus ſuſcepit,
Et miſit, neque adhuc fatale dilectam in patriam ire
Erat, ſed ipſum rurſus raptum procella
Pontum in piſcoſum tulit valde ſuſpirantem.
Et quomodo longam portis Læſtrygoniam adiuiſſet
Qui naues perdiderunt & fortes ſocios
Omnes, Vlyſſes autem ſolus aufugit naue nigra.
Et Circes narrauit dolum, & varias artes,
Et quomodo inferni domum iuiſſet latam,
Animam interrogaturus Thebani Tireſiæ
Naui multi iugata, & vidiſſet omnes ſocios,
Matremq́ quæ ipſum peperit, & nutriuit paruulum cum eſſet:
Et quomodo Sirenum ſtridularum vocem audiuiſſet.
Quomodoq́; iuiſſet ad Plactas petras grauemq́; Charybdin,
Scyllamq́; quam nullo modo indemnes viri fugerunt.
Et quomodo Solis boues interfeciſſent ſocij.
Et quomodo nauem velocem percuſſiſſet ardenti fulmine
Iupiter altitonans abſumptiq́; ut eſſent boni ſocij
Omnes ſimul, ipſe autem malas mortes ſubterfugiſſet,
Quomodoq́; acceſſiſſet ad Ogygiam inſulā, Nymphamq́; Calypſonem,
Quæ ipſum detinuit, cupiens maritum eſſe,
In ſpeluncis concauis, & aluit, & dixit
Redditurā ſe eum immortalē, & nō ſeneſcētē dies omnes.
Sed huic nunquam animum in pectoribus flexit.
Et quomodo in Phæaces perueniſſet multa paſſus,
Qui iam ipſum ex animo Deum tanquam honorauerunt,
Et miſerunt cum naui dilectam in patriam terram,
Æs, aurumq́; copioſè, veſteq́; datis.
Hoc igitur vltimum dixit verbum, quando eū dulcis ſomnus
Membra ſoluens inuaſit, ſoluenſq́; curas animi.
Hæc verò rurſus alia cogitauit dea caſia Minerua.
Quando iam Vlyſſem putabat ſuo in animo
Satis ſe oblectaſſe concubitu cum vxore, & ſomno,
Statim ab Oceano aurithronam Matutam
Mouit, ut hominibus lumen portaret, ſurrexit.v. Vlyſſes.
Lecto ex molli, vxori autem hoc verbum mandauit,
O vxor, iam quidem multis ſatiati ſumus certaminibus
Nos ambo, tu quidem hîc meum laborioſum reditum
Flens, at me Iupiter doloribus, & Dij alij
Deſiderantem detinuerunt procul mea à patria terra.
Nunc verò poſtquam ambo ad perdeſideratum venimus lectum
Res quæ mihi ſunt curæ in domibus.
Oues autem quas mihi proci ſuperbi conſumpſerunt,
Multas quidem ipſe ego prædabor, alias autem Achiui
Dabunt, donec omnia impleuerint ſtabula.
Sed certè quidem ego ad arboroſum agrum proficiſcor,
Viſurus patrem bonum, qui mihi frequenter dolet.
Tibi autem vxor hoc mando prudenti exiſtenti.
Statim enim fama ibit ſimul cum Sole aſcendente

Vlyſſes enarrat uxori ſuos errores.

Vlyſſes egreditur ad patrem.

Virorum procorum quos interfeci in ædibus.
In cœnaculum ubi aſcenderis cum ancillis mulieribus,
Sede, neque aliquem antè videas, neque interroga.
Dixit, & humeris induti arma pulchra.
Excitauit autem Telemachum, & bubulcum & ſubulcum.
Omnes autem arma iuſſit bellicoſa manibus capere.
Hi autem ei reluctati non ſunt, armati ſunt autem ære.
γρ. ἐξῇσαν δ' ἦρχε Ὀδυσσεύς. *Aperuerunt .v. ianuas, & exiuerunt, præiuit vero Vlyſſes,*
Iam quidem lumen erat in terram, hos verò Minerua
Obſcuritate coopertos citò eduxit è ciuitate.

Ἀνδρῶν μνηστήρων, οὓς ἔκτανον ἐν μεγάροισιν.
Εἰς ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν
Ἧσθαι, μηδέ τινα προτιόσσεο, μηδ' ἐρέεινε.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμφ' ὤμοισιν ἐδύσετο τεύχεα καλά,
Ὦρσε δὲ Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἠδὲ συβώτην,
Πάντας δ' ἔντε' ἄνωγεν ἀρήϊα χερσὶν ἑλέσθαι.
Οἱ δέ οἱ οὐκ ἀπίθησαν, ἐθωρήσσοντο δὲ χαλκῷ,
Ὤϊξαν δὲ θύρας, ἐκ δ' ἤϊον, ἦρχε δ' Ὀδυσσεύς.
Ἤδη μὲν φάος ἦεν ἐπὶ χθόνα, τοὺς δ' ἄρ' Ἀθήνη
Νυκτὶ κατακρύψασα, θοῶς ἐξῆγε πόληος.

ODYSSEÆ HOMERI XXIIII. COMPOSITIO.

MERCVRIVS autem animas Cyllenius euocauit
Virorum procorum, tenebat autem virgam in manibus
Pulchram, auream, qua hominum oculos mulcet
Quorum vult, hos autem rurſus & dormientes ſuſcitat:
Hac ducebat impulſas, hæ autem frementes ſequebantur.
Sicut autē quando veſpertiliones in intimo ſinu antri magni
Strepentes volant, poſtquam aliquis cadere fecit
Multitudine à petra, ubi concatenatæ ſibi inuicē hærebant:
Mercurius procorum animas ad inferos deducit. *Sic hæ frementes ſimul ibant: præibat autem ipſis*
Mercurius nullo malo dignus ad latas vias.
Acceſſerunt autem ad Oceani fluxus & Leucadem petrã,
Et ad Solis ianuas, & populum ſomniorum
Ibant, ſtatim autem peruenerunt in herboſum pratum,
Vbi habitant animæ ſimulacra mortuorum.
Inuenerunt autem animam Pelidæ Achillis,
Danaum animæ. *Et Patrocli, & ſtrenui Antilochi,*
Aiacisq́; qui optimus erat ſpecieq́ue corporeq́ue
Aliorum Danaorum, poſt ſtrenuum Peliona,
Sic hi quidem circa illum verſabantur, propè autem
Venit anima Agamemnonis Atridæ
Dolens, circum .v. aliæ congregatæ ſunt quæcunq; cum ipſo
Domo in Ægiſthi mortuæ ſunt, & fato functæ.
Hunc prior anima alloquuta eſt Pelionis,
Achillis vmbra. *Atride, ſupra quidē te dicebamus Ioui gaudenti fulmine*
Viros heroas dilectum eſſe diebus omnibus,
Quoniam multiſque & fortibus imperabas
Populo in Troianorum, ubi paſſi ſumus dolores Achiui.
Certè & tibi primo fatale erat, ut te contingeret
Parca pernicioſa, quam nullus fugit quicunque natus fuerit.
Vtinam debuiſſes honore abundè perfruens, cui imperabas
Populo in Troianorum, mortem & fatum conſequi.
Ideò tibi ſepulchrum quidem feciſſent omnes Achiui,
Atq; tuo filio magnam gloriam dediſſes in poſterum.
Nunc autem tibi miſerrima morte fatale erat capi,
Atridis anima Achilli loquitur de eius funere. *Hunc autem rurſus anima alloquuta eſt Atridæ,*
Felix Pelei fili Dijs ſimilis Achilles,
Qui mortuus es in Troia longè ab Argo, circum verò te alij
Interfecti ſunt Troianorum, & Achiuorum filiorum optimi,
Pugnantes ob te: tu autem vertigine pulueris
Iacebas magnus in magno ſpatio oblitus equitatus. i. belli.
Nos autem toto die pugnabamus, neque omnino
Ceſſauiſſemus à bello, niſi Iupiter turbine ſedaſſet.
At poſtquam te ad naues portauimus ex bello,
Depoſuimus in lectis expurgato corpore pulchro.
Aquaq; calida & vnguento, multas autem circum te
Lacrymas calidas fuderunt Danai, totonderúntque crines,
Mater autem ex mari venit, cum immortalibus marinis
Nuncium auditura, vox autem in mare ruerat.
Magna, ſuſcepit autem tremor omnes Achiuos,
Et ruentes iuiſſent concauas in naues,

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ ἡ Ω μέγα ῥαψῳδία.

ΕΡΜΗΣ δὲ ψυχὰς Κυλλήνιος ἐξεκαλεῖτο
Ἀνδρῶν μνηστήρων· ἔχε δὲ ῥάβδον μετὰ χερσὶ
Καλὴν, χρυσείην, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει
Ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει.
Τῇ ῥ' ἄγε κινήσας, ταὶ δὲ τρίζουσαι ἕποντο.
Ὡς δ' ὅτε νυκτερίδες μυχῷ ἄντρου θεσπεσίοιο
Τρίζουσαι ποτέονται, ἐπεί κέ τις ἀποπέσῃσιν
Ὁρμαθοῦ ἐκ πέτρης, ἀνά τ' ἀλλήλῃσιν ἔχονται,
Ὣς αἱ τετριγυῖαι ἅμ' ἤϊσαν· ἦρχε δ' ἄρα σφιν
Ἑρμείας ἀκάκητα κατ' εὐρώεντα κέλευθα.
Πὰρ δ' ἴσαν Ὠκεανοῦ τε ῥοὰς καὶ Λευκάδα πέτρην,
Ἠδὲ παρ' ἠελίοιο πύλας καὶ δῆμον ὀνείρων
Ἤϊσαν. αἶψα δ' ἵκοντο κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
Ἔνθα τε ναίουσι ψυχαὶ, εἴδωλα καμόντων.
Εὗρον δὲ ψυχὴν Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
Καὶ Πατροκλῆος, καὶ ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο,
Αἴαντός θ', ὃς ἄριστος ἔην εἶδός τε δέμας τε
Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα.
Ὣς οἱ μὲν περὶ κεῖνον ὁμίλεον· ἀγχίμολον δὲ
Ἤλυθ' ἔπι ψυχὴ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο
Ἀχνυμένη· περὶ δ' ἄλλαι ἀγηγέραθ', ὅσσοι ἅμ' αὐτῷ
Οἴκῳ ἐν Αἰγίσθοιο θάνον καὶ πότμον ἐπέσπον.
Τὸν προτέρη ψυχὴ προσεφώνεε Πηλεΐωνος,
Ἀτρεΐδη, περὶ μέν σε φάμεν Διὶ τερπικεραύνῳ
Ἀνδρῶν ἡρώων φίλον ἔμμεναι ἤματα πάντα,
Οὕνεκα πολλοῖσίν τε καὶ ἰφθίμοισιν ἄνασσες
Δήμῳ ἔνι Τρώων, ὅθι πάσχομεν ἄλγε' Ἀχαιοί.
Ἦ τ' ἄρα καὶ σοὶ πρῶϊ παραστήσεσθαι ἔμελλε
Μοῖρ' ὀλοή, τὴν οὔτις ἀλεύεται, ὅς κε γένηται.
Ὡς ὄφελες τιμῆς ἀπονήμενος, ἧς περ ἄνασσες,
Δήμῳ ἔνι Τρώων θάνατον καὶ πότμον ἐπισπεῖν,
Τῷ κέν τοι τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί,
Ἠδέ κε καὶ σῷ παιδὶ μέγα κλέος ἤρα' ὀπίσσω·
Νῦν δ' ἄρα σ' οἰκτίστῳ θανάτῳ εἵμαρτο ἁλῶναι.
Τὸν δ' αὖτε ψυχὴ προσεφώνεεν Ἀτρεΐδαο,
Ὄλβιε Πηλέος υἱὲ, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
Ὃς θάνες ἐν Τροίῃ ἑκὰς Ἄργεος, ἀμφὶ δέ σ' ἄλλοι
Κτείνοντο Τρώων καὶ Ἀχαιῶν υἷες ἄριστοι,
Μαρνάμενοι περὶ σεῖο· σὺ δ' ἐν στροφάλιγγι κονίης
Κεῖσο μέγας μεγαλωστὶ, λελασμένος ἱπποσυνάων.
Ἡμεῖς δὲ πρόπαν ἦμαρ ἐμαρνάμεθ'· οὐδέ κε πάμπαν
Παυσάμεθα πτολέμου, εἰ μὴ Ζεὺς λαίλαπι παῦσεν.
Αὐτὰρ ἐπεί σ' ἐπὶ νῆας ἐνείκαμεν ἐκ πολέμοιο,
Κάτθεμεν ἐν λεχέεσσι, καθήραντες χρόα καλὸν
Ὕδατί τε λιαρῷ καὶ ἀλείφατι· πολλὰ δέ σ' ἀμφὶς
Δάκρυα θερμὰ χέον Δαναοὶ, κείραντό τε χαίτας.
Μήτηρ δ' ἐξ ἁλὸς ἦλθε σὺν ἀθανάτῃς ἁλίῃσιν,
Ἀγγελίης ἀΐουσα· βοὴ δ' ἐπὶ πόντον ὀρώρει
Θεσπεσίη, ὑπὸ δὲ τρόμος ἔλλαβε πάντας Ἀχαιούς·
Καί νύ κ' ἀναΐξαντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας,

Εἰ μὴ

Εἰ μὴ ἀνὴρ κατέρυκε παλαιά τε πολλά τε εἰδώς,
Νέστωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλή,
Ὅ σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,
Ἴσχεσθ' Ἀργεῖοι, μὴ φεύγετε κοῦροι Ἀχαιῶν.
Μήτηρ ἐξ ἁλὸς ἥδε σὺν ἀθανάτῃς ἁλίῃσιν
Ἔρχεται, οὗ παιδὸς τεθνηότος ἀντιόωσα.
Ὣς ἔφατ'. οἱ δ' ἔσχοντο φόβου μεγάθυμοι Ἀχαιοί.
Ἀμφὶ δέ σ' ἔστησαν κοῦραι ἁλίοιο γέροντος,
Οἴκτρ' ὀλοφυρόμεναι, περὶ δ' ἄμβροτα εἵματα ἕσσαν.
Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ,
Θρήνεον. ἔνθα κεν οὔ τιν' ἀδάκρυτόν γ' ἐνόησας
Ἀργείων· τοῖον γὰρ* ὑπώρορε Μοῦσα λίγεια.
Ἑπτὰ δὲ καὶ δέκα μέν σε ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἦμαρ
Κλαίομεν ἀθάνατοί τε θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι·
Ὀκτωκαιδεκάτῃ δ' ἔδομεν πυρί, πολλὰ* δέ σ' ἀμφὶς
Μῆλα κατεκτάνομεν μάλα πίονα καὶ ἕλικας βοῦς.
Καίεο δ' ἔν τ' ἐσθῆτι θεῶν, καὶ ἀλείφατι πολλῷ,
Καὶ μέλιτι γλυκερῷ. πολλοὶ δ' ἥρωες Ἀχαιοὶ
Τεύχεσιν ἐρρώσαντο πυρὴν πέρι καιομένοιο,
Πεζοί θ' ἱππῆές τε. πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δή σε φλὸξ ἤνυσεν Ἡφαίστοιο,
Ἠῶθεν δή τοι λέγομεν λεύκ' ὀστέ' Ἀχιλλεῦ
Οἴνῳ ἐν ἀκρήτῳ καὶ ἀλείφατι. δῶκε δὲ μήτηρ
Χρύσεον ἀμφιφορῆα· Διωνύσοιο δὲ δῶρον
Φάσκ' ἔμεναι, ἔργον δὲ περικλυτοῦ Ἡφαίστοιο.
Ἐν τῷ τοι κεῖται λεύκ' ὀστέα φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
Μίγδα δὲ Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο θανόντος·
Χωρὶς δ' Ἀντιλόχοιο, τὸν ἔξοχα τῖες ἁπάντων
Τῶν ἄλλων ἑτάρων μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα.
Ἀμφ' αὐτοῖσι δ' ἔπειτα μέγαν καὶ ἀμύμονα τύμβον
Χεύαμεν Ἀργείων ἱερὸς στρατὸς αἰχμητάων
Ἀκτῇ ἔπι προὐχούσῃ, ἐπὶ πλατεῖ Ἑλλησπόντῳ,
Ὥς κεν τηλεφανὴς ἐκ ποντόφιν ἀνδράσιν* εἴη
Τοῖς οἳ νῦν γεγάασι, καὶ οἳ μετόπισθεν ἔσονται.
Μήτηρ δ' αἰτήσασα θεοὺς περικαλλέ' ἄεθλα,
Θῆκε μέσῳ ἐν ἀγῶνι ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν.
Ἤδη μὲν πολέων τάφῳ ἀνδρῶν ἀντεβόλησα
Ἡρώων, ὅτε κέν ποτ' ἀποφθιμένου βασιλῆος
Ζώννυνταί τε νέοι καὶ ἐπεντύνονται ἄεθλα·
Ἀλλά κε κεῖνα μάλιστα ἰδὼν* θηήσαο θυμῷ,
Οἷ' ἐπὶ σοὶ κατέθηκε θεὰ περικαλλέ' ἄεθλα
Ἀργυρόπεζα Θέτις, μάλα γὰρ φίλος ἦσθα θεοῖσιν.
Ὣς σὺ μὲν οὐδὲ θανὼν ὄνομ' ὤλεσας, ἀλλά τοι αἰεὶ
Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους κλέος ἔσσεται ἐσθλὸν Ἀχιλλεῦ.
Αὐτὰρ ἐμοὶ τί τόδ' ἦδος, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσα;
Ἐν νόστῳ γάρ μοι Ζεὺς μήσατο λυγρὸν ὄλεθρον
Αἰγίσθου ὑπὸ χερσὶ καὶ οὐλομένης ἀλόχοιο.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
Ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθε διάκτορος Ἀργειφόντης,
Ψυχὰς μνηστήρων κατάγων Ὀδυσῆϊ δαμέντων.
Τὼ δ' ἄρα θαμβήσαντ' ἰθὺς κίον, ὡς ἐσιδέσθην.
Ἔγνω δὲ ψυχὴ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο
Παῖδα Μελανθῆος, ἀγακλυτὸν Ἀμφιμέδοντα·
Ξεῖνος γάρ οἱ ἔην, Ἰθάκῃ ἔνι οἰκία ναίων.
Τὸν προτέρη ψυχὴ προσεφώνεεν Ἀτρεΐδαο,
Ἀμφίμεδον, τί παθόντες ἐρεμνὴν γαῖαν ἔδυτε
Πάντες κεκριμένοι καὶ ὁμήλικες; οὐδέ κεν ἄλλος
Κρινάμενος λέξαιτο κατὰ πτόλιν ἄνδρας ἀρίστους.
Ἦ ὔμμ' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσεν,
Ὄρσας ἀργαλέους ἀνέμους καὶ κύματα μακρά;
Ἦ που ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου
Βοῦς περιταμνομένους ἠδ' οἰῶν πώεα καλά;
Ἠὲ περὶ πτόλιος μαχεούμενοι ἠδὲ γυναικῶν;
Εἰπέ μοι εἰρομένῳ· ξεῖνος δέ τοι εὔχομαι εἶναι.
Ἦ οὐ μέμνῃ ὅτε κεῖσε κατήλυθον ὑμέτερον δῶ,
Ὀτρυνέων Ὀδυσῆα σὺν ἀντιθέῳ Μενελάῳ
Ἴλιον εἰς ἅμ' ἕπεσθαι ἐϋσσέλμων ἐπὶ νηῶν;
Μηνὶ δ' ἐν οὔλῳ πάντα περήσαμεν εὐρέα πόντον,
Σπουδῇ παρπεπιθόντες Ὀδυσσῆα πτολίπορθον.

Niſi vir detinuiſſet antiquáque multaq́; ſciens
Neſtor, cuius & antea optimum apparuerat conſilium:
Qui ipſis rectè ſentiens concionatus eſt, & dixit;
Siſtite gradum Argiui, ne fugite filij Achiuorum,
Mater ex mari hæc cum Deabus marinis
Venit ſuum filium mortuum viſura.
Sic dixit, hi.v. retenti ſunt timore magnanimi Achiui.
Circum autem te ſteterunt filiæ marini illius ſenis Achillis exequiæ.
Miſerabiliter lugentes, tibi.a. immortales veſtes induerunt.
Muſæ verò nouem omnes alternantes voce pulchra,
Lamentabantur, tunc nullum non lacrymantem vidiſſes
Argiuorum, ita enim animas permouebat Muſa ſtridula. γρ. ἐνώρορε.
Septem & decem quidem te ſimul noctéſque & dies γρ. ἠδ' ἤματα.
Fleuimus, immortaléſque Dij mortaléſque homines,
Octaua & decima verò dedimus igni, multas verò circum te γρ. δ' ἐπ' αὐτῷ.
Oues iugulauimus valdè pingues, & nigras boues.
Cremabaris autem in veſte Deorum, & vnguento multo
Et melle dulci, multi autem heroës Achiui
Armis irruerunt circa rogum corporis ardentem
Pedeſtréſque equeſtréſq́; multus autem ſtrepitus ortus eſt.
At poſtquam flamma te penitus abſumpſit Vulcani;
Mane iam tua collegimus alba oſſa ô Achilles
Vino in puro & vnguento, dedit autem mater
Auream amphoram, Dionyſij autem donum
Dicebat eſſe, opus autem incluti Vulcani.
In hac tibi iacent alba oſſa illuſtris Achilles,
Mixtum autem Patrocli Menœtiadæ demortui.
Separatim.v. Antilochi, quem eximiè honorabas omnium
Aliorum ſociorum poſt Patroclum mortuum.
Circũ.v. poſt has reliquias poſtea magnũ & laudatũ ſepul-
Fudimus Argiuorum ſacer exercitus bellicoſorum (chrũ
Littore in excelſo in vaſtum Helleſpontum
Vt è longinquo manifeſtum ex ponto viris eſſet
His qui nunc ſunt, & qui in futurum erunt. γρ. εἴησι.
Mater autem tua Dijs rogatis perpulchra certamina
Propoſuit medio in certamine optimis Achiuorum.
Iam quidem multorum in ſepulchrum virorum incidi
Heroum, quando aliquo mortuo rege
Cinguntuŕq; iuuenes & parant certamina:
Sed illa maximè conſpicatus miratus ſum animo, γρ. θυμὸς ἐθήσατο.
Qualia in tuam gratiam poſuit Dea perpulchra certamina
Argentea-pedibus Thetis, valdè enim amicus eras Dijs. γρ. καὶ θεοῖσι θυμῷ.
Sic tu quidem, neque mortuus nomen perdidiſti, ſed tibi ſem
per
Omnes inter homines gloria erit bona Achilles,
At mihi quæ hæc voluptas, quoniam bellum abſolui?
In reditu enim mihi Iupiter molitus eſt malam mortem
Ægiſthi à manibus & pernicioſa vxoris.
Sic hi quidem talia inter ſe loquebantur.
Propè autem ipſos venit internuncius Argicida
Animas procorum deducens ab Vlyſſe necé domitorum.
Hi igitur ſtupefacti rectà iuerunt, poſtquam viderunt.
Cognouit autem anima Agamemnonis Atridæ
Filium Melanthij perinclytum Amphimedontem.
Hoſpes enim erat Ithacæ in domo habitans.
Hunc prior anima alloquuta eſt Atridæ, Agamemnonis anima Amphimedonti loquitur.
Amphimedon, quid paſſi tenebroſam terram veniſtis
Omnes eximij & æquales? neque aliter aliquis
Habito delectu elegiſſet in ciuitate viros optimos.
Nunquid vos in nauibus Neptunus domuit
Permotis moleſtis ventis & fluctibus magnis?
An noxij viri læſerunt in terra
Boues dum ſurriperetis & ouium greges pulchros?
An pro ciuitate pugnantes & mulieribus?
Dic mihi interroganti, hoſpes autem tuus dico eſſe.
An non recordaris, quando illuc veni in veſtram domum
Impulſurus Vlyſſem cum diuo Menelao
Ad Ilium ſimul ſequi bonis-tranſtris in nauibus?
Menſe autem toto omnem tranſiuimus latum pontum,
Cum vix tandem flexiſſemus Vlyſſem vrbium populatorẽ.

Amphimedõtis proci anima Atridæ interitus ſui hiſtoriã narrat.

γρ. ἀμφιμέδοντος. Μέμνημαι τάδε πάντα διοτρεφὲς ὡς ἀγορεύεις· Σοὶ δ' ἐγὼ εὖ μάλα πάντα καὶ ἀτρεκέως καταλέξω, Ἡμετ.

Hunc verò rurſus anima alloquuta eſt Amphimedontis.
Atride optime rex virorum Agamemnon,
Memini hæc omnia, & verè enarrabo,
Noſtra mortis malum finem, qualis fuerit.
Petebamus Vlyſſis diu abſentis uxorem,
Hæc neque negabat odioſas nuptias, neque perficiebat,
Nobis conſultans mortem & parcam nigram.
Sed dolum hunc alium in mentibus cogitauit,
Orſa magnam telam in domibus texebat,
Tenuem & prælongam, ſtatim autem nobis dixit,
Iuuenes mei proci, quoniam mortuus eſt diuinus Vlyſſes,
Manete accelerantes meas nuptias, donec veſtem
Perficiam, (ne mihi vana fila pereant.)
Laërtæ heroi ſepulchralem, donec ipſum
Parca pernicioſa ſuſceperit longum dormientis mortis,
Ne me aliqua in populo Græcarum accuſet,
Si ſine veſte iaceat qui multa poſſederit.
Sic dixit, nobis autem perſuaſus eſt animus ſuperbus.
Tum interdiu quidem texebat magnam telam.
Singulis noctib. v. diſſoluebat, poſtquã lampades appoſuerat:
Sic triennio latuit dolo, & perſuaſit Achiuos.
Sed quando quartus venit annus, & venerunt tempora
Menſium tranſeuntium, & multi dies elapſi ſunt.
Et tunc aliqua dixit mulierum, quæ manifeſtè ſciebat.
Et hanc diſſoluentem inuenimus illuſtrem telam.
Sic hanc telam perfecit, & quidẽ non volẽs neceſſitate. i. vi.
Poſtquam verò illa perfecit veſtem pertexta magna tela
Lauatam, Soli ſimilem, vel Lunæ.
Tunc iam Vlyſſem malus alicunde adduxit genius
Agri in extremitatem, vbi domos habitabat ſubulcus.

γρ. ἐσχατιῆς.

Illuc venit dilectus filius Vlyſſis diuini,
Ex Pylo arenoſa redux cum naui nigra.
Hi autem procis mortem malam permoliti,
Venerunt ad ciuitatem nobilem, Vlyſſes quidem
Poſterior, at Telemachus antè præceſſit.
Hunc. v. ſubulcus duxit mala corpore veſtimenta habentẽ,
Pauperi miſero ſimilem & ſeni (indutus erat.
Baculo incumbentem, has verò malas circum corpus veſtes
Neque aliquis noſtrum potuit cognoſcere illum ipſum eſſe,
Qui repente apparuit, neque ij quidẽ qui maiores natu erãt.
Sed verbis malis illum inceſſimus & verberibus,
At hic quidem diu tolerauit, in ædibus ſuis
Percuſſus, & iniuria affectus tolerauit animo.
Sed quando iam ipſum ſuſcitauit Iouis mens Ægiochi,
Cum quidem Telemacho perpulchra arma ſublata
In thalamum depoſuit, & clauſit ſeras.
At hic ſuam uxorem multis aſtutiis iuſſit
Arcum procis ponere, albumq́; ferrum,
Nobis miſerè morituris certamina & cædis principium.
Neque aliquis noſtrum potuit fortis arcus
Neruum tendere, valdè autem impotentes eramus.
Sed quando ad manus peruenit Vlyſſis magnus arcus.
Tunc nos quidem omnes minabamur verbis
Arcum ne ei darent, etiamſi valdè multùm diceret.
Telemachus autem eum ſolus impellens iuſſit.
At hic ſuſcepit manu perpatiens diuus Vlyſſes,
Facilè autem tetendit arcum, miſit autem per ferrum.
Stetit verò in pauimentum iens, velocesq́; effudit ſagittas
Rectà collimans: percuſſit autem Antinoum regem.
At poſtea aliis immiſit tela ſuſpirioſa
Contra inſpiciens, hi autem ſimul confertim cadebant.
Cognitum verò erat quòd aliquis ipſis Deorũ adiutor eſſet.
Statim enim in ædibus robore ſuo vtentes
Interficiebant conuerſim, horum verò ſuſpirium mouebatur indecens
Capitibus percuſſis, pauimentũ verò omne ſanguine fluebat.
Sic nos ô Agamemnon periimus, quorum adhuc nunc
Corpora neglecta iacent in ædibus Vlyſſis.
Nondum enim ſciunt amici in domibus ſinguli,
Qui abluto nigro ſanguine ex vulneribus

Τὸν δ' αὖτε ψυχὴ προσεφώνεεν Ἀμφιμέδοντος,
Ἀτρείδη κύδιστε ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
Μέμνημαι τάδε πάντα, ϗ ἀτρεκέως καταλέξω,
Ἡμετέρου θανάτοιο κακὸν τέλος, οἷον ἐτύχθη.
Μνώμεθ' Ὀδυσσῆος δὴν οἰχομένοιο δάμαρτα·
Ἡ δ' οὐδ' ἠρνεῖτο στυγερὸν γάμον, οὔτ' ἐτελεύτα,
Ἡμῖν φραζομένη θάνατον ϗ κῆρα μέλαιναν,
Ἀλλὰ δόλον τόνδ' ἄλλον ἐνὶ φρεσὶ μερμήριξε·
Στησαμένη μέγαν ἱστὸν ἐνὶ μεγάροισιν ὕφαινε
Λεπτὸν ϗ περίμετρον· ἄφαρ δ' ἡμῖν μετέειπε,
Κοῦροι ἐμοὶ μνηστῆρες, ἐπεὶ θάνε δῖος Ὀδυσσεύς,
Μίμνετ' ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰσόκε φᾶρος
Ἐκτελέσω, (μή μοι μεταμώνια νήματ' ὄληται)
Λαέρτῃ ἥρωϊ ταφήϊον, εἰσότε κέν μιν
Μοῖρ' ὀλοὴ καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο·
Μή τίς μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιϊάδων νεμεσήσῃ,
Αἴκεν ἄτερ σπείρου κεῖται πολλὰ κτεατίσσας.
Ὡς ἔφατ'· ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπίθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
Ἔνθα κεν ἠματίη μὲν ὑφαίνεσκεν μέγαν ἱστὸν,
Νύκτας δ' ἀλλύεσκεν, ἐπὴν δαΐδας παραθεῖτο.
Ὡς τρίετες μὲν ἔληθε δόλῳ, ϗ ἔπειθεν Ἀχαιούς.
Ἀλλ' ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος, ϗ ἐπήλυθον ὧραι,
Μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἤματα πόλλ' ἐτελέσθη,
Καὶ τότε δή τις ἔειπε γυναικῶν ἣ σάφα ᾔδη,
Καὶ τήν γ' ἀλλύουσαν ἐφεύρομεν ἀγλαὸν ἱστόν.
Ὡς τὸ μὲν ἐξετέλεσσε ϗ οὐκ ἐθέλουσ', ὑπ' ἀνάγκης.
Εὖθ' ἡ φᾶρος ἔδειξεν, ὑφήνασα μέγαν ἱστὸν,
Πλύνασ', ἠελίῳ ἐναλίγκιον ἠὲ σελήνῃ.
Καὶ τότε δή ῥ' Ὀδυσῆα κακός ποθεν ἤγαγε δαίμων
Ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιὴν, ὅθι δώματα ναῖε συβώτης.
Ἔνθ' ἦλθεν φίλος υἱὸς Ὀδυσσῆος θείοιο,
Ἐκ Πύλου ἠμαθόεντος ἰὼν σὺν νηῒ μελαίνῃ.
Τὼ δὲ μνηστῆρσιν θάνατον κακὸν ἀρτύναντε,
Ἵκοντο προτὶ ἄστυ περικλυτόν· ἤτοι Ὀδυσσεὺς
Ὕστερος, αὐτὰρ Τηλέμαχος πρόσθ' ἡγεμόνευε.
Τὸν δὲ συβώτης ἦγε κακὰ χροῒ εἵματ' ἔχοντα,
Πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον ἠδὲ γέροντι,
Σκηπτόμενον· τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροῒ εἵματα ἕστο,
Οὐδέ τις ἡμείων δύνατο γνῶναι τὸν ἐόντα,
Ἐξαπίνης προφανέντ', οὐδ' οἱ προγενέστεροι ἦσαν.
Ἀλλ' ἔπεσίν τε κακοῖσιν ἐνίσσομεν ἠδὲ βολῇσιν.
Αὐτὰρ ὁ τέως μὲν ἐτόλμα ἐνὶ μεγάροισιν ἑοῖσι
Βαλλόμενος ϗ ἐνισσόμενος, τετληότι θυμῷ·
Ἀλλ' ὅτε δή μιν ἔγειρε Διὸς νόος Αἰγιόχοιο,
Σὺν μὲν Τηλεμάχῳ περικαλλέα τεύχε' ἀείρας,
Ἐς θάλαμον κατέθηκε, ϗ ἐκλήϊσεν ὀχῆας·
Αὐτὰρ ὁ ἣν ἄλοχον πολυκερδείῃσιν ἄνωγε
Τόξον μνηστήρεσσι θέμεν πολιόν τε σίδηρον,
Ἡμῖν αἰνομόροισιν ἄεθλια ϗ φόνου ἀρχήν.
Οὐδέ τις ἡμείων δύνατο κρατεροῖο βιοῖο
Νευρὴν ἐντανύσαι, πολλὸν δ' ἐπιδευέες ἦμεν·
Ἀλλ' ὅτε χεῖρας ἵκανεν Ὀδυσσῆος μέγα τόξον,
Ἔνθ' ἡμεῖς μὲν πάντες ὁμοκλέομεν ἐπέεσσι
Τόξον μὴ δόμεναι, μηδ' εἰ μάλα πόλλ' ἀγορεύοι·
Τηλέμαχος δέ μιν οἶος ἐποτρύνων ἐκέλευσεν.
Αὐτὰρ ὁ δέξατο χειρὶ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
Ῥηϊδίως δ' ἐτάνυσσε βιὸν, διὰ δ' ἧκε σιδήρου.
Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν, ταχέας δ' ἐκχεύατ' ὀϊστούς,
Δεινὸν παπταίνων· βάλε δ' Ἀντίνοον βασιλῆα.
Αὐτὰρ ἔπειτ' ἄλλοις ἐφίει βέλεα στονόεντα,
Ἄντα τιτυσκόμενος· τοὶ δ' ἀγχηστῖνοι ἔπιπτον.
Γνωτὸν δ' ἦν ὅ ῥά τίς σφι θεῶν ἐπιτάρροθος ἦεν.
Αὐτίκα γὰρ κατὰ δώματ' ἐπισπόμενοι μένεϊ σφῷ
Κτεῖνον ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ' ἀεικής,
Κράτων τυπτομένων, δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦεν.
Ὡς ἡμεῖς Ἀγάμεμνον ἀπωλόμεθ', ὧν ἔτι καὶ νῦν
Σώματ' ἀκηδέα κεῖται ἐνὶ μεγάροις Ὀδυσῆος.
Οὐ γάρ πω ἴσασι φίλοι κατὰ δώμαθ' ἑκάστου,
Οἵ κ' ἀπονίψαντες μέλανα βρότον ἐξ ὠτειλέων,

Καταθέμενοι

Κατθέμενοι γοάοιεν· ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
Τὸν δ' αὖτε ψυχὴ προσεφώνεεν Ἀτρεΐδαο·
Ὄλβιε Λαέρταο πάϊ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Ἦ ἄρα σὺν μεγάλῃ ἀρετῇ ἐκτήσω ἄκοιτιν.
Ὡς ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν ἀμύμονι Πηνελοπείῃ,
Κούρῃ Ἰκαρίου, ὡς εὖ μέμνητ' Ὀδυσῆος,
Ἀνδρὸς κουριδίου, τῷ οἱ κλέος οὔποτ' ὀλεῖται
Ἧς ἀρετῆς· τεύξουσι δ' ἐπιχθονίοισιν ἀοιδὴν
Ἀθάνατοι χαρίεσσαν ἐχέφρονι Πηνελοπείῃ.
Οὐχ ὡς Τυνδαρέου κούρη κακὰ μήσατο ἔργα,
Κουρίδιον κτείνασα πόσιν, στυγερὴ δέ τ' ἀοιδὴ
Ἔσσετ' ἐπ' ἀνθρώπους, χαλεπὴν δέ τε φῆμιν ὀπάσσει
Θηλυτέρῃσι γυναιξί, καὶ ἥ κ' εὐεργὸς ἔῃσιν.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
Ἑσταότ' εἰν Ἀΐδαο δόμοις, ὑπὸ κεύθεσι γαίης.
Οἱ δ' ἐπεὶ ἐκ πόλιος κατέβαν, τάχα δ' ἀγρὸν ἵκοντο
Καλὸν Λαέρταο τετυγμένον, ὅν ῥά ποτ' αὐτὸς
Λαέρτης κτεάτισσεν, ἐπεὶ μάλα πόλλ' ἐμόγησεν·
Ἔνθα οἱ οἶκος ἔην, περὶ δὲ κλίσιον θέε πάντῃ,
Ἐν τῷ σιτέσκοντο καὶ ἵζανον ἠδὲ ἴαυον
Δμῶες ἀναγκαῖοι, τοί οἱ φίλα ἐργάζοντο·
Ἐν δὲ γυνὴ Σικελὴ γρηῢς πέλεν, ἥ ῥα γέροντα
Ἐνδυκέως κομέεσκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος·
Ἔνθ' Ὀδυσεὺς δμώεσσι καὶ υἱέϊ μῦθον ἔειπεν.
Ὑμεῖς μὲν νῦν ἔλθετ' ἐϋκτίμενον πολίεθρον·
Δεῖπνον δ' αἶψα συῶν ἱερεύσατε ὅς τις ἄριστος.
Αὐτὰρ ἐγὼ πατρὸς πειρήσομαι ἡμετέροιο,
Αἴ κέ μ' ἐπιγνώῃ καὶ φράσσεται ὀφθαλμοῖσιν,
Ἦε κεν ἀγνοιῇσι πολὺν χρόνον ἀμφὶς ἐόντα.
Ὣς εἰπὼν δμώεσσιν ἀρήϊα τεύχε' ἔδωκεν.
Οἱ μὲν ἔπειτα δόμονδε θοῶς κίον, αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Ἆσσον ἴεν πολυκάρπου ἀλωῆς πειρητίζων·
Οὐδ' εὗρεν Δολίον, μέγαν ὄρχατον ἐσκαταβαίνων,
Οὐδέ τινα δμώων, οὐδ' υἱῶν· ἀλλ' ἄρα τοί γε
Αἱμασιὰς λέξοντες, ἀλωῆς ἔμμεναι ἕρκος,
Ὤχοντ'· αὐτὰρ ὁ τοῖσι γέρων ὁδὸν ἡγεμόνευε.
Τὸν δ' οἶον πατέρ' εὗρεν ἐϋκτιμένῃ ἐν ἀλωῇ,
Λιστρεύοντα φυτόν· ῥυπόωντα δὲ ἕστο χιτῶνα,
Ῥαπτὸν, ἀεικέλιον· περὶ δὲ κνήμῃσι βοείας
Κνημῖδας ῥαπτὰς δέδετο, γραπτῦς ἀλεείνων·
Χειρῖδάς τ' ἐπὶ χερσὶ, βάτων ἕνεκ'· αὐτὰρ ὕπερθεν
Αἰγείην κυνέην κεφαλῇ ἔχε, πένθος ἀέξων.
Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς
Γήραϊ τειρόμενον, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἔχοντα,
Στὰς ἄρ' ὑπὸ βλωθρὴν ὄγχνην κατὰ δάκρυον εἶβε.
Μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
Κύσσαι καὶ περιφῦναι ἑὸν πατέρ', ἠδὲ ἕκαστα
Εἰπεῖν, ὡς ἔλθοι καὶ ἵκοιτ' ἐς πατρίδα γαῖαν·
Ἦ πρῶτ' ἐξερέοιτο, ἕκαστά τε πειρήσαιτο.
Ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
Πρῶτον κερτομίοις ἐπέεσσιν πειρηθῆναι.
Τὰ φρονέων ἰθὺς κίεν αὐτοῦ δῖος Ὀδυσσεύς.
Ἤτοι ὁ μὲν κατέχων κεφαλὴν φυτὸν ἀμφελάχαινε·
Τὸν δὲ παριστάμενος προσεφώνεε φαίδιμος υἱός·
Ὦ γέρον, οὐκ ἀδαημονίη σ' ἔχει ἀμφιπολεύειν
Ὄρχατον, ἀλλ' εὖ τοι κομιδὴ ἔχει, οὐδέ τι πάμπαν,
Οὐ φυτὸν, οὐ συκῆ, οὐκ ἄμπελος, οὐ μὲν ἐλαίη,
Οὐκ ὄγχνη, οὐ πρασιή τοι ἄνευ κομιδῆς κατὰ κῆπον.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δὲ μὴ χόλον ἔνθεο θυμῷ·
Αὐτόν σ' οὐκ ἀγαθὴ κομιδὴ ἔχει, ἀλλ' ἅμα γῆρας
Λυγρὸν ἔχεις, αὐχμεῖς τε κακῶς, καὶ ἀεικέα ἕσσαι.
Οὐ μὲν ἀεργίης γε ἄναξ ἕνεκ' οὔ σε κομίζει,
Οὐδέ τί τοι δούλειον ἐπιπρέπει εἰσοράασθαι
Εἶδος καὶ μέγεθος· βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικας.
Τοιούτῳ δὲ ἔοικας, ἐπεὶ λούσαιτο φάγοι τε,
Εὑδέμεναι μαλακῶς· ἡ γὰρ δίκη ἐστὶ γερόντων.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Τεῦ δμὼς εἰς ἀνδρῶν; τεῦ δ' ὄρχατον ἀμφιπολεύεις;
Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' εὖ εἰδῶ,

Depoſitos lugerent, hic enim honor eſt mortuorum.
Hunc autem rurſus anima alloquuta eſt Atridæ,
Felix Laertæ fili prudens Vlyſſes,
Certè igitur cum magna virtute poſſediſti vxorem.
Quam bonæ mentes erant irreprehenſibili Penelopæ
Filiæ Icarij, quàm rectè recordata eſt Vlyſſis
Viri cui nupſerat virgo, vnde et gloria nunquam peribit,
Suæ virtutis facient verò vt terreſtribus cantilenam
Immortales gratam prudenti Penelopæ.
Non ſic Tyndari filia mala conſultauit opera,
Virginali interfecto marito, odioſa autem cantilena
Erit inter homines, malam autem famam præbuit
Fœminis mulieribus, etiam et quæ proba fuerit.
Sic hi quidem talia ſecum inuicem loquebantur,
Stantes in inferni domibus ſub obſcuritatibus terræ,
Illi verò poſtquā ciuitate exiuerunt, citò in agrum peruenerunt Vlyſſes ad patrem contendit.
Pulchrum Laërtæ elaboratum, quem quondam ipſe
Laërtes acquiſiuerat, poſtquam valdè multùm laborauit.
Illic ei domus erat, cingebant verò ſedilia circumquaque,
In quibus comedebant, & ſedebant, & dormiebant
Famuli neceſſarij, qui ei amica operabantur.
Ibi autem mulier Sicula anus erat, quæ ſenem
Diligenter curabat in agro longè à ciuitate.
Tunc Vlyſſes paſtoribus, & filio ſermonem dixit,
Vos quidem nunc ite ad bene-ædificatum oppidum,
Ad cœnam verò ſtatim porcorū mactate, eū qui optimus fuerit, γρ. ὅς ἄριστος εἴησι·
At ego patrem tentabo noſtrum,
Si me agnoſcat, & animaduertat oculis,
An ignoret multo tempore peregrinantem. γρ. ἢ εἴ μ' ἀγνοιῇ
Sic loquutus, ſeruis bellicoſa arma dedit.
Hi quidem poſteà domum velociter iuerunt, at Vlyſſes
Iuit propè ad ferax viridarium patrem tentaturus.
Neq; inuenit Dolium magnum in viridarium deſcendens,
Neque aliquem ſeruorum, neque filiorum, ſed hi
Sepes collecturi viridarij vt eſſent ſeptum
Iuerant, at his ſenex viam præibat.
Hunc verò ſolum patrem inuenit bene-facto in viridario
Expurgantem plantam, ſordidam verò indutus erat veſtem
Laceram, indecentem, circum autem tibias bouinas
Ocreas laceras ligauerat fugiens ſciſſuras,
Chirothecaſq; in manibus ruborum gratia, at deſuper
Caprinam galeam in capite habebat, dolorem fouens.
Hunc autem poſtquam agnouit perpatiens diuus Vlyſſes,
Senectutē conſumptum, magnum verò mentibus dolorem habentem,
Stans ſub alta pyro lacrymam effudit.
Cogitabat autem poſtea in mente, & in animo
An oſcularetur & amplecteretur ſuum patrem, & ſingula
Diceret, quomodo venit & peruenit in patriam terram.
An prius interrogaret ſingulaq; tentaret.
Sic autem ei cogitanti viſum eſt melius eſſe,
Primùm cauillatorijs verbis tentare,
Hæc cogitans rectà iuit ad eum diuus Vlyſſes.
Certè hic quidem capite demiſſo plantam circumfodiebat: γρ. κατέχων
Hunc autem aſtans alloquutus eſt illuſtris Vlyſſes,
O ſenex, non imperitia te tenet ad-gubernandum Vlyſſes patrem compellat.
Viridarium, ſed bene curata ſunt omnia & omnino
Non planta, non ficus, non vitis, non quidem oliua,
Non pyrus, non area eſt vlla ſine cura in horto.
Aliud autem tibi dico, tu autem non iram impone animo.
Ipſum te non bona cura tenet, ſed ſimul ſenectutem
Moleſtam habes ſqualeſq; male, & indecenter indutus es.
Non quidem pigritiæ gratia dominus non te curat.
Neque in te ſeruilis intuitu appares
Forma & magnitudo, regi enim viro ſimilis es.
Tali autem ſimilis es qui poſtquam lotus eſt comēdítq;,
Dormit molliter, hic enim mos eſt ſenum.
Sed age mihi hoc dic, & vere narra.
Cuius ſeruus es virorum? cuius verò hortum gubernas?
Et mihi hoc dic verè vt bene ſciam.

Si verè Ithacam hanc veni, ſicut mihi dixit
Hic vir qui nunc primum obuius factus eſt huc venienti,
Non nimis ſapiens quoniam non ſuſtinuit ſingula
Dicere, & audire meum verbum quando interrogaui
De amico meo, ſicubi viuit & eſt,
An iam mortuus eſt, & in inferni ædibus,
Nam tibi dico, tu autem intellige & me audi.
Virum aliquando hoſpitio-excepi dilecta in patria terra.
Ad noſtram domũ venientẽ, & nondũ aliquis homo alius
Hoſpitum peregrinorum amicorum meam venit domum.
Dicebat autem ſe ex Ithaca genus eſſe, & dicebat
γρ. αὐτοῦ. *Laërtem Arceſiadem patrem eſſe ipſius.*
Hunc quidem ego domum deducens preclarè excepi
Accuratè amplectens, cùm multa in domo eſſent,
Et ei dona prebui hoſpitalia qualia decet.
Auri quidem ei dedi benefacti ſeptem talenta,
Dedi autem ei pateram totam-argenteam floridam,
Duodecim autem ſimplices veſtes, totidẽ tapetes,
Tot autem pallia pulchra, tot autem poſt hæc interulas.
Separatim autem rurſus mulieres eximias opera ſcientes
Quatuor ſpecioſas, quas voluit ipſe capere.
Huic verò reſpondit poſtea pater lacrymas fundens,
Hoſpes, certè terram perueniſti quã ad interrogas.
Iniurij autem ipſam, & iniuſti viri habent.
Dona autem vana hæc donaſti multa præbens.
γρ. γε ζώοντα. *Si enim ipſum viuum inueniſſes Ithacæ in populo,*
Tunc te bene donis repenſum remitteret,
Et hoſpitalitate bona, hic enim mos eſt quicunq; de aliquo (bene meritus ſit.
Sed age mihi hoc dic, & verè narra,
Quotus iam annus eſt, quando hoſpitio illum excepiſti,
Tuum amicum infelicem meum filium ſi aliquando fuit,
Infortunatum, quem procul ab amicis & patria terra,
Vel in ponto comederunt piſces, vel in terra
Feris & auibus lamamentum factus eſt, neque ipſum mater
Fleuit pollinctum, paterque qui ipſum genuimus.
Neque uxor multum-dotata prudens Penelope
Plorauit in lectis dilectum maritum, ſicut decet,
Oculos illius claudens. hic enim eſt honos mortuorum.
Et mihi hoc dic verè vt bene ſciam.
Quis, vnde es virorum? vbi tibi ciuitas & parentes?
Vbi autem nauis ſtetit velox quæ te duxit huc,
γρ. δαὶ. *Diuinóſque ſocios? an mercator veniſti*
Naui aliena, hi autem te è naue-educto diſceſſerunt?
Hunc verò reſpondens, alloquutus eſt prudens Vlyſſes.
Tibi enim ego certè omnia valdè verè narrabo,
Sum enim ex Alybante, vbi inclytas domos habito
Filius Aphidantis Polypemonidæ regis,
At mihi nomen eſt Eperitus, ſed me fortuna
Errare fecit à Sicania ita vt huc venirem nolens.
Nauis autem mihi hæc ſtat in agro longè à ciuitate.
At Vlyſſi hic iam quintus annus eſt
Ex quo illinc iuit, & à mea diſceſſit patria
Infelix, certè ei diſcedenti aues apparuerunt
Dexteræ, quibus gaudens quidem ego dimiſi illum.
γρ. δ' ἐκεῖνος ἰὼν· θυμὸς δ' ἔτι. *Gaudebat v. ille ab iens, animus autẽ nobis adhuc ſperabat,*
Fore vt iũgeremur hoſpitalitate, & ſplẽdida dona daremus
Sic dixit, hunc autem doloris nebula cooperuit nigra.
Ambabus autem manibus captum puluerem ardentem
Fudit in capite albo grauiter ſuſpirans.
Huius verò motus eſt animus ad nares autem ei iam
Acutum robur erupit dilectum patrem inſpicienti.
Oſculatus eſt verò ipſum amplexus ſubſiliens verò alloquutus eſt.
γρ. μέν τοι. Vlyſſes prodit ſe patri. *Ille quidem hic ipſe ego pater quem tu inquiris,*
Veni vigeſimo anno in patriam terram.
Sed abſtine à fletu luctúque lacrymoſo.
Etenim tibi dico (valdè autem oportet feſtinare tamen.)
Procos interfeci in noſtris ædibus
Nocumentum rependens doloroſum & mala opera.
Huic autem rurſus Laërtes reſpondit dixitq́;

Εἰ ἐτεόν γ' Ἰθάκην τήνδ' ἱκόμεθ', ὥς μοι ἔειπεν
Οὗτος ἀνὴρ νῦν δὴ ξυμβλήμενος ἐνθάδ' ἰόντι,
Οὔ τι μάλ' ἀρτίφρων, ἐπεὶ οὐ τόλμησεν ἕκαστα
Εἰπεῖν, ἠδ' ἐπακοῦσαι ἐμὸν ἔπος, ὡς ἐρέεινον
Ἀμφὶ ξείνῳ ἐμῷ, ἤ που ζώει τε καὶ ἐστὶν,
Ἢ ἤδη τέθνηκε, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν.
Ἐκ γάρ τοι ἐρέω, σὺ δὲ σύνθεο, καί μευ ἄκουσον.
Ἄνδρα ποτ' ἐξείνισσα φίλῃ ἐνὶ πατρίδι γαίῃ,
Ἡμέτερόνδ' ἐλθόντα· καὶ οὔπω τις βροτὸς ἄλλος
Ξείνων τηλεδαπῶν φιλίων ἐμὸν ἵκετο δῶμα.
Εὔχετο δ' ἐξ Ἰθάκης γένος ἔμμεναι, αὐτὰρ ἔφασκε
Λαέρτην Ἀρκεισιάδην πατέρ' ἔμμεναι αὐτῷ.
Τὸν μὲν ἐγὼ πρὸς δώματ' ἄγων ἐὺ ἐξείνισσα
Ἐνδυκέως φιλέων, πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων,
Καί οἱ δῶρα πόρον ξεινήια οἷα ἐῴκει·
Χρυσοῦ μέν οἱ δῶκ' εὐεργέος ἑπτὰ τάλαντα,
Δῶκα δέ οἱ κρητῆρα πανάργυρον ἀνθεμόεντα,
Δώδεκα δ' ἁπλοΐδας χλαίνας, τόσσους δὲ τάπητας,
Τόσσα δὲ φάρεα καλά, τόσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας·
Χωρὶς δ' αὖτε γυναῖκας ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας
Τέσσαρας εἰδαλίμας, ἃς ἤθελεν αὐτὸς ἑλέσθαι.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα πατὴρ κατὰ δάκρυον εἴβων,
Ξεῖν', ἤτοι μὲν γαῖαν ἱκάνεις ἣν ἐρεείνεις,
Ὑβρισταὶ δ' αὐτὴν καὶ ἀτάσθαλοι ἄνδρες ἔχουσι.
Δῶρα δ' ἐτώσια ταῦτα χαρίζεο μυρί' ὀπάζων.
Εἰ γάρ μιν ζωόν* γ' ἐκίχεις Ἰθάκης ἐνὶ δήμῳ,
Τῷ κέν σ' εὖ δώροισιν ἀμειψάμενος ἀπέπεμψε,
Καὶ ξενίῃ ἀγαθῇ· ἡ γὰρ θέμις, ὅστις ὑπάρξῃ.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Πόστον δὴ ἔτος ἐστὶν ὅτε ξείνισσας ἐκεῖνον
Σὸν ξεῖνον δύστηνον, ἐμὸν παῖδ' (εἴ ποτ' ἔην γε)
Δύσμορον, ὅν που τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης,
Ἠέ που ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες, ἢ ἐπὶ χέρσου
Θηρσὶ καὶ οἰωνοῖσιν ἕλωρ γένετ'· οὐδέ ἑ μήτηρ
Κλαῦσε περιστείλασα, πατήρ θ', οἵ μιν τεκόμεσθα·
Οὐδ' ἄλοχος πολύδωρος ἐχέφρων Πηνελόπεια
Κώκυσ' ἐν λεχέεσσι φίλον πόσιν, ὡς ἐπεῴκει,
Ὀφθαλμοὺς καθελοῦσα. τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' εὖ εἰδῶ,
Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες;
Ποῦ* δὲ νηῦς ἕστηκε θοή, ἥ σ' ἤγαγε δεῦρο,
Ἀντιθέους θ' ἑτάρους; ἢ ἔμπορος εἰλήλουθας
Νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης, οἱ δ' ἐκβήσαντες ἔβησαν;
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Τοιγὰρ ἐγώ τοι πάντα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω.
Εἰμὶ γὰρ ἐξ Ἀλύβαντος, ὅθι κλυτὰ δώματα ναίω,
Υἱὸς Ἀφείδαντος Πολυπημονίδαο ἄνακτος.
Αὐτὰρ ἐμοί γ' ὄνομ' ἐστὶν Ἐπήριτος· ἀλλά με δαίμων
Πλάγξ' ἀπὸ Σικανίης δεῦρ' ἐλθέμεν οὐκ ἐθέλοντα·
Νηῦς δέ μοι ἥδ' ἕστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος.
Αὐτὰρ Ὀδυσσῆι τόδε δὴ πέμπτον ἔτος ἐστὶν
Ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβη, καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθε πάτρης,
Δύσμορος· ἦ τέ οἱ ἐσθλοὶ ἔσαν ὄρνιθες ἰόντι
Δεξιοί, οἷς χαίρων μὲν ἐγὼν ἀπέπεμπον ἐκεῖνον,
Χαῖρε* δὲ κεῖνος ἰών· θυμὸς δ' ἔτι νῶιν ἐώλπει
Μίξεσθαι ξενίῃ, ἠδ' ἀγλαὰ δῶρα διδώσειν.
Ὣς φάτο, τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα.
Ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἑλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν
Χεύατο κὰκ κεφαλῆς πολιῆς, ἀδινὸν στεναχίζων.
Τοῦ δ' ὠρίνετο θυμός, ἀνὰ ῥῖνας δέ οἱ ἤδη
Δριμὺ μένος προὔτυψε, φίλον πατέρ' εἰσορόωντι.
Κύσσε δέ μιν περιφὺς ἐπιάλμενος, ἠδὲ προσηύδα,
Κεῖνος* μὲν τοι ὅδ' αὐτὸς ἐγώ, πάτερ, ὃν σὺ μεταλλᾷς,
Ἤλυθον εἰκοστῷ ἔτεϊ ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ἀλλ' ἴσχευ κλαυθμοῖο γόοιό τε δακρυόεντος.
Ἐκ γάρ τοι ἐρέω (μάλα δὲ χρὴ σπευδέμεν ἔμπης)
Μνηστῆρας κατέπεφνον ἐν ἡμετέροισι δόμοισι,
Λώβην τινύμενος θυμαλγέα καὶ κακὰ ἔργα.
Τὸν δ' αὖ Λαέρτης ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·

Εἰ μὲν δὴ Ὀδυσεύς γε ἐμὸς πάϊς ἐνθάδ' ἱκάνεις,
Σῆμά τί μοι νῦν εἰπὲ ἀριφραδές, ὄφρα πεποίθω.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Οὐλὴν μὲν πρῶτον τήνδε φράσαι ὀφθαλμοῖσι
Τὴν ἐν Παρνησῷ μ' ἔλασεν σῦς λευκῷ ὀδόντι
Οἰχόμενον· σὺ δέ με προΐεις καὶ πότνια μήτηρ
Ἐς πατέρ' Αὐτόλυκον μητρὸς φίλον, ὄφρ' ἂν ἑλοίμην
Δῶρα, τὰ δεῦρο μολών μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν.
Εἰ δ' ἄγε τοι καὶ δένδρε' ἐϋκτιμένην κατ' ἀλωὴν
Εἴπω ἅ μοί ποτ' ἔδωκας, ἐγὼ δ' ᾔτεόν σε ἕκαστα,
Παιδνὸς ἐὼν κατὰ κῆπον ἐπισπόμενος· διὰ δ' αὐτῶν
Ἱκνεύμεσθα, σὺ δ' ὠνόμασας καὶ ἔειπες ἕκαστα.
Ὄγχνας μοι δῶκας τρισκαίδεκα καὶ δέκα μηλέας,
Συκέας τεσσαράκοντ'· ὄρχους δέ μοι ὧδ' ὀνόμηνας
Δώσειν πεντήκοντα, διατρύγιος δὲ ἕκαστος
Ἤην· ἔνθα δ' ἀνὰ σταφυλαὶ παντοῖαι ἔασιν,
Ὁππότε δὴ Διὸς ὧραι ἐπιβρίσειαν ὕπερθεν.
Ὣς φάτο, τοῦ δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
Σήματ' ἀναγνόντος τά οἱ ἔμπεδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς.
Ἀμφὶ δὲ παιδὶ φίλῳ βάλε πήχεε· τὸν δὲ ποτὶ οἷ
Εἷλεν ἀποψύχοντα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἄμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη,
Ἐξαῦτις μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπε,
Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥα ἔτ' ἐστὲ θεοὶ κατὰ μακρὸν Ὄλυμπον,
Εἰ ἐτεὸν μνηστῆρες *ἀτάσθαλον ὕβριν ἔτισαν.
Νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα μὴ τάχα πάντες
Ἐνθάδ' ἐπέλθωσιν Ἰθακήσιοι, ἀγγελίας δὲ
Πάντῃ ἐποτρύνωσι Κεφαλλήνων πολίεσσι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Θάρσει, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
Ἀλλ' ἴομεν προτὶ οἶκον, ὃς ὀρχάτου ἐγγύθι κεῖται.
Ἔνθα δὲ Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἠδὲ συβώτην
Προὔπεμψ', ὡς ἂν δεῖπνον ἐφοπλίσσωσι τάχιστα.
Ὣς ἄρα φωνήσαντε βάτην πρὸς δώματα καλά.
Οἱ δ' ὅτε δή ῥ' ἵκοντο δόμους εὖ ναιετάοντας,
Εὗρον Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἠδὲ συβώτην
Ταμνομένους κρέα πολλά, κερῶντάς τ' αἴθοπα οἶνον.
Τόφρα δὲ Λαέρτην μεγαλήτορα ᾧ ἐνὶ οἴκῳ
Ἀμφίπολος Σικελὴ λοῦσεν καὶ χρῖσεν ἐλαίῳ·
Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν καλὴν βάλεν· αὐτὰρ Ἀθήνη
Ἄγχι παρισταμένη μέλε' ἤλδανε ποιμένι λαῶν,
Μείζονα δ' ἠὲ πάρος καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι.
Ἐκ δ' ἀσαμίνθου βῆ· θαύμαζε δέ μιν φίλος υἱός,
Ὡς ἴδεν ἀθανάτοισι θεοῖς ἐναλίγκιον ἄντην·
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ὦ πάτερ, ἦ μάλα τίς σε θεῶν αἰειγενετάων
Εἶδός τε μέγεθός τε ἀμείνονα θῆκεν ἰδέσθαι.
Τὸν δ' αὖ Λαέρτης πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Αἲ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπολλον,
Οἷος Νήρικον εἷλον ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
Ἀκτὴν ἠπείροιο, Κεφαλλήνεσσιν ἀνάσσων,
Τοῖος ἐών τοι χθιζὸς ἐν ἡμετέροισι δόμοισι,
Τεύχε' ἔχων ὤμοισιν, ἐφεστάμεναι καὶ ἀμύνειν
Ἄνδρας μνηστῆρας· τῷ κε σφέων γούνατ' ἔλυσα
Πολλῶν ἐν μεγάροισι, σὺ δὲ φρένας ἔνδον ἰάνθης.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν παύσαντο πόνου, τετύκοντό τε δαῖτα,
Ἑξείης ἕζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε.
Ἔνθ' οἱ μὲν δείπνῳ ἐπεχείρεον· ἀγχίμολον δὲ
Ἦλθ' ὁ γέρων Δολίος, σὺν δ' υἱεῖς τοῖο γέροντος,
Ἐξ ἔργων μογέοντες, ἐπεὶ *προμολοῦσα κάλεσσε
Μήτηρ γρηῢς Σικελή, ἥ σφεας τρέφε καί ῥα γέροντα
Ἐνδυκέως κομέεσκεν, ἐπεὶ κατὰ γῆρας *ἔμαρψεν.
Οἱ δ' ὡς οὖν Ὀδυσῆα ἴδον, φράσσαντό τε θυμῷ,
Ἔσταν ἐνὶ μεγάροισι τεθηπότες· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Μειλιχίοις ἐπέεσσι καθαπτόμενος προσέειπεν,
Ὦ γέρον, ἷζ' ἐπὶ δεῖπνον, ἀπεκλελάθεσθε δὲ θάμβευς·
Δηρὸν γὰρ σίτῳ ἐπιχειρήσειν μεμαῶτες
Μίμνομεν ἐν μεγάροις, ὑμέας ποτιδέγμενοι αἰεί.

Siquidem iam Vlyſſes meus filius huc veniſti,
Signum aliquod mihi nunc dic manifeſtum, vt perſuadear.
Hunc autem reſpondens alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
Cicatricem quidem primum in hanc animaduerte oculis,
Quam in Parnaſo me percuſſit ſus albo dente
Euntem eò, tu autem me premiſiſti, & honoranda mater
Ad patrem Autolicum matris dilectum vt caperem
Dona, quæ huc veniens mihi promiſit & annuit,
Eia age tibi & arbores bene-facto in viridario
Dicam, quas aliquando dediſti, ego vero petij à te ſingulas
Puer cum eſſem per hortum ſequens, per ipſas autem
Iuimus, tu autem nominaſti & dixiſti ſingulas.
Pyros mihi dediſti tredecim, & decem malos,
Ficos quadraginta, ſulcos autem mihi ſic diſertè dixiſti.
Te daturum quinquaginta, frugifer autem vnuſquiſque
Erat, hic vuæ omnigenæ erant,
Quando iam Iouis tempeſtates aggrauabant deſuper.
Sic dixit, huius v. ipſius ſoluta ſunt genua & dilectũ cor,
Signa recognoſcentis, quæ ei firma dixerat Vlyſſes,
Circum autem filium dilectum iecit brachia, hunc eſt
Circumplexus exanimatum pertolerans diuus Vlyſſes.
At poſtquam reſpirauit, & in mẽtẽ animus congregatus eſt,
Iterum verbis reſpondens, alloquutus eſt,
Iupiter pater, certè adhuc eſtis dij in magno Olympo,
Si verè proci prauam iniuriam ſoluerunt.
Nunc autem grauiter timeo in mente, ne citò omnes
Huc irruant Ithacenſes, nuncios autem
Ad omnes diligenter mittant Cephallenorum ciuitates.
Hunc autem reſpondens, alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
Confide, ne tibi hæc in mentibus tuis curæ-ſint.
Sed eamus ad domum, quæ viridarium propè iacet,
Illuc autem Telemachum, & bubulcum, & ſubulcum
Præmiſi, vt cœnam pararent citiſſimè.
Sic igitur loquuti iuerunt ad domos pulchras,
Hi autem quando iam iuerunt domos bene-habitatas,
Inuenerunt Telemachum & bubulcum, & ſubulcum,
Incidentes carnes bonas, miſcentéſque nigrum vinum.
Interim autem Laërtem magnanimum ſua in domo
Famula Sicula lauit & vnxit oleo.
Circum autem veſtem pulchram iecit, at Minerua
Propè aſtans auxit membra paſtori populorum,
Maiorem quàm antea, & pinguiorem fecit videri.
Ex balneo iuit, admiratus eſt autem ipſum dilectus filius,
Poſtquam vidit immortalibus Dijs ſimilem aſpectu,
Et ipſum vocatum verbis velocibus alloquutus eſt,
O pater, certè valdè aliquis te Deorum ſempiternorum
Formaq́, magnitudinéque præſtantiorem fecit videri.
Hunc vero rurſus Laërtes prudẽs contrà alloquutus eſt,
Vtinam enim Iupiterq́, pater, & Minerua, & Apollo,
Qualis Nericum cepi bene-ædificatam vrbem
Littore terræ Cephallenſibus imperans,
Talis exiſtens potuiſſem *heſternus in noſtris domibus*
Arma habens in humeris inſtare, & expellere
Viros procos, ita ipſorum genua ſoluiſſem
Multorum in ædibus, tu autem mentes intra latus fuiſſes.
Sic hi quidem talia inuicem dicebant.
Hi verò poſtquam ceſſarunt à labore, parauerúntque conuiuium,
Ex ordine ſederunt in lectiſq́ue ſedibúſque.
Tunc hi quidem cœnam parabant, eadem hora autem
Venit ſenex Dolius, ſimul autem huius filij ſenis
Ex operibus fatigati, poſtquam profecta vocauit
Mater anus Sicula, quæ ipſos nutriuit & ſenem
Accuratè curauit poſtquam ſenectus cepit.
Hi autem vt Vlyſſem viderunt, agnoueruntq́, animo,
Steterunt in domibus ſtupefacti, at Vlyſſes
Dulcibus verbis inceſſens dixit,
O ſenex, ſede ad cœnam, obliuiſcimini autem ſtupefactionis.
Diu enim parati ad manum cibis immittendam
Expectabamus in ædibus vos expectantes ſemper.

* γρ. ἀΐδη-λον.

Dolius ſenex.

γρ. προμο-λοῦσ' ἐκάλεσ-σεν.

γρ. ἔμαρ-ψεν.

Sic dixit, Dolius autem rectà iuit manibus extenſis
Ambabus, Vlyſſes.v. captas oſculatus eſt manus ad carpū,
Et ipſum vocatum verbis velocibus alloquutus eſt,
O amice, quoniam rediſti cupientibus valdè nobis,
Neque id quidem *putantibus, Dij verò te duxerunt.*
γ. μάλα. *Salueq́; & valdè gaude, Dij autem tibi felicitatem dent.*
Et mihi hoc dic verum, vt bene ſciam,
An iam apertè ſcit prudens Penelope
Te huc rediſſe, an nuncium properè mittemus.
Vlyſſes Dolio loquitur. *Hunc autem reſpondens alloquutus eſt prudens Vlyſſes,*
O ſenex, iam ſcit. quid te oportet hæc laborare?
Sic dixit, hic autem rurſus ſedit bene polita in ſede,
Sic autem eodem modo filij Dolij inclytum circa Vlyſſem
Salutauerunt́q; verbis & manibus adhæſerunt.
Deinde autem ſederunt apud Dolium patrem ipſorum.
Sic hi quidem circa cœnam in ædibus laborabant:
Fama verò nuncia citò in ciuitatem iuit, vbique
Exoritur tumultus ob cædem procorum. *Procorum odioſam mortem & parcam annuncians.*
Hi autem ſimul audientes iuerunt aliunde alius,
Cum ſtrepituq́; ſuſpirioq́; ante ædes Vlyſſis.
γ. ἕκαστον. γ. ἕκαστοι. *Ex* ſingulis.*v. domib. mortuos portauerunt, & ſepelierunt*
Hos verò ex alijs ciuitatibus domum vnumquemq́; ſinguli.
Miſerunt ducere piſcatoribus velocib. in nauibus ponentes,
Ipſi autem in concionem iuerunt congregati dolentes cor.
At poſtquam coacti ſunt & frequentes conuenerunt,
Inter hos Eupithes ſurrexit, & loquutus eſt.
Filij enim ei intolerabilis in mentibus dolor iacebat
Antinoi, quem primùm interfecit diuus Vlyſſes.
Huius gratia lacrymas fundens concionatus eſt, & dixit,
Eupithes cū Achæis conſpirat in Vlyſſis mortem. *O amici, certè magnū opus vir hic operatus eſt Achiuis*
Hos quidem cum nauibus cū abduxiſſet multosq́; & bonos,
Perdidit quidem naues concauas, perdidit verò populos.
γ. ἀχαιῶν. *Hos verò veniens interfecit Cephallenorum longè-optimos.*
Sed agite, ante hunc, vel in Pylum citò eat,
Vel & in Helidem diuinam, vbi dominantur Epeij
Eamus, alioquin poſtea triſtes erimus ſemper,
Contumelia enim hæc ſunt & futuris memoranda,
Si iam non filiorumq́; fratrumq́; homicidas
Puniemus, non mihi in mentibus dulce erit
Viuere, ſed citiſſimè mortuus defunctis interesse.
Sed eamus, ne præueniant tranſeuntes illi.
Sic dixit lacrymans, dolor autem cepit omnes Achiuos.
Acceſſit autem ad ipſos Medon & diuinus cantor,
Ex domibus Vlyſſis, poſtquam ipſos ſomnus reliquit.
Steterunt autē in medijs, ſtupor verò cepit virū vnumquemq́;
His autem & loquutus eſt Medon prudentia ſciens,
Audite iam nunc me Ithacenſes, non enim Vlyſſes
Immortalibus ſine Dijs hæc operatus eſt opera.
Ipſe ego vidi Deum immortalem, qui Vlyſſem
Propè ſtetit, & Mentori per omnia ſimilis fuit.
Immortalis verò Deus aliquando quidem ante Vlyſſem
γ. ποτὲ μὲν. γ. ποτὲ δὲ. *Apparebat audaciam acuens, aliquando procos turbans*
Currebat in domum, hi autem confertim cadebant.
Sic dixit, hos autem omnes recens timor cepit.
His autem & dixit ſenex heros Alitherſes
Maſtorides, hic enim ſolus videbat præſentia & futura,
Qui ipſis bene-ſapiens concionatus eſt, & dixit,
Alitherſes diſſuadet Vlyſſis internecionem. *Audite iam nunc me Ithacenſes quodcunque dicam.*
Veſtra malignitate ô amici hæc opera facta ſunt.
Non enim mihi parebatis, non Mentori paſtori populorum.
γ. ἡμετέροις. γ. ἠνορέῃ. γ. ἔρεξαν. *Vt veſtros filios deſinere faceretis à ſtultitijs,*
Qui magnum opus fecerunt intemperie praua
Facultates arrodentes, & inhonorantes vxorem
Viri optimi, quem non amplius dicebant rediturum:
Et nunc ſic fiat, parete mihi ſicut dico:
Ne eamus, ne quis adſcititium malum inueniat.
Sic dixit, hi autem irruerunt magno clamore
Medij plures, hi autem congregati illic manſerunt.
Non enim ipſis placuit verbum in mentibus ſed Eupitheo

Ὣς ἄρ᾽ ἔφη, Δολίος δ᾽ ἰθὺς κίε χεῖρε πετάσσας
Ἀμφοτέρας, Ὀδυσεὺς δὲ λαβὼν κύσε χεῖρ᾽ ἐπὶ καρπῷ,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ὦ φίλ᾽, ἐπεὶ νόστησας ἐελδομένοισι μάλ᾽ ἡμῖν,
Οὐδέ τ᾽ ὀϊομένοισι, θεοὶ δέ σε ἤγαγον αὐτοί,
Οὖλέ τε καὶ μέγα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν.
Καί μοι τοῦτ᾽ ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ᾽ ἐῢ εἰδῶ,
Ἢ ἤδη σάφα οἶδε περίφρων Πηνελόπεια
Νοστήσαντά σε δεῦρ᾽, ἢ ἄγγελον ὀτρύνωμεν.
Τὸν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεὺς,
Ὦ γέρον, ἤδη οἶδε· τί σε χρὴ ταῦτα πένεσθαι;
Ὣς φάθ᾽, ὁ δ᾽ αὖτις ἄρ᾽ ἕζετ᾽ ἐϋξέστου ἐπὶ δίφρου.
Ὣς δ᾽ αὔτως παῖδες Δολίου κλυτὸν ἀμφ᾽ Ὀδυσῆα
Δεικανόωντ᾽ ἐπέεσσι, καὶ ἐν χείρεσσι φύοντο·
Ἑξείης δ᾽ ἕζοντο παραὶ Δολίον πατέρα σφόν.
Ὣς οἱ μὲν περὶ δεῖπνον ἐνὶ μεγάροισι πένοντο.
Ὄσσα δ᾽ ἄρ᾽ ἄγγελος ὦκα κατὰ πτόλιν ᾤχετο πάντῃ,
Μνηστήρων στυγερὸν θάνατον καὶ κῆρ᾽ ἐνέπουσα.
Οἱ δ᾽ ἄρ᾽ ὁμῶς ἀΐοντες ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος
Μυχμῷ τε στοναχῇ τε δόμων προπάροιθ᾽ Ὀδυσῆος·
Ἐκ δὲ νέκυς οἴκων φόρεον, καὶ θάπτον* ἕκαστοι.
Τοὺς δ᾽ ἐξ ἀλλάων πολίων οἶκόνδε* ἕκαστον
Πέμπον ἄγειν ἁλιεῦσι, θοῇς ἐπὶ νηυσὶ τιθέντες.
Αὐτοὶ δ᾽ εἰς ἀγορὴν κίον ἀθρόοι, ἀχνύμενοι κῆρ.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ᾽ ἤγερθεν ὁμηγερέες τ᾽ ἐγένοντο,
Τοῖσιν δ᾽ Εὐπείθης ἀνά θ᾽ ἵστατο καὶ μετέειπε·
Παιδὸς γάρ οἱ ἄλαστον ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔκειτο
Ἀντινόου, τὸν πρῶτον ἐνήρατο δῖος Ὀδυσσεύς·
Τοῦ ὅγε δάκρυ χέων, ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,
Ὦ φίλοι, ἦ μέγα ἔργον ἀνὴρ ὅδε μήσατ᾽* Ἀχαιοῖς·
Τοὺς μὲν σὺν νήεσσιν ἄγων πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς,
Ὤλεσε μὲν νῆας γλαφυρὰς, ἀπὸ δ᾽ ὤλεσε λαούς.
Τοὺς δ᾽ ἐλθὼν ἔκτεινε Κεφαλλήνων ὄχ᾽ ἀρίστους.
Ἀλλ᾽ ἄγετε, πρὶν τοῦτον ἢ ἐς Πύλον ὦκα ἱκέσθαι,
Ἢ καὶ ἐς Ἤλιδα δῖαν, ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοὶ,
Ἴομεν· ἢ καὶ ἔπειτα κατηφέες ἐσσόμεθ᾽ αἰεί.
Λώβη γὰρ τάδε γ᾽ ἐστὶ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι
Εἰ δὴ μὴ παίδων τε κασιγνήτων τε φονῆας
Τισόμεθ᾽, οὐκ ἂν ἔμοιγε μετὰ φρεσὶν ἡδὺ γένοιτο
Ζωέμεν· ἀλλὰ τάχιστα θανὼν φθιμένοισι μετείην.
Ἀλλ᾽ ἴομεν, μὴ φθέωσι περαιωθέντες ἐκεῖνοι.
Ὣς φάτο δάκρυ χέων, οἶκτος δ᾽ ἕλε πάντας Ἀχαιούς.
Ἀγχίμολον δέ σφ᾽ ἦλθε Μέδων καὶ θεῖος ἀοιδὸς
Ἐκ μεγάρων Ὀδυσῆος, ἐπεί σφεας ὕπνος ἀνῆκεν.
Ἔσταν δ᾽ ἐν μέσσοισι, τάφος δ᾽ ἕλεν ἄνδρα ἕκαστον.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Μέδων πεπνυμένα εἰδώς,
Κέκλυτε δὴ νῦν μευ Ἰθακήσιοι· οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς
Ἀθανάτων ἀέκητι θεῶν τάδε μήσατο ἔργα.
Αὐτὸς ἐγὼν εἶδον θεὸν ἄμβροτον, ὅς ῥ᾽ Ὀδυσῆϊ
Ἐγγύθεν ἑστήκει, καὶ Μέντορι πάντα ἐῴκει.
Ἀθάνατος δὲ θεὸς* τοτὲ μὲν προπάροιθ᾽ Ὀδυσῆος
Φαίνετο θαρσύνων,* τοτὲ δὲ μνηστῆρας ὀρίνων
Θῦνε κατὰ μέγαρον· τοὶ δ᾽ ἀγχηστῖνοι ἔπιπτον.
Ὣς φάτο. τοὺς δ᾽ ἄρα πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος ᾕρει.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρων ἥρως Ἁλιθέρσης
Μαστορίδης· ὁ γὰρ οἶος ὅρα πρόσσω καὶ ὀπίσσω·
Ὅς σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπε,
Κέκλυτε δὴ νῦν μευ Ἰθακήσιοι, ὅττι κεν εἴπω.
Ὑμετέρῃ κακότητι, φίλοι, τάδε ἔργα γένοντο.
Οὐ γὰρ ἐμοὶ πείθεσθ᾽, οὐ Μέντορι ποιμένι λαῶν,
Ὑμετέρους παῖδας καταπαυέμεν ἀφροσυνάων·
Οἳ μέγα ἔργον* ἔρεζον ἀτασθαλίῃσι κακῇσι,
Κτήματα κείροντες, καὶ ἀτιμάζοντες ἄκοιτιν
Ἀνδρὸς ἀριστῆος. τὸν δ᾽ οὐκ ἔτι φάντο νέεσθαι.
Καὶ νῦν ὧδε γένοιτο. πίθεσθέ μοι ὡς ἀγορεύω·
Μὴ ἴομεν, μή πού τις ἐπίσπαστον κακὸν εὕρῃ.
Ὣς ἔφαθ᾽. οἱ δ᾽ ἄρ᾽ ἀνήϊξαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ,
Ἡμίσεων πλείους· τοὶ δ᾽ ἀθρόοι αὐτόθι μεῖναν.
Οὐ γάρ σφιν ἅδε μῦθος ἐνὶ φρεσὶν, ἀλλ᾽ Εὐπείθει

Πείθοντ᾽.

Πείθοντ'. αἶψα δ' ἔπειτ' ἐπὶ τεύχεα ἐσσεύοντο.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἕσσαντο περὶ χροῒ νώροπα χαλκόν,
Ἀθρόοι ἠγερέθοντο πρὸ ἄστεος εὐρυχόροιο.
Τοῖσιν δ' Εὐπείθης ἡγήσατο νηπιέῃσι.
Φῆ δ' ὅγε τείσεσθαι παιδὸς φόνον, οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν
Ἂψ ἀπονοστήσειν, ἀλλ' αὐτοῦ πότμον ἐφέψειν.
Αὐτὰρ Ἀθηναίη Ζῆνα Κρονίωνα προσηύδα,
Ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,
Εἰπέ μοι εἰρομένῃ, τί νύ τοι νόος ἔνδοθι κεύθει;
Ἢ προτέρω πόλεμόν τε κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνὴν
Τεύξεις; ἢ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι τίθησθα;
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,
Τέκνον ἐμόν, τί με ταῦτα διείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς;
Οὐ γὰρ δὴ τοῦτον μὲν ἐβούλευσας νόον αὐτή,
Ὡς ἤτοι κείνους Ὀδυσεὺς ἀποτίσεται ἐλθών;
Ἔρξον ὅπως ἐθέλεις· ἐρέω δέ τοι ὡς ἐπέοικεν.
Ἐπειδὴ μνηστῆρας ἐτίσατο δῖος Ὀδυσσεύς,
Ὅρκια πιστὰ ταμόντες, ὁ μὲν βασιλευέτω αἰεί,
Ἡμεῖς δ' αὖ παίδων τε κασιγνήτων τε φόνοιο
Ἔκλησιν θέωμεν· τοὶ δ' ἀλλήλους φιλεόντων
Ὡς τὸ πάρος, πλοῦτος δὲ καὶ εἰρήνη ἅλις ἔστω.
Ὣς εἰπὼν ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σίτοιο μελίφρονος ἐξ ἔρον ἕντο,
Τοῖς ἄρα μύθων ἦρχε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
Ἐξελθών τις ἴδοι μὴ δὴ σχεδὸν ὦσι κιόντες.
Ὣς ἔφατ'. ἐκ δ' υἱὸς Δολίου κίεν ὡς ἐκέλευεν·
Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰών, τοὺς δὲ σχεδὸν εἴσιδε πάντας.
Αἶψα δ' Ὀδυσσῆα ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Οἵδε δὴ ἐγγὺς ἔασ'. ἀλλ' ὁπλιζώμεθα θᾶσσον.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ὤρνυντο, καὶ ἐν τεύχεσσι δύοντο,
Τέσσαρες ἀμφ' Ὀδυσῆ', ἓξ δ' υἱεῖς οἱ Δολίοιο.
Ἐν δ' ἄρα Λαέρτης Δολίος τ' ἐς τεύχε' ἔδυνον,
Καὶ πολιοί περ ἐόντες, ἀναγκαῖοι πολεμισταί.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἕσσαντο περὶ χροῒ νώροπα χαλκόν,
*Ὤϊξαν δὲ θύρας, ἐκ δ' ἤϊον, ἦρχε δ' Ὀδυσσεύς.
Τοῖσι δ' ἔπ' ἀγχίμολον θυγάτηρ Διὸς ἦλθεν Ἀθήνη,
Μέντορι εἰδομένη ἠμὲν δέμας ἠδὲ καὶ αὐδήν.
Τὴν μὲν ἰδὼν γήθησε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
Αἶψα δὲ Τηλέμαχον προσεφώνεεν ὃν φίλον υἱόν,
Τηλέμαχ', ἤδη μὲν τόδε γ' εἴσεαι αὐτὸς ἐπελθών,
Ἀνδρῶν μαρναμένων, ἵνα τε κρίνονται ἄριστοι,
Μή τι καταισχύνειν πατέρων γένος, οἳ τὸ πάρος περ
Ἀλκῇ τ' ἠνορέῃ τε κεκάσμεθα πᾶσαν ἐπ' αἶαν.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Ὄψεαι, αἴ κ' ἐθέλῃσθα, πάτερ φίλε, τῷδ' ἐπὶ θυμῷ,
Οὔ τι καταισχύνοντα τεὸν γένος, ὡς ἀγορεύεις.
Ὣς φάτο. Λαέρτης δ' ἐχάρη καὶ μῦθον ἔειπε,
Τίς νύ μοι ἡμέρη ἥδε, θεοὶ φίλοι; ἦ μάλα χαίρω·
Υἱός θ' υἱωνός τ' ἀρετῆς πέρι δῆριν ἔχουσι.
Τὸν δὲ παρισταμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ὦ Ἀρκεισιάδη, πάντων πολὺ φίλταθ' ἑταίρων,
Εὐξάμενος κούρῃ γλαυκώπιδι καὶ Διὶ πατρί,
Αἶψα μάλ' ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος.
Ὣς φάτο, καί ῥ' ἔμπνευσε μένος μέγα Παλλὰς Ἀθήνη·
Εὐξάμενος δ' ἄρ' ἔπειτα Διὸς κούρῃ μεγάλοιο,
Αἶψα μάλ' ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλεν Εὐπείθεα κόρυθος διὰ χαλκοπαρῄου.
Ἡ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διαπρὸ δὲ εἴσατο χαλκός.
Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Ἐν δ' ἔπεσον προμάχοις Ὀδυσεὺς καὶ φαίδιμος υἱός·
Τύπτον δὲ ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισι.
Καί νύ κε δὴ πάντας τ' ὄλεσαν καὶ ἔθηκαν ἀνόστους,
Εἰ μὴ Ἀθηναίη κούρη Διὸς αἰγιόχοιο
Ἤϋσεν φωνῇ, κατὰ δ' ἔσχεθε λαὸν ἅπαντα,
Ἴσχεσθε πτολέμου, Ἰθακήσιοι, ἀργαλέοιο,
Ὥς κεν ἀναιμωτί γε *διακρινθεῖτε τάχιστα.
Ὣς φάτ' Ἀθηναίη. τοὺς δὲ χλωρὸν δέος εἷλε·
Τῶν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἔπτατο τεύχεα,

Paruerunt, ſtatim autem poſtea in arma ruerunt.
Sed poſtquam induti ſunt circum corpus ſplendido ære,
Congregati conuenerunt ante ciuitatem latam loco.
His autem Eupithes dux erat ſtultitiis.
Cogitabat autem hic punire filii cædem, neque ſatum erat
Retrò redire, ſed hic mortem conſequi.
At Minerua Iouem Saturnium alloquuta eſt,
Pater noſter Saturnide ſuprema deum regnantium,
Dic mihi interroganti, quid tibi mens intus occultat?
Nunquid prius bellumq́; malum, & pugnam grauem
Facies? an amicitiam cum ambobus pones?
Hanc. v. reſpõdens alloq. eſt nubilarum congregator Iup.
Filia mea, cur hæc me interrogas & inquiris?
Non enim iam hoc quidem conſultaſti mentem ipſa,
Vt certè illos Vlyſſes puniret reuerſus.
Fac vt libet, dicam autem tibi ſicut decet.
Poſtquam iam procos puniuit diuus Vlyſſes,
Fœderibus fidis percuſſis, hic quidem regnet ſemper.
Nos autem rurſus filiorum fratrumq́; cædis
Obliuionem inducamus, hi autem inuicem ſe diligant
Sicut ante, diuitiæ autem & pax abundè ſint.
Sic dicens, mouit antea promptam Mineruam,
Venit autem ab Olympi cacuminibus ruens.
Hi autem poſtquam cibi dulcis deſiderium exemerunt.
His igitur verbis incepit pertolerans diuus Vlyſſes.
Egreſſus aliquis videat, num iam propè ſint venientes.
Sic dixit, extrà autem filius Dolij iuit ſicut iuſſit,
Statim autem limine conſcenſo, hos propè vidit omnes.
Statim autem Vlyſſem verbis velocibus alloquutus eſt,
Hi autem iam propè ſunt, ſed armemur citò,
Sic dixit, hi autem moti ſunt, & in arma ruerunt,
Quatuor circum Vlyſſem, ſex autem filij Dolij:
Cum his & Laertes Doliuſq́; arma induerunt,
Quamuis cani eſſent, coacti bellatores.
At poſtquam induti ſunt circum corpus ſplendido ære
Aperuerunt portas, & exierunt, dux verò erat Vlyſſes,
His autem in eadem hora filia Iouis venit Minerua
Mentori ſimilis, & corpore & voce.
Hanc verò conſpicatus lætatus eſt pertolerãs diuus Vlyſſes.
Statim. v. Telemachũ alloquutus eſt ſuum dilectum filium,
Telemache, iam quidem hoc videris ipſe aggreſſus
Viros pugnantes, vbi diſcernuntur optimi.
Ne quid vituperemus maiorum genus, qui antea
Viribus & robore præſtitimus omnem per terram,
Hũc. v. rurſus Telemachus prudens cõtrà alloquutus eſt,
Videbis, ſi volueris, pater dilecte, hoc in animo,
Non vituperantem tuum genus ſicut dicis.
Sic dixit. Laërtes autem gauſus eſt, & verbum dixit,
Quæ mihi dies hæc dij dilecti? certè valdè gaudeo,
Filiuſq́; nepoſq́; virtute pugnam habent.
Hunc autem aſtans alloquuta eſt cæſia Minerua,
O Arceſiade omnium multò dilectiſſime ſociorum,
Apprecatus filiam glaucis-oculis, & Iouem patrem,
Statim acriter vibratam premitte longam lanceam.
Sic dixit, & inſpirauit robur magnum Pallas Minerua
Precatus autem poſtea Iouis filiam magni,
Statim acriter vibratam præmiſit longam lanceam.
Et percuſſit Eupithem galeam per æream
Hæc verò non lanceam prohibuit, penitus verò penetrauit æs.
Sonuit autem cadens, reſonuerunt autem arma in ipſo.
Irruerunt v. primis pugnantibus Vlyſſes & illuſtris filius:
Diuerberabant verò enſibuſque & iaculis vtraque extremitate acuminatis.
Et iam omnes perdidiſſent & priuaſſent reditu,
Niſi Minerua filia Iouis Ægiochi
Clamaſſet voce, detinuiſſetq́; populum omnem.
Abſtinete à bello Ithacenſes difficili,
Vt ſine cruore ſeparemini citiſſime.
Sic dixit Minerua, hos autem pallidus timor cepit.
Horum verò timentium ex manibus volauerunt arma.

Minerua à Ioue rei euentum ſciſcitatur.

π. θέωμεν

Nunciatur Vlyſſi hoſtium aduentus.

π. ὤϊξαν

Ithacenſium pugna cum Vlyſſe.

Eupithes à Laerte occiſus.

Minerua dirimit bellum.

π. διακρινθῆτε.

π. διακριθῆτε.

Omnia verò in terram ceciderunt Dea vociferante.
Ad ciuitatem verò reuerſi ſunt vitæ retinendæ cupidi.
Terribiliter clamauit pertolerans diuus Vlyſſes.
Ruit autem ſaltans ſicut aquila altiuolans.
Et tunc iam Saturnides miſit fuliginoſum fulmen,
Decidit autem ante Glaucopidem fortem-patre.
Et tunc Vlyſſem alloquuta eſt caſia Minerua,
Ioue-nate Laërtiade prudens Vlyſſes,
Abſtine, ſeda autem contentionem æqualis belli,
Ne Saturnides tibi iraſcatur late-ſonans Iupiter,
Sic dixit Minerua, hic verò obediuit, gauiſus eſt a. animo.
Fœdera autem rurſus in futurum cum ambobus poſuit
Pallas Minerua filia Iouis Ægiochi,
Mentori ſimilis & corpore & voce.

Finis Odyſſeæ Homeri.

Πάντα δ' ἐπὶ χθονὶ πῖπτε, θεᾶς ὄπα φωνησάσης·
Πρὸς δὲ πόλιν τρωπῶντο, λιλαιόμενοι βιότοιο.
Σμερδαλέον δ' ἐβόησε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
Οἴμησεν δὲ ἀλεὶς, ὥστ' αἰετὸς ὑψιπετήεις.
Καὶ τότε δὴ Κρονίδης ἀφίει ψολόεντα κεραυνὸν,
Κὰδ δ' ἔπεσε πρόσθεν γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρης.
Καὶ τότ' Ὀδυσσῆα προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Ἴσχεο, παῦε δὲ νεῖκος ὁμοιΐου πολέμοιο,
Μήπως τοι Κρονίδης κεχολώσεται εὐρύοπα Ζεύς.
Ὣς φάτ' Ἀθηναίη. ὁ δ' ἐπείθετο, χαῖρε δὲ θυμῷ.
Ὅρκια δ' αὖ κατόπισθε μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκε
Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
Μέντορι εἰδομένη ἠμὲν δέμας ἠδὲ καὶ αὐδήν.

Τέλος τῆς Ὁμήρου Ὀδυσσείας.

ΟΜΗΡΟΥ ΒΑΤΡΑΧΟΜΥΟΜΑΧΙΑ.

HOMERI BATRACHOMYOMACHIA.

Ἀρχόμενος, πρῶτον, Μουσῶν χορὸν ἐξ Ἑλικῶνος
Ἐλθεῖν εἰς ἐμὸν ἦτορ ἐπεύχομαι, εἵνεκ' ἀοιδῆς·
Ἣν νέον ἐν δέλτοισιν ἐμοῖς ἐπὶ γούνασι θῆκα
Δῆριν ἀπειρεσίην, πολεμόκλονον ἔργον Ἄρηος,
Εὐχόμενος μερόπεσσιν ἐς οὔατα πᾶσι βαλέσθαι·
Πῶς μύες ἐν βατράχοισιν ἀριστεύσαντες ἔβησαν,
Γηγενέων ἀνδρῶν μιμούμενοι ἔργα γιγάντων,
Ὡς λόγος ἐν θνητοῖσιν ἔην· τοίην δ' ἔχεν ἀρχήν.
ΜΥΣ ποτὲ διψαλέος, γαλέης κίνδυνον ἀλύξας,
Πλησίον ἐν λίμνῃ ἁπαλὸν προσέθηκε γένειον,
Ὕδατι τερπόμενος μελιηδέϊ· τὸν δὲ κατεῖδε
Λιμνόχαρις πολύφημος, ἔπος δ' ἐφθέγξατο τοῖον,
Ξεῖνε, τίς εἶ; πόθεν ἦλθες ἐπ' ἠϊόνας; τίς δέ σ' ὁ φύσας;
Πάντα δ' ἀλήθευσον, μὴ ψευδόμενόν σε νοήσω.
Εἰ γάρ σε γνοίην φίλον ἄξιον, ἐς δόμον ἄξω,
Δῶρα δέ τοι δώσω ξεινήϊα πολλὰ καὶ ἐσθλά.
Εἰμὶ δ' ἐγὼ βασιλεὺς Φυσίγναθος, ὃς κατὰ λίμνην
Τιμῶμαι, βατράχων ἡγούμενος ἤματα πάντα·
Καί με πατὴρ Πηλεύς ποτε γείνατο, Ὑδρομεδούσῃ
Μιχθεὶς ἐν φιλότητι παρ' ὄχθας Ἠριδανοῖο.
Καὶ σὲ δ' ὁρῶ καλόν τε καὶ ἄλκιμον, ἔξοχον ἄλλων,
Σκηπτοῦχον βασιλῆα, καὶ ἐν πολέμοισι μαχητὴν
Ἔμμεναι· ἀλλ' ἄγε θᾶσσον ἑὴν γενεὴν ἀγόρευε.
Τὸν δ' αὖ Ψιχάρπαξ ἠμείβετο, φώνησέν τε,
Τίπτε γένος τοὐμὸν ζητεῖς, φίλε, δῆλον ἅπασιν
Ἀνθρώποις τε θεοῖς τε καὶ οὐρανίοις πετεηνοῖς;
Ψιχάρπαξ μὲν ἐγὼ κικλήσκομαι, εἰμὶ δὲ κοῦρος
Τρωξάρταο πατρὸς μεγαλήτορος· ἡ δέ νυ μήτηρ
Λειχομύλη, θυγάτηρ Πτερνοτρώκτου βασιλῆος.
Γείνατο δ' ἐν καλύβῃ με, καὶ ἐξεθρέψατο βρωτοῖς
Σύκοις καὶ καρύοις, καὶ ἐδέσμασι παντοδαποῖσι.
Πῶς δὲ φίλον ποιῇ με τὸν εἰς φύσιν οὐδὲν ὁμοῖον;
Σοὶ μὲν γὰρ βίος ἐστὶν ἐν ὕδασιν· αὐτὰρ ἔμοιγε
Ὅσσα παρ' ἀνθρώποις τρώγειν ἔθος· οὐδέ με λήθει
Ἄρτος τρισκοπάνιστος ἀπ' εὐκύκλου κανέοιο,
Οὐδὲ πλακοῦς τανύπεπλος ἔχων πολλὴν σησαμίδα,
Οὐ τόμος ἐκ πτέρνης, οὐχ ἥπατα λευκοχίτωνα,
Οὐ τυρὸς νεόπηκτος ἀπὸ γλυκεροῖο γάλακτος,
Οὐ χρηστὸν μελίτωμα, τὸ καὶ μάκαρες ποθέουσιν,
Οὐδ' ὅσα πρὸς θοίνην μερόπων τεύχουσι μάγειροι,
Κοσμοῦντες χύτρας ἀρτύμασι παντοδαποῖσιν.
Οὐδέ ποτ' ἐκ πολέμοιο κακὴν ἀπέφυγον ἀϋτήν,
Ἀλλ' εὐθὺς μετὰ μῶλον ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθην.
Οὐ δέδι' ἄνθρωπον, καί περ μέγα σῶμα φοροῦντα,
Ἀλλ' ἐπὶ λέκτρον ἰὼν, ἄκρον δάκτυλον κατέδακνον,
Καὶ πτέρνης λαβόμην, καὶ οὐ πόνος ἵκανεν ἄνδρα,
Νήδυμος οὐκ ἀπέφυγεν ὕπνος, δάκνοντος ἐμεῖο.
Ἀλλὰ δύω μάλα πάντα τὰ δείδια πᾶσαν ἐπ' αἶαν,
Κίρκον καὶ γαλέην, οἵ μοι μέγα πένθος ἄγουσι,
Καὶ παγίδα στονόεσσαν, ὅπου δολόεις πέλε πότμος.
Πλεῖστον δὴ γαλέην περιδείδια, ἥτις ἀρίστη,

INCIPIENS, primùm, ut muſarum chorus ex Helicone
Veniat in meum cor oro gratia cantilenæ,
Quam nuper in tabulis meis ſuper genua poſui:
Certamen immenſum, tumultuoſum opus Martis,
Optans hominibus in aures omnibus immittere,
Quomodo mures ranas ſtrenuè ſunt aggreſſi
Terrigenûm virorum imitati opera gigantum:
Sic ſermo inter mortales erat, tale autem habuit principium.
Mus aliquando ſitibundus, felis periculo evitato,
Propinquum in lacum teneram admouit barbam,
Aqua delectatus dulci, hunc autem vidit
Limnocharis obſtrepera, verbum autem loquuta eſt tale,
O hoſpes, qui es? unde veniſti ad litus? quis autem qui te (produxit?
Omnia verò verè dic, ne mẽdacẽ te intellexero.
Si enim te nouerim amicum dignum, ad domum ducam,
Dona autem tibi dabo hoſpitalia multa & bona.
Sum autem ego rex Phyſignathus, qui per lacum
Color, ranarum dux dies omnes,
Et me pater Peleus olim genuit Hydromeduſæ
Mixtus in amicitia apud ripam Eridani.
Et te quidẽ video pulchrúmque & fortẽ, eximium præ aliis
Sceptriferum, & in bellis pugnacem
Eſſe: ſed age, cuius tuum genus commemora.
Huic autem rurſus Pſicharpax reſpondit, dixitque,
Cur nã genus meum perquiris ô amice, manifeſtum omnibus
Hominibúſque diiſque & cœleſtibus volatilibus?
Pſicharpax quidem ego vocor, ſum autem filius
Troxartæ patris magnanimi, at mater
Lychomyle filia Pternotroctæ regis.
Genuit verò in tugurio me, & enutriuit cibariis,
Ficubus & nucibus, & edulis omnigenis.
Quomodo autem amicum facies me natura nihil ſimilem?
Tibi nanque vita eſt in aquis, ſed mihi
Quæcunque ſunt apud homines comedere eſt conſuetudo, neque me latet
Panis ter piſtus à bene rotunda ciſta,
Neque placenta extenſa habens multam ſiſamida,
Non ſectio ex perna, non iecora albam veſtem habentia,
Neque caſeus nuper coactus è ſuaui lacte,
Non ſuauia bellaria, quæ & dii deſiderant,
Neque quæcunque ad conuiuia hominum faciunt coci,
Ornantes ollas condimentis variis.
Nunquam ex bello malum effugi clamorem,
Sed ſtatim ad pugnam iens propugnantibus mixtus ſum,
Non timui hominem, quamuis magnum corpus ferentem,
Sed ad lectum iens, ſummum digitum momordi,
Et pedem accepi, & dolor non occupauit virum,
Suauis non aufugit ſomnus mordente me.
Sed duo valdè omnia timeo omnem per terram,
Accipitrem & felem, qui mihi magnum luctum adferunt:
Et decipulam moleſtam, ubi doloſum exiſtit fatum,
In primis autem felem pertimeſco optimam quamque,

Limnocharis, hoc eſt, palude gaudens.

Phyſignathus, ab eo quod inflet ſe maxillis.

Hydromeduſa, reginã aquarum.

Pſicarpax, id eſt, micarum raptor.

Troxarta, hoc eſt, vorantis panem.

Lychomyle, à lambendis molis.

Pternotrocta, id eſt, pernas ſeu coxas arrodentis.

Siſamida, genus eſt leguminis.

Quæ & me qui foramen ingredior, per foramen perquirit.
Non comedo raphanos, non caules, non cucurbitas,
Non betis viridibus paſcor, neque apiis,
Hæc enim veſtra ſunt edulia per lacum.
Subridens autem Phyſignathus contra loquutus eſt,
O hoſpes, valde gloriaris ob ventrem: adſunt & nobis
Multa valde in lacu & in terram mirabilia viſu.
Ancipitem enim dedit victum ranis Saturnius Iupiter,
Saltare per terram, & in aquis corpus cooperire.
Si autem vis & hæc ſcire, facile eſt.
Portabo te in humeris: tene autem me, ne forte pereas,
Vt lætus in meam domum venias.
Sic dixit, & terga dedit: ille verò aſcendit velociter
Manus habens tenerum per collum, ſaltu facili.
Et imprimis quidē gaudebat, quādo intuebatur vicinos portus,
Natatione gaudēs Phyſignathi: ſed quando iam vtiq;
Vndis purpureis ſubmergebatur, multum lacrymans
Inutilem pœnitentiam accuſabat, euellebat autem comas,
Et pedes ſtringebat ad ventrem, intúſque ei cor
Concutiebatur rei inſolentia, & in terram voluiſſet venire:
Vehementer verò ingemiſcebat timoris frigidi neceſſitate.
Caudam quidem in primis extēdit in aquis, tanquam temō
Trahens, ſupplicanſq; diis vt in terram veniret,
Aquis purpureis ſubmergebatur, multùm autem clamabat,
Et talem dixit ſermonem: ab ore autem pronuntiabat:
Non ſic humeris portauit onus amoris
Taurus, quando Europam per vndam duxit in Cretam,
Vt me nauigans humeris ſuperuectum duxit ad domum
Rana, eleuans pallidum corpus aqua alba.
Hydrus verò ex improuiſo apparuit horrendum ſpectaculum
Vtriſque: erectum ſuper aquam habebat collum:
Hūc cōſpicatus, immerſit ſe Phyſignathus, nō quicquā intelligens
Qualem ſocium perditurus erat per lacum:
Subiit autem profundum lacus, & euitauit parcam nigram.
Ille verò vt relictus eſt, cecidit ſupinus ſtatim in aquam:
Manus autem ſtringebat, & moriens ſtridebat.
Sæpe quidem ingrediebatur in aquam, ſæpe verò rurſus
Calcitrans egrediebatur: mortem autē non poterat euitare.
Madentes verò pili plurimùm pondus trahebant ſuper ipſo.
Aquis autem periens tales loquutus eſt ſermones,
Non latebis vtique deos Phyſignathe, hoc patrato,
Naufragum qui iecisti à corpore vt è ſaxo.
Non certè per terram me melior eras peſſime:
Pancratióq;, luctáq;, & ad curſum: ſed deceptum
In aquam me proiecisti: habet deus vltorem oculum:
Pœnam tu ſolues murium exercitui, neque euitabis.
Hæc loquutus, expirauit in aquis: hunc autem vidit
Lichopinax ripis inſidens mollibus:
Vehemēter verò vlulauit, currens autē annuntiauit murib.
Vt verò didicerunt mortem, ingreſſa eſt ira pernicioſa vniuerſos,
Et tunc præconibus ſuis iuſſerunt ſub diluculum
Proclamare ad concionem, in domos Troxartæ,
Patris infelicis Pſicharpagis, qui per lacum
Supinus natabat, mortuum corpus, neque iuxta ripas
Erat iam miſer, medio autem natabat ponto.
Vt verò venerunt feſtinantes cum aurora, primum ſurrexit
Troxartes, ob filium iratus, dixitq; ſermonem,
O amici, tametſi ſolus ego multa mala paſſus ſum
Ex ranis, ſors tamen mala omnibus facta eſt:
Sum verò ego infelix, poſtquam treis filios perdidi.
Et quidem primum vtique occidit rapiens
Inimiciſſimus felis extra foramen captum.
Alium autem rurſus viri crudeles ad mortem duxerunt
Recentibus artibus, ligneo dolo excogitato,
Quam decipulam vocant, murium perditricem.
Qui tertius erat dilectus mihi & matri inclytæ,
Hunc ſuffocauit Phyſignathus in profundum ducens,
Sed agedum armemur, & exeamus contra ipſas
Corporibus exornatis armis variis.

Lichopinax, quòd lambat paropſidas & quadras.

Ἣ καὶ τρωγλοδύοντα κατὰ τρώγλην ἐρεείνει.
Οὐ τρώγω ῥαφανῖδας, οὐ κράμβας, οὐ κολοκύντας,
Οὐ τεύτλοις χλωροῖς ἐπιβόσκομαι, οὐδὲ σελίνοις.
Ταῦτα γὰρ ὑμέτερ᾽ ἐστὶν ἐδέσματα τῶν κατὰ λίμνην.
Πρὸς τάδε μειδήσας Φυσίγναθος ἀντίον ηὔδα,
Ξεῖνε, λίαν αὐχεῖς ἐπὶ γαστέρι. ἔστι καὶ ἡμῖν
Πολλὰ μάλ᾽ ἐν λίμνῃ καὶ ἐπὶ χθονὶ θαύματ᾽ ἰδέσθαι.
Ἀμφίβιον γὰρ ἔδωκε νομὴν βατράχοισι Κρονίων,
Σκιρτῆσαι κατὰ γῆν, καὶ ἐφ᾽ ὕδασι σῶμα καλύψαι.
Εἰ δ᾽ ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι, εὐχερές ἐστιν.
Αἴρω σ᾽ ἐν νώτοισι· κράτει δέ με, μή ποτ᾽ ὄληαι,
Ὅππως γηθόσυνος τὸν ἐμὸν δόμον εἰσαφίκηαι.
Ὣς ἄρ᾽ ἔφη, καὶ νῶτ᾽ ἐδίδου· ὁ δ᾽ ἔβαινε τάχιστα
Χεῖρας ἔχων ἁπαλοῖο κατ᾽ αὐχένος ἅλματι κούφῳ.
Καὶ πρῶτον μὲν ἔχαιρεν ὅτ᾽ ἔβλεπε γείτονας ὅρμους,
Νήξει τερπόμενος Φυσιγνάθου· ἀλλ᾽ ὅτε δή ῥα
Κύμασι πορφυρέοις ἐπεκλύζετο, πολλὰ δακρύων
Ἄχρηστον μετάνοιαν ἐμέμφετο· τίλλε δὲ χαίτας,
Καὶ πόδας ἔσφιγγεν κατὰ γαστέρος· ἐν δέ οἱ ἦτορ
Πάλλετ᾽ ἀηθείῃ, καὶ ἐπὶ χθόνα βούλετ᾽ ἱκέσθαι·
Δεινὰ δ᾽ ἐπεστενάχιζε, φόβου κρυόεντος ἀνάγκῃ.
Οὐρὴν μὲν πρῶτ᾽ ἔτεινεν ἐφ᾽ ὕδασιν, ἠΰτε κώπην
Σύρων, εὐχόμενός τε θεοῖς ἐπὶ γαῖαν ἱκέσθαι,
Ὕδασι πορφυρέοισιν ἐκλύζετο· πολλὰ δ᾽ ἐβόα,
Καὶ τοῖον φάτο μῦθον, ἀπὸ στόματος δ᾽ ἀγόρευεν,
Οὐχ οὕτω νώτοισιν ἐβάστασε φόρτον ἔρωτος
Ταῦρος, ὅτ᾽ Εὐρώπην διὰ κύματος ἦγ᾽ ἐπὶ Κρήτην,
Ὡς ἐμ᾽ ἐπιπλώσας ἐπινώτιον ἦγεν ἐς οἶκον
Βάτραχος, ὑψώσας ὠχρὸν δέμας ὕδατι λευκῷ.
Ὕδρος δ᾽ ἐξαπίνης ἀνεφαίνετο, δεινὸν ὅραμα
Ἀμφοτέροις· ὀρθὸν δ᾽ ὑπὲρ ὕδατος εἶχε τράχηλον·
Τοῦτον ἰδὼν κατέδυ Φυσίγναθος, οὔτι νοήσας
Οἷον ἑταῖρον ἔμελλεν ἀπολλύμενον κατὰ λίμνην·
Δῦ δὲ βάθος λίμνης, καὶ ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν.
Κεῖνος δ᾽ ὡς ἀφέθη, πέσεν ὕπτιος εὐθὺς ἐς ὕδωρ·
Χεῖρας δ᾽ ἔσφιγγε, καὶ ἀπολλύμενος κατέτριζε.
Πολλάκι μὲν κατέδυνεν ἐφ᾽ ὕδατι, πολλάκι δ᾽ αὖτε
Λακτίζων ἀνέδυνε· μόρον δ᾽ οὐκ ἦν ὑπαλύξαι.
Δευόμεναι δὲ τρίχες πλεῖστον βάρος εἷλκον ἐπ᾽ αὐτῷ.
Ὕδασι δ᾽ ὀλλύμενος, τοίους ἐφθέγξατο μύθους,
Οὐ λήσεις γε θεοὺς Φυσίγναθε ταῦτα ποιήσας,
Ναυηγὸν ῥίψας ἀπὸ σώματος, ὡς ἀπὸ πέτρης.
Οὐκ ἄν μου κατὰ γαῖαν ἀμείνων ἦσθα κάκιστε,
Παγκρατίῳ τε, πάλῃ τε, καὶ εἰς δρόμον· ἀλλὰ πλανήσας
Εἰς ὕδωρ μ᾽ ἔρριψας. ἔχει θεὸς ἔκδικον ὄμμα·
Ποινὴν σὺ τίσεις μυῶν στρατῷ, οὐδ᾽ ὑπαλύξεις.
Ταῦτ᾽ εἰπὼν, ἀπέπνευσεν ἐν ὕδασι. τὸν δὲ κατεῖδε
Λειχοπίναξ ὄχθῃσιν ἐφεζόμενος μαλακῇσι·
Δεινὸν δ᾽ ἐξολόλυξε, δραμὼν δ᾽ ἤγγειλε μύεσσιν.
Ὡς δ᾽ ἔμαθον τὴν μοῖραν, ἔδυ χόλος αἰνὸς ἅπαντας·
Καὶ τότε κηρύκεσσιν ἑοῖς ἐκέλευσαν ὑπ᾽ ὄρθρον
Κηρύσσειν ἀγορὴνδ᾽ ἐς δώματα Τρωξάρταο,
Πατρὸς δυστήνου Ψιχάρπαγος, ὃς κατὰ λίμνην
Ὕπτιος ἐξήπλωτο νεκρὸν δέμας, οὐδὲ παρ᾽ ὄχθας
Ἦν ἤδη τλήμων, μέσσῳ δ᾽ ἐπενήχετο πόντῳ.
Ὡς δ᾽ ἦλθον σπεύδοντες ἅμ᾽ ἠοῖ, πρῶτος ἀνέστη
Τρωξάρτης, ἐπὶ παιδὶ χολούμενος, εἶπέ τε μῦθον,
Ὦ φίλοι, εἰ καὶ μοῦνος ἐγὼ κακὰ πολλὰ πέπονθα
Ἐκ βατράχων, ἡ μοῖρα κακὴ πάντεσσι τέτυκται.
Εἰμὶ δ᾽ ἐγὼ δύστηνος, ἐπεὶ τρεῖς παῖδας ὄλεσσα·
Καὶ τὸν μὲν πρῶτόν γε κατέκτανεν ἁρπάξασα
Ἔχθιστη γαλέη, τρώγλης ἔκτοσθεν ἑλοῦσα·
Τὸν δ᾽ ἄλλον πάλιν ἄνδρες ἀπηνέες ἐς μόρον ἦξαν
Καινοτέραις τέχναις, ξύλινον δόλον ἐξευρόντες,
Ἣν παγίδα καλέουσι, μυῶν ὀλέτειραν ἐοῦσαν·
Ὁ τρίτος ἦν ἀγαπητὸς ἐμοὶ καὶ μητέρι κεδνῇ,
Τοῦτον ἀπέπνιξεν Φυσίγναθος ἐς βυθὸν ἄξας.
Ἀλλ᾽ ἄγεθ᾽ ὁπλισόμεσθα καὶ ἐξέλθωμεν ἐπ᾽ αὐτοὺς,
Σώματα κοσμήσαντες ἐν ἔντεσι δαιδαλέοισι.

Τοὺτ᾽

Τοὺς [illegible] καθοπλίζει ἅπαντας.
Καὶ τοὺς μὲν ῥ' ἐκόσμησεν Ἄρης πολέμοιο μεμηλώς·
Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμαισιν ἔδησαν,
Ῥήξαντες κυάμους χλωροὺς, εὖ τ' ἀσκήσαντες,
Οὓς αὐτοὶ διὰ νυκτὸς ἐπιστάντες κατέτρωξαν·
Θώρακας δ' εἶχον καλαμοστεφέων ἀπὸ βυρσῶν,
Οὓς γαλέην δείραντες, ἐπισταμένως ἐποίησαν·
Ἀσπὶς δ' ἦν λύχνου τὸ μεσόμφαλον· ἡ δέ νυ λόγχη
Εὐμήκης βελόνη, παγχάλκεον ἔργον Ἄρηος·
Ἡ δὲ κόρυς, τὸ λέπυρον ἐπὶ κροτάφοισι καρύου.
Οὕτω μὲν μύες ἦσαν ἐν ὅπλοις. ὡς δ' ἐνόησαν
Βάτραχοι, ἐξανέδυσαν ἀφ' ὕδατος, ἐς δ' ἕνα χῶρον
Ἐλθόντες, βουλὴν ξύναγον πολέμοιο κακοῖο.
Σκεπτομένων δ' αὐτῶν πόθεν ἡ στάσις, ἢ τίς ὁ θρύλλος,
Κῆρυξ ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σκῆπτρον μετὰ χερσὶ,
Τυρογλύφου υἱὸς μεγαλήτορος Ἐμβασίχυτρος,
Ἀγγέλλων πολέμοιο κακὴν φάτιν, εἶπέ τε μῦθον,
Ὦ βάτραχοι, μύες ὔμμιν ἀπειλήσαντες ἔπεμψαν
Εἰπεῖν, ὁπλίζεσθαι ἐπὶ πτόλεμόν τε μάχην τε.
Εἶδον γὰρ καθ' ὕδωρ Ψιχάρπαγα, ὃν κατέπεφνεν
Ὑμέτερος βασιλεὺς Φυσίγναθος. ἀλλὰ μάχεσθε
Οἵτινες ἐν βατράχοισιν ἀριστῆες γεγάατε.
Ὣς εἰπὼν ἀπέφηνε· λόγος δ' εἰς οὔατα μυῶν
Εἰσελθὼν ἐτάραξε φρένας βατράχων ἀγερώχων.
Μεμφομένων δ' αὐτῶν Φυσίγναθος εἶπεν ἀναστάς,
Ὦ φίλοι, οὐκ ἔκτεινον ἐγὼ μῦν, οὐδὲ κατεῖδον
Ὀλλύμενον· πάντως ἐπνίγη παίζων παρὰ λίμνην,
Νήξεις τὰς βατράχων μιμούμενος· οἱ δὲ κάκιστοι
Νῦν ἐμὲ μέμφονται τὸν ἀναίτιον. ἀλλ' ἄγε βουλὴν
Ζητήσωμεν ὅπως δολίους μῦς ἐξολέσωμεν.
Τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα·
Σώματα κοσμήσαντες ἐν ὅπλοις στῶμεν ἅπαντες
Ἄκροις πὰρ χείλεσσιν, ὅπου κατάκρημνος ὁ χῶρος,
Ἡνίκα δ' ὁρμηθέντες ἐφ' ἡμέας ἐξέλθωσι,
Δραξάμενοι κορύθων ὅστις σχεδὸν ἀντίος ἔλθοι,
Ἐς λίμνην αὐτοὺς σὺν ἐκείνοις εὐθὺ βάλωμεν.
Οὕτω γὰρ πνίξαντες ἐν ὕδασι τοὺς ἀκολύμβους,
Στήσομεν εὐθύμως τὸ μυοκτόνον ὧδε τρόπαιον.
Ὣς ἄρα φωνήσας, ὅπλοις ἐνέδυσεν ἅπαντας.
Φύλλοις μὲν μαλαχῶν κνήμας ἑὰς ἀμφεκάλυψαν,
Θώρακας δ' εἶχον χλοερῶν πλατέων ἀπὸ σεύτλων,
Φύλλα δὲ τῶν κραμβῶν εἰς ἀσπίδας εὖ ἤσκησαν,
Ἔγχος δ' ὀξύσχοινος ἑκάστῳ μακρὸς ἀρήρει,
Καὶ κόρυθες κοχλιῶν λεπτῶν κρᾶτ' ἀμφεκάλυπτον.
Φραξάμενοι δ' ἔστησαν ἐπ' ὄχθαις ὑψηλαῖσι,
Σείοντες λόγχας· θυμοῦ δ' ἔμπλητο ἕκαστος.
Ζεὺς δὲ θεοὺς καλέσας εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα,
Καὶ πολέμου πληθὺν δείξας, κρατερούς τε μαχητὰς
Πολλοὺς καὶ μεγάλους, ἠδ' ἔγχεα μακρὰ φέροντας,
Οἷος Κενταύρων στρατὸς ἔρχεται ἠδὲ γιγάντων,
Ἡδὺ γελῶν ἐρέεινε, τίνες βατράχοισιν ἀρωγοὶ,
Ἢ μυσὶν, ἀθανάτων· καὶ Ἀθηναίην προσέειπεν,
Ὦ θύγατερ, μυσὶν ἦ ῥ' ἐπαλεξήσουσα πορεύσῃ;
Καὶ γάρ σου κατὰ νηὸν ἀεὶ σκιρτῶσιν ἅπαντες,
Κνίσσῃ τερπόμενοι καὶ ἐδέσμασιν ἐκ θυσιάων.
Ὣς ἄρ' ἔφη Κρονίδης· τὸν δὲ προσέειπεν Ἀθήνη,
Ὦ πάτερ, οὐκ ἄν πώποτ' ἐγὼ μυσὶ τειρομένοισιν
Ἐλθοίμην ἐπαρωγὸς, ἐπεὶ κακὰ πολλά μ' ἔοργαν,
Στέμματα βλάπτοντες καὶ λύχνους εἵνεκ' ἐλαίου.
Τοῦτο δέ μου λίην ἔδακε φρένας, οἷον ἔρεξαν·
Πέπλον μου κατέτρωξαν ὃν ἐξύφηνα καμοῦσα
Ἐκ ῥοδάνης λεπτῆς, καὶ στήμονα λεπτὸν ἔνησα,
Τρώγλας τ' ἐμποίησαν· ὁ δ' ἠπητής μοι ἐπέστη,
Καὶ πράσσει με τόκους· τοῦτο χάριν ἐξώργισμαι.
Χρησαμένη γὰρ ἔυφηνα, καὶ οὐκ ἔχω ἀνταποδοῦναι.
Ἀλλ' οὐδ' ὣς βατράχοισιν ἀρηγέμεν οὐκ ἐθελήσω.
Εἰσὶ γὰρ οὐδ' αὐτοὶ φρένας ἔμπεδοι, ἀλλά με πρῶτον
Ἐκ πολέμου ἀνιοῦσαν, ἐπεὶ λίην ἐκοπώθην,
Ὕπνου δευομένην οὐκ εἴασαν θορυβοῦντες

Hæc loquutus perſuaſit armari uniuerſos.
Hos quidem vtique armabat Mars belli curam habens,
Ocreas quidem primum circa tibias poſuerunt,
Effractis fabis viridibus, beneq́; aptatis,
Quas ipſi per noctem inſtantes comederant.
Thoraces autem habebant calamis circundatis à coriis,
Quos fele excoriato ſcienter fecerant.
Clipeus autem erat lucernæ medius vmbilicus, at lancea
Longa acus, omnino æreum opus Martis,
At caſsis in temporibus erat teſta nucis.
Sic quidem mures erant armati: vt autem intellexerunt
Ranæ, egreſſæ ſunt ab aqua inq́; vnum locum
Profectæ, conſilium coegerunt belli mali.
Conſiderantibus autē ipſis vnde ſeditio, vel quis tumultus,
Præco prope venit, ferens ſceptrum in manibus,
Tyroglyphi filius magnanimi Embaſichytros,
Nuntians belli malam famam, dixitq́; ſermonem,
O ranæ, mures vobis minitantes miſerunt,
Vt edicerem armari ad bellumq́; pugnamq́;.
Viderunt enim per aquam Pſicharpaga, quem occidit
Veſter rex Phyſignatus: ſed pugnate
Quæcunque inter ranas egregiæ genitæ eſtis.
Sic loquutus diſparuit: ſermo autem in aures murium
Ingreſſus conturbauit mentes ranarum ſuperbarum.
Accuſantibus autem ipſis, Phyſignathus dixit quum ſurrexiſſet,
O amici, non occidi equidem murem neque vidi
Pereuntem: omnino ſuffocatus eſt ludens iuxta lacum,
Natatus ranarum imitatus: at peſsimi
Nunc me accuſant, me qui nō ſum in cauſa. ſed age cōſiliū
Inquiramus, vt doloſos mures deperdamus.
Etenim ego dico, vt mihi factum eſſe optimum videtur,
Corporibus ornatis, armatis ſtemus vniuerſi
Summas iuxta ripas, vbi præceps eſt locus.
Quando autem impetu facto in nos venerint,
Correptis galeis, quicunque prope obuius venerit,
In lacum ipſos cum armis ſtatim deiiciamus.
Sic nāq; illis ſuffocatis in aquis, qui expertes ſunt natandi,
Conſtituemus læto animo ſtatim murium occiſorum hic trophæum.
Sic vtique loquutus, armis induit vniuerſos.
Foliis quidem maluarum tibias ſuas circum cooperuerunt,
Thoraces autem habuerunt viridibus latis a betis.
Folia autem braſſicarum in clypeos bene aptauerunt.
Lancea autem acutus iuncus vnicuique longus aptatus erat,
Et galea coch'eis ſubtilibus capita circum cooperiebant.
Muniti autem ſteterunt in ripis altis,
Conquaſſantes lanceas, animo autem plena erat vnaquæq;.
Iupiter autem deos vbi vocaſſet in cœlum aſtriferum,
Belli multitudinem oſtendens, potentesq́; pugnatores
Multos & magnos, & lanceas longas ferentes,
Qualis centaurorum exercitus procedit & gigantum,
Suauiter ridens interrogabat, qui ranis auxiliatores
Vel muribus, immortalium: & Palladem alloquutus eſt,
O filia muribus nunquid auxiliatura ibis?
Etenim tuum per templum ſemper exultant vniuerſi,
Odore delectati & cibariis ex ſacrificiis.
Sic vtique dixit Saturnius, hunc autē alloquuta eſt Pallas,
O pater, non certè vnquam ego muribus quum vexarentur
Venirem auxiliatrix, quoniam mala multa mihi fecerunt,
Coronas deſtruentes & lucernas cauſa olei.
Hoc autem meas valde momordit mentes quod fecerunt,
Peplum meum corroſerunt, quem texui elaborando
Ex trama ſubtili, & ſtamen ſubtile neui,
Foraminaq́; fecerunt, at ſartor mihi inſtitit,
Exigitq́; à me vſuras: huius gratia irata ſum.
Mutuata enim ſubtexui & non poſſum reſtituere.
Sed neque ſic ranis auxiliari non velim.
Sunt enim neque ipſæ mentibus firmæ, quæ me primum
Ex bello redeuntem, poſtquam valde defatigata fui,
Somno indigentem non permiſerunt tumultuantes,

Tyroglyphi, hoc eſt, excauatoris caſeorum. Embaſichytros, quod ſoleat in ollas intro-pere.

Ne paruum quidem oculos claudere: ego autem inſomnis iacebã
Caput dolens, donec clamauit gallus gallinaceus.
Sed age abſtineamus dijs auxiliari,
Ne vtique aliquis veſtrûm vulneretur telo acuto.
Sunt enim cominus pugnantes, etiam ſi deus contra veniret:
Omnes autem de cœlo delectemur litem videntes.
Ita dixit, huic autem poſt paruerunt dij alij
Omnes ſimul autem collecti venerunt in vnum locum.
At venerunt præcones duo, ſignum belli ferentes.
Et tunc culices magnas tubas habentes,
Vehementer tuba clangebant belli ſtrepitum, cœlitus autem
Iupiter Saturnius intonuit ſignum belli mali.

Lichenorẽ, à lambenda cauda.

Primus autẽ Hypſiboas Lichenorem vulnerauit lãcea,
Stantem inter propugnatores per ventrem in medium hepar,

Troglodites, quòd ingrediatur rimas & foramina.

Cecidit autem pronus, teneras autẽ puluere fœdauit comas.
Troglodytes autem poſt ipſum iaculatus eſt Peleona.
Infixit autem in pectore ſolidam lanceam, hũc autem cadentem
Cepit nigra mors, anima autem ex corpore euolauit.

Seutlaus, à beta vel porro.

Seutlaus autem vtique occidit percuſſo corde Embaſichytrum.
Artophagus autem Polyphonum per ventrem percuſſit.

Polyphonũ, quaſi dicas multiuocem.

Cecidit autem ſupinus, anima verò membris euolauit.
Limnocharis vt vidit pereuntem Polyphonum,
Troglodyten petra molari vulnerauit præueniens,
Collum iuxta medium: huic autem caligo oculos cooperuit.
Lichenor autem in ipſum collimauit lancea lucida,
Et percuſſit, (neque aberrauit) per hepar, vt autem intellexit

Crambopha-gus, à verſidis caulibus.

Crambophagus ripis profundis incidit fugiens.
Sed neque ſic effugit in aquis, impulit autem ipſum.
Concidit autem nec reſpirauit, tingebatur autem ſanguine lacus
Purpureo, ipſe verò iuxta littus extenſus eſt,
Inteſtinis pinguibus impetu ruens in ilia.

Limnſius, paluſtris.

Limniſius autem in ripis Tyroglyphum ſpoliauit.
Pternoglyphũ autem cõſpicatus Calaminthius in timorẽ venit,
Saltauit autem in lacum fugiens, clypeo proiecto.

Hydrocharis, quòd aqua gaudeat.

Hydrocharis autem occidit Pternophagum regem,
Saxo percuſſum per guttur, cerebrum autem
Ex naribus ſtillabat, polluebatur autem ſanguine terra.

Borborocœtem, quòd in cœno iaceat.

Licopinax autem occidit irreprehenſibilem Borborocœtem,
Lancea impetu facto: caligo autem oculos cooperuit.

Praſſiphagus, à comedẽdo porro.

Praſſiphagus autem conſpicatus pede traxit Cniſſodioctem,
In lacu autem ſuffocauit, comprehenſa manu ceruice,
Pſicharpax autem vltus eſt ſocios mortuos.

Cniſſodioctem, quòd nidorẽ inſequatur.

Et percuſſit Peluſium per ventrem in medium hepar,
Cecidit autem illi ante, anima autem ad infernum iuit,
Pelobates autem conſpicatus luti manipulum iecit ipſum,

Pelobates, quòd per lutum incedat.

Et frontem inunxit, & excæcabat propemodum.
Iratus eſt autem ille: ubi cœpiſſet vtique manu forti
Qui iacebat in campo lapidem ponderoſum pondus terræ,
Hoc percuſſit Pelobatem ſub genua, tota autem fracta eſt
Tibia dextra, cecidit autem ſupinus in pulueribus.
Crangaſides autem vltus eſt, & rurſus ibat in ipſum
Percuſſit autem medium ipſum per ventrem, totus autem ei intro
Acutus iuncus ingrediebatur, humi autem effundebantur vniuerſa
Inteſtina extracta à lancea manu graui.

Sitophagus, quod cibus abſumat.

Sitophagus autem vt vidit in ripis fluminis,
Claudicans ex bello recedebat, angebatur autem valdè.
Saltauit autem in foſſam, vt aufugeret diram perniciem.
Troxartes autem percuſſit Phyſignathum in pedis ſummitatem.
Celeriter autem quoniam angebatur, in lacũ ſaltauit fugiẽs.
Troxartes autem vt vidit adhuc ſemiuiuum, qui antè ceciderat,
Et illi incurrit rurſus occidere deſiderans.

Praſſæus, quod caulis colorẽ imitetur.

Praſſæus autem vt vidit adhuc ſemiuiuum qui antè ceciderat.
Venit per propugnatores, & iaculatus eſt acuto iunco,
Neque fregit ſcutum, tenebatur autem ipſius lanceæ acies.
Erat autem quidam inter mures iuuenis filius egregius inter alios,

Artepibuli, muris cognomen, quod pani inſidietur.

Cominus pugnãs charus filius irreprehenſibilis Artepibuli,
Princeps, ipſum Martem oſtendens robuſtus Meridarpax,
Qui ſolus inter mures dominabatur pugnando.
Stetit autem iuxta lacum elatus, ſolus ab alijs.

Οὐδ' ὀλίγον κατέμυσα· ἐγὼ δ' ἄϋπνος κατεκείμην
Τὴν κεφαλὴν ἀλγοῦσα, ἕως ἐβόησεν ἀλέκτωρ.
Ἀλλ' ἄγε παυσώμεσθα θεοὶ τούτοισιν ἀρήγειν,
Μή κέ τις ἡμείων βαθῇ βέλει ὀξυόεντι·
Εἰσὶ γὰρ ἀγχέμαχοι, καὶ εἰ θεὸς ἀντίος ἔλθοι·
Πάντες δ' οὐρανόθεν τερπώμεθα δῆριν ὁρῶντες.
Ὣς ἄρ' ἔφη, τῷ δ' αὖτε πεπείθοντο θεοὶ ἄλλοι
Πάντες ὁμῶς, δὲ ἀολλέες ἤλυθον εἰς ἕνα χῶρον,
Καὶ δ' ἦλθον κήρυκε τέρας πολέμοιο φέροντε.
Καὶ τότε κώνωπες μεγάλας σάλπιγγας ἔχοντες
Δεινὸν ἐσάλπιζον πολέμου κτύπον· οὐρανόθεν δὲ
Ζεὺς Κρονίδης βρόντησε τέρας πολέμοιο κακοῖο.
Πρῶτος δ' Ὑψιβόας Λειχήνορα οὔτασε δουρὶ,
Ἑσταότ' ἐν προμάχοις, κατὰ γαστέρα εἰς μέσον ἧπαρ·
Κὰδ δ' ἔπεσεν πρηνὴς, ἁπαλὰς δ' ἐκόνισεν ἐθείρας.
Τρωγλοδύτης δὲ μετ' αὐτὸν ἀκόντισε Πηλείωνα·
Πῆξεν δ' ἐν στέρνῳ στιβαρὸν δόρυ. τὸν δὲ πεσόντα
Εἷλε μέλας θάνατος, ψυχὴ δ' ἐκ σώματος ἔπτη.
Σευτλαῖος δ' ἄρ' ἔπεφνε βαλὼν κέαρ Ἐμβασίχυτρον.
Ἀρτοφάγος δὲ Πολύφωνον κατὰ γαστέρα τύψεν·
Ἤριπε δὲ πρηνὴς, ψυχὴ δὲ μελέων ἐξέπτη.
Λιμνόχαρις δ' ὡς εἶδεν ἀπολλύμενον Πολύφωνον,
Τρωγλοδύτην πέτρῳ μυλοειδεῖ πρῶτον ὀλισθὰς
Αὐχένα πὰρ μέσσον· τὸν δὲ σκότος ὄσσ' ἐκάλυψεν.
Λειχήνωρ δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ,
Καὶ βάλεν (οὐδ' ἀφάμαρτε) καθ' ἧπαρ. ὡς δ' ἐνόησε
Κραμβοφάγος, ὄχθαισι βαθείαις ἔμπεσε φεύγων·
Ἀλλ' οὐδ' ὣς ἀπέληγεν ἐν ὕδασιν, ἤλασε δ' αὐτόν.
Κάππεσε δ', οὐκ ἀνένευσεν· ἐβάπτετο δ' αἵματι λίμνη
Πορφυρίῳ, αὐτὸς δὲ παρ' ᾐόν' ἐξετανύσθη,
Χορδῇσιν λιπαρῇσί τ' ἐπορνύμενος λαγόνεσσιν.
Λιμνήσιος δ' ὄχθαισι Τυρόγλυφον ἐξενάριξε.
Πτερνογλύφον δὲ ἰδὼν Καλαμίνθιος εἰς φόβον ἦλθεν,
Ἥλατο δ' ἐς λίμνην φεύγων, τὴν ἀσπίδα ῥίψας.
Ὑδρόχαρις δ' ἔπεφνε Πτερνοφάγον βασιλῆα,
Χερμαδίῳ πλήξας κατὰ βρέγματος· ἐγκέφαλος δὲ
Ἐκ ῥινῶν ἔσταζε, παλάσσετο δ' αἵματι γαῖα.
Λειχοπίναξ δ' ἔκτεινεν ἀμύμονα Βορβοροκοίτην,
Ἔγχει ἐπαΐξας· τὸν δὲ σκότος ὄσσ' ἐκάλυψε.
Πρασσοφάγος δ' ἐσιδὼν, ποδὸς εἵλκυσε Κνισοδιώκτην,
Ἐν λίμνῃ δ' ἀπέπνιξε, κρατήσας χειρὶ τένοντα.
Ψιχάρπαξ δ' ἤμυν' ἑτάρων περὶ τεθνειώτων,
Καὶ βάλε Πηλούσιον κατὰ νηδύος εἰς μέσον ἧπαρ·
Πίπτε δέ οἱ προπάροιθε, ψυχὴ δ' Ἄϊδόσδε βεβήκει.
Πηλοβάτης δ' ἐσιδὼν, πηλοῦ δράκα ῥίψεν ἐπ' αὐτὸν,
Καὶ τὸ μέτωπον ἔχρισε, καὶ ἐξετύφλου παρὰ μικρόν.
Θυμώθη δ' ἄρα κεῖνος, ἑλὼν δέ γε χειρὶ παχείῃ
Κείμενον ἐν πεδίῳ λίθον ὄβριμον, ἄχθος ἀρούρης,
Τῷ βάλε Πηλοβάτην ὑπὸ γούνατα· πᾶσα δ' ἐκλάσθη
Κνήμη δεξιτερὴ, πέσε δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσι.
Κραυγασίδης δ' ἤμυνε, καὶ αὖθις βαῖνεν ἐπ' αὐτόν·
Τύψε μέσον δ' αὐτὸν κατὰ γαστέρα, πᾶς δέ οἱ εἴσω
Ὀξύσχοινος ἔδυνε· χαμαὶ δ' ἔκχυντο ἅπαντα
Ἔγκατ' ἐφελκομένῳ ὑπὸ δούρατι χειρὶ παχείῃ.
Σιτοφάγος δ' ὡς εἶδεν ἐπ' ὄχθῃσιν ποταμοῖο,
Σκάζων ἐκ πολέμου ἀνεχάζετο, τείρετο δ' αἰνῶς·
Ἥλατο δ' ἐς τάφρον, ὅπως φύγῃ αἰπὺν ὄλεθρον.
Τρωξάρτης δ' ἔβαλεν Φυσίγναθον ἐς πόδα ἄκρον·
Ὦκα δὲ τειρόμενος ἐς λίμνην ἥλατο φεύγων.
Τρωξάρτης δ' ὡς εἶδεν ἔθ' ἡμίπνουν προπεσόντα,
Καὶ οἱ ἐπέδραμεν αὖθις, ἀποκτάμεναι μενεαίνων·
Πρασσαῖος δ' ὡς εἶδεν ἔθ' ἡμίπνουν προπεσόντα,
Ἦλθε διὰ προμάχων, καὶ ἀκόντισεν ὀξέϊ σχοίνῳ·
Οὐδ' ἔρρηξε σάκος, σχέτο δ' αὐτοῦ δουρὸς ἀκωκή.
Ἦν δέ τις ἐν μύεσσι νέος παῖς ἔξοχος ἄλλων,
Ἀγχέμαχος, φίλος υἱὸς ἀμύμονος Ἀρτεπιβούλου,
Ὄρχαμος, αὐτὸν Ἄρη φαίνων, κρατερὸς Μεριδάρπαξ,
Ὃς μόνος ἐν μύεσσιν ἀριστεύεσκε μάχεσθαι·
Στῆ δὲ παρὰ λίμνην γαυρούμενος οἷος ἐπ' ἄλλων,

Στεῦτο

Στεῦτο δὲ πορθήσειν βατράχων γένος αἰχμητάων·
Καί νύ κεν ἐξετέλεσσεν, ἐπεὶ μέγα οἱ σθένος ἦεν,
Εἰ μὴ ἄρ᾽ ὀξὺ νόησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
Καὶ τότ᾽ ἀπολλυμένους βατράχους ᾤκτειρε Κρονίων·
Κινήσας δὲ κάρη, τοίην φθέγξατο φωνήν,
Ὢ πόποι, ἦ μέγα ἔργον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι·
Οὐ μικρόν με πλήσσει Μεριδάρπαξ κατὰ λίμνην
Ἐναίρειν βατράχους ἐπιμαίνων. ἀλλὰ τάχιστα
Παλλάδα πέμψωμεν πολεμόκλονον, ἠδὲ καὶ Ἄρην,
Οἵ μιν ἀποσχήσουσι μάχης κρατερόν περ ἐόντα.
Ὣς ἄρ᾽ ἔφη Κρονίδης· Ἄρης δ᾽ ἀπαμείβετο μύθῳ,
Οὔτ᾽ ἄρ᾽ Ἀθηναίης Κρονίδη σθένος οὔτε Ἄρηος
Ἰσχύσει βατράχοισιν ἀμυνέμεν αἰπὺν ὄλεθρον.
Ἀλλ᾽ ἄγε πάντες ἴωμεν ἀρηγόνες· ἢ τὸ σὸν ὅπλον
Κινείσθω μέγα Τιτανοκτόνον, ὀβριμοεργόν,
Ὧ Τιτᾶνας πέφνες ἀρίστους ἔξοχα πάντων,
Ἐγκέλαδόν τ᾽ ἐπέδησας ἰδ᾽ ἄγρια φῦλα Γιγάντων.
Ὣς ἄρ᾽ ἔφη. Κρονίδης δ᾽ ἔβαλε ψολόεντα κεραυνόν·
Πρῶτα μὲν ἐβρόντησε, μέγαν δ᾽ ἐλέλιξεν Ὄλυμπον,
Αὐτὰρ ἔπειτα κεραυνόν, δειμαλέον Διὸς ὅπλον,
Ἧκ᾽ ἐπιδινήσας· ὁ δ᾽ ἄρ᾽ ἔπτατο χειρὸς ἄνακτος.
Πάντας μέν ῥ᾽ ἐφόβησε βαλὼν βατράχους τε μύας τε·
Ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ὣς ἀπέληγε μυῶν στρατός, ἀλλ᾽ ἔτι μᾶλλον
Ἵετο πορθήσειν βατράχων γένος αἰχμητάων,
Εἰ μὴ ἀπ᾽ Οὐλύμπου βατράχους ἐλέησε Κρονίων,
Ὅς ῥα τότε βατράχοισιν ἀρωγοὺς αὐτὸς ἔπεμψεν.
Ἦλθον δ᾽ ἐξαίφνης νωτάκμονες, ἀγκυλοχῆλαι,
Λοξοβάται, στρεβλοί, ψαλιδόστομοι, ὀστρακόδερμοι,
Ὀστοφυεῖς, πλατύνωτοι, ἀποστίλβοντες ἐν ὤμοις,
Βλαισοί, χειροτένοντες, ἀπὸ στέρνων ἐσορῶντες,
Ὀκτάποδες, δικάρηνοι, ἀχειρέες, (οἱ δὲ καλεῦνται
Καρκίνοι) οἵ ῥα μυῶν οὐρὰς στομάτεσσιν ἔκοπτον,
Ἠδὲ πόδας καὶ χεῖρας· ἀνεγνάμπτοντο δὲ λόγχαι.
Οὓς καὶ ὑπέδδεισαν δειλοὶ μύες, οὐδ᾽ ὑπέμειναν,
Ἐς δὲ φυγὴν ἐτράποντο· ἐδύετο δ᾽ ἥλιος ἤδη,
Καὶ πολέμου τελετὴ μονοήμερος ἐξετελέσθη.

Iactabat verò ſe depopulaturum ranarum genus bellacũ.
Et certè perfeciſſet, quoniam magnum ipſi robur erat,
Niſi ſtatim intellexiſſet pater hominúmque deorúmque,
Et tunc pereuntes ranas miſeratus fuiſſet Saturnius.
Moto autem capite, talem loquutus eſt vocem,
O dij, certè magnum opus in oculis video.
Non paruum me ſtupefecit Meridarpax per lacum,
Trucidare ranas deſiderans, ſed celerrimè
Palladem mittamus, tumultuoſam item & Martem,
Qui ipſum arcebunt à pugna robuſtũ quantumuis ſit.
Sic loquutus Iupiter: Mars autem reſpondebat ſermone,
Neque Palladis ô Iupiter potentia, neque Martis
Poterit ranis auxilio depellere diram perniciem.
Sed age, omnes eamus auxiliatores, vel tuum iaculum
Moueatur magnum, quod Titanas ſuſtulit, horrẽdũ operãs,
Quo Titanas occidiſti egregios ſupra omnes:
Enceladumq́ ligaſti, & agreſtia genera gigantum.
Sic certe dixit: Saturnius autem iaculatus eſt ardẽs fulmen:
Primum quidem intonuit, magnũ autem commouit cœlum,
Sed poſtea fulmen terribile Iouis telum
Miſit contorquens, illud autem euolauit à manu regis.
Omnes quidem vtique terruit iaculatus, ranáſque muréſq́;
Sed neque ſic ceſſauit murium exercitus, ſed adhuc amplius
Cupiebat depopulaturum ire ranarum genus bellacum,
Niſi ab Olympo ranas miſeratus fuiſſet Saturnius,
Qui vtique tunc ranis auxiliatores illico miſit.
Venerunt autem ex improuiſo habentes incudes in tergo, vnguibus curuis,
Obliquè ingredientes, tortuoſi habentes forficulas in ore, oſtripelles,
Oſſei natura, lati humeros, rutilantes in humeris,
Blaſi, neruoſis ceruicibus, à pectoribus intuentes,
Octipedes, bicipites, manibus qui capi nequeãt, (illi.a.vocãtur
Cancri,) qui vtique murium caudas oribus incidebant,
Etiam pedes & manus, flectebantur autem lanceæ.
Quos & timuerunt miſeri mures, neque ſuſtinuerunt.
In fugam autem vertebantur, occidebat vero ſol iam,
Et belli finis vno die perfectus eſt.

Meridarpax, arapiẽdis particulis.

ΟΜΗΡΟΥ ΥΜΝΟΙ.

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΑ.

ΜΝΗΣΟΜΑΙ οὐδὲ λάθωμαι Ἀπόλλωνος ἑκάτοιο,
Ὅντε θεοὶ κατὰ δῶμα Διὸς τρομέουσιν ἰόντα,
Καί ῥά τ᾽ ἀναΐσσουσιν ἐπισχεδὸν ἐρχομένοιο
Πάντες ἀφ᾽ ἑδράων, ὅτε φαίδιμα τόξα τιταίνει.
Λητὼ δ᾽ οἴη μίμνει παραὶ Διῒ τερπικεραύνῳ,
Ἥ ῥα βιόν τ᾽ ἐχάλασσε καὶ ἐκλήϊσε φαρέτρην,
Καί οἱ ἀπ᾽ ἰφθίμων ὤμων χείρεσσιν ἑλοῦσα
Τόξον, ἀνεκρέμασε πρὸς κίονα πατρὸς ἑοῖο,
Πασσάλου ἐκ χρυσέου· τὸν δ᾽ εἰς θρόνον εἷσεν ἄγουσα.
Τῷ δ᾽ ἄρα νέκταρ ἔδωκε πατὴρ δέπαϊ χρυσείῳ,
Δεικνύμενος φίλον υἱόν· ἔπειτα δὲ δαίμονες ἄλλοι
Ἔνθα καθίζουσιν. χαίρει δέ τε πότνια Λητώ,
Οὕνεκα τοξοφόρον καὶ καρτερὸν υἱὸν ἔτικτεν.
Χαῖρε μάκαιρ᾽ ὦ Λητοῖ, ἐπεὶ τέκες ἀγλαὰ τέκνα,
Ἀπόλλωνά τ᾽ ἄνακτα καὶ Ἄρτεμιν ἰοχέαιραν,
Τὴν μὲν ἐν Ὀρτυγίῃ, τὸν δὲ κραναῇ ἐνὶ Δήλῳ,
Κεκλιμένη πρὸς μακρὸν ὄρος καὶ Κύνθιον ὄχθον,
Ἀγχοτάτω φοίνικος, ὑπ᾽ Ἰνωποῖο ῥεέθροις.
Πῶς γάρ σ᾽ ὑμνήσω πάντως εὔυμνον ἐόντα;
Πάντῃ γάρ τοι Φοῖβε νόμος βεβλήαται ᾠδῆς,
Ἠμὲν ἀν᾽ ἤπειρον πορτιτρόφον ἠδ᾽ ἀνὰ νήσους.
Πᾶσαι καὶ σκοπιαί τοι ἅδον καὶ πρώονες ἄκροι
Ὑψηλῶν ὀρέων, ποταμοί θ᾽ ἅλαδε προρέοντες,

HOMERI HYMNI.

HYMNVS IN APOLLINEM.

MEMOR ero neque obliuiſcar longè iaculantis Apollinis,
Quem & dij ipſi per domum Iouis metuunt euntem,
Et vtique aſſurgunt prope aduenienti
Omnes à ſedibus, quãdo præclaros tendit arcus.
Latona autem ſola manet apud Iouem fulmine gaudentem,
Quæ vtique chordam remiſit, & occluſit pharetram,
Et illius ab fortibus humeris manibus captum
Arcum ſuſpendit ad columnam patris ſui,
Clauo ex aureo, hunc verò in ſedem ſedere fecit ducens;
Huic igitur nectar dedit pater poculo aureo,
Oſtendens clarum filium, poſtea verò dii alij,
Ubi ſedent: gaudet autem veneranda Latona,
Quoniam arcigerum & fortem filium peperit.
Salue ô beata Latona, quoniam peperiſti præclaros liberos,
Apollinémque regem, & Dianam ſagittis lætam,
Hanc quidem in Ortygia, illum verò aſpera in Delo,
Inclinata ad longum montem & Cynthium collem,
Iuxta palmam ſub Inopi fluentis.
Quomodo enim te laudabo digniſſimis laude quum ſis?
Ubique enim tibi ô Phœbe lex attributa eſt cantus,
Siue per continentem vitulos nutrientem, ſiue per inſulas,
Omnes autem editæ rupes cantabant, ac vertices ſummi
Altorum montium, amnéſque ad mare profluentes,

Littoráque ad mare protenſa, mariſque portus.
Certè vt te primùm Latona peperit gaudium mortalibus,
Procumbens ad montem Cynthij aſpera in inſula,
Delo in circumflua, vtrinque autem vnda nigra
Prodibat ad terram dulce ſpirantibus ventis.
Hinc ortus, omnibus mortalibus imperitas,
Quoſcunque Creta intus habet, & populus Athenarum,
Inſuláque Ægina, nauibuſque inclyta Eubœa,
Ægaq; Ereſiaq;, & finitima mari Peparethus,
Thraciuſq; Athos, & Pelij ſummus vertices,
Thraciaq; Samus, Idaque montes vmbroſi,
Scyrus, & Phocæa, & Autocana mons altus,
Imbruſque bene habitata, & Lemnus importuoſa,
Lesbuſque valde diuina, beati ſolum Æolionis,
Et Chius, quæ inſularum fœcundiſſima in mari iacet,
Saxoſáque Mimas, & Coryci ſummi vertices,
Et Claros ſplendida, & Aſagea mons altus,
Et Samus aquoſa, Mycalaque alti vertices,
Miletúſque, Coóſque, vrbs mortalium hominum,
Et Cnidus alta, & Carpathus ventoſa,
Naxúſque, & Paros, Renaáque ſaxoſa.
Tantum parturiens procul-iaculantem venit Latona,
Si qua ſibi terrarum filio velit habitacula ponere.
Hæ verò valde tremebant, & timebāt, neq; aliqua ſuſtinuit
Phœbum ſuſcipere, & fertilis quanquam eſſet.
Niſi quum vtique Delum aſcendiſſet veneranda Latona,
Et illam interrogans verba alata dixit,
Dele, ſi enim vtique vis ſolum eſſe filij mei
Phœbi Apollinis, imponeréque opulentum templum,
Alius nemo te tanget, neque te rogabit,
Neque bobus te fore puto, neque ouibus opulentam,
Neque vindemiam feres, neq; plantas innumeras produces:
Si. a. vtique Apollinis longè operantis templum habueris,
Homines tibi omnes ferent centum boum ſacrificia,
Huc congregati, nidor autem tibi immenſus ſemper,
Diu regem ſi alueris: diiq; te ſeruarint
Manu ab aliena, quoniam non vtique eſt fertilitas ſub ſolo.
Sic dixit: gaudebat autem Delus, reſpondens autem ait,
Latona, inclytiſſima filia magni Saturni,
Lubens quidem ego genus procul-iaculantis regis
Suſciperem, grauiter enim verè malè audio
Apud homines: ſic. a. vtique admodum honorata dicerer.
Sed hunc tremo Latona ſermonem, neque te celabo.
Valde enim quendam dicunt proteruum Apollinem
Fore, magnum autem imperium geſturum immortalibus,
Et mortalibus hominibus, ſuper fertilem terram.
Huius cauſa vtique grauiter timeo in mente & in animo,
Ne cum primùm videat lumen Solis,
Inſulam dedecoret, quoniam aſperum ſolum ſum,
Pedibus conculcatum: impelletq; maris in pelagus.
Vbi me quidem magna vnda, magna-vi abunde ſemper
Inundabit: hic. a. ad aliam terram veniet vbi placuerit ipſi
Conſtructurus templumq; & lucos arboribus denſos.
Polypodes autem in me latibula Phocaq; nigra
Domicilia facient, neglecta multitudine populorum.
Sed ſi mihi ferres vtique dea magnum iuramentum iurare,
Hîc illum primùm conſtructurum preclarum templum,
Vt ſit hominum oraculum, ſed poſtea
Omnes apud homines, quoniam multa nomina habet.
Sic vtiq; dixit: Latona. a. deorū magnū iuramētū iurauit:
Sciat nunc hæc terra, & cœlum latum ſuperius,
Et infernè fluens Stygis aqua, (quódque maximum
Iuramentum grauiſſimum exiſtit beatis diis,)
Certè vtique Phœbi hic odoriferum erit ſemper
Stare & templū, honorabit autē te vtiq; maximè omnium.
Sed poſtquam iuraſſétque finiſſetq; iuſiurandum,
Delus quidem valde gaudebat ob genituram longe-iaculantis Apollinis.
Latona. a. nouem dies quidem & nouem noctes inſperatis
Partus doloribus torquebatur, deæ autē erant intus omnes

Ἀκταί τ' εἰς ἅλα κεκλιμέναι, λιμένες τε θαλάσσης.
Ἦ ὥς σε πρῶτον Λητὼ τέκε χάρμα βροτοῖσι,
Κλινθεῖσα πρὸς Κύνθου ὄρος κραναῇ ἐνὶ νήσῳ,
Δήλῳ ἐν ἀμφιρύτῃ· ἑκάτερθε δὲ κῦμα κελαινὸν
Ἐξήει χέρσονδε λιγυπνοίοις ἀνέμοισιν.
Ἔνθεν ἀπορνύμενος πᾶσι θνητοῖσιν ἀνάσσεις
Ὅσσους Κρήτη ἐντὸς ἔχει, καὶ δῆμος Ἀθηνῶν,
Νῆσός τ' Αἴγινα, ναυσικλειτή τ' Εὔβοια,
Αἰγαί τ' Εἰρεσίαι τε, καὶ ἀγχιάλη Πεπάρηθος,
Θρηΐκιός τ' Ἀθόως, καὶ Πηλίου ἄκρα κάρηνα,
Θρηϊκίη τε Σάμος, Ἴδης τ' ὄρεα σκιόεντα,
Σκῦρος, καὶ Φώκαια, καὶ Αὐτοκάνης ὄρος αἰπὺ,
Ἴμβρος τ' εὐκτιμένη, καὶ Λῆμνος ἀμιχθαλόεσσα,
Λέσβος τ' ἠγαθέη, μάκαρος ἕδος Αἰολίωνος,
Καὶ Χῖος, ἣ νήσων λιπαρωτάτη εἰν ἁλὶ κεῖται,
Παιπαλόεις τε Μίμας, καὶ Κωρύκου ἄκρα κάρηνα,
Καὶ Κλάρος αἰγλήεσσα, καὶ Αἰσαγέης ὄρος αἰπὺ,
Καὶ Σάμος ὑδρηλὴ, Μυκάλης τ' αἰπεινὰ κάρηνα,
Μίλητός τε, Κόως τε, πόλις μερόπων ἀνθρώπων,
Καὶ Κνίδος αἰπεινὴ, καὶ Κάρπαθος ἠνεμόεσσα,
Νάξος τ', ἠδὲ Πάρος, Ῥήναιά τε πετρήεσσα.
Τόσσον ἐπ' ὠδίνουσα Ἑκηβόλον ἵκετο Λητὼ,
Εἴ τίς οἱ γαιέων υἱεῖ θέλοι οἰκία θέσθαι.
Αἱ δὲ μάλ' ἐτρόμεον καὶ ἐδείδισαν, οὐδέ τις ἔτλη
Φοῖβον δέξασθαι, καὶ πιοτέρη περ ἐοῦσα.
Πρίν γ' ὅτε δή ῥ' ἐπὶ Δήλου ἐβήσατο πότνια Λητὼ,
Καί μιν ἀνειρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Δῆλ', εἰ γάρ κ' ἐθέλοις ἕδος ἔμμεναι υἷος ἐμοῖο
Φοίβου Ἀπόλλωνος, θέσθαι τ' ἐνὶ πίονα νηὸν,
Ἄλλος δ' οὔτις σεῖό ποθ' ἅψεται, οὐδέ σε λήσει,
Οὐδ' εὔβων σε ἔσεσθαι ὀΐομαι, οὐδ' εὔμηλον,
Οὐδὲ τρύγην οἴσεις, οὔτ' ἂρ φυτὰ μυρία φύσεις.
Αἱ δέ κ' Ἀπόλλωνος ἑκαέργου νηὸν ἔχῃσθα,
Ἄνθρωποί τοι πάντες ἀγινήσουσ' ἑκατόμβας
Ἐνθάδ' ἀγειρόμενοι, κνίση δέ τοι ἄσπετος αἰεὶ
Δηρὸν ἄνακτ' εἰ βόσκοις, οἵ τε θεοί κέ σ' ἔχωσιν
Χειρὸς ἀπ' ἀλλοτρίης, ἐπεὶ οὔ τοι πῖαρ ὑπ' οὖδας.
Ὣς φάτο· χαῖρε δὲ Δῆλος, ἀμειβομένη δὲ προσηύδα,
Λητοῖ κυδίστη θύγατερ μεγάλοιο Κοίοιο,
Ἀσπασίη μὲν ἔγωγε γονὴν Ἑκάτοιο ἄνακτος
Δεξαίμην· αἰνῶς γὰρ ἐτήτυμόν εἰμι δυσηχὴς
Ἀνδράσιν, ὧδε δέ κεν περιτιμήεσσα γενοίμην.
Ἀλλὰ τόδε τρομέω Λητοῖ ἔπος, οὐδέ σε κεύσω·
Λίην γάρ τινά φασιν ἀτάσθαλον Ἀπόλλωνα
Ἔσσεσθαι, μέγα δὲ πρυτανευσέμεν ἀθανάτοισι,
Καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν.
Τῷ ῥ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
Μὴ ὁπότ' ἂν τὸ πρῶτον ἴδῃ φάος ἠελίοιο,
Νῆσον ἀτιμήσας, ἐπεὶ ἦ κραναήπεδός εἰμι,
Ποσσὶ καταστρέψας, ὤσῃ ἁλὸς ἐν πελάγεσσιν.
Ἔνθ' ἐμὲ μὲν μέγα κῦμα κατὰ κρατὸς ἅλις αἰεὶ
Κλύσσει· ὁ δ' ἄλλην γαῖαν ἀφίξεται ἥ κεν ἅδῃ οἱ,
Τεύξασθαι νηόν τε καὶ ἄλσεα δενδρήεντα.
Πουλύποδες δ' ἐν ἐμοὶ θαλάμας φῶκαί τε μέλαιναι
Οἰκία ποιήσονται ἀκηδέα, χήτει λαῶν.
Ἀλλ' εἴ μοι τλαίης γε θεὰ μέγαν ὅρκον ὀμόσσαι,
Ἐνθάδε μιν πρῶτον τεύξειν περικαλλέα νηὸν,
Ἔμμεναι ἀνθρώπων χρηστήριον, αὐτὰρ ἔπειτα
Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, ἐπεὶ πολυώνυμος ἔσται.
Ὣς ἄρ' ἔφη. Λητὼ δὲ θεῶν μέγαν ὅρκον ὄμοσσεν,
Ἴστω νῦν τόδε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν,
Καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, (ὅστε μέγιστος
Ὅρκος δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσιν)
Ἦ μὴν Φοίβου τῇδε θυώδης ἔσσεται αἰεὶ
Βωμὸς καὶ τέμενος, τίσει δέ σε γ' ἔξοχα πάντων.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ὄμοσέν τε τελεύτησέν τε τὸν ὅρκον,
Δῆλος μὲν μάλα χαῖρε γόνῳ Ἑκάτοιο ἄνακτος·
Λητὼ δ' ἐννῆμάρ τε καὶ ἐννέα νύκτας ἀέλπτοις
Ὠδίνεσσι πέπαρτο· θεαὶ δ' ἔσαν ἔνδοθι πᾶσαι

Ὅσσαι

Ὅσσαι ἄρισται ἔσαν, Διώνη τε, Ῥείη τε,
Ἰχναίη τε Θέμις, καὶ ἀγάστονος Ἀμφιτρίτη,
Ἄλλαι τ' ἀθάναται, νόσφιν λευκωλένου Ἥρης·
Ἧστο γὰρ ἐν μεγάροισι Διὸς νεφεληγερέταο.
Μούνη δ' οὐκ ἐπέπυστο μογοστόκος Εἰλείθυια·
Ἧστο γὰρ ἄκρῳ Ὀλύμπῳ ὑπὸ χρυσέοισι νέφεσσιν,
Ἥρης φραδμοσύνῃ λευκωλένου, ἥ μιν ἔρυκε
Ζηλοσύνῃ, ὅτ' ἄρ' υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε
Λητὼ τέξεσθαι καλλιπλόκαμος τότ' ἔμελλεν.
Αἱ δ' Ἶριν προὔπεμψαν ἐϋκτιμένης ἀπὸ νήσου,
Ἀξέμεν Εἰλείθυιαν, ὑποσχόμεναι μέγαν ὅρμον
Χρυσείοισι λίνοισιν ἐερμένον, ἐννεάπηχυν.
Νόσφιν δ' ἤνωγον καλέειν λευκωλένου Ἥρης,
Μή μιν ἔπειτ' ἐπέεσσιν ἀποστρέψειεν ἰοῦσαν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τό γ' ἄκουσε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις,
Βῆ ῥα θέειν, ταχέως δὲ διήνυσε πᾶν τὸ μεσηγύ.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἵκανε θεῶν ἕδος αἰπὺν Ὄλυμπον,
Αὐτίκ' ἄρ' Εἰλείθυιαν ἀπὸ μεγάροιο θύραζε
Ἐκπροκαλεσσαμένη, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Πάντα μάλ' ὡς ἐπέτελλον Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι.
Τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἔπειθεν ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι·
Βὰν δὲ ποσὶ τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι.
Εὖτ' ἐπὶ Δήλου ἔβαινε μογοστόκος Εἰλείθυια,
Τὴν τότε δὴ τόκος εἷλε, μενοίνησεν δὲ τεκέσθαι·
Ἀμφὶ δὲ φοίνικι βάλε πήχεε, γοῦνα δ' ἔρεισε
Λειμῶνι μαλακῷ· μείδησε δὲ γαῖ' ὑπένερθεν.
Ἐκ δ' ἔθορε πρὸ φόωσδε, θεαὶ δ' ὀλόλυξαν ἅπασαι.
Ἔνθα σὲ ἥϊε Φοῖβε θεαὶ λοῦον ὕδατι καλῷ
Ἁγνῶς καὶ καθαρῶς, σπάρξαν δ' ἐν φάρεϊ λευκῷ
Λεπτῷ, νηγατέῳ· περὶ δὲ χρύσεον στρόφον ἧκαν.
Οὐδ' ἄρ' Ἀπόλλωνα χρυσάορα θήσατο μήτηρ,
Ἀλλὰ Θέμις νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν
Ἀθανάτῃσι χερσὶν ἐπήρξατο· χαῖρε δὲ Λητὼ
Οὕνεκα τοξοφόρον καὶ καρτερὸν υἱὸν ἔτικτε.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ Φοῖβε κατέβρως ἄμβροτον εἶδαρ,
Οὔ σέ γ' ἔπειτ' ἴσχον χρύσεοι στρόφοι ἀσπαίροντα,
Οὐδ' ἔτι δεσμά τ' ἔρυκε, λύοντο δὲ πείρατα πάντα.
Αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι μετηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων,
Εἴη μοι κίθαρίς τε φίλη καὶ καμπύλα τόξα,
Χρήσω τ' ἀνθρώποισι Διὸς νημερτέα βουλήν.
Ὣς εἰπὼν, ἐβίβασκεν ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
Φοῖβος ἀκερσεκόμης ἑκατηβόλος· αἱ δ' ἄρα πᾶσαι
Θάμβεον ἀθάναται· χρυσῷ δ' ἄρα Δῆλος ἅπασα
Βεβρίθει, καθορῶσα Διὸς Λητοῦς τε γενέθλην,
Γηθοσύνῃ, ὅτι μιν θεὸς εἵλετο οἰκία θέσθαι
Νήσων ἠπείρου τε, φίλησε δὲ κηρόθι μᾶλλον.
Ἤνθησ' ὡς ὅτε τε ῥίον οὔρεος ἄνθεσιν ὕλης.
Αὐτὸς δ' ἀργυρότοξε ἄναξ ἑκατηβόλ' Ἄπολλον,
Ἄλλοτε μέν τ' ἐπὶ Κύνθου ἐβήσαο παιπαλόεντος,
Ἄλλοτε δ' αὖ νήσους τε καὶ ἀνέρας ἠλάσκαζες.
Πολλοί τοι νηοί τε καὶ ἄλσεα δενδρήεντα,
Πᾶσαι δὲ σκοπιαί τε φίλαι καὶ πρώονες ἄκροι
Ὑψηλῶν ὀρέων, ποταμοί θ' ἅλαδε προρέοντες·
Ἀλλὰ σὺ Δήλῳ Φοῖβε μάλιστ' ἐπιτέρπεαι ἦτορ,
Ἔνθα τοι ἑλκεχίτωνες Ἰάονες ἠγερέθονται
Αὐτοῖς σὺν παίδεσσι καὶ αἰδοίῃς ἀλόχοισιν.
Οἱ δέ σε πυγμαχίῃ τε καὶ ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ
Μνησάμενοι τέρπουσιν, ὅταν στήσωνται ἀγῶνα.
Φαίη κ' ἀθανάτους καὶ ἀγήρως ἔμμεναι ἀνὴρ,
Ὃς τότ' ἐπαντιάσει' ὅτ' Ἰάονες ἀθρόοι εἶεν.
Πάντων γάρ κεν ἴδοιτο χάριν, τέρψαιτο δὲ θυμὸν
Ἄνδρας τ' εἰσορόων καλλιζώνους τε γυναῖκας,
Νῆάς τ' ὠκείας, ἠδ' αὐτῶν κτήματα πολλά.
Πρὸς δὲ, τόδε μέγα θαῦμα, ὅτου κλέος οὔποτ' ὀλεῖται,
Κοῦραι Δηλιάδες, Ἑκατηβελέταο θεράπναι·
Αἵ τ' ἐπεὶ ἂρ πρῶτον μὲν Ἀπόλλων' ὑμνήσωσιν,
Αὖτις δ' αὖ Λητώ τε καὶ Ἄρτεμιν ἰοχέαιραν,
Μνησάμεναι ἀνδρῶν τε παλαιῶν ἠδὲ γυναικῶν,
Ὕμνον ἀείδουσιν, θέλγουσι δὲ φῦλ' ἀνθρώπων.

Quæcunque optimæ erant Dionæq́ue, Reaq́ue,
Veſtigiatrixq́ue Themis, ac valde gemens Amphitrite,
Aliæq́ue immortales, abſque albis vlnis decora Iunone:
Sedebat enim in domibus Iouis nubicogi.
Sola autem nō ſcierat partus laborē leuans obſtetrix, Lucina.
Sedebat enim in ſummo in Olympo ſub aureis nebulis,
Iunonis conſilio albis vlnis decoræ, quæ illam detinebat.
Inuidia, quod vtique filium irreprehenſibilémque fortémque
Latona parere pulchricoma tunc futura erat.
Hæ autem Irin præmiſère à bene habitata inſula,
Ducturam Lucinam, pollicentes magnum monile,
Aureis filis contextum, nouem cubitorum:
Seorſum autem iuſſerunt vocare ab albi vlna Iunone,
Ne ipſam poſtea verbis verteret venientem.
Sed vbi hoc audiſſet pedibus ventis more feſtinis velox Iris,
Abiit vtique currens: velociter autem tranſmiſit quicquid in medio ſpatij eſt,
Cæterùm vbi peruenit deorum ſolum altum Olympum,
Statim vtique Lucinā à domo ad ianuam
Accerſens verbis alatis loquuta eſt:
Omnia valde ſicut iubebat deæ Olympias domos habentes.
Huic autem animum ſuadebat in pectoribus charis:
Iuerunt autem pedibus columbis timidis greſſu ſimiles,
Vbique in Delum aſcendebat obſtetrix Lucina,
Hanc tunc vtique partus cepit, prompta autem erat parere.
Circa autem palmam eiecit manus, genua autem fixit
Prato in molli ſubriſit autem terra ſubtus:
Proſiluit autem in lucem, deæ verò vlularunt omnes,
Vbi te ô iaculator Phœbe deæ lauabant aqua alba
Castè & purè, faſcinauerunt autem in veſte candida,
Tenui, pulchra, circa verò auream faſciam iniecerunt.
Neq; vtiq; Apollini enſē habēti aureū māmā præbuit mater;
Verum Themis nectarq́; & ambroſiam amabilem
Immortalibus manibus propinauit, gaudebat autem Latona,
Quoniam arcigerum, & fortem filium peperit,
Cæterùm poſtquam Phœbe comediſti immortalem cibum,
Non te vtiq; amplius retinuerūt aureæ faſciæ palpitantem,
Neque vincula detinuère, ſoluebantur autem funes omnes.
Statim autem immortales alloquutus eſt Phœbus Apollo,
Sit mihi citharaq́; chara & incurui arcus,
Vaticinaborq́; hominibus Iouis verum conſilium.
Sic quum dixiſſet, deſcendebat à terra latauia,
Phœbus intonſus longè iaculans, hæ autem omnes
Stupebant immortales: auro igitur Delus vniuerſa
Onerabatur aſpiciens Iouis Latonæq; genituram,
Gaudia, quoniam illam dea elegit domum facere
Inter inſulas, continentéſque, amauitque ex animo magis.
Floruit, ſicut quando vertex montis floribus ſyluæ.
Tu autem habens argenteū arcum rex longè iaculator Apollo;
Interdum quidem Cynthum aſcendiſti ſaxoſam.
Interdum autem rurſus ad inſuláſque & viros fugiſti.
Multa tibi ſunt templa lucique arboribus denſi.
Omnes autem ſpeculæq́; charæ, & vertices ſummi
Altorum montium, amnéſque ad mare profluentes.
Sed tu Delo Phœbe maximè oblectas animum.
Vbi tibi protractis veſtibus Iaones congregantur
Suis cum liberis ac venerandis vxoribus.
Hi autem te pugilum certamine, & tripudio, & cantu,
Memores exhilarant, quum edixerint certamen.
Diceret vtique immortales & ſenij neſcias eſſe aliquis,
Qui tunc oppoſiti tibi Iaones congregati eſſent.
Omnium vtique videret gratiam: delectaret autem animum:
Viroſq́; inſpiciens, beneq́; cinctas mulieres,
Nauéſque veloces & ipſorum opes multas.
Adhæc autē magnum miraculum, cuius laus nūquā peribit,
Puellæ Deliades procul iaculantis Apollinis miniſtræ,
Quæq́; poſtquam primùm quidē Apollinem laudauerint,
Rurſus Latonámque & Dianam ſagittis gaudentem,
Mentionem facientes virorumq́; antiquorum, atq; mulierū,
Hymnum canunt demulcentq́; nationes hominum,

Omnium autem hominum voces & ſtrepitum
Imitari nouerunt, diceret vtique ipſe vnuſquiſque
Loqui: adeò illis bona aptè compoſita eſt cantio.
Sed age ò Latona quidem Apolloque cum Diana,
Saluete vos omnes, mei autem & poſtea
Memores ſitis quando vtiq; aliquis terreſtrium hominum
Hic roget hoſpes ærumnoſus veniens:
O puellæ, quis autem vobis vir ſuauiſſimus poetarum
Hic verſatur, & cauſa cuius maximā capitis voluptatem?
Vos bene valde reſpondetis à nobis,
Cæcus vir, habitat autem Chium ſaxoſam,
Cuius omnes in pretio poſtea erunt cantiones.
Nos autem noſtram laudem feremus quantum ad terram
Hominum verſamur vrbes bene habitatas.
Deinde id illi credent, quoniam & verum eſt.
Verùm ego non deſinam procul-iaculantem Apollinem
Laudans argentei arcus, quē pulchricoma peperit Latona,
O rex & Lyciam & Mæoniam amabilem
Et Miletum habes maritimam vrbem optabilem.
Ipſe autem Delo circumflua magnopere imperas.
Contendit verò modulans Latonæ inclytæ filius,
Cithara caua ad Python ſaxoſum,
Immortales veſtes habens odoriferaſq́; huius autem cithara
Aurea à plectro ſtrepitum habet amabilem.
Hinc verò ad Olympum à terra vt mens
Contendit Iouis domum deorum cum cœtu aliorum,
Statim immortalibus curæ eſt citharáque & cantio.
Muſæ quidem omnes reſpondentes voce pulchra,
Laudant vtique deorum dona immortalia, & hominum
Ærumnas quantas habent ab immortalibus dijs,
Viuunt deſperati ac inopes conſilij, neque poſſunt
Inuenire mortis medelam, & ſenectutis remedium.
Ceterum pulchricomæ Gratiæ & bene ſapientes Horæ,
Harmoniáque Hebéq; Iouis filiaq; Venus,
Tripudiant inuicem in carpum manus tenentes.
Cum his quidem, neque turpis canit, neque vilis,
Sed valde magnaq; viſu & forma admirabilis
Diana ſagittis gaudens, educata ſimul cum Apolline,
Vbi rurſus cum his Mars, & bene ſpeculans Argicida
Ludunt, ſed Phœbus Apollo citharam pulſat
Pulchre & ſublimiter, ſplendor autem illum circumlucet
Micatióque pedum, ac ſplendor bene contextæ veſtis.
Hi autem delectabant, animum magnum inſpicientes,
Latonáque aureis capillis ac conſiliarius Iupiter,
Filium charum ludentem cum immortalibus dijs.
Quo pacto igitur te laudabo omnino quum laudabilis ſis,
An te inter ſponſas laudem & in amore,
Quando animo triſtis adiuiſti Azantida puellam?
Præibas ſimul cū dijs æquali Elationide abundāte equis,
Aut ſimul cū Phorbante Triopo genere, aut ſimul cū Ereuthe,
Aut ſimul cum Leucippo, & Leucippi coniuge
Pedes, hic verò cum equis? neq; tamen Triopus deerat.
Aut vt primum oraculum hominibus
Quærens ſuper terram inceſſiſti procul iaculans Apollo?
Pieria enim primum ab Olympo deſcendiſti
Lecton arenoſam, tranſmiſiſti autem Magnetas,
Et per Perrhæbos, celeriter autem in Iolcum perueniſti.
Cenæúmque aſcendiſti nauibus inclytæ Eubœæ.
Steriſti autem in Lelantho campo, qui tibi non placebat in animo,
Ad conſtruendum templúmque ac lucos arboroſos.
Hinc autem Euripum tranſiliens longè iaculans Apollo,
Aſcendiſti montem diuinum viridem, celeriter autem per-
ueniſti ab ipſo
Mecaleſum adiens, ac Teumeſſum herboſam.
Thebæ autem adiuiſti ſolum peramiclum ſylua.
Nondum enim aliquis habitabat mortaliū ſacra in Theba.
Neque igitur adhuc erant ſemitæ nec viæ
Thebæ ſupra ſolum tritici ferax, ſed habebat ſyluam.
Hinc autem primum amolitus es procul-iaculans Apollo,
Oncheſtum verò perueniſti Neptuni ſplendidum lucum:

Πάντων δ' ἀνθρώπων φωνὰς καὶ κρεμβαλιαστὺν
Μιμεῖσθαι ἴσασιν· φαίη δέ κεν αὐτὸς ἕκαστος
Φθέγγεσθ'· οὕτω σφιν καλὴ συνάρηρεν ἀοιδή.
Ἀλλ' ἄγε δὴ Λητὼ μὲν Ἀπόλλων τ' Ἀρτέμιδι ξὺν,
Χαίρετε δ' ὑμεῖς πᾶσαι· ἐμεῖο δὲ καὶ μετόπισθε
Μνήσασθ', ὁππότε κέν τις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
Ἐνθάδ' ἀνείρηται ξεῖνος ταλαπείριος ἐλθών,
Ὦ κοῦραι, τίς δ' ὔμμιν ἀνὴρ ἥδιστος ἀοιδῶν
Ἐνθάδε πωλεῖται, καὶ τέῳ τέρπεσθε μάλιστα;
Ὑμεῖς δ' εὖ μάλα πᾶσαι ὑποκρίνασθ' ἀφ' ἡμέων,
Τυφλὸς ἀνήρ, οἰκεῖ δὲ Χίῳ ἔνι παιπαλοέσσῃ,
Τοῦ πᾶσαι μετόπισθεν ἀριστεύουσιν ἀοιδαί.
Ἡμεῖς δ' ὑμέτερον κλέος οἴσομεν ὅσσον ἐπ' αἶαν
Ἀνθρώπων στρεφόμεσθα πόλεις εὖ ναιεταώσας.
Οἱ δ' ἐπὶ δὴ πείσονται, ἐπεὶ καὶ ἐτήτυμόν ἐστιν.
Αὐτὰρ ἐγὼν οὐ λήξω ἑκηβόλον Ἀπόλλωνα
Ὑμνέων ἀργυρότοξον, ὃν ἠΰκομος τέκε Λητώ.
Ὦ ἄνα, καὶ Λυκίην καὶ Μῃονίην ἐρατεινήν,
Καὶ Μίλητον ἔχεις, ἔναλον πόλιν, ἱμερόεσσαν,
Αὐτὸς δ' αὖ Δήλοιο περικλύστου μέγ' ἀνάσσεις.
Εἶσι δὲ φορμίζων Λητοῦς ἐρικυδέος υἱὸς
Φόρμιγγι γλαφυρῇ πρὸς Πυθὼ πετρήεσσαν,
Ἄμβροτα εἵματ' ἔχων τεθυωμένα· τοῖο δὲ φόρμιγξ
Χρυσέου ὑπὸ πλήκτρου καναχὴν ἔχει ἱμερόεσσαν.
Ἔνθεν δὲ πρὸς Ὄλυμπον ἀπὸ χθονὸς ὥστε νόημα
Εἶσι Διὸς πρὸς δῶμα, θεῶν μεθ' ὁμήγυριν ἄλλων,
Αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι μέλει κίθαρις καὶ ἀοιδή.
Μοῦσαι μέν θ' ἅμα πᾶσαι ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ
Ὑμνεῦσίν ῥα θεῶν δῶρ' ἄμβροτα, ἠδ' ἀνθρώπων
Τλημοσύνας, ὅσ' ἔχοντες ὑπ' ἀθανάτοισι θεοῖσι
Ζώουσ' ἀφραδέες καὶ ἀμήχανοι, οὐδὲ δύνανται
Εὑρέμεναι θανάτοιό τ' ἄκος καὶ γήραος ἄλκαρ.
Αὐτὰρ ἐϋπλόκαμοι Χάριτες καὶ ἐΰφρονες Ὧραι,
Ἁρμονίη θ', Ἥβη τε, Διὸς θυγάτηρ τ' Ἀφροδίτη,
Ὀρχεῦντ', ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχουσαι.
Τῇσι μὲν οὔτ' αἰσχρὴ μεταμέλπεται, οὔτ' ἐλάχεια·
Ἀλλὰ μάλα μεγάλη τε ἰδεῖν καὶ εἶδος ἀγητὴ
Ἄρτεμις ἰοχέαιρα, ὁμότροφος Ἀπόλλωνι.
Ἐν δ' αὖ τῇσιν Ἄρης καὶ ἐΰσκοπος Ἀργειφόντης
Παίζουσ'· αὐτὰρ ὁ Φοῖβος Ἀπόλλων ἐγκιθαρίζει
Καλὰ καὶ ὕψι βιβάς· αἴγλη δέ μιν ἀμφιφαείνει,
Μαρμαρυγαί τε ποδῶν καὶ ἐϋκλώστοιο χιτῶνος.
Οἱ δ' ἐπιτέρπονται, θυμὸν μέγαν εἰσορόωντες,
Λητώ τε χρυσοπλόκαμος καὶ μητίετα Ζεύς,
Υἷα φίλον παίζοντα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι.
Πῶς τ' ἄρ σ' ὑμνήσω πάντως εὔυμνον ἐόντα;
Ἤέ σ' ἐνὶ μνηστῆσιν ἀείδω καὶ φιλότητι,
Ὅππως μνωόμενος ἤϊες Ἀζαντίδα κούρην,
Ἴσχυ' ἅμ' ἀντιθέῳ Ἐλατιονίδῃ εὐίππῳ,
Ἢ ἅμα Φόρβαντι Τριόπῳ γένος, ἢ ἅμ' Ἐρευθεῖ,
Ἢ ἅμα Λευκίππῳ καὶ Λευκίπποιο δάμαρτι
Πεζὸς, ὁ δ' ἵπποισιν· οὐ μὴν Τρίοπός γ' ἐνέλειπεν.
Ἢ ὡς τὸ πρῶτον χρηστήρια ἀνθρώποισι
Ζητεύων κατὰ γαῖαν ἔβης, ἑκατηβόλ' Ἄπολλον;
Πιερίην μὲν πρῶτον ἀπ' Οὐλύμποιο κατῆλθες,
Λέκτον τ' ἠμαθόεντα παρέστιχες, ἠ Μάγνητας,
Καὶ διὰ Περραιβούς· τάχα δ' εἰς Ἰαωλκὸν ἵκανες,
Κηναίου τ' ἐπέβης ναυσικλειτῆς Εὐβοίης·
Στῆς δ' ἐπὶ Ληλάντῳ πεδίῳ, τό τοι οὐχ ἅδε θυμῷ
Τεύξασθαι νηόν τε καὶ ἄλσεα δενδρήεντα.
Ἔνθεν δ' Εὔριπον διαβὰς, ἑκατηβόλ' Ἄπολλον,
Βῆς ἀν' ὄρος ζάθεον χλωρόν· τάχα δ' ἷξες ἀπ' αὐτοῦ
Ἐς Μυκαλησσὸν ἰὼν καὶ Τευμησσὸν λεχεποίην.
Θήβης δ' εἰσαφίκανες ἕδος καταειμένον ὕλῃ·
Οὐ γάρ πώ τις ἔναιε βροτῶν ἱερῇ ἐνὶ Θήβῃ,
Οὐδ' ἄρα πώποτε ἦσαν ἀταρπιτοὶ οὐδὲ κέλευθοι
Θήβης ἂμ πεδίον πυρηφόρον, ἀλλ' ἔχεν ὕλη.
Ἔνθεν δὲ προτέρω ἔκιες, ἑκατηβόλ' Ἄπολλον,
Ὀγχηστὸν δ' ἷξες, Ποσιδήϊον ἀγλαὸν ἄλσος·

Ἔνθα νεοδμὴς πῶλος ἀναπνέει ἀχθόμενός περ,
Ἕλκων ἅρματα καλά, χαμαὶ δ' ἐλατὴρ ἀγαθός περ
Ἐκ δίφροιο θορὼν, ὁδὸν ἔρχεται· οἱ δὲ τέως μὲν
Κείν' ὄχεα κροτέουσιν, ἀνακτορίην ἀφιέντες·
Εἰ δέ κεν ἅρματ' ἄγωσιν ἐν ἄλσεϊ δενδρήεντι,
Ἵππους μὲν κομέουσι, τὰ δὲ κλίναντες ἐῶσιν.
Ὣς γὰρ τὰ πρώτισθ' ὁσίη γένεθ', οἱ δὲ ἄνακτι
Εὔχονται, δίφρον δὲ θεοῦ τότε μοῖρα φυλάσσει.
Ἔνθεν δὲ προτέρω ἔκιες ἑκατηβόλ' Ἄπολλον·
Κηφισὸν δ' ἄρ' ἔπειτα κιχήσαο καλλιρέεθρον,
Ὅς τε Λιλαίηθεν προχέει καλλίρροον ὕδωρ.
Τὸν διαβὰς ἑκάεργε καὶ Ὠκαλέην πολύπυργον,
Ἔνθεν ἄρ' εἰς Ἀμάρτον ἀφίκεο ποιήεντα.
Βῆς δ' ἐπὶ Δηλφούσης, τόθι τοι ἅδε χῶρος ἀπήμων
Τεύξασθαι νηόν τε καὶ ἄλσεα δενδρήεντα.
Στῆς δὲ μάλ' ἄγχ' αὐτῆς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπες,
Δηλφοῦσ', ἐνθάδε δὴ φρονέω περικαλλέα νηὸν,
Ἀνθρώπων τεῦξαι χρηστήριον, οἵ τέ μοι αἰεὶ
Ἐνθάδ' ἀγινήσουσι τεληέσσας ἑκατόμβας,
Ἠμὲν ὅσοι Πελοπόννησον πίειραν ἔχουσιν,
Ἠδ' ὅσοι Εὐρώπην τε καὶ ἀμφιρύτας κατὰ νήσους,
Χρησόμενοι· τοῖσιν δέ τ' ἐγὼ νημερτέα βουλὴν
Πᾶσι θεμιστεύοιμι χρέων ἐνὶ πίονι νηῷ.
Ὣς εἰπὼν διέθηκε θεμείλια Φοῖβος Ἀπόλλων
Εὐρέα καὶ μάλα μακρὰ διηνεκές, ἡ δὲ ἰδοῦσα
Δελφοῦσα κραδίην ἐχολώσατο, εἶπέ τε μῦθον,
Φοῖβε ἄναξ ἑκάεργε, ἔπος τί τοι ἐν φρεσὶ θήσω·
Ἐνθάδ' ἐπεὶ φρονέεις τεῦξαι περικαλλέα νηὸν,
Ἔμμεναι ἀνθρώποις χρηστήριον, οἵ δέ τοι αἰεὶ
Ἐνθάδ' ἀγινήσουσι τεληέσσας ἑκατόμβας·
Ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι,
Πημανέει σ' αἰεὶ κτύπος ἵππων ὠκειάων,
Ἀρδόμενοί τ' οὐρῆες ἐμῶν ἱερῶν ἀπὸ πηγῶν,
Ἔνθα τις ἀνθρώπων βουλήσεται εἰσοράασθαι
Ἅρματά τ' εὐποίητα καὶ ὠκυπόδων κτύπον ἵππων,
Ἢ νηόν τε μέγαν καὶ κτήματα πόλλ' ἐνεόντα.
Ἀλλ' εἰ δή τι πίθοιο, (σὺ δὲ κρείσσων καὶ ἀρείων
Ἐσσὶ ἄναξ ἐμέθεν, σεῦ δὲ σθένος ἐστὶ μέγιστον)
Ἐν Κρίσῃ ποίησαι ὑπὸ πτυχὶ Παρνασοῖο·
Ἔνθ' οὐδ' ἅρματα καλὰ δονήσεται, οὔτε τοι ἵππων
Ὠκυπόδων κτύπος ἔσται ἐΰδμητον περὶ βωμόν.
Ἀλλά τοι ὣς προσάγοιεν Ἰηπαιήονι δῶρα
Ἀνθρώπων κλυτὰ φῦλα, σὺ δὲ φρένας ἀμφιγεγηθὼς
Δέξαι ἱρὰ καλὰ περικτιόνων ἀνθρώπων.
Ὣς εἰποῦσ' ἑκάτου πέπιθε φρένας, ὄφρα οἱ αὐτῇ
Δηλφούσῃ κλέος εἴη ἐπὶ χθονὶ, μηδ' ἑκάτοιο.
Ἔνθεν δὲ προτέρω ἔκιες ἑκατηβόλ' Ἄπολλον·
Ἷξες δ' ἐς Φλεγύων ἀνδρῶν πόλιν ὑβριστάων,
Οἳ Διὸς οὐκ ἀλέγοντες ἐπὶ χθονὶ ναιετάασκον
Ἐν καλῇ βήσσῃ, Κηφισίδος ἐγγύθι λίμνης.
Ἔνθεν καρπαλίμως προσέβης πρὸς δειράδα θύων·
Ἵκεο δ' ἐς Κρίσην ὑπὸ Παρνησὸν νιφόεντα,
Κνημὸν πρὸς ζέφυρον τετραμμένον, αὐτὰρ ὕπερθεν
Πέτρη ἐπικρέμαται, κοίλη δ' ὑποδέδρομε βῆσσα
Τρηχεῖ', ἔνθα ἄναξ τεκμήρατο Φοῖβος Ἀπόλλων
Νηὸν ποιήσασθαι ἐπήρατον, εἶπέ τε μῦθον,
Ἐνθάδε δὴ φρονέω τεῦξαι περικαλλέα νηὸν,
Ἔμμεναι ἀνθρώποις χρηστήριον, οἵ τέ μοι αἰεὶ
Ἐνθάδ' ἀγινήσουσι τεληέσσας ἑκατόμβας,
Ἠμὲν ὅσοι Πελοπόννησον πίειραν ἔχουσιν,
Ἠδ' ὅσοι Εὐρώπην τε καὶ ἀμφιρύτας κατὰ νήσους,
Χρησόμενοι· τοῖσιν δ' ἂν ἐγὼ νημερτέα βουλὴν
Πᾶσι θεμιστεύοιμι χρέων ἐνὶ πίονι νηῷ.
Ὣς εἰπὼν, διέθηκε θεμείλια Φοῖβος Ἀπόλλων
Εὐρέα καὶ μάλα μακρὰ διηνεκές· αὐτὰρ ἐπ' αὐτοῖς
Λάϊνον οὐδὸν ἔθηκε Τροφώνιος ἠδ' Ἀγαμήδης,
Υἱέες Ἐργίνου, φίλοι ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
Ἀμφὶ δὲ νηὸν ἔνασσαν ἀθέσφατα φῦλ' ἀνθρώπων
Κτιστοῖσιν λάεσσιν ἀοίδιμον ἔμμεναι αἰεί.

Vbi nuper domitus equus reſpirat,licet ſit pōdere grauatus
Trahēs currus pulchros,humi.a.auriga quamuis eſſet præſtās
E curru tranſiliens,iter facit:hi verò tunc quidem
Illa vehicula pulſant imperio depoſito.
Si autem vtiq; currus duxerint in nemore arboribus pleno,
Equos quidem curant,hos verò flectentes omittunt.
Vt primum fas eſt,hi autem regem
Orant,currum verò dei tunc parca ſeruat.
Hinc autem primum adiuiſti procul iaculans Apollo.
Cephiſſũ vtiq; deinde reperiſti pulchra fluenta habentem,
Quique ex Lilæa profundit pulchrorũ fluentorum aquam.
Hunc tranſiliens longè-operans, & Ocaleen turritam,
Hinc vtique in Amartum veniſti herbidum.
Iuiſti autem ad Delphuſam; vbi tibi placuit regio innocua, Apollo Delphuſam adit.
Conſtruere templúmque & lucos arboroſos.
Stetiſti.a.valde prope ipſam,ac illam verbis alloquutus es
De'phuſa, hic vtique ſentio præclarum templum
Hominum conſtruere oraculum,qui mihi ſemper
Hic ſacrificabunt perfectas hecatombas,
Et qui Peloponneſum pinguem habent,
Et qui Europam,& circumdatas mari inſulas
Sciſcitaturi,his autem ego verum conſilium
Omnibus vaticinarer,oracula edens in opulento templo,
Sic loquutus,diſpoſuit fundamenta Phœbus Apollo,
Ampla & valde longa continua ſerie,hæc.a.quũ inſpexiſſet
Delphuſa corde irata eſt,dixitque verbum,
Phœbe rex lōgè operās,verbũ aliquod tibi in mēte ponã,
Hic quoniam ſentis conſtruere præclarum templum,
Vt ſit hominibus oraculum,hique tibi ſemper
Hic ſacrificabunt perfectas hecatombas:
Sed tibi dicam,tu autem menti impone tuæ,
Nocebit tibi ſtrepitus equorum velocium:
Irrigatique muli meis ſacris ex fontibus.
Hic aliquis hominum malit inſpicere,
Curruſq; bene-factos ac velocipedum ſtrepitum equorum,
Quam templúmque magnum,& opes multas quæ inſint.
Sed ſi vtique obtemperaueris (tu autem fortior,& melior
Es ò rex me,tua autem vis eſt maxima)
In Criſſa fac ſub ſinu Parnaſſi,
Vbi neque currus pulchri agitabuntur,neque tibi equorum
Velocipedum ſtrepitus erit bene fabricatam circa aram.
Verum & ſic ducerent Iopæani dona
Hominum inclyta gentes,tu autem mente gauiſus,
Suſcipe ſacra pulcra vicinorum hominum.
Sic alloquutus procul-mittentis perſuaſit mētē,vt ſibi ipſi
Delphuſa laus ſit ſuper terram,non.a.procul-iaculantis.
Hinc autem primum te recepiſti longè-mittens Apollo.
Perueniſti.a.ad Phlegyorũ virorum vrbem contumelioſorũ,
Qui Iouem non curantes ſuper terram habitabant,
In pulchra cauerna Cephiſidis propè lacum.
Hinc velociter aſcendiſti ad iugum feſtinans:
Perueniſti autem ad Criſſam ſub Parnaſo niuoſo,
Vertice ad Zephyrum verſo,at deſuper
Petra ſuſpenſa eſt,caua autem porrigitur cauerna
Aſpera,vbi rex cogitauit Phœbus Apollo
Templum facere optabile,dixitque verbum,
Hic vtique ſentio vt conſtruatur præclarum templum, Apollo apud Criſſam templum ponit.
Quod ſit hominibus oraculum,qui mihi ſemper
Hic ſacrificabunt perfectas hecatombas,
Et qui Peloponneſum pinguem habitant,
Et qui Europámque & mari circumdatas inſulas
Sciſcitaturi,hic autem ego certum conſilium
Omnibus vaticinarer oracula edens in opulento templo.
Sic quum dixiſſet,diſpoſuit fundamēta Phœbus Apollo
Ampla,& valde longa omnino,at in ipſis
Lapideum limen impoſuit Trophonius, ac Agamedes,
Filij Ergini,amici immortalibus diis.
Circum autem templum habitarunt innumeræ gentes hominum,
Fabricatis lapidibus celebris vt perpetuò eſſet,

Prope verò fons pulchrifluens, vbi draconem
Necauit rex Iouis filius ex forti chorda arcus,
Valde nutritum, magnũ, mõſtrũ, horrendũ, qui mala multa
Hominibus faciebat ſuper terram, multa quidem illis,
Multa .a. oues pãdis-pedibus: quoniã fuit nocumẽtũ cruẽtũ,
Et olim quũ ſuſcepiſſet aureã ſedẽ habẽtis nutriebat Iunonis
Grauemq́; difficilemq́; Typhaona, damnum mortalibus.

De Typhaonis ortu.

Quem olim vtique Iuno peperit irata cum Ioue patre,
Quando vtique Saturnius valde inclytam genuit Palladẽ
In vertice, hæc autem ſtatim irata eſt veneranda Iuno.
Hæc autem ad congregatos immortales dixit,
Audite me omnes dij, omnéſque deæ.
Quòd me iniuria afficere incipit nubicogus Iupiter
Primus, quoniam me vxorem fecit caſta ſcientem.
Et nunc ſine me peperit cæſiis oculis Palladem,
Quæ inter omnes beatos decora eſt immortales:
Verùm hic debilis factus eſt inter omnes deos
Filius meus Vulcanus mutilis pedibus quem peperi ipſa,
Eiecit manibus arreptum, & iniecit in latum pontum.
Sed illum Nerei filia Thetis argentipes
Suſcepit & ſuis ſororibus duxit.
Vtinam deberes aliud diis gratificari beatis,
Miſer verſute, quid nunc adhuc excogitabis aliud?
Quo pacto ſuſtinuiſti ſolus parere cæſiam Palladem?
Non vtique ego peperi, & tua vocata tamen
Eram vtique inter immortales, qui cœlum amplũ habitant.
Et nunc vtique aliquid molior vt naſcatur
Filius meus, qui vtique inter deos emineat immortales:
Neque tuũ pudore afficiẽs ſacrum cubile, neque mei ipſius:
Neque tecum in cubili verſabor, ſed abs te
Longè ſeiuncta cum diis ero immortalibus.
Sic loquuta, procul à diis ſeceſſit irata vtique,
Statim deinde precabatur bouinis oculis veneranda Iuno.
Manu ſublata autem agitauit terram, & dixit verbum,
Audite iam me terra, & cœlum amplum deſuper,
Titaneſque dij, qui ſub terra habitatis
Tartarum circa magnum, ex iis viríque dijque,
Ipſi nunc me omnes audite & date filium
Abſque Ioue nihil vi indigentem illo.
Sed hic præſtãtior ſit, quantũ Saturno amplioculus Iupiter.
Sic igitur effata pulſauit terram manu craſſa.
Mota eſt igitur terra vitam ferens: hæc .a. cùm vidiſſet,
Oblectabatur ſuo animo, putabat enim perfectum eſſe.
Ex hoc .a. deinde temporum terminos ferentem ad annum,
Nunquam ad cubile Iouis venit conſiliarij,
Nunquam ad thronum varium ſicuti antea
Cum ipſo ſedens: ſapientia conſultans conſilia.
Verùm hæc in templis multis votis frequentatis manens,
Oblectabatur ſuis ſacris bouinos oculos habens veneranda Iuno.
Sed quando iam noctéſq́; & dies perficiebantur,
Rurſus perfecto anno & venerunt horæ,
Hæc autem peperit neque diis ſimilem, neque mortalibus,
Grauémque difficilémque Typhaona damnum mortalibus.
Statim oculis ſuſceptum hunc bouinis veneranda Iuno,
Dedit deinde ferens malo malum, hic verò cum ſuſcepit,
Qui mala multa faciebat per inclytas gentes hominum:
Quiſquis huic obuiam iret ferret illi fatalem diem.
Antequam illi telum miſiſſet longè operans Apollo
Fortè: hæc verò doloribus depaſta acerbis,
Iacebat valde anhelans prouoluta per terram.
Vehemens autem clamor factus fuit immenſus: hæc autem ſuper materia.
Frequenter valde voluebatur, reliquit autem animum
Cruentum ſpirans, hic autem orauit Phœbus Apollo,
Hic nunc putreſce ſuper terram viros paſcentem,
Neque vtique viuis malum damnum mortalibus
Eris, qui terræ multos nutrientis fructum comedentes
Hic ſacrificabant perfectas hecatombas,
Neque tibi mortémque triſtem, neque Typhoeus
Arcebit, neque chimæra difficilis nominis, ſed te vtique hic

Ἀγχοῦ δὲ κρήνη καλλίῤῥοος, ἔνθα δράκαιναν
Κτεῖνεν ἄναξ Διὸς υἱὸς ἀπὸ κρατεροῖο βιοῖο,
Ζατρεφέα, μεγάλην, τέρας ἄγριον, ἣ κακὰ πολλὰ
Ἀνθρώποις ἔρδεσκεν ἐπὶ χθονὶ, πολλὰ μὲν αὐτοὺς,
Πολλὰ δὲ μῆλα ταναύποδ'· ἐπεὶ πέλε πῆμα δαφοινόν,
Καί ποτε δεξαμένη χρυσοθρόνου ἔτρεφεν Ἥρης,
Δεινόν τ' ἀργαλέον τε Τυφάονα πῆμα βροτοῖσιν,
Ὅν ποτ' ἄρ' Ἥρη ἔτικτε, χολωσαμένη Διὶ πατρί.
Εὖτ' ἄρα δὴ Κρονίδης ἐρικυδέα γείνατ' Ἀθήνην
Ἐν κορυφῇ, ἡ δ' αἶψα χολώσατο πότνια Ἥρη,
Ἠδὲ καὶ ἀγρομένοισι μετ' ἀθανάτοισιν ἔειπε,
Κέκλυτέ μευ πάντες τε θεοὶ πᾶσαί τε θέαιναι.
Ὡς ἔμ' ἀτιμάζειν ἄρχει νεφεληγερέτα Ζεὺς
Πρῶτος, ἐπεί μ' ἄλοχον ποιήσατο κέδν' εἰδυῖαν,
Καὶ νῦν νόσφιν ἐμεῖο τέκε γλαυκῶπιν Ἀθήνην,
Ἣ πᾶσιν μακάρεσσι μεταπρέπει ἀθανάτοισιν·
Αὐτὰρ ἐγ' ἠπεδανὸς γέγονεν μετὰ πᾶσι θεοῖσι
Παῖς ἐμὸς Ἥφαιστος, ῥικνὸς πόδας, ὃν τέκον αὐτή.
Ῥίψ' ἀνὰ χερσὶν ἑλοῦσα, καὶ ἔμβαλεν εὐρέϊ πόντῳ·
Ἀλλά ἑ Νηρῆος θυγάτηρ Θέτις ἀργυρόπεζα
Δέξατο, καὶ μετὰ ᾗσι κασιγνήτῃσι κόμισσεν.
Ὡς ὄφελ' ἄλλο θεοῖσι χαρίζεσθαι μακάρεσσι.
Σχέτλιε ποικιλομῆτα τί νῦν ἔτι μήσεαι ἄλλο;
Πῶς ἔτλης οἶος τεκέειν γλαυκῶπιδ' Ἀθήνην;
Οὐκ ἂν ἐγὼ τεκόμην, καὶ σὴ κεκλημένη ἔμπης
Ἦν ἄρ' ἐν ἀθανάτοισιν οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι.
Καὶ νῦν τοιγὰρ ἐγὼ τεχνήσομαι ὥς κε γένηται
Παῖς ἐμὸς, ὅς κε θεοῖσι μεταπρέποι ἀθανάτοισιν,
Οὔτε σὸν αἰσχύνας ἱερὸν λέχος, οὔτ' ἐμὸν αὐτῆς.
Οὐδέ τοι εἰς εὐνὴν πωλήσομαι, ἀλλ' ἀπὸ σεῖο
Τηλόθεν οὖσα, θεοῖσι μετέσσομαι ἀθανάτοισιν.
Ὣς εἰποῦσ', ἀπονόσφι θεῶν κίε χωομένη κῆρ.
Αὐτίκ' ἔπειτ' ἠρᾶτο βοῶπις πότνια Ἥρη,
Χειρὶ καταπρηνεῖ δ' ἔλασε χθόνα, καὶ φάτο μῦθον,
Κέκλυτε νῦν μοι Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν,
Τιτῆνές τε θεοὶ τοὶ ὑπὸ χθονὶ ναιετάοντες
Τάρταρον ἀμφὶ μέγαν, τῶν ἐξ ἄνδρες τε θεοί τε.
Αὐτοὶ νῦν μευ πάντες ἀκούσατε, καὶ δότε παῖδα
Νόσφι Διὸς, μηδέν τι βίην ἐπιδευέα κείνου.
Ἀλλ' ὅγε φέρτερος ἦ, ὅσον Κρόνου εὐρύοπα Ζεύς.
Ὣς ἄρα φωνήσασ' ἵμασε χθόνα χειρὶ παχείῃ·
Κινήθη δ' ἄρα Γαῖα φερέσβιος· ἡ δ' ἐσιδοῦσα
Τέρπετο ὃν κατὰ θυμόν· ὀΐετο γὰρ τελέεσθαι.
Ἐκ τούτου δ' ἤπειτα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
Οὔτε ποτ' εἰς εὐνὴν Διὸς ἤϊε μητιόεντος,
Οὔτε ποτ' εἰς θῶκον πολυδαίδαλον, ὡς τὸ πάρος περ,
Αὐτῷ ἐφεζομένη πυκινὰς φραζέσκετο βουλάς·
Ἀλλ' ἥγ' ἐν νηοῖσι πολυλλίστοισι μένουσα
Τέρπετο οἷς ἱεροῖσι βοῶπις πότνια Ἥρη.
Ἀλλ' ὅτε δὴ νύκτες τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεῦντο
Ἂψ περιτελλομένου ἔτεος, καὶ ἐπήλυθον ὧραι,
Ἡ δ' ἔτεκ' οὔτε θεοῖς ἐναλίγκιον οὔτε βροτοῖσι
Δεινόν τ' ἀργαλέον τε Τυφάονα, πῆμα βροτοῖσιν.
Αὐτίκα τόνδε λαβοῦσα βοῶπις πότνια Ἥρη
Δῶκεν ἔπειτα φέρουσα κακῷ κακόν· ἡ δ' ὑπέδεκτο,
Ὃς κακὰ πόλλ' ἔρδεσκε κατὰ κλυτὰ φῦλ' ἀνθρώπων.
Ὃς τῇ γ' ἀντιάσειε, φέρεσκέ μιν αἴσιμον ἦμαρ.
Πρίν γέ οἱ ἰὸν ἐφῆκεν ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων
Καρτερόν· ἡ δ' ὀδύνῃσιν ἐρεχθομένη χαλεπῇσι,
Κεῖτο μέγ' ἀσθμαίνουσα, κυλινδομένη κατὰ χῶρον·
Θεσπεσίη δ' ἐνοπὴ γένετ' ἄσπετος, ἡ δ' ἐκαθ' ὕλην
Πυκνὰ μάλ' ἔνθα καὶ ἔνθα ἑλίσσετο, λεῖπε δὲ θυμὸν
Φοινὸν ἀποπνείουσ', ὁ δ' ἐπηύξατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
Ἐνταυθοῖ νῦν πύθευ ἐπὶ χθονὶ βωτιανείρῃ.
Οὐδὲ σύ γε ζωοῖσι κακὸν δήλημα βροτοῖσιν
Ἔσσεαι, οἳ γαίης πολυφόρβου καρπὸν ἔδοντες
Ἐνθάδ' ἀγινήσουσι τεληέσσας ἑκατόμβας·
Οὐδέ τι τοι θάνατόν γε δυσηλεγέ' οὔτε Τυφωεὺς
Ἀρκέσει, οὐδὲ Χίμαιρα δυσώνυμος, ἀλλὰ σέ γ' αὐτοῦ

Πύσει

Πύσει γαῖα μέλαινα καὶ ἠλέκτωρ Ὑπερίων.
Ὣς φάτ' ἐπευχόμενος, τὴν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε.
Τὴν δ' αὐτοῦ κατέπυσ' ἱερὸν μένος Ἠελίοιο·
Ἐξ οὗ νῦν Πυθὼ κικλήσκεται, οἱ δὲ ἄνακτα
Πύθιον καλέουσιν ἐπώνυμον, οὕνεκα κεῖθι
Αὐτοῦ πῦσε πέλωρ μένος ὀξέος Ἠελίοιο.
Καὶ τότ' ἄρ' ἔγνω ᾗσιν ἐνὶ φρεσὶ Φοῖβος Ἀπόλλων
Οὕνεκά μιν κρήνη καλλίρροος ἐξαπάφησε.
Βῆ δ' ἐπὶ Δελφούσῃ κεχολωμένος, αἶψα δ' ἵκανε·
Στῆ δὲ μάλ' ἄγχ' αὐτῆς καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπε,
Δελφοῦσ', οὐκ ἄρ' ἔμελλες ἐμὸν νόον ἐξαπαφοῦσα,
Χῶρον ἔχουσ' ἐρατὸν προρέειν καλλίρροον ὕδωρ.
Ἐνθάδε δὴ καὶ ἐμὸν κλέος ἔσσεται, οὐδὲ σὸν οἴης.
Ἦ, καὶ ἐπὶ ῥίον ὦσεν ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων
Πέτρῃσι προχυτῇσιν, ἀπέκρυψεν δὲ ῥέεθρα,
Καὶ βωμὸν ποιήσατ' ἐν ἄλσει δενδρήεντι,
Ἄγχι μάλα κρήνης καλλιρρόου, ἔνθα δ' ἄνακτι
Πάντες ἐπίκλησιν Δελφουσίῳ εὐχετόωνται,
Οὕνεκα Δελφούσης ἱερῆς ᾔσχυνε ῥέεθρα.
Καὶ τότε δὴ κατὰ θυμὸν ἐφράζετο Φοῖβος Ἀπόλλων
Οὕς τινας ἀνθρώπους ὀργείονας εἰσαγάγοιτο,
Οἳ θεραπεύσονται Πυθοῖ ἔνι πετρηέσσῃ.
Ταῦτ' ἄρα ὁρμαίνων ἐνόησ' ἐπὶ οἴνοπι πόντῳ
Νῆα θοήν· ἐν δ' ἄνδρες ἔσαν πολέες τε καὶ ἐσθλοί,
Κρῆτες ἀπὸ Κνωσοῦ Μινωΐου, οἵ ῥά τ' ἄνακτι
Ἱερά τε ῥέζουσι, καὶ ἀγγέλλουσι θέμιστας
Φοίβου Ἀπόλλωνος χρυσαόρου, ὅττι κεν εἴπῃ,
Χρείων ἐκ δάφνης γυάλων ὕπο Παρνησοῖο.
Οἱ μὲν ἐπὶ πρῆξιν καὶ χρήματα νηῒ μελαίνῃ
Ἐς Πύλον ἠμαθόεντα Πυλοιγενέας τ' ἀνθρώπους
Ἔπλεον· αὐτὰρ ὁ τοῖσι συνήντετο Φοῖβος Ἀπόλλων·
Ἐν πόντῳ δ' ἐπόρουσε, δέμας δελφῖνι ἐοικὼς,
Νηῒ θοῇ, καὶ κεῖτο πέλωρ μέγα τε δεινόν τε.
Τῶν δ' ὅς τις κατὰ θυμὸν ἐπιφράσσαιτο νοῆσαι,
Πάντοσ' ἀνασσείσασκε, τίνασσε δὲ νήϊα δοῦρα.
Οἱ δ' ἀκέων ἐνὶ νηῒ καθήατο δειμαίνοντες.
Οὐδ' οἵ γ' ὅπλ' ἔλυον κοίλην ἀνὰ νῆα μέλαιναν,
Οὐδ' ἔλυον λαῖφος νηὸς κυανοπρῴροιο,
Ἀλλ' ὡς τὰ πρώτιστα κατεστήσαντο βοεῦσιν,
Ὣς ἔπλεον, κραιπνὸς δὲ νότος κατόπισθεν ἔπειγε
Νῆα θοήν· πρῶτον δὲ παρημείβοντο Μάλειαν,
Πὰρ δὲ Λακωνίδα γαῖαν, ἁλιστέφανον πτολίεθρον
Ἷξον, καὶ χῶρον τερψιμβρότου Ἠελίοιο
Ταίναρον, ἔνθα τε μῆλα βαθύτριχα βόσκεται αἰεὶ
Ἠελίοιο ἄνακτος, ἔχει δ' ἐπιτερπέα χῶρον.
Οἱ μὲν ἄρ' ἔνθ' ἔθελον νῆα σχεῖν, ἠδ' ἀποβάντες
Φράσσασθαι μέγα θαῦμα, καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι,
Εἰ μενέει νηὸς γλαφυρῆς δαπέδοισι πέλωρον,
Ἢ εἰς οἶδμ' ἅλιον πολυΐχθυον ἀμφὶς ὀρούσει.
Ἀλλ' οὐ πηδαλίοισιν ἐπείθετο νηῦς εὐεργής,
Ἀλλὰ παρὲκ Πελοπόννησον πίειραν ἔχουσα
ᾔει ὁδόν, πνοιῇ δὲ ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων
Ῥηϊδίως ἴθυν', ἡ δὲ πρήσσουσα κέλευθον
Ἀρήνην ἵκανε καὶ Ἀργυφέην ἐρατεινὴν,
Καὶ Θρύον Ἀλφειοῖο πόρον καὶ ἐΰκτιτον Αἰπὺ,
Καὶ Πύλον ἠμαθόεντα Πυλοιγενέας τ' ἀνθρώπους.
Βῆ δὲ παρὰ Κρουνοὺς καὶ Χαλκίδα, καὶ παρὰ Δύμην,
Ἠδὲ παρ' Ἤλιδα δῖαν, ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοί·
Εὖτε Φερὰς ἐπέβαλλεν, ἀγαλλομένη Διὸς οὔρῳ,
Καί σφιν ὑπὲκ νεφέων Ἰθάκης τ' ὄρος αἰπὺ πέφαντο,
Δουλίχιόν τε Σάμη τε, καὶ ὑλήεσσα Ζάκυνθος.
Ἀλλ' ὅτε δὴ Πελοπόννησον παρενίσατο πᾶσαν,
Καὶ δὴ ἐπὶ Κρίσης κατεφαίνετο κόλπος ἀπείρων,
Ὅς τε διὲκ Πελοπόννησον πίειραν ἐέργει,
Ἦλθ' ἄνεμος ζέφυρος μέγας αἴθριος ἐκ Διὸς αἴσης,
Λάβρος ἐπαιγίζων ἐξ αἰθέρος, ὄφρα τάχιστα
Νηῦς ἀνύσειε θέουσα θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ.
Ἄψορροι δ' ἤπειτα πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε
Ἔπλεον, ἡγεμόνευε δ' ἄναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων.

Putredine afficiet terra nigra, & excitator Hyperion.
Sic dixit precando, huius autem tenebræ oculos obtexerunt.
Hunc autem hic putredine affecit optabilis vis Solis,
Ex quo nunc Pytho vocatur, hi autem regem
Pythium vocant cognomine, quoniam illic
Putredine affecit monſtrum vis acuti Solis.

Pythius vnde dictus.

Et tunc vtique cognouit ſua in mente Phœbus Apollo
Quòd illum fons pulcherrimus decepit.
Iuit autem ad Delphuſam iratus, celeriter autem peruenit.
Stetit autem valde prope ipſam, & illam verbis alloquutus eſt,
Delphuſa, non vtique futurũ erat vt meã mẽtẽ deciperes,
Locum habens amabilem profluere pulcherrimam aquam.
Hic iam & mea laus erit, neque tua ſolius.
Dixit, & promontoriũ impulit rex longè operãs Apollo
Petris perfuſis, occultauit autem fluenta.
Ac templum fecit in luco vmbroſo
Prope valde fontem pulcherrimum, hic regi
Omnes cognomento Delphuſio vota faciunt.
Quoniam Delphuſæ ſacra pudore affecit fluenta.

Delphuſius vnde dictus Apollo.

Et tunc vtique animo cogitabat Phœbus Apollo,
Quóſnam homines ſibi in ſacris aſciſceret,
Qui ſibi miniſterium exhibebunt Pytho in ſaxoſa.
Hæc igitur in animo agitans vidit in ceruleo ponto
Nauem velocem, in ipſa autẽ viri erant multique & boni,
Cretenſes ex Gnoſſo Minoia, qui vtique regi
Sacráque faciunt, & enuntiant leges
Phœbi Apollinis aureo enſe quodcunque dixerit,
Oracula edens ex lauro è vallibus Parnaſi.
Hi quidẽ ad res gerẽdas, ac pecuniarũ gratia cũ naui nigrâ
Ad Pylum arenoſam Pylígenóſque homines
Nauigabant, verùm hic his obuiam iuit Phœbus Apollo,
In ponto autem impetum fecit corpore Delphini ſimilis
Naui veloci, ac iacebat monſtrum magnumque graueque,
Horum autem quicunque in animo excogitaret intelligere,
Vndecunque commouebat, concutiebat autem nauis ligna:
Hi autem ſilentes in naui ſedebant timentes.
Neque hi arma ſoluebant cauam ſupra nauem nigram,
Neque ſoluebant velum nauis habentis nigram puppim,
Sed quemadmodum hi à principio inſtiterent remis,
Sic nauigabant, frequens autem notus à tergo excitabat
Nauem velocem, primũ autẽ præternauigarunt Maleam,
Ad Laconicam autem terram, mari coronatam vrbem
Peruenêre & locum oblectantis homines ſolis
Tænarum, vbiq; oues denſis velleribus inſignes paſcuntur (ſemper
Solis regis, habent autem delectabilem locum.
Hi quidem hic volebant nauim ſiſtere, & egreſſi
Dicere magnum miraculum, ac oculis videre,
Si manet in nauis caua pauimento monſtrum,
Vel ad vndam marinam multorum piſcium apertè impetum faciet.
Cæterùm non clauis obediebat nauis bene fabricata,
Sed ad Peloponneſum pinguem habens
Pergebat viam, vento autem rex longè iaculans Apollo
Facilè dirigebat, hæc autem faciens viam
Arenen peruenit, ac Argiphæam optabilem,
Et Thryum Alphei meatum bene habitatum altum,
Ac Pylum arenoſam, Pylígenóſque homines,
Iuit autem ad Crunos acceſſus & Chalcidem, & ad Dymen
Et ad Helidem diuinam, vbi imperant Epei:
Beneq; Feras tranſiit exultabunda Iouis vento ſecundo
Et illis è nubibus Ithaca mons altus apparebat,
Dulichiúmque Saméſque, ac nemoroſa Zacynthus.
Sed quando iam Peloponneſum præteriit omnem,
Ac iam quoniam Criſſa apparebat ſinus infinitus,
Quique Peloponneſum pinguem ſeparat,
Venit ventus Zephyrus magnus ſerenus è Iouis conſilio:
Impetuoſus ſpirans ab æthere, vt celeriter
Nauis perficeret currens maris ſalſam aquam.
Retrogradi deinde ad ortúmque ſolémque
Nauigabant, dux autem erat rex Iouis filius Apollo:

Peruenêre.n. ad Criſſam tranquillam vitibus abundantem
Ad portũ:arenis autẽ appropinquauit per põtũ meãs nauis
Hic è naui impetum fecit rex longè operans Apollo,
Aſtro ſimilis medio in die,ab hoc autem multæ
Scintillæ euolabant,fulgor autem ad cœlum vſque venit.
Ad adytum autem ſubiit ad tripodas valde venerandos.
Intus autem vtique hic flammam accendit oſtentans ſua ſigna.
Totam autẽ Criſſam occupauit ſplendor. vlularunt autem
Criſſæorum mulieres,beneq́; cinctæ filiæ
Phœbi ab impetu,magnus.n. timor cepit vnumquemque,
Hinc iterum ad nauem vt mens ſaltu volabat,
Viro ſimilis iuuenique,fortique,
Qui ſit in prima pubertate coma inuolutus amplos humeros
Ac illos alloquutus verba alata dixit,
O hoſpites,qui eſtis? vnde nauigatis humidas vias?
Aut ad rem gerendam,aut temerè vagamini?
Quale latrones ſuper mare vagantur
Animis.i.vita proiectis malum exteris afferentes.
Quid ita ſedeatis ſtupidi,neque in terram
Deſcendiſtis,neque arma nigræ nauis depoſuiſtis?
Hic enim mos eſt hominum induſtriorum,
Vbi ex ponto ad terram cum naui nigra
Peruenerint labore defeſſi,ſtatim autem ipſorum
Cibi dulcis mentem deſiderium capit.
Sic dixit,at illis audaciam in pectoribus immiſit.
Cui & reſpondens Cretenſium dux contra dixit,
Hoſpes,quoniam non quidem mortalibus ſimilis videris,
Neque corpore, neque indole,verum immortalibus diis,
Salueq́; & valde gaude,dij autem tibi felicia dent.
Et mihi hoc dic verum vt rectè ſciam,
Quis populus,quæ terra,qui homines te genuerunt?
Aliud enim cogitantes nauigabamus magnam vndam,
Ad Pylum ex Creta,vnde genus gloriamur eſſe.
Nunc autem hic cum naui venimus non volentes,
Reditus cupientes aliam viam,alia itinera.
Sed quis mortalium huc duxit nolentes?
His reſpondens,dixit longè-operans Apollo
Hoſpites,qui Cnoſſum nemoroſam incolebatis
Antea,ſed nunc non amplius reduces iterum eritis,
Ad vrbemq́; amabilem,& ad domos pulchras vnuſquiſq́;,
Ad charaſq́; vxores:ſed hic optimum templum
Habebitis meum multis honoratis hominibus.
Sum autem ego Iouis filius Apolloq́; glorior eſſe.
Vos autem duxi huc ſuper magnam vndam maris,
Non mala ſentiens,ſed hic optimum templum
Habebitis meum omnibus valde honoratum hominibus,
Conſiliaque immortalium cognoſcetis,horum voluntate
Semper honorabitis omnino totos dies.
Sed agite,vt ego dicam,parete celerrimè,
Vela quidem primum dimittite ſolutis retinaculis,
Nauem poſtea velocem in continentem trahite,
Et res efferte,& arma ex naui æquali,
Et aram facite in litore maris,
Ignem incendentes,poſteáque farinas albas immolantes,
Precamini deinde adſtantes circum aram.
Sicut quidem ego primum in aereo ponto
Aſſimulatus Delphino velocem ad nauem impetum feci,
Sic me precamini Delphinum,ſed ara
Ipſa Delpia & viſenda erit ſemper.
Cœnate poſtea celerem apud nauem nigram,
Et libate beatis diis,qui cœlum incolunt.
Sed poſtquam cibi dulcis amorem exemeritis,
Venite ſimul mecum, & Iopæana canite,
Vſque dum ad locũ perueneritis, vt habeatis pingue tẽplũ,
Sic fatus eſt,hi autem illum valde timuerũt & paruerũt.
Vela quidem primum demiſerunt, ſolueruntq́; retinacula.
Malum autem mali receptaculo admouerunt rudentibus ſummiſſis.
Egrediebantur autem & ipſi in litore maris.
Ex mari autẽ ad continentem velocem nauem attraxerunt,

Ἷξον δ' ἐς Κρίσσην εὐδείελον ἀμπελόεσσαν,
Ἐς λιμέν'· ἡ δ' ἀμάθοισιν ἐχρίμψατο ποντοπόρος νηῦς.
Ἔνθ' ἐκ νηὸς ὄρουσεν ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων,
Ἀστέρι εἰδόμενος μέσῳ ἤματι, τοῦ δ' ἀπὸ πολλαὶ
Σπινθαρίδες πωτῶντο, σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἷκεν·
Ἐς δ' ἄδυτον κατέδυσε διὰ τριπόδων ἐριτίμων.
Ἐν δ' ἄρ' ὅγε φλόγα δαῖε, ἐπιφαυσκόμενος τὰ ἃ κῆλα,
Πᾶσαν δὲ Κρίσσην κάτεχεν σέλας. αἱ δ' ὀλόλυξαν
Κρισσαίων ἄλοχοι καλλίζωνοί τε θύγατρες,
Φοίβου ὑπὸ ῥιπῆς· μέγα γὰρ δέος εἷλεν ἕκαστον.
Ἔνθεν δ' αὖτ' ἐπὶ νῆα νόημ' ὣς ἆλτο πέτεσθαι,
Ἀνέρι εἰδόμενος αἰζηῷ τε κρατερῷ τε
Πρωθήβῃ, χαίτῃς εἰλυμένος εὐρέας ὤμους·
Καί σφεας φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ὦ ξεῖνοι, τίνες ἐστέ; πόθεν πλεῖθ' ὑγρὰ κέλευθα;
Ἤ τι κατὰ πρῆξιν, ἢ μαψιδίως ἀλάλησθε,
Οἷά τε ληϊστῆρες, ὑπεὶρ ἅλα, τοί τ' ἀλόωνται
Ψυχὰς παρθέμενοι, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες.
Τίφθ' οὕτως ἧσον τετιηότες, οὐδ' ἐπὶ γαῖαν
Ἐκβῆτ', οὐδὲ κάθθ' ὅπλα μελαίνης νηὸς ἔθεσθε;
Αὕτη μέν γε δίκη πέλει ἀνδρῶν ἀλφηστάων,
Ὁππόταν ἐκ πόντοιο ποτὶ χθονὶ νηὶ μελαίνῃ
Ἔλθωσι καμάτῳ ἀδηκότες, αὐτίκα δέ σφεας
Σίτοιο γλυκεροῖο περὶ φρένας ἵμερος αἱρεῖ.
Ὣς φάτο· καὶ σφιν θάρσος ἐνὶ στήθεσσιν ἔθηκε.
Τὸν καὶ ἀμειβόμενος Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ηὔδα,
Ξεῖν', ἐπεὶ οὐ μὲν γάρ τι καταθνητοῖσιν ἔοικας,
Οὐ δέμας, οὐδὲ φυήν, ἀλλ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
Οὖλέ τε καὶ μέγα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν.
Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' εὖ εἰδῶ,
Τίς δῆμος, τίς γαῖα, τίνες βροτοὶ ἐγγεγάασιν;
Ἄλλῃ γὰρ φρονέοντες ἐπεπλέομεν μέγα λαῖτμα,
Εἰς Πύλον ἐκ Κρήτης, ἔνθεν γένος εὐχόμεθ' εἶναι·
Νῦν δ' ὧδε ξὺν νηὶ κατήλθομεν οὔτι ἑκόντες,
Νόστου ἱέμενοι, ἄλλην ὁδόν, ἄλλα κέλευθα.
Ἀλλά τις ἀθανάτων δεῦρ' ἤγαγεν οὐκ ἐθέλοντες.
Τοὺς δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων,
Ξεῖνοι τοὶ Κνωσὸν πολυδένδρεον ἀμφινέμεσθε
Τοπρίν, ἀτὰρ νῦν οὐκέτ' ὑπότροποι αὖθις ἔσεσθε
Ἔς τε πόλιν ἐρατὴν καὶ δώματα καλὰ ἕκαστος,
Ἔς τε φίλας ἀλόχους, ἀλλ' ἐνθάδε πίονα νηὸν
Ἕξετ' ἐμόν, πολλοῖσι τετιμένον ἀνθρώποισιν.
Εἰμὶ δ' ἐγὼ Διὸς υἱός, Ἀπόλλων δ' εὔχομαι εἶναι·
Ὑμέας δ' ἤγαγον ἐνθάδ' ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
Οὔτι κακὰ φρονέων, ἀλλ' ἐνθάδε πίονα νηὸν
Ἕξετ' ἐμόν, πᾶσιν μάλα τίμιον ἀνθρώποισι·
Βουλάς τ' ἀθανάτων εἰδήσετε, τῶν ἰότητι
Αἰεὶ τιμήσεσθε διαμπερὲς ἤματα πάντα.
Ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω πείθεσθε τάχιστα·
Ἱστία μὲν πρῶτον κάθετον, λύσαντε βοείας·
Νῆα δ' ἔπειτα θοὴν ἐπὶ ἠπείρου ἐρύσασθε,
Ἐκ δὲ κτήμαθ' ἕλεσθε καὶ ἔντεα νηὸς ἐΐσης.
Καὶ βωμὸν ποιήσατ' ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης,
Πῦρ ἐπικαίοντες, ἐπί τ' ἄλφιτα λευκὰ θύοντες·
Εὔχεσθαι δ' ἔπειτα παριστάμενοι περὶ βωμόν·
Ὡς μὲν ἐγὼ τὸ πρῶτον ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ
Εἰδόμενος δελφῖνι θοῆς ἐπὶ νηὸς ὄρουσα,
Ὥς ἐμοὶ εὔχεσθαι Δελφινίῳ· αὐτὰρ ὁ βωμὸς
Αὐτὸς Δέλφειος καὶ ἐπόψιος ἔσσεται αἰεί.
Δειπνῆσαί τ' ἄρ' ἔπειτα θοῇ παρὰ νηὶ μελαίνῃ,
Καὶ σπεῖσαι μακάρεσσι θεοῖς οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν.
Αὐτὰρ ἐπὴν σίτοιο μελίφρονος ἐξ ἔρον ἧσθε,
Ἔρχεσθαί θ' ἅμ' ἐμοί, καὶ ἰηπαιήον' ἀείδειν,
Εἰσόκε χῶρον ἵκησθον ἵν' ἕξετε πίονα νηόν.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο.
Ἱστία μὲν πρῶτον κάθεσαν, λῦσαν δὲ βοείας·
Ἱστὸν δ' ἱστοδόκῃ πέλασαν προτόνοισιν ὑφέντες.
Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης·
Ἐκ δ' ἁλὸς ἤπειρόνδε θοὴν ἀνὰ νῆ' ἐρύσαντο·

Ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοις, ὑπὸ δ' ἕρματα μακρὰ τάνυσσαν,
Καὶ βωμὸν ποίησαν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης,
Πῦρ δ' ἐπικαίοντες, ἐπί τ' ἄλφιτα λευκὰ θύοντες,
Εὔχοντ' ὡς ἐκέλευε, παριστάμενοι περὶ βωμόν.
Δόρπον ἔπειθ' εἵλοντο θοῇ παρὰ νηῒ μελαίνῃ,
Καὶ σπεῖσαν μακάρεσσι θεοῖς οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Βάν ῥ' ἴμεν· ἦρχε δ' ἄρα σφιν ἄναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων,
Φόρμιγγ' ἐν χείρεσσιν ἔχων, ἐρατὸν κιθαρίζων,
Καλὰ καὶ ὕψι βιβάς· οἱ δὲ ῥήσσοντες ἕποντο
Κρῆτες πρὸς Πυθὼ, καὶ ἰηπαιήον' ἄειδον,
Οἷοί τε Κρητῶν παιήονες, οἷσί τε Μοῦσα
Ἐν στήθεσσιν ἔθηκε θεὰ μελίγηρυν ἀοιδήν.
Ἀκμῆτες δὲ λόφον προσέβαν ποσίν, αἶψα δ' ἵκοντο
Παρνησὸν καὶ χῶρον ἐπήρατον, ἔνθ' ἄρ' ἔμελλεν
Οἰκήσειν πολλοῖσι τετιμένος ἀνθρώποισι.
Δεῖξε δ' ἄγων ἄδυτον ζάθεον καὶ πίονα νηόν.
Τῶν δ' ὠρίνετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι,
Τὸν καὶ ἀνειρόμενος Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ηὔδα,
Ὦ ἄν', ἐπειδὴ τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης
Ἤγαγες, (οὕτω που τῷ σῷ φίλον ἔπλετο θυμῷ)
Πῶς καὶ νῦν βιόμεσθα, τό σε φράζεσθαι ἄνωγμεν.
Οὔτε τρυγηφόρος ἥδε γ' ἐπήρατος, οὔτ' εὐλείμων,
Ὥστ' ἀπό τ' εὖ ζώειν καὶ ἅμ' ἀνθρώποισιν ὀπηδεῖν.
Τοὺς δ' ἐπιμειδήσας προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων,
Νήπιοι ἄνθρωποι, δυστλήμονες, οἳ μελεδῶνας
Βούλεσθ' ἀργαλέους τε πόνους καὶ στείνεα θυμῷ·
Ῥηΐδιον ἔπος ὔμμ' ἐρέω, καὶ ἐπὶ φρεσὶ θήσω.
Δεξιτερῇ μάλ' ἕκαστος ἔχων ἐν χειρὶ μάχαιραν
Σφάζειν αἰεὶ μῆλα· τὰ δ' ἄφθονα πάντα παρέσται,
Ὅσσα ἐμοί γ' ἀγάγωσι περικλυτὰ φῦλ' ἀνθρώπων.
Νηὸν δὲ προφυλάχθε, δέδεχθε δὲ φῦλ' ἀνθρώπων
Ἐνθάδ' ἀγειρομένων, καὶ ἐμὴν ἰθύν τε μάλιστα.
Ἠέ τι τηΰσιον γ' ἔπος ἔσσεται ἠέ τι ἔργον,
Ὕβρις θ' ἣ θέμις ἐστὶ καταθνητῶν ἀνθρώπων.
Ἄλλοι ἔπειθ' ὑμῖν σημάντορες ἄνδρες ἔσονται,
Τῶν ὑπ' ἀναγκαίῃ δεδμήσεσθ' ἤματα πάντα.
Εἴρηταί τοι πάντα, σὺ δὲ φρεσὶ σῇσι φύλαξαι.
Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε Διὸς καὶ Λητοῦς υἱέ,
Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σεῖο καὶ ἄλλης μνήσομ' ἀοιδῆς.

ΕΙΣ ΕΡΜΗΝ.

ΕΡΜΗΝ ὕμνει Μοῦσα Διὸς καὶ Μαιάδος υἱόν,
Κυλλήνης μεδέοντα καὶ Ἀρκαδίης πολυμήλου,
Ἄγγελον ἀθανάτων ἐριούνιον, ὃν τέκε Μαῖα
Νύμφη ἐϋπλόκαμος, Διὸς ἐν φιλότητι μιγεῖσα,
Αἰδοίη· μακάρων δὲ θεῶν ἠλεύαθ' ὅμιλον,
Ἄντρον ἔσω ναίουσα παλίσκιον, ἔνθα Κρονίων
Νύμφῃ ἐϋπλοκάμῳ μισγέσκετο νυκτὸς ἀμολγῷ,
Ὄφρα κατὰ γλυκὺς ὕπνος ἔχοι λευκώλενον Ἥρην,
Λήθων ἀθανάτους τε θεοὺς θνητούς τ' ἀνθρώπους.
Ἀλλ' ὅτε δὴ μεγάλοιο Διὸς νόος ἐξετελεῖτο,
Τῇ δ' ἤδη δέκατος μεὶς οὐρανῷ ἐστήρικτο,
Εἴς τε φόως ἄγαγεν, ἀρίσημά τε ἔργα τέτυκτο,
Καὶ τότ' ἐγείνατο παῖδα πολύτροπον, αἱμυλομήτην,
Ληϊστῆρ', ἐλατῆρα βοῶν, ἡγήτορ' ὀνείρων,
Νυκτὸς ὀπωπητῆρα, πυληδόκον, ὃς τάχ' ἔμελλεν
Ἀμφανέειν κλυτὰ ἔργα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
Ἠῷος γεγονὼς μέσῳ ἤματι ἐγκιθάριζεν,
Ἑσπέριος βοῦς κλέψεν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος,
Τετράδι τῇ προτέρῃ τῇ μιν τέκε πότνια Μαῖα.
Ὃς καὶ ἐπειδὴ μητρὸς ἀπ' ἀθανάτων θόρε γυίων,
Οὐκέτι δηρὸν ἔκειτο μένων ἱερῷ ἐνὶ λίκνῳ,
Ἀλλ' ὅγ' ἀναΐξας ζήτει βόας Ἀπόλλωνος,
Οὐδὸν ὑπερβαίνων ὑψηρεφέος ἄντροιο.
Ἔνθα χέλυν εὑρὼν ἐκτήσατο μυρίον ὄλβον.
Ἑρμῆς τοι πρώτιστα χέλυν τεκτήνατ' ἀοιδόν,
Ἥ ῥά οἱ ἀντεβόλησεν ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσι,
Βοσκομένη προπάροιθε δόμων ἐριθηλέα ποίην,

Altè ſuper arenas, phalangia longa extenderunt,
Et aram fecerunt in littore maris:
Ignem accendentes, ſupérque farinas albas immolantes,
Vota faciebant vt iuſſerat, aſtantes apud aram.
Cœnam poſtea ſumpſerunt velocem apud nauem nigram,
Et libarunt beatis diis, qui Olympum habitant.
Sed poſtquam potus & cibi amorem exemerunt,
In viam ſe dederunt. dux autem erat illis rex Iouis filius Apollo.
Citharam præ manibus habens mira ratione cithara ludens
Pulchrè ac ſublimiter, hi autem ſtupeſcentes ſequebantur
Cretenſes ad Pythum, & Iopaana canebant.
Vt ſunt Cretenſium paanes, quibúſque Muſa
In pectoribus impoſuit dea ſuauem cantionem.
Indefeſſi autem collem aſcenderunt pedibus, cito autem venerũt
Ad Parnaſum, & locum optabilem, vbi vtique futurus erat
Habitaturus, à multis honore habitus hominibus.
Oſtendit autem ducens hic ſolum ac pingue templum.
Horum autem excitabatur animus in pectoribus charis,
Quos cùm interrogaſſet, Cretenſium dux contrà dixit,
O rex, quoniam longè ab amicis & à patria terra
Duxiſti, (ſic vtique tuo charum fuit animo,)
Quonam pacto nunc viuemus, te hoc dicere iubemus,
Neque vue ferax hæc amabilis, neque pratorum copioſa;
Ita vt ex hac bene viuamus, ſimúlque homines ſequantur.
His autem ſubridens dixit Iouis filius Apollo,
Inſipientes homines, ærumnoſi, qui curas
Vultis difficiléſque dolores, ac gemitus in animo,
Facile verbum vobis dicam, ac in mente ponam.
Dextra valde vnuſquiſque habens in manu macheram
Iugulare ſemper oues: hæc autem affluenter omnia erunt,
Quæcunque mihi duxerint inclytæ gentes hominum.
Templum cuſtodite ſuſcipite autem gentes hominum
Hîc congregatas, & meum conſilium maximè,
Siue quid incaſſum verbum erit, ſiue quid opus,
Iniuriaq́, quæ fas eſt contra mortales homines.
Alij deinde vobis ſignificatores viri erunt,
Quorum ex neceſſitate domiti eritis diebus in omnibus.
Dicta ſunt tibi omnia, tu autem in mente tua ſerua.
Et tu quidem ſic ſalue Iouis ac Latonæ fili:
Verum ego & tui & alterius memor ero cantionis.

IN MERCVRIVM.

MERCVRIVM lauda muſa, Iouis ac Maiæ filiũ,
In Cyllenẽ regnãtẽ, & Arcadiã pecoribus abũdãtẽ,
Nuntium immortalium peruttlem, quem peperit Maia
Nympha pulchricoma, cum Ioue amore mixta,
Veneranda, beatorum autem deorum ſubduxit ſe è commercio
Antrum intus habitans vmbroſum, vbi Saturnius
Cum nympha pulchricoma miſcebatur noctis in medio,
Cum dulcis ſomnus haberet albicubitã Iunonem,
Latens immortaléſque deos, mortaléſque homines.
Verùm cùm magni Iouis mens perficiebatur,
Huic iam decimus menſis in cœlo firmatus erat.
Inq́, lucem duxit, inſigniáque opera erant:
Et tunc genuit filium vafrum, & blandiloquum,
Prædonem, abactorem boum, ducem ſomniorum,
Noctis ſpectatorem, ianitorem, qui ſtatim futurus erat
Oſtendere inclyta opera cum immortalibus diis.
Manè natus in medio die citharam pulſabat,
Veſpertinus boues furatus eſt procul iaculantis Apollinis,
Quarta prima qua illum peperit veneranda Maia,
Qui & quoniam ab matris immortalibus ſaliit membris,
Non amplius diu iacebat manens ſacra in cuna.
Verùm, hic ſurgens quærebat boues Apollinis,
Solum tranſgrediens prærupti antri:
Vbi teſtudine inuenta poſſedit infinitas opes.
Mercurius vtiq; primum teſtudinem fabricatus eſt canorã,
Quæ vtique illi occurrit in aulois ianuis,
Se paſcens ante domus ex valde florida herba.

Tarda pedibus incedens. Iouis autem quàm-vtilis filius
Conſpicatus riſit, & ſtatim verbum dixit,
Signum nunc mihi valde vtile, haud vilipendo.
Salue natura amabilis, choriſica conuiuÿ ſocia,
Fauſta quæ apparuiſti, vnde hic pulcher ludus,
Varium oſtracum es teſtudo in montibus viuens?
Sed feram te in domum acceptam. vtilitas quedã mihi eris,
Neque inhonorabo, tu autem me primum iuuabis.
Domi melius eſt eſſe, quoniam noxium quod foris.
Certè enim pharmaco multinoxio es telum
Viuens: ſi verò moriare, tunc vtique pulchrius caneres.
Sic vtique dixit, & manibus ſimul ambabus eleuatis,
Continuò introibat domum, ferens amabile ludicrum.
Vbi ſcalpens ſcalpro cani ferri
Vitam eripuit montanæ teſtudinis.
Vt autem quando velox conſilium per pectus tranſibit
Viri, quem frequentes verſant curæ,
Quæ quando voluerentur ab oculis flammæ:
Sic ſimul verbumq; ac opus cõſulebat inclytus Mercurius.
Fixit vtique in menſuris ſectis arundinibus calami
Protenſis per dorſa in pellem teſtudinis.
Circa autem pellem extendit bouis conſiliis ſuis:
Ac cubitos impoſuit, iugum autem aptauit ambobus.
Septem verò concinnas ouium extendit chordas.
Verùm poſtquam conſtruxit ferens amabile ludicrum,
Plectro commouebat partim: hæc autem à manu
Grauiter inſonuit, deus verò pulchrè canebat,
Ab extemporaneo conatus, veluti pueri
Floridæ ætatis in conuiuiis mutua conuitiantur
De Ioue Saturnio, & Maia pulchra habente calceamenta,
Quem antè obtrectabant ſcortali genitura,
Suámque ipſius nationem, nomen inclytum nominans,
Famulóſque celebrauit, & præclaras domos nymphæ,
Ac tripodas per domum, durabiléſque lebetes,
Et hæc quidem ſciuit, hæc autem in mente cupiebat,
Et hanc quidem depoſuit ferens ſacra in cuna
Lyram cauam, hic verò carnes cupiens
Saliÿt ad ſpeculam odorifera ex domo
Moliens dolum altum in mente, quemadmodum homines
Inſidiatores agitant obſcura noctis in hora,
Sol quidem occidebat in terram ad Oceanum
Cum ipſiſq; equis ac curribus, verùm Mercurius
Pieria peruenit currens montes vmbroſos,
Vbi deorum beatorũ boues immortales ſtabulum habebant,
Depaſcentes prata intonſa optabilia.
Horum tunc Maia filius bene attentus Argicida,
Quinquaginta, gregis ſegregauit boues valde mugientes:
Vagas autem agitabat per arenoſum locum,
Veſtigiis reflexis, doloſæ verò non oblitus eſt artis,
Contrario modo faciens vngulas priores poſteriores,
Verùm poſteriores priores: contrario autem modo & ipſe incedebat.
Sandalia autem ſtatim eiecit ad arenas marinas,
Indicibilia & inexcogitabilia complicabat mirabilia opera,
Commiſcens myricas, & myricis ſimiles ramos,
Ex his tunc colligato nuper-florentis faſciculo ſyluæ,
Abſque damno ſub pedibus ligauit ſandalia leuia,
Cum ipſis foliis, quæ inclytus Argicida
Auulſit à Pieria iter declinans,
Tanquam properans longam viam vt in procinctu.
Hunc a. ſenex cognouit domorum ſplendidũ viridarium
Petentem ad campum per Oncheſtum herboſum,
Quem prior alloquutus eſt Maia inclytæ filius,
O ſenex, quiq; plantas effodis incuruus humeris, (rint,
Certè multũ via confeceris, quando hæc omnia fructum tule-
Atque videns non videns eſſe, & ſurdus audiens.
Et tacere, quando non quid nocuerit tuum ipſius;
Tantum loquutus concuſſit boum fortia capita:
Multos autem montes vmbroſos, & valles ſonoras,
Et campos optabiles tranſiit inclytus Mercurius.

Σαῦλα ποσὶν βαίνουσα. Διὸς δ' ἐριούνιος υἱὸς
Ἀθρήσας ἐγέλασσε, καὶ αὐτίκα μῦθον ἔειπε,
Σύμβολον ἤδη μοι μέγ' ὀνήσιμον, οὐκ ὀνοτάζω.
Χαῖρε φυὴν ἐρόεσσα, χοροιτύπε, δαιτὸς ἑταίρη,
Ἀσπασίη προφανεῖσα· πόθεν τόδε καλὸν ἄθυρμα,
Αἰόλον ὄστρακον ἐσσὶ χέλυς ὄρεσι ζώουσα;
Ἀλλ' οἴσω σ' εἰς δῶμα λαβών· ὄφελός τί μοι ἔσσῃ,
Οὐδ' ἀποτιμήσω· σὺ δέ με πρώτιστον ὀνήσεις.
Οἴκοι βέλτερόν ἐστιν, ἐπεὶ βλαβερὸν τὸ θύρηφι.
Ἦ γὰρ ἐπηλυσίης πολυπήμονος ἔσσεαι αἰχμὰ
Ζώουσ'· ἢν δὲ θάνῃς, τότε ἂν μάλα καλὸν ἀείδεις.
Ὣς ἄρ' ἔφη· καὶ χερσὶν ἅμ' ἀμφοτέρῃσιν ἀείρας,
Ἂψ εἴσω κίε δῶμα, φέρων ἐρατεινὸν ἄθυρμα.
Ἔνθ' ἀναπηλήσας γλυφάνῳ πολιοῖο σιδήρου
Αἰῶν' ἐξετόρησεν ὀρεσκῴοιο χελώνης.
Ὡς δ' ὁπότ' ὠκὺ νόημα διὰ στέρνοιο περήσει
Ἀνέρος, ὅν τε θαμιναὶ ἐπιστρωφῶσι μέριμναι,
Αἵ ὅτε δινηθῶσιν ἀπ' ὀφθαλμῶν ἀμαρυγαί,
Ὣς ἅμ' ἔπος τε καὶ ἔργον ἐμήδετο κύδιμος Ἑρμῆς.
Πῆξε δ' ἄρ' ἐν μέτροισι ταμὼν δόνακας καλάμοιο,
Πειρήνας διὰ νῶτα διὰ ῥινοῖο χελώνης.
Ἀμφὶ δὲ δέρμα τάνυσσε βοὸς πραπίδεσσιν ἑῇσι,
Καὶ πήχεις ἐνέθηκ', ἐπὶ δὲ ζυγὸν ἤραρεν ἀμφοῖν·
Ἑπτὰ δὲ συμφώνους ὀΐων ἐτανύσσατο χορδάς.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῦξε, φέρων ἐρατεινὸν ἄθυρμα,
Πλήκτρῳ ἐπειρήτιζε κατὰ μέρος· ἡ δ' ὑπὸ χειρὸς
Σμερδαλέον κονάβησε· θεὸς δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδεν
Ἐξ αὐτοσχεδίης πειρώμενος, ἠΰτε κοῦροι
Ἡβηταὶ θαλίῃσι παραιβόλα κερτομέουσιν
Ἀμφὶ Δία Κρονίδην καὶ Μαιάδα καλλιπέδιλον.
Ὃν πάρος ὠρίζεσκον ἑταιρείῃ φιλότητι,
Ἥν τ' αὐτοῦ γενεὴν, ὀνομακλυτὸν ἐξονομάζων,
Ἀμφιπόλους τε γέραιρε καὶ ἀγλαὰ δώματα νύμφης,
Καὶ τρίποδας κατὰ οἶκον ἐπηετανούς τε λέβητας.
Καὶ τὰ μὲν οὖν ἤειδε, τὰ δὲ φρεσὶν ἄλλα μενοίνα.
Καὶ τὴν μὲν κατέθηκε φέρων ἱερῷ ἐνὶ λίκνῳ
Φόρμιγγα γλαφυρήν· ὁ δ' ἄρα κρειῶν ἐρατίζων,
Ἆλτο κατὰ σκοπιὴν εὐώδεος ἐκ μεγάροιο,
Ὁρμαίνων δόλον αἰπὺν ἐνὶ φρεσίν, οἷά τε φῶτες
Φιληταὶ διέπουσι μελαίνης νυκτὸς ἐν ὥρῃ.
Ἠέλιος μὲν ἔδυνε κατὰ χθονὸς Ὠκεανὸνδε
Αὐτοῖσίν θ' ἵπποισι καὶ ἅρμασιν· αὐτὰρ ἄρ' Ἑρμῆς
Πιερίης ἀφίκανε θέων ὄρεα σκιόεντα,
Ἔνθα θεῶν μακάρων βόες ἄμβροτοι αὖλιν ἔχεσκον,
Βοσκόμεναι λειμῶνας ἀκηρασίους ἐρατεινούς.
Τῶν τότε Μαιάδος υἱὸς ἐΰσκοπος Ἀργειφόντης
Πεντήκοντ' ἀγέλης ἀπετάμνετο βοῦς ἐριμύκους.
Πλανοδίας δ' ἤλαυνε διὰ ψαμαθώδεα χῶρον,
Ἴχνι' ἀποστρέψας· δολίης δ' οὐ λήθετο τέχνης,
Ἀντία ποιήσας ὁπλάς, τὰς πρόσθεν, ὄπισθεν,
Τὰς δ' ὄπιθεν, πρόσθεν· κατὰ δ' ἔμπαλιν αὐτὸς ἔβαινε.
Σάνδαλα δ' αὐτίκ' ἔριψεν ἐπὶ ψαμάθοις ἁλίῃσιν,
Ἄφραστ' ἠδ' ἀνόητα διέπλεκε θαυματὰ ἔργα,
Συμμίσγων μυρίκας καὶ μυρσινοειδέας ὄζους.
Τῶν τότε συνδήσας νεοθηλέος ἀγκαλὸν ὕλης,
Ἀβλαβέως ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο σάνδαλα κοῦφα
Αὐτοῖσιν πετάλοισι, τὰ κύδιμος Ἀργειφόντης
Ἔσπασε Πιερίηθεν ὁδοιπορίην ἀλεείνων,
Οἷά τ' ἐπειγόμενος δολιχὴν ὁδόν, αὐτοτροπήσας.
Τὸν δὲ γέρων ἐνόησε δέμων ἀνθοῦσαν ἀλωὴν
Ἱέμενον πεδίονδε δι' Ὀγχηστὸν λεχεποίην.
Τὸν πρότερος προσέειπε Μαίης ἐρικυδέος υἱός,
Ὦ γέρον, ὅστε φυτὰ σκάπτεις ἐπικαμπύλος ὤμους,
Ἦ πολυοινήσεις, εὖτ' ἂν τάδε πάντα φέρῃσι.
Καί τε ἰδὼν μὴ ἰδὼν εἶναι, καὶ κωφὸς ἀκούσας,
Καὶ σιγᾶν, ὅτε μή τι καταβλάπτῃ τὸ σὸν αὐτοῦ.
Τόσσον φὰς συνέσευε βοῶν ἴφθιμα κάρηνα·
Πολλὰ δ' ὄρη σκιόεντα καὶ αὐλῶνας κελαδεινοὺς
Καὶ πεδί' ἀνθεμόεντα διήλασε κύδιμος Ἑρμῆς.

Ὀρφναίη δ' ἐπαύετο δαιμονίη νὺξ
Ἡ πλείων, τάχα δ' ὄρθρος ἐγίγνετο δημιοεργός·
Ἡ δὲ νέον σκοπιὴν προσεβήσατο δῖα Σελήνη
Πάλλαντος θυγάτηρ μεγαμηδείδαο ἄνακτος,
Τῆμος ἐπ' Ἀλφειὸν ποταμὸν Διὸς ἄλκιμος υἱὸς
Φοίβου Ἀπόλλωνος βοῦς ἤλασεν εὐρυμετώπους·
Ἀδμῆτες δ' ἵκοντο ἐς αὔλιον ὑψιμέλαθρον,
Καὶ λιμνοὺς προπάροιθεν ἀριπρεπέος λειμῶνος.
Ἔνθ' ἐπεὶ εὖ βοτάνης ἐπεφόρβει βοῦς ἐριμύκους,
Καὶ τὰς μὲν συνέλασσεν ἐς αὔλιον ἀθρόας οὔσας,
Λωτὸν ἐρεπτομένας ἠδ' ἑρσήεντα κύπειρον.
Σὺν δ' ἐφόρει ξύλα πολλά, πυρὸς δ' ἐπεμαίετο τέχνην·
Δάφνης ἀγλαὸν ὄζον ἑλών, ἐπέλεψε σιδήρῳ
Ἄρμενον ἐν παλάμῃ· ἀνὰ δ' ἄμπνυτο θερμὸς ἀϋτμή·
Ἑρμῆς τοι πρώτιστα πυρήϊα πῦρ τ' ἀνέδωκε.
Πολλὰ δὲ κάγκανα κᾶλα κατ' οὐδαίῳ ἐνὶ βόθρῳ
Οὖλα λαβὼν ἐπέθηκεν ἐπήτανα· λάμπετο δὲ φλὸξ
Τηλόσε φῦζαν ἱεῖσα πυρὸς μέγα δαιομένοιο.
Ὄφρα δὲ πῦρ ἀνέκαιε βίη κλυτοῦ Ἡφαίστοιο,
Τόφρα δ' ὑποβρυχίας ἕλικας βοῦς εἷλκε θύραζε
Δοιὰς ἄγχι πυρός· δύναμις δέ οἱ ἔπλετο πολλή.
Ἀμφοτέρας δ' ἐπὶ νῶτα χαμαὶ βάλε φυσιοώσας·
Ἐγκλίνων δ' ἐκύλινδε δι' αἰῶνας τετορήσας.
Ἔργῳ δ' ἔργον ὄπαζε ταμὼν κρέα πίονι δημῷ.
Ὤπτα δ' ἀμφ' ὀβελοῖσι πεπαρμένα δουρατέοισι,
Σάρκας ὁμοῦ καὶ νῶτα γεράσμια, καὶ μέλαν αἷμα
Ἐργμένον ἐν χολάδεσσι· τὰ δ' αὐτοῦ κεῖτ' ἐπὶ χώρης.
Ῥινοὺς δ' ἐξετάνυσσε καταστυφέλῳ ἐνὶ πέτρῃ.
Ὡς ἔτι νῦν ταμεθ' ἄσσα πολυχρόνιοι πεφύασι,
Δηρὸν δὴ μετὰ ταῦτα καὶ ἄκριτον· αὐτὰρ ἔπειτα
Ἑρμῆς χαρμόφρων εἰρύσατο πίονα ἔργα
Λείῳ ἐπὶ πλαταμῶνι, καὶ ἔσχισε δώδεκα μοίρας
Κληροπαλεῖς· τέλεον δὲ γέρας προσέθηκεν ἑκάστῃ.
Ἔνθ' ὁσίης κρεάων ἠράσσατο κύδιμος Ἑρμῆς.
Ὀδμὴ γάρ μιν ἔτειρε καὶ ἀθάνατόν περ ἐόντα
Ἡδεῖ'· ἀλλ' οὐδ' ὧς οἱ ἐπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
Καί τε μάλ' ἱμείροντι περᾶν ἱερῆς κατὰ δειρῆς.
Ἀλλὰ τὰ μὲν κατέθηκεν ἐς αὔλιον ὑψιμέλαθρον
Δημὸν καὶ κρέα πολλά· μετήορα δ' αἶψ' ἀνάειρε,
Σῆμα νέης φωρῆς· ἐπὶ δὲ ξύλα κάγκαν' ἀγείρας,
Οὐλόποδ' οὐλοκάρηνα πυρὸς κατεδάμνατ' ἀϋτμῇ.
Αὐτὰρ ἐπεί τοι πάντα κατὰ χρέος ἤνυσε δαίμων,
Σάνδαλα μὲν προέηκεν ἐς Ἀλφειὸν βαθυδίνην·
Ἀνθρακιὴν δ' ἐμάρανε, κόνιν δ' ἀμάθυνε μέλαιναν
Παννύχιος· καλὸν δὲ φάος ἐπέλαμπε Σελήνης.
Κυλλήνης δ' αἶψ' αὖτις ἀφίκετο δῖα κάρηνα
Ὄρθριος, οὐδέ τίς οἱ δολιχῆς ὁδοῦ ἀντεβόλησεν
Οὔτε θεῶν μακάρων, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων·
Οὐδὲ κύνες λελάκοντο. Διὸς δ' ἐριούνιος Ἑρμῆς
Δοχμωθεὶς μεγάροιο διὰ κλήθρου ἔδυνεν,
Αὔρῃ ὀπωρινῇ ἐναλίγκιος, ἠΰτ' ὀμίχλη.
Ἰθύσας δ' ἄντρου ἐξίκετο πίονα νηόν,
Ἦκα ποσὶ προβιβῶν· οὐ γὰρ κτύπεν ὥσπερ ἐπ' οὔδει.
Ἐσσυμένως δ' ἄρα λίκνον ἐπῴχετο κύδιμος Ἑρμῆς,
Σπάργανον ἀμφ' ὤμοις εἰλυμένος, ἠΰτε τέκνον
Νήπιον, ἐν παλάμῃσι περ' ἰγνύσι λαῖφος ἀθύρων
Κεῖτο, χέλυν ἐρατὴν ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς ἐέργων.
Μητέρα δ' οὐκ ἄρ' ἔληθε θεὰν θεός, εἶπέ τε μῦθον,
  Τίπτε σὺ ποικιλομῆτα, πόθεν τάδε νυκτὸς ἐν ὥρῃ
Ἔρχῃ ἀναιδείην ἐπιειμένε; νῦν σε μάλ' οἴω
Ἢ τάχ' ἀμήχανα δεσμὰ περὶ πλευρῇσιν ἔχοντα
Ἀντιάδευ ὑπὸ χερσὶ διὲκ προθύροιο περήσειν,
Ἤ σε λαβόντα μεταξὺ κατ' ἄγκεα φιλητεύσειν.
Ἔρρε πάλιν· μεγάλην σε πατὴρ ἐφύτευσε μέριμναν
Θνητοῖς ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι·
  Τὴν δ' Ἑρμῆς μύθοισιν ἀμείβετο κερδαλέοισι,
Μῆτερ ἐμή, τί με ταῦτα τιτύσκεαι, ἠΰτε τέκνον
Νήπιον, ὃς μάλα παῦρα μετὰ φρεσὶν αἴσυλα οἶδε,
Ταρβαλέον, καὶ μητρὸς ὑπαιδείδοικεν ἐνιπάς.

Obſcura verò adiutrix ceſſabat diuina nox
Plurima. fortè autem aurora fiebat populos ad opera exci- (*tans:*
Nuper verò in ſpeculam prodiit diua Luna,
Pallantis filia Megamidæ regis:
Tunc in Alpheum amnem Iouis potens filius
Phœbi Apollinis boues agitauit latifrontes:
Indomita autem peruenêre ad ſtabulum altum,
Et lacus ante valde decori prati:
Vbi deinde ex bona herba pauit boues valde mugientes,
Et has quidem ſimul egit ad ſtabulum congregatas.
Lotum comedentes & roſcidum cyperum.
Simul.a. ferebat ligna multa, ignis verò inquirebat artem,
Lauri clarum ramum accipiens attenuauit ferro
Aptum palmæ, circum autem ſpirabat calidus vapor.
Mercurius vtique primùm focum ignémque protulit.
Multa autem ſicca ligna in humili fouea
Denſa accipiens impoſuit: longa emicabat autem flamma
Procul crepitum mittens ignis valde comburentis.
Quouſque autem ignem comburebat vis inclyti Vulcani,
Eouſque mugientes flexipedes boues traxit foras
Duas propè ignem, vis autem illi erat multa,
Ambas verò in terga humi eiecit ſpirantes.
Inclinans autem voluebat longo tempore perterebratas
Opus.a. operi præbebat incidens carnes craſſa pinguedine.
Aſſabat autem verubus infixas ligneis,
Carnes ſimul ac terga venerabilia, & nigrum ſanguinem
Detentum in inteſtinis: hæc.a. hîc iacebant ſuper terram.
Pelles verò extendit ſuper aſperam petram.
Sicut adhuc nunc feſta multi temporis genita fuêre,
Diu vtique poſtea ac temerè, verùm deinde
Mercurius gaudium-ferens traxit pinguia opera
Leui in loco-plano, & ſcidit duodecim partes
Sorte diſtribuendas, perfectũ.a. honorem addidit vnicuique,
Vbi ſacram partem *carnium optauit inclytus Mercurius.*
Odor enim illum affligebat, & quamuis immortalis erat.
Nouerat, verùm neque ſic illi obediebat animus ſuperbus.
Et valde cupienti tranſiit per ſacrum collum.
Sed hæc quidem depoſuit ad ſtabulum altum
Pinguedinem, & carnes multas, arrepta.a. ſtatim ſuſtulit,
Signum nouæ vocis: adhæc verò ligna ſicca arripiens,
Integros pedes, integraq́; capita ignis prorſus cōſūpſit vapo- (*re:*
Sed poſtquam vtique omnia rite perfecit deus,
Sandala quidem proiecit in Alpheum profundos vertices habentem:
Ignem.a. obſcurauit, puluerem.v. arenam redegit nigram
Tota nocte: pulchra verò lux ſplendebat lunæ.
Cyllenes autem rurſus adijt diuinos vertices
Matutinus, neq; aliquis illi in longa via fuit obuius factus,
Neque deorum beatorum, neque mortalium hominum,
Neque canes latrarunt, Iouis autem perutilis Mercurius
Incuruatus domus per ianuam ingreſſus eſt,
Auræ autumnali ſimilis veluti caligo.
Rectà verò antri peruenit pingue templum.
Tacitè pedibus incedens: neque enim ſtrepebat vt in-ſolo
Feſtinanter autem ad cunam iuit inclytus Mercurius,
Faſcia circa humeros inuolutus, veluti natus
Infans, in palmis circa poplitis velum ludens
Iacebat, teſtudinem optabilem læua manu detinens.
Matrem.a. non vtique latebat deam deus, dixitq́; verbum,
  Quare tu verſute, vnde hac noctis in hora
Venis impudentia indute? nunc te potius puto
Profectò celeriter immenſa vincula circa latera habentem,
Latonij à manibus foras tranſiturum,
Quàm te accipientem interim in vlnis oſculaturum.
Pereas iterum: magnam te pater plantauit ſolicitudinem
Mortalibus hominibus, ac immortalibus diis.
  Huic Mercurius reſpondit verbis fraudulentis,
Mater mea quid ita me obſeruas tanquam natum
Infantem, qui valde parua in mente nefaria nouit,
Timidum, ac qui matris timuit mandata.

Verùm ego artem aggrediar quæ optima erit,
Conſulens me & te omnino, neque deos
Nos inter immortales ſine muneribus & ieiuni
Hic manentes tolerabimus vt tu iubes.
Melius eſt omnibus diebus cum immortalibus verſari,
Diuitem abundantem, multas ſegetes habentẽ, quàm ad do-
Antro in obſcuro conſpici. honorem autem (mum
Et ego ſacrum aſſequar quem Apollo.
Si autem vtique non dederit pater meus, at ego
Tentabo. poſſum furum princeps eſſe.
Si autem me exquirat Latona valde inclytæ filius,
Aliud quid illi & maius puto occurſurum.
Abibo enim in Pythona, magnam domum perfoſſurus.
Hinc qui *abunde inſunt tripodas præclaros & lebetes*
Depopulabor, & aurum, abundè ſplendidum ferrum,
Et multas veſtes: tu autem videbis ſi volueris.
Sic hi quidem vtique verbis adinuicem dicebant,
Filiuſq́; pellem capræ geſtantis Iouis, ac veneranda Maia.
Aurora autem ex aëre genita lucem mortalibus afferens,
Excitabatur ab Oceano profunda fluẽta habẽte: verũ Apollo
Oncheſtum peruenit iens, multùm amabilem lucum
Purum, grauiſtrepi terram tenentis, Neptuni *vbi ſenem*
Silicernium inuenit qui paſcebat prope viam ſepe viridarij:
Quem prior alloquutus eſt Latonæ valdè inclytus filius,
O ſenex, Oncheſti rubos colligens herboſi,
Boues à Pieria quærens huc adſum,
Omnes fœminas, omnes cornibus inuolutas
A grege: taurus autem paſcebatur ſolus ſeorſum ab aliis
Niger. horrendi verò canes à tergo ſequebantur
Quatuor, tãquam homines vnanimes: hi quidẽ relicti ſunt
Caneſque & taurus, (quod vtique mirum eſt)
Hæ autem abierunt, ſole nuper occidente,
Ex molli prato, à dulci paſculo.
Hæc mihi dic ſenex olim nate, ſicubi vidiſti
Virum has ad boues facientem iter.
Huic ſenex verbis reſpondens dixit.
O amice, difficile quidem quæcunque oculis viderit
Omnia dicere: multi enim viam faciunt viatores:
Quorũ alij quidẽ mala multa quærẽtes, alij verò valde bona
Accedunt: difficile autem dicere eſt vnumquodque.
Verùm ego totum diem vſque ad ſolis occaſum
Fodiebam circa collem viridarij vineæ,
Puerũ autem vidi ô optime, manifeſtum verò nõ noui intelligere,
Qui ſimul boues pulchricornuas ſequebatur
Infans, tenebat autem virgam, ac flexuoſè incedebat.
A tergo autem cohibuit, caput autem habebat contrarium ſibi.
Dixit vtiq; ſenex, hic autem celerius viã ibat Phœb. Apollo:
Volucrem verò cognouit extenſipedem: ſtatim autem nouit
Impoſtorem natum Iouis filium Saturnij.
Impetuoſè autem ſe mouit rex Iouis filius Apollo,
Ad Pylum valdè diuinam quærens flexipedes boues,
Purpurea nebula coopertus amplis humeris.
Veſtigiaq́; nouit procul iaculans, dixitq́; verbum,
Papæ, certè magnum miraculum hoc oculis video.
Veſtigia quidem hæc ſunt boum recta cornua gerentium.
Verùm iterum conuerſa ſunt in aſphodelum pratum.
Greſſus autem neque viri hi ſunt, neque mulieris,
Neque luporum canorum, neque vrſorum neque leonum,
Neque vtique tauri denſa ceruicis ſunt ſimiles,
Qui talia monſtra facit pedibus velocibus,
Grauia quidem hinc viæ, verùm grauiora hinc viæ.
Sic loquutus iuit rex Iouis filius Apollo.
Cyllenes autem peruenit in montem peramictum ſylua,
Petræ in latibulum profundæ vmbræ, vbique nympha
Ambroſia peperit Iouis filium Saturnij.
Odor autem optabilis per montem valde diuinum
Spargebatur: multæ autem oues extenſipedes paſcebant her-
bam,
Vbi tunc feſtinans deſcendit lapideum ſolum
Antrum in obſcurum longè iaculans ipſe Apollo.

Αὐτὰρ ἐγὼ τέχνης ἐπιβήσομαι ὅ τις ἀρίστη,
Βουλεύων ἐμὲ καὶ σε διαμπερές. οὐδὲ θεοῖσι
Νῶϊ μετ' ἀθανάτοισιν ἀδώρητοι καὶ ἄπαστοι
Αὐτοῦ τῇδε μένοντες ἀνεξόμεθ', ὡς σὺ κελεύεις.
Βέλτερον ἤματα πάντα μετ' ἀθανάτοις ὀαρίζειν,
Πλούσιον, ἀφνειόν, πολυλήϊον, ἢ κατὰ δῶμα
Ἄντρῳ ἐν ἠερόεντι θαασσέμεν. ἀμφὶ δὲ τιμῆς
Κἀγὼ τῆς ὁσίης ἐπιβήσομαι ἧς περ Ἀπόλλων.
Εἰ δέ κε μὴ δώῃσι πατὴρ ἐμός, ἤτοι ἔγωγε
Πειρήσω, δύναμαι, φηλητέων ὄρχαμος εἶναι.
Εἰ δέ μ' ἐρευνήσει Λητοῦς ἐρικυδέος υἱός,
Ἄλλο τί οἱ καὶ μεῖζον ὀΐομαι ἀντιβολήσειν.
Εἶμι γὰρ εἰς Πυθῶνα, μέγαν δόμον ἀντιτορήσων,
Ἔνθεν ἅλις τρίποδας περικαλλέας ἠδὲ λέβητας
Πορθήσω, καὶ χρυσόν, ἅλις τ' αἴθωνα σίδηρον,
Καὶ πολλὴν ἐσθῆτα· σὺ δ' ὄψεαι αἴκ' ἐθέλῃσθα.
Ὣς οἱ μέν ῥ' ἐπέεσσι πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον
Υἱός τ' αἰγιόχοιο Διὸς καὶ πότνια Μαῖα.
Ἠὼς δ' ἠριγένεια φόως θνητοῖσι φέρουσα
Ὤρνυτ' ἀπ' Ὠκεανοῖο βαθυρρόου, αὐτὰρ Ἀπόλλων
Ὀγχηστόνδ' ἀφίκανε, κιὼν πολυήρατον ἄλσος
Ἁγνὸν ἐρισφαράγου Γαιηόχου· ἔνθα γέροντα
Κνώδαλον εὗρε νέμοντα παρὲξ ὁδοῦ ἕρκος ἀλωῆς·
Τὸν πρότερος προσέφη Λητοῦς ἐρικυδέος υἱός,
Ὦ γέρον, Ὀγχηστοῖο βατοδρόπε ποιήεντος,
Βοῦς ἀπὸ Πιερίης διζήμενος ἐνθάδ' ἱκάνω,
Πάσας θηλείας, πάσας κεράεσσιν ἑλικτάς;
Ἐξ ἀγέλης· ὁ δὲ ταῦρος ἐβόσκετο μοῦνος ἀπ' ἄλλων
Κυάνεος· χαροποὶ δὲ κύνες κατόπισθεν ἕποντο
Τέσσαρες, ἠΰτε φῶτες ὁμόφρονες. οἱ μὲν ἔλειφθεν
Οἵ τε κύνες ὅ τε ταῦρος· (ὃ δὴ περὶ θαῦμα τέτυκται)
Ταὶ δ' ἔβαν, ἠελίοιο νέον καταδυομένοιο,
Ἐκ μαλακοῦ λειμῶνος, ἀπὸ γλυκεροῖο νομοῖο.
Ταῦτά μοι εἰπὲ γεραιὲ παλαιγενές, εἴ που ὄπωπας
Ἀνέρα ταῖσδ' ἐπὶ βουσὶ διαπρήσσοντα κέλευθον.
Τὸν δ' ὁ γέρων μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν,
Ὦ φίλος, ἀργαλέον μέν, ὅσ' ὀφθαλμοῖσιν ἴδοιτο
Πάντα λέγειν. πολλοὶ γὰρ ὁδὸν πρήσσουσιν ὁδῖται,
Τῶν οἱ μὲν κακὰ πολλὰ μεμαότες, οἱ δὲ μάλ' ἐσθλά,
Φοιτῶσιν· χαλεπὸν δὲ δαήμεναί ἐστιν ἕκαστον.
Αὐτὰρ ἐγὼ πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Ἔσκαπτον περὶ γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο·
Παῖδα δ' ἔδοξα φέριστε, σαφὲς δ' οὐκ οἶδα νοῆσαι,
Ὅστις ὁ παῖς ἅμα βουσὶν ἐϋκραίρῃσιν ὀπήδει
Νήπιος, εἶχε δὲ ῥάβδον· ἐπιστροφάδην δ' ἐβάδιζεν.
Ἐξοπίσω δ' ἀνέεργε, κάρη δ' ἔχεν ἀντίον αὐτῷ.
Φῆ ῥ' ὁ γέρων. ὁ δὲ θᾶσσον ὁδὸν κίε Φοῖβος Ἀπόλλων.
Οἰωνὸν δ' ἐνόει τανυσίπτερον· αὐτίκα δ' ἔγνω
Φηλητὴν γεγαῶτα Διὸς παῖδα Κρονίωνος.
Ἐσσυμένως δ' ἤϊξεν ἄναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων
Ἐς Πύλον ἠγαθέην, διζήμενος εἰλίποδας βοῦς,
Πορφυρέῃ νεφέλῃ κεκαλυμμένος εὐρέας ὤμους.
Ἴχνιά τ' εἰσενόησεν Ἑκηβόλος, εἶπέ τε μῦθον,
Ὢ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι·
Ἴχνια μὲν τάδε γ' ἐστὶ βοῶν ὀρθοκραιράων,
Ἀλλὰ πάλιν τέτραπται ἐς ἀσφοδελὸν λειμῶνα.
Βήματα δ' οὔτ' ἀνδρὸς τάδε γίγνεται οὔτε γυναικός,
Οὔτε λύκων πολιῶν, οὔτ' ἄρκτων, οὔτε λεόντων·
Οὔτε τι κεν ταύρου λασιαύχενος ἐστὶν ὁμοῖα,
Ὅστις τοῖα πέλωρα βιβᾷ ποσὶ καρπαλίμοισιν,
Αἰνὰ μὲν ἔνθεν ὁδοῖο, τὰ δ' αἰνότερ' ἔνθεν ὁδοῖο.
Ὣς εἰπὼν ἤϊξεν ἄναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
Κυλλήνης δ' ἀφίκανεν ὄρος καταειμένον ὕλῃ
Πέτρης εἰς κευθμῶνα βαθύσκιον, ἔνθα τε νύμφη
Ἀμβροσίη ἐλόχευσε Διὸς παῖδα Κρονίωνος.
Ὀδμὴ δ' ἱμερόεσσα δι' οὔρεος ἠγαθέοιο
Κίδνατο, πολλὰ δὲ μῆλα τανύποδα βόσκετο ποίην.
Ἔνθα τότε σπεύδων κατεβήσατο λάϊνον οὐδὸν
Ἄντρον ἐς ἠερόεν ἑκατηβόλος αὐτὸς Ἀπόλλων.

Τὶν

Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε Διὸς καὶ Μαιάδος υἱὸς
Χωόμενον περὶ βουσὶν ἑκηβόλον Ἀπόλλωνα,
Σπάργαν' ἔσω κατέδυνε θυήεντ', ἠΰτε πολλὴν
Πρέμνων ἀνθρακιὴν ὕλης σποδὸς ἀμφικαλύπτει·
Ὣς Ἑρμῆς Ἑκάεργον ἰδὼν ἀνεείλει ἑαυτόν.
Ἐν δ' ὀλίγῳ συνέλασσε κάρη χεῖράς τε πόδας τε,
Δή ῥα νεόλλουτος, προκαλεύμενος ἥδυμον ὕπνον,
Ἄγρης, ἀρτιτεῆ τε χέλυν ὑπὸ μασχάλῃ εἶχε.
Γνῶ δ' οὐδ' ἠγνοίησε Διὸς καὶ Λητοῦς υἱὸς
Νύμφην τ' οὐρείην περικαλλέα καὶ φίλον υἱόν,
Παῖδ' ὀλίγον δολίῃς εἰλυμένον ἐντροπίῃσι.
Παπτήνας δ' ἄρα πάντα μυχὸν μεγάλοιο δόμοιο,
Τρεῖς ἀδύτους ἀνέῳγε, λαβὼν κληῗδα φαεινὴν,
Νέκταρος ἐμπλείους ἠδ' ἀμβροσίης ἐρατεινῆς.
Πολλὸς δὲ χρυσός τε καὶ ἄργυρος ἔνδον ἔκειτο,
Πολλὰ δὲ φοινικόεντα καὶ ἄργυφα εἵματα νύμφης,
Οἷα θεῶν μακάρων ἱεροὶ δόμοι ἐντὸς ἔχουσιν.
Ἔνθ' ἐπεὶ ἐξερέεινε μυχοὺς μεγάλοιο δόμοιο
Λητοΐδης, μύθοισι προσηύδα κύδιμον Ἑρμῆν,
Ὦ παῖ, ὃς ἐν λίκνῳ κατάκειαι, μήνυέ μοι βοῦς
Θᾶσσον· ἐπεὶ τάχα νῶϊ διοισόμεθ' οὐ κατὰ κόσμον.
Ῥίψω γάρ σε λαβὼν ἐς Τάρταρον ἠερόεντα,
Εἰς ζόφον αἰνόμορον καὶ ἀμήχανον· οὐδέ σε μήτηρ
Ἐς φάος οὐδὲ πατὴρ ἀναλύσεται, ἀλλ' ὑπὸ γαίῃ
Ἐρρήσεις, ὀλίγοισι μετ' ἀνδράσιν ἡγεμονεύων.
Τὸν δ' Ἑρμῆς μύθοισιν ἀμείβετο κερδαλέοισι,
Λητοΐδη, τίνα τοῦτον ἀπηνέα μῦθον ἔειπες;
Καὶ βοῦς ἀγραύλους διζήμενος ἐνθάδ' ἱκάνεις;
Οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην, οὐκ ἄλλου μῦθον ἄκουσα·
Οὐκ ἂν μηνύσαιμ', οὐκ ἂν μήνυτρον ἀροίμην·
Οὔτε βοῶν ἐλατῆρι κραταιῷ φωτὶ ἔοικα.
Οὐκ ἐμὸν ἔργον τοῦτο, πάρος δέ μοι ἄλλα μέμηλεν·
Ὕπνος ἐμοί γε μέμηλε καὶ ἡμετέρης γάλα μητρός,
Σπάργανά τ' ἀμφ' ὤμοισιν ἔχειν καὶ θερμὰ λοετρά.
Μή τις τοῦτο πύθοιτο, πόθεν τόδε νεῖκος ἐτύχθη.
Καί κεν δὴ μέγα θαῦμα μετ' ἀθανάτοισι γένοιτο,
Παῖδα νέον γεγαῶτα διὰ προθύροιο περῆσαι
Βουσὶ μετ' ἀγραύλοισι· τὸ δ' ἀπρεπέως ἀγορεύεις.
Χθὲς γενόμην, ἁπαλοὶ δὲ πόδες, τρηχεῖα δ' ὑπὸ χθών.
Εἰ δ' ἐθέλεις, πατρὸς κεφαλὴν μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι,
Μὴ μὲν ἐγὼ μήτ' αὐτὸς ὑπίσχομαι αἴτιος εἶναι,
Μήτε τιν' ἄλλον ὄπωπα βοῶν κλοπὸν ὑμετεράων,
Αἵτινες αἱ βόες εἰσί· τὸ δὲ κλέος οἶον ἀκούω.
Ὣς ἄρ' ἔφη, καὶ πυκνὸν ἀπὸ βλεφάρων ἀμαρύσσων,
Ὀφρύσι ῥιπτάζεσκεν, ὁρώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα,
Μάκρ' ἀποσυρίζων, ἅλιον τὸν μῦθον ἀκούων.
Τὸν δ' ἁπαλὸν γελάσας προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων,
Ὦ πέπον ἠπεροπευτὰ δολοφραδές, ἦ σε μάλ' οἴω
Πολλάκις ἀντιτορεῦντα δόμους εὖ ναιετάοντας,
Ἔννυχον οὐχ ἕνα μοῦνον ἐπ' οὔδεϊ φῶτα καθίσσαι,
Σκευάζοντα κατ' οἶκον ἄτερ ψόφου, οἷ' ἀγορεύεις.
Πολλοὺς δ' ἀγραύλους ἀκαχήσεις μηλοβοτῆρας
Οὔρεος ἐν βήσσῃς, ὁπότ' ἂν κρειῶν ἐρατίζων
Ἀντῇς ἀγέλῃσι βοῶν καὶ πώεσι μήλων.
Ἀλλ' ἄγε, μὴ πύματόν τε καὶ ὕστατον ὕπνον ἰαύσῃς,
Ἐκ λίκνου κατάβαινε μελαίνης νυκτὸς ἑταῖρε.
Τοῦτο γὰρ οὖν καὶ ἔπειτα μετ' ἀθανάτοις γέρας ἕξεις,
Ἀρχὸς φηλητέων κεκλήσεαι ἤματα πάντα.
Ὣς ἄρ' ἔφη, καὶ παῖδα λαβὼν φέρε Φοῖβος Ἀπόλλων.
Σὺν δ' ἄρα φρασσάμενος τότε δὴ κρατὺς Ἀργειφόντης
Οἰωνὸν προέηκεν ἀειρόμενος μετὰ χερσί,
Τλήμονα γαστρὸς ἔριθον, ἀτάσθαλον ἀγγελιώτην.
Ἐσσυμένως δὲ μετ' αὐτὸν ἐπέπταρε· τοῖο δ' Ἀπόλλων
Ἔκλυεν, ἐκ χειρῶν δὲ χαμαὶ βάλε κύδιμον Ἑρμῆν.
Ἕζετο δὲ προπάροιθε καὶ ἐσσύμενός περ ὁδοῖο,
Ἑρμῆν κερτομέων, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπε,
Θάρσει σπαργανιῶτα, Διὸς καὶ Μαιάδος υἱέ·
Εὑρήσω καὶ ἔπειτα βοῶν ἴφθιμα κάρηνα
Τούτοις οἰωνοῖσι· σὺ δ' αὖθ' ὁδὸν ἡγεμονεύσεις.

Hunc autem quum intellexiſſet Iouis ac Maiæ filius
Iratum ob boues procul iaculantem Apollinem,
Faſcias intro ingreſſus eſt odoriferas, vt multam
Ramis carbonem ſtruem materiæ cinis circumtegit.
Sic Mercurius lõgè-operã cõſpicatus ſubtraxit ſeipſum:
In breui autem coegit caput manuſq́; pedeſq́;,
Vtique, nuper lotus, prouocans dulcem ſomnum,
Venationiſq́; recentis teſtudinem ſub ala tenebat.
Cognouit autem neque ignorauit Iouis & Latonæ filius
Nympham montanam præclaram, & charum filium,
Puerum paruum doloſis inuolutum verſutus.
Circumſpiciens igitur omnem receſſum magnæ domus,
Tria penetralia aperuit ſumpta claue lucente,
Nectare plena, & ambroſia amabili.
Multum autem aurum & argentum intus iacebat,
Multæ autem rubentes & albæ veſtes nymphæ.
Qualiter deorum beatorum ſacra domus intus habent.
Vbi poſtquam perſcrutatus eſt receſſus magnæ domus
Latonius, verbis alloquutus eſt inclytum Mercurium,
O fili qui in cuna recubas, enuntia mihi boues
Citiſſimè: quoniã celeriter nos diſſidebimus non vti par eſt,
Proiiciam enim te demiſſum in Tartarum obſcurum,
In obſcuritatem malæ mortis & intolerabilẽ. neque te mater
In lucem, neque pater reſoluet, ſed ſub terra
Peribis, paucos inter viros ducem te præbens.
Huic Mercurius verbis reſpondebat verſutis,
Latonie, quem hunc crudelem ſermonem dixiſti?
Et boues agreſtes quærens huc peruenis?
Non vidi, non audiui, non alterius verbum audiui,
Nõ vtiq; nuntiarẽ, nõ vtiq; nũtiationis mercedẽ auferrem;
Neque boum abactori forti homini ſimilis ſum:
Non meum opus hoc, antea verò mihi alia curæ erant:
Somnus mihi curæ eſt, ac noſtræ matris lac,
Faſciamq́; circa humeros habere, ac calida lauacra,
Ne quis hoc ſentiat, vnde hæc contentio orta eſt.
Et vtique magnum miraculum inter immortales fieret,
Puerum nuper natum per veſtibulum tranſire,
Bobus cum agreſtibus, hoc autem indecore dicis.
Heri natus ſum, molles autem pedes, aſpera verò ſubeſt terra,
Si autem vis, patris caput, magnum iuramentum, iuro,
Neque quidem ego, neque ipſe promitto me autorem eſſe,
Neque aliquem alium inſpexi boum furem veſtrarum.
Qualeſnam boues ſunt: famam autem ſolam audio.
Sic vtique dixit, & frequenter à palpebris micans,
Superciliis erigebat inſpiciens huc & huc,
Longe fiſtula ſibilans, vanum tanquam verbum audiens.
Hunc autem molliter ridẽs alloquutus eſt longè-operans Apollo;
O puerule, deceptor, dolos-cogitãs, profectò te valde puto
Sæpius penetrantem domos bene habitatas,
Nocturnum, non vnum tantùm in ſolo hominem collocare
Conſtruentem per domum abſque ſtrepitu, qualia dicis.
Multos autem agreſtes dolore afficies ouium paſtores,
Montis in cauernis quando carnes cupiens,
Occurrens gregibus boum, & armentis ouium.
Sed age, ne vltimum ac poſtremum ſomnum dormias,
Ex cuna deſcende nigræ noctis ſocie.
Hũc enim igitur & poſtea inter immortales honorẽ habebis;
Princeps furum vocaberis in diebus omnibus.
Sic effatus eſt, & puerum cupiens ferebat Phœbus, Apollo,
Simulq́; in animo cogitans tunc fortis Argicida,
Augurium emiſit eleuatus in manus,
Miſerum ventris famulum, fatuum nuntium.
Impetuosè autem ipſum adulauit: hunc verò Apollo
Audiebat, à manibus autem eiecit inclytum Mercurium.
Sedit autem antè, & licet percupidus viæ,
Mercurium conuitians, ac illi verbum dixit,
Confide faſciate Iouis & Maiæ fili,
Inueniam & poſtea boum fortia capita,
His auguribus, rectè autem rurſus viæ dux eris.

Sic dixit: hic autem rurſus impetum fecit celeriter Cyllenius Mercurius,
Studio incedens: ambas.a. ad aures manibus impellebat,
Faſciam circa humeros inuolutus, dixit autem verbum,
Quò me fers procul operans deorum fortiſſime omnium?
Certè me boum cauſa ſic iratus conturbas.
Pape, vtinam periſſet boum genus, neque enim ego
Veſtras furatus ſum boues, neque alium inſpexi,
Quales ſunt boues, famam autem ſolum audio.
Da verò iudicium, & ſuſcipe à Ioue Saturnio.
Verum poſtquam ſingula propalam ediſſeruiſſent,
Mercuriuſq; auſpex, & Latonæ præclarus filius,
Diuerſam ſententiam habentes, hic quidem veram vocem,
Non iniuſtè pro bobus capiebat inclytum Mercurium.
Verum hic artibuſque & blandis ſermonibus
Volebat decipere Cyllenius argentei arcus Apollinem.
Verum quoniam callidus licet eſſet, verſutum inuenit,
Impetuosè poſtea per arenam ibat
Ante: ſed à tergo Iouis & Latonæ filius.
Statim autem venerunt ad vertices odoriferi Olympi,
Ad patrem Saturnium, Iouis præclari nati.
Ibi enim ambobus iudicij poſita erant talenta.
Rumor.a. habebat Olympū valde niuosū, immortales verò
Incorruptibiles aggregabantur ad faſtigia Olympi.
Steterunt autem Mercuriuſque & argentei arcus Apollo
Coram Iouis genibus, hic autem interrogauit fortem filium
Iupiter altitonans, ac illi verbum dixit,
Phœbe, vnde hanc ſufficientem prædam agis,
Puerum nuper genitum indolem præconis habentem?
Studioſa hæc res deorum ad congeriem venit.
Huic autem rurſus dixit rex procul-operans Apollo,
O pater, profectò ſtatim ſermonem audies non inanem,
Conuitians, tanquam ſi ſolus ego prædator eſſem.
Puerum quendam inueni hunc celebrem populatorem,
Cyllenæ in montibus multum ſpatium permenſus,
Conuitiatorem ſimilem ego deorum non alium inſpexi,
Neq; virorum, quotquot munere veſcẽtes ſunt ſuper terrā.
Furatus autem à prato meas boues, abegit
Veſpertinus apud littus multiſoni maris.
Ad rectā viā agitās, hæc verò vtiq; veſtigia duplicia monſtroſa
Qualia vt admirentur, & illuſtris dæmonis opera.
Hiſce enim bobus ad aſphodelum pratum
Contrarios greſſus habens puluis oſtendebat niger:
At ipſe hic præter modum callidus, neque pedibus,
Neque manibus incedebat per arenoſum locum,
Verū aliud quoddā cõſilium habens, verſabatur ad itinera
Talia mõſtra, tanquā ſi quis tenuibus quercubus incederet.
Quouſque quidem igitur ſectabatur per arenoſum locum,
Facillimè veſtigia omnia vertebat in pulueribus.
Verùm poſtquam arenæ magnum callem pertranſiuit,
Inconſpicabilis factus eſt celeriter boum callis, atque ipſius
Locum ſuper fortem: hunc autem animaduertit mortalis vir
Ad Pylum ſtatim agentem boum genus latifrontium.
Verùm poſtquam hæc quidem in quiete ſacrificauit,
Et per ignem valde metu viæ, hoc quidem hic, hoc verò illic,
In cunis iacebat nigra nocti ſimilis,
Antro in obſcuro ad tenebras: neque vtique ipſum
Aquila acutè videns inſpexiſſet: multùm autem manibus
Splendores ciebat dolum curans,
Hic autem ſtatim verbum violenter dicebat,
Non vidi, non audiui, non alterius verbum audiui,
Neque vtiq; indicarem, neque nuntij mercedem auferrem.
Sic vtique conſpicatus ſedit Phœbus Apollo.
Mercurius.a. rurſus ab altera parte reſpondẽs verbū dixit,
Oſtendit autem ad Saturnium deorum iuſſorem omnium,
Iupiter pater, certè ego tibi veritatem dicam,
Verax enim ſum, & non noui mendax eſſe.
Venit ad nos quærens flexipedes boues
Hodie ſole nuper oriente.
Neque deorum beatorum duxit teſtes, neque ſpeculatores.

Ὣς φάτ'· ὁ δ' αὖτ' ἀνόρουσε θοῶς Κυλλήνιος Ἑρμῆς
Σπουδῇ ἰών. ἄμφω δὲ παρ' οὔατα χερσὶν ἐώθει,
Σπάργανον ἀμφ' ὤμοισιν ἐελμένος, εἶπε δὲ μῦθον,
Πῇ με φέρεις Ἑκάεργε, θεῶν ζαμενέστατε πάντων;
Ἦ με βοῶν ἕνεχ' ὧδε χολούμενος ὀρσολοπεύεις.
Ὢ πόποι, εἴθ' ἀπόλοιτο βοῶν γένος. οὐ γὰρ ἔγωγε
Ὑμετέρας ἔκλεψα βόας, οὐδ' ἄλλον ὄπωπα,
Αἵ τινές εἰσι βόες· τὸ δὲ δὴ κλέος οἶον ἀκούω.
Δὸς δὲ δίκην καὶ δέξο παρὰ Ζηνὶ Κρονίωνι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τὰ ἕκαστα διαρρήδην ἐρέεινον
Ἑρμῆς τ' οἰοπόλος καὶ Λητοῦς ἀγλαὸς υἱός,
Ἀμφὶς θυμὸν ἔχοντες, ὁ μὲν νημερτέα φωνὴν
Οὐκ ἀδίκως ἐπὶ βουσὶν ἐλάζυτο κύδιμον Ἑρμῆν.
Αὐτὰρ ὁ τέχνῃσίν τε καὶ αἱμυλίοισι λόγοισιν
Ἤθελεν ἐξαπατᾶν Κυλλήνιος Ἀργυρότοξον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πολύμητις ἐὼν πολυμήχανον εὗρεν,
Ἐσσυμένως δὴ ἔπειτα διὰ ψαμάθοιο βάδιζε
Πρόσθεν, ἀτὰρ κατόπισθε Διὸς καὶ Λητοῦς υἱός.
Αἶψα δ' ἵκοντο κάρηνα θυώδεος Οὐλύμποιο,
Ἐς πατέρα Κρονίωνα, Διὸς περικαλλέα τέκνα.
Κεῖθι γὰρ ἀμφοτέροισι δίκης κατέκειτο τάλαντα.
Εὐμιλίη δ' ἔχ' Ὄλυμπον ἀγάννιφον, ἀθάνατοι δὲ
Ἄφθιτοι ἠγερέθοντο ποτὶ πτύχας Οὐλύμποιο.
Ἔστησαν δ' Ἑρμῆς τε καὶ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
Πρόσθε Διὸς γούνων. ὁ δ' ἀνείρετο φαίδιμον υἱὸν
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπε,
Φοῖβε, πόθεν ταύτην μενοεικέα ληΐδ' ἐλαύνεις,
Παῖδα νέον γεγαῶτα, φυὴν κήρυκος ἔχοντα;
Σπουδαῖον τόδε χρῆμα θεῶν μεθ' ὁμήγυριν ἦλθε.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων,
Ὦ πάτερ, ἦ τάχα μῦθον ἀκούσεαι οὐκ ἀλαπαδνόν,
Κερτομέων ὡς οἶος ἐγὼ φιλολήϊός εἰμι.
Παῖδά τιν' εὗρον τόνδε διαπρύσιον κεραϊστὴν
Κυλλήνης ἐν ὄρεσσι, πολὺν διὰ χῶρον ἀνύσσας,
Κέρτομον, οἷον ἐγώγε θεῶν οὐκ ἄλλον ὄπωπα,
Οὐδ' ἀνδρῶν, ὁπόσοι λησίμβροτοί εἰσ' ἐπὶ γαῖαν.
Κλέψας δ' ἐκ λειμῶνος ἐμὰς βοῦς ᾤχετ' ἐλαύνων
Ἑσπέριος παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
Εὐθὺ Πύλονδ' ἐλάων, τὰ δ' ἄρ' ἴχνια δοιὰ πέλωρα
Οἷά τ' ἀγάσσασθαι καὶ ἀγαυοῦ δαίμονος ἔργα.
Τῇσιν μὲν γὰρ βουσὶν ἐς ἀσφοδελὸν λειμῶνα
Ἀντία βήματ' ἔχουσα κόνις ἀνέφαινε μέλαινα.
Αὐτὸς δ' οὗτος ἐκτὸς ἀμήχανος, οὔτ' ἄρα ποσσὶν
Οὔτ' ἄρα χερσὶν ἔβαινε διὰ ψαμαθώδεα χῶρον.
Ἀλλ' ἄλλην τινὰ μῆτιν ἔχων διέτριβε κέλευθα
Τοῖα πέλωρ' ὡς εἴ τις ἀραιῇσι δρυσὶ βαίνοι.
Ὄφρα μὲν οὖν ἐδίωκε διὰ ψαμαθώδεα χῶρον,
Ῥεῖα μάλ' ἴχνια πάντα διέπρεπεν ἐν κονίῃσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ψαμάθοιο μέγαν στίβον ἐξεπέρησεν,
Ἄφραστος γένετ' ὦκα βοῶν στίβος ἠδὲ καὶ αὐτοῦ
Χῶρον ἀνὰ κρατερόν. τὸν δ' ἐφράσατο βροτὸς ἀνὴρ
Εἰς Πύλον εὐθὺς ἐλῶντα βοῶν γένος εὐρυμετώπων.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τὰς μὲν ἐν ἡσυχίῃ κατέερξε,
Καὶ διαπυρπαλάμησεν ὁδοῦ τὸ μὲν ἔνθα, τὸ δ' ἔνθα,
Ἐν λίκνῳ κατέκειτο μελαίνῃ νυκτὶ ἐοικώς,
Ἄντρῳ ἐν ἠερόεντι κατὰ ζόφον· οὐδέ κεν αὐτὸν
Αἰετὸς ὀξὺ λάων ἐσκέψατο· πολλὰ δὲ χερσὶν
Αὐγὰς ὠμόργαζε, δολοφροσύνην ἀλεγύνων.
Αὐτὸς δ' αὐτίκα μῦθον ἀπηλεγέως ἀγόρευεν,
Οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην, οὐκ ἄλλου μῦθον ἄκουσα,
Οὐδέ κε μηνύσαιμ', οὐδ' ἂν μήνυτρον ἀροίμην.
Ἤτοι ἄρ' ὣς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο Φοῖβος Ἀπόλλων.
Ἑρμῆς δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἀμειβόμενος ἔπος ηὔδα,
Δείξατο δ' εἰς Κρονίωνα θεῶν σημάντορα πάντων,
Ζεῦ πάτερ, ἤτοι ἐγώ σοι ἀληθείην καταλέξω.
Νημερτής τε γάρ εἰμι, καὶ οὐκ οἶδα ψεύδεσθαι.
Ἦλθεν ἐς ἡμετέρου διζήμενος εἰλίποδας βοῦς
Σήμερον ἠελίοιο νέον ἐπιτελλομένοιο.
Οὐδὲ θεῶν μακάρων ἄγε μάρτυρας οὐδὲ κατόπτας.

Μηνύειν

Μηνύειν δ' ἐκέλευεν ἀναγκαίης ὕπο πολλῆς.
Πολλὰ δέ μ' ἠπείλησε βαλεῖν ἐς Τάρταρον εὐρύν,
Οὕνεχ' ὁ μὲν τέρεν ἄνθος ἔχει φιλοκυδέος ἥβης,
Αὐτὰρ ἐγὼ χθιζὸς γενόμην· τὰ δέ τ' οἶδε καὶ αὐτός.
Οὔτι βοῶν ἐλατῆρι κραταιῷ φωτὶ ἐοικώς.
Πείθεο· (καὶ γὰρ ἐμεῖο πατὴρ φίλος εὔχεαι εἶναι.)
Ὡς οὐκ οἴκαδ' ἔλασσα βόας (ὣς ὄλβιος εἴην)
Οὐδ' ὑπὲρ οὐδὸν ἔβην· τόδε δ' ἀτρεκέως ἀγορεύω,
Ἠέλιον μάλα αἰδέομαι καὶ δαίμονας ἄλλους,
Καί σε φιλῶ, καὶ τοῦτον ὀπίζομαι· οἶσθα καὶ αὐτός
Ὡς οὐκ αἴτιός εἰμι. μέγαν δ' ἐπιδαίομαι ὅρκον·
Οὐ μὰ τάδ' ἀθανάτων εὐκόσμητα προθύραια,
Καί ποτ' ἐγὼ τούτῳ τίσω ποτὶ νηλέα φωρήν,
Καὶ κρατερῷ περ ἐόντι. σὺ δ' ὁπλοτέροισιν ἄρηγε.
Ὣς φάτ' ἐπιλλίζων Κυλλήνιος ἀργειφόντης·
Καὶ τὸ σπάργανον εἶχεν ἐπ' ὠλένῃ, οὐδ' ἀπέβαλλε.
Ζεὺς δὲ μέγ' ἐξεγέλασσεν, ἰδὼν κακομηδέα παῖδα,
Εὖ καὶ ἐπισταμένως ἀρνεύμενον ἀμφὶ βόεσσιν.
Ἀμφοτέρους δ' ἐκέλευσεν ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντας
Ζητεύειν, Ἑρμῆν δὲ διάκτορον ἡγεμονεύειν,
Καὶ δεῖξαι τὸν χῶρον ἐπ' ἀβλαβίῃσι νόοιο,
Ὅππῃ δ' αὖτ' ἀπέκρυψε βοῶν ἴφθιμα κάρηνα.
Νεῦσεν δὲ Κρονίδης, ἐπεπείθετο δ' ἀγλαὸς Ἑρμῆς·
Ῥηϊδίως γὰρ ἔπειθε Διὸς νόος αἰγιόχοιο.
Τὼ δ' ἄμφω σπεύδοντε Διὸς περικαλλέα τέκνα
Ἐς Πύλον ἠμαθόεντα δ' ἐπ' Ἀλφειοῦ πόρον ἷξον,
Ἀγροὺς δ' ἐξίκοντο καὶ αὔλιον ὑψιμέλαθρον,
Ἧχ' ὅ δὴ τὰ χρήματ' ἀτάλλετο νυκτὸς ἐν ὥρῃ.
Ἔνθ' Ἑρμῆς μὲν ἔπειτα κιὼν παρὰ λάϊνον ἄντρον,
Εἰς φῶς ἐξήλαυνε βοῶν ἴφθιμα κάρηνα·
Λητοΐδης δ' ἀπάτερθεν ἰδών, ἐνόησε βοείας
Πέτρῃ ἐπ' ἠλιβάτῳ, τάχα δ' ἤρετο κύδιμον Ἑρμῆν,
Πῶς ἐδύνω δολομῆτα δύω βόε δειροτομῆσαι
Ὧδε νεογνὸς ἐὼν καὶ νήπιος; αὐτὸς ἔγωγε
Θαυμαίνω κατόπισθε τὸ σὸν κράτος· οὐδέ τί σε χρὴ
Μακρὸν ἀέξεσθαι Κυλλήνιε Μαιάδος υἱέ.
Ὣς ἄρ' ἔφη, καὶ χερσὶ περίστρεφε καρτερὰ δεσμὰ
Ἄγνου· ταὶ δ' ὑπὸ ποσσὶ κατὰ χθονὸς αἶψα φύοντο
Αὐτόθεν ἀμβολάδην ἐστραμμέναι ἀλλήλῃσι,
Ῥεῖά τε καὶ πάσῃσιν ἐπ' ἀγραύλοισι βόεσσιν,
Ἑρμέω βουλῇσι κλεψίφρονος· αὐτὰρ Ἀπόλλων
Θαύμασεν ἀθρήσας. τότε δὴ κρατὺς Ἀργειφόντης
Χῶρον ὑποβλήδην ἐσκέψατο, πῦρ ἀμαρύσσων,
Ἐγκρύψαι μεμαώς. Λητοῦς δ' ἐρικυδέος υἱὸν
Ῥεῖα μάλ' ἐπρήϋνεν ἑκηβόλον, ὡς ἔθελ' αὐτός,
Καὶ κρατερόν περ ἐόντα. λαβὼν δ' ἐπ' ἀριστερὰ χειρός,
Πλήκτρῳ ἐπειρήτιζε κατὰ μέλος· ἡ δ' ὑπὸ χειρὸς
Σμερδαλέον κονάβησε. γέλασσε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων
Γηθήσας, ἐρατὴ δὲ διὰ φρένας ἤλυθ' ἰωὴ,
Θυμῷ ἀκουάζοντα. λύρῃ δ' ἐρατὸν κιθαρίζων
Στῆ ῥ' ὅγε θαρσήσας ἐπ' ἀριστερὰ Μαιάδος υἱὸς
Φοίβου Ἀπόλλωνος· τάχα δὲ λιγέως κιθαρίζων
Γηρύετ' ἀμβολάδην· ἐρατὴ δέ οἱ ἕσπετο φωνή,
Κραίνων ἀθανάτους τε θεοὺς καὶ γαῖαν ἐρεμνήν,
Ὡς τὰ πρῶτα γένοντο, καὶ ὡς λάχε μοῖραν ἕκαστος.
Μνημοσύνην μὲν πρῶτα θεῶν ἐγέραιρεν ἀοιδῇ
Μητέρα Μουσάων· ἡ γὰρ λάχε Μαιάδος υἱόν.
Τοὺς δὲ κατὰ πρέσβιν τε καὶ ὡς γεγάασιν ἕκαστος,
Ἀθανάτους ἐγέραιρε θεοὺς Διὸς ἀγλαὸς υἱός,
Πάντ' ἐνέπων κατὰ κόσμον, ἐπωλένιον κιθαρίζων.
Τὸν δ' ἔρος ἐν στήθεσσιν ἀμήχανος αἴνυτο θυμόν·
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Βουφόνε μηχανιῶτα πονεύμενε δαιτὸς ἑταῖρε,
Πεντήκοντα βοῶν ἀντάξια ταῦτα μέμηλας.
Ἡσυχίως καὶ ἔπειτα διακρινέεσθαι ὀΐω·
Νῦν δ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ πολύτροπε Μαιάδος υἱέ,
Ἦ σοί γ' ἐκ γενετῆς τάδ' ἅμ' ἕσπετο θαυματὰ ἔργα,
Ἠέ τις ἀθανάτων ἠὲ θνητῶν ἀνθρώπων
Δῶρον ἀγαυὸν ἔδωκε, καὶ ἔφρασε θέσπιν ἀοιδήν;

Indicare autem iubebat neceſſitate ex multa.
Multum verò me minatus eſt eiecturum ad Tartarum latũ,
Quoniã hic quidem mollẽ florem habet glorioſæ pubertatis.
Verùm ego heri natus ſum,hacq; nouit & ipſe,
Neque boum abactori forti ſimilis.
Crede,(etenim meus pater charus gloriaris eſſe.)
Quòd non domum abegi boues,(ſic felix ſim,)
Neque ſolum tranſiit,hoc autem manifeſtè dico,
Solem valde revereor, ac dæmonas alios,
Et te amo,& hunc obſeruo,noſti & ipſe.
Quòd non cauſa ſum: magnum.n.cognoſco iuramentum,
Non per hæc immortalium bene inſtructa veſtibula,
Et aliquando ego retribuam crudelem vocem,
Illi quidem quamuis ſit fortis:tu autẽ iunioribus auxiliare.
Sic dixit,innuens oculis Cyllenius Argicida,
Et faſciam habebat ſub vlna, neque eiecit.
Iupiter autem valde arriſit videns verſutum puerum,
Rectè & ſcienter negantem de bobus.
Ambos autem iuſſit concordem animum habentes,
Quærere,Mercurium autem nuntium ducem eſſe,
Ac oſtendere locum pro innocentia animi,
Vbique celauit boum fortia capita.
Annuit.n.Saturnius,obediebat.v.præclarus Mercurius:
Faciliter enim ſuadebat Iouis mens Ægidem habentis.
Hi autem ambo feſtinabant Iouis præclari filij
Ad Pylum,arenoſum autẽ ad Alphei vadum peruenẽre
Ad agros verò peruenẽre & ſtabulum altum:
Illic vbi vtique opes nutriebantur noctis in tempore,
Tunc Mercurius quidem deinde iens ad lapideum antrum,
In lucem egit boum fortia capita.
Latonius autem ſeorſum videns agnouit boum pelles
Petra in alta,citò.n.interrogauit inclytum Mercurium,
Quo pacto potuiſti verſipellis duorum boũ ceruicẽ ſecare,
Sic nuperrime natus,& infans?ipſe ego
Miror à tergo tuam vim:neque te oportet
Longè creſcere Cyllenie,Maiæ fili.
Sic vtiq; dixit:& manibus circumuertebat fortia vincula
Pueri,hi autem ſub pedibus per terram ſtatim hærebant
Ibidem,mutuò verſæ ad inuicem,
Faciléque & omnes ad agreſtes boues
Mercurij conſilijs verſuti:verùm Apollo
Admiratus eſt inſpiciens:tunc vtique fortis Argicida,
Locum torùè inſpexit,ignem abolens,
Occultare cupiens,Latonæ autem valde inclytæ filium
Facillimè ſedauit longè iaculantem,ſicut volebat ipſe,
Licet fortis eſſet:capiens autem ſiniſtra manu
Plectro tentabat cantum,hæc verò à manu
Horrendè ſonuit,riſit autem Phœbus Apollo
Gauiſus,amabilis autem ad mentem venit vox,
Animo audienti:lyra verò amabile ludens,
Stabat vtique confiſus ad leuam Maiæ filius
Phœbi Apollinis. celeriter autem acutè citharam-pulſans
Canebat alternatim,amabilis autem illam ſequebatur vox,
Miſcens immortaléſque deos,& terram tenebroſam,
Vt à principio facti fuẽre,& vt ſortitus eſt partẽ vnuſquiſq;
Mnemoſynen, quidem in primis deãu honorabat cantione
Matrem Muſarum, hæc enim ſortita eſt Maiæ filium,
Alios autem ſecundum honorem,& vt geniti ſunt ſinguli,
Immortales honorabat deos,Iouis præclarus filius,
Omnia decens ornatè,& in vlnis citharam-pulſans.
Huius autem deſiderium in pectore immenſum vellebat animum,
Et hunc alloquutus,verba alata dixit,
Boucida,verſute laborans conuiuij ſocie
Quinquaginta bobus digna hæc cura habuiſti
Quietè,& deinde diiudicatum iri puto.
Nunc autem age,mihi hoc dic verſute Maiæ fili,
Nunquid te à natiuitate hæc ſimul ſequuta ſunt admirabilia opera,
Vel quis immortalium aut mortalium hominum
Donum illuſtre dedit,& dixit diuinam cantionem?

Δείδια Μαιάδος υἱὲ, διάκτορε, ποικιλομῆτα,
Μή μοι ἀνακλέψῃς κίθαριν καὶ καμπύλα τόξα.
Τιμὴν γὰρ παρὰ Ζηνὸς ἔχεις, ἐπαμοίβιμα ἔργα
Θήσειν ἀνθρώποισι κατὰ χθόνα πουλυβότειραν.
Ἀλλ' εἴ μοι τλαίης γε θεῶν μέγαν ὅρκον ὀμόσσαι,
Ἢ κεφαλῇ νεύσας, ἢ ἐπὶ Στυγὸς ὄβριμον ὕδωρ,
Πάντ' ἂν ἐμῷ θυμῷ κεχαρισμένα καὶ φίλα ἔρδοις.
Καὶ τότε Μαιάδος υἱὸς ὑποσχόμενος κατένευσε
Μή ποτ' ἀποκλέψειν ὅσ' Ἑκηβόλος ἐκτεάτισται,
Μηδέ ποτ' ἐμπελάσειν πυκινῷ δόμῳ· αὐτὰρ Ἀπόλλων
Λητοΐδης κατένευσεν ἐπ' ἀρθμῷ καὶ φιλότητι,
Μή τινα φίλτερον ἄλλον ἐν ἀθανάτοισιν ἔσεσθαι,
Μήτε θεὸν μήτ' ἄνδρα Διὸς γόνον· ἐκ δὲ τέλειον
Σύμβολον ἀθανάτων ποιήσομαι, ἠδ' ἅμα πάντων,
Πιστὸν ἐμῷ θυμῷ καὶ τίμιον· αὐτὰρ ἔπειτα
Ὄλβου καὶ πλούτου δώσω περικαλλέα ῥάβδον,
Χρυσείην, τριπέτηλον, ἀκήριον, ἥ σε φυλάξει,
Πάντας ἐπικραίνουσα θεοὺς ἐπέων τε καὶ ἔργων
Τῶν ἀγαθῶν, ὅσα φημὶ δαήμεναι ἐκ Διὸς ὀμφῆς.
Μαντείην δὲ φέριστε διοτρεφὲς ἣν ἐρεείνεις,
Οὔτε σὲ θέσφατόν ἐστι δαήμεναι, οὔτε τιν' ἄλλον
Ἀθανάτων· τὸ γὰρ οἶδε Διὸς νόος· αὐτὰρ ἐγώ γε
Πιστωθεὶς κατένευσα καὶ ὤμοσα καρτερὸν ὅρκον,
Μή τινα νόσφιν ἐμεῖο θεῶν αἰειγενετάων
Ἄλλον γ' εἴσεσθαι Ζηνὸς πυκινόφρονα βουλήν.
Καὶ σὺ κασίγνητε χρυσόρραπι μή με κέλευε
Θέσφατα πιφαύσκειν ὅσα μήδεται εὐρύοπα Ζεύς.
Ἀνθρώπων δ' ἄλλον δηλήσομαι, ἄλλον ὀνήσω,
Πολλὰ περιτροπέων ἀμεγάρτων φῦλ' ἀνθρώπων.
Καὶ μὲν ἐμῆς ὀμφῆς ἀπονήσεται ὅς τις ἂν ἔλθῃ
Φωνῇ καὶ πτερύγεσσι τεληέντων οἰωνῶν·
Οὗτος ἐμῆς ὀμφῆς ἀπονήσεται, οὐδ' ἀπατήσω.
Ὃς δέ κε μαψιλόγοισι πιθήσας οἰωνοῖσι,
Μαντείην ἐθέλῃσι παρὲκ νόον ἐξερεείνειν
Ἡμετέρην, νοέειν δὲ θεῶν πλέον αἰὲν ἐόντων,
Φήμ' ἁλίην ὁδὸν εἶσιν, ἐγὼ δέ κε δῶρα δεχοίμην.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω Μαίης ἐρικυδέος υἱὲ,
Καὶ Διὸς αἰγιόχοιο, θεῶν ἐριούνιε δαῖμον.
Μοῖραι γάρ τινες εἰσὶ κασίγνηται γεγαυῖαι
Παρθένοι, ὠκείῃσιν ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι,
Τρεῖς· κατὰ δὲ κρατὸς πεπαλαγμέναι ἄλφιτα λευκὰ
Οἰκία ναιετάουσιν ὑπὸ πτυχὶ Παρνησοῖο,
Μαντείης ἀπάνευθε διδάσκαλοι, ἣν ἐπὶ βουσὶ
Παῖς ἔτ' ἐὼν μελέτησα· πατὴρ δ' ἐμὸς οὐκ ἀλέγιζεν.
Ἐντεῦθεν δ' ἔπειτα ποτώμεναι ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλῃ
Κηρία βόσκονται, καί τε κραίνουσιν ἕκαστα.
Αἱ δ' ὅτε μὲν θυίωσιν ἐδηδυῖαι μέλι χλωρὸν,
Προφρονέως ἐθέλουσιν ἀληθείην ἀγορεύειν·
Ἢν δ' ἀπονοσφισθῶσι θεῶν ἡδεῖαν ἐδωδὴν,
Πειρῶνται δ' ἤπειτα παρὲξ ὁδὸν ἡγεμονεύειν.
Τάς τοι ἔπειτα δίδωμι· σὺ δ' ἀτρεκέως ἐρεείνων
Σὴν αὐτοῦ φρένα τέρπε, καὶ εἰ βροτὸν ἄνδρα δαείης,
Πολλάκι σῆς ὀμφῆς ἐπακούσεται, αἴ κε τύχῃσι.
Ταῦτ' ἔχε Μαιάδος υἱὲ, καὶ ἀγραύλους ἕλικας βοῦς,
Ἵππους τ' ἀμφιπόλευε καὶ ἡμιόνους ταλαεργούς,
Καὶ χαροποῖσι λέουσι καὶ ἀργιόδουσι σύεσσι,
Καὶ κυσὶ, καὶ μήλοισιν, ὅσα τρέφει εὐρεῖα χθὼν,
Πᾶσι δ' ἐπὶ προβάτοισιν ἀνάσσειν κύδιμον Ἑρμῆν,
Οἶον δ' εἰς Ἀΐδην τετελεσμένον ἄγγελον εἶναι·
Ὅς τ' ἄδοτός περ ἐὼν, δώσει γέρας οὐκ ἐλάχιστον.
Οὕτω Μαιάδος υἱὸν ἄναξ ἐφίλησεν Ἀπόλλων
Παντοίῃ φιλότητι· χάριν δ' ἐπέθηκε Κρονίων.
Πᾶσι δ' ὅ γε θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ὁμιλεῖ.
Παῦρα μὲν οὖν ὀνίνησι, τὸ δ' ἄκριτον ἠπεροπεύει
Νύκτα δι' ὀρφναίην φῦλα θνητῶν ἀνθρώπων.
Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε Διὸς καὶ Μαιάδος υἱέ·
Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σεῖο καὶ ἄλλης μνήσομ' ἀοιδῆς.

Metuo Maia fili, nuntie, varia conſilia habens,
Ne mihi furto auferas citharam ac curuos arcus.
Honorem enim à Ioue habes alterna opera
Facere hominibus in terra multos-nutriente.
Verùm ſi mihi feres deorum magnum iuramentum iurare,
Et capite annuens, vel per Stygiæ fortem aquam,
Omnia vtique meo in animo grata faceres.
Et tunc Maiæ filius promittens annuit
Nunquam ſe furaturum quæcunq; procul iaciẽs poſſideret,
Neque vnquã appropinquaturũ denſam domũ: at Apollo
Latonius annuit in concordia & amicitia,
Neminem ſibi magis charum inter mortales fore,
Neque deum, neque virum, Iouis fœtum, perfectum autem
Signum immortalium faciam, præ omnibus
Fidum meo animo, & honorabilem: verùm poſtea
Felicitatis, & diuitiarum dabo præclaram virgam,
Auream, trium foliorum, ſyncera, quæ te ſeruabit,
Omnes perficiens deos, verborùmque & operum
Bonorum, quæcunque dico didiciſſe ex Iouis conſilio.
Vaticinium autem optimè à Ioue-alite quod ſciſcitaris,
Neque te fatum eſt diſcere, neque aliquem alium
Immortalium, hoc enim nouit Iouis mens: veriùm ego
Certo-perſuaſus annui, ac iuraui forte iuſiurandum,
Neque aliquem præter me deorum immortalium
Alium ſcire Iouis ſapiens conſilium.
Et tu frater habens auream virgam, ne me iubeas
Fata detegere, quæcunque conſilio habet altiſonans Iupiter.
Hominum autem alij nocebo: alium iuuabo.
Multas circumiens magnorum gentes hominum,
Atqui meo vaticinio iuuabitur, quicunque vtique venerit,
Voce, ac alis perfectarum auium:
Hic à meo vaticinio iuuabitur, neque decipiam.
Quicunque autem vaniloquis fretus auibus,
Vaticinium voluerit præter mentem interrogare
Noſtram, intelligere autem dijs plus ſemper exiſtentibus,
Dico, proclinem viam it: ego verò vtique dona ſuſciperem.
Aliud autem tibi dicam Maiæ valde inclyte fili,
Et Iouis Ægidiferi deorum valde-vtilis dæmon,
Parcæ enim quædam ſunt ſorores natæ,
Virgines velocibus gaudentes alis,
Tres ſuper caput autem conſperſæ farina alba
Domos habitant ſub valle Parnaſi,
Abſque vaticinio magiſtræ, quod in bobus
Puer adhuc meditatus ſum: pater autem meus non curabat.
Hinc deinde volantes aliàs alibi
Fauos depaſcunt, & perficiunt ſingula.
Hæ autem quandoquidem inſanierint edentes mel viride,
Promptè voluerint veritatem dicere.
Si verò priuatæ fuerint deorum ſuaui cibo,
Conantur deinde extra viam ducere,
Has tibi poſtea do, tu autem verè inquirens,
Tuam ipſius mentem oblecta, & ſi mortalem virum cognoris,
Sæpius tuum vaticinium exaudiet ſi acciderit.
Hæc habe Maiæ fili, ac agreſtes flexipedes boues,
Equóſque cura, & mulos patientes-laboris,
Et horribiles leones, & albidentes ſues,
Et canes, & oues, quæcunque nutrit ampla terra.
Omnibus autem in ouibus imperare inclytum Mercurium,
Solum autem in infernum perfectum nuntium eſſe.
Quique indotatus licet ſis, dabit donum non minimum.
Sic Maiæ filium rex amauit Apollo,
Omni amicitia: gratiam autem impoſuit Saturnius:
Cum omnibúſque hic mortalibus & immortalibus verſabatur.
Parum quidem igitur iuuat, at indiſcriminatim decipit
Noctem per obſcuram gentes mortalium hominum.
Et tu quidem ſic ſalue Iouis & Maiæ fili:
Verùm ego & tui & alterius memor ero cantionis.

IN VENEREM.

MVSA, mihi dic opera aurea Veneris
Cypridis, quæq; diis dulcem amorem excitauit,
Atque domauit gentes mortalium hominum,
Auesq; aerias, ac feras omnes,
Quaſcunque cõtinens multas nutrit, & quaſcunque pontus.
Omnibus autem curæ ſunt opera pulchram coronam habentis Cytheree.
Tres autem non valet flectere animo, neque decipere,
Puellamq; Ægidiferi Iouis cæſiam Palladem.
Neque enim illi placuêre opera aurea Veneris,
Sed vtique illi bellaq; placuerunt & officium Martis,
Præliaq; pugnæq; ac præclara opera curare.
Prima fabros lignarios viros terreſtres docuit
Facere ſcuta, & currus varios ære.
Hæcq; virgines mollicarnes in ædibus
Præclara opera docuit, in mente ponens vnicuique.
Nunquam Dianam habentem aureum colum ſonoram,
Domat in amicitia ſubridens Venus.
Etenim huic placuêre arcus, ac in montibus feras necare,
Lyraq; choreæq; celebreſque vlulatus,
Lucíq; vmbroſi, iuſtorumq; vrbs virorum.
Neque quidem veneranda puella placuêre opera Veneris
Veſta, quam primam peperit Saturnius verſutus.
Deinde autem poſtremam conſilio Iouis Ægidiferi,
Venerandam, quam expetebant Neptunus & Apollo.
Hæc autem noluit, verùm rigidè reſpuit.
Iurauit.a. magnum iuramentum, quod vtique perfectum eſt,
Vbi cepiſſet caput patris Iouis Ægidiferi,
Virgo vt eſſet omnibus diebus diua dearum.
Huic.a. pater Iupiter dedit pulchrum donum loco nuptiarũ
Atque media in domo ſedit pinguedinem capiens,
Omnibus.a. in templis deorum primum honoris ius habet,
Et apud omnes mortales deorum honorabilis fuit.
Harum non valet flectere mentes, neque decipere.
Ex aliis autem nemo eſt, qui fugit Venerem,
Neque deorum beatorum, neque mortalium hominum:
Quin & Ioui mentem ademit qui oblectatur fulminibus,
Quique maximus eſt, maximúmque ſortitus eſt honorem.
Et huius, quando voluerit ſapientem mentem decipere
Facilè miſcuit cum mortalibus mulieribus,
Iunone clam ſorore & vxore,
Quæ magna forma, pulcherrima inter immortales deas.
Inclytiſſimam illam peperit Saturnius verſutus,
Materq; Rhea, Iupiter autem incorruptibilia conſilia ſciẽs
Venerandam mulierem fecit inclyta ſcientem,
Huicque ipſi Iupiter dulcem amorem impoſuit animo
Viro cum mortali, vt miſceretur, vt quàm celerrimè,
Nec ipſa quidem humani concubitus expers ſit,
Atque aliquando iactans diceret inter omnes deos,
Dulcè ſubridens riſum amans Venus,
Quòd vtique deos miſcuit cum mortalibus mulieribus,
Et mortales filios peperit cum immortalibus,
Quare deas immiſcuit cum mortalibus hominibus.
Anchiſæ igitur illi dulcem amorem impoſuit animo,
Qui tum in ſummis verſabatur montibus multifontis Idæ
Cuſtodiebat boues, corpore immortalibus ſimilis.
Hunc autem poſtea cum vidiſſet ſubridens Venus,
Amauit, horrendè autem mentem amor cepit.
Cyprum.a. cum veniſſet, odoriferum templum ingreſſa eſt
Paphi, ibi autem illi templum eſt araque ſacra,
Vbi hæc ingreſſa ianuas impoſuit lucentes.
Ibi autem illam Gratiæ lauarunt & vnxerunt oleo
Immortali, qualiter deos conuenit ſemper exiſtentes,
Ambroſio peplo, quod vtique illi ſacratum erat.
Induta autem rectè omnia circa corpus veſtimenta pulchra
Auro ornata ſubridens Venus,
Contendebat Troiam derelicta odora Cypro,
Altè per nubes velociter faciens iter.
Idam autem peruenit multifontem, matrem ferarum,

ΕΙΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ.

ΜΟΥΣΑ, μοι ἔννεπε ἔργα πολυχρύσου Ἀφροδίτης
Κύπριδος, ἥτε θεοῖσιν ἐπὶ γλυκὺν ἵμερον ὦρσε,
Καί τ' ἐδαμάσσατο φῦλα καταθνητῶν ἀνθρώπων,
Οἰωνούς τε διιπετέας, καὶ θηρία πάντα
Ἠμὲν ὅσ' ἤπειρος πολλὰ τρέφει ἠδ' ὅσα πόντος·
Πᾶσιν δ' ἔργα μέμηλεν ἐϋστεφάνου Κυθερείης.
Τρισσὰς δ' οὐ δύναται πεπιθεῖν φρένας οὐδ' ἀπατῆσαι,
Κούρην τ' αἰγιόχοιο Διὸς γλαυκῶπιν Ἀθήνην·
Οὐ γάρ οἱ εὔαδεν ἔργα πολυχρύσου Ἀφροδίτης,
Ἀλλ' ἄρα οἱ πόλεμοί τε ἅδον καὶ ἔργον Ἄρηος,
Ὑσμῖναί τε μάχαι τε, καὶ ἀγλαὰ ἔργ' ἀλεγύνειν.
Πρώτη τέκτονας ἄνδρας ἐπιχθονίους ἐδίδαξε
Ποιῆσαι σάτινα καὶ ἅρματα ποικίλα χαλκῷ.
Ἡ δέ τε παρθενικὰς ἁπαλόχροας ἐν μεγάροισιν
Ἀγλαὰ ἔργ' ἐδίδαξεν, ἐπὶ φρεσὶ θεῖσα ἑκάστῃ.
Οὐδέ ποτ' Ἄρτεμιδα χρυσηλάκατον κελαδεινὴν
Δάμναται ἐν φιλότητι φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη.
Καὶ γὰρ τῇ ἅδε τόξα, καὶ οὔρεσι θῆρας ἐναίρειν,
Φόρμιγγές τε χοροί τε, διαπρύσιοί τ' ὀλολυγαί,
Ἄλσεά τε σκιόεντα, δικαίων τε πτόλις ἀνδρῶν.
Οὐδὲ μὲν αἰδοίῃ κούρῃ ἅδεν ἔργ' Ἀφροδίτης
Ἱστίῃ, ἣν πρώτην τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης·
Αὖτις δ' ὁπλοτάτην, βουλῇ Διὸς αἰγιόχοιο,
Πότνιαν, ἣν ἐμνῶντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων·
Ἡ δὲ μάλ' οὐκ ἔθελεν, ἀλλὰ στερεῶς ἀπέειπεν·
Ὤμοσε δὲ μέγαν ὅρκον, ὃ δὴ τετελεσμένος ἐστὶν,
Ἁψαμένη κεφαλῆς πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο,
Παρθένος ἔσσεσθαι πάντ' ἤματα, δῖα θεάων.
Τῇ δὲ πατὴρ Ζεὺς δῶκε καλὸν γέρας ἀντὶ γάμοιο,
Καί τε μέσῳ οἴκῳ κατ' ἄρ' ἕζετο πῖαρ ἑλοῦσα.
Πᾶσιν δ' ἐν νηοῖσι θεῶν τιμάοχός ἐστι,
Καὶ παρὰ πᾶσι βροτοῖσι θεῶν πρέσβειρα τέτυκται·
Τάων οὐ δύναται πεπιθεῖν φρένας οὐδ' ἀπατῆσαι,
Τῶν δ' ἄλλων οὔ πέρ τι πεφυγμένον ἐστ' Ἀφροδίτην,
Οὔτε θεῶν μακάρων οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων,
Καί τε παρὲκ Ζηνὸς νόον ἤγαγε τερπικεραύνου,
Ὅστε μέγιστός τ' ἐστὶ μεγίστης τ' ἔμμορε τιμῆς·
Καί τε τοῦ, εὖτ' ἐθέλοι, πυκινὰς φρένας ἐξαπαφοῦσα,
Ῥηϊδίως συνέμιξε καταθνητῇσι γυναιξὶ,
Ἥρης ἐκλελαθοῦσα κασιγνήτης ἀλόχου τε,
Ἣ μέγα εἶδος ἀρίστη ἐν ἀθανάτῃσι θεῇσι.
Κυδίστην δ' ἄρα μιν τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης,
Μήτηρ τε Ῥείη· Ζεὺς δ' ἄφθιτα μήδεα εἰδὼς
Αἰδοίην ἄλοχον ποιήσατο κέδν' εἰδυῖαν.
Τῇ δὲ καὶ αὐτῇ Ζεὺς γλυκὺν ἵμερον ἔμβαλε θυμῷ
Ἀνδρὶ καταθνητῷ μιχθήμεναι, ὄφρα τάχιστα
Μηδ' αὐτὴ βροτέης εὐνῆς ἀποεργμένη εἴη·
Καί ποτ' ἐπευξαμένη εἴπῃ μετὰ πᾶσι θεοῖσιν
Ἡδὺ γελοιήσασα φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη,
Ὥς ῥα θεοὺς συνέμιξε καταθνητῇσι γυναιξὶ,
Καί τε καταθνητοὺς υἱεῖς τέκον ἀθανάτοισιν,
Ὥς τε θεὰς ἀνέμιξε καταθνητοῖς ἀνθρώποις.
Ἀγχίσεω δ' ἄρα οἱ γλυκὺν ἵμερον ἔμβαλε θυμῷ,
Ὃς τότ' ἐν ἀκροπόλοις ὄρεσιν πολυπιδάκου Ἴδης
Βουκολέεσκεν βοῦς, δέμας ἀθανάτοισιν ἐοικώς.
Τὸν δ' ἤπειτα ἰδοῦσα φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη
Ἠράσατ', ἐκπάγλως δὲ κατὰ φρένας ἵμερος εἷλεν.
Ἐς Κύπρον δ' ἐλθοῦσα, θυώδεα νηὸν ἔδυνεν
Ἐς Πάφον· ἔνθα δέ οἱ τέμενος βωμός τε θυώδης·
Ἔνθ' ἥγ' εἰσελθοῦσα θύρας ἐπέθηκε φαεινάς.
Ἔνθα δέ μιν Χάριτες λοῦσαν, καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ
Ἀμβρότῳ, οἷα θεοὺς ἐπενήνοθεν αἰὲν ἐόντας,
Ἀμβροσίῳ ἑανῷ, τό ῥά οἱ τεθυωμένον ἦεν.
Ἑσσαμένη δ' εὖ πάντα περὶ χροῒ εἵματα καλὰ,
Χρυσῷ κοσμηθεῖσα φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη,
Σεῦατ' ἐπὶ Τροίης, προλιποῦσ' εὐώδεα Κύπρον,
Ὕψι μετὰ νέφεσιν θοῶς πρήσσουσα κέλευθον.
Ἴδην δ' ἵκανεν πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν·

Βῆ δ' ἰθὺς σταθμοῖο δι' οὔρεος· οἱ δὲ μετ' αὐτὴν
Σαίνοντες πολιοί τε λύκοι χαροποί τε λέοντες,
Ἄρκτοι, παρδάλιές τε θοαὶ προκάδων ἀκόρητοι
Ἤισαν· ἡ δ' ὁρόωσα μετὰ φρεσὶ τέρπετο θυμὸν
Καὶ τοῖς ἐν στήθεσσι βάλ' ἵμερον, οἱ δ' ἅμα πάντες
Σύνδυο κοιμήσαντο κατὰ σκιόεντας ἐναύλους·
Αὐτὴ δ' ἐς κλισίας εὐποιήτους ἀφίκανε.
Τὸν δ' εὗρε σταθμοῖσι λελειμμένον οἶον ἀπ' ἄλλων
Ἀγχίσην ἥρωα, θεῶν ἄπο κάλλος ἔχοντα.
Οἱ δ' ἅμα βουσὶν ἕποντο νομοὺς κατὰ ποιήεντας
Πάντες· ὁ δὲ σταθμοῖσι λελειμμένος οἶος ἀπ' ἄλλων
Πωλεῖτ' ἔνθα καὶ ἔνθα, διαπρύσιον κιθαρίζων.
Στῆ δ' αὐτοῦ προπάροιθε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
Παρθένῳ ἀδμήτῃ μέγεθος καὶ εἶδος ὁμοίη,
Μή μιν ταρβήσειεν ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας.
Ἀγχίσης δ' ὁρόων ἐφράζετο θαύμαινέν τε
Εἶδός τε μέγεθός τε καὶ εἵματα σιγαλόεντα.
Πέπλον μὲν γὰρ ἕεστο φαεινότερον πυρὸς αὐγῆς,
Εἶχε δ' ἐπιγναμπτὰς ἕλικας κάλυκάς τε φαεινάς.
Ὅρμοι δ' ἀμφ' ἁπαλῇ δειρῇ περικαλλέες ἦσαν,
Καλοί, χρύσειοι, παμποίκιλοι· ὡς δὲ σελήνη
Στήθεσιν ἀμφ' ἁπαλοῖσιν ἐλάμπετο, θαῦμα ἰδέσθαι.
Ἀγχίσην δ' ἔρος εἷλεν, ἔπος δέ μιν ἀντίον ηὔδα,
  Χαῖρε ἄνασσ', ἥτις μακάρων τάδε δώμαθ' ἱκάνεις,
Ἄρτεμις, ἢ Λητώ, ἠὲ χρυσῆ Ἀφροδίτη,
Ἢ Θέμις ἠϋγενής, ἠὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ἤ πού τις Χαρίτων δεῦρ' ἤλυθες, αἵ τε θεοῖσι
Πᾶσιν ἑταιρίζουσι, καὶ ἀθάνατοι καλέονται·
Ἤ τις νυμφάων αἵ τ' ἄλσεα καλὰ νέμονται,
Ἢ νυμφῶν αἳ καλὸν ὄρος τόδε ναιετάουσι,
Καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ πίσεα ποιήεντα.
Σοὶ δ' ἐγὼ ἐν σκοπιῇ περιφαινομένῳ ἐνὶ χώρῳ
Βωμὸν ποιήσω, ῥέξω δέ τοι ἱερὰ καλὰ
Ὥρῃσιν πάσῃσι· σὺ δ' εὔφρονα θυμὸν ἔχουσα,
Δός με μετὰ Τρώεσσιν ἀριπρεπέ' ἔμμεναι ἄνδρα.
Ποίει δ' εἰσοπίσω θαλερὸν γόνον· αὐτὰρ ἔμ' αὐτὸν
Δηρὸν ἐΰ ζώειν καὶ ὁρᾶν φάος ἠελίοιο,
Ὄλβιον ἐν λαοῖς, καὶ γήραος οὐδὸν ἱκέσθαι.
  Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
Ἀγχίση κύδιστε χαμαιγενέων ἀνθρώπων,
Οὔ τίς τοι θεός εἰμι· τί μ' ἀθανάτῃσιν ἐΐσκεις;
Ἀλλὰ καταθνητή τε, γυνὴ δέ με γείνατο μήτηρ.
Ὀτρεὺς δ' ἐστὶ πατὴρ ὄνομα κλυτός, εἴ που ἀκούεις,
Ὃς πάσης Φρυγίης εὐτειχήτοιο ἀνάσσει.
Γλῶσσαν δ' ὑμετέρην καὶ ἡμετέρην σάφα οἶδα.
Τρῳὰς γὰρ μεγάρῳ με τροφὸς τρέφεν· ἡ δὲ διαπρὸ
Σμικρὴν παῖδ' ἀτίταλλε, φίλης παρὰ μητρὸς ἑλοῦσα.
Ὣς δή τοι γλῶσσάν γε καὶ ὑμετέρην εὖ οἶδα.
Νῦν δέ μ' ἀνήρπαξε χρυσόρραπις Ἀργειφόντης
Ἐκ χοροῦ Ἀρτέμιδος χρυσηλακάτου κελαδεινῆς.
Πολλαὶ δὲ νύμφαι καὶ παρθένοι ἀλφεσίβοιαι
Παίζομεν, ἀμφὶ δ' ὅμιλος ἀπείριτος ἐστεφάνωτο·
Ἔνθεν μ' ἥρπαξε χρυσόρραπις Ἀργειφόντης.
Πολλὰ δ' ἐπ' ἤγαγεν ἔργα καταθνητῶν ἀνθρώπων,
Πολλὴν δ' ἄκληρόν τε καὶ ἄκτιτον, ἣν διὰ θῆρες
Ὠμοφάγοι φοιτῶσι κατὰ σκιόεντας ἐναύλους.
Οὐδὲ ποσὶ ψαύειν δόκεον φυσιζόου αἴης.
Ἀγχίσεω δέ με φάσκε παραὶ λέχεσιν καλέεσθαι
Κουριδίην ἄλοχον, σοὶ δ' ἀγλαὰ τέκνα τεκεῖσθαι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ δεῖξε καὶ ἔφρασεν, ἤτοι ὅ γ' αὖτις
Ἀθανάτων μετὰ φῦλ' ἀπέβη κρατὺς Ἀργειφόντης·
Αὐτὰρ ἐγώ σ' ἱκόμην, κρατερὴ δέ μοι ἔπλετ' ἀνάγκη.
Ἀλλά σε πρὸς Ζηνὸς γουνάζομαι ἠδὲ τοκήων
Ἐσθλῶν, (οὐ μὲν γάρ κε κακοὶ τοιόνδε τέκοιεν)
Ἀδμήτην μ' ἀγαγὼν καὶ ἀπειρήτην φιλότητος,
Πατρί τε σῷ δεῖξον καὶ μητέρι κεδνὰ ἰδυίῃ,
Σοῖς τε κασιγνήτοις οἵ τοι ὁμόθεν γεγάασιν.
Οὔ σφιν ἀεικελίη νυὸς ἔσσομαι, ἀλλ' ἐϊκυῖα.
Εἰ δ' ἀεικελίη γυνὴ ἔσσομαι ἠὲ καὶ οὐκί.

Incedit verò rectam ſtabuli viam per montem, tū ipſa autē
Adblandientes caneſque lupique terribileſque leones,
Vrſi, pardique veloces, ceruorum inſatiabiles
Iuerunt: hæc autem inſpiciens in mente oblectabat animum,
Et his in pectoribus impoſuit amorem hi, ac ſimul omnes
Bini dormierunt circa opacos receſſus.
Ipſa verò ad tabernacula pulchrè facta peruenit.
Hunc autem inuenit in ſtabulis relictum ſolum ab alijs
Anchiſen heroa, à dijs pulchritudinem habentem.
Alij autem ſimul boues ſequebantur per paſcua pinguia
Omnes, hic autem ad ſtabulum relictus ſolus ab alijs
Verſabatur hinc & hinc, claro & peruio ſono citharam pulſans.
Stetit autem coram ipſo Iouis filia Venus,
Virgini indomitæ magnitudine ac forma ſimilis,
Ne ſibi ipſi incuteret timorem ante oculis conſpicatus.
Anchiſes autem videns perpendebat, mirabaturq́;
Formámque magnitudinémque & veſtes pretioſas:
Peplo etenim induta erat ſplendidiore ignis radio:
Habebat autem flexos capreolos, calycáſque lucidas:
Catenæ autem circa molle collum perpulchræ erant,
Pulchræ aureæ, omninariæ tanquam autem Luna
Pectora circa mollia ſplendebant, mirum videri.
Anchiſen autem amor cepit, verbū autem illi contrà dixit,
Salue regina, quæcunque beatorum has domos accedis,
Diana, vel Latona, aut aurea Venus,
Vel Themis generoſa, aut cæſia Pallas,
Vel vtique aliqua Gratiarum huc veniſti, quæque dijs
Omnibus ſociantur, ac immortales vocantur.
Vel aliqua nympharum, quæ lucos pulchros habitant,
Aut nympharum, quæ pulchrum montem hunc habitant,
Et fontes fluuiorum, & cauernas pingues,
Tibi autem ego in ſpecula, in loco apparenti,
Aram faciam: ſacrificabo verò tibi ſacra pulchra,
Horis omnibus, tu autem benignum animum habens,
Concede mihi inter Troianos valde decorum eſſe virum,
Fac autem poſtea floridum fretum; verùm me ipſum
Diu bene viuere, & videre lucem ſolis,
Beatum inter populos, & ſenectutis in limen venire.
Huic reſpondit poſtea Iouis filia Venus,
Anchiſe, inclytiſſime humi genitorum hominum,
Non aliqua dea ſum, quid me immortalibus æquas?
Sed mortalis: mulier autem me genuit mater.
Otreus verò eſt pater nomine, ſi quando audis,
Qui omnem Phrygiam bene munitam regit.
Linguam autem veſtram, & noſtram apertè noui.
Troiana enim in domo me nutrix alebat: hæc autem
Paruam filiam educauit, chara à matre quum accepiſſet.
Sic vtique linguam & veſtram bene noui.
Nunc autem me rapuit habens auream virgam Argicida,
Ex cœtu Dianæ aureum-colum-habentis ſonoræ.
Multæ autem nymphæ virgines bene dotatæ,
Ludebamus; circa verò multitudo infinita coronata erat:
Inde me rapuit auream virgam habens Argicida.
Multa autem duxit me ad opera mortalium hominum,
Multam autem exortem & inædificatam, quam feræ
Crudiuoræ frequentant per vmbroſas valles,
Neque pedibus tangere videbar viuificantem terram.
Anchiſæ autem me dicebat ad cubilia vocari
Puellam vxorem, ſibi autem perpulchros filios naſcituros.
At poſtquam oſtendit, & dixit, hic quidem rurſus
Immortales ad gentes iuit fortis Argicida:
Verùm ego ad te veni (fortis autem mihi fuit neceſſitas:)
Sed te per Iouem oro, ac per parentes
Bonos, (neque enim mali talem peperiſſent,)
Indomitam me ducens & inexpertem rei venereæ,
Patrique tuo oſtende, ac matri inclyta ſcienti,
Tuiſque fratribus, qui tecum ſimul geniti ſunt.
Non illis diſſimilis nurus ero, ſed ſimilis.
Si quid diſſimilis mulier ero, ſiue & non.

Mittere autem nuntium celeriter ad Phrygas varios equos
Dicere patriq́ꝫ meo, & matri licet illi ſit curæ. (habentes
Hi autem aurum vtique ſatis, veſtémque textam
Mittent: tu autem multa & præclara accipies dona.
His autem peractis celebra nuptias amabiles
Honorabiles hominibus & immortalibus diis.
Sic quum dixiſſet dea, dulcem amorem impoſuit animo:
Anchiſen autem amor cepit, ſermonemq́ꝫ habuit his verbis,
Siquidem mortalis es, mulier autem te genuit mater,
Otreus autem eſt pater nomine inclytus, vt narras,
Immortalis autem cauſa nuntij vtique huc peruenis
Mercurij, mea autem mulier vocaberis diebus omnibus:
Nemo deinde deorum, neque mortalium hominum,
Huc me tenebit quò minus tibi in amore miſcear
Statim nunc, neque ſi vtique procul iaciens ipſe Apollo
Arcu ab argenteo emiſerit iacula triſtia.
Velim vtique poſtea mulier ſimilis deabus
Tuum cubile aſcendens, ingredi domum inferni.
Sic loquutus, cepit manum ſubridens Venus
Ibat verſa, oculos pulchros conijciens
Ad lectum bene ſtratum, vbi antea erat regi
Veſtibus mollibus ſtratum: at inſuper
Vrſorum pelles iacebant, grauiſonúmque leonum,
Quos ipſe occiderat in montibus altis.
Hi autem poſtquam lectos bene conſtructos aſcenderunt,
Ornamentũ quidem illi primùm à corpore abſtulit lucidum,
Fibuláſque flexibiles helicáſque calycéſque & monilia:
Soluit autem illius zonam & veſtes ſtupendas
Exuit, ac depoſuit in ſedem aureis clauis confixam
Anchiſes. hic autem poſtea deorum ſententia & fato
Cum immortali concubuit dea mortalis, non apertè ſciens,
Quando autem rurſus ad ſtabulum redeunt paſtores
Bouesq́ꝫ & generoſæ oues paſcuis è florentibus,
Tunc vtique Anchiſæ quidem dulcem ſomnum infudit
Suauem, ipſa verò corpore induebat veſtes pulchras.
Induta autem rectè omnia circa corpus diua dearum,
Stetit ad lectum bene conſtructæ domus.
Suſtulit caput: pulchritudo autem genarum ſplendebat
Immortalis, qualisq́ꝫ eſt bene coronatæ Cythereæ.
A ſomno autem excitauit, ſermonémque habuit his verbis,
Exurge Dardanida: quare inexpergibilẽ ſomnũ dormis?
Ac dic ſi quid ſimilis ego videor eſſe
Qualem me primùm oculis inſpexiſti.
Sic dixit: hic autem à ſomno valde promptè exaudiuit.
Vt autem vidit collum & oculos pulchros Veneris,
Timuitque, & oculos declinando vertit alibi
Iterum autem retrò veſte cooperuit pulchram faciem,
Et illam precatus verba alata dixit,
Statim te vt primùm dea vidi oculis,
Cognoui quòd dea eras, tu autem non verum dixiſti,
Verùm te per Iouem oro Ægidiferum,
Ne me viuentem debilem inter homines ſinas
Habitare, verùm miſerere: quoniam non longæuus vir
Fit, quiſquis cum deabus concumbit immortalibus.
Huic autem reſpondit deinde Iouis filia Venus.
Anchiſe inclytiſſime mortalium hominum.
Confide, neque tuo in animo timeas valde.
Neque enim tibi aliquis timor malum pati ex me,
Neque ex aliis beatis, quoniam amicus es diis.
Tibi autem erit charus filius, qui inter Troas regnabit:
Et filij filiis omnino naſcentur.
Huic autem & Æneas nomen erit, quoniam me grauis
Habuit dolor, quòd mortalis viri incidi ad lectum.
Prope dij autem maximè mortalium hominum
Semper à veſtra natione formaq́ꝫ ingenioq́ꝫ.
Hic quidem flauum Ganymedem conſultor Iupiter
Rapuit ſuam propter pulchritudinem, vt cum diis conuer-
ſaretur,
Et Iouis in domo diis vinum effunderet,
Mirabile viſu, ab omnibus honoratus immortalibus,

Πέμψαι δ᾽ ἄγγελον ὦκα μετὰ Φρύγας αἰολοπώλους
Εἰπεῖν πατρί τ᾽ ἐμῷ καὶ μητέρι κηδομένῃ περ.
Οἱ δέ τε μὲν χρυσόν κεν ἅλις ἐσθῆτά θ᾽ ὑφαντὴν
Πέμψουσιν· σὺ δὲ πολλὰ καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα.
Ταῦτα δὲ ποιήσας δαίνυ γάμον ἱμερόεντα,
Τίμιον ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
Ὣς εἰποῦσα θεὰ γλυκὺν ἵμερον ἔμβαλε θυμῷ.
Ἀγχίσην δ᾽ ἔρος εἷλεν, ἔπος τ᾽ ἔφατ᾽, ἔκ τ᾽ ὀνόμαζε,
Εἰ μὲν θνητή τ᾽ ἐσσί, γυνὴ δέ σε γείνατο μήτηρ,
Ὀτρεὺς δ᾽ ἐστὶ πατὴρ ὄνομα κλυτός, ὡς ἀγορεύεις,
Ἀθανάτοιο δ᾽ ἕκητι διακτόρου ἐνθάδ᾽ ἱκάνεις
Ἑρμέω· ἐμὴ δ᾽ ἄλοχος κεκλήσεαι ἤματα πάντα.
Οὔ τις ἔπειτα θεῶν οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων
Ἐνθάδε με σχήσει πρὶν σῇ φιλότητι μιγῆναι
Αὐτίκα νῦν· οὐδ᾽ εἴ κεν ἑκηβόλος αὐτὸς Ἀπόλλων
Τόξου ἀπ᾽ ἀργυρέου προΐῃ βέλεα στονόεντα.
Βουλοίμην κεν ἔπειτα γύναι εἰκυῖα θεῇσι,
Σῆς εὐνῆς ἐπιβάς, δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω.
Ὣς εἰπών, λάβε χεῖρα. φιλομμειδὴς δ᾽ Ἀφροδίτη
Ἕρπε μεταστρεφθεῖσα, κατ᾽ ὄμματα καλὰ βαλοῦσα
Ἐς λέχος εὔστρωτον, ὅ, τι περ πάρος ἔσκεν ἄνακτι
Χλαίνῃσιν μαλακῇς ἐστρωμένον. αὐτὰρ ὕπερθεν
Ἄρκτων δέρματ᾽ ἔκειτο, βαρυφθόγγων τε λεόντων,
Τοὺς αὐτὸς κατέπεφνεν ἐν οὔρεσιν ὑψηλοῖσιν.
Οἱ δ᾽ ἐπεὶ οὖν λεχέων εὐποιήτων ἐπέβησαν,
Κόσμον μέν οἱ πρῶτον ἀπὸ χροὸς εἷλε φαεινόν,
Πόρπας τε, γναμπτάς θ᾽ ἕλικας, κάλυκάς τε καὶ ὅρμους.
Λῦσε δέ οἱ ζώνην, ἰδὲ εἵματα σιγαλόεντα
Ἔκδυε, καὶ κατέθηκεν ἐπὶ θρόνου ἀργυροήλου
Ἀγχίσης· ὁ δ᾽ ἔπειτα θεῶν ἰότητι καὶ αἴσῃ,
Ἀθανάτῃ παρέλεκτο θεᾷ βροτός, οὐ σάφα εἰδώς.
Ἦμος δ᾽ ἂψ εἰς αὖλιν ἀποκλίνουσι νομῆες
Βοῦς τε καὶ ἴφια μῆλα νομῶν ἐξ ἀνθεμοέντων,
Τῆμος ἄρ᾽ Ἀγχίσῃ μὲν ἐπὶ γλυκὺν ὕπνον ἔχευε
Νήδυμον, αὐτὴ δὲ χροῒ ἕννυτο εἵματα καλά.
Ἑσσαμένη δ᾽ εὖ πάντα περὶ χροῒ δῖα θεάων,
Ἔστη πὰρ κλισίῃ εὐποιήτοιο μελάθρου·
Ἦρε κάρη· κάλλος δὲ παρειάων ἀπέλαμπεν
Ἄμβροτον, οἷόν τ᾽ ἐστὶν ἰοστεφάνου Κυθερείης.
Ἐξ ὕπνου τ᾽ ἀνέγειρεν· ἔπος τ᾽ ἔφατ᾽, ἔκ τ᾽ ὀνόμαζεν,
Ὄρσεο Δαρδανίδη· τί νυ νήγρετον ὕπνον ἰαύεις;
Καὶ φράσαι εἴ τι ὁμοίη ἐγὼν ἰνδάλλομαι εἶναι
Οἵην δή με τὸ πρῶτον ἐν ὀφθαλμοῖσι νόησας.
Ὣς φάθ᾽, ὁ δ᾽ ἐξ ὕπνοιο μάλ᾽ ἐμμαπέως ὑπάκουσεν.
Ὡς δ᾽ εἶδεν δειρήν τε καὶ ὄμματα κάλ᾽ Ἀφροδίτης,
Τάρβησέν τε καὶ ὄσσε παρακλιδὸν ἔτραπεν ἄλλῃ.
Ἂψ δ᾽ αὖτις χλαίνῃ τε καλύψατο καλὰ πρόσωπα,
Καί μιν λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Αὐτίκα σ᾽ ὡς τὰ πρῶτα θεὰ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
Ἔγνων ὡς θεὸς ἦσθα· σὺ δ᾽ οὐ νημερτὲς ἔειπες.
Ἀλλά σε πρὸς Ζηνὸς γουνάζομαι αἰγιόχοιο,
Μή με ζῶντ᾽ ἀμενηνὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἐάσῃς
Ναίειν, ἀλλ᾽ ἐλέαιρ᾽· ἐπεὶ οὐ βιοθάλμιος ἀνὴρ
Γίγνεται ὅς τε θεαῖς εὐνάζεται ἀθανάτῃσι.
Τὸν δ᾽ ἠμείβετ᾽ ἔπειτα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
Ἀγχίση κύδιστε καταθνητῶν ἀνθρώπων,
Θάρσει, μηδέ τι σῇσι μετὰ φρεσὶ δείδιθι λίην.
Οὐ γάρ τοί τι δέος παθέειν κακὸν ἐξ ἐμέθεν γε,
Οὐδ᾽ ἄλλων μακάρων· ἐπεὶ ἦ φίλος ἐσσὶ θεοῖσι.
Σοὶ δ᾽ ἔσται φίλος υἱὸς ὃς ἐν Τρώεσσιν ἀνάξει,
Καὶ παῖδες παίδεσσι διαμπερὲς ἐκγεγάονται.
Τῷ δὲ καὶ Αἰνείας ὄνομ᾽ ἔσσεται, οὕνεκά μ᾽ αἰνὸν
Ἔσχεν ἄχος ἕνεκα βροτοῦ ἀνέρος ἔμπεσον εὐνῇ.
Ἀγχίθεοι δὲ μάλιστα καταθνητῶν ἀνθρώπων
Αἰεὶ ἐφ᾽ ὑμετέρης γενεῆς εἶδός τε φυήν τε.
Ἤ τοι μὲν ξανθὸν Γανυμήδεα μητίετα Ζεὺς
Ἥρπασ᾽ ὃν διὰ κάλλος, ἵν᾽ ἀθανάτοισι μετείη,
Καί τε Διὸς κατὰ δῶμα θεοῖς ἐπιοινοχοεύοι,
Θαῦμα ἰδεῖν, πάντεσσι τετιμένος ἀθανάτοισι,

Χρυσέου ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων νέκταρ ἐρυθρόν.
Τρῶα δὲ πένθος ἄλαστον ἔχε φρένας, οὐδέ τι ᾔδει
Ὅππῃ οἱ φίλον υἱὸν ἀνήρπασε θέσπις ἄελλα·
Τὸν δ' ἤπειτα γόασκε διαμπερὲς ἤματα πάντα.
Καί μιν Ζεὺς ἐλέησε, δίδου δέ οἱ υἷος ἄποινα
Ἵππους ἀρσίποδας, τοί τ' ἀθανάτους φορέουσι.
Τούς οἱ δῶρον ἔδωκεν ἔχειν· εἶπέν τε ἕκαστα
Ζηνὸς ἐφημοσύνῃσι διάκτορος Ἀργειφόντης,
Ὡς ἔοι ἀθάνατος καὶ ἀγήρως ἤματα πάντα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ Ζηνὸς ὅγ' ἔκλυεν ἀγγελιάων,
Οὐκέτ' ἔπειτα γόασκε, γεγήθει δὲ φρένας ἔνδον,
Γηθόσυνος δ' ἵπποισιν ἀελλοπόδεσσιν ὀχεῖτο.
Ὡς δ' αὖ Τιθωνὸν χρυσόθρονος ἥρπασεν Ἠώς,
Ὑμετέρης γενεῆς, ἐπιείκελον ἀθανάτοισι.
Βῆ δ' ἴμεν αἰτήσουσα κελαινεφέα Κρονίωνα,
Ἀθάνατόν τ' εἶναι καὶ ζώειν ἤματα πάντα·
Τῇ δὲ Ζεὺς ἐπένευσε, καὶ ἐκρήηνεν ἐέλδωρ.
Νηπίη, οὐδ' ἐνόησε μετὰ φρεσὶ πότνια Ἠὼς
Ἥβην αἰτῆσαι, ξῦσαί τ' ἄπο γῆρας ὀλοιόν.
Τὸν δ' ἤτοι εἵως μὲν ἔχεν πολυήρατος ἥβη,
Ἠοῖ τερπόμενος χρυσοθρόνῳ ἠριγενείῃ,
Ναῖε παρ' Ὠκεανοῖο ῥοῇς ἐπὶ πείρασι γαίης·
Αὐτὰρ ἐπεὶ πρῶται πολιαὶ κατέχυντο ἔθειραι
Καλῆς ἐκ κεφαλῆς, καὶ εὐηγενέος τε γενείου,
Τοῦ δ' ἤτοι εὐνῆς μὲν ἀπείχετο πότνια Ἠώς,
Αὐτὸν δ' αὖτ' ἀτίταλλεν ἐνὶ μεγάροισιν ἔχουσα,
Σίτῳ τ' ἀμβροσίῃ τε, καὶ εἵματα καλὰ διδοῦσα.
Ἀλλ' ὅτε δὴ πάμπαν στυγερὸν κατὰ γῆρας ἔπειγεν,
Οὐδέ τι κινῆσαι μελέων δύνατ' οὐδ' ἀναεῖραι,
Ἥδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή·
Ἐν θαλάμῳ κατέθηκε, θύρας δ' ἐπέθηκε φαεινάς.
Τοῦ δ' ἤτοι φωνὴ ῥεῖ ἄσπετος, οὐδέ τι κῖκυς
Ἔσθ' οἵη πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν.
Οὐκ ἂν ἐγώ γε σὲ τοῖον ἐν ἀθανάτοισιν ἑλοίμην,
Ἀθάνατόν τ' εἶναι καὶ ζώειν ἤματα πάντα.
Ἀλλ' εἰ μὲν τοιοῦτος ἐὼν εἶδός τε δέμας τε
Ζώοις, ἡμέτερός τε πόσις κεκλημένος εἴης,
Οὐκ ἂν ἔπειτά μ' ἄχος πυκινὰς φρένας ἀμφικαλύπτοι.
Νῦν δέ σε μὲν τάχα γῆρας ὁμοίιον ἀμφικαλύψει
Νηλειές, τό τ' ἔπειτα παρίσταται ἀνθρώποισιν.
Οὐλόμενον, καματηρόν, ὅ τε στυγέουσι θεοί περ.
Αὐτὰρ ἐμοὶ μέγ' ὄνειδος ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν
Ἔσσεται ἤματα πάντα διαμπερὲς εἵνεκα σεῖο,
Οἳ πρὶν ἐμοὺς ὀάρους, καὶ μήτιας, αἷς ποτε πάντας
Ἀθανάτους συνέμιξα καταθνητῇσι γυναιξί,
Τάρβεσκον, πάντας γὰρ ἐμὸν δάμνασκε νόημα.
Νῦν δὲ δὴ οὐκέτι μοι στόμα χείσεται ἐξονομῆναι
Τοῦτο μετ' ἀθανάτοισιν, ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἀάσθην,
Σχέτλιον, οὐκ ὀνομαστόν, ἀπεπλάγχθην δὲ νόοιο,
Παῖδα δ' ὑπὸ ζώνῃ ἐθέμην βροτῷ εὐνηθεῖσα.
Τὸν μὲν ἐπὴν δὴ πρῶτον ἴδῃ φάος ἠελίοιο,
Νύμφαι μιν θρέψουσιν ὀρεσκῷοι βαθύκολποι,
Αἳ τόδε ναιετάουσιν ὄρος μέγα τε ζάθεόν τε,
Αἵ ῥ' οὔτε θνητοῖς οὔτ' ἀθανάτοισιν ἕπονται·
Δηρὸν μὲν ζώουσι, καὶ ἄμβροτον εἶδαρ ἔδουσι,
Καί τε μετ' ἀθανάτοισι καλὸν χορὸν ἐρρώσαντο.
Τῇσι δὲ Σειληνοί τε καὶ εὔσκοπος Ἀργειφόντης
Μίσγοντ' ἐν φιλότητι μυχῷ σπείων ἐροέντων.
Τῇσι δ' ἅμ' ἢ ἐλάται ἠὲ δρύες ὑψικάρηνοι
Γεινομένῃσιν ἔφυσαν ἐπὶ χθονὶ βωτιανείρῃ
Καλαὶ τηλεθάουσαι ἐν οὔρεσιν ὑψηλοῖσιν
Ἑστᾶσ' ἠλίβατοι, τεμένη δέ ἑ κικλήσκουσιν
Ἀθανάτων, τὰς δ' οὔ τι βροτοὶ κείρουσι σιδήρῳ.
Ἀλλ' ὅτε κεν δὴ μοῖρα παρεστήκῃ θανάτοιο,
Ἀζάνεται μὲν πρῶτον ἐπὶ χθονὶ δένδρεα καλά,
Φλοιὸς δ' ἀμφιπεριφθινύθει, πίπτουσι δ' ἀπ' ὄζοι,
Τῶν δέ θ' ὁμοῦ ψυχὴ λείπει φάος ἠελίοιο.
Αἱ μὲν ἐμὸν θρέψουσι παρὰ σφίσιν υἱὸν ἔχουσαι.
Τὸν μὲν ἐπὴν δὴ πρῶτον ἕλῃ πολυήρατος ἥβη,

Aureo ex cratere hauriens nectar rubrum.
Troianum verò regem luct9 perpetuus habebat in praecordiis, neque nouerat.
Quò illi charum filium rapuit diuina procella:
Hunc deinde lugebat omnino in diebus omnibus,
Et illum Iupiter miſertus eſt: dedit autem illi filij dona
Equos velocipedes, quiq́; immortales ferunt.
Hos illi dono dedit habere, dixitq́; ſingula
Iouis conſilijs nuntius Argicida,
Quòd eſſet immortalis, & inſeneſcibilis in diebus omnibus.
At poſtquam Iouis hic audiuit nuntium,
Non amplius poſtea lugebat: gauiſus autem eſt mentem intus,
Laetus autem equis velocibus vehebatur.
Vt autē verū Tithonum habens aureā ſedē rapuit aurora,
Veſtrae nationis ſimilem immortalibus,
Dedit ſe ad viam petitura nigrinubem Saturnium,
Immortalémque eſſe, ac viuere in diebus omnibus.
Huic autem Iupiter annuit, & perfecit deſiderium.
Inſana neque intellexit in mente veneranda aurora
Heben petere, raderéq́; ſenectam pernicioſam.
Hunc autē quouſque quidem habebat multis amata Hebe
Aurora oblectatus aurithrona abmère genita,
Habitabat apud Oceani fluxum ad terminos terrae.
Verùm poſtquam primi cani effundebantur capilli
Pulchro ex capite, & ex generoſa barba,
Huius quidem à lecto abſtinebat veneranda aurora.
Ipſum autem rurſus nutriebat domi habens,
Ciboq́; ambroſiaq́;, & veſtes bonas dans.
Verū quādo vtiq; omnino ad odioſā ſenectā properabat,
Neq; aliquid mēbrorum mouere valebat, neque attollere.
Hoc autem illi in animo optimum videbatur conſilium:
In thalamum depoſuit, ianuas verò impoſuit lucidas.
Huius vtique vox fluit indicibilis, neque vis
Eſt qualis antea fuit in flexibilibus membris.
Non vtique ego te talem inter immortales cuperem
Immortalémque eſſe, & viuere in diebus omnibus.
Sed ſi quidem talis tu formaq́; corporeq́;
Viueres, noſterq́; vir vocatus eſſes,
Nō vtiq; deinde me luctus ſecūdū denſā mentē cooperiret.
Nunc autem te quidem celeriter ſenectus ſimilis cooperiet:
Immiſericors, quae poſtea aſtat hominibus
Pernicioſa, laborioſa, quam & dij odio habent.
At mihi magna iniuria inter immortales deos
Erit in diebus omnibus omnino cauſa tui.
Qui antequā meas cōuerſationes, & cōſilia, quib. olim omnes
Immortales commiſcui cum mortalibus mulieribus
Timebant; omnes enim meum domabat conſilium.
Nunc autem vtique nō amplius mihi licebat gemens nominare
Hoc inter immortales: ſiquidem ingenti mulcta mulctata ſū,
Damno duro nec tolerando, aberraui autem mente mēa.
Filium autem ſub zona poſui cum mortali mixta.
Hunc quidem vbi vtique primùm viderit lucem ſolis,
Nymphae illum nutrient montanae profunda pectora habētes,
Quae hunc habitant montē magnūmq; valde diuinūmque.
Quae vtiq; neq; mortales neque immortales ſequuntur.
Diu quidem viuunt & immortalem cibum comedunt,
Atque cum immortalibus pulchram choream inſtaurant.
Cum his autem Sileniq́ue & bonus explorator Argicida,
Miſcebantur in amore in receſſu ſpeluncarum amabilium.
His autem ſimul aut abietes, aut quercus alti capitis
Genitis natae fuêre ſuper terram alentem-viros,
Pulchrae, florentes in montibus altis
Stant altae, lucos autem vocant
Immortalium: has autem non mortales ſecant ferro.
Sed quando vtiquè parca aſtiterit mortis,
Siccantur quidem primùm ſuper terram arbores pulchrae.
Cortex autē circum quamq; corrumpitur, cadunt verò rami.
Horum autem ſimul anima relinquit lucem ſolis.
Hae meum nutrient apud ſe filium habentes,
Hūc quidē cùm vtiq; primū ceperit à multis amata Hebe,

Ducent tibi huc deæ, oſtendentq́ue puerum.
Tibi autem ego ut hæc in mente omnia narrem.
In quintum annum rurſus veniam filium ducens,
Hunc quidem ubi vtique primùm videris florem oculis,
Gaudebis videns: valde enim diis ſimilis erit.
Duces autem ſtatim illum ad Troiam ventoſam.
Si autem aliquis interrogaſſet te mortalium hominum,
Quæ tibi charum filium ſub Zona poſuit mater,
Huic tu dicere memor ſis, vt te iubeo.
Dicunt quidem nymphæ Calycopidis progeniem eſſe,
Quæ hunc habent montem indutum ſylua.
Si autem vtique rem ipſam diceres, & iactes dementi animo
In amorem mixtum eſſe cum bene-coronata Cytheræa,
Iupiter te iratus feriet ardenti fulmine.
Dicta ſunt tibi omnia: tu autem his *mente tua perceptis*
Cohibe te, neque nomina: deorum autem obſerua iram.
Sic effata, abiit ad cœlum ventoſum.
Salue dea Cyprum bene habitatam regnans,
A te autem ego incipiens tranſibo aliam ad laudem.

IN EANDEM.

VENERANDAM, auream coronam habentem, pulchram Venerem
Canam, quæ Cypri munimenta ſortita eſt
Maritima, vbi illam Zephyri vis molliter ſpirantis
Suſcitauit per vndam multiſoni maris,
Spuma in molli, hanc autem aureis frenis Horæ
Suſceperunt hilariter, immortales autem veſtes induêre,
Caput verò ſuper immortale coronã bene cõſtructã poſuêre,
Pulchram, auream, tribus autem anſis
Donum orichalci auriq́ue honorabilis.
Collum autem molle, ac pectora argentea
Monilibus aureis ornabant, quibus ipſæ
Horæ ornatæ fuêre aureis-frenis, quando irent
Ad choream amabilem deorum, & domos patris:
Verùm poſtquam omne circa corpus ornamentum poſuêre,
Duxêre ad immortales: hi autem amplectebantur videntes,
Manibúſque ſalutabant, & cupijt vnuſquiſque
Eſſe puellam mulierem, & domum ducere,
Formã admirantes violaceã coronam habentis Cythereæ.
Salue nigris aut rotundis *palpebris dulciloqua, da verò in certamine*
Iſto victoriam ferre, meam autem præpara cantionem,
At ego tui, & alterius memor ero cantionis:

BACCHVS, AVT LATRONES.

DE Dionyſo Semeles inclytæ filio
Memor ero, vt apparuit apud littus maris,
Acta in longa iuueni viro ſimilis
Nuper pubeſcenti, pulchrè autem concutiebantur capilli
Cyanei: veſtem autem circa prævalidos habebat humeros
Purpuream: citò .n. viri bona tranſtro habente ex naui
Latrones peruenêre velociter ad nigrum pontum
Tyrrheni: hos autem duxit mala mors: hi autem conſpicati
Annuêre ad inuicem, citò .n. ſaliêre ſtatim autem capientes
Abiêre ad ſuam nauem læti animo.
Filium enim illum dixêre à Ioue nutritorum regum
Eſſe, ac vinculis volebant ligare difficilibus.
Hunc .n. non tenebant vincula, vimina .v. procul cadebant
A manibus, & à pedibus: hic autem ſubridens ſedebat
Oculis ſubnigris: gubernator autem hoc *intellecto,*
Statim ſuos ſocios hortatus eſt, dixitque,
Miſeri, qualem hunc deum ligatis capientes
Fortem, neque ferre illum poteſt nauis bene facta:
Aut enim Iupiter hic eſt, aut argentei arcus Apollo,
Aut Neptunus, quoniam non mortalibus hominibus
Similis eſt, at diis qui Olympicas domos habent.
Verùm agite, hunc dimittamus ad continentem nigrum
Statim, neque in eum manus conijcite, ne iratus
Excitet difficiles ventos, ac turbinem multum.
Sic dixit: huic autem dux odioſo reſpondit verbo,

Ἄξουσίν σοι δεῦρο θεαί, δείξουσί τε παῖδα.
Σοὶ δ' ἐγὼ, ὄφρα ταῦτα μετὰ φρεσὶ πάντα διέλθω,
Ἐς πέμπτον ἔτος αὖτις ἐλεύσομαι υἱὸν ἄγουσα.
Τὸν μὲν ἐπὴν δὴ πρῶτον ἴδῃς θάλος ὀφθαλμοῖσι,
Γηθήσεις ὁρόων· μάλα γὰρ θεοείκελος ἔσται.
Ἄξεις δ' αὐτίκα νιν ποτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν.
Ἢν δέ τις εἴρηταί σε καταθνητῶν ἀνθρώπων,
Ἥ τις σοὶ φίλον υἱὸν ὑπὸ ζώνῃ θέτο μήτηρ,
Τῷ δὲ σὺ μυθεῖσθαι μεμνημένος, ὥς σε κελεύω·
Φασίν τοι νύμφης Καλυκώπιδος ἔκγονον εἶναι,
Αἳ τόδε ναιετάουσιν ὄρος καταειμένον ὕλῃ.
Εἰ δέ κεν ἐξείπῃς καὶ ἐπεύξεαι ἄφρονι θυμῷ,
Ἐν φιλότητι μιγῆναι ἐϋστεφάνῳ Κυθερείῃ,
Ζεύς σε χολωσάμενος βαλέει ψολόεντι κεραυνῷ.
Εἴρηταί τοι πάντα· σὺ δὲ φρεσὶ σῇσι νοήσας,
Ἴσχεο, μηδ' ὀνόμαινε, θεῶν δ' ἐποπίζεο μῆνιν.
Ὣς εἰποῦσ' ἤϊξε πρὸς οὐρανὸν ἠνεμόεντα.
Χαῖρε θεὰ Κύπροιο ἐϋκτιμένης μεδέουσα,
Σεῦ δ' ἐγὼ ἀρξάμενος μεταβήσομαι ἄλλον ἐς ὕμνον.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΥΤΗΝ.

ΑΙΔΟΙΗΝ χρυσοστέφανον καλὴν Ἀφροδίτην
Ἄισομαι, ἣ πάσης Κύπρου κρήδεμνα λέλογχεν
Εἰναλίης, ὅθι μιν Ζεφύρου μένος ὑγρὸν ἀέντος
Ἤνεικεν κατὰ κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
Ἀφρῷ ἔνι μαλακῷ· τὴν δὲ χρυσάμπυκες Ὧραι
Δέξαντ' ἀσπασίως, περὶ δ' ἄμβροτα εἵματα ἕσσαν·
Κρατὶ δ' ἐπ' ἀθανάτῳ στεφάνην εὔτυκτον ἔθηκαν,
Καλὴν, χρυσείην· ἐν δὲ τρητοῖσι λοβοῖσιν
Ἄνθεμ' ὀρειχάλκου χρυσοῖό τε τιμήεντος·
Δειρῇ δ' ἀμφ' ἁπαλῇ καὶ στήθεσιν ἀργυφέοισιν
Ὅρμοισι χρυσέοισιν ἐκόσμεον, οἷσί περ αὐταὶ
Ὧραι κοσμείσθην χρυσάμπυκες, ὁππότ' ἴοιεν
Ἐς χορὸν ἱμερόεντα θεῶν καὶ δώματα πατρός.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα περὶ χροῒ κόσμον ἔθηκαν,
Ἦγον ἐς ἀθανάτους· οἱ δ' ἠσπάζοντο ἰδόντες,
Χερσί τ' ἐδεξιόωντο καὶ ἠρήσαντο ἕκαστος
Εἶναι κουριδίην ἄλοχον, καὶ οἴκαδ' ἄγεσθαι,
Εἶδος θαυμάζοντες ἰοστεφάνου Κυθερείης.
Χαῖρ' ἑλικοβλέφαρε, γλυκυμείλιχε· δὸς δ' ἐν ἀγῶνι
Νίκην τῷδε φέρεσθαι, ἐμὴν δ' ἔντυνον ἀοιδήν.
Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σεῖο καὶ ἄλλης μνήσομ' ἀοιδῆς.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ, Η ΛΗΣΤΑΙ.

ΑΜΦΙ Διώνυσον Σεμέλης ἐρικυδέος υἱὸν
Μνήσομαι, ὡς ἐφάνη παρὰ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο,
Ἀκτῇ ἐπὶ προβλῆτι, νεηνίῃ ἀνδρὶ ἐοικὼς
Πρωθήβῃ· καλαὶ δὲ περισσείοντο ἔθειραι
Κυάνεαι, φᾶρος δὲ περὶ στιβαροῖς ἔχεν ὤμοις
Πορφύρεον· τάχα δ' ἄνδρες ἐϋσσέλμου ἀπὸ νηὸς
Ληϊσταὶ προγένοντο θοῶς ἐπὶ οἴνοπα πόντον
Τυρσηνοί· τοὺς δ' ἦγε κακὸς μόρος· οἱ δὲ ἰδόντες
Νεῦσαν ἐς ἀλλήλους, τάχα δ' ἔκθορον· αἶψα δ' ἑλόντες
Εἷσαν ἐπὶ σφετέρης νηὸς κεχαρημένοι ἦτορ.
Υἱὸν γάρ μιν ἔφαντο διοτρεφέων βασιλήων
Εἶναι, καὶ δεσμοῖς ἔθελον δεῖν ἀργαλέοισι.
Τὸν δ' οὐκ ἴσχανε δεσμά, λύγοι δ' ἀπὸ τηλόσ' ἔπιπτον
Χειρῶν ἠδὲ ποδῶν· ὁ δὲ μειδιάων ἐκάθητο
Ὄμμασι κυανέοισι· κυβερνήτης δὲ νοήσας,
Αὐτίκα οἷς ἑτάροισιν ἐκέκλετο, φώνησέν τε,
Δαιμόνιοι, τίνα τόνδε θεὸν δεσμεύεθ' ἑλόντες,
Καρτερόν; οὐδὲ φέρειν δύναταί μιν νηῦς εὐεργής.
Ἢ γὰρ Ζεὺς ὅδε γ' ἐστὶν, ἢ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
Ἠὲ Ποσειδάων· ἐπεὶ οὐ θνητοῖσι βροτοῖσιν
Εἴκελος, ἀλλὰ θεοῖς οἳ Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσιν.
Ἀλλ' ἄγετ', αὐτὸν ἀφῶμεν ἐπ' ἠπείροιο μελαίνης
Αὐτίκα· μηδ' ἐπὶ χεῖρας ἰάλλετε, μή τι χολωθεὶς
Ὄρσῃ ἀργαλέους ἀνέμους καὶ λαίλαπα πολλήν.
Ὣς φάτο· τὸν δ' ἀρχὸς στυγερῷ ἠνίπαπε μύθῳ,

Δαιμόνι' ἀλλ' ἄγε, ἅμα δ' ἱστίον ἕλκεο νηός,
Σὺν πάνθ' ὅπλα λαβών. ὅδε δ' αὖτ' ἄνδρεσσι μελήσει.
Ἔλπομαι, ἢ Αἴγυπτον ἀφίξεται, ἢ ὅγε Κύπρον,
Ἢ ἐς Ὑπερβορέους, ἢ ἑκαστέρω· ἐς δὲ τελευτὴν
Ἔκ ποτ' ἐρεῖ αὐτοῦ τε φίλους καὶ κτήματα πάντα,
Οὕς τε κασιγνήτους, ἐπεὶ ἡμῖν ἔμβαλε δαίμων.
Ὣς εἰπών, ἱστόν τε καὶ ἱστίον ἕλκετο νηός.
Ἔμπνευσεν δ' ἄνεμος μέσον ἱστίον, ἀμφὶ δ' ἄρ' ὅπλα
Καττάνυσαν. τάχα δέ σφιν ἐφαίνετο θαυματὰ ἔργα·
Οἶνος μὲν πρώτιστα θοὴν ἀνὰ νῆα μέλαιναν
Ἡδύποτος κελάρυζ' εὐώδης, ὤρνυτο δ' ὀδμὴ
Ἀμβροσίη· ναύτας δὲ τάφος λάβε πάντας ἰδόντας.
Αὐτίκα δ' ἀκρότατον παρὰ ἱστίον ἐξετανύσθη
Ἄμπελος ἔνθα καὶ ἔνθα, κατεκρημνῶντο δὲ πολλοὶ
Βότρυες· ἀμφ' ἱστὸν δὲ μέλας εἱλίσσετο κισσὸς
Ἄνθεσι τηλεθάων, χαρίεις δ' ἐπὶ καρπὸς ὀρώρει.
Πάντες δὲ σκαλμοὶ στεφάνους ἔχον· οἱ δὲ ἰδόντες,
Μηδ' ἤδη τότ' ἔπειτα κυβερνήτην ἐκέλευον
Γῇ πελάαν. ὁ δ' ἄρα σφι λέων γένετ' ἔνδοθι νηὸς
Δεινὸς ἐπ' ἀκροτάτης, μέγα δ' ἔβραχεν, ἐν δ' ἄρα μέσσῃ
Ἄρκτον ἐποίησεν λασιαύχενα, σήματα φαίνων·
Ἂν δ' ἔστη μεμαυῖα· λέων δ' ἐπὶ σέλματος ἄκρου
Δεινὸν ὑπόδρα ἰδών. οἱ δ' εἰς πρύμναν ἐφόβηθεν,
Ἀμφὶ κυβερνήτην δὲ σαόφρονα θυμὸν ἔχοντα
Ἔσταν ἄρ' ἐκπληγέντες. ὁ δ' ἐξαπίνης ἐπορούσας
Ἀρχὸν ἕλ', οἱ δὲ θύραζε κακὸν μόρον ἐξαλύοντες,
Πάντες ὁμῶς πήδησαν, ἐπεὶ ἴδον, εἰς ἅλα δῖαν·
Δελφῖνες δ' ἐγένοντο. κυβερνήτην δ' ἐλεήσας
Ἔσχεθε, καί μιν ἔθηκε πανόλβιον, εἶπέ τε μῦθον,
Θάρσει δῖε κάτωρ τῷ ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ.
Εἰμὶ δ' ἐγὼ Διόνυσος ἐρίβρομος, ὃν τέκε μήτηρ
Καδμηῒς Σεμέλη, Διὸς ἐν φιλότητι μιγεῖσα.
Χαῖρε τέκος Σεμέλης εὐώπιδος· οὐδέ πη ἔστι
Σεῖό γε ληθόμενον, γλυκερὴν κοσμῆσαι ἀοιδήν.

ΕΙΣ ΑΡΕΑ.

ΑΡΕΣ ὑπερμενέτα, βρισάρματε, χρυσεοπήληξ,
Ὀμβριμόθυμε, φέρασπι, πολισσόε, χαλκοκορυστά,
Καρτερόχειρ, ἀμόγητε, δορισθενές, ἕρκος Ὀλύμπου,
Νίκης εὐπολέμοιο πάτερ, συναρωγὲ Θέμιστος,
Ἀντιβίοισι τύραννε, δικαιοτάτων ἀγὲ φωτῶν,
Ἠνορέης σκηπτοῦχε, πυραυγέα κύκλον ἑλίσσων
Αἰθέρος ἑπταπόροις ἐνὶ τείρεσιν, ἔνθα σε πῶλοι
Ζαφλεγέες τριτάτης ὑπὲρ ἄντυγος αἰὲν ἔχουσι·
Κλῦθι βροτῶν ἐπίκουρε, δοτὴρ εὐθαρσέος ἥβης,
Πρηῢ καταστίλβων σέλας ὑψόθεν ἐς βιότητα
Ἡμετέρην, καὶ κάρτος ἀρήϊον, ὥς κε δυναίμην
Σεύασθαι κακότητα πικρὴν ἀπ' ἐμοῖο καρήνου,
Καὶ ψυχῆς ἀπατηλὸν ὑπογνάμψαι φρεσὶν ὁρμήν,
Θυμοῦ τ' αὖ μένος ὀξὺ κατισχέμεν, ὅς μ' ἐρέθῃσι
Φυλόπιδος κρυερῆς ἐπιβαινέμεν· ἀλλὰ σὺ θάρσος
Δὸς μάκαρ, εἰρήνης τε μένειν ἐν ἀπήμοσι θεσμοῖς,
Δυσμενέων προφυγόντα μόθον Κῆράς τε βιαίους.

ΕΙΣ ΑΡΤΕΜΙΝ.

ΑΡΤΕΜΙΝ ὕμνει Μοῦσα κασιγνήτην Ἑκάτοιο,
Παρθένον ἰοχέαιραν, ὁμότροφον Ἀπόλλωνος,
Ἥθ' ἵππους ἄρσασα βαθυσχοίνοιο Μέλητος,
Ῥίμφα διὰ Σμύρνης παγχρύσεον ἅρμα διώκει
Ἐς Κλάρον ἀμπελόεσσαν, ὅθ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
Ἧσται μιμνάζων ἑκατηβόλον ἰοχέαιραν.
Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε, θεαὶ δ' ἅμα πᾶσαι ἀοιδῇ.
Αὐτὰρ ἐγώ σε πρῶτα καὶ ἐκ σέθεν ἄρχομ' ἀείδειν.
Σεῦ δ' ἐγὼ ἀρξάμενος μεταβήσομαι ἄλλον ἐς ὕμνον.

ΕΙΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ.

ΚΥΠΡΟΓΕΝΗ Κυθέρειαν ἀείσομαι, ἥ τε βροτοῖσι
Μείλιχα δῶρα δίδωσιν, ἐφ' ἱμερτῷ δὲ προσώπῳ
Αἰεὶ μειδιάει, καὶ ἐφ' ἱμερτὸν φέρει ἄνθος.

Infelix ſecundũ ventum vide, ſimul autẽ velũ trahe nauis,
Simul omnia arma capiens: hic autem viris curæ erit.
Spero, aut Ægyptum veniet, aut in Cyprum,
Vel ad Hyperboreos, vel vltroque: tandem autem
Aliquando dicet ſuos amicos, & poſſeſſiones omnes,
Suóſque fratres, poſtquam nobis obtulit deus.
Sic locutus, malũmque, & velum trahebat nauis:
Flauit autem ventus in medio veli, circum autem arma
Expediebant, cito. a. illis apparebant admirabilia opera.
Vinum quidem primum velocem per nauim nigram
Dulcipotum fluebat odorum: excitabatur autem odor
Immortalis, nautas. a. admiratio cepit omnes conſpicatos:
Statim autem in ſummitate veli extenſa eſt
Vitis, huc atque huc, pendebant autem multæ
Vuæ, circa autem malum voluebatur hedera,
Floribus vireſcens, gratus autem fructus excitabatur.
Omnes autem ſcalmi coronas habebant: videntes autem
Mededen, tunc deinde gubernatorem hortabantur
In terram appropinquare: hic. a. leo factus fuit inter nauim
Grauis in ſummitate, valde. a. rugiebat: in media vero
Vrſum fecit hirſutum ceruice ſigna oſtendens:
Surrexit autem acer, leo autem in ſede ſumma
Grauiter toruum videns: hi autem in puppi timuêre.
Circum gubernatorem autem ſapientem animũ habentem
Stetêre vtique ſtupefacti: hic autem repente impetu facto
Ducem cepit: hi autem foras malam mortem fugientes
Omnes ſimul ſaliêre, cum vidiſſent, in mare diuinum.
Delphines autem facti fuêre: gubernatorem. a. miſertus,
Habuitque, & illum fecit beatiſſimum, dixitque verbum:
Confide diuine rector meo grate in animo:
Sum autem ego Bacchus magniſonus, quem peperit mater
Cadmea Semele, Ioui in amore mixta.
Salue nate Semeles pulchriocula, haud quaquam licet
Tui oblitum, ſuauem ornare cantionem.

IN MARTEM.

MARS perrobuſte, currus-degrauans, aurea galea,
Magnanime, clypeifer, vrbium ſeruator armis inſtructe,
Fortunate, indefeſſe, haſta-valens, ſeptũ Olympi,
Victoriæ felicis pater, auxiliator iuſtitiæ,
Iniuſtis tyranne, iuſtiſſimorum dux hominum,
Fortitudinis ſceptrifer, ignitum circum voluens
Ætheris inter ſeptigrada aſtra, vbi te equi
Valde flammoſi tertio ſuper currum ſemper habent:
Audi mortalium auxiliator, dator audacis Hebes,
Suauiter relucens lumen deſuper ad vitam
Noſtram, ac fortitudinem martialem: ſic vtique poſſem
Depellere malum amarum à meo capite,
Et animæ deceptorium ſubflectere in mentem impetum,
Animique robur acutum cohibere, qui me excitauit
Pugnam horridam aggredi: ſed tu audaciam
Da beate, pacíſque manere in illæſibilibus legibus,
Inimicorum fugientem laborem, fatáq; violenta.

IN DIANAM.

DIANAM laudat Muſa, ſororem procul-iaculantis,
Virginem ſagittis-oblectantẽ ſe, ſimul nutritã cũ Apolline:
Quæq; equos iungens iunceis copioſe Melete,
Impetuoſe per Smyrnam totum aureum currum agit,
Ad Clarũ vitibus copioſam: verum argentei arcus Apollo
Sedit expectans longè iaculantem, ſagittis oblectantem.
Et tu quidem ſic ſalue, deæ autem ſimul omnes, cantione.
At ego te primum & à te incipio cantare.
A te autem ego initio facto tranſibo aliam ad laudem.

IN VENEREM.

CYPRO genitam Cytheream canam, quæq; mortalibus
Blanda dona dat, amabili autem facie
Semper ſubridet, & amabilem fert florem.

Salue dea Salaminam bene habitatam regens,
Et totam Cyprum: da verò amabilem cantionem:
At ego & tui & alterius memor ero cantionis.

IN PALLADEM.

PALLADEM Mineruam patronam vrbium incipio canere,
Grauem, cui cum Marte curæ ſunt bellica opera,
Dirutæq; ciuitates clamórque belláque.
Quin & liberauit populum venientémque euntémque.
Salue dea, da verò nobis fortunam, felicitatémque.

IN IVNONEM.

IVNONEM cano aurithronam, quã peperit Rhea,
Immortalem reginam, excelſam formam habentem,
Iouis grauiſtrepi ſororem vxorémque
Inclytam, quam omnes beati per longum Olympum
Læti honorant, ſimul cum Ioue oblectante fulminibus.

IN CEREREM.

CEREREM pulchricomam, venerandam deam incipio canere,
Ipſam & puellam perpulchram Proſerpinam:
Salue dea, & hanc ſerua ciuitatem: præſis autem cantioni.

IN MATREM DEORVM.

MATREM mihi omniúmque deorum, omniúmq; hominum
Laudat Muſa ſuauis Iouis filia magni,
Cui crotalorũ tympanorumq; ſonus, ſimulq; tremor tibiarũ
Placuit, ac luporum clangor, terribiliúmque leonum,
Montéſque ſonori, & ſyluoſi receſſus.
Et tu quidem ſic ſalue, dea autem ſimul omnes cantione.

IN HERCVLEM
Leonini animi.

HERCVLEM Iouis filiũ canã, quẽ fortiſſimum
Genuit terreſtrium Thebæ in pulchris regionibus
Alcmena, mixta cum nigrinube Saturnio.
Qui antea quidem per terram indicibilem, ac mare
Errans iuſſibus Euryſthei regis,
Multa quidem ipſe fecit iniuſta, & multa ſuſtulit.
Nunc autem in pulchro ſolo niuoſi Olympi
Habitat oblectatus, & habet pulchros talos habẽtẽ Heben.
Salue rex Iouis fili, da verò virtutémque & felicitatem.

IN ÆSCVLAPIVM.

MEDICVM morborũ Æſculapiũ incipio canere,
Filium Apollinis quem genuit diuina Coronis,
Dotio in campo, filia Phlegyi regis.
Gaudium magnũ hominibus, malorũ delinitorem dolorum.
Et tu quidem ſic ſalue rex: ſupplico autem tibi cantione.

IN IOVIS PVEROS.

CASTORA & Pollucem cane Muſa ſuauis
Tyndaridas, qui à Ioue Olympio geniti ſunt.
Quos ſub Taygeti vertice peperit veneranda Leda,
Clàm ſubdomita à nigrinube Saturnio.
Saluete Tyndaridæ, velocum conſcenſores equorum.

IN MERCVRIVM.

MERCVRIVM cano Cyllenium Argicidam,
Cyllenen regentem, & Arcadiam ouibus copioſam,
Nuntium immortalium valde vtilem quem peperit Maia
Atlantis filia, Iouis amore mixta,
Verecunda, beatorum autem deorũ effugit commercium,
Antrum habitans opacum, vbi Saturnius
Cum nympha pulchricoma miſcebatur noctis conticinio,
Quando dulcis ſomnus tenebat albulnam Iunonem:
Latebat autem immortaléſque deos mortaléſque homines.
Et tu quidem ſic ſalue Iouis & Maiæ fili.
A te autem ego initio facto tranſibo aliam ad laudem.

Χαῖρε θεὰ Σαλαμῖνος ἐϋκτιμένης μεδέουσα,
Καὶ πάσης Κύπρου· δὸς δ' ἱμερόεσσαν ἀοιδήν.
Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σεῖο καὶ ἄλλης μνήσομ' ἀοιδῆς.

ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΝ.

ΠΑΛΛΑΔ' Ἀθηναίην ἐρυσίπτολιν ἄρχομ' ἀείδειν
Δεινήν, ᾗ σὺν Ἄρηϊ μέλει πολεμήϊα ἔργα,
Περθόμεναί τε πόληες, ἀϋτή τε πτόλεμοί τε·
Καί τ' ἐρρύσατο λαὸν ἰόντα τε νισσόμενόν τε.
Χαῖρε θεά, δὸς δ' ἄμμι τύχην εὐδαιμονίην τε.

ΕΙΣ ΗΡΑΝ.

ΗΡΗΝ ἀείδω χρυσόθρονον, ἣν τέκε Ῥεία,
Ἀθανάτην βασίλειαν, ὑπείροχον εἶδος ἔχουσαν,
Ζηνὸς ἐριγδούποιο κασιγνήτην ἄλοχόν τε
Κυδρήν, ἣν πάντες μάκαρες κατὰ μακρὸν Ὄλυμπον
Ἀζόμενοι τίουσιν ὁμῶς Διῒ τερπικεραύνῳ.

ΕΙΣ ΔΗΜΗΤΡΑΝ.

ΔΗΜΗΤΡ' ἠΰκομον σεμνὴν θεὸν ἄρχομ' ἀείδειν,
Αὐτὴν καὶ κούρην περικαλλέα Περσεφόνειαν.
Χαῖρε θεά, καὶ τήνδε σάου πόλιν· ἄρχε δ' ἀοιδῆς.

ΕΙΣ ΜΗΤΕΡΑ ΘΕΩΝ.

ΜΗΤΕΡΑ μοι πάντων τε θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων
Ὕμνει Μοῦσα λίγεια Διὸς θυγάτηρ μεγάλοιο,
Ἧι κροτάλων τυπάνων τ' ἰαχὴ σύν τε βρόμος αὐλῶν
Εὔαδεν, ἠδὲ λύκων κλαγγὴ χαροπῶν τε λεόντων,
Οὔρεά τ' ἠχήεντα, καὶ ὑλήεντες ἔναυλοι.
Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε, θεαί θ' ἅμα πᾶσαι ἀοιδῇ.

ΕΙΣ ΗΡΑΚΛΕΑ ΛΕΟΝΤΟΘΥΜΟΝ.

ΗΡΑΚΛΕΑ Διὸς υἱὸν ἀείσομαι, ὃν μέγ' ἄριστον
Γείνατ' ἐπιχθονίων Θήβῃς ἐνὶ καλλιχόροισιν
Ἀλκμήνη, μιχθεῖσα κελαινεφέϊ Κρονίωνι.
Ὃς πρὶν μὲν κατὰ γαῖαν ἀθέσφατον ἠδὲ θάλασσαν
Πλαζόμενος πομπῇσιν ὑπ' Εὐρυσθῆος ἄνακτος,
Πολλὰ μὲν αὐτὸς ἔρεξεν ἀτάσθαλα, πολλὰ δ' ἀνέτλη.
Νῦν δ' ἤδη κατὰ καλὸν ἕδος νιφόεντος Ὀλύμπου
Ναίει τερπόμενος, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην.
Χαῖρε ἄναξ Διὸς υἱέ, δίδου δ' ἀρετήν τε καὶ ὄλβον.

ΕΙΣ ΑΣΚΛΗΠΙΟΝ.

ΙΗΤΗΡΑ νόσων Ἀσκληπιὸν ἄρχομ' ἀείδειν,
Υἱὸν Ἀπόλλωνος, τὸν ἐγείνατο δῖα Κορωνὶς
Δωτίῳ ἐν πεδίῳ, κούρη Φλεγύου βασιλῆος,
Χάρμα μέγ' ἀνθρώποισι, κακῶν θελκτῆρ' ὀδυνάων.
Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε ἄναξ· λίτομαι δέ σ' ἀοιδῇ.

ΕΙΣ ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΥΣ.

ΚΑΣΤΟΡΑ καὶ Πολυδεύκε' ἀείδεο Μοῦσα λίγεια
Τυνδαρίδας, οἳ Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἐξεγένοντο.
Τοὺς ὑπὸ Ταϋγέτου κορυφῇς τέκε πότνια Λήδη,
Λάθρη ὑποδμηθεῖσα κελαινεφέϊ Κρονίωνι.
Χαίρετε Τυνδαρίδαι, ταχέων ἐπιβήτορες ἵππων.

ΕΙΣ ΕΡΜΗΝ.

ΕΡΜΗΝ ἀείδω Κυλλήνιον Ἀργειφόντην,
Κυλλήνης μεδέοντα καὶ Ἀρκαδίης πολυμήλου,
Ἄγγελον ἀθανάτων ἐριούνιον, ὃν τέκε Μαῖα
Ἄτλαντος θυγάτηρ, Διὸς ἐν φιλότητι μιγεῖσα,
Αἰδοίη· μακάρων δὲ θεῶν ἀλέεινεν ὅμιλον,
Ἄντρῳ ναιετάουσα παλισκίῳ· ἔνθα Κρονίων
Νύμφῃ ἐϋπλοκάμῳ μισγέσκετο νυκτὸς ἀμολγῷ,
Εὖτε κατὰ γλυκὺς ὕπνος ἔχοι λευκώλενον Ἥρην·
Λάνθανε δ' ἀθανάτους τε θεοὺς θνητούς τ' ἀνθρώπους.
Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε Διὸς καὶ Μαιάδος υἱέ·
Σεῦ δ' ἐγὼ ἀρξάμενος μεταβήσομαι ἄλλον ἐς ὕμνον.

Χαῖρ'

Χαῖρ' Ἑρμῆ χαριδῶτα, διάκτορε, δῶτορ ἐάων.

ΕΙΣ ΠΑΝΑ.

ΑΜΦΙ μοι Ἑρμείαο φίλον γόνον ἔννεπε μοῦσα,
Αἰγιπόδην, δικέρωτα, φιλόκροτον, ὅστ' ἀνὰ πίση
Δενδρήεντ' ἄμυδις φοιτᾷ χορογηθέσι νύμφαις,
Αἵτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης στείβουσι κάρηνα,
Πᾶν' ἀνακεκλόμεναι, νόμιον θεὸν, ἀγλαέθειρον,
Αὐχμήενθ', ὃς πάντα λόφον νιφόεντα λέλογχε,
Καὶ κορυφὰς ὀρέων, καὶ πετρήεντα κάρηνα.
Φοιτᾷ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα διὰ ῥωπήια πυκνά,
Ἄλλοτε μὲν ῥείθροισιν ἐφελκόμενος μαλακοῖσιν,
Ἄλλοτε δ' αὖ πέτρῃσιν ἐν ἠλιβάτοισι διοιχνεῖ,
Ἀκροτάτην κορυφὴν μηλόσκοπον εἰσαναβαίνων.
Πολλάκι δ' ἀργινόεντα διέδραμεν οὔρεα μακρά,
Πολλάκι δ' ἐν κνημοῖσι διήλασε θῆρας ἐναίρων,
Ὀξέα δερκόμενος· τότε δ' ἕσπερος ἔκλαγεν οἶον,
Ἄγρης ἐξανιὼν δονάκων ὕπο μοῦσαν ἀθύρων
Νήδυμον· οὐκ ἂν τόν γε παραδράμοι ἐν μελέεσσιν
Ὄρνις, ἥτ' ἔαρος πολυανθέος ἐν πετάλοισι
Θρῆνον ἐπιπροχέουσα χέει μελίγηρυν ἀοιδήν.
Σὺν δέ σφιν τότε νύμφαι ὀρεστιάδες λιγύμολποι
Φοιτῶσαι πυκνὰ ποσσὶν ἐπὶ κρήνῃ μελανύδρῳ
Μέλπονται, κορυφὴν δὲ περιστένει οὔρεος Ἠχώ.
Δαίμων δ' ἔνθα καὶ ἔνθα χορῶν, τοτὲ δ' ἐς μέσον ἕρπων,
Πυκνὰ ποσὶν διέπει· λαῖφος δ' ἐπὶ νῶτα δαφοινὸν
Λυγκὸς ἔχει, λιγυρῇσιν ἀγαλλόμενος φρένα μολπαῖς,
Ἐν μαλακῷ λειμῶνι, τόθι κρόκος ἠδ' ὑάκινθος
Εὐώδης θαλέθων καταμίσγεται ἄκριτα ποίῃ.
Ὑμνεῦσιν δὲ θεοὺς μάκαρας καὶ μακρὸν Ὄλυμπον·
Οἷόν θ' Ἑρμείην ἐριούνιον ἔξοχον ἄλλων
Ἔννεπον, ὡς ὅγ' ἅπασι θεοῖς θοὸς ἄγγελός ἐστι,
Καί ῥ' ὅγ' ἐς Ἀρκαδίην πολυπίδακα μητέρα μήλων
Ἐξίκετ', ἔνθα δέ οἱ τέμενος Κυλληνίου ἐστίν.
Ἔνθ' ὅγε καὶ θεὸς ὢν ψαφαρότριχα μῆλ' ἐνόμευεν
Ἀνδρὶ παρὰ θνητῷ· θάλε γὰρ πόθος ὑγρὸς ἐπελθὼν
Νύμφῃ ἐϋπλοκάμῳ Δρύοπος φιλότητι μιγῆναι.
Ἐκ δ' ἐτέλεσσε γάμον θαλερόν· τέκε δ' ἐν μεγάροισιν
Ἑρμείῃ φίλον υἱὸν, ἄφαρ τερατωπὸν ἰδέσθαι,
Αἰγιπόδην, δικέρωτα, πολύκροτον, ἡδυγέλωτα.
Φεῦγε δ' ἀναΐξασα, λίπεν δ' ἄρα παῖδα τιθήνη.
Δεῖσε γὰρ ὡς ἴδεν ὄψιν ἀμείλιχον ἠϋγένειον.
Τὸν δ' αἶψ' Ἑρμείας ἐριούνιος εἰς χέρα θῆκε
Δεξάμενος, χαῖρεν δὲ νόῳ περιώσια δαίμων.
Ῥίμφα δ' ἐς ἀθανάτων ἕδρας κίε, παῖδα καλύψας
Δέρμασιν ἐν πυκινοῖσιν ὀρεσκῴοιο λαγωοῦ.
Πὰρ δὲ Ζηνὶ κάθιζε καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι·
Δεῖξε δὲ κοῦρον ἑόν· πάντες δ' ἄρα θυμὸν ἔτερφθεν
Ἀθάνατοι, περίαλλα δ' ὁ Βάκχειος Διόνυσος.
Πᾶνα δέ μιν καλέεσκον, ὅτι φρένα πᾶσιν ἔτερψε.
Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε ἄναξ, λίσομαι δέ σ' ἀοιδῇ.
Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σεῖο καὶ ἄλλης μνήσομ' ἀοιδῆς.

ΕΙΣ ΗΦΑΙΣΤΟΝ.

ΗΦΑΙΣΤΟΝ κλυτόμητιν ἀείδεο μοῦσα λίγεια.
Ὃς μετ' Ἀθηναίης γλαυκώπιδος ἀγλαὰ ἔργα
Ἀνθρώπους ἐδίδαξεν ἐπὶ χθονὸς, οἳ τὸ πάρος περ
Ἄντροις ναιετάασκον ἐν οὔρεσιν, ἠΰτε θῆρες.
Νῦν δὲ δι' Ἥφαιστον κλυτοτέχνην ἔργα δαέντες,
Ῥηϊδίως αἰῶνα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
Εὔκηλοι διάγουσιν ἐνὶ σφετέροισι δόμοισιν.
Ἀλλ' ἵληθ' Ἥφαιστε, δίδου ἀρετήν τε καὶ ὄλβον.

ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΑ.

ΦΟΙΒΕ, σὲ μὲν καὶ κύκνος ὑπὸ πτερύγων λίγ' ἀείδει,
Ὄχθῃ ἐπιθρώσκων ποταμὸν πάρα δινήεντα
Πηνειόν· σὲ δ' ἀοιδὸς ἔχων φόρμιγγα λίγειαν
Ἡδυεπὴς πρῶτόν τε καὶ ὕστατον αἰὲν ἀείδει.
Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε ἄναξ, ἵλαμαι δέ σ' ἀοιδῇ.

Salue Mercuri gratiarum dator, nuntie, dator bonorum.

IN PANA.

DE Mercurij mihi charo filio dic Muſa,
Capripede bicorne, amatore ſtrepitus, qui per prata
Arboroſa ſimul incedit choreis aptus cum nymphis,
Quęque prarupta petra incedunt capita,
Pana inuocantes paſtoralem deum pulchricomum,
Squalidum, qui omnem collem niuoſum ſortitus eſt.
Et vertices montium, & ſaxoſa cacumina.
Frequentat autem huc atque illuc per virgulta denſa:
Interdum quidem fluentis pellectus mollibus.
Interdum iterum ſaxa altiſſima ambulans.
Summum verticem ouium ſpecula aſcendens.
Sæpe autem capris frequentes percurrit montes longos.
Sæpe in colles digreditur feras mactans,
Acutè cernens: tunc autem heſperus clanxit vt
Ex ſummitate egreſſus arundinum ſub carmine ludens
Suaue: non hunc præcurreret in cantibus
Auis, quæ vere multifloro in foliis
Lamentum effundens emittit ſuauem cantum,
Cum ipſis autem tunc nymphæ montanæ ſuauiloquæ
Ambulantes frequenter pedibus ad fontem nigræ-aquæ
Canunt. circa verticem autem reſonat montis Echo.
Deus a. huc atque illuc chorearũ tunc in medium ſerpens,
Frequẽter pedibus aſſequitur, pellẽ autẽ ad terga cruentã,
Lyncis habet, ſuauibus oblectans animum cantibus,
In molli prato. illic crocus & hyacinthus
Suauiter ſpirans, virens miſcet innumeroſam herbam.
Celebrant autem deos beatos, & longum Olympum.
Qualem Mercurium admodum vtilem egregium omnium
Dicebant, quòd hic omnibus dijs velox nuntius eſt.
Et vtique in Arcadiam copioſam fontibus matrem ouium
Venit, vbi autem illi templum Cyllenium eſt,
Vbi hic & licet deus eſſet, gracili vellere oues paſcebat
Virũ apud mortalẽ: vireſcebat.n.amor mollis qui eũ inuaſit
Vt cũ nympha pulchricoma Dryopis in amore miſceretur:
Perfecit.a.nuptias vireſcentes. peperit autem in domibus
Mercurio charum filium ſtatim monſtroſum viſu,
Capripedẽ, bicornẽ, ac multiſtrepitus exiſtẽtẽ & dulcè ridẽtem.
Fugit autẽ aſſurrectus, reliquit autẽ puerum nutrix.
Metuit enim vt vidit faciem implacabilem hirſutam.
Hunc autem ſtatim Mercurius valde vtilis ad manũ poſuit
Accipiens, gaudebat autem in animo admodum deus.
Confeſtim.a. ad immortalium ſedes cucurrit puero cooperto
Pellibus in denſis montani leporis.
Apud Iouem autem ſedit, & alios deos.
Oſtendit autẽ puerũ ſuũ: omnes autem animũ oblectabant
Immortales, inter cæteros autem Bacchus ille Dionyſius.
Pana autem illũ vocarunt, quòd animũ omnibus oblectauit.
Et tu quidem ſic ſalue, ò rex, litabo autem te cantu.
Nam ego & tui & alterius memor ero cantus.

IN VVLCANVM.

VVLCANVM inclyti conſilij cane Muſa ſuauis:
Qui cum Minerua cæſia præclara opera
Homines docuit in terra, qui antea
Antris habitabant in montibus veluti feræ.
Nunc autẽ per Vulcanum inclytum in artibus opera docti
Facilè æuum finitorem ad annum,
Quieti degunt in ſuis domibus.
Sed propitius eſto Vulcane: da autem virtutem & felicitatẽ.

IN APOLLINEM.

PHOEBE, te quidem & cygnus ſub alis ſuauiter cantat.
In ripam inſiliens amnem apud verticoſum
Peneum: te autem cantor habens citharam ſuauem
Dulcicanus primùmque & poſtremò ſemper canit.
Et tu, quidem ſic ſalue rex, placo autem te cantu.

IN NEPTVNVM.

NEPTVNVM deum magnum incipio canere,
Terræ motorem, ac immenſi maris,
Pontium, qui Helicona, & latas habet Ægeas:
Dupliciter tibi ô terræ motor dij honorem diuiſerunt,
Equorumq; domitorem eſſe, ſeruatoremq; nauium.
Salue Neptune terram habens, caeruleis crinibus decore,
Et beate benignum animum habens, nauigātibus auxiliare.

IN IOVEM.

IOVEM deorum optimum canam, & maximum,
Latè ſonantem validiſſimum, rerum terminos afferentem, qui cum Themide
Seorſum ſedente, crebros ſermones miſcet.
Sis propitius lateſonans Saturnie inclytiſſime maximè.

IN VESTAM.

VESTA, quæ regis Apollinis procul iaculantis
In Pytho valdè diuina ſacram domum circumuerſaris,
Semper ex tuis crinibus diſtillat liquidam oleum.
Veni hanc ſuper domum, accede animum habens
Cum Ioue ſapiente, gratiam autem ſimul præbe carmini.

IN MVSAS ET Apollinem.

AMVSIS incipio Apollinéque Iouéque.
Ex Muſis enim, & procul mittente Apolline
Viri poetæ ſunt in terra & citharœdi.
Ex Ioue autem reges, hic autem felix quem Muſæ
Diligunt, ſuauis illi ab ore fluit vox.
Saluete proles Iouis, & meum in honore habete cantum,

IN BACCHVM.

HEDERA coronatum Bacchum valde ſonantem incipio canere,
Iouis ac Semelæ perinclytæ præclarum filium.
Quem alebant pulchricomæ nymphæ à patre rege
Suſceptum ſinubus, & accuratè nutriebant
Nyſſæ in vallibus, hic autem creſcebat à patre procul,
Antro in bene olenti in numero poſitus immortalium.
At poſtquam hunc deæ celebrem aluerunt,
Tunc ibat ad nemoroſos receſſus,
Hedera & lauro ornatus, hæ autem ſimul ſequebantur
Nymphæ: hic.a.duxerat: ſonº autē habebat maximā ſyluā.
Et tu quidem ſic ſalue vuis copioſe ô Bacche.
Da autem nos gaudentes ad horas rurſus venire,
Ex horis autem rurſus ad multos annos.

IN DIANAM.

DIANAM cano aureū-colum-habentem ſonoram,
Virginem verecundam, ceruos iaculantem, ſagittis oblectantem,
Legitimam ſororem aureo enſe decori Apollinis,
Quæ per montes vmbroſos, & promontoria ventoſa
Venatione oblectata, totum aureum arcum extendit,
Emittens ſuſpirioſa tela, tremunt autem capita
Altorum montium, ſonat autem hirſuta ſylua
Grauiter à clangore ferarum, horret autem terra,
Pontúſque piſcoſus, at hæc fortem animum habens,
Vbique ſe vertit ferarum perimens genus.
At poſtquā oblectata eſt ferarū ſpeculatrix ſagittis oblectās.
Delectauerit autem animum, laxans flexilem arcum,
Venit in magnam domum fratris ſui chari
Phœbi Apollinis, Delphorum in pinguem populum,
Muſarum ac Gratiarum pulchram choream inſtaurans.
Vbi ſuſpendens reflexum arcum, & ſagittas,
Dux fit gratioſum circa corpus ornamentum habens,
Præcedens in choro: hæ.a. ambroſiam vocem emittens
Laudant Latonā pulchros talos habentem, vt peperit filios

ΕΙΣ ΠΟΣΕΙΔΩΝΑ.

ΑΜΦΙ Ποσειδάωνα θεὸν μέγαν ἄρχομ' ἀείδειν,
Γαίης κινητῆρα καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης,
Πόντιον, ὅς θ' Ἑλικῶνα καὶ εὐρείας ἔχει Αἰγάς.
Διχθά τοι Ἐννοσίγαιε θεοὶ τιμὴν ἐδάσαντο,
Ἵππων τε δμητῆρ' ἔμεναι, σωτῆρά τε νηῶν.
Χαῖρε Ποσείδαον γαιήοχε κυανοχαῖτα,
Καὶ μάκαρ εὐμενὲς ἦτορ ἔχων, πλώουσιν ἄρηγε.

ΕΙΣ ΔΙΑ.

ΖΗΝΑ θεῶν τὸν ἄριστον ἀείσομαι, ἠδὲ μέγιστον,
Εὐρύοπα, κρείοντα, τελεσφόρον, ὅς τε Θέμιστι
Ἐγκλιδὸν ἑζομένῃ πυκινοὺς ὀάρους ὀαρίζει.
Ἵληθ' εὐρύοπα Κρονίδη κύδιστε μέγιστε.

ΕΙΣ ΕΣΤΙΑΝ.

ΕΣΤΙΗ, ἥ τε ἄνακτος Ἀπόλλωνος ἑκάτοιο
Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ ἱερὸν δόμον ἀμφιπολεύεις,
Αἰεὶ σῶν πλοκάμων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον·
Ἔρχεο τόνδ' ἀνὰ οἶκον, ἐπέρχεο θυμὸν ἔχουσα,
Σὺν Διῒ μητιόεντι· χάριν δ' ἅμ' ὄπασσον ἀοιδῇ.

ΕΙΣ ΜΟΥΣΑΣ ΚΑΙ Ἀπόλλωνα.

ΜΟΥΣΑΩΝ ἄρχωμαι, Ἀπόλλωνός τε Διός τε·
Ἐκ γὰρ Μουσάων καὶ ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος
Ἄνδρες ἀοιδοὶ ἔασιν ἐπὶ χθονὶ καὶ κιθαρισταί·
Ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες, ὁ δ' ὄλβιος ὅντινα Μοῦσαι
Φιλῶνται, γλυκερή οἱ ἀπὸ στόματος ῥέει αὐδή.
Χαίρετε τέκνα Διὸς, καὶ ἐμὴν τιμήσατ' ἀοιδήν·
Αὐτὰρ ἐγὼν ὑμέων τε καὶ ἄλλης μνήσομ' ἀοιδῆς.

ΕΙΣ ΔΙΟΝΥΣΟΝ.

ΚΙΣΣΟΚΟΜΗΝ Διόνυσον ἐρίβρομον ἄρχομ' ἀείδειν,
Ζηνὸς καὶ Σεμέλης ἐρικυδέος ἀγλαὸν υἱόν,
Ὃν τρέφον ἠΰκομοι νύμφαι παρὰ πατρὸς ἄνακτος
Δεξάμεναι κόλποισι, καὶ ἐνδυκέως ἀτίταλλον
Νύσης ἐν γυάλοις, ὁ δ' ἀέξετο πατρὸς ἕκητι
Ἄντρῳ ἐν εὐώδει, μεταρίθμιος ἀθανάτοισιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τόνδε θεαὶ πολύυμνον ἔθρεψαν,
Δὴ τότε φοιτίζεσκε καθ' ὑλήεντας ἐναύλους,
Κισσῷ καὶ δάφνῃ πεπυκασμένος· αἱ δ' ἅμ' ἕποντο
Νύμφαι, ὁ δ' ἐξηγεῖτο, βρόμος δ' ἔχεν ἄσπετον ὕλην.
Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε πολυστάφυλ' ὦ Διόνυσε·
Δὸς δ' ἡμᾶς χαίροντας ἐς ὥρας αὖτις ἱκέσθαι,
Ἐκ δ' αὖθ' ὡράων εἰς τοὺς πολλοὺς ἐνιαυτούς.

ΕΙΣ ΑΡΤΕΜΙΝ.

ΑΡΤΕΜΙΝ ἀείδω χρυσηλάκατον κελαδεινήν,
Παρθένον αἰδοίην, ἐλαφηβόλον, ἰοχέαιραν,
Αὐτοκασιγνήτην χρυσαόρου Ἀπόλλωνος.
Ἣ κατ' ὄρη σκιόεντα καὶ ἄκριας ἠνεμοέσσας
Ἄγρῃ τερπομένη παγχρύσεα τόξα τιταίνει,
Πέμπουσα στονόεντα βέλη· τρομέει δὲ κάρηνα
Ὑψηλῶν ὀρέων, ἰαχεῖ δ' ἔτι δάσκιος ὕλη
Δεινὸν ὑπὸ κλαγγῆς θηρῶν, φρίσσει δέ τε γαῖα,
Πόντος τ' ἰχθυόεις· ἡ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχουσα,
Πάντῃ ἐπιστρέφεται θηρῶν ὀλέκουσα γενέθλην.
Αὐτὰρ ἐπὴν τερφθῇ θηροσκόπος ἰοχέαιρα,
Εὐφρήνῃ δὲ νόον, χαλάσασ' εὐκαμπέα τόξα,
Ἔρχεται ἐς μέγα δῶμα κασιγνήτοιο φίλοιο
Φοίβου Ἀπόλλωνος, Δελφῶν ἐς πίονα δῆμον,
Μουσῶν καὶ Χαρίτων καλὸν χορὸν ἀρτυνέουσα.
Ἔνθα κατακρεμάσασα παλίντονα τόξα καὶ ἰοὺς
Ἡγεῖται χαρίεντα περὶ χροῒ κόσμον ἔχουσα,
Ἐξάρχουσα χορούς· αἱ δ' ἀμβροσίην ὄπ' ἰεῖσαι
Ὑμνεῦσι Λητὼ καλλίσφυρον, ὡς τέκε παῖδας

Ἀθανάτων βουλῇ τε καὶ ἔργμασιν ἔξοχ' ἀρίστους.
Χαίρετε τέκνα Διὸς καὶ Λητοῦς ἠϋκόμοιο·
Αὐτὰρ ἐγὼν ὑμέων καὶ ἄλλης μνήσομ' ἀοιδῆς.

ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΝ.

ΠΑΛΛΑΔ' Ἀθηναίην κυδρὴν θεὸν ἄρχομ' ἀείδειν,
Γλαυκῶπιν, πολύμητιν, ἀμείλιχον ἦτορ ἔχουσαν,
Παρθένον αἰδοίην, ἐρυσίπτολιν, ἀλκήεσσαν,
Τριτογενῆ, τὴν αὐτὸς ἐγείνατο μητιέτα Ζεὺς
Σεμνῆς ἐκ κεφαλῆς, πολεμήϊα τεύχε' ἔχουσαν,
Χρύσεα, παμφανόωντα· σέβας δ' ἔχε πάντας ὁρῶντας
Ἀθανάτους· ἡ δὲ πρόσθεν Διὸς αἰγιόχοιο
Ἐσσυμένως ὤρουσεν ἀπ' ἀθανάτοιο καρήνου,
Σείσασ' ὀξὺν ἄκοντα· μέγας δ' ἐλελίζετ' Ὄλυμπος
Δεινὸν ὑπ' ὀβρίμης γλαυκώπιδος· ἀμφὶ δὲ γαῖα
Σμερδαλέον ἰάχησεν· ἐκινήθη δ' ἄρα πόντος
Κύμασι πορφυρέοισι κυκώμενος· ἔσχετο δ' ἅλμη
Ἐξαπίνης· στῆσεν δ' Ὑπερίονος ἀγλαὸς υἱὸς
Ἵππους ὠκύποδας δηρὸν χρόνον, εἰσότε κούρη
Εἵλετ' ἀπ' ἀθανάτων ὤμων θεοείκελα τεύχη
Παλλὰς Ἀθηναίη· γήθησε δὲ μητιέτα Ζεύς.
Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε Διὸς τέκος αἰγιόχοιο·
Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σεῖο καὶ ἄλλης μνήσομ' ἀοιδῆς.

ΕΙΣ ΕΣΤΙΑΝ ΚΑΙ ΕΡΜΗΝ.

ΕΣΤΙΗ ἣ πάντων ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσιν
Ἀθανάτων τε θεῶν, χαμαὶ ἐρχομένων τ' ἀνθρώπων,
Ἕδρην ἀΐδιον ἔλαχες, πρεσβηΐδα τιμήν,
Καλὸν ἔχουσα γέρας καὶ τιμήν· οὐ γὰρ ἄτερ σοῦ
Εἰλαπίναι θνητοῖσιν, ἵν' οὐ πρώτῃ πυμάτῃ τε
Ἑστίῃ ἀρχόμενος σπένδει μελιηδέα οἶνον.
Καὶ σύ μοι ἀργειφόντα, Διὸς καὶ Μαιάδος υἱὲ,
Ἄγγελε τῶν μακάρων, χρυσόρραπι, δῶτορ ἐάων,
Ναίετε δώματα καλὰ, φίλα φρεσὶν ἀλλήλοισιν·
Ἵλαος ὢν ἐπάρηγε σὺν αἰδοίῃ τε φίλῃ τε
Ἑστίῃ· ἀμφότεροι γὰρ ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
Εἰδότες ἔργματα καλὰ, νόῳ θ' ἕσπεσθε καὶ ἥβῃ.
Χαῖρε Κρόνου θύγατερ σύ τε καὶ χρυσόρραπις Ἑρμῆς·
Αὐτὰρ ἐγὼν ὑμέων τε καὶ ἄλλης μνήσομ' ἀοιδῆς.

ΕΙΣ ΜΗΤΕΡΑ ΠΑΝΤΩΝ.

ΓΑΙΑΝ παμμήτειραν ἀείσομαι ἠϋθέμεθλον,
Πρεσβίστην, ἣ φέρβει ἐπὶ χθονὶ πάνθ' ὁπόσ' ἐστίν.
Ἠμὲν ὅσα χθόνα δῖαν ἐπέρχεται, ἠδ' ὅσα πόντον,
Ἠδ' ὅσα πωτῶνται, τάδε φέρβεται ἐκ σέθεν ὄλβου.
Ἐκ σέο δ' εὔπαιδές τε καὶ εὔκαρποι τελέθουσι,
Πότνια· σεῦ δ' ἔχεται δοῦναι βίον ἠδ' ἀφελέσθαι
Θνητοῖς ἀνθρώποισιν· ὁ δ' ὄλβιος ὅν κε σὺ θυμῷ
Πρόφρων τιμήσῃς· τῷ δ' ἄφθονα πάντα πάρεστι.
Βρίθει μέν σφιν ἄρουρα φερέσβιος, ἠδὲ κατ' ἀγροὺς
Κτήνεσιν εὐθηνεῖ, οἶκος δ' ἐμπίμπλαται ἐσθλῶν.
Αὐτοὶ δ' εὐνομίῃσι πόλιν κάτα καλλιγύναικα
Κοιρανέουσ', ὄλβος δὲ πολὺς καὶ πλοῦτος ὀπηδεῖ.
Παῖδες δ' εὐφροσύνῃ νεοθηλέϊ κυδιόωσι,
Παρθενικαί τε χοροῖς φερεσανθέσιν εὔφρονι θυμῷ
Παίζουσαι χαίρουσι κατ' ἄνθεα μαλθακὰ ποίης,
Οὕς κε σὺ τιμήσῃς, σεμνὴ θεὰ, ἄφθονε δαῖμον.
Χαῖρε θεῶν μήτηρ, ἄλοχ' Οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Πρόφρων δ' ἀντ' ᾠδῆς βίοτον θυμήρε' ὄπαζε·
Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σεῖο καὶ ἄλλης μνήσομ' ἀοιδῆς.

ΕΙΣ ΗΛΙΟΝ.

ΗΛΙΟΝ ὑμνεῖν αὖτε Διὸς τέκος ἄρχεο Μοῦσα
Καλλιόπη Φαέθοντα, τὸν Εὐρυφάεσσα βοῶπις
Γείνατο Γαίης παιδὶ καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
Γῆμε γὰρ Εὐρυφάεσσαν ἀγακλειτὴν Ὑπερίων
Αὐτοκασιγνήτην, ἥ οἱ τέκε κάλλιμα τέκνα,
Ἠῶ τε ῥοδόπηχυν, ἐϋπλόκαμόν τε Σελήνην,
Ἠέλιόν τ' ἀκάμαντ', ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν,

Immortalium conſilióque, & operibus longè optimos.
Saluete nati Iouis, & Latonæ pulchricomæ.
Verùm ego veſtrum & alterius memor ero cantionis.

IN PALLADEM.

PALLADEM Mineruā inclytam incipio canere,
Cæſiam, multi-conſilij, implacabilem animum habentem,
Virginem verecundam, patronam vrbium, robuſtam,
Tritogenam, quam ipſe genuit conſultor Iupiter,
Venerando ex capite, bellicoſa arma habentem,
Aurea, ſplendida. ſtupor autem habebat omnes videntes
Immortales: hæc autem ante Iouem Ægiochum
Impetuosè exilijt ab immortali capite,
Concuſſo acuto telo, magnus autem concutiebatur Olympus
Grauiter à forti cæſia: circum autem terra
Fortiter ſonuit: motus igitur eſt pontus
Vndis purpureis commotus, conſtitit autem mare
Repentè: ſtetit autem Hyperionis præclarus filius,
Equos velocipedes multum tempus, donec puella
Cepit ab immortalibus humeris diis ſimilia arma
Pallas Minerua, gauiſus eſt autem conſultor Iupiter.
Et tu quidem ſic ſalue Iouis nate Ægiochi.
Verùm ego, & tui, & alterius memor ero cantionis.

IN VESTAM ET Mercurium.

VESTA quæ omnium in domibus altis
Immortaliumq́; deorum humi venientiumq́; hominū,
Sedem ſempiternam ſortita es, ac antiquum honorem.
Pulchrum habens donum & honorem, neque enim ſine te
Conuiuia mortalibus, vbi non prima poſtremáque
Veſta incipiens delibat ſuaue vinum.
Et tu mihi Argicida Iouis, & Maiæ fili
Nuntie, beatorum aurea virga dator bonorum,
Habitate domos bonas charæ mentibus ad inuicem:
Propitius exiſtens, auxiliare cum verecundâque charáque
Veſta: ambo enim terreſtrium hominum
Scientes opera pulchra, mentémque ſequimini & Heben.
Salue Saturni filia túque, & aurea virga Mercurius.
At ego veſtrûmque, & alterius memor ero cantionis.

IN TERRAM MAtrem omnium.

TERRAM omniū matrem canam bene fundatam,
Honoratiſſimā, quæ nutrit in terra omnia quæcunq; ſunt.
Et quot terram diuinam incedunt & quot pontum,
Et quot volant, hæc nutriuntur ex tuis diuitiis.
Ex te autem boni filij, & boni fructus exiſtent,
Veneranda, in te autem poſitum eſt dare vitam, & auferre
Mortalibus hominibus: at hic felix quem vtique tu in animo
Promptè honorabis: huicque copioſa omnia ſunt.
Abundat quidem illis aruum vitiferum, & per agros
Iumentis abundat, domus autem impletur bonis.
Ipſi autem bonis legibus per vrbem habentem pulchras mulieres
Dominantur: felicitas autem multa & diuitiæ ſequuntur:
Filij autem lætitia iuuentute florente gloriantur,
Virginéſque choreis feſtiuis læto animo
Ludentes gaudent ad flores molles herbæ.
Quos vtique tu honorabis veneranda copioſa dea.
Salue deorum mater, vxor cœli ſtellati:
Prompta autem loco cantus vitam lætam præbe:
At ego & tui & alterius memor ero cantionis.

IN SOLEM.

SOLEM laudare rurſus Iouis nata incipe Muſa
Calliope Phaethontem, quē Euryphaeſſa bouinos oculos (habens,
Peperit terræ filium & cœli ſtellati.
Duxit enim Euryphaeſſam valde inclytam Hyperion
Germanam ſororem, quæ illi peperit pulcherrimos filios,
Auroramq́; roſeum cubitū habētē pulchricomamq́; Lunam,
Solemq́; indefeſſum, ſimilem immortalibus.

Qui lucet mortalibus & immortalibus dijs,
Equos aſcendens,horrendum autem hic inſpicit oculis
Aurea à galea,clari autem radij ab ipſo
Splendore emicant,ad tempora autem genę
Claræ à capite gratioſum tenent os
Lucidum:pulchra autem circa corpus fulget veſtis,
Tenuiter contexta flatu ventorum: ſub autem maſculi equi.
Hic igitur hic ſiſtens aurijugum currum,& equos
Diuinus mittit per cœlum in Oceanum.
Salue rex,promptè autem vitam lætam præbe:
A te initio facto cantabo mortalium genus virorum
Semideorum,quorum opera dij mortalibus oſtenderunt.

IN LVNAM.

LVNAM canere latis alis incipite Muſæ
Suauiloque puellæ Saturnij Iouis,peritæ cantus:
Ex qua ſplendor terram inuoluit à cœlo
Capite ex immortali,multũ autẽ ornamẽtum excitatum eſt
Splendore ſplendenti,niteſcit autem tenebroſus aër
Aurea ex corona,radij autem voluuntur,
Quando ab Oceano loto corpore pulchro,
Veſtes induta procul lucentes diuina Luna,
Iunctiſque equis longa ceruicis fulgidis,
Impetuosè prius agitarit pulchricomos equos,
Veſpertina ſemimenſtrua,quando plenus eſt magnus globus,
Clariſſimique ſplendores,tunc aucti ſunt
Cœlitus,ſignum autem mortalibus & iudicium eſt,
Cum qua olim Saturnius mixtus eſt amicitia & lecto.
Hæc autem prægnata Pandeam peperit filiam,
Decoram formam habentem inter immortales deos.
Salue regina dea albiulna diuina Luna,
Prompta,pulchricoma,à te enim incipiẽs laudes hominum
Canam ſemideorum,quorum audiunt opera poetæ,
Muſarum miniſtri ab oribus amabilibus.

IN IOVIS PVEROS.

DE Iouis pueris nigriocula dicite Muſæ
Tyndaridis,Ledæ pulchritalæ præclaros natos,
Caſtoráq; equorum domitorem,& irreprehenſibilẽ Pollucẽ,
Quos ſub Taygeti vertice montis magni,
Mixta in amorem cum nigrinube Saturnio
Seruatores peperit pueros terreſtrium hominum,
Velociúmque nauium,quando feſtinant procellæ
Hyemales per pontum implacabilem, hi autem è nauibus
Vota facientes vocant Iouis pueros magni
Agnis albis,ad littora egreſſi,
A puppi,hanc autem ventuſque magnus, & vnda maris
Fecerunt ſubmerſam,hi autem repente apparuerunt.
Flauis alis,per æthera vibrantes.
Statim autem difficilium ventorum ceſſarunt procellæ;
Vndas autem ſtrauerunt albi maris in ſinubus
Nautis ſigna bona laboris ſui:hi autem conſpicati
Gauiſi ſunt:ceſſarunt autem ab ærumnoſo labore.
Saluete Tyndaridæ velocium agitatores equorum:
At ego veſtrum & alterius memor ero cantionis.

IN HOSPITES.

VENEREMINI hoſpitiis vtentem & domo,
Qui vrbem excelſam nymphæ amabiliocul æ Iunonis.
Habitatis in infernum,cuius pedem poſtremum alticomæ
Ambroſiam bibentes aquam flaui fluuij,
Hebri pulcherrimi,quem immortalis peperit Iupiter.

FINIS HOMERI POEMATωN.
quæ quidem extant.

Ὃς φαίνει θνητοῖσι ϗ ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
Ἵπποις ἐμβεβαώς· σμερδνὸν δ' ὅγε δέρκεται ὄσσοις,
Χρυσῆς ἐκ κόρυθος· λαμπραὶ δ' ἀκτῖνες ἀπ' αὐτοῦ
Αἰγλῆεν στίλβουσι,παρὰ κροτάφων τε παρειαὶ
Λαμπραὶ ἀπὸ κρατὸς χαρίεν κατέχουσι πρόσωπον
Τηλαυγές· καλὸν δὲ περὶ χροῒ λάμπεται ἔσθος
Λεπτουργὲς πνοιῇ ἀνέμων· ὑπὸ δ' ἄρσενες ἵπποι.
Ἔνθ' ἄρ' ὅγε στήσας χρυσόζυγον ἅρμα ϗ ἵππους,
Θεσπέσιος πέμπῃσι δι' οὐρανοῦ ὠκεανόνδε.
Χαῖρε ἄναξ,πρόφρων δὲ βίον θυμήρε' ὄπαζε.
Ἐκ σέο δ' ἀρξάμενος κλήσω μερόπων γένος ἀνδρῶν
Ἡμιθέων,ὧν ἔργα θεοὶ θνητοῖσιν ἔδειξαν.

ΕΙΣ ΣΕΛΗΝΗΝ.

ΜΗΝΗΝ ἀείδειν τανυσίπτερον ἔσπετε μοῦσαι,
Ἡδυεπεῖς κοῦραι Κρονίδεω Διὸς,ἵστορες ᾠδῆς.
Ἧς ἄπο αἴγλη γαῖαν ἑλίσσεται οὐρανόδεικτος
Κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο,πολὺς δ' ὑπὸ κόσμος ὄρωρεν
Αἴγλης λαμπούσης· στίλβει δέ τ' ἀλάμπετος ἀὴρ
Χρυσέου ἀπὸ στεφάνου,ἀκτῖνες δ' ἐνδιάονται·
Εὖτ' ἂν ἀπ' Ὠκεανοῖο λοεσσαμένη χρόα καλὸν,
Εἵματα ἑσσαμένη τηλαυγέα δῖα Σελήνη,
Ζευξαμένη πώλους ἐριαύχενας αἰγλήεντας,
Ἐσσυμένως προτέρωσ' ἐλάσῃ καλλίτριχας ἵππους,
Ἑσπερίη διχόμηνος,ὅτε πλήθει μέγας ὄγμος,
Λαμπρόταταί τ' αὐγαὶ τότ' ἀεξομένης τελέθουσιν
Οὐρανόθεν, τέκμωρ δὲ βροτοῖς ϗ σῆμα τέτυκται.
Τῇ ῥά ποτε Κρονίδης ἐμίγη φιλότητι ϗ εὐνῇ.
Ἡ δ' ὑποκυσαμένη Πανδείην γείνατο κούρην,
Ἐκπρεπὲς εἶδος ἔχουσαν ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι.
Χαῖρε ἄνασσα θεὰ λευκώλενε δῖα Σελήνη,
Πρόφρον,ἐϋπλόκαμος· σέο δ' ἀρχόμενος,κλέα φωτῶν
Ἄσομαι ἡμιθέων,ὧν κλείουσ' ἔργματ' ἀοιδοὶ,
Μουσάων θεράποντες,ἀπὸ στομάτων ἐροέντων.

ΕΙΣ ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΥΣ.

ΑΜΦΙ Διοσκούρους ἑλικώπιδες ἔσπετε μοῦσαι
Τυνδαρίδας,Λήδης καλλισφύρου ἀγλαὰ τέκνα,
Κάστορά θ' ἱππόδαμον,ϗ ἀμώμητον Πολυδεύκεα.
Τοὺς ὑπὸ Ταϋγέτου κορυφῇ ὄρεος μεγάλοιο,
Μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι κελαινεφέϊ Κρονίωνι
Σωτῆρας τέκε παῖδας ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
Ὠκυπόρων τε νεῶν,ὅτε τε σπέρχωσιν ἄελλαι
Χειμέριαι κατὰ πόντον ἀμείλιχον· οἱ δ' ἀπὸ νηῶν
Εὐχόμενοι καλέουσι Διὸς κούρους μεγάλοιο,
Ἄρνεσσιν λευκοῖσιν ἐπ' ἀκρωτήρια βάντες
Πρύμνης,τὴν δ' ἄνεμός τε μέγας ϗ κῦμα θαλάσσης
Θῆκαν ὑποβρυχίην· οἱ δ' ἐξαπίνης ἐφάνησαν
Ξουθῇσι πτερύγεσσι δι' αἰθέρος ἀΐξαντες.
Αὐτίκα δ' ἀργαλέων ἀνέμων κατέπαυσαν ἀέλλας,
Κύματα δ' ἐστόρεσαν λευκῆς ἁλὸς ἐν πελάγεσσι
Ναύταις,σήματα καλὰ πόνου σφίσιν· οἱ δὲ ἰδόντες
Γήθησαν,παύσαντο δ' ὀϊζυροῖο πόνοιο.
Χαίρετε Τυνδαρίδαι ταχέων ἐπιβήτορες ἵππων·
Αὐτὰρ ἐγὼν ὑμέων ϗ ἄλλης μνήσομ' ἀοιδῆς.

ΕΙΣ ΞΕΝΟΥΣ.

ΑΙΔΕΙΣΘΕ ξεινοδόκον κεχρημένον ἠδὲ δόμοιο,
Οἳ πόλιν αἰπεινὴν νύμφης ἐρατώπιδος Ἥρης
Ναίετ' ἐς Ἅιδην,ἧς πόδα νείατον ὑψικόμοιο
Ἀμβρόσιον πίνοντες ὕδωρ ξανθοῦ ποταμοῖο,
Ἕβρου καλλιρόου,τὸν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΣΩΖΟΜΕΝΩΝ
Ὁμήρου ποιημάτων.

ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.

HESIODI ASCRAEI OPERA ET DIES.

ΜΟΥΣΑΙ Πιερίηθεν ἀοιδῇσιν κλείουσαι,
Δεῦτε* δὴ ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι·
Ὄντε διὰ βροτοὶ ἄνδρες ὁμῶς ἄφατοί τε φατοί τε,
Ῥητοί τ' ἄρρητοί τε, Διὸς μεγάλοιο ἕκητι.
Ῥέα μὲν γὰρ βριάει, ῥέα δὲ βριάοντα χαλέπτει·
Ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει, καὶ ἄδηλον ἀέξει·
Ῥεῖα δέ τ' ἰθύνει σκολιὸν καὶ ἀγήνορα κάρφει
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, ὃς ὑπέρτατα δώματα ναίει.
Κλῦθι ἰδὼν ἀΐων τε, δίκῃ δ' ἴθυνε θέμιστας
Τύνη· ἐγὼ δέ κε Πέρσῃ ἐτήτυμα μυθησαίμην.
ΟΥΚ ἄρα μοῦνον ἔην Ἐρίδων γένος, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν
Εἰσὶ δύω. τὴν μέν κεν ἐπαινέσσειε νοήσας,
Ἡ δ' ἐπιμωμητή· διὰ δ' ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσιν.
Ἡ μὲν γὰρ πόλεμόν τε κακὸν καὶ δῆριν ὀφέλλει,
Σχετλίη· οὔτις τήνγε φιλεῖ βροτός, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
Ἀθανάτων βουλῇσιν Ἔριν τιμῶσι βαρεῖαν.
Τὴν δ' ἑτέρην, *προτέρην μὲν ἐγείνατο Νὺξ ἐρεβεννή,
Θῆκε δέ μιν Κρονίδης ὑψίζυγος αἰθέρι ναίων
Γαίης τ' ἐν ῥίζῃσι καὶ ἀνδράσι πολλὸν ἀμείνω·
Ἥτε καὶ ἀπάλαμόν περ ὁμῶς ἐπὶ ἔργον ἐγείρει.
Εἰς ἕτερον γάρ τίς τε ἰδὼν ἔργοιο χατίζων
Πλούσιον, ὃς σπεύδει μὲν ἀρώμεναι ἠδὲ φυτεύειν,
Οἶκόν τ' εὖ θέσθαι. ζηλοῖ δέ τε γείτονα γείτων
Εἰς ἄφενος σπεύδοντ'· ἀγαθὴ δ' Ἔρις ἥδε βροτοῖσι.
Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει, καὶ τέκτονι τέκτων,
Καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονέει, καὶ ἀοιδὸς ἀοιδῷ.
Ὦ Πέρση, σὺ δὲ ταῦτα τεῷ ἐνικάτθεο θυμῷ.
Μηδέ σ' Ἔρις κακόχαρτος ἀπ' ἔργου θυμὸν ἐρύκοι
Νείκε' ὀπιπεύοντ', ἀγορῆς ἐπακουὸν ἐόντα.
Ὤρη γάρ τ' ὀλίγη πέλεται νεικέων τ' ἀγορέων τε,
Ὧτινι μὴ βίος ἔνδον ἐπηετανὸς κατάκειται
Ὡραῖος, τὸν γαῖα φέρει, Δημήτερος ἀκτήν·
Τοῦ κε κορεσσάμενος, νείκεα καὶ δῆριν ὀφέλλοις
Κτήμασ' ἐπ' ἀλλοτρίοις. σοὶ δ' οὐκέτι δεύτερον ἔσται
Ὧδ' ἔρδειν· ἀλλ' αὖθι διακρινώμεθα νεῖκος
Ἰθείῃσι δίκῃς, αἵτ' ἐκ Διός εἰσιν ἄρισται.
Ἤδη μὲν γὰρ κλῆρον ἐδασσάμεθ', ἄλλά τε πολλὰ
Ἁρπάζων ἐφόρεις, μέγα κυδαίνων βασιλῆας
Δωροφάγους, οἳ τήνδε δίκην ἐθέλουσι δικάζειν.
Νήπιοι, οὐδ' ἴσασιν ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντός,
Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ.
Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι.
Ῥηιδίως γάρ κεν καὶ ἐπ' ἤματι ἐργάσσαιο,
Ὥστε σε κεἰς ἐνιαυτὸν ἔχειν καὶ ἀεργὸν ἐόντα.
Αἶψά κε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνοῦ καταθεῖο,
Ἔργα βοῶν δ' ἀπόλοιτο καὶ ἡμιόνων ταλαεργῶν.

MVSÆ Pierides, carminibus celebres,
Adeſte, Iouem narrate, veſtrum patrem cantantes,
Per quemq; ſunt mortales viri celebres pariter, atque obſcuri,
Glorioſiq; & inglorij, Iouis magni conſilio.
Facilè enim extollit, facilè verò elatum deprimit:
Facilè inſignem minuit, & obſcurum auget:
Facilè quoque corrigit prauum, & ſuperbum attenuat.
Iupiter altitonans, qui ſupremas ædes incolit.
Adſis videns, audiénſque, rectè verò moderare leges
Tu: ego autem Perſæ vera loquar.
NON *vtique vnum eſt contentionum genus, ſed in terra*
Sunt duo, alteram quidem laudauerit prudens:
Altera verò culpãda eſt. per diuerſa autem animũ trahunt.
Nam hæc quidem bellúmque malum, & litem auget,
Pernicioſa, nullus hanc amat mortalis: ſed neceſſitate
Fatali quadam contentionem colunt grauem.
Alteram verò (nam priorem genuit Nox atra)
Poſuit quidem ipſam Saturnius altitonus, æthere habitans,
Terræq; in radicibus, & viris longè meliorem:
Hæc etiam inertem, tamen ad laborem excitat.
In alterum enim quiſpiam reſpiciens, opere vacans,
Diuitem, qui properat arare atque plantare,
Domumq; bene inſtituere: æmulatur ſanè vicinum vicinus
Ad opes contendentem: bona certè contẽtio hæc mortalibus.
Et figulus figulo ſuccenſet, & fabro faber:
Et mendicus mendico inuidet, cantórque cantori.
O Perſa. Tu verò hæc tuo repone in animo,
Neque malis gaudens contentio animum tuum ab opere abducat,
Lites ſpectantem, forique auſcultatorem exiſtentem.
Tempus namque paruum eſt litiúmque forique,
Cui non ſit victus domi annuus repoſitus,
Tempeſtiuus, quem terra fert, Cereris munus,
Quo ſatiatus, lites ac rixam moueas
De facultatibus alienis. Tibi verò nõ amplius erit iterum
Sic faciendum. Sed rurſus diſcernamus litem
Rectis iudiciis, quæ ex Ioue ſunt optima.
Nam nuper quidẽ patrimonium diuiſimus, ſed ſanè multa
Rapiens ferebas, valde demulcens reges
Donivoros, qui hanc litem volunt iudicare.
Stulti, neque ſciunt quanto plus dimidium ſit toto,
Neque quam magnum in malua & aſphodelo bonum.
Occultatum enim habent dij victum hominibus:
Facilè enim alioqui vel vno die tantum operatus eſſes,
Vt vel annum quoque ſatis haberes, otioſus etiam:
Statímque temonem quidem ſuper fumum poneres,
Opera verò boum ceſſarent, mulorúmque laboriſorum.

πρ. δὲ ἑτ.

Nullus fortunæ ſuæ ſibi faber eſt: ſed Deus bona omnia hominib. ſuopte arbitrio impertitur.

πρ. Ῥεῖα γὰρ.

Hominis inuidi affectus.

Nocti veteres infauſtiſſima quæque tribuebãt.

γρ. ὀψίζυγος.

Honeſta æmulatio ſterilem vitam noſtram eſſe non patitur.

Miſeriæ æmulationis pauperis in pauperem.

Ex litium ſtudio non niſi rei noſtræ diſpendium excitatur.

Hinc ipſos magiſtratus Deos vel ipſe Deus in ſacris indigetat.

Præſtat herbulis languentem vitam degere quàm per iniuſtas ἀμφορεῖς faſtu intumeſcere.

Sed Iupiter abſcondit, iratus mente ſua,
Quia ipſum decepit Prometheus verſutus.
Quocirca hominibus parauit triſtia mala.
Magnus ſudoribus vi ctus nobis eſt comparandus. *Abſcōdit verò ignē. Quem rurſus quidem bonus Iapeti puer*
Surripuit ad hominum vſum, Ioue à conſulto,
In caua ferula, clam Ioue fulminibus gaudente.
Hunc quidem indignatus affatus eſt nubicogus Iupiter:
Iapetionide, omnium maxime verſute,
Gaudes ignem furatus? quódque animum meum deceperis?
Id tibique ipſi magnum erit malum, & poſteris.
Vnius ob noxam totum humanum genus plecti voluit Deus. *Ipſis namque pro igni dabo malum, quo omnes*
Se oblectent animo, ſuum malum amplectentes.
Sic ait, riſitque pater hominumque deorumque.
Vulcanum verò inſignem iuſſit, quam celerrimè
Terram aquæ miſcere, hominiſque imponere vocem,
Et robur, immortalium verò dearum faciem referre
Omnium opificiorū inuentio tribuitur Mineruæ. *Virginum, pulchram formam, peramabilē. at Mineruam,*
Opera docere, ingenioſam telam texere.
Et gratiam circumfundere capiti, auream Venerem,
Et deſiderium moleſtum, & membra fatigantes curas.
Imponere verò caninámque mentem, & furaces mores
Mercurium iuſſit, nuncium Argicidam.
Sic ait: illi autem obtemperarunt Ioui Saturnio regi.
Móxque ex terra finxit inclytus vtrinque Claudus
Virginis verecundæ ſimilem, Iouis conſiliis.
Cinxit verò & ornauit dea glaucocula Minerua.
Circum verò Charitéſque deæ, & veneranda Suada,
Monilia aurea poſuerunt corpori ipſam porro
Horæ pulchricomæ coronarunt floribus vernis.
Omnē verò illius corpori ornatū adaptauit Pallas Minerua.
A pectori ſane nuncius Argicida
Mendacia, blandóſque ſermones, & doloſos mores.
Indidit, Iouis conſiliis grauiſtrepi. ſed vocem vtique
Impoſuit, deorum præco. appellauit autem mulierem hanc
Pandoram: quia omnes cœleſtium domorum incolæ
Donum contulerant, detrimentum hominibus curioſis.
At poſtquam dolum pernicioſum & ineuitabilem abſoluit,
Ad Epimethea miſit pater inclytum Argicidam,
Munus ferentem deorum celerē nunciū. neque Epimetheus
Cogitauit, vt illi præcepiſſet Prometheus, ne quando munus
Susciperet à Ioue Olympio, ſed remitteret
Retrò, necubi mali quippiam mortalibus fieret.
Verùm ille ſuſcipiens, cùm iam malum haberet, ſenſit.
Primigenij hominum ſtatus deſcriptio. *Prius námque in terra viuebant familiæ hominum*
Omnino abſque malis, & ſine difficili labore,
Morbíſque moleſtis, qui hominibus ſenectam afferunt.
Mox enim in afflictione mortales conſeneſcunt.
Sed mulier manibus vaſis magnum operculum dimouens,
Diſperſit, hominibus autem machinata eſt curas graues.
Sola verò illic ſpes infracta in pyxide
Intus manſit, dolij ſub labris, neque foras
Euolauit. prius enim iniecit operculum dolij,
Aegiochi conſilio Iouis nubicogi.
Alia verò innumera mala inter homines errant.
Nam plena quidem terra eſt malis, plenúmque mare,
Morbos intra noſtra viſcera ſemper fouemus. *Morbi autem hominibus tam interdiu quam noctu*
Vltrò oberrant, mala mortalibus ferentes,
Tacitè nam vocem exemit conſultor Iupiter.
Sic nuſquam licet Iouis mentem euitare.
Cæterùm ſi voles tibi ſermonem exponam
Bellè ac ſcienter: tu verò præcordiis imponito tuis.
Primi ſæculi deſcriptio in quo beatæ vitæ typus. *Vt ſimul nati ſunt dij, mortaléſque homines.*
Aureum quidem primum genus diuerſiloquentium hominum
Dij fecerunt, cœleſtium domorum incolæ.
Ii quidem ſub Saturno erant, cum in cœlo regnaret.
* Sed ζώεσκον. *Sed vt dij viuebant, ſecuro animo prædit,*
Plane abſque laboribus & ærumna: neque moleſta
Senecta aderat, ſemper verò pedibus ac manibus ſimiles
Delectabantur in conuiuiis, extra mala omnia.

Ἀλλὰ Ζεὺς ἔκρυψε, χολωσάμενος φρεσὶν ᾗσιν,
Ὅττι μιν ἐξαπάτησε Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης.
Τοὔνεκ' ἄρ' ἀνθρώποισιν ἐμήσατο κήδεα λυγρά.
Κρύψε δὲ πῦρ· τὸ μὲν αὖτις ἐῢς πάϊς Ἰαπετοῖο
Ἔκλεψ' ἀνθρώποισι Διὸς πάρα μητιόεντος
Ἐν κοίλῳ νάρθηκι, λαθὼν Δία τερπικέραυνον.
Τὸν δὲ χολωσάμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,
Ἰαπετιονίδη, πάντων πέρι μήδεα εἰδώς,
Χαίρεις πῦρ κλέψας, καὶ ἐμὰς φρένας ἠπεροπεύσας;
Σοί τ' αὐτῷ μέγα πῆμα καὶ ἀνδράσιν ἐσσομένοισι.
Τοῖς δ' ἐγὼ ἀντὶ πυρὸς δώσω κακὸν, ᾧ κεν ἅπαντες
Τέρπωνται κατὰ θυμὸν, ἑὸν κακὸν ἀμφαγαπῶντες.
Ὣς ἔφατ'· ἐκ δ' ἐγέλασσε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
Ἥφαιστον δ' ἐκέλευσε περικλυτὸν ὅττι τάχιστα
Γαῖαν ὕδει φύρειν, ἐν δ' ἀνθρώπου θέμεν αὐδὴν
Καὶ σθένος, ἀθανάτῃς δὲ θεῇς εἰς ὦπα ἐΐσκειν
Παρθενικῆς καλὸν εἶδος ἐπήρατον· αὐτὰρ Ἀθήνην,
Ἔργα διδασκῆσαι, πολυδαίδαλον ἱστὸν ὑφαίνειν·
Καὶ χάριν ἀμφιχέαι κεφαλῇ χρυσῆν Ἀφροδίτην,
Καὶ πόθον ἀργαλέον, καὶ γυιοβόρους μελεδώνας·
Ἐν δὲ θέμεν κύνεόν τε νόον, καὶ ἐπίκλοπον ἦθος
Ἑρμείην ἤνωγε διάκτορον Ἀργειφόντην.
Ὣς ἔφατ'· οἱ δ' ἐπίθοντο Διὶ Κρονίωνι ἄνακτι.
Αὐτίκα δ' ἐκ γαίης πλάσσε κλυτὸς Ἀμφιγυήεις
Παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον, Κρονίδεω διὰ βουλάς·
Ζῶσε δὲ καὶ κόσμησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Ἀμφὶ δέ οἱ Χάριτές τε θεαὶ καὶ πότνια Πειθὼ
Ὅρμους χρυσείους ἔθεσαν χροΐ· ἀμφὶ δὲ τήνγε
Ὧραι καλλίκομοι στέφον ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι.
Πάντα δέ οἱ χροῒ κόσμον ἐφήρμοσε Παλλὰς Ἀθήνη.
Ἐν δ' ἄρα οἱ στήθεσσι διάκτορος Ἀργειφόντης
Ψεύδεά θ' αἱμυλίους τε λόγους καὶ ἐπίκλοπον ἦθος
Τεῦξε, Διὸς βουλῇσι βαρυκτύπου· ἐν δ' ἄρα φωνὴν
Θῆκε θεῶν κῆρυξ· ὀνόμηνε δὲ τήνδε γυναῖκα
Πανδώρην, ὅτι πάντες Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
Δῶρον ἐδώρησαν, πῆμ' ἀνδράσιν ἀλφηστῇσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δόλον αἰπὺν ἀμήχανον ἐξετέλεσσεν,
Εἰς Ἐπιμηθέα πέμπε πατὴρ κλυτὸν Ἀργειφόντην
Δῶρον ἄγοντα, θεῶν ταχὺν ἄγγελον. οὐδ' Ἐπιμηθεὺς
Ἐφράσαθ' ὥς οἱ ἔειπε Προμηθεὺς μήποτε δῶρον
Δέξασθαι πὰρ Ζηνὸς Ὀλυμπίου, ἀλλ' ἀποπέμπειν
Ἐξοπίσω, μήπου τι κακὸν θνητοῖσι γένηται.
Αὐτὰρ ὁ δεξάμενος, ὅτε δὴ κακὸν εἶχ', ἐνόησε.
Πρὶν μὲν γὰρ ζώεσκον ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων
Νόσφιν ἄτερ τε κακῶν, καὶ ἄτερ χαλεποῖο πόνοιο,
Νούσων τ' ἀργαλέων, αἵτ' ἀνδράσι γῆρας ἔδωκαν.
Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσιν.
Ἀλλὰ γυνὴ χείρεσσι πίθου μέγα πῶμ' ἀφελοῦσα
Ἐσκέδασ'· ἀνθρώποισι δ' ἐμήσατο κήδεα λυγρά.
Μούνη δ' αὐτόθι Ἐλπὶς ἐν ἀρρήκτοισι δόμοισιν
Ἔνδον ἔμιμνε, πίθου ὑπὸ χείλεσιν, οὐδὲ θύραζε
Ἐξέπτη· πρόσθεν γὰρ ἐπέμβαλε πῶμα πίθοιο,
Αἰγιόχου βουλῇσι Διὸς νεφεληγερέταο.
Ἄλλα δὲ μυρία λυγρὰ κατ' ἀνθρώπους ἀλάληται.
Πλείη μὲν γὰρ γαῖα κακῶν, πλείη δὲ θάλασσα.
Νοῦσοι δ' ἀνθρώποισιν ἐφ' ἡμέρῃ, αἱ δ' ἐπὶ νυκτὶ
Αὐτόματοι φοιτῶσι, κακὰ θνητοῖσι φέρουσαι
Σιγῇ, ἐπεὶ φωνὴν ἐξείλετο μητίετα Ζεύς.
Οὕτως οὔτι πη ἔστι Διὸς νόον ἐξαλέασθαι.
Εἰ δ' ἐθέλεις, ἕτερόν τοι ἐγὼ λόγον ἐκκορυφώσω
Εὖ καὶ ἐπισταμένως· σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν.
Ὡς ὁμόθεν γεγάασι θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι,
Χρύσεον μὲν πρώτιστα γένος μερόπων ἀνθρώπων
Ἀθάνατοι ποίησαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες.
Οἱ μὲν ἐπὶ Κρόνου ἦσαν, ὅτ' οὐρανῷ ἐμβασίλευεν·
Ὥστε* θεοὶ δ' ἔζωον, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες,
Νόσφιν ἄτερ τε πόνων καὶ ὀϊζύος· οὐδέ τι δειλὸν
Γῆρας ἐπῆν, αἰεὶ δὲ πόδας καὶ χεῖρας ὁμοῖοι
Τέρποντ' ἐν θαλίῃσι, κακῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων·

Θνῆσκον δ' ὥσθ' ὕπνῳ δεδμημένοι· ἐσθλὰ δὲ πάντα
Τοῖσιν ἔην· καρπὸν δ' ἔφερε ζείδωρος ἄρουρα
Αὐτομάτη πολλόν τε καὶ ἄφθονον· οἱ δ' ἐθελημοὶ
Ἥσυχοι ἔργ' ἐνέμοντο σὺν ἐσθλοῖσιν πολέεσσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κεν τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψε,
Τοὶ μὲν δαίμονές εἰσι, Διὸς μεγάλου διὰ βουλάς,
Ἐσθλοί, ἐπιχθόνιοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων·
Οἵ ῥα φυλάσσουσίν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα,
Ἠέρα ἑσσάμενοι, πάντη φοιτῶντες ἐπ' αἶαν,
Πλουτοδόται· καὶ τοῦτο γέρας βασιλήιον ἔσχον.
Δεύτερον αὖτε γένος πολὺ χειρότερον μετόπισθεν
Ἀργύρεον ποίησαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
Χρυσέῳ οὔτε φυὴν ἐναλίγκιον οὔτε νόημα.
Ἀλλ' ἑκατὸν μὲν παῖς ἔτεα παρὰ μητέρι κεδνῇ
Ἐτρέφετ' ἀτάλλων μέγα νήπιος ᾧ ἐνὶ οἴκῳ.
Ἀλλ' ὅτ' ἂν ἡβήσειε καὶ ἥβης μέτρον ἵκοιτο,
Παυρίδιον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον, ἄλγε' ἔχοντες
Ἀφραδίαις· ὕβριν γὰρ ἀτάσθαλον οὐκ ἐδύναντο
Ἀλλήλων ἀπέχειν, οὐδ' ἀθανάτους θεραπεύειν
Ἤθελον, οὐδ' ἔρδειν μακάρων ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς,
Ἣ θέμις ἀνθρώποισι κατ' ἤθεα. τοὺς μὲν ἔπειτα
Ζεὺς Κρονίδης ἔκρυψε, χολούμενος οὕνεκα τιμὰς
Οὐκ ἐδίδουν μακάρεσσι θεοῖς οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψε,
Τοὶ μὲν ὑποχθόνιοι μάκαρες θνητοὶ καλέονται,
Δεύτεροι, ἀλλ' ἔμπης τιμὴ καὶ τοῖσιν ὀπηδεῖ.
Ζεὺς δὲ πατὴρ τρίτον ἄλλο γένος μερόπων ἀνθρώπων
Χάλκειον ποίησ', οὐκ ἀργυρέῳ οὐδὲν ὁμοῖον,
Ἐκ μελιᾶν, δεινόν τε καὶ ὄβριμον· οἷσιν Ἄρηος
Ἔργ' ἔμελε στονόεντα καὶ ὕβριες· οὐδέ τι σῖτον
Ἤσθιον, ἀλλ' ἀδάμαντος ἔχον κρατερόφρονα θυμόν,
Ἄπλαστοι· μεγάλη δὲ βίη καὶ χεῖρες ἄαπτοι
Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσιν.
Τοῖς δ' ἦν χάλκεα μὲν τεύχεα, χάλκεοι δέ τε οἶκοι,
Χαλκῷ δ' εἰργάζοντο· μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος.
Καὶ τοὶ μὲν χείρεσσιν ὑπὸ σφετέρῃσι δαμέντες
Βῆσαν ἐς εὐρώεντα δόμον κρυεροῦ Ἀίδαο,
Νώνυμνοι· θάνατος δὲ καὶ ἐκπάγλους περ ἐόντας
Εἷλε μέλας, λαμπρὸν δ' ἔλιπον φάος ἠελίοιο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψεν,
Αὖθις ἔτ' ἄλλο τέταρτον ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
Ζεὺς Κρονίδης ποίησε, δικαιότερον καὶ ἄρειον,
Ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος, οἳ καλέονται
Ἡμίθεοι, προτέρη γενεὴ κατ' ἀπείρονα γαῖαν.
Καὶ τοὺς μὲν πόλεμός τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνή,
Τοὺς μὲν ἐφ' ἑπταπύλῳ Θήβῃ Καδμηίδι γαίῃ
Ὤλεσε μαρναμένους μήλων ἕνεκ' Οἰδιπόδαο·
Τοὺς δὲ καὶ ἐν νήεσσιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης
Ἐς Τροίην ἀγαγὼν Ἑλένης ἕνεκ' ἠυκόμοιο.
Ἔνθ' ἤτοι τοὺς μὲν θανάτου τέλος ἀμφεκάλυψε·
Τοῖς δὲ δίχ' ἀνθρώπων βίοτον καὶ ἤθε' ὀπάσσας
Ζεὺς Κρονίδης κατένασσε πατὴρ ἐς πείρατα γαίης.
Καὶ τοὶ μὲν ναίουσιν ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες
Ἐν μακάρων νήσοισι, παρ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην,
Ὄλβιοι ἥρωες· τοῖσιν μελιηδέα καρπὸν
Τρὶς τοῦ ἔτους θάλλοντα φέρει ζείδωρος ἄρουρα.
Μηκέτ' ἔπειτ' ὤφελλον ἐγὼ πέμπτοισι μετεῖναι
Ἀνδράσιν, ἀλλ' ἢ πρόσθε θανεῖν, ἢ ἔπειτα γενέσθαι.
Νῦν γὰρ δὴ γένος ἐστὶ σιδήρεον· οὐδέ ποτ' ἦμαρ
Παύσονται καμάτου καὶ ὀιζύος, οὐδέ τι νύκτωρ
Φθειρόμενοι· χαλεπὰς δὲ θεοὶ δώσουσι μερίμνας.
Ἀλλ' ἔμπης καὶ τοῖσι μεμίξεται ἐσθλὰ κακοῖσιν.
Ζεὺς δ' ὀλέσει καὶ τοῦτο γένος μερόπων ἀνθρώπων,
Εὖτ' ἂν γεινόμενοι πολιοκρόταφοι τελέθωσιν.
Οὐδὲ πατὴρ παίδεσσιν ὁμοίιος, οὐδέ τι παῖδες,
Οὐδὲ ξεῖνος ξεινοδόκῳ, καὶ ἑταῖρος ἑταίρῳ,
Οὐδὲ κασίγνητος φίλος ἔσσεται, ὡς τὸ πάρος περ.
Αἶψα δὲ γηράσκοντας ἀτιμήσουσι τοκῆας.
Μέμψονται δ' ἄρα τοὺς χαλεποῖς βάζοντ' ἔπεσσι

Moriebantur autem ceu ſomno domiti: bona vero omnia
Illis erant: fructum autem ferebat fertile aruum
Sponte ſua, multumque & copioſum: ipſique ultro
Quieti partis fruebantur, cum bonis multis.
Verum poſtquam hoc genus terra abſcondit,
Ii quidem dii facti ſunt Iouis magni conſilio,
Boni in terris verſantes, cuſtodes mortalium hominum,
Qui ſane obſeruant & iuſta & praua opera,
Aerem induti, paſſim euntes per terram,
Opum datores, atque hoc munus regale conſecuti ſunt.
Secundum inde genus multo deterius poſtea
Argenteum fecerunt cœleſtium domorum incolæ,
Aureo neque natura ſimile, neque intellectu.
Sed centum quidem annis puer apud matrem ſedulam
Nutriebatur creſcens, valde rudis domi ſua.
Cum vero adoleuiſſet, et pubertatis terminum attigiſſet,
Pauxillum viuebat ad tempus dolores habentes
Ob ſtultitias: iniuriam enim paruam non poterant
A ſe mutuo abstinere, neque deos colere
Volebant, neque ſacrificare beatorum ſacris in aris,
Quatenus fas hominibus ex more. Hos quidem deinde
Iupiter Saturnius abſcondit iratus: quia honores
Non dabant beatis diis, qui Olympum habitant.
At poſtquam & hoc genus terra occultauit,
Hi quidem ſubterranei beati mortales vocantur
Secundi: ſed tamen honor etiam hos conſequitur.
Iupiter vero pater tertium aliud genus hominum
Aeneum fecit, omnino argenteo diſſimile,
E fraxinis, vehemens & robuſtum: quibus Martis
Opera curæ erant luctuoſa, ac iniuriæ: neque ullum cibum
Edebant, ſed adamante habebant duriorem animum
Deformes: magna vero vis & manus inuictæ
Ex humeris prouenerant ſuper validis membris.
His erant ænea quidem arma, æneæque domus:
Aere vero operabantur: nigrum autem nondum erat ferrum.
Et hi quidem manibus propriis domiti,
Deſcenderunt ampla in domum frigidi inferni
Ignobiles: mors vero tametſi ſtupendos exiſtentes
Cepit atra, ſplendidum vero liquerunt lumen ſolis.
Sed poſtquam et hoc genus terra operuit,
Rurſum etiam aliud quartum ſuper terram multorum alumnam
Iupiter Saturnius fecit, iuſtius & melius
Virorum heroum diuinum genus, qui vocantur
Semidei, priori generationi per immenſam terram.
Hos quoque bellumque malum & pugna grauis,
Alios quidem ad ſeptiportes Thebas, Cadmeam terram,
Perdidit pugnantes propter oues Oedipi:
Alios vero & in nauibus ſuper magnum fluctum maris
Ad Troiam ducens, Helenæ gratia pulchricomæ,
Vbi quidem ipſos mortis quoque finis adobruit.
Iis autem ſeorſim ab hominibus victum & ſedem tribuens,
Iupiter Saturnius pater conſtituit ad terræ fines.
Et hi quidem habitant ſecurum animum habentes
In beatorum inſulis, iuxta Oceanum profundum,
Felices heroes: his dulcem fructum
Ter quotannis florentem profert fœcunda tellus.
O ſi neque iam quinto ego intereſſem
Hominũ generi: ſed aut mortuus eſſẽ prius, aut poſtea natus.
Nunc enim genus eſt ferreum, nunquam nec die
Quieſcent à labore & miſeria, neque nocte
Corrupti: graues vero dii dabunt curas.
Sed tamen & hiſce admiſcebuntur bona malis.
Iupiter autem perdet etiam hoc genus varie loquentium hominum.
Poſtquam facti circa tempora cani fuerint.
Neque pater liberis ſimilis, neque liberi,
Neque hoſpes hoſpiti, neque amicus amico,
Neque frater amicus erit, ut antehac.
Statim vero ſeneſcentes dehonorabunt parentes,
Incuſabunt autem illos moleſtis alloquentes verbis.

Cuſtodes [illegible] hominum à Deo [illegible] [illegible].

Argenteũ ſæculum

[illegible]

Aeneum ſeculum, crudelius præcedentibus & Marti deditum.

Agnouit Hesiodus [illegible] [illegible] [illegible]. Quartum ſeculum iuſtitia & bellica fortitudine inſignius.

Veterum opinio de beatorum ſede.

Ferreum ſæculum reliquorũ omnium deterrimum.

Impij,neque deorum oculum veriti, neque hi ſanè
Senibus parentibus educationis præmia reddent,
Violenti.alter verò alterius ciuitatem diripiet.
Neque vlla pij gratia erit,neque iuſti,
Neque boni.magis vero maleficum & iniurium

A quibus pudor exulauerit, in eos facile irrumpit malorum mater proteruia.

Virum colent.Iuſtitia vero in manibus,& pudor
Non erit.Lædet autem malus meliorem virum,
Verbum obliquis alloquens,periurium vero iurabit,
Liuor autem homines miſeros omnes,
Raucus,malis gaudens,comitabitur inuiſus.
Tumq́, demum ad cœlum à terra ſpatioſa,
Candidis veſtibus tecta corpus pulchrum,

γρ. ἴτλυν.

Decorum ad familiam abierunt,relictis hominibus,
Pudor & Nemeſis.relinquentur autem dolores graues
Mortalibus hominibus,mali verò non erit remedium.
Sed nunc fabulam regibus dicam,tametſi ipſi ſapiant.
Sic accipiter affatus eſt luſciniam canoram

Tyranni rapaces accipitribus, ſubditi ſimplices luſcinus comparantur.

Altè in nubibus ferens vnguibus correptam.
Illa verò miſerè curuis confixa vnguibus
Lugebat.eam autem imperioſo ille ſermone alloquutus eſt:
Infelix,quid ſtrepis?habet certè te multo fortior:
Hac vadis,quà te duco,etiam cantatricem exiſtentem.
Cœnam verò,ſiquidem libet,faciam,vel dimittam:
Imprudens vero,quicunque velit cũ potẽtioribus cõtendere,
Victoriáque priuatur, atque pudorem dolores patitur.
Sic ait velox accipiter,latis alis prædita auis.

Iuſtitiæ cõmodorum: iniuſtitiæ incommodorum demonſtratio.

O Perſa,tu vero audi iuſtitiam, neque iniuriam foue.
Iniuria enim pernicioſa eſt miſero homini, neque bonus quidem
Facilè ferre poteſt,grauaturque ab ipſa,
Illapſus damnis.Via vero altera perueniendi
Melior ad iuſta.Iuſtitia autem ſuper iniuriam valet,

γρ. ἐπέρρησε.

Ad finem progreſſa:paſſus vero ſtultus ſapuit.
Cito enim abit iuſiurandum vnà cum prauis iudiciis.
Iuſtitiæ vero impetus, tractæ quocunque homines duxerint
Donivori, prauis autem iudiciis iudicarint leges.
Hæc vero ſequitur flens, vrbémque & mores populorum,
Aërem induta,malum hominibus adferens,
Quique ipſam expellunt,neque rectam diſtribuerunt.

Iuſtitiæ beatitudo.

At qui iura tam hoſpitibus quàm popularibus dant
Recta,neque à iuſto quicquam exorbitant,
Iis viget vrbs,populique florent in ipſa:
Pax verò per terram alma,neque vnquam ipſis
Moleſtum bellum deſtinat latè cernens Iupiter:
Nec vnquam iuſtos inter homines fames verſatur,
Neque noxa:in conuiuiis vero partis opibus fruuntur.

γρ. Σαλίας.

His fert quidem terra multum victum: in montibus vero quercus
Summa quidem fert glandes:media vero apes.
Lanigeræ autem oues velleribus onuſtæ ſunt.
Pariunt vero mulieres ſimiles parentibus liberos.
Florent autem bonis perpetuo, neque nauibus
Nauigabunt:fructum vero profert fœcundus ager.
Sed quibus iniuriáque mala curæ eſt,prauáque opera,
Iis pœnam Saturnius deſtinat latè cernens Iupiter.

γρ. ἀπηύρα.

Vnius labes facilè in totam ciuitatem propagatur, ſi non culpa ſaltem pœna.

Sæpéque vniuerſa ciuitas malum ob virum punitur,
Qui peccat,& iniqua machinatur.
Illis autem cœlitus magnum adduxit malum Saturnius,
Famem ſimul & peſtem.intereunt vero populi,
Neque mulieres pariunt,decreſcúntque familiæ,
Iouis Olympij conſilio,interdum vero rurſus
Aut horum exercitum ingentem perdidit,aut murum,
Aut naues in ponto Saturnius punit ipſorum.
O reges:vos autem conſiderate etiam ipſi

Ad omnes hominum actiones Deus præſens eſt.

Iuſtitiam hanc.propè enim inter homines verſantes
Dij vident,quotquot prauis iudiciis
Se mutuo atterunt,deorum animaduerſionem non curantes.
Innumeri enim ſunt in terra multorum alumna
Dij Iouis,cuſtodes mortalium hominum.
Qui ſanè & iudicia obſeruant,& praua opera,
Aërem induti,paſſim oberrantes per terram.

Σχέτλιοι, οὐδὲ θεῶν ὄπιν εἰδότες. οὐδὲ μὲν οἵγε
Γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτήρια δοῖεν,
Χειροδίκαι· ἕτερος δ' ἑτέρου πόλιν ἐξαλαπάξει.
Οὐδέ τις εὐόρκου χάρις ἔσσεται, οὔτε δικαίου,
Οὔτ' ἀγαθοῦ· μᾶλλον δὲ κακῶν ῥεκτῆρα καὶ ὕβριν
Ἀνέρα τιμήσουσι· δίκη δ' ἐν χερσὶ καὶ αἰδὼς
Οὐκ ἔσται· βλάψει δ' ὁ κακὸς τὸν ἀρείονα φῶτα,
Μύθοισι σκολιοῖς ἐνέπων, ἐπὶ δ' ὅρκον ὀμεῖται.
Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν ὀϊζυροῖσιν ἅπασι
Δυσκέλαδος κακόχαρτος ὁμαρτήσει στυγερώπης.
Καὶ τότε δὴ πρὸς Ὄλυμπον ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
Λευκοῖσιν φάρεσσι καλυψαμένω χρόα καλὸν,
Ἀθανάτων μετὰ φῦλον *ἴτον προλιπόντ' ἀνθρώπους
Αἰδὼς καὶ Νέμεσις. τὰ δὲ λείψεται ἄλγεα λυγρὰ
Θνητοῖς ἀνθρώποισι· κακοῦ δ' οὐκ ἔσσεται ἀλκή.
Νῦν δ' αἶνον βασιλεῦσ' ἐρέω φρονέουσι καὶ αὐτοῖς.
Ὧδ' ἴρηξ προσέειπεν ἀηδόνα ποικιλόδειρον,
Ὕψι μάλ' ἐν νεφέεσσι φέρων, ὀνύχεσσι μεμαρπώς·
Ἡ δ' ἐλεὸν, γναμπτοῖσι πεπαρμένη ἀμφ' ὀνύχεσσι,
Μύρετο· τὴν δ' ὅγ' ἐπικρατέως πρὸς μῦθον ἔειπε,
Δαιμονίη, τί λέληκας; ἔχει νύ σε πολλὸν ἀρείων.
Τῇδ' εἶς ᾗ σ' ἂν ἐγώ περ ἄγω καὶ ἀοιδὸν ἐοῦσαν·
Δεῖπνον δ' αἴκ' ἐθέλω ποιήσομαι, ἠὲ μεθήσω.
Ἄφρων δ' ὅς κ' ἐθέλοι πρὸς κρείσσονας ἀντιφερίζειν·
Νίκης τε στέρεται, πρός τ' αἴσχεσιν ἄλγεα πάσχει.
Ὣς ἔφατ' ὠκυπέτης ἴρηξ τανυσίπτερος ὄρνις.
Ὦ Πέρση, σὺ δ' ἄκουε δίκης, μηδ' ὕβριν ὄφελλε.
Ὕβρις γάρ τε κακὴ δειλῷ βροτῷ· οὐδὲ μὲν ἐσθλὸς
Ῥηϊδίως φερέμεν δύναται, βαρύθει δέ θ' ὑπ' αὐτῆς,
Ἐγκύρσας ἄτῃσιν. ὁδὸς δ' *ἑτέρηφι παρελθεῖν
Κρείσσων ἐς τὰ δίκαια. δίκη δ' ὑπὲρ ὕβριος ἴσχει,
Ἐς τέλος ἐξελθοῦσα· παθὼν δέ τε νήπιος ἔγνω.
Αὐτίκα γὰρ τρέχει ὅρκος ἅμα σκολιῇσι δίκῃσι.
Τῆς δὲ Δίκης ῥόθος ἑλκομένης, ᾗ κ' ἄνδρες ἄγωσι
Δωροφάγοι, σκολιῇς δὲ δίκαις κρίνωσι θέμιστας.
Ἡ δ' ἕπεται κλαίουσα πόλιν τε καὶ ἤθεα λαῶν,
Ἠέρα ἑσσαμένη, κακὸν ἀνθρώποισι φέρουσα
Οἵτε μιν ἐξελάσωσι, καὶ οὐκ ἰθεῖαν ἔνειμαν.
Οἳ δὲ δίκας ξείνοισι καὶ ἐνδήμοισι διδοῦσιν
Ἰθείας, καὶ μή τι παρεκβαίνουσι δικαίου,
Τοῖσι τέθηλε πόλις, λαοὶ δ' ἀνθεῦσιν ἐν αὐτῇ·
Εἰρήνη δ' ἀνὰ γῆν κουροτρόφος, οὐδέ ποτ' αὐτοῖς
Ἀργαλέον πόλεμον τεκμαίρεται εὐρύοπα Ζεύς.
Οὐδέ ποτ' ἰθυδίκῃσι μετ' ἀνδράσι λιμὸς ὀπηδεῖ,
Οὐδ' ἄτη, *θαλίης δὲ μεμηλότα ἔργα νέμονται.
Τοῖσι φέρει μὲν γαῖα πολὺν βίον· οὔρεσι δὲ δρῦς
Ἄκρη μέν τε φέρει βαλάνους, μέσση δὲ μελίσσας.
Εἰροπόκοι δ' ὄϊες μαλλοῖς καταβεβρίθασι·
Τίκτουσιν δὲ γυναῖκες ἐοικότα τέκνα γονεῦσι·
Θάλλουσιν δ' ἀγαθοῖσι διαμπερές· οὐδ' ἐπὶ νηῶν
Νίσσονται, καρπὸν δὲ φέρει ζείδωρος ἄρουρα.
Οἷς δ' ὕβρις τε μέμηλε κακὴ καὶ σχέτλια ἔργα,
Τοῖς δὲ δίκην Κρονίδης τεκμαίρεται εὐρύοπα Ζεύς.
Πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς *ἐπαυρεῖ,
Ὅστις ἀλιτραίνει καὶ ἀτάσθαλα μηχανάαται.
Τοῖσιν δ' οὐρανόθεν μέγ' ἐπήγαγε πῆμα Κρονίων,
Λιμὸν ὁμοῦ καὶ λοιμόν· ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί.
Οὐδὲ γυναῖκες τίκτουσι· μινύθουσι δὲ οἶκοι,
Ζηνὸς φραδμοσύνῃσιν Ὀλυμπίου· ἄλλοτε δ' αὖτε
Ἢ τῶνγε στρατὸν εὐρὺν ἀπώλεσεν, ἢ ὅγε τεῖχος,
Ἢ νέας ἐν πόντῳ Κρονίδης ἀποτίνυται αὐτῶν.
Ὦ βασιλεῖς, ὑμεῖς δὲ καταφράζεσθε καὶ αὐτοὶ
Τήνδε δίκην. ἐγγὺς γὰρ ἐν ἀνθρώποισιν ἐόντες
Ἀθάνατοι λεύσσουσιν ὅσοι σκολιῇσι δίκῃσιν
Ἀλλήλους τρίβουσι, θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες.
Τρὶς γὰρ μύριοι εἰσὶν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
Ἀθάνατοι, Ζηνὸς φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων·
Οἵ ῥα φυλάσσουσίν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα,
Ἠέρα ἑσσάμενοι, πάντη φοιτῶντες ἐπ' αἶαν.

Ἡ δέ τε παρθένος ἐστὶ Δίκη Διὸς ἐκγεγαυῖα,
Κυδρή τ' αἰδοίη τε θεοῖς οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν.
Καί ῥ' ὁπότ' ἄν τίς μιν βλάπτῃ σκολιῶς ὀνοτάζων,
Αὐτίκα πὰρ Διῒ πατρὶ καθεζομένη Κρονίωνι
Γηρύετ' ἀνθρώπων ἄδικον νόον, ὄφρ' ἀποτίσῃ
Δῆμος ἀτασθαλίας βασιλήων, οἳ λυγρὰ νοεῦντες
Ἄλλῃ παρκλίνωσι δίκας, σκολιῶς ἐνέποντες.
Ταῦτα φυλασσόμενοι βασιλῆες ἰθύνετε μύθους
Δωροφάγοι, σκολιῶν δὲ δικῶν ἐπὶ πάγχυ λάθεσθε.
Οἷ αὐτῷ κακὰ τεύχει ἀνὴρ, ἄλλῳ κακὰ τεύχων.
Ἡ δὲ κακὴ βουλὴ τῷ βουλεύσαντι κακίστη.
Πάντα ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμὸς καὶ πάντα νοήσας,
Καί νυ τάδ' αἴ κ' ἐθέλῃσ' ἐπιδέρκεται, οὐδέ ἑ λήθει
Οἵην δὴ καὶ τήνδε δίκην πόλις ἐντὸς ἐέργει.
Νῦν δ' ἐγὼ μήτ' αὐτὸς ἐν ἀνθρώποισι δίκαιος
Εἴην, μήτ' ἐμὸς υἱός· ἐπεὶ κακὸν ἄνδρα δίκαιον
Ἔμμεναι, εἰ μείζω γε δίκην ἀδικώτερος ἕξει.
Ἀλλὰ τάγ' οὔπω ἔολπα τελεῖν Δία τερπικέραυνον.
Ὦ Πέρση, σὺ δὲ ταῦτα μετὰ φρεσὶ βάλλεο σῇσι,
Καί νυ δίκης ἐπάκουε, βίης δ' ἐπιλήθεο πάμπαν.
Τόνδε γὰρ ἀνθρώποισι νόμον διέταξε Κρονίων,
Ἰχθύσι μὲν καὶ θηρσὶ καὶ οἰωνοῖς πετεηνοῖς,
Ἐσθέμεν ἀλλήλους, ἐπεὶ οὐ δίκη ἐστὶ μετ' αὐτοῖς·
Ἀνθρώποισι δ' ἔδωκε δίκην, ἣ πολλὸν ἀρίστη
Γίγνεται. εἰ γάρ τίς κ' ἐθέλῃ τὰ δίκαι' ἀγορεῦσαι
Γιγνώσκων, τῷ μέν τ' ὄλβον διδοῖ εὐρύοπα Ζεύς.
Ὃς δέ κε μαρτυρίῃσιν ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσας
Ψεύσεται, ἐν δὲ δίκην βλάψας, νήκεστον ἀάσθη,
Τοῦ δέ τ' ἀμαυροτέρη γενεὴ μετόπισθε λέλειπται·
Ἀνδρὸς δ' εὐόρκου γενεὴ μετόπισθεν ἀμείνων.
Σοὶ δ' ἐγὼ ἐσθλὰ νοέων ἐρέω, μέγα νήπιε Πέρση.
Τὴν μέν τοι κακότητα καὶ ἰλαδὸν ἔστιν ἑλέσθαι
Ῥηϊδίως· λείη μὲν ὁδὸς, μάλα δ' ἐγγύθι ναίει.
Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν
Ἀθάνατοι· μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτὴν,
Καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον· ἐπὴν δ' εἰς ἄκρον ἵκηται,
Ῥηϊδίη δ' ἤπειτα πέλει, χαλεπή περ ἐοῦσα.
Οὗτος μὲν πανάριστος ὃς αὐτῷ πάντα νοήσει,
Φρασσάμενος τά κ' ἔπειτα καὶ ἐς τέλος ᾖσιν ἀμείνω.
Ἐσθλὸς δ' αὖ κἀκεῖνος ὃς εὖ εἰπόντι πίθηται.
Ὃς δέ κε μήτ' αὐτῷ νοέῃ, μήτ' ἄλλου ἀκούων
Ἐν θυμῷ βάλληται, ὃ δ' αὖτ' ἀχρήϊος ἀνήρ.
Ἀλλὰ σύ γ' ἡμετέρης μεμνημένος αἰὲν ἐφετμῆς
Ἐργάζευ, Πέρση, δῖον γένος, ὄφρα σε λιμὸς
Ἐχθαίρῃ, φιλέῃ δ' ἐϋστέφανος Δημήτηρ
Αἰδοίη, βιότου δὲ τεὴν πιμπλῇσι καλιήν.
Λιμὸς γάρ τοι πάμπαν ἀεργῷ σύμφορος ἀνδρί.
Τῷ δὲ θεοὶ νεμεσῶσι καὶ ἀνέρες ὅς κεν ἀεργὸς
Ζώῃ, κηφήνεσσι κοθούροις ἴκελος ὁρμήν,
Οἵ τε μελισσάων κάματον τρύχουσιν ἀεργοὶ
Ἔσθοντες. σοὶ δ' ἔργα φίλ' ἔστω μέτρια κοσμεῖν,
Ὥς κέ τοι ὡραίου βιότου πλήθωσι καλιαί.
Ἐξ ἔργων δ' ἄνδρες πολύμηλοί τ' ἀφνειοί τε.
Καί τ' ἐργαζόμενος πολὺ φίλτερος ἀθανάτοισιν
Ἔσσεαι ἠδὲ βροτοῖς· μάλα γὰρ στυγέουσιν ἀεργούς.
Ἔργον δ' οὐδὲν ὄνειδος, ἀεργίη δέ τ' ὄνειδος.
Εἰ δέ κεν ἐργάζῃ, τάχα σε ζηλώσει ἀεργὸς
Πλουτεῦντα· πλούτῳ δ' ἀρετὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ.
Δαίμονι δ' οἷος ἔησθα, τὸ ἐργάζεσθαι ἄμεινον,
Εἴ κεν ἀπ' ἀλλοτρίων κτεάνων ἀεσίφρονα θυμὸν
Εἰς ἔργον τρέψας, μελετᾷς βίου ὥς σε κελεύω.
Αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζει,
Αἰδὼς ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται ἠδ' ὀνίνησιν.
Αἰδώς τοι πρὸς* ἀνολβίῃ, θάρσος δὲ πρὸς ὄλβῳ.
Χρήματα δ' οὐχ ἁρπακτὰ, θεόσδοτα πολλὸν ἀμείνω.
Εἰ γάρ τις καὶ χερσὶ βίῃ μέγαν ὄλβον ἕληται,
Ἤ ὅγ' ἀπὸ γλώσσης ληΐσσεται, (οἷά τε πολλὰ
Γίγνεται εὖτ' ἂν δὴ κέρδος νόον ἐξαπατήσει
Ἀνθρώπων, αἰδῶ δέ τ' ἀναιδείη κατοπάζῃ)

Virgo autem eſt iuſtitia Ioue prognata,
Clarique & veneranda dijs qui cœlum habitant.
Et certè cum quis ipſam læſerit, obliquè iniurians,
Statim ad Iouem patrem conſidens Saturnium,
Conqueritur hominum iniquam mentem: vt luat
Populus peccata regum, qui praua cogitantes
Aliò deflectunt iudicia obliquè pronunciantes.
Hæc obſeruantes ô reges corrigite ſententias,
Corrupti: obliquorum verò iudiciorum prorſus obliuiſcamini.
Sibi ipſi mala fabricatur vir, alij mala fabricans.
Malum verò conſilium conſulenti peſſimum.
Omnia videns Iouis oculus, omniáque intelligens,
Et hæc certè (ſiquidem vult) inſpicit, neque ipſum latet,
Qualenam hoc quoque iudicium ciuitas intus exerceat.
Ego porrò nec ipſe nunc inter homines iuſtus
Eſſe velim, neque meus filius, quando malum eſt, iuſtum
gaudentem.
Eſſe: ſiquidem plus iuris iniuſtior habebit.
Sed his nondum finem arbitror impoſiturum Iouem fulmine
O Perſa. Cæterum tu hæc animo tuo repone, (prorſus.
Et iuſtitiæ quidem animum adijce, violentiæ verò obliuiſcere.
Namque hanc hominibus legem diſpoſuit Saturnius,
Piſcibus quidem & feris & auibus volucribus,
Se mutuò vt deuorent, quandoquidem iuſtitia carent.
Hominibus autem dedit iuſtitiam, quæ multò optima
Eſt. Si quis enim velit iuſta in publico dicere,
Cognoſcens, ei quidem opes largitur latè videns Iupiter.
Qui verò teſtimonijs volens periurium iurando
Mentietur, in ius delinquens immedicabiliter læſus eſt.
Eius verò obſcurior poſteritas poſtea relicta eſt:
Viri autem iuſti generatio poſteris præſtantior.
Cæterum tibi ego bona ſciens dico ſtultiſſime Perſa,
Malitiam quidem cumulatim etiam capere
Facile eſt: breuis quippe via eſt, adeóque proxima.
Ante virtutem verò ſudorem dij poſuerunt
Immortales: longa verò atque ardua via eſt ad ipſam,
Primùmque aſpera, vbi verò ad ſummum ventum fuerit,
Facilis deinceps eſt, quantumuis difficilis fuerit.
Ille quidem optimus eſt, qui ſibi ipſe per omnia ſapit,
Cogitans quæcunque dein & poſtremò ſint meliora.
Rurſus & ille bonus eſt, qui bene monenti paruerit.
Qui verò nec ſibi ſapit, neque alium audiens
Animum adijcit, rurſum hic inutilis vir eſt.
Verùm tu noſtri ſemper præcepti memor,
Operare, ô Perſa diuinum genus, vt te fames
Oderit, amet autem pulchrè coronata Ceres
Veneranda, victúque tuum impleat horreum.
Fames namque perpetuò ignauo comes eſt viro.
Atq; eundem & dij oderunt, & homines, quicunque otioſus
Viuat: fucis aculeo carentibus ſimilis ſtudio,
Qui apum laborem abſumunt otioſi,
Vorantes. tibi verò opera mediocria obire gratum eſto,
Vt tibi tempeſtiuo victu impleantur horrea.
Ex laboribus autem viri euadunt pecoroſi & opulenti.
Et laborans, multo etiam charior tam immortalibus
Eris, quàm hominibus. valde enim oderunt otioſos.
Labor verò nullum dedecus, ſed ignauia dedecus eſt.
Quòd ſi laboraueris, mox te æmulabitur & otioſus,
Diteſcentem: diuitias verò & virtus & gloria comitatur:
Deo autem ſimilis fueris. Laborare quidem melius,
Siquidem ab alienis facultatibus ſtolidum animum
Ad opus conuertens, victus curam habeas, vt te iubeo,
Pudor autem non bonus indigentem virum tenet.
Pudor qui viros valde & lædit & iuuat.
Pudor quidem ad paupertatem, audacia verò ad diuitias.
Opes verò non raptæ, diuinitus datæ, multo meliores.
Si quis enim & manibus per vim magnas opes traxerit,
Aut lingua ſpoliarit (qualia multa
Fiunt, quamprimùm lucri amor mentem deceperit
Hominum: pudorem verò impudentia expulerit)

Diuini numinis perſpicacia.

Proteruiæ potentiorũ feris potius ſunt conuenientiores quàm hominibus.

Omnia à Deo ita ſunt conſtituta, vt præſtantiora quæuis difficilius acquirantur quàm quæ nullius ſunt pretij.

Tutius opes labore comparantur quàm deſidia & rapinis.

Ignauiæ comites.

πολλ' ὁ.

Diuitiarũ labore cõparatarum ſplendor.

* [illegible]

A rapinis dehortatio ſcelerum quorundã enumeratio.

Facile & illum obſcurant dij, minuuntur verò familia
Viro illi: exiguum verò ad tempus diuitiæ adſunt.
Par eſt delictum: ſi quis & ſupplicem & hoſpitem malo af-
Quique fratris ſui cubilia aſcenderit, (ficiat:
Secretis lectis vxoris importuna patrans:
γρ. ἀλιτραί-νεται.
Quique malo cuiuſſiam conſilio deceperit orphanos liberos:
Quique parentem ſenem miſero in ſenectæ limine
Probris affecerit, grauibus inceſſens verbis:
Huic certè Iupiter iraſcitur: ad extremum verò
Pro operibus iniquis grauem exhibet talionem.
Ad pietatem erga deos hortatio.
Verùm tu quidem ab his omnino cohibe ſtultum animum:
Pro viribus autem ſacra facito immortalibus dijs,
Caſtè & purè, ſplendidáque crura adurito.
Interdum certè libaminibus atque hoſtiis placa,
Et quando cubitum ieris, & quando lux ſacra venerit:
Vt beneuolum erga te cor, atque animum habeant,
Vt aliorum emas ſortem, non tuam alius,
Cultus amicorum.
Amicum ad conuiuium vocato, inimicum verò ſinito.
Eum verò potiſſimum vocato, quicunque te prope habitat.
Si enim tibi & negotium aliquod domeſticum accidat,
Amici vicini ad opem ferendam paratiores.
Vicini diſcincti accurrunt: cinguntur autem cognati.
Noxa tam magna eſt malus vicinus, quantũ bonus cõmodũ.
Sortitus eſt primum, quicunque ſortitus eſt vicinum bonum.
Neque ſanè bos interierit, niſi vicinus malus ſit.
Cum vicinis conſortium quomodo alendum.
Rectâ quidem menſura à vicino mutuum accipe, rectáque
Eadem menſura & amplius, ſiquidem poſſis: (redde
Vt indigens: & in poſterum promptum inuenias.
Ne mala lucra captes: mala lucra æqualia damnis,
Amantem te ama, & iuuantem te iuua.
Et da ei qui dederit, neque da qui non dederit.
Datori namque eſt qui dat, non danti verò nemo dat.
Donatio bona, rapina verò mala atque letifera,
Quiſquis etenim liberalis vir eſt, etſi multum dederit,
Gaudet donando, & delectatur ſuo in animo.
Qui verò ipſe rapuerit, impudentia fretus,
Quamuis id ſit exiguum, tamen vexat charum animum.
Siquidem enim & paruum paruo addideris, (euaſerit.
Et frequenter iſtud feceris, mox quidem magnum & hoc
Seduli patrisfamilias officium.
Qui verò partis adijcit, is vitabit atram famem.
Neque verò quod domi repoſitum eſt, virum lædit.
Domi melius eſſe, quoniam noxium quod foris eſt.
Bonum quidem de præſenti capere, noxa verò animo
Egere abſente: id quod te cogitare iubeo.
Incipiente verò dolio, & deſinente ſaturato te,
Medio parce: mala enim in fundo parſimonia.
Merces autem viro amico conſtituta ſufficiens eſto.
Etiam cum fratre ludens, teſtem adhibeto:
Credulitas pariter ac diffidentia perdiderunt homines.
A muliere malè morata cauendum.
Ne verò mulier te animo nates ſuccincta decipiat,
Blandè garriens, tuum inquirens tugurium.
Qui namque mulieri confidit, confidit is quidem furibus.
Vnicus verò filius ſeruarit paternam domum
Paſcendo: ita enim opulentia creſcet in ædibus.
Senex autem moriaris, alium filium relinquens.
Facile verò & pluribus præbuerit Iupiter ingentes opes:
Maior autem plurimum cura, maior quoque acceſſio.
Tibi verò ſi opes animus appetit intra ſeſe,
Sic facito, operámque operæ ſubinde addito.
PLEIADIBVS Atlante natis exorientibus,
Quando metendum, & arandũ.
Incipe meſſem, arationem verò occidentibus.
Hæ quidem noctéſque & dies quadraginta
Latent: rurſum verò circumuoluente ſe anno
Apparent, primùm vt acuitur ferrum.
Hæc vtique aruorum eſt regula: quique mare
Prope habitant, quique valles flexuoſas
Sedulo & in tempore neceſſaria vocationis officia ſunt peragẽda.
Mari fluctuante procul pinguem regionem
Habitant. Nudus ſerito, nudúſque arato,
Nudus quoque metito: ſiquidem tempeſtiua omnia vo-
les
Opera ferre Cereris, vt tibi ſingula

Ῥεῖα δέ μιν μαυροῦσι θεοί, μινύθουσι δὲ οἶκον
Ἀνέρι τῷ, παῦρον δέ τ' ἐπὶ χρόνον ὄλβος ὀπηδεῖ.
Ἶσον δ' ὅς θ' ἱκέτην ὅς τε ξεῖνον κακὸν ἔρξει,
Ὅς τε κασιγνήτοιο ἑοῦ ἀνὰ δέμνια βαίνει,
Κρυπταδίης εὐνῆς ἀλόχου παρακαίρια ῥέζων,
Ὅς τέ τευ ἀφραδίῃς * ἀλιτραίνεται ὀρφανὰ τέκνα,
Ὅς τε γονῆα γέροντα κακῷ ἐπὶ γήραος οὐδῷ
Νεικείῃ, χαλεποῖσι καθαπτόμενος ἐπέεσσι.
Τῷ δ' ἤτοι Ζεὺς αὐτὸς ἀγαίεται, ἐς δὲ τελευτὴν
Ἔργων ἀντ' ἀδίκων χαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀμοιβήν.
Ἀλλὰ σὺ τῶν μὲν πάμπαν ἔεργ' ἀεσίφρονα θυμόν,
Κὰδ δύναμιν δ' ἔρδειν ἱέρ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
Ἁγνῶς καὶ καθαρῶς, ἐπὶ δ' ἀγλαὰ μηρία καίειν·
Ἄλλοτε δὲ σπονδῇσι θύεσσί τε ἱλάσκεσθαι,
Ἠμὲν ὅτ' εὐνάζῃ, καὶ ὅτ' ἂν φάος ἱερὸν ἔλθῃ·
Ὥς κέ τοι ἵλαον κραδίην καὶ θυμὸν ἔχωσιν·
Ὄφρ' ἄλλων ὠνῇ κλῆρον, μὴ τὸν τεὸν ἄλλος.
Τὸν φιλέοντ' ἐπὶ δαῖτα καλεῖν, τὸν δ' ἐχθρὸν ἐᾶσαι.
Τὸν δὲ μάλιστα καλεῖν ὅστις σέθεν ἐγγύθι ναίει.
Εἰ γάρ τοι καὶ χρῆμ' ἐγχώριον ἄλλο γένηται,
Γείτονες ἄζωστοι ἔκιον, ζώσαντο δὲ πηοί.
Πῆμα κακὸς γείτων, ὅσσον τ' ἀγαθὸς μέγ' ὄνειαρ.
Ἔμμορέ τοι τιμῆς ὅστ' ἔμμορε γείτονος ἐσθλοῦ.
Οὐδ' ἂν βοῦς ἀπόλοιτ', εἰ μὴ γείτων κακὸς εἴη.
Εὖ μὲν μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος, εὖ δ' ἀποδοῦναι,
Αὐτῷ τῷ μέτρῳ, καὶ λώϊον, αἴ κε δύνηαι·
Ὡς ἂν χρηΐζων καὶ ἐς ὕστερον ἄρκιον εὕρῃς.
Μὴ κακὰ κερδαίνειν· κακὰ κέρδεα ἶσ' ἄτῃσιν.
Τὸν φιλέοντα φιλεῖν, καὶ τῷ προσιόντι προσεῖναι.
Καὶ δόμεν ὅς κεν δῷ, καὶ μὴ δόμεν ὅς κεν μὴ δῷ.
Δώτῃ μέν τις ἔδωκεν, ἀδώτῃ δ' οὔτις ἔδωκεν.
Δὼς ἀγαθή, ἅρπαξ δὲ κακή, θανάτοιο δότειρα.
Ὃς μὲν γάρ κεν ἀνὴρ ἐθέλων, ὅγε κἂν μέγα δώῃ,
Χαίρει τῷ δώρῳ καὶ τέρπεται ὃν κατὰ θυμόν·
Ὃς δέ κεν αὐτὸς ἕληται ἀναιδείηφι πιθήσας,
Καί τε σμικρὸν ἐόν, τό γ' ἐπάχνωσεν φίλον ἦτορ.
Εἰ γάρ κεν καὶ σμικρὸν ἐπὶ σμικρῷ καταθεῖο,
Καὶ θαμὰ τοῦτ' ἔρδοις, τάχα κεν μέγα καὶ τὸ γένοιτο.
Ὃς δ' ἐπ' ἐόντι φέρει, ὁ δ' ἀλέξεται αἴθοπα λιμόν·
Οὐδὲ τό γ' εἰν οἴκῳ κατακείμενον ἀνέρα κήδει.
Οἴκοι βέλτερον εἶναι, ἐπεὶ βλαβερὸν τὸ θύρηφι.
Ἐσθλὸν μὲν παρεόντος ἑλέσθαι, πῆμα δὲ θυμῷ
Χρηΐζειν ἀπεόντος, ἅ σε φράζεσθαι ἄνωγα.
Ἀρχομένου δὲ πίθου καὶ λήγοντος κορέσασθαι,
Μεσσόθι φείδεσθαι· δειλὴ δ' ἐνὶ πυθμένι φειδώ.
Μισθὸς δ' ἀνδρὶ φίλῳ εἰρημένος ἄρκιος ἔστω.
Καί τε κασιγνήτῳ γελάσας ἐπὶ μάρτυρα θέσθαι.
Πίστεις δ' ἄρα ὁμῶς καὶ ἀπιστίαι ὤλεσαν ἄνδρας.
Μηδὲ γυνή σε νόον πυγοστόλος ἐξαπατάτω,
Αἱμύλα κωτίλλουσα, τεὴν διφῶσα καλιήν.
Ὃς δὲ γυναικὶ πέποιθε, πέποιθ' ὅγε φηλήτῃσι.
Μουνογενὴς δὲ πάϊς σώζοι πατρώϊον οἶκον
Φερβέμεν· ὣς γὰρ πλοῦτος ἀέξεται ἐν μεγάροισι.
Γηραιὸς δὲ θάνοις ἕτερον παῖδ' ἐγκαταλείπων·
Ῥεῖα δέ κεν πλεόνεσσι πόροι Ζεὺς ἄσπετον ὄλβον.
Πλείων μὲν πλεόνων μελέτη, μείζων δ' ἐπιθήκη.
Σοὶ δ' εἰ πλούτου θυμὸς ἐέλδεται ἐν φρεσὶν ᾗσιν,
Ὧδ' ἔρδειν, ἔργον δ' ἐπ' ἔργῳ ἐργάζεσθαι.
ΠΛΗΙΑΔΩΝ Ἀτλαγενέων ἐπιτελλομενάων
Ἄρχεσθ' ἀμήτου, ἀρότοιο δὲ δυσομενάων·
Αἳ δή τοι νύκτας τε καὶ ἤματα τεσσαράκοντα
Κεκρύφαται, αὖτις δὲ περιπλομένου ἐνιαυτοῦ
Φαίνονται, τὰ πρῶτα χαρασσομένοιο σιδήρου.
Οὗτός τοι πεδίων πέλεται νόμος, οἵ τε θαλάσσης
Ἐγγύθι ναιετάουσ', οἵ τ' ἄγκεα βησσήεντα
Πόντου κυμαίνοντος ἀπόπροθι πίονα χῶρον
Ναίουσι· γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βοωτεῖν,
Γυμνὸν δ' ἀμάειν, εἴ χ' ὥρια πάντ' ἐθέλῃσθα
Ἔργα κομίζεσθαι Δημήτερος· ὥς τοι ἕκαστα

Ὥρι'

Ὥρι' ἀέξηται, μή πως τὰ μεταξὺ χατίζων
Πτώσσῃς ἀλλοτρίους οἴκους, καὶ μηδὲν ἀνύσσῃς.
Ὡς καὶ νῦν ἐπ' ἔμ' ἦλθες· ἐγὼ δέ τοι οὐκ ἐπιδώσω,
Οὐδ' ἐπιμετρήσω. ἐργάζευ νήπιε Πέρση
Ἔργα, τά τ' ἀνθρώποισι θεοὶ διετεκμήραντο,
Μήποτε σὺν παίδεσσι γυναικί τε θυμὸν ἀχεύων
Ζητεύῃς βίοτον κατὰ γείτονας, οἱ δ' ἀμελῶσι.
Δὶς μὲν γὰρ καὶ τρὶς τάχα τεύξεαι, ἢν δ' ἔτι λυπῇς,
Χρῆμα μὲν οὐ πρήξεις, σὺ δ' ἐτώσια πόλλ' ἀγορεύσεις.
Ἀχρεῖος δ' ἔσται ἐπέων νομός. ἀλλά σ' ἄνωγα
Φράζεσθαι χρειῶν τε λύσιν, λιμοῦ τ' ἀλεωρήν.
Οἶκον μὲν πρώτιστα, γυναῖκά τε, βοῦν τ' ἀροτῆρα,
Κτητήν, οὐ γαμετήν, ἥτις καὶ βουσὶν ἕποιτο.
Χρήματα δ' ἐν οἴκῳ πάντ' ἄρμενα ποιήσασθαι,
Μὴ σὺ μὲν αἰτῇς ἄλλον, ὁ δ' ἀρνῆται, σὺ δὲ τητᾷ,
Ἡ δ' ὥρη παραμείβηται, μινύθῃ δέ τοι ἔργον.
Μηδ' ἀναβάλλεσθαι ἔς τ' αὔριον, ἔς τ' ἔνηφιν.
Οὐ γὰρ ἐτωσιοεργὸς ἀνὴρ πίμπλησι καλιήν,
Οὐδ' ἀναβαλλόμενος. μελέτη δέ τοι ἔργον ὀφέλλει.
Αἰεὶ δ' ἀμβολιεργὸς ἀνὴρ ἄτῃσι παλαίει.
Ἦμος δὴ λήγει μένος ὀξέος ἠελίοιο
Καύματος ἰδαλίμου, μετοπωρινὸν ὀμβρήσαντος
Ζηνὸς ἐρισθενέος, μετὰ δὲ τρέπεται βρότεος χρὼς
Πολλὸν ἐλαφρότερος (δὴ γὰρ τότε Σείριος ἀστὴρ
Βαιὸν ὑπὲρ κεφαλῆς κηριτρεφέων ἀνθρώπων
Ἔρχεται ἠμάτιος, πλεῖον δέ τε νυκτὸς ἐπαυρεῖ)
Ἦμος ἀδηκτοτάτη πέλεται τμηθεῖσα σιδήρῳ
Ὕλη, φύλλα δ' ἔραζε χέει, πτόρθοιό τε λήγει·
Τῆμος ἄρ' ὑλοτομεῖν μεμνημένος ὥριον ἔργον.
Ὅλμον μὲν τριπόδην τάμνειν, ὕπερον δὲ τρίπηχυν,
Ἄξονα δ' ἑπταπόδην. μάλα γάρ νύ τοι ἄρμενον οὕτω.
Εἰ δέ κεν ὀκταπόδην, ἀπὸ καὶ σφῦράν κε τάμοιο.
Τρισπίθαμον δ' ἄψιν τάμνειν δεκαδώρῳ ἁμάξῃ.
Πόλλ' ἐπικαμπύλα κᾶλα· φέρειν δὲ γύην, ὅτ' ἂν εὕρῃς,
Εἰς οἶκον, κατ' ὄρος διζήμενος, ἢ κατ' ἄρουραν,
Πρίνινον· ὃς γὰρ βουσὶν ἀροῦν ὀχυρώτατός ἐστιν,
Εὖτ' ἂν Ἀθηναίης δμῳὸς ἐν ἐλύματι πήξας
Γόμφοισιν πελάσας προσαρήρεται ἱστοβοῆι.
Δοιὰ δὲ θέσθαι ἄροτρα, πονησάμενος κατὰ οἶκον,
Αὐτόγυον καὶ πηκτόν, ἐπεὶ πολὺ λώιον οὕτω.
Εἴ χ' ἕτερον γ' ἄξαις, ἕτερόν γ' ἐπὶ βουσὶ βάλοιο.
Δάφνης δ' ἢ πτελέης ἀκιώτατοι ἱστοβοῆες·
Δρυὸς ἔλυμα, πρίνου γύην. βόε δ' ἐνναετήρω
Ἄρσενε κεκτῆσθαι· τῶν γὰρ σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν,
Ἥβης μέτρον ἔχοντε· τὼ ἐργάζεσθαι ἀρίστω.
Οὐκ ἂν τώ γ' ἐρίσαντε ἐν αὔλακι κὰμ μὲν ἄροτρον
Ἄξειαν, τὸ δὲ ἔργον ἐτώσιον αὖθι λίποιεν.
Τοῖς δ' ἅμα τεσσαρακονταετὴς αἰζηὸς ἕποιτο,
Ἄρτον δειπνήσας τετράτρυφον, ὀκτάβλωμον,
Ὅς κ' ἔργου μελετῶν ἰθεῖαν αὔλακ' ἐλαύνοι,
Μηκέτι παπταίνων μεθ' ὁμήλικας, ἀλλ' ἐπὶ ἔργῳ
Θυμὸν ἔχων· τοῦ δ' οὔ τι νεώτερος ἄλλος ἀμείνων
Σπέρματα δάσσασθαι, καὶ ἐπισπορίην ἀλέασθαι.
Κουρότερος γὰρ ἀνὴρ μεθ' ὁμήλικας ἐπτοίηται.
Φράζεσθαι δ' εὖτ' ἂν γεράνου φωνὴν ἐπακούσῃς
Ὑψόθεν ἐκ νεφέων ἐνιαύσια κεκληγυίης,
Ἥ τ' ἀρότοιό τε σῆμα φέρει, καὶ χείματος ὥρην
Δεικνύει ὀμβρηροῦ· κραδίην δ' ἔδακ' ἀνδρὸς ἀβούτεω.
Δὴ τότε χορτάζειν ἕλικας βόας ἔνδον ἐόντας.
Ῥηίδιον γὰρ ἔπος εἰπεῖν, βόε δὸς καὶ ἄμαξαν·
Ῥηίδιον δ' ἀπανήνασθαι, πάρα δ' ἔργα βόεσσιν.
Φησὶ δ' ἀνὴρ φρένας ἀφνειὸς πήξασθαι ἄμαξαν,
Νήπιος, οὐδὲ τὸ οἶδ'· ἑκατὸν δέ τε δούρατ' ἀμάξης,
Τῶν πρόσθεν μελέτην ἐχέμεν οἰκήια θέσθαι.
Εὖτ' ἂν δὲ πρώτιστ' ἄροτος θνητοῖσι φανείη,
Δὴ τότ' ἐφορμηθῆναι ὁμῶς δμῶές τε καὶ αὐτὸς,
Αὔην καὶ διερὴν ἀρόων ἀρότοιο καθ' ὥρην,
Πρωὶ μάλα σπεύδων, ἵνα τοι πλήθωσιν ἄρουραι.
Ἔαρι πολεῖν· θέρεος δὲ νεωμένη οὔ σ' ἀπατήσει.

Tempeſtiua creſcant, ne quando interim egens
Mendices ad alienas domos, nihilque egeris.
Sicut & nunc ad me veniſti: ego verò tibi non amplius dabo,
Neque amplius mutuò tradam. Labora ſtolide Perſa,
Opera quæ hominibus dij deſtinarunt,
Ne quando cum liberis, vxoréque animo dolens
Quæras victum per vicinos, hi verò negligant.
Bis enim & ter fortaſſe conſequeris: ſi verò amplius moleſtes,
Rem quidem non facies, tu verò inania multa dices.
Inutilis autem erit verborum lex. Sed te iubeo
Cogitare debiti que ſolutionem, famiſque euitationem.
Domum quidem primùm, vxorémque, bouémque aratorem,
Famulam non nuptam, quæ & boues ſequatur,
Vtenſilia verò domi omnia apta facito:
Ne tu quidem petas ab alio, ille que recuſet, tu verò careas,
Tempus autem prætereat, minuatúrque tibi opus.
Ne verò differas in craſtinum, in perendinum.
Non enim laboris fugitans vir implet horreum,
Neque procraſtinator. Cura verò tibi opus auget.
Semper autem dilator operum vir cum damnis luctatur,
Quum vtique iam deſinit robur acuti ſolis
A calore humido per autumnum pluente
Ioue præpotente, mutatur humanum corpus
Multo leuius. nam tunc canicula ſtella
Paulisper ſupra caput fato obnoxiorum hominum
Venit interdiu, magis autem nocte fruitur,
Quando incorrupta eſt cæſa ferro
Sylua, folia autem humi fundit, ab ramiſque ceſſat:
Tunc ſanè ligna ſecato, memor tempeſtiui operis.
Mortarium quidē tripedale ſeca, piſtillum verò tricubitale,
Axemq; ſeptempedalem: valde enim certè conueniens ſic:
Si verò octopedalem, & malleum inde ſeceris,
Trium palmorum curuaturam ſecato 10. palmarum curru.
Multa præterea curua ligna: ferto autem dentale cum inue-
Domum ſiue in monte quærens, ſiue in agro, {neris,
Ilignum: hoc enim bobus ad arandum firmiſſimum eſt:
Nempe quum Atticæ Cereris famulus temoni inſigens,
Clauis adiunctum ſtiuæ adaptauerit.
Bina verò diſponito aratra, laborans domi:
Dentatum & compactum: quoniam multò optimum ſic.
Siquidem alterum fregeris, alterum bobus iniicias.
E lauro autem, vel vlmo firmiſſimæ ſtiuæ ſunt.
E quercu temonem, ex ilice dentale, boues verò duos nouen-
nes
Maſculos comparato: horum.n. robur non imbecillum eſt}
Adoleſcentiæ menſuram habentes, hi ad laborandū optimi.
Non vtique hi contendentes in ſulco, laborando aratrum
Fregerint, opus verò imperfectum reliquerint.
Hos autem ſimul quadragenarius iuuenis ſequatur,
Panem cœnatus quadrifidum octo morſuum:
Qui quidem opus curans rectum ſulcum ducat,
Non amplius reſpectans ad coætaneos: ſed in opere
Animum habens: hoc verò neque iunior alius melior
Ad ſpargendum ſemina, & iteratam ſationem euitandam.
Iunior enim vir ad coætaneos euolat animo.
Conſidera verò, cum vocem gruis audieris
Altè ex nubibus quotannis clangentis.
Quæ & arationis ſignum affert, & hyemis tempus
Indicat pluuiæ: cor autem rodit viri bobus carentis:
Tunc ſanè paſce curuos boues, domi detinens.
Facile enim dictu eſt, par boum da & plauſtrum:
Facilè autem renuſare: inſtant verò opera bobus.
Inquit autem vir mentis compos: fabricato plauſtrum.
Stultus etiam hoc neſcit, centum eſſe ligna plauſtri.
Horum antè curam habere oportet, domi reponendo.
Cum primùm igitur aratio mortalibus apparuerit,
Tunc aggredere ſimul & ſerui & tu ipſe,
Siccam & humidam arans, arationis ad tempus,
Summo manè feſtinans, vt tibi ſe impleant arua.
Vere vertito: æſtate verò iterata non te fallat.

Pœna quā Deus infligit ignauis.

Præcepta ad victus ſui œconomiam.

Procraſtinatio in re domeſtica, quàm ſit damnoſa. Autumni deſcriptio.

Quo tempore ligna ſecanda ſint ad ruſticū inſtrumenta idonea. Aratri deſcriptio.

Materia vnde debent confici aratra.

Qua ætate eſſe debeat bubulcus.

Quando arandum.

Grues hyemis nunciæ, & ſ...

Qualis terra aranda ſit & quomodo.

Noualem verò ſerito adhuc leuem terram,
Nouális imprecationum expultrix, liberorum placatrix eſt.
Supplica verò Ioui terreſtri, Cererique caſtæ,
Prouentum vt impleant, Cereris ſacrum munus,
Vt primùm incipis arare, cum extremum ſtiuæ
Manu capiens, ſtimulo boum terga attigeris
Quercum temonem trahentium loro. iuuenis autem pone
Seruus, ligonem tenens, negotium auibus faceſſat,
Semina abſcondens. Induſtria enim optima
Mortalibus hominibus eſt: ignauia verò peſſima.
Sic quidem vbertate ſpicæ nutabunt ad terram,
Si finem ipſe poſteà Iupiter bonum præbuerit.
E vaſis autem eiicies araneas. & te ſpero
Gauiſurum victu poſitum domi exiſtente.
Lætus autem peruenies ad canum ver, neque ad alios
Reſpicies. Tui verò alius vir indigus erit.
Si verò ad ſolis conuerſionem araueris terram almam,
Sedens metes, pauxillum manu comprehendens,
Obuerſim manipulans puluerulentus, nec valde gaudens.
Feres autem in ſporta, pauci verò te ſuſpicient.
Aliàs verò alia Iouis mens Aegiochi:
Sed mortalibus hominibus eam deprehendere difficile.
Sin autem ſerò araueris, hoc quidem tibi remedium fuerit:
Quando cuculus canit quercus in frondibus,
Primùm delectat mortales ſuper immenſam terram:
Tunc Iupiter pluat triduo, neque deſinat,
Non vtique ſuperans bouis vngulam, neque relinquens:
Ita & ſerotina aratio tempeſtiuæ æqualis fuerit.
Animo autem bene omnia reconde, neque te lateat
Neque ver exoriens canum, neque tempeſtiua pluuia.
Accede autem æneam ſedem, & ad calidam tabernam,
Tempore hyberno, cum frigus homines vehemens
Detinet. tunc ſanè impiger vir valde domum auget.
Ne te malæ hyemis difficultas opprimat,
Cũ paupertate: macilenta verò craſſũ pedẽ manu premas.
Multa verò ignauus vir vanam ob ſpem expectans,
Egens victus mala intra animum verſat.
Spes verò non bona indigentem virum fert,
Sedentem in taberna, cui victus non ſufficiens ſit.
Indica autem ſeruis, æſtate adhuc media exiſtente:
Non ſemper æſtas erit, facite nidos.
Mẽſem verò Ianuarium, malos dies bobus nocentes omnes,
Hunc vitate: & glacies, quæ quidem ſuper terram
Flante borea moleſtæ exiſtunt,
Qui per Thraciam equorum altricem lato mari
Inſpirans concutit, remugit autem terra & ſylua:
Multas verò quercus alticomas, abietéſque denſas,
Montis in vallibus deiicit, terræ multos paſcenti
Incumbens, & omnis reboat tunc ingens ſylua.
Feræ autem horrent, caudáſque ſub pudenda ponunt:
Eæ etiam quarum vellere cutis denſa eſt, & quas
Frigidus exiſtens perflat, hirſuta licet pectora habentes.
Quin etiam per bouis pellem penetrat, neque ipſum cohibet.
Etiamq; per capram flat hirſutam, ouium autem greges non uem,
Eo quòd annui ipſarum villi ſunt, non perflat
Vis venti boreæ: incuruum verò ſenem facit.
Et per teneli corporis virginem non perflat,
Quæ ædes intra charam apud matrem manet,
Nondum opera experta aureæ Veneris,
Benéque lota tenerum corpus, & pingui oleo
Vncta, noctu cubat intra domum
Tempore hyberno, quãdo exoſſis polypus ſuũ pedẽ arrodit,
Iq; frigida domo, & in habitaculis triſtibus.
Non enim illi ſol oſtendit pabulum vt inuadat,
Sed ſuper nigrorum hominum populumq; & vrbem
Vertitur. tardius autem vniuerſis Græcis lucet.
Et tunc ſanè cornutæ beſtiæ & vicornutæ ſyluicubæ
Miſerè dentibus ſtridentes per quercetum valloſum
Fugiunt: & paſſim omnibus id curæ eſt:

Ager diligenter colendus & Deus inuocandus.

Abſque benedictione diuina irriti ſunt labores.

Serò arant qui ſolis conuerſationem expectant.

γρ. τραπεῖς.

Arationis tempeſtiuæ iactura quando reparari poſſit.

γρ. μέγαν.
Ignauiæ comites.

Copioſa hyemis deſcriptio.

γρ. ἰδοῦσα.
Lauabantur veteres & vngebãtur.

Indigi hominis miſeria.

Νειὸν δὲ σπείρειν ἔτι κουφίζουσαν ἄρουραν.
Νειὸς ἀλεξιάρη, παίδων εὐκηλήτειρα.
Εὔχεσθαι δὲ Διῒ χθονίῳ Δημήτερί θ' ἁγνῇ,
Ἐκτελέα βρίθειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν·
Ἀρχόμενος τὰ πρῶτ' ἀρότου, ὅταν ἄκρον ἐχέτλης
Χειρὶ λαβὼν, ὅρπηκα βοῶν ἐπὶ νῶτον ἵκηαι
Ἔνδρυον ἑλκόντων μεσάβῳ. ὁ δὲ τυτθὸς ὄπισθεν
Δμῶος ἔχων μακέλην, πόνον ὀρνίθεσσι τιθείη,
Σπέρματα κακκρύπτων. εὐθημοσύνη γὰρ ἀρίστη
Θνητοῖς ἀνθρώποις, κακοθημοσύνη δὲ κακίστη.
Ὧδέ κεν ἁδροσύνῃ στάχυες νεύοιεν ἔραζε,
Εἰ τέλος αὐτὸς ὄπισθεν Ὀλύμπιος ἐσθλὸν ὀπάζοι,
Ἐκ δ' ἀγγέων ἐλάσειας ἀράχνια· καί σε ἔολπα
Γηθήσειν βιότοιο ἐρευμένον ἔνδον ἐόντος.
Εὐοχέων δ' ἵξεαι πολιὸν ἔαρ· οὐδὲ πρὸς ἄλλους
Αὐγάσεαι, σέο δ' ἄλλος ἀνὴρ κεχρημένος ἔσται.
Εἰ δέ κεν ἠελίοιο τροπῇς ἀρόσῃς χθόνα δῖαν,
Ἥμενος ἀμήσεις, ὀλίγον περὶ χειρὸς ἐέργων,
Ἀντία δεσμεύων κεκονιμένος, οὐ μάλα χαίρων·
Οἴσεις δ' ἐν φορμῷ· παῦροι δέ σε θηήσονται.
Ἄλλοτε δ' ἀλλοῖος Ζηνὸς νόος αἰγιόχοιο,
Ἀργαλέος δ' ἄνδρεσσι κατὰ θνητοῖσι νοῆσαι.
Εἰ δέ κεν ὀψ' ἀρόσῃς, τόδε κέν τοι φάρμακον εἴη·
Ἦμος κόκκυξ κοκκύζει δρυὸς ἐν πετάλοισι
Τὸ πρῶτον, τέρπει τε βροτοὺς ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν,
Τῆμος Ζεὺς ὕοι τρίτῳ ἤματι, μηδ' ἀπολήγοι,
Μήτ' ἄρ' ὑπερβάλλων βοὸς ὁπλὴν, μήτ' ἀπολείπων·
Οὕτω κ' ὀψαρότης πρωτηρότῃ ἰσοφαρίζοι.
Ἐν θυμῷ δ' εὖ πάντα φυλάσσεο· μηδέ σε λήθοι
Μήτ' ἔαρ γινόμενον πολιὸν, μήθ' ὥριος ὄμβρος.
Πὰρ δ' ἴθι χάλκειον θῶκον καὶ ἐπ' ἀλέα λέσχην
Ὥρῃ χειμερίῃ, ὁπότε κρύος ἀνέρας ἔργων
Ἰσχάνει, ἔνθα κ' ἄοκνος ἀνὴρ μέγα οἶκον ὀφέλλοι·
Μή σε κακοῦ χειμῶνος ἀμηχανίη καταμάρψῃ
Σὺν πενίῃ, λεπτῇ δὲ παχὺν πόδα χειρὶ πιέζοις.
Πολλὰ δ' ἀεργὸς ἀνὴρ, κενεὴν ἐπὶ ἐλπίδα μίμνων,
Χρηΐζων βιότοιο, κακὰ προσελέξατο θυμῷ.
Ἐλπὶς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζει,
Ἥμενον ἐν λέσχῃ, τῷ μὴ βίος ἄρκιος εἴη.
Δείκνυε δὲ δμώεσσι θέρευς ἔτι μέσσου ἐόντος,
Οὐκ αἰεὶ θέρος ἐσσεῖται· ποιεῖσθε καλιάς.
Μῆνα δὲ Ληναιῶνα, κάκ' ἤματα, βουδόρα πάντα,
Τοῦτον ἀλεύασθαι, καὶ πηγάδας, αἵ τ' ἐπὶ γαῖαν
Πνεύσαντος Βορέαο δυσηλεγέες τελέθουσιν.
Ὅστε διὰ Θρῄκης ἱπποτρόφου εὐρέϊ πόντῳ
Ἐμπνεύσας ὤρινε· μέμυκε δὲ γαῖα καὶ ὕλη.
Πολλὰς δὲ δρῦς ὑψικόμους ἐλάτας τε παχείας
Οὔρεος ἐν βήσσῃς πιλνᾷ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
Ἐμπίπτων, καὶ πᾶσα βοᾷ τότε νήριτος ὕλη.
Θῆρες δὲ φρίσσουσ', οὐρὰς δ' ὑπὸ μέζε' ἔθεντο,
Τῶν καὶ λάχνῃ δέρμα κατάσκιον· ἀλλά νυ καὶ τῶν
Ψυχρὸς ἐὼν διάησι δασυστέρνων περ ἐόντων.
Καί τε διὰ ῥινοῦ βοὸς ἔρχεται, οὐδέ μιν ἴσχει·
Καί τε δι' αἶγα ἄησι τανύτριχα· πώεα δ' οὔτι,
Οὕνεκ' ἐπηεταναὶ τρίχες αὐτῶν, οὐ διάησιν
Ἲς ἀνέμου Βορέου· τροχαλὸν δὲ γέροντα τίθησι.
Καὶ διὰ παρθενικῆς ἁπαλόχροος οὐ διάησιν,
Ἥτε δόμων ἔντοσθε φίλῃ παρὰ μητέρι μίμνει,
Οὔπω ἔργ' εἰδυῖα πολυχρύσου Ἀφροδίτης.
Εὖ τε λοεσσαμένη τέρενα χρόα, καὶ λίπ' ἐλαίῳ
Χρισαμένη, νυχίη καταλέξεται ἔνδοθεν οἴκου,
Ἤματι χειμερίῳ, ὅτ' ἀνόστεος ὃν πόδα τένδει,
Ἔν τ' ἀπύρῳ οἴκῳ καὶ ἐν ἤθεσι λευγαλέοισιν.
Οὐ γάρ οἱ ἠέλιος δείκνυ νομὸν ὁρμηθῆναι·
Ἀλλ' ἐπὶ κυανέων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε
Στρωφᾶται, βράδιον δὲ Πανελλήνεσσι φαείνει.
Καὶ τότε δὴ κεραοὶ καὶ νήκεροι ὑληκοῖται
Λυγρὸν μυλιόωντες ἀνὰ δρία βησσήεντα
Φεύγουσιν· καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο μέμηλεν,

Οἳ σκέπα μαιόμενοι πυκινοὺς κευθμῶνας ἔχουσι,
Καὶ γλάφυ πετρῆεν· τότε δὴ τρίποδι βροτῷ ἶσοι,
Οὗτ' ἐπὶ νῶτα ἔαγε, κάρη δ' εἰς οὖδας ὁρᾶται,
Τῷ ἴκελοι φοιτῶσιν, ἀλευόμενοι νίφα λευκήν.
Καὶ τότε ἕσσασθαι ἔρυμα χροὸς, ὥς σε κελεύω,
Χλαῖνάν τε μαλακὴν καὶ τερμιόεντα χιτῶνα.
Στήμονι δ' ἐν παύρῳ πολλὴν κρόκα μηρύσασθαι·
Τὴν περιέσσασθαι, ἵνα τοι τρίχες ἀτρεμέωσι,
Μηδ' ὀρθαὶ φρίσσωσιν ἀειρόμεναι κατὰ σῶμα.
Ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδιλα βοὸς ἶφι κταμένοιο
Ἄρμενα δήσασθαι, πίλοις ἔντοσθε πυκάσσας.
Πρωτογόνων δ' ἐρίφων, ὁπότ' ἂν κρύος ὥριον ἔλθῃ,
Δέρματα συρράπτειν νεύρῳ βοὸς, ὄφρ' ἐπὶ νώτῳ
Ὑετοῦ ἀμφιβάλῃ ἀλέην· κεφαλῆφι δ' ὕπερθεν
Πῖλον ἔχειν ἀσκητὸν, ἵν' οὔατα μὴ καταδεύῃ.
Ψυχρὴ γάρ τ' ἠὼς πέλεται Βορέαο πεσόντος·
Ἠῷος δ' ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος
Ἀὴρ πυροφόρος τέταται μακάρων ἐπὶ ἔργοις·
Ὅστε ἀρυσσάμενος ποταμῶν ἀπὸ αἰεναόντων,
Ὑψοῦ ὑπὲρ γαίης ἀρθεὶς ἀνέμοιο θυέλλῃ,
Ἄλλοτε μέν θ' ὕει ποτὶ ἕσπερον, ἄλλοτ' ἄησι
Πυκνὰ Θρηϊκίου Βορέω νέφεα κλονέοντος.
Τὸν φθάμενος, ἔργον τελέσας, οἶκόνδε νέεσθαι,
Μήποτέ σ' οὐρανόθεν σκοτόεν νέφος ἀμφικαλύψῃ,
Χρῶτα δὲ μυδαλέον θείῃ, κατά θ' εἵματα δεύσῃ.
Ἀλλ' ὑπαλεύασθαι· μεὶς γὰρ χαλεπώτατος οὗτος,
Χειμέριος, χαλεπὸς προβάτοις, χαλεπὸς δ' ἀνθρώποις.
Τῆμος τὤμισυ βουσὶν, ἐπ' ἀνέρι δὲ τὸ πλέον εἴη
Ἁρμαλιῆς· μακραὶ γὰρ ἐπίρροθοι εὐφρόναι εἰσί.
Ταῦτα φυλασσόμενος τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτὸν,
Ἰσοῦσθαι νύκτας τε καὶ ἤματα, εἰσόκεν αὖθις
Γῆ πάντων μήτηρ καρπὸν σύμμικτον ἐνείκῃ.
Εὖτ' ἂν δ' ἑξήκοντα μετὰ τροπὰς ἠελίοιο
Χειμέρι' ἐκτελέσῃ Ζεὺς ἤματα, δή ῥα τότ' ἀστὴρ
Ἀρκτοῦρος, προλιπὼν ἱερὸν ῥόον Ὠκεανοῖο,
Πρῶτον παμφαίνων ἐπιτέλλεται ἀκροκνέφαιος.
Τὸν δὲ μετ' ὀρθογόη Πανδιονὶς ὦρτο χελιδὼν
Ἐς φάος ἀνθρώποις, ἔαρος νέον ἱσταμένοιο.
Τὴν φθάμενος, οἴνας περιταμνέμεν· ὡς γὰρ ἄμεινον.
Ἀλλ' ὁπότ' ἂν φερέοικος ἀπὸ χθονὸς * ἂν φυτὰ βαίνῃ
Πληϊάδας φεύγων, τότε δὴ σκάφος οὐκέτι οἰνέων·
Ἀλλ' ἅρπας τε χαρασσέμεναι, καὶ δμῶας ἐγείρειν.
Φεύγειν δὲ σκιεροὺς θώκους, καὶ ἐπ' ἠῶ κοῖτον,
Ὥρῃ ἐν ἀμήτου, ὅτε τ' ἠέλιος χρόα κάρφει.
Τημοῦτος σπεύδειν, καὶ οἴκαδε καρπὸν ἀγείρειν,
Ὄρθρου ἀνιστάμενος, ἵνα τοι βίος ἄρκιος εἴη.
Ἠὼς γάρ τ' ἔργοιο τρίτην ἀπομείρεται αἶσαν.
Ἠώς τοι προφέρει μὲν ὁδοῦ, προφέρει δὲ καὶ ἔργου·
Ἠὼς ἥτε φανεῖσα πολεῖς ἐπέβησε κελεύθου
Ἀνθρώπους, πολλοῖσι δ' ἐπὶ ζυγὰ βουσὶ τίθησιν.
Ἦμος δὲ σκόλυμός τ' ἀνθεῖ, καὶ ἠχέτα τέττιξ
Δενδρέῳ ἐφεζόμενος λιγυρὴν καταχεύετ' ἀοιδὴν
Πυκνὸν ὑπὸ πτερύγων, θέρεος καματώδεος ὥρῃ,
Τῆμος πιόταταί τ' αἶγες, καὶ οἶνος ἄριστος·
Μαχλόταται δὲ γυναῖκες, ἀφαυρότατοι δέ τοι ἄνδρες
Εἰσὶν, ἐπεὶ κεφαλὴν καὶ γούνατα Σείριος ἄζει,
Αὐαλέος δέ τε χρὼς ὑπὸ καύματος· ἀλλὰ τότ' ἤδη
Εἴη πετραίη τε σκιὴ, καὶ Βίβλινος οἶνος,
Μάζα τ' ἀμολγαίη, γάλα τ' αἰγῶν σβεννυμενάων,
Καὶ βοὸς ὑλοφάγοιο κρέας μήπω τετοκυίης,
Πρωτογόνων τ' ἐρίφων· ἐπὶ δ' αἴθοπα πινέμεν οἶνον,
Ἐν σκιῇ ἑζόμενον, κεκορημένον ἦτορ ἐδωδῆς,
Ἀντίον ἀκραέος * Ζεφύρου τρέψαντα πρόσωπα·
Κρήνης τ' ἀενάου καὶ ἀπορρύτου, ἥ τ' ἀθόλωτος,
Τρὶς ὕδατος προχέειν, τὸ δὲ τέτρατον ἱέμεν οἴνου.
Δμωσὶ δ' ἐποτρύνειν, Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν
Δινέμεν, εὖτ' ἂν πρῶτα φανῇ σθένος Ὠρίωνος,
Χώρῳ ἐν εὐαεῖ καὶ ἐϋτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ·
Μέτρῳ δ' εὖ κομίσασθαι ἐν ἄγγεσιν· αὐτὰρ ἐπὴν δὴ

Quæ tecta inquirentes, denſas latebras habent,
Et cavernas petroſas, tunc utique tripedi homini ſimiles,
Cuius & humeri fracti ſunt, & caput pavimentum ſpectat:
Huic ſimiles incedunt vitantes nivem albam.
Et tunc indue munimentum corporis, ut te iubeo,
Chlænamq́; mollem, & talarem tunicam.
Stamine verò in pauco multam tramam intexe.
Hanc circum induito, ut tibi pili non tremiſcant.
Neque erecti horreant, arrecti per corpus.
Circum verò pedes calceos bovis fortiter occiſi
Aptos ligato, pilis intus condenſans.
Primogenitorũ verò hædorũ, cum frigus tempeſtivũ venerit,
Pelles conſuito nervo bovis, ut ſuper humerum
Pluviæ arceas teporem, ſupra caput verò
Pileum habeto elaboratum, ut aures ne humeſiant.
Frigida enim aurora eſt, Borea cadente:
Matutinus verò ſuper terram à cælo ſtellifero
Aër frugifer, extenſus eſt beatorum ſuper operà:
Qui hauriens è fluminibus ſemper fluentibus,
Alte ſupra terram levatus venti procella,
Interdum quidem pluit ad veſperam, interdum flat,
Denſas Thracio borea nubes excitante.
Hunc antevertens, opere perfecto domum redi,
Ne quando te cælitus tenebroſa nubes circumtegat;
Corpuſq́; madidum faciat, veſteſq́; humectet:
Sed evitato. Menſis enim difficilimus hic
Hybernus: difficilis ovibus, difficiliſq́; hominibus.
Tunc medium bobus, homini verò amplius adſit
Alimoniæ: longæ enim valideq́; noctes ſunt.
Hæc obſervans perfectum in annum,
Æquato noctéſque & dies, donec rurſum
Terra omnium mater fructum omnigenum proferat.
Quum ſexaginta poſt verſiones ſolis
Hybernos perfecerit Iupiter dies, tunc ſanè ſtella
Arcturus relinquens immenſum fluctum Oceani,
Primus totus apparens exoritur veſpertinus,
Poſt hunc mane lugens Pandionis prorumpit hirundino
Ad lucem hominibus, vere nuper cœpto.
Hanc prævertens, vites incidito. ſic enim melius.
At cùm domiporta à terra plantas aſcenderit,
Pleiades fugiens, tunc non amplius fodienda vites,
Sed falcéſque acuito, ſervóſque excitato.
Fugito verò umbroſas tabernas, & ad auroram cubile,
Tempore meſſis, quando ſol corpus exiccat:
Tunc feſtina, & domum fruges congrega,
Diluculo ſurgens, ut tibi victus ſufficiens ſit:
Aurora enim operis tertiam ſortitur partem.
Aurora tibi promovet quidem viam, promovétque laborem:
Aurora, quæ apparens multos ingredi fecit viam
Homines, pluribus verò iuga bobus imponit.
Quum verò carduúſque floret & canora cicada
Arbori inſidens ſtridulum effundit cantum
Frequenter ſub alis æſtatis laborioſo tempore,
Tunc pinguéſque capræ, & vinum optimum,
Salaciſſimæ verò mulieres & viri imbecillimi
Sunt, quoniam caput & genua Sirius exiccat,
Siccum verò corpus ob æſtum. Sed tunc iam
Sit petroſáque umbra, & Biblinum vinum,
Libúmque lacteum, idque capriarum non amplius lactan-
Et bovis arborivoræ caro nondum enixæ, *(tium,*
Tenerorúmque hædorum, præterea nigrum bibito vinum,
In umbra ſedens, ſaturatus cibo,
Contra temperatum ventum obverſo vultu.
Fontiſque perennis, ac deflui, quique illimis ſit,
Tertiam aquæ partem infunde, quartam verò vini miſce.
Famulis autem impera, Cereris ſacrum munus
Vertere, quando primùm apparuerit vis Orionis,
Loco in ventoſo, & bene planata in area.
Menſura verò diligenter recondito in vaſis: ſed poſt-
quam

Enumeratio veſtiũ quibus paterfamilias ſe munire debet.

Vites quãdo incidendæ.

κ. ἀνὰ.

κ. Ζεφύρου.

Omnem victum depoſueris ſufficientem intra domum,
Seruum domo carentem conducere, & ſine liberis ancillam
Inquirere iubeo: moleſta eſt autem quæ liberos habet ancilla.
Et canem dentibus aſperum nutrito, nec parcas cibo,
Ne quando tibi interdiu dormiens vir facultates auferat.
Fœnum autem importato, & paleas vt tibi ſit
Bobus ac mulis annuum pabulum, ſed poſtea
Serui refocillent charagenua, & boues ſoluantur.
Quum verò Orion & Sirius in medium venerit
Cœlum, arcturum autem inſpexerit roſea digitis Aurora,
O Perſa, tunc omnes decerpe domum vuas:
Exponito verò ſoli decem dies, totidémque noctes,
Quinque autem adumbrato, ſexto in vaſa haurito
Dona lætitiæ datoris Bacchi. Sed poſtquam vtique
Pleiadéſque hyadéſque ac robur Orionis
Occiderint, tunc deinde arationis memor eſto
Tempeſtiuæ. annus verò per terram accommodus ſit.
Quòd ſi te nauigationis periculoſæ deſiderium cepit,
Quando vtique Pleiades robur validum Orionis
Fugientes, ceciderint in obſcurum pontum,
Tunc certè variorum ventorum ſtridunt flamina,
Et tunc ne amplius naues habe in nigro ponto.
Terram autem operari memineris, ita vt te iubeo.
Nauem verò in continentem trahito, munitóque lapidibus
Vndiquaque, vt arceant ventorum robur humidè flantium,
Sentina exhauſta, vt ne putrefaciat Iouis imber.
Inſtrumenta verò congrua omnia domi tuæ repone,
Ornatè conſeruans nauis alas pontigradæ.
Clauum verò fabrefactum ſuper fumum ſuſpendito.
Ipſe autem tempeſtiuam expectato nauigationē dū veniat.
Tuncq; nauem celerem ad mare trahito. intus verò onus
Aptum imponito, domum vt lucrum reportes:
Quemadmodum meúſque pater, & tuus, ſtultiſſime Perſa,
Nauigabat nauibus victus indigus boni.
Qui olim & huc venit, immenſum pontum emenſus,
Cuma Aeolide relicta, in naui nigra:
Non reditus fugiens neque opulentiam ac facultates,
Sed malam pauperiem, quam Iupiter hominibus dat.
Habitauit autem prope Heliconem miſero in vico
Aſcra, hyeme malo, æſtate autem moleſto, nunquam bono.
Tu verò ô Perſa operum memor eſto
Tempeſtiuorum omnium: de nauigatione verò maximè.
Nauem paruam laudato, magnæ verò onera imponito.
Maius quidem onus, maius verò lucrum ad lucrum
Erit, ſiquidem venti malos abſtineat flatus.
Quando ad mercaturam verſo imprudente animo,
Volueris & debita effugere, & famem inamœnam,
Oſtendam autem tibi modos multiſoni maris,
Etſi neque nauigandi peritus, neque nauium.
Neque enim vnquam naui profectus ſum ad latum mare,
Niſi in Eubœam ex Aulide, vbi quondam Græci
Expectata tempeſtate, magnum collegerunt exercitum
Græcia è ſacra, ad Troiam pulchris fœminis præditam.
Illuc ego ad certamina ſtrenui Amphidamantis,
Chalcidémque traieci. prædeliberata verò multa
Certamina inſtituerunt iuuenes magnanimi, vbi me dico
Carmine victorem tuliſſe tripodem auritum.
Quem ego quidem Muſis Heliconiadibus dicaui,
Vbi me primùm ſonorum aggredi fecerunt cantum.
Tantum nauium expertus ſum, multos clauos habentium.
Sed tamen dicam Iouis conſilium Aegiochi.
Muſæ enim me docuerunt diuinum carmen canere.
Dies quinquaginta poſt verſiones ſolis,
Ad finem progreſſo æſtatis laborioſi temporis,
Tempeſtiua eſt mortalibus nauigatio. nec certè nauem
Fregeris, neque homines perdiderit mare,
Niſi ſciens Neptunus terræ quaſſator,
Aut Iupiter immortalium rex velit perdere.
In his enim ſumma eſt ſimul bonorúmque malorúmque.

Moderata quies debetur quibus laborũ neceſſitas impoſita eſt.

Vindemiarum tempus.

Nauigationis præcepta.

γρ. ἐγκάτθεο.

Tempus nauigandi.

Πάντα βίον κατάθηαι ἐπάρμενον ἔνδοθεν οἴκου,
Θῆτ' ἄοικον ποιεῖσθαι, καὶ ἄτεκνον ἔριθον
Δίζησθαι κέλομαι. χαλεπὴ δ' ὑπόπορτις ἔριθος.
Καὶ κύνα καρχαρόδοντα κομεῖν, μὴ φείδεο σίτου·
Μή ποτέ σ' ἡμερόκοιτος ἀνὴρ ἀπὸ χρήμαθ' ἕληται.
Χόρτον δ' ἐσκομίσαι καὶ συρφετόν, ὄφρα τοι εἴη
Βουσὶ καὶ ἡμιόνοισιν ἐπηετανόν. αὐτὰρ ἔπειτα
Δμῶας ἀναψῦξαι φίλα γούνατα, καὶ λῦσαι βοῦς.
Εὖτ' ἂν δ' Ὠρίων καὶ Σείριος ἐς μέσον ἔλθῃ
Οὐρανόν, Ἀρκτοῦρον δ' ἐσίδῃ ῥοδοδάκτυλος Ἠώς,
Ὦ Πέρση, τότε πάντας ἀποδρέπειν οἴκαδε βότρυς·
Δεῖξαι δ' ἠελίῳ δέκα τ' ἤματα καὶ δέκα νύκτας,
Πέντε δὲ συσκιάσαι, ἕκτῳ δ' εἰς ἄγγε' ἀφύσσαι
Δῶρα Διωνύσου πολυγηθέος. αὐτὰρ ἐπὴν δὴ
Πληϊάδες θ' Ὑάδες τε, τό τε σθένος Ὠρίωνος
Δύνωσιν, τότ' ἔπειτ' ἀρότου μεμνημένος εἶναι
Ὡραίου· πλειὼν δὲ κατὰ χθονὸς ἄρμενος εἴη.
Εἰ δέ σε ναυτιλίης δυσπεμφέλου ἵμερος αἱρεῖ,
Εὖτ' ἂν Πληϊάδες σθένος ὄβριμον Ὠρίωνος
Φεύγουσαι πίπτωσιν ἐς ἠεροειδέα πόντον,
Δὴ τότε παντοίων ἀνέμων θυίουσιν ἀῆται·
Καὶ τότε μηκέτι νῆας ἔχειν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
Γῆν δ' ἐργάζεσθαι μεμνημένος, ὥς σε κελεύω.
Νῆα δ' ἐπ' ἠπείρου ἐρύσαι, πυκάσαι τε λίθοισι
Πάντοθεν, ὄφρ' ἴσχωσ' ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἀέντων,
Χείμαρον ἐξερύσας, ἵνα μὴ πύθῃ Διὸς ὄμβρος.
Ὅπλα δ' ἐπάρμενα πάντα τεῷ ἐγκάτθεο οἴκῳ,
Εὐκόσμως στολίσας νηὸς πτερὰ ποντοπόροιο.
Πηδάλιον δ' εὐεργὲς ὑπὲρ καπνοῦ κρεμάσασθαι.
Αὐτὸς δ' ὡραῖον μίμνειν πλόον, εἰσόκεν ἔλθῃ.
Καὶ τότε νῆα θοὴν ἅλαδ' ἑλκέμεν, ἐν δέ τε φόρτον
Ἄρμενον ἐντύνασθαι, ἵν' οἴκαδε κέρδος ἄρηαι,
Ὥσπερ ἐμός τε πατὴρ καὶ σός, μέγα νήπιε Πέρση,
Πλωΐζεσκε νηυσὶ βίου κεχρημένος ἐσθλοῦ.
Ὅς ποτε καὶ τῇδ' ἦλθε, πολὺν διὰ πόντον ἀνύσσας,
Κύμην Αἰολίδα προλιπών, ἐν νηὶ μελαίνῃ·
Οὐκ ἄφενος φεύγων, οὐδὲ πλοῦτόν τε καὶ ὄλβον,
Ἀλλὰ κακὴν πενίην, τὴν Ζεὺς ἄνδρεσσι δίδωσι.
Νάσσατο δ' ἄγχ' Ἑλικῶνος ὀϊζυρῇ ἐνὶ κώμῃ,
Ἄσκρῃ, χεῖμα κακῇ, θέρει ἀργαλέῃ, οὐδέποτ' ἐσθλῇ.
Τύνη δ' ὦ Πέρση ἔργων μεμνημένος εἶναι
Ὡραίων πάντων, περὶ ναυτιλίης δὲ μάλιστα.
Νῆ' ὀλίγην αἰνεῖν, μεγάλῃ δ' ἐνὶ φορτία θέσθαι.
Μείζων μὲν φόρτος, μεῖζον δ' ἐπὶ κέρδεϊ κέρδος
Ἔσσεται, εἴ κ' ἄνεμοί γε κακὰς ἀπέχωσιν ἀήτας.
Εὖτ' ἂν ἐπ' ἐμπορίην τρέψας ἀεσίφρονα θυμόν,
Βούληαι δὲ χρέα τε προφυγεῖν καὶ λιμὸν ἀτερπῆ,
Δείξω δή τοι μέτρα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
Οὔτε τι ναυτιλίης σεσοφισμένος, οὔτε τι νηῶν.
Οὐ γάρ πώποτε νηΐ γ' ἐπέπλων εὐρέα πόντον,
Εἰ μὴ ἐς Εὔβοιαν ἐξ Αὐλίδος, ᾗ ποτ' Ἀχαιοὶ
Μείναντες χειμῶνα, πολὺν σὺν λαὸν ἄγειραν
Ἑλλάδος ἐξ ἱερῆς Τροίην ἐς καλλιγύναικα.
Ἔνθα δ' ἐγὼν ἐπ' ἄεθλα δαΐφρονος Ἀμφιδάμαντος,
Χαλκίδα τ' εἰσεπέρησα. τὰ δὲ προπεφραδμένα πολλὰ
Ἄεθλ' ἔθεσαν παῖδες μεγαλήτορες. ἔνθα μέ φημι
Ὕμνῳ νικήσαντα φέρειν τρίποδ' ὠτώεντα.
Τὸν μὲν ἐγὼ Μούσῃς Ἑλικωνιάδεσσ' ἀνέθηκα,
Ἔνθα με τὸ πρῶτον λιγυρῆς ἐπέβησαν ἀοιδῆς.
Τόσσον τοι νηῶν γε πεπείρημαι πολυγόμφων.
Ἀλλὰ καὶ ὣς ἐρέω Ζηνὸς νόον αἰγιόχοιο.
Μοῦσαι γάρ μ' ἐδίδαξαν ἀθέσφατον ὕμνον ἀείδειν.
Ἤματα πεντήκοντα μετὰ τροπὰς ἠελίοιο,
Ἐς τέλος ἐλθόντος θέρεος καματώδεος ὥρης,
Ὡραῖος πέλεται θνητοῖς πλόος. οὔτε κε νῆα
Καυάξαις, οὔτ' ἄνδρας ἀποφθείσειε θάλασσα,
Εἰ μὴ δὴ πρόφρων γε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Ἢ Ζεὺς ἀθανάτων βασιλεὺς ἐθέλῃσιν ὀλέσσαι.
Ἐν τοῖς γὰρ τέλος ἐστὶν ὁμῶς ἀγαθῶν τε κακῶν τε.

Τῆμος

Τῆμος δ' εὐκρινέες τ' αὖραι, καὶ πόντος ἀπήμων·
Εὔκηλος τότε νῆα θοὴν ἀνέμοισι πιθήσας
Ἑλκέμεν ἐς πόντον, φόρτον δ' ἐν πάντα τίθεσθαι.
Σπεύδειν δ' ὅττι τάχιστα πάλιν οἶκόνδε νέεσθαι·
Μηδὲ μένειν οἶνόν τε νέον καὶ ὀπωρινὸν ὄμβρον,
Καὶ χειμῶν' ἐπιόντα, νότοιό τε δεινὰς ἀήτας,
Ὅς τ' ὤρινε θάλασσαν ὁμαρτήσας Διὸς ὄμβρῳ
Πολλῷ ὀπωρινῷ, χαλεπὸν δέ τε πόντον ἔθηκεν.
Ἄλλος δ' εἰαρινὸς πέλεται πλόος ἀνθρώποισιν,
Ἦμος δὴ τὸ πρῶτον ὅσον τ' ἐπιβᾶσα κορώνη
Ἴχνος ἐποίησεν, τόσσον πέταλ' ἀνδρὶ φανείη
Ἐν κράδῃ ἀκροτάτῃ· τότε δ' ἄμβατός ἐστι θάλασσα.
Εἰαρινὸς δ' οὗτος πέλεται πλόος. οὔ μιν ἔγωγε
Αἴνημ', οὐ γὰρ ἐμῷ θυμῷ κεχαρισμένος ἐστίν,
Ἁρπακτός· χαλεπῶς κε φύγοις κακόν· ἀλλά νυ καὶ τὰ
Ἄνθρωποι ῥέζουσιν ἀϊδρείῃσι νόοιο.
Χρήματα γὰρ ψυχὴ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσι.
Δεινὸν δ' ἐστὶ θανεῖν μετὰ κύμασιν. ἀλλά σ' ἄνωγα
Φράζεσθαι τάδε πάντα μετὰ φρεσὶν * ὡς ἀγορεύω.
Μηδ' ἐν νηυσὶν ἅπαντα βίον κοίλῃσι τίθεσθαι·
Ἀλλὰ πλέω λείπειν, τὰ δὲ μείονα φορτίζεσθαι.
Δεινὸν γὰρ πόντου μετὰ κύμασι πήματι κύρσαι·
Δεινὸν δ' εἴ κ' ἐπ' ἄμαξαν ὑπέρβιον ἄχθος ἀείρας,
Ἄξονα καυάξαις, τὰ δὲ φορτί' ἀμαυρωθείη.
Μέτρα φυλάσσεσθαι· καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος.
Ὡραῖος δὲ γυναῖκα τεὸν ποτὶ οἶκον ἄγεσθαι,
Μήτε * τριηκόντων ἐτέων μάλα πόλλ' ἀπολείπων,
Μήτ' ἐπιθεὶς μάλα πολλά· γάμος δέ τοι ὥριος οὗτος.
Ἡ δὲ γυνὴ τέτορ' ἡβώοι, πέμπτῳ δὲ γαμοῖτο.
Παρθενικὴν δὲ γαμεῖν, ὥς κ' ἤθεα κεδνὰ διδάξῃς.
Τὴν δὲ μάλιστα γαμεῖν ἥτις σέθεν ἐγγύθι ναίει
Πάντα μάλ' ἀμφὶς ἰδών, μὴ γείτοσι χάρματα γήμῃς.
Οὐ μὲν γάρ τι γυναικὸς ἀνὴρ ληΐζετ' ἄμεινον
Τῆς ἀγαθῆς, τῆς δ' αὖτε κακῆς οὐ ῥίγιον ἄλλο,
Δειπνολόχης, ἥ τ' ἄνδρα καὶ ἴφθιμόν περ ἐόντα
Εὕει ἄτερ δαλοῦ, καὶ ὠμῷ γήραϊ δῶκεν.
Εὖ δ' ὄπιν ἀθανάτων μακάρων πεφυλαγμένος εἶναι.
Μηδὲ κασιγνήτῳ ἶσον ποιεῖσθαι ἑταῖρον·
Εἰ δέ κε ποιήσῃς, μή μιν πρότερος κακὸν ἔρξῃς.
Μηδὲ ψεύδεσθαι γλώσσης χάριν. εἰ δέ κεν ἄρχῃ
Ἤ τι ἔπος εἰπὼν ἀποθύμιον ἠὲ καὶ ἔρξας,
Δὶς τόσα τίνυσθαι μεμνημένος. εἰ δέ κεν αὖθις
Ἡγῆτ' ἐς φιλότητα, δίκην δ' ἐθέλῃσι παρασχεῖν,
Δέξασθαι. δειλός * τοι ἀνὴρ φίλον ἄλλοτε ἄλλον
Ποιεῖται. σὲ δὲ μή τι νόον κατελεγχέτω εἶδος.
Μηδὲ πολύξεινον μηδ' ἄξεινον καλέεσθαι,
Μηδὲ κακῶν ἕταρον μηδ' ἐσθλῶν νεικεστῆρα.
Μηδέ ποτ' οὐλομένην πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ
Τέτλαθ' ὀνειδίζειν, μακάρων δόσιν αἰὲν ἐόντων.
Γλώσσης τοι θησαυρὸς ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστος
Φειδωλῆς, πλείστη δὲ χάρις κατὰ μέτρον ἰούσης·
Εἰ δὲ κακὸν εἴποις, τάχα κ' αὐτὸς μεῖζον ἀκούσαις.
Μηδὲ πολυξείνου δαιτὸς δυσπέμφελος εἶναι,
Ἐκ κοινοῦ· πλείστη δὲ χάρις, δαπάνη τ' ὀλιγίστη.
Μηδέ ποτ' ἐξ ἠοῦς Διὶ λείβειν αἴθοπα οἶνον
Χερσὶν ἀνίπτοισιν, μηδ' ἄλλοις ἀθανάτοισιν.
Οὐ γὰρ τοί γε κλύουσιν, ἀποπτύουσι δέ τ' ἀράς.
Μηδ' ἄντ' ἠελίου τετραμμένος ὀρθὸς ὀμιχεῖν.
Αὐτὰρ ἐπεί κε δύῃ, μεμνημένος, ἔς τ' * ἀνιόντα,
Μήτ' ἐν ὁδῷ μήτ' ἐκτὸς ὁδοῦ προβάδην οὐρήσῃς,
Μηδ' ἀπογυμνωθείς· μακάρων τοι νύκτες ἔασιν.
Ἑζόμενος δ' ὅγε θεῖος ἀνήρ, πεπνυμένα εἰδώς,
Ἢ ὅγε πρὸς τοῖχον πελάσας εὐερκέος αὐλῆς.
Μηδ' αἰδοῖα γονῇ πεπαλαγμένος ἔνδοθεν οἴκου
Ἑστίῃ ἐμπελαδὸν παραφαινέμεν, ἀλλ' ἀλέασθαι.
Μηδ' ἀπὸ δυσφήμοιο τάφου ἀπονοστήσαντα
Σπερμαίνειν γενεήν, ἀλλ' ἀθανάτων ἀπὸ δαιτός.
Μηδέ ποτ' ἀενάων ποταμῶν καλλίρροον ὕδωρ

Tunc verò faciléſque auræ, & mare innocuum,
Tranquillum: tunc nauem celerem ventis fretus
Trahito in pontum. onus verò omne bene colloca.
Propera autem quàm celerrimè iterum domum redire.
Neque verò expectato vinumque nouum, & autumnalem
Et hyemem accedentem, notíque moleſtos flatus, (imbrem,
Qui concitat mare ſequutus cœleſtem imbrem
Multum, autumnalem: difficilem verò pontum facit.
Sed alia verna eſt nauigatio hominibus:
Nempe cum primum quantum incedens cornix
Veſtigium fecit, tantum folia homini appareant
Summa in ficu, tum ſanè impermeum eſt mare.
Verna autem hæc eſt nauigatio. non ipſam ego tamen
Probo. neque enim meo animo grata eſt,
Quia rapax. ægrè quidem effugeris malum, ſed tamen & hæc
Homines faciunt ſtultitia mentis.
Pecunia enim anima eſt miſeris mortalibus.
Miſerum verò eſt mori in fluctibus. Verùm te iubeo
Conſiderare hæc omnia in animo, vt tibi conſulo, — γρ. ὥς σ'.
Ne verò intra naues omnem ſubſtantiam cauas pone:
Sed plura relinquito, pauciora verò imponito.
Miſerum enim ponti in fluctibus in malum incidere.
Miſerum etiam ſiquidẽ in currum prægrande onus imponẽs
Axem fregeris, onera verò intereant.
Mediocritatem obſerua: occaſio verò in omnibus optima.
Maturus autem vxorem tuam ad domum ducito,
Neque triginta annis valde multum deficiens,
Neque ſuperans multum: nuptiæ verò tempeſtiuæ hæ.
Mulier autẽ quarto ſupra decimum anno pubeſcat, quinto (nubat.
Virginem verò ducito, vt mores caſtos doceas.
Eam verò potiſſimum ducito, quæ te prope habitat (ducas.
Omnia diligenter circum contemplatus, ne vicinis ludibria
Neque enim muliere quicquam vir ſortitur melius
Bona: rurſus verò mala non durius aliud,
Comeſſatrice, quæ virum tameſi fortem
Torret ſine face, & crudæ ſenectæ tradit.
Bene verò animaduerſionem immortalium deorum obſeruato.
Neque fratri æqualem facito amicum.
Quod ſi feceris, ne ipſum prior malo afficias.
Ne verò mentiaris linguæ gratiam. Sin autem cœperis,
Aut verbum aliquod loquutus infeſtum, aut faciens,
Bis tantùm puniri memineris. Sin verò rurſus
Redeat ad amicitiam, pœnam autem velit præſtare,
Suſcipe, miſer namque vir amicum aliâs alium
Facit. te verò ne quid animo coarguat vultus.
Ne verò multorum hoſpes, néve nullius hoſpes dicaris:
Néve malorum ſocius, neque bonorum conuiciator.
Neque vnquã miſerã paupertatẽ, animi cõſumptricẽ hominis
Suſtineas exprobrare, diuorum munus immortalium.
Linguæ certe theſaurus inter homines optimus
Parcæ: plurima verò gratia ad menſuram euntis.
Quòd ſi malum dixeris, forſan & ipſe maius audies.
Neque publici conuiuij grauis acceſſor eſto.
Nam ex publico plurima gratia, ſumptúſque minimus.
Neque vnquam de mane Ioui libato nigrum vinum.
Manibus illotis, neque alijs immortalibus.
Neque enim illi exaudiunt, reſpuunt verò etiam preces.
Neque contra ſolem verſus erectus meijto:
Sed poſtquam occiderit, memor vſque ad orientem,
Neque in via, neque extrà viam progrediendo meito,
Neque denudatus. deorum quippe noctes ſunt.
Sedens verò diuinus vir, & prudens,
Aut idem ad parietem accedens bene ſepti atrij.
Neque pudenda ſemine pollutus intra domum
Focum iuxta reuelato, ſed caueto.
Neque ab infami ſepulchro reuerſus
Seminato progeniem, ſed deorum à conuiuio.
Nec vnquam perennium fluuiorum limpidam aquam

Simul & ſemel omnem ſubſtantiam mari non eſſe committendã.

γρ. τριήκοντα. Matrimonij præcepta.

Vxor quæ ſit deligenda.

Amicus fratri non præponendus.

Amicorum diuerticula non debere eſſe diuturna.

γρ. [illegible]

Paupertatis vis.

Elegãs dictum de ſilentio.

Res ſacræ reuerenter ſunt tractandæ.

γρ. [illegible]

Modeſtiæ præcepta.

Pedibus tranſito, prinſquam oraueris aſpiciens pulchra (fluenta,
Manus lotus amœna aqua limpida.
Qui fluuium tranſierit, malitia verò manus illotus,
Et ſuccenſent dij, & damna dant in poſterum.

Religio in menſa ſeruanda.

Ne verò à manu deorum in celebri conuiuio
Siccum à viridi reſeca nigro ferro.
Neque vnquam patinam libatoriam pone ſuper craterem
Bibentium. pernicioſum enim in ipſo fatum eſt ſitum.
Neque domum faciens imperfectam relinquito,
Ne fortè inſidiens crocitet ſtridula cornix.
Neque à pedatis ollis nondum luſtratis rapiens
Comedito, neque lauator: quia & hiſce noxa ineſt.
Neque ſuper immobilibus locato (non enim bonum eſt)
Puerum duodennem: quia virum inertem facit.

Viribus corpora non eſſe adiuc facienda ad mollem & muliebrem cultum.

Neque duodecim menſium: æquale & hoc eſt.
Neque muliebri in balneo corpus abluito
Vir: grauis enim ad tempus eſt & in hoc
Pœna. neque in ſacrificia accenſa incidens,
Reprehende arcana. Deus quippe & hæc indignè fert.

χ. ἐπί τοι

Nec vnquam in alueo fluuiorum mare fluentium,

Dona Dei non ſunt ignominia afficienda.

Neque in fontium, meiito: quin valde euitato.
Neque incacato: id enim nihilo eſt melius
Sic facito: grauem verò mortalium euitato famam.

Hortatio ad bonam famam.

Fama enim mala eſt, leuis quidem leuatu
Faciliſsime, moleſta verò portatu, difficiliſque depoſitu:
Fama verò nulla prorſus perit, quam quidem multi
Populi diuulgant. quippe dea quædam eſt & ipſa.

χ. φημίζουσι. χ. τις.

Ποσσὶ περᾶν πρίν γ' εὔξῃ ἰδὼν ἐς καλὰ ῥέεθρα,
Χεῖρας νιψάμενος πολυηράτῳ ὕδατι λευκῷ.
Ὃς ποταμὸν διαβῇ, κακότητι ἢ χεῖρας ἄνιπτος,
Τῷ δὲ θεοὶ νεμεσῶσι, καὶ ἄλγεα δῶκαν ὀπίσσω.
Μηδ' ἀπὸ πεντόζοιο θεῶν ἐν δαιτὶ θαλείῃ
Αὖον ἀπὸ χλωροῦ τάμνειν αἴθωνι σιδήρῳ.
Μηδέ ποτ' οἰνοχόην τιθέμεν κρητῆρος ὕπερθεν
Πινόντων. ὀλοὴ γὰρ ἐπ' αὐτῷ μοῖρα τέτυκται.
Μηδὲ δόμον ποιῶν, ἀνεπίξεστον καταλείπειν,
Μή τοι ἐφεζομένη κρώζῃ λακέρυζα κορώνη.
Μηδ' ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπιρρέκτων ἀνελόντα
Ἔσθειν, μηδὲ λόεσθαι. ἐπεὶ καὶ τοῖς ἔνι ποινή.
Μηδ' ἐπ' ἀκινήτοισι καθίζειν (οὐ γὰρ ἄμεινον)
Παῖδα δυωδεκαταῖον, ὅτ' ἀνέρ' ἀνήνορα ποιεῖ·
Μηδὲ δυωδεκάμηνον. ἴσον καὶ τοῦτο τέτυκται.
Μηδὲ γυναικείῳ λουτρῷ χρόα φαιδρύνεσθαι
Ἀνέρα. λευγαλέη γὰρ ἐπὶ χρόνον ἔστ' ἐπὶ καὶ τῷ
Ποινή. μηδ' ἱεροῖσιν ἐπ' αἰθομένοισι κυρήσας,
Μωμεύειν ἀΐδηλα. * θεός νύ τι καὶ τὰ νεμεσσᾷ.
Μηδέ ποτ' ἐν προχοῇ ποταμῶν ἅλαδε προρεόντων,
Μηδ' ἐπὶ κρηνάων οὐρεῖν, μάλα δ' ἐξαλέασθαι·
Μηδ' ἐναποψύχειν. τὸ γὰρ οὔτοι λώϊόν ἐστιν.
Ὧδ' ἔρδειν. δεινὴν δὲ βροτῶν ὑπαλεύεο φήμην.
Φήμη γάρ τε κακὴ πέλεται, κούφη μὲν ἀεῖραι
Ῥεῖα μάλ', ἀργαλέη δὲ φέρειν, χαλεπὴ δ' ἀποθέσθαι.
Φήμη δ' οὔτις πάμπαν ἀπόλλυται ἥν τινα πολλοὶ
Λαοὶ * φημίζουσι. θεός νύ * τις ἐστὶ καὶ αὐτή.

HESIODI ASCRÆI DIES.

Quæ opera oporteat ſingulis diebus facere. & qui dies ſint fauſti vel inauſpicati.

DIES verò ex Ioue obſeruans, bene ſecundum ſortem.
Præcipe ſeruis, triceſimam menſis optimam
Ad opera inſpiciendum, dimenſumque diuidendum:
Nempe cùm veritatem populi indicantes agunt.
Hæ enim dies ſunt Ioue à prudente:
Primùm, nouilunium, quartáque & ſeptima ſacra dies:
Hac enim Apollinem aurienſem genuit Latona.
Octauáque & nona ambæ dies menſis
Egregiè creſcentis, ad curandum opera mortalium.
Vndecima verò duodecimáque ambæ quidem bonæ:
Hæc quidem tondendis ouibus, illa lætis ſegetibus metendis.
Duodecima tamen vndecima multo melior:
Hac enim net fila in aere ſuſpenſus araneus,
Die expleta, quum & prudens formica aceruum colligit.
Hac telam ordiatur mulier, proponátque opus.
Menſis autem inchoati decimamtertiam caueto
Sementem incipere: plantis verò inſerendis optima eſt.
Sexta verò media valde incommoda eſt plantis,

π. δ'.

Viripara bona: puellæ verò non vtilis eſt,
Neque gignendæ primum, nec nuptiis tradendæ.
Nec prima quidem ſexta puellæ gignendæ
Apta eſt, ſed hœdis caſtrandis, & gregibus ouium,

χ. ἐρίφους.

Stabulóque circum ſepiendo paſtorali benigna dies eſt,
Bona verò viripara, amátque conuitia loqui,
Mendaciáque & blandos ſermones, & occulta colloquia.
Menſis verò octaua caprum, & bouem mugientem
Occidito: mulos autem duodecima laborioſos.
Viceſima verò in magna, plena die, prudentem virum

χ. πεπυκασμένος

Generato: valde enim bona eſt indolis,
Bona autem viripara decima, puellæ verò & quarta
Media. hac verò & oues, & curuipedes boues,
Et canem aſperis dentibus, muloſque laborioſos
Cicurato, ſub manum ponens. cautus verò eſto animo,
Vt quartam vites deſinentis & inchoati menſis,
Doloribus conficiendo animo valde hæc accõmoda eſt dies.
Quarta autem menſis vxorem domum ducito,
Obſeruatis auibus quæ ad hanc rem ſunt optimæ.

ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ ἡμέραι.

Ἠματα δ' ἐκ Διόθεν πεφυλαγμένος, εὖ κατὰ μοίρας
Πεφραδέμεν δμώεσσι τριηκάδα μηνὸς ἀρίστην
Ἔργα τ' ἐποπτεύειν, ἠδ' ἁρμαλιὴν δατέασθαι,
Εὖτ' ἂν ἀληθείην λαοὶ κρίνοντες ἄγωσιν.
Αἵδε γὰρ ἡμέραι εἰσὶ Διὸς παρὰ μητιόεντος.
Πρῶτον ἔνη, τετράς τε, καὶ ἑβδόμη, ἱερὸν ἦμαρ·
Τῇ γὰρ Ἀπόλλωνα χρυσάορα γείνατο Λητώ.
Ὀγδοάτη τ' ἐνάτη τε. δύω γε μὲν ἤματα μηνὸς
Ἔξοχ' ἀεξομένοιο βροτήσια ἔργα πένεσθαι,
Ἑνδεκάτη τε δυωδεκάτη τ'. ἄμφω γε μὲν ἐσθλαί,
Ἡ μὲν ὄϊς πείκειν, ἡ δ' εὔφρονα καρπὸν ἀμᾶσθαι.
Ἡ δὲ δυωδεκάτη τῆς ἑνδεκάτης μέγ' ἀμείνων.
Τῇ γάρ τοι νεῖ νήματ' ἀερσιπότητος ἀράχνης
Ἤματος ἐκ πλείου, ὅτε τ' ἴδρις σωρὸν ἀμᾶται.
Τῇ δ' ἱστὸν στήσαιτο γυνή, προβάλοιτό τε ἔργον.
Μηνὸς δ' ἱσταμένου τρεισκαιδεκάτην ἀλέασθαι
Σπέρματος ἄρξασθαι· φυτὰ δ' ἐνθρέψασθαι ἀρίστη.
Ἕκτη δ' ἡ μέσση μάλ' ἀσύμφορός ἐστι φυτοῖσιν·
Ἀνδρογόνος * τ' ἀγαθή· κούρῃ δ' οὐ σύμφορός ἐστιν,
Οὔτε γενέσθαι πρῶτ', οὔτ' ἄρ γάμου ἀντιβολῆσαι.
Οὐδὲ μὲν ἡ πρώτη ἕκτη, κούρῃ τε γενέσθαι
Ἄρμενος· ἀλλ' ἐρίφους τάμνειν καὶ πώεα μήλων,
Σηκόν τ' ἀμφιβαλεῖν ποιμνήϊον, ἤπιον ἦμαρ.
Ἐσθλὴ δ' ἀνδρογόνος· φιλέει δέ τε * κέρτομα βάζειν,
Ψεύδεά θ', αἱμυλίους τε λόγους, κρυφίους τ' ὀαρισμούς.
Μηνὸς δ' ὀγδοάτῃ κάπρον καὶ βοῦν ἐρίμυκον
Ταμνέμεν, οὐρῆας δὲ δυωδεκάτῃ ταλαεργούς.
Εἰκάδι δ' ἐν μεγάλῃ πλέῳ ἤματι ἵστορα φῶτα
Γείνασθαι· μάλα γάρ τε νόον * πεπυκασμένος ἐστί.
Ἐσθλὴ δ' ἀνδρογόνος δεκάτη, κούρῃ δέ τε τετρὰς
Μέσση. τῇ δέ τε μῆλα καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς,
Καὶ κύνα καρχαρόδοντα καὶ οὐρῆας ταλαεργοὺς
Πρηΰνειν, ἐπὶ χεῖρα τιθείς. πεφύλαξο δὲ θυμῷ
Τετράδ' ἀλεύασθαι φθίνοντός θ' ἱσταμένου τε,
Ἄλγεα θυμοβορεῖν· μάλα τοι τετελεσμένον ἦμαρ.
Ἐν δὲ τετάρτῃ μηνὸς ἄγεσθαι εἰς οἶκον ἄκοιτιν,
Οἰωνοὺς κρίνας οἳ ἐπ' ἔργματι τούτῳ ἄριστοι.

Πέμπτας δ' ἐξαλέασθαι, ἐπεὶ χαλεπαί τε καὶ αἰναί.
Ἐν πέμπτῃ γάρ φασιν Ἐριννύας ἀμφιπολεύειν,
Ὅρκον τιννυμένας, τὸν Ἔρις τέκε πῆμ' ἐπιόρκοις.
Μέσσῃ δ' ἑβδομάτῃ Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν
Εὖ μάλ' ὀπιπεύοντα ἐϋτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ
Βάλλειν, ὑλοτόμον τε ταμεῖν θαλαμήϊα δοῦρα,
Νήϊά τε ξύλα πολλά, τά τ' ἄρμενα νηυσὶ πέλονται.
Τετράδι δ' ἄρχεσθαι νῆας πήγνυσθαι ἀραιάς.
Εἰνὰς δ' ἡ μέσση * ἐπὶ δείελα λωΐων ἦμαρ.
Πρωτίστη δ' εἰνὰς παναπήμων ἀνθρώποισιν.
Ἐσθλὴ μὲν γάρ τ' ἥδε * φυτευέμεν ἠδὲ γενέσθαι
Ἀνέρι τ' ἠδὲ γυναικὶ, καὶ οὔποτε πάγκακον ἦμαρ.
Παῦροι δ' αὖτ' ἴσασι τρισεινάδα μηνὸς ἀρίστην
Ἄρξασθαί τε πίθου, καὶ ἐπὶ ζυγὸν αὐχένι θεῖναι
Βουσὶ καὶ ἡμιόνοισι καὶ ἵπποις ὠκυπόδεσσι,
Νῆα πολυκλήϊδα θοὴν εἰς οἴνοπα πόντον
Εἰρύμεναι· παῦροι δέ τ' ἀληθέα κικλήσκουσι.
Τετράδι δ' οἶγε πίθον, περὶ πάντων ἱερὸν ἦμαρ
Μέσσῃ· παῦροι δ' αὖτε μετ' εἰκάδα μηνὸς ἀρίστην
Ἠοῦς γεινομένης· * ἐπὶ δείελα δ' ἐστὶ χερείων.
Αἵδε μὲν ἡμέραι εἰσὶν ἐπιχθονίοις μέγ' ὄνειαρ.
Αἱ δ' ἄλλαι μετάδουποι, ἀκήριοι, οὔ τι φέρουσαι.
Ἄλλος δ' ἀλλοίην αἰνεῖ, παῦροι δέ τ' ἴσασιν.
Ἄλλοτε μητρυιὴ πέλει ἡμέρη, ἄλλοτε μήτηρ.
Τάων εὐδαίμων τε καὶ ὄλβιος, ὃς τάδε πάντα
Εἰδὼς ἐργάζηται ἀναίτιος ἀθανάτοισιν,
Ὄρνιθας κρίνων, καὶ ὑπερβασίας ἀλεείνων.

Quintas verò euitato: quia difficiles ſunt, & graues.
In quinta enim aiunt furias obambulare,
Periurium vindicantes, quod malum Contentio genuit per-
Media verò ſeptima Cereris ſacrum munus (iuris.
Diligenter inſpiciens, bene æquata in area
Ventilato, roborúmque ſector incidito cubicularia ligna,
Naualiáque ligna multa, & quæ nauibus congrua ſunt,
Quarta verò incipito naues compingere hiantes.
Nona autem media pomeridiana melior dies.
γρ. ἐπὶ δείελα
Prima verò nona prorſus innoxia hominibus.
Bona ſiquidem eſt ad plantandum, & ad generandum,
γρ. φυτεύειν
Tam viro quàm mulieri: nec vnquam prorſus mala dies.
Sed pauci rurſus ſciunt tertium nonum menſis optimum.
Implendis doliis, & ſub iugum ponendo collo
Bobus & mulis & equis celeribus.
Nauem bene clauatam celerem in nigrum pontum
Trahito: ſed pauci vera intelligunt.
Quarta verò aperi dolium. præ omnibus ſacra dies eſt
Media. pauca verò rurſum poſt viceſimam menſis opti-
Aurora vigente, pomeridiana verò eſt deterior. (mam,
Et hæ quidem dies ſunt hominibus magno commodo.
γρ. ἐπὶ δείελα.
Cæteræ autem incertæ, ſine ſorte, nihil ferentes.
Sed alius aliam laudat, pauci verò norunt.
Interdum nouerca eſt dies, interdum mater.
Harum beatúſque & felix, qui hæc omnia
Sciens operatus fuerit, inculpatus diis.

ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ ΑΣΠΙΣ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

Η ΟΙΗ προλιποῦσα δόμους καὶ πατρίδα γαῖαν
Ἤλυθεν ἐς Θήβας μετ' ἀρήϊον Ἀμφιτρύωνα
Ἀλκμήνη, θυγάτηρ λαοσσόου Ἠλεκτρύωνος,
Ἥ ῥα γυναικῶν φῦλον ἐκαίνυτο θηλυτεράων
Εἴδεΐ τε μεγέθει τε· νόον γε μὲν οὔτις ἔριζε
Τάων ἃς θνηταὶ θνητοῖς τέκον εὐνηθεῖσαι.
Τῆς καὶ ἀπὸ κρῆθεν βλεφάρων τ' ἀπὸ κυανεάων
Τοῖον ἄηθ' οἷόν τε πολυχρύσου Ἀφροδίτης.
Ἡ δὲ καὶ ὣς κατὰ θυμὸν ἑὸν τίεσκεν ἀκοίτην,
Ὡς οὔπω τις ἔτισε γυναικῶν θηλυτεράων.
Ἦ μὲν οἱ πατέρ' ἐσθλὸν ἀπέκτανεν ἶφι δαμάσσας,
Χωσάμενος περὶ βουσί· λιπὼν δ' ὅγε πατρίδα γαῖαν
Ἐς Θήβας ἱκέτευσε φερεσσακέας Καδμείους.
Ἔνθ' ὅγε δώματ' ἔναιε σὺν αἰδοίῃ παρακοίτι,
Νόσφιν ἄτερ φιλότητος ἐφιμέρου, οὐ γάρ οἱ ἦεν
Πρὶν λεχέων ἐπιβῆναι ἐϋσφύρου Ἠλεκτρυώνης,
Πρίν γε φόνον τίσαιτο κασιγνήτων μεγαθύμων
Ἧς ἀλόχου, μαλερῷ δὲ καταφλέξαι πυρὶ κώμας
Ἀνδρῶν ἡρώων Ταφίων ἰδὲ Τηλεβοάων.
Ὣς γάρ οἱ διέκειτο· θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἦσαν,
Τῶν ὅγ' ὀπίζετο μῆνιν, ἐπείγετο δ' ὅττι τάχιστα
Ἐκτελέσαι μέγα ἔργον, ὅ οἱ Διόθεν θέμις ἦεν.
Τῷ δ' ἅμα, ἱέμενοι πολέμοιό τε φυλόπιδός τε,
Βοιωτοὶ πλήξιπποι, ὑπὲρ σακέων πνείοντες,
Λοκροί τ' ἀγχέμαχοι καὶ Φωκῆες μεγάθυμοι
Ἕσποντ'· ἦρχε δὲ τοῖσιν ἐῢς πάϊς Ἀλκαίοιο,
Κυδιόων λαοῖσι. πατὴρ δ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Ἄλλην μῆτιν ὕφαινε μετὰ φρεσίν, ὥς ῥα θεοῖσιν
Ἀνδράσι τ' ἀλφηστῇσιν ἀρῆς ἀλκτῆρα * φυτεύσῃ.
Ὦρτο δ' ἀπ' Οὐλύμποιο δόλον φρεσὶ βυσσοδομεύων,
Ἱμείρων φιλότητος ἐϋζώνοιο γυναικός,
Ἐννύχιος· τάχα δ' ἷξε Τυφαόνιον, τόθεν αὖτις
Φίκιον ἀκρότατον προσεβήσατο μητίετα Ζεύς.

HESIODI OPVS DE SCVTO HERCVLIS.

HEV qualis relinquens domos & patriam terram,
Venit ad Thebas, ad ſimilem Martis Amphitryonem,
Alcmene, filia populos ſeruantis Electrionis:
Quæ certè mulierum genus ornabat fœminearum
Et pulchritudine & magnitudine, animo autem nulla contendebat
Commendatio Alcmenæ quæ Amphitryonem patris interfectorē ſequuta eſt.
Earum, quas mortales mortalibus pepererunt concumbētes.
Huius & ab capite, & palpebris nigris,
Tale ſpirabat, quale & aureæ Veneris.
Quæ & tantum in animo ſuum honorabat maritum,
Quantum nondum aliqua honorauit mulierum fœminearū.
Exemplū amoris cōiugalis.
Attamen patrem bonum interfecit vi domans,
Iratus pro bobus. relinquens autem ille patriam terram,
Ad Thebas ſupplex venit, ſcuta ferentes Cadmæos,
Vbi ille domos habitauit cum pudica vxore,
Seorſum ſine deſiderato amore. non enim ſibi licuit
Prius lectū cōſcendere pulchras ſuras habētis Electryonis,
Occaſio belli ſuſcepti.
Quàm cædem vltus eſſet fratrum magnanimorum
Suæ vxoris, acrique combuſſiſſet igne vicos
Virorum heroum, Taphiorum & Teleboarum.
Sic enim ſibi conſtitutum erat. dii autem teſtes erant.
Quorum ille curabat iram, & feſtinabat quàm celerrimè
Perficere magnum opus, quod ſibi ex Ioue fas erat.
Hunc autem ſimul cupientes & belli & perſecutionis
Bœoti percuſſores equorum, ſuper ſcuta ſpirantes,
Et Locri breuib. armis pugnatores, & Phocēſes magnanimi
Sequebantur. dux autem iſtis erat bonus filius Alcæi,
Iactabundus populis. pater autem hominúmque deorúmque
Aliud conſilium texebat in mentibus, vt diis (generaret
Et hominibus artium inuentoribus nocumenti expulſorem.
Catalogus populorū qui Amphitryonē ſequuti ſunt.
γρ. φυτεύσῃ.
Statim verò deſcendit ab olympo dolum mentibus ſtruens,
Deſiderans amorem bene cinctæ mulieris,
Nocturnus: cito autem venit Typhaonium. Tūc autē rurſus
Phicium ſummum aſcendit conſultor Iupiter.
Cur Iupiter Alcmenæ concubitum petiuerit.

Vbi ſedens mentibus cogitauit ſtupenda opera. (Electryonis
Eadem quidem enim nocte extenſum pedem habentis filia
Lecto & amore mixtus eſt, & perfecit deſiderium. — χ. ἐκεῖτο.
Eadem autem & Amphitryon populorum defenſor, inclytus
Perfecto magno opere venit ſuam domum. (heros
Neque ille ad famulos & paſtorales agreſtes
Perrexit ire, priuſquam ſuæ vxoris conſcenderet lectum.
Talis enim cor cupiditas capiebat paſtorem populorum.
Vt autem quando vir libenter effugerit calamitatem
Ægritudine ab moleſta, vel etiam à forti vinculo:
Sic tunc Amphitryon grauis labore defunctus,
Libentérque & amicè ſuam domum peruenit.
Nocturnus autem concubuit ſua cum veneranda vxore,
Delectatus donis valde pulchræ Veneris.
Illa autem Deo domita, & viro longè praeſtantiſſimo
Thebis ſeptem portas habentibus gemellos generauit filios.
Non tamen ſimilia ſapientes fratres quamuis fuerunt. — Herculis & Iphicli fratrum comparatio.
Hunc quidem peiorē, illū autem rurſus multò meliorē virū,
Grauemque fortémque vim Herculeam.
Hunc quidem ſubdomita nigras faciēti nubes Ioui Saturnio,
Sed Iphicleum lanceam ſeruanti populos Amphitryoni,
Diſtinctam prolem, hunc quidem mortali viro admiſta — Vbi & quo modo Hercules inciderit in Cygnum.
Illum autem Ioui Saturnio, deorum imperatori omnium.
Qui & Cygnum interfecit Martis filium Magnanimum.
Inuenit enim in luco longè ſagittantis Apollinis
Ipſum & patrem ſuum Martem inſatiabilem bello,
Armis coruſcantes, ſplendorem vt ignis ardentis,
Stantes in curru, terram verò verberabant veloces equi
Pungentes vngulis: puluis autem circa ipſos vtrinque ſpar-
Trita plicatis curribus & pedibus equorum. (gebatur,
Currus autem bene facti & canthi circumſtrepebant
Equis currere cupientibus lætatus autem eſt Cygnus irrepre-
Sperans Iouis filium bellicoſum, & aurigatorem (henſibilis
Ferro ſcindere, & inclyta arma ſpoliare.
Sed ſibi factas ſupplicationes nō exaudiuit Phœbus Apollo.
Ipſe enim ſibi concitauit vim Herculeam.
Omne autem nemus & templum Apollinis Pegaſei
Splendebat ab grauis Dei armiſque & ipſius.
Ignis autem tanquam ab oculis ſplendebat. Quis autem illi
Suſtinuiſſet mortalis exiſtens obuiam moueri,
Præter Herculem, & inclytum Iolaum?
Illorum enim magnáque vis, & manus intangibiles
Ex humeris extendebatur in fortiſſimis membris.
Qui tunc aurigam affatus eſt fortem Iolaum. — Poſteritatē aliquando maiorū ſuorū ſcelera luere.
O heros Iolae, mortalium longè chariſſime omnium.
Certè contra immortales beatos, qui cœlum habitant.
Peccauit Amphitryō, quādo bene coronatā muris Theben
Venit, linquens Tirynthum bene ædificatum oppidum,
Interfecto Electryone boum cauſa latas frontes habentium.
Venit ad Creontē, & Heniochā extenſum peplū habentē.
Qui ipſum amicè exceperunt, & omnia neceſſaria præbue-
Vt ius eſt ſupplicibus honoraruntque procul magis. (runt.
Viuebat autē lætus cum pulchros pedes habente Electryona
Sua vxore. Celeriter autem nos vertentibus annis
Nati ſumus, neque mentibus ſimiles, neque intellectu,
Et tuus pater & ego. huius quidem mentis eripuit Iupiter,
Qui relinquens & ſuam domum, & ſuos parentes,
Venit honoraturus iniquum Euryſtheum.
Miſer. profectò valde ſuſpirabat, in futurum
Suam calamitatem dolens, quæ non reuocabilis eſt.
Sed mihi fortuna moleſta commiſit certamina. — γρ. ἐπέτελλεν.
O chare, ſed tu citius cape habenas purpureas, (gens,
Equorū pedibus velociū. valde autē mentibus audaciā au-
Rectè habeto velocem currum, & pedibus velocium robur — Adhortatio.
equorum.
Nihil ſubueritus fragorem Martis homicidæ,
Qui nunc vociferans circumferit ſacrum nemus
Phœbi Apollinis longè-ſagittantis regis,
Attamen quamuis fortis exiſtens ſatiatur bello.
Hunc autem viciſſim alloquutus eſt irreprehenſibilis Iolaus:

Ενθα καθεζόμενος, φρεσὶ μήδετο θέσκελα ἔργα.
Αὐτῇ μὲν γὰρ νυκτὶ τανυσφύρου Ηλεκτρυώνης
Εὐνῇ καὶ φιλότητι μίγη, τέλεσεν δ' ἄρ' ἐέλδωρ.
Αὐτῇ δ' Ἀμφιτρύων λαοσσόος ἀγλαὸς ἥρως
Εκτελέσας μέγα ἔργον, ἀφίκετο ὅνδε δόμονδε.
Οὐδ' ὅγ' ἐπὶ δμῶας καὶ ποιμένας ἀγροιώτας
Ωρτ' ἰέναι, πρίν γ' ἧς ἀλόχου ἐπιβήμεναι εὐνῆς.
Τοῖος γὰρ κραδίην πόθος αἴνυτο ποιμένα λαῶν.
Ως δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀσπαστὸν ὑπεκπροφύγῃ κακότητα
Νούσου ὕπ' ἀργαλέης, ἢ καὶ κρατεροῦ ὑπὸ δεσμοῦ,
Ως ῥα τότ' Ἀμφιτρύων, χαλεπὸν πόνον ἐκτολυπεύσας,
Ασπασίως τε φίλως τε ἑὸν δόμον εἰσαφίκανε.
Παννύχιος δ' ἄρ' ἔλεκτο σὺν αἰδοίῃ παρακοίτι,
Τερπόμενος δώροισι πολυχρύσου Ἀφροδίτης.
Ηδὲ, θεῷ δμηθεῖσα καὶ ἀνέρι πολλὸν ἀρίστῳ,
Θήβῃ ἐν ἑπταπύλῳ διδυμάονε γείνατο παῖδε,
Οὐ καθ' ὁμὰ φρονέοντε· κασιγνήτω γε μὲν ἤστην·
Τὸν μὲν χειρότερον, τὸν δ' αὖ μέγ' ἀμείνονα φῶτα,
Δεινόν τε κρατερόν τε, βίην Ηρακληείην.
Τὸν μὲν ὑποδμηθεῖσα κελαινεφέϊ Κρονίωνι,
Αὐτὰρ Ἰφικλῆα γε δορυσσόῳ Ἀμφιτρύωνι,
Κεκριμένην γενεήν· τὸν μὲν, βροτῷ ἀνδρὶ μιγεῖσα,
Τὸν δὲ, Διὶ Κρονίωνι θεῶν σημάντορι πάντων.
Ος καὶ Κύκνον ἔπεφνεν Ἀρητιάδην μεγάθυμον.
Εὗρε γὰρ ἐν τεμένει ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος
Αὐτὸν καὶ πατέρ' ὃν Ἄρην ἆτον πολέμοιο,
Τεύχεσι λαμπομένους σέλας ὣς πυρὸς αἰθομένοιο,
Εσταότ' ἐν δίφρῳ. χθόνα δ' ἔκτυπον ὠκέες ἵπποι,
Νύσσοντες χηλῇσι· κόνις δέ σφ' ἀμφιδεδήει,
Κοπτομένη πλεκτοῖσιν ὑφ' ἅρμασι καὶ ποσὶν ἵππων.
Αρματα δ' εὐποίητα καὶ ἄντυγες ἀμφαράβιζον
Ιππων ἱεμένων. κεχάρητο δὲ Κύκνος ἀμύμων,
Ελπόμενος Διὸς υἱὸν ἀρήϊον ἡνίοχόν τε
Χαλκῷ δηώσειν, καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δύσειν.
Αλλά οἱ εὐχωλέων οὐκ ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων·
Αὐτὸς γάρ οἱ ἐπῶρσε βίην Ηρακληείην.
Πᾶν δ' ἄλσος καὶ βωμὸς Ἀπόλλωνος Παγασαίου
Λάμπεν ὑπαὶ δεινοῖο θεοῦ τευχέων τε καὶ αὐτοῦ.
Πῦρ δ' ὣς ὀφθαλμῶν ἀπελάμπετο. τίς κεν ἐκείνου
Ετλη θνητὸς ἐὼν κατεναντίον ὁρμηθῆναι,
Πλὴν Ηρακλῆος καὶ κυδαλίμου Ἰολάου;
Κείνων γὰρ μεγάλη τε βίη καὶ χεῖρες ἄαπτοι
Εξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσιν.
Ος ῥα τόθ' ἡνίοχον προσέφη κρατερὸν Ἰόλαον,
Ηρως ὦ Ἰόλαε, βροτῶν πολὺ φίλτατε πάντων,
Ητι μέγ' ἀθανάτους μάκαρας, τοὶ Ὄλυμπον ἔχουσιν,
Ηλιτεν Ἀμφιτρύων, ὅτ' ἐϋστέφανον ποτὶ Θήβην
Ηλθε λιπὼν Τίρυνθον, ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
Κτείνας Ηλεκτρύωνα, βοῶν ἕνεκ' εὐρυμετώπων.
Ικετο δ' ἐς Κρείοντα καὶ Ηνιόχην τανύπεπλον,
Οἵ ῥά μιν ἠσπάζοντο, καὶ ἄρμενα πάντα παρεῖχον,
Η δίκη ἔσθ' ἱκέτῃσι· τίον δ' ἄρα κηρόθι μᾶλλον.
Ζῶε δ' ἀγαλλόμενος σὺν ἐϋσφύρῳ Ηλεκτρυώνῃ
Η ἀλόχῳ. τάχα δ' ἄμμες ἐπιπλομένων ἐνιαυτῶν
Γεινόμεθ', οὔτε φυὴν ἐναλίγκιοι, οὔτε νόημα,
Σός τε πατὴρ καὶ ἐγώ. τοῦ μὲν φρένας ἐξέλετο Ζεύς,
Ος προλιπὼν σφέτερόν τε δόμον σφετέρους τε τοκῆας,
Ωιχετο τιμήσων ἀλιτήμενον Εὐρυσθῆα,
Σχέτλιος· ἦ που πολλὰ μετεστοναχίζετ' ὀπίσσω,
Ην ἄτην ὀχέων· ἡ δ' οὐ παλινάγρετός ἐστιν.
Αὐτὰρ ἐμοὶ δαίμων χαλεποὺς ἐπετέλλετ' ἀέθλους.
Ω φίλε, ἀλλὰ σὺ θᾶσσον ἔχ' ἡνία φοινικόεντα
Ιππων ὠκυπόδων· μέγα δὲ φρεσὶ θάρσος ἀέξων,
Ιθὺς ἔχειν θοὸν ἅρμα καὶ ὠκυπόδων σθένος ἵππων,
Μηδὲν ὑποδδείσας κτύπον Ἄρεος ἀνδροφόνοιο,
Ος νῦν κεκληγὼς περιμαίνεται ἱερὸν ἄλσος
Φοίβου Ἀπόλλωνος ἑκατηβελέταο ἄνακτος.
Ημὴν καὶ κρατερός περ ἐὼν ἄαται πολέμοιο.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἀμώμητος Ἰόλαος,

Ηθεῖ',

Ἠθεῖ', ἦ μάλα δή τι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Τιμᾷ σὴν κεφαλὴν, καὶ ταύρεος Ἐννοσίγαιος,
Ὃς Θήβης κρήδεμνον ἔχει, ῥύεταί τε πόληα.
Οἷον δὴ καὶ τόνδε βροτὸν κρατερόν τε μέγαν τε
Σὰς ἐς χεῖρας ἄγουσιν, ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄρηαι.
Ἀλλ' ἄγε δύσεο τεύχε' ἀρήϊα, ὄφρα τάχιστα
Δίφρους ἐμπελάσαντες Ἄρηός θ' ἡμέτερόν τε
Μαρνώμεσθ'. ἐπεὶ οὔ τοι ἀτάρβητον Διὸς υἱὸν
Οὐδ' Ἰφικλείδην δειδίξεται. ἀλλά μιν οἴω
Φεύξεσθαι δύο παῖδας ἀμύμονος Ἀλκείδαο,
Οἳ δή σφι σχεδόν εἰσι, λιλαιόμενοι πολέμοιο
Φυλόπιδα στήσειν· τά σφι πολὺ *φίλτερα θοίνης.
Ὣς φάτο. μείδησεν δὲ βίη Ἡρακληείη,
Θυμῷ γηθήσας· μάλα γάρ νύ οἱ ἄρμενα εἶπεν.
Καί μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἥρως ὦ Ἰόλαε διοτρεφὲς, οὐκέτι τηλοῦ
Ὑσμίνη τρηχεῖα· σὺ δ' ὡς πάρος ἦσθα δαΐφρων,
Ὣς καὶ νῦν μέγαν ἵππον Ἀρείονα κυανοχαίτην
Πάντῃ ἀναστρωφᾶν, καὶ ἀρηγέμεν ὥς κε δύνηαι.
Ὣς εἰπὼν, κνημῖδας ὀρειχάλκοιο φαεινοῦ,
Ἡφαίστου κλυτὰ δῶρα, περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε.
Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνε
Καλὸν, χρύσειον, πολυδαίδαλον, ὅν οἱ ἔδωκε
Παλλὰς Ἀθηναίη κούρη Διὸς, ὁππότ' ἔμελλε
Τὸ πρῶτον στονόεντας ἐφορμήσεσθαι ἀέθλους.
Θήκατο δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἀρῆς ἀλκτῆρα σίδηρον
Δεινὸς ἀνήρ. κοίλην δὲ περὶ στήθεσσι φαρέτρην
Καββάλετ' ἐξόπιθεν· πολλοὶ *δ' ἔντοσθεν ὀϊστοὶ
Ῥιγηλοὶ, θανάτοιο λαθιφθόγγοιο δοτῆρες.
Πρόσθεν μὲν θάνατόν τ' εἶχον καὶ δάκρυσι μῦρον·
Μέσσοι δὲ ξεστοὶ, περιμήκεες· αὐτὰρ ὄπισθεν
Μόρφνοιο φλεγύαο καλυπτόμενοι πτερύγεσσιν
Ἦσαν. ὁ δ' ὄβριμον ἔγχος ἀκαχμένον αἴθοπι χαλκῷ·
Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκε,
Δαιδαλέην, ἀδάμαντος, ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖαν,
Ἥτ' εἴρυτο κάρη Ἡρακλῆος θείοιο.

ΧΕΡΣΙ γε μὴν σάκος εἷλε παναίολον· οὐδέ τις αὐτὸ
Οὔτ' ἔρρηξε βαλὼν, οὔτ' ἔθλασε, θαῦμα ἰδέσθαι.
Πᾶν μὲν γὰρ κύκλῳ τιτάνῳ λευκῷ τ' ἐλέφαντι
Ἠλέκτρῳ θ' ὑπολαμπὲς ἔην, χρυσῷ τε φαεινῷ
Λαμπόμενον· *κυάνου δὲ διὰ πτύχες ἠλήλαντο.
Ἐν μέσσῳ δὲ, δράκοντος ἔην φόβος οὔ τι φατειός,
Ἔμπαλιν ὄσσοισιν πυρὶ λαμπομένοισι δεδορκώς.
Τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν πλῆτο στόμα λευκὰ θεόντων,
Δεινῶν, ἀπλάτων. ἐπὶ δὲ βλοσυροῖο μετώπου
Δεινὴ Ἔρις πεπότητο, κορύσσουσα κλόνον ἀνδρῶν,
Σχετλίη, ἥ ῥα νόον τε καὶ ἐκ φρένας εἵλετο φωτῶν
Οἵτινες ἀντιβίην πόλεμον Διὸς υἷι φέροιεν.
Τῶν καὶ ψυχαὶ μὲν χθόνα δύνουσ' Ἄϊδος εἴσω
Αὐτῶν· ὀστέα δέ σφι περὶ ῥινοῖο σαπείσης,
Σειρίου ἀζαλέοιο *κελαινὴ πύθεται αἶα.
Ἐν δὲ Προΐωξίς τε Παλίωξίς τε τέτυκτο,
Ἐν δ' Ὅμαδός τε Φόβος τ' Ἀνδροκτασίη τε δεδήει.
Ἐν δ' Ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ἐθύνεον, ἐν δ' ὀλοὴ Κὴρ,
Ἄλλον ζωὸν ἔχουσα νεούτατον, ἄλλον ἄουτον,
Ἄλλον τεθνειῶτα κατὰ μόθον ἕλκε ποδοῖιν.
Εἷμα δ' ἔχ' ἀμφ' ὤμοισι δαφοινεὸν αἵματι φωτῶν,
Δεινὸν δερκομένη, καναχῇσί τε βεβρυχυῖα.
Ἐν δ' ὀφίων κεφαλαὶ δεινῶν ἔσαν οὔ τι φατειῶν
Δώδεκα· ταὶ φοβέεσκον ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων
Οἵτινες ἀντιβίην πόλεμον Διὸς υἷι φέροιεν.
Τῶν καὶ ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλεν, εὖτε μάχοιτο
Ἀμφιτρυωνιάδης· τὰ δ' ἐδαίετο *θαυματὰ ἔργα.
Στίγματα δ' ὣς ἐπέφαντο ἰδεῖν δεινοῖσι δράκουσι
Κυάνεα κατὰ νῶτα, μελάνθησαν δὲ γένεια.
Ἐν δὲ συῶν ἀγέλαι χλούνων ἔσαν ἠδὲ λεόντων
Ἐς σφέας δερκομένων, κοτεόντων τ' ἱεμένων τε·
Τῶν καὶ *ὁμιληδὸν στίχες ἤϊσαν· οὐδέ νυ τώγε
Οὐδέτεροι τρεέτην, φρῖσσόν γε μὲν αὐχένας ἄμφω.

O patrue, certè valde iam pater hominúmque deorũ nunc
Honorat tuum caput, & taureus Neptunus,
Qui Thebes arcem habet, ac conseruat urbem:
Qualemnam & ipsum mortalem fortémque magnúmque
Tuas ad manus agunt, vt gloriam bonam sumas.
Sed iamiam indue arma bellicosa, vt celerrime
Curribus appropinquantes, & Martis nostro,
Pugnemus, postquam neque intrepidum Iouis filium
Neque filium Iphicli timebit. sed ipsum puto
Fugiturum duos filios irreprehensibilis Alcidæ,
Qui iam prope ipsos vadunt, cupientes belli
Cædem statuere, quæ ipsis multo præstantiora dapibus.
Sic dixit: subrisit autem vis Herculana,
Animo gaudens. valde enim sibi accommoda dixit.
Atque ipsi respondens verbis pennatis alloquutus est:
Heros ô Iolae diuine, non amplius procul
Pugna aspera: tu autem vt prius eras bellicosus,
Sic & nunc magnum equũ Arionem, nigras iubas habentem,
Quacunque conuerte, & auxiliare quantisper potes.
Sic fatus, ocreas æris splendentis,
Vulcani inclyta dona, circa crura posuit.
Secundò rursus thoracem circa pectora induit,
Pulchrum, aureum, valde varium, quem sibi dedit
Pallas Minerua filia Iouis, quando debebat
Primum suspiriosa irruere certamina.
Posuit autem circa humeros nocumẽti propulsorem ferrum
Terribilis vir, & cauam circa pectora pharetram
Coniecit retro: multæ autem intus sagittæ
Rigidæ, lethi obliuiscis vocem facientis datrices.
Antrorsum quidem mortem habebant, & lacrymis luctum:
Mediæ autem, rasiles longè, sed retro
Coloratæ aquilæ occultatæ pennis
Erant. ille autem terribilem lanceam, acutam, ardenti ferro:
Capiti autem potenti galeam bene factam imposuit,
Ingeniosam, ex adamante, temporibus congruam,
Quæ seruabat caput Herculis diuini. (aliquis
MANIBVS autem scutum cepit undique varium, neq;
Neque rupisset vulnerans, neque fregisset, mirabile visu.
Totum quidem in circulo gypso albo, & ebore,
Et Electro subsplendidum erat, & auro lucenti
Splendens, nigro autem circuli discurrebant.
In medio autem draconis erat terror non narrabilis.
Retro oculis igne splendentibus aspiciens. (rentibus,
Cuius & dentibus quidem implebatur bucca albiter discur-
Crudelibus, implacabilibus. In terribili autem aspectu
Grauis Lis volabat, galeata perturbatione hominum,
Improba, quæ & intellectum & mẽtem capiebat hominum,
Quicunque obuiam bellum Iouis filio ferrent.
Quorũ & animæ quidẽ terrã ingrediuntur, intra infernum
Ipsorum: ossa verò ipsis carne corrupta,
Sirio sub arido nigra putrefacit terra.
Ibi expulsatióq; retróq; fugatio picta erat:
Ibi & tumultus & terror, et hominum cædes ardebat,
Ibi discordia, ibi fragor discurrebat: ibi perniciosa Parca
Alium viuum habẽs nouiter sauciatum, aliũ non sauciatũ:
Alium mortuum in conflictu, trahebat per pedes.
Palliũ autẽ habebat circa humeros valde funestũ sanguine
Terribiliter aspiciens, strepitúque grauata (hominum,
Ibi serpentum capita terribilium erant, non enarrabilium,
Duodecim, quæ terrebant in terra nationes hominum,
Quicunq; bellum obuiam Iouis filio ferrent.
Illorum & dentiũ quidem crepitatio erat, quando pugnaret
Filius Amphitryonis. & ista lucebant miranda opera.
Puncta autem veluti quædam videbantur videre horribili-
bus draconibus.
Nigra supra tergora: nigrescebant autem barbæ.
Ibi aprorum greges masculorum erant, & leonum,
Inter se aspicientium, irascentium, & mordere cupientium.
Horum & congregatim acies ibant. neque isti,
Neque alij tremebant. horrebant siquidem colli ambo.

Ab honesto.
A præmio.
A dolore & præmio tuendo iuuenilis.
Arion equus Herculis.
Hercules ad pugnã instruitur.
Tela venenata cuspide.
Clypei Herculis elegantissima descriptio.
Leonũ & suum inter se certamen.

Sed Iupiter abſcondit, iratus mente ſua,
Quia ipſum decepit Prometheus verſutus.
Quocirca hominibus parauit triſtia mala.
Abſcōdit verò ignẽ. Quem rurſus quidem bonus Iapeti puer
Surripuit ad hominum vſum, Ioue à conſulto,
In cauà ferula, clam Ioue fulminibus gaudente.
Huncq; indignatus affatus eſt nubicogus Iupiter:
Iapetionide, omnium maxime verſute,
Gaudes ignem furatus? quódque animum meum deceperis?
Id tibique ipſi magnum erit malum, & poſteris.
Ipſis namque pro igni dabo malum, quo omnes
Se oblectent animo, ſuum malum amplectentes.
Sic ait, riſitq; pater hominumq; deorumq;.
Vulcanum verò inſignem iuſſit, quam celerrimè
Terram aqua miſcere, hominiſque imponere vocem,
Et robur, immortalium verò dearum faciem referre
Virginum, pulchram formam, peramabilẽ. at Mineruam,
Opera docere, ingenioſam telam texere.
Et gratiam circumfundere capiti, auream Venerem,
Et deſiderium moleſtum, & membra fatigantes curas.
Imponere verò caninámque mentem, & furaces mores
Mercurium iuſſit, nuncium Argicidam.
Sic ait, illi autem obtemperarunt Ioui Saturnio regi.
Móxque ex terra finxit inclytus vtrinque Claudus
Virgini verecundæ ſimilem, Iouis conſiliis.
Cinxit verò & ornauit dea glaucocula Minerua.
Circum verò Charitéſque deæ, & veneranda Suada,
Monilia aurea poſuerunt corpori ipſam porro
Horæ pulchricomæ coronarunt floribus vernis.
Omnẽ verò illius corpori ornatũ adaptauit Pallas Minerua.
A pectori ſane nuncius Argicida
Mendacia, blandóſque ſermones, & doloſos mores.
Indidit, Iouis conſiliis grauiſtrepi. ſed vocem vtique
Impoſuit deorum præco. appellauit autem mulierem hanc
Pandoram: quia omnes cœleſtium domorum incolæ
Donum contulerunt, detrimentum hominibus curioſis.
At poſtquam dolum pernicioſum & ineuitabilem abſoluit,
Ad Epimethea miſit pater inclytum Argicidam,
Munus ferentem deorum celerẽ nuncium: neque Epimetheus
Cogitauit, vt illi præcepiſſet Prometheus, ne quando munus
Susciperet à Ioue Olympio, ſed remitteret
Retrò, necubi mali quippiam mortalibus fieret.
Verùm ille ſuſcipiens, cum iam malum haberet, ſenſit.
Prius námque in terra viuebant familiæ hominum
Omnino abſque malis, & ſine difficili labore,
Morbiſque moleſtis, qui hominibus ſenectam afferunt.
Mox enim in afflictione mortales conſeneſcunt.
Sed mulier manibus vaſis magnum operculum dimouens,
Diſperſit, hominibus autem machinata eſt curas graues.
Sola verò illic ſpes infractis in pyxide
Intus manſit, dolij ſub labris, neque foras
Euolauit. prius enim iniecit operculum dolij,
Aegiochi conſilio Iouis nubicogi.
Alia verò innumera mala inter homines errant.
Nam plena quidem terra eſt malis, plenúmque mare,
Morbi autem hominibus tam interdiu quam noctu
Vltro oberrant, mala mortalibus ferentes,
Tacite nam vocem exemit conſultor Iupiter.
Sic nuſquam licet Iouis mentem euitare.
Cæterùm ſi voles tibi ſermonem exponam
Bellè ac ſcienter: tu verò præcordiis imponito tuis.
Vt ſimul nati ſunt dij, mortaléſque homines,
Aureum quidem primum genus diuerſiloquentium hominum
Dij fecerunt, cœleſtium domorum incolæ.
Ii quidem ſub Saturno erant, cum in cœlo regnaret.
Sed vt dij viuebant, ſecuro animo præditi,
Planè abſque laboribus & ærumna: neque moleſta
Senectà aderat, ſemper verò pedibus ac manibus ſimiles
Delectabantur in conuiuiis, extra mala omnia.

Magnis ſudoribus victus nobis eſt comparandus.

Vnius ob noxam totum humanum genus plecti voluit Deus.

Omnium opificiorũ inuentio tribuitur Mineruæ.

Primigenij hominum ſtatus deſcriptio.

Morbos intra noſtra viſcera ſemper fouemus.

Primi ſeculi deſcriptio in quo beatæ vitæ typus.

χ. ὡσ ζώεσκον.

Ἀλλὰ Ζεὺς ἔκρυψε, χολωσάμενος φρεσὶν ᾗσιν,
Ὅττι μιν ἐξαπάτησε Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης.
Τοὔνεκ' ἄρ' ἀνθρώποισιν ἐμήσατο κήδεα λυγρά.
Κρύψε δὲ πῦρ· τὸ μὲν αὖτις ἐῢς πάϊς Ἰαπετοῖο
Ἔκλεψ' ἀνθρώποισι Διὸς πάρα μητιόεντος
Ἐν κοίλῳ νάρθηκι, λαθὼν Δία τερπικέραυνον.
Τὸν δὲ χολωσάμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,
Ἰαπετιονίδη, πάντων πέρι μήδεα εἰδώς,
Χαίρεις πῦρ κλέψας, καὶ ἐμὰς φρένας ἠπεροπεύσας;
Σοί τ' αὐτῷ μέγα πῆμα καὶ ἀνδράσιν ἐσσομένοισι.
Τοῖς δ' ἐγὼ ἀντὶ πυρὸς δώσω κακόν, ᾧ κεν ἅπαντες
Τέρπωνται κατὰ θυμόν, ἑὸν κακὸν ἀμφαγαπῶντες.
Ὣς ἔφατ'· ἐκ δ' ἐγέλασσε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
Ἥφαιστον δ' ἐκέλευσε περικλυτὸν ὅττι τάχιστα
Γαῖαν ὕδει φύρειν, ἐν δ' ἀνθρώπου θέμεν αὐδὴν
Καὶ σθένος, ἀθανάτῃς δὲ θεαῖς εἰς ὦπα ἐΐσκειν
Παρθενικῆς καλὸν εἶδος ἐπήρατον· αὐτὰρ Ἀθήνην
Ἔργα διδασκῆσαι, πολυδαίδαλον ἱστὸν ὑφαίνειν·
Καὶ χάριν ἀμφιχέαι κεφαλῇ χρυσῆν Ἀφροδίτην,
Καὶ πόθον ἀργαλέον, καὶ γυιοβόρους μελεδώνας·
Ἐν δὲ θέμεν κύνεόν τε νόον καὶ ἐπίκλοπον ἦθος
Ἑρμείην ἤνωγε διάκτορον Ἀργειφόντην.
Ὣς ἔφατ'· οἱ δ' ἐπίθοντο Διὶ Κρονίωνι ἄνακτι.
Αὐτίκα δ' ἐκ γαίης πλάσσε κλυτὸς Ἀμφιγυήεις
Παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον, Κρονίδεω διὰ βουλάς·
Ζῶσε δὲ καὶ κόσμησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Ἀμφὶ δέ οἱ Χάριτές τε θεαὶ καὶ πότνια Πειθὼ
Ὅρμους χρυσείους ἔθεσαν χροΐ· ἀμφὶ δὲ τήνγε
Ὧραι καλλίκομοι στέφον ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι·
Πάντα δέ οἱ χροῒ κόσμον ἐφήρμοσε Παλλὰς Ἀθήνη.
Ἐν δ' ἄρα οἱ στήθεσσι διάκτορος Ἀργειφόντης
Ψεύδεά θ' αἱμυλίους τε λόγους καὶ ἐπίκλοπον ἦθος
Τεῦξε, Διὸς βουλῇσι βαρυκτύπου· ἐν δ' ἄρα φωνὴν
Θῆκε θεῶν κῆρυξ, ὀνόμηνε δὲ τήνδε γυναῖκα
Πανδώρην, ὅτι πάντες Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
Δῶρον ἐδώρησαν, πῆμ' ἀνδράσιν ἀλφηστῇσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δόλον αἰπὺν ἀμήχανον ἐξετέλεσσεν,
Εἰς Ἐπιμηθέα πέμπε πατὴρ κλυτὸν Ἀργειφόντην
Δῶρον ἄγοντα, θεῶν ταχὺν ἄγγελον· οὐδ' Ἐπιμηθεὺς
Ἐφράσαθ' ὥς οἱ ἔειπε Προμηθεὺς μήποτε δῶρον
Δέξασθαι πὰρ Ζηνὸς Ὀλυμπίου, ἀλλ' ἀποπέμπειν
Ἐξοπίσω, μή πού τι κακὸν θνητοῖσι γένηται.
Αὐτὰρ ὃ δεξάμενος, ὅτε δὴ κακὸν εἶχ', ἐνόησε.
Πρὶν μὲν γὰρ ζώεσκον ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων
Νόσφιν ἄτερ τε κακῶν, καὶ ἄτερ χαλεποῖο πόνοιο,
Νούσων τ' ἀργαλέων, αἵτ' ἀνδράσι γῆρας ἔδωκαν.
Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσιν.
Ἀλλὰ γυνὴ χείρεσσι πίθου μέγα πῶμ' ἀφελοῦσα
Ἐσκέδασ'· ἀνθρώποισι δ' ἐμήσατο κήδεα λυγρά.
Μούνη δ' αὐτόθι Ἐλπὶς ἐν ἀρρήκτοισι δόμοισιν
Ἔνδον ἔμιμνε, πίθου ὑπὸ χείλεσιν· οὐδὲ θύραζε
Ἐξέπτη· πρόσθεν γὰρ ἐπέμβαλε πῶμα πίθοιο,
Αἰγιόχου βουλῇσι Διὸς νεφεληγερέταο.
Ἄλλα δὲ μυρία λυγρὰ κατ' ἀνθρώπους ἀλάληται.
Πλείη μὲν γὰρ γαῖα κακῶν, πλείη δὲ θάλασσα.
Νοῦσοι δ' ἀνθρώποισιν ἐφ' ἡμέρῃ, αἱ δ' ἐπὶ νυκτὶ
Αὐτόματοι φοιτῶσι, κακὰ θνητοῖσι φέρουσαι
Σιγῇ, ἐπεὶ φωνὴν ἐξείλετο μητίετα Ζεύς.
Οὕτως οὔτι πη ἔστι Διὸς νόον ἐξαλέασθαι.
Εἰ δ' ἐθέλεις, ἕτερόν τοι ἐγὼ λόγον ἐκκορυφώσω
Εὖ καὶ ἐπισταμένως· σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν.
Ὡς ὁμόθεν γεγάασι θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι.
Χρύσεον μὲν πρώτιστα γένος μερόπων ἀνθρώπων
Ἀθάνατοι ποίησαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες.
Οἱ μὲν ἐπὶ Κρόνου ἦσαν, ὅτ' οὐρανῷ ἐμβασίλευεν·
Ὥστε* θεοὶ δ' ἔζωον, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες,
Νόσφιν ἄτερ τε πόνων καὶ ὀϊζύος· οὐδέ τι δειλὸν
Γῆρας ἐπῆν, αἰεὶ δὲ πόδας καὶ χεῖρας ὁμοῖοι
Τέρποντ' ἐν θαλίῃσι, κακῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων·

Θνῆσκον δ' ὡς ὕπνῳ δεδμημένοι· ἐσθλὰ δὲ πάντα
Τοῖσιν ἔην· καρπὸν δ' ἔφερε ζείδωρος ἄρουρα
Αὐτομάτη πολλόν τε καὶ ἄφθονον· οἱ δ' ἐθελημοὶ
Ἥσυχοι ἔργ' ἐνέμοντο σὺν ἐσθλοῖσιν πολέεσσιν.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψεν,
Τοὶ μὲν δαίμονές εἰσι, Διὸς μεγάλου διὰ βουλὰς,
Ἐσθλοί, ἐπιχθόνιοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων.
Οἵ ῥα φυλάσσουσίν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα,
Ἠέρα ἑσσάμενοι, πάντῃ φοιτῶντες ἐπ' αἶαν,
Πλουτοδόται· καὶ τοῦτο γέρας βασιλήϊον ἔσχον.
Δεύτερον αὖτε γένος πολὺ χειρότερον μετόπισθεν
Ἀργύρεον ποίησαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
Χρυσέῳ οὔτε φυὴν ἐναλίγκιον οὔτε νόημα.
Ἀλλ' ἑκατὸν μὲν παῖς ἔτεα παρὰ μητέρι κεδνῇ
Ἐτρέφετ' ἀτάλλων μέγα νήπιος ᾧ ἐνὶ οἴκῳ.
Ἀλλ' ὅτ' ἂν ἡβήσειε καὶ ἥβης μέτρον ἵκοιτο,
Παυρίδιον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον, ἄλγε' ἔχοντες
Ἀφραδίῃς· ὕβριν γὰρ ἀτάσθαλον οὐκ ἐδύναντο
Ἀλλήλων ἀπέχειν, οὐδ' ἀθανάτους θεραπεύειν
Ἤθελον, οὐδ' ἔρδειν μακάρων ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς,
Ἣ θέμις ἀνθρώποισι κατ' ἤθεα. τοὺς μὲν ἔπειτα
Ζεὺς Κρονίδης ἔκρυψε, χολούμενος οὕνεκα τιμὰς
Οὐκ ἐδίδουν μακάρεσσι θεοῖς οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψε,
Τοὶ μὲν ὑποχθόνιοι μάκαρες θνητοὶ καλέονται,
Δεύτεροι, ἀλλ' ἔμπης τιμὴ καὶ τοῖσιν ὀπηδεῖ.
Ζεὺς δὲ πατὴρ τρίτον ἄλλο γένος μερόπων ἀνθρώπων
Χάλκειον ποίησ', οὐκ ἀργυρέῳ οὐδὲν ὁμοῖον,
Ἐκ μελιᾶν, δεινόν τε καὶ ὄβριμον· οἷσιν Ἄρηος
Ἔργ' ἔμελλε στονόεντα καὶ ὕβριες· οὐδέ τι σῖτον
Ἤσθιον, ἀλλ' ἀδάμαντος ἔχον κρατερόφρονα θυμὸν,
Ἄπλαστοι· μεγάλη δὲ βίη καὶ χεῖρες ἄαπτοι
Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσιν.
Τοῖς δ' ἦν χάλκεα μὲν τεύχεα, χάλκεοι δέ τε οἶκοι,
Χαλκῷ δ' εἰργάζοντο· μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος.
Καὶ τοὶ μὲν χείρεσσιν ὑπὸ σφετέρῃσι δαμέντες
Βῆσαν ἐς εὐρώεντα δόμον κρυεροῦ Ἀΐδαο,
Νώνυμνοι· θάνατος δὲ καὶ ἐκπάγλους περ ἐόντας
Εἷλε μέλας, λαμπρὸν δ' ἔλιπον φάος ἠελίοιο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψεν,
Αὖθις ἔτ' ἄλλο τέταρτον ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
Ζεὺς Κρονίδης ποίησε δικαιότερον καὶ ἄρειον,
Ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος, οἳ καλέονται
Ἡμίθεοι, προτέρη γενεὴ κατ' ἀπείρονα γαῖαν.
Καὶ τοὺς μὲν πόλεμός τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνὴ
Τοὺς μὲν ἐφ' ἑπταπύλῳ Θήβῃ Καδμηΐδι γαίῃ
Ὤλεσε μαρναμένους μήλων ἕνεκ' Οἰδιπόδαο·
Τοὺς δὲ καὶ ἐν νήεσσιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης
Ἐς Τροίην ἀγαγὼν Ἑλένης ἕνεκ' ἠϋκόμοιο.
Ἔνθ' ἤτοι τοὺς μὲν θανάτου τέλος ἀμφεκάλυψε·
Τοῖς δὲ δίχ' ἀνθρώπων βίοτον καὶ ἤθε' ὀπάσσας
Ζεὺς Κρονίδης κατένασσε πατὴρ ἐς πείρατα γαίης.
Καὶ τοὶ μὲν ναίουσιν ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες
Ἐν μακάρων νήσοισι, παρ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην,
Ὄλβιοι ἥρωες· τοῖσιν μελιηδέα καρπὸν
Τρὶς τοῦ ἔτους θάλλοντα φέρει ζείδωρος ἄρουρα.
Μηκέτ' ἔπειτ' ὤφελλον ἐγὼ πέμπτοισι μετεῖναι
Ἀνδράσιν, ἀλλ' ἢ πρόσθε θανεῖν, ἢ ἔπειτα γενέσθαι.
Νῦν γὰρ δὴ γένος ἐστὶ σιδήρεον· οὐδέ ποτ' ἦμαρ
Παύσονται καμάτου καὶ ὀϊζύος, οὐδέ τι νύκτωρ
Φθειρόμενοι· χαλεπὰς δὲ θεοὶ δώσουσι μερίμνας.
Ἀλλ' ἔμπης καὶ τοῖσι μεμίξεται ἐσθλὰ κακοῖσιν.
Ζεὺς δ' ὀλέσει καὶ τοῦτο γένος μερόπων ἀνθρώπων,
Εὖτ' ἂν γεινόμενοι πολιοκρόταφοι τελέθωσιν.
Οὐδὲ πατὴρ παίδεσσιν ὁμοίϊος, οὐδέ τι παῖδες,
Οὐδὲ ξεῖνος ξεινοδόκῳ, καὶ ἑταῖρος ἑταίρῳ,
Οὐδὲ κασίγνητος φίλος ἔσσεται, ὡς τὸ πάρος περ.
Αἶψα δὲ γηράσκοντας ἀτιμήσουσι τοκῆας.
Μέμψονται δ' ἄρα τοὺς χαλεποῖς βάζοντες ἔπεσσι

Moriebantur autem ceu ſomno domiti: bona vero omnia
Illis erant: fructum autem ferebat fertile aruum
Sponte ſua, multúmque & copioſum: ipſi, vitro
Quieti partis fruebantur, cum bonis multis.
Verum poſtquam hoc genus terra abſcondit,
Ii quidem diui facti ſunt Iouis magni conſilio,
Boni in terris verſantes, cuſtodes mortalium hominum,
Qui ſane obſeruant & iuſta & praua opera,
Aerem induti, paſſim euntes per terram,
Opum datores, atque hoc munus regale conſecuti ſunt.
Secundum inde genus multo deterius poſtea
Argenteum fecerunt cæleſtium domorum incolæ,
Aureo neque natura ſimile, neque intellectu.
Sed centum quidem annos puer apud matrem ſedulam
Nutriebatur creſcens, valde rudis domi ſuæ.
Cum vero adoleuiſſet, & pubertatis terminum attigiſſet,
Pauxillum viuebat ad tempus dolores habentes
Ob ſtultitias. iniuriam enim paruam non poterant
A ſe mutuo abſtinere, neque deos colere
Volebant, neque ſacrificare beatorum ſacris in aris,
Quatenus fas hominibus ex more. Hos quidem deinde
Iupiter Saturnius abſcondit iratus: quia honores
Non dabant beatis diis, qui Olympum habitant.
At poſtquam & hoc genus terra occultauit,
Hi quidem ſubterranei beati mortales vocantur
Secundi: ſed tamen honor etiam hos conſequitur.
Iupiter vero pater tertium aliud genus hominum
Aeneum fecit, omnino argenteo diſſimile,
E fraxinis, vehemens & robuſtum: quibus Martis
Opera curæ erant luctuoſa, ac iniuriæ: neque vllum cibum
Edebant, ſed adamante habebant durum animum,
Deformes: magna vero vis & manus inuictæ
Ex humeris prouenerant ſuper validis membris.
His erant ænea quidem arma, æneæque domus:
Aëre vero operabantur: nigrum autem nondum erat ferrum.
Et hi quidem manibus propriis domiti,
Deſcenderunt amplam in domum frigidi inferni
Ignobiles: mors vero tametſi ſtupendos exiſtentes
Cepit atra, ſplendidum vero liquerunt lumen ſolis.
Sed poſtquam & hoc genus terra operuit,
Rurſum etiam aliud quartum ſuper terra multorum altrice
Iupiter Saturnius fecit, iuſtius & melius
Virorum heroum diuinum genus, qui vocantur
Semidei, priori generatione per immenſam terram.
Hos quoque bellúmque malum & pugna grauis,
Alios quidem ad ſeptiportes Thebas, Cadmeam terram,
Perdidit pugnantes propter oues Oedipi:
Alios vero & in nauibus ſuper magnum fluctum maris
Ad Troiam ducens, Helenæ gratia pulchricomæ,
Vbi quidem ipſos mortis quoque finis adobruit.
Iis autem ſeorſim ab hominibus victum & ſedem tribuens,
Iupiter Saturnius pater conſtituit ad terræ fines.
Et hi quidem habitant ſecurum animum habentes
In beatorum inſulis, iuxta Oceanum profundum,
Felices heroës: his dulcem fructum
Ter quotannis florentem profert fœcunda tellus.
O ſi neque iam quinto ego intereſſem
Hominũ generi: ſed aut mortuus eſſẽ prius, aut poſtea natus.
Nunc enim genus eſt ferreum, nunquam nec die
Quieſcent a labore & miſeria, neque nocte
Corrupti, graues vero dij dabunt curas.
Sed tamen & hiſce admiſcebuntur bona malis.
Iupiter autem perdet etiam hoc genus variè loquentium hominum,
Poſtquam facti circa tempora cani fuerint.
Neque pater liberis ſimilis, neque liberi,
Neque hoſpes hoſpiti, neque amicus amico,
Neque frater amicus erit, vt antehac.
Statim vero ſeneſcentes dehonorabunt parentes,
Incuſabunt autem illos moleſtis alloquentes verbis.

Cuſtodes angeli hominibus a Deo ſunt aſſignati.

Argenteũ ſæculum.

ὑποχθόνιοι.

Aeneum ſeculum, crudelius præcedentibus & Marti deditum.

Agnouit Heſiodus inferos ſupplicio hominum deſtinatos.

Quartum ſeculum iuſtitia & bellica fortitudine inſignum.

Veterum opinio de beatitatis ſede.

Ferreum ſeculum reliquorũ omnium deterrimum.

Impij,neque deorum oculum veriti, neque hi ſanè
Senibus parentibus educationis præmia reddent,
Violenti.alter verò alterius ciuitatem diripiet.
Neque vlla pij gratia erit,neque iuſti,
Neque boni,magis vero maleficum & iniurium
Virum colent.Iuſtitia vero in manibus,& pudor
Non erit. Lædet autem malus meliorem virum,
Verbum obliquè alloquens,periurium vero iurabit,
Liuor autem homines miſeros omnes,
Raucus,malis gaudens,comitabitur inuiſus.
Tuncq́; demum ad cœlum à terra ſpatioſa.
Candidis veſtibus tecta corpus pulchrum,
Deorum ad familiam abierunt,relictis hominibus,
Pudor & Nemeſis.relinquentur autem dolores graues
Mortalibus hominibus,mali verò non erit remedium.
Sed nunc fabulam regibus dicam,tametſi ipſi ſapiant.
Sic accipiter affatus eſt luſciniam canoram.
Altè in nubibus ferens vnguibus correptam.
Illa verò miſerè curuis confixa vnguibus
Lugebat.eam autem imperioſo ille ſermone alloquutus eſt:
Infelix,quid ſtrepis?habet certè te multo fortior:
Hac vadis,quà te duco,etiam cantatricem exiſtentem.
Cœnam verò,ſiquidem libet,faciam,vel dimittam:
Imprudens vero,quicunque velit cũ potẽtioribus cõtendere,
Victoriáque priuatur, atque pudorem dolores patitur.
Sic ait velox accipiter,latis alis præditus auis.
O Perſa,tu vero audi iuſtitiam, neque iniuriam foue.
Iniuria enim pernicioſa eſt miſero homini, neque bonus quidem
Facilè ferre poteſt,grauatúrque ab ipſa,
Illapſus damnis.Via vero altera perueniendi
Melior ad iuſta.Iuſtitia autem ſuper iniuriam valet,
Ad finem progreſſa:paſſus vero ſtultus ſapuit.
Cito enim abit iuſiurandum vnà cum prauis iudiciis.
Iuſtitiæ vero impetus, tractè quocunque homines duxerint
Donorum voraces, prauis autem iudiciis iudicarint leges.
Hæc vero ſequitur flens, vrbémque & mores populorum,
Aërem induta,malum hominibus adferens,
Quique ipſam expellunt,neque rectam diſtribuerunt,
At qui iura tam hoſpitibus quàm popularibus dant
Recta,neque à iuſto quicquam exorbitant,
Iis viget vrbs,populique florent in ipſa:
Pax verò per terram alma,neque vnquam ipſis
Moleſtum bellum deſtinat latè cernens Iupiter:
Nec vnquam iuſtos inter homines fames verſatur,
Neque noxa:in conuiuiis vero partis opibus fruuntur.
His fert quidem terra multum victum: in montibus vero quercus
Summa quidem fert glandes:media vero apes.
Lanigeræ autem oues velleribus onuſtæ ſunt.
Pariunt vero mulieres ſimiles parentibus liberos.
Florent autem bonis perpetuo, neque nauibus
Nauigabunt:fructum vero profert fœcundus ager.
Sed quibus iniuriáque mala cura eſt,prauáque opera,
Iis pœnam Saturnius deſtinat latè cernens Iupiter:
Sæpéque vniuerſa ciuitas malum ob virum punitur,
Qui peccat,& iniqua machinatur.
Illis autem cœlitus magnum adduxit malum Saturnius,
Famem ſimul & peſtem.intereunt vero populi,
Neque mulieres pariunt,decreſcúntque familiæ,
Iouis Olympij conſilio,interdum vero rurſus
Aut horum exercitum ingentem perdidit,aut murum,
Aut naues in ponto Saturnius punit ipſorum.
O reges:vos autem conſiderate etiam ipſi
Iuſtitiam hanc.propè enim inter homines verſantes
Dij vident,quotquot prauis iudiciis
Se mutuo atterunt,deorum animaduerſionem non curantes.
Innumeri enim ſunt in terra multorum alumna
Dij Iouis,cuſtodes mortalium hominum:
Qui ſanè & iudicia obſeruant,& praua opera,
Aërem induti,paſſim oberrantes per terram.

A quibus pudor exulauerit, in eos facilè irrumpit malorum mater proteruia.

γρ. ἔβαν.

Tyranni rapaces accipitribus, ſubditi ſimplices luſciniis comparantur.

Iuſtitiæ cõmodorum: iniuſtitiæ incommodorum demonſtratio.

γρ. ἑτέρης.

Iuſtitiæ beatitudines.

γρ. θαλίαις.

γρ. ἀπηύρα.

Vnius labes facilè in totam ciuitatem propagatur, ſi non culpa ſaltem pœna.

Ad omnes hominum actiones Deus præſens eſt.

Σχέτλιοι, οὐδὲ θεῶν ὄπιν εἰδότες. οὐδέ μὲν οἵγε
Γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτήρια δοῖεν,
Χειροδίκαι· ἕτερος δ' ἑτέρου πόλιν ἐξαλαπάξει.
Οὐδέ τις εὐόρκου χάρις ἔσσεται, οὔτε δικαίου,
Οὔτ' ἀγαθοῦ· μᾶλλον δὲ κακῶν ῥεκτῆρα καὶ ὕβριν
Ἀνέρα τιμήσουσι· δίκη δ' ἐν χερσὶ καὶ αἰδὼς
Οὐκ ἔσται· βλάψει δ' ὁ κακὸς τὸν ἀρείονα φῶτα,
Μύθοισι σκολιοῖς ἐνέπων, ἐπὶ δ' ὅρκον ὀμεῖται.
Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν ὀϊζυροῖσιν ἅπασι
Δυσκέλαδος κακόχαρτος ὁμαρτήσει στυγερώπης.
Καὶ τότε δὴ πρὸς Ὄλυμπον ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
Λευκοῖσιν φαρέεσσι καλυψαμένω χρόα καλὸν,
Ἀθανάτων μετὰ φῦλον *ἴτον προλιπόντ' ἀνθρώπους
Αἰδὼς καὶ Νέμεσις. τὰ δὲ λείψεται ἄλγεα λυγρὰ
Θνητοῖς ἀνθρώποισι· κακοῦ δ' οὐκ ἔσσεται ἀλκή.
Νῦν δ' αἶνον βασιλεῦσ' ἐρέω φρονέουσι καὶ αὐτοῖς.
Ὧδ' ἴρηξ προσέειπεν ἀηδόνα ποικιλόδειρον,
Ὕψι μάλ' ἐν νεφέεσσι φέρων, ὀνύχεσσι μεμαρπώς·
Ἡ δ' ἐλεὸν, γναμπτοῖσι πεπαρμένη ἀμφ' ὀνύχεσσι,
Μύρετο· τὴν δ' ὅγ' ἐπικρατέως πρὸς μῦθον ἔειπε,
Δαιμονίη, τί λέληκας; ἔχει νύ σε πολλὸν ἀρείων.
Τῇδ' εἶς ᾗ σ' ἂν ἐγώ περ ἄγω καὶ ἀοιδὸν ἐοῦσαν·
Δεῖπνον δ', αἴ κ' ἐθέλω, ποιήσομαι, ἠὲ μεθήσω.
Ἄφρων δ' ὅς κ' ἐθέλοι πρὸς κρείσσονας ἀντιφερίζειν·
Νίκης τε στέρεται, πρός τ' αἴσχεσιν ἄλγεα πάσχει.
Ὣς ἔφατ' ὠκυπέτης ἴρηξ, τανυσίπτερος ὄρνις.
Ὦ Πέρση, σὺ δ' ἄκουε δίκης, μηδ' ὕβριν ὄφελλε.
Ὕβρις γάρ τε κακὴ δειλῷ βροτῷ· οὐδὲ μὲν ἐσθλὸς
Ῥηϊδίως φερέμεν δύναται, βαρύθει δέ θ' ὑπ' αὐτῆς,
Ἐγκύρσας ἄτῃσιν. ὁδὸς δ' *ἑτέρηφι παρελθεῖν
Κρείσσων ἐς τὰ δίκαια. δίκη δ' ὑπὲρ ὕβριος ἴσχει,
Ἐς τέλος ἐξελθοῦσα· παθὼν δέ τε νήπιος ἔγνω.
Αὐτίκα γὰρ τρέχει ὅρκος ἅμα σκολιῇσι δίκῃσιν.
Τῆς δὲ Δίκης ῥόθος ἑλκομένης ᾗ κ' ἄνδρες ἄγωσι
Δωροφάγοι, σκολιῇς δὲ δίκαις κρίνωσι θέμιστας.
Ἡ δ' ἕπεται κλαίουσα πόλιν τε καὶ ἤθεα λαῶν,
Ἠέρα ἑσσαμένη, κακὸν ἀνθρώποισι φέρουσα
Οἵτε μιν ἐξελάσουσι, καὶ οὐκ ἰθεῖαν ἔνειμαν.
Οἳ δὲ δίκας ξείνοισι καὶ ἐνδήμοισι διδοῦσιν
Ἰθείας, καὶ μή τι παρεκβαίνουσι δικαίου,
Τοῖσι τέθηλε πόλις, λαοὶ δ' ἀνθεῦσιν ἐν αὐτῇ·
Εἰρήνη δ' ἀνὰ γῆν κουροτρόφος, οὐδέ ποτ' αὐτοῖς
Ἀργαλέον πόλεμον τεκμαίρεται εὐρύοπα Ζεύς,
Οὐδέ ποτ' ἰθυδίκῃσι μετ' ἀνδράσι λιμὸς ὀπηδεῖ,
Οὐδ' ἄτη, *θαλίης δὲ μεμηλότα ἔργα νέμονται.
Τοῖσι φέρει μὲν γαῖα πολὺν βίον· οὔρεσι δὲ δρῦς
Ἄκρη μέν τε φέρει βαλάνους, μέσση δὲ μελίσσας.
Εἰροπόκοι δ' ὄϊες μαλλοῖς καταβεβρίθασι·
Τίκτουσιν δὲ γυναῖκες ἐοικότα τέκνα γονεῦσι·
Θάλλουσιν δ' ἀγαθοῖσι διαμπερές· οὐδ' ἐπὶ νηῶν
Νίσσονται, καρπὸν δὲ φέρει ζείδωρος ἄρουρα.
Οἷς δ' ὕβρις τε μέμηλε κακὴ καὶ σχέτλια ἔργα,
Τοῖς δὲ δίκην Κρονίδης τεκμαίρεται εὐρύοπα Ζεύς.
Πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς *ἐπαυρεῖ,
Ὅστις ἀλιτραίνει καὶ ἀτάσθαλα μηχανάαται.
Τοῖσιν δ' οὐρανόθεν μέγ' ἐπήγαγε πῆμα Κρονίων,
Λιμὸν ὁμοῦ καὶ λοιμόν· ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί.
Οὐδὲ γυναῖκες τίκτουσιν· μινύθουσι δὲ οἶκοι,
Ζηνὸς φραδμοσύνῃσιν Ὀλυμπίου· ἄλλοτε δ' αὖτε
Ἢ τῶνγε στρατὸν εὐρὺν ἀπώλεσεν, ἢ ὅγε τεῖχος,
Ἢ νέας ἐν πόντῳ Κρονίδης ἀποτίνυται αὐτῶν.
Ὦ βασιλεῖς, ὑμεῖς δὲ καταφράζεσθε καὶ αὐτοὶ
Τήνδε δίκην. ἐγγὺς γὰρ ἐν ἀνθρώποισιν ἐόντες
Ἀθάνατοι λεύσσουσιν ὅσοι σκολιῇσι δίκῃσιν
Ἀλλήλους τρίβουσι, θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες.
Τρὶς γὰρ μύριοί εἰσιν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
Ἀθάνατοι, Ζηνὸς φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων·
Οἵ ῥα φυλάσσουσίν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα,
Ἠέρα ἑσσάμενοι, πάντη φοιτῶντες ἐπ' αἶαν.

Ἡ δέ τε παρθένος ἐστὶ Δίκη, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
Κυδρή τ' αἰδοίη τε θεοῖς οἳ ὄλυμπον ἔχουσιν.
Καί ῥ' ὁπότ' ἄν τίς μιν βλάπτῃ σκολιῶς ὀνοτάζων,
Αὐτίκα πὰρ Διὶ πατρὶ καθεζομένη Κρονίωνι
Γηρύετ' ἀνθρώπων ἄδικον νόον, ὄφρ' ἀποτίσῃ
Δῆμος ἀτασθαλίας βασιλήων, οἳ λυγρὰ νοεῦντες
Ἄλλῃ παρκλίνουσι δίκας, σκολιῶς ἐνέποντες.
Ταῦτα φυλασσόμενοι βασιλῆς ἰθύνετε μύθους
Δωροφάγοι, σκολιῶν δὲ δικῶν ἐπὶ πάγχυ λάθεσθε.
Οἷ αὐτῷ κακὰ τεύχει ἀνὴρ ἄλλῳ κακὰ τεύχων,
Ἡ δὲ κακὴ βουλὴ τῷ βουλεύσαντι κακίστη.
Πάντα ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμὸς καὶ πάντα νοήσας,
Καί νυ τάδ' αἴ κ' ἐθέλῃσ' ἐπιδέρκεται, οὐδέ ἑ λήθει
Οἵην δὴ καὶ τήνδε δίκην πόλις ἐντὸς ἐέργει.
Νῦν δ' ἐγὼ μήτ' αὐτὸς ἐν ἀνθρώποισι δίκαιος
Εἴην, μήτ' ἐμὸς υἱός, ἐπεὶ κακὸν ἄνδρα δίκαιον
Ἔμμεναι, εἰ μείζω γε δίκην ἀδικώτερος ἕξει.
Ἀλλὰ τάγ' οὔπω ἔολπα τελεῖν Δία τερπικέραυνον.
Ὦ Πέρση, σὺ δὲ ταῦτα μετὰ φρεσὶ βάλλεο σῇσι,
Καί νυ δίκης ἐπάκουε, βίης δ' ἐπιλήθεο πάμπαν.
Τόνδε γὰρ ἀνθρώποισι νόμον διέταξε Κρονίων,
Ἰχθύσι μὲν καὶ θηρσὶ καὶ οἰωνοῖς πετεηνοῖς
Ἐσθέμεν ἀλλήλους, ἐπεὶ οὐ δίκη ἐστὶ μετ' αὐτοῖς·
Ἀνθρώποισι δ' ἔδωκε δίκην, ἣ πολλὸν ἀρίστη
Γίνεται. εἰ γάρ τίς κ' ἐθέλῃ τὰ δίκαι' ἀγορεῦσαι
Γινώσκων, τῷ μέν τ' ὄλβον διδοῖ εὐρύοπα Ζεύς.
Ὃς δέ κε μαρτυρίῃσιν ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσας
Ψεύσεται, ἐν δὲ δίκην βλάψας νήκεστον ἀάσθη,
Τοῦδέ τ' ἀμαυροτέρη γενεὴ μετόπισθε λέλειπται·
Ἀνδρὸς δ' εὐόρκου γενεὴ μετόπισθεν ἀμείνων.
Σοὶ δ' ἐγὼ ἐσθλὰ νοέων ἐρέω, μέγα νήπιε Πέρση.
Τὴν μέν τοι κακότητα καὶ ἰλαδὸν ἔστιν ἑλέσθαι
Ῥηϊδίως· λείη μὲν ὁδός, μάλα δ' ἐγγύθι ναίει.
Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν
Ἀθάνατοι· μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτήν,
Καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον· ἐπὴν δ' εἰς ἄκρον ἵκηται,
Ῥηϊδίη δ' ἤπειτα πέλει, χαλεπή περ ἐοῦσα.
Οὗτος μὲν πανάριστος ὃς αὐτῷ πάντα νοήσει,
Φρασσάμενος τά κ' ἔπειτα καὶ ἐς τέλος ᾖσιν ἀμείνω.
Ἐσθλὸς δ' αὖ κἀκεῖνος ὃς εὖ εἰπόντι πίθηται.
Ὃς δέ κε μήτ' αὐτὸς νοέῃ, μήτ' ἄλλου ἀκούων
Ἐν θυμῷ βάλληται, ὃ δ' αὖτ' ἀχρήϊος ἀνήρ.
Ἀλλὰ σύ γ' ἡμετέρης μεμνημένος αἰὲν ἐφετμῆς
Ἐργάζευ, Πέρση δῖον γένος, ὄφρα σε λιμὸς
Ἐχθαίρῃ, φιλέῃ* δὲ ἐϋστέφανος Δημήτηρ
Αἰδοίη, βιότου δὲ τεὴν πιμπλῇσι καλιήν.
Λιμὸς γάρ τοι πάμπαν ἀεργῷ σύμφορος ἀνδρί.
Τῷ δὲ θεοὶ νεμεσῶσι καὶ ἀνέρες ὅς κεν ἀεργὸς
Ζώῃ, κηφήνεσσι κοθούροις εἴκελος ὀργήν,
Οἵ τε μελισσάων κάματον τρύχουσιν ἀεργοὶ
Ἔσθοντες· σοὶ δ' ἔργα φίλ' ἔστω μέτρια κοσμεῖν,
Ὥς κέ τοι ὡραίου βιότου πλήθωσι καλιαί.
Ἐξ ἔργων δ' ἄνδρες πολύμηλοί τ' ἀφνειοί τε.
Καί τ' ἐργαζόμενος, πολὺ φίλτερος ἀθανάτοισιν
Ἔσσεαι ἠδὲ βροτοῖς· μάλα γὰρ στυγέουσιν ἀεργούς.
Ἔργον δ' οὐδὲν ὄνειδος, ἀεργίη δέ τ' ὄνειδος.
Εἰ δέ κεν ἐργάζῃ, τάχα σε ζηλώσει ἀεργὸς
Πλουτεῦντα· πλούτῳ δ' ἀρετὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ.
Δαίμονι δ' οἷος ἔησθα, τὸ ἐργάζεσθαι ἄμεινον,
Εἴ κεν ἀπ' ἀλλοτρίων κτεάνων ἀεσίφρονα θυμὸν
Εἰς ἔργον τρέψας, μελετᾷς βίου ὥς σε κελεύω.
Αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζει,
Αἰδὼς ἥ τ' ἄνδρας μέγα σίνεται ἠδ' ὀνίνησιν.
Αἰδώς τοι πρὸς* ἀνολβίῃ, θάρσος δὲ πρὸς ὄλβῳ.
Χρήματα δ' οὐχ ἁρπακτά, θεόσδοτα πολλὸν ἀμείνω.
Εἰ γάρ τις καὶ χερσὶ βίῃ μέγαν ὄλβον ἕληται,
Ἢ ὅγ' ἀπὸ γλώσσης ληΐσσεται, (οἷά τε πολλὰ
Γίνεται, εὖτ' ἂν δὴ κέρδος νόον ἐξαπατήσει
Ἀνθρώπων, αἰδῶ δέ τ' ἀναιδείη κατοπάζῃ)

Virgo autem eſt iuſtitia Ioue prognata,
Claraque & veneranda dijs qui cœlum habitant.
Et certè cum quis ipſam læſerit, obliquè iniurians,
Statim ad Iouem patrem conſidens Saturnium,
Conqueritur hominum iniquam mentem: vt luat
Populus peccata regum, qui praua cogitantes
Aliò deflectunt iudicia obliquè pronunciantes.
Hæc obſeruantes ô reges corrigite ſententias,
Corrupti: obliquorum verò iudiciorum prorſus obliuiſcamini.
Sibi ipſi mala fabricatur vir, alij mala fabricans.
Malum verò conſilium conſulenti peſſimum.
Omnia videns Iouis oculus, omniáque intelligens,
Et hæc certè (ſiquidem vult) inſpicit, neque ipſum latet,
Qualenam hoc quoque iudicium ciuitas intus exerceat.
Ego porrò nec ipſe nunc inter homines iuſtus
Eſſe velim, neque meus filius, quando malum eſt, iuſtum gaudentem
Eſſe: ſiquidem plus iuris iniuſtior habebit.
Sed his nondum finem arbitror impoſiturum Iouem fulmine
O Perſa. Cæterum tu hæc animo tuo repone, (prorſus.
Et iuſtitiæ quidem animum adijce, violentiæ verò obliuiſcere.
Namque hanc hominibus legem diſpoſuit Saturnius,
Piſcibus quidem & feris & auibus volucribus,
Se mutuò vt deuorent, quandoquidem iuſtitia carent.
Hominibus autem dedit iuſtitiam, quæ multò optima
Eſt. Si quis enim velit iuſta in publico dicere,
Cognoſcens, ei quidem opes largitur latè videns Iupiter.
Qui verò teſtimoniis volens periurium iurando
Mentitur, in ius delinquens immedicabiliter læſus eſt.
Eius verò obſcurior poſteritas poſtea relicta eſt:
Viri autem iuſti generatio poſteris præſtantior.
Cæterum tibi ego bona ſciens dico, ſtultiſſime Perſa,
Malitiam quidem cumulatim etiam capere
Facile eſt: breuis quippe via eſt, adeóque proxima.
Ante virtutem verò ſudorem dij poſuerunt
Immortales: longa verò atque ardua via eſt ad ipſam,
Primúmque aſpera, vbi verò ad ſummum ventum fuerit,
Facilis deinceps eſt, quantumuis difficilis fuerit.
Ille quidem optimus eſt, qui ſibi ipſe per omnia ſapit,
Cogitans quæcunque deìn & poſtremò ſint meliora.
Rurſus & ille bonus eſt, qui bene monenti paruerit.
Qui verò nec ſibi ſapit, neque alium audiens
Animum adijcit, rurſum hic inutilis vir eſt.
Verùm tu noſtri ſemper præcepti memor,
Operare, ô Perſa diuinum genus, vt te fames
Oderit, amet autem pulchrè coronata Ceres
Veneranda, victúque tuum impleat horreum.
Fames namque perpetuò ignauo comes eſt viro.
Atq; eundem & dij oderunt, & homines, quicunque otioſus
Viuat: fucis aculeo carentibus ſimilis ſtudio,
Qui apum laborem abſumunt otioſi,
Vorantes. tibi verò opera mediocria obire gratum eſto,
Vt tibi tempeſtiuo victu impleantur horrea.
Ex laboribus autem viri euadunt pecoroſi & opulenti.
Et laborans, multo etiam charior tam immortalibus
Eris, quàm hominibus. valde enim oderunt otioſos.
Labor verò nullum dedecus, ſed ignauia dedecus eſt.
Quòd ſi laboraueris, mox te æmulabitur & otioſus,
Diteſcentem: diuitias verò & virtus & gloria comitatur:
Deo autem ſimilis fueris. Laborare quidem melius,
Siquidem ab alienis facultatibus ſtolidum animum
Ad opus conuertens, victus curam habeas, vt te iubeo,
Pudor autem non bonus indigentem virum tenet.
Pudor qui viros valde & lædit & iuuat.
Pudor quidem ad paupertatem, audacia verò ad diuitias.
Opes verò non raptæ, diuinitus datæ, multo meliores.
Si quis enim & manibus per vim magnas opes traxerit,
Aut lingua ſpoliarit (qualia multa
Fiunt, quamprimùm lucri amor mentem deceperit
Hominum: pudorem verò impudentia expulerit)

Diuini numinis perſpicacia.

Proteruiæ potentiorũ feris potius ſunt conuenientiores quàm hominibus.

Omniá à Deo ita ſunt conſtituta, vt præſtantiora quæque difficilius acquirantur quàm quæ vilia ſunt preuij.

Tutius opes labore comparantur quàm deſidia & rapinis. Ignauiæ comites. γρ. δέ σ'.

Diuitiarũ labore cõparatarum ſplendor.

γρ. ἀνολβίῃ, θάρσος δὲ πρὸς ὄλβῳ.

A rapinis dehortatio ſcelerum quorundã enumeratione.

Facilè & illum obſcurant dij, minuuntur verò familia
Viro illi: exiguum verò ad tempus diuitiæ adſunt.
Par eſt delictum: ſi quis & ſupplicem & hoſpitem malo af-
Quíque fratris ſui cubilia aſcenderit, (ficiat:
Secreti lecti uxoris importuna patrans:
ȝϛ. ἀλιταί-νεται. *Quique malo cuiuſpiam conſilio deceperit orphanos liberos:*
Quique parentem ſenem miſero in ſenectæ limine
Probris affecerit, grauibus inceſſens verbis:
Huic certè Iupiter iraſcitur: ad extremum verò
Pro operibus iniquis grauem exhibet talionem.
Ad pietatem erga deos hortatio. *Verùm tu quidem ab his omnino cohibe ſtultum animum:*
Pro virili autem ſacra facito immortalibus dijs,
Caſtè & purè, ſplendidáque crura adurito.
Interdum certè libaminibus atque hoſtiis placa,
Et quando cubitum ieris, & quando lux ſacra venerit:
Vt beneuolum erga te cor, atque animum habeant,
Vt aliorum emas ſortem, non tuam alius,
Cultus amicorum. *Amicum ad conuiuium vocato, inimicum verò ſinito.*
Eum verò potiſſimum vocato, quicunque te prope habitat.
Si enim tibi & negotium aliquod domeſticum acciderit,
Amici vicini ad opem ferēdam paratiores. *Vicini diſcincti accurrunt: cinguntur autem cognati.*
Noxa tam magna eſt malus vicinus, quantū bonus cōmodū.
Sortitus eſt primum, quicunque ſortitus eſt vicinum bonum.
Neque ſanè bos interierit, niſi vicinus malus ſit.
Cum vicinis conſortium quomodo alēdum. *Rectâ quidem menſura à vicino mutuum accipe, rectáque*
Eadem menſura & amplius, ſiquidem poſſis: (redde
Vt indigens: & in poſterum promptum inuenias.
Ne mala lucra captes: mala lucra æqualia damnis,
Amantem te ama, & iuuantem te iuua.
Et da ei qui dederit, neque da qui non dederit.
Datori namque eſt qui dat, non danti verò nemo dat.
Donatio bona, rapina verò mala atque letifera,
Quiſquis etenim liberalis vir eſt, etſi multum dederit,
Gaudet donando, & delectatur ſuo in animo.
Qui verò ipſe rapuerit, impudentia fretus,
Quamuis id ſit exiguum, tamen vexat charum animum.
Siquidem enim & paruum paruo addideris, (euaſerit.
Et frequenter iſtud feceris, mox quidem magnum & hoc
Seduli patrisfamilias officium. *Qui verò partis adijcit, is vitabit atram famem.*
Neque verò quod domi repoſitum eſt, virum lædit.
Domi melius eſſe, quoniam noxium quod foris eſt.
Bonum quidem de præſenti capere, noxa verò animo
Egere abſente: id quod te cogitare iubeo.
Incipiente verò dolio, & deſinente ſaturato te,
Medio parce: mala enim in fundo parſimonia.
Merces autem viro amico conſtituta ſufficiens eſto.
Etiam cum fratre ludens, teſtem adhibeto:
Credulitas pariter ac diffidentia perdiderunt homines.
A muliere malè morata cauēdum. *Ne verò mulier te animo nates ſuccincta decipiat,*
Blandè garriens, tuum inquirens tugurium.
Qui namque mulieri confidit, confidit is quidem furibus.
Vnicus verò filius ſeruarit paternam domum
Paſcendo: ita enim opulentia creſcet in ædibus.
Senex autem moriaris, alium filium relinquens.
Facile verò & pluribus præbuerit Iupiter ingentes opes:
Maior autem plurimum cura, maior quoque acceſſio.
Tibi verò ſi opes animus appetit intra ſeſe,
Sic facito, operámque operæ ſubinde addito.
Quando metēdum, & arandū. *PLEIADIBVS Atlante natis exorientibus,*
Incipe meſſem, arationem verò occidentibus.
Hæ quidem noctéſque & dies quadraginta
Latent: rurſum verò circumuoluente ſe anno
Apparent, primùm vt acuitur ferrum.
Hæc vtique aruorum eſt regula: quique mare
Prope habitant, quique valles flexuoſas
Sedulo & in tempore neceſſaria vocationis officia ſunt peragēda. *Maris fluctuante procul pinguem regionem*
Habitant. Nudus ſerito, nudúſque arato,
Nudus quoque metito: ſiquidem tempeſtiua omnia velles
Opera ferre Cereris, vt tibi ſingula

Ῥεῖα δέ μιν μαυροῦσι θεοὶ, μινύθουσι δὲ οἶκον
Ἀνέρι τῷ, παῦρον δέ τ' ἐπὶ χρόνον ὄλβος ὀπηδεῖ.
Ἶσον δ' ὅς θ' ἱκέτην ὅς τε ξεῖνον κακὸν ἔρξει·
Ὅς τε κασιγνήτοιο ἑοῦ ἀνὰ δέμνια βαίνοι,
Κρυπταδίης εὐνῆς ἀλόχου παρακαίρια ῥέζων,
Ὅς τέ τευ ἀφραδίης * ἀλιταίνεται ὀρφανὰ τέκνα·
Ὅς τε γονῆα γέροντα κακῷ ἐπὶ γήραος οὐδῷ
Νεικείῃ, χαλεποῖσι καθαπτόμενος ἐπέεσσιν.
Τῷ δή τοι Ζεὺς αὐτὸς ἀγαίεται, ἐς δὲ τελευτὴν
Ἔργων ἀντ' ἀδίκων χαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀμοιβήν.
Ἀλλὰ σὺ τῶν μὲν πάμπαν ἔεργ' ἀεσίφρονα θυμόν,
Κὰδ δύναμιν δ' ἔρδειν ἱέρ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
Ἁγνῶς καὶ καθαρῶς, ἐπὶ δ' ἀγλαὰ μηρία καίειν·
Ἄλλοτε δὲ σπονδῇσι θύεσσί τε ἱλάσκεσθαι,
Ἠμὲν ὅτ' εὐνάζῃ, καὶ ὅταν φάος ἱερὸν ἔλθῃ·
Ὥς κέ τοι ἵλαον κραδίην καὶ θυμὸν ἔχωσιν·
Ὄφρ' ἄλλων ὠνῇ κλῆρον, μὴ τὸν τεὸν ἄλλος.
Τὸν φιλέοντ' ἐπὶ δαῖτα καλεῖν, τὸν δ' ἐχθρὸν ἐᾶσαι.
Τὸν δὲ μάλιστα καλεῖν ὅστις σέθεν ἐγγύθι ναίει.
Εἰ γάρ τοι καὶ χρῆμ' ἐγχώριον ἄλλο γένηται,
Γείτονες ἄζωστοι ἔκιον, ζώσαντο δὲ πηοί.
Πῆμα κακὸς γείτων, ὅσσον τ' ἀγαθὸς μέγ' ὄνειαρ.
Ἔμμορέ τοι τιμῆς ὅστ' ἔμμορε γείτονος ἐσθλοῦ.
Οὐδ' ἂν βοῦς ἀπόλοιτ' εἰ μὴ γείτων κακὸς εἴη.
Εὖ μὲν μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος, εὖ δ' ἀποδοῦναι,
Αὐτῷ τῷ μέτρῳ, καὶ λώϊον, αἴ κε δύναι·
Ὡς ἂν χρηίζων καὶ ἐς ὕστερον ἄρκιον εὕρῃς.
Μὴ κακὰ κερδαίνειν· κακὰ κέρδεα ἶσ' ἄτῃσιν.
Τὸν φιλέοντα φιλεῖν, καὶ τῷ προσιόντι προσεῖναι.
Καὶ δόμεν ὅς κεν δῷ, καὶ μὴ δόμεν ὅς κεν μὴ δῷ.
Δώτῃ μέν τις ἔδωκεν, ἀδώτῃ δ' οὔτις ἔδωκεν.
Δὼς ἀγαθή, ἅρπαξ δὲ κακή, θανάτοιο δότειρα.
Ὃς μὲν γάρ κεν ἀνὴρ ἐθέλων, ὅ γε κἂν μέγα δώῃ,
Χαίρει τῷ δώρῳ καὶ τέρπεται ὃν κατὰ θυμόν·
Ὃς δέ κεν αὐτὸς ἕληται ἀναιδείηφι πιθήσας,
Καί τε σμικρὸν ἐόν, τό γ' ἐπάχνωσεν φίλον ἦτορ.
Εἰ γάρ κεν σμικρὸν ἐπὶ σμικρῷ καταθεῖο,
Καὶ θαμὰ τοῦτ' ἔρδοις, τάχα κεν μέγα καὶ τὸ γένοιτο.
Ὃς δ' ἐπ' ἐόντι φέρει, ὁ δ' ἀλύξεται αἴθοπα λιμόν·
Οὐδὲ τόγ' εἰν οἴκῳ κατακείμενον ἀνέρα κήδει.
Οἴκοι βέλτερον εἶναι, ἐπεὶ βλαβερὸν τὸ θύρηφι.
Ἐσθλὸν μὲν παρεόντος ἑλέσθαι, πῆμα δὲ θυμῷ
Χρηΐζειν ἀπεόντος· ἅ σε φράζεσθαι ἄνωγα.
Ἀρχομένου δὲ πίθου καὶ λήγοντος κορέσασθαι,
Μεσσόθι φείδεσθαι· δειλὴ δ' ἐνὶ πυθμένι φειδώ.
Μισθὸς δ' ἀνδρὶ φίλῳ εἰρημένος ἄρκιος ἔστω.
Καί τε κασιγνήτῳ γελάσας ἐπὶ μάρτυρα θέσθαι.
Πίστεις δ' ἄρα ὁμῶς καὶ ἀπιστίαι ὤλεσαν ἄνδρας.
Μηδὲ γυνή σε νόον πυγοστόλος ἐξαπατάτω,
Αἱμύλα κωτίλλουσα, τεὴν διφῶσα καλιήν.
Ὃς δὲ γυναικὶ πέποιθε, πέποιθ' ὅγε φιλήτῃσι.
Μουνογενὴς δὲ πάϊς σώζοι πατρώϊον οἶκον
Φερβέμεν· ὡς γὰρ πλοῦτος ἀέξεται ἐν μεγάροισι.
Γηραιὸς δὲ θάνοις ἕτερον παῖδ' ἐγκαταλείπων·
Ῥεῖα δέ κεν πλεόνεσσι πόροι Ζεὺς ἄσπετον ὄλβον.
Πλείων μὲν πλεόνων μελέτη, μείζων δ' ἐπιθήκη.
Σοὶ δ' εἰ πλούτου θυμὸς ἐέλδεται ἐν φρεσὶ σῇσιν,
Ὧδ' ἔρδειν, ἔργον δ' ἐπ' ἔργῳ ἐργάζεσθαι.
ΠΛΗΙΑΔΩΝ Ἀτλαγενέων ἐπιτελλομενάων
Ἄρχεσθ' ἀμήτου, ἀρότοιο δὲ δυσομενάων·
Αἳ δή τοι νύκτας τε καὶ ἤματα τεσσαράκοντα
Κεκρύφαται, αὖτις δὲ περιπλομένου ἐνιαυτοῦ
Φαίνονται, τὰ πρῶτα χαρασσομένοιο σιδήρου.
Οὗτός τοι πεδίων πέλεται νόμος, οἵ τε θαλάσσης
Ἐγγύθι ναιετάουσ', οἵ τ' ἄγκεα βησσήεντα
Πόντου κυμαίνοντος ἀπόπροθι πίονα χῶρον
Ναίουσιν· γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βοωτεῖν,
Γυμνὸν δ' ἀμάεσθαι, εἴ χ' ὥρια πάντ' ἐθέλῃσθα
Ἔργα κομίζεσθαι Δημήτερος· ὥς τοι ἕκαστα

Ὥρ'

Ὡρι' ἀέξηται, μή πως τὰ μέταζε χατίζων
Πτώσσῃς ἀλλοτρίους οἴκους, καὶ μηδὲν ἀνύσσῃς.
Ὡς καὶ νῦν ἐπ' ἔμ' ἦλθες· ἐγὼ δέ τοι οὐκ ἐπιδώσω,
Οὐδ' ἐπιμετρήσω. ἐργάζευ νήπιε Πέρση
Ἔργα τά τ' ἀνθρώποισι θεοὶ διετεκμήραντο,
Μήποτε σὺν παίδεσσι γυναικί τε θυμὸν ἀχεύων
Ζητεύῃς βίοτον κατὰ γείτονας, οἱ δ' ἀμελῶσιν.
Δὶς μὲν γὰρ καὶ τρὶς τάχα τεύξεαι· ἢν δ' ἔτι λυπῇς,
Χρῆμα μὲν οὐ πρήξεις, σὺ δ' ἐτώσια πόλλ' ἀγορεύσεις·
Ἀχρεῖος δ' ἔσται ἐπέων νομός. ἀλλά σ' ἄνωγα
Φράζεσθαι χρειῶν τε λύσιν, λιμοῦ τ' ἀλεωρήν.
Οἶκον μὲν πρώτιστα, γυναῖκά τε, βοῦν τ' ἀροτῆρα
Κτητήν, οὐ γαμετήν, ἥτις καὶ βουσὶν ἕποιτο.
Χρήματα δ' ἐν οἴκῳ πάντ' ἄρμενα ποιήσασθαι.
Μὴ σὺ μὲν αἰτῇς ἄλλον, ὁ δ' ἀρνῆται, σὺ δὲ τητᾷ·
Ἡ δ' ὥρα παραμείβηται, μινύθῃ δέ τοι ἔργον.
Μηδ' ἀναβάλλεσθαι ἔς τ' αὔριον ἔς τ' ἔννηφιν.
Οὐ γὰρ ἐτωσιοεργὸς ἀνὴρ πίμπλησι καλιήν,
Οὐδ' ἀναβαλλόμενος. μελέτη δέ τοι ἔργον ὀφέλλει.
Αἰεὶ δ' ἀμβολιεργὸς ἀνὴρ ἄτῃσι παλαίει.
Ἦμος δὴ λήγει μένος ὀξέος ἠελίοιο
Καύματος ἰδαλίμου, μετοπωρινὸν ὀμβρήσαντος
Ζηνὸς ἐρισθενέος, μετὰ δὲ τρέπεται βρότεος χρὼς
Πολλὸν ἐλαφρότερος (δὴ γὰρ τότε σείριος ἀστὴρ
Βαιὸν ὑπὲρ κεφαλῆς κηριτρεφέων ἀνθρώπων
Ἔρχεται ἠμάτιος, πλεῖον δέ τε νυκτὸς ἐπαυρεῖ)
Ἦμος ἀδηκτοτάτη πέλεται τμηθεῖσα σιδήρῳ
Ὕλη, φύλλα δ' ἔραζε χέει, πτόρθοιό τε λήγει,
Τῆμος ἄρ' ὑλοτομεῖν μεμνημένος ὥριον ἔργον.
Ὅλμον μὲν τριπόδην τάμνειν, ὕπερον δὲ τρίπηχυν,
Ἄξονα δ' ἑπταπόδην· μάλα γάρ νύ τοι ἄρμενος οὕτω.
Εἰ δέ κεν ὀκταπόδην, ἀπὸ καὶ σφῦράν κε τάμοιο.
Τρισπίθαμον δ' ἄψιν τάμνειν δεκαδώρῳ ἀμάξῃ.
Πόλλ' ἐπικαμπύλα κᾶλα· φέρειν δὲ γύην, ὅτ' ἂν εὕρῃς
Εἰς οἶκον, κατ' ὄρος διζήμενος, ἢ κατ' ἄρουραν,
Πρίνινον· ὃς γὰρ βουσὶν ἀροῦν ὀχυρώτατός ἐστιν,
Εὖτ' ἂν Ἀθηναίης δμῶος ἐν ἐλύματι πήξας
Γόμφοισιν πελάσας προσαρήρεται ἱστοβοῆϊ.
Δοιὰ δὲ θέσθαι ἄροτρα πονησάμενος κατὰ οἶκον,
Αὐτόγυον καὶ πηκτόν, ἐπεὶ πολὺ λώϊον οὕτω.
Εἰ χ' ἕτερόν γ' ἄξαις, ἕτερόν γ' ἐπὶ βουσὶ βάλοιο.
Δάφνης δ' ἢ πτελέης ἀκιώτατοι ἱστοβοῆες·
Δρυὸς ἔλυμα, πρίνου γύην. βόε δ' ἐνναετήρω
Ἄρσενε κεκτῆσθαι· τῶν γὰρ σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν,
Ἥβης μέτρον ἔχοντε, τὼ ἐργάζεσθαι ἀρίστω.
Οὐκ ἂν τώ γ' ἐρίσαντε ἐν αὔλακι κὰμ μὲν ἄροτρον
Ἄξειαν, τὸ δὲ ἔργον ἐτώσιον αὖθι λίποιεν.
Τοῖς δ' ἅμα τεσσαρακονταετὴς αἰζηὸς ἕποιτο,
Ἄρτον δειπνήσας τετράτρυφον, ὀκτάβλωμον·
Ὅς κ' ἔργου μελετῶν ἰθεῖαν αὔλακ' ἐλαύνοι,
Μηκέτι παπταίνων μεθ' ὁμήλικας, ἀλλ' ἐπὶ ἔργῳ
Θυμὸν ἔχων. τοῦ δ' οὔτι νεώτερος ἄλλος ἀμείνων
Σπέρματα δάσσασθαι, καὶ ἐπισπορίην ἀλέασθαι.
Κουρότερος γὰρ ἀνὴρ μεθ' ὁμήλικας ἐπτοίηται.
Φράζεσθαι δ' εὖτ' ἂν γεράνου φωνὴν ἐπακούσῃς
Ὑψόθεν ἐκ νεφέων ἐνιαύσια κεκληγυίης·
Ἥτ' ἀρότοιό τε σῆμα φέρει, καὶ χείματος ὥρην
Δεικνύει* ὀμβρηροῦ· κραδίην δ' ἔδακ' ἀνδρὸς ἀβούτεω.
Δὴ τότε χορτάζειν ἕλικας βόας ἔνδον ἐόντας.
Ῥηΐδιον γὰρ ἔπος εἰπεῖν, βόε δὸς καὶ ἄμαξαν·
Ῥηΐδιον δ' ἀπανήνασθαι, πάρα δ' ἔργα βόεσσιν.
Φησὶ δ' ἀνὴρ φρένας ἀφνειὸς πήξασθαι ἄμαξαν·
Νήπιος, οὐδὲ τὸ οἶδ', ἑκατὸν δέ τε δούραθ' ἀμάξης,
Τῶν πρόσθεν μελέτην ἐχέμεν οἰκήϊα θέσθαι.
Εὖτ' ἂν δὴ πρώτιστ' ἄροτος θνητοῖσι φανείη,
Δὴ τότ' ἐφορμηθῆναι ὁμῶς δμῶές τε καὶ αὐτὸς
Αὔην καὶ διερὴν ἀρόων ἀρότοιο καθ' ὥρην,
Πρωῒ μάλα σπεύδων, ἵνα τοι πλήθωσιν ἄρουραι.
Ἔαρι πολεῖν· θέρεος δὲ νεωμένη οὐ σ' ἀπατήσει.

Tempeſtiua creſcant, ne quando interim egens
Mendices ad alienas domos, nihilque efficias.
Sicut & nunc ad me veniſti: ego verò tibi non amplius dabo,
Neque amplius mutuò tradam. Labora ſtolide Perſa,
Opera quæ hominibus dij deſtinarunt,
Ne quando cum liberis, vxoréque animo dolens
Quæras victum per vicinos, hi verò negligant.
Bis enim & ter fortaſsè conſequeris: ſi verò amplius moleſtes,
Rem quidem non facies, tu verò inania multa dices.
Inutilis autem erit verborum lex. Sed te iubeo
Cogitare debiti quæ ſolutionem, famiſque euitationem.
Domum quidem primùm, vxorémque, bouémque aratorē,
Famulam non nuptam, quæ & boues ſequatur,
Vtenſilia verò domi omnia apta facito:
Ne tu quidem petas ab alio, ille que recuſet, tu verò careas,
Tempus autem prætereat, minuatúrque tibi opus.
Ne verò differas inq; craſtinum, inq; perendinum.
Non enim laboris fugitans vir implet horreum,
Neque procraſtinator. Cura verò tibi opus auget.
Semper autem dilator operum vir cum damnis luctatur,
Quum itáque iam deſinit robur acuti ſolis
A calore humido per autumnum pluente
Ioue præpotente, mutatur humanum corpus
Multo leuius. nam tunc canicula ſtella
Paulùm per ſupra caput fato obnoxiorum hominum
Venit interdiu, magis autem nocte fruitur,
Quando incorrupta eſt cæſa ferro
Sylua, folia autem humi fundit, ab ramiſque ceſſat:
Tunc ſanè ligna ſecato, memor tempeſtiui operis.
Mortarium quidē tripedale ſeca, piſtillum verò tricubitale,
Axemq; ſeptempedalem, valde enim certè conueniens ſit:
Si verò octopedalem, & malleum inde ſecueris,
Trium palmorum curuaturam ſecato 10. palmarum curru.
Multa præterea curua ligna: ferto autem dentale cum inue
Domum ſiue in monte quærens, ſiue in agro, (neris,
Ilignum: hoc enim bobus ad arandum firmiſsimum eſt:
Nempe quum Atticæ Cereris famulus temoni inſigens,
Clauis adiunctum ſtiuæ adaptauerit.
Bina verò diſponito aratra laborans domi:
Dentatum & compactum: quoniam multò optimum ſic.
Siquidem alterum fregeris, alterum bobus iniicias.
E lauro autem, vel vlmo firmiſsimæ ſtiuæ ſunt.
E quercu temonem, ex ilice dentale, boues verò duos nouen
nes
Maſculos comparato (horum.n. robur non imbecillum eſt)
Adoleſcentiæ menſuram habentes. hi ad laborandū optimi.
Non vtique hi contendentes in ſulco, laborando aratrum
Fregerint, opus verò imperfectum reliquerint.
Hos autem ſimul quadragenarius iuuenis ſequatur,
Panem cœnatus quadrifidum octo morſuum:
Qui quidem opus curans rectum ſulcum ducat,
Non amplius reſpectans ad coætaneos: ſed in opere
Animum habens. hoc verò neque iunior alius melior
Ad ſpargendum ſemina, & iteratam ſationem euitandum.
Iunior enim vir ad coætaneos euolat animo.
Conſidera verò, cum vocem gruis audieris
Altè ex nubibus quotannis clangentis.
Quæ & arationis ſignum affert, & hyemis tempus
Indicat pluuiæ: cor autem rodit viri bobus carentis:
Tunc ſanè paſce curuos boues, domi detinens.
Facile enim dictu eſt, par boum da & plauſtrum:
Facilè autem recuſare: inſtant verò opera bobus.
Inquit autem vir mentis compos: fabricato plauſtrum.
Stultus etiam hoc neſcit, centum eſſe ligna plauſtri.
Horum antè curam habere oportet, domi reponendo.
Cum primùm igitur aratio mortalibus apparuerit,
Tunc aggredere ſimul & ſerui & tu ipſe,
Siccam & humidam arans, arationis ad tempus,
Summo manè feſtinans, vt tibi ſe impleant arua.
Vere vertito, æſtate verò iterata non te fallat.

Pœna quā Deus infligit ignauis.

Præcepta ad vniuerſam œconomiam.

Procraſtinatio in re domeſtica, quàm ſit damnoſa. Autumni deſcriptio.

Quo tempore ligna ſecanda ſint ad ruſtica inſtrumenta idonea. Aratri deſcriptio.

Materia vnde debent confici aratra.

Qua ætate eſſe debeat bubulcus.

Quando arandum.

Grues hyemis nūtiæ, * ὀμβρηροῦ.

Qualis terra aranda ſit & quando.

Οἳ σκέπα μαιόμενοι πυκινοὺς κευθμῶνας ἔχουσι,
Καὶ γλάφυ πετρῆεν· τότε δὴ τρίποδι βροτῷ ἶσοι,
Οὗτ' ἐπὶ νῶτα ἔαγε, κάρη δ' εἰς οὖδας ὁρᾶται·
Τῷ ἴκελοι φοιτῶσιν, ἀλευόμενοι νίφα λευκήν.
Καὶ τότε ἕσσασθαι ἔρυμα χροὸς, ὥς σε κελεύω,
Χλαῖνάν τε μαλακὴν καὶ τερμιόεντα χιτῶνα.
Στήμονι δ' ἐν παύρῳ πολλὴν κρόκα μηρύσασθαι·
Τὴν περιέσσασθαι, ἵνα τοι τρίχες ἀτρεμέωσι,
Μηδ' ὀρθαὶ φρίσσωσιν ἀειρόμεναι κατὰ σῶμα.
Ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδιλα βοὸς ἶφι κταμένοιο
Ἄρμενα δήσασθαι, πίλοις ἔντοσθε πυκάσσας.
Πρωτογόνων δ' ἐρίφων, ὁπότ' ἂν κρύος ὥριον ἔλθῃ,
Δέρματα συρράπτειν νεύρῳ βοὸς, ὄφρ' ἐπὶ νώτῳ
Ὑετοῦ ἀμφιβάλλῃ ἀλέην· κεφαλῆφι δ' ὕπερθεν
Πῖλον ἔχειν ἀσκητὸν, ἵν' οὔατα μὴ καταδεύῃ.
Ψυχρὴ γάρ τ' ἠὼς πέλεται Βορέαο πεσόντος.
Ἠῷος δ' ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος
Ἀὴρ πυροφόρος τέταται, μακάρων ἐπὶ ἔργοις·
Ὅς τε ἀρυσσάμενος ποταμῶν ἀπὸ αἰεναόντων,
Ὑψοῦ ὑπὲρ γαίης ἀρθεὶς ἀνέμοιο θυέλλῃ,
Ἄλλοτε μέν θ' ὕει ποτὶ ἕσπερον, ἄλλοτ' ἄησι
Πυκνὰ Θρηϊκίου Βορέω νέφεα κλονέοντος.
Τὸν φθάμενος, ἔργον τελέσας, οἶκόνδε νέεσθαι,
Μήποτέ σ' οὐρανόθεν σκοτόεν νέφος ἀμφικαλύψῃ,
Χρῶτα δὲ μυδαλέον θήῃ, κατά θ' εἵματα δεύσῃ.
Ἀλλ' ὑπαλεύασθαι. μεὶς γὰρ χαλεπώτατος οὗτος
Χειμέριος, χαλεπὸς προβάτοις, χαλεπὸς δ' ἀνθρώποις.
Τῆμος τὤμισυ βουσὶν, ἐπ' ἀνέρι δὲ πλέον εἴη
Ἁρμαλιῆς· μακραὶ γὰρ ἐπίρροθοι εὐφρόναι εἰσί.
Ταῦτα φυλασσόμενος τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτὸν,
Ἰσοῦσθαι νύκτας τε καὶ ἤματα, εἰσόκεν αὖτις
Γῆ πάντων μήτηρ καρπὸν σύμμικτον ἐνείκῃ.
Εὖτ' ἂν δ' ἑξήκοντα μετὰ τροπὰς ἠελίοιο
Χειμέρι' ἐκτελέσῃ Ζεὺς ἤματα, δή ῥα τότ' ἀστὴρ
Ἀρκτοῦρος, προλιπὼν ἱερὸν ῥόον Ὠκεανοῖο,
Πρῶτον παμφαίνων ἐπιτέλλεται ἀκροκνέφαιος.
Τὸν δὲ μετ' ὀρθογόη Πανδιονὶς ὦρτο χελιδὼν
Ἐς φάος ἀνθρώποις, ἔαρος νέον ἱσταμένοιο.
Τὴν φθάμενος, οἴνας περταμνέμεν· ὣς γὰρ ἄμεινον.
Ἀλλ' ὁπότ' ἂν φερέοικος ἀπὸ χθονὸς * ἂμ φυτὰ βαίνῃ
Πληϊάδας φεύγων, τότε δὴ σκάφος οὐκέτι οἰνέων·
Ἀλλ' ἅρπας τε χαρασσέμεναι, καὶ δμῶας ἐγείρειν.
Φεύγειν δὲ σκιεροὺς θώκους, καὶ ἐπ' ἠόα κοῖτον,
Ὥρῃ ἐν ἀμήτου, ὅτε τ' ἠέλιος χρόα κάρφει.
Τημοῦτος σπεύδειν, καὶ οἴκαδε καρπὸν ἀγινεῖν,
Ὄρθρου ἀνιστάμενος, ἵνα τοι βίος ἄρκιος εἴη.
Ἠὼς γάρ τ' ἔργοιο τρίτην ἀπομείρεται αἶσαν.
Ἠώς τοι προφέρει μὲν ὁδοῦ, προφέρει δὲ καὶ ἔργου·
Ἠὼς, ἥ τε φανεῖσα πολέας ἐπέβησε κελεύθου
Ἀνθρώπους, πολλοῖσί δ' ἐπὶ ζυγὰ βουσὶ τίθησιν.
Ἦμος δὲ σκόλυμός τ' ἀνθεῖ, καὶ ἠχέτα τέττιξ
Δενδρέῳ ἐφεζόμενος λιγυρὴν καταχεύετ' ἀοιδὴν
Πυκνὸν ὑπὸ πτερύγων, θέρεος καματώδεος ὥρῃ·
Τῆμος πιόταταί τ' αἶγες, καὶ οἶνος ἄριστος·
Μαχλόταται δὲ γυναῖκες, ἀφαυρότατοι δέ τοι ἄνδρες
Εἰσὶν, ἐπεὶ κεφαλὴν καὶ γούνατα Σείριος ἄζει,
Αὐαλέος δέ τε χρὼς ὑπὸ καύματος· ἀλλὰ τότ' ἤδη
Εἴη πετραίη τε σκιὴ, καὶ βίβλινος οἶνος,
Μάζα τ' ἀμολγαίη, γάλα τ' αἰγῶν σβεννυμενάων,
Καὶ βοὸς ὑλοφάγοιο κρέας μήπω τετοκυίης,
Πρωτογόνων τ' ἐρίφων· ἐπὶ δ' αἴθοπα πινέμεν οἶνον,
Ἐν σκιῇ ἑζόμενον, κεκορημένον ἦτορ ἐδωδῆς,
Ἀντίον ἀκραέος * Ζεφύρου τρέψαντα πρόσωπα,
Κρήνης τ' αἰενάου καὶ ἀπορρύτου ἥ τ' ἀθόλωτος.
Τρὶς ὕδατος προχέειν, τὸ δὲ τέτρατον ἱέμεν οἴνου.
Δμωσὶ δ' ἐποτρύνειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν
Δινέμεν, εὖτ' ἂν πρῶτα φανῇ σθένος Ὠρίωνος,
Χώρῳ ἐν εὐαεῖ, καὶ ἐυτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ.
Μέτρῳ δ' εὖ κομίσασθαι ἐν ἄγγεσιν· αὐτὰρ ἐπὴν δὴ

Quæ tecta inquirentes, denſas latebras habent,
Et cauernas petroſas, tunc vtque tripedi homini ſimiles,
Cuius & humeri fracti ſunt, & caput pauimentum ſpectat:
Huic ſimiles incedunt vitantes niuem albam.
Et tunc indue munimentum corporis, vt te iubeo,
Chlænamq́; mollem, & talarem tunicam.
Stamine verò in pauco multam tramam intexe. — Enumeratio veſtiũ quibus paterfamilias ſe munire debet.
Hanc circum induito, vt tibi pili non tremant.
Neque erecti horreant, arrecti per corpus.
Circum verò pedes calceos bouis fortiter occiſi
Aptos ligato, pilis intus condenſans.
Primogenitorũ verò hœdorũ, cum frigus tempeſtiuũ venerit,
Pelles conſuito neruo bouis, vt ſuper humerum
Pluuiæ arceas teporem, ſupra caput verò
Pileum habeto elaboratum, vt aures ne humefiant.
Frigida enim aurora eſt, Borea cadente:
Matutinus verò ſuper terram à cœlo ſtellifero
Aër frugifer, extenſus eſt beatorum ſuper operâ:
Qui hauriens è fluminibus ſemper fluentibus,
Alte ſupra terram leuatus venti procella,
Interdum quidem pluit ad veſperam, interdum flat,
Denſas Thracio borea nubes excitante.
Hunc antiuertens, opere perfecto domum redi,
Ne quando te cœlitus tenebroſa nubes circumtegat,
Corpuſq́; madidum faciat, veſteſq́; humectet.
Sed euitato. Menſis enim difficillimus hic
Hybernus: difficilis ouibus, difficiliſq́; hominibus.
Tunc medium bobus, homini verò amplius adſit
Alimoniæ: longæ enim validæq́; noctes ſunt.
Hæc obſeruans perfectum in annum,
Aequato noctéſque & dies, donec rurſum
Terra omnium mater fructum omnigenum proferat.
Quum ſexaginta poſt verſiones ſolis
Hybernos perfecerit Iupiter dies, tunc ſanè ſtella
Arcturus relinquens immenſum fluctum Oceani,
Primus totus apparens exoritur veſpertinus,
Poſt hunc manè lugens Pandionis prorumpit hirundino
Ad lucem hominibus, vere nuper cœpto. — Vites quãdo incidendæ.
Hanc præuertens, vites incidito, ſic enim melius.
At cùm domiporta à terra plantas aſcenderit,
Pleiades fugiens, tunc non amplius fodienda vites, — * ἀμφυτά.
Sed falceſque acuito, ſeruóſque excitato.
Fugito verò vmbroſas tabernas, & ad auroram cubile,
Tempore meſſis, quando ſol corpus exiccat:
Tunc feſtina, & domum fruges congrega,
Diluculo ſurgens, vt tibi victus ſufficiens ſit:
Aurora enim operis tertiam ſortitur partem.
Aurora tibi promouet quidem viam, promouétque laborem:
Aurora, quæ apparens multos ingredi fecit viam.
Homines, pluribus verò iuga bobus imponit.
Quum verò carduúſque floret & canora cicada
Arbori inſidens ſtridulum effundit cantum.
Frequenter ſub alis æſtatis laborioſo tempore,
Tunc pinguéſque capræ, & vinum optimum,
Salaciſſimæ verò mulieres & viri imbecillimi
Sunt, quoniam caput & genua Sirius exiccat,
Siccum verò corpus ob æſtum. Sed tunc iam
Sit petroſáque vmbra, & Biblinum vinum,
Libúmque lacteum, idque caprarum non ampliùs lactantium,
Et bouis arborivoræ caro nondum enixæ,
Tenerorúmque hœdorum, præterea nigrum bibito vinum,
In vmbra ſedens, ſaturatus cibo,
Contra temperatum ventum obuerſo vultu.
Fontiſque perennis, ac deſlui, quique illimis ſit, — * Ζεφύρου.
Tertiam aquæ partem infunde, quartam verò vini miſce.
Famulis autem impera, Cereris ſacrum munus
Vertere, quando primum apparuerit vis Orionis,
Loco in ventoſo, & bene planata in area.
Menſura verò diligenter recondito in vaſis: ſed poſtquam

Omnem victum depoſuerit ſufficientem intra domum,
Seruum domo carentem conducere, & ſine liberis ancillam
Inquirere iubeo: moleſta eſt autem quæ liberos habet ancilla.
Et canem dentibus aſperum nutrito, nec parcas cibo,
Ne quando tibi interdiu dormiens vir facultates auferat.
Fœnum autem importato, & paleas vt tibi ſit
Moderata quies debetur quibus labore necessitas imposita eſt. *Bobus ac mulis annuum pabulum, ſed poſtea*
Serui refocillent charagenua, & boues ſoluantur.
Quum verò Orion & Sirius in medium venerit
Cœlum, arcturum autem inſpexerit roſea digitis Aurora,
O Perſa, tunc omnes decerpe domum vuas:
Exponito verò ſoli decem dies, totidémque noctes,
Quinque autem adumbrato, ſexto in vaſa haurito
Vindemiarum tempus. *Dona lætitiæ datoris Bacchi. Sed poſtquam vtique*
Pleiadéſque hyadéſque ac robur Orionis
Occiderint, tunc deinde arationis memor eſto
Tempeſtiuæ. annus verò per terram accommodus ſit.
Quòd ſi te nauigationis periculoſæ deſiderium cepit,
Quando vtique Pleiades robur validum Orionis
Fugientes, occiderint in obſcurum pontum,
Tunc certè variorum ventorum ſtridunt flamina,
Et tunc ne amplius naues habe in nigro ponto.
Nauigationis præcepta. *Terram autem operari memineris, ita vt te iubeo.*
Nauem verò in continentem trahito, muniróque lapidibus
Vndiquaque, vt arceant ventorum robur humidè flantium.
Sentina exhauſta, vt ne putrefaciat Iouis imber.
Inſtrumenta verò congrua omnia domi tuæ repone,
[illegible] *Ornatè conſeruans nauis alas pontigradæ.*
Clauum verò fabrefactum ſuper fumum ſuſpendito.
Ipſe autem tempeſtiuam expectato nauigationẽ dũ veniat.
Tuncq́ nauem celerem ad mare trahito. intus verò onus
Aptum imponito, domum vt lucrum reportes.
Quemadmodum méuſque pater, & tuus, ſtultiſſime Perſa,
Nauigabat nauibus victus indigus boni.
Qui olim & huc venit, immenſum pontum emenſus,
Cuma Aeolide relicta, in naui nigra:
Non reditus fugiens neque opulentiam ac facultates,
Sed malam paupertiem, quam Iupiter hominibus dat.
Habitauit autem prope Heliconem miſero in vico
Aſcra, hyeme malo, æſtate autem moleſto, nunquam bono.
Tu verò ô Perſa operum memor eſto
Tempeſtiuorum omnium: de nauigatione verò maximè.
Nauem paruam laudato, magnæ verò onera imponito.
Maius quidem onus, maius verò lucrum ad lucrum
Erit, ſiquidem venti malos abſtineat flatus.
Quando ad mercaturam verſo imprudente animo,
Volueris & debita effugere, & famem iniucundam,
Oſtendam autem tibi modos multiſoni maris,
Etſi neque nauigandi peritus, neque nauium.
Neque enim vnquam naui profectus ſum ad latum mare,
Niſi in Eubœam ex Aulide, vbi quondam Græci
Expectata tempeſtate, magnum collegerunt exercitum
Græcia è ſacra, ad Troiam pulchris fœminis præditam.
Illuc ego ad certamina ſtrenui Amphidamantis,
Chalcidémque traieci. prædeliberata verò multa
Certamina inſtituerunt iuuenes magnanimi, vbi me dico
Carmine victorem tuliſſe tripodem auritum.
Quem ego quidem Muſis Heliconiadibus dicaui,
Vbi me primum ſonorum aggredi fecerunt cantum.
Tantum nauium expertus ſum, multos clauos habentium.
Sed tamen dicam Iouis conſilium Aegiochi.
Muſæ enim me docuerunt diuinum carmen canere.
Dies quinquaginta poſt verſiones ſolis,
Ad finem progreſſo æſtatis laborioſæ tempore,
Tempus nauigandi. *Tempeſtiua eſt mortalibus nauigatio. nec certè nauem*
Fregeris, neque homines perdiderit mare,
Niſi ſciens Neptunus terræ quaſſator,
Aut Iupiter immortalium rex velit perdere.
In his enim ſumma eſt ſimul bonorúmque malorúmque.

Πάντα βίον κατάθηαι ἐπάρμενον ἔνδοθεν οἴκου,
Θῆτ' ἄοικον ποιεῖσθαι, καὶ ἄτεκνον ἔριθον
Δίζεσθαι κέλομαι. χαλεπὴ δ' ὑπόπορτις ἔριθος.
Καὶ κύνα καρχαρόδοντα κομεῖν, μὴ φείδεο σίτου·
Μή ποτέ σ' ἡμερόκοιτος ἀνὴρ ἀπὸ χρήμαθ' ἕληται.
Χόρτον δ' ἐσκομίσαι καὶ συρφετόν, ὄφρα τοι εἴη
Βουσὶ καὶ ἡμιόνοισιν ἐπηετανόν. αὐτὰρ ἔπειτα
Δμῶας ἀναψύξαι φίλα γούνατα, καὶ βόε λῦσαι.
Εὖτ' ἂν δ' ὠρίων καὶ σείριος ἐς μέσον ἔλθῃ
Οὐρανὸν, ἀρκτοῦρον δ' ἐσίδῃ ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Ὦ Πέρση, τότε πάντας ἀπόδρεπε οἴκαδε βότρυς·
Δεῖξαι δ' ἠελίῳ δέκα τ' ἤματα καὶ δέκα νύκτας.
Πέντε δὲ συσκιάσαι, ἕκτῳ δ' εἰς ἄγγε' ἀφύσσαι
Δῶρα Διωνύσου πολυγηθέος. αὐτὰρ ἐπὴν δὴ
Πληϊάδες θ' ὑάδες τε, τό, τε σθένος ὠρίωνος
Δύνωσιν, τότ' ἔπειτ' ἀρότου μεμνημένος εἶναι
Ὡραίου· πλειὼν δὲ κατὰ χθονὸς ἄρμενος εἴη.
Εἰ δέ σε ναυτιλίης δυσπεμφέλου ἵμερος αἱρεῖ,
Εὖτ' ἂν πληϊάδες σθένος ὄβριμον ὠρίωνος
Φεύγουσαι πίπτωσιν ἐς ἠεροειδέα πόντον,
Δὴ τότε παντοίων ἀνέμων θύουσιν ἀῆται·
Καὶ τότε μηκέτι νῆας ἔχειν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
Γῆν δ' ἐργάζεσθαι μεμνημένος, ὥς σε κελεύω.
Νῆα δ' ἐπ' ἠπείρου ἐρύσαι, πυκάσαι τε λίθοισι
Πάντοθεν, ὄφρ' ἴσχωσ' ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἀέντων·
Χείμαρον ἐξερύσας, ἵνα μὴ πύθῃ Διὸς ὄμβρος.
Ὅπλα δ' ἐπάρμενα πάντα τεῷ ἐγκάτθεο οἴκῳ,
Εὐκόσμως στολίσας νηὸς πτερὰ ποντοπόροιο.
Πηδάλιον δ' εὐεργὲς ὑπὲρ καπνοῦ κρεμάσασθαι·
Αὐτὸς δ' ὡραῖον μίμνειν πλόον, εἰσόκεν ἔλθῃ.
Καὶ τότε νῆα θοὴν ἅλαδ' ἑλκέμεν· ἐν δέ τε φόρτον
Ἄρμενον ἐντύνασθαι, ἵν' οἴκαδε κέρδος ἄρηαι·
Ὥσπερ ἐμός τε πατὴρ καὶ σός, μέγα νήπιε Πέρση,
Πλωΐζεσκε νηυσὶ βίου κεχρημένος ἐσθλοῦ.
Ὅς ποτε καὶ τῇδ' ἦλθε, πολὺν διὰ πόντον ἀνύσσας,
Κύμην Αἰολίδα προλιπών, ἐν νηὶ μελαίνῃ·
Οὐκ ἄφενος φεύγων οὐδὲ πλοῦτόν τε καὶ ὄλβον,
Ἀλλὰ κακὴν πενίην, τὴν Ζεὺς ἄνδρεσσι δίδωσι.
Νάσσατο δ' ἄγχ' Ἑλικῶνος ὀϊζυρῇ ἐνὶ κώμῃ,
Ἄσκρῃ, χεῖμα κακῇ, θέρει ἀργαλέῃ, οὐδέ ποτ' ἐσθλῇ.
Τύνη δ' ὦ Πέρση ἔργων μεμνημένος εἶναι
Ὡραίων πάντων, περὶ ναυτιλίης δὲ μάλιστα.
Νῆ' ὀλίγην αἰνεῖν, μεγάλῃ δ' ἐνὶ φορτία θέσθαι.
Μείζων μὲν φόρτος, μεῖζον δ' ἐπὶ κέρδεϊ κέρδος
Ἔσσεται, εἴ κ' ἄνεμοί γε κακὰς ἀπέχωσιν ἀήτας·
Εὖτ' ἂν ἐπ' ἐμπορίην τρέψας ἀεσίφρονα θυμὸν,
Βούληαι δὲ χρέα τε προφυγεῖν καὶ λιμὸν ἀτερπῆ.
Δείξω δή τοι μέτρα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
Οὔτε τι ναυτιλίης σεσοφισμένος, οὔτε τι νηῶν.
Οὐ γὰρ πώποτε νηΐ γ' ἐπέπλων εὐρέα πόντον,
Εἰ μὴ ἐς Εὔβοιαν ἐξ Αὐλίδος, ᾗ ποτ' Ἀχαιοὶ
Μείναντες χειμῶνα, πολὺν σὺν λαὸν ἄγειραν
Ἑλλάδος ἐξ ἱερῆς Τροίην ἐς καλλιγύναικα.
Ἔνθαδ' ἐγὼν ἐπ' ἄεθλα δαΐφρονος Ἀμφιδάμαντος,
Χαλκίδα τ' εἰσεπέρησα. τὰ δὲ προπεφραδμένα πολλὰ
Ἆθλ' ἔθεσαν παῖδες μεγαλήτορες. ἔνθα μέ φημὶ
Ὕμνῳ νικήσαντα φέρειν τρίποδ' ὠτώεντα.
Τὸν μὲν ἐγὼ μούσῃς Ἑλικωνιάδεσσ' ἀνέθηκα,
Ἔνθα με τὸ πρῶτον λιγυρῆς ἐπέβησαν ἀοιδῆς.
Τόσσον τοι νηῶν γε πεπείραμαι πολυγόμφων.
Ἀλλὰ καὶ ὣς ἐρέω Ζηνὸς νόον αἰγιόχοιο.
Μοῦσαι γάρ μ' ἐδίδαξαν ἀθέσφατον ὕμνον ἀείδειν.
Ἤματα πεντήκοντα μετὰ τροπὰς ἠελίοιο,
Ἐς τέλος ἐλθόντος θέρεος καματώδεος ὥρης,
Ὡραῖος πέλεται θνητοῖς πλόος. οὔτε κε νῆα
Καυάξαις, οὔτ' ἄνδρας ἀποφθείσειε θάλασσα·
Εἰ μὴ δὴ πρόφρων γε Ποσειδάων ἐνοσίχθων
Ἢ Ζεὺς ἀθανάτων βασιλεὺς ἐθέλῃσιν ὀλέσσαι.
Ἐν τοῖς γὰρ τέλος ἐστὶν ὁμῶς ἀγαθῶν τε κακῶν τε.

Τῆμος

Τῆμος δ' εὐκρινέες τ' αὖραι, καὶ πόντος ἀπήμων
Εὔκηλος· τότε νῆα θοὴν ἀνέμοισι πιθήσας
Ἑλκέμεν ἐς πόντον, φόρτον δ' εὖ πάντα τίθεσθαι.
Σπεύδειν δ' ὅττι τάχιστα πάλιν οἶκόνδε νέεσθαι·
Μηδὲ μένειν οἶνόν τε νέον καὶ ὀπωρινὸν ὄμβρον,
Καὶ χειμῶν' ἐπιόντα, νότοιό τε δεινὰς ἀήτας,
Ὅστ' ὤρινε θάλασσαν ὁμαρτήσας Διὸς ὄμβρῳ
Πολλῷ ὀπωρινῷ· χαλεπὸν δέ τε πόντον ἔθηκεν.
Ἄλλος δ' εἰαρινὸς πέλεται πλόος ἀνθρώποισιν,
Ἦμος δὴ τὸ πρῶτον ὅσον τ' ἐπιβᾶσα κορώνη
Ἴχνος ἐποίησεν, τόσσον πέταλ' ἀνδρὶ φανείη
Ἐν κράδῃ ἀκροτάτῃ· τότε δ' ἄμβατός ἐστι θάλασσα.
Εἰαρινὸς δ' οὗτος πέλεται πλόος· οὔ μιν ἔγωγε
Αἴνημ'· οὐ γὰρ ἐμῷ θυμῷ κεχαρισμένος ἐστίν,
Ἁρπακτός· χαλεπῶς κε φύγοις κακόν· ἀλλά νυ καὶ τὰ
Ἄνθρωποι ῥέζουσιν ἀϊδρείῃσι νόοιο.
Χρήματα γὰρ ψυχὴ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσι.
Δεινὸν δ' ἐστὶ θανεῖν μετὰ κύμασιν. ἀλλά σ' ἄνωγα
Φράζεσθαι τάδε πάντα μετὰ φρεσὶν* ὡς ἀγορεύω.
Μηδ' ἐν νηυσὶν ἅπαντα βίον κοίλῃσι τίθεσθαι·
Ἀλλὰ πλέω λείπειν, τὰ δὲ μείονα φορτίζεσθαι.
Δεινὸν γὰρ πόντου μετὰ κύμασι πήματι κύρσαι·
Δεινὸν δ' εἴ κ' ἐπ' ἄμαξαν ὑπέρβιον ἄχθος ἀείρας
Ἄξονα καυάξαις, τὰ δὲ φορτί' ἀμαυρωθείη.
Μέτρα φυλάσσεσθαι· καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος.
Ὡραῖος δὲ γυναῖκα τεὸν ποτὶ οἶκον ἄγεσθαι,
Μήτε* τριηκόντων ἐτέων μάλα πολλ' ἀπολείπων,
Μήτ' ἐπιθεὶς μάλα πολλά· γάμος δέ τοι ὥριος οὗτος.
Ἡ δὲ γυνὴ τέτορ' ἡβώοι, πέμπτῳ δὲ γαμοῖτο.
Παρθενικὴν δὲ γαμεῖν, ὥς κ' ἤθεα κεδνὰ διδάξῃς.
Τὴν δὲ μάλιστα γαμεῖν ἥτις σέθεν ἐγγύθι ναίει
Πάντα μάλ' ἀμφὶς ἰδών, μὴ γείτοσι χάρματα γήμῃς.
Οὐ μὲν γάρ τι γυναικὸς ἀνὴρ ληΐζετ' ἄμεινον
Τῆς ἀγαθῆς, τῆς δ' αὖτε κακῆς οὐ ῥίγιον ἄλλο,
Δειπνολόχης· ἥ τ' ἄνδρα καὶ ἴφθιμόν περ ἐόντα
Εὕει ἄτερ δαλοῦ, καὶ ὠμῷ γήραϊ δῶκεν.
Εὖ δ' ὄπιν ἀθανάτων μακάρων πεφυλαγμένος εἶναι.
Μηδὲ κασιγνήτῳ ἶσον ποιεῖσθαι ἑταῖρον·
Εἰ δέ κε ποιήσῃς, μή μιν πρότερος κακὸν ἔρξῃς.
Μηδὲ ψεύδεσθαι γλώσσης χάριν· εἰ δέ κεν ἄρχῃ
Ἤ τι ἔπος εἰπὼν ἀποθύμιον ἠὲ καὶ ἔρξας,
Δὶς τόσα τίνυσθαι μεμνημένος· εἰ δέ κεν αὖθις
Ἡγῆτ' ἐς φιλότητα, δίκην δ' ἐθέλῃσι παρασχεῖν,
Δέξασθαι· δειλός* τοι ἀνὴρ φίλον ἄλλοτε ἄλλον
Ποιεῖται· σὲ δὲ μή τι νόον κατελεγχέτω εἶδος.
Μηδὲ πολύξεινον μηδ' ἄξεινον καλέεσθαι,
Μηδὲ κακῶν ἕταρον, μηδ' ἐσθλῶν νεικεστῆρα.
Μηδέ ποτ' οὐλομένην πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ
Τέτλαθ' ὀνειδίζειν, μακάρων δόσιν αἰὲν ἐόντων.
Γλώσσης τοι θησαυρὸς ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστος
Φειδωλῆς, πλείστη δὲ χάρις κατὰ μέτρον ἰούσης.
Εἰ δὲ κακὸν εἴποις, τάχα κ' αὐτὸς μεῖζον ἀκούσαις.
Μηδὲ πολυξείνου δαιτὸς δυσπέμφελος εἶναι
Ἐκ κοινοῦ· πλείστη δὲ χάρις, δαπάνη τ' ὀλιγίστη.
Μηδέ ποτ' ἐξ ἠοῦς Διὶ λείβειν αἴθοπα οἶνον
Χερσὶν ἀνίπτοισιν, μηδ' ἄλλοις ἀθανάτοισιν.
Οὐ γὰρ τοί γε κλύουσιν, ἀποπτύουσι δέ τ' ἀράς.
Μηδ' ἄντ' ἠελίου τετραμμένος ὀρθὸς ὀμιχεῖν.
Αὐτὰρ ἐπεί κε δύῃ, μεμνημένος ἔς τ' * ἀνιόντα,
Μήτ' ἐν ὁδῷ μήτ' ἐκτὸς ὁδοῦ προβάδην οὐρήσῃς·
Μηδ' ἀπογυμνωθείς· μακάρων τοι νύκτες ἔασιν.
Ἑζόμενος δ' ὅγε θεῖος ἀνὴρ πεπνυμένα εἰδώς,
Ἢ ὅγε πρὸς τοῖχον πελάσας εὐερκέος αὐλῆς.
Μηδ' αἰδοῖα γονῇ πεπαλαγμένος ἔνδοθι οἴκου
Ἑστίῃ ἐμπελαδὸν παραφαινέμεν, ἀλλ' ἀλέασθαι.
Μηδ' ἀπὸ δυσφήμοιο τάφου ἀπονοστήσαντα
Σπερμαίνειν γενεήν, ἀλλ' ἀθανάτων ἀπὸ δαιτός.
Μηδέ ποτ' ἀενάων ποταμῶν καλλίρροον ὕδωρ

Tunc verò facileſque auræ, & mare innocuum,
Tranquillum: tunc nauem celerem ventis fretus,
Trahito in pontum. onus verò omne bene colloca.
Propera autem quàm celerrimè iterum domum redire.
Neque verò expectato vinumque nouum, & autumnalem
Et hyemem accedentem, notique moleſtos flatus, [imbrem
Qui concitat mare ſequutus cœleſtem imbrem
Multum, autumnalem: difficilem verò pontum facit.
Sed alia verna eſt nauigatio hominibus:
Nempe cum primùm quantum incedens cornix
Veſtigium fecit, tantum folia homini appareant
Summa in ficu, tum ſanè imperuium eſt mare.
Verna autem hæc eſt nauigatio. nõn ipſam ego tamen
Probo. neque enim meo animo grata eſt,
Quia rapax. ægrè quidem effugeris malum, ſed tamen & hæc
Homines faciunt ſtultitia mentis.
Pecunia enim anima eſt miſeris mortalibus.
Miſerum verò eſt mori in fluctibus. Verùm te iubeo
Conſiderare hæc omnia in animo, vt tibi conſulo.
Ne verò intra naues omnem ſubſtantiam cauas pone:
Sed plura relinquito, pauciora verò imponito.
Miſerum enim ponti in fluctibus in malum incidere.
Miſerum etiam ſi quidẽ in currum prægrande onus imponẽs
Axem fregeris, onera verò intereant.
Mediocritatem obſerua: occaſio verò in omnibus optima.
Maturus autem vxorem tuam ad domum ducito,
Neque triginta annis valde multum deficiens,
Neque ſuperans multum: nuptiæ verò tempeſtiuæ hæ.
Mulier autẽ quarto ſupra decimum anno pubeſcat, quinto
Virginem verò ducito, vt mores caſtos doceas. [nub. &c.
Eam verò potiſſimum ducito, quæ te prope habitat [ducas.
Omnia diligenter circum contemplatus, ne vicinis ludibria
Neque enim muliere quicquam vir ſortitur melius
Bona: rurſus verò mala non durius aliud,
Comeſſatrice, quæ virum tametſi fortem
Torret ſine face, & crudæ ſenectæ tradit.
Bene verò animaduerſionem immortalium deorum obſeruato.
Neque fratri æqualem facito amicum.
Quod ſi feceris, ne ipſum prior malo afficias.
Ne verò mentiaris linguæ gratiam. Sin autem cœperis,
Aut verbum aliquod loquutus infeſtum, aut faciens,
Bis tantùm puniri memineris. Sin verò rurſus
Redeat ad amicitiam, pœnam autem velit præſtare,
Suſcipe, miſer namque vir amicum aliàs alium
Facit. te verò ne quid animo coarguat vultus.
Ne verò multorum hoſpes, néve nullius hoſpes dicaris:
Néve malorum ſocius, neque bonorum conuiciator.
Neque vnquã miſerã paupertatẽ, animi cõſumptricẽ homini
Suſtineas exprobrare, diuorum munus immortalium.
Linguæ certe theſaurus inter homines optimus
Parcæ: plurima verò gratia ad menſuram euntis.
Quòd ſi malum dixeris, forſan & ipſe maius audies.
Neque publici conuiuij grauis acceſſor eſto.
Nam ex publico plurima gratia, ſumptuſque minimus.
Neque vnquam de mane Ioui libato nigrum vinum
Manibus illotis, neque alijs immortalibus.
Neque enim illi exaudiunt, reſpuunt verò etiam preces.
Neque contra ſolem verſus erectus meijto:
Sed poſtquam occiderit, memor vſque ad orientem,
Neque in via, neque extrà viam progrediendo meias,
Neque denudatus. deorum quippe noctes ſunt.
Sedens verò diuinus vir, & prudens,
Aut idem ad parietem accedens bene ſepti atrij.
Neque pudenda ſemine pollutus intra domum
Focum iuxta reuelato, ſed caueto.
Neque ab infami ſepulchro reuerſus
Seminato progeniem, ſed deorum à conuiuio.
Nec vnquam perennium fluuiorum limpidam aquam

γρ. δὲ ε'. Simul & ſemel omnem ſubſtantiam mari non eſſe committendã.

γρ. τριήκοντα. Matrimonij præcepta.

Vxor qualis deligenda.

Amicus fratri non præponendus.

Amicorum diuerticula non debẽt eſſe diuturna.

γρ. ...

Paupertas in vis.

Elegãs dictum de ſilentio.

Res ſacræ reuerenter ſunt tractandæ.

γρ. ...

Modeſtiæ præcepta.

Pedibus tranſito, priuſquam oraueris aſpiciens pulchra
Manus lotus amœna aqua limpida. (ſluenta,
Qui fluuium tranſierit, malitia verò manus illotus,
Et ſuccenſent dij, & damna dant in poſterum.
Religio in menſa ſeruanda.
Ne verò à manu deorum in celebri conuiuio
Siccum à viridi reſeca nigro ferro.
Neque vnquam patinam libatoriam pone ſuper craterem
Bibentium. pernicioſum enim in ipſo fatum eſt ſitum.
Neque domum faciens imperfectam relinquito,
Ne fortè inſidens crocitet ſtridula cornix.
Neque à pedatis vllis nondum luſtratis rapiens
Comedito, neque lauator: quia & hiſce noxa ineſt.
Neque ſuper immobilibus locato (non enim bonum eſt)
Puerum duodennem: quia virum inertem facit.
Virilia corpora non eſſe adſuefacienda ad mollem & muliebrem cultum.
Neque duodecim menſium: æquale & hoc eſt.
Neque muliebri in balneo corpus abluito
Vir: grauis enim ad tempus eſt & in hoc
Pœna. neque in ſacrificia accenſa incidens,
Reprehende arcana. Deus quippe & hæc indignè fert.
γρ. θεῶν μι.
Nec vnquam in alueo fluuiorum mare fluentium,
Dona Dei non ſunt ignominia afficienda.
Neque in fontium, meito: quin valde euitato.
Neque incacato: id enim nihilo eſt melius
Sic facito: grauem verò mortalium euitato famam.
Hortatio ad bonam famam.
Fama enim mala eſt, leuis quidem leuatu
Facillimè, moleſta verò portatu, difficiliſque depoſitu.
Fama verò nulla prorſus perit, quam quidem multi
Populi diuulgant. quippe dea quædam eſt & ipſa.
γρ. φημίζουσι.
γρ. πι.

Ποσσὶ περᾶν πρίν γ' εὔξῃ ἰδὼν ἐς καλὰ ῥέεθρα,
Χεῖρας νιψάμενος πολυηράτῳ ὕδατι λευκῷ.
Ὃς ποταμὸν διαβῇ, κακότητι δὲ χεῖρας ἄνιπτος,
Τῷ δὲ θεοὶ νεμεσῶσι, καὶ ἄλγεα δῶκαν ὀπίσσω.
Μηδ' ἀπὸ πεντόζοιο θεῶν ἐνὶ δαιτὶ θαλείῃ
Αὖον ἀπὸ χλωροῦ τάμνειν αἴθωνι σιδήρῳ.
Μηδέ ποτ' οἰνοχόην τιθέμεν κρητῆρος ὕπερθεν
Πινόντων. ὀλοὴ γὰρ ἐπ' αὐτῷ μοῖρα τέτυκται.
Μηδὲ δόμον ποιῶν, ἀνεπίξεστον καταλείπειν,
Μή τοι ἐφεζομένη κρώζῃ λακέρυζα κορώνη.
Μηδ' ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπιρρέκτων αἴροντα
Ἔσθειν, μηδὲ λόεσθαι. ἐπεὶ καὶ τοῖς ἔνι ποινή.
Μηδ' ἐπ' ἀκινήτοισι καθίζειν (οὐ γὰρ ἄμεινον)
Παῖδα δυωδεκαταῖον, ὅτ' ἀνέρ' ἀνήνορα ποιεῖ·
Μηδὲ δυωδεκάμηνον. ἴσον καὶ τοῦτο τέτυκται.
Μηδὲ γυναικείῳ λουτρῷ χρόα φαιδρύνεσθαι
Ἀνέρα. λευγαλέη γὰρ ἐπὶ χρόνον ἔστ' ἐπὶ καὶ τῷ
Ποινή. μηδ' ἱεροῖσιν ἐπ' αἰθομένοισι κυρήσας,
Μωμεύειν ἀΐδηλα.* θεός νύ τι καὶ τὰ νεμεσσᾷ.
Μηδέ ποτ' ἐν προχοῇ ποταμῶν ἅλαδε προρεόντων,
Μηδ' ἐπὶ κρηνάων οὐρεῖν, μάλα δ' ἐξαλέασθαι·
Μηδ' ἐναποψύχειν. τὸ γὰρ οὔ τοι λώϊόν ἐστιν
Ὧδ' ἔρδειν. δεινὴν δὲ βροτῶν ὑπαλεύεο φήμην.
Φήμη γάρ τε κακὴ πέλεται, κούφη μὲν ἀεῖραι
Ῥεῖα μάλ', ἀργαλέη δὲ φέρειν, χαλεπὴ δ' ἀποθέσθαι.
Φήμη δ' οὔτις πάμπαν ἀπόλλυται, ἥντινα πολλοὶ
Λαοὶ* φημίζουσι. θεός νύ* τις ἐστὶ καὶ αὐτή.

HESIODI ASCRÆI DIES.

Quæ opera oporteat ſingulis diebus facere, & qui dies ſint fauſti vel inauſpicati.

DIES verò ex Ioue obſeruans, benè ſecundum ſortem.
Præcipe ſeruis, triceſimam menſis optimam
Ad opera inſpiciendum, dimenſumque diuidendum:
Nempe cùm veritatem populi iudicantes agunt.
Hæ enim dies ſunt Ioue à prudente:
Primum, nouilunium, quartáque & ſeptima ſacra dies:
Hac enim Apollinem aurienſem genuit Latona.
Octauáque & nona ambæ dies menſis
Egregiè creſcentis, ad curandum opera mortalium.
Vndecima verò duodecimáque ambæ quidem bonæ:
Hæc quidem tondendis ouibus, illa lætis ſegetibus metendis.
Duodecima tamen vndecima multo melior:
Hac enim net fila in aëre ſuſpenſus araneus,
Die expleta, quum & prudens formica aceruum colligit:
Hac telam ordiatur mulier, proponátque opus.
Menſis autem inchoati decimatertia caueto
Sementem incipere: plantis verò inſerendis optima eſt.
Sexta verò media valde incommoda eſt plantis,
γρ. πε.
Viripara bona: puellæ verò non vtilis eſt,
Neque gignendæ primùm, nec nuptiis tradendæ.
Nec prima quidem ſexta puellæ gignendæ
Apta eſt, ſed hœdis caſtrandis, & gregibus ouium,
Stabulóque circum ſepiendo paſtorali benigna dies eſt,
γρ. κέρδεα.
Bona verò viripara, amátque conuitia loqui,
Mendaciáque & blandos ſermones, & occulta colloquia.
Menſis verò octaua caprum, & bouem mugientem
Occidito: mulos autem duodecima laborioſos.
Viceſima verò in magna, plena die, prudentem virum
γρ. πεπυκασμένος
Generato: valde enim bona eſt indolis,
Bona autem viripara decima, puellæ verò & quarta
Media. hac verò & oues, & curuipedes boues,
Et canem aſperis dentibus, muloſque laborioſos
Cicurato, ſub manum ponens. cautus verò eſto animo,
Vt quartam vites deſinentis & inchoati menſis,
Doloribus conficiendo animo valde hæc accommoda eſt dies.
Quarta autem menſis vxorem domum ducito,
Obſeruatis auibus quæ ad hanc rem ſunt optimæ.

ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ ἡμέραι.

Ἤματα δ' ἐκ Διόθεν πεφυλαγμένος, εὖ κατὰ μοῖραν
Πεφραδέμεν δμώεσσι· τριηκάδα μηνὸς ἀρίστην
Ἔργα τ' ἐποπτεύειν, ἠδ' ἁρμαλιὴν δατέασθαι,
Εὖτ' ἂν ἀληθείην λαοὶ κρίνοντες ἄγωσιν.
Αἵδε γὰρ ἡμέραι εἰσὶ Διὸς παρὰ μητιόεντος.
Πρῶτον ἔνη, τετράς τε, καὶ ἑβδόμη, ἱερὸν ἦμαρ·
Τῇ γὰρ Ἀπόλλωνα χρυσάορα γείνατο Λητώ.
Ὀγδοάτη τ' ἐνάτη τε. δύω γε μὲν ἤματα μηνὸς
Ἔξοχ' ἀεξομένοιο βροτήσια ἔργα πένεσθαι,
Ἑνδεκάτη τε δυωδεκάτη τ' ἄμφω γε μὲν ἐσθλαί,
Ἡ μὲν, ὄϊς πείκειν, ἡ δ' εὔφρονα καρπὸν ἀμᾶσθαι.
Ἡ δὲ δυωδεκάτη τῆς ἑνδεκάτης μέγ' ἀμείνων.
Τῇ γάρ τοι νεῖ νήματ' ἀερσιπότητος ἀράχνης
Ἤματος ἐκ πλείου, ὅτε τ' ἴδρις σωρὸν ἀμᾶται.
Τῇ δ' ἱστὸν στήσαιτο γυνή, προβάλοιτό τε ἔργον.
Μηνὸς δ' ἱσταμένου τρισκαιδεκάτην ἀλέασθαι
Σπέρματος ἄρξασθαι· φυτὰ δ' ἐνθρέψασθαι ἀρίστη.
Ἕκτη δ' ἡ μέσση μάλ' ἀσύμφορός ἐστι φυτοῖσιν·
Ἀνδρογόνος* τ' ἀγαθή· κούρῃ δ' οὐ σύμφορός ἐστιν,
Οὔτε γενέσθαι πρῶτ', οὔτ' ἂρ γάμου ἀντιβολῆσαι.
Οὐδὲ μὲν ἡ πρώτη ἕκτη, κούρῃ γε γενέσθαι
Ἄρμενος· ἀλλ' ἐρίφους τάμνειν καὶ πώεα μήλων,
Σηκόν τ' ἀμφιβαλεῖν ποιμνήϊον, ἤπιον ἦμαρ.
Ἐσθλὴ δ' ἀνδρογόνος· φιλέει δέ τε* κέρτομα βάζειν,
Ψεύδεά θ', αἱμυλίους τε λόγους, κρυφίους τ' ὀαρισμούς.
Μηνὸς δ' ὀγδοάτῃ κάπρον καὶ βοῦν ἐρίμυκον
Ταμνέμεν, οὐρῆας δὲ δυωδεκάτῃ ταλαεργούς.
Εἰκάδι δ' ἐν μεγάλῃ πλέῳ ἤματι ἵστορα φῶτα
Γείνασθαι· μάλα γάρ τε νόον* πεπυκασμένος ἐστίν.
Ἐσθλὴ δ' ἀνδρογόνος δεκάτη, κούρῃ δέ τε τετρὰς
Μέσση. τῇ δέ τε μῆλα καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς,
Καὶ κύνα καρχαρόδοντα καὶ οὐρῆας ταλαεργοὺς
Πρηΰνειν, ἐπὶ χεῖρα τιθείς. πεφύλαξο δὲ θυμῷ
Τετράδ' ἀλεύασθαι φθίνοντός θ' ἱσταμένου τε,
Ἄλγεα θυμοβορεῖν· μάλα τοι τετελεσμένον ἦμαρ.
Ἐν δὲ τετάρτῃ μηνὸς ἄγεσθαι ἐς οἶκον ἄκοιτιν,
Οἰωνοὺς κρίνας οἳ ἐπ' ἔργματι τούτῳ ἄριστοι.

Πέμπτας δ' ἐξαλέασθαι, ἐπεὶ χαλεπαί τε καὶ αἰναί.
Ἐν πέμπτῃ γάρ φασιν Ἐριννύας ἀμφιπολεύειν,
Ὅρκον τιννυμένας, τὸν Ἔρις τέκε πῆμ' ἐπιόρκοις.
Μέσσῃ δ' ἑβδομάτῃ Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν
Εὖ μάλ' ὀπιπεύοντα ἐϋτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ
Βάλλειν· ὑλοτόμον τε ταμεῖν θαλαμήϊα δοῦρα,
Νηΐά τε ξύλα πολλά, τά τ' ἄρμενα νηυσὶ πέλονται.
Τετράδι δ' ἄρχεσθαι νῆας πήγνυσθαι ἀραιάς.
Εἰνὰς δ' ἡ μέσση* ἐπὶ δείελα λωΐων ἦμαρ.
Πρωτίστη δ' εἰνὰς παναπήμων ἀνθρώποισιν.
Ἐσθλὴ μὲν γάρ τ' ἥδε* φυτευέμεν ἠδὲ γενέσθαι
Ἀνέρι τ' ἠδὲ γυναικί· καὶ οὔποτε πάγκακον ἦμαρ.
Παῦροι δ' αὖτ' ἴσασι τρισεινάδα μηνὸς ἀρίστην
Ἄρξασθαί τε πίθου, καὶ ἐπὶ ζυγὸν αὐχένι θεῖναι
Βουσὶ καὶ ἡμιόνοισι καὶ ἵπποις ὠκυπόδεσσι·
Νῆα πολυκλήϊδα θοὴν εἰς οἴνοπα πόντον
Εἰρύμεναι· παῦροι δέ τ' ἀληθέα κικλήσκουσι.
Τετράδι δ' οἶγε πίθον· περὶ πάντων ἱερὸν ἦμαρ
Μέσσῃ· παῦροι δ' αὖτε μετ' εἰκάδα μηνὸς ἀρίστην
Ἠοῦς γεινομένης·* ἐπὶ δείελα δ' ἐστὶ χερείων.
Αἵδε μὲν ἡμέραι εἰσὶν ἐπιχθονίοις μέγ' ὄνειαρ.
Αἱ δ' ἄλλαι μετάδουποι, ἀκήριοι, οὔ τι φέρουσαι.
Ἄλλος δ' ἀλλοίην αἰνεῖ, παῦροι δέ τ' ἴσασιν.
Ἄλλοτε μητρυιὴ πέλει ἡμέρη, ἄλλοτε μήτηρ.
Τάων εὐδαίμων τε καὶ ὄλβιος, ὃς τάδε πάντα
Εἰδὼς ἐργάζηται ἀναίτιος ἀθανάτοισιν,
Ὄρνιθας κρίνων, καὶ ὑπερβασίας ἀλεείνων.

Quintas verò euitato: quia difficiles ſunt, & graues.
In quinta enim aiunt furias obambulare,
Periurium vindicantes, quod malum Contentio genuit per- (iuris.
Media verò ſeptima Cereris ſacrum munus
Diligenter inſpiciens, bene æquata in area
Ventilato, roborúmque ſector incidito cubicularia ligna,
Naualiáque ligna multa, & quæ nauibus congrua ſunt,
Quarta verò incipito naues compingere hiantes.
Nona autem media pomeridiana melior dies. γρ. ἐπὶ δείελα
Prima verò nona prorſus innoxia hominibus.
Bona ſiquidem eſt ad plantandum, & ad generandum, γρ. φυτεύειν
Tam viro quàm mulieri: nec vnquam prorſus mala dies.
Sed pauci rurſus ſciunt tertium nonum menſis optimum.
Implendis dolijs, & ſub iugum ponendo collo
Bobus & mulis & equis celeribus.
Nauem bene clauatam celerem in nigrum pontum
Trahito: ſed pauci vera intelligunt.
Quarta verò aperi dolium. præ omnibus ſacra dies eſt
Media. pauca verò rurſum poſt vigeſimam menſis opti- (mam.
Aurora vigente, pomeridiana verò eſt deterior.
Et hæ quidem dies ſunt hominibus magno commodo. γρ. ἐπὶ δείελα
Cæteræ autem incertæ, ſine ſorte, nihil ferentes.
Sed alius aliam laudat, pauci verò norunt.
Interdum nouerca eſt dies, interdum mater.
Harum beatúſque & felix, qui hæc omnia
Sciens operatus fuerit, inculpatus dijs.

ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ
ΑΣΠΙΣ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

Ἢ οἵη προλιποῦσα δόμους καὶ πατρίδα γαῖαν
Ἤλυθεν ἐς Θήβας μετ' ἀρήϊον Ἀμφιτρύωνα
Ἀλκμήνη, θυγάτηρ λαοσσόου Ἠλεκτρύωνος·
Ἥ ῥα γυναικῶν φῦλον ἐκαίνυτο θηλυτεράων
Εἴδεΐ τε μεγέθει τε· νόον γε μὲν οὔτις ἔριζε
Τάων ἃς θνηταὶ θνητοῖς τέκον εὐνηθεῖσαι.
Τῆς καὶ ἀπὸ κρῆθεν βλεφάρων τ' ἀπὸ κυανεάων
Τοῖον ἄηθ' οἷόν τε πολυχρύσου Ἀφροδίτης.
Ἡ δὲ καὶ ὣς κατὰ θυμὸν ἑὸν τίεσκεν ἀκοίτην,
Ὡς οὔπω τις ἔτισε γυναικῶν θηλυτεράων.
Ἦ μέν οἱ πατέρ' ἐσθλὸν ἀπέκτανεν ἶφι δαμάσσας,
Χωσάμενος περὶ βουσί· λιπὼν δ' ὅγε πατρίδα γαῖαν
Ἐς Θήβας ἱκέτευσε φερεσσακέας Καδμείους.
Ἔνθ' ὅγε δώματ' ἔναιε σὺν αἰδοίῃ παρακοίτι
Νόσφιν ἄτερ φιλότητος ἐφιμέρου· οὐ γάρ οἱ ἦεν
Πρὶν λεχέων ἐπιβῆναι ἐϋσφύρου Ἠλεκτρυώνης,
Πρίν γε φόνον τίσαιτο κασιγνήτων μεγαθύμων
Ἧς ἀλόχου, μαλερῷ δὲ καταφλέξαι πυρὶ κώμας
Ἀνδρῶν ἡρώων Ταφίων ἠδὲ Τηλεβοάων.
Ὡς γάρ οἱ διέκειτο· θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἦσαν,
Τῶν ὅγ' ὀπίζετο μῆνιν, ἐπείγετο δ' ὅττι τάχιστα
Ἐκτελέσαι μέγα ἔργον, ὅ οἱ Διόθεν θέμις ἦεν.
Τῷ δ' ἅμα ἱέμενοι πολέμοιό τε φυλόπιδός τε
Βοιωτοὶ πλήξιπποι, ὑπὲρ σακέων πνείοντες,
Λοκροί τ' ἀγχέμαχοι καὶ Φωκῆες μεγάθυμοι
Ἕσποντ'· ἦρχε δὲ τοῖσιν ἐῢς πάϊς Ἀλκαίοιο,
Κυδιόων λαοῖσι. πατὴρ δ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Ἄλλην μῆτιν ὕφαινε μετὰ φρεσίν, ὥς ῥα θεοῖσιν
Ἀνδράσι τ' ἀλφηστῇσιν ἀρῆς ἀλκτῆρα* φυτεύσῃ.
Ὦρτο δ' ἀπ' Οὐλύμποιο δόλον φρεσὶ βυσσοδομεύων,
Ἱμείρων φιλότητος ἐϋζώνοιο γυναικός,
Ἐννύχιος· τάχα δ' ἷξε Τυφαόνιον· τόθεν αὖτις
Φίκιον ἀκρότατον προσεβήσατο μητίετα Ζεύς.

HESIODI OPVS DE
SCVTO HERCVLIS.

HEV qualis relinquens domos & patriam terram,
Venit ad Thebas, ad ſimilem Marti Amphitryonem,
Alcmene, filia populos ſeruantis Electrionis:
Quæ certè mulierum genus ornabat fœminearum
Et pulchritudine & magnitudine, animo autem nulla contendebat
Earum, quas mortales mortalibus pepererunt concumbẽtes.
Huius & ab capite, & palpebris nigris,
Tale ſpirabat, quale & aureæ Veneris.
Quæ & tantum in animo ſuum honorabat maritum,
Quantum nondum aliqua honorauit mulierum fœminearũ.
Attamen patrem bonum interfecit vi domans,
Iratus pro bobus. relinquens autem ille patriam terram,
Ad Thebas ſupplex venit, ſcuta ferentes Cadmæos,
Vbi ille domos habitauit cum pudica vxore,
Seorſum ſine deſiderato amore. non enim ſibi licuit
Prius lectũ cõſcendere pulchras ſuras habẽtis Electryonis,
Quàm cædem vltus eſſet fratrum magnanimorum
Suæ vxoris, acrique combuſſiſſet igne vicos
Virorum heroum, Taphiorum & Teleboarum.
Sic enim ſibi conſtitutum erat. dij autem teſtes erant.
Quorum ille curabat iram, & feſtinabat quàm celerrimè
Perficere magnum opus, quod ſibi ex Ioue fas erat.
Hunc autem ſimul cupientes & belli & perſecutionis
Bœoti percuſſores equorum, ſuper ſcuta ſpirantes,
Et Locri breuib. armis pugnatores, & Phocẽſes magnanimi
Sequebantur. dux autem iſtis erat bonus filius Alcæi,
Iactabundus populis. pater autem hominúmque deorúmque
Aliud conſilium texebat in mentibus, vt dijs (generaret
Et hominibus artium inuentoribus nocumenti expulſorem
Statim verò deſcendit ab olympo dolum mentibus ſtruens,
Deſiderans amorem bene cinctæ mulieris,
Nocturnus: citò autem venit Typhaonium. Tũc autẽ rurſus
Phicium ſummum aſcendit conſultor Iupiter.

Commendatio Alcmenæ quæ Amphitryonem patris interfectorẽ ſequuta eſt.

Exemplũ amoris cõiugalis.

Occaſio belli ſuſcepti.

Catalogus populorũ qui Amphitryonẽ ſequuti ſunt.

γρ. φυτεύσῃ

Cur Iupiter Alcmenæ concubitum petierit.

Vbi ſedens mentibus cogitauit ſtupenda opera. (Electryonis
Eadem quidem enim nocte extenſum pedem habentis filia
χ. ἱερῷ. Lecto & amore mixta eſt, & perfecit deſiderium.
Eadem autem & Amphitryon populorum defenſor, inclytus
Perfecto magno opere venit ſuam domum. (heros
Neque ille ad famulos & paſtorales agreſtes
Perrexit ire, priuſquam ſuæ vxoris conſcenderet lectum.
Talis enim cor cupiditas capiebat paſtorem populorum.
Vt autem quando vir libenter effugerit calamitatem
Ægritudine ab moleſta, vel etiam à forti vinculo:
Sic tunc Amphitryon graui labore defunctus,
Libentérque & amicè ſuam domum peruenit.
Nocturnus autem concubuit ſua cum veneranda vxore,
Delectatus donis valde pulchræ Veneris.
Illa autem Deo domita, & viro longè præſtantiſſimo
Thebis ſeptem portas habentibus gemellos generauit filios.
Herculis & Iphicli fratrum comparatio. Non tamen ſimilia ſapientes fratres quamuis fuerunt.
Hunc quidem peiorē, illū autem rurſus multò meliorē virū,
Grauémque fortémque vim Herculeam:
Hunc quidem ſubdomita nigras facienti nubes Ioui Saturnio,
Sed Iphicleum lancea ſeruanti populos Amphitryoni,
Vbi & quomodo Hercules inciderit in Cygnum. Diſtinctam prolem. hunc quidem mortali viro admiſta
Illum autem Ioui Saturnio, deorum imperatori omnium,
Qui & Cygnum interfecit Martis filium Magnanimum.
Inuenit enim in luco longè ſagittantis Apollinis
Ipſum & patrem ſuum Martem inſatiabilem bello,
Armis coruſcantes, ſplendorem vt ignis ardentis,
Stantes in curru. terram verò verberabant veloces equi
Pungentes vngulis: puluis autem circa ipſos vtrinque ſpar-
Trita plicatis curribus & pedibus equorum. (gebatur,
Currus autem bene facti & canthi circumſtrepebant,
Equis currere cupientibus lætatus autem eſt Cygnus irrepre-
Sperans Iouis filium bellicoſum, & aurigatorem (henſibilis,
Ferro ſcindere, & inclyta arma ſpoliare.
Sed ſibi factas ſupplicationes nō exaudiuit Phœbus Apollo.
Ipſe enim ſibi concitauit vim Herculeam.
Omne autem nemus & templum Apollinis Pegaſei
Splendebat ab grauis Dei armiſque & ipſius.
Ignis autem tanquam ab oculis ſplendebat. Quis autem illi
Suſtinuiſſet mortalis exiſtens obuiam moueri,
Præter Herculem, & inclytum Iolaum?
Illorum enim magnáque vis, & manus intangibiles
Ex humeris extendebatur in fortiſſimis membris.
Poſteritatē aliquando maiorū ſuorū ſcelera luere. Qui tunc aurigam affatus eſt fortem Iolaum:
O heros Iolae, mortalium longè chariſſime omnium,
Certè contra immortales beatos, qui cœlum habitant,
Peccauit Amphitryō, quādo bene coronatā muris Theben
Venit, linquens Tirynthum bene ædificatum oppidum,
Interfecto Electryone boum cauſa latas frontes habentium.
Venit ad Creontē, & Heniochā extenſum peplū habentē.
Qui ipſum amicè exceperunt, & omnia neceſſaria præbue-
Vt fas eſt ſupplicibus honorarúntque procul magis. (runt,
Viuebat autē lætus cum pulchros pedes habente Electryona
Sua vxore. Celeriter autem nos vertentibus annis
Nati fuimus, neque mentibus ſimiles, neque intellectu,
Et tuus pater & ego. huius quidem mentis eripuit Iupiter,
Qui relinquens & ſuam domum, & ſuos parentes,
Venit honoraturus iniquum Euryſtheum,
Miſer. profectò valde ſuſpirabat, in futurum
Suam calamitatem dolens, quæ non reuocabilis eſt.
Sed mihi fortuna moleſta commiſit certamina,
χ. ἐπιτέλλει. O chare. ſed tu citius cape habenas purpureas, (gens,
Equorū pedibus velociū. valde autē mentibus audacia au-
Adhortatio. Recte habeto velocem currum, & pedibus velocium robur
equorum,
Nihil ſubueritus fragorem Martis homicidæ,
Qui nunc vociferans circumferit ſacrum nemus
Phœbi Apollinis longè-ſagittantis regis,
Attamen quamuis fortis exiſtens ſatiatur bello.
Hunc autem viciſſim alloquutus eſt irreprehenſibilis Iolaus:

Ἔνθα καθεζόμενος, φρεσὶ μήδετο θέσκελα ἔργα.
Αὐτῇ μὲν γὰρ νυκτὶ τανυσφύρου Ἠλεκτρυώνης
εὐνῇ* καὶ φιλότητι μίγη, τέλεσεν δ' ἄρ' ἐέλδωρ.
Αὐτῇ δ' Ἀμφιτρύων λαοσσόος, ἀγλαὸς ἥρως
ἐκτελέσας μέγα ἔργον, ἀφίκετο ὅνδε δόμονδε.
Οὐδ' ὅγ' ἐπὶ δμῶας καὶ ποιμένας ἀγροιώτας
Ὦρτ' ἰέναι, πρίν γ' ἧς ἀλόχου ἐπιβήμεναι εὐνῆς·
Τοῖος γὰρ κραδίην πόθος αἴνυτο ποιμένα λαῶν.
Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀσπαστὸν ὑπεκπροφύγῃ κακότητα
Νούσου ὑπ' ἀργαλέης, ἢ καὶ κρατεροῦ ὑπὸ δεσμοῦ,
Ὣς ῥα τότ' Ἀμφιτρύων, χαλεπὸν πόνον ἐκτολυπεύσας,
Ἀσπασίως τε φίλως τε ἑὸν δόμον εἰσαφίκανε.
Παννύχιος δ' ἄρ' ἔλεκτο σὺν αἰδοίῃ παρακοίτι,
Τερπόμενος δώροισι πολυχρύσου Ἀφροδίτης.
Ἡ δὲ θεῷ δμηθεῖσα καὶ ἀνέρι πολλὸν ἀρίστῳ
Θήβῃ ἐν ἑπταπύλῳ διδυμάονε γείνατο παῖδε,
Οὐκέθ' ὁμὰ φρονέοντε (κασιγνήτω γε μὲν ἤστην)
Τὸν μὲν χειρότερον, τὸν δ' αὖ μέγ' ἀμείνονα φῶτα,
Δεινόν τε κρατερόν τε, βίην Ἡρακληείην.
Τὸν μὲν, ὑποδμηθεῖσα κελαινεφεῖ Κρονίωνι,
Αὐτὰρ Ἰφικλῆα γε δορυσσόῳ Ἀμφιτρύωνι,
Κεκριμένην γενεήν· τὸν μὲν, βροτῷ ἀνδρὶ μιγεῖσα,
Τὸν δὲ, Διὶ Κρονίωνι θεῶν σημάντορι πάντων.
Ὃς καὶ Κύκνον ἔπεφνεν Ἀρητιάδην μεγάθυμον·
Εὗρε γὰρ ἐν τεμένει ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος
Αὐτὸν καὶ πατέρ' ὃν Ἄρην ἆτον πολέμοιο,
Τεύχεσι λαμπομένους σέλας ὣς πυρὸς αἰθομένοιο·
Ἑσταότ' ἐν δίφρῳ. χθόνα δ' ἔκτυπον ὠκέες ἵπποι,
Νύσσοντες χηλῇσι· κόνις δέ σφ' ἀμφιδεδήει,
Κοπτομένη πλεκτοῖσιν ὑφ' ἅρμασι καὶ ποσὶν ἵππων·
Ἅρματα δ' εὐποίητα καὶ ἄντυγες ἀμφαράβιζον
Ἵππων ἱεμένων. κεχάρητο δὲ Κύκνος ἀμύμων,
Ἐλπόμενος Διὸς υἱὸν ἀρήϊον ἡνίοχόν τε
Χαλκῷ δῃώσειν, καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δύσειν.
Ἀλλά οἱ εὐχωλέων οὐκ ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων·
Αὐτὸς γάρ οἱ ἐπῶρσε βίην Ἡρακληείην.
Πᾶν δ' ἄλσος καὶ βωμὸς Ἀπόλλωνος Παγασαίου
Λάμπεν ὑπαὶ δεινοῖο θεοῦ τευχέων τε καὶ αὐτοῦ·
Πῦρ δ' ὣς ὀφθαλμῶν ἀπελάμπετο. τίς κεν ἐκείνου
Ἔτλη θνητὸς ἐὼν κατεναντίον ὁρμηθῆναι,
Πλὴν Ἡρακλῆος καὶ κυδαλίμου Ἰολάου;
Κείνων γὰρ μεγάλη τε βίη καὶ χεῖρες ἄαπτοι
Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσιν.
Ὅς ῥα τόθ' ἡνίοχον προσέφη κρατερὸν Ἰόλαον,
Ἥρως ὦ Ἰόλαε, βροτῶν πολὺ φίλτατε πάντων,
Ἦ τι μετ' ἀθανάτους μάκαρας, τοὶ Ὄλυμπον ἔχουσιν,
Ἤλιτεν Ἀμφιτρύων, ὅτ' ἐϋστέφανον ποτὶ Θήβην
Ἦλθε λιπὼν Τίρυνθον ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
Κτείνας Ἠλεκτρύωνα, βοῶν ἕνεκ' εὐρυμετώπων.
Ἵκετο δ' εἰς Κρείοντα καὶ Ἡνιόχην τανύπεπλον,
Οἵ ῥά μιν ἠσπάζοντο, καὶ ἄρμενα πάντα παρεῖχον,
Ἣ δίκη ἐσθ' ἱκέτῃσι· τίον δ' ἄρα κηρόθι μᾶλλον.
Ζῶε δ' ἀγαλλόμενος σὺν ἐϋσφύρῳ Ἠλεκτρυώνῃ
Ἧ ἀλόχῳ. τάχα δ' ἄμμες ἐπιπλομένων ἐνιαυτῶν
Γεινόμεθ', οὔτε φυὴν ἐναλίγκιοι, οὔτε νόημα,
Σός τε πατὴρ καὶ ἐγώ. τοῦ μὲν φρένας ἐξέλετο Ζεὺς,
Ὃς προλιπὼν σφέτερόν τε δόμον σφετέρους τε τοκῆας,
Ὤιχετο τιμήσων ἀλιτήμενον Εὐρυσθῆα,
Σχέτλιος· ἦ που πολλὰ μετεστοναχίζετ' ὀπίσσω,
Ἣν ἄτην ὀχέων· ἡ δ' οὐ παλινάγρετός ἐστιν.
Αὐτὰρ ἐμοὶ δαίμων χαλεποὺς* ἐπετέλλετ' ἀέθλους.
Ὦ φίλε, ἀλλὰ σὺ θᾶσσον ἔχ' ἡνία φοινικόεντα
Ἵππων ὠκυπόδων· μέγα δὲ φρεσὶ θάρσος ἀέξων,
Ἰθὺς ἔχειν θοὸν ἅρμα καὶ ὠκυπόδων σθένος ἵππων,
Μηδὲν ὑποδδείσας κτύπον Ἄρεος ἀνδροφόνοιο,
Ὃς νῦν κεκληγὼς περιμαίνεται ἱερὸν ἄλσος
Φοίβου Ἀπόλλωνος ἑκατηβελέταο ἄνακτος·
Ἦ μὴν καὶ κρατερός περ ἐὼν ἄαται πολέμοιο.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἀμώμητος Ἰόλαος,

Ἠθεῖ',

Ἠθεῖ', ἦ μάλα δή τι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Τιμᾷ σὴν κεφαλὴν, καὶ ταύρεος Ἐννοσίγαιος,
Ὃς Θήβης κρήδεμνον ἔχει, ῥύεταί τε πόληα.
Οἷον δὴ καὶ τόνδε βροτὸν κρατερόν τε μέγαν τε
Σὰς ἐς χεῖρας ἄγουσιν, ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄρηαι.
Ἀλλ' ἄγε δύσεο τεύχε' ἀρήια, ὄφρα τάχιστα
Δίφρους ἐμπελάσαντες Ἄρηός θ' ἡμέτερόν τε
Μαρνώμεσθ', ἐπεὶ οὔ τοι ἀτάρβητον Διὸς υἱὸν
Οὐδ' Ἰφικλείδην δειδίξεται, ἀλλά μιν οἴω
Φεύξεσθαι δύο παῖδας ἀμύμονος Ἀλκείδαο,
Οἳ δή σφι σχεδόν εἰσι, λιλαιόμενοι πολέμοιο
Φυλόπιδα στήσειν· τά σφιν πολὺ* φίλτερα θοίνης.
Ὣς φάτο· μείδησεν δὲ βίη Ἡρακληείη,
Θυμῷ γηθήσας· μάλα γάρ νύ οἱ ἄρμενα εἶπε.
Καί μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἥρως ὦ Ἰόλαε διοτρεφὲς, οὐκέτι τηλοῦ
Ὑσμίνη τρηχεῖα· σὺ δ' ὡς πάρος ἦσθα δαΐφρων,
Ὣς καὶ νῦν μέγαν ἵππον Ἀρίονα κυανοχαίτην
Πάντῃ ἀναστρωφᾶν, καὶ ἀρηγέμεν ὥς κε δύνηαι.
Ὣς εἰπὼν, κνημῖδας ὀρειχάλκοιο φαεινοῦ,
Ἡφαίστου κλυτὰ δῶρα, περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε.
Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνε
Καλὸν, χρύσειον, πολυδαίδαλον, ὅν οἱ ἔδωκε
Παλλὰς Ἀθηναίη κούρη Διὸς, ὁππότ' ἔμελλε
Τὸ πρῶτον στονόεντας ἐφορμήσεσθαι ἀέθλους.
Θήκατο δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἀρῆς ἀλκτῆρα σίδηρον
Δεινὸς ἀνήρ· κοίλην δὲ περὶ στήθεσσι φαρέτρην
Κάββαλετ' ἐξόπιθεν· πολλοὶ* δ' ἔντοσθεν ὀϊστοὶ
Ῥιγηλοὶ, θανάτοιο λαθιφθόγγοιο δοτῆρες.
Πρόσθεν μὲν θάνατόν τ' εἶχον καὶ δάκρυσι μῦρον·
Μέσσοι δὲ, ξεστοὶ, περιμήκεες· αὐτὰρ ὄπισθεν
Μόρφνοιο φλεγύαο καλυπτόμενοι πτερύγεσσιν.
Εἵλετο δ' ὄβριμον ἔγχος ἀκαχμένον αἴθοπι χαλκῷ·
Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκε,
Δαιδαλέην, ἀδάμαντος, ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖαν,
Ἥ τ' εἴρυτο κάρη Ἡρακλῆος θείοιο.

ΧΕΡΣΙ γε μὴν σάκος εἷλε παναίολον· οὐδέ τις αὐτὸ
Οὔτ' ἔρρηξε βαλὼν, οὔτ' ἔθλασε, θαῦμα ἰδέσθαι.
Πᾶν μὲν γὰρ κύκλῳ τιτάνῳ λευκῷ τ' ἐλέφαντι
Ἠλέκτρῳ θ' ὑπολαμπὲς ἔην, χρυσῷ τε φαεινῷ
Λαμπόμενον*· κυάνου δὲ διὰ πτύχες ἠλήλαντο.
Ἐν μέσσῳ δὲ, δράκοντος ἔην φόβος οὔ τι φατειὸς,
Ἔμπαλιν ὄσσοισιν πυρὶ λαμπομένοισι δεδορκώς.
Τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν πλῆτο στόμα λευκὰ θεόντων,
Δεινῶν, ἀπλήτων· ἐπὶ δὲ βλοσυροῖο μετώπου
Δεινὴ Ἔρις πεπότητο, κορύσσουσα κλόνον ἀνδρῶν,
Σχετλίη, ἥ ῥα νόον τε καὶ ἐκ φρένας εἵλετο φωτῶν
Οἵτινες ἀντιβίην πόλεμον Διὸς υἷι φέροιεν.
Τῶν καὶ ψυχαὶ μὲν χθόνα δύνουσ' Ἄϊδος εἴσω
Αὐτῶν· ὀστέα δέ σφι περὶ ῥινοῖο σαπείσης,
Σειρίου ἀζαλέοιο* κελαινῇ πύθεται αἴῃ.
Ἐν δὲ προΐωξίς τε παλίωξίς τε τέτυκτο,
Ἐν δ' ὅμαδός τε φόβος τ' ἀνδροκτασίη τε δεδήει.
Ἐν δ' Ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ἐθύνεον, ἐν δ' ὀλοὴ Κὴρ,
Ἄλλον ζωὸν ἔχουσα νεούτατον, ἄλλον ἄουτον,
Ἄλλον τεθνειῶτα κατὰ μόθον ἕλκε ποδοῖιν.
Εἷμα δ' ἔχ' ἀμφ' ὤμοισι δαφοινεὸν αἵματι φωτῶν,
Δεινὸν δερκομένη, καναχῇσί τε βεβρυχυῖα.
Ἐν δ' ὀφίων κεφαλαὶ δεινῶν ἔσαν οὔ τι φατειῶν
Δώδεκα· ταὶ φοβέεσκον ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων,
Οἵτινες ἀντιβίην πόλεμον Διὸς υἷι φέροιεν.
Τῶν καὶ ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλεν, εὖτε μάχοιτο
Ἀμφιτρυωνιάδης· τὰ δ' ἐδαίετο* θαυμαστὰ ἔργα.
Στίγματα δ' ὣς ἐπέφαντο ἰδεῖν δεινοῖσι δράκουσι
Κυάνεα κατὰ νῶτα, μελάνθησαν δὲ γένεια.
Ἐν δὲ συῶν ἀγέλαι χλούνων ἔσαν ἠδὲ λεόντων
Ἐς σφέας δερκομένων, κοτεόντων θ' ἱεμένων τε·
Τῶν καὶ* ὁμιληδὸν στίχες ἤισαν· οὐδέ νυ τώ γε
Οὐδέτεροι τρεέτην, φρῖσσόν γε μὲν αὐχένας ἄμφω.

O patrue, certè valde iam pater hominũmque deorũ ηque — γρ. ὦ θεῖ.
Honorat tuum caput, & taureus Neptunus,
Qui Thebis arcem habet, ac conſeruat vrbem: — Ab honeſto.
Qualemnam & iſtum mortalem fortémque magnúmque
Tuas ad manus agunt, vt gloriam bonam ſumas.
Sed iamiam indue arma bellicoſa, vt celerrime — A præmiis
Curribus appropinquantes, & Martis noſtro,
Pugnemus, poſtquam neque intrepidum Iouis filium — Amor & promptitudo iuuenilis.
Neque filium Iphicli timebit. ſed ipſum puto
Fugiturum duos filios irreprehenſibilis Alcidæ,
Qui iam prope ipſos vadunt, cupientes belli
Cædem ſtatuere, quæ ipſis multo præſtantiora dapibus. — γρ. στήσειν.
Sic dixit: ſubriſit autem vis Herculana,
Animo gaudens. valde enim ſibi accommoda dixit.
Atque ipſi reſpondens verbis pennatis alloquutus eſt: — γρ. Μῦθα.
Heros ô Iolae diuine, non amplius procul
Pugna aſpera: tu autem vt prius eras bellicoſus,
Sic & nunc magnum equũ Arionem, nigras ſetas habentem, — Arion equus Herculis.
Quacunque conuerte, & auxiliare quantũ ſi per potes.
Sic fatus, ocreas æris ſplendentis, — Hercules ad pugnã inſtruitur
Vulcani inclyta dona, circa crura poſuit.
Secundò rurſus thoracem circa pectora induit,
Pulchrum, aureum, valde varium, quem ſibi dedit
Pallas Minerua filia Iouis, quando debebat
Primum ſuſpirioſa irruere certamina.
Poſuit autem circa humeros nocumẽti propulſorem ferrum
Terribilis vir, & cauam circa pectora pharetram
Conie cit retrò, multæ autem intus ſagittæ — Tela venenata cuſpide.
Rigidæ, lethi obliuiſci vocem facientis datrices.
Antrorſum quidem mortem habebant, & lacrymis luctum:
Mediæ autem, raſiles longè, ſed retro
Colorata aquilæ occultata pennis
Erant. ille autem terribilem lanceam, acutam, ardenti ferro:
Capiti autem potenti galeam bene factam impoſuit,
Ingenioſam, ex adamante, temporibus congruam,
Quæ ſeruabat caput Herculis diuini

MANIBVS *autem ſcutum cepit vndique varium, neq; (aliquis* — Clypei Herculis elegantiſſima & admiranda deſcriptio
Neque rupiſſet vulnerans, neque ſi egiſſet, mirabile viſu.
Totum quidem in circulo gypſo albo, & ebore,
Et Electro ſubſplendidum erat, & auro lucente
Splendens, nigro autem circuli diſcurrebant.
In medio autem draconis erat terror non narrabilis. — γρ. κυανέου.
Retro oculis igne ſplendentibus aſpiciens. (rentibus,
Cuius & dentibus quidem implebatur bucca albiter diſcur-
Crudelibus, implacabilibus. In terribili autem aſpectu
Grauis Lis volabat, galeata perturbatione hominum,
Improba, quæ & intellectum & mẽtem capiebat hominum,
Quicunque obuiam bellum Iouis filio ferrent.
Quorũ & animæ quidẽ terrã ingrediuntur, intra infernum
Ipſorum: oſſa verò ipſis carne corrupta,
Sirio ſub arido nigra putrefacit terra.
Ibi expulſatioq;, retroq; fugatio picta erat: — γρ. ... acerrimæ pugnæ.
Ibi & tumultus & terror, et hominum cædes ardebat,
Ibi diſcordia, ibi fragor diſcurrebat: ibi pernicioſa Parca
Alium viuum habẽs nouiter ſauciatum, aliũ non ſauciatũ:
Alium mortuum in conflictu, trahebat per pedes.
Palliũ autẽ habebat circa humeros valde funeſtũ ſanguine
Terribiliter aſpiciens, ſtrepitúque grauata (hominum,
Ibi ſerpentium capita terribilium erant, non enarrabilium,
Duodecim, quæ terrebant in terra nationes hominum,
Quicunq; bellum obuiam Iouis filio ferrent.
Illorum & dentiũ quidem ſtrepitus erat, quando pugnaret
Filius Amphitryonis. & iſta lucebant miranda opera.
Puncta autem veluti quadam videbantur videre horribili- — γρ. θαυμαστὰ
bus draconibus.
Nigra ſupra tergora: nigreſcebant autem barbæ. — γρ. Κυάνεαι
Ibi aprorum greges maſculorum erant, & leonum, — Leonũ & ſuum inter ſe certamen.
Inter ſe aſpicientium, iraſcentium, & mordere cupientium.
Horum & congregatim acies ibant, neque iſti, — γρ. ὁμιλαδόν.
Neque alij tremebant. horrebant ſiquidem collis ambo.

Iam enim ipſis iacebat magnus leo, circa autem apri
Bini priuati animas. & apud ipſos niger (cadentes
Sanguis ſtillabat in terram. aliqui autem depreſſis ceruicib.
Iacebant mortui à crudeliſſimis leonibus, (dum
Qui adhuc magis incitabantur, & iraſcebantur ad pugnan-
Vtrinque maſculique ſues, alacreſque leones.
Ibi erat pugna Lapitharum pugnatorum,
Et Ceneα circa regem, & Dryanta Pirithoümque,
Hopleúmque Exadiúmque, Phalerúmque, Prolochúmque,
Mopſúmque Ampycis filium Titareſium, florem Martis:
Theſeáque Aegei filium, ſimilem diis immortalibus:
Argentei, aurea circa corpus arma habentes.
Centaurique ex altera parte contrarij congregabantur,
Circa magnum Petraum, & Aſbolum augurem,
Arctumq; Vrumq; nigraſq; ſetas habentem Mimanta,
Et duos Peuci filios, Perimedeáque Dryalúmque:
Argentei, aureas abietes in manibus habentes.
Et irruebant tanquam viui exiſtentes.
Lanceis & abietibus propè porrigebantur.
Ibi Martis terribilis velocipedes ſtabant equi,
Aurei. ibi & ipſe ſpolia ferens pernicioſus Mars,
Haſtam in manibus ferens, pedeſtribus imperans,
Sanguine purpureus, tanquam viuos ſpolians,
Currum aſcendens, iuxta autem Deimúſque Phobúſque
Stabant, cupientes bellum ingredi hominum.
Ibi Iouis filia prædatrix Minerua,
Et ſimilis, tanquam ad pugnam volens ſe armare,
Lanceam habens in manibus, aureámque galeam,
Et thoracem circa humeros, & ibat ad pugnam grauem.
Ibi erat immortalium deorum ſacer chorus. & ibi in medio
Deſiderabile quiddam perſonabat Latonæ & Iouis filius,
Aurea cithara. Deorum autē pauimentum, purus Olympus.
Ibi Senatus, & fœlicitas infinita in circuitu erat,
Immortaliū in certamine. deæ autē duces erant cantilenæ,
Muſæ Pierides, ſtridulè canentibus ſimiles.
Ibi verò portus tutus indomiti maris
Circulari forma factus erat ex toto ſolido ſtanno,
Inundanti ſimilis, multi tamen in medio ipſius
Delphines, hac & illac diſcurrebant, piſces capientes,
Natantibus ſimiles. duo autem ſupra inſlantes aquas
Argentei delphines inuadebant mutos piſces.
A quibus ærei tremebant piſces. ſed in litoribus
Sedebat vir piſcator apparens. habebat autem in manibus
Piſcibus rete abiecturo ſimilis.
Ibi erat bene comatæ Danaës eques Perſeus,
Neque vtique attingens ſcutum pedibus, neque lōge ab ipſo
Mirum magnum cogitatu: quoniam nullo pacto infixus erat.
Sic enim manibus ipſum fecit inclytus vtroq; crure Claudus
Aureum. circa autem pedes habebat alata calceamenta.
Humeris autē ipſum circa ſe nigra vagina incluſus enſis ia-
Ferreus, ex loro. Ille autem vt imaginatio volabat. (cebat.
Omne autem dorſum habebat caput grauis monſtri (viſu
Gorgoos. circa autem ipſum ſpeculum diſcurrebat, mirabile
Argenteum. villi autem ſuſpenſi erant lucidi,
Aurei, grauis autem circa tempora regis
Iacebat Orci galea, noctis tenebram grauem habens.
Ipſe autem feſtinanti & rigenti ſimilis,
Perſeus Danaës filius extendebatur. Illæ autem poſt ipſum
Gorgones inapplicabiléſque & inenarrabiles prompte ſta-
bant,
Cupientes capere: & in viridi adamante
Aſcendentibus, reſonabat ſcutum magno tumultu
Acutè & ſtridulè. & in zonis dracones
Bini dependebant, & attollebant capita,
Lingebant autem vtiq; illi, & impetu imprimebant dentes,
Aſperè aſpicientes, & in grauibus capitibus (ipſos
Gorgoneis agitabatur magnus terror. qui verò contra
Homines pugnarent, bellica arma habentes:
Aliqui quidem pro ſua vrbe ſuiſque parentibus
Peſtem arcentes: aliqui autem procurrere prompti:

Marginal notes: γρ. κινέοντε. — Lapithæ cum Centauris congreſſi ſunt in nuptiis Pirithoi ad quas alluſum videtur. — Centauri. — γρ. Ῥοῖκόν τε. — Mars Minerua prælio inter ſunt. — Minerua. — Deorum conſilium. — Portus imago. — Perſeum clypeo antevolantē fingit. — Perſeus interfecta Meduſa fugit. — γρ. νόημα ὡς τό. — Orci galea inuiſibilem ſe fecit. — Homerum imitatus hoc loco.

Ἤδη γάρ σφιν ἔκειτο μέγας λὶς, ἀμφὶ δὲ κάπροι
Δοιοὶ ἀπουράμενοι ψυχάς. κατὰ δέ σφι κελαινὸν
Αἷμ' ἀπελείβετ' ἔραζ'. οἱ δ' αὐχένας ἐξεριπόντες,
Κείατο τεθνειῶτες ὑπὸ βλοσυρῇσι λέουσι.
Τοὶ δ' ἔτι μᾶλλον ἐγειρέσθην* κοτέοντε μάχεσθαι,
Ἀμφότεροι, χλουναί τε σύες, χαροποί τε λέοντες.
Ἐν δ' ἦν ὑσμίνη Λαπιθάων αἰχμητάων.
Καινέα τ' ἀμφὶ ἄνακτα, Δρύαντά τε, Πειρίθοόν τε,
Ὁπλέα τ', Ἐξάδιόν τε, Φάληρόν τε, Πρόλοχόν τε,
Μόψον τ' Ἀμπυκίδην Τιταρήσιον, ὄζον Ἄρηος,
Θησέα τ' Αἰγεΐδην, ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν·
Ἀργύρεοι, χρύσεια περὶ χροῒ τεύχε' ἔχοντες.
Κένταυροι δ' ἑτέρωθεν ἐναντίοι ἠγερέθοντο
Ἀμφὶ μέγαν Πετραῖον, ἰδ' Ἄσβολον οἰωνιστήν.
Ἄρκτον* θ' Οὔρειόν τε, μελαγχαίτην τε Μίμαντα,
Καὶ δύο Πευκεΐδας, Περιμήδεά τε Δρύαλόν τε·
Ἀργύρεοι, χρυσέας ἐλάτας ἐν χερσὶν ἔχοντες.
Καί τε συναΐκτην ὡσεὶ ζωοί περ ἐόντες,
Ἔγχεσιν ἠδ' ἐλάτῃς αὐτοσχεδὸν ὠρέγνυντο.
Ἐν δ' Ἄρεος βλοσυροῖο ποδώκεες ἕστασαν ἵπποι
Χρύσεοι· ἐν δὲ καὶ αὐτὸς ἐναρσφόρος οὔλιος Ἄρης
Αἰχμὴν ἐν χείρεσσιν ἔχων, πρυλέεσσι κελεύων,
Αἵματι φοινικόεις, ὡσεὶ ζωοὺς ἐναρίζων·
Δίφρῳ ἐμβεβαώς· παρὰ δὲ Δεῖμός τε Φόβος τε
Ἕστασαν, ἱέμενοι πόλεμον καταδύμεναι ἀνδρῶν.
Ἐν δὲ Διὸς θυγάτηρ ἀγελείη Τριτογένεια,
Τῇ ἰκέλη ὡσεί τε μάχην ἐθέλουσα κορύσσειν,
Ἔγχος ἔχουσ' ἐν χερσὶ, χρυσείην τε τρυφάλειαν,
Αἰγίδα τ' ἀμφ' ὤμοις. ἐπὶ δ' ᾤχετο φύλοπιν αἰνήν.
Ἐν δ' ἦν ἀθανάτων ἱερὸς χορός· ἐν δ' ἄρα μέσσῳ
Ἱμερόεν κιθάριζε Λητοῦς καὶ Διὸς υἱὸς
Χρυσείῃ φόρμιγγι· θεῶν δ' ἕδος ἁγνὸς Ὄλυμπος·
Ἐν δ' ἀγορή, περὶ δ' ὄλβος ἀπείριτος ἐστεφάνωτο
Ἀθανάτων ἐν ἀγῶνι. θεαὶ δ' ἐξῆρχον ἀοιδῆς
Μοῦσαι Πιερίδες, λιγὺ μελπομέναις εἰκυῖαι.
Ἐν δὲ λιμὴν εὔορμος ἀμαιμακέτοιο θαλάσσης
Κυκλοτερὴς ἐτέτυκτο πανέφθου κασσιτέροιο,
Κλυζομένῳ ἴκελος. πολλοί γε μὲν ἀμμέσον αὐτοῦ
Δελφῖνες τῇ καὶ τῇ ἐθύνεον ἰχθυάοντες,
Νηχομένοις ἴκελοι. δοιοὶ δ' ἀναφυσιόωντες
Ἀργύρεοι δελφῖνες ἐθοίνων ἔλλοπας ἰχθῦς,
Τῶν ὕπο χάλκειοι τρέον ἰχθύες. αὐτὰρ ἐπ' ἀκταῖς
Ἧστο ἀνὴρ ἁλιεὺς δεδοκημένος· εἶχε δὲ χερσὶν
Ἰχθύσιν ἀμφίβληστρον, ἀπορρίψοντι ἐοικώς.
Ἐν δ' ἦν ἠϋκόμου Δανάης τέκος ἱππότα Περσεύς,
Οὔτ' ἄρ ἐπιψαύων σάκεος ποσὶν, οὔθ' ἑκὰς αὐτοῦ,
Θαῦμα μέγα φράσσασθ'· ἐπεὶ οὐδαμοῦ ἐστήρικτο.
Τὼς γάρ μιν παλάμαις τεῦξε κλυτὸς Ἀμφιγυήεις
Χρύσεον, ἀμφὶ δὲ ποσσὶν ἔχε πτερόεντα πέδιλα.
Ὤμοισιν δέ μιν ἀμφὶ μελάνδετον ἄορ ἔκειτο
Χαλκέου ἐκ τελαμῶνος. ὁ δ' ὥστε* νόημ' ἐποτᾶτο.
Πᾶν δὲ μετάφρενον εἶχε κάρη δεινοῖο πελώρου,
Γοργοῦς, ἀμφὶ δέ μιν κίβισις θέε, θαῦμα ἰδέσθαι,
Ἀργυρέη· θύσανοι δὲ κατῃωρεῦντο φαεινοὶ
Χρύσειοι· δεινὴ δὲ περὶ κροτάφοισιν ἄνακτος
Κεῖτ' Ἄϊδος κυνέη, νυκτὸς ζόφον αἰνὸν ἔχουσα.
Αὐτὸς δὲ σπεύδοντι καὶ ἐρρίγοντι ἐοικὼς
Περσεὺς Δαναΐδης ἐτιταίνετο. ταὶ δὲ μετ' αὐτὸν
Γοργόνες ἄπλατοί τε καὶ οὐ φαταὶ ἐρρώοντο,
Ἱέμεναι μαπέειν. ἐπὶ δὲ χλωροῦ ἀδάμαντος
Βαινουσέων ἰάχεσκε σάκος μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ
Ὀξέα καὶ λιγέως. ἐπὶ δὲ ζώνῃσι δράκοντε
Δοιὼ ἀπῃωρεῦντ', ἐπικυρτώοντε κάρηνα.
Λίχμαζον δ' ἄρα τώ γε, μένει δ' ἐχάρασσον ὀδόντας
Ἄγρια δερκομένω· ἐπὶ δὲ δεινοῖσι καρήνοις
Γοργείοις ἐδονεῖτο μέγας φόβος. οἱ δ' ὑπὲρ αὐτέων
Ἄνδρες ἐμαρνάσθην, πολεμήϊα τεύχε' ἔχοντες.
Τοὶ μὲν, ὑπὲρ σφετέρης πόλιος σφετέρων τε τοκήων
Λοιγὸν ἀμύνοντες· τοὶ δὲ, πραθέειν μεμαῶτες.

Πολλοὶ μὲν κέατο, πλέονες δ' ἔτι δῆριν ἔχοντες,
Μάρναθ'. αἱ δὲ γυναῖκες ἐϋδμήτων ἐπὶ πύργων
Χάλκεον ὀξὺ βόων, κατὰ δ' ἐδρύπτοντο παρειὰς,
Ζωῇσιν ἴκελαι, ἔργα κλυτοῦ Ἡφαίστοιο.
Ἄνδρες δ' οἳ πρεσβῆες ἔσαν,* γῆράς τε μέμαρπεν,
Ἀθρόοι ἔκτοσθεν πυλέων ἔσαν, ἂν δὲ θεοῖσι
Χεῖρας ἔχον μακάρεσσι, περὶ σφετέροισι τόκεσσι
Δειδιότες· τοὶ δ' αὖτε μάχην ἔχον. αἱ δὲ μετ' αὐτοὺς
Κῆρες κυάνεαι, λευκοὺς ἀραβεῦσαι ὀδόντας,
Δεινωποὶ, βλοσυροί τε, δαφοινοί τ' ἄπλητοί τε,
Δῆριν ἔχον περὶ πιπτόντων. πᾶσαι δ' ἄρ' ἵεντο
Αἷμα μέλαν πιέειν· ὃν δὲ πρῶτον* μεμάποιεν
Κείμενον ἢ πίπτοντα νεούτατον, ἀμφὶ μὲν αὐτῷ
Βάλλ' ὄνυχας μεγάλους, ψυχὴ δ' Ἄϊδόσδε κατῇεν
Τάρταρον ἐς κρυόενθ'. αἱ δὲ φρένας εὖτ' ἀρέσαντο
Αἵματος ἀνδρομέου, τὸν μὲν ῥίπτασκον ὀπίσσω,
Ἂψ δ' ὅμαδον καὶ μῶλον ἐθύνεον αὖτις ἰοῦσαι.
Κλωθὼ καὶ Λάχεσίς σφιν ἐφέστασαν. ἡ μὲν ὑφήσσων
Ἄτροπος οὔ τι πέλεν μεγάλη θεὸς,* ἀλλ' ἄρα ἥ γε
Τῶν γε μὲν ἀλλάων προφερής τ' ἦν πρεσβυτάτη τε.
Πᾶσαι δ' ἀμφ' ἑνὶ φωτὶ μάχην δριμεῖαν ἔθεντο·
Δεινὰ δ' ἐς ἀλλήλας δράκον ὄμμασι θυμήνασαι,
Ἐν δ' ὄνυχας χεῖράς τε θρασείας ἰσώσαντο.
Πὰρ δ' Ἀχλὺς εἱστήκει ἐπισμυγερή τε καὶ αἰνὴ,
Χλωρὴ, ἀϋσταλέη, λιμῷ καταπεπτηυῖα,
Γουνοπαχὴς, μακροὶ δ' ὄνυχες χείρεσσιν ὑπῆσαν.
Τῆς ἐκ μὲν ῥινῶν μύξαι ῥέον, ἐκ δὲ παρειῶν
Αἷμ' ἀπελείβετ' ἔραζ'· ἣ δ' ἄπλητον σεσαρυῖα
Εἱστήκει· πολλὴ δὲ κόνις κατενήνοθεν ὤμους,
Δάκρυσι μυδαλέη. παρὰ δ' εὔπυργος πόλις ἀνδρῶν.
Χρύσειαι δέ μιν εἶχον ὑπερθυρίοις ἀραρυῖαι
Ἑπτὰ πύλαι· τοὶ δ' ἄνδρες ἐν ἀγλαΐαις τε χοροῖς τε
Τέρψιν ἔχον. τοὶ μὲν γὰρ ἐϋσσώτρου ἐπ' ἀπήνης
Ἤγοντ' ἀνδρὶ γυναῖκα, πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει.
Τῆλε δ' ἀπ' αἰθομένων δαΐδων σέλας εἰλύφαζε
Χερσὶν ἐνὶ δμῳῶν· ταὶ δ' * ἀγλαΐῃ τεθαλυῖαι
Πρόσθ' ἔκιον, τῇσιν δὲ χοροὶ παίζοντες ἕποντο.
Τοὶ μὲν ὑπαὶ λιγυρῶν συρίγγων ἵεσαν αὐδὴν
Ἐξ ἁπαλῶν στομάτων, περὶ δέ σφισιν ἄγνυτο ἠχώ·
Αἱ δ' ὑπὸ φορμίγγων ἄναγον χορὸν ἱμερόεντα.
Ἔνθεν δ' αὖθ' ἑτέρωθε νέοι κώμαζον ὑπ' αὐλοῦ,
Τοί γε μὲν αὖ παίζοντες ὑπ' ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ,
Τοί γε μὲν αὖ γελόωντες ὑπ' αὐλητῆρι ἕκαστος
Πρόσθ' ἔκιον· πᾶσαν δὲ πόλιν θαλίαι τε χοροί τε
Ἀγλαΐαι τ' εἶχον. τοὶ δ' αὖ προπάροιθε πόληος
Νῶθ' ἵππων ἐπιβάντες ἐθύνεον. οἱ δ' ἀροτῆρες
Ἤρεικον χθόνα δῖαν, ἐπιστολάδην δὲ χιτῶνας
Ἐστάλατ'. αὐτὰρ ἔην βαθὺ λήιον· οἵ γε μὲν ἤμων
Αἰχμῇς ὀξείῃσι* κορωνιόωντα πέτηλα,
Βριθόμενα σταχύων, ὡσεὶ Δημήτερος ἀκτήν.
Οἱ δ' ἄρ' ἐν ἐλλεδανοῖσι δέον, καὶ* ἐπίτνον ἀλωήν.
Οἱ δ' ἐτρύγων οἴνας, δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες.
Οἱ δ' αὖτ' * ἐς ταλάρους ἐφόρευν ὑπὸ τρυγητήρων
Λευκοὺς καὶ μέλανας βότρυας, μεγάλων ἀπὸ ὄρχων,
Βριθομένων φύλλοισι καὶ ἀργυρέῃς ἑλίκεσσιν.
Οἱ δ' αὖτ' * ἐς ταλάρους ἐφόρευν. παρὰ δέ σφισιν ὄρχος
Χρύσεος ἦν, (κλυτὰ ἔργα περίφρονος Ἡφαίστοιο)
Σειόμενος φύλλοισι καὶ ἀργυρέῃσι κάμαξι.
Τοί γε μὲν αὖ παίζοντες ὑπ' αὐλητῆρι ἕκαστος
Βριθόμενος σταφυλῇσι, μελάνθησάν γε μὲν αἵδε.
Οἵ γε μὲν ἐτράπεον, τοὶ δ' ἤρυον, οἱ δ' ἐμάχοντο
Πύξ τε καὶ ἑλκηδόν. τοὶ δ' ὠκύποδας λαγὸς ᾕρευν
Ἄνδρες θηρευταὶ, καὶ καρχαρόδοντε κύνε πρὸ,
Ἱέμενοι μαπέειν, οἱ δ' ἱέμενοι * ὑπαλύξαι.
Πὰρ δ' αὐτοῖς ἱππῆες ἔχον πόνον, ἀμφὶ δ' ἀέθλῳ
Δῆριν ἔχον καὶ μόχθον. ἐϋπλεκέων δ' ἐπὶ δίφρων
Ἡνίοχοι βεβαῶτες ἐφίεσαν ὠκέας ἵππους,
Ῥυτὰ χαλαίνοντες· τὰ δ' ἐπικροτέοντα πέτοντο
Ἅρματα κολλήεντ', ἐπὶ δὲ πλῆμναι μέγ' ἀΰτευν.

Multi quidem iacebãt, plures etiã contentionem habentes
Pugnabant: & mulieres bene factis in turribus
Ferreæ acute clamabant, & dilacerabant unguibus genas,
Viuis ſimiles, opera inclyta Vulcani.
Viri autem qui ſeniores erant ſenectutémque ceperant,
Congregati extra portas erant, & dijs
Manus extendebant beatis, pro ſuis filijs
Timẽtes rurſus. v. aliqui alij pugnã habebãt, ipſæ. a. ad ipſos
Parcæ nigræ, albos concutientes dentes,
Graues voce, & terribiles aſpectu, & funeſtæ, & inſatiabiles,
Contentionẽ habebant de cadentibus. omnes autẽ cupiebãt
Sanguinem nigrum bibere: & quem primum rapuiſſent,
Iacentem vel cadentem nuper ſaucium, circa quidem ipſum
Iaciebant ungues magnos, animam in orcum vt dimitterẽt,
Tartarum ad frigidum. illæ autẽ mentes ſtatim vt placaſſent
Sanguine humano, hoc cadauer proijciebant retro.
Retro autẽ ad clamorẽ & conflictũ diſcurrebant iterũ euntes
Et Clotho & Lacheſis ipſis inſtabat, & quidem aliquanto
Atropos: neque erat magna dea, ſed certe illa (minor
Harum quidem aliarum præſtantior erat, & antiquior.
Omnes autem circa vnũ hominem pugnam acerbam faciebãt.
Grauiter autem ad inuicem aſpiciebant oculis iratæ.
Ibi ungues manúſque audaces æquabant.
Et iuxta Achlys adſtabat, triſtíſque & grauis,
Viridis, ſicca fame cadens,
Genua pinguis, longe vero ungues manibus ſuberant.
Cuius quidem ex naribus mucores fluebãt, ex maxillis autẽ
Sanguis ſtillabat ad humum. illa autem immenſe ridens
Stabat. multus autem puluis ſuperfl. rebat humeros,
Lacrimis humida. iuxta autem bene turrita urbs virorum.
Aureæ autem ipſam habebant ſuper foribus adaptatæ
Septem portæ. viri autem in conuiuiis & choreis
Delectationem habebant. ij enim in bene ſeruante curru
Ducebat viro mulierẽ. multus autem Hymenæus oriebatur.
Longe autem ab ardentibus facibus lumen voluebatur
Manibus in ancillarum, quæ & ſplendoribus floridæ
Anteibant. quas & choreæ ludentes ſequebantur.
Alij quidem ſub ſtridulis tibiis mittebant vocem.
Ex teneris oribus. in ipſis autem frangebatur ſonus.
Aliæ vero ſub citharis reducebãt chorum dulcem.
Inde, a. rurſus ex altera parte iuuenes laſciuibat ſub tibia.
Alij quidem rurſus ludentes ſub chorea & cantu,
Alij quidem rurſus ridentes ſub tibicine vnuſquiſque
Anteibant. omnem autem urbem & conuiuia, & tripudia,
Et ſplendores habebant. alij autem rurſus ante urbem
Terga equorũ inſcendentes diſcurrebant. alij autẽ aratores
Rumpebant terram diuinam, ornatéque veſtes
Gerebãt ſuccinctas: ſed erat profunda ſeges alij quidẽ mete-
Cuſpidibus acutis roſtrata folia, (bant.
Grauata ſpicis tanquam Cereris fructum.
Alij in manipulis ligabant, & implebant arream.
Alij vindemiabant uuas, falces in manibus habentes.
Alij autem rurſus in cyſtellas ferebant à vindemiatoribus.
Albos & nigros racemos, magnis à paluinis
Oneratis foliis & argenteis clauiculis.
Alij rurſus in ciſtas ferebant. iuxta autem ipſos paluinus
Aureus erat (inclyta opera ſolertis Vulcani)
Concuſſus foliis & argenteis palis.
Alij quidem igitur ludentes, ſub tibicine quilibet,
Oneratus vuis: nigreſcebant autem quidem illa.
Alij quidem vertebant, & hi hauriebant, & illi pugnabant
Pugilúmque & luctando. alij autem pedibus veloces lepores
Viri venatores, & duo dentati canes iuxta (venabantur
Cupientes capere, illi vero cupientes aufugere.
Apud ipſos autẽ equites habebãt laborẽ. circa vero certamẽ
Contentionem habebant, et laborem. bene vero complicatos
in currus
Aurigæ aſcendentes immittebant veloces equos.
Frena laxantes, at illi ſtrepentes volabant.
Currus compacti, orbilli vero valde reſonabant.

Alij quidem immenſum habebant laborem. neque vnquã
Victoria expediebatur, ſed anceps habebant certamen.
Iſtis autem & propoſitus erat magnus tripus intra certamẽ,
Aureus, inclyta opera ſolertis Vulcani.
Circa autem oram fluebat Oceanus pleno ſimilis:
Omne autem continebat ſcutum, valde varium. & in ipſo
Cygni aërivoli valde clamabant. qui certe multi
Natabant in ſumma aqua, & iuxta piſces geſtiebant,
Mirabile viſu, etiã Ioui grauiſtrepenti: cuius propter cõſilia
Vulcanus fecit ſcutum & magnum & ſolidum,
Aptans manibus. quod quidem Iouis fortiſſimus filius
Vibrabat firmiter, & in equeſtrem ſaliebat currum,
Similis fulguri patris Iouis caprigeri,
Leuiter vadens. cui auriga fortis Iolaus
Biga conſcenſa direxit flexibilem currum.
Prope autem ipſis venit dea faciem glaucam habens Minerua,
Et ipſos vocans, verba alata alloquuta eſt,
γρ. θαρσύνουσ'. *Saluete Lyngei proſapia Teleclėti.*
Nunc Iupiter fortitudinem vobis det beatis imperans,
Et Cygnum interficere, & inclyta arma ſpoliare.
γρ. δέ τοι ἔπος ἐρέω. *Aliud autem tibi quoddã verbũ dicã. longe præſtantiſſ. populorum:*
Quod iam Cygnum dulci ſeculo priuaueris,
Hunc quidem poſtmodum ibi relinquere, & arma illius.
γρ. ἐπιόντα. *Ipſe autem hominũ corruptorum Martem poſt terga ſeruãs,*
Quando denudatum ſcuto ab ingenioſo
Oculis videris, tum ſauciato acuto ferro.
Statim autem recedito. Quoniam tibi non fatale eſt,
Neque equos capere, neque inclyta arma ipſius.
Sic fata, in bigas aſcendit diua dearum,
Victoriam immortalibus manibus & gloriam habens,
Celeriter. tunc iam vtique generoſus Iolaus,
Terribiliter equis acclamauit, illi autem ab increpatione
Perniciter ferebant celerem currũ, puluerem faciẽtes cãpo,
Quoniam ipſis vires immiſit caſios oculos habens Minerua,
Scutum concutiens. circum gemuit autem terra.
γρ. περιστονάχησε. *Illi autem ſimul procedebant, ſimiles igni vel procellæ,*
Cygnus equorum domitor, Marſq́; inſatiabilis clamore.
Iſtorum autem equi quidem poſteaquam obuiãtes adinuicẽ
Stridule hinnierunt, & circa ipſos frangebatur ſonitus,
Iſtorum prior affata eſt fortitudo Herculea:
Heus Cygne, quid nobis prohibetis veloces equos,
Hominibus qui & laboris & ærumnarum peritiſſimus?
Sed extra habe bigas bene ornatas, & à via
Cede extra eundo. Trachiniam autem tibi veho,
Ad Ceycem regem. ille enim & poteſtate & verecundia
γρ. αὐ. *Trachinis præcellit. tu quoque ſatis ſcis & ipſe.*
Huius enim vxorem habes natam, Themiſtonœn nigros oculos habentem.
Heus, tu non quidem enim tibi Mars mortis finem
γρ. νῶϊν. *Arcebit, ſiquidem nos concurremus in conflictu.*
Iam equidem & ipſum dico aliquando expertum eſſe
Lanceam noſtram, quando in Pylo arenoſa
Contrarius ſtetit mihi in pugna inſatiabiliter furens.
Ter quidem à mea lancea percuſſus, incubuit terræ,
Vulnerato ſcuto. quarto autem percuſſi crus
Omni robore vrgens, & magnum ſcutum diſrupi.
Pronus autem in pulueribus humi cecidit lanceæ impetu.
Atque ita infamis inter immortales factus eſt
Manibus ab noſtris relinquens ſpolia cruenta.
Sic dicebat. neque Cygnus, bene peritus haſta, cogitabat
Huic obtemperans cohibere bigam trahentes equos.
Ac tunc à bene implicatis bigis deſilijt ſtatim ad terram,
Natúſque Iouis magni, & Martis regis.
Aurigæ autem iuxta impulerunt pulcrinubos equos.
Horum autem irruentium pedibus ſubſtrepebat lata terra.
Ac veluti quando ab alto vertice montis magni
Saxa deſiliunt, & inuicem cadunt,
Et multa quercus alticomæ, multa & abietes,
Et populi extenſis radicibus rumpuntur ab ipſis,
Facile deuoluentibus, vſque dum ad planum perueniunt:

Οἱ μὲν ἄρ' ἀίδιον εἶχον πόνον, οὐδέ ποτέ σφιν
Νίκη ἐπηνύσθη, ἀλλ' ἄκριτον εἶχον ἄεθλον.
Τοῖσι δὲ καὶ προὔκειτο μέγας τρίπος ἐκτὸς ἀγῶνος,
Χρύσειος, κλυτὰ ἔργα περίφρονος Ἡφαίστοιο.
Ἀμφὶ δ' ἴτυν ῥέεν Ὠκεανὸς πλήθοντι ἐοικώς·
Πᾶν δὲ συνεῖχε σάκος πολυδαίδαλον. οἱ δὲ κατ' αὐτὸν
Κύκνοι ἀερσιπόται μεγάλ' ἤπυον· οἵ ῥά γε πολλοὶ
Νῆχον ἐπ' ἄκρον ὕδωρ, πὰρ δ' ἰχθύες ἐκλονέοντο,
Θαῦμα ἰδεῖν, καὶ Ζηνὶ βαρυκτύπῳ, οὗ διὰ βουλὰς
Ἥφαιστος ποίησε σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
Ἀρσάμενος παλάμῃσι, τὸ μὲν Διὸς ἄλκιμος υἱὸς
Πάλλεν ἐπικρατέως· ἐπὶ δ' ἱππείου θόρε δίφρου,
Εἴκελος ἀστεροπῇ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο,
Κοῦφα βιβάς· τῷ δ' ἡνίοχος κρατερὸς Ἰόλαος
Δίφρου ἐπιβεβαὼς ἰθύνετο καμπύλον ἅρμα.
Ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Καί σφεας * θαρσύνουσ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Χαίρετε Λυγκῆος γενεὴ τηλεκλειτοῖο,
Νῦν δὴ Ζεὺς κράτος ὔμμι διδοῖ μακάρεσσιν ἀνάσσων,
Κύκνον τ' ἐξεναρεῖν καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι.
Ἄλλο * δέ σοι τὸ ἔπος ἐρέω μέγα φέρτατε λαῶν·
Εὖτ' ἂν δὴ Κύκνον γλυκερῆς αἰῶνος ἀμέρσῃς,
Τὸν μὲν ἔπειτ' αὐτοῦ λιπέειν καὶ τεύχεα τοῖο,
Αὐτὸς δὲ βροτολοιγὸν Ἄρην * ἐπιόντα δοκεύσας,
Ἔνθα κε γυμνωθέντα σάκευς ὑπὸ δαιδαλέοιο
Ὀφθαλμοῖσιν ἴδῃς, ἔνθ' οὐτάμεν ὀξέι χαλκῷ.
Ἂψ δ' ἀναχάσσασθαι· ἐπεὶ οὔ νύ τοι αἴσιμόν ἐστιν
Οὔθ' ἵππους ἑλέειν, οὔτε κλυτὰ τεύχεα τοῖο.
Ὣς εἰποῦσ' ἐς δίφρον ἐβήσατο δῖα θεάων,
Νίκην ἀθανάτῃς χερσὶν καὶ κῦδος ἔχουσα,
Ἐσσυμένως. τότε δή ῥα διόγνητος Ἰόλαος
Σμερδαλέον δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο, τοὶ δ' ὑπ' ὁμοκλῆς
Ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα, κονίοντες πεδίοιο.
Ἐν γάρ σφιν μένος ἧκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Αἰγίδ' ἀνασσείσασα * περιστονάχιζε δὲ γαῖα.
Τοὶ δ' ἄμυδις προγένοντ' ἴκελοι πυρὶ ἠὲ θυέλλῃ,
Κύκνος θ' ἱππόδαμος καὶ Ἄρης ἀκόρητος ἀυτῆς.
Τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔπειθ' ὑπεναντίοι ἀλλήλοισιν
Ὀξεῖα χρέμισαν, περὶ δέ σφισιν ἄγνυτο ἠχώ.
Τὸν πρότερος προσέειπε βίη Ἡρακληείη,
Κύκνε πέπον, τί νυ νῶιν ἐπίσχετον ὠκέας ἵππους,
Ἀνδράσιν οἵ τε πόνου καὶ ὀιζύος ἴδριές εἰμεν;
Ἀλλὰ παρὲξ ἔχε δίφρον ἐύξοον, ἠδὲ κελεύθου
Εἶκε παρὲξ ἰέναι. Τρηχῖνα δέ τοι παρελαύνω,
Ἐς Κήυκα ἄνακτα. ὁ γὰρ δυνάμει τε καὶ αἰδοῖ
Τρηχῖνος προβέβηκε. σὺ δ' * εὖ μάλα οἶσθα καὶ αὐτός.
Τοῦ γὰρ ὀπυίεις παῖδα Θεμιστονόην κυανῶπιν.
Ὦ πέπον, οὐ μὲν γάρ τοι Ἄρης θανάτοιο τελευτὴν
Ἀρκέσει, εἰ δὴ * νῶι συνοισόμεθα πτολεμίζειν.
Ἤδη μέν τέ ἕ φημι καὶ ἄλλοτε πειρηθῆναι
Ἔγχεος ἡμετέρου, ὅθ' ὑπὲρ Πύλου ἠμαθόεντος
Ἀντίος ἔστη ἐμεῖο, μάχης ἄμοτον μενεαίνων.
Τρὶς μὲν ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἠρείσατο γαίῃ,
Οὐταμένου σάκεος· τὸ δὲ τέτρατον ἤλασα μηρὸν,
Παντὶ μένει σπεύδων, διὰ δὲ μέγα σάκος ἄραξα·
Πρηνὴς δ' ἐν κονίῃσι χαμαὶ πέσεν ἔγχεος ὁρμῇ.
Ἔνθα κε δὴ λωβητὸς ἐν ἀθανάτοισιν ἐτύχθη,
Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσι λιπὼν ἔναρα βροτόεντα.
Ὣς ἔφατ'. οὐδ' ἄρα Κύκνος ἐυμμελίης ἐμενοίνα
Τῷ ἐπιπειθόμενος ἐχέμεν ἐρυσάρματας ἵππους.
Δὴ τότ' ἀπ' εὐπλεκέων δίφρων θόρον αἶψ' ἐπὶ γαίας
Παῖς τε Διὸς μεγάλου καὶ Ἐνυαλίοιο ἄνακτος.
Ἡνίοχοι δ' ἔμπλην ἔλασαν καλλίτριχας ἵππους.
Τῶν δ' ὑποσευομένων κονάβιζε πόσ' εὐρεῖα χθών.
Ὡς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μεγάλοιο
Πέτραι ἀποθρώσκωσιν, ἐπ' ἀλλήλαις δὲ πέσωσι,
Πολλαὶ δὲ δρῦς ὑψίκομοι, πολλαὶ δέ τε πεῦκαι,
Αἴγειροί τε τανύρριζοι ῥήγνυνται ὑπ' αὐτῶν
Ῥίμφα κυλινδομένων, εἷος πεδίονδ' ἀφίκωνται·

Ὣς οἳ

Ὡς οἱ ἐπ' ἀλλήλοισι πέσον μέγα κεκλήγοντες.
Πᾶσα δὲ Μυρμιδόνων τε πόλις κλειτή τ' Ἰαωλκὸς
Ἄρνη τ' ἠδ' Ἑλίκη Ἄνθειά τε ποιήεσσα
Φωνῇ ὑπ' ἀμφοτέρων μεγάλ' ἴαχον· οἱ δ' ἀλαλητῷ
Θεσπεσίῳ σύνισαν, μέγα δ' ἔκτυπε μητίετα Ζεύς,
Κὰδ δ' ἄρ' ἀπ' οὐρανόθεν ψιάδας βάλεν αἱματοέσσας,
Σῆμα τιθεὶς πολέμοιο ἑῷ μεγαθαρσέϊ παιδί.
Οἷος δ' ἐν βήσσῃς ὄρεος χαλεπὸς προϊδέσθαι
Κάπρος χαυλιόδων φρονέει θυμῷ μαχέσασθαι
Ἀνδράσι θηρευτῇς, θήγει δέ τε λευκὸν ὀδόντα
Δοχμωθείς, ἀφρὸς δὲ περὶ στόμα μαστιχόωντι
Λείβεται, ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἔικτον,
Ὀρθὰς δ' ἐν λοφιῇ φρίσσει τρίχας ἀμφί τε δειρήν·
Τῷ ἴκελος Διὸς υἱὸς ἀφ' ἱππείου θόρε δίφρου.
Ἦμος δὲ χλοερῷ κυανόπτερος ἠχέτα τέττιξ
Ὄζῳ ἐφεζόμενος θέρος ἀνθρώποισιν ἀείδειν
Ἄρχεται, ᾧ τε πόσις καὶ βρῶσις θῆλυς ἐέρση,
Καί τε πανημέριός τε καὶ ἠῷος χέει αὐδὴν
Ἴδει ἐν αἰνοτάτῳ, ὁπότε χρόα Σείριος ἄζει,
Τῆμος δὴ κέγχροισι πέρι γλῶχες τελέθουσι,
Τούς τε θέρει σπείρουσιν, ὅτ' ὄμφακες αἰόλλονται,
Οἷα Διώνυσος δῶκ' ἀνδράσι χάρμα καὶ ἄχθος·
Τὴν ὥρην μάρναντο, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
Ὡς δὲ λέοντε δύω ἀμφὶ κταμένης ἐλάφοιο
Ἀλλήλοις κοτέοντες ἐπὶ σφέας ὁρμήσωσι,
Δεινὴ δέ σφ' ἰαχὴ, ἄραβός θ' ἅμα γίνετ' ὀδόντων·
Οἱ δ' ὥστ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες ἀγκυλοχεῖλαι
Πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μάχωνται
Αἰγὸς ὀρειονόμου ἢ ἀγροτέρης ἐλάφοιο
Πίονος, ἥν τ' ἐδάμασσε βαλὼν αἰζήϊος ἀνὴρ
Ἰῷ ἀπὸ νευρῆς, αὐτὸς δ' ἀπαλήσεται ἄλλῃ
Χώρου ἄϊδρις ἐών· οἱ δ' ὀτραλέως ἐνόησαν,
Ἐσσυμένως δέ οἱ ἀμφὶ μάχην δριμεῖαν ἔθεντο·
Ὣς οἱ κεκλήγοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
Ἔνθ' ἤτοι Κύκνος μὲν ὑπερμενέος Διὸς υἱὸν
Κτείνειν ἱέμενος σάκει ἔμβαλε χάλκεον ἔγχος,
Οὐδ' ἔρρηξεν χαλκόν· ἔρυτο δὲ δῶρα θεοῖο.
Ἀμφιτρυωνιάδης δὲ βίη Ἡρακληείη
Μεσσηγὺς κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἔγχεϊ μακρῷ
Αὐχένα γυμνωθέντα θοῶς ὑπένερθε γενείου
Ἤλασ' ἐπικρατέως· ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε
Ἀνδροφόνος μελίη, μέγα γὰρ σθένος ἔμπεσε φωτός.
Ἤριπε δ' ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν, ἢ ὅτε πέτρη
Ἠλίβατος πληγεῖσα Διὸς ψολόεντι κεραυνῷ·
Ὣς ἔριπ'· ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
Τὸν μὲν ἔπειτ' εἴασε Διὸς ταλακάρδιος υἱός,
Αὐτὸς δὲ βροτολοιγὸν Ἄρη προσιόντα δοκεύσας,
Δεινὸν ὁρῶν ὄσσοισι, λέων ὣς σώματι κύρσας,
Ὅς τε μάλ' ἐνδυκέως ῥινὸν κρατεροῖς ὀνύχεσσι
Σχίσσας ὅττι τάχιστα μελίφρονα θυμὸν ἀπηύρα.
Ἐμμεμαὼς δ' ἄρα τοῦ γε κελαινὸν πίμπλαται ἦτορ,
Γλαυκιόων δ' ὄσσοις δεινὸν πλευράς τε καὶ ὤμους
Οὐρῇ* μαστιόων ποσσὶν γλάφει, οὐδέ τις αὐτὸν
Ἔτλη ἐς ἄντα ἰδὼν σχεδὸν ἐλθέμεν οὐδὲ μάχεσθαι·
Τοῖος ἄρ' Ἀμφιτρυωνιάδης ἀκόρητος ἀϋτῆς
Ἀντίος ἔστη Ἄρηος, ἐνὶ φρεσὶ θάρσος ἀέξων,
Ἐσσυμένως· ὁ δέ οἱ σχεδὸν ἤλυθεν ἀχνύμενος κῆρ·
Ἀμφότεροι δ' ἰάχοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ μεγάλης πέτρης πρηὼν* ἐξάλληται,
Μακρὰ δ' ἐπιθρῴσκων κυλίνδεται, ἡ δέ τε ἠχῇ
Ἔρχεται ἐμμεμαυῖα, πάγος δέ οἱ ἀντεβόλησεν
Ὑψηλός, τῷ δὴ συνενείκεται, ἔνθα μιν ἴσχει·
Τόσσῃ ὁ μὲν ἰαχῇ βρισάρματος οὖλος Ἄρης
Κεκληγὼς ἐπόρουσεν· ὁ δ' ἐμμαπέως ὑπέδεκτο.
Αὐτὰρ Ἀθηναίη κούρη Διὸς αἰγιόχοιο
Ἀντίη ἦλθεν Ἄρηος, ἐρεμνὴν αἰγίδ' ἔχουσα·
Δεινὰ δ' ὑπόδρα ἰδοῦσα ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἄρες ἔπισχε μένος κρατερὸν καὶ χεῖρας ἀάπτους·
Οὐ γάρ τοι θέμις ἐστὶν ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δύσαι

Sic illi inter ſeſe concurrerunt vehementer clamantes,
Omnis autem & Myrmidonum vrbs,& inclyta Iaolcus,
Et Arne,& Helice,& Anthea herboſa,
Clamore ab ambobus valde reſonabant. illi autē cū tumultu
Mirando concurrerūt. valde autē reſonuit cōſultor Iuppiter,
Et ab cœlo guttas dedecit cruentas,
Signum faciens belli ſuo magnum audaci filio.
Qualis autem in conuallibus montis aſper ad videndum
Aper curuos dentes habens, furit autē animo ad pugnandū
Cum viris venatoribus, acuit autem album dentem
Curuatus, ſpuma autem circa os mandenti
Stillat, oculi autem ipſi igni lucido aſſimulantur,
Erectas autem in dorſo riget ſetas, & circa collum:
Huic ſimilis Iouis filius, ab equeſtri deſiluit curru.
Quando autem viridi nigras alas habens ſonora cicada
Ramo inſidens æſtatem hominibus canere
Incipit, cui & potus & cibus tener ros,
Etiam toto die & ab aurora fundit cantilenam
Calore in grauiſſimo, quando corpus Sirius ſiccat:
Tunc ſane in milijs cuſpidulosa folia ſunt,
Quæ æſtate ſeminant, vuæ cum ſubrubeſcunt,
Cuiuſmodi & Bacchus dedit hominib. lætitiam & dolorem;
Ea hora pugnabant. vehemens autē tumultus excitabatur.
Vt autem leones duo circa interfectam ceruam
Adinuicem iraſcentes, inter ſe corruunt,
Rigidus autem ipſis clamor, ſtrepituſque ſimul fit dentium:
At vt vultures curuis vnguibus, curuiſque roſtris,
Petra in alta valde clangentes pugnant
Capra in montibus paſcentis gratia, vel ſylueſtris ceruæ
Pinguis, quam domuit ſagittans vigoroſus vir
Sagitta ab neruo: ipſe verò vagatus eſt alio
Loci imperitus exiſtens. illi autē quàm primum cognouerūt,
Celeriter autem ſibi pugnam acerbam pro ea ſuſceperunt:
Sic illi vociferantes adinuicem irruerunt.
Ibi videlicet Cygnus quidem præpotentis Iouis filium
Interficere meditans, ſcutum percuſſit ferrea lancea.
Neque fregit æs, tuebantur autem dona Dei.
Amphitryoniades autem fortitudo Herculea,
In medio & galeæ & ſcuti lancea longa
Collum denudatum celeriter infra barbam
Vulnerauit fortis, & ambos incidit neruos
Homicida fraxinus, magnum enim robur incidit viri.
Cecidit autē, veluti quādo aliqua quercus corruit vel quan-
Altum, percuſſum Iouis ardenti fulmine: (do ſaxum
Sic cecidit, eique circum ſonuerunt arma variegata ferro.
Illum quidem poſtea dimiſit Iouis magnanimus filius. (uās,
Ipſe autem hominū corruptorem Martē progredientē obſer-
Terribiliter intuens oculis, leo tanquam corpus conſecutus,
Qui & valde accuratè pellem tenacibus vnguibus
Scindens, quàm celerrime dulcem animam abſtulit.
Conſtanter autem vtique nigrum ipſius impletur cor.
Igneis autē intuens oculis terribiliter, & latus & humeros
Cauda verberans pedibus fodit: neque aliquis ipſum
Tolerares contra aſpiciens prope ire, neque pugnare.
Talis vtique Amphitryoniades, inſatiabilis clamore,
Obuius ſtetit Marti, in mentibus audaciam augens
Celeriter. ille autem ipſi prope venit, dolens corde.
Ambo autem vociferantes, ad inuicem irruerunt.
Quemadmodum autem, quando ab magno ſaxum cacumi-
Longéque deſiliens voluitur, & fragor (ne corruens;
Venit ſubito ingens, rupes autem ei obſiſtit
Alta, cui iam confertur, ibi ipſum retinet:
Tanto quidem ſic ſonitu grauans currum pernicioſus Mars
Vociferans irruit. ille autem ineffabiliter excepit.
Sed Minerua filia Iouis caprigeri,
Obuia venit Marti tenebroſum ſcutum habens.
Grauiter autem ac torue aſpiciens, verbis volucribus allo-
quuta eſt:
O Mars, retine impetum fortem, & manus intangibiles;
Non enim tibi fas eſt inclyta arma ſpoliare.

Herculem interficientem, Iouis audacicordem natum.
Sed eia, ceſſa à pugna, neque obuius ſta mihi.
Sic ait. ſed non perſuaſit Martis magnanimum animum.
Sed valde clamans, flammæ ſimilia arma vibrans,
Celer irruit fortitudini Herculanæ,
Interficere conans, & iaculatus eſt ferream lanceam,
Celerem, filio ſuo iratus pro mortuo,
In ſcutum magnum. ſed oculos glaucos habens Pallas
Haſtilis impetum auertit, deflectens à biga.
γρ. ἐρυ-ξάμενος. Acerbus autē Martē dolor cepit. extrahēs autē enſē acutū,
Irruit in Herculem animo fortiſſimum. at illū aduenientem
Amphitryoniades, grauis inſatiabilis clamore,
Femur denudatum ſcuto ab ingenioſe-facto
Vulnerauit fortiter, & magnum ſcutum perfregit
Lancea diuiſum, & in terram deiecit mediam.
Illi autē Pauor & Terror bonas rotas habētē currū & equos
Impleuerunt ſtatim prope, & ab terra latas vias habente
In currum poſuerunt fabrefactum: ſtatimque poſtea
Equos flagellauerunt, & peruenerunt in longum Olympum.
Filius autem Alcmenæ, & inclytus Iolaus,
Cygnum ſpoliantes ab humeris arma pulchra,
Receſſerūt: ſtatimq́; poſtea vrbē ad Trachinā peruenerunt
Equis velocibus. ſed glaucis oculis prædita Minerua
Exiuit ad Olympum magnum, & domos patris.
Cygnum verò Ceyx ſepeliuit, & populus infinitus,
Qui prope habitabat vrbes inclyti regis,
Anthem, Myrmidonumq́; vrbem, & inclytam Iaolcum,
Arneńq; atq; Elicen. multus autem cōgregatus eſt populus,
Honorantes Ceycen charum beatis diis.
Illius. a. ſepulchrum & monumentū inuiſibile fecit Anaurus
Imbre hyemali abundans. ſic enim ipſum Apollo (torrens,
Latonæ filius iuſſit, quoniam inclytas hecatombas
Quicunque duceret ad Pytho, vi ſpoliabat inſidians.

HESIODI ASCRÆI
DEORVM GENERATIO.

MVSAS Heliconiades incipiamus canere,
Quæ Heliconem tenent, montem magnúmque diuinúmque:
Et circa fontem nigrum pedibus teneris
Saltant, arámque præpotentis Saturnij,
γρ. τερμησσοῖο. Atque abluta tenero corpore Permeſſi,
γρ. ἵππου κρήνης. Aut equi in fonte, aut in Holmio ſacro,
Summo in Helicone choreas duxerunt,
Pulchras, amabiles, fortitérque tripudiarunt pedibus.
γρ. πολλῇ. Inde concitatæ, velatæ aere multo
Noctu incedebant, pulchram vocem emittentes:
Quæ celebrāt Iouēq; ægida tenētē, & venerādā Iunonem,
Argiuam, aureis calceamentis incedentem,
Filiaq; Aegiochi Iouis, cæruleos oculos habētē Mineruam:
Augurémque Apollinem, & Dianam ſagittis gaudentem,
Atque Neptunum terram continentem, terræ motorem:
Et Themin venerādā, & obtortas palpebras habētē Vene-
Hebenq́; aurea corona decorā, formoſamq́; Dionem, (rem.
Auroramq́; Solémque magnum, ſplendidámque Lunam
Latonámque, Iapetúmque, ac Saturnum verſipellem,
Terrámque, Oceanumq́; vaſtum, & Noctem atram,
Aliorumq́; immortalium ſacrū genus ſemper exiſtentium:
Quæ olim Heſiodum pulchrum docuerunt carmen,
Agnos paſcentem Helicone ſub diuino.
Hoc autem me primum deæ ſermone compellarunt,
Muſæ Olympiades, filiæ Iouis Aegiochi:
Paſtores in agris pernoctantes, mala probra, ventres veluti,

Ἡρακλῆα κτείναντα Διὸς θρασυκάρδιον υἱόν.
Ἀλλ' ἄγε, παῦε μάχης, μηδ' ἀντίος ἵστασ' ἐμεῖο.
Ὣς ἔφατ', ἀλλ' οὐ πεῖθ' Ἄρεος μεγαλήτορα θυμόν.
Ἀλλὰ μέγα ἰάχων, φλογὶ εἴκελα τεύχεα πάλλων,
Καρπαλίμως ἐπόρουσε βίῃ Ἡρακληείῃ,
Κακτάμεναι μεμαώς· καί ῥ' ἔμβαλε χάλκεον ἔγχος
Σπερχνόν, ἑοῦ παιδὸς κοτέων πέρι τεθνειῶτος,
Ἐν σάκει μεγάλῳ. ἀπὸ δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ἔγχεος ὁρμὴν ἔτραπ', ὀρεξαμένη ἀπὸ δίφρου.
Δριμὺ δ' Ἄρην ἄχος εἷλεν· ἐρυσσάμενος δ' ἄορ ὀξὺ,
Ἔσσυτ' ἐφ' Ἡρακλῆα κρατερόφρονα. τὸν δ' ἐπιόντα
Ἀμφιτρυωνιάδης δεινῆς ἀκόρητος ἀϋτῆς,
Μηρὸν γυμνωθέντα σάκευς ὑπὸ δαιδαλέοιο,
Οὔτασ' ἐπικρατέως· διὰ δὲ μέγα τύκος ἄραξεν,
Δουρατι νωμήσας, ἐπὶ δὲ χθονὶ κάββαλε μέσσῃ.
Τῷ δὲ Φόβος καὶ Δεῖμος ἐΰτροχον ἅρμα καὶ ἵππους
Ἤλασαν αἶψ' ἐγγύς, καὶ ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
Ἐς δίφρον θῆκαν πολυδαίδαλον, αἶψα δ' ἔπειτα
Ἵππους μαστιέτην, ἵκοντο δὲ μακρὸν Ὄλυμπον.
Υἱὸς δ' Ἀλκμήνης, καὶ κυδάλιμος Ἰόλαος
Κύκνον σκυλεύσαντες ἀπ' ὤμων τεύχεα καλὰ
Νίσοντ'· αἶψα δ' ἔπειτα πόλιν Τρηχῖνος ἵκοντο
Ἵπποις ὠκυπόδεσσιν. ἀτὰρ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ἐξίκετ' Οὔλυμπόν τε μέγαν καὶ δώματα πατρός.
Κύκνον δ' αὖ Κήϋξ θάπτεν, καὶ λαὸς ἀπείρων,
Οἵ ῥ' ἐγγὺς ναῖον πόλιος κλειτοῦ βασιλῆος,
Ἄνθην, Μυρμιδόνων τε πόλιν, κλειτήν τ' Ἰαωλκόν,
Ἄρνην τ' ἠδ' Ἑλίκην· πολλὸς δ' ἠγείρετο λαός,
Τιμῶντες Κήϋκα φίλον μακάρεσσι θεοῖσι.
Τοῦ δὲ τάφον καὶ σῆμ' ἀϊδὲς ποίησεν Ἄναυρος,
Ὄμβρῳ χειμερίῳ πλήθων. τὼς γάρ μιν Ἀπόλλων
Λητοΐδης ἤνωξ', ὅτι ῥα κλειτὰς ἑκατόμβας
Ὅστις ἄγοι Πυθοῖδε, βίῃ σύλασκε δοκεύων.

ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ
ΘΕΟΓΟΝΙΑ.

ΜΟΥΣΑΩΝ Ἑλικωνιάδων ἀρχώμεθ' ἀείδειν,
Αἵθ' Ἑλικῶνος ἔχουσιν ὄρος μέγα τε ζάθεόν τε·
Καί τε περὶ κρήνην ἰοειδέα πόσσ' ἁπαλοῖσιν
Ὀρχεῦνται, καὶ βωμὸν ἐρισθενέος Κρονίωνος,
Καί τε λοεσσάμεναι τέρενα χρόα *Περμησσοῖο,
Ἢ *Ἵππου κρήνης, ἢ Ὀλμειοῦ ζαθέοιο,
Ἀκροτάτῳ Ἑλικῶνι χοροὺς ἐνεποιήσαντο
Καλούς, ἱμερόεντας· ἐπερρώσαντο δὲ ποσσίν.
Ἔνθεν ἀπορνύμεναι, κεκαλυμμέναι ἠέρι *πολλῇ,
Ἐννύχιαι στεῖχον, περικαλλέα ὄσσαν ἱεῖσαι,
Ὑμνεῦσαι Δία τ' αἰγίοχον, καὶ πότνιαν Ἥρην
Ἀργείην, χρυσέοισι πεδίλοις ἐμβεβαυῖαν,
Κούρην τ' αἰγιόχοιο Διὸς γλαυκῶπιν Ἀθήνην,
Φοῖβόν τ' Ἀπόλλωνα, καὶ Ἄρτεμιν ἰοχέαιραν,
Ἠδὲ Ποσειδάωνα γαιήοχον, ἐννοσίγαιον,
Καὶ Θέμιν αἰδοίην, ἑλικοβλέφαρόν τ' Ἀφροδίτην,
Ἥβην τε χρυσοστέφανον, καλήν τε Διώνην,
Ἠῶ τ', Ἠέλιόν τε μέγαν, λαμπράν τε Σελήνην,
Λητώ τ' Ἰαπετόν τε, ἰδὲ Κρόνον ἀγκυλομήτην,
Γαῖάν τ' Ὠκεανόν τε μέγαν, καὶ Νύκτα μέλαιναν,
Ἄλλων τ' ἀθανάτων ἱερὸν γένος αἰὲν ἐόντων.
Αἵ νύ ποθ' Ἡσίοδον καλὴν ἐδίδαξαν ἀοιδήν,
Ἄρνας ποιμαίνονθ' Ἑλικῶνος ὕπο ζαθέοιο.
Τόνδε δέ με πρώτιστα θεαὶ πρὸς μῦθον ἔειπον,
Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,
Ποιμένες ἄγραυλοι, κάκ' ἐλέγχεα, γαστέρες οἶον,

Ἴδμεν

Ἴδμεν ψεύδεα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὁμοῖα,
Ἴδμεν δ' εὖτ' ἐθέλωμεν ἀληθέα μυθήσασθαι.
Ὣς ἔφασαν κοῦραι μεγάλου Διὸς ἀρτιέπειαι·
Καί μοι σκῆπτρον ἔδον, δάφνης ἐριθηλέος ὄζον,
Δρέψασθαι θητόν· ἐνέπνευσαν δέ μοι αὐδὴν
Θείην,* ὡς κλείοιμι τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα.
Καί μ' ἐκέλονθ' ὑμνεῖν μακάρων γένος αἰὲν ἐόντων,
Σφᾶς δ' αὐτὰς πρῶτόν τε καὶ ὕστατον αἰὲν ἀείδειν.
Ἀλλὰ τί ἤ μοι ταῦτα περὶ δρῦν ἢ περὶ πέτρην;
Τύνη Μουσάων ἀρχώμεθα, ταὶ Διὶ πατρὶ
Ὑμνεῦσαι τέρπουσι μέγαν νόον ἐντὸς Ὀλύμπου,
Εἴρουσαι τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα,
Φωνῇ ὁμηρεῦσαι· τῶν δ' ἀκάματος ῥέει αὐδὴ
Ἐκ στομάτων ἡδεῖα· γελᾷ δέ τε δώματα πατρὸς
Ζηνὸς ἐριγδούποιο, θεᾶν ὀπὶ λειριοέσσῃ
Σκιδναμένῃ· ἠχεῖ δὲ κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου,
Δώματά τ' ἀθανάτων· αἱ δ' ἄμβροτον ὄσσαν ἱεῖσαι
Θεῶν γένος αἰδοῖον πρῶτον κλείουσιν ἀοιδῇ,
Ἐξ ἀρχῆς οὓς Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ἔτικτεν,
Οἵ τ' ἐκ τῶν ἐγένοντο θεοί, δωτῆρες ἐάων.
Δεύτερον αὖτε Ζῆνα, θεῶν πατέρ' ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,
Ἀρχόμεναί θ' ὑμνεῦσι θεαὶ* λήγουσαί τ' ἀοιδῆς,
Ὅσσον φέρτατός ἐστι θεῶν, κράτεΐ τε μέγιστος.
Αὖτις δ' ἀνθρώπων τε γένος κρατερῶν τε Γιγάντων
Ὑμνεῦσαι, τέρπουσι Διὸς νόον ἐντὸς Ὀλύμπου,
Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.
Τὰς ἐν Πιερίῃ Κρονίδῃ τέκε πατρὶ μιγεῖσα
Μνημοσύνη, γουνοῖσιν Ἐλευθῆρος μεδέουσα,
Λησμοσύνην τε κακῶν, ἄμπαυμά τε μερμηράων.
Ἐννέα γάρ οἱ νύκτας ἐμίσγετο μητίετα Ζεὺς,
Νόσφιν ἀπ' ἀθανάτων ἱερὸν λέχος εἰσαναβαίνων·
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐνιαυτὸς ἔην, περὶ δ' ἔτραπον ὧραι
Μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἤματα πόλλ' ἐτελέσθη,
Ἡ δ' ἔτεκ' ἐννέα κούρας ὁμόφρονας, ᾗσιν ἀοιδὴ
Μέμβλεται, ἐν στήθεσσιν ἀκηδέα θυμὸν ἐχούσαις,
Τυτθὸν ἀπ' ἀκροτάτης κορυφῆς νιφόεντος Ὀλύμπου,
Ἔνθά σφιν λιπαροί τε χοροὶ καὶ δώματα καλά.
Πὰρ δ' αὐτῇς Χάριτές τε καὶ Ἵμερος οἰκί' ἔχουσιν
Ἐν θαλίῃς· ἐρατὴν δὲ διὰ στόμα ὄσσαν ἱεῖσαι
Μέλπονται πάντων τε νόμους καὶ ἤθεα κεδνὰ
Ἀθανάτων κλείουσιν, ἐπήρατον ὄσσαν ἱεῖσαι.
Αἳ τότ' ἴσαν πρὸς Ὄλυμπον ἀγαλλόμεναι ὀπὶ καλῇ,
Ἀμβροσίῃ μολπῇ· περὶ δ' ἴαχε γαῖα μέλαινα
Ὑμνεύσαις, ἐρατὸς δὲ ποδῶν ὕπο δοῦπος ὀρώρει,
Νισσομένων πατέρ' εἰς ὅν· ὁ δ' οὐρανῷ ἐμβασιλεύει,
Αὐτὸς ἔχων βροντὴν ἠδ' αἰθαλόεντα κεραυνόν,
Κάρτει νικήσας πατέρα Κρόνον· εὖ δὲ ἕκαστα
Ἀθανάτοις διέταξεν ὁμῶς καὶ ἐπέφραδε τιμάς.
Ταῦτ' ἄρα Μοῦσαι ἄειδον, Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
Ἐννέα θυγατέρες μεγάλου Διὸς ἐκγεγαυῖαι,
Κλειώ τ', Εὐτέρπη τε, Θάλειά τε, Μελπομένη τε,
Τερψιχόρη τ', Ἐρατώ τε, Πολύμνιά τ', Οὐρανίη τε,
Καλλιόπη θ'· ἡ δὲ προφερεστάτη ἐστὶν ἁπασέων.
Ἡ γὰρ καὶ βασιλεῦσιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.
Ὅντινα τιμήσουσι Διὸς κοῦραι μεγάλοιο,
Γεινόμενόν τ' ἐσίδωσι διοτρεφέων βασιλήων,
Τῷ μὲν ἐπὶ γλώσσῃ γλυκερὴν χείουσιν ἀοιδὴν,
Τοῦ δ' ἔπε' ἐκ στόματος ῥεῖ μείλιχα· οἱ δέ νυ λαοὶ
Πάντες ἐς αὐτὸν ὁρῶσι διακρίνοντα θέμιστας
Ἰθείῃσι δίκῃσιν· ὁ δ' ἀσφαλέως ἀγορεύων,
Αἶψά τε καὶ μέγα νεῖκος ἐπισταμένως κατέπαυσε.
Τοὔνεκα γὰρ βασιλῆες ἐχέφρονες, οὕνεκα λαοῖς
Βλαπτομένοις ἀγορῆφι μετάτροπα ἔργα τελεῦσι
Ῥηιδίως, μαλακοῖσι παραιφάμενοι ἐπέεσσιν.
Ἐρχόμενον δ' ἀν' ἀγῶνα, θεὸν ὣς ἱλάσκονται
Αἰδοῖ μειλιχίῃ, μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισιν.
Οἵη τοι Μουσέων ἱερὴ δόσις ἀνθρώποισιν.
Ἐκ γὰρ Μουσάων καὶ ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος
Ἄνδρες ἀοιδοὶ ἔασιν ἐπὶ χθόνα καὶ κιθαρισταί·

Scimus mendacia multa dicere veris ſimilia:
Scimus etiam, ſi voluerimus vera loqui.
Sic dixerunt filiæ Iouis magni veridicæ:
Et mihi ſceptrum dederunt, lauri peruiridis ramum,
Decerpendum admirandum: inſpirarunt viſuper mihi vocem
Diuinam, ita vt audirem tam futura, quàm præterita:
Et me iubebant celebrare beatorum genus ſempiternorum, γρ. ἴσα ἀληθέα.
Se verò primò ſemper decantare.
Sed quo mihi hæc circa quercum, aut circa petram?
Ergo Muſas ordiamur, quæ Ioui patri
Canendo oblectant magnum animum in Olympo,
Memorantes & præſentia, & futura & præterita,
Voce concinantes: illarum verò indefeſſa fluit vox
Ab ore ſuauis: rident autem domus patris
Iouis valde tonantis, dearum voce florida
Diſperſa: reſonant verò vertices niuoſi Olympi,
Domúſque cœlicum, hæ verò immortalem vocem emittẽtes,
Deorum genus venerandum, imprimis celebrant cantilenâ
Ab exordio, quos tellus & cœlum latum genuerunt,
Quique ex his prognati ſunt dij datores bonorum.
Secũdò rurſum Iouem deorum patrẽ, atque etiã virorum,
Incipientéſque laudant deæ, & finiunt carmen,
Quàm ſit præſtantiſſimus deorum, & imperio maximus. γρ. λήγουσι.
Porrò & hominum genus, fortiúmque gigantum
Celebrantes oblectant Iouis mentem in Olympo.
Muſæ Olympiades, filiæ Iouis ægida habentis:
Quas in Pieria Saturnio peperit patri mixta
Memoria, fertilitatis Eleutheris imperans:
Obliuionémque malorum, & ſolatium curarum.
Nouem enim et noctes mixtus eſt prudens Iupiter,
Seorſim ab immortalibus ſacrum lectum conſcendens,
Sed cum iam annus exactus, circumuoluta verò eſſẽt tẽpora
Menſium decreſcentium, diéſque multi tranſacti eſſent.
Ipſa peperit nouem filias concordes, quibus carmen
Curæ eſt in pectoribus ſecurum animum habentibus.
Paululum à ſummo vertice niuoſi cæli:
Vbi ipſis ſplendidíque chori, & ædes pulchræ.
Iuxta verò eas Gratiæ & Cupido domos habitant,
In conuiuiis: amabiléinque per os vocem emittentes
Canunt, omniúmque leges, & mores pudicos
Immortalium celebrent, amabilem vocem emittentes.
Illæ tum ibant ad Olympum, læta voce pulchra
Immortali cantilena, vndique verò reſonabat terra atra
Canentibus hymnos, iucũdus verò à pedibus ſtrepitus exci-
Proficiſcẽtium ad patrẽ ſuum, qui cœlo imperitat, (tabatur
Ipſe habens tonitru, atque candens fulmen,
Strenue victo patre Saturno, bene autem ſingula
Immortalibus diſpoſuit ſimul, & indixit honores.
Hæc ſane Muſæ canebant, cœleſtes domos tenentes,
Nouem filiæ, magno è Ioue prognatæ:
Clióque, Euterpéque Thaliáque, Melpomenéque,
Therſichoréque, Eratóque, Polymniáque; Vraniáque,
Calliopéque, hæc autem excellentiſſima eſt omnium.
Hæc enim & reges venerandos comitatur,
Quemcunque honoratura ſunt Iouis filiæ magni,
In lucem editum, & aſpexerint à Ioue nutritorum regum:
Huic quidem ſuper linguam dulcem fundunt cantilenam;
Huius verba ex ore fluunt blanda: cæterùm populi
Omnes ad ipſum reſpiciunt, diſcernentem ius
Rectis iudiciis: hic autem tutò cautéque loquens,
Statim etiam magnam contentionem ſcitè diremit.
In hoc enim reges prudentes, quòd populis
Damnum inferentibus in foro viciſſitudinem rerum faciunt,
Facilè mollibus appellantes verbis.
Incedentem verò per cœtum populi deum veluti, placant
Reuerentia blanda, eminet verò inter ipſos congregatos,
Tale Muſarum ingens munus hominibus.
A Muſis etenim & eminus feriente Apolline,
Viri cantores ſunt ſuper terram, & citharœdi:

Ex Ioue verò reges. ille verò beatus quemcunque Muſæ
Amant, ſuauis ei ab ore fluit vox.
Quòd ſi enim quis luctũ habẽs, recenti dolore ſaucio animo
Triſtetur, animo dolens, cæterùm poëta
Muſarum famulus, res claras priſcorum hominum
Laudibus vexerit, beatóſque deos qui Olympum incolunt,
Statim hic verũ animũ eius moleſtatũ obliuiſcitur, nec do-
Meminit, quin cito deflexerũt eũ aliò dona dearũ. (lorum
Salucte natæ Iouis, date verò amabilem cantilenam,
Celebrate quoq; immortaliũ diuinũ genus, ſemper exiſtẽtiũ:
Qui Tellure prognati ſunt, & Cælo ſtellato,
Noctéque caliginoſa, quos item ſalſus nutriuit Pontus.
Dicite inſuper, vt primum dij & terra fuerint,
Et flumina & pontus immenſus, æſtu feruens,
Aſtráque fulgentia, & cœlum latum ſuperne:
Et qui ex his nati ſunt dij, datores bonorum.
Vtque opes diuiſerint, & quod honores diſtinxerint,
Atque quod primũ multis implicatũ ſphæris tenuerint cœlũ.
Hæc mihi dicite Muſæ, cœleſtes domos inhabitantes
Ab initio. & dicite quodnam primum fuerit illorum.
Primo omnium quidem Chaos fuit, at deinde
Tellus lato pectore prædita, omniũ fundamẽtũ solidũ ſemper
Immortalium qui tenent iuga niuoſi Olympi,
Tartaráque tenebricoſa in receſſu terræ ſpacioſæ:
Atque amor, qui pulcherrimus inter immortales deos,
Soluens curas & omnium deorum, & omnium hominum
Domat in pectoribus animum, & prudens conſilium.
Ex Chao verò Erebúſque nigráque Nox editi ſunt.
Nocte porro tam Aether quam Dies prognati ſunt:
Quos peperit, vbi concepiſſet Erebo amore mixta.
Terra verò primum quidem genuit parem ſibi
Cœlum ſtellis ornatum, ipſam totam vt tegat,
Vtque eſſet beatis diis ſedes tuta ſemper.
Genuit præterea montes altos, dearum gratas ſpeluncas
Nympharum, quæ habitant per montes concauos.
Atque etiam infrugiferum pelagus peperit vnda concitatum
Pontum, abſque amore ſuaui. cæterum deinde
Cœlo concumbens, peperit Oceanum profundos vortices
(habẽtẽ, Cœumq;, Creumq;, Hyperionémque, Iapetumq;,
Theámque, Rheámque, Themimq;, Mnemoſinemque,
Phœbenq; aurea corona inſignem, Thetynq; amabilem
Hos verò poſt natu minimus natus eſt Saturnus vafer,
Acerrimus inter liberos. floridum autẽ odio proſequebatur
(parentem. Porrò genuit & Cyclopes magnum cor habentes,
Brontémque Steropémque & Argen forti animo præditum:
Qui Ioui & tonitru dederunt, & fabricarunt fulmen.

γρ. Βρόντην τ', ἀστερόπην.

Hi ſanè per alia dijs ſimiles erant,
Vnus verò oculus, media poſitus erat fronte:
Cyclopes verò cognomento erant eò quòd ipſorum
Circularis oculus inerat fronti.
Robúrque & vires, & molimina erant in operibus.
Alij deinde è Tellure & Cælo prognati ſunt,
Tres filij, magni & prævalidi, non nominandi,
Cottus, Briareúſque, Gygéſque, ſuperba proles.
Quorum centum quidem manus ab humeris prominebant,
Inacceſſæ: capita verò vnicuique quinquaginta
Ex humeris procreuerant, ſuper robuſtos artus.

γρ. Ἄπλαστοι.

Robur autem immenſum, validum, magna in forma.
Quotquot enim Tellure & Cælo procreati ſunt,
Vehementiſſimi filiorum, ſuo verò infenſi erant parenti
Ab initio: & hos quidem vt quiſque primum naſcebatur,
Omnes occultauit, & ad lucem non ſubmiſit,
Terra in latebris. malo autem oblectabatur opere
Cœlum, ipſa verò intus ingemiſcebat terra vaſta,
Arctata: doloſam verò, malámque excogitauit artem.
Statim verò cum edidiſſet fœtum, ex cano adamante
Fabricauit magnam falcem, edixit verò charis liberis.
Dixit autem, ſumta fiducia charo mœrens corde:
Filij mei & patris nefarij, ſi volueritis

Ἐκ δὲ Διὸς, βασιλῆες. ὁ δ' ὄλβιος ὅντινα Μοῦσαι
Φίλωνται· γλυκερή οἱ ἀπὸ στόματος ῥέει αὐδή.
Εἰ γάρ τις καὶ πένθος ἔχων νεοκηδέϊ θυμῷ
Ἄζηται κραδίην ἀκαχήμενος, αὐτὰρ ἀοιδὸς
Μουσάων θεράπων κλεῖα προτέρων ἀνθρώπων
Ὑμνήσῃ, μάκαράς τε θεοὺς οἱ Ὄλυμπον ἔχουσιν,
Αἶψ' ὅγε δυσφροσυνέων ἐπιλήθεται, οὐδέ τι κηδέων
Μέμνηται. ταχέως δὲ παρέτραπε δῶρα θεάων.
Χαίρετε τέκνα Διὸς, δότε δ' ἱμερόεσσαν ἀοιδήν.
Κλείετε δ' ἀθανάτων ἱερὸν γένος αἰὲν ἐόντων,
Οἳ Γῆς ἐξεγένοντο καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Νυκτός τε δνοφερῆς, οὓς θ' ἁλμυρὸς ἔτρεφε πόντος.
Εἴπατε δ' ὡς τὰ πρῶτα θεοὶ καὶ γαῖα γένοντο,
Καὶ ποταμοὶ, καὶ πόντος ἀπείριτος οἴδματι θύων,
Ἄστρά τε λαμπετόωντα, καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν,
Οἵ τ' ἐκ τῶν ἐγένοντο θεοὶ, δωτῆρες ἐάων.
Ὥς τ' ἄφενος δάσαντο, καὶ ὡς τιμὰς διέλοντο,
Ἠδὲ καὶ ὡς τὰ πρῶτα πολύπτυχον ἔσχον Ὄλυμπον.
Ταῦτά μοι ἔσπετε Μοῦσαι ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
Ἐξ ἀρχῆς, καὶ εἴπαθ' ὅ, τι πρῶτον γένετ' αὐτῶν.
Ἤτοι μὲν πρώτιστα Χάος γένετ', αὐτὰρ ἔπειτα
Γαῖ' εὐρύστερνος, πάντων ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
Ἀθανάτων, οἳ ἔχουσι κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου·
Τάρταρά τ' ἠερόεντα μυχῷ χθονὸς εὐρυοδείης.
Ἠδ' Ἔρος, ὃς κάλλιστος ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι,
Λυσιμελὴς πάντων τε θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων,
Δάμναται ἐν στήθεσσι νόον καὶ ἐπίφρονα βουλήν.
Ἐκ Χάεος δ' Ἔρεβός τε μέλαινά τε Νὺξ ἐγένοντο·
Νυκτὸς δ' αὖτ' Αἰθήρ τε καὶ Ἡμέρη ἐξεγένοντο,
Οὓς τέκε κυσαμένη, Ἐρέβει φιλότητι μιγεῖσα.
Γαῖα δέ τοι πρῶτον μὲν ἐγείνατο ἶσον ἑαυτῇ
Οὐρανὸν ἀστερόενθ', ἵνα μιν περὶ πάντα καλύπτοι,
Ὄφρ' εἴη μακάρεσσι θεοῖς ἕδος ἀσφαλὲς αἰεί.
Γείνατο δ' οὔρεα μακρὰ, θεῶν χαρίεντας ἐναύλους
Νυμφέων, αἳ ναίουσιν ἀν' οὔρεα βησσήεντα.
Ἡ δὲ καὶ ἀτρύγετον Πέλαγος τέκεν οἴδματι θυῖον,
Πόντον, ἄτερ φιλότητος ἐφιμέρου. αὐτὰρ ἔπειτα
Οὐρανῷ εὐνηθεῖσα τέκ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην,
Κοῖόν τε, Κρεῖόν θ', Ὑπερίονά τ', Ἰαπετόν τε,
Θείαν τε, Ῥείαν τε, Θέμιν τε, Μνημοσύνην τε,
Φοίβην τε χρυσοστέφανον, Τηθύν τ' ἐρατεινήν.
Τοὺς δὲ μέθ' ὁπλότατος γένετο Κρόνος ἀγκυλομήτης,
Δεινότατος παίδων· θαλερὸν δ' ἤχθηρε τοκῆα.
Γείνατο δ' αὖ Κύκλωπας, ὑπέρβιον ἦτορ ἔχοντας,
Βρόντην τε, Στερόπην τε καὶ Ἄργην ὀβριμόθυμον,
Οἳ Ζηνὶ βροντήν τ' ἔδοσαν, τεῦξάν τε κεραυνόν.
Οἳ δή τοι τὰ μὲν ἄλλα θεοῖς ἐναλίγκιοι ἦσαν,
Μοῦνος δ' ὀφθαλμὸς μέσσῳ ἐπέκειτο μετώπῳ.
Κύκλωπες δ' ὄνομ' ἦσαν ἐπώνυμον, οὕνεκ' ἄρα σφέων
Κυκλοτερὴς ὀφθαλμὸς ἕεις ἐνέκειτο μετώπῳ.
Ἰσχύς τ' ἠδὲ βίη καὶ μηχαναὶ ἦσαν ἐπ' ἔργοις.
Ἄλλοι δ' αὖ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο,
Τρεῖς παῖδες μεγάλοι καὶ ὄβριμοι, οὐκ ὀνομαστοὶ,
Κόττος τε, Βριάρεώς τε, Γύγης θ', ὑπερήφανα τέκνα.
Τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων ἀΐσσοντο
Ἄπλαστοι, κεφαλαὶ δὲ ἑκάστῳ πεντήκοντα
Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον, ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσιν.
Ἰσχὺς δ' ἄπλατος, κρατερὴ μεγάλῳ ἐπὶ εἴδει.
Ὅσσοι γὰρ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο,
Δεινότατοι παίδων, σφετέρῳ δ' ἤχθοντο τοκῆϊ
Ἐξ ἀρχῆς. καὶ τῶν μὲν ὅπως τις πρῶτα γένοιτο,
Πάντας ἀποκρύπτασκε, καὶ ἐς φάος οὐκ ἀνίεσκε,
Γαίης ἐν κευθμῶνι· κακῷ δ' ἐπετέρπετο ἔργῳ
Οὐρανός, ἡ δ' ἐντὸς στοναχίζετο Γαῖα πελώρη,
Στεινομένη· δολίην δὲ κακὴν ἐπεφράσσατο τέχνην.
Αἶψα δὲ ποιήσασα γένος πολιοῦ ἀδάμαντος,
Τεῦξε μέγα δρέπανον, καὶ ἐπέφραδε παισὶ φίλοισιν.
Εἶπε δὲ θαρσύνουσα, φίλον τετιημένη ἦτορ,
Παῖδες ἐμοὶ καὶ πατρὸς ἀτασθάλου, αἴ κ' ἐθέλητε

Πείθεσθαι

Πείθεσθαι, πατρός κε κακὴν τισαίμεθα λώβην
Ὑμετέρου· πρότερος γὰρ ἀεικέα μήσατο ἔργα.
Ὣς φάτο· τοὺς δ᾽ ἄρα πάντας ἕλε δέος, οὐδέ τις αὐτῶν
Φθέγξατο. θαρσήσας δὲ μέγας Κρόνος ἀγκυλομήτης
Αἶψ᾽ αὖτις μύθοισι προσηύδα μητέρα κεδνήν·
Μῆτερ, ἐγώ κεν τοῦτό γ᾽ ὑποσχόμενος τελέσαιμι
Ἔργον, ἐπεὶ πατρός γε δυσωνύμου οὐκ ἀλεγίζω
Ἡμετέρου· πρότερος γὰρ ἀεικέα μήσατο ἔργα.
Ὣς φάτο· γήθησεν δὲ μέγα φρεσὶ Γαῖα πελώρη.
Εἷσε δέ μιν κρύψασα λόχῳ· ἐνέθηκε δὲ χερσὶ
Ἅρπην καρχαρόδοντα· δόλον δ᾽ ὑπεθήκατο πάντα.
Ἦλθε δὲ Νύκτ᾽ ἐπάγων μέγας Οὐρανός, ἀμφὶ δὲ Γαίῃ
Ἱμείρων φιλότητος ἐπέσχετο, καί ῥ᾽ ἐτανύσθη
Πάντη· ὁ δ᾽ ἐκ λοχέοιο πάϊς ὠρέξατο χειρὶ
Σκαιῇ, δεξιτερῇ δὲ πελώριον ἔλλαβεν ἅρπην,
Μακρὴν, καρχαρόδοντα, φίλου δ᾽ ἀπὸ μήδεα πατρὸς
Ἐσσυμένως ἤμησε, πάλιν δ᾽ ἔρριψε φέρεσθαι
Ἐξοπίσω. τὰ μὲν οὔτι ἐτώσια ἔκφυγε χειρός·
Ὅσσαι γὰρ ῥαθάμιγγες ἀπέσσυθεν αἱματόεσσαι,
Πάσας δέξατο Γαῖα. περιπλομένων δ᾽ ἐνιαυτῶν,
Γείνατ᾽ Ἐριννῦς τε κρατερὰς, μεγάλους τε Γίγαντας,
Τεύχεσι λαμπομένους, δολίχ᾽ ἔγχεα χερσὶν ἔχοντας,
Νύμφας θ᾽ ἃς Μελίας καλέουσ᾽ ἐπ᾽ ἀπείρονα γαῖαν·
Μήδεα δ᾽ ὡς τὸ πρῶτον ἀποτμήξας ἀδάμαντι
Κάββαλ᾽ ἐπ᾽ ἠπείροιο πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ,
Ὣς φέρετ᾽ ἂμ πέλαγος πουλὺν χρόνον, ἀμφὶ δὲ λευκὸς
Ἀφρὸς ἀπ᾽ ἀθανάτου χροὸς ὤρνυτο. τῷ δ᾽ ἔνι κούρη
Ἐθρέφθη. πρῶτον δὲ Κυθήροισι ζαθέοισιν
Ἔπλητ᾽, ἔνθεν ἔπειτα περίρρυτον ἵκετο Κύπρον.
Ἐκ δ᾽ ἔβη αἰδοίη καλὴ θεός, ἀμφὶ δὲ ποίη
Ποσσὶν ὕπο ῥαδινοῖσιν ἀέξετο. τὴν δ᾽ Ἀφροδίτην,
Ἀφρογενέα τε θεὰν καὶ ἐϋστέφανον Κυθέρειαν
Κικλήσκουσι θεοί τε καὶ ἀνέρες, οὕνεκ᾽ ἐν ἀφρῷ
Θρέφθη· ἀτὰρ Κυθέρειαν, ὅτι προσέκυρσε Κυθήροις·
Κυπρογενέα δ᾽, ὅτι γέντο πολυκλύστῳ ἐνὶ Κύπρῳ·
Ἠδὲ φιλομμειδέα, ὅτι μηδέων ἐξεφαάνθη.
Τῇ δ᾽ Ἔρος ὡμάρτησε, καὶ Ἵμερος ἕσπετο καλὸς
Γεινομένῃ τὰ πρῶτα, θεῶν τ᾽ ἐς φῦλον ἰούσῃ.
Ταύτην δ᾽ ἐξ ἀρχῆς τιμὴν ἔχει, ἠδὲ λέλογχε
Μοῖραν ἐν ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι,
Παρθενίους τ᾽ ὄαρους, μειδήματά τ᾽, ἐξαπάτας τε,
Τέρψιν τε γλυκερὴν, φιλότητά τε μειλιχίην τε.
Τοὺς δὲ πατὴρ Τιτῆνας ἐπίκλησιν καλέεσκε,
Παῖδας νεικείων μέγας Οὐρανὸς, οὓς τέκεν αὐτός.
Φάσκε δὲ τιταίνοντας ἀτασθαλίῃ μέγα ῥέξαι
Ἔργον, τοῖο δ᾽ ἔπειτα τίσιν μετόπισθεν ἔσεσθαι.
Νὺξ δ᾽ ἔτεκε στυγερόν τε Μόρον καὶ Κῆρα μέλαιναν,
Καὶ Θάνατον· τέκε δ᾽ Ὕπνον, ἔτικτε δὲ φῦλον ὀνείρων·
Οὔ τινι κοιμηθεῖσα θεὰ τέκε Νὺξ ἐρεβεννή.
Δεύτερον αὖ Μῶμον, καὶ Ὀϊζὺν ἀλγινόεσσαν,
Ἑσπερίδας θ᾽, αἷς μῆλα πέρην κλυτοῦ Ὠκεανοῖο
Χρύσεα καλὰ μέλουσι, φέροντά τε δένδρεα καρπόν.
Καὶ Μοίρας καὶ Κῆρας ἐγείνατο νηλεοποίνους,
Κλωθώ τε, Λάχεσίν τε, καὶ Ἄτροπον, αἵτε βροτοῖσι
Γεινομένοισι διδοῦσιν ἔχειν ἀγαθόν τε κακόν τε,
Αἵτ᾽ ἀνδρῶν τε θεῶν τε παραιβασίας ἐφέπουσαι,
Οὐδέ ποτε λήγουσι θεαὶ δεινοῖο χόλοιο,
Πρίν γ᾽ ἀπὸ τῷ δώωσι κακὴν ὄπιν, ὅστις ἁμάρτῃ.
Τίκτε δὲ καὶ Νέμεσιν, πῆμα θνητοῖσι βροτοῖσι,
Νὺξ ὀλοὴ· μετὰ τὴν δ᾽ Ἀπάτην τέκε καὶ Φιλότητα,
Γῆράς τ᾽ οὐλόμενον, καὶ Ἔριν τέκε καρτερόθυμον.
Αὐτὰρ Ἔρις στυγερὴ τέκε μὲν Πόνον ἀλγινόεντα,
Λήθην τε, Λιμόν τε, καὶ Ἄλγεα δακρυόεντα,
Ὑσμίνας τε, Φόνους τε, Μάχας τ᾽, Ἀνδροκτασίας τε,
Νείκεά τε, Ψεύδεά τε, Λόγους, Ἀμφιλογίας τε,
Δυσνομίην, Ἄτην τε, συνήθεας ἀλλήλοισιν·
Ὅρκον θ᾽, ὃς δὴ πλεῖστον ἐπιχθονίους ἀνθρώπους
Πημαίνει, ὅτε κέν τις ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσῃ.
Νηρέα τ᾽ ἀψευδέα καὶ ἀληθέα γείνατο Πόντος,

Parêre, patris malam vlciſcemur contumeliam
Veſtri. prior enim ſæua machinatus eſt opera.
Sic dixit. illos verò omnes inuaſit metus, neq; quiſquã illorũ
Loquutus eſt. confirmato animo tandẽ magnus Saturnus ver-
Econtra verbis compellauit matrem caſtam: (ſutus
Mater, ego certè hoc in me recipiens peragam
Facinus. patrem enim infauſticatum nihil curo
Noſtrum: prior enim ſæua meditatus eſt opera.
Sic dixit. gauiſa eſt autem valde animo Tellus ingens.
Collocauit autem ipſum celans in inſidiis. indidit verò ma-
Falcem aſperis dentibus: dolo autem inſtruxit omni. (nui
Venit autem noctem adducens magnum Cœlũ. vndiq; verò
Cupiens amorem imminebat, & ſanè extentum eſt (Terra
Paſſim: eum ex inſidiis filius prehendit manu
Siniſtra, dextra verò immanem cepit falcem,
Longam, aſperos dentes habentem, chariq; genitalia patris
Feſtinanter demeſſuit, rurſúmque abiecit, vt ferrentur
Ponè. illa quidem non incaſſum elapſa ſunt manu.
Quotquot enim guttæ proruperunt cruentæ,
Omnes ſuſcepit Terra. circumuolutis autem annis,
Produxit Erinnyes validas, magnóſque Gigantes,
Armis nitentes, longas haſtas manibus tenentes:
Nymphaſq; quas Melias vocant ſuper immenſam terram.
Teſticulíſque vt prius reſectis, adamante
Deiecit circa Epirum vndis agitatum in pontum.
Sic ferebantur per pelagus lõgo tẽpore. circũcirca verò alba
Spuma ab immortali corpore ferebatur, in quo puella
Innutrita eſt. primum verò ad Cytheras diuinas
Vehebatur, inde dum circumfluam peruenit ad Cyprum.
Prodiit verò veneranda formoſa dea. circum verò
Pedibus ſub mollibus herba creſcebat: Aphroditen, ipſam
Spuma prognatam deam, & decora pulchris ſertis Cytheream
Nominant tam dij quam homines: eò quòd in ſpuma
Nutrita eſt: ſed Cytheream, quod appulit Cytheris:
Cyprigenam verò quod nata eſt vndoſa in Cypro.
Atque amantem genitalia, quia ex genitalibus emerſit.
Hanc Amor comitatus eſt, & Deſiderium ſequebatur pul-
Natam primùm, & deorum ad cœtum euntem. (chrum;
Hunc verò ab initio honorem habet, atque ſortita eſt
Partem inter homines & immortales deos,
Virgineas confabulationes, & riſus & deceptiones,
Oblectationémque ſuauem, & amicitiam, blanditiáſque.
Pater verò Titanes cognomento vocabat,
Filios obiurgans, magnum Cœlum, quos genuit ipſe:
Dictitabat porrò, nocentes ex proteruia magnum patraſſe
Facinus, cuius deinceps vltio in poſterum futura ſit.
Nox præterea peperit odioſum Fatum, & Parcam atram;
Et mortem peperit etiã Somnũ, peperit verò agmẽ Sõniorũ:
Non vlli condormiens dea peperit: Nox obſcura
Rurſum poſtea, Momum & Aerumnam dolore plenam;
Heſperidéſque, quibus mala vltra inclytum Oceanum
Aurea pulchra curæ ſunt, ferentéſque arbores fructum:
Et fatales deas, & Parcas genuit immites,
Clotóque, Lacheſinq; & Atropon. quæ mortalibus
Editis dant habendum bonúmque malúmque,
Quæq; hominúmque & deorum delicta inſequentes, cauit.
Nunquam deſinunt deæ à vehementi ira,
Priuſquã rependerint alicui malũ nunciũ, quiſquis peccarit:
Peperit præterea & Nemeſin, nocumẽtũ mortalib. hominib.
Nox pernicioſa. poſt hancque Fraudem enixa eſt, & Amici-
tiam
Seniumq; noxium, & Contentionem peperit pertinacem,
Cæterùm Cõtentio odioſa peperit quidem laborem moleſtũ;
Obliuionémque, Peſtémque, & Dolores lacrymabiles,
Pugnáſque, Cædéſque præliáque, ſtragéſque virorum, γρ. φόνους
Iurgiáque, mendacéſque ſermones, diſceptationéſque,
Licentiam, Noxámque familiares inter ſeſe:
Iuramentúmque, quod plurimum terreſtres homines
Lædit, quando quiſpiam volens peierauerit.
Nereumq; alienum à mendacio, & veracem genuit Pontus;

Maximum natu filiorum, ſed vocant ſenem,
Eo quòd verus atque placidus, nec vnis & equi
Obliuiſcitur, ſed iuſta & manſueta conſilia nouit.
Deinde rurſum Thaumantem magnum & fortem Phorcyn
Terra commiſtus, & Ceto pulchris genis præditam:
Eurybiámque adamantis in pectore animum habentem.
Ex Nereo porrò prognatæ ſunt perquàm amabiles ſoboles dearũ
Ponto in infructuoſo, & Doride pulchricoma,
Filia Oceani, perfecti fluuij,
γρ. εὐκράτη *Protóque, Eucratéque, Saóque Amphitritéque,*
Eudoráque, Thetiſque, Galenéque, Glaucéque,
Cymothoë, Spióque velox, Thaliáque iucunda,
Et Melita amabilis, & Eulimene, & Agaue,
Paſitheáque, Eratóque, & Eunice roſeis cubitis,
Dotóque, Protóque Pheruſáque, Dynamenéque,
Neſaáque & Actæa, & Protomedia:
Doris, & Panope, & ſpecioſa Galatea:
Hippothoëq; lepida, & Hipponoë roſeis vlnis prædita:
Cymodocéque, quæ fluctus in obſcuro ponto,
Et flatus diuinorum ventorum, vnà cum Cymatolege
Facilè mitigat, & pulchros talos habente Amphitrite:
Cymóque, Eionéque, pulchréque coronata Halimede:
Glauconoméque renidens, & Pontoporia:
Liagoréque, & Euagore, & Laomedia:
Polynoméque, & Autonome, & Lyſianaſſa,
Euarnéque tam indolis grata, quam inculpata forma
Et Pſamathe decora corpore, diuináque Menippe:
Neſóque, Eupompéque, Themiſtóque, Pronoeq;:
Nemertéſque, quæ patris habet animum immortalis.
Hæ quidem ex Nereo inculpato procreatæ ſunt,
Filiæ quinquaginta inculpata opera callentes.
Thaumas verò Oceani profundiſlui filiam
Duxit Electram: hæc autem celerem peperit Irim,
Pulchricomáſque Harpias, Aellóque, Ocypetenque,
Quæ ventorum flamina & aues aſſequuntur
Pernicibus alis: in cœlo enim diligentes volitant.
γρ. καλλιπαρῄους. *Phorcyi poſt hæc Ceto Graas peperit, pulchris genis*
A partu canas, quas ob id Graas vocant (præditas,
Immortaléſque, dij, humíque incedentes homines.
Pephredóque pulchro peplo, Enyóque croceo peplo,
Gorgonéſque quæ habitant vltra celebrem Oceanum
In extrema parte ad noctem: vbi Heſperides arguta,
Sthenóque, Euryaléque, Meduſáque grauia perpeſſa.
Ipſa erat mortalis: aſt aliæ immortales, & ſenio nõ obnoxiæ
Duæ. cum vna verò concubuit cærulea cæſarie Neptunus
In molli prato & floribus vernis,
Mixtus Callirhoæ filiæ nobilis Oceani.
Eius autem cùm Perſeus caput amputaſſet,
Promiſcuè Chryſaor magnus, & Pegaſus equus.
Huic quidem cognomẽtum erat, quòd Oceani apud fontes
Natus eſſet: cæterũ hic enſem aureũ tenebat manibus charis
Et ille quidem cum auolaſſet, relicta terra matre malorum,
Peruenit ad immortales, Iouis verò in domibus habitat,
Tonitrúque & fulgur ferens Ioui prudenti.
Chryſaor porrò genuit tricipitem Geryonem.
Illum quidem armis exuit vis Herculana,
Boues apud flexipedes, circumflua in Erythia,
Die illo cùm boues egit latas frondes habentes
Tirynthium in ſacram emenſus iter Oceani,
Orthóque interfecto, & bubulco Eurytione,
Stabulo in obſcuro, vltra inclytum Oceanum.
Ipſa inſuper peperit aliud ingens, perplexum, nihil ſimile
Mortalibus hominibus, neque immortalibus diis,
Specu in concauo, diuinam animo infracto Echidnam,
Dimidio nympham, limis oculis pulchris genis,
Dimidia item parte ingentem ſerpentem horrendúmque,
magnúmque,
Varium crudiuorum, diuinæ ſub cauernis terræ.
Illic verò ei ſpecus eſt in imo, caua ſub petra,
Procul ab immortalibúſque diis, mortalibúſque hominibus.

Πρεσβύτατον παίδων. αὐτὰρ καλέουσι γέροντα,
Οὕνεκα νημερτής τε καὶ ἤπιος· οὐδὲ θεμιστέων
Λήθεται, ἀλλὰ δίκαια καὶ ἤπια δήνεα οἶδεν.
Αὖτις δ' αὖ Θαύμαντα μέγαν, καὶ ἀγήνορα Φόρκυν,
Γαίῃ μισγόμενος, καὶ Κητὼ καλλιπάρῃον,
Εὐρυβίην τ' ἀδάμαντος ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ἔχουσαν.
Νηρῆος δ' ἐγένοντο μεγήριτα τέκνα θεάων,
Πόντῳ ἐν ἀτρυγέτῳ, καὶ Δωρίδος ἠυκόμοιο,
Κούρης Ὠκεανοῖο τελήεντος ποταμοῖο,
Πρωτώ τ', Εὐκράντη τε, Σαώ τ', Ἀμφιτρίτη τε,
Εὐδώρη τε, Θέτις τε, Γαλήνη τε, Γλαύκη τε,
Κυμοθόη, Σπειώ τε, θοὴ, Θάλειά τ' ἐρόεσσα·
Καὶ Μελίτη χαρίεσσα, καὶ Εὐλιμένη, καὶ Ἀγαυὴ,
Πασιθέη τ', Ἐρατώ τε, καὶ Εὐνείκη ῥοδόπηχυς,
Δωτώ τε, Πρωτώ τε, Φέρουσά τε, Δυναμένη τε,
Νησαίη τε, καὶ Ἀκταίη, καὶ Πρωτομέδεια·
Δωρὶς, καὶ Πανόπη, καὶ εὐειδὴς Γαλάτεια·
Ἱπποθόη τ' ἐρόεσσα, καὶ Ἱππονόη ῥοδόπηχυς·
Κυμοδόκη θ', ἣ κύματ' ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ
Πνοιάς τε ζαθέων ἀνέμων, σὺν Κυματολήγῃ,
Ῥεῖα πρηΰνει, καὶ ἐϋσφύρῳ Ἀμφιτρίτῃ·
Κυμώ τ', Ἠϊόνη τε, ἐϋστέφανός θ' Ἁλιμήδη·
Γλαυκονόμη τε φιλομμειδὴς, καὶ Ποντοπόρεια·
Λειαγόρη τε, καὶ Εὐαγόρη, καὶ Λαομέδεια·
Πουλυνόμη τε, καὶ Αὐτονόη, καὶ Λυσιάνασσα,
Εὐάρνη τε φυήν τ' ἐρατὴ καὶ εἶδος ἄμωμος.
Καὶ Ψαμάθη χαρίεσσα δέμας, δίη τε Μενίππη·
Νησώ τ', Εὐπόμπη τε, Θεμιστώ τε, Προνόη τε,
Νημερτής θ', ἣ πατρὸς ἔχει νόον ἀθανάτοιο.
Αὗται μὲν Νηρῆος ἀμύμονος ἐξεγένοντο
Κοῦραι πεντήκοντα, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυῖαι.
Θαύμας δ' Ὠκεανοῖο βαθυῤῥείταο θύγατρα
Ἠγάγετ' Ἠλέκτρην. ἡ δ' ὠκεῖαν τέκεν Ἶριν,
Ἠϋκόμους θ' Ἁρπυίας, Ἀελλώ τ', Ὠκυπέτην τε,
Αἵ ῥ' ἀνέμων πνοιῇσι καὶ οἰωνοῖς ἅμ' ἕπονται,
Ὠκείῃς πτερύγεσσι· μεταχρόνιαι γὰρ ἴαλλον.
Φόρκυϊ δ' αὖ Κητὼ Γραίας τέκε * καλλιπαρήους,
Ἐκ γενετῆς πολιάς, τὰς δὴ Γραίας καλέουσιν
Ἀθάνατοί τε θεοί, χαμαὶ ἐρχόμενοί τ' ἄνθρωποι.
Πεφρηδώ τ' εὔπεπλον, Ἐνυώ τε κροκόπεπλον,
Γοργούς θ', αἳ ναίουσι πέρην κλυτοῦ Ὠκεανοῖο,
Ἐσχατιῇ πρὸς νυκτὸς, ἵν' Ἑσπερίδες λιγύφωνοι,
Σθεινώ τ', Εὐρυάλη τε, Μέδουσά τε λυγρὰ παθοῦσα.
Ἡ μὲν ἔην θνητὴ, αἱ δ' ἀθάνατοι καὶ ἀγήρῳ
Αἱ δύο· τῇ δὲ μιῇ παρελέξατο Κυανοχαίτης,
Ἐν μαλακῷ λειμῶνι καὶ ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι,
Μιχθεὶς Καλλιρόῃ κούρῃ κλυτοῦ Ὠκεανοῖο.
Τῆς δ' ὅτε δὴ Περσεὺς κεφαλὴν ἀπεδειροτόμησεν,
Ἐξέθορε Χρυσάωρ τε μέγας, καὶ Πήγασος ἵππος.
Τῷ μὲν ἐπώνυμον ἦν, ὅτ' ἄρ' Ὠκεανοῦ περὶ πηγὰς
Γένθ'· ὁ δ' ἄορ χρύσειον ἔχει μετὰ χερσὶ φίλῃσι.
Χ' ὡ μὲν ἀποπτάμενος, προλιπὼν χθόνα μητέρα μήλων,
Ἵκετ' ἐς ἀθανάτους· Ζηνὸς δ' ἐν δώμασι ναίει,
Βροντήν τε στεροπήν τε φέρων Διῒ μητιόεντι.
Χρυσάωρ δ' ἔτεκε τρικέφαλον Γηρυονῆα·
Τὸν μὲν ἄρ' ἐξενάριξε βίη Ἡρακληείη,
Βουσὶ παρ' εἰλιπόδεσσι, περιῤῥύτῳ εἰν Ἐρυθείῃ·
Ἤματι τῷ ὅτε περ βοῦς ἤλασεν εὐρυμετώπους,
Τίρυνθ' εἰς ἱερὴν, διαβὰς πόρον Ὠκεανοῖο,
Ὄρθον τε κτείνας, καὶ βουκόλον Εὐρυτίωνα,
Σταθμῷ ἐν ἠερόεντι, πέρην κλυτοῦ Ὠκεανοῖο.
Ἡ δ' ἔτεκ' ἄλλο πέλωρον, ἀμήχανον, οὐδὲν ἐοικὸς
Θνητοῖς ἀνθρώποις οὐδ' ἀθανάτοισι θεοῖσι,
Σπῆϊ ἔνι γλαφυρῷ, θείην κρατερόφρον' Ἔχιδναν,
Ἥμισυ μὲν νύμφην ἑλικώπιδα, καλλιπάρῃον,
Ἥμισυ δ' αὖτε πέλωρον ὄφιν, δεινόν τε μέγαν τε,
Ποικίλον, ὠμηστὴν, ζαθέης ὑπὸ κεύθεσι γαίης.
Ἔνθα δέ οἱ σπέος ἐστὶ κάτω, κοίλῃ ὑπὸ πέτρῃ,
Τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων τε θεῶν θνητῶν τ' ἀνθρώπων·

Ἔνθ' ἄρα οἱ δάσσαντο θεοὶ κλυτὰ δώματα ναίειν.
Ἡ δ' ἔρυτ' εἰν Ἀρίμοισιν ὑπὸ χθόνα λυγρὴ Ἔχιδνα,
Ἀθάνατος νύμφη καὶ ἀγήραος ἤματα πάντα.
Τῇ δὲ Τυφάονά φασι μιγήμεναι ἐν φιλότητι,
Δεινόν θ' ὑβριστήν τ' ἄνομόν θ' ἑλικώπιδι κούρῃ.
Ἡ δ' ὑποκυσαμένη τέκετο κρατερόφρονα τέκνα.
Ὄρθον μὲν πρῶτον κύνα γείνατο Γηρυονῆϊ·
Δεύτερον αὖτις ἔτικτεν ἀμήχανον, οὔ τι φατειόν,
Κέρβερον, ὠμηστήν, Ἀΐδεω κύνα χαλκεόφωνον,
Πεντηκοντακέφαλον, ἀναιδέα τε κρατερόν τε·
Τὸ τρίτον, Ὕδρην αὖτις ἐγείνατο λύγρ' εἰδυῖαν,
Λερναίην, ἣν θρέψε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
Ἄπλητον κοτέουσα βίῃ Ἡρακληείῃ.
Καὶ τὴν μὲν Διὸς υἱὸς ἐνήρατο νηλέϊ χαλκῷ
Ἀμφιτρυωνιάδης, σὺν ἀρηϊφίλῳ Ἰολάῳ,
Ἡρακλέης, βουλῇσιν Ἀθηναίης ἀγελείης.
Ἡ δὲ Χίμαιραν ἔτικτε, πνέουσαν ἀμαιμάκετον πῦρ,
Δεινήν τε μεγάλην τε, ποδώκεά τε κρατερήν τε.
Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί· μία μὲν χαροποῖο λέοντος·
Ἡ δὲ χιμαίρης, ἡ δ', ὄφιος κρατεροῖο δράκοντος.
Πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα,
Δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο.
Τὴν μὲν Πήγασος εἷλε καὶ ἐσθλὸς Βελλεροφόντης.
Ἡ δ' ἄρα Σφίγγ' ὀλοὴν τέκε, Καδμείοισιν ὄλεθρον,
Ὄρθῳ ὑποδμηθεῖσα, Νεμειαῖόν τε λέοντα,
Τόν ῥ' Ἥρη θρέψασα Διὸς κυδρὴ παράκοιτις,
Γουνοῖσιν κατένασσε Νεμείης, πῆμ' ἀνθρώποις.
Ἔνθ' ἄρ' ὅ γ' οἰκείων, ἐλεφαίρετο φῦλ' ἀνθρώπων,
Κοιρανέων Τρητοῖο Νεμείης ἠδ' Ἀπέσαντος·
Ἀλλά ἑ ἲς ἐδάμασσε βίης Ἡρακληείης.
Κητὼ δ' ὁπλότατον, Φόρκυϊ φιλότητι μιγεῖσα,
Γείνατο, δεινὸν ὄφιν, ὃς ἐρεμνῆς κεύθεσι γαίης,
Πείρασιν ἐν μεγάλοις παγχρύσεα μῆλα φυλάσσει.
Τοῦτο μὲν ἐκ Κητοῦς καὶ Φόρκυος γένος ἐστί.
Τηθὺς δ' Ὠκεανῷ ποταμοὺς τέκε δινήεντας,
Νεῖλόν τ', Ἀλφειόν τε, καὶ Ἠριδανὸν βαθυδίνην,
Στρυμόνα, Μαίανδρόν τε, καὶ Ἴστρον καλλιρέεθρον,
Φᾶσίν τε, Ῥῆσόν τ', Ἀχελῷόν τ' ἀργυροδίνην,
Νέσσον τε, Ῥοδίον θ', Ἁλιάκμονά θ', Ἑπτάπορόν τε,
Γρήνικόν τε, καὶ Αἴσηπον, θεῖόν τε Σιμοῦντα,
Πηνειόν τε, καὶ Ἕρμον, ἐϋρρείτην τε Κάϊκον,
Σαγγάριόν τε μέγαν, Λάδωνά τε, Παρθένιόν τε,
Εὔηνόν τε, καὶ Ἄρδησκον, θεῖόν τε Σκάμανδρον.
Τίκτε δὲ θυγατέρων ἱερὸν γένος, αἳ κατὰ γαῖαν
Ἄνδρας κουρίζουσι, σὺν Ἀπόλλωνι ἄνακτι,
Καὶ ποταμοῖς· ταύτην δὲ Διὸς πάρα μοῖραν ἔχουσι,
Πειθώ τ', Ἀδμήτη τε, Ἰάνθη τ', Ἠλέκτρη τε,
Δωρίς τε, Πρυμνώ τε, καὶ Οὐρανίη θεοειδής,
Ἱππώ τε, Κλυμένη τε, Ῥόδειά τε, Καλλιρόη τε,
Ζευξώ τε, Κλυτίη τε, Ἰδυῖά τε, Πασιθόη τε,
Πληξαύρη τε, Γαλαξαύρη τ', ἐρατή τε Διώνη,
Μηλόβοσίς τε, Θόη τε, καὶ εὐειδὴς Πολυδώρη,
Κερκηΐς τε φυὴν ἐρατή, Πλουτώ τε βοῶπις,
Περσηΐς τ', Ἰάνειρά τ', Ἀκάστη τε, Ξάνθη τε,
Πετραίη τ' ἐρόεσσα, Μενεσθώ τ', Εὐρώπη τε,
Μῆτίς τ', Εὐρυνόμη τε, Τελεστώ τε κροκόπεπλος,
Κρησηΐς τ', Ἀσίη τε, καὶ ἱμερόεσσα Καλυψώ,
Εὐδώρη τε, Τύχη τε, καὶ Ἀμφιρώ, Ὠκυρόη τε,
Καὶ Στύξ, ἣ δή σφεων προφερεστάτη ἐστὶν ἁπασέων.
Αὗται δ' Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος ἐξεγένοντο
Πρεσβύταται κοῦραι, πολλαί γε μέν εἰσι καὶ ἄλλαι.
Τρὶς γὰρ χίλιαί εἰσι τανίσφυροι Ὠκεανῖναι,
Αἵ ῥα πολυσπερέες γαῖαν καὶ βένθεα λίμνης
Πάντῃ ὁμῶς ἐφέπουσι, θεάων ἀγλαὰ τέκνα.
Τόσσοι δ' αὖθ' ἕτεροι ποταμοὶ καναχηδὰ ῥέοντες,
Υἱέες Ὠκεανοῦ, τοὺς γείνατο πότνια Τηθύς.
Τῶν ὄνομ' ἀργαλέον πάντων βροτὸν ἄνδρα ἐνισπεῖν,
Οἳ δὲ ἕκαστοι ἴσασιν* ὅσοι περιναιετάουσι.
Θεία δ' Ἠέλιόν τε μέγαν, λαμπράν τε Σελήνην,

Ibi ſanè ei deſtinarunt dij inclytas domos incolere.
Atque coërcebatur in Arimis ſub terra tetra Echidna,
Immortalis nympha, & ſenio illæſa perpetuo.
Huic Typhaonem aiunt mixtum eſſe amore,
Vehementem & violentum ventum, limis oculis contuenti,
Illa verò grauida facta, peperit fortes filios,
Orthum quidem primo canem peperit Geryoni.
Iterum ſecundo edidit partum immenſum, minime effabilem,
Cerberum crudiuorum Plutonis canem area voce,
Quinquaginta capitum, impudentemq́, fortémque
Tertio, hydram genuit odioſa edoctam.
Lernæam quam enutriuit dea albis vlnis Iuno,
Inſatiabiliter indignans virtuti Herculanæ.
Ac illam quidem Iouis filius, occidit ſæuo ferro
Amphytrioniades, cum bellicoſo Iolao,
Hercules ex conſilijs Mineruæ prædatricis.
Tum ipſa Chimæram peperit, ſpirantem terribilem ignem,
Trucémque, magnámque, pernicémque, validámque.
Illi erant tria capita: vnum quidem terribilis leonis,
Alterum capellæ, tertium verò ſerpentis robuſti draconis.
A fronte leo, pone verò ſerpens, media vero capra:
Horrende efflans ignis robur ardentis.
Hanc quidem Pegaſus cepit, & ſtrenuus Bellerophontes.
Illa ſane Sphingem exitialem peperit, Cadmeis perniciem,
Ab Ortho ſubacta: Nemæúmque leonem,
Quem Iuno cum enutriuiſſet Iouis veneranda vxor,
In locis fertilibus collocauit Nemeæ, cladem hominibus.
Ibi ſane hic commorans decipiebat tribus hominum,
Imperans cauernoſæ Nemeæ atque Apeſanti.
Sed ipſum robur domuit virtutis Herculanæ.
Ceto verò minimum natu, cum Phorco amori indulgens,
Peperit grauem ſerpentem, qui obſcuræ latibulis terræ,
Finibus in amplis, prorſus aurea mala cuſtodit.
Hoc quidem Ex Ceto & Phorco genus eſt.
Tethis autem Oceano flumina peperit verticoſa,
Nilúmque, Alpheúmque, & Eridanum profundos vortices habentem,
Strymonem, Meandrúmque, & Iſtrum pulchrifluum,
Phaſinq́, Rheſumq́, Acheloum limpidum,
Neſſumq́, Rhodiumq́, Haliacmonémque, Heptaporúmq́,
Granicúmque, & Aeſapum, diuinúmque Simoënta,
Peneúmque, & Hermum, amœnéque fluentem Caicum,
Sangariúmque magnum, Ladonémque, Partheniúmque,
Euenúmque, & Ardeſcum, diuinúmque Scamandrum.
Peperit quoque filiarum ſacrum genus, quæ per terram
Viros à teneris educant, vnà cum Apolline rege,
Et fluminibus. hanc verò à Ioue ſortem habent,
Pithoq́, Admetéque, Ianthéque, Electráque,
Doriſque, Prymnóque, & Vrania forma deam referens,
Hippóque, Clymenéque, Rhodiáque, Callirhoëq́,
Zeuxóque, Clytiéque, Idyiáque, Paſithoëq́,
Plexauréque, & Galaxaure, amabiliſque Dione,
Melobosiſq́, Thoëq́, & venuſta Polydora,
Cerceiſque indole amabilis, Plutóque bouinis oculis,
Perſeiſque, Ianiráque, Acaſtéque, Xanthéque,
Petræáque lepida, Meneſthóque, Européque,
Metiſque & Eurynome, Teleſtóque croceo peplo
Criſeiſque Aſiáque, & blanda Calypſo,
Eudoréque, Tychéque, & Amphiro, Ocyroëq́,
Et Styx, quæ ipſarum excellentiſſima eſt omnium.
Atque hæ Oceano & Tethyde prognatæ ſunt,
Grandiores natu filiæ. multæ quidem ſunt & aliæ,
Ter mille enim ſunt celeres filiæ Oceani.
Quæ ſanè diſperſæ terram & profunditates lacus,
Paſſim pariter incolunt, dearum ſplendida proles.
Tot rurſus alij fluuij, cum ſtrepitu fluentes,
Filij Oceani, quos peperit veneranda Tethys.
Quorum nomina difficile omnium mortalem virũ proloquĩ
Sed ſingulatim nouerunt, quotquot circum habitant. x: ἴσασι
Thia præterea Solémque magnum, lucentémque Lunam,

Auroramque quæ omnibus terreſtribus lumen præbet,
Immortalibuſque dijs, qui cœlum latum tenent,
γρ. τίκτε ἐν φιλ. *Genuit, congreſſa cum Hyperione in amore.*
Crióque Eurybia peperit, per amorem mixta,
Aſtræumq; magnum, Pallantémque, præſtantiſſima dearum:
γρ. ὃς πᾶσιν. *Perſenq;, qui omnes præcellebat peritia.*
Aſtræo verò aurora ventos peperit magnanimos,
γρ. λαιψηροκέλευθον. *Argeſten, Zephyrum, Boream rapidum,*
Et Notum, in amore dea cum deo congreſſa.
Poſt hos ſtellam genuit Luciferum mane genita,
Aſtráque fulgentia, quibus cœlum cinctum eſt.
Styx verò peperit Oceani filia, Pallanti mixta,
Zelum & Nicen pulchros talos habentem in ædibus.
Et Robur, atque Vim, præclaros genuit filios:
Quibus non eſt ſeorſim à Ioue domus, nec vlla ſedes,
Neque via, qua non illis deus præit:
Sed ſemper apud Iouem grauiter tonantem ſedem habent:
Sic enim conſuluit Styx incorruptibilis Oceanis
Die illo, quando omnes Olympius fulgurator
Immortales vocauit deos ad altum cœlum.
Dixit autem, quod quiſquis vna ſecum deorum cõtra Titanes pugnet,
Non cariturus ſit muneribus ſed honorem quemque
Habiturum, quem antea inter immortales deos.
Illum etiam dixit qui honoris expers fuerit ſub Saturno, atque inmunis,
Ad honores ac præmia aſcenſurum, vt fas eſt.
Venit autem prima Styx incorruptibilis ad Olympum
Cum ſuis filijs, chari per conſilia patris.
Ipſam verò Iupiter honorauit, eximia quoque dona dedit.
Ipſam enim conſtituit deorum magnum vt ſit iuramentum.
Filios autem, diebus omnibus ſui cohabitatores vt ſint.
Similiter etiam omnibus perpetuo, ſicut pollicitus eſt,
Perfecit. ipſe autem præpotens eſt, atque regem agit.
Phœbe porrò Cœi genialem venit ad lectum.
Grauida verò facta deinde dei amore,
Latonam cæruleo peplo peperit blandam ſemper,
Mitem hominibus atque immortalibus dijs.
Suauem ab initio, in primis hilarem intra Olympum.
Genuit inſuper Aſteriam claram, quam olim Perſes
Duxit in domum amplam, chara vt vocetur vxor.
Illa vterum grauidata, Hecatem peperit, quam ſuper omnes
Iupiter Saturnius in pretio habuit. dedit verò ei ſplendida dona,
Partem vt habeat terræq; & infrugiferi maris.
Imo etiam ſtellígero à cœlo ſortita eſt honorem,
Immortalibúſque dijs veneranda eſt maxime.
Etenim nunc ſicubi aliquis terreſtrium hominum
γρ. ῥέζων. *Faciens ſacra honeſta ex lege expiat,*
Inuocat Hecaten: ingens verò eum ſequitur honor
Facillimè, cuius beneuola dea ſuſceperit preces,
Et illi diuitias largitur: nam facultas ipſi adeſt.
Quotquot enim Terra Cœlóque prognati ſunt,
Et honorem ſorte acceperunt, iſtorum habet ſortem omnium,
Neque quicquam ipſi Saturnius per vim ademit, neque premit.
Quæcunque ſortita eſt Titanes inter priores deos:
Sed habet, ſicut prius ab initio facta eſt diſtributio.
Nec quia vnigenita, minorem dea ſortita eſt honorem,
Et præmium tam in terra ac cœlo, quàm in mari:
Sed inſuper multo magis quando Iupiter honorat ipſam.
Cui verò voluerit magnificè præſto eſt, atque iuuat.
Ibi tum in foro inter homines eminet, quem ipſa voluerit.
Quando verò ad bellum perdens viros armantur
Viri, tum dea adeſt quibus voluerit,
Victoriam cupidè vt præbeat, & laudem porrigat.
Inque iudicio regibus venerandis aſſidet.
Bona inſuper quando viri in certamine colluctantur,
Ibi dea & illis præſto eſt atque iuuat.
γρ. χαίρων τοκεῦσι. *Qui verò vicerit virtute & robore, pulchrum præmium*
Facile fert, lætúſque progenitoribus gloriam dat.
Commoda item equitibus quæ adſtet quibus voluerit:
Et his qui glaucum mare tempeſtuoſum ſecant,

Ἠῶ θ', ἣ πάντεσσιν ἐπιχθονίοισι φαείνει,
Ἀθανάτοις τε θεοῖς, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι,
Γείναθ', ὑποδμηθεῖσ' Ὑπερίονος ἐν φιλότητι.
Κρίῳ δ' Εὐρυβίη* τίκτεν φιλότητι μιγεῖσα,
Ἀστραῖόν τε μέγαν, Πάλλαντά τε, δῖα θεάων·
Πέρσην θ',* ὃς καὶ πᾶσι μετέπρεπεν ἰδμοσύνῃσιν.
Ἀστραίῳ δ' Ἠὼς ἀνέμους τέκε καρτεροθύμους,
Ἀργέστην, Ζέφυρον, Βορέην* τ' αἰψηροκέλευθον,
Καὶ Νότον, ἐν φιλότητι θεὰ θεῷ εὐνηθεῖσα.
Τοὺς δὲ μέτ' ἀστέρα τίκτεν ἑωσφόρον ἠριγένεια,
Ἄστρα τε λαμπετόωντα, τά τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται.
Στὺξ δ' ἔτεκ' Ὠκεανοῦ θυγάτηρ, Πάλλαντι μιγεῖσα,
Ζῆλον καὶ Νίκην καλλίσφυρον ἐν μεγάροισι·
Καὶ Κράτος, ἠδὲ Βίην, ἀριδείκετα γείνατο τέκνα,
Τῶν οὐκ ἔστ' ἀπάνευθε Διὸς δόμος, οὐδέ τις ἕδρη,
Οὐδ' ὁδὸς, ὅππῃ μὴ κείνοις θεὸς ἡγεμονεύῃ,
Ἀλλ' αἰεὶ πὰρ Ζηνὶ βαρυκτύπῳ ἑδριόωνται.
Ὣς γὰρ ἐβούλευσε Στὺξ ἄφθιτος Ὠκεανίνη,
Ἤματι τῷ ὅτε πάντας Ὀλύμπιος ἀστεροπητὴς
Ἀθανάτους ἐκάλεσσε θεοὺς ἐς μακρὸν Ὄλυμπον.
Εἶπε δ', ὃς ἂν μετ' εἷο θεῶν Τιτῆσι μάχοιτο,
Μή τιν' ἀπορραίσειν γεράων, τιμὴν δὲ ἕκαστον
Ἑξέμεν, ἣν τὸ πάρος γε μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι.
Τὸν δ' ἔφαθ' ὅστις ἄτιμος ὑπὸ Κρόνου ἠδ' ἀγέραστος,
Τιμῆς καὶ γεράων ἐπιβησέμεν, ἣ θέμις ἐστί.
Ἦλθε δ' ἄρα πρώτη Στὺξ ἄφθιτος Οὔλυμπόνδε
Σὺν σφοῖσι παίδεσσι, φίλου διὰ μήδεα πατρός.
Τὴν δὲ Ζεὺς τίμησε, περισσὰ δὲ δῶρα ἔδωκεν.
Αὐτὴν μὲν γὰρ ἔθηκε θεῶν μέγαν ἔμμεναι ὅρκον,
Παῖδας δ' ἤματα πάντα ἑοῦ μεταναιέτας εἶναι.
Ὣς δ' αὔτως πάντεσσι διαμπερὲς, ὥς περ ὑπέστη,
Ἐξετέλεσσ'· αὐτὸς δὲ μέγα κρατεῖ ἠδὲ ἀνάσσει.
Φοίβη δ' αὖ Κοίου πολυήρατον ἦλθεν ἐς εὐνήν.
Κυσαμένη δ' ἤπειτα θεὰ θεοῦ ἐν φιλότητι
Λητὼ κυανόπεπλον ἐγείνατο, μείλιχον αἰεὶ,
Ἤπιον ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι,
Μείλιχον ἐξ ἀρχῆς, ἀγανώτατον ἐντὸς Ὀλύμπου.
Γείνατο δ' Ἀστερίην εὐώνυμον, ἥν ποτε Πέρσης
Ἠγάγετ' ἐς μέγα δῶμα, φίλην κεκλῆσθαι ἄκοιτιν.
Ἡ δ' ὑποκυσαμένη Ἑκάτην τέκε, τὴν περὶ πάντων
Ζεὺς Κρονίδης τίμησε, πόρεν δέ οἱ ἀγλαὰ δῶρα,
Μοῖραν ἔχειν γαίης τε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.
Ἡ δὲ καὶ ἀστερόεντος ἀπ' οὐρανοῦ ἔμμορε τιμῆς,
Ἀθανάτοις τε θεοῖσι τετιμένη ἐστὶ μάλιστα.
Καὶ γὰρ νῦν ὅτε πού τις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
Ἔρδων ἱερὰ καλὰ κατὰ νόμον ἱλάσκηται,
Κικλήσκει Ἑκάτην· πολλή τέ οἱ ἕσπετο τιμὴ
Ῥεῖα μάλ', ᾧ πρόφρων γε θεὰ ὑποδέξεται εὐχάς.
Καί οἱ ὄλβον ὀπάζει, ἐπεὶ δύναμίς γε πάρεστιν.
Ὅσσοι γὰρ γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἐξεγένοντο,
Καὶ τιμὴν ἔλαχον, τούτων ἔχει αἶσαν ἁπάντων.
Οὐδέ τι μιν Κρονίδης ἐβιήσατο οὐδέ τ' ἀπηύρα
Ὅσσ' ἔλαχεν Τιτῆσι μετὰ προτέροισι θεοῖσιν,
Ἀλλ' ἔχει ὡς τὸ πρῶτον ἀπ' ἀρχῆς ἔπλετο δασμός.
Οὐδ' ὅτι μουνογενὴς, ἧσσον θεὰ ἔμμορε τιμῆς,
Καὶ γέρας ἐν γαίῃ τε καὶ οὐρανῷ ἠδὲ θαλάσσῃ,
Ἀλλ' ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον, ἐπεὶ Ζεὺς τίεται αὐτήν.
Ὧι δ' ἐθέλῃ, μεγάλως παραγίγνεται, ἠδ' ὀνίνησιν.
Ἔν τ' ἀγορῇ λαοῖσι μεταπρέπει, ὅν κ' ἐθέλῃσιν.
Ἡ δ' ὁπότ' ἐς πόλεμον φθεισήνορα θωρήσσονται
Ἀνέρες, ἔνθα θεὰ παραγίγνεται οἷς κ' ἐθέλῃσι
Νίκην προφρονέως ὀπάσαι, καὶ κῦδος ὀρέξαι.
Ἔν τε δίκῃ βασιλεῦσι παρ' αἰδοίοισι καθίζει.
Ἐσθλὴ δ' αὖθ' ὁπότ' ἄνδρες ἀγῶνι ἀεθλεύωσιν,
Ἔνθα θεὰ καὶ τοῖσι παραγίγνεται, ἠδ' ὀνίνησι.
Νικήσας δὲ βίῃ καὶ κάρτει καλὸν ἄεθλον,
Ῥεῖα φέρει* χαίρων τε, τοκεῦσι δὲ κῦδος ὀπάζει.
Ἐσθλὴ δ' ἱππήεσσι παρεστάμεν οἷς κ' ἐθέλῃσι,
Καὶ τοῖς οἳ γλαυκὴν δυσπέμφελον ἐργάζονται,

Εὔχονται

Εὔχονται δ' Ἑκάτῃ καὶ ἐρικτύπῳ Ἐννοσιγαίῳ,
Ῥηϊδίως δ' ἄγρην κυδρὴ θεὸς ὤπασε πολλήν,
Ῥεῖα δ' ἀφείλετο φαινομένην, ἐθέλουσά γε θυμῷ.
Ἐσθλὴ δ' ἐν σταθμοῖσι σὺν Ἑρμῇ ληΐδ' ἀέξειν,
Βουκολίας τ' ἀγέλας τε καὶ αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν,
Ποίμνας τ' εἰροπόκων ὀΐων, θυμῷ γ' ἐθέλουσα,
Ἐξ ὀλίγων βριάει, κἀκ πολλῶν μείονα θῆκεν.
Οὕτω τοι καὶ μουνογενὴς ἐκ μητρὸς ἐοῦσα,
Πᾶσι μετ' ἀθανάτοισι τετίμηται γεράεσσι.
Θῆκε δέ μιν Κρονίδης κουροτρόφον, οἳ μετ' ἐκείνην
Ὀφθαλμοῖσιν ἴδοντο φάος πολυδερκέος Ἠοῦς.
Οὕτως ἐξ ἀρχῆς κουροτρόφος, αἳ δέ τε τιμαί.
Ῥείη δ' αὖ δμηθεῖσα Κρόνῳ τέκε φαίδιμα τέκνα,
Ἱστίην, Δήμητρα, καὶ Ἥρην χρυσοπέδιλον,
Ἴφθιμόν τ' Ἀΐδην, ὃς ὑπὸ χθονὶ δώματα ναίει,
Νηλεὲς ἦτορ ἔχων, καὶ ἐρίκτυπον Ἐννοσίγαιον,
Ζῆνά τε μητιόεντα, θεῶν πατέρ' ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,
Τοῦ καὶ ὑπὸ βροντῆς πελεμίζεται εὐρεῖα χθών.
Καὶ τοὺς μὲν κατέπινε Κρόνος μέγας, ὥς τις ἕκαστος
Νηδύος ἐξ ἱερῆς μητρὸς πρὸς γούναθ' ἵκοιτο,
Τὰ φρονέων, ἵνα μή τις ἀγαυῶν Οὐρανιώνων
Ἄλλος ἐν ἀθανάτοισιν ἔχῃ βασιληΐδα τιμήν.
Πεύθετο γὰρ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Οὕνεκά οἱ πέπρωτο ἑῷ ὑπὸ παιδὶ δαμῆναι,
Καὶ κρατερῷ περ ἐόντι, Διὸς μεγάλου διὰ βουλάς.
Τῷ ὅγ' ἄρ' οὐκ ἀλαοσκοπιὴν ἔχεν, ἀλλὰ δοκεύων
Παῖδας ἑοὺς κατέπινε· Ῥέην δ' ἔχε πένθος ἄλαστον.
Ἀλλ' ὅτε δὴ Δί' ἔμελλε θεῶν πατέρ' ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν
Τέξεσθαι, τότ' ἔπειτα φίλους λιτάνευε τοκῆας
Τοὺς αὐτῆς, Γαῖάν τε καὶ Οὐρανὸν ἀστερόεντα,
Μῆτιν συμφράσσασθαι ὅπως λελάθοιτο τεκοῦσα
Παῖδα φίλον, τίσαιτο δ' ἐρινῦς πατρὸς ἑοῖο
Παίδων οὓς κατέπινε μέγας Κρόνος ἀγκυλομήτης.
Οἳ δὲ θυγατρὶ φίλῃ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο,
Καί οἱ πεφραδέτην ὅσα περ πέπρωτο γενέσθαι
Ἀμφὶ Κρόνῳ βασιλῆϊ καὶ υἱέϊ καρτεροθύμῳ.
Πέμψαν δ' ἐς Λύκτον, Κρήτης ἐς πίονα δῆμον,
Ὁππότ' ἄρ' ὁπλότατον παίδων ἤμελλε τεκέσθαι,
Ζῆνα μέγαν· τὸν μέν οἱ ἐδέξατο Γαῖα πελώρη
Κρήτῃ ἐν εὐρείῃ τραφέμεν ἀτιταλλέμεναί τε.
Ἔνθα μιν ἵκτο φέρουσα θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν,
Πρώτην ἐς Λύκτον· κρύψεν δέ ἑ χερσὶ λαβοῦσα
Ἄντρῳ ἐν ἠλιβάτῳ, ζαθέης ὑπὸ κεύθεσι γαίης,
Αἰγαίῳ ἐν ὄρει πεπυκασμένῳ ὑλήεντι.
Τῷ δὲ σπαργανίσασα μέγαν λίθον ἐγγυάλιξεν
Οὐρανίδῃ μέγ' ἄνακτι, θεῶν προτέρῳ βασιλῆϊ.
Τὸν τόθ' ἑλὼν χείρεσσιν ἑὴν ἐσκάτθετο νηδύν,
Σχέτλιος· οὐδ' ἐνόησε μετὰ φρεσὶν ὥς οἱ ὀπίσσω
Ἀντὶ λίθου ἑὸς υἱὸς ἀνίκητος καὶ ἀκηδὴς
Λείπεθ', ὅ μιν τάχ' ἔμελλε βίῃ καὶ χερσὶ δαμάσσας
Τιμῆς ἐξελάαν, ὁ δ' ἐν ἀθανάτοισιν ἀνάξειν.
Καρπαλίμως δ' ἄρ' ἔπειτα μένος καὶ φαίδιμα γυῖα
Ηὔξετο τοῖο ἄνακτος· ἐπιπλομένων δ' ἐνιαυτῶν
Γαίης ἐννεσίῃσι πολυφραδέεσσι δολωθεὶς
Ὃν γόνον ἂψ ἀνέηκε μέγας Κρόνος ἀγκυλομήτης,
Νικηθεὶς τέχνῃσι βίηφί τε παιδὸς ἑοῖο.
Πρῶτον δ' ἐξήμεσε λίθον, πύματον καταπίνων·
Τὸν μὲν Ζεὺς στήριξε κατὰ χθονὸς εὐρυοδείης
Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ, γυάλοις ὕπο Παρνησοῖο,
Σῆμ' ἔμεν ἐξοπίσω, θαῦμα θνητοῖσι βροτοῖσι.
Λῦσε δὲ πατροκασιγνήτους ὀλοῶν ὑπὸ δεσμῶν
Οὐρανίδας, οὓς δῆσε πατὴρ ἀεσιφροσύνῃσιν·
Οἵ οἱ ἀπεμνήσαντο χάριν εὐεργεσιάων,
Δῶκαν δὲ βροντὴν ἠδ' αἰθαλόεντα κεραυνὸν
Καὶ στεροπήν· τὸ πρὶν δὲ πελώρη Γαῖα κεκεύθει·
Τοῖς πίσυνος θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει.
Κούρην δ' Ἰαπετὸς καλλίσφυρον Ὠκεανίνην
Ἠγάγετο Κλυμένην, καὶ ὁμὸν λέχος εἰσανέβαινεν.
Ἡ δέ οἱ Ἄτλαντα κρατερόφρονα γείνατο παῖδα·

Votáque faciunt Hecatæ, & valde ſtrepenti Neptuno.
Facile etiam prædam inclyta dea dedit copioſam,
Facilè verò abſtulit apparentem volens animo.
Bona præterea in ſtabulis cum Mercurio pecus augere,
Armentáque gregéſque latos caprarum,
Gregéſque lanigerarum ouium, animo volens.
Ex paucis fœcunda facit, & ex multis pauciora reddit.
Adeo ſane licet unigenita ex matre exiſtens,
Omnibus inter deos honorata eſt muneribus.
Fecit autem ipſam Saturnius alũna iuuenũ, qui poſt ipſam
Oculis aſpexerunt lumen multa contuentis Auroræ.
Sic ab initio nutriens filios, atque hi ſunt honores.
Facile verò domita à Saturno, peperit Illuſtres liberos,
Veſtã, Cererẽ, & Iunonem aureis calceamentis gaudentem,
Fortémque Plutonem, qui ſub terra domos incolit,
Immite cor habens, & valde ſonantem terræ concuſſorem,
Iouémque conſiliarium, deorum patrem atque hominum.
Cuius & à tonitru concutitur lata terra.
Atque iſtos quidem deglutiebat Saturnus magnus, quicunq;
Ex utero ſacro matris ad genua venerat:
Hæc animo volens, ne ullus clarorum filiorum Cœli
Alius inter deos haberet regium decus.
Audierat enim ex Terra & cœlo ſtellis micante,
Quod ſibi fatale eſſet proprio à filio domari,
Quantumuis robuſto exiſtenti, Iouis magni per conſilia.
Ideoq́; hic nõ cæcã ſpeculationem habuit, ſed inſidias ſtruens
Filios ſuos deuorabat. Rhea autẽ habebat luctũ grauem.
Sed quando iam Iouem erat deorum patrẽ atque virorum
Paritura, iam tum charis ſupplicabat parentibus
Suis terræq́, & cœlo ſtellis aptato,
Ut ſilium viſu gererent, quo pacto lateret pariendo
Filium charum, pœnáſque uſciſci furias patris ſui
Contra filios, quos deuorabat ingens Saturnus verſipellis.
Illi verò filiæ dilectæ auſcultarunt atque morem geſſerunt,
Et ei commemorarunt quæcunque fatis conſtitutum eſſet fieri
Circa Saturnum Regem, & filium magnanimum.
Miſerunt autem Lyctum Cretæ ad pinguem populum,
Cum minimum natu filiorum eſſet paritura,
Iouem magnum, hunc quidem ipſi ſuſcepit Terra vaſta
In Creta lata, ad educandum & enutriendum ab infantia,
Tum quidem peruenit ferens celerem per noctem nigram,
Primum ad ipſam Lyctum abſcondit autem ipſum manib.
Antro in excelſo, diuina ſub latebris terræ. (prehenſum
Argæo in monte denſo ſyluoſo.
Huic autẽ faſciis inuolutum magnũ lapidẽ in manus dedit
Cœli filio, præpotenti deorum priori regi.
Quem tum arreptum manibus, ſuum condidit in aluum,
Miſer, nec cogitauit animo, quod ſibi in poſterum
Pro lapide filius inuictus & inſepultus
Supereſſet, qui ipſum mox vi & manibus domitum
Ex honore expulſurus, ipſéque immortalibus imperaturus
Celeriter autem deinde robur & fortia membra (ſit.
Creſcebant illius regis, vertente anno
Terra conſilio aſtuto circumuentus, γ. [illegible]
Suam ſobolem iterum ſubmiſit magnus Saturnus verſutus,
Victus artibus ac vi filij ſui.
Primum verò euomuit lapidem ultimo deuoratum.
Illum quidem Iupiter firmiter defixit in terram ſpacioſam
Pytho in diuina, iugis ſub Parnaſſi,
Monimentũ ut ſit in poſterũ, miraculũ mortalib. hominibus.
Soluit verò fratres ex patre noxijs à vinculis
Cœligenas, quos vinxerat pater ex amentia,
Qui ipſi memores fuerunt propter beneficia,
Dederúntque tonitrum, atque candens fulmen, γ. [illegible]
Et fulgur quod ante immanis terra occultabat.:
Quibus confiſus, mortalibus atque immortalibus imperat.
Filiam porro Iapetus pulchros talos habentem Oceani-
dem,
Duxit Clymenem, & eundem lectum conſcendit.
Ipſa verò ei Atlantem magnanimum peperit filium.

Peperit præterea gloria præſignem Menœtium, atq; Pro-
Varium, verſipellem ſtultumq; Epimetheum, (metheum
Qui noxa ſtatim ab initio fuit hominibus inuentoribus rerũ.
Primus enim Iouis fictam ſuſcepit mulierem,
Virginem. iniurias verò inferentem Menœtium late-videns
In Erebum detruſit, feriens candenti fulmine, (Iupiter
Propter ſtultitiam & fortitudinem immenſam.
Atlas verò cœlum latum ſuſtinet dura ex neceſſitate,
Finibus in terra, è regione Heſperidum argutarum
Stans capitéque & indefeſſis manibus.
Hanc enim ipſi ſortem deſtinauit prudens Iupiter. (tum
Ligauit verò inſolubilibus compedibus Promethea verſu-
Vinculis difficilibus mediam per columnam adigens
Et ei aquilam immiſit expanſis alis: cæterum hic hepar
Comedebat mortis neſcium, quin ipſum creſcebat par vbique
Noctu, quantum toto die edebat extentas alas habens auis.
Hunc quidem Alcmenæ pulchros talos habẽtis fortis filius
Hercules occidit, malum verò morbum profligauit
Iapetionidæ, & liberauit ab ægritudine,
Non inuito Ioue Olympio in alto imperante,
Quo Herculis Thebis geniti gloria eſſet.
Maior etiã quam antea ſuper terram multos paſcentem,
Ob id que veneratus honorabat præclarum filium,
Quamuis ſuccenſens remiſit iram, quam prius habuerat,
Eo quòd contendiſſet conſilio cum præpotenti Ioue.
Etenim quando diſceptabant dij, mortaléſque homines,
Mecona, ibi tum magnum bouem prompto animo
Diuiſum propoſuit, Iouis mentem fallens.
Hac enim carnéſque & inteſtina pingui adipe
In pelle depoſuit, tegens ventre bouino.
In altera rurſum oſſa alba bouis, doloſa arte
Ritè diſponens, depoſuit tegens candida aruina.
Iámque tum ipſum alloquutus eſt pater hominúmq; deúmq;
Iapetionida omnium celeberrime regum,
O tu, quàm inìquè diuiſiſti partes.
Sic dixit, conuitiis procindẽs Iupiter perpetua conſilia ſciẽs.
Hunc rurſum alloquutus eſt Prometheus vafer,
Dixit, & arridens doloſe non obliuiſcebatur artis:
Iupiter glorioſiſſime, maxime deorum ſempiternorum,
Harum elige vtram te in pectoribus animus iubet. (ſciens,
Dixit ſane doloſa cogitans. Iupiter autem perennia conſilia
Cognouit, nec ignorauit dolũ, mala autẽ proſpiciebat animo
Mortalibus hominib9 quæ & perficienda erant.
Manibus verò hic vtriſque ſuſtulit album adipem.
Iraſcebatur autem mente, ira verò eum occupauit animum,
Vt vidit oſſa alba bouis doloſa ab arte.
Ex illo tempore dij ſuper terram genus hominum,
Adolent oſſa alba odoratis in aris.
Hunc valde contriſtatus alloquutus eſt nubicogus Iupiter:
Iapetionida, omnes ſuper conſilia edoctus,
O tu, nondum doloſe oblitus es artis?
Sic dixit ira percitus Iupiter prudentiſſimus,
Ex illo tempore, doli memor ſemper,
Non dabat Melijs ignis robur indefeſſi,
Mortalibus hominibus qui ſuper terram habitant.
Sed ipſum decepit bonus filius Iapeti,
Furatus indomiti ignis eminus apparentem ſplendorem,
In concaua ferula. momordit verò imo animo
Ioue in alto tonantẽ, ad iramq; ipſum commouit caro corde,
Vt vidit inter homines ignis procul lucentem ſplendorem.
Protinus autem pro igne ſtruxit malum hominibus.
E terra enim conformauit perquam celebris, vtróque pede
Claudicans
Virgini pudicæ ſimile, Saturnij conſilio.
Cinxit verò & adornauit dea cæſijs oculis Minerua,
Candida veſte. à capite verò calyptram
Ingenioſe-factam manibus detinebat, mirum viſu.
Circum verò ei ſerta florentis è floribus herbæ,
Optata impoſuit capiti Pallas Minerua:
Circúmque ei coronam auream capiti poſuit,

Τίκτε δ' ὑπερκύδαντα Μενοίτιον, ἠδὲ Προμηθέα
Ποικίλον, αἰολόμητιν ἀμαρτίνοόν τ' Ἐπιμηθέα,
Ὃς κακὸν ἐξ ἀρχῆς γένετ' ἀνδράσιν ἀλφηστῇσι·
Πρῶτος γάρ ῥα Διὸς πλαστὴν ὑπέδεκτο γυναῖκα
Παρθένον. ὑβριστὴν δὲ Μενοίτιον εὐρύοπα Ζεὺς
Εἰς ἔρεβος κατέπεμψε, βαλὼν ψολόεντι κεραυνῷ,
Εἵνεκ' ἀτασθαλίης τε καὶ ἠνορέης ὑπερόπλου.
Ἄτλας δ' οὐρανὸν εὐρὺν ἔχει κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης,
Πείρασιν ἐν γαίης, πρόπαρ Ἑσπερίδων λιγυφώνων
Ἑστηὼς, κεφαλῇ τε καὶ ἀκαμάτοισι χέρεσσι·
Ταύτην γάρ οἱ μοῖραν ἐδάσσατο μητίετα Ζεύς.
Δῆσε δ' ἀλυκτοπέδῃσι Προμηθέα ποικιλόβουλον,
Δεσμοῖς ἀργαλέοισι μέσον διὰ κίον' ἐλάσσας.
Καί οἱ ἐπ' αἰετὸν ὦρσε τανύπτερον· αὐτὰρ ὅγ' ἧπαρ
Ἤσθιεν ἀθάνατον, τὸ δ' ἀέξετο ἶσον ἁπάντῃ
Νυκτὸς, ὅσον πρόπαν ἦμαρ ἔδοι τανυσίπτερος ὄρνις.
Τὸν μὲν ἄρ' Ἀλκμήνης καλλισφύρου ἄλκιμος υἱὸς
Ἡρακλέης ἔκτεινε, κακὴν δ' ἀπὸ νοῦσον ἄλαλκεν
Ἰαπετιονίδῃ, καὶ ἐλύσατο δυσφροσυνάων
Οὐκ ἀέκητι Ζηνὸς Ὀλυμπίου ὑψιμέδοντος,
Ὄφρ' Ἡρακλῆος Θηβαγενέος κλέος εἴη
Πλεῖον ἔτ' ἢ τοπάροιθεν ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν.
Ταῦτ' ἄρα ἀζόμενος τίμα ἀριδείκετον υἱόν·
Καί περ χωόμενος, παῦσεν χόλου, ὃν πρὶν ἔχεσκεν
Οὕνεκ' ἐρίζετο βουλὰς ὑπερμενέϊ Κρονίωνι.
Καὶ γὰρ ὅτ' ἐκρίνοντο θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι
Μηκώνῃ, τότ' ἔπειτα μέγαν βοῦν πρόφρονι θυμῷ
Δασσάμενος προὔθηκε, Διὸς νόον ἐξαπαφίσκων.
Τῷ μὲν γὰρ σάρκας τε καὶ ἔγκατα πίονα δημῷ
Ἐν ῥινῷ κατέθηκε, καλύψας γαστρὶ βοείῃ·
Τῷ δ' αὖτ' ὀστέα λευκὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ
Εὐθετίσας κατέθηκε, καλύψας ἀργέτι δημῷ.
Δὴ τότε μιν προσέειπε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
Ἰαπετιονίδη, πάντων ἀριδείκετ' ἀνάκτων,
Ὦ πέπον, ὡς ἑτεροζήλως διεδάσσαο μοίρας.
Ὣς φάτο κερτομέων Ζεὺς ἄφθιτα μήδεα εἰδώς.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης,
Ἦκ' ἐπιμειδήσας, (δολίης δ' οὐ λήθετο τέχνης)
Ζεῦ κύδιστε μέγιστε θεῶν αἰειγενετάων,
Τῶν δ' ἕλε' ὁπποτέρην σε ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἀνώγει.
Φῆ ῥα δολοφρονέων. Ζεὺς δ' ἄφθιτα μήδεα εἰδὼς
Γνῶ ῥ' οὐδ' ἠγνοίησε δόλον· κακὰ δ' ὄσσετο θυμῷ
Θνητοῖς ἀνθρώποισι, τὰ καὶ τελέεσθαι ἔμελλεν.
Χερσὶ δ' ὅγ' ἀμφοτέρῃσιν ἀνείλετο λευκὸν ἄλειφαρ.
Χώσατο δὲ φρένας, ἀμφὶ χόλος δέ μιν ἵκετο θυμὸν,
Ὡς ἴδεν ὀστέα λευκὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ.
Ἐκ τοῦ δ' ἀθανάτοισιν ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων
Καίουσ' ὀστέα λευκὰ θυηέντων ἐπὶ βωμῶν.
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς,
Ἰαπετιονίδη, πάντων πέρι μήδεα εἰδὼς,
Ὦ πέπον, οὐκ ἄρα πω δολίης ἐπιλήθεο τέχνης;
Ὣς φάτο χωόμενος Ζεὺς ἄφθιτα μήδεα εἰδώς·
Ἐκ τούτου δ' ἤπειτα, δόλου μεμνημένος αἰεὶ,
Οὐκ ἐδίδου Μελίοισι πυρὸς μένος ἀκαμάτοιο
Θνητοῖς ἀνθρώποις οἳ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσιν.
Ἀλλά μιν ἐξαπάτησεν ἐῢς πάϊς Ἰαπετοῖο,
Κλέψας ἀκαμάτοιο πυρὸς τηλέσκοπον αὐγὴν
Ἐν κοίλῳ νάρθηκι. δάκεν δ' ἄρα νειόθι θυμὸν
Ζῆν' ὑψιβρεμέτην, ἐχόλωσε δέ μιν φίλον ἦτορ,
Ὡς ἴδ' ἐν ἀνθρώποισι πυρὸς τηλέσκοπον αὐγήν.
Αὐτίκα δ' ἀντὶ πυρὸς τεῦξεν κακὸν ἀνθρώποισι·
Γαίης γὰρ σύμπλασσε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις
Παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον, Κρονίδεω διὰ βουλάς·
Ζῶσε δὲ καὶ κόσμησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ἀργυφέῃ ἐσθῆτι· κατὰ κρῆθεν δὲ καλύπτρην
Δαιδαλέην χείρεσσι κατέσχεθε, θαῦμα ἰδέσθαι.
Ἀμφὶ δέ οἱ στεφάνους νεοθηλέας ἄνθεσι ποίης
Ἱμερτοὺς περίθηκε καρήατι Παλλὰς Ἀθήνη·
Ἀμφὶ δέ οἱ στεφάνην χρυσέην κεφαλῆφιν ἔθηκε,

Τὴν αὐτὸς

Τὴν αὐτὸς ποίησε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
Ἀσκήσας παλάμῃσι, χαριζόμενος Διὶ πατρί.
Τῇ δ᾽ ἐνὶ δαίδαλα πολλὰ τετεύχατο, θαῦμα ἰδέσθαι,
Κνώδαλ᾽ ὅσ᾽ ἤπειρος πολλὰ τρέφει ἠδὲ θάλασσα.
Τῶν ὅγε πόλλ᾽ ἐνέθηκε· χάρις δ᾽ ἀπελάμπετο πολλὴ,
Θαυμάσια, ζώοισιν ἐοικότα φωνήεσσιν.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῦξε καλὸν κακὸν ἀντ᾽ ἀγαθοῖο,
Ἐξάγαγ᾽ ἔνθά περ ἄλλοι ἔσαν θεοὶ ἠδ᾽ ἄνθρωποι,
Κόσμῳ ἀγαλλομένην γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρης.
Θαῦμα δ᾽ ἔχ᾽ ἀθανάτους τε θεοὺς θνητούς τ᾽ ἀνθρώπους,
Ὡς εἶδον δόλον αἰπὺν, ἀμήχανον ἀνθρώποισιν.
Ἐκ τῆς γὰρ γένος ἐστὶ γυναικῶν θηλυτεράων.
Τῆς γὰρ ὀλοίϊόν ἐστι γένος, καὶ φῦλα γυναικῶν
Πῆμα μέγα θνητοῖσι μετ᾽ ἀνδράσι ναιετάουσιν,
Οὐλομένης πενίης οὐ σύμφοροι, ἀλλὰ κόροιο.
Ὡς δ᾽ ὁπότ᾽ ἐν σμήνεσσι κατηρεφέεσσι μέλισσαι
Κηφῆνας βόσκουσι, κακῶν ξυνήονας ἔργων,
Αἱ μέν τε πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Ἠμάτιαι σπεύδουσι, τιθεῖσί τε κηρία λευκά,
Οἱ δ᾽ ἔντοσθε μένοντες ἐπηρεφέας κατὰ σίμβλους,
Ἀλλότριον κάματον σφετέρην ἐς γαστέρ᾽ ἀμῶνται·
Ὡς δ᾽ αὔτως ἄνδρεσσι κακὸν θνητοῖσι γυναῖκας
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης θῆκε, ξυνήονας ἔργων
Ἀργαλέων. ἕτερον δὲ πόρεν κακὸν ἀντ᾽ ἀγαθοῖο·
Ὅς κε γάμον φεύγων καὶ μέρμερα ἔργα γυναικῶν,
Μὴ γῆμαι ἐθέλῃ, ὀλοὸν δ᾽ ἐπὶ γῆρας ἵκηται,
Χήτει γηροκόμοιο· ὁ δ᾽ οὐ βιότου ἐπιδευὴς
Ζώει, ἀποφθιμένου δὲ διὰ κτῆσιν δατέονται
Χηρωσταί. ᾧ δ᾽ αὖτε γάμου μετὰ μοῖρα γένηται,
Κεδνὴν δ᾽ ἔσχεν ἄκοιτιν, ἀρηρυῖαν πραπίδεσσι,
Τῷ δὲ τ᾽ ἀπ᾽ αἰῶνος κακὸν ἐσθλῷ ἀντιφερίζει
Ἔμμεναι· ὃς δέ κε τέτμῃ ἀταρτηροῖο γενέθλης,
Ζώει ἐνὶ στήθεσσιν ἔχων ἀλίαστον ἀνίην
Θυμῷ καὶ κραδίῃ, καὶ ἀνήκεστον κακόν ἐστιν.
Ὡς οὐκ ἔστι Διὸς κλέψαι νόον, οὐδὲ παρελθεῖν.
Οὐδὲ γὰρ Ἰαπετιονίδης ἀκάκητα Προμηθεὺς
Τοῖό γ᾽ ὑπεξήλυξε βαρὺν χόλον, ἀλλ᾽ ὑπ᾽ ἀνάγκης
Καὶ πολυΐδριν ἐόντα μέγας κατὰ δεσμὸς ἐρύκει.
Βριάρεῳ δ᾽ ὡς πρῶτα πατὴρ ὠδύσσατο θυμῷ,
Κόττῳ τ᾽ ἠδὲ Γύῃ, δῆσε κρατερῷ ἐνὶ δεσμῷ,
Ἠνορέην ὑπέροπλον ἀγώμενος ἠδὲ καὶ εἶδος,
Καὶ μέγεθος· κατένασσε δ᾽ ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης.
Ἔνθ᾽ οἵγ᾽ ἄλγε᾽ ἔχοντες ὑπὸ χθονὶ ναιετάοντες,
Εἵατ᾽ ἐπ᾽ ἐσχατιῇ, μεγάλης ἐν πείρασι γαίης,
Δηθὰ μάλ᾽ ἀχνύμενοι, κραδίῃ μέγα πένθος ἔχοντες.
Ἀλλά σφεας Κρονίδης τε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
Οὓς τέκεν ἠΰκομος Ῥείη Κρόνου ἐν φιλότητι,
Γαίης φραδμοσύνῃσιν ἀνήγαγον ἐς φάος αὖτις.
Αὐτὴ γάρ σφιν ἅπαντα διηνεκέως κατέλεξε,
Σὺν κείνοις νίκην τε καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι.
Δηρὸν γὰρ μάρναντο πόνον θυμαλγέ᾽ ἔχοντες,
Τιτῆνές τε θεοὶ, καὶ ὅσοι Κρόνου ἐξεγένοντο,
Ἀντίον ἀλλήλοισι διὰ κρατερὰς ὑσμίνας·
Οἱ μὲν ἀφ᾽ ὑψηλῆς Ὄθρυος Τιτῆνες ἀγαυοὶ,
Οἱ δ᾽ ἄρ᾽ ἀπ᾽ Οὐλύμποιο θεοὶ δωτῆρες ἐάων,
Οὓς τέκεν ἠΰκομος Ῥείη Κρόνῳ εὐνηθεῖσα.
Οἵ ῥα τότ᾽ ἀλλήλοισι μάχην θυμαλγέ᾽ ἔχοντες,
Συνεχέως ἐμάχοντο δέκα πλείους ἐνιαυτούς.
Οὐδέ τις ἦν ἔριδος χαλεπῆς λύσις, οὐδὲ τελευτὴ
Οὐδετέροις, ἶσον δὲ τέλος τέτατο πτολέμοιο.
Ἀλλ᾽ ὅτε δὴ κείνοισι παρέσχεθεν ἄρμενα πάντα,
Νέκταρ τ᾽ ἀμβροσίην τε, τά περ θεοὶ αὐτοὶ ἔδουσι,
Πάντων ἐν στήθεσσιν ἀέξετο θυμὸς ἀγήνωρ.
Ὡς νέκταρ δ᾽ ἐπάσαντο καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν,
Δὴ τότε τοῖς μετέειπε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
Κέκλυτέ μευ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἀγλαὰ τέκνα,
Ὄφρ᾽ εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
Ἤδη γὰρ μάλα δηρὸν ἐναντίοι ἀλλήλοισι
Νίκης καὶ κράτεος πέρι μαρνάμεθ᾽ ἤματα πάντα,

Quam ipſe fecerat inclytus Vulcanus,
Elaborans manibus, gratificans Ioui patri.
In hac artificioſa multa celata erant, mira viſu,
Animantia quæcunque continens alit, atque mare.
Ex illis hic multa indidit. gratia verò reſplendebat magna:
Mirabilis, animantibus ſimilia vocalibus.
Cæterum poſtquam effecit pulchrum malum pro bono,
Eduxit eò vbi alij erant dij atque homines,
Ornatu geſtientem cæſiæ Palladis forti patre prognatæ,
Admiratio cepit immortaleſque de[...] homines,
Vbi viderunt dolum arduum, inexp[...]abilem hominibus.
Ex illa enim genus eſt mulierum fœminearum.
Illius enim pernicioſum eſt genus, & ſexus mulierum.
Nocumentum ingens mortales inter viros habitant.
Pernicioſæ paupertati non accommodæ, ſed ſatietati.
Ac veluti cum in aluearijs tectis apes
Fucos paſcunt malorum participes operum:
Illæ quidem per totum diem ad ſolem occidentem
Diurnæ feſtinant, & faciunt fauos albos:
At illi intus permanentes coopertis in aluearijs,
Alienum laborem ſuum in ventrem metunt:
Similiter viris rem malam mortalibus mulieres
Iupiter altitonans dedit, participes operum
Difficilium. aliud verò præbuit malum pro bono.
Qui nuptias refugiens, & ſolicita opera mulierum,
Non vxorem ducere velit, noxiam verò attigerit ſenectã,
In penuria eius, qui ſenẽ foueat, hic etiã non victus indigus
Viuit: mortui verò poſſeſſionem inter ſe diuidunt
Remoti cognati. cui verò nuptiarum conditio contigerit,
Pudicam verò habuit coniugem conuenientem præcordiis,
Huic ab æuo malum bono æquiparat.
Eſſe. qui verò adeptus fuerit nocentis natiuitatis,
Viuit in pectoribus habens indeſinentem mæſtitiam,
Animo & corde, & immedicabile malum eſt.
Quoniam non licet Iouis fallere mentem, neque præterire.
Neque enim Iapetionides Acaceſius Prometheus
Illius euitauit grauem iram: ſed neceſſario,
Quamuis multiſcium exiſtentem, magnum vinculũ coërcet.
Briareo verò vbi primum pater iratus eſt animo,
Cottóque atque Gygæ, ligauit forti vinculo,
Fortitudinem immanem admiratus, atque etiam formam
Et magnitudinem collocauit ſub terram latam:
Vbi dolores habentes ſub terra agentes,
Sedent in extremitate magna in finibus terræ,
Vſque valde mœrentes corde magnum luctum habentes.
Sed ipſos Saturnius atque immortales dij alij,
Quos peperit pulchricoma Rhea Saturni in amore,
Terræ conſiliis ſubduxerunt ad lucem iterum.
Ipſa enim eis cuncta prolixè recenſuit,
Cum illis victoriamq́; & ſplendidam gloriam accepturos.
Diu enim pugnarunt, laborem animum cruciantem habẽtes,
Titanéſque dij, & quotquot è Saturno nati ſunt.
Contra ſeſe mutuo per validas pugnas:
Ipſi quidem ab alta Othry Titanes nobiles,
Ab Olympo verò dij datores bonorum,
Quos peperit pulchricoma Rhea Saturno cubile iungens.
Illi ſane tum inter ſe pugnã animum excruciantem habentes
Continuò pugnabant, decem plus annis.
Neque vlla erat contentionis moleſtæ compoſitio, neq; finis
Alterutris: æqualiter autem finis extentus erat belli.
Sed quando iam appoſuerunt congruentia omnia,
Nectárque ambroſiamq́; quibus dij ipſi veſcuntur,
Omnium in pectoribus augebatur animus ſuperbus,
Vbi nectar comederunt & ambroſiam amabilem.
Iam tum ipſis inter loquutus eſt pater hominúmque deorúmque:
Audite me Terræq́; & Cœli inclyti filij,
Vt dicam quæ me animus in pectoribus iubet.
Iam enim admodum diu aduerſi nobis mutuo,
Victoria & imperio propugnauimus dies omnes,

Titanéſque dij & quotquot è Saturno ſati ſumus.
Vos vero magnámque vim & manus inuictas
γ. [illegible] *Oſtendite Titanibus contrarij in pugna graui,*
Memores amicitiæ placidæ, quibus perpeſſis
Ad lucem rediertis moleſto à vinculo,
Noſtra per conſilia à caligine obſcura.
Sic dixit. illũ vero rurſum excepit Cottus irreprehenſibilis
Venerande, non indocta loqueris, ſed & nos (intellectus,
Scimus, quod excellunt quidem præcordia, excellens verò eſt
γ. σῇσι δ' *Auxiliatur ve[illegible]ortalibus execrationis fuiſti horrẽdæ:*
ἐπιφροσύ- *Tua verò prudenti[illegible]b caligine opaca,*
ναισι.
Retrograde iterum acerbis à vinculis
γ. ἤλυθ αἱ. *Venimus, Saturni fili rex, inſperata paſſi.*
Ideóque nunc intento & prudenti conſilio,
Vindicabimus, veſtrum imperium, graui conſtitutu,
Pugnantes cum Titanibus per acria prælia.
Sic dixit. collaudarunt verò dij datores bonorum,
Sermone audito. bellum verò cupiebat animus,
Magis etiã quàm antea: pugnam verò arduam excitarunt
Omnes fœminæq; & mares die illo.
Titanéſque dij, & quotquot Saturno procreati ſunt,
Quóſque Iupiter ex Erebo ſub terram miſit ad lucem,
Acres robuſtique, vires immenſas habentes.
Horum centum quidem manus ab humeris concitabantur,
Omnibus ſimul: capita verò vnicuique quinquaginta
Ex humeris enata ſunt ſuper firmis membris.
Qui tum Titanibus oppoſiti ſunt in pugna luctuoſa,
Saxa prærupta validis in manibus geſtantes.
Titanes verò ab altera parte confirmarunt phalanges,
Alacriter manuũ mque viriũmque ſimul op9 oſtendebant,
Vtrique. horrendè verò inſonuit pontus immenſus.
Terra verò ſtridebat, ingemiſcebat verò latum cœlum
Quaſſatum, è fundo verò concutiebatur amplus Olympus
Impetu à deorum. motus verò venit grauis
Ad Tartarum tenebricoſum, pedum & alta vociferatio
Immodici tumultus, telorúmque fortium.
Ita ſane inter mutuos ibant tela gemebunda.
Vox autem vtrorumque peruenit aut cœlum ſtellatum,
Adhortantium: at illi congrediebantur magno cum clamore.
Neq; ſanè amplius Iupiter cohibebat ſuum robur, ſed ipſius
Statim robore implebantur animi, & omnem
Exeruit vim, ſimul etiam à cœlo atque Olympo
Fulgurans incedebat conſertim. fulmina autem
Celerrime vnà cum tonitru & fulgure volabant
Manu à robuſta, ſacram flammam rutilantes
Crebro: circum verò terra alma reboabat.
Ardens, crepitabat verò vndique igne valde magna ſylua.
Feruebat verò terra tota, & Oceani fluenta,
Pontuſq; immenſus: circumdedit autem calidus vapor
Titanes terreſtres. flamma verò ad aerẽ diuinum peruenit.
Magna. oculos verò viſu priuabat quantumuis fortium
Splendor radians fulminiſque fulguriſq;.
Incẽdiũ autẽ immẽſũ occupauit Chaos. videbatur autẽ co-
Oculis aſpicere, ac auribus vocem audire. (ram
Itidem vt cum olim terra & cœlum latum ſuperne
Appropinquabat. talis enim maximus ſtrepi9 excitabatur.
γ. μέγας ἐών. *Hæc quidem diruta, illo autem ex alto diruente,*
Tantus fragor erat diis confligentibus, (tabant,
Simul quoque venti motumq; puluerémq; cum ſtrepitu exci-
Tonitrúque fulgúrque & ardens fulmen, (rémque
Ardentia tela Iouis magni. ferebant autẽ fremitum, clamo-
In medium vtrorumque: ſtrepitus autẽ ingens excitabatur,
Stupendæ pugnæ: robur autem exerebatur operum.
Inclinata verò eſt pugna. prius verò ſibi inuicem imminen-
tes,
Fortiter pugnabant in forti prælio.
Illi verò inter primos pugnam acrem excitarunt,
Cottúſque, Briareúſque Gygéſque inſatiabiles belli.
Hi ſane trecentas petras robuſtis à manibus
Mittebant frequentes. obumbrarunt autem iaculis

Τιτῆνές τε θεοὶ καὶ ὅσοι Κρόνου ἐκγενόμεσθα.
Ὑμεῖς δὲ μεγάλην τε βίην καὶ χεῖρας ἀάπτους
Φαίνετε Τιτήνεσσιν ἐναντίοι ἐν δαῒ λυγρῇ,
Μνησάμενοι φιλότητος ἐνηέος, ὅσσα παθόντες
Ἐς φάος ἂψ ἀφίκεσθε δυσηλεγέος ἀπὸ δεσμοῦ,
Ἡμετέρας διὰ βουλάς, ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος.
Ὣς φάτο. τὸν δ' ἐξαῦτις ἀμείβετο Κόττος ἀμύμων,
Δαιμόνι' οὐκ ἀδάητα πιφαύσκεαι· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
Ἴδμεν ὅτι περὶ μὲν πραπίδες, περὶ δ' ἐστὶ νόημα,
Ἀλκτὴρ δ' ἀθανάτοισιν ἀρῆς γένεο κρυεροῖο·
Σῇς δ' ἐπιφραδμοσύνῃσιν ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος
Ἄψορρον ἐξαῦτις ἀμειλίκτων ὑπὸ δεσμῶν
Ἠλύθομεν, Κρόνου υἱὲ ἄναξ, ἀνάελπτα παθόντες.
Τῷ καὶ νῦν ἀτενεῖ τε νόῳ καὶ ἐπίφρονι βουλῇ
Ῥυσόμεθα κράτος ὑμὸν ἐν αἰνῇ δηιοτῆτι,
Μαρνάμενοι Τιτῆσιν ἀνὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
Ὣς φάτ'· ἐπῄνησαν δὲ θεοὶ δωτῆρες ἐάων,
Μῦθον ἀκούσαντες. πολέμου δ' ἐλιλαίετο θυμὸς
Μᾶλλον ἔτ' ἢ τὸ πάροιθε· μάχην δ' ἀμέγαρτον ἔγειραν
Πάντες, θήλειαί τε καὶ ἄρσενες, ἤματι κείνῳ,
Τιτῆνές τε θεοί, καὶ ὅσοι Κρόνου ἐξεγένοντο,
Οὕς τε Ζεὺς ἐρέβευσφιν ὑπὸ χθονὸς ἧκε φόωσδε,
Δεινοί τε κρατεροί τε, βίην ὑπέροπλον ἔχοντες.
Τῶν, ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων ἀίσσοντο
Πᾶσιν ὁμῶς, κεφαλαὶ δὲ ἑκάστῳ πεντήκοντα
Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσιν.
Οἳ τότε Τιτήνεσσι κατέσταθεν ἐν δαῒ λυγρῇ,
Πέτρας ἠλιβάτους στιβαρὰς ἐν χερσὶν ἔχοντες.
Τιτῆνες δ' ἑτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας
Προφρονέως, χειρῶν τε βίης θ' ἅμα ἔργον ἔφαινον
Ἀμφότεροι. δεινὸν δὲ περίαχε πόντος ἀπείρων·
Γῆ δὲ μέγ' ἐσμαράγησεν· ἐπέστενε δ' οὐρανὸς εὐρὺς
Σειόμενος, πεδόθεν δ' ἐτινάσσετο μακρὸς Ὄλυμπος
Ῥιπῇ ὑπ' ἀθανάτων· ἔνοσις δ' ἵκανε βαρεῖα
Τάρταρον ἠερόεντα, ποδῶν τ' αἰπεῖα τ' ἰωὴ
Ἀσπέτου ἰωχμοῖο, βολάων τε κρατεράων.
Ὣς ἄρ' ἐπ' ἀλλήλοις ἵεσαν βέλεα στονόεντα.
Φωνὴ δ' ἀμφοτέρων ἵκετ' οὐρανὸν ἀστερόεντα,
Κεκλομένων· οἱ δὲ ξύνισαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ.
Οὐδ' ἄρ' ἔτι Ζεὺς ἴσχεν ἑὸν μένος· ἀλλά νυ τοῦ γε
Εἶθαρ μὲν μένεος πλῆντο φρένες, ἐκ δέ τε πᾶσαν
Φαῖνε βίην. ἄμυδις δ' ἄρ' ἀπ' οὐρανοῦ ἠδ' ἀπ' Ὀλύμπου
Ἀστράπτων ἔστειχε συνωχαδόν. οἱ δὲ κεραυνοὶ
Ἴκταρ ἅμα βροντῇ τε καὶ ἀστεροπῇ ποτέοντο
Χειρὸς ἄπο στιβαρῆς, ἱερὴν φλόγα εἰλυφόωντες
Ταρφέες. ἀμφὶ δὲ γαῖα φερέσβιος ἐσμαράγιζε
Καιομένη· λάκε δ' ἀμφὶ πυρὶ μεγάλ' ἄσπετος ὕλη.
Ἔζεε δὲ χθὼν πᾶσα, καὶ Ὠκεανοῖο ῥέεθρα,
Πόντος τ' ἀτρύγετος· τοὺς δ' ἄμφεπε θερμὸς ἀυτμὴ
Τιτῆνας χθονίους· φλὸξ δ' αἰθέρα δῖαν ἵκανεν
Ἄσπετος· ὄσσε δ' ἄμερδε καὶ ἰφθίμων περ ἐόντων
Αὐγὴ μαρμαίρουσα κεραυνοῦ τε στεροπῆς τε.
Καῦμα δὲ θεσπέσιον κάτεχεν Χάος· εἴσατο δ' ἄντα
Ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, ἠδ' οὔασιν ὄσσαν ἀκοῦσαι,
Αὔτως ὡς ὅτε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν
Πίλνατο. τοῖος γάρ κε μέγιστος δοῦπος ὀρώρει,
Τῆς μὲν ἐρειπομένης, τοῦ δ' ὑψόθεν ἐξεριπόντος.
Τόσσος δοῦπος ἔγεντο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων.
Σὺν δ' ἄνεμοι ἔνοσίν τε κονίην τ' ἐσφαράγιζον,
Βροντήν τε στεροπήν τε καὶ αἰθαλόεντα κεραυνόν,
Κῆλα Διὸς μεγάλοιο· φέρον δ' ἰαχήν τ' ἐνοπήν τε
Ἐς μέσον ἀμφοτέρων· ὄτοβος δ' ἄπλητος ὀρώρει
Σμερδαλέης ἔριδος· κάρτος δ' ἀνεφαίνετο ἔργων·
Ἐκλίνθη δὲ μάχη. πρὶν δ' ἀλλήλοις ἐπέχοντες,
Ἐμμενέως ἐμάχοντο διὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
Οἱ δ' ἄρ' ἐνὶ πρώτοισι μάχην δριμεῖαν ἔγειραν,
Κόττος τε, Βριάρεώς τε, Γύγης τ' ἄατος πολέμοιο·
Οἵ ῥα τριηκοσίας πέτρας στιβαρῶν ἀπὸ χειρῶν
Πέμπον ἐπασσυτέρας· κατὰ δ' ἐσκίασαν βελέεσσι

Τιτῆνας·

Τιτῆνας· καὶ τοὺς μὲν ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
Πέμψαν καὶ δεσμοῖσιν ἐν ἀργαλέοισιν ἔδησαν,
Νικήσαντες χερσὶν ὑπερθύμους περ ἐόντας,
Τόσσον ἔνερθ' ὑπὸ γῆς ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης.
Ἶσον γάρ τ' ἀπὸ γῆς ἐς τάρταρον ἠερόεντα.
Ἐννέα γὰρ νύκτας τε καὶ ἤματα χάλκεος ἄκμων
Οὐρανόθεν κατιὼν δεκάτῃ κ' ἐς γαῖαν ἵκοιτο·
Ἐννέα δ' αὖ νύκτας τε καὶ ἤματα χάλκεος ἄκμων
Ἐκ γαίης κατιὼν, δεκάτῃ κ' ἐς τάρταρον ἵκοι.
Τὸν πέρι χάλκεον ἕρκος ἐλήλαται, ἀμφὶ δέ μιν νὺξ
Τριστοιχεὶ κέχυται περὶ δειρήν, αὐτὰρ ὕπερθεν
Γῆς ῥίζαι * πεφύασι καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.
Ἔνθα θεοὶ Τιτῆνες ὑπὸ ζόφῳ ἠερόεντι
Κεκρύφαται, βουλῇσι Διὸς νεφεληγερέταο,
Χώρῳ ἐν εὐρώεντι, πελώρης ἔσχατα γαίης.
Τοῖς οὐκ ἐξιτόν ἐστι· πύλας δ' ἐπέθηκε Ποσειδῶν
Χαλκείας· τεῖχος δὲ περίκειται δ' ἀμφοτέρωθεν.
Ἔνθα Γύγης Κόττος τε καὶ ὁ Βριάρεως μεγάθυμος
Ναίουσιν, φύλακες πιστοὶ Διὸς αἰγιόχοιο.
Ἐνθάδε γῆς δνοφερῆς, καὶ ταρτάρου ἠερόεντος,
Πόντου τ' ἀτρυγέτοιο, καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος
Ἑξείης πάντων πηγαὶ καὶ πείρατ' ἔασιν,
Ἀργαλέ' εὐρώεντα, τά τε στυγέουσι θεοί περ·
Χάσμα μέγ', οὐδέ κε πάντα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
Οὖδας ἵκοιτ', εἰ πρῶτα πυλέων ἔντοσθε γένοιτο.
Ἀλλά κεν ἔνθα καὶ ἔνθα φέροι πρὸ θύελλα θυέλλῃ,
Ἀργαλέη· δεινὸν δὲ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι
Τοῦτο τέρας, καὶ νυκτὸς ἐρεμνῆς οἰκία δεινὰ
Ἕστηκεν, νεφέλαις κεκαλυμμένα κυανέῃσι.
Τῶν πρόσθ' Ἰαπετοῖο πάις ἔχει οὐρανὸν εὐρὺν
Ἑστηὼς κεφαλῇ τε καὶ ἀκαμάτῃσι χέρεσσιν
Ἀστεμφέως ὅθι Νύξ τε καὶ Ἡμέρα* ἀμφὶς ἰοῦσαι
Ἀλλήλας προσέειπον, ἀμειβόμεναι μέγαν οὐδὸν
Χάλκεον, ἡ μὲν ἔσω καταβήσεται, ἡ δὲ θύραζε
Ἔρχεται, οὐδέ ποτ' ἀμφοτέρας δόμος ἐντὸς ἐέργει·
Ἀλλ' αἰεὶ ἑτέρη γε δόμων ἔκτοσθεν ἐοῦσα,
Γαῖαν ἐπιστρέφεται, ἡ δ' αὖ δόμου ἐντὸς ἐοῦσα,
Μίμνει τὴν αὐτῆς ὥρην ὁδοῦ, ἔστ' ἂν ἵκηται.
Ἡ μὲν ἐπιχθονίοισι φάος πολυδερκὲς ἔχουσα·
Ἡ δ' Ὕπνον μετὰ χερσί, κασίγνητον Θανάτοιο,
Νὺξ ὀλοή, νεφέλῃ κεκαλυμμένη ἠεροειδεῖ.
Ἔνθα δὲ Νυκτὸς παῖδες ἐρεμνῆς οἰκί' ἔχουσιν,
Ὕπνος καὶ Θάνατος, δεινοὶ θεοί· οὐδέ ποτ' αὐτοὺς
Ἠέλιος φαέθων ἐπιδέρκεται ἀκτίνεσσιν,
Οὐρανὸν εἰσανιών, οὐδ' οὐρανόθεν καταβαίνων.
Τῶν ἕτερος μὲν γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
Ἥσυχος ἀνστρέφεται καὶ μείλιχος ἀνθρώποισι·
Τοῦ δὲ σιδηρέη μὲν κραδίη, χάλκεον δέ οἱ ἦτορ
Νηλεὲς ἐν στήθεσσιν· ἔχει δ' ὃν πρῶτα λάβῃσιν
Ἀνθρώπων· ἐχθρὸς δὲ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
Ἔνθα θεοῦ χθονίου πρόσθεν δόμοι ἠχήεντες
Ἰφθίμου τ' Ἀΐδεω καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης
Ἑστᾶσιν, δεινὸς δὲ κύων προπάροιθε φυλάσσει,
Νηλειής, τέχνην δὲ κακὴν ἔχει· ἐς μὲν ἰόντας
Σαίνει ὁμῶς οὐρῇ τε καὶ οὔασιν ἀμφοτέροισιν,
Ἐξελθεῖν δ' οὐκ αὖτις ἐᾷ πάλιν, ἀλλὰ δοκεύων
Ἐσθίει ὅν κε λάβῃσι πυλέων ἔκτοσθεν ἰόντα.
Ἰφθίμου τ' Ἀΐδεω καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης.
Ἔνθα δὲ ναιετάει στυγερὴ θεὸς ἀθανάτοισι,
Δεινὴ Στύξ, θυγάτηρ ἀψορρόου Ὠκεανοῖο
Πρεσβυτάτη· νόσφιν δὲ θεῶν κλυτὰ δώματα ναίει
Μακρῇσι πέτρῃσι κατηρεφέ'· ἀμφὶ δὲ πάντῃ
Κίοσιν ἀργυρέοισι πρὸς οὐρανὸν ἐστήρικται.
Παῦρα δὲ Θαύμαντος θυγάτηρ πόδας ὠκέα Ἶρις
Ἀγγελίης πωλεῖται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
Ὁππότ' ἔρις καὶ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρηται.
Καί ῥ' ὅστις ψεύδηται Ὀλύμπια δώματ' ἐχόντων,
Ζεὺς δέ τε Ἶριν ἔπεμψε θεῶν μέγαν ὅρκον ἐνεῖκαι
Τηλόθεν ἐν χρυσέῃ προχόῳ πολυώνυμον ὕδωρ,

Titanas, atque hos quidem ſub terram longe patentem
Miſerunt, & vinculis moleſtis alligarunt,
Vincentes manibus magnanimos licet exiſtentes,
Tantum infra ſub terram, quantum cælum diſtat à terra:
Par enim ſpatium à terra in Tartarum caliginoſum.
Nouem enim noctes ac dies ferreus Acmon
Cælitus delapſus, decimo die ad terram venit:
Nouem rurſus noctes & dies areus Acmon
Ex terra deſcendens, decimo die ad Tartarum venit.
Quem circa ferreũ ſeptũ ductum eſt, circũ verò ipſum nox
Triplici ordine fuſum eſt circa collum: ſed ſuperne
Terræ radices creuerunt, & infructuoſi maris.
Vbi dij Titanes ſub caligine opaca
Abſcondits ſunt, conſilus Iouis nubicogi,
Regione in ſqualida, vaſte vltima terra.
His non exitus patet: portas verò impoſuit Neptunus
Ferreas: murus etiam circumdatus vtrinque
Illic Gyges, Cottúſque, & Briareus magnanimus
Habitant, cuſtodes fidi Iouis ægida habentis.
Ibidem terra tenebricoſæ: & tartari opaci,
Pontiq; infructuoſi, & cæli ſtelligeri,
Ex ordine omnium fontes, & fines ſunt,
Moleſti, ſqualidi, quos oderunt dij,
Hiatus ingens: nec verò integro anno
Solum attinget, vbi primum portas intra venerit:
Sed ſane huc & illuc fert impetuoſa procella,
Moleſta, horrendúmque etiam immortalibus diis
Hoc monſtrum, & noctis obſcuræ domus horrenda
Stant nubibus obtecta nigris.
Has iuxta Iapeti filius ſuſtinebat cælum latum,
Stans capitéque & indefeſſis manibus
Firmiter: quà tam nox quàm dies celeriter euntes
Seſe compellabant per vices, mutantes magnum limen,
Ferreum: hæc quidem intrat, illa verò foras
Egreditur: neque vnquam vtraſque domus intus cohibet.
Sed ſemper altera domos extra exiſtens
Terram circa mouetur: altera rurſum in domo exiſtens.
Expectat horam itineris, donec veniat.
Hæc quidem terreſtribus multa cernens lumen habens,
Illa verò ſomnum in manibus, fratrem mortis,
Nox noxia, nube tecta atra.
Ibi autem Noctis filij obſcuræ domos habent,
Somnus & mors, graues dij: neque vnquam eos
Sol lucidus intuetur radiis,
Cælum ſcandens, nec cælitus deſcendens.
Horum alter quidem terrámque & lata dorſa maris,
Quietus percurrit & placidus hominibus.
Alterius verò ferreum quidem cor, æreum verò ei pectus
Crudele in præcordiis: habet autem quem ſemel arripuerit
Hominum: hoſtis verò etiam immortalibus diis.
Illic dei inferi in anteriore parte ædes reſonantes,
Fortíſque Plutonis, & grauis Proſerpinæ
Stant: aſper autem canis pro foribus cuſtodit,
Sæuus: artem autem malam habet: ad introeuntes quidem
Adulator pariter caudáque & auribus ambabus.
Exire verò non iterum permittit denuo: ſed obſeruans
Deuorat, quemcunq; prenderit portas extra exiſtentem,
Fortíſque Plutonis & grauis Proſerpinæ.
Ibidem habitat abominanda dea immortalibus,
Horrenda Styx, filia reciprocantis Oceani
Maxima natu: ſeorſim verò à diis inclytas ædes incolit
Ingentibus ſaxis ſuperne tecta: circum verò quaque
Columnis argenteis ad cælum firmata eſt.
Raro verò Thaumantis filia pedibus velox Iris,
Nuncia, verſatur ſuper lata dorſa maris,
Quando lis & contentio inter deos exorta fuerit.
Et ſane quiſquis mentiatur cæleſtes domos tenentium,
Iupiter tum Irim mittit, deorum magnum iuſiurandum, vt ferat
Longe in aureo gutturnio celeberrimam aquam,

Frigidam, quæ è petra deſtillat alta
Excelſa: multum verò ſubtus terram ſpatioſam
E ſacro flumine fluit per noctem nigram,
Oceani cornu. decima verò pars attributa eſt.
Nouem quidem circa terramq́; & lata dorſa maris
Vorticibus argenteis intortus in mare exit,
Vna verò ex petra profluit, magnum damnum dijs.
Quiſquis periurium relictis iurauerit
Immortalibus, qui tenent vertices niuoſi cœli,
γρ. νήνεμ-μος. *Iacet exors integrum per annum*
Neque ambroſiæ & nectaris accedit propius
Cibum, ſed iacet non reſpirans, & mutus,
Stratis in lectis. malus autem veternus obtegit.
Sed poſtquam morbo defunctus eſt magnum per annum,
Aliud ex alio excipit difficillimum certamen,
Nouennio autem à dijs relegatur ſempiternis, (epulas
Neque vnquam ad conſilium ineundū commiſcetur, neq; ad
Nouem totis annis. decimo tandem commiſcetur iterum
Cœtibus immortalium, qui celeſtes domos incolunt.
Tale enim iuramentū conſtituerunt dij, Stygis perennē aquā
Antiquam iſtam, quæ tranat aridum locum.
Vbi terræ caliginoſæ, & tartari obſcuri,
Pontique infructuoſi, & cœli ſtellati,
Ex ordine omnium fontes & fines ſunt.
Moleſti ſqualidi, quos oderunt dij licet.
γρ. λάϊνος. *Hic ſplendidaq́; porta, & lapideum limen,*
Immotum, radicibus longis compactum,
Sua ſponte enatum. ante illud verò, extra omnes deos
Titanes habitant, vltra Chaos caligine obductum.
Cæterùm valde tonantis Iouis inclyti auxiliarij,
Domos incolunt in Oceani fundamentis,
Cottus atque Gyges. Briareum quippe bonum exiſtentem,
Generum ſuum fecit grauiter fremens Neptunus.
Dedit autem Cymopoliam, vt ducat in vxorem, filiam ſuā.
Aſt vbi Titanes è cœlo expulit Iupiter,
Minimum natu peperit filium Typhoëum Terra magna,
Tartari compreſſu, per auream Venerem.
Cuius manus quidem ſunt ob robur operibus aptæ,
Et pedes indefeſſi robuſti dei. ex humeris verò ei
Erant centum capita ſerpentis horrendi draconis,
γρ. ἐρεμ-νῆσι. *Linguis nigris lambentes. præterea ex oculis ei*
Admirandorum capitum ſub ſupercilijs ignis micat,
Omnibus autem ex capitibus ignis flagrabat cernentis.
Voces quoque in omnibus erant horrendis capitibus,
Omnigenum ſonitum emittentes ineffabilem. interdum enim
Sonabant, vt dijs intelligere liceret: interdum rurſum
Tauri valde mugientis, robore incoërcibilis vocem ferocis:
Interdum rurſus leonis, impudentem animum habentis.
Interdum rurſus catulis ſimilia, mira auditu:
Interdum verò ſtridebat, reſonabántque montes alti.
Et ſane erat opus perplexum die illo.
Atque certe ipſe mortalibus & immortalibus imperaſſet,
Niſi ſtatim intellexiſſet pater hominúmque deorúmque.
Grauiter autem intonuit, atque fortiter, vndique verò terra
Horrendè edidit fragorem, & cœlum latum ſuperne,
Pontúſque & Oceani fluxus & infima loca terræ
Pedibus verò ſub immortalib. magnus cōtremuit Olympus,
Excitato rege, ingemiſcebat autem tellus.
Ardor autem ab vtriſque occupabat nigrum pontum,
Tonitrúque & fulguris igne ab iſto immani,
Valde ſpirantium ventorúmque, & fulminis ardentis.
Feruebat autem terra omnis, & cœlum, atque mare
γρ. πυρὶ χθών. *Furebat circum littora, circumquaque & fluctus magni*
Impetu à deorum. cōmotio verò difficilis ſedatu cooriebatur,
Expauit autem Pluto inferis mortuis imperans,
Titanéſque ſub tartarū detruſi, à Saturno ſeorſim exiſtentes
Ob inextinguibilem fremitum, & grauem conflictum.
Iupiter verò poſtquam accumulauit ſuum robur, ſumpſit verò arma,
Tonitrúque, fulgúrque & coruſcans fulmen,

Ψυχρὸν, ὅ τ' ἐκ πέτρης καταλείβεται ἠλιβάτοιο
Ὑψηλῆς, πολλὸν δὲ ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
Ἐξ ἱεροῦ ποταμοῖο ῥέει διὰ νύκτα μέλαιναν,
Ὠκεανοῖο κέρας, δεκάτη δ' ἐπὶ μοῖρα δέδασται·
Ἐννέα μὲν περὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
Δίνης ἀργυρέης εἱλιγμένος εἰς ἅλα πίπτει,
Ἡ δὲ μί' ἐκ πέτρης προρέει, μέγα πῆμα θεοῖσι.
Ὅς κεν τὴν ἐπίορκον ἀπολείψας ἐπομόσσῃ
Ἀθανάτων οἳ ἔχουσι κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου,
Κεῖται* νήυτμος τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτόν·
Οὐδέ ποτ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἔρχεται ἆσσον
Βρώσιος, ἀλλά τε κεῖται ἀνάπνευστος καὶ ἄναυδος.
Στρωτοῖς ἐν λεχέεσσι, κακὸν δ' ἐπὶ κῶμα καλύπτει.
Αὐτὰρ ἐπὴν νοῦσον τελέσῃ μέγαν εἰς ἐνιαυτὸν,
Ἄλλος δ' ἐξ ἄλλου δέχεται χαλεπώτερος ἄεθλος.
Εἰνάετες δὲ θεῶν ἀπαμείρεται αἰὲν ἐόντων,
Οὐδέ ποτ' ἐς βουλὴν ἐπιμίσγεται οὐδ' ἐπὶ δαῖτας
Ἐννέα πάντ' ἔτεα· δεκάτῳ δ' ἐπιμίσγεται αὖτις
Εἴρας ἀθανάτων οἳ ὀλύμπια δώματ' ἔχουσι.
Τοῖον ἄρ' ὅρκον ἔθεντο θεοὶ Στυγὸς ἄφθιτον ὕδωρ,
Ὠγύγιον· τὸ δ' ἵησι καταστυφέλου διὰ χώρου.
Ἔνθα δὲ γῆς δνοφερῆς καὶ ταρτάρου ἠερόεντος,
Πόντου τ' ἀτρυγέτοιο καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος
Ἑξείης πάντων πηγαὶ καὶ πείρατ' ἔασιν,
Ἀργαλέ', εὐρώεντα, τά τε στυγέουσι θεοί περ·
Ἔνθα δὲ μαρμάρεαί τε πύλαι, καὶ* χάλκεος οὐδὸς
Ἀστεμφὴς, ῥίζῃσι διηνεκέεσσιν ἀρηρὼς,
Αὐτοφυής. πρόσθεν δὲ, θεῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων,
Τιτῆνες ναίουσι, πέρην χάεος ζοφεροῖο.
Αὐτὰρ ἐρισμαράγοιο Διὸς κλειτοὶ ἐπίκουροι
Δώματα ναιετάουσιν ἐπ' Ὠκεανοῖο θεμέθλοις,
Κόττος τ' ἠδὲ Γύγης. Βριάρεών γε μὲν ἠῢν ἐόντα,
Γαμβρὸν ἑὸν ποίησε βαρύκτυπος ἐννοσίγαιος,
Δῶκε δὲ Κυμοπόλειαν ὀπυίειν θυγατέρα ἥν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ Τιτῆνας ἀπ' οὐρανοῦ ἐξέλασε Ζεὺς,
Ὁπλότατον τέκε παῖδα Τυφωέα Γαῖα πελώρη,
Ταρτάρου ἐν φιλότητι διὰ χρυσῆν Ἀφροδίτην.
Οὗ χεῖρες μὲν ἔασιν ἐπ' ἰσχύι ἔργματ' ἔχουσαι,
Καὶ πόδες ἀκάματοι κρατεροῦ θεοῦ· ἐκ δέ οἱ ὤμων
Ἦν ἑκατὸν κεφαλαὶ ὄφιος,* δεινοῖο δράκοντος,
Γλώσσῃσι δνοφερῇσι λελειχμότες· ἐκ δέ οἱ ὄσσων
Θεσπεσίης κεφαλῇσιν ὑπ' ὀφρύσι πῦρ ἀμάρυσσε·
Πασέων δ' ἐκ κεφαλέων πῦρ καίετο δερκομένοιο.
Φωναὶ δ' ἐν πάσῃσιν ἔσαν δεινῇς κεφαλῇσι
Παντοίην ὄπ' ἰεῖσαι, ἀθέσφατον· ἄλλοτε μὲν γὰρ
Φθέγγονθ', ὥστε θεοῖσι συνιέμεν, ἄλλοτε δ' αὖτε
Ταύρου ἐριβρύχεω μένος ἀσχέτου ὄσσαν ἀγαύρου,
Ἄλλοτε δ' αὖτε λέοντος ἀναιδέα θυμὸν ἔχοντος,
Ἄλλοτε δ' αὖ σκυλάκεσσιν ἐοικότα, θαύματ' ἀκοῦσαι,
Ἄλλοτε δ' αὖ ῥοίζεσχ', ὑπὸ δ' ἤχεεν οὔρεα μακρά.
Καί νύ κεν ἔπλετο ἔργον ἀμήχανον ἤματι κείνῳ,
Καί κεν ὅ γε θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἄναξεν,
Εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
Σκληρὸν δ' ἐβρόντησε καὶ ὄβριμον· ἀμφὶ δὲ γαῖα
Σμερδαλέον κονάβησε, καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν,
Πόντος τ' Ὠκεανοῦ τε ῥοαὶ, καὶ τάρταρα γαίης.
Ποσσὶ δ' ὑπ' ἀθανάτοισι μέγας πελεμίζετ' Ὄλυμπος,
Ὀρνυμένοιο ἄνακτος· ἐπεστενάχιζε δὲ γαῖα.
Καῦμα δ' ὑπ' ἀμφοτέρων κατέχεν ἰοειδέα πόντον,
Βροντῆς τε στεροπῆς τε πυρός τ' ἀπὸ τοῖο πελώρου,
Πρηστήρων ἀνέμων τε κεραυνοῦ τε φλεγέθοντος.
Ἔζεε* δὲ χθὼν πᾶσα, καὶ οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα·
Θυῖε δ' ἄρ' ἀμφ' ἀκτὰς, περί τ' ἀμφί τε κύματα μακρὰ,
Ῥιπῇ ὑπ' ἀθανάτων· ἔνοσις δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
Τρέε δ' Ἀΐδης ἐνέροισι καταφθιμένοισιν ἀνάσσων,
Τιτῆνές θ' ὑποταρτάριοι, Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες,
Ἀσβέστου κελάδοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτῆτος.
Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν κόρθυνεν ἑὸν μένος, εἵλετο δ' ὅπλα,
Βροντήν τε στεροπήν τε καὶ αἰθαλόεντα κεραυνὸν,

Πλῆξεν

Πλῆξεν ἀπ' Οὐλύμποιο ἐπάλμενος· ἀμφὶ δὲ πάσας
Ἔπρεσε θεσπεσίας κεφαλὰς δεινοῖο πελώρου.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δή μιν δάμασε πληγῇσιν ἱμάσσας,
Ἤριπε γυιωθεὶς, στονάχιζε δὲ γαῖα πελώρη.
Φλὸξ δὲ κεραυνωθέντος ἀπέσσυτο τοῖο ἄνακτος,
Οὔρεος ἐν βήσσῃσιν ἀϊδνῆς παιπαλοέσσης,
Πληγέντος. πολλὴ δὲ πελώρη καίετο γαῖα
Ἀτμῇ θεσπεσίῃ, καὶ ἐτήκετο κασσίτερος ὣς,
Τέχνῃ ὑπ' αἰζηῶν ὑπό τ' ἐϋτρήτου χοάνοιο
Θαλφθεὶς, * ἠὲ σίδηρος, ὅ περ κρατερώτατός ἐστιν,
Οὔρεος ἐν βήσσῃσι δαμαζόμενος πυρὶ κηλέῳ,
Τήκεται ἐν χθονὶ δίῃ, ὑφ' Ἡφαίστου παλάμῃσιν·
Ὣς ἄρα τήκετο γαῖα σέλᾳ πυρὸς αἰθομένοιο.
Ῥῖψε δέ μιν θυμῷ ἀκαχὼν ἐς τάρταρον εὐρύν.
Ἐκ δὲ Τυφωέος ἔστ' ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἀέντων,
Νόσφι Νότου, Βορέω τε, καὶ ἀργέστεω * Ζεφύροιο.
Οἵ γε μὲν ἐκ θεόφιν γενεὴν, θνητοῖς μέγ' ὄνειαρ.
Αἱ δ' ἄλλαι * μαψ αὖραι ἐπιπνείουσι θάλασσαν,
Αἳ δή τοι πίπτουσαι ἐς ἠεροειδέα πόντον,
Πῆμα μέγα θνητοῖσι, κακῇ θυίουσιν ἀέλλῃ·
Ἄλλοτε δ' ἄλλαι ἄεισι, διασκιδνᾶσί τε νῆας,
Ναύτας τε φθείρουσι· κακοῦ δ' οὐ γίγνεται ἀλκὴ
Ἀνδράσιν, οἳ κείνῃσι συνάντωνται κατὰ πόντον.
Αἱ δ' αὖ καὶ κατὰ γαῖαν ἀπείριτον ἀνθεμόεσσαν
Ἔργ' ἐρατὰ φθείρουσι χαμαιγενέων ἀνθρώπων,
Πιμπλεῦσαι κόνιός τε καὶ ἀργαλέου κολοσυρτοῦ.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥα πόνον μάκαρες θεοὶ ἐξετέλεσσαν,
Τιτήνεσσι δὲ τιμάων κρίναντο βίηφι,
Δή ῥα τότ' ὤτρυνον βασιλευέμεν ἠδὲ ἀνάσσειν,
Γαίης φραδμοσύνῃσιν, Ὀλύμπιον * εὐρύοπα Ζῆν
Ἀθανάτων· ὁ δὲ τοῖσιν ἐὺ διεδάσσατο τιμάς.
Ζεὺς δὲ θεῶν βασιλεὺς πρώτην ἄλοχον θέτο Μῆτιν,
Πλεῖστα θεῶν εἰδυῖαν ἰδὲ θνητῶν ἀνθρώπων.
Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἤμελλε θεὰν γλαυκῶπιν Ἀθήνην
Τέξεσθαι, τότ' ἔπειτα δόλῳ φρένας ἐξαπατήσας
Αἱμυλίοισι λόγοισιν, ἑὴν ἐσκάτθετο νηδὺν,
Γαίης φραδμοσύνῃσι, καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
Τὼς γάρ οἱ φρασάτην, ἵνα μὴ βασιληΐδα τιμὴν
Ἄλλος ἔχοι Διὸς ἀντὶ, θεῶν αἰειγενετάων.
Ἐκ γὰρ τῆς εἵμαρτο περίφρονα τέκνα γενέσθαι,
Πρώτην μὲν κούρην γλαυκώπιδα Τριτογένειαν,
Ἶσον ἔχουσαν πατρὶ μένος καὶ ἐπίφρονα βουλήν.
Αὐτὰρ ἔπειτ' ἄρα παῖδα θεῶν βασιλῆα καὶ ἀνδρῶν
Ἤμελλε τέξεσθαι, ὑπέρβιον ἦτορ ἔχοντα·
Ἀλλ' ἄρα μιν Ζεὺς πρόσθεν ἑὴν ἐσκάτθετο νηδὺν,
Ὥς οἱ φράσσαιτο θεὰ ἀγαθόν τε κακόν τε.
Δεύτερον ἠγάγετο λιπαρὴν Θέμιν, ἣ τέκεν Ὥρας,
Εὐνομίην τε, Δίκην τε, καὶ Εἰρήνην τεθαλυῖαν,
Αἳ ἔργ' ὠρεύουσι καταθνητοῖσι βροτοῖσι·
Μοίρας θ', ᾗς πλείστην τιμὴν πόρε μητίετα Ζεὺς,
Κλωθώ τε Λάχεσίν τε καὶ Ἄτροπον, αἵτε διδοῦσι
Θνητοῖς ἀνθρώποισιν ἔχειν ἀγαθόν τε κακόν τε.
Τρεῖς δέ οἱ Εὐρυνόμη Χάριτας τέκε καλλιπαρῄους,
Ὠκεανοῦ κούρη πολυήρατον εἶδος ἔχουσα,
Ἀγλαΐην τε καὶ Εὐφροσύνην, Θαλίην τ' ἐρατεινήν.
Τῶν καὶ ἀπὸ βλεφάρων ἔρος εἴβετο δερκομενάων
Λυσιμελής· καλὸν δέ θ' ὑπ' ὀφρύσι δερκιόωνται.
Αὐτὰρ ὁ Δήμητρος πολυφόρβης ἐς λέχος ἦλθεν,
Ἣ τέκε Περσεφόνην λευκώλενον, ἣν Ἀϊδωνεὺς
Ἥρπασεν ἧς παρὰ μητρός· ἔδωκε δὲ μητίετα Ζεύς.
Μνημοσύνης δ' ἐξαῦτις ἐράσσατο καλλικόμοιο,
Ἐξ ἧς αἱ Μοῦσαι χρυσάμπυκες ἐξεγένοντο
Ἐννέα, τῇσιν ἅδον θαλίαι καὶ τέρψις ἀοιδῆς.
Λητὼ δ' Ἀπόλλωνα καὶ Ἄρτεμιν ἰοχέαιραν,
Ἱμερόεντα γόνον περὶ πάντων οὐρανιώνων,
Γείνατ' ἄρ' αἰγιόχοιο Διὸς φιλότητι μιγεῖσα.
Λοισθοτάτην δ' Ἥρην θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν·
Ἡ δ' Ἥβην καὶ Ἄρηα καὶ Εἰλείθυιαν ἔτικτε,
Μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι θεῶν βασιλῆϊ καὶ ἀνδρῶν.

Percuſſit ab Olympo inſiliens, circum verò omnia
Combuſſit ingentia capita, ſaui portenti. γρ. ἔπρεσε
Cæterùm vbi ipſum vicit ictibus percutiens,
Cecidit mutilatus, ingemiſcebat autem terra vaſta.
Flamma autem fulmine icti, cũ impetu ferebatur illius regis,
Montis in concauitatibus opacis aſperis,
Percuſſi. multa autem vaſta ardebat terra,
Præ vapore ingenti, & liqueſcebat ſtannum veluti
Arte ab iuuenum, et fabrefacto catino ſ. ferro γρ. λότρη.
Calefactum: atque ferrum quod ſolidiſſimum eſt,
Montis in concauitatibus, victum igne combuſtiuo, γρ. ἀδν.
Liqueſcit in terra diuina à Vulcani manibus.
Sic ſane liqueſcebat terra iubare ignis ardentis.
Abiecit autem ipſum animo triſtatus, in tartarum latum.
Ex Typhoëo autem eſt ventorum vis humide flantium:
Excepto Noto Boreáque, & celeri Zephyro.
Qui ſane ex diis ſunt natiuitate, hominibus magna vtilitas. γρ. ζωόγονοι.
At aliæ leues auræ inſpirant mare.
Quæ vtique incidentes in nigrum pontum,
Clades magna hominib. in malo rapiuntur turbine. γρ. ἠεροειδέα.
Nunc hæ, nunc illæ flant, diſſipántque naues,
Nautáſque perdunt. mali autem non eſt remedium
Viris, qui illis occurrunt in ponto.
Eedem rurſum per terram immenſam floribus ornatam,
Opera iucunda corrumpunt humo prognatorum hominum,
Replentes puluerèque & moleſto ſtrepitu.
Sed poſtquam ſanè laborem dij beati perfecerunt.
Cum Titanibus autem pro honore pugnarunt vi,
Iam tum impellebant regnare atque imperare,
Ex terræ conſilio, Olympium latè cernentem Iouem
Immortalibus hic verò inter ipſos bene diſtribuit munia, γρ. ἀεὶ ζῶν.
Iupiter autem deorũ rex primã vxorẽ ſuã fecit prudentiã.
Plurimum ex diis edoctam & mortalibus hominibus.
Sed cum iam eſſet deam cæſiis oculis Mineruam
Parituræ, ibi dum dolis animo decepto,
Blandis ſermonibus, ſuum inconditu aluum
Telluris conſiliis, & cœli ſtellati.
Illa duo enim ei dixerunt, ne regium honorem
Alius haberet Iouis loco, deorum ſempiternorum:
Ex hac enim in fatis erat, prudentes liberos naſci,
Primam quidẽ, virginem cæſiis oculis præditam in Tritone,
Par habentem patri robur, & prudens conſilium.
Cæterùm deinde ſane filium deorũ regem & virorũ genitũ
Erat paritura, magnum animum habentem:
Sed ipſum ſanè Iupiter antè ſuo condidit ventre
Sic ei conſulebat dea bonúmque malúmque.
Poſtea duxit ſplendidam Themin, quæ peperit Horas,
Eunomiámque, Dicénque, & Irenen florentem,
Quæq́; opera matura faciunt apud mortales homines:
Parcaſq́; quibus maximum honorẽ dedit prudens Iupiter,
Clothóque Lacheſinq́; & Atropon, quæ dant
Mortalibus hominibus habere bonúmque malúmque.
Tres verò ei Eurynome Gratias peperit pulchras genas habentes,
Oceani filia, à multis optatam formam habens
Aglaiam, & Euphroſynem, Thaliámque amabilem,
Quarum & à palpebris amor deſtillat contuentium
Soluens membra. iucundum verò ſub ſuperciliis aſpiciunt,
Porrò hic Cereris multos paſcentis ad lectum venit,
Quæ peperit Proſerpinam pulchris vlnis, quam Pluto
Rapuit ſua à matre: dedit autem conſiliarius Iupiter.
Mnemoſynem verò deinceps amauit pulchricomam,
Ex qua Muſæ aurea mitra reuinctæ natæ ſunt.
Nouem: quibus placent conuiuia, & oblectatio cantus.
Latona autem Apollinem & Dianam ſagittis gaudentem,
Amabilem prolem ſupra omnes cœlites,
Genuit ſane, Aegiochi Iouis amori mixta.
Poſtremam verò Iunonem floridam fecit vxorem.
Hæc autem Heben, & Martem, & Lucinam peperit,
Mixta amore deorum regi & hominum.

Ipſe verò ex capite cæſiis oculis præditam Tritogeniam,
Acrem in agris tumultuantẽ, ducem exercitus,indomitam,
Venerandam:cui clamoréſque placuerunt,bellaq́;,pugnæq́;.
Iuno autem Vulcanum inclytum amori indulgens,
Genuit,& vires intendit, & contendit cum ſuo marito,
Præ omnibus artibus ornatum cœlitibus.
Ex Amphitride autem & grauiſtrepo Neptuno,
Triton late potens natus eſt magnus: qui maris
Fundum tenens, apud matrem charam,& patrem regem
Incolit auream domum, vehemens deus.ſed Marti
Clypeos diſſecanti,Venus Timorem & Metum peperit,
Graues,quique virorum denſas turbent phalanges,
In bello horrido,vna cum Marte vrbes deuaſtante.
Et Harmoniam quam Cadmus magnanimus duxit vxorẽ.
γρ. φαίδι-μον. *Ioui verò Atlantis filia Maia peperit glorioſum Mercuriũ*
Præconem deorum,ſacrum lectum conſcendens.
Cadmi filia verò ei Semele peperit clarum filium,
Rem cum eo habens, Dionyſum hilarem,
Immortalem mortalis,nunc verò ambo dij ſunt.
Alcmene verò peperit vim Herculaneam,
Mixta amore Ioui nubicogo.
Aglaiam verò Vulcanus valde inclytus claudicans,
Minimam natu è Gratiis floridam duxit vxorem.
Sed aureo crine conſpicuus Bacchus flauam Ariadnem,
Filiam Minois,in flore exiſtentem fecit coniugem.
Hanc verò ei immortalem expertémq; ſenij fecit Saturnus.
Hebem autẽ Alcmenæ pulchros talos habentis fortis filius.
Vis Herculis peractis luctuoſis certaminibus
Filiam Iouis magni, & Iunonis aureis calceamentis vten-
Pudicam duxit vxorem,in Olympo niuoſo. (tis.
γρ. ἀθανά-τοισι ταῦτ' ἀνύσας. *Felix qui magno facinore inter deos confecto,*
Habitat illæſus,& carens ſenio perpetuo.
Soli autem rapido peperit inclyta Oceanis
Perſeis,Circémque & Aeetem regem.
Aeetes autem filius lucem hominibus dantis Solis,
Filiam Oceani perfecti fluuij
Duxit deorum ex voluntate, Idyiam pulchris genis præditã.
Hæc autẽ ei Medeã pulchros talos habentẽ amori indulgẽs
Peperit,ſuccumbens per auream Venerem.
Vos quidem nunc valete cœleſtes domos tenentes,
Inſulæq́, & continentes, terra & ſalſus intus pontus.
Nunc autem dearum cœtum cantate blandiloquæ,
Muſæ Olympiades,filiæ Iouis Aegiochi,
Quæcunque mortales apud viros cubantes,
Deæ,pepererunt dijs ſimilem prolem.
Ceres quidem Plutum genuit,præſtantiſſima dearum,
Iaſio heroi mixta iucundo amore,
Nouali inter proſciſſo,Cretæ in pingui populo,
Bonum: qui vadit ſuper terram & lata dorſa maris
Omnẽ.Ei verò qui adipiſcitur, & cuius ad manus venerit.
Illum locupletem fecit,multamq́, ei præbuit felicitatem.
Cadmo præterea Harmonia filia aureæ Veneris,
Ino & Semelem,& Agauen pulchras genas habentem.
Autonoénq́,quam duxit Ariſthæus denſa cæſarie præditus,
Genuit,& Polydorum mœnus pulchre-cinctis in Thebis.
Filia verò Oceani Chryſaori magnanimo
Mixta amore abundantis auro Veneris,
Callirhoë peperit filium mortalium pulcherrimum omnium,
γρ. κάλλι-στον. *Geryonem,quem interfecit vis Herculana,*
Boues propter flexipedes circumflua in Erythea.
Tithono verò Aurora peperit Memnona ærea galea muni-
Aethiopum regem: & Emathionem regem. (tum,
Cæterùm Cephalo plantauit inclytum filium,
Fortem Phaëtontem dijs ſimilem virum.
Qui ſanè iuuenem tenerum florem habentem glorioſæ pu-
bertatis,
Filium iuuenilia ſapientem renidens Venus,
Incitauit inſiluens & ipſum in templis
Aedituum nocturnum fecit,dæmonem diuinum.
Filiam verò Aeetæ à Ioue nutriti regis

Αὐτὸς δ' ἐκ κεφαλῆς γλαυκώπιδα Τριτογένειαν,
Δεινὴν, ἐγρεκύδοιμον, ἀγέστρατον, ἀτρυτώνην,
Πότνιαν, ᾗ κέλαδοί τε ἅδον πόλεμοί τε μάχαι τε.
Ηρη δ' Ηφαιστον κλυτὸν ἐν φιλότητι μιγεῖσα
Γείνατο, (καὶ ζαμένησε, καὶ ἤρισεν ᾧ παρακοίτῃ)
Εκ πάντων τέχνῃσι κεκασμένον οὐρανιώνων.
Εκ δ' Αμφιτρίτης καὶ ἐρικτύπου Εννοσιγαίου
Τρίτων εὐρυβίης γένετο μέγας, ὅς τε θαλάσσης
Πυθμέν' ἔχων, παρὰ μητρὶ φίλῃ καὶ πατρὶ ἄνακτι
Ναίει χρύσεα δῶ, δεινὸς θεός. αὐτὰρ Αρηϊ
Ρινοτόρῳ Κυθέρεια Φόβον καὶ Δεῖμον ἔτικτεν
Δεινούς, οἵτ' ἀνδρῶν πυκινὰς κλονέουσι φάλαγγας
Εν πολέμῳ κρυόεντι, σὺν Αρηϊ πτολιπόρθῳ.
Αρμονίην θ' ἣν Κάδμος ὑπέρθυμος θέτ' ἄκοιτιν.
Ζηνὶ δ' ἄρ' Ατλαντὶς Μαίη τέκε * κύδιμον Ερμῆν,
Κήρυκ' ἀθανάτων, ἱερὸν λέχος εἰσαναβᾶσα.
Καδμείη δ' ἄρα οἱ Σεμέλη τέκε φαίδιμον υἱόν,
Μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι, Διώνυσον πολυγηθέα,
Αθάνατον θνητή· νῦν δ' ἀμφότεροι θεοί εἰσιν.
Αλκμήνη δ' ἄρ' ἔτικτε βίην Ηρακληείην,
Μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι Διὸς νεφεληγερέταο.
Αγλαΐην δ' Ηφαιστος ἀγακλυτὸς ἀμφιγυήεις
Οπλοτάτην Χαρίτων, θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν.
Χρυσοκόμης δὲ Διώνυσος ξανθὴν Αριάδνην,
Κούρην Μίνωος, θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν·
Τὴν δέ οἱ ἀθάνατον καὶ ἀγήρω θῆκε Κρονίων.
Ηβην δ' Αλκμήνης καλλισφύρου ἄλκιμος υἱός,
Ις Ηρακλῆος, τελέσας στονόεντας ἀέθλους,
Παῖδα Διὸς μεγάλοιο καὶ Ηρης χρυσοπεδίλου,
Αἰδοίην θέτ' ἄκοιτιν ἐν Ολύμπῳ νιφόεντι·
Ολβιος, ὃς μέγα ἔργον ἐν * ἀθανάτοισιν ἀνύσας,
Ναίει ἀπήμαντος καὶ ἀγήρως ἤματα πάντα.
Ηελίῳ δ' ἀκάμαντι τέκε κλυτὴ Ωκεανίνη
Περσηῒς Κίρκην τε καὶ Αἰήτην βασιλῆα.
Αἰήτης δ' υἱὸς φαεσιμβρότου Ηελίοιο,
Κούρην Ωκεανοῖο τελήεντος ποταμοῖο
Γῆμε, θεῶν βουλῇσιν, Ιδυῖαν καλλιπάρῃον.
Η δέ οἱ Μήδειαν ἐΰσφυρον ἐν φιλότητι
Γείναθ' ὑποδμηθεῖσα διὰ χρυσῆν Αφροδίτην.
Υμεῖς μὲν νῦν χαίρετ' Ολύμπια δώματ' ἔχοντες,
Νῆσοί τ', ἤπειροί τε, καὶ ἁλμυρὸς ἔνδοθι πόντος.
Νῦν δὲ θεάων φῦλον ἀείσατε ἡδυέπειαι
Μοῦσαι, Ολυμπιάδες κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,
Οσσαι δὴ θνητοῖσι παρ' ἀνδράσιν εὐνηθεῖσαι
Αθάναται γείναντο θεοῖς ἐπιείκελα τέκνα.
Δημήτηρ μὲν Πλοῦτον ἐγείνατο, δῖα θεάων,
Ιασίῳ ἥρωϊ μιγεῖσ' ἐρατῇ φιλότητι,
Νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ, Κρήτης ἐν πίονι δήμῳ,
Εσθλὸν, ὃς εἶσ' ἐπὶ γῆν τε, καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
Πᾶσαν· τῷ δὲ τυχόντι καὶ οὗ κ' ἐς χεῖρας ἵκηται,
Τὸν δ' ἀφνειὸν ἔθηκε, πολὺν τέ οἱ ὤπασεν ὄλβον.
Κάδμῳ δ' Αρμονίη θυγάτηρ χρυσῆς Αφροδίτης,
Ινὼ καὶ Σεμέλην καὶ Αγαυὴν καλλιπάρῃον,
Αὐτονόην θ', ἣν γῆμεν Αρισταῖος βαθυχαίτης,
Γείνατο, καὶ Πολύδωρον, ἐϋστεφάνῳ ἐνὶ Θήβῃ.
Κούρη δ' Ωκεανοῖο Χρυσάορι καρτεροθύμῳ
Μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι πολυχρύσου Αφροδίτης,
Καλλιρόη, τέκε παῖδα βροτῶν * κάρτιστον ἁπάντων,
Γηρυονέα· τὸν κτεῖνε βίη Ηρακληείη
Βοῶν ἕνεκ' εἰλιπόδων ἀμφιῤῥύτῳ εἰν Ερυθείῃ.
Τιθωνῷ δ' Ηὼς τέκε Μέμνονα χαλκοκορυστὴν,
Αἰθιόπων βασιλῆα, καὶ Ημαθίωνα ἄνακτα·
Αὐτάρ τοι Κεφάλῳ φιτύσατο φαίδιμον υἱόν,
Ιφθίμον Φαέθοντα, θεοῖς ἐπιείκελον ἄνδρα.
Τόν ῥα νέον τέρεν ἄνθος ἔχοντ' ἐρικυδέος ἥβης,
Παῖδ' ἀταλὰ φρονέοντα, φιλομμειδὴς Αφροδίτη
Ωρτ' ἀνερειψαμένη· καί μιν ζαθέοις ἐνὶ νηοῖς
Νηοπόλον νύχιον ποιήσατο, δαίμονα δῖον.
Κούρην δ' Αἰήταο διοτρεφέος βασιλῆος

Αἰσονίδης, βουλῇσι θεῶν αἰειγενετάων,
Ἦγε παρ᾽ Αἰήτου, τελέσας στονόεντας ἀέθλους,
Τοὺς πολλοὺς ἐπέτελλε μέγας βασιλεὺς ὑπερήνωρ,
Ὑβριστὴς Πελίης, καὶ ἀτάσθαλος, ὀβριμοεργός.
Τοὺς τελέσας ἐς Ἰωλκὸν ἀφίκετο, πολλὰ μογήσας,
Ὠκείης ἐπὶ νηὸς ἄγων ἑλικώπιδα κούρην,
Αἰσονίδης· καί μιν θαλερὴν ποιήσατ᾽ ἄκοιτιν.
Καί ῥ᾽ ἥγε δμηθεῖσ᾽ ὑπ᾽ Ἰήσονι ποιμένι λαῶν,
Μήδειον τέκε παῖδα, τὸν οὔρεσιν ἔτρεφε Χείρων
Φιλλυρίδης· μεγάλου δὲ Διὸς νόος ἐξετελεῖτο.
Αὐτὰρ* Νηρῆος κοῦραι ἁλίοιο γέροντος,
Ἤτοι μὲν Φῶκον Ψαμάθη τέκε δῖα θεάων,
Αἰακοῦ ἐν φιλότητι, διὰ χρυσῆν Ἀφροδίτην·
Πηλεῖ δὲ δμηθεῖσα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα
Γείνατ᾽ Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα θυμολέοντα.
Αἰνείαν δ᾽ ἄρ᾽ ἔτικτεν ἐϋστέφανος Κυθέρεια,
Ἀγχίσῃ ἥρωϊ μιγεῖσ᾽ ἐρατῇ φιλότητι,
Ἴδης ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου, ὑληέσσης.
Κίρκη δ᾽ Ἠελίου θυγάτηρ Ὑπεριονίδαο,
Γείνατ᾽, Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἐν φιλότητι,
Ἄγριον, ἠδὲ Λατῖνον* Ἀμύμονα τε Κρατερόν τε·
Οἳ δή τοι μάλα τῆλε μυχῷ νήσων ἱεράων
Πᾶσιν Τυρσηνοῖσιν ἀγακλειτοῖσιν ἄνασσον.
Ναυσίθοον δ᾽ Ὀδυσῆϊ Καλυψὼ δῖα θεάων
Γείνατο, Ναυσίνοόν τε, μιγεῖσ᾽ ἐρατῇ φιλότητι.
Αὗται μὲν θνητοῖσι παρ᾽ ἀνδράσιν εὐνηθεῖσαι
Ἀθάναται γείναντο θεοῖς ἐπιείκελα τέκνα.
Νῦν δὲ γυναικῶν φῦλον ἀείσατε ἡδυέπειαι
Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.

Aeſonides, voluntate deorum ſempiternorum,
Abduxit ab Æeta, pactis plenis ſuſpirijs certaminibus
Quæ multa imperabat magnus rex, ſuperbus,
Violentus Pelias, & iniquus fortium facinorum patrator.
Quibus peractis ad Iolcum rediyt, multa perpeſſus,
Veloci in naue vehens pulchris oculis præditam puellam,
Aeſonides, & ipſam floridam fecit uxorem.
Et ſanè hæc domita ab Iaſone paſtore populorum,
Medeum peperit filium, quem in montibus educabat Chirõ
Philyrides: magni verò Iouis voluntas perficiebatur.
Cæterùm Nereides filiæ marini ſenis, γρ. νηρῆΐς.
Et ſanè quidem Phocum Pſamathe peperit, præſtantiſſima
Aeaci in amore, per auream Venerem. (dearum,
A Peleo autem ſubacta dea Thetis candidos pedes habẽs,
Genuit Achillẽ prorumpẽtẽ per viros, leonis animũ haben-
Aeneam porrò peperit pulchrè coronata Cytherea, (tem.
Anchiſa heros mixta iucundo amore,
Idæ in verticibus, habentis multos anfractus, ſyluoſæ.
Circe verò Solis filia, filij Hyperionis,
Peperit Vlyſſis ærumnoſi in amore,
Agrium, atque Latinum, Amymonemq́, Craterumq́;
Qui ſanè valde procul in receſſu inſularum ſacrarum, γρ. ἀμύμονά τε, κρατερόν.
Omnibus Thyrrhenis valde inclytis imperabant.
Nauſithoum verò Vlyſſi Calypſo excellentiſſima dearum
Genuit, Nauſinoümque mixta grato amore.
Hæ quidem mortales apud viros cubantes
Deæ, pepererunt dijs pares filios.
Nunc verò fœminarum agmen cantate ſuauiloquæ
Muſæ Olympiades, filiæ Iouis à capra nutriti.

ΟΡΦΕΩΣ ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΑ.

ORPHEI ARGONAVTICA.

O REX & vates Pythonis maxime princeps,
Cuique ſacra ſummum Parnaſia petra cacumen,
Virtutem cano Phœbe tuam. tu præmia famæ,
Veridicámque mihi toto de pectore vocem,
Vt teneam dulci mortalia pectora cantu,
Cum iubeant plenis muſæ me ſcribere chartis.
Nam mihi Phœbe pater cithara pergrata canenti
Carminibus flagrat mens. nondum dicta referre
Tempus adhuc ullis. tunc cùm Bacchique, tuique
Percuſſus ſtimulis horrentia tela canebam,
Quæq; iuuent homines, & quæ myſteria genti,
Nec non prima Chaus antiqui urgentia fata.
Deinde per innumeras Saturni ſemine vires
Aethera, & excelſum duplex cui robur amorem,
Quique frequens genita eſt noctis pater inclytus, hunc ſe
Quod prior oſtendit noſtri dixêre Phaneta,
Vnde potens flectu tellus, & bella gigantum
Impia, qui in ſuperos aciem ſtruxêre nefandam.
Ex ipſis hominum mortalis manat origo.
Immenſæ claudunt quotquot confinia terræ,
Diuinámque Iouis cultum, latriámque parentis
Montanæ Cybeles. quæq; illa in montibus olim
Perſephonem patris docuit iam forte puellam.
Herculis & laceri, famoſáque vulnera Meli
Sacra quod Idæis & vis corybantibus ingens
Erraritque Ceres, raptæq; exinde dolores,
Vtque dedit leges, quàm ſplendida dona Cabirum.
Quæq; canat nullis nocturna oracula Bacchi.
Diuinam Lemnon, & littoream Samothracen,
Sublimémque Cyprum, Venerémque vt amauit Adonis,
Orgia Praxidicæ, arues cum Pallade noctis.
Aegypti luctus, & Oſiris dolia ſacra.
Quid de venturis præcordia viſa ferarum,
Et volucrum doceant. quo ritu viſcera ſpectes,
Quanta etiam ſomno capta pulcherrima rerum
Prædicant animæ vatum de mente profunda.
Et quæ ſit ſignis, monſtris, aſtróque minaci
Caſta hominum generi luſtrata perutilis vnda.
Quæq; deos placent, hominumq; in funere dona.
Multáque præterea mihi viſa, & cognita dixi
Cum peterem tenebras pallentis Tænaron orci
Confiſus cithara chara pro coniuge noſtra,
Et cecini quæ ſacra nitent Ægyptia pompa
Accedens Memphin præclaram, atque Apide terras
Inſignes, rapidi Nili quas unda coronat.
Vera tibi noſtro cuncta hæc de pectore manant.
Nunc quoniam flagrans in nobis euolat œſtrum,
Corpoream linquens molem ſuper æthera longe,
Non audita prius noſtro de carmine diſces.

ΩΝΑΞ Πυθῶνος μεδέων, ἑκατηβόλε, μάντι,
Ος λάχες ἠλιβάτου κορυφῆς Παρνασσίδα πέτρην,
Σὴν ἀρετὴν ὑμνῶ· σὺ δέ μοι κλέος ἐσθλὸν ὀπάσσαις·
Πέμπε δ' ἐπὶ πραπίδεσσιν ἐμαῖς ἐτυμηγόρον αὐδήν,
Οφρα πολυσπερέεσσι βροτοῖς λιγύφωνον ἀοιδὴν
Ηπύσω μούσης ἐρετμοῖς, καὶ πηκτίδι πυκνῇ.
Νῦν γάρ σοι λυρεργὲ φίλον μέλος ἀείδοντα
Θυμὸς ἐποτρύνει λέξαι τάπερ οὔποτε πρόσθεν
Εφρασ', ὅταν Βάκχοιο καὶ Ἀπόλλωνος ἄνακτος
Κέντρῳ ἐλαυνόμενος, φρικώδεα κῆλ' ὀλίζασκον,
Θνητοῖς ἀνθρώποισιν ἄκη, μετὰ δ' ὄργια μύσταις,
Αρχαίου μὲν πρῶτα Χάους ἀμέγαρτον ἀνάγκην,
Καὶ Κρόνον, ὃς ἐλόχευσεν ἀπειρεσίοισιν ὑφ' ὁλκοῖς
Αἰθέρα, καὶ δίφυη περιωπέα κυδρὸν Ἔρωτα,
Νυκτὸς ἀειγενέτης πατέρα κλυτόν, ὅν ῥα Φάνητα
Οπλότεροι κλῄζουσι βροτοί· πρῶτος γὰρ ἐφάνθη.
Βριμοῦς τ' εὐδυνάτοιο γονάς, ἠδ' ἔργ' ἀΐδηλα
Γηγάντων, οἳ λυγρὸν ἀπ' οὐρανοῦ ἐστάξαντο
Σπέρμα γονῆς τὸ πρόσθεν, ὅθεν γένος ἐξεγένοντο
Θνητῶν, οἳ κατὰ γαῖαν ἀπείριτον αἰὲν ἔασι·
Θητείαν τε Ζηνός, ὀρεσσιδρόμου τε λατρείαν
Μητρός, ἅτ' ἐν Κυβέλοις ὄρεσιν μητίσατο κούρην
Φερσεφόνην περὶ πατρὸς ἀμαιμακέτου Κρονίωνος·
Μήκωνος καὶ Ἡρακλῆος περίφημον ἄμυξιν·
Οργιά τ' Ἰδαίων, Κορυβάντων τ' ἄπλετον ἰσχύν.
Δήμητρός τε πλάνην, καὶ Φερσεφόνης μέγα πένθος·
Θεσμοφόρος θ' ὡς ἦν, ἠδ' ἀγλαὰ δῶρα Καβείρων·
Χρησμούς τ' ἀρρήτους νυκτὸς περὶ Βάκχου ἄνακτος·
Λῆμνόν τε ζαθέην, ἠδ' εἰναλίην Σαμοθρᾴκην,
Αἰπεινήν τε Κύπρον, καὶ Ἀδωναίην Ἀφροδίτην,
Οργια Πραξιδίκης, καὶ ἀρήνης νυκτὸς Ἀθήνας.
Θρήνους τ' Αἰγυπτίων, καὶ Ὀσίριδος ἱερὰ χύτλα.
Αμφὶ δὲ μαντείας ἐδάης πολυπείρονας ὅρμους
Θηρῶν οἰωνῶν τε, καὶ ἣ σπλάγχνων θέσις ἐστίν·
Η δ' ὅσα θεσπίζουσιν ὀνειροπόλοισιν ἀταρποῖς
Ψυχαὶ ἐφημερίων, ὕπνῳ βεβολημέναι ἦτορ·
Σημείων τεράτων τε λύσεις, ἄστρων τε πορείας·
Αγνοπόλον τε καθαρμόν, ἐπιχθονίοις μέγ' ὄνειαρ·
Ιλασμούς τε θεῶν, φθιμένων τ' ἐπινήχυτα δῶρα.
Αλλα δέ σοι κατέλεξ' ἅπερ εἴσιδον ἠδ' ἐνόησα,
Ταίναρον ἡνίκ' ἔβην σκοτίην ὁδὸν Ἄϊδος εἴσω,
Ημετέρῃ πίσυνος κιθάρῃ, δι' ἔρωτ' ἀλόχοιο·
Η δ' ὅσον Αἰγυπτίων ἱερὸν λόγον ἐξελόχευσα,
Μέμφιν ἐς ἠγαθέην πελάσας, ἱεράς τε πόληας
Απιδος, ἃς πέρι Νεῖλος ἀγάρροος ἐστεφάνωται·
Πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀπ' ἐμῶν στέρνων δεδάηκας.
Νῦν δ' ἐπεὶ αἰθερόεντος ἀπέπτατο δῖος οἶστρος,
Ημέτερον δέμας ἐκπρολιπὼν, εἰς οὐρανὸν εὐρύν,
Πεύσῃ ἀφ' ἡμετέρης φωνῆς ἃ πρὶν ἔκευθεν.

Ως ποτε

Ὥς ποτε Πιερίην Λειβήθρων τ' ἄκρα κάρηνα
Λισσόμενός μ' ἐπέκυρσεν ἑοῦ νόστοιο φυλάκτωρ,
Ποντοπόρῳ σὺν νηῒ περᾶν ἄξεινα φῦλ' ἀνθρώπων,
Ἔθνος εἰς ἄγριόν τε καὶ ἄτροπον, ᾧ ἐνὶ κραίνει
Αἰήτης, υἱὸς φαεσιμβρότου Ἠελίοιο.
Θέσφατα γὰρ Πελίης δεδίσσετο, μή οἱ ὄπισθεν
Χερσὶν ὑπ' Αἰσονίδαο καθέλῃ βασιληΐδ' ἀρχήν·
Καί οἱ ὑπὸ πραπίδεσσι δόλον τεῦχεν [illegible]·
Τάξε γὰρ ἐκ Κόλχων χρύσειον κῶας ἐνεῖκαι
Θεσσαλίην εὔπωλον. ὁ δ' ὡς κλύεν ἔχθομεν αὐδήν,
Χεῖρας ἀνατείνας ἐπικέκλετο πότνιαν Ἥρην·
Τίεσκε γὰρ ἐκ μακάρων περιώσια κυδαίνεσκεν.
Ἡ δὲ παρ' ἀθανάτοισιν ἐφέσσατο κυδομένη περ.
Ἔξοχα γὰρ μερόπων ἠράζετο καὶ φιλέεσκεν
Δεινοβίην ἥρωα περικλυτὸν Αἴσονος υἷα.
Καί ῥα κελευσαμένη ἐπετέλλετο Τριτογενείῃ.
Καί οἱ φηγινέην πρώτην τεκτήνατο νῆα,
Ἣ καὶ ὑπ' εἰλατίνοις ἐρετμοῖς ἁλμυρὰ βένθη
Πρώτη ὑπεξεπέρησε, τρίβους δ' ἔκνωσε θαλάσσης.
Ἀλλ' ὅτε δὴ συνάγειρεν ἀγακλειτοὺς βασιλῆας,
Θρῄκην εἰς εὔπωλον ἐπῄγετο δῖος Ἰήσων,
Καί μ' ἔκιχεν κιθάρην πολυδαίδαλον ἐντύνοντα,
Ὄφρα κέ τοι μέλπων προχέω μελίγηρυν ἀοιδήν,
Κηλήσω δέ τε θῆρας ἰδ' ἑρπετὰ καὶ πετεηνά.
Ἤνυσε δ' εἰς ἄντρον πολυήρατον εἰσαφίκανε,
Μείλιχον ἐκ λασίων στέρνων ἀνενείκατο φωνήν,
Ὀρφεῦ Καλλιόπης τε καὶ Οἰάγρου φίλε κοῦρε,
Βιστονίη Κικόνεσσι πολυρρήνοισιν ἀνάσσων,
Χαῖρ', ἐπεὶ Αἱμονίους ἐχέας [illegible] ἱκάνω,
Στρυμονίους τε ῥοὰς, Ῥοδόπης τ' αἰπεινὰ περὶ ἄκρα.
Εἰμὶ δ' ἐγὼ Μινύαισι περίεξοχον αἷμα λελογχὼς,
Θεσσαλὸς Αἰσονίδης ξεῖνος δέ σοι εὔχομαι εἶναι.
Ἀλλὰ φίλος, πρόφρων μ' ὑποδέγνυσο, καὶ κλύε μῦθον
Μηδ' ἐχθρὰς ἀκοὰς, καὶ λεῦσσε ἄμμ' ὑπάκουσον,
Ἀξείνου πόντοιο μυχοὺς καὶ Φᾶσιν ἱέμενον
Νηῒ σὺν Ἀργῴᾳ πλάσσαι, δεῖξαί τε θαλάσσης
Παρθενίης ἀτραπούς, [illegible],
Οἵ σε [illegible] χέλυν καὶ θέσκελον ὀμφήν,
[illegible] ξυνὸν πελάγει ἐπαρήγοντα μόχθον.
Οὐ γὰρ δὴ πλεῦσαι περὶ βάρβαρα φῦλα μέδοντες
Νόσφι σέθεν· καὶ γάρ ῥα ποτὶ ζόφον ἠερόεντα,
Νείατον εἰς κευθμῶνα, λέπας εἰς πυθμένα γαίης,
Μοῦνον ἀπ' ἀνθρώπων πλάσσαι, καὶ νόστον ἀνεῦρες·
Ὧν ἕνεκεν ξυνόν τε δόλον Μινύαισιν ἀρέσθαι.
Τὸν μὲν ἐγὼ μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπον,
Αἰσονίδη, τί με ταῦτα παρασφάμενος ἐρεείνεις,
Ὄφρα κεν ἐς Κόλχους Μινύαις [illegible] ἔλθω,
Νηῒ σὺν εὐσέλμῳ πλεύσας ἐπὶ οἴνοπα πόντον;
Ἤδη γάρ μοι ἅλις καμάτων, ἅλις ἔπλετο μόχθων,
Ὧν ἱκόμην ἐπὶ γαῖαν ἀπείρονα ἠδὲ πόληας,
Αἴγυπτον Λιβύην τε βροτοῖς ἀνὰ θέσφατα φαίνων.
Καί με ἀλητείης τε καὶ ἐξ οἴστρου ἐσάωσε
Μήτηρ ἡμετέρη, καί ῥ' εἰς δόμον ἤγαγεν ἄλλον·
Ὄφρα τέλος θανάτοιο κίχω μετὰ γήραϊ λυγρῷ.
Ἀλλ' οὐκ ἔστ' ὑπαλύξαι ἃ δὴ πεπρωμένα κεῖται.
Μοιρῶν ἐννεσίῃσιν ἐπείγομαι. οὐ γὰρ ἄτιμος
Ἱκεσίου Ζηνὸς [illegible] ἤδη
Ὅτ' [illegible] βασιλεῦσι καὶ ἡμιθέοις ἐνάριθμος.
Καὶ τότε δὴ λιπὼν ἄντρον ἐπήρατον, ἠδ' [illegible]
Αὐτῇ σὺν φόρμιγγι, καὶ εἰς Μινύας [illegible]
Ἀσφαλέεσσι πόδεσσιν, ὑπὸ Παγασηΐδας ἀκτάς.
Ἔνθα δ' ἀρειστήων Μινυῶν λόχος ἠγερέθοντο
Στεινὸν ἐπὶ ψαμάθοιο [illegible] τ' Ἀναύρου.
Ἀλλ' ὅτε δή μ' ἐνόησαν ἀταρπιτὸν ἐξανύοντα,
Ἀθρόοι ἠγέρθην, ἐχάρησαν δ' ἦτορ ἑκάστου.
Αὐτὸς ἐμυθεόμην, ἐρέεινον ἄνδρας ἀρίστους.
Πρῶτα μὲν εἶδα βίην Ἡρακλῆος θείοιο,
Ὅν τέκεν Ἀλκμήνη Ζηνὶ Κρονίωνι μιγεῖσα,
Ἦμος ὅτε τρισσὸν μὲν ἐλείπετο φέγγος αἴ-
γλης

Pieriam ut quondam, Libethráque venit ad alta
Semideum, pariterque Heroum primus Iaſon,
Et ſibi pro reditu rogat auxiliator, ut irem
Puppe ſecans altum crudelia regna potentis
Diuitis gentem ſcelerum quoque mole grauatam
Sole quibus genitus Aeetes regnat in oris.
Nam timuit Pelias praeſagia, ne ſibi regni
Auferat Aeſonides venturis ſceptra diebus.
Fraudibus inde vias fallaci corde ſtruebat.
Vellera de colchis nam iuſſerat aurea ferri
Theſſaliam ad pinguem. ſed vox ut perculit aures
Impia, Iunonem manibus vocat ille leuatis.
Hanc colere è cunctis ſolitus caeleſtibus unam
Illa fauens iuſtis precibus pia vota ſecuta eſt,
Nanque hominum magis unus erat delectus ab illa
Heroum intrepidus ſuper inclytus Aeſone natus.
Cogitur hinc ad opus Pallas Iunone vocante.
At dea fagineam celeri ſtruit ordine puppim,
Remigióque aptat ſalſum quae prima profundum
Praeterit, & pleno tenuit ſua littora curſu.
Ergo ubi magnanimos reges collegit Iaſon,
Impiger ad Thracen celerat veſtigia noſtram
Illic me cithara ſinuantem plectra canora
Inuenit, ut ſacros facerem tibi Delphice cantus,
Qua traherem volucres, ſerpentes voce ferásque.
Sed poſtquam greſſus optato fixit in antro,
Protulit è calido mellitam pectore vocem.
Orpheu Calliopes Oeagro nate parente,
Atque in Biſtonia Ciconum rex optime ſalue.
Tu nanque Aemonias princeps das iura per alpes,
Strimoniáſque undas, Rhodopes cacumina ſumma.
Ipſe ego ſum Minyis regali ſanguine cretus
Theſſalius Aeſonides, hoſpes tibi certus habendus.
Ac tu quaeſo faue coeptis, & percipe grato
Quae loquar auditu, nec inexorabilis eſto.
Euxini, Pontique ſinus, & Phaſida tutum
Te petere, & monſtrare maris quo nauiget Argo
Indomitis iutus votum eſt Heroibus unum.
Expectatur ab his tua vox diuina, chelíſque
Quem ſperant comitem pelago, ſociúmque laborum.
Nam neque mens dare vela viris in barbara regna
Te ſine, qui tenebras de tot mortalibus unus
Acceſſi horrentes & quae ſedis ultima rerum
Abdita ſe poſuit tellus, atque inde rediſti.
Hanc igitur molem communis ferre laboris,
Nominaque ipſa velis tua clara nepotibus eſſe.
Inde ego ſum tali reſpondens voce locutus.
Aeſonida quid tanta mouens hortaris, & urges
Ire procelloſas armata puppe per undas,
Ut veniam Colchon Minyis adiutor ad urbem?
At mihi iam ſatis eſt operum, ſatis atque laborum,
Ex quo terrarum vidi loca plurima, & urbes
Aegypti, Libyéſque viris oracula promens,
Et me ſollicito tandem reuocauit ab aeſtu
Errantem, in patriámque parens veneranda reduxit,
Ut teneam tardos morientis tempore canos.
Sed neque fatales fas eſt mihi ſoluere leges,
Parcarum me iuſſa trahunt. magno ætheris conſilente
Per numerum quaeſita Iouis, iam iámque ſequemur,
Inter & Heroas noſtri numerabimur aeui.
Tunc quoque degrediens antrum peramabile liqui
Dulciſona comitante lyra, Minyaſque ſecutus
Alatis pedibus Pagaſarum ad littora veni.
Hîc tum bellaces anguſto in littore Graij
Cum fremitu ad ripas condenſabantur Anauri.
Atque ubi iam greſſus ſpectant me ferre propinquos,
Exultant animis, & gaudia plurima carpunt.
Ipſe ſuper tantis quaerens Heroibus ibam.
Herculis ac primum conſpexi fortia diui
Pectora, quem peperit de magno Alcmena tonante,
Liquiſſent triduum ſolis cùm lumina terras.

Torpentiſque forent gratiſſima tempora noctis,
Tiphyn, Agniaden, longe qui Lintea puppis
Dirigeret, tunc ſe exercens confinia iuxta
Theſpiaca, & pelago, & Telmiſi nauigat vndis.
Is fuit horriſonis, ſaniſque obſtare procellis
Doctus, & ad tutos Argo perducere portus.
Pollucem atque equitum domitorem Caſtora noui,
Et te Mopſe adij Titareſie ſplendida cultu
Chaoniam peperit quem ſubter Aregonis almum.
Præterea Aeaciden illuſtrem pelea partu
Aegines dolopum Phthia qui regnat in vrbe.
Mercurij generoſa patris tria pignora vidi
Aethaliden, ſibi quem genitrix tulit Eupolemia.
Myrmidonis ſaxoſa Alopes in montibus vrbis
Euriton, egregiúmque Echiona, quos ſibi quondam
Laothoe Meretis genuit commiſta puella
Mercurij ſoboles Cyllenia regna tenentis.
Tu ſimul Actoride, tu Buphage nate Corono,
Iphiclus, & Phylacis diuùm genus affuit vna.
Túque etiam Aeneade Phœbóque ſimillime Butes.
Tranſit Abantiades Euripi littora Canthus,
Quem Parca domuère graues, Libyéſque per arua
Immemorem reditus mors intempeſta peremit.
Venit & Alconis Æſepo abs amne Phalerus,
Cyrtonem validis muris qui condidit vrbem.
Iphitus hos ſequitur de te patre Nabole natus,
Phocenſis retinens turrita ſceptra Tanagres,
Laodociſque, Alaúſque, & Areius inclyta proles
De Perogenti, & preclari germen Abantis,
Iphidamaſque Aluei venit nam iuſſa parentis
Magnanimi vrgebant, Tegeæ tellure relicta.
Venit & Erginus Branchi cultiſſima linquens.
Et patriam celſis cum mœnibus arua Mileti,
Mæandri in ſeſe qua verberat vnda recurrens.
Deinde Periclymenus Nelides affuit vna
Pellenen iuxta linquens, madidámque Lipezon,
Aſty ſuum diues, poſitáſque in monte colonas.
Tu Calydone venis fortis Meleagre relicta,
Quem tulit in roſeis Althea amplexibus Oeneus.
Iphiclus alis ſecans Atraceſia ſtagna relinquit,
Althea qui frater erat, præq; omnibus vni
Intentus Meleagre tibi laudanda monebat.
Tranſit & Aſterion genitus de patre Comete,
Tireſien linquens, vbi mißus Apidanus vndis:
Penes fluctus communes mittit in æquor.
Liquit & Eurydamas properans Bœbeidos algam
Peneo illapſa Melibœa mœnia iuxta.
At poſtquam elatides Polyphemus proſilit ingens
Viribus, heroáſque inter ceu flamina refulgens
Eneus venit Ceneus quem fama rapacis
Vrgentem Lapithas centaurica tela tuliſſe
Transfixum trabibus abiegnis corpora longis,
Suſtinuiſſe tamen genua curuata furentem
Et viuum manes tenebráſque Acherontis adiſſe.
Venit & ipſe Pheris Admetus Apolline quondam
Perfunctus ſeruo patrias dum deffugit iras,
Nanque ille indomitis Cyclopas morte ſagittis
Pro nato impatiens affecerat ante perempto,
Actoriónque illi, qui filius Actorionis
Saxoſam linquens Opoenta, acceſſit & Idas,
Quique procul longe trans æthera, trans mare Lynceus
Et ſubter Plutum, terraq; barathra profunda
Solus in humanis viſu penetrauit acuto.
Conſequitur Telamon, fortis pater Aeacus illi.
Splendida cui nubens Aegina potentis Aſopi,
Nata dedit pulchrum ſalamina in littore partum.
Martius his Idmon nothus annumeratur
Abantis,
Quem de concubitu generauit Apollinis olim
Circum diuinos amnoſa Pheretia fluctus.

Ἥλιος, δολιχὴ δ' ἐπεμαίετο πάντοθεν ὀρφνή.
Τῖφυν τ' Ἀγνιάδην, δολιχῆς ἰθύντορα νηὸς
Θεσπιείων δ' ἔχε τῆμος ἐφ' ὕδασι Τημιασσοῖο
Αἰχμῆες λαοῖσι φατιζόμενον ἀμεῖβειν·
Ὃς περὶ μὲν θύελλαισι καὶ ἀργήεσσιν ἀέλλαις
Νῆα κατιθύνειν δεδαὼς πολυμητέσι τέχναις.
Κάστορά θ' ἱππόδαμον Πολυδεύκεά τ' εἰσενόησα,
Καὶ Μόψον Τιταρῆθεν, ὃν Ἄμπυκι νυμφευθεῖσα
Χαονίην ὑπὸ πρηὸν Ἀρηγονὶς ἐξελόχευσε·
Πηλέα τ' Αἰακίδην, Αἰγίνης ἀγλαὸν υἱόν,
Ὃς Δολόπεσσιν ἄνασσεν ἐνὶ Φθίῃ ἐριβώλῳ.
Τεκνὼ δ' Ἑρμείας κλυτὰ εἰσέδρακον φῶτας,
Αἰθαλίδην, ὃν ἔτικτε περικλυτὴ Εὐπολέμεια,
Μυρμιδόνος θυγάτηρ, Ἀλόπῃ ἐνὶ πετρηέσσῃ.
Ἠδ' Ἔρυτον, καὶ καλὸν Ἐχίονα, τοὺς ποτε νύμφη
Λαοθόη Μενετοῖο παρ' εὐνηθεῖς ἐλόχευσε
Κυλλήνης μεδέων χρυσόρραπις Ἀργειφόντης.
Αὐτίκα δ' Ἀκτορίδης καὶ Βούφαγος ἦλθε Κόρωνος.
Ἴφικλος αὖ Φυλάκου δῖον γένος αἴτε πάρεστι·
Βούτης τ' Αἰνειάδης ἴκελος χρυσάορι Φοίβῳ.
Καὶ δὴ δ' Εὐβοίηθεν Ἀβαντιάδης ἐσάρουσεν,
Ὃν δὴ μοῖρ' ἐδάμασσε, τέλος δ' ἐπέθηκεν ἀνάγκη,
Φθίσθαι ὑπὲρ Λιβύης, νόστου δ' οἴκοιο λαθέσθαι.
Ἄλκωνος δ' ὁ Φάληρος ἀπ' Αἰσήποιο ῥοάων
Ἤλυθεν, ὃς Γύρτωνος ἐρυμνὸν ἔκτισεν ἄστυ.
Ἴφιτος αὖ μετὰ τοῖσιν ἐρείσατο Ναυβόλου υἱός,
Φωκίδος ὅς ῥ' ἴθυνε καὶ ἀντέχετο Ταναγρῆς.
Λαόδοκος τ' Ἀλαὸς καὶ Ἄρειος υἱοὶ ἄμωμοι
Ἦλθον Ἀβαντιάδαι πολυώνυμοι, οὓς τέκε Πηρώ.
Ἰφιδάμας δ' Ἀλέου παῖς ἤλυθε· πέμψε γὰρ αὐτὸν
Ἴφθιμος γενέτης, Τεγέης ὄρεα προλιπόντα.
Ἤλυθε δ' Ἐργῖνος, Βράγχου πολύπυρον ἄρουραν
Ἐκπρολιπὼν, καὶ τύρσιν ἐρυμνὴν Μιλήτοιο,
Ἔνθα ῥοαὶ κλύζουσι πολυπλανέος Μαιάνδρου.
Ἐν δὲ Περικλύμενος Νηλήϊος εἰσαφίκανεν,
Ἀγχόθι Πελλήνης τε καὶ ὑδροῖο Λιπέζου
Ἄστυ λιπὼν ἄφνειον, ἐρειομένας τε κολώνας.
Ἐκ δὲ λιπὼν Καλυδῶνα θοὸς Μελέαγρος ἵκανεν,
Οἰνεὺς τόν ῥ' ἐλόχευσε καὶ Ἀλθαίη ῥοδόπηχυς.
Ἴφικλος αὖτ' ἐφάνη λιπὼν Ἀτρακίδα λίμνην,
Σύγγονος Ἀλθαίης· φέρε δ' αὖ τίνα ἔξοχα πάντων
Εὐειδῆ Μελέαγρον, ἰδ' ἀγλαὰ ἔργ' ἐδίδαξεν.
Ἀστερίων δ' ἐφάνη παῖς κλειτοῖο Κομήτου,
Πειρεσίῃ ὃς ἔναιεν ἐπ' Ἀπιδανοῖο ῥεέθροις
Πηνειὸς μίσγων ξυνὸν ῥόον εἰς ἅλα πέμπει.
Εὐρυδάμας δ' ἐπόρουσε λιπὼν Βοιβηΐδα λίμνην,
Ἀγχόθι Πηνειοῖο καὶ ἀγχιάλοιο Μελιβοίης.
Αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐλάτοιο πάϊς Πολύφημος ἵκανεν,
Ὅσπερ ἐν ἡρώεσσι μεταπρέπεν ἠνορέῃσιν.
Ἠνεὸς Καινεὺς ἕσπετο, τόν ῥά τέ φασι
Μεσσόθι ἐόντα Λαπίθαις ὑπὸ Κενταύροισι δαμῆναι,
Θεινόμενον πεύκῃσι τανυφλοίοις τ' ἐλάτῃσι,
Καὶ οἱ ἀνατλῆναι καὶ ἄγναμπτα γούνατ' ἐρεῖσαι,
Ζωόν τ' ἐν φθιμένοισι μολεῖν ὑπὸ κεύθεα γαίης.
Ἄδμητος δ' ἀφίκανε Φεραιόθεν, ᾧ ποτε Παιὰν
Θητεύων ὑπέκυψε· θεὸς δ' ἠλεύατο μῆνιν,
Οὕνεκά τοι Κύκλωπας ἀμαιμακέτοισιν ὀϊστοῖς
Ἐν φθιτοῖσιν ἔπεμψε, Ἀσκληπιοῖο ἕκατι λώβης.
Ἤλυθε δ' Ἀκτορίων ἰδὲ παῖς Ἀκτορίωνος,
Τρηχεῖαν Ὀπόεντα λιπών· σὺν δ' ἤλυθεν Ἴδας,
Λυγκεύς θ' ὃς τηλίστα δι' αἰθέρος ἠδὲ θαλάσσης
Βένθεα, καὶ Πλούτωνος ὑποχθονίοιο βέρεθρα
Μοῦνος ἀπ' ἀνθρώπων δεινοῖσιν ἐπώπτευ ὄσσοις.
Αὐτὰρ ἐπεὶ Τελαμὼν συνεφίσατο, τόν ῥ' ἐλόχευσεν
Αἰακῷ ἀτρύτῳ κούρη κλυτοῦ Ἀσωποῖο
Αἴγιν', ἐν κροκαλῇσιν ἀγαυοῦ Σαλαμῖνος.
Δὴ τότ' Ἄβαντος παῖς νόθος ἤλυθε καρτερὸς Ἴδμων,
Τόν ῥ' ὑποκυσαμένη τέκεν Ἀπόλλωνι ἄνακτι
Ἀμβρόσιον παρὰ χεῦμα Φερητιὰς Ἀντιάνειρα.

Τῷ καὶ

Τῷ καὶ μαντοσύνην ἔπορε καὶ θέσφατον ὀμφὴν
Φοῖβος, ἵν' ἀνθρώποισιν ἀρηρότα μυθίζοιτο.
Ἤλυθε δ' αὖ μετὰ τοῖσι Μενοίτιος ἐξ Ὀπόεντος,
Σύγχορτος Μινύαις· ἐπὶ δ' ἤλυθε δῖος Ὀϊλεύς.
Φλίας δ' ἐξίκανε περικλυτὸς, ὅν ποτε Βάκχῳ
Νύμφη ὑποκλινθεῖσα παρ' Αἰσήποιο ῥοῇσι
Τίκτεν, ἀμώμητον ἔχοντα δέμας καὶ ἐπίφρονα μῆτιν.
Κηφεύς τ' Ἀρκαδίηθε μεθ' ἡρώεσσι πελάσθη.
Ἀγκαῖον δ' ἐν ὅμιλον ἀπ' Ἀρκαδίης πολυμήλου
Πέμψε πατὴρ γεραιὸς ἐπὶ πλόον Ἀξείνοιο·
Οὔτις δ' οὔποτε χλαίνας ἐπὶ στιβαροῖς βάλεν ὤμοις,
Ἀλλ' ἄρκτου λάσιον στέρνοις ἀμφέσχετο δέρμα.
Ναύπλιος αὖθ' ἵκανε, Ἀμυμώνης φίλος υἱὸς,
Ὃν τέκεν ἀκμηθεῖσα περικλυτῷ Ἐννοσιγαίῳ,
Ἀγλαὸν εὐμορφίῃ, δέμας εἴκελον ἀθανάτοισι.
Ταιναρίης δ' Εὔφημος ἔβη Μαλεάτιδος ἄκρης
Ἐκπρολιπὼν αὐλῶνας, ἰδὲ κλυστάς τε Θεράπνας.
Ἀγκαῖός τ' ἔμολε Πλευρώνιος, ὅς ῥα περαίας
Οὐρανίας ἄστρων ἰδίην, κύκλους τε πλανήτας.
Δίζετο γὰρ τά τ' ἐόντα τά τ' ἐσσόμεν' ἀνθρώποισιν.
Ἐν δὲ Παλαιμόνιος Λέρνου νόθος ἤλυθεν υἱός·
Σίνετο δὲ σφυρὰ δισσὰ, πόδας δ' οὐκ ἦεν ἀρτίπος·
Τούνεκεν Ἡφαίστοιο γένος καλέεσκον ἅπαντες.
Ἤλυθε δ' Ἀλφειοῖο λιπὼν Πισσάτιδας ὄχθας
Αὐγείης υἱὸς περιωργίος ἠελίοιο.
Καὶ μὴν καὶ δισσοὶ ἔρνεες ἀμύμονες ἦλθον,
Ἀμφίων κλυτόεργος ἰδ' Ἀστέριος ὑψαυχενης,
Πελλήνην προλιπόντ' ἠδ' ἤθεα πατρίδος αἴης.
Δοιὼ δ' αὖ Βορέου κλυτὸν ἔγχος εἰσεπέρησαν,
Οὓς τέκ' Ἐρεχθῆος θυγάτηρ κλυτὴ Ὠρείθυια,
Ἰλισσοῦ περὶ χεῦμα, θεοῦ φιλότητι μιγεῖσα·
Οἳ δὴ καὶ ταρσοῖσιν ἐπ' ὠκυτέροις πεπότηντο,
Ζήτης καὶ Κάλαϊς, δέμας εἴκελοι ἀθανάτοισιν.
Αὐτὰρ δὴ Πελίαο Φεραιόθεν ἤλυθ' ἄνακτος
Ἀγχιστεύς· νηὸς γὰρ ἐπ' ἀρχόμεναι γεγάηντο,
Ἄξεινον περὶ Φᾶσιν ἅμ' ἡρώεσσιν ἐλάσσαι.
Σὺν δέ οἱ ἦλθ' ἕταρος Ἡρακλῆος θείοιο
Καλὸς Ὕλας, τὸν δ' οὔπω ὑπὸ δροσεροῖο γενείου
Ἀργυφεὰς τρίχωσε παρηίδος ἄβρεξ ἴουλος.*
Ἀλλ' ἔτι κοῦρος ἔην, μάλα δ' ἥνδανεν Ἡρακλῆι.
Οὗτοι μὲν ποτὶ νῆα καὶ ἐς λόχον ἠγερέθοντο.
Καί ῥά οἱ ἄλλοθεν ἄλλος ἐκέκλετο, ἠδ' ἀγόρευε.
Δεῖπνα δ' ἐπορσύνοντο πολυξείνοιο τραπέζης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιο ποτοῦ θ' ἅλις ἔπλετο θυμὸς,
Ἡμένοι ἑξείης πόθεον μέγα ἔργον ἕκαστος.
Ἀγρήσαντες δ' ἅμα πάντες ἀπὸ ψαμάθοιο βαθείης,
Ἤϊον ἔνθα τ' ἔμιμνεν ὑπὸ ψαμάθου ἐνὶ νηῦς,
Τὴν ῥά τε τ' εἰσορόωντες ἐθάμβεον· αὐτὰρ ἔπειτα
Ἄργος ἐφημοσύναισιν ἑοῦ περιμήκε' ὀχλίζειν,
Δουρατέαισι φάλαγξι καὶ ἀμφίπλοισι καὶ αὐτὴν
Πρυμνόθεν ἀρτήσας, κάλεεν δ' ἐπὶ μόχθον ἐγείρων
Πάντας, κυδαίνων· οἱ δ' ἐσσυμένως ὑπάκουσαν·
Τεύχεα δ' ἐκδύνοντο, περὶ στέρνοισι δ' ἀνῆπτον
Σειραίην μήρινθον, ἐπείγετο δ' ἕκαστος,
Ἄψα θοὴν ποτὶ κῦμα κατειρύσαι εὔαλον Ἀργώ.
Ἡ δέ οἱ ἐγχερσωθεῖσα ποτὶ ψαμάθῳ βεβαρηῖα,
Αὐαλέοις φυκίεσσιν ἐρυκομένη ποτὶ χέρσῳ,
Ἡρώων παλάμῃσιν ὑπὸ στιβαρῇσιν ἀπειθής·
Παχνώθη δ' αὖ θυμὸς Ἰάσονος· αὐτὰρ ἔμοιγε
Νεῦσεν ὑποπτίδιον, ἵνα οἱ θάρσος τε βίην τε
Μολπῇ ὑφ' ἡμετέρῃ κεκμηκόσιν ἂψ ὀρίνω.
Αὐτὰρ ἐγὼ φόρμιγγα τιταινόμενος μετὰ χερσὶ,
Μέλψας ἐμῆς ἐκέρασσ' ἀντίτυπα κόσμον ἀοιδῆς·
Καί οἱ ἀπὸ στηθέων ὄπα λείριον ἐξελόχευσα,
Ἔξοχοι ἡρώων Μινυήϊον αἷμα γενέθλης,
Εἶ δ' ἄγε νῦν στέρροισιν ὑπὸ στέρνοισι χαλινὰς
Βρίσαθ' ὁμοφραδέοντες, ἐρείσατε δ' ἴχνια γαίῃ,
Ταρσοῖσιν ποδὸς ἄκρον ὑπὲξ ἀδὴν τανύσαντες·
Καὶ χαρτὴν ποτὶ χεῦμα γηθόντες ἐξάγετε νῆα

Huic praeſcire dedit, huic promere voce futura
Phoebus, vt vtiliter genti memoranda loquatur.
Affuit & linquens Opoenta Menoetius agrum.
Vicinus Minyis, venit quoque diuus Oileus.
Inclytus his aderat Phliasus quem propter amoeni
Aeſepi ripas Baccho eſt enixa puella
Inſignem forma, & prudenti pectore clarum.
Cepheus Arcadia conceſſit, & ipſe relicta
Ancaeúſque ſenex Euxini ad littora ponti
Iuſſit ab Arcadia pater vnà Heroibus ire.
Hic humeris nullos validis induxit amictus.
Sed rigidum pellis latus vrſo texit adempta.
Nauplius inſequitur Amymones cara propago,
Quem tulit illuſtri Neptuno ſubdita pulchro
Corpore dis ſimilem, & praeſtanti robore clarum.
Vertice Taenareo venit Meleatidos alto
Aulonas linquens ſimul, vndiſonáſque Therapnas.
Venit & Ancaeus, cui Cyclos, cuique planetas
Noſſe datum, & ſummis quod iter Pleuronius aſtris,
Vnde quod & praeſens, & quae ventura canebat.
Deinde Palaemonius Lerni nothus, vtraque venit
Laeſus crura licet, pedibúſque nec ambulat aequis,
Vulcanóque ideo genitum de patre vocabant.
Venit & Alphaei ripis, Piſiſq; relictis
Patre ſatus magno Augeas de ſole coruſco.
Quin etiam gemini fortiſſima pectora Rami
Amphion ſimul, Aſterius Pellene relicta
Cultibus, & patriis alacres in praelia fratres.
Agnoui duplicem Boreae de germine ſpicam.
Quos peperit nubens Iliſi ad fluminis vndam,
Regis Erechthei diuum genus Orithia.
Quique etiam plumis circum talaria fuſis
Corpore dis ſimilis Zetes, Calaïſque volabant.
Venit ab vrbe Pheris Pelia quoque principe natus
Anchiſteus, praecelſa duci cui pareat Argo.
Euxinum, & Phaſim Minya vt cum remige poſcat.
His ſimul acceſſit dilectus ab Hercule diuo
Pulcher Hylas, nondum cui circumtinxerat ora
Candida flaueſcens roſei lanugo decoris,
Amphitryoniadae intonſus ſic ille placebat.
Sic illi ad puppim, ſic in ſermone frequentes
Circum aderant, aliúſque aliud clamore iubebat.
Prandiáque haud parci praebebant hoſpite menſa.
Sed poſtquam ſat cuique fuit potúſque, cibique,
Ordine quiſque ſedens ad opus iam vota ferebat.
Hinc ſeſe ex alta conſurgens quiſquis arena
Adſtantem glomerant ſpatioſo in littore nauem.
Certatímque ſtupent omnes, ſed protinus Argus
Subnectens validos alta de puppe rudentes
Artis ope, & trabibus ſubter conuexa dolatis
Roſtra mouere parat, vocat, atque hortatur honorans
Infeſſi vt ſubeant, ſtudioſos occupat ardor,
Arma quoque exuti prolixum pectora circum
Succincti funem, ſupremis viribus inſtant,
Et ſtatim ad fluctus ſtrident. propellitur Argo.
Illa ſed exiliens nudas dum calcat arenas,
Terram inter fluctúſque, in ſicca reſtitit Alga.
Nec fortis Heroum dextra impellente mouetur.
Obriguit gelido tum rurſus pectore Iaſon,
Et me reſpiciens vt noſtri carmine plectri
Vires, atque animos defeſſis innuit, addam.
Aſt ego cum cithara meditatus carmina noſtra,
Mellifluáſque mea reſonans cum matre camaenas,
Ex uno dulces produxi pectore voces.
Egregij Heroes Minya generoſa propago
Eia agite inuicti alacres impellite funes
Pectoribus, ſolido & veſtigia figite greſſu
Summa pedum geminis innixi extendite plantis.
Et laeti in fluctus Argo proferte ſerenis,

Quæ trabibus quernis compacta eſt, phagineiſque.
Pergite voce mea, prius et ea cognita vobis
Cum traherem quercus nemoroſa in valle Colones,
Et Pontum peterent cantus de vertice montis
Saxa ſecuta meos. Sic tu proclivis in undas
Me ſequere æquoreas. moneat fiducia noſtra
Ut properes cithara, vox & diuina canentis.
Nec mora proſiluit ſtridens, ſenſitq; carina
Subdita concuſſa callens phagus ab Argo
Palladias artes. fletit ocyus illa per undas.
Congeriémque leuat. vaſto natat ardua ponto,
Et trabium denſas diſiecit mota phalanges,
Uno protenſæ ſubter quæ fune iacebant.
Ingreditur portum gaudens iam littore cedit
Unda repercuſſo, lætúſque exultat Iaſon.
Argus inuſaltu puppim, Tiphyſque ſecutus,
Et ſua quæq; viris dant armamenta, locíſque.
Erigitur malus velum ſuper, hinc quoque clauum
Sub puppim nectunt, & loris fortiter urgent.
At poſtquam remis inſtructa eſt nauis utrinque,
Accelerare iubent. Minyáſque inſidere tranſtris,
Ad quos tum volucri ſermone locutus Iaſon.
Vos ait illuſtres proceres aduertite, nanque
Ipſe ego me nolim regem melioribus eſſe.
Ergo ducem quemcunque animus perſuaſerit vnus
Proferte heroes illi ſint omnia curæ,
Qui rebus modus, & quæ ſit ſententia dictis
Cum terra accedent, & cum tranabimus æquor,
Siue etiam Colchos, alias ſeu poſcimus oras.
Eſtis enim numero ſimul, & virtute priores,
Et manet à ſuperis naſcendi gloria vobis,
Ut labor hic nulla communis laude canatur.
Sed neque qui ſuperet vel ſit præſtantior vllum
Hercule rege putem. ſimul & cognoſcitis ipſi.
Sic ait, & cuncti laudarunt dicta tumultu,
Et clamor ſequitur. regem placet eſſe, ducémque
Alcidem, longè ſocios qui excelleret omnes.
Non tulit Alcides prudens. nanque ille ſciebat
Aeſonida per iuſſa dari Iunonis honorem,
Ut decus in longos illius proroget annos.
Inde ducem clara decernit Iaſona voce.
Quinquaginta Argus remis terráque, marique,
Tum quoque collaudant Alcidæ iuſſa tumultu
Sublato, & princeps bis eſſe videtur Iaſon.
Sed iam velitus equis cum ſcanderet æthera Titan
Immenſum, & tenebras inferret noctis opacæ,
Tum ſecum Aeſonides intra præcordia cautus
Fœdera iuratos ſtatuit firmare, fidémque
Heroas ſtabili ſeruentur vt omnia voto.
Tunc Muſæe patris carum genus Antiophemi
Me properare iubes pulcherrima ſacra parentem.
Ipſe pyras igitur ſpatioſo in littore ſtruxi
Frugifera quercus, tum veſtes deſuper amplas
Ordine compoſui dis conuenientia dona.
Tunc quoq; mugitu præſtantem, & robore taurum
Vmentem ad ſuperos dura ceruice reflexa
Occidi iugulans. circum cruor vndique manat.
Impoſui ſuper. & confringens corda placentis,
Una oleæ librans agna cum lacte liquorem.
Tunc iuſſi denſa proceres adſtare corona,
Agglomerare enſes, infigere tela iuuencæ,
Viſceráque & pellem nixu transfigere dextra.
In medio patulam collectis omnibus vrnam
Conſtitui. unde manu commiſcens omnia docta
In primis adipem, cerealia dona farina
Et ſalſos pelagi fluctus taurique cruorem,
Inde coronatos oleis ad ſacra vocaui.
Ipſe meis phialam manibus, ſuit aurea ſu-
mens
Impleui mixtis epulis, atque ordine cuique

Ἀργὼ πεύκησίν τ' ἰδὲ δρυοὶ γομφωθεῖσα.
Αἶψ' ἐμῆς ἐνοπῆς, καὶ γὰρ πάρος ἔκλυες αὐδῆς,
Ἡνίκα δένδρε' ἔθελγον ἐν ὑλήεντι Κολώνῃ,
Πέτρας τ' ἠλιβάτους, αἵ μοι κατὰ πόντον ἔβαινον,
Οὔρεα προλιποῦσαι, ἐπέσπετο δ' αὖτε θαλάσσης
Παρθενίας ἀτραπούς. ἀνέχου δ' ἐπὶ πᾶσιν ἀμείβειν,
Ἡμετέρῃ πίσυνος κιθάρῃ καὶ θεσκέλῳ ὀμφῇ.
Δὴ τότ' ἀναβρεμένουσα τομαίης ὕλης φηγὸς,
Ἥν οἱ ὑποζυγίην Ἄργος θέτο νηὶ μελαίνῃ,
Παλλάδος ἐννεσίῃσιν. ἀνήερθη δὲ μάλ' ὦκα,
Δούρατ' ἐλαφρίζουσα. θοὴ δ' ἀλίβαινε πέτρας·
Καί οἱ ἐπεσσυμένη διαμπερὲς ἔκλασε φάλαγγας,
Αἵ οἱ ὑπὸ ξὺν κεῖντο μακροχρονίοις πεδίοισιν.
Ἐν δ' ἄρ' ἔβη λιμένος, χαρτὸν δ' ἀνεχάσσατο κῦμα·
Θῖνες δ' ἀμφέκλυζεν· ἐγήθει δὲ φρέν' Ἰήσων,
Ἅλτο δ' ἔσω νηὸς Ἄργος, ἐπέσσυτο δ' ἄγχοθι Τῖφυς.
Καὶ οἱ ἐπάρτια θῆκαν ἄρμενα τὰ περαίνοντες,
Ἱστὸν τ' ἐνθ' ἔθεσαν· ἐπὶ δ' αὖτ' οἴηκας ἔδησαν,
Πρυμνόθεν ἀρτήσαντες, ἐπεσφίγξαντο δ' ἱμᾶσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δ' ἑκάτερθεν ἐρετμοῖς ἐπλάσαντο,
Ἐμβαίνειν δ' ἐκέλευον ἐπιζυγίοις Μινύαις·
Τοῖσι δ' Αἰσονίδης ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Κέκλυτέ μευ βασιλῆες ἀμύμονες· οὐ γὰρ ἔγωγε
Ἀνδάνω ἐν προτέροισιν ἀριστήεσσιν ἀνάσσειν.
Ὑμῖν δ', ὅντιν' ἄρα κραδίη θυμός τε κελεύσῃ,
Ἡγεμόνα στήσασθε, καὶ ᾧ περὶ πάντα μελέσθω,
Συμφράσσειν ὅ,τι κεν ῥέξαι ἔπος ἠδὲ καὶ ἔργον,
Πόντον ἐπιπλώουσιν, ἀειξομένοις τ' ἐπὶ γαίας,
Εἴτε καὶ ἐς Κόλχους καὶ ἐς ἀλλοδαποὺς ἀνθρώπους.
Καὶ γὰρ δὴ μούνους σὺν ἐμοὶ πολέας τε καὶ ἐσθλούς,
Οἵ ῥα καὶ ἀθανάτων ῥίζης γένος ἐκγεγάασθε,
Ξυνὸν ἀειρόμενοι πόνον, κλέος ὄφρ' ἂν ἄρησθε.
Ἀλλ' οὐ δὴ κάρτιστον ἀριστήεσσι τι φήσω
Ἡρακλῆος ἄνακτος ἔσεσθαι· ἴστε καὶ αὐτοί.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπῄνεον· ἐν δ' ἄρα φωνῇ
Λαὸς ἐπερρόθεεν, Μινύαις ἐπικοίρανον εἶναι
Ἀλκείδην, ὃς πᾶσι μέγ' ἔξοχος ἦεν ἐπιείκης.
Ἀλλ' οὐ πεῖθεν ἄνακτα πεπνυμένον, ὅς ῥά οἱ ᾔδει
Ἥρης ἐννεσίῃσι τετιμένον Αἴσονος υἱόν·
Ὡς ἂν οἱ κλέος ἐσθλὸν ἐπεσσομένοισιν ὀπάζοι·
Ὅς τότε γ' αὐτὸς ἔειπεν Ἰήσονα κοίρανον εἶναι
Πεντήκοντ' ἐρέτῃσιν, ἀνὰ χθόνα τε καὶ ὑγρήν.
Καὶ τότε δὴ μάλα πάντες ἐπῄνεον ὡς ἐκέλευεν
Ἡρακλέης, καὶ θῆκαν Ἰήσονα κοίρανον εἶναι.
Ἦμος δ' ἠέλιος τὸν ἀπείριτον αἰθέρα τέμνων,
Ἵπποις ὠκυπόδεσσι κελαινὴν ἔπτυε νύκτα,
Τῆμος ἐν πραπίδεσσιν ἐμήσατο Αἴσονος υἱὸς
Πίστιν ἐφ' ὁρκίοισι καὶ ὅρκια συνθεσιάων
Θέσθαι, ὄφρ' ἔμπεδα πάντα φυλασσόμενοι πεπίθοιντο.
Καὶ τότε σε Μουσαῖε, φίλον τέκος, Ἀντιοφήμου
Πορσύνειν μ' ἐκέλευσε θεοῖς ἱερήϊα καλά.
Αὐτὰρ ἐγὼ ψαφαρῇσιν ἐπ' ἠϊόνεσσιν ἐνήσας
Κᾶλα τά τ' ἐκ δρυὸς ἦν φλοιοβίου· ἐν δ' ἄρ' ὕπερθε
Πέπλω παρὰ τέθηκα θεοῖς ἐπιήρανα δῶρα.
Καὶ τότε δὴ κραντῆρα βοῶν ἐρίμυκα ταῦρον
Σφάζον, ἀνακλίνας κεφαλὴν εἰς αἰθέρα δῖαν,
Ζωοτόμων· περὶ δ' αἷμα πυρὶ χέον ἔνθα καὶ ἔνθα.
Αὐτὰρ ἐπὶ κραδίην θραύσας ποπάνοισιν ἔθηκα,
Λείψας ὑγρὸν ἔλαιον, ἠδ' αὐτῷ γλάγος ἀργόν.
Ἥρωας δ' ἐκέλευσα περισταδὸν ἀμφιχυθέντας
Δούρατ' ἐναμπῆξαι ἰδ' ἄορα κωπήεντα,
Βύρσαν τε σπλάγχνοισιν ἐρειδομένας παλάμῃσι.
Θῆκα δ' ἄρ' ἐν μέσσῳ τεῦχος κυκεῶνος ἐρείσας
Ὀστράκεον, τῷ πάντα συνεκέρασα ἐμίμαξα·
Δωμήξας σῖτα φερέσβιον Δηοῦς ἀκτῇ,
Αἷμα δ' ἐπὶ ταύρειο, θαλάσσης θ' ἁλμυρὸν ὕδωρ.
Στέψασθαι δ' ἐκέλευσα κύκλοις ἐοικότας ἐλαίης·
Καὶ τότε χρυσείην φιάλην χείρεσσιν ἑκάστῳ
Ἀμπλήσας κυκεῶνος, ἐφεξείης ἐπένειμα,

Γεύειν

Γεύσω ἄνδρα ἕκαστον ἐεδνοτέων βασιλήων.
Πυρκαϊῇ δ' ἐκέλευον Ἰήσονα λαμπάδα θεῖναι
Πλείαις ἀζαλέαις· ὑπὸ δ' ἔδραμε θεσπιδαὴς φλόξ.
Δὴ τότ' ἐγὼ πρὸς χεῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
Χεῖρας ἐπεκτείνας, τόδ' ὑπὸ γλώσσης ἀγόρευσα,
Ὠκεανοῦ μεδέοντες ἁλικλύστοιό τε πόντου
Εἰνάλιοι μάκαρες, καὶ ὅσοι ψαμαθώδεας ἀκτὰς
Ναίετ' ἁλιρροχθοὺς, καὶ Τηθύος ἱερὸν ὕδωρ,
Νηρέα μὲν πρώτιστα καλῶ πρεσβύτατον ἁπάντων,
Ἅμμιγα πεντήκοντα κόραις οἰσιν ἐραναῖς·
Γλαυκὼ δ' ἰχθυόεσσαν ἀπείρονα Ἀμφιτρίτην,
Πρωτέα καὶ Φόρκυνα, καὶ εὐρυβίην Τρίτωνα,
Λαιψηρούς τ' ἀνέμους, αὔραις μέγα χρυσοπτέροισιν,
Ἄστρα τε τηλεσφαῆ τε, καὶ ἀχλύα νυκτὸς ἐρεμνῆς,
Αὐγήν τ' ἠελίοιο ποδῶν προηγέτιν ἵππων,
Δαίμονας εἰναλίους τε μεγαζηνάνους ἡρώσσας,
Ἀκταίους τε θεούς, ποταμῶν θ' ἁλιμυρέα ῥεῖθρα·
Αὐτόν τε Κρονίδην σεισίχθονα κυανοχαίτην,
Κύματος ἐκπροθορόντα, μολεῖν ἐπιμάρτυρον ὅρκων.
Τόφρα γ' ἀρωγοὶ ἔοιεν Ἰήσονος ἔμπεδον αἰεὶ
Μιμνέμεν προφρονέως ξυνῶν ἐπαρηγόνες ἄθλων,
Ζωοὶ νοστήσωμεν ἐς οἶκαδε ἕκαστος·
Ὃς δέ κε παρβαίνων ἀλιτήμονα ἐν ἀρίζηλον
Ὅρκον ὑπερβαίνῃ, τούτῳ δ' ἐπιμάρτυρες ἔστων
Ἴστωρ αὐτίκα καὶ Ἐριννύες αὐτολέτειραι.
Ὣς ἐφάμην· οἱ δ' αὖτε ἐπευφήμησαν ἅπαντες,
Ὅρκια δ' εὐμενέοντες, ἐσημήναντο δὲ χερσίν.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ὄμοσάν τε τέλεσσάν τε τὸν ὅρκον,
Δὴ τότε νηὸς ἔσω κοῖλον κύτος εἰσανέβησαν
Πάντες ἐφεξείης· ὑπὸ δὲ ζυγὰ τεύχε' ἔθεντο,
Χεῖρας ἐρετμώσαντες. ἐκέκλετο δ' αὖ τότε Τῖφυς
Ἐκτανύειν ὅπλοις δῆσαι δολιχὰ κλίμακα μακρήν,
Ἱστία δ' ἐκπετάσαι, λελυμένα δ' ἐκ πείσματα θέσθαι.
Καὶ τότε δὴ λιγὺν οὖρον ἐπιπροέηκε νέεσθαι
Ἥρη Ζηνὸς ἄκοιτις. ἐπείγετο δ' ἐς πλόον Ἀργώ.
Οἱ δ' ἄρ' ἐπ' εἰρεσίῃ ἐπέχον χεῖράς τε νόον τε
Ἀκμῆσιν ἀκάμαντες. ἐτέμνετο δ' ἄσπετος ἅλμη,
Ἀφρῷ δ' ἀμφ' οἰδαίνοντος ὑπὸ ζέεν ἔνθα καὶ ἔνθα.
Τῆμος δ' ἠέριος ὄρθρος ἀπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων
Ἀντολίας βάλλων, ἐπεκίδνατο δ' ἠριγένεια
Ἡδὺ φάος θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φέρουσα·
Καὶ τότε σκοπιαί τε καὶ ἠνεμόεσσα κολώνη
Πηλίου ὑλήεντος ἀπ' αἰθέρος κατέβαινε.
Τῖφυς δ' ἀρμενίως δεξιῇ οἰήια χερσὶ
Τυτθὸν ὑπ' εἰρεσίῃσιν ἐκέκλετο κῦμα χαράσσειν.
Καί ῥα θοῶς ἀκτῇσιν ὑπέδραμον· ἐκ δ' ἄρα νηὸς
Κλίμακα δουρατέην λιθόεντ' ἔντοσθε χάλασσαν.
Ἐκ δ' ἔβαν ἥρωες Μινύαι, παύσαντο δὲ μόχθου.
Τοῖσι δὲ μύθων ἄρχεν ὁμιλαδὸν ἔκποτε Πηλεύς,
Ὦ φίλοι, ἀθρεῖτε σκοπιὰς περιέχοντα κολωνάς,
Μέσσῳ ἐνὶ δρυμῶν κατασκιόεντα δὲ χῶρον
Ναίει ἐνὶ σπήλυγγι δικαιότατος Κενταύρων,
Οἳ τράφον ἐν Φολόῃ, Πίνδου τ' αἰπεινὰ κάρηνα·
Ὅς ῥα δικασπολίῃ μέλεται καὶ ἀκέσμασι νούσων·
Ἄλλοτε δ' αὖ Φοίβου κιθάρην μετὰ χερσὶν ἀράσσων,
Ἠλεγυρὴν φόρμιγγα χελυκλόπου Ἑρμάονος,
Πᾶσι περικτιόνεσσι δικασπολίας ἀναφαίνει.
Τόφρα καὶ ὑμέτερον κοῦρον Θέτις ἀργυρόπεζα
Νήπιον ἀρτιγόνον ἐν ἀγκαλίδεσσι λαβοῦσα,
Πήλιον εἰσαφίκανεν ἐμόν, Χείρωνί τ' ἔδωκεν
Εὖ μὲν ἐπισταμένως ἀγαπαζέμεν ἠδ' ἀτιτάλλειν.
Ὃν δή μοι πόθος αἰεὶ ἐνὶ φρένα θηήσασθαι.
Ἀλλὰ φίλοι πελάσωμεν ἐπ' ἄντρον, ὄφρα ἴδωμεν
Ἕξιν παιδὸς ἐμοῖο, καὶ ἤθεσιν οἷσι κέκασται.
Ὣς εἰπὼν ἦρξεν ἀταρπιτόν· οἱ δ' ἐπόμεσθα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ἐς αὐλὴν σπείους θοῶς ἱκόμεσθα,
Καὶ προκεκλιμένος μὲν ἐπ' εὐδαίοιο χαμευνῆς
Κεῖτο μέγας Κένταυρος, ἀπηρήρειστο δὲ πέτρῃ,
Ἱππείαις ὁπλαῖσι τανυσσάμενος θοὰ κῶλα.

Heroum guſtare dedi virtute potentum,
Et piceis arentis immittere lampada iuſſi
Ignibus Æſonidem. facis ingens flamma coruſcat.
Extendens tum deinde manus reſonantis ad vndas,
Sed voce te primum ſeniorem Nerea cunctis,
Quo patre formoſæ ſunt quinquaginta puellæ,
Et Glaucen, Phocas, quæ concipit Amphitritem,
Proteáque, & Phorcum, & latè Tritona ſonantem.
Et celeres ventos, quibus aurea iungitur aura,
Splendidáque aſtra procul, tenebras quoque noctis opacæ,
Præq; ducem pedibus fulgorem ſolis equorum.
Dæmonas amplexus, heroidas vſque marinas.
Littoreóſque deos, fluuiorum & ſalſa fluenta,
Et fuſco terras Saturnum crine mouentem,
Extantemq; vndis ad iuramenta venire,
Deſeras vt nullus communes ante labores,
In patria rediens donec ſit quiſque receptus.
Læſerit ac iuriſiurandi fœdera quiſquis
Numina contemnens ſuperûm, teſtentur in illum
Vltrix iuſtitia, & pœnas quæ præbet Erynnis.
Hæc ego. Tunc omnes, periuria nanque timebant,
Aſpirant nutu, manibus quoque ſic fore ſignant.
Atque vbi conſenſêre, & iuſiuranda dedêre,
Proſilit in medium nauis tunc quiſquis aduncæ,
Ordinéque adſedit. iuga ſubter & arma ligabant,
Aptabántq; manus remis. iubet hic quoque Tiphys
Nexilibus longam cordis ſubnectere ſcalam,
Vela dare in ventos, portáque auellere funem.
Tunc etiam lenibus Iuno Iouis vxor eundum
Significat ventis, impulſaq; nauigat Argo.
At poſtquam remos haud feſſi mente, manúque
Exercent proceres, & amarum ſcinditur æquor,
Spumea de prora deferbuit vnda tumeſcens.
Sed cum mane factum ſurgens aperiret Eoo
Oceano terras, iam iamq; aurora ruberet
Dulce hominum generi lumen, ſuperiſq; reportans,
Tunc ſeſe nobis nemoroſa cacumina, & altis
Rupibus vmbroſo de vertice Pelion offert.
Hic propter terram Tiphys temone remiſſo,
Remigibus lentis impelli iuſſerat Argo.
Tunc properè littus contingimus. haud mora iacta
Ad terram ſcala, portus intramus amicis.
Egreſſi Heroes Minyæ dant membra quieti,
Ad quos tunc omneis Peleus equis eſt ita fatus.
Cernitis excelſo collem ſub vertice amici
In medio vmbroſum ſpatio? iuſtiſſimus illic
Centaurorum habitat ſpelunca in margine Chiron.
Quicunq; in Pindo, aut Pholoe verſantur in vrbe.
Iuſtitiæ ſtudet & morbis medicamina præbet.
Quin etiam Phœbi citharam, quandoque canoram
Mercuriíve lyram plectro pertentat amœno.
Iudicia in rebus mortales edocet omneis,
Vſque adeò Thetis vt niueis argentea noſtrum
Quémque enixa recens natum, complexa ſub vlnis
Pelion aſcendens tulerit Chironis ad antrum,
Quo ſciat & prudenter ali, & conſtanter amari.
Sed iam certa tenet pueri me cura videndi,
Antrum igitur poſcamus, vt hinc videamus amici
Quis puero cultus, morum quis fulgor in illo.
Sic dicens callem ingreditur, ſectamur euntem.
Aſt vbi centauri vaſta ſucceſſimus aulæ,
Ipſe recumbebat tenui prope limina lecto.
Ingens atque humeros ſuſtentat petra, pedéſque
Præpetibus membris extendebantur equini.

Tum propè Pelides, Thetidos quoque filius adſtans
Increpuit citharam, tenuit ſua gaudia Chiron.
Aſt vbi præclaros reges ad limina vidit
Excepit adſurgens, & latus ad oſcula quemque,
Inde epulas profert, & plenis vina lagenis,
Subſternénſque humiles multa, diſcumbere iuſſit,
Fronde thoros, fert exuperans incompta paropſis
Porcorum, atq; agiles ceruorum in prandia carnes.
Deinde tulit dulcis gratiſſima pocula Bacchi.
Cum iam menſa hilares animos fœcunda dediſſet,
Applauſu ſtrepuêre manus, me namque iubebant
Cum cithara argutos cantus conferre Chironi.
At mihi non ideo perſuaſum eſt, namque rubore
Perfuſus iuuenis ſenis æmulus eſſe verebar.
Ipſe ſenex donec cupiens, cantánſque coegit
Inuitum alternis modulis contendere Chiron.
Increpuit prior ergo lyra Centaurus eburna,
Quamq; ſuis geſtans manibus porrexit Achilles.
Et canit vt fuerint non æquo marte feroces
A Lapithis iuxta centauri morte perempti.
Et temere Alciden auſos irrumpere contra
In Pholoe pugnaſſe, mero faciente furores.
Aſt ego tum cithara poſt illum ex ordine ſumpta
Mellifluum reſonans emiſi gutture cantum.
Nigrantis tunc ergo Chaus prædiximus hymnum.
Vt conuerſa elementa, poluſque apparuit horrens.
Quódque genus vaſtis terris, pelagique profundum.
Conſilio & prudens, atque antiquiſſimus horum.
Cuncta ſuo generauit amor, ſecreuit & ipſa
Saturnumque grauem, ſummique vt denique cœli
Excepêre Iouem regalia ſceptra tonantem.
Cantabámque genus iuuenum, & ius omne deorum,
Pugnacem Bacchum, & crudelia facta gigantum.
Mortalis ſuper hæc hominum memorata propago
Eſt mihi, & anguſtum veniunt cantata per antrum.
Prædulces plectro reddente per atria voces.
Obſtupuêre apices montiſque & valles opacæ
Pelionis, quercúſque altæ de carmine motæ
Conuulſis properant ad eam radicibus aulam.
Auditóque feræ cantu, petræq; ſtrepentes
Spelunca ſtabant informes agmine facto.
Quin etiam feſſis ſtabula ad centaurica pennis,
Immemoréſque ſui nidi venêre volucres.
Centaurus ſtupet aſpiciens, feriénſque trementis
In ſeſe ipſe manus terram pede pulſat equino.
Sed venit à puppi Tiphys, Minyaſque repente
Imperio coegit, cantus ego deinde remiſi.
Conſurgunt Proceres, ſua quiſquis & induit arma.
Sed natum Peleus patris complexus in vlnis
Arriſit lacrymans, gaudens excepit Achilles.
Ipſe ſuis pellem manibus Centaurus honorans
Hoſpitii dona dedit pardi mihi munus habere.
Aſt vbi ſpelunca diſceſſimus inde relicta
Extendens ſenior tumuli de vertice vſque
Phyllirides in vota manus, ſuperóſque precatur
Dent reditum Minyis, veniat quoque regibus orat,
Gloria magnanimis tardos viſura nepotes.
Ergo vbi iam ad nauem, et litus deſcendimus omnes,
Conſedêre ſuis in tranſtris quiſque, manúſque
Implicuit validis pulſabant æquora remis.
Pelion ex oculis abit, & vis ſpumea vaſto
Exultans pelago canentes fecerat vndas.
Pyſæus latet, & tua ſæpia littora vertex.
Ante oculos Sciathos veniunt Dolopiſque, ſepulchrum.
Plana quoque Anchialos, & aquis præſalſus Enæus.
Qui rapido vaſtis ſtrepitum dat flumine terris.
Prætereunt valles Minyæ quoque montis olympi
Excelſi obſtruſas, & Athon cum frondibus altis.

Ἀγχοῦ δ' ἑστάμενος Θέτιδος καὶ Πηλέος υἱὸς
Χερσὶ λύρην ἄρασσε, φρένας δ' ἐπετέρπετο Χείρων.
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἀθρόους ἐσεδέρκετο βασιλῆας,
Ἀσπασίως ἀνόρουσε, κύσεν δ' ἄρα φῶτα ἕκαστον
Δαῖτά τ' ἐπόρσυνεν· μέθυ δ' ἀμφιφορεῦσι κόμισσεν,
Ῥωγαλέας τ' ἔστρωσεν ὑπὸ στιβάδεσσι πίτυας·
Κλινθῆναι δ' ἐκέλευσεν, ἀδαιδάλτοις δ' ὑπὸ πλάθαις
Κρεῖα χύδην παρέθηκε συῶν ἐλάφων τε ταχειῶν·
Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπένειμε ποτὸν μελιηδέος οἴνου.
Ἀλλ' ὅτε δὴ δόρποιο ποτοῦ θ' ἄλις ἔπλετο θυμὸς,
Χερσὶν ἐπικροτέοντες ἐμὲ κάλεον, ὄφρ' ἂν ἔγωγε
Δηρίσω Χείρωνι διαλλήγδην κιθαρίζων.
Ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἐθέλεσκον· ἐπεὶ γάρ με ἐπεῖχεν αἰδὼς,
Ὁπλότερον γεραιοῖσι γεραιτέρῳ ἰσοφαρίζειν·
Μίσγ' αὐτὸς Χείρων ἐλιλαίετο, καί μ' ἀέκοντα
Ἠνάγκασ' ἐθέλων ἐριδαινέμεν εἵνεκα μολπῆς.
Πρῶτος δ' αὖ Κένταυρος ἀείρατο πηκτίδα καλὴν,
Ἥν ῥα τότ' ἐν χείρεσσι φέρων ὤρεξεν Ἀχιλλεύς.
Ὃς δ' ἄρ' ἄειδε μάχην Κενταύρων ὀμβριμοθύμων,
Οὓς Λαπίθαι κατέπεφνον ἀτασθαλίης ἕνεκα σφῶν,
Ἠδ' ὡς Ἡρακλῆι κατάντια μαιμώοντες,
Ἐν Φολόῃ δήρισαν, ἐπεὶ μέθος οἴνου ἔγειρεν.
Αὐτὸς ἔγωγε μετ' αὐτὸν ἑλὼν φόρμιγγα λιγεῖαν,
Ἐκ στόματος μελίγηρυν ἱεὶς ἀπέπεμπον ἀοιδήν.
Πρῶτα μὲν Ἀρχαίου Χάεος μελανοστάτου ὕμνον,
Ὡς ἐπάμειψε φύσεις, ὥς τ' οὐρανὸς ἐς πέρας ἦλθε·
Γῆς τ' εὐρυστέρνου γένεσιν, πυθμένα τε θαλάσσης·
Πρεσβύτατόν τε καὶ αὐτοτελῆ πολύμητιν Ἔρωτα,
Ὅσσα τ' ἔφυσεν ἅπαντα, διέκρινε δ' ἄλλον ἀπ' ἄλλου·
Καὶ Κρόνον αἰνολέτην, ὥς τ' ἐς Δία τερπικέραυνον
Ἤλυθεν ἀθανάτων μακάρων βασιληίδος ἀρχή.
Μήνυον δ' ὁπλοτέρων μακάρων γένεσίν τε κρίσιν τε
Καὶ Βριμοῦς, Βάκχοιο, γιγάντων τ' ἔργ' ἀΐδηλα,
Ἀνθρώπων τ' ὀλιγοδρανέων πολυεθνέα φῦλα.
Ἠνδάνε· σπεῖον δὲ διὰ στόμ' ἤλυθεν αὐδὴ,
Ἡμετέρης χέλυος μελίχρυν ὄπα γηρυούσης.
Ἔσσυτο δ' ἄκρα κάρηνα καὶ ἄγκεα δενδρήεντα
Πηλίου ὑψηλαί τε μετὰ δρύες ἤλυθε χαίτης.
Καί ῥ' αἱ μὲν πρόρριζοι ἐπ' αὔλιον ἐθρώσκοντο,
Πέτραι τ' ἐσμαράγουν. θῆρες δ' ἀΐοντες ἀοιδῆς,
Σπήλυγγος προπάροιθεν ἀλυσκάζοντες ἔμιμνον·
Οἰωνοί τ' ἐκύκλουν τὸ βοαύλια Κενταύροιο,
Ταρσοῖς κεκμηῶσιν, ἑῆς δ' ἐλάθοντο καλιῆς.
Αὐτὰρ ἰδὼν Κένταυρος ἐθάμβεε, χεῖρ' ὁτ' ἐπὶ καρπῷ
Πυκνὸν ἐπιπλήσσων· οὖδας δ' ἤρασσεν ὁπλῇσι.
Τῖφυς δ' εἰσανέβαινε νεὼς ἄπο, καί ῥ' ἐκέλευσεν
Ὁρμᾶσθαι Μινύαισιν· ἐγὼ δ' ἄμπαυσα ἀοιδῆς.
Οἱ δὲ θοῶς ὤρνυντο, ἔδυνε δὲ τεύχε' ἕκαστος.
Παῖδα δ' ἐν ἀγκαλίδεσσιν ἐδέξατο ἰσόθεος Πηλεὺς,
Καί ῥ' ἔκυσεν κεφαλήν τε καὶ ἄμφω φάεα καλὰ,
Δακρυόεν γελάσας· γαλάσθη δὲ φρέν' Ἀχιλλεύς.
Αὐτὰρ ἐμοὶ Κένταυρος ἐπὶ γέρας ὤπασε χερσὶ
Νεβρίδα παρδαλέην, ξεινήιον ὄφρα φέροιμι.
Ἀλλ' ὅτε δὴ σπήλυγγος ἄπο προθορόντες ἔβημεν
Ἄκρης ἐκ σκοπιῆς, ὁ γέρων ἀνὰ χεῖρας ἀείρων
Φιλλυρίδης ἠρᾶτο, θεοῖς δ' ἐπεκέκλετο πᾶσιν,
Νόστον μὲν Μινύαισιν ἰδὲ κλέος ἐσθλὸν ὀρέξαι
Ὁπλοτέροις βασιλεῦσι καὶ ἐσσομένοις μετόπισθεν.
Αὐτὰρ ἐπεί τ' ἐπὶ θῖνα καὶ ἐς νῆα πάντες ἔβημεν,
Ἐν σφετέροις θώκοισι καθέζοντ'· ἐν δ' ἄρ' ἐρετμοῖς
Χεῖρας ἐσαπλώσαντες, δὴ ῥ' ἅλα πλῆθον ἔρεσσον,
Πήλιον ἐκλείποντες· ἰδ' ὕψι μέγα λαῖτμά τε πόντου
Ἀφρὸς ἐπέζεεν χαροποῖο λάβρως θαλάσσης.
Πιστάιο δ' ἀπεκρύφθη ἄκρα καὶ Σηπιὰς ἀκτὴ
Φαῖνε δὲ Σκιάθος, Δόλοπος τ' ἀνεφαίνετο σῆμα,
Ἀγχίαλός θ' ὁμαλή, ῥεῖθρόν θ' ἁλιμυρὲς Ἐναίου,
Ὃς διὰ πολλὴν γαῖαν ἵει μεγαλόβρομον ὕδωρ.
Οὐλύμπου δὲ βαθυσκοπέλου πρηῶνας ἐρυμνοὺς
Εἰσίδραμον Μινύαι, καὶ Ἄθω δενδρώδεα κορυφάς,

Παλ-

Πελλήνην τ' ἀρίσην ἰδὲ ζαθέην Σαμοθρήκην.
Ἔνθα καὶ ὄργια φρικτὰ θεῶν, ἄρρητα βροτοῖσιν,
Ἀσμενοι εἰσεπέρασαν [illegible]
Ἥρωες. μέγα γάρ σφιν ὀνήϊστον ἀνθρώποισι
Τῶνδε θυηπολίης ἄμοτον πλωτῆρσιν ἕκαστος.
Σιντιακῆς δ' ἐφέδοντες ἐκέλσαμεν αἰγίλοφον τὴν
Λήμνου ἐν ἠγαθέῃ. τόθι δὴ κακὰ ἔργα μεμήλει
Θηλυτέραις· αἳ γάρ κεν ἀϊστώσαντο συνεύνους
Σφῆσιν ἀτασθαλίῃσι. καὶ ἡ κλυτὴ Ὑψιπύλεια
Ἐλθομέναις κρείεσκε, γυναικῶν εἶδος ἀρίστη.
Ἀλλὰ τί σοι περὶ τῶνδε πολὺν λέγον ἀμφαδὸν εἰπεῖν,
Ὅσσον ἐφ' ἵμερον ὄρσεν ἀγαυαῖς Λημνιάδεσσι
Κύπρις ἐρωτοτόκος, Μινύαις ἐς λέκτρα μιγῆναι;
Φίλτροις Ὑψιπύλην ἐρατοῖς ἐδάμασσεν Ἰήσων·
Ἄλλην δ' ἄλλος ἔμικτο, καὶ ἐκλελάθοντο πορείας,
Εἰ μὴ ἐπεσβολίῃσιν ἐμαῖς θελξιέπεσι θυμὸν
Ἡμετέροις θελχθέντες ἔβαν ποτὶ νῆα μέλαιναν,
Εἰρεσίην ποθέοντες, ἐπεμνήσαντο δὲ μόχθου.
Ἔνθεν ἐς Ἑλλήσποντον ἅμ' ἠοῖ φέρεν οὖρος
Λαμπρὸς Ζέφυρος, στεινὰς δ' ἀπάτερθεν Ἀβύδου,
Ἴλιον Δαρδανίην, Πιτύην ἐπὶ δεξί' ἔχοντες.
Οὗ καὶ Ἀβαρνιάδας Περκώτης τ' εὔσταχυν αἶαν
Ἀργυρέαις Αἴσηπος ἐπικλύζει προχοῇσιν.
Αἶψα δ' ἐπιδράμουσα θέεν πολυηχέος Ἀργώ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ψαμάθοισιν ἐκέλσαμεν, ἐν δ' ἄρα Τῖφυς
Ἰθυντὴρ ἐκάτεσο, καὶ ἀγλαὸς Αἴσονος υἱός,
Σύν τ' ἄλλοι Μινύαι, γλαυκώπιδι Τριτογενείῃ
Θῆκαν ἀείραντες βριαρὸν λίθον· ἔνθα δὲ νύμφαι
Κρήνην ὑπ' Ἀρτακίην καλὰ νάματα πλημμύρουσιν,
Οὕνεκα οἱ πλώουσιν ἀνὰ πλατὺν Ἑλλήσποντον
Εὔδιος ἀντεβόλησε μυχοῦ ἔντοσθε γαλήνη,
Οὐδ' εἰς γαῖαν ἔρεισαν εὐγνάμπτους ἀγκύρας,
Κύμασι θυνόμενοι ὑπὸ χειμερίοισιν ἀήταις.
Ἐνθάδε πορσύνοντες ἐπὶ κροκάλαις περιχεύσαις
Δεῖπνά τε καὶ κλισίην, δόρπου μεμνήσαθ' ἕκαστος.
Δὴ τότε κεκλιμένοισιν ἐπήλυθε Κύζικος ἥρως,
Ὃς Δολιόνων ἤνασσε περικτιόνων ἀνθρώπων,
Αἰνέω φίλος υἱός, ὅν οἱ τέκε δῖα γυναικῶν,
Εὐδώρου θυγάτηρ Αἰνίππη καλλιπάρηος·
Ὅς ῥα φιλοξενίῃ Μινύας ἐγέραιρεν ἅπαντας,
Σφάζων πῶά τε μῆλα καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς,
Ἀγροτέρους τε σύας· δῶκεν δ' ἄρ' οἶνον ἐρυθρὸν,
Σῖτον δ' ἄφθονον ἧκεν ἐπιπλώουσι φέρεσθαι,
Χλαίνας τ' ἠδὲ τάπητας, ἐϋννήτους τε χιτῶνας·
Φίλατο δ' οὖν ταρπέντας ὁμηλικίης ἕνεκα σφῆς·
Καί ῥα πανημερίοισιν ἐν εἰλαπίναισιν ὅμιλεν.
Ἀλλ' ὅτε γ' Ὠκεανοῖο ῥόον βαπτίζετο Τιτὰν,
Μήνη δ' ἀστροχίτων ἐπαγῆν μελαναυγέα ὄρφνην,
Τῆμος ἀρηΐφατοι κίον ἀνέρες, οἵ ῥα νέμοντο
Ἀρκτῴοις ἐν ὄρεσσι τεθηπότες εἴκελα θηρσὶ,
Τιτᾶσι βριαροῖς τ' ἐναλίγκιοι ἠδὲ Γίγασιν·
Ἓξ γὰρ χεῖρες ἑκάστῳ ἀπ' ὤμων ᾐωροῦντο.
Οἵ τότ' ἐπιθρώσκοντες ἀμαιμάκετοι βασιλῆες,
Ἐς μόθον ὁρμαίνοντες ἀρήϊα τεύχε' ἔδυνον·
Καί ῥ' οἱ μὲν πεύκῃσιν ἀμύνοντ', οἱ δ' ἐλάτῃσιν·
Ἐν δ' ἔπεσον Μινύαισι κατὰ σκοτόεσσαν ὁμίχλην.
Οὓς τοι ἐπεισομένους κτεῖνεν Διὸς ὄβριμος υἱὸς,
Τόξῳ ὀϊστεύων. σὺν δ' αὖ νέον ὤλεσε παῖδα
Κύζικον, οὐκ ἐθέλων, ἀλλ' ἀφραδίῃσι πεδηθεὶς·
Τῷ δ' ἄρα μόρσιμον ἦεν ὑφ' Ἡρακλῆϊ δαμῆναι.
Αἶψα δ' οἱ Μινύαι κοίλης ἔντοσθεν ἔβαινον
Νηὸς τευχήρεις, ποτὶ δὲ ζυγὸν ἵζον ἕκαστος.
Τῖφυς δὲ πρυμνῆθεν ἐπίαχεν, ἠδ' ἐκέλευε
Κλίμακα νηὸς ἔσω ἐρύσαι, καὶ πείσματα λῦσαι.
Ἀλλ' οὐ γὰρ λύοντο κάλοι, δεσμοῖσι δ' ἀφύκτοις
Ὠκείης στροβάλιγγος ἀπειρέσιοι σφίγγοντο,
Νῆα κατισχόντες. θάμβησε δὲ Τῖφυς ἀμύμων,
Ἄφθογγος δὲ στόμα χερσὶν οἴακα νηὸς
Ἀγχόντ'· οὐ γάρ γε ἐδύνατο κῦμα φέρεσθαι.

Pellenen latam, necnon Diam Samothracem.
Huic quoque mortali nulli dicenda deorum
Sacra meis monitis ſermonibus horrida vitant
Heroes, illinc nanque inſatiabile lucrum
Incola de nautis ſacrorum vindicat uſu.
Inde ad compoſitos vultus appellimus Argo
Diuina Lemnos ſcelus illic auſa nefandum
Fœmineæ rabies odijs irata maritos
Exitio dedit. aſt deinde volentibus ipſis
Imperat Hypſipyle cunctis formoſior una.
Sed tibi quid multis referam dea Cypria quanto
Fecerit igne grauis ſplendentia pectora noſtrum
Lemniadum Minyis ſociare cubilia iunctis?
Reginam Hypſipylen ardens compreſſit Iaſon,
Aſt alias alij pelagi nec cura manebat
Donec me tardos animo indignante receſſus,
Et monitis naſcente minas, referuntur ad Argo
Remigio intenti patria quoque cura ſubiret,
Sub lucem Zephyro puppim feriente ſereno
Helleſpontus habet, noſque arta relinquit Abidos.
Dardanum à dextris, Pytieque erat, Ilion ingens,
Pulcher ubi Aeſepus Percoten, Abarniadánque
Frugiferas terras ſplendentibus alluit undis.
Læta ferebatur ventis ſtridentibus Argo.
Atque ubi iam littus compreſſimus, ipſe magiſter
Aemoniæ puppis, ſimul & precelſus Iaſon,
Atque una Minyæ reliqui monimenta Mineruæ
Erecto ædificant ſaxo. pulcherrimus unde
Manat ab Artacie nympharum munere gurges,
Dona Deæ quoniam per concaua littora ponti
Helleſpontiacis facies arriſit in undis,
Et nullo introrſum motis aquilone procellis
Iactanda in medios non hæc fuit anchora fluctus,
Porrectóque illic tentoria littore figunt,
Et pranſi expectant venientis tempora cœnæ.
Iámque recumbebant, venit cùm Cyzicus heros.
Imperat hic Dolopum, genitque Periclisantúmque
Aenei carum pignus, quem filia clara
Eudori Ænippe peperit formoſa puella.
Hic igitur menſa Minyas fouet hoſpite cunctos,
Flexipedéſque boues, pingueiſque dat eſſe iuuencos
Agreſteiſque ſues, & rubri pocula vini,
Et panum cumulos dono dat ferre per altum.
Inſuper & veſtes, tunicas, pictóſque tapetas.
Fecerat ætatis par illos gratia caros,
Appoſitiſque ſuum eſt dapibus teſtatus amorem.
Sed poſtquam Oceani latuit ſol merſus in undis,
Lunáque nocturnum ſtellis induxit honorem,
Proſilit Arctois pubes tunc martia ſyluis,
Perſimiliſque feris facies fuit horrida, quales
Titanas referunt, fortéſue fuiſſe gigantes.
Nam ſex cuique inerant cum duris brachia dextris,
Quos ſimul ut toruo viderunt lumine reges,
In pugnam & duros aſſumunt arma labores.
Pugnabant illi piceis, haſtiſque abiegnis.
Et Minyas tenebris inuadunt noctis opacæ.
Sed temere inſtantes natus Ioue fortiter arcu
Stridente occidit, iuuenem quoque perdidit vna
Cyzicon, inuitus licet, atque errasſet in illo.
Fata ſed vrgebant Alcidæ occumbere dextra,
Cum ſubito in puppim ſaltu referuntur aduncam
Armati Minyæ, atque omnes ſua tranſtra tenebant.
Tiphys ab excelſa dat ſibila puppe, iubétque
In nauem, ſcalámque trahi, ſoluíque rudentes.
At non ſoluuntur funes. ſed naue retenta
Arctius hærebant ſubita de more procellæ
Vincula nodorum. ſtupuit tum nauita Tiphys
Egregius. iam voce carens, & liquerat Argus
Temonem, fluctus expes euadere tan-
tos,

Indignante Rhea populum per vulnera cæſum.
Sed cùm iam medios curſus nox atra teneret,
Iret & occiduas aſtrorum fulgor in vndas,
Altior inuaſit nautæ tum lumina ſomnus.
Inde dea mandata grauis non vana ſopore
Horriſona inſtantis compreſſum Pallados vrgent,
Fatáque diuinum ſic eſt ea fronte minaci.
Agniada dormis ſomno percuſſe profundo
Pelle tegens oculos: ſed iam conſurgito Tiphy,
Et tutum ad littus ſaltu de puppe iubeto
Ire duces, informe tenent vbi corpus arenæ
Hoſpitis, inferiáſque dari, & ſua funera caſo,
Dis Rhea nanque iubet ſacra, & libamina ferri
Infernis, largóſque oculis ſtillantibus imbres.
Fáſque pium, atque huius ſic hoſpita menſa colatur,
Quem iaculo inuictus traiecit noctis in vmbra
Alcides, iráque deam concuſſit amara,
Aſt vbi iuſtus honos habitus de more ſepulchri,
Inde deæ ad ſedem veniens Dyndimon altam,
Hic placanda ſacris Telluris filia pulchris.
Tunc funes trahere, & ventis dare vela iubebat.
Hæc vbi fata dea eſt, abijt conuerſa ſagitta
Ocyor ad ſuperos oculis huic pellis abacta eſt,
Qui propere exiliens populum clamore vocabat.
Hinc, atque inde mouens, illos ſopor altus habebat.
At tremor hinc animis. ſed poſtquam voce vocatos
Heroas docuit per ſomnum vera locutus
Surrexêre citi, & ſaltu iam littora poſcunt.
Tum croceas aurora faces iam nocte fugata
Prætendens, rutilo ſpargebat lumine cœlum.
Cùm celſi proceres Minyæ vidêre cadauer
Puluere fœdatum, luentique ora cruore.
Vtque feras alias ingentia corpora circum,
Ipſi autem denſa regem cinxêre corona
Cyzicon, & ſectis iuuenem ſub marmore claudunt.
Et fodiunt tumulum, factóque ex more ſepulchro,
Agglomerant truncos propere. iam magna ſub antris
Viſcera defoſſis condunt. aſt ipſius vmbram
Idem ego perfectis placaui in funere ſacris,
Dulcis aquæ, & niuei lactis libamina miſcens
Illiuo de fonte, & eis & laudibus ornans.
Tum verò Aeſonides ſocios ad vota vocatis
Eſſe ſepulchralis ſua præmia dixit agoni.
Hypſipyle dederat ferri quæ munera Lemno,
Ancæo calicem dedit aurea dona paleſtræ
Gibboſum, manibúſque grauem. verum tibi Peleu
Victori in ſtadijs proprij certamine curſus
Inſignem, rutilam, textam quoque Pallade veſtem.
Et fuit argento crater grauis, arte ſuperbus,
Alcidæ pretium pro teſtibus aurea Caſtor
Dona tulit phaleras præſignes victor equeſtris,
Pollucique dedit ſplendentes ferre tapetas.
Nam fuit hic pugilum celeri certamine victor.
Ipſe autem flexo vi multa ſtrenuus arcu
Sublimem ante omnes emiſit in alta ſagittam.
Hinc oleam Aeſonides Minyis donatus ab ipſis
Intextam vario tenuit cum flore coronam.
At mihi pro cantu dat munera dius Iaſon,
Ex auro extenſis alis vtrinque cothurnos.
Hic pugnæ modus, at celer implet fama penates
Cyzicon extinctum: quod poſtquam ſenſit & vxor
Infelix altum reſonat, laceratáque pectus,
Et collo inuoluens funem, ſuſpenſa pependit.
Suſcipiens autem lacrymas has terra perennes
Emiſit latices. ſaxis fons vitreus inde
E medijs manat. fontem vocat incola Clyten.
Tunc ergo oracli memores tenuêre cacumen
Diuinum auditi reges, & Dyndimon altum.
Vt veneranda ſacris annoſa denique placerent.

Ῥείη γὰρ κοτέεσκε δεδουπότος εἵνεκα λαοῦ.
Ἀλλ' ὅτε περὶ μέσατον νυκτὸς περιβαίνεν ἀταρπὸς,
Ἄστρα τε πλεξαντ' ἔδυνεν ῥόον Ὠκεανοῖο,
Ὅς τε κυβερνήτῃ προσέπτηξε νήδυμος ὕπνος.
Τῷ δὲ βαθὺ κνώσσοντι θεὰ μεγάθυμος Ἀθήνη
Ἄγχι παρισταμένη παρατόκνια σήματ' ἔφαινεν·
Ὧδε δ' ἐπικλήσασα θεοπρόπον ἔννεπε μῦθον,
Εὕδεις Ἀγνιάδη γλυκερῷ βεβολημένος ὕπνῳ,
Κῶμα περὶ βλεφάροισι βαλὼν· ἀλλ' ἔγρεο Τῖφυ,
Κέκλεο δ' ἡρώεσσι μολεῖν ἐπὶ θῖνα μὲν ἀκτὴν,
Νηὸς ἄπο σκιρτῶντας, ὅπη ξεῖνος ἐν ψαμάθοισι
Κεῖται ἀποφθίμενος· τῷ οἱ κτέρεα κτερεΐξαι
Παμμήτειρα Ῥέη κέλεται γέρα, ἠδέ τε λοιβὰς
Δαίμοσιν ὑποχθονίοισι, καὶ δάκρυα λειβόμεν' ὄσσων,
Αἰδόμενοι θείων ἀγνοτέρας ξενίων τε τραπέζας.
Ὅν ῥ' ἀέκων ἔκτεινε βαλὼν διὰ νυκτερινὴν ὄρφνην
Ἡρακλέης, θυμὸν δὲ θεᾶς ἐχολώσατο Ῥείης.
Ἀλλ' ἐπεὶ ἂν θεμιτοῖς ξυνὸν σέβας τόνδε θανόντι,
Δίνδυμον αὐτίκ' ἔπειτα Ῥέης ἕδος εἰσαναβάντες,
Ἱλάσκεις ἱεροῖς γαίης ἀριστάδε θύγατρα,
Πείσματα δ' ἀράμενοι, τότε δὴ μνάεσθε πόνοιο.
Ὣς εἰποῦσα θεὰ πάλιν ἔτραπετ' ἶσον ἀέλλῃ
Οὐρανὸν εἰσαμένη. τὸ δ' αὐτίκα κῶμ' ἐκέδασσεν,
Πρύμνης δ' ἆλτο θοῶς· ἀνέγειρε δὲ λαὸν ἀυτῇ
Τείρων ἔνθα καὶ ἔνθα κατὰ ζυγὰ δὴ ὑπνώοντας·
Ψυχῇ ἀπὸ ξυνέων ἄφαρ ἡρώεσσι δ' ἔειπε
Φάσματα πᾶσιν ἔνισπεν, ὅ δὴ διεμυθήσατ' ἀγγελίαν.
Οἱ δὲ θοῶς ἤγερθεν, ἐπ' ἠόνα δ' ἦλθον ἕκαστος.
Ἡ δ' ἄν' ἀπ' ὀρθαίοιο πόλου χρυσόθρονος ἠὼς
Ἀντολίην ὑπέφηνεν, ἐδέχνυτο δ' οὐρανὸς ὄρθρον·
Καὶ τότ' ἀριστῆες Μινύαι νέκυν εἰσενόησαν
Αἵματι καὶ κονίῃ πεπαλαγμένον· ἀμφὶ γὰρ ἄλλοι
Δῄιοι ἀμφὶς ἔκειντο πελώρια σώματα θηρῶν.
Ἀλλ' οἱ μὲν βασιλῆα περισταδὸν ἀμφιχυθέντες
Κύζικον ἀξέστοισιν ὑπὸ πλακέεσσιν ἔθαψαν,
Ἂν δ' ἄρα τύμβον ἔχευαν, ἐδωμήσαντο δὲ σῆμα.
Φιτροὺς δ' αἶψα κόμιζον, ἰδ' ἔντομα πρηνιόωντες
Παμμέλαν' ἐν βόθροις κατέκταθον. αὐτὰρ ἔγωγε
Ψυχὴν ἱλασάμην, σπένδων μειλίγματα χυτλῶν
Ὕδατί τ' ἠδὲ γάλακτι, μελισσοπόνων ἅ τε νασμῶν,
Λοιβὰς συμπροχέων, καὶ ἐμοῖς ὕμνοισι γεραίρων.
Αὖτις δ' Αἰσονίδης προὔθήκατο πᾶσιν ἄεθλον,
Τυμβίδιον τ' ἀγῶνος ἐπαξίους ἔμμεν ἄεθλα,
Δῶρα τά οἱ πόρεν Ὑψιπύλη Λήμνοιο φέρεσθαι.
Ἀγκαίῳ μὲν δῶκε πάλης γέρας ἀμφικύπελλον
Χρύσειον πολυχανδὲς ἔχειν· Πηλεῖ δ' ἔδωκε
Θάσσοντι σταδίοισι, ποδωκείης ἕνεκα σφῆς,
Χλαῖναν φοινικέην, πολυδαίδαλον ἔργον Ἀθήνης.
Αὐτὰρ παγκρατίοιο δίκεν γέρας Ἡρακλῆι,
Ἀργύρεον κρητῆρα πανάιολον· ἱππασίης δὲ
Κάστορι, χρυσείων φαλάρων πολυτεχνέα κόσμον·
Πυγμαχίης δὲ τάπητα λιανθέα δῶκε φέρεσθαι
Ἀθλοφόρῳ Πολυδεύκει· ὁ γὰρ κλυτὸν ἤρατο νῖκος.
Αὐτὸς δ' ὠκυπετὲς τόξον λαβὼν ἠδ' ἄρ' ὀϊστὸν
Τειρόμενος δέ οἱ ἧκε βέλος, τὸ δ' ἀπέπτατο πολλοῦ.
Δῶκε δ' ἄρ' Αἰσονίδῃ Μινύης ἀρχὸς εἵνεκα τιμῆς
Πλέξας εὐανθῆ στέφανον τανυφύλλου ἐλαίης.
Αὐτὰρ ἐμοὶ μολπῆς γέρας ὤπασε δῖος Ἰήσων,
Εὐπέδιλα χρύσεια γε πτερυγωμένα πτερύγεσσιν.
Αὐτὸ δ' ἀγών, φήμη δὲ διέπτατο δώματα εἴσω
Κυζίκου οἰχομένοιο· ἡ δ' ὡς κλύε σύγγαμος αὐτοῦ,
Στήθεα δρυπτομένη λίγ' ἐκώκυεν· ἀμφὶ δὲ δειρὴν
Ἀψαμένη μίτρῃσι, βρόχον ἀπὸ θυμὸν ὄλεσσε.
Γῆ δ' ὑποδεξαμένη πολλὰ δάκρυα πίδακ' ἔθηκε,
Βλύζουσ' ἀργυροειδὲς ὕδωρ κρήνης ἀπὸ μέσσης,
Ἀέναον· κλείουσι δὲ περικτίονες Κλείτην.
Καὶ τότε δὴ βασιλῆες ὀνειρείου διὰ πύστιν
Κνημὸν ἐπὶ ζάθεον, καὶ Δίνδυμον ἀκρώρειαν,
Ὄφρα κε μειλίξαιντο θεὰν ἱεροῖς ἐπὶ λοιβαῖς

Ῥείην

Ῥείην ἀρχεγόνην, θυμὸν δ' ἠγάσσατο ἄνασσα.
Αὐτὰρ ἐγὼν ἑπόμην, φόρμιγγα δὲ χερσὶν ἄειρον.
Ἄργος δ' αὖθ' [illegible] λεπτὸν [illegible] νηὸς,
Ὄχνης τανυφύλλοιο [illegible] ἀμφελικὲς ἔρνος
Αὐτίκα ἀμήσας ὀξεῖ [illegible] σιδήρῳ·
Ξέσσε δ' ἐπισταμένως βρέτας ἱερὸν [illegible]
Μνημόσυνον [illegible] αἰὲν ἐπεσσομένοις ἀνθρώποις·
Λᾶας δ' ἀντιτύπους [illegible] οἶκον ἀνάσσῃ.
Ἐν δ' αὖ ἐπειγόμενοι Μινύαι (μέγα δ' ἔξοχα πάντων
Αἰσονίδης) λιθο[illegible] [illegible] βωμὸν ἔτευξαν.
Ὡς ἐπὶ ταυροθύτοις λοιβὰς ἠδ' ἱερὰ καλὰ
Ῥέξαν ἀεισίης· σπονδαῖσι δ' ἐτέρπετο Ῥείη.
Αὐτὰρ ἐμὲ [illegible] κλεῖσαι θεὸν ἠδὲ γεραίρειν,
Ὄφρα κεν αὐτὸς [illegible] [illegible] ὀπάσσαι.
Ἀλλ' ὅτε δὴ θυέεσσι λιτῇσί τε ἱλασάμεσθα,
Ἀργῴην ποτὶ νῆα κατήλθομεν, ἐν δ' ἄρα Τῖφυς
Ἥρωας πρυμνόθεν ἐκέκλετο· σὺν δ' ἄρα πάντες
Ἐσσύμενοι θρώσκοντες ἐπὶ προτέρεσσι καθῖζον,
Βάντες ἐφ' ἑξείης, καὶ εἰρεσίης μνώοντο.
Αὐτομάτως δ' ἀπὸ γῆς λεπτοὶ λύοντο κάλωες,
Πείσματα δ' ἐκλάσθη· κραιπνὸν δ' ἀπὸ Δινδύμου ἄκρης
Ἰκμενον οὖρον ἐφῆκε Ῥέα λιπαροκρήδεμνος.
Ἡμεῖς δ' αὖτ' ἐπὶ νηὶ [illegible] ἱρὰ,
Βωμὸν ἐπιστέψαντες ἐπεσσομένοισι πυθέσθαι
[illegible], τόδε πεῖσμα δ' ἐρχόμενος λῦθεν Ἀργοῦς.
Αὐτὰρ ἐπεί γ' ὀθόνας ἄγε τε πλήρωσεν ἀήτης,
Θεῖε [illegible] ἁλμυρὰ κύματα πόντου,
Μυσία δὲ σχεδόθεν παρημείβετο πείρατα γαίης·
Αἶψα δὲ Ῥυνδακίοις προχοὰς ἤμειψε θέουσα,
Κῆρας τ' ἐς λιπαρὰς ψαμαθώδεας [illegible],
Κῆτα δ' ἐπ' αἰγιαλῷ· προτόνοις δ' ἐπὶ χεῖρας βαλόντες,
Ἱστία μαρψάμενοι καὶ ἀμφ' ἱμᾶσιν ἔδησαν.
Κλίμακα δ' ἐξοπίσω ἐπὶ χθονός, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοὶ
Σίτου καὶ πόσιος μνησάμενοι· ἀμφὶ δὲ κνημοὺς
Ἀργανθοῦ κατ' ὄρος, βαθυσκίπαλοί τε κολῶναι.
Ἡρακλέης δ' ἐπέβη τότ' ἐς ὑλήεντας ἐπαύλους,
Τόξον ἔχων παλάμαις ἠδὲ τριγλώχινας ὀιστούς·
Ὄφρα κε θηρήσαιτο, πόροι δ' ἐπὶ δαῖτα ἑταίροις,
Ἢ σύας, ἢ πόρτιν κεραὴν, ἢ ἄγριον αἶγα.
Τοῦ δ' ἀπαμαρτήσας Ὕλας ἔξεστο νέος,
Λάθρα ἐπισπόμενος σκολιῆς δ' ἀλήτης ἀταρποῦ,
Ὕλην εἰσαφίκανεν, ἐν ᾗ σπέος ἀλλυδὶ νυμφῶν
Λειμωνιάδων· αἱ δ' εἴσιδον ἰσοθέοισιν [illegible]
Κοῦρον ἐπ' ἀντίθεον, καὶ ἐρύκακον, ὄφρα σὺν αὐταῖς
Ἀθάνατός τε πέλῃ καὶ ἀγήραος ἤματα πάντα.
Ἀλλ' ὅτε δὴ μεσάτην ἦν φέρεν ἀκέας ἵππους
Ἥλιος, κραιπνὸς δ' ἐξ οὔρεος ἔπνεεν οὖρος,
Ἐν δ' ἔπεσ' ἀργεννοῖς ὀθόναις. Τῖφυς δ' ἐγεγώνει
Νηὸς ἔσω βαίνειν, λῦσαι δ' ἐκ πείσματα λύων·
Οἱ δὲ κυβερνητῆρος ἐφημοσύναις ἐπίθοντο.
Εἰλατίδης δ' ἀνὰ δρυμὰ θοῶς Πολύφημος ἔβαινεν,
Ὄφρα κεν Ἡρακλῆα θοῶς ἐπὶ νῆα καλέσσοι.
Ἀλλ' οὔ οἱ ξύμβλητο· μέλλεν γάρ οἱ οὔτι πέπρωτο
Φᾶσιν καλλίρροον [illegible] Ἡρακλῆος.
Αὐτὰρ ἐπεὶ [illegible] λυγρὴν [illegible] αἶαν,
Ἔνθ' Ἄμυκος Βεβρύκεσσιν ὑπερφιάλοισιν ἄνασσεν·
Ὅς τε [illegible] Ζηνὸς θέμιν οὐκ ἀλέγιζεν,
Ἆθλον δ' ἐπὶ ξείνοισι [illegible] ἀνθρώποις,
Ὅστις ἐπὶ σταθμοὺς ἠδ' ἄστεα [illegible] ἵκοι,
Θήκατο πυγμαχίης [illegible] [illegible].
Τὸν μὲν ἄρ' ἐν στήθεσσι κρατερὸς Πολυδεύκης,
Τύψας [illegible] σκληροῖσιν ἱμᾶσι.
Λαοὺς δ' αὖ Βέβρυκας Μινύαι χαλκῷ κατέπεφνον.
Ἔνθεν δ' [illegible], εἰρεσίῃ δὲ καμόντες,
Βιθυνῶν μέγα ἄστυ πλατείῃ κέλσαμεν ἀκτῇ
Σπεύδοντες προχοαῖς ἠδ' ἐν [illegible] ὕλαις,
Ἑσπέριοι [illegible] δόρπον.
Ἔνθα ποτ' [illegible] Φινεὺς [illegible]
Δοιοὺς ἐξαλάωσε γόνους, [illegible] τε [illegible]

Corda Rhea ſumat animas regina calentes.
Ipſe autem cithara ſemper comitante ſequebar.
Prævenit hic etiam nos Argus puppe relicta,
Qui prius obliquum intortum cum cortice ramum
E ferro arentem vitem præcidit acuto,
Effigiémque ſacram ſeclis monumenta daturam
Omnibus egregia ſixit, formauit & arte,
Reginæque aram ſculpto de [illegible] more ſtruxit.
Hic igitur properè Minyæ, præque omnibus vnus
Aeſonides ſectis ponunt altare lapillis.
Hoc ſuper & tauros libant, & victima quæque
Grata fuit, proceréſque iuuant libamina diua.
Nos cultus, laudéſque Deæ celebrare iubemur.
Supplicibus reditum quo ſic placata monſtret.
Ergo vbi diſierant libamina ſacra, pióſque
Argoam ad nauem deſcendimus, hinc quoque Tiphys
Heroas de puppe vocat, tum protinus omnes
Irruimus quo quiſque prius per tranſtra reſedit.
Ordine tunc etiam remorum cura ſubibat.
Sponte ſua funes terra venêre ſoluti.
Veláque tenduntur. nobis Rhea Dyndimo ab ipſo
Magnipotens miſit ventos de puppe ſecundos.
Nos autem rurſum ſpectanda nepotibus olim
Sacra coronata de naui mittimus aras
Implicitaque Argus duri ceſſêre rudentes.
At poſtquam nauis complerunt carbaſa venti,
Subſiliens ſalſas ponti præteruolat vndas,
Et prope Myſorum terræ confinia tranſit,
Rhindaciúmque cito curſu tum præterit amnem,
Hinc iam littus amans gaudenti remige portus
Intrat arenoſos. manibus tunc ergo rudentes
Colligere, & loris ſubnectere vela iubemur.
Hinc ſcala egredimur ſubducta in littore pulchro,
Quiſque cibi, potúſque memor. ne [illegible]roſa videri
Organtis hic circum præcelſa cacumina montis.
Tum verò armatus ſyluas properabat in a[illegible]tas
Alcides arcu, teló que tricuſpide dextram,
Venando, vt prædam ſociis, cœnámque pararet,
De ſue vel caprea, cornuta ſiue iuuenca.
Dúmque ſubit late ſyluas clàm puppe relicta
Ponè ſecutus Hylas, prauiſque erroribus actus
Peruenit infelix, habitant vbi forte paluſtres
Speluncam nymphæ, viſum quæ protinus illum
Imberbem, ſimilémque dijs, rapuêre ſub vndas
Vt ſecum totus ſenij ſit neſcius annos.
Iam medio curſu rapidis altiſſimus ibat
Phœbus equis, reſonant valida de montibus auræ,
Carbaſáque alta petunt, iubet ergo intrare carinam
Exclamans Tiphys, & ſoluere littore funes.
At citus Elatides ſyluas Polyphemus inibat,
Vt vocet Alcidem, celerémque reducat ad Argo.
Verum haud occurrit robur, nam fata vetabant
Alcidem in domitum contingere Phaſidos vndas.
Ergo vbi telluris infauſtæ liquimus oras
Hic iam A[illegible]ycus Bebrycenſis habet crudelia regna
Gentis, & ætherium contemnens fáſque, Iouémque,
Immane inſtituit contra hoſpita iura duellum,
Vt ſtabulum quiſquis vel regia tecta ſubiret
In pugilem duris iniat certamina pugnis.
Hunc igitur ſtrauit vi vaſti robore Pollux,
Percuſſa extemplo loris ceruice tremendis.
At Minyæ ferro Bebrycenſia corpora cædunt.
Soluimus hinc, vrbémque in lato littore magnam
Remigibus laſſis Bithyniæ tecta ſubimus.
Hinc iam fontis aquas, & ſyluis ligna nitoſis
Poſcimus hoſpitio, & ſub noctem cœna paratur.
Perdidit hic geminos vibratis corde tumenti
Infelix Phineus patris ſua pignera natos,
Obiecítque feris inſano vxoris
amore.

His autem vitam reddunt, & lumina nati
De Borea, Phineum grauis eſt iactura ſecuta.
Nanque indignantes oculorum lumine cæcant,
Cum ſubito validis Borea ſpirante procellis,
Curuantur denſæ nemoroſa cacumina ſyluæ,
Vt lueret lue Biſtonia lacrymabile fatum.
Hinc igitur miſeri crudelia tecta tyranni
Linquimus, & vaſtas pelagi conſcendimus vndas.
Cyaneas iuxta petras, quas optima matrum
Annumerans docuit quondam me Calliopæa.
Hic ergo exitij vitandi nulla facultas.
Nanque illæ aduerſis ventorum flatibus actæ
Occurſúque graues alliduntur ſaxa gementi.
Hic ſtrepitus late pelago, cœloque gementis,
Præcipuas reſonant perruptis fluctibus vndæ.
Aſt ego tum tali ad Tiphym ſermone locutus.
Ad puppim conuerte oculos, & cautius ito.
Senſit vbi hæc gelidus tenuit præcordia ſanguis.
Quicquid agat tamen arcano ſub pectore celat.
Tum ſecum, ſed enim Pallas conſiſtere ſumma
Imperat antenna volucrem, ſic Iuno monebat,
Quæ volat, & Minyis ſe triſtis Erodios infert.
Illa dehinc alis circa vltima ſaxa leuatis
Circuit, aſt petras concurſu mutuus horrens
Impetus aliſit, volucris pars vltima caudæ
Attrita eſt, Minyæq́; illam clamoribus vrgent.
Tiphys vbi exitio volucrem iam vidit ademptam,
Dat ſignum tacitis heroibus, ocyus omnes
Accenſi fluctus acri tum remige pulſant.
Aſt ego diuinis ingentia ſaxa camœnis
Mulcebam, ſubito illa procul ſecedere viſa.
Tunc exundarunt fluctus, ſublatáque noſtro
Carmine tunc Argo vaſtis tulit æquoris vndis.
Ergo vbi iam tranſgreſſa freti fuit ora tremendi
Cyaneáſque Argo petras, ſi protinus agre
Ex imo ſtabiles monſtrant ſuper æquora fundo.
Sic nanque è tetrica parcarum lege iubetur.
Tunc igitur leti fatum exitiale timentes
Cæruleas potimus Rhœbani fluminis vndas.
Hinc procul in longum tracta Tynetdos arua
Tembrius irriguis fluuius facit humida ripis.
Sangarius ſubit hinc Euxini littora pulſans.
Aſt vbi remigio aduiti conſcedimus oras
Vicinas Lyce magne tibi, quo nomine genti
Imperat, amplexu qui nos in tecta recepit
Rex Lycus, & Minyas fouit ſimul hoſpita menſa.
Ipſe dies, noctéſque ſuum teſtatus amorem.
Hic quoque parca duos Orco damnauit iniqua
Idmonaq́; Ampyciden, clarumq́; per æquora Tiphyn,
Illum equidem morbi vis intempeſta peremit.
Aſt aper occidit ferus hunc. nos iuſta ſepulchris
Soluimus, & canas tum deinde repoſcimus vndas.
Credimus Ancæo puppim, nam quiſque magiſtrum
Nauigij, & pulchras callentem dixerat artes.
Suſcipit hic igitur temonum lora, manúque
Parthenium ipſe regens Argo direxit in amnem,
Incola quem nitidis ſplendentem dicit ab vndis.
Alloquor hunc Tiphym fueram qua voce locutus.
Emenſa hic apicem ſcopuli tendentis in æquor
Cappadocas præter curſu quoque puppis eodem,
Acta carambiacæ tenuit confinia terræ.
Illic Thermodoon, & Halys perlabitur ingens
Qui magno ſalſos inuadit turbine fluctus,
Lapſus ab Arctoæ boreali vertice plagæ.
Longa Themiſcyres regio, & Bœantidos
ora.
Hinc & Amazonidum turmæ paſ-
cuntur equeſtres,
Et Chalybes, ſociaq́; manus Stybarena fre-
quentant.

Θρῃκῶν ἡῶν ἀπεύθησε γυναίων εἵνεκα φίλτρων·
Τοὺς δὲ καὶ ἀσκηθεῖς καὶ ὀπιπεύσας αὖθις ἔτευξαν
Παῖδε κλυτὼ Βορέω· Φινεὺς δ' ἄρα νόσφιν ἄτερθεν
Ἁρπαλέοιο κότου, φαεινὰς δ' ἀπενόσφισεν αὐγάς.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ζαθέοις Βορέας φραδέεσσιν ἀέλλαις
Ἁρπάξας ἐκάλυψεν ὑπὸ δρυμὰ πυκνὰ καθ' ὕλας
Βιστονίης, ἵνα κεῖν' ὀλοὸν καὶ πότμον ἐπίσπῃ.
Αὐτὰρ ἔπειτα Φινῆος Ἀγηνορίδαο λιπόντες
Αὐλήν, ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης ἐξικόμεσθα.
Ἀγχοῦ Κυανέας πέτρας, ἅς μοί ποτε μήτηρ
Ἡμετέρη κατέλεξε σοφὴ Καλλιόπεια.
Οὐ γάρ τι ἐξυπαλύξαι ἀλευομένοις πόνον,
Ἀλλὰ κατηρυμένας αὔραις ἀργῇσιν ἀέλλαις
Συμβλῆτες πίπτουσιν ἐπ' ἀλλήλαισιν ἰοῦσαι·
Δοῦπός τ' ἀμφίλαχός τε καὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει
Ῥηγνυμένοιο κλύδωνος, ἐπισπομένης τε θαλάσσης
Κύματι παφλάζοντι περιβρέμει ἄσπετος ἅλμη.
Ἀλλ' ἐγὼ Ἀγνιάδῃ τάδ' ὑπὸ γλώσσῃς ἀγόρευσα,
Πρύμνας ἐπευθύνειν, ὄφρ' αὖ πεφυλαγμένος εἴη.
Τοῦ δὲ καὶ εἰσαΐοντος ἐπεχράανθη φίλον ἦτορ,
Ἐν στέρνοισι δὲ κεῦθεν ἅ οἱ τελέεσθαι ἔμελλεν,
Μοῦνος ἀφ' ἡρώων. ἀλλὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ἥρης ἐννεσίῃσιν Ἐρωδιὸν ἧκε φέρεσθαι
Ἀκρὴν ἱστοκεραίην. ὁ δ' ἀγχαλέως πεπότητο
Πέτρας δ' ἐς μυχάτας ὑπὸ πρώονας ἐρχομένη
Δινήθη· ταὶ δ' αἶψα κραδαινόμεναι ἑκάτερθεν
Σύμπεσον ἀλλήλαισι, καὶ οὐρῆς ἄκρον ἔκερσαν
Ὄρνιθος· αὐτὴ δέ σφιν ἐπέπτατο, ἀμφί τ' ἐπέστη.
Τῖφυς δ' ἐκπρολιπόντος ἐρωδιοῦ αἰπὺν ὄλεθρον,
Σῆμα μὲν ἡρώεσσιν ἐκέκλετο· τοὶ δ' ἀΐοντες,
Ἱέμενοι θοὰ κύματ' ὑπ' εἰρεσίῃσι χάραξαν.
Αὐτὰρ ἐγὼ μολπῇσι παρήπαφον ἀστεμφεῖς
Πέτρας ἠλιβάτους· αἱ δ' ἀλλήλων ἀπέρουσαν,
Κῦμα δ' ἀνερρόχθησε. βυθὸς δ' ἀπὸ ἐξεγέροντο,
Ἡμετέρη πίσυνος κιθάρῃ, διὰ δ' ἔσχεθεν αὐδήν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ πορθμοῖο κατὰ στόμα καὶ διὰ πέτρας
Κυανέας ἤμειψε λάος ξείνης, αὐτίκ' ἄρ' αἵγε
Βυσσόθεν ἐρριζοῦντο, καὶ ἔμπεδον αἰὲν ἔμιμνον.
Οὕτω γὰρ Μοῖραι τάδ' ἐπεκλώσαντο βαρεῖαι.
Καὶ τότε δὴ προφυγόντες ἀδευκέα πότμον ὀλέθρου,
Ῥηβαίου προχοῇσι μελαν' ἐξικόμεσθ' αἰχμὴν
Νῆσόν θ' ὑπὲρ ἀλεγχὴν Θυνηΐδα, τῆς ἀπάνευθεν
Τέμβρεος ἰχθυόεις θαλερὰς πλημμύρεται ὄχθας,
Σαγγάριος θ' ὃς κύματ' ἐπιτρέχει Εὐξείνοιο.
Ἀλλ' ὅτ' ἐπ' αἰγιαλὸν ἐπικελσάμεθ' εἰρεσίῃσιν,
Ἀμφὶ Λύκοιο ῥέεθρον ἐκέλσαμεν, ὅς ἐπὶ λαοῖς
Κραῖνε Λύκος ποταμοῖο ἐπώνυμος, ὅς ῥ' ὑπεδέξατο
Ἥρωας Μινύας, ξενίῃ δ' ὑπεδέξατο τραπέζῃ,
Φίλατο δ' αὖ νύκτας τε καὶ ἤματα συνεχὲς αἰεί.
Ἔνθα καὶ αἶσα περίῃ κατερείκεν δύο φῶτας,
Ἀμπυκίδην Ἴδμονα, κυβερνητῆρά τε Τῖφυν.
Τοῦ μὲν δὴ κατὰ σῶμα λυγρὴ ἐρείσατο νοῦσος,
Τὸν δ' ἔκτεινεν θὴρ σῦς ἄγριος· ἀμφὶ δ' ἄρα τοῖς γε
Τύμβοις χευάμενοι πολιὴν ἐπένησαν θάλασσαν
Ἀγκαίῳ πίσυνοι. τὸν γὰρ φάσαν ἴδριν ἁπάντες
Ναυτιλίης, πραπίδεσσι δαημονα ναυτιλίῃσιν.
Αὐτὰρ πηδαλίων οἴηκα λάζετο χερσί,
Νῆα κατιθύνων ἐπὶ Παρθενίοιο ῥέεθρα,
Ὅν δὴ καλλιχόρων ἐπώνυμον οἱ καλέουσιν,
Ὅν τοι ἐγὼ μύθοισιν ἐπὶ προτέροισιν ἔλεξα.
Ἔνθεν ἄκρας προφυγόντες ὑπερπλώσαντες ἵκοντο
Γῆν ἐπὶ Παφλαγόνων, νηὶ δὲ παραμειψε θοῶς
Ἀργὼ ὑπὲρ μέγα λαῖτμα· Καραμβιάδην δ' ἵκετ' ἄκρην,
Ἧι ἔνι Θερμώδων κέχυται, Ἅλυός τε ῥέεθρον,
Βάλλων ἐπ' αἰγιαλὸν δίνας βαρυηχέας ἦχον.
Νέρθε δ' ὑποθρώσκουσι Βορειάδες αἴθριον Ἄρκτου
Μακρὰ Θεμισκύρης Βοιαντίδος ἄψεα κεῖται.
Ἄγχι δ' Ἀμαζονίδων ὁμαδοκτυπον ἄστεα κεῖται.
Καὶ Χάλυβες, Τιβαρηνά τ' ἔθνη, λαοί τ' ἐπίχωροι

Μίσδω,

Μίγδην ἐν Μοσσυνέεσσι πόλιν περιναιετάουσι.
Λαιὰ δ' ἐπιπλώοντες ἐκέλσαμεν αἰγιαλοῖσιν,
Ηχί τε Μαυρεῖται Μαριανδουνέεσσιν ὁμουρεῖ·
Νέρθε δέ τοι Ελικαι δολιχὸς παρακέκλιται αὐχήν,
Ενθα δ' ὑπωρείῃσιν ἐπὶ προβλῆσι κυκλοῦνται
Τελεσσαίης αὐλῶνες ὑπὸ μυχὸν εὐρέα κόλπου·
Οὗ Σίνιος ὄρος ἐστὶ, πολύς τ' ἀνθηρὸς λειμών.
Ενθάδ' Αράξης ῥεῦμα μεγαβρομέτου ποταμοῖο,
Εξ οὗ Θερμώδων, Φᾶσις Τάναΐς τε ῥέουσιν,
Οὗ Κόλχων κλυτὰ φῦλα καὶ Ηνιόχων καὶ Αραξῶν.
Ον παραμειβόμενοι, μυχάτοις ἐπεπλώομεν ὅρμοις
Οὔρων, Χιδνείων τε, Χαρανδαίων, Σολύμων τε.
Ασσυρίων πλίων. στρέψαν δ' ἀγκῶνα Σινώπης
Καὶ Φιλύρας ναίτας τε, καὶ ἄστεα πυκνὰ Σαπείρων·
Βύζηράς τ' ἐπὶ τοῖσιν, ἰδ' ἄγρια φῦλα Σιγύμνων.
Ιετο δ' ὑπὸ πνοιῆς ἀνέμου κλονέοντος Αργὼ
Ορθριον ἐρχομένης νυκτὸς ἐπ' ἀπείρονα κόσμον
Εσπερ' ἐπ' Αξείνε, Φᾶσιν κατὰ καλλιρέεθρον.
Αγκαῖος δ' ἤδη παραιφάμενος ἐπέεσσι,
Λαίφεά τε στέλλειν, καὶ ἐπ' ἴκριον αὖθι χαλάσσαι,
Ιστὸν ἀνακλίναντας, ὑπ' εἰρεσίῃ δὲ νέεσθαι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ποταμοῖο διὰ στόμα πρηῢ ῥέοντος
Ικόμεθ', αὐτίκ' ἄρα σφέας καὶ τεῖχος ἐυμμὸν
Αἰήτεω κατίδοντες καὶ ἄλσεα τοῖς ἐπὶ κῶας
Χρύσεον ἐκρέματο χλαζαίνων περὶ φηγῷ.
Ως οἱ μὲν τὰ ἕκαστα πονέατο· αὐτὰρ Ιήσων
Αὐτίκα μερμήριζε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν.
Ξυνὴν μὲν Μινύαισιν ἄδην ἀνενείκατο φωνὴν,
Ηι γ' ἐπ' Αἰήταο μολὴ δόμον οἶος ἄνευ ἄλλων,
Μειλιχίοις ῥέξῃ τε παραιφάμενος ἐπέεσσιν·
Ηι μεθ' ἡρώεσσι καὶ ἐς μόθον αὐτίκα λάβοι.
Αλλ' οὐ γὰρ Μινύαισιν ἐπήνδανε πᾶσι νέεσθαι·
Δεῖμα δ' ἐνὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος Ηρη,
Αμβολίην θ', ἵνα δὴ τελέσῃ τέλος αἶσα φυῖναι.
Πέμψε δ' ἄρ' οὖλον ὄνειρον ἀπ' οὐρανοῦ ἧκα φέρεσθαι
Εἰς δόμον Αἰήταο. οὐθεὶς δ' ἔχε δεῖμα πελώριον
Εκ τῆς γὰρ βασιλῆα περὶ φρένας, ὅς νιν ἔδοξε
Παρθένου ἣν ἀτιτάλλεν ἐνὶ μεγάροισιν ἑοῖσι,
Μηδείας κόλποισιν ἐν ἱμερτοῖσι συνδῦσαν
Αστέρα παμφανόωντα δι' ἠέροιο πορεῖν.
Η δ' ἐπεὶ ἐν πέπλοισι λάβεν κεχαρηότι θυμῷ,
Ηκε φέρουσ' εἰς χεύματ' ἐϋρρείτου ποταμοῖο
Φάσιδος· ἀστέρα δ' αὐτὸν ἀναρπάξαντα ῥέεθρον
Οἴχεσθαι πόντοιο δι' ἀξείνοιο φέροντα.
Ταῦτα δ' ἐσαθρήσας δολίου ἐξέγρετο ὕπνου
Αταρφαλέος, σὺν γάρ οἱ περὶ φρένας εἵλκετο δεῖμα·
Αλτο δ' ἄρ' ἐξ εὐνῆς. δμωσὶ δέ οἱ ἐπέτελλεν
Ιππους ἐντύνειν, ὑπὸ δὲ ζεῦξαι θοὰ ἀπήνην,
Οφρα κε μειλίξαιτο κιὼν ἐπὶ ῥεῖθρον ἐραννὸν
Φᾶσιν δινήεντα, σὺν ἐνδαπίαις μέγα νύμφαις,
Ψυχάς θ' ἡρώων ὅσσαι τ' ἐπὶ ῥεῖθρον ἄμειβον.
Θυγατέρας δ' ἐκάλυζε θυώδεος ἐκ θαλάμοιο,
Χαλκιόπην σὺν παισὶν ἀποφθιμένου Φρίξοιο,
Η δ' ἀπαλὴν Μήδειαν ἀειπρεπὲς εἶδος ἔχουσαν,
Παρθένον αἰδοίην, ὄφρ' αὖ σὺν ἕποιντο κιόντι.
Αψυρτος δ' ἀπάνευθε δόμοις ναίεσκε πόληος·
Αρμα δ' ἐπὶ χρύσειον ἔβη μέγα θυγατέρεσσιν
Αἰήτης. τὸν δ' αἶψα δι' ἐκ πεδίου φέρον ἵπποι
Χεῖλος ὑπὸ ποταμοῦ δονακώδεος, ἔνθ' ἄρ' αἰεὶ
Εὐχωλαῖς ῥείθροισι καὶ ἱερὰ καλ' ἐκόμιζεν.
Κείναισι δ' ὄχθαισιν ὑπέδρομος ἤλυθεν Αργὼ,
Καί ῥα τότ' Αἰήτης εἰσεῖδ' ἄνδρας, ἐν δ' ἄρα πολλοὺς
Εξείης ἥρωας ὁμιλαδὸν ἑδριόωντας,
Αθανάτοις ἰκέλους· περὶ γάρ ῥα ἑ τεύχεα λάμπε.
Τοῖσι δ' ἄρ' ἐν πάντεσσι μετέπρεπε δῖος Ιήσων.
Ηρη γὰρ περὶ πάντων ἐτίετο, καί οἱ ἔδωκε
Κάλλος τε μέγεθός τε γὰρ ἠνορέην ὑπέροπλον.
Αλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοις βάλον ὄσσε,
Αἰήτης Μινύαις τε περὶ φρένα ταρχάθουσιν.

Regna, & Moſynes iunguntur in vrbibus vna.
Conuerſi ad læuam Maurorum acceſſimus ora,
Et Mariandinis vicinos vidimus agros.
Hinc Helices longum protenditur æquore collum.
Hinc quoque littoreis ingens vallatur arenis
Campus, & excelſa deſpectant æquora valles.
Mons Symus eſt, vrbs his, viridanti gramine pratum
Arua ſecant vaſto ſtrepitu deuectus Araxes,
Thermodoon, rapidis Phaſis, Tanaiſque fluentes,
Inclyta vbi Colchi gens, Heniochique, & Araxa
Progreſſi extremos portus, populóſque videmus.
Vros, Chidnæóſque, Charandæos, Solymóſque,
Et iuxta Aſſyrios, dorſúmque immane Sinopes,
Et Philyras, Netáſque, atque oppida denſa Sapirûm.
Byzeras ſuper hos, & inhoſpita rura Sigymnum.
His impulſa locis ventis afflantibus Argo
Fertur in immenſum tenebris fugientibus orbem.
Euxinum occiduo dehinc Phaſida ſole videmus.
Admonitos iubet hic Ancæus candida multo
Stringere demiſſis antemnis carbaſa nexu.
Malum æquare rati, puppimq́; impellere remis.
Fluminis at poſtquam tranquilla per ora recepti
Venimus hinc, muris Aeetæ cincta ſuperbis
Regia ſpectatur, nemus & quo vellere pellis
Fuluo glandineæ fago ſuſpenſa nitebat.
Sic illi his cunctis intenti rebus agebant.
At ſecum Aeſonides animo quàm multa voluntans
Ad Minyas fidos comis ſic voce locutus.
Præſtet an Aeetæ properare ad mœnia ſolum
Ab reliquis, blandóque homini ſuadere laboret.
Anſe cum ſocijs iunctis heroibus iret.
Tum verò haud placuit Minyis ire omnibus vna
Iuſſerat hoc etenim Iuno formoſa timentes
Contantéſque ſuas fatis permittere habenas.
Quæ cito tunc etiam ferri per ſomnia iuſſit
Aeetæ exitium, vehemens hinc protinus omnem
Regalem cum mente domum concuſſerat horror.
Viſus enim ſpectare ſibi eſt ex æthere ſummo
Præfulgens caris occumbere virginis aſtrum.
Medea in ſinibus, propria quam nutriat aula.
Illa autem peplo accepto, gauiſaque tota
Mente ferens illud, lætum peruenit ad amnem.
Phaſidos aſt raptum fluxu iam fluctibus aſtrum
Longius Euxini ponti de littore ferri.
Talia per ſomnum fuerant vbi viſa, repente
Erigitur, ſtygiiſq; tremor iam pectus obibat.
Exilijt irato famulos iam frena iubebat
Conſtratis imponere equis, & iungere currus,
Vt veniens placet peramati fluminis vndas
Phaſidos, atque ipſi patrias cum gurgite nymphas,
Heroúmque animas quotquot per flumen oberrant.
Inde ſuis iubet è thalamis accedere natas
Chalciopem & natos Phrixo iam coniuge adempto,
Et teneram forma inſignem, vultúſque rubore
Medeam, vt curru vectæ comitentur euntem.
Nam media Abſyrtus procul hinc habitabat in vrbe,
Aureus vna ipſum currus, natáſque ferebat
Aeetem, hunc rapido curſu ſublimis equorum
Fertur arundineas fauces ad fluminis, illic
Ferre preces patrijs vndis, & ſacra ſolebat.
Has autem ad ripas curſu peruenerat Argo.
Hanc ergo Aeetes conſpexit, & ordine multos
Heroas vna in medijs conſidere tranſtris
Dis ſimiles. nam pectora erant ſua ſplendida cuique.
Verum inter cunctos præſtans excellit Iaſon.
Huic etenim Iuno diuinum afflarat honorem.
Et dederat formam, & procero in corpore robur,
Cum propius ſtarent, alternáque lumina ferrent.
Aeetes, Minyæq; grauem tulit ira dolorem.

At prius Aeetes ſplendenti Phœbus vt alter
E curru aurato longe radiabat amictu.
Serta caput circum radiis ardentibus illi
Ambibant, ſceptrúmque manu quatiente mouebat
Ceu fulgur, geminaq́; latus cinxêre puellæ
Præluſtres gaudebat enim comitantibus illis,
Terribilis verò, & toruo quoque lumine ſpectans,
Crudeléſque minas clamans excuſſit ab ore.
Dicite quinam eſtis, vel quæ vos duxit egeſtas?
Vnde etiam cauſæ fuerunt mea regna petendi?
Nam neque iura mei regni, nec ſceptra timetis
Colchorum, aut ſtudio flagrantia pectora noſtri
Qui Marte indomiti quoties ad bella vocantur,
Collatis patriam tutantur fortiter armis.
Sic ait. at cunctis tenuêre ſilentia triſtes.
Tum verò Aeſonidæ fidentia pectora Iuno
Attulit, heroas nanque ingens mœror habebat.
Nos neque latrones vt venimus, ullâve noſtro
Sæua laceſſitos iniuria reddidit hoſtes,
Mortales odia quæ iam fecêre priores
Haud pauci, rapto lucrum ſibi turpe parantes.
Sed neque Neptuni præmium cariſſima proles
Conſtituit primus Pelias & vellera nactis
Aurea felices patriam repetamus Iolcon.
At nonnulla tenent ſocij mihi numina iuncti.
Nam ſumus heroum, aut nati de ſanguine diuûm.
Sed neque bellorum ignari, durive laboris
Hoſpitio iungi petimus. nam denique præſtat.
Sic ait. aſt animum concuſſit flamina procella
Aeetæ ſimilis, oculóſque intorſit acerbos,
Exitiúmque dolo Minyis meditatur iniquo.
Ad quos eſt tandem tali ſermone locutus.
Si tanta in vobis animi vis Martia ſurgit
Vt contra inſtantes pugnaces fundere Colchos
Speratis, vobiſque ingens erit inde tropæum,
Vellera tollentes patrias depoſcite terras.
Sin autem pauci noſtra ſuperante phalange
Cadetis, pœnas ſoluet confracta carina.
At mihi ſiqua fides, & erit magis vtile vobis
Deligere è cunctis qui ſit præſtantior vnum
Mens erit, ut ſubiens ego quæ certamina dicam,
Aurea dona ferat, & vos honor iſte manebit.
Sic dicens vrgebat equos. veſtigia retro
Illi iuſſa ferunt. Minyas dolor occupat altus.
Tunc ergo Alcides votis depoſcitur illi
Non inuicta darent Colchorum pectora pœnas.
NVNC autem Muſæe tibi præſtrinxero, mœſti
Qualia pertulerint Minyæ. tum regis ab aula
Aeetæ rediens pugnax quæ dixerit Argus,
Quem Phrixo de patre tulit ſibi iuncta puella
Chalciope in patriis laribus. quo tempore vectus.
Arietis in tergo Colchorum ad littora venit.
Nunciat hic Minyis quæ ſunt ventura ſuperbi
Stultitia Aeetæ ſcelerato & pectore regis.
Vtque puellam infelix vratur amore
Medea, atque aſtu Iunonis capta feratur.
Nanque cupidineo torquet Venus igne medullas,
Proximáque hanc ſtygio telo traiecit Erinnys.
Vtque boues ignem ſpirantes ſub iuga miſit
Quadrifida, ut ſulco dederit quæ ſemina Phrixus
Geſſerat Aeetæ veniens bellator ad aulam.
Anguigenis dotem bellacem è dentibus actam.
Exoſam vt ſegetem ſummas occidit ariſtas
Funeſta Medea manu, ſed gloria facti
Ceſſerit Aeſonidæ. tenebris vt noctis opacæ
Venerit infauſtis pullo velamine tecta
Auſpicus furtim flamma data virgo fer-
rentis,
Et petijt celſam fatis vrgentibus
Argo,

Πρόσθε γὰρ Αἰήτης μὲν ἐφ' ἅρματος ἤϊεν ὥς
Λάμπετο μαρμαρυγαῖσι περὶ χρύσειον ἀπὸ πέπλων
Ἀμφὶ δέ οἱ στεφάνη κεφαλὴν ἔχε θυσανόεσσα
Ἀκτῖσιν φλογεραῖς· σκῆπτρον δ' ἐν χερσὶν ἐνώμα
Ἀστέρι πᾶσιν ἴκελον. δοιαὶ δ' ἑκάτερθεν ἴσαν
Θυγατέρες· ταῖς γάρ κεν ἀγαλλόμενος προφέρητο.
Σμερδνὸν ὑπ' ὀφθαλμοῖσι δ' ἐσέδρακε τοὺς πελαθέντας.
Καί οἱ ὑπὸ στήθεσσι βαρεῖαν ἀνεκτήσατο φωνήν,
Δεινὸν ὁμοκλήσας· μέγα δ' ἀντιάχων ἐγεγώνει,
Φράζετον οἵτινές ἐστε, τί δὲ χρεῖος ὑμᾶς ἱκάνει,
Ἐκ πόθεν ἐνδούμοισι Κυταΐδα γαῖαν ἀμεῖψαι·
Οὐδ' ἄρ' ἐμὴν δηΐζοντες ἀνακτορίην προβάλεσθε.
Οὐδὲ λεῶν σκήπτρεσσιν ὑπείροχον ἡμετέροισιν
Κόλχων, οἵ κεν Ἀρηῒ δορυσσόοι εἰσὶν ἀτειρεῖς,
Ἐς μόθον ἱεμένοις οὐ εἰδότες ἶσι μάχεσθαι·
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
Αἰσονίδῃ δ' ἄρα θάρσος ἐνὶ πραπίδεσσιν ἔθηκεν
Ἥρη πρέσβα θεά· μέγα δ' ἀντιάχων ἐγεγώνει,
Οὔτι τι ληϊστῆρες ἱκάνομεν, οὔτε τιν' ἄλλην
Γαίας ἐπιφρονέοντες, ἐγείρομεν ὕβρεος αἴσῃ
Ἔργ' ἄδικ' ἀνθρώποισιν, ἃ δὴ πολέες μεμάασι·
Τέρπνα μὲν ἐν βιοτῇ κέρδους ἕνεκεν σφετέροιο.
Ἀλλά μοι ἆθλον ἔταξε Ποσειδάωνος φίλος υἱὸς
Πατροκασίγνητος Πελίας, χρύσειον ποτὶ κῶας
Λαζομένοις ἀφικέσθαι ἐϋκτιμένην ἐς Ἰωλκόν.
Οὐδέ τι δὴ νώνυμοι ἐμοὶ ὀπάονες ἕπονται·
Οἱ μὲν γὰρ μακάρων, οἱ δ' ἡρώων γένος ἐσθλόν.
Οὐδέ τι μὲν πολέμων ἀδαήμονες οὐδὲ μόθοιο,
Ξεῖνοι δ' ἀχρόμεθ' εἶναι ἐφέστιοι· ὡς γὰρ ἄμεινον.
Ὣς φάτο. τοῦ δ' ἄρα θυμὸς ὀρίνετο ἶσον ἀέλλῃ
Αἰήταο, καὶ σμερδνὸν ὑπέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν,
Φρικτὸν ἐφ' ἡμέων δόλον καὶ μῆτιν ὑφαίνων·
Ὀψὲ δὲ δὴ Μινύαισι τοίην ἀνενείκατο φωνήν,
Εἰ μὲν δὴ Κόλχοισιν ἀμφαδὰ τοῖσιν ἐόντας
Μαρναμένοις ἐπιθηδὸν, ἀποφθίσειεν μένος ἄνδρας
Ἐν πεδίῳ, ὥς κεν ἀδήριτον γέρας ἔσσετ' ἐν ὑμῖν,
Κῶας ἀειράμενοι ἴμεναι πρὸς πατρίδα γαῖαν·
Εἰ δέ γε παῦροι ἐόντες ὑποκλίνοιτε φάλαγγι
Ἡμετέρῃ, τότε νῆα κατὰ τεθνειῶσι κεάξαι.
Εἰ δέ κέ μοι πίθησθε, τὸ καὶ πολὺ κέρδιον ἔσται,
Κρίναντες τιν' ἄριστον, ὃς βασιλῆι πρέπῃ ὧν,
Ὄφρα κε πειρηθεὶς ἄθλων οὓς αὐτὸς ἐνίσπω,
Κῶας ἔχῃ χρύσειον· ὃ καὶ γέρας ἔσσεται ὑμῖν.
Ὣς εἰπὼν ἐπὶ τοῖσιν ἐκέκλετο· τοὶ δ' ἄρ' ὀπίσσω
Βῆσαν ἀμειβόμενοι. Μινύαις δ' ἄχος ἔλλαβε θυμόν.
Καί ῥα τόθ' Ἡρακλῆος ἔχεν πόθον· ἦ γὰρ ἔμελλεν
Ἔθνος ἀμαιμάκετον Κόλχων καὶ θοῦρον Ἄρηα.
ΝΥΝ δέ σοι ὦ Μουσαῖε θεοδρομάδων ἀγορεύσω
Οἷα περ αἰνόμορ' οἱ Μινύαι πάθον ἠδ' ὅσ' ἔρεξαν·
Ὥς τ' ἄψορρος ὁμοῦ σὺν δώμασιν Αἰήταο
Ἄργος ἐυμμελίης Φρίξου πάϊς, ὅν ῥα ἔτικτε
Χαλκιόπη· τῷ γὰρ παρελέξατο, παιδὸς ἐοῦσα,
Ἤιχ' ὑπὲρ νώτῳ κριοῦ Κόλχοισι πελάσθη,
Ἀγγέλλων Μινύαισιν ἃ δὴ τελέεσθαι ἔμελλε
Στήθεσιν ἀτασθαλίῃσι πολυφθόρειν Αἰήταο·
Ἠδ' ὡς παρθενίοιο αὐτῆς φιλότης ἐδάμασσε
Αἰνόγαμος Μήδεια, θεᾶς Ἥρης διὰ βουλάς.
Ἐν γάρ οἱ ἵμερον ὦρσεν ἐρωτοτόκον Κυθέρεια.
Ἦκα δ' ἄρ' αὖ ὑπὸ σπλάγχνοις ἐκαπλήξατο Ἐριννύς.
Ὥς τε βόας ζάγκλαισι δαμάσσατο πνεῖ πνείοντας,
Τετράγυον θεσμὸν ἀρόειν αὔλακας, τόν ῥ' ἐνέμοιτο
Φρίξος ἐυμμελίης, ὅτ' ἴεν δόμον Αἰήταο,
Ἔδνον ἐνυάλιόν τε δρακόντειον ὑπ' ὀδόντων
Ἡ δ' ὡς λησμένη ἀπὸ ῥιζῶν στάχυν ἐξεθέριζε
Αὐτοφόνῳ παλάμῃ, τῶν δ' ἀγλαὸν ἔπλετο κῦδος
Αἰσονίδης· ὥς τ' ἦλθε δι' ἐκ μεγάρων λήθουσα,
Ἀπὸ κελαινεφέεσσι διὰ νύκτερον ὄρφνην,
Παρθένος αἰνολεχής (δεῖ γὰρ ῥα ἐ τεῖεν ἔρωτος
Νηὸς ἐπ' Ἀργῴας πλεῦσαι, καὶ πότνι' ἀνάγκη)

Οὔτι

Οὔτι ὀπιζομένη πατρὸς χόλον, ἀλλ' [illegible].
Ἡ δ' ὡς ἀμφιπλακεῖσα περιπτύξασά τε μαζοῖς,
Στέρνα τε μαιμώωσα κύσεν χαρίεν τε πρόσωπον,
Δάκρυσι πλημμύρουσα παρειάδας· ἠδὲ τὴν αἰδῶ
Ἐγγὺς πάντων ἥρωος ἡγαιτουμένη δ' ὑπὸ φίλτρων,
Παρθενίην ἔρριψε χαμαί τ' ἀλίτρεα θυμῷ·
Ἄλλα τ' οὐ πολλὰ καὶ ἐοικότα αὖθις ἀκούσῃ.
Ἀλλ' ὅτε δὴ Μήδεια λίπεν δόμον Αἰήταο
Λαθριδίη, καὶ νῆας ἐφ' ἡμετέρης ἐπέλασθη,
Δὴ τότ' ἄρα κατὰ θυμὸν ἐμηδόμεθ' ὅππως μολόντες
Ἂμ' ἱεροῦ φηγοῖο δέρας χρύσειον ἕλοιμεν.
Ῥᾷστα περὶ φρεσὶ δ' ἦεν δοκεύομεν, οὐδέ τις ἡμῖν
Ἔγνω μόχθον ἄελπτον· ἐτέτατο γὰρ μέγα ἔργον
Πᾶσιν ἐφ' ἡρώεσσι, κακὸν δ' ἀνεφαίνετο πυθμήν.
Πρόσθε γὰρ Αἰήταο δόμων ποταμοῖό τ' ἐρυμνοῦ
Ἐννεόργυιον ἕρκος ἐπεμήκετο ἄντην
Φερυγέεσσι πύργοισι καὶ ἀξέστοισι μύδροισιν,
Ἑπτὰ περιστεφάνοισι κυκλούμενον. ἐν δ' ἄρα τρισσαὶ
Χαλκήρεις πύλαι εἰσὶ πελώριοι· ἐν δ' ἄρα πάντῃ
Τεῖχος ἐπιδραμέει, περὶ δ' αὖ χρύσειαι ἐπάλξεις.
Αὐτὰρ ἐπὶ σταθμοῖσι πυλῶν τηλωπὶς ἄνασσα
Ἵσταται αἰθύσσουσα πυρὸς σέλας, ἥν ῥά τε Κόλχοι
Ἄρτεμιν ἐμπυλίην κελαδοδρόμον ἱλάσκονται,
Δεινήν τ' ἀνθρώποισιν ἰδεῖν δεινήν τ' ἐπακοῦσαι·
Εἰ μή τις τελετὰς πελάσει καὶ θύσθλα καθαρμῶν,
Ὅσσα περ ἀρήτειρα καθάρματα μύστις ἔκευθε,
Δειπνολεχὴς Μήδεια Κυταιάσιν ἅμα κούραις.
Οὐδέ τις ἐνδοτέρω κελεύθου εἴσω ἔβαινεν
Ἐνδάπιος ξεῖνός τε βροτῶν ὑπὲρ οὐδὸν ἀμείψας.
Εἴργει γὰρ πάντῃ δεινὴ θεὸς ἡγεμόνεια,
Λύσσαν ἐπιπνείουσα ὑπὲρ χαροποῖς σκυλάκεσσιν.
Ἐν δέ σφιν μυχάτῳ μυχῷ ἕρκεος ἄλσος ἀμείβει,
Δένδρεσιν εὐθαλέεσσι κατάσκιον, ᾧ ἔνι πολλαὶ
Δάφναι τ' ἠδὲ κράνειαι ἰδ' εὐμήκεις πλατάνιστοι·
Ἐν δὲ πόαι ῥίζῃσι κατηρεφέες χθαμαλῇσιν,
Ἀσφόδελος κλύμενός τε καὶ εὔδροσος ἀδίαντος,
Καὶ θρύον ἠδὲ κύπειρον ἀριστερεών τ' [illegible],
Ὅρμινόν τε καὶ ἐρύσιμον, κυκλαμίς τε θεουδής,
Στοιχάς, παιωνία τε, [illegible] τε πολύκνημον·
Μανδραγόρης, πόλιόν τ', ἐπὶ δὲ φαρμακὸν δίκταμνον·
Εὔοδμός τε κρόκος, καὶ κάρδαμον· ἐν δ' ἄρα κημός,
Σμῖλαξ, ἠδὲ χαμαίμηλον, μήκων τε μέλαινα·
Ἄλκυα, καὶ πάνακες, καὶ κάρπασον, ἠδ' ἀκόνιτον,
Ἄλλα τε δηλήεντα κατὰ χθόνα πολλὰ πεφύκει.
Μέσσον δ' ἀερσιμήκης ἐπὶ στύπος ἄλσεϊ πολλῷ
Ἠλάτυς φηγοῖο περὶ κλαδέεσσιν ἐρυμνοῖς.
Ἐν δ' ἄρα οἱ χρύσειον ἐπικρέμαται ἔνθα καὶ ἔνθα
Ὀρμικὸς ταναοῖο δέρας, τὸ καὶ αἶψα δοκεύει
Δεινὸς ὄφις, θνητοῖς ὀλοὸν τέρας, οὐ φατὸν εἰπεῖν.
Χρυσαῖς γὰρ φολίδεσσιν ἐθείρεται, ἐν δ' ἄρα πρέμνον
Ἀπλέτοις ὁλκοῖσι ποδώλιγος ἀμφιπολεύει
Σῆμα χαμαιζήλοιο Διὸς, περὶ κῶας ἀμείβων·
Φρουραῖς ἀδμήτοις δ' ἐπιμαίεται ἄμμορος ὕπνου,
Γλαυκοῖς ἀμφ' ὄσσοισιν ἀναιδέα κανθὸν ἑλίσσων.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κλύομεν τάδ' ἐτήτυμον ὡς ἐτέτυκτο,
Ἀμφί γε μουνυχίης Ἑκάτης φρουρῆς τε δράκοντος
Πάνθ' ὅσα οἱ κατέλεξεν ἀριφραδέως Μήδεια,
Διζόμεθ' ἡμεῖς ἄελπτον [illegible] πόνοιο,
Ὥς κέ νιν ἀγροτέρην μειλιξάμενοι τε ἴδοιμεν,
Ἠδ' ὡς θῆρα πέλωρον ἱκοίμεθα, πέρ' ἀνελόντες
Δέρμ' ἀπονοστήσωμεν ἐὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
Καὶ τότε δὴ μετὰ πᾶσιν ὁμόκλεεν ἡρώεσσι
Μόψος (ὁ γάρ τ' ἐδάη σφῶιν τάδε μαντοσυνάων)
Ὄφρ' ἐμὲ ζωννύσαντες, ἐπιστείβοιτ' ἔργον,
Ἄρτεμιν ἱλάσασθαι, θέλξαι δ' ὑποβρύχα θῆρα.
Ὣς οἱ μὲν λίσσοντο περισταδόν· αὐτὰρ ἔγωγε
Αἰσονίδην ἐκέλευσα δύω δὴ φῶτε κραταιὼ
Κάστορά θ' ἱππόδαμον καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα,
Μόψον τ' Ἀμπυκίδην ἴμεναι [illegible] τέρματα μόχθου

Cum nullius erat non ire cura paternæ.
Vt complexa nouas diuerſas per oſcula firmat,
Pectoráque attrectans perſona baſia fixit,
Humectans lacrymis ſtagnantibus ora, pudórque
Omnis abit, cupit heroas, peractáque philtra,
Virgineum ſtrauit poſcens hymenæa pudorem.
Plura etiam fient poſthac ubi cognita rurſum.
Ergo ubi tecta ferox Medea paterna reliquit,
Venit & ad puppim greſſu ſuſpenſa latenti,
Tunc multa inter nos quo pacto, aut arte locuti
Aurea de ſacra ferremus vellera fago,
Quam facile is menti noſtræ labor. at neque quiſquam
Tantum auſus ſperare, noui nam plena timoris
Cuncta videbantur, ſerieſque immenſa malorum.
Nam primum ante domos Phaſis prælabitur ingens,
Deinde nouem denſus paries erectus in vlnas,
Turribus & ſolidis muniuus vectibus ambit.
Septem claudunt orbes, triplicéſque tuentur
Aeratæ ingentes portæ, ſuperemanet altus
Murus, & auratæ decorant faſtigia pinnæ.
Spargit inextinctas portarum limine in ipſo
Sublimis regina faces, atque inde Dianam
Oſtia ſeruantem Colchi coluêre, viáſque.
Ipſa oculis horrenda viris, atque auribus arcet,
Ni fuerit precibus ſacris placata peractis.
Quæ medea ſciens libamina ſola ſacerdos,
Et ſociæ magno celant Cytaides aſtu.
Nec cuius veniens illuc quicunque vel hoſtis
Interiora ſubit mortali limina greſſu.
Nam prohibet quacunque via dux, & dea cuſtos
Immittens rabiem catulis irata ferens.
Interior ſepes murorum circuit hortum
Vmbroſum arboribus late creſcentibus, illic
Cum cornis pulchra laurus, platanique decora.
Hic etiam paruis tectæ radicibus herbæ
Aſphodelus, Clymenúſque, & pulchrior his Adiantus
Et Thryon imbelles, Ariſtereónque, Cyperónque,
Hormion, Eryſimon, deuotáque Cyclamos aris,
Stœchas, Pæoniáque, & ramo diuite creſcens
Mandragora, & Polion, ſubtilis Dictamus vnà.
Hic & odora Crocus, hic Cardamon, hic quoque Cemus
Cúmque Chamæmelo Smilax, Mecon quoque nigra,
Alcyáque & Panaces, & Capaſon, atque Aconitum.
Et quæ dira ſuis fert gramina terra venenis.
In medio ſtipes fagi ſacer arduus altum
Denſatur nemore, & ramis ſpatiantibus exit.
Hic igitur Phrixi ex omni de parte refulgens
Aurea pendet ouis, ſerpens hic vellera circum
Peruigil, ut, nectis monſtrum mortalibus horrens.
Nam tegitur fuluo corio, multiſque ſuperbum
Amplexus truncum ſpiris ingentibus ambit.
Inferníque Iouis ſignum pro vellere vexat.
Indomitus cuſtos, & ſomni neſcius anguis
Sordida conuoluens humenti lumina tabo.
Aſt ubi de cunctis, ut erant veriſſima rebus
Nouimus, & tenebris Hecates cuſtode dracone,
Omnia quæ nobis prudens Medea reſoluit.
Poſcimus in tanto & ſine ſpe diſcrimine, ſæua
Quo dea ſit placanda modo, faueátque rogata
Vt ſit iter nemus in vaſtum, tandémque recepto
In patrias læti redeamus vellere terras.
Tunc Mopſus iubet è cunctis heroibus vnus,
Nam fuit ingenio vatis is doctus & arte,
Vt me ſupplicibus adigant ad munera verbis,
Placantémque deam, monſtrúmque immane trahentem.
Sic illi orantes facta cinxêre corona.
Iuſſi igitur geminos fortem quoque Iaſona fratres
Pollucem pugilem, præſignem & Caſtora equeſtrem,
Mopſúmque Amphycidem loca poſcere plena laboris.

At me tum ab reliquis ſolum Medea ſecuta eſt.
Poſt vbi contigimus aras, diuámque Therápnen,
Effodi triplicem campi ſuper æquora foſſam.
Arceuthi truncos, fragmenta quoque arida cedri,
Et Rhamni ſtimulos, & ſtridula ab arbore ramos
Quáque legens, ſtruxique pyras in margine foſſæ.
Multa quoque ipſa mihi callens Medea ferebat,
Et ſacri ex adyto capſam geſtabat odoris.
Tum propere ſubter veſtem ſimulachra peregi,
Impoſuique ignem, congeſtáque viſcera ſacram
Rem faciens, catulos nigra tris pelle locaui.
Sanguine miſcebam calchantum, & ſtruthion illo,
Et ſciſſam Cnecum, deforme bis Pſyllion addo
Chalcimon, Anchuſámque rubram, truncique ſubinde
Appoſui ventres ſecto de corpore plenos,
Succinctus pullas, ferrúmque hoſtile lacernas.
Pulſabámque rogans, dant illæ protinus aures
Lurida rumpentes funeſti clauſtra barathri
Tiſſiphone: Alectóque furens, & dia Megæra,
Succenduntque faces in cædem, & vulnera tetras.
Inuadítque pyram flammis ſtridentibus ignis.
Et fumum ingentem flagrans dat in æthera nidor.
Cùm ſubito inferna per flammam ſede feruntur,
Crudelis nec viſa lues, facinúſque ſtupendum.
Corpora ſunt illi de duro immitia ferro,
Pandorénque vocant. variis dehinc horrida formis
Immanis nec mente capax, monſtroſáque diris
Nata triceps Hecate. læua nam parte iubosus
Hinnit equus, dextra rabido canis æſtuat ore
Exitiale malum, medio fera ſurgit agreſtis
Enſis vtraque manus acie diſtringit acuta.
At circa foueam varios ſinuantur in orbes
Pandore, atque Hecate pœnarum hinc turba ſubibat.
Quæq; faces cuſtos piceas immunda Dianæ
Mutu humi ſternens oculos, nec ad æthera tollit.
Lambunt ora canes innati, argentea iam iam
Clauſtra patent, pulchráſque fores tum ſponte recludi
Portarum aſpiceres, oculi nemus omne pererrant.
Aſt ego tunc ipſo greſſus in limine fixi.
Medea inſequitur, & ſplendidus Aeſone natus,
Tyndaridæ atque vnà celerant veſtigia Mopſus.
Cum propè iam tanto fagus quæſita labore
Staret, & hic fundus ſtygio ſacer, aráque regi.
Ecce draco immenſos ſpiris facientibus orbes
Attollens immane caput, genáſque frementes
Sibilat horrendum. ſtrepuit conterritus aër,
Inſonuítque arbor radicibus omnis ab ipſis
Hinc, atque hinc concuſſa. ſtrepit nemus vndique denſum.
At me tum ſociósque ſimul tremor occupat ingens,
Medea tantum mens vni interrita manſit,
Fruſtáque cum triſti manibus radice reuellit.
Tunc ego diuinum modulatus pectine carmen,
Supremámque chelim plectens & pollice chordam
Dulcia de noſtris emiſi murmura labris,
Et ſomno laudes regique hominúmque, deúmque
Molliat, vt validi, cecini, fera membra draconis.
Protinus audito venit Cyteida cantu
In patriam, ſopitque hominum mortalia corda,
Ventorum & ſtrepitus vaſtos, fluctúſque marinos
Vndantes fluuios, curſúmque è fronte perenni.
Cúmque feris volucres, quod viuit, repit, & omne
Collocat in lecto, & pennis prætervolat aureis.
Hic igitur Colchos, florentiáque arua popoſcit
Somnus, & horrentis inuaſit lumina monſtri
Haud morti abſimilis. preſſum caput applicat armis
Subducens ſolles ingentia colla, ſtupétque
Medea infelix. tum protinus Aeſone natum
Incendens propere ex alto iubet aurea ramo

Αὐτὰρ ἐμοὶ Μήδεια συνέσπετο μούνη ἀπ' ἄλλων.
Ἠνίκα δ' εἰς σηκοὺς ἱκόμην ζάθεόν τε Θρόνιον,
Χώρῳ ἐπὶ πλακόεντι βόθρον τριστοιχον ὄρυξα,
Φιτρούς τ' ἀρκεύθοιο καὶ ἀζαλέης ἀπὸ κέδρου,
Ῥάμνους τ' ὀξυτέρους, πολυκλαύτους τ' αἰγείρους,
Ὦκα φέρων, νήησα πυρὴν ἐντοσθε βόθροιο.
Πολλὰ δέ μοι φέρε πάμπαν ἐπισταμένη Μήδεια,
Φωριαμοῦ αἴρουσα θυώδεος ἐξ ἀδύτοιο.
Αὐτίκα δ' οὖλα πλάσμαθ' ὑπὸ πέπλοις ἐπιδύμων,
Ἂν δὲ πυρὴν ἐπέβαλλον, ἰδ' ἔντομα θύματ' ἔρεζον,
Σκύμνους παμμέλανας σκυλάκων τρισσοὺς ἱερεύσας·
Αἵματι δ' αὖ χάλκανθον ἰδὲ στρούθειον ἔμιξα,
Κνῆκόν τε σχιστὸν, ἐπί τε ψύλλειον ἀεικὲς,
Ἄγχουσάν τ' ἐρυθρὴν, ἰδὲ χάλκιμον. αὐτὰρ ἔπειτα
Νηδύας ἐμπλήσας σκυλάκων, φιτροῖσιν ἔθηκα·
Ὕδατι μὶξ δ' ὠμὰς χολάδας χεῦα περὶ βόθρον,
Ὀρφνινὰ δ' ἑσσάμενος φάρη, καὶ ἀπεχθέα χαλκὸν
Κρούων ἐλλισάμην, αἱ δ' ἐσχεδίως ἐπάκουσαν,
Ῥήξασαι κευθμῶνας ἀμειδήτοιο βερέθρου,
Τισιφόνη τε καὶ Ἀλληκτὼ καὶ δῖα Μέγαιρα,
Πεύκαις ἀζαλέαις φόνιον σέλας αἰθύσσουσαι.
Καίετο δ' αὐτίκα βόθρος, ἐσμαράγει δ' ὀλοὸν πῦρ·
Λιγνὺς δ' αἰθαλόεσσα χύθη περιμήκεα καπνόν.
Αὐτίκα δ' ἐξ Ἀΐδαο διὰ φλογὸς ἠγέρθησαν
Δειναὶ, θαμβητῆρες, ἀπηνέες, ἀπροσόρατοι.
Ἡ μὲν γὰρ δέμας ἔσχε σιδήρεον, ἣν καλέουσι
Πανδώρην χθόνιοι· σὺν δ' αἰολόμορφος ἵκανε,
Τρισσοκέφαλος ἰδεῖν, ὀλοὸν τέρας, οὔτι δαητὸν,
Ταρταρόπαις Ἑκάτη· λαιοῦ δ' ἄρ' ἐπὶ ὤμου ἀΐσσεν
Ἵππος χαιτήεις· κατὰ δεξιὰ δ' ἦεν ἀθρῆσαι
Λυσσῶπις σκύλαξ· μέσση δ' ἦν ἀγριόμορφος,
Χερσὶν δ' ἀμφοτέραις ἔχεν ἄορα κωπήεντα.
Ἐγκύκλιαι δὲ δινεῦντο περὶ βόθρον ἔνθα καὶ ἔνθα
Πανδώρη Ἑκάτη τε· συνεσκίρτων δὲ ποιναί.
Ἐκ δ' ἄρ' Ἀρτέμιδος φρουρὸν δέμας ἧκε χαμᾶζε
Πεύκας ἐκ χειρῶν, ἐς δ' οὐρανὸν ἦρεν ὄπωπε.
Σαῖνον δὲ σκύλακες περίπολοι· λύοντο δ' ὀχῆες
Κλήθρων ἀργυρέων, ἀνὰ δ' ἔπτατο καλὰ θύρετρα
Τείχεος εὐρυμενοῦς· ὑπεφαίνετο δ' ἄλσος ἐρυμνόν.
Αὐτὰρ ἐγὼν ὑπὲρ οὐδὸν ἔβην· τῆμος δέ τε κούρη
Αἰήτου Μήδεια, καὶ Αἴσονος ἀγλαὸς υἱὸς,
Τυνδαρίδαι τ' ἄγχιστ' ἐμοὶ, σὺν δ' ἕσπετο Μόψος.
Ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδόθεν κατεφαίνετο φηγὸς ἐν αὐτῇ,
Κρηπίς τε ξενίοιο Διὸς καὶ βωμοῦ ἕδρη,
Ἔνθα δράκων ὁλκοῖσιν ὑπὸ πλατέεσσιν ἑλιχθεὶς,
Δινεύων ἀνάειρε κάρη βλοσυρόν τε γένειον,
Ἂν δ' ὀλοὸν σύριγξ'· ἀπὸ δ' ἔβραχεν ἄσπετος αἰθήρ.
Δένδρεα δ' ἐσμαράγησε κραδαινόμενα ἔνθα δὲ ἔνθα
Κινηθέντ' ἐκ ῥίζης· ἴαχε τε δὲ σύσκιον ἄλσος.
Αὐτὰρ ἐμὲ ἠδ' ἑτάρους τρόμος ἔλλαβεν· οἴη δὲ μούνη
Μήδει' ἐνὶ στέρνοις ἀτρέμιτα θυμὸν ἔσωζε·
Δρέψατο γὰρ παλάμῃσι λυγρῶν ἀποθρίσματα ῥιζῶν.
Καὶ τότ' ἐγὼ σοφίης ἐφήρμοσα θέσκελον ὀμφὴν,
Κλάγξα δ' ἄρ' ἐξ ὑπάτης χέλυος καρυκχέα φωνὴν,
Σιγαλέως ἀφθέλατην ἐμοῖς ὑπὸ χείλεσι πέμπων.
Κλῆζα γὰρ Ὕπνον ἄνακτα θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων,
Ὄφρα μολὼν θέλξειε μένος βελαροῖο δράκοντος.
Ῥίμφα δέ μοι ὑπάκουσε, Κυταΐδα δ' ἦκ' ἐπὶ γαῖαν.
Κοιμίσας δ' ἐκ φῦλα πανημερίων ἀνθρώπων,
Καὶ ζαμενεῖς ἀνέμων πνοιὰς, καὶ κύματα πόντου,
Πηγάς τ' ἀενάων ὑδάτων, ποταμῶν τε ῥέεθρα,
Θῆράς τ' οἰωνούς τε, τά τε ζώει τε καὶ ἕρπει,
Εὐνάζων ἀμείψεν ὑπὸ χρυσέαις πτερύγεσσιν.
Ἷξε δ' ὑπερφιαλῶν Κόλχων ἐϋανθέα χῶρον·
Κῶμα δ' ἄρα κατέμαρψε πελωρίου ὄσσε δράκοντος,
Ἰσοπαλὲς θανάτῳ· δολιχὴν δ' ἀμφ' αὐχένα δειρὴν
Θῆκε καρηβαρέων φολίσιν. θάμβησε δ' ἰδοῦσα
Αἰνόποτμος Μήδεια καὶ Αἴσονος ἀγλαὸς υἱὸς
Ἦκ' ἐπιθαρσύνουσα θοῶς πρέμνοιο καθεῖλεν

κῶας·

Κῶας χρυσόμαλλον, ὁ δ' ἐκ ἀπέθηκεν ἀερθείς·
Αὐτὰρ ἀειράμενος δέρας ἄπλετον, ἵκετ' ἐπὶ νῆα·
Ἥρωες Μινύαι μέγ' ἐγήθεον, αἶψα δ' ἄρα χεῖρας
Ἀθανάτοις ἤειραν ἐς οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
Ὣς οἱ μὲν περὶ κῶας ἐπέστησαν· αἶψα δ' Αἰήτης
Ἀμφιπόλων ἤκουσεν ἀποιχομένην Μήδειαν.
Ὦρτο δ' ἄρ' Ἄψυρτος ἐπετέλλετο λαὸν ἀγείρειν,
Μαστεύειν δ' ἄρα παῖδα κασιγνήτην καὶ ἐπάξειν·
Ἀλλά ὁ ὠκὺς ἵκανε παρὰ προχοαῖς ποταμοῖο
Εἰς λέχος ἡρώων· ἔσχεν δ' ἄρα παρθένον αὐλῷ.
Νὺξ δὲ τότ' ἀστροχίτων μέσσην διάμειβε πορείαν.
Ἐκ δ' ἐτελεῖτο δόλος στυγερὸς καὶ κῆρες ἄϊδναι
Μηδείης, ὑπ' ἔρωτος ἐειλυτοῦ Ἀψύρτοιο,
Ὅν ῥα κατακτείναντες ἐπὶ προχοαῖς ἐθήκαν
Ὀρνυμένου ποταμοῖο· φέρεν δ' ἄρα κύματι κραιπνῷ
Θεινόμενος δὲ δίναις εἰς κῦμα ἁλὸς ἀτρυγέτοιο,
Κῆσεν ὑπὸ νῆσον Ἀψυρτίδας ἐκκαλέουσιν,
Ἀλλ' ἄρα οὔτι λάθον Δίκ' ἐπόψιον οὐδὲ θέμιστας.
Αὐτὰρ ἐπεὶ νηὸς μὲν ἔσω κίον, ἐκ δ' ἑκάτερθεν
Ὄχθας πείσματ' ἔκοψαν, ὑπ' εἰρεσίῃ δὲ θοῇσι
Πλῶον ἐπειγόμενοι ποταμοῦ τάμον, οὔτι κατ' ἰθὺ
Πόντου δ' ἰχθυόεντα διὰ στόμα Φάσιδος ἀμφὶ
Ἰσθμοῦ· ἀμπλακίῃ δ' ἐφράδμεθα, πολλὸν ὀπίσσω
Αἰὲν ἀναπλώοντες· ὑπέπτατο δ' ἄστεα Κόλχων
Ἀφραδίῃ Μινύαις, σκοτερὴ δέ τι ἀμφέχεν ὄρφνη.
Αὐτὰρ ἐπειγόμενοι θέομεν ῥόον ἀφραδίῃσι,
Μεσσάτιον πεδίοιο· βροτοὶ δέ μιν ἀμφινέμονται
Γυμνοὶ Βουνόμοι τε, καὶ Ἄρκυες ἀγρονόμοι,
Κερκετικόν τ' ἀνδρῶν φῦλον, Σινδοί τ' ἀγερώχοι·
Οἳ ναίουσι μεσηγὺ Χαρανδαίων τ' αὐλώνων,
Καυκάσιον περὶ πέτρα, διὰ στεινὰς Ἐρυθείας.
Ἀλλ' ὅτ' ἂν ἀντολίης ἐφάνη τερψίμβροτος ἠώς,
Πειάνθη νήσῳ προσεκέλσαμεν· ἔνθα δὲ δισσοὶ
Χεύμασιν ἀπ' αὐτοῖσι προχέουσι ῥέεθρα
Φᾶσις τ' ἀρυγμηδὴς ἀγαλαρρείτης τε Σαράγγης·
Τὸν ῥα πλημυρέουσα διὰ χθονὸς εἰς ἅλα πέμπει
Μαιῶτις κατέχευε, διατμήγουσα διὰ ποίας.
Καὶ τόθ' ὑπ' εἰρεσίῃ πλέομεν διὰ νύκτα καὶ ἦμαρ·
Λισσαῖς δ' ἐν τενάγεσσι βοὸς πόρον ἐξικόμεσθα
Λίμνης, ὅντε μεσηγὺ βοηλάτος ἤλασε Τιτὰν
Ταύρῳ ἐφεζόμενος βαθεροῦ πόρον ἔχετε λίμνης.
Καὶ ῥα πενιχροῖσι πονεύμενοι εἰρεσίῃ
Μαιώτας πρῶτ' εἰσορόωμεν ἀβροχέτευνας.
Ἠδὲ Γελωνὸν ἔθνος, βαθυχαίτων τ' ἄπλετα φῦλα,
Σαυρομάτας τε, Γέτας, καὶ Γυμναίους, Κέκρυφας τε.
Ἀρσώπας τ' Ἀριμάσπας, ἠδὲ πολυκτήμονα λαόν,
Ὧν περιναιετάουσιν γῇ Μαιῶτιδα λίμνην.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἐν τοῖσι δύην ἀλίαστον ἔθηκαν
Ἀθάνατοι, στόματος δὲ βυθοῦ διαμείψαμεν ὕδωρ,
Ὄχθας χθαμαλῶν ὑπέβλυον αἰνὸν ὄλεθρον,
Ῥοίζῳ δ' αὐτομένη· καταχεῖ δέ τοι ἄσπετον ὕδωρ,
Ἀρκτῴοις πρατίοισιν ἐσέρχεται Ὠκεανοῖο.
Τῷ ῥα τόθ' ἀρπαχθεῖσα διὰ στόματος κίεν Ἀργώ.
Ἐννέα μὲν νύκτας τε καὶ ἤματα μοχθίζοντες,
Λείπομεν ἔνθα καὶ ἔνθα βροτῶν ἄσπετα φῦλα,
Πακτῶν Ἀρκτείων τε γένος, Λήλων τ' ἀγερώχων,
Τοξοφόρους τε Σκύθας, Ἄρεος πιστοὺς θεράποντας·
Ταύρους τ' ἀνδροφόνους, οἳ ἀμειδέα θύσθλα φέρουσι
Μουνυχίῃ, κρητῆρα δ' ἐπαλείνουσ' αἵματι κρητήρ·
Ἂν δ' ἄρ' Ὑπερβορέους, Νομάδας, καὶ Κάσπιον ἔθνος.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δεκάτη ἐφάνη φαεσίμβροτος ἠώς,
Ῥιπαίους αὐλῶνας ἐκέλσαμεν, ἐκ δ' ἄφαρ Ἀργὼ
Ἄφνω ἐπιπροθέουσα διὰ στεινοῖο ῥεέθρου
Ἔμπεσεν Ὠκεανῷ, Κρόνιον δέ ἑ κικλήσκουσι
Πόντον Ὑπερβορέων μέροπες, νεκρήν τε θάλασσαν.
Οὐκέτι δὲ προφυγεῖν ἐδοκεύομεν λυγρὸν ὄλεθρον·
Εἰ μὴ ἄρ' ἰθύνουσαν ὑπὸ κρατερῇσι βίῃφι
Νῆα μολὼν ἰθύνει ἐπιδέξιον αἰγιαλοῖο
Ἀγκαῖος, ξυνοῖσι πηδαλίοισιν.

Vellera detrahere: accelerat non ſegnis Iaſon.
Exceptaq́, humeris fert pondera pellis ad Argo
Exultant Minyæ heroes, altéque leuarunt
Ad cœlum, ſuperóſque manus, & ſidera tenſas.
Vellera ſic illi circunſtant. protinus ergo
Medeam è ſeruis Aeetes audit abiſſe.
Hinc vocat Abſyrtum, populúmque & ad arma vocare,
Germanamque una dat quærere iuſſa ſororem.
Phaſidos is rapido greſſu properabat ad vndas,
Herodſque petit, audax vbi virgo reperta.
Et iam nox medias curſu tranſegerat vmbras,
Cùm Medea dolis inſtructa, & amoribus ardens
Exitium fratri Abſyrto meditatur iniquum,
Et caſum vaſti iaciunt in fluminis vndas.
Gurgite quem merſum rapiunt Nereides alto.
Illum autem ſæuis è fluctibus inſula tandem
Alliſum excepit, quam nunc Abſyrtida dicunt.
Sed neque fas, neque cuncta deum latuêre videntem.
Tunc propere inſiliunt puppim, ferróque rudentes
Vtrinque abſcindunt trepidi. ſed deuius errat.
A ponto auertit, nec fluminis ora deorſum
Poſcimus, ac ſcelere obducti contraria duro
Remigio ſulcant Colcho tellure relicta
Lymphas Minyæ, cæcóſque profunda premit nox,
Et medios fluxus ſtulti ignaríque locorum
Currimus. at loca plena colunt ea maxima circum
Gymni, Bunomiiq́, & agreſtes Arcyes vna,
Cercetiique, ferox ea gens, Sindique ſuperbi.
Sparſa Charandeas per valles tecta frequentant
Caucaſeas iuxta rupes, artámque Erythiam.
Sed cùm mane rubens orbi proferret eous,
Inſula Pæanthe feſſos excepit. at illam
Aduerſos vetus circundant flumine curſu
Ingens Phaſis, tranquillóque amne Saranges.
Quem ſtagnante palus Mæotis gurgite latum
Sparſa per vicinos tranſmittit in æquora campos.
Tunc ergo obnixi remis noctéſque, diéſque
Currimus hinc fauces cogentem Boſphoron arctas
Tranſilimus tauro, Titan vbi fortiter vſus
Traiecit fluuium facientia ſtagna paluſtrem.
Hinc iam remigio longos faciente labores
Mæotas tumeis primo contingimus altis.
Finibus & vaſtis immenſo crine gelonos,
Sauromatáſque, Getáſque, Gymnæos, Cecryphâſque,
Arſophaſque feram gentem, ſæuóſque Arimaſpas,
Qui poſitas habitant circum Mæotida terras.
Aſt vbi inexhauſto contriſtauêre labore
Nos ſuperi, & vaſta vada ſunt tranſmiſſa paludis,
Vix tandem exitio eripimur, pulſantibus Argo
Demiſſis tabulis, & iam ſtridente carina.
Inde ſub arctois anguſto rapta meatu
Finibus oceanum verſus prolabitur Argo.
Defeſſi noctéſque nouem, totidem quoque ſoles,
Linquimus hinc atque hinc ignotas nomine gentes
Pactaon, Actónque genus, Leliòſque feroces,
Belligeróſque Scythas, deuotáque pectora Marti,
Funeſtos tauros crudelia ſacra ferentes
Diuæ Hecatæ, humano complens cratera cruore.
Quin & Hyperboreos Nomadas, & Caſpia clauſtra.
Atque vbi diua diem iam clarum aurora reuexit,
Rhipæas valles attingimus. inde repente
Proſilit anguſti puppis per littora ponti,
Oceanúmque intrat. Saturnius ipſe vocatur
Pontus Hyperboreis à gentibus, & mare mortuum.
Vnde etiam letum fugiendi nulla fuit ſpes,
Ni puppim validis Ancæus viribus actam
Immixtis pulchra temonibus arte dolatis
Dextra coegiſſet curſum per littora ferre.

Poſt hinc geminis ſudanti remige palmis.
Sed dorſum longo remorum denique pulſu
Linquebat iam feſſa manus, iam triſtia corda,
Brachiaque innexum durata fronte plicamus.
Torquet dura fames, & ſudor multus anhelos.
Tum ſaltu rapitur de puppe Anceus, & omnes
Mollibus hortatur heroas fidere verbis.
Qui poſtquam cum puppe locum tenuêre paluſtrem,
In mare de ſumma ſaliunt per littora nauis,
Funibus ac ſubito longis à puppe reductis
Extremo annexam deducunt molliter Argo,
Argus & Anceus. Minyis dant deinde rudentes
Tendendos reliquis rapiunt per littora curſu
Veloces, ſequiturq; illos non tarda carina,
Stagnantéſque vndas lapidoſo in littore ſulcat.
Nanque illud nulli feriunt ſpirantibus auris
Indomiti pelagus venti, per ſat mare ſurdum,
Dictáque pars Helices, & Thetyos vltima regni.
Aſt vbi ſexta dies roſeo cum lumine venit
Venimus ad dites, omnique ex parte beatos
Macrobios, facilem qui vitam in longa trahentes
Sæcula, millenos implent feliciter annos,
Immunes vitijq; omnis, ſortiſq; malignæ.
Verum vbi fatales æquarunt tempore parcas,
Tum ſomnos capiunt, & dulci morte quietem.
Non illis hominum ſunt vlla negotia curæ.
Sed capiunt dulcéſque cibos terreſtribus herbis,
Ambroſiúmque bibunt ſuccum de rore perenni.
Pars illos decorat ætatem ſplendor in omnem,
Arridéntque illis facies, oculique ſereni
Patribus ac pueris, tum verò menti, animóque
Iuſtitiæ cultus, & ineſt prudentia verbis.
Hoc igitur denſos percurrimus, ipſa pedeſtri
Littora tranſigimus greſſu, tum Cimmeriorum
Velocem ad latus nauem propellimus. hi ſunt
Phœbææ totos expertes lampadis annos.
Nam mons Rhiphæus, & vertex Calpius illinc
Naſcentem auertunt ſolem denſiſſima Phlegra
A medio vaſtas conſurgens porrigit vmbras
Vſque die, radióſque omnis regionibus illis
Continua immerſis adimunt caligine ſolis.
Digreſſi hinc igitur, pedibúſque ea littora menſi,
Venimus ad ſcopulum fortem, littúſque ſerenum
Vorticibus fluuius decurrens inde profundis
Aureus egelidis Acheron perlabitur oris.
Hunc primum vitreis currentem interſecat vndis
Nigra palus, raucóque ſonant hinc murmure ripæ.
Denſa per has viridi ſunt fronde arbuſta, feruntque
Aſſiduos fructus noctéſque, diéſque per omnes,
Stantq; humilis circum veſci vrbis Hermionis,
Ornat & hic muris vicos appenſa, viáſque.
His quoque gens oris hominum iuſtiſſima viuit,
Ipſa quibus ſatis eſt nauis morientibus vna.
Nanque animæ tenui vectæ per flumina cymba
Tranſeunt ripas, viſuntur protinus vrbes,
Inferníque fores validæ, ſomníſque profundus.
Aſt vbi iamque hominum mores, & nouimus vrbem
Magno infelicés ea menſi littore damna,
Tum propere Ancæus nauem petiit ocyus omnes,
Deſeſſos quamuis conſcendere iuſſit amicos.
Ad quos eſt verbis blandis quoque pauca locutus.
Nunc etiam durate viri. labor vltimus hic eſt,
Quo nec iam grauior ſuccedet. iamque ego claros
Aſpicio Zephyri flatus, ſi idéntque per vndas
Oceani nobis non ignota fortius auræ.
Sed propere malum media firmate carina,
Soluite vela ſuis de funibus arma parantes
Ordine dextra, latus prudens exornet
vtrunque.
Sic illi peragunt certatim cuncta, ſed imo.

Ἡ δ' ἔθορεν δίνῃσι κυκωομένη παλάμῃσιν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ μογέοντες ἐκάμνομεν εἰρεσίῃσι,
Χεῖρες δ' οὐκ ἔτ' ἔμιμνον, [illegible]
Πήχεας [illegible] μέτωπα,
Ἱδρῷ [illegible] κέαρ δ' ἀπὸ [illegible]
Ἀγκαῖος δ' ἐξάλτο, καὶ ἄλλους πάντας ὄτρυνεν
Ἥρωας, μαλακοῖσι παραιφάμενος ἐπέεσσιν.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν τέναγός τε πολυσχίστοισι κάλωσι
Βάν [illegible] κοῦφα βάλοντο,
Ὦκα δ' ἄρ' ἀρτήσαντο πολυσχίστοισι κάλωσι,
Πρύμνης ἐξ ὑπάτης δολιχὴν μήρινθα βαλόντες
Ἄργος τ' Ἀγκαῖός τε, καὶ ἀρχὰς δῶκαν ἑκάστῳ
Ἡρώων, τοὶ δ' αἶψα δι' αἰγιαλοῖο θέοντες,
[illegible] νηῦς,
Τέμνουσ' ὀχθὰ κέλευθα [illegible] προσκλύζουσιν.
[illegible]
[illegible] κατὰ δὲ πέτρος
[illegible] Τηθύος ἔσχατον [illegible].
[illegible]
[illegible] ἐξικόμεσθα
Μακροβίων, οἳ δὴ πολλὰς ζώουσ' ἐνιαυτοῦ,
Δώδεκα χιλιάδας μηνῶν [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
Βρωτὺν ἀμβροσίην θεῖον ποτὸν ἐξαρύοντες,
Πάντες ὁμῶς σιλβοντες ὁμήλικες [illegible]
Μειλιχίη δέ τοι αἰὲν ἐπ' ὀφρύσι [illegible]
Πάτρεσιν ἠδὲ τοκεῦσιν [illegible]
[illegible]
Καὶ τότε [illegible]
[illegible] ἔπειτα δὲ Κιμμερίοισι
Νῆα [illegible] οἵ ῥά τε μοῦνοι
[illegible]
[illegible] Ῥιπαῖον [illegible] καὶ Κάλπιος αὐχὴν
Ἀντολίης [illegible]
[illegible] μέγα Φλέγρη
Δείελον [illegible]
[illegible] ἀχλὺς δ' ἐπικέκλιται αἰεί.
[illegible]
Ἑζόμεθ' ἀγχοῦ [illegible]
Ἔνθ' ἄρ' ἀμβλύζων ποταμὸς δίνῃσι βαθείαις
[illegible] Ἀχέρων [illegible]
Ἀργυροδίνης ὕδωρ [illegible] λίμνη τε κελαινὴ
Ἀνδέχεται· [illegible] ὄχθῃσιν ποταμοῖο
[illegible] καρποῖς
Βεβρίθει [illegible] αἰεί.
[illegible]
Τείχεσιν [illegible] ἐν ἀγυιαῖς.
[illegible] δικαιοτάτων ἀνθρώπων,
[illegible] ναυσὶ [illegible]
Καὶ δ' αὐ αἱ ψυχαὶ [illegible] εἰς Ἀχέροντα
[illegible] πύλαι,
[illegible] καὶ δῆμος ὀνείρων.
[illegible]
[illegible]
Δὴ ῥα τότ' Ἀγκαῖος νηὸς [illegible] πάντας
[illegible] ἄμμιγ' [illegible]
Τοῖς [illegible] μύθοισι [illegible]
Τλῆτε φίλοι τὸν μόχθον, ἐπεὶ νύ τοι [illegible]
[illegible]
[illegible]
Ὕδωρ Ὠκεανοῖο [illegible]
Ἀλλὰ θοῶς [illegible]
[illegible] ἐκ δ' ὅπλα [illegible]
[illegible] βαλόντες.
Ὥς οἱ μὲν τὰ ἕκαστα πονήσατο· ἐκ δ' ἄρα κοίλης

Νηὸς

Νηὸς ὀλιβρομένοιο Τομαρὶς ἔκλαγε φηγὸς,
Ἥν ποθ' ὑπ' Ἀργώοισι τομαῖς ἡρμόσατο Παλλάς.
Ὧδε δ' ἔφη, (θάμβος δὲ περὶ φρένας ἵκετο πάντας)
Ὤ μοι ἐγὼν, ὅτε δή με διαρραισθεῖσαν ὀλέσθαι
Κυανέαις πέτραισιν ἐν ἀξείνῳ τε κλύδωνι·
Οὐ καὶ νῦν ἀνάπυστ' ἀνδρῶν βασιλήων
Νείσομαι φορέουσα, ἐπεὶ νῦν αἰεὶ Ἐριννὺς
Αἵματος ἐμφυλίοιο δεδουπότος Ἀψύρτοιο
Ὑστερίοις ἕπεται· στέρξει δέ τοι ἄτη ἐπ' ἄτῃ.
Νῦν γὰρ δὴ λυγρᾶς τε καὶ ἀργαλέης κακότητος
Ἵξομαι, εἰ νήσοισιν ἐπιστύεσιν ἀσσον ἱκοίμαν·
Εἰ μὴ γάρ μ' ἱεροῖσιν ἐπιγνάμψαιτε ἄκρῃσι
Κόλπον ἔσω γαίης τε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης
Ἐξεῖθ', ἀμπλακίης Ἀτλαντικὸν ἐκτὸς ἱκοίμαν.
Ὣς εἰποῦσ' αὐδὴν κατερήτυεν· ἐν δ' ἄρα θυμὸς
Πυκνὰ θέεν Μινύαισι διαμπερὲς, οὕνεκ' ἄρ' ἔμελλον
Σχήσειν λυγρὸν ὄλεθρον, Ἰάσονος εἵνεκα φίλτρων.
Πολλὰ δὲ μερμήριζον ἐνὶ φρεσὶ πευκαλίμῃσιν,
Ἢ μὲν ἀποφθεῖσαι καὶ ἰχθύσι κύρμα βαλοῦσιν
Αἰνολεχῆ Μήδειαν, ἀποτρέψωσι δ' Ἐριννύν.
Εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε πανάλυτος Αἴσονος υἱὸς,
Καὶ τότε λισσόμενος θυμὸν κατέρεξεν ἑκάστου.
Αὐτὰρ ἐπεί τ' Ἀργῷ ἐτυμηγόρον ἔκλυον ὀμφὴν,
Ἤτοι ἐπὶ σκαλμοῖσι θοοῖς, λάζοντο δ' ἐρετμά.
Ἀγκαῖος δ' οἴακας ἐπισταμένως ἐτίταινε·
Παρ δ' ἄρα νῆσον ἄμειβεν Ἰερνίδα· καὶ οἱ ὄπισθεν
Ἵκτο καταιγίδιος δνοφερὴ ζαμενοῦσα θύελλα,
Ἐν δ' ὀθόνας κόλπωσε· θέε δ' ἄφαρ ὑγρὸν ἐπ' οἶδμα
Ναῦς, οὐδέ τις ἐόλπει ἀναπλώσεσθαι ὀλέθρου
Ἤλπετο· δωδεκάτη γὰρ ἐπήϊεν ἠριγένεια.
Οὐδέ τις ἔγνω ἐνὶ φρεσὶν ἐν ποτ' ἄρ' ἐσμὲν,
Εἰ μὴ ἐπ' ἐσχατιαῖς ἀγαλαρρόου Ὠκεανοῖο
Λυγκεὺς ἐσκέψατο· ὁ γὰρ τηλωπὸν ὄπωπε
Νῆσον πευκήεσσαν, ἵν' ἄρ δοιὰ δώματ' ἀνάσσης
Δήμητρος· περὶ δ' αὐτὴν μέγα νέφος ἐστεφάνωται.
Ὧν περὶ μῦθον ἅπαντ' ἔκλυες Μουσαῖε δαΐφρον,
Ὥς ποτε Φερσεφόνην τέρεν' ἄνθεα χερσὶ δρέπουσαν
Ἐξάπαφον συνόμαιμοι ἀν' εὐρύ τε καὶ μέγα ἄλσος·
Αὐτὰρ ἐπεὶ θ' ὅ γε Πλουτεὺς, κυανότριχας ἵππους
Ζεύξατ' ἰθὺς, κούρην ἐπεβήσατο δαίμονος αἴσῃ,
Ἁρπάξας δ' ἐφόρει διὰ κύματος ἀτρυγέτοιο.
Δὴ τότ' ἐγὼ ἀπέειπον ἐπὶ πλώοντα νέεσθαι
Νῆσον ἐπ' ἐρημαῖα καὶ αἰγλήεντα τέρεμνα,
Ἔνθ' οὔτις σὺν νηὶ περᾷ μερόπων ἀνθρώπων.
Οὐ γάρ οἱ ἔστι λιμὴν νηῶν ὀχὸς ἀμφὶς ἐοῦσι,
Ἀλλά γ' ἠλίβατος πέτρη περὶ πάντα πέφυκεν
Ὑψηλή· ταὶ δὲ καλὰ φύει μελίφρονα δῶρα.
Καὶ τότ' ἄρ' ἐκ ἀπάτησε νεὼς κυανοπρῴροιο
Ἰθύντηρ Ἀγκαῖος, ἀπέσχετο δ' αὖθ' ἀλεγεινῆς,
Σχεδὸν ὑπερσκέλλοιας εἰσιδὼν· ἐν δ' ἄρ' ἔπειθε
Μῆκος κατ' ἰθὺ ῥέεν, ἐπιδέξια δ' ἦγε θέουσαν.
Ἤματι δὲ τριτάτῳ Κίρκης δόμον εἰσαφικόμεσθα,
Λιμνάοντα ποτὶ χῶρον ἀγρεσίας τε θεράποντας·
Καὶ τότ' ἄρ' αἰγιαλοῖσιν ἐκέλσαμεν ἀχνύμενοι κῆρ,
Πείσματα δ' ἐν πέτρῃσιν ἐδήσαμεν. ἐν δ' ἄρ' Ἰήσων
Νηὸς ἀποπροέηκε μολεῖν ἐρέεσθαι ἑταίρους,
Διζόμενος τίς ἄρ' ἀνθρώπων ἀνὰ πείρατα γαίας
Ναιετάει, γνῶναι δὲ πόλιν καὶ ἤθεα λαῶν.
Τοῖς δ' ἄφαρ ὁμάρτησε κατάντιον ἐρχομένοισι
Κούρη ὁμογενὴς μεγαλόφρονος Αἰήταο,
Ἠελίου θυγάτηρ (Κίρκην δέ ἑ κικλήσκουσι
Μήτηρ Ἀστερόπη καὶ τηλεφανὴς Ὑπερίων)
Ἤ ῥα θοῶς ἐπὶ νῆα κατήλυθεν· ἐν δ' ἄρα πάντες
Θάμβεον εἰσορόωντες. ἀπὸ κρατὸς γὰρ ἔθειραι
Πυρσαῖς ἀκτίνεσσιν ἀπαυγάζουσαι ἐκέκλειντο·
Στίλβε δὲ καλὰ πρόσωπα, φλογὸς δ' ἀπέλαμπεν ἀϋτμή.
Αὐτὰρ ἐπεὶ Μήδειαν ἐσεῖδ', ἄκαν ἐν ὀφθαλμοῖσι
Αἰδοῖ καλυπτομένην, ἐρυθρῷ δ' ἀμφίεπε παρειάς·
Αἰδομένην· χλωρὸν γὰρ ὑπὸ στέρνοις ἀχάχητο.

E fundo reſonans dat vocem concita fagus,
Argolica Pallas ſecuit quam diua bipenni.
Atque ait, aſt circum ſtupor inde inuaſerat omnes.
Heu me nanque vtinam colliſa & perdita dudum
Cyaneas petris Euxini in fluctibus eſſem,
Quam nunc ſtultitia regum hæc opprobria nunquam
Credita perferrem, nam me fera ſemper Erinnys
Abſyrti effuſo cognati ſæua cruore
A tergo inſequitur, damnis quoque damna grauantur.
Has igitur caſi pœnas, ſceleriſque nefandi
Perfero fatales nunc huc impulſa per vndas.
Quin vos me ſcopulis ſacris immittite terra,
Inque ſinus noſtros pelagi perducite noſtri,
Oceanúmque extra, atq; atlantica monſtra feratis.
Sic effata premit vocem, tum funditus omnis
Vis animi Minyis obtorpuit. horrida fata
Aeſonidæ nimios paſſuri propter amores,
Multáque per ſenſus voluunt in pectore amaros,
An ſæuam ferro perimant, & piſcibus eſcam
Medeam iaciant, retro q; vertatur Erinnys,
Ni cito ſenſiſſet ſuper inclytus Aeſone natus,
Flexiſſetq; iram, atque animos cuiuſque precando.
Poſtquam Argus vocem vera audiuere loquentis,
Conſedere citi in transtris, remoſq; tulere.
At multa Ancæus temonem dirigit arte,
Inſuláque ante omnes offertur Iernis, & Argo
Inſequitur metuens atram non ſtulta procellam,
Veláque franguntur. currit tamen illa per æquor
Anxia, nulla iterum fugiendi denique leti
Spes erat, & duodena dies iam fluxerat, ex quo
Ignari vehimur quibus erraremus in oris:
Sed tamen oceani extremo nos margine ferri
Cognorat Lynceus, conſpecta quoque eminus illi
Inſula Peuceeſſa. Cereris regalia ſunt hîc
Ampla deæ, & nubes hæc circumfuſa coronat,
Quorum quæcunque eſt ex me tibi fabula conſtet.
Perſephonem ſolitis vt teneram dum ſedula flores
Colligit in magno germani fallere luco
Nauigio vectus. ſed equis vbi fræna ſuboſis
Imponens, vidit parcarum fœdere Pluto,
Vi flentem rapuit, traxitque Atlantis in æquor.
Nunc deſperatum eſt nos poſſe optata tenere
Littora, ſiue vllos contingi hic denique fines,
Ad quæ non vllæ vertunt ſua lintea puppes.
Nam neq; clauſa palus pontum venientibus offert,
Sed ſcopulis circum, porrectáque ſaxa feruntur
In pelagus. generat fluctus pulcherrima dona.
At non Ancæum rectorem puppis aduncæ
Spes tua deſtituit circum. ſed obambulat errans
Nunc latus in læuum flexo temone, nec illic
Viſo aditu in dextram direxit lintea partem.
Tertia lux tandem perduxit in atria Circes
Lintea, túmque loci petere interiora iubemus.
Nos quoque nos leto iam littora poſcimus auſu,
Et denſis funes ſaxis conuoluimus illinc
Emiſit ſocios, & quærere iuſſit Iaſon
An colat ignotas, ſemotáque littora terras
Gens vlla, & mores hominum cognoſcere & vrbem.
Verum illis propere venientibus obuia ſolis
Filia, quam dicunt proprio de nomine Circen,
Affuit Aeetæ iuſto ſociata iugali,
Quam tulit Aſterope ſplendenti Hyperione mater.
Hæc igitur curſu ad puppim peruenit. at omnes
Inſpecta ſtupuêre, pares de vertice ſummo,
Et radiis ſimiles ſpargebat nanque capillos,
Emittens gratas ſplendenti corpore flammas.
Verum vbi Medeam tenui velamine tectam
Inſpexit, nanque illa genas perfuſa rubore
Velabat, viridiſque dolor tunc corda premebat.

Sic fatur gemitus natę miſerata latentes,
O miſera in quantos iecis te Cypria luctus?
Iam facinus veſtrum non vlla aboleuerit ætas,
Quod ſenis hunc profugos fruſtra genitoris ab ora
Nunc agit ob cæſi fratris crudeliter vmbram.
Nam neque vos patriis fas eſt ſuccedere tectis,
Pollutos tetra peccati labe recentis,
Ni prius inuiſum Maleæ in littore iuſta
Purgetis per ſacra nefas. Libamen & Orphei.
Atque ideò noſtras nunquam vos viſere terras
Credite turbatos tam tetro crimine ſordis.
Hoſpita dona tamen vobis ſtudioſa parabo,
Et panem, & multas carnes, & dulcia vina.
Sic ait, & retro conuerſa eſt. vaſa ſed ipſam
In mediam puppim potúſque, cibique feruntur.
Et tulit hinc ventus properos à puppe ſecundus.
Soluimus hoc igitur tenſos de littore funes
Sulcantes fluctus Thermeſia littora iuxta.
Mox & ad herculeas peruenimus inde columnas.
At circum ſcopulos, atque alta cacumina Baccho
Sacratos tenuêre diu ieiunia triſtes.
Tunc quoque ſol nitidum cùm ſe proferret Eous
Directo pelagus ſulcamus remige glaucum.
Sardiniam hinc petimus tandémque, ſinúſque Lacinos,
Et quos Auſonium, tyrrhenúmque alluit æquor.
At freta Trinacriæ tua iam Lilybæe tenentes
Aequora ſentimus, flammámque per alta videmus
Aetnæi Enceladi nobis infeſta minantem.
Tum propere ſuper conſultans exæſtuat vnda,
Ebulliens, altóque fremit torrente Charybdis.
Tunc etiam antennas inuaſit gurgite vaſto.
Sed puppim aduerſus rapit hinc ſimul, & neque curſum
Ponè ſequi, nec retro datur ſubducere nauim,
Gurgiteque obducti iam circumuoluimur illo.
Tunc etiam præceps ſummergi cœperat Argo.
Ni veneranda virum ſenis inclyta nata marini
Viuentem optaſſet contingere. Pelea magnum,
Blandáque de thalamis veniſſet ad alta paternis,
Argoam & puppem cœno eduxiſſet ab imo.
Haud procul hinc vecti ſcopulo ſuccedimus altum
In mare porrecto, geminis hinc inde recurrens
Vnda, repercuſſo reſonat per littora ſaxo,
Fluctibus & gratæ veniunt à cautibus auræ.
Illic melliſluam reſidentes ore puellæ
Dant vocem, reditúque carent per carmina nautæ.
Et iam tum Minyas inuaſit gratia cantus
Sirenum, validíſque ſonos tranſcurrere remis,
Letales mens nulla fuit, manibúſque remittunt.
Quin etiam Ancæus temonem ad littora vertit.
Ipſe ego ni cithara verſis in carmina cordis
Quos mater docuit miſiſſem pectore cantus,
Pangebámque modis ſuauem reſonantibus hymnum.
Vt quondam Aeripedum cauſa certarit equorum
Iuppiter aſtrorum deus, & Neptunus aquarum.
Vtq; Lycaoniam terram deus æquoris aureo,
Iratus fratri percuſſerit inde tridente.
Impulſúque illo ſeſe oſtendêre per alta
Aequora diuerſa quæq; inſula nomine terra
Sardinia, Eubœa, & Salamis, ventoſaq; Cyprus.
Obſtupuêre nouo cantu de colle niuoſo
Sirenes, victæq; tacent, & carmine noſtro
Et Chelin, & citharam ſuſpiria pectore ab imo
Ducentes iecêre manu ſupremáque leti
Tempora fatalis venient, & ab obice ſaxi
Præcipites ſeſe in pelagus miſêre profundum.
Sed formam in petras, generoſáque corpora mutant.
Ergo vbi & hac etiam curſu iam prætereit Argo
Naufragium, latóſque ſinus petit æquoris alti.
Iámque per optatos producit carbaſa ventos
Corcyreos petimus portus, ea uecta colebant.

Ἣν τότ᾽ ἐποικτείρουσα προσηύδατο, καὶ φάτο Κίρκη,
Ὦ δειλή, τίνα σοι Κύπρις ὤπασε μοῖραν.
Οὐ γάρ τοι λήσεσθε ἀεὶ ῥέξαντες ἱκέσθαι
Νῆσον ἐφ᾽ ἡμετέρην πατρώϊοιο εἵνεκα παιδὸς
Γηραιοῦ, χρόνιός τι, τὸν ἐκπάγλως ὀλέσατε.
Οὐδὲ γὰρ ὔμμε πάτρηνδ᾽ εἴσομαι ἄσσον ἱκέσθαι
Εἰ ἐν ἀναγνίστοισιν ἀλιτρονίαις ἀλέοντες,
Μέσφ᾽ ὅταν ἐκνίψησθε μύσος θείοισι καθαρμοῖς,
Ὀρφέος ἰδμοσύνῃσι παρὰ κροκάλοισι Μαλείης.
Οὐδὲ γὰρ ἡμετέροιο δόμου θέμις ἔστιν ἱκέσθαι
Προστροπίοις τοίῳ γε λύγρῳ πεπαλαγμένοις ἐστί.
Ἀλλά μιν αὐτίκ᾽ ἐγὼ προφρονέως ξεινήϊα πέμψω
Σῖτον καὶ μέθυ λαρὸν ἔχειν, σὺν δὲ κρέα πολλά.
Ὡς εἰποῦσ᾽, ἄψορρος ἀπέπτατο· ναῒ δὲ μέσσῃ
Δαιτός τ᾽ ἠδὲ ποτοῖο τετυγμένα τεύχε᾽ ἔκειτο.
Ἂν δ᾽ ἄρ᾽ ἐπειγομένοισι θοὸς λιγὺς οὖρος ἀήτης·
Καὶ τότε λυσάμενοι κείνης ἀπὸ πείσματα νήσου,
Κῦμα διαπρήσσοντες ἀνὰ στόμα Ταρτησσοῖο
Ἱκόμεθα, στήλαισι δ᾽ ἐκέλσαμεν Ἡρακλῆος.
Ἄκραις δ᾽ ἀμφ᾽ ἱεραῖσι Διωνύσοιο ἀλάκτως
Μίμνομεν ἑσπέριοι· δαιτὸς γὰρ ἐδεύετο θυμός.
Ἦμος δ᾽ ἀντολίῃσιν ἐγείρετο φωσφόρος αἴγλη,
Ὄρθριοι εἰρεσίῃς γλαυκὴν ἐχαράξαμεν ἅλμην,
Σαρδῶ δ᾽ ἱκάνομεν βυθὸν, κόλπους τε Λατίνων,
Νήσους τ᾽ Αὐσονίας, Τυρσηνὰς δ᾽ ἱκόμεθ᾽ ἀκτάς.
Αὐτὰρ ἐπεὶ Λιλύβαιον ἐπίσχομεν ἠχέτα πορθμόν,
Τριγλώχινά τε νῆσον ἐπίσχομεν, Ἐγκελάδοιο
Αἰτναίην φλόξ σφιν ἄρ᾽ ἐρύκοι μεμαῶτας,
Δὴ τότ᾽ ὑπὲρ πέτρας ὅλον ἀπεβλύζεεν ὕδωρ
Νειόθεν, ἐκ μυχάτων δὲ βυθοῦ ῥοιβδῆσι Χάρυβδις
Κύματι καχλάζοντι, καὶ ἱστίον ἄκρον ἵκανε.
Νῆα δ᾽ ἄρ᾽ αὐτόθι κατέσχε ῥόος, οὐδέ μιν εἴα
Πρόσσω ἐλθέμεν, οὐδ᾽ αὖτις ἀναδύεσθαι ὀπίσσω,
Κοίλῳ ἐπὶ λυγρῷ δὲ περιστροφάδην ἐδινεῖτο.
Ἦ τάχα καὶ δῦσαι Ἀργὼ κατὰ βένθος ἔμελλεν,
Εἰ μὴ ἀριστεύουσα θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος
Εὐρυβίη Πηλῆα πόσιν λίσσετο ἰδέσθαι,
Μειλιχίη δ᾽ ἐξέδυτο βυθοῦ, καὶ ῥύσατ᾽ ὀλέθρου
Ἀργῴαν ἀγητόν, καὶ ὑπ᾽ ἰλύος ἐξεσάωσε.
Δὴ τότε οἱ πλώοντες ἐπειγόμενοι μάλα τηλοῦ
Προὔχοντα σκόπελον· πέτρη δ᾽ ἐρύκεθεν ὑπορρώξ
Λισσοῖς χηραμόνεσσιν ἐπιθρώσκουσα βιᾶται
Πόντον ἔσω, χαροπὸν δ᾽ ἄρ᾽ ὑποβρέμει ἔνδοθι κῦμα.
Ἔνθα δ᾽ ἐφεζόμεναι λιγυρὴν ὄπα γηρύουσι
Κοῦραι, ἀποστίλβουσι δὲ βροτῶν θέλγουσιν ἀκουάς·
Δὴ τότε δὴ Μινύαισιν ἐφήδυνε πίστις ἀοιδῆς
Σειρήνων· οὐδέ σφι παρατρωπᾶσθαι ἔμελλον
Φθογγὴν εὐκομβέην, χειρῶν δέ οἱ ἦκαν ἐρετμά.
Ἀγκαῖος δ᾽ ἴθυνεν ἐπὶ προβλῆτα κολωνόν,
Εἰ μὴ ἐγὼ φόρμιγγα τιταινόμενος παλάμῃσι,
Μητρὸς ἐμῆς ἐκέρασσ᾽ εὐτερπέα κόσμον ἀοιδῆς.
Ἤειδον δὲ λιγὺ κλάζων διὰ θέσκελον ὕμνον,
Ὥς ποτέ οἱ δήρισαν ἀελλοπόδων ὕπερ ἵππων·
Αὐτὰρ Κυανοχαίτης χολωσάμενος Διῒ πατρὶ
Τύψεν Λυκτονίην γαῖαν χρυσέῃ τριαίνῃ,
Καὶ ῥαιὴν διεσκέδασεν κατ᾽ ἀπείρονα πόντον,
Νήσους εἰναλίας ἔμμεναι· τάς ῥ᾽ ἐξονόμηναν
Σαρδώ τ᾽ Εὔβοιάν τ᾽, ἐπὶ δὲ Κύπρον ἠνεμόεσσαν.
Δὴ τότε φορμίζοντος ἀπὸ σκοπέλου νιφόεντος,
Σειρῆνες θάμβησαν, ἔλιν δ᾽ ἄμπαυσαν ἀοιδήν.
Καί ῥ᾽ ἡ μὲν λωτούς, ἡ δ᾽ αὖ χέλυν ἔκβαλε χειρῶν.
Δεινὰ δ᾽ ἀνεστονάχησαν, ἐπεὶ πότμος ἦε λυγρὸς
Μοιριδίου θανάτοιο· σφᾶς δ᾽ ἀπὸ ῥωγάδος ἄκρης
Ἐς βυθὸν δισκεύσαν ἀγιρροθίοιο θαλάσσης,
Πέτραις δ᾽ ἠλλάξαντο δέμας μορφήν θ᾽ ὑπέροπλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τήνδε πέτρην παράμειψε θέουσα
Ἀργὼ, κῦμα δὲ πόντου καὶ κόλπον ἵκανε
Λευκοφαεῖς πλήθουσα κατὰ προτόνων ἀνέμοισι,
Κέρκυραν ζαθέην ἐξίκετο, τὴν σφιν ἔναιεν

Ιδριες

Ἴδριες εἰρεσίης καὶ ἁλιπλάγκτοιο πορείης
Φαίηκες· τοῖσιν δ' ἄρ' ἐφημοσύνῃσι θέμιστας
Ἀλκίνοος κραίαινε δικαιότατος βασιλήων.
Πείσματα δ' ἀψάμενοι πορσυνέμεν ἱερὰ θῦσαι
Ζηνὶ πανομφαίῳ καὶ ἐπακτίῳ Ἀπόλλωνι·
Ἐν δ' ἄρ' ὑπειρεσίῃσιν ἐπειγόμενοι φορέοντο
Νηυσὶν ἀπειρεσίαις βεβαρηότες λόχος Αἰήτεω,
Κόλχων Ἐρρήνων τε, Χαρανδαίων, Σολύμων τε·
Διζόμενοι Μινύας, τόφρ' αὖ Μήδειαν ἄγοιντο
Ὄψιν ἐς Αἰήταο πάτρος, ποινὴν δ' ἀμοιβὰς
Σφῆσιν ἀτασθαλίῃσιν ἀδελφειοῦ κταμένοιο·
Ἀλλ' ὅτε δὴ κοίλου λιμένος μυχὸν ἄστυν ἵκοντο,
Αἶψα δ' ἄρ' Ἀλκινόοιο δόμον κήρυκας ἔβαινον,
Μηδείης λύτο γούνατα, δέος δ' ἄχεε παρειάς
Μή οἱ ζυγὸν ἀέκουσαν ἐὸν πέμψειε δέμας δὲ
Φαιήκων βασιλεύς, ἀνάπυστά τε ἔργα γένοιτο.
Ἀλλ' οὐ οἱ τάδε μοῖρα τελεσφόρος κατένευσε,
Πρὶν δή τοι Πελίαο δόμοις ἐπὶ λυγρὸν ὄλεθρον
Αὐτῷ τε κρείοντι φέροι κακὸν οἶτον Ἰήσων.
Ἀλλ' ὅτε δὴ βασιλῆος ἀπηνέος ἔκλυεν αὐδὴν
Ἀρήτη ῥοδόπηχυς, ἰδ' Ἀλκίνοος θεοειδής,
Ἀλκίνοος μὲν ῥ' αὖτ' ἐπετέλλετο κηρύκεσσι
Κούρην ἀμφιέποντας ἄγειν ἀπὸ νηὸς ἐρυμνῆς,
Πατρὶ δ' ἐῷ πέμψαι δίκην δυσπημοσυνάων.
Ἀρήτη δ' ᾤκτειρεν ἀγακλειτὴ βασίλεια,
Μειλίχια παρφαμένη δὲ τὸν ὃν πόσιν, ὧδ' ἀγόρευεν,
Οὐ μὲν δὴ φίλον ἐστὶν ἀπορρήξασθαι ὁμιλόν,
Λέκτρα τε στρώσαι, λῦσαι τ' ἐκ πυρσὸν ἔρωτος.
Θυμαίνει μάλα γάρ σφι Διωναίη Ἀφροδίτη
Ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξὶν, ὅτις τάδε μώσεται ἔργα.
Ἀλλ' εἰ μὲν κούρη πέλεται καὶ ἄχραντος ἰκάνει,
Οἰχέσθω πατρός τε δόμον καὶ ἐς ἤθεα Κόλχων·
Εἰ δέ κε νυμφιδίοις σαίροις λέκτρῳ τε κλιθεῖσα
Παρθενίην ὤλεσσεν, ἑῷ πόσει ἅμμιν ἀγέσθω.
Ὣς ἔφατ'· Ἀλκινόου δὲ φρένας ἤλυθε μῦθος·
Καί ῥ' οὕτω τάδε πάντα τελευτήσασθαι ἔμελλεν.
Ἀλλ' οὐ οἱ βουλὴ Μινύας λάθεν· αὐτίκα γὰρ Ἥρη
Δμωῇ δέμας εἰκυῖα, θοῶς φάτο καὶ κατέλεξε,
Νηὸς ἐπὶ σπεύδεσθαι, τά οἱ μήτιεν ἀλέκτρης.
Δὴ τότε Μηδείην θαλάμου πορσύνετο λέκτρον
Πρύμνῃ ἐπ' ἀκροτάτῃ, περὶ δ' ἐστρώσαντο χαμεύνας,
Ἀμφ' αὐτῇ χρύσειον ἐπαγλαΐσαντες ἄωτον.
Αὐτὰρ ἐπὶ δορὰ σφιν ἐπαρτήσαντο βοείας,
Τάχα τε, κρύπτον τε γάμον αἰδήσιμον ἔργον,
Καὶ τότε παρθενίης νοσφίζετο κούρειον αἶδος
Αἰνόγαμος Μήδεια δυσπενθέσιν ὑμεναίοις.
Αὐτὰρ ἐπεὶ βασιλῆος ἀμύμονος ὄψιν ἵκοντο
Κόλχοι καὶ Μινύαι, καὶ ἐμυθήσαντο ἕκαστοι,
Ἐκ δ' ἄρ' ἄγ' Αἰσονίδης ἄλοχον Μήδειαν ἀγέσθαι
Ἀλκινόου, τοὶ δ' αἶψα λύοντ' ἐκ πείσματα νηός,
Δὴ τότ' ὑπ' εἰρεσίῃσι θέεν πολυηχέος Ἀργώ,
Ἀμπρακίου κόλποιο διεξανύουσα κέλευθα.
Ἔνθα τί τοι Μουσαῖε θεηγενὲς ἐξαγορεύσω
Ὅσσ' ἐπάθον Μινύαισιν ὁμοῦ περὶ σύρτιν ἀέλλαις,
Ἢ πῶς ἐξεσάωθεν ἀγασπλάγκτοιο πορείης·
Ὅσσα τ' ἄρ' ἐν Κρήτῃ πάθον ἄλγεα τετληῶτες,
Χάλκειον τεχνήεντα δοκευόμενοι, ὄφρ' ἱκόμεσθα·
Ὅς ῥά οἱ οὐκ εἴα λιμένων ἔντοσθεν ἱκέσθαι.
Ἡ δ' ὡς στεινομένοισι βαρυηχεῖ κύματι πόντου,
Ῥιμφά τε κυανέησι βαρυνόμενοι νεφέλῃσιν,
Ἠλπόμεθα σκοπέλοισι μαλειείοισιν ἰκέσθαι
Νῆα θοήν. Παιὰν δ' ἄρ' ἑκηβόλος ἀγχόθεν αἴγλην
Δεῖξ' ἀπὸ κραναῶν ἄκρων βουνῶν, ἐκ δ' ἀνέφηνε
Μεσσατίων σποράδων Κραναὴν δή ἑ πάντες ὀπίσσω
Νῆσον ἐπικλήσκουσι περικτίονες ἄνθρωποι.
Ἀλλ' οὐ οἱ θέμις ἦεν ἐπιμβῆναι ἐξ ἁλὸς ἔρξας
Αἰσονίδην. πεὶ γάρ ῥα λύθρον φέρεν· ἦτο δ' ὀπίσσω
Μοῖρ' ὀλοή, κότεεν γὰρ ἐπισπερχὴς Ὑπερίων.
Ἀλλ' ὅτ' ὑπ' εἰρεσίης Μαλειάδας ἱκόμεθ' ἄκρας,

Artifices operum pelagi, puppiſque regendae
Phaeaces. virtute animi quibus inclytus heros
Imperat Alcinous regum iuſtiſſimus unus.
Subductis hinc de littore ſacra ferebant
Funibus, aetheriōque Ioui, et tibi delphice Phoebe.
Cum ſubito in portum delati claſſe vehuntur
Remigio Aeetae regis manus alta virorum
Colchorum, Erraeōque Charandaeon, Solymōque.
Et Minyas quaerunt, reddant ſibi deinde ferendam
Medeam patris ante oculos, in Phaſide caeſi
Perferat et meritas fratris pro ſanguine poenas.
Cum iam igitur portus intraſſent ſinus profundi
Alcinoi poſcunt praecones atria regis.
Medea genua aegra labans, pallorque timorque
Occupat, inuitam retrahant ne vincula Colchon
Phaeacum et faciat non ante audita Tyrannus.
Sed non cuncta mouens fore miſeras ordine tali
Parca prius Peliae quàm funeſtaſſet et aulam,
Regnantique ipſi caedis foret auctor Iaſon,
Arete Alcinoi clemens formoſaque coniunx.
Ipſe autem Alcinous duci de puppe puellam,
Quam peterent Colchi tanto pro crimine ſontem,
Reſtituique ſuo ducit debere parenti.
Sed mouit pietas regina viſcera mitis,
Admonuitque viru o blandis ſermonibus uſa.
Scilicet ô coniunx ſocij data foedera lecti,
Haud dulce, et Thalami iunctas diuellere flammas,
Et quoties quiuis haec audeat, alma Dione
Irruit, inque viros vltrix, iratàque matres,
Quod ſi virgineum ſeruas non tactu pudorem,
Nauiget ad patrem, et patrios Medea penates.
At ſi concubitu foedauit clauſtra iugali
Abdita, iure ſuo ducat quocunque maritus.
Sic ait, ac regis verba haec praecordia tangunt,
Atque ita cuncta ſuis ſtatuit decernere dictis.
At Minyas non haec latuit ſententia. Iuno
Nam ſubito ſeruo aſſimilis deuecta per auras
Nuntiat arcanum reges quodcunque locuti.
Tum ſubito thalamos Medeae, thoróſque parare
Excelſa in puppi, circùmque aulaea coruſcant,
Velleráque effixis dependent aurea ſetis.
Poſtquam igitur fulcris nituēre cubilia lautis,
Coniugij pares flammae ſubiēre latentes,
Tunc iam virgineo flore in Medea decoris
Triſtibus infelix hymenaeis nupta reliquit.
Hinc vbi magnanimi regis ſubiēre tribunal
Colchique, et Minyae quicquid voluēre locuti,
Traduxit Alcinoi decreto iam ſua coniunx
Aeſonida. ſoluunt Minyae de littore puppem,
Ocyus et remis ſtridens propellitur Argo,
Ambraciíque ſinus celeri ſecat aequora curſu.
Hic tibi quid Muſaee canam memorande labores?
Quos dederint iuncta cum ſyrtibus vſque procellae?
Et Minyae incolumes quantis erroribus acti?
Quin etiam quantos incuſſit Creta dolores?
Aereus vt rigidus acceſſu horrendus in ipſo
In portum vetuit Minyas ſubducere puppem,
Vt tandem aequoreis vexati tempore longo
Fluctibus, ac ſubito triſti malè nube grauati
Credidimus nauem quoties allidere ſaxis?
At Paean lucem per nubila ſaeua coruſcam
Montibus è ſummis ſuperintulit, unde repente
Ex multis quae nos claudebant, inſula viſa eſt,
Quam Cranaen dicunt, loca quae vicina frequentant.
At non Aeſonidae quamuis contingere terram
Parte licet, redimendus enim deſertur, at illum
Mors auerſa fugit, vis tanta Hyperionis irae.
Aſt vbi tranſuecti Maleotidos alta tenemus,

Admonitu Circes purgent vbi ſacra rogatus
Infauſtum Aeetæ, quicquidue ingeſſit Erinnys.
Tunc ego ſacrorum Minyis libamina pulchra
Struxi, & Neptunum ſuprema voce rogaui
Det reditum feſſis, dulcéſque videre parentes.
Illis igitur ventis actis referuntur Iolchon
In patriam, ſed fronde virens me Tænarus alta
Excepit, vt referam magnis ſacra regibus orci,
Vaſta quibus parent immenſi clauſtra barathri.
Inde celer petij Thracem per ſumma niuoſam
Libethras gaudens terram tetigiſſe paternam.
Hic antrum ſubij peramabile, protulit hic me
Magnanimi in lectis Oeagri ſplendida mater.

Κίρκης ἐννεσίῃσιν ἀποῤῥίψεσθαι ἔμελλον
Ἀρὰς Αἰήταο, καὶ ἠλιτόποινον ἐρινύν.
Δὴ τότ' ἐγὼ Μινύαισιν ἐφ' ἱερὰ λύτρα θυηπολέω
Ῥέξα, καὶ ἐλλιτάνευσα γαιήοχον Εἰνοσίγαιον
Νόστον ἐπειγομένοις δόμεναι, γλυκερούς τε τοκῆας.
Καὶ ῥ' οἱ μὲν πλώοντες ἐϋκτιμένην δ' Ἰωλκὸν
Θῦον· ἐγὼ δ' ἱκόμην διὰ Ταίναρον ἠνεμόεντα,
Ὄφρα κεν ἔντομα ῥέξω ἀγακλειτοῖς βασιλεῦσιν,
Οἵ τ' ἄρα νερτερίων βερέθρων κληῖδας ἔχουσιν.
Ἔνθεν δ' ὁρμηθεὶς ἐσῆλθον χιονώδεα Θρῄκην,
Λειβήθρους ἐς χῶρον, ἐμὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ἄντρον δ' εἰσαφίκανον περικλυτὸν, ἔνθα με μήτηρ
Γείνατο ἐν λέκτροις μεγαλήτορος Οἰάγροιο.

ΟΡΦΕΩΣ

ΟΡΦΕΩΣ ΕΥΧΗ, ΠΡΟΣ ΜΟΥΣΑΙΟΝ.

ORPHEI VOTVM AD MVSÆVM.

ΜΑΝΘΑΝΕ δὴ Μουσαῖε θυηπολίην περὶ σεμνήν,
Εὐχήν, ἣ δή τοι προφερεστέρη ἐστὶν ἁπασῶν.
Ζεῦ βασιλεῦ, καὶ γαῖα, καὶ οὐράνιαι φλόγες ἁγναί,
Ἠελίου μήνης θ' ἱερὸν σέλας, ἄστρα τε πάντα·
Καὶ σὺ Ποσείδαον γαιήοχε κυανοχαῖτα,
Φερσεφόνη θ' ἁγνή, Δημήτηρ τ' ἀγλαόκαρπε,
Ἄρτεμι ἰοχέαιρα κόρη, καὶ ἤιε Φοῖβε,
Ὃς Δελφῶν ναίεις ἱερὸν πέδον· ὅς τε μεγίστας
Τιμὰς ἐν μακάρεσσιν ἔχεις Διόνυσε χορευτά·
Ἄρές τ' ὀβριμόθυμε, καὶ Ἡφαίστου μένος ἁγνόν,
Ἀφρογενής τε θεὰ μεγαλώνυμα δῶρα λαχοῦσα·
Καὶ σὺ καταχθονίων βασιλεῦ μέγ' ὑπείροχε δαῖμον·
Ἥβη τ', Εἰλείθυια, καὶ Ἡρακλέος μένος ἠΰ·
Καὶ τὸ Δικαιοσύνης τε καὶ Εὐσεβίης μέγ' ὄνειαρ
Κικλήσκω, Νύμφας τε κλυτὰς καὶ Πᾶνα μέγιστον,
Ἥρην τ' αἰγιόχοιο Διὸς θαλερὴν παράκοιτιν·
Μνημοσύνην τ' ἐρατήν, Μούσας τ' ἐπικέκλομαι ἁγνὰς
Ἐννέα, καὶ Χάριτάς τε καὶ Ὥρας ἠδ' Ἐνιαυτόν,
Λητώ τ' εὐπλόκαμον, Θείην, σεμνήν τε Διώνην,
Κουρῆτάς τ' ἐνόπλους, Κορύβαντάς τ' ἠδὲ Καβείρους,
Καὶ μεγάλους σωτῆρας ὁμοῦ, Διὸς ἄφθιτα τέκνα·
Ἰδαίους τε θεούς, ἠδ' ἄγγελον οὐρανιώνων
Ἑρμείαν κήρυκα, Θέμιν θ' ἱεροσκόπον ἀνδρῶν,
Νύκτα τε πρεσβίστην καλέω, καὶ φωσφόρον ἦμαρ,
Πίστιν τ' ἠδὲ Δίκην, καὶ ἀμύμονα θεσμοδότειραν.
Ῥείαν τ' ἠδὲ Κρόνον, καὶ Τηθὺν κυανόπεπλον,
Ὠκεανόν τε μέγαν, σύν τ' Ὠκεανοῖο θύγατρας·
Ἄτλαντός τε καὶ Αἰῶνος μέγ' ὑπείροχον ἰσχύν·
Καὶ Χρόνον ἀέναον, καὶ τὸ Στυγὸς ἀγλαὸν ὕδωρ,
Μειλιχίους τε θεούς, ἀγαθήν δ' ἐπὶ τοῖσι Πρόνοιαν·
Δαίμονά τ' ἠγάθεον, καὶ δαίμονα πήμονα θνητῶν.
Δαίμονας οὐρανίους, καὶ ἠερίους, καὶ ἐνύδρους,
Καὶ χθονίους, καὶ ὑποχθονίους, ἠδ' ἐμπυριφοίτους·
Καὶ Σεμέλην, Βάκχου τε συνευαστῆρας ἅπαντας,
Ἰνὼ Λευκοθέην τε, Παλαίμονά τ' ὀλβιοδώτην.
Νίκην θ' ἡδυέπειαν, ἰδ' Ἀδρήστειαν ἄνασσαν·
Καὶ βασιλῆα μέγαν Ἀσκληπιὸν ἠπιοδώτην.
Παλλάδα τ' ἐγρεμάχην κούρην, ἀνέμους τε πρόπαντας,
Καὶ βροντάς, κόσμου τε μέρη τετρακίονος αὐδῶ·
Μητέρα τ' ἀθανάτων, Ἄττιν, καὶ Μῆνα κικλήσκω,
Οὐρανίαν τε θεάν, σύν τ' ἄμβροτον ἁγνὸν Ἄδωνιν,
Ἀρχήν τ' ἠδὲ πέρας (τὸ γὰρ ἔπλετο πᾶσι μέγιστον)
Εὐμενέας ἐλθεῖν, κεχαρημένον ἦτορ ἔχοντας,
Τήνδε θυηπολίην ἱερὴν σπονδήν τ' ἐπὶ σεμνήν.
Εἰνοδίην Ἑκάτην κλῄζω, τριοδῖτιν, ἐραννήν,
Οὐρανίαν, χθονίαν τε, καὶ εἰναλίαν, κροκόπεπλον,

DISCE iam Muſae operationẽ in ſacrificiis circa religioſã
Orationem, quæ quidem præſtantior eſt omnibus.
Iupiter Rex, & terra, & cæleſtes flammæ puræ,
Solis, Lunæq́; ſacrum lumen, aſtráque omnia:
Et tu Neptune, terræ concuſſor, nigram comam habens,
Perſephonéque caſta, Ceréſque ſplendidum fructum præbẽs:
Diana ſagittis gaudens puella, & ſagittator Phœbe,
Qui delphorum habitas ſacrum ſolum: quique maximos
Honores inter beatos habens Dioniſie ſaltator:
Marſq́; robuſtum animum habens, & Vulcani robur intemeratum:
Ex ſpuma genitaq́; dea, celebria dona ſortita.
Et tu ſuper mortales rex valde excellens dæmon.
Hebéque Lucina, & Herculis robur bonum,
Et iuſtitiæ & pietatis magna vtilitas
Voco: Nymphásque inclytas, Panáque maximum,
Iunonémque Aegiochi Iouis vireſcentem vxorem:
Memoriámque amabilem, Muſáſque imploro caſtas
Nouem, & Gratias, & tempora & annum.
Latonámque pulchram, comam habentem diuinam, pudicámq́; Dionem,
Saliosq́; armigeros, Corybanteſq́; & Cabeiros,
Et magnos ſeruatores ſimul, Iouis incorruptos filios.
Idæóſque deos, & nuncium cœleſtium
Mercurium præconem, Themímque aruſpicem hominum.
Noctémque ſenem voco, & lucem ferentem diem.
Fidémque, & ius, & irreprehenſibilem leges tradentem,
Rheamq́; & Saturnum, & Tethym, nigram veſtem habẽtẽ,
Oceanumq́; magnum, ſimúlque Oceani filias,
Athlantiſque, & æui valde egregium robur,
Et temporis perenne, & Stygis ſplendentem aquam
Blandóſque deos bonámque in illis prouidentiam,
Dæmonemq́; diuinum, & dæmonem nocentem mortalibus
Dæmonas cœleſtes, & aereos, & aquatiles,
Et terreſtres, & ſubterraneos, & per ignem euntes,
Et Semelem, Bacchiq́; concantatores omnes,
Ino, Leucotheam, & Palæmonem diuitiarum datricem,
Victoriámque ſuauiloquam, & Nemeſim reginam,
Et regem magnum Aeſculapium mitia dantem,
Palladémq́; incitantem ad pugnã puellam, ventoſq́; omnes,
Et tonitrua, mundique partes Tracionis conuallium.
Matrémque immortalium Attim, & Lunam voco,
Cœleſtemq́; deam, ſimulq́; immortalem puerum Adonim,
Principiumq́; & finem (illud enim eſt omnibus maximum.)
Beneuolos venire, lætum animum habentes,
Ad hoc ſacrificium ſacrum fœdus, præterea religioſum.
In via habitantem Hecatem voco, triuiamq́; peramabilem,
Cœleſtem terreſtremq́; & marinam, crocea veſtem habẽtem:

Sepulchralem, cum animabus mortuorum bacchantem,
Perſiam catellam indomitum regnum,
Tauris vectam, totius mundi clauigeram reginam:
Ducem, nympham, pueros nutrientem, montes accedentem:
Supplicantibus puellam ceremoniis piis adeſſe,
Bubulco beneuolam ſemper grato animo.

ORPHEI HYMNI.

PROTHYRææ ſuffimentum, ſtyracem.

AVDI me, ô veneranda dea, celebris dæmon,
Dolorum in partu auxiliatrix, lectorum delectabilis
Fœminarũ ſeruatrix, ſola puerorũ amatrix, mitis aſpectu,
Parturientiũ fautrix, præſes iuuẽtutis mortaliũ Prothyræa:
Clauigera, obuia, amans educationem, omnibus manſueta:
Quæ occupas domos omnium, conuiuiſque lætaris.
Parturientibus zonã ſoluens, occulta, operibus verò apparẽs
Condoles partus doloribus, & fœcunditate lætaris.
Lucina, leuigans labores grauibus in neceſſitatibus.
Solam enim te vocant lecti, anima, requies.
In te enim parturiunt, quarum damnoſi ſunt dolores.
Diana abſconſa, & veneranda Prothyræa,
Audi beata, dáque liberos auxiliatrix exiſtens.
Et ſerua, quemadmodum generata es ſeruatrix omnium.

NOCTIS ſuffimentum, lampades.

NOCTEM deorum generatricem cantibus celebrabo, atque virorum.
Nox generatio omnium, quam & Cyprim vocabimus.
Audi beata dea, nigrum ſplendorem habens, aſtris lucens,
Quiete gaudens, & quiete multi ſomnij:
Læta, delectabilis, pernoctationes amans, mater ſomniorum,
Obliuioni tradens curas, bonáque, laborum quietem habẽs,
Hymnorum datrix, amica omnium, equis vecta, noctu ſplendens,
Semiperfecta, terreſtris, & cœleſtis rurſus ipſa,
Circularis, ludens perſequutionibus per aëra iens:
Quæ lucem emittis ad inferna, & rurſus fugis
In infernum. grauis enim neceſſitas omnia vincit.
Nunc verò beata Nox, valde diues, omnibus deſideranda,
Obuiáque, audiens ſermonum ſupplicatoriam vocem,
Venias beneuola, timoreſq́ dimitte ſplendore victos.

COELI ſuffimentum, thus.

COELVM omnium generator, mundi pars ſemper indomita,
Antiquum principium omnium, omniúmque finis.
O munde pater, in ſphæram volute circa terram,
Domus deorum beatorum, rhombi vertiginibus iter faciens,
Cœleſtis terreſtriſque, cuſtos omnia complectens:
In pectoribus habens naturæ intolerabilem neceſſitatem,
Purpureo colore: indomitum, varium, varia forma:
Omnia videns, nate Saturni, beatum præſtantiſſ. dæmon.
Audi adducẽs vitam piã ſacra diſcenti nuper manifeſtato.

AETHERIS ſuffimentum, crocum.

O IOVIS ſublime palatium habens, tenens imperium indomitum,
Aſtrorum, ſoliſque lunæ partem:
Omnidomans, ignem ſpirans, omnibus viuentibus fax,
Altè apparens, æther, mundi elementum optimum.
O inclytum germen ferens, ſplendorem, aſtris fulgorẽ præbẽs,
Vocans ſupplico te, potentem tranquillum eſſe.

Τυμβιδίαν, ψυχαῖς νεκύων μέτα βακχεύουσαν·
Περσείαν σκυλακῖτιν, ἀμαιμάκετον βασίλειαν,
Ταυροπόλον, παντὸς κόσμου κλειδοῦχον ἄνασσαν,
Ἡγεμόνην, νύμφην, κουροτρόφον, οὐρεσιφοῖτιν,
Λισσομένοις κούρην τελεταῖς ὁσίαισι παρεῖναι,
Βουκόλῳ εὐμενέουσαν ἀεὶ κεχαρηότι θυμῷ.

ΟΡΦΕΩΣ ΥΜΝΟΙ.

ΠΡΟΘΥΡΑΙΑΣ θυμίαμα, στύρακα.

ΚΛΥΘΙ μοι ὦ πολύσεμνε θεά, πολυώνυμε δαῖμον,
Ὠδίνων ἐπαρωγὴ, λεχῶν ἡδεῖα πρόσοψι·
Θηλειῶν σώτειρα, μόνη φιλόπαις, ἀγανόφρον,
Ὠκυλόχεια, παροῦσα νέαις θνητῶν Προθυραία.
Κλειδοῦχ', εὐάντητε, φιλότροφε, πᾶσι προσηνής.
Ἡ κατέχεις οἴκους πάντων, θαλίαις τε γέγηθας.
Λυσίζων' ἀφανὴς, ἔργοισι δὲ φαίνῃ ἅπασι.
Συμπάσχεις ὠδῖσι, καὶ εὐτοκίῃσι γέγηθας·
Εἰλείθυια, λύουσα πόνους δειναῖς ἐν ἀνάγκαις.
Μούνην γάρ σε καλοῦσι λεχοὶ, ψυχῆς ἀνάπαυμα.
Ἐν γάρ σοι τοκετῶν λυσιπήμονές εἰσιν ἀνῖαι·
Ἄρτεμις Εἰλείθυια, καὶ ἡ σεμνὴ Προθυραία.
Κλῦθι μάκαιρα· δίδου δὲ γονὰς, ἐπαρωγὸς ἐοῦσα·
Καὶ σῷζ' ὥσπερ ἔφυς αἰεὶ σώτειρα πρὸ πάντων.

ΝΥΚΤΟΣ θυμίαμα, δαλούς.

ΝΥΚΤΑ θεῶν γενέτειραν ἀείσομαι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν.
Νὺξ γένεσις πάντων, ἣν καὶ Κύπριν καλέσωμεν.
Κλῦθι μάκαιρα θεὰ, κυαναυγὴς, ἀστεροφεγγής·
Ἡσυχίῃ χαίρουσα καὶ ἠρεμίῃ πολυύπνῳ·
Εὐφροσύνη, τερπνὴ, φιλοπάννυχε, μῆτερ ὀνείρων·
Ληθομέριμν' ἀγαθή τε, πόνων ἀνάπαυσιν ἔχουσα·
Ὑπνοδότειρα, φίλη πάντων, ἐλάσιππε, νυχαυγής·
Ἡμιτελὴς, χθονία ἠδ' οὐρανία πάλιν αὐτή·
Ἐγκυκλία, παίκτειρα διώγμασιν ἠεροφοίτοις·
Ἡ φάος ἐκπέμπεις ὑπὸ νέρτερα, καὶ πάλι φεύγεις
Εἰς ἀίδην· δεινὴ γὰρ ἀνάγκη πάντα κρατύνει.
Νῦν τε μάκαιρα Νὺξ πολύολβε, πᾶσι ποθεινὴ,
Εὐάντητε, κλύουσα λόγων ἱκετηίδα φωνὴν,
Ἔλθοις εὐμενέουσα, φόβους δ' ἀπόπεμπε νυχαυγεῖς.

ΟΥΡΑΝΟΥ θυμίαμα, λίβανον.

ΟΥΡΑΝΕ παγγενέτωρ, κόσμου μέρος αἰὲν ἀτειρὲς,
Πρεσβυγένεθλ', ἀρχὴ πάντων πάντων τε τελευτή·
Κόσμε πατὴρ, σφαιρηδὸν ἑλισσόμενος περὶ γαῖαν,
Οἶκε θεῶν μακάρων, ῥόμβου δίναισιν ὁδεύων,
Οὐράνιος χθόνιός τε φύλαξ πάντων περιβληθείς·
Ἐν στέρνοισιν ἔχων φύσεως ἄτλητον ἀνάγκην,
Κυανόχρως, ἀδάμαστε, παναίολε, αἰολόμορφε,
Πανδερκὲς, Κρονότεκνε, μάκαρ πανυπέρτατε δαῖμον,
Κλῦθ' ἐπάγων ζωὴν ὁσίαν μύστῃ νεοφάντῃ.

ΑΙΘΕΡΟΣ θυμίαμα, κρόκον.

Ὦ Διὸς ὑψιμέλαθρον ἔχων κράτος αἰὲν ἀτειρὲς,
Ἄστρων ἠελίου τε σεληναίης τε μέρισμα,
Πανδαμάτωρ, πυρίπνου, πᾶσι ζωοῖσιν ἔναυσμα,
Ὑψιφανὴς Αἰθὴρ, κόσμου στοιχεῖον ἄριστον·
Ἀγλαὸν ὦ βλάστημα, σελασφόρον, ἀστεροφεγγὲς,
Κικλήσκων λίτομαί σε, κεκραμένον εὔδιον εἶναι.

ΠΡΩ-

ΠΡΩΤΟΓΟΝΟΥ θυμίαμα, σμύρναν.

ΠΡΩΤΟΓΟΝΟΝ καλέω διφυῆ, μέγαν, αἰθερίπλακτον,
Ὠογενῆ, χρυσέαισιν ἀγαλλόμενον πτερύγεσσιν,
Ταυροβόαν, γένεσιν μακάρων θνητῶν τ' ἀνθρώπων·
Ὅς τε πολύμνηστον πολυόργιον εὗρηκε Παιάν,
Ἄρρητον, κρύφιον, ῥοιζήτορα, παμφαὲς ἔρνος·
Ὄσσων ὃς σκοτόεσσαν ἀπημαύρωσας ὁμίχλην,
Πάντη δινήσεις πτερύγων ῥιπαῖς κατὰ κόσμον·
Λαμπρὸν ἄγων φάος ἁγνόν, ἀφ' οὗ σε Φάνητα κικλήσκω,
Ἠδὲ Πρίηπον ἄνακτα, καὶ Ἀνταύγην ἑλίκωπον.
Ἀλλὰ μάκαρ πολύμητι, πολύσπορε, βαῖνε γεγηθὼς
Ἐς τελετὴν ἁγίαν πολυποίκιλον ὀργιοφάνταις.

ΑΣΤΡΩΝ θυμίαμα, ἄρωμα.

ΑΣΤΡΩΝ οὐρανίων ἱερὸν σέλας ἐκπροκαλοῦμαι,
Εὐιεραῖς φωναῖσι κικλήσκων δαίμονας ἁγνούς.
Ἀστέρες οὐράνιοι, νυκτὸς φίλα τέκνα μελαίνης,
Ἐγκυκλίοις δίνῃσι περιθρόνια κυκλέοντες,
Ἀνταυγεῖς, πυρόεντες, ἀεὶ γενετῆρες ἁπάντων·
Μοιρίδιοι, πάσης μοίρης σημάντορες ὄντες·
Θνητῶν ἀνθρώπων θείαν διέποντες ἀταρπόν·
Ἑπταφαεῖς ζώνας ἐφορώμενοι, ἠεροπλάγκτοι·
Οὐράνιοι, χθόνιοί τε, πυρίδρομοι, αἰὲν ἀτειρεῖς·
Αὐγάζοντες ἀεὶ νυκτὸς ζοφοειδέα πέπλον,
Μαρμαρυγαῖς στίλβοντες, εὔφρονες, ἐννύχιοί τε·
Ἔλθετ' ἐπ' εὐιέρου τελετῆς πολυΐστορας ἄθλους,
Ἐσθλοὶ ἐπ' εὐδόξοις ἔργοις δρόμον ἐκτελέοντες.

ΗΛΙΟΥ θυμίαμα, λιβανομάνναν.

ΚΛΥΘΙ μάκαρ, πανδερκὲς ἔχων αἰώνιον ὄμμα,
Τιτὰν χρυσαυγής, Ὑπερίων, οὐράνιον φῶς·
Αὐτοφυής, ἀκάμα, ζώων ἡδεῖα πρόσοψι·
Δεξιὲ μὲν γενέτωρ ἠοῦς, εὐώνυμε νυκτός·
Κρᾶσιν ἔχων ὡρῶν, τετραβάμοσι ποσσὶ χορεύων.
Εὔδρομε, ῥοιζῆτα, πυρώδες, φαιδρωπέ, διφρευτά,
Ῥόμβου ἀπειρεσίου δίναις οἶμον ἐλαύνων·
Εὐσεβέσιν καθοδηγὲ καλῶν, ζαμενὴς ἀσεβοῦσι·
Χρυσολύρη, κόσμου τὸν ἐναρμόνιον δρόμον ἕλκων·
Ἔργων σημάντωρ ἀγαθῶν, ὡροτρόφε κοῦρε.
Κοσμοκράτωρ, συρικτά, πυρίδρομε, κυκλοέλικτε,
Φωσφόρε, αἰολόδικτε, φερέσβιε, κάρπιμε, Παιάν·
Ἀιθαλές, ἀμίαντε, χρόνου πάτερ, ἀθάνατε Ζεῦ,
Εὔδιε, πάμφαε, κόσμου τὸ περίδρομον ὄμμα,
Σβεννύμενος λάμπων τε καλαῖς ἀκτῖσι φαειναῖς·
Δεῖκτα δικαιοσύνης τε, φιλονάματε, δέσποτα κόσμου·
Πιστοφύλαξ, αἰεὶ πανυπέρτατε, πᾶσιν ἀρωγέ·
Ὄμμα δικαιοσύνης, ζωῆς φῶς· ὦ ἐλάσιππε,
Μάστιγι λιγυρῇ τετράορον ἅρμα διώκων,
Κλῦθι λόγων, ἡδὺν δὲ βίον μύστῃσι πρόφαινε.

ΣΕΛΗΝΗΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

ΚΛΥΘΙ θεὰ βασίλεια, φαεσφόρε, δῖα Σελήνη·
Ταυρόκερως μήνη, νυκτιδρόμε, ἠεροφοῖτι,
Ἐννυχία, δᾳδοῦχε, κόρη, εὐάστερε μήνη·
Αὐξομένη καὶ λειπομένη, θῆλύς τε καὶ ἄρσην·
Αὐγάστειρα, φίλιππε, χρόνου μήτηρ, φερέκαρπε·
Ἠλεκτρίς, βαρύθυμε, καταυγάστειρα, νυχία·
Πανδερκής, φιλάγρυπνε, καλοῖς ἄστροισι βρύουσα.
Ἡσυχίᾳ χαίρουσα καὶ εὐφρόνῃ ὀλβιομοίρῳ·
Λαμπετίη, χαριδῶτι, τελεσφόρε, νυκτὸς ἄγαλμα.
Ἀστράρχη, τανύπεπλ', ἑλικοδρόμε, πάνσοφε κούρη,
Ἐλθὲ μάκαιρ' εὔφρων, εὐάστερε, φέγγεϊ τῷ σῷ
Λαμπομένη, σώζουσα τεοὺς ἱκέτας ἐς λοχούρα.

PRIMOGENITI ſuffimentum, ſmyrnam.

PRIMOGENITVM voco biformem, magnum, in æthere errantem,
Ex ouo genitum, aureis gaudentem alis,
Tauri clamorē habentem, genus beatorum, mortaliumq́; ho-
Quique memorandum Orgium inuenit Paan, (minum.
Inenarrabilem, occultum, ſonantem, vbique lucentem ramū.
Oculorum qui tenebroſam excuſſiſti nubem.
Quoquouerſum volutus alarum incitamentis per mundum
Emicantem ducens lucem puram, à qua te Phaneta voco:
Atque Priapum regem, & ſplendentem circumſpectum.
Sed beate, multi conſilij, habēs diuerſa ſemina, deſcēde lætus
Ad ſacrificium ſanctum, varium, orgia diſcentibus.

ASTRORVM ſuffimentum, aroma.

ASTRORVM cæleſtium ſacrum lumen prius voco,
Sacris vocibus vocans dæmonas duces.
Aſtra cæleſtia, noctis chara proles nigra,
Circularibus vertiginibus circum thronum voluta.
Reſplendentia, ſimilia igni, ſemper generantia omnia
Fato debita, omnis fati ſignificatoria exiſtentia,
Mortalium hominum diuinam adminiſtrantia viam.
Septem lumina habentia, Zonas inſpiciētia, in aere errātia,
Cæleſtia, terreſtria que in igne currentia, ſemper indomita,
Illuſtrantia ſemper noctis tenebroſum peplum:
Splendoribus relucentia, iucunda, nocturna,
Venite ad ſacri ſacrificij multiſcia certamina,
Bona in glorioſis operibus curſum perficientia.

SOLIS ſuffimentum, libanomannam.

AVDI fœlix, omnia videntem habens æternum viſum,
Titan, aurò ſplendens, Hyperion cæleſtis lux:
Per ſe naturalis, indefeſſe viuentium delectabilis aſpectus.
Dexter quidem genitor auroræ, ſiniſter noctis,
Temperamēta habēs tēporū quadrupedibus pedib. chorens
Bene currēs, ſtridēs, ignee, latā faciē habēs auriga, (ducens
Rhombi infiniti vertiginibus viam inſectans.
Piis viæ deductor pulchrorum, inimicus impiis,
Auream lyram habens, mundi concinnum curſum trahens.
Operum ſignificator bonorum, tempora nutriens puer:
Mundi rector, fiſtulator, in igne currens, in circulum volute:
Lucifer varia demonſtrans, ferens vitam fructuoſe Paan.
Ardens, impolluse, temporis percurſor, immortalis Iupiter
Tranquille, vbique apparens, mundi circumcurrens lumen,
Extincte, lucenſq́; pulchris radijs lucentibus:
Demonſtrator iuſtitiæ, amans fontes, domine mundi,
Fidei cuſtos, ſemper præſtantiſſime omnibus auxiliator,
Oculus iuſtitiæ, vitæ lux, ô equis vecte,
Flagello ſtridulo quadrigam currum perſequens,
Audi ſermones, iucundāque vitam ſacra diſcentibus aperi.

LVNAE ſuffimentum, aromata.

AVDI dea regina, lucem ferens, diua Luna:
Cornua tauri habens luna, noctu currens, in aere iēs,
Nocturna, faces ferens puella, bene ſtellata, Luna,
Aucta, & relicta, fœminàque & mas
Luceſcens, amans equos, temporis mater, ferens fructum.
Electro ſplendens, grauis animo, illuſtratrix nocturna:
Omnia uidens, amans vigilias, pulchris aſtris florens:
Quiete gaudens, & lætitia fortunata:
Lampetie, gratioſa, fruges producens, noctis imago
Erecta, habens longam veſtem, in rotundum currens, ſapiens puella,
Veni beata læta, bene ſtellata ſplendore tuo
Lucens, ſeruans tuos ſupplicatores in * λοχούρα

NATVRAE ſuffimentum, aromata.

NATVRA omnium mater dea, artificioſa mater:
Suſcitatrix, honorabilis, multa creans, dæmon regina:
Omnidomans, indomita, gubernatrix, vbique ſplendens:
Omnium rectrix, honorata, præſtantiſſima omnibus,
Incorrupta, primogenita, antiqua, claros viros cohoneſtans:
Nocturna, multa vaſtans, lumen ferens, ægrè detenta,
Quietum talis pedum veſtigium voluens.
Caſta princeps deorum, fine carens finis.
Communis quidem omnibus, incommunicabilis verò ſola.
Ipſa pater ſine patre, virtute valde gaudens maxima:
Bene florens, nexus, amicitia, multis mixta, ſciens.
Dux potens, vitam ferens, omnia nutriens puella.
Sufficientia, iudicium, Gratiarum celebris ſuada.
Aetherea, terreſtris, & marina regina.
Amara quidem pernicioſis, dulcis verò obtemperantibus.
Sapientiſſima, omnium datrix, nutrix, vbique regina.
Incrementum nutriens, beata, maturorum verò diſſolutrix.
Omnium quidem tu pater, mater, nutrix, & alumna
Statim generãs, beata, ſemine abundans, maturitatis motus.
Omnium artifex, figula, multorũ creatrix, veneranda dea:
Aeterna, motus ferens, multa experta, prudens dea.
Semper fluente turbine celerem impetum agitans.
Omnium ſeruatrix, circularis alienæ formæ arbiter:
In throno ſedens honorabilis, ſola iudicatum perficiens
Supra ſceptrigeros grauiter ſonans optima.
Intrepida, omnia domans, fatata Parca, ignem ſpirans.
Aeterna vita, & immortalis prouidentia.
Omnia tibi ſunt: omnia enim tu illa ſola facis.
Sed dea ſupplico te cum fortunatis temporibus,
Pacem, ſanitatem ducere, incrementum omnium.

ΦΥΣΕΩΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

ΩΦΥΣΙ παμμήτειρα θεὰ, πολυμήχανε μῆτερ,
Ἐγχανία, πρέσβειρα, πολύκτιτε δαῖμον ἄνασσα·
Πανδαμάτωρ, ἀδάμαστε, κυβερνήτειρα, παναυγὴς,
Παντοκράτειρα, τετιμένα, πανυπέρτατε πᾶσιν·
Ἄφθιτε, πρωτογένεια, παλαίφατε, κυδάνειρα,
Ἐννυχία, πολύτειρε, σελασφόρε, δ' ἐγκρατόδεκτε,
Ἄψοφον ἀστραγάλοισι ποδῶν ἴχνος εἰλίσσουσα·
Ἁγνὴ κοσμήτειρα θεῶν, ἀτελής τε τελευτὴ,
Κοινὴ μὲν πάντεσσιν, ἀκοινώνητε δὲ μούνη·
Αὐτοπάτωρ, ἀπάτωρ, ἀρετῇ πολυγηθὴς μεγίστη·
Εὐανθὴς πλοκὴ, φιλία, πολύμικτε, δαῆμον·
Ἡγεμόνη, κράντειρα, φερέσβιε, παντρόφε κούρα,
Αὐτάρκεια, δίκη, Χαρίτων πολυώνυμε πειθὼ·
Αἰθερία, χθονία, καὶ εἰναλία μεδέουσα·
Πικρὰ μὲν φαύλοισι, γλυκεῖα δὲ πειθομένοισι·
Πάνσοφε, πανδώτειρα, κομίστρια, παμβασίλεια·
Αὐξιτρόφων πίειρα, πεπαινομένων δὲ λύτειρα·
Πάντων μὲν σὺ πατὴρ, μήτηρ, τροφὸς ἠδὲ τιθηνός·
Ὠκυλόχεια, μάκαιρα, πολύσπορος, ὡριὰς ὁρμὴ,
Παντοτεχνὲς, πλάστειρα, πολύκτιτε, πότνια δαῖμον,
Ἀΐδια, κινησιφόρε, πολύπειρε, περίφρον·
Ἀενάῳ στροφάλιγγι θοὸν ῥύμα δινεύουσα·
Πάνρυτε, κυκλοτερὴς, ἀλλοτριομορφοδίαιτε,
Εὔθρονε, τιμήεσσα, μόνη τὸ κριθὲν τελέουσα,
Σκηπτούχων ἐφύπερθε, βαρυβρεμέτειρα, κρατίστη.
Ἄτρομε, πανδαμάτειρα, πεπρωμένη αἶσα, πυρίπνους·
Ἀΐδιος ζωὴ ἠδ' ἀθανάτη τε πρόνοια.
Πάντα σοι εἰσὶ τὰ πάντα σὺ γὰρ τάδε μούνη τεύχεις.
Ἀλλὰ θεὰ λίτομαί σε, σὺν ὀλβίοισιν ἐν ὥραις
Εἰρήνην, ὑγίειαν ἄγειν, αὔξησιν ἁπάντων.

PANIS ſuffimenta, varia.

PANA voco fortem, mundi integrum,
Cœlum, & mare, & terram omnium reginam,
Et ignem immortalem: illa enim membra ſunt Panis.
Veni beate ſaltator, circuitor, eundem thronum habens cum temporibus.
Caprarum curator, bacchator, amans diuina, arbiter aſtrorum.
Harmoniam mundi pulſans, amante iocos cantu.
Viſionum adiutor, timorum horrende humanorum.
Capras paſcentibus gaudens, in fontibus & bubulcis.
Apte videri, venator, ſonus, amice virtute nympharum.
Omnia generans, creator omnium, celebris dæmon.
Rector mundi, auctor, lucifer fructuoſe Pæan:
Antro gaudens, memor iniuriæ, verus Iupiter cornutus.
Tibi enim immenſa terræ planities confirmata eſt
Suuiléque indefeſſi ponti fertilis aqua,
Oceanúſque circumcirca in aquis terram circumuoluens,
Aereáque pars, nutrimenti viuis fomes.
Et verticem ſupra manſuetiſſimi ignis viſus.
Aſcendunt enim illa diuina multũ iudicata, tuis mandatis,
Mutáſque naturas omnium tua prouidentia,
Paſcens hominum genus per immenſum mundum.
Sed beate bacchator, diuina amãs deſcende ſuper libationes
Sacras, bonúmque præbe vitæ finem.
Panicum emittens œſtrum ſuper fines terræ.

ΠΑΝΟΣ θυμίαμα, ποικίλα.

ΠΑΝΑ καλῶ κρατερὸν, κόσμοιο τὸ σύμπαν,
Οὐρανὸν, ἠδὲ θάλασσαν, ἰδὲ χθόνα παμβασίλειαν,
Καὶ πῦρ ἀθάνατον· τάδε γὰρ μέλη ἐστὶ τὰ Πανός.
Ἐλθὲ μάκαρ σκιρτητὰ, περίδρομε, σύνθρονε ὥραις·
Αἰγομελὲς, βακχευτὰ, φιλένθεε, ἀστροδίαιτε·
Ἁρμονίαν κόσμοιο κρέκων φιλοπαίγμονι μολπῇ·
Φαντασιῶν ἐπαρωγὲ, φόβων ἔκπαγλε βροτείων·
Αἰγονόμοις χαίρων ἀνὰ πίδακας ἠδέ τε βούταις,
Εὔσκοπε, θηρητὴρ, ἠχοῦς φίλε, σύγχορε νυμφῶν·
Παντοφυὴς, γενέτωρ πάντων, πολυώνυμε δαῖμον·
Κοσμοκράτωρ, αὐξητὰ, φαεσφόρε, κάρπιμε παιάν·
Ἀντροχαρὲς, βαρύμηνις, ἀληθὴς Ζεὺς ὁ κεράστης.
Σοὶ γὰρ ἀπειρέσιον γαίης πέδον ἐστήρικται,
Εἴκει δ' ἀκαμάτου πόντου τὸ βαθύσπορον ὕδωρ,
Ὠκεανός τε πέριξ ἐν ὕδασι γαῖαν ἑλίσσων·
Ἀέριόν τε μέρισμα, τροφῆς ζωοῖσιν ἔναυσμα,
Καὶ κορυφῆς ἐφύπερθεν ἐλαφροτάτου πυρὸς ὄμμα.
Βαίνει γὰρ τάδε θεῖα πολύκριτα σαῖσιν ἐφετμαῖς·
Ἀλλάσσεις δὲ φύσεις πάντων ταῖς σαῖσι προνοίαις,
Βόσκων ἀνθρώπων γενεὴν κατ' ἀπείριτα κόσμον.
Ἀλλὰ μάκαρ βακχευτὰ φιλένθεε βαῖν' ἐπὶ λοιβαῖς
Εὐϊέρους, ἀγαθὴν δ' ὄπασον βιότοιο τελευτὴν,
Πανικὸν ἐκπέμπων οἶστρον ἐπὶ τέρματα γαίης·

HERCVLIS ſuffimentum, thus.

HERCVLES, robuſtum animum habens, robuſte, fortis, Titan,
Fortis manu, indomite, florens certaminibus validis,
Forma varie, temporis pater, æternéque venerabilis:
Ineffabilis, ferox, optabilis, omnia potens,
Omnia ſuperãtẽ animũ habẽs, poteſtatẽ poſt iacula, & vates:
Omnia edens, omnia creãs, præſtantiſſime omniũ auxiliator.
Qui mortalibus ſedaſti incultas gentes perſequens,

ΗΡΑΚΛΕΟΣ θυμίαμα, λίβανον.

ΗΡΑΚΛΕΣ ὀβριμόθυμε, μεγασθενὲς, ἄλκιμε τιτάν,
Καρτερόχειρ, ἀδάμαστε, βρύων ἄθλοισι κραταιοῖς,
Αἰολόμορφε, χρόνου πάτερ, ἀΐδιέ τε, εὔφρων,
Ἄρρητ', ἀγριόθυμε, πολύλλιτε, παντοδυνάστα·
Παγκρατὲς ἦτορ ἔχων, κάρτος μέγα τοξότα, μάντι·
Παμφάγε, παγγενέτωρ, πανυπέρτατε, πᾶσιν ἀρωγέ·
Ὃς θνητοῖς κατέπαυσας ἀνήμερα φῦλα διώξας·

Εἰρήνην

Εἰρήνην ποθέων κουροτρόφον, ἀγλαότιμον·
Αὐτοφυής, ἀκάμας, γαίης βλάστημα φέριστον.
Πρωτογόνοις στράψας φολίσι, μεγαλώνυμε Παιών.
Ὃς περὶ κρατὶ φορεῖς ἠῶ καὶ νύκτα μέλαιναν·
Δώδεκ' ἀπ' ἀντολιῶν ἄχρι δυσμῶν ἆθλα διέρπων·
Ἀθανάτοις πολύπειρος, ἀπείριτος, ἀστυφέλικτος·
Ἐλθὲ μάκαρ, νούσων θελκτήρια πάντα κομίζων·
Ἐξέλασον δὲ κακὰς ἄτας, κλάδον ἐν χερὶ πάλλων·
Πτηνοῖς τ' ἰοβόλοις κῆρας χαλεπὰς ἐπίπεμπε.

ΚΡΟΝΟΥ θυμίαμα, στύρακα.

ΑΙΘΑΛΗΣ μακάρων τε θεῶν πάτερ ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,
Ποικιλόβουλ', ἀμίαντε, μεγασθενές, ἄλκιμε Τιτάν.
Ὃς δαπανᾷς μὲν ἅπαντα καὶ αὔξεις ἔμπαλιν αὐτός.
Δεσμοὺς ἀρρήκτους ὃς ἔχεις κατ' ἀπείρονα κόσμον·
Αἰῶνος Κρόνε παγγενέτωρ, Κρόνε ποικιλόμυθε·
Γαίης τε βλάστημα καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος·
Γέννα, εὐμείωσι, Ῥείας πόσι, σεμνὲ Προμηθεῦ,
Ὃς ναίεις κατὰ πάντα μέρη κόσμοιο, γενάρχα,
Ἀγκυλομῆτα, φέριστε κλύων ἱκετηΐδα φωνήν,
Πέμποις εὔολβον βιότου τέλος αἰὲν ἄμεμπτον.

ΡΕΑΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

ΠΟΤΝΑ Ῥέα, θύγατερ πολυμόρφου πρωτογόνοιο,
Ἥ τ' ἐπὶ ταυροφόρον ἱερότροχον ἅρμα τιταίνεις·
Τυμπανόδουπε, φιλοιστρομανές, χαλκόκροτε κούρη,
Πάντιμ', ἀγλαόμορφε, Κρόνου σύλλεκτρε μάκαιρα·
Οὔρεσιν ἣ χαίρεις, θνητῶν τ' ὀλολύγμασι φρικτοῖς·
Παμβασίλεια Ῥέα, πολεμόκλονε, ὀβριμόθυμε·
Ψευδομένη σώτειρα, λυτηριάς, ἀρχιγένεθλε·
Μάτηρ μέν τε θεῶν ἠδὲ θνητῶν ἀνθρώπων.
Ἐκ σοῦ γὰρ καὶ γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν,
Καὶ πόντος, πνοιαί τε φιλόδρομοι, ἀερόμορφε·
Ἐλθὲ μάκαιρα θεὰ σωτήριος εὔφρονι βουλῇ,
Εἰρήνην κατάγουσα σὺν εὐόλβοις κτεάτεσσι,
Λύματα καὶ κῆρας πέμπουσ' ἐπὶ τέρματα γαίης.

ΔΙΟΣ θυμίαμα, στύρακα.

ΖΕΥ πολύτιμε, Ζεῦ ἄφθιτε, τήνδε τοι ἡμεῖς
Μαρτυρίαν τιθέμεσθα λυτήριον, ἥδε πρόσευξις.
Ὦ βασιλεῦ, διὰ σὴν κεφαλὴν ἐφάνη τάδε ῥεῖα,
Γαῖα θεὰ μήτηρ, ὀρέων θ' ὑψαύχενες ὄχθοι,
Καὶ πόντος, καὶ πάνθ' ὁπόσ' οὐρανὸς ἐντὸς ἔταξε.
Ζεῦ Κρόνιε, σκηπτοῦχε, καταιβάτα, ὀβριμόθυμε,
Παντογένεθλ', ἀρχὴ πάντων πάντων τε τελευτή.
Σεισίχθων, αὐξητά, καθάρσιε, παντοτινάκτα,
Ἀστραπαῖε, βρονταῖε, κεραύνιε, φυτάλιε Ζεῦ·
Κλῦθί μου αἰολόμορφε, δίδου δ' ὑγίειαν ἀμεμφῆ,
Εἰρήνην τε θεάν, καὶ πλούτου δόξαν ἄμεμπτον.

ΗΡΑΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

ΚΥΑΝΕΟΙΣ κόλποισιν ἐνημένη, ἀερόμορφε,
Ἥρα παμβασίλεια, Διὸς σύλλεκτρε μάκαιρα,
Ψυχοτρόφους αὔρας θνητοῖς παρέχουσα προσηνεῖς.
Ὄμβρων μὲν μήτηρ, ἀνέμων τροφέ, παντογένεθλε.
Χωρὶς γὰρ σέθεν οὐδὲν ὅλως ζωῆς φύσιν ἔγνω·
Κοινωνεῖς γὰρ ἅπασι κεκραμένη ἠέρι σεμνῷ.
Πάντων γὰρ κρατέεις μούνη, πάντεσσί τ' ἀνάσσεις,
Ἠερίοις ῥοίζοισι τινασσομένη κατὰ χεῦμα.
Ἀλλὰ μάκαιρα θεὰ πολυώνυμε παμβασίλεια
Ἔλθοις εὐμενέουσα καλῷ γήθοντι προσώπῳ.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ θυμίαμα, σμύρναν.

ΚΛΥΘΙ, Ποσείδαον γαιήοχε κυανοχαῖτα,
Ἵππιε, χαλκοτόρευτον ἔχων χείρεσσι τρίαιναν·

Pacem deſiderans: pueros nutrientem inclyta honore,
Ipſe generans, indefeſſe, terræ germen optimum:
Primogenitis fulgens ſquamis, magnanime habitans,
Qui robore fers auroram, & noctem nigram,
Duodecim ab ortu vſque ad occaſum certamina perficiens,
Immortalibus multa tentans, immenſus, inuictus:
Veni fœlix, morborum oblectamenta omnia ferens
Expelleq́, mala damna, ramum in manu vibrans:
Aliſque venenatis ſpicas graues diminuite.

SATVRNI ſuffimentum, ſtyracem.

ARDENS, beatorúmque deorum pater, & hominum,
Varie conſiliis, impollute, robuſte, fortis, Titan:
Qui conſumis quidem omnia, & auges rurſus ipſe,
Vincula ineffabilia, quæ tenes in immenſo mundo:
Aeui Saturne omniū generator, Saturne variū animū habens,
Terraq́, germen & cœli ſtellati.
Progenies indoles, minorib. Rhea pedib. venerāde Prometheu
Qui habitas in omnibus partibus mundi propagator
Verſute, excellentiſſime, audiens ſupplicatoriam vocem,
Mittas opulentum vitæ finem, ſemper inculpatum.

RHEÆ ſuffimentum, aromata.

VENERANDA Rhea, filia multiformis primogeniti,
Quæq́, ſuper tauriferū ſacras rotas habentē copula coronas,
Tympanis ſonans, amans inſaniam œſtri, æripes puella,
Vbique honorata, excellens forma. Saturni corriualis beatas:
Montibus quæ gaudes, mortaliúmque eiulatibus horrendis.
Omnium regina Rhea, belli motrix, fortis animo,
Mentiens, ſeruatrix, ſolutoria, in principio genita.
Mater quidem deorum & mortalium hominum.
Ex te enim & terra, & cœlum latum ſuperius,
Et pontus, ventique curſum amans, formam aeris habens.
Veni beata dea. ſalutaris læto concilio,
Pacem adducens cum opulentis poſſeſſionibus,
Solutiones & Parcas mittens ad fines terræ.

IOVIS ſuffimentum, ſtyracem.

IVPITER venerande, Iupiter incorrupte, illud verò tibi nos
Teſtimonium ponimus, expiationem & orationem.
O rex, propter tuum caput, oſtendit illa Rhea.
Terra dea mater montiúmque altiſonantes colles:
Et pontus, & omnia quæcunque cœlum intra ordinauit.
Iupiter Saturnie, ſceptriger, demiſſor, fortis animo:
Omnium generator, principium omnium, omniúmque finis,
Terræ motor, auctor, expiator, omnia quatiens:
Coruſcator, tonitruans, fulminator, progenitor Iupiter.
Audi me varie forma, dáque ſanitatem inculpatam,
Paceḿq́, deam, & diuitiarum gloriam irreprehenſibilem.

IVNONIS ſuffimentum, aromata.

NIGRIS veſtibus induta, aeris formam habens,
Iuno omnium regina, Iouis vxor beata,
Animas nutrientes auras mortalibus præbens lenes.
Imbrium quidem partium, ventorū nutrix, omnia generans.
Sine te enim, nihil omnino vitæ naturam cognouit.
Communicas enim omnibus robuſta venuſte.
Omnibus enim imperas ſola, omnibúſque regnas,
Aeris ſtridoribus agitata per aquam.
Sed beata dea celebris, omnium regina,
Venias beneuela, pulchra, læta facie.

NEPTVNI ſuffimentum, ſmyrnam.

AVDI Neptune, terræ concuſſor, nigras comas habens:
Equorū inuētor, ferro tornatum tenens manibus tridēt.

Qui habitas ponti profunda pectora habentis fundamenta,
Pōto imperans, in mari ſonās, grauiter ſonās, terrā quatiēs,
Undis florens, gratioſam faciē habēs, quadrigatū currū gu-
Marinis ſtridoribus quatiens ſalſam aquam. (bernans.
Qui tertiæ ſortitus es partis profundam aquam maris,
Fluctibus delectatus, feriſque ſimul pontice dæmon,
Sedes terræ ſerues, & nauium bene currentem impetum:
Pacem, ſanitatem ducens, & diuitias inculpatas.

IN TYPHONEM.

O Subterraneam habitans domum, fortis animo,
Tartareum campū umbroſum, & luminibus carētem:
Iupiter terrene ſceptriger. hac verò ſacra recipe promptè
Pluto, qui obtines terræ ſedes omnis.
Diuitias dantium genus humanum fructibus annorum.
Qui tertia parte ſortitus es terram omnium reginam,
Sedem immortalium, mortalium firmamentum forte.
Qui thronum firmaſti ſub tenebroſo loco,
Longum meatum habentem, laborem non ſentientem,
Spiritus deſertorem, incognitum infernum:
Nigrumq́, Acherontem, qui habet radices terræ.
Qui imperas mortalibus mortis gratia, ô multiſciens deus,
Conſulte, caſtæ Cereris: qui aliquando puerum,
Sponſans, pratum euulſim per ponti
Quadrigis equis ſub Atthidis duxiſti antrum:
Populi Eleuſini, vbi quidem portæ inferni:
Solus generatus es occultorum operum apertorúmq; diſpen-
Diuine, omnia regēns, ſacratiſſime, excellens honore: (ſator,
Venuſtis poetis gaudens, piiſque cultibus,
Propitium inuoco te venire, gratioſum ſacra diſcentibus.

FVLMINANTIS Iouis ſuffimentum, ſtyraccm.

IVPITER pater in alto currentē, igne ſplendētē mūdū
Fulgurās ætherei fulguris p̄ſtātiſſimo ſplēdore, (exagitās.
Omnino beatorum ſedem diuinis tonitrubus quatiens,
Fontibus nebuloſis fulgur ardens incendens:
Nimbos, imbres, cœleſtem flammam, fortiáque fulmina
Iaciens in vndas ardentia, iaculis occultans,
Omnino ardentia, fortia, horrenda, fortem animum habētia,
Alatum ſcutum, graue, temporis cor habens, rectis comis:
Velox ex tonitru, inſuperabile, iaculum intemeratum.
Stridoris immenſi vorticibus omniuorax impetu,
Impenetrabile, grauem habens animum, indomitū, cœleſtis
Cœleſtis ſagitta, acuta demiſſi ardentis. (flammæ,
Quam & terra horruit, maréque vbique apparens.
Et feræ timent, quando ſonus aures ingreditur.
Reſplendet verò ante circa ſplendorem, reſonátque tonitru,
Ætheris in concauis, frangénſque veſtem,
Cœleſte cooperimentum iacis purè fulmen.
Sed beate animum fortem iniice fluctibus ponti,
Et montium verticibus: tuam poteſtatem ſcimus omnes,
Sed gratiam libationibus da, mentibus decentia omnia,
Vitámque beatam, ſimúlque ſanitatem reginam,
Et vitam lætis ſemper florentem cogitationibus.

IOVIS coruſcantis ſuffimentum, libanomannam.

VOCO magnum, purum, valde ſonantem, clarum,
Aereum, ardentem, in igne currentem, in aere ſplendentem,
Coruſcantem, ſplendorem, nebularum in curſu ſtridēte voce,
Horrēdum, memorem iniuriæ, inſeparabilem, deum purum,
Coruſcantem Iouem, omnium generatorem, regem maxi-
Beneuolo ferre dulcem vitæ finem. (mum,

NVBIVM ſuffimentum, ſmyrnam.

AEREÆ nubes, fructus nutrientes, in cœlo erran-
tes,

Ὃς ναίεις πόντοιο βαθυστέρνοιο θέμεθλα,
Ποντομέδων, ἁλίδουπε, βαρύκτυπε, ἐννοσίγαιε,
Κυμοθαλὴς, χαριτῶπα, τετράορον ἅρμα διώκων,
Εἰναλίοις ῥοίζοισι τινάσσων ἁλμυρὸν ὕδωρ·
Ὃς τριτάτης ἔλαχες μοίρης βαθὺ χεῦμα θαλάσσης,
Κύμασι τερπόμενος θηρσίν θ' ἅμα, πόντιε δαῖμον.
Ἕδρανα γῆς σώζοις καὶ νηῶν εὔδρομον ὁρμήν,
Εἰρήνην, ὑγίειαν ἄγων ἠδ' ὄλβον ἀμεμφῆ.

ΕΙΣ ΠΛΟΥΤΩΝΑ.

Ὦ Τὸν ὑποχθόνιον ναίων δόμον, ὀβριμόθυμε,
Ταρτάρειον λειμῶνα βαθύσκιον ἠδὲ λιπαυγῆ,
Ζεῦ χθόνιε σκηπτοῦχε, τάδ' ἱερὰ δέξο προθύμως
Πλούτων, ὃς κατέχεις γαίης κληῖδας ἁπάσης,
Πλουτοδοτῶν γενεὴν βροτέην καρποῖς ἐνιαυτῶν,
Ὃς τριτάτης μοίρης ἔλαχες χθόνα παμβασίλειαν,
Ἕδρας ἀθανάτων, θνητῶν στήριγμα κραταιόν·
Ὃς θρόνον ἐστήριξας ὑπὸ ζοφοειδέα χῶρον,
Τηλέπορον τ' ἀκάμαντα, λιπόπνοον, ἄκριτον ᾅδην,
Κυανέον τ' Ἀχέροντ', ὃς ἔχει ῥιζώματα γαίης.
Ὃς κρατέεις θνητῶν θανάτου χάριν, ὦ πολυδέγμων,
Εὔβουλ', ἁγνοπόλου Δημήτερος ὅς ποτε παῖδα
Νυμφεύσας λειμῶνος ἀποσπάδιον διὰ πόντου,
Τετραόροις ἵπποισιν ὑπ' Ἀτθίδος ἤγαγες ἄντρον,
Δήμου Ἐλευσῖνος, τόθι περ πύλαι εἰσ' ἀΐδαο.
Μοῦνος ἔφυς ἀφανῶν ἔργων φανερῶν τε βραβευτής.
Ἔνθεε, παντοκράτωρ, ἱερώτατε, ἀγλαότιμε,
Σεμνοῖς μουσοπόλοις χαίρων ὁσίοις τε σεβασμοῖς·
Ἵλαον ἀγκαλέω σε μολεῖν κεχαρηότα μύσταις.

ΚΕΡΑΥΝΙΟΥ Διὸς θυμίαμα, στύρακα.

ΖΕΥ πάτερ, ὑψίδρομον πυραυγέα κόσμον ἐλαύνων,
Στράπτων αἰθερίου στεροπῆς παναφέστατον αἴγλην,
Παμμακάρων ἕδρανον θείαις βρονταῖσι τινάσσων,
Νάμασι παρθενίοις στεροπὴν φλεγέθουσαν ἀναίθων·
Λαίλαπας, ὄμβρους, πρηστῆρας, κραταιούς τε κεραυνοὺς
Βάλλων ἐς ῥοθίους φλογερούς, κρύπτων βελέεσσι
Παμφλέκτους, κρατερούς, φρικώδεις, ὀβριμοθύμους·
Πτηνὸν ὅπλον δεινὸν, χρονοκάρδιον, ὀρθοέθειρον,
Αἰφνίδιον, βρονταῖον, ἀνίκητον βέλος ἁγνόν.
Ῥοίζου ἀπειρεσίου δινεύμασι παμφάγον ὁρμῇ,
Ἄρρηκτον, βαρύθυμον, ἀμαιμάκετον, πρηστῆρος
Οὐράνιον βέλος ὀξὺ καταιβάτου αἰθαλόεντος.
Ὃν καὶ γαῖα πέφρικε θάλασσά τε παμφανόωσα,
Καὶ θῆρες πτώσσουσιν, ὅταν κτύπος οὔατ' ἐσέλθῃ·
Μαρμαίρει δὲ πρόσωπ' αὐγαῖς, σμαραγεῖ δὲ κεραυνὸς
Αἰθέρος ἐν γυάλοισι, διαρρήξας δὲ χιτῶνα,
Οὐράνιον προκάλυμμα βάλλεις ἀργῆτα κεραυνόν.
Ἀλλὰ μάκαρ θυμὸν ὀβριμον ἔμβαλε κύμασι πόντου,
Ἠδ' ὀρέων κορυφαῖσι· τὸ σὸν κράτος ἴσμεν ἅπαντες.
Ἀλλὰ χαρεὶς λοιβαῖσι δίδου, φρεσὶν αἴσιμα πάντα,
Ζωήν τ' ὀλβιόθυμον, ὁμοῦ θ' ὑγίειαν ἄνασσαν
Καὶ βίον ὀλβοθαλῆ αἰεὶ θάλλοντα λογισμοῖς.

ΔΙΟΣ ἀστραπαίου θυμίαμα, λιβανομάνναν.

ΚΙΚΛΗΣΚΩ μέγαν, ἁγνὸν, ἐρισμάραγον, περίφαντον,
Ἀέριον, φλογόεντα, πυρίδρομον, ἀεροφεγγῆ,
Ἀστράπτοντα σέλας νεφέων παταγοδρόμῳ αὐδῇ,
Φρικώδη, βαρύμηνιν, ἀνίκητον θεὸν ἁγνόν,
Ἀστραπαῖον Δία, παγγενέτην, βασιλῆα μέγιστον,
Εὐμενέοντα φέρειν γλυκερὴν βιότοιο τελευτήν.

ΝΕΦΕΛΩΝ θυμίαμα, σμύρναν.

ΑΕΡΙΟΙ νεφέλαι, καρποτρόφοι, οὐρανοπλαγκτοί,

Ὀμβροτόκοι, πνοιαῖσιν ἐλαυνόμεναι κατὰ κόσμον·
Βρονταῖαι, πυρόεσσαι, ἐρίβρομοι, ὑγροκέλευθοι·
Ἀέρος ἐν κόλπῳ πάταγον φρικώδη ἔχουσαι·
Πνεύμασιν ἀντίπνοοι ἐπιδρομάδην παταγεῦσαι,
Ὑμᾶς νῦν λίτομαι δροσοείμονες εὔπνοοι αὔραις,
Πέμπειν καρποτρόφους ὄμβρους ἐπὶ μητέρα γαῖαν.

Imbres generantes, ventis agitata per mundum:
Strepentes, ignea, valde rugientes, via aquarum.
Aeris in ſinu ſonum horrendum habentes,
Ventos contra nitentes, curſum diſtillantes:
Vos nunc ſupplico roriferæ, bene ſpirantes, auris
Mittere fructus nutrientes imbres ſuper matrem terram.

ΘΑΛΑΣΣΗΣ θυμίαμα, λιβανομάνναν.

Ὠκεανοῦ καλέω νύμφην, γλαυκώπιδα Τηθύν,
Κυανόπεπλον ἄνασσαν, ἐΰτροχα κυμαίνουσαν,
Αὔραις ἡδυπνόοισι πατασσομένην περὶ γαῖαν.
Θραύουσ' αἰγιαλοῖσι πέτραισί τε κύματα μακρά,
Εὐδίνοις ἁπαλοῖσι γαληνιόωσα δρόμοισι,
Ναυσὶν ἀγαλλομένη, θηροτρόφε, ὑγροκέλευθε·
Μήτηρ μὲν Κύπριδος, μήτηρ νεφέων ἐρεβεννῶν,
Καὶ πάσης πηγῆς νυμφῶν νασμοῖσι βρυούσης·
Κλῦθί μου ὦ πολύσεμνε, καὶ εὐμενέουσ' ἐπαρήγοις,
Εὐθυδρόμοις οὔρειν ναυσὶν πέμπουσα μάκαιρα.

MARIS ſuffimentum, libanomannam.

OCEANI voco nymphã, glaucos oculos habẽtẽ Te-
Nigrã veſtẽ habẽtẽ, reginã rotũdè inundantẽ, (thym,
Auris dulciter ſpirantibus ſonantem circa terram,
Frangens littoribus petriſque vndas longas,
Grauibus paruis tranquilla exiſtens curſibus:
Nauibus gaudens, feras nutricens, humidas habens vias.
Mater quidem ( )pridis, mater nubium obſcurarum,
Et omnis fontis, Nympharum laticibus ſcaturientis:
Audi me ô veneranda, & beneuola auxilieris,
Celeriter currentibus ventum nauibus mittens beata.

ΝΗΡΕΩΣ θυμίαμα, σμύρναν.

Ὦ κατέχων πόντου ῥίζας, κυαναυγέτιν ἕδρην,
Πεντήκοντα κόραισιν ἀγαλλόμενος κατὰ κῦμα,
Καλλιτέκνοισι χοροῖς, Νηρεῦ μεγαλώνυμε δαῖμον·
Πυθμὴν μὲν πόντου, γαίης πέρας, ἀρχὴ ἁπάντων·
Ὃς κλονέεις Δηοῦς ἱερὸν βάθρον, ἡνίκα πνοιὰς
Ἐν μυχίοις κευθμῶσιν ἐλαυνομένας ἀποκλείεις·
Ἀλλὰ μάκαρ σεισμοὺς μὲν ἀπότρεπε, πέμπε δὲ μύσταις
Ὄλβον δ' εἰρήνην τε καὶ ἠπιόχειρον ὑγείην.

NEREI ſuffimentum, ſmyrnam.

O Tenens ponti radices, nigredine ſplendentem ſedem,
Quinquaginta puellis gaudens in vnda:
Pulchras filias habentibus choris, Nereu celebris dæmon.
Profundum quidem ponti, terræ finis, principium omnium.
Qui turbas Cereris ſacram ſedem, quando ventos
In abditis penetralibus agitatos excludis:
Sed beate terræmotus quidẽ auerte, mitte. v. ſacra diſcẽtib.
Beatitudinẽ ſupra pacẽ, & diuitẽ manum habẽtẽ ſanitatem.

ΝΗΡΗΙΔΩΝ θυμίαμα, ἀρώματα.

Νηρέος εἰνάλιαι νύμφαι καλυκώπιδες ἁγναί,
Σφραγίαι, βύθιαι, χοροπαίγμονες, ὑγροκέλευθοι,
Πεντήκοντα κόραι περὶ κύμασι βακχεύουσαι,
Τριτώνων ἐπ' ὄχοισιν ἀγαλλόμεναι περὶ νῶτα,
Θηροτύποις μορφαῖς, ὧν βόσκει σώμαθ' ὁ πόντος·
Ἄλλοις θ' οἳ ναίουσι βυθὸν, Τριτώνιον οἶδμα,
Ὑδρόδομοι, σκιρτηταὶ, ἑλισσόμεναι περὶ κῦμα,
Ποντοπλάνοι δελφῖνες, ἁλιρρόθιοι, κυαναυγεῖς·
Ὑμᾶς κικλήσκω πέμπειν μύσταις πολὺν ὄλβον.
Ὑμεῖς γὰρ πρῶται τελετὴν ἀνεδείξατε σεμνὴν
Εὐΐου Βάκχοιο καὶ ἁγνῆς Φερσεφονείης,
Καλλιόπῃ σὺν μητρὶ καὶ Ἀπόλλωνι ἄνακτι.

NEREIDVM ſuffimentum, aromata.

NEREI marini nymphæ facie florentes, caſtæ, (vias.
Vrgentes, profundæ, amatrices iocorũ, humidas habẽtes
Quinquaginta puellæ circa vndas bacchantes.
Tritonum ſuper ripas gaudentes circa terga:
Feras referentibus formis, quarũ paſtores corpora Opoetis.
Aliaq; quæ habitant profundam Tritoniam vndam,
In aqua domos habentes, ſaltatrices, voluta circa vndam,
In ponto errantes, delphines, vndoſa, nigredine ſplendentes,
Vos voco, mittere ſacra diſcentibus multam beatitudinem.
Vos enim primæ ſacrificium oſtendiſtis, religioſum
Sacri Bacchi, & caſtæ Perſephones,
Calliope cum matre, & Apolline rege.

ΠΡΩΤΕΩΣ θυμίαμα, στύρακα.

Πρωτέα κικλήσκω, πόντου κληῖδας ἔχοντα,
Πρωτογενῆ, πάσης φύσεως ἀρχὰς ὃς ἔφηνε,
Ὕλην ἀλλάσσων ἱερὴν ἰδέαις πολυμόρφοις,
Πάντιμος, πολύβουλος, ἐπιστάμενος τά τε ὄντα,
Ὅσσα τε πρόσθεν ἔην, ὅσα τ' ἔσσεται ὕστερον αὖτις·
Πάντα γὰρ ἐν Πρωτεῖ πρώτη φύσις ἐγκατέθηκεν.
Ἀλλὰ πάτερ μόλε μυστιπόλοις ὁσίαισι προνοίαις,
Πέμπων ὀλβίου βιότου τέλος ἐσθλὸν ἐπ' ἔργοις.

PROTEI ſuffimentum, ſtyracem.

PROTEVM voco, ponti ſedes tenentem,
Primogenitum omnis naturæ, principia qui declarauit:
Syluam mutans ſacram Ideis multiformibus.
Vbique honoratus, multi conſilij, ſciens præſentia,
Quæcunq; prius erant, & quæcunq; erunt in poſterum rurſus.
Omnia enim Proteo prima natura repoſuit.
Sed pater accede ſacra diſcentes pia prouidentia:
Mittens beata vitæ finem bonum ſuper opera.

ΓΗΣ θυμίαμα, πᾶν σπέρμα, πλὴν κυάμων καὶ ἀρωμάτων.

Γαῖα θεὰ, μῆτερ μακάρων θνητῶν τ' ἀνθρώπων,
Πάντροφε, πανδώτειρα, τελεσφόρε, παντολέτειρα,
Αὐξιθαλὴς, φερέκαρπε, καλαῖς ὥραισι βρύουσα·
Ἕδρανον ἀθανάτου κόσμου, πολυποίκιλε κούρη,
Ἣ λοχίοις ὠδῖσι κύεις καρπὸν πολυειδῆ·
Ἀϊδία, πολύσεπτε, βαθύστερν', ὀλβιόμοιρα,
Ἡδυπνόοις χαίρουσα χλόαις πολυανθέσι δαῖμον·
Ὀμβροχαρὴς, περὶ ἣν κόσμος πολυδαίδαλος ἄστρων
Εἱλεῖται φύσει ἀενάῳ καὶ ῥεύμασι δεινοῖς.

TERRÆ ſuffimentum, omne ſemen, præter fabas & aromata.

TERRA dea, mater beatorum, mortaliumq; hominũ:
Omnia nutriens, omnia dans, fruges producens, omnia perdens,
Augens viriditatem, fructifera, pulchris temporibus florens,
Sedes immortalis mundi varia puella:
Quæ obſtetricibus doloribus partus concipis fructum variũ.
Sẽpiterna, multũ venerãda, profundũ pectus habẽs opulẽta:
Voluptuoſe ſpirãtib. gaudẽs herbis, multos flores habẽtib. de-
Imbribus gaudẽs, circa quã mũdus variatus aſtrorũ (mon.
Voluitur natura ſempiterna, & fluxibus grauibus.

Sed beata dea, fructus augeas valde lætos,
Beneuolum animum habens, cum beatis temporibus.

MATRIS deorum ſuffimentum, varia.

IMMORTALIVM à dijs honorata deorum mater, nutrix omnium,
Huc venias imperans dea tuas veneranda ad orationes,
Tauros occidentium, iungens celerem currum leonum:
Sceptrifera incliti poli, celebris, veneranda:
Quæ occupas mundi medium thronum, quoniam ipſa
Terram tenes, mortalibus nutrimenta præbens dulcia:
Ex teque immortaliumq́; genus, mortaliumq́; genitum eſt.
Tibi flumina ſeruiunt ſemper, & omne mare,
Veſta, audax: te verò diuitiarum datricem vocant,
Omnis generis bonorum mortalibus quòd munera donas,
Veni ad ſacrificium, veneranda, tympanis gaudens,
Omnia domans: Phrygiæ ſeruatrix, Saturni vxor,
Cœleſtis, veneranda, vitæ nutrix, œſtrum amans,
Veni læta, grata pietate.

MERCVRII ſuffimentum, thus.

AVDI me Mercuri, Iouis nuncie, Maadis fili,
Omnia ſuperantem animum habens, certaminum præfecte, dux mortalium:
Læte, varia conſilia habens, internuntie, Argicida, (pheta:
Calceos habens alatos, viros amãs, ſermonis mortalib. pro-
Exercitiis qui gaudes, doloſiſq́; fallaciis ſonum nutriens,
Interpres omnium, lucroſe, curarum diſſolutor:
Qui manibus tenes pacis ſcutum inculpatum,
Explorator beate, valde vtilis, variè animo:
Operationum auxiliator, amice mortalibus in neceſſitatibus.
Linguæ graue ſcutum, venerandum hominibus:
Audi me orantem, vitæ finem bonum præbens,
Operationibus ſermonis gratia, & memoria.

HYMNVS Perſephones.

PERSEPHONE filia magni Iouis, veni beata,
Vnigenita dea, gratioſaque ſacra recipere,
Plutonis honoranda vxor, inclyta vitæ datrix:
Quæ tenes inferni portas ſub profunditatibus terræ.
Praxidice, amabilis, comis, Iouis germen purum,
Furiarum genitrix, ſubterraneorum regina.
Quam Iupiter ineffabilibus parentibus genuit puellam,
Mater valde tonantis, multiformis, bonũ conſiliũ habentis,
Temporum contextrix, lucifera, excellens forma,
Veneranda, omnia vincens, puella fructibus florens,
Bene lucens, cornuta, ſola mortalibus deſiderabilis:
Verna, paluſtribus gaudens auris, (tibus,
Sacrum manifeſtans corpus, germinibus fructus colorẽ habẽ-
Intuitui noſtro occultata, puerpera, autumnalis deſponſata:
Vita & mors ſola, mortalibus multi laboris,
Perſephone, fers enim ſemper, & omnia occidis.
Audi beata dea, fructus verò reduc à terra,
Pace virente, & lenem manum habente ſanitate,
Et vita opulenta, pinguem ſenectutem afferente,
Ad tuum campum regina: & potentem Plutonem.

DIONYSII ſuffimentum, ſtyracem.

VOCO Dionyſium valde rugientem, Euaſterem,
Primogenitum, bis genitum, tertiæ ætatis, Bacchum regem,
Ferocem, ineffabilẽ, occultum, bicornẽ, biformẽ (venerandũ,
Hedera florentem, faciem tauri habentem, Martialẽ, Euiũ
Humeralem, trimũ, vuas ferentem, ex ramis veſtẽ habentẽ,
Boni conſilij, multi conſilij, Iouis & Perſephones
Ineffabilibus lectis genite immortalis dæmon:
Audi beate vocem, gratiſque annue mitis,
Beneuolum animum habens cum formoſis nutricibus.

Ἀλλὰ μάκαιρα θεὰ καρποὺς αὔξοις πολυγηθεῖς,
Εὐμενὲς ἦτορ ἔχουσα σὺν ὀλβίοισιν ἐν ὥραις.

ΜΗΤΡΟΣ θεῶν θυμίαμα, ποικίλα.

ΑΘΑΝΑΤΩΝ θεότιμε θεῶν μῆτερ τροφὲ πάντων,
Τῇδε μόλοις κράτειρα θεά, σέο πότνι' ἐπ' εὐχαῖς,
Ταυροφόνον ζεύξασα ταχυδρόμον ἅρμα λεόντων,
Σκηπτοῦχε κλεινοῖο πόλου, πολυώνυμε, σεμνή.
Ἣ κατέχεις κόσμοιο μέσον θρόνον, οὕνεκεν αὐτὴ
Γαῖαν ἔχεις, θνητοῖσι τροφὰς παρέχουσα προσηνεῖς.
Ἐκ σέο δ' ἀθανάτων τε γένος θνητῶν τ' ἐλοχεύθη·
Σοὶ ποταμοὶ κρατέονται ἀεὶ καὶ πᾶσα θάλασσα·
Ἑστία αὐδαχθεῖσα· σὲ δ' ὀλβοδότιν καλέουσι,
Παντοίων ἀγαθῶν θνητοῖς ὅτι δῶρα χαρίζῃ.
Ἔρχεο πρὸς τελετὴν ὦ πότνια, τυμπανοτερπής,
Πανδαμάτωρ, Φρυγίης σώτειρα, Κρόνου συνόμευνε,
Οὐρανόπαι, πρέσβειρα, βιοθρέπτειρα, φίλοιστρε·
Ἔρχεο γηθόσυνος, κεχαρισμένη εὐσεβίῃσι.

ΕΡΜΟΥ θυμίαμα, λίβανον.

ΚΛΥΘΙ μου Ἑρμεία Διὸς ἄγγελε, Μαιάδος υἱέ,
Παγκρατὲς ἦτορ ἔχων, ἐναγώνιε, κοίρανε θνητῶν,
εὔφρον, ποικιλόβουλε, διάκτορε, ἀργειφόντα,
Πτηνοπέδιλε, φίλανδρε, λόγου θνητοῖσι προφῆτα·
Γυμνάσιν ὃς χαίρεις δολίαις τ' ἀπάταις, τροφιοῦχε·
Ἑρμηνεῦ πάντων, κερδέμπορε, λυσιμέριμνε·
Ὃς χείρεσσιν ἔχεις εἰρήνης ὅπλον ἀμεμφές·
Κωρυκιῶτα, μάκαρ, ἐριούνιε, ποικιλόμυθε,
Ἐργασίαις ἐπαρωγέ, φίλε θνητοῖς ἐν ἀνάγκαις·
Γλώσσης δ' ἱερὸν ὅπλον, τὸ σεβάσμιον ἀνθρώποισι·
Κλῦθί μου εὐχομένου, βιότου τέλος ἐσθλὸν ὀπάζων,
ἐργασίαισι, λόγου χάρισιν, καὶ μνημοσύνῃσιν.

ΥΜΝΟΣ Περσεφόνης.

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ, θύγατερ μεγάλου Διός, ἐλθὲ μάκαιρα,
Μουνογένεια θεά, κεχαρισμένα δ' ἱερὰ δέξαι·
Πλούτωνος πολύτιμε δάμαρ, κεδνή, βιοδῶτι·
Ἣ κατέχεις ἀΐδαο πύλας ὑπὸ κεύθεα γαίης,
Πραξιδίκη, ἐρατοπλόκαμε, Διὸς θάλος ἁγνόν,
Εὐμενίδων γενέτειρα, ὑποχθονίων βασίλεια·
Ἣν Ζεὺς ἀρρήτοισι γοναῖς τεκνώσατο κούρην.
Μῆτερ ἐριβρεμέτου πολυμόρφου Εὐβουλῆος,
Ὡρῶν συμπαίκτειρα, φαεσφόρε, ἀγλαόμορφε·
Σεμνὴ παντοκράτειρα κόρη, καρποῖσι βρύουσα,
Εὐφεγγής, κερόεσσα, μόνη θνητοῖσι ποθεινή,
Εἰαρινή, λειμωνιάσιν χαίρουσα πνοῇσιν,
Ἱερὸν ἐκφαίνουσα δέμας βλαστοῖς χλοοκάρποις,
Ἁρπαγιμαῖα λέχη μετοπωρινὰ νυμφευθεῖσα·
Ζωὴ καὶ θάνατος μούνη θνητοῖς πολυμόχθοις,
Φερσεφόνεια· φέρεις γὰρ ἀεὶ καὶ πάντα φονεύεις.
Κλῦθι μάκαιρα θεά, καρποὺς δ' ἀνάπεμπ' ἀπὸ γαίης.
Εἰρήνῃ θάλλουσα καὶ ἠπιοχείρῳ ὑγείᾳ,
Καὶ βίῳ εὐόλβῳ, λιπαρὸν γῆρας κατάγοντι
Πρὸς σὸν χῶρον ἄνασσα καὶ εὐδύνατον Πλούτωνα.

ΔΙΟΝΥΣΟΥ θυμίαμα, στύρακα.

ΚΙΚΛΗΣΚΩ Διόνυσον, ἐρίβρομον εὐαστῆρα,
Πρωτόγονον, διφυῆ, τρίγονον, Βακχεῖον ἄνακτα,
Ἄγριον, ἄρρητον, κρύφιον, δικέρωτα, δίμορφον,
Κισσόβρυον, ταυρωπόν, ἀρήιον, εὔιον, ἁγνόν,
Ὠμάδιον, τριετῆ, βοτρυοφόρον, ἐρνεσίπεπλον.
Εὔβουλ', ὦ πολύβουλε, Διὸς καὶ Περσεφονείης
Ἀρρήτοις λέκτροισι τεκνωθείς, ἄμβροτε δαῖμον·
Κλῦθι μάκαρ φωνῆς, ἡδὺς δ' ἐπίπνευσον ἐνηής,
Εὐμενὲς ἦτορ ἔχων, σὺν ἐυζώνοισι τιθήναις.

ΥΜΝΟΣ Κουρήτων.

ΣΚΙΡΤΗΤΑΙ Κουρῆτες, ἐνόπλια βήματα θέντες,
Ποσσίκροτοι, ῥομβηταί, ὀρίστεροι, εὐασταί,
Κρουσίλυροι, παράρυθμοι, ἐπεμβάται ἴχνεσι κούφοις,
Ὁπλοφόροι, φύλακες, κοσμήτορες, ἀγλαόφημοι,
Μητρὸς ὀρειομανοῦς συνοπάονες, ὀργιοφάνται,
Ἔλθοιτ' εὐμενέοντες ἐπ' εὐφήμοισι λόγοισι,
Βουκόλῳ εὐάντητοι ἀεὶ κεχαρηότι θυμῷ.

ΥΜΝΟΣ Ἀθηνᾶς.

ΠΑΛΛΑΣ μουνογενής, μεγάλου Διὸς ἔγγονε σεμνή,
Δῖα μάκαιρα θεά, πολεμόκλονε, ὀβριμόθυμε,
Ἄρρητ', αὖ ῥητή, μεγαλώνυμε, ἀντροδίαιτε·
Ἣ δ' ἔχεις ὄχθους ὑψαύχενας ἀκρωρείους,
Ἠδ' ὄρεα σκιόεντα, νάπαισί τε σὴν φρένα τέρπεις.
Ὁπλοχαρής, οἰστροῦσα βροτῶν ψυχὰς μανίαισι·
Γυμνάζουσα κόρη, φρικώδη θυμὸν ἔχουσα.
Γοργοφόνε, φυγόλεκτε, τεχνῶν μῆτερ πολύολβε.
Ὁρμάστειρα, φίλοιστρε κακοῖς, ἀγαθοῖς δὲ φρόνησις.
Ἄρσην μὲν καὶ θῆλυς ἔφυς, πολεμήτοκε, μῆτι.
Αἰολόμορφε δράκαινα, φιλένθεε, ἀγλαότιμε·
Φλεγραίων ὀλέτειρα, γιγάντων ἱππελάτειρα.
Τριτογένεια, λύτειρα κακῶν, νικηφόρε δαῖμον.
Ἤματα καὶ νύκτας αἰεὶ νεάτῃσιν ἐν ὥραις,
Κλῦθί μου εὐχομένου, δὸς δ' εἰρήνην πολύολβον.
Καὶ κόρον ἠδ' ὑγίειαν ἐπ' εὐόλβοισιν ἐν ὥραις,
Γλαυκῶπ', εὑρεσίτεχνε, πολυλλίστη βασίλεια.

ΝΙΚΗΣ θυμίαμα, μάνναν.

ΕΥΔΥΝΑΤΟΝ καλέω Νίκην, θνητοῖσι ποθεινήν,
Ἣ μούνη λύει θνητῶν ἐναγώνιον ὁρμήν,
Καὶ στάσιν δηϊόωσαν, ἐπ' ἀντιπάλοισι μάχαισιν,
Ἐν πολέμοις κρίνουσα, τροπαιούχοισιν ἐπ' ἔργοις,
Οἷς ἂν ἐφορμαίνουσα φέρεις γλυκερώτατον εὖχος.
Πάντων γὰρ κρατέεις· πάσης δ' ἔριδος κλέος ἐσθλόν,
Νίκῃ ἐπ' εὐδόξῳ κεῖται, θαλίαισι βρυάζον.
Ἀλλὰ μάκαιρ' ἔλθοις πεποθημένη ὄμματι φαιδρῷ,
Αἰεὶ ἐπ' εὐδόξοις κλέος ἔργοις ἐσθλὸν ἄγουσα.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ θυμίαμα, μάνναν.

ΕΛΘΕ μάκαρ Παιὰν Τιτυοκτόνε Φοῖβε Λυκωρεῦ,
Μεμφῖτ' ἀγλαότιμε, ἰήιε, ὀλβιοδῶτα.
Χρυσολύρη, σπερμεῖε, ἀρότριε, Πύθιε, Τιτάν,
Γρύνειε, καὶ Σμινθεῦ, Πυθοκτόνε, Δελφικὲ μάντι,
Ἄγριε, φωσφόρε, δαῖμον, ἐράσμιε, κύδιμε κοῦρε·
Μουσαγέτα, χοροποιέ, ἑκηβόλε, τοξοβέλεμνε,
Βάγχιε καὶ Διδυμεῦ, ἑκάεργε, Λοξία, ἁγνέ·
Δήλι' ἄναξ, πανδερκὲς ἔχων φαεσίμβροτον ὄμμα,
Χρυσοκόμα, καθαρὰς φήμας χρησμούς τ' ἀναφαίνων·
Κλῦθί μου εὐχομένου λαῶν ὕπερ εὔφρονι θυμῷ.
Τόνδε σὺ γὰρ λεύσσεις τὸν ἀπείριτον αἰθέρα πάντα,
Γαῖαν τ' ὀλβιόμοιρον, ὕπερθέ τε καὶ δι' ἀμολγοῦ,
Νυκτὸς ἐν ἡσυχίαισιν, ὑπ' ἀστεροόμματον ὄρφνην.
Ῥίζας νέρθε δέδορκας, ἔχεις δέ τε πείρατα κόσμου
Παντός· σοὶ δ' ἀρχή τε τελευτή τ' ἐστὶ μέλουσα,
Παντοθαλής· σὺ δὲ πάντα πόλον κιθάρῃ πολυκρέκτῳ
Ἁρμόζεις, ὁτὲ μὲν νεάτης ἐπὶ τέρματα βαίνων,
Ἄλλοτε δ' αὖθ' ὑπάτην, ποτὲ Δώριον εἰς διάκοσμον.
Πάντα πόλον κρίνας, κρίνεις βιοθρέμμονα φῦλα,
Ἁρμονίῃ κεράσας παγκόσμιον ἀνδράσι μοῖραν·
Μίξας χειμῶνος θέρεός τ' ἴσον ἀμφοτέροισιν,
Εἰς ὑπάτας χειμῶνα, θέρος νεάταις διακρίνας,
Δώριον εἰς ἔαρος πολυηράτου ὥριον ἄνθος.
Ἔνθεν ἐπωνυμίαις σε βροτοὶ κλῄζουσιν ἄνακτα
Πᾶνα, θεὸν δικέρωτ', ἀνέμων συρίγμαθ' ἱέντα·
Οὕνεκα παντὸς ἔχεις κόσμου σφραγῖδα τυπῶτιν.
Κλῦθι μάκαρ, σῴζων μύστας ἱκετηρίδι φωνῇ.

HYMNVS Saliorum.

SALTATORES Salij, armata altaria ponentes,
Pedibus plaudentes, vertiginatores, monticolæ, Eualeres;
Lyram pulſantes, rhythmos canentes inſultantes veſtigiis le-
Armigeri, cuſtodes, principes famoſi, (uibus;
Matris in montibus ſalientis comites, orgiorum declara-
Veniatis beneuoli, ſub famoſis ſermonibus. (tores;
Bubulco obuij ſemper læto animo.

HYMNVS Mineruæ.

PALLAS vnigenita, magni Iouis filia veneranda,
Diua beata dea, bella mouens, fortis animo:
Non dicenda, rurſus dicenda, celebris, antra penetrans:
Quæ traijcis colles altos eminentes,
Et montes vmbroſos, ſaltibúſque tuam mentem delectas,
Armis gaudens, ſtimulans animos hominum inſaniis:
Exercens crapulas, horrendum animum habens,
Horrende occidens, optimos fugiens, artium mater diues:
Impetum faciens, œſtrũ amans, malis: bonis verò prudentia:
Maſculus quidem, & fœmina genita es bellorum ſuſce-
ptrix, prudentia,
Varia forma, dracæna, amans diuina, celebris:
Phlegræorum perditrix, Gigantúmque equis perſequutrix;
Tritogenia, diſſoluens mala, victoriam ferens dæmon,
Dies & noctes ſemper poſtremis in temporibus
Audi me orantem, dáque pacem opulentam,
Et ſatietatem, ſanitatem, fœlicibus in temporibus.
Glaucos habens oculos, artium inuentrix, optabilis regina.

VICTORIÆ ſuffimentum, mannam.

POTENTEM voco victoriam, mortalibus deſide-
randam,
Quæ ſola ſoluit mortalium certaminis impetum,
Et ſeditionem grauem, in contrariis pugnis,
In bellis iudicans trophæalibus de operibus,
In quibus irrumpens feras dulciſſimam victoriam.
Omnes enim vincis, omnis verò contentionis gloria bona:
Victoria in glorioſa iacet, coronis florens,
Sed beata venias deſiderato viſu læto,
Semper in glorioſis gloriam operibus bonam ducens.

APOLLINIS ſuffimentum, mannam.

VENI beate Pæan, auium occiſor, Phœbe Lycoreu,
Accuſator, honorande, lugubris diuitiarum dator:
Auream habens lyram, ſeminator, arator, Pythie, titane
Antique, & Smyntheu, Pythonis occiſor, Delphice vates:
Agreſtis, lucifer, dæmon amabilis, glorioſe puer:
Muſarum ductor, chorum faciens, longè iaculans, iaculans
Bacche, & gemine, longè operans, Loxia, munde: (ſagitta:
Delie rex, omnia videntem habens hominibus lucentẽ ocu-
Aureã habẽs comã, puras famas, oraculáq; ſignificans: (lum:
Audi me orantem pro populis læto animo.
Illum enim tu vides immenſum æthera omnem,
Terrámque opulentã ſuperiúſque & per noctis medium,
Noctis in quiete, ſub aſtrorum faciem habente caligine:
Radices infrà dediſti, habéſque fines mundi.
Omnis tibi verò principiúmque & finis futurus eſt, (nante
Omnia vireſcere faciẽs: tu. v. omnẽ polũ cithara multũ reſo-
Adaptas, quãdoquidẽ chordæ acuti ſoni ſuper fines aſcẽdẽs,
Sed quando rurſus chordã aliquando Dorium in apparatũ,
Omnem polum iudicans iudicas vitam nutrientes gentes,
Armonia miſcens omnibus ornatum viris fatum,
Miſcens hyemis æſtatíque æquale ambobus:
Ex corda inferiori hyemẽ, æſtatẽ chordis acuti ſoni diſcernẽs:
Dorium in veris deſiderabilis maturum florem.
Vnde cognomento te homines vocant regem,
Pana deum bicornem, ventorum ſibila mittentem,
Quoniam mundi habes ſignaculum impreſſorem:
Audi beate, ſeruans ſacra diſcentes ſupplicatoria voce.

LATONAE ſuffimentum, ſmyrnam.

LATONA nigram habens veſtem, dea geminos eni-
Dedicatrix magnanima, optãda regina,(xa venerãda,
Fœcundum à Ioue naturalem dolorem in partu ſortita,
Enixa Phœbúmque & Dianam, ſagittis gaudentem.
Hanc quidem in Ortygia, illum verò Cranae in Delo:
Audi dea domina, & propitium animum habens,
Deſcende ſuper diuinũ ſacrificium, finẽ voluptuoſum ferẽs.

ΛΗΤΟΥΣ θυμίαμα, σμύρναν.

ΛΗΤΩ κυανόπεπλε, θεὰ διδυματόκε, σεμνή,
Κοιαντὶς μεγάθυμε, πολυλλίστη βασίλεια,
Εὔτεκνον Ζηνὸς γονίμην ὠδῖνα λαχοῦσα·
Γειναμένη Φοῖβόν τε καὶ Ἄρτεμιν ἰοχέαιραν,
Τὴν μὲν ἐν Ὀρτυγίῃ, τὸν δὲ Κραναῇ ἐνὶ Δήλῳ·
Κλῦθι θεὰ δέσποινα, καὶ ἵλαον ἦτορ ἔχουσα
Βαῖν' ἐπὶ πάνθειον τελετήν, τέλος ἡδὺ φέρουσα.

DIANAE ſuffimentum, mannam.

AVDI me, ô regina, Iouis celebris puella,
Titanis, ſtrepens, celebris iaculatrix, veneranda
Omnib. apparẽs, facifera, dea Dictynna, parturiẽtiũ fautrix,
Dolorũ in partu auxiliatrix, & dolorũ in partu nõ initiata:
Zonam ſoluens, œſtrum amans, venatrix, curas diſſoluens:
Bene currens, ſagittis gaudens, agros amans, noctu iens:
Ianitrix, obuia, diſſoluens, maſculi formam habens.
Recta ſtatim pariens, hominum puerorum nutrix, dæmon:
Immortalis, terreſtris, feras occidens, fortunata.
Quæ occupas montium nemora, ceruos iaculans, honeſta:
Veneranda, omniũ regina, pulchra viriditas ſemper exiſtẽs.
Sylueſtris, canibus gaudens, glorioſa, varia forma:
Veni dea ſeruatrix, amica ſacra diſcentibus omnibus
Obuia, ducens pulchros fructus à terra,
Pacemq́; amabilem, pulchramq́; comam habẽtẽ ſanitatem.
Mittáſque in montium capita, morbóſque & dolores.

ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ θυμίαμα, μάνναν.

ΚΛΥΘΙ μου ὦ βασίλεια, Διὸς πολυώνυμε κούρη,
Τιτανίς, βρομία, μεγαλώνυμε, τοξότι σεμνή,
Πασιφαής, δᾳδοῦχε, θεὰ Δίκτυννα, λοχεία,
Ὠδίνων ἐπαρωγὲ καὶ ὠδίνων ἀμύητε·
Λυσίζωνε, φιλοῖστρε, κυνηγέτι, λυσιμέριμνε,
Εὔδρομε, ἰοχέαιρα, φιλαγρέτι, νυκτερόφοιτε,
Κλεισία, εὐάντητε, λυτηρία, ἀρσενόμορφε,
Ὀρθία, ὠκυλόχεια, βροτῶν κουροτρόφε δαῖμον,
Ἀμβροτέρα, χθονία, θηροκτόνε, ὀλβιόμοιρε·
Ἣ κατέχεις ὀρέων δρυμούς, ἐλαφηβόλε, σεμνή.
Πότνια, παμβασίλεια, καλὸν θάλος, αἰὲν ἐοῦσα·
Δρυμονία, σκυλακῖτι, Κυδωνιάς, αἰολόμορφε.
Ἐλθὲ θεὰ σώτειρα, φίλη μύστῃσιν ἅπασιν,
Εὐάντητος, ἄγουσα καλοὺς καρποὺς ἀπὸ γαίης,
Εἰρήνην τ' ἐρατήν, καλλιπλόκαμόν θ' ὑγίειαν·
Πέμποις δ' εἰς ὀρέων κεφαλὰς νούσους τε καὶ ἄλγη.

TITANVM ſuffimentum, thus.

TITANES, Terræq; & Cœli præclari filij,
Noſtrorum prædeceſſores maiorum, ſub terra
Domibus tartaris conclaue terræ inhabitantes:
Principia & fontes omnium mortalium laborioſorum.
Marinorum, alatorúmque & qui terram habitant.
Ex vobis enim omne eſt genus per mundum:
Vos voco, iram grauem auertere,
Si quis ex terreſtribus maiorũ ad domos appropinquauerit.

ΤΙΤΑΝΩΝ θυμίαμα, λίβανον.

ΤΙΤΗΝΕΣ, γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀγλαὰ τέκνα,
Ἡμετέρων πρόγονοι πατέρων, γαίης ὑπένερθεν
Οἴκοις ταρταρίοισι μυχῷ χθονὸς ἐνναίοντες,
Ἀρχαὶ καὶ πηγαὶ πάντων θνητῶν πολυμόχθων,
Εἰναλίων πτηνῶν τε, καὶ οἳ χθόνα ναιετάουσιν·
Ἐξ ὑμέων γὰρ πᾶσα πέλει γενεὰ κατὰ κόσμον.
Ὑμᾶς κικλήσκω μῆνιν χαλεπὴν ἀποπέμπειν,
Εἴ τις ἀπὸ χθονίων προγόνων οἴκοις ἐπελάσθη.

SALIORVM ſuffimentum, thus.

FERRVM pulſantes Salij, Martialia arma habẽtes.
Cœleſtes, terreſtréſque, & marini valde diuites,
Generatores ſpiritus, mundi ſeruatores ſplendidi.
Quique Samothracem ſacram terram habitantes,
Pericula mortalium depellitis pontiuagorum:
Vos & ſacrificium primi hominibus poſuiſtis
Immortales Salij bellica arma habentes,
Mouetis Oceanum, mouetis mare, arboréſque hoc modo:
Venientes ad terram reſonatis pedibus agilibus,
Reſplendentes armis: trepidant verò feræ omnes
Irrumpentibus, tumultus verò clamórque in cœlum venit.
Flexim pedum puluis ad nebulam peruenit,
Venientium tunc quidem flores omnes pullulant.
Dæmones immortales nutritores, & ipſi perditores.
Quando irruunt irati hominibus,
Perdentes vitam, & poſſeſſiones, & ipſos
Implentes: ingemiſcit verò magnus pontus, profundos ha-
bens gurgites,
Arboreſq́; altũ caput habentes ex radicibus in terrã cadũt:
Echóque cœleſtis reſonat ſonis lignorum.
Salij, Corybantes, gubernatores: potentéſque
In Samothrace reges, cum Ioue pueri ipſi.
Auræ perennes, animas nutrientes, aerei,
Quique & cœleſtes gemini appellamini in Olympo:
Bene ſpirantes, tranquilli, ſeruatores, & mites,
Tempora nutrientes, fructiferi, inſpirantéſque reges.

ΚΟΥΡΗΤΩΝ θυμίαμα, λίβανον.

ΧΑΛΚΟΚΡΟΤΟΙ Κουρῆτες Ἀρήϊα τεύχε' ἔ-
χοντες,
Οὐράνιοι χθόνιοί τε καὶ εἰνάλιοι, πολύολβοι,
Ζωογόνοι πνοιαί, κόσμου σωτῆρες ἀγαυοί,
Οἵτε Σαμοθράκην ἱερὴν χθόνα ναιετάοντες,
Κινδύνους θνητῶν ἀπερύκετε ποντοπλανήτων·
Ὑμεῖς καὶ τελετὴν πρῶτοι μερόπεσσιν ἔθεσθε
Ἀθάνατοι Κουρῆτες Ἀρήϊα τεύχε' ἔχοντες·
Νωμᾶτ' Ὠκεανόν, νωμᾶθ' ἅμα, δένδρεά θ' αὔτως.
Ἐρχόμενοι γαῖαν κοναβίζετε ποσσὶν ἐλαφροῖς,
Μαρμαίροντες ὅπλοις. πτήσσουσι δὲ θῆρες ἅπαντες
Ὁρμώντων, θόρυβος δὲ βοή τ' εἰς οὐρανὸν ἥκει,
Εἰλιγμοῖς τε ποδῶν κονίη νεφέλας ἀφικάνει
Ἐρχομένων· τότε δή ῥα καὶ ἄνθεα πάντα τέθηλεν.
Δαίμονες ἀθάνατοι, τροφέες καὶ αὖτ' ὀλετῆρες,
Ἡνίκ' ἂν ὁρμαίνοντες χολούμενοι ἀνθρώποισιν,
Ὀλλύντες βίον καὶ κτήματα, ἠδὲ καὶ αὐτοὺς
Πιμπλάντες· στοναχεῖ δὲ μέγας πόντος βαθυδίνης,
Δένδρη δ' ὑψικάρηνα ἐκ ῥιζῶν ἐς χθόνα πίπτει·
Ἠχὼ δ' οὐρανία κελαδεῖ ῥοιζήμασι φύλλων.
Κουρῆτες Κορύβαντες, ἀνάκτορες ἀθάνατοί τε,
Ἐν Σαμοθρᾴκῃ ἄνακτες, ὁμοῦ Διὸς κόροι αὐτοί·
Πνοιαὶ ἀέναοι, ψυχοτρόφοι, ἀεροειδεῖς·
Οἵ τε καὶ οὐράνιοι δίδυμοι κλῄζεσθ' ἐν Ὀλύμπῳ·
Εὔπνοοι, εὔδιοι, σωτήριοι, ἠδὲ προσηνεῖς,
Ὡροτρόφοι, φερέκαρποι, ἐπίπνοιοί τε ἄνακτες.

ΚΟΡΥ-

ΚΟΡΥΒΑΝΤΟΣ θυμίαμα, λίβανον.

ΚΙΚΛΗΣΚΩ χθονὸς ἀενάου βασιλῆα μέγιστον,
Κύρβαντ' ὀλβιόμοιρον, Ἀρήϊον, ἀπροσόρατον,
Νυκτερινὸν κούρητα, φόβων ἀποπαύστορα δεινῶν,
Φαντασιῶν ἐπαρωγὸν, ἐρημόπλανον κορύβαντα.
Αἰολόμορφον ἄνακτα, θεὸν διφυῆ, πολύμορφον,
Φοίνιον, αἱμαχθέντα κασιγνήτων ὑπὸ δισσῶν·
Δηοῦς ὃς γνώμαισιν ἐνήλλαξας δέμας ἁγνὸν,
Θηρότυπον θέμενος μορφὴν δνοφεροῖο δράκοντος,
Κλῦθι μάκαρ φωνῶν, χαλεπὴν δ' ἀποπέμπεο μῆνιν,
Παύων φαντασίας ψυχὰς ἐκ πήκτου ἀνάγκης.

ΔΗΜΗΤΡΟΣ Ἐλευσινίας θυμίαμα, στύρακα.

ΔΗΩ παμμήτειρα, θεοῖς πολυώνυμε δαῖμον,
Σεμνὴ Δήμητερ, κουροτρόφε, ὀλβιοδῶτι,
Πλουτοδότειρα θεὰ, σταχυοτρόφε, παντοδότειρα,
Εἰρήνῃ χαίρουσα καὶ ἐργασίαις πολυμόχθοις,
Σπερμεία, σωρῖτι, ἀλωαία, χλοόκαρπε,
Ἡ ναίεις ἁγνοῖσιν Ἐλευσῖνος γυάλοισιν.
Ἱμερόεσσ', ἐρατὴ, θνητῶν θρέπτειρα προπάντων·
Ἡ πρώτη ζεύξασα βοῶν ἀροτῆρα τένοντα,
Καὶ βίον ἱμερόεντα βροτοῖς πολύολβον ἀνεῖσα·
Αὐξιθαλὴς, Βρομίοιο συνέστιος, ἀγλαότιμος.
Λαμπαδόεσσ', ἁγνὴ, δρεπάνοις χαίρουσα θερείοις.
Σὺ χθονία, σὺ δὲ φαινομένη, σὺ δὲ πᾶσι προσηνής·
Εὔτεκνε, παιδοφίλη, σεμνὴ κουροτρόφε κούρα,
Ἅρμα δρακοντείοισιν ὑποζεύξασα χαλινοῖς,
Ἐγκυκλίοις δίναις περὶ σὸν θρόνον εὐάζουσα.
Μουνογενὴς, πολύτεκνε θεὰ, πολυπότνια θνητοῖς,
Ἧς πολλαὶ μορφαὶ πολυάνθεμοι ἱεροθαλλεῖς,
Ἐλθὲ μάκαιρ' ἁγνὴ, καρποῖς βρίθουσα θερείοις,
Εἰρήνην κατάγουσα καὶ εὐνομίην ἐρατεινὴν,
Καὶ πλοῦτον πολύολβον, ὁμοῦ δ' ὑγίειαν ἄνασσαν.

ΜΗΤΡΟΣ Ἀνταίας θυμίαμα, ἀρώματα.

ΑΝΤΑΙΑ βασίλεια, θεὰ, πολυώνυμε μῆτερ
Ἀθανάτων τε θεῶν ἠδὲ θνητῶν ἀνθρώπων,
Ἥ ποτε μαστεύουσα πολυπλάγκτῳ ἐν ἀνίῃ,
Νηστείαν κατέπαυσας Ἐλευσῖνος γυάλοισιν,
Ἦλθές τ' εἰς Ἀΐδην πρὸς ἀγαυὴν Περσεφόνειαν,
Δυσαύλου τέκος ἁγνὸν ὁδηγητῆρα λαχοῦσα,
Μηνυτῆρ' ἁγίων λέκτρων χθονίου Διὸς ἁγνοῦ,
Εὔβουλον τεύξασα θεὸν θνητῆς ὑπ' ἀνάγκης.
Ἀλλὰ θεὰ λίτομαί σε πολυλλίστη βασίλεια
Ἐλθεῖν εὐάντητον ἐπ' εὐΐερῳ σέο μύστῃ.

ΜΙΣΗΣ θυμίαμα, στύρακα.

ΘΕΣΜΟΦΟΡΟΝ καλέω ναρθηκοφόρον Διόνυσον,
Σπέρμα πολύμνηστον πολυώνυμον Εὐβουλῆα,
Ἁγνὴν εὐίερόν τε Μίσην ἄρρητον ἄνασσαν,
Ἄρσενα καὶ θῆλυν, διφυῆ λύσειον Ἴακχον·
Εἴτ' ἐν Ἐλευσῖνος τέρπῃ νηῷ θυόεντι,
Εἴτε καὶ ἐν Φρυγίῃ σὺν μητέρι μυστιπολεύεις,
Ἢ Κύπρῳ τέρπῃ σὺν ἐϋστεφάνῳ Κυθερείῃ,
Ἢ καὶ πυροφόροις πεδίοις ἐπαγάλλεαι ἁγνοῖς,
Σὺν σῇ μητρὶ θεᾷ μελανηφόρῳ Ἴσιδι σεμνῇ,
Αἰγύπτου παρὰ χεῦμα, σὺν ἀμφιπόλοισι τιθήναις·
Εὐμενέουσ' ἔλθοις ἀγαθοῖς τελέουσ' ἐπ' ἀέθλοις·

ΩΡΩΝ θυμίαμα, ἀρώματα.

ΩΡΑΙ θυγατέρες Θέμιδος καὶ Ζηνὸς ἄνακτος,
Εὐνομίη τε Δίκη τε καὶ Εἰρήνη πολύολβε,
Εἰαριναὶ, λειμωνιάδες, πολυάνθεμοι, ἁγναὶ,

CORYBANTIS ſuffimentum, thus.

VOCO terræ ſempiternæ regem maximum,
Corybantem fortunatum, Martium, non prius viſum:
Nocturnum, Salium, timorum ſedatorem grauium,
Viſionum auxiliatorem, in deſerto errantem, Corybantem,
Variformem regem, deum duplicis naturæ, multiformem:
Funeſtum occiſum fratribus à geminis.
Cereris qui ſententia immutans corpus mundum,
Ferarum percuſſoris ponens formam tenebroſi draconis:
Audi beate voces, difficilémque auerte iram,
Sedans phantaſia animas ex infixa neceſſitate.

CERERIS Eleuſinæ ſuffimentum, ſtyracem.

CERES omnium mater, diis celebris dæmon,
Veneranda Ceres, pueros nutriens, diuitiarũ datrix.
Diuitias præbens dea, ſpicarum nutrix, omnium datrix,
Pace gaudens, & operationibus laborioſis:
Seminatrix, accumulans, præfecta areæ, germinare faciens
Quæ habitas religioſas Eleuſinos concauitates, (fructum,
Deſideranda, amabilis, mortalium nutrix omnium.
Quæ prima iungens boum aratorem ceruicem,
Et vitã deſiderabilẽ hominib. multas diuitias datẽ aperuiſti.
Viriditatem augens, Dionyſiacis conuictrix, honoranda,
Splendens, caſta, falcibus gaudens æſtiualibus.
Tu terreſtris, tu verò apparens, túque omnibus beneuola,
Fœcunda, pueros amans, venerãda, pueros nutriens puella,
Currum draconis ſubiungens frænis,
Circularibus gurgitibus circa tuum thronum lugens:
Vnigenita, fœcunda deá, perueneranda mortalibus.
Cuius multæ formæ floribus abundantes, ſanctè vireſcentes,
Veni beata caſta, fructibus grauata æſtiuis:
Pacem adducens, & concordiam amabilem,
Et diuitias perducens ſimúlque ſanitatem reginam.

MATRIS Antææ ſuffimentum, aromata.

ANTÆA regina, dea celebris mater,
Immortaliúmque deorum & mortalium hominum.
Quæ aliquando quærens multiuaga in moleſtia
Ieiunium ſedaſti Eleuſinis in concauitatibus:
Veniſti, ue in infernum, ad ſplendidam Perſephonem:
Incaſta, puerum caſtum, viæ ductorem ſortita,
Nunciatorem ſacrorum lectorum, terreſtris Iouis intemerati;
Boni conſilij pariens deum mortali à neceſſitate.
Sed dea ſupplico te optanda regina,
Venire obuiam circa ſacrum tuum, ſacra diſcenti.

MISES ſuffimentum, ſtyracem.

LEGES ferentem voco Dionyſium,
Semen multæ memoriæ, percelebre Plutonis,
Caſtam, ſacrámque Miſem, ineffabilem reginam,
Maſculum & fœminam, duplicis naturæ, rabioſam, Iacchum.
Siue in Eleuſinis delectaris templo odorato,
Siue in Phrygia cum matre ſacra facis,
Vel Cypro delectaris cum bene coronata Cytherea:
Vel & igniferos hortos petis mundos,
Cum te matre dea, nigrum ferente Iſide veneranda,
Aegypti apud vndam cum ancillis nutricibus.
Beneuola venias, bona perficiens circa præmia.

ORARVM ſuffimentum, aromata.

ORÆ filiæ Themidis, & Iouis regis:
Aequitáſque, iuſtitiáque, & pax diuitiis abundans.
Vernæ, pratenſes, floribus abundantes, caſtæ,

Omnis coloris,multi odoris,in florentibus herbis:
Oræ ſemper virentes,circulares,ſuaues facies habentes,
Veſtes induentes roſcidas,floribus delectabilibus:
Perſephonæ colluſores,quando Parcæ illam
Et Gratiæ circularibus choris ad lucem reducunt,
Ioui gratificantes,& matri fructuum datrici:
Venite ad famoſa ſacrificia,pia,nouorum ſacra diſcentium.
Bene fructuoſas manibus generationes inducẽtes inculpata.

SEMELES ſuffimentum,
ſtyracem.

VOCO puellam Cadmi,omnium reginam,
Formoſam Semelem,comam amabilem habentem,
profundum ſinum habentem,
Matrem coronati Dionyſij,iucundi,
Quæ magnos dolores in partu minuit lucifero ſplendore,
Immortalis generans Iouis conſilijs Saturni.
Honores faciens ab ipſa Perſephone,
In mortalibus hominibus ad Trieterides dies oras.
Cum tui Bacchi naturalem dolorem in partu perficerent,
Sacrámque menſam,& myſteria pura:
Nunc te dea ſupplico puella Cadmia regina
Manſuetam animo,vocans ſemper ſacra diſcẽtibus exiſtere.

HYMNVS Dionyſij Baſſarei Trieterici.

VENI beate,Dionyſi,ignem ſeminãs,tauri frontẽ habens,
Baſſaree,& Bacche,celebris omnipotens,
Qui enſibus gaudes,& ſanguine,Mænadibúſque caſtis
Lugens ſuper Olympum, valde rugiens,inſane Bacche,
Coronis inimice,memor iniuriæ,honorate omnibus dijs:
Et mortalibus hominibus,quotquot terram habitant.
Veni beate ſaltator,ferens magnam lætitiam omnibus.

LICNITI ſuffimentum, mannam.

LICNITEM Dionyſium ſuper has orationes voco,
Nyſeium,vireſcentem,deſideratum,lætum Bacchum,
Nympharum ramum optabilem,benéque coronatæ Veneris:
Qui aliquando in ſyluis ſaltata veſtigia vertit,
Cum Nymphis gratis vexatus inſanijs,
Et conſilijs Iouis,adq; ipſam Perſephonem
Moleſtus conuerſus es timor immortalibus dijs:
Lætus venias beate,grata ſacra recipere.

BACCHI pericionij ſuffimentum,
aromata.

VOCO Bacchum Pericionium,vini datorem,
Cadmiis domibus,qui volutus circa omnia
Stetit fortiter,concuſſiones terræ remittens.
Quando ignifer ſplendor ſuperauit terram omnem
Fulminis ſtridoribus ille verò recurrit vinculum omnium.
Veni beate Bacche lætis præcordijs.

SABAZII ſuffimentum,
aromata.

AVDI pater Saturni fili Sabazi,inclyte dæmon:
Qui Bacchum Dionyſium,valde rugientem, inſutum
Femori inſuens, vt perfectus veniret
Tmolum in diuinam,ad Hippam pulchras genas habentem:
Sed beate Phrygiæ imperans,præſtantiſſime omnium,
Beneuolus auxiliator accedas ſacra diſcentibus.

HIPPAE ſuffimentum,ſtyracem.

HIPPAM voco Bacchi nutricem,placidam puellã,
Sacrificam,cæremoniis gaudentem Bacchi puri,
Nocturnis choris,igne ſtrepentibus vociferationibus:

Παντόχροοι,πολύοδμοι ἐν ἀνθεμοειδέσι ποίαις,
Ὧραι ἀειθαλέες,περικυκλάδες,ἡδυπρόσωποι·
Πέπλους ἑννύμεναι δροσεροὺς ἀνθῶν πολυθρέπτων,
Περσεφόνης συμπαίκτορες,ἡνίκα μοῖραι ταύτην
Καὶ Χάριτες κυκλίοισι χοροῖς πρὸς φῶς ἀνάγωσι,
Ζηνὶ χαριζόμεναι καὶ μητέρι καρποδοτείρῃ,
Ἔλθετ᾽ ἐπ᾽ εὐφήμους τελετὰς ὁσίας νεομύστοις,
Εὐκάρπους καιρῶν γενέσεις ἐπάγουσαι ἀμέμπτως.

ΣΕΜΕΛΗΣ θυμίαμα,
στύρακα.

ΚΙΚΛΗΣΚΩ κούρην Καδμηίδα παμβασίλειαν,
εὐειδῆ Σεμέλην ἐρατοπλόκαμον,βαθύκολπον,
Μητέρα θυρσοφόροιο Διωνύσου πολυγηθοῦς,
Ἣ μεγάλας ὠδῖνας ἐκάσατο πυρφόρῳ αὐγῇ,
Ἀθανάτοιο τεκοῦσα Διὸς βουλαῖς Κρονίοιο·
Τιμὰς τευξαμένη παρ᾽ αὐτῆς Περσεφονείης
Ἐν θνητοῖσι βροτοῖσιν ἀνὰ τριετηρίδας ὥρας,
Ἡνίκα σοῦ Βάκχου γονίμην ὠδῖνα τελῶσιν,
Εὐϊερήν τε τράπεζαν,ἰδὲ μυστήρια θ᾽ ἁγνά.
Νῦν σε θεὰ λίτομαι κούρη Καδμηὶς ἄνασσα,
Πρηύνοον καλέων αἰεὶ μύσταισιν ὑπάρχειν.

ΥΜΝΟΣ Διονύσου βασσαρέως τριετηρικοῦ.

ΕΛΘΕ μάκαρ Διόνυσε,πυρίσπορε,ταυρομέτωπε,
Βάσσαρε,καὶ Βακχεῦ,πολυώνυμε,παντοδυνάστα,
Ὃς ξίφεσιν χαίρεις,ἠδ᾽ αἵμασι,μαινάσι θ᾽ ἁγναῖς·
Εὐάζων κατ᾽ Ὄλυμπον,ἐρίβρομε,μανικὲ Βάκχε,
Θυρσεγχὴς,βαρύμηνι·τετιμένε πᾶσι θεοῖσι
Καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ὅσοι χθόνα ναιετάουσιν.
Ἐλθὲ μάκαρ σκιρτητὰ,φέρων πολὺ γῆθος ἅπασι.

ΛΙΚΝΙΤΟΥ θυμίαμα,μάνναν.

ΛΙΚΝΙΤΗΝ Διόνυσον ἐπ᾽ εὐχαῖς ταῖσδε κικλήσκω,
Νύσιον,ἀμφιθαλῆ,πεποθημένον,εὔφρονα Βάκχον·
Νυμφῶν ἔρνος ἐραστὸν ἐϋστεφάνου τ᾽ Ἀφροδίτης,
Ὅς ποτ᾽ ἀνὰ δρυμοὺς κεχορευμένα βήματα πάλλες,
Σὺν νύμφαις χαρίεσσιν ἐλαυνόμενος μανίῃσι.
Καὶ βουλαῖσι Διὸς πρὸς τ᾽ αὐτὴν Φερσεφόνειαν
Ἀχθεὶς ἐξετράφης,φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσιν·
Εὔφρων ἐλθὲ μάκαρ,κεχαρισμένα δ᾽ ἱερὰ δέξαι.

ΒΑΚΧΟΥ περικιονίου θυμίαμα,
ἀρώματα.

ΚΙΚΛΗΣΚΩ Βάκχον περικιόνιον,μεθυδώτην,
Καδμείοισι δόμοις,ὃς ἑλισσόμενος περὶ πάντα,
Ἔστησε κρατεροῖς βρασμοῖς γαίης ἀποπέμψας·
Ἡνίκα πυρφόρος αὐγὴ ἐκίνησε χθόνα πᾶσαν,
Πρηστῆρος ῥοίζοις·ὁ δ᾽ ἀνέθορε δεσμὸς ἁπάντων.
Ἐλθὲ μάκαρ βακχευτὰ γεγηθυίαις πραπίδεσσι.

ΣΑΒΑΖΙΟΥ θυμίαμα,
ἀρώματα.

ΚΛΥΘΙ πάτερ Κρόνου υἱὲ Σαβάζιε κύδιμε δαῖμον,
Ὃς Βάκχον Διόνυσον ἐρίβρομον εἰραφιώτην
Μηρῷ ἐγκατέραψας,ὅπως τετελεσμένος ἔλθῃ
Τμῶλον ἐς ἠγάθεον παρ᾽ Ἵππαν καλλιπάρῃον.
Ἀλλὰ μάκαρ Φρυγίης μεδέων,βασιλεύτατε πάντων,
Εὐμενέων ἐπαρωγὸς ἐπέλθοις μυστιπόλοισιν.

ΙΠΠΑΣ θυμίαμα,στύρακα.

ΙΠΠΑΝ κικλήσκω Βάκχου τροφὸν,εὐάδα κούρην,
Μυστιπόλον τελεταῖσιν ἀγαλλομένην Σάβου ἁγνοῦ,
Νυκτερίοισι χορεῖσι,πυριβρεμέτοις ἰάχεισι,

Κλῦθί μου

Κλῦθί μευ εὐχομένου χθονία μήτηρ βασίλεια,
Εἴτε σύγ' ἐν Φρυγίῃ κατέχεις Ἴδης ὄρος ἁγνὸν,
Ἢ Τμῶλος τέρπει σε, καλὸν Λυδοῖσι θόασμα·
Ἔρχεο πρὸς θυσίας ἱερῷ γηθοῦσα προσώπῳ.

ΛΥΣΙΟΥ ληναίου ὕμνος.

ΚΛΥΘΙ μάκαρ Διὸς υἷ' ἐπιλήνιε Βάκχε διμάτωρ,
Σπέρμα πολυμνήστον, πολυώνυμε, λύσιε δαῖμον.
Κρυψίγονον μακάρων ἱερὸν θάλος, εὔιε Βάκχε,
Εὐτραφῆ, εὔκαρπε, πολυγηθέα καρπὸν ἀέξων,
Ῥηξίχθων, ληναῖε, μεγασθενὲς, αἰολόμορφε·
Παυσίπονος θνητοῖσι φανεὶς, ἄκος, ἱερὸν ἄνθος,
Χάρμα βροτοῖς φιλάλυπον, ἐπάφιε, καλλιέθειρε,
Λύσιε, θυρσομανὴς, βρόμιε, εὔιε, πᾶσιν ἐΰφρων
Οἷς ἐθέλεις θνητῶν ἠδ' ἀθανάτων ἐπιφαύσκων·
Νῦν σε καλῶ μύσταισι μολεῖν, ἡδὺ, φερέκαρπον.

ΝΥΜΦΩΝ θυμίαμα, ἀρώματα.

ΝΥΜΦΑΙ, θυγατέρες μεγαλήτορος Ὠκεανοῖο,
Ὑγροπόροις γαίης ὑπὸ κεύθεσιν οἰκί' ἔχουσαι,
Κρυψίδρομοι, Βάκχοιο τροφοὶ, χθόνιαι, πολυγηθεῖς,
Καρποτρόφοι, λειμωνιάδες, σκολιόδρομοι, ἁγναὶ,
Ἀντροχαρεῖς, σπήλυγξι κεχαρμέναι, ἠερόφοιτοι·
Πηγαῖαι, δρομάδες, δροσοείμονες, ἴχνεσι κοῦφαι·
Φαινόμεναι, ἀφανεῖς, αὐλωνιάδες, πολυανθεῖς·
Σὺν Πανὶ σκιρτῶσαι ἀν' οὔρεα, εὐάστειραι,
Πετρόρρυτοι, λιγυραὶ, κορυνίτιδες, ὑλονόμοι τε·
Παρθένοι εὐώδεις, λευχείμονες, εὔπνοοι αὔραις,
Αἰπολικαὶ, νόμιαι, θηρσὶν φίλαι, ἀγλαόκαρποι,
Κρυμοχαρεῖς, ἁπαλαὶ, πολυθρέμμονες αὐξίτροφοί τε
Κοῦραι Ἀμαδρυάδες, φιλοπαίγμονες, ὑγροκέλευθοι,
Νύσιαι, μανικαὶ, παιωνίδες, εἰαροτερπεῖς,
Σὺν Βάκχῳ Δηοῖ τε χάριν θνητοῖσι φέρουσαι·
Ἔλθετ' ἐπ' εὐφήμοις ἱεροῖς κεχαρηότι θυμῷ,
Νᾶμα χέουσ' ὑγιεινὸν ἀεξιτρόφοισιν ἐν ὥραις.

ΤΡΙΕΤΗΡΙΚΟΥ θυμίαμα, ἀρώματα.

ΚΙΚΛΗΣΚΩ σε μάκαρ πολυώνυμε μανικὲ βακχεῦ,
Ταυρόκερως, ληναῖε, πυρίσπορε, νύσιε, λυσεῦ,
Μηροτρεφὲς, λικνῖτα, πυριπόλε, καὶ τελετάρχα·
Νυκτέρι', εὐβουλεῦ, μιτρηφόρε, θυρσοτινάκτα·
Ὄργιον ἄρρητον, τριφυὲς, κρύφιον Διὸς ἔρνος·
Πρωτόγον', ἔκλε παῖ, θεῶν πάτερ ἠδὲ καὶ υἱέ·
Ὠμάδιε, σκηπτοῦχε, χορεμανὲς, ἀγέτα κώμων,
Βακχεύων ἁγίας τριετηρίδας ἀμφὶ γαληνάς·
Ῥηξίχθων, πυριφεγγὲς, ἐπάφιε, κοῦρε διμάτωρ,
Οὐρεσιφοῖτα ἔρως, νεβριδοστόλε, ἀμφιέτηρε,
Παιὰν χρυσεγχὲς, ὑποκόλπιε, βοτρυόκοσμε,
Βασσαρεῦ, κισσοχαρὲς, πολυπάρθενε, καὶ διάκοσμε,
Ἐλθὲ μάκαρ μύσταισι βρύων κεχαρημένος αἰεί.

ΑΜΦΙΕΤΟΥΣ θυμίαμα, πάντα πλὴν λιβάνου.

ΑΜΦΙΕΤΗ κλήζω Βάκχον, χθόνιον Διόνυσον,
Ἐγρόμενον κούραις ἅμα νύμφαις εὐπλοκάμοισιν·
Ὃς παρὰ Περσεφόνης ἱεροῖσι δόμοισιν ἰαύων
Κοιμίζει τριετῆρα χρόνον, Βακχήϊον ἁγνόν.
Αὐτὸς δ' ἡνίκα τὸν τριετῆ πάλι κῶμον ἐγείρει,
Εἰς ὕμνον τρέπεται σὺν ἐϋζώνοισι τιθήναις,
Εὐάζων κινῶν τε χοροὺς ἐν κυκλάσιν ὥραις·
Ἀλλὰ μάκαρ χλοόκαρπε, κερασφόρε, κάρπιμε Βάκχε
Βαῖν' ἐπὶ πανθεῖον τελετὴν γανόωντι προσώπῳ,
Εὐιέροις καρποῖσι τελεσσιγόνοισι βρυάζων.

Audi me orantem terreſtris mater regina.
Siue tu in Phrygia occupas Idæ montem purum:
Vel Tmolus delectat te, pulcher Lydis choreæ locus:
Veni ad ſacrificia, ſacra gaudens facie.

LYSII Lenæi hymnus.

AVDI beate Iouis fili Epilenie, Bacche, bimater,
Semen memorandum, celebris Lyſie dæmon.
A parentibus occultatum beatorum ſacrum germen, Euie Bacche,
Bene nutrite, fructuoſe, lætum fructum augens,
Reſonans, Lenæe, robuſte, varie forma,
Laborem ſedans, mortalibus apparẽs remedium, ſacer flos,
Gaudium hominibus, amans læticiam, diſcretor, pulchram comam habens:
Lyſie, corona inſaniens, rugiens, Euie, omnibus iucunde,
Quibuſuis mortalium & immortalium lucens:
Nunc te voco ſacra diſcentibus venire, iucunde, fructiferum.

NYMPHARVM ſuffimentum, aromata.

NYMPHÆ, filiæ magnanimi Oceani,
Humidis terræ ſub profunditatibus domos habentes,
Curſum occultantes, Bacchi nutrices terreſtres valde lætæ
Fructus nutrientes, pratenſes, obliquè currentes, caſtæ
Antris gaudentes, ſpeluncis lætæ, per aëra euntes:
Fontanæ, currentes, roſcidæ, veſtigijs leues:
Apparentes, occultæ in vallibus habitantes, florib. abũdãtes:
Cum Pane ſaltantes ſupra montes, Euantia:
Saxis fluentes, ſtridulæ, ramos habẽtes, in ſiluiſque paſcẽtes:
Virgines fragrantes, albis indutæ, bene ſpirantes auris:
Caprariæ, paſtorales feris amicæ, ſplendidos fructus habẽtes:
Frigore gaudentes, teneræ, pecoroſæ, nutrimenta augentes,
Puellæ Hamadryades, amantes ludum, in humidis incedentes vijs,
Nyſeæ, inſanæ, Pæonides, verè gaudentes.
Cum Baccho Cereréque, gratiam mortalibus ferentes:
Venite ſuper ſanctoſa ſacra læto animo,
Riuum fundentes ſanum, nutrimẽta augẽtib. in temporibus.

TRIETERICI ſuffimentum, aromata.

VOCO te beate, celebris, rabioſe Bacche,
Tauri cornua habens, Lenæe, ignem ſeminans, Nyſie, inſane:
A matre nutrite, Lycnita, igni ſeruiẽs, & princeps ſacrificiorum,
Nocturne, boni conſilij, mitrã ferens, coronã agitans:
Orgium ineffabile, triplex, occultum Iouis germen,
Primogenite ſette, firme, deorum pater & fili:
Humeralis, ſceptrifer, in choro inſaniens, dux comorum,
Bacchans, puras Trieteridas circa tranquillas,
Rumpens terram, igne lucens, diſcretor, puer bimater,
In montibus incedens amor ex pellibus ceruinis ſtolam habens, ſingulis annis celebrate:
Pæan, auream habens haſtam, ſuccincte, vuis ornate
Baſſare, hedera gaudens, multas virgines habens, & ornate,
Veni beate, ſacra diſcentibus florens, gratus ſemper.

AMPHIETÆ ſuffimentum, omnia præter thus.

AMPHIETEM voco Bacchũ, terreſtrẽ Dionyſiũ,
Vigilantem puellis cum nymphis bene comatis:
Qui apud Perſephones ſacras domos quieſcens,
Sopit triennale tempus, Bacchum caſtum.
Ille verò quando triennalem rurſus comum excitat,
Ad hymnum conuertitur cum formoſis nutricibus.
Euoe canens, mouẽſque choros in circularibus oris.
Sed beate vireſcere fructũ faciens cornute, fructuoſe Bacche:
Accede ad perdiuinum ſacrificium læta facie,
Sacris fructibus perfectis florens.

SILENI, Satyri, Baccharum, ſuffimentum, mannam.

AVDI me, ô peruenerande nutritor, Bacchi alumne,
Silenum quique optimè, honorate omnibus dijs,
Et mortalibus hominibus in Trietericidibus temporibus:
Caſte, honorande, conuiuij legitimi ſacrificij princeps,
Euaſter, amans vigilias, iuueneſcens ſuis Silenis
Naidibus & Bacchis dux, hederam ferentibus:
Huc ad perdiuinum ſacrificium Satyrum cum omnibus
Ferarum percuſſoribus, cantum dans Bacchicum regis.
Cum Bacchis Lenea, frugifera, veneranda præmittens
Orgia nocte apparentia ſacrificijs ſanctis declarans,
Euſi canens, amans coronas, tranquillus conuiuijs

ΣΙΛΗΝΟΥ, σατύρου, Βακχῶν θυμίαμα, μάνναν.

Κλῦθί μου ὦ πολύσεμνε τροφεῦ, Βάκχοιο τιθηνέ,
Σιληνῶν ὄχ' ἄριστε, τετιμένε πᾶσι θεοῖσι
Καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ τριετηρίσιν ὥραις,
Αγνοτελὴς, γεραρὲς, θιάσου νομίου τελετάρχα·
Εὐαστὴς, φιλάγρυπνε, νεάζων σὺν σιληνοῖς·
Ναΐσι καὶ Βάκχαις ἡγούμενε κισσοφόροισιν·
Δεῦρ' ἐπὶ πάνθειον τελετὴν σατύροις ἅμα πᾶσι
Θηροτύποις, εὔασμα διδοὺς Βακχεῖον ἄνακτος,
Σὺν Βάκχαις λήναια τελεσφόρα σεμνὰ προπέμπων,
Ορ͂για νυκτιφαῆ τελεταῖς ἁγίαις ἀναφαίνων,
Εὐάζων, φιλόθυρσε, γαληνιάων θιάσοισιν.

IN Venerem hymnus.

COELESTIS, multos hymnos habens, riſum amans, Venus,
In ponto genita, genitrixq́; dea, amans omnẽ noctẽ, veneran-
Nocturna, iunctrix, verſuta, mater neceſſitatis. (da:
Omnia enim ex te ſunt, ſubiunxiſtique mundum,
Et quæcunque in cœlo ſunt, & in terra fertili,
In pontóque, profundóque, veneranda, Baccho accidens:
Gaudens coronis, nuptiarum curam habens, mater amorum,
Lenocinio, lectis gaudens, occulta gratia datrix. (nata
Apparens, & occulta, amabilem comam habens bono patre
Sponſalis cum conuiuio, deorum ſceptrifera lycæna,
Parentum datrix, amans viros, optatiſſima vita datrix.
Quæ iungens homines infrenatis neceſſitatibus,
Et ferarum magnã gentem amore inſanientib. ab illecebris:
Veni ex Cypro genitum diuinum genus, ſiue in Olympo
Es tu dea regina, pulchra, læta facie:
Siue & thure abundantis Syriæ ſedem circumis,
Siue tu in campis cum curribus auro paratis.
Aegypti occupas ſacra fertilia lauacra:
Vel & nigris collibus ſuper ponticam vndam,
Delectata gaudeas mortalium circularibus ſaltationibus:
Vel nymphis delecteris nigros oculos habentibus in terra
Arenas ab littoribus arenoſis curru leui: (diuina,
Siue in Cypro regina nutritore tuo, ubi pulchra te
Virgines Admetæ, nymphæq́; ſingulis annis
Hymnis te celebrant beata, & immortalem caſtũ Adonim:
Veni beata dea, pulchra, optabilem formam habens:
Animo enim te voco pudico, ſacris ſermonibus.

ΕΙΣ Αφροδίτην ὕμνος.

Οὐρανία πολύυμνε φιλομμειδὴς Αφροδίτη,
Ποντογενὴς, γενέτειρα θεὰ, φιλοπάννυχε σεμνὴ,
Νυκτερία, ζεύκτειρα, δολοπλόκε, μῆτερ ἀνάγκης·
Πάντα γὰρ ἐκ σέθεν ἐστὶν, ὑπεζεύξω δέ τε κόσμον·
Καὶ κρατέεις τρισσῶν μοιρῶν, γεννᾷς δὲ τὰ πάντα
Οσσά τ' ἐν οὐρανῷ ἐστι καὶ ἐν γαίῃ πολυκάρπῳ,
Εν πόντῳ τε, βυθῷ τε, σεμνὴ Βάκχοιο πάρεδρε,
Τερπομένη θαλίαισι, γαμοστόλε, μῆτερ ἐρώτων·
Πειθοῖ λεκτροχαρὴς, κρυφία, χαριδῶτι,
Φαινομένη τ' ἀφανὴς, ἐρατοπλόκαμ', εὐπατέρεια,
Νυμφιδία, σύνδαιτι, θεῶν σκηπτοῦχε λύκαινα·
Γεννοδότειρα, φίλανδρε, ποθεινοτάτη βιοδῶτι·
Η ζεύξασα βροτοὺς ἀχαλινώτοισιν ἀνάγκαις,
Καὶ θηρῶν πολὺ φῦλον ἐρωτομανῶν ἀπὸ φίλτρων·
Ερχεο Κυπρογενὲς θεῖον γένος· εἴτ' ἐν Ολύμπῳ
Εἶ σὺ θεὰ βασίλεια καλῷ γήθουσα προσώπῳ,
Εἴτε καὶ εὐλιβάνου Συρίης ἕδος ἀμφιπολεύεις,
Εἴτε σύ γ' ἐν πεδίοισι σὺν ἅρμασι χρυσεοτεύκτοις
Αἰγύπτου κατέχεις ἱερῆς γονιμώδεα λουτρὰ,
Η καὶ κυανέοις ὄχθοις ἐπὶ πόντιον οἶδμα
Τερπομένη χαίρεις θνητῶν κυκλίαισι χορείαις,
Η νύμφαις τέρπῃ κυανώπισιν ἐν χθονὶ δίᾳ,
Θῖνας ἐπ' αἰγιαλοῖς ψαμμώδεσιν ἅρματι κούφῳ.
Εἴτ' ἐν Κύπρῳ ἄνασσα τροφῷ σῷ, ἔνθα καλαί σε
Παρθένοι ἀδμῆται νύμφαι τ' ἀνὰ πάντ' ἐνιαυτὸν
Υμνοῦσί σε μάκαιρα καὶ ἄμβροτον ἁγνὸν Αδωνιν.
Ελθὲ μάκαιρα θεὰ καλ' ἐπήρατον εἶδος ἔχουσα·
Ψυχῇ γάρ σε καλῶ σεμνῇ ἁγίοισι λόγοισιν.

ADONIDIS ſuffimentum, aromata.

AVDI me orantem celebris dæmon, optime,
Capillis ornate, amans deſertum, florens cantibus optabilibus:
Boni conſilij, multiformis, nutrimentum omniũ manifeſtum,
Puella & puer, tu omnibus viriditas ſemper Adoni.
Extinguens, ſplendeſq́;, pulchris in circularibus temporibus.
Viriditatem augens, bicornis, optate, lacrymis honorate
Excellẽs forma, venatoribus gaudẽs, profundã habẽs comã:
Deſiderabilis animo Cypridis, dulcis viriditas, germẽ amo-
Perſephones amabiles comas habentis lectis generate. (ris,
Qui aliquando quidem habitas ſub tartaro obſcuro,
Et rurſus ad Olympum ducis corpus, maturans fructum:
Veni beate, ſacra diſcentibus ferens fructus à terra.

ΑΔΩΝΙΔΟΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

Κλῦθί μου εὐχομένου πολυώνυμε δαῖμον ἄριστε,
Αβροκόμη, φιλέρημε, βρύων ᾠδαῖσι ποθειναῖς,
Εὔβουλε, πολύμορφε, τροφὴ πάντων ἀρίδηλε.
Κούρη, καὶ κόρε σὺ πᾶσιν θάλος αἰὲν Αδωνι,
Σβεννύμενε λάμπων τε καλαῖς ἐν κυκλάσιν ὥραις·
Αὐξιθαλὴς, δίκερως, πολυήρατε, δακρυότιμε,
Αγλαόμορφε, κυναγεσίοις χαίρων, βαθυχαῖτα·
Ιμερόνους, Κύπριδος γλυκερὸν θάλος, ἔρνος ἔρωτος·
Φερσεφόνης ἐρασιπλοκάμου λέκτροισι λοχευθείς·
Ος ποτὲ μὲν ναίεις ὑπὸ τάρταρον ἠερόεντα,
Η δὲ πάλιν πρὸς ὄλυμπον ἄγεις δέμας ὡριόκαρπον·
Ελθὲ μάκαρ μύσταισι φέρων καρποὺς ἀπὸ γαίης.

MERCVRII terreni ſuffimentum, ſtyracem.

COCYTI habitans inſubuerſibilẽ viam neceſſitatis,
Qui animas mortalium abducis ſub inferna terra,
Mercuri, Bacche chori Dionyſij genus,
Et Paphiæ puellæ curua ſupercilia habentis Veneris:
Qui apud Perſephones ſacram domum circumis,
Triſtibus animabus nuncius in terra exiſtens,
Quas abducis quando fati tempus venit,

ΕΡΜΟΥ χθονίου θυμίαμα, στύρακα.

Κωκυτοῦ ναίων ἀνυπόστροφον οἶμον ἀνάγκης,
Ος ψυχὰς θνητῶν κατάγεις ὑπὸ νέρτερα γαίης,
Ερμῆ Βάκχε χορεῖο Διονύσοιο γένεθλον,
Καὶ Παφίης κούρης ἑλικοβλεφάρου Αφροδίτης,
Ος παρὰ Περσεφόνης ἱερὸν δόμον ἀμφιπολεύεις,
Αἰνομόροις ψυχαῖς πομπὸς κατὰ γαῖαν ὑπάρχων.
Ας κατάγεις ὁπόταν μοίρης χρόνος εἰσαφίκηται,

Εὐϊερ

Εὐϊέρῳ ῥάβδῳ θέλγων ὑποδέδετε πάντα,
Καὶ πάλιν ὑπνώοντας ἐγείρεις. σοὶ γὰρ ἔδωκε
Τιμὴν Φερσεφόνεια θεὰ κατὰ τάρταρον εὐρὺν,
Ψυχαῖς ἀενάοις θνητῶν ὁδὸν ἡγεμονεύειν.
Ἀλλὰ μάκαρ πέμπεις μύσταις τέλος ἐσθλὸν ἐπ' ἔργοις.

ΕΡΩΤΟΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

ΚΙΚΛΗΣΚΩ μέγαν ἁγνὸν ἐράσμιον ἡδὺν Ἔρωτα,
Τοξαλκῆ, πτερόεντα, πυρίδρομον, εὔδρομον ὁρμῇ,
Συμπαίζοντα θεοῖς ἠδὲ θνητοῖς ἀνθρώποις·
Εὐπάλαμον, διφυῆ, πάντων κληῗδας ἔχοντα,
Αἰθέρος οὐρανίου, πόντου, χθονὸς, ἠδ' ὅσα θνητοῖς
Πνεύματα παντογένεθλα θεὰ βόσκει χλοόκαρπος,
Ἠδ' ὅσα τάρταρος εὐρὺς ἔχει πόντος θ' ἁλίδουπος·
Μοῦνος γὰρ τούτων πάντων οἴηκα κρατύνεις.
Ἀλλὰ μάκαρ καθαραῖς γνώμαις μύσταισι συνέρχου,
Φαύλους δ' ἐκτοπίους θ' ὁρμὰς ἀπὸ τῶνδ' ἀπόπεμπε.

ΜΟΙΡΩΝ θυμίαμα, ἀρώματα.

ΜΟΙΡΑΙ ἀπειρέσιοι, νυκτὸς φίλα τέκνα μελαίνης,
Κλῦτέ μου εὐχομένου πολυώνυμοι, αἵτ' ἐπὶ λίμνης
Οὐρανίας, (ἵνα λευκὸν ὕδωρ νυχίας ὑπὸ θέρμης
Ῥήγνυται ἐν σκιερῷ λισσῷ μυχῷ εὐλίθου ἄντρου)
Ναίουσαι, πεπότησθε βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν·
Ἔνθεν ἐπὶ βρότεον δόκιμον γένος ἐλπίδι κοῦφον
Στείχετε πορφυρέαισι καλυψάμεναι ὀθόναισι·
Μορσίμῳ ἐν πεδίῳ, ὅτε πάγγεον ἅρμα διώκει
Δόξα, δίκης παρὰ τέρμα καὶ ἐλπίδος ἠδὲ μεριμνῶν,
Καὶ νόμου ὠγυγίου καὶ ἀπείρονος εὐνόμου ἀρχῆς.
Μοῖρα γὰρ ἐν βιότῳ καθορᾷ μόνον, οὐδέ τις ἄλλος
Ἀθανάτων οἳ ἔχουσι κάρα νιφόεντος Ὀλύμπου,
Καὶ Διὸς ὄμμα τέλειον· ἐπεί γ' ὅσα γίγνεται ἡμῖν,
Μοῖρά τε καὶ Διὸς οἶδε νόος διὰ παντὸς ἅπαντα.
Ἀλλά μοι εὐκταῖαι μαλακόφρονες ἠπιόθυμοι,
Ἄτροπε, καὶ Λάχεσι, Κλωθὼ, μόλετ' εὐπατέρειαι,
Ἀέριοι, ἀφανεῖς, ἀμετάτροποι, αἰὲν ἀτειρεῖς.
Παντοδότειραι, ἀφαιρέτιδες, θνητοῖσιν ἀνάγκη.
Μοῖραι ἀκούσατ' ἐμῶν ὁσίων λοιβῶν τε καὶ εὐχῶν.
Ἐρχόμεναι μύσταις λυσιπήμονες εὔφρονι βουλῇ·
Μοιράων τέλος ἦλθ' ἀοιδῆς, ἣν ὕφαν' Ὀρφεύς.

ΧΑΡΙΤΩΝ θυμίαμα, στύρακα.

ΚΛΥΤΕ μοι ὦ Χάριτες μεγαλώνυμοι, ἀγλαότιμοι,
Θυγατέρες Ζηνός τε εὐνομίης βαθυκόλπου,
Ἀγλαΐη τε, Θάλεια, καὶ Εὐφροσύνη πολύολβε,
Χαρμοσύνης γενέτειραι, ἐράσμιαι, εὔφρονες ἁγναὶ,
Αἰολόμορφοι, ἀειθαλέες, θνητοῖσι ποθειναὶ,
Εὐκταῖαι, Κυκλάδες, καλυκώπιδες, ἱμερόεσσαι·
Ἔλθετ' ὀλβοδότειραι, ἀεὶ μύσταισι προσηνεῖς.

ΝΕΜΕΣΕΩΣ ὕμνος.

ΩΝΕΜΕΣΙ, κλήζω σε θεὰ βασίλεια μεγίστη,
Πανδερκὴς, ἐσορῶσα βίον θνητῶν πολυφύλων·
Ἀϊδία, πολύσεμνε, μόνη χαίρουσα δικαίοις,
Ἀλλάσσουσα λόγον πολυποίκιλον, ἄστατον αἰεὶ,
Ἣν πάντες δεδίασι βροτοὶ ζυγὸν αὐχένι θέντες.
Σοὶ γὰρ ἀεὶ γνώμη πάντων μέλει, οὐδέ σε λήθει
Ψυχὴ ὑπερφρονέουσα λόγων ἀδιακρίτῳ ὁρμῇ.
Πάντ' ἐσορᾷς, καὶ πάντ' ἐπακούεις, πάντα βραβεύεις·
Ἐν σοὶ δ' εἰσὶ δίκαι θνητῶν, πανυπέρτατε δαῖμον.
Ἐλθὲ μάκαιρ' ἁγνὴ μύσταις ἐπιτάρροθος αἰεί·
Δὸς δ' ἀγαθὴν διάνοιαν ἔχειν, παύουσα πανεχθεῖς
Γνώμας, οὐχ ὁσίας, πανυπερφρονας, ἀλλοτριωτάτας.

Sacra virga demulcens ſomnium dantia omnia:
Et rurſus dormientes excitas. tibi enim dedit
Honorem Perſephone dea per tartarum latum,
Animabus perennibus mortalium via ducem eſſe.
Sed beate mittas ſacra diſcentibus finē bonum circa opera.

AMORIS ſuffimentum, aromata.

VOCO magnum, caſtum, amabilem, iucundum Amorem,
Iaculo potentē, alatū, in igne currentē, bene currētē impetu:
Colludentem dijs, & mortalibus hominibus,
Bene conſtructum, duplicis naturæ, omniū claues habentem
Aetheris, cœli, ponti, terræ, & quoſcunque mortalibus
Spiritus omnia generans dea paſcit, viridem fructū faciens:
Et quæcunque tartarus latus habet, pōtuſq; in mari ſonans.
Solus enim illorum omnium gubernaculum regis,
Sed beate puris ſententiis ſacra diſcentes accede:
Pernicioſa verò, abſurdáque conſilia ab illis dimitte.

PARCARVM ſuffimentum, aromata.

PARCÆ infinitæ, Noctis charæ filiæ nigræ,
Audite me orantem celebres, quæq; circà paludem
Cœleſtem vt (alba aqua nocturno ſub calore,
Frangatur in vmbroſo formoſo penetrali lapidibus ſtructo)
Habitantes volatis hominum in immenſam terram,
Hinc ad humanum probum genus ſpe leue
Itis, purpureis occultatæ velis,
Fatorum in campo, vbi Pangeum currum gubernat:
Gloria, iuſtitiæ ad finem, & ſpes & curarum,
Et legem Ogygij, & immenſi legibus bene inſtructi imperij
Parca enim in vitam reſpicit ſolum, neque alius
Immortalium, qui tenent vertices niuoſi Olympi,
Et Iouis viſus perfectus. quoniam ſanè quæcunq; fiūt nobis,
Parcáque & Iouis nouit animus ſemper omnia.
Sed me nocturnæ molliter ſapientes mites animo,
Atrope & Lacheſi, Cloto, accedite bonis parentibus natæ:
Aereæ, occultæ, inconuerſibiles, ſemper indomitæ:
Omnia dantes, inexemptibiles, mortalibus neceſſitas,
Parcæ audite meas ſanctas libationeſq; & orationes,
Venientes ſacra diſcentibus damna ſoluentes læto animo,
Parcarum finem alto cantu, quem compoſuit Orpheus.

GRATIARVM ſuffimentum, ſtyracem.

AVDITE me, ô Gratiæ celebres, honorandæ.
Filiæ Iouis & Eunomiæ profundum ſinum habentis,
Aglaeáq;, Thalia, & Euphroſynē diues,
Gaudij genitrices amabiles, delectationes caſtæ,
Variformes, ſemper virentes, mortalibus deſiderabiles,
Optandæ, Cyclades roſeas facies habentes, deſiderandæ,
Venite diuitiarum datrices, ſemper ſacra diſcentibus beneuolæ.

NEMESIS hymnus.

O NEMESI, voco te dea regina maxima,
Omnia videns, inſpiciens vitam mortalium diuerſigenarum:
Sempiterna, perueneranda, ſola gaudens iuſtis,
Mutans ſermonem varium turbulentum ſemper.
Quam omnes timent homines, iugum ceruici imponentes.
Tua enim ſemper ſententia omnium eſt, neque te latet,
Anima contemnens ſermones temerario impetu.
Omnia vides, & omnia audis, & omnia diſpenſas,
In téque ſunt iudicia hominum præſtantiſſime dæmon.
Veni beata, caſta, ſacra diſcentibus adiutrix ſemper,
Dáque bonam cogitationem habere, ſedans omnino inimicas
Opiniones, non iuſtas, omnia deſpicientes alieniſſimas.

Nocturnæ puellæ, ſerpentum comas habentes formidabiles (viſu,
Vos voco animo pio appropinquare.

MELINOES ſuffimentum, aromata.

MELINOEM *voco nympham, terreſtrem, croceum peplum habentem,*
Quam apud Cocyti fontes genuit veneranda
Perſephone, lectis ſacris Iouis Saturnij:
Cui mendax Pluto mixtus eſt doloſis fraudibus,
Animo Perſephones duplici corpore euulſit colorem:
Qui mortales in furiam incitaret phantaſiis aeriis
Monſtroſis ideis forma typum aperiens.
Aliàs quidē perſpicua, aliquādo verò tenebroſa nocte lucēs,
Aduerſariis incurſibus per tenebroſam noctem:
Sed dea ſupplico te infernalium regina,
Animæ emittere æſtrum in fines terræ,
Iucundam ſacram ſacra diſcentibus oſtendens faciem,

FORTVNAE ſuffimentum, thus.

HVC *Fortuna, voco te bonam ducem in orationibus.*
Dulcem, in via poſitam, circa opulentas poſſeſſiones,
Dianam ducem celebrem, Plutonis
Sanguine natam, inexpugnabile conſilium habentem:
Sepulchralem, pererrantem, decantatam hominibus,
In te enim vita hominum multiplex eſt:
Illis enim præbes poſſeſſionum multitudinem opulentam.
Illis verò malam paupertatem, animo iram concitans:
Sed dea ſupplico te venire vitæ beneuolam,
Diuitiis plenam in opulentis poſſeſſionibus.

DAEMONIS ſuffimentum, thus.

DÆMONEM *voco, magnanimum, horrendum,*
Mitem Iouem, omnium generatorem, vitæ datorem mortalium,
Iouem magnum, multiuagum, vltorem, regem omnium,
Diuitias dantem, quando ſanè lætus domum ingrederetur:
Rurſus verò recreantem vitam mortalium laborioſorum,
In te enim mœſtitiæ & gaudij ſedes vehuntur.
Quocirca beate, caſte, habētes varia ſemina curas minuēs,
Quæcunq; vitam corrumpentem mittis per terram omnem,
Glorioſum vitæ dulcem finem bonum præbeas.

LEVCOTHEAE ſuffimentum, aromata.

LEVCOTHEAM *voco Cadmeida, dæmonem venerandam,*
Potentem, nutricem bene coronati Dionyſii:
Audi dea, Ponto profundum pectus habenti imperans,
Vndis gaudens, mortalium ſeruatrix maxima.
In te enim nauium per pelagus currens turbulētus impetus,
Solaque mortalium miſerabile fatum in mari ſoluis,
Quos irrumpens amica ſalutaris venias.
Sed dea hera venias, auxiliatrix exiſtens,
Nauib. in rudētib. bene inſtructis, ſalutaris, beneuolo animo,
Sacra diſcentibus in ponto naues pellentem ventum ducens.

PALAEMONIS ſuffimentum, mannam.

CONNVTRITOR *Bacche chori, Dionyſii faceti,*
Qui habitas ponti profunditates profundas, vndas habentes caſtas,
Voco te Palæmon circa ſacra ſacrificia,
Venire beneuolum molli lætum facie,
Et ſeruare ſacra diſcentes, per terram & per pontum.
Ponti vagis enim ſemper nauibus hyeme manifeſtus
Apparens ſaluator, ſolus mortalibus demonſtraris,
Seruans iram grauem per ponticam vndam.

Νυκτερίαι κοῦραι, ὀφιοπλόκαμοι, φοβερῶπις,
Ὑμᾶς κικλήσκω γνώμαις ὁσίαισι πελάζειν.

ΜΗΛΙΝΟΗΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

ΜΗΛΙΝΟΗΝ καλέω νύμφην χθονίαν κροκόπεπλον,
Ἣν παρὰ Κωκυτοῦ προχοαῖς ἐλοχεύσατο σεμνὴ
Φερσεφόνη, λέκτροις ἱεροῖς Ζηνὸς Κρονίοιο.
Ἧι ψευσθεὶς Πλούτων ἐμίγη δολίαις ἀπάταισι,
Θυμῷ Φερσεφόνης δὲ δισώματον ἔσπασε χροιήν·
Ἣ θνητοὺς μαίνει φαντάσμασιν ἠερίοισιν,
Ἀλλοκότοις ἰδέαις μορφῆς τύπον ἐκπροφαίνουσα.
Ἄλλοτε μὲν προφανής, ποτὲ δὲ σκοτόεσσα, νυχαυγής,
Ἀνταίαις ἐφόδοισι κατὰ ζοφοειδέα νύκτα.
Ἀλλὰ θεὰ λίτομαί σε καταχθονίων βασίλεια,
Ψυχῆς ἐκπέμπειν οἶστρον ἐπὶ τέρματα γαίης,
Εὐμενὲς ἀ ἱερὸν μύσταις φαίνουσα πρόσωπον.

ΤΥΧΗΣ θυμίαμα, λίβανον.

ΔΕΥΡΟ τύχη· καλέω σ' ἀγαθὴν κράντειραν ἐπ' εὐχαῖς,
Μειλιχίαν ἐνοδῖτιν, ἐπ' εὐόλβοις κτεάτεσσιν,
Ἄρτεμιν ἡγεμόνην, μεγαλώνυμον, Εὐβουλῆος
Αἵματος ἐκγεγαῶσαν, ἀπρόσμαχον εὖχος ἔχουσαν,
Τυμβιδίαν, πολύπλαγκτον, ἀοίδιμον ἀνθρώποισιν.
Ἐν σοὶ γὰρ βίοτος θνητῶν παμποίκιλός ἐστι.
Οἷς μὲν γὰρ τεύχεις κτεάνων πλῆθος πολύολβον,
Οἷς δὲ κακὴν πενίην, θυμῷ χόλον ὁρμαίνουσα.
Ἀλλὰ θεὰ λίτομαί σε μολεῖν βίῳ εὐμενέουσαν,
Ὄλβοισιν πλήθουσαν ἐπ' εὐόλβοις κτεάτεσσιν.

ΔΑΙΜΟΝΟΣ θυμίαμα, λίβανον.

ΔΑΙΜΟΝΑ κικλήσκω μεγάλην ἡγήτορα φρικτόν,
Μειλίχιον Δία, παγγενέτην, βιοδώτορα θνητῶν,
Ζῆνα μέγαν, πολύπλαγκτον, ἀλάστορα, παμβασιλῆα,
Πλουτοδότην, ὁπόταν γε βρυάζων οἶκον ἐσέλθῃ,
Ἔμπαλι δὲ ψύχοντα βίον θνητῶν πολυμόχθων.
Ἐν σοὶ γὰρ λύπης τε χαρᾶς κληῗδες ὀχοῦνται.
Τοιγάρ τοι μάκαρ ἁγνὲ πολύστονα κήδε' ἐλάσσας,
Ὅσσα βιοφθορίην πέμπει κατὰ γαῖαν ἅπασαν,
Εὔδοξον βιοτῆς γλυκερὸν τέλος ἐσθλὸν ὀπάζοις.

ΛΕΥΚΟΘΕΑΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

ΛΕΥΚΟΘΕΑΝ καλέω Καδμηΐδα δαίμονα σεμνήν,
Εὐδύνατον, θρέπτειραν ἐϋστεφάνου Διονύσου.
Κλῦθι θεὰ πόντοιο βαθυστέρνου μεδέουσα,
Κύμασι τερπομένη, θνητῶν σώτειρα μεγίστη.
Ἐν σοὶ γὰρ νηῶν πλαγκτόδρομος ἄστατος ὁρμή,
Μούνη δὲ θνητῶν οἰκτρὸν μόρον εἰν ἁλὶ λύεις,
Οἷς ἂν ἐφορμαίνουσα φίλη σωτήριος ἔλθοις.
Ἀλλὰ θεὰ δέσποινα μόλοις ἐπαρωγὸς ἐοῦσα,
Νηυσὶν ἐπ' εὐσέλμοις σωτήριος εὔφρονι βουλῇ,
Μύσταις ἐν πόντῳ ναυσίδρομον οὖρον ἄγουσα.

ΠΑΛΑΙΜΟΝΟΣ θυμίαμα, μάνναν.

ΣΥΝΤΡΟΦΕ Βάκχου χορείου Διονύσου πολυγηθοῦς,
Ὃς ναίεις πόντοιο βυθοὺς βαθυκύμονας ἁγνούς,
Κικλήσκω σε Παλαῖμον ἐπ' εὐιέροις τελεταῖσιν
Ἐλθεῖν εὐμενέοντα, νέῳ γήθοντα προσώπῳ,
Καὶ σῴζειν μύστας κατά τε χθόνα καὶ κατὰ πόντον.
Ποντοπλάνοις γὰρ ἀεὶ ναυσὶν χειμῶνος ἐναργὴς
Φαινόμενος σωτὴρ μοῦνος θνητοῖς ἀναφαίνῃ,
Ῥυόμενος μῆνιν χαλεπὴν κατὰ πόντιον οἶδμα.

ΜΟΥΣΩΝ θυμίαμα, λίβανον.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΗΣ καὶ Ζηνὸς ἐριγδούποιο θύγατρες,
Μοῦσαι Πιερίδες μεγαλώνυμοι, ἀγλαόφημοι,
Θνητοῖς οἷς κε παρῆτε, ποθεινόταται, πολύμορφοι,
Πάσης παιδείας ἀρετὴν γεννῶσαι ἄμεμπτον·
Θρέπτειραι ψυχῆς, διανοίας ὀρθοδότειραι,
Καὶ νοῦ εὐδυνάτοιο καθηγήτειραι ἄνασσαι,
Αἳ τελετὰς θνητοῖς ἀνεδείξατε μυστιπολεύτους,
Κλειώ τ', Εὐτέρπη τε Θάλειά τε, Μελπομένη τε
Τερψιχόρη τ', Ἐρατώ τε, Πολύμνιά τ', Οὐρανίη τε,
Καλλιόπη σὺν μητρὶ καὶ εὐδυνάτῃ θεᾷ ἁγνῇ.
Ἀλλὰ μόλοιτε θεαὶ μύσταις πολυποίκιλοι ἁγναὶ,
Εὔκλειαν ζῆλόν τ' ἐρατὸν πολύυμνον ἄγουσαι.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΗΣ θυμίαμα, λίβανον.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΗΝ καλέω Ζηνὸς σύλλεκτρον ἄνασσαν,
Η Μούσας τέκνωσ' ἱερὰς ὁσίας λιγυφώνους,
Ἐκτὸς ἐοῦσα κακῆς μνήμης βλαψίφρονος αἰεί·
Πάντα νόον συνέχουσα βροτῶν ψυχαῖσι σύνοικον,
Εὐδύνατον, κρατερὸν· θνητῶν αὔξουσα λογισμὸν,
Ἡδυτάτη, φιλάγρυπνος ὑπομιμνήσκουσα δὲ πάντα
Ὧν ἂν ἕκαστος ἀεὶ στέρνοις γνώμην κατάθηται.
Οὔτι παρεκβαίνουσ', ἐπεγείρουσα φρένα πᾶσιν.
Ἀλλὰ μάκαιρα θεὰ μύσταις μνήμην ἐπέγειρε
Εὐιέρου τελετῆς, λήθην δ' ἀπὸ τῶν ἀπόπεμπε.

ΗΟΥΣ θυμίαμα, μάνναν.

ΚΛΥΘΙ θεὰ θνητοῖς φαεσίμβροτον ἦμαρ ἄγουσα,
Ἠὼς λαμπροφαὴς, ἐρυθαινομένη κατὰ κόσμον,
Ἀγγέλτειρα θεοῦ Τιτᾶνος ἀγαυοῦ μεγάλοιο,
Ἣ νυκτὸς ζοφερήν τε καὶ αἰολόχρωτα πορείην
Ἀντολίαις ταῖς σαῖς πέμπεις ὑπὸ νέρτερα γαίης·
Ἔργων ἡγήτειρα, βίου πρόπολε θνητοῖσιν·
Ἧι χαίρει θνητῶν μερόπων γένος· οὐδέ τίς ἐστιν
Ὃς φεύγει τὴν σὴν ὄψιν καθυπέρτερον οὖσαν,
Ἡνίκα τὸν γλυκὺν ὕπνον ἀπὸ βλεφάρων ἀποσείσῃς,
Πᾶς δὲ βροτὸς γήθει, πᾶν ἑρπετὸν, ἄλλα τε φῦλα
Τετραπόδων πτηνῶν τε καὶ εἰναλίων πολυεθνῶν.
Πάντα γὰρ ἐργάσιμον βίοτον θνητοῖσι πορίζεις.
Ἀλλὰ μάκαιρ' ἁγνὴ μύσταις ἱερὸν φάος αὔξοις.

ΘΕΜΙΔΟΣ θυμίαμα, λίβανον.

ΟΥΡΑΝΟΠΑΙΔ' ἁγνὴν καλέω Θέμιν εὐπατέρειαν,
Γαίης τὸ βλάστημα νέον, καλυκώπιδα κούρην,
Ἣ πρώτη κατέδειξε βροτοῖς μαντεῖον ἁγνὸν
Δελφικῷ ἐν κευθμῶνι, θεμιστεύουσα θεοῖσι,
Πυθίῳ ἐν δαπέδῳ, ὅτι Πυθοῖ ἐμβασίλευεν·
Ἣ καὶ Φοῖβον ἄνακτα θεμιστοσύνας ἐδίδαξε.
Πάντιμ', ἀγλαόμορφε, σεβάσμιε, νυκτιπόλευτε·
Πρώτη γὰρ τελετὰς ἁγίας θνητοῖς ἀνέφηνας,
Βακχιακὰς ἀνὰ νύκτας ἐπευάζουσα ἄνακτα·
Ἐκ σέο γὰρ τιμαὶ μακάρων μυστήριά θ' ἁγνά.
Ἀλλὰ μάκαιρ' ἔλθοις κεχαρημένη εὔφρονι βουλῇ
Εὐιέροις ἐπὶ μυστιπόλοις τελεταῖς σέο κούρη.

ΒΟΡΕΟΥ θυμίαμα, λίβανον.

ΧΕΙΜΕΡΙΟΙΣ αὔραισι δονῶν βαθὺν ἠέρα κόσμου,
Κρυμοπαγὴς Βορέα χιονώδεος ἔλθ' ἀπὸ Θρᾴκης·
Λῦέ τε παννέφελον στάσιν ἠέρος ὑγροκελεύθου,
Ἰκμάσι ῥιπίζων νοτεροῖς ὀμβρηγενὲς ὕδωρ,
Αἴθρια πάντα τιθεὶς, θαλερόμματον αἰθέρα τεύχων.

MVSARVM ſuffimentum, thus.

MEMORIÆ & Iouis valde ſonantis filiæ,
Muſæ Pierides, celebres, excellentem famam habentes
Mortalibus quæ & adeſtis, optatiſſimæ, multiformes,
Omnem infantiæ virtutem generantes irreprehenſibilem:
Nutrices animæ, cogitationis recta dantes,
Et animi potentis magiſtræ reginæ,
Quæ cæremonias mortalibus oſtendiſtis ſacrificatorias,
Clióque, Euterpéque, Thaliáque, Melpomenéque,
Terpſichoréque, Eratóque, Polymniáque, Vraniáque,
Calliope cum matre, & potens dea caſta:
Sed venite deæ ſacra diſcentibus, multiuariæ, caſtæ,
Gloriam zelúmque amabilem multorum hymnorū ducentes.

MEMORIAE ſuffimentum, thus.

MEMORIAM voco Iouis coniugem reginam,
Quæ Muſas genuit, ſacras, pias, ſtridulam vocem habentes:
Extra exiſtens malam memoriam, mentes lædentem ſemper:
Omnem animū comprimēs hominū, animabus cohabitantē,
Potentem, fortem, mortalium augens ratiocinationem,
Suauiſſima, amans vigilias, in memoriamq́; reducēs omnia:
Quorum quiſque ſemper pectoribus voluntatem deponit,
Non tranſgrediens, excitans mentem omnibus.
Sed beata dea, ſacra diſcentibus memoriam excita
Sacræ cæremoniæ, obliuionem verò ab illis emitte.

AVRORAE ſuffimentum, mannam.

AVDI dea mortalibus lucem ferentem diem ducens,
Aurora ſplendidè lucens, rubefacta per mundum,
Nuncia dei Titanis præclari magni,
Quæ noctis tenebroſum nigrúmque curſum
Ortu tuo mittis ſub inferna terræ.
Iaculans, dux vitæ perfecta mortalibus,
Qua gaudet mortalium hominum genus, neque aliquis eſt,
Qui fugit tuum aſpectum excellentem exiſtentem,
Quando dulcem ſomnum à ſuperciliis excutis:
Omniſque homo gaudet, omnéque reptile, aliaq́; gentes,
Quadrupedum, volatiliúmque, & marinorum multigenarū.
Omnem enim operantem vitam mortalibus præbes:
Sed beata, caſta, ſacra diſcentibus ſacram lucem augeas.

THEMIDIS ſuffimentum, thus.

COELI filiam caſtam voco Themin, bonis parentibus natam,
Terræ germen nouum, roſeam faciem habentem puellam:
Quæ prima oſtendit hominibus vaticinium purum,
Delphico in penetrali vaticinata dijs,
Pythico in ſolo vbi Pythio regnauit:
Quæ & Phœbum regem vaticinia docuit.
Omnibus honorata, præclara forma colenda, noctiuaga.
Prima enim cæremonias ſanctas mortalibus declaraſti,
Bacchicas per noctes lugens regem.
Ex te enim honores beatorum, myſteriáque pura:
Sed beata venias gaudens læto animo,
Sacras ſuper ſacrificatorias cæremonias tuas puella.

BOREAE ſuffimentum, thus.

AVSTRALIBVS auris mouens profundum aëra mundi,
Gelide Borea, niuoſa veni à Thracia,
Soluéque nebuloſum ſtatum aëris, humidam viam habentis,
Sufflans humoribus auſtralibus, ex imbre genitam aquam.
Serena, omnia ponens, virentem viſu æthera parans.

ZEPHYRI ſuffimentum; thus.

AVRÆ ponto genitæ Zephyreæ, per aëra euntes,
Suauiter ſpirantes, ſuſulæ, laboris quietem habentes,
Vernæ, pratenſes, deſideratæ ſtationibus,
Trahentes nauibus teneram viam, aëra leuem:
Venite beneuolæ, ſpirantes, irreprehenſibiles,
Aereæ, occultæ, leuiter volantes, aëris formam habentes.

NOTI ſuffimentum, thus.

CELER ſaltus, per aëra humidam viam habens,
Celeribus alis mote, hinc atque illinc:
Veni cum nubibus auſtralibus imbris generator.
Illud enim ex Ioue eſt tuum præmium, per aëra iens,
Imbrem generantes nubes ex aëre in terram mittere.
Quocirca rogamus beate ſacris gratum,
Mittere fructus nutrientes pluuias ſuper matrem terram.

OCEANI ſuffimentum, aromata.

OCEANVM voco patrem incorruptum, ſemper exiſtentem,
Immortaliúmque deorum genus, mortaliumq́; hominum:
Qui circumfluis terræ circa extremitates circulum,
Ex quo omnes fluuij, & vniuerſum mare,
Et terreſtres terræ ex fontibus fluentes humores puri:
Audi beate, diues, deorum purgatio maxima,
Finis amicus terræ, principium poli, humidas vias habens:
Veni beneuolus, ſacra diſcentibus gratus ſemper.

VESTÆ ſuffimentum, aromata.

VESTA potentis Saturni filia regina,
Quæ mediam domum habes ignis æterni maximi.
Illosq́; tu in ſacris pios ſacra diſcentes declara,
Ponens ſemper virentes, opulentos, lætos, caſtos:
Qui & deorum beatorum mortalium firmamentum forte,
Aeterna, multiformis, deſideratiſſima, graminis formam habens,
Videns, beata, illáque ſacra recipe promptè,
Diuitias inſpirans, & manu mitem ſanitatem.

SOMNI ſuffimentum, cum papauere.

SOMNE, rex beatorum omnium, mortaliúmque hominum,
Et omnium viuentium, quæcunque nutrit lata terra.
Omnibus enim imperas ſolus, & omnia accedis:
Corpora vincens in ære carentibus vinculis,
Curas ſoluens, laborum ſuauem habens requiem,
Et omnis doloris ſacrum ſolatium faciens,
Et mortis curam adducis, animas ſaluans.
Frater enim genitus es obliuionis, mortiſque,
Sed beate ſupplico te, robuſtum, ſuauem, venire
Seruantem beneuole, ſacra diſcentes diuina circa opera.

SOMNII ſuffimentum, aromata.

VOCO te beatum, longè volans, integrum ſomnium,
Nuncie futurorum, mortalibus ariole maxime.
Quies enim ſomni dulcis taciturna accedens,
Alloquens animas mortalium, animum ipſe excitas,
Et conſilia beatorum ipſe per ſomnos immittis,
Tacens tacentibus animis futura annuncians,
Quibus ſub pietatibus deorum animus bonus dux eſt.
Vt ſemper pulchrum magis opinionibus relictum,
Voluptatibus ſubducis vita hominum prægaudentium.
Malorum verò requiem, vt deus ipſe dicit,
Orationibus ſacrificiiſque iram ſoluent regum.

ΖΕΦΥΡΟΥ θυμίαμα, λίβανον.

Αὖραι ποντογενεῖς Ζεφυρίτιδες, ἠεροφοῖται,
Ἡδύπνοοι, ψιθυραί, καμάτου ἀνάπαυσιν ἔχουσαι,
Εἰαριναί, λειμωνιάδες, πεποθημέναι ὅρμοις,
Σύρουσαι ναυσὶ τρυφερὴν πόρον ἠέρα κοῦφον,
Ἔλθοιτ' εὐμενέουσαι ἐπιπνείουσαι ἀμεμφεῖς,
Ἠέριαι, ἀφανεῖς, κουφόπτεροι, ἀερόμορφοι.

ΝΟΤΟΥ θυμίαμα, λίβανον.

Λαιψηρὸν πήδημα δι' ἠέρος ὑγροπόρευτον,
Ὠκείαις πτερύγεσσι δονούμενον ἔνθα καὶ ἔνθα,
Ἔλθοις σὺν νεφέλαις νοτίαις ὄμβροιο γενάρχα.
Τοῦτο γὰρ Διός ἐστι σέθεν γέρας ἠερόφοιτον,
Ὀμβροτόκους νεφέλας ἐξ ἠέρος εἰς χθόνα πέμπειν.
Τοιγάρ τοι λιτόμεσθα μάκαρ ἱεροῖς χαρέντα
Πέμπειν καρποτρόφους ὄμβρους ἐπὶ μητέρα γαῖαν.

ΩΚΕΑΝΟΥ θυμίαμα, ἀρώματα.

Ὠκεανὸν καλέω, πατέρ' ἄφθιτον αἰὲν ἐόντα,
Ἀθανάτων τε θεῶν γένεσιν θνητῶν τ' ἀνθρώπων,
Ὃς περικυμαίνει γαίης περιτέρμονα κύκλον·
Ἐξ οὗπερ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα,
Καὶ χθόνιοι γαίης πηγόρρυτοι ἰκμάδες ἁγναί.
Κλῦθι μάκαρ πολύολβε, θεῶν ἅγνισμα μέγιστον,
Τέρμα φίλον γαίης, ἀρχὴ πόλου, ὑγροκέλευθε·
Ἔλθοις εὐμενέων μύσταις κεχαρισμένος αἰεί.

ΕΣΤΙΑΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

Ἑστία εὐδυνάτοιο Κρόνου θύγατερ βασίλεια,
Ἣ μέσον οἶκον ἔχεις πυρὸς ἀενάοιο μεγίστου,
Τούσδε σὺ ἐν τελεταῖς ὁσίους μύστας ἀναδείξαις,
Θεῖσα αἰειθαλέας, πολυόλβους, εὔφρονας, ἁγνούς,
Οἳ καὶ θεῶν μακάρων θνητῶν στήριγμα κραταιόν.
Ἀιδίη, πολύμορφε, ποθεινοτάτη, χλοόμορφε,
Μειδιόωσα, μάκαιρα, τάδ' ἱερὰ δέξο προθύμως,
Ὄλβον ἐπιπνείουσα καὶ ἠπιόχειρον ὑγείαν.

ΥΠΝΟΥ θυμίαμα, μετὰ μήκωνος.

Ὕπνε, ἄναξ μακάρων πάντων θνητῶν τ' ἀνθρώπων,
Καὶ πάντων γὰρ ζώων ὁπόσα τρέφει εὐρεῖα χθών·
Πάντων γὰρ κρατέεις μοῦνος, καὶ πᾶσι προσέρχῃ,
Σώματα δεσμεύων ἐν ἀχαλκεύτοισι πέδῃσι·
Λυσιμέριμνε, κόπων ἡδεῖαν ἔχων ἀνάπαυσιν,
Καὶ πάσης λύπης ἱερὸν παραμύθιον ἕρδων·
Καὶ θανάτου μελέτην ἐπάγεις, ψυχὰς διασῴζων·
Αὐτοκασίγνητος γὰρ ἔφυς Λήθης Θανάτου τε.
Ἀλλὰ μάκαρ λίτομαί σε κεκραμένον ἡδὺν ἱκάνειν,
Σώζοντ' εὐμενέως μύστας θείοισιν ἐπ' ἔργοις.

ΟΝΕΙΡΟΥ θυμίαμα, ἀρώματα.

Κικλήσκω σε μάκαρ τανυσίπτερε οὖλε Ὄνειρε,
Ἄγγελε μελλόντων, θνητοῖς χρησμῳδὲ μέγιστε.
Ἡσυχίᾳ γὰρ ὕπνου γλυκεροῦ σιγηλὸς ἐπελθών,
Προσφωνῶν ψυχαῖς θνητῶν, νόον αὐτὸς ἐγείρεις,
Καὶ γνώμας μακάρων αὐτὸς καθ' ὕπνους ὑποπέμπεις,
Σιγῶν σιγώσαις ψυχαῖς μέλλοντα προφαίνων,
Οἷσιν ἐπ' εὐσεβίῃσι θεῶν νόος ἐσθλὸς ὁδεύει,
Ὡς ἂν ἀεὶ τὸ καλὸν μᾶλλον γνώμῃσι προληφθέν,
Τερπωλαῖς ὑπάγῃ βίον ἀνθρώπων προχαρέντων,
Τῶν δὲ κακῶν ἀνάπαυλαν, ὅπως θεὸς αὐτὸς ἐνίσπῃ,
Εὐχωλαῖς θυσίαις τε χόλον λύσωσιν ἀνάκτων.

Εὐσεβέσιν γὰρ ἀεὶ τὸ τέλος γλυκερώτερόν ἐστι,
Τοῖς δὲ κακοῖς οὐδὲν φαίνεις μέλλουσαν ἀνάγκην
Ὄψει ἐνειρομένη τα, κακῶν ἐξάγγελος ἔργων,
Ὄφρα ἂν εὕρωνται λύσιν δήγματος ἐρχομένοιο.
Ἀλλὰ μάκαρ λίτομαί σε θεῶν μηνύματα φράζειν,
Ὡς ἂν ἀεὶ γνώμαις ὀρθαῖς κατὰ πάντα πελάζῃς,
Μηδὲν ἐπ' ἀλλοκότοισι κακῶν σημεῖα προφαίνων.

Pijs enim ſemper finis dulcior eſt,
Malis verò nihil oſtendis futuram neceſſitatem,
Viſus ſomnij malorum nuncius operum,
Ut inuenirent ſolutionem doloris venientis.
Sed beate ſupplico te deorum iudicia eloqui,
Vt ſemper opinionibus rectis per omnia appropinques,
Nihil circa monſtra malorum ſigna declarans.

ΘΑΝΑΤΟΥ θυμίαμα, μάνναν.

ΚΛΥΘΙ μευ ὃς πάντων θνητῶν οἴηκα κρατύνεις,
Πᾶσι διδοὺς χρόνον ἁγνόν, ὅσων πόρρωθεν ὑπάρχεις.
Σὸς γὰρ ὕπνος ψυχὴν θραύει καὶ σώματος ὁλκόν,
Ἡνίκ' ἂν ἐκλύῃς φύσεως κεκρατημένα δεσμά,
Τὸν μακρὸν ζώοισι φέρων αἰώνιον ὕπνον.
Κοινὸς μὲν πάντων, ἄδικος δ' ἐνίοισιν ὑπάρχων,
Ἐν ταχυτῆτι βίου παύων νεοήλικας ἀκμάς.
Ἐν σοὶ γὰρ μούνῳ πάντων τὸ κριθὲν τελεοῦται·
Οὔτε γὰρ εὐχαῖς σὸν πείθεται θυμὸς οὔτε λιταῖσιν.
Ἀλλὰ μάκαρ μακροῖσι χρόνοις ζωῆς γε πελάζειν
Αἰτοῦμαι, θυσίαις καὶ εὐχωλαῖς λιτανεύων,
Ὡς ἂν ἔοι γέρας ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισι τὸ γῆρας.

MORTIS ſuffimentum, mannam.

AVDI me, quæ omnium mortalium gubernaculū regis,
Omnibus dans tempus purum, quibus à longè exiſtis.
Tuus enim ſomnus animam vulnerat & corporis veſtigium,
Quando audiuiſti naturæ firmata vincula,
Longum mortalibus ferens æternum ſomnum.
Communis quidem omnium, iniuſta verò aliquibus exiſtens,
In celeritate vitæ ſedans iuuenes ætates.
In te enim ſola omnium iudicatum perfectum eſt.
Neq; enim orationibus tua perſuadetur ira, neq; libationib.
Sed beata longis temporibus vitæ appropinquare,
Peto ſacrificijs & orationibus rogans,
Vt ſit præmium bonum in mortalibus ſenectus.

Qui habitas ponti profunda pectora habentis fundamenta,
Põto imperans, in mari ſonãs, grauiter ſonãs, terrã quatiẽs,
Undis florens, gratioſam faciẽ habẽs, quadrigatũ currũ gu-
Marinis ſtridoribus quatiens ſalſam aquam. (bernans.
Qui tertiæ ſortitus es partis profundam aquam maris,
Fluctibus delectatus, feriſque ſimul pontice dæmon,
Sedes terræ ſerues, & nauium bene currentem impetum:
Pacem, ſanitatem ducens, & diuitias inculpatas.

IN TYPHONEM.

O Subterraneam habitans domum, fortis animo,
Tartareum campũ umbroſum, & luminibus carẽtem:
Iupiter terrene ſceptriger. hæc verò ſacra recipe promptè
Pluto, qui obtines terræ ſedes omnis.
Diuitias dantium genus humanum fructibus annorum.
Qui tertia parte ſortitus es terram omnium reginam,
Sedem immortalium, mortalium firmamentum forte.
Qui thronum firmaſti ſub tenebroſo loco,
Longum meatum habentem, laborem non ſentientem,
Spiritus deſertorem, incognitum infernum:
Nigrumq; Acherontem, qui habet radices terræ.
Qui imperas mortalibus mortis gratia, ô multiſciens deus,
Conſulte, caſtæ Cereris: qui aliquando puerum,
Sponſans, pratum euulſim per ponti
Quadrigis equis ſub Athidis duxiſti antrum:
Populi Eleuſini, ubi quidem portæ inferni:
Solus generatus es occultorum operum apertorúmq; diſpen-
Diuine, omnia regens, ſacratiſſime, excellens honore: (ſator,
Venuſtis poetis gaudens, piiſque cultibus,
Propitium inuoco te venire, gratioſum ſacra diſcentibus.

FVLMINANTIS Iouis ſuffimentum, ſtyracem.

IVPITER pater in alto currentẽ, igne ſplendẽtẽ mũdũ
Fulgurãs ætherei fulguris p̄ſtãtiſſimo ſplẽdore, (exagitãs.
Omnino beatorum ſedem diuinis tonitrubus quatiens,
Fontibus nebuloſis fulgur ardens incendens:
Nimbos, imbres, cœleſtem flammam, fortiáque fulmina
Iaciens in undas ardentia, iaculis occultans,
Omnino ardentia, fortia, horrenda, fortem animum habẽtia,
Alatum ſcutum, graue, temporis cor habens, rectis comis:
Velox ex tonitru, inſuperabile, iaculum intemeratum.
Stridoris immenſi verticibus omniuorax impetu,
Impenetrabile, grauem habens animum, indomitũ, cœleſtis
Cœleſtis ſagitta, acuta demiſſi ardentis. (flammæ,
Quam & terra horruit, maréque ubique apparens.
Et feræ timent, quando ſonus aures ingreditur.
Reſplendet vero ante circa ſplendorem, reſonáque tonitru,
Ætheris in concauis, frangénſque veſtem,
Cœleſte cooperimentum iacis purè fulmen.
Sed beate animum fortem inijce fluctibus ponti,
Et montium verticibus: tuam poteſtatem ſcimus omnes,
Sed gratiam libationibus da, mentibus decentia omnia,
Vitámque beatam, ſimúlque ſanitatem reginam,
Et vitam lætis ſemper florentem cogitationibus.

IOVIS coruſcantis ſuffimentum, libanomannam.

VOCO magnum, purum, valde ſonantem, clarum,
Aereum, ardentem, in igne currentem, in aere ſplendentem,
Coruſcantem, ſplendorem, nebularum in curſu ſtridẽte voce,
Horrẽdum, memorem iniuriæ, inſeparabilem, deum purum,
Coruſcantem Iouem, omnium generatorem, regem maxi-
Beneuolo ferre dulcem vitæ finem. (mum.

NVBIVM ſuffimentum, ſmyrnam.

AEREÆ nubes, fructus nutrientes, in cœlo erran-
tes,

Ὃς ναίεις πόντοιο βαθυστέρνοιο θέμεθλα,
Ποντομέδων, ἁλίδουπε, βαρύκτυπε, ἐννοσίγαιε.
Κυμοθαλὴς, χαριτῶπα, τετράορον ἅρμα διώκων,
Εἰναλίοις ῥοίζοισι τινάσσων ἁλμυρὸν ὕδωρ·
Ὃς τριτάτης ἔλαχες μοίρης βαθὺ χεῦμα θαλάσσης,
Κύμασι τερπόμενος θηρσίν θ' ἅμα, πόντιε δαῖμον.
Ἕδρανα γῆς σώζοις καὶ νηῶν εὔδρομον ὁρμὴν,
Εἰρήνην, ὑγίειαν ἄγων ἠδ' ὄλβον ἀμεμφῆ.

ΕΙΣ ΠΛΟΥΤΩΝΑ.

Ὦ Τὸν ὑποχθόνιον ναίων δόμον, ὀβριμόθυμε,
Ταρτάρεον λειμῶνα βαθύσκιον ἠδὲ λιπαυγῆ,
Ζεῦ χθόνιε σκηπτοῦχε, τάδ' ἱερὰ δέξο προθύμως
Πλούτων ὃς κατέχεις γαίης κληῖδας ἁπάσης,
Πλουτοδοτῶν γενεὴν βροτέην καρποῖς ἐνιαυτῶν,
Ὃς τριτάτης μοίρης ἔλαχες χθόνα παμβασίλειαν,
Ἕδρας ἀθανάτων, θνητῶν στήριγμα κραταιόν·
Ὃς θρόνον ἐστήριξας ὑπὸ ζοφοειδέα χῶρον,
Τηλέπορον τ' ἀκάμαντα, λιπόπνοον, ἄγριον ᾅδην,
Κυανέην τ' Ἀχέρονθ', ὃς ἔχει ῥιζώματα γαίης.
Ὃς κρατέεις θνητῶν θανάτου χάριν, ὦ πολυδέγμων,
Εὔβουλ' ἁγνοπόλου Δημήτερος ὅς ποτε παῖδα
Νυμφεύσας λειμῶνος ἀποσπάσας διὰ πόντου,
Τετρώροις ἵπποισιν ὑπ' Ἀτθίδος ἤγαγες ἄντρον,
Δήμου Ἐλευσῖνος, τόθι περ πύλαι εἰσ' ἀΐδαο.
Μοῦνος ἔφυς ἀφανῶν ἔργων φανερῶν τε βραβευτής.
Ἔνθεε, παντοκράτωρ, ἱερώτατε, ἀγλαότιμε,
Σεμνοῖς μουσοπόλοις χαίρων ὁσίοις τε σεβασμοῖς·
Ἵλαον ἀγκαλέω σε μολεῖν κεχαρηότα μύσταις.

ΚΕΡΑΥΝΙΟΥ Διὸς θυμίαμα, στύρακα.

ΖΕΥ πάτερ, ὑψίδρομον πυραυγέα κόσμον ἐλαύνων,
Στράπτων αἰθερίου στεροπῆς παναυγέτατον αἴγλην,
Παμμακάρων ἕδρανον θείαις βρονταῖσι τινάσσων,
Νάμασι παντεφίλοις στεροπὴν φλεγέθουσαν αἰθάλων·
Λαίλαπας, ὄμβρους, πρηστῆρας, κρατερούς τε, κεραυνοὺς
Βάλλων ἐς ῥοθίους φλογερούς, ἐκχέεσσι καλύπτων
Παμφλέκτους, κρατερούς, φρικώδεας, ὀβριμοθύμους·
Πτηνὸν ἑὸν βέλος δεινὸν, χρονοκάρδιον, ὀρθοθριξεν,
Αἰφνίδιον, βροντῶν, ἀνίκητον βέλος ἁγνὸν,
Ῥοίζου ἀπειρεσίου δινεύμασι παμφάγον ὁρμῇ,
Ἄρρηκτον, βαρύθυμον, ἀμαιμάκετον, πρηστῆρος
Οὐράνιον βέλος ὀξὺ καταιβάτου αἰθαλόεντος.
Ὃν καὶ γαῖα πέφρικε θάλασσά τε παμφαὲς ὄντα,
Καὶ θῆρες πτώσσουσιν, ὅταν κτύπος οὔατ' ἐσέλθῃ·
Μαρμαίρει δ' ἐσορῶντ' αὐγαῖς, σμαραγεῖ δὲ κεραυνός,
Αἰθέρος ἐν γυάλοισι διαρρήξας δὲ χιτῶνα,
Οὐράνιον προκάλυμμα βάλλεις ἀργῆτα κεραυνόν.
Ἀλλὰ μάκαρ θυμὸν ὄβριμον ἔμβαλε κύμασι πόντου,
Ἠδ' ὀρέων κορυφαῖσι· τὸ σὸν κράτος ἴσμεν ἅπαντες.
Ἀλλὰ χάριν λοιβαῖσι δίδου, φρεσὶν αἴσιμα πάντα,
Ζωήν τ' ὀλβιόθυμον, ὁμοῦ θ' ὑγίειαν ἄνασσαν·
Καὶ βίον εὐθύμοισιν ἀεὶ θάλλοντα λογισμοῖς.

ΔΙΟΣ ἀστραπαίου θυμίαμα, λιβανομάνναν.

ΚΙΚΛΗΣΚΩ μέγαν, ἁγνὸν, ἐρισμάραγον, ἀείφαντον,
Ἀέριον, φλογόεντα, πυρίδρομον, ἀεροφεγγῆ,
Ἀστράπτοντα σέλας νεφέων παταγοδρόμῳ αὐδῇ,
Φρικώδη, βαρύμηνιν, ἀνίκητον θεὸν ἁγνὸν,
Ἀστραπαῖον Δία, παγγενέτην, βασιλῆα μέγιστον,
Εὐμενέοντα φέρειν γλυκερὴν βιότοιο τελευτήν.

ΝΕΦΕΛΩΝ θυμίαμα, σμύρναν.

ΑΕΡΙΟΙ νεφέλαι, καρποτρόφοι, οὐρανόπλαγκτοι,

Ὀμ-

Ὀμβροτόκοι, πνοιαῖσιν ἐλαυνόμεναι κατ̀ κόσμον·
Βρονταῖαι, πυρόεσσαι, ἐρίβρομοι, ὑγροκέλευθοι·
Ἀέρος ἐν κόλπῳ πάταγον φρικώδη ἔχουσαι·
Πνεύμασιν ἀντίπνοοι ἐπιδρομάδην παταγεῦσαι,
Ὑμᾶς νῦν λίτομαι δροσοείμονες εὔπνοοι αὔραις,
Πέμπειν καρποτρόφοις ὄμβρους ἐπὶ μητέρα γαῖαν.

Imbres generantes, ventis agitatæ per mundum:
Strepentes, igneæ, valde rugientes, via aquarum.
Aeris in ſinu ſonum horrendum habentes,
Ventos contra nitentes, curſum diſtillantes:
Vos nunc ſupplico roriferæ, bene ſpirantes, auris
Mittere fructus nutrientes imbres ſuper matrem terram.

ΘΑΛΑΣΣΗΣ θυμίαμα, λιβανομάνναν.

ΩΚΕΑΝΟΥ καλέω νύμφην, γλαυκώπιδα Τηθύν,
Κυανόπεπλον ἄνασσαν, εὔδρομα κυμαίνουσαν,
Αὔραις ἡδυπνόοισι πατασσομένην περὶ γαῖαν.
Θραύουσ' αἰγιαλοῖσι πέτρῃσί τε κύματα μακρά,
Εὐδεινοῖς ἁπαλοῖσι γαληνιόωσα δρόμοισι,
Ναυσὶν ἀγαλλομένη, θηρότροφε, ὑγροκέλευθε·
Μήτηρ μὲν Κύπριδος, μήτηρ νεφέων ἐρεβεννῶν,
Καὶ πάσης πηγῆς νυμφῶν νασμοῖσι βρυούσης·
Κλῦθί μου ὦ πολύσεμνε, καὶ εὐμενέουσ' ἐπαρήγοις,
Εὐθυδρόμοις οὔριον ναυσὶν πέμπουσα μάκαιρα.

MARIS ſuffimentum, libanomannam.

OCEANI voco nymphã, glaucos oculos habẽtẽ Tethym,
Nigrã veſtẽ habẽtẽ, reginã rotũdè inundantẽ,
Auris dulciter ſpirantibus ſonantem circa terram,
Frangens littoribus petriſque undas longas,
Grauibus paruis tranquilla exiſtens curſibus:
Nauibus gaudens, feras nutricens, humidas habens vias.
Mater quidem Cypridis, mater nubium obſcurarum,
Et omnis fontis, Nympharum laticibus ſcaturientis:
Audi me ô veneranda, & beneuola auxilieris,
Celeriter currentibus ventum nauibus mittens beata.

ΝΗΡΕΩΣ θυμίαμα, σμύρναν.

Ὦ κατέχων πόντου ῥίζας, κυαναυγέτιν ἕδρην,
Πεντήκοντα κόραισιν ἀγαλλόμενος κατ̀ κῦμα,
Καλλιτέκνοισι χοροῖς, Νηρεῦ μεγαλώνυμε δαῖμον·
Πυθμὴν μὲν πόντου, γαίης πέρας, ἀρχὴ ἁπάντων·
Ὃς κλονέεις Δηοῦς ἱερὸν βάθρον, ἡνίκα πνοιὰς
Ἐν μυχίοις κευθμῶσιν ἐλαυνομένας ἀποκλείεις·
Ἀλλὰ μάκαρ σεισμοὺς μὲν ἀπότρεπε, πέμπε δὲ μύσταις
Ὄλβον δ' εἰρήνην τε καὶ ὀλβιόχειρον ὑγείην.

NEREI ſuffimentum, ſmyrnam.

O Tenens ponti radices, nigredine ſplendentem ſedem,
Quinquaginta puellis gaudens in unda:
Pulchras filias habentibus choris, Nereu celebris dæmon.
Profundum quidem ponti, terræ finis, principium omnium.
Qui turbas Cereris ſacram ſedem, quando ventos
In abditis penetralibus agitatos excludis:
Sed beate terræmotus quidẽ auerte, mitte. v. ſacra diſcẽtib.
Beatitudinẽ ſupra pacẽ, & diuitẽ manum habẽtẽ ſanitatem.

ΝΗΡΗΙΔΩΝ θυμίαμα, ἀρώματα.

ΝΗΡΕΩΣ εἰνάλιαι νύμφαι, καλυκώπιδες ἁγναί,
Σφραγίαι, βύθιαι, χαροπαίγμονες, ὑγροκέλευθοι,
Πεντήκοντα κόραι περὶ κύμασι βακχεύουσαι,
Τριτώνων ἐπ' ὄχοισιν ἀγαλλόμεναι περὶ νῶτα,
Θηροτύποις μορφαῖς, ὧν βόσκει σώματα πόντος·
Ἄλλοις θ' οἳ ναίουσι βυθὸν, Τριτώνιον οἶδμα,
Ὑδρόδομοι, σκιρτηταὶ, ἑλικτοὶ περὶ κῦμα,
Ποντοπλάνοι δελφῖνες, ἀλίρροιζοι, κυαναυγεῖς·
Ὑμᾶς κικλήσκω πέμπειν μύσταις πολὺν ὄλβον.
Ὑμεῖς γὰρ πρῶται τελετὴν ἀνεδείξατε σεμνὴν
Εὐΐου Βάκχοιο καὶ ἁγνῆς Φερσεφονείης,
Καλλιόπῃ σὺν μητρὶ καὶ Ἀπόλλωνι ἄνακτι.

NERIDVM ſuffimentum, aromata.

NEREI marini nymphæ facie florentes, caſtæ,
Vrgentes, profundæ, amatrices iocorũ, humidas habẽtes vias.
Quinquaginta puellæ circa undas bacchantes.
Tritonum ſuper ripas gaudentes circa terga:
Feras referentibus formis, quarũ paſtores corpora Opoëtis.
Aliiq́ue, quæ habitant profundam Tritoniam undam,
In aqua domos habentes, ſaltatrices, voluta circa undam,
In ponto errantes, delphines, undoſa, nigredine ſplendentes,
Vos voco, mittere ſacra diſcentibus multam beatitudinem.
Vos enim primæ ſacrificium oſtendiſtis, religioſum
Sacri Bacchi, & caſtæ Perſephones,
Calliope cum matre, & Apolline rege.

ΠΡΩΤΕΩΣ θυμίαμα, στύρακα.

ΠΡΩΤΕΑ κικλήσκω, πόντου κληῗδας ἔχοντα,
Πρωτογενῆ, πάσης φύσεως ἀρχὰς ὃς ἔφηνεν,
Ὕλην ἀλλάσσων ἱερὴν ἰδέαις πολυμόρφοις,
Πάντιμος, πολύβουλος, ἐπιστάμενος τά τε ὄντα,
Ὅσσα τε πρόσθεν ἔην, ὅσα τ' ἔσσεται ὕστερον αὖτις·
Πάντα γὰρ ἐν Πρωτεῖ πρώτη φύσις ἐγκατέθηκεν.
Ἀλλὰ πάτερ μόλε μυστιπόλοις ὁσίαισι προνοίαις,
Πέμπων εὐόλβου βιότου τέλος ἐσθλὸν ἐπ' ἔργοις.

PROTEI ſuffimentum, ſtyracem.

PROTEVM voco, ponti ſedes tenentem,
Primogenitum omnis naturæ, principia qui declarauit:
Syluam mutans ſacram Ideis multiformibus.
Ubique honoratus, multi conſilij, ſciens præſentia,
Quæcũque prius erant, & quæcunque erunt in poſterum rurſus.
Omnia enim Proteo prima natura repoſuit.
Sed pater accede ſacra diſcentes pia prouidentia:
Mittens beatæ vitæ finem bonum ſuper opera.

ΓΗΣ θυμίαμα, πᾶν σπέρμα, πλὴν κυάμων καὶ ἀρωμάτων.

ΓΑΙΑ θεὰ, μῆτερ μακάρων θνητῶν τ' ἀνθρώπων,
Πάντροφε, πανδώτειρα, τελεσφόρε, παντολέτειρα,
Αὐξιθαλὴς, φερέκαρπε, καλαῖς ὥραισι βρύουσα·
Ἕδρανον ἀθανάτου κόσμου, πολυποίκιλε κούρη,
Ἡ λοχίαις ὠδῖσι κύεις καρπὸν πολυειδῆ·
Ἀϊδία, πολύσεπτε, βαθύστερν', ὀλβιόμοιρε,
Ἡδυπνόοις χαίρουσα χλόαις πολυανθέσι δαῖμον·
Ὀμβροχαρὴς, περὶ ἣν κόσμος πολυδαίδαλος ἄστρων
Εἱλεῖται φύσει ἀενάῳ καὶ ῥεύμασι δεινοῖς.

TERRÆ ſuffimentum, omne ſemen, præter fabas & aromata.

TERRA dea, mater beatorum, mortaliumq́ue hominũ:
Omnia nutriens, omnia dans, fruges producens, omnia perdens,
Augens viriditatem, fructifera, pulchris temporibus florens,
Sedes immortalis mundi varia puella:
Quæ obſtetricibus doloribus partus concipis fructum variũ,
Sempiterna, multũ venerãda, profundũ pectus habẽs opulẽta:
Voluptuoſe ſpirãtib. gaudẽs herbis, multos flores habẽtib. dæmon
Imbribus gaudẽs, circa quã mũdus variatus aſtrorũ
Voluitur natura ſempiterna, & fluxibus grauibus.

Sed beata dea, fructus augeas valde lætos,
Beneuolum animum habens, cum beatis temporibus.

MATRIS deorum ſuffimentum, varia.

IMMORTALIVM à dijs honorata deorum mater, nutrix omnium,
Huc venias imperans dea tuas veneranda ad orationes,
Tauros occidentium, iungens celerem currum leonum:
Sceptrifera inclyti poli, celebris, veneranda:
Quæ occupas mundi medium thronum, quoniam ipſa
Terram tenes, mortalibus nutrimenta præbens dulcia:
Ex téque immortaliumq́; genus, mortaliumq́; genitum eſt.
Tibi flumina ſeruiunt ſemper, & omne mare,
Veſta, audax: te verò diuitiarum datricem vocant,
Omnis generis bonorum mortalibus quòd munera donas,
Veni ad ſacrificium, veneranda, tympanis gaudens,
Omnia domans: Phrygia ſeruatrix, Saturni uxor,
Cæleſtis, veneranda, vitæ nutrix, œſtrum amans,
Veni læta, grata pietate.

MERCVRII ſuffimentum, thus.

AVDI me Mercuri, Iouis nuncie, Maiadis fili,
Omnia ſuperantem animum habens, certaminum præfecte, dux mortalium:
Læte, varia conſilia habens, internuntie, Argicida, (pheta:
Calceos habens alatos, viros amãs, ſermonis mortalib. pro-
Exercitiis qui gaudes, doloſiſq́; fallaciis ſonum nutriens,
Interpres omnium, lucroſe, curarum diſſolutor:
Qui manibus tenes pacis ſcutum inculpatum,
Explorator beate, valde vtilis, variè animo:
Operationum auxiliator, amice mortalibus in neceſſitatibus,
Linguæ graue ſcutum, venerandum hominibus:
Audi me orantem, vitæ finem bonum præbens,
Operationibus ſermonis gratia, & memoria.

HYMNVS Perſephones.

PERSEPHONE filia magni Iouis, veni beata,
Vnigenita dea, gratioſaque ſacra recipere,
Plutonis honoranda uxor, inclyta vita datrix:
Quæ tenes inferni portas ſub profunditatibus terræ.
Praxidice, amabilis comis, Iouis germen purum,
Furiarum genitrix, ſubterraneorum regina.
Quam Iupiter ineffabilibus parentibus genuit puellam,
Mater valde tonantis, multiformis, bonũ conſiliũ habentis,
Temporum contextrix, lucifera, excellens forma,
Veneranda, omnia vincens, puella fructibus florens,
Bene lucens, cornuta, ſola mortalibus deſiderabilis:
Verna, paluſtribus gaudens auris, (tibus,
Sacrum manifeſtans corpus, germinibus fructus colore habẽ-
Intuitui noſtro occultata, puerpera, autumnalis deſponſata:
Vita & mors ſola, mortalibus multi laboris,
Perſephone. fers enim ſemper, & omnia occidis.
Audi beata dea, fructus verò reduc à terra,
Pace virente, & lenem manum habente ſanitate,
Et vita opulenta, pinguem ſenectutem afferente,
Ad tuum campum reginæ & potentem Plutonem.

DIONYSII ſuffimentum, ſtyracem.

VOCO Dionyſium valde rugientem, Euaſterem,
Primogenitum, bis genitum, tertia ætatis, Bacchum regem,
Ferocem, ineffabilẽ, occultum, bicornẽ, biformẽ (venerandũ,
Hedera florentem, faciem tauri habentem, Martialẽ, Euiũ
Humeralem, trimũ, vuas ferentem, ex ramis veſtẽ habentẽ,
Boni conſilij, multi conſilij, Iouis & Perſephones
Ineffabilibus lectis genite immortalis dæmon:
Audi beate vocem, gratúſque annue mitis,
Beneuolum animum habens cum formoſis nutricibus.

Ἀλλὰ μάκαιρα θεὰ καρποὺς αὔξοις πολυγηθεῖς,
Εὐμενὲς ἦτορ ἔχουσα σὺν ὀλβίοισιν ἐν ὥραις.

ΜΗΤΡΟΣ θεῶν θυμίαμα, ποικίλα.

ΑΘΑΝΑΤΩΝ θεότιμε θεῶν μῆτερ, τροφὲ πάντων,
Τῇδε μόλοις κράτειρα θεά, σὺ πότνι' ἐπ' εὐχαῖς,
Ταυροφόνων ζεύξασα ταχυδρόμον ἅρμα λεόντων,
Σκηπτοῦχε κλεινοῖο πόλου, πολυώνυμε, σεμνή,
Ἣ κατέχεις κόσμοιο μέσον θρόνον, οὕνεκεν αὐτὴ
Γαῖαν ἔχεις, θνητοῖσι τροφὰς παρέχουσα προσηνεῖς.
Ἐκ σέο δ' ἀθανάτων τε γένος θνητῶν τ' ἐλοχεύθη·
Σοὶ ποταμοὶ κρατέονται ἀεὶ καὶ πᾶσα θάλασσα·
Ἱστία αὐδαχθεῖσα· σὲ δ' ὀλβοδότιν καλέουσι,
Παντοίων ἀγαθῶν θνητοῖς ὅτι δῶρα χαρίζῃ.
Ἔρχεο πρὸς τελετὴν ὦ πότνια, τυμπανοτερπής,
Πανδαμάτωρ, Φρυγίης σώτειρα, Κρόνου συνόμευνε,
Οὐρανόπαι, πρέσβειρα, βιοθρέπτειρα, φίλοιστρε·
Ἔρχεο γηθόσυνος, κεχαρισμένη εὐσεβίῃσιν.

ΕΡΜΟΥ θυμίαμα, λίβανον.

ΚΛΥΘΙ μου Ἑρμεία, Διὸς ἄγγελε, Μαιάδος υἱὲ,
Παγκρατὲς ἦτορ ἔχων, ἐναγώνιε, κοίρανε θνητῶν,
Εὔφρων, ποικιλόβουλε, διάκτορε, ἀργειφόντα,
Πτηνοπέδιλε, φιλάνδρε, λόγου θνητοῖσι προφῆτα·
Γυμνάσιν ὃς χαίρεις δολίαις τ' ἀπάταις, τροφιοῦχε·
Ἑρμηνεῦ πάντων, κερδέμπορε, λυσιμέριμνε·
Ὃς χείρεσσιν ἔχεις εἰρήνης ὅπλον ἀμεμφές·
Κωρυκιῶτα, μάκαρ, ἐριούνιε, ποικιλόμυθε,
Ἐργασίαις ἐπαρωγέ, φίλε θνητοῖς ἐν ἀνάγκαις·
Γλώσσης δεινὸν ὅπλον, τὸ σεβάσμιον ἀνθρώποισι·
Κλῦθί μου ἀρχομένου, βιότου τέλος ἐσθλὸν ὀπάζων,
Ἐργασίαισι, λόγου χάρισιν καὶ μνημοσύνῃσιν.

ΥΜΝΟΣ Περσεφόνης.

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ, θύγατερ μεγάλου Διός, ἐλθὲ μάκαιρα,
Μουνογένεια θεά, κεχαρισμένα δ' ἱερὰ δέξαι·
Πλούτωνος πολύτιμε δάμαρ, κεδνή, βιοδῶτι·
Ἣ κατέχεις ἀΐδαο πύλας ὑπὸ κεύθεα γαίης,
Πραξιδίκη, ἐρατοπλόκαμε, Διὸς θάλος ἁγνόν,
Εὐμενίδων γενέτειρα, ὑποχθονίων βασίλεια·
Ἣν Ζεὺς ἀρρήτοισι γοναῖς τεκνώσατο κούρην.
Μῆτερ ἐριβρεμέτου πολυμόρφου Εὐβουλῆος,
Ὡρῶν συμπαίκτειρα, φαεσφόρε, ἀγλαόμορφε·
Σεμνὴ παντοκράτειρα κόρη, καρποῖσι βρύουσα,
Εὐφεγγὴς, κερόεσσα, μόνη θνητοῖσι ποθεινή,
Εἰαρινή, λειμωνιάσιν χαίρουσα πνοῇσιν,
Ἱερὸν ἐκφαίνουσα δέμας βλαστοῖς χλοοκάρποις,
Ἁρπαγιμαία λέχη μετοπωρινὰ νυμφευθεῖσα·
Ζωὴ καὶ θάνατος μούνη θνητοῖς πολυμόχθοις,
Φερσεφόνεια· φέρεις γὰρ ἀεὶ καὶ πάντα φονεύεις.
Κλῦθι μάκαιρα θεά, καρποὺς δ' ἀνάπεμπ' ἀπὸ γαίης.
Εἰρήνῃ θάλλουσα καὶ ἠπιόχειρ' ὑγιείᾳ,
Καὶ βίῳ ὀλβίῳ λιπαρὸν γῆρας κατάγοντι
Πρὸς σὸν χῶρον ἄνασσα καὶ δυνατὸν Πλούτωνα.

ΔΙΟΝΥΣΟΥ θυμίαμα, στύρακα.

ΚΙΚΛΗΣΚΩ Διόνυσον, ἐρίβρομον, εὐαστῆρα,
Πρωτογόνον, διφυῆ, τρίγονον, Βακχεῖον ἄνακτα,
Ἄγριον, ἄρρητον, κρύφιον, δικέρωτα, δίμορφον,
Κισσόβρυον, ταυρωπόν, ἀρήϊον, εὔιον, ἁγνόν,
Ὠμάδιον, τριετῆ, βοτρυοφόρον, ἐρνεσίπεπλον.
Εὔβουλ', ὦ πολύβουλε, Διὸς καὶ Περσεφονείης
Ἀρρήτοις λέκτροισι τεκνωθεὶς, ἄμβροτε δαῖμον·
Κλῦθι μάκαρ φωνῆς, ἡδὺς δ' ἐπίπνευσον ἐνηής,
Εὐμενὲς ἦτορ ἔχων, σὺν ἐυζώνοισι τιθήναις.

ΥΜΝΟΣ

ΥΜΝΟΣ Κουρήτων.

Σκιρτηταὶ Κουρῆτες, ἐνόπλια βήματα θέντες,
Ποσσίκροτοι, ῥομβηταὶ, ὀρέστεροι, εὐαστῆρες,
Κρουσιλύραι, παράρυθμοι, ἐπεμβάται ἴχνεσι κούφοις,
Ὁπλοφόροι, φύλακες, κοσμήτορες, ἀγλαόφημοι,
Μητρὸς ὀρειομανοῦς συνοπάονες, ὀργιοφάνται,
Ἔλθοιτ' εὐμενέοντες ἐπ' εὐφήμοισι λόγοισι,
Βουκόλῳ εὐάντητοι ἀεὶ κεχαρηότι θυμῷ.

HYMNVS Saliorum.

SALTATORES Salij, armata altaria ponentes,
Pedibus plaudentes, vertiginatores, monticolæ, Euaſteres,
Lyram pulſantes, rhythmos canentes inſultantes veſtigiis leuibus;
Armigeri, cuſtodes, principes famoſi,
Matris in montibus ſalientis comites, orgiorum declaratores;
Veniatis beneuoli, ſub famoſis ſermonibus.
Bubulco obuij ſemper læto animo.

ΥΜΝΟΣ Ἀθηνᾶς.

Παλλὰς μουνογενὴς, μεγάλου Διὸς ἔκγονε σεμνὴ,
Δῖα μάκαιρα θεὰ, πολεμόκλονε, ὀβριμόθυμε,
Ἄρρητ', αὖ ῥητὴ, μεγαλώνυμε, ἀντροδίαιτε·
Ἣ διάγεις ὄχθοις ὑψαύχενας ἀκρωρείοις,
Ἠδ' ὄρεα σκιόεντα, νάπαισί τε σὴν φρένα τέρπεις.
Ὁπλοχαρὴς, οἰστρῶσα βροτῶν ψυχὰς μανίαισι·
Γυμνάζουσα κόρη, φρικώδη θυμὸν ἔχουσα.
Γοργοφόνε, φυγόλεκτρε, τεχνῶν μῆτερ πολύολβε.
Ὁρμάστειρα· φίλοιστρε κακοῖς, ἀγαθοῖς δὲ φρόνησις.
Ἄρσην μὲν καὶ θῆλυς ἔφυς, πολεμάτοκε μῆτι.
Αἰολόμορφε δράκαινα, φιλένθεε, ἀγλαότιμε·
Φλεγραίων ὀλέτειρα γιγάντων ἱππελάτειρα.
Τριτογένεια, λύτειρα κακῶν, νικηφόρε δαῖμον.
Ἤματα καὶ νύκτας αἰεὶ νεάτῃσιν ἐν ὥραις,
Κλῦθί μου εὐχομένου, δὸς δ' εἰρήνην πολύολβον.
Καὶ κόρον ἠδ' ὑγείαν ἐπ' εὐόλβοισιν ἐν ὥραις,
Γλαυκῶφ', εὑρεσίτεχνε, πολυλλίστη βασίλεια.

HYMNVS Mineruæ.

PALLAS unigenita, magni Iouis filia veneranda,
Diua beata dea, bella mouens, fortis animo:
Non dicenda, rurſus dicenda, celebris, antra penetrans:
Quæ traijcis colles altos eminentes,
Et montes vmbroſos, ſaltibúſque tuam mentem delectas,
Armis gaudens, ſtimulans animos hominum inſania:
Exercens crapulas, horrendum animum habens,
Horrende occidens, optimos fugiens, artium mater diues:
Impetum faciens, œſtrū amans, malis: bonis verò prudentia.
Maſculus quidem, & fœmina genita es bellorum ſuſceptrix, prudentia,
Varia forma, dracæna, amans diuina, celebris:
Phlegræorum perditrix, Gigantúmque equis perſequutrix,
Tritogenia, diſſoluens mala, victoriam ferens dæmon,
Dies & noctes ſemper poſtremis in temporibus
Audi me orantem, dáque pacem opulentam,
Et ſatietatem ſanitatem, fœlicibus in temporibus.
Glaucos habens oculos, artium inuentrix, optabilis regina.

ΝΙΚΗΣ θυμίαμα, μάνναν.

Εὐδύνατον καλέω Νίκην, θνητοῖσι ποθεινὴν,
Ἣ μούνη λύει θνητῶν ἐναγώνιον ὁρμὴν,
Καὶ στάσιν δυσμενέουσαν, ἐπ' ἀντιπάλοισι μάχαισιν,
Ἐν πολέμοις κρίνουσα, τροπαιούχοισιν ἐπ' ἔργοις,
Οἷς ἂν ἐφορμαίνουσα φέρεις γλυκερώτατον εὖχος.
Πάντων γὰρ κρατέεις, πάσης δ' ἔριδος κλέος ἐσθλὸν,
Νίκῃ ἐπ' εὐδόξῳ κεῖται θαλίαισι βρυάζον.
Ἀλλὰ μάκαιρ' ἔλθοις πεποθημένη ὄμματι φαιδρῷ,
Αἰεὶ ἐπ' εὐδόξοις κλέος ἔργοις ἐσθλὸν ἄγουσα.

VICTORIÆ ſuffimentum, mannam.

POTENTEM voco victoriam, mortalibus deſiderandam,
Quæ ſola ſoluit mortalium certaminis impetum,
Et ſeditionem grauem, in contrariis pugnis,
In bellis iudicans trophæalibus de operibus,
In quibus irrumpens feras dulciſſimam victoriam.
Omnes enim vincis, omnis verò contentionis gloria bona:
Victoria in glorioſa iacet, coronis florens,
Sed beata venias deſiderato viſu læto,
Semper in glorioſis gloriam operibus bonam ducens.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ θυμίαμα, μάνναν.

Ἐλθὲ μάκαρ Παιὰν Τιτυοκτόνε Φοῖβε Λυκωρεῦ,
Μεμφῖτ' ἀγλαότιμε, ἰήϊε, ὀλβιοδῶτα.
Χρυσολύρη, σπερμεῖε, ἀρότριε, Πύθιε, Τιτάν,
Γρυνεῖε, καὶ Σμινθεῦ, Πυθοκτόνε, Δελφικὲ μάντι,
Ἄγριε, φωσφόρε, δαῖμον, ἐράσμιε, κύδιμε κοῦρε·
Μουσαγέτα, χοροποιὲ, ἑκηβόλε, τοξοβέλεμνε,
Βάκχιε καὶ Διδυμεῦ, ἑκάεργε, Λοξία, ἁγνέ·
Δήλ' ἄναξ, πανδερκὲς ἔχων φαεσίμβροτον ὄμμα,
Χρυσοκόμα, καθαρὰς φήμας χρησμούς τ' ἀναφαίνων·
Κλῦθί μου εὐχομένου λαῶν ὕπερ εὔφρονι θυμῷ.
Τόνδε σὺ γὰρ λεύσσεις τὸν ἀπείριτον αἰθέρα πάντα,
Γαῖαν τ' ὀλβιόμοιρον, ὕπερθέ τε καὶ δι' ἀμολγοῦ,
Νυκτὸς ἐν ἡσυχίαισιν, ὑπ' ἀστεροόμματον ὄρφνην.
Ῥίζας νέρθε δέδορκας, ἔχεις δέ τε πείρατα κόσμου
Παντός· σοὶ δ' ἀρχή τε τελευτή τ' ἐστὶ μέλουσα,
Παντοθαλής· σὺ δὲ πάντα πόλον κιθάρῃ πολυκρέκτῳ
Ἁρμόζεις, ὁτὲ μὲν νεάτης ἐπὶ τέρματα βαίνων,
Ἄλλοτε δ' αὖθ' ὑπάτην, ποτὲ Δώριον εἰς διάκοσμον.
Πάντα πόλον κρίνας, κρίνεις βιοθρέμμονα φῦλα,
Ἁρμονίῃ κεράσας παγκόσμιον ἀνδράσι μοῖραν·
Μίξας χειμῶνος θέρεός τ' ἴσον ἀμφοτέροισιν,
Εἰς ὑπάτας χειμῶνα, θέρος νεάταις διακρίνας,
Δώριον εἰς ἔαρος πολυηράτου ὥριον ἄνθος.
Ἔνθεν ἐπωνυμίαις σε βροτοὶ κλῄζουσιν ἄνακτα
Πᾶνα, θεὸν δικέρωτ', ἀνέμων συρίγμαθ' ἱέντα·
Οὕνεκα παντὸς ἔχεις κόσμου σφραγῖδα τυπῶτιν.
Κλῦθι μάκαρ, σῴζων μύστας ἱκετηΐδι φωνῇ.

APOLLINIS ſuffimentum, mannam.

VENI beate Pæan, auium occiſor, Phœbe Lycoreu,
Accuſator, honorande, lugubris diuitiarum dator:
Auream habens lyram, ſeminator, arator, Pythie, Titan,
Antique, & Smyntheu, Pythonis occiſor, Delphice vates:
Agreſtis, lucifer, dæmon amabilis, glorioſe puer:
Muſarum ductor, chorum faciens, longè iaculans, iaculans ſagitta:
Bacche, & gemine, longè operans, Loxia, munde:
Delie rex, omnia videntem habens hominibus lucentē oculum:
Aureā habēs comā, puras famas, oraculáq; ſignificans:
Audi me orantem pro populis læto animo.
Illum enim tu vides immenſum æthera omnem,
Terrámque opulentam ſuperiúſque & per noctis medium,
Noctis in quiete, ſub aſtrorum faciem habente caligine:
Radices infrà dediſti, habéſque fines mundi.
Omnis tibi verò principiúmque & finis futurus eſt,
Omnia vireſcere faciēs: tu. v. omnē polū cithara multū reſonante
Adaptas, quādoquidē chordæ acuti ſoni ſuper fines aſcēdēs,
Sed quando rurſus chordā aliquando Dorium in apparatū,
Omnem polum iudicans iudicas vitam nutrientes gentes,
Armenia miſcens omnibus ornatum viris fatum,
Miſcens hyems æſtatíque æquale ambobus:
Ex corda inferiori hyemē, æſtatē chordis acuti ſoni diſcernēs:
Dorium in veris deſiderabilis maturum florem.
Vnde cognomento te homines vocant regem,
Pana deum bicornem, ventorum ſibila mittentem,
Quoniam mundi habes ſignaculum impreſſorem:
Audi beate, ſeruans ſacra diſcentes ſupplicatoria voce.

LATONAE ſuffimentum, ſmyrnam.

LATONA nigram habens veſtem, dea geminos eni-
Dedicatrix magnanima, optãda regina, (xa venerãda,
Fœcundum à Ioue naturalem dolorem in partu ſortita,
Enixa Phœbúmque & Dianam, ſagittis gaudentem.
Hanc quidem in Ortygia, illum vero Cranae in Delo:
Audi dea domina, & propitium animum habens,
Deſcende ſuper diuinũ ſacrificium, finẽ voluptuoſum ferẽs.

DIANAE ſuffimentum, mannam.

AVDI me, ô regina, Iouis celebris puella,
Titanis, ſtrepens, celebris iaculatrix, veneranda
Omnib. apparẽs, facifera, dea Dictynna, parturiẽtiũ fautrix,
Dolorũ in partu auxiliatrix, & dolorũ in partu nõ initiata:
Zonam ſoluens, œſtrum amans, venatrix, curas diſſoluens:
Bene currens, ſagittis gaudens, agros amans, noctu iens:
Ianitrix, obuia, diſſoluens, maſculi formam habens.
Recta ſtatim pariens, hominum puerorum nutrix, dæmon:
Immortalis, terreſtris, feras occidens, fortunata.
Quæ occupas montium nemora, ceruos iaculans, honeſta:
Veneranda, omniũ regina, pulchra viriditas ſemper exiſtẽs.
Syluestris, canibus gaudens, glorioſa, varia forma:
Veni dea ſeruatrix, amica ſacra diſcentibus omnibus
Obuia, ducens pulchros fructus à terra,
Pacemq́; amabilem, pulchramq́; comam habẽtẽ ſanitatem.
Mittáſque in montium capita, morbóſque & dolores.

TITANVM ſuffimentum, thus.

TITANES, Terraq́; & Cœli præclari filij,
Noſtrorum prædeceſſores maiorum, ſub terra
Domibus tartaris conclaue terra inhabitantes:
Principia & fontes omnium mortalium laborioſorum.
Marinorum, alatorúmque & qui terram habitant.
Ex vobis enim omne eſt genus per mundum.
Vos voco, iram grauem auertere,
Si quis ex terreſtribus maiorũ ad domos appropinquauerit.

SALIORVM ſuffimentum, thus.

FERRVM pulſantes Salij, Martialia arma habẽtes.
Cœleſtes, terreſtréſque, & marini valde diuites,
Generatores ſpiritus, mundi ſeruatores ſplendidi:
Quique Samothracem ſacram terram habitantes,
Pericula mortalium depellitis pontiuagorum.
Vos & ſacrificium primi hominibus poſuiſtis
Immortales Salij bellica arma habentes,
Mouetis Oceanum, mouetis mare, arboréſque hoc modo:
Venientes ad terram reſonatis pedibus agilibus,
Reſplendentes armis: trepidant verò feræ omnes
Irrumpentibus, tumultus verò clamórque in cœlum venit.
Flexim pedum puluis ad nebulam peruenit,
Venientium tunc quidem flores omnes pullulant.
Dæmones immortales nutritores, & ipſi perditores.
Quando irruunt irati hominibus,
Perdentes vitam, & poſſeſſiones, & ipſos
Implentes: ingemiſcit verò magnus pontus, profundos habens gurgites,
Arboreſq́; altū caput habentes ex radicibus in terrã cadũt:
Echóque cœleſtis reſonat ſonis lignorum.
Salij, Corybantes, gubernatores: potentéſque
In Samothrace reges, cum Ioue pueri ipſi.
Auræ perennes, animas nutrientes, aerei,
Quique & cœleſtes gemini appellamini in Olympo:
Bene ſpirantes, tranquilli, ſeruatores, & mites,
Tempora nutrientes, fructiferi, inſpirantéſque reges.

ΛΗΤΟΥΣ θυμίαμα, σμύρναν.

ΛΗΤΩ κυανόπεπλε, θεὰ διδυματόκε, σεμνή,
Κοιαντὶς μεγάθυμε, πολυλλίστη βασίλεια,
Εὔτεκνον Ζηνὸς γονίμην ὠδῖνα λαχοῦσα·
Γειναμένη Φοῖβόν τε καὶ Ἄρτεμιν ἰοχέαιραν,
Τὴν μὲν ἐν Ὀρτυγίῃ, τὸν δὲ Κραναῇ ἐνὶ Δήλῳ·
Κλῦθι θεὰ δέσποινα, καὶ ἵλαον ἦτορ ἔχουσα
Βαῖν' ἐπὶ πάνθειον τελετήν, τέλος ἡδὺ φέρουσα.

ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ θυμίαμα, μάνναν.

ΚΛΥΘΙ μευ ὦ βασίλεια, Διὸς πολυώνυμε κούρη,
Τιτηνίς, βρομία, μεγαλώνυμε, τοξότι σεμνή,
Πασιφαὴς, δᾳδοῦχε, θεὰ Δίκτυννα, λοχεία,
Ὠδίνων ἐπαρωγὲ καὶ ὠδίνων ἀμύητε·
Λυσίζωνε, φίλοιστρε, κυνηγέτι, λυσιμέριμνε,
Εὔδρομε, ἰοχέαιρα, φιλαγρότι, νυκτερόφοιτε,
Κλεισία, εὐάντητε, λυτηρία, ἀρσενόμορφε,
Ὀρθία, ὠκυλόχεια, βροτῶν κουροτρόφε δαῖμον,
Ἀμβροτέρα, χθονία, θηροκτόνε, ὀλβιόμοιρα·
Ἣ κατέχεις ὀρέων δρυμοὺς, ἐλαφηβόλε σεμνή.
Πότνια, παμβασίλεια, καλὸν θάλος, αἰὲν ἐοῦσα·
Δρυμονία, σκυλακῖτι, κυδωνιὰς, αἰολόμορφε.
Ἐλθὲ θεὰ σώτειρα, φίλη μύστῃσιν ἅπασιν,
Εὐάντητος, ἄγουσα καλοὺς καρποὺς ἀπὸ γαίης,
Εἰρήνην τ' ἐρατὴν, καλλιπλόκαμόν θ' ὑγίειαν·
Πέμποις δ' εἰς ὀρέων κεφαλὰς νούσους τε καὶ ἄλγη.

ΤΙΤΑΝΩΝ θυμίαμα, λίβανον.

ΤΙΤΗΝΕΣ, γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀγλαὰ τέκνα,
Ἡμετέρων πρόγονοι πατέρων, γαίης ὑπένερθεν
Οἴκοις ταρταρίοισι μυχῷ χθονὸς ἐνναίοντες,
Ἀρχαὶ καὶ πηγαὶ πάντων θνητῶν πολυμόχθων,
Εἰναλίων πτηνῶν τε, καὶ οἳ χθόνα ναιετάουσιν·
Ἐξ ὑμέων γὰρ πᾶσα πέλει γενεὰ κατὰ κόσμον.
Ὑμᾶς κικλήσκω μῆνιν χαλεπὴν ἀποπέμπειν,
Εἴ τις ἀπὸ χθονίων προγόνων οἴκοις ἐπελάσθη.

ΚΟΥΡΗΤΩΝ θυμίαμα, λίβανον.

ΧΑΛΚΟΚΡΟΤΟΙ Κούρητες Ἀρήια τεύχε' ἔχοντες,
Οὐράνιοι χθόνιοί τε καὶ εἰνάλιοι, πολύολβοι,
Ζωογόνοι πνοιαὶ, κόσμου σωτῆρες ἀγαυοὶ,
Οἵτε Σαμοθρᾴκην ἱερὴν χθόνα ναιετάοντες,
Κινδύνους θνητῶν ἀπερύκετε ποντοπλανήτων·
Ὑμεῖς καὶ τελετὴν πρῶτοι μερόπεσσιν ἔθεσθε
Ἀθάνατοι Κούρητες Ἀρήια τεύχε' ἔχοντες·
Νωμᾶτ' Ὠκεανὸν, νωμᾶθ' ἅλα, δένδρεά θ' αὔτως.
Ἐρχόμενοι γαῖαν κοναβίζετε ποσσὶν ἐλαφροῖς,
Μαρμαίροντες ὅπλοις· πτήσσουσι δὲ θῆρες ἅπαντες
Ὁρμώντων, θόρυβος δὲ βοή τ' εἰς οὐρανὸν ἵκει,
Εἱλιγμοῖς τε ποδῶν κονίη νεφέλην ἀφικάνει
Ἐρχομένων· τότε δή ῥα καὶ ἄνθεα πάντα τέθηλεν.
Δαίμονες ἀθάνατοι, τροφέες καὶ αὐτολετῆρες,
Ἡνίκ' ἂν ὁρμαίνοντες χολούμενοι ἀνθρώποισιν,
Ὀλλύντες βίον καὶ κτήματα, ἠδὲ καὶ αὐτοὺς
Πιμπλάντες· στοναχεῖ δὲ μέγας πόντος βαθυδίνης,
Δένδρη δ' ὑψικάρην' ἐκ ῥιζῶν ἐς χθόνα πίπτει·
Ἠχὼ δ' οὐρανία κελαδεῖ ῥοιζήμασι φύλλων.
Κούρητες Κορύβαντες, ἀνάκτορες εὐδύνατοί τε,
Ἐν Σαμοθρᾴκῃ ἄνακτες, ὁμοῦ Διὸς κόροι αὐτοί·
Πνοιαὶ ἀέναοι, ψυχοτρόφοι, ἀεροειδεῖς·
Οἵ τε καὶ οὐράνιοι δίδυμοι κλῄζεσθ' ἐν Ὀλύμπῳ·
Εὔπνοοι, εὔδιοι, σωτήριοι, ἠδὲ προσηνεῖς,
Ὡροτρόφοι, φερέκαρποι, ἐπιπνείοιτε ἄνακτες.

ΚΟΡΥΒΑΝΤΟΣ θυμίαμα, λίβανον.

ΚΙΚΛΗΣΚΩ χθονὸς ἀενάου βασιλῆα μέγιστον,
Κύρβαντ' ὀλβιόμοιρον, Ἀρήϊον, ἀπροσόρατον,
Νυκτερινὸν κούρητα, φόβων ἀποπαύστορα δεινῶν,
Φαντασιῶν ἐπαρωγὸν, ἐρημοπλάνον ἄνακτα Κορύβαντα.
Αἰολόμορφον ἄνακτα, θεὸν διφυῆ, πολύμορφον,
Φοίνιον, αἱμαχθέντα κασιγνήτων ὑπὸ δισσῶν·
Δηοῦς ὃς γνώμαισιν ἐνήλλαξας δέμας ἁγνὸν,
Θηρότυπον θέμενος μορφὴν δνοφεροῖο δράκοντος,
Κλῦθι μάκαρ φωνῶν, χαλεπὴν δ' ἀποπέμπεο μῆνιν,
Παύων φαντασίας ψυχῆς ἐκπλήκτου ἀνάγκης.

CORYBANTIS ſuffimentum, thus.

VOCO terræ ſempiternæ regem maximum,
Corybantem fortunatum, Martium, non priùs viſum:
Nocturnum, Salium, timorum ſedatorem grauium,
Viſionum auxiliatorem, in deſerto errantem, Corybantem,
Variformem regem, deum duplicis naturæ, multiformem.
Funeſtum occiſum fratribus à geminis.
Cereris qui ſententia immutans corpus mundum,
Ferarum percuſſoris ponens formam tenebroſi draconis:
Audi beate voces, difficiléque auerte iram,
Sedans phantaſia animas ex infixa neceſſitate.

ΔΗΜΗΤΡΟΣ Ἐλευσινίας θυμίαμα, στύρακα.

ΔΗΩ παμμήτειρα, θεοῖς πολυώνυμε δαῖμον,
Σεμνὴ Δήμητερ, κουροτρόφε, ὀλβιοδῶτι,
Πλουτοδότειρα θεὰ, σταχυοτρόφε, παντοδότειρα,
Εἰρήνῃ χαίρουσα καὶ ἐργασίαις πολυμόχθοις,
Σπερμεία, σωρῖτι, ἀλωαία, χλοόκαρπε,
Ἣ ναίεις ἁγνοῖσιν Ἐλευσῖνος γυάλοισιν,
Ἱμερόεσσ', ἐρατὴ, θνητῶν θρέπτειρα προπάντων·
Ἣ πρώτη ζεύξασα βοῶν ἀροτῆρα τένοντα,
Καὶ βίον ἱμερόεντα βροτοῖς πολύολβον ἀνεῖσα·
Αὐξιθαλὴς, Βρομίοιο συνέστιος, ἀγλαότιμος.
Λαμπαδόεσσ', ἁγνὴ, δρεπάνοις χαίρουσα θερείοις.
Σὺ χθονία, σὺ δὲ φαινομένη, σὺ δὲ πᾶσι προσηνής·
Εὔτεκνε, παιδοφίλη, σεμνὴ κουροτρόφε κούρα,
Ἅρμα δρακοντείοισιν ὑποζεύξασα χαλινοῖς,
Ἐγκυκλίοις δίναις περὶ σὸν θρόνον εὐάζουσα.
Μουνογενὴς, πολύτεκνε θεὰ, πολυπότνια θνητοῖς,
Ἧς πολλαὶ μορφαὶ πολυάνθεμοι ἱεροθαλλεῖς.
Ἐλθὲ μάκαιρ' ἁγνὴ, καρποῖς βρίθουσα θερείοις,
Εἰρήνην κατάγουσα καὶ εὐνομίην ἐρατεινὴν,
Καὶ πλοῦτον πολύολβον, ὁμοῦ δ' ὑγίειαν ἄνασσαν.

CERERIS Eleuſinæ ſuffimentum, ſtyracem.

CERES omnium mater, diis celebris dæmon,
Veneranda Ceres, pueros nutriens, diuitiarũ datrix.
Diuitias prebens dea, ſpicarum nutrix, omnium datrix,
Pace gaudens, & operationibus laborioſis:
Seminatrix, accumulans, profecta areis, germinare faciens
Quæ habitas religioſas Eleuſinos concauitates, (fructum,
Deſideranda, amabilis, mortalium nutrix omnium.
Quæ prima iungens boum aratorem ceruicem,
Et vitã deſiderabilẽ hominib. multas diuitias datẽ aperuiſti.
Viriditatem augens, Dionyſiacis conuictrix, honoranda,
Splendens, caſta, falcibus gaudens æſtiualibus.
Tu terreſtris, tu verò apparens, túque omnibus beneuola,
Fœcunda, pueros amans, venerãda, pueros nutriens puella,
Currum draconis ſubiungens frænis,
Circularibus gurgitibus circa tuum thronum lugens:
Vnigenita, fœcunda dea, perueneranda mortalibus,
Cuius multæ formæ floribus abundantes, ſanctè vireſcentes,
Veni beata caſta, fructibus grauata æſtiuis:
Pacem adducens, & concordiam amabilem,
Et diuitias perdiuites ſimúlque ſanitatem reginam.

ΜΗΤΡΟΣ Ἀνταίας θυμίαμα, ἀρώματα.

ΑΝΤΑΙΑ βασίλεια, θεὰ, πολυώνυμε μῆτερ
Ἀθανάτων τε θεῶν ἠδὲ θνητῶν ἀνθρώπων,
Ἥ ποτε μαστεύουσα πολυπλάγκτῳ ἐν ἀνίῃ,
Νηστείαν κατέπαυσας Ἐλευσῖνος γυάλοισιν,
Ἦλθές τ' εἰς Ἀΐδην πρὸς ἀγαυὴν Περσεφόνειαν,
Δυσαύλου παῖδ' ἁγνὸν ὁδηγητῆρα λαχοῦσα,
Μηνυτῆρ' ἁγίων λέκτρων χθονίου Διὸς ἁγνοῦ,
Εὔβουλον τέξασα θεὸν θνητῆς ὑπ' ἀνάγκης.
Ἀλλὰ θεὰ λίτομαί σε πολυλλίστη βασίλεια
Ἐλθεῖν εὐάντητον ἐπ' εὐίερῳ σῷ μύστῃ.

MATRIS Antææ ſuffimentum, aromata.

ANTÆA regina, dea celebris mater,
Immortaliúmque deorum & mortalium hominum:
Quæ aliquando quærens multiuaga in moleſtia
Ieiunium ſedaſti Eleuſinis in concauitatibus:
Veniſti, ue in infernum, ad ſplendidam Perſephonem:
Incaſta, puerum caſtum, viæ ductorem ſortita,
Nunciatorem ſacrorum lectorum, terreſtris Iouis intemerati:
Boni conſilij pariens deum mortali à neceſſitate.
Sed dea ſupplico te optanda regina,
Venire obuiam circa ſacrum tuum, ſacra diſcenti.

ΜΙΣΗΣ θυμίαμα, στύρακα.

ΘΕΣΜΟΦΟΡΟΝ καλέω ναρθηκοφόρον Διόνυσον,
Σπέρμα πολύμνηστον πολυώνυμον Εὐβουλῆος·
Ἁγνήν εὔιερόν τε Μίσην ἄρρητον ἄνασσαν,
Ἄρσενα καὶ θῆλυν, διφυῆ, λύσειον Ἴακχον·
Εἴτ' ἐν Ἐλευσῖνος τέρπῃ νηῷ θυόεντι,
Εἴτε καὶ ἐν Φρυγίῃ σὺν μητέρι μυστιπολεύεις,
Ἢ Κύπρῳ τέρπῃ σὺν ἐϋστεφάνῳ Κυθερείῃ,
Ἢ καὶ πυροφόροις πεδίοις ἐπαγάλλεαι ἁγνοῖς,
Σὺν σῇ μητρὶ θεᾷ μελανηφόρῳ Ἴσιδι σεμνῇ,
Αἰγύπτου παρὰ χεῦμα, σὺν ἀμφιπόλοισι τιθήναις·
Εὐμενέουσ' ἔλθοις ἀγαθοὺς τελέουσ' ἐπ' ἀέθλους.

MISES ſuffimentum, ſtyracem.

LEGES ferentem voco Dionyſium,
Semen multa memoria, percelebre Plutonis,
Caſtam, ſacrámque Miſem, ineffabilem reginam,
Maſculum & fœminam, duplicis naturæ, rabioſam, Iacchum.
Siue in Eleuſinis delectaris templo odorato,
Siue in Phrygia cum matre ſacra facis,
Vel Cypro delectaris cum bene coronata Cytherea:
Vel & igniferos hortos petis mundos,
Cum te matre dea, nigrum ferente Iſide veneranda,
Aegypti apud vndam cum ancillis nutricibus,
Beneuola venias, bona perficiens circa præmia.

ΩΡΩΝ θυμίαμα, ἀρώματα.

ΩΡΑΙ θυγατέρες Θέμιδος καὶ Ζηνὸς ἄνακτος,
Εὐνομίη τε Δίκη τε καὶ Εἰρήνη πολύολβε,
Εἰαριναὶ, λειμωνιάδες, πολυάνθεμοι, ἁγναὶ,

ORARVM ſuffimentum, aromata.

ORÆ filiæ Themidis, & Iouis regis:
Aequitáſque, iuſtitiáque, & pax diuitiis abundans,
Vernæ, pratenſes, floribus abundantes, caſtæ,

Omnis coloris,multi odoris,in florentibus herbis:
Oræ ſemper virentes,circulares,ſuaues facies habentes,
Veſtes induentes roſcidas,floribus delectabilibus:
Perſephonæ colluſores,quando Parcæ illam
Et Gratiæ circularibus choris ad lucem reducunt,
Ioui gratificantes,& matri fructuum datrici:
Venite ad famoſa ſacrificia,pia, nouorum ſacra diſcentium.
Bene fructuoſas manibus generationes inducētes inculpata,

SEMELES ſuffimentum,
ſtyracem.

VOCO puellam Cadmi,omnium reginam,
Formoſam Semelem, comam amabilem habentem,
profundum ſinum habentem,
Matrem coronati Dionyſij iucundi,
Quæ magnos dolores in partu minuit lucifero ſplendore,
Immortalis generans Iouis conſilijs Saturni.
Honores faciens ab ipſa Perſephone,
In mortalibus hominibus ad Trieterides dies oras.
Cum tui Bacchi naturalem dolorem in partu perficerent,
Sacrámque menſam,& myſteria pura:
Nunc te dea ſupplico puella Cadmia regina
Manſuetam animo,vocans ſemper ſacra diſcētibus exiſtere.

HYMNVS Dionyſij Baſſarei Trie-
terici.

VENI beate,Dionyſi,ignem ſeminās,tauri frontē ha-
Baſſaree,& Bacche,celebris omnipotens, (bens,
Qui enſibus gaudes,& ſanguine,Mænadibúſque caſtis
Lugens ſuper Olympum, valde rugiens,inſane Bacche,
Coronis inimice,memor iniuriæ,honorate omnibus dijs:
Et mortalibus hominibus,quotquot terram habitant.
Veni beate ſaltator,ferens magnam lætitiam omnibus.

LICNITI ſuffimentum, mannam.

LICNITEM Dionyſium ſuper has orationes voco,
Nyſeum,vireſcentem, deſideratum,lætum Bacchum,
Nympharum ramum optabilem,benéque coronatæ Veneris:
Qui aliquando in ſyluis ſaltata veſtigia vertis,
Cum Nymphis gratis vexatus inſanijs,
Et conſilijs Iouis,adq; ipſam Perſephonem
Moleſtus conuerſus es timor immortalibus dijs:
Lætus venias beate,grata ſacra recipere.

BACCHI pericionij ſuffimentum,
aromata.

VOCO Bacchum Pericionium, vini datorem,
Cadmiis domibus,qui volutus circa omnia
Stetit fortiter,concuſſiones terræ remittens.
Quando ignifer ſplendor ſuperauit terram omnem
Fulminis ſtridoribus ille verò receßit vinculum omnium.
Veni beate Bacche lætis præcordijs.

SABAZII ſuffimentum,
aromata.

AVDI pater Saturni fili Sabazi,inclyte dæmon:
Qui Bacchum Dionyſium,valde rugientem, inſutum
Femori inſuens, vt perfectus veniret
Tmolum in diuinam,ad Hippam pulchras genas haben-
tem:
Sed beate Phrygiæ imperans,præſtantiſſime omnium,
Beneuolus auxiliator accedas ſacra diſcentibus.

HIPPAE ſuffimentum,ſtyracem.

HIPPAM voco Bacchi nutricem,placidam puellā,
Sacrificam,cæremonijs gaudentem Bacchi puri,
Nocturnis choris,igne ſtrepentibus vociferationibus:

Παντόχροοι, πολυόδμοι ἐν ἀνθεμοειδέσι ποιαῖς,
Ὧραι ἀειθαλέες, περικυκλάδες, ἡδυπρόσωποι·
Πέπλους ἐννύμεναι δροσεροὺς ἀνθῶν πολυθρέπτων,
Περσεφόνης συμπαίκτορες, ἡνίκα μοῖραι ταύτην
Καὶ Χάριτες κυκλίοισι χοροῖς πρὸς φῶς ἀνάγωσι,
Ζηνὶ χαριζόμεναι καὶ μητέρι καρποτοκείρῃ,
Ἔλθετ᾽ ἐπ᾽ εὐφήμους τελετὰς ὁσίας νεομύστοις,
Εὐκάρπους καιρῶν γενέσεις ἐπάγουσαι ἀμέμπτως.

ΣΕΜΕΛΗΣ θυμίαμα,
στύρακα.

ΚΙΚΛΗΣΚΩ κούρην Καδμηΐδα παμβασί-
λειαν,
Εὐειδῆ Σεμέλην ἐρατοπλόκαμον, βαθύκολπον,
Μητέρα θυρσοφόροιο Διωνύσου πολυγηθοῦς,
Ἣ μεγάλας ὠδῖνας ἐλάσατο πυρφόρῳ αὐγῇ,
Ἀθανάτοιο τεκοῦσα Διὸς βουλαῖς Κρονίοιο·
Τιμὰς τευξαμένη παρ᾽ αὐτῆς Περσεφονείας
Ἐν θνητοῖσι βροτοῖσιν ἀνὰ τριετηρίδας ὥρας,
Ἡνίκα σοῦ Βάκχου γονίμην ὠδῖνα τελῶσιν,
Εὐιερόν τε τράπεζαν, ἰδὲ μυστήριά θ᾽ ἁγνά.
Νῦν σε θεὰ λίτομαι κούρη Καδμηῒς ἄνασσα,
Πρηΰνοος καλέων αἰεὶ μύσταισιν ὑπάρχειν.

ΥΜΝΟΣ Διονύσου βασσαρέως τριε-
τηρικοῦ.

ΕΛΘΕ μάκαρ Διόνυσε, πυρίσπορε, ταυρομέτωπε,
Βάσσαρε, καὶ βακχεῦ, πολυώνυμε, παντοδυνάστα,
Ὃς ξίφεσιν χαίρεις, ἠδ᾽ αἵμασι, μαινάσι θ᾽ ἁγναῖς·
Εὐάζων κατ᾽ Ὄλυμπον, ἐρίβρομε, μανικὲ Βάκχε,
Θυρσεγχὲς, βαρύμηνι, τετιμένε πᾶσι θεοῖσιν
Καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ὅσοι χθόνα ναιετάουσιν.
Ἐλθὲ μάκαρ σκιρτητὰ, φέρων πολὺ γῆθος ἅπασι.

ΛΙΚΝΙΤΟΥ θυμίαμα, μάνναν.

ΛΙΚΝΙΤΗΝ Διόνυσον ἐπ᾽ εὐχαῖς ταῖσδε κι-
κλήσκω,
Νύσιον, ἀμφιθαλῆ, ποθεινόμενον, εὔφρονα Βάκχον·
Νυμφῶν ἔρνος ἐραστὸν ἐϋστεφάνου τ᾽ Ἀφροδίτης,
Ὅς ποτ᾽ ἀνὰ δρυμοὺς κεχορευμένα βήματα πάλλες,
Σὺν νύμφαις, χαρίεσσιν ἐλαυνόμενος μανίῃσι.
Καὶ βουλαῖσι Διὸς πρὸς τ᾽ αὐτὴν Φερσεφόνειαν
Ἀχθεὶς ἐξετράφης, φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσιν·
Εὔφρων ἐλθὲ μάκαρ, κεχαρισμένα δ᾽ ἱερὰ δέξαι.

ΒΑΚΧΟΥ περικιονίου θυμίαμα,
ἀρώματα.

ΚΙΚΛΗΣΚΩ Βάκχον περικιόνιον, μεθυδώτην,
Καδμείοισι δόμοις, ὃς ἑλισσόμενος περὶ πάντα,
Ἔστησε κρατεροὺς βρασμοὺς γαίης ἀποπέμψας·
Ἡνίκα πυρφόρος αὐγὴ ἐκίνησε χθόνα πᾶσαν,
Πρηστῆρος ῥοίζοις· ὁ δ᾽ ἀνέδραμε δεσμὸς ἁπάντων.
Ἐλθὲ μάκαρ βακχευτὰ γεγηθόσι πραπίδεσσι.

ΣΑΒΑΖΙΟΥ θυμίαμα,
ἀρώματα.

ΚΛΥΘΙ πάτερ Κρόνου υἱὲ σαβάζιε κύδιμε
δαῖμον,
Ὃς Βάκχον Διόνυσον ἐρίβρομον εἰραφιώτην
Μηρῷ ἐγκατέραψας, ὅπως τετελεσμένος ἔλθῃ
Τμῶλον ἐς ἠγάθεον παρ᾽ Ἵππαν καλλιπάρῃον.
Ἀλλὰ μάκαρ Φρυγίης μεδέων, βασιλεύτατε πάντων,
Εὐμενέων ἐπαρωγὸς ἐπέλθοις μυστιπόλοισιν.

ΙΠΠΑΣ θυμίαμα, στύρακα.

ΙΠΠΑΝ κικλήσκω Βάκχου τροφὸν, εὐάδα κούρην,
Μυστιπόλον τελεταῖσιν ἀγαλλομένην Σάβου ἁγνοῦ,
Νυκτερίοισι χοροῖσι, πυριβρεμέτοις ἰάχοισι,

Κλῦθί μου

Κλῦθί μου εὐχομένου χθονία μήτηρ βασίλεια,
Εἴτε σύ γ' ἐν Φρυγίῃ κατέχεις Ἴδης ὄρος ἁγνόν,
Ἢ Τμῶλος τέρπει σε, καλὸν Λυδοῖσι θόασμα·
Ἔρχεο πρὸς τελετὰς ἱερῷ γήθουσα προσώπῳ.

Audi me orantem terreſtris mater regina.
Siue tu in Phrygia occupas Idæ montem purum:
Vel Tmolus delectat te, pulcher Lydis choreãrum locus:
Veni ad ſacrificia, ſacra gaudens facie.

ΛΥΣΙΟΥ ληναίου ὕμνος.

ΚΛΥΘΙ μάκαρ Διὸς υἷ' ἐπιλήνιε Βάκχε διμάτωρ,
Σπέρμα πολύμνηστον, πολυώνυμε, λύσιε δαῖμον.
Κρυψίγονον μακάρων ἱερὸν θάλος, εὔιε Βάκχε,
Εὐτραφές, εὔκαρπε, πολυγηθέα καρπὸν ἀέξων,
Ῥηξίχθων, ληναῖε, μεγασθενές, αἰολόμορφε·
Παυσίπονον θνητοῖσι φανεὶς, ἄκος, ἱερὸν ἄνθος,
Χάρμα βροτοῖς φιλάλυπον, ἐπάφιε, καλλιέθειρε,
Λύσιε, θυρσομανές, βρόμι', εὔιε, πᾶσιν ἐΰφρων
Οἷς ἐθέλεις θνητῶν ἠδ' ἀθανάτων ἐπιφαίνων·
Νῦν σε καλῶ μύσταισι μολεῖν, ἡδύ, φερέκαρπον.

LYSII Lenæi hymnus.

AVDI beate Iouis fili Epilenie, Bacche bimater,
Semen memorandum, celebris Lyſie dæmon:
A parentibus occultatum beatorum ſacrum germen, Euie Bacche,
Bene nutrite, fructuoſe, lætum fructum augens,
Reſonans, Lenæe, robuſte, variæ formæ,
Laborem ſedans, mortalibus apparẽs remedium, ſacer flos,
Gaudium hominibus, amans lætitiam, diſcretor, pulchram comam habens:
Lyſie, corona inſaniens, rugiens, Euie, omnibus iucunde,
Quibuſuis mortalium & immortalium lucens:
Nunc te voco ſacra diſcentibus venire, iucunde, fructifere.

ΝΥΜΦΩΝ θυμίαμα, ἀρώματα.

ΝΥΜΦΑΙ, θυγατέρες μεγαλήτορος Ὠκεανοῖο,
Ὑγροπόροις γαίης ὑπὸ κεύθεσιν οἰκί' ἔχουσαι,
Κρυψίδρομοι Βάκχοιο τροφοί, χθόνιαι, πολυγηθεῖς,
Καρποτρόφοι, λειμωνιάδες, σκολιόδρομοι, ἁγναί,
Ἀντροχαρεῖς, σπήλυγξι κεχαρμέναι, ἠερόφοιτοι·
Πηγαῖαι, δρομάδες, δροσοείμονες, ἴχνεσι κοῦφαι·
Φαινόμεναι, ἀφανεῖς, αὐλωνιάδες, πολυανθεῖς·
Σὺν Πανὶ σκιρτῶσαι ἀν' οὔρεα, εὐάστειραι,
Πετρόρυτοι, λιγυραί, κορυμβίτιδες, ὑλονόμοι τε·
Παρθένοι εὐώδεις, λευχείμονες, εὔπνοοι αὔραις,
Αἰπολικαί, νόμιαι, θηρσὶν φίλαι, ἀγλαόκαρποι,
Κρυμοχαρεῖς, ἁπαλαί, πολυθρέμμονες αὐξίτροφοί τε
Κοῦραι Ἀμαδρυάδες, φιλοπαίγμονες, ὑγροκέλευθοι,
Νύσιαι, μανικαί, παιωνίδες, εἰαροτερπεῖς,
Σὺν Βάκχῳ Δηοῖ τε χάριν θνητοῖσι φέρουσαι·
Ἔλθετ' ἐπ' εὐφήμοις ἱεροῖς κεχαρηότι θυμῷ,
Νᾶμα χέουσ' ὑγιεινὸν ἀεξιτρόφοισιν ἐν ὥραις.

NYMPHARVM ſuffimentum, aromata.

NYMPHÆ, filiæ magnanimi Oceani,
Humidis terræ ſub profunditatibus domos habentes,
Curſum occultantes, Bacchi nutrices terreſtres valde lætæ
Fructus nutrientes, pratenſes, obliquè currentes, caſtæ
Antris gaudentes, ſpeluncis lætæ, per aëra euntes:
Fontanæ, currentes, roſcidæ, veſtigijs leues:
Apparentes, occultæ in vallibus habitantes, floribus abũdãtes,
Cum Pane ſaltantes ſupra montes, Euaſtræ:
Saxis fluentes, ſtridulæ, ramos habẽtes, in ſyluiſque paſcẽtes,
Virgines fragrantes, albis indutæ, bene ſpirantes auris:
Caprariæ, paſtorales feris amicæ, ſplendidos fructus habẽtes:
Frigore gaudentes, teneræ, pecoroſæ, nutrimenta augentes,
Puellæ Hamadryades, amantes ludum, in humidis incedentes vias,
Nyſeæ, inſanæ, Pæonides, vere gaudentes,
Cum Baccho Cereréque, gratiam mortalibus ferentes:
Venite ſuper famoſa ſacra læto animo,
Riuum fundentes ſanum, nutrimẽta augẽtib. in temporibus.

ΤΡΙΕΤΗΡΙΚΟΥ θυμίαμα, ἀρώματα.

ΚΙΚΛΗΣΚΩ σε μάκαρ πολυώνυμε μανικὲ βακχεῦ,
Ταυρόκερως, ληναῖε, πυρίσπορε, νύσιε, λυσεῦ,
Μηροτρεφής, λικνῖτα, πυριπόλε, καὶ τελετάρχα·
Νυκτέρι', εὐβουλεῦ, μιτρηφόρε, θυρσοτινάκτα·
Ὄργιον ἄρρητον, τριφυές, κρύφιον Διὸς ἔρνος·
Πρωτόγον' ἠρικεπαῖε, θεῶν πάτερ ἠδὲ καὶ υἱέ·
Ὠμάδιε, σκηπτοῦχε, χορειμανές, ἀγέτα κώμων·
Βακχεύων ἁγίας τριετηρίδας ἀμφὶ γαληνάς·
Ῥηξίχθων, πυριφεγγές, ἐπάφιε, κοῦρε διμάτωρ,
Οὐρεσιφοῖτ' ἔρως, νεβριδόστολε, ἀμφιέτηρε,
Παιὰν χρυσεγχής, ὑποκόλπιε, βοτρυόκοσμε.
Βασσαρεῦ, κισσοχαρής, πολυπάρθενε, καὶ διάκοσμε,
Ἐλθὲ μάκαρ μύσταισι βρυάων κεχαρημένος αἰεί.

TRIETERICI ſuffimentum, aromata.

VOCO te beate, celebris, rabioſe Bacche,
Tauri cornua habens, Lenæe, ignem ſeminans, Nyſeie, inſane:
A matre nutrite, Lunata, igni ſeruiẽs, & princeps ſacrificiorum,
Nocturne, boni conſilij, mitram ferens, coronã agitans:
Orgium ineffabile, triplex, occultum Iouis germen,
Primogenite, ſetle, firme, deorum pater & fili:
Humeralis, ſceptrifer, in choro inſaniens, dux comorum,
Bacchans, puras Trieteridas circa tranquillas,
Rumpens terram, igne lucens, diſcretor, puer bimater,
In montibus incedens amor ex pellibus ceruinis ſtolam habens, ſingulis annis celebrate:
Pæan, auream habens haſtam, ſuccincte, vuis ornate
Baſſare, hedera gaudens, multas virgines habens, & ornate,
Veni beate, ſacra diſcentibus florens, gratus ſemper.

ΑΜΦΙΕΤΟΥΣ θυμίαμα, πάντα πλὴν λιβάνου.

ΑΜΦΙΕΤΗ καλέω Βάκχον, χθόνιον Διόνυσον,
Ἐγρόμενον κούραις ἅμα νύμφαις εὐπλοκάμοισιν·
Ὃς παρὰ Περσεφόνης ἱεροῖσι δόμοισιν ἰαύων
Κοιμίζει τριετῆρα χρόνον, Βακχεῖον ἁγνόν.
Αὐτὸς δ' ἡνίκα τὸν τριετῆ πάλι κῶμον ἐγείρει,
Εἰς ὕμνον τρέπεται σὺν εὐζώνοισι τιθήναις,
Εὐνάζων κινῶν τε χρόνους ἐν κυκλάσιν ὥραις·
Ἀλλὰ μάκαρ χλοόκαρπε, κερασφόρε, κάρπιμε Βάκχε
Βαῖν' ἐπὶ πάνθειον τελετὴν γανόωντι προσώπῳ,
Εὐιέροις καρποῖσι τελεσσιγόνοισι βρυάζων.

AMPHIETÆ ſuffimentum, omnia præter thus.

AMPHIETEM voco Bacchũ, terreſtrẽ Dionyſiũ,
Vigilantem puellis cum nymphis bene comatis:
Qui apud Perſephones ſacras domos quieſcens,
Sopit triennale tempus, Bacchum caſtum.
Ille verò quando triennalem rurſus comum excitat,
Ad hymnum conuertitur cum formoſis nutricibus.
Euſi canens, mouénſque choros in circularibus oris.
Sed beate vireſcere fructũ faciens cornute, fructuoſe Bacche:
Accede ad perdiuinum ſacrificium læta facie,
Sacris fructibus perfectis florens.

SILENI, Satyri, Baccharum, ſuffimentum, mannam.

AVDI me, ô peruenerande nutritor, Bacchi alumne,
Silenum quique optimè, honorate omnibus dijs,
Et mortalibus hominibus in Trietericidibus temporibus:
Caſte, honorande, conuiuij legitimi ſacrificij princeps,
Euaſter, amans vigilias, iuueneſcens ſuis Silenis
Naidibus & Bacchis dux, hederam ferentibus:
Huc ad perdiuinum ſacrificium Satyrum cum omnibus
Ferarum percuſſoribus, cantum dans Bacchicum regis.
Cum Bacchis Lenæa, frugifera, veneranda præmittens
Orgia nocte apparentia ſacrificijs ſanctis declarans,
Euſi canens, amans coronas, tranquillis conuiuijs

ΣΙΛΗΝΟΥ, σατύρου, Βακχῶν θυμίαμα, μάνναν.

ΚΛΥΘΙ μου ὦ πολύσεμνε τροφεῦ, Βάκχοιο τιθηνέ,
Σιληνῶν ὄχ' ἄριστε, τετιμένε πᾶσι θεοῖσι
Καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ τριετηρίσιν ὥραις,
Ἁγνοτελὲς, γεραρὲ, θιάσου νομίου τελετάρχα·
Εὐαστὴς, φιλάγρυπνε, νεάζων σὺν σιλήνοις·
Ναΐσι καὶ Βάκχαις ἡγούμενε κισσοφόροισιν·
Δεῦρ' ἐπὶ πάνθειον τελετὴν σατύροις ἅμα πᾶσι
Θηροτύποις, εὔασμα διδοὺς βακχεῖον ἄνακτος,
Σὺν Βάκχαις Ληναῖα τελεσφόρα σεμνὰ προπέμπων,
Ὄργια νυκτιφαῆ τελεταῖς ἁγίαις ἀναφαίνων,
Εὐάζων, φιλόθυρσε, γαληνιάοις θιάσοισιν.

IN Venerem hymnus.

COELESTIS, multos hymnos habens, riſum amans, Venus,
In ponto genita, genitrixq́; dea, amans omnē noctē, veneranda:
Nocturna, iunctrix, verſuta, mater neceſſitatis.
Omnia enim ex te ſunt, ſubiunxiſtique mundum.
Et quæcunque in cœlo ſunt, & in terra fertili,
In pontóque, profundóque, veneranda, Baccho accidens:
Gaudens coronis, nuptiarum curam habens, mater amorum,
Lenocinio, lectis gaudens, occulta gratiæ datrix.
Apparens, & occulta, amabilem comam habens bono patre nata
Sponſalis cum conuiuio, deorum ſceptrifera lycæna,
Parentum datrix, amans viros, optatiſſima vitæ datrix.
Quæ iungens homines infrænatis neceſſitatibus,
Et ferarum magnā gentem amore inſanientib. ab illecebris:
Veni ex Cypro genitum diuinum genus, ſiue in Olympo
Es tu dea regina, pulchra, læta facie:
Siue & thure abundantis Syriæ ſedem circumis,
Siue tu in campis cum curribus auro paratis.
Aegypti occupas ſacræ fertilia lauacra:
Vel & nigris collibus ſuper ponticam vndam.
Delectata gaudeas mortalium circularibus ſaltationibus:
Vel nymphis delecteris nigros oculos habentibus in terra diuina,
Arenas ab littoribus arenoſis curru leui:
Siue in Cypro regina nutritore tuo, vbi pulchra te
Virgines Adineta, nymphæq́; ſingulis annis
Hymnis te celebrant beata, & immortalem caſtū Adonim:
Veni beata dea, pulchra, optabilem formam habens:
Animo enim te voco pudico, ſacris ſermonibus.

ΕΙΣ Ἀφροδίτην ὕμνος.

ΟΥΡΑΝΙΑ πολύυμνε φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη,
Ποντογενὴς, γενέτειρα θεὰ, φιλοπάννυχε σεμνὴ,
Νυκτερία, ζεύκτειρα, δολοπλόκε, μῆτερ ἀνάγκης·
Πάντα γὰρ ἐκ σέθεν ἐστὶν, ὑπεζεύξω δὲ κόσμον·
Καὶ κρατέεις τρισσῶν μοιρῶν, γεννᾷς δὲ τὰ πάντα
Ὅσσά τ' ἐν οὐρανῷ ἐστι καὶ ἐν γαίῃ πολυκάρπῳ,
Ἐν πόντῳ τε, βυθῷ τε σεμνὴ Βάκχοιο πάρεδρε,
Τερπομένη θαλίαισι, γαμοστόλε, μῆτερ ἐρώτων·
Πειθοῖ λεκτροχαρὴς, κρυφία, χαριδῶτι,
Φαινομένη τ' ἀφανής, ἐρατοπλόκαμ', εὐπατέρεια,
Νυμφιδία, σύνδαιτι, θεῶν σκηπτοῦχε λύκαινα·
Γεννοδότειρα, φίλανδρε, ποθεινοτάτη βιοδῶτι·
Ἡ ζεύξασα βροτοὺς ἀχαλινώτοισιν ἀνάγκαις,
Καὶ θηρῶν πολὺ φῦλον ἐρωτομανῶν ἀπὸ φίλτρων·
Ἔρχεο Κυπρογενὲς θεῖον γένος· εἴτ' ἐν Ὀλύμπῳ
Εἶ σὺ θεὰ βασίλεια καλῷ γήθουσα προσώπῳ,
Εἴτε καὶ εὐλιβάνου Συρίης ἕδος ἀμφιπολεύεις,
Εἴτε σύγ' ἐν πεδίοισι σὺν ἅρμασι χρυσεοτεύκτοις
Αἰγύπτου κατέχεις ἱερῆς γονιμώδεα λουτρά,
Ἢ καὶ κυανέοισιν ὄχθοις ἐπὶ πόντιον οἶδμα
Τερπομένη χαίρεις θνητῶν κυκλίαισι χορείαις,
Ἢ νύμφαις τέρπῃ κυανώπισιν ἐν χθονὶ δίᾳ,
Θῖνας ἐπ' αἰγιαλοῖς ψαμμώδεσιν ἅρματι κούφῳ.
Εἴτ' ἐν Κύπρῳ ἄνασσα τροφῷ σῷ, ἔνθα καλαί σε
Παρθένοι ἀδμῆται νύμφαι τ' ἀνὰ πάντ' ἐνιαυτὸν
Ὑμνοῦσι σὲ μάκαιρα, καὶ ἄμβροτον ἁγνὸν Ἄδωνιν.
Ἐλθὲ μάκαιρα θεὰ καλ' ἐπήρατον εἶδος ἔχουσα·
Ψυχῇ γάρ σε καλῶ σεμνῇ ἁγίοισι λόγοισιν.

ADONIDIS ſuffimentum, aromata.

AVDI me orantem celebris dæmon, optime,
Capillis ornate, amans deſertum, florens cantibus optabilibus:
Boni conſilij, multiformis, nutrimentum omniū manifeſtum,
Puella & puer, tu omnibus viriditas ſemper Adoni:
Extinguens, ſplendeſq́;, pulchris in circularibus temporibus.
Viriditatem augens, bicornis, optate, lacrymis honorate
Excellēs forma, venatoribus gaudēs, profundā habēs comā:
Deſiderabilis animo Cypridis, dulcis viriditas, germē amoris,
Perſephones amabiles comas habentis lectis generate.
Qui aliquando quidem habitas ſub tartaro obſcuro,
Et rurſus ad Olympum ducis corpus, maturans fructum.:
Veni beate, ſacra diſcentibus ferens fructus à terra.

ΑΔΩΝΙΔΟΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

ΚΛΥΘΙ μου εὐχομένου πολυώνυμε δαῖμον ἄριστε,
Ἁβροκόμη, φιλέρημε, βρύων ᾠδαῖσι ποθειναῖς,
Εὔβουλε, πολύμορφε, τροφὴ πάντων ἀρίδηλε,
Κούρη καὶ κόρε σὺ πᾶσιν θάλος αἰὲν Ἄδωνι,
Σβεννύμενε λάμπων τε καλαῖς ἐν κυκλάσιν ὥραις·
Αὐξιθαλὴς, δίκερως, πολυήρατε, δακρυότιμε,
Ἀγλαόμορφε, κυναγεσίοις χαίρων, βαθυχαῖτα·
Ἱμερόνους, Κύπριδος γλυκερὸν θάλος, ἔρνος ἔρωτος·
Φερσεφόνης ἐρασιπλοκάμου λέκτροισι λοχευθεὶς·
Ὅς ποτὲ μὲν ναίεις ὑπὸ τάρταρον ἠερόεντα,
Ἠδὲ πάλιν πρὸς Ὄλυμπον ἄγεις δέμας ὡριόκαρπον·
Ἐλθὲ μάκαρ μύσταισι φέρων καρποὺς ἀπὸ γαίης.

MERCVRII terreni ſuffimentum, ſtyracem.

COCYTI habitans inſubuerſibilē viam neceſſitatis,
Qui animas mortalium abducis ſub inferna terra,
Mercuri. Bacche chori Dionyſij genus,
Et Paphiæ puellæ curua ſupercilia habentis Veneris:
Qui apud Perſephones ſacram domum circumis,
Triſtibus animabus nuncius in terra exiſtens,
Quas abducis quando fati tempus venit,

ΕΡΜΟΥ χθονίου θυμίαμα, στύρακα.

ΚΩΚΥΤΟΥ ναίων ἀνυπόστροφον οἶμον ἀνάγκης,
Ὃς ψυχὰς θνητῶν κατάγεις ὑπὸ νέρτερα γαίης,
Ἑρμῆ Βάκχε χόροιο Διωνύσοιο γένεθλον,
Καὶ Παφίης κούρης ἑλικοβλεφάρου Ἀφροδίτης,
Ὃς παρὰ Περσεφόνης ἱερὸν δόμον ἀμφιπολεύεις,
Αἰνομόροις ψυχαῖς πομπὸς κατὰ γαῖαν ὑπάρχων.
Ἃς κατάγεις ὁπόταν μοίρης χρόνος εἰσαφίκηται,

Εὐΐερον ῥάβδον θέλγων ὑπνοδότειραν πάντα,
Καὶ πάλιν ὑπνώοντας ἐγείρεις, σοὶ γὰρ ἔδωκε
Τιμὴν Φερσεφόνεια θεὰ κατὰ τάρταρον εὐρὺν,
Ψυχαῖς ἀενάοις θνητῶν ὁδὸν ἡγεμονεύειν.
Ἀλλὰ μάκαρ πέμπειας μύσταις τέλος ἐσθλὸν ἐπ' ἔργοις.

ΕΡΩΤΟΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

ΚΙΚΛΗΣΚΩ μέγαν ἁγνὸν ἐράσμιον ἡδὺν Ἔρωτα,
Τοξαλκῆ, πτερόεντα, πυρίδρομον, εὔδρομον ὁρμῇ,
Συμπαίζοντα θεοῖς ἠδὲ θνητοῖς ἀνθρώποις·
Εὐπάλαμον, διφυῆ, πάντων κλεῖδας ἔχοντα,
Αἰθέρος οὐρανίου, πόντου, χθονὸς, ἠδ' ὅσα θνητοῖς
Πνεύματα παντογένεθλα θεὰ βόσκει χλοόκαρπος,
Ἠδ' ὅσα τάρταρος εὐρὺς ἔχει, πόντος θ' ἁλίδουπος·
Μοῦνος γὰρ τούτων πάντων οἴηκα κρατύνεις.
Ἀλλὰ μάκαρ καθαραῖς γνώμαις μύσταισι συνέρχου,
Φαύλας δ' ἐκτοπίους θ' ὁρμὰς ἀπὸ τῶνδ' ἀπόπεμπε.

ΜΟΙΡΩΝ θυμίαμα, ἀρώματα.

ΜΟΙΡΑΙ ἀπειρέσιοι, νυκτὸς φίλα τέκνα μελαίνης,
Κλῦτέ μου εὐχομένου πολυώνυμοι, αἵ τ' ἐπὶ λίμνης
Οὐρανίας, (ἵνα λευκὸν ὕδωρ νυχίας ὑπὸ θέρμης
Ῥήγνυται ἐν σκιερῷ λιπαρῷ μυχῷ, εὐλίθου ἄντρου)
Ναίουσαι, πεπότησθε βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν·
Ἔνθεν ἐπὶ βρότεον δόκιμον γένος ἐλπίδι κοῦφον
Στείχετε, πορφυρέαισι καλυψάμεναι ὀθόναισι·
Μορσίμῳ ἐν πεδίῳ, ὅτι πάγγαιον ὄχημα διώκει
Δόξα, δίκης παρὰ τέρμα καὶ ἐλπίδος ἠδὲ μεριμνῶν,
Καὶ νόμου ὠγυγίου καὶ ἀπείρονος εὐνομίας ἀρχῆς.
Μοῖρα γὰρ ἐν βιότῳ καθορᾷ μόνον, οὐδέ τις ἄλλος
Ἀθανάτων, οἳ ἔχουσι κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου,
Καὶ Διὸς ὄμμα τέλειον· ἐπεί γ' ὅσα γίγνεται ἡμῖν,
Μοῖρά τε καὶ Διὸς οἶδε νόος διὰ παντὸς ἅπαντα.
Ἀλλά μοι εὐνυχίοι, μαλακόφρονες, ἠπιόθυμοι,
Ἄτροπε, καὶ Λάχεσι, Κλωθὼ, μόλετ' εὐπατέρειαι,
Ἀέριοι, ἀφανεῖς, ἀμετάτροποι, αἰὲν ἀτειρεῖς,
Παντοδότειραι, ἀφαιρέτιδες, θνητοῖσιν ἀνάγκη.
Μοῖραι ἀκούσατ' ἐμῶν ὁσίων λοιβῶν τε καὶ εὐχῶν,
Ἐρχόμεναι μύσταις λυσιπήμονες εὔφρονι βουλῇ.
Μοιράων τέλος ἔλθ' ᾠδῆς, ἣν ὕφαιν' Ὀρφεύς.

ΧΑΡΙΤΩΝ θυμίαμα, στύρακα.

ΚΛΥΤΕ μοι ὦ Χάριτες μεγαλώνυμοι, ἀγλαότιμοι,
Θυγατέρες Ζηνός τε καὶ Εὐνομίης βαθυκόλπου,
Ἀγλαΐα τε, Θάλεια, καὶ Εὐφροσύνη πολύολβε,
Χαρμοσύνης γενέτειραι, ἐράσμιαι, εὔφρονες, ἁγναί,
Αἰολόμορφοι, ἀειθαλέες, θνητοῖσι ποθειναί,
Εὐκταῖαι, κυκλάδες, καλυκώπιδες, ἱμερόεσσαι·
Ἔλθοιτ' ὀλβοδότειραι, ἀεὶ μύσταισι προσηνεῖς.

ΝΕΜΕΣΕΩΣ ὕμνος.

ὮΝΕΜΕΣΙ, κλῄζω σε θεὰ βασίλεια μεγίστη,
Πανδερκὴς, ἐσορῶσα βίον θνητῶν πολυφύλων·
Ἀϊδία, πολύσεμνε, μόνη χαίρουσα δικαίοις,
Ἀλλάσσουσα λόγον πολυποίκιλον, ἄστατον αἰεὶ,
Ἣν πάντες δεδίασι βροτοὶ ζυγὸν αὐχένι θέντες.
Σοὶ γὰρ ἀεὶ γνώμη πάντων μέλει, οὐδέ σε λήθει
Ψυχὴ ὑπερφρονέουσα λόγων ἀδιακρίτῳ ὁρμῇ.
Πάντ' ἐσορᾷς, καὶ πάντ' ἐπακούεις, πάντα βραβεύεις.
Ἐν σοὶ δ' εἰσὶ δίκαι θνητῶν, πανυπέρτατε δαῖμον.
Ἐλθὲ μάκαιρ' ἁγνὴ μύσταις ἐπιτάρροθος αἰεί·
Δὸς δ' ἀγαθὴν διάνοιαν ἔχειν, παύουσα πανεχθεῖς
Γνώμας, οὐχ ὁσίας, πανυπερφρονας, ἀλλοτριώτας.

Sacra virga demulcens ſomnium dantia omnia:
Et rurſus dormientes excitas. tibi enim dedit
Honorem Perſephone dea per tartarum latum,
Animabus perennibus mortalium viæ ducem eſſe.
Sed beate mittas ſacra diſcentibus finē bonum circa opera.

AMORIS ſuffimentum, aromata.

VOCO magnum, caſtum, amabilem, iucundum Amorem,
Iaculo potentē, alatū, in igne currentē, bene currētē impetu:
Colludentem dijs, & mortalibus hominibus,
Bene constructum, duplicis naturæ, omniū claues habentem
Aetheris, cæli, ponti, terræ, & quoſcunque mortalibus
Spiritus omnia generans dea paſcit, viridem fructū faciens:
Et quæcunque tartarus latus habet, pontuſq; in mari ſonans.
Solus enim illorum omnium gubernaculum regis.
Sed beate puris ſententiis ſacra diſcentes accede:
Perniciosa verò abſurdáque conſilia ab illis dimitte.

PARCARVM ſuffimentum, aromata.

PARCÆ infinitæ, Noctis charæ filiæ nigræ,
Audite me orantem celebres, quæq; circa paludem
Cœleſtem et (alba aqua nocturno ſub calore
Frangatur in umbroſo formoſo penetrali lapidibus ſtructo)
Habitantes volatis hominum in immenſam terram,
Hinc ad humanum probum genus ſpe leue
Itis, purpureis occultatæ velis,
Fatorum in campo, vbi Pangeum currum gubernat:
Gloria, iuſtitiæ ad finem, & ſpei & curarum,
Et legem Ogygij, & immenſi legibus bene inſtructi imperij.
Parca enim in vitam reſpicit ſolum, neque alius
Immortalium, qui tenent vertices niuoſi Olympi,
Et Iouis viſus perfectus. quoniam ſanè quæcunq; fiūt nobis,
Parcáque & Iouis nouit animus ſemper omnia.
Sed me nocturnæ molliter ſapientes mites animo,
Atrope & Lacheſi, Cloto, accedite bonis parentibus natæ:
Aereæ, occultæ, inconuerſibiles, ſemper indomitæ:
Omnia dantes, inexemptibiles, mortalibus neceſſitas,
Parcæ audite meas ſanctas libationeſq; & orationes,
Venientes ſacra diſcentibus damna ſoluentes læto animo,
Parcarum finem alto cantu, quem compoſuit Orpheus.

GRATIARVM ſuffimentum, ſtyracem.

AVDITE me, ô Gratiæ celebres, honorandæ,
Filiæ Iouis & Eunomiæ profundum ſinum habentis,
Aglaeaq; Thalia, & Euphroſyne dives,
Gaudij genitrices amabiles, delectationes caſtæ,
Variformes, ſemper virentes, mortalibus deſiderabiles,
Optandæ, Cyclades roſeas facies habentes, deſiderandæ,
Venite diuitiarum datrices, ſemper ſacra diſcentibus beneuolæ.

NEMESIS hymnus.

O NEMESI, voco te dea regina maxima,
Omnia videns, inſpiciens vitam mortalium diuerſigenarum:
Sempiterna, perueneranda, ſola gaudens iuſtis,
Mutans ſermonem varium turbulentum ſemper.
Quam omnes timent homines, iugum ceruici imponentes.
Tua enim ſemper ſententia omnium eſt, neque te latet,
Anima contemnens ſermones temerario impetu.
Omnia vides, & omnia audis, & omnia diſpenſas,
In teque ſunt iudicia hominum præſtantiſſime dæmon.
Veni beata, caſta, ſacra diſcentibus adiutrix ſemper,
Dáque bonam cogitationem habere, ſedans omnino inimicas
Opiniones, non iuſtas, omnia deſpicientes, alieniſſimas.

IVDICII ſuffimentum, thus.

VISVM iudicij cano multa videntis formoſi,
Quod & Iouis regis ſuper thronum ſedes,
Ex cœlo inſpiciens, vitam mortalium multigenarum:
Iniuſta puniens, inducens iuſta,
Ex pietate veritatis colligens, diſſimilia.
Omnia enim quæcunque malis opinionibus mortalibus vehuntur,
Iudicatu difficilia volentibus multum conſiliis iniuſtis,
Solum conſcendens iudicium iniuſtis excitas,
Inimicum iniuſtorum, beneuolum verò cōuerſaris cum iuſtis:
Sed dea veni ſub ſententiis bonis iuſta,
Donec ſemper vitæ fatata dies veniat.

IVSTITIÆ ſuffimentum, thus.

O Mortalibus iuſtiſſima, multarum diuitiarum, deſideranda,
Ex æqualitate ſemper mortalibus gaudens iuſtis,
Vbique honorata, fortunata, iuſtitia magnanima:
Quæ puris ſententiis ſemper neceſſaria diſpenſas,
Inuulnerata conſcientia. ſemper vulneras enim omnes,
Quotquot non tuum venerunt ſub iugum, ſed ſuper illud
Trutinis fortibus declinantes inexplebiliter:
Contentioneq́ carēs, amica omniū, amās hymnos, amabilis,
Pace gaudens, vitam amans firmam.
Semper enim quod plus eſt odio proſequeris, æqualitate verò
In te enim ſapientiæ virtutis finis integer accedit, (gaudes.
Audi dea malitiam mortalium vulnerans iuſtè,
Vt æqualitate ſemper vita bona iter faciat.
Mortalium hominum, qui terræ fructum edunt:
Et viuentium omnium, quæcunque in ſinu nutrit
Terra dea mater, & ponticus marinus Iupiter.

HYMNVS Legis.

IMMORTALIVM voco, & mortalium caſtum regem,
Cœleſtem legem, aſtrorum poſitorem, ſignaculum iuſtum,
Pontique marini, & terræ naturæ firmum,
Inflexibilem, ſeditione carentem, ſemper ſeruatam legibus,
Quibus ſupra ferens magnum cœlum ipſa it,
Et inuidiam non iuſtam ſtridoris modo ipſa inſequitur:
Quæ & mortalibus vitæ finem bonum excitat.
Ipſa enim ſola viuentium gubernaculum firmat,
Sententiis rectiſſimis conuerſans inconuerſibilis ſemper:
Antiqua, peritiſſima, ſine læſione, omnibus cohabitans
Legitimis, illegitimis verò ferens malitiam grauem.
Sed beata, vbiq́ honorata, diuitias ferēs, omnib. deſiderāda:
Beneuolum animum habens, memoriam tuā mitte optima.

MARTIS ſuffimentum, thus.

INFRACTE, fortem animum habens, robuſte, fortis dæmon,
Armis gaudens, indomite, homicida, muros quatiens,
Mars rex dolo cædens, cædibus inquinate ſemper.
Sanguine humanæ cædis gaudens, bellum mouens, horrende:
Qui deſideras enſibúſque & haſtis cōtentionem concinnatam,
Seda contentionem rabioſam, dimitte laborem doloroſum,
Inq́ deſiderium annue Cypridis, Comóſque Lyæos,
Mutans robur armorum, in opera Cereris
Pacem deſiderans, pueros nutrientem, diuitias dantem.

VVLCANI ſuffimentum, libanomannam.

VVVLCANE fortem habens animum, robuſte, indefeſſe ignis,
Lucens vrentibus auris, lucem hominibus ferens:
Lucifer, manu fortis, æterne, artium arbiter,
Operator, mundi pars, elementum irreprehenſibile:

ΔΙΚΗΣ θυμίαμα, λίβανον.

ΟΜΜΑ Δίκης μέλπω πανδερκέος, ἀγλαομόρφου,
Ἣ καὶ Ζηνὸς ἄνακτος ἐπὶ θρόνον ἱερὸν ἵζει,
Οὐρανόθεν καθορῶσα βίον θνητῶν πολυφύλων,
Τοῖς ἀδίκοις τιμωρὸς, ἐπιβρίθουσα δικαία,
Ἐξ ἰσότητος ἀληθείας, συνάγουσ' ἀνόμοια.
Πάντα γὰρ ὅσσα κακαῖς γνώμαις θνητοῖσιν ὀχεῖται,
Δύσκριτα βουλομένοις τὸ πλέον βουλαῖς ἀδίκοισι,
Μούνη ἐπεμβαίνουσα δίκην ἀδίκοις ἐπεγείρεις,
Ἐχθρὰ τῶν ἀδίκων, εὔφρων δὲ σύνεσσι δικαίοις.
Ἀλλὰ θεὰ μόλ' ἐπὶ γνώμαις ἐσθλαῖσι δικαία,
Ὡς ἂν ἀεὶ βιοτῆς τὸ πεπρωμένον ἦμαρ ἐπέλθοι.

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ θυμίαμα, λίβανον.

Ὦ θνητοῖσι δικαιοτάτη, πολύολβε, ποθεινή,
Ἐξ ἰσότητος ἀεὶ θνητοῖς χαίρουσα δικαίοις,
Πάντιμ', ὀλβιόμοιρε, Δικαιοσύνη μεγαλαυχής,
Ἣ καθαραῖς γνώμαις αἰεὶ τὰ δέοντα βραβεύεις,
Ἄθραυστος τὸ συνειδὸς· ἀεὶ θραύεις γὰρ ἅπαντας
Ὅσσοι μὴ τὸ σὸν ἦλθον ὑπὸ ζυγὸν, ἀλλ' ὑπὲρ αὐτοῦ
Πλάστιγξι βριαραῖσι παρεγκλίναντες ἀπλήστως·
Ἀστασίαστε, φίλη πάντων, φιλόκωμ', ἐρατεινὴ,
Εἰρήνῃ χαίρουσα, βίον ζηλοῦσα βέβαιον·
Αἰεὶ γὰρ τὸ πλέον στυγέεις, ἰσότητι δὲ χαίρεις.
Ἐν σοὶ γὰρ σοφίης ἀρετῆς τέλος ἐσθλὸν ἱκάνει.
Κλῦθι θεὰ, κακίαν θνητῶν θραύουσα δικαίως,
Ὡς ἂν ἰσορροπίαισιν ἀεὶ βίος ἐσθλὸς ὁδεύοι
Θνητῶν ἀνθρώπων οἳ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσι,
Καὶ ζώων πάντων, ὁπόσ' ἐν κόλποισι τιθηνεῖ
Γαῖα θεὰ μήτηρ καὶ πόντιος εἰνάλιος Ζεύς.

ΥΜΝΟΣ Νόμου.

ΑΘΑΝΑΤΩΝ καλέω καὶ θνητῶν ἁγνὸν ἄνακτα,
Οὐράνιον Νόμον, ἀστροθέτην, σφραγῖδα δικαίαν
Πόντου τ' εἰναλίου καὶ γῆς, φύσεως τὸ βέβαιον·
Ἀκλινῆ, ἀστασίαστον, ἀεὶ τηροῦντα νόμοισιν,
Οἷσιν ἄνωθε φέρων μέγαν οὐρανὸν αὐτὸς ὁδεύει,
Καὶ φθόνον οὐ δίκαιον ῥοίζου τρόπον αὐτὸς ἐλαύνει·
Ὃς καὶ θνητοῖσιν βιοτῆς τέλος ἐσθλὸν ἐγείρει.
Αὐτὸς γὰρ μοῦνος ζώων οἴηκα κρατύνει,
Γνώμαις ὀρθοτάτῃσι συνὼν, ἀδιάστροφος αἰεί·
Ὠγύγιος, πολύπειρος, ἀβλάπτως πᾶσι συνοικῶν
Τοῖς νομίμοις, ἀνόμοις δὲ φέρων κακότητα βαρεῖαν.
Ἀλλὰ μάκαρ πάντιμε, φερόλβιε, πᾶσι ποθεινὲ,
Εὐμενὲς ἦτορ ἔχων μνήμην σέο πέμπε φέριστε.

ΑΡΕΩΣ θυμίαμα, λίβανον.

ΑΡΡΗΚΤ', ὀβριμόθυμε, μεγασθενὲς, ἄλκιμε δαῖμον,
Ὁπλοχαρὴς, ἀδάμαστε, βροτοκτόνε, τειχεσιπλῆτα,
Ἆρες ἄναξ, δολόδουπε, φόνοις πεπαλαγμένος αἰεὶ,
Αἵματι ἀνδροφόνῳ χαίρων, πολεμόκλονε, φρικτὲ,
Ὃς ποθέεις ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσι δῆριν ἄμουσον·
Στῆσον ἔριν λυσσῶσαν, ἄνες πόνον ἀλγεσίθυμον·
Εἰς δὲ πόθον νεῦσον Κύπριδος, κώμοις τε λυαίοις,
Ἀλλάξας ἀλκὴν ὅπλων εἰς ἔργα τὰ Δηοῦς·
Εἰρήνην ποθέων κουροτρόφον, ὀλβιοδῶτιν.

ΗΦΑΙΣΤΟΥ θυμίαμα, λιβανομάνναν.

ΗΦΑΙΣΤ' ὀβριμόθυμε, μεγασθενὲς, ἀκάματον πῦρ,
Λαμπόμενε φλογέαις αὐγαῖς, φαεσίμβροτε δαῖμον,
Φωσφόρε, καρτερόχειρ, αἰώνιε, τεχνοδίαιτε,
Ἐργαστὴρ, κόσμοιο μέρος, στοιχεῖον ἀμεμφὲς,

Παμ-

Παμφάγε, πανδαμάτωρ, πανυπέρτατε, παντοδίαιτε,
Αἰθὴρ, ἥλιος, ἄστρα, σελήνη, φῶς ἀμίαντον·
Ταῦτα γὰρ Ἡφαίστοιο μέλη θνητοῖσι προφαίνει.
Πάντα δὲ οἶκον ἔχεις, πᾶσαν πόλιν, ἔθνεα πάντα·
Σώματά τε θνητῶν οἰκεῖς πολύολβε, κραταιέ·
Κλῦθι μάκαρ, κλήζω πρὸς ἱεροῖς ἐπὶ λοιβαῖς,
Αἰεὶ ὅπως χαίρουσιν ἐν ἔργοις ἤμερος ἔλθοις.
Παῦσον λυσσῶσαν μανίαν πυρὸς ἀκαμάτοιο,
Καῦσιν ἔχων φύσεως ἐν σώμασιν ἡμετέροισιν.

Omnia comedēs, omnia domās, præſtātiſſime omniū arbiter,
Aether, ſol, aſtra, luna, lux impolluta.
Illa enim Vulcani partes mortalibus prælucent:
Omnémque domum habens, omnē ciuitatem, gentes omnes,
Corporáque mortalium habitas, valde diues, fortis:
Audi beate, aduoco ſacras ſuper libationes,
Semper vt delectantia circa opera manſuetus venias,
Seda furioſam inſaniam ignis indefeſſi:
Vſtionem habens natura in corporibus noſtris.

ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ θυμίαμα, μάνναν.

Ἰητὴρ πάντων Ἀσκληπιὲ, δέσποτα Παιάν,
Θέλγων ἀνθρώπων πολυαλγέα πήματα νούσων,
Ἠπιόδωρε κραταιὲ μόλοις κατάγων ὑγίειαν,
Καὶ παύων νούσους χαλεπὰς κῆράς τε θανάτου,
Αὐξιθαλὴς κοῦρε, ἀπαλεξίκακ', ὀλβιόμοιρε,
Φοίβου Ἀπόλλωνος κρατερὸν θάλος ἀγλαότιμον,
Ἐχθρὲ νόσων, ὑγίειαν ἔχων σύλλεκτρον ἀμεμφῆ,
Ἐλθὲ μάκαρ σωτὴρ, βιοτῆς τέλος ἐσθλὸν ὀπάζων.

AESCVLAPII ſuffimentum, mannam.

Svpplex omnium Aeſculapi, here Pæan,
Decipiens hominum, multi doloris damna morborum
Leuia donans, fortis, veni adducens & ſanitatem,
Et ſeda morborum difficiles Parcas mortis:
Augens viriditatem, puer incurabilis, fortunate,
Phœbi Apollinis, forte germen honorandum:
Inimice morborum, ſanitatē habens corriualem inculpatam,
Veni beate ſeruator, vitæ finem bonum præbens.

ΥΓΕΙΑΣ θυμίαμα, μάνναν.

Ἱμερόεσσ', ἐρατὴ, πολυθάλμιε, παμβασίλεια,
Κλῦθι μάκαιρ' ὑγίεια φερόλβιε, μῆτερ ἁπάντων.
Ἐκ σέο γὰρ νοῦσοι μὲν ἀποφθινύθουσι βροτοῖσι,
Πᾶς δὲ δόμος θάλλει πολυγηθὴς εἵνεκα σεῖο,
Καὶ τέχναι βρίθουσι, ποθεῖ δέ σε κόσμος ἄνασσα,
Μοῦνος δὲ στυγέει σ' ἀΐδης ψυχοφθόρος αἰεί,
Εὐθαλὴς, ἀκαμαστάτη, θνητῶν ἀνάπαυμα.
Σοῦ γὰρ ἄτερ πάντ' ἐστὶν ἀνωφελῆ ἀνθρώποισιν.
Οὔτε γὰρ ὀλβοδότης πλοῦτος γλυκερὸς θαλίῃσιν,
Οὔτε γέρων πολύμοχθος ἄτερ σέο γίνεται ἀνήρ.
Πάντων γὰρ κρατέεις μούνη, καὶ πᾶσιν ἀνάσσεις.
Ἀλλὰ θεὰ μόλε μυστιπόλοις ἐπιτάρροθος αἰεί,
Ῥυομένη νούσων χαλεπῶν κακόποτμον ἀνίην.

SANITATIS ſuffimentum, mannam.

Desideranda, amabilis, multorum thalamorum, omnium regina:
Audi beata ſanitas, diuitias ferens, mater omnium.
Ex te enim ii orbi collabuntur hominibus,
Omniſque domus viret valde læta gratia tui.
Et artes aggrauant, deſideratque te mundus regina,
Soláque odio proſequeris, æterna, animas nutriens ſemper,
Semper vigens, optabilis, mortalium requies.
Te enim ſine omnia ſunt inutilia hominibus:
Neque enim diuitiarum datrices diuitiæ, dulces conuiuiis:
Neque ſenex laborioſus ſine te fit vir.
Omnes enim regis ſola, & omnibus imperas,
Sed dea veni ſacra, diſcentibus auxiliatrix ſemper,
Liberans à morbis grauibus infœlicem dolorem.

ΕΥΜΕΝΙΔΩΝ θυμίαμα, ἀρώματα.

Κλῦτε θεαὶ πάντιμοι, ἐρίβρομοι, εὐάστειραι,
Τισιφόνη τε καὶ Ἀλληκτὼ, καὶ δῖα Μέγαιρα·
Νυκτέριαι, μύχιαι, ὑπὸ κεύθεσιν οἰκί' ἔχουσαι
Ἄντρῳ ἐν ἠερόεντι, παρὰ Στυγὸς ἱερὸν ὕδωρ·
Οὐχ ὁσίαις βουλαῖς βροτῶν κεκοτημέναι αἰεί,
Λυσσήρεις, ἀγέρωχοι, ἐπευάζουσαι ἀνάγκαις,
Θηρόπεπλοι, τιμωροὶ, ἐριώδυνες, βαρυαλγεῖς,
Ἀΐδεω χθόνιαι φοβεραὶ κόραι αἰολόμορφοι.
Ἠέριαι, ἀφανεῖς, ὠκυδρόμοι ὥστε νόημα.
Οὔτε γὰρ ἠελίου ταχιναὶ φλόγες, οὔτε σελήνης,
Καὶ σοφίας ἀρετῆς τε, καὶ ἐργασίμου θρασύτητος,
Εὐχάρεις, οὔτε βίου λιπαρᾶς περικαλλέος ἥβας,
Ὑμῶν χωρὶς ἐγείρει εὐφροσύνας βιότοιο.
Ἀλλ' αἰεὶ θνητῶν πάντων ἐπ' ἀπείρονα φῦλα,
Ὄμμα Δίκης ἐφορᾶτε, δικασπόλοι αἰὲν ἐοῦσαι,
Ἀλλὰ θεαὶ μοῖραι ὀφιοπλόκαμοι πολύμορφοι,
Πραΰνοον μετάθεσθε βίου μαλακόφρονα δόξαν.

FVRIARVM ſuffimentum, aromata.

Avdite deæ, vbique honoratæ, valde rugiētes, bene laborātes,
Tiſiphonéque & Alecto, & diua Megæra:
Nocturnæ, abditæ, ſub profunditatibus domos habentes
Antro in obſcuro ad Stygis ſacram aquam.
Non piis conſiliis hominum volantes ſemper,
Rabioſæ, inſolentes, ſplendentes neceſſitatibus,
Ferarum veſtes habentes, punitrices, fortes, graues doloribus,
Infernales, terreſtres, formidabiles puellæ, variformes,
Aereæ, occultæ, celeritérque currentes, quantum cogitatio.
Neque enim ſolis celeres flammæ, neque lunæ,
Et ſapientiæ virtutiſque, & operariæ audaciæ,
Gratioſæ, neque vitæ formoſæ, ſupra modum pulchræ pubertatis,
Vobis ſine excitat lætitias vitæ.
Sed ſemper mortalium omnium ſuper immerſas gentes
Oculo iudicii inſpicitis, iudices ſemper exiſtentes:
Sed deæ Parcæ, ſerpentum comas habentes, multiformes,
Manſuetam mutate vitæ mitem gloriam.

ΕΥΜΕΝΙΔΩΝ θυμίαμα, ἀρώματα.

Κλῦτέ μου Εὐμενίδες μεγαλώνυμοι εὔφρονι βουλῇ,
Ἁγναὶ θυγατέρες μεγάλοιο Διὸς χθονίοιο,
Φερσεφόνης τ' ἐρατῆς κούρης καλλιπλοκάμοιο,
Ἣ πάντων καθορᾷ βίοτον θνητῶν ἀσεβούντων·
Τῶν ἀδίκων τιμωροὶ ἐφεστηκυῖαι ἀνάγκῃ,
Κυανόχρωτοι ἄνασσαι, ἀπαστράπτουσαι ἀπ' ὄσσων
Δεινὴν ἀνταυγῆ φάεος σαρκοφθόρον αἴγλην·
Ἀΐδιοι, φοβερῶπες, ἀπόστροφοι, αὐτοκράτειραι,
Λυσιμελεῖς οἴστρῳ βλοσυραὶ νύχιαι πολύποτμοι,

FVRIARVM ſuffimentum, aromata.

Avdite me Furiæ celebres, læto conſilio,
Caſtæ, filiæ magni Iouis terreni,
Perſephonéſque amabilis puellæ pulchras comas habētis,
Quæ omnium inſpicit vitam mortalium impiorum,
Iniuſtorum punitrices, imminentes neceſſitati:
Purpureo colore, reginæ reſplendentes ab oculis:
Graui relucente lucis carnes conſumente ſplendore.
Aeternæ, formidabiles oculos habentes, auerſiones per ſe imperantes,
Mēbra ſoluentes, œſtro truculentæ, noctu multa fata habētes:

Nocturnæ puellæ, ſerpentum comas habentes formidabiles (viſu,
Vos voco animo pio appropinquare.

MELINOES ſuffimentum, aromata.

MELINOEM voco nympham, terreſtrem, croceum peplum habentem,
Quam apud Cocyti fontes genuit veneranda
Perſephone, lectis ſacris Iouis Saturnij:
Cui mendax Pluto mixtus eſt doloſis fraudibus,
Animo Perſephones duplici corpore euulſit colorem:
Qui mortales in furiam incitaret phantaſiis aeriis
Monſtroſis ideis formæ typum aperiens.
Aliâs quidẽ perſpicua, aliquãdo verò tenebroſa nocte lucẽs,
Aduerſariis incurſibus per tenebroſam noctem:
Sed dea, ſupplico te infernalium regina,
Animæ emittere œſtrum in fines terræ,
Iucundam ſacram ſacra diſcentibus oſtendens faciem,

FORTVNAE ſuffimentum, thus.

HVC Fortuna, voco te bonam ducem in orationibus.
Dulcem, in via poſitam, circa opulentas poſſeſſiones,
Dianam ducem celebrem, Plutonis
Sanguine natam, inexpugnabile conſilium habentem:
Sepulchralem, pererrantem, decantatam hominibus,
In te enim vita hominum multiplex eſt:
Illis enim præbes poſſeſſionum multitudinem opulentam.
Illis verò malam paupertatem, animo iram concitans:
Sed dea ſupplico te venire vitæ beneuolam,
Diuitiis plenam in opulentis poſſeſſionibus.

DAEMONIS ſuffimentum, thus.

DÆMONEM voco, magnanimum, horrendum,
Mitem Iouem, omnium generatorem, vitæ datorem mortalium,
Iouem magnum, multiuagum, vltorem, regem omnium,
Diuitias dantem, quando ſanè lætus domum ingrederetur:
Rurſus verò recreantem vitam mortalium laborioſorum,
In te enim mœſtitiæ & gaudij ſedes vehuntur.
Quocirca beate, caſte, habẽtes varia ſemina curas minuẽs,
Quæcunq; vitam corrumpentem mittit per terram omnem,
Glorioſum vitæ dulcem finem bonum præbeas.

LEVCOTHEAE ſuffimentum, aromata.

LEVCOTHEAM voco Cadmeida, dæmonem venerandam,
Potentem, nutricem bene coronati Dionyſii:
Audi dea, Ponto profundum pectus habenti imperans,
Vndis gaudens, mortalium ſeruatrix maxima.
In te enim nauium per pelagus currens turbulẽtus impetus,
Soláque mortalium miſerabile fatum in mari ſoluis,
Quos irrumpens amica ſalutaris venias.
Sed dea hera venias, auxiliatrix exiſtens,
Nauib. in rudẽtib. bene inſtructis, ſalutaris, beneuolo animo,
Sacra diſcentibus in ponto naues pellentem ventum ducens.

PALAEMONIS ſuffimentum, mannam.

CONNVTRITOR Bacche chori, Dionyſii faceti,
Qui habitas ponti profunditates profundas, vndas habentes caſtas,
Voco te Palæmon circa ſacra ſacrificia,
Venire beneuolum molli lætum facie,
Et ſeruare ſacra diſcentes, per terram & per pontum.
Pontiuagis enim ſemper nauibus hyeme manifeſtus
Apparens ſaluator, ſolus mortalibus demonſtraris,
Seruans iram grauem per ponticam vndam.

Νυκτερίαις κούραις, ὀφιοπλοκάμοις, φοβερῶπις,
Ὑμᾶς κικλήσκω γνώμαις ὁσίαισι πελάζειν.

ΜΗΛΙΝΟΗΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

ΜΗΛΙΝΟΗΝ καλέω νύμφην χθονίαν κροκόπεπλον,
Ἣν παρὰ Κωκυτοῦ προχοαῖς ἐλοχεύσατο σεμνὴ
Φερσεφόνη, λέκτροις ἱεροῖς Ζηνὸς Κρονίοιο,
Ἧ ψευσθεὶς Πλούτων ἐμίγη δολίαις ἀπάταισι,
Θυμῷ Φερσεφόνης δ' ἐδιδυμάτορον ἔσπασε χροιήν:
Ἣ θνητοὺς μαίνει φαντάσμασιν ἠερίοισιν,
Ἀλλοκότοις ἰδέαις μορφῆς τύπον ἐκπροφαίνουσα.
Ἄλλοτε μὲν προφανής, ποτὲ δὲ σκοτόεσσα, νυχαυγής,
Ἀνταίαις ἐφόδοισι κατὰ ζοφοειδέα νύκτα.
Ἀλλὰ θεὰ λίτομαί σε καταχθονίων βασίλεια,
Ψυχῆς ἐκπέμπειν οἶστρον ἐπὶ τέρματα γαίης,
Εὐμενὲς εὐιερον μύσταις φαίνουσα πρόσωπον.

ΤΥΧΗΣ θυμίαμα, λίβανον.

ΔΕΥΡΟ τύχη· καλέω σ' ἀγαθὴν κράτειραν ἐπ' ἀρχαῖς,
Μειλιχίαν, ἐνοδῖτιν, ἐπ' εὐόλβοις κτεάτεσσιν,
Ἄρτεμιν ἡγεμόνην, μεγαλώνυμον, Εὐβουλῆος
Αἵματος ἐκγεγαῶσαν, ἀπρόσμαχον εὖχος ἔχουσαν,
Τυμβιδίαν, πολύπλαγκτον, ἀοίδιμον ἀνθρώποισιν.
Ἐν σοὶ γὰρ βίοτος θνητῶν παμποίκιλός ἐστι.
Οἷς μὲν γὰρ τεύχεις κτεάνων πλῆθος πολύολβον,
Οἷς δὲ κακὴν πενίην, θυμῷ χόλον ὁρμαίνουσα.
Ἀλλὰ θεὰ λίτομαί σε μολεῖν βίῳ εὐμενέουσαν,
Ὄλβοισιν πλήθουσαν ἐπ' εὐόλβοις κτεάτεσσιν.

ΔΑΙΜΟΝΟΣ θυμίαμα, λίβανον.

ΔΑΙΜΟΝΑ κικλήσκω μεγαλήνορα φρικτόν,
Μειλίχιον Δία, παγγενέτην, βιοδώτορα θνητῶν,
Ζῆνα μέγαν, πολύπλαγκτον, ἀλάστορα, παμβασιλῆα,
Πλουτοδότην, ὁπόταν γε βρυάζων οἶκον ἐσέλθῃ,
Ἔμπαλι δὲ ψύχοντα βίον θνητῶν πολυμόχθων.
Ἐν σοὶ γὰρ λύπης τε χαρᾶς κληῖδες ὀχοῦνται.
Τοιγάρ τοι μάκαρ ἁγνὲ πολύστονα κήδε' ἐλάσσας,
Ὅσσα βιοφθορίην πέμπει κατὰ γαῖαν ἅπασαν,
Εὐδόξου βιοτῆς γλυκερὸν τέλος ἐσθλὸν ὀπάζοις.

ΛΕΥΚΟΘΕΑΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

ΛΕΥΚΟΘΕΑΝ καλέω Καδμηίδα δαίμονα σεμνήν,
Εὐδύνατον, θρέπτειραν ἐυστεφάνου Διονύσου.
Κλῦθι θεὰ πόντοιο βαθυστέρνου μεδέουσα,
Κύμασι τερπομένη, θνητῶν σώτειρα μεγίστη.
Ἐν σοὶ γὰρ νηῶν πελαγοδρόμος ἄστατος ὁρμή,
Μούνη δὲ θνητῶν οἰκτρὸν μόρον εἰν ἁλὶ λύεις,
Οἷς ἂν ἐφορμαίνουσα φίλη σωτήριος ἔλθοις.
Ἀλλὰ θεὰ δέσποινα, μόλοις ἐπαρωγὸς ἐοῦσα,
Νηυσὶν ἐπ' εὐσέλμοις σωτήριος εὔφρονι βουλῇ,
Μύσταις ἐν πόντῳ ναυσίδρομον οὖρον ἄγουσα.

ΠΑΛΑΙΜΟΝΟΣ θυμίαμα, μάνναν.

ΣΥΝΤΡΟΦΕ Βακχεχόροιο Διωνύσου πολυγηθοῦς,
Ὃς ναίεις πόντοιο βυθοὺς βαθυκύμονας ἁγνούς,
Κικλήσκω σε Παλαῖμον ἐπ' εὐιέροις τελεταῖσιν
Ἐλθεῖν εὐμενέοντα, νέῳ γήθοντα προσώπῳ,
Καὶ σῴζειν μύστας κατά τε χθόνα καὶ κατὰ πόντον.
Ποντοπλανεῖς γὰρ ἀεὶ ναυσὶν χειμῶνος ἐναργὴς
Φαινόμενος σωτὴρ μοῦνος θνητοῖς ἀναφαίνῃ,
Ῥυόμενος μῆνιν χαλεπὴν κατὰ πόντιον οἶδμα.

ΜΟΥΣΩΝ θυμίαμα, λίβανον.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΗΣ καὶ Ζηνὸς ἐριγδούποιο θύγατρες,
Μοῦσαι Πιερίδες μεγαλώνυμοι, ἀγλαόφημοι,
Θνητοῖς οἷς κε παρῆτε, ποθεινόταται, πολύμορφοι,
Πάσης παιδείης ἀρετὴν γεννῶσαι ἄμεμπτον·
Θρέπτειραι ψυχῆς, διανοίας ὀρθοδότειραι,
Καὶ νοῦ δυνάτοιο καθηγήτειραι ἄνασσαι,
Αἳ τελετὰς θνητοῖς ἀνεδείξατε μυστιπολεύτους,
Κλειώ τ', Εὐτέρπη τε Θάλειά τε, Μελπομένη τε
Τερψιχόρη τ', Ἐρατώ τε, Πολύμνιά τ', Οὐρανίη τε,
Καλλιόπῃ σὺν μητρὶ καὶ εὐδυνάτῃ θεᾷ ἁγνῇ.
Ἀλλὰ μόλοιτε θεαὶ μύσταις πολυποίκιλοι ἁγναί,
Εὔκλειαν ζῆλόν τ' ἐρατὸν πολύυμνον ἄγουσαι.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΗΣ θυμίαμα, λίβανον.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΗΝ καλέω Ζηνὸς σύλλεκτρον ἄνασσαν,
Ἣ Μούσας τέκνωσ' ἱεράς, ὁσίας, λιγυφώνους,
Ἐκτὸς ἐοῦσα κακῆς μνήμης βλαψίφρονος αἰεί·
Πάντα νόον συνέχουσα βροτῶν ψυχαῖσι σύνοικον,
Εὐδύνατον, κρατερὸν θνητῶν αὔξουσα λογισμόν,
Ἡδυτάτη, φιλάγρυπνος, ὑπομιμνήσκουσα τὰ πάντα
Ὧν ἂν ἕκαστος ἀεὶ στέρνοις γνώμην κατάθηται.
Οὔτι παρεκβαίνουσ', ἐπεγείρουσα φρένα πᾶσιν.
Ἀλλὰ μάκαιρα θεὰ μύσταις μνήμην ἐπέγειρε
Εὐιέρου τελετῆς, λήθην δ' ἀπὸ τῶν ἀπόπεμπε.

ΗΟΥΣ θυμίαμα, μάνναν.

ΚΛΥΘΙ θεὰ θνητοῖς φαεσίμβροτον ἦμαρ ἄγουσα,
Ἠὼς λαμπροφαής, ἐρυθαινομένη κατὰ κόσμον,
Ἀγγέλτειρα θεοῦ Τιτᾶνος ἀγαυοῦ μεγάλοιο,
Ἣ νυκτὸς ζοφερήν τε κελαινοχρῶτα πορείαν
Ἀντολίαις ταῖς σαῖς πέμπεις ὑπὸ νέρτερα γαίης·
Ἔργων ἡγήτειρα, βίου πρόπολε θνητοῖσιν·
Ἧ χαίρει θνητῶν μερόπων γένος· οὐδέ τίς ἐστιν
Ὃς φεύγει τὴν σὴν ὄψιν καθυπέρτερον οὖσαν,
Ἡνίκα τὸν γλυκὺν ὕπνον ἀπὸ βλεφάρων ἀποσείσῃς,
Πᾶς δὲ βροτὸς γήθει, πᾶν ἑρπετόν, ἄλλα τε φῦλα
Τετραπόδων πτηνῶν τε καὶ εἰναλίων πολυέθνων.
Πάντα γὰρ ἐργάσιμον βίοτον θνητοῖσι πορίζεις.
Ἀλλὰ μάκαιρ' ἁγνὴ μύσταις ἱερὸν φάος αὔξοις.

ΘΕΜΙΔΟΣ θυμίαμα, λίβανον.

ΟΥΡΑΝΟΠΑΙΔ' ἁγνὴν καλέω Θέμιν εὐπατέρειαν,
Γαίης τὸ βλάστημα νέον, καλυκώπιδα κούρην,
Ἣ πρώτη κατέδειξε βροτοῖς μαντήιον ἁγνὸν
Δελφικῷ ἐν κευθμῶνι, θεμιστεύουσα θεοῖσι,
Πυθίῳ ἐν δαπέδῳ, ὅτε Πύθωνι ἐμβασίλευεν·
Ἣ καὶ Φοῖβον ἄνακτα θεμιστοσύνας ἐδίδαξε.
Πάντιμ', ἀγλαόμορφε, σεβάσμιε, νυκτιπόλευτε·
Πρώτη γὰρ τελετὰς ἁγίας θνητοῖς ἀνέφηνας,
Βακχιακὰς ἀνὰ νύκτας ἐπευάζουσα ἄνακτα·
Ἐκ σέο γὰρ τιμαὶ μακάρων μυστήριά θ' ἁγνά.
Ἀλλὰ μάκαιρ' ἔλθοις κεχαρημένη εὔφρονι βουλῇ
Εὐιέρους ἐπὶ μυστιπόλους τελετὰς σέο κούρη.

ΒΟΡΕΟΥ θυμίαμα, λίβανον.

ΧΕΙΜΕΡΙΟΙΣ αὔραισι δονῶν βαθὺν ἠέρα κόσμου,
Κρυμοπαγὴς Βορέα χιονώδης ἔλθ' ἀπὸ Θρῄκης·
Λῦέ τε παννέφελον στάσιν ἠέρος ὑγροκελεύθου,
Ἰκμάσι ῥιπίζων νοτεραῖς ὀμβρογενὲς ὕδωρ,
Αἴθρια πάντα τιθείς, θαλερόμματον αἰθέρα τεύχων.

MVSARVM ſuffimentum, thus.

MEMORIÆ & Iouis valde ſonantis filiæ,
Muſæ Pierides, celebres, excellentem famam habentes
Mortalibus quæ & adeſtis, optatiſſimæ, multiformes,
Omnem infantiæ virtutem generantes irreprehenſibilem:
Nutrices animæ, cogitationis recta dantes,
Et animi potentis magiſtræ reginæ,
Quæ ceremonias mortalibus oſtendiſtis ſacrificatorias,
Clióque, Euterpéque, Thaliáque, Melpomenéque,
Terpſichoréque, Eratóque, Polymniáque, Vraniáque,
Calliope cum matre, & potens dea caſta:
Sed venite deæ ſacra diſcentibus, multiuariæ, caſtæ,
Gloriam Zelúmque amabilem multorum hymnorũ ducentes.

MEMORIAE ſuffimentum, thus.

MEMORIAM voco Iouis coniugem reginam,
Quæ Muſas genuit, ſacras, pias, ſtridulam vocem habentes:
Extra exiſtens malam memoriam, mentes lædentem ſemper:
Omnem animũ comprimẽs hominũ, animabus cohabitantẽ,
Potentem, fortem, mortalium augens ratiocinationem,
Suauiſſima, amans vigilias, in memoriamq́; reducẽs omnia:
Quorum quiſque ſemper pectoribus voluntatem depoſuit,
Non tranſgrediens, excitans mentem omnibus.
Sed beata dea, ſacra diſcentibus memoriam excita
Sacræ ceremoniæ, obliuionem verò ab illis emitte.

AVRORAE ſuffimentum, mannam.

AVDI dea mortalibus lucem ferentem diem ducens,
Aurora ſplendidè lucens, rubefacta per mundum,
Nuncia dei Titanis præclari magni,
Quæ noctis tenebroſum nigrúmque curſum
Ortu tuo mittis ſub inferna terræ.
Iaculans, dux vitæ, perfecta mortalibus,
Qua gaudet mortalium hominum genus, neque aliquis eſt,
Qui fugit tuum aſpectum excellentem exiſtentem,
Quando dulcem ſomnum à ſuperciliis excutis:
Omniſque homo gaudet, omnéque reptile, aliæq́; gentes,
Quadrupedum, volatiliúmque, & marinorum multigenarũ.
Omnem enim operantem vitam mortalibus præbes:
Sed beata, caſta, ſacra diſcentibus ſacram lucem augeas.

THEMIDIS ſuffimentum, thus.

COELI filiam caſtam voco Themin, bonis parentibus natam,
Terra germen nouum, roſeam faciem habentem puellam;
Quæ prima oſtendit hominibus vaticinium purum,
Delphico in penetrali vaticinata dijs,
Pythico in ſolo vbi Pythio regnauit:
Quæ & Phœbum regem vaticinia docuit.
Omnibus honorata, præclara forma colenda, noctiuaga.
Prima enim ceremonias ſanctas mortalibus declaraſti,
Bacchicas per noctes lugens regem.
Ex te enim honores beatorum, myſteriáque pura:
Sed beata venias gaudens læto animo,
Sacras ſuper ſacrificatorias ceremonias tuas puella.

BOREAE ſuffimentum, thus.

AVSTRALIBVS auris mouens profundum aëra mundi,
Gelide Borea, niuoſa veni à Thracia,
Soluéque nebuloſum ſtatum aëris, humidam viam habentes,
Sufflans humoribus auſtralibus, ex imbre genitam aquam,
Serena, omnia ponens, virentem viſu æthera parans.

ZEPHYRI ſuffimentum, thus.

AVRÆ ponto genitæ, Zephyreæ, per aëra euntes,
Suauiter ſpirantes, ſtridulæ, laboris quietem habentes,
Vernæ, pratenſes, deſideratæ ſtationibus,
Trahentes nauibus teneram viam, aëra leuem:
Venite beneuolæ, ſpirantes, irreprehenſibiles,
Aeriæ, occultæ, leuiter volantes, aëris formam habentes.

ΖΕΦΥΡΟΥ θυμίαμα, λίβανον.

ΑΥΡΑΙ ποντογενεῖς Ζεφυρείτιδες, ἠεροφοῖται,
Ἡδύπνοοι, ψιθυραί, καμάτου ἀνάπαυσιν ἔχουσαι,
Εἰαριναί, λειμωνιάδες, πεποθημέναι ὅρμοις,
Σύρουσαι ναυσὶ τρυφερὴν πόρον ἠέρα κοῦφον,
Ἔλθοιτ' εὐμενέουσαι ἐπιπνείουσαι ἀμεμφεῖς,
Ἠέριαι, ἀφανεῖς, κουφόπτεροι, ἀερόμορφοι.

NOTI ſuffimentum, thus.

CELER ſaltus, per aëra humidam viam habens,
Celeribus alis mote, hinc atque illinc:
Veni cum nubibus auſtralibus imbris generator.
Illud enim ex Ioue eſt tuum præmium, per aëra iens,
Imbrem generantes nubes ex aëre in terram mittere.
Quocirca rogamus beate ſacris gratum,
Mittere fructus nutrientes pluuias ſuper matrem terram.

ΝΟΤΟΥ θυμίαμα, λίβανον.

ΛΑΙΨΗΡΟΝ πήδημα δι' ἠέρος ὑγροπό-ρευτον,
Ὠκείαις πτερύγεσσι δονούμενον ἔνθα καὶ ἔνθα,
Ἔλθοις σὺν νεφέλαις νοτίαις ὄμβροιο γενάρχα.
Τοῦτο γὰρ Διὸς ἐστὶ σέθεν γέρας ἠερόφοιτον,
Ὀμβροτόκους νεφέλας ἐξ ἠέρος εἰς χθόνα πέμπειν.
Τοιγάρ τοι λιτόμεσθα μάκαρ ἱεροῖς χαρέντα
Πέμπειν καρποτρόφους ὄμβρους ἐπὶ μητέρα γαῖαν.

OCEANI ſuffimentum, aromata.

OCEANVM voco patrem incorruptum, ſemper exiſtentem,
Immortaliúmque deorum genus, mortaliumque hominum:
Qui circumfluit terræ circa extremitates circulum,
Ex quo omnes fluuij, & vniuerſum mare,
Et terreſtres terræ ex fontibus fluentes humores puri:
Audi beate, diues, deorum purgatio maxima,
Finis amicus terræ, principium poli, humidas vias habens:
Veni beneuolus, ſacra diſcentibus gratus ſemper.

ΩΚΕΑΝΟΥ θυμίαμα, ἀρώματα.

ΩΚΕΑΝΟΝ καλέω, πατέρ' ἄφθιτον αἰὲν ἐόντα,
Ἀθανάτων τε θεῶν γένεσιν θνητῶν τ' ἀνθρώπων,
Ὃς περικυμαίνει γαίης περιτέρμονα κύκλον·
Ἐξ οὗ περ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα,
Καὶ χθόνιοι γαίης πηγόρρυτοι ἰκμάδες ἁγναί.
Κλῦθι μάκαρ πολύολβε, θεῶν ἅγνισμα μέγιστον,
Τέρμα φίλον γαίης, ἀρχὴ πόλου, ὑγροκέλευθε·
Ἔλθοις εὐμενέων μύσταις κεχαρισμένος αἰεί.

VESTÆ ſuffimentum, aromata.

VESTA potentis Saturni filia regina,
Quæ mediam domum habes ignis æterni maximi.
Illoſque tu in ſacris pios ſacra diſcentes declara,
Ponens ſemper virentes, opulentos, lætos, caſtos:
Qui & deorum beatorum mortalium firmamentum forte,
Aeterna, multiformis, deſideratiſſima, graminis formam (habens,
Videns, beata: illique ſacra recipe promptè,
Diuitias inſpirans, & manu mitem ſanitatem.

ΕΣΤΙΑΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

ΕΣΤΙΑ εὐδυνάτοιο Κρόνου θύγατερ βασίλεια,
Ἡ μέσον οἶκον ἔχεις πυρὸς ἀενάοιο μεγίστου,
Τούσδε σὺ ἐν τελεταῖς ὁσίους μύστας ἀναδείξαις,
Θεῖσα αἰειθαλέας, πολυόλβους, εὔφρονας, ἁγνούς,
Οἵ καὶ θεῶν μακάρων θνητῶν στήριγμα κραταιόν.
Ἀιδίη, πολύμορφε, ποθεινοτάτη, χλοόμορφε,
Μειδιόωσα, μάκαιρα, τάδ' ἱερὰ δέξο προθύμως,
Ὄλβον ἐπιπνείουσα καὶ ἠπιόχειρον ὑγείαν.

SOMNI ſuffimentum, cum papauere.

SOMNE, rex beatorum omnium, mortaliúmque hominum,
Et omnium viuentium, quæcunque nutrit lata terra.
Omnibus enim imperas ſolus, & omnia accedis:
Corpora vincens in ære carentibus vinculis,
Curas ſoluens, laborum ſuauem habens requiem,
Et omnis doloris ſacrum ſolatium faciens,
Et mortis curam adducis, animas ſaluans.
Frater enim genitus es obliuionis, mortiſque,
Sed beate ſupplico te, robuſtum, ſuauem, venire
Seruantem beneuole, ſacra diſcentes diuina circa opera.

ΥΠΝΟΥ θυμίαμα, μετὰ μήκωνος.

ΥΠΝΕ, ἄναξ μακάρων πάντων θνητῶν τ' ἀνθρώπων,
Καὶ πάντων γὰρ ζώων ὁπόσα τρέφει εὐρεῖα χθών·
Πάντων γὰρ κρατέεις μοῦνος, καὶ πᾶσι προσέρχῃ,
Σώματα δεσμεύων ἐν ἀχαλκεύτοισι πέδῃσι·
Λυσιμέριμνε, κόπων ἡδεῖαν ἔχων ἀνάπαυσιν,
Καὶ πάσης λύπης ἱερὸν παραμύθιον ἔρδων·
Καὶ θανάτου μελέτην ἐπάγεις, ψυχὰς διασώζων·
Αὐτοκασίγνητος γὰρ ἔφυς Λήθης Θανάτου τε.
Ἀλλὰ μάκαρ λίτομαί σε κεκραμένον ἡδὺν ἱκάνειν,
Σώζοντ' εὐμενέως μύστας θείοισιν ἐπ' ἔργοις.

SOMNII ſuffimentum, aromata.

VOCO te beatum, longè volans, integrum ſomnium,
Nuncie futurorum, mortalibus ariole maxime.
Quies enim ſomni dulcis taciturna accedens,
Alloquens animas mortalium, animum ipſe excitas,
Et conſilia beatorum ipſe per ſomnos imminuis,
Tacens tacentibus animis futura annuncians,
Quibus ſub pietatibus deorum animus bonus dux eſt.
Vt ſemper pulchrum magis opinionibus relictum,
Voluptatibus ſubducis vita hominum prægaudentium.
Malorum verò requiem, vt deus ipſe dicit,
Orationibus ſacrificiiſque iram ſoluant regum.

ΟΝΕΙΡΟΥ θυμίαμα, ἀρώματα.

ΚΙΚΛΗΣΚΩ σε μάκαρ τανυσίπτερε οὖλε Ὄνειρε,
Ἄγγελε μελλόντων, θνητοῖς χρησμῳδὲ μέγιστε.
Ἡσυχίᾳ γὰρ ὕπνου γλυκεροῦ σιγηλὸς ἐπελθών,
Προσφωνῶν ψυχαῖς θνητῶν, νόον αὐτὸς ἐγείρεις,
Καὶ γνώμας μακάρων αὐτὸς καθ' ὕπνους ὑποπέμπεις,
Σιγῶν σιγώσαις ψυχαῖς μέλλοντα προφαίνων,
Οἷσιν ἐπ' εὐσεβίῃσι θεῶν νόος ἐσθλὸς ὁδεύει.
Ὡς ἂν ἀεὶ τὸ καλὸν μᾶλλον γνώμῃσι προληφθέν,
Τερπωλαῖς ὑπάγῃ βίον ἀνθρώπων προχαρέντων,
Τῶν δὲ κακῶν ἀνάπαυλαν, ὅπως θεὸς αὐτὸς ἐνίσπῃ,
Εὐχωλαῖς θυσίαις τε χόλον λύσωσιν ἀνάκτων.

Εὐσεβέσιν γὰρ ἀεὶ τὸ τέλος γλυκερώτερόν ἐστι,
Τοῖς δὲ κακοῖς οὐδὲν φαίνει μέλλουσαν ἀνάγκην,
Ὄψις ἐνυπνίοισι, κακῶν ἐξάγγελος ἔργων,
Ὄφρ' ἂν εὕρωνται λύσιν ἄλγεος ἐρχομένοιο.
Ἀλλὰ μάκαρ λίτομαί σε θεῶν μηνύματα φράζειν,
Ὡς ἂν ἀεὶ γνώμαις ὀρθαῖς κατὰ πάντα πελάζῃς,
Μηδὲν ἐπ' ἀλλοκότοισι κακῶν σημεῖα προφαίνων.

Pijs enim ſemper finis dulcior eſt,
Malis verò nihil oſtendit futuram neceſſitatem,
Viſus ſomnij malorum nuncius operum,
Ut inuenirent ſolutionem doloris venientis.
Sed beate ſupplico te deorum iudicia eloqui,
Vt ſemper opinionibus rectis per omnia appropinques,
Nihil circa monſtra malorum ſigna declarans.

ΘΑΝΑΤΟΥ θυμίαμα, μάνναν.

Κλυθι μευ ὃς πάντων θνητῶν οἴηκα κρατύνεις,
Πᾶσι διδοὺς χρόνον ἁγνόν, ὅσων πόρρωθεν ὑπάρχεις.
Σὸς γὰρ ὕπνος ψυχῆς θραύει καὶ σώματος ὁλκόν,
Ηνίκ' ἂν ἐκλύῃς φύσεως κεκρατημένα δεσμά,
Τὸν μακρὸν ζώοισι φέρων αἰώνιον ὕπνον.
Κοινὸς μὲν πάντων, ἄδικος δ' ἐνίοισιν ὑπάρχων,
Ἐν ταχυτῆτι βίου παύων νεοήλικας ἀκμάς.
Ἐν σοὶ γὰρ μούνῳ πάντων τὸ κριθὲν τελεοῦται·
Οὔτε γὰρ εὐχαῖς σὺ πείθῃ μόνος οὔτε λιταῖσιν.
Ἀλλὰ μάκαρ μακροῖσι χρόνοις ζωῆς σε πελάζειν
Αἰτοῦμαι, θυσίαις καὶ εὐχωλαῖς λιτανεύων,
Ὡς ἂν ἔοι γέρας ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισι τὸ γῆρας.

MORTIS ſuffimentum, mannam.

AVDI me, quæ omnium mortalium gubernaculũ regis,
Omnibus dans tempus purum, quibus à longè exiſtis.
Tuus enim ſomnus animam vulneras & corporis veſtigium,
Quando andiuiſti naturæ firmata vincula,
Longum mortalibus ferens æternum ſomnum.
Communis quidem omnium, iniuſta verò aliquibus exiſtens,
In celeritate vitæ ſedans iuuenes ætates.
In te enim ſola omnium iudicatum perfectum eſt.
Neq; enim orationibus tua perſuadetur ira, neq; libationib.
Sed beata longis temporibus vitæ appropinquare,
Peto ſacrificijs & orationibus rogans,
Vt ſit præmium bonum in mortalibus ſenectus.

ΟΡΦΕΩΣ ΠΕΡΙ ΛΙΘΩΝ,

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.

ORPHEI DE LAPIDIBVS,

PROOEMIVM.

DONVM mala depellentis Iouis mortalibus præbere,
Iubens Maiæ Mercurius venit portans
Filius, vt ſuſtineremus ærumnæ verum auxilium:
Læti recipite homines: prudentibus dico,
Quibus bonum cor, & obtemperat immortalibus:
Stolidis verò vtilitatem indomitam non fas inuenire.
Illique ipſi & prius gaudens circa donum,
Filiúmque Latonæ homines ſanantem immortalibus,
Venit ducens in Olympum valde inualem, & prudens
Pallas Minerua populos ſaluantem Herculem:
Deſiliitque & Saturnus longum ſupra æthera Cheiron,
Irruens ad Olympum, quoniam didicit immortalia dona.
Sed ſanè illos quidem immaculatæ Iouis ædes,
Gaudentes receperunt, diis genitorum optimos.
Nos verò in terra iubet habens baculum aureum opulentia,
Viuere delectationibus innumeris malitia.
Cuique hominum prudens cor placet,
In peroptabile antrum accedere Mercurij,
Vbi ille omnis generis bonorum repoſuit cœtum:
Statimque ambabus vtilitates multas portans,
Domum diſcederet, effugiens multarum lacrymarum ærumnam.
Neque ipſum morbus imbecillis in domibus domat:
Neque ille inimicorum aliquando fugiens iram grauem,
Statim redibit, relinquens valde latam victoriam.
Neque ipſi certatori puluere pleno in certamine,
Econtrario aliquem animus incitabit iraſci.
Neque ferreis membris, & inflexo robore vir,
Econtrario corona deſiderans ferens contendet.
Inſuper & feris montanis leonem
Grauem, & populis ſimilem dæmoni parabo:
Et ipſi & regibus à Ioue nutritis præbebo,
Facile & alienis cum hominibus honorari.
Illum verò & ſemidij, mollia corpora habentes, deſiderabilibus
Semper irruent pandere manibus:
Et mollis aureum ſuper lectum ſemper trahet
Mutabilem puella perita amicitiæ:
Orantiſq; ad aures perueniet ſemper exiſtentium
Oratio, & pontum plorantem non curans,
Conſcendet ſuper terram tranquillis pedibus.
Quem & piratæ iniuſti ſolum exiſtentem
Fugient, & ſerui exiſtimantes patrem eſſe
Honorabunt, & domum ſui diligent regis.
Scire quæq; vult intelliget, & quæcunque homines
Occulta ſuis in mentibus machinantur.
Et quæcunque reſonauerunt cum mentibus in aëre euntes,
Hominibus inconſideratum clamantes cantum,

ΔΩΡΟΝ ἀλεξικάκοιο Διὸς θνητοῖσιν ὀπάσσαι
Κεκλόμενος Μαίης ἐρικύδεος ἦλθε κομίζων
Υἱὸς, ὅπως αἰχωμεν ὀϊζύος ἀρεκὲς ἦκαρ.
Γηθόσυνοι δέχνυσθε βροτοί. συνετοῖσιν ἐνίσπω,
Οἷς ἀγαθὴ κραδίη, καὶ πείθεται ἀθανάτοισι·
Νηπιάχοισι δ' ὄνειαρ ἀμήχανον οὐ θέμις εὑρεῖν.
Τῷ δ' αὐτῷ καὶ πρόσθεν ἀγαλλόμενος ἐπὶ δώρῳ
Υἷά τε Λητοΐδης ἀκεσίμβροτον ἀθανάτοισιν
Ἦξεν ἄγων ἐς Ὄλυμπον ἀγαυότατον, ἠδὲ σαόφρων
Παλλὰς Ἀθηναίη λαοσσόον Ἡρακλῆα·
Ἆλτο δὲ καὶ Κρονίδης ταναὸν ὑπὲρ αἰθέρα Χείρων,
Σεύαμενος πρὸς Ὄλυμπον, ἐπεὶ μάθεν ἄμβροτα δῶρα.
Ἀλλ' ἤτοι κείνους μὲν ἀμώμητοι Διὸς οἶκοι
Χαίροντας δέξαντο, θεηγενέων ἔχ' ἀρίστους·
Ἡμῖν δ' ἐν γαίῃ κέλεται Χρυσόρραπις ὄλβῳ
Ζώειν τερπομένοισιν, ἀπειρήτοις κακότητος.
Ὃν δέ κεν ἀνθρώπων πεπνυμένον ἦτορ ἀέξῃ
Ἐς πολυήρατον ἄντρον ἐπελθέμεν Ἑρμείαο,
Ἔνθ' ὅγε παντοίων ἀγαθῶν κατέθηκεν ὅμιλον,
Αἶψά κεν ἀμφοτέρῃσιν ὀνείατα πολλὰ κομίζων
Οἴκαδ' ἀποστείχοι, προφυγὼν πολύδακρυν ὀϊζύν.
Οὐδέ ἑ νοῦσος ἄχικυς ἐνὶ μεγάροισι δαμάσσει,
Οὐδ' ὅγε δυσμενέων ποτὲ ὑποτρέσσας μένος αὐτὸν
Ἂψ ἀναχωρήσει, προλιπὼν ἱεραθία νίκην·
Οὐδέ οἱ ἀθλητῆρι κονισαμένῳ ἐν ἀγῶνι
Ἀντιβίην ποτὰ θυμὸς ἐφορμήσει μενεαίνειν,
Οὐδ' εἰ χάλκεα γυῖα καὶ ἄγναμπτον σθένος ἀνὴρ
Ἀντικρὺς στεραιοῖς πέδῳ κομίσαις ἐειδαίνοι.
Ναὶ μὴν καὶ θήρεσσιν ὀρεσκώοισι λέοντα
Δεινὸν καὶ λαοῖσιν, ἐοικότα δαίμονι τεύξω.
Καί οἱ καὶ βασιλεῦσι διοτρεφέεσσιν ὀπάσσω
Ῥεῖα καὶ ἀλλοδαποῖσι μετ' ἀνθρώποισι πέλεσθαι.
Τὸν δὲ καὶ ἡμίθεοι τερενόχροες ἱμερτῇσιν
Αἰὲν ἐφορμήσουσι περιπτύσσειν παλάμῃσι·
Καὶ μαλακὴ χρύσειον ἐπὶ λέχος αἰὲν ἐρύσσει
Ἄλληκτον κούρη, ἐπιειμένη φιλότητος.
Εὐχομένου τε πρὸς οὔατ' ἀφίξεται αἰὲν ἐόντων
Εὐχὴ καὶ πόντοιο κυκωμένου οὐκ ἀλεγίζων,
Βήσετ' ἐπὶ τραφερὴν ἀκυμάντοισι πόδεσσι.
Τὸν καὶ ληιστῆρες ἀνάρσιοι οἶον ἐόντα
Φεύξονται· καὶ δμῶες, ἐϊσάμενοι πατέρ' εἶναι,
Τίσουσι, καὶ οἶκον ἑοῦ στέρξουσιν ἄνακτος.
Ἴδμεναι αἴκε θέλῃσι, δαήσεται ὁσσά τε φῶτες
Κρυπτάδια σφετέρῃσιν ἐνὶ φρεσὶ μηχανόωνται,
Ὁσσά τε κεκλήγασι μετὰ φρεσὶν ἠεροφοῖται,
Ἀνθρώποις ἄφραστον ἰαυχάζοντες ἀοιδήν,

Οἰωνοί,

Οἰωνοὶ, μεγάλοιο Διὸς κραιπνοὶ ὑποφῆται
Ροιζεῦντές τε, χαμαὶ ἐρχομένοιο δράκοντος
Εἴσεται ἠδ' ὀφίων ἰὸν σβέσσαι ἑρπυστάων.
Δώσω οἱ καὶ φῶτα ῥοπῇ πίπτοντα σελήνης
Ρύσασθαι, καὶ νοῦσον ἀταρτηρὴν ἐλέφαντος·
Καὶ ψυχὴν δονέειν τεθνηότος, αἴκεν ἐρεμνοῦ
Ἐξ ἀΐδεω προμολοῦσα ποτιχρίμπτοιτο ἑκάστῳ.
Ἄλλα τ' ἀπειρέσια πολυμήτιος Ἑρμείαο
Δῶρα κομίσσαντος ἐνὶ σπήλυγγι κέονται,
Ἄμβροτοι, ἀτρεκέες, ῥίμφα προνοοῦντα ἑκάστῳ·
Τάων ἐμμαθέες τε καὶ ὄλβιος ὅστ' ἀφίκηται·
Τὰς ἐμὲ κηρύσσειν λαοσσόος Ἀργειφόντης
Ἀνθρώποισιν ἄνωγε, μελιγλώσσοιο κελεύσας
Φθόγγον ἀπὸ στήθεσφιν ἀοιδοῦ γηρύσασθαι.
Ἀλλ' οὐ πάγχυ βροτοῖσι σαοφροσύνης ἀλεγίζειν
Ἵμερος, αἶψα δὲ πρέσβιν ἐπημοσύνην ἀτίουσιν·
Μητέρα δ' ἠρέμα ἀρετῆς ἀπάτερθε κλύοντες
Παλιντροπάδην φεύγουσιν, ἀοσσητῆρα δὲ μόχθων
Μόχθον ἀοσσητῆρα βίου μάλα πεφρίκασιν·
Οὐδέ σφι χρείων ἐνὶ δώμασιν ὄλβος ὁμιλεῖ,
Οὐδέ τις εἶδε θεοῖς ἐπαγίζειν ἀθανάτοισιν·
Ἐκ δ' ἄρα πολίων τε καὶ ἀνδρῶν ἤλασαν ἐσθλὴν
(Ἀδψοὶ) σοφίην, ἱερώτερον ὑβρίζοντες.
Ὤλετο δ' προτέροισι πεπηρωμένος ἡμιθέοισιν·
Ἔργον δ' ἀργαλέος καὶ ἀπεχθὴς αὐτίκα πᾶσιν
Δῶκαν, ἐπωνυμίην λαοὶ τεύξουσι μάγοιο.
Καί κεν ὁ μὲν κονίαισιν ὑπ' ἄορι κεστὸς ἀπηνὴς
Ἀργαλέῳ θανάτῳ δῖος φὼς ἐκτετάνυσται·
Οἱ δ' ἴκελοι θήρεσσιν, ἀιδρεῖς, οἱ δ' ἀδίδακτοι,
Χήτει δαιμονίοιο νοήματος, οὐδ' ὑπ' ἀρωγὴν
Θεσπεσίην φεύγουσι φαεσίμβροτον ἐκ κακότητος,
Οὔτι τι θέσκελον ἔργον, ὃ κεν μάλα θαυμάζοιντο,
Ἴσασ', ἀλλά σφιν νεφέλη πραπίδεσσι κελαινὴ
Ἀμφιπεπλασθεῖσα, βαδίζειν ἀνθεμόεντα
Εἰς ἀρετῆς λειμῶνα πολυστέφανόν τι μεγαίρει.
Ἀλλ' ἐμὰ ὑπίσχω δοιὰ κειμήλια πειθομένοισιν
Ἀφνειοῦ χρυσοῖο πολὺ προφερέστερα δίζειν.
Φῶτα δὲ δίζηται ταλακάρδιον, ὅς κεν ἑκάστου
Ἐμμεμαὼς πειρῷτο μεμοιρήσει τε κάμοι τε,
Ὅς τε διδάσκηται, καὶ ὃς εἰδότας ἐξερέοιτο.
Οὐ γὰρ ἄτερ καμάτοιο τέλος μύθοισι καὶ ἔργοις
Εὐρύοπα Κρονίδης ἔθελεν δόμεν· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
Ἐς δύσιν αἰὲν πονεῦντες ἀν' αἰθέρα λαμπετόωντα
Ἠέλιον Φαέθοντα ἐφ' ἅρματι πῶλοι ἄγουσι.

Aues magni Iouis veloces ſubuates,
Sonantes, & humi venientis draconis.
Sciet & ſerpentium iaculum extinguere reptilium.
Dabo ipſi & hominem ictu cadentem lunæ
Seruare, & morbum grauem elephantis,
Et animam agitare mortui, quæ tetlo
Ex inferni veniens, appropinquaret cuique,
Aliáque immenſa multi conſilij Mercurij
Munera, portantis in ſpelunca iacent.
Immortalia, vera, velociter inſtantia ſingula,
Illorum ſemideiſque & fœlix quique perueniret.
Illas me denuntiare populum ſaluans Argicida,
In hominibus incitauit dulci iubens
Sonum à pectoribus cantu eloqui.
Sed non omnino hominibus prudentiam curare
Deſiderium, ſtatimque veterem ſcientiam damnant.
Matrem quidem firmans virtutem ſeorſum audientes,
Conuerſim fugiunt, adiutorémque laborum,
Laborum auxiliatorem vitæ magis fugerunt.
Neque ipſis meliores in domibus diuitiæ conuerſantur,
Neque aliquis nouit deos curare immortales.
Ex ij, illi ciuitatibúſque & virorum agitauerunt bonitatem,
(Inimici) ſapientiam valde vilem calumniantes:
Perditiſque fuerat prioribus vitiatus ſemideis,
Operéque difficilis, & inimicus ſtatim omnibus:
Dedit cognomentum populi facient magi
Et ſanè ille quidem certaminibus ſub enſe robore illugubris,
Graui morte Iouis lux extenſa eſt:
Ij verò ſimiles feris neſcij, illi verò indocti,
Defectu diuini intellectus, neque ſub auxilium
Diuinum fugiunt, hominibus lucem præbent ex malitia,
Non diuinum opus quod magis admirabantur
Sciunt, ſed ipſis nubes præcordiis nigra
Obtegens ire florens
In virtutis pratum multas coronas habens inuidet.
Sed meos polliceor theſauros obtemperantibus,
Diuite auro multo viliores oſtenſurum,
Hominémque quærit fortem animo qui ſingula
Paratus tentet, curétque, laborétque
Quique doceat, & qui ſcientes interroget.
Non enim ſine labore finem verbis & operibus
Latam faciem habens Saturnides voluit dare, ſed & ipſi
In occaſum reſpirantes, ſuper æthera ſplendentem,
Solem Phaëtonta ſuper currum pulli ducunt.

Η ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

ΜΑΛΛΟΝ ἐγὼ πινυτοῖο παραίφασιν εὑρὼν ἀνδρὸς
Τέρψομαι, ἤπερ χρυσὸν ἁπάντων κοίρανον ἀνδρῶν.
Ἠελίῳ γὰρ ἄγων ἱερήιον ἀντιβόλησα
Ἀγρόθεν ἄστυ δ' ἰόντι περίφρονι Θειοδάμαντι·
Καί μιν ἑλὼν χειρὶ χεῖρα προσηύδων ὧδ' ἐπέεσσιν,
Ἐς πόλιν (εἰ μὴ πάμπαν ἐπιστέρχουσιν ἀνάγκαι)
Ῥηΐδιος ὦ ἑταῖρε καὶ αὔριον ἔσσεθ' ἱκέσθαι·
Νῦν δέ σε μοι στείχοντι μετ' εἰλαπίνην θεὸς αὐτὸς
Ὦρσεν ὑπαντιάσαι· τῷ μοι πρόφρων ὑπόειξον
Ἕσπεσθαι· θυσίαι ἱεροπρεπέες τελέθουσιν
Ἃς ἀγαθοὶ ῥέζουσι, βροτοὶ γαίνονται δὲ φίλον κῆρ
Ἀθανάτων εὖτ' ἄν σφι χεροῖν ἀνάγωσιν ἄριστοι.
Ἄξω δ' οὐ μακρὴν ἐς ἀταρπιτόν· εἰσοράᾳς γὰρ
Ἡμετέρων με κιόντα πρὸς ἄκρων ἀκρώρειαν.
Ἔνθα νεογνὸς ἐὼν ἔτλην ποτὲ μοῦνος ἀνελθεῖν
Λαιψηρὰς πέρδικας μετακαδόμενος προφυγόντας·
Οἱ δ' ἤτοι εἷος μὲν ἀκούων οὔνομ' ἑκάστης
Ἱστάμενος μίμνεσκε, ὀρεξάμενος δὲ δοκεύειν,
Πρὶν μάρψαι χείρεσσιν, ἀλυσκάζων προφύγεσκε.
Αὐτὰρ ἐγὼ σπουδῇ κεν ἐπὶ στόμα κάππεσον ἐλθών·
Ἂψ δ' αὖθις γαίηθεν ἀναΐξας ἐδίωκον.

HYPOTHESIS.

MAGIS ego prudentis admonitionem viri inueniens Delectabor, quàm aurum omnium dominum hominum.
Soli enim agens ſacrificium oraui,
Ex agro per ciuitatem exiſtenti prudenti Theodamanti,
Et ipſi capiens manu manum, alloquutus ſum hoc modo verbis.
In ciuitatem niſi omnino accedant neceſſitates,
Facile ô ſocie & cras erit venire.
Nunc verò te mihi euntem poſt conuiuium deus ipſe
Surrexit, obuiam procedere, illi me promptius omne
Sequi ſacrificia diuina ſunt,
Quæ boni faciunt homines, lætaturq́; percharum cor
Immortalium benéq́; ipſis choros ducunt optimi.
Ducam verò non longam in viam, vides enim
Noſtrorum me euntem ad aſtrorum ſummitatem,
Vbi nuper genitus exiſtens, auſus ſum aliquando ſolus redire
Alitas perdices ſequutus fugientes.
Quæ quidem ſanè vſque quo audiens nomen quamq́;
Stans expectaui, cupienſq́; obſeruari,
Prius capere manibus fugiens profugit.
Poſtea ego ſtudio ſuper os cecidi veniens,
Statimque rurſus ex terra ſurgens perſequutus ſum.

Sed quando quidem ad verticem ſequutus ſui altum.
Illi quidem ex improuiſo ſonum acutum tollentes,
Spiculo mota ſunt celeriter quemadmodum ſagitta.
Frondoſam ad fagum irruentem preuidentes
Grauem ſerpentem, eleuantem maxillam plenam morte.
Illum verò ego admonens è regione irruentem
Non vidi, oculi verò mihi auium errabant,
Priuſquam ſurgentis à terra ceruicem grauem
Animaduerti, iámque corpore paratum cuſtodire:
Vbi ſi aliquis retrofugum cognouiſſet,
Neque me perdices pedibus veloces ſequi,
Neque me puerilibus putabat pedibus ferri.
Juſſeras enim mihi, timorẽ extenſas alas habentẽ eſſe grauẽ.
Et flatum venti, apud pedes verò malum erat:
Sepe verò veſtis ſummum attigit caulibus.
Et quidem ſuprà Parca me ingens contexit fera,
Niſi me animus incitaſſet, celeriter circa aram irruere,
Quam veteres lucem hominibus prebenti ſtatuerunt:
Illúmque ſuper fragmentum ſiccum oliue relictum fuerat
Ligni ſciſſi: quod quidem ſiccum edax reliquit ignis.
Illud ego rapiens, pernicioſi in conſpectum draconis
Conuerſus ſum, inſaniuítque montana ira grauis,
Pugnare paratum videns: inuolutus verò erat ſuper
Flectens rotunde longam ſpinam, poſtea ſuper aliam
Alia, poſteáque ſupra alia voluti rota erat.
Et adhuc & aras ſupra ceruices portauit,
Exibilans clamante mea multo magis voce:
Et verberaui infractum montis verticem,
Circa ipſum vulneraui ſubigneum ramum imbecillem.
Non enim fatalis eram funeſta fera domari:
Propterea greges prius paſcentes
Sequentem, duo patris mei canes clamantem,
Cognoſcentes, accurrerunt. valde enim ipſis mitis eram,
Et ille quidem irruit in illos: ego verò in terram irruens,
Conuerſim quemadmodum aliquis Iouis uncunguem fugiẽs
Aquilam, in tutis populi fructicibus lepores.
Illi ſimilis ouibus mixtus pernicioſa ſub fera
Occultatus ſum, mediis complicatus hœdis.
Vt quidem igitur ſimplicitatem pater meus ſeruauit,
Semper vitulum duxit meum ad adiutricem aram,
Extendens Soli redemptionem filij ſui.
Poſtea ego ex grege inſequens pinguem vitulum,
Vernum vireſcentem iuuence vbere matris,
Venio ad ſummitatem ducens chorum iucundum ſociorum,
Cúmque ipſis & draconis occiſores canes aſcendunt,
Lubentes, dulciſque eſt circa aram regis
Delectatio, viridiſque campus, molléſque ſuprà herbe,
Et denſa vlmus ſub vmbra, propéque ipſos
Aqua ſemper fluens prærupta ſub imum petra,
Alba exſcaturiens reſonat ſimilis cantus,
Eamus, non conuiuium deorum fas abnuere.
Sic dixi. ille verò me hoc modo allocutus eſt diuinus homo:
Sed te quidem melius lucem hominibus prebens ex triſti,
Semper duceret malitia, illugubriſque mitteret,
Opulentie ad magnam domum hilaritatis cauſa ſue.
Neque quidem neq; te ego ſanè cõpenſatione ipſe priuabo.
Sed quoniam igitur facturus ſacrificium conſcendis,
Vt te orantem audiat deus prebebo.

CRYSTALLVS.

CRYSTALLVM ſplendentem pellucidum accipe manibus,
Lapidem, defluxum irradiantis immortalis ſplendoris,
Aetheréque immortalium valde delectatur incorruptũ cor.
Illum ſiquidem in manibus habens, circa templum venias.
Non aliquis tibi beatorum negabit orationes:
Audique, vt diſcas, robur albi lapidis.
Si enim ſine fortis velis ignis in flammas irruere,
Iubeo αὐάλεον ipſum ſuper faces deponere:
Poſtea ille ſole è regione lucente

Ἀλλ' ὅτε δὴ κορυφὴν μετεκίαθον αἰπὺν ἀκρέων,
Οἱ μὲν ἄρ' ἐξαπίνης ἰαχὴν ὀξεῖαν ὁρῶντες
Αἰγανέης ἔσσυντο θοώτεροι ἠὲ βέλεμνα,
Ὑψίκομον ποτὶ φηγόν, ἐπαΐσσοντα ἰδόντες
Αἶνον ὄφιν, πεπότητα γένυν πλείην θανάτοιο.
Τὸν δ' ἐγὼ ἐγχειμφθεὶς ὑπεναντίον ἀΐξαντα
Οὐκ ἴδον, ὀφθαλμοὶ δέ μοι ὀρνίθων ἀλάληντο,
Πρίν γ' ἀναστείχοντος ἀπὸ χθονὸς αὐχένα δεινὸν
Ἐφρασάμην, ἤδη τε δέμας μεμαῶτα φυλάξαι.
Ἔνθ' εἴ τις ἐσιδόντα παλίσσυτον εἰσενόησεν,
Οὔτι με πέρδικας ἀελλοπόδεσσιν ἔπεσθαι,
Οὔτι με νηπιάχοισιν ἐώετο ποσσὶ φέρεσθαι.
Κέκλετο γάρ μοι δεῖμα τανυπτέρυγ' αἰετὸν εἶναι,
Καὶ πνοιὴν ἀνέμου. ὄφις γὰρ ποσσὶ κακὸν ἦεν.
Πολλάκι δ' εἵματος ἄκρον ἐπιψαύεσκεν ἀκάνθαις·
Καί κεν ὑπὲρ μοῖραν με πελώριος ἀμφέχανε θήρ,
Εἰ μή μοι νόος ὦρτο θοῶς ἐπὶ βωμὸν ὀρούσαι,
Τόν ῥα παλαιότεροι φαεσιμβρότῳ ἱδρύσαντο.
Τῷ δ' αὖ ἔπι τρύφος αὖον ἐλαίης ἐλέλειπτο
Σχίζης, ὅν τι μάρψασθαι ἀδηφάγον ἐξέλιπεν πῦρ·
Τὴν ἐγὼ ἁρπάξας ὀλοοῦ κατένωπα δράκοντος
Ἐστρέφθην. μαίμησε δ' ὀρεσκῷος μένος αἰνόν,
Μάρνασθαι μεμαῶτα ἰδών. εἴλυτο δὲ πυκνῶς,
Γνάμπτων ἀγκύκλως ταναὴν ῥάχιν· αὐτὰρ ἐπ' ἄλλῳ
Ἄλλος, ἔπειτα δ' ἐπ' ἄλλος ἑλισσομένου τροχὸς ἦεν.
Ἠδ' ἔτι καὶ βωμοῦ ὑπὲρ αὐχένας ἠέρταζεν,
Συρίζων βοόωντος ἐμεῦ πολὺ μεῖζον ἀϋτῆς.
Καί τε πλῆξ' ἄρρηκτον ὀρεσκῴοιο κάρηνον,
Ἀμφ' αὐτῷ θραύεσκον ὑπέκπυρον ὄζον ἄκικυν·
Οὐ γὰρ μόρσιμος ἦα δαφοινῷ θηρὶ δαμῆναι.
Τοὔνεκεν αἰπολίοισιν ἀπόπροθι βοσκομένοισιν
Ἑσπομένω δύο πατρὸς ἐμοῦ κύνε κεκλήγοντα
Γνόντες ἐπεδραμέτην· μάλα γάρ σφισι μείλιχος ἦσκον.
Χ' ὁ μὲν ἄρ' ἔσσυτο τοῖιν, ἐγὼ δ' ἐς γαῖαν ὀρούσας
Πεπτηὼς ὥς τίς τε Διὸς γαμψώνυχα φεύγων
Αἰετὸν ἐν πυκινοῖσι λάσιοι θάμνοισι λαγωός,
Τοῖς ἴκελος, μήλοισι μιγείς, ὀλοοῦ ὑπὸ θηρὸς
Ἐκρύφθην, μεσσοῖσιν ἐνιπλεχθεὶς ἐρίφοισιν.
Ὄφρα μὲν οὖν ἀφέλειαν πατὴρ ἐμὸς ἐξεφύλασσεν,
Αἰεὶ μόσχον ἄγεσκεν ἐμὸν ποτ' ἀλεξήτορα βωμόν,
Τείνων ἠελίῳ ζωάγρια παιδὸς ἑοῖο·
Αὐτὰρ ἐγὼν ἀγέληθεν ἐλάσσας πίονα μόσχον
Εἰαρινόν, θάλλοντα νεήνιδος οὔθατι μητρός,
Ἔρχομαι εἰς ἀκρώρειαν ἄγων χορὸν ἡδὺν ἑταίρων·
Σὺν δέ σφιν καὶ τώδε δράκοντος ἐναίρε βάτην
Αὐτομάτω· γλυκερὴ δὲ πέλει περὶ βωμὸν ἄνακτος
Τερπνή, χλοερόν τε πέδον, μαλακαί τ' ἐπὶ ποῖαι,
Καὶ δασίη πτελέῃσιν ὑπὸ σκιή. ἄγχι δ' ἄρ' αὐτῶν
Ὕδωρ ἀέναον λισσῆς ὑπὸ πυθμένα πέτρης
Λευκὸν ἀναβλύζον κελαρύζεται εἴκελον ᾠδῇ.
Ἴομεν· οὔ τοι δαῖτα θεῶν θέμις ἀρνήσασθαι.
Ὣς ἐφάμην. ὁ δέ μ' ὧδε προσηύδα δαιμόνιος φώς,
Ἀλλά σε μὲν κρείων φαεσίμβροτος ἐξ ἀλεγεινῆς
Αἰὲν ἄγοι κακότητος, ἀδακρύτοιό τε πέμποι
Ὄλβου πρὸς μέγα δῶμα, φιλοφροσύνης ἕνεκα σφῆς.
Οὐδὲ μὲν οὐδέ σ' ἐγώ περ ἀμοιβῆς αὐτὸς ἀμέρσω·
Ἀλλ' ἐπεὶ οὖν ῥέξων ἱερήϊον εἰσαναβαίνεις,
Ὄφρα τοι εὐχομένοιο κλύοι θεὸς ἐγγυαλίξω.

ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΣ.

ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΝ φαέθοντα διαυγέα λάζεο χερσὶ
Λᾶαν, ἀπορρῶγα περιφεγγέος ἀμβρότου αἴγλης·
Αἰθέρι δ' ἀθανάτων μέγα τέρπεται ἄφθιτον ἦτορ.
Τόν κ' εἴπερ μετὰ χεῖρας ἔχων περὶ νηὸν ἵκηαι,
Οὔτις τοι μακάρων ἀρνήσεται εὐχωλῇσι.
Κέκλυθι δ' ὄφρα μάθοις μένος ἀργινόοιο λίθοιο·
Εἰ γὰρ ἄτερ κρατεροῖο θέλεις πυρὸς ἐς φλόγας ὁρμᾶν,
Κέκλομαι αὐαλέων μιν ὑπὲρ δαΐδων καταθεῖναι·
Αὐτὰρ ὅγ' ἠελίοιο κατ' ἀντίον αὐγάζοντος

Αὐτίκ

Αὐτίχ' ὑπὲρ δαΐδων ὀλίγην ἀκτῖνα τανύσσει.
Ἡ δ' ὅτε καρφαλέης τε θίγῃ καὶ πίονος ὕλης
Καπνὸν, ἔπειτα δὲ πῦρ ὀλίγον, μετὰ δὲ φλόγα πολλὴν
Ὄρσει· τὴν δ' ἄρα φασὶ παλαιγενέες ἱερὸν πῦρ.
Τᾶς οὐχ ἑτέρας μᾶλλον φλογὸς ἔλπομ' ἔγωγε
Ἀθανάτοις ὑπὸ κεχαρισμένα μηρία καίειν.
Πρὸς δ' ἔτι σοι καὶ τοῦτο φίλος μέγα θαῦμα πιφαύσκω·
Αὐτὸν ὅπερ πέλεται φλογὸς αἴτιος, αἶψα μάλ' ὄγε
Ἐκ πυρὸς ἁρπάξας, ψυχρὸς πάλιν ἀμφαφάασθαι,
Ἀμφὶ δὲ καὶ νεφρεῖσι δεθεὶς κάμνοντα φυλάξει.

Econtrario, ſuper faces ineffabilem radium extendet.
Et quando fructuoſa tetigit & pinguis ſilua
Fumum, poſtea verò ignis paruus poſt flammam multam
Irruet, quam iam dicunt antiqua ſacrum ignem:
Illarum non alia magis flamma ſpero ego
Immortalibus ita grata femora vrere.
Adhuc tibi & illud amice magnum miraculum dico,
Ipſum qui eſt flammæ autor ſiue magis ſtatim
Ex igne rapiens frigidus eſt palpari,
Circaque & renibus vinctus laborantem ſeruabit.

ΓΑΛΑΚΤΙΤΗΣ.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ἀγχεμάχον τοι ἀρηγόνα λᾶαν ὀπάσσω,
Θεσπεσίοιο γάλακτος ἐνίπλεον, ἠύτε μαζὸν
Πρωτοτόκου νύμφης ἢ μυκάδος οὐθατοέσσης·
Τόν ῥα παλαιγενέες μὲν Ἀνακτίτην ἀδάμαντα
Κλεῖον, ὅτι γνάμπτει μακάρων νόον, εὖτε θυηλαῖς
Ἀζόμενοι ἐθέλωσιν ἐπιχθονίοις ἐλεαίρειν·
Ἡ δ' ἄρα μὲν λήθαιον ἐφήμισαν, οὕνεκεν αἰεὶ
Μιμνῆσθαι κακότητος ἐΐργεις ἀνιήρης
Θνητοὺς ἀθανάτους τε· νόον δ' ἐσσούμενον ἐσθλὸν
Θέλγει, ἐποτρύνων ἀγαθὰ φρεσὶ βουλεύεσθαι.
Ἄλλοι δ' ἐσκέψαντο γαλακτίδα φέρτερον εἶναι
Κικλήσκειν πέτρην, ὅτι οἱ τρίψαντι γάλακτος
Ἐκ προχοῆς λευκοῖο πανείκελος ἔνδοθεν ἰχώρ.
Πεῖρα δέ τοι καὶ τῶνδε παρέσσεται αἴκε θέλῃσθα.
Οὔθατα γὰρ μήλων ὅτε κεν μινύθοντα ἴδηαι,
Πῶς ἔρξεις φίλε τέκνον; ἐπὴν ἐρίφοισι τεοῖσι,
Οἷς ποτε θῆρα πέλωρον ὑπεκπροφυγεῖν ἱκέτευες,
Τοῖσι παρασταίης τετελεσμένοις, οἱ δ' ἐνὶ σηκῷ
Ἀμφί σε λευγαλέοι γοερὸν περιμυκήσονται,
Τῶν μὲν ἀκηχεμένας ὀτρύνεο μητέρας αἰεὶ
Λούειν πηγαῖσι κυανοχετέων ἐν δίνῃσι,
Στὰς δ' ἠελίου κατεναντίον ἀντέλλοντος,
Ἀγλαΐζειν μὲν πρῶτον ἐπερχόμενος περὶ πάσας,
Ἅλμην δ' ἐν κρητῆρι καὶ ἄλφιτα λεπτὰ λίθοιο
Χευάμενος, διὰ ποιμνῶν καὶ αἰγῶν ἔρχε' ὅμιλον,
Ῥαίνων καρποτόκον λάσιον κατὰ νῶτον ἐέρσης·
Θαλλοῦσι δ' ἄρα πᾶσαι ἰαινόμεναι περὶ σηκοῖς,
Ἐξαπίνης μετὰ τέκνα ἐριγλαγέες τελέθουσιν·
Οἱ δ' ἄρ' ὑπὸ μαζοῖσι κορεσσάμενοι γαλαθηνοὶ
Σκιρτηθμῶν ἐξαῦτις ἀναμνήσοντ' ἀγέρωχοι.
Σὺν δὲ μελικρήτοιο μετὰ γλυκεροῖο μιγέντα
Ὄρνυε πιέμεναι νύμφην, ἵνα νήπιον υἷα
Μαστῶν μεθύοντα παρ' ἀγκοίνῃσι κομίζοι.
Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐχένι παιδὸς ἀρτάζουσα τιθήνη
Λᾶαν, ἐρητύσει κακομήτιος ὄσσε Μεγαίρης.
Καί δή τι καὶ βασιλῆες ἀμύμονες αἰδέσονται
Ἐν χερὶ λᾶαν ἔχοντα, καὶ ἄπλετα φῦλ' ἀνθρώπων.
Ἀθάνατοι δὲ μάλιστα τεὸν κατὰ θύμια σεῖο
Πάντα τελευτήσουσιν, ἐπαρὰς ἀΐοντες.

GALACTITES.

SECVNDVM orans tibi auxiliatorem lapidem (præbebo,
Diuino lacte plenum veluti mammas
Primogenitæ Nymphæ, vel mugientis vberoſæ.
Illum ſanè veteres Anactitem adamantem
Vocauerunt, quòd flectit beatorum animum, vt ſacrificia
Venerantes velint terreſtrium miſereri.
Et ipſum occultum dixerunt, quoniam ſemper
Recordari malitiæ ærumnoſæ prohibet
Mortales immortaléſque, animúmque valde vtilem eſſe
Demulget incitans bona mentibus conſulere.
Alij verò conſiderauerunt galactidem melius eſſe
Vocare lapidem, quoniam triuerunt lac
Ex profluxu album perſimile interna ſaniei.
Experimentum verò tibi & huius aderit, ſi velis.
Vbera enim ouium quando diminuta inſpicies,
Quomodo facies chare fili? quandoquidem hœdis tuis,
Quos aliquando horrendam feram effugere ſupplicaſti,
Illis adſtares perfectis, illi verò in ſtabulo
Circa te tenues lugubre circummugient.
Illorum quidem iratas iube matres ſemper
Lauare fontium nigros fluxus habentium in vndis.
Stánſque ſolis è regione orientis
Pellucere quidem, primùm accedens circa omnes,
Salſuginem verò in cratere & farinam tenuem lapidis
Fundens propter gregem, & caprarum veni conuentum,
Aſpergens fructiferum hirſutum per dorſum cuiuſque,
Florent verò omnes latè circa ſtabula,
Eueſtigiò poſt paruulos lac ferentes fiunt.
Illi verò ſuper mammas ſaturata paruulos lactantes,
Saltationum poſtea rurſus recordantur excellentes,
Similíque mulſo cum dulci mixtum.
Incitaui bibere nympham, vt paruulum filium
Mamillis ebrium apud abſcondita portaret.
Circa autem collum pueri appendens regina,
Lapidem cohibebit mala conſulentis oculos Megæræ.
Et te reges irreprehenſibiles venerabuntur:
In manu lapidem habentem, & innumeræ nationes hominũ,
Immortales verò maximè animi iucunditatem tui,
Omnia perficient vota intelligentes.

ΠΕΤΡΑΚΗΣ.

ΧΡΗ δὲ καὶ ἀμφίθαλον Πετράκην λᾶαν ἔχοντας
Ἀρᾶσθαι περὶ βωμὸν ἐναιρομένης ἑκατόμβης.

PETRACES.

OPORTET verò & frondoſum Petracem lapidem habentes
Precari apud aram ſuſcepti ſacrificij.

ΑΧΑΤΗΣ.

ΚΑΙ δενδροφύτοιο φέρεις ῥῶγος ἐν χερὶ πέτρης,
Μᾶλλον καὶ τέρποιτο θεῶν νόος αἰὲν ἐόντων.
Δένδρεα γὰρ μάλα πολλὰ κατόψεαι ὡς ἐνὶ κήπῳ
Ἀνθεμόεντι, κλάδοισιν ἐπασσυτέροις κομόωντα.
Τοὔνεκά οἱ καὶ φῶτες Ἀχάτῃ δενδρήεντι
Θῆκαν ἐπωνυμίην, ὅτι οἱ τὸ μὲν ἔπλετ' Ἀχάτῃ,
Ἄλλο δ' ἔχει λασίης ὕλης δέμας εἰσοράασθαι.
Τόνδε τεοῖσι βόεσσιν ἀνασχίζουσιν ἀρούρας
Ἀμφὶ κέρασι δίω βαλέειν, ἢ καρτερὸν ἀμφὶς
Ὦμον ἀρόσσοντος ἀτειρέος ἀγροιώτου·
Καί κεν ἀπ' οὐρανόθεν σταχυοπλόκαμος Δημήτηρ
Μεστὸν ἵοι φερέκαρπον ἐς αὔλακα κόλπον ἔχουσα.

ACHATES.

ET arboribus nati feras fragmentum in manu lapidis
Magis & delectaretur deorũ animus ſemper exiſtentiũ.
Arbores enim valde multas inſpiciet, quẽadmodũ in horto
Florente, ramis aceruatis ornatum.
Propterea ipſi & homines Achati ſyluoſo
Impoſuerunt cognomentum, quod ipſi illud eſt Achati.
Aliúdque habet denſa ſylua corpus inſpicere,
Illum verò tuis bobus diſcindunt terram,
Circa cornua duo iacere, vel fortius circa
Humerum, arante indomito agricola.
Et quidem à cœlo ſpicarum comam habens Ceres
Plenum mittet fructiferum in ſulcum ſinum habens.

DE CORNV CERVI.

CONSIDERA & ſpectandū habens ceruí accede
Immortales cornu.aliquando enim animus cœleſtium,
Ridet,materæ variæ opus videntium,
Ex capite cerui generat quidem,non quidem tempora
Petra,ſed tamen eſt fortis lapis.
Neque quidem cognoſceres cornu verum,an lapis ſit,
Priuſquam ipſum palpans inuenies verum lapidem:
Semper ponet denſam ſuper caput lanam,
Si & caluus ſis.ſi enim illud oleo
Tritum teras tempora omnibus diebus tuis.
Illi verò noui circa caluariam tuam pili florebunt.
Primò nuptam verò iuuenem ducens in cubilia puellam,
Delectationis amabilis teſtem illum ferat
Lapidem:ille verò infractis concordiis ſimul ambos
Vltimam in ſenectutem,& in dies omnes poſſidebit.

DE LAPIDE BARBARO, ILLORVM in agris manentium.

PASTORIQVE agreſtium taurorum Iouis Aegiochi
Filio,acu pictā veſtem habenti ; lapidem iucundū eſſe
Barbarum nuncio,Syria geniti,tumultuoſi
Aquis Euphratis madefactum perdiuinis,
Qui horti cauſa fecerunt ſacrificia,
Sarmentis ſtatim tuis vuas ferentibus vineas
Induens,multum tibi hauriri vinum dabit.

IASPIS.

ET politum portans veris colorem habentem,& Iaſpim
Sacra faciet aliquis,beatorum flores cor,
Et ipſi fructiferas nubibus ſaturabunt terras,
Et ſqualidis ducat abundantem pluuiam terris,
Siccitatis verò ex campo vndis expulit χάλαζαν
Noſtros,& Parcas quæcunque eunt ſuper agros.
Et te enim immortalium amat animus. ex aris verò
Quemadmodum Cryſtallus, ſine igne in flammam mittis.
In te verò aduerſarium iacet robur, quando non ignis
Frigidam impulſo expectat intra aquam:
Si verò aliquis in frigidis relinquat pulueribus lebetem,
Aeſtuat forti plorante intra ferro.

TOPAZVS.

BONIQVE rurſus circa illa,& tranſlucidi eſſe
Dicuntur ſacra ſacrificia Topazi.

OPALLIVS.

DICO verò tibi delectare & Opallium cœleſtes,
Præclarum deſiderabilis molle corpus pueri habentem,
Et ipſum & oculis adiutorem paratum eſſe,
Et pius lacrymis lapideſcentem ὀφιαίου,
Et ſmyrnam miſcere odoratam, & ſquammis
Serpentis lepidorum ſplendentem iubeo.
Statim enim tibi dabunt vaticinia,bonorúmque
Futurorum malorúmque,& ſcies quæ vis.
Et neruorum triſtes paſſiones lepidotus arcet.
Duo verò ſolis aureas comas habentes lapides ſunt,
Ambo diuini.ſtupor verò eſt danti:
Ambobus radij veri innati ſunt,
Recti,ſplendentes,videre ſanè quemadmodum comæ.
Forma verò ipſis lapidum alia:illum quidem cogitabis
Cryſtallum vacuum, ille verò chryſolitho corpore econtrariò
Similis videri.ſi verò non haberet neque ille comas,
Chryſolithus eſſet, rurſus bonos dico parari.
In ipſis enim valde vitam ferens iniecit ſpiritum
Sol, ſtridorem valde glorioſa ſtatim lucis,
Honeſtioréſque videre,& tibi reuerentia erit illorum.

ΠΕΡΙ ΚΕΡΑΤΟΣ ΕΛΑΦΟΥ.

ΣΚΕΠΤΕΟ, καὶ θηητὸν ἔχων ἐλάφοιο πέλαζε
Ἀθανάτοισι κέρας· ποτὶ γὰρ νόος οὐρανιώνων
Μειδιάει, φύσεος πολυδαιδάλου ἔργον ἰδόντων,
Ἐκ κεφαλῆς ἐλάφοιο. φύει γε μὲν οὔ ποτε κόρσην
Πέτρη, ἀλλ' ἔμπης πέλεται κρατερή τε γε πέτρη.
Οὐδέ κεν αὖ γνοίης κέρας ἀτρεκὲς ἢ λίθος ἐστί,
Πρίν κέ μιν ἀμφαφόων εὕρῃς νημερτέα λᾶαν.
Αἰεί τοι θήσει λασίην ἐπὶ κράατι λάχνην,
Εἰ καὶ ψεδνοκάρηνος ἔοις. εἰ γάρ μιν ἐλαίῳ
Τετριμμένον τρίβοις κροτάφοις πάντ' ἤματα σοῖο,
Αἱ δὲ νέαι περὶ βρέγμα τεὸν τρίχες ἀνθήσουσι.
Πρωτογάμον δ' αἰζηὸς ἄγων ἐς δέμνια κούρην,
Τῆς πολλῆς ἐρατῆς ἐπιμάρτυρα τόνδε φέροιτο
Λᾶαν· ὁ δ' ἀρρήκτοισιν ὁμοφρονέοντας ἀεὶ ἄμφω
Ὕστατον ἐς γῆρας καὶ ἐς ἤματα πάντα καθέξει.

ΠΕΡΙ ΒΑΡΒΑΡΟΥ ΛΙΘΟΥ, ΤΩΝ ἐν ἀγροῖς αὐλιζομένων.

ΠΟΙΜΕΝΙ δ' ἀγραύλων ταύρων, Διὸς αἰγιόχοιο
Υἱεῖ κισσοχίτωνι, λίθον κατὰ θύμιον εἶναι
Βάρβαρον ἀγγέλλω, Συρίης φυτὸν κελάδοντος
Ὕδασιν Εὐφρήταο διαινόμενον ζαθέοισιν·
Ὅς τοι φυταλιῆς ἕνεκεν ῥέξαντι θυηλάς,
Κλήμασιν αὐτίκα σεῖο φερεσταφύλοισιν ἀλωὰς
Ἀμφιέσας, πουλύν τοι ἀφύσσασθαι μέθυ δώσει.

ΙΑΣΠΙΣ.

ΚΑΙ γλαφυρὴν κομίσας ἰαρόχροον ἄκρον ἴασπιν
Ἱερὰ ῥέζοι τις, μακάρων ἰαίνεται ἦτορ,
Καί οἱ καρπαλίμως νεφέλαις κορέσουσιν ἀρούρας,
Ἠδὲ καὶ αὐχμηρῇσιν ἄγοι πολὺν ὑετὸν ἀρούραις,
Αὐχμοὺς δ' ἐκ πεδίου ῥοθίων ἀπόεργε χάλαζαν
Ἡμετέρου, καὶ Κῆρας ὅσαι στιχόωσιν ἐπ' ἀγρούς·
Καὶ σὲ γὰρ ἀθανάτων φιλέει νόος. ἐκ δ' ἄρα βωμῶν
Ἠΰτε περ κρύσταλλος, ἄτερ πυρὸς ἐκ φλόγα πέμψεις.
Ἐν δέ σοι ἀντιπάλων κεῖται μένος, ὁππότε δὴ πῦρ
Νηδὺν ἀμφιέσῃ, ἐνὶ δὲ πλείοιο λέβητος
Ψυχρὸν ἐπειγομένοιο περισμύχει ἔνδοθεν ὕδωρ.
Εἰ δέ τις ἐν ψυχρῇσι λίποι κονίῃσι λέβητα,
Παφλάζει κρατεροῖο κυκωμένου ἔνδοθι χαλκοῦ.

ΤΟΠΑΖΟΣ.

ΕΣΘΛΟΙ δ' αὖτ' ἐπὶ τοῖσι καὶ ὑαλοειδέες εἶναι
Κλείονται θνητοῖσι θυηπολίῃσι Τόπαζοι.

ΟΠΑΛΛΙΟΣ.

ΦΗΜΙ δέ τοι τέρπειν καὶ Ὀπάλλιον οὐρανίωνας,
Ἀγλαόν, ἱμερτὸν τέρενα χρόα παιδὸς ἔχοντα·
Καί ἑ καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἀοσσητῆρα τετύχθαι,
Καὶ πικροῖς δάκρυσι λιθούμενον ἐφιαύοιο,
Καὶ σμύρνην μίσγειν εὐώδεα καὶ φολίδεσσιν
Ἀργυφέοισιν λεπιδωτὸν ἀποστίλβοντα κελεύω·
Αὐτίκα γὰρ δώσουσι θεοπροπίας ἀγαθῶν τε
Ἐσσομένων λυγρῶν τε, καὶ εἴσεαι ὅσσ' ἐθέλῃσθα.
Καὶ νεύρων ἀλεγεινὰ πάθη λεπιδωτὸς ἀμύνει.
Δοιὼ δ' ἠελίου χρυσότριχες λᾶες πέλονται,
Ἄμφω θεσπεσίω· θάμβος δέ τοι ἔσσετ' ἰδόντι.
Ἀμφοτέροις ἀκτῖνες ἐτήτυμοι ἐμπεφύασιν,
Ὀρθαί, λαμπετόωσαι· ἰδεῖν γε μὲν οἷον ἔθειραι,
Εἶδος δέ σφι λίθων ἄλλο. τὸν μέν τι νοήσεις
Κρύσταλλον κενεόν, ὁ δὲ χρυσολίθῳ δέμας ἄντην
Εἴκελος εἰσιδέειν· εἰ δ' οὐκ ἔχεν οὐδ' ὅγ' ἐθείρας,
Χρυσόλιθος κεν ἔην· ἀτὰρ ἐσθλὼ φημὶ τετύχθαι.
Ἐν γάρ σφιν μέγα δή τι φερέσβιος ἔμβαλε πνεῦμα
Ἠέλιος, ῥοῖζον ἐρικυδέος αὐτίκα φωτός,
Σεμνότεροι τ' ἰδέειν· καί τοι σέβας ἔσσεται αὐτῶν.

Αἶψα

Αἶψα γὰρ ἡρώων σφισὶν ἔρχεται εἶδος ἀγαυόν,
Οἵ τε θεοῦ μέγα δῶρον ἐπισταμένως φορέουσι·
Τολμᾷ δ᾽ ἀθανάτους καὶ ἐνισπεῖν μειλιχίοισι.

ΜΑΓΝΗΤΙΣ.

ΜΑΓΝΗΤΙΝ δ᾽ ἔξοχ᾽ ἐφίλησεν θούριος Ἄρης
Οὕνεκεν, ὁππότε κεν πελάσῃ πολέμοιο σιδήρῳ,
Ἠΰτε παρθενικὴ γλαφυροῖσι χέρεσσιν ἑλοῦσα,
Ἡμιθέων στέρνοισι περιπτύσσεται ἱμείρουσα,
Ὣς ἥγ᾽ ἀσπάζουσα ποτὶ σφέτερον δέμας αἰεί,
Καὶ πάλιν οὐκ ἐθέλει μεθιέμεν πολεμιστὰ σίδηρον.
Ἤτοι μέν μιν φασὶ καὶ ἠελίοιο πέλεσθαι
Ἀμφίπολον κούρης, ὅτε κεν θελκτήρια μίσγοι·
Καί μιν θαρσυμός γε τεκέντορος Αἰήταο
Κύδηνε κούρη πολυμήχανος· αὐτὰρ ἔγωγε
Σὴν ἄλοχον κέλομαί σε δαήμεναι εἴ γ᾽ ἔτ᾽ ἀγνὸν
Ἀνδρὸς ὑπ᾽ ἀλλοτρίοιο λέχος καὶ δώματα φυλάσσοι.
Ἐς γάρ μιν κομίσας ὑπὸ δέμνια, λάνθανε λάθρῃ,
Χείλεσιν ἀείδων θελξιμβρότου ἀτρέμας ᾠδήν·
Ἡ δὲ καταχνώουσα καὶ ἡδὺ περ μάλ᾽ ἐν ὕπνῳ,
Ἀμφί σε χεῖρ᾽ ὀρέγουσα ποτιπτύσσεσθαι μαιμάει·
Εἰ δέ ἑ μαχλοσύνῃσι χαίνει δι᾽ Ἀφροδίτη,
Ὑψόθεν ἐς γαῖαν τε τανύσσεται ἐκπροπεσοῦσα.
Καὶ δοιὼ μάγνητα ἀδελφειὼ φορέοντες,
Θυμὸν ἀπειρεσίης φυγέειν ἔριδος ποθέοντε.
Καὶ λαοὺς ἀγορήνδε συναγρομένους ἐπὶ χαλῷ
Θέλξεις, ἐν στήθεσσιν ἄγων μελιηδέα πειθώ.
Καί τοι πολλὰ καὶ ἄλλα δυνησόμενος καταλέξαι
Θέλγητρα τοῖο λίθοιο, τί πλεῖον οὐρανιώνων
Φθέγγομαι, ὧν αἶψα καὶ ὑψόθι περ μάλ᾽ ἐόντων
Ἦτορ ἐπιγνάμπτει καὶ ἐφέλκεται, ὄφρα κε σεῖο
Ὦκα μάλ᾽, ὥστε τοκῆες ἐέλδωρ ἐκτελέσωσι.
Ἀλλ᾽ ἤτοι τάδε μὲν καὶ ἐπαυτίκα πειρηθῆναι,
Πάντα μάλ᾽ ὅσσ᾽ ἀγόρευσα, παρέσσεται, εἴ κ᾽ ἐπὶ βωμὸν
Ἔλθωμεν· καὶ γάρ μοι ἐπισπόμενός μοι ὅγ᾽ ἀνὴρ
Ὤμοισι κρατεροῖσιν ἰὼν φέρει αἰόλον ὕλην.
Νῦν δ᾽ ἐπεὶ ἀτραπιτοῦ πολὺ πλεῖον ἄμμι λέλειπται,
Σὸν δέ τοι οὐ κλονέει κραδίην μέγα δέργμα δράκοντος,
Μάνθανε καὶ δολιχῶν ὄφεων μὴ δειμαίνειν ἰούς.
Τρίψαι γὰρ λεπτὴν ὀφιῆτιδα κέκλετο πέτρην,
Ἤν ποτέ τις κρατεροῖσι πεπαρμένος ἔλθῃ ὀδοῦσι,
Καί μιν ἐφ᾽ ἕλκει πάσσε· καὶ ἀτρεκὲς ἔσσετ᾽ ὄνειαρ.

ΟΣΤΡΙΤΗΣ.

ΝΥΝ δὲ καὶ ὀστρίτην οἴνῳ λίθον ἐντρίψαντες,
Ἄκρητον κέλομαι πίνειν, ὀδυνήφατον εἰδώς·
Αὐτοκασιγνήτην πολέος καὶ ὁμώνυμον ἐχίδνης,
Ἥ ῥά ποτ᾽ εἰνάετες λώβην ἀμενηνὸν ἔθηκας
Ῥίμφα Φιλοκτήταο, Μαχαονίης ὑπὸ τέχνης.
Οὐ μέν πως κείνην Ποίαντιος ἤλπετο θυμῷ
Νοῦσον ὑπεκδέξεσθαι ἀτερτηρὴν, ποθέων περ·
Ἀλλ᾽ ὅγ᾽ ἀλεξικάκοιο μαθὼν πάρα πατρὸς ἀρωγὴν
Λᾶαν, ὅπως κε πίθοιτο, βαλὼν ἐπὶ φάρμακα μηρῷ,
Σεῦεν ἐπὶ Τρώεσσιν Ἀλεξάνδροιο φονῆα·
Τόν ῥα καθ᾽ ὑσμίνην ὦκεν ποσὶν ἀτρεμέεσσιν
Πριαμίδης πάρος αὐτὸς ἀποθνήσκων περ ἀπιστεῖ.
Ἔκτανε δ᾽ ὀξυρόπα Πάριν Ποίαντος ἥρως,
Κεκλομένου Δαναοῖς Ἑλένου Τροίηνδε κομίσσαι
Λοιγὸν ἀδελφειοῖο μιαιφόνον ἐκ Λήμνοιο.
Τῷ γὰρ Ἀπόλλων Φοῖβος ἔχειν λίθον αὐδήεντα
Δῶκε σιδηρίτην ἐτήτυμον, ὅν ῥα βροτοῖσιν
Ἥνδανεν ἄλλοισιν καλέειν ἄψυχον ὀφείτην,
Λυγρόν, ὑποτρηχύν, στιβαρόν, μελανόχροα, πυκνόν.
Ἀμφὶ δέ μιν κυκλοτερεῖ τ᾽ ἀμφί τε πάντοθεν ἶνες
Εἴκελοι ῥυτίδεσσιν ἐπιγράβδην τανύονται.
Ἤματα μὲν τρὶς ἐφ᾽ ἑπτὰ βίην Ἑλένοιο πέπυσμαι
Θηλυτέρων τε λέχος φεύγειν καὶ κοινὰ λοετρά,
Καὶ σαρκῶν ἀλέασθαι ἐδωδῆς ἐμψύχοιο.
Αἰενάοις δ᾽ ἐπὶ πέτρον ἐχέφρονα πηγαῖς λούων,

Statim enim heroum ipſis adeſt ductu forma excellens,
Quique dei magnum donum doctè ferunt,
Suſtinet verò immortales, & cogit ſupplicare.

MAGNES.

MAGNETEM verò valde amauit bellicoſus Mars,
Quoniam quando appropinquabat cano ferro,
Veluti virgo candidis manibus capiens
Semideum pectore complectitur deſiderans.
Sic enim ludens ad ſuum corpus ſemper,
Et rurſus non vult dimittere bellicoſum ferrum.
Siquidem ipſum dicunt & ſolis eſſe
Seruum puellæ, quum incitamenta miſceret,
Et ipſum animoſa τικτεῖρος Aeetæ
Decorauit puella ſubtilis, poſtea ego ſanè
Tuam mulierem iubeo te dicere, an ſe caſtam
Viro ac alieno lectum & domum cuſtodiat.
Ipſum enim portans in cubilia depone occultè,
Labijs canens homines demulcentem placidè cantum.
Et καταχνώουσα, & dulci ſanè magis in ſomno,
Circa te manum porrigens amplecti cupit:
Sine verò ſe laſciuia agitet diuina Venus,
Ex alto in terram extenditur excidens,
Et duo magnetem fratres ferentium,
Animum immenſa fugere contentionis deſiderauerunt,
Et populos ad forum congregatos voce graui,
Demulcebis in pectoribus, ducens dulcem ſuadam.
Et tibi multa alia potens recenſebo
Miracula huius lapidis, quid maius cœleſtibus
Dico, quorum ſtatim & in alto exiſtentium.
Cor inflectit & attrahit, vt tui
Statim magis vt parentes deſiderium perficiant.
Sed quidem illa & ſtatim experiri
Omnia magis quæcunque dixi præbebit, ſi ſuper aram
Veniamus, etenim me attrahens ille vir,
Humeris fortibus incedens fert variam ſyluam.
Nunc verò quoniam viæ multo plus nobis relictum eſt,
Tuum verò non turbat cor magnus aſpectus draconis,
Diſce & longorum ſerpentum non timere ſagittas.
Terere enim tenuem Ophiteidem iube petram,
Si aliquando aliquis minacis transfixus veniat dentibus,
Et ipſum ſuper vulnus ſparge, & verum erit auxilium.

OSTRITES.

NVNC verò & Oſtritem vino lapidem abſumentes,
Merum iubeo bibere pellentem dolorem ſciens,
Sororem cane, & eiuſdem nominis viperæ:
Quæ aliquando nouem annis damnum debile poſuiſti,
Velociter auara Machaonia arte.
Non quidem quemadmodum Pæantius ſperabat animo,
Morbum effugere indomitum deſiderans ſanè:
Sed ille mala depellente diſcens à patre auxilium,
Lapidem quidem obediret iaciens ad pharmaca femori,
Fugauit ſub Troianis Alexandri occiſorem.
Illum enim in pugnam iuſſe pedibus placidis,
Priamides ante ipſe moriens fide,
Occiditque verè aſtutia Paridem Pæantius heros:
Imperante Danais Heleno Troiam portare
Perniciem fratris cruenta ex Lemno.
Illis enim Apollo Phœbus habere lapidem clarum
Dedit, Sideriten verum, quem ſanè hominibus
Placuit alijs vocare anima carentem Ophitem,
Per humidum, ſub aſperum, fortem, purpureo colore, craſſum:
Circaq; ipſum in rotundum circa vndique fibræ,
Similes rugis in ſuperficie extenduntur.
Dies quidem ter ſupra ſeptem robur Eleni intellexi,
Fœminaq; lectum fugere, & communia lauacra,
Et venuſtum Adamanti cibi animati.
Semper fluentis verò ſupra ſaxum prudens ... lauans;

Tunicis in mollibus tanquam infans produxit:
Et deum, quemadmodum in votis, placauit ſacrificiis,
Lapidem ſuperbis cantibus viuum fecit.
In pura verò lucem domo candelis incendens,
Manibus ſuis nutriuit deo placentem petram eleuans,
Matri iuuenem filium ſimilis quidem occupanti.
Et tu, quandoquidem voluiſti vocem diuinam audire,
Hoc modo facere vt miraculũ in mentibus tuis cognoſceres,
Si enim ipſum funditus labores in manibus vibrans,
Ex improuiſo irrueret infantis pueri vocem,
Appareret in ſinu reſonantis de lacte.
Oportet verò te audaci animo laudare ſemper,
Ne ſtulto ſoluaris ſub timore extra.
Ex manu in ſolum iaciens, iram, grauem commoneres
Immortalium: audes verò vaticinium interrogare:
Omnia enim ediceret vera: & ipſum poſtea
Prope oculos, quando ſolus appropinquans,
Vide, diuinè enim creſcentem cognoſces.
Hoc modo quidem Atridis lubricam conſiderauit patriam
Laomedontiades, Phœbetore lapide confiſus.
Tibi verò & robur aliud Sideritæ dicam.
Reptili enim omnino trementi ſimilis eſt,
Tuo verò habuit multo maiorem inſomnémque animo,
Timorem auarus, recordatus ſemper viperæ,
Cauſa Palamedis prudentis, quando ſeorſim
Voluit orare genua flectens, vt aliquam diceret
Voluptatem, ſiquidem aliquando ſuper terram matrem feratum
Veniet, vt canum genus effugeret.
Ea verò Latonidem verborum teſtem Phœbum
Vocans dixit, quæ ſanè nunc tibi recenſebo,
Benéque me puerum docuit intonſus dicere
Vaticinia: magnum iuramentum iuſſit primum iurare,
Mendax nunquam verbum dicere hominibus.
Propterea verè valde tibi dicam ſingula.
Dic nunc heros, longè iaculans verbum meum.
Ipſa terra nigra multiſonis hominibus,
Generat & malitiam, & doloris auxilium cuiuſque.
Terra quidẽ reptilia generauit, genuitq́, ſuper ipſa auxiliũ.
Ex terra verò lapidum omnium genus, unde ipſis
Robur immenſum & varium, quæcunque poſſunt.
Radices, tanta lapides, magnum enim robur eſt radicis,
Sed lapidis multo maius, quoniam robur incorruptũ ſemper
Generanti mater, & ſine ſenectute præbuit.
Illa verò moritur paululum vireſcens,
Et tantum ipſius fructus, quantum ſpirans eſt:
Si verò expiraret aliqua adhuc fiducia à mortua,
In quidem herbas verè malorúmque & bonorum
Inuenis, in lapidibus verò damnum non facilè inuenires.
Siquidem quot herbæ, tot lapides ſed tu ſanè heros
Lapide Siderite cuſtoditus, reptilia omnia
Confidenter, etiamſi cateruatim obuient,
Venire per media, nigrum non curans,
Damnum: non enim adhuc ipſis fas recordari dentium,
Neque ſi euntes immiſceantur pedibus.
Neque enim neque manere adhuc præ apparentia poſſunt,
Sed cum ipſis ſuper agitatis verò ſimilia
Erunt, quæq́, & econtrario irrumpentia,
Statim retro retrorgadaq́ repere cupiunt,
Et ipſis fortuito e veſtigio impetus ſtat, neque ante
Natat, ſed extendentia per longam ceruicem,
Linguis parata adulari catuli quemadmodum,
Sæpe & dormiuit funeſtos prope dracones,
Circa venationes manens in denſitatibus Idæ,
Venator cibo abundans, auxilio illo confiſus.
Dedi enim ſupplicanti me lapidem ſacrum, neque vnquam ipſi
Ex valde quidem multis venire econtrario auſus eſt,
Delectabaturq́, cibo abundante pulchro optimus hominum.
Pugillatore Melampus, conſobrinus bonus meus,
Forma inculpatus, & forma fructus melior,

Φάρεσιν ἐν μαλακοῖσιν, ἅτε βρέφος, ἐξελόχευσε·
Καὶ θεὸν ὡς ἐν ἀρῇσιν ἀρεσσάμενος θυέεσσι,
Λᾶαν ἐόν, ὑψαύχοισιν ἀοιδαῖς ἔμπνοον ἔθηκεν.
Ἐν καθαρῷ δ' οἴκῳ μεγάρῳ λύχνοισιν ἀνάπτων,
Χερσὶν ἑαῖς ἀτίταλλε, θεῷ φίλα πέτρην ἀείρας,
Μητρὶ νήπιον υἱὸν ἐοικὼς δὴ κατεχούσῃ.
Καὶ σὺ δ' ἐπεὶ ἐθέλεις ὄπα θεσπεσίην ἐπακοῦσαι,
Ὧδε ἔρδειν, ἵνα θαῦμα μετὰ φρεσὶ σῇσι δαείης·
Ὁππότε γάρ μιν πάγχυ κάμοις σῇς χερσὶ πάλλων,
Ἐξαπίνης ὄσσαν νεογιλοῦ παιδὸς ἀυτὴν
Φαίνοι ἐν κόλπῳ κεκληγότος ἀμφὶ γάλακτι.
Χρὴ δέ σε τετληότι νόῳ αἰνίζεμεν αἰεὶ
Μήτ' ἀποδδείσας λυθῇς ὑπὸ δείματος ἔξω
Ἐκ χερὸς οὖδας δὲ βαλὼν, χόλον αἰνὸν ἐγείρῃς
Ἀθανάτων. τόλμα δὲ θεοπροπίην ἐρεείνειν.
Πάντα γὰρ ἐξερέει νημερτέα. καί μιν ἔπειτα
Πλησίον ὄσσων μὴν ὅτε καὶ λοισθῆς γε πελάσσας,
Δέρκεο· θεσπεσίως γὰρ ἀποψύχοντα νοήσεις.
Ὧδε μὲν Ἀτρείδῃσιν ἀλώσιμον ἔφρασε πάτρην
Λαομεδοντιάδης φοιβήτορι λᾶϊ πιθήσας.
Σοὶ δ' ἔτι καὶ σθένος ἄλλο σιδηρίτου πιφαύσκω·
Ἑρπετῷ γὰρ δὴ πάμπαν ὑποτρομέοντι ἔοικε.
Σεῖο δ' ἔχεν πολὺ μεῖζον ἀκοίμητόν τε νόοιο
Δεῖμα τελεσσιπότης, μεμνημένος αἰὲν ἐχίδνης.
Τοῦνεκα Παλαμήδεο σαόφρονος ὅ ποτε νόσφι
Ἤθελεν εὔξασθαι, γουνούμενος ὄφρα τιν' εἴποι
Θαλπωρὴν, εἴπερ ποτ' ἐπὶ χθόνα μητέρα θηρῶν
Ἔρχεται, πῶς κεν πολιὸν γένος ἐκπροφύγῃσι.
Τὸν δ' ἄρα Λητοΐδην ἐπέων ἐτυμάρτυρα Φοῖβον
Κικλήσκων ἀγόρευε, τὰ δὴ νῦν σοι καταλέξω.
Εὖ τέ με παῖδ' ἐδίδαξεν Ἀκερσεκόμης ἀγορεύειν
Μαντοσύνας, μέγαν ὅρκον ἐκέκλετο πρῶτον ὀμόσσαι,
Ψευδέα μήποτε μῦθον ἐνισπεῖν ἀνθρώποισι·
Τοὔνεκεν ἀτρεκέως μάλα τοι ἐρέω τὰ ἕκαστα.
Φράζεο νῦν ἥρως ἑκαταβελὲς μῦθον ἐμεῖο.
Αὐτὴ γαῖα μέλαινα πολυκλαύτοισι βροτοῖσι
Τίκτει καὶ κακότητα καὶ ἄλγεος ἄλκαρ ἑκάστου·
Γαῖα μὲν ἑρπετὰ τίκτε, τέκεν δ' ἐπὶ τοῖσιν ἀρωγήν·
Ἐκ γαίης δὲ λίθων πάντων γένος, ἐν δ' ἄρα τοῖσι
Κάρτος ἀπειρέσιον καὶ ποικίλον. ὅσα δύνανται
Ῥίζαι, τόσα λίθοι. μέγα μὲν σθένος ἔπλετο ῥίζης,
Ἀλλὰ λίθου πολὺ μεῖζον, ἐπεὶ σθένος ἄφθιτον αἰεὶ
Γεινομένῳ μήτηρ καὶ ἀγήραον ἐγγυάλιξεν·
Ἡ δὲ καταφθινύθει τε, μινυνθάδιον θαλέθουσα,
Καὶ τόσον αὐτῆς καρπὸς ἐφ' ὅσσον ἔμπνοός ἐστιν·
Ἢν δέ κ' ἀποπνεύσῃ, τίς ἔτ' ἐλπωρὴ ἀπὸ νεκρῆς;
Ἐν μὲν δὴ βοτάνῃς κεν λυγρῶν τε καὶ ἐσθλῶν
Δήεις· ἐν δὲ λίθοις ἄτην οὐ ῥεῖά κεν εὕροις,
Ἤτοι ὅσαι βοτάναι, τόσσοι λίθοι. ἀλλὰ σύ γ' ἥρως,
Λᾶϊ σιδηρίτῃ πεφυλαγμένος ἑρπετὰ πάντα
Θαρσαλέως, εἰ καί τοι ὁμιλαδὸν ἀντιόωεν,
Ἔρχεσθαι διὰ μέσσα, κελαινῆς οὐκ ἀλεγίζων
Λώβης. οὐ γὰρ ἔτι σφι θέμις μνήσασθαι ὀδόντων,
Οὐδ' εἴ κεν στείχοντες ἐνιχριμφθεῖεν πόδεσσιν.
Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ μένειν σφ' ἔτι προφανέντα δύνανται.
Ἀλλὰ μετ' ὀρσοθύροις, ἠωρημένοισι δ' ὁμοῖα
Ἔσσονται, τὰ δὲ χῶρον ἐναντίον ἀΐξαντα,
Ἀψ ὀπίσω παλίνορσα μεθερπύζειν μεμαῶτα·
Καί σφισιν ἐξαπίνης φόβος ἵσταται, οὐδέ τι σφέων
Νήχεται, ἀλλ' ὀρέγοντα πάλαι ἐπιμήκεα δειρὴν
Γλώσσῃσιν μεμάασι σαίνειν, σκύλακες ὥς.
Πολλάκι καὶ κατέδαρθε δαφοινῶν ἄγχι δρακόντων
Ἀμφὶ κυνηγεσίῃσι μένων ἐν ταρφέσιν Ἴδης
Θηρητὴρ εὔφορβος, ἀγρῇ ἧ τῆδε πεποιθώς.
Δῶκα γὰρ ἀντομένῳ λίθον ἱερόν· οὐδέ ποτ' αὐτῷ
Ἐκ μάλα δὴ πολλῶν γ' ἐλθεῖν κατεναντίον ἔτλη.
Τέρπετο δ' εὐφόρβῳ περικαλλέι φέρτατος ἀνδρῶν
Αἰχμητὴς Μελάμπους, ἀνεψιὸς ἐσθλὸς ἐμεῖο,
Εἶδος ἀμώμητος, καὶ εἴδεϊ κάρτος ἀρείων,

Αἰζηοῦ ποθέων, δουρικλυτοῦ, ἐκ πολέμοιο.
Τοιάνης καὶ μετόπισθεν ἀγαιόμενός ποτε νούσῳ
Ἔσθενεν Εὐφόρβοιο ἑταῖρος Ἱκετάονος υἱός.
Ἀλλ' αἰεὶ λασίοισιν ἐν οὔρεσιν αἰπὺ θέεσκε
Καὶ χαλεποῖς κούρησι μετ' ἴχνια παῖς τε κύνεσσιν
Ἕσπετο παῖς θ' ἑταίροις, ἐθέλων τέ μιν οἶος ἕπεσθαι.
Ἤθελε κὲν μιν πολλὰ πατὴρ μάψ ... ἐρύεσθαι,
Ἀχνύμενος ἑὸν υἷα φίλον θήρεσσι μάχεσθαι.
Καὶ Πριάμοιο βίῃ μιν ἐρήτυεν· οὐδ' ὅγε θυμῷ
Πείθετο. τὶς κ' ἐθέλοισ' τότ' Εὐφόρβοιο λιπεῖν δαῖς;
Ῥεῖά γε μὴν ἀέκοντα μέλας ἐνόησεν ὕδρος,
Νέρθεν ὑπὸ κνήμης ὀλεσίμβροτον ἰὸν ἐλάσσας.
Τὸν μὲν ἔτ' οὐλοὸν ἔχε κ λάθεν, ὁππότ' ἔμελλεν
Αὖτι λωφήσασθαι, τό ῥά μιν καὶ μᾶλλον ἔτειρεν.
Οἰκτείροντι δ' ὀρέγοντα χέρας ποτὶ γούνατ' ἐμεῖο,
Αὐτοῦ τοῦδε λίθοιο διατρίψαντα κέλευσα
Λεπταλέην ἄχνην ὀδυνηφόρῳ ἕλκεϊ λυγρῷ
Καί ῥα μάλ' αὐτίκα φῶτα κραταιὸν κάλλιπε νοῦσος.
Τοῖον γαῖα βροτοῖσιν ἀρηγόνα τίκτεν Ὀρίτην,
Ὅστε καὶ οὐταμένοις ἄκος ἡρώεσσι κομίζει,
Καὶ στείρῃσι γυναιξὶ τεκεῖν φίλα τέκνα δίδωσι.
Ποικίλα γὰρ θνητοῖσι θεοὺς ἔρδειν ἀγορεύω.
Ὡς καὶ ἐμῇς ποτε μητρὸς Ἀβαρβαρέης ἐπάκουσας,
Ἀνδρῶν εὖ μάλα νούσων ἐπισταμένης ἀκέσασθαι,
Βουκολίδης εὔφορβος ἀγαυὸς φάσκεν Ὀφίτην
Φάρμακα, μὴ μοῦνον ὀφίων κατένωπα δαμάσσαι,
Ἀλλὰ καὶ ὀφθαλμοῖσι φέρειν φάος, ἠδὲ βαρεῖαν
Ἐκ κεφαλῆς ἕλκειν ὀδύνην, ἤδη δέ τιν' ἀνδρῶν
Οὔασι δυσηκοόντα κωφήρεας ἔκλασεν αἶψα
Καὶ δὴ καὶ λεπτὰς ἐσάκουσεν ἔμμεν ἀοιδάς.
Ἤδη καί τινα φῶτα, χολοῦ χρυσῆς Ἀφροδίτης,
Ἔργα ποθεῦντ' ἱμερόεντα γάμων ἀμφίλυκον ἐόντα,
Μεμνῆσθαι φιλότητος ἀκεσσάμενος προσίαλλεν.
Ἐν πυρὶ δ' εἰ καβάλοις μιν, ὀδμῆς ἑρπετὰ τοῖο
Φεύξεται, οὐδ' ἔτι που μίμνει σχεδόν, οὐδ' ἐνὶ χειῇ.

Florentis deſiderans famoſi haſta bene comati.
Propterea & poſt feras errans, vbi aliquando ſeparatim
Potuit cibo abundantis ferre Icetaonis filius.
Sed ſemper denſis in montibus deo ſimilis
Latus pueris poſt veſtigia, cum canibuſque
Sequebatur, cúmque ſociis voluitque ipſum ſolus ſequi,
Vbi & illum multa pater cupiuit trahere,
Ægrè ferens ſuum filium charum cum feris pugnare,
Et Priami robore ipſum cohibuit. neque ille animo
Obtemperauit. quiſque voluit tunc cibo abundante relinqui.
Facile quidem ipſum inuitum niger traxit hydrus,
Infra ſub tibiis homines perdentem ſagittam impellens.
Illum quidem adhuc perniciosior non latuit, quoniam erat
Rurſus relicturus, illud enim ipſum & magis vaſtauit.
Miſeror verò extendentis manus ad genua mea,
Huius ipſius lapidis conterentem iuſſi
Tenuem puluerem inſpergere ulceri malo.
Et ſanè valde ſtatim hominem fortis reliquit morbus.
Talem terra hominibus auxiliatorem generauit Oriten,
Quique & vulneratis remedium heroibus curare,
Et ſterilibus mulieribus generare charos filios dat.
Varia enim mortalibus deos facere dico,
Quemadmodũ & mea aliquando matri Abarbarius obediẽs,
Virorum bene valde morbis ſcientis mederi,
Bucolides abundans praeclari dixit Ophitis,
Pharmaca, non ſolum ſerpentium in conſpectum poſſe,
Sed & oculis ferre lucem, & grauem
Ex capite trahit dolorem: iamque aliquem hominum
Auribus tardatum ſoluens prabuit ſtatim
Et quidem & tenuem valde audientem eſſe cantum:
Iam & aliquem hominem ira aureæ Veneris
Opera ad deſiderabilia nuptiarum cupientem exiſtentem,
Recordari amicitiæ ſanatus appoſuit:
In ignem verò ſi iacias, ipſum odorem reptilia illius
Fugient, neque aliquod manet propè nullo cubili.

ΓΑΓΑΤΗΣ.

Φεύγει καὶ κνίσῃ Γαγάτην ὀρνυμένοιο
Τέρσεντα θνητοῖς ἐχετλικὰ πάντας ἀυτμῇ.
Χροιῇ δ' αἰθαλόεις, πλατύς, οὐ μέγας ἔλπετ' ἰδέσθαι·
Καρφαλέῃ δ' ἴκελος πεύκῃ φλόγα δίαν ἀείρει.
Ἀλλ' ὀλοὸν τινί, ἱερὰς ἄγχι μόληνος· οὐδ' ὅγε φῶτας
Λήσεται ὅν κ' ἐθέλοις ἱερὴν ἀπὸ νοῦσον ἐρύξαι.
Γνάμψει γὰρ σφέας αἶψα χαμαὶ προπρηνέας ἕλκων.
Οἱ δ' ἄρ' ἀπὸ σφετέρου πεπαλαγμένοι ἆψ ἀπ' ὀλοιο,
Στρωφῶντ' ἔνθα καὶ ἔνθα κυλινδόμενοι κατὰ γαῖαν.
Τοῖσι δὲ χωομένοις φρένα τέρπεται ὁππότ' ἴδῃσι
Πήματα πάσχοντας κεραῇ πόδας ὠκέα μήνην.
Θηλυτέρη δ' εἴ κεν πολυφάρμακον ἀμφιβεβῶσα
Καπνὸν ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἀνιόντα δέχηται,
Ἀθρόος ἔνδοθεν ὦκα μέλας καταλείβεται ἰχώρ,
Ὅστε γυναικείῃ ἐνάτῳ μίμνων ἐνὶ γαστρὶ
Κέκλεισται. τότε δ' αὐτὸν ὑπὸ πνοιῇσι λίθοιο
Δερκόμενοι γαίνυνται, ἔπειτα δόλον ἐκβλύζοντα
Νηδύος· ἐκ γὰρ νοῦσον ἀπειρεσίην ἀπελαύνει.
Ἄλλα τε πολλ' ὀΐω τοῖσι Γαγάτην θέσπιδα ῥέζειν
Οἶδα· σὺ δὲ κνίσῃσιν ἰαίνων ἑρπετὰ τέρψεις.

GAGATES.

FUGIT & nidoribus Gagatem incitatis,
Vaſtantem mortales venenato omnes odore:
Colore verò vireſcẽs, latus, nõ magnus ſperatus erat videri.
Fructuoſæ verò ſimilem tedæ flammam diuinam concutat,
Sed perniciosam ad nares ducit iram. neque ille plantas
Obliuiſcetur, quarum auferre ſacrum morbum arcere:
Curuabit enim ipſas ſtatim humi pronos trahens.
Hæ verò à ſua ſedula ſtatim via,
Vertuntur hinc atque illinc voluta per terram:
Illis verò irata mentem delectat, quando videt
Damna patientes cornuta pedibus celet luna.
Fœmina verò ſi multipharmacum circumiens
Fumum ſub viſceribus ſurgentem recipiat,
Denſa intra ſtatim nigra diſtillat ſanies,
Quique mulieris nono manens in ventre
Incluſus eſt: tunc verò ipſum ſub flatibus lapidis
Videntes lætantur, poſtea dolum emanantem
Ventris: extra enim morbum immenſum pellit.
Aliáque multa præterea Gagatem diuina facere
Scio, tuque nidoribus inſectans reptilia delectabis.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ.

Σκορπίε, σεῖο δὲ λᾶαν ὁμώνυμον ἔμμεναι ἥρως
Ἀγλαὸς Ὠρίων οὐκ ἔκλυεν· ἦ γὰρ ὀΐω
Πικρῶν τότε γυῖα πεπαρμένος ἀμφ' ὀδύνῃσι,
Μᾶλλον σφοῖ τέρων κεν ἐπέσσα θελεσκέμεν ἄστρων.

SCORPIUS.

SCORPIE, tuum verò lapidem eiuſdem nominis eſſe, heros
Inclytus Orion non audiuit. erat enim exiſtimo,
Amaris tunc circa membra transfixus doloribus,
Magis veſtris & illa petere aſtris.

ΚΟΡΥΦΩΔΗΣ.

Οὐδ' ὅγε κορσάκτα λίθον κλύεν, οὕνεκα μιχθεὶς
Δειμαλέος ἐν σκορπίοιο καρήατι τοξότησι
Ἢ πελανοῦ ὦκιστα βαλλομένων σκορπίον εἴργει.
Τὸν μὲν ἐγὼ κόρσῃ μάλ' ἐοικότα φημὶ βροτείῃ

CORYPHODE.

NEQUE ille canum lapidem audiuit, quoniã mixtus
Acutis in alijs capite iaculatorem,
Vel lenium citiſſimè ſagittarum ſcorpius arcet.
Illum quidem ego tẽpori valde conuenientem dico humano.

Ceſſare acutiſſimo horrendum ſimul Baccho,
Seruum mortis nigri aſpidis iaculum:
Menſura verò qui & miſceret roſaceo oleo,
Comedens ex igne ſuccum in collo doloribus,
Auxilium ducit: melle enim cum dulci mixtus,
Aqua duram perdit de ventre materiam,
Et impetuoſe ſub inferiora ventris virorum
Egens fert tumorem indecentem inguinibus.

Παύειν, ὀξυτόποιο τετυμμένον ἄμμιγα Βάκχῳ,
Ἀμφίπολον θανάτοιο κελαινοῦ ἀσπίδος ἰόν.
Μέτρῳ δ' ὅς κεν μίξειε ῥοδόεντι ἐλαίῳ,
Βάψας ἐκ πυρὸς ὀπὸν ἐν αὐχενίαις ὀδύναισιν
Ἄλκαρ ἄγει, μέλιτος δὲ μετὰ γλυκεροῖο κερασθείς,
Ὕδατος ἀτηρὴν ὀλέκει κατὰ γαστέρος ὕλην,
Ἥτε καταιγδὴν ὑπὸ νέρτερα νηδύος ἀνδρῶν
Δευομένη, φέρει ὄγκον ἀεικέα βουβώνεσσι.

CORALIVM.

SCIAS verò mollari ſcorpionis aculeos poſſe,
Etenim onidus robur magnum corali,
Et Palamneum ventoſum clypeum ponere,
Illiúſque mihi omnium ſuperfluum quæcunque generantur,
Phœbus intonſus naturam eſſe ex alio,
Loquitúrque in aliam verſus formam, quod aliquis tibi
Mendacium oſtenderet illud verò verum iam paratū eſt.
Viridis enim herba primùm generat nulli terra,
Quam ſanè herbis ſcimus ſterilem nutricem, ſed in Ponto
Infructuoſo, vt alga vt muſci fiant lenes,
Sed poſtea venit tabeſcens ad ſenectutem.
Siquidem folia corrumpuntur à mari,
Ipſa verò in profunditatibus ſub ſpuma maris
Natat, vt fluctus expuant ad littus.
Huc iam e veſtigiò ipſam reſpirantem ſub æthera
Dicunt: qui quidem videbant fortificatam viſam fuiſſe.
Diu verò non poſteà rupi fixa,
Indureſcit, & manibus alligata tuis
Attrectas lapidem, qui prius habent humidum corpus erat.
Forma quidem igitur herbæ adhuc ipſi manet, qualis erat,
Ramique, & quæcunque ipſis fructus adnati ſunt.
Et quæ ipſi germinauit, & nutrita eſt in mari radix,
Cortéxque: qui quidem erat cortex, lapideus eſt.
Delectatio verò iucunda ſpectante in mentes te,
Aſcendet. ego verò neſcio quod mihi mulcimentum videnti,
Semper ad præcordia reſoluitur, neque poſſunt
Oculi ſatiari ſpectantis: ſed me ſtupor
Mouet pectoribus exiſtimantis monſtrum eſſe.
Et ipſi credens ſanè ſperaui ipſum eſſe infidum.
Sed ſanè Gorgoneum quidem ſtolidum hominibus
Horrendum caput fama eſſe: neque iam Perſeus
Celeriter volans eſt mendax monſtrum exiſtimari.
Gorgonem enim Perſeida draconis comam habentem audis,
Atlantis vltimis ſub præcipitiis domaſſe
Virginem moleſtam, Erebi faciem habentem, Parcā nigram
Hominum quos quidem ſuper cruentos iecit oculos,
Qui ipſam timorem immenſum tolerauerunt videntes,
Fato lapidei mortui ſteterunt.
Illam verò neque lato pectore contrà Atrytone
Videri cupiuit: informidabilis quidem exiſtens,
Auro abundante Perſeo occiſam ſanè videri,
Neq; fratrem iuſſerat fortem mentem habentem hominem,
Sed dolo varium ſurripuit ceruicem puellæ,
Quiete valde retro curuos vngues habentem non pauidente,
Circumponens harpam Cyllenidem gutturi.
Illa verò iam & perdita pernicioſa erat facies,
Et odioſi Saturni venire ſub domum nigram.
Multis fatalem, erat occiſa ſub mortua:
Sed tunc ad littus cæde pollutus heros
Veniens ãcoxis tabem lauit mari,
Calidum ex congregatione caput adhuc & prædatum.
Gorgoneum repoſuit in viridibus herbis.
Donec verò ille gurgitibus reſpirauit maris,
Incedens ex pernicioſo labore, longáque via.
Tandiu verò purpureo madefacti ſatiati fuerant
Sanguine, qui ſanè fuſi erant humi ſub capite frutices:
Circáque iam ipſos ſtatim celeres Ponti filiæ
Cruorem impellentes, fruticibus concreta ſunt ora:

ΚΟΥΡΑΛΙΟΝ.

ΙΣΘΙ Δ' ἀμαλδύνειν σκορπίου κέντρα δύνασθαι
Καὶ Περσηΐδαο σθένος μέγα κουραλίοιο,
Ἠδὲ παλαιμονίην ἀνεμώλιον ἀσπίδα θεῖναι.
Τῶν δέ μοι πάντων περισσόν, ὅσα φύονται,
Φοῖβος ἀκειρεκόμης φύσιν ἔμμεναι ἐξ ἑτέροιο
Μυθεῖτ' εἰς ἕτερον στρεφόμενος εἶδος, ὅ τίς τοι
Ψεῦδός κεν φαίη, τὸ δ' ἐτήτυμον αὐτίκα τετύχθαι.
Χλωρὴ γὰρ βοτάνη πρῶτον φύει· οὐδ' ἐνὶ γαίῃ,
(Ἥν γε φυτῶν ἴδμεν στερεὴν τροφὸν) ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
Ἀτρυγέτῳ, ἵνα φῦκι', ἵνα βρύα γίνετ' ἀραιά.
Αὐτὰρ ἐπεί κ' ἤδη μαραινομένη ποτὶ γῆρας,
Ἤτοι μέν οἱ φύλλα περιφθινύθουσιν ἀφ' ἅλμης·
Αὐτὴ δ' ἐν βένθεσσιν ὑποπλοίσβοιο θαλάσσης
Νήχεται, ὄφρα κύματ' ἀποπλύσσουσι αἰγιαλόνδε.
Ἔνθα δ' ἄρ' ἐξαπίνης μιν ἀναπνείουσαν ὑπ' αἴθρην,
Βάζουσ', οἵ περ ἴδοντο, κρατυνομένην ἐράασθαι.
Δηρὸν δ' οὐ μετέπειτα πάγῳ περιπαχνωθεῖσα
Πήγνυται, καὶ χερσὶν ἐπιψαυσθέντα τεοῖσι
Ἀμφραδέως λίθον ὃ πρὶν ἔχεν ὑγρὸν δέμας ἦεν.
Σχῆμα μὲν οὖν βοτάνης ἔτι οἱ μένει οἷον ἔην περ,
Οἵ τε κλάδοι, ὅσα τέ σφιν ἀκρόδρυα περιπεφύασιν,
Ἥ τέ οἱ ἐβλάστησε, καὶ ἐτράφη εἰν ἁλὶ ῥίζα·
Φλοιός θ' ὃς περ ἔην, φλοιός κεν λάϊνός ἐστι.
Τερπωλὴ δ' ἰδέα θηευμένου ἐς φρένα σεῖο
Βήσετ'· ἐγὼ δ' οὐκ οἶδ' ὅ, τι μοι θέλγητρον ἰδόντι
Αἰὲν ἐπὶ πραπίδας καταλείβεται· οὐδὲ δύνανται
Ὄσσε κορέσσασθαι θηευμένου, ἀλλά γε θάμβος
Σαῖνεν ἐνὶ στέρνοισιν ἐελδομένῳ τέρας εἶναι·
Καί οἱ πιστεύων περ, ἐολπά μιν εἶν ἄπιστον.
Ἀλλά τε Γοργείην μὲν ἐτώσιον ἀνθρώποισι
Σμερδαλέην κεφαλὴν φάτις ἔμμεναι· οὐδ' ἄρα Περσεὺς
Ὠκυπέτης πέλεται ψευδὲς τέρας ἡγήσασθαι.
Γοργόνα γὰρ Περσῆδα δρακοντοέθειραν ἀκούεις
Ἄτλαντος νεάτοισιν ὑπὸ κρημνοῖσι δαμῆναι,
Παρθένον ἀργαλέην Ἐρεβώπιδα, Κῆρα μέλαιναν
Ἀνθρώπων οἷσίν κεν ἐπ' ἀνδροφόνου βάλεν ὄσσε·
Οἵ μιν δεῖμα πέλωρον ἀάσχετον ἀθρήσαντες
Αἴσῃ λαΐνεοι τεθνειότες ἑστήκασιν.
Τὴν δ' οὔτ' ἀρύστερνος ἐναντίον Ἀτρυτώνη
Δέρκεσθαι μενέαινεν, ἀδείμαντός περ ἐοῦσα,
Χρυσοσπόρῳ Περσῆϊ φονευομένην περ ἰδέσθαι,
Οὔτε κασιγνήτοις κέκλετο κρατερόφρονι φωτί·
Ἀλλὰ δόλῳ θήρειον ἀφαρπάσσειν αὐχένα κούρης,
Ἡσυχίῃ μάλ' ἐξόπιθεν γαμψώνυχον οὐ περιδδείσης
Ἀμφιβαλὼν ἅρπην Κυλληνίδα λαυκανίῃσι.
Τῆς δ' ἄρα καὶ φθιμένης περ ὀλέθριος ἔσκεν ὀπωπή,
Καὶ στυγεροῦ Κρονίδαο μολεῖν ὑπὸ δώματα κελαινὰ
Πολλοῖς αἴσιμον ἔπλετ' ἐναιρομένης ὑπὸ νεκρῆς.
Ἀλλὰ τότ' αἰγιαλόνδε φόνῳ πεπαλαγμένος ἥρως
Ἐλθὼν εἰσέτι λύθρον ἀπέπλυνεν εἰς θαλάσσης,
Θερμὴν δ' ἐξ ὁμάδου κεφαλὴν ἔτι καὶ ζωοῦσαν
Γοργείην κατέθηκεν ἐπὶ χλοεραῖς βοτάνῃσι.
Ὄφρα δ' ὅγ' ἐν δίνῃσιν ἀνέψυχεν θαλάσσης
Στείχων ἐκ τ' ὀλοοῖο πόνου δολιχῆς τε κελεύθου,
Τόφρα δὲ πορφυρέοιο διαινόμενοι κορέσαντο
Αἵματος οἵ ῥα κέχυντο χαμαὶ ὑπὸ κράατι θάμνοι.
Ἀμφὶ δ' ἄρα σφίσιν αἶψα θοαὶ πόντοιο θύγατρες
Λύθρον ἐπισσυμέναι θάμνοις περιπήγνυον ὥρας·

Πήγνυον

Πήγνυντ' ὥστε τρόπιν πάγχυ λίθον στερεὴν εἴσασθαι·
Οὐδέ τ' ἴσαν εἴσω θαμά, ἐπεὶ στερεὰ λίθος ἦεν.
Ἐκ δ' ὀλέσαι βοτάνης ὑγρὸν δέμας· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
Οὐλομένης πάμπαν βοτάνης οὐκ ὤλεσεν εἶδος.
Τὴν μὲν ἄρα χροιὴν ἐξ αἵματος ἔσχεν ἐρυθρήν.
Ἀμφασία δ' ἥρωα λάβε θρασύν, ὡς ἐνόησεν
Ἐξαπίνης μέγα θαῦμα· τὸ καὶ πέλας οἱ φα κιοῦσα
Διογενὴς πολύμητις ἐθαύμασεν Ὀβριμοπάτρη.
Θῆκε δ' ἀδελφειοῦ κλέος ἄφθιτον, ὥς κε πέλοιτο
Αἰεὶ Κουραλίου προτέρην φύσιν ἀλλάσσεσθαι.
Ἐν δὲ βίην οἱ δῶκεν ἀπειρεσίην Ἀγελείη
Φύλλα φυλασσέμεναι κρυερὴν εἰς φύσιν ἰόντα,
Ἤν δολιχὴν ἕρπων ἐς ἀταρπιτὸν εἴ μιν ἔχοι τις,
Ἠὲ δι' ἅλα δῖαν ἐϋστελλὴς ἐνὶ νηΐ.
Καὶ γὰρ Ἐνυαλίοιο θοὸν δόρυ μαινομένοιο,
Καὶ χόλον ἀνδροφόνον φεύγειν ἀπὸ ληϊστήρων,
Καὶ πολιὸν Νηρῆα κινυρόμενον ἐξυπαλύξαι
Ἐσθλὰ Κουραλίοιο βίη θνητοῖσιν ὀπάσσει.
Γλαυκὴν δ' ἐγρεκύδοιμον ἀταρβέα Τριτογένειαν
Σφωιτέρων καμάτων ἐπαρωγόν τε κικλήσκουσιν.
Φάρμακα δ' ὅσσα πέλονται ἀτάσθαλα, καὶ κατάδεσμοι,
Ἀραί τ' ἀγνάμπτοισιν Ἐριννύσι πάγχυ μέλουσαι,
Εἴτε μῖσος κεύθων οἰκοφθόρον οὐκ ἐνόησεν
Ἀνέρες, ἠδ' ὅσα λύματ' ὀπίσφισιν ἠδ' ἐπαοιδάς
Σχέτλιοι ἀλλήλοισι μεγαίροντες τελέουσι,
Πάντων ἀντίλυσιν δεῖξεις κρατερώτατον εἶναι.
Κόψας δ' αὖ σπέρμα ξανθῇ Δημήτερι μίσγων·
Καί τοι λοιγὸν ἅπαντα τεῆς ἀπάνευθεν ἐρύκει,
Αὐχμούς τ' ἐξελάσει σταχύων γλάγος ἐκπίνοντας·
Ἀτηρήν τε χάλαζαν, ἀπειρεσίοισι βελέμνοις
Ἀγρῷ τραῦμα φέρουσαν ἀμήχανον, ἐξαχέεσθαι.
Βρωτῆρων τ' ἐπὶ τοῖσι γένος πάντων δηλαστῆρ,
Εὐλάς τε, κάμπας τε, καὶ αἰθαλέην ἐρυσίβην,
Ἥτε κατ' οὐρανόθεν πταμένη ποτὶ καρπὸν ἐρυθρὰ
Ἀμφὶ περὶ σταχύεσσι περισμύχουσα κάθηται·
Ἔκ τε μυῶν ἀγέλας, ἔκ τ' ἀκρίδος ἄσπετον ἔθνος
Ῥαίσει, καὶ Κρονίδαο παραίξουσι κεραυνοί,
Παιδὸς ἑοῦ κλέος αἰὲν ἐτήσιον ἀζομένοιο,
Κεῖνο πολὺ πρόσθεν αὖ ἐρχομένοις ἀπὸ τέρθεν
Κουράλιον θνητοῖσι φέρων πόρεν Ἀργειφόντης.
Τῷ δ' ἀκρήτοιο μετ' οἴνου πινέμεν αἰεὶ
Μέμνησο, Αἰθαλίδαο ἕνεκ' ἀσπίδος, ὡς ἀγόρευον.

ΑΧΑΤΗΣ.

ΚΑΙ πολυειδέα πῖνε μετ' ἀκρήτου βρομίοιο
Μορφὴν παντοίην ἐπιειμένον ἐσθλὸν Ἀχάτην.
Πολλὰ μὲν οὖν ῥέα γ' ἐστὶν Ἀχάτου χρώματ' ἰδέσθαι·
Ἐν γάρ οἱ δήεις ὁρόων ὑαλωπὴν ἴασπιν,
Σάρδιόν θ' αἱματόεντα, καὶ αἰγλήεντα μάραγδον.
Ἐν δ' ὅγε μιλτοπάρηος· ἀτὰρ καὶ χαλκὸν ἐν αὐτῷ
Δήεις, καὶ χροιὴν ἐαροτρεφέος μήλοιο.
Ἀλλ' οἷος πάντων προφερέστατος, εἴ κέ μιν εὕροις
Εἶδος ἔχοντα δαφοινὸν ἀμαιμακέτοιο λέοντος·
Τῷ καί μιν προτέροισι λεοντοδέρην ὀνόμηναν
Ἥνδανεν ἡμιθέοισι, κατάστικτος σπιλάδεσσι
Πυρσαῖσιν, λευκαῖς τε, μελαινομέναις, χλοεραῖς τε.
Τὸν δ', εἰ σκορπίου ὀλοφυρόμενός τις ἀκωκὴν
Ἔλθοι, ἀρτήσειν περὶ ἕλκεϊ κέκλεο λυγρῷ·
Ἠμὲν ἐπιπάσσειν· ἀπὸ γὰρ μινύθουσιν ἀνῖαι.
Ἱμερτόν τε γυναιξὶ δυνήσεαι ἀνέρα θεῖναι.
Καὶ θέλξεις μύθοισι βροτούς, καὶ πάντα κομίζων
Ἅσσα κεν αἰτήσῃς, ἀφίξεαι οἴκαδε χαίρων.
Καὶ νόσῳ κάμνοντα σαωσέμεναι θέμις ἐστὶν
Ὅς μιν ἑοῖς ὀρέγοισι λαβὼν χείρεσσι κατέχει·
Δίζεσθ' οὔτοι τόν γε βιοσσόον ἀρνήσαιτο.
Ἀλλὰ νόει σὺ τέῃσιν ἐνὶ φρεσίν, οὕνεκεν αὐτῷ
Ῥῆξε λίνον Κλωθώ, ποδὶ δ' ἔρχεται ὕστατον ἦμαρ.

Concreti ſunt, ut lapideam omnino carinam exiſtimaſſes.
Neque ſuam exiſtimaſſes quandam carina lapis erat.
Perdiditque ex herba humidum corpus: ſed tamen
Perdita omnino herba, non perdidit formam.
Illum quidem diuturnum habuit ex ſanguine ruborem,
Taciturnus verò heroa cepit audacem, ut cognouit
Repentè magnũ miraculum, quod & propè ſtatim accedẽs,
A Ioue genita prudens, admirata eſt fortem habens patrẽ:
Poſuitque fratris gloriam incorruptam, ut eſſet
Semper Coralij priorem naturam mutari.
Inde vim ipſi dedit magnam ἀγέλλη,
Folia cuſtodire in frigidam naturam euntia:
Vel longam repens in viam, ſi ipſum habeat aliquis:
Vel tranſire mare diuum, rudentibus bene inſtructa in naui.
Etenim Martis fortem haſtam inſanientis,
Et iram cruentam fugere à piratis,
Et canum Nerea lugentem effugere,
Bona Coralij vis mortalibus præbet:
Dulcémque verò ad gloriam incitantem intrepidam Tritogeniam,
Suorum laborum adiutricem vocant.
Pharmaca verò quæcunque ſunt impia, & vincula,
Execrationéſque inflexibilibus. Furijs omnino curæ exiſtentes
Siue odium latens domi pernicioſum non cognouit (tes;
Viri, & quot ſordes in ipſis & incantationes,
Quæ inter miſeros inuicem inuidentes ſiunt.
Omnium coralium inuenires fortiſſimum eſſe.
Contundens verò ſemen flauæ Cereri miſcens,
Et tibi peſtem omnem tua ex terra,
Siccitatémque terra efferret, ex ſpicis lac bibentem,
Inſuperabilémque grandinem innumeris iaculis
Agro vulnus ferentem incurabile.
Vermium præterea genus omnium populator,
Vermeſque erucaſque & pruinam,
Quæq; infrà ex cœlo volans ad fructum rubra
Circum ſpicas circumfuſa ſedet,
Et mures innumeros, & locuſtarum innumeram multitudinem
Perdet, & Saturni præteribunt fulmina,
Filij ſui gloriam annuam venerantis,
Quod prius venientibus à finibus.
Coralium mortalibus ferens præbuit Argicida.
Tu verò mero cum vino bibere ſemper
Recordare Æthalis cauſa aſpidis, ut dixi.

ACHATES.

ET multiformem bibe cum mero vino,
Forma omnis generis indutum bonum Achatem.
Multos quidem igitur facile eſt Achatis colores videre.
In ipſo enim inuenis videns vitreum iaſpim,
Sardiúmque ſanguinolentum, & ſplendentem ſmaragdum.
Inde ille minio coloratus, poſtea & ferrum in ipſa
Inuenis & colorem verni pomi,
Sed ſolus omnium utiliſſimus, ſi ipſum inuenias
Formam habentem fuluam indomiti leonis.
Quare & ipſum prioribus leones ſulcientem nominatum
Placuit ſemidiis, interſtinctum maculis, (fuiſſe
Flauis, albiſque, nigris, viridibúſque,
Illum verò ſi ſcorpij deplorans aliquis aculeum
Veniat, applicare ulceri iube pernicioſo,
Et ipſum inſpergere: diminuuntur enim dolores.
Deſiderabilémque mulieribus poteris virum facere:
Et demulcebis verbis homines, & omnia portans
Quæcunque petes, peruenies domum gaudens.
Et morbo laborans reſtituetur,
Qui ipſum in ſuis accipiens manibus tenuerit;
Quærere num illum ſalutarem negares.
Sed cogita tu tuis in mentibus, quoniam ipſi
Fregit filum Clotho, illique venit ultima dies.

ADHVC DE ACHATE.

NEQVE igne ardens alternis diebus virũ frequẽtãs,
Velle thalis capiens febris apud Plutonem deponere,
Vel quartanæ damnum tardum nunquam ceſſare
Volentis, ſed ad cauernam accedit manentis,
Quæ tu ſanè ſanare per inculpatum ſtatim Achatẽ poteris.
Nullus enim priorum melior. ſtatim verò ſignum
Dicam, quandoquidem ſtatim vim oſtendet lapidis.
Ipſum enim in carnium iaciens medium coctarum,
Paululum ſi dimittas, abſumentur intra omnes.

ADHVC DE ILLO.

NON tibi & illum aduerſus reptilia dico poſſe,
Sed alium dabo, deſideranti tibi medicum
Ex cœlo genitum: tu verò in mentes inijce tuas.
Quum enim ſplendens ſuum corpus latum pectus habens
Cœlum crudelis ſub manibus Saturni,
Exuſtum deflexiſſet immenſam ad terram,
Aetheris ex turbone cadere in terram geſtiens,
Vt omnia villoſum circumpandens
Dorſum ſuum obſcuraret, tamen cœliſtellati
Animum excrucians Saturnus cœlum adhuc habitat,
Tunc diuini defluentes ferebantur
Sanguinis ex cicatrice ad terram guttæ:
Quas non fatale erat ab immortali venientes
Corpore perdi: manere verò feraci Parca
In terra matris deorum ſaluum, ſanguinem inſſerunt.
Quem ſiccum circumſplendentes fecerunt equi
Solis: que ſi aliquis attingeret, contenderet
Lapidẽ ſe habere in manibus habet verò ſanguinẽ cõcretũ.
Intra enim quidem color ipſum verus ſanguinis eſt,
Inde & aqua facile domatus verus ſanguis
Fit, ſanguinolentus verò & nomine lapis adhuc viris,
A priorib. nominatus eſt. perfecta verò, quẽadmodum decet,
Pharmaca habet, quem verum defluxum vates
Cæleſtem dicunt ad homines peruenire.
Non enim ille neque nouam vult mortalibus miſeriam,
Venire ad oculos, antiquioremque prohibet.
Mixtus albo cum lacte, vel ſero lactis, vel dulci melli,
Ex ſuperciliis omnem abducit morbum. iraſcitur enim
Submouere mortales videns amabiles facies,
Ab antiquiſſimo beatorum rotunda ſupercilia habente rege:
Et oculis tuis conuerſata calicibus,
Viriſque pudendorum remedium erit, ſi quis bibat.
Quem ego Aiaci prudenti ſæpe præcepi,
Armis contendere indomito pro Achille,
Volenti victoriæ auxiliatorem manibus portare,
Et Vlyſſem audacem contra, ipſi
Gloriam Minerua ciuitatum populatrix dediſſet.
Sed non ipſi Parca fuit admonenti obtemperare,
Quoniam diuinum mihi deſpexit remedium,
Accepitque pernicioſum enſem. poſtea tu ſanè illius Parcam
Time, & aduerſus nigrum pernicioſi genus
Reptilis ſanguinolentum ſciens lapidem, ſemper ſocios
Bibere Nymphis in Naiadibus iube.
Et quidem ego alatum meum ſeruum Dolonem,
Fratri tuo paratus amicum Hectori facere,
Promptus præbui lapidem cœleſtem petenti.
Poſtea ille e veſtigio Troianis coram omnibus,
Hectori patrique meo gratus fuit ſocius.
Propterea ille viciſſim gratificari mihi
Cupiens, leuem precibus à patre
Præbuit diuite accipiens lapidem, quem aliquando ipſe
Veniens ex Ilio fortem ad Memnonem præco,
Signa me præſente reperiens, ex Aſſyria,
Auro ſumptuoſo meliorem huc portauit,
Innumera illic magis præbens multa ſcientibus dona.

ΕΤΙ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΧΑΤΟΥ.

ΟΥΔΕ πυριφλεγέθων ἑτερήμερος ἄνδρα δαμάζων,
Η κρυόεις μάρψαι πυρετὸς παρ' ἅδην θεῖναι,
Ηὲ τεταρταίοις πῆμα βραδὺ, μήποτε λήγειν
Βελομένης, ἀλλ' αἰὲν ὅπη πλάσσησι μένουσιν.
Τὸν σύ γ' ἰήσασθαι δι' ἀμώμητον αὐτίκ' ἀχάτου.
Οὔτις γὰρ προτέρων πολὺ φέρτερος· αὐτίκα δὲ σῆμα
Εξερέω, τό περ ὦκα βίην δείκνυσι λίθοιο·
Εν γάρ μιν κρεάεσσι βαλὼν μέσον ἑψομένοισι
Τυτθὸν ἀνασχέσθαι, τὰ δὲ τήκεται ἔνδοθι πάντα.

ΕΤΙ ΠΕΡΙ ΑΥΤΟΥ.

ΟΥ μὲν τοι καὶ τόνδε γ' ἑρπετὰ φημὶ δαμάσσαι·
Αλλ' ἕτερον δώσω χατέοντί τοι ἰητῆρα·
Οὐρανόθεν γεγαῶτα· σὺ δ' ἐν φρεσὶ βάλλεο σῇσι.
Εὖτε γὰρ αἰγλῆεν σφέτερον δέμας εὐρύστερνος
Οὐρανὸς ἀνηλεὴς ὑπαὶ παλάμῃσι Κρόνοιο
Αμηθεὶς εἴλυσεν ἀπειρεσίην ἐπὶ γαῖαν,
Αἰθέρος ἐκ δίνης πεσέειν οὖδάσδε μενοινῶν,
Οφρά κε πάντ' ἀΐδηλα, πολύτειχον ἀμφιπετάσσας
Νῶτον ἑόν, τεύξῃ, θεῖον δ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος
Θυμὸν ἀνίησας Κρόνος οὐρανὸν εἰσέτι ναίει·
Δὴ τότε ἀμβροσίοιο κατειβόμεναι φορέοντο
Αἵματος ὠτειλῆθεν ἐπὶ τραφερὴν ῥαθάμιγγες,
Τὰς οὐ μόρσιμον ἦεν ἀπ' ἀθανάτοιο κιούσας
Σώματος ὄλλυσθαι· μένεμεν δ' ἐριβώλακι μοίρας
Εν γαίῃ θεογόνοιο θεῶν σόον αἷμα κάλοντο.
Μίν τε μὲν οὖν, αὖον δὲ περίγληνοι θέσαν ἵπποι
Ηελίου, καί κέν τις ἐπιψαύων, ἐείσετο
Λᾶαν ἔχειν ἐνὶ χερσίν, ἔχει δέ μιν αἷμα πεπηγός.
Εν γὰρ δὴ χρὼς αὐτὸς ἐτήτυμος αἵματός ἐστιν,
Εν δὲ καὶ ὕδατι ῥεῖα δαμασθεὶς ἀτρεκὲς αἷμα
Γίνεται αἱματόεις δὲ καὶ οὔνομα λᾶας ἐπ' ἀνδρῶν
Εκ προτέρων κέκληται, ἀκήρατα δ', ὡς ἐπέοικε,
Φάρμακ' ἔχει· νημερτῆ ἀπορροίαν μιν ἀοιδοὶ
Οὐρανίην καλέουσιν ἐς ἀνθρώποις ἀφικέσθαι.
Οὐ γὰρ ὅγ' οὔτε νέην ἐθέλει θνητοῖσιν ὀϊζὺν
Ερχεσθαι προτὶ ὄσσε, παλαιοτέρην τ' ἀπερύκει,
Μισγόμενος λευκοῖο μετὰ γλάγεος κεράσας τε
Ιχῶρι σφετέρῳ, γλυκερῷ μέλιτι δὲ δέξεται,
Εκ βλεφάρων ἀπὸ πᾶσαν ἄγει νόσον· ἀγαλλᾶα γὰρ
Εἴργεσθαι θνητοὺς ὁρόων ἐρατεινὰ πρόσωπα
Πρεσβυτάτου μακάρων στροβιλοβλεφάρου βασιλῆος.
Καὶ γλήναισι τεῇσιν, ὁμιλήσας κυλίκεσσιν,
Ανδράσι τ' αἰδοίων ἄκος ἔσσεται ὅς κε πίνῃ.
Καί μιν ἐγὼν Αἴαντι δαΐφρονι πόλλ' ἐπέτελλον,
Εντεσι δηρινθῆναι ἀμύμονος ἀμφ' Ἀχιλῆος
Εσσυμένῳ, νίκης ἐπαρωγόνα χερσὶ κομίζειν.
Καί κεν Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἀντίον αὐτῷ
Κῦδος Ἀθηναίη ἐρυσίπτολις ἐγγυάλιξεν·
Αλλ' οὐ οἱ μοῖρ' ἔσχε παραιφαμένοιο πιθέσθαι.
Τοὔνεκα θεσπέσιόν μοι ἀθέριξεν ὄνειαρ,
Λάζετο δ' οὐλοὸν ἄορ. ἀτὰρ σύ γε τοῖο μὲν αἶσαν
Αζεο, πρὸς δὲ μέλαιναν ἀλιτηρεῖο γενέθλην
Ερπετοῦ αἱματόεντα δαεὶς λίθον, αἰὲν ἑταίροις
Πινέμεναι νύμφαις ἐνὶ ναϊάδεσσι κέλευε.
Καὶ μὲν ἐγὼ λαιψηρὸν ἐμὸν θεράποντα Δόλωνα
Αὐτοκασιγνήτῳ μεμαὼς φίλον Ἕκτορι θεῖναι,
Πρόφρων ὤπασα λᾶαν ὀλύμπιον αἰτήσαντι·
Αὐτὰρ ὅγ' ἐξαπίνης Τρώων προπάροιθεν ἁπάντων
Εκτορι πατρί τ' ἐμῷ κεχαρισμένος ἔπλεθ' ἑταῖρος·
Τοῦ δ' ἕκητι μ' ἐκεῖνος ἀμοιβαδὶς ἀρέσασθαι
Ιέμενος, λιπαραῖον ἐπιπλήσσων παρὰ πατρὸς
Ωπασεν ἀφνειοῖο λαβὼν λίθον, ὅν ποτ' ἄρ' αὐτὸς
Ελθὼν Ἰλιόθεν κρατερὸν μετὰ Μέμνονα κῆρυξ,
Σήματ' ἐμεῖο παρόντος ἀνευρὼν Ἀσσυρίηθεν
Χρυσοῦ τιμήεντος ἀρείονα δεῦρο κόμισσε,
Μυρία κεῖθι μάγοισι πορὼν πολυΐδμοσι δῶρα.

Εἰ δ' ἄγε δέχνυσο μῦθον. ἐγὼ δ' ἐδάην τά κε λέξω.
Πρῶτα μὲν οὖν σπεύδοντες ἀναιμάκτους ἐπὶ βωμοὺς,
(Οὐ γὰρ ἄνευ θέμις ἐστὶ θυηλέων ἐμψύχοιο)
Ἥλιον ἀείσοντα κλήζειν ὕμνοισιν ἄνωγα,
Καὶ χθόνα πίειραν, πάντων ἕδος ἠδὲ τιθήνην.
Δεύτερον αὖτ' αἴθωνος ἐπὶ λίθον Ἡφαίστοιο
Τήκειν τόνδ' ἰδίῃ ταναοὺς θέλγοντα δράκοντας
Ὀδμῇ, τὴν ἄρα κεῖνοι ἀνερχομένην ἐσορῶντες,
Στείχουσι ποτὶ βωμὸν, ἀολλέες ἐκ θαλαμοῖο
Χηραμόθεν, ὁρόωντες ἐφερπύζοντες ἀϋτμήν.
Αὐτὰρ ἔπειτα λίνοιο νεόπλυτα φάρεα κοῦροι
Ἑσσάμενοι τρεῖς (ὀξὺ φέρον ἀμφήκες ἕκαστος
Ἄορ) ἀναρπάζειν ὄφιν αἰόλον, ὅς κε μάλιστα
Κνίσσης ἱμείρων πυρὸς ἐγγύθι δινεύεσκε.
Τοῦ δὲ διαμελεϊστὶ δαΐζειν ἐννέα μοίρας·
Τρεῖς μὲν καλλείψειν πανδερκέος ἠελίοιο,
Τρεῖς δ' ἑτέρας γαίης ἐριβώλου λαοβοτείρης,
Τρεῖς δὲ θεοπροπίης πολυΐδμονος ἀψεύστοιο·
Τὰς δὲ λέβης κεράμοιο τετυγμένος αἱματοέσσας
Δεξάσθω, καὶ δῶρον ἐλαΐνεον Ἀτρυτώνης.
Ἠδὲ μέθυ Βρομίοιο χοροιτυπέος καταχεύειν,
Ἐν δ' ἅλας ἀργινόεις βαλέειν θεράποντας ἐδωδῆς,
Ἐν δ' ὀπὸν καὶ δριμὺ ἐπιλύσαι κόκκον ἄνωγα
Μίξαι χρυσοχίτωνα μελαγχροιῆ, ἐρίτιμον·
Ἐν δὲ καὶ ὁσσάτιν' ἄλλα μετ' ἀλλήλοισι μιγέντα
Ἵμερον ἐμπίπτουσιν ἐδητύος ἀνθρώποισιν.
Ὄφρα δ' ἐπὶ τρίποδος κρέα χαλκείου δάμνατ' ἐόντα,
Τόφρα δ' ἀνακλήσειν μακάρων ἄρρητον ἕκαστον
Οὔνομα· τέρπονται γὰρ ἐπήν κέ τις ἐν τελετῇσι
Μυστικὸν αἰνήσῃ ἐπωνυμίην οὐρανιώνων.
Ἀρᾶσθαι δὲ Μέγαιραν ἀπόπροθι παφλάζοντος
Σεύεσθαι τρίποδος κακομήχανον· ἐς δ' ἄρα τούς γε
Πνεῦμα διιπετὲς ἔνδον ἄγειν ἱερὰς ἐπὶ μοίρας.
Ὁππότε δ' ἑψηθέντα ἐπὶ κρέα τοῖσιν ἵκοντες,
Δαίνυσθαι τότ' ἔπειτα κορεσσαμένους τε μεμαῶτας
Αὐτόθεν ἐκ τρίποδος· (τὰ δὲ λείψανα γαῖα καλύπτοι)
Καὶ σπένδειν ἐπὶ τοῖσι λευκὸν γάλα, καὶ μέθυ ἡδύ,
Καὶ λοιπά τ', ἠδ' ἐρατόν τε μελισσῶν εὔοδμον εἶδαρ.
Καὶ στέψαι πλέξαντας ἀκρέμονα καρποφόροιο
Παρθενικῆς ἀφελόντας ἐλαίης. μηδὲ κορέσσαις
Σοῖσι πέπλοις ἐλέαιρε οἰκόνδ' ἰόντας·
Μηδὲ μεταστρεφθῆναι, ἐπεί κ' ἀπονόσφι τράπησθε·
Ἀλλ' αἰεὶ προτέρην εἰς ἀτραπὸν ὄσσε φέροντες,
Ἔρχεσθ' ἐς μέγαρον, μηδὲ προσμυθήσασθαι,
Εἰ καί τις ξυμβλήτης ὁδίτης, εἰς ὅ κεν ἵκησθε
Ἐς δόμον. ἔνθα δ' ἔπειτα θυηλὰς ἀθανάτοισιν
Ἑξείης ῥέζοντες, ἀρώματα ποικίλα καίειν.
Ταῦτ' ἐγὼ ἐκτελέσας, ὅσα τ' ἔσσεται, ὅσσά τε κοῦφοι
Ὄρνιθες κλάζουσιν, ἐπίσταμαι· ὅσσά τε θῆρες
Ὠμησταὶ τετράποζοι ἐν οὔρεσιν ὠρύονται.

ΝΕΥΡΙΤΙΣ.

ΕΝΘΕΝ ἐγὼν ἐδάην καὶ Βακχείῳ νεβρείτην
Δῶρα λίθον, Βρομίῳ κεχαρισμένα· τὸν δ' ἄρ ἔχοντες
Ἄνθρωποι θυέων τε καὶ ἀρέων αἴσιοι ὦσιν
Οὐρανίδαις. γυμνῷ δὲ ῥαχὶν ποδὶ πευκεδανοῖο
Εἴ κέν τις θλίψας, ὄφιος δ' ἐπὶ σάρκας ἀκάνθῃ
Ἀνδρῶν σφετέρας, ὀδύνας τις ἵκηται αὐτῷ
Νεβρείτης. ἐρατὸς δ' ἀλόχῳ πόσιν ἱμερόεντα
Ἔνθεν καὶ κατὰ τῶν κελαινῆς ἀσπίδος ἔγνων
Καρτερὰ φάρμακα σεῖο βροτοσόε θεσπέσιε πέτρη,
Τῆς ὄψις χροιή τε πέλει χλοεροῖο πράσοιο.

ΧΑΒΑΖΙΟΣ.

ΕΝΘΕΝ καὶ σεῖο δὴ Χαβάζιε πειρηθῆναι
Ἐν θυμῷ βαλόμην, καὶ σεῦ μένος εὗρον ἄριστον.
Ἀμφω γὰρ καὶ νοῦσον ἀναψύχεις πυρόεσσαν,
Καί μοι σκορπιόθεν βεβολημένῳ ἦρα κομίζεις.
Λητοΐδη, σὺ μέχρις ἐμοῦ Παιάνιος ἥρως

Sed age recipe verbum, ego verò intellexi quæ dicam.
Primum quidem igitur properantes incruentas aras,
(Non enim facere fas eſt ſacrificium animati)
Solem latam faciem habentem celebrare hymnis iuſſi,
Et Terram pinguem omnium nutricem uberoſam.
Secundò rurſus bellicoſi ſupra lapidem Vulcani,
Macerare ſuaue longos decipientem dracones
Vapore: quem iam illi aſcendentem videntes,
Accedentes ad aram congregati,
Ex antro videntur adrepentes ad odorem:
Sed poſtea lini nuper lotas tunicas pueri
Induti tres, acutum ferebant vtrinque ſcindentem quiſque
Enſem, diſcerpere ſerpentem varium, qui maximè
Nidorem deſiderans prope ignem voluebatur
Illúmque membratim diuidere in nouem partes.
Tres quidem vocare omnia videntis Solis,
Tres verò alias Terræ fertilis populum paſcentis,
Tréſque vaticinij maleficij Vulcani.
Illas verò lebes ex tegulis factas ſanguinolentas
Recipiat, & donum ex oleo Atrytonæ,
Et vinum Bacchi chorum vocantis infundere.
Inde ſalem album iacere condimentum cibi,
Inde ipſis & acrem coccum iuſſi
Miſceri, auream habentem veſtem, nigro colore, pretioſum,
Inde & quæcunque alia ſimul mixta,
Deſiderium immittunt cibi hominibus,
Vt & in tripode carnes ſubigerentur exiſtentes.
Interea verò vocare beatorum infrà ſtum quodcunque
Nomen, delectantur enim ſi aliquis in ſacrificiis
Myſticum canat nomen cœleſtium.
Precari verò, Megæram longè ſonante
Mouere à tripode mala machinantem, illos verò
Spiritus à Ioue volans intra ducit ſacras ad portiones.
Quando verò coctas ad carnes veniunt,
Comedunt, & poſtea ſaturati
Ex tripode, reliquias verò terra occultabit,
Et ipſis libare album lac & vinum dulce,
Et reliqua, amabiléque apis odoratum cibum,
Et coronare texentes ramos fructifera
Virgineæ auferentes oliuæ, neque ſaturabis
Tuis peplis, miſereri domum euntium,
Neque conuerti, quare ab ipſis auertimini,
Et ſemper priorem in viam oculos ferentes
Redite domum: neque prius alloquimini
Si aliquis obuiet viator, donec veneritis
Domum: vbi poſtea ſacrificia immortalibus
Deinceps facientes, aromata varia vrite.
Illa ego perficiens, & quæcunque erunt, & quæcunque leues
Aues reſonant, ſciam, & quæcunque feræ
Crudáque comedentes in ſuis luſtris vlulant.

NEVRITES.

HINC ego ſciui & Neurita
Dona lapidis Baccho grata: quem quidem habentes
Homines ſacrificia faciatis, & orationes audient
Cœleſtes. nudo verò diſſectum ſi pede lethalis
Fugientes preſſius ſerpentis per carnem ſpina
Læſerit, dolorem leniet ipſi
Neurites: facit verò mulieri maritum deſiderabilem.
Hinc & contrà nigram aſpidem cognoui
Fortia pharmaca tua homines ſeruantia (diuina petra)
Cuius colórque eſt viridis porri.

CHABAZIVS.

HINC & (diue Chabazie) experiri
In animo habebam tuum robur optimum.
Ambo enim & morbum refrigeras igneum,
Et mihi à ſcorpione icto grata portas.
(Latonide, te vſque meus Pæanius heros

Irrueris nihil poſſe dixit ſe demonſtraturum.
Sororis iratus, argenteum arcum habens,
Caſſandræ iuſſit audientibus omnia
Diuinare Troianis, vera ſanè ſapientem.
Poſtea ego & prius iurans forte iuramentum,
Mendax nunquam verbum dicere hominibus.
Et nunc verè valde tibi dicentis ſingula
Noſtris (heros longè iaculans) obtempera verbis,
Sic dixit Priami à Ioue nutriti charus filius,
Intrepidi ſeruo ferens gratiam Herculis.
Nobis verò herboſum ad verticem euntibus,
Aſperam valde verba viam mitigauerunt.

Ἐσσόμενον· τῶν δὴ πάντα ἀμήχανα φασὶ πράσσειν.
Αὐτοκασιγνήτην κεχολωμένος Ἀργυρότοξος
Κασσάνδρην ἐκέλευσεν ἀκουόντεσσιν ἅπαντα
Θεσπίζειν Τρώεσσιν, ἐτήτυμά περ φρονέουσαν.
Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ πρόσθεν ἀπώμοσα καρτερὸν ὅρκον,
Ψευδέα μήποτε μῦθον ἐνισπεῖν ἀνθρώποισι·
Καὶ νῦν ἀτρεκέως μάλα τοι λέξαντος ἕκαστα,
Ἡμετέροις ἥρως ἑκατηβόλε πείθεο μύθοις.
Ὣς ἄρ' ἔφη Πριάμοιο διοτρεφέος φίλος υἱός,
Ἀτρέστῳ θεράποντι φέρων χάριν Ἡρακλῆος.
Νῶϊ δὲ ποιήεσσαν ἐς ἀκρώρειαν ἰοῦσι
Τρηχεῖαν μάλα μῦθοι ἀτερπέα ἐπρήϋναν.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ ΚΥΡΗΝΑΙΟΥ ΥΜΝΟΙ.

CALLIMACHI CYRENÆI HYMNI.

ΕΙΣ ΔΙΑ.

ΖΗΝΟΣ ἔοι τί κεν ἄλλο παρὰ σπονδῇσιν ἀείδειν
Λώϊον, ἢ θεὸν αὐτὸν, ἀεὶ μέγαν, αἰὲν ἄνακτα;
Πηλαγόνων ἐλατῆρα, δικασπόλον οὐρανίδῃσι;
Πῶς καί μιν, Δικταῖον ἀείσομεν, ἠὲ Λυκαῖον;
Ἐν δοιῇ μάλα θυμὸς, ἐπεὶ γένος ἀμφήριστον.
Ζεῦ, σὲ μὲν Ἰδαίοισιν ἐν οὔρεσι φασὶ γενέσθαι,
Ζεῦ, σὲ δ' ἐν Ἀρκαδίῃ. πότεροι, πάτερ, ἐψεύσαντο;
Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται. καὶ γὰρ τάφον ὦ ἄνα σεῖο
Κρῆτες ἐτεκτήναντο· σὺ δ' οὐ θάνες· ἐσσὶ γὰρ αἰεί.
Ἐν δέ σε Παρρασίῃ Ῥείη τέκεν, ἧχι μάλιστα
Ἔσκεν ὄρος θάμνοισι περισκεπές. ἔνθεν ὁ χῶρος
Ἱερὸς, οὐδέ τι μιν κεχρημένον Εἰλειθυίης
Ἑρπετὸν οὐδὲ γυνὴ * ἐπινίσσεται· ἀλλά ἑ Ῥείης
Ὠγύγιον καλέουσι λεχώϊον Ἀπιδανῆες.
Ἔνθα σ' ἐπεὶ μήτηρ μεγάλων ἀπεθήκατο κόλπων,
Αὐτίκα δίζητο ῥόον ὕδατος, ᾧ κε τόκοιο
Λύματα χυτλώσαιτο, τεὸν δ' ἐνὶ χρῶτα λοέσσαι.
Λάδων ἀλλ' οὔπω μέγας ἔρρεεν, οὐδ' Ἐρύμανθος,
Λευκότατος ποταμῶν. ἔτι δ' ἄβροχος ἦεν ἅπασα
Ἀρκαδίη· μέλλεν δὲ μάλ' εὔυδρος καλέεσθαι
Αὖτις. ἐπεὶ τημόσδε Ῥέη ὅτ' ἐλύσατο μίτρην,
Ἦ πολλὰς ἐφύπερθε σαρωνίδας ὑγρὸς Ἰάων
Ἤειρεν, πολλὰς δὲ Μέλας ὤχησεν ἁμάξας,
Πολλὰ δὲ Καρίωνος ἄνω, διεροῦ περ ἐόντος,
Ἰλυοὺς ἐβάλοντο κινώπετα. νίσσετο δ' ἀνὴρ
Πεζὸς ὑπὲρ Κρᾶθίν τε πολύστιόν τε Μετώπην
Διψαλέος· τὸ δὲ πολλὸν ὕδωρ ὑπὸ ποσσὶν ἔκειτο.
Καί ῥ' ὑπ' ἀμηχανίης σχομένη φάτο πότνια Ῥείη,
Γαῖα φίλη, τέκε καὶ σύ· τεαὶ δ' ὠδῖνες ἐλαφραί.
Εἶπε, καὶ ἀντανύσασα θεὰ μέγαν ὑψόθι πῆχυν,
Πλῆξεν ὄρος σκήπτρῳ· τὸ δέ οἱ δίχα πουλὺ διέστη,
Ἐκ δ' ἔχεεν μέγα χεῦμα· τόθι χρόα φαιδρύνασα
Ὦνα, τεὸν σπείρωσε· Νέδῃ δέ σε δῶκε κομίζειν
Κευθμὸν ἔσω Κρηταῖον, ἵνα κρύφα παιδεύοιο,
Πρεσβυτάτῃ νυμφέων, αἵ μιν τότε μαιώσαντο,
Πρωτίστῃ γενεῇ μετά γε Στύγα Φιλύρην τε.
Οὐδ' ἁλίην ἀπέτισε θεὴ χάριν, ἀλλὰ τὸ χεῦμα
Κεῖνο Νέδην ὀνόμηνε. τὸ μέν ποθι πουλὺ κατ' αὐτὸ
Καυκώνων πτολίεθρον, ὃ Λέπριον πεφάτισται,
Συμφέρεται Νηρῆϊ· παλαιότατον δέ μιν ὕδωρ
Υἱωνοὶ πίνουσι Λυκαονίης ἄρκτοιο.
Εὖτε Θενὰς ἀπέλειπεν ἐπὶ Κνωσσοῖο φέρουσα,
Ζεῦ πάτερ, ἡ Νύμφη σε, (Θεναὶ δ' ἔσαν ἐγγύθι Κνωσσοῦ)

γρ. ἐπιμίσγεται

IN IOVEM.

IOVIS apud libationes quid aliud ſit celebrare
Melius, quàm Deũ ipſum, ſemper magnum, ſemper regem,
Terrigenûm expulſorem, iura dantem cælicolis?
Et quomodo ipſum, Dictæum canemus, an Lycæum?
In dubio admodum hæret *animus: quoniam genus Iouis controuerſum* eſt.
Iupiter, te quidem alij *Idæis in montibus aiunt genitum,*
Iupiter, te verò alij *in Arcadia: vtri pater mentiti ſunt?*
Cretenſes ſemper mendaces. etenim ſepulchrum, ô Rex, tuum
Cretenſes fabricarunt. tu autem non periiſti. es enim ſemper.
In Parrhaſia autem te Rhea peperit, vbi maximè
Erat mons nemoribus obtectus inde locus ille eſt
Sacer: neque eum aliquod expertum Lucinam
Reptile, neque mulier adit vlla *: ſed ipſum Rheæ*
Veterem nominant puerperij lectum Apidanes.
Hîc te poſtquam mater magno depoſuit ex vtero,
Statim quærebat riuum aquæ, quo partus ſui
Retrimenta ablueret: tuúmque corpus purgaret.
Ladon verò magnus nondum fluebat, neque Erymanthus,
Limpidiſſimus amnium: ſed adhuc ſicca erat omnis
Arcadia: talis futura tamẽ vt maximè aquoſa nominaretur
Iterũ. quoniam tũ tẽporis quo Rhea zonã ſoluit. i. peperit,
Sanè multas deſuper quercus liquidus Iaon
Produxit, multos etiam Melas fluuius *tum geſtauit currus:*
Multa præterea ſupra Carionem, quãlibet nũc ſit humidus,
Luſtra conſtruxerunt feræ. ibat etiam vir
Pedeſter tum ſuper Crathin, tũ ſuper ſcrupuloſam Metopen
Sitibundus: ſed multa aquæ copia ſub pedibus latebat.
Itaque in hac difficultate cõſtituta dicebat venerãda Rhea,
Terra chara parito & tu vndam. *tui. n. dolores leues* ſunt.
Dixit: & cùm denuò extendiſſet Dea magnum in ſublime cubitum,
Percuſſit montẽ ſceptro. at ille duobus locis multũ diſceſſit,
Effuditq́; magnum fluxum. Tum corpus à ſe *perpurgatum,*
O Rex, tum faſciis inuoluit: & Nedæ te dedit portandum
In receſſum Cretenſem (vt clàm ibi *educareris)*
Natu maximæ nympharum, quæ ipſi tunc obſtetricabantur:
Natu inquam *maximæ, poſt Stygem & Philyren.*
Neque vanam repoſuit Dea illi *gratiam. quippe fluuium*
Illum Nedam appellauit: Atq; is olim copioſus, iuxta ipſũ
Cauconum oppidum, quod Lepreum vocatum eſt,
In mare defertur: & vetuſtiſſimam ſanè hanc aquam
Poſteri bibunt Lycaoniæ vrſæ. i. Arcades.
Poſtquam verò Thenas reliquit, ad Cnoſſum deferens,
Iupiter pater te nympha: (Thenæ autem proxima Cnoſſo,

Hyeme verò crocũ dulcẽ, ac ſemper tibi perpetuus ignis eſt:
Neque unquam heſternum abſumit carbonem cinis.
Equidem lætatus eſt vehementer Apollo, quãdo balthei. i. ar-
Viri tripudiarunt cum flauis Libyſſis, (mati Bellonæ
Solennes vbi ipſis Carnei feſti aduenißent horæ.
Sed tum nondum ad fontem Cyrenes poterant accedere
Dorienſes: verùm denſam nemoribus Azilin incolebant.
γ. Ἄζιον *Hos quidẽ rex* Apollo *ipſe vidit, ſuæq́; oſtẽdit nymphæ* Cy-
Stans ſuper Myrtußæ monte cornutæ: vbi leonem (renæ,
Hypſeis Cyrene *occidit, boum Eurypyli raptorem.*
Haud illo choro vidit diuiniorem alium Apollo:
Nec ciuitati vlli *tot largitus eſt commoda quot Cyrenæ,*
Recordatus priſtini Cyrenes *raptus: neque ſanè ipſi*
Battiadæ plus Phœbo Deum vllum coluerunt.
Io io Pæan, audimus: quoniam illud
Delphicus tibi primum carmen inuenit populus:
Quo tempore iaculationem aurearum demõſtraſti ſagittarũ,
Nam Pythonem tibi deſcendenti occurrit ſæua beſtia,
Horribilis ſerpẽs. eum tu quidem occidiſti, aliã ſuper aliam
Mittens velocem ſagittam, acclamauit autem populus,
Io io Pæan, mitte ſagittam: quoniam te mater
Peperit auxiliatorem. Atque hoc ex illo canit populus.
γ. ἀείδει. *Inuidia in aures Apollinis clanculum dixit,*
Non admiror poetam, qui non tantum *quantũ mare cãtat.*
Inuidiam Apollo pede repulit, & ſic dixit,
Aßyrij fluuij copioſus eſt *fluxus, ſed multas*
Sordes terræ & multam in aqua illuuiem trahit.
Cereri autẽ nõ ex omni fluuio *aquã libãt Meliſſæ* ſacerdo-
Sed quæ purus & nulla ſorde infectus proſerpit (tes:
Fonte è ſacro paruus latex, ſummus aquarum *flos.*
Salue rex Apollo*: ſed inuidia, vbi perditio eſt illuc abeat.*

Χείματι δὲ κρόκον ἡδύν· ἀεὶ δέ τοι ἀέναον πῦρ,
Οὐδέ ποτε χθιζὸν περιβόσκεται ἄνθρακα τέφρη.
Ἦ ῥ' ἐχάρη μέγα Φοῖβος, ὅτε ζωστῆρες Ἐνυοῦς
Ἀνέρες ὠρχήσαντο μετὰ ξανθῇσι Λιβύσσαις,
Τέθμιαι εὖτέ σφιν Καρνειάδες ἤλυθον ὧραι.
Οἱ δ' οὔπω πηγῆς Κύρης ἐδύναντο πελάσσαι
Δωριέες, πυκινὴν δὲ νάπαις *Ἄζιλιν ἔναιον.
Τοὺς μὲν ἄναξ ἴδεν αὐτός, ἑῇ δ' ἐπεδείξατο νύμφῃ,
Στὰς ἐπὶ Μυρτούσσης κερατώδεος, ἧχι λέοντα
Ὑψηῒς κατέπεφνε βοῶν σίνιν Εὐρυπύλοιο.
Οὐ κείνου χορὸν εἶδε θεώτερον ἄλλον Ἀπόλλων,
Οὐδὲ πόλει τόσ' ἔνειμεν ὀφέλσιμα, τόσσα Κυρήνῃ,
Μνωόμενος προτέρης ἁρπακτύος· οὐδὲ μὲν αὐτοὶ
Βαττιάδαι Φοίβοιο πλέον θεὸν ἄλλον ἔτισαν.
Ἰὴ ἰὴ παιῆον, ἀκούομεν, οὕνεκα τοῦτο
Δελφός τοι πρώτιστον ἐφύμνιον εὕρετο λαός,
Ἦμος ἑκηβολίην χρυσέων ἐπεδείκνυσο τόξων.
Πυθώ τοι κατιόντι συνήντετο δαιμόνιος θήρ,
Αἰνὸς ὄφις· τὸν μὲν σὺ κατήναρες, ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ
Βάλλων ὠκὺν ὀϊστόν· ἐπηύτησε δὲ λαός,
Ἰὴ ἰὴ Παιῆον, ἵει βέλος, εὐθύ σε μήτηρ
Γείνατ' ἀοσσητῆρα· τὸ δ' ἐξέτι κεῖθεν *ἀείδῃ.
Ὁ Φθόνος Ἀπόλλωνος ἐπ' οὔατα λάθριος εἶπεν,
Οὐκ ἄγαμαι τὸν ἀοιδὸν ὃς οὐδ' ὅσα πόντος ἀείδει.
Τὸν Φθόνον ὡπόλλων ποδί τ' ἤλασεν, ὧδέ τ' ἔειπεν,
Ἀσσυρίου ποταμοῖο μέγας ῥόος, ἀλλὰ τὰ πολλὰ
Λύματα γῆς καὶ πολλὸν ἐφ' ὕδατι συρφετὸν ἕλκει·
Δηοῖ δ' οὐκ ἀπὸ παντὸς ὕδωρ φορέουσι μέλισσαι,
Ἀλλ' ἥτις καθαρή τε καὶ ἀχράαντος ἀνέρπει
Πίδακος ἐξ ἱερῆς ὀλίγη λιβάς, ἄκρον ἄωτον.
Χαῖρε ἄναξ· ὁ δὲ Μῶμος, ἵν' ὁ *φθόνος, ἔνθα νέοιτο.

IN DIANAM.

γ. φθόνος.

DIANAM (neque enim leue eſt canentibus, ſi eius obliuiſcantur)
Celebramus, cui tela & retia curæ ſunt,
Et tripudium multiplex, & in montibus ludi.
Principiũ hinc ducẽtes, quomodo, quũ patris inſideret genib.
Puella adhuc adoleſcens, hæc verba ad patrem protulerit,
Da mihi, tata, virginitatem in æternum conſeruare,
Et nominum multitudinẽ: ne hac mecũ Phœb. certare poßit.
γ. ἄττα. *Da etiam ſagittas & arcus. ſine pater: non à te pharetram*
Nec poſtulo magnum arcum. mihi Cyclopes ſagittas
Confeſtim fabricabunt, mihi etiam flexilem arcum.)
Sed vt lucem feram, & ad genua vſque tunicam
Succingam fimbricatam, quando agreſtes feras perimo.
Da mihi item ſexaginta tripudij ſocias Oceaninas,
Omnes nouem annos natas, omnes adhuc puellas diſcinctas.
Da quoque mihi pediſſequas Amneſides viginti nymphas:
Quæ mihi & veſtes villoſas, & vbi interdum neque lynces
Neque ceruos arcu deiecero, celeres canes bene curent.
Da præterea mihi omnes montes. vrbem verò mihi quamcunque imperti,
Quamcunque vis. rarum enim hoc erit *quum Diana in vrbem ibit:*
Montibus inhabitabo: vrbibus verò admiſcebor hominũ,
Solummodo quum acutis pariendi doloribus mulieres
Oppreſſæ vocarint me *opitulatricem: quibus me Parcæ,*
Vt primùm nata ſum, ſorte quadam *præfecerũt adiuuãdis:*
Quoniam & quum me pareret & in vtero ferret, non doluit
Mater Latona, *ſed ſine labore è ſuo depoſuit vtero.*
Sic puella loquuta barbam tentauit patris
γ. πολλαί. *Apprehendere: ſed ſæpius fruſtra extendit manus,*
Vſquedum attingeret. Pater autem annuit cum riſu,
Dixitq́; eam *demulcens, Quando mihi tales* liberos *deæ*
Pepererint, parui ego æmulæ Iunonis
Iracundiam æſtimauero. habe filia quæcunque vltrò
Poſtulas: ſed & alia pater multo maiora dabit.
Tredecim tibi vrbes, & turrim non vnam dabo:
Tredecim tibi vrbes, quæ neminem alium Deum honorare
Scient quàm ſolam te, & Dianam ſolam *inuocare.*

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΡΤΕΜΙΝ.

ΑΡΤΕΜΙΝ (οὐ γὰρ ἐλαφρὸν ἀειδόντεσσι λαθέσθαι)
Ὑμνέομεν, τῇ τόξα λαγωβολίαι τε μέλονται,
Καὶ χορὸς ἀμφιλαφὴς, καὶ ἐν οὔρεσιν ἑψιάασθαι,
Ἄρχμενοι ὡς ὅτε πατρὸς ἐφεζομένη γονάτεσσι
Παῖς ἔτι κουρίζουσα τάδε προσέειπε γονῆα,
Δός μοι παρθενίην αἰώνιον *ἄππα φυλάσσειν,
Καὶ πολυωνυμίην, ἵνα μή μοι Φοῖβος ἐρίζῃ.
Δὸς δ' ἰοὺς καὶ τόξα. ἔα πάτερ, οὔ σε φαρέτρην
Οὐδ' αἰτέω μέγα τόξον, (ἐμοὶ Κύκλωπες ὀϊστοὺς
Αὐτίκα τεχνήσονται, ἐμοὶ δ' εὐκαμπὲς ἄεμμα)
Ἀλλὰ φαεσφορίην τε, καὶ ἐς γόνυ μέχρι χιτῶνα
Ζώννυσθαι λεγνωτόν, ἵν' ἄγρια θηρία καίνω.
Δὸς δέ μοι ἑξήκοντα χορίτιδας Ὠκεανίνας,
Πάσας εἰνέτεας, πάσας ἔτι παῖδας ἀμίτρους·
Δὸς δέ μοι ἀμφιπόλους Ἀμνισίδας εἴκοσι νύμφας,
Αἵτε μοι ἐνδρομίδας τε, καὶ ὁππότε μηκέτι λύγκας
Μήτ' ἐλάφους βάλλοιμι, θοοὺς κύνας εὖ κομέοιεν.
Δὸς δέ μοι οὔρεα πάντα· πόλιν δέ μοι ἥντινα νεῖμον
Ἥντινα λῇς· σπαρνὸν γὰρ ὅτ' Ἄρτεμις ἄστυ κάτεισιν.
Οὔρεσιν οἰκήσω, πόλεσιν δ' ἐπιμίξομαι ἀνδρῶν
Μοῦνον ὅτ' ὀξείῃσιν ὑπ' ὠδίνεσσι γυναῖκες
Τειρόμεναι καλέωσι βοηθόον, ᾗσί με μοῖραι
Γεινομένην τὸ πρῶτον ἐπεκλήρωσαν ἀρήγειν,
Ὅττι με καὶ τίκτουσα καὶ οὐκ ἤλγησε φέρουσα
Μήτηρ, ἀλλ' ἀμογητὶ φίλων ἀπεθήκατο κόλπων.
Ὣς ἡ παῖς εἰποῦσα, γενειάδος ἤθελε πατρὸς
Ἅψασθαι, *πολλὰς δὲ μάτην ἐτανύσσατο χεῖρας,
Μέχρις ἵνα ψαύσειε. πατὴρ δ' ἐπένευσε γελάσσας,
Φῆ δὲ καταρρέζων, ὅτε μοι τοιαῦτα θέαιναι
Τίκτοιεν, τυτθόν κεν ἐγὼ ζηλήμονος Ἥρης
Χωομένης ἀλέγοιμι. φέρευ τέκος ὅσσ' ἐθελημὸς
Αἰτίζεις, καὶ δ' ἄλλα πατὴρ ἔτι μείζονα δώσει.
Τρὶς δέκα τοι πτολίεθρα καὶ οὐχ ἕνα πύργον ὀπάσσω,
Τρὶς δέκα τοι πτολίεθρα, τὰ μὴ θεὸν ἄλλον ἀέξειν
Εἴσεται, ἀλλὰ μόνην σὲ καὶ Ἀρτέμιδος καλέεσθαι.

Πολλὰς δὲ

Πολλὰς δὲ ξυνῇ πόλιας διαμετρήσασθαι,
Μεσσόγεως, νήσους τε· καὶ ἐν πάσῃσιν ἔσονται
Ἀρτέμιδος βωμοί τε καὶ ἄλσεα. καὶ μὲν ἀγυιαῖς
Ἔσσῃ καὶ λιμένεσσιν ἐπίσκοπος. ὣς ὁ μὲν εἰπὼν
Μῦθον ἐπεκρήηνε καρήατι. βαῖνε δὲ κούρη
Λευκὸν ἔπι Κρηταῖον ὄρος κεκομημένον ὕλῃ.
Ἔνθεν ἐπ' Ὠκεανὸν· πολέας δ' ἐπελέξατο νύμφας,
Πάσας εἰνέτεας, πάσας ἔτι παῖδας ἀμίτρους.
Χαῖρε δὲ Καίρατος ποταμὸς μέγα, χαῖρε δὲ Τηθύς,
Οὕνεκα Λητωίδι θυγατέρας πέμπον ἀμορβούς.
Αὖθι δὲ Κύκλωπας μετεκίαθε· τοὺς μὲν ἔτετμε
Νήσῳ ἐνὶ Λιπάρῃ (Λιπάρη νέον, ἀλλὰ τότ' ἔσκεν
Οὔνομά οἱ Μελιγουνὶς) ἐπ' ἄκμοσιν Ἡφαίστοιο
Ἑσταότας περὶ μύδρον· ἐπείγετο γὰρ μέγα ἔργον·
Ἱππείην τετύκοντο Ποσειδάωνι ποτίστρην.
Αἱ νύμφαι δ' ἔδδεισαν ὅπως ἴδον αἰνὰ πέλωρα
Πρηόσιν Ὀσσαίοισιν ἐοικότα· πᾶσι δ' ὑπ' ὀφρὺν
Φάεα μουνόγληνα, σάκει ἴσα τετραβοείῳ,
Δεινὸν ὑπογλαύσσοντα· καὶ ὁππότε δοῦπον ἄκουσαν
Ἄκμονος ἠχήσαντος ἐπὶ μέγα πουλύ τ' ἄημα
Φυσάων, αὐτῶν τε βαρὺν στόνον· αὖε γὰρ Αἴτνη,
Αὖε δὲ Τρινακρίη, Σικανῶν ἕδος, αὖε δὲ γείτων
Ἰταλίη, μεγάλην δὲ βοὴν ἐπὶ Κύρνος ἀΰτει.
Εὖθ' οἵγε ῥαιστῆρας ἀειράμενοι ὑπὲρ ὤμων,
Ἢ χαλκὸν ζείοντα καμινόθεν, ἠὲ σίδηρον,
Ἀμβολαδὶς τετύποντες, ἐπὶ μέγα μυχθίσσειαν.
Τῷ σφέας οὐκ ἐτάλασσαν ἀκηδέες Ὠκεανῖναι
Οὔτ' ἄντην ἰδέειν, οὔτε κτύπον οὔασι δέχθαι.
Οὐ νέμεσις· κείνους γε καὶ αἱ μάλα μηκέτι τυτθαὶ
Οὐδέποτ' ἀφρικτὶ μακάρων ὁρόωσι θύγατρες.
Ἀλλ' ὅτε κουράων τις ἀπειθέα μητέρι τεύχοι,
Μήτηρ μὲν Κύκλωπας ἑῇ ἐπὶ παιδὶ καλιστρεῖ,
Ἄργην, ἢ Στερόπην· ὁ δὲ δώματος ἐκ μυχάτοιο
Ἔρχεται Ἑρμείης σποδιῇ κεχριμένος αἴθῃ·
Αὐτίκα τὴν κούρην μορμύσσεται· ἡ δὲ τεκούσης
Δύνει ἔσω κόλπους, θεμένη ἐπὶ φάεσι χεῖρας.
Κούρη, σὺ δὲ καὶ πρόσθεν ἔτι τριέτηρος ἐοῦσα,
Εὖτ' ἔμολεν Λητώ σε μετ' ἀγκαλίδεσσι φέρουσα,
Ἡφαίστου καλέοντος ὅπως ὀπτήρια δοίη,
Βρόντεώ σε στιβαροῖσιν ἐφεσσαμένου γονάτεσσι,
Στήθεος ἐκ μεγάλου λασίης ἐδράξαο χαίτης,
Ὤλοψας δὲ βίηφι· τὸ δ' ἄτριχον εἰσέτι καὶ νῦν
Μεσσάτιον στέρνοιο μένει μέρος, ὡς ὅτε κόρσῃ
Φωτὸς ἐνιδρυθεῖσα κόμην ἐπενείματ' ἀλώπηξ.
Τῷ μάλα θαρσαλέη σφε τάδε προσελέξαο τῆμος·
Κύκλωπες, κἠμοί τι Κυδώνιον εἰ δ' ἄγε τόξον,
Ἠδ' ἰοὺς κοίλην τε κατακληῖδα βελέμνων
Τεύξατε· καὶ γὰρ ἐγὼ Λητωιὰς, ὡς περ Ἀπόλλων.
Αἱ δέ κ' ἐγὼ τόξοις μονιὸν δάκος ἤ τι πέλωρον
Θηρίον ἀγρεύσω, τὸ δέ κεν Κύκλωπες ἔδοιεν.
Ἔννεπες· οἱ δ' ἐτέλεσσαν· ἄφαρ δ' ὡπλίσσαο, δαῖμον.
Αἶψα δ' ἐπὶ σκύλακας πάλιν ἤιες· ἵκεο δ' αὖλιν
Ἀρκαδικὴν ἐπὶ Πανός. ὁ δὲ κρέα λυγκὸς ἔταμνε
Μαιναλίης, ἵνα οἱ τοκάδες κύνες εἶδαρ ἔδοιεν.
Τὶν δ' ὁ γενειήτης δύο μὲν κύνας ἥμισυ πηγούς,
Τρεῖς δὲ παρουαίους, ἕνα δ' αἰόλον, οἵ ῥα λέοντας
Αὐτοὺς αὖ ἐρύοντες, ὅτε δράξαιντο δεράων,
Εἷλκον ἔτι ζώοντας ἐπ' αὔλιον· ἑπτὰ δ' ἔδωκε
Θάσσονας αὐράων Κυνοσουρίδας, αἵ ῥα διῶξαι
Ὤκισται νεβρούς τε καὶ οὐ μύοντα λαγωὸν,
Καὶ κοίτην ἐλάφοιο, καὶ ὕστριχος ἔνθα καλιαὶ,
Σημῆναι, καὶ ζορκὸς ἐπ' ἴχνιον ἡγήσασθαι.
Ἔνθεν ἀπερχομένη (μετὰ καὶ κύνες ἐσσεύοντο)
Εὗρες ἐπὶ προμολῇς ὄρεος τοῦ Παρρασίοιο
Σκαιρούσας ἐλάφους, μέγα τι χρέος· αἱ μὲν ἐπ' ὄχθῃς
Αἰὲν ἐβουκολέοντο μελαμψήφιδος Ἀναύρου,
Μάσσονες ἢ ταῦροι, κεράων δ' ἀπελάμπετο χρυσός·
Ἐξαπίνης δ' ἔταφές τε, καὶ ὃν ποτὶ θυμὸν ἔειπες·
Τοῦτό κεν Ἀρτέμιδος πρωτάγριον ἄξιον εἴη.

Multas etiam communiter cum aliis *vrbes di metiendas,*
Tam mediterraneas quàm insulas dabo : *&* *in omnib erũt*
Dianæ aræ ac nemora, sed & viis
Praeris & portubus inspectrix. Sic ille loquutus,
Orationem suam confirmauit capite. ibat autem puella
In Leucum. i.album, *Cretæ montem, frondescentem syluis.*
Inde ad Oceanum. Multas verò ibi delegit nymphas,
Omnes nouem annos natas, omnes adhuc puellas discinctas.
Lætabatur Caratus fluuius vehemẽter: lætabatur & Tethys,
Propterea quòd Latonæ filias misisset socias.
Hinc deinde ad Cyclopas transiit, eósque reperit
Insula in Lipara (Lipara nunc, sed tum erat
Nomen ei Meligunis) super incudibus Vulcani
Circumstantes massam. Vrgebat enim ipsos *graue opus.*
Equestre fabricabant Neptuno aquarum. id est, in quo suos ille equos aquaretur.
Nymphæ verò pertimuerũt cùm aspexissent horrenda mõstra
Iugis Ossæ montis *similia (omnibus autem infra supercilium*
Lumina erant vnocula, clypeo æqualia quadruplici,
Toruum sublucentia) & cùm strepitum audiuissent,
Incudis resonantis, itémque magnum ac vastum spiritum
Follium, ipsorum grauem gemitum. insonabat n. Ætna,
Insonabat & Trinacria Sicanorum sedes: insonabat & pro-
Italia: magnum item strepitus in Corsica resonabat (xima
At postquam *illi* Cyclopes *malleis sublatis super humeros,*
Aut æs candens è camino eductum *aut ferrum,*
Alternè ferientes erant *(quandoquidem valde laborabãt:)*
Hic ipsos non potuerunt secura Oceaninæ
Ne contra quidem aspicere, neq; sonitũ auribus percipere.
Neq; hoc agrè ferẽdũ in ipsis. *illos enim quæ etiã nõ amplius*
Nunquã sine tremore aspiciũt diuorũ filiæ (*sunt ita paruæ*
Sed cùm puellarũ aliqua immorigera aduersus matrẽ fecerit
Mater quidem Cyclopes suam contra filiam aduocat,
Argen, aut Steropen: è domo verò interiori
Prouenit Mercurius, carbone oblitus atro.
Statim is puellam territat: at ipsa genitricis
Subit in gremium, ponens super oculos vtramque manum.
Tu verò puella Diana *etiã longè antè, trima adhuc existẽs,*
Vbi venit Latona in Liparam, *te in vlnis gestans,*
Vulcano eam arcessente, vt munera tui vidẽdi gratia daret:
Brontæ te in robusta collocante genua,
Pectore è magno Brontæ *hirsutas excerpsisti setas:*
Euulsisti, violenter. Itaque depilis etiamnum adhuc
Intermedia pectoris manet pars, vt quando temporibus
Hominis insidens capillos depasta est alopecia:
Proinde valde animosa ipsos sic tum affata es:
Cyclopes, mihi aliquem Cydonium agedum arcum,
Aut sagittas, cauumq; claustrum sagittarum. i. pharetram,
Fabricate. etenim ego sum *Latonæ, sicut Apollo.*
Quòd si ego sagittis agrestem porcum, aut aliquã pregrãdẽ
Feram venatu cepero, eam sanè Cyclopes comedent.
Dicebas: at illi perfecerunt, statimq; armata es Dea.
Continuò autem ad catulos reuersa, peruenisti ad stabulum
Arcadicum Panos. Is tum *carnes Lyncis secabat*
Mænaliæ: vt eius fœta canes escam comederent.
Tibi. a. barbatus Pan *duos quidẽ canes, media parte albos,*
Tres verò auritos, & vnum diuersicolorem: (qui vel leones
Ipsos retrorsum trahentes, vbi apprehendissent eos cute,
Rapiebant adhuc viuos in stabulum) septem præterea dedit
Velociores ventis Cynosurides, quæ & in inuestigando
Promptissima erant *hinnulósque, & non conniuentẽ leporẽ,*
Et cubile cerui, & hystricis vbi essent *nidi*
Ostendendo, & damæ ad vestigium perducendo.
Inde proficiscens (vnà verò & canes ibant)
Reperiebas in cacumine montis Parrhasii
Salientes ceruos, rem magnam: illæ quidem in ripis
Semper pascebant nigris lapillis oppleti Anauri,
Maiores quàm tauri. in cornibus verò refulgebat aurum.
Hic repente tu *immisisti canes, & tuũ apud animũ dixisti,*
Hæc sanè prima præda Dianæ digna esset.

Sed quando quidem ad verticem ſequutus ſui altum,
Illi quidem ex improuiſo ſonum acutum tollentes,
Spiculo mota ſunt celeriter quemadmodum ſagitta.
Frondoſam ad fagum irruentem prauidentes
Grauem ſerpentem, eleuantem maxillam plenam morte.
Illum verò ego admonens è regione irruentem
Non vidi, oculi verò mihi aurum errabant,
Priuſquam ſurgentis à terra ceruicem grauem
Animaduerti, ſámque corpore paratum cuſtodire:
Vbi ſi aliquis retrofugum cognouiſſet,
Neque me perdices pedibus veloces ſequi,
Neque me puerilibus putabat pedibus ferri.
Iuſſerat enim mihi, timorẽ extenſas alas habentẽ eſſe grauẽ.
Et flatum venti, apud pedes verò malum erat:
Sæpe verò veſtis ſummum attigit caulibus.
Et quidem ſupra Parca me ingens contexit fera,
Niſi me animus incitaſſet, celeriter circa aram irruere,
Quam veteres lucem hominibus præbenti ſtatuerunt:
Idúmque ſuper fragmentum ſiccum oliuæ relictum fuerat
Ligni ſciſſi: quod quidem ſiccum edax reliquit ignis.
Illud ego rapiens, pernicioſi in conſpectum draconis
Conuerſus ſum, inſaniuítque montana ira grauis,
Pugnare paratum videns: inuolutus verò erat ſuper
Flectens rotundè longam ſpinam. poſtea ſuper aliam
Alia, poſteáque ſuprà alia voluta rota erat.
Et adhuc & aræ ſupra ceruices portans,
Exibilans clamante me a multo magis voce:
Et verberauit infractum montis verticem,
Circa ipſum vulneraui ſubigneum ramum imbecillem.
Non enim fatalis eram funeſta fera domari:
Propterea greges prius paſcentes
Sequentem, duo patris mei canes clamantem,
Cognoſcentes, accurrerunt. valde enim ipſis mitis eram,
Et ille quidem irruit in illos: ego verò in terram irruens,
Conuerſim quemadmodum aliquis Iouis vncunguem fugiẽs
Aquilam, in tutis populi fructicibus lepores.
Illis ſimilis ouibus mixtus pernicioſa ſub fera
Occultatus ſum, mediis complicatus hœdis.
Vt quidem igitur ſimplicitatem pater meus ſeruauit,
Semper vitulum duxit meum ad adiutricem aram,
Extendens Soli redemptionem filij ſui.
Poſtea ego ex grege vſequens pinguem vitulum,
Vernum vireſcentem iuuencæ vbere matris,
Venio ad ſummitatem ducens chorum iucundum ſociorum,
Cúmque ipſis & draconis occiſores canes aſcendunt,
Lubentes, dulciſque eſt circa aram regis
Delectatio, viridiſque campus, molleſque ſuprà herbæ,
Et denſa vlmus ſub vmbra, propéque ipſos
Aqua ſemper fluens prærupta ſub imum petræ,
Alba exſcaturiens reſonat ſimilis cantui,
Eamus, non conuiuium deorum fas abnuere.
Sic dixi. ille verò me hoc modo alloquutus eſt diuinus homo:
Sed te quidem melius lucem hominibus præbens ex triſti,
Semper duceret malitia, ſi lugubríſque mutteret,
Opulentiæ ad magnam domum hilaritatis cauſa ſua.
Neque quidem neq; te ego ſanè cõpenſatione ipſe priuabo.
Sed quoniam igitur facturus ſacrificium conſcendis,
Vt te orantem audiat deus præbebo.

CRYSTALLVS.

CRYSTALLVM ſplendentem pellucidum accipe manibus,
Lapidem, defluxum irradiantis immortalis ſplendoris,
Aetheréque immortalium valde delectatur incorruptũ cor.
Illum ſiquidem in manibus habens, circa templum venias.
Non aliquis tibi beatorum negabit orationes:
Audique, vt diſcas, robur albi lapidis.
Si enim ſine fortis velis ignis in flammas irruere,
Iubeo αὐαλέων ipſum ſuper faces deponere:
Poſtea ille ſole è regione lucente

Ἀλλ' ὅτε δὴ κορυφὴν μετασπόμενος κίον ἄκρην,
Οἱ μὲν ἄρ' ἐξαπίνης ἰαχὴν ὀξεῖαν ἄραντες
Αἰγανέης, ἐσσεύοντο θοώτερον ἠΰτε βέλεμνα,
Ὑψίκομον ποτὶ φηγὸν ἐπαϊσσόμενον προϊδόντες
Αἰνὸν ὄφιν, πετάσαντα γένυν πλείην θανάτοιο.
Τὸν δ' ἐγὼ ἐγχειμφθεὶς ὑπεναντίον ἀΐξαντα
Οὐκ ἴδον, ὀφθαλμοὶ δέ μοι ἐρευθεῖν ἠμβλύνοντο,
Πρὶν γ' ἀναστήσαντος ἀπὸ χθονὸς αὐχένα δεινὸν
Ἐφρασάμην, ἤδη τε δέμας μεμαῶτα φυλάξαι.
Ἔνθ' εἴ τις σπεύδοντα παλίσσυτον εἰσενόησεν,
Οὔτε με περδίκεσσιν ἀελλοπόδεσσιν ἕπεσθαι,
Οὔτε με νηπιάχοισιν ἐΐσατο ποσσὶ φέρεσθαι.
Κέκλετο γάρ μοι δεῖμα ταρυπτέρυγ' αἰὲν ἰέσθαι,
Καὶ πνοιὴν ἀνέμου. παρὰ δὲ ποσὶ κακὸν ἦεν.
Πολλάκι δ' εἵματος ἄκρον ἐπεψαύεσκεν ἀκάνθαις·
Καί κεν ὑπὲρ μοῖράν με πελώριος ἀμφέχανε θήρ,
Εἰ μή μοι νόος ὦρτο θοῶς ἐπὶ βωμὸν ὀρούσαι,
Τόν ῥα παλαιότεροι φαεσιμβρότῳ ἱδρύσαντο.
Τῷ δ' αὖ ἔπι τρύφος αὖον ἐλαΐνης ἐλέλειπτο
Σχίζης, ὅ ττι μάρανθεν ἀδηφάγον ἐξέλιπεν πῦρ·
Τὴν ἐγὼ ἁρπάξας ὀλοοῦ κατένωπα δράκοντος
Ἔστρεφθην, μαίμωσε δ' ὀρεσκῷος μένος αἰνόν,
Μαρνάσθαι μεμαῶτα ἰδών. εἴλυτο δὲ πυκνῶς,
Γνάμπτων ἐγκύκλως ταναὴν ῥάχιν· αὐτὰρ ἐπ' ἄλλῳ
Ἄλλος, ἔπειτα δ' ἐπ' ἄλλος ἑλισσόμενος τροχὸς ἦεν.
Ἠδ' ἔτι καὶ βωμοῖο ἐπ' αὐχένας ἠέρταζεν,
Συρίζων βοόωντος ἐμεῦ πολὺ μεῖζον αὐτῆς.
Καὶ τύψεν ἄρρηκτον ὀρεσκώοιο κάρηνον,
Ἀμφ' αὐτῷ θραύσας ὑπέκπυρον ὄζον ἄναλκιν
Οὐ γὰρ μόρσιμος ἦα δαφοινῷ θηρὶ δαμῆναι.
Τοὔνεκεν αὐτοῖς οἴεσσιν ἐπὶ πρόσθε βοσκομένοισιν
Ἑσπομένω δύο παῖδες ἐμοῦ κύνε κεκλήγοντα
Γνόντες ἐπέδραμέτην· μάλα γάρ σφισι μείλιχος ἦεν.
Χ' ὁ μὲν ἄρ ἔσσυτο τοῖιν, ἐγὼ δ' ἐς γαῖαν ὀρούσας
Πε[illegible]νέδην ὥς τίς τε Διὸς γαμψώνυχα φεύγων
Αἰετὸν ἐν πυκινοῖσι λάσι θάμνοισι λαγωός,
Τοῖς ἴκελος, μήλοισι μιγείς, ὀλοοῖο ὑπὸ θηρὸς
Ἐκρύφθην, μεσσοῖσιν ἐνιπλεχθεὶς ἐρίφοισι.
Ὄφρα μὲν οὖν ἀφέλεια πατὴρ ἐμὸς ἀμφὶς ζώεσκε,
Αἰεὶ μόσχον ἄγεσκεν ἐμὸν ποτὶ ἀμύντορα βωμόν,
Τίνων ἠελίῳ ζωάγρια παιδὸς ἑοῖο·
Αὐτὰρ ἐγὼν ἀγέληθεν ἑλὼν ἐπὶ πίονα μόσχον
Εἰαρινὸν, θάλλοντα τιθηνίδος οὔθατι μητρὸς,
Ἔρχομαι εἰς ἀκρώρειαν ἄγων χορὸν ἡδὺν ἑταίρων·
Σὺν δέ σφιν καὶ τοῖσι δρακοντοφόνω κύνε βαίνειν
Αὐτομάτω· γλυκερὴ δὲ πέλει περὶ βωμὸν ἄνακτος
Τερπωλή, χλοερόν τε πέδον, μαλακαί τ' ἐπὶ ποίαι,
Καὶ λασίαι πτελέῃσιν ὑπὸ σκιή, ἄγχι δ' ἄρ' αὐτῶν
Ὕδωρ ἀέναον λιστῆς ὑπὸ πυθμένα πέτρης
Λευκὸν ἀναβλύζον κελαρύζεται ἴκελον ᾠδῇ.
Ἰσμὲν ἔπει δαῖτα θεῶν θέμις ἀρνήσασθαι.
Ὣς ἐφάμην. ὁ δέ μ' ὧδε προσηύδα δαιμόνιος φώς,
Ἀλλά σε μὲν κρείσσων φαεσιμβρότος ἐξ ἀλεγεινῆς
Αἰὲν ἄγοι κακότητος, ἀδακρύτοιό τε πλούτου
Ὄλβου πρὸς μέγα δῶμα, φιλοφροσύνης ἕνεκα σφῆς.
Οὐδὲ μὲν οὐδέ σ' ἐγὼ περ ἀμοιβῆς αὐτὸς ἀμέρσω·
Ἀλλ' ἐπεὶ οὖν ἄξων ἱερήϊον εἰσαναβαίνεις,
Ὄφρα τοι εὐχομένοιο κλύοι θεὸς ἐγγυαλίξω.

ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΣ.

ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΝ φαέθοντα διαυγέα λάζεο χερσὶ
Λᾶαν, ἀπορροίας περιφεγγέος ἀμβρότου αἴγλης·
Αἰθέρι δ' ἀθανάτων μέγα τέρπεται ἄφθιτον ἦτορ.
Τὸν κ' εἴπερ μετὰ χεῖρας ἔχων περὶ νηὸν ἵκηαι,
Οὔτις τοι μακάρων ἀρνήσεται εὐχωλῇσι.
Κέκλυθι δ' ὄφρα μάθοις μένος ἀργινόεντος λίθοιο·
Εἰ γὰρ ἄτερ κρατεροῖο θέλοις πυρὸς ἐς φλόγας ὁρμᾶν,
Κέκλομαι αὐαλέων μιν ὑπὲρ δαΐδων καταθεῖναι·
Αὐτὰρ ὅγ' ἠελίοιο κατάντιον αὐγάζοντος

Αὐτίχ' ὑπὲρ δαΐδων ὀλίγην ἀκτῖνα τανύσσει.
Η δ' ὅτε καρφαλέης τε θίγῃ καὶ πίονος ὕλης
Καπνὸν, ἔπειτα δὲ πῦρ ὀλίγον, μετὰ δὲ φλόγα πολλὴν
Ορσει· τὴν δ' ἄρα φασὶ παλαιγενέες ἱερὸν πῦρ.
Τῆς οὐχ ἑτέρας μᾶλλον φλογὸς ἔλπομ' ἔγωγε
Αθανάτοις οὕτω κεχαρισμένα μηρία καίειν.
Πρὸς δ' ἔτι σοι καὶ τοῦτο φίλος μέγα θαῦμα πιφαύσκω·
Αὐτὸν ὅπερ πέλεται φλογὸς αἴτιος, αἶψα μάλ' ὅγε
Εκ πυρὸς ἁρπάξαις, ψυχρὸς πέλει ἀμφαφάασθαι,
Αμφὶ δὲ καὶ νεφροῖσιν ἀέθλους κάμνοντα σαώσει.

ΓΑΛΑΚΤΙΤΗΣ.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ἀρχοίμην τοι ἀρηγόνα λᾶαν ὀπάσσαι,
Θεσπεσίου γάλακτος ἐνίπλεον, ἠΰτε μαζὸν
Πρωτοτόκου νύμφης ἢ μυκηθμοῦ οὐθατοέσσης·
Τόν ῥα παλαιγενέες μὲν ἀνακτίτην ἀδάμαντα
Κλεῖον, ὅτι γνάμπτει μακάρων νόον, ὥστε θυηλαῖς
Αζόμενοι ἐθέλωσιν ἐπιχθονίους ἐλεαίρειν·
Η δ' ἄρα μιν λήθαιον ἐφήμισαν, οὕνεκεν αἰεὶ
Μεμνῆσθαι κακότητος ὀϊζυρῆς ἀπερύκει
Θνητοὺς ἀθανάτους τε· νόον δ' ἱερούμενον εἶναι
Θέλγει, ἐποτρύνων ἀγανὰ φρεσὶ βουλεύεσθαι.
Αλλοι δ' ἐσκέψαντο γαλακτίδα φέρτερον εἶναι
Κικλήσκειν πέτρην, ὅτι τοι προΐησι γάλακτος
Εκ προρέον λευκοῖο πανείκελον ἔνδοθεν ἰχῶρ.
Πεῖραν δ' αὖ καὶ τῆσδε παρέσσεται αἴκ' ἐθέλῃσθα.
Οὔθατα γὰρ μήλων ὁπότε κεν μινύθοντα ἴδηαι,
Πῶς ἔρξεις φίλε τέκνον; ἐπὴν ἐρίφοισι τεοῖσιν,
Οἷς ποτε θῆρα πέλωρον ὑπεκπροφυγεῖν ἱκέτευσας,
Τοῖσι παρεστηκὼς τετληότι, οἱ δ' ἐνὶ σηκῷ
Αμφί σε λευγαλέοι γοερὸν περιμυκήσονται,
Τῶν μὲν ἀνιηθείσας ἀποστείλαιο μητέρας αἰὲν
Λούειν πηγαίοις κυανοχαίταις ἐν δίνῃσι,
Στείχοντος δ' ἠελίου κατεναντίον ἀντέλλοντος,
Αγινεῖν μὲν πρῶτον ἐποιχόμενος περὶ πάντας,
Αλμὴν δ' ἐν κρητῆρι καὶ ἄλφιτα λεπτὰ λίθοιο
Χευάμενος, διὰ ποίμνης καὶ αἰγῶν ἔρχε' ὅμιλον,
Ραίνων καρποτόκον λάσιον κατὰ νῶτον ἑκάστης·
Θαλλῶσαι δ' ἄρα πᾶσαι ἰαινόμεναι περὶ σηκοῖς,
Εξαπίνης μετὰ τέκνα φριγλαγέες τελέθουσιν.
Οἱ δ' ἄρ' ὑπὸ μαζοῖσι κορεσσάμενοι γλάγεος αὖθις
Σκιρτηθμῶν ἐξαῦτις ἀναμνήσονται ἀγαυοί.
Σὺν δὲ μελικρήτοιο μετὰ γλυκεροῖο μιγέντα
Ορνυε πινέμεναι νύμφην, ἵνα νήπιον υἷα
Μαστοῖσιν μεθύοντα παρ' ἀφνειοῖσι κομίζει.
Αμφὶ δ' ἄρ' αὐχένι παιδὸς ἀρτήζουσα πότνια
Λᾶαν, ἐρητύσει κακοώπου ὄπι Μεγαίρης.
Καὶ δέ σε καὶ βασιλῆες ἀμύμονες αἰδέσσονται
Εν χερὶ λᾶαν ἔχοντα, καὶ ἄσπετα φῦλ' ἀνθρώπων.
Αθάνατοι δὲ μάλιστα νόου κατὰ θύμια σεῖο
Πάντα τελευτήσουσιν, ἐπίφραδεν ἀΐοντες.

ΠΕΤΡΑΚΗΣ.

ΧΡΗ δὲ καὶ ἀμπέταλον Πετράκα λᾶαν ἔχοντας
Αρᾶσθαι παρὰ βωμὸν ἐναισιμίης ἑκατόμβης.

ΑΧΑΤΗΣ.

ΚΑΙ δενδρώεντος φέρεις βίον ἐν χερὶ πέτρης,
Μᾶλλον καὶ τέρποιτο θεῶν νόος αἰὲν ἐόντων.
Δένδρεα γὰρ μάλα πολλὰ κατόψεαι ὡς ἐνὶ κήπῳ
Ανθεμόεντι, κλάδοισιν ἐπασσυτέροις κομόωντα.
Τοὔνεκά οἱ καὶ φῶτες Αχάτῃ δενδρήεντι
Θῆκαν ἐπωνυμίην, ὅτι οἱ τὸ μὲν ἔπλετ' Αχάτης,
Αλλο δ' ἔχει λασίης ὕλης δέμας εἰσοράασθαι.
Τόνδε τεοῖσι βόεσσιν ἀναζεύξουσιν ἀρούρας
Αμφὶ κέρασι δύω βαλέειν, ἢ καρτερὸν ἄμφις
Ωμον ἀρεστήροντος ἀτειρέος ἀγρονόμοιο·
Καί κεν ἀπ' οὐρανόθεν σταχυοπλόκαμος Δημήτηρ
Μεστὸν ἴοι φερέκαρπον ἐς αὔλακα κόλπον ἔχουσα.

Econtrariò, ſuper faces ineffabilem radium extendit.
Et quando fructuoſæ tetigit & pinguis ſyluæ
Fumum, poſtea verò ignis paruus poſt flammam multam
Irruet, quam iam dicunt antiqui ſacrum ignem:
Illarum non alia magis flamma ſpero ego,
Immortalibus ita grata femora vrere.
Adhuc tibi & illud amice magnum miraculum dico,
Ipſum qui eſt flammæ autor ſiue magis ſtatim
Ex igne rapiens, frigidus eſt palpari,
Circaque & renibus vinctos laborantem ſeruabit.

GALACTITES.

SECVNDVM orans tibi auxiliatorem lapidem (præbebo,
Diuino lacte plenum veluti mammas
Primogenitæ Nymphæ, vel mugientis vberoſæ.
Illum ſanè veteres Anactitem adamantem
Vocauerunt, quòd flectit beatorum animum, vt ſacrificia
Venerantes velint terreſtrium miſereri.
Et ipſum occultum dixerunt, quoniam ſemper
Recordari malitiæ ærumnoſæ prohibet
Mortales immortaléſque, animóque valde vtilem eſſe,
Demulget incitans bona mentibus conſulere.
Alij verò conſiderauerunt galactidem melius eſſe
Vocare lapidem, quoniam irruerunt lac
Ex profluxit album perſimile interna ſaniei.
Experimentum verò tibi & huius aderit, ſi velis.
Vbera enim ouium quando diminuta inſpicies,
Quomodo facies chare fili? quandoquidem hœdis tuis,
Quos, aliquando horrendam feram effugere ſupplicaſti,
Illis adſtares perfectis, illi verò in ſtabulo
Circa te tenues lugubre circummugient.
Illorum quidem iratas iube matres ſemper
Lauare fontium nigros fluxus habentium in vndis.
Stáſque ſolis è regione orientis
Pellucere quidem, primùm accedens circa omnes,
Salſuginem verò in cratere & farinam tenuem lapidis
Fundens propter gregem, & caprarum veni conuentum.
Aſpergens fructiferum hirſutum per dorſum cuiuſque,
Florent verò omnes latè circa ſtabula,
Eueſtigiò poſt paruulos lac ferentes fiunt.
Ille verò ſuper mammas ſatiatæ paruulos lactantes,
Saltationum poſtea rurſus recordantur excelentes,
Simúlque muſto cum dulci mixtum.
Incitatus bibere nympham, vt paruulum filium
Mamillis ebrium apud abſcondita portaret
Circa autem collum pueri appendens regina,
Lapidem cohibebit mala conſulentis oculos Megaræ.
Et te reges irreprehenſibiles venerabuntur:
In manu lapidem habentem, & innumeræ nationes hominũ,
Immortales verò maximè animi iucunditatem tui,
Omnia perficient vota intelligentes.

PETRACES.

OPORTET verò & frondoſum Petracem lapidem habentes
Precari apud aram ſuſcepti ſacrificij.

ACHATES.

ET arboribus nati feras fragmentum in manu lapidis,
Magis & delectaretur deorũ animus ſemper exiſtentiũ.
Arbores enim valde multas inſpicies, quẽadmodũ in horto
Florente, ramis aceruatis ornatum.
Propterea ipſi & homines Achati ſylueſo
Impoſuerunt cognomentum, quod ipſi illud eſt Achati.
Aliúdque habet denſa ſylua corpus inſpicere,
Illam verò tuis bobus diſcindunt terram,
Circa cornua duo iacere, vel fortius circa
Humerum, arante indomita agricola.
Et quidem à cœlo ſpicarum comam habens Ceres
Plenum mittet fructiferum in ſulcum ſinum habens.

DE CORNV CERVI.

CONSIDERA & ſpectandũ habens cerui accede
Immortales cornu. aliquando enim animus cœleſtium.
Ridet, matura varia opus videntium,
Ex capite cerui generat quidem, non quidem tempora
Petra, ſed tamen eſt fortis lapis.
Neque quidem cognoſceres cornu verum, an lapis ſit,
Priuſquam ipſum palpans inuenias verum lapidem:
Semper ponet denſam ſuper caput lanam,
Si & caluus ſis. ſi enim illud oleo
Tritum teras tempora omnibus diebus tuis.
Illi verò noui circa caluariam tuam pili florebunt.
Primò nuptam verò iuuenem ducens in cubilia puellam,
Delectationis amabilis teſtem illum ferat
Lapidem: ille verò infractis concordiis ſimul ambos
Vltimam in ſenectutem, & in dies omnes poſſidebit.

ΠΕΡΙ ΚΕΡΑΤΟΣ ΕΛΑΦΟΥ.

ΣΚΕΠΤΕΟ, καὶ θηητὸν ἔχων ἐλάφοιο πέλαζε
Ἀθανάτοισι κέρας· ποτὲ γὰρ νόος οὐρανιώνων
Μειδιάει, φύσιος πολυδαιδάλου ἔργον ἰδόντων,
Ἐκ κεφαλῆς ἐλάφοιο. φύει γε μὲν οὐ ποτὶ κόρσην
Πέτρη, ἀλλ' ἔμπης πέλεται κρατερή τε γε πέτρη.
Οὐδέ κεν αὖ γνοίης κέρας ἀτρεκὲς ἢ λίθος ἐστί,
Πρίν κέ μιν ἀμφαφόων εὕροις νημερτέα λᾶαν.
Αἰεί τοι θήσει λασίην ἐπὶ κράατι λάχνην,
Εἰ καὶ ψεδνοκάρηνος ἔῃς. εἰ γάρ μιν ἐλαίῳ
Τειβόμενον τρίβοις κροτάφοις πάντ' ἤματα σοῖο,
Αἱ δὲ νέαι σεῦ βρέγμα τεὸν τρίχες ἀνθήσουσι.
Πρωτόγαμον δ' αἰζηὸς ἄγων ἐς δέμνια κούρην,
Τῆς φιλότητος ἐρατῆς ἐπιμάρτυρα τόνδε φέροιτο
Λᾶαν· ὁ δ' ἀρρήκτοισιν ὁμοφροσύνῃσιν ἀεὶ ἄμφω
Ὕστατιν ἐς γῆρας καὶ ἐς ἤματα πάντα καθέξει.

DE LAPIDE BARBARO, ILLORVM in agris manentium.

PASTORIQVE agreſtium taurorum Iouis Aegiochi
Filio, acu pictã veſtem habenti, lapidem iucundũ eſſe
Barbarum nuncio, Syria geniti tumultuoſi
Aquis Euphratis madefactum perdiuinis,
Qui horti cauſa fecerunt ſacrificia,
Sarmentis ſtatim tuis vuas ferentibus vineas
Induens, multum tibi hauriri vinum dabit.

ΠΕΡΙ ΒΑΡΒΑΡΟΥ ΛΙΘΟΥ, ΤΩΝ ἐν ἀγροῖς αὐλιζομένων.

ΠΟΙΜΕΝΙ δ' ἀγραύλων ταύρων, Διὸς αἰγιόχοιο
Υἱεῖ κισσοχίτωνι, λίθον καταθύμιον εἶναι
Βάρβαρον ἀγγέλλω, συρηγενέος κελαδεινοῦ
Ὕδασιν Εὐφρήταο διαινόμενον ζαθέοισιν·
Ὅς τοι φυταλιῆς ἕνεκεν ῥέξαντι θυηλάς,
Κλήμασιν αὐτίκα σοῖο φερεσταφύλεσσιν ἀλωάς
Ἀμφιέσας, πολλόν τοι ἀφύσσασθαι μέθυ δώσει.

IASPIS.

ET politum portans veris colorem habentem, & Iaſpim
Sacra faciat aliquis, beatorum floret cor,
Et ipſi fructiferas nubibus ſaturabunt terras,
Et ſqualidis ducat abundantem pluuiam terris,
Siccitatis verò ex campo vndis expulit χάλαζαν
Noſtro, & Parcas quæcunque eunt ſuper agros.
Et te enim immortalium amat animus. ex ara verò
Quemadmodum Cryſtallus, ſine igne in flammam mittis.
In te verò aduerſarium iacet robur, quando non ignis
Frigidam impulſo expectat intra aquam:
Si verò aliquis in frigidis relinquat pulueribus lebetem,
Aeſtuat forti plorante intra ferro.

ΙΑΣΠΙΣ.

ΚΑΙ γλαφυρὴν κομίσας ἐαρόχροον αἴκεν ἴασπιν
Ἱερὰ ῥέζοι τις, μακάρων ἰαίνεται ἦτορ,
Καί οἱ καρπαλίας νεφέλαις κορέσουσιν ἀρούρας,
Ἠδὲ καὶ αὐχμηρῇσιν ἄγοι πολὺν ὄμβρον ἀρούραις,
Αὐχμοῦ δ' ἐκ πεδίου ῥοθίων ἀπόεργε χάλαζαν
Ἡμετέρου, καὶ κῆρας ὅσαι στείχουσιν ἐπ' ἀγρούς·
Καὶ σὺ γὰρ ἀθανάτων γελάει νόος, ἐκ δ' ἄρα βωμοῦ
Ἠΰτε περ κρύσταλλος, ἄτερ πυρὸς ἐκ φλόγα πέμψεις·
Ἐν δέ σοι ἀντίπαλον κεῖται μένος, ὁππότε δὴ πῦρ
Νόσφιν ἀμφιέσῃ, ἐνὶ δὲ πλείοιο λέβητος
Ψυχρὸν ἐπιῤῥοιζούμενον ποτιδέγμενον ἔνδοθεν ὕδωρ.
Εἰ δέ τις ἐν ψυχροῖσι λίποι κονίῃσι λέβητα,
Παφλάζει κρατεροῖο κεκαυμένου ἔνδοθι χαλκοῦ.

TOPAZVS.

BONIQVE rurſus circa illa, & tranſlucidi eſſe
Dicuntur ſacra ſacrificia Topazi.

ΤΟΠΑΖΟΣ.

ΕΣΘΛΟΙ δ' αὖτ' ἐπὶ τοῖσι καὶ ὑαλοειδέες εἰσί
Κλείονται θυητοῖσι θυηπολίῃσι Τόπαζοι.

OPALLIVS.

DICO verò tibi delectare & Opallium cœleſtes,
Preclarum deſiderabilis molle corpus pueri habentem,
Et ipſum & oculis adiutorem paratum eſſe,
Et pini lacrymis lapideſcentem ὀφιανοῖο,
Et ſmyrnam miſcere odoratam, & ſquammis
Serpentis lepidorum ſplendentem iubeo.
Statim enim tibi dabunt vaticinia, bonorúmque
Futurorum malorúmque, & ſcies quæ vis.
Et neruorum triſtes paſſiones lepidotus arcet.
Duo verò ſolis aureas comas habentes lapides ſunt,
Ambo diuini. ſtupor verò eſt danti:
Ambobus radij veri innati ſunt,
Recti, ſplendentes, videre ſanè quemadmodum comæ.
Forma verò ipſis lapidum aliarũ quidem cogitabis
Cryſtallum vacuum, ille verò chryſolitho corpore econtrariò
Similis videri. ſi verò non haberet neque ille comas,
Chryſolithus eſſet, rurſus bonos dico parari.
In ipſis enim valde vitam ferens iniecit ſpiritum
Sol, ſtridorem valde glorioſe ſtatim lucis,
Honeſtioréſque videre, & tibi reuerentia erit illorum.

ΟΠΑΛΛΙΟΣ.

ΦΗΜΙ δέ τοι τέρπειν καὶ Ὀπάλλιον οὐρανίωνας
Ἀγλαόν, ἱμερτοῦ τέρενα χρόα παιδὸς ἔχοντα·
Καί ἑ καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἀοσσητῆρα τετύχθαι,
Καὶ πίτυος δάκρυσι λιθούμενον ὀφιανοῖο,
Καὶ σμύρνην μίσγειν εὐώδεα καὶ φολίδεσσιν
Ἀργυφέοιν λεπιδωτὸν ἀποστίλβοντα κελεύω·
Αὐτίκα γὰρ δώσουσι θεοπροπίας ἀγαθῶν τε
Ἐσσομένων λυγρῶν τε, καὶ εἴσεαι ἅσσα θέλησθα.
Καὶ νεύρων ἀλεγεινὰ πάθη λεπιδωτὸς ἀμύνει.
Δοιὼ δ' ἠελίου χρυσότριχε λᾶε πέλονται,
Ἄμφω θεσπεσίω· θάμβος δέ τοι ἔσσετ' ἰδέσθαι.
Ἀμφοτέροις ἀκτῖνες ἐτήτυμοι ἐμπεφύασιν,
Ὀρθαί, λαμπετόωσαι· ἰδεῖν γε μὲν οἷον ἔθειραι,
Εἶδος δέ σφι λίθων ἄλλο. τὸ μέν τι νοήσεις
Κρύσταλλον κενεόν· ὁ δὲ χρυσολίθου δέμας ἄντην
Εἴκελος εἰσιδέειν· εἰ δ' οὐκ ἔχεν οὐδ' ὅγ' ἐθείρας,
Χρυσόλιθός κεν ἔην· ἀτὰρ ἐσθλὼ φημὶ τετύχθαι.
Ἐν γάρ σφιν μέγα δή τι φερέσβιος ἔμβαλε πνεῦμα
Ἠέλιος, ῥοῖζον ἐρικυδέος αὐτίκα φωτός,
Σεμνότεροι τ' ἰδέειν· καί τοι σέβας ἔσσεται αὐτῶν.

Αἶψα γὰρ ἡρώων σφισὶν ἔρχεται εἶδος ἀγαυόν,
Οἵ τι θεοῦ μέγα δῶρον ἐπισταμένως φορέουσιν·
Τολμᾷ δ' ἀθανάτους καὶ ἀνάγκῃ μειλίξασθαι.

ΜΑΓΝΗΤΙΣ.

ΜΑΓΝΗΤΙΝ δ' ἔξοχ' ἐφίλησεν θοῦρος Ἄρης,
Οὕνεκεν ὁππότε κε πελάσῃ πολιοῖο σιδήρου,
Ἠΰτε παρθενικὴ γλαγόεσσι χεροῖν ἑλοῦσα
Ἠΐθεον στέρνοισι ποθεινὸν ἐπηγκάλισεν,
Ὥς γ' ἐφαπτομένη ποτὶ σφέτερον δέμας αἰεί,
Καὶ πάλιν οὐκ ἐθέλει μεθιέμεν πολεμιστὰ σίδηρον.
Ἤτοι μέν μιν φασὶ καὶ ἀγχίνοιο πέλεσθαι
Ἀμφίπολον κούρης, ὅτε κεν θελκτήρια μίσγοι·
Καί μιν θαρσαλέη γε Τιλάκτορος Αἰήταο
Κόσμησε κούρη πολυμήχανος. αὐτὰρ ἔγωγε
Σὴν ἄλοχον κέλομαί σε δαήμεναι εἰ ἕθεν ἁγνὸν
Ἀνδρὸς ὑπ' ἀλλοτρίοιο λέχος καὶ δώματα φυλάσσει.
Ἐς γάρ μιν κομίσας ὑπὸ δέμνια, κάτθεο λάθρῃ,
Χείλεσιν ἀείδων θελξιμβρότον ἀτρέμας ᾠδήν·
Ἡ δὲ κατανυστάζουσα καὶ ἡδύ περ μάλ' ἐν ὕπνῳ,
Ἀμφὶ σὲ χεῖρ' ὀρέγουσα περιπτύσσειν μεμαυῖα·
Εἰ δ' ἡ μαχλοσύνῃσιν ἀγαίεται δῖ' Ἀφροδίτη,
Ὑψόθεν ἐς γαῖαν τε τανύσσεται ἐκπροπεσοῦσα.
Καὶ δοιὼ μάγνητιν ἀδελφειῶν φορεόντων,
Θυμὸν ἀπειρεσίης φυγέειν ἔριδος ποθέοντε.
Καὶ λαοὺς ἀγορῆνδε συναγρομένους ἐπὶ καλῇ
Θέλξεις, ἐν στήθεσσιν ἄγων μελιηδέα πειθώ.
Καί τοι πολλὰ κεν ἄλλα δυνησάμενος καταλέξαι
Θαύματα τοῖο λίθοιο, τί πλεῖον οὐρανιώνων
Φθέγγομαι, ὧν αἶψα καὶ ὑψόθι περ μάλ' ἐόντων
Ἦτορ ἐπιγνάμπτει καὶ ἐφέλκεται, ὄφρα κε σεῖο
Ὦκα μάλ', ὥστε τοκῆες, ἔελδωρ ἐκτελέσωσιν.
Ἀλλ' ἤτοι τάδε μὲν καὶ ἐπαυτίκα πειρήσαιο,
Πάντα μάλ' ὅσσ' ἀγόρευσα, παρέσσεται, εἴ κ' ἐπὶ βωμὸν
Ἔλθωμεν, καὶ γάρ μοι ἐπισπεύδων ὅδε γ' ἀνὴρ
Ὤμοισιν κρατεροῖσιν ἰὼν φέρει αἰόλον ὕλην.
Νῦν δ' ἐπεὶ ἀτραπιτοῖο πολὺ πλεῖον ἄμμι λέλειπται,
Σεῖο δέ τοι κλονέει κραδίην μέγα εἶδος δράκοντος,
Μάνθανε καὶ δολιχῶν ὄφεων μὴ δειμαίνειν ἰούς.
Τρίψαι γὰρ λεπτὴν ὀφιῆτιδα κέκλεο πέτρην,
Ἤν ποτέ τις κρατεροῖσι τετυμμένος ἔλθῃ ὀδοῦσι,
Καί μιν ἐφ' ἕλκει πάσσε καὶ ἀτρεκὲς ἔσσετ' ὄνειαρ.

ΟΣΤΡΙΤΗΣ.

ΝΥΝ δὲ καὶ Ὀστρίτην οἴνῳ λίθον ἀμφιχέαντες,
Ἄκρητον κέλομαι πίνειν, ὀδυνήφατον εἰδώς·
Αὐτοκασιγνήτην πολιῆς καὶ ὁμώνυμον ἐχίδνης,
Ἥ ῥά ποτ' ἐνναέτη λώβην ἀμενηνὸν ἔθηκας
Ῥίμφα Φιλοκτήταο, Μαχαονίης ὑπὸ τέχνης.
Οὐ μὲν πως κεῖνόν γε Ποιάντιος ἤλπετο θυμῷ
Νοῦσον ὑπεκπροαλύξεσθαι ἀτερπέα, ποθέων περ·
Ἀλλ' ὅγ' ἀλεξικάκοιο μαθὼν πάρα πατρὸς ἀρωγὴν
Λᾶαν, ὅπως κε πίθοιτο, βαλὼν ἐπὶ φάρμακα μηρῷ,
Σεῦεν ἐπὶ Τρώεσσιν Ἀλεξάνδροιο φονῆα·
Τόν ῥα μεθ' ὑσμίνην ἤνωγε ποσὶν ἀπτοιήτοισιν
Πριαμίδης πρὶν αὐτὸς ἀποθνήσκων περ ἀπίστει.
Ἔκτανε δ' ὃ φρονέων Πάριν Ποιάντιος ἥρως,
Κεκλομένου Δαναοῖς Ἑλένου Τροίηνδε κομίσσαι
Λοιγὸν ἀδελφειοῖο μιαιφόνον ἐκ Λήμνοιο.
Τῷ γὰρ Ἀπόλλων Φοῖβος ἔχειν λίθον ἀυδήεντα
Δῶκε σιδηρίτην νημερτέα, τὴν δὲ βροτοῖσιν
Ἥνδανεν ἄλλοισιν καλέειν ἄψυχον ὀφίτην,
Αὐχμηρήν, ὑποτρηχεῖαν, στιβαρήν, μελανόχροα, πυκνήν.
Ἀμφὶ δέ μιν κυκλόσε ἐπὶ τροχοειδέα πάντοθεν ἶνες,
Εἴκελοι ῥυτίδεσσιν ἐπιξέσθη τανύονται.
Ἤματα μὲν τρὶς ἐφ' ἑπτὰ βίην Ἑλένοιο πέπυσμαι
Θαλυσίον τε λέχος φεύγειν καὶ κοινὰ λοετρά,
Καὶ σεμνὸν ἀδάμαντον ἐδωδῆς ἐμψύχοιο·
Αἰεὶ δ' ἐπὶ πηγῇσιν ὑπὲρ πέτρης λούεσθαι,

Statim enim heroum ipſis accedit forma excellens,
Quique dei magnum donum doctè ferunt.
Suſtinet verò immortales, & cogit ſupplicare.

MAGNES.

MAGNETEM verò valde amauit bellicoſus Mars,
Quoniam quando appropinquabat cano ferro,
Veluti virgo candidis manibus capiens
Semideum pectore complectitur deſideratũ.
Sic enim ludens ad ſuum corpus ſemper,
Et rurſus non vult dimittere bellicoſum ferrum.
Siquidem ipſum dicunt & ſolers eſſe
Seruum puellæ, quum incitamenta miſceret,
Et ipſum animoſa τιλάκτηρος Aeetæ
Decorauit puella ſubtilis. poſtea ego ſanè
Tuam mulierem iubeo te dicere, an ſe caſtam
Viro ac alieno lectum & domum cuſtodiat.
Ipſum enim portans in cubilia depone occultè,
Labijs canens homines demulcentem placidè cantum.
Et κατανύσσουσα, & dulci ſanè magis in ſomno,
Circa te manum porrigens amplecti cupit:
Sine verò ſe laſciuia agitet diuina Venus,
Ex alto in terram extenditur excidens,
Et duo magnetem fratres ferentium,
Animum immenſa fugere contentionis deſiderauerunt,
Et populos ad forum congregatos voce graui,
Demulgebis in pectoribus, ducens dulcem ſuadam.
Et tibi multa alia potens recenſebo
Miracula huius lapidis, quid magis cœleſtibus
Dico, quorum ſtatim & in alto exiſtentium
Cor inflectit & attrahit, vt tui
Statim magis vt parentes deſiderium perficiant.
Sed quidem illa & ſtatim experiri
Omnia magis quæcunque dixi præbebit: ſi ſuper aram
Veniamus. etenim me attrahens ille vir,
Humeris fortibus incedens fert variam ſyluam.
Nunc verò quoniam via multo plus nobis relictum eſt,
Tuum verò non turbat cor magnus aſpectus draconis,
Diſce & longorum ſerpentum non timere ſagittas.
Terere enim tenuem Ophiteidem iube petram,
Si aliquando aliquis minacis transfixus veniat dentibus,
Et ipſum ſuper vulnus ſparge, & verum erit auxilium.

OSTRITIS.

NVNC verò & Oſtritem vino lapidem abſumentes,
Merum iubeo bibere pellentem dolorem ſciens,
Serpentem cana, & eiuſdem nominis vipera:
Quæ aliquando nouem annis damnum debile poſuiſti,
Velociter auara Machaonia arte.
Non quidem quemadmodum Paantius ſperabat animo,
Morbum effugere indomitum deſiderans ſanè:
Sed ille mala depellente diſcens à patre auxilium,
Lapidem quidem obediret iaciens ad pharmacã femori,
Fugauit ſub Troianis Alexandri occiſorem.
Illum enim in pugnam iuſſe pedibus placidis,
Priamides ante ipſe moriens fide,
Occiditque verò aſtutia Paridem Paantius heros:
Imperante Danais Heleno Troiam portare
Perniciem fratris cruenta ex Lemno.
Illi enim Apollo Phœbus habere lapidem clarum
Dedit, Sideriten verum, quem ſanè hominibus
Placuit alijs vocare anima carentem Ophiten.
Per humidum, ſub aſperum, fortem, purpureo colore, craſſũ:
Circaq; ipſum in rotundum circa vndique fibræ,
Similes rugæ in ſuperficie extenduntur.
Dies quidem ter ſupra ſeptem robur Eleni intellexi,
Fœminaq; lectum fugere, & communia lauacra,
Et venuſtum Adonium cibi animam
Semper fluentis verò ſupra ſaxum prudens niſi lauans;

Teneris in mollibus tanquam infans produxit:
Et deum, quem admodum in votis, placauit ſacrificiis,
Lapidem ſuperbis cantibus viuum fecit.
In pura verò lucem domo candelis incendens,
Manibus ſuis nutriuit deo placentem potum eleuans,
Matri iuuenem filium ſimilis quidem occupanti.
Et tu, quando quidem voluiſti vocem diuinam audire,
Hoc modo facere vt miracula in mentibus tuis cognoſceres,
Si enim ipſum funditus labiter in manibus vibrans,
Ex improuiſo irrueret infantis pueri vocem,
Appareret in ſinu reſonantis de lacte.
Oportet verò te audaci animo laudare ſemper,
Ne ſtulto ſoluaris ſub timore extra.
Ex manu in ſolum iaciens, iram, grauem commoueres
Immortalium audet verò vaticinium interrogare:
Omnia enim ediceret vera: & ipſum poſtea
Prope oculos, quando ſolum appropinquans,
Vide, diuine enim creſcentem cognoſces:
Hoc modo quidem Atridis lubricam conſiderauit patriam
Laomedontiades, Phœbitore lapide confiſus.
Tibi verò & robur aliud Sideritæ dicam.
Reptili enim omne trementi ſimilis eſt,
Tuo verò habuit multo maiorem inſomnémque animo,
Timorem auarius, recordatus ſemper viperæ.
Cauſa Palamedis prudentis, quando ſeorſim
Voluit orare genua flectens, vt aliquam diceret
Voluptatem ſiquidem aliquando ſuper terram matrem ferarum
Veniret, vt canum genus effugeret.
Iam verò Latonidem verborum teſtem Phœbum
Vocans dixit, quæ ſanè nunc tibi recenſebo,
Benéque me puerum docuit intonſus dicere
Vaticinia: magnum iuramentum iuſſit primùm iurare,
Mendax nunquam verbum dicere hominibus.
Propterea verè valde tibi dicam ſingula.
Dic nunc heros, longè iaculans verbum meum.
Ipſa terra nigra multiſonis hominibus,
Generat & malitiam, & doloris auxilium cuiuſque.
Terra quidē reptilia generauit, genuitq́, ſuper ipſa auxiliū.
Ex terra verò lapidum omnium genus, inde ipſis
Robur immenſum & varium, quæcunque poſſunt.
Radices, tanta lapides. magnum enim robur eſt radicis,
Sed lapidis multo maius, quoniam robur incorruptū ſemper
Generanti mater, & ſine ſenectute præbuit.
Illa verò moritur paululum vireſcens,
Et tantum ipſius fructus, quantum ſpirans eſt:
Si verò expiraret aliqua adhuc fiducia à mortua,
In quidem herbis verè malorumque & bonorum
Inuenis, in lapidibus verò damnum non facile inuenires.
Siquidem quot herbæ, tot lapides ſed tu ſanè heros
Lapide Siderite cuſtoditus, reptilia omnia
Confidenter, etiamſi cateruatim obuient,
Venire per media, nigrum non curans
Damnum: non enim adhuc ipſis fas recordari dentium,
Neque ſi euntes innuerentur pedibus.
Neque enim neque manere adhuc præ apparentia poſſunt,
Sed cum ipſis ſtupor agitatis verò ſimilia
Erunt, quæq́; & econtrario irrumpentia,
Statim retro retergada repere cupiunt,
Et ipſis fortuito e veſtigio impetus ſtat, neque ante
Natat, ſed extendentia per longam ceruicem,
Linguis paratis adulari catuli quemadmodum,
Sæpe & dormiuit ſanè, los prope dracones,
Circa venationes manens in denſitatibus Idæ,
Venator cibo abundans, auxilio illo confiſus.
Dedi enim ſupplicanti me lapidem ſacrum, neque vnquam ipſi
Ex valde quidem multis venire econtrario auſus eſt,
Delectabaturq́; cibo abundante pulchro optimus hominum
Pugilatore Melanippus, conſobrinus bonus meus,
Forma inculpatus, & forma fructus melior,

Φάρεσιν ἐν μαλακοῖσιν, ἅτε βρέφος, ἠγκάσσατο,
Καὶ θεὸν ὡς ἐν ἀρῇσιν ἐρισσάμενος θυέεσσι,
Λᾶαν ἐπ' ἀμφιέπουσιν ἀοιδαῖς ἔμπνοον ἦκεν.
Ἐν καθαροῖς δ' ὅ γε μεγάροις φαέεσσιν αἴθων,
Χερσὶν ἑαῖς ἀτίταλλε, θεῷ ἅδον πόμ' ἀείρας,
Μητέρι νήπιον ὡς ἐοικὼς δὴ κατέχουσαν.
Καὶ σὺ δ' ἐπεὶ ἐθέλεις ὄπα δαιμονίου ἐπακοῦσαι,
Ὧδ' ἔρδειν, ἵνα θαῦμα μετὰ φρεσὶ σῇσι δαείης·
Ὁππότε γάρ μιν πάγχυ καλῶς σῇ χερσὶ πάλλοις,
Ἐξαπίνης ὄσαν νεογιλοῦ παιδὸς ἀυτὴν,
Φαίνει ἐν κόλπῳ κεκληγότος ἀμφὶ γάλακτι.
Χρὴ δέ σε τετληότι νόῳ αἰνῆμεν αἰεὶ
Μήπως ἠπεδανοῖο λύθῃς ὑπὸ δείματος ἔξω
Ἐκ χειρὸς οὐδάσδε βαλὼν, χόλον αἰνὸν ἐγείρῃς
Ἀθανάτων. τόλμα δὲ θεοπροπίην ἐρεείνειν.
Πάντα γὰρ ἐξερέει νημερτέα. καί μιν ἔπειτα
Πλησίον ὀφθαλμῶν ἔτι νεύοντος γε πελάσσας,
Δέρκευ· θεσπεσίως γὰρ ἔσω ψύχοντα νοήσεις.
Ὧδε μὲν Ἀτρεΐδῃσιν ἀλώσιμον ἔφρασε πάτρην
Λαομεδοντιάδης φαιδωπέϊ λᾶϊ πιθήσας.
Σοὶ δ' ἔτι καὶ σθένος ἄλλο σιδηρίταο πιφαύσκω·
Ἑρπετὰ γὰρ δὴ πάμπαν ὑποτρομέοντι ἔοικε.
Σὸν δ' ἔχεν πολὺ μεῖζον ἀκοίμητόν τε νόοιο
Δεῖμα φιλοκτήτης, μεμνημένος αἰὲν ἐχίδνης.
Τοὔνεκα Παλαμήδαο σαόφρονος ὅπποτε νόσφι
Ἤθελεν εὔχεσθαι, γουνούμενος ὄφρα τιν' εἴποι
Θαλπωρὴν, εἴπερ ποτ' ἐπὶ χθόνα μητέρα θηρῶν
Ἔρχεται, τὰς κεν πολιὸν γένος ἐκπροφύγῃσι.
Τῷ δ' ἄρα Λητοΐδην ἐπέων ἐπιμάρτυρα Φοῖβον
Κικλήσκων ἀγόρευε, τὰ δή νύ σοι καταλέξω.
Εὖ τέ με παῖδ' ἐδίδαξεν ἀκερσεκόμης ἀγορεύειν
Μαντοσύνας, μέγαν ὅρκον ἐκέκλετο πρῶτον ὀμόσσαι,
Ψευδέα μήποτε μῦθον ἐνισπεῖν ἀνθρώποισι·
Τοὔνεκεν ἀτρεκέως μάλα τοι ἐρέω τὰ ἕκαστα.
Φράζεο νῦν ἥρως Ἑκατηβόλε μῦθον ἐμεῖο.
Αὐτὴ γαῖα μέλαινα πολυκλαύτοισι βροτοῖσι
Τίκτει καὶ κακότητα καὶ ἄλγεος ἄλκαρ ἑκάστου·
Γαῖα μὲν ἑρπετὰ τίκτε, τέκεν δ' ἐπὶ τοῖσιν ἀρωγήν·
Ἐκ γαίης δὲ λίθων παντοῖον γένος, ἐν δ' ἄρα τοῖσι
Κάρτος ἀπειρέσιον καὶ ποικίλον. ἶσα δ' ἄρ τοι
Ῥίζαι, πάντα λίθοι. μέγα μὲν σθένος ἔπλετο ῥίζης,
Ἀλλὰ λίθου πολὺ μεῖζον. ἐπεὶ μένος ἄφθιτον αἰεὶ
Γειναμένη μήτηρ καὶ ἀγήρατον ἐγγυάλιξεν·
Ἡ δὲ κατατθνήσκει τε, μινυνθάδιον θαλέθουσα,
Καὶ τόσον αὐτῆς καρπὸς ἐφ' ὁππόσον ἔμπνοος ἦεν·
Ἢν δ' ἀποπνεύσῃ, τίς ἔτ' ἐλπωρὴ παρὰ νεκρῆς;
Ἐν μὲν δὴ βοτάναις ὅσα λυγρά τε καὶ ἐσθλὰ
Δήεις, ἐν δὲ λίθοις ἄτην οὐ ῥεῖα κεν εὕροις,
Ἦ τοι ὅσαι βοτάναι, τόσσοι λίθοι. ἀλλὰ σύ γ' ἥρως,
Λᾶϊ σιδηρείτῃ πεφυλαγμένος ἑρπετὰ πάντα
Θαρσαλέως, εἰ καί τοι ὁμιλαδὸν ἀντιόωσιν,
Ἔρχεο δ' ἄρα μέσσα, κελαινῆς οὐκ ἀλεγίζων
Λώβης. οὐ γὰρ ἔτι σφι θέμις μνήσασθαι ὀδόντων.
Οὐδ' εἴ κεν στείχοντες ἐνιχρίμψειαν πόδεσσιν.
Οὐδέ γε οὐδὲ μένειν σφιν ἔτι προφανέντα δύνανται.
Ἀλλ' ἅμ' ὀρρωδῇ σφι, ταφουμένοισι δ' ὁμοῖα
Ἔσσονται· τὰ δὲ καὶ ἐναντίον ἀΐξαντα,
Αὐτίκ' ὀπισσοπόρα μεθερπύζειν μενεαίνει·
Καὶ σφισιν ἐξαπίνης ῥόθος ἵσταται, οὐδέ τι πρόσσω
Νήχεται, ἀλλ' ὀρέγοντα πέλας σφέων αὐχένα δολιχὸν
Γλώσσῃσιν μεμάασι σαίνειν, σκύλακες ὥς.
Πολλάκι καὶ κατέδαρθε δαφοινῶν ἄγχι δρακόντων
Ἀμφὶ κυνηγεσίοισι μένων ἐν τάρφεσιν Ἴδης
Θηρητὴρ εὔφορβος, ἀρωγῇ τῇδε πεποιθώς.
Δῶκα γὰρ αἰτομένῳ λίθον ἱερόν· οὐδέ ποτ' αὐτῷ
Ἐκ μάλα περ πολλῶν ἠθεῖν κατεναντίον ἔτλη.
Τέρπετο δ' Εὐφόρβῳ κεκαλλιφέρτατος ἀνδρῶν
Αἰχμητὴ Μελάνιππος, ἀνεψιὸς ἐσθλὸς ἐμεῖο,
Εἶδος ἀμώμητος, καὶ εἴδεϊ κάρτος ἀρείων,

Αἰζηοὶ

Αἰζηοῦ ποθέων, δουρικλυτοῦ, εὐπλοκάμοιο.
Τοὔνεκα καὶ μετ' ὄπισθεν ἀλώμενος, ἤν ποτε νύσσῃ
Ἔλθοιεν Εὐφόρβοιο φέρειν Ἱκετάονος υἱός.
Ἀλλ' αἰεὶ λασίοισιν ἐν οὔρεσιν αὐτὰ θέοιο
Καὶ χαλκοῖσι κούρεσιν μετ' ἴχνια παῖ τε κύνεσσιν
Ἕσπετο παῖς δ' ἑτάροις, ἐθέλων τέ μιν εἷπος ἕπεσθαι.
Ἤμιν κεῖν μιν πολλὰ πατὴρ μεμάασιν ἐρύκειν,
Ἀχαλόων εἰν ἦα φίλον θήρεσσι μάχεσθαι.
Καὶ Πριάμοιο βίη μιν ἐρήτυεν· οὐδ' ὅγε θυμῷ
Πείθετο. τίς κ' ἐθέλεσκε τότ' Εὐφόρβοιο λιπέσθαι;
Ῥεῖά γε μὲν ἕλκοντα μέλας πουλύγναμπτος ὕδρος,
Νέρθεν ὑπὸ κνήμης ὀλεσίμβροτον ἰὸν ἐλαύνων.
Τὸν μὲν ἔτ' οὐλοίτερος οὐ λάθεν, οὕνεκ' ἔμελλεν
Αὖθι λιγήνασθαι, τὸ ῥά μιν καὶ μᾶλλον ἔτειρεν.
Οἰκτείρον δ' ὀρέγοντα χέρας ποτὶ γούνατ' ἐμεῖο,
Αὐτὰ τάδε λίθοιο διατρίψαντα κελεῦσαι
Λεπταλέην ἄχνην ἐπιπασσέμεν ἕλκεϊ λυγρῷ·
Καί ῥα μάλ' αὐτίκα σῶν τε κρατερὸν κάλλιπε νοῦσος.
Τοῖον γαῖα βροτοῖσιν ἀρωγὸν τίκτεν Ὀρείτην,
Ὅστε καὶ οὐταμένοις ἄκος ἥρωσι κομίζει,
Καὶ στείρῃσι γυναιξὶ τεκεῖν φίλα τέκνα δίδωσι.
Ποικίλα γὰρ θνητοῖσι θεοὺς ῥέζειν ἀγορεύω.
Ὥς καὶ ἐμῇ ποτε μητρὶ Ἀβαρβαρίης ἐπακούσας,
Ἀνδρῶν εὖ μάλα νούσων ἐπιστάμενος ἀκέσασθαι,
Βουκολίδης εὔφορβος ἀγαυοῦ φάσκεν Ὀρείτην
Φάρμακα, μὴ μούνων ὀφίων κατ' ἐνωπὰ δύνασθαι,
Ἀλλὰ καὶ ὀφθαλμοῖσι φέρειν φάος, ἠδὲ βαρείας
Ἐκ κεφαλῆς ἕλκειν ὀδύνην, ἤδη δέ τιν' ἀνδρῶν
Οὔασι δυσκωφοῦντα καθήσας ὤπασεν αἶψα
Καὶ δὴ καὶ λεπτῆς ἐπήκοον ἔμμεν' ἀοιδῆς.
Ἤδη καί τινα φῶτα, χόλῳ χρυσῆς Ἀφροδίτης,
Ἔργα ποθῆς ἱμερόεντα γάμων ἀμβλύνοντ' ἐόντα,
Μεμνῆσθαι φιλότητος ἀκεσσάμενος θέσαν ἐν.
Ἐν πυρὶ δ' εἴ κε βάλοις μιν, ὀδμὴν ἑρπετὰ τοῖο
Φεύξεται, οὐδ' ἔτι που μίμνει σχεδὸν, οὐδ' ἐνὶ χειῇ.

ΓΑΓΑΤΗΣ.

Φεύγει καὶ κνίσῃσι Γαγάτην ὀρνύμενον
Τείροντα θνητοὺς ἑρπετὰ κακοῖς πάντας αὐτμῇ.
Χροιῇ δ' αἰθαλόεις, πλατὺς, οὐ μέγας ἔλπετ' ἰδέσθαι·
Καρφαλέῃ δ' εἴ κεν πυρὶ φλόγα δίαν ὀρίνει.
Ἀλλ' ὀλοὸν ποτὶ ῥῖνας ἄγει μένος· οὐδ' ὅγε φῶτας
Λήσεται, ἤν κ' ἐθέλοις ἱερὴν ἀπὸ νοῦσον ἐρύξαι.
Γνάμψει γὰρ σφέας αἶψα χαμαὶ προπρηνέας ἕλκων.
Οἱ δ' ἄρ' ἀπὸ στρεπτοῖο πελασθέντες ἀφρὸν ὀλοιοῦ,
Στρωφῶνθ' ἔνθα καὶ ἔνθα κυλινδόμενοι κατὰ γαῖαν.
Τοῖσι δὲ χωομένη φρένα τέρπεται, ὁππότ' ἴδηται
Πήματα πάσχοντας κεραοῖς ποσὶν ὠκέα μήνη.
Θηλυτέρη δ' εἴ καί ποι ὑφάρμακον ἀμφιβεβῶσα
Καπνὸν, ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἀΐσσοντα δέχηται,
Ἀθρόος ἔνδοθεν ὦκα μέλας καταλείβεται ἰχὼρ,
Ὅστε γυναικείῃ νεάτῃ μίμνων ἐνὶ γαστρὶ
Κέκλεισται. τότε δ' αὐτὸν ὑπὸ πνοιῇσι λίθοιο
Δερκόμενοι χαίρουσιν, ἄταρ δόλον ἐκβλύζοντα
Νηδύος· ἐκ γὰρ νοῦσον ἀπειρεσίην ἐλαύνει.
Ἄλλα τε πολλ' ἐπὶ τοῖσι Γαγάτην θέσκελα ῥέζειν
Οἶδα· σὺ δὲ κνίσῃσιν ἰαίνων ἑρπετὰ τέρψεις.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ.

Σκορπίε, σεῖο δὲ λᾶαν ὁμώνυμον ἔμμεναι ἥρως
Ἀγλαὸς Ὠρίων οὐκ ἔκλυεν· ἦ γὰρ ὀΐω
Πικρῇσιν τότε γυῖα πεπαρμένος ἀμφ' ὀδύνῃσι,
Μᾶλλον σφωϊτέρων κεν ἐκεῖσε θελξίχειρον ἄστρων.

ΚΟΡΥΦΩΔΗΣ.

Οὐδ' ὅγε κορυφώδεα λίθον κλύεν, οὕνεκα μιχθεὶς
Δειμαλέος ἐν σκορόδοιο καρήατι τοξευτῆρα
Ἢ πολυωδύνων ὤκιστα βεβλημένον σκορπίον εἴργει.
Τὸν μὲν ἐγὼ κείνοις μάλ' ἐοικότα φημὶ βροτοῖσιν

Florentis deſiderans famoſi haſta bene comati.
Propterea & poſt feras errans, ubi aliquando ſepe autem,
Potuit cibo abundantis ferre Icetaonis filius.
Sed ſemper denſis in montibus deo ſimilis,
Latus pacto poſt veſtigia, cum canibúſque
Sequebatur, cúmque ſocius: voluitque ipſum ſolus ſequi,
Vbi & illum multa pater cupiuit trahere,
Egrè ferens ſuum filium charum cum feris pugnare,
Et Priami robore ipſum cohibuit. neque ille animo
Obtemperauit, quiſque voluit tunc cibo abundante relinqui.
Facile quidem ipſum innuum niger traxit hydrus,
Infra ſub tibia homines perdentem ſagittam impellens.
Illum quidem adhuc pernicioſior non latuit, quoniam erat
Rurſus relicturus, illud enim ipſum & magis vaſtauit.
Miſereor verò extendentis manus ad genua mea,
Iuſsi ipſius lapidis conterentem iuſſi
Tenuem puluerem inſpergere hulceri malo.
Et ſanè valde ſtatim hominem fortis reliquit morbus.
Talem terra hominibus auxiliatorem generauit Oriten.
Quique & vulneratis remedium heroibus curare,
Et ſterelibus mulieribus generare chares filios dat.
Varia enim mortalibus deos facere dico,
Quemadmodũ & mea aliquando matri Abarbariae obediẽs,
Virorum bene valde morbis ſcientis mederi,
Bucolides abundans praeclare dixit Oplitis,
Pharmaca, non ſolum ſerpentium in conſpectum poſſe,
Sed & oculis ferre lucem, & grauem
Ex capite trahit dolorem: iámque aliquem hominum
Auribus tardatum ſoluens praebuit ſtatim,
Et quidem & tenuem valde audientem eſſe cantum:
Iam & aliquem hominem ira aureae Veneris
Opera ad deſiderabilia nuptiarum capientem exiſtentem,
Recordari amicitiae ſanatus appoſuit:
In ignem verò ſi iacias, ipſum odorem reptilia illius
Fugient, neque aliquod manet propè nullo cubili.

GAGATES.

FVGIT & nidoribus Gagatem incitatis,
Vaſtantem mortales venenato omnes odore:
Colore verò vireſcẽs, latus, nõ magnus, ſperatus erat videri:
Fructuoſa verò ſimilem te de flammam diuam concitat,
Sed pernicioſam ad nares ducit iram. neque ille plantas
Obliuiſcetur, quarum auferres ſacrum morbum arcere:
Curuabit enim ipſas ſtatim humi pronas trahens.
Illa verò à ſua foedita ſtatim via,
Vertuntur hinc atque illinc voluta per terram:
Illis verò irata mentem delectat, quando videt
Damna patientes cornuta pedibus celer luna.
Foemina verò ſi maltiphurnucum circumſtens
Fumum ſub viſceribus ſurgentem recipiat,
Denſa intra ſtatim nigra diſtillat ſanies,
Quique mulieris nono manens in ventre
Incluſus eſt: tunc verò ipſum ſub flatibus lapidis
Videntes laetantur, poſtea dolum emanantem
Ventris: extrà enim morbum immenſum pellit.
Aliáque multa praeterea Gagatem diuina facere
Scio, téque nidoribus inſectans reptilia delectabit.

SCORPIVS.

SCORPIE, tuum verò lapidem eiuſdem nominis eſſe, heros
Inclytus Orion non audiuit. erat enim exiſtimo,
Amaris tunc circa membra transfixus doloribus,
Magis veſtris & illa petere aſtris.

CORYPHODE.

NEQVE ille canum lapidem audiuit, quoniã mixtus
Acutus in allij capite iaculatorem,
Vel leuium citiſſimè ſagittarum ſcorpius arcet.
Illum quidem ego tẽpori valde conuenientem dico humano,

Ceſſare acutiſſimo horrendum ſimul Baccho,
Seruum mortis nigri aſpidis iaculum:
Menſura verò qui & miſceret roſaceo oleo,
Comedens ex igne ſuccum in collo doloribus,
Auxilium ducit. melle enim cum dulci mixtus,
Aqua duram perdit de ventre materiam,
Et impetuoſe ſub inferiora ventris virorum
Egens fert tumorem indecentem inguinibus.

CORALIVM.

SCIAS verò mollıri ſcorpionis aculeos poſſe,
Etenim ouidas robur magnum corali,
Et Palamneum ventoſum clypeum ponere,
Illiuſque mihi omnium ſuperfluum quæcunque generantur,
Phœbus intonſus naturam eſſe ex alio,
Loquiturque in aliam verſus formam, quod aliquis tibi
Mendacium oſtenderet illud verò verum iam paratū eſt.
Viridis enim herba primùm generat nulli terra,
Quam ſanè herbis ſcimus ſterilem nutricem, ſed in Ponto
Infructuoſo, vt algæ et muſci fiant lenes,
Sed poſtea venit tabeſcens ad ſenectutem.
Siquidem folia corrumpuntur à mari,
Ipſa verò in profunditatibus ſub ſpuma maris
Natat, vt fluctus expuant ad littus.
Huc iam eueſtigiò ipſam reſpirantem ſub æthera
Dicunt: qui quidem videbant fortificatam viſam fuiſſe.
Diu verò non poſtea rupi fixa,
Indureſcit, & manibus alligata tuis
Attrectas lapidem, qui prius habens humidum corpus erat.
Forma quidem igitur herbæ adhuc ipſi manet, qualis erat,
Ramique, & quæcunque ipſis fructus adnati ſunt.
Et quæ ipſi germinauit, & nutrita eſt in mari radix,
Cortexque: qui quidem erat cortex, lapideus eſt.
Delectatio verò iucunda ſpectante in mentes te,
Aſcendet. ego verò neſcio quod mihi mulcimentum videnti,
Semper ad præcordia reſoluitur, neque poſſunt
Oculi ſatiari ſpectantis ſed me ſtupor
Mouet pectoribus exiſtimantis monſtrum eſſe.
Et ipſi credens ſanè ſperaui ipſum eſſe infidum.
Sed ſanè Gorgoneum quidem ſtolidum hominibus
Horrendum caput fama eſſe. neque iam Perſeus
Celeriter volans eſt mendax monſtrum exiſtimari.
Gorgonem enim Perſeida draconis comam habentem audis,
Atlantis vltimis ſub præcipitiis domaſſe
Virgineam moleſtam, Erebi faciem habentem, Parcā nigram
Hominum quos quidem ſuper cruentos iecit oculos,
Qui ipſam timorem immenſum tolerauerunt videntes,
Fato lapidei mortui ſteterunt.
Illam verò neque læto pectore contrà Atrytone
Videri cupiuit: informidabilis quidem exiſtens,
Auro abundante Perſeo occiſam ſanè videri,
Neq; fratrem iuſſerat fortem mentem habentem hominem,
Sed dolo variam ſurripuit ceruicem puellæ,
Quiete valde retro curuos vngues habentem non præuidente,
Circumponens harpam Cyllenidem gutturi.
Illa verò iam & perdita pernicioſa erat facies,
Et odioſi Saturni venire ſub domum nigram
Multis fatalem, erat occiſa ſub mortua:
Sed tunc ad littus cæde pollutus heros
Veniens lauit tabem lauit mari,
Calidum ex congregatione caput adhuc & prædatum
Gorgoneum repoſuit in viridibus herbis.
Donec verò ille gurgitibus reſpirauit maris,
Incedens ex pernicioſo labore, longáque via.
Tandiu verò purpureo madefacti ſatiati fuerant
Sanguine, qui ſanè fuſi erant humi ſub capite frutices:
Circáque iam ipſos ſtatim celeres Ponti filiæ
Cruorem impellentes, fruticibus concretæ ſunt oræ:

Παίσῃ, ὀξυτάτῳ περ ἐειμμένον ἄμμιγα Βάκχῳ,
Αμφίπολον θανάτοιο κελαινῆς ἀσπίδος ἰόν.
Μέτρῳ δ' ὅς κεν μίξειε ῥοδόεντι ἐλαίῳ,
Βάψας ἐκ πυρὸς ἰκμάδ', ἐν αὐχενίαις ὀδύνῃσιν
Αλκαρ ἄγει. μέλιτος δὲ μετὰ γλυκεροῖο κερασθεὶς,
Ὕδατος ἀτρεμέα ἐλέει κατὰ γαστέρος ὕλην,
Ἥ τε καταιγίζουσ' ὑπονέρτερα νηδύος ἀνδρῶν
Δευομένην, φέρει ὄγκον ἀεικέα βουβώνεσσι.

ΚΟΥΡΑΛΙΟΝ.

ΙΣΘΙ Δ' ἀμαλδύνειν σκορπίου κέντρα δύνασθαι
Καὶ Περσείδαο μένος μέγα κουραλίοιο,
Ἠδὲ παλαμναίην ἀνεμώλιον ἀσπίδα θεῖναι.
Τοῦδε δέ μοι πάντων περιώσιον ὅσσα φύονται,
Φοῖβος ἀκερσεκόμης φύσιν ἔμμεναι ἐξ ἑτέροιο
Μυθεῖτ' εἰς ἕτερον τραπόμενος εἶδος, ὅπως τοι
Ψευδές κεν φαίη, τόδ' ἐτήτυμον αὐτίκα τετύχθαι.
Χλωρὴ γὰρ βοτάνη πρῶτον φύει οὐδ' ἐνὶ γαίῃ,
(Ἥν γε φυτῶν ἴσμεν στερίλην τροφὸν) ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
Ατρυγέτῳ, ἵνα φῦκι', ἵνα βρύα γίνετ' ἀραιά.
Αὐτὰρ ἐπεί κ' ἤβησι μαραινομένη ποτὶ γῆρας,
Ητοι μὲν οἱ φύλλα περιφθινύθουσιν ἀφ' ἁλμῆς·
Αὐτὴ δ' ἐν βένθεσσιν ὑπ' ἀφλοίσβοιο θαλάσσης
Νήχεται, ὄφρα κύματ' ἀποπλύνωσιν αἰγιαλόνδε.
Ενθεν δ' ἄρ ἐξαπίνης μιν ἀναπνείουσαν ὑπ' αἴθρην,
Βάζουσ', οἵ περ ἴδοντο, κρατυνομένην ἐράασθαι.
Δηρὸν δ' οὐ μετέπειτα πάγῳ περιπαχνωθεῖσα
Πήγνυται, καὶ χερσὶν ἐνισχεμφθεῖσα τεῇσιν
Αμφαφάαις λίθον ὃ πρὶν ἔχεν ὑγρὸν δέμας ἦεν.
Σχῆμα μὲν οὖν βοτάνης ἔτι οἱ μένει οἷον ἔην περ,
Οἵ τε κλάδοι, ὅσσα τέ σφιν ἀκρόδρυα περιπεφύασι,
Ἥ τε οἱ ἐβλάστησε καὶ ἐτράφη εἰν ἁλὶ ῥίζα·
Φλοιὸς δ' ὅσπερ ἔην, φλοιός κεν λάϊνος ἐστί.
Τερπωλὴ δ' ἰδέᾳ θηουμένῳ ἐς φρένα δύνει
Βήσετ'· ἐγὼ δ' οὐκ οἶδ' ὅ, τι μοι θέλγητρον ἰδόντι
Αἰὲν ἐπὶ πραπίδεσσι καταλείβεται, οὐδὲ δύνανται
Ὄσσε κορεσθῆναι θηευμένου, ἀλλά γε θάμβος
Σεύει ἐνὶ στέρνοισιν ἐελδομένῳ τέρας εἶναι·
Καί οἱ πιστεύων περ, ἔολπά μιν εἶναι ἄπιστον.
Αλλά τε Γοργείην μὲν ἐτώσιον ἀνθρώποισι
Σμερδαλέην κεφαλὴν φάτις ἔμμεναι· οὐδ' ἄρα Περσεὺς
Ὠκυπέτης πέλεται ψευδὲς τέρας ἠγάσσασθαι.
Γοργόνα γὰρ Περσῆα δρακοντοέθειραν ἀκούεις
Ατλαντος νεάτοισιν ὑπὸ κρημνοῖσι δαμῆναι,
Παρθένον ἀργαλέην Ερεβώπιδα, κῆρα μέλαιναν
Ανθρώπων, οἷσίν κεν ἐπ' αἱματόεν βάλεν ὄσσε·
Οἳ μὲν δεῖμα πέλωρον ἀάσχετον ἀθρήσαντες
Αἴσῃ λαΐνεοι τεθνειότες ἑστήκασιν.
Τὴν δ' οὔτ' ὀβριμοεργὸς ἐναντίον Ατρυτώνη
Δέρκεσθαι μενέαινεν, ἀδείμαντός περ ἐοῦσα,
Χρυσαόρῳ Περσῆϊ φονευομένην περ ἰδέσθαι,
Οὔτε κασιγνήτῳ κέκλετο κρατερόφρονι φωτί·
Αλλὰ δόλῳ θήρειον ἀφάρπασεν αὐχένα κούρης,
Ἡσυχῇ μάλ' ἐξόπιθεν γαμψώνυχον οὐ προϊδούσης
Αμφιβαλὼν ἅρπην κυλληνίδα λαυκανίῃσι.
Τῆς δ' ἄρα καὶ φθιμένης περ ὀλέθριος ἔσκεν ὀπωπή,
Καὶ στυγεροῦ Κρονίδαο μολεῖν ὑπὸ δώματα κελαινὰ
Πολλοῖς αἴσιμον ἔπλετ' ἐναιρομένης ὑπὸ νεκρῆς.
Αλλ' ἐπεί τ' αἰγιαλόνδε φόνῳ πεπαλαγμένος ἥρως
Ελθὼν εἰσάλα λύθρον ἀπέκλυσε θαλάσσης,
Θερμὸν δ' ἐξ ὁμάδου κεφαλὴν ἔτι καὶ σπαίρουσαν
Γοργείην κατέθηκεν ἐπὶ χλοεραῖς βοτάνῃσιν.
Οφρα δ' ὅγ' ἐν δίνῃσιν ἀνέψυχε θαλάσσης
Στείχων ἔκ τ' ὀλοοῖο πόνου, δολιχῆς τε κελεύθου,
Τόφρα δὲ πορφυρέοιο διαινόμενοι κορέσαντο
Αἵματος οἵ ῥα κέχυντο χαμαὶ ὑπὸ κράατι θάμνοι.
Αμφὶ δ' ἄρα σφιν αἶψα θοαὶ πόντοιο θύγατρες
Λύθρον ἐπισσεύμεναι θάμνοις περιπήγνυον ὥρας·

Πήγνυον

Πήγνυντ' ὥστε σφι πάγχυ λίθον στερεὴν εἴσασθαι·
Οὐδέ τ' εἴην οἶσα δῆα, ἐπεὶ στερεὴ λίθος ἦεν.
Ἐκ δ' ὀλέσεν βοτάνης ὑγρὸν δέμας· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
Οὐλομένης πάμπαν βοτάνης οὐκ ὤλεσεν εἶδος.
Τὴν μὲν ἄρα χρονίην ἐξ αἵματος ἔσχεν ἐρυθρήν.
Ἀμφασίη δ' ἥρωα λάβε θρασύν, ὡς ἐνόησεν
Ἐξαπίνης μέγα θαῦμα· τὸ καὶ πέλας αὐτίκα κιοῦσα
Διογενὴς πολύμητις ἐθαύμασεν ὀβριμοπάτρη.
Θῆκε δ' ἀδελφειοῦ κλέος ἄφθιτον, ὥς κε πέλοιτο
Αἰεὶ Κουραλίου προτέρην φύσιν ἀλλάξασθαι.
Ἐν δὲ βίην οἱ δῶκεν ἀπειρεσίην Ἀγελείη
Φύλλα φυλασσέμεναι κρυερὴν εἰς φύσιν ἰόντα,
Ἢν δολιχὴν ἕρπων ἐς ἀταρπιτὸν εἴ μιν ἔχοι τις,
Ἢ διὰ ἁλὸς διαβῆναι ἐϋσσέλμῳ ἐνὶ νηΐ.
Καὶ γὰρ Ἐνυαλίοιο θοὸν δόρυ μαινομένοιο,
Καὶ χόλον αἱματόεντα φυγεῖν ἀπὸ ληϊστήρων,
Καὶ πολιὸν Νηρῆα κυκώμενον ἐξυπαλύξαι
Ἐσθλὴ Κουραλίοιο βίη θνητοῖσιν ὀπάσσαι.
Γλαυκὴν δ' ἐγρεκύδοιμον ἀταρβέα Τριτογένειαν
Σφῶν ἱερῶν καμάτων ἐπαρωγόν περ κικλήσκουσιν.
Φάρμακα δ' ὅσσα πέλονται ἀτίσαλα, καὶ καταδέσμοι,
Ἀραί τ' ἀγνάμπτοισιν Ἐριννύσι πάγχυ μέλουσαι,
Εἴτε μύσος κεύθων οἴκοι δόλον ὀλοὸν οὐκ ἐνόησεν
Ἀνήρ, εἴθ' ὅσα λύματ' ἐπὶ σφίσιν ἠδ' ἐπαοιδὰς
Σχέτλιοι ἀλλήλοισι μεγαίρουσαι τελέθουσι,
Πάντων ἀντιλυθεῖν δύναμιν κρατερώτατον εἶναι.
Κόψας δὲ φαιδὴν ξανθῆς Δημήτερος μίσγων
Καί τοι λοιγὴν ἅπαντα τεῆς ἀπὸ γῆθεν ἐρύκεις,
Αὐχμηρούς τ' ἐξελάσαι σταχύων γλάγος ἐκπίνοντας·
Ἀτρυτόν τε χάλαζαν, ἀπειρεσίοισι βέλεμνοις
Ἀγρῷ τραῦμα φέρουσαν ἀμήχανον, ἐξαλέασθαι.
Βρωτῆρων τ' ἐπὶ πᾶσι γένος παντῶν δηλαζῇ,
Εὐλάς τε, κάμπας τε, καὶ αἰθερίην ἐρυσίβην,
Ἥ τε κατ' οὐρανόθεν πταμένη ποτὶ καρπὸν ἐρυθρή
Ἀμφὶ περὶ σταχύεσσι περισμυχθεῖσα κάθηται·
Ἔκ τε μυῶν ἀγέλας, ἔκ τ' ἀκρίδος ἄσπετον ἔθνος
Ῥαίσει, καὶ Κρονίδαο προθέουσι κεραυνοί,
Παιδὸς ἑοῦ κλέος εἰσέτι που τὸν ἀεξομένοιο,
Κεῖνο πολὺ προφέρουσιν ἀρχομένοις φιλέοντες.
Κουράλιον θνητοῖσι φέρων πόρεν Ἀργειφόντης.
Τὸν δ' ἀκρήτοιο μετ' οἴνου πινέμεν αἰεὶ
Μέμνεο, τευχηδανοῦ ἔχιδνης ἄνθεσιν, ὥς περ ἔειπον.

ΑΧΑΤΗΣ.

Καὶ πολυειδέα πῖνε μετ' ἀκρήτου βρομίοιο
Μορφὴν παντοίην ἐπιειμένον ἐσθλὸν Ἀχάτην.
Πολλὰ μὲν οὖν ῥεῖά γ' ἐστὶν Ἀχάτου χρώματ' ἰδέσθαι·
Ἐν γάρ οἱ δήεις ὁρόων ὑάλωπιν ἴασπιν,
Σάρδιόν θ' αἱματόεντα, καὶ αἰγλήεντα μάραγδον.
Ἐν δ' ἄρα μιλτοπάρηος, ἀτὰρ καὶ χαλκὸν ἐν αὐτῷ
Δήεις, καὶ χροιὴν ἐαροτρεφέος μήλοιο.
Ἀλλ' οἶος πάντων προφερέστατος, εἴ κέ μιν εὕροις
Εἶδος ἔχοντα δαφοινὸν ἀμαιμακέτοιο λέοντος·
Τῷ καί μιν προτέροισι λεοντοδέρην ὀνομῆναι
Ἥνδανεν ἡμιθέοισι, κατάστικτον ῥαθάμιγξι
Πυρσαῖσιν, λευκαῖς τε, μελαινομέναις, χλοεραῖς τε.
Τὸν δ', εἰ σκορπίου ὀλοφυρόμενός τις ἀκωκὴν
Ἔλθοι, ἀρτάζειν περὶ ἕλκεϊ κάκκαν λυγρῷ,
Ἠμὲν ἐπιπάσσειν· ἀπὸ γὰρ μινύθουσιν ἀνῖαι.
Ἱμερτόν τε γυναιξὶ δυνήσεαι ἀνέρα θεῖναι.
Καὶ θέλξεις μύθοισι βροτούς, καὶ πάντα κομίζων
Ἅσσα κεν αἰτήσειας, ἀφίξεαι οἴκαδε χαίρων.
Καὶ νούσῳ κάμνοντα σαώσεαι, ὅστις ἐστὶν
Ὅς μιν ἑοῖς ὀρεγνοῖσι λαβὼν χείρεσσι κατάσχοι·
Δίζεο οὔτοι τόν γε βιωσέμεν ἀρνήσαιο.
Ἀλλὰ νόει σὺ τεοῖσιν ἐνὶ φρεσίν, οὕνεκεν αὐτῷ
Ῥῆξε λίνον Κλωθώ, τὸ δ' ἔρχεται ὕστατον ἦμαρ.

Concretæ ſunt, ut lapideam omnino carinam exiſtimaſſes.
Neque ſuam exſiluiſſes quoniam carina lapis erat.
Perdiditque ex herba humidam corpus: ſed tamen
Perdita omnino herba, non perdidit formam.
Illam quidem diuturnum habuit ex ſanguine ruborem.
Taciturnitas verò heroa cepit audacem, vt cognouit
Repentè magnũ miraculum, quod & propè ſtatim accedẽs,
A Ioue genita prudens, admirata eſt fortem habens patrē:
Poſuitque fratris gloriam incorruptam, vt eſſet
Semper Coralij priorem naturam mutari.
Inde vim ipſi dedit magnam ἀγλαΐα,
Folia cuſtodire in frigidam naturam euntia:
Vel longam repens in viam, ſi ipſum habeat aliquis:
Vel tranſire mare diuum, rudentibus bene inſtructa in naui.
Etenim Martis fortem haſtam inſanientis,
Et iram cruentam fugere à piratis,
Et canum Nerea lugentem effugere.
Bona Coralij vis mortalibus præbet:
Dulcémque verò ad gloriam inceſſantem intrepidam Trito-
geniam,
Suorum laborum adiutricem vocant.
Pharmaca verò quæcunque ſunt copia & vincula,
Execrationéſque inflexibilibus Furijs omnino curæ exiſten-
Siue odium latens domi pernicioſum non cognouit (tes,
Vir & quot ſordes in ipſis & incantationes,
Quæ inter vxores inuicem inuidentes fiant,
Omnium coralium inuenires fortiſſimum eſſe.
Contundens verò ſemen flauæ Cereris miſcens,
Et tibi peſtem omnem tua ex terra,
Succuſsiſſémque terra efferret, ex ſpicis lac bibentem,
Inſuperabilémque grandinem innumeris iaculis
Agro vulnus ferentem ſuccurabile.
Verimum præterea genus omnium populator,
Vermeſque erucáſque & pruinam,
Quæ, infra ex cœlo volans ad fructum rubra
Circum ſpicas circumfuſa ſedet,
Et mures innumeros, & locuſtarum innumeram multitudi-
Perdet, & Saturni prætexibunt fulmina, (nem:
Filiæ ſuæ gloriam annuam venerantis,
Quod prius retinentibus à finibus.
Coralium mortalibus ferens præbuit Argicida.
Tu verò mero cum vino bibere ſemper
Recordare, lethalis cauſa aſpidis, vt dixi.

ACHATES.

ET multiformem bibe cum mero vino,
Forma omnis generis indutum bonum Achatem.
Multos quidem igitur facile eſt Achatis colores videre.
In ipſa enim inuenis videns vitream iaſpim,
Sardiúmque ſanguinolentum, & ſplendentem ſmaragdum.
Inde e minio coloratus, poſtea & ferrum in ipſa
Inuenis & colorem verni pomi,
Sed ſolus omnium vtiliſſimus, ſi ipſum inuenias
Formam habentem fuluam indomiti leonis.
Quare & ipſum prioribus leones ſuccientem nominatum (fuiſſe
Placuit ſemideis, interſtinctum maculis,
Flauis, albiſque, nigris, viridibuſque,
Illum verò ſi ſcorpij deplorans aliquis aculeum,
Veniat applicare vlceri vbi pernicioſo,
Et ipſum inſpergere: diminuuntur enim dolores.
Deſiderabilémque mulieribus poteris virum facere.
Et demulcebis verbis homines, & omnia portans
Quæcunque petes, peruenies domum gaudens.
Et morbo laborans reſtituetur,
Qui ipſum in ſuis accipiens manibus tenuerit:
Quærere num illum vtilium negares.
Sed cogita tu tuis in mentibus, quoniam ipſi
Fregit filum Clotho, illique venit vltima dies.

ADHVC DE ACHATE.

NEQVE igne ardens alternis diebus virũ frequẽtãs,
Vel lethalis capiens febris apud Plutonem deponet,
Vel quartanæ damnum tardum nunquam ceſſare
Volentis, ſed ad cauernam accedit manentis,
Quã tu ſanè ſanare per inculpatum ſtatim Achatẽ poteris.
Nullus enim priorum melior, ſtatim verò ſignum
Dicam, quandoquidem ſtatim vim oſtendet lapidis.
Ipſum enim in carnium iaciens medium coctarum,
Paulum ſi dimittas, abſumentur intra omnia.

ADHVC DE ILLO.

NON tibi & illum aduerſus reptilia dico poſſe,
Sed alium dabo, deſideranti tibi medicum,
Ex cœlo genitum: tu verò in mentes inijce tuas.
Quum enim ſplendens ſuum corpus latum pectus habens
Cœlum crudelis ſub manibus Saturni,
Exuſtum deflexiſſet immenſam ad terram,
Aetheris ex turbone cadere in terram geſtiens,
Vt omnia villoſum circumpandens
Dorſum ſuum obſcuraret, tamen cœliſtellati
Animum excrucians Saturnus cœlum adhuc habitat,
Tunc diuini defluentes ferebantur
Sanguinis ex cicatrice ad terram guttæ:
Quas non fatale erat ab immortali venientes
Corpore perdi: manere verò feraci Parcæ
In terra matris deorum ſaluum, ſanguinem iuſſerunt.
Quem ſiccum circumſplendentes fecerunt equi
Solis, quã ſi aliquis attingeret, contenderet
Lapidẽ ſe habere in manibus habet verò ſanguinẽ cõcretũ.
Intra enim quidem color ipſum verus ſanguinis eſt,
Inde & aqua facile domatus verus ſanguis
Fit, ſanguinolentus verò & nomine lapis adhuc viris,
A priorib. nominatus eſt. perfecta verò, quẽadmodum decet,
Pharmaca habet, quem verum defluxum vates
Cœleſtem dicunt ad homines peruenire.
Non enim ille neque nouam vult mortalibus miſeriam,
Venire ad oculos, antiquioremque prohibet.
Mixtus albo cum lacte, vel ſero lactis, vel dulci melli,
Ex ſuperciliis omnem abducit morbum, iraſcitur enim,
Submouere mortales videns amabiles facies,
Ab antiquiſſimo beatorum rotunda ſupercilia habente rege:
Et oculis tuis conuerſata calicibus,
Virique pudendorum remedium erit, ſi quis bibat.
Quem ego Aiaci prudenti ſæpe præcepi,
Armis contendere indomito pro Achille,
Volenti victoriæ auxiliatorem manibus portare,
Et Vlyſſem audacem contra, ipſi
Gloriam Minerua ciuitatum populatrix dediſſet.
Sed non ipſi Parca fuit admonenti obtemperare,
Quoniam diuinum mihi deſpexit remedium,
Accepitque pernicioſum enſem. poſtea tu ſanè illius Par-
[redacted]
Time, & aduerſus nigrum pernicioſi genus
Reptilis ſanguinolentum ſciens lapidem, ſemper ſocios
Bibere Nymphis in Naiadibus iube.
Et quidem ego alatum meum ſeruum Dolonem,
Fratri tuo paratus amicum Hectori facere,
Promptus præbui lapidem cœleſtem petenti.
Poſtea ille e veſtigio Troianis coram omnibus,
Hectori patrique meo gratus fuit ſocius.
Propterea ille viciſſim gratificari mihi
Cupiens, leuem precibus à patre
Præbuit diuite accipiens lapidem, quem aliquando ipſe
Veniens ex Ilio fortem ad Memnonem præco,
Signa me præſente reperiens ex Aſſyria,
Auro ſumptuoſo meliorem huc portauit,
Innumera illic magis præbens multa ſcientibus do-
[redacted]

ΕΤΙ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΧΑΤΟΥ.

ΟΥΔΕ πυριφλεγέθων ἐπιρώσειεν ἄνδρα δαμάζων,
Ἡ κρυερὲς μάρπτων πυρετὸς παρ' ἄδην θήσει,
Ἠὲ τεταρταίης πῆμα βραδὺ, μήποτε λήγειν
Βουλομένης, ἀλλ' αἰὲν ἐπὶ σπελάεσσι μενούσης.
Τὴν σύ γ' ἰήσασθαι δι' ἀμύμονος αὐτίκ' ἀχάτου.
Οὔπω γὰρ προτέρων πολὺ φέρτερος· αὐτίκα δὲ σῆμα
Ἐξερέω, τό περ ὦκα βίην δείκνυσι λίθοιο·
Ἐν γάρ μιν κρειάεσσι βαλὼν μέσον ἑψομένοισι
Τυτθὸν ἀναχάσσαι, τὰ δὲ τήκεται ἔνδοθι πάντα.

ΕΤΙ ΠΕΡΙ ΑΥΤΟΥ.

ΟΥ μὴν τοι καὶ τόνδε γ' ἑρπετὰ φημὶ δαμάσσαι·
Ἀλλ' ἕτερον δώσω χατέοντί τοι ἰητῆρα
Οὐρανόθεν γεγαῶτα· σὺ δ' ἐν φρεσὶ βάλλεο σῇσι.
Εὖτε γὰρ αἰγλήεν στέρνον δέμας ἀρίστερνος
Οὐρανὸς ὠμηστὴς ὑπὸ παλάμῃσι Κρόνοιο
Δινωθεὶς εἴλυσεν ἀπειρεσίην ἐπὶ γαῖαν,
Αἰθέρος ἐκ δίνης πεσέειν οὖδας δὲ μεμαὼς,
Ὄφρα κε πάντ' ἀίδηλα, πολύτριχον ἀμπεπετάσσας
Νῶτον ἑὸν, τεύξῃ, θεὸς δ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος
Θυμὸν ἀνιάζων Κρόνος οὐρανὸν εἰσέτι ναίει·
Δὴ τότε ἀμβροσίοιο κατειβόμεναι φορέοντο
Αἵματος ἀτειλῆθεν ἐπὶ χθόνα ῥαθάμιγγες,
Τὰς οὐ μόρσιμον ἦεν ἀπ' ἀθανάτοιο κιούσας
Σώματος ὄλλυσθαι· μίμνειν δ' ἐριβώλακι μοίρας
Ἐν γαίῃ προγόνοιο θεῶν σῶν αἷμα κέλοντο.
Μῶν μὲν οὖν, αὖον δὲ περιγλήνοιο θέσαν ἵπποι
Ἠελίου, καὶ κέν τις ἐπιψαύσας ἐείσειεν
Λᾶαν ἔχειν ἐνὶ χερσὶν, ἔχει δέ μιν αἷμα πεπηγός.
Ἐν γὰρ δὴ χροιὴ αὐτὸς ἐπήτυμος αἵματός ἐστιν,
Ἐν δὲ καὶ ὕδατι ῥεῖα δαμασθεὶς ἀτρεκὲς αἷμα
Γίνεται· αἱματόεις δὲ καὶ οὔνομα λᾶας ἔτ' ἀνδρῶν
Ἐκ προτέρων κέκληται. ἀκήρατα δ', ὡς ἐπέοικε,
Φάρμακ' ἔχει νημερτὲς ἀπορροάς μιν ἀοιδοὶ
Οὐρανίην καλέουσιν ἐς ἀνθρώπους ἀφικέσθαι.
Οὐ γὰρ ὅγ' οὔτε νέην ἐθέλει θνητοῖσιν ὀϊζὺν
Ἔρχεσθαι προτὶ ὄσσε, παλαιοτέρην τ' ἀπερύκει,
Μισγόμενος λευκοῖο μετὰ γλάγεος κεράσας τε
Ἰχῶρι στερεῷ, γλυκερῷ μέλιτι δὲ δεύσας,
Ἐκ βλεφάρων ἀπὸ πᾶσαν ἄγει νόσον. ἀγαλλέα γὰρ
Εἴργεσθαι θνητοὺς ὁρόων ἐρατεινὰ πρόσωπα
Πρεσβυτάτου μακάρων στροφαλοβλεφάρου βασιλῆος.
Καὶ γλήναισι τυπέντι, ὁμιλήσας κυλίκεσσιν,
Ἀνδράσι τ' αἰδοίων ἄκος ἔσσεται ὅς κε πίνῃσι.
Καί μιν ἐγὼν Αἴαντι δαΐφρονι πόλλ' ἐπέτελλον,
Ἔντεσι δηρίσασθαι ἀμύμονος ἀμφ' Ἀχιλῆος
Ἐσσυμένῳ, νίκης ἐπαρωγόνα χερσὶ κομίζειν.
Καί κεν Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἀντίον αὐτῷ
Κῦδος Ἀθηναίη προσέπολις ἐγγυάλιξεν·
Ἀλλ' οὔ οἱ μοῖρ' ἔσκε παραιφαμένοιο πιθέσθαι.
Τοὔνεκα θεσπέσιόν μοι ἀθέριξεν ἔνειαρ,
Δέξατο δ' οὐλόμενον ἄορ. ἀτὰρ σύ γε τοῖο μὲν αἶσαν
Ἅζεο, πρὸς δὲ μέλαιναν ἀλιτηρίοιο γενέθλην
Ἑρπετοῦ αἱματόεντα δαεὶς λίθον, αἰὲν ἑταίροις
Πινέμεναι νύμφαις ἐνὶ ναιάδεσσι κέλευε.
Καὶ μὲν ἐγὼ λαιψηρὸν ἐμὸν θεράποντα Δόλωνα
Αὐτοκασιγνήτῳ μεμαὼς φίλον Ἕκτορι θεῖναι,
Πρόφρων ὤπασα λᾶαν ὀλύμπιον αἰτήσαντι·
Αὐτὰρ ὅγ' ἐξαπίνης Τρώων προπάροιθεν ἁπάντων
Ἕκτορι πατρί τ' ἐμῷ κεχαρισμένος ἔπλετ' ἑταῖρος·
Τοῦ δ' ἕνεκ' ἐμὲ κεῖνος ἀμειβέμεν ἀρέσασθαι
Ἱέμενος, λιταραῖον ἐπικλήσει γε πατρὸς
Ὤπασεν ἀφνειοῖο λαβὼν λίθον, ὅν ποτ' ἄρ' αὐτὸς
Ἐλθὼν Ἰλιόθεν κρατερὸν μετὰ Μέμνονα κῆρυξ,
Σήματ' ἐμεῖο παρόντος ἀνδρῶν Ἀσσυρίηθεν
Χρυσοῦ τιμήεντος ἀρείονα δεῦρο κόμισσε,
Μυρία κεῖθι μάγοισι πορὼν πολυείδμοσι δῶρα.

Εἰ δ' ἄγε

Εἰ δ' ἄγε δέχνυσο μῦθον, ἐγὼ δ' ἐδάην τάπερ λέξω.
Πρῶτα μὲν οὖν σπεύδοντας ἀναιμάκτους ἐπὶ βωμοὺς,
(Οὐ γὰρ ἔχει θέμις ἐστὶ θυηλὰς ἐμψύχοιο)
Ἥλιον εὐρύοπα κλείζειν ὕμνοισιν ἄνωγα,
Καὶ χθόνα πίειραν, παντων τροφὸν εὐθαλέουσαν.
Δεύτερον αὖτ' αἴθωνος ἐπὶ λίθον Ἡφαίστοιο
Τήκειν τόνγ' ἰδὲ ταναοὺς θέλγοντα δράκοντας
Ὀδμῇ, τὴν ἄρα κεῖνοι ἀερχομένην ἐσιδόντες,
Σφῶν χειάων ποτὶ βωμὸν, ἀολλέες ἐκπρομολόντες
Χηραμόθεν, ἐξέρπουσιν ὀσφρίζοντες ἀϋτμήν.
Αὐτὰρ ἔπειτα λίνοιο νεόπλυτα φάρεα κοῦροι
Ἑσσάμενοι τρεῖς (ὀξὺ φέρον ἀμφήκεας ἕκαστος
Ἄορ) ἀρτάζειν ὄφιν αἰόλον, ὅς κε μάλιστα
Κνίσσης ἱμείρων πυρὸς ἐγγύθι δινεύεσκε.
Τοῦ δὲ διαμελεϊστὶ δαΐζειν ἐννέα μοίρας·
Τρεῖς μὲν κικλήσκειν πανδερκέος ἠελίοιο,
Τρεῖς δ' ἑτέρας γαίης ἐριβώλου λαοβοτείρης,
Τρεῖς δὲ θεοσπεσίης πολυΐδμονος ἀψαύστοιο·
Τὰς δὲ λέβης κεράμοιο τετυγμένος αἱματοέσσας
Δεξάσθω, καὶ δῶρον ἐλαίου Ἀτρυτώνης.
Ἠδὲ μέθυ Βρομίοιο καλεσσιχόροιο καταχεύειν,
Ἐν δ' ἅλας ἀργινοὺς βαλέειν θεράποντας ἐδωδῆς,
Ἐν δὲ σφιν καὶ δριμὺ ἐπήλυδα κόκκον ἄνωγα
Μίξαι χρυσοχίτωνα μελαγχροιῆ, ἐρίτιμον·
Ἐν δὲ καὶ ὅσσα περ ἄλλα μετ' ἀλλήλοισι μιγέντα
Ἵμερον ἐμπίπτουσιν ἐδητύος ἀνθρώποισι.
Ὄφρα δ' ἐπὶ τρίποδος κρέα γαστέρι δάμναται ἐόντα,
Τόφρα δὲ κικλήσκειν μακάρων ἄρρητον ἕκαστον
Οὔνομα. τέρπονται γὰρ ὅτ' ἤν κέ τις ἐν τελετῇσι
Μυστικὸν αὐδήσῃ ἐπωνύμιον οὐρανιώνων.
Ἀρᾶσθαι δὲ Μέγαιραν ἀποσσεύεσθαι παφλάζοντος
Σδέρμασι τρίποδος κακομήχανον· ἐς δ' ἄρα τούς γε
Πνεῦμα Διὸς πτερὸν ἐλθὸν ἄγει ἱερὰς ἐπὶ μοίρας.
Ὁππότε δ' ἐμφαδίωσιν ἐπὶ κρεάτεσσιν ἵκωνται,
Δαίνυσθαι τοτ' ἔπειτα κορέννυσθαί τε μεμαῶτας
Αὐτόθεν ἐκ τρίποδος· (τὰ δὲ λείψανα γαῖα καλύπτοι)
Καὶ σφιν ἐπισπένδειν λευκὸν γάλα, καὶ μέθυ ἡδὺ,
Καὶ λίπα τ', ἠδ' ἐρατήν τε μελισσῶν ἄφθιτον εἶδαρ.
Καὶ στέψαι πλέξαντας ἀκρέμονα καρποφόροιο
Παρθενικῆς ἄξοντας ἐλαίης. μηδὲ κορέσσῃς
Σοῖσι πέπλοις πτωχοὺς ἵκεσ' οἶκονδε κιόντας·
Μηδὲ μεταστρωφᾶσθαι, ἐπεὶ κ' ἀπὸ νόσφι τράπησθε·
Ἀλλ' αἰεὶ προτέρω ἐς ὀπωπὴν ὄσσε φέροντες,
Ἔρχεσθ' ἐς μέγαρον. μηδ' ἀντιάαν προσαυδᾶν,
Εἰ καί τις ξυμβλῆται ὁδίτης, ἔστ' ἂν ἵκησθε
Ἐς δόμον. ἔνθα δ' ἔπειτα θυηλὰς ἀθανάτοισιν
Ἑξείης ῥέζοντες, ἀρώματα ποικίλα καίειν.
Ταῦτ' ἐγὼ ἐκτελέσας, ὅσα τ' ἔσσονται, ὅσσά τε κοῦροι
Ὄρνιθες κλάζουσιν, ἐπίσταμαι· ὅσσά τε θῆρες
Ὠμησταὶ τετράποζοι ἐνὶ ὄρεσιν ὠρύονται.

Sed age recipe verbum, ego verò intellexi quæ dicam.
Primum quidem igitur properantes incruentas aras,
(Non enim facere fas eſt ſacrificium animati)
Solem latam faciem habentem celebrare hymnis iuſſi
Et Terram pinguem omnium nutricem uberoſam.
Secundo rurſus bellicoſi ſupra lapidem Vulcani,
Macerare ſuaui longos decipientem dracones
Vapore: quem iam illi aſcendentem videntes,
Accedentes ad aram congregati,
Ex antro videntur adrepentes ad odorem:
Sed poſtea lini nuper lotas tunicas pueri
Induti tres, acutum ferebant vtrinque ſcindentem quiſque
Enſem, diſcerpere ſerpentem varium, qui maxime
Nidorem deſiderans prope ignem voluebatur
Illúmque membratim diuidere in nouem partes.
Tres quidem vocare omnia videntis Solis,
Tres verò alias Terra fertilis populum paſcentis,
Tréſque vaticinij multiſcij Vulcani.
Illas verò lebes ex tegulis factas ſanguinolentas
Recipiat, & donum ex oleo Atrytone,
Et vinum Bacchi chorum vocantis infundere.
Inde ſalem album iacere condimentum cibi,
Inde ipſis & acrem coccum iuſſi
Miſceri, auream habentem veſtem, nigro colore, pretioſum.
Inde & quæcunque alia ſimul mixta,
Deſiderium immittunt cibi hominibus,
Vt in tripode carnes ſubigerentur exiſtentes.
Interea verò vocare beatorum infractum quodcunque
Nomen. delectantur enim, ſi aliquis in ſacrificiis
Myſticum canat nomen cœleſtium.
Precari verò Megaram longe ſonante
Monere à tripode mala machinantem: illos verò
Spiritus à Ioue volans intra ducit ſacras ad portiones.
Quando verò coctas ad carnes veniunt,
Conuiuati, & poſtea ſaturati
Ex tripode, reliquias verò terra occultabit,
Et ipſis libare album lac & vinum dulce,
Et reliqua, amabiléḿque apis odoratum cibum.
Et coronare texentes ramos fructifera
Virgineæ auferentes oliuæ, neque ſaturabis
Tuis peplis, miſereris domum euntium.
Neque conuerti, quare ab ipſis auertimini:
Et ſe iuper priorem in viam oculos ferentes
Redite domum: neque prius alloquimini
Si aliquis obuiet viator, donec veneritis
Domum: vbi poſtea ſacrificia immortalibus
Deinceps facientes, aromata varia vrite.
Illa ego perficiens, & quæcunque erunt, & quæcunque lo-
ues
Aues reſonant, ſciam, & quæcunque feræ
Crudáque comedentes in ſuis luſtris vlulant.

ΝΕΥΡΙΤΙΣ.

Ἔνθεν ἐγὼν ἐδάην καὶ βακχεῖα νευρίτου
Δῶρα λίθου, Βρομίου κεχαρισμένα· τὸν γὰρ ἔχοντες
Ἄνθρωποι θυσίας τε καὶ ἀράων ἀΐουσιν
Οὐρανίδαι. γυμνῷ δὲ ῥαχὸν ποδὶ πημαίνοντο
Εἴ κεν τις θλίψας, ὄφιος διὰ σάρκας ἀκάνθῃ
Ἀνήσει σφετέρας ὀδύνας, τοι ἔσσεται αὐτῷ
Νευρίτης. ἐγὼ δ' ἀλόχῳ πόσιν ἱμερόεντα
Ἔνθεν καὶ κατέγνων κελαινῆς ἀσπίδος ἔγνων
Καρτερὰ φάρμακα σοῖο βροτοσσόα θεσπέσια πέτρη,
Τῆς ὄνομα χροιῇ τε πέλει χλοεροῖο φέρουσα.

NEVRITES.

HINC ego ſciui & Neurita
Dona lapidis Baccho grata: quem quidem habentes
Homines ſacrificia faciatis, & orationes audient
Cæleſtes. nudo verò diſſectum ſi pede lethalis
Fugientes preſſus ſerpentis per carnem ſpina
Laſeris, dolorem lenies ipſi
Neurites facit verò mulieri maritum deſiderabilem.
Hinc & contrà nigram aſpidem cognoui,
Fortia pharmaca tua homines ſeruantia (diuina petra)
Cuius colórque eſt viridis porri.

ΧΑΒΑΖΙΟΣ.

Ἔνθεν καὶ σεῖο δή, Χαβάζιε, πειρηθῆναι
Ἐν θυμῷ βαλόμην, καὶ σὸν μένος εὗρον ἄριστον.
Ἄμφω γὰρ καὶ νοῦσον ἀναψύχεις πυρόεσσαν,
Καὶ μοι σκορπιόθεν βεβολημένῳ ὧρα κομίζεις.
Λητοΐδη, σὺ μέχρις ἐμοὶ Παιάνιος ἥρως

CHABAZIVS.

HINC & (dure Chabazie) experiri
In animo habebam tuum robur optimum.
Ambo enim & morbum refrigeras igneum.
Et mihi à ſcorpione icto grata portas,
(Latonide(te vſque meus Paantius heros

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ ΚΥΡΗΝΑΙΟΥ ΥΜΝΟΙ.

CALLIMACHI CYRENÆI HYMNI.

ΕΙΣ ΔΙΑ.

ΖΗΝΟΣ ἔοι τί κεν ἄλλο παρὰ σπονδῇσιν ἀείδειν
Λώϊον, ἢ θεὸν αὐτὸν, ἀεὶ μέγαν, αἰὲν ἄνακτα;
Πηλαγόνων ἐλατῆρα, δικασπόλον οὐρανίδῃσι;
Πῶς καί μιν, Δικταῖον ἀείσομεν, ἠὲ Λυκαῖον;
Ἐν δοιῇ μάλα θυμὸς, ἐπεὶ γένος ἀμφήριστον.
Ζεῦ, σὲ μὲν Ἰδαίοισιν ἐν οὔρεσι φασὶ γενέσθαι,
Ζεῦ, σὲ δ' ἐν Ἀρκαδίῃ· πότεροι, πάτερ, ἐψεύσαντο;
Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται· καὶ γὰρ τάφον, ὦ ἄνα, σεῖο
Κρῆτες ἐτεκτήναντο· σὺ δ' οὐ θάνες· ἐσσὶ γὰρ αἰεί.
Ἐν δέ σε Παρρασίῃ Ῥείη τέκεν, ἧχι μάλιστα
Ἔσκεν ὄρος θάμνοισι περισκεπές· ἔνθεν ὁ χῶρος
Ἱερὸς, οὐδέ τί μιν κεχρημένον Εἰλειθυίης
Ἑρπετὸν οὐδὲ γυνὴ * ἐπιμίσγεται· ἀλλά ἑ Ῥείης
Ὠγύγιον καλέουσι λεχώϊον Ἀπιδανῆες.
Ἔνθα σ' ἐπεὶ μήτηρ μεγάλων ἀπεθήκατο κόλπων,
Αὐτίκα δίζητο ῥόον ὕδατος, ᾧ κε τόκοιο
Λύματα χυτλώσαιτο, τεὸν δ' ἐνὶ χρῶτα λοέσσαι.
Λάδων ἀλλ' οὔπω μέγας ἔρρεεν, οὐδ' Ἐρύμανθος,
Λευκότατος ποταμῶν· ἔτι δ' ἄβροχος ἦεν ἅπασα
Ἀρκαδίη· μέλλεν δὲ μάλ' εὔυδρος καλέεσθαι
Αὖτις. ἐπεὶ τημόσδε Ῥέη ὅτε λύσατο μίτρην,
Ἦ πολλὰς ἐφύπερθε σαρωνίδας ὑγρὸς Ἰάων
Ἤειρεν, πολλὰς δὲ Μέλας ὤκχησεν ἁμάξας,
Πολλὰ δὲ Καρίωνος ἄνω, διεροῦ περ ἐόντος,
Ἰλυοὺς ἐβάλοντο κινώπετα· νίσσετο δ' ἀνὴρ
Πεζὸς ὑπὲρ Κρᾶθίν τε πολύστιόν τε Μετώπην
Διψαλέος· τὸ δὲ πολλὸν ὕδωρ ὑπὸ ποσσὶν ἔκειτο.
Καί ῥ' ὑπ' ἀμηχανίης σχομένη φάτο πότνια Ῥείη,
Ῥαῖα φίλη, τέκε καὶ σύ· τεαὶ δ' ὠδῖνες ἐλαφραί.
Εἶπε, καὶ ἀντανύσασα θεὰ μέγαν ὑψόθι πῆχυν,
Πλῆξεν ὄρος σκήπτρῳ· τὸ δέ οἱ δίχα πουλὺ διέστη,
Ἐκ δ' ἔχεεν μέγα χεῦμα· τόθι χρόα φαιδρύνασα,
Ὦνα, τεὸν σπείρωσε· Νέδῃ δέ σε δῶκε κομίσσαι
Κευθμὸν ἔσω Κρηταῖον, ἵνα κρύφα παιδεύοιο,
Πρεσβυτάτῃ νυμφέων, αἵ μιν τότε μαιώσαντο,
Πρωτίστῃ γενεῇ, μετά γε Στύγα τε Φιλύρην τε.
Οὐδ' ἁλίην ἀπέτισε θεὰ χάριν, ἀλλὰ τὸ χεῦμα
Κεῖνο Νέδην ὀνόμηνε· τὸ μέν ποθι πουλὺ κατ' αὐτὸ
Καυκώνων πτολίεθρον, ὃ Λέπρειον πεφάτισται,
Συμφέρεται νηρῆϊ· παλαιότατον δέ μιν ὕδωρ
Υἱωνοὶ πίνουσι Λυκαονίης ἄρκτοιο.
Εὖτε Θενὰς ἀπέλειπεν ἐπὶ Κνωσοῖο φέρουσα,
Ζεῦ πάτερ, ἡ νύμφη σε, (Θεναὶ δ' ἔσαν ἐγγύθι Κνωσοῦ)

IN IOVEM.

IOVIS apud libationes quid aliud ſit celebrare
Melius, quàm Deū ipſum, ſemper magnum, ſemper regem,
Terrigenum expulſorem, iura dantem cœlicolis?
Et quomodo ipſum, Dictæum canemus, an Lycæum?
In dubio admodum hæret *animus: quoniam genus Iouis controuerſum* eſt.
Iupiter, te quidem alij *Ideis in montibus aiunt genitum,*
Iupiter, te verò alij *in Arcadia: vtri pater mentiti ſunt?*
Cretenſes ſemper mendaces. etenim ſepulchrum, ô Rex, tuum
Cretenſes fabricarunt. tu autem non periiſti. es enim ſemper.
In Parrhaſia autem te Rhea peperit, vbi maximè
Erat mons nemoribus obtectus inde locus ille eſt
Sacer: neque eum aliquod expertum Lucinam
Reptile, neque mulier adit vlla*: ſed ipſum Rheæ*
Veterem nominant puerperij lectum Apidanes.
Hic te poſtquam mater magno depoſuit ex vtero,
Statim quærebat riuum aquæ, quo partus ſui
Retrimenta ablueret: tuúmque corpus purgaret.
Ladon verò magnus nondum fluebat, neque Erymanthus,
Limpidiſſimus amnium: ſed adhuc ſicca erat omnis
Arcadia: talis futura tamē vt maximè aquoſa nominaretur
Iterū. quoniam tū tēporis quo Rhea zonā ſoluit. i. peperit,
Sanè multas deſuper quercus liquidus Iaon
Produxit, multos etiam Melas fluuius *tum geſtauit currus:*
Multa præterea ſupra Carionem, quālibet nūc ſit humidus,
Luſtra conſtruxerunt feræ. ibat etiam vir
Pedeſter tum ſuper Crathin, tū ſuper ſcrupuloſam Metopen
Sitibundus: ſed multa aquæ copia ſub pedibus latebat.
Itaque in hac difficultate cōſtituta dicebat venerāda Rhea,
Terra chara parito & tu vndam. *tui. n. dolores leues* ſunt.
Dixit: & cùm denuò extendiſſet Dea magnum in ſublime cubitum,
Percuſſit montē ſceptro. at ille duobus locis multū diſceſſit,
Effuditq́; magnum fluxum. Tum corpus à ſe perpurgatum,
O Rex, tum faſcijs inuoluit: & Nedæ te dedit portandum.
In receſſum Cretenſem (vt clàm ibi *educareris)*
Natu maximæ nympharum, quæ ipſi tunc obſtetricabantur:
Natu inquam *maximæ, poſt Stygem & Philyren.*
Neque vanam repoſuit Dea illi *gratiam. quippe fluuium*
Illum Nedam appellauit: Atq; is olim copioſus, iuxta ipſū
Cauconum oppidum, quod Lepreum vocatum eſt,
In mare defertur: & vetuſtiſſimam ſanè hanc aquam
Poſteri bibunt Lycaoniæ vrſæ. i. Arcades.
Poſtquam verò Thenas reliquit, ad Cnoſſum deferens,
Iupiter pater te nympha: (Thenæ autem proxima Cnoſſo,

γρ. Ῥείης ὠγύγιον.

Ibi tum decidit tibi, Deus, omphalos. i. vmbilicus: *hinc iſtũ*
Omphalium deinceps locum nominant Cydones.
Iupiter, te etiam Corybantum ſociæ vlnis amplexæ ſunt,
Dictææ Meliæ: te circumegit autem Adraſtea
Cunis in aureis. tu autem traxiſti pingue vber
Capræ Amaltheæ: & inſuper dulcem fauum comediſti.
Extiterunt enim ſubitò opera Panacridis apiculæ
Idæis in montibus, quos vocant Panacra.
Commodum vero Curetes te circũ armatũ tripudiũ luſerũt,
Arma concutientes: vt Saturnus auribus ſonitum
Clypei audiret, non autem te vagientem
Pulchrè quidem creuiſti, pulchreq́ educatus es, ô cœleſtis Iu-
Citò etiã adoleuiſti: & velox tibi oborta eſt lanugo. (puer.
Sed et quũ adhuc adoleſcentulus eſſes, perſpexiſti omnia ple-
Ideoq́ tibi fratres, quamuis natu priores eſſent, (nè.
Cœlum non inuiderunt vt tu haberes commune aliàs *domũ.*
Priſci autem nullo modo veraces fuerunt poetæ,
Qui *dicebant ſortẽ filiis Saturni trifariã domos diſpertiſſe.*
Quis etenim de cælo & inferno ſortem mitteret,
Niſi eſſet planè ſtupidus? De re enim æquali conuenit
Sortẽ mittere: hæc a. tã longè quàm lõgiſſimè inter ſe *diſtãt.*
Mentirer hæc dicens *auditoris* ſtupidi *quæ perſuaderent*
veteres poetæ *auribus.*

Non te deorum regem ſortes conſtituerunt: ſed opera manuũ,
Tuaq́ potentia & robur: quod etiã collocaſti prope currũ tuũ.
Sed conſtituiſti & auem omnium præſtantiſſimam nuntiam
Tuorum auguriorum: quæ vtinam amicis meis fauſta oſtẽdas.
Elegiſti præterea ex iuuenibus omniũ optimos. nõ tu nauticæ
Peritos, non virum ſcutatum, non poëtam elegiſti:
Sed hæc quidem diis minoribus illic reliquiſti,
Alia curanda aliis: tu verò elegiſti vrbium principes
Ipſos: quorũ ſub manibus eſt *agricola, quorũ peritus militiæ,*
Quorũ rẽ ex, quorũ ſunt *omnia. (& quid non dominãtis ſub*
Primò quidem fabros canimus eſſe *Vulcani:* *(poteſtate?)*
Milites deinde, Martis: venatores item, Chitones
Dianæ. Phœbi denique, qui lyra bene ſciunt modos.
At ex Ioue ſunt reges: quoniam Ioue nihil regum
Diuinius eſt. *ideoq́ tuum illis decreuiſti ordinem:*
Dediſtiq́ vt vrbes cuſtodiant: ſiq́ue ipſe præſides
Celſis in ciuitatibus, inſpector tam eorum *qui legibus*
Populum ſub iniquis, quàm eorum qui contrà gubernant.
Adieciſti quoq; opulentiam ipſis, & quod ſatis eſt *fortunarũ.*
Et hoc *omnib. quidẽ. ſed nõ ex æquo tamẽ. par eſt* hoc *colli-*
Ex *noſtro rege. nã is latè circũ* opulentia *progreſſus eſt. (gere*
Veſperi ille perficit de quibus manè cogitauerit:
Et veſperi quidẽ ardua parua autem, quãprimũ cogitauerit.
Alij verò parua vno anno, magna non vno perficiunt: *ab*
aliis vero prorſus
Tu ipſe effectionem amouiſti, & conſilia eorum perfregiſti.
Salue plurimum ô Saturnie maxime, dator bonitatum,
Dator incolumitatis. tua verò opera quis celebret?
Non fuit, nec erit. quis Iouis opera celebret?
Salue iterum atque iterum, da nobis *& virtutem & opes.*
Neque ſine virtute opulentia poteſt homines beare,
Neque ſine opulentia virtus. da ergo & virtutem & opes.

IN APOLLINEM.

QVANTVM *iſte Apollinis commotus eſt laureus ramus!*
Quantũ hoc totũ antrũ! procul procul ſit quiſquis profanus.
Et certè oſtia præclaro pede Phœbus tundit.
Non vides? annuit Deliaca ſuaue quid palma
Derepente: & olor in aëre pulchrè modulatur.
Ipſa vos nunc repagula forium recumbite,
Ipſi etiam vos vectes. Deus enim iam non longè abeſt.
At vos iuuenes, ad cantum & chorum vos apparate.
Apollo non cuiuis apparet: ſed ei quiſquis vir bonus.
Qui ipſum viderit, magnus hic: qui nõ videt, abiectus ille eſt.
Videbimus verò Apollo: & nunquam erimus abiecti.
Neque ego *tacitam citharam, neque tacitum greſſum*
Phœbo huc in modum procedente, pueros habere velim:

Τουτάκι τοι πέσε δαῖμον ἀπ' ὀμφαλὸς ἔνθεν ἐκεῖνο
Ὀμφάλιον μετέπειτα πέδον καλέουσι Κύδωνες,
Ζεῦ, σὲ δὲ Κυρβάντων ἑταραι προσεπηχύναντο,
Δικταῖαι Μελίαι, σὲ δ' ἐκοίμισεν Ἀδρήστεια
Λίκνῳ ἐνὶ χρυσέῳ. σὺ δ' ἐθήσαο πίονα μαζὸν
Αἰγὸς Ἀμαλθείης. ἐπὶ δὲ γλυκὺ κηρίον ἔβρως·
Γέντο γὰρ ἐξαπιναῖα Πανακρίδος ἔργα μελίσσης
Ἰδαίοις ἐν ὄρεσσι, τά τε κλείουσι Πάνακρα.
Οὖλα δὲ Κούρητές σε περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο,
Τεύχεα πεπλήγοντες, ἵνα Κρόνος οὔασιν ἠχὴν
Ἀσπίδος εἰσαΐοι, καὶ μὴ σέο κουρίζοντος.
Καλὰ μὲν ἠέξευ, καλὰ δ' ἔτραφες οὐράνιε Ζεῦ·
Ὀξὺ δ' ἀνέβησας, ταχινοὶ δέ τοι ἦλθον ἴουλοι.
Ἀλλ' ἔτι παιδνὸς ἐὼν ἐφράσσαο πάντα τέλεια·
Τῷ τοι καὶ γνωτοὶ, προτερηγενέες περ ἐόντες,
Οὐρανὸν οὐκ ἐμέγηραν ἔχειν ἐπιδαίσιον οἶκον.
Δηναιοὶ δ' οὐ πάμπαν ἀληθέες ἦσαν ἀοιδοί·
Φάντο πάλον Κρονίδῃσι διάτριχα δώματα νεῖμαι·
Τίς δέ κ' ἐπ' Οὐλύμπῳ τε καὶ Ἄϊδι κλῆρον ἐρύσσαι,
Ὃς μάλα μὴ νενίηλος; ἐπ' ἰσαίῃ γὰρ ἔοικε
Πήλασθαι· τὰ δὲ τόσσον ὅσον διὰ πλεῖστον ἔχουσι.
Ψευδοίμην, ἀΐοντος ἅ κεν πεπίθοιεν ἀκουήν.
Οὔ σε θεῶν ἐσσῆνα πάλοι θέσαν, ἔργα δὲ χειρῶν,
Σή τε βίη, τό, τε κάρτος, ὃ καὶ πέλας εἵσαο δίφρου.
Θήκαο δ' οἰωνῶν μέγ' ὑπείροχον ἀγγελιώτην
Σῶν τεράων· ἅ τ' ἐμοῖσι φίλοις ἐνδέξια φαίνοις.
Εἵλεο δ' αἰζηῶν ὅ, τι φέρτατον· οὐ σύ γε νηῶν
Ἐμπεράμους, οὐκ ἄνδρα σακέσπαλον, οὐ μὲν ἀοιδόν·
Ἀλλὰ τὰ μὲν μακάρεσσιν ὀλίζοσιν αὖθι παρῆκας
Ἄλλα μέλειν ἑτέροισι· σὺ δ' ἐξείλεο πολιάρχους
Αὐτούς, ὧν ὑπὸ χεῖρα γεωμόρος, ὧν ἴδρις αἰχμῆς,
Ὧν ἐρέτης, ὧν πάντα (τί δ' οὐ κρατέοντος ὑπ' ἰσχύν;)
Αὐτίκα χαλκῆας μὲν ὑδείομεν Ἡφαίστοιο·
Τευχηστὰς δ', Ἄρηος· ἐπακτῆρας δὲ, Χιτώνης
Ἀρτέμιδος· Φοίβου δὲ, λύρης εὖ εἰδότας οἴμους·
Ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες· ἐπεὶ Διὸς οὐδὲν ἀνάκτων
Θειότερον, τῷ καί σφι τεὴν ἐκρίναο * λῆξιν.
Δῶκας δὲ πτολίεθρα φυλασσέμεν· ἵζεο δ' αὐτὸς
Ἄκρῃς ἐν πολίεσσιν ἐπόψιος οἵ τε δίκῃσι
Λαὸν ὑπὸ σκολιῇς, οἵ τ' ἔμπαλιν ἰθύνουσιν.
Ἐν δὲ ῥυηφενίην ἔβαλές σφισιν, ἐν δ' ἅλις ὄλβον,
Πᾶσι μὲν, οὐ μάλα δ' ἶσον. ἔοικε δὲ τεκμήρασθαι
Ἡμετέρῳ μεδέοντι· περιπρὸ γὰρ εὐρὺ βέβηκεν.
Ἑσπέριος κεῖνός γε τελεῖ τά κεν ἦρι νοήσῃ·
Ἑσπέριος τὰ μέγιστα, τὰ μείονα δ' εὖτε νοήσῃ.
Οἱ δὲ, τὰ μὲν πλειῶνι, τὰ δ' οὐχ ἑνί· τῶν δ' ἀπὸ πάμπαν
Αὐτὸς ἄνην ἐκόλουσας, ἐνέκλασας δὲ μενοινήν.
Χαῖρε μέγα Κρονίδη πανυπέρτατε, δῶτορ ἐάων,
Δῶτορ ἀπημονίης. τεὰ δ' ἔργματα τίς κεν ἀείδοι;
Οὐ γένετ', οὐκ ἔσται· τίς κεν Διὸς ἔργματ' ἀείσει;
Χαῖρε πάτερ, χαῖρ' αὖθι, δίδου δ' ἀρετήν τ' ἄφενός τε.
Οὔτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσταται ἄνδρας ἀέξειν,
Οὔτ' ἀρετὴ ἀφένοιο. δίδου δ' ἀρετήν τε καὶ ὄλβον.

ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΑ.

ΟΙΟΝ ὁ τὠπόλλωνος ἐσείσατο δάφνινος ὅρπηξ,
Οἷα δ' ὅλον τὸ μέλαθρον· ἑκὰς ἑκὰς ὅστις ἀλιτρός.
Καὶ δή που τὰ θύρετρα καλῷ ποδὶ Φοῖβος ἀράσσει.
Οὐχ ὁράας; ἐπένευσεν ὁ Δήλιος ἡδύ τι φοῖνιξ
Ἐξαπίνης, ὁ δὲ κύκνος ἐν ἠέρι καλὸν ἀείδει.
Αὐτοὶ νῦν κατοχῆες ἀνακλίνεσθε πυλάων,
Αὐταὶ δὲ κληῖδες. ὁ γὰρ θεὸς οὐκέτι μακράν.
Οἱ δὲ νέοι μολπήν τε καὶ ἐς χορὸν ἐντύνεσθε.
Ὡπόλλων οὐ παντὶ φαείνεται, ἀλλ' ὅ, τις ἐσθλός.
Ὅς μιν ἴδῃ, μέγας οὗτος· ὃς οὐκ ἴδε, λιτὸς ἐκεῖνος.
Ὀψόμεθ' ὦ Ἑκάεργε, καὶ ἐσσόμεθ' οὔποτε λιτοί.
Μήτε σιωπηλὴν κίθαριν, μήτ' ἄψοφον ἴχνος
Τοῦ Φοίβου τοὺς παῖδας ἔχειν ἐπιδημήσαντος·

Εἴ τῳ

Εἰ τελέειν μέλλουσι γάμον πολιήν τε κερεῖσθαι,
Ἑστήξειν δὲ τὸ τεῖχος ἐπ' ἀρχαίοισι θεμέθλοις.
Ἠγασάμην τοὺς παῖδας, ἐπεὶ χέλυς οὐκ ἔτ' ἀεργός.
Εὐφημεῖτ' ἀΐοντες ἐπ' Ἀπόλλωνος ἀοιδῇ.
Εὐφημεῖ καὶ πόντος, ὅτε κλείουσιν ἀοιδοὶ
Ἢ κίθαριν ἢ τόξα Λυκωρέος ἔντεα Φοίβου.
Οὐδὲ Θέτις Ἀχιλῆα κινύρεται αἴλινα μήτηρ,
Ὁππότ' ἰὴ παιῆον ἰὴ παιῆον ἀκούσῃ.
Καὶ μὲν ὁ δακρυόεις ἀναβάλλεται ἄλγεα πέτρος,
Ὅστις ἐνὶ Φρυγίῃ διερὸς λίθος ἐστήρικται,
Μάρμαρον ἀντὶ γυναικὸς ὀϊζυρόν τι χανούσης.
Ἱὴ ἱὴ φθέγγεσθε· κακὸν μακάρεσσιν ἐρίζειν.
Ὃς μάχεται μακάρεσσιν, ἐμῷ βασιλῆϊ μάχοιτο·
Ὅστις ἐμῷ βασιλῆϊ, καὶ Ἀπόλλωνι μάχοιτο.
Τὸν χορὸν ὡπόλλων, ὅτι οἱ κατὰ θυμὸν ἀείδει,
Τιμήσει· δύναται γὰρ, ἐπεὶ Διῒ δεξιὸς ἧσται.
Οὐδ' ὁ χορὸς τὸν Φοῖβον ἐφ' ἓν μόνον ἦμαρ ἀείσει.
Ἔστι γὰρ εὔυμνος· τίς ἂν οὐ ῥέα Φοῖβον ἀείδοι;
Χρύσεα τὠπόλλωνι, τό τ' ἐνδυτὸν, ἥ τ' ἐπιπορπὶς,
Ἥ τε λύρη, τό τ' ἄεμμα τὸ Λύκτιον, ἥ τε φαρέτρη·
Χρύσεα καὶ τὰ πέδιλα· πολύχρυσος γὰρ Ἀπόλλων,
Καί τε πολυκτέανος· Πυθῶνί κε τεκμήραιο.
Καὶ μὲν ἀεὶ καλὸς καὶ ἀεὶ νέος· οὔποτε Φοίβου
Θηλείαις οὐδ' ὅσσον ἐπὶ χνόος ἦλθε παρειαῖς·
Αἱ δὲ κόμαι θυόεντα πέδῳ λείβουσιν ἄλειφα.
Οὐ λίπος Ἀπόλλωνος ἀποστάζουσιν ἔθειραι,
Ἀλλ' αὐτὴν πανάκειαν· ἐν ἄστεϊ δ' ᾧ κεν ἐκεῖναι
Πρῶκες ἔραζε πέσωσιν, ἀκήρια πάντ' ἐγένοντο.
Τέχνῃ δ' ἀμφιλαφὴς οὔτις τόσον ὅσσον Ἀπόλλων·
Κεῖνος ὀϊστευτὴν ἔλαχ' ἀνέρα, κεῖνος ἀοιδόν·
Φοίβῳ γὰρ καὶ τόξον ἐπιτρέπεται καὶ ἀοιδή.
Κείνου δὲ θριαὶ καὶ μάντιες· ἐκ δέ νυ Φοίβου
Ἰητροὶ δεδάασιν ἀνάβλησιν θανάτοιο.
Φοῖβον καὶ Νόμιον κικλήσκομεν ἐξ ἔτι κείνου,
Ἐξότ' ἐπ' Ἀμφρυσσῷ ζευγίτιδας ἔτρεφεν ἵππους,
Ἠϊθέου ὑπ' ἔρωτι κεκαυμένος Ἀδμήτοιο.
Ῥεῖά κε βουβόσιον τελέθοι πλέον, οὐδέ κεν αἶγες
Δεύοιντο βρεφέων ἐπιμηλάδες, ᾗσιν Ἀπόλλων
Βοσκομένῃς ὀφθαλμὸν ἐπήγαγεν· οὐδ' ἀγάλακτες
Οἴιες, οὐδ' ἄκυθοι, πᾶσαι δέ κεν εἶεν ὕπαρνοι·
Ἡ δέ κε μουνοτόκος, διδυμητόκος αἶψα γίνετο.
Φοίβῳ δ' ἑσπόμενοι πόλιας διεμετρήσαντο
Ἄνθρωποι· Φοῖβος γὰρ ἀεὶ πολίεσσι φιληδεῖ
Κτιζομένῃς, αὐτὸς δὲ θεμείλια Φοῖβος ὑφαίνει.
Τετραέτης τὰ πρῶτα θεμείλια Φοῖβος ἔπηξε
Καλῇ ἐν Ὀρτυγίῃ, περιηγέος ἐγγύθι λίμνης.
Ἄρτεμις ἀγρώσσουσα καρήατα συνεχὲς αἰγῶν
Κυνθιάδων φορέεσκεν, ὁ δ' ἔπλεκε βωμὸν Ἀπόλλων.
Δείματο μὲν κεράεσσιν ἐδέθλια, πῆξε δὲ βωμὸν
Ἐκ κεράων, κεραοὺς δὲ πέριξ ὑπεβάλλετο τοίχους.
Ὧδ' ἔμαθεν τὰ πρῶτα θεμείλια Φοῖβος ἐγείρειν.
Φοῖβος καὶ βαθύγειον ἐμὴν πόλιν ἔφρασε Βάττῳ,
Καὶ Λιβύην ἐσιόντι κόραξ ἡγήσατο λαῷ
Δεξιὸς οἰκιστῆρι, καὶ ὤμοσε τείχεα δώσειν
Ἡμετέροις βασιλεῦσιν· ἀεὶ δ' εὔορκος Ἀπόλλων.
Ὤπολλον, πολλοί σε Βοηδρόμιον καλέουσι,
Πολλοὶ δὲ Κλάριον (πάντῃ δέ τοι οὔνομα πουλύ)
Αὐτὰρ ἐγὼ Καρνεῖον· ἐμοὶ πατρώϊον οὕτω.
Σπάρτη τοι Καρνεῖε τόδε πρώτιστον ἔδεθλον,
Δεύτερον αὖ Θήρη, τρίτατόν γε μὲν ἄστυ Κυρήνης.
Ἐκ μέν σε Σπάρτης ἕκτον γένος Οἰδιπόδαο
Ἤγαγε Θηραίην ἐς ἀπόκτισιν· ἐκ δέ σε Θήρης
Οὖλος Ἀριστοτέλης Ἀσβυστίδι πάρθετο γαίῃ·
Δεῖμε δέ τοι μάλα καλὸν ἀνάκτορον· ἐν δὲ πόλῃ
Θῆκε τελεσφορίην ἐπετήσιον, ᾗ ἔνι πολλοὶ
Ὑστάτιον πίπτουσιν ἐπ' ἰσχίον ὦναξ ταῦροι.
Ἰὴ ἰὴ Καρνεῖε πολύλλιτε, σεῖο δὲ βωμοὶ
Ἄνθεα μὲν φορέουσιν ἐν εἴαρι τόσσα περ ὧραι
Ποικίλ' ἀγινεῦσι ζεφύρου πνείοντος ἐέρσην·

Si quidem celebraturi sint olim nuptias, & canitiem rasuri,
Et muros condituri super antiquis fundamentis.
Admiratus sū pueros, postquā chelys nō amplius otiosa fuit.
Fauete linguis vos audientes, propter Apollinis cantum.
Fauet & pelagus, quando celebrant poëtæ
Aut citharam aut tela diuina Lycorei Apollinis.
Neque Thetis Achillem deplorat, misera mater,
Quoties Io paean, io pean, audiuerit. γρ. ὁππότ' ἰὴ παιῆον.
Sed & lacrymosum ſuos *intermittit dolores ſaxum,*
Quod in Phrygia, humidus lapis, indurauit,
Marmor illud, *pro muliere* Niobe *ærūnosū quid dehiſcēte.*
Io io resonate: malum eſt diis reluctari.
Qui reſiſtit diis beatis, meo regi reſtiterit: γρ. ἱὴ ἱή.
Qui meo regi, etiam Apollini reſtiterit.
Cœtum hunc Apollo, quum ex ſententia eius cecinerit,
Honore afficiet: poteſt n., quū à Iouis dextra ſit collocatus.
Atqui haud cœtus iſte Apollinem vno tantum die celebrabit.
Eſt enim laudū vbiq; plenus: quis nō facilè Phœbū laudarit?
Aurea ſunt *Apollini & indumentum & fibula,*
Et lyra, & arcus Lyctius, & pharetra:
Aurei ſunt *etiam calcei: nam multo auro Phœbus*
Et omnium rerum copia affluit. (id quod e *Pythone colligas*)
Quinetiam ſēper formoſus & ſēper iuuenis eſt*: nūquam Phœbo*
Ne quidem fœmineis quantum, lanugo increuit genis.
Capilli vero odorifera in campum deſtillant olea.
Non adipem crines Apollinis deſtillant,
Sed ipſam panaceam. In vrbe autem quacunque illæ
Guttæ in terram deciderint, omnia immortalia redduntur.
Arte preterea nemo tam copioſus quàm Apollo.
Ille ſagittatorem ſortitus eſt virum, ille poëtam.
Phœbo enim & ſagitta curæ eſt & carmen.
Illius etiam ſunt *calculi ſortilegi, & vates. Ex Phœbo item*
Medici didicerunt depulſionem mortis.
Phœbum, etiā Nomiū, i. paſtoralē, *cognominamus, ex illo*
Ex quo iuxta Amphryſum iugales pauit equas, (tempore
Impuberis amore inflammatus Admeti.
Facilè equidem paſcuum fit plenum, neque capræ
Egeant hœdis, admixtæ ouibus, in quas Apollo
Paſcentes oculum benignum *coniecerit: neque ſine lacte*
Oues, neq; infœcūdæ fuerint*: ſed omnes ſub ſe agnū habue-*
Et quæ vnipara erit, gemellipara repentè fuerit. (runt:
Phœbum autem ſuper qui ſequuntur, illi ciuitates dimenſi ſunt,
Homines. Phœbus enim ſemper ciuitatibus gaudet
Cōdēdis, & ipſe fundamēta earum *prima fundamēta Phœ-*
Quadrimus adhuc *prima fundamenta Phœbus fixit* γρ. κηξε πέτρης.
In pulchra Ortygia, circum prope palude Inopi (*bus fixit*
Diana venata capita aſſiduè caprearum
Cynthiadum afferebat, ipſe vero compingebat arā Apollo,
Conſtruxit quidem cornib. fundamenta, compegitque altare
Ex cornibus, cornua item circum parietes poſuit.
Sic didicit prima fundamenta Phœbus iacere.
Phœbus etiam fœcundam meam ciuitatem oſtendit Batto:
Et Libyam ingredienti coruus præiuit populo,
Auſpicatus coloniæ ductori: & iurauit ſe mœnia daturum
Noſtris regibus: & ſemper ſtat iureiurando Apollo.
O Apollo, multi te Boedromium appellitant,
Multi etiam Clarium (vndique enim nomen tibi multi-
plex)
Sed ego Carneum: mihi patrium ſic nomen eſt.
Sparta tibi Carnee, prima fuit *ſedes:*
Altera deīn Thera: tertia verò, vrbs Cyrene.
Te quidem è Sparta ſeptimus in familia OEdipi
Adduxit in Theraam coloniam: e Thera autem
Sanus Ariſtoteles Aſbyſtidi iunxit terræ:
Conſtruxitque tibi admodum elegans templum, inq; ciuitate
Inſtituit feſtum anniuerſarium, in quo multi
Supino caſu procumbunt in coxendicem, ò rex, tauri.
Io io Carnee, multis precibus venerande, aræ quidem tuæ
Flores gerunt in vere, quotquot horæ
Variæ tum *producunt, zephyro inſpirante rorem,*

Hyeme verò crocū dulcē, q́ ſemper tibi perpetuus ignis eſt:
Neque vnquam heſternum abſumit carbonem cinis.
Equidem lætatus eſt vehemēter Apollo, quādo balthei. i. ar-
Viri tripudiarunt cum flauis Libyſſis, (mati *Bellonæ*
Solennes vbi ipſis Carneæ feſti aduenissent horæ.
Sed ipſi nondum ad fontem Cyrenes poterant accedere
Dorienſes: verùm denſam nemoribus Azilin incolebant.
γρ. ἄζειν *Hos quidē rex* Apollo *ipſe vidit, ſuæq́; oſtēdit nymphæ* Cy-
Stans ſuper Myrtuſſa monte cornuto: vbi leonem (renæ,
Hypſeis Cyrene *occidit, boum Eurypyli raptorem.*
Haud illo choro vidit diuiniorem alium Apollo:
Nec ciuitati vlli *tot largitus eſt commoda quot Cyrenæ,*
Recordatus priſtinæ Cyrenes *raptus: neque ſanè ipſi*
Battiadæ plus Phœbo Deum vllum coluerunt.
Ie io Pæan, audimus quoniam illud
Delphicus tibi primùm carmen inuenit populus:
Quo tempore iaculationem aurearum demōſtraſti ſagittarū,
Nam *Pythonem tibi deſcendenti occurrit ſæua beſtia,*
Horribilis ſerpēs. eum tu quidem occidiſti, aliā ſuper aliam
Mittens velocem ſagittam, acclamauit autem populus,
Io io Pæan, mitte ſagittam: quoniam te mater
Peperit auxiliatorem. Atque hoc ex illo canit populus.
γρ. ἀνδάνει *Inuidia in aures Apollinis clanculum dixit,*
Non admiror poëtam, qui non tantum *quantū mare cātat.*
Inuidiam Apollo pede repulit, & ſic dixit,
Aſſyrij fluuij copioſus eſt *fluxus, ſed multas*
Sordes terræ & multam in aqua illuuiem trahit.
Cereri autē nō ex omni fluuio *aquā libāt Meliſſæ* ſacerdo-
Sed qui purus & nulla ſorde infectus proſerpit (tes:
Fonte è ſacro paruus latex, ſummus aquarum *flos.*
Salue rex Apollo*: ſed inuidus, vbi perditio eſt illuc abeat.*

IN DIANAM.

γρ. ᾠδίνας.

DIANAM (neque enim leue eſt canentibus, ſi eius obliuiſcantur
Celebramus, cui tela & retia curæ ſunt,
Et tripudium multiplex, & in montibus ludi.
Principiū hinc ducētes, quomodo, quū patris inſideret genib.
Puella adhuc adoleſcens, hæc verba ad patrem protulerit,
Da mihi, tata, virginitatem in æternum conſeruare,
Et nominum multitudinē: ne hac *mecū Phœb. certare poſſit.*
γρ. ἄνευ *Da etiam ſagittas & arcus. ſine pater: non à te pharetram.*
Nec poſtulo magnum arcum. mihi Cyclopes ſagittas
Confeſtim fabricabunt, mihi etiam flexilem arcum.)
Sed vt lucem feram, & ad genua vſque tunicam
Succingam fimbricatam, quando agreſtes feras perimo.
Da mihi item ſexaginta tripudij ſocias Oceaninas,
Omnes nouem annos natas, omnes adhuc puellas diſcinctas.
Da quoque mihi pediſſequas Amniſides viginti nymphas:
Quæ mihi & veſtes villoſas, & vbi interdum neque lynces
Neque ceruos arcu deiecero, celeres canes bene curent.
Da præterea mihi omnes montes. vrbem verò mihi quamcunque imperti,
Quamcunque vis. rarum enim hoc erit *quum Diana in vrbem ibit:*
Montibus inhabitabo: vrbibus verò admiſcebor hominū,
Solummodo quum acutis pariendi doloribus mulieres
Oppreſſæ vocarint me *opitulatricem: quibus me Parcæ,*
Vt primùm nata ſum, ſorte quadam *præfecerūt adiuuādis:*
Quoniam & quum me pareret & in vtero ferret, non doluit
Mater Latona, *ſed ſine labore è ſuo depoſuit vtero.*
Sic puella loquuta. barbam tentauit patris
γρ. πολλάκι *Apprehendere: ſed ſæpius fruſtra extendit manus,*
Vſquedum attingeret. Pater autem annuit cum riſu,
Dixitq́; eam *demulcens, Quando mihi tales* liberos *deæ*
Pepererint, parui ego æmulæ Iunonis
Iracundiam æſtimauero. habe filia quæcunque vltrò
Poſtulas: ſed & alia pater multo maiora dabit.
Tredecim tibi vrbes, & turrim non vnam dabo:
Tredecim tibi vrbes, quæ neminem alium Deum honorare
Scient quàm ſolam te, & Dianam ſolam *inuocare.*

Χεῖματι δὲ κρόκον ἡδύν. ἀεὶ δέ τοι ἀέναον πῦρ,
Οὐδέ ποτε χθιζὸν περιβόσκεται ἄνθρακα τέφρη.
Ἦ ῥ' ἐχάρη μέγα Φοῖβος, ὅτε ζωστῆρες Ἐνυοῦς
Ἀνέρες ὠρχήσαντο μετὰ ξανθῇσι Λιβύσσῃς,
Τέθμιαι εὖτέ σφιν Καρνειάδες ἤλυθον ὧραι.
Οἱ δ' οὔπω πηγῇς Κύρης ἐδύναντο πελάσσαι
Δωριέες, πυκινὴν δὲ νάπαις * Ἄζιλιν ἔναιον.
Τοὺς μὲν ἄναξ ἴδεν αὐτός, ἑῇ δ' ἐπεδείξατο νύμφῃ,
Στὰς ἐπὶ Μυρτούσσης κερατώδεος, ἧχι λέοντα
Ὑψηῒς κατέπεφνε βοῶν σίνιν Εὐρυπύλοιο.
Οὐ κείνου χορὸν εἶδε θεώτερον ἄλλον Ἀπόλλων,
Οὐδὲ πόλει τόσ' ἔνειμεν ὀφέλσιμα, τόσσα Κυρήνῃ,
Μνωόμενος προτέρης ἁρπακτύος· οὐδὲ μὲν αὐτοὶ
Βαττιάδαι Φοίβοιο πλέον θεὸν ἄλλον ἔτισαν.
Ἰὴ ἰὴ παιῆον, ἀκούομεν, οὕνεκα τοῦτο
Δελφός τοι πρώτιστον ἐφύμνιον εὕρετο λαός,
Ἦμος ἑκηβολίην χρυσέων ἐπεδείκνυσο τόξων.
Πυθώ τοι κατιόντι συνήντετο δαιμόνιος θήρ,
Αἰνὸς ὄφις· τὸν μὲν σὺ κατήναρες, ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ
Βάλλων ὠκὺν ὀϊστόν, ἐπηΰτησε δὲ λαός,
Ἰὴ ἰὴ παιῆον, ἵει βέλος· εὐθύ σε μήτηρ
Γείνατ' ἀοσσητῆρα· τὸ δ' ἐξ ἔτι κεῖθεν * ἀείδῃ.
Ὁ φθόνος Ἀπόλλωνος ἐπ' οὔατα λάθριος εἶπεν,
Οὐκ ἄγαμαι τὸν ἀοιδὸν ὃς οὐδ' ὅσα πόντος ἀείδει.
Τὸν φθόνον ὡπόλλων ποδί τ' ἤλασεν, ὧδέ τ' ἔειπεν,
Ἀσσυρίου ποταμοῖο μέγας ῥόος, ἀλλὰ τὰ πολλὰ
Λύματα γῆς καὶ πολλὸν ἐφ' ὕδατι συρφετὸν ἕλκει.
Δηοῖ δ' οὐκ ἀπὸ παντὸς ὕδωρ φορέουσι μέλισσαι,
Ἀλλ' ἥτις καθαρή τε καὶ ἀχράαντος ἀνέρπει
Πίδακος ἐξ ἱερῆς ὀλίγη λιβὰς, ἄκρον ἄωτον.
Χαῖρε ἄναξ· ὁ δὲ Μῶμος, ἵν' ὁ * φθόνος, ἔνθα νέοιτο.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΡΤΕΜΙΝ.

ΑΡΤΕΜΙΝ (οὐ γὰρ ἐλαφρὸν ἀειδόντεσσι λαθέσθαι)
Ὑμνέομεν, τῇ τόξα λαγωβολίαι τε μέλονται,
Καὶ χορὸς ἀμφιλαφὴς, καὶ ἐν οὔρεσιν ἑψιάασθαι.
Ἄρχμενοι ὡς ὅτε πατρὸς ἐφεζομένη γονάτεσσι
Παῖς ἔτι κουρίζουσα τάδε προσέειπε γονῆα,
Δός μοι παρθενίην αἰώνιον * ἄππα φυλάσσειν,
Καὶ πολυωνυμίην, ἵνα μή μοι Φοῖβος ἐρίζῃ.
Δὸς δ' ἰοὺς καὶ τόξα. ἔα πάτερ, οὔ σε φαρέτρην
Οὐδ' αἰτέω μέγα τόξον, (ἐμοὶ Κύκλωπες ὀϊστοὺς
Αὐτίκα τεχνήσονται, ἐμοὶ δ' εὐκαμπὲς ἄεμμα)
Ἀλλὰ φαεσφορίην τε, καὶ ἐς γόνυ μέχρι χιτῶνα
Ζώννυσθαι λεγνωτόν, ἵν' ἄγρια θηρία καίνω.
Δὸς δέ μοι ἑξήκοντα χορίτιδας Ὠκεανίνας,
Πάσας εἰνέτεας, πάσας ἔτι παῖδας ἀμίτρους·
Δὸς δέ μοι ἀμφιπόλους Ἀμνισίδας εἴκοσι νύμφας,
Αἵτε μοι ἐνδρομίδας τε, καὶ ὁππότε μηκέτι λύγκας
Μήτ' ἐλάφους βάλλοιμι, θοοὺς κύνας εὖ κομέοιεν.
Δὸς δέ μοι οὔρεα πάντα. πόλιν δέ μοι ἥντινα νεῖμον
Ἥντινα λῇς· σπαρνὸν γὰρ ὅτ' Ἄρτεμις ἄστυ κάτεισιν.
Οὔρεσιν οἰκήσω· πόλεσιν δ' ἐπιμίξομαι ἀνδρῶν
Μοῦνον ὅτ' ὀξείῃσιν ὑπ' ὠδίνεσσι γυναῖκες
Τειρόμεναι καλέωσι βοηθόον, ᾗσί με μοῖραι
Γεινομένην τοπρῶτον ἐπεκλήρωσαν ἀρήγειν.
Ὅττι με καὶ τίκτουσα καὶ οὐκ ἤλγησε φέρουσα
Μήτηρ, ἀλλ' ἀμογητὶ φίλων ἀπεθήκατο κόλπων.
Ὣς ἡ παῖς εἰποῦσα, γενειάδος ἤθελε πατρὸς
Ἅψασθαι, * πολλὰς δὲ μάτην ἐτανύσσατο χεῖρας,
Μέχρις ἵνα ψαύσειε. πατὴρ δ' ἐπένευσε γελάσσας,
Φῆ δὲ καταρρέζων, ὅτε μοι τοιαῦτα θέαιναι
Τίκτοιεν, τυτθόν κεν ἐγὼ ζηλήμονος Ἥρης
Χωομένης ἀλέγοιμι. φέρευ τέκος ὅσσ' ἐθελημὸς
Αἰτίζεις· καὶ δ' ἄλλα πατὴρ ἔτι μείζονα δώσει.
Τρὶς δέκα τοι πτολίεθρα, καὶ οὐχ ἕνα πύργον ὀπάσσω·
Τρὶς δέκα τοι πτολίεθρα, τὰ μὴ θεὸν ἄλλον ἀέξειν
Εἴσεται, ἀλλὰ μόνην σε, καὶ Ἀρτέμιδος καλέεσθαι.

Πολλὰς δὲ

Πολλὰς δὲ ξυνῇ πόλιας διαμετρήσασθαι,
Μεσσόγεως, νήσους τε· καὶ ἐν ἁπάσῃσιν ἔσονται
Ἀρτέμιδος βωμοί τε καὶ ἄλσεα. καὶ μὲν ἀγυιαῖς
Ἔσσῃ καὶ λιμένεσσιν ἐπίσκοπος. ὣς ὁ μὲν εἰπὼν
Μῦθον ἐπεκρήηνε καρήατι. βαῖνε δὲ κούρη
Λευκὸν ἐπὶ Κρηταῖον ὄρος κεκομημένον ὕλῃ·
Ἔνθεν ἐπ' Ὠκεανόν· πολέας δ' ἐπελέξατο νύμφας,
Πάσας εἰνέτεας, πάσας ἔτι παῖδας ἀμίτρους.
Χαῖρε δὲ Καίρατος ποταμὸς μέγα, χαῖρε δὲ Τηθύς,
Οὕνεκα Λητωΐδι θυγατέρας πέμπον ἀμορβούς.
Αὖθι δὲ Κύκλωπας μετεκίαθε· τοὺς μὲν ἔτετμε
Νήσῳ ἐνὶ Λιπάρῃ (Λιπάρη νέον, ἀλλὰ τότ' ἔσκεν
Οὔνομά οἱ Μελιγουνίς) ἐπ' ἄκμοσιν Ἡφαίστοιο
Ἑσταότας περὶ μύδρον. ἐπείγετο γὰρ μέγα ἔργον·
Ἱππείην τετύκοντο Ποσειδάωνι ποτίστρην.
Αἱ νύμφαι δ' ἔδδεισαν ὅπως ἴδον αἰνὰ πέλωρα,
Πρηόσιν* Ὀσσαίοισιν ἐοικότα· πᾶσι δ' ὑπ' ὀφρὺν
Φάεα μουνόγληνα, σάκει ἴσα τετραβοείῳ,
Δεινὸν ὑπογλαύσσοντα· καὶ ὁππότε δοῦπον ἄκουσαν
Ἄκμονος ἠχήσαντος ἐπὶ μέγα πουλύ τ' ἄημα
Φυσάων, αὐτῶν τε βαρὺν στόνον. αὖε γὰρ Αἴτνη,
Αὖε δὲ Τρινακρίη, Σικανῶν ἕδος, αὖε δὲ γείτων
Ἰταλίη, μεγάλην δὲ βοὴν ἐπὶ Κύρνος ἀΰτει.
Εὖθ' οἵγε ῥαιστῆρας ἀειράμενοι ὑπὲρ ὤμων,
Ἢ χαλκὸν ζείοντα καμινόθεν, ἠὲ σίδηρον,
Ἀμβολαδὶς τετύποντες, ἐπὶ μέγα μυχθίσσειαν.
Τῷ σφέας οὐκ ἐτάλασσαν ἀκηδέες Ὠκεανῖναι
Οὔτ' ἄντην ἰδέειν, οὔτε κτύπον οὔασι δέχθαι.
Οὐ νέμεσις· κείνους γε καὶ αἱ μάλα μηκέτι τυτθαὶ
Οὐδέποτ' ἀφρικτὶ μακάρων ὁρόωσι θύγατρες.
Ἀλλ' ὅτε κουράων τις ἀπειθέα μητέρι τεύχοι,
Μήτηρ μὲν Κύκλωπας ἑῇ ἐπὶ παιδὶ καλιστρεῖ,
Ἄργην ἢ Στερόπην· ὁ δὲ δώματος ἐκ μυχάτοιο
Ἔρχεται Ἑρμείης σποδιῇ κεχρημένος αἰθῇ·
Αὐτίκα τὴν κούρην μορμύσσεται, ἡ δὲ τεκούσης
Δύνει ἔσω κόλπους, θεμένη ἐπὶ φάεσι χεῖρας.
Κούρα, σὺ δὲ προτέρω περ, ἔτι τριέτηρος ἐοῦσα,
Εὖτ' ἔμολεν Λητώ σε μετ' ἀγκαλίδεσσι φέρουσα,
Ἡφαίστου καλέοντος ὅπως ὀπτήρια δοίη,
Βρόντεώ σε στιβαροῖσιν ἐφεσσαμένου γονάτεσσι,
Στήθεος ἐκ μεγάλου λασίης ἐδράξαο χαίτης,
Ὤλοψας δὲ βίηφι· τὸ δ' ἄτριχον εἰσέτι καὶ νῦν
Μεσσάτιον στέρνοιο μένει μέρος, ὡς ὅτε κόρσῃ
Φωτὸς ἐνιδρυνθεῖσα κόμην ἐπενείματ' ἀλώπηξ.
Τῷ μάλα θαρσαλέη σφε τάδε προσελέξαο τῆμος·
Κύκλωπες, κἠμοί τι Κυδώνιον εἰ δ' ἄγε τόξον
Ἠδ' ἰοὺς κοίλην τε κατακληῗδα βελέμνων
Τεύξατε· καὶ γὰρ ἐγὼ Λητωιὰς ὥσπερ Ἀπόλλων.
Αἰ δέ κ' ἐγὼ τόξοις μοῦνον δάκος ἤ τι πέλωρον
Θηρίον ἀγρεύσω, τὸ δέ κεν Κύκλωπες ἔδοιεν.
Ἔννεπες· οἱ δ' ἐτέλεσσαν· ἄφαρ δ' ὡπλίσσαο, δαῖμον.
Αἶψα δ' ἐπὶ σκύλακας πάλιν ἤιες· ἵκεο δ' αὖλιν
Ἀρκαδικὴν ἔπι Πανός. ὁ δὲ κρέα λυγκὸς ἔταμνε
Μαιναλίης, ἵνα οἱ τοκάδες κύνες εἶδαρ ἔδοιεν.
Τὶν δ' ὁ γενειήτης δύο μὲν κύνας ἥμισυ πηγούς,
Τρεῖς δὲ παρουατίους, ἕνα δ' αἰόλον, οἵ ῥα λέοντας
Αὐτοὺς αὖ ἐρύοντες, ὅτε δράξαιντο δεράων,
Εἷλκον ἔτι ζώοντας ἐπ' αὐλίον· ἑπτὰ δ' ἔδωκε
Θάσσονας αὐράων Κυνοσουρίδας, αἵ ῥα διῶξαι
Ὤκισται νεβρούς τε καὶ οὐ μύοντα λαγωόν,
Καὶ κοίτην ἐλάφοιο, καὶ ὕστριχος ἔνθα καλιαί,
Σημῆναι, καὶ ζορκὸς ἐπ' ἴχνιον ἡγήσασθαι.
Ἔνθεν ἀπερχομένη (μετὰ καὶ κύνες ἐσσεύοντο)
Εὗρες ἐπὶ* προμολῇς ὄρεος τοῦ Παρρασίοιο
Σκαιρούσας ἐλάφους, μέγα τι χρέος· αἱ μὲν ἐπ' ὄχθῃς
Αἰὲν ἐβουκολέοντο μελαμψήφιδος Ἀναύρου,
Μάσσονες ἢ ταῦροι, κεράων δ' ἀπελάμπετο χρυσός·
Ἐξαπίνης δ' ἐτάφες τε καὶ ὃν ποτὶ θυμὸν ἔειπες·
Τοῦτό κεν Ἀρτέμιδος πρωτάγριον ἄξιον εἴη.

Multas etiam communiter cum aliis *vrbes dimetiendas,*
Tam mediterraneas quàm inſulas dabo: *& in omnib. erūt*
Dianæ aræ ac nemora, ſed & viis
Præeris & portubus inſpectrix. Sic ille loquutus,
Orationem ſuam confirmauit capite. ibat autem puella
In Leucum. i. album, *Cretæ montem, frondeſcentem ſyluis*
Inde ad Oceanum. Multas verò ibi delegit nymphas,
Omnes nouem annos natas, omnes adhuc puellas diſcinctas.
Lætabatur Ceratus fluuius vehemēter: lætabatur & Tethys,
Propterea quòd Latonæ filiæ miſiſſet ſocias.
Hinc deinde ad Cyclopas tranſiit, eóſque reperit
Inſula in Lipara (Lipara nunc, ſed tum erat
Nomen ei Meligunis) ſuper incudibus Vulcani
Circumſtantes maſſam. Vrgebat enim ipſos *graue opus.*
Equeſtre fabricabant Neptuno aquarium. id eſt, in quo ſuos ille equos aquaretur.
Nymphæ verò pertimuerūt cùm aſpexiſſent horrenda mōſtra
Iugis Oſſæ montis *ſimilia (omnibus autem infra ſuperciliū* γρ. Ὀσσ[illegible]
Lumina erant vnocula, clypeo æqualia quadruplici,
Toruum ſublucentia) & cùm ſtrepitum audiuiſſent
Incudis reſonantis, itémque magnum ac vaſtum ſpiritum
Follium, nec ipſorum grauem gemitum. reſonabat n. Ætna,
Inſonabat & Trinacria, Sicanorum ſedes: inſonabat & pro-
Italia: magnum item ſtrepitus in Cyrnica reſonabat (xima
At poſtquam *illi* Cyclopes *malleis ſublatis ſuper humeros,*
Aut æs candens è camino eductum *aut ferrum*
Alternè ferientes erant *(quandoquidem valde laborabāt)*
Hic ipſos non potuerunt ſecuræ Oceaninæ
Ne contra quidem aſpicere, neq; ſonitū auribus percipere.
Neq; hoc ægrè ferēdū in ipſis. *illos enim quæ etiā nō amplius*
Nunquā ſine tremore aſpiciūt diuorū filiæ (*ſunt ita paruæ*
Sed cùm puellarū aliqua immorigera aduerſus matrē fecerit
Mater quidem Cyclopes ſuam contra filiam aduocat,
Argen, aut Steropen: è domo verò interiori
Prouenit Mercurius, carbone oblitus atro.
Statim is *puellam territat: at ipſa genitricis*
Subit in gremium, ponens ſuper oculos vtramque manum.
Tu verò puella Diana *etiā longè ante, trima adhuc exiſtēs,*
Vbi venit Latona in Liparam, *te in vlnis geſtans,*
Vulcano eam arceſſente, vt munera tui vidēdi gratia daret:
Bronte te in robuſta collocante genua,
Pectore è magno Brontæ *hirſutas excerpſiſti ſetas:*
Euulſiſtíq; violenter. Itaque depilis etiamnum adhuc
Intermedia pectoris manet pars, vt quando temporibus
Hominis inſidens capillos depaſta eſt alopecia:
Proinde valde animoſa ipſos ſic tum affata es:
Cyclopes, mihi aliquem Cydonium agedum arcum,
Aut ſagittas, cauumq; clauſtrum ſagittarum. i. pharetram,
Fabricate. etenim ego ſum *Latonæ, ſicut Apollo.*
Quòd ſi ego ſagittis agreſtem porcum, aut aliquā prægrādē
Feram venatu cepero, eam ſanè Cyclopes comedent.
Dicebas. at illi perfecerant, ſtatímq; armata es Dea.
Continuò autem ad catulos reuerſa, perueniſti ad ſtabulum
Arcadicum Panos. Is tum *carnes Lyncis ſecabat*
Mænaliæ: vt eius fœtæ canes eſcam comederent.
Tibi autem barbatus Pan *duos quidē canes, media parte albos,*
Tres verò auritos, & vnum diuerſicolorem: (qui vel leones
Ipſos retrorſum trahentes, vbi apprehendiſſent eos cute,
Rapiebant adhuc viuos in ſtabulum) ſeptem præterea dedit γρ. Βλοσ[illegible]
Velociores ventis Cynoſurides, quæ & in inueſtigando
Promptiſſimæ erant *hinnulóſque, & non conniuentē leporē,*
Et cubile cerui, & hyſtricis vbi eſſent *nidi*
Oſtendendo, & damæ ad veſtigium perducendo.
Inde proficiſcens (vnà verò & canes ibant)
Reperiebas in cacumine montis Parrhaſii γρ. [illegible]
Salientes ceruos, rem magnam. illæ quidem in ripis
Semper paſcebant nigris lapillis oppleti Anauri,
Maiores quàm tauri. in cornibus verò refulgebat aurum.
Hic repente tu immiſiſti canes, & tuū apud animū dixiſti,
Hæc ſanè prima præda Dianæ digna eſſet.

Quinq; erãt omnes, quarũ quatuor cepiſti velociter incitata,
Abſque canum curſu: vt tibi celerem currum proueherent:
Unam verò, (quæ Celadontem ad fluuium effugerat
Iunonis conſilio, certamen Herculi
γρ. [illegible] *Ultimum vt eſſet) collis Cerynæus recepit.*
Diana Parthenie, Tityi domitrix, aurea quidem tibi
Arma, & cingulum & aureum iunxiſti currum:
Inieciſtiq; aureos dea ceruis frenos.
Sed quonam te primum cornutus currus cœpit attollere?
Æmum ad Threscium, vnde Boreæ procella
Exoritur, lana non tectis.i. nudis hominibus *graue rigorẽ*
Ubi autẽ ſecuiſti pinũ? & flammã inieciſti qualẽ? inducens.
Myſo in Olympo ſecuiſti pinum: *lucis verò inieciſti fumum*
Inextinctæ, quam patris Iouis *deſtillant fulmina.*
Sed quoties, ô dea, argenteo contendiſti iaculo?
Primum quidem, in vlmum, alterum verò miſiſti in quercũ,
Tertium rurſus in feram: quartum non amplius in quercum,
Sed illud in ſceleratorum hominum *ſeciſti ciuitatem, quiq;*
Quiq; in peregrinos nefaria multa perpetrauerant. (in ſuos
Ah miſeri, in quos tu grauem impinges iram.
γρ. [illegible] *Pecudes ipſorum peſtis deuorat, opera verò grando.*
Trucidantur item ſenes ſuper filiis: & mulieres
Aut cæſæ moriuntur puerperæ, aut profugæ
Pariunt: earũmq; nihil ſupra malleolum pedis rectũ aſſurgit.
Quos contrà hilari vultu & benigna inreſpexeris,
Illis bene & tellus fert ſpicam, & bene genitura
Quadrupedum, beneq; opulentia augetur: neq; in ſepulchrũ
Veniũt, priuſquã admodũ annoſũ quoddã.i. ſenium, *ferãt.*
Neque diſcordia deuorat horum *familiam, quæ etiã bene*
Conſtitutas domos perturbauit: ſed menſam
Fratriæ & glores circa vnam ſellas collocant.
Diua, ſit mihi illorum quidem amicus, quicunq; eſt *verax,*
Sim verò & ipſe, regina: curæ etiam ſit mihi ſemper carmen,
In quo & Latonæ nuptiæ erunt: in quo & tu crebra eris:
In quo etiam Apollo, in quo tui omnes labores:
In quo canes & ſagittæ, & canthi rotarum, qui te facilè
Spectabilem portant, quãdo in Iouis domum currum agitas.
Ibi tum occurrentes tibi in veſtibulo, capiunt,
Arma quidem Mercurius Acaceſius, ſed Apollo
Feram quãcunq; portas: idq; antequàm aduenißet in cœlũ
Fortis Alcides. Nunc autem non amplius iſtum laborem
Phœbus ſuſtinet. Talis enim ſemper Tirynthius indefeſſus
Stat ante fores cœli, *expectans an quippiam afferens*
Redeas pingue edulium. dij autem omnes ſuper eo Hercule
Indeſinenter rident: in primis verò ſocrus ipſa Iuno,
Taurum ſi quando è curru prægrandem aut quando aprum
Sylueſtrem proferat Hercules *poſteriori pede palpitantem:*
Aſtuto admodum ſermone te dea, ſic alloquitur:
Deijce noxias feras, vt mortales te auxiliatricem,
Sicuti me, inuocent. ſine capreas & lepores
In montibus errare. quid enim capreæ & lepores
Perpetrant? ſues opera ruſticorum *ſues plantas vaſtant:*
Et boues hominibus ingens malum ſunt, *deijce & hos.*
Sic ait: & celer magnam circa feram laborabat.
Neque enim ipſe Hercules *quamlibet Phrygia ſub quercu membra in deum mutatus,*
Sedauit inediam. adhuc ei ineſt fames illa,
Qua olim aranti occurrit Theodamanti.
Tibi verò Amniſides nymphæ *à iugo ſolutas*
Demulcent ceruas, & ad eas multum pabuli
Iunonis è prato aggerentes comportant
Velox natu trifolium: quod & Iouis equi comedunt.
Præterea & aureos lacus implent
Aqua, vt ceruis potus gratior reddatur.
Ipſamet verò in patris domum venis, ibique te in ſedẽ ſuã
Omnes ſimul inuitant: tu autem Apollini aſſides.
At quando nymphæ te in choro circumdabunt
γρ. [illegible] *Prope fontem Ægypty Inopi* in Delo,
Aut prope *Pitanam (nam & Pitana tua) aut in Limnis,*
Aut vbi tu dea Alas Araphenidas in habitatura

Πέντ' ἔσαν αἱ πᾶσαι· πίσυρας δ' ἕλες ὦκα θέουσα,
Νόσφι κυνοδρομίης, ἵνα τοι θοὸν ἅρμα φέρωσι.
Τὴν δὲ μίαν Κελάδοντος ὑπὲρ ποταμοῖο φυγοῦσαν,
Ἥρης ἐννεσίῃσιν, ἀέθλιον Ἡρακλῆϊ
Ὕστατον ὄφρα γένοιτο, πάγος * Κερύνειος ἐδέξατο·
Ἄρτεμι Παρθενίη, Τιτυοκτόνε, χρύσεα μέν τοι
Ἔντεα καὶ ζώνη, χρύσεον δ' ἐζεύξαο δίφρον,
Ἐν δ' ἐβάλευ χρύσεια θεὰ κεμάδεσσι χαλινά.
Ποῦ δέ σε τὸ πρῶτον κερόεις ὄχος ἤρξατ' ἀείρειν;
Αἵμῳ ἐπὶ Θρηΐκῳ, τόθεν βορέαο καταΐξ
Ἔρχεται ἀχλαίνοισι δυσαέα κρυμὸν ἄγουσα.
Ποῦ δ' ἔταμες πεύκην, ἀπὸ δὲ φλογὸς ἥψαο ποίης;
Μυσῷ ἐν Οὐλύμπῳ, φάεος δ' ἐνέηκας ἀϋτμὴν
Ἀσβέστου, τό ῥα πατρὸς ἀποστάζουσι κεραυνοί.
Ποσσάκι δ' ἀργυρέοιο θεὰ πειρήσαο τόξου;
Πρῶτον ἐπὶ πτελέην, τὸ δὲ δεύτερον ἧκας ἐπὶ δρῦν,
Τὸ τρίτον αὖτ' ἐπὶ θῆρα· τὸ τέτρατον οὐκέτ' ἐπὶ δρῦν,
Ἀλλά μιν εἰς ἀδίκων ἔβαλες πόλιν, οἵ τε περὶ σφέας,
Οἵ τε περὶ ξείνους ἀλιτήμονα πολλ' ἐτέλεσκον.
Σχέτλιοι οἷς τύνη χαλεπὴν ἐμμάξεαι ὀργήν.
Κτήνεά σφιν * λοιμὸς καταβόσκεται, ἔργα δὲ πάχνη·
Κείρονται δὲ γέροντες ἐφ' υἱάσιν, αἱ δὲ γυναῖκες,
Ἢ βληταὶ θνήσκουσι λεχωΐδες, ἠὲ φυγοῦσαι
Τίκτουσιν· τῶν δ' οὐδὲν ἐπὶ σφυρὸν ὀρθὸν ἀνέστη.
Οἷς δέ κεν εὐμειδής τε καὶ ἵλαος αὐγάσσηαι,
Κείνοις εὖ μὲν ἄρουρα φέρει στάχυν, εὖ δὲ γενέθλη
Τετραπόδων, εὖ δ' ὄλβος ἀέξεται· οὐδ' ἐπὶ σῆμα
Ἔρχονται πλὴν εὖτε πολυχρόνιόν τι φέρωσιν.
Οὐδὲ διχοστασίη τρώει γένος, ἥ τε καὶ εὖ περ
Οἴκους ἑστηῶτας ἐσίνατο. ταὶ δὲ θυωρὸν
Εἰνάτερες γαλόῳ τε μίαν πέρι δίφρα τίθενται.
Πότνια, τῶν εἴη μὲν ἐμοὶ φίλος ὅστις ἀληθής·
Εἴην δ' αὐτός, ἄνασσα, μέλοι δέ μοι αἰὲν ἀοιδή.
Τῇ ἔνι μὲν Λητοῦς γάμος ἔσσεται, ἐν δὲ σὺ πολλή,
Ἐν δὲ καὶ Ἀπόλλων, ἐν δ' οἵ σέο πάντες ἄεθλοι·
Ἐν δὲ κύνες, καὶ τόξα, καὶ ἄντυγες αἵ τέ σε ῥεῖα
Θηητὴν φορέουσιν ὅτ' ἐς Διὸς οἶκον ἐλαύνεις.
Ἔνθα τοι ἀντιόωντες ἐνὶ προμολῇσι δέχονται,
Ὅπλα μὲν Ἑρμείης Ἀκακήσιος, αὐτὰρ Ἀπόλλων,
Θηρίον ὅττι φέρῃσθα· πάρος γε μέν, ἤ περ ἱκέσθαι
Καρτερὸν Ἀλκείδην· νῦν δ' οὐκέτι τοῦτον ἄεθλον
Φοῖβος ἔχει. τοῖος γὰρ ἀεὶ Τιρύνθιος ἄκμων
Ἕστηκε πρὸ πυλέων, ποτιδέγμενος εἴ τι φέρουσα
Νεῖαι πῖον ἔδωδιμα. θεοὶ δ' ἐπὶ πάντες ἐκείνῳ
Ἄλληκτον γελόωσι· μάλιστα δὲ πενθερὴ αὐτή,
Ταῦρον ὅτ' ἐκ δίφροιο μάλα μέγαν, ἢ ὅτε χλούνην
Κάπρον ὀπισθιδίοιο φέροι ποδὸς ἀσπαίροντα,
Κερδαλέῳ μύθῳ σε θεὴ μάλα τῷδε πινύσκει,
Βάλλε κακοὺς ἐπὶ θῆρας, ἵνα θνητοί σε βοηθὸν
Ὡς ἐμὲ κικλήσκωσιν. ἔα πρόκας ἠδὲ λαγωοὺς
Οὔρεα βόσκεσθαι· τί δέ κεν πρόκες ἠδὲ λαγωοὶ
Ῥέξειαν; σύες ἔργα, σύες φυτὰ λυμαίνονται.
Καὶ βόες ἀνθρώποισι κακὸν μέγα· βάλλ' ἐπὶ καὶ τούς.
Ὣς ἔνεπε, ταχινὸς δὲ μέγαν περὶ θῆρα πονεῖτο.
Οὐ γὰρ ὅ γε Φρυγίῃ περ ὑπὸ δρυῒ γυῖα θεωθεὶς
Παύσατ' ἀδηφαγίης. ἔτι οἱ πάρα νηδὺς ἐκείνη
Τῇ ποτ' ἀροτριόωντι συνήντετο Θειοδάμαντι.
Σοὶ δ' Ἀμνισιάδες μὲν ὑπὸ ζεύγληφι λυθείσας
Ψήχουσιν κεμάδας, παρὰ δέ σφισι πουλὺ νέμεσθαι
Ἥρης ἐκ λειμῶνος ἀμησάμεναι φορέουσιν
Ὠκύθοον τριπέτηλον, ὃ καὶ Διὸς ἵπποι ἔδουσιν.
Ἐν καὶ χρυσείας ὑποληνίδας ἐπλήσαντο
Ὕδατος, ὄφρ' ἐλάφοισι ποτὸν θυμάρμενον εἴη.
Αὐτὴ δ' ἐς πατρὸς δόμον ἔρχεαι. οἱ δέ σ' ἐφ' ἕδρην
Πάντες ὁμῶς καλέουσι· σὺ δ' Ἀπόλλωνι παρίζεις.
Ἡνίκα δ' αἱ νύμφαι σε χορῷ ἔνι κυκλώσονται
Ἀγχόθι πηγάων Αἰγυπτίου Ἰνωποῖο,
Ἢ Πιτάνῃ, (καὶ γὰρ Πιτάνη σέθεν) ἢ ἐνὶ Λίμναις,
Ἢ ἵνα δαῖμον Ἀλὰς Ἀραφηνίδας οἰκήσουσα

Ηλθες

Ηθεε ὑπὸ Σκυθίης, ὑπὸ δ' ἔμπαιο τέθμια Ταύρων·
Μὴ νειὸν τημοῦτος ἐμαὶ βόες εἵνεκα μισθοῦ
Τετράγυον τέμνοιεν ὑπ' ἀλλοτρίῳ ἀροτῆρι.
Η γάρ κεν γυῖαί τε καὶ αὐχένα κεκμηυῖαι
Κόπρον ἔπι προγένοιντο, καὶ εἰ Στυμφαιίδες εἶεν,
Εἰναετιζόμεναι, *κεραελκέες, αἳ μέγ' ἄρισται
Τέμνειν ὦλκα βαθεῖαν. ἐπεὶ θεὸς οὔποτ' ἐκεῖνον
Ηλθε παρ' ἠέλιος καλὸν χορὸν, ἀλλὰ θεῆται
Δίφρον ἐπιστήσας, τὰ δὲ φάεα μηκύνονται.
Τίς δέ νύ τοι νήσων, ποῖον δ' ὄρος εὔαδε πλεῖστον;
Τίς δὲ λιμὴν, ποίη δὲ πόλις; τίνα δ' ἔξοχα νυμφέων
Φίλαο, καὶ ποίας ἡρωΐδας ἔσχες ἑταίρας;
Εἰπὲ θεά· σὺ μὲν ἄμμιν, ἐγὼ δ' ἑτέροισιν ἀείσω.
Νήσων μὲν, Δολίχη, πολίων δέ τοι εὔαδε Πέργη,
Τηΰγετον δ' ὀρέων, λιμένες γε μὲν Εὐρίποιο.
Εξοχα δ' ἀλλάων Γορτυνίδα φίλαο νύμφην,
Ελλοφόνον Βριτόμαρτιν, ἐΰσκοπον· ἧς ποτε Μίνως
Πτοιηθεὶς ὑπ' ἔρωτι κατέδραμεν οὔρεα Κρήτης.
Η δ' ὁτὲ μὲν λασίῃσιν ὑπὸ δρυσὶ κρύπτετο νύμφη,
Αλλοτε δ' εἱαμένῃσιν. ὁ δ' ἐννέα μῆνας ἐφοίτα
Παίπαλά τε κρημνούς τε, καὶ οὐκ ἀνέπαυσε διωκτὺν
Μέσφ' ὅτε μαρπτομένη καὶ δὴ σχεδὸν ἥλατο πόντον,
Πρηῶνος ἐξ ὑπάτοιο· καὶ ἔνθορεν εἰς ἁλιήων
Δίκτυα, τά σφ' ἐσάωσεν. ὅθεν μετέπειτα Κύδωνες
Νύμφαν μὲν, Δίκτυναν, ὄρος δ' ὅθεν ἥλατο νύμφη,
Δικταῖον καλέουσιν. ἀνεστήσαντο δὲ βωμοὺς,
Ιερά τε ῥέζουσι. τὸ δὲ στέφος ἤματι κείνῳ
Η πίτυς, ἢ σχῖνος. μύρτοιο δὲ χεῖρες ἄθικτοι·
Δὴ τότε γὰρ πέπλοισιν ἐνέσχετο μύρσινος ὄζος
Τῆς κούρης, ὅτ' ἔφευγεν, ὅθεν μέγα χώσατο μύρτῳ.
Οὖπι ἄνασσ' εὐῶπι, φαεσφόρε, καὶ δέ σε κείνης
Κρηταιέες καλέουσιν ἐπωνυμίην ἀπὸ νύμφης.
Καὶ μὴν Κυρήνην ἑταρίσσαο, τῇ ποτ' ἔδωκας
Αὐτὴ θηρητῆρε δύω κύνε, τοῖς ἔνι κούρη
Υψηΐς παρὰ τύμβον Ἰώλκιον ἔμμορ' ἀέθλου.
Καὶ Κεφάλου ξανθὴν ἄλοχον Δηϊονίδαο
Πότνια σὴν ὁμόθηρον ἐθήκαο· καὶ δέ σε φασὶ
Καλὴν Ἀντίκλειαν ἴσον φαέεσσι φιλῆσαι·
Αἳ πρῶται θοὰ τόξα καὶ ἀμφ' ὤμοισι φαρέτρας
Ιοδόκους ἐφόρησαν· ἀσύλλωτοι δέ σφιν ὦμοι
Δεξιτεροὶ, καὶ γυμνὸς ἀεὶ παρεφαίνετο μαζός.
Ηνησας * δ' ἔτι πάγχυ ποδορρώην Ἀταλάντην,
Κούρην Ἰασίοιο συοκτόνον Ἀρκασίδαο,
Καί ἑ κυνηλασίην τε καὶ εὐστοχίην ἐδίδαξας.
Οὔ μιν ἐπίκλητοι Καλυδωνίου ἀγρευτῆρες
Μέμφονται κάπροιο. τὰ γὰρ σημήϊα νίκης
Αρκαδίην εἰσῆλθεν, ἔχει δ' ἔτι θηρὸς ὀδόντας.
Οὐδὲ μὲν Ὑλαῖόν τε καὶ ἄφρονα Ῥοῖκον ἔολπα
Οὐδέ περ ἐχθαίροντας ἐν Ἄϊδι * μωμήσασθαι
Τοξότιν. οὐ γάρ σφιν λαγόνες συνεπιψεύσονται,
Τάων Μαιναλίη νᾶεν φόνῳ ἀκρώρεια.
Πότνια, πουλυμέλαθρε, πολύπτολι, χαῖρε Χιτώνη,
Μιλήτῳ ἐπίδημε. σὲ γὰρ ποιήσατο Νηλεὺς
Ηγεμόνην, ὅτε νηυσὶν ἀνήγετο Κεκροπίηθεν,
Χησιὰς, Ἰμβρασίη, πρωτόθρονε· σοὶ δ' Ἀγαμέμνων
Πηδάλιον νηὸς σφετέρης ἐγκάτθετο νηῷ
Μείλιον ἀπλοΐης, ὅτε οἱ κατέδησας ἀήτας,
Τεύκρων ἡνίκα νῆες Ἀχαιΐδες ἄστεα κήδειν
Επλεον, ἀμφ' Ἑλένῃ Ῥαμνουσίδι θυμωθεῖσαι.
Η μέν τοι Προῖτός γε δύω ἐκαθίσσατο νηοὺς,
Αλλον μὲν Κορίης, ὅτι οἱ συνελέξαο κούρας
Οὔρεα πλαζομένας ἀζήνια· τὸν δ' ἐνὶ * Λούσοις
Ημέρῃ, οὕνεκα θυμὸν ἀπ' ἄγριον εἵλεο παίδων.
Σοὶ καὶ Ἀμαζονίδες πολέμου ἐπιθυμήτειραι
Εν κοτε παρραλίῃ Ἐφέσου βρέτας ἱδρύσαντο,
Φηγῷ ὑπὸ πρέμνῳ. τέλεσεν δέ τοι ἱερὸν Ἱππώ.
Αὐταὶ δ' Οὖπι ἄνασσα περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο,
Πρῶτα μὲν ἐν σακέεσσιν ἐνόπλιον, αὖθι δὲ κύκλῳ
Στησάμεναι χορὸν εὐρύν· ὑπήεισαν δὲ λίγειαι

* γρ. κεραελκέες.
* γρ. δ' ἔτι.
* γρ. μωμήσασθαι.
* γρ. Λούσοις.

Veneris è Scythia, & respueris ſacra Taurica:
Ne tum nouale mea boues, gratia mercedis,
Quatuor iugerum, ſindant ſub alieno aratro.
Etenim & membra & ceruicem defatigatæ
In bubile venerint: etiamſi Stymphalides eſſent,
Nouem annos natæ, robuſtis cornibus: quæque optimæ
Ad ducendũ ſulcũ profundiſſimũ. quoniã deus nunquã illũ
Tranſiuit Sol pulchrum chorum: ſed aſpectat,
Currum inhibens: & dies ipſi tum *protrahuntur.*
Quæ verò tibi inſularum, quis mons placuit potiſſimum?
Quis portus? quæ ciuitas? quam præcipuè nympharum
Dilexiſti & quales heroinas habuiſti ſocias?
Dic dea tu quidem nobis: ego verò aliis canam.
Inſularum quidem, Doliche, vrbium verò tibi placuit Perga:
Taygetus autem ex montibus, portus denique Euripi.
Præcipuè.a. inter omnes *alias Gortynida amaſti nympham,*
Ceruarum venatricem, Britomartin, circũſpectã: cuius olim (Minoï
Perculſus amore, peruagatus eſt mõtes Cretæ.
Illa verò aliâs quidẽ rigidis ſub quercub. latitabat nympha,
Aliâs.a. in locis vliginoſis. At ipſe nouẽ mẽſes percurrebat
Loca prrupta, & pẽdẽtes ſcopulos. nec intermiſit inſectationẽ,
Donec apprehenſa fermè nympha *inſilut mare*
Ab alto vertice: inſilut autem in piſcatorum
Retia, quæ ipſam conſeruarunt. hinc deinceps Cydones
Nymphã ipã, Dictynnã: montẽ verò vnde deſiliit nympha,
Dictæum appellant: excitatiſque ibi *aris*
Sacra etiam faciunt. at ſertum die illo
Aut pinus aut lentiſcus erit: *myrtum verò manus nõ tãgũt.*
Tunc etenim peplis inhæſit myrteus ramus.
Puellæ, quum fugit: hinc admodum irata fuit myrto.
Upi regina aſpectu pulchra, Lucina: equidem te illã
Cretenſes vocant cognomento Britomartin *à nympha.*
Sed & Cyrenen tibi *aſſociaſti: cui olim dediſti*
Ipſa venaticos duos canes, quibus virgo
Hypſeis apud tumulum Iolcium potita eſt victoria:
Et Cephali flauam vxorem Deionidæ Procrin,
Diua, tuarũ venationum ſociã conſtituiſti: prætereà te dicunt
Pulchram Anticleam, tanquam oculos tuos *amaſſe.*
Atque *hæ primæ celeres ſagittas & circa humeros pharetrãs*
Sagittiferas geſtarunt. inuiolabileſque illis humeri
Dextri, & nuda ſemper conſpiciebatur mamma.
Approbaſti etiam valde velocem pedibus Atalantam,
Filiam Iaſii Arcaſidæ, porci Calydonij *interfectricem:*
Eámq; canum incitationẽ & iaculandi dexteritatẽ docuiſti.
Haud ipſam celebres Calydonij venatores
Reprehendunt apri, nam ſigna victoriæ
In *Arcadiam peruenerunt: habétque etiamnũ feræ dentes.*
Neque ſanè Hylæum & ſtultum Rhœcum crediderim,
Quantumuis infenſos ei, in inferno vituperaturos eſſe
Iaculatricẽ Atalantam. *neq;.n. cũ ipſis viſcera cõmẽtirẽtur*
Quorum Mænalius inundauit cæde vertex.
Diua multorũ tectorũ, multarũmq; vrbium, ſalue Chitone:
Mileto familiaris dea. Te enim fecit Neleus
Præſidem vrbis, vel ducem viæ *quando nauibus prouectus eſt Athenis,*
Cheſias, Imbraſia, primi ſubſellij dea. tibi etiam Agamẽnon
Clauum nauis ſuæ dedicauit in templo Aulidis,
Munus cõtra nauigandi incõmoditatẽ, quãdo ipſi detinebas
Teucrorũ cùm naues Achiuæ oppida moleſtarum (ventos,
Nauigarent: propter Helenã Rhamnuſiã animos cõcitatæ.
Enimuero tibi & Prœtus duo condidit templa:
Alterũ quidẽ Coreſiæ Dianæ *: quòd ei collegiſſes coras.* i.fi-
Montibus inerrãtes inhoſpitis: alterũ verò in Luſſis (lias,
Hemereſiæ: quòd animum efferatum auertiſſes à filiabus.
Tibi etiam Amazones, belli affectatrices,
Olim in littore Epheſi ſtatuam poſuerunt.
Fagino ſub trunco. peregit, tibi ſacrum Hippo: (pudiarunt,
Ipſæ verò Amazones, *Vpi regina, circũ ſolẽnẽ ſaltarũ tri-*
Primò quidẽ in ſcutis armatũ tripudiũ, *deinde verò in orbẽ*
Diducẽtes latũ chorum. Succinuerunt autem ſuaue

M m

Subtile quid fiſtulæ, vt ſtiparent chorum *conſertim.*
Nondum enim hinnulorum oſſa perterebrauerat
Opus vel inſtrumētū *Mineruæ, ceruo noxiū. Ibat. n. ſonus*
Sardes vſque, & ad plagā Berecynthiam ipſe verò pedibus
Fortiter inſtrepebant, ſonuū aque edebant pharetra.
Hanc porrò deinceps circa ſtatuam lati fundi templum
Ædificatum eſt, quo nullum diuinius aſpiciet Oriens,
Neque vllum opulentius: facilè Pythonem ſuperet.
Quare inſaniens vaſtaturum ſe hoc *comminatus eſt*
π Τύψα. *Lygdamis, homo iniurius, & inſuper exercitum equimulſorū*
Adduxit Cimmeriorum, arenarum inſtar, qui apud ipſum
Adiacētes habuāt bouis Inachiæ trāſitū, i. Boſphorū Cim-
Ah miſerū regē, quātū errauit! neq;. n. futurū erat (merium.
Vt vel ipſe in Scythiam redux, vel quiſquam alius,
Quorumcunque in prato Cayſtrio conſtitêre currus,
Reuerterētur. Epheſo. n. ſēper tua ſagitta, quaſi propugnaculum, obiecta ſunt.
Diua Munychia, portuum inſpectrix, ſalue Pheræa.
Nemo dedecore afficiat Dianam, neque enim Œneo
Arā eius *dehoneſtanti pulchra domū redierunt certamina.*
Neq; ceruorū venatione, neq; iaculādi peritia diuam *prouocet.*
Non enim Agamemnon paruo ſe magnificè extulit pretio.
id eſt, non paruum pro ſua iactantia tetulit pretium.
Nemo item ambiat hanc virginem. neque enim Otus
Neque Orion bonas nuptias appetiuerunt.
Sed neq; ſaltatū aliquis fugiat ſolennē. neque enim Hippo
Abſque fletu circa aram renuit tripudiare.
Salue magna regina, & propitia ſis huic cantui.

IN DELVM HYMNVS.

S*ACRAM, ô anime, quo tēpore aut quādo celebrabis*
Delum, Apollinis terram *nutriculam? equidem omnes*
Cyclades, quæ inſularum ſacratiſſimæ in mari iacent,
Laudibus referte ſunt : *Delus verò vult primas habere*
A Muſis, quòd Phœbum poetarum curas gerentem
Et abluit, & faſciis inuoluit, & pro deo celebrauit prima.
Vt Muſæ poetam qui Pimpleam non canit,
Odêre: ſic Phœbus cum *quicunque Deli obliuiſcitur.*
Delo nunc igitur *carmen impertiar: vt Apollo*
Cynthius: laudet me, caræ ſtudioſum nutriculæ.
Illa verò ventoſa, & tam *immota, vt quæ & mari percuſſa,*
Mergiſque magis peruia quàm equis,
Mari effulta eſt, quod circa ipſam copioſè reuolutum
Icariæ multam detergit undæ aſperginem.
Ideóque eam piſcatores marinagi incoluerunt.
Sed ipſi nō ægrè ferēdū, vel inuidendum, *quòd inter primas*
Quādiu in Oceanū & Titaniā Tethym (recēſetur inſulas,
Inſulæ congregantur: ſed ſemper Delus *primaria incedit:*
Ponè Phœnicia, poſt veſtigia Deli, *Corſica ingreditur,*
Haud vituperanda: & Macris Abantias Ellopiorum:
Sardiniáque amœna, & cui adnatauit Venus
Ex aqua primùm: ſeruátque illam pro ſcala nautica.
Iſtæ quidem inſulæ *turribus circumtectis munitæ* ſunt,
Delus autem Apolline, quod verò firmius ſeptū Apolline?
Muri equidem & lapides ab impulſu concidunt
Strymonii boreæ: at deus permanet *ſemper immotus.*
Dele chara, talis te opitulator circuit.
Quoniam verò valde multæ te circumcurrunt cantiones,
Cuinā potiſſimum *inſeram te? quid tibi iucundū auditu?*
An quo pacto magnus Deus montes concutiens
Enſe triſulco, quem et Thelchines fabricarunt,
Inſulas marinas effecerit: deorſúmque omnes
Ab vltimis oris *ſe mouerit, & in mare deuoluerit?*
Et alias quidem iuxta fundum. vt cōtinentis obliuiſcerētur,
Radicitus defixit: te verò haud vlla *conſtrinxit neceſſitas:*
Sed libera mari innatabas, nomen autem erat tibi
Aſterie antiquitus: quoniam profundam inſilueras foſſam
Cœlitus fugiens Iouis concubitum, aſtro ſimilis.
Quantiſper quidē tibi nondū aurea ſe immiſcebat Latona,
Tantiſper Aſterie & nondum vocabaris Delus.

Αἰγιαλεῖον σύρριγγες, ἵνα πλάνα συν ἁμαρτῇ.
Οὐ γάρ πω νέβρεια δι' ὀστέα τετρήναντο,
Ἔργον Ἀθηναίης ἐλάφῳ κακόν. ἔδραμε δ' ἠχώ
Σάρδιας, ἔς τε νομὸν Βερεκύνθιον. αἱ δὲ πόδεσσιν
Οὖλα κατεκροτάλιζον, ἐπεψόφεον δὲ φαρέτραι.
Κεῖνο δέ τοι μετέπειτα περὶ βρέτας εὐρυθέμεθλον
Δωμήθη· τοῦ δ' οὔτι θεώτερον ὄψεται Ἠώς,
Οὐδ' ἀφνειότερον· ῥέα κεν Πυθῶνα παρέλθοι.
Τῷ ῥα καὶ ἠλαίνων ἀλαπαξέμεν ἠπείλησε
Λύγδαμις ὑβριστής· ἐπὶ δὲ στρατὸν ἱππημολγῶν
Ἤγαγε Κιμμερίων, ψαμάθῳ ἶσον, οἵ ῥα παρ' αὐτὸν
Κεκλιμένοι ναίουσι βοὸς πόρον Ἰναχιώνης.
Ἆ δειλὸς βασιλέων, ὅσον ἤλιτεν. οὐ γὰρ ἔμελλεν
Οὔτ' αὐτὸς Σκυθίηνδε παλιμπετὲς, οὔτε τις ἄλλος
Ὅσσων ἐν λειμῶνι Καϋστρίῳ ἔσταν ἅμαξαι,
Νοστήσειν· Ἐφέσου γὰρ ἀεὶ τεὰ τόξα πρόκειται.
Πότνια Μουνυχίη, λιμενοσκόπε, χαῖρε Φεραίη.
Μή τις ἀτιμήσῃ τὴν Ἄρτεμιν· οὐδὲ γὰρ Οἰνεῖ
Βωμὸν ἀτιμάσαντι καλοὶ πόλιν ἦλθον ἀγῶνες.
Μηδ' ἐλαφηβολίην, μηδ' εὐστοχίην ἐριδαίνειν·
Οὐδὲ γὰρ Ἀτρείδης ὀλίγῳ ἐπεκόμπασε μισθῷ.
Μηδέ τινα μνᾶσθαι τὴν παρθένον· οὐδὲ γὰρ Ὦτος
Οὐδὲ μὲν Ὠαρίων ἀγαθὸν γάμον ἐμνήστευσαν.
Μηδὲ χορὸν φεύγειν ἐνιαύσιον· οὐδὲ γὰρ Ἱππὼ
Ἀκλαυτὶ περὶ βωμὸν ἀπείπατο κυκλώσασθαι.
Χαῖρε μέγα κρείουσα, καὶ εὐάντησον ἀοιδῇ.

ΕἸΣ ΔΗ͂ΛΟΝ.

ΤΗΝ ἱερὴν ὦ θυμὲ τίνα χρόνον ἢ πότ' ἀείσεις
Δῆλον, Ἀπόλλωνος κουροτρόφον; ἦ μὲν ἅπασαι
Κυκλάδες, αἳ νήσων ἱερώταται εἰν ἁλὶ κεῖνται,
Εὔυμνοι· Δῆλος δ' ἐθέλει τὰ πρῶτα φέρεσθαι
Ἐκ Μουσέων, ὅτι Φοῖβον ἀοιδάων μεδέοντα
Λοῦσέ τε καὶ σπείρωσε, καὶ ὡς θεὸν ἤνεσε πρώτη.
Ὡς Μοῦσαι τὸν ἀοιδὸν ὃ μὴ Πίμπλειαν ἀείσει,
Ἐχθαίρουσιν, τὼς Φοῖβος ὅτις Δήλοιο λάθηται.
Δήλῳ νῦν οἴμης ἀποδάσσομαι, ὡς ἂν Ἀπόλλων
Κύνθιος αἰνήσῃ με φίλης ἀλέγοντα τιθήνης.
Κείνη δ' ἠνεμόεσσα καὶ ἄτροπος, οἷά θ' ἁλιπλὴξ,
Αἰθυίης καὶ μᾶλλον ἐπίδρομος ἠέπερ ἵπποις,
Πόντῳ ἐνεστήρικται. ὁ δ' ἀμφί ἑ πουλὺς ἑλίσσων,
Ἰκαρίου πολλὴν ἀπομάσσεται ὕδατος ἄχνην.
Τῷ σφε καὶ ἰχθυβολῆες ἁλίπλοοι ἐνάσσαντο.
Ἀλλά οἱ οὐ νεμεσητὸν ἐνὶ πρώτῃσι λέγεσθαι,
Ὁππότ' ἐς Ὠκεανόν τε καὶ ἐς Τιτηνίδα Τηθὺν
Νῆσοι ἀολλίζονται· ἀεὶ δ' ἔξαρχος ὁδεύει.
Ἡ δ' ὄπιθεν Φοίνισσα μετ' ἴχνια Κύρνος ὀπηδεῖ,
Οὐκ ὀνοτὴ, καὶ Μάκρις Ἀβαντιὰς Ἐλλοπιήων,
Σαρδώ θ' ἱμερόεσσα, καὶ ἣν ἐπενήξατο Κύπρις
Ἐξ ὕδατος τὰ πρῶτα· σαοῖ δέ μιν ἀντ' ἐπιβάθρων.
Κεῖναι μὲν πύργοισι περισκεπέεσσιν ἐρυμναί,
Δῆλος δ' Ἀπόλλωνι. τί δὲ στιβαρώτερον ἕρκος;
Τείχεα μὲν καὶ λᾶες ὑπαὶ ῥιπῆς κε πέσοιεν
Στρυμονίου βορέαο· θεὸς δ' αἰεὶ ἀστυφέλικτος.
Δῆλε φίλη, τοῖός σε βοηθόος ἀμφιβέβηκεν.
Εἰ δὲ λίην πολέες σε περιτροχόωσιν ἀοιδαὶ,
Ποίῃ ἐνιπλέξω σε; τί τοι θυμῆρες ἀκοῦσαι;
Ἢ ὡς τὰ πρώτιστα μέγας θεὸς οὔρεα θείνων
Ἄορι τριγλώχινι, τό οἱ Τελχῖνες ἔτευξαν,
Νήσους εἰναλίας εἰργάζετο· νέρθε δὲ πάσας
Ἐκ νεάτων ὤχλισσε καὶ εἰσεκύλισε θαλάσσῃ.
Καὶ τὰς μὲν κατὰ βένθος, ἵν' ἠπείροιο λάθωνται,
Πρυμνόθεν ἐρρίζωσε· σὲ δ' οὐκ ἔθλιψεν ἀνάγκη,
Ἀλλ' ἄφετος πελάγεσσιν ἐπέπλεες. οὔνομα δ' ἦν σοι
Ἀστερίη τὸ παλαιὸν, ἐπεὶ βαθὺν ἥλαο τάφρον
Οὐρανόθεν φεύγουσα Διὸς γάμον, ἀστέρι ἴση.
Τόφρα μὲν οὔπω σοι χρυσέη ἐπεμίσγετο Λητώ,
Τόφρα δ' ἔτ' Ἀστερίη σὺ καὶ οὐδέπω ἔκλεο Δῆλος.

Πολλάκις

Πολλάκις ἐκ Τροιζῆνος ἀπὸ Ξάνθοιο πολίχνης
Ἐρχόμενοι Ἐφύρηνδε Σαρωνικοῦ ἔνδοθι κόλπου
Ναῦται ἐπεσκέψαντο· καὶ ἐξ Ἐφύρης ἀνιόντες,
Οἱ μὲν ἔτ᾽ οὐκ ἴδον αὖθι· σὺ δὲ στεινοῖο παρ᾽ ὀξὺν
Ἔδραμες Εὐρίποιο πόρον καναχηδὰ ῥέοντος.
Χαλκιδικῆς δ᾽ αὐτῆμαρ ἀνηναμένη ἁλὸς ὕδωρ,
Μέσφ᾽ ἐς Ἀθηναίων προσενήξαο Σούνιον ἄκρον,
Ἢ Χίον, ἢ νήσοιο διάβροχον ὕδατι μαστὸν
Παρθενίης, οὔπω γὰρ ἔην Σάμος, ἧχί σε νύμφαι
Γείτονες Ἀγκαίου Μυκαλησσίδες ἐξείνισσαν.
Ἡνίκα δ᾽ Ἀπόλλωνι γενέθλιον οὖδας ὑπέσχες,
Τοῦτό τοι ἀντημοιβὸν ἁλίπλοοι οὔνομ᾽ ἔθεντο,
Οὕνεκεν οὐκέτ᾽ ἄδηλος ἐπέπλεες, ἀλλ᾽ ἐνὶ πόντου
Κύμασιν Αἰγαίοιο ποδῶν ἐνεθήκαο ῥίζας.
Οὐδ᾽ Ἥρην κοτέουσαν ὑπέτρεσας. ἡ μὲν ἁπάσαις
Δεινὸν ἐπεβρωμᾶτο λεχωίσιν αἳ Διὶ παῖδας
Ἐξέφερον· Λητοῖ δὲ διακριδὸν, οὕνεκα μούνη
Ζηνὶ τεκεῖν ἤμελλε φιλαίτερον Ἄρεος υἷα.
Τῷ ῥα καὶ αὐτὴ μὲν σκοπιὴν ἔχεν αἰθέρος εἴσω,
Σπερχομένη μέγα δή τι καὶ οὐ φατόν· εἶργε δὲ Λητὼ
Τειρομένην ὠδῖσι, δύω δέ οἱ εἵατο φρουροὶ
Γαῖαν ἐποπτεύοντες· ὁ μὲν πέδον ἠπείροιο
Ἥμενος ὑψηλῆς κορυφῆς ἔπι Θρήικος Αἵμου
Θοῦρος Ἄρης ἐφύλασσε σὺν ἔντεσι· τὼ δέ οἱ ἵππω
Ἑπτάμυχον Βορέαο παρὰ σπέος ηὐλίζοντο.
Ἡ δ᾽ ἐπὶ νησάων ἑτέρα σκοπὸς αἰπειάων
Ἧστο, κόρη Θαύμαντος, ἐπαΐξασα Μίμαντι.
Ἔνθ᾽ οἱ μὲν πολίεσσιν ὅσαις ἐπεβάλλετο Λητὼ,
Μίμνον ἀπειλητῆρες, ἀπετρώπων δὲ δέχεσθαι.
Φεῦγε μὲν Ἀρκαδίη, φεῦγεν δ᾽ ὄρος ἱερὸν Αὔγης
Παρθένιον· φεῦγεν δ᾽ ὁ γέρων μετόπισθε Φενειός.
Φεῦγε δ᾽ ὅλη Πελοπηὶς ὅση παρακέκλιται Ἰσθμῷ,
Ἔμπλην Αἰγιαλοῦ τε καὶ Ἄργεος. οὐ γὰρ ἐκείνας
Ἀτραπιτοὺς ἐπάτησεν, ἐπεὶ λάχεν Ἴναχον Ἥρη.
Φεῦγε καὶ Ἀονίη τὸν ἕνα δρόμον. αἱ δ᾽ ἐφέποντο
Δίρκη τε Στροφίη τε, μελαμψήφιδος ἔχουσαι
Ἰσμηνοῦ χέρα πατρός. ὁ δ᾽ εἵπετο πολλὸν ὄπισθεν
Ἀσωπὸς βαρύγουνος, ἐπεὶ πεπάλακτο κεραυνῷ.
Ἡ δ᾽ ὑποδινηθεῖσα χοροῦ ἀπεπαύσατο νύμφη
Αὐτόχθων Μελίη, καὶ ὑπόχλοον ἔσχε παρειὴν,
Ἥλικος ἀσθμαίνουσα περὶ δρυὸς, ὡς ἴδε χαίτην
Σειομένην Ἑλικῶνος. ἐμαὶ θεαὶ εἴπατε Μοῦσαι
Ἦ ῥ᾽ ἐτεὸν ἐγένοντο τότε δρύες ἡνίκα νύμφαι.
Νύμφαι μὲν χαίρουσιν ὅτε δρύας ὄμβρος ἀέξει,
Νύμφαι δ᾽ αὖ κλαίουσιν ὅτε δρυσὶν οὐκ ἔτι φύλλα.
Ταῖς μὲν ἔτ᾽ Ἀπόλλων ὑποκόλπιος αἰνὰ χολώθη,
Φθέγξατο δ᾽ οὐκ ἀτέλεστον ἀπειλήσας ἐπὶ Θήβῃ·
Θήβη, τίπτε τάλαινα τὸν αὐτίκα πότμον ἐλέγχεις;
Μή πω μή μ᾽ ἀέκοντα βιάζεο μαντεύεσθαι.
Οὔ πω μοι Πυθῶνι μέλει τριποδήιος ἕδρη.
Οὐδέ τι πω τέθνηκεν ὄφις μέγας· ἀλλ᾽ ἔτι κεῖνο
Θηρίον αἰνογένειον ἀπὸ Πλειστοῖο καθέρπον
Παρνησὸν νιφόεντα περιστέφει ἐννέα κύκλοις.
Ἀλλ᾽ ἔμπης ἐρέω τι τομώτερον ἢ ἀπὸ δάφνης.
Φεῦγε πρόσω· ταχινός σε κιχήσομαι, αἵματι λούσων
Τόξον ἐμόν. σὺ δὲ τέκνα κακογλώσσοιο γυναικὸς
Ἔλλαχες. οὐ σύ γ᾽ ἐμεῖο φίλη τροφὸς, οὐδὲ Κιθαιρὼν
Ἔσσεται· εὐαγέων δὲ καὶ εὐαγέεσσι μελοίμην.
Ὣς ἄρ᾽ ἔφη. Λητὼ δὲ μετάτροπος αὖτις ἐχώρει.
Ἀλλ᾽ ὅτ᾽ Ἀχαιιάδες μιν ἀπηρνήσαντο πόληες
Ἐρχομένην, Ἑλίκη τε Ποσειδάωνος ἑταίρη,
Βοῦρά τε Δεξαμενοῖο βοόστασις Οἰκιάδαο,
Ἂψ δ᾽ ἐπὶ Θεσσαλίην πόδας ἔτρεπε. φεῦγε δ᾽ Ἄναυρος,
Καὶ μεγάλη Λάρισσα, καὶ αἱ Χειρωνίδες ἄκραι·
Φεῦγε δὲ καὶ Πηνειὸς ἑλισσόμενος διὰ Τεμπέων.
Ἥρη, σοὶ δ᾽ ἔτι τῆμος ἀνηλεὲς ἦτορ ἔκειτο·
Οὐδὲ κατεκλάσθης τε καὶ ᾤκτισας, ἡνίκα πήχεις
Ἀμφοτέρους ὀρέγουσα μάτην ἐφθέγξατο τοῖα,
Νύμφαι Θεσσαλίδες, ποταμοῦ γένος, εἴπατε πατρὶ

Sæpe ex Trœzene à Xanthi oppidulo
Venientes Ephyram in Saronico ſinu
Nautæ conſpexerunt: & Ephyra redeuntes,
Ipſi quidē te non amplius reuiderũt: tu verò anguſti ad præcipitem
Iuſſi meatum Euripi cum ſtrepitu fluentis,
Chalcidicique confeſtim renuens maris vndam,
Vſque ad Athenienſium adnataſti promontorium Sunium:
Aut Chium vſque, aut inſulæ perfuſum aqua vber
Parthemæ (nondum enim Samos erat) vbi te nymphæ
Vicini Ancæi Mycaleſides hoſpitio exceperunt.
At cum Apollini natale ſolum exhibuiſſes,
Tum hæc tibi remunerationis loco piſcatores nomina indiderunt,
Propterea quòd non amplius obſcura innatares, ſed in maris
Fluctibus Ægei pedum tuorum *affixiſſes radices.*
Neque Iunonem infeſtam pertimuiſti, quæ aliis omnes
Atrociter infremebat contra puerperas, quæ Ioui filios
Pepererunt: Latonæ verò ſeorſim, quoniam ſola
Ioui paritura erat chariorem Marte filium.
Ac proinde ipſa quidem ſpeculam tenebat in cœlo,
Ira vehemēti cōcitata, & nō effabili. Detinebat n. Latonam
Afflictam pariendi doloribus. Duo itē cōſtituti erāt cuſtodes,
Terram ſuſpicientes. vnus quidem ſolum terræ continentis,
Stans in excelſo vertice Thracij Æmi,
Crudelis Mars obſeruauit cum armis. Eius interim equi
Septemplicem Boreæ iuxta ſpecum deuorabantur.
Altera verò inſularum inſpectrix latarum
Conſtituta erat filia Thaumantis, quæ inuaſerat Mimantē.
Illi ergo ciuitatibus, quaſcunque aditu tentabat Latona,
Aderant comminantes, & prohibebant eam *recipere.*
Fugiebat quidem Arcadia, fugiebat mons ſacer Augæ
Parthenius, fugiebat ſenex retrò Pheneus.
Fugiebat tota Peloponneſus, quantacunq; adiacet Iſthmo,
Præter Ægialum & Argos, neque enim illas
Semitas ſtrinxit Latona, *quia obtinebat Inachum Iuno.*
Fugiebat item Aonia vno curſu, eámque ſubſequebantur
Dircéque Strophieq́; lapillis nigris abundantis quæ habent
Iſmeni manum patris. ſequebatur & multo pòſt
Aſopus tardigradus: quoniam fœdatus erat fulmine.
At circumacta à tripudio abſtinuit nympha
Indigena Melie, & ſubpallidum habuit vultum:
Coætaneam ingemiſcens propter quercum, vbi vidit comam
Intremiſcentem Heliconis. Meæ deæ dicite Muſæ,
An verè natæ ſint tum quercus cùm extiterunt *Nymphæ*
Nymphæ quidem gaudent vbi quercus imber irrigat.
Nymphæ rurſum flent, vbi quercubus non amplius folia.
His igitur quercubus *Apollo adhuc in vtero latēs grauiter*
Dixitq́; haud irritū verbū *interminatus Thebæ, (iratus eſt*
Thebe, quid miſera breui tibi affuturum exitium doces?
Ne quæſo, ne me inuitum cogas vaticinari.
Nondum mihi Pythone curæ eſt tripodis ſedes,
Nondum etiā mortuus eſt ſerpens pregrādis: ſed adhuc illa
Fera terribilis à Pliſto amne *prorepens*
Parnaſum niualem circumdat nouem ſpiris.
Sed nihilominus dico tibi verius quàm à lauro,
Fuge procul: velox te comprehendam, ſanguine tincturus
Sagittam meam. tu autem liberos maledicæ mulieris
Nacta es: neque tu mihi cara nutricula, neque Cithæron
Erit: ſed ſanctos ego, & ſancti me curant.
Sic dixit: Latona verò, ſolum vertens, illinc abibat.
Cæterùm quum Achiuæ ipſam reſpuiſſent ciuitates
Aduenientem, Helicéque Neptuni ſocia,
Buráque Dexameni boarium ſtabulum Oenidæ,
Retrò pedes in Theſſaliā cōuertit. Fugiebat autē Anaurus,
Et magna Lariſſa, & Chironides excelſæ:
Fugiebat etiam Peneus reuolutus per Tempe.
Iuno, tibi verò etiamnum immite pectus inerat:
Neque fracta es, neque miſerta es, quando lacertos
Ambos extendens, ne quicquam talia diceret Latona,
Nymphæ Theſſalides, fluuij genus, dicite patri

Vt ſiſtat magnum fluxum: apprehendite ipſum mento,
Precantes vt Iouis in aqua liberos parere liceat.
Penae Phthiota, quid nunc cum ventis celeritate certas?
O pater, haud equidem in equeſtre certamen deſcendiſti.
An obſecro, tibi ſic ſemper veloces ſunt pedes? an propter me
Tantummodo leuiores ſunt? feciſtique volare eos
Hodie ſubito? hic nihil audit. ô meum onus,
Quò te feram? nam agri defeſſi ſunt nerui. vel tendines.
Pelion ô Philyræ thalamus, atqui tu mane,
Mane: quando & feræ in montibus ſæpe tuis
Crudiparos dolores effuderunt leænæ.
Huic igitur & Peneus reſpondit lacrymas profundens,
O Latona, Neceſſitas, ingens eſt dea. neque enim ego
Diua tuos dolores reijcio. Noui quippe & alias
Ablutas eſſe à me puerperas. ſed mihi Iuno
Prolixè comminata eſt. vide quantus hic obſeruator
Monte ex alto ſpeculam habeat, qui me facilè
Funditus ſubuertat. quid conabor? an interire
Dulce quid ſit tibi Peneum? eat fatalis dies.
Patiar tui cauſa, etſi is futurus ſim qui inter fluuios
Exiccatum æſtum habens, æternum euaneſcam,
Et ſolus inter amnes abiectiſſimus nominer.
Atque eccum me: quid reliquum? voca tantùm Lucinam.
Dixit, & repreſſit magnum fluxum. at ei Mars,
Pangæi auulſa cacumina attollens, erat
Iniecturus vorticibus, & obruturus fluenta.
Deſuper verò increpuit, & ſcutum percuſſit cuſpide
Lanceæ: idque ſtrepitum edidit armiſonũ. tremuerũt. a. Oſſæ
Montes, & campus Cranonius, & grauiter ſpirantes
Extremitates Pindi: metúque commota eſt vniuerſa
Theſſalia. talis namque è ſcuto obortus eſt ſonitus,
Vt quum Ætnei montis incendio flagrante,
Commouentur omnes receſſus, ſubterraneo gigante
Briareo in alterum ſe latus vertente,
Et fornaces infremunt, ſub Vulcani forcipe,
Et opera ſimul: tum grauiter & rotundati lebetes
Et tripodes incidentes ſuper ſe inuicem reſonant.
Tantus tunc extitit fragor ſcuti rotundi.
Peneus autẽ non illinc diſcedebat, ſed permanebat perinde
Conſtans vt initio. celeresq́ue inhibuit vortices,
Donec ei Cœeis Latona acclamauit, Saluus ſis & incolu-
Saluus ſis: nec patiaris aduerſi quid mei cauſa, iſthac (mis:
Pro miſericordia. gratia verò tibi retribuetur.
Dixit, & quũ multa prius pertuliſſet, adiit quoque inſulas
Maritimas, ſed illæ ipſam aduenientem non receperunt:
Non Echinades, inſignem nauibus recipiẽdis portũ habẽtes:
Non Corcyra, quæ alioqui hoſpitalior ceteris omnibus.

Iris enim omnibus inſulis ab excelſo Mimante
Irata, valde procul abegit: ipſæq́ue, ob comminationem Iridis,
Penitus extimeſcebant in fluxu ne quam deprenderet.
In veterem deinde Coorum Meropeide inſulam
Venit, Chalciopes ſacrum penetrale heroidis.
Sed eam inſulam pueri hoc verbum defendit, ne tu mater
Hîc me parias. nõ quòd de hoc loco cõquerar, aut inuideã
Inſulæ hanc gloriam. eſt enim fœcunda & paſcua, vt vlla alia:
Verùm quòd ei fato quiſpiam deſtinatus deus alius
Eſt, ſeruatorum ſummum genus, cuius ſub baltheum
Venient, haud detrectantes vt à Macedone regantur,
Tam mediterranea regio, quàm quæ in mari iacent,
Ad occaſum vſque, & vnde veloces equi
Solem prouehunt. is norit mores patris Lagidæ.
Equidem commune olim quoddam veniet nobis bellum
γρ. Τσεγη. *Poſtmodum: vbi prius contra Græcos gladium*
Barbaricum & Celticum excitantes Martem,
Gigantum poſteri, ab occidente remotiſſimo
Affluent, niuibus æquiparandi, aut numero pares
Stellis, quum plurimæ in aere errant.
γρ. φάραγ- γες. *Munitiones & vici Locrorum, & Delphides excelſæ,*
Et arua Criſſæa, & continentis ciuitates,

Κοιμήσαι μέγα χεῦμα· ϑεοπλέξασϑε γενείου,
Λισσόμεναι τὰ Ζηνὸς ἐν ὕδατι τέκνα τεκέσϑαι.
Πηνειὲ Φϑιῶτα, τί νῦν ἀνέμοισιν ἐρίζεις;
Ω πάτερ, οὐ μὴν ἵππον ἀέϑλιον ἀμφιβέβηκας.
Η ῥά τοι ὧδ' αἰεὶ ταχινοὶ πόδες, ἢ ἐπ' ἐμεῖο
Μοῦνον ἐλαφρίζουσι, πεποίησαι δὲ πέτεσϑαι
Σήμερον ἐξαπίνης; ὁ δ' ἀνήκοος. ὦ ἐμὸν ἄχϑος,
Ποῖ σε φέρω; μέλεοι γὰρ ἀπειρήκασι τένοντες.
Πήλιον ὦ Φιλύρης νυμφήϊον, ἀλλὰ σὺ μεῖνον·
Μεῖνον, ἐπεὶ καὶ ϑῆρες ἐν οὔρεσι πολλάκι σεῖο
Ωμοτόκους ὠδῖνας ἀπηρείσαντο λέαιναι.
Τὴν δ' ἄρα καὶ Πηνειὸς ἀμείβετο δάκρυα λείβων,
Λητοῖ, Ἀναγκαίη, μεγάλη ϑεός. οὐ γὰρ ἔγωγε
Πότνια σὰς ὠδῖνας ἀναίνομαι· οἶδα καὶ ἄλλας
Λουσαμένας ἀπ' ἐμεῖο λεχωΐδας· ἀλλά μοι Ηρη
Δαψιλὲς ἠπείλησεν. ἀπαύγασαι οἷος ἐφεδρος
Οὔρεος ἐξ ὑπάτου σκοπιὴν ἔχει, ὅς κέ με ῥεῖα
Βυσσόϑεν ἐξερύσειε. τί μήσομαι; ἦ ἀπολέσϑαι
Ηδύ τί τοι Πηνειόν; ἴτω πεπρωμένον ἦμαρ.
Τλήσομαι εἵνεκα σεῖο, καὶ εἰ μέλλοιμι ῥοάων
Διψαλέην ἄμπωτιν ἔχων αἰώνιον ἔρρειν,
Καὶ μοῦνος ἐν ποταμοῖσιν ἀτιμότατος καλέεσϑαι.
Ηνὶ δ' ἐγώ· τί περισσά; κάλει μόνον Εἰλήϑυιαν.
Εἶπε, καὶ ἠρώησε μέγαν ῥόον. ἀλλά οἱ Ἄρης
Παγγαίου προϑέλυμνα καρήατα μέλλεν ἀείρας
Εμβαλέειν δίνῃσιν, ἀποκρύψειν δὲ ῥέεϑρα.
Υψόϑι δ' ἐσμαράγησε, καὶ ἀσπίδα τύψεν ἀκωκῇ
Δούρατος· ἡ δ' ἐλέλιξεν ἐνόπλιον. ἔτρεμε δ' Οσσης
Οὔρεα, καὶ πεδίον Κρανώνιον, αἵ τε δυσαεῖς
Εσχατιαὶ Πίνδοιο· φόβῳ δ' ὠρχήσατο πᾶσα
Θεσσαλίη. τοῖος γὰρ ἀπ' ἀσπίδος ἔβραχεν ἦχος,
Ως δ' ὁπότ' Αἰτναίου ὄρεος πυρὶ τυφομένοιο
Σείονται μυχὰ πάντα, κατουδαίοιο γίγαντος
Εἰς ἑτέρην Βριαρῆος ἐπωμίδα κινυμένοιο,
Θερμαύστραι τε βρέμουσιν ὑφ' Ηφαίστοιο πυράγρης,
Εργα ϑ' ὁμοῦ, δεινὸν δὲ πυρίκμητοί τε λέβητες
Καὶ τρίποδες πίπτοντες ἐπ' ἀλλήλοις ἰαχεῦσι·
Τῆμος ἔγεντ' ἄραβος σάκεος τόσος εὐκύκλοιο.
Πηνειὸς δ' οὐκ ἔτ' ὀπίσω χάζετο, μίμνε δ' ὁμοίως
Καρτερὸς ὡς τὰ πρῶτα· ϑοὰς δ' ἐστήσατο δίνας,
Εἰσόκε οἱ Κοιηὶς ἐκέκλετο, σώζεο χαίρων,
Σώζεο· μὴ σύ γ' ἐμεῖο πάϑῃς κακὸν εἵνεκα, τῆσδε
Αντ' ἐλεημοσύνης· χάριτος δέ τοι ἔσσετ' ἀμοιβή.
Η, καὶ πολλὰ πάροιϑεν ἐπεὶ κάμεν, ἔστιχε νήσους
Εἰναλίας· αἱ δ' οὔ μιν ἐπερχομένην ἐδέχοντο,
Οὐ λιπαρὴν νήεσσιν Ἐχινάδες ὅρμον ἔχουσαι,
Οὐδ' ἥτις Κέρκυρα * φιλοξεινωτάτη ἄλλων.
Ιρις ἐπεὶ πάσῃσιν ἐφ' ὑψηλοῖο Μίμαντος
Σμερδαλέον μάλα πολλὸν ἀπέτρεπεν. αἱ δ' ὑφ' Ομοκλῆς
Πασσυδίῃ φοβέοντο κατὰ ῥόον ἥντινα τέτμοι.
Ωγυγίην δ' ἤπειτα Κόων Μεροπηΐδα νῆσον
Ικετο, Χαλκιόπης ἱερὸν μυχὸν ἡρωΐνης.
Αλλὰ ἑ παιδὸς ἔρυκεν ἔπος τόδε, μὴ σύ γε μῆτερ
Τῇ με τέκοις. οὔτ' οὖν ἐπιμέμφομαι οὐδὲ μεγαίρω
Νῆσον, ἐπεὶ λιπαρή τε καὶ εὔβοτος, εἴ νύ τις ἄλλη·
Αλλά οἱ ἐκ Μοιρέων τις ὀφειλόμενος ϑεὸς ἄλλος
Εστί, Σαωτήρων ὕπατον γένος· ᾧ ὑπὸ μίτρην
Ιξεται οὐκ ἀέκουσα Μακηδόνι κοιρανέεσϑαι,
Αμφοτέρη μεσόγεια, καὶ αἳ πελάγεσσι κάϑηνται·
Μέχρις ὅπου περάτη τε καὶ ὁππόϑεν ὠκέες ἵπποι
Ηέλιον φορέουσιν. ὁ δ' εἴσεται ἤϑεα πατρός.
Καὶ νύ ποτε ξυνός τις ἐλεύσεται ἄμμιν ἀέϑλος
Υστάτιον, ὁππότ' ἂν οἱ μὲν ἐφ' Ἑλλήνεσσι μάχαιραν
Βαρβαρικὴν, καὶ Κελτὸν ἀναστήσαντες Ἄρηα
Οψίγονοι Τιτῆνες ἀφ' ἑσπέρου ἐσχατόωντος
Ρώσονται, νιφάδεσσιν ἐοικότες, ἢ ἰσάριϑμοι
Τείρεσιν, ἡνίκα πλεῖστα κατ' ἠέρα βουκολέονται.
Φρούρια, καὶ κῶμαι Λοκρῶν, καὶ Δελφίδες ἄκραι,
Καὶ πεδία Κρισσαῖα, καὶ ἠπείροιο πόληες

Αμφι-

Ἀμφιπεριστείνονται ἰδόντι δὲ πίονα καρπὸν
Γείτονος αἰθαλόεντος, καὶ οὐκέτι μοῦνον ἀκουῇ·
Ἀλλ' ἤδη παρὰ νηὸν ἀπαυγάζοιντο φάλαγγες
Δυσμενέων· ἤδη δὲ παρὰ τριπόδεσσιν ἐμεῖο
Φάσγανα καὶ ζωστῆρας ἀναιδέας, ἐχθομένας τε
Ἀσπίδας, αἳ Γαλάτῃσι κακὴν ὁδὸν ἄφρονι φύλῳ
Στήσονται· τῶν αἱ μὲν ἐμοὶ γέρας, αἱ δ' ἐπὶ Νείλῳ
Ἐν πυρὶ τοὺς φορέοντας ἀποπνεύσαντας ἰδοῦσαι
Κείσονται, βασιλῆος ἀέθλια πολλὰ καμόντος.
Ἐσσόμεναι Πτολεμαῖε, τά τοι μαντήια φαίνω.
Αἰνήσεις μέγα δή τι τὸν εἰσέτι γαστέρι μάντιν
Ὕστερον ἤματα πάντα· σὺ δὲ ξυμβάλλεο μῆτερ.
Ἔστι διειδομένη τις ἐν ὕδατι νῆσος ἀραιή,
Πλαζομένη πελάγεσσι· πόδες δέ οἱ οὐχ ἑνὶ χώρῳ,
Ἀλλὰ παλιρροίῃ ἐπινήχεται, ἀνθέρικος ὥς,
Ἔνθα νότος, ἔνθ' εὖρος, ὅπῃ φορέῃσι θάλασσα·
Τῇ με φέροις· κείνην γὰρ ἐλεύσεαι εἰς ἐθέλουσαν.
Αἱ μὲν τόσσα λέγοντος ἀπέτρεχον εἰν ἁλὶ νῆσοι.
Ἀστερίη φιλόμολπε, σὺ δ' Εὐβοίηθε κατῄεις
Κυκλάδας ὀψομένη περιηγέας, οὔτι παλαιὸν,
Ἀλλ' ἔτι τοι μετόπισθε Γεραίστιον εἵπετο φῦκος,
Ἔστης δ' ἐν μέσσῃσι κατοικτείρασα δὲ Λητὼ,
Φῦκος ἅπαν κατέφλεξας ἐπεὶ περιφλεγέος πυρί,
Τλήμον' ὑπ' ὠδίνεσσι βαρυνομένην ὁρόωσα.
Ἥρη τοῦτό με ῥέξον ὅ τοι φίλον· οὐ γὰρ ἀπειλὰς
Ὑμετέρας ἐφύλαξα· πέρα πέρα εἰς ἐμὲ Λητοῖ.
Ἔννεπες. ἡ δ' ἀρητὸν ἄλης ἀπεπαύσατο λυγρῆς·
Ἕζετο δ' Ἰνωποῖο παρὰ ῥόον, ὅντε βάθιστον
Γαῖα τότ' ἐξανίησιν, ὅτε πλήθοντι ῥεέθρῳ
Νεῖλος ἀπὸ κρημνοῖο κατέρχεται Αἰθιοπῆος.
Λύσατο δὲ ζώνην, ἀπὸ δ' ἐκλίθη ἔμπαλιν ὤμοις
Φοίνικος ποτὶ πρέμνον, ἀμηχανίης ὑπὸ λυγρῆς
Τειρομένη· νότιος δὲ διὰ χροὸς ἔρρεεν ἱδρώς.
Εἶπε δ' ἀλυσθμαίνουσα, τί μητέρα κοῦρε βαρύνεις;
Αὕτη τοι φίλε νῆσος ἐπιπλώουσα θαλάσσῃ.
Γείνεο γείνεο κοῦρε, καὶ ἤπιος ἔξιθι κόλπου.
Νύμφα Διὸς βαρύθυμε, σὺ δ' οὐκ ἄρ' ἔμελλες ἄπυστος
Δὴν ἔμμεναι· τοίη σε προσέδραμεν ἀγγελιῶτις.
Εἶπε δ' ἔτ' ἀσθμαίνουσα, (φόβῳ δ' ἀνεμίσγετο μῦθος)
Ἥρη τιμήεσσα, πολὺ προὔχουσα θεάων,
Σὴ μὲν ἐγὼ, σὰ δὲ πάντα· σὺ δὲ κρείουσα κάθησαι
Γνησίη Οὐλύμποιο, καὶ οὐ χέρα δείδιμεν ἄλλην
Θηλυτέρην· σὺ δ' ἄνασσα τὸν αἴτιον εἴσεαι ὀργῆς.
Λητώ τοι μίτρην ἀναλύεται ἔνδοθι νήσου.
Ἄλλαι μὲν πᾶσαί μιν ἀπέστυγον, οὐδ' ἐδέχοντο·
Ἀστερίη δ' ὀνομαστὶ παρερχομένην ἐκάλεσσεν,
Ἀστερίη, πόντοιο κακὸν σάρον· οἶσθα καὶ αὐτή.
Ἀλλὰ φίλη (δύνασαι γὰρ) ἀμύνειν πότνια δούλοις
Ὑμετέροις, οἳ σεῖο πέδον πατέουσιν ἐφετμῇ.
Ἦ, καὶ ὑπὸ χρύσειον ἐδέθλιον ἷζε, κύων ὣς
Ἀρτέμιδος, ἥτις τε θοῆς ὅτε παύσεται ἄγρης,
Ἵζει θηρήτειρα παρ' ἴχνεσιν, οὔατα δ' αὐτῆς
Ὀρθὰ μάλ', αἰὲν ἑτοῖμα θεῆς ὑποδέχθαι ὀμοκλήν.
Τῇ ἰκέλη Θαύμαντος ὑπὸ θρόνον ἵζετο κούρη.
Κείνη δ' οὐδέποτε σφετέρης ἐπιλήθεται ἕδρης,
Οὐδ' ὅτε οἱ ληθαῖον ἐπὶ πτερὸν ὕπνος ἐρείσει·
Ἀλλ' αὐτοῦ μεγάλοιο ποτὶ γλωχῖνα θρόνοιο
Τυτθὸν ἀποκλίνασα καρήατα, λέχριος εὕδει.
Οὐδέ ποτε ζώνην ἀναλύεται, οὐδὲ ταχείας
Ἐνδρομίδας, μή οἵ τι καὶ αἰφνίδιον ἔπος εἴπῃ
Δεσπότις. ἡ δ' ἀλεγεινὸν ἀλαστήσασα προσηύδα,
Οὕτω νῦν ὦ Ζηνὸς ὀνείδεα καὶ γαμέοισθε
Λάθρια, καὶ τίκτοιτε κεκρυμμένα, μηδ' ὅθι δειλαὶ
Δυστοκέες μογέουσιν ἀλετρίδες, ἀλλ' ὅθι φῶκαι
Εἰνάλιαι τίκτουσιν, ἐνὶ σπιλάδεσσιν ἐρήμοις.
Ἀστερίῃ δ' οὐδέν τι βαρύνομαι εἵνεκα τῆσδε
Ἀμπλακίης, οὐδ' ἔστιν ὅπως ἀποθύμια ῥέξω
Τόσσα δέ οἱ· μάλα γάρ τε κακῶς ἐχαρίσσατο Λητοῖ.
Ἀλλά μιν ἔκπαγλόν τι σεβίζομαι, οὕνεκ' ἐμεῖο

Iumentis circumcirca fremunt. Videāt autē pinguē frugem
Vicini agri ardentis, & iā nō ſolùm ex rumoribus videant; γ. πωεὶ.
Sed nunc circa ipſum templum refulgeant phalanges
Hoſtium: nunc videant apud tripodes meos,
Enſes & baltheos impudentes, infeſtóſque
Clypeos qui Gallis pernicioſam viam, dementi populo,
Efficiant. lucrum aliqui mihi premium, aliqui apud Nilum,
In igne baiulos ſuos animam efflare videntes,
Iacebunt, regis premia, vt qui multum laborarit,
Futura. Hec Ptolemee tibi vaticinia edo.
Laudabis ſanè vehementer eū qui adhuc in vtero latet vatē
Deinceps omnibus temporibus: tu verò adiuua mater.
Eſt nota quædam in aquis inſula tenuis,
Errans in mari, pedéſque ei non in vno loco ſunt: γ. ἐώνει.
Sed circumflua ſuper natat, veluti albucum.
Hinc Notus, illinc Boreas eam pellit, *prout fert mare.*
Eò me portes. nam in hanc venies beneuolam.
Tātum loquuto Apolline *omnes in mari diſceſſerūt inſulæ.*
Aſterie, carminum amans, tu autem ex Eubœa deſcēderas,
Cycladas inſpectura rotundas: neque vetus aliquis,
Sed adhuc recens *à tergo Geræſtius ſequebatur fucus.*
Conſtitiſti verò in medio, & commiſerta Latonæ,
Marinū fucū omnē exuſſiſti: quoniā circunquaq; flagrabat
Miſerā pariendi doloribus moleſtiſſimis afflictā videns. (igne,
Iuno, hoc in me ſtatuas quodcunque tibi libet. neque enim
comminationes
Veſtras curaui, vel curauerim. *trāſi, trāſi in me, ô Latona.*
Dixiſti: at illa Latona *infando & miſero errori finem fecit.*
Sedebant autem Inopi ad flumium: quem profundiſſimum
Tellus tunc emittit, vbi creſcente fluxu
Nilus à precipitio Æthiopico deſcendit.
Ibi exoluit Latona *cingulum, retróq; inclinata eſt humeris,*
Ad palmæ truncum, difficultate miſerabili
Afflicta, humidus verò per corpus defluebat ſudor.
Dixit autem ſuſpirans, quid matrem fili mi torques?
Hæc tibi, chare, fili, *inſula ſupernatans mari.*
Naſcere, naſcere puer, & benignus egredere ex vtero
Iuno, vxor Iouis moroſa, tu vero non poteras ignara
Diu eſſe: talis tibi accurrit nuntia Iris:
Dixitq; adhuc anhelans (metu autem permiſcebatur oratio)
O honorata Iuno, multo præſtantiſſima inter deas,
Tua & ego, & tua ſunt *omnia. túque regina ſedes*
Germana olympi: neque manum veremur aliam
Fœmineam. tu verò, ô regina, cauſam ſcies iræ.
Latona tibi zonam ſoluit in hac *inſula.*
Cæteræ quidem omnes eam auerſatæ ſunt, nec receperunt:
Aſterie autem nominatim eam *aduenientem vocauit:*
Aſterie, malum ponti verriculum: tuq; noſti hoc ipſa.
Sed ô chara diua (quum poſſis) opitulare ſeruis
Tuis, qui in tuo ſolo ambulant legitimè.
Dixit, & infra auream ſellam ſubſedit, velut canis
Dianæ, quæ quum à celeri requieuerit venatu,
Sedet venatrix iuxta veſtigia Dianæ: *aures verò ei*
Admodū arrectæ, ſemper paratæ ad deæ percipiēdā incita-
Huic ſimilis Thaumantis filia, infra ſellam ſedebat. (tionē.
Ipſáque adeò nunquam ſui obliuiſcitur ſolij,
Nec quidem quum ei obliuioſam alam ſomnus infixerit:
Sed ibi magni ad angulum ſolij,
Parum acclinato capite, obliquè dormit.
Neque vnquam cingulum exoluit: neque pernices
Calceos: ne ſibi quod improuiſum verbum dicat
Hera Iuno. *at hæc graui dolore percita* ipſam *alloquebatur*
Itáne nunc, ô Iouis probra, & nubatis
Clanculum, & pariatis occultè? atque haud vbi miſeræ
Et ægrè parientes laborant moliturices. ſed vbi phocæ
Marinæ enituntur in ſpecubus deſertis.
Aſteriæ autem nihil prorſus indignor, cauſa huius
Delicti: neque eſt vt moleſtias inferam
Tot tantaſq; ei. valde enim malè gratificata eſt Latonæ.
Sed nihilominus ipſā mirificè veneror: propterea quòd meū

Lectum non conſcendit, & Ioui antepoſuit mare.
Sic hæc l quuta eſt: olores verò Phœbi cantores, modulantes.
Mæonio Pactolo relicto, cinxerunt
Septies circum Delum: & accinuerunt puerperio,
Muſarum volucres, vocaliſſimæ inter aues.
Atque hinc puer Apollo *totidem lyræ intendit fides*
Poſtmodum, quoties olores pariendi doloribus accinuerant.
Octauum nondum cecinerant, & ille exiliit. altâ verò voce
Nymphæ Deliades, fluuij genus antiqui,
Dixerunt Lucinæ ſacrum carmen: ſtatimque æther
Æneus reſonuit, vehementi cum vlulatu.
Neque Iuno id grauiter tulit: quia irã ei exemerat Iupiter.
Aurea tibi tunc omnia fundamenta facta ſunt, Dele:
Auro etiam curua per totum diem fluebat palus:
Auream quoque produxit ſtirpem ramus oleæ:
Auro item exuberauit profundus, Inopus reuolutus.
Tu ipſa denique aureo è ſolo ſuſtuliſti puerum,
Inque gremium repoſuiſti: & tale loquuta es verbum,
O magna, ô multis aris ornata, multiſq; vrbibus, multa pro-
O pingues continentis terræ, & circũ habitatæ inſulæ, (ferẽs:
Ipſamet ego ſum illa tam inculta terra: *ſed à me*
Delius Apollo iam *nominabitur: neque vlla alia*
Terrarum in tantum Deo cara erit alteri:
Non Cenchris Neptuno, rẽgi Lechæo,
Non vicus Mercurio Cyllenius, non Ioui Creta:
Quantum ego Apollini: & ero haud amplius errabunda.
Sic tu quidem dixiſti: is verò Apollo *dulcẽ traxit mammã.*
γρ. ἰατρῶν. *Ac proinde inſularum ſanctiſſima etiamnũ ab illo tempore*
Vocaris, Apollinis nutricula: neque te Bellona,
Nec Pluto, nec equi Martis calcant:
Sed tibi quotannis decimifera ſemper primitiæ
Mittuntur: omnéſque tripudia agunt ciuitates:
Quæque ad aurorã, quæque ad veſperam, quæq; ad meridiẽ
Sedes poſuerunt, & qui ſupra Boream
Domicilia littus habent, valde longæuum genus,
Hi quidem tibi calamum & ſacros manipulos primi
Spicarum afferunt, quos è Dodone Pelaſgi,
Procul exeuntes, omnium primò accipiunt,
Terricubæ miniſtri perſtreperi lebetis.
Deinde in vrbem & montes Melidis terræ
Perueniunt manipuli: *illinc verò traiiciunt Abantum*
In vberem agrum, Lelantium: neque tam longus
Curſus ex Eubœa, quoniam tui portus vicini ſunt.
Primæ tibi hos manipulos *attulerunt à flauis Arimaſpis*
Vpiſque Loxóque, & beata Hecaerge:
Filiæ Boreæ, & mares qui tunc optimi erant
Iuuenum: neque iſti rurſus domum reuerterunt:
Beatique effecti ſunt: & nunquam inglorij ipſi erunt.
Etenim Deliades, quum ſonorus Hymenæus
Mores puellarum terret, coætaneos capillos
Virgines puellis, *at iuuenes primam lanuginem*
Mares maribus primitiarum loco offerunt.
Aſterie odora, circa te quidem circum inſulæ
Orbem effecerunt, & tanquam choro ſtiparunt,
Nec tacitam, nec ſtrepitu orbatam, ſed ſalubris ille *capillis*
Veſper te ſemper deſpectat circumquaque decantatam,
Hi quidem iuuenes ſuccinunt modum Lycij ſenis:
Quem à Xantho fatiloquus adduxit Olen.
Illæ verò virgines *pede quatiunt tripudiantes ſecurum ſo-*
lum.
Equidem tunc & ſertis oneratur ſacrum ſignum
Veneris antiquæ, attentè audiens. quam olim Theſeus
Erexit cum pueris, poſteaquàm è Creta ſoluiſſet.
Qui vbi horrendum mugitum & ferocem filium effugiſſent
Paſiphaæ, & inflexam ſedem tortuoſi labyrinthi.
Diua, tuam circa aram, excitato citharæ ſonitu,
In orbem tripudiarunt: chorúmque duxit Theſeus.
Hinc ſempiterna theoridis ſacra Phœbo
Cecropidæ mittunt, armamenta nauis iſtius.
Aſterie, multis aris multiſq; precibus ornata, ecquis te nauta

Δέμνιον ἐκ ἐπάτησε, Διὸς δ' αἰδέσσατο πόντον.
Ἡ μὲν ἔφη· κύκνοι δὲ θεοῦ μέλποντες ἀοιδοὶ
Μῄονιον Πακτωλὸν ἐκυκλώσαντο λιπόντες
Ἑβδομάκις περὶ Δῆλον· ἐπήεισαν δὲ λοχείῃ
Μουσάων ὄρνιθες, ἀοιδότατοι πετεηνῶν.
Ἔνθεν ὁ παῖς τοσσάσδε λύρῃ ἐνεδήσατο χορδὰς
Ὕστερον, ὁσσάκι κύκνοι ἐπ' ὠδίνεσσιν ἄεισαν.
Ὄγδοον οὐκ ἔτ' ἄεισαν· ὁ δ' ἔκθορεν, αἱ δ' ἐπὶ μακρὸν
Νύμφαι Δηλιάδες, ποταμοῦ γένος ἀρχαίοιο,
Εἶπαν Ἐλευθυίης ἱερὸν μέλος· αὐτίκα δ' αἰθὴρ
Χάλκεος ἀντήχησε διαπρυσίην ὀλολυγήν.
Οὐδ' Ἥρη νεμέσησεν, ἐπεὶ χόλον ἐξέλετο Ζεύς.
Χρύσεά τοι τότε πάντα θεμείλια γείνετο Δῆλε·
Χρυσῷ δὲ τροχόεσσα πανήμερος ἔρρεε λίμνη,
Χρύσειον δ' ἐκόμησε γενέθλιον ἔρνος ἐλαίης·
Χρυσῷ δὲ πλήμμυρε βαθὺς Ἰνωπὸς ἑλιχθείς.
Αὐτὴ δὲ χρυσέοιο ἀπ' οὔδεος εἵλεο παῖδα,
Ἐν δ' ἐβάλευ κόλποισιν· ἔπος δ' ἐφθέγξαο τοῖον,
Ὦ μεγάλ', ὦ πολύβωμε, πολύπτολι, πολλὰ φέρουσα,
Πίονες ἤπειροί τε, καὶ αἳ περιναίετε νῆσοι,
Αὕτη ἐγὼ τοιήδε δυσήροτος· ἀλλ' ἀπ' ἐμεῖο
Δήλιος Ἀπόλλων κεκλήσεται, οὐδέ τις ἄλλη
Γαιάων τοσσόνδε θεῷ πεφιλήσεται ἄλλῳ·
Οὐ Κερχνὶς κρείοντι Ποσειδάωνι Λεχαίῳ,
Οὐ πάγος Ἑρμείῃ Κυλλήνιος, οὐ Διὶ Κρήτη,
Ὡς ἐγὼ Ἀπόλλωνι· καὶ ἔσσομαι οὐκ ἔτι πλαγκτή.
Ὧδε σὺ μὲν κατέλεξας· ὁ δὲ γλυκὺν * ἔσπασε μαζόν.
Τῷ καὶ νησάων ἁγιωτάτη ἐξέτι κείνου
Κλῄζῃ, Ἀπόλλωνος κουροτρόφος· οὐδέ σ' Ἐνυώ,
Οὐδ' Ἀΐδης, οὐδ' ἵπποι ἐπιστείβουσιν Ἄρηος·
Ἀλλά τοι ἀμφιετεῖς δεκατηφόροι αἰὲν ἀπαρχαὶ
Πέμπονται· πᾶσαι δὲ χοροὺς ἀνάγουσι πόληες,
Αἵ τε πρὸς ἠοίην, αἵ θ' ἑσπερον, αἵ τ' ἀνὰ μέσσην
Κλήρους ἐστήσαντο, καὶ οἳ καθύπερθε βορείης
Οἰκία θινὸς ἔχουσι, πολυχρονιώτατον αἷμα.
Οἱ μέν τοι καλάμην τε καὶ ἱερὰ δράγματα πρῶτοι
Ἀσταχύων φορέουσιν· ἃ Δωδώνηθε Πελασγοὶ
Τηλόθεν ἐκβαίνοντα πολὺ πρώτιστα δέχονται,
Γηλεχέες θεράποντες ἀσιγήτοιο λέβητος.
Δεύτερον ἱερὸν ἄστυ καὶ οὔρεα Μηλίδος αἴης
Ἔρχονται· κεῖθεν δὲ διαπλώουσιν Ἀβάντων
Εἰς ἀγαθὸν πεδίον Ληλάντιον· οὐδ' ἔτι μακρὸς
Ὁ πλόος Εὐβοίηθεν· ἐπεὶ σέο γείτονες ὅρμοι.
Πρῶταί τοι τάδ' ἔνεικαν ἀπὸ ξανθῶν Ἀριμασπῶν
Οὖπίς τε Λοξώ τε καὶ εὐαίων Ἑκαέργη,
Θυγατέρες Βορέαο, καὶ ἄρσενες οἳ τότ' ἄριστοι
Ἠιθέων, οὐδ' οἵγε παλιμπετὲς οἴκαδ' ἵκοντο·
Εὔμοιροι δ' ἐγένοντο, καὶ ἀκλέες οὔποτ' ἐκεῖνοι.
Ἤτοι Δηλιάδες μέν, ὅτ' εὐηχὴς ὑμέναιος
Ἤθεα κουράων μορμύσσεται, ἥλικα χαίτην
Παρθενικαί, παῖδες δὲ θέρος τὸ πρῶτον ἰούλων
Ἄρσενες ἠιθέοισιν ἀπαρχόμενοι φορέουσιν.
Ἀστερίη θυόεσσα, σὲ μὲν περί τ' ἀμφί τε νῆσοι
Κύκλον ἐποιήσαντο, καὶ ὡς χορὸν ἀμφεβάλοντο,
Οὔτε σιωπηλήν, οὔτ' ἄψοφον οὖλος ἐθείραις
Ἕσπερος, ἀλλ' αἰεί σε καταβλέπει ἀμφιβόητον.
Οἱ μὲν ὑπαείδουσι νόμον Λυκίοιο γέροντος,
Ὅν τοι ἀπὸ Ξάνθοιο θεοπρόπος ἤγαγεν Ὠλήν·
Αἱ δὲ ποδὶ πλήσσουσι χορίτιδες ἀσφαλὲς οὖδας.
Δὴ τότε καὶ στεφάνοισι βαρύνεται ἱρὸν ἄγαλμα
Κύπριδος ἀρχαίης ἀριήκοον, ἥν ποτε Θησεὺς
Εἵσατο σὺν παίδεσσιν, ὅτε Κρήτηθεν ἀνέπλει·
Οἳ χαλεπὸν μύκημα καὶ ἄγριον υἷα φυγόντες
Πασιφάης, καὶ γναμπτὸν ἕδος σκολιοῦ λαβυρίνθου,
Πότνια, σὸν περὶ βωμὸν ἐγειρομένου κιθαρισμοῦ
Κύκλιον ὠρχήσαντο· χοροῦ δ' ἡγήσατο Θησεύς.
Ἔνθεν ἀειζώοντα θεωρίδος ἱερὰ Φοίβῳ
Κεκροπίδαι πέμπουσι τοπήια νηὸς ἐκείνης.
Ἀστερίη, πολύβωμε, πολύλλιτε, τίς δέ σε ναύτης

Ἔμπορος

Ἔμπορος Αἰγαίοιο παρήλυθε νηὶ θεούσῃ;
Οὐχ οὕτω μεγάλοι μιν ἐπιπνείουσιν ἀῆται,
Χρειὼ δ' ὅττι τάχιστον ἄγει πλόον, ἀλλὰ τὰ λαίφη
Ὠκέες ἐστείλαντο, καὶ οὐ πάλιν αὖτις ἔβησαν
Πρὶν μέγαν ἢ σέο βωμὸν ὑπὸ πληγῇσιν ἑλίξαι
Ῥασσόμενον, καὶ πρέμνον ὀδακτάσαι ἁγνὸν ἐλαίης,
Χεῖρας ἀποστρέψαντες· ἃ Δηλιὰς εὕρετο νύμφη
Παίγνια, κουρίζοντι καὶ Ἀπόλλωνι γελαστύν.
Ἱστίη ὦ νήσων, εὐέστι, χαῖρε μὲν αὐτή,
Χαίροι δ' Ἀπόλλων τε καὶ ἣν ἐλοχεύσατο Λατώ.

Inſtitor in Ægeo præterijt naui properante?
Non adeò magni ipſi aſpirant venti,
Etiam neceſſitate celerrimum vrgente curſum: ſed vela
Celeres nautæ *demiſerunt: neque prius inde reuerterunt,*
Quàm circa magnam tuam aram gyros egerint plagis
Diuulſam, & truncum ſacrum oleæ momorderint,
Manibus retrò reflexis. quos Deliaca inuenit nympha
Ludos, & iuueneſcenti Apollini riſum.
O veſta quædā inſularū, ſtrāquilla domus, ſalua ſis & ipſa,
Saluus ſit & Apollo, & quam peperit Latona.

ΕΙΣ ΛΟΥΤΡΑ ΤΗΣ Παλλάδος.

IN LAVACRVM PALLADIS HYMNVS.

ΟΣΣΑΙ λωτροχόοι τᾶς Παλλάδος, ἔξιτε πᾶσαι,
Ἔξιτε· τᾶν ἵππων ἄρτι φρυασσομενᾶν
Τᾶν ἱερᾶν ἐσάκουσα, καὶ ἁ θεὸς εὔτυκος ἕρπει·
Σοῦσθέ νυν ὦ ξανθαί, σοῦσθε Πελασγιάδες.
Οὔ ποκ' Ἀθαναία μεγάλως ἀπενίψατο πάχεις
Πρὶν κόνιν ἱππειᾶν ἐξελάσαι λαγόνων·
Οὐδ' ὅκα δὴ λύθρῳ πεπαλαγμένα πάντα φέροισα
Τεύχεα τῶν ἀδίκων ἦνθ' ἀπὸ γηγενέων.
Ἀλλὰ πολὺ πράτιστον ὑφ' ἅρματος αὐχένας ἵππων
Λυσαμένα, παγαῖς ἔκλυσεν Ὠκεανῶ
Ἱδρῶ καὶ ῥαθάμιγγας· ἐφοίβασεν δὲ παγέντα
Πάντα χαλινοφάγων ἀφρὸν ἀπὸ στομάτων.
Ὦ ἴτ' Ἀχαιιάδες· καὶ μὴ μύρα μηδ' ἀλαβάστρως·
(Συρίγγων ἀΐω φθόγγον ὑπαξονίων)
Μὴ μύρα λωτροχόοι τᾷ Παλλάδι, μηδ' ἀλαβάστρως
(Οὐ γὰρ Ἀθαναία χρίματα μικτὰ φιλεῖ)
Οἴσετε, μηδὲ κάτοπτρον. ἀεὶ καλὸν ὄμμα τὸ τήνας.
Οὐδ' ὅκα τὰν Ἴδᾳ Φρὺξ ἐδίκαζεν ἔριν,
Οὐδ' ἐς ὀρείχαλκον μεγάλα θεός, οὐδὲ Σιμοῦντος
Ἔβλεψεν δίναν ἐς διαφαινομέναν·
Οὐδ' Ἥρα. Κύπρις δὲ διαυγέα χαλκὸν ἑλοῖσα,
Πολλάκι τὰν αὐτὰν δὶς μετέθηκε κόμαν.
Ἁ δὲ, δὶς ἑξήκοντα διαθρέξασα διαύλως,
Οἷα παρ' Εὐρώτᾳ τοὶ Λακεδαιμόνιοι
Ἀστέρες, ἐμπεράμως ἐτρίψατο λιτὰ * λαβοῖσα
Χρίματα, τᾶς ἰδίας ἔκγονα φυταλιᾶς.
Ὦ κῶραι, τὸ δ' ἔρευθος ἀνέδραμε πρώϊον, οἵαν
Ἢ ῥόδον ἢ σίβδας κόκκος ἔχει χροΐαν.
Τῷ καὶ νῦν ἄρσεν τι κομίσσατε μοῦνον ἔλαιον,
Ὧι Κάστωρ, ᾧ καὶ χρίεται Ἡρακλέης·
Οἴσετε καὶ κτένα οἱ παγχρύσεον, ὡς ἀπὸ χαίταν
Πέξηται, λιπαρὸν σμασαμένα πλόκαμον.
Ἔξιθ' Ἀθαναία· πάρ τοι καταθύμιος ἴλα,
Παρθενικαὶ μεγάλων παῖδες Ἀκεστοριδᾶν.
Ὦ Θάνα, φέρεται δὲ καὶ ἁ Διομήδεος ἀσπίς,
Ὡς ἔθος Ἀργείων τοῦτο παλαιοτέρων
Εὐμήδης ἐδίδαξε, τεῒν κεχαρισμένος ἱρεύς·
Ὅς ποτε βουλευτὸν γνοὺς ἐπί οἱ θάνατον
Δᾶμον ἑτοιμάζοντα, * φυγᾷ τεὸν ἱρὸν ἄγαλμα
Ὤιχετ' ἔχων, Κρεῖον δ' εἰς ὄρος ᾠκίσατο,
Κρεῖον ὄρος· σὲ δὲ δαῖμον ἀπορρώγεσσιν ἔθηκεν
Ἐν πέτραις, αἷς νῦν οὔνομα Παλλατίδες.
Ἔξιθ' Ἀθαναία περσέπτολι, χρυσεοπήληξ,
Ἵππων καὶ σακέων ἁδομένα πατάγῳ.
Σάμερον ὑδροφόροι μὴ βάπτετε· σάμερον Ἄργος
Πίνετ' ἀπὸ κρανᾶν, μηδ' ἀπὸ τῶ ποταμῶ.
Σάμερον * αἱ δῶλαι τὰς κάλπιδας ἢ 'ς Φυσάδειαν
Ἢ ἐς Ἀμυμώνην οἴσετε τὰν Δαναῶ.
Καὶ γὰρ δὴ χρυσῷ τε καὶ ἄνθεσιν ὕδατα μίξας
Ἥξει φορβαίων Ἴναχος ἐξ ὀρέων,
Τᾀθάνᾳ τὸ λοετρὸν ἄγων καλόν. ἀλλὰ Πελασγὲ
Φράζεο μὴ οὐκ ἐθέλων τὰν βασίλειαν ἴδῃς.
Ὅς κεν ἴδῃ γυμνὰν τὰν Παλλάδα τὰν πολιοῦχον,
Τὦργος ἐσοψεῖται τοῦτο πανυστάτιον.
Πότνι' Ἀθαναία, σὺ μὲν ἔξιθι· μέσφα δ' ἐγώ τι

QVOTQVOT lotrices Palladis adeſtis, exite omnes,
Exite: equis modò hinnientes
Sacras illas audiui, & dea in promptu incedit:
Properate ô flauæ, properate Pelaſgides.
Nunquam Mineruа magnos abluit lacertos,
Priuſquàm puluerem equorum abſterſerit ab iliis:
Ne quidem quum cruore defœdata omnia ferens
Arma, iniuſtis venit à terrigenis:
Sed longè antè, à curru ceruicibus equorum
Solutis, vndis abluit Oceani
Sudorem & guttas: purgauitque concretam
Omnem ſpumam frænatorum ab ore equorum.
O ite Achaiades: & ne vnguenta, neu alabaſtros
(Modiolorum audio ſonitum axibus circumdatorum)
Ne vnguenta lotrices Palladi, neu alabaſtros
Neque enim Minerua vnguenta mixta amat.)
Attuleritis: ſed ne ſpeculū: ſemper venuſtus eſt oculus illius.
Neque quū apud Idā montem Phryx Paris *dijudicauit*
In orichalcum magna hæc dea, neque Simoentis (litem.
Inſpexit in vorticem pellucidum.
Neque Iuno. ſed Venus, perſpicuo ære accepto,
Sæpe eandem bis tranſpoſuit comam.
Sed hæc Pallas *bis ſexaginta peruagata diaulos,*
Qualiter apud Eurotam Lacedæmoniæ
Stellæ, Caſtor & Pollux *ſcitè ſe perfricuit vilibus acceptis* * λαβοῖσα
Vnguentis, è propria enatis ſtirpe, olea.
O puellæ, tunc ei *rubor recurrit, matutina cuiuſmodi*
Aut roſa aut Punici mali granum habet colorem.
Ideóque nunc & maſculum afferte tantum oleum,
Quo Caſtor, & quo vngitur Hercles.
Afferetis & pectinem totum aureum, vt ea capillos
Pectat, teneriúmque extergat concinnum.
Egredere Minerua: adeſt tibi grata turba,
Virgines, magnorum filiæ Aceſtoridarum.
O Minerua, efferiur verò vnà Diomedis ſcutum,
Sicut Argiuos morem hunc veterem
Eumedes docuit, tibi gratus ſacerdos:
Qui quum olim deliberatam in ſe comperiſſet necem
Populum machinari, fuga, suum ſacrum ſignum * φυγᾷ
Habens, receſſit, & Creum in montem collocauit,
Creum montem: téque ô dea prærupțis ſtatuit
In ſcopulis, quibus nunc nomen Pallandes.
Egredere Minerua, vrbium vaſtatrix, aurea inſignis galeā
Equorum & ſcutorum quæ obiectaris ſtrepitu.
Hodie vos *vndiferæ ne lauate, hodie Argiui*
Bibite ex fontibus, non autem ex amnibus:
Hodie ſeruæ vrnas vel ad Phyſadeam * ᾗ.
Vel ad Amymonem ferte, Danai filiam.
Etenim auro & floribus aquas habens permixtas
Veniet paſcuis Inachus ex montibus,
Mineruæ lauacrum aduehens pulchrum. ſed tu Pelaſge
Caue ne inuitus etiam *reginam* Mineruam *aſpicias.*
Qui aſpexerit nudam Mineruam, tutelarem deam,
Argos aſpiciet hoc poſtremum.
Diua Minerua, tu quidem egredere: interim. v. ego quiddā

Puellis dicam. ſermo autem non meus, ſed aliorum.
Puelle, Minerua nympham aliquam olim Thebis
Plurimum & ſummè amauit ſociam,
al. legit. *Matrem Tireſiæ: neque vnquam ſeorſim vixerunt.*
Sed & quum priſcos ad Theſpienſes
Aut Coroneam aut Haliartum ageret
Equos, Bœotorum opera perluſtrans:
Aut Coroneam inquam, *vbi ei odoribus fragrans nemus,*
Et aræ fluuio adiacent Curalio:
Sæpe dea iſta ipſam nympham *ſuo impoſuit currui.*
Neque confabulationes nympharum, neque ſaltationes
Grata erant, quando non dux eſſet Chariclo:
Sed tamen & illam lacrymæ multæ manebant,
Quamlibet Mineruæ gratam exiſtentem ſociam.
Equidem aliquando peplorum ſolutis fibulis,
In Hippocrene Heliconide pulchrè fluenti
Lauabant, quum meridiana obtineret montem quies.
Ambæ vnà lauabant, & meridianum erat tempus,
Multáque tranquillitas illum obtinebat montem.
Tireſias verò ſolus cum canibus, modò in mento
Nigreſcens lanugine *per ſacrum locum recurrebat:*
Et quia ſitiebat infando modo, ad riuum venit fontis
Miſer: vbi inuitus inſpexit quod haud fas erat inſpicere.
Hanc autē, quantūuis irata, tamen alloquebatur Minerua,
Quis te oculos tuos *non amplius hinc deportaturum,*
O Eueride, in funeſtam hanc *viam perduxit?*
Hæc quidē ſic *loquuta eſt: at pueri oculos tenebræ obruerunt:*
Stetítque mutus. conglutinauerunt enim dolores
Genua, & vocem impediit mentis inopia.
At nympha Chariclo *exclamauit, quid meo puero facis*
Diua? tales vos *deæ eſtis amicæ?*
Oculos mihi pueri abſtuliſti, ô fili miſerande,
Vidiſti Mineruæ pectora & ilia
Sed non & ſolem rurſus videbis, ô me miſeram,
O mons, ô Helicon nunquam poſt mihi adeunde.
Certè magna pro paruis reddidiſti: capreas quæ perdidiſti
Et damas haud multas, oculos nunc pueri habes.
Ipſa quidē Chariclo *ambabus vlnis valde charū* ſibi *filiū*
Quaſi mater flebiliū mortem luſciniarum, (amplexa,
Ferebat grauiter, illacrymans. dea verò miſerta fuit ſociæ,
Et ipſam Minerua tali affata eſt verbo:
Diuina mulier, muta omnia rurſum quæcunque per iram
Protuliſti. ego enim haudquaquam filium effeci cæcum.
Neque enim Mineruæ gratum eſt oculos puerorum
Abripere. ſed Saturni ſic iubent leges:
Quiſquis aliquem immortalium, niſi deus ipſe velit,
Conſpexerit, mercede conſpiciat magna.
Diuina mulier, hoc quidem haud reuocabile erit
Factum: quandoquidem Parcarum ſic innuêre fila,
Quum primò ipſum peperiſti. nunc ergo aufer
O Eueride, præmium quod tibi debetur.
Ecquot Cadmeis Autonoe *poſthac victimas adolebit,*
Quot Ariſtæus, ſolummodo optantes
Filium adoleſcentem Actæonem vt cæcum videant.
Et ille magnæ in curſu ſocius Dianæ
Erit: ſed non ipſum vel curſus, vel in montibus
Liberabunt communes tum iaculationes:
Vbi inuitus etiam viderit gratioſa lauacra
Deæ: ſed ipſe ſuum *prius dominum canes*
Illic deuorabunt. at filii oſſa mater Autonoe
Recipiet, ſyluis omnibus pererratis.
Feliciſſimam hæc *te dicet & beatam fuiſſe,*
E montibus cæcum filium quæ receperis.
O ſocia proinde ne lamentare. ipſum nanque alia
Tui cauſa, à me multa manent præmia.
Nā vatē cōſtituā ipſū, & quidē celeberrimū inter poſteros:
Ac profectò longè aliis præſtantiorem.
Cognoſcet autem aues, quænam fauſta ſit, *quæque volitent*
Fruſtra, & quarum non boni omnis ſint *alæ.*

Ταῖς δ' ἐρέω· μῦθος δ' οὐκ ἐμός, ἀλλ' ἑτέρων.
Παῖδες Ἀθαναία νύμφαν μίαν ἔν ποκα Θήβαις
Πουλύ τι καὶ πέρι δὴ φίλατο τᾶν * ἑταρᾶν,
Ματέρα Τειρεσίαο· καὶ οὔποκα χωρὶς ἔγεντο·
Ἀλλὰ καὶ ἀρχαίων εὖτ' ἐπὶ Θεσπιέων,
Ἢ 'πὶ Κορωνείας ἢ εἰς Ἁλίαρτον ἐλαύνοι
Ἵππως, Βοιωτῶν ἔργα διερχομένα,
Ἢ 'πὶ Κορωνείας, ἵνα οἱ τεθυωμένον ἄλσος,
Καὶ βωμοὶ ποταμῷ κεῖντ' ἐπὶ Κουραλίῳ·
Πολλάκις ἁ δαίμων μιν ἑῶ ἐπεβάσατο δίφρω.
Οὐδ' ὄαροι νυμφᾶν οὐδὲ χοροστασίαι
Ἁδεῖαι τελέθεσκον, ὅτ' οὐχ ἁγεῖτο Χαρικλώ.
Ἀλλ' ἔτι καὶ τήνας δάκρυα πόλλ' ἔμενε,
Καίπερ Ἀθαναίᾳ καταθύμιον ἔσσαν ἑταίραν.
Δή ποτε γὰρ πέπλων λυσαμένα περόνας,
Ἵππω ἐπὶ κράνᾳ Ἑλικωνίδι καλὰ ῥεοίσᾳ
Λῶντο, μεσαμβρινὰ δ' εἶχ' ὄρος ἁσυχία.
Ἀμφότεραι λώοντο, μεσαμβριναὶ δ' ἔσαν ὧραι,
Πολλὰ δ' ἁσυχία τῆνο κατεῖχεν ὄρος.
Τειρεσίας δ' ἔτι μοῦνος ἁμᾶ κυσὶν ἄρτι γένεια
Περκάζων, ἱερὸν χῶρον ἀνεστρέφετο·
Διψάσας δ' ἄφατόν τι, ποτὶ ῥόον ἤλυθε κράνας
Σχέτλιος· οὐκ ἐθέλων δ' εἶδε τὰ μὴ θεμιτά.
Τὸν δὲ χολωσαμένα περ, ὅμως προσέφασεν Ἀθάνα,
Τίς σε, τὸν ὀφθαλμὼς οὐκ ἔτ' ἀποισόμενον,
Ὦ Εὐηρείδα, χαλεπὰν ὁδὸν ἄγαγε δαίμων;
Ἁ μὲν ἔφα, παιδὸς δ' ὄμματα νὺξ ἔβαλεν.
Ἑστάκη δ' ἄφθογγος· ἐκόλλασαν γὰρ ἀνῖαι
Γώνατα, καὶ φωνὰν ἔσχεν ἀμηχανία.
Ἁ νύμφα δ' ἐβόασε, τί μοι τὸν κῶρον ἔρεξας
Πότνια; τοιαῦται δαίμονες ἐστὲ φίλαι;
Ὄμματά μοι τῶ παιδὸς ἀφείλεο. τέκνον ἄλαστε
Εἶδες Ἀθαναίας στήθεα καὶ λαγόνας·
Ἀλλ' οὐκ ἀέλιον πάλιν ὄψεαι. ὢ ἐμὲ δειλάν·
Ὦ ὄρος, ὦ Ἑλικὼν οὐκ ἔτι μοι παριτέ.
Ἦ μεγάλ' ἀντ' ὀλίγων ἐπράξαο· δόρκας ὀλέσσας
Καὶ πρόκας οὐ πολλὰς, φάεα παιδὸς ἔχεις.
Ἁ μὲν ἐπ' ἀμφοτέραισι φίλον περὶ παῖδα λαβοῖσα,
Μάτηρ μὲν γοερῶν οἶτον ἀηδονίδων
Ἆγε βαρὺ κλαίοισα· θεὰ δ' ἐλέησεν ἑταίραν,
Καί μιν Ἀθαναία πρὸς τόδ' ἔλεξεν ἔπος,
Δῖα γύναι, μετὰ πάντα βαλεῦ πάλιν ὅσσα δι' ὀργὰν
Εἶπας· ἐγὼ δ' οὔ τοι τέκνον ἔθηκ' ἀλαόν.
Οὐ γὰρ Ἀθαναίᾳ γλυκερὸν πέλει ὄμματα παίδων
Ἁρπάζειν· Κρόνιοι δ' ὧδε λέγοντι νόμοι,
Ὅς κέ τιν' ἀθανάτων, ὅκα μὴ θεὸς αὐτὸς ἕληται,
Ἀθρήσῃ, μισθῶ τοῦτον ἰδεῖν μεγάλω.
Δῖα γύναι, τὸ μὲν οὐ παλινάγρετον αὖθι γένοιτο
Ἔργον· ἐπεὶ Μοιρᾶν ὧδ' ἐπένησε λίνα,
Ἁνίκα τὸ πρᾶτόν νιν ἐγείναο· νῦν δὲ κομίζευ,
Ὦ Εὐηρείδα, τελέθος ὀφειλόμενον.
Πόσσα μὲν ἁ Καδμηὶς ἐς ὕστερον ἔμπυρα καυσεῖ,
Πόσσα δ' Ἀρισταῖος, τὸν μόνον εὐχόμενοι,
Παῖδα τὸν ἁβατὰν Ἀκταίωνα τυφλὸν ἰδέσθαι.
Καὶ τῆνος μεγάλας σύνδρομος Ἀρτέμιδος
Ἐσσεῖται· ἀλλ' οὐκ αὐτὸν ὅ τε δρόμος αἵ τ' ἐν ὄρεσσι
Ῥυσεῦνται ξυναὶ τᾶμος ἑκαβολίαι,
Ὁππόταν οὐκ ἐθέλων περ ἴδῃ χαρίεντα λοετρὰ
Δαίμονος· ἀλλ' αὐταὶ τὸν πρὶν ἄνακτα κύνες
Τουτάκι δειπνησεῦντι· τὰ δ' υἱέος ὀστέα μάτηρ
Λεξεῖται, δρυμὼς πάντας ἐπερχομένα.
Ὀλβίσταν ἐρέει σε καὶ εὐαίωνα γενέσθαι,
Ἐξ ὀρέων ἀλαὸν παῖδ' ὑποδεξαμέναν.
Ὦ ἑτάρα, τῷ μή τι μινύρεο· τῷδε γὰρ ἄλλα
Τεῦ χάριν ἐξ ἐμέθεν πολλὰ μενεῦντι γέρα.
Μάντιν ἐπεὶ θησῶ νιν ἀοίδιμον ἐσσομένοισιν,
Ἦ μέγα τῶν ἄλλων δή τι περισσότερον.
Γνωσεῖται δ' ὄρνιθας, ὃς αἴσιος, οἵ τε πέτονται
Ἤλιθα, καὶ ποίων οὐκ ἀγαθαὶ πτέρυγες.

Πολλὰ δὲ

Πολλὰ δὲ Βοιωτοῖσι θεοπρόπα, πολλὰ δὲ Κάδμῳ
  Χρησεῖ, καὶ μεγάλοις ὕστερα Λαβδακίδαις.
Δωσῶ καὶ μέγα βάκτρον, ὅ οἱ πόδας ἐς δέον ἀξεῖ,
  Δωσῶ καὶ βιότω τέρμα πολυχρόνιον,
Καὶ μόνος, εὖτε θάνῃ, πεπνυμένος ἐν νεκύεσσι
  Φοιτασεῖ, μεγάλῳ τίμιος Ἀγεσίλᾳ.
Ὡς φαμένα κατένευσε· τὸ δ' ἐντελὲς ᾧ κ' ἐπινεύσῃ
  Παλλὰς, ἐπεὶ μώνᾳ Ζεὺς τόγε θυγατέρων
Δῶκεν Ἀθαναίᾳ, πατρῷα πάντα φέρεσθαι.
  Λωτροχόοι, μάτηρ δ' οὔτις ἔτικτε θεάν,
Ἀλλὰ Διὸς κορυφά. κορυφὰ Διὸς οὐκ ἐπινεύει,
  Ψεύδεα τωσαύτως ἁ θυγάτηρ.
Ἔρχετ' Ἀθαναία νῦν ἀτρεκές· ἀλλὰ δέχεσθε
  Τὰν θεὸν ὦ κῶραι, τὤργος ὅσαις μέλεται,
Σύν τ' εὐαγορίᾳ, σύν τ' εὔγμασι, σύν τ' ὀλολυγαῖς.
  Χαῖρε θεά, κάδευ δ' Ἄργεος Ἰναχίω.
Χαῖρε καὶ ἐξελάοισα, καὶ ἐς πάλιν αὖτις ἐλάσσαις
  Ἵππως, καὶ Δαναῶν κλᾶρον ἅπαντα σάω.

ΕΙΣ ΔΗΜΗΤΡΑ.

Τῶ καλάθω κατιόντος ἐπιφθέγξασθε γυναῖκες,
  Δάματερ μέγα χαῖρε, πολυτρόφε, πουλυμέδιμνε.
Τὸν κάλαθον κατιόντα χαμαὶ θασεῖσθε βέβαλοι,
Μηδ' ἀπὸ τῶ τέγεος μηδ' ὑψόθεν αὐγάσσησθε,
Μὴ παῖς, μηδὲ γυνά, μηδ' ἃ κατεχεύατο χαίταν,
Μηδ' ὅκ' ἀφ' αὐαλέων στομάτων πτύωμες ἄπαστοι.
Ἕσπερος ἐκ νεφέων ἐσκέψατο πανίκα νεῖται·
Ἕσπερος, ὅς τε πιεῖν Δαμάτερα μοῦνος ἔπεισεν,
Ἁρπαγίμας ὅτ' ἄπυστα μετέστιχεν ἴχνια κώρας.
Πότνια, πῶς σε δύναντο πόδες φέρεν ἔστ' ἐπὶ δυθμάς,
Ἔστ' ἐπὶ τὼς μέλανας, καὶ ὅπα τὰ χρύσεα μᾶλα;
Οὐ πίες οὔτ' ἄρ' ἔδες τῆνον χρόνον, οὐδὲ λοέσσω.
Τρὶς μὲν δὴ διέβας Ἀχελώιον ἀργυροδίναν,
Τοσσάκι δ' ἀενάων ποταμῶν ἐπέρασας ἕκαστον,
Τρὶς δ' ἐπὶ καλλίστας νάσω δράμες ὀμφαλὸν Ἔνναν,
Τρὶς δ' ἐπὶ Καλλιχόρῳ χαμάδις ἐκαθίσσαο φρητί,
Αὐσταλέα ἄποτός τε, καὶ οὐ φάγες οὐδὲ λοέσσω.
Μὴ μὴ ταῦτα λέγωμες, ἃ δάκρυον ἄγαγε Δηοῖ.
Κάλλιον, ὡς πολίεσσιν ἑαδότα τέθμια δῶκε·
Κάλλιον, ὡς καλάμαν τε καὶ ἱερὰ δράγματα πρᾶτα
Ἀσταχύων ἀπέκοψε, καὶ ἐν βόας ἧκε πατῆσαι,
Ἁνίκα Τριπτόλεμος ἀγαθὰν ἐδιδάσκετο τέχναν.
Κάλλιον, ὡς (ἵνα καί τις ὑπερβασίας ἀλέηται)
Θήκατο λιμηρὰν Τριόπεω γόνον αἰχθὲν ἰδέσθαι.
Οὔπω τὰν Κνιδίαν ἔτι Δώτιον ἱερὸν ἔναιον,
Τὶν δ' αὐτᾷ καλὸν ἄλσος ἐποιήσαντο Πελασγοὶ
Δενδρέσιν ἀμφιλαφές· διά κεν μόλις ἦλθεν ὀιστός.
Ἐν πίτυς, ἐν μεγάλαι πτελέαι ἔσαν, ἐν δὲ καὶ ὄχναι,
Ἐν δὲ καλὰ γλυκύμαλα· τὸ δ' ὥστ' ἀλέκτρινον ὕδωρ
Ἐξ ἀμαρᾶν ἀνέθυε. θεὰ δ' ἐπεμαίνετο χώρῳ
Ὅσσον Ἐλευσῖνι, Τριόπῳ θ' ὅσον ὁκκόσον Ἔννᾳ.
Ἀλλ' ὅκα Τριοπίδαισιν ὁ δεξιὸς ἄχθετο δαίμων,
Τουτάκις ἁ χείρων Ἐρυσίχθονος ἅψατο βωλά.
Σεῦατ' ἔχων θεράποντας ἐείκοσι, πάντας ἐν ἀκμᾷ,
Πάντας δ' ἀνδρογίγαντας (ὅλαν πόλιν ἀρκίοι ἆραι)
Ἀμφοτέροις πελέκεσσι καὶ ἀξίναισιν ὁπλίσσας·
Ἐς δὲ τὸ τᾶς Δάματρος ἀναιδέες ἔδραμον ἄλσος.
Ἦς δέ τις αἴγειρος, μέγα δένδρεον αἰθέρι κῦρον·
Τῷ δ' ἔπι ταὶ νύμφαι ποτὶ τὤνδιον ἑψιόωντο·
Ἃ πράτα πλαγεῖσα, κακὸν μέλος ἴαχεν ἄλλαις.
Ἤσθετο Δαμάτηρ ὅτι οἱ ξύλον ἱερὸν ἀλγεῖ·
Εἶπε δὲ χωσαμένα, τίς μοι καλὰ δένδρεα κόπτει;
Αὐτίκα Νικίππᾳ (τάν οἱ πόλις ἀρήτειραν
Δαμοσίαν ἔστασαν) ἐείσατο· γέντο δὲ χειρὶ
Στέμματα καὶ μάκωνα· κατωμαδίαν δ' ἔχε κλαΐδα.
Φᾶ δ' ἀρ' ὑποψύχοισα κακὸν καὶ ἀναιδέα φῶτα,
Τέκνον, ὅτις τὰ θεοῖσιν ἀνειμένα δένδρεα κόπτεις,
Τέκνον ἐπίσχεο, τέκνον πολύθεστε τοκεῦσι,

Multa verò Bœotis oracula, multa & Cadmo
  Edet, & magnis poſtea Labdacidis.
Dabo & magnum baculū, qui ei pedes conuenienter ducat:
  Dabo etiam vitæ terminum longæuum,
Et ſolus, vbi diem obierit, prudens inter mortuos
  Cucūbit, magno honoratus mortaliū deductori Plutoni:
Sic loquuta annuit. id que firmum, cui annuerit
  Pallas: quoniam ſoli Iupiter hoc ex filiabus
Dedit Mineruæ, vt paterna omnia auferat.
  Lotrices, mater verò nulla peperit deam,
Sed Iouis vertex. Iouis vertex cuicunque annuerit,
  Firmum erit: ſimiliter cuicunque & filia eius.
Venit Minerua nunc verè: proin recipite
  Deam, ô puellæ, Argos quibus curæ eſt,
Cúmque gratulatione, cúmque votis, cúmque vlulatibus:
  Salue dea, & curam gere Argi Inachij.
Salue, & quum educis & quum rurſus in vrbem reducis
  Equos, & Danaorum fortunam omnem conſerua.

IN CEREREM HYMNVS.

C*ALATHO* Eleuſinem *deſcendente, acclamate mulieres,*
Ceres multū ſalue, quæ multis alimētis & multis medimnis
Calathum deſcendentem humi aſpicietis profani: (abundas.
Non è tecto, neque deſuper intueamini,
Nec puer, nec mulier, nec quæ perfudit capillos,
Nec quod ab arido ore expuimus ieiuni.
Veſper è nebulis proſpexit quando prodeat calathus:
Veſper inquam, *qui vt biberet Ceres, ſolus ei perſuaſit,*
Quū raptæ ignota perſequeretur veſtigia filiæ Proſerpinæ.
Diua, quomodo te potuerunt pedes ferre, & ad Dythmas,
Et ad nigros Æthiopes, *& eò vbi* ſunt *aurea mala?*
Neque bibiſti, neque comediſti illo tempore, neque lauiſti.
Ter quidem percurriſti Acheloum argenteis aquis manantē,
Toties præterea perennium fluuiorum trāſiuiſti vnumquenq;,
Ter ad pulcherrimæ inſulæ vmbilicum Ennam accurriſti:
Ter apud Callichorum puteum humi deſediſti,
Arida & ſicca: neque comediſti, neque lauiſti.
Ne verò *ne iſta dicamus, quæ lacrymas mouerunt Cereri.*
Pulchrius dictu, *vt ciuitatibus placidas leges dederit:*
Pulchrius, vt culmum & ſacros manipulos prima
Spicarum abſciderit, & boues calcare immiſerit,
Quum Triptolemus bonam agriculturæ *doceret artem.*
Pulchrius, vt (quò & alius delictum euitet)
Effecerit inedia, Triopæ filium, miſerandum conſpici.
Nondum Cnidiam, ſed *adhuc Dotiū ſacrum inhabitabāt:*
Tibiq; illic ad Dotium, *pulchrū lucū fabricarūt Pelaſgi*
Arboribus vndique denſum, quem vix penetrarit ſagitta.
In hoc pinus, in hoc magnæ vlmi erant, in hoc & pyri:
In hoc & pulchra glycimala. aqua verò quaſi electrina
E tubulis erūpebat. dea verò tanto *amore loci inſaniebat*
Quanto Eleuſinis, quanto Triopij, quanto Enna.
Sed quum Triopidis dexter ſuccenſeret genius,
Ibi malum Eryſichthonem inuaſit conſilium.
Proruit is *habens viginti ſeruos, omnes in vigore ætatis,*
Omnéſq; viros gigātū ſimiles (totā ciuitatē qui ſufficerēt euer-
Vtrinque & ſecuribus & aſciis armatos. (tere)
Atque hi in illud Cereris impudentes irruerunt nemus.
Erat quædam populus, magna arbor, cœlum contingens:
Quam ſupra nymphæ circa meridiem ludebant.
Hæc prima percuſſa, malam vocem inſonuit aliis.
Animaduertit Ceres quòd eius lignum ſacrum doleret.
Dixitque indignata, ecquis mihi pulchras arbores incidit?
Statim Nicippæ (hanc ei ciuitas ſacerdotem
Publicā conſtituerat) aſſimilata eſt: accepitq; manu (clauē:
Coronas floreas, & papauer: déq; humero pēdentē habebat
Dixitq; demulcēs malū, & impudētē hominē Eryſichtho-
Fili, quicunque deæ conſecratas arbores incidis, (nem
Fili deſiſte, fili multum exoptate parentibus,

Ceſſa, & famulos auerte, ne ſuccenſeat
Diua Ceres, cuius ſacrum tu diripis.
Hanc verò quũ liuius illc oculis aſpexiſſet toruius quã ve-
Montibus in Tmarijs virum aſpicit leæna (natorem
Crudipara, (cuius dicunt eſſe atrociſſimum oculum)
Recede, inquit: ne tibi ſecurim in corpus infigam.
Has arbores meã ceruici contectam domum, in qua epulum
Semper meis ſodalibus perquam iucundum præbebo.
Dixit iuuenis: indignatio autem malam notauit vocem,
Ceréſque infando modo ſuccenſuit, & dea ſurſum facta eſt.
Veſtigia quidẽ eius terrã, caput verò eius tangebat cœlum.
Illi ergo famuli ſemineces, vbi deam aſpexerunt,
Subitò eruperunt, in quercubus ferrum relinquentes.
At ipſa Ceres, alijs quidẽ omiſſis (nã neceſſitate omnes ſue-
Herilẽ ſub manũ) odioſo reſpõdit regi Eryſichthõni: (cedebãt
Certè certè, para domum canis, canis, in qua epulum
Præbebis, crebra enim poſthac epulationes tibi erunt.
Hæc tantum effata Eryſichthoni intulit mala.
Statimque ei horribilem & atrocem immiſit famem,
Ardentẽ, validã: magnóque is contabeſcebat morbo. (derio.
Infelix quo plura guſtauiſſet, eo plurũ tenebatur rurſũ deſi-
Viginti miniſtri epulũ apparabãt, duodecim vinũ haurie-
Eadem enim Bacchum, quæ & Cererem, offendunt. (bant.
Etenim cum Cerere iratus fuit Eryſichthoni Bacchus.
Non ipſum ad cœnas, neque ad conuiuia mittebant
Verecundi parentes: prætextúſque reperiebatur omnis.
Venerunt ipſum ad Itoniadis Mineruæ certamen
Inuitantes Ormenidæ itaque abnegauit mater:
Non opus eſſet, inquiens: heri enim Crannonem abiit,
Debitum exacturus, centum boues venit Polyxo,
Mater Actorionis (quoniam nuptias adornabat filio)
Vtrunque, & Triopam & filium Eryſichthonem, vocans.
Sed huic mulier perturbata reſpondebat, illacrymans,
Veniet tibi Triopas: ſed Eryſichthonem feriuit aper
Pindo in peruocali, & ipſe nouem dies nunc iacet.
Miſera, filij amatrix, quid, non ementita es mater?
Præbebat aliquis cœnas? peregrè erat Eryſichthon.
Ducebat aliquis vxorem? Eryſichthonem diſcus percuſſit:
Aut decidit equo, aut in Othry greges numerat.
Abditus itaque deinceps per totos dies conuiua Eryſichthon
Comedebat innumera omnia, malúſque exiliebat venter
Semper plus comedenti, ſed quaſi in fundum maris,
Fruſtra ingrata deſluebant eſculenta omnia.
Vtque in Mimante niues, vt in ſole cerea pupa,
Et plus quàm iſthæc contabeſcebat: donec ſuper neruos
Miſero fibræque & oſſa ſolummodo reliqua eſſent.
Flebat quidem mater, grauitérque ingemiſcebant duæ ſorores,
Et mamma quam ſuxit, & decem crebrò famulæ.
Et ipſe Triopas in canos ſuos manus iniecit,
His verbis ſurdum Neptunum inuocans.
Falſe pater, aſpice hunc tuum tertium, ſi quidem ego
Tuus & Æolidis Canaces filius. ſed enim meus
Hic miſer factus eſt puer. vtinam enim ipſum
Occiſum peſte ab Apolline, meæ manus funeraſſent.
Nunc autem acerba medià in oculis eius deſidet.
Aut ab eo auerte difficilem morbum, aut eum ipſemet
Deuora arreptum. meæ enim defecerunt menſæ,
Viduata quidem pecudibus ſepta: vacuæ mihi nunc caulæ
Quadrupedibus. nam nunc abnegarunt coqui cibos.
Sed & mulos à magnis ſoluerunt curribus:
Et bouem comedit quem Lari vel Veſtæ alebat mater,
ἑστία *Et victorem in certaminibus & bellicum equum,*
Et felem quem timebant animalcula parua, deuorauit.
Quantiſper quidem Triopæ in domo res fuerunt,
Tantiſper ſoli domeſtici thalami malum hoc nouerant:
Sed quum profundam domum exſiccarent dentes Eryſich-
thonis,
Tum ſanè regis filius in triuijs ſedebat,
Corrogans buccellas, & reiiculas ſordes conuiuij.
O Ceres, ne ille meus ſit amicus, qui tibi inuiſus

Παῖδα, καὶ θεράποντας ἀπότρεπε, μή τι χαλεφθῇ
Πότνια Δαμάτηρ, τᾶς ἱερὸν ἐκκεραΐζεις.
Ταὶ δ' αὖ ὑποβλέψας χαλεπώτερον ἠὲ κυναγὸν
Ὤρεσιν ἐν Τμαρίοισιν ὑποβλέπει ἄνδρα λέαινα
Ὠμοτόκος, (τᾶς φαντὶ πέλειν βλοσυρώτατον ὄμμα)
Χάζευ, ἔφα, μή τοι πέλεκυν μέγαν ἐν χροῒ πάξω.
Ταῦτα δ' ἐμὸν θήσει στεγανὸν δόμον, ᾧ ἔνι δαῖτας
Αἰὲν ἐμοῖς ἑτάροισιν ἅδαν θυμήρεας ἀξῶ.
Εἶπεν ὁ παῖς, Νέμεσις δὲ κακὰν ἐγράψατο φωνάν.
Δαμάτηρ δ' ἄφατόν τι κοτέσσατο, γείνατο δ' ἁ θεύς·
Ἴθματα μὲν χέρσῳ, κεφαλὰ δέ οἱ ἅψατ' Ὀλύμπω.
Οἱ μὲν ἄρ' ἡμιθνῆτες, ἐπεὶ τὰν πότνιαν εἶδον,
Ἐξαπίνας ἀπόρουσαν ἐνὶ δρυσὶ χαλκὸν ἀφέντες.
Ἁ δ' ἄλλως μὲν ἔασεν, (ἀναγκαίᾳ γὰρ ἕποντο
Δεσποτικὰν ὑπὸ χεῖρα) βαρὺν δ' ἀπαμείψατ' ἄνακτα,
Ναὶ ναί, τεύχεο δῶμα κύον, κύον, ᾧ ἔνι δαῖτας
Ποιησεῖς· θαμιναὶ γὰρ ἐς ὕστερον εἰλαπίναι τοι.
Ἁ μὲν τόσσ' εἰποῖσ' Ἐρυσίχθονι τεῦχε πονηρά.
Αὐτίκα οἱ χαλεπόν τε καὶ ἄγριον ἔμβαλε λιμὸν,
Αἴθωνα, κρατερόν· μεγάλᾳ δ' ἐστρεύγετο νούσῳ.
Σχέτλιος ὅσσα πάσαιτο, τόσων ἔχεν ἵμερος αὖτις.
Εἴκατι δαῖτα πένοντο, δυώδεκα δ' οἶνον ἄφυσσον.
Τόσσα Διώνυσον γὰρ ἃ καὶ Δάματρα χαλέπτει·
Καὶ γὰρ τᾷ Δάματρι συνωργίσθη Διόνυσος.
Οὔτε μιν εἰς ἐράνως οὔτε ξυνδείπνια πέμπον
Αἰδόμενοι γονέες· προχανὰ δ' εὑρίσκετο πᾶσα.
Ἦνθον Ἰτωνιάδος μιν Ἀθαναίας ἐπ' ἄεθλα
Ὀρμενίδαι καλέοντες· ἀπ' ὦν ἠρνήσατο μάτηρ,
Οὐκ ἔνδοι. χθιζὸς γὰρ ἐπὶ Κραννῶνα βέβακε,
Τέλθος ἀπαιτησῶν ἑκατὸν βόας. Ἦνθε Πολυξὼ
Μάτηρ Ἀκτορίωνος, (ἐπεὶ γάμον ἄρτυε παιδί)
Ἀμφότερον, Τριόπαν τε καὶ υἱέα κικλήσκοισα.
Τὰν δὲ γυνὰ βαρύθυμος ἀμείβετο δακρυχέοισα,
Νεῖταί τοι Τριόπας· Ἐρυσίχθονα δ' ἤλασε κάπρος
Πίνδον ἀν' εὐάγκειαν· ὁ δ' ἐννέα φάεα κεῖται.
Δειλαία φιλότεκνε, τί δ' οὐκ ἐψεύσαο μάτηρ;
Δαίνυέ τις εἰλαπίνας; ἐν ἀλλοτρίοις Ἐρυσίχθων.
Ἄγετό τις νύμφαν; Ἐρυσίχθονα δίσκος ἔτυψεν.
Ἢ ἔπεσ' ἐξ ἵππων, ἢ ἐν Ὄθρυϊ ποίμνι' ἀριθμεῖ.
Ἐνδόμυχος δ' ἤπειτα πανάμερος εἰλαπιναστὰς
Ἤσθιε μυρία πάντα· κακὰ δ' ἐξάλλετο γαστὴρ
Αἰεὶ μᾶλλον ἔδοντι, τὰ δ' ἐς βυθὸν οἷα θαλάσσας
Ἀλεμάτως ἀχάριστα κατέρρεεν εἴδατα πάντα.
Ὡς δὲ Μίμαντι χιών, ὡς ἀελίῳ ἔνι πλαγγὼν,
Καὶ τούτων ἔτι μεῖζον ἐτάκετο μέσφ' ἐπὶ νευρὰς
Δειλαίῳ ἶνές τε καὶ ὀστέα μοῦνον ἔλειφθεν.
Κλαῖε μὲν ἁ μάτηρ, βαρὺ δ' ἔστενον αἱ δύ' ἀδελφαί
Χ' ὡ μαστὸς τὸν ἔπωνε, καὶ αἱ δέκα πολλάκι δῶλαι.
Καὶ δ' αὐτὸς Τριόπας πολιαῖς ἐπὶ χεῖρας ἔβαλλε,
Τοῖα τὸν οὐκ ἀΐοντα Ποσειδάωνα καλιστρέων,
Ψευδοπάτωρ, ἰδὲ τόνδε τεοῦ τρίτον, εἴπερ ἐγὼ μὲν
Σεῦ τε καὶ Αἰολίδος Κανάκας γένος, αὐτὰρ ἐμεῖο
Τοῦτο τὸ δείλαιον γένετο βρέφος. αἴθε γὰρ αὐτὸν
Βλητὸν ὑπ' Ἀπόλλωνος ἐμαὶ χέρες ἐκτερέϊξαν·
Νῦν δὲ κακὰ βούβρωστις ἐν ὀφθαλμοῖσι κάθηται.
Ἤ οἱ ἀπόστασον χαλεπὰν νόσον, ἠέ μιν αὐτὸς
Βόσκε λαβών. ἁμαὶ γὰρ ἀπειρήκαντι τράπεζαι.
Χῆραι μὲν μάνδραι, κεναὶ δέ μοι αὔλιες ἤδη
Τετραπόδων· ἤδη γὰρ ἀπαρνήσαντο μάγειροι.
Ἀλλὰ καὶ οὐρῆας μεγάλαν ὑπέλυσαν ἀμαξᾶν,
Καὶ τὰν βῶν ἔφαγεν τὰν * Ἑστίᾳ ἔτρεφε μάτηρ,
Καὶ τὸν ἀεθλοφόρον καὶ τὸν πολεμήϊον ἵππον,
Καὶ τὰν αἴλουρον τὰν ἔτρεμε θηρία μικκά.
Μέσφ' ὅτε μὲν Τριόπαο δόμοις ἔνι χρήματα κεῖτο,
Μῶνοι ἄρ' οἰκεῖοι θάλαμοι κακὸν ἠπίσταντο·
Ἀλλ' ὅτε τὸν βαθὺν οἶκον ἀνεξήραινον ὀδόντες,
Καὶ τόθ' ὁ τῶ βασιλῆος ἐνὶ τριόδοισι καθῆστο,
Αἰτίζων ἀκόλως τε καὶ ἔκβολα λύματα δαιτός.
Δάματερ, μὴ τῆνος ἐμὶν φίλος, ὅς τοι ἀπεχθής,

Εἴη,

Εἴη, μηδ' ὁμότοιχος ἐμοὶ κακογείτονες ἐχθροί.
Εἴπατε παρθενικαὶ, καὶ ἐπιφθέγξασθε τεκοῖσαι,
Δάματερ μέγα χαῖρε, πολύτροφε, πουλυμέδιμνε.
Χ' ὡς αἱ τὸν κάλαθον λευκότριχες ἵπποι ἄγοντι
Τέσσαρες· ὣς ἁμῖν μεγάλα θεὸς εὐρυάνασσα,
Λευκὸν ἔαρ, λευκὸν δὲ θέρος καὶ χεῖμα φέροισα
Ἥξει, καὶ φθινόπωρον, ἔτος δ' εἰς ἄλλο φυλαξεῖ.
Ὡς δ' ἀπεδίλωτοι καὶ ἀνάμπυκες ἄστυ πατεῦμες,
Ὡς πόδας ὡς κεφαλὰς παναπηρέας ἕξομες αἰεί.
Ὡς αἱ λικνοφόροι χρυσῶ πλέα λίκνα φέροντι,
Ὣς ἄμμες τὸν χρυσὸν ἀφειδέα πασαίμεσθα.
Μέσφα τὰ τᾶς πόλιος πρυτανήϊα τὰς* ἀτελέστως·
Τὰς δὲ τελεσφορίας, ποτὶ τὰν θεὸν ἄχρις ὁμαρτεῖν,
Αἵτινες ἑξήκοντα κατώτεραι, αἵ τε βαρεῖαι·
Χ' ἅτις Ἐλευθυίᾳ τείνει χέρα, χ' ἅτις ἐν ἄλγει.
Ὡς ἅλις ὡς αὐτᾶν ἱκανὸν γόνυ· ταῖσι δὲ Δηὼ
Δωσεῖ πάντ' ἐπίμεστα, καὶ ὡς ποτὶ ναὸν ἵκωνται.
Χαῖρε θεὰ, καὶ τάνδε σάω πόλιν ἔν θ' ὁμονοίᾳ,
Ἔν τ' εὐηπελίᾳ· φέρε δ' ἀγρόθι νόστιμα πάντα.
Φέρβε βόας, φέρβε μᾶλα, φέρβε στάχυν, οἶσε θερισμόν.
Φέρβε καὶ εἰράναν, ἵν' ὃς ἄροσε, κεῖνος ἀμάσῃ.
Ἵλαθί μοι τρίλλιστε μέγα κρείουσα θεάων.

Ἄλλα τινὰ τοῦ αὐτοῦ Καλλιμάχου ζήτει ἐπὶ τὸ τέλος τοῦ βιβλίου, καὶ τὰς ἄλλας ἐλεγείας.

Fuerit: neque contubernalis ſit meus. *mihi mali vicini odio*
Dicite virgines, & acclamate mulieres, *(ſunt.*
Ceres multũ ſalue, quæ multis alimentis & multis abundas
Et quẽadmodũ calathũ albicomæ equæ ferunt. *(medimnis*
Quatuor: ſic nobis magna dea, latè potens regina,
Album ver, albamq́; æſtatem & hyemem afferens
Veniet, atque vindemiam: annumq́; in alium cuſtodiet.
Et quemadmodũ diſcalciatæ & vittis exutæ vrbẽ preambulamus, *(beamus.*
Sic pedes ſic capita omnis prorſus dãni experta ſemper ha-
Et quemadmodum canophoræ auro plena caniſtra ferunt,
Sic nos aurum immenſum poſſideamus.
Vſque ad vrbis Prytaneum non initiatæ fœminæ,
At initiatæ ad ipſam deam, ipſa verò congrediantur,
Tã quæ ſexaginta annis *minores, quàm quæ maiores ſunt.*
Quæ verò *Lucina manus tendit, & quæ in dolore* eſt,
Quantum ſatis eſt, eant, *& quãtũ ſufficit earũ genu. ipſa a.*
Dabit oĩa abũdè plena, vt etiã ad tẽplũ perueniãt. *(Ceres*
Salue dea, & hanc ſerua ciuitatem inque concordia
Inque felicitate, & refer ex agris matura omnia.
Paſce boues, paſce oues, fer ſpicam, fer meſſem,
Foue & pacem. vt qui arauit, ille & metat.
Propitia ſis mihi, ter optata, magna regina dearum.

HENRICVS STEPHANVS LECTORI.

Quum, excuſis Callimachi hymnis, adeò pauca ex tam multis tam docti támque elegantis poetæ poematijs ſupereſſe non dolorem tantùm, ſed etiam (qui meus eſt erga illius Muſam amor) ingemiſcerem: cœpi de tabulis ſaltem tanquam ex naufragio colligendis cogitare. Dum verò non tabulas, ſed tabularum duntaxat fragmenta colligerem, commodum in mentem venit, integri poematij de coma Berenices, quod Catullus interpretatus eſſet. Hoc mihi tanquam ἕρμαιον quoddam, quum gaudium, aut ſaltem aliquid ſolatij attuliſſet, eiuſdem te ſiue gaudij, ſiue ſolatij vt participem facerem, poematium illud, cum Antonij Mureti commentarijs (ſicut Græca quæ præcedunt, ſuos habent) apponendum hîc, eique eiuſdem Catulli epiſtolium ad Ortalum (in cuius gratiam & cuius rogatu illa Callimachi carmina ex Græcis Latina ſe feciſſe teſtatur) præponendum curaui. Quòd autem epiſtolium appellaui, id vel ipſi Catullo probari poſſe, alibi ea voce vtenti, exiſtimaui. Vale.

C. VAL. CATVLLI EPISTOLIVM AD ORTALVM, IN QVO CALLIMACHI CARMINA A SE expreſſa mittere ſe ad eum dicit.

ETSI me aſſiduo confectum cura dolore
Seuocat à doctis Ortale virginibus,
Nec potis eſt dulces Muſarum expromere fœtus
Mens animi: tantis fluctuat ipſa malis.
Nanque mei nuper Lethæo gurgite fratris,
Pallidulum manans alluit vnda pedem:
Troïa Rhœteo quem ſubter littore tellus
Ereptum noſtris obterit ex oculis.
Alloquar? audieróne vnquam tua verba loquentem?
Nunquam ego te, vita frater amabilior,
Aſpiciam poſthac? ac certè ſemper amabo,
Semper mœſta tua carmina morte canam,
Qualia ſub denſis ramorum concinit vmbris
Daulias, aſſumpti fata gemens Ityli.
Sed tamen in tantis mœroribus Ortale mitto
Hæc expreſſa tibi carmina Battiadæ.
Ne tua dicta vagis nequicquam credita ventis
Effluxiſſe meo fortè putes animo:
Vt miſſum ſponſi furtiuo munere malum
Procurrit caſto virginis è gremio,
Quod miſeræ oblitæ molli ſub veſte locatum,
Dum aduentu matris proſilit, excutitur:
Atque illud prono præceps agitur decurſu,
Huic manat triſti conſcius ore rubor.

CALLIMACHI POEMATIVM DE COMA BERENICES A CATVLLO LATINIS VERSIBVS REDDITVM.

Huius poematis hoc ferè argumentum eſt. Ptolemæus cognomento Euergetes Berenicen, ſeu Beronicen (vtroque enim modo nomen hoc ſcriptum reperio) Ptolemæi Philadelphi ex Arſinoe priore filiam, ſororem ſuam, in matrimonio habuit. neque enim ea coniunctio, inhoneſta Ægyptiorum legibus habebatur. Ea recens ducta, contigit vt expeditionem aduerſus Aſſyrios ſuſciperet: in quam quum proficiſceretur, vouiſſe crinem ſuum Veneri Berenice dicitur, ſi ſibi vir ſuus ſoſpes victórque rediret domum. Cuius deuotionis ſuæ quum re præclarè à Ptolemæo geſta, conuictam ſe iudicio deorum immortalium videret, quò ſe religione exolueret, crinem ritè in Veneris æde appendit. Is quum poſtridie repertus non foret, magnóque ob eam rem rex regináque in mœrore eſſent, Conon mathematicus ea tempeſtate excellens perſuaſit ipſis crinem deûm nomine ſublatum in cœlum, & in ſidus conuerſum fuiſſe: idque Callimachus, qui principem illum propter ſingulare bonarum artium ſtudium, numinis loco habebat, hoc poemate complexus eſt. Principium autem continet inſignem commendationẽ Cononis, à præſtanti cœleſtium rerum ſcientia.

OMNIA qui magni diſpexit lumina mundi,
Qui ſtellarum ortus comperit atque obitus,
Flammeus vt rapidi ſolis nitor obſcuretur,
Vt cedãt certis ſidera temporibus,
Vt Triuiam furtim ſub Latmia ſaxa relegans
Dulcis amor, gyro deuocet aerio:
Idem me ille Conon cœleſti numine vidit,
E Beroniceo vertice cæſariem,
Fulgentem clarè: quàm multis illa dearum,
Leuia protendens brachia, pollicita eſt,
Qua rex tempeſtate nouis auctus hymenæis,
Vaſtatum fines iuerat Aſſyrios,
Dulcia nocturnæ portans veſtigia rixæ,
Quam de virgineis geſſerat exuuiis.
Eſtne nouis nuptis odio Venus? ánne parentum
Fruſtrantur falſis gaudia lacrymulis,
Vbertim thalami quas intra lumina fundunt?
Non, ita me diui, vera gemunt, iuerint.
Id mea me multis docuit regina querelis,

Inuiſente

Inuiſente nouo prælia torua viro.
At tu non orbum luxti deſerta cubile,
Sed fratris cari flebile diſſidium,
Quum penitus mœſtas exedit cura medullas.
Vt tibi nunc toto pectore ſolicitæ
Senſibus ereptis mens excidit: atqui ego certè
Cognoram à parua virgine magnanimam.
Anne bonũ oblita es facinus, quo regiũ adepta es
Coniugium, quo non fortius auſit alis?
Sed tũ mœſta virũ mittens, quæ verba loquuta es?
Iuppiter, vt terſti lumina ſæpe manu.
Quis te mutauit tantus deus? an quòd amantes
Non longè à caro corpore abeſſe volunt?
Atque ibi præ cunctis, pro dulci coniuge, diuis
Non ſine taurino ſanguine pollicita es,
Si reditum tetuliſſet is haud in tempore longo, &
Captam Aſiam Ægypti finibus adiiceret.
Queis ego pro factis cœleſti reddita cœtu,
Priſtina vota nouo munere diſſoluo.
Inuita ô regina tuo de vertice ceſſi,
Inuita: adiuro téque tuúmque caput:
Digna ferat, quod ſiquis inaniter adiurarit.
Sed qui ſe ferro poſtulet eſſe parem?
Ille quoque euerſus mons eſt, quẽ maxima in oris
Progenies Phthiæ clara ſuperuehitur,
Quũ Medi irrupêre nouũ mare, quúmque iuuentus
Per medium claſſi barbara nauit Atho.
Quid facient crines, quum ferro talia cedant?
Iuppiter, vt Chalybum omnes genus pereat:
Et qui principio ſub terra quærere venas
Inſtitit, ac ferri frangere duritiem.
Abiunctæ paulo antè comæ mea fata ſorores
Lugebant, cùm ſe, Memnonis Æthiopis
Vnigena impellente natantibus aëra pennis,
Obtulit Arſinoes Chloridos ales equus.
Iſque per ætherias me tollens aduolat auras,
Et Veneris caſto collocat in gremio.
Ipſa ſuum Zephyritis eò famulum legarat,
Grata Canopæis incola littoribus:
Scilicet in vario ne ſolùm limine cœli
Ex Ariadnæis aurea temporibus
Fixa corona foret, ſed nos quoque fulgeremus
Deuotæ flaui verticis exuuiæ.
Vuidulam à fletu, cedentem ad templa deûm, me
Sidus in antiquis diua nouum poſuit.
Virginis & ſæui contingens nanque Leonis
Lumina, Calliſto iuncta Lycaoniæ,
Vertor in occaſum, tardum dux ante Booten,
Qui vix ſerò alto mergitur Oceano.
Sed quanquam me nocte premunt veſtigia diuûm,
Luce autem canæ Tethyi reſtituor:
(Pace tua fari hæc liceat Rhamnuſia virgo.
Nanque ego non vllo vera timore tegam,
Non ſi me infeſtis diſcerpant ſidera dictis,
Condita quin verè pectoris euoluam)
Non his tam lætor rebus, quàm me abfore, ſemper
Abfore me à dominæ vertice diſcrucior.
Qui cum ego, dum virgo quondam fuit omnibus
expers,
Vnguentorum vnà millia multa bibi.
Nunc vos, optato quas iunxit lumine tæda,
Non priùs vna nimis corpora coniugibus
Tradite, nudantes reiecta veſte papillas,
Quàm iucunda mihi munera libet onyx,
Veſter onyx, caſto colitis quæ iura cubili.
Sed quæ ſe impuro dedit adulterio,
Illius mala dona leuis bibat irrita puluis.
Nanque ego ab indignis præmia nulla peto.
Sic magis ô nuptæ ſemper concordia, veſtras
Semper amor ſedes incolat aſſiduus.
Tu verò regina tuens cùm ſidera, diuam
Placabis feſtis luminibus Venerem
Sanguinis expertem, non votis eſſe tuam me,
Sed potius largis effice muneribus.
Sidera cur retinent? vtinam coma regia fiam,
Proximus Arcturos fulgeat Erigonæ.

CALLIMACHI EPIGRAMMATA, EX VARIIS AVTHORIBVS PER NICODEMVM Friſchlinum collecta, & verſibus Latinis expoſita.

1 In coniugum æqualitatem, apud Diogenem Laertium, in vita Pittaci.

Hoſpes Atarnæus quærebat Pittacon olim,
Quem Mitylena ſatum protulit Hyrradio:
Atta ſenex, me bina petunt connubia. virgo
Vna mihi par eſt & genere atque opibus:
Altera vincit vtroque. quid hîc conſultius? ede,
Quæ potius noſtro ſit ſocianda toro.
Dixit: at hic baculum, tunc arma ſenilia, tollens,
Aſpice, totam illi rem profitentur, ait.
(Nanque exercebant pueri vacua atria circum
Tunc celeres torto verbere forte trochos)
Horum (inquit) ſectare viam. Quos ille ſequutus,
Audit, iam propior, tu tibi iunge parem.
Vtque hæc audiuit, maioribus abſtinet hoſpes
Ædibus, & puerûm iuſſa iocoſa facit.
Ergo vt Atarnæus tenuem ſibi duxit amicam,
Sic & amice parem tu tibi iunge Dion.

2 In Heraclitum poetam, apud eundem Diogenem lib. 9. & Anthol. epigramm. lib. 3.

Heraclite, tuam mihi mortem dixit amicus,
Quum ſubitò lacrymis immaduêre genæ.
Nam memini quoties ſub aprico ſole iocati
Simus: at in cineres nunc abiêre ioci.
Sed philomela tamen viuit tua Muſa, nec illi
Mors rerum domitrix iniicit atra manus.

3 In Timonem μισάνθρωπον, apud Plutarchum, in vita Antonij.

Hîc hominum Timon cubat oſor: abito precatus
Antea Timoni dira, viator abi.

4 In vinum, apud Athenæum, lib. 2. cap. 1.

Vina ingreſſa viros exæquant viribus ignem:
Vtque tumet Libyci fluctibus vnda maris,
Quem Notus aut Boreas vertit de ſedibus imis,
Sic fiunt nimio turbida corda mero.

5 In Polypum, apud eundem, lib. 7. cap. 32.

Concha ego ſum Zephyritis vetus, idemque antea lunæ
Sacra fui: nunc me tu Venus alma tenes
Nautilon: in pelago qui quondam flantibus Auſtris,
Innaui proprio vela rudente mouens:
Æquore: ſed placido pede criſpus vtroque natau:
Unde mihi Polypi nomen in ora venit.
Infeſta tandem ripam incidi Iulidis, eſſem
Spectanti ludus gratior Arſinoæ:
Ne verò in thalamis, velut antea (mortua nam ſum:
Atque ouum triſtis nunc parit Alcyones)
Poſt mihi, ſed natæ fer grates Cliniæ, honeſti
Nam cultrix Smyrnæ prodijt Æolide.

6 In Polas, vrbem Colchidis, fragmentum apud Strab. lib. 1, & 5, Geogr.

Illyrico Colchi abruptis in flumine remis,
Quà colubri criſtas induit Harmonie,
Aſtyron extruxêre: exul ſic poſtea dixit
Græcus, at illorum patria lingua Polas,

7 In captiuitatem OEchaliæ, poema Creophyli, apud eundem Strab. lib. 14.

Sum Samij labor, hoſpitio qui fouit Homerum;
Euryte: ſed caſus lugeo mæſte tuos,

1 *Εἰς τὴν τῶν γαμουμένων ἰσότητα*, apud Diogenem Laertium, in vita Pittaci.

Ξεῖνος Ἀταρνείτης τις ἀνείρετο Πιττακὸν οὕτως,
Τὸν Μιτυληναῖον, παῖδα τὸν Ὑῤῥαδίου·
Ἄττα γέρον, δοιός με καλεῖ γάμος· ἡ μία μὲν δὴ
Νύμφη καὶ πλούτῳ καὶ γενεῇ κατ' ἐμέ.
Ἡ δ' ἑτέρη προβέβηκε. τί λώϊον; εἰ δ' ἄγε, σύν μοι
Βούλευσον, ποτέρην εἰς ὑμέναιον ἄγω.
Εἶπεν. ὁ δὲ σκίπωνα, γεροντικὸν ὅπλον, ἀείρας,
Ἠνίδε, κεῖνοί σοι πᾶν ἐρέουσιν ἔπος.
(Οἱ δ' ἄρ' ὑπὸ πληγῇσι θοὰς βέμβικας ἔχοντες
Ἔστρεφον εὐρείῃ παῖδες ἐνὶ τριόδῳ)
Κείνων ἔρχεο, φησί, μετ' ἴχνια. Χὠ μὲν ἐπέστη
Πλησίον· οἱ δ' ἔλεγον, τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα.
Ταῦτ' ἀΐων ὁ ξεῖνος ἐφείσατο μείζονος οἴκου
Δράξασθαι, παίδων κληδόνι συνθέμενος·
Τὴν δ' ὀλίγην, ὡς κεῖνος, ἐς οἰκίον ἤγαγε νύμφην.
Οὕτω καὶ σύ Δίων τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα.

2 *Εἰς τὸν Ἡράκλειτον ποιητήν*, apud eundem Diogenem lib. 9. & Anthol. epigramm. lib. 3.

Εἶπέ τις Ἡράκλειτε τεὸν μόρον, ἐς δέ με δάκρυ
Ἤγαγεν, ἐμνήσθην δ' ὁσσάκις ἀμφότεροι
Ἥλιον ἐν λέσχῃ κατεδύσαμεν. ἀλλὰ σὺ μέν που
Ξεῖν' Ἁλικαρνησεῦ τετράπαλαι σποδιή.
Αἱ δὲ τεαὶ ζώουσιν ἀηδόνες, ᾗσιν ὁ πάντων
Ἁρπακτὴς Ἀΐδης οὐκ ἐπὶ χεῖρα βαλεῖ.

3 *Εἰς Τίμωνα μισάνθρωπον*, apud Plutarchum, in vita Antonij.

Τίμων μισάνθρωπος ἐνοικέω· ἀλλὰ πάρελθε,
Οἰμώζειν εἴπας πολλά, πάρελθε μόνον.

4 *Εἰς οἶνον*, apud Athenæum, lib. 2. cap. 1.

Οἶνος μὲν πυρὶ ἶσον ἔχει μένος, εὖτ' ἂν ἐς ἄνδρας
Ἔλθῃ· κυμαίνει δ' οἷα Λίβυσσαν ἅλα
Βορρῆς, ἢ νότος. τὰ δέ τοι κεκρυμμένα φαίνει
Βυσσόθεν· ἐκ δ' ἀνδρῶν πάντ' ἐτίναξε νόον.

5 *Εἰς Πολύπουν*, apud eundem, lib. 7. cap. 32.

Κόγχος ἐγὼ Ζεφυρῖτι παλαίτερος· ἀλλὰ σὺ νῦν με
Κύπρι, Σεληναίης ἄνθεμα πρῶτον ἔχεις
Ναυτίλον ὃς πελάγεσσιν ἐπέπλεον, εἰ μὲν ἀῆται,
Τείνας οἰκείων λαῖφος ἀπὸ προτόνων·
Εἰ δὲ γαληναίη, λιπαρὴ θεός, οὖλος ἐρέσσων
Ποσσίν, ἵν' ὥσπερ καὶ τοὔνομα συμφέρεται.
Ἔστ' ἔπεσον παρὰ θῖνας Ἰουλίδος, ὄφρα γένωμαι
Σοὶ τὸ περίσκεπτον παίγνιον Ἀρσινόης.
Μηδέ μοι ἐν θαλάμῃσιν ἔθ' ὡς πάρος (εἰμὶ γὰρ ἄπνους)
Τίκτῃ τ' αἰνοτέρης ὤεον Ἀλκυόνης)
Κλεινίου ἀλλὰ θυγατρὶ δίδου χάριν. οἶδε γὰρ ἐσθλὰ
Ῥέζειν, καὶ Σμύρνης ἐστὶν ἀπ' Αἰολίδος.

6 *Εἰς Πόλας τῆς Κολχίδος πόλιν*, fragmentum apud Strab. lib. 1, & 5, Geogr.

Οἱ μὲν ἐπ' Ἰλλυρικοῖο πόρου σχάσσαντες ἐρετμὰ
Λᾶα, παρὰ ξανθῆς Ἁρμονίης ὄφιος
Ἄστυρον ἐκτίσσαντο, τὸ μὲν φυγάδων τις ἐνίσποι
Γραικός, ἀτὰρ κείνων γλῶσσ' ὀνόμηνε Πόλας.

7 *Εἰς ἅλωσιν Οἰχαλίας*, poema Creophyli, apud eundem Strab. lib. 14.

Τοῦ Σαμίου πόνος εἰμί, δόμῳ ποτὲ θεῖον Ὅμηρον
Δεξαμένου· κλαίω δ' Εὔρυτον, ὅσσ' ἔπαθεν,

Καὶ ξανθὴν

Καὶ ξανθὴν Ἰόλειαν, Ὁμήρειον δὲ καλεῦμαι
  Γράμμα· Κρεωφύλῳ, Ζεῦ φίλε, τοῦτο μέγα;

Formoſámque Iolen, nunc ſcriptum dicor Homeri:
  Nónne Creophylo, Iuppiter hócce graue eſt?

8 Εἰς Θήραν νῆσον, apud eundem libro vltimo.

Καλλίστη τὸ πάροιθε, τὸ δ' ὕστερον οὔνομα Θήρα,
  Μήτηρ εὐίππου πατρίδος ἡμετέρης.

8 In Theram inſulam, apud eundem libro vltimo.

Antea Calliſte, ſed poſtea nomine Thera,
  Dicta fuit, patria mater aprica mea.

9 Εἰς τὸ τῶν γραμμάτων διηνεκὲς, καὶ ἀΐδιον, apud Stobæum, Serm. 79.

Καὶ γὰρ ἐγὼ τὰ μὲν ὅσσα καρήνῳ τέρπνος ἔδωκα
  Ξανθὰ σὺν ἀβροῖς ἀκραλέοις στεφάνοις,
Ἄπνοα πάντ' ἐγένοντο, ὅσα χείλεσι τ' ἔδοντων
  Ἐνδόθι, νηδύος τ' εἰς ἀχάριστον ἔδυ·
Καὶ τῶν οὐδὲν ἔμεινεν ἐς αὔριον. ὅσσα δ' ἀκουαῖς
  Εἰσεθέμην, ἔτι μοι μοῦνα πάρεστι τάδε.

9 In literarum perpetuitatem, apud Stobæum, Serm. 79.

Quæcunque infudi poſitis vnguenta capillis,
  Et quibus ornaui tempora cunque roſis:
Omnia diſperiêre cito: quæcunque remorſa
  Dente, ſub ingrati ventris iêre ſinum.
Craſtina non vltra durarunt tempora: ſed quæ
  Auribus impoſui, ſunt mihi ſola ſuper.

10 Εἰς παῖδα, apud eundem Serm. 75.

Ἄρνες τοι φίλε κοῦρε ὁμήλικες, ἄρνες ἑταῖροι
  Ἔσσοντ' ἐν ἀγέλῃ μοι, δαύλεια καὶ βοτάναι.

10 In puerum, apud eundem, Serm. 75.

Æquales agni tibi ſunt puer, & ſocij agni
  In grege: cúmque herbis daulia mixta tuis.

11 Εἰς τὸν φίλον, apud eundem, Serm. 111.

Κουφότεραι τότε φωτὶ διαγλίβουσιν ἀνῖαι,
  Ἐκ δὲ πολυκλαύτων, ὡς ἔοικεν, ἀφεῖλε μίαν
Ἤ ὅτ' ἐς ἄνδρα συνέμπορον ἔρχεται, ἢ ὅτε κωφαῖς
  Ἄλγεα μὰψ αὔραις ἐξαγορεῦσαν ἔχῃ.

11 In amicorum συμπάθειαν apud eundem, Serm 111.

Tunc hominum leuius torquebunt pectora curæ,
  Ibit & ex multis pars quotacunque malis,
Quum quis ſeu comiti bene fido, ſeu quoque ſurdis
  Nequicquam referet triſtia fata notis.

12 Ex anthologia Græcorum epigrammatum, Εἰς μητρυιάν.

Στήλην μητρυιῆς, μικρὰν λίθον, ἔστεφε κοῦρος,
  Ὡς βίον ἀλλάξασαν καὶ ἦθος οἰόμενος.
Ἡ δὲ, τάφῳ κλινθεῖσα, κατέκτανε παῖδα πεσοῦσα.
  Φεύγετε μητρυιῆς καὶ τάφον οἱ πρόγονοι.

12 Ex anthologia Græcorum epigrammatum, in nouercas.

Serta puer cippo dabat officioſa nouercæ,
  Mutaſſe vt vitam, ſic ratus ingenium.
Ille cadens miſerum oppreſſit labendo nouercæ
  Vos quoque priuigni deinde cauete rogos.

Εἰς Θεαίτητον.

Ἦλθε Θεαίτητος καθαρὴν ὁδόν· εἰ δ' ἐπὶ κισσὸν
  Τὸν τεὸν οὐχ αὕτη, Βάκχε, κέλευθος ἄγει,
Ἄλλων μὲν κήρυκες ἐπὶ βραχὺν οὔνομα χρόνον
Φθέγξονται, κείνου δ' Ἑλλὰς ἀεὶ σοφίην.

13 In Theætetum.

Pura Theætetus vitæ veſtigia ſtrinxit:
  Non hederas idem ſtrinxit Iacche tuas.
Tempore non longo reliquorum nomen, at huius
  Ingenium ſemper Graia loquetur humus.

Εἰς ποιητὰς βραχυλόγους.

Μικρή τις, Διόνυσε, καλὰ πρήσσοντι ποιητῇ
  Ῥῆσις. ὁ μὲν, νικῶ, φησί, τὸ μακρότατον.
ᾯ δὲ σὺ μὴ πνεύσῃς ἐνδέξιος, ἤν τις ἔρηται
  Πῶς ἔβαλες, φησί, σκληρὰ τὰ γιγνόμενα.
Τῷ μερμηρίξαντι τὰ μὴ 'νδικα, τοῦτο γένοιτο
  Τοὔπος, ἐμοὶ δ' ὦναξ ἡ βραχυσυλλαβίη.

14 In poetas βραχυλόγους.

Carmen Bacche breue eſt fingenti pulchra poetæ,
  Et Vinco minimo proferet ille modo.
At cui tu dexter non faueris, ille rogatus
  Quomodo proſtratus, facta ſtupenda canet.
Talia res turpes meditanti carmina vati
  Eueniunt: carmen ſed breue Bacche mihi.

15 Εἰς Σάωνα.

Τῇδε Σάων ὁ Δίκωνος Ἀκάνθιος ἱερὸν ὕπνον
  Κοιμᾶται. θνήσκειν μὴ λέγε τοὺς ἀγαθούς.

15 In Saonem.

Hac tellure Saon requieſcit Acanthius, ortus
  Patre Dicone. mori dicere turpe bonos.

16 Εἰς Τίμαρχον.

Ἢν δίζῃ Τίμαρχον ἐν ἄϊδος, ὄφρα πύθηαι
  Ἤ τι περὶ ψυχῆς, ἢ πάλι πῶς ἔσεαι,
Δίζεσθαι, φυλῆς Πτολεμαΐδος, υἱέα πατρὸς
  Παυσανίου. δήεις δ' αὐτὸν ἐν εὐσεβέων.

16 In Timarchum.

Si tibi Timarchum quæris, ſcitéris vt illum,
  Aut de anima, aut mentes quomodo rurſus erunt:
In veteri perquire tribu Ptolemaide natum
  Pauſania. inque piis cœtibus inuenies.

17 Εἰς Θήριδος ἐπιτάφιον.

Σύντομος ἦν ὁ ξεῖνος, ὃ καὶ τάφος οὐ μακρὰ λέξω.
  Θῆρις Ἀρισταίου, Κρής, ἐπ' ἐμοὶ, δολιχός.

17 Theridis epitaphium.

Hoſpes erat breuis, vrna breuis: breuis ipſe ero verſu.
  Theris Ariſtæi, Cres, latet hoc tumulo.

18 Εἰς Κριτίου ἐπιτάφιον.

Κύζικον ἢν ἔλθῃς, ὀλίγος πόνος Ἱππακὸν εὑρεῖν,
  Καὶ Διδύμην. ἀφανὴς οὔτι γὰρ ἡ γενεή.
Καί σφιν ἀνιηρὸν μὲν ἐρεῖς ἔπος, ἔμπα δὲ λέξον
  Τοῦθ', ὅτι τὸν κείνων υἱὸν ἔχω Κριτίαν.

18 Critiæ epitaphium.

Cyzicon ingreſſo, facili eſt reperire labore
  Hippacon & Didymen: nobile quippe genus.
His tu mœſta quidem referes iam nuntia, natum
  Dic tamen illorum quòd tenet Critiam.

19 Εἰς Χαρίδου ἐπιτάφιον.

α Ἦ ῥ' ὑπὸ σοὶ Χαρίδας ἀναπαύεται; β εἰ τὸν Ἀρίμμα
  Τοῦ Κυρηναίου παῖδα λέγεις, ὑπ' ἐμοί.
α Ὦ Χαρίδα, τί τὰ νέρθε; β πολὺ σκότος. α αἱ δ' ἄνοδοι τί;
  β Ψεῦδος. α ὁ δὲ Πλούτων; β μῦθος. α ἀπωλόμεθα.
Οὗτος ἐμὸς λόγος ὔμμιν ἀληθινός· εἰ δὲ τὸν ἡδὺν
  Βούλει, Πελλαίου βοῦς μέγας εἰς ἀΐδην.

19 Charidæ epitaphium.

a Anne cubat ſub te Charidas b? Si dicis Arimmæ
  Progeniem, noſtro ſecubat ille rogo.
a O Charida, quidnam eſt infra b? Tenebræ a Reditus quid?
  b Nugæ. a Quid Pluto b? Fabula: concidimus.
Verus hic eſt vobis ſermo: ſin quæris amœnum,
  Fuit Alexandri ſub Styga Bucephalus.

20 Εἰς Χάρμιν.

Δαίμονα τίς δ' εὖ οἶδε τὸν αὔριον; ἡνίκα καὶ σε
  Χάρμι τὸν ὀφθαλμοῖς χθιζὸν ἐν ἡμετέροις,
Τῇ ἑτέρῃ κλαύσαντες ἐθάπτομεν. οὐδὲν ἐκείνου
  Εἶδε πατὴρ Διόφων χρῆμ' ἀνιηρότερον.

20 In Charmin.

Quis ſcit an adiiciant hodiernis craſtina diui?
  Quando heri te Charmi vidimus hiſce oculis,
Nunc flentes hodie terris abſcondimus atris.
  Haud patri clades triſtior vlla fuit.

21 In Timonoen.

Quæ tu Timonoë es? proh Iuppiter, haud ego noſſem
Te, niſi vidiſſem nomen ineſſe patris
Timothei cippo, Methymnaq́; urbis: at illa
Quàm ſunt Euthymeni funera acerba tuo?

22 In Crethidem puellam.

Crethida feſtiuámque iocis & luſibus aptam
In veteri quærit crebra puella Samo
Blandiloquam vitæ ſociam dulcémque: ſed ipſa
Omnibus hic ſomni munera danda capit.

23 In Sopolin.

O ſi nulla mari data carbaſa: ſic neque flerent
Noſtra Diocbide Sopolin ora ſatum.
Nunc verò exanimem voluunt circa æquora fluctus,
Próque illo tumulus nomen inanis habet.

24 In Naxium.

Naxius haud perijt terra Lycus: at mari in alto
Cum vita laceram perdidit ille ratem,
Inſtitor Æginâ ſoluens. nunc littora circum
Voluitur: at vacuus nomina cippus habet,
Vóſque monet, verè hoc dicens: obeuntibus hædis,
Nauta commotum diſce timere fretum.

25 In Nicotelem.

Hac ſibi Nicotelem, quartam trieterida natum,
Solamen poſuit dulce Philippus humo.

26 In Melanippum & Baſilo.

Mane tegebamus Melamppi membra ſepulchro,
Veſpere ſed Baſilo virgo perempta fuit,
Cæde ſua. ablato quia noluit eſſe ſuperſtes
Fratre. domus geminum ſic capit vna malum,
Patris Ariſtippi: triſtatáque cuncta Cyrene eſt,
Tecta videns natis taliter orba pijs.

27 In Battum patrem ſuum.

Quiſquis adis tumulum, me noueris eſſe viator
Callimachi natum Callimachíque patrem.
Sic ambos noris. fuit ille vir inclytus armis
Dux patriæ, inuidia dulcius hic cecinit.
Nec mirum. nam quos blandè aſpexêre puellos
Muſa oculis, illos & coluêre ſenes.

28 In Aſtaciden.

Paſtorem Aſtaciden rapuit de montibus iſtis
Nympha procax: & nunc eſt ſacer Aſtacides,
Dictæiſque habitat ſub quercubus ipſe. nec vltra
Paſtores Daphnin, ſed canite Aſtaciden.

29 In Cleombrotum.

Phœbe vale, dicens, de rupe Cleombrotus alta
Ambraciota, Stygis viuus adiuit aquas.
Funere nil dignum paſſus: ſolúmque Platonis
De vita mentis perpete legit opus.

30 In Eetionis ſtatuam.

Amphipolitani iuxta ſtabula Eetionis,
In paruo paruus veſtibulo inſideo:
Anguem enſemq́; gerens. iratus nempe ſuperbo
Eetion equiti, me peditem appoſuit.

31 De Callignoto.

Se Callignotus iurauit Ionide nullum
Velle & nullum vnquam plus coluiſſe virum.
Iurauit: ſed vulgò aiunt, periuria amantum
Aures cœlicolûm non penetrare ſacras.
Nunc alio cor amore terit, miſeraq́; puella
Ceu Megara, ratio eſt nulla, nec vllus honor.

21 Εἰς Τιμονόην.

Τιμονόη, τίς δ' ἐσσί; μὰ δαίμονας, οὔ σ' ἂν ἐπέγνων,
Εἰ μὴ Τιμοθέου πατρὸς ἐπῆν ὄνομα
Στήλῃ, καὶ Μήθυμνα τεὴ πόλις. ἦ μέγα φημὶ
Χῆρον ἀνιᾶσθαι σὸν πόσιν Εὐθυμένη.

22 Εἰς Κρηθίδα κορίδιον.

Κρηθίδα τὴν πολύμυθον, ἐπισταμένην καλὰ παίζειν,
Δίζονται Σαμίων πολλάκι θυγατέρες,
Ηδίστην συνέριθον, ἀεὶ λάλον· ἡ δ' ἀποβρίζει
Ενθάδε τὸν πάσαις ὕπνον ὀφειλόμενον.

23 Εἰς Σώπολιν.

Ωφελε μηδ' ἐγίνοντο θοαὶ νέες. οὐ γὰρ ἂν ἡμεῖς
Παῖδα Διοκλείδου Σώπολιν ἐστένομεν.
Νῦν δ' ὁ μὲν εἰν ἁλί που φέρεται νέκυς, ἀντὶ δ' ἐκείνου
Οὔνομα καὶ κενὸν σῆμα παρερχόμεθα.

24 Εἰς Νάξιον.

Νάξιος οὐκ ἐπὶ γῆς ἔθανεν Λύκος, ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
Ναῦν ἅμα καὶ ψυχὴν εἶδεν ἀπολλυμένην,
Εμπορος Αἰγίνηθεν ὅτ' ἔπλεε· χὼ μὲν ἐν ὑγρῇ
Νεκρός· ἐγὼ δ' ἄλλως οὔνομα τύμβος ἔχων,
Κηρύσσω πανάληθες ἔπος τόδε· φεῦγε θαλάττῃ
Συμμίσγειν ἐρίφων ναυτίλε δυομένων.

25 Εἰς Νικοτέλην.

Δωδεκέτη τὸν παῖδα πατὴρ ἀπέθηκε Φίλιππος
Ενθάδε, τὴν πολλὴν ἐλπίδα, Νικοτέλην.

26 Εἰς Μελάνιππον καὶ Βασιλώ.

Ηῷοι Μελάνιππον ἐθάπτομεν, ἠελίου δὲ
Δυομένου Βασιλὼ κάτθανε παρθενικὴ
Αὐτοχερί. ζώειν γὰρ, ἀδελφεὸν ἐν πυρὶ θεῖσα,
Οὐκ ἔτλη. δίδυμον δ' οἶκος ἐσεῖδε κακὸν
Πατρὸς Ἀριστίπποιο. κατήφησεν δὲ Κυρήνη
Πᾶσα, τὸν εὔτεκνον χῆρον ἰδοῦσα δόμον.

27 Εἰς Βάττον πατέρα αὐτοῦ.

Οστις ἐμὸν παρὰ σῆμα φέρεις πόδα, Καλλιμάχου με
Ισθι Κυρηναίου παῖδά τε καὶ γενέτην.
Εἰδείης δ' ἄμφω κεν. ὁ μέν ποτε πατρίδος ὅπλων
Ηρξεν, ὁ δ' ἤεισεν κρέσσονα βασκανίης.
Οὐ νέμεσις· Μοῦσαι γὰρ ὅσους ἴδον ὄμματι παῖδας,
Αχρι βίου πολιοὺς οὐκ ἀπέθεντο φίλους.

28 Εἰς Ἀστακίδην.

Ἀστακίδην τὸν Κρῆτα, τὸν αἰπόλον, ἥρπασε νύμφη
Εξ ὄρεος, καὶ νῦν ἱερὸς Ἀστακίδης
Οὐκ ἔτι Δικταίῃσιν ὑπὸ δρυσίν. οὐκ ἔτι Δάφνιν
Ποιμένες, Ἀστακίδην δ' αἰὲν ἀεισόμεθα.

29 Εἰς Κλεόμβροτον.

Εἴπας ἥλιε χαῖρε, Κλεόμβροτος ὠμβρακιώτης,
Ηλατ' ἀφ' ὑψηλοῦ τείχεος εἰς ἀΐδην·
Ἄξιον οὐδὲν ἰδὼν θανάτου κακὸν, ἀλλὰ Πλάτωνος
Εν τὸ περὶ ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος.

30 Εἰς Ηετίωνος ἄγαλμα.

Ηρως Ηετίωνος ἐπὶ σταθμῶν Ἀμφιπολίτεω
Ιδρυμαι, μικρῷ μικρὸς ἐπὶ προθύρῳ·
Λοξὸν ὄφιν καὶ μοῦνον ἔχων ξίφος· ἀνδρὶ δ' ἱππῆ
Θυμωθεὶς, πεζὸν κἀμὲ παρῳκίσατο.

31 Εἰς Καλλίγνωτον.

Ωμοσε Καλλίγνωτος Ἰωνίδι, μήποτ' ἐκείνης
Εξειν μήτε φίλον κρέσσονα, μήτε φίλην.
Ωμοσεν· ἀλλὰ λέγουσιν ἀληθέα, τοὺς ἐν ἔρωτι
Ορκους μὴ δύνειν οὔατ' ἐς ἀθανάτων.
Νῦν δ' ὁ μὲν ἄλλης δὴ θέρεται πυρὶ, τῆς δὲ ταλαίνης
Νύμφης (ὡς Μεγαρέων) οὐ λόγος, οὔτ' ἀριθμός.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

THEOCRITI SYRACVSII IDYLLIA ET EPIGRAMMATA.

ΘΥΡΣΙΣ, Η ΩΔΗ, εἰδύλλιον α.

ΘΥΡΣΙΣ ΠΟΙΜΗΝ, ΚΑΙ ΑΙΠΟΛΟΣ.

ΑΔΥ ΤΙ τὸ ψιθύρισμα καὶ ἁ πίτυς αἰπόλε τήνα,
Ἁ ποτὶ ταῖς παγαῖσι, μελίσδεται· ἁδὺ δὲ καὶ τὺ
Συρίσδες· μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἆθλον ἀποισῇ.
Αἴκα τῆνος ἕλῃ κεραὸν τράγον, αἶγα τὺ λαψῇ·
Αἴκα δ' αἶγα λάβῃ τῆνος γέρας, ἐς τὲ καταῤῥεῖ
Ἁ χίμαρος· χιμάρω δὲ καλὸν κρέας, ἔστε κ' ἀμέλξῃς.

Αἰπόλος.

Ἅδιον ὦ ποιμάν, τὸ τεὸν μέλος ἢ τὸ καταχὲς
Τῆν' ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ.
Αἴκα ταὶ Μῶσαι τὰν οἴιδα δῶρον ἄγωνται,
Ἄρνα τὺ σακίταν λαψῇ γέρας· αἰ δέ κ' ἀρέσκῃ
Τήναις ἄρνα λαβεῖν, τὺ δὲ τὰν ὄιν ὕστερον ἀξῇς.

Θύρσις.

Λῇς ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, λῇς αἰπόλε τῇδε καθίξας,
Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, αἵ τε μυρῖκαι,
Συρίσδεν; τὰς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομευσῶ.

Αἰπόλος.

Οὐ θέμις ὦ ποιμάν, τὸ μεσαμβρινὸν, οὐ θέμις ἄμμιν
Συρίσδεν. τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες· ἦ γὰρ ἀπ' ἄγρας
Τανίκα κεκμακὼς ἀμπαύεται, ἔστι γε πικρὸς,
Καί οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται.
Ἀλλὰ (τὺ γὰρ δὴ Θύρσι τὰ Δάφνιδος ἄλγεα εἴδες,
Καὶ τᾶς βουκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλέον ἵκεο μοίσας,)
Δεῦρ' ὑπὸ τὰν πτελέαν ἑσδώμεθα, τῶ τε Πριήπω
Καὶ τᾶν κρανιάδων κατεναντίον, ᾇπερ ὁ θῶκος
Τῆνος ὁ ποιμενικὸς καὶ ταὶ δρύες. αἰ δέ κ' ἀείσῃς
Ὡς πόκα τὸν Λιβύαθε ποτὶ Χρόμιν ᾆσας ἐρίσδων,
Αἶγά τέ τοι δωσῶ διδυματόκον ἐς τρὶς ἀμέλξαι,
Ἃ δύ' ἔχοισ' ἐρίφως, ποταμέλγεται ἐς δύο πέλλας.
Καὶ βαθὺ κισσύβιον κεκλυσμένον ἁδέι καρῷ,
Ἀμφῶες, νεοτευχὲς, ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον·
Τῶ ποτὶ μὲν χείλη μαρύεται ὑψόθι κισσὸς,
Κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονιμένος· ἁ δὲ κατ' αὐτὸν
Καρπῷ ἕλιξ εἱλεῖται ἀγαλλομένα κροκόεντι.
Ἔντοσθεν δὲ, γυνὰ, τὶ θεῶν δαίδαλμα, τέτυκται,
Ἀσκητὰ πέπλῳ τε καὶ ἄμπυκι· πὰρ δέ οἱ ἄνδρες
Καλὸν ἐθειράζοντες ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλος
Νεικείουσ' ἐπέεσσι· τὰ δ' οὐ φρενὸς ἅπτεται αὐτᾶς.
Ἄλλοκα μὲν τῆνον ποτιδέρκεται ἄνδρα γελᾶσα,
Ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥιπτεῖ νόον. οἱ δ' ὑπ' ἔρωτος

THYRSIS, VEL CANTVS, Idyllium primum.

THYRSIS PASTOR, ET CAPRARIVS.

DVLCIS (eſt) ſuſurrus, & pinus ô caprarie illa,
Quæ ad fontes canit: dulce autem & tu
Fiſtula canis: poſt Pana ſecundum præmium auferes.
Si ille acceperit cornutum hircum, capram tu accipies:
Sin capram acceperit ille, ad-nummiam te defluet.
Capella: capellæ autem ſuauis caro, donec mulſeris.

Caprarius.

Dulcior ô paſtor tuus cantus quàm quæ reſonans
Illa à petra diſtillat supernè aqua.
Si muſæ agniculam donum abduxerint,
Agnum tu pinguem accipies donum: ſin placeat
Illis agnum accipere: tu autem ouem poſterius abduxeris.

Thyrſis.

Vis per nymphas, vis caprarie hic ſedens,
Ad decliuem hunc collem, ubi (ſunt) myricæ,
Canere? has autem capras ego interea paſcam.

Caprarius.

Non fas ô paſtor meridie, non fas (eſt) nobis
Tibia canere: Pana metuimus: certè enim à venatione
Quando defatigatus quieſcit, eſt acerbus,
Et ei ſemper acris bilis in nare ſedet.
Verum (tu enim ô Thyrſi Daphnidis dolores vidiſti,
Et bucolicæ ad ſummam perueniſti muſæ)
Huc age ſub vlmum ſedeamus ſub hac ſtatua, Priapique
Et Naiadum è regione: ubi ſedes
Illa paſtoralis & quercus. ſi autem cecineris,
Vt olim Libycum in Chromin cecinisti certans,
Capramque tibi dabo gemellos enixam, quam ter mulgeas,
Quæ duos habēs hœdos, duas præterea mulctras lacte cōplet.
Et profundum poculum oblitum dulci cera,
Anſatum, nuper factum, adhuc ſculpturam redolens:
Cuius circum labra voluitur supernè hedera,
Hedera helichryſo ornata: & iuxta ipſam
Fructu capreolus voluitur geſtiens croceo.
Intus autem, mulier, quoddam deorum opus ſculpta eſt
Ornata peplo reticuloque: iuxta autem ipſam, viri
Pulchris capillis viciſſim aliunde alius
Certant verbis: quæ non mentem tangunt ipſius.
Modò illum reſpicit virum ridens,
Modò rurſus ad hunc proijcit mentem: illi autem præ amore

γρ. ἄλγε' ἀείδεις. γρ. ἄλγε' ἀείδης.

Ἔρπε ποτ' Ἀγχίσαν. τηνεῖ δρύες, ὧδε κύπειρος,
Ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι.
Ἄρχετε βουκολικᾶς μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὡραῖος χ' ὤδωνις, ἐπεὶ καὶ μᾶλα νομεύει,
Καὶ πτῶκας βάλλει, καὶ θηρία* τἆλλα διώκει.
Ἄρχετε βουκολικᾶς μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Αὖτις ὅπως στάσῃ Διομήδεος ἆσσον ἰοῖσα,
Καὶ λέγε, τὸν βούταν νικῶ Δάφνιν, ἀλλὰ μάχευ μοι.
Ἄρχετε βουκολικᾶς μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὦ λύκοι, ὦ θῶες, ὦ ἀν' ὤρεα φωλάδες ἄρκτοι,
Χαίρεθ'· ὁ βουκόλος ὔμμιν ἐγὼ Δάφνις οὐκ ἔτ' ἀν' ὕλαν,
Οὐκέτ' ἀνὰ δρυμώς, οὐκ ἄλσεα. χαῖρ' Ἀρέθοισα,
Καὶ ποταμοὶ τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ* Θύμβριδος ὕδωρ.
Ἄρχετε βουκολικᾶς μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Δάφνις ἐγὼν ὅδε τῆνος ὁ τὰς βόας ὧδε νομεύων,
Δάφνις ὁ τὼς ταύρως καὶ πόρτιας ὧδε ποτίσδων.
Ἄρχετε βουκολικᾶς μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὦ Πὰν Πάν, εἴτ' ἐσσὶ κατ' ὤρεα μακρὰ Λυκαίω,
Εἴτε τύγ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μαίναλον, ἔνθ' ἐπὶ νᾶσον
Τὰν Σικελάν, Ἑλίκας δὲ λίπε ῥίον, αἰπύ τε σᾶμα
Τῆνο Λυκαονίδαο, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγαστόν.
Λήγετε βουκολικᾶς μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Ἔνθ' ὦ 'ναξ, καὶ τάνδε φέρ' εὐπάκτοιο μελίπνουν
Ἐκ κηρῶ σύριγγα καλάν, περὶ χεῖλος ἑλικτάν.
Ἦ γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς ᾅδαν ἕλκομαι ἤδη.
Λήγετε βουκολικᾶς μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Νῦν ἴα μὲν φορέοιτε βάτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι,
Ἁ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι·
Πάντα δ' ἔναλλα γένοιτο, καὶ ἁ πίτυς ὄχνας ἐνείκαι,
Δάφνις ἐπεὶ θνάσκει· καὶ τὰς κύνας ὥλαφος ἕλκοι,
Κἠξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο.
Λήγετε βουκολικᾶς μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Χ' ὁ μὲν τόσς' εἰπὼν ἀπεπαύσατο. τὸν δ' Ἀφροδίτα
Ἤθελ' ἀνορθῶσαι· τά γε μὰν λίνα πάντα λελοίπει
Ἐκ Μοιρᾶν. χ' ὁ Δάφνις ἔβα ῥόον, ἔκλυσε δίνα
Τὸν μώσαις φίλον ἄνδρα, τὸν οὐ νύμφαισιν ἀπεχθῆ.
Λήγετε βουκολικᾶς μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Καὶ τὺ δίδου τὰν αἶγα, τό τε σκύφος, ὥς *μιν ἀμέλξας
Σπείσω ταῖς μοίσαις. ὦ χαίρετε πολλάκι μοῖσαι,
Χαίρετ'· ἐγὼ δ' ὔμμιν καὶ ἐς ὕστερον ἅδιον ᾀσῶ.

Αἰπόλος.

Πλῆρές τοι μέλιτος τὸ καλὸν στόμα Θύρσι γένοιτο,
Πλῆρες δὲ σχαδόνων· καὶ ἀπ' Αἰγίλω ἰσχάδα τρώγοις
Ἁδεῖαν, τέττιγος ἐπεὶ τύγα φέρτερον ᾄδεις.
Ἠνίδε τοι τὸ δέπας· θᾶσαι φίλος, ὡς καλὸν ὄσδει·
Ὡρᾶν πεπλύσθαι νιν ἐπὶ κράναισι δοκησεῖς.
Ὧδ' ἴθι Κισσαίθα· τὺ δ' ἄμελγέ νιν. αἱ δὲ χίμαιραι
Οὐ μὴ σκιρτασεῖτε, μὴ ὁ τράγος ὔμμιν ἀναστῇ.

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ, εἰδύλλιον β.

Πᾷ μοι ταὶ δάφναι; φέρε Θέστυλι. πᾷ δὲ τὰ φίλτρα;
Στέψον τὰν κελέβαν φοινικέῳ οἰὸς ἀώτῳ,
Ὡς τὸν *ἐμὸν βαρὺν εὖντα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα,
Ὅς μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ὧ τάλας οὐδὲ ποθ' ἵκει,
Οὐδ' ἔγνω πότερον τεθνάκαμες ἢ ζοοὶ εἰμές,
Οὐδὲ θύρας ἄραξεν ἀνάρσιος. ἦ ῥά οἱ ἄλλᾳ
Ὤχετ' ἔχων ὅ τ' Ἔρως ταχινὰς φρένας ἅ τ' Ἀφροδίτα.
Βασεῦμαι ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν
Αὔριον, ὥς νιν ἴδω, καὶ μέμψομαι οἷά με ποιεῖ.
Νῦν δέ νιν ἐκ θυέων καταδήσομαι. ἀλλὰ Σελάνα
Φαῖνε καλόν· τὶν γὰρ ποταείσομαι ἅσυχα δαῖμον,
Τᾷ χθονίᾳ θ' Ἑκάτᾳ, τὰν καὶ σκύλακες τρομέοντι
Ἐρχομέναν νεκύων ἀνά τ' ἠρία καὶ μέλαν αἷμα.
Χαῖρ' Ἑκάτα δασπλῆτι, καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπάδει,
Φάρμακα ταῦθ' ἕρδοισα χερείονα μήτε τι Κίρκας
Μήτε τι Μηδείας, μήτε ξανθᾶς Περιμήδας.
Ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

Vade ad Anchiſen: illic quercus, hic cyperus.
Hic ſuaue ſuſurrant in aluearibus apes.
Incipite bucolicum muſæ charæ, incipite carmen.
Formoſus etiam Adonis, et ſi iam & oues paſcit,
Et lepores figit, & feras alias inſectatur. γρ. θῆλαι
Incipite bucolicum muſæ charæ, incipite carmen.
Age, conſiſte iterum ad Diomedem propius accedens,
Et dic, bubulcum vinco Daphnim, ſed pugna mecum.
Incipite bucolicum muſæ charæ, incipite carmen.
O lupi, ô lycopantheres, ô in montibus luſtra habentes urſi,
Valete: bubulcus vobis ego Daphnis non amplius in ſyluis,
Non amplius in lucis ero, non in nemoribus. vale Arethuſa,
Et fluuij qui funditis pulchram in Thymbridem aquam. γρ. Λύμβριδος
Incipite bucolicum muſæ charæ, incipite carmen.
Daphnis ego ille qui boues hic paſcebam,
Daphnis qui tauros & iuuencos hic potabam.
Incipite bucolicum muſæ charæ, incipite carmen.
O Pan Pan, ſiue es in monte alto Lycæi,
Siue tu obambulas magnum Mænalum, veni in inſulam
Siculam, Helices autem linque promontorium, altúmque ſepulchrum
Illud Lycaonidæ, quod & (diis) beatis admirabile.
Deſinite bucolicum muſæ, agite, deſinite carmen.
Veni ô rex, & hanc fer bene compactâ dulce ſonantem
Ex cera fiſtulam pulchram circa labrum reuolutam.
Certè enim ego ab amore ad orcum trahor iam.
Deſinite bucolicum muſæ, agite, deſinite carmen.
Nunc violas feratis rubi, feratis ô ſpinæ,
Pulchra autem narciſſus in iuniperis efflorescat.
Omnia denique commutentur, & pinus pyra ferat,
Daphnis quoniam moritur, & canes ceruus trahat,
Et ex montibus bubones cum luſciniis cantu certent.
Deſinite bucolicum muſæ, agite, deſinite carmen.
Atque ille tantum loquutus, finem fecit. eum verò Venus
Volebat excitare: ſed fila omnia defecerant
A Parcis: & Daphnis ingreſſus eſt flumen, merſit vortex
Muſis dilectum virum, non nymphis ingratum.
Deſinite bucolicum muſæ, agite, deſinite carmen.
Et tu da capram & poculum, ut mulgens γρ. ἀμέλξ.
Libem muſis. ô ſalutete multum muſæ,
Salutete: ego autem vobis & in poſterum dulcius canam.

Caprarius.

Plenum tibi melle pulchrum os fiat,
Plenum autem fauis: & ab Ægilo caricam comedas
Dulcem: cicada quoniam tu ſuauius canis.
Ecce tibi poculum: vide amice quàm ſuaue olet:
Horarum lotum fuiſſe ipſum in fontibus putaueris.
Huc veni Ciſſætha: tu autem mulge ipſam, vos verò capellæ
Ne ſaltetis, ne hircus in vos inſurgat.

PHARMACEVTRIA, Idyllium ſecundum.

VBI mihi lauri? affer Theſtyli, ubi autem philtra?
Coronato poculum puniceâ ouis lanâ; (ham;
Ut meū amatorē qui me malè habet, magico carmine attra- γρ. ἐμὸν βαρυνεῦντα.
Qui ad me (duodecimus iā dies eſt) ex quo miſer nūquā ve-
Neque cognouit utrum mortui an viui ſimus; (nit
Neque fores pulſauit crudelis. ſcilicet eius aliò
Abijt habens Amor celerem animum, & Venus.
Ibo ad Timageti paleſtram
Cras, ut ipſum videam, & accuſem quòd me ita tractat.
Nunc autem eum magicis ſacris excantabo. ſed Luna
Luceas bellè. tibi enim ſummiſſa voce canā carmina, ô dea,
Terreſtrique Hecatæ, quam & catuli tremunt
Dum incedis per mortuorū ſepulchra & atrum ſanguinem:
Salue Hecate terribilis, & ad finem uſque nobis adſis,
Venena hæc efficiens inferiora neque Circes,
Neque Medeæ, neque flauæ Perimedæ.
Motacilla trahe tu illum meum ad domum virum.

κ. ἐγίνε- *Farina tibi primum igne abſumitur. Sed aſperge.*
Theſtyli miſera quò tibi mens auolauit?
Nunquid ſceleſta tibi quoque ludibrio ſum?
Sparge ſimul & dic hæc, Delphidos oſſa ſpargo.
Motacilla trahe tu illum meum ad domum virum.
Delphis me dolore affecit: ego autem in Delphide laurum
Vro: & ſicut illa crepat valde inflammata,
Et ſubitò ita conflagrauit vt ne cinerē quidē eius videamus,
Ita & Delphidis ad flammam carnes fruentur.
Motacilla trahe tu illum meum ad domum virum.
Sicut hanc ceram ego deo iuuante liqueſacio,
Sic liqueſcat amore Myndius ſtatim Delphis:
Et ſicut voluitur hic turbo æneus ex Venere,
Sic ille voluatur ad noſtras fores.
Motacilla trahe tu illum meum ad domum virum.
Nūc vrā furfures. tu autē Diana vel quæ apud inferos eſt
κ. ἢ ἀδά-μαντα, κ. εἴ τι καὶ *Moueres Radamanthum, & ſiquid eſt firmum aliud.*
Theſtyli canes nobis per vrbem latrant:
Dea in triuiis: vas æneum quamprimum pulſa.
Motacilla trahe tu illum meum ad domum virum.
Ecce, iam ſilet quidem pontus, ſilent autem venti:
Mens verò non ſilet intra pectora dolor:
Sed illius ergo tota vror, qui me miſeram
Pro coniuge fecit infamem, & non virginem eſſe.
Motacilla trahe tu illum meum ad domum virum.
Ter libo, & ter hæc verba ô veneranda dico,
Siue fœmina illi accubat, ſiue mas,
Tantum eius obliuiſcatur, quantum olim Theſea dicunt
In Dia oblitum fuiſſe pulchra Ariadna.
Motacilla trahe tu illum meum ad domum virum.
Hippomanes naſcitur apud Arcadas, quo concitati omnes
Et pulli inſaniunt in montibus & veloces equæ:
Sic & Delphin videam & in hanc domum penetrare,
Furenti ſimilem ex nitida palæſtra.
Motacilla trahe tu illum meum ad domum virum.
Hanc à veſte fimbriam perdidit Delphis,
Quam ego nunc vellens ſæuum in ignem conijcio.
Heu heu amor triſtis, cur meis nigrum ex corpore ſanguinem
Inhærens, ſicut paluſtris omnem hirudo ſuxiſti?
Motacilla trahe tu illum meum ad domum virum.
Lacertam tibi terrens potum malum cras feram.
Theſtyli nunc capiens tu venena hæc illinc
Illius limen ſupernè, ex quo ad hunc uſque diem
π. φιλίας. *Animo (pendeo) alligata: ille verò mei rationē nullā habet,*
Et dic ſuſurrans, Delphidos oſſa aſperge.
Motacilla trahe tu illum meum ad domum virum.
Nunc iam ſola exiſtens vnde amorem lugebo?
A quo incipiam? quis mihi morbum attulit hunc?
Venit Eubuli (filia) caniſtra ferens nobis Anaxo
Nemus in Dianæ: cui iam cum multa alia
Feræ ibant longo ordine in orbem, tum etiam leæna.
Dic mei amorem vnde venit, veneranda Luna.
Et me Theucharila Thracia, nutrix beata,
Prope portam habitans deprecata eſt, & orauit
Hanc pompam vt ſpectarem: ego autem ipſam valde miſera
Sequebar, byſſi pulchram trahens veſtem,
Et ſuper impoſita xyſtide Clearistæ.
Dic mei amorem vnde venit, veneranda Luna.
Et iam quum eſſem in media via militari, vbi ades Lyconis,
Vidi Delphin ſimulque Eudamippum euntes.
His autem erat flauior quidem heliochryſo barba,
Pectora autem longè ſplendidiora quàm tu ô Luna,
Vt iis qui ex gymnaſio pulchrū laborem nuper liquerant.
κ. λιπό-ντες. *Dic mei amorem vnde venit, veneranda Luna.*
Et vt vidi, vt inſanij, vt mei vndique animus læſus eſt
Miſeræ. pulchritudo autem tabeſcebat: neque iam quicquam pompæ
κ. οὐδ' ἐσάω *Illius conſideraui, neque vt iterum domum redij,*
κ. ἔδρα-κε. *Cognoui: ſed me quidam igneus morbus conſumpſit:*
Iacebam autem in lecto decem dies & decem noctes.

Ἄλφιτά τοι πρᾶτον πυρὶ * τάκεται, ἀλλ' ἐπίπασσε
Θέστυλι δειλαία, πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
Ἤ ῥά γέ τοι μυσαρὰ καὶ τὶν ἐπίχαρμα τέτυγμαι;
Πάσσ' ἅμα καὶ λέγε ταῦτα, τὰ Δέλφιδος ὀστέα πάσσω.
Ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Δέλφις ἔμ' ἀνίασεν· ἐγὼ δ' ἐπὶ Δέλφιδι δάφναν
Αἴθω· χ' ὡς αὕτα λακεῖ μέγα καππυρίσασα,
Κἠξαπίνας ἅφθη, κοὐδὲ σποδὸν εἴδομες αὐτᾶς,
Οὕτω τοι καὶ Δέλφις ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνοι.
Ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ὡς τοῦτον τὸν κηρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω,
Ὣς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μύνδιος αὐτίκα Δέλφις·
Χ' ὡς δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος ὁ χάλκεος, ἐξ Ἀφροδίτας
Ὣς κεῖνος δινοῖτο ποθ' ἁμετέραισι θύραισιν.
Ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Νῦν θυσῶ τὰ πίτυρα. τὺ δ' Ἄρτεμι καὶ τὸν ἐν ᾅδᾳ
Κινήσαις * Ῥαδάμανθυν, καὶ * εἴ τι περ ἀσφαλὲς ἄλλο.
Θέστυλι ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται·
Ἁ θεὸς ἐν τριόδοισι· τὸ χάλκεον ὡς τάχος ἄχει.
Ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἠνίδε σιγῇ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' ἀῆται·
Ἁ δ' ἐμὰ οὐ σιγῇ στέρνων ἔντοσθεν ἀνία·
Ἀλλ' ἐπὶ τήνῳ πᾶσα καταίθομαι, ὅς με τάλαιναν
Ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν.
Ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἐς τρὶς ἀποσπένδω, καὶ τρὶς τάδε πότνια φωνῶ·
Εἴτε γυνὰ τήνῳ παρακέκλιται, εἴτε καὶ ἀνήρ,
Τόσσον ἔχοι λάθας, ὅσσον ποκὰ Θησέα φαντὶ
Ἐν Δίᾳ λασθῆμεν ἐϋπλοκάμω Ἀριάδνας.
Ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἱππομανὲς φυτόν ἐστι παρ' Ἀρκάσι, τῷ δ' ἔπι πᾶσαι
Καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν' ὤρεα καὶ θοαὶ ἵπποι·
Ὣς καὶ Δέλφιν ἴδοιμι καὶ ἐς τόδε δῶμα περῶντα
Μαινομένῳ ἴκελον, λιπαρᾶς ἔκτοσθε παλαίστρας.
Ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Τοῦτ' ἀπὸ τᾶς χλαίνας τὸ κράσπεδον ὤλεσε Δέλφις,
Ὤ 'γὼ νῦν τίλλοισα κατ' ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω.
Αἰαῖ ἔρως ἀνιαρέ, τί μευ μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα
Ἐμφὺς, ὡς λιμνᾶτις ἅπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας;
Ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Σαύραν τοι τρίψασα, ποτὸν κακὸν αὔριον οἰσῶ.
Θέστυλι, νῦν δὲ λαβοῖσα τὺ τὰ θρόνα ταῦθ' ὑπόμαξον
Τᾶς τήνω * φλιᾶς καθυπέρτερον, ἇς ἔτι καὶ νῦν
Ἐκ θυμῶ δέδεμαι· ὁ δέ μευ λόγον οὐδένα ποιεῖ,
Καὶ λέγ' ἐπιφθύζοισα, τὰ Δέλφιδος ὀστέα πάσσω.
Ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Νῦν δὴ μούνα ἐοῖσα πόθεν τὸν ἔρωτα δακρυσῶ;
Ἐκ τίνος ἄρξωμαι; τίς μοι κακὸν ἄγαγε τοῦτο;
Ἦνθ' ἁ τῶ Εὐβούλοιο κανηφόρος ἄμμιν Ἀναξὼ
Ἄλσος ἐπ' Ἀρτέμιδος, τᾷ δὴ ποκα πολλὰ μὲν ἄλλα
Θηρία πομπεύεσκε περισταδόν, ἐν δὲ λέαινα.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ' ἁ Θευχαρίλα Θρᾷσσα τροφὸς ἁ μακαρῖτις
Ἀγχίθυρος ναίοισα κατεύξατο καὶ λιτάνευσε
Τὰν πομπὰν θάσασθαι· ἐγὼ δέ οἱ ἁ μεγάλοιτος
Ὡμάρτευν, βύσσοιο καλὸν σύροισα χιτῶνα,
Κἀμφιστειλαμένα τὰν ξυστίδα τὰς Κλεαρίστας.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Ἤδη δ' εὖσα μέσον κατ' ἀμαξιτόν, ᾇ τὰ Λύκωνος,
Εἶδον Δέλφιν ὁμοῦ τε καὶ Εὐδάμιππον ἰόντας.
Τοῖς δ' ἦς ξανθοτέρα μὲν ἑλιχρύσοιο γενειάς,
Στήθεα δὲ στίλβοντα πολὺ πλέον ἢ τὺ Σελάνα,
Ὡς ἀπὸ γυμνασίοιο καλὸν πόνον ἄρτι * λιπόντων.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Χ' ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὥς μευ περὶ θυμὸς ἰάφθη
Δειλαίας· τὸ δὲ κάλλος ἐτάκετο, * κοὐδ' ἔτι πομπᾶς
Τήνας ἐφρασάμαν, οὐδ' ὡς πάλιν οἴκαδ' ἀπῆνθον,
Ἔγνων· ἀλλά μέ τις καπυρὰ νόσος * ἐξαλάπαξε·
Κείμαν δ' ἐν κλιντῆρι δέκ' ἄματα καὶ δέκα νύκτας.

Φρά-

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μευ χρὼς μὲν ὁμοῖος ἐγίνετο πολλάκι θάψῳ·
Ἔρρευν δ' ἐκ κεφαλᾶς πᾶσαι τρίχες· αὐτὰ δὲ λοιπὰ
Ὀστί' ἔτ' ἦς καὶ δέρμα. καὶ ἐς τίνος οὐκ ἐπέρασα,
Ἢ ποίας ἔλιπον γραίας δόμον, ἅτις ἐπᾷδεν;
Ἀλλ' ἦς οὐδὲν ἐλαφρόν· ὁ δὲ χρόνος ἄνυτο φεύγων.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Χ' οὕτω τᾷ δώλᾳ τὸν ἀλαθέα μῦθον ἔλεξα,
Εἰ δ' ἄγε Θεστυλί μοι χαλεπᾶς νόσω εὑρέ τι μᾶχος.
Πᾶσαν ἔχει με τάλαιναν ὁ Μύνδιος· ἀλλὰ μολοῖσα
Τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν.
Τηνεῖ γὰρ φοιτῇ, τηνεῖ δέ οἱ ἁδὺ καθῆσθαι.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Κἠπεί κά νιν ἐόντα μάθῃς μόνον, ἄσυχα νεῦσον.
Κεἴφ' ὅτι Σιμαίθα τυ καλεῖ, καὶ ὑφάγεο τᾷδε.
Ὡς ἐφάμαν. ἁ δ' ἦνθε, καὶ ἄγαγε τὸν λιπαρόχρων
Εἰς ἐμὰ δώματα Δέλφιν. ἐγὼ δέ νιν ὡς ἐνόησα
Ἄρτι θύρας ὑπὲρ οὐδὸν ἀμειβόμενον ποδὶ κούφῳ,
(Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα)
Πᾶσα μὲν ἐψύχθην χιόνος πλέον, ἐκ δὲ μετώπω
Ἱδρώς μευ κοχύεσκεν ἴσον νοτίαισιν ἐέρσαις.
Οὐδέ τι φωνᾶσαι δυνάμαν, οὐδ' ὅσσον ἐν ὕπνῳ
Κνυζεῦνται φωνεῦντα φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα·
Ἀλλ' ἐπάγην δαγῦδι καλὸν χρόα πάντοθεν ἴσα.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ' ἐσιδὼν ὥστοργος, ἐπὶ χθονὸς ὄμματα πάξας,
Ἕζετ' ἐπὶ κλιντῆρι, καὶ ἑζόμενος φάτο μῦθον,
Ἦ ῥά με Σιμαίθα τόσον ἔφθασας ὅσσον ἐγώ θην
Πρᾶν ποκα τὸν χαρίεντα τράχων ἔφθαξα Φιλῖνον,
Ἐς τὸ τεὸν καλέσασα τόδε στέγος, ἢ με παρεῖμεν.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Ἦνθον γὰρ κεν ἐγώ, ναὶ τὸν γλυκὺν ἦνθον ἔρωτα,
Ἢ τρίτος ἠὲ τέταρτος ἐὼν φίλος αὐτίκα νυκτός,
Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισι Διωνύσοιο φυλάσσων,
Κρατὶ δ' ἔχων λεύκαν, Ἡρακλέος ἱερὸν ἔρνος,
Πάντη πορφυρέαισι περιζώστρῃσιν ἑλικτάν.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ' εἰ μὲν κ' ἐδέχεσθε, τάδ' ἦς φίλα· καὶ γὰρ ἐλαφρὸς
Καὶ καλὸς πάντεσσι μετ' ἠιθέοισι καλεῦμαι.
Εὗδόν τ' εἴκα μόνον τὸ καλὸν στόμα τεῦς ἐφίλασα.
Εἰ δ' ἄλλᾳ μ' ὠθεῖτε, καὶ ἁ θύρα εἴχετο μοχλῷ,
Πάντως καὶ πελέκεις καὶ λαμπάδες ἦνθον ἐφ' ὑμέας.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Νῦν δὲ χάριν μὲν ἔφαν τᾷ Κύπριδι πρᾶτον ὀφείλειν·
Καὶ μετὰ τὰν Κύπριν, τύ με δευτέρα ἐκ πυρὸς εἵλευ,
Ὦ γύναι, ἐσκαλέσασα τεὸν ποτὶ τοῦτο μέλαθρον,
Αὔτως ἡμίφλεκτον. Ἔρως δ' ἄρα καὶ Λιπαραίω
Πολλάκις Ἁφαίστοιο σέλας φλογερώτερον αἴθει.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Σὺν δὲ κακαῖς μανίαις καὶ παρθένον ἐκ θαλάμοιο
Καὶ νύμφαν ἐφόβησ' ἔτι δέμνια θερμὰ λιποῖσαν
Ἀνέρος. ὡς ὁ μὲν εἶπεν· ἐγὼ δέ οἱ ἁ ταχυπειθὴς
Χειρὸς ἐφαψαμένα μαλακῶν ἔκλιν' ἐπὶ λέκτρων·
Καὶ ταχὺ χρὼς ἐπὶ χρωτὶ πεπαίνετο, καὶ τὰ πρόσωπα
Θερμότερ' ἦς ἢ πρόσθε, καὶ ἐψιθυρίσδομες ἁδύ.
Χ' ὡς καί τοι μὴ μακρὰ φίλα θρυλέοιμι Σελάνα,
Ἐπράχθη τὰ μέγιστα, καὶ ἐς πόθον ἤνθομες ἄμφω.
Κοὔτε τι τῆνος ἐμὶν ἐπεμέμψατο μέσφα τοι ἐχθές,
Οὔτ' ἐγὼ αὖ τήνῳ. ἀλλ' ἦνθέ μοι ἅ τε Φιλίστας
Μάτηρ τᾶς ἁμᾶς αὐλητρίδος, ἅ τε Μελιξοῦς
Σάμερον, ἁνίκα πέρ τε ποτ' ὠρανὸν ἔτρεχον ἵπποι,
Ἀῶ τὰν ῥοδόπαχυν ἀπ' Ὠκεανοῖο φέροισαι·
Κεἶπέ μοι ἄλλα τε πολλά, καὶ ὡς ἄρα Δέλφις ἔραται.
Κεἴτε μιν αὖτε γυναικὸς ἔχει πόθος, εἴτε καὶ ἀνδρός,
Οὐκ ἔφατ' ἀτρεκὲς ἴδμεν· ἀτὰρ τόσον, αἰὲν ἔρωτος
Ἀκράτω ἐπεχεῖτο, καὶ ἐς τέλος ᾤχετο φεύγων·
Καὶ φάτο οἱ στεφάνοισι τὰ δώματα τῆνα πυκάσδειν.
Ταῦτά μοι ἁ ξείνα μυθήσατο· ἔστι δ' ἀλαθής.
Ἦ γάρ μοι καὶ τρὶς καὶ τετράκις ἄλλοτ' ἐφοίτη,

Dic mei amorem unde venit, veneranda Luna.
Et mei color quidem ſimilis fiebat ſæpe thapſo:
Fluebant autem ex capite, omnes capilli: ipſa autem reliqua
Oſſa adhuc erant & pellis. & ad cuius me non contuli,
Vel cuius reliqui vetulæ domum, quæ incantaret?
Sed erat nullum leuamen: tempus autẽ conficiebatur fugiẽs.
Dic mei amorem unde venit, veneranda Luna.
Atque ita famulæ verum ſermonem dixi,
Eia age Theſtyli, mihi difficilis morbi inuenis aliquod reme-
Totam tenet me miſeram Myndius: ſed ita . . . (dium.
Obſeruato ad Timagetis palæſtram.
Illuc enim vadit, ibi autem ei dulce ſedere.
Dic mei amorem unde venit, veneranda Luna.
Et quum eum eſſe cognoueris ſolum, tacitè nuta.
Et dic quòd Simætha te vocat, & ducito huc.
Sic dixi: illa verò abiuit, & duxit nitentem cute ἢ ἀγαγὲ
In meas ædes Delphin: ego verò eum vt ſenſi
Nuper portæ limen ſuperantem pede leui,
(Dic mei amorem unde venit, veneranda Luna.)
Tota longe frigidior niue facta ſum: de fronte autem
Sudor meâ ſtillabat ſimiliter vdis roribus.
Nec quicquam loqui poterã, ne quantum quidem in ſomno
Gauniunt clamantes dilectam ad matrem filij:
Sed cõgelata ſum diſcernculo pulchrũ corp' vndiq; ſimilis.
Dic mei amorem unde venit, veneranda Luna.
Et me intuitus crudelis, in terram oculos figens,
Sedit in lecto, & ſedens dixit ſermonem,
Certè me Simætha tantum præueniſti quantum ego
Olim formoſum currens ſuperaui Philinum,
In tuam vocans hanc domum, vt adeſſem præſens.
Dic mei amorem unde venit, veneranda Luna.
Veniſſem enim & ego, per dulcem veniſſem amorem,
Vel tertius vel quartus exiſtens amicus ſtatim nocte,
Poma in ſinu Dionyſii ſeruans,
Capite autem gerens populum, Herculis ſacram plantam
Vndique purpureis circum vittis inuolutam.
Dic mei amorem unde venit, veneranda Luna.
Et me ſi recepiſſetis, ſic acquieuiſſem: etenim leuis
Et pulcher omnes inter iuuenes vocor.
Quieuiſſem autẽ ſi tantùm pulchrum os tui ſuauiatus fuiſſẽ:
Sin aliò me repuliſſetis, & ianua occluſa fuiſſet vecte,
Omnino & bipennes & faces volaſſent ad vos.
Dic mei amorem unde venit, veneranda Luna.
Nũc autem gratiã quidẽ dixi Veneri primùm (me) deberẽ
Et poſt Venerem, tu me ſecunda ex igne eripuiſti,
O mulier, accerſens tuam ad hanc domum,
Sic ſemiuſtum. Amor enim vel Liparæo
Sæpe Vulcano flammam ardentiorem excitat:
Dic mei amorem unde venit, veneranda Luna.
Et veſanis cum furoribus vel virginem ex thalamo
Et nympham exterruit adhuc cubilia calida linquentem
Viri. Hæc ille dixit: ego autem credula
Manum tangens mollis inclinaui ad lectos:
Et citò corpus corpore depſebatur, & vultus
Calidiores erant quàm antea: & ſuſurrabamus ſuauiter.
Is ne longum narrando faciam, dilecta Luna,
Perfecta ſunt ſumma, & quò cupiebamus vterque perue-
nimus.
Et neq; ille me quicquam accuſauit vſq; ad proximos dies
Neque ego viciſſim illum. Sed venit ad me Philiſtæ
Mater illius meæ tibicinæ, atque Melixus
Hodie, quando ad cœlum currebant equi,
Auroram roſeam ab Oceano ferentes:
Et dixit mihi aliáque multa, & quòd Delphis amat.
Verùm an fœmina teneat eum amor, an maris,
Negauit ſe verum ſcire: at tantum ſemper amoris
Mero infundebat, tandémque abijt fugiens:
Et dixit eius coronis domos illas ornare.
Hæc mihi hoſpes narrauit: eſt autem verax.
Certè enim ad me & ter & quater alias veniebat,

Et apud me ponebat Doricam ſepe pyxidem.
Nũc autẽ duodecimus dies (agitur) ex quo ipſum nũquã vidi
Nónne aliquas alias delicias habet, noſtri autẽ oblitus eſt?
Nũc tamen philtris (eum) aggrediar: quòd ſi praeterea me
Offendat, Orci fores per parcas pulſabit.
Talia ei in ciſta mala pharmaca dico ſeruare,
Aſſyrio domina ab hoſpite quę didici.
Sed tu quidem vale, & ad Oceanum verte equos
Veneranda: ego autem feram meum dolorem, ſicut ſuſcepi.
Vale Luna nitido corpore: valete & alia
Sydera, quae placide currum noctis comitamini.

Καὶ πάρ᾽ ἐμὶν ἐτίθει τὰν Δωρίδα πολλάκις ὄλπαν.
Νῦν δέ τι δωδεκαταῖος ἀφ᾽ ὧτέ νιν οὐδέποκ᾽ εἶδον·
Ἦ ῥ᾽ οὐκ ἄλλο τι τερπνὸν ἔχει, ἁμῶν δὲ λέλασται;
Νῦν μὲν τοῖς φίλτροις καταθύσομαι· αἰ δ᾽ ἔτι κἠμὲ
Λυπῇ, τὰν Ἀΐδαο πύλαν ναὶ μοίρας ἀραξεῖ.
Τοῖά οἱ ἐν κίστᾳ κακὰ φάρμακα φαμὶ φυλάσσειν,
Ἀσσυρίω δέσποινα παρὰ ξείνοιο μαθοῖσα.
Ἀλλὰ τὺ μὲν χαίροισα ποτ᾽ Ὠκεανὸν τρέπε πώλους
Πότνι᾽· ἐγὼ δ᾽ οἰσῶ τὸν ἐμὸν πόθον ὥσπερ ὑπέσταν.
Χαῖρε Σελαναία λιπαρόχροε· χαίρετε δ᾽ ἄλλοι
Ἀστέρες, εὐκήλοιο κατ᾽ ἄντυγα νυκτὸς ὀπαδοί.

CAPRARIVS, VEL AMARYLLIS, vel Comeſſator. Idyllium III.

ΑΙΠΟΛΟΣ, Η ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ, εἰδύλλιον γ.

VADO ad Amaryllida: meae autem caprae
Paſcuntur in monte, & Tityrus ipſas agit.
Tityre mihi bene dilecte, paſce capras,
Et ad fontem duc ô Tityre: & integrum caprum
Illum Libycum album caueto, ne te cornu feriat.
O gratioſa Amarylli, quid me non amplius in antro
Procumbens vocas amatorculum? nunquid me odiſti?
An tibi ſimus videor propius eſſe,
Nympha, & promiſſa barba? vt me ſuſpendam efficies.
Ecce tibi decem poma affero: illinc decerpſi
Vnde me iuſſiſti decerpere tu: & cras altera tibi afferam.
Reſpice, quaeſo, acerbum meum dolorem. vtinam fierem
Suſurrans apis, & in tuum antrum venirem,
Hederam ſubiens, & filicem qua tu ornaris.
Nunc ſcio quid ſit Amor, ſaeuus (eſt) deus, certè leaenae
Mammam ſuxit, & in ſaltibus eum educauit mater:
Qui me penitus vrens ad ipſa oſſa vſque penetrat.
O formoſis oculis praedita, lapis merus: ô nigro ſupercilio
Nympha, amplectere me caprarium, vt te oſculer.
Ineſt etiam inanibus oſculis ſuauis voluptas.
Coronam diſcerpere me ſtatim minutas in partes facies,
Quam tibi ego Amarylli dilecta ex hedera ſeruo,
Intertextis folliculis & odorato apio.
Hei mihi, quid me fiet? cur me perditum non audis?
Pellicia exutus, in vndas illas ſaltabo,
Vbi thynnos ſpeculatur Olpis piſcator.
Etſi non moriar, tu tamen inde voluptatem capies.
Cognoui nuper, quum quaererem an amares me,
Telephilon alliſum nullum edidit ſonum,
γρ. ποτίμαξ᾽ ἀλίφον πλατάγημα
Sed fruſtra molli in brachio tabefactum eſt.
Dixit & Agraeo, vera cribro vaticinans,
Spicilega, mercede conducta, quòd ego quidem
Tibi totus incumbo: tu autem nihili me facis.
Certè tibi albam gemelliparam capram ſeruo,
Quàm à me & filia Mermnonis Erithacis fuſci coloris
Petit: & dabo ei, quoniam tu mihi deliciaris.
Saltat oculus mei dexter: nunquid videbo
Ipſam? cantabo ad pinum hic reclinatus:
Et me fortè aſpiciet: quoniam non adamantina eſt.
Hippomenes quum iam virginem vellet ducere vxorem,
Poma in manibus capiens, curſum perfecit: Atalanta autẽ,
Vt vidit, vt inſaniuit, vt in altum incidit amorem.
Egit armentum & vates ab Othry monte Melampus
In Pylum: illa verò Biantis in amplexu iacuit
Mater gratioſa valde prudentis Alpheſiboeae.
Formoſam verò Venerem in montibus oues paſcens
Nónne adeo Adonis in magnam adegit rabiem,
Vt ne mortuum quidem illum à ſuo amplexu dimittat?
Beatus quidem mihi (eſt) aeternum ſomnum dormiens
Endymion, beatum autem duco dilecta mulier Iaſiona,
Qui tot conſecutus eſt quot non audietis prophani.
Doleo caput: tibi autem non eſt curae. non amplius canam,
Iacebo hic ſtratus, & lupi hic me edent:
Vt iſtud tibi (quaſi) mel dulce in gutture fiat.

ΚΩΜΑΣΔΩ ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα· ταὶ δέ μοι αἶγες
Βόσκονται κατ᾽ ὄρος, καὶ ὁ Τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνει.
Τίτυρ᾽ ἐμὶν τὸ καλὸν πεφιλαμένε, βόσκε τὰς αἶγας,
Καὶ ποτὶ τὰν κράναν ἄγε Τίτυρε· καὶ τὸν ἐνόρχαν
Τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυλάσσεο μή τυ κορύψῃ.
Ὦ χαρίεσσ᾽ Ἀμαρυλλί, τί μ᾽ οὐκέτι τοῦτο κατ᾽ ἄντρον
Παρκύπτοισα καλεῖς τὸν ἐρωτύλον; ἦ ῥά με μισεῖς;
Ἦ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἦμεν,
Νύμφα, καὶ προγένειος; ἀπάγξασθαί με ποιησεῖς.
Ἠνίδε τοι δέκα μᾶλα φέρω, τηνῶθε καθεῖλον,
Ὧ μ᾽ ἐκέλευ καθελεῖν τύ· καὶ αὔριον ἄλλα τοι οἰσῶ.
Θᾶσαι μὰν θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος. αἴθε γενοίμαν
Ἁ βομβεῦσα μέλισσα, καὶ ἐς τεὸν ἄντρον ἱκοίμαν,
Τὸν κισσὸν διαδύς, καὶ τὰν πτέριν ᾇ τυ πυκάσδῃ.
Νῦν ἔγνων τὸν Ἔρωτα· βαρὺς θεός· ἦ ῥα λεαίνας
Μασδὸν ἐθήλαζε, δρυμῷ τέ μιν ἔτρεφε μάτηρ·
Ὅς με κατασμύχων καὶ ἐς ὀστίον ἄχρις ἰάπτει.
Ὦ τὸ καλὸν ποθορεῦσα, τὸ πᾶν λίθος, ὦ κυανόφρυ
Νύμφα, πρόσπτυξαί με τὸν αἰπόλον, ὥς τυ φιλάσω.
Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἁδέα τέρψις.
Τὸν στέφανον τιλαί με κατ᾽ αὐτίκα λεπτὰ ποιησεῖς,
Τόν τοι ἐγὼν Ἀμαρυλλὶ φίλα κισσοῖο φυλάσσω,
Ἐμπλέξας καλύκεσσι καὶ εὐόδμοισι σελίνοις.
Ὤμοι ἐγώ, τί πάθω, τί ὁ δύσσοος; οὐχ ὑπακούεις;
Τὰν βαίταν ἀποδύς, εἰς κύματα τηνῶ ἁλεῦμαι
Ὧπερ τὼς θύννως σκοπιάζεται Ὄλπις ὁ γριπεύς.
Κἤκα μὴ ᾽ποθάνω, τό γε μὰν τεὸν ἁδὺ τέτυκται.
Ἔγνων πρᾶν, ὅκα μευ μεμναμένῳ εἰ φιλέεις με,
Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον * ποτεμάξατο τὸ πλατάγημα,
Ἀλλ᾽ αὔτως ἁπαλῷ ποτὶ πάχεϊ ἐξεμαράνθη.
Εἶπε καὶ Ἀγροιὼ τἀλαθέα κοσκινόμαντις,
Ἁ πρᾶν ποιολογεῦσα παραιβάτις, οὕνεκ᾽ ἐγὼ μὲν
Τὶν ὅλος ἔγκειμαι, τὺ δέ μευ λόγον οὐδένα ποιῇ.
Ἦ μάν τοι λευκὰν διδυματόκον αἶγα φυλάσσω,
Τάν με καὶ ἁ Μέρμνωνος Ἐριθακὶς ἁ μελανόχρως
Αἰτεῖ· καὶ δωσῶ οἱ, ἐπεὶ τύ μοι ἐνδιαθρύπτῃ.
Ἅλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός· ἆρά γ᾽ ἰδησῶ
Αὐτάν; ᾀσεῦμαι ποτὶ τὰν πίτυν ὧδ᾽ ἀποκλινθείς·
Καί κέ μ᾽ ἴσως ποτίδοι, ἐπεὶ οὐκ ἀδαμαντίνα ἐστί.
Ἱππομένης ὅκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γᾶμαι,
Μᾶλ᾽ ἐν χερσὶν ἑλὼν, δρόμον ἄνυεν· ἁ δ᾽ Ἀταλάντα
Ὡς ἴδεν, ὡς ἐμάνη, ὡς ἐς βαθὺν ἅλατ᾽ ἔρωτα.
Τὰν ἀγέλαν χὠ μάντις ἀπ᾽ Ὄθρυος ἆγε Μελάμπους
Ἐς Πύλον· ἁ δὲ Βίαντος ἐν ἀγκοίνῃσιν ἐκλίνθη
Μάτηρ ἁ χαρίεσσα περίφρονος Ἀλφεσιβοίας.
Τὰν δὲ καλὰν Κυθέρειαν ἐν ὤρεσι μᾶλα νομεύων
Οὐχ οὕτως ὥδωνις ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας,
Ὥστ᾽ οὐδὲ φθίμενόν μιν ἄτερ μαζοῖο τίθητι;
Ζαλωτὸς μὲν ἐμὶν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων
Ἐνδυμίων, ζαλῶ δὲ φίλα γύναι Ἰασίωνα,
Ὃς τόσσων ἐκύρησεν ὅσ᾽ οὐ πευσεῖσθε βέβαλοι.
Ἀλγέω τὰν κεφαλάν· τὶν δ᾽ οὐ μέλει· οὐκέτ᾽ ἀείδω,
Κεισεῦμαι δὲ πεσών, καὶ τοὶ λύκοι ὧδέ μ᾽ ἔδονται.
Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο.

ΝΟΜΕΙΣ

ΝΟΜΕΙΣ, εἰδύλλιον δ΄.

ΒΑΤΤΟΣ ΚΑΙ ΚΟΡΥΔΩΝ.

Βάττος.

Εἰπέ μοι ὦ Κορύδων, τίνος αἱ βόες; ἦ ῥα Φιλώνδα;

Κορύδων.

Οὔκ' ἀλλ' Αἴγωνος· βόσκειν δέ μοι αὐτὰς ἔδωκεν.

Βάττος.

Ἦ πᾶ ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πάσας ἀμέλγες;

Κορύδων.

Ἀλλ' ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μοσχία, κἠμὲ φυλάσσει.

Βάττος.

Αὐτὸς δ' ἐς τίν' ἄφαντος ὁ βουκόλος ᾤχετο χώραν;

Κορύδων.

Οὐκ ἄκουσας; ἄγων νιν ἐπ' Ἀλφεὸν ᾤχετο Μίλων.

Βάττος.

Καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπει;

Κορύδων.

Φαντί νιν Ἡρακλῆϊ βίην καὶ* κάρτος ἐρίσδειν.

Βάττος.

Κἤμ' ἔφαθ' ἁ μάτηρ Πολυδεύκεος ἦμεν ἀμείνω.

Κορύδων.

Κ' ᾤχετ' ἔχων σκαπάναν τε καὶ εἴκατι* τουτόθε μᾶλα.

Βάττος.

Πείσαι τοι Μίλων καὶ τὼς λύκος αὐτίκα λυσσῆν.

Κορύδων.

Ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκώμεναι ὧδε ποθεῦντι.

Βάττος.

Δειλαῖαί γ' αὗται, τὸν βουκόλον ὡς κακὸν εὗρον.

Κορύδων.

Ἦ μὰν δειλαῖαί γε, καὶ οὐκέτι λῶντι νέμεσθαι.

Βάττος.

Τήνας μὲν δή τοι τᾶς πόρτιος αὐτὰ λέλειπται
Τὠστία. μὴ δρόσιας σιτίζεται, ὥσπερ ὁ τέττιξ;

Κορύδων.

Οὐ Δᾶν, ἄλλοκα μέν νιν ἐπ' Αἰσάρῳ νομεύω,
Καὶ μαλακῶ χόρτοιο καλὰν κώμυθα δίδωμι·
Ἄλλοκα δὲ σκαίρει τὸ βαθύσκιον ἀμφὶ Λάτυμνον.

Βάττος.

Λεπτὸς* μὰν χὠ ταῦρος ὁ πύρριχος· εἴθε λάχοιεν
Τοὶ τῶ Λαμπριάδα τοὶ δαμόται, ὅκκα θύωντι
Τᾷ Ἥρᾳ, τοιόνδε· κακοχράσμων γὰρ ὁ δᾶμος.

Κορύδων.

Καὶ μὰν ἐς τὸ* Μάλιμνον ἐλαύνεται, ἔς τε τὰ Φύσκω,
Καὶ ποτὶ τὸν Νήαιθον, ὅπα καλὰ πάντα φύοντι,
Αἰγίπυρος, καὶ κνύζα, καὶ εὐώδης μελίτεια.

Βάττος.

Φεῦ φεῦ, βασεῦνται καὶ ταὶ βόες, ὦ τάλαν Αἴγων,
Εἰς Ἀΐδαν, ὅκα καὶ τὺ κακᾶς ἠράσσαο νίκας.
Χ' ἁ σῦριγξ εὐρῶτι παλύνεται, ἅν ποτ' ἐπάξα.

Κορύδων.

Οὐ τήνα γ', οὐ Νύμφας, ἐπεὶ ποτὶ Πῖσαν ἀφέρπων,
Δῶρον ἐμίν νιν ἔλειπεν· ἐγὼ δέ τις εἰμὶ μελικτάς,
Κεὖ μὲν τὰ Γλαύκας ἀγκρούομαι, εὖ δὲ τὰ Πύρρω·
Αἰνέω τάν τε Κρότωνα· καλὰ πόλις ἅ τε Ζάκυνθος,
Καὶ τὸ ποταῷον τὸ Λακίνιον, ᾇπερ ὁ πύκτας
Αἴγων ὀγδώκοντα μόνος κατεδαίσατο μάζας.
Τηνεὶ καὶ τὸν ταῦρον ἀπ' ὤρεος ἆγε πιάξας
Τᾶς ὁπλᾶς, κἤδωκ' Ἀμαρυλλίδι· ταὶ δὲ γυναῖκες
Μακρὸν ἀνάϋσαν, χὠ βουκόλος ἐξεγέλασσεν.

Βάττος.

Ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλί, μόνας σέθεν οὐδὲ θανοίσας
Λασεύμεσθ'· ὅσον αἶγες ἐμὶν φίλαι, ὅσσον ἀπέσβης.
Αἰαῖ τῶ σκληρῶ μάλα δαίμονος ὅς με λελόγχει.

Κορύδων.

Θαρσεῖν χρή, φίλε Βάττε· τάχ' αὔριον ἔσσετ' ἄμεινον.
Ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν, ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες.

PASTORES, Idyllium quartum.

BATTVS ET CORYDON.

Battus.

DIC mihi ô Corydon, cuius hæ boues? an Philondæ?

Corydon.

Non: verùm Ægonis: vt paſcerem autem mihi ipſas dedit.

Battus.

Num eas alicubi clàm veſpere omnes mulges?

Corydon.

Atqui ſenex ſummittit vitulos, & me obſeruat.

Battus.

Ipſe autem in quam euanuit bubulcus abiens regionem?

Corydon.

Nónne audiuiſti? cum abduxit in Alpheum abiens Milo.

Battus.

Et quando ille oleum oculis vidit?

Corydon.

Aiunt eum cum Hercule viribus & robore certare.

Battus.

Et me dixit mater Polluce eſſe fortiorem. γρ. κάλλος.

Corydon.

Et abijt habens ligonémque & viginti hinc oues. γρ. πεντ[illegible]

Battus.

Perſuaſerit, credo, Milo lupis, vt ſtatim fiant rabidi.

Corydon.

Bucula autem eum mugientes adeo deſiderant.

Battus.

Miſeras iſtas, quàm malum bubulcum nactæ ſunt.

Corydon.

Miſeras certè: nam nolunt amplius paſci.

Battus.

Illius certè vitulæ ipſa tantùm reliqua ſunt
Oſſa, num rore victitat, quemadmodum cicada?

Corydon.

Non per terram: nam aliquando ipſam ad Æſarum paſco,
Et mollis herbæ bonum faſciculum do:
Aliquando autem ſaltat vmbroſum circa Latymnum.

Battus.

Macilentus plano & taurus ille rufus: vtinam ſortiantur
Lampriadis populares, quando ſacrificant γρ. [illegible]
Iunoni talem: improbus enim populus.

Corydon.

Ad paludis etiam oſtium agitur, & ad Phyſcum,
Et ad Neathum: vbi præclara omnia naſcuntur γρ. ἁλίμ-μνον.
Ægipyrus, & cnyza, & odorifera melitia.

Battus.

Papæ papæ: ibunt & hæ boues, ô miſer Ægon,
Ad Orcum, quando & tu infelicem appetis victoriam:
Et hæc fiſtula ſitu obducitur, quam quondam compegiſti.

Corydon.

Non illa, non per nymphas, quoniam ad Piſam abiens,
Dono mihi ipſam reliquit: ego autem quidam ſum cantor,
Et bene quidem illa Glaucæ carmina accino, bene autem Pyrrhi.
Laudo Crotonem: pulchra ciuitas Zacynthus,
Et quod orientem ſpectat Lacinium, vbi ille pugil
Ægon octoginta ſolus vorauit placentas:
Illic & taurum à monte duxit prehendens
Vngula, & dedit Amaryllidi: mulieres verò
Alta voce acclamarunt, & bubulcus riſit.

Battus.

O gratioſa Amarylli, ſolius tui ne quidem mortuæ
Obliuiſcemur, quãtũ capræ mihi charæ, tãtũ mihi chara interijſti.
Heu heu dirum valde ſortem, quæ me ſortita eſt.

Corydon.

Fidere oportet chare Batte: forſitan cras erit melius:
Spes in viuis, deſperati autem mortui.

Et Iupiter interdum eſt ſerenus, interdum pluit.

Battus.

Fido. pelle deorſum vitulos. nam olea
Ramum rodunt perditi. abi tu albe.

Corydon.

Abi Cymatha ad collem: non audis?
Veniam per Pana. malam rem tibi ſtatim daturus,
Niſi abis iſtinc. vide, iterum eò accedit.
Vtinam eſſet mihi curuum pedum, vt te verberarem.

Battus.

Aſpice me ô Corydon per Iouem. nam ſpina
Modò me hìc ſauciauit ſub malleolum, vt verò alti
Hi aculei ſunt: malè vitula pereat.
In hanc inhians ſauciatus ſum. nunquid vides?

Corydon.

Ita ita, & vnguibus eam teneo. en eam ipſam.

Battus.

Quantula eſt ſpina, & quantum virum domat.

Corydon.

In montem quum venis, ne diſcalceatus venias ô Batte:
In monte enim rubique & tribuli germinant.

Battus.

Dic age mihi Corydon, ille vetulus nunquid adhuc molit
Illam nigra ſupercilia habentem amicam, quam olim deperibat?

Corydon.

Nuper ô miſer. paulo antè ipſemet ingreſſus,
Et in ſtabulum deprehendi eum, in ipſo opere. τὰν μάνδραν. τὴν ἔπαυλιν.

Battus.

Euge ô homo ſalaciſſime: natura tua vel cum ſatyris
Propius vel cum faunis, quibus exilia crura ſunt, certauerit.

VIATORES SEV BVCOLIAſtæ, Idyllium V.

COMATAS ET LACON.

Comatas.

CAPRÆ mea illum paſtorem Sybaritam
Fugite Laconæ: mei pellem caprinam heri furatus eſt.

Lacon.

Nonne à fonte heus agnæ fugietis? nónne aſpicitis
Qui paulo antè meam fiſtulam furatus eſt Comatam?

Comatas.

Quam fiſtulam? tu enim quam ſerue Sybarita
Poſſediſti fiſtulam? quid? ánnon cum Corydone
Sufficit tibi ſtipulæ arundinem ſtridere tenenti?

Lacon.

Quam mihi dedit Lycon, ô liber. tibi autem qualem
Lacon furatus olim abijt pellem? dic Comata:
Nam ne Eumaræ quidem hero tuo erat in qua cubares.

Comatas.

Quam Crocylus mihi dedit, variam quando ſacrificauit
Nymphis capram. tu autem improbe etiam tunc tabeſcebas
Inuidens, & nunc me tandem nudum feciſti.

Lacon.

Non per ipſum Pana littoralem, non tibi Lacon
Pellem ademit filius Calæthidis: quòd ſi fallo, de illa
Petra, ô homo, furens in Crathin deſiliam.

Comatas.

Nec etiam non per ipſas paluſtres ô bone nymphas
(Quæ mihi propitiæ & beneuolæ ſint)
Non tui fiſtulam furtim furatus eſt Comatas.

Lacon.

Si tibi credam, Daphnidis dolores perferam.
Sed enim ſi vis hœdum ponere (eſt quidem nihil
Sacrum) cantu tecum certabo, donec te victum fatearis.

Comatas.

Sus contra Mineruam certamen ſuſcepit: ecce tamen ſtat
Hic hœdus: ſed age, tu quoq; ſaginatũ agnum contrà ſtatue.

Χὠ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει.

Βάττος.

Θαρσέω, βάλλε κάτωθε τὰ μοσχία· τᾶς γὰρ ἐλαίας
Τὸν θαλλὸν τρώγοντι τὰ δύσσοα. σίτθ' ὁ λέπαργος.

Κορύδων.

Σίτθ' ἁ Κυμαίθα ποτὶ τὸν λόφον· οὐκ ἐσακούεις;
Ἡξῶ ναὶ τὸν Πᾶνα, κακὸν τέλος αὐτίκα δωσῶν,
Εἰ μὴ ἄπει τουτῶθεν. ἴδ' αὖ πάλιν ἅδε ποθέρπει.
Εἴθ' ἦν μοι ῥοικὸν τὸ λαγωβόλον, ὥς τυ πάταξα.

Βάττος.

Θᾶσαί μ' ὦ Κορύδων ποτὶ τῶ Διός. ἁ γὰρ ἄκανθα
Ἀρμοῖ μ' ὧδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρὸν. ὡς δὲ βαθεῖαι
Ταὶ ἀτρακτυλλίδες ἐντί· κακῶς ἁ πόρτις ὄλοιτο.
Εἰς ταύταν ἐτύπην χασμεύμενος. ἦ ῥά γε λεύσσεις;

Κορύδων.

Ναὶ ναί, τοῖς ὀνύχεσσιν ἔχω γέ νιν. ἅδε καὶ αὐτά.

Βάττος.

Ὁσσίχον ἐστὶ τὸ τύμμα, καὶ ἁλίκον ἄνδρα δαμάζει.

Κορύδων.

Εἰς ὄρος ὅκχ' ἕρπῃς, μὴ ἀνάλιπος ἔρχεο Βάττε·
Ἐν γὰρ ὄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομόωντι.

Βάττος.

Εἴπ' ἄγε μοι Κορύδων, τὸ γερόντιον ἦρ' ἔτι μύλλει
Τήναν τὰν κυάνοφρυν ἐρωτίδα, τᾶς ποτ' ἐκνίσθη;

Κορύδων.

Ἀκμάν γ' ὦ δειλαῖε. πρᾶν γέ μεν αὐτὸς ἐπενθών,
Καὶ ποτὶ τὰν * μάνδραν κατελάμβανον, ἆμος ἐνέργει.

Βάττος.

Εὖγ' ὤνθρωπε φιλοῖφα· τό τοι γένος ἢ σατυρίσκοις
Ἐγγύθεν ἢ Πάνεσσι κακοκνάμοισιν ἐρίσδει.

ΟΔΟΙΠΟΡΟΙ Η ΒΟΥΚΟΛΙΑϛαὶ, εἰδύλλιον ε.

ΚΟΜΑΤΑΣ ΚΑΙ ΛΑΚΩΝ.

Κομάτας.

ΑΙΓΕΣ ἐμαὶ τῆνον τὸν ποιμένα τὸν Συβαρίταν
Φεύγετε τὸν Λάκωνα· τό μευ νάκος ἐχθὲς ἔκλεψεν.

Λάκων.

Οὐκ ἀπὸ τᾶς κράνας σίττ' ἀμνίδες; οὐκ ἐσορῆτε
Τόν μευ τὰν σύριγγα πρόαν κλέψαντα Κομάταν;

Κομάτας.

Τὰν ποίαν σύριγγα; τὺ γάρ ποκα δῶλε Συβάρτα
Ἐκτάσω σύριγγα; τί δ' οὐκέτι σὺν Κορύδωνι
Ἀρκεῖ τοι καλάμας αὐλὸν ποππύσδεν ἔχοντι;

Λάκων.

Τάν μοι ἔδωκε Λύκων, ὠλεύθερε. τὶν δὲ τὸ ποῖον
Λάκων ἐκκλέψας ποκ' ἔβα νάκος; εἰπὲ Κομάτα·
Οὐδὲ γὰρ Εὐμάρᾳ τῷ δεσπότῃ ἦς τοι ἐνεύδειν.

Κομάτας.

Τὸ Κροκύλος μοι ἔδωκε, τὸ ποικίλον, ἀνίκ' ἔθυσε
Ταῖς νύμφαις τὰν αἶγα. τὺ δ' ὦ κακὲ καὶ τόκ' ἐτάκευ
Βασκαίνων, καὶ νῦν με τὰ λοίσθια γυμνὸν ἔθηκας.

Λάκων.

Οὐ μ' αὐτὸν τὸν Πᾶνα τὸν ἄκτιον, οὐ σέ γε Λάκων
Τὰν βαίταν ἀπέδυσ' ὁ Καλαίθιδος· ἢ κατὰ τήνας
Τᾶς πέτρας, ὤνθρωπε, μανεὶς ἐς Κρᾶθιν ἁλοίμαν.

Κομάτας.

Οὐ μὰν οὔτ' αὐτὰς τὰς λιμνάδας ὦγαθὲ νύμφας,
(Αἵ τέ μοι ἵλαοί τε καὶ εὐμενέες τελέθοιεν)
Οὔ τευ τὰν σύριγγα λαθὼν ἔκλεψε Κομάτας.

Λάκων.

Αἴ τοι πιστεύσαιμι, τὰ Δάφνιδος ἄλγε' ἀροίμαν.
Ἀλλ' ὦν αἴκα λῇς ἔριφον θέμεν, ἐστὶ μὲν οὐδὲν
Ἱερόν· ἀλλά γέ τοι διαείσομαι, ἔστε κ' ἀπείπῃς.

Κομάτας.

Ὗς ποτ' Ἀθηναίαν ἔριν ἤρισεν. ἠνίδε κεῖται
Ὥριφος· ἀλλ' ἄγε καὶ τὺ τὸν εὔβοτον ἀμνὸν ἔρειδε.

Καὶ πῶς

Λάκων.
Καὶ πῶς ὦ κίναδ', εὖ τάδε γ' ἐντὶ τὰ ἐξ ἴσω ἄμμιν;
Τίς τρίχας ἀντ' ἐρίων ἐποκίξατο; τίς δὲ παρόντος
Αἰγὸς πρατοτόκοιο, κακὰν κύνα βούλετ' ἀμέλγειν;
Κομάτας.
Ὅστις νικασεῖν τὸν πλατίον, ὡς τύ, πεποίθεις,
Σφὰξ βομβεῦν τέττιγος ἐναντίον. ἀλλὰ γὰρ οὔτοι
Ὥριφος ἰσοπαλὴς τὶν (ἴδ' ὁ τράγος οὗτος) ἔρειδε.
Λάκων.
Μὴ σπεῦδ', οὐ γάρ τοι πυρὶ θάλπεαι. ἅδιον ἀσῇ
Τᾷδ' ὑπὸ τὰν κότινον καὶ τἄλσεα ταῦτα καθίξας.
Ψυχρὸν ὕδωρ τηνεὶ καταλείβεται· ὧδε πεφύκει
Ποία, χ' ἁ στιβὰς ἅδε, καὶ ἀκρίδες ὧδε λαλεῦντι.
Κομάτας.
Ἀλλ' οὔτι σπεύδω· μέγα δ' ἄχθομαι, εἰ τύ με τολμῇς
Ὄμμασι τοῖς ὀρθοῖσι ποτιβλέπειν, ὅν ποκ' ἐόντα
Παῖδ' ἔτ' ἐγὼν ἐδίδασκον. ἴδ' ἁ χάρις ἐς τί ποθέρπει.
Θρέψαι καὶ λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας, ὥς τυ φάγωντι.
Λάκων.
Καὶ πόκ' ἐγὼ παρὰ τεῦ τι μαθὼν καλὸν ἢ καὶ ἀκούσας
Μέμναμ', ὦ φθονερὸν τὺ καὶ ἀπρεπὲς ἀνδρίον αὔτως;
Κομάτας.
Ἀνίκ' ἐπύγιζόν τυ, τὺ δ' ἄλγεες· αἱ δὲ χίμαιραι
Αἵδε κατεβληχῶντο, καὶ ὁ τράγος αὐτὰς ἐτρύπη.
Λάκων.
Μὴ βάθιον τήνω πυγίσματος, ὑβέ, ταφείης.
Ἀλλὰ γὰρ ἕρφ', ὧδ' ἕρφ', καὶ ὕστατα βουκολιαξῇ.
Κομάτας.
Οὐχ ἑρψῶ τηνεί· τουτεῖ δρύες, ὧδε κύπειρος,
Ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι·
Ἔνθ' ὕδατος ψυχρῶ κρᾶναι δύο· ταὶ δ' ἐπὶ δένδρῳ
Ὄρνιχες λαλαγεῦντι· καὶ ἁ σκιὰ οὐδὲν ὁμοία
Τᾷ παρὰ τίν· βάλλει δὲ καὶ ἁ πίτυς ὑψόθε κώνοις.
Λάκων.
Ἦ μὰν ἀρνακίδας τε καὶ εἴρια τᾷδε πατησεῖς,
Αἴκ' ἔνθῃς, ὕπνω μαλακώτερα· ταὶ δὲ τραγεῖαι
Ταὶ παρὰ τὶν ὄσδοντι κακώτερον ἢ τύ περ ὄσδεις.
Στασῶ δὲ κρατῆρα μέγαν λευκοῖο γάλακτος
Ταῖς νύμφαις, στασῶ δὲ καὶ ἁδέος ἄλλον ἐλαίω.
Κομάτας.
Αἰ δέ κα καὶ τὺ μόλῃς, ἁπαλὰν πτέριν ὧδε πατησεῖς,
Καὶ γλάχων' ἀνθεῦσαν· ὑποστρωσεῦνται δὲ χιμαιρᾶν
Δέρματα, τᾶν παρὰ τὶν μαλακώτερα τετράκις ἀρνῶν.
Στασῶ δ' ὀκτὼ μὲν γαυλὼς τῷ Πανὶ γάλακτος,
Ὀκτὼ δὲ σκαφίδας μέλιτος πλέα κηρί' ἐχοίσας.
Λάκων.
Αὐτόθε μοι ποτέρισδε, καὶ αὐτόθι βουκολιάσδευ.
Τὰν σαυτῶ πατέων, ἔχε τὰς δρύας. ἀλλὰ τίς ἄμμε
Τίς κρινεῖ; αἴθ' ἔνθοι ποθ' ὁ βουκόλος ὧδε Λυκώπας.
Κομάτας.
Οὐδὲν ἐγὼ τήνω ποτιδεύομαι. ἀλλὰ τὸν ἄνδρα,
Αἰ λῇς, τὸν δρυτόμον βωστρήσομες, ὃς τὰς ἐρείκας
Τήνας τὰς παρὰ τὶν ξυλοχίζεται· ἔστι δὲ Μόρσων.
Λάκων.
Βωστρέωμες. Κ. Τὺ κάλει νιν. Λ. Ἴθ', ὦ ξένε, μικκὸν ἄκουσον
Τᾷδ' ἐνθών· ἄμμες γὰρ ἐρίσδομες, ὅστις ἀρείων
Βουκολιαστάς ἐστι. τὺ δ', ὦ φίλε, μήτ' ἐμὲ Μόρσων
Ἐν χάριτι κρίνῃς, μήτ' ὦν τύγα τοῦτον ὀνάσῃς.
Κομάτας.
Ναὶ ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, Μόρσων φίλε, μήτε Κομάτᾳ
Τὸ πλέον ἰθύνῃς, μήτ' ὦν τύγα τῷδε χαρίξῃ.
Ἅδε τοι ἁ ποίμνα τῶ Θουρίω ἐστὶ Συβάρτα·
Εὐμάρα δὲ τὰς αἶγας ὁρῇς, φίλε, τῶ Συβαρίτα.
Λάκων.
Μή τύ τις ἠρώτη ποττῶ Διός, αἴτε Συβάρτα,
Αἴτ' ἐμόν ἐστι, κάκιστε, τὸ ποίμνιον; ὡς λάλος ἐσσί.
Κομάτας.
Βέντισθ' οὗτος, ἐγὼ μὲν ἀλαθέα πάντ' ἀγορεύω
Κοὐδὲν καυχέομαι· τὺ δ' ἄγαν φιλοκέρτομος ἐσσί.

Lacon.
Et quomodo ô aſtute, rectè hæc erunt ex æquo nobis?
Quis pilos pro lanis totondit? quis autem præſente
Capra primipara, malam canem vult mulgere?
Comatas.
Quicunque vincere alium, vt tu, confidit,
Crabro ſtrepens cicadam contra. ſed enim nequaquam
Hœdus par tu (ecce hircus hic) certa. γρ. ἰσοπαλές.
Lacon.
Ne feſtina: non enim igne vreris ſuauius cantabis
Hic ſub oleaſtro & nemoribus his ſedens.
Gelida aqua illic defluit: hic nata eſt
Herba, & thorus hic, & auicula hic canunt.
Comatas.
Atqui non feſtino: ſed moleſtè admodum fero ſi tu me audes
Oculis rectis inſpicere, quem olim quum eſſes
Puer adhuc ego docebam, in gratia quò recidit.
Nutrito & catulos lupi, nutrito canes, vt te comedant.
Lacon.
Et quando ego à te aliquid didiciſſe boni vel audiſſe
Memini, ô inuide tu & turpis homuncio nullius vſus?
Comatas.
Quando pedicabam te, tu autem dolebas. capellæ autem
Hæ balabant, & hircus ipſas terebrabat.
Lacon.
Non profundius illa pedicatione gibboſe ſepultus ſis.
Sed enim veni huc, veni, & poſtremum cantabis.
Comatas.
Non veniam illuc: hic quercus, hic cyperus,
Hic ſuaue ſuſurrant in aluearibus apes:
Vbi aquæ gelidæ fontes duo: in arbore autem
Aues garriunt & vmbra nihil ſimilis
Iſti quæ eſt apud te, deijcit autem & pinus ſupernè nuces.
Lacon.
Atqui agnorum pelles & lanas hic calcabis,
Si veneris, ſomno molliores. iſtæ autem pelles hircinæ
Quæ apud te ſunt, olent peius quàm tu oles.
Statuam autem cratera magnum albi lactis
Nymphis, ſtatuam autem & ſuauis alium olei.
Comatas.
Si autem & tu veneris, teneram filicem hic calcabis,
Et pulegium florens ſubſternentur autem capellarum
Pelles, his apud te molliores quadruplo agnorum. γρ. πινάκι
Statuam autem octo quidem ſitulas Pani lactis,
Octo autem conchas mellis plenos fauos habentes.
Lacon.
Illinc mecum certa, & iſtic bucolicum cane carmen.
Tuum ipſius ſolum calcans, habe quercus. ſed quis
Quis indicabit? vtinam venias bubulcus huc Lycopas.
Comatas.
Nihil ego illo opus habeo: ſed hominem,
Si vis, ſyluicidam vocemus, qui ericas
Illas quæ ſunt apud te findit, eſt autem Morſon.
Lacon.
Vocemus. Co. Tu voca eũ. La. Age, ô hoſpes, pauliſper audi
Huc veniens: nos enim certamus vter melior
Cantor ſit. tu autem ô amice neque pro me Morſon
Per gratiam pronunties, neque etiam iſtum iuueris.
Comatas.
Ita per nymphas, ô Morſon, neque Comatæ
Plus tribuas, neque iſti tu gratificeris.
Hic autem grex Thurij eſt Sybaritæ:
Eumaræ autem capras vides amice Sybaritæ.
Lacon.
Nunquis te rogabat per Iouem, an Sybaritæ,
An meus ſit ô improbiſſime hic grex? vt loquax es.
Comatas.
Heus bone vir, equidem vera omnia dico,
Et nihil glorior: tu autem valde mordax es.

Lacon.

Dic age, ſi quid dicendum habes: & hoſpitem in vrbē rurſus
Viuum dimitte. ô Apollo, certè linguaculus es Comatas.

Comatas.

Muſe me diligunt multo plus quàm cantorem
Daphnin: ego autem ipſis capellas duas nuper mactaui.

Lacon.

Etenim me Apollo diligit magnopere, & pulchrum ei
Arietem ego paſco. carnea verò iam aduentant.

Comatas.

Præter duas reliquas geminiparas capras mulgeo:
Et me puella aſpiciens, Ah miſer, inquit, tu ipſe mulges?

Lacon.

Papæ papæ, at Lacon calathos ferè viginti implet
Caſeo, & impubem in floribus puerum inquinat.

Comatas.

Petit & pomis caprarium Cleariſta,
Capras præteragentem, & ſuaue quiddam canit.

Lacon.

Et me Cratidas paſtorem imberbis occurrens
Inſanire facit: pulchra verò ad eius ceruicem quatitur coma.

Comatas.

At non conferenda ſunt cynoſbatus neque anemone
Cum roſis, quarum flores apud ſepes naſcuntur.

Lacon.

Neque enim etiam cum glandibus poma montana. hæ quidem habent
Tenuem ab ilice corticulam, illa verò mellis colorē referunt.

Comatas.

Et ego quidem dabo puellæ ſtatim palumbum,
Ex iunipero detractum: illic enim incubat.

Lacon.

Ego verò in veſtem molle vellus, quum totondero
Ouem nigram, Cratidæ donabo ipſe.

Comatas.

Heus ab oleaſtro diſcedite capellæ: hic paſcimini,
Ad accliuem hunc collem, vbi myrica.

Lacon.

Non à quercu heus tu Conare, tuq; Cynætha,
Hîc paſcemini ortum verſus, ſicut Phalarus?

Comatas.

Eſt autem mihi ſitula ex cupreſſo, eſt autem crater,
Opus Praxitelis: puellæ autem hæc ſeruo.

Lacon.

Et nobis eſt canis amans gregis, qui lupos ſtrangulat:
Quem puero donabo, feras omnes vt perſequatur.

Comatas.

Locuſtæ quæ ſepem ſuperſaltatis meam,
Ne meas lædatis vineas: ſunt enim teneræ.

Lacon.

Cicadæ videtis caprarium vt ego irrito:
Sic & vos diu irritate meſſores.

Comatas.

Odi denſarum caudarum vulpes, quæ vites Miconis
Semper venientes ad veſperas comedunt.

Lacon.

Etenim ego odi ſcarabeos, qui Philondæ
Ficos vorantes ſublimes feruntur.

Comatas.

Nunquid non meminiſti quum ego te ſubagitaui, & tu ri- (dens
Scitè te mouebas, & quercus tenebas illas?

Lacon.

Hoc quidem non memini: quum verò hîc te vinctum
Eumaras purgauit, probè admodum hoc ſcio.

Comatas.

Iam aliquis ô Morſon irritatur: non ſenſiſti?
Vade, & Scillas veteres ex monumento ſtatim euellito.

Lacon.

Et ego quidem vellico Morſon quendam: & tu etiam vides.
Vade iam, & cyclaminum effodito ad Halenta.

Λάκων.

Εἶα λέγ', εἴ τι λέγεις, καὶ τὸν ξένον ἐς πόλιν αὖθις
Ζῶντ' ἄφες. ὦ παιάν, ἦ στωμύλος ἦσθα Κομάτα.

Κομάτας.

Ταὶ μῶσαί με φιλεῦντι πολὺ πλέον ἢ τὸν ἀοιδὸν
Δάφνιν· ἐγὼ δ' αὐταῖς χιμάρως δύο πρᾶν ποκ' ἔθυσα.

Λάκων.

Καὶ γὰρ ἐμ' ὡπόλλων φιλέει μέγα· καὶ καλὸν αὐτῷ
Κριὸν ἐγὼ βόσκω. τὰ δὲ κάρνεα καὶ δὴ ἐφέρπει.

Κομάτας.

Πλὰν δύο τὰς λοιπὰς διδυματόκος αἶγας ἀμέλγω·
Καί μ' ἁ παῖς ποθορεῦσα, τάλας, λέγει, αὐτὸς ἀμέλγεις;

Λάκων.

Φεῦ φεῦ, Λάκων τοι ταλάρως σχεδὸν εἴκοσι πληροῖ
Τυρῶ, καὶ τὸν ἄναβον ἐν ἄνθεσι παῖδα μολύνει.

Κομάτας.

Βάλλει καὶ μάλοισι τὸν αἰπόλον ἁ Κλεαρίστα,
Τὰς αἶγας παρελῶντα, καὶ ἁδύ τι ποππυλιάσδει.

Λάκων.

Κἠμὲ γὰρ ὁ Κρατίδας τὸν ποιμένα λεῖος ὑπαντῶν
Ἐκμαίνει· λιπαρὰ δὲ παρ' αὐχένα σείετ' ἔθειρα.

Κομάτας.

Ἀλλ' οὐ σύμβλητ' ἐστὶ κυνόσβατος οὐδ' ἀνεμώνα
Πρὸς ῥόδα, τῶν ἄνθηρα παρ' αἱμασιαῖσι πεφύκει.

Λάκων.

Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἀκύλοις ὀρομαλίδες. αἱ μὲν ἔχοντι
Λεπτὸν ἀπὸ πρίνοιο λεπύριον, αἱ δὲ μελιχραί.

Κομάτας.

Κἠγὼ μὲν δωσῶ τᾷ παρθένῳ αὐτίκα φάσσαν,
Ἐκ τᾶς ἀρκεύθω καθελών· τηνεὶ γὰρ ἐφίσδει.

Λάκων.

Ἀλλ' ἐγὼ ἐς χλαῖναν μαλακὸν πόκον, ὁππόκα πέξω
Τὰν οἶν τὰν πέλλαν, Κρατίδᾳ δωρήσομαι αὐτός.

Κομάτας.

Σίττ' ἀπὸ τᾶς κοτίνω ταὶ μηκάδες· ὧδε νέμεσθε,
Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, αἵ τε μυρῖκαι.

Λάκων.

Οὐκ ἀπὸ τᾶς δρυὸς οὗτος ὁ Κώναρος, ἅ τε Κιναίθα,
Τουτεὶ βοσκησεῖσθε ποτ' ἀντολάς, ὡς ὁ Φάλαρος;

Κομάτας.

Ἔστι δέ μοι γαυλὸς κυπαρίσσινος, ἔστι δὲ κρατήρ,
Ἔργον Πραξιτέλευς· τᾷ παιδὶ δὲ ταῦτα φυλάσσω.

Λάκων.

Χ' ἁμῖν ἐστὶ κύων φιλοποίμνιος, ὃς λύκος ἄγχει·
Ὃν τῷ παιδὶ δίδωμι τὰ θηρία πάντα διώκειν.

Κομάτας.

Ἀκρίδες, αἳ τὸν φραγμὸν ὑπερπαδῆτε τὸν ἁμόν,
Μή μευ λωβάσησθε τὰς ἀμπέλος· ἐντὶ γὰρ ἇβαι.

Λάκων.

Τοὶ τέττιγες ὁρῆτε τὸν αἰπόλον ὡς ἐρεθίσδω·
Οὕτω κ' ὔμμες θὴν ἐρεθίσδετε τὼς καλαμευτάς.

Κομάτας.

Μισέω τὰς δασυκέρκος ἀλώπεκας, αἳ τὰ Μίκωνος
Αἰεὶ φοιτῶσαι τὰ ποθέσπερα ῥαγίζοντι.

Λάκων.

Καὶ γὰρ ἐγὼ μισέω τὼς κανθάρος, οἳ τὰ Φιλώνδα
Σῦκα κατατρώγοντες ὑπανέμιοι φορέονται.

Κομάτας.

Ἦ οὐ μέμνασ' ὅτ' ἐγών τυ κατήλασα, καὶ τὺ σεσαρὼς
Εὖ ποτεκιγκλίζευ, καὶ τᾶς δρυὸς εἴχεο τήνας;

Λάκων.

Τοῦτο μὲν οὐ μέμναμ'· ὅκα μάν ποκα τεῖδέ τυ δήσας
Εὔμαρας ἐκάθηρε, καλῶς μάλα τοῦτό γ' ἴσαμι.

Κομάτας.

Ἤδη τις, Μόρσων, πικραίνεται· ἢ οὐχὶ παρῄσθευ;
Σκίλλας ἰὼν γραίας ἀπὸ σάματος αὐτίκα τίλλοις.

Λάκων.

Κἠγὼ μὰν κνίζω, Μόρσων, τινά· καὶ τὺ δὲ λεύσσεις.
Ἐνθὼν τὰν κυκλάμινον ὄρυσσέ νυν ἐς τὸν Ἄλεντα.

Κομάτας.
Ἱμέρα ἀνθ' ὕδατος ῥείτω γάλα· καὶ τὺ δὲ Κρᾶθι
Οἴνῳ πορφύροις· τὰ δέ τοι σία καρπὸν ἐνείκαι.
Λάκων.
Ῥείτω χ' ἁ Συβαρῖτις ἐμὶν μέλι· καὶ τὸ ποτ' ὄρθρον
Ἁ παῖς ἀνθ' ὕδατος * τᾷ κάλπιδι κηρία βάψαι.
Κομάτας.
Ταὶ μὲν ἐμαὶ κύτισόν τε καὶ αἴγιλον αἶγες ἔδοντι,
Καὶ σχῖνον πατέοντι, καὶ ἐν κομάροισι κέονται.
Λάκων.
Ταῖσι δ' ἐμαῖς ὀΐεσσι πάρεστι μὲν ἁ μελίτεια
Φέρβεσθαι, πολλὸς δὲ καὶ ὡς ῥόδα κισσὸς ἐπανθεῖ.
Κομάτας.
Οὐκ ἔραμ' Ἀλκίππας, ὅτι με πρᾶν οὐκ ἐφίλασε
Τῶν ὤτων καθελοῖσ', ὅκα οἱ τὰν φάσσαν ἔδωκα.
Λάκων.
Ἀλλ' ἐγὼ Εὐμήδευς ἔραμαι μέγα· καὶ γὰρ ὅκ' αὐτῷ
Τὰν σύριγγ' ὤρεξα, καλόν τί με κάρτ' ἐφίλασεν.
Κομάτας.
Οὐ θεμιτὸν Λάκων ποτ' ἀηδόνα κίσσας ἐρίσδειν,
Οὐδ' ἔποπας κύκνοισι· τὺ δ' ὦ τάλαν ἐσσὶ φιλεχθής.
Μόρσων.
Παύσασθαι κέλομαι τὸν ποιμένα· τὶν δὲ Κομάτα
Δωρεῖται Μόρσων τὰν ἀμνίδα· καὶ τὺ δὲ θύσας
Ταῖς Νύμφαις, Μόρσωνι καλὸν κρέας αὐτίκα πέμψον.
Κομάτας.
Πεμψῶ ναὶ τὸν Πᾶνα. φριμάσσεο πᾶσα τραγίσκων
Νῦν ἀγέλα· κἠγὼ γὰρ ἴδ' ὡς μέγα τοῦτο καχαξῶ
Καττῶ Λάκωνος τῶ ποιμένος, ὅττι ποκ' ἤδη
Ἀνυσάμαν τὰν ἀμνόν· ἐς ὠρανὸν ὔμμιν ἁλεῦμαι.
Αἶγες ἐμαὶ θαρσεῖτε κερουχίδες· αὔριον ὔμμε
Πάσας ἐγὼ λουσῶ Συβαρίτιδος ἔνδοθι λίμνας.
Οὗτος ὁ λευκίτας ὁ κορυπτίλος, εἴ τιν' ὀχευσεῖς
Τᾶν αἰγῶν, φλασσῶ τυ, πρὶν ἢ ἐμὲ καλλιερῆσαι
Ταῖς * Νύμφαις τὰν ἀμνόν. ὁ δ' αὖ πάλιν, ἀλλὰ γενοίμαν,
Αἰ μή τυ φλάσαιμι, Μελάνθιος ἀντὶ Κομάτα.

Comatas.
Himera pro aqua fluat lac: & tu ô Crathi
Vino rubeſcas: & iunci fructum ferant.
Lacon.
Fluat & Sybaritis mihi mel: & in diluculo
Famula pro aqua urnam fauis intingat. [illegible]
Comatas.
Meæ quidem cytiſúmque & ægilum capræ edunt,
Et lentiſcum calcant, & in comaris cubant.
Lacon.
At meis ouibus adeſt apiaſtrum
Quo paſcantur, multa autem & ſicut roſa hedera floret.
Comatas.
Non amo Alcippem, quia me nuper non oſculata eſt,
Auribus ad ſe attrahens, quum ei palumbum dedi.
Lacon.
Sed ego Eumedem amo magnopere: etenim quum ei
Fiſtulam porrexi, ſuaue quiddam valdè me oſculatus eſt.
Comatas.
Nefas ô Lacon cum luſciniis picas certare,
Atque vpupas cum cygnis: tu autem ô miſer es odioſus.
Morſon.
Finem facere iubeo paſtorem. tibi autem Comata
Donat Morſon agnam. & tu ſacrificans
Nymphis, Morſoni pulchrum carnis fruſtum ſtatim mittito.
Comatas.
Mittam per Pana. fremas præ gaudio totus hircorum
Nunc grex. nam ego quoque ecce quàm magnos illos cachin-
In Laconem paſtorem, quòd nunc tandem (nos edo
Expediui agnum: in cœlum vobis ſaltabo.
Capræ meæ bono eſtote animo cornigeræ, cras vos
Omnes ego lauabo Sybaritidem intra fontem.
Heus tu leucita cornipetens, ſi quam ineas
Caprarum, percutiam te, priuſquàm immolem
Nymphis agnum. en iterum hic (petit) ego verò fiam, [illegible]
Ni te percuſſero, Melanthius pro Comata.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ, εἰδύλλιον ϛ.

ΔΑΜΟΙΤΑΣ ΚΑΙ ΔΑΦΝΙΣ.

Δαμοίτας χὠ Δάφνις ὁ βουκόλος εἰς ἕνα χῶρον
Τὰν ἀγέλαν ποκ', Ἄρατε, συνάγαγον· ἦς δ' ὁ μὲν αὐτῶν
Πυρρός, ὁ δ' ἡμιγένειος· ἐπὶ κράναν δέ τιν' ἄμφω
Ἑσδόμενοι θέρεος μέσῳ ἄματι τοιάδ' ἄειδον.
Πρᾶτος δ' ἄρξατο Δάφνις, ἐπεὶ καὶ πρᾶτος ἐρίσδε.
Δάφνις.
Βάλλει τοι Πολύφαμε τὸ ποίμνιον ἁ Γαλάτεια
Μάλοισιν, δυσέρωτα τὸν αἰπόλον ἄνδρα καλεῦσα·
Καὶ τύ νιν οὐ ποθόρησθα τάλαν, τάλαν, ἀλλὰ κάθησαι
Ἁδέα συρίσδων. πάλιν ἅδ', (ἴδε) τὰν κύνα βάλλει,
Ἅ τοι τᾶν ὀΐων ἕπεται σκοπός· ἃ δὲ βαΰσδει
Εἰς ἅλα δερκομένα, τὰ δέ νιν καλὰ κύματα φαίνει
Ἅσυχα καχλάζοντα, ἐπ' αἰγιαλοῖο θέοισαν.
Φράζεο μὴ τᾶς παιδὸς ἐπὶ κνάμαισιν ὀρούσῃ
Ἐξ ἁλὸς ἐρχομένας, κατὰ δὲ χρόα καλὸν ἀμύξῃ.
Ἃ δὲ καὶ αὐτόθι τοι διαθρύπτεται, ὡς ἀπ' ἀκάνθας
Ταὶ καπυραὶ χαῖται, τὸ καλὸν θέρος ἁνίκα φρύγει·
Καὶ φεύγει φιλέοντα, καὶ οὐ φιλέοντα διώκει,
Καὶ τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον· ἦ γὰρ ἔρωτι
Πολλάκις ὦ Πολύφαμε, τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται.
Τῷ δ' ἐπὶ Δαμοίτας ἀνεβάλλετο, καὶ τάδ' ἄειδεν,
Δαμοίτας.
Εἶδον ναὶ τὸν Πᾶνα τὸ ποίμνιον ἁνίκ' ἔβαλλε,
Κοὔ μ' ἔλαθ', οὐ τὸν ἐμὸν τὸν ἕνα γλυκύν, ᾧ ποθορῷμι
Ἐς τέλος· αὐτὰρ ὁ μάντις ὁ Τήλεμος ἔχθρ' ἀγορεύων,
Ἐχθρὰ φέροι ποτὶ οἶκον, ὅπως τεκέεσσι φυλάξῃ.
Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ κνίζων πάλιν, οὐ ποθόρημι,

BVBVLCI, Idyllium VI.

DAMOETAS ET DAPHNIS.

Damœtas & Daphnis bubulcus in vnum locum
Gregem quendam Arate compulerunt: erat autem alter eorum
Rufus, alter ſemiberbis, ad fontem autem quendam ambo
Sedentes æſtate, meridie talia canebant.
Primus autẽ incepit Daphnis, quoniã & primus cõtẽdebat.
Daphnis.
Petit tibi Polypheme gregem ouium Galatea
Malis, difficilem amatorem caprarum hominem vocans!
Et tu ipſam non aſpicis miſer, miſer, ſed ſedes
Dulciter fiſtula canens. iterum illa (ecce) canem petit
Quæ te ouium ſequitur cuſtos: ipſa verò latrat.
In mare aſpiciens. pueri autem fluctus eam oſtendunt
Placidè ſtrepentes, in littore currentem.
Caue ne puellæ in crura irruat,
Ex mari exeuntis, néve corpus pulchrum laceret.
Illa verò etiam ibi laſciuit, ſicut ex carduo
Rufæ comæ, pulchra æſtas dum horret.
Et fugit amantem, & non amantem ſectatur.
Et à linea mouet lapidem. certè enim amore
Sæpe ô Polypheme, non pulchra, pulchra videntur.
Poſt hunc Damœtas incepit, & hæc cecinit,
Damœtas.
Vidi per Pana ouium gregem quum peteret,
Et me non latuit, non per meum vnicum dulcem e quo video
Ad finem vſque vitæ. at vates Telemus inimica vaticinans,
Inimica referat domum, vt filiis aſſeruet.
At enim ipſe quoque vellicans viciſſim (eam) non aſpicio,

Sed aliam quandã dico mulierem habere: ipſa verò audiẽs,
Inuidet mihi, ô Apollo, & tabeſcit: atque è mari
Inſana proſilit proſpectans in antra & greges ouium.
Placidè quoque (iuſſi) canẽ adlatrare: etenim quãdo amabã
Ipſam, ganniebat ad femora roſtrum habens.
Hæc autem fortè inſpiciens facientem me ſæpius, mittet
Nuntium, at ego fores occludam, donec iurauerit
Se ipſam mihi straturam pulchrum lectum hac in inſulâ.
Neq; enim admodũ turpem formam habeo, vt de me dicũt.
Nuper enim in mare inſpiciebam: (erat autẽ tranquillitas)
Et pulchra quidem barba, pulchra autẽ mihi vnica pupilla,
(Vt meum fert iudicium) videbatur: dentium autem
Candidiorem nitorem pario referebat marmore.
At ne faſcinarer, ter in meum deſpui ſinum.
Hæc enim vetula me Cotyttaris edocuit,
Quæ nuper metentibus apud Hippocoontem canebat.
Hæc quum dixiſſet, Daphnin Damœtas oſculatus eſt:
Et ille quidẽ huic fiſtulã, hic autem illi pulchrã tibiam dedit.
Tibia canebat Damœtas, fiſtula. a. canebat Daphnis bu-
Saltabant in molli vitulæ ſtatim gramine. (bulcus:
Neuter tamen vicit, ſed inuicti fuerunt.

ἀλλ' ἄλλαν τινά φαμι γυναῖκ' ἔχεν· ἁ δ' ἀΐοισα,
Ζαλοῖ μ' ὦ Παιὰν, καὶ τάκεται· ἐκ δὲ θαλάσσας
Οἰστρεῖ παπταίνοισα ποτ' ἄντρα τε καὶ ποτὶ ποίμνας.
Σίξα δ' ὑλακτεῖν νιν καὶ τᾷ κυνί· καὶ γὰρ ὅκ' ἤρων
Αὐτᾶς, ἐκνυζῆτο ποτ' ἰσχία ῥύγχος ἔχοισα.
Ταῦτα δ' ἴσως ἐσορεῦσα ποιεῦντά με πολλάκι, πεμψεῖ
Ἄγγελον. αὐτὰρ ἐγὼ κλᾳξῶ θύρας, ἔστε κ' ὀμόσσῃ
Αὐτά μοι στορέσειν καλὰ δέμνια τᾶσδ' ἐπὶ νάσω.
Καὶ γάρ θην οὐδ' εἶδος ἔχω κακὸν, ὥς με λέγοντι.
Ἦ γὰρ πρᾶν ἐς πόντον ἐσέβλεπον, ἦς δὲ γαλάνα·
Καὶ καλὰ μὲν τὰ γένεια, καλὰ δ' ἐμὶν ἁ μία κώρα,
(Ὡς παρ' ἐμὶν κέκριται,) κατεφαίνετο· τῶν δὲ τ' ὀδόντων
Λευκοτέραν αὐγὰν παρίας ὑπέφαινε λίθοιο.
Ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ, τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον.
Ταῦτα γὰρ ἁ γραία με Κοτυτταρὶς ἐξεδίδαξεν,
Ἃ πρᾶν ἀμάντεσσι παρ' Ἱπποκόωντι ποταύλει.
Τόσσ' εἰπὼν, τὸν Δάφνιν ὁ Δαμοίτας ἐφίλασε·
Χὡ μὲν τῷ σύριγγ', ὁ δὲ τῷ καλὸν αὐλὸν ἔδωκεν.
Αὔλει Δαμοίτας, σύρισδε δὲ Δάφνις ὁ βούτας·
Ὤρχευντ' ἐν μαλακᾷ ταὶ πόρτιες αὐτίκα ποίᾳ.
Νίκη μὰν οὐδ' ἄλλος, ἀνήσσατοι δ' ἐγένοντο.

THALYSIA, SEV VERNVM iter, Idyllium VII.

ERAT tempus quum ego & Eucritus in Halenta
Ibamus ex vrbe: & tertius nobiſcum Amyntas.
Cereri enim faciebat ſacrificia Phraſidamus
Et Antigenes, duo filij Lycopis: ſiquid boni (reſtat)
A generoſis illis nobilibus, à Clytia & ab ipſo
Chalcone, Burinam qui ex pede perfecit fontem,
γρ. Βούριναν. *Bene adnixus ad petram genu: penes autem ipſum*
Populi vlmiq; bene vmbroſum nemus oſtendebant,
Viridibus folijs tecta comatæ.
Necdum mediam viam emenſi eramus, neque ſepulchrum
Nobis Braſilæ apparebat: & in quendam viatorem
Bonum cum muſis Cydonicum incidimus virum,
Nomine quidem Lycidam, erat autem caprarius: neque quiſquam eum
γρ. λυκίδας *Ignoraſſet aſpiciens, quoniam caprario egregiè ſimilis erat.*
Nam ex hirſuto & villoſo hirco gerebat
Albam pellem humeris, nouum coagulum redolentem:
Circum autem eius pectora vetuſtum pallium erat adſtrictũ
Cingulo textili: curuum autem ferebat ex oleaſtro
γρ. πλακερῷ. *Dextra pedum. & me placidè ridens appellauit*
Oculis ridentibus (riſus autem hærebat eius labris)
Simichide, quò iam tu meridie pedes trahis?
Quum & lacertus in ſepibus dormit,
Neque criſtatæ corydallides errant.
An ad conuiuium vocatus properas? an ad alicuius ciuium
Torcular properas? vt tui pedibus euntis
Omnis lapis occurſans ad ſoleas reſonat.
Huic ego reſpondi, Lycida dilecte, dicunt te omnes
Eſſe fiſtulatorem valdè egregium & inter paſtores
Et inter meſſores: quod valdè animum delectat
Noſtrum. quanquam, meo quidem iudicio, me quoque tibi
Puto eſſe parem. (en viam en ad Thalyſia: nam amici
Homines pulchræ Cereri epulum parant,
Fortunarum primitias offerentes. eis enim valdè cumulata menſura
Dea frugibus abundantem repleuit aream.
Sed age (iam communis enim via, communis autem & dies)
Canamus: fortè alter alterum iuuabit.
Etenim ego quoq; muſarum (ſum) facundum os: & me dicũt
Omnes vatem optimum: ego autem non facilè credulus.
Non per terram: nondum enim meo iudicio aut bonum
Sicelidem ſupero illum Samium, aut Philetam,
Canendo: ſed quaſi rana quædam cum cicadis contendo.
Sic dixi dedita opera: caprarius verò, ſuauiter ridens,
Hoc tibi, inquit, pedum donabo, quoniam es

ΘΑΛΥΣΙΑ, Η ΕΑΡΙΝΗ ὁδοιπορία, εἰδύλλιον ζ.

Ἠς χρόνος ἁνίκ' ἐγώ τε καὶ Εὔκριτος εἰς τὸν Ἄλεντα
Εἵρπομες ἐκ πόλιος· σὺν καὶ τρίτος ἄμμιν Ἀμύντας.
Τᾷ Δηοῖ γὰρ ἔτευχε θαλύσια ὁ Φρασίδαμος
Κἀντιγένης, δύο τέκνα Λυκώπεος, εἴ τι περ ἐσθλὸν
Χαῶν τῶν ἔτ' ἄνωθεν ἀπὸ Κλυτίας τε καὶ αὐτῶ
Χάλκωνος, *Βούριναν ὃς ἐκ ποδὸς ἄνυε κράναν,
Εὖ ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ· ταὶ δὲ παρ' αὐτὰν
Αἴγειροι πτελέαι τε εὔσκιον ἄλσος ὕφαινον,
Χλωροῖσιν πετάλοισι κατηρεφέες κομόωσαι.
Κοὔπω τὰν μεσάταν ὁδὸν ἄνυμες, οὐδὲ τὸ σᾶμα
Ἁμῖν τὸ Βρασίλα κατεφαίνετο· καί τιν' ὁδίταν
Ἐσθλὸν σὺν Μοίσαισι Κυδωνικὸν εὕρομες ἄνδρα,
Ὄνομα μὲν *Λυκίδαν, ἦς δ' αἰπόλος· οὐδέ κέ τίς μιν
Ἠγνοίησεν ἰδὼν, ἐπεὶ αἰπόλῳ ἔξοχ' ἐῴκει.
Ἐκ μὲν γὰρ λασίοιο δασύτριχος εἶχε τράγοιο
Κνακὸν δέρμ' ὤμοισι, νέας ταμίσοιο ποτόσδον·
Ἀμφὶ δέ οἱ στήθεσσι γέρων ἐσφίγγετο πέπλος
Ζωστῆρι *πλοκερῷ· ῥοικὰν δ' ἔχεν ἀγριελαίω
Δεξιτερᾷ κορύναν. καί μ' ἀτρέμας εἶπε σεσαρὼς
Ὄμματι μειδιόωντι, (γέλως δέ οἱ εἴχετο χείλευς)
Σιμιχίδα, πᾷ δὴ τὺ μεσαμέριος πόδας ἕλκεις;
Ἁνίκα δὴ καὶ σαῦρος ἐφ' αἱμασιαῖσι καθεύδει,
Οὐδ' ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλλίδες ἠλαίνοντι.
Ἦ μετὰ δαῖτα κλητὸς ἐπείγεαι; ἤ τινος ἀστῶν
Λανὸν ἐπιθρῴσκεις; ὥς τευ ποσὶ νισσομένοιο
Πᾶσα λίθος πταίοισα ποτ' ἀρβυλίδεσσιν ἀείδει.
Τὸν δ' ἐγὼ ἀμείφθην, Λυκίδα φίλε, φαντί τυ πάντες
Ἔμμεν συρικτὰν μέγ' ὑπείροχον ἔν τε νομεῦσιν
Ἔν τ' ἀματήρεσσι. τὸ δὴ μάλα θυμὸν ἰαίνει
Ἁμέτερον· καί τοι κατ' ἐμὸν νόον ἰσοφαρίζειν
Ἔλπομαι. ἁ δ' ὁδὸς ἅδε θαλυσιάς· ἦ γὰρ ἑταῖροι
Ἀνέρες εὐπέπλῳ Δαμάτερι δαῖτα τελεῦντι,
Ὄλβω ἀπαρχόμενοι. μάλα γάρ σφισι πίονι μέτρῳ
Ἁ δαίμων εὔκριθον ἀνεπλήρωσεν ἀλωάν.
Ἀλλ' ἄγε δὴ, ξυνὰ γὰρ ὁδὸς, ξυνὰ δὲ καὶ ἀὼς,)
Βουκολιασδώμεσθα· τάχ' ὥτερος ἄλλον ὀνασεῖ.
Καὶ γὰρ ἐγὼ Μοισᾶν καπυρὸν στόμα· κἠμὲ λέγοντι
Πάντες ἀοιδὸν ἄριστον· ἐγὼ δέ τις οὐ ταχυπειθής,
Οὐ Δᾶν· οὐ γάρ πω κατ' ἐμὸν νόον, οὔτε τὸν ἐσθλὸν
Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ Σάμω, οὔτε Φιλητᾶν,
Ἀείδων· βάτραχος δὲ ποτ' ἀκρίδας ὥς τις ἐρίσδω.
Ὣς ἐφάμαν ἐπίταδες. ὁ δ' αἰπόλος ἁδὺ γελάσσας,
Τάν τοι, ἔφα, κορύναν δωρύττομαι, οὕνεκεν ἐσσὶ

Πᾶν

Πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος.
Ὥς μοι καὶ τέκτων μέγ' ἀπέχθεται ὅστις ἐρευνῇ
Ἶσον ὄρευς κορυφᾷ τελέσαι δόμον Ὠρομέδοντος,
Καὶ μοισᾶν ὄρνιχες, ὅσοι ποτὶ Χῖον ἀοιδὸν
Ἀντία κοκκύζοντες, ἐτώσια μοχθίζοντι.
Ἀλλ' ἄγε βουκολικᾶς ταχέως ἀρξώμεθ' ἀοιδᾶς
Σιμιχίδα· κἠγὼ μὲν, ὅρη φίλος, εἴ τοι ἀρέσκει
Τοῦθ' ὅτι πρᾶν ἐν ὄρει τὸ μελύδριον ἐξεπόνασα·
Ἔσσεται Ἀγεάνακτι καλὸς πλόος ἐς Μιτυλάναν,
Χ' ὅταν ἐφ' ἑσπερίοις ἐρίφοις νότος ὑγρὰ διώκῃ
Κύματα, χ' Ὠρίων ὅτ' ἐπ' Ὠκεανῷ πόδας ἴσχῃ,
Αἴκεν τὸν Λυκίδαν ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτας
Ῥύσηται· θερμὸς γὰρ ἔρως αὐτῷ με καταίθει.
Χ' ἀλκυόνες στορεσεῦντι τὰ κύματα, τάν τε θάλασσαν,
Τόν τε νότον, τόν τ' εὖρον, ὃς ἔσχατα φυκία κινεῖ·
Ἀλκυόνες, γλαυκαῖς Νηρηΐσι ταί τε μάλιστα
Ὀρνίθων ἐφίλαθεν, ὅσαις τέ περ ἐξ ἁλὸς ἄγρα.
Ἀγεάνακτι πλόον διζημένῳ ἐς Μιτυλάναν
Ὥρια πάντα γένοιτο, καὶ εὔπλοος ὅρμον ἵκοιτο.
Κἠγὼ τῆνο κατ' ἆμαρ, ἀνήτινον ἢ ῥοδόεντα
Ἢ καὶ λευκοΐων στέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσων,
Τὸν Πτελεατικὸν οἶνον ἀπὸ κρατῆρος ἀφυξῶ,
Πὰρ πυρὶ κεκλιμένος, κύαμον δέ τις ἐν πυρὶ φρυξεῖ,
Χ' ἁ στιβὰς ἐσσεῖται πεπυκασμένα ἔστ' ἐπὶ πᾶχυν
Κνύζᾳ τ' ἀσφοδέλῳ τε πολυγνάμπτῳ τε σελίνῳ.
Καὶ πίομαι μαλακῶς, μεμναμένος Ἀγεάνακτος,
Αὐταῖσιν κυλίκεσσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων.
Αὐλησεῦντι δέ μοι δύο ποιμένες, εἷς μὲν Ἀχαρνεὺς,
Εἷς δὲ Λυκωπίτας, ὁ δὲ Τίτυρος ἐγγύθεν ᾀσεῖ,
Ὥς ποκα τᾶς Ξενέας ἠράσσατο Δάφνις ὁ βούτας,
Χ' ὡς ὄρος ἀμφεπολεῖτο, καὶ ὡς δρύες αὐτὸν ἐθρήνευν,
Ἱμέρα αἵτε φύοντι παρ' ὄχθαισιν ποταμοῖο·
Εὖτε χιὼν ὥς τις κατετάκετο μακρὸν ὑφ' Αἷμον,
Ἢ Ἄθω, ἢ Ῥοδόπαν, ἢ Καύκασον ἐσχατόωντα·
Ἀσεῖ δ' ὥς ποκ' ἔδεκτο τὸν αἰπόλον εὐρέα λάρναξ
Ζωὸν ἐόντα, κακαῖσιν ἀτασθαλίαισιν ἄνακτος.
Ὥς τέ νιν αἱ σιμαὶ λειμωνόθε φέρβον ἰοῖσαι
Κέδρον ἐς ἁδεῖαν μαλακοῖς ἄνθεσσι μέλισσαι·
Οὕνεκά οἱ γλυκὺ μοῖσα κατὰ στόματος χέε νέκταρ.
Ὦ μακαριστὲ Κομάτα, τύ θην τάδε τερπνὰ πεπόνθεις,
Καὶ τὺ κατεκλάσθης ἐς λάρνακα, καὶ τὺ μελισσᾶν
Κηρία φερβόμενος ἔτος ὥριον ἐξετέλεσσας.
Αἴθ' ἐπ' ἐμεῦ ζωοῖς ἐναρίθμιος ὤφελες ἦμεν,
Ὥς τοι ἐγὼν ἐνόμευον ἀν' ὤρεα τὰς καλὰς αἶγας,
Φωνᾶς εἰσαΐων· τὺ δ' ὑπὸ δρυσὶν ἢ ὑπὸ πεύκαις
Ἁδὺ μελισδόμενος κατεκέκλισο θεῖε Κομάτα.
Χ' ὁ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δὲ μετ' αὖθις
Κἠγὼν τοῖ' ἐφάμαν, Λυκίδα φίλε, πολλὰ μὲν ἄλλα
Νύμφαι κἠμὲ δίδαξαν ἀν' ὤρεα βουκολέοντα
Ἐσθλὰ, τά που καὶ Ζανὸς ἐπὶ θρόνον ἄγαγε φάμα·
Ἀλλὰ τόγ' ἐκ πάντων μέγ' ὑπείροχον, ᾧ τὺ γεραίρειν
Ἀρξεῦμ'. ἀλλ' ὑπάκουσον, ἐπεὶ φίλος ἔπλεο μοίσαις·
Σιμιχίδᾳ μὲν Ἔρωτες ἐπέπταρον. ἦ γὰρ ὁ δειλὸς
Τόσσον ἐρᾷ Μυρτοῦς, ὅσον εἴαρος αἶγες ἔρανται.
Ὤρατος δ' ὁ τὰ πάντα φιλαίτατος ἀνέρι τήνῳ,
Παιδὸς ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἔχει πόθον. οἶδεν Ἀριστις,
Ἐσθλὸς ἀνὴρ μέγ' * Ἄριστος, ὃν οὐδ' ἂν αὐτὸς ἀείδειν
Φοῖβος σὺν φόρμιγγι παρὰ τριπόδεσσι μεγαίροι.
Ὡς ἐκ παιδὸς Ἄρατος ὑπ' ὀστέον αἴθετ' ἔρωτι.
Τόν μοι Πὰν, Ὁμόλας ἐρατὸν πέδον ὅστε λέλογχας,
Ἄκλητον κείνοιο φίλας ἐς χεῖρας ἐρείσαις,
Εἴτ' ἔσθ' * ἆρ ὁ Φιλῖνος ὁ μαλθακὸς, εἴτε τις ἄλλος.
Κἢν μὲν ταῦθ' ἔρδοις ὦ Πὰν φίλε, μή τί τυ παῖδες
Ἀρκαδικοὶ σκίλλαισιν ὑπὸ πλευράς τε καὶ ὤμους
Τανίκα μαστίσδοιεν, ὅτε κρέα τυτθὰ παρείη·
Εἰ δ' ἄλλως νεύσαις, κατὰ μὲν χρόα πάντ' ὀνύχεσσι
Δακνόμενος κνάσαιο, καὶ ἐν κνίδαισι καθεύδοις.
Εἴης δ' Ἠδωνῶν μὲν ἐν οὔρεσι χείματι μέσσῳ,
Ἕβρον πὰρ ποταμὸν τετραμμένος ἐγγύθεν ἄρκτω·

Totus reuera germen à Ioue factum.
Ita mihi & faber valdè inuiſus eſt, qui conatur
Æqualē mōtis ſummitati perficere domum Oromedontis,
Ac muſarum aues quotquot contrà Chium vatem
Ex aduerſo garrientes fruſtrà laborant.
Sed age, bucolicum citò incipiamus cantum
Simichida: & ego quidem, vide amice, an tibi placeat,
Hoc, quod nuper in monte paruum carmen elaboraui
Erit Ageanacti tuta nauigatio in Mitylenem.
Et quum propter occidentes hœdos notus humidas vrget
Vndas, & Orion quando in Oceano pedes ſiſtit,
Si Lycidam toſtum amore
Liberauerit: ardens enim amor eius me vrit.
Et alcyones ſternent vndas, & mare,
Et notum, & eurum, qui imas algas mouet:
Alcyones, glaucis Nereidibus queq́ maximè
Auium dilectæ ſunt quibuſque ex mari victus.
Ageanacti nauigationem quærenti in Mitylenem.
Tempeſtiua omnia fiant, & tutum in portum perueniat.
Et ego illo die, anethinam vel roſeam
Vel & violaceam coronam circa caput retinens,
Pteleaticum vinum ex cratere hauriam.
Ad ignem recubans, fabam aliquis in igne torrebit,
Et thorus erit extructus ad cubitum vſque
Cnyzaq́, aſphodeloq́, lentoq́, apio.
Et bibam ſuauiter, memor Ageanactis,
Ipſis calicibus ad fecem vſque labrum infigens.
Tibia canent autem mihi duo paſtores: alter, Acharnenſis,
Alter, Lycopitas: & Tityrus propè canet,
Vt olim Xeneam amauit Daphnis bubulcus,
Et vt montem circuibat, & vt quercus ipſum lugebant,
Himeræ quæ naſcuntur ad ripas fluuij:
Quum ille ceu nix quædam liqueſcebat ſub altum Hæmum,
Vel Atho, vel Rhodopen, vel Caucaſum extremum.
Cantabit etiam vt olim ſuſcepit caprarium lata arca
Viuum exiſtentem, ſæua impietate heri:
Vtque ipſum ſimæ ex prato paſcebant euntes
Cedrum in dulcem mollibus floribus apes:
Quoniam ei dulce muſa in ore fundebat nectar.
O beate Comata, tibi hæc iucunda dia acciderunt,
Et tu incluſus in arcam fuiſti, & tu apum
Fauos paſtus, trimeſtre tempus exegiſti.
Vtinam mea memoria inter viuentium numerum fuiſſes, γρ. [illegible]
Ita ego tibi paſcerem in montibus pulchras capras,
Vocem audiens: tu autem ſub quercubus vel ſub piceis
Suauiter modulans recubares diuine Comata.
Tantum ille locutus, finem fecit: poſtquam viciſſim
Et ego talia dixi, Lycida chare, multa quidem alia
Nymphæ & me docuerunt in montibus paſcentem
Præclara, quæ fortè vel ad Iouis ſolium ſuſtulit fama:
Sed illud ex omnibus valdè egregium, quod canere
Incipiam, ſed auſculta, quandoquidem muſis charus es.
Simichidæ quidem Amores ſternutarunt: certè enim miſer
Tantum amat Myrtô, quantum ver capræ amant.
Aratus autem qui omnium chariſſimus eſt illi homini,
Pueri in viſceribus habet amorem. nouit Ariſtis,
Bonus vir valdè Ariſtis, quem ne ipſe quidem canere
Phœbus cum cithara ad ſuos tripodas dedignaretur. γρ. [illegible]
Quàm pueri Aratus ſub oſſibus vritur amore.
Hunc mihi Pan, Homoles amabile ſolum qui ſortitus es,
Non vocatum illius charas in manus ſiſtas,
Siue is eſt tener Philinus, ſiue quiſpiam alius. γρ. [illegible]
Et, ſi hæc facies ô Pan chare, ne te pueri
Arcadici ſquillis ſub latera, & humeros
Tunc flagellent, quum carnes pauca adſunt:
Sin aliter annues, tunc per totum corpus vnguibus
Morſus ſcalparis, & in vrticis dormias.
Sis autem Edonorum quidem in montibus hyeme media,
Ad Hebrum fluuium verſus, propè ſeptentrionem.

Æſtate verò vltimos apud Æthiopas paſcas,
Sub ſcopulū Blemyorū, vnde nō amplius Nilus videri pōt.
Vos autem Hyetidis & Byblidis dulcem linquentes
Latecem, qui habitatis flauæ ædem altam Diones.
O malis amores rubentibus ſimiles,
Petite mihi arcubus amabilem Philinum,
Petite: quoniam amicum infelix non miſeratur mei.
Quanquam pyro iam mitior eſt, mulieres autem
Hei hei, dicunt, Philine, pulcher flos tibi deſluit.
Ne amplius ad fores excubemus ô Arate,
Neque pedes teramus: matutinus autem alium gallus
Cucuriens torporibus ſollicitis tradat:
Vnus autem ſub hac optime Molon ſtranguletur palæſtra:
Nobis autem quies curæ ſit, vetulaque adſit,
Quæ ſuſurrans, mala procul arceat.
Tantum dixi: ille autem mihi pedum, ſuaue ridens,
Sicut antea muſarum munus præbuit eſſe.
Atque ipſe deflectens ad ſiniſtram, qua itur ad Pyxam,
Perrexit via: ego verò & Eucritus ad Phraſidami
Conuerſi, & bonus Amyntichus, in profundis
Suauis iunci thoris recubuimus,
Inque nuper abſciſſis læti pampinis.
Multa autem nobis ſupra caput quatiebantur
Populique vlmique: & propius ſacer riuus
Nympharum ex antro defluens murmurabat.
Frondoſis autem in ramis æſtate gaudentes
Cicadæ canentes laborabant: acredula verò
Procul in denſis uuborum ſtridebat ſpinis.
Canebant caſſidæ & carduelis, gemebat turtur:
Volabant flauæ vndique fontes circum apes.
Omnia redolebant æſtatem vberrimā, redolebāt autumnū:
Pyra ad pedes, ad latera autem mala
Abundanter nobis voluebantur: curuati autem
Rami prunis grauati ad terram ferebantur:
Quadrimum autem à dolioū orificio relinebatur vinum.
Nymphæ Caſtalides quæ Parnaſi iuga tenetis,
Nunquid talem Pholi in lapideo antro
Cratera Herculi ſenex ſtatuit Chiron?
Nunquid illum paſtorem olim ad Anapum,
Illum fortem Polyphemum, qui montes iaculabatur,
Tale nectar induxit in ſtabulis pedibus tripudiare,
Quale (doly) tunc operculum relenaſtis ô nymphæ,
Ad aram Cereris arealis? cuius in aceruo
Rurſus ego vtinam figam magnum ventilabrum: illa verò rideat,
Mergites & papauera vtraque manu tenens.

Ἐν δὲ θέρει πυμάτοισι παρ' Αἰθιόπεσσι νομεύοις,
Πέτρᾳ ὕπο Βλεμύων, ὅθεν οὐκέτι Νεῖλος ὁρατός.
Υ̓́μμες δ' Ὑετίδος καὶ Βυβλίδος ἁδὺ λιπόντες
Νᾶμα, καὶ οἰκεῦντες ξανθᾶς ἕδος αἰπὺ Διώνας,
Ὦ μάλοισιν Ἔρωτες ἐρυθροῖσιν ὁμοῖοι,
Βάλλετέ μοι τόξοισι τὸν ἱμερόεντα Φιλῖνον,
Βάλλετ', ἐπεὶ τὸν ξεῖνον ὁ δύσμορος οὐκ ἐλεεῖ μευ.
Καὶ δὴ μὰν ἀπίοιο πεπαίτερος, αἱ δὲ γυναῖκες
Αἰ αἰ, φαντί, Φιλῖνε, τό τοι καλὸν ἄνθος ἀπορρεῖ.
Μηκέτι τοι φρουρῶμες ἐπὶ προθύροισιν Ἄρατε,
Μηδὲ πόδας τρίβωμες, ὁ δ' ὄρθριος ἄλλον ἀλέκτωρ
Κοκκύζων νάρκαισιν ἀνιαραῖσι διδοίη·
Εἷς δ' ἀπὸ τᾶσδε φέριστε Μόλων ἄγχοιτο παλαίστρας·
Ἄμμιν δ' ἁσυχία τε μέλοι, γραία τε παρείη,
Ἅτις ἐπιφθύζοισα, τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι.
Τόσσ' ἐφάμαν. ὁ δέ μοι τὸ λαγωβόλον, ἁδὺ γελάσσας,
Ὡς πάρος, ἐκ Μοισᾶν ξεινήϊον ὤπασεν ἦμεν.
Χὠ μὲν ἀποκλίνας ἐπ' ἀριστερά, τὰν ἐπὶ Πύξας
Εἷρφ' ὁδόν· αὐτὰρ ἐγών τε καὶ Εὔκριτος ἐς Φρασιδάμω
Στραφθέντες, χὠ καλὸς Ἀμύντιχος, ἔν τε βαθείαις
Ἁδείας σχοίνοιο χαμευνίσιν ἐκλίνθημες,
Ἔν τε νεοτμάτοισι γεγαθότες οἰναρέοισι.
Πολλαὶ δ' ἄμμιν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο
Αἴγειροι πτελέαι τε· τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ
Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον κελάρυζε.
Τοὶ δὲ ποτὶ σκιαραῖς ὀροδαμνίσιν αἰθαλίωνες
Τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον· ἁ δ' ὀλολυγὼν
Τηλόθεν ἐν πυκινῇσι βάτων τρύζεσκεν ἀκάνθαις.
Ἄειδον κόρυδοι καὶ ἀκανθίδες, ἔστενε τρυγών·
Πωτῶντο ξουθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι.
Πάντ' ὦσδεν θέρεος μάλα πίονος, ὦσδε δ' ὀπώρας·
Ὄχναι μὲν παρ ποσσί, παρὰ πλευραῖσι δὲ μᾶλα
Δαψιλέως ἄμμιν ἐκυλίνδετο· τοὶ δ' ἐκέχυντο
Ὄρπακες βραβίλοισι καταβρίθοντες ἔραζε·
Τετράενες δὲ πίθων ἀπελύετο κρατὸς ἄλειφαρ.
Νύμφαι Κασταλίδες Παρνάσιον αἶπος ἔχοισαι,
Ἆρά γέ πα τοιόνδε Φόλω κατὰ λάϊνον ἄντρον
Κρατῆρ' Ἡρακλῆϊ γέρων ἐστάσατο Χείρων,
Ἆρά γέ πα τῆνον τὸν ποιμένα τὸν ποτ' Ἀνάπῳ,
Τὸν κρατερὸν Πολύφαμον, ὃς ὤρεσι λᾶας ἔβαλλε,
Τοῖον νέκταρ ἔπεισε κατ' αὔλια ποσσὶ χορεῦσαι,
Οἷον δὴ τόκα πῶμα διεκρανάσατε νύμφαι,
Βωμῷ πὰρ Δάματρος ἁλωΐδος; ἇς ἐπὶ σωρῷ
Αὖτις ἐγὼ πάξαιμι μέγα πτύον· ἁ δὲ γελάσσαι,
Δράγματα καὶ μάκωνας ἐν ἀμφοτέρῃσιν ἔχοισα.

BVCOLICI CANTORES,
Idyllium octauum.

DAPHNIS, MENALCAS, ET CAPRARIVS.

Daphnis.

DAPHNIDI formoſo occurrit boues paſcenti,
Oues paſcens (vt dicunt) in montibus altis Menalcas.
Ambo hi erant flauis crinibus, ambo impuberes,
Ambo fiſtulam inflare periti, ambo cantare.
Primus verò ad Daphnim aſpiciens dixit Menalcas,

Menalcas.

Mugentium cuſtos boum Daphni, vis mecum certare cantu?
Aio me victurum eſſe te canendo, quantum volo.
Huic verò Daphnis tali reſpondit oratione,

Daphnis.

Paſtor lanigerarum ouium fiſtulator Menalca,
Nunquam vinces me, etiamſi canendo dirumparis.

Menalcas.

Viſne ergo facere periculum? vis deponere præmium?

Daphnis.

Volo facere periculum, volo deponere præmium.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ,
εἰδύλλιον η.

ΔΑΦΝ. ΚΑΙ ΜΕΝΑΛ. ΚΑΙ ΑΙΠΟΛΟΣ.

Δάφνις.

ΔΑΦΝΙΔΙ τῷ χαρίεντι συνάντετο βουκολέοντι
Μᾶλα νέμων, ὡς φαντί, κατ' ὤρεα μακρὰ Μενάλκας.
Ἄμφω τώ γ' ἤστην πυρροτρίχω, ἄμφω ἀνάβω,
Ἄμφω συρίσδεν δεδαημένω, ἄμφω ἀείδεν.
Πρᾶτος δ' ὦν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκας,

Μενάλκας.

Μυκητᾶν ἐπίουρε βοῶν Δάφνι, λῇς μοι ἀεῖσαι;
Φαμί τυ νικασεῖν, ὅσσον θέλω, αὐτὸς ἀείδων.
Τὸν δ' ἄρα χὠ Δάφνις τοιῷδ' ἀπαμείβετο μύθῳ,

Δάφνις.

Ποιμὴν εἰροπόκων ὀΐων συρικτὰ Μενάλκα,
Οὔποτε νικασεῖς μ', οὐδ' εἴ τι πάθοις τύ γ' ἀείδων.

Μενάλκας.

Χρῄσδεις δ' ὦν ἐσιδεῖν; χρῄσδεις καταθεῖναι ἄεθλον;

Δάφνις.

Χρῄσδω τοῦτ' ἐσιδεῖν, χρῄσδω καταθεῖναι ἄεθλον.

Αλ.ἂ

Μενάλκας.
Ἀλλὰ τί θησεύμεσθ' ὅ κεν ἁμῖν ἄρκιον εἴη;
Δάφνις.
Μόσχον ἐγὼ θησῶ, τὺ δὲ θὲς γ' ἰσομάτορα ἀμνόν.
Μενάλκας.
Οὐ θησῶ ποκὰ ἀμνόν· ἐπεὶ χαλεπὸς δ' ὁ πατήρ μευ,
χ' ἁ μάτηρ· τὰ δὲ μᾶλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθμεῦντι.
Δάφνις.
Ἀλλὰ τί μὰν θησεῖς; τί δὲ τὸ πλέον ἑξεῖ ὁ νικῶν;
Μενάλκας.
Σύριγγ' ἃν ἐποίησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον,
λευκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἶσον ἄνωθεν·
ταύταν κατθείην· τὰ δὲ τῶ πατρὸς οὐ καταθησῶ.
Δάφνις.
Ἦ μάν τοι κἠγὼ σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον,
λευκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἶσον ἄνωθεν.
Πρώαν νιν συνέπαξ'· ἔτι καὶ τὸν δάκτυλον ἀλγῶ
τοῦτον, ἐπεὶ κάλαμός με διασχισθεὶς διέτμαξεν.
Ἀλλὰ τίς ἄμμε κρινεῖ; τίς ἐπάκοος ἔσσεται ἁμέων;
Μενάλκας.
Τῆνόν πως ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον ἢν καλέσωμες,
ᾧ ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φάλαρος ὑλακτεῖ.
Χ' οἱ μὲν παῖδες ἄϋσαν, ὁ δ' αἰπόλος ἦνθ' ἐπακούσας·
χ' οἱ μὲν παῖδες ἄειδον, ὁ δ' αἰπόλος ἤθελε κρίναι.
Πρᾶτος δ' ὧν ἄειδε λαχὼν ἰυκτὰ Μενάλκας·
εἶτα δ' ἀμοιβαίαν ὑπεφάψατο Δάφνις ἀοιδὰν
βουκολικάν. οὕτω δὲ Μενάλκας ἄρξατο πρᾶτος.
Μενάλκας.
Ἄγκεα καὶ ποταμοί, θεῖον γένος, αἴ τι Μενάλκας
πᾶκτιν ὁ συρικτὰς προσφιλὲς ᾆσε μέλος,
βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς * ἀμνάδας· ἢν δέ ποκ' ἔνθῃ
Δάφνις ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχοι.
Δάφνις.
Κρᾶναι καὶ βοτάναι, γλυκερὸν φυτόν, αἴπερ ὁμοῖον
μουσίσδει Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσι,
τοῦτο τὸ βουκόλιον πιαίνετε· κἤν τι Μενάλκας
τεῖδ' ἀγάγῃ, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι.
Μενάλκας.
Παντᾷ ἔαρ, παντᾷ δὲ νομοί, παντᾷ δὲ γάλακτος
οὔθατα πλήθουσιν, καὶ τὰ νέα τρέφεται,
ἔνθ' ἁ καλὰ παῖς ἐπινίσσεται· αἰ δ' ἂν ἀφέρπῃ,
χὠ ποιμὰν ξηρὸς τηνόθι, χ' αἱ βοτάναι.
Δάφνις.
Ἔνθ' ὄϊς, ἔνθ' αἶγες διδυματόκοι, ἔνθα μέλισσαι
σμάνεα πληρεῦσιν, καὶ δρύες ὑψίτεραι,
ἔνθ' ὁ καλὸς Μίλων βαίνει ποσίν· αἰ δ' ἂν ἀφέρπῃ,
χὠ τὰς βῶς βόσκων, χ' αἱ βόες αὐότεραι.
Μενάλκας.
Ὦ τράγε, τᾶν λευκᾶν αἰγῶν ἄνερ, ὦ βάθος ὕλας
μυρίον, ὦ σιμαὶ δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ ἔριφοι·
ἐν τήνῳ γὰρ τῆνος. ἴθ' ὦ κόλε καὶ λέγε Μίλων
ὡς Πρωτεὺς φώκας, καὶ θεὸς ὤν, ἔνεμε.
Δάφνις.
Μή μοι γᾶν Πέλοπος, μή μοι χρύσεια τάλαντα
εἴη ἔχειν, μηδὲ πρόσθε θέειν ἀνέμων·
ἀλλ' ὑπὸ τᾷ πέτρᾳ τᾷδ' ᾄσομαι, ἀγκὰς ἔχων τυ,
σύννομα μᾶλ' ἐσορῶν τὰν Σικελὰν ἐς ἅλα.
Μενάλκας.
Δένδρεσι μὲν χειμὼν φοβερὸν κακόν, ὕδασι δ' αὐχμός,
ὄρνισιν δ' ὕσπλαγξ, ἀγροτέροις δὲ λίνα·
ἀνδρὶ δὲ παρθενικᾶς ἁπαλᾶς πόθος. ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ,
οὐ μόνος ἠράσθην· καὶ τὺ γυναικοφίλας.
Ταῦτα μὲν ὧν δι' ἀμοιβαίων οἱ παῖδες ἄεισαν·
τὰν πυμάταν δ' ᾠδὰν οὕτως ἐξᾶρχε Μενάλκας.
Μενάλκας.
Φείδευ τᾶν ἐρίφων, φείδευ λύκε τᾶν τοκάδων μευ·
μηδ' ἀδίκει μ', ὅτι μικκὸς ἐὼν πολλαῖσιν ὁμαρτῶ.
Ὦ Λάμπουρε κύον, οὕτω βαθὺς ὕπνος ἔχει τυ;
οὐ χρὴ κοιμᾶσθαι βαθέως σὺν παιδὶ νέμοντα.

Menalcas.
Verùm quid ponemus quod nobis ſatis dignum ſit?
Daphnis.
Vitulum ego ponam, tu autẽ pone æqualem matri agnum.
Menalcas.
Non ponã unquam agnum: quoniã difficilis pater meus eſt,
Et mater: oues autem veſpera omnes numerant.
Daphnis.
Quid ergo pones? quid autem lucrabitur victor?
Menalcas.
Fiſtulam quam feci bonam ego nouem vocum,
Albam ceram habentem, equè infernè ac ſupernè:
Hanc deponam: res autem patris non deponam.
Daphnis.
Atqui & ego fiſtulam habeo nouem vocum,
Albam ceram habentem, equè infernè ac ſupernè.
Nuper eam compegi: adhuc & digitum doleo
Iſtum, quoniam calamus ſciſſus incidit.
Sed quis nos iudicabit? quis auditor erit noſtrûm?
Menalcas.
Illum fortè huc caprarium ſi vocauerimus,
Cui prope hœdos canis ille albus adlatrat.
Et pueri vocauerunt, caprarius autem venit quum audiſſet.
Et pueri cantabant, caprarius autem volebat iudicare.
Primus autem cecinit ſortitò canorus Menalcas:
Deinde alternum excepit Daphnis cantum
Bucolicum. ſic autem Menalcas incepit primus.
Menalcas.
Valles & flumina, diuinum genus, ſi quod Menalcas
Vnquam fiſtulator amabile cecinit carmen,
Paſcite ex animo agnas: ſi autem vnquam venerit
Daphnis habens vitulas, nihil minus habeat.
Daphnis.
Fontes & herbæ, iucunda germina, ſi quid ſimile
Canit Daphnis luſcinus,
Hoc armentum boum ſaginate: & ſi quid Menalcas
Huc duxerit, lætus abundè omnia paſcat.
Menalcas.
Vbique ver, vbique paſcua, vbique lactè
Vbera turgent, & agni ſaginantur.
Quàm pulchra puella aduenit: ſi autem abit,
Et paſtor areſcit ibi, & herba.
Daphnis.
Ibi oues, ibi capræ gemellipara, ibi apes
Aluearia replent, & quercus altiores,
Vbi pulcher Milon incedit pedibus: ſi autem abeat,
Et boues paſcens, & boues ſqualidiores.
Menalcas.
O hirce, albarum caprarum marite, ô altitudo ſyluæ
Immenſa, ô ſimi huc venite ad aquam hœdi:
In illo enim ille. vade ô cornibus mutilate, & dic Miloni
Quòd Proteus phocas, quamuis eſſet deus, paſcebat.
Daphnis.
Non mihi terram Pelopis, non mihi aurea talenta
Liceat habere, neque curſu ſuperare ventos:
Sed ſub petra hac cantabo amplexu tenens te,
Simul paſcentes oues inſpicies Siculum in mare.
Menalcas.
Arboribus quidem hyems terribile malum, aquis autem
ſiccitas,
Auibus autem laqueus, feris ſylueſtribus retia.
Hominis autem, virginis teneræ amor. ô pater, ô Iupiter,
Non ſolus amaui: & tu mulierum amator.
Hæc igitur alternis pueri cantauerunt:
Vltimum autem cantum ſic orſus eſt Menalcas.
Menalcas.
Parce hœdis, parce lupe fœtis meo pecori:
Neq; me iniuria affice, quòd paruus exiſtẽs multas ſequor.
O Lampure canis, ſiccine altus ſomnus tenet te?
Non oportet dormire profundè cum puero paſcentem.

* γρ. ἀμοιβαδίας

Neque vos oues pigeat tenera ſaturari
Herba: non laborabitis quando rurſus hæc naſcetur.
Heus paſcimini, paſcimini: & vbera replete omnes,
Vt partem agni habeant, partem in calathos reponam.
Deinde viciſſim Daphnis ſuauiter cœpit canere,

Daphnis.

Et me ex antro iũcta ſupercilia habẽs puella heri proſpectãs
Iuuencas agentem, pulchrum pulchrum eſſe dicebat:
Ego verò ne verbum quidem reſpondi amarum ipſi:
Sed demiſſis oculis meum iter perſequebar.
Dulcis vox vitulæ, dulcis ſpiritus:
Dulce vitulus mugit, dulce etiam vacca:
Dulce autem æſtate ad riuum fluentem ſub dio cubare.
Quercui glandes decus ſunt, malo ſua poma,
Boui autem vitulus, bubulco boues ipſæ.
Sic pueri cantauerunt: caprarius verò ſic dixit,

Caprarius.

Dulce vadé os tibi & deſiderabilis ô Daphni vox,
Præſtat modulantem te audire quàm mel lingere.
Accipe fiſtulas: viciſti enim cantando.
Quòd ſi velis & meipſum ſimul paſcentem docere,
Illam cornibus mutilam pro pretio tibi dabo,
Quæ ſummam ſemper mulctram implet.
Atque ita puer gauiſus eſt, & ſaltauit, & plauſum dedit,
Quia vicit, ſicut in matrem hinnulus ſaltare ſolet:
Ita verò doluit & animo deiectus eſt mœrore
Alter, vt ſponſa prima concubitu dolet.
Ex illo tẽpore Daphnis inter paſtores primus habitus eſt:
Et nympham Naiadem quanquam eſſet adoleſcentulus, in matrimonium duxit.

Ταὶ δ' ὄϊες, μηδ' ὔμμες ἀοκνεῖτ' ἁπαλᾶς κορέσασθαι
Ποίας· ὄυτι καμεῖσθ' ὄκκα πάλιν ἅδε φύηται.
Σίττα νέμεσθε, νέμεσθε· τὰ δ' ὔθατα πλήσατε πάντα,
Ὡς τὸ μὲν αἱ 'ρνες ἔχωντι, τὸ δ' ἐς ταλάρως ἀπόθωμαι.
Δεύτερος αὖ Δάφνις λιγυρῶς ἀνεβάλλετ' ἀείδειν,

Δάφνις.

Κἠμ' ἐκ τῶ ἄντρω σύνοφρυς κόρα ἐχθὲς ἰδοῖσα
Τὰς δαμάλας παρελῶντα, καλὸν καλὸν ἦμες ἔφασκεν.
Οὐ μὰν οὐδὲ λόγον ἐκρίθην ἀπὸ τὸν πικρὸν αὐτᾷ,
Ἀλλὰ κάτω βλέψας, τὰν ἁμετέραν ὁδὸν εἷρπον.
Ἀδεῖα φωνὰ τᾶς πόρτιος, ἀδὺ τὸ πνεῦμα·
Ἀδὺ δὲ χὠ μόσχος γαρύεται, ἀδὺ δὲ χ' ἁ βῶς·
Ἀδὺ δὲ τῶ θέρεος παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτεῖν·
Τᾷ δρυῒ ταὶ βάλανοι κόσμος, τᾷ μαλίδι μᾶλα,
Τᾷ βοῒ δ' ἁ μόσχος, τῷ βουκόλῳ αἱ βόες αὐταί.
Ὡς οἱ παῖδες ἄεισαν, ὁ δ' αἰπόλος ὧδ' ἀγόρευεν,

Αἰπόλος.

Ἀδύ τι τὸ στόμα τοι καὶ ἐφίμερος ὦ Δάφνι φωνά.
Κρέσσον μελπομένω τεῦ ἀκουέμεν ἢ μέλι λείχειν.
Λάζευ τὰς σύριγγας· ἐνίκασας γὰρ ἀείδων.
Αἰ δέ τι λῇς με καὶ αὐτὸν ἅμ' αἰπολέοντα διδάξαι,
Τήναν τὰν μιτύλαν δωσῶ τὰ δίδακτρά τοι αἶγα,
Ἅτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληρεῖ.
Ὡς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη καὶ ἀνάλατο καὶ πλατάγησε
Νικάσας, οὕτως ἐπὶ ματέρα νεβρὸς ἄλοιτο·
Ὡς δὲ κατεσμύχθη καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπῃ
Ὥτερος, οὕτω καὶ νύμφα γαμεθεῖσ' ἀκάχοιτο.
Κἠκ τούτω Δάφνις παρὰ ποιμέσι πρᾶτος ἔγεντο,
Καὶ νύμφαν ἄκρηβος ἐὼν ἔτι, Ναΐδα γᾶμεν.

PASTOR, SIVE BVBVLCI, Idyllium nonum.

DAPNIS ET MENALCAS.

Menalcas.

CANE bucolicum carmen ô Daphni: & tu cantum incipe primus,
Cantum incipe primus, deinde ſequatur Menalcas,
Vitulos vaccis ſummittentes, & non fœtis tauros:
Atque illi ſimul paſcantur, & in foliis errent,
Armentum non negligentes, mihi autem tu canta
Ex altera parte: ex altera verò reſpondeat Menalcas.

γρ. ἑψέσθω. γρ. ὑπὸ.

Daphnis.

Dulce mugit vitulus, dulce & bos,
Dulce etiam fiſtula, & bubulcus: dulce & ego.
Eſt autem mihi ad aquam gelidam thorus, in quo ſtratæ ſunt
Albis ex buculis pulchræ pelles, quas mihi omnes
Aphricus arbutum rodentes à ſpecula deiecit.
Æſtatem autem torrentem ego tantum curo,
Quantum qui amat patris monitiones & matris audire.
Sic Daphnis cantauit mihi: ſic autem Menalcas,

Menalcas.

Ætna mater mea, & ego pulchrum antrum inhabito
Concauis in petris: poſſideo verò quotquot in ſomnio
Apparent, multas quidem oues, multas autem capellas,
Quarum mihi ad caput & ad pedes pelles iacent.
In igne autem querno exta bulliunt, in igne autem aridæ
Phagi hyberno tempore: itaque ne tantillum quidem curo
Hyemem, vel quantum edentulus nuces, pulte appoſita.
His quidem applauſi, & ſtatim donum dedi,
Daphnidi quidem clauam, quam mihi patris aluit ager,
Sponte ſua natam: quã ne faber quidẽ fortaſſe reprehẽdiſſet:
Alteri verò, concha pulchram teſtam, cuius carnem ipſe
Comederam, petris in Icariis quum obſeruaſſem,
Quinq; in partes diuidens quinq; qui aderant: ille. v. ſonuit
Bucolica muſæ multũ ſaluete, oſtẽdite autem carmen (teſtis,
Quod olim ego præſens illis cecini paſtoribus.
Non amplius in linguæ ſummitate puſtulam produxeris.

ΝΟΜΕΥΣ, Η ΒΟΥΚΟΛΟΙ, εἰδύλλιον θ.

ΔΑΦΝΙΣ ΚΑΙ ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Μενάλκας.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΔΕΟ Δάφνι· τὺ δ' ᾠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος,
Ὠιδᾶς ἄρχεο πρᾶτος, *ἐφεψάσθω δὲ Μενάλκας,
Μόσχως βουσὶν ὑφέντες, *ἐπὶ στείραισι δὲ ταύρως·
Χ' οἱ μὲν ἅμα βόσκοιντο, καὶ ἐν φύλλοισι πλανῷντο,
Μηδὲν ἀτιμαγελεῦντες, ἐμὶν δὲ τὺ βουκολιάσδευ
Ἐντεῦθεν, ἐνθένδε δέ γ' ὑποκρίνοιτο Μενάλκας.

Δάφνις.

Ἀδὺ μὲν ἁ μόσχος γαρύεται, ἀδὺ δὲ χ' ἁ βῶς,
Ἀδὺ δὲ χ' ἁ σύριγξ, χὠ βουκόλος· ἀδὺ δὲ κἠγών.
Ἔστι δέ μοι παρ' ὕδωρ ψυχρὸν στιβὰς, ἐν δὲ νένασται
Λευκᾶν ἐκ δαμαλᾶν καλὰ δέρματα, τάς μοι ἁπάσας
Λὶψ κόμαρον τρώγοισας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐτίναξε.
Τῶ δὲ θέρευς φρύγοντος ἐγὼ τόσσον μελεδαίνω,
Ὅσσον ἐρῶν τι πατρὸς μύθων καὶ ματρὸς ἀκούειν.
Οὕτω Δάφνις ἄεισεν ἐμὶν· οὕτω δὲ Μενάλκας·

Μενάλκας.

Αἴτνα μᾶτερ ἐμὰ, κἠγὼ καλὸν ἄντρον ἐνοικέω
Κοίλαις ἐν πέτραισιν· ἔχω δέ τοι ὅσσ' ἐν ὀνείρῳ
Φαίνονται, πολλὰς μὲν ὄις, πολλὰς δὲ χιμαίρας,
Ὧν μοι πρὸς κεφαλᾷ καὶ πρὸς ποσὶ κώεα κεῖται.
Ἐν πυρὶ δὲ δρυΐνῳ χόρια ζεῖ, ἐν πυρὶ δ' αὖαι
Φαγοὶ χειμαίνοντος· ἔχω δέ τοι οὐδ' ὅσον ὤραν
Χείματος, ἢ νωδὸς καρύων, ἀμύλοιο παρόντος.
Τοῖς μὲν ἐπεπλατάγησα, καὶ αὐτίκα δῶρον ἔδωκα,
Δάφνιδι μὲν κορύναν, τάν μοι πατρὸς ἔτρεφεν ἀγρὸς
Αὐτοφυῆ, τὰν οὐδ' ἂν ἴσως μωμάσατο τέκτων·
Τήνῳ δὲ στρόμβω καλὸν ὄστρακον, οὗ κρέας αὐτὸς
Σιτήθην, πέτραισιν ἐν Ἰκαρίαισι δοκεύσας,
Πέντε ταμὼν πέντ' οὖσιν, ὁ δ' ἐγκαρύξατο κόχλῳ.
Βουκολικαὶ Μοῖσαι μάλα χαίρετε, φαίνετε δ' ᾠδὰν
Τάν ποκ' ἐγὼ τήνοισι παρὼν ἄεισα νομεῦσι.
Μηκέτ' ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγγόνα φύσῃς.

Τέττιξ μὲν τέττιγι φίλος, μύρμακι δὲ μύρμαξ,
Ἴρηκες δ' ἴρηξιν, ἐμὶν δ' ἁ μῶσα καὶ ᾠδά.
Τᾶς μοι πᾶς εἴη πλεῖος δόμος· οὔτε γὰρ ὕπνος,
Οὔτ' ἔαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον, οὔτε μελίσσαις
Ἄνθεα, ὅσσον ἐμὶν μοῖσαι φίλαι. οὓς γὰρ* ὁρεῦσαι
Γαθεῦντας, τὼς δ' οὔτι ποτῷ δαλήσατο Κίρκα.

ΕΡΓΑΤΙΝΑΙ, Η ΘΕΡΙΣΤΑΙ, εἰδύλλιον ι.

ΜΙΛΩΝ ΚΑΙ ΒΑΤΤΟΣ.

Ἐργατίνα Βουκαῖε, τί νῦν* ὠ̓ιζυρὲ πεπόνθεις;
Οὔτε τὸν ὄγμον ἄγειν ὀρθὸν δύνᾳ, ὡς τὸ πρὶν ἄγες·
Οὔθ' ἅμα λαιοτομεῖς τῷ πλατίον, ἀλλ' ἀπολείπῃ,
Ὥσπερ ὄις ποίμνας, ἇς τὸν πόδα κάκτος ἔτυψε.
Ποῖός τις δείλαν τυ καὶ ἐκ μέσω ἄματος ἐσσῇ,
Ὃς νῦν ἀρχόμενος τᾶς αὔλακος οὐκ ἀποτρώγεις;

Βάττος.

Μίλων ὀψαμᾶτα, πέτρας ἀπόκομμ' ἀτεράμνω,
Οὐδαμά τοι συνέβα ποθέσαι τινὰ τῶν ἀπεόντων;

Μίλων.

Οὐδαμά. τίς δὲ πόθος τῶν ἔκτοθεν ἐργάτᾳ ἀνδρί;

Βάττος.

Οὐδαμά νυν συνέβα τοι ἀγρυπνῆσαι δι' ἔρωτα;

Μίλων.

Μηδέ γε συμβαίη· χαλεπὸν χορίω κύνα γεῦσαι.

Βάττος.

Ἀλλ' ἐγὼ ὦ Μίλων ἔραμαι σχεδὸν ἑνδεκαταῖος.

Μίλων.

Ἐκ πίθω ἀντλεῖς δῆλον· ἐγὼ δ' ἔχω οὐδ' ἅλις ὄξος.

Βάττος.

Τοιγάρτοι τὰ πρὸ θυρᾶν μοι ἀπὸ σπόρω ἄσκαλα πάντα.

Μίλων.

Τίς δὲ τὺ τᾶν παίδων λυμαίνεται; Β. Ἁ Πολυβώτα,
Ἃ πρᾶν ἀμάντεσσι παρ' * Ἱπποκόωντι ποταύλει.
Εὗρε θεὸς τὸν ἀλιτρόν· ἔχεις πάλαι ὧν ἐπεθύμεις·

Μίλων.

Μάντις τοι τὰν νύκτα χροϊξεῖται ἁ καλαμαία.

Βάττος.

Μωμᾶσθαί μ' ἄρχῃ τύ. τυφλὸς δ' οὐκ αὐτὸς ὁ Πλοῦτος,
Ἀλλὰ καὶ ὠφρόντιστος Ἔρως. μηδὲν μέγα μυθεῦ.

Μίλων.

Οὐ μέγα μυθεῦμαι. τὺ μόνον κατάβαλλε τὸ λᾷον,
Καί τι κόρας φιλικὸν μέλος ἀμβάλευ· ἅδιον οὕτως
Ἐργαξῇ. καὶ μὰν πρότερον ποκα μουσικὸς ἦσθα.

Βάττος.

Μοῖσαι Πιερίδες συναείσατε τὰν ῥαδινάν μοι
Παῖδ'· ὧν γάρ χ' ἅψησθε θεαί, καλὰ πάντα ποεῖτε.
Βομβύκα χαρίεσσα, Σύραν καλέοντί τυ πάντες,
Ἰσχνάν, ἁλιόκαυστον· ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον.
Καὶ τὸ ἴον μέλαν ἐστί, καὶ ἁ γραπτὰ ὑάκινθος·
Ἀλλ' ἔμπας ἐν τοῖς στεφάνοις τὰ πρᾶτα λέγονται.
Ἁ αἲξ τὰν κύτισον, ὁ λύκος τὰν αἶγα διώκει,
Ἁ γέρανος τὤροτρον· ἐγὼ δ' ἐπὶ τὶν μεμάνημαι.
Αἴθε μοι ἦς ὅσσα Κροῖσόν ποκα φαντὶ πεπᾶσθαι·
Χρύσεοι ἀμφότεροί κ' ἀνεκείμεθα τᾷ Ἀφροδίτᾳ,
Τὼς αὐλὼς μὲν ἔχοισα, καὶ ἢ ῥόδον, ἢ τύγε μᾶλον,
Σχῆμα δ' ἐγὼ καὶ καινὰς ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἀμύκλας.
Βομβύκα χαρίεσσ', οἱ μὲν πόδες ἀστράγαλοί τευ,
Ἁ φωνὰ δ'* τρύχνος· τὸν δ' αὖ τρόπον οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

Μίλων.

Ἦ καλὰς* ἄμμε ποῶν ἐλελάθει Βοῦκος ἀοιδάς·
Ὡς εὖ τὰν ἰδέαν τᾶς ἁρμονίας ἐμέτρησεν.
Ὤμοι τῶ πώγωνος, ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσα.
Θᾶσαι δὴ καὶ ταῦτα τὰ τῶ θείω Λιτυέρσα.
Δάματερ πολύκαρπε, πολύσταχυ, τοῦτο τὸ λᾷον
Εὔεργόν τ' εἴη καὶ κάρπιμον ὅττι μάλιστα.

Cicada quidem cicadæ amica, formicæ autem formica,
Accipitres autem accipitribus: mihi autem muſa & cantus.
Qua vtinam mihi omnis ſit plena domus: neq; enim ſomnus,
Neque ver ſubitum dulcius, neque apibus
Flores, quantũ mihi muſæ charæ ſunt. quos enim aſpicientes γρ. ὁρεῦσαι
Gaudent, eos ſua potione non læſit Circe.

OPERARII VEL MESSORES, Idyllium decimum.

MILO ET BATTVS.

OPERARIE ſtrenue, quid tibi nunc miſer accidit?
Neque ſulcum ducere rectum potes, vt prius ducebas: γρ. ὠ̓ιζυρέ.
Neque ſimul ſegetes metis cum aliis, ſed reſtitas,
Sicut ouis à grege, cuius pedem ſpina ſauciauit.
Qualis tandem meridie ac veſpere futurus es,
Qui nunc incipiens ſulcum non rodis?

Battus.

Milon vſque ad veſperam metens, petræ fragmentum duræ.
Nunquámne tibi contigit deſiderare aliquem abſentium?

Milo.

Nunquam. quod autem eſt deſiderium perſonarum externarum homini operario?

Battus.

Nunquámne contigit tibi vigilare propter amorem?

Milo.

Quin neque contingat: periculoſum eſt canem exta guſtare.

Battus.

At ego ô Milon amo ferè vndecimum iam diem.

Milo.

Ex dolio tu ſcilicet hauris: ego verò ne aceti q̃dẽ ſatis habeo.

Battus.

Itaque ante fores meas neque ſata neque culta ſunt omnia.

Milo.

Quæ autem puella te cruciat? Ba. Filia Polybotæ,
Quæ nuper metentibus apud Hippocoonta cantabat. γρ. ἱππωνα κι.
Inuenit deus peccatorem: habes diu quæ concupiſcebas.

Milo.

Vates tibi nocte accubabit Cicada.

Battus.

Carpere me incipis tu. cæcus autem non ſolus Plutus,
Verùm etiam curarum autor Cupido. nihil ſuperbè dixeris.

Milo.

Non ſuperbè loquor, tu modò depone ſegetem.
Et aliquod de puella carmen amatorium aggredere: iucundius ſic
Opus facies. nam & olim muſicus eras.

Battus.

Muſæ Pierides vnà mecum canite gracilem
Puellã. quæ enim attigitis ô deæ, pulchra omnia efficitis.
Bombyca gratioſa, Syram vocant te omnes,
Gracilem, ſole toſtam: ego autem ſolus melli ſimilem colore.
Et viola nigra eſt, & notis inſcriptus hyacinthus:
Sed tamen in coronis præcipua nominatur.
Capra cytiſum, lupus capram ſequitur,
Grus aratrum: ego autem tui cauſa inſanio.
Vtinam mihi eſſent quot opes aiunt olim Crœſum poſſediſſe,
Aurei certè ambo ſtaremus dicati Veneri:
Tu tibias tenens, & vel roſam, vel tu malum,
Ego.a. ſaltantis habitu & nouis in vtroq; pede calceamẽtis.
Bombyca gratioſa, pedes tui candidi ſunt.
Vox autem mollis: mores verò tuos non poſſum exprimere. γρ. τρύχνος

Milo.

Certè fallebat nos operarius dum carmina egregia faceret: γρ. ἦ ῥα
Quàm aptè genus harmoniæ dimenſus eſt.
O barbam, quàm fruſtrà aluiſti:
Attende iam & hæc carmina diuini Lytierſæ:
Ceres frugifera, effice vt ſeges iſta ſpicifera
Bene culta ſit, & fœcunda quàm maximè.

Stringite meſſores manipulos, ne præteriens aliquis
Dicat, O ficulneos homines, perijt hæc merces.
Ad boream ventum aceruus ſectio vobis
Vel Zephyrum ſpectet: pingueſcunt ariſtæ ſic.
Frumentū triturantes fugere oportet meridianum ſomnum.
Ex culmo tum palea maximè exeunt.
Incipere meſſores oportet, cum galerita excitatur,
Et deſinere quum dormiuit: quieſcere autē æſtu meridiano.
Optabilis ranæ eſt, ò pueri, vita: non eſt ſolicita
Quis ſibi potum miniſtret: adeſt enim ei abundè.
Melius ò curator auare lentes coquere,
Caue ne incidas manum ſecans cyminum.
Hæc oportet laborantes in ſole viros canere.
Illum autem tuum ò meſſor decet noxium amorem
Narrare matri in lecto manè vigilanti.

Σφίγγετ' ἀμαλλοδέται τὰ δράγματα, μὴ παριών τις
Εἴποι, σύκινοι ἄνδρες, ἀπώλετο χ' οὗτος ὁ μισθός.
Ες βορέαν ἄνεμον τᾶς κόρθυος ἁ τομὰ ὔμμιν
Η ζέφυρον βλεπέτω· πιαίνεται ὁ στάχυς οὕτως·
Σῖτον ἀλοιῶντες φεύγειν τὸ μεσαμβρινὸν ὕπνον.
Εκ καλάμας ἄχυρον τελέθει τημόσδε μάλιστα·
Αρχεσθαι δ' ἀμῶντας ἐγειρομένω κορυδαλλῶ,
Καὶ λήγειν εὕδοντος· ἐλινῦσαι δὲ τὸ καῦμα.
Ευκτὸς ὁ τῶ βατράχω παῖδες βίος· οὐ μελεδαίνει
Τὸν τὸ πιεῖν ἐγχεῦντα· πάρεστι γὰρ ἄφθονον αὐτῷ.
Κάλλιον ὦ 'πιμελητὰ φιλάργυρε τὸν φακὸν ἕψειν,
Μὴ 'πιτάμῃς τὰν χεῖρα καταπρίων τὸ κύμινον.
Ταῦτα χρὴ μοχθεῦντας ἐν ἁλίῳ ἄνδρας ἀείδειν.
Τὸν δὲ τεὸν βουκαῖε πρέπει λιμηρὸν ἔρωτα
Μυθίσδεν τᾷ ματρὶ κατ' εὐνὰν ὀρθρευοίσᾳ.

CYCLOPS, Idyllium vndecimum.

NVLLVM contra amorem eſt remedium aliud
O Nicia, quod aut inungi, meo quidem iudicio, aut
aſpergi poſſit,
Quam Pierides. leue autem admodum hoc & ſuaue
Eſt hominibus: inuenire tamen difficile eſt.
Noſſe autem te probe hoc puto, medicum exeuntem,
Et nouem iam dilectum egregiè muſis.
Sic certè facillimè viuebat Cyclops ille apud nos,
Ille antiquus Polyphemus, quum amaret Galateam,
Iam primum pubeſcens circa os temporáque:
Amabat autem non roſis, non pomis, non cincinnis,
Sed pernicioſis furiis: ducebat autem omnia ſecunda.
Sæpe oues ad ſtabulum ipſæ abierunt
Viridi ex herba: ille autem Galateam cantans,
In ipſo littore tabeſcebat algoſo,
Ab ortu ſolis vſque acerbiſſimum gerens in pectore vulnus,
Cupidinis potentis, qui in hepate infixerat ſagittam.
Attamen remedium inuenit: ſedens autem in rupe
Alta, in pontum proſpectans, talia cantabat.
O candida Galatea, cur amantem reſpuis?
Candidior lacte coacto aſpectu, tenerior autem agna,
γ. σφριγα-νωτέρα. *Vitulo laſciuior, acerbior vua immatura:*
Venis autem huc quum dulcis ſomnus tenet me,
Proripis autem te ſtatim quum dulcis ſomnus dimittit me:
Fugis autem, quemadmodum ouis canum lupum conſpicata.
Amare cœpi ego puella te quum primum
Veniſti mea cum matre, volens hyacinthina folia
Ex monte decerpere: ego autem viæ dux eram.
Quieſcere autē & quū te vidi & poſtea, & ad hūc vſq; diē,
Ex eo tēpore poſſum: tu autē non curas, nihil per Iouē curas.
Intelligo venuſta puella cuius rei gratia fugis.
Quia mihi hirſutum ſupercilium per totam frontem
Ex altera ad alteram panditur aurem, quaſi vnica linea:
Vnus autem ſubeſt oculus: latus autē naſus labris imminet.
Ego tamen, quanquam talis ſim, oues mille paſco,
γ. ἀμελγό-μενος. *Et ex his optimum mulgens lac bibo:*
Caſeus autem nō deficit mihi neq; in æſtate, neq; in autumno,
γ. ἄκρω. *Non extrema hyeme: fiſcellæ enim ſemper plenæ ſunt.*
Fiſtula verò canere ſcio vt nemo Cyclopum hic,
Te, charū, dulceq; pomū, & meipſum ſimul cantu celebrās,
Idq; ſæpius ad noctē intēpeſtā: nutrio autē tibi vndecim ceruas
γ. μαννοφό-ρως. *Omnes fœtas, & catulos quatuor vrſarum.*
Sed veni ad me, & habebis nihil minus:
Glaucum autem mare ſine in terram illidi.
Iucundius in antro apud me noctem tranſiges:
Sunt lauri illic, ſunt proceræ cupreſſi,
Eſt nigra hedera, eſt vinea dulces racemos ferens:
Eſt gelida aqua, quam mihi nemoroſa Ætna
Candida ex niue, potum diuinum, demittit:
Quis præ his in mari & fluctibus viuere malit?
Quòd ſi tibi ego ipſe videor hirſutior eſſe,
Sunt quernaligna mihi, & ſub cinere inextinctus ignis:

ΚΥΚΛΩΨ, εἰδύλλιον ια.

ΟΥΔΕΝ ποτ' τὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο
Νικία, οὔτ' ἔγχριστον (ἐμὶν δοκεῖ) οὔτ' ἐπίπαστον,
Η ταὶ Πιερίδες. κοῦφον δέ τι τοῦτο καὶ ἁδὺ
Γίνετ' ἐπ' ἀνθρώποις· εὑρεῖν δ' οὐ ῥᾴδιόν ἐστι.
Γινώσκειν δ' οἶμαί τυ καλῶς, ἰατρὸν ἐόντα,
Καὶ ταῖς ἐννέα δὴ πεφιλαμένον ἔξοχα μοίσαις.
Οὕτω γοῦν ῥᾷστα διᾶγ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἁμῖν,
Ω'ρχαῖος Πολύφαμος, ὅκ' ἤρατο τᾶς Γαλατείας,
Αρτι γενειάσδων περὶ τὸ στόμα τὼς κροτάφως τε·
Ηρατο δ' οὐ ῥόδοις, οὐ μάλοις, οὐδὲ κικίννοις,
Αλλ' ὀλοαῖς μανίαις· ἁγεῖτο δὲ πάντα πάρεργα.
Πολλάκι ταὶ ὄιες ποτὶ τωὔλιον αὐταὶ ἀπῆνθον
Χλωρᾶς ἐκ βοτάνας· ὁ δὲ τὰν Γαλάτειαν ἀείδων,
Αὐτὸς ἐπ' ἀϊόνος κατετάκετο φυκιοέσσας
Εξ ἀοῦς, ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἕλκος,
Κύπριδος ἐκ μεγάλας, τό οἱ ἥπατι πᾶξε βέλεμνον.
Αλλὰ τὸ φάρμακον εὗρε· καθεζόμενος δ' ἐπὶ πέτρας
Υψηλᾶς, ἐς πόντον ὁρῶν, ἄειδε τοιαῦτα,
Ω λευκὰ Γαλάτεια, τί τὸν φιλέοντ' ἀποβάλλῃ;
Λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν, ἁπαλωτέρα δ' ἀρνὸς,
Μόσχω γαυροτέρα, * φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς·
Φοιτῇς δ' αὖθ' οὕτως ὅκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχῃ με,
Οἴχῃ δ' εὐθὺς ἰοῖσ' ὅκκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με·
Φεύγεις δ' ὥσπερ ὄις πολιὸν λύκον ἀθρήσασα.
Ηράσθην μὲν ἔγωγε κόρα τεοῦ ἁνίκα πρᾶτον
Ηνθες ἐμᾷ σὺν ματρὶ, θέλοισ' ὑακίνθινα φύλλα
Εξ ὄρεος δρέψασθαι· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἁγεμόνευον.
Παύσασθαι δ' ἐσιδὼν τυ καὶ ὕστερον οὐδ' ἔτι πω νῦν
Εκ τήνω δύναμαι· τὶν δ' οὐ μέλει, οὐ μὰ Δί' οὐδέν.
Γινώσκω χαρίεσσα κόρα τίνος οὕνεκα φεύγεις.
Οὕνεκά μοι λασία μὲν ὀφρὺς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ
Εξ ὠτὸς τέταται ποτὶ θὤτερον ὡς μία μακρά.
Εἷς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεστι, πλατεῖα δὲ ῥὶς ἐπὶ χείλει.
Αλλ' οὗτος τοιοῦτος ἐὼν, βοτὰ χίλια βόσκω,
Κἠκ τούτων τὸ κράτιστον * ἀμελγόμενος γάλα πίνω·
Τυρὸς δ' οὐ λείπει μ' οὔτ' ἐν θέρει, οὔτ' ἐν ὀπώρᾳ,
Οὐ χειμῶνος * ἄκρω· ταρσοὶ δ' ὑπεραχθέες αἰεί.
Συρίσδεν δ' ὡς οὔτις ἐπίσταμαι ὧδε Κυκλώπων,
Τὶν, τὸ φίλον γλυκύμαλον, ἁμᾷ κἠμαυτὸν ἀείδων,
Πολλάκι νυκτὸς ἀωρί. τράφω δέ τοι ἕνδεκα νεβρὼς
Πάσας * ἀμνοφόρως, καὶ σκύμνως τέσσαρας ἄρκτων.
Αλλ' ἀφίκευ τὺ ποθ' ἁμὲ, καὶ ἑξεῖς οὐδὲν ἔλασσον·
Ταὶ γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθεῖν.
Αδιον ἐν τὤντρῳ παρ' ἐμὶν τὰν νύκτα διαξεῖς·
Εντὶ δάφναι τηνεὶ, ἐντὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι,
Εντὶ μέλας κισσὸς, ἔντ' ἄμπελος ἁ γλυκύκαρπος·
Εντὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἁ πολυδένδρεος Αἴτνα
Λευκᾶς ἐκ χιόνος, ποτὸν ἀμβρόσιον, προΐητι·
Τίς καν τῶνδε θάλασσαν ἔχειν ἢ κύμαθ' ἕλοιτο;
Αἰ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼν δοκέω λασιώτερος ἦμες,
Εντὶ δρυὸς ξύλα μοι, καὶ ὑπὸ σποδῷ ἀκάματον πῦρ·

Καὶ

Καιόμενος δ' ὑπὸ τεῦς καὶ τὰν ψυχὰν ἀνεχοίμαν,
Καὶ τὸν ἕν' ὀφθαλμὸν, τῶ μοι γλυκερώτερον οὐδέν.
Ὤμοι ὅτ' οὐκ ἔτεκέν μ' ἁ μάτηρ βράγχι' ἔχοντα,
Ὡς κατέδυν * ποτὶ τὶν, καὶ τὰν χέρα τεῦ ἐφίλασα,
Αἰ μὴ τὸ στόμα λῇς. ἔφερον δέ τοι ἢ κρίνα λευκὰ,
Ἢ μάκων' ἁπαλὰν, ἐρυθρὰ πλαταγώνι' ἔχοισαν.
Ἀλλὰ τὰ μὲν θέρεος, τὰ δὲ γίνεται ἐν χειμῶνι·
Ὥστ' οὔ κά τοι ταῦτα φέρειν ἅμα πάντ' ἐδυνάθην.
Νῦν μὰν ὦ κόριον νῦν * αὐτίκα νεῖν γα μαθεῦμαι,
Αἴ κά τις σὺν ναῒ πλέων ξένος ὧδ' ἀφίκηται·
Ὡς κἂν ἴδω τί ποθ' ἁδὺ κατοικεῖν τὸν βυθὸν ὔμμιν.
Ἐξένθοις Γαλάτεια καὶ ἐξενθοῖσα λάθοιο
(Ὥσπερ ἐγὼ νῦν ὧδε καθήμενος) οἴκαδ' ἀπενθεῖν·
Ποιμαίνειν δ' ἐθέλοις σὺν ἐμὶν ἅμα, καὶ γάλ' ἀμέλγειν,
Καὶ τυρὸν πᾶξαι, τάμισον δριμεῖαν ἐνεῖσα.
Ἁ μάτηρ ἀδικεῖ με μόνα, καὶ μέμφομαι αὐτᾷ·
Οὐδὲν πήποχ' ὅλως ποτὶ τὶν φίλον εἶπεν ὑπὲρ μευ,
Καὶ ταῦτ' ἆμαρ ἐπ' ἆμαρ ὁρεῦσά με λεπτύνοντα·
Φασῶ τὰν κεφαλὰν καὶ τὼς πόδας ἀμφοτέρως μευ
Σφύσδειν, ὡς ἀνιαθῇ, ἐπεὶ κἠγὼν ἀνιῶμαι.
Ὦ Κύκλωψ Κύκλωψ πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
Αἴκ' ἐνθὼν ταλάρως τε πλέκοις, καὶ θαλλὸν ἀμάσας
Ταῖς ἄρνεσσι φέροις, τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχοις νοῦν.
Τὰν παρεοῖσαν ἄμελγε· τί τὸν φεύγοντα διώκεις;
Εὑρησεῖς Γαλάτειαν ἴσως καὶ καλλίον' ἄλλαν.
Πολλαὶ συμπαίσδεν με κόραι τὰν νύκτα κέλονται.
Κιχλίζοντι δὲ πᾶσαι, ἐπεί κ' αὐταῖς ὑπακούσω·
Δῆλον ὅτ' ἐν τᾷ γᾷ κἠγών τις φαίνομαι ἦμεν.
Οὕτω τοι Πολύφαμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα,
Μουσίσδων· ῥᾷον δὲ διᾶγ' ἢ χρυσὸν ἔδωκεν.

ΑΙΤΗΣ, εἰδύλλιον ιβ.

Ἤλυθες ὦ φίλε κοῦρε τρίτῃ σὺν νυκτὶ καὶ ἀοῖ,
Ἤλυθες· οἱ δὲ ποθεῦντες ἐν ἤματι γηράσκουσιν.
Ὅσσον ἔαρ χειμῶνος, ὅσον μᾶλον βραβύλοιο
Ἅδιον, ὅσσον ὄϊς σφετέρας λασιωτέρα ἀρνὸς,
Ὅσσον παρθενικὰ προφέρει τριγάμοιο γυναικὸς,
Ὅσσον ἐλαφροτέρα μόσχω νεβρὸς, ὅσσον ἀηδὼν
Συμπάντων λιγύφωνος ἀοιδοτάτα πετεηνῶν·
Τόσσον ἐμ' εὔφρανας τὺ φανείς· σκιερὰν δ' ὑπὸ φαγὸν
Ἀελίου φρύγοντος ὁδοιπόρος ἔδραμον ὥς τις.
Εἴθ' ὁμαλοὶ πνεύσειαν ἐπ' ἀμφοτέροισιν Ἔρωτες
Νῶϊν, ἐπεσσομένοις δὲ γενοίμεθα πᾶσιν ἀοιδή.
Δοιὼ δή τινε τώδε μετ' ἀμφοτέροισι γενέσθην
Φῶθ', ὁ μὲν ἦς εἴσπνηλος, φαίη χ' ὡμυκλαΐσδων,
Τὸν δ' ἕτερον πάλιν ὥς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἴποι ἀΐταν·
Ἀλλήλους δ' ἐφίλασαν ἴσῳ ζυγῷ. ἦ ῥα τότ' ἦσαν
Χρύσειοι πάλαι ἄνδρες, ὅτ' ἀντεφίλασ' ὁ φιλαθείς.
Εἰ γὰρ τοῦτο πάτερ Κρονίδα πέλοι, εἰ γὰρ ἀγήρῳ
Ἀθάνατοι, γενεαῖς δὲ διηκοσίῃσιν ἔπειτα
Ἀγγείλειεν ἐμοί τις ἀνέξοδον εἰς Ἀχέροντα,
Ἡ σὴ νῦν φιλότης καὶ τῶ χαρίεντος ἀΐτεω
Πᾶσι διὰ στόματος, μετὰ δ' ἠϊθέοισι μάλιστα.
Ἀλλ' ἤτοι τούτων μὲν ὑπέρτεροι Οὐρανίωνες
Ἔσσεθ' ὡς ἐθέλοντι· ἐγὼ δέ σε τὸν καλὸν αἰνῶν,
Ψεύδεα ῥινὸς ὕπερθεν ἀραιᾶς οὐκ ἀναφύσω.
Ἢν γὰρ καί τι δάκῃς, τὸ μὲν ἀβλαβὲς εὐθὺς ἔθηκας,
Διπλάσιον δ' ὤνησας, ἔχων δ' ἐπίμετρον * ἀπῆλθον.
Νισαῖοι Μεγαρῆες, ἀριστεύοντες ἐρετμοῖς,
Ὄλβιοι οἰκοίητε, τὸν Ἀττικὸν ὡς περὶ ἄλλων
Ξεῖνον ἐτιμήσασθε Διοκλέα τὸν φιλόπαιδα.
Αἰεί οἱ περὶ τύμβον ἀολλέες εἴαρι πρώτῳ
Κοῦροι ἐριδμαίνουσι φιλήματος ἄκρα φέρεσθαι.
Ὃς δέ κε προσμάξῃ γλυκερώτερα χείλεσι χείλη,
Βριθόμενος στεφάνοισιν ἑὴν ἐς μητέρ' ἀπῆλθεν.
Ὄλβιος ὅστις παισὶ φιλήματα κεῖνα διαιτᾷ.
Ἦ που τὸν χαροπὸν Γανυμήδεα πόλλ' * ἐπιβωστρεῖ,
Λυδίῃ ἶσον ἔχειν πέτρῃ στόμα, χρυσὸν ὁποίῃ

Cremari autem abs te vel animam tulerim,
Et vnicum oculum, quo mihi dulcius nihil.
Hei mihi quòd non peperit me mater branchia habentem,
Vt deſcenderem ad te, & manum tuam oſcularer,
Si non os vis. ferrem autem tibi vel lilia alba,
Vel papauer tenerum, rubra folia habens.
Quanquam hæc quidem, æſtate, illa verò naſcuntur in hyeme:
Itaque non tibi hæc ferre ſimul omnia poſſem.
Nunc certè ô puellula nunc ipſum natare diſcam,
Si quis naui vectus hoſpes huc appulerit:
Vt cognoſcam quænam voluptas vobis eſt, in imo habitare (gurgite.
Exeas ô Galatea, & egreſſa obliuiſcaris
(Quemadmodum ego nunc hic ſedens) domum redire.
Paſcere autem velis mecum ſimul, & lac mulgere:
Et caſeum premere, coagulum acre immittens.
Mater iniuria afficit me ſola, & de ea queror:
Nihil enim vnquam omnino tibi dixit amabile de me.
Præſertim quum me in dies valde attenuari cerneret,
Dicam caput & pedes ambos meos
Dolore, vt triſtetur. quoniam & ego triſtor.
O Cyclops, Cyclops, quò tibi mens auolauit?
Si abiens calathiſque texeres, & ramos frondentes metens
Agnis afferres, multo rectius planè ſaperes.
Præſentem mulge. cur fugientem perſequeris?
Inuenies Galateam fortè & pulchriorem aliam.
Multæ colludere me puellæ de nocte hortantur,
Et rident omnes, quum ipſis auſculto.
Scilicet ego quoque in terris videor eſſe aliquid.
Sic Polyphemus paſcebat amores ſuos,
Cantans: ſuauius autẽ vitam degebat quàm ſi dediſſet aurũ.

ΑΙΤΑΣ, Idyllium duodecimum.

VENISTI ô chare puer tertiã poſt noctẽ & aurorã,
Veniſti: qui autem amant, in die ſeneſcunt.
Quantum ver hyeme, quantum pomum pruno
Suauius, quantum ouis ſua eſt villoſior agna,
Quantum virgo præſtat ter nuptæ mulieri,
Quantum leuior vitulo hinnulus. quantum luſcinia
Omnes canora cantu ſuperat volucres:
Tantum tu me exhilaraſti viſus. vmbroſam autem ſub fagũ,
Sicut viator aliquis torrente ſole, cucurri.
Vtinam pares aſpirent ambobus Amores
Nobis, poſteris autem fiamus omnibus cantilena.
Duo quidam olim inuicem iuncti fuerunt
Viri: alter erat amans: vt Amyclæa lingua loquens, dixerit:
Alterum rurſus Theſſalus dixerit amatum.
Amarunt autem ſe inuicem pari iugo. certè tunc erant
Aurei olim viri, quum viciſſim amabat qui erat amatus.
Vtinam hoc pater Saturnide cõtingat, vtinam ſenio carentes
Dij immortales: & ſæculis ducentis poſtea
Nunciet mihi aliquis irremeabilem apud Acheronta.
Tuus nunc amor, & venuſti tui amatis
Omnium eſt in ore, iuuenum præcipuè.
Verùm horum omnium ſuperi cœlicolæ
Erunt (arbitri) vt volent: ego verò te formoſum celebrans,
Mendacij ſigna nulla ſuper patentem naſum edam.
Nam & ſi aliquid offenderis, illud ſtatim innoxium facis:
Duplo autem iuuiſti: habens itaque cumulum diſcedo.
Niſæi Megarenſes, præſtantes remis,
Beati habitetis, illum Atticum quòd ſupra alios
Hoſpites honoraſtis Dioclem, amatorem puerorum.
Semper ad eius tumulum congregati vere primo
Pueri contendunt oſculi victoriam reportare:
Et qui labra labris dulcius impreſſerit,
Oneratus coronis ſuam ad matrem rediit.
Beatus ille quoque, qui puerilium illorum oſculorum arbiter eſt.
Certè formoſum Ganymedem conſtans fama eſt
Lydio lapidi os ſimile habuiſſe: aurum quo

Explorant verè arge tarij, an ſit adulterinum.

HYLAS, Idyllium XIII.

NON nobis ſolis cupidinẽ peperit, vt arbitrabamur,
O Nicia, quicunque deorũ parens iam fuit huius filij:
Neq; nobis primis quę pulchra ſunt, pulchra videntur eſſe,
Qui mortales ſumus, craſtinum autem diem non cernimus.
Verùm etiam Amphytrionis ille cui ferreum pectus erat,
Qui leonem ſuſtinuit ferocem, amauit puerum
Formoſum Hylam, cęſariem ferentem:
Et ipſum omnia docuit, pater tanquam charum filium,
Quęcunque quum ipſe didiciſſet, præſtans & celebris euaſit.
Seorſum autẽ ab eo nũquã erat, neq; quũ meridies ſurgebat,
Neque quum niueis equis vecta ad Iouis ſalit aurora,
Neque quum pulli auium queruli cubitum ſe conferunt,
Quatiente pennas matre in fuliginoſo tigno
Vt ei puer ex ſententia inſtitutus eſſet,
Et ſecum rectè trahens in verum virum euaderet.
Sed quum aureum nauigabat ad vellus Iaſon
Æſonides, alij autem ſequebantur ipſum fortiſſimi
Omnibus ex ciuitatibus electi, quorum vſus erat aliquis.
Venit etiam patiens laborum in diuitem Iaolcum
Alcmenæ filius Mideatidis Heroines.
Cum autẽ ipſo deſcẽdebat Hylas in bene transtratã Argo,
Quæ nauis Cyaneas inſulas concurrentes non attigit.
Sed præterlapſa eſt (profundum autem ingreſſa eſt Phaſidẽ)
Aquila tãquã per magnos fluctus, ex quo petræ illæ cõſtiterũt
Quum autem oriuntur Pleiades, prædia verò
Agnum nouum paſcunt, verſo vere iam:
Tunc nauigationis recordatus eſt diuinus flos
Heroum: cauaq; ſedentes in Argo,
In Helleſpontũ venerunt, auſtro iam tertiũ diem ſpirante;
Portumq; ceperunt intra Propontidem, vbi Cianorum
Sulcos dilatant boues terentes aratrum.
γρ. ἄροτρα. *Egreſſi autem in littus, per ordines cœnam inſtruxerunt*
Veſpere: multi autem vnum ſtrauerunt humilem thorum.
Pratum enim aderat, magnũ thoris extruẽdis adiumentum.
Inde butamum acutum, altúmque inciderunt cypirum.
Et abijt Hylas flauus aquam cœnæ gratia portaturus
Ipſiq; Herculi & forti Telamoni,
(Qui ad vnam ambo ſocij ſemper diſcumbebant menſam)
Æreum vas habens. ſtatim autem fontem animaduertit
Humili in loco: circum autem folia multa nata erant,
Cæruleumq; chelidonium, virideq; adiantum,
Et vireſcentia apia, & criſpa agroſtis:
In media verò vnda nymphæ chorum inſtituebant,
Nymphæ peruigiles, metuenda numina ruſticis,
Eunica & Malis, verq; aſpiciens Nycheia.
Iamq; puer admouebat vrnam multa capacem aquæ,
Eam immergere feſtinãs: illæ verò oẽs manui eius inhæſerũt.
Omnium enim amor teneras mentes occupauerat
Argiui pueri: ille verò decidit in altam aquam
Statim, inſtar ſtellæ rutilantis quæ de cœlo decidit
γρ. πυρσός. *Præceps in mare. quidam verò ex ſocijs naualibus dixit,*
γρ. ἑταῖροι. *Expedite ô iuuenes armamenta: ventus ſpirat ſecundus.*
Nymphæ quidem ſuis in genibus puerum tenentes
Lacrymantem, blandis conſolabantur verbis:
Amphitryoniades autem turbatus de puero
Abiit, more Scytharum ſumpto incuruo arcu,
Et claua, quam ei ſemper capiebat dextera manus.
Ter quidẽ Hylã vocauit quantũ capere poterat profundum
Ter autem puer reſpondit: ſed tenuis vox exijt (eius,
Ex aqua: & quãquã ille eſſet proximus, procul abeſſe vide-
Ac veluti quum barbatus leo procul audiens (batur.
Hinnulum vociferantem, leo inquam, aliquis crudiuorus in
Ex luſtro ſuo properat ad certiſſimam prædam, (montibus,
Hercules talis per inacceſſos ſentes
Puerum deſiderans ferebatur: multum autem occupat
locum.

Παῖδον ταὶ μὲν φαῦλον, ἐπίτιμον, ἀργυραμοιβοί.

ΥΛΑΣ, εἰδύλλιον ιγ.

ΟΥΧ ἁμῖν τὸν ἔρωτα μόνοις ἔτεχ᾽, ὡς ἐδοκεῦμες,
Νικία, ᾧ τινι τοῦτο θεῶν τέκος ἔπλετο·
Οὐχ ἁμῖν τὰ καλὰ πράτοις καλὰ φαίνεται ἦμες,
Οἳ θνατοὶ πελόμεσθα, τὸ δ᾽ αὔριον οὐκ ἐσορῶμες·
Ἀλλὰ καὶ Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκεοκάρδιος υἱὸς,
Ὃς τὸν λῖν ὑπέμεινε τὸν ἄγριον, ἤρατο παιδὸς
Τοῦ χαρίεντος Ὕλα, τοῦ τὰν πλοκαμῖδα φορεῦντος·
Καί μιν πάντ᾽ ἐδίδαξε, πατὴρ ὡσεὶ φίλον υἷα,
Ὅσσα μαθὼν, ἀγαθὸς καὶ ἀοίδιμος αὐτὸς ἔγεντο.
Χωρὶς δ᾽ οὐδέποκ᾽ ἦς, οὔδ᾽ εἰ μέσον ἆμαρ ὄροιτο,
Οὔδ᾽ ὄχ᾽ ἁ λεύκιππος ἀνατρέχοι ἐς Διὸς Ἀὼς,
Οὔδ᾽ ὁπότ᾽ ὀρτάλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοῖτον ὁρῷεν,
Σεισαμένας πτερὰ ματρὸς ἐπ᾽ αἰθαλόεντι πετεύρῳ·
Ὡς αὐτῷ κατὰ θυμὸν ὁ παῖς πεποναμένος εἴη,
Αὐτῷ δ᾽ εὖ ἕλκων ἐς ἀλαθινὸν ἄνδρ᾽ ἀποβαίη.
Ἀλλ᾽ ὅτε τὸ χρύσειον ἔπλει μετὰ κῶας Ἰάσων
Αἰσονίδας, οἱ δ᾽ αὐτῷ ἀριστῆες συνέποντο,
Πασᾶν ἐκ πολίων προλελεγμένοι, ὧν ὄφελός τι·
Ἵκετο χὠ ταλαεργὸς ἐς ἀφνειὰν Ἰαωλκὸν
Ἀλκμήνας υἱὸς Μιδεάτιδος ἡρωΐνας·
Σὺν δ᾽ αὐτῷ κατέβαινεν Ὕλας εὔεδρον ἐς Ἀργὼ,
Ἅτις Κυανεᾶν οὐχ ἅψατο συνδρομάδων ναῦς,
Ἀλλὰ διεξάϊξε, (βαθὺν δ᾽ εἰσέδραμε Φᾶσιν)
Αἰετὸς ὣς, μέγα λαῖτμα, ἀφ᾽ οὗ τότε χοιράδες ἔσταν.
Ἆμος δ᾽ ἀντέλλοντι Πελειάδες, ἐσχατιαὶ δὲ
Ἄρνα νέον βόσκοντι, τετραμμένου εἴαρος ἤδη,
Τᾶμος ναυτιλίας μιμνάσκετο θεῖος ἄωτος
Ἡρώων, κοίλαν δὲ καθιδρυνθέντες ἐς Ἀργὼ,
Ἑλλάσποντον ἵκοντο νότῳ τρίτον ἆμαρ ἀέντι·
Εἴσω δ᾽ ὅρμον ἔθεντο Προποντίδος, ἔνθα Κιανῶν
Αὔλακας εὐρύνοντι βόες τρίβοντες *ἄροτρον.
Ἐκβάντες δ᾽ ἐπὶ θῖνα, κατὰ ζυγὰ δαῖτα πένοντο
Δειελινοὶ, πολλοὶ δὲ μίαν στορέσαντο χαμεύναν.
Λειμὼν γάρ σφιν ἔκειτο, μέγα στιβάδεσσιν ὄνειαρ·
Ἔνθεν βούτομον ὀξὺ, βαθὺν δ᾽ ἐτάμοντο κύπειρον.
Κᾤχεθ᾽ Ὕλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ἐπιδόρπιον οἰσῶν
Αὐτῷ θ᾽ Ἡρακλῆϊ καὶ ἀστεμφεῖ Τελαμῶνι,
(Οἳ μίαν ἄμφω ἑταῖροι ἀεὶ δαίνυντο τράπεζαν)
Χάλκεον ἄγγος ἔχων. τάχα δὲ κράναν ἐνόησεν
Ἡμένῳ ἐν χώρῳ· περὶ δὲ θρύα πολλὰ πεφύκει,
Κυάνεόν τε χελιδόνιον, χλωρόν τ᾽ ἀδίαντον,
Καὶ θάλλοντα σέλινα, καὶ εἰλιτενὴς ἄγρωστις·
Ὕδατι δ᾽ ἐν μέσσῳ νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο,
Νύμφαι ἀκοίμητοι, δειναὶ θεαὶ ἀγροιώταις,
Εὐνίκα καὶ Μαλὶς, ἔαρ θ᾽ ὁρόωσα Νυχεία.
Ἤτοι ὁ κοῦρος ἐπεῖχε ποτῷ πολυχανδέα κρωσσὸν,
Βάψαι ἐπειγόμενος· ταὶ δ᾽ ἐν χερὶ πᾶσαι ἔφυσαν·
Πασάων γὰρ ἔρως ἁπαλὰς φρένας ἐξεφόβησεν
Ἀργείῳ ἐπὶ παιδί. κατήριπε δ᾽ ἐς μέλαν ὕδωρ
Ἀθρόος, ὡς ὅτε *πυρσὸς ἀπ᾽ οὐρανοῦ ἤριπεν ἀστὴρ
Ἀθρόος ἐν πόντῳ. ναύταις δέ τις εἶπεν *ἑταίροις,
Κουφότερ᾽ ὦ παῖδες ποιεῖσθ᾽ ὅπλα· πλευστικὸς οὖρος.
Νύμφαι μὲν σφετέροις ἐπὶ γούνασι κοῦρον ἔχοισαι
Δακρυόεντ᾽ ἀγανοῖσι παρεψύχοντ᾽ ἐπέεσσιν·
Ἀμφιτρυωνιάδας δὲ ταρασσόμενος περὶ παιδὶ,
Ὤχετο Μαιωτιστὶ λαβὼν εὐκαμπέα τόξα,
Καὶ ῥόπαλον, τό οἱ αἰὲν ἐχάνδανε δεξιτερὰ χείρ.
Τρὶς μὲν Ὕλαν ἄϋσεν ὅσον βαθὺς ἤρυγε λαιμὸς,
Τρὶς δ᾽ ἄρ᾽ ὁ παῖς ὑπάκουσεν· ἀραιὰ δ᾽ ἵκετο φωνὰ
Ἐξ ὕδατος· παρεὼν δὲ μάλα σχεδὸν, εἴδετο πόρρω.
Ὡς δ᾽ ὁπότ᾽ ἠϋγένειος ἀπόπροθι λῖς ἐσακούσας
Νεβροῦ φθεγξαμένας τις ἐν οὔρεσιν, ὠμοφάγος λῖς,
Ἐξ εὐνᾶς ἔσπευσεν ἑτοιμοτάταν ἐπὶ δαῖτα·
Ἡρακλέης τοιοῦτος ἐν ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαις
Παῖδα ποθῶν δεδόνητο, πολὺν δ᾽ ἐπελάμβανε χῶρον.

Σχέτλι

Σχέτλιοι οἱ φιλέοντες. ἀλώμενος ὅσσ' ἐμόγησεν
Οὔρεα ϗ δρυμούς· τὰ δ' Ἰάσονος ὕστερα πάντ' ἦς.
Ναῦς μένε ἄρμεν' ἔχοισα μετάρσια τῶν παρεόντων.
Ἱστία δ' ἠίθεοι μεσονύκτιον ἐξεκάθαιρον,
Ἡρακλῆα μένοντες. ὁ δ', ᾇ πόδες ἆγον, ἐχώρει
Μαινόμενος· χαλεπὸς γὰρ ἔσω θεὸς ἧπαρ ἄμυσσεν.
Οὕτω μὲν κάλλιστος Ὕλας Μακάρων ἀριθμεῖται.
Ἡρακλέην δ' ἥρωες ἐκερτόμεον λιποναύταν;
Οὕνεκεν ἠρώησε τριακοντάζυγον Ἀργώ;
Πεζᾷ δ' ἐς Κόλχους τε ϗ ἄξενον ἵκετο Φᾶσιν.

Ah miſeros amantes: errans quantum laborum pertulit
Per montes & ſaltus: Iaſonis verò res poſthabebantur.
Nauis quidē ſtabat, armēnta habēs ſublimes per eos qui ad-
Vela autem iuuenes media nocte explicabant, (erant:
Herculē expectātes: ille autē quò pedes ducebāt ferebatur
Furens. ſæuus enim intus deus hepar laniabat. (tatur.
Sic ergo pulcherrimus Hylas inter deos immortales nume-
Herculē autē heroes per cōuitiū appellabāt nauis deſertorē,
Quoniam auerſatus eſt Argò triginta habentem tranſtra:
Pedes tamen venit ad Colchos, & in hoſpitalem Phaſin.

ΚΥΝΙΣΚΑΣ ΕΡΩΣ, Η ΘΥΩΝΙΧΟΣ, εἰδύλλιον ιδ'.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ ΚΑΙ ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

ΧΑΙΡΗ. Ν πολλὰ τὸν ἄνδρα * Θυώνιχον. Θυ. Ἄλλα τοι αὐτῷ
Αἰσχίνα. Αἰ. Ὡς χρόνιος. Θ. Χρόνιος· τί δέ τοι τὸ μέλημα;

Αἰσχίνης.

Πράσσομες οὐχ ὡς λῷστα Θυώνιχε. Θ. Ταῦτ' ἄρα λεπτός,
Χ' ὁ μύσταξ πολὺς οὗτος, ἀυσταλέοι δὲ κίκιννοι.
Τοιοῦτος πρῴαν τις ἀφίκετο Πυθαγορικτάς,
Ὠχρὸς κἀνυπόδατος· Ἀθηναῖος δ' ἔφατ' ἦμεν.
Ἤρατο μὰν ϗ τῆνος (ἐμὶν δοκεῖ) ὀπτῶ ἀλεύρω.

Αἰσχίνης.

Παίσδεις ὠγαθ' ἔχων· ἐμὲ δ' ἁ χαρίεσσα Κυνίσκα
Ὑβρίσδει· λασῶ δὲ μανεὶς ποκά, θρὶξ ἀνὰ μέσσον.

Θυώνιχος.

Τοιοῦτος μὲν ἀεὶ τὺ φίλ' Αἰσχίνα, ἄτυχος, ὀξύς,
Πάντ' ἐθέλων κατὰ καιρόν· ὅμως δ' εἶπ' ὅ τι τὸ καινόν.

Αἰσχίνης.

Ὡργεῖος, κἠγών, ϗ ὁ Θεσσαλὸς ἱπποδιώκτας
Ἆπις ϗ Κλεύνικος ἐπίνομες ὁ στρατιώτας
Ἐν χώρῳ παρ' ἐμίν. δύο μὲν κατέκοψα νεοσσώς,
Θηλάζοντά τε χοῖρον· ἀνῷξα δὲ Βύβλινον αὐτοῖς
Εὐώδη, τετόρων ἐτέων, σχεδὸν ὡς ἀπὸ λανῶ.
Βολβός τις κοχλίας ἐξαιρέθη· ἦς πότος ἁδύς.
Ἤδη δὲ προϊόντος, ἔδοξ' ἐπιχεῖσθαι ἄκρατον,
Ὦ τινος ἤθελ' ἕκαστος· ἔδει μόνον ᾧ τινος εἰπεῖν.
Ἄμμες μὲν φωνεῦντες ἐπίνομες ὡς ἐδέδοκτο·
Ἁ δ' οὐδέν, παρεόντος ἐμεῦ. τίν' ἔχειν με δοκεῖς νῶν;
Οὐ φθεγξῇ; λύκον εἶδες. ἔπαιξέ τις, ὡς σοφὸς εἶπεν.
Κἤφθα· ἀμυδρίως κεν ἀπ' αὐτᾶς ϗ λύχνον ἅψαις.
Ἔστι Λύκος, Λύκος ἐστὶ Λάβα τῶ γείτονος υἱός,
Εὐμάκης χ' ἁπαλός, πολλοῖς δοκέων καλὸς ἦμεν·
Τούτω τὸν κλύμενον κατετάκετο τῆνον ἔρωτα·
Χ' ἁμῖν τοῦτο δι' ὠτὸς ἐγνωτό ποθ' ἥσυχα οὕτως.
Οὐ μὰν ἐξήταξα, μάταν εἰς ἄνδρα γενειῶν.
Ἤδη δ' ὦν πόσιος τοὶ τέτταρες ἐν βάθει ἦμες,
Χὠ Λαρισαῖος τὸν ἐμὸν Λύκον ᾆδεν ἀπ' ἀρχῆς,
Θεσσαλικόν τι μέλισμα, κακαὶ φρένες. ἁ δὲ Κυνίσκα
Ἔκλαεν ἐξαπίνας θαλερώτερον ἢ παρὰ ματρὶ
Παρθένος ἑξαέτης κόλπω * ἐπιθυμήσασα.
Τᾶμος ἐγών, τὸν ἴσαις τὺ Θυώνιχε, πὺξ ἐπὶ κόρρας
Ἤλασα, κἄλλαν αὖθις· ἀνειρύσασα δὲ πέπλως,
Ἔξω ἀπῴχετο θᾶσσον. ἐμὸν κακόν, οὔ τοι ἀρέσκω;
Ἄλλος τοι γλυκίων ὑποκόλπιος· ἄλλον ἰοῖσα
Θάλπε φίλον· τήνῳ τεὰ δάκρυα μᾶλα ῥέοντι.
Μάστακα δ' οἷα τέκνοισιν * ὑπωροφίοισι χελιδὼν
Ἄψορρον ταχινὰ πέτεται βίον ἄλλον ἀγείρειν,
Ὠκυτέρα μαλακᾶς ἀπὸ δίφρακος ἔδραμε τήνα
Ἰθὺ δι' ἀμφιθύρω ϗ δικλίδος, ᾇ πόδες ἆγον.
Αἶνός θην λέγεταί τις, ἔβα * ϗ ταῦρος ἀν' ὕλαν.
Εἴκατι ταὶ δ', ὀκτὼ ταὶ δ', ἐννέα ταὶ δέ, δέκ' ἄλλαι,
Σάμερον ἑνδεκάτη· ποτίθει δύο, ϗ δύο μῆνες,
Ἐξ ὦ ἀπ' ἀλλάλων· οὐδὲ Θρᾳκιστὶ κέκαρμαι.
Ἁ δὲ Λύκῳ νῦν πάντα· Λύκῳ ϗ νυκτὸς ἀνῷκται·
Ἄμμες δ' οὔτε λόγω τινὸς ἄξιοι, οὔτ' ἀριθματοί,

CYNISCÆ AMOR, VEL THYONICHUS, Idyllium XIIII.

AESCHINES ET THYONICHVS.

MVLTVM ſaluere virum Thyonichum. Th. Et ti- bi ipſi (ſollicitudo?
Æſchine. quàm ſerus. Æſch. Serus. Th. Quæ autem tibi

Æſchines.

Non optimè nobiſcū agitur ô Thyoniche. Thy. Propterea er-
Et barba iſta ſuperior intōſa, capilli verò ſqualidi (go macer,
Talis huc nuper peruenit Pythagoricus,
Pallidus, & nudus pedes: Athenienſem autē ſe dicebat eſſe.
Appetiuit certè ille quoque (meo iudicio) aſſatam farinam.

Æſchines.

Iocaris tu quidem ô bone: me autē formoſa Cyniſca (abeſt.
Contumelia afficit, ego verò in inſaniam incidam: parū ſanè

Thyonichus.

Ita fallus es ſemper tu chare Æſchine, quietus, in irā præ-
Omnia volens in tempore: tamen dic quid noui eſt. (ceps,

Æſchines.

Argiuus, & ego, & Theſſalus equorum agitator
Apis & Cleunicus miles bibebamus
In loco apud me. duos mactaueram pullos columbinos,
Lactantemq́; porcum: releui autem byblinum ipſis
Odoriferū quadrimū (& dulce) quaſi ex torculari iā hauſtū.
Bulbus & cochlea promebantur: erat ſuauis potus.
Iam verò conuiuio incaleſcente, placuit infundere merū ius,
Cuicūq; volebat vnuſquiſq;: oportebat ſolū aliquē nominare.
Nos quidem canentes bibebamus vt placebat: (mum?
Illa verò nihil, præſente me. quem habuiſſe me exiſtimas ani-
Nihil ergo loquutura es? lupum vidiſti? luſit quidam. (illa) quàm ſapiens, dixit.
Et incēſa eſt: vt facilè ex ea vel lucernam accēdere potuiſſes.
Eſt Lycus, Lycus eſt Labæ vicini filius,
Procerus & tener, qui multis pulcher videtur eſſe:
Huius celebri illo amore tabeſcebat:
Idque nobis olim in aurem inſuſurratum fuerat.
Neque tamen exploraueram, fruſtrà virilem barbam alens.
Ac nos quatuor iam bene poti eramus,
Et Lariſſæus meum Lycum canebat de integro,
Theſſalicum quendam cantum, mala mens. Cyniſca verò
Flebat repentè profuſius quàm circa matrem
Virgo ſex annorum, maternum ſinum appetens.
Tunc ego, quem noſti tu ô Thyoniche, pugnum in genam
Impegi, & alterum in alteram: at illa ſublata veſte,
Foras abijt ocyus. Mea peſtis (inquam) tibi non placeo?
Alius tibi dulcior amplexu. alium abiens (tur.
Foue amatorē illi iſta tua lacrymæ (quaſi) poma deuoluun-
Ceu verò hirundo cibū vt ſuis pullis in nido pedētibus ferat,
Statim reuolat, vt alium quærat victum:
Sic illa ocyus de molli ſella auolauit
Rectà per portam & bifores. quò pedes ducebant:
Prouerbio vulgò dicitur, abiit & taurus in ſyluam.
Viginti iam, octo adde, nouem præterea, & decē alias dies.
Hodie vndecimus eſt: appone duos, & erunt duo menſes,
Ex quo ſeiuncti ſumus, neque more Thracum tonſus ſum.
Illa verò Lyci iam tota eſt: Lyco etiam nocte patet:
Nos verò neque loco neque vllo numero digni cenſemur,

γρ. Θυώνιχε.

γρ. Οὐ φθεγξῇ; λύκον εἶδες.

γρ. ὑπωροφίοισι.

γρ. ὑπωροφίοισι.

γρ. αὐτ.

Miſeros Megarenſes, abiectiſſima fortuna.
Ac ſi amorem eius poſſem deponere, omnia rectè cederent.
Iam verò ô Thyoniche, vt mus (aiunt) picem guſtauimus.
Et quid remedij ſit in amore inexplicabili
Non ſcio: verùm Simus, qui Ephicalci filiam amauit,
Æqualis meus peregrè profectus, ſanus rediit.
Proficiſcar equo quoq; per mare: neque ignauiſſimus ſum,
Neque primus nimirum: ſed aliorum ſimilis miles.

Thyonichus.

Vtinam tibi ex animo ceſſiſſent quæ cupis
Æſchine, quòd ſi tibi ita ſtatutum eſt, peregrè proficiſci,
Ptolemæus præbet ſtipendia, homini libero quam optimus.

Æſchines.

Quod ad alia attinet, qualis vir eſt? Homini libero quam optimus.

Thyonichus.

Benignus, muſarum ſtudioſus, amabilis, ſummè iucundus:
Nouit amicum, inimicum verò etiam magis:
Multis multa largiens, rogatus non abnuens,
Vt regem decet. petere autem oportet non omni (tempore)
Æſchine. quare ſi tibi in dextero humero placet
Sagulum ſupremũ fibula nectere, vtroque autẽ pede innixus
Audebis irruentem hoſtem ſcutatum ſuſtinere,
(Pete) quamprimùm Ægyptum à tẽporibus fieri incipimus
Omnes ſenes: inde ordine ad genas delabitur
Ætas quæ canos facit: gerendum eſt aliquid iis quibus genua vigent.

SYRACVSIÆ VEL ADONIAſuſæ, Idyllium XV.

GORGO, EVNOE, PRAXINOE, ANVS, HOSPES.

INTVSNE Praxinoe? Eun. Gorgo chara, vt ſerò: intus.

Praxinoe.

Mirum quòd nunc etiam veniſti: diſpice ſellam ei Eunoa:
Iniice vt puluinum. Eunoe. Habet optimè. Pra. Sede.

Gorgo.

O patientiſſimum animum: vix vobis ſalua venio.
Praxinoa, per multam turbam, & per multas quadrigas.
Vbique (ſunt) crepidæ, vbique chlamidati viri:
Et via immenſa eſt, & tu procul à me habitas.

Praxinoe.

In hanc extremam terræ partem ille demens veniens cepit
Luſtrum, non domum: ne vicinæ eſſemus
Inter nos, inuida ſemper mei peſtis vt mihi aduerſaretur.

Gorgo.

Ne dicas de tuo marito talia, ô chara Dione,
Paruulo præſente: vide mulier vt aſpicit te.

Praxinoe.

Bono eſto animo vita mea, dulcis fili, non dico de patri.

Gorgo.

Intelligit infans per Proſerpinam. pulcher eſt pater

Praxinoe.

Pater (inquam) ille nuper (nuper dicamus ſcilicet
Omnia) nitrum & fucum à tabernaculo empturus,
Venit ferens ſalem nobis, homo tredecim cubitorum.

Gorgo.

Et meꝰ hæc habet (vitia) pernicies argẽti, Diocleides (cõuulſos
Septẽ drachmis pilos caninos ex vetulis & mutilatis ouib.
Quinque vellera emit heri, meras ſordes: opus ſuper opus
Sed age, amiculum & peplum fibulatum cape.
Eamus ad regis diuitis Ptolemæi,
Spectatura Adonidem. audio egregiam valde pompam
Inſtruere reginam. PR. Apud fortunatos fortunata omnia.
Quæ vidiſti & q̃ dixiſti (narra) tu quæ vidiſti, mihi q̃ nõ vidi.

Gorgo.

Tempus abire fuerit: otioſis ſemper feriæ ſunt.

Δύστανοι Μεγαρῆες, ἀτιμοτάτῃ ἐνὶ μοίρᾳ.
Κ' εἰ μὲν ἀποστέρξαιμι, τὰ πάντα κατ' εἰς δέον ἕρποι·
Νῦν δὲ πόθ', ὡς μῦς, φαντὶ, Θυώνιχε, γευμεθα πίσσας.
Χ' ὅ,τι τὸ φάρμακόν ἐστιν ἀμηχανέοντος ἔρωτος,
Οὐκ οἶδα. πλὰν Σῖμος ὁ τᾶς Ἐπιχάλκου ἐρασθεὶς,
Ἐκπλεύσας, ὑγιὴς ἐπανῆλθ', ἐμὸς ἁλικιώτας.
Πλευσοῦμαι κ' ἠγὼ διαπόντιος· οὔτε κάκιστος,
Οὔτε πρᾶτος ἴσως, ὁμαλὸς δέ τις ὁ στρατιώτας.

Θυώνιχος.

Ὤφελε μὲν χωρεῖν κατὰ νοῦν τεὸν ὧν ἐπεθύμεις
Αἰσχίνα. εἰ δ' οὕτως ἄρα τοι δοκεῖ ὥστ' ἀποδαμεῖν,
Μισθοδότας Πτολεμαῖος ἐλευθέρῳ οἷος ἄριστος.

Αἰσχίνας.

Τἄλλα δ' ἀνὴρ ποῖός τις; ἐλευθέρῳ ἔστιν ἄριστος;

Θυώνιχος.

Εὐγνώμων, φιλόμουσος, ἐρωτικὸς, εἰς ἄκρον ἁδύς·
Εἰδὼς τὸν φιλέοντα, τὸν οὐ φιλέοντ' ἔτι μᾶλλον·
Πολλοῖς πολλὰ διδοὺς· αἰτεύμενος οὐκ ἀνανεύων,
Οἷα χρὴ βασιλῆ'· αἰτεῖν δὲ δεῖ οὐκ ἐπὶ παντὶ,
Αἰσχίνα. ὥστ' εἴ τοι κατὰ δεξιὸν ὦμον ἀρέσκει
Λῶπος ἄκρον περονᾶσθαι, ἐπ' ἀμφοτέρων δὲ βεβακὼς,
Τολμασεῖς ἐπιόντα μένειν θρασὺν ἀσπιδιώταν,
Ἆ τάχος εἰς Αἴγυπτον. ἀπὸ κροτάφων πελόμεσθα
Πάντες γηραλέοι, καὶ ἐπισχερὼ ἐς γένυν ἕρπει
Λευκαίνων ὁ χρόνος· ποιεῖν τι δεῖ οἷς γόνυ χλωρόν.

ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΑΙ, Η ΑΔΩΝΙΑζουσαι, εἰδύλλιον ιε.

ΓΟΡΓΩ, ΕΥΝΟΗ, ΠΡΑΞΙΝΟΗ, ΓΡΑΥΣ, ΞΕΝΟΣ.

ΕΝΔΟΙ Πραξινόα; Εὐ. Γοργοῖ φίλα, ὡς χρόνῳ ἔνδοι.

Πραξινόα.

Θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνθες. ὅρη δίφρον Εὐνόα αὐτᾷ·
Ἔμβαλε καὶ ποτίκρανον. Εὐ. Ἔχει κάλλιστα. Π. Καθίζευ.

Γοργώ.

Ὢ τᾶς ἀλεμάτω ψυχᾶς· μόλις ὔμμιν ἐσώθην,
Πραξινόα, πολλῶ μὲν ὄχλω, πολλῶν δὲ τεθρίππων.
Παντᾷ κρηπῖδες, παντᾷ χλαμυδηφόροι ἄνδρες·
Ἁ δ' ὁδὸς ἄτρυτος, τὺ δ' ἑκαστοτέρω μ' ἀποικεῖς.

Πραξινόα.

Ταῦθ' ὁ πάραρος τῆνος ἐπ' ἔσχατα γᾶς ἔλαβ' ἐνθὼν,
Ἰλεὸν, οὐκ οἴκησιν· ὅπως μὴ γείτονες ὦμες
Ἀλλάλαις, ποτ' ἔριν φθονερὸν κακὸν αἰὲν ὁμοῖος.

Γοργώ.

Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα φίλα τοιαῦτα Δίνωνα
Τῶ μικκῶ παρεόντος· ὅρη γύναι ὡς ποθορῇ τύ.

Πραξινόα.

Θάρσει Ζωπυρίων γλυκερὸν τέκος, οὐ λέγω ἀπφῦν.

Γοργώ.

Αἰσθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πότνιαν. καλὸς ἀπφῦς.

Πραξινόα.

Ἀπφῦς μὲν τῆνος πρᾶν (λέγομες δὲ πρᾶν θην
Πάντα) νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων,
Ἦνθε φέρων ἅλας ἄμμιν, ἀνὴρ τρισκαιδεκάπηχυς.

Γοργώ.

Χὠμὸς ταῦτά γ' ἔχει, φθόρος ἀργυρίω, Διοκλείδας.
Ἑπτὰ δραχμῶν, κυνάδας, γραιᾶν ἀποτίλματα πηρᾶν,
Πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθές, ἅπαν ῥύπος, ἔργον ἐπ' ἔργῳ.
Ἀλλ' ἴθι, τὠμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λάζευ·
Βᾶμες τῶ βασιλῆος ἐς ἀφνειῶ Πτολεμαίω,
Θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν. ἀκούω χρῆμα καλόν τι
Κοσμεῖν τὰν βασίλισσαν. Πρ. Ἐν ὀλβίῳ ὄλβια πάντα,
Ὧν εἶδες, χ' ὧν εἶπας ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι.

Γοργώ.

Ἕρπειν ὥρα κ' εἴη. ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτά.

Πραξινόα.

Εὐνόα αἶρε τὸ νᾶμα, καὶ ἐς μέσον αἰνόθρυπτε
θὲς πάλιν. αἱ γαλέαι μαλακῶς χρῄζοντι καθεύδειν.
Κινεῦ δή, φέρε θᾶσσον ὕδωρ. ὕδατος πρότερον δεῖ.
Ἁ δ' ὡς νᾶμα φέρει. δὸς ὅμως, μὴ πουλὺ ἄπληστε.
Ἔγχει ὕδωρ. δύστανε, τί μευ τὸ χιτώνιον ἄρδεις;
Παῦσαι· ὁκοῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι.
Ἁ κλᾷξ τᾶς μεγάλας πᾶ λάρνακος; ὧδε φέρ' αὐτάν.

Γοργώ.

Πραξινόα, μάλα τοι τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόναμα
τοῦτο πρέπει. λέγε μοι, πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἱστῶ;

Πραξινόα.

Μὴ μνάσῃς Γοργοῖ. πλέον ἀργυρίω καθαρῶ μνᾶν
ἢ δύο. τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.

Γοργώ.

Ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι. Πρ. Ναὶ, καλὸν εἶπας.
Τὠμπέχονον φέρε μοι, καὶ τὰν θολίαν κατὰ κόσμον
ἀμφίθες. οὐκ ἀξῶ τυ τέκνον. μορμώ, δάκνει ἵππος.
Δάκρυ' ὅσσα θέλεις· χωλὸν δ' οὐ δεῖ τυ γενέσθαι.
Ἕρπωμες. Φρυγία τὸν μικκὸν παῖσδε λαβοῖσα,
τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον.
Ὦ θεοί, ὅσσος ὄχλος. πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι
χρὴ τὸ κακόν; μύρμακες ἀνάριθμοι καὶ ἄμετροι.
Πολλά τοι ὦ Πτολεμαῖε πεποίηται καλὰ ἔργα,
ἐξ ὧ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκών. οὐδεὶς κακοεργὸς
δαλεῖται τὸν ἰόντα παρέρπων Αἰγυπτιστί,
οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροτημένοι ἄνδρες ἔπαισδον,
ἀλλάλοις ὁμαλοί, κακὰ παίγνια, πάντες ἐρειοί.
Ἀδίστα Γοργοῖ, τί γενοίμεθα; τοὶ πολεμισταὶ
ἵπποι τῶ βασιλῆος. ἄνερ φίλε, μή με πατήσῃς.
Ὀρθὸς ἀνέστα ὁ πυρρός· ἴδ' ὡς ἄγριος. κυνοθαρσὴς
Εὐνόα, οὐ φευξῇ; διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα.
Ὠνάθην μεγάλως ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδον.

Γοργώ.

Θάρσει Πραξινόα· καὶ δὴ γεγενήμεθ' ὄπισθεν.
τοὶ δ' ἔβαν ἐς χώραν. Πρ. Καὐτὰ συναγείρομαι ἤδη.
ἵππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν τὰ μάλιστα δεδοίκω
ἐκ παιδός. σπεύδωμες· ὄχλος πολὺς ἄμμιν ἐπιρρεῖ.

Γοργώ.

Ἐξ αὐλᾶς ὦ μᾶτερ; Γρ. Ἐγὼν ὦ τέκνα. Γ. Παρενθεῖν
εὐμαρές; Γρ. Ἐς Τροΐαν πειρώμενοι ἦνθον Ἀχαιοί.
Καλλίστα παίδων, πείρᾳ θην πάντα τελεῖται.

Γοργώ.

Χρησμὼς ἁ πρεσβῦτις ἀπῴχετο θεσπίξασα.
Πάντα γυναῖκες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἥραν.
Θᾶσαι Πραξινόα, περὶ τὰς θύρας ὅσσος ὅμιλος.

Πραξινόα.

Θεσπέσιος. Γοργοῖ, δὸς τὰν χέρα μοι· λαβὲ καὶ τὺ
Εὐνόα Εὐτυχίδος· πότεχ' αὐτᾷ, μή τυ πλανηθῇς.
Πᾶσαι ἅμ' εἰσένθωμες· ἀπρὶξ ἔχευ Εὐνόα ἁμῶν.
Οἴμοι δειλαία, δίχα μευ τὸ θερίστριον ἤδη
ἔσχισται Γοργοῖ. ποττῶ Διός, εἴ τι γένοιο
εὐδαίμων ὤνθρωπε, φυλάσσεο τὠμπέχονόν μευ.

Ξένος.

Οὐκ ἐπ' ἐμὶν μέν, ὅμως δὲ φυλαξεῦμαι. Π. Ἀθρόος ὄχλος,
ὠθεῦνθ' ὥσπερ ὕες. Ξ. Θάρσει γύναι, ἐν καλῷ εἰμές.

Πραξινόα.

Κεἰς ὥρας κἤπειτα φίλ' ἀνδρῶν ἐν καλῷ εἴης,
ἄμμε περιστέλλων. χρηστῶ κοἰκτίρμονος ἀνδρός.
Φλίβεται Εὐνόα ἄμμιν. ἄγ' ὦ δειλὰ τὺ βιάζευ.
Κάλλιστ', ἔνδοι πᾶσαι, ὁ τὰν νυὸν εἶπ' ἀποκλᾴξας.

Γοργώ.

Πραξινόα, πόταγ' ὧδε, τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον,
λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα· θεῶν περονάματα φασεῖς.

Πραξινόα.

Πότνι' Ἀθαναία, ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι,
ποῖοι ζωογράφοι τἀκριβέα γράμματ' ἔγραψαν.
ὡς ἔτυμ' ἑστάκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι,
ἔμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά. σοφόν τι χρῆμ' ὤνθρωπος.
αὐτὸς δ' ὡς θαητὸς ἐπ' ἀργυρέας κατάκειται

Praxinoe.

Eunoa fer aquã,& in mediũ infunde lebeta) malè delicioſa
Depone rurſus. feles molliter volunt dormire.
Moue te ocyus: fer aquam: aqua prius opus eſt.
En vt aquam fert: infunde tamen, ne multam ô profuſa
Infunde aquam infelix cur meam tuniculam cõmadefacis?
Deſine: vt dij placitum eſt, ita lota ſum.
Clauis magnæ vbi arcæ? huc fer ipſam.

Gorgo.

Praxinoa, valde te fibulata veſtis
Iſta decet: dic mihi quanti conſtitit tibi à iugo tela.

Praxinoe.

Ne memores Gorgo: plus argenti puri mina vna
Et altera inſuper operi & animam appendi.

Gorgo.

Ex animo tamen res tibi ceſſit. Praxinoe. Ita eſt, bene dixiſti.
Amiculum fer mihi,& vmbellam capitè
Impone. non ducam te fili. larua adeſt, mordet equus.
Plora quantum vis: claudum autem non oportet te fieri.
Eamus. Phrygia paruulum lude ſuſcipiens:
Canem intrò voca, portam veſtibuli claude.
Dij boni, quanta turba: quomodo & quando hoc pertranſire
Oportet malum? formicæ innumerabiles & infinitæ.
Multa tibi ô Ptolemæe facta ſunt præclara facinora,
Ex quo inter deos immortales eſt pater tuus: nemo maleficus
Lædit viatorem, dolosè ſubiens more Ægyptio,
Vt antea homines in fraude exercitati ludebant,
Inter ſe ſimiles, malos luſus, omnes contentioſi.
Dulciſſima Gorgo, quid nobis fiet? bellatores
Equi regis (adſunt) amice ne me proculces.
Erectus ſtetit hic rufus: vide quàm ferox & audax.
Eunoa nónne fugies? perimet ſuum inſeſſorem.
Magnum cepi fructum quòd filium domi reliqui.

Gorgo.

Bono eſto animo Praxinoe: iam ſumus poſt eos.
Illi abierunt in campum. P R A. *Iam me ipſam colligo:*
Equum & frigidum anguem maximè timeo
Ab ineunte ætate. feſtinemus: quanta turba nobis affluit.

Gorgo.

Ex atrio ô mater? A N. *Ego ô filiæ. Gor. an ingredi*
Facile? A N. *In Troiam tentantes peruenerunt Achiui:*
Optima filia, tentando omnia perficiuntur.

Gorgo.

Anus abijt, mera oracula nobis vaticinata:
Omnia mulieres nouerũt, etiã quomodo Iupiter duxit Iunonẽ.
Vide Praxinoe ad portas quanta turba ſit.

Praxinoe.

Immenſa. Gorgo da manum mihi: prehende & tu
Eunoa Eutychidis: & ei hæreto, ne erraueris.
Omnes vnà confertim ingrediamur: hæreto nobis Eunoe.
Me miſeram, meum velum in duas partes iam
Diſciſſum eſt Gorgo. per Iouem ita ſis.
Felix, ô homo, caue ne ſcindas meum amiculum.

Hoſpes.

Non eſt penes me. verũtamẽ cauebo. Prax. Cõferta turba:
Truditur intrò inſtar ſuum. Hoſpes. Bono eſtò animo mulier:
in tuto ſumus.

Praxinoe.

Et hoc anno, & in poſterum, charè hoſpes, in tuto ſis
Nos curans: boni & miſericordis viri (faciens officium)
Premitur Eunoa nobis. age ô miſera tu quoq; vi perrumpe.
Optime, omnes intus, vt dixit qui ſpõſam in thalamo incluſit.

Gorgo.

Praxinoe, huc ades: textilia hæc primùm ſpecta
Quàm ſint tenuia & venuſta. deorum opera dixeris.

Praxinoe.

Veneranda Minerua, quales illa elaborarunt lanificæ?
Quales pictores tam exactas picturas pinxerunt?
Quàm vera ſtant, & quàm vera mouentur:
Animata, non intexta ſunt. ſapiens quædam res eſt homo.
Ipſe autem quàm admirabilis in argentea iacet

Thoro, primam lanuginem à temporibus deijciens:
Maximè amabilis Adonis, qui vel in Acheronte amatur.

Hoſpes.

Deſinite ô infelices immenſum garrientes.
Turtures ſtridunt lato ore pronunciantes omnia.

Gorgo.

Papæ, vnde hic homo? quid autem ad te ſi garrulæ ſumus?
Quærito quibus imperes. Syracuſanis imperas?
Atque vt hoc etiam noſcas, Corinthiæ ſumus ab origine,
Sicut & Bellerophon: Peloponneſiacè loquimur.
Doricè verò loqui licet (opinor) Dorienſibus.

Praxinoe.

Faceſſat dulcis Proſerpina, qui in nos habeat imperium.
Vno excepto: non vereor ne mihi impingas alapam.
Gorg. *Tace Praxinoe, eſt cantatura de Adonide*
Illa Argiæ filia ſapiens vates,
Quæ vel Sperchin lugubre carmen canendo ſuperauit:
Cantabit aliquid præclari (compertũ habeo) præparat ſe iã
Domina quæ Golgum & Idalium dilexiſti,
Altámque Eryca, auro ludens Venus,
Qualem tibi Adonidem à perenni Acheronte
Menſe duodecimo teneros pedes habentes reduxerũt Horæ.
Tardiſſimæ deorum Horæ charæ, ſed deſiderabiles
Veniunt, omnibus hominibus ſemper aliquid ferentes.
Venus Diones filia, tu quidem immortalem ex mortalibus
Hominibus (vt fama eſt) feciſti Beronicen,
γρ. Βερενίκας. *Ambroſiam in pectus inſtillans mulieris:*
Tibi a gratiã referẽs ô multis nominibus ac tẽplis celebrata
γρ. Βερενικεία. *Beronices filia, Helenæ ſimilis,*
Arſinoa, omnibus bonis ornat Adonidem.
Adſunt et fructus quotquot tempeſtiuè ferunt arbores.
Adſunt & molles hortuli, calathis incluſi
Argenteis: & Syrij vnguenti plena aurea alabaſtra:
γρ. πονεῦνται. *Et quicquid placentarum mulieres in tabula panaria fingũt,*
Flores admiſcentes varios farinæ niueæ:
Quicquid ex dulci melle, quicquid ex humido oleo.
Omnia ipſi volatilia & reptilia hîc adſunt.
Viridia etiam vmbracula molli grauata anetho
Extructa ſunt: paruuli verò ſuperuolant Cupidines,
γρ. ὑπερποτέονται. *Quales pulli luſciniarum inſidentes arboribus.*
Volitant, alarum periculum facientes, de ramo in ramum.
O ebenum, ô aurum, ô ex albo ebore
Aquilas pincernam Saturnidæ Ioui puerum ferentes.
Purpurei autem tapetes in ſuperiore parte molliores ſomno:
Miletus hoc dixerit, & qui Samium agrum incolit.
Stratus etiam eſt alter lectus in pulchri Adonidis gratiam.
Alterum Venus tenet, alterum roſeis brachiis Adonis.
Octo & decem annorum, vel nouem & decem, ſponſus:
Nondum pungit oſculum in roſeis eius labris.
Nunc quidem Venus ſuum habens ſponſum, eo perfruatur:
Manè autem nos eum frequentes, dum ros eſt, foras
Efferemus ad vndas, in littus excreantes:
Et ſolutis crinibus, ac veſte ad talos demiſſa
Pectoribus apertis, canorum incipiemus cantum.
Commeas ô chare Adoni & huc, & in Acherontem.
Semideorum (vt fama eſt) ſoliſſimus, neque Agamemnon,
Hoc accidit, neque Aiaci magno, grauiter furenti heroi,
Neque Hectori honoratiori inter viginti filios Hecubæ:
Non Patroclo, vel Pyrrho à Troia reuerſo,
Neque illis antiquioribus, Lapithis & Deucalionibus:
Non denique Pelopidis & Pelaſgis, flori Peloponneſi.
Propitius eſto iã Adoni, & in futurũ annum afferas lætitiã:
γρ. εἰς ἔτος νεὸν. *Et nunc veniſti charus ô Adoni: & quum venies, charus veniés.*

Gorgo.

Praxinoe ſapiens hæc res eſt, mulier
Beata: quàm multa nouit prorſus beata, quàm ſuaue canit.
Tempus tamẽ eſt & redire domũ: impranſus eſt Dioclides.
Eſtq; homo valdè iracundus: eſurienti ei minimè occurras.
Vale Adoni chare, & ad gaudentes abi.

Κλισμῷ, πρᾶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων
Ὁ τριφίλητος Ἄδωνις, ὃ κἠν Ἀχέροντι φιλεῖται.

Ξεῖνος.

Παύσασθ' ὦ δύστανοι ἀνάνυτα κωτίλλοισαι.
Τρυγόνες, ἐκκναισεῦντι, πλατειάσδοισαι ἅπαντα.

Γοργώ.

Μᾶ, πόθεν ὤνθρωπος; τί δὲ τὶν εἰ κωτίλαι εἰμές;
Πασάμενος ἐπίτασσε. Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις;
Ὡς εἰδῇς καὶ τοῦτο, Κορίνθιαι εἰμὲς ἄνωθεν,
Ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν· Πελοποννασιστὶ λαλεῦμες.
Δωρίσδεν δ' ἔξεστι (δοκῶ) τοῖς Δωριέεσσι.

Πραξινόα.

Μὴ φύη Μελιτῶδες, ὃς ἁμῶν καρτερὸς εἴη,
Πλὰν ἑνὸς. οὐκ ἀλέγω, μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς.
Γορ. Σίγα Πραξινόα, μέλλει τὸν Ἄδωνιν ἀείδειν
Ἁ τᾶς Ἀργείας θυγάτηρ πολύιδρις ἀοιδὸς,
Ἅτις καὶ Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἀρίστευσε·
Φθεγξεῖταί τι (σάφ' οἶδα) καλόν· διαθρύπτεται ἤδη.
Δέσποιν' ἃ Γολγώς τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλασας,
Αἰπεινάν τ' Ἔρυκα, χρυσῷ παίζοισ' Ἀφροδίτα,
Οἷόν τοι τὸν Ἄδωνιν ἀπ' ἀενάου Ἀχέροντος
Μηνὶ δυωδεκάτῳ μαλακαίποδες ἄγαγον Ὧραι.
Βάρδισται μακάρων Ὧραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναὶ
Ἔρχονται πάντεσσι βροτοῖσιν ἀεί τι φέροισαι.
Κύπρι Διωναία, τὺ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς
Ἀνθρώπων (ὡς μῦθος) ἐποίησας *Βερενίκαν,
Ἀμβροσίαν ἐς στῆθος ἀποστάξασα γυναικός.
Τὶν δὲ χαριζομένα πολυώνυμε καὶ πολύναε
Ἁ Βερενικεία θυγάτηρ, Ἑλένᾳ εἰκυῖα,
Ἀρσινόα, πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἄδωνιν.
Πὰρ μέν οἱ ὥρια κεῖται ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι,
Πὰρ δ' ἁπαλοὶ κᾶποι, πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσκοις
Ἀργυρέοις· Συρίω δὲ μύρω χρύσει' ἀλάβαστρα·
Εἴδατά θ' ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῳ *πονέονται,
Ἄνθεα μίσγοισαι λευκῷ παντοῖ' ἅμ' ἀλεύρῳ,
Ὅσσα τ' ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος, τά τ' ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ·
Πάντ' αὐτῷ πετεηνὰ καὶ ἑρπετὰ τῇδε πάρεστι.
Χλωραὶ δὲ σκιάδες μαλακῷ βρίθοισαι ἀνήθῳ
Δέδμανθ'· οἱ δέ τε κῶροι *ὑπερποτῶνται Ἔρωτες,
Οἷοι ἀηδονιδῆες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων,
Πωτῶνται, πτερύγων πειρώμενοι, ὄζον ἀπ' ὄζω.
Ὢ ἔβενος, ὢ χρυσὸς, ὢ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος
Αἰετοὶ, οἰνοχόον Κρονίδᾳ Διῒ παῖδα φέροντες.
Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω, μαλακώτεροι ὕπνω,
Ἁ Μίλατος ἐρεῖ, χὡ τὰν Σαμίαν καταβόσκων.
Ἔστρωται κλίνα τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα·
Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις·
Ὀκτωκαιδεκέτης ἢ ἐννεακαίδεχ' ὁ γαμβρός.
Οὐ κεντεῖ τὸ φίλαμ', ἔτι οἱ περὶ χείλεα πυῤῥά.
Νῦν μὲν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτᾶς χαιρέτω ἄνδρα.
Ἀῶθεν δ' ἄμμες νιν ἅμα δρόσῳ ἀθρόαι ἔξω
Οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' ἀϊόνι πτύοντα,
Λύσασαι δὲ κόμαν, καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι,
Στήθεσι φαινομένοις, λιγυρᾶς ἀρξεύμεθ' ἀοιδᾶς.
Ἕρπεις ὦ φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐνθάδε κεἰς Ἀχέροντα,
Ἡμιθέων (ὡς φαντὶ) μονώτατος. οὔτ' Ἀγαμέμνων
Τοῦτ' ἔπαθ', οὔτ' Αἴας ὁ μέγας βαρυμάνιος ἥρως,
Οὔθ' Ἕκτωρ Ἑκάβας ὁ γεραίτερος εἴκατι παίδων,
Οὐ Πατροκλῆς, οὐ Πύῤῥος ἀπὸ Τροίας ἐπανενθὼν,
Οὔθ' οἱ ἔτι πρότεροι Λαπίθαι καὶ Δευκαλίωνες,
Οὐ Πελοπηϊάδαι τε καὶ Ἄργεος ἄκρα Πελασγοί.
Ἵλαθι νῦν φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐς *νέωτ' εὐθυμήσαις.
Καὶ νῦν ἦνθες Ἄδωνι, καὶ ὅκκ' ἀφίκῃ, φίλος ἥξεις.

Γοργώ.

Πραξινόα, τὸ χρῆμα σοφώτερον, ἁ θήλεια
Ὀλβία ὅσσα ἴσατι, πανολβία, ὡς γλυκύφωνος.
Ὥρα ὅμως κεἰς οἶκον· ἀνάριστος Διοκλείδας.
Χὠνὴρ ὄξος ἅπαν· πεινᾶντι δὲ μηδὲ ποτένθῃς.
Χαῖρε Ἄδων, ἀγαπατὲ, καὶ ἐς χαίροντας ἀφικνεῦ.

ΧΑΡΙΤΕΣ, Η ΙΕΡΩΝ, εἰδύλλιον ιϛ.

Αἰεὶ τοῦτο Διὸς κούραις μέλει, αἰὲν ἀοιδοῖς,
Ὑμνεῖν ἀθανάτους, ὑμνεῖν ἀγαθῶν κλέα ἀνδρῶν.
Μοῖσαι μὲν θεαί ἐντι, θεοὺς θεαὶ ἀείδοντι·
Ἄμμες δὲ βροτοὶ οἵδε, βροτοὺς βροτοὶ* ἀείδωμεν.
Τίς γὰρ τῶν ὁπόσοι γλαυκὰν ναίουσιν ὑπ' ἀῶ,
Ἡμετέρας χάριτας πετάσας ὑποδέξεται οἴκῳ
Ἀσπασίως, οὐδ' αὖθις ἀδωρήτους ἀποπέμψει;
Αἱ δὲ σκυζόμεναι γυμνοῖς ποσὶν οἴκαδ' ἴασι,
Πολλά με τωθάζοισαι ὅτ' ἀλιθίαν ὁδὸν ἦλθον·
Ὀκνηραὶ δὲ πάλιν κενεᾶς ἐπὶ πυθμένι χηλοῦ
Ψυχροῖς ἐν γονάτεσσι κάρη μίμνοντι βαλοῖσαι,
Ἔνθ' αἰὲν σφισιν ἕδρη, ἐπὴν ἄπρακτοι ἵκωντι.
Τίς τῶν νῦν τοιόσδε; τίς εὖ εἰπόντα φιλάσει;
Οὐκ οἶδ'· οὐ γὰρ ἔτ' ἄνδρες ἐπ' ἔργοις (ὡς πάρος) ἐσθλοῖς
Αἰνεῖσθαι σπεύδοντι· νενίκηνται δ' ὑπὸ κερδέων.
Πᾶς δ' ὑπὸ κόλπου χεῖρας ἔχων, πόθεν* οἴσεται ἀθρεῖ
Ἄργυρον· οὐδέ κεν ἰὸν ἀποτρίψας τινὶ δοίη·
Ἀλλ' εὐθὺς μυθεῖται, ἀπωτέρω ἢ γόνυ κνάμα·
Αὐτῷ μοί τι γένοιτο· θεοὶ τιμῶσιν ἀοιδούς.
Τίς δέ κεν ἄλλου ἀκούσαι; ἅλις πάντεσσιν Ὅμηρος·
Οὗτος ἀοιδῶν λῷστος, ὃς ἐξ ἐμεῦ οἴσεται οὐδέν.
Δαιμόνιοι, τί δὲ κέρδος ὁ μυρίος ἔνδοθι χρυσὸς
Κείμενος; οὐχ* ἅδε πλούτου φρονέουσιν ὄνασις·
Ἀλλὰ τὸ μὲν ψυχᾷ, τὸ δὲ καί τινι δοῦναι ἀοιδῶν·
Πολλοὺς δ' εὖ ἕρξαι πηῶν, πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλων
Ἀνθρώπων· αἰεὶ δὲ θεοῖς ἐπιβώμια ῥέζειν·
Μηδὲ ξεινοδόκον κακὸν ἔμμεναι, ἀλλὰ τραπέζῃ
Μειλίξαντ' ἀποπέμψαι, ἐπὴν ἐθέλωντι νέεσθαι·
Μουσάων δὲ μάλιστα τίειν ἱεροὺς ὑποφήτας·
Ὄφρα καὶ εἰν Ἀίδαο κεκρυμμένος ἐσθλὸς ἀκούσῃς,
Μηδ' ἀκλεὴς μύρηαι ἐπὶ ψυχροῦ Ἀχέροντος,
Ὡσεί τις μακέλᾳ τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας,
Ἀχὴν ἐκ πατέρων πενίην ἀκτήμονα κλαίων.
Πολλοὶ ἐν Ἀντιόχοιο δόμοις καὶ ἄνακτος Ἀλεύα
Ἁρμαλιὴν ἔμμηνον ἐμετρήσαντο πενέσται·
Πολλοὶ δὲ Σκοπάδαισιν ἐλαυνόμενοι ποτὶ σακὸν
Μόσχοι σὺν κεραοῖσιν ἐμυκήσαντο βόεσσι·
Μυρία δ' ἀμπεδίον Κραννώνιον ἐνδιάασκον
Ποιμένες ἔκκριτα μῆλα φιλοξείνοισι Κρεώνδαις·
Ἀλλ' οὔ σφιν τῶν ἦδος, ἐπεὶ γλυκὺν ἐξεκένωσαν
Θυμὸν ἐς εὐρεῖαν σχεδίαν στυγνοῦ Ἀχέροντος,
Ἄμναστοι δὲ τὰ πολλὰ καὶ ὄλβια τῆνα λιπόντες,
Δειλοῖς ἐν νεκύεσσι μακροὺς αἰῶνας ἔκειντο,
Εἰ μὴ δεινὸς ἀοιδὸς ὁ Κήιος αἰόλα φωνέων
Βάρβιτον ἐς πολύχορδον ἐν ἀνδράσι θῆκ' ὀνομαστοὺς
Ὁπλοτέρους· τιμᾶς δὲ καὶ ὠκέες ἔλλαχον ἵπποι,
Οἵ σφισιν ἐξ ἱερῶν στεφανηφόροι ἦλθον ἀγώνων.
Τίς δ' ἂν ἀριστῆας Λυκίων ποτέ, τίς κομόωντας
Πριαμίδας, ἢ θῆλυν ἀπὸ χροιᾶς Κύκνον ἔγνω,
Εἰ μὴ φυλόπιδας προτέρων ὕμνησαν ἀοιδοί;
Οὐδ' Ὀδυσεὺς ἑκατόν τε καὶ εἴκοσι μῆνας ἀλαθεὶς
Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, Ἀίδαν τ' εἰς ἔσχατον ἐλθὼν
Ζωός, καὶ σπήλυγγα φυγὼν ὀλοοῖο Κύκλωπος,
Δηναιὸν κλέος ἔσχεν· ἐσιγάθη δ' ἂν ὑφορβὸς
Εὔμαιος, καὶ βουσὶ Φιλοίτιος ἀμφ' ἀγελαίαις
Ἔργον ἔχων, αὐτός τε περίσπλαγχνος Λαέρτης,
Εἰ μή σφεας ὤνασαν Ἴωνος ἀνδρὸς ἀοιδαί.
Ἐκ Μουσᾶν ἀγαθὸν κλέος ἔρχεται ἀνθρώποισι·
Χρήματα δὲ ζώοντες ἀμαλδύνουσι θανόντων.
Ἀλλ' ἴσος γὰρ ὁ μόχθος, ἐπ' ἀιόνι κύματα μετρεῖν,
Ὅσσ' ἄνεμος χέρσονδε μετὰ γλαυκᾶς ἁλὸς ὠθεῖ,
Ἢ ὕδατι νίζειν θολερὰν διειδέι πλίνθον,
Καὶ φιλοκερδείῃ βεβλαμμένον ἄνδρα παρελθεῖν.
Χαιρέτω ὅστις τοῖος, ἀνάριθμος δέ οἱ εἴη
Ἄργυρος· αἰεὶ δὲ πλεόνων ἔχοι ἵμερος αὐτόν·
Αὐτὰρ ἐγὼ τιμήν τε καὶ ἀνθρώπων φιλότητα

GRATIÆ, VEL HIERON. Idyllium decimumſextum.

SEMPER hoc Iouis filiabus curæ eſt, ſemper poetis,
Celebrare deos immortales, celebrare fortium facta præclara virorum.
Muſæ tamen deæ ſunt, deos dij celebrant: γρ. ἀείδοντι.
Nos autem homines mortales: mortales ergo mortales celebremus.
Verùm quiſnā illorū quotquot ſplendidā habitant ſub aurorā,
Noſtras gratias apertis portis receperit domo
Libenter, neque retrò indonatas remittet?
Illæ verò iratæ nudis pedibus domum vadunt,
Multis me conuitiis inſectantes, quòd fruſtrà viā ſuſceperint:
Pigræ autem, ruſum vacuæ in fundo arcæ,
Frigidis in genibus capite manent poſito,
Vbi ſqualida ſedes eis eſt, quā re infectā redeunt. (amauerit?
Quis tādē noſtri ſæculi hominū talis eſt? quis bene dicētem
Neſcio: nō.n. amplius homines, vt antea, ꝓpter præclara facta
Laudari cupiunt: ſed victi ſunt à lucris. (auferat γρ. αὔξησιν ἄργυρος.
Vnuſquiſq; autem in ſinu manū tenēs, circūſpicit vnde ipſe
Argentum: ac ne æruginem quidem abſterſam alteri daret:
Sed ſtatim ait, Longius abeſt tibia quàm genu.
Sit mihi modò aliquid: dij honorant poetas.
Nam quis alium audiat? ſatis omnibus Homerus.
Hic poetarum optimus, qui ex me referet nihil.
Miſeri, quid prodeſt immenſum in arca aurum γρ. ἅδε
Repoſitum? non hic eſt vſus pecuniæ ſapientibus:
Sed partem ſibi, partem etiam alicui poetæ dare (oportet:)
Multos ex affinibus beneficio afficere, multos etiam ex aliis
Hominibus: ſemper autem diis ſacrificia facere.
Neque inhoſpitalem eſſe, ſed hoſpitem menſa
Benignè acceptum dimittere, quum vult abire:
Muſarum autem maximè honorare ſacros interpretes: γρ. ὀφθαλμοῖσιν.
Vt etiam apud inferos conditus bene audias,
Neque inglorius lugeas in frigido Acheronte,
Quaſi foſſor aliquis qui ligone manus calloſas habeat, γρ. Ἀχαιᾶν.
Qui grauem à ſuis maioribus paupertatem inopem plorat.
Multi in Antiochi domo & regis Aleuæ
Cibum menſtruum dimenſi ſunt famuli:
Multi autem Scopadis acti ad ſtabula
Vituli cum cornutis mugierunt bobus:
Infinitas autem in campo Cranonio ad æſtiua agebant
Paſtores electas oues hoſpitalibus Creondis:
Sed nulla eos ſecuta eſt voluptas, poſteaquā dulcem emiſerūt
Animam in latam ratem triſtis Acherontis:
Inglorij verò, relictis multis illis & beatis opibus,
Miſeros inter mortuos per longa ſæcula iacerent,
Niſi magnus vates ille Ceius variè canens
Ad barbitum multichordū, feciſſet eos claros inter homines
Poſteros. honorem autem & veloces ſortiti ſunt equi,
Qui ipſis ex ſacris coronati redierunt certaminibus.
Quis autem principes Lyciorum vnquam, quis comatos
Priamidas, vel muliebri colore Cygnum cognouiſſet,
Niſi bella veterum poetæ cecinissent?
Neque Vlyſſes, qui centum & viginti menſes errauit
Omnes per homines, & ad imum orcum deſcendit
Viuus, & ex ſpelunca euaſit pernicioſi Cyclopis,
Diuturnā gloriā obtinuiſſet. ſilentio etiā præteritus fuiſſet ſubulcus
Eumæus, & Philœtius, qui circa boues armentales
Opus habebat, ipſeq; magnanimus Laertes:
Niſi eos iuuiſſent Iaonis viri carmina.
A muſis illuſtris fama venit hominibus:
Fortunas autem mortuorum conſumunt viuentes.
Sed par eſt labor in littore vndas numerare,
Quotquot ventus in terram cum cæruleo mari impellit,
Et aqua pura lauare impurum laterem,
Atque hominem oppreſſum auaritia flectere.
Valeat quicunque talis: innumerabile autem ei ſit
Argentū: ſemper autem pluris habendi deſideriū eū teneat.
At ego honorem & hominum beneuolentiam

Multis mulis & equis anteponam.
Quæro autem cui mortalium gratus veniam
Cum Muſis. difficiles enim viæ ſunt carminum.
γρ. Κρεί-οντ. *Sine Muſis, Iouis ſapientiſſimi (filiabus.)*
Nondum cœlum defeſſum eſt ducendo menſes & annos:
Multi mouebunt adhuc rotam currus equi.
Exorietur ille vir qui me cantore indigebit,
Gerens res tantas quantas magnus Achilles, aut ingẽs Aiax
In campo Simoentis, vbi Phrygis ſepulchrum Ili.
Iam Phœnices ſub ſole occiduo
Habitantes Libyæ in extremo calce, horreſcunt:
Iamque geſtant Syracuſij medias lanceas,
Onuſti ſcutis brachia ſalignis.
Interque eos Hieron, ſuperioribus par heroibus,
Armatur: equinæ autem galeam cooperiunt iubæ.
Vtinã Iupiter auguſtiſſime pater, & veneranda Minerua,
Et tu ô puella quæ cũ matre opibus affluentium Ephyræorum
Sortita es magnam vrbem, apud aquas Lyſimeliæ,
Hoſtes ab inſula propulſent dura vi
γρ. ἀγγέλ-λοντας. *Sardaniam per vndam, amicorum ſtragem nuntiaturos*
Filijs & vxoribus, numerabiles ex multis.
Oppida verò à prioribus iterum habitentur ciuibus,
Hoſtium quotquot manus corruperunt funditus.
Et agros virentes colant: & innumerabilia
Ouium millia herbis ſaginata
In campo balent, boues autem gregatim ad ſtabulum
Redeuntes tardum vrgeant viatorem:
γρ. σκνι-παῖον. *Noualia autem excolantur ad ſementem, quum cicada*
A paſtoribus meridianis cauens intra arbores
Reſonat in ſummis ramis. telas verò in arma araneæ
Tenues diſtendant, belli autem ne nomen quidẽ ſit amplius.
Gloriam verò Hieronis ſublimem ferant poetæ
Et pontum Scythicum trans, & vbi latum murum
Bitumine ligans Semiramis regnabat.
Vnus quidem ego, multos autem Iouis diligunt & alios
Filiæ, quibus omnibus curæ erit Siculam Arethuſam
γρ. πᾶσιν ἴσαι. *Celebrare vnà cum populis, & bellicoſum Hieronem.*
γρ. Θυγα-τέρες. *O gratiæ deæ Eteocleæ, quæ Minyum*
γρ. ἅ. *Orchomenum amatis odioſum olim Thebis,*
Equidem nõ vocatus manebo domi: aduocantiũ autem ædes
Confidens Muſis cum noſtris veniam.
Relinquã autẽ neq; vos. quid enim amabile hominib. Gratiis
Sine eſſe poteſt? vtinam ſemper ſim cum Gratiis.

LAVDATIO PTOLEMÆI,
Idyllium decimumſeptimum.

AB Ioue principium faciamus, & in Iouem deſinite Muſæ,
Quum immortalium præſtantiſſimum carminibus canimus:
Hominum autem Ptolemæus inter primos celebretur,
γρ. προφε-ρέστατος. *Et vltimus, & medius. hic enim præſtantiſſimus virorũ (eſt.)*
Heroes qui olim à ſemideis orti ſunt,
Quũ præclara facinora patraſſent, ſapiẽtes vates nacti ſunt:
At ego Ptolemæum, bene dicendi peritus,
Carminib. celebrabo. carmina verò etiã ipſorũ immortaliũ
Quãquã ſyluicida Idã ad nemoroſã quũ venit, (decus ſũt.
Circumſpicit vnde opus incipiat, præſente ingenti copia.
Quid primũ edisserã? occurrũt enim innumerabilia dicẽda,
Quibus dij præſtantiſſimum honorauerunt regum.
(Atque vt ordiar) à maioribus, qualis erat ad magnas res
Lagides Ptolemæus, quum animo conceperat (gerendas
Conſilium quod non alius vir excogitare poterat.
Illum pater fecit parem honoribus vel diis
Immortalibus, & ei aurea domus in Iouis palatio
Extructa eſt: apud autem ipſum Alexander amicus
Sedet, Perſis grauis deus pictam gerens mitram.
E regione verò (eorum) Herculis ſedes tauricida
Stat, ſolido facta ex adamante:
Vbi cum aliis conuiuia agitat cœleſtibus,

Πολλῶν ἡμιόνων τε καὶ ἵππων πρόσθεν ἑλοίμαν.
Δίζημαι δ' ᾧτινι θνατῶν κεχαρισμένος ἔνθω
Σὺν Μοίσαις. χαλεπαὶ γὰρ ὁδοὶ τελέθουσιν ἀοιδαῖς
Μουσάων, ἀπαὶ δ' ἔτι Διὸς μέγα βουλεύοντες.
Οὔπω μῆνας ἄγων ἔκαμ' οὐρανὸς οὐδ' ἐνιαυτούς.
Πολλοὶ κινήσουσιν ἔτι τροχὸν ἅρματος ἵπποι.
Ἔσσεται οὗτος ἀνὴρ ὃς ἐμεῦ κεχρήσετ' ἀοιδοῦ,
Ῥέξας ἢ Ἀχιλεὺς ὅσσον μέγας, ἢ βαρὺς Αἴας
Ἐν πεδίῳ Σιμόεντος, ὅθι Φρυγὸς ἠρίον Ἴλου.
Ἤδη νῦν Φοίνικες, ὑπ' ἀελίῳ δύνοντι
Οἰκεῦντες Λιβύας ἄκρον σφυρὸν, ἐρρίγασιν.
Ἤδη βαστάζουσι Συρακόσιοι μέσα δοῦρα,
Ἀχθόμενοι σακέεσσι βραχίονας ἰτεΐνοισιν.
Ἐν δ' αὐτοῖς Ἱέρων, προτέροις ἴσος ἡρώεσσι,
Ζώννυται, ἵππειαι δὲ κόρυν σκιάουσιν ἔθειραι.
Αἲ γὰρ Ζεῦ κύδιστε πάτερ, καὶ πότνι' Ἀθάνα,
Κούρη θ' ἃ σὺν ματρὶ πόλιν ἀφνειῶν Ἐφυραίων
Εἴληχας μέγα ἄστυ, παρ' ὕδασι Λυσιμελείας,
Ἐχθροὺς ἐκ νάσοιο κακαὶ πέμψειαν ἀνάγκαι
Σαρδόνιον κατὰ κῦμα, φίλων μόρον* ἀγγελέοντας
Τέκνοις ἠδ' ἀλόχοισιν, ἀριθματοὺς ἀπὸ πολλῶν.
Ἄστεα δὲ προτέροισι πάλιν ναίοιτο πολίταις,
Δυσμενέων ὅσα χεῖρες ἐλωβήσαντο κατ' ἄκρας.
Ἀγροὺς δ' ἐργάζοιντο τεθαλότας· αἱ τ' ἀνάριθμοι
Μήλων χιλιάδες βοτάναις διαπιανθεῖσαι,
Ἀμ πεδίον βλήχοιντο, βόες δ' ἀγεληδὸν ἐς αὖλιν
Ἐρχόμεναι* σκιπαῖον ἐπισπεύδοιεν ὁδίταν·
Νειοὶ δ' ἐκπονέοιντο ποτὶ σπόρον, ἁνίκα τέττιξ
Ποιμένας ἐνδίους πεφυλαγμένος, ἔνδοθι δένδρων
Ἀχεῖ ἐν ἀκρεμόνεσσιν. ἀράχνια δ' εἰς ὅπλ' ἀράχναι
Λεπτὰ διαστήσαιντο, βοᾶς δ' ἔτι μηδ' ὄνομ' εἴη.
Ὑψηλὸν δ' Ἱέρωνι κλέος φορέοιεν ἀοιδοὶ
Καὶ πόντου Σκυθικοῖο πέραν, καὶ ὅπη πλατὺ τεῖχος
Ἀσφάλτῳ δήσασα Σεμίραμις ἐμβασίλευεν.
Εἷς μὲν ἐγὼ, πολλοὺς δὲ Διὸς φιλέοντι καὶ ἄλλους
Θυγατέρες, τοῖς* πᾶσι μέλοι Σικελὴν Ἀρέθοισαν
Ὑμνεῖν σὺν λαοῖσι, καὶ αἰχμητὰν Ἱέρωνα.
Ὦ Ἐτεόκλειοι* Χάριτες θεαὶ, *αἱ Μινύειον
Ὀρχομενὸν φιλέοισαι, ἀπεχθόμενόν ποτε Θήβαις.
Ἄκλητος μὲν ἐγὼ μίμνοιμί κεν· ἐς δὲ καλεύντων
Θαρσήσας Μοίσαισι σὺν ἁμετέραισιν ἱκοίμαν.
Καλλείψω δ' οὐδ' ὔμμε· τί γὰρ Χαρίτων ἀγαπατὸν
Ἀνθρώποις ἀπάνευθεν; ἀεὶ Χαρίτεσσιν ἅμ' εἴην.

ΕΓΚΩΜΙΟΝ ΕΙΣ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΝ, εἰδύλλιον ιζ.

Ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα, καὶ εἰς Δία λήγετε Μοῖσαι,
Ἀθανάτων τὸν ἄριστον ἐπὴν ᾄδωμεν ἀοιδαῖς·
Ἀνδρῶν δ' αὖ Πτολεμαῖος ἐνὶ πρώτοισι λεγέσθω,
Καὶ πύματος, καὶ μέσσος· ὁ γὰρ * προφερέστατος ἀνδρῶν.
Ἥρωες τοὶ πρόσθεν ἀφ' ἡμιθέων ἐγένοντο,
Ῥέξαντες καλὰ ἔργα, σοφῶν ἐκύρησαν ἀοιδῶν·
Αὐτὰρ ἐγὼ Πτολεμαῖον ἐπιστάμενος καλὰ εἰπεῖν,
Ὑμνήσαιμ'. ὕμνοι δὲ, καὶ ἀθανάτων γέρας αὐτῶν.
Ἴδαν ἐς, πολύδενδρον ἀνὴρ ὑλατόμος ἐλθὼν,
Παπταίνει παρεόντος ἅδην πόθεν ἄρξεται ἔργου·
Τί πρᾶτον καταλέξω; ἐπεὶ πάρα μυρία εἰπεῖν,
Οἷσι θεοὶ τὸν ἄριστον ἐτίμασαν βασιλήων.
Ἐκ πατέρων, οἷος μὲν ἔην τελέσαι μέγα ἔργον
Ὁ Λαγίδας Πτολεμαῖος, ὅκα φρεσὶν ἐγκατάθοιτο
Βουλὰν, ἃν οὐκ ἄλλος ἀνὴρ οἷός τε νοῆσαι.
Τῆνον καὶ μακάρεσσι πατὴρ ὁμότιμον ἔθηκεν
Ἀθανάτοις, καί οἱ χρύσεος δόμος ἐν Διὸς οἴκῳ
Δέδμηται· παρὰ δ' αὐτὸν Ἀλέξανδρος φίλα εἰδὼς
Ἑδριάει, Πέρσαισι βαρὺς θεὸς αἰολομίτρας.
Ἀντία δ' Ἡρακλῆος ἕδρα κενταυροφόνοιο
Ἵδρυται, στερεοῖο τετυγμένα ἐξ ἀδάμαντος·
Ἔνθα σὺν ἄλλοισιν θαλίας ἔχει Οὐρανίδῃσι,

Χαίρων

Χαίρων υἱωνῶν περιώσιον υἱωνοῖσιν·
Ὅττι σφέων Κρονίδας μελέων ἐξείλετο γῆρας,
Ἀθάνατοι δὲ καλεῦνται, θεοὶ νέποδες γεγαῶτες.
Ἀμφοῖν γὰρ πρόγονός σφιν ὁ καρτερὸς Ἡρακλείδας,
Ἀμφότεροι δ᾽ ἀριθμεῦνται ἐς ἔσχατον Ἡρακλῆα.
Τῷ καὶ ἐπεὶ δαιτηθεν* ἴοι κεκορημένος ἤδη
Νέκταρος εὐόδμοιο φίλας ἐς δῶμ᾽ ἀλόχοιο,
Τῷ μὲν τόξον ἔδωκεν ὑπωλένιόν τε φαρέτραν,
Τῷ δὲ σιδάρειον σκύταλον, κεχαραγμένον ὄζοις·
Οἱ δ᾽ εἰς ἀμβρόσιον θάλαμον λευκοσφύρου Ἥβας
Ὅπλα καὶ αὐτὸν ἄγουσι γενειήταν Διὸς υἱόν.
Οἵα δ᾽ ἐν πινυταῖσι περικλειτὰ Βερενίκα
Ἔπρεπε θηλυτέραις, ὄφελος μέγα γειναμένοισι·
Τᾶς μὲν Κύπρον ἔχοισα Διώνας πότνια κούρα
Κόλπον ἐς εὐώδη ῥαδινὰς ἐσεμάξατο χεῖρας·
Τῷ οὔπω τινὰ φαντὶ ἁδεῖν τόσον ἀνδρὶ* γυναικῶν,
Ὅσσον περ Πτολεμαῖος ἑὴν ἐφίλησεν ἄκοιτιν.
Ἦ μὰν ἀντεφιλεῖτο πολὺ πλέον. ὧδέ κε παισὶ
Θαρσήσας σφετέροισιν ἐπιτρέπει οἶκον ἅπαντα,
Ὁππότε κεν φιλέων* βαίνει λέχος ἐς φιλεοίσης·
Ἀστόργου δὲ γυναικὸς ἐπ᾽ ἀλλοτρίῳ νόος αἰεί,
Ῥηΐδιαι δὲ γοναί, τέκνα δ᾽ οὔποτ᾽ ἐοικότα πατρί.
Κάλλει ἀριστεύουσα θεάων πότνι᾽ Ἀφροδίτα,
Σοὶ τήνα μεμέλητο· σέθεν δ᾽ ἕνεκεν Βερενίκα
Εὐειδὴς Ἀχέροντα πολύστονον οὐκ ἐπέρασεν·
Ἀλλά μιν ἁρπάξασα, πάροιθ᾽ ἐπὶ νᾶα κατενθεῖν
Κυάνεον, καὶ στυγνὸν ἀεὶ πορθμῆα καμόντων,
Ἐς ναὸν κατέθηκας, ἑᾶς δ᾽ ἀπεδάσσαο τιμᾶς.
Πᾶσιν δ᾽ ἤπιος οὗτος βροτοῖς· μαλακοὺς μὲν ἔρωτας
Προσπνείει, κούφας δὲ διδοῖ ποθέοντι μερίμνας.
Ἀργεία κυανόφρυ, σὺ λαοφόνον Διομήδεα
Μισγομένα Τυδῆϊ, τέκες Καλυδώνιον ἄνδρα·
Ἀλλὰ Θέτις βαθύκολπος ἀκοντιστὰν Ἀχιλῆα
Αἰακίδᾳ Πηλῆϊ· σὲ δ᾽ αἰχμητὰ Πτολεμαῖε
Αἰχμητᾷ Πτολεμαίῳ ἀρίζηλος Βερενίκα·
Καί σε Κόως ἀτίταλλε, βρέφος νεογιλὸν ἐόντα,
Δεξαμένα παρὰ ματρός, ὅτε πρώταν ἴδες ἀῶ.
Ἔνθα γὰρ Εἰλείθυιαν ἐβώσατο λυσίζωνον,
Ἀντιγόνας θυγάτηρ βεβαρημένα ὠδίνεσσιν.
Ἡ δέ οἱ εὐμενέοισα παρίστατο, κὰδ δ᾽ ἄρα πάντων
Νωδυνίαν κατέχευε μελῶν. ὁ δὲ πατρὶ ἐοικὼς
Παῖς ἀγαπητὸς ἔγεντο. Κόως δ᾽ ὀλόλυξεν ἰδοῖσα·
Φᾶ δὲ, καθαπτομένα βρέφεος χείρεσσι φίλῃσιν,
Ὄλβιε κοῦρε γένοιο, τίοις δέ με τόσσον ὅσον περ
Δᾶλον ἐτίμασεν κυανάμπυκα Φοῖβος Ἀπόλλων·
Ἐν δὲ μιᾷ τιμῇ Τριόπου καταθεῖο κολώναν,
Ἶσον Δωριέεσσι νέμων γέρας ἐγγὺς ἐοῦσιν,
Ἶσον καὶ Ῥήναιαν ἄναξ ἐφίλησεν Ἀπόλλων.
Ὣς ἄρα νᾶσος ἔειπεν. ὁ δ᾽ ὑψόθεν ἔκλαγε φωνᾷ
Ἐς τρὶς ἀπὸ νεφέων* Διὸς αἰετὸς αἴσιος ὄρνις.
Ζηνός που τόδε σῆμα. Διὶ Κρονίωνι μέλοντι
Αἰδοῖοι βασιλῆες. ὁ δ᾽ ἔξοχος ὅν κε φιλάσῃ
Γεινόμενον τὰ πρῶτα· πολὺς δέ οἱ ὄλβος ὀπαδεῖ,
Πολλᾶς δὲ κρατέει γαίης, πολλᾶς δὲ θαλάσσης.
Μυρίαι ἄπειροί τε καὶ ἔθνεα μυρία φωτῶν
Λήϊον ἀλδήσκοισιν ὀφελλόμενον Διὸς ὄμβρῳ·
Ἀλλ᾽ οὔτις τόσα φύει ὅσα χθαμαλὰ Αἴγυπτος,
Νεῖλος ἀναβλύζων διερὰν ὅτε βώλακα θρύπτει.
Οὐδέ τις ἄστεα τόσσα βροτῶν ἔχει ἔργα δαέντων·
Τρεῖς μέν οἱ πολίων ἑκατοντάδες ἐνδέδμηνται,
Τρεῖς δ᾽ ἄρα χιλιάδες τρισσαῖς ἐπὶ μυριάδεσσι,
Δοιαὶ δὲ τριάδες, μετὰ δέ σφισιν ἐννεάδες τρεῖς·
Τῶν πάντων Πτολεμαῖος ἀγήνωρ ἐμβασιλεύει.
Καὶ μὰν Φοινίκας ἀποτέμνεται, Ἀρραβίας τε,
Καὶ Συρίης, Λιβύης τε, κελαινῶν τ᾽ Αἰθιοπήων·
Παμφυλοῖσί τε πᾶσι καὶ αἰχμηταῖς Κιλίκεσσι
Σημαίνει, Λυκίοις τε, φιλοπτολέμοισί τε Καρσί,
Καὶ νάσοις Κυκλάδεσσιν· ἐπεί οἱ νᾶες ἄρισται
Πόντον ἐπιπλώοντι, θάλασσα δὲ πᾶσα καὶ αἶα

Gaudens maiorem in modum nepotum nepotibus:
Quòd eorum ex membris Saturnius exemerit ſenectam.
Immortales autem vocantur, facti dij pedum vſu carentes:
Vtriuſque enim eorum generis autor fortis Heraclides,
Et vtrique referunt originem ad extremum Herculem.
Itaque quum ex epulo redit ſaturatus iam — γρ. ἶφι
Nectare odorifero, dilectæ in domum vxoris,
Alteri arcum dedit, ſubulnalémque pharetram,
Alteri ferream clauam, nodis ſignatam:
Illi verò in diuinum thalamum niueos talos habentis Hebes
Arma & ipſum deducunt progenitorem ſuum Iouis filium.
Qualis autem inter ſapientes celeberrima Berenice
Excellebat fœminas, ingens gloria parentibus:
Huius quidem, Cyprum tenens Dione veneranda filia,
Sinum in odoratum teneras immiſit manus:
Itaq; nullam adhuc mulierē aiunt tantum placuiſſe marito, — γρ. γυναι-κῶν
Quantum Ptolemeus ſuam amauit coniugem.
Quanquam multo magis redamabatur. atque ita liberis
Confidens ſuis (ei) committit domum totam,
Quoties amans in amantis thorum aſcendit.
Vxoris autē nō amātis animus ſemper ſpectat virū alienū, — γρ. βαίνει
Faciles autem partus: filij autem nunquam ſimiles patri.
Pulchritudine ſuperans deas veneranda Venus,
Tibi illa curæ erat: tui autem gratia Berenice
Formoſa Acherontem luctuoſum non tranſiuit:
Sed eam arreptam, priuſquam ad nauem deſcenderet
Nigram, & triſtem ſemper portitorem defunctorum,
In tuo templo collocaſti, & ei de tuo honore impertiſti.
Omnibus autē placida hæc mortalibus: molles quidē amores
Aſpirat, leues autem dat amanti curas.
Argiua nigra ſupercilia habēs, tu populos necātē Diomedē,
Mixta Tydeo, peperiſti, Calydonium virum:
At Thetis formoſa fortem Achillem
Æacidæ Peleo: te autem bellicoſe Ptolemæe
Bellicoſo Ptolemæo fortunata Berenice.
Et te Coos nutriuit infantem nuper ſuſceptum,
Excipiens à matre, quum primam vidiſti auroram.
Ibi enim Lucinam inuocauit, quæ parturientes liberat,
Antigonis filia grauata doloribus partus.
Illa verò ei benigna adfuit, & per omnia
Indolentiam diffudit membra: quum patri ſimilis
Puer amabilis factus eſt. Coos autē conſpicata exclamauit,
Dixit autem, attrectans infantem charis manibus,
Sis felix ô puer, meq; honores tantum quantum
Delum honorauit cæruleam Phœbus Apollo.
Et in eodem honore Triopis colloces promontorium,
Æqualem Dorienſibus tribuens honorem vicinis,
Æquè etiam ac Rhenaam rex amauit Apollo.
Sic vtique inſula dixit. ille autem ab alto reſonuit voce
Ter ſub nebulis Iouis fauſta aquila ales.
Iouis hoc ſanè ſignum. Ioui Saturnio curæ eſt — γρ. μέγας αἰετὸς ὄρνις
Venerandus rex: ille verò eſt eximius quem dilexerit
Natum iam primùm: multa autē ipſum opulentia ſequitur:
Multa autem dominatur terra, multo autem mari:
Infinitæq; continentes & gentes infinitæ virorum
Segetem augent amplificatam Iouis imbre:
Nulla tamen terra tam multa gignit, quàm multa humilis Ægyptus,
Nilus quum exundans humidam glebam comminuit.
Neque quiſquam tot habet vrbes hominum artificum:
Tres ei vrbium centuriæ parent eius imperio,
Tria inſuper millia, ſupra triginta millia,
Duo item terniones, & præterea ter vndecim:
His omnibus Ptolemæus magnanimus imperat.
Partem etiam Phœnicię Arabięq; obtinet,
Et Syriæ, Libyæq; nigrorumq; Æthiopum:
Pamphyliiſq; omnibus & bellicoſis Cilicibus
Imperat, Lyciiſq;, & belli ſtudioſis Caribus,
Et inſulis Cycladibus, nam naues eius optimæ
Per mare nauigant. mare enim omne & terra

Et fluuij reſonantes imperio Ptolemæi parent.
Multi autem equites, multi milites et ſcutati
Ære reſplendenti ſtipati ſtrepunt.
Opulentia quidem omnes ſuperat reges:
Tantum in dies ſingulos in diuitem venit domum.
Undique. populi autem opera curant quieti.
Nullus enim hoſtium piſcoſum Nilum inuadens,
Pedibus in alienis tumultum excitauit villis:
Neque quiſquam in littus veloci exiliit naui,
Armatus in armenta hoſtili animo Ægyptia:
Talis vir latè parentibus ſedet in campis,
Flauus capillos Ptolemæus, ſciens lanceam vibrare:
Cui omnino cura eſt paterna omnia ſeruare,
Ut præſtantem regem decet: alia verò quærit ipſe.
Non tamen inutile domo in opima aurum,
Formicarum tanquam diuitiæ ſemper iacet laborantium:
Sed multum quidem habent deorum inclyta domus,
(Ille) ſemper primitias ſoluente, præter alia munera:
Multum autem potentibus donat regibus,
Multum autem ciuitatibus, multum autem bonis ſodalibus.
Neque Bacchi vllus vir ſacra in certamina
Venit ſciens canorum canere carmen,
Cui non munus dignum præbuit arte.
Muſarum autem vates canunt Ptolemæum
Propter beneficentiam. quid autem pulchrius viro fuerit
Diuiti, quàm gloriam bonam inter homines conſequi?
Hæc & Atridis integra manet: illa autem immenſa opes
γρ. κεῖνα. *Quas magnam Priami domum quæſiuerunt capientes,*
Caligine alicubi tecta ſunt: vnde amplius nõ datur reditus.
γρ. θερμὰ κονίη στειβόμενα. *Solus hic priorum parentum adhuc calida in cinere*
Calcans deſuper pedum exprimit veſtigia:
Matri charæ & patri fragrantia inſtituit templa:
Et in his ipſis ex auro atque ebore inſignes
Statuit omnibus mortalibus auxiliatores.
Multa autem pinguia boum femora vrit,
Menſibus circumactis, in aris rubentibus,
Ipſéque potenſque vxor: qua nulla præſtantiorem
Sponſum domi mulier amplectitur vlnis,
Ex animo amans fratremq; virúmque.
Sic & immortalium ſacra connubia confecta ſunt,
Quos peperit regnans Rhea reges olympi:
Unum autem lectum ſternit in quo dormiant Ioui & Iunoni,
Iris adhuc virgo, purgatis vnguento manibus.
Salue ô rex Ptolemæe: te autem ego aquè atque alios
Celebrabo ſemideos: puto autem carmen non vile
γρ. αἴτει. *Dicam poſteris. virtutem tamen tu à Ioue petito.*

HELENÆ EPITHALAMIUM,
Idyllium decimumoctauum.

In Sparta quondam, apud flauum Menelaum,
Virgines virentem hyacinthũ comis implicitum habentes,
γρ. δώδεκα δ' ἐκκριθεῖσαι. *Ante nuper pictum thalamum chorum ſtatuerunt,*
Duodecim primariæ ciuitatis, magnum decus Lacænarum,
Quando Tyndarei filiam in thalamum concluſit dilectam,
γρ. κατεκλῄξατο. *Helenam, cuius nuptias ambierat minor natu filius Atrei.*
Canebant autem omnes in vnũ carmen pulſantes (ſolum)
Pedibus connexis, circum autẽ reſonabat domus hymenæo.
Siccine crepuſculo cubitum abiſti ô chare ſponſe?
Nunquid grauatus nimiũ es genibus? nunquid ſomniculoſus?
γρ. φίλε βαρ. *Nunquid potaſti nimium quum lectum petebas?*
Dormire quidem volentem tempeſtiuè, te ſolum oportuerat (dormire)
Puellam verò ſinere cum puellis charam apud matrem
Ludere ad altum diluculum. nam & veſperi, & manè,
Et in annum ex anno Menelae tua ſponſa hæc erit.
Fortunate ſponſe, fauſtus aliquis ſternutauit venienti tibi
γρ. ᾇπερ. *In Spartam, vbi alij principes (erant) vt (hoc) conficeres.*
Solus in ſemideis Saturnium Iouem ſocerum habebis.
Iouis tibi filia ſub vnum venit ſtragulum,

Καὶ ποταμοὶ κελάδοντες ἀνάσσονται Πτολεμαίῳ·
Πολλοὶ δ' ἱππῆες, πολλοὶ δὲ οἱ ἀσπιδιῶται
Χαλκῷ μαρμαίροντι σεσαγμένοι ἀμφαγεροῦντι.
Ὄλβῳ μὲν πάντας καταβρίθει βασιλῆας·
Τόσσον ἐπ' ἆμαρ ἕκαστον ἐς ἀφνεὸν ἔρχεται οἶκον
Πάντοθε. λαοὶ δ' ἔργα περιστέλλοισιν ἕκηλοι.
Οὐ γάρ τις δηΐων πολυκήτεα Νεῖλον ἐσβάς,
Πεζὸς ἐν ἀλλοτρίαισι βοὰν ἐστάσατο κώμαις·
Οὐδέ τις αἰγιαλόνδε θοᾶς ἐξάλατο ναὸς,
Θωρηχθεὶς ἐπὶ βουσὶν ἀνάρσιος Αἰγυπτίῃσι·
Τοῖος ἀνὴρ πλατέεσσιν ἐνίδρυται πεδίοισι,
Ξανθοκόμας Πτολεμαῖος, ἐπιστάμενος δόρυ πάλλειν·
Ὧι ἐπίπαγχυ μέλει πατρώϊα πάντα φυλάσσειν,
Οἷ' ἀγαθῷ βασιλῆϊ, τὰ δὲ κτεατίζεται αὐτός.
Οὐ μὰν ἀχρεῖός γε δόμῳ ἐνὶ πίονι χρυσὸς,
Μυρμάκων ἅτε πλοῦτος ἀεὶ κέχυται μογεόντων·
Ἀλλὰ πολὺν μὲν ἔχοντι θεῶν ἐρικυδέες οἶκοι,
Αἰὲν ἀπαρχομένοιο, σὺν ἄλλοισιν γεράεσσι·
Πολλὸν δ' ἰφθίμοισι δεδώρηται βασιλεῦσι,
Πολλὸν δὲ πτολίεσσι, πολὺν δ' ἀγαθοῖσιν ἑταίροις.
Οὐδὲ Διωνύσου τις ἀνὴρ ἱεροὺς κατ' ἀγῶνας
Ἵκετ' ἐπιστάμενος λιγυρὰν ἀναμέλψαι ἀοιδὰν,
Ὧι οὐ δωτίναν ἀντάξιον ὤπασε τέχνας.
Μουσάων δ' ὑποφῆται ἀείδοντι Πτολεμαῖον
Ἀντ' εὐεργεσίης. τί δὲ κάλλιον ἀνδρί κεν εἴη
Ὀλβίῳ, ἢ κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρέσθαι;
Τοῦτο καὶ Ἀτρεΐδαισι μένει· τὰ δὲ μυρία* πάντα
Ὅσσα μέγαν Πριάμοιο δόμον κτεάτισσαν ἑλόντες,
Ἀέρι πᾷ κέκρυπται, ὅθεν πάλιν οὐκέτι νόστος.
Μοῦνος ὅδε προτέρων τοκέων* ἔτι θερμὰ κονίῃ
Στειβόμενος καθύπερθε, ποδῶν ἐκμάσσεται ἴχνη.
Ματρὶ φίλᾳ καὶ πατρὶ θυώδεας εἵσατο ναούς·
Ἐν δ' αὐτοὺς χρυσῷ περικαλλέας ἠδ' ἐλέφαντι
Ἱδρύεται, πάντεσσιν ἐπιχθονίοισιν ἀρωγούς.
Πολλὰ δὲ πιανθέντα βοῶν ὅγε μηρία καίει
Μησὶ περιπλομένοισιν, ἐρευθομένων ἐπὶ βωμῶν,
Αὐτός τ' ἰφθίμα τ' ἄλοχος, τᾶς οὔτις ἀρείων
Νυμφίον ἐν μεγάροισι γυνὰ περιβάλλετ' ἀγοστῷ,
Ἐκ θυμοῦ στέργοισα κασίγνητόν τε πόσιν τε.
Ὧδε καὶ ἀθανάτων ἱερὸς γάμος ἐξετελέσθη,
Οὓς τέκετο κρείουσα Ῥέα βασιλῆας Ὀλύμπου·
Ἓν δὲ λέχος στόρνυσιν ἰαύειν Ζηνὶ καὶ Ἥρῃ,
Χεῖρας φοιβήσασα μύροις, ἔτι παρθένος Ἶρις.
Χαῖρ' ὦ 'ναξ Πτολεμαῖε· σέθεν δ' ἐγὼ ἶσα καὶ ἄλλων
Μνάσομαι ἡμιθέων· δοκέω δ' ἔπος οὐκ ἀπόβλητον
Φθέγξομαι ἐσσομένοις· ἀρετάν γε μὲν ἐκ Διὸς* αἰτεῦ.

ΕΛΕΝΗΣ ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ,
εἰδύλλιον ιη.

Ἔν ποκ' ἄρα Σπάρτᾳ, ξανθότριχι πὰρ Μενελάῳ,
Παρθενικαὶ* θάλλοντα κόμαις ὑάκινθον ἔχοισαι,
Πρόσθε νεογράπτω θαλάμω χορὸν ἐστάσαντο,
Δώδεκα ταὶ πρᾶται πόλιος, μέγα χρῆμα Λακαινᾶν,
Ἁνίκα Τυνδαρέω* κατεκλάξατο τὰν ἀγαπατὰν
Μναστεύσας Ἑλέναν ὁ νεώτερος Ἀτρέος υἱός.
Ἄειδον δ' ἄρα πᾶσαι ἐς ἓν μέλος ἐγκροτέοισαι
Ποσσὶ περιπλέκτοις, περὶ δ' ἴαχε δῶμ' ὑμεναίῳ.
Οὕτω δὴ πρώϊζα κατέδραθες ὦ φίλε γαμβρέ;
Ἦ ῥά τις ἐσσὶ* λίαν βαρυγούνατος, ἦ ῥα φίλυπνος;
Ἦ ῥα πολύν τιν' ἔπινες, ὅτ' εἰς εὐνὰν κατεβάλλευ;
Εὕδειν μὰν σπεύδοντα καθ' ὥραν αὐτὸν ἐχρῆν τυ,
Παῖδα δ' ἐᾶν σὺν παισὶ φιλοστόργῳ παρὰ ματρὶ
Παίσδειν ἐς βαθὺν ὄρθρον. ἐπεὶ καὶ ἔνας, καὶ ἐς ἀῶ,
Κεἰς ἔτος ἐξ ἔτεος Μενέλαε τεὰ νυὸς ἅδε.
Ὄλβιε γάμβρ', ἀγαθός τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι
Ἐς Σπάρταν,* ὅποι ὧλλοι ἀριστέες, ὡς ἀνύσαιο.
Μοῦνος ἐν ἡμιθέοις Κρονίδαν Δία πενθερὸν ἑξεῖς.
Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ἵκετο χλαῖναν,

Οἵα Ἀχαιϊάδων γαῖαν πατεῖ οὐδεμί' ἄλλα.
Ἦ μέγα τί κε τέκοιτ', αἰ ματέρι τίκτοι ὁμοῖον.
Ἄμμες γὰρ πᾶσαι συνομάλικες, αἷς δρόμος ωὑτὸς,
Χρισαμέναις ἀνδριστὶ παρ' Εὐρώταο λοετροῖς,
Τετράκις ἑξήκοντα κόραι, θῆλυς νεολαία·
Τᾶν οὐδ' ἄν τις ἄμωμος, ἐπεὶ χ' Ἑλένᾳ παρισωθῇ.
Ἀὼς ἀντέλλοισα καλὸν διέφαινε πρόσωπον,
Πότνια νὺξ ἅτε, λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος,
Ὧδε καὶ ἁ χρυσέα Ἑλένα διεφαίνετ' ἐν ἁμῖν,
Πιείρα, μεγάλα, ἅτ' ἀνέδραμεν ὄγμος ἀρούρᾳ,
Ἢ κάπῳ κυπάρισσος, ἢ ἅρματι Θεσσαλὸς ἵππος·
Ὧδε καὶ ἁ ῥοδόχρως Ἑλένα Λακεδαίμονι κόσμος.
Οὔτε τις ἐκ ταλάρω πανίσδεται ἔργα τοιαῦτα,
Οὔτ' ἐνὶ δαιδαλέῳ πυκινώτερον ἄτριον ἱστῷ
Κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἔταμ' ἐκ κελεόντων.
Οὐ μὰν οὐ κιθάραν τις ἐπίσταται ὧδε κροτῆσαι,
Ἄρτεμιν ἀείδοισα καὶ εὐρύστερνον Ἀθάναν,
Ὡς Ἑλένα, τᾶς πάντες ἐπ' ὄμμασιν ἵμεροι ἐντί.
Ὦ καλά, ὦ χαρίεσσα κόρα, τὺ μὲν οἰκέτις ἤδη·
Ἄμμες δ' ἐς δρόμον ἦρι καὶ ἐς λειμώνια φύλλα
Ἐρψοῦμες, στεφάνως δρεψεύμεναι ἁδὺ πνέοντας,
Πολλὰ τεοῦ, ὦ Ἑλένα, μεμναμέναι, ὡς γαλαθηναὶ
Ἄρνες γειναμένας ὄϊος μαστὸν ποθέοισαι.
Πρᾶταί τοι στέφανον λωτῶ χαμαὶ αὐξομένοιο
Πλέξασαι, σκιερὰν καταθήσομεν ἐς πλατάνιστον·
Πρᾶται δ' ἀργυρέας ἐξ ὄλπιδος ὑγρὸν ἄλειφαρ
Λαζύμεναι, σταξεῦμες ὑπὸ σκιερὰν πλατάνιστον·
Γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράψεται (ὡς παριών τις
Ἀγνοίη) Δωριστί, Σέβε μ' Ἑλένας φυτὸν εἰμί.
Χαίροις ὦ νύμφα, χαίροις εὐπένθερε γαμβρέ.
Λατὼ μὲν δοίη Λατὼ κουροτρόφος ὔμμιν
Εὐτεκνίαν, Κύπρις δὲ θεὰ Κύπρις ἶσον ἔρασθαι
Ἀλλάλων, Ζεὺς δὲ Κρονίδας Ζεὺς ἄφθιτον ὄλβον,
Ὡς ἐξ εὐπατριδᾶν εἰς εὐπατρίδας πάλιν ἔνθῃ.
Εὕδετ' ἐς ἀλλάλων στέρνον φιλότατα πνέοντες
Καὶ πόθον, ἔγρεσθε δὲ πρὸς ἀῶ μὰ λάθησθε·
Νευσόμεθα κἄμμες ἐς ὄρθρον, ἐπεί κα πρᾶτος ἀοιδὸς
Ἐξ εὐνᾶς κελαδήσῃ ἀνασχὼν εὔτριχα δειράν.
Ὑμὴν ὦ ὑμέναιε γάμῳ ἐπὶ τῷδε χαρείης.

ΚΗΡΙΟΚΛΕΠΤΗΣ, εἰδύλλιον ιθ.

ΤΟΝ κλέπταν ποτ' Ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα,
Κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον· ἄκρα δὲ χειρῶν
Δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξεν. ὁ δ' ἄλγεε, καὶ χέρ' ἐφύσσε.
Καὶ τὰν γᾶν ἐπάταξε, καὶ ἅλατο· τᾷ δ' Ἀφροδίτᾳ
Δεῖξεν τὰν ὀδύναν, καὶ μέμφετο ὅττι γε τυτθὸν
Θηρίον ἐστὶ μέλισσα, καὶ ἁλίκα τραύματα ποιεῖ.
Χ' ἁ μάτηρ γελάσασα, τί δ' οὐκ ἴσος ἐσσὶ μελίσσαις;
Χὢ τυτθὸς μὲν ἔεις, τὰ δὲ τραύματα ἁλίκα ποιεῖς.

ΒΟΥΚΟΛΙΣΚΟΣ, εἰδύλλιον κ.

ΕΥΝΙΚΑ μ' ἐγέλαξε θέλοντά μιν ἁδὺ φιλᾶσαι,
Καί μ' ἐπικερτομέοισα, τόδ' ἔννεπεν, ἔρρ' ἀπ' ἐμεῖο·
Βουκόλος ὢν ἐθέλεις με κύσαι τάλαν; οὐ μεμάθηκα
Ἀγροίκως φιλέειν, ἀλλ' ἀστικὰ χείλεα θλίβειν.
Μὴ τύ γέ μευ κύσσῃς τὸ καλὸν στόμα, μηδ' ἐν ὀνείροις.
Οἷα βλέπεις, ὁπποῖα λαλεῖς, ὡς *ἄγρια παίσδεις.
Ὡς τρυφερὸν λαλέεις, ὡς κωτίλα ῥήματα φράσδεις·
Ὡς μαλακὸν τὸ γένειον ἔχεις, ὡς ἁδέα χαίταν·
Χείλεά τοι νοσέοντι, χέρες δέ τοι ἐντὶ μέλαιναι·
Καὶ κακὸν ἐξόσδεις. ἀπ' ἐμεῦ φύγε, μή με μολύνῃς.
Τοιάδε μυθίζοισα, τρὶς εἰς ἑὸν ἔπτυσε κόλπον,
Καί μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὼ πόδε συνεχὲς εἶδε,
Χείλεσι μυθίζοισα, καὶ ὄμμασι* λοξὰ βλέποισα,
Καὶ πολὺ τᾷ μορφᾷ θηλύνετο, καί τι σεσηρὸς

Qualis mulierum Achaicarum terram nulla calcat alia.
Certè magnum tibi pariet, ſi matri pariet ſimile.
Nos enim omnes æquales eſſe quibus curſus idem erat,
Vnctis virorum more apud Eurota lauacra,
Quater ſexaginta puellæ, fœminea iuuentus:
Ex his tamẽ nulla vitio caret, quum confertur cum Helena.
Vt aurora exoriens decoram oſtendit faciem,
Quũ venerãda nox (abit) hyeme candidum ver remittente,
Sic & aurea Helena elucebat inter nos,
Ampla, proceraque qualis exurgit ſulcus in aruis,
Aut in horto cupreſſus, aut in curſu Theſſalus equus:
Sic & roſei coloris Helena Lacedæmoni ornamento eſt.
Nulla in calatho pergit tam varia opera,
Neque in variegata prudentium ſtamen tela
Radio intextum longis vicidit ex furculis.
Nulla etiam nouit citharam ſic pulſare,
Dianam cantu celebrans & amplo pectore Mineruam,
Sicut Helena: cuius omnes in oculis amores ſunt.
O pulchra, ô gratioſa puella, tu quidem matrona iam es:
Nos autem in curſum manè & in frondoſa prata
Veniemus, coronas vt legamus ſuaue ſpirantes:
Tui ô Helena bene memores, ſicut lactentes
Agnæ quæ matris ouiculæ mammam deſiderant.
Primæ tibi coronam ex loto humi creſcẽnte
Nectentes, vmbroſam ſuſpendemus ad platanum:
Primæ autem tibi ex argentea pyxide humidum vnguentũ
Capientes ſtillabimus ſub vmbroſam platanum:
Literæ autem in cortice ſcribentur (vt prætereuns aliquis γ. λαξίμε-
Perlegat) Dorice, Venerare me: Helenæ planta ſum. ναι,
Salue ô ſponſa, ſalue ô nobiliſſimi ſoceri gener. γ. Ταῦδ
Latona quidem det Latona alma vobis ἀδές.
Bonam ſobolem, Venus autem dea Venus parem amorem
Inter vos: Iupiter autem Saturnidas Iupiter durabiles diuitias,
Vt ex generoſis ad generoſos poſthac perueniant.
Dormite mutuò in pectus amorem ſpirantes
Et deſiderium. ſurgite autem ad aurorã: neque obliuiſcamini.
Redibimus & nos manè quum primus cantor γ. μὴ ἐπι-
Ex ſuo cubili canat erigens pulchrè pennatam ceruicem. λάθησθε
Hymen ô hymenæe nuptiis his gaudeas.

FAVOREM FVR. Idyllium XIX.

FVREM quondam Amorem improba punxit apicula,
Fauos ex aluearibus deprædantẽ: ſummos verò manuũ
Digitos omnes perſtrinxit. at ille dolebat, & manũ ſufflabat,
Et terram pulſauit, & exiliit, atque Veneri
Oſtendit dolorem: & queſtus eſt quòd exilis
Beſtiola eſſet apis, & tanta vulnera faceret.
Mater autẽ ridens, Quid? (inquit) annõ tu ſimilis es apibus?
Et tu quum paruus ſis, tamen vulnera tanta facis.

BVBVLCVS, Idyllium XX.

EVNICA me irriſit, quum ipſam vellem ſuauiter oſculari,
Et mihi conuitiãs dixit, Abi ibi in malã rem (procul) à me:
Bubulcus quum ſis, vis me oſculari miſer? non didici
More ruſtico oſculari, verùm vrbana labra premere.
Ne tu meum pulchrum os oſculeris, ne per ſomnium quidẽ.
Quali aſpectu es! quomodo loqueris! quàm ruſticè ludis! γ. ἄχρια.
Quàm delicatè loqueris! quàm blanda verba fundis!
Quàm mollem habes barbulam! quàm pulchram cæſariem.
Labra tibi ſunt velut ægrotis, manus verò ſunt nigræ:
Et malè oles. fuge à me, ne me contamines.
Hæc locuta, ter in ſuum deſpuit ſinum,
Et me à capite ad pedes vſque continuè aſpexit,
Labris muſſitans, & oculis toruè aſpiciens: (diducto γ. κεχλιδό-
Atque admodũ propter formã laſciuiebat, & ore aliquantũ τως.

Ac faſtuosè me deriſit. mihi autem ſtatim exæſtuauit ſanguis,
Et corpore rubefactus ſum præ dolore, ſicut roſa à rore.
Atque illa quidē me relicto abijt: fero autē in pectore iram,
Quòd me feſtiuum improba irriſit meretrix.
Vos paſtores verum mihi dicite: nónne ſum pulcher?
Num quis me ſubitò deus alium hominem fecit?
Etenim mihi prius efflorescebat grata quædam forma,
Sicut hedera circa arboris ſtirpē, meamq́; addēſabat barbā:
Capilli autem, velut apium, circum tempora fuſi erant:
Et frons alba ſplendebat ſupra nigra ſupercilia,
χ. γλαυκᾶς χαρ. *Oculi autē mihi erāt multo magis cærulei quàm Mineruæ:*
Os vel caſeo dulcius: ex ore autem
Fluebat mihi vox dulcior quàm faui.
Dulce meum carmen eſt, & quum fiſtula canto,
Et quum tibia loquor, quumq́; calamo & obliqua tibia cano:
Et omnes me pulchrum dicunt in montibus mulieres,
Omnéſque me amant: vrbana verò me non amarunt,
Verū propterea quòd bubulcus ſum, prætereunt: neq; vnquā audiūt
Quòd formoſus Bacchus in vallibus vitulā paſcit:
Neque ſcit quòd Venus amore bubulci inſaniuit,
Et in montibus Phrygiæ vnà pauit: ipſumq́; Adonidem
In ſyluis cuſtodiuit, & in ſyluis deplorauit.
Endymion autē quis erat? nūquid bubulcus? quē tamē Luna
Boues paſcentem amauit, déque cœlo deſcendens
In Latmium ſaltum venit, & vnà cum puero cubuit.
Et tu Rhea deploras bubulcum. nónne & tu
O Iupiter propter puerum boues paſcentem errasti?
Eunica verò ſola bubulcum amore non eſt complexa,
Quæ Cybele melior eſt (ſcilicet) & Venere & Luna:
Neque amplius tu Venus amabilem illum vel in vrbe
Vel in monte ames, verum ſola per noctem dormias.

PISCATORES, Idyllium XXI.

PAVPERTAS, ô Diophante, ſola excitat artes:
Ipſa laboris magiſtra eſt, neque enim dormire
Viros opifices improbæ curæ ſinunt.
Quòd ſi quis vel tantillum noctu attigerit ſomnum,
Subitò obturbant inſtantes curæ.
Piſcium venatores vnà duo iacebant ſenes,
Qui strauerant aridam algam ſub textili tugurio,
Reclinati ad parietem factū ex folijs. propè verò apud ipſos
Poſita erant manuum exercitia, calathiſci,
Arundines, hami, & algoſa retia,
Funiculi ex ſetis equinis, ſagenæ gibboſæ, & viminei labyrinthi (naſſæ)
Laquei, & pellis, & vetuſta ſuper phalangas cymba,
Sub capite ſtorea breuis, veſtes, pilea.
Hic erat piſcatoribus omnis labor, hæ diuitiæ:
Nullus verò ollam habebat, nec canē: omnia ſupernacanea,
Omnia videbantur eius venationis: paupertas ipſis amica.
Neque vllus aderat vicinus, verùm vndecunque ad ipſam
Percuſſam fluctibus caſulam delicatè adnatabat mare.
Nondum medium curſum confecerat currus lunæ,
Quū piſcatores expergefaciebat amicus labor: è palpebris autem
Somnum excutientes, hoc animis ſuis excitabant carmen,
P. Mentiuntur amice omnes quicunque noctes dixerunt
Æſtate minui, quando dies longos adfert Iupiter.
Iā enim innumerabilia vidi ſomnia, necdū tamē aurora eſt,
Nūquid oblitus ſū? quid hoc eſt rei? ſpatiū lōgū noctes habēt.
B. Aſphalion, accuſas pulchram æſtatem: non enim tempus
Sponte tranſit curſum ſuum: ſed ſomnum
Solicitudo interrumpens, longam noctem efficit.
A. Nunquid interpretari didiciſti ſomnia? nam bona vidi.
Non volo te meæ viſionis eſſe ignarum:
Vt ſicut piſcium prædam, ita & ſomnia diuidamus.
Non enim vinceris ingenio. ille optimus eſt
Somniorum index, in quo mens eſt quæ ipſum docere poſſit.
Nam aliogui & otium eſt. Quid enim faciat aliquis
In folijs iacens iuxta fluctus, neque dormiens

Καὶ σεσαρὸς μ' ἐγέλαξεν. ἐμοὶ δ' ἄφαρ ἔζεσεν αἷμα,
Καὶ χρόα φοινίχθην ὑπὸ τὤλγεος, ὡς ῥόδον ἔρσᾳ.
Χὰ μὲν ἔβα με λιποῖσα· φέρω δ' ὑποκάρδιον ὀργὰν,
Ὅττι με τὸν χαρίεντα κακὰ μωμάσαθ' ἑταίρα.
Ποιμένες εἴπατέ μοι τὸ κρήγυον· οὐ καλὸς ἐμμί;
Ἆρά τις ἐξαπίνας με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἔτευξεν;
Καὶ γὰρ ἐμοὶ τὸ πάροιθεν ἐπάνθεεν ἁδύ τι κάλλος
Ὡς κισσὸς ποτὶ πρέμνον, ἐμὰν δ' ἐπύκαζεν ὑπήναν·
Χαῖται δ' οἷα σέλινα περὶ κροτάφοισι κέχυντο·
Καὶ λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις,
Ὄμματά μοι γλαυκᾶς χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας·
Τὸ στόμα καὶ πακτᾶς γλυκερώτερον· ἐκ στομάτων δὲ
Ἔρρεέ μοι φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μελικηρῶ.
Ἁδὺ δέ μοι τὸ μέλισμα, κἢν σύριγγι μελίσδω,
Κἢν αὐλῷ λαλέω, κἢν δώνακι, κἢν πλαγιαύλῳ·
Καὶ πᾶσαι καλόν με κατ' ὤρεα φαντὶ γυναῖκες,
Καὶ πᾶσαί με φιλεῦντι· τὰ δ' ἀστικά μ' οὐκ ἐφίλασεν,
Ἀλλ' ὅτι βουκόλος ἐμμὶ παρέδραμεν, οὔποτ' ἀκούει·
Ὡς καλὸς Διόνυσος ἐν ἄγκεσι πόρτιν ἐλαύνει·
Οὐκ ἔγνω δ' ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μήνατο βούτᾳ,
Καὶ Φρυγίοις ἐνόμευσεν ἐν ὤρεσιν· αὐτὸν Ἄδωνιν
Ἐν δρυμοῖσι φίλασε, καὶ ἐν δρυμοῖσιν ἔκλαυσεν.
Ἐνδυμίων δὲ τίς ἦν; οὐ βουκόλος; ὅντε Σελάνα
Βουκολέοντα φίλασεν, ἀπ' Οὐλύμπω δὲ μολοῖσα
Λάτμιον ἂν νάπος ἦλθε, καὶ εἰς ἕνα παιδὶ καθεῦδε.
Καὶ τὺ Ῥέα κλαίεις τὸν βουκόλον. οὐχὶ δὲ καὶ τὺ
Ὦ Κρονίδα διὰ παῖδα βοαίνομον ὄρνις ἐπλάγχθης;
Εὐνίκα δὲ μόνα τὸν βουκόλον οὐκ ἐφίλασεν,
Ἁ Κυβέλας κρέσσων καὶ Κύπριδος, ἠδὲ Σελάνας.
Μηκέτι μηδὲ τὺ Κύπρι τὸν ἁδέα μήτε κατ' ἄστυ
Μήτ' ἐν ὄρει φιλέοις, μώνα δ' ἀνὰ νύκτα καθεύδοις.

ΑΛΙΕΙΣ, εἰδύλλιον κα.

ΑΠΕΝΙΑ Διόφαντε μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει·
Αὕτα τῶ μόχθοιο διδάσκαλος· οὐδὲ γὰρ εὕδειν
Ἀνδράσιν ἐργατίναισι κακαὶ παρέχοντι μέριμναι.
Κἂν ὀλίγον νυκτός τις ἐπιβλέψῃσι τὸν ὕπνον,
Αἰφνίδιον θορυβεῦσιν ἐφιστάμεναι μελεδῶναι.
Ἰχθύος ἀγρευτῆρες ὁμῶς δύο κεῖντο γέροντες,
Στρωσάμενοι βρύον αὖον ὑπὸ πλεκταῖς καλύβαισι,
Κεκλιμένοι τοίχῳ τῷ φυλλίνῳ. ἐγγύθι δ' αὐτοῖν
Κεῖτο τὰ τοῖν χειροῖν ἀθλήματα, τοὶ καλαθίσκοι,
Τοὶ κάλαμοι, τἄγκιστρα, τὰ φυκιόεντά τε λῆα,
Ὁρμιαὶ, κύρτοι τε, καὶ ἐκ σχοίνων λαβύρινθοι,
Μήρινθοι, κώπα τε, γέρων τ' ἐπ' ἐρείσμασι λέμβος.
Νέρθεν τᾶς κεφαλᾶς φορμὸς βραχὺς, εἵματα, πῖλοι.
Οὗτος τοῖς ἁλιεῦσιν ὁ πᾶς πόνος, οὗτος ὁ πλοῦτος.
Οὐδεὶς δ' οὐ χύτραν εἶχ', οὐ κύνα· πάντα περισσὰ
Πάντ' ἐδόκει τήνοις ἄγρας· πενία σφιν ἑταίρα.
Οὐδεὶς δ' ἐν μέσσῳ γείτων, παντᾷ δὲ παρ' αὐτὰν
Θλιβομέναν καλύβαν τρυφερὸν προσέναχε θάλασσα.
Οὔπω τὸν μέσατον δρόμον ἄνυε κύκλος Σελάνας,
Τὼς δ' ὄρθρος ἤγειρε φίλος πόνος· ἐκ βλεφάρων δὲ
Ὕπνον ἀπωσάμενοι σφετέραις φρεσὶν ἤρεθον ᾠδάν.
Α. Ψεύδονται φίλε πάντες ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον
Τῶ θέρεος μινύθειν, ὅτε τἄματα μακρὰ φέρει Ζεύς.
Ἤδη μυρί' ἐσεῖδον ὀνείρατα, κοὐδέπω ἀώς.
Μὴ λαθόμαν; τί τὸ χρῆμα; χρόνον δ' αἱ νύκτες ἔχοντι.
Β. Ἀσφαλίων μέμφῃ τὸ καλὸν θέρος· οὐ γὰρ ὁ καιρὸς
Αὐτομάτως παρέβα τὸν ἑὸν δρόμον· ἀλλὰ τὸν ὕπνον
Ἁ φροντὶς κόπτοισα μακρὰν τὰν νύκτα ποιεῖ τιν.
Α. Ἆρ' ἔμαθες κρίνειν ποκ' ἐνύπνια; χρηστὰ γὰρ εἶδον.
Οὔ σε θέλω τῶ μοι φαντάσματος ἦμεν ἄμοιρον.
Ὡς καὶ τὰν ἄγραν, τὠνείρατα πάντα μερίζευ.
Οὐ γὰρ νικαξῇ κατὰ τὸν νόον· ἐστὶν ἄριστος
Ἐστὶν ὀνειροκρίτης, ὁ διδάσκαλός ἐστιν ὁ νοῦς.
Ἄλλως καὶ σχολά ἐστι. τί γὰρ ποιεῖν ἂν ἔχοι τις
Κείμενος ἐν φύλλοις ποτὶ κύματι, μηδὲ καθεύδων

Ἀσμένως ἐν βάμασι· τὸ δὲ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ
Φαντὶ γὰρ αἰὲν ἄγραν τόδ' ἔχειν. Β. Λέγε μοι ποτὶ νυκτὸς
Ὄψιν, πάντα τεῷ δὲ λέγων μάνυσον ἑταίρῳ.
  Α. Δειλινὸν ὡς κατέδαρθον ἐν εἰναλίοισι πόνοισι,
(Οὐκ ἦν μὰν πολύσιτος· ἐπεὶ δειπνεῦντες ἐν ὥρᾳ,
Εἰ μέμνῃ, τᾶς γαστρὸς ἐφειδόμεθ') εἶδον ἐμαυτὸν
Ἐν πέτρᾳ ᾐκισμένον· καθεζόμενος δὲ δέκευον
Ἰχθύας, ἐκ καλάμων δὲ πλάνον κατέσειον ἐδωδάν.
Καί τις τῶν τραφερῶν ὠρέξατο· καὶ γὰρ ἐν ὕπνοις
Πᾶσα κύων ἄρτους μαντεύεται, ἰχθύα κἠγών.
Χὠ μὲν τἀγκίστρῳ ποτεφύετο, καὶ ῥέεν αἷμα·
Τὸν κάλαμον δ' ὑπὸ τοῦ κινήματος ἀγκύλον εἶχον.
Τὼ χέρε τεινόμενος, περὶ κνώδαλον εὗρον ἀγῶνα,
Πῶς μὲν ἕλω μέγαν ἰχθὺν ἀφαυροτέροισι σιδάροις.
Εἶθ' ὑπομιμνάσκων τοῦ τραύματος, ἆρ' ἐμὲ νύξεις
Καὶ νύξας χαλεπῶς; καὶ οὐ φεύγοντος ἔτεινα.
Ἤνυσ' ἰδὼν τὸν ἄεθλον· ἀνείλκυσα χρύσεον ἰχθὺν,
Πάντα τοι χρυσῷ πεπυκασμένον. εἶχε δὲ δεῖμα
Μή τι Ποσειδάωνι πέλοι πεφιλαμένος ἰχθὺς,
Ἢ τάχα τᾶς γλαυκᾶς κειμήλιον Ἀμφιτρίτας.
Ἠρέμα δ' αὐτὸν ἐγὼ ἐκ τῶ γκίστρω ἀπέλυσα,
Μήποτε τῶ στόματος τὠγκίστρια χρυσὸν ἔχοιεν.
Καὶ τὸν μὲν πιστῆρσι κατ' ἤπειρον ἐπέρυσσα·
Ὤμοσα δ' οὐκέτι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγεσσι πόδα θεῖναι,
Ἀλλὰ μένειν ἐπὶ γᾶς καὶ τῷ χρυσῷ βασιλεύειν.
Ταῦτά με κ' ἐξήγειρε. τὺ δ' ὦ ξένε λοιπὸν ἔρειδε
Τὰν γνώμαν· ὅρκον γὰρ ἐγὼ τὸν ὤμοσα ταρβῶ.
  Β. Καὶ σύ γε μὴ τρέσῃς· οὐκ ὤμοσας. οὐδὲ γὰρ ἰχθὺν
Χρύσεον εἶδες ὃν εὗρες· ἴσαι δὲ ψεύδεσιν ὄψεις.
Εἰ δ' ὕπαρ, οὐ κνώσσων τὺ τὰ χωρία ταῦτα ματεύσεις,
Ἐλπὶς τῶν ὕπνων ζάτει τὸν σάρκινον ἰχθύν,
Μὴ σὺ θάνῃς λιμῷ καίτοι χρυσοῖσιν ὀνείροις.

ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ,
εἰδύλλιον κβ.

ΥΜΝΕΟΜΕΣ Λήδας τε καὶ αἰγιόχω Διὸς υἱὼ,
Κάστορα καὶ φοβερὸν Πολυδεύκεα πὺξ ἐρεθίζειν,
Χεῖρας ἐπιζεύξαντα μέσοις βοέοισιν ἱμᾶσιν.
Ὑμνέομες καὶ δὶς καὶ τὸ τρίτον ἄρσενα τέκνα
Κούρας Θεστιάδος, Λακεδαιμονίους δύ' ἀδελφοὺς,
Ἀνθρώπων σωτῆρας ἐπὶ ξυροῦ ἤδη ἐόντων,
Ἵππων θ' αἱματόεντα ταρασσομένων καθ' ὅμιλον,
Ναῶν θ' αἳ δύνοντα καὶ οὐρανοῦ ἐξανιόντα
Ἄστρα βιαζόμεναι, χαλεποῖς ἐνέκυρσαν ἀήταις.
Οἱ δὲ σφέων κατὰ πρύμναν ἀείραντες μέγα κῦμα,
Ἠὲ καὶ ἐκ πρώραθεν, ἢ ὅππῃ θυμὸς ἑκάστου,
Εἰς κοίλαν ἔρριψαν, ἀνέρρηξαν δ' ἄρα τοίχους
Ἀμφοτέρους· κρέμαται δὲ σὺν ἱστίῳ ἄρμενα πάντα,
Εἰκῇ ἀποκλασθέντα· πολὺς δ' ἐξ οὐρανοῦ ὄμβρος
Νυκτὸς ἐφερπούσας· παταγεῖ δ' εὐρεῖα θάλασσα,
Κοπτομένη πνοιαῖς τε καὶ ἀρρήκτοισι χαλάζαις.
Ἀλλ' ἔμπης ὑμεῖς τε καὶ ἐκ βυθοῦ ἕλκετε νᾶας
Αὐτοῖσιν ναύταισιν ὀιομένοις θανέεσθαι·
Αἶψα δ' ἀπολήγοντ' ἄνεμοι, λιπαρὰ δὲ γαλάνα
Ἀμπέλαγος· νεφέλαι δὲ διέδραμον ἄλλυδις ἄλλαι·
Ἐκ δ' ἄρκτοι τ' ἐφάνησαν, ὄνων τ' ἀνὰ μέσσον ἀμαυρὴ
Φάτνη, σημαίνουσα τὰ πρὸς πλόον εὔδια πάντα.
Ὦ ἄμφω θνατοῖσι βοηθόοι, ὦ φίλοι ἄμφω,
Ἱππῆες, κιθαρισταὶ, ἀεθλητῆρες, ἀοιδοί·
Κάστορος ἢ πρῶτον Πολυδεύκεος ἄρξομ' ἀείδειν;
Ἀμφοτέρους ὑμνέων, Πολυδεύκεα πρῶτον ἀείσω.
  Ἡ μὲν ἄρα προφυγοῦσα πέτρας εἰς ἓν ξυνιούσας
Ἀργὼ, καὶ νιφόεντος ἀτερπέα στόμα Πόντου,
Βέβρυκας εἰσαφίκανε, θεῶν φίλα τέκνα φέρουσα·
Ἔνθα μιᾶς πολλοὶ κατὰ κλίμακος ἀμφοτέρων ἐκ
Τοίχων ἄνδρες ἔβαινον Ἰησονίας ἀπὸ νηός.
Ἐκβάντες δ' ἐπὶ θῖνα βαθὺν καὶ ὑπήνεμον ἀκτὴν
Εὐνάς τ' ἐστόρνυντο, πυρειά τε χερσὶν ἐνώμων.

Lubenter in frondibus? nam lychnium in Prytaneo
Semper prædam habere ferunt. B. Dic mihi noctis
Viſionem, & omnia narrans tuo indica amico.
  A. Veſpere vt obdormiui in marinis laboribus,
(Nō erā tamē multo cibo repletus, nā quū cœnā caperemus
Si meminiſti, ventri parcebamus) vidi meipſum (ſerò
In rupe incuruatum (ad piſcationem) ſedens enim obſeruabā
Piſces, ex arūdine verò (ſuſpenſam) fallacē quatiebā eſcā.
Et vnus ex grandibus appetiuit (illam): nam in ſomnis
Omnis canis offam auguratur (ſic) & ego piſces.
Et ille quidem hamo adhæreſcebat, fluebatq; ſanguis:
Et arundinem tenebam curuatam a motu.
Manus (vtraſq;) extendens circa hoc animal inueni certamen,
Quomodo magnum caperem piſcem exiguo ferro.
Deinde & de vulnere cogitans, num me punges? (inquam)
Et pungens grauiter, & quum non fugeret, extendi (manum)
Video me confeciſſe certamen: attraxi aureum piſcem,
Undique ex auro compactum. metus me tenuit
Ne fortè Neptuno dilectus eſſet piſcis,
Aut fortè cæruleæ theſaurus Amphitrites.
Placidè verò ipſum ex hamo ſolui,
Ne hami ex ore aurum adhæreret,
Et illum funiculis traxi in terram,
Ac iuraui me poſthac in mari nō amplius poſiturū eſſe pedē,
Sed in terra manſurum, & auro regnaturum eſſe.
Hæc me excitarunt. tu verò ad id quod reſtat intende
Mentem: nam iuſiurandum me terret quod iuraui.
  B. At tu ne verearis: non enim iuraſti. nam neq; piſcem
Aureū vidiſti, aut nactus es, ſed tales viſiones ſimiles sūt mē-
Nam ſi vigilans, nec dormiens, loca illa ſcrutaris, [illegible]
Tum ſpes ſomniorum carneum piſcem requiret.
Ne tu moriaris fame, licet inter aurea ſomnia.

DIOSCVRI,
Idyllium XXII.

HYMNO celebramus Ledæ & Iouis ægiochi filios,
Caſtorem & terribilē Pollucem in certamine pugilū,
Quum manus cinxit medius bubulis loris (i. cæſtibus)
Canimus bis terq; maſculos filios
Filiæ Theſtij (Ledæ) Lacedæmonios geminos fratres,
Hominum ſeruatores in (acie) nouaculæ iam exiſtentium,
Et equorum turbatorum in cruento (hominum) cœtu,
Et nauium quæ occidentia & cœlo orientia
Aſtra eluctantes, in graues inciderunt ventorum flatus.
Hi à puppi ipſarum attollentes ingentem vndam,
Aut etiam à prora, aut vnde libet vnicuique (ventorum)
In cauam (nauim) proiecerunt, rupernntq; latera
Vtraque. pendent autem cum velo inſtrumenta omnia,
Temerè ſciſſa: plurimus verò è cœlo imber
Sub noctem ſubſequēs: & cum fremitu reſonat amplū mare,
Pulſatum flatibuſque (ventorum) & validis grandinibus.
Sed tamen vos ex ipſo etiam profundo retrahitis naues
Vnà cum nautis, qui ſe morituros eſſe putabant:
Statim verò venti deſinunt, & multa tranquillitas (eſt)
Per mare: nebulæq; diffugēre aliæ aliò,
Et apparent vrſæ, atque inter medios aſinos obſcurum
Præſepe, ſignificans ad nauigationem ſerena omnia.
O ambo mortalibus auxiliatores, ô amici ambo
Equites, citharistæ, pugiles, cantores:
Utrum de Caſtore priùs? an Polluce incipiam canere,
Vtroſque hymno celebrans? De Polluce priùs canam.
  Ipſa quidem quum effugiſſet petras in vnum concurrentes
Argo, & niuoſi ſæuum os Ponti,
Ad Bebrycas peruenit, deorum charos liberos vehens.
Ibi vnam multi per ſcalam ex vtriſque
(Nauis) parietibus viri deſcendebant ex naue Iaſonia.
Egreſſi autem in littus & ventoſam oram,
Thoros ſternebant: & vaſa quæ ad ignem ponerent, mani-
bus verſabant.

Caſtor autem eques, & fuſcus Pollux,
Ambo in ſolitudine vagabantur, errantes procul à ſocijs,
Qui quum variam in monte ſpectarent & agreſtem ſyluã,
Inuenerunt fontem perennem ſub ardua rupe
Plenum pura aqua: atque infrà
Alij fontes cryſtallo & argento ſimiles erant
Ex imo fundo: ſublimes autem propè nata erant tedæ,
Populiq́ue, plataniq́ue, & frondoſa cupreſſi,
Floreſq́ue odoriferi, gratum opus hirtis apiculis,
Quicunque ſub finem veris pullulant in pratis.
Ibi vir immanis ſedem habens, ſub dio manebat,
Sæuus aſpectu, cui duris pugnis aures erãt fractæ: (dorſum,
Pectus autẽ ei eminebat rotũdũ in modũ globi, & latũ erat
Carne ferrea, quaſi malleis fabricatus inſtar coloſſi:
Muſculi verò in validis brachiis ſub ſummo humero
Extabant, ceu ſcopuli rotundi, quos voluens
Præceps fluuius magnis circumpoliuit gurgitibus.
At ſemper dorſum & collum extabat
Pellis leonis, ab extremis ſuſpenſa pedibus:
Eum Pollux in certaminibus victor, prior alloquebatur.

Pollux.

Salue hoſpes, quicunq; es: quinam ſunt homines quorum hic eſt locus?

Amycus.

Quomodo ſaluus ſim, quũ videã homines quos nũquã vidi?

Pollux.

Bono animo eſto: neq; iniuſtos, neq; ex iniuſtis (natos) te videre dicito.

Amycus.

Bono animo ſum: neque à te hoc me diſcere oportet.

Pollux.

Agreſtis es, & ad omnia iracundus, & contumax.

Amycus.

Talis qualem vides: attamen tuam non calco (terram.)

Pollux.

Venias, & dona adeptus hoſpitalia, rurſum domum redeas.

Amycus.

Neq; tu me hoſpitio accipias, quæq́ue à me (accipiẽda eſſent) non ſunt in promptu.

Pollux.

Vir mire, an ne bibere quidem de hac aqua concedas?

Amycus.

Scies, ſi tibi ſitis labra remiſſa cruciabit.

Pollux.

Argentum, aut quæ ſit merces, dicas, ut tibi perſuadeamus.

Amycus.

Vnus contra vnum manus attolle, aduerſus virum cõſiſtens,
Pugil, aut etiam pedibus figens crus: oculos verò rectos
Pugilicè intendens, veſtræ ne parcite arti.

Pollux.

Quis ille eſt cum quo manibus & meis contendam ceſtibus?

Amycus.

Propè eſt: non effœminatus eſſe dicetur ille pugil.

Pollux.

An & præmium adeſt pro quo decertabimus ambo?

Amycus.

Tuus ego, tu verò meus vocabere, ſi vincam.

Pollux.

Auium rubram criſtam gerentium talia ſunt prælia.

Amycus.

Siue igitur auibus ſimiles ſeu leonibus
Erimus: non aliud certabimus ob præmium.
Sic dixit Amycus, & caua concha accepta inſonuit.
Tunc celeriter conuenerunt ſub vmbroſas platanos,
Concha inflata, Bebryces ſemper comam alentes:
Sic & heroas abiens euocauit omnes
Magneſia è naui præſtans in pugna Caſtor.
Illi igitur, quum ſpiris muniuiſſent bubulis,
Manus, & circum membra annexuiſſent longa lora,
In medium congreſſi ſunt, cædem ſibi mutuò ſpirantes.
Ibi magnus ipſis labor annitentibus fuit,
Vter poſt tergum acciperet lumen ſolis.

Κάστωρ δ' αἰολόπωλος, ὅ, τ' οἰνωπὸς Πολυδεύκης
Ἄμφω ἐρημάζεσκον, ἀποπλαγχθέντες ἑταίρων.
Παντοίην δ' ἐν ὄρει θηεύμενοι ἄγριον ὕλην,
Εὗρον ἀέναον κράναν ὑπὸ λισσάδι πέτρῃ
Ὕδατι πεπληθυῖαν ἀκηράτῳ· αἱ δ' ὑπένερθεν
Ἀλλαι κρυστάλλῳ ἠδ' ἀργύρῳ ἰνδάλλοντο
Ἐκ βυθοῦ· ὑψηλαὶ δὲ πεφύκεσαν ἀγχόθι πεῦκαι,
Λεῦκαί τε, πλάτανοί τε, καὶ ἀκρόκομοι κυπάρισσοι,
Ἄνθεά τ' εὐώδη, λασίαις φίλα ἔργα μελίσσαις,
Ὅσσ' ἔαρος λήγοντος ἐπιβρύει ἂν λειμῶνας.
Ἔνθα δ' ἀνὴρ ὑπέροπλος ἐνήμενος ἐνδιάασκε,
Δεινὸς ἰδεῖν, σκληραῖσι τεθλασμένος οὔατα πυγμαῖς·
Στήθεα δ' ἐσφαίρωτο πελώρια, καὶ πλατὺ νῶτον,
Σαρκὶ σιδαρείῃ, σφυρήλατος οἷα κολοσσός·
Ἐν δὲ μύες στερεοῖσι βραχίοσιν ἄκρον ὑπ' ὦμον
Ἕστασαν, ἠΰτε πέτροι *ὁλοοίτροχοι, οὕστε κυλίνδων
Χειμάρροις ποταμὸς μεγάλαις περιέξεσε δίναις.
Αὐτὰρ ὑπὲρ νώτοιο καὶ αὐχένος ᾐωρεῖτο
Ἄκρων δέρμα λέοντος ἀφημμένον ἐκ ποδεώνων·
Τὸν πρότερος προσέειπεν ἀεθλοφόρος Πολυδεύκης,

Πολυδεύκης.

Χαῖρε ξεῖν', ὅς τ' ἐσσί· τίνες βροτοὶ ὧν ὅδε χῶρος;

Ἄμυκος.

Χαίρω πῶς, ὅτε τ' ἄνδρας ὁρῶ τοὺς μήποτ' ὄπωπα;

Πολυδεύκης.

Θάρσει· μήτ' ἀδίκοις, μήτ' ἐξ ἀδίκων φάθι λεύσσειν.

Ἄμυκος.

Θαρσέω· κοὐκ ἐκ σεῦ με διδάσκεσθαι τόδ' ἔοικεν.

Πολυδεύκης.

Ἄγριος εἶ, πρὸς πάντα παλίγκοτος, ἠδ' ὑπερόπτης.

Ἄμυκος.

Τοιόσδ' οἷος ὁρᾷς· τὴν σὴν γε μὲν οὐκ ἐπιβαίνω.

Πολυδεύκης.

Ἔλθοις, καὶ ξενίων γε τυχὼν, πάλιν οἴκαδ' ἵκοιο.

Ἄμυκος.

Μήτε σύ με ξείνιζε· τά τ' ἐξ ἐμεῦ οὐκ ἐν ἑτοίμῳ.

Πολυδεύκης.

Δαιμόνι', οὐδ' ἂν τοῦ γε πιεῖν ὕδατος σύ γε δοίης;

Ἄμυκος.

Γνώσεαι, εἴ σευ δίψος ἀνειμένα χείλεα τέρσει.

Πολυδεύκης.

Ἄργυρος, ἢ τίς ὁ μισθὸς ἐρεῖς, *ᾧ κέν σε *πίθοιμεν;

Ἄμυκος.

Εἷς ἑνὶ χεῖρας ἄνεσχε, ἐναντίος ἀνδρὶ καταστάς
Πυγμάχος, ἢ καὶ ποσσὶ θένων σκέλος· ὄμματα δ' ὀρθὰ
Πὺξ διατεινάμενος, σφετέρης μὴ φείδεο τέχνης.

Πολυδεύκης.

Τίς γὰρ ὅτῳ χεῖρας καὶ ἐμοὺς συμβαλῶ ἱμάντας;

Ἄμυκος.

Ἐγγὺς ὁρᾷς· οὐ γύννις ἐὼν κεκλήσεθ' ὁ πύκτης.

Πολυδεύκης.

Ἦ καὶ ἄεθλον ἑτοῖμον ἐφ' ᾧ δηρισόμεθ' ἄμφω;

Ἄμυκος.

Σὸς μὲν ἐγὼ, σὺ δ' ἐμὸς κεκλήσεαι, αἴ κε κρατήσω.

Πολυδεύκης.

Ὀρνίχων φοινικολόφων τοιοίδε κυδοιμοί.

Ἄμυκος.

Εἴτ' οὖν ὀρνίχεσσιν ἐοικότες, εἴτε λέουσι
Γινόμεθ', οὐκ ἄλλῳ γε μαχεσσαίμεσθ' ἐπ' ἀέθλῳ.
Ἦ ῥ' Ἄμυκος, καὶ κόχλον *ἑὸν μυκήσατο κοῖλον·
Οἱ δὲ θοῶς συνάγερθεν ὑπὸ σκιερὰς πλατανίστους,
Κόχλου φυσηθέντος, ἀεὶ Βέβρυκες κομόωντες·
Ὡς δ' αὔτως ἥρωας ἰὼν ἐκαλέσσατο πάντας
Μαγνήσσης ἀπὸ ναὸς ὑπείροχος ἐν δαῒ Κάστωρ.
Οἱ δ', ἐπεὶ οὖν σπείραισιν ἐκαρτύναντο βοείαις
Χεῖρας, καὶ περὶ γυῖα μακροὺς εἵλιξαν ἱμάντας,
Ἐς μέσσον σύναγον, φόνον ἀλλήλοισι πνέοντες.
Ἔνθα πολύς σφισι μόχθος ἐπειγομένοισιν ἐτύχθη,
Ὁππότερος κατὰ νῶτα λάβῃ φάος ἠελίοιο.

Αλλ'

Ἀλλ' ἰδρείῃ μέγαν ἄνδρα παρήλυθες ὦ Πολύδευκες.
Βάλλετο δ' ἀκτίνεσσιν ἅπαν Ἀμύκοιο πρόσωπον.
Αὐτὰρ ὅγ' ἐν θυμῷ κεχολωμένος ἵετο πρόσσω,
Χερσὶ τιτυσκόμενος· τοῦ δ' ἄκρον τύψε γενείου
Τυνδαρίδης ἐπιόντος. ὀρίνθη δὲ πλέον ἢ πρίν,
Σὺν δὲ μάχαν ἐτάραξε, πολὺς δ' ἐπέκειτο νενευκὼς
Ἐς γαῖαν. Βέβρυκες δ' ἐπαΰτεον, οἱ δ' ἑτέρωθεν
Ἥρωες κρατερὸν Πολυδεύκεα θαρσύνεσκον,
Δειδιότες * μή πως μιν ἐπιβρίσας δαμάσειε
Χώρῳ ἐνὶ στεινῷ Τιτυῷ ἐναλίγκιος ἀνήρ.
Ἤτοι ὅγ' ἔνθα καὶ ἔνθα παριστάμενος Διὸς υἱὸς
Ἀμφοτέρῃσιν ἄμυσσεν ἀμοιβαδὶς, ἔσχεθε δ' ὁρμῆς
Παῖδα Ποσειδάωνος ὑπερφίαλόν περ ἐόντα.
Ἔστη δὲ πλαγαῖς μεθύων, ἐκ δ' ἔπτυσεν αἷμα
Φοίνιον· οἱ δ' ἅμα πάντες ἀριστῆες κελάδησαν,
Ὡς ἴδον ἕλκεα λυγρὰ περὶ στόμα τε γναθμούς τε·
Ὄμματα δ' οἰδήσαντος ἀπεστείνωτο προσώπου.
Τὸν μὲν ἄναξ* ἐτάραξεν, ἐτώσια χερσὶ προδεικνὺς
Πάντοθεν· ἀλλ' ὅτε δή μιν ἀμηχανέοντ' ἐνόησε,
Μέσσας ῥινὸς ὕπερθε κατ' ὀφρύος ἤλασε πυγμὰν,
Πᾶν δ' ἀπέσυρε μέτωπον ἐς ὀστέον. αὐτὰρ ὁ πλαγεὶς,
Ὕπτιος ἐν φύλλοισι τεθαλόσιν ἐξετανύσθη.
Ἔνθα μάχη δριμεῖα πάλιν γένετ' ὀρθωθέντος·
Ἀλλήλους δ' ὄλεκον στερεοῖς θείνοντες ἱμᾶσιν.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἐς στῆθός τε καὶ ἔξω χεῖρας ἐνώμα
Αὐχένος ἀρχὸς Βεβρύκων· ὁ δ' ἀεικέσι πλαγαῖς
Πᾶν* συνέφυρε πρόσωπον ἀνίκητος Πολυδεύκης.
Σάρκες δ' αἱ μὲν ἱδρῶτι συνίζανον ἐκ μεγάλου δὲ
Αἶψ' ὀλίγος γένετ' ἀνδρός· ὁ δ' αἰεὶ μάσσονα γυῖα
Ἁπτομένου φορέεσκε πόνου, καὶ χροιῇ ἀμείνω.
Πῶς γὰρ δὴ Διὸς υἱὸς ἀδηφάγον ἄνδρα καθεῖλεν,
Εἰπὲ θεά· σὺ γὰρ οἶσθα. ἐγὼ δ' ἑτέρων ὑποφήτης
Φθέγξομαι ὡς ἐθέλεις σὺ, καὶ ὅππως τοι φίλον αὐτῇ.
Ἤτοι ὅγε ῥέξαι τι λιλαιόμενος μέγα ἔργον,
Σκαιῇ μὲν σκαιὴν Πολυδεύκεος ἔλλαβε χεῖρα,
Δοχμὸς ἀπὸ προβολῆς κλινθεὶς, ἑτέρῃ δ' ἐπιβαίνων,
Δεξιτερῆς ἤνεγκεν ἀπὸ λαγόνος πλατὺ γυῖον.
Καί κε τυχὼν ἔβλαψεν Ἀμυκλαίων βασιλῆα,
Ἀλλ' ὅγ' ὑπεξανέδυ κεφαλῇ· στιβαρῇ δ' ἅμα χειρὶ
Πλῆξεν ὑπὸ σκαιὸν κρόταφον, καὶ ἐπέμπεσεν ὤμῳ·
Ἐκ δ' ἐχύθη μέλαν αἷμα θοῶς κροτάφοιο χανόντος.
Λαιῇ δὲ στόμα* κόψε, πυκνοὶ δ' ἀράβησαν ὀδόντες.
Αἰεὶ δ' ὀξυτέρῳ πιτύλῳ δηλεῖτο πρόσωπον,
Μέχρι συνηλοίησε παρῇα. πᾶς δ' * ἐπὶ γαίᾳ
Κεῖτ' ἀλλοφρονέων, καὶ ἀνέσχεθε νεῖκος ἀπαυδῶν,
Ἀμφοτέρας ἅμα χεῖρας, ἐπεὶ θανάτου σχεδὸν ἦεν.
Τὸν μὲν ἄρα, κρατέων περ, ἀτάσθαλον οὐδὲν ἔρεξας
Ὦ πύκτα Πολύδευκες· ὄμοσσε δέ τοι μέγαν ὅρκον,
Ὃν πατέρ' ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνα κικλήσκων,
Μήποτ' ἔτι ξείνοισιν ἑκὼν ἀνιηρὸς ἔσεσθαι.
Καὶ σὺ μὲν ὕμνησαί μοι ἄναξ. σὲ δὲ Κάστορ ἀείσω
Τυνδαρίδα, ταχύπωλε, δορυσσόε, χαλκεοθώρηξ.
Τὼ μὲν ἀναρπάξαντε δύω φερέτην Διὸς υἱὼ
Δοιὰς Λευκίπποιο κόρας· δοιὼ δ' ἄρα τώγε
Ἐσσυμένως ἐδίωκον ἀδελφεὼ υἷ' Ἀφαρῆος,
Γαμβρὼ μελλογάμω, Λυγκεὺς καὶ ὁ καρτερὸς Ἴδας.
Ἀλλ' ὅτε τύμβον ἵκανον ἀποφθιμένου Ἀφαρῆος,
Ἐκ δίφρων ἅμα πάντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν,
Ἔγχεσι καὶ κοίλοισι βαρυνόμενοι σακέεσσι.
Λυγκεὺς δ' αὖ μετέειπεν ὑπὲκ κόρυθος μέγ' ἀΰσας·
Δαιμόνιοι τί μάχης ἱμείρετε; πῶς δ' ἐπὶ νύμφαις
Ἀλλοτρίαις χαλεποί; γυμναὶ δ' ἐν χερσὶ μάχαιραι;
Ἡμῖν τοι Λεύκιππος ἑὰς ἔδνωσε θυγατρας
Τάσδε πολὺ προτέροις· ἁμῖν γάμος οὗτος ἐν ὅρκῳ.
Ὑμεῖς δ' οὐ κατὰ κόσμον ἐπ' ἀλλοτρίοισι λέχεσσι,
Βουσὶ καὶ ἡμιόνοισι, καὶ ἄλλοισι κτεάνεσσιν
Ἄνδρα παρετρέψασθε, γάμον δ' ἐκλέψατε δώροις.
Ἦ μὰν πολλάκις ὔμμιν ἐνώπιον ἀμφοτέροισιν
Αὐτὸς ἐγὼ* τάδ' ἔειπα, καὶ οὐ πολύμυθος ἐών περ·

Sed ſolertia ingentem virum anteuertiſti, ô Pollux.
Feriebatur verò radijs totus Amyci vultus.
At ipſe animo iratus pergebat vltra,
Manibus illū dirigens: hunc autem ſummā percuſſit genā
Tyndarides irruentis. Cōmotus eſt autē magis quàm antea,
Pugnamq́; concitauit: & multum incumbebat, inclinans ſe
In terram. Bebryces verò acclamabant: ex altera autē parte
Heroes fortem Pollucem confirmabant,
Metuentes ne quo modo ipſum obruens ſuperaret
In loco anguſto vir Tityo (terræ filio) ſimilis. γρ. μὴ ὀρθ.
At ille hinc & hinc inſtans Iouis filius,
Ambabus manib. lacerabat alternis, & ab impetu cohibebat
Filium Neptuni, quanuis immanem exiſtentem.
Conſtitit igitur (ille) plagis ebrius, & expuit ſanguinem
Purpureum. principes verò omnes exclamauerunt,
Vt vlcera dira viderunt circa os & genas:
Oculi verò in tumido vultu arctiores facti erant.
Illum quidem rex quatiebat manibus, fruſtrà protendens
Vndique. verùm quum ipſum deficere ſenſit,
Supra medium naſum inter ſupercilia impegit ictum, γρ. ἔλασεν.
Totámque auulſit frontem, vſque ad os. at ille ſauciatus,
Supinus in folijs virentibus extenſus iacuit.
Ibi pugna aſpera iterū excitata eſt, quum ſe iterum erexiſſet.
Nam mutuò ſe vulnerabant duris cædentes caſtibus.
Neque in pectus manus iactabat & extra
Ceruicem princeps Bebrycum: ſed indignis plagis
Totam faciem fœdabat inuictus Pollux.
Caro autem ſudore ſubſidebat, & è magno γρ. συνίζανον μεγάλοιο
Mox paruus vir factus eſt: at ille firmiora membra,
Laborem ſuſtinens ferebat, & colore fiebat melior.
Quomodo tandem Iouis filius voracem virum ſuſtulit,
Dic dea: tu enim noſti: ego verò aliorum interpres,
Loquar ſicut tu vis, & vt tibi gratum eſt.
Scilicet quum Amycus magnum opus facere cuperet,
Siniſtra ſiniſtram Pollucis apprehendit manum,
Obliquus ab ictu declinans: altera verò ſubiens,
Dextro extulit à latere latam manum,
Et (fortè) aſſequutus læſiſſet Amyclæorum regem:
Verùm ille elabebatur capite: & forti manu
Percuſſit ſub læuum tempus, & incidit humero:
Effuſus autem eſt ater ſanguis ex hiante tempore.
Siniſtra verò percuſſit os, crebriq́; increpuerunt dentes:
Semper autem acrius pugnos infligendo lædebat faciem, γρ. αἶψα
Donec contudit genas. totus verò ſtratus humi
Iacebat exanimis, & porrigebat, victoriæ renuntians, γρ. ἐπὶ γαίῃ
Ambas ſimul manus: quoniam morti proximus erat.
Hunc quidem, licet victor, indignum nihil feciſti,
O pugil Pollux. iurauit autem tibi magnum iuſiurandum,
Inuocans patrem ſuum Neptunum è mari,
Quòd nunquā amplius hoſpitib. ſpōte moleſtus futurus eſſet.
Et tu quidem iam mihi hymno celebratus es. Te quoque ô Caſtor canam
Tyndarida, celerrime eques, bellator, æreo thorace (loricate)
Duo Iouis filij raptas abducebant
Duas Leucippi filias: verùm hos duos
Celeriter perſequebantur fratres, filij Apharei,
Sponſi futuri, Lynceus & robuſtus Idas.
Verùm vt ad tumulum venerunt mortui Apharei,
E curribus ſimul omnes in ſe inuicem irruerunt,
Haſtis & cauis onerati ſcutis.
Lynceus autem dixit è galea altum clamans,
Infelices, cur pugnam appetitis? quid propter ſponſas γρ. Κάστορ δ' αὖ.
Alienas moleſti eſtis, & ſtricti ſunt in manibus enſes?
Nobis certè Leucippus ſuas deſpondit filias
Has longè prioribus: hæ nuptiæ nobis iureiurando confirmatæ ſunt:
Vosq́; non decenter in alienos toros,
Bouesq́; & mulos & alienas opes (irruentes)
Virum peruertiſtis, & nuptias furati eſtis muneribus.
Certè ego ipſe vobis ſæpe corām ambobus
Hæc dixi, etſi homo non verboſus ſum: γρ. στόμ.

Amici, non ita principes decet
γρ. Μαστεύειν *Ducere uxores quibus ſponſi iam ſunt parati.*
Lacedæmon læta Sparta, læta equeſtris Elis,
Et Arcadia petroſa, & ciuitates Achaia,
Meſſeneq́; & Argos, & tota Syſyphia ora maritima:
Vbi puellæ ſub parentibus ſuis aluntur
Multæ, neque bona indole carentes, neque mente.
Ex his facile erit vobis ducere quaſcunque volueritis:
Nam bonis multi volent ſoceri eſſe:
Vos autem inter omnes excellentes heroes eſtis,
γρ. ματρόθεν. *Et patres veſtri, & à maioribus omne paternum genus.*
Verùm amici has ſinite ad finem procedere
Nobis nuptias: vobis alias excogitabimus omnes.
(Dicebant talia multa: ea verò in humidos fluctus abijt
Ventus auferens, neque gratia ſecuta eſt ſermonem.)
Vos enim immites & ſæui: ſed etiam nunc
Obtẽperate. ambo. n. nobis fratres patrueles ex patre eſtis.
Sin autem animus bellum cupit, & ſanguine oportet
Prælio ancipiti conſerto odia redimere,
γρ. ἔγχει κλόνου, *Idas quidem & conſanguineus meus fortis Pollux*
Manus continebunt inimicas à pugna,
Nos duo verò, ego & Caſtor prælio decertabimus,
Minores natu exiſtentes. parentibus autẽ ne multum luctum
Noſtris relinquamus: ſatis eſt mortuus vna ex domo
Vnus: verùm alij amicos omnes lætitia afficient,
γρ. ἄλλοι αὖτις *Et ſponſi pro mortuis virgines ducent.*
Haſce. exiguo malo par eſt magnum diſſidium tollere.
Sic dixit: ea verò deus non irrita facturus erat.
Illi enim ab humeris in terram arma deponebant,
Qui ætate antecedebant: at Lynceus in medium proceſſit,
Quatiens fortem haſtam ſub orbe ſummo ſcuti:
Eodem modo & Caſtor quatiebat validam haſtam
γρ. ἀκωκάς. *Fortis: vtrique verò criſtæ in cono galeæ nutabant.*
γρ. Κάστωρ ἀμφ. *Haſtas quidem dirigentes primùm certamen habebant*
Alter in alterum, ſi quam corporis partem nudam viderent.
Verùm extremitates, priuſquam quenquam læderent,
Haſtarum frangebantur, quum in duris ſcutis fixæ eſſent.
Illi verò enſes è vaginis ſtringentes, rurſum cædem
Struebant ſibi mutuò: neque vlla pugnæ remiſſio fiebat.
Multum in ſcutum latum & comantem galeam
Caſtor, multum etiam percuſſit acribus oculis Lynceus
Illius ſcutum, ſed tantum rutilam ad criſtam vſque gladij
acies peruenit.
Huius quidem ſummam mutilauit manum in læuo genu
Acutum enſem ferentis cedens pede Caſtor
Siniſtro. ille verò ictus abiecit enſem, & ſtatim ad fugiendum
Incitabatur ad patris ſepulchrum, vbi fortis Idas
Reclinatus ſpectat pugnam ciuilem virorum.
Sed irruens latum enſem penitus adegit
Tyndarides per ilia & vmbilicum: inteſtina verò intus
Ferrum ſtatim diſiecit. humi igitur ſtratus iacebat
Lynceus, oculóſque grauis inuaſit ſomnus:
Neque ſanè alterum etiam vidit in domo paterna
γρ. Λαοκόωσα. *Ex filiis Laocooſſa, gratas nuptias perficientem.*
Nam profectò columnam in Apharei extantem
Sepulchro erutam celeriter Meſſenius Idas
Proiecturus erat in fratris ſui interfectorem:
Sed Iupiter opem tulit, manibúſque illius excuſſit fabrefactũ
Marmor, ipſumq́, flammeo combuſſit fulmine.
γρ. ἐν. *Sic cum Tyndaridis pugnare haud eſt leue.*
Nam & ipſi fortes ſunt, & ex forte nati.
Saluete filij Ledæ, & noſtris famam hymnis
Bonam ſemper mittite. Amici enim ſunt omnes poetæ
Tyndaridis & Helenæ, & aliis heroibus,
Qui Ilion exciderunt, auxilium ferentes Menelao.
Vobis, ô reges, gloriam excogitauit Chius vates,
Carmine celebrans vrbem Priami, & naues Græcorum,
Et prælia Iliaca, & Achillem turrim belli:
Vobis autẽ & ego ſuauiter canentium lenimina Muſarum,
Sicut ipſæ præbent, & vt domus noſtra facultas eſt,

Οὐχ οὕτω φίλοι ἄνδρες ἀριστήεσσιν ἔοικε
Μνηστεύειν ἀλόχους αἷς νυμφίοι ἤδη ἑτοῖμοι.
Πολλά τοι Σπάρτα, πολλὰ δ' ἱππήλατος Ἄλις,
Ἀρκαδία τ' εὔμηλος, Ἀχαιῶν τε πτολίεθρα,
Μεσσάνα τε καὶ Ἄργος ἅπασά τε Σισυφὶς ἀκτά·
Ἔνθα κόραι τοκέεσσιν ὑπὸ σφετέροισι τρέφονται
Μυρίαι, οὔτε φυὴν ἐπιδευέες οὔτε νόοιο·
Τάων ὀλβίζοις ὕμμιν ὀπυίειν ἅς κ' ἐθέλητε.
Ὡς ἀγαθοῖς πολέες βούλοιντό κε πενθεροὶ εἶναι·
Ὑμεῖς δ' ἐν πάντεσσι διάκριτοι ἡρώεσσι,
Καὶ πατέρες, καὶ ἄνωθεν ἅπαν* πατρώϊον αἷμα.
Ἀλλὰ φίλοι τοῦτον μὲν ἐάσατε σφεῖς τέλος ἐλθεῖν
Νῶϊ γάμον, σφῷν δ' ἄλλον ἐπιφραζώμεθα πάντες.
Ἴσκον τοιάδε πολλά· τὰ δ' εἰς ὑγρὸν ᾤχετο κῦμα
Πνοιὴ ἔχοισ' ἀνέμοιο· χάρις δ' οὐχ ἕσπετο μύθοις.
Σφὼ γὰρ ἀκηλήτω καὶ ἀπηνέες. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
Πείθεσθ'· ἄμφω δ' ἄμμιν ἀνεψιὼ ἐκ πατρός ἐστον.
Εἰ δ' ὑμῖν κραδία πόλεμον ποθεῖ, αἵματι δὲ χρὴ
Νεῖκος ἀναρρήξαντας ὁμοίιον* ἔχθεα λῦσαι,
Ἴδας μὲν καὶ ὅμαιμος ἐμὸς κρατερὸς Πολυδεύκης
Χεῖρας ἐρωήσουσιν ἀπεχθομένας ὑσμίνης.
Νῶϊ δ', ἐγὼ Κάστωρ τε διακρινώμεθ' Ἄρηϊ
Ὁπλοτέρω γεγαῶτε· γονεῦσι δὲ μὴ πολὺ πένθος
Ἀμετέροισι λίπωμεν· ἅλις νέκυς ἐξ ἑνὸς οἴκου
Εἷς· ἀτὰρ* ἄλλοι πάντας ἐϋφρανέουσιν ἑταίρους,
Νυμφίοι ἀντὶ νεκρῶν, ὑμεναιώσουσι δὲ κούρας
Ταῖσδ'. ὀλίγῳ τοι ἔοικε κακῷ μέγα νεῖκος ἀναιρεῖν.
Εἶπε· τὰ δ' οὐκ ἄρ' ἔμελλε θεὸς μεταμώνια θήσειν.
Τοὶ μὲν γὰρ ποτὶ γαῖαν ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔθεντο,
Τοὶ γενεᾷ προφέρεσκον· ὁ δ' εἰς μέσον ἤλυθε Λυγκεύς,
Σείων καρτερὸν ἔγχος ὑπ' ἀσπίδος ἄντυγα πρώταν·
Ὡς δ' αὔτως* Κάστωρ ἐπινάξατο δούρατος ἀκμὰς
Καρτερός· ἀμφοτέροις δὲ λόφων ἐπένευον ἔθειραι.
Ἔγχεσι μὲν πρώτιστα τιτυσκόμενοι πόνον εἶχον
Ἀλλάλων, εἴπου τι χροὸς γυμνωθὲν ἴδοιεν.
Ἀλλ' ἤτοι τὰ μὲν ἄκρα, πάρος τινὰ δηλήσασθαι,
Δοῦρ' ἐάγη, σακέεσσιν ἐνὶ δεινοῖσι παγέντα.
Τὼ δ' ἄορ ἐκ κολεοῖιν ἐρυσσαμένω, φόνον αὖτις
Τεῦχον ἐπ' ἀλλάλοισι· μόθου δ' οὐ γίνετ' ἐρωή.
Πολλὰ μὲν εἰς σάκος εὐρὺ καὶ ἱππόκομον τρυφάλειαν
Κάστωρ, πολλὰ δ' ἔνυξεν ἀκριβὴς ὄμματι Λυγκεὺς
Τοῖο σάκος, φοίνικα δ' ὅσον λόφον ἵκετ' ἀκωκή.
Τοῦ μὲν ἄκραν ἐκόλουσεν ἐπὶ σκαιὸν γόνυ χεῖρα
Φάσγανον ὀξὺ φέροντος ὑπεξαναβὰς ποδὶ Κάστωρ
Σκαιῷ. ὁ δὲ, πλαγεὶς ξίφος ἔκβαλεν· αἶψα δὲ φεύγειν
Ὡρμάθη ποτὶ σᾶμα πατρός, τόθι καρτερὸς Ἴδας
Κεκλιμένος θᾶειτο μάχην ἐμφύλιον ἀνδρῶν.
Ἀλλὰ μεταΐξας πλατὺ φάσγανον ὦσε διαπρὸ
Τυνδαρίδας λαγόνος τε καὶ ὀμφαλοῦ· ἔγκατα δ' εἴσω
Χαλκὸς ἄφαρ διέχευεν· ὁ δ' εἰς χθόνα κεῖτο νενευκὼς
Λυγκεύς, κὰδ δ' ἄρα οἱ βλεφάρων βαρὺς ἔδραμεν ὕπνος.
Οὐ μὰν οὐδὲ τὸν ἄλλον ἐφ' ἑστίῃ εἶδε πατρῴῃ
Παίδων* Λαοκόωσα, φίλον γάμον ἐκτελέσαντα.
Ἦ γὰρ ὅγε στάλαν Ἀφαρηΐου ἐξανέχουσαν
Τύμβου ἀναρρήξας ταχέως Μεσσάνιος Ἴδας
Μέλλε κασιγνήτοιο βαλεῖν σφετέροιο φονῆα·
Ἀλλὰ Ζεὺς ἐπάμυνε, χερῶν δέ οἱ ἔκβαλε τυκτὰν
Μάρμαρον, αὐτὸν δὲ φλογέῳ συνέφλεξε κεραυνῷ.
Οὕτω Τυνδαρίδαις πολεμιζέμεν οὐκ* ἐπ' ἐλαφρῷ·
Αὐτοί τε κρατέοντες, καὶ ἐκ κρατέοντος ἔφυσαν.
Χαίρετε Λήδας τέκνα, καὶ ἁμετέροις κλέος ὕμνοις
Ἐσθλὸν ἀεὶ πέμποιτε. φίλοι δέ τε πάντες ἀοιδοὶ
Τυνδαρίδαις, Ἑλένᾳ τε, καὶ ἄλλοις ἡρώεσσιν
Ἴλιον οἳ διέπερσαν, ἀρήγοντες Μενελάῳ.
Ὑμῖν κῦδος ἄνακτες ἐμήσατο Χῖος ἀοιδός,
Ὑμνήσας Πριάμοιο πόλιν, καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Ἰλιάδας τε μάχας, Ἀχιλῆά τε πύργον ἀϋτῆς·
Ὑμῖν αὖ καὶ ἐγὼ λιγεᾶς μειλίγματα Μούσας,
Οἷ' αὐταὶ παρέχοισι, καὶ ὡς ἐμὸς οἶκος ὑπάρχει,

Τοῖα φέρω. γεράων δὲ θεοῖς κάλλιστον ἀοιδή.

ΕΡΑΣΤΗΣ, Η ΔΥΣΕΡΩΣ, εἰδύλλιον κγ.

ΑΝΗΡ τις πολύφιλτρος ἀπηνέος ἤρατ' ἐφάβω,
Τὰν μορφὰν ἀγαθῶ, τὸν δὲ τρόπον οὐκ ἔθ' ὁμοίω.
Μίσει τὸν φιλέοντα, καὶ οὐδὲ ἓν ἅμερον εἶχε·
Κοὐκ ᾔδει τὸν Ἔρωτα, τίς ἦν θεὸς, ἡλίκα τόξα
Χερσὶ κρατεῖ, πῶς πικρὰ βέλη ποτὶ παιδία βάλλει.
Πάντα δὲ κἀν μύθοισι καὶ ἐν προσόδοισιν ἀτειρής·
Οὐδέ τι τῶν πυρσῶν παραμύθιον, οὐκ ἀμάρυγμα
Χείλεος, οὐκ ὄσσων λιπαρὸν σέλας, οὐ ῥοδόμαλον,
Οὐ λόγος, οὐχὶ φίλαμα τὸ κουφίζον τὸν ἔρωτα·
Οἷα δὲ θὴρ ὑλαῖος ὑποπτεύησι κυναγούς,
Οὕτω πάντ' ἐποίει ποτὶ τὸν βροτόν· ἄγρια δ' αὐτῷ
Χείλεα, καὶ κῶραι δεινὸν βλέπον, εἶχον ἀνάγκαν.
Τᾷ δὲ χολᾷ τὸ πρόσωπον ἀμείβετο· φεῦγε δ' ἀπὸ χρώς,
Ὕβριν τᾶς ὀργᾶς περικείμενος· ἀλλὰ καὶ οὕτως,
Ἦ καλὸς ἐξόρπαξ ἐρεθίζετο μᾶλλον ἐραστάς.
Λοίσθιον οὐκ ἤνεικε τὰν συμφορὰν τᾶς Κυθηρείας,
Ἀλλ' ἐλθὼν ἔκλαιε ποτὶ στυγνοῖσι μελάθροις,
Καὶ κύσε τὰν φλιὰν οὕτω δ' ἀνενείκατο φωνάν,

Ἄγριε παῖ καὶ στυγνὲ, κακᾶς ἀνάθρεμμα λεαίνας,
Λάϊνε παῖ, καὶ ἔρωτος ἀνάξιε, δῶρά τοι ἦλθον
Λοίσθια ταῦτα φέρων, τὸν ἐμὸν βρόχον. οὐκ ἔτι γάρ σε
Κῶρε θέλω λυπεῖν κεχολωμένον, ἀλλὰ βαδίζω
Ἔνθα τύ μευ κατέκρινας, ὅπη λόγος ἦμεν ἀταρπόν,
Ξυνὸν τοῖσιν ἐρῶσι τὸ φάρμακον, ἔνθα τὸ λᾶθος.
Ἀλλὰ καὶ ἢν ὅλον αὐτὸ λαβὼν ποτὶ χεῖλος ἀμέλξω,
Οὐδέ κεν ὣς σβέσσω τὸν ἐμὸν πόθον. ἄρτι δὲ χαίρειν
Τοῖσι τεοῖς προθύροις ἐπιβάλλομαι. οἶδα τὸ μέλλον.
Καὶ τὸ ῥόδον καλόν ἐστι, καὶ ὁ χρόνος αὐτὸ μαραίνει·
Καὶ τὸ ἴον καλόν ἐστιν ἐν εἴαρι, καὶ ταχὺ γηρᾷ·
Λευκὸν τὸ κρίνον ἐστὶ, μαραίνεται ἁνίκα πίπτει.
Ἁ δὲ χιὼν, λευκὰ, καὶ τάκεται ἁνίκα παχθῇ·
Καὶ κάλλος καλόν ἐστι τὸ παιδικὸν, ἀλλ' ὀλίγον ζῇ.
Ἥξει καιρὸς ἐκεῖνος ὁπανίκα καὶ τὺ φιλάσεις,
Ἁνίκα τὰν κραδίαν ὀπτεύμενος, ἁλμυρὰ κλαύσεις.
Ἀλλὰ τὺ παῖ κἂν τοῦτο πανύστατον ἁδύ τι ῥέξον,
Ὁππόταν ἐξελθὼν ἠρτημένον ἐν προθύροισι
Τοῖσι τεοῖσιν ἴδῃς, τὸν τλάμονα μή με παρέλθῃς·
Στᾶθι δὲ, καὶ βραχὺ κλαῦσον· ἐπισπείσας δὲ τὸ δάκρυ,
Λῦσον τᾶς σχοίνω με, καὶ ἀμφίθες ἐκ ῥεθέων σῶν
Εἵματα, καὶ κρύψον με· τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασον·
Κἂν νεκρῷ χάρισαι τὰ σὰ χείλεα· μή με φοβαθῇς,
Οὐ δύναμαι ζῆν, εἴγε* διαλλάξας με φιλάσεις.
Χῶμα δέ μοι κοίλανον, ὅ μευ κρύψει τὸν ἔρωτα·
Κἂν* ἀπίῃς, τόδε μοι τρὶς ἐπάϋσον, ὦ φίλε κεῖσαι.
Ἢν δὲ θέλῃς, καὶ τοῦτο, καλὸς δέ μοι ὤλεθ' ἑταῖρος·
Γράψον καὶ τόδε γράμμα, τό σοι στίχοισι χαράξω,
Τοῦτον Ἔρως ἔκτεινεν ὁδοιπόρε μὴ παροδεύσῃς,
Ἀλλὰ στὰς τόδε λέξον, ἀπηνέα εἶχεν ἑταῖρον.

Ὣς εἰπὼν, λίθον εἷλεν· ἐρεισάμενος δ' ἐπὶ τοίχῳ
Ἄχρι μέσων οὐδῶν φοβερὸν λίθον, ἅπτετ' ἀπ' αὐτῶ
Τὰν λεπτὰν σχοινίδα· βρόχον δ' ἔμβαλλε τραχήλῳ.
Τὰν ἕδραν δ' ἐκύλισεν ὑπὲκ ποδὸς, ἠδ' ἐκρεμάσθη
Νεκρός. ὁ δ' αὖτ' ὤιξε θύρας, καὶ τὸν νεκρὸν εἶδεν
Αὐλᾶς ἐξ ἰδίας ἠρτημένον· οὐδ' ἐπυλίχθη
Τὰν ψυχὰν, οὐ κλαῦσε νέον φόνον· ἀλλ' ἐπὶ νεκρῷ
Εἵματα πάντ' ἐμίανεν ἐφαβικά. βαῖνε δ' ἐπ' ἄθλον
Γυμνασίων, καὶ τῆλε φίλων ἐπεμαίετο λουτρῶν.
Καὶ ποτὶ τὸν θεὸν ἦνθε τὸν ὕβρισε· λαϊνέας δὲ
Ἵστατ' ἀπὸ κρηπῖδος Ἔρως, ὑδάτων ἐφύπερθεν.
Ἅλατο καὶ τὤγαλμα, κακὸν δ' ἔκτεινεν ἔφαβον·
Αἷμα δ' ἐφοινίχθη· παιδὸς δ' ἐπινήχετο φωνά,
Χαίρετε τοὶ φιλέοντες· ὁ γὰρ μισῶν ἐφονεύθη.
Στέργετε δ' ὕμμες αὖ τὸς· ὁ γὰρ θεὸς οἶδε* δικάζειν.

Talia fero. Honorum autem pulcherrimus diis eſt carmen.

AMATOR, VEL PERDITE AMANS, Idyllium XXIII.

VIR quidam valde amori deditus amore captus erat immitis adoleſcentis,
Forma quidem egregij, ſed moribus nequaquam ſimilis.
Oderat amantem, neque quicquam manſuetum habebat:
Nec norat Amorem qualis eſſet deus, quantos arcus
Manibus teneret, quomodo acerbas ſagittas in adoleſcentes
Ubique verò & in verbis & in congreſſibus ferus: (conijceret.
Neque vllum flammarum ſolatium erat, non nitor
Oris, non oculorum nitidum iubar, non roſeæ genæ,
Non oratio, non oſculum leniens amorem.
Sed veluti fera ſyluestris, quæ ſuſpectos habet venatores,
Ita omnia faciebat erga hominem. ſæua illi erant
Labra, & oculis toruum tuebatur. inerat his truculentia,
Atque bili facies reſpondebat: fugiebat inde color,
Qui ſæuitia ex iracundia circumfuſus erat. attamen etiã ſic,
Velut pulcher eſſet, magis irritabatur amator.
Tandem non continuit lacrymas Veneris,
Sed accedens fleuit ad triſtem domum,
Et oſculatus eſt limen: ſic autem extulit vocem,

Sæue puer, triſtiſque, alumne malæ leænæ,
Saxee puer, & indigne amore, dona tibi veni
Vltima hæc ferens, nẽpe laqueũ meum, nõ enim amplius te
Puer, volo moleſtia afficere iratum, ſed abeo
Quò tu me condemnaſti: vbi fama eſt eſſe viam,
Commune amantibus remediũ, vbi obliuionẽ (eſſe fama eſt)
Quam etiam totam ori admouens exhauriam,
Ne ſic quidẽ reſtinxero meum deſiderium. iam verò valere
Tuis veſtibulis denuntio. Scio quid futurum ſit:
Et roſa pulchra eſt, & tempus eam marcidam reddit:
Et viola pulchra eſt in vere, & ſtatim ſeneſcit:
Candidum eſt lilium, tabeſcit verò quum decidit:
Et nix candida eſt, & liquitur quum concreuerit:
Et forma puerilis pulchra eſt, ſed breui tempore viuit:
Veniet tempus illud quum & tu amabis,
Quum cor exuſtus amarè flebis.
Sed tu puer ſaltem hoc vltimum mihi gratum facito:
Quando egreſſus ſuſpenſum in foribus
Hiſce tuis videris, ne me miſerum prætereas,
Sed cõſiſte, & aliquantulum lacrymare: vbi. a. libaueris lacrymam,
Solue à laqueo me, & circunda a membris tuis
Veſtimenta, & tege me: & postremum me oſculare:
Saltem mortuo gratificare labris tuis: ne me metuas.
Non poſſum reuiuiſcere, etſi mutatus me oſculaberis. γρ. διαλλάξαις με φιλάσαις.
Tumulum verò mihi excauato, qui meum tegat amorem:
Quumque diſcedes, tũc ter mihi ſic acclama, O amice iaces. γρ. ἄπιθι.
Si voles, & hoc adde, Bonus mihi perijt ſodalis:
Scribe & hanc inſcriptionem, quam tibi verſibus exarabo,
Hunc amor occidit, viator, ne tranſeas,
Sed conſiſtens hoc dicito, Immitem habuit ſocium.

Sic loquutus, accepit lapidem: & eum erigens ad parietẽ
Uſque ad medium limen ſæuum lapidem, alligauit ex illo
Exilem funiculum: laqueumque iniecit collo,
Et ſedile (lapidem illum) deuoluit à pedibus, atque pependit
Mortuus. Ille autem ipſe aperuit fores, & mortuum vidit
Ex atrio ſuo ſuſpenſum: neque delinitus eſt
Animo, nec defleuit recentem interitum, ſed in mortuo
Veſtimenta omnia polluit puerilia: iuitque ad certamen
Athletarum, & procul grata requirebat lauacra.
Et ad deum venit quem læſerat: nam lapidea
Stabat à baſi Cupido (eminens) ſupra aquas,
Exilijt ſimulachrum, & improbum occidit adoleſcentem.
Fluxit ſanguis purpureus: pueri autem ſupernatabat vox,
Valete amantes: nam qui oderat interfectus eſt.
Vos verò amicos diligite: deus enim nouit iudicare. γρ. διαίρειν.

PARVVS HERCVLES.

Idyllium vigeſimumquartum.

HERCVLEM, quum iam decem menſes natus eſſet, quondam Mideatis
Alcmena, & nocte (vna) iuniorem Iphiclum,
Quum ambos lauiſſet & lacte repleuiſſet.
Poſuit ſuper ſcutum æreum, quod Pterele
Amphitryon pulchram armaturam ademerat interfecto.
Tangens verò mulier puerorum capita ſic dixit,
Dormite pueri mei dulcem & excitabilem ſomnum,
Dormite animi mei, fratres duo, incolumes liberi
Felices dormiatis, & felices ad auroram perueniatis.
Sic locuta, mouit ſcutũ grande: illos autẽ occupauit ſomnus:
Quum verò media nocte vrſa ad occaſum vertitur
Iuxta Orionem ipſum, ille autem latum oſtendit humerum:
Tunc horrenda monſtra duo Iuno multorum machinatrix
Cæruleis horrentes ſpiris dracones
Immiſit ad latum limen, vbi ſunt poſtes caui ianuæ
Domus, minis inſtigans vt deuorarent infantem Herculem.
Illi verò prouoluti in terra, ventres ambo
Cruoriuoros voluebant: ab oculis verò mala flamma
Euntibus lucebat, noxiúmque expuebant venenum.
Verùm vbi iam prope pueros venerunt, ora lambentes,
Tunc illi experrecti ſunt, (Ioue proſpiciente omnia)
Alcmenæ chari pueri: lux autem in domo extitit.
Et alter quidem ſtatim exclamauit, vbi malas beſtias ſenſit,
Cauum ſuper ſcutum, & obſcœnos vidit dentes
Iphiclus, mollemq́; pedibus calcitrando diſiecit lanam,
Fugere cupiens: alter autem aduerſus prehẽdebat manibus
Hercules, amboſq́; graui innexuit vinculo,
Comprimens iugulum, vbi mala venena ſunt,
Pernicioſis ſerpentibus, quos etiam dij oderunt.
Illi autem ſpiris voluebantur circum puerum,
Tardè genitum, lactẽtem ſub nutrice ſemper fletu abſtinẽtẽ.
Mox verò rurſum (ſpiras) ſoluerunt quum fatiſcerent ſpinis (dorſi)
Vinculi violenti conantes ſolutionem inuenire.
Alcmena autẽ audiuit clamorẽ, & expergefacta eſt prima,
Surge Amphitryo: me enim metus tenet formidoloſus:
Surge, neque pedibus tuis ſandala ſubijcias.
Non audis filiorum minor natu quantum clamat?
Non ſentis quòd nocte intempeſta adhuc hi parietes
Omnes conſpicui, quum nondum ſit clara aurora?
Aliquid mihi noui eſt in domo, eſt chare vir.
Sic ait: ille verò è lecto deſcendit, coniugi obtemperans:
Arte fabricatum ad enſem properabat, qui illi ad caput
Lectuli cedrini à clauo ſemper ſuſpenſus erat.
Petebat recens contextum lorum,
Leuans altera manu vaginam, magnum è loto opus.
Amplus autem thalamus rurſum caligine repletus eſt:
Tunc famulos vocauit: grauem ſomnum efflantes,
Afferte quàm celerrimè ignem è foco arreptum,
Famuli mei, & firma ianuarum reſcindite repagula:
Surgite famuli operum patientes. Sic ipſe clamabat:
Illi verò ſtatim aderant vnà cum lychnis ardentibus
Famuli: & domus repleta eſt, quum feſtinaret vnuſquiſque.
Hi ſanè vt viderunt Herculem paruulum
Monſtra duo tenaciter manibus prementem
Conſtrictim, exclamauerũt: ille verò ad patrẽ Amphitryonẽ
Serpentes (comprehenſos) porrigebat: & altè exiliebat gaudens
Pueriliter: cúmque riſu ad pedes abiecit
Patris ſui morte grauata horrenda monſtra.
Alcmena deinde in ſuum coniecit gremium
ὑπὸ δέους Exanimatum metu bilioſum Iphiclum:
Amphitryo verò alterum ſub agninam poſuit lanam
Puerum: & iterum ad lectum rediit vt dormiret.
Galli tertium iam vltimum diluculum cantu indicabant,
Tunc Teireſiam vatem, vera omnia dicentem.

γρ. ἐκύλισ-σον

ΗΡΑΚΛΙΣΚΟΣ,

εἰδύλλιον κδʹ.

ΗΡΑΚΛΕΑ δεκάμηνον ἐόντα ποχ' ἁ Μιδεᾶτις
Ἀλκμήνα, καὶ νυκτὶ νεώτερον Ἰφικλῆα,
Ἀμφοτέρους λούσασα καὶ ἐμπλήσασα γάλακτος,
Χαλκείαν κατέθηκεν ἐπ' ἀσπίδα, τὰν Πτερελάου
Ἀμφιτρύων καλὸν ὅπλον ἀπεσκύλευσε πεσόντος.
Ἁπτομένα δὲ γυνὰ κεφαλᾶς μυθήσατο παίδων,
Εὕδετ' ἐμὰ βρέφεα γλυκερὸν καὶ ἐγέρσιμον ὕπνον,
Εὕδετ' ἐμὰ ψυχά, δύ' ἀδελφεώ, εὔσοα τέκνα,
Ὄλβιοι εὐνάζοισθε καὶ ὄλβιοι ἀῶ ἵκοισθε.
Ὣς φαμένα δίνασε σάκος μέγα· τοὺς δ' ἔλαβ' ὕπνος.
Ἆμος δὲ στρέφεται μεσονύκτιον ἐς δύσιν ἄρκτος
Ὠρίωνα κατ' αὐτόν, ὁ δ' ἀμφαίνει μέγαν ὦμον·
Τᾶμος ἄρ' αἰνὰ πέλωρα δύω πολυμήχανος Ἥρα
Κυανέαις φρίσσοντας ὑπὸ σπείραισι δράκοντας
Ὦρσεν ἐπὶ πλατὺν οὐδόν, ὅθι σταθμὰ κοῖλα θυράων
Οἴκου, ἀπειλήσασα φαγεῖν βρέφος Ἡρακλῆα.
Τὼ δ' ἐξειλυσθέντες ἐπὶ χθονὶ γαστέρας ἄμφω
Αἱμοβόρους *ἐκύλιον· ἀπ' ὀφθαλμῶν δὲ κακὸν πῦρ
Ἐρχομένοις λάμπεσκε, βαρὺν δ' ἐξέπτυον ἰόν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ παίδων λιχμώμενοι ἐγγύθεν ἦλθον,
Καὶ τότ' ἄρ' ἐξέγροντο (Διὸς νοέοντος ἅπαντα)
Ἀλκμήνας φίλα τέκνα· φάος δ' ἀνὰ οἶκον ἐτύχθη.
Ἤτοι ὅγ' εὐθὺς ἄυσεν, ὅπως κακὰ θηρί' ἀνέγνω
Κοίλου ὑπὲρ σάκεος, καὶ ἀναιδέας εἶδεν ὀδόντας
Ἰφικλέης· οὔλαν δὲ ποσὶν διελάκτισε χλαῖναν,
Φευγέμεν ὁρμαίνων. ὁ δ' ἐναντίος εἴχετο χερσὶν
Ἡρακλέης, ἄμφω δὲ βαρεῖ ἐνεδήσατο δεσμῷ,
Δραξάμενος φάρυγος, τόθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται
Οὐλομένοις ὀφίεσσι, τὰ καὶ θεοὶ ἐχθαίροντι.
Τὼ δ' αὖτε σπείρῃσιν ἑλισσέσθην περὶ παῖδα
Ὀψίγονον, γαλαθηνόν, ὑπὸ τροφῷ αἰὲν ἄδακρυν.
Ἂψ δὲ πάλιν διέλυον ἐπεὶ μογέοιεν ἀκάνθας,
Δεσμοῦ ἀναγκαίου πειρώμενοι ἔκλυσιν εὑρεῖν.
Ἀλκμήνα δ' ἐσάκουσε βοᾶς, καὶ ἐπέγρετο πράτα.
Ἄνσταθ' Ἀμφιτρύων· ἐμὲ γὰρ δέος ἴσχει ὀκνηρόν.
Ἄνστα, μηδὲ πόδεσσι τεοῖς ὑπὸ σάνδαλα θείης.
Οὐκ ἀίεις παίδων ὁ νεώτερος ὅσσον ἀυτεῖ;
Οὐ νοέεις ὅτι νυκτὸς ἀωρί που οἵδε τε τοῖχοι
Πάντες ἀριφραδέες, καθαρᾶς ἅτερ ἠριγενείας;
Ἔστι τί μοι κατὰ δῶμα νεώτερον, ἔστι φίλ' ἀνδρῶν.
Ὣς φάθ'· ὁ δ' ἐξ εὐνᾶς ἀλόχῳ κατέβαινε πιθήσας·
Δαιδάλεον δ' ὥρμασε μετὰ ξίφος, ὅ ῥ' οἱ ὕπερθε
Κλιντῆρος κεδρίνω περὶ πασσάλῳ αἰὲν ἄωρτο.
Ἤτοι ὅγ' ὠριγνᾶτο νεοκλώστου τελαμῶνος,
Κουφίζων ἑτέρᾳ κολεόν, μέγα λώτινον ἔργον.
Ἀμφιλαφὴς δ' ἄρα παστὰς ἐνεπλήσθη πάλιν ὄρφνας.
Δμῶας δὴ τότ' ἄυσεν ὕπνον βαρὺν ἐκφυσῶντας,
Οἴσετε πῦρ ὅτι θᾶσσον ἀπ' ἐσχαρεῶνος ἑλόντες
Δμῶες ἐμοί, στιβαροὺς δὲ θυρᾶν ἀνακόψατ' ὀχῆας·
Ἄνστατε δμῶες ταλασίφρονες· αὐτὸς ἀυτεῖ.
Οἱ δ' αἶψα προγένοντο λύχνοις ἅμα δαιομένοισι
Δμῶες· ἐνεπλήσθη δὲ δόμος σπεύδοντος ἑκάστου.
Ἤτοι ἄρ' ὡς εἴδοντ' ἐπιτίτθιον Ἡρακλῆα
Θῆρε δύω χείρεσσιν ἀπρὶξ ἁπαλαῖσιν ἔχοντα,
Συμπλήγδην ἰάχησαν· ὁ δ' ἐς πατέρ' Ἀμφιτρύωνα
Ἑρπετὰ δεικανάασκεν· ἐπάλλετο δ' ὑψόθι χαίρων
Κουροσύνᾳ, γελάσας δὲ, πάρος κατέθηκε ποδοῖιν
Πατρὸς ἑοῦ θανάτῳ κεκαρωμένα δεινὰ πέλωρα.
Ἀλκμήνα μὲν ἔπειτα ποτὶ σφέτερον βάλε κόλπον
Ξηρὸν ὑπαὶ* δείους ἀκράχολον Ἰφικλῆα.
Ἀμφιτρύων δὲ τὸν ἄλλον ὑπ' ἀμνείαν θέτο χλαῖναν
Παῖδα· πάλιν δ' ἐς λέκτρον ἰὼν ἐμνάσατο κοίτου.
Ὄρνιθες τρίτον ἄρτι τὸν ἔσχατον ὄρθρον ἄειδον,
Τειρεσίαν τόκα μάντιν, ἀληθέα πάντα λέγοντα,

Ἀλκμήνα

Ἀλκμήνα καλέσασα, χρέος κατέλεξε νεοχμόν,
Καί νιν ὑποκρίνεσθαι ὅπως τελέεσθαι ἔμελλεν
Ἠνώγει, μηδ' εἴ τι θεοὶ νεύοντι πονηρόν,
Αἰδόμενος ἐμὲ κρύπτε· καὶ ὣς οὐκ ἔστιν ἀλύξαι
Ἀνθρώποις, ὅ,τι μοῖρα κατὰ κλωστῆρος ἐπείγει,
Μάντι Εὐηρείδα, μάλα σε φρονέοντα διδάσκω.
Τὼς ἔλεγεν βασίλεια· ὁ δ' ἀνταμείβετο τοίως,
Θάρσει ἀριστοτόκεια γύναι, Περσήϊον αἷμα·
Ναὶ γὰρ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ἀποιχόμενον πάλαι ὄσσων,
Πολλαὶ Ἀχαιϊάδων μαλακὸν περὶ γούνατι νῆμα
Χειρὶ* καταστρέψοντι, ἀκρέσπερον ἀείδοισαι
Ἀλκμήναν ὀνομαστί· σέβας δ' ἔσῃ Ἀργείαισι.
Τοῖος ἀνὴρ ὅδε μέλλει ἐς οὐρανὸν ἄστρα φέροντα
Ἀμβαίνειν, τεὸς υἱός, ἀπὸ στέρνων πλατὺς ἥρως,
Οὗ καὶ θηρία πάντα καὶ ἀνέρες ἥσσονες ἄλλοι.
Δώδεκά οἱ τελέσαντι πεπρωμένον ἐν Διὸς οἰκεῖν
Μόχθους· θνατὰ δὲ πάντα πυρὰ Τραχίνιος ἕξει.
Γαμβρὸς δ' ἀθανάτων κεκλήσεται, οἳ τάδ' ἐπῶρσαν
Κνώδαλα φωλεύοντα βρέφος διαδηλήσασθαι.
Ἔσται δὴ τοῦτ' ἆμαρ ὁπανίκα νεβρὸν ἐν εὐνᾷ
Καρχαρόδων σίνεσθαι ἰδὼν λύκος οὐκ ἐθελήσει.
Ἀλλὰ γύναι πῦρ μέν τοι ὑπὸ σποδῷ* εὔτυκον ἔστω,
Κάγκανα δ' ἀσπαλάθου ξύλ' ἑτοιμάσατ', ἢ παλιούρου,
Ἢ βάτου, ἢ ἀνέμῳ δεδονημένον αὖον ἄχερδον·
Καῖε δὲ τώδ' ἀγρίαισιν ἐπὶ σχίζαισι δράκοντε
Νυκτὶ μέσᾳ, ὅκα παῖδα κανεῖν τεὸν ἤθελον αὐτοί.
Ἦρι δὲ, συλλέξασα κόνιν πυρὸς ἀμφιπόλων τις,
Ῥιψάτω εὖ μάλα πᾶσαν ὑπὲρ ποταμοῖο φέρουσα,
Ῥωγάδας ἐς πέτρας, ὑπὲρ οὔριον· ἂψ δὲ νεέσθω
Ἄστρεπτος. καθαρῷ δὲ πυρώσατε δῶμα θεείῳ
Πρᾶτον, ἔπειτα δ' ἅλεσσι μεμιγμένον (ὡς νενόμισται)
Θαλλῷ ἐπιρραίνειν ἐστεμμένον ἀβλαβὲς ὕδωρ.
Ζηνὶ δ' ἐπιρρέξαι καθυπερτέρῳ ἄρσενα χοῖρον,
Δυσμενέων αἰεὶ καθυπέρτεροι ὡς τελέθοιτε.
    Φᾶ, καὶ ἐρωήσας ἐλεφάντινον ᾤχετο δίφρον
Τειρεσίας, πολλοῖσι βαρύς περ ἐὼν ἐνιαυτοῖς.
Ἡρακλέης δ' ὑπὸ ματρί, νέον φυτὸν ὡς ἐν ἀλωᾷ,
Ἐτρέφετ', Ἀργείου κεκλημένος Ἀμφιτρύωνος.
Γράμματα μὲν τὸν παῖδα γέρων Λίνος ἐξεδίδαξεν,
Υἱὸς Ἀπόλλωνος, μελεδωνεύς, ἄγρυπνος ἥρως·
Τόξον δ' ἐντανύσαι καὶ ἐπίσκοπον εἶναι ὀϊστῶν,
Εὔρυτος, ἐκ* πατέρων μεγάλαις ἀφνειὸς ἀρούραις.
Αὐτὰρ ἀοιδὸν ἔθηκε καὶ ἄμφω χεῖρας ἔπλαξε
Πυξίνᾳ ἐν φόρμιγγι Φιλαμμονίδας Εὔμολπος.
Ὅσσα δ' ἀπὸ σκελέων ἑδροστρόφοι Ἀργόθεν ἄνδρες
Ἀλλάλους σφάλλοντι παλαίσμασιν, ὅσσα τε πύκται
Δεινοὶ ἐν ἱμάντεσσιν, ἅ τ' εἰς γαῖαν προπεσόντες
Πυγμάχοι ἐξεύροντο παλαίσματα σύμφορα τέχνᾳ,
Πάντ' ἔμαθ' Ἑρμείαο διδασκόμενος παρὰ παιδὶ
Ἁρπαλύκῳ* Φανοπῆι· τὸν οὐδ' ἂν τηλόθι λεύσσων
Θαρσαλέως τις ἔμεινεν ἀεθλεύοντ' ἐν ἀγῶνι·
Τοῖον ἐπισκύνιον βλοσυρῷ ἐπέκειτο προσώπῳ.
Ἵππους δ' ἐξελάσασθαι ὑφ' ἅρματι, καὶ περὶ νύσσαν
Ἀσφαλέως κάμπτοντα τροχοῦ σύριγγα φυλάξαι,
Ἀμφιτρύων ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἐδίδαξεν
Αὐτός, ἐπεὶ μάλα πολλὰ θοῶν ἐξήρατ' ἀγώνων
Ἄργει ἐν ἱπποβότῳ κειμήλια· καί οἱ ἀαγεῖς
Δίφροι ἐφ' ὧν ἐπέβαινε, χρόνῳ διέλυσαν ἱμάντας.
Δούρατι δὲ προβολαίῳ, ὑπ' ἀσπίδι νῶτον ἔχοντα,
Ἀνδρὸς ὀρέξασθαι, ξιφέων τ' ἀνέχεσθαι ἀμυχμόν·
Κοσμῆσαί τε φάλαγγα, λόχον τ' ἀναμετρήσασθαι
Δυσμενέων ἐπιόντα, καὶ ἱππήεσσι κελεῦσαι,
Κάστωρ ἱππελίδας ἔδαεν, φυγὰς Ἄργεος ἐλθών,
Ὁππόκα κλᾶρον ἅπαντα καὶ οἰνόπεδον μέγα Τυδεὺς
Ναῖε, παρ' Ἀδρήστοιο λαβὼν ἱππήλατον Ἄργος.
Κάστορι δ' οὔτις ὁμοῖος ἐν ἡμιθέοις πολεμιστὴς
Ἄλλος ἔην, πρὶν γῆρας ἀποτρῖψαι νεότητα.
Ὧδε μὲν Ἡρακλῆα φίλα παιδεύσατο μάτηρ.
Εὐνὰ δ' ἦς τῷ παιδὶ τετυγμένα ἀγχόθι πατρὸς,

Alcmena quum vocaſſet, caſum expoſuit nouum,
Et ipſum reſpondere quid euenturum eſſet
Iuſſit: &, Ne, ſiquid (inquit) dij aduerſi cogitant,
Reueritus me celes. non enim effugere poſſunt
Homines id, quod parca per fila ſua vrget: γρ. Ἀνθρώ-ποις.
Vates Euerid: (fili Euera) admodum ſapientem te doceo.
Sic locuta eſt regina: ille autẽ taliter reſpondit, (guine Perſei:
Bonũ animũ habe, præſtantiſſima prolis parẽs, nata ex ſan-
Per meum dulce lumen quod olim ab oculis meis receſſit,
Multæ Achaiades molle inter genua ſtamen
Manibus verſabunt, extremo veſpere cantu celebrantes
Alcmenã nominatim, & venerẽter colẽt te mulieres Argiuæ. γρ. κατα-τρίψοντι, γρ. καὶ κατα-τρίψοντι.
Talis hic vir in aſtriferum cœlum
Aſcenſurus eſt filius tuus, lato pectore heros,
A quo & belluæ omnes & alij viri ſuperabuntur.
Cui fato decretũ est vt in domo Iouis habitet, vbi duodecim
Labores: oĩa. a. mortalia capiet pyra Trachinia. (exãtlauerit
Gener autẽ deorũ immortaliũ vocabitur, qui hæc excitarunt
Monſtra ſpeluncis occultata, vt puerum interimerent.
Tempus erit illud quando hinnulum in ſuo lecto
Serratis dentibus lupus videns lædere non volet.
Verùm domina, vide vt ignis tibi ſub cinere paratus ſit,
Et ligna arida aſpalathi inſtruite, vel paliuri, γρ. ἕτοι-μον.
Vel rubi, vel vento agitatum aridũ acherdũ (ſpinæ genus)
Et combure ſuper ſylueſtribus hiſce lignis ſectis hos dracones,
Media nocte, quo tempore puerũ tuũ occidere ipſi volebãt.
Sub auroram autem aliqua ex ancillis collectum cinerem
Proijciat bene omnem, ad fluuium ferens,
In petras abruptas, atque in ventum: ſtatimque redeat,
Non reſpectans: & puro ſuffite (luſtrate) domum ſulphure
Primùm: deinde ſale mixtam (iuxta ritum)
Ramo virenti oliuæ coronatam inſpergite puram aquam.
Ioui autem mactate ſupremo maſculum porcum,
Hoſtes ſemper veſtros vt ſuperetis.
Dixit, & recedens ad eburneum currum abijt
Tireſias, etſi multis annis grauis erat.
Hercules verò apud matrẽ, ſicut tenera planta in viridario,
Alebatur, Argiui (filius) dictus Amphitryonis.
Literas quidem puerum iam ſenex docuit Linus,
Apollinis filius, diligens, vigil heros:
Arcum autem tendere, & certum eſſe ſagittæ iaculatorem,
Eurytus (docuit) à patre amplos agros poſſidens.
Sed cantorem eum fecit, & ambas manus formauit γρ. μεγάλοις.
In buxea cithara Philammonides Eumolpus. (Argo viri
Quomodo verò à cruribus clunes verſantes (agiliter) ex
Seſe mutuò ſupplantant luctando, & quomodo pugiles
Saui ceſtibus, & quæ in terram ruentes
Luctatores inuenerunt certamina idonea arti,
Omnia hæc didicit edoctus à filio Mercurij
Harpalyco Phanopeo: cuius ne procul quidem conſpectum
Facilè quis ſuſtinuit pugnantis in certamine: γρ. φανῆι.
Tale ſupercilium terribili incumbebat faciei.
Porro equos ad currum iunctos educere, & circa metam
Tutò flectendo, in rotis modiolos axium, ne frangantur,
tueri,
Amphytrio filium ſuum, bene conſultum illi cupiẽs, docuit
Ipſe: quoniã valde multa ex velocib. reportauit certaminib.
In equeſtri Argo repoſita pretioſa munera: & et infracti
Currus quibus vehebatur, præ vetuſtate lora ſoluta habebãt.
At quomodo haſta directa, tergo ſub ſcutum occultato
Virum peteret, & gladiorum vulnera ſuſtineret,
Inſtrueretque aciem, atque inſidias diſponeret,
Hoſtes aggrediens, & equites hortaretur,
Caſtor eques docuit, quum profugus ex Argo veniſſet,
Quo tempore totum regnum & vineam magnam Tydeus
Tenebat, equeſtri Argo ab Adraſto accepto.
Caſtori autem nullus ſimilis inter heroas bellator
Alius erat, priuſquam ſenium excuſſiſſet iuuentam.
Sic quidem Herculem chara edocuit mater.
Thorus autem erat puero extructus propè patris thorum,

Exuuium leonis valde gratum illi.
Cœna autem, carnes aſſatæ, & grandis è caniſtro panis
Doricus, qui facilè etiam foſſorem plantarum ſatiare poſſet.
Verùm de die exilem, abſque igni, ſumebat cœnam:
Veſtes autem non elaboratas induebat ſuper mediā ſurā.

Δέρμα λεόντειον, μάλα οἱ κεχαρισμένον αὐτῷ·
Δεῖπνον δὲ, κρέα τ᾽ ὀπτὰ, καὶ ἐν κανέῳ μέγας ἄρτος
Δωρικὸς· ἀσφαλέως κε φυτοσκάφον ἄνδρα κορέσσαι.
Αὐτὰρ ἐπ᾽ ἄματι τυννὸν ἄνευ πυρὸς αἴνυτο δόρπον·
Εἵματα δ᾽ οὐκ ἀσκητὰ μέσας ὑπὲρ ἕννυτο κνήμας.

Deeſt finis huius Idyllij, & ſequentis initium.

Λείπει τὸ τέλος τοῦ παρόντος εἰδυλλίου, καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ ἑξῆς.

HERCVLES LEONIS INTERfector, vel Augiæ opulentia.

ΗΡΑΚΛΗΣ ΛΕΟΝΤΟΦΟΝΟΣ, ἢ κατά τινα ἀντίγραφα, Αὐγείου κλῆρος,

Idyllium XXV.

εἰδύλλιον κε.

Hic ſenex dicebat boum paſtor,
Intermittens opus quod illi in manibus erat,
Lubens tibi hoſpes quod quæris dicam,
Mercurij hoſpitalem reuerentiam veritus, in viis cōſecrati:
Hunc enim cœlicolarum maximè aiunt iraſci
Si quis via indigentem auerſetur viatorem.
Greges quidem lanigeri (ſunt) regis Augiæ,
Neque omnes in iiſdem paſcuis, aut eodem in loco paſcūtur:
γρ. ἐλισοῦντος. *Namque alij ad & circum ripas fluentis Eliſontis,*
Alij ad ſacra fluenta diuini Alphei,
Alij ad Bupraſium vitiferum: alij & hîc.
Separatim illis (gregibus) & ſtabula extructa ſunt ſingulis:
Et armentis quamuis valde multis, tamen
Omnibus paſcua hîc virentia ſemper ſunt,
Circa loca paluſtria Meneij. nam dulces herbas
Prata ferunt roſcida, & loca irrigua
Abundè, quæ cornutis bobus robur augent.
Stabulum illorum hoc ad dexteram tuam manum
Apparet, totum trans fluentem amnem,
Illic vbi platani perennes natæ ſunt,
Viridiſque oleaſter, Apollinis à paſtoribus culti
Sacellum inuiolabile, ô hoſpes, ſummi dei.
Mox & ſtabula valde ſpatioſa agricolis
Ædificata ſunt, qui regi multas & immenſas opes
Acquirimus iuſtè, ter ſubactis ſementem noualibus
Interdum iniicientes, & quater aratis ſimiliter.
Limites norunt plantarum foſſores, qui multum laborioſi
Ad torcularia veniunt, quum æſtas tempeſtiua venit.
Nam omnes hi campi ſunt lati Augiæ,
Iugera frumentifera, & horti arboribus conſiti,
Vſque ad extrema montiū iuga, vbi multa ſunt fontium ſca-
Ad q̄ loca nos opus faciētes cōmeamus toto die, (turigines.
Sicut decet famulos, quibus vita ruri peragitur.
Sed tu mihi dic (quod & tibi ipſi vtilius
Erit) cuius indigens huc veneris.
Num nam Augiam, aut aliquem famulorum illius
Quæris, qui ei ſunt? ego autem qui ſcio, tibi certò
Omnia dicere poſſum. neque enim te ex malis natum reor
Eſſe, neque ipſum malis ſimilem,
Talis in te præſtans forma eminet: certè deorum
Filij tales inter homines ſunt.
Huic reſpondens dixit fortis filius Iouis,
Certè ſenex, Augiam velim Epiorum principem
Videre. eius enim me huc adduxit indigentia.
Qui ſi in vrbe verſatur apud ſuos ciues,
Plebem curans, atque ius dicens,
Ex his famulis iube aliquem mihi ducem eſſe,
Qui ruri hîc ſenior & præfectus eſt,
Cui exponere aliquid poſſim, aliquid ex ipſo loquente audire.
Nam deus alium aliarum rerum indigentem fecit.
Huic ſenex viciſſim reſpondit, inclytus agricola,
Alicuius ex diis immortalibus conſilio huc veniſti hoſpes.
Nam tibi omne negotium quod vis, ſtatim effectum eſt.
Huc enim Augias charus Solis filius.

Τὸν δ᾽ ὁ γέρων προσέειπε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ,
Παυσάμενος ἔργοιο τό οἱ μετὰ χερσὶν ἔκειτο,
Ἔκ τοι ξεῖνε πρόφρων μυθήσομαι ὅσσ᾽ ἐρεείνεις,
Ἑρμέω ἁζόμενος δεινὴν ὄπιν ἐινοδίοιο·
Τὸν γάρ φασι μέγιστον ἐπουρανίων κεχολῶσθαι
Εἴ κεν ὁδοῦ ζαχρεῖον ἀνήνηταί τις ὁδίτην.
Ποίμναι μὲν βασιλῆος ἐΰτριχες Αὐγείαο
Οὐ πᾶσαι βόσκονται ἴαν βόσιν, οὐδ᾽ ἕνα χῶρον·
Ἀλλ᾽ αἱ μέν ῥα νέμονται ἐπ᾽ ὄχθαις ἀμφ᾽ * Ἐλισοῦντος,
Αἱ δ᾽, ἱερὸν θείοιο παρὰ ῥόον Ἀλφειοῖο,
Αἱ δ᾽ ἐπὶ Βουπρασίου πολυβότρυος· αἱ δὲ καὶ ὧδε.
Χωρὶς δὲ σηκοί σφι τετυγμένοι εἰσὶν ἑκάσταις.
Αὐτὰρ βουκολίοισι περιπλήθουσί περ ἔμπης
Πάντεσσιν νομοὶ ὧδε τεθηλότες αἰὲν ἔασι,
Μηνίου ἂμ μέγα τῖφος, ἐπεὶ μελιηδέα ποίην
Λειμῶνες τε φέρουσιν ὑπόδροσοι εἱαμεναί τε
Εἰς ἀγέλας, ἥ ῥα βουσὶ μένος κεραῇσιν ἀέξει.
Αὖλις δέ σφισιν ἥδε τεῆς ἐπὶ δεξιὰ χειρὸς
Φαίνεται εὖ μάλα πᾶσα πέρην ποταμοῖο ῥέοντος,
Κείνῃ ὅθι πλατάνιστοι ἐπηεταναὶ πεφύασι,
Χλωρή τ᾽ ἀγριέλαιος, Ἀπόλλωνος νομίοιο
Ἱερὸν ἁγνὸν, ξεῖνε, τελειοτάτοιο θεοῖο·
Εὐθὺς δὲ σταθμοὶ περιμήκεες ἀγροιώταις
Δέδμηνθ᾽, οἳ βασιλῆϊ πολὺν καὶ ἀθέσφατον ὄλβον
Ῥυόμεθ᾽ ἐνδυκέως, τριπόλοις σπόρον ἐν νειοῖσιν
Ἔσθ᾽ ὅτε βάλλοντες καὶ τετραπόλοισιν ὁμοίως.
Οὔρους μὴν ἴσασι φυτοσκάφοι, οἱ πολυεργοὶ
Ἐς ληνοὺς ἱκνεῦνται, ἐπὴν θέρος ὥριον ἔλθῃ.
Πᾶν γὰρ δὴ πεδίον τόδ᾽, ἐΰφρονος Αὐγείαο,
Πυροφόροι τε γύαι, καὶ ἀλωαὶ δενδρήεσσαι,
Μέχρις ἐπ᾽ ἐσχατιὰς πολυπιδάκος ἀκρωρείης·
Ἃς ἡμεῖς ἔργοισιν ἐποιχόμεθ᾽ ἤματα πάντα,
Ἣ δίκη οἰκήων οἷσιν βίος ἔπλετ᾽ ἐπ᾽ ἀγροῖς.
Ἀλλὰ σύ πέρ μοι ἔνισπε, (τό τοι καὶ κέρδιον αὐτῷ
Ἔσσεται) οὗ τινος ὧδε κεχρημένος εἰλήλουθας.
Ἠέ τι Αὐγείην ἢ καὶ δμώων τινὰ κείνου
Δίζεαι, οἳ οἱ ἔασιν; ἐγὼ δέ κέ τοι σάφα εἰδὼς
Πάντ᾽ ἀγορεύσαιμ᾽, ἐπεὶ οὔ σε κακῶν ἄπο φημὶ τετύχθαι
Ἔμμεναι, οὐδὲ κακοῖσιν ἐοικότα φυέμεν αὐτὸν,
Οἷόν τοι μέγα εἶδος ἐπιπρέπει. ἦ ῥά νυ παῖδες
Ἀθανάτων τοιοίδε μετὰ θνητοῖσιν ἔασι.
Τὸν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη Διὸς ἄλκιμος υἱὸς,
Ναὶ γέρον Αὐγείην ἐθέλοιμί κεν ἀρχὸν Ἐπειῶν
Εἰσιδέειν· τοῦ γάρ με καὶ ἤγαγεν ἐνθάδε χρειώ.
Εἰ δ᾽ ὁ μὲν ἄρ κατὰ ἄστυ μένει παρὰ οἷσι πολίταις,
Δήμου κηδόμενος, διὰ δὲ κρίνησι θέμιστας,
Δμώων δή τινα τόνδε σύ μοι φράσον ἡγεμονεύειν,
Ὅστις ἐπ᾽ ἀγρῶν τῶνδε γεραίτερος αἰσυμνήτης,
Ὧ κε τὸ μὲν εἴποιμι, τὸ δ᾽ ἐκ φαμένοιο πυθοίμην.
Ἄλλον δ᾽ ἄλλου ἔθηκε θεὸς ἐπιδευέα φωτῶν.
Τὸν δ᾽ ὁ γέρων ἐξαῦτις ἀμείβετο δῖος ἀροτρεὺς,
Ἀθανάτων ὦ ξεῖνε φραδῇ τινος ἐνθάδ᾽ ἱκάνεις,
Ὥς τοι πᾶν ὃ θέλεις αἶψα χρέος ἐκτετέλεσται·
Ὧδε γὰρ Αὐγείης υἱὸς φίλος Ἠελίοιο,

Σφωϊτέρῳ

Σφωϊτέρῳ σὺν παιδὶ, βίῃ Φυλῆος ἀγαυοῦ,
Χθιζὸς γ' εἰλήλουθεν ἀπ' ἄστεος, ἤμασι πολλοῖς
Κτῆσιν ἐποψόμενος, ἥ οἱ νήριθμος ἐπ' ἀγρῶν.
Ὥς που καὶ βασιλεῦσιν ἐείσατο ᾗσιν ἐνὶ φρεσὶν
Αὐτοῖς κηδομένοισι σαώτερος ἔμμεναι οἶκος.
Ἀλλ' ἴομεν μάλα πρός μιν· ἐγὼ δέ τοι ἡγεμονεύσω
Αὖλιν ἐς ἡμετέρην, ἵνα κεν τέτμοιμεν ἄνακτα.
Ὣς εἰπὼν ἡγεῖτο· νόῳ δ' ὅγε πολλὰ μενοίνα,
Δέρμα τε θηρὸς ὁρῶν, χειροπληθῆ τε κορύνην,
Ὁππόθεν ὁ ξεῖνος· μέμασαν δέ μιν ἐξερέεσθαι.
Ἂψ δ' ὄκνῳ ποτὶ χεῖλος ἐλάμβανε μῦθον ἰόντα,
Μή τί οἱ οὐ κατὰ καιρὸν ἔπος προτιμυθήσαιτο
Σπερχομένῳ· χαλεπὸν δ' ἑτέρου νόον ἴδμεναι ἀνδρός.
Τοὺς δὲ κύνες προσιόντας ἀπόπροθεν αἶψ' ἐνόησαν,
Ἀμφότερον, ὀδμῇ τε χροὸς, δούπῳ τε ποδοῖιν.
Θεσπέσιον δ' ὑλάοντες ἐπέδραμον ἄλλοθεν ἄλλος
Ἀμφιτρυωνιάδῃ Ἡρακλέϊ· τὸν δὲ γέροντα
Ἀχρεῖον κλάζοντε, περισσαίνοντ' ἑτέρωθεν·
Τοὺς μὲν ὅγε λάεσσιν, ἀπὸ χθονὸς ὅσσον ἀείρων,
Φεύγειν ἂψ ὀπίσω δειδίσσετο· τρηχὺ δὲ φωνῇ
Ἠπείλει μάλα πᾶσιν, ἐρητύσασκε δ' ὑλαγμοῦ·
Χαίρων ἐν φρεσὶν ᾗσιν, ὁθούνεκεν αὖλιν ἔρυντο
Αὐτοῦ γ' οὐ παρεόντος· ἔπος δ' ὅγε τοῖον ἔειπεν·
Ὢ πόποι, οἷον τοῦτο θεοὶ ποίησαν ἄνακτες
Θηρίον ἀνθρώποισι μετέμμεναι, ὡς ἐπιμηθές.
Εἴ οἱ καὶ φρένες ὧδε νοήμονες ἔνδοθεν ἦσαν,
Ἤδει δ' ᾧ τε χρὴ χαλεπαινέμεν, ᾧ τε καὶ οὐκί,
Οὐκ ἄν τοι θηρῶν τις ἐδήρισεν περὶ τιμῆς.
Νῦν δὲ λίην ζάκοτόν τε καὶ ἀρρηνὲς γένετ' αὔτως.
Ἦ ῥα, καὶ ἐσσυμένως ποτὶ ταὔλιον ἷξον ἰόντες.
Ἠέλιος μὲν ἔπειτα ποτὶ ζόφον ἔτραπεν ἵππους
Δείελον ἦμαρ ἄγων· τὰ δ' ἐπήλυθε πίονα μῆλα
Ἐκ βοτάνης ἀνιόντα μετ' αὐλιά τε σηκούς τε.
Αὐτὰρ ἔπειτα βόες μάλα μυρίαι ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις
Ἐρχόμεναι φαίνονθ', ὡσεὶ νέφη ὑδατόεντα
Ὅσσα τ' ἐν οὐρανῷ εἶσιν ἐλαυνόμενα προτέρωσε
Ἠὲ νότοιο βίῃ, ἠὲ Θρῃκὸς βορέαο.
Τῶν μέν τ' οὔτις ἀριθμὸς ἐν ἠέρι γίνεται ἰόντων,
Οὐδ' ἄνυσις· τόσα γάρ τε μετὰ προτέροισι κυλινδεῖ
Ἲς ἀνέμου, τὰ δέ τ' ἄλλα κορύσσεται αὖτις ἐπ' *ἄλλοις·
Τόσσ' αἰεὶ μετόπισθε βοῶν ἐπὶ βουκόλι' ᾔει.
Πᾶν δ' ἄρ' ἐνεπλήσθη πεδίον, πᾶσαι δὲ κέλευθοι,
Ληΐδος ἐρχομένης· στείνοντο δὲ πίονες ἀγροὶ
Μυκηθμῷ· σηκοὶ δὲ βοῶν ῥεῖα πλήσθησαν
Εἰλιπόδων· ὄιες δὲ κατ' αὐλὰς ηὐλίζοντο.
Ἔνθα μὲν οὔτις ἕκηλος, ἀπειρεσίων περ ἐόντων,
Εἱστήκει παρὰ βουσὶν ἀνὴρ κεχρημένος ἔργου·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἀμφὶ πόδεσσιν ἐϋτμήτοισιν ἱμᾶσι
Καλοπέδιλ' ἀράρισκε, παρασταδὸν ἐγγὺς *ἀμέλγων·
Ἄλλος δ' αὖ φίλα τέκνα φίλαις ὑπὸ μητέρας ἵει
Πινέμεναι λιαροῖο, μάλα λελιημένα, γάλακτος.
Ἄλλος ἀμόλγιον εἶχ', ἄλλος τρέφε πίονα τυρόν·
Ἄλλος ἐσῆγεν ἔσω ταύρους, δίχα θηλειάων.
Αὐγείης δ' ἐπὶ πάντας ἰὼν θηεῖτο *βοαύλους,
Ἥντινά οἱ κτεάνων κομιδὴν ἐτίθεντο νομῆες.
Σὺν δ' υἱός τε βίη τε πολύφρονος Ἡρακλῆος
Ὡμάρτευν βασιλῆϊ διερχομένῳ μέγαν ὄλβον.
Ἔνθα καὶ ἄρρηκτόν περ ἔχων ἐν στήθεσι θυμὸν
Ἀμφιτρυωνιάδης, καὶ ἀραρότα νωλεμὲς αἰεὶ,
Ἐκπάγλως *θαύμαζε βοῶν τόγε μυρίον ἔθνος
Εἰσορόων· οὐ γάρ κεν ἔφασκέ τις οὐδὲ ἐώλπει
Ἀνδρὸς ληΐδ' ἑνὸς τόσσην ἔμεν, οὐδὲ δέκ' ἄλλων,
Οἵ γε πολύρρηνες πάντων ἔσαν ἐκ βασιλήων.
Ἠέλιος δ' ᾧ παιδὶ τόδ' ἔξοχον ὤπασε δῶρον,
Ἀφνειὸν μήλοις πέρι πάντων ἔμμεναι ἀνδρῶν.
Καί ῥά οἱ αὐτὸς ὄφελλε διαμπερὲς εὔβοτα πάντα
Ἐς τέλος· οὐ μὲν γάρ τις ἐπήλυθε νοῦσος ἐκείνου
Βουκολίοις, αἵ τ' ἔργα καταφθινύθουσι νομήων·
Αἰεὶ δὲ πλέονες κεραοὶ βόες, αἰὲν ἀμείνους

Unà cum filio ſuo illuſtri Phyleo,
Heri venit ab vrbe, multis diebus
Inſpecturus opes, quæ illi innumerabiles ruri ſunt.
Sic aliquando & regibus videtur in animo ſuo
Quum ipſi curant, domus magis ſalua eſſe.
Sed eamus ad eum: ego que tibi dux ero
In ſtabulum noſtrum, vbi inueniemus regem.
Sic loquutus præibat: animo verò multa cogitabat,
Exuuium feræ videns, & grandem clauam,
Vnde hic hoſpes veniret: cupiebat autem ipſum interrogare.
Rurſum verò præ metu intra labra ſermonẽ euntẽ cohibebat,
Ne quod ei non opportunè verbum diceret
Properãti. Difficile autem eſt ſenſum alterius hominis noſſe.
Hos accedentes procul canes ſtatim ſenſerunt,
Vtroque modo, & ab odore corporis, & ſtrepitu pedum. γρ. ἀμφότεροι.
Valde autem latrantes incurrerunt aliunde alius
In Amphitryoniadem Herculem: ſed circa ſenem
Fruſtrà ſtrepentes, adblandiebantur ab altera parte.
Hos ille lapidibus à terra tantùm ſublatis,
Vt fugerent retrò perterrefaciebat: aſperè verò voce
Minabatur omnibus, & cohibuit à latratu.
Animo ſuo gaudens quòd ſtabulum cuſtodirent
Ipſo abſente: & ſic dixit,
Papæ, quale hoc fecerunt dij reges
Animal, vt cum hominibus ſit: quàm callidum,
Cui ſi & mens ita intelligens in pectore eſſet,
Vt intelligeret cui iraſci deberet, & cui minus:
Tunc nullum animal hoc de honore certare poſſet.
Nunc nimis furentur iracundum, & ſæuum eſt temerè.
Sic dixit: atque canes celeriter ad ſtabulum euntes ſedebant.
Interea ſol ad occaſum vertit equos,
Veſpertinum diem adducẽs: aduenerũt autẽ pinguia pecora,
Ex paſcuis redeuntia ad caulas & ſtabula.
Deinde boues innumeræ, aliæ poſt alias
Venientes apparebant: ſicut nubes pluuioſæ
Quàm multæ in cœlo quæ propelluntur vlterius
Vel noti impulſu, vel Threicij boreæ.
Harum quidem nullus numerus eſt in aere exiſtentium,
Neque modus: tam multas prioribus agglomerat
Vis venti, & aliæ ſubinde exurgunt ſuper alias:
Tot ſemper poſt boues bubulcus ibat: γρ. ἄλλαις.
Omnes vtique campi implebantur, omnes viæ,
Incedentiũ pecorum multitudine: reſonabantq́; pingues agri
Mugitu. ſtabula autem boum ſtatim repleta ſunt.
(Bobus) curuis pedibus incedẽtibus, oues. a. in caulis ſtabula-
Ibi nullus otioſus, quamuis innumeri eſſent, (bantur.
Stabat apud boues vir indigens operis:
Verùm alius pedibus (vaccarum) ſectilibus loris
Ligneas compedes adaptabat, propè adſtando mulgens:
Alius autem charis matribus charam ſobolem ſubmittebat, γρ. ἀμέλγων.
Vt biberent de dulci (lacte) prorſum autem lacte diſtenta
erant.
Alius mulctram tenebat, alius pinguem addenſabat caſeũ:
Alius intra (ſtabula) tauros agebat, ſeorſum a vaccis.
Augias verò ad omnia vadens boum ſtabula ſpectabat. γρ. βοαύλας.
Quem illi opum prouentum repoſuiſſent paſtores.
Vnà filius & ſapiens Hercules
Sequebantur regem circumeuntem per ſuas magnas opes.
Ibi quamuis infragilem haberet in pectore animum
Amphitryon ades, & ſibi conſtantem ſuguter,
(Tamen) vehementer mirabatur hoc boum infinitum agmen γρ. θαύμαζεν ὅμως τόγε.
Aſpiciens. non enim diceret aliquis, neque putaret,
Vnius viri opes tantas eſſe, neque decem aliorum,
Qui maximè abũdates pecore ex omnibus fuiſſent regibus.
Sol verò filio ſuo eximium hoc donum præbuit,
Diuitem pecorum eſſe præ omnibus hominibus.
Et quidem ipſe augebat penitus illi armenta omnia
Perpetuò. nam nullus morbus illa inuadebat
Armenta, qui (morbi) corrumpunt labores paſtorum.
Semper itaque plures cornuta boues, ſemper meliores

In annos ſingulos naſcebantur. certè enim omnes
Viuipara erant eximiè & fæmellipara.
Cum his autem trecenti tauri vna incedebant,
Cruribus albis, incuruis cornibus: & ducenti alij
Rutili: qui omnes vaccarum inſcenſores erant.
Rurſum alij poſt iſtos duodecim paſcebantur,
Sacri Solis: erant verò colore ſicut cycni,
Candidi, & inter omnes boues excellebant.
Qui & ſegregãtes ſe ab armẽto paſcebãtur virẽtibus herbis
In paſcuis, ſic mirificè ſibi placentes.
Quumq; ex denſis celeres venirent feræ
Saltibus in campum, propter boues agreſtes,
Hi primi ad pugnam corporum impetu ruebant.
Horribiliter verò fremebant, cædem ipſo aſpectu minantes.
Inter hos autem excellebat viribus & robore ſuo,
Atque animo elato, Phaethon ingens: quem quidem paſtores
Stellæ omnes cõparabant, propterea quòd longè ſupra alios
Boues incedens lucebat, & inſigniter conſpicuus erat.
R. σκῦλος. *Qui quũ aridã pellem videret cæſios oculos habẽtis leonis,*
In ipſum mox irruit cautum Herculem,
Vt impingeret in latera caput, & robuſtam frontem.
Huius quidem accedentis rex prehendit craſſa manu
Siniſtrum ſtatim cornu: deorſum verò ceruicem in terram
Inflexit, quãuis graue exiſtẽtẽ: & rurſũ ipſũ impulit retror-
Humerũ (ipſius) premẽs: ille verò neruos extendens (ſum-
Muſculorum, in ſummis armis rectus conſtitit.
Mirabatur & rex ipſe, & filius artis militaris peritus,
Phyleus, quiq; apud cornutas boues paſtores erant,
Herculis vires immenſas videntes.
Iſti verò in vrbem, relictis illic pinguibus agris,
Ibant, Phyleus & Herculea virtus.
Publicam autem viam quum primùm ingreſſi ſunt,
Exigua velocibus ſemita pedibus confecta,
Quæ per vinetum à ſtabulo porrecta erat,
Non admodum conſpicua in viridi ſylua exiſtens:
Ibi alloquutus eſt Iouis altiſſimi filium
Augiæ dilectus filius poſt ſe incedentem,
Leuiter inclinans caput in dextrum humerum:
Iãpridem, hoſpes, quendã omnino de te ſermonem audiui,
Sicut in animum meum nunc immuto.
Venit. n. aliquis ex Argo profectus, vigore ætatis quaſi iuue-
Huc vir Achiuus, ex Helice maritima, *(nis,*
Qui etiam inter plures Epeos narrabat,
Quòd quum ipſe adeſſet, quidam Argiuus interfeciſſet
Feram, ſæuum leonem, malum monſtrum agricolis,
Cauum luſtrum habentem in nemore Iouis Nemæi.
Neque certò ſcio vtrum ex Argo ſacro
Indidẽ (natus): an verò in Tirynthe habitans, aut Mycenis.
Sic ille commemorabat: genere autem ipſum eſſe dicebat,
(Si rectè quidem ego commemini) ex Perſeo.
Exiſtimo non alium hoc (efficere) ſuſtinuiſſe ex Ægialenſi-
bus (id eſt Achiuis)
Quàm te. nam pellis belluæ id manifeſtè indicat,
Opus fortè manuum, quæ tibi latera tegit.
Dic age nunc mihi primùm (vt cognoſcam in animo
O heros, vtrum verum auguror, an verò minus)
Vtrum tu ille es, de quo nobis audientibus dicebat
Qui ex Helice aderat Achiuus, egoq; rectè reputo.
Narra verò quomodo exitialem feram ipſe occidiſti,
Et quomodo in aquoſa Nemea intrauit regionem.
Non enim talem belluam in Peloponneſo inuenire poſſis,
Si cupias videre. non enim tam grandes alit,
Sed vrſos tantùm & ſues, & exitialem luporum gentem.
Quapropter mirabantur, qui illum tũc ſermonem audiebãt:
Quidam & mentiri viatorem illum dicebant,
Vt vana lingua gratificaretur præſentibus.
Sic loquutus, è media deflexit via
Phyleus, vt ambobus incedentibus ſufficiens eſſet (via)
Et vt faciliùs Herculem loquentem exaudiret:
Qui ipſum comitans, tali alloquutus eſt ſermone,

Ἐξ ἔτεος γίνοντο μάλ' εἰς ἔτος. αἱ γὰρ ἅπασαι
Ζωοτόκοι τ' ἦσαν περιώσια θηλυτόκοι τε.
Ταῖς δὲ τριηκόσιοι ταῦροι συνάμ' ἐστιχόωντο,
Κνήμαργοί θ' ἕλικές τε· διηκόσιοι τε μὲν ἄλλοι
Φοίνικες· πάντες δ' ἐπιβήτορες οἵγ' ἔσαν ἤδη.
Ἄλλοι δ' αὖ μετὰ τοῖσι δυώδεκα βουκολέοντο
Ἱεροὶ Ἠελίου, χροιὴν δ' ἔσαν ἠΰτε κύκνοι,
Ἀργησταί. πᾶσιν δὲ μετέπρεπον εἰλιπόδεσσιν,
Οἳ καὶ ἀτιμαγέλαι βόσκοντ' ἐριθηλέα ποίην
Ἐν νομῷ, ὧδ' ἔκπαγλον ἐπὶ σφίσι γαυριόωντες·
Καί ῥ' ὁπότ' ἐκ λασίοιο θοοὶ προγενοίατο θῆρες
Ἐς πεδίον δρυμοῖο, βοῶν ἕνεκ' ἀγροτεράων,
Πρῶτοι τοί γε μάχηνδε κατὰ χροὸς ἤεσαν ὁρμῇ.
Δεινὸν δὲ βρυχῶντο, φόνον λεύσσοντε προσώπῳ.
Τῶν μέν τε προφέρεσκε βίηφί τε καὶ σθένεϊ ᾧ,
Ἠδ' ὑπεροπλίῃ Φαέθων μέγας, ὅν ῥα βοτῆρες
Ἀστέρι πάντες ἔισκον, ὁθούνεκα πολλὸν ἐν ἄλλοις
Βουσὶν ἰὼν λάμπεσκεν, ἀρίζηλος δ' ἐτέτυκτο·
Ὃς δή τοι *σκύτος αὖον ἰδὼν χαροποῖο λέοντος,
Αὐτῷ ἔπειτ' ἐπόρουσεν ἐυσκόπῳ Ἡρακλῆι,
Χρίμψασθαι ποτὶ πλευρὰ κάρη στιβαρόν τε μέτωπον.
Τοῦ μὲν ἄναξ προσιόντος ἐδράξατο χειρὶ παχείῃ
Σκαιοῦ ἄφαρ κέραος, κατὰ δ' αὐχένα νέρθ' ἐπὶ γαίης
Κλάσσε βαρύν περ ἐόντα· πάλιν δέ μιν ὦσεν ὀπίσσω
Ὤμῳ ἐπιβρίσας· ὁ δέ οἱ περὶ νεῦρα τανυσθεὶς
Μυὼν ἐξ ὑπάτοιο βραχίονος ὀρθὸς ἀνέστη.
Θαύμαζεν δ' αὐτός τε ἄναξ, υἱός τε δαΐφρων
Φυλεύς, οἵ τ' ἐπὶ βουσὶ κορωνίσι βουκόλοι ἦσαν,
Ἀμφιτρυωνιάδαο βίην ὑπέροπλον ἰδόντες.
Τὼ δ' εἰς ἄστυ, λιπόντε κατ' αὐτόθι πίονας ἀγρούς,
Ἐστιχέτην, Φυλεύς τε βίη θ' Ἡρακληείη.
Λαοφόρου δ' ἐπίβησαν ὅθι πρώτιστα κελεύθου,
Λεπτὴν καρπαλίμοισι τρίβον ποσὶν ἐξανύσαντες,
Ἥ ῥα δι' ἀμπελεῶνος ἀπὸ σταθμοῦ τετάνυστο,
Οὔτι λίην ἀρίσημος ἐν ὕλῃ χλωρᾷ ἐοῦσα·
Τῇ μὲν ἄρα προσέειπε Διὸς γόνον ὑψίστοιο
Αὐγείεω φίλος υἱός, ἕθεν μετόπισθεν ἰόντα,
Ἦκα παρακλίνας κεφαλὴν κατὰ δεξιὸν ὦμον·
Ξεῖνε, πάλαι τινὰ πάγχυ σέθεν πέρι μῦθον ἀκούσας,
Ὡσεὶ περ σφετέρῃσιν ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι αὖτις·
Ἤλυθε γὰρ στείχων τις ἀπ' Ἄργεος ὡς νέος ἀκμὴν
Ἐνθάδ' Ἀχαιὸς ἀνὴρ Ἑλίκης ἐξ ἀγχιάλοιο,
Ὃς δή τοι μυθεῖτο καὶ ἐν πλεόνεσσιν Ἐπειῶν,
Οὕνεκεν Ἀργείων τις ἕθεν παρεόντος ὄλεσσε
Θηρίον, αἰνολέοντα, κακὸν τέρας ἀγροιώταις,
Κοίλην αὐλιν ἔχοντα Διὸς Νεμέοιο παρ' ἄλσος.
Οὐκ οἶδ' ἀτρεκέως ἢ Ἄργεος ἐξ ἱεροῖο
Αὐτόθεν, ἢ Τίρυνθα νέμων πόλιν, ἠὲ Μυκήνην.
Ὣς κεῖνος ἀγόρευε· γένος δέ μιν εἶναι ἔφασκεν
(Εἰ ἐτεόν περ ἐγὼ μιμνήσκομαι) ἐκ Περσῆος.
Ἔλπομαι οὐχ ἕτερον τόδε τλήμεναι Αἰγιαλήων
Ἠὲ σε. δέρμα δὲ θηρὸς ἀριφραδέως ἀγορεύει
Χειρῶν καρτερὸν ἔργον, ὅ τοι περὶ πλευρὰ καλύπτει.
Εἴπ' ἄγε νῦν μοι πρῶτον, ἵνα γνώω κατὰ θυμόν,
Ἥρως, εἴτ' ἔτυμον μαντεύομαι, εἴτε καὶ οὐκί·
Εἰ σύ γ' ἐκεῖνος ὃν ἄμμιν ἀκουόντεσσιν ἔειπεν,
Οὑξ Ἑλίκηθεν Ἀχαιός, ἐγὼ δέ σε φράζομαι ὀρθῶς.
Εἰπὲ δ' ὅπως ὀλοὸν τόδε θηρίον αὐτὸς ἔπεφνες,
Ὅππως τ' εὔυδρον Νεμέης εἰσήλυθε χῶρον.
Οὐ μὲν γάρ κε τοσόνδε κατ' Ἀπίδα κνώδαλον εὕροις,
Ἱμείρων ἰδέειν, ἐπεὶ οὐ μάλα τηλίκα βόσκει,
Ἀλλ' ἄρκτους τε σύας τε, λύκων τ' ὀλοφώιον ἔρνος.
Τῷ καὶ θαυμάζεσκον ἀκούοντες τότε μῦθον·
Οἱ δέ νυ καὶ ψεύδεσθαι ὁδοιπόρον ἀνέρ' ἔφαντο,
Γλώσσης μαψιδίοιο χαριζόμενον παρεοῦσιν.
Ὣς εἰπὼν μέσσης ἐξηρώησε κελεύθου
Φυλεύς, ὄφρα κίοιεν ἅμα σφίσιν ἄρκιος εἴη,
Καί ῥά τε ῥηΐτερον φαμένου κλύοι Ἡρακλῆος·
Ὅς μιν ὁμαρτήσας τοίῳ προσελέξατο μύθῳ,

Ὦ Αὐγηιάδη,

Ὦ Αὐγηϊάδη, τὸ μὲν ὅ, ττί με πρῶτον ἀνήρου,
Αὐτὸς καὶ μάλα ῥεῖα κατὰ στάθμην ἐνόησας·
Ἀμφὶ δέ σοι τὰ ἕκαστα λέγοιμί κε τοῦδε πελώρου,
Ὅππως ἐκράανθεν (ἐπεὶ λιλαίεαι ἀκούειν)
Νόσφιν γ' ἢ ὅθεν ἦλθε· τὸ γὰρ πολέων περ ἐόντων
Ἀργείων οὐδεὶς κεν ἔχοι σάφα μυθήσασθαι·
Οἶον δ' ἀθανάτων τιν' ἐΐσκομεν ἀνδράσι πῆμα
Ἱρῶν μηνίσαντα Φορωνήεσσιν ἐφεῖναι.
Πάντας γὰρ Πισῆας ἐπικλύζων ποταμὸς ὥς,
Λῖς ἄμοτον κεράϊζε· μάλιστα δὲ Βεμβιναίους,
Οἳ ἕθεν ἀγχίμολοι ναῖον, ἄτλητα παθόντες.
Τὸν μὲν ἐμοὶ πρώτιστα τελεῖν ἐπέταξεν ἄεθλον
Εὐρυσθεὺς, κτεῖναι δέ μ' ἐφίετο θηρίον αἰνόν.
Αὐτὰρ ἐγὼ κέρας ὑγρὸν ἑλὼν, κοίλην τε φαρέτρην,
Ἰῶν ἐμπλείην, νεόμην· ἑτέρηφι δὲ βάκτρον
Εὐπαγὲς, αὐτόφλοιον, ἐπηρεφέος κοτίνοιο,
Ἔμμετρον· τὸ μὲν αὐτὸς ὑπὸ ζαθέῳ Ἑλικῶνι
Εὑρὼν, σὺν πυκινῇσιν ὁλοσχερὲς ἔσπασα ῥίζαις.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸν χῶρον ὅπη λῖς ἦεν ἵκανον,
Δὴ τότε τόξον ἑλὼν, στρεπτὴν* ἐπέλασσα κορώνῃ
Νευρειὴν, περὶ δ' ἰὸν ἐχέστονον εἶθαρ ἔβησα.
Πάντῃ δ' ὄσσε φέρων, ὀλοὸν τέρας ἐσκοπίαζον,
Εἴ μιν ἐσαθρήσαιμι, πάρος γ' ἐμὲ* κεῖνον ἰδέσθαι.
Ἤματος ἦν τὸ μεσηγὺ, καὶ οὐδέπη ἴχνια τοῖο
Φρασθῆναι δυνάμην, οὐδ' ὠρυθμοῖο πυθέσθαι.
Οὐδὲ μὲν ἀνθρώπων τις ἔην ἐπὶ βουσὶ καὶ ἔργοις
Φαινόμενος σπορίμοιο δι' αὔλακος, ὅντιν' ἐροίμην·
Ἀλλὰ κατὰ σταθμοὺς χλωρὸν δέος εἶχεν ἕκαστον.
Οὐ μὴν πρὶν πόδας ἔσχον, ὄρος τανύφυλλον ἐρευνῶν,
Πρὶν ἰδέειν, ἀλκῆς τε μεταυτίκα πειρηθῆναι.
Ἤτοι ὁ μὲν σπήλυγγα προδείελος ἔστιχεν ἑόν,
Βεβρωκὼς κρειῶν τε καὶ αἵματος· ἀμφὶ δὲ χαίτας
Αὐχμηρὰς πεπάλακτο φόνῳ, χαλεπόν τε πρόσωπον,
Στήθεά τε· γλώσσῃ δὲ περιλιχμᾶτο γένειον.
Αὐτὰρ ἐγὼ θάμνοισιν ἄφαρ σκιεροῖσιν ἐκρύφθην
Ἐν ῥίῳ ὑλήεντι, δεδεγμένος ὁππόθ' ἵκοιτο·
Καὶ βάλον ἆσσον ἰόντος ἀριστερὸν ἐς κενεῶνα
Τηϋσίως· οὐ γάρ τι βέλος διὰ σαρκὸς ὄλισθεν
Ὀκριόεν, χλωρῇ δὲ παλίσσυτον ἔμπεσε ποίῃ.
Αὐτὰρ ὁ κρᾶτα δαφοινὸν ἀπὸ χθονὸς αἶψ' ἐπάειρεν
Θαμβήσας, πάντῃ δὲ διέδρακεν ὀφθαλμοῖσι
Σκεπτόμενος, λαμυροὺς δὲ χανὼν ὑπέδειξεν ὀδόντας.
Τῷ δ' ἐγὼ ἄλλον ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆς προΐαλλον,
Ἀσχαλόων ὅτι μοι πρὶν* ἐτώσιος ἔκφυγε χειρός.
Μεσσηγὺς δ' ἔβαλον στηθέων, ὅθι πνεύμονος ἕδρα·
Ἀλλ' οὐδ' ὣς ὑπὸ βύρσαν ἔδυ πολυώδυνος ἰός,
Ἀλλ' ἔπεσε προπάροιθε ποδῶν ἀνεμώλιος αὔτως.
Τὸ τρίτον αὖ μέλλεσκον, ἀσώμενος ἐν φρεσὶν αἰνῶς,
Αὐερύειν· ὁ δέ μ' εἶδε περιγληνώμενος ὄσσοις
Θὴρ ἄμοτος, μακρὴν δὲ* παρ' ἰγνύῃσιν ἕλιξε
Κέρκον, ἄφαρ δὲ μάχης ἐμνήσατο· πᾶς δέ οἱ αὐχὴν
Θυμοῦ ἐνεπλήσθη, πυρσαὶ δ' ἔφριξαν ἔθειραι
Σκυζομένῳ· κυρτὴ δὲ ῥάχις γένετ' ἠΰτε τόξον,
Πάντοθεν εἰληθέντος ὑπαὶ λαγόνας τε καὶ ἰξύν.
Ὡς δ' ὅταν ἁρματοπηγὸς ἀνὴρ, πολέων ἴδρις ἔργων,
Ὅρπηκας κάμπτῃσιν ἐρινεοῦ εὐκεάτοιο,
Θάλψας ἐν πυρὶ πρῶτον, ἐπαξονίῳ κύκλα δίφρῳ,
Τοῦ μὲν ὑπὲκ χειρῶν ἔφυγεν τανύφλοιος ἐρινεὸς
Καμπτόμενος, τηλοῦ δὲ μιῇ πήδησεν ὑφ' ὁρμῇ·
Ὣς ἐπ' ἐμοὶ λῖς αἰνὸς ἀπόπροθεν ἀθρόος ἆλτο,
Μαιμώων χροὸς ἆσαι· ἐγὼ δ' ἑτέρηφι βέλεμνα
Χειρὶ προεσχεθόμην, καὶ ἀπ' ὤμων δίπτυχα λώπην,
Τῇ δ' ἑτέρῃ ῥόπαλον κόρσης ὕπερ αὖον ἀείρας,
Ἤλασα κακ κεφαλῆς· διὰ δ' ἄνδιχα τρηχὺν ἔαξα
Αὐτοῦ ἐπὶ λασίοιο καρήατος ἀγριέλαιον
Θηρὸς ἀμαιμακέτοιο. πέσεν δ' ὅγε, πρὶν ἔμ' ἱκέσθαι,
Ὑψόθεν ἐν γαίῃ, καὶ ἐπὶ τρομεροῖς ποσὶν ἔστη,
Νευστάζων κεφαλῇ· περὶ γὰρ σκότος ὄσσε οἱ ἄμφω
Ἦλθε, βίῃ σεισθέντος ἐν ὀστέῳ ἐγκεφάλοιο.

O fili Augeæ id de quo me primùm interrogaſti,
Ipſe, & quidem valdè facilè ad amuſſim intellexiſti.
Dicam verò tibi ſingula de hoc monſtro,
Quomodo peracta ſunt (quoniam cupis audire)
Præterquam unde venerit. nam hoc, quamuis multi ſint
Argiui, nemo tamen queat certò commemorare.
Tantùm aliquem deorū coniicimus hominibus (hoc) malum
Peloponneſiacis ſuccenſentem (gratia) ſacrorum immiſiſſe.
Omnes enim Piſæos inundans ceu fluuius,
Leo aſſiduè vaſtabat: maximè verò Bembiniaos,
Qui ipſi finitimi habitabant, intolerabilia paſſi.
Hoc mihi primum exantlare præcepit certamen
Euryſtheus, & interficere iubebat ſæuam beſtiam.
Ego itaq; flexibilē arcū & cauā pharetram quū accepiſſem,
Sagittis plenam, ibam: altera verò manu clauam,
Bene cōpactam (ſolidā) vnà cum ſuo cortice, ex alto oleaſtro,
Satis magnam, quam ſub ſacro Helicone
Quum inueniſſem vna cum denſis integrā auulſi radicibus.
Verùm vbi ad locum in quo leo erat, perueni,
Tunc arcu accepto, ad flexibile curuamen (eius) applicui γρ. ἰνδαλμαί-ου.
Neruum, & ſagittam exitialem ſtatim impoſui.
Circūquaq; ante oculos ferēs, pernicioſum monſtrū obſeruabā,
Si ipſum aſpicere poſſem priuſquam ille me videret. γρ. κεῖνον.
Iam dies medium erat, neque vſquam veſtigia illius
Obſeruare poteram, neque rugitum exaudire:
Neque quiſquam hominum erat apud boues, aut in opere
Apparens in ſationi idoneo ſulco, quem interrogarem:
Sed in ſtabulis pallidus metus quemque continebat.
Non tamē prius pedes repreſſi, frondoſum montē perſcrutās,
Quàm viderem, & vires ſtatim experirer.
Ille quidem in ſpecum ſuum ante veſperum ibat,
Paſtus carnibus & cruore: undique autem iubas
Squalidas maculatus erat tabo, trucémque faciem,
Et pectus: lingua verò vndique circumlingebat mentum:
Ego autem arbuſtis continuò vmbroſis occultaui me,
In rupe ſyluoſa expectans quando veniret:
Et emiſi ſagittam in propius accedentis ſiniſtrum ile
Fruſtrà: neque enim ſagitta per carnem penetrabat
Acuta, verum reſiliens in virides herbas cecidit.
At ille caput fuluum à terra ſtatim ſuſtulit,
Obſtupeſcens, & vndique circumuoluit oculos,
Obſeruans hiatuq; terribiles oſtendit dentes.
Huic ego aliam ſagittam à neruo miſi,
Ægre ferens quòd mihi prius irrita effugiſſet è manu. γρ. ἐτώσιος.
In medium verò ieci pectus, vbi ſedes eſt pulmonis:
Sed ne tūc quidem per corium penetrauit dolorifica ſagitta,
Sed cecidit ante pedes irrita ſimpliciter.
Tertiò parabam, grauiter animo commotus,
Tendere arcum: at ille me vidit circumſpiciens oculis,
Bellua ingens, longamq; circum crurum poplites voluebat
Caudam, ac ſtatim pugnam meditabatur: totū autē collū ipſi γρ. περ.
Ira impletum eſt, & fului horruerunt comæ
Iraſcenti: ac ſpina dorſi curua facta eſt ſicut arcus,
Quum vndique conglobatus eſſet ipſe circa latera & ilia.
Quemadmodum autem carpentarius, multorum operum gnarus,
Quum ramos inflectit caprifici ſectilis,
Calefaciens in igne prius, vt rota ſint curru qui ad axem
Illius è manu caprificus denſa cortice elabitur (voluitur,)
Dum curuatur, & procul vno exilit impetu:
Sic in me leo ſæuus eminus toto impetu proſiliit,
Cupiens corpus lædere. ego autem altera ſagittas
Manu prætendebam, & ab humeris duplex veſtimentum:
Altera verò clauam aridam ſupra tempora illius attollens,
Impingebam in caput: in duas verò partes aſperam fregi
Ibidem ſupra hirſutum caput ſylueſtrem oleam
Indomitæ belluæ. cecidit verò ille, antequam ſuperuenirem,
Ex alto in terram, & tremulis pedibus conſtitit,
Nutans capite: nam caligo illi oculos ambos
Inuaſit, quum cerebrum intra os vi concuſſum eſſet.

Hunc igitur ego dolore exanimatum graui
Obſeruans, priusquam iterum ad ſe rediens reſpiraret,
Ad inuicti colli tendinem percuſſi anteuertens,
Abiecto in terram arcu & ſutili pharetra.
Angebam autem firmiter, manus robuſtas comprimens
A tergo, ne quid de carne mihi laniaret unguibus.
γρ. στερεῶς. *Inque terram cruribus pedes robuſtos premebam*
Poſteriores inſidens, & lateribus femora muniebam,
Donec illi extendi armos, rectum attollens,
γρ. πελώριος. *Carentē reſpiratione: animā autē ingentē accepit infernus.*
Et tunc quidem deliberabam quomodo hirſutam pellem
Belluæ extinctæ à membris traherem:
Difficilem ſanè illum laborem, neque enim erat ferro
γρ. λίθου. *Sectilis, nec lapide, quum experirer, nec ligno.*
Ibi deorum aliquis in mente poſuit ut cogitarem
De pelle leonis ipſis ſcindenda unguibus.
His celeriter excoriaui & circumpoſui membris,
Ut munimentū mihi eſſet aduerſus Martē corpora incidētē.
Hic Nemeææ fuit, ô amice, belluæ interitus,
Multa prius pecudibus & viris damna quæ intulerat.

ΛΗΝΑΙ, SEU BACCHÆ, Idyllium XXVI.

γρ. μαλο- πάρειος. γρ. καὶ μαλο- πάραυος. *INO & Autonoe, & genas malis ſimiles habens Agaue,*
Tres thiaſos in montem, tres ipſæ quum eſſent, ducebant:
Et hæ ſtringentes hirſuta quercus ſylueſtres frondes:
Et hederam viridem, & aſphodelum humi naſcentem,
In puro (i. vacuo fruticibus) cāpo extruebant duodecim aras,
Tres Semele, & nouem aras Baccho.
Et ſacra è ciſta inſtructa manibus capientes,
Bene precando impoſuerunt in recentibus aris,
Sicut docuerat, & ſicut ipſe gratum habebat Bacchus.
Pentheus verò ex alta rupe omnia ſpectabat,
Quum ſe in veteri lentiſco abdidiſſet, ut in locis nato:
Autonoe primùm ipſum cōſpicata, horribiliter exclamauit,
Et pedibus turbauit orgia inſani Bacchi,
Subitò incurrens, hæc enim non aſpiciunt profani.
γρ. μέν δ' αὐτά. *Furebat ipſa, furebant ſtatim & aliæ.*
Pētheus quidē fugiebat expauefactus: at illæ perſequebātur,
Longas veſtes à cingulo ad poplites trahentes.
Pentheus quidem tunc dixit, Quid vobis deſit mulieres?
Autonoe ait, Statim cognoſces priusquam audias.
Mater quidem immugijt, capite filij ſublato,
(Tanto mugitu) quantus eſt fœtæ mugitus leænæ.
Ino autem auulſit unà cum ſcapula grandem humerum,
Pedibus ventrem calcans: & Autonoes idem tenor erat:
Reliquæ quod ſupererat carnium diſcerpebant mulieres.
Et in urbem Thebanam redierunt contaminatæ ſanguine o-
Ex monte luctum, non Penthea, reportantes. (mnes,
Non moror: neque alius infenſus eſſe Baccho
Curet, neque ſi quis atrociora hiſce pateret,
Sitque vel nouem annorum, aut decimum ingreſſus annum:
Ipſe verò ſanctè agam, ut ſanctè agentibus placeam.
A Ioue ægidē geſtāte honorē ſortitur hæc auis. (i. hoc angu-
Piorum liberis bona eueniunt, impiorum verò non. (rium)
Lætetur Bacchus, quem in Dracano niuoſo
Iupiter ſummus poſuit, magnum femur quum ſoluiſſet.
Lætetur & ſpecioſa Semele, ipſiusq́; ſorores,
Cadmi filiæ, à multis dilectæ heroidibus:
Quæ hoc factum perfecerunt, incitante Baccho,
Non reprehendendum. nemo quæ deorum ſunt vituperet.

γρ. παιδός.
COLLOQVIVM AMATORIVM Daphnidis & puellæ, Idyllium XXVII.

DAPHNIS, PVELLA.

PRVDENTEM Helenam Paris rapuit bubulcus alius:

Τὸν μὲν ἐγὼν ὀδύνῃσιν ἐνεόντα βαρείαις
Νωσάμενος, πρὶν αὖθις ἀναθρέξαι ἀμπνείας,
Αὐχένος ἀρρήκτοιο παρ' ἰνίον ἤλασα προφθὰς,
Ῥίψας τόξον ἔραζε πολύρραπτόν τε φαρέτρην.
Ἦγχον δ' ἐγκρατέως, στιβαρὰς σὺν χεῖρας ἐρείσας
Ἐξόπιθεν, μὴ σάρκας ἀποδρύψῃ ὀνύχεσσι.
Πρὸς δ' οὖδας πτέρνῃσι πόδας * στερεῶς ἐπίεζον
Οὐραίους ἐπιβὰς, πλευρῇσί τε μῆρ' ἐφύλασσον,
Μέχρις οὗ ἐξετάνυσσα βραχίονας, ὀρθὸν ἀείρας
Ἄπνευστον· ψυχὴν δὲ * πελώριον ἔλλαβεν ᾅδης.
Καὶ τότε δὴ βούλευον ὅπως λασιαύχενα βύρσαν
Θηρὸς τεθνειῶτος ἀπὸ μελέων ἐρύσαιμι·
Ἀργαλέον μάλα μόχθον· ἐπεὶ οὐκ ἔσκε σιδήρῳ
Τμητὴ, οὐ * λίθῳ, πειρωμένῳ, οὐδὲ μὲν ὕλῃ.
Ἔνθά μοι ἀθανάτων τις ἐπὶ φρεσὶ θῆκε νοῆσαι,
Αὐτοῖς δέρμα λέοντος ἀνασχίζειν ὀνύχεσσι.
Τοῖσι θοῶς ἀπέδειρα, καὶ ἀμφεθέμην μελέεσσιν,
Ἕρκος ἐνυαλίου ταμεσίχροος ὄφρα μοι εἴη.
Οὗτός τοι Νεμέου γένετ', ὦ φίλε, θηρὸς ὄλεθρος,
Πολλὰ πάρος μήλοισι καὶ ἀνδράσι πήματα θέντος.

ΛΗΝΑΙ, Η ΒΑΚΧΑΙ, εἰδύλλιον κϛ.

ΙΝΩ καὐτονόα, χ' ἁ * μαλοπάρηος Ἀγαύα,
Τρεῖς θιάσως ἐς ὄρος τρεῖς ἄγαγον αὐταὶ ἐοῖσαι·
Χαἱ μὲν ἀμερξάμεναι λασίας δρυὸς ἄγρια φύλλα,
Κισσόν τε ζώοντα, καὶ ἀσφόδελον τὸν ὑπὲρ γᾶς,
Ἐν καθαρῷ λειμῶνι κάμον δυοκαίδεκα βωμούς,
Τὼς τρεῖς τᾷ Σεμέλᾳ, τὼς ἐννέα τῷ Διονύσῳ.
Ἱερὰ δ' ἐκ κίστας πεποναμένα χερσὶν ἑλοῖσαι,
Εὐφάμως κατέθεντο νεοδρέπτων ἐπὶ βωμῶν,
Ὡς ἐδίδαξ', ὡς αὐτὸς ἐθυμάρει Διόνυσος.
Πενθεὺς δ' ἀλιβάτω πέτρας ἄπο πάντ' ἐθεώρει,
Σχῖνον ἐς ἀρχαίαν καταδὺς, ἐπιχώριον ἔρνος·
Αὐτονόα πράτα νιν ἀνέκραγε δεινὸν ἰδοῖσα,
Σὺν δ' ἐτάραξε ποσὶν μανιώδεος ὄργια Βάκχω,
Ἐξαπίνας ἐπιοῖσα· τὰ δ' οὐχ ὁρέοντι βέβαλοι.
Μαίνετο * μέν τ' αὐτὰ, μαίνοντο δ' ἄρ' εὐθὺ καὶ ἄλλαι.
Πενθεὺς μὲν φεῦγε πεφοβημένος· αἱ δ' ἐδίωκον,
Πέπλως ἐκ ζωστῆρος ἐπ' ἰγνύαν ἐρύσασαι.
Πενθεὺς μὲν τόδ' ἔειπε, τίνος κέχρησθε γυναῖκες;
Αὐτονόα τόδ' ἔειπε, τάχα γνώσῃ πρὶν ἀκοῦσαι.
Μάτηρ μὲν κεφαλὰν μυκήσατο παιδὸς ἑλοῖσα,
Ὅσσον περ τοκάδος πέλεται μύκημα λεαίνης·
Ἰνὼ δ' αὖτ' ἐξέρρηξε σὺν ὠμοπλάτᾳ μέγαν ὦμον,
Λὰξ ἐπὶ γαστέρα βᾶσα· καὶ Αὐτονόας ῥυθμὸς ωὑτός·
Αἱ δ' ἄλλαι τὰ περισσὰ κρέα τομέοντο γυναῖκες.
Ἐς Θήβας δ' ἀφίκοντο πεφυρμέναι αἵματι πᾶσαι,
Ἐξ ὄρεος πένθημα καὶ οὐ Πενθῆα φέροισαι.
Οὐκ ἀλέγω, μηδ' ἄλλος ἀπεχθομένω Διονύσῳ
Φροντίζοι, μηδ' εἰ χαλεπώτερα τῶνδ' ἐμόγησεν,
Εἴη δ' ἐναέτης, ἢ καὶ δεκάτω ἐπιβαίνοι·
Αὐτὸς δ' εὐαγέοιμι, καὶ εὐαγέεσσιν ἅδοιμι.
Ἐκ Διὸς αἰγιόχω τιμὰν ἔχει αἰετὸς οὕτω.
Εὐσεβέων παίδεσσι τὰ λῷα, δυσσεβέων δ' οὔ.
Χαίροι μὲν Διόνυσος, ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόεντι
Ζεὺς ὕπατος μεγάλαν ἐπιγουνίδα θήκατο λύσας.
Χαίροι δ' εὐειδὴς Σεμέλα, καὶ ἀδελφεαὶ αὐτᾶς
Καδμεῖαι, πολλαῖς μεμελημέναι ἡρωίναις,
Αἳ τόδε ἔργον ἔρεξαν ὀρίναντος Διονύσου,
Οὐκ ἐπιμωμητόν. μηδεὶς τὰ θεῶν ὀνόσαιτο.

ΟΑΡΙΣΤΥΣ Δάφνιδος καὶ * κόρης, εἰδύλλιον κζ.

ΔΑΦΝΙΣ, ΚΟΡΗ.

ΤΑΝ πινυτὰν Ἑλέναν Πάρις ἥρπασε βουκόλος ἄλλος.

Μᾶλλον

Μᾶλλον ἐμ' ἁδ' Ἑλένα τὸν βουκόλον ὧδε φιλεῦσα.

Κόρη.

Μὴ καυχῶ σατυρίσκε· κενὸν τὸ φίλαμα λέγοισιν.

Δάφνις.

Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἁδέα τέρψις.

Κόρη.

Τὸ στόμα μευ πλύνω, καὶ *ἀποπτύω τὸ φίλαμα.

Δάφνις.

Πλύνεις χείλεα σεῖο; δίδου πάλιν *ὄφρα φιλάσω.

Κόρη.

Καλόν σοι δαμάλας φιλέειν, οὐκ ἄζυγα κώραν.

Δάφνις.

Μὴ καυχῶ· τάχα γάρ σε παρέρχεται ὡς ὄναρ, ἥβη.

Κόρη.

Ἁ σταφυλὶς σταφὶς ἔστι, καὶ οὐ ῥόδον αὖον ὀλεῖται.

Δάφνις.

Δεῦρ' ὑπὸ τὰς κοτίνους, ἵνα σοι τινὰ μῦθον ἐνίψω.

Κόρη.

Οὐκ ἐθέλω· καὶ πρίν με παρήπαφες ἁδέϊ μύθῳ.

Δάφνις.

Δεῦρ' ὑπὸ τὰς πτελέας, ἵν' ἐμᾶς σύριγγος ἀκούσῃς.

Κόρη.

Τὶν σαυτῶ φρένα τέρψον· ὀΐζυον οὐδὲν ἀρέσκῃ.

Δάφνις.

Φεῦ φεῦ, τᾶς Παφίας χόλον ἅζεο καὶ σύ γε κώρα.

Κόρη.

Χαιρέτω ἁ Παφία· μόνον ἵλαος Ἄρτεμις εἴη.

Δάφνις.

Μὴ λέγε· μὴ βάλλῃ σε, καὶ ἐς λίνον ἄφυκτον ἔλθῃς.

Κόρη.

Βαλλέτω ὡς ἐθέλοι· πάλιν Ἄρτεμις ἄμμιν ἀρήγοι.
Μὴ ἐπιβάλῃς τὴν χεῖρα, καὶ ἔτι τι χεῖλος ἀμύξω.

Δάφνις.

Οὐ φεύγεις τὸν Ἔρωτα, τὸν οὐ φύγε παρθένος ἄλλη.

Κόρη.

Φεύγω ναὶ τὸν Πᾶνα· σὺ δὲ ζυγὸν αἰὲν ἀείρεις.

Δάφνις.

Δειμαίνω μὴ δή σε κακωτέρῳ ἀνέρι δώσῃ.

Κόρη.

Πολλοί μ' ἐμνώοντο, νόον δ' ἐμὸν οὔτις ἕαδε.

Δάφνις.

Εἷς καὶ ἐγὼ πολλῶν μνηστὴρ τεὸς ἐνθάδ' ἱκάνω.

Κόρη.

Καὶ τί φίλος ῥέξαιμι; γάμοι πλήθουσιν ἀνίας.

Δάφνις.

Οὐκ ὀδύνην, οὐκ ἄλγος ἔχει γάμος, ἀλλὰ χορείαν.

Κόρη.

Ναὶ μάν φασὶ γυναῖκας ἑοὺς τρομέειν παρακοίτας.

Δάφνις.

Μᾶλλον ἀεὶ κρατέουσι· τίνα τρομέουσι γυναῖκες;

Κόρη.

Ὠδίνειν τρομέω· χαλεπὸν βέλος εἰλυθύης.

Δάφνις.

Ἀλλὰ τεὴ βασίλεια μογοστόκος Ἄρτεμίς ἐστιν.

Κόρη.

Ἀλλὰ τεκεῖν τρομέω, μὴ καὶ χρόα καλὸν ὀλέσσω.

Δάφνις.

Ἢν δὲ τέκῃς φίλα τέκνα, νέον φάος ὄψεαι υἷας.

Κόρη.

Καὶ τί μοι ἕδνον ἄγεις γάμου ἄξιον, ἢν ἐπινεύσω;

Δάφνις.

Πᾶσαν τὰν ἀγέλαν, πάντ' ἄλσεα καὶ νομὸν ἕξεις.

Κόρη.

Ὄμνυε μὴ μετὰ λέκτρα λιπὼν ἀέκουσαν ἀπέλθῃς.

Δάφνις.

Οὐ μ' αὐτὸν τὸν Πᾶνα, καὶ ἢν κ' ἐθέλῃς με διῶξαι.

Κόρη.

Τεύχεις μοι θαλάμους, τεύχεις καὶ δῶμα καὶ αὐλάς;

[illegible]

Magis (prudēs) hæc Helena eſt quæ me bubulcum oſculatur.

Puella.

Ne gloriare ſatyriſce: inane oſculum eſſe dicunt.

Daphnis.

Eſt etiam in inanibus oſculis dulcis voluptas.

Puella.

Lauo os meum, & oſculum deſpuo.

Daphnis.

Lauáſne labra tua? da mihi iterum vt oſculer.

Puella.

Decet te vaccas oſculari, non innuptam puellam.

Daphnis.

Ne ſuperbi: ſtatim tibi tranſibit, ſicut ſomnium, pubertas.

Puella.

Quæ (priùs erat vua) ea paſſula eſt: & nónne roſa areſcens perit?

Daphnis.

Huc veni ſub oleaſtros, vt tibi aliquid dicam.

Puella.

Non volo: nam & antè me dulci ſermone fefelliſti.

Daphnis.

Huc veni ſub vlmos, vt meam fiſtulam audias.

Puella.

Tuum animū oblecta: nihil quod moleſtum eſt mihi placet.

Daphnis.

Hei mihi, reuerere Veneris iram & tu puella.

Puella.

Valeat Venus: tantùm Diana ſit mihi placata.

Daphnis.

Ne hoc dixeris, ne te feriat, et in laqueū ineuitabilē incidas.

Puella.

Feriat vt voluerit, rurſum Diana nobis auxilietur.
Ne mihi injicias manum, etiam adhuc labrum tibi laniabo.

Daphnis.

Non effugies Amorem, quem non effugit puella (vlla) alia.

Puella.

Effugio per Pana: tu verò iugum ſemper attollis.

Daphnis.

Metuo ne te deteriori viro tradat (Amor)

Puella.

Multi meas nuptias ambiebāt, ſed null⁹ animo meo placet.

Daphnis.

Et ego vnus ex multis procus tuus huc venio.

Puella.

Quid autem faciam amice? nuptiæ plenæ ſunt moleſtiarum.

Daphnis.

Non dolorem, non mæſtitiam afferunt nuptiæ, ſed choream.

Puella.

Certè dicunt mulieres ſuos maritos metuere.

Daphnis.

Immo potius dominantur: quem (enim) metuunt mulieres?

Puella.

A pariendi doloribus mihi metuo: graue vulnus eſt Lucinæ.

Daphnis.

Verùm regina tua Diana obſtetricatrix eſt.

Puella.

Sed parere horreo, ne & pulchram formam amittam.

Daphnis.

Si verò pepereris charos liberos, nouā lucem videbis filios.

Puella.

Sed quam mihi dotem affers, nuptiis dignam, ſi annuero?

Daphnis.

Uniuerſum gregem, omnia nemora & paſcua habebis.

Puella.

Iura igitur, ne poſt concubitum inuitam relinquens abeas.

Daphnis.

Non, per ipſum Pana, ſi modò me ſequi voles.

Puella.

Extrues mihi thalamos, extrues & domum, & ſtabula?

Daphnis.

Extruã tibi thalamos : hos pulchros ouiũ greges ego paſco.

Puella.

Patri autem ſeni quẽnnam quem ſermonem dicam?

Daphnis.

Probabit connubium tuum, vbi meum nomen audierit.

Puella.

Dic nomen illud tuum. nam & nomen ſæpe delectat.

Daphnis.

Daphnis ego ſũ: Lycidas verò mihi pater eſt, mater Nomæa.

Puella.

Ex bene natis (ortus es) ſed non te ſum deterior.

Daphnis.

Neque ſummè (es) honorata. pater enim tibi eſt Menalcas.

Puella.

Oſtende mihi tuum nemus, vbi tuum eſt ſtabulum.

Daphnis.

Veni: vide vt florent meæ proceræ cupreſſi.

Puella.

χ. βόσκεσθε. *Capellæ meæ paſcimini (interim) paſtoris opera inſpiciam.*

Daphnis.

χ. νέμεσθε. *Tauri bene paſcimini, vt nemora virgini oſtendam.*

Puella.

Quid facis ſatyriſce? quid mamillas intus tetigiſti?

Daphnis.

Mala tua primùm hæc pubeſcentia cognoſcam.

Puella.

Torpeo per Pana: manum tuam rurſum extrahe.

Daphnis.

Bono animo eſto mea puella : quid mihi horruiſti? quantum es timida!

Puella.

Conijcis me in ſordes, & veſtes pulchras contaminas.

Daphnis.

At pellem mollem veſtibus tuis ecce ſubſterno.

Puella.

Hei mihi, & mitram amouiſti. quare verò ſoluiſti?

Daphnis.

Veneri primum hoc ego donum offeram.

Puella.

Expecta miſer. fortaſſe aliquis tibi ſuperuenit: ſtrepitũ audio.

Daphnis.

Inter ſe colloquuntur de nuptiis tuis cupreſſi.

Puella.

Amiculum mihi lacerum feciſti: ſumque nuda.

Daphnis.

Aliud amiculum tuo maius tibi dabo.

Puella.

Ais te mihi omnia daturum eſſe, fortaſſe autẽ poſtea ne ſalẽ quidem dederis.

Daphnis.

Vtinam ipſam poſſem etiam animam immittere.

Puella.

χ. σὺ δ' ἐρημαία οὐκέτι πιστά. *O Diana, ne ſuccenſe : tua illa ſolitaria non amplius fidelis (tibi eſt)*

Daphnis.

Mactabo vitulam Amori, & ipſi bouem Veneri.

Puella.

Virgo huc veni, mulier verò domum redibo.

Daphnis.

Imò mulier mater, liberorum nutrix, non amplius puella.
Dum illi florentibus fruentes membris,
Inter ſe blandè ſuſurrabant, conſurgit furtiuum cubile.
Ipſaq́ue, quum ſurrexiſſet, ibat ad oues paſcendas,
Oculis verecundans: cor autem illi intus geſtiebat.
Ille autem ad armenta boum concubitu lætus (abibat.)

COLVS, Idyllium XXVIII.

GLAVCÆ, ô colus, amica lanificij donum Mineruæ,
Matronis domum augentibus: mens eſt tui compos:

Δάφνις.

Τεύχω σοι θαλάμους, τὰ δὲ πώεα καλὰ νομεύω.

Κόρη.

Πατρὶ δὲ γηραλέῳ τίνα καὶ τίνα μῦθον ἐνίψω;

Δάφνις.

Αἰνήσει σὸν λέκτρον, ἐπὴν ἐμὸν οὔνομ' ἀκούσῃ.

Κόρη.

Οὔνομα σὸν λέγε τῆνο· καὶ οὔνομα πολλάκι τέρπει.

Δάφνις.

Δάφνις ἐγὼ, Λυκίδας δὲ πατὴρ, μήτηρ δὲ Νομαίη.

Κόρη.

Ἐξ εὐηγενέων· ἀλλ' οὐ σέθεν εἰμὶ χερείων.

Δάφνις.

Οὐδ' ἄκρα τιμήεσσα· πατὴρ δέ σοι ἐστὶ Μενάλκας.

Κόρη.

Δεῖξον ἐμοὶ σέθεν ἄλσος· ὅπῃ σέθεν ἵσταται αὖλις.

Δάφνις.

Δεῦρ' ἴδε πῶς ἀνθεῦσιν ἐμαὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι.

Κόρη.

Αἶγες ἐμαὶ * βόσκεσθε· τὰ βουκόλω ἔργα νοήσω.

Δάφνις.

Ταῦροι καλὰ * νέμεσθ', ἵνα παρθένῳ ἄλσεα δείξω.

Κόρη.

Τί ῥέζεις σατυρίσκε; τί δ' ἔνδοθεν ἅψαο μαζῶν;

Δάφνις.

Μᾶλα τεὰ πρώτιστα τάδε χνοάοντα διδάξω.

Κόρη.

Ναρκῶ ναὶ τὸν Πᾶνα· τεὴν πάλιν ἔξελε χεῖρα.

Δάφνις.

Θάρσει κώρα φίλα· τί μοι ἔτρεμες; ὡς μάλα δειλά.

Κόρη.

Βάλλεις εἰς ἀμάρας με, καὶ εἵματα καλὰ μιαίνεις.

Δάφνις.

Ἀλλ' ὑπὸ σοὺς πέπλους ἁπαλὸν νάκος ἠνίδε βάλλω.

Κόρη.

Φεῦ, φεῦ, καὶ τὰν μίτραν ἀπέσχισες. ἐς τί δ' ἔλυσας;

Δάφνις.

Τᾷ Παφίᾳ πρώτιστον ἐγὼ τόδε δῶρον ὀπάζω.

Κόρη.

Μίμνε τάλαν. τάχα τίς τοι ἐπέρχεται· ἦχον ἀκούω.

Δάφνις.

Ἀλλάλαις λαλέοντι τεὸν γάμον αἱ κυπάρισσοι.

Κόρη.

Τὰμπέχονον ποίησας ἐμὸν ῥάκος· εἰμὶ δὲ γυμνά.

Δάφνις.

Ἄλλαν ἀμπεχόναν τεῦς σεῦς τοι μείζονα δωσῶ.

Κόρη.

Φὴς μοι πάντα δόμεν· τάχα δ' ὕστερον οὐδ' ἅλα δοίης.

Δάφνις.

Αἴθ' αὐτὰν δυνάμαν καὶ τὰν ψυχὰν ἐπιβάλλειν.

Κόρη.

Ἄρτεμι μὴ νεμέσα. * σὺ ἐρημαία οὐκέτι πιστά.

Δάφνις.

Ῥέξω πόρτιν Ἔρωτι, καὶ αὐτᾷ βῶν Ἀφροδίτᾳ.

Κόρη.

Παρθένος ἔνθα βέβηκα, γυνὴ δ' εἰς οἶκον ἀφέρψω.

Δάφνις.

Ἀλλὰ γυνὴ μήτηρ, τεκέων τροφὸς, οὐκέτι κώρα.
Ὡς οἱ μὲν χλοεροῖσιν ἰαινόμενοι μελέεσσιν,
Ἀλλήλοις ψιθύριζον, ἀνίστατο φώριος εὐνή·
Χὰ μὲν, ἀνερχομένη δέπτχε μᾶλα νομεύειν,
Ὄμμασιν αἰδομένη, κραδίη δέ οἱ ἔνδον ἰάνθη·
Ὃς δ', ἐπὶ ταυρείας ἀγέλας, κεχαρημένος εὐνᾶς, ἤϊε.

ΗΛΑΚΑΤΑ, εἰδύλλιον κη.

ΓΛΑΥΚΑΣ ὦ φιλέεργ' ἀλακάτα δῶρον Ἀθανάας,
Γυναιξὶ νόος οἰκωφελέεσσιν σὺς ἐπήβολος·

Θαρσεῦ

Θαρσεῦσ' ἄμμιν ὁμάρτει πόλιν ἐς Νείλεω ἀγλαάν,
Ὅππα Κύπριδος ἱρὸν καλάμω χλωρὸν ὑπ' ἀπαλῶ.
Τῇδε γὰρ πλόον εὐάνεμον αἰτεύμεθα παρ Διός,
Ὅππως ξεῖνον ἐμὸν τέρψομ' ἴδων κἀντιφιλήσομαι
Νικίαν, Χαρίτων ἱμεροφώνων ἱερὸν φυτόν.
Καὶ σὲ τὰν ἐλέφαντος πολυμόχθω γεγενημέναν,
Δῶρον Νικιάας εἰς ἀλόχω χέρρας ὀπάσσομεν.
Σὺν τῷ πολλὰ μὲν ἔργ' ἐκτελέσεις* ἀνδρείοις πέπλοις,
Πολλὰ δ' οἷα γυναῖκες φορέοισ' ὑδάτινα βράκη.
Δὶς γὰρ ματέρες ἀρνῶν μαλακοῖς ἐν βοτάνᾳ πόκοις
Πέξαιντ' αὐτοετεί, Θευγένιδός γ' ἕνεκ' εὐσφύρω.
Οὕτως ἀνυσίεργος. φιλέει δ' ὅσσα σαόφρονες.
Οὐ γὰρ εἰς ἀκίρας οὐδ' ἐς ἀέργως μὲν ἐβαλλόμαν
Ὀπάσαι σε δόμως, ἀμμετέρας ἔσσαν ἀπὸ χθονός.
Καὶ γάρ τοι πατρὶς ἂν ὡξ Ἐφύρας κτίσε ποτ' Ἀρχίας,
Νάσω Τρινακρίας μυελόν, ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν.
Νῦν μὰν οἶκον ἔχοισ' ἀνέρος ὃς πόλλ' ἐδάη σοφὰ
Ἀνθρώποισι νόσοις φάρμακα λυγρὰς ἀπαλαλκέμεν,
Οἰκήσεις κατὰ Μίλατον ἐραττεινὰν μετ' Ἰαόνων,
Ὡς εὐαλάκατος Θευγένις ἐν δαμότισιν πέλῃ,
Καί οἱ μνᾶστιν ἀεὶ τῶ φιλαοίδω παρέχῃς ξένω.
Κῆνο γάρ τις ἐρεῖ τῶπος ἴδων σ', ἦ μεγάλα χάρις
Δώρῳ ξὺν ὀλίγῳ· πάντα δὲ τιματὰ τὰ παρ φίλων.

Confidens ſequere nos in illuſtrem urbem Neilei,
Vbi veneris delubrum eſt viride ſub arundineto tenero.
Eò enim nauigationem proſperam petimus à Ioue,
Vt hoſpitem meum oblectem videns, & vicißim oblecter
Niciam, Gratiarum ſuaueloquentium ſacram ſtirpem.
Teque ex elaborato ebore factam,
Munus in coniugis Niciæ manus præbebimus.
Cum ea multa opera perficies ad viriles veſtes (pertinentia) γρ. αἰδεσί.
Multa & ad braccas quas mulieres geſtant, aquatiles,
Bis enim matres agnorum mollem in paſcuis lanam (talis
Tōdētur eodē anno, propter Theugenidem, quæ pulchris eſt.
Adeo illa operoſa eſt, amatq; ea quæ (matrona) ſapientes.
Neque enim in ignauam aut otioſam decreui
Te dare domum, exiſtentem ex noſtra terra.
Etenim tibi patria eſt ea q̃ cōdidit olim Archias Ephyræus,
Inſulæ Trinacriæ medullam, præſtantium virorum urbem.
Nunc ſanè domum tenens viri qui multa nouit ſalutaria
Remedia ad arcendos ab hominibus triſtes morbos,
Habitabis in Mileto amabili inter Ionas,
Vt pulchram colum habens Theugenis ſit inter populares,
Et illi memoriā hoſpitis carminum amantis ſemper renoues.
Hoc.n. quis aliquādo dicet te aſpiciēs, Certè magna gratia
Exiguo muneri adeſt. omnia verò honorem merentur quæ (veniunt) ab amicis.

ΠΑΙΔΙΚΑ, εἰδύλλιον κθ.

ΟΙΝΟΣ ὦ φίλε παῖ λέγεται καὶ ἀλάθεα·
Κἄμμες χρὴ μεθύοντας ἀλαθέας ἔμμεναι.
Κἠγὼ μὲν τὰ φρενῶν ἐρέω κέατ' ἐν μυχῷ.
Οὐχ ὅλας φιλέειν μ' ἐθέλησθ' ἀπὸ καρδίας,
Γινώσκω. τὸ γὰρ ἥμισυ τᾶς ζωίας ἔχω,
Ζᾷ τὰν σὰν ἰδέαν, τὸ δὲ λοιπὸν ἀπώλετο.
Χὤταν μὲν σὺ θέλῃς, μακάρεσσιν ἴσαν ἄγω
Ἁμέραν· ὅκα δ' οὐκ ἐθέλεις τύ, μάλ' ἐν σκότῳ.
Πῶς ταῦθ' ἁρμόδια, τὸν φιλεῦντ' ἀνίαις διδόν;
Ἀλλ' εἴ μοί τι πίθοιο, νέος προγενεστέρῳ,
Τῷ κε λώϊον αὐτὸς ἔχων ἔμ' ἐπαινέσαις,
Ποίησαι καλιὰν μίαν εἰν ἑνὶ δενδρίῳ,
Ὅππη μηδὲν ἀπίξεται ἄγριον ἑρπετόν.
Νῦν δὲ τῶδε μὲν ἄματος ἄλλον ἔχεις κλάδον,
Ἄλλον δ' αὔριον, ἐξ ἑτέρω δ' ἕτερον ματεῖς.
Καὶ μάν σευ τὸ καλόν τις ἰδὼν ῥέθος αἰνέσαι,
Τῷ δ' εὐθὺς πλέον ἢ τριέτης ἐγένευ φίλος,
Τὸν πρᾶτον δὲ φιλεῦντα, τριταῖον ἐθήκαο,
Ἀνδρῶν τῶν ὑπερηνορέων δοκέεις πνέειν.
Φίλει δ', ἇς κε ζώῃς, τὸν ὅμοιον ἔχειν ἀεί.
Αἲ γὰρ ὧδε ποιῇς, ἀγαθὸς μὲν ἀκούσεαι
Ἐξ ἀστῶν, ὁ δέ τοι ἔρος οὐ χαλεπῶς ἔχοι,
Ὃς ἀνδρῶν φρένας εὐμαρέως ὑποδάμναται,
Κἠμὲ μαλθακὸν ἐξεπόνασε σιδάρεον·
Ἀλλὰ πεὶρ ἁπαλῶ στόματός σε πεδέρχομαι.

AMORES, Idyllium XXIX.

VINVM, ô chare puer, (vt prouerbio dicitur) & veritas:
Nos quoque ebrios oportet veraces eſſe.
Egóque ea dicam quæ in angulo pectoris condita ſunt.
Non integro me pectore voluiſti amare,
Intelligo nam hoc dimidium vitæ quod habeo,
Viuit per tuam formam, reliquum interijt.
Et quum tu volueris, dijs immortalibus ſimilem agam
Vitam: quum autem nolueris tu, valde in tenebris.
Quomodo hæc congruunt, amantem moleſtia afficere?
At ſi mihi obtemperares, iuuenis ſeniori,
Tunc & tibi melius quum eſſet, me laudares.
Fac nidum vnum vna in arbore,
Quò nullum accedat ſæuum reptile:
Nunc verò hodie alium tenes ramum,
Cras alium, & alium poſt alium requiris:
Et quidē aliquis faciem tuam pulchram aſpiciēs laudauerit, γρ. κάρη.
Huic ſtatim amicus factus es plusquam triennis:
Primum verò amantem tertio loco poſuiſti.
Virorum ſuperborum (more) videris ſpirare.
Ama, vt viuas, conſimilem ſemper habere.
Hoc ſi feceris, bene audies
Apud ciues: & amor tibi iſte non moleſtus erit,
Qui virorum mentes facilè ſuperat,
Et me ex ferreo mollem fecit.
Verùm circa tenerum os te amplector.

ΕΙΣ ΝΕΚΡΟΝ ΑΔΩΝΙΝ, εἰδύλλιον λ.

ΑΔΩΝΙΝ ἡ Κυθήρη
Ὡς εἶδε νεκρὸν ἤδη,
Στυγνὰν ἔχοντα χαίταν,
Ὠχράν τε τὰν παρειάν,
Ἄγειν τὸν ὗν πρὸς αὐτὰν
Ἔταξε τὼς Ἔρωτας.
Οἱ δ' εὐθέως ποτανοὶ
Πᾶσαν δραμόντες ὕλαν,
Στυγνὸν τὸν ὗν ἀνεῦρον,
Δῆσάν τε κἀπέδησαν·
Χὠ μὲν βρόχῳ καθάψας,
Ἔσυρεν αἰχμάλωτον·
Ὁ δ' ἐξόπισθ' ἐλαύνων,
Ἔτυπτε τοῖσι τόξοις.

IN MORTVVM ADONIN, Idyllium XXX.

ADONIN Cytherea
Vt vidit iam mortuum,
Horridam habentem comam,
Et pallidas genas,
Ducere ad ſe aprum
Iuſſit Amores.
Illi verò ſtatim (vtpote) volucres
Per omnem currentes ſyluam,
Triſtem ſuem inuenerunt,
Et vinxerunt, atque alligarunt,
Et vnus quidem (illorum) laqueo quum aſtrinxiſſet,
Trahebat captiuum:
Alter à tergo impellens
Percutiebat arcu.

Fera autem incedebat timidè:
Metuebat enim Venerem.
Huic verò dixit Venus,
Omnium peſſima beſtiarum,
Tune iſtud femur laſiſti?
Tun' meum virum percuſſiſti?
Fera autem ſic dixit,
Iuro tibi Venus,
Per ipſam te, & virum,
Et iſta mea vincula,
Et hoſce venatores,
Tuum formoſum virum
Non volebam ferire:
Sed velut ſimulachrum aſpexi,
Et non ferens incendium (amoris)
Femur quod illi nudum erat,
Inſano furore oſculari cupiebam,
Idque mihi nocuit.
Hos igitur accipiens (dentes) Venus,
Hos puni, excide.
Quid enim gero ſupervacaneos
Amatorios dentes?
Et hoc ſi minus tibi ſufficit,
Etiam iſtæc mea labra.
Huius autem miſerta eſt Venus,
Et dixit Amoribus
Vt vincula illi ſoluerent.
Ex eo tempore Venerem ſequebatur,
Neque in ſyluam rediit:
Et accedens ad ignem,
Exuſſit amores (amatorios dentes.)

Ὁ θὴρ δ' ἔβαινε δειλῶς·
Φοβεῖτο γὰρ Κυθήρην.
Τῷ δ' εἶπεν Ἀφροδίτα,
Πάντων κάκιστε θηρῶν
Σὺ τόνδε μηρὸν ἴψω;
Σύ μου τὸν ἄνδρ' ἔτυψας,
Ὁ θὴρ δ' ἔλεξεν ὧδε,
Ὄμνυμί σοι Κυθήρη
Αὐτάν τε, καὶ τὸν ἄνδρα,
Καὶ ταῦτά μου τὰ δεσμὰ,
Καὶ τούσδε τοὺς κυναγοὺς,
Τὸν ἄνδρα τὸν καλόν σου
Οὐκ ἤθελον πατάξαι·
Ἀλλ' ὡς ἄγαλμ' ἐσεῖδον,
Καὶ μὴ φέρων τὸ καῦμα,
Γυμνὸν τὸν εἶχε μηρὸν,
Ἐμαινόμαν φιλᾶσαι,
Καί μευ κατεσίναζε.
Τούτους λαβοῦσα Κύπρι,
Τούτους κόλαζε, τέμνε.
Τί γὰρ φέρω περισσοὺς
Ἐρωτικοὺς ὀδόντας;
Εἰ δ' οὐχί σοι τάδ' ἀρκεῖ,
Καὶ ταῦτ' ἐμεῦ τὰ χείλη.
Τὸν δ' ἠλέησε Κύπρις,
Εἶπέν τε τοῖς Ἔρωσι
Τὰ δεσμά οἱ 'πιλῦσαι.
Ἐκ τῶδ' ἐπηκολούθει,
Καὶ ὕλαν οὐκ ἔβαινε·
Καί τε πυρὶ προσελθὼν
Ἔκαιε τοὺς ἔρωτας.

THEOCRITI SYRACVSII Epigrammata.

γρ. κατάκαρπος.

ROS Æ illæ roſcidæ, & denſum illud
Serpyllum dicatum eſt Heliconiadibus (Muſis)
At nigra folia habentes lauri, tibi, ô Pythie Apollo:
Delphica enim petra hic te ornauit.
Aram autem cruentabit cornutus hircus iſte villoſus,
Terebinthi comedens vltimum ramum.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥσίου ἐπιγράμματα.

ΤΑ ῥόδα τὰ δροσόεντα, καὶ ἁ*κατάπυκνος ἐκείνα
Ἕρπυλλος κεῖται ταῖς Ἑλικωνιάσι.
Ταὶ δὲ μελάμφυλλοι δάφναι τὶν Πύθιε Παιὰν,
Δελφὶς ἐπεὶ πέτρα τοῦτό τοι ἀγλάϊσε.
Βωμὸν δ' αἱμάξει κεραὸς τράγος οὗτος ὁ μαλὸς,
Τερμίνθου τρώγων ἔσχατον ἀκρέμονα.

ALIVD.

Daphnis ille candidus, ille qui pulchra fiſtula modulabatur
Bucolicos hymnos, hæc dedicauit Pani:
Tres tibias, pedum, acutum iaculum,
Pellem ceruinam, & peram qua olim poma ferebat.

ΑΛΛΟ.

Δάφνις ὁ λευκόχρως, ὁ καλᾷ σύριγγι μελίσδων
Βουκολικοῖς ὕμνοις, ἄνθετο Πανὶ τάδε·
Τοὺς τρητοὺς δόνακας, τὸ λαγωβόλον, ὀξὺν ἄκοντα,
Νεβρίδα, τὰν πήραν ᾇ ποκ' ἐμαλοφόρει.

ALIVD.

Dormis in ſolo foliis conſtrato, ô Daphni, corpus defeſſum
Quieti dans: furculæ vero nuper cōpactæ (ſunt) in montibus.
Venatur te Pan, & Priapus qui croceam
Hederam pulchro capiti circumligatam habet,
Antrum ingredientes vnanimes. Verum tu fuge,
Fuge (inquam) deſerens ſomni ſoporem nutantem.

ΑΛΛΟ.

Εὕδεις φυλλοστρῶτι πέδῳ Δάφνι, σῶμα κεκμακὸς
Ἀμπαύων· στάλικες δ' ἀρτιπαγεῖς ἀν' ὄρη.
Ἀγρεύει δέ τυ Πὰν, καὶ ὁ τὸν κροκόεντα Πρίηπος
Κισσὸν ἐφ' ἱμερτῷ κρατὶ καθαπτόμενος,
Ἄντρον ἔσω στείχοντες ὁμόρροθοι. ἀλλὰ τὺ φεῦγε,
Φεῦγε μεθεὶς ὕπνου κῶμα καταγρόμενον.

ALIVD.

Per illum vicum vbi quercus (ſunt) ô caprarie, deflectens,
Ficulneam inuenies recens ſculptam ſtatuam,
Tripedem, cum ipſo cortice, ſine auribus. Sed Priapo
Generatori poſſibile (eſt) Veneris opera perficere,

γρ. κᾶπος δ' ἀνεῖα.

Ædes autem ſacra pulchrè circumcurrit, & perenne
Fluentum è ſaxis vndique viret
Lauris & myrtis, & odorata cupreſſo,
Vbi circumcirca diffuſa eſt racemoſa cum capreolis
Vitis: verna autem ſtridulis cantibus
Merula modulantur variè ſonora carmina.
Flaua luſciniæ ſibilis ex aduerſo canunt.

ΑΛΛΟ.

Τήναν τὰν λαύραν τόθι ταὶ δρύες αἰπόλε κάμψας,
Σύκινον εὑρήσεις ἀρτιγλυφὲς ξόανον,
Τρισκελὲς, αὐτόφλοιον, ἀνούατον· ἀλλὰ φάλητι
Παιδογόνῳ δυνατὸν Κύπριδος ἔργα τελεῖν.
Σακὸς δ' εὐϊερὸς περιδέδρομεν, ἀέναον δὲ
Ῥεῖθρον ἀπὸ σπιλάδων πάντοσε τηλεθάει
Δάφναις καὶ μύρτοισι καὶ εὐώδει κυπαρίσσῳ,
Ἔνθα πέριξ κέχυται βοτρυόπαις ἕλικι
Ἄμπελος· εἰαρινοὶ δὲ λιγυφθόγγοισιν ἀοιδαῖς
Κόσσυφοι ἀχεῦσιν ποικιλότραυλα μέλη.
Ξουθαὶ ἀηδονίδες μινυρίσμασιν ἀνταχεῦσι.

Μέλπουσιν τὸ καλὸν τὴν μελίγηρυν ὄπα.
Ἔξεστι δὲ νυκτὶ καὶ τῷ χαρίεντι Πριήπῳ
Εὔχε' ἀποστρέψαι τοῦ Δάφνιδος με πόθους·
Κεὐθὺς ἐπιρρέξειν χίμαρον καλόν. ἢν δ' ἀνανεύσῃ,
Τοῦδε τυχὼν ἐθέλω τρισσὰ θύη τελέσαι.
Ῥέξω γὰρ δαμάλαν, λάσιον τράγον, ἄρνα τὸν ἴσχω
Σακίταν. αἴοι δ' εὐμενέως ὁ θεός.

Cantantes gutture ſuauiſſimum ſonum.
Sede igitur illic, & amabis'eris Priapum
Precare, vt ego poſſim renuntiare Daphnidis Amoribus:
Et mox ſacrificaturum me pulchrum caprum: at ſi abnuerit,
Hoc adeptus volo tres hoſtias offerre. (habeo γρ. [illegible]
Sacrificabo enim iuuencam, hirſutum hircum, agnum quem
Stabularium. audiat autem beneuolè deus.

ΑΛΛΟ.

Λῇς ποτὶ τᾶν Νυμφᾶν διδύμοις αὐλοῖσιν ἀεῖσαι
Ἁδύ τι μοι; κἠγὼ πακτίδ' ἀειράμενος
Ἀρξεῦμαί τι κρέκειν, ὁ δὲ βουκόλος ἄμμιγα θέλξει
Δάφνις κηροδέτῳ πνεύματι μελπόμενος.
Ἐγγὺς δὲ στάντες λασίας δρυὸς ἄντρου ὄπισθεν,
Πᾶνα τὸν αἰγιβάταν ὀρφανίσωμεν ὕπνου.

ALIVD.

Viſne, per nymphas, duplicibus tibiis cantare
Suaue aliquid mihi? & ego pectidem ſumens
Incipiam aliquid ſonare: bubulcus autem ſimul oblectabit
Daphnis, cera compacto ſpiritu (i. fiſtula) modulans.
Stantes verò prope hirſutam quercum poſt antrum,
Pana caprarium priuauerimus ſomno.

ΑΛΛΟ.

Ἆ δείλαιε τὺ Θύρσι, τί τὸ πλέον εἰ κατατάξεις
Δάκρυσι διγλήνους ὦπας ὀδυρόμενος;
Οἴχεται ἁ χίμαιρα, τὸ καλὸν τέκος, οἴχετ' ἐς ᾅδαν·
Τραχὺς γὰρ χαλαῖς ἀμφεπίαξε λύκος.
Αἱ δὲ κύνες κλαγγεῦντι· τί τὸ πλέον, ἁνίκα τήνας
Ὀστέον οὐδὲ τέφρα λείπεται οἰχομένας;

ALIVD.

Ah miſer tu Thyrſi, quid proderit ſi contabeſcaias
Lacrymis geminos oculos lugendo?
Abijt capella, praeclara ſoboles, abijt ad inferos:
Nam durus vngulis (eam) comprehendit lupus.
Canes verò clamant: quid prodeſt, quum illius
Nec os (quidem) neque cinis relictus ſit abeuntis?

ΕΙΣ ἄγαλμα Ἀσκληπιοῦ.

Ἦλθε καὶ ἐς Μίλητον ὁ τοῦ Παιήονος υἱός,
Ἰητῆρι νόσων ἀνδρὶ συνοισόμενος
Νικίᾳ, ὅς μιν ἐπ' ἦμαρ ἀεὶ θυέεσσιν ἱκνεῖται,
Καὶ τόδ' ἀπ' εὐώδους γλύψατ' ἄγαλμα κέδρου,
Ἠετίωνι χάριν γλαφυρᾶς χερὸς ἄκρον ὑποστάς·
Μισθὸν ὁ δ' εἰς ἔργον πᾶσαν ἀφῆκε τέχναν.

IN ſtatuam Æſculapij.

Venit & Miletum Paeonis filius,
Cum viro ſanatore morborum conuerſaturus
Nicia: qui ipſum quotidie ſemper ſacrificiis adit,
Et illud ex odorata ſculpſit (ei) ſimulachrum cedro;
Eetioni propter ſcitam manum magnum pollicitus
Praemium: ille verò ad opus omne ſuum contulit artificium.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ Ὄρθωνος.

Ξεῖνε, Συρακόσιός τοι ἀνὴρ τόδ' ἐφίεται Ὄρθων,
Χειμερίας μεθύων μηδαμὰ νυκτὸς ἴοις.
Καὶ γὰρ ἐγὼ τοιοῦτον ἔχω πότμον, ἀντὶ δὲ πολλᾶς
Πατρίδος ὀθνείαν κεῖμαι ἐφεσσάμενος.

EPITAPHIVM Orthonis.

Hoſpes, Syracuſanus vir Orthon hoc tibi praecipit,
Hyberna nocte ebrius ne iter facias.
Nam ego talem habeo interitum: & pro magna
Patria (mea) peregrina (terra) iaceo coopertus.

ΑΛΛΟ.

Ἄνθρωπε ζωῆς περιφείδεο, μηδὲ παρ' ὥραν
Ναυτίλος ἴσθι· καὶ ὣς οὐ πολὺς ἀνδρὶ βίος.

ALIVD.

O homo, vitae parce, neque praeter anni tempus
Nauta ſis: quia non eſt magna homini vita.

ΕΙΣ ἄγαλμα μουσῶν.

Ὑμῖν τοῦτο θεαὶ κεχαρισμένον ἐννέα πάσαις
Τὤγαλμα Ξενοκλῆς θῆκε τὸ μαρμάρινον,
Μουσικὸς, οὐχ ἑτέρως τις ἐρεῖ· σοφίῃ δ' ἐπὶ τῇδε
Αἶνον ἔχων, Μουσέων οὐκ ἐπιλανθάνεται.

IN ſimulachrum Muſarum.

Vobis hoc, ô deae, gratum nouem omnibus
Simulachrum Xenocles erexit marmoreum,
Muſicus: non aliter quiſpiam dicet. & propter hanc ſcientiam
Laudem habens, Muſarum non obliuiſcitur.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ Εὐσθένους τοῦ φυσιογνώμονος.

Εὐσθένεος τὸ μνῆμα, φυσιγνώμων ὁ σοφιστής,
Δεινὸς ἀπ' ὀφθαλμοῦ καὶ τὸ νόημα μαθεῖν.
Εὖ μιν ἔθαψαν ἑταῖροι ἐπὶ ξείνης ξένον ὄντα,
Χ' ὑμνοθέτης αὐτοῖς δαιμονίως φίλος ἦν.
Πάντων ὧν ἐπέοικεν ἔχει τεθνεὼς ὁ σοφιστής,
Καίπερ ἄκικυς ἐὼν εἶχ' ἄρα κηδεμόνας.

EPITAPHIVM Euſthenis phyſiognomonis.

Euſthenis hoc (eſt) monumentum: phyſiognomo(eſt) philoſophus,
Peritus ex oculo mentem etiam cognoſcere.
Honeſte ipſum ſepelierunt ſocij in peregrina (terra) peregri-
Et poeta ipſis mirè gratus erat. (num exiſtentem,
Omnia quae par eſt habet mortuus philoſophus, (rent.
Quamuis nihil virium habens. habuit ergo qui curam ſui gere-

ΕΙΣ τρίποδα τῷ Διονύσῳ, ἀπὸ Δαμοτέλους.

Δαμοτέλης ὁ χορηγὸς, ὁ τὸν τρίποδ' ὦ Διόνυσε
Καὶ σὲ τὸν ἥδιστον θεῶν μακάρων ἀναθείς,
Μέτριος ἦν ἐν πᾶσι, χορῷ δ' ἐκτήσατο νίκην
Ἀνδρῶν, καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ προσῆκον ὁρῶν.

IN tripodem Baccho dedicatum, nomine Demotelis.

Demoteles choragus, qui tripodem, ô Bacche, γρ. [illegible]
Et te iucundiſſimum deorum beatorum conſecrauit,
Moderatus erat in omnibus: in chorea. v. obtinuit victoriam γρ. [illegible]
Virorum, & quod pulchrum & quod decens (eſt) videns.

ΕΙΣ ἄγαλμα τῆς οὐρανίας Ἀφροδίτης.

Ἡ Κύπρις οὐ πάνδημος, ἱλάσκεο τὴν θεὸν εἰπὼν
Οὐρανίαν, ἁγνᾶς ἄνθεμα Χρυσογόνας
Οἴκῳ ἐν Ἀμφικλέους, ᾧ καὶ τέκνα καὶ βίον εἶχε

IN ſimulachrum coeleſtis Veneris.

Venus iſta non (eſt) vulgaris: propitiam redde deam, vocans (eam)
Coeleſtem, caſtae donarium Chryſogonae
In domo Amphiclis, cum quo & liberos & vitam habuit γρ. [illegible]

Communem. ſemper autem ipſis melius quotannis erat
A te incipientibus, ô veneranda. nam dum curant,
Immortales ipſi plus habent mortales.

Ξυνὸν δ' ἀεὶ σφιν λώϊον εἰς ἔτος ἦν
Ἐκ σέθεν ἀρχομένοις ὦ πότνια, κηδόμενοι γὰρ
Ἀθανάτων αὐτοὶ πλεῖον ἔχουσι βροτοί.

EPITAPHIVM Eurymedontis.

Paruulum filium reliquiſti, & tu ipſe etiam in flore ætatis
O Eurymedon hoc ſepulchrum mortuus obtinuiſti.
Tibi quidem ſedes (eſt) inter diuinos viros: hunc autem ciues
Honorabunt, patris memores utpote boni.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ Εὐρυμέδοντος.

Νήπιον υἱὸν ἔλειπες, ἐν ἀλικίᾳ δὲ καὶ αὐτὸς
Εὐρύμεδον τύμβου τοῦδε θανὼν ἔτυχες.
Σοὶ μὲν ἕδρα θείοισι μετ' ἀνδράσι· τὸν δὲ πολῖται
Τιμασεῦντι, πατρὸς μνώμενοι ὡς ἀγαθοῦ.

IN Idem.

Cognoſcam ſiquid amplius bonis (viris) tribuas, an etiã im-
A te, ô viator, eidem æqualem habes (honorem) (probus
Salueat iſte tumulus, inquies: nam Eurymedontis
Iacet ſacrum leuis ſuper caput.

ΕΙΣ τὸ αὐτό.

Γνώσομαι εἴ τι νέμεις ἀγαθοῖς πλέον, ἢ καὶ ὁ δειλὸς
Ἐκ σέθεν ὡσαύτως ἶσον ὁδοιπόρ' ἔχει.
Χαιρέτω οὗτος ὁ τύμβος, ἐρεῖς, ἐπεὶ Εὐρυμέδοντος
Κεῖται τῆς ἱερῆς κοῦφος ὑπὲρ κεφαλῆς.

IN Anacreontis ſtatuam.

Contemplare ſtatuam hanc ô hoſpes
Diligenter, & dic, quum domum redieris,
Anacreontis ſimulachrum vidi in Teo,
(Excellentis) ſiquid antiquorum poetarum præſtans fuit.
Addens verò quòd iuuenibus delectabatur,
Dices verè totum virum.

ΕΙΣ Ἀνακρέοντος ἀνδριάντα.

Θᾶσαι τὸν ἀνδριάντα τοῦτον ὦ ξένε
Σπουδᾷ, καὶ λέγ', ἐπὰν ἐς οἶκον ἔνθῃς,
Ἀνακρέοντος εἰκόν' εἶδον ἐν Τέῳ,
Τῶν πρόσθ' εἴ τι περισσὸν ᾠδοποιῶν.
Προσθεὶς δὲ χὤτι τοῖς νέοισιν ἅδετο,
Ἐρεῖς ἀτρεκέως ὅλον τὸν ἄνδρα.

IN Epicharmum.

Et vox Dorica (eſt) & vir qui comœdiam
Inuenit (eſt) Epicharmus.
O Bacche, æneum ipſum pro vero
Tibi hîc dicarunt.
Quem Syracuſis collocarunt in prægrandi ciuitate,
Ut virum ciuem (decet)
Aceruum enim habebat rerũ vtilium iis qui memores erant
Rependere mercedem.
Multa enim ad vitam pueros docuit vtilia:
Magna gratia illi (habenda eſt.)

ΕΙΣ Ἐπίχαρμον.

Ἅ τε φωνὰ Δώριος, χὠ νὴρ ὁ τὰν κωμῳδίαν
Εὑρὼν Ἐπίχαρμος.
Ὦ Βάκχε, χάλκεόν νιν ἀντ' ἀλαθινοῦ
Τὶν ὧδ' ἀνέθηκαν.
Τὸν Συρακούσαις ἐνίδρυνται πελωρίστᾳ πόλει
Οἷα ἀνδρὶ πολίτᾳ.
Σωρὸν γὰρ εἶχε χρημάτων μεμναμένοις
Τελεῖν ἐπίχειρα.
Πολλὰ γὰρ ποτὶ τὰν ζωὰν τοῖς παισὶν εἶπε χρήσιμα·
Μεγάλα χάρις αὐτῷ.

EPITAPHIVM CLITÆ, nutricis Medei.

Paruulus iſtud ſtruxit Threiſſæ
Medeus monumentum in via, & inſcripſit Clitæ.
Habebit gratiam mulier pro eo
Quòd puerum nutriuit: adhuc nempe adhuc vtilis vocatur.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΚΛΕΙΤΑΣ τροφοῦ Μηδείου.

Ὁ μικκὸς τόδ' ἔτευξε τᾷ Θρᾳίσσᾳ
Μήδειος τὸ μνᾶμ' ἐπὶ τᾷ ὁδῷ, κἠπέγραψε Κλείτας.
Ἑξεῖ τὰν χάριν ἁ γυνὰ ἀντὶ τήνων
Ὧν τὸν κοῦρον ἔθρεψε· τί μάν; ἔτι χρησίμα καλεῖται.

IN Archilochum.

Conſiſte, & Archilochum aſpice, veterem poetam,
Iambographum, cuius celeberrima fama
Permanauit & ad occidentem & ad orientem.
Certè ipſum Muſæ & Delius Apollo amauerunt:
Adeò exactus erat ac dexter
Carminaq; componendo, & ad lyram cantando.

ΕΙΣ Ἀρχίλοχον.

Ἀρχίλοχον καὶ στᾶθι καὶ εἴσιδε τὸν πάλαι ποιητὰν
Τὸν τῶν ἰάμβων, οὗ τὸ μυρίον κλέος
Διῆλθε κἠπὶ νύκτα καὶ πρὸς ἀῶ.
Ἦ ῥά μιν αἱ Μοῦσαι καὶ ὁ Δάλιος ἠγάπευν Ἀπόλλων,
Ὡς ἐμμελής τ' ἐγένετο κἠπιδέξιος
Ἔπεά τε ποιεῖν, πρὸς λύραν τ' ἀείδειν.

IN ſtatuam Piſandri qui Herculeam carmine ſcripſit.

Iouis iſte vobis filium vir,
Eum qui cum leone pugnauit, promptum manu,
Primus ſuperiorum poetarum
Piſander conſcripſit (oriundus) ex Camerio,
Et quotquot laborando confecit, recenſuit labores.
Hunc verò ipſum populus (vt certò ſcias)
Collocauit hîc, æneum quum feciſſet,
Multis menſibus poſtea & annis.

ΕΙΣ ἀνδριάντα Πεισάνδρου τοῦ τὴν Ἡράκλειαν ποιήσαντος.

Τὸν τοῦ Ζανὸς ὅδ' ὑμῖν υἱὸν ἀνὴρ,
Τὸν λεοντομάχαν, τὸν ὀξύχειρα,
Πρᾶτος τῶν ἐπάνωθε μουσοποιῶν
Πείσανδρος ξυνέγραψεν ὁὐκ Καμείρου,
Χὤσσους ἐξεπόνασεν εἶπ' ἀέθλους.
Τοῦτον δ' αὐτὸν ὁ δᾶμος (ὡς σάφ' εἰδῇς)
Ἔστασ' ἐνθάδε χάλκεον ποιήσας
Πολλοῖς μησὶν ὄπισθε κἠνιαυτοῖς.

IN Hipponactem.

Poeta hîc Hipponax iacet.
Si quidem improbus es, ne accedas ſepulchrum:
χρηστ. θα. *Sin autem es bonus, & ex probis (natus)*
Confidens ſede, & ſi volueris, dormi.

ΕΙΣ Ἱππώνακτα.

Ὁ μουσοποιὸς ἐνθάδ' Ἱππώναξ κεῖται·
Εἰ μὲν πονηρὸς, μὴ ποτέρχευ τῷ τύμβῳ·
Εἰ δ' ἐσσὶ κρήγυός τε καὶ παρὰ * χρηστῶν,
Θαρσέων καθίζευ, κἢν θέλῃς, ἀπόβριξον.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν ἑαυτοῦ βίβλον.

Ἄλλος ὁ Χῖος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος ὃς τάδε γράψα,
Εἷς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμι Συρηκοσίων,
Υἱὸς Πραξαγόραο περικλειτῆς τε Φιλίνης.
Μοῦσαν δ' ὀθνείην οὔποτ' ἐφελκυσάμην.

Eiuſdem in ſuum ipſius librum.

Alius eſt (Theocritus) Chius: ego autem Theocritus qui hæc (ſcripſi,
Vnus ex plebe ſum Syracuſana,
Filius Praxagoræ incly tæq; Philinæ:
Muſam verò alienam nunquam attraxi.

ΜΟΣΧΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΑ.

MOSCHI IDYLLIA.

ΕΡΩΣ ΔΡΑΠΕΤΗΣ, εἰδύλλιον α.

Ἁ ΚΥΠΡΙΣ τὸν Ἔρωτα τὸν υἱέα μακρὸν ἐβώστρει·
Εἴ τις ἐνὶ τριόδοισι πλανώμενον εἶδεν Ἔρωτα,
Δραπετίδας ἐμός ἐστιν· ὁ μανύσας γέρας ἑξεῖ.
Μισθός τοι τὸ φίλαμα τὸ Κύπριδος· ἢν δ' ἀγάγῃς νιν,
Οὐ γυμνὸν τὸ φίλαμα, τὺ δ' ὦ ξένε καὶ πλέον ἑξεῖς.
Ἔστι δ' ὁ παῖς περίσαμος· ἐν εἴκοσι πᾶσι μάθοις νιν.
Χρῶτα μὲν οὐ λευκός, πυρὶ δ' εἴκελος· ὄμματα δ' αὐτῷ
Δριμύλα καὶ φλογόεντα· κακαὶ φρένες, ἁδὺ λάλημα.
Οὐ γὰρ ἴσον νοέει καὶ φθέγγεται· ὡς μέλι φωνά·
Ἢν δὲ χολᾷ, νόος ἐστὶν ἀνάμερος, ἠπεροπευτάς·
Οὐδὲν ἀλαθεύων, δόλιον βρέφος, ἄγρια παίσδει.
Εὐπλόκαμον τὸ κάρανον, ἔχει δ' ἰταμὸν τὸ πρόσωπον.
Μικκύλα μὲν τήνῳ τὰ χερύδρια, μακρὰ δὲ βάλλει,
Βάλλει κεἰς Ἀχέροντα καὶ εἰς Ἀΐδεω βασιλῆα.
Γυμνὸς μὲν τό γε σῶμα, νόος δέ οἱ ἐμπεπύκασται.
Καὶ πτερόεις ὡς ὄρνις ἐφίπταται ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλως
Ἀνέρας ἠδὲ γυναῖκας, ἐπὶ σπλάγχνοις δὲ κάθηται.
Τόξον ἔχει μάλα βαιόν, ὑπὲρ τόξω δὲ βέλεμνον·
Τυτθὸν ἐὸν τὸ βέλεμνον, ἐς αἰθέρα δ' ἄχρι φορεῖται.
Καὶ χρύσεον περὶ νῶτα φαρέτριον, ἔνδοθι δ' ἐντὶ
Τοὶ πικροὶ κάλαμοι, τοῖς πολλάκι κἀμὲ τιτρώσκει.
Πάντα μὲν ἄγρια, πάντα, πολὺ πλέον δὲ οἱ αὐτῷ
Βαιὰ λαμπὰς ἐοῖσα τὸν Ἅλιον αὐτὸν ἀναίθει.
Ἢν τύ γ' ἕλῃς τῆνον, δήσας ἄγε, μηδ' ἐλεήσῃς.
Κἢν ποτ' ἴδῃς κλαίοντα, φυλάσσεο μή σε πλανήσῃ·
Κἢν γελάᾳ, τύ νιν ἕλκε· καὶ ἢν ἐθέλῃ σε φιλᾶσαι,
Φεῦγε· κακὸν τὸ φίλαμα, τὰ χείλεα φάρμακόν ἐντι,
Ἢν δὲ λέγῃ, λάβε ταῦτα, χαρίζομαι ὅσσα μοι ὅπλα,
Μὴ τὺ θίγῃς πλάνα δῶρα· τὰ γὰρ πυρὶ πάντα βέβαπται.

AMOR FVGITIVVS, Idyllium I.

VENVS Amorem filium altùm inclamabat (.i. alta voce inclamans, dicebat.)
Si quis in triuiis vagantem vidit Amorem,
Fugitiuus meus eſt: index munus habebit.
Merces tibi erit ſuauium Veneris: ſi verò adduxeris ipſum,
Non nudum ſuauium, ſed tu hoſpes plus etiam habebis.
Inſũt.n. plurima ſigna puero: inter viginti alios cognoueris (ipſum.
Corpore non albus, verum igni ſimilis: oculi ipſius
Acres & flammei: mala mens, dulcia verba.
Non enim idem ſentit quod loquitur. vox illi dulcis vt mel:
Sed quum iraſcitur, mens eſt immitis, fraudulenta:
Nihil veri dicens. doloſus puer, crudeliter ludit.
Pulchrè capillatum eſt illi caput, habet n. proteruã faciem,
Exiguæ quidem illi ſunt manus, ſed procul iaculatur:
Iaculatur vſque ad Acherontem, & inferni regem.
Corpore quidem nudus, at mens illi tecta eſt.
Et volucris ſicut auis circũuolat nunc ad hos, nunc ad illos,
Viros & mulieres: viſceribus autem inſidet.
Arcum habet valde exiguum, ſuper arcu verò ſagittam:
Exigua illa ſagitta, at in cœlum vſque fertur.
Et aurea in humeris pharetra: in ea autem ſunt
Amarulentæ arundines, quibus ſæpe etiam me ſauciat.
Omnia ſunt crudelia, omnia: multo verò magis quæ ipſi eſt
Parua fax ſolem ipſum perurit.
Si tu ceperis illum, vinctum duc, neque miſereatis.
Et ſiquando flentem videris, caue ne te fallat:
Etiamſi riſerit, tu attrahe ipſum: atq; ſi voluerit te oſculari:
Fuge: malum eſt oſculum, ipſa labra ſunt venenum.
Si.v. dixerit, Cape hæc, dono tibi quæcunq; mihi ſunt arma:
Ne quicq; attigeris: fallacia dona ſũt: igne.n. oĩa tincta ſunt.

ΕΥΡΩΠΗ, εἰδύλλιον β.

ΕΥΡΩΠΗ, ποτὲ Κύπρις ἐπὶ γλυκὺν ἧκεν ὄνειρον,
Νυκτὸς ὅτε τρίτατον λάχος ἵσταται, ἐγγύθι δ' ἠώς.
Ὕπνος ὅτε γλυκίων μέλιτος βλεφάροισιν ἐφίζων,
Λυσιμελής, πεδάᾳ μαλακῷ κατ' ὄσσα δεσμῷ·
Εὖτε καὶ ἀτρεκέων ποιμαίνεται ἔθνος ὀνείρων.
Τῆμος ὑπωροφίοισιν ἐνὶ κνώσσουσα δόμοισι
Φοίνικος θυγάτηρ, ἔτι παρθένος Εὐρώπεια,
Ὠΐσατ' ἠπείρους δοιὰς περὶ εἷο μάχεσθαι,
Ἀσιάδ' ἀντιπέρην τε· φυὴν δ' ἔχον οἷα γυναῖκες.
Τῶν δ' ἡ μὲν ξείνης μορφὴν ἔχεν, ἡ δ' ἄρ' ἐῴκει
Ἐνδαπίῃ, καὶ μᾶλλον ἑῆς περιίσχετο κούρης·
Φάσκε δ' ὥς μιν ἔτικτε καὶ ὡς ἀτίτηλέ μιν αὐτή.

EVROPA, Idyllium II.

EVROPÆ olim Venus ſuaue ſomnium immiſit,
Quũ tertia par noctis (.i. gallicinũ) ſtat, & aurora prope (eſt)
Quum ſomnus melle dulcior in palpebris ſedens,
Membra reſoluens, oculos molli vinculo ligat,
Quum & veracium paſcitur turba ſomniorum.
Tunc illa dormiens in ædibus quæ ſub tecto ſunt (.i. in parte ædium inferiore)
Phœnicis filia adhuc virgo Europa.
Videbatur ſibi videre continentes duas de ſe contendentes,
Aſianã, & alterã oppoſitã: indolem.n. habebãt vt mulieres.
Harũ.n. altera peregrinæ formã habebat, altera ſimilis erat
Indigenæ, & (vt) filiam ſuam magis vindicabat:
Dicebat verò quòd eam genuiſſet & enutriuiſſet ipſa.

Verùm altera validis contendens manibus,
Trahebat non inuitam: quoniam fatale eſſe dicebat
A Ioue ægiocho vt præmium (ſibi) eſſet Europa.
Illa verò è ſtrato exiliit toro, metu perculſa,
Palpitans corde. nam ſomnium viderat tanquam rem euidentem:
Diu autem taciturna ſedebat: ambas enim
Adhuc in oculis apertis habebat mulieres.
Verùm poſtea valde ſerò extulit virgo vocem,
Quis mihi ex ſuperis hæc ſpectra obtulit?
Qualia me ſuper ſtratum torum in thalamis
Suauiter admodum dormientem perterruerunt ſomnia?
Quæ verò fuit hoſpita quam aſpexi dormiens?
Quàm mihi perculit cor illius amor! quàm me & ipſa
Amanter ſuſcepit, & tanquam ſuam aſpexit filiam!
Sed mihi dij bene vertant ſomnium.
Sic loquuta ſurrexit, & charas quæſiuit ſodales
Æquales, coæuas, animo charas, nobiles,
Quibuſcum ſemper ludebat, choream quum iniret,
Vel corpus quum ablueret ad oſtia Anauri.
Aut quando è prato odorata lilia tonderet (id eſt carperet.)
Atque illæ ſtatim ei comparuerunt: qualibet autem manu tenebat
Flores recipientem calathum: & in prata exibant
Maritima, vbi ſemper vnà congregari ſolebant,
Oblectantes ſe roſarum germine, & vndarum ſtrepitu.
Ipſa verò aureum ferebat calathum Europa,
Spectabilem, valde mirandum, magnum opus Vulcani,
Quem Libyæ dederat dono, quando in torum Neptuni
Iuit: illa verò præbuit formoſæ Telephaeſſæ,
Quæ ex illius ſanguine erat: innuptæ verò Europæ
Mater Telephaeſſa eximium præbuit donum.
In eo artificioſa multa fabrefacta erant reſplendentia.
Inerat ex auro facta Inachi filia Io,
ἢ ἰνάχου. *Adhuc vitula exiſtēs, indolem autem nō habebat mulieris:*
Oeſtro autem percita pedibus per mare ambulabat,
Natanti ſimilis: mare autem cæruleo colore factum erat.
Duo verò ſtabant supernè in ſupercilio littoris
Viri ſimul: ſpectabant autem pontigradam bouem.
Aderat & Iupiter, demulcens placidè manu diuina
Vitulam marinam: quam apud Nilum ſeptem oſtia habētē
Ex boue pulchrè cornuta rurſum transformauit in mulierē.
Argentea erant Nili fluenta: ipſa verò vitula
Ærea, ex auro verò factus erat ipſe Iupiter.
Circùm verò ſub corona calathi rotundi,
Mercurius fabrefactus erat: propéque eum extenſus erat
Argus, peruigilibus inſtructus oculis.
Huius autem ex purpureo ſanguine naſcebatur
Auis, exultans pennarum multiflorido colore,
Caudæ pennas explicans, ſicut aliqua velox nauis (vela pandit)
Aurei calathi extremum orbem pennis tegebat.
Talis erat calathus formoſiſſimæ Europæ.
Illæ verò poſtquam ad prata peruenerunt florida,
Aliæ aliis animum tunc oblectabant floribus.
Ex eis hæc odoratum narciſſum, illa hyacinthum,
Illa violam, illa verò ſerpyllum decerpebat: multaq; in terrā
Pratorum vernorum cadebant folia.
ἢ θαλέθον-σα. *Aliæ porrò flaui croci odoratam comam*
Decerpebant certantes: verùm in medio ſtabat ipſa regina,
Splendorem purpureæ roſæ manibus colligens,
(Et) excellebat ſicut inter Gratias Venus.
Neque diu animum floribus oblectatura erat,
Nec virginalem zonam impollutam conſeruatura.
Nam certè Iupiter, vt ipſam conſiderauit, mox ictus eſt
In animo, inopinatis domitus ſagittis
Veneris, quæ ſola poteſt etiam Iouem domare.
Etenim vt vitaret iram Zelotypæ Iunonis,
Quum vellet teneram puellæ mentem fallere,
Occuluit deum, & mutauit corpus, & factus eſt taurus,
Non qualis in ſtabulis nutritur, neque qualis
Sulcum ſecat, trahens curuum aratrum:

Η δ' ἑτέρη, κρατερῇσι βιαζομένη παλάμῃσιν,
Εἴρυεν οὐκ ἀέκουσαν· ἐπεὶ φάτο μόρσιμον εἶναι
Ἐκ Διὸς αἰγιόχου γέρας ἔμμεναι Εὐρώπειαν.
Ἡ δ' ἀπὸ μὲν στρωτῶν λεχέων θόρε δειμαίνουσα,
Παλλομένη κραδίην· τὸ γὰρ ὡς ὕπαρ εἶδεν ὄνειρον.
Ἑζομένη δ' ἐπὶ δηρὸν ἀκὴν ἔχεν, ἀμφοτέρας δὲ
Εἰσέτι πεπταμένοισιν ἐν ὄμμασιν εἶχε γυναῖκας.
Ὀψὲ δὲ δὴ μάλ' ἔπειτ' ἀνενείκατο παρθένος αὐδήν,
Τίς μοι τοιάδε φάσματ' ἐπουρανίων προΐηλε;
Ποῖοί με στρωτῶν λεχέων ὕπερ ἐν θαλάμοισιν
Ἡδὺ μάλα κνώσσουσαν ἀνεπτοίησαν ὄνειροι;
Τίς δ' ἦν ἡ ξείνη ἣν εἴσιδον ὑπνώουσα;
Ὥς μ' ἔβαλε κραδίην κείνης πόθος· ὥς με καὶ αὐτὴ
Ἀσπασίως ὑπέδεκτο, καὶ ὡς σφετέρην ἴδε παῖδα.
Ἀλλά μοι εἰς ἀγαθὸν μάκαρες κρήνειαν ὄνειρον.
Ὣς εἰποῦσ' ἀνόρουσε· φίλας δ' ἐπεδίζεθ' ἑταίρας
Ἥλικας, οἰέτεας, θυμήρεας, εὐπατερείας·
Τῇσιν ἀεὶ συνάθυρεν, ὅτ' ἐς χορὸν ἐντύναιτο,
Ἢ ὅτε φαιδρύνοιτο χρόα προχοῇσιν Ἀναύρου,
Ἢ ὁπότ' ἐκ λειμῶνος εὔπνοα λείρια κέρσοι.
Αἱ δέ οἱ αἶψα φάανθεν· ἔχον δ' ἐν χερσὶν ἑκάστη
Ἀνθοδόκον τάλαρον· ποτὶ δὲ λειμῶνας ἔβαινον
Ἀγχιάλους, ὅθι τ' αἰὲν ὁμιλαδὸν ἠγερέθοντο,
Τερπόμεναι ῥοδέῃ τε φυῇ καὶ κύματος ἠχῇ.
Αὐτὴ δὲ χρύσειον τάλαρον φέρεν Εὐρώπεια
Θηητόν, μέγα θαῦμα, μέγαν πόνον Ἡφαίστοιο,
Ὃν Λιβύῃ πόρε δῶρον, ὅτ' ἐς λέχος Ἐννοσιγαίου
Ἤιεν· ἡ δὲ πόρεν περικαλλεῖ Τηλεφαάσσῃ,
Ἥτε οἱ αἵματος ἔσκεν. ἀνύμφῳ δ' Εὐρωπείῃ
Μήτηρ Τηλεφάασσα περικλυτὸν ὤπασε δῶρον,
Ἐν τῷ δαίδαλα πολλὰ τετεύχατο μαρμαίροντα·
Ἐν μὲν ἔην χρυσοῖο τετυγμένη Ἰναχὶς Ἰὼ
Εἰσέτι πόρτις ἐοῦσα, φυὴν δ' οὐκ εἶχε γυναίης·
Φοιταλέη δὲ πόδεσσιν ἐφ' ἁλμυρὰ βαῖνε κέλευθα,
Νηχομένῃ ἰκέλη, κυάνου δ' ἐτέτυκτο θάλασσα.
Δοιοὶ δ' ἕστασαν ὑψοῦ ἐπ' ὀφρύος αἰγιαλοῖο
Φῶτες ἀολλήδην· θηεῦντο δὲ ποντοπόρον βοῦν.
Ἐν δ' ἦν Ζεὺς ἐπαφῶν ἤρεμα χειρὶ θεείῃ
Πόρτιος εἰναλίης, τὴν ἑπταπόρῳ παρὰ Νείλῳ
Ἐκ βοὸς εὐκεράοιο πάλιν μετάμειβε γυναῖκα.
Ἀργύρεος μὲν ἔην Νείλου ῥόος· ἡ δ' ἄρα πόρτις
Χαλκείη· χρυσοῦ δὲ τετυγμένος αὐτὸς ἔην Ζεύς.
Ἀμφὶ δὲ δινήεντος ὑπὸ στεφάνην ταλάροιο
Ἑρμείης ἤσκητο· πέλας δέ οἱ ἐκτετάνυστο
Ἄργος ἀκοιμήτοισι κεκασμένος ὀφθαλμοῖσι.
Τοῖο δὲ φοινήεντος ἀφ' αἵματος ἐξανέτελλεν
Ὄρνις ἀγαλλόμενος πτερύγων πολυανθέϊ χροιῇ,
Ταρσὸν ἀναπλώσας, ὡσεί τέ τις ὠκύαλος νηῦς,
Χρυσείου ταλάροιο περίσκεπε χείλεα ταρσοῖς.
Τοῖος ἔην τάλαρος περικαλλέος Εὐρωπείης.
Αἱ δ', ἐπεὶ οὖν λειμῶνας ἐς ἀνθεμόεντας ἵκοντο,
Ἄλλη ἐπ' ἀλλοίοισι τότ' ἄνθεσι θυμὸν ἔτερπον·
Τῶν ἡ μὲν νάρκισσον ἐΰπνοον, ἡ δ' ὑάκινθον,
Ἡ δ' ἴον, ἡ δ' ἕρπυλλον ἀπαίνυτο· πολλὰ δ' ἔραζε
Λειμώνων ἐαροθρεπέων θαλέθεσκε πέτηλα.
Αἱ δ' αὖτε ξανθοῖο κρόκου θυόεσσαν ἔθειραν
Δρέπτον ἐριδμαίνουσαι· ἀτὰρ μέσσῃσιν ἄνασσα
Ἀγλαΐην πυρσοῖο ῥόδου χείρεσσι λέγουσα,
Οἷά περ ἐν Χαρίτεσσι διέπρεπεν Ἀφρογένεια.
Οὐ μὲν δηρὸν ἔμελλεν ἐπ' ἄνθεσι θυμὸν ἰαίνειν,
Οὐδ' ἄρα παρθενικὴν μίτρην ἄχραντον ἐρύσθαι.
Ἦ γὰρ δὴ Κρονίδης, ὥς μιν φράσαθ', ὡς ἐβόλητο
Θυμόν, ἀνωΐστοισι δαμεὶς ὑποδμηθεὶς βελέεσσι
Κύπριδος, ἣ μούνη δύναται καὶ Ζῆνα δαμάσσαι.
Δὴ γὰρ ἀλευόμενός τε χόλον ζηλήμονος Ἥρης,
Παρθενικῆς τ' ἐθέλων ἀταλὸν νόον ἐξαπατῆσαι,
Κρύψε θεόν, καὶ τρέψε δέμας, καὶ γείνετο ταῦρος,
Οὐχ οἷος σταθμοῖς ἐνιφέρβεται, οὐδὲ μὲν οἷος
Ὦλκα διατμήγει, σύρων εὐκαμπὲς ἄροτρον.

Οὐδ'

Οὐδ' οἷος ποίμνῃσιν ἐπιβόσκεται, οὐδὲ μὲν οἷος
Ὅστις ὑποδμηθεὶς ἐρύει πολύφορτον ἀπήνην.
Τοῦ δ' ἤτοι τὸ μὲν ἄλλο δέμας ξανθόχροον ἔσκε,
Κύκλος δ' ἀργύφεος μέσσῳ μαρμαιρε μετώπῳ,
Ὄσσε δ' ὑπογλαύσσεσκε καὶ ἵμερον ἀστράπτοντε·
Ἶσά τ' ἐπ' ἀλλήλοισι κέρα ἀνέτελλε καρήνου,
Ἄντυγος ἡμιτόμου κεραῆς ἅτε κύκλα σελήνης.
Ἤλυθε δ' ἐς λειμῶνα, καὶ οὐκ ἐφόβησε φανεὶς
Παρθενικάς· πάσῃσι δ' ἔρως γένετ' ἐγγὺς ἱκέσθαι,
Ψαῦσαί θ' ἱμερτοῖο βοός, τοῦ ἄμβροτος ὀδμὴ
Τηλόθι καὶ λειμῶνος ἐκαίνυτο λαρὸν ἀϋτμήν.
Στῆ δὲ ποδῶν προπάροιθεν ἀμύμονος Εὐρωπείης,
Καί οἱ λιχμάζεσκε δέρην, κατέθελγε δὲ κούρην.
Ἡ δέ μιν ἀμφαφάασκε, καὶ ἠρέμα χείλεσιν ἀφρὸν
Πολλὸν ἀπὸ στομάτων ἀπομόργνυτο, καὶ *κύσε ταῦρον.
Αὐτὰρ ὁ μειλίχιον μυκήσατο· φαίης κ' αὐλοῦ
Μυγδονίου λιγὺν ἦχον ἀνηπύοντος ἀκούειν.
Ὤκλασε δὲ πρὸ ποδοῖιν, ἐδέρκετο δ' Εὐρώπειαν,
Αὐχέν' ἐπιστρέψας, καί οἱ πλατὺ δείκνυε νῶτον.
Ἡ δὲ, βαθυπλοκάμοισι μετέννεπε παρθενικῇσι,
Δεῦθ' ἑτάραι φίλιαι καὶ ὁμήλικες, ὄφρ' ἐπὶ τῷδε
Ἑζόμεναι ταύρῳ τερπώμεθα. δὴ γὰρ ἁπάσας
Νῶτον ὑποστορέσας ἀναδέξεται, οἷά τε νηῦς·
Πρηῢς ἰδ' εἰσιδέειν καὶ μείλιχος, οὐδέ τι ταύροις
Ἄλλοισι προσέοικε· νόος δέ οἱ ἠΰτε φωτὸς
Αἴσιμος ἀμφιθέει, μούνης δ' ἐπιδεύεται αὐδῆς.
 Ὣς φαμένη νώτοισιν ἐφίζανε μειδιόωσα·
Αἱ δ' ἄλλαι μέλλεσκον. ἄφαρ δ' ἀνεπήλατο ταῦρος,
Ἣν θέλε ἁρπάξας· ὠκὺς δ' ἐπὶ πόντον ἵκανεν.
Ἡ δὲ μεταστρεφθεῖσα φίλας ἐκαλίζετο ἑταίρας,
Χεῖρας ὀρεγνυμένη· ταὶ δ' οὐκ ἐδύναντο κιχάνειν.
Ἀκτάων δ' ἐπιβὰς πρόσσω θέεν, ἠΰτε δελφίς.
Νηρεΐδες δ' ἀνέδυσαν ὑπὲξ ἁλός, αἱ δ' ἅμα πᾶσαι
Κητείοις νώτοισιν ἐφήμεναι ἐστιχόωντο.
Καὶ δ' αὐτὸς βαρύδουπος ὑπεὶρ ἁλὸς Ἐννοσίγαιος,
Κῦμα κατιθύνων, ἁλίης ἡγεῖτο κελεύθου
Αὐτοκασιγνήτῳ· τοὶ δ' ἀμφί μιν ἠγερέθοντο
Τρίτωνες, πόντοιο βαθύρροοι αὐλητῆρες,
Κόχλοισιν ταναοῖς γάμιον μέλος ἠπύοντες.
Ἡ δ' ἄρ' ἐφεζομένη Ζηνὸς βοέοις ἐπὶ νώτοις,
Τῇ μὲν ἔχεν ταύρου δολιχὸν κέρας, ἐν χερὶ δ' ἄλλῃ
Εἴρυε πορφυρέας κόλπου πτύχας, ὄφρα κε νιν
Δεύοι ἐφελκόμενον πολιῆς ἁλὸς ἄσπετον ὕδωρ.
Κολπώθη δ' ὤμοισι πέπλος βαθὺς Εὐρωπείης,
Ἱστίον οἷά τε νηός, ἐλαφρίζεσκε δὲ κούρην.
Ἡ δ' ὅτε δὴ γαίης ἀπὸ πατρίδος ἦεν ἄνευθεν,
Φαίνετο δ' οὔτ' ἀκτή τις ἁλίρροθος, οὔτ' ὄρος αἰπύ,
Ἀλλ' ἀὴρ μὲν ὕπερθεν, ἔνερθε δὲ πόντος ἀπείρων,
Ἀμφί ἑ παπτήνασα, *τόσην ἀνενείκατο φωνήν·
Πῆ με φέρεις θεόταυρε; τίς ἔπλεο; πῶς δὲ κέλευθα
Ἀργαλέοισι πόδεσσι διέρχεαι, οὐδὲ θάλασσαν
Δειμαίνεις; νηυσὶν γὰρ ἐπίδρομός ἐστι θάλασσα
Ὠκυάλοις, ταῦροι δ' ἁλίην τρομέουσιν ἀταρπόν.
Ποῖόν σοι ποτὸν ἡδύ; τίς ἐξ ἁλὸς ἔσσετ' ἐδωδή;
Ἦ ῥά τις ἐσσὶ θεός; τὰ θεοῖς ἀπεοικότα ῥέζεις.
Οὔθ' ἅλιοι δελφῖνες ἐπὶ χθονός, οὔτε τι ταῦροι
Ἐν πόντῳ στείχουσι· σὺ δὲ χθόνα καὶ κατὰ πόντον
Ἄτρομος ἀΐσσεις, χηλαὶ δέ τοι εἰσὶν ἐρετμά.
Ἦ τάχα καὶ γλαυκὸν ὑπὲρ ἠέρα ὑψόσ' ἀερθεὶς
Εἴκελος αἰψηροῖσι πετήσεαι οἰωνοῖσιν.
Οἴμοι ἐγὼ μέγα δή τι δυσάμμορος, ἥ ῥά τε δῶμα
Πατρὸς ἀποπρολιποῦσα, καὶ ἑσπομένη βοῒ τῷδε,
Ξείνην ναυτιλίην ἐφέπω, καὶ πλάζομαι οἴη.
Ἀλλὰ σύ μοι μεδέων πολιῆς ἁλὸς Ἐννοσίγαιε,
Ἵλαος ἀντιάσειας· ἔολπα γὰρ εἰσοράασθαι
Τόνδε κατιθύνοντα πλόον προκέλευθον ἐμεῖο.
Οὐκ ἀθεεὶ γὰρ ταῦτα διέρχομαι ὑγρὰ κέλευθα.
 Ὣς φάτο. τὴν δ' ὧδε προσεφώνεεν ἠΰκερως βοῦς,
Θάρσει παρθενική, μὴ δείδιθι πόντιον οἶδμα·

Neque qualis inter armenta paſcitur, neque qualis ille
Qui domitus valde onuſtum trahit plauſtrum.
Eius reliquum quidem corpus flauum erat,
Circulus autem candidus in media ſplendebat fronte,
Oculi vero ſubglauci erant, amore coruſcantes:
Æqualia vero inter ſe cornua è capite emergebant,
Sicut orbes lunæ cornutæ, dimidiati ambitus.
Venit autem in prata: nec exterruit, quum viſus eſt,
Virgines, ſed omnibus libebat accedere propius,
Et contrectare amabilem bouem, cuius diuinus odor
Procul & prati ſuperabat dulcem halitum.
Stetit autem ante pedes inculpatæ Europæ,
Et illi lambebat colla, demulcebatq́ puellam.
Illa verò contrectabat eum, & placide manibus ſpumam
Multam ab ore abſtergebat, & oſculabatur taurum.
At ille placide mugijt: diceres tibiam
Mygdoniam ſtridulum ſonum edentem (te) audire.
Flexit autem genua ante pedes: atque intuebatur Europam
Ceruice retorta, & illi latum oſtendit dorſum.
Illa verò valde capillatis dixit virginibus,
Huc adeſte ſodales charæ atque æquales, vt in hoc
Conſidentes tauro nos oblectemus: certè enim omnes,
Dorſum vbi ſubſtrauerit, recipiet, velut nauis.
Manſuetus hic aſpectu eſt, & blandus: neque tauris
Alijs ſimilis: mens enim ei tanquam viro
Benigna verſatur, & ſola indiget voce.
 Sic locuta, tergo inſidebat ridens,
Cæteræ verò aſcenſuræ erant. Statim autem exilijt taurus;
Quũ eã quam volebat rapuiſſet: ac celeriter ad mare per- (uenit.
Ipſa autem conuerſa charas vocabat ſodales
Manus porrigens: at illæ non poterant eam aſſequi.
Ex littore verò mare ingreſſus, longè procurrit vt Delphin.
Nereides autem è mari emerſerunt, atque omnes
Cetorum tergis inſidentes ordine ibant.
Et ipſe grauiſonus Neptunus ſupra mare
Fluctus complanans, marini dux erat itineris
Germano fratri: atque circa ipſum congregabantur
Tritones, profundi maris incolæ,
Longis conchis nuptiale carmen ſonantes.
Illa verò ſedens in bubulo tergo Iouis, (rò altera
Altera quidem (manu) tenebat longũ tauri cornu, manu ve-
Trahebat purpureæ veſtis ſinus, (eouſq;) quouſq; fimbriam
Commadefaceret attractam cani maris copioſa vnda.
Sinuabatur autem in humeris veſtis ampla Europæ,
Ceu velum nauis, atque alleuabat puellam.
At illa, quum iam terrá à patria eſſet procul;
Conſpiceretur q́, nec littus vllum quod à mari alluitur; nec (vllus) mons altus,
Verum ſupra cœlum, & infra immenſum mare,
Circum ſe ſpectans, talem extulit vocem.
Quò me vehis diuine taure? quis es? quomodo autem hanc
Grauibus pedibus conficis, neque mare (viam
Reformidas? nauibus enim peruium eſt mare
Velocibus, at tauri marinum iter reformidant.
Qualis tibi potus dulcis? quis è mari cibus erit?
Nunquid deus aliquis es? cur quæ deos non decent facis?
Neque marini delphines in terra, neque tauri
In mari ambulant: tu verò per terram & mare
Immadefactus ruis: vngulæ autem tibi ſunt remi.
Fortè etiam in cæruleum aerem altè ſublatus
Volabis, velocibus ſimilis volucribus.
Hei mihi multum infelici, quæ quidem domo
Patris relicta, & hunc bouem ſecuta,
Peregrinam nauigationem conficio, & erro ſola.
Sed tu mihi Neptune qui cano in mari regnum tenes,
Propitius occurras, ſpero me viſuram eſſe
Hunc qui curſum dirigit, ducem meum.
Non enim ſine deo per has humidas tranſeo vias.
 Sic ait. Hanc verò ſic allocutus eſt laticornis bos;
Bono animo eſto virgo, ne time marinos fluctus.

Ipſe enim ſum Iupiter, & è propinquo videor eſſe
Taurus. nam apparere poſſum quicquid velim.
Amor autem tui impulit me tam longum mare emetiri,
Tauro aſſimilatum. iamq́; te Creta recipiet.
Quæ meipſum quoque enutriuit, vbi nuptiæ tuæ
Erunt. ex me autem inclytos paries filios,
Qui reges ſceptrigeri inter omnes homines erunt.
Sic dixit: & facta ſunt quæ dixerat. apparebat enim
Creta, & Iupiter rurſus aliam aſſumebat formam.
Soluitque ei zonam: & illi lectum parabant Horæ.
Illa verò ante a virgo, mox ſponſa Iouis facta eſt:
Et Ioui filios peperit, ſtatimq́; facta eſt mater.

γρ. δ' ἐκα-τοὺς ο.
γρ. ἅπαν-τες

Αὐτός τοι Ζεὺς εἰμί, καὶ ἐγγύθεν εἴδομαι εἶναι
Ταῦρος· ἐπεὶ δύναμαί γε φανήμεναι ὅττ' ἐθέλοιμι.
Σὸς δὲ πόθος μ' ἀνέηκε τόσην ἅλα μετρήσασθαι
Ταύρῳ ἐειδόμενον. Κρήτη δέ σε δέξεται ἤδη,
Ἥ μ' ἔθρεψε καὶ αὐτόν, ὅπη νυμφήϊα σεῖο
Ἔσσονται· ἐξ ἐμέθεν δὲ κλυτοὺς φιτύσεαι υἷας,
Οἳ σκηπτοῦχοι ἅπαντες ἐπιχθονίοισιν ἔσονται.
Ὣς φάτο, καὶ τετέλεστο τάπερ φάτο. φαίνετο μὲν δὴ
Κρήτη, Ζεὺς δὲ πάλιν ἑτέρην ἀνελάζετο μορφήν·
Λῦσε δέ οἱ μίτρην, καί οἱ λέχος ἔντυον Ὧραι.
Ἡ δὲ πάρος κούρη, Ζηνὸς γένετ' αὐτίκα νύμφη,
Καὶ Κρονίδῃ τέκνα τίκτε, καὶ αὐτίκα γίνετο μήτηρ.

EPITAPHIVM BIONIS, bubulci amatoris, Idyllium III.

CVM lamentatione miſerabili mihi ingemiſcite ſaltus,
& Dorica vnda,
Et fluuij deflete amabilem Bionem.
Nunc plantæ mihi lugete, & nemora nunc plorate:
Nunc flores triſtibus odorem emittite corymbis:
Nunc Roſæ rubete lugubriter, nunc Anemone:
Nunc Hyacinthe literas tuas loquere, & amplius (ſolito)
Accipe tuis foliis: præclarus mortuus eſt cantor. (Hei hei
Incipite Siculæ luctum, incipite Muſæ.
Luſciniæ quæ denſis lugetis in foliis,
Nuntiate Siculis vndis Arethuſæ,
Quòd paſtor Bion mortuus eſt, quódque vnà cum ipſo
Et carmen interijt, periitque Dorica Muſa.
Incipite Siculæ luctum, incipite Muſæ.
Strymonij cycni miſerabiliter lugete apud vndas,
Et gemebundo ore canite lugubre carmen,
Quali voce Bion in veſtris labris cecinit.
Dicite autem puellis OEagriis, dicite omnibus
Biſtoniis nymphis, Perijt Doricus Orpheus.
Incipite Siculæ luctum, incipite Muſæ.
Ille armentis charus non amplius canit,
Non amplius ſolitariis ſub quercubus recubans cantat:
Verùm apud Plutonem carmen Lethæum canit.
Montes verò ſunt muti, & vaccæ quæ apud tauros
Vagantur, plorant, & non volunt paſci.
Incipite Siculæ luctum, incipite Muſæ.
Tuum ô Bion defleuit ſubitum interitum ipſe Apollo,
Et ſatyri lugebant, atque atris veſtibus induti Priapi:
Et Panes cum gemitu requirunt tuum carmen: & per ſyluas
Fontium nymphæ plorant, & ex vndis facta ſunt lacrymæ.
Echo verò in rupibus luget, quòd taceat,
Neque amplius labra tua imitatur. in tuo autem interitu
Arbores fructus ſuos abiecerunt, & flores omnes marcidi
facti ſunt:
Ex pomis non fluxit pulchrum lac, non mel ex aluearibus:
Perijt in cera, dolore tabefactum. non enim opus eſt,
Melle tuo extincto aliud carpere.
Incipite Siculæ luctum, incipite Muſæ.
Non adeò in littore marino delphin luxit,
Neque adeò cecinit vnquam in rupibus luſcinia,
Nec tanto cum luctu queſta eſt altis in montibus hirundo:
Neque Halcyonis mœroribus adeò [illegible]batur Ceyx,
Incipite Siculæ luctum, incipite Muſæ.
Nec Cerylus adeò cecinit in mari cæruleo,
Nec in vallibus orientis filium Auroræ
Volitans circũ ſepulchrum adeò deplorauit Memnonis ales,
Quantum extinctum deplorauerunt Bionem.
Incipite Siculæ luctum, incipite Muſæ.
Luſciniæ, omnéſque hirundines, quas olim oblectabat,
Quas loqui docebat, reſidentes in arborum ramis,
Ex aduerſo aliæ aliis lamẽtabantur, aliæ verò reſpõdebãt
Volucres, vos quoque columbæ mœrorem oſtendite.
Incipite Siculæ luctum, incipite Muſæ.
Quis iam tua fiſtula canet ô deſideratiſſime?
Quis calamis tuis os admouebit? quis adeò audax erit?

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΒΙΩΝΟΣ βουκόλου ἐρωτικοῦ, εἰδύλλιον γ.

ΑΙΛΙΝΑ μοι στοναχεῖτε νάπαι, καὶ Δώριον ὕδωρ,
Καὶ ποταμοὶ κλαίοιτε τὸν ἱμερόεντα Βίωνα.
Νῦν φυτά μοι μύρεσθε, καὶ ἄλσεα νῦν γοάοισθε,
Ἄνθεα νῦν στυγνοῖσιν ἀποπνείοιτε κορύμβοις·
Νῦν ῥόδα φοινίσσεσθε τὰ πένθιμα, νῦν ἀνεμῶναι·
Νῦν ὑάκινθε λάλει τὰ σὰ γράμματα, καὶ πλέον αἲ αἲ
Λάμβανε σοῖς πετάλοισι· καλὸς τέθνηκε μελικτάς.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε μοῖσαι.
Ἀδόνες αἱ πυκινοῖσιν ὀδυρόμεναι ποτὶ φύλλοις,
Νάμασι τοῖς Σικελοῖς ἀγγείλατε τᾶς Ἀρεθούσας,
Ὅττι Βίων τέθνακεν ὁ βουκόλος, ὅττι σὺν αὐτῷ
Καὶ τὸ μέλος τέθνακε, καὶ ὤλετο Δωρὶς ἀοιδά.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε μοῖσαι.
Στρυμόνιοι μύρεσθε παρ' ὕδασιν αἴλινα κύκνοι,
Καὶ γοεροῖς στομάτεσσι μελίσδετε πένθιμον ᾠδάν,
Οἵαν ὑμετέροις ποτὲ χείλεσι γῆρυς ἄειδεν.
Εἴπατε δ' αὖ κούραις Οἰαγρίσιν, εἴπατε πάσαις
Βιστονίαις νύμφαισιν, ἀπώλετο Δώριος Ὀρφεύς.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε μοῖσαι.
Κεῖνος ὁ ταῖς ἀγέλαισιν ἐράσμιος οὐκέτι μέλπει,
Οὐκέτ' ἐρημαίαισιν ὑπὸ δρυσὶν ἥμενος ᾄδει·
Ἀλλὰ παρὰ Πλουτῆϊ μέλος Ληθαῖον ἀείδει.
Ὤρεα δ' ἐστὶν ἄφωνα, καὶ αἱ βόες αἱ ποτὶ ταύροις
Πλαζόμεναι, γοάοντι, καὶ οὐκ ἐθέλοντι νέμεσθαι.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε μοῖσαι.
Σεῖο Βίων ἔκλαυσε ταχὺν μόρον αὐτὸς Ἀπόλλων,
Καὶ σάτυροι μύροντο, μελάγχλαινοί τε Πρίηποι·
Καὶ Πᾶνες στοναχεῦντι τὸ σὸν μέλος· αἵ τε καθ' ὕλαν
Κρανίδες ὠδύροντο, καὶ ὕδατα δάκρυα γένετο.
Ἀχὼ δ' ἐν πέτρῃσιν ὀδύρεται, ὅττι σιωπῇ,
Κοὐκέτι μιμεῖται τὰ σὰ χείλεα. σῷ δ' ἐπ' ὀλέθρῳ
Δένδρεα καρπὸν ἔριψε, τὰ δ' ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη·
Μάλων οὐκ ἔρρευσε καλὸν γλάγος, οὐ μέλι σιμβλων·
Κάτθανεν ἐν κηρῷ λυπεύμενον. οὐκέτι γὰρ δεῖ
Τῶ μέλιτος τῶ σῶ τεθνακότος ἄλλο τρυγᾶσθαι.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε μοῖσαι.
Οὐ τόσον εἰναλίαισι παρ' ᾐόσι μύρετο δελφίν,
Οὐδὲ τόσον ποκ' ἄεισεν ἐνὶ σκοπέλοισιν ἀηδών,
Οὐδὲ τόσον θρήνησεν ἀν' ὤρεα μακρὰ χελιδών,
Ἀλκυόνος δ' οὐ τόσον ἐπ' ἄλγεσιν ἴαχε Κήϋξ.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε μοῖσαι.
Οὐδὲ τόσον γλαυκοῖς ἐνὶ κύμασι κηρύλος ᾄδει,
Οὐ τόσον ἀώοισιν ἐν ἄγκεσι παῖδα τὸν Ἀοῦς
Ἱπτάμενος περὶ σᾶμα κινύρατο Μέμνονος ὄρνις,
Ὅσσον ἀποφθιμένοιο κατωδύραντο Βίωνος.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε μοῖσαι.
Ἀηδόνες, πᾶσαί τε χελιδόνες, ἅς ποκ' ἔτερπεν,
Ἃς λαλέειν ἐδίδασκε, καθεζόμεναι δ' ἐπὶ πρέμνοις,
Ἀντίον ἀλλάλαισιν ἐκώκυον· αἱ δ' ὑπεφώνευν
Ὄρνιθες, λυπεῖσθε πελειάδες ἀμὰ καὶ ὑμεῖς.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε μοῖσαι.
Τίς ποτὶ σᾷ σύριγγι μελίξεται ὦ τριπόθατε;
Τίς δ' ἐπὶ σοῖς καλάμοις θήσει στόμα, τίς θρασὺς οὕτως;

Εἰ τὴν

Εἰσέτι γὰρ πνείει τὰ σὰ χείλεα καὶ τὸ σὸν ἆσθμα.
Ἀχὼ δ' ἐν δονάκεσσι τεὰς ἐπιβόσκετ' ἀοιδάς.
Πανὶ φέρω τὸ μέλισμα· τάχ' ἂν κἀκεῖνος ἐρείσας
Τὸ στόμα δειμαίνοι, μὴ δεύτερα σεῖο φέρηται.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Κλαίει καὶ Γαλάτεια τὸ σὸν μέλος, ἅν ποκ' ἔτερπες
Ἑζομέναν ἀεὶ σεῖο παρ' ἠϊόνεσσι θαλάσσας·
Οὐ γὰρ ἴσον Κύκλωπι μελίσδεο. τὸν μὲν ἔφευγεν
Ἁ καλὰ Γαλάτεια, σὲ δ' * ἁδὺ ἀπέβλεπεν ἅλμας.
Καὶ νῦν λασαμένα τῶ κύματος, ἐν ψαμάθοισιν
Ἕζετ' ἐρημαίαισι, βόας δ' ἔτι σεῖο νομεύει.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Πάντα τοι ὦ βοῦτα ξυγκάτθανε δῶρα τὰ Μοισᾶν,
Παρθενικᾶν ἐρόεντα φιλήματα, χείλεα παίδων·
Καὶ στυγνοὶ ἀεὶ σῆμα τεὸν κλαίουσιν Ἔρωτες.
Ἁ Κύπρις φιλέει σε πολὺ πλέον ἢ τὸ φίλαμα
Τὸ πρώαν τὸν Ἄδωνιν ἀποθνᾴσκοντα φίλασε.
Τοῦτό τοι ὦ ποταμῶν λιγυρώτατε δεύτερον ἄλγος,
Τοῦτο Μέλη νέον ἄλγος. ἀπώλετο πρᾶν τοι Ὅμηρος,
Τῆνο τὸ Καλλιόπας γλυκερὸν στόμα, καί σε λέγοντι
Μύρασθαι καλὸν υἷα πολυκλαύστοισι ῥεέθροις,
Πᾶσαν δ' ἔπλησας φωνᾶς ἅλα· νῦν πάλιν ἄλλον
Υἱέα δακρύεις, αὐτὸ δ' ἐπὶ πένθεϊ τάκῃ.
Ἀμφότεροι παγαῖς πεφιλαμένοι· ὃς μὲν ἔπινε
Παγασίδος κράνας, ὃ δ' ἔχεν πόμα τᾶς Ἀρεθούσας.
Χὢ μὲν Τυνδαρέοιο καλὰν ἄεισε θύγατρα,
Καὶ Θέτιδος μέγαν υἷα, καὶ Ἀτρεΐδαν Μενέλαον·
Κεῖνος δ' οὐ πολέμους, οὐ δάκρυα, Πᾶνα δ' ἔμελπε,
Καὶ βούτας ἐλίγαινε, καὶ ἀείδων ἐνόμευε,
Καὶ σύριγγας ἔτευχε, καὶ ἁδέα πόρτιν ἄμελγε,
Καὶ παίδων ἐδίδασκε φιλάματα, καὶ τὸν Ἔρωτα
Ἔτρεφεν ἐν κόλποισι, καὶ * ἤρεσε τὰν Ἀφροδίταν.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Πᾶσα Βίων θρηνεῖ σε κλυτὰ πόλις, ἄστεα πάντα.
Ἄσκρα μὲν γοάει σε πολὺ πλέον Ἡσιόδοιο·
Πίνδαρον οὐ ποθέοντι τόσον Βοιωτίδες ὗλαι·
Οὐ τόσον Ἀλκαῖον περιμύρατο Λέσβος ἐραννά,
Οὐδὲ τόσον τὸν ἀοιδὸν ἐμύρατο * Κήϊον ἄστυ·
Σὲ πλέον Ἀρχιλόχοιο ποθεῖ Πάρος· ἀντὶ δὲ Σαπφοῦς
Εἰσέτι σεῦ τὸ μέλισμα κινύρεται ἁ Μιτυλάνα.

* * * *

Ἐν δὲ Συρακοσίοισι Θεόκριτος. αὐτὰρ ἐγώ τοι
Αὐσονικᾶς ὀδύνας μέλπω μέλος, οὐ ξένος ᾠδᾶς
Βουκολικᾶς, ἀλλ' ἣν τ' ἐδιδάξαο σεῖο μαθητάς,
Κλαρονόμως Μοίσας τᾶς Δωρίδος ἄμμε γεραίρων.
Ἄλλοις μὲν τεὸν ὄλβον, ἐμοὶ δ' ἀπέλειψας ἀοιδάν.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Αἲ αἲ, ταὶ μαλάχαι μὲν ἐπὰν κατὰ κᾶπον ὄλωνται,
Ἢ τὰ χλωρὰ σέλινα, τό, τ' εὐθαλὲς οὖλον ἄνηθον,
Ὕστερον αὖ ζώοντι, καὶ εἰς ἔτος ἄλλο φύοντι·
Ἄμμες δ' οἱ μεγάλοι καὶ * καρτεροὶ ἢ σοφοὶ ἄνδρες,
Ὁππότε πρῶτα θάνωμες, ἀνάκοοι ἐν χθονὶ κοίλᾳ
Εὕδομες εὖ μάλα μακρὸν ἀτέρμονα νήγρετον ὕπνον.
Καὶ σὺ μὲν ἐν σιγᾷ πεπυκασμένος ἔσσεαι ἐν γᾷ.
Ταῖς Νύμφαισι δ' ἔδοξεν ἀεὶ τὸν βάτραχον ᾄδειν.
Τῷ δ' ἐγὼ οὐ φθονέοιμι· τὸ γὰρ μέλος οὐ καλὸν ᾄδει.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Φάρμακον ἦλθε Βίων ποτὶ σὸν στόμα, φάρμακον εἶδες·
Πῶς τευ τοῖς χείλεσσι ποτέδραμε, κοὐκ ἐγλυκάνθη;
Τίς δὲ βροτὸς τοσοῦτον ἀνάμερος ἢ κεράσαι τοι,
Ἢ δοῦναι καλέων τοι φάρμακον, ἔκφυγεν ᾠδάν;
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Ἀλλὰ δίκα κίχε πάντας· ἐγὼ δ' ἐπὶ πένθεϊ τῷδε
Δακρυχέων τεὸν οἶτον ὀδύρομαι. εἰ δυνάμαν δέ,
Ὡς Ὀρφεὺς καταβὰς ποτὶ Τάρταρον, ὥς ποκ' Ὀδυσσεύς,
Ὡς πάρος Ἀλκεΐδας, κἠγὼ τάχ' ἂν ἐς δόμον ἦλθον
Πλουτέος, ὥς κεν ἴδοιμι καὶ εἰ Πλουτῆϊ μελίσδεις,

Nam adhuc ſpirant tua labra & tuum halitum.
Echo etiam inter arundines tuos decerpit cantus.
Pani fero fiſtulam tuam: fortaſſe & ille affigere
Os verebitur, ne poſt te ſecundas ferat.
Incipite Siculæ luctum, incipite Muſæ.
Deflet & Galatea tuũ carmen, quã olim oblectare ſolebas,
Sedentem apud te in littore maris.
Non enim ſicut Cyclops canebas: nam ab illo refugiebat
Pulchra Galatea, te verò blandè è mari aſpiciebat.
Et nunc oblita pelagi in arenis
Sedet deſertis, & adhuc boues tuos paſcit.
Incipite Siculæ luctum, incipite Muſæ.
Omnia tecum, ò paſtor, mortua ſunt dona Muſarum,
Virginum ſuauia oſcula, & puerorum labra,
Et miſerabiliter apud tuum ſepulchrum plorant Amores.
Venus te amat multo magis quàm oſculum
Quo nuper Adonidem morientem oſculata eſt.
Hic tibi, ô fluuiorum maximè canore, alter mæror eſt.
Hic, ô Mele, nouus dolor. interijt n. tibi prius Homerus,
Illud Calliopes dulce os: & te aiunt
Deploraſſe pulchrum filium flebilibus vndis,
Totumq́; repleuiſſe voce tua mare: nunc iterum alium
Filium deploras, & triſti luctu contabeſcis.
Ambo fontibus chari (erant) alter bibebat
De fonte Pegaſeo, alter tenebat poculum de fonte Arethuſæ.
Et alter Tyndarei formoſam cecinit filiam,
Et magnum Thetidis filium, & Atridam Menelaum:
Alter verò non bella, non lacrymas, verùm Pana canebat,
Et paſtores ſonabat, & inter canendum pecora paſcebat,
Et fiſtulas fabricabat, & ſuauem vitulam mulgebat,
Et puerorum oſcula docebat, & Amorem
In gremio fouebat, atque Veneri charus erat.
Incipite Siculæ luctum, incipite Muſæ.
O Bion, omnes inclytæ vrbes, omnia oppida te deplorant,
Aſcra te deflet multo magis quàm Heſiodum:
Neque adeò deſiderant Pindarum Bœoticæ ſyluæ:
Nec propter Alcæum adeò fleuit Leſbus amæna,
Nec vatem ſuum adeò fleuit Ceium oppidum:
Te magis quàm Archilochum deſiderat Parus: próque Sapphone
Adhuc tuum carmen ſonat Mitylena.

* * * *

Interq́; Syracuſanos Theocritus. verùm ego tibi
Auſoniæ mœroris carmen cano, non alienus à cantione
Bucolica, quam docuiſti tuos diſcipulos,
Hæredes Muſæ Doricæ nos eo honore afficiens:
Alijs opes tuas, mihi verò reliquiſti carmen.
Incipite Siculæ luctum, incipite Muſæ.
Herbes, maluaquum in horto interierunt,
Vel viride apium, vel florens criſpum anethum,
Poſtea reuiuiſcunt, & altero anno renaſcuntur.
Nos verò qui magni & fortes aut ſapientes viri ſumus,
Vbi ſemel mortui fuerimus, obſcuri in terra concaua
Dormimus valde longum, infinitum, inexcitabilem ſomnũ.
Et tu quidem in ſilentio conditus eris in terra:
Nymphis verò ita placet, vt rana ſemper canat.
Cui ego ſanè non inuideo. nam carmen non bonum canit.
Incipite Siculæ luctum, incipite Muſæ.
Venenum venit Bion ad tuum os, venenum ſenſiſti,
Quomodo ad tua labra acceſſit, & dulce factum non fuit?
Quis homo adeò immitis, vel miſcens tibi,
Vel præbere tibi iubens venenum, effugit tuam cantionem?
Incipite Siculæ luctum, incipite Muſæ.
At pœna iuſta deprehendit omnes: ego verò in hoc luctu
Lacrymas fundo, tuúmque fatum deploro. quòd ſi poſſem,
Vt Orpheus, qui deſcendit ad inferos, ſicut olim Vlyſſes,
Et ante eum Alcides: ita & ego forſitan venirem ad domum
Plutonis, vt viderem an etiam Diti cantes,

γρ. ἅδιον ἔβλεπεν.

γρ. ἤρεθε.

γρ. Τήϊον.

Τὸν ὄλβον [illegible]

γρ. κρατεροὶ [illegible]

γρ. τίς τοι.

γρ. [illegible]

Atque quid cantes audirem. Verùm apud Hecaten
Siculum aliquid resona, & suaue aliquod bucolicum cane.
γρ. σικελαῖσιν ἐν αἰτν. *Nam & illa in Siculo & Ætneo lusit*
Littore, & carmen Doricum cecinit. non inhonoratum
Carmen erit: & sicut Orpheo prius dedit
Suauiter cithara canenti reducem Eurydicen,
Sic & te ô Bion remittet montibus. Si verò & ego
Fistula cantare scirem, ipse apud Plutonem (ad recuperandum te) cantare vellem.

MEGARA vxor Herculis, Idyllium III.

γρ. ἀχέουσα, *MATER mea quid ita charum animum affligis,*
Horrificè gemens? pristinus verò tibi non amplius rubor
Conseruatur in genis? quid mihi adeò mærore conficeris?
Anne quia infinitas patitur ærumnas inclytus filius
A viro nihili, tanquam leo ab hinnulo?
Hei mihi, cur me ita dij adeò contumelia affecerunt
Immortales? cur me ita aduerso parentes genuerunt fato?
(O ego) infelix, quæ postquam viri inculpati in torum veni,
Eum quidem colebam sicut oculos meos,
Et adhuc veneror ac reuereor ex animo:
Sed hoc nemo fuit alius miserior viuentium,
Neque gustauit suis in curis tantum dolorum.
Miser, qui arcu quem illi præbuit ipse Apollo,
Vel alicuius ex Parcis aut Furia diris telis
Liberos suos interfecit, & illis charam eripuit animam,
Furens in domo: atque plenus cædis erat.
Hos ego infelix oculis meis vidi
A patre confixos: quod neq; per somniũ alteri in mẽtẽ venit,
Neq; ipsis poterã opem ferre crebrò inuocantibus (res)
Matrem suam: quoniã imminebat insuperabile malum.
Verùm vt queritur auicula ob suos pullos
Pereuntes, quos sæuus anguis adhuc paruulos
In densis arbustis deuorat: ipsa verò circum ipsos
Volat stridens admodum acuta voce pia mater:
Neque sanè potest filiis opem ferre: nam ad ipsum
Propè venire valde metuit immite monstrum:
γρ. γόνου. *Ita ego infelix mater, charam prolem deplorans,*
Pedibus furiosis per domum hinc inde currebam.
Utinam cum filiis simul mortua & ipsa
Strata iacuissem, venenatam in iecore sagittam habens,
Diana mollibus potenter imperans mulieribus.
Tunc nos vbi defleuissent, amicis manibus parentes
Vnà cum multis inferiis in communi posuissent rogo:
Et omnium ossa in vna aurea vrna
Collecta, in eo loco vbi primùm nati sumus, sepeliissent.
γρ. πυροφόρον. *Nunc verò illi Theben equorum altricem incolunt,*
Aonij campi pinguem glebam arantes:
Ego verò in Tirynthe aspera Iunonis vrbe
Multis misera afficior doloribus cor
Eodem modo semper: neque à lacrymis vlla est quies.
Sed maritum exiguo tempore oculis conspicio
Domi nostræ: nam illi multorum paratum est opus
Laborum, quos terra marique oberrans
Sustinet, ex saxo aut ferro animum habens
Rigidum in pectore. tu verò sicut aqua liquescis
Per noctes lugens, & ex Ioue quotquot dies sunt.
γρ. γ' ἀλλὰ ἐμοί. *Alius autem nemo me exhilararit astans*
Affinium. non enim illos adium paries retinet,
Sed omnes procul vltra pinosum Isthmum
Habitant. neque vllus est ad quem respiciens,
Ut mulier afflicta, charum cor recreare possim,
Excepta Pyrrha sorore: ea verò & ipsa
Propter virum suum Iphiclum multo dolore conficitur,
Filium tuum: omnium enim ærumnosissimos liberos
Te deo & viro mortali peperisse credo.
Sic loquuta est: & teneriores lacrymæ malis

Ὡς αὖ ἀκουσαίμαν τί μελίσδεαι. ἀλλ' ἐπὶ κώρᾳ
Σικελικόν τι λίγαινε, καὶ ἁδύ τι βουκολιάσδευ.
Κἀκείνα* Σικελαῖς καὶ Αἰτναίαισιν ἔπαιζεν
Ἀϊόσι, καὶ μέλος ᾖδε τὸ Δώριον. οὐκ ἀγέραστος
Ἔσσεθ' ἁ μολπά· χ' ὡς Ὀρφέϊ πρόσθεν ἔδωκεν
Ἁδέα φορμίζοντι παλίσσυτον Εὐρυδίκειαν,
Καὶ σὲ Βίων πέμψει τοῖς ὤρεσιν. εἰ δέ τι κἠγὼν
Συρίσδεν δυναμάν, παρὰ Πλουτῆ καὐτὸς ἄειδον.

ΜΕΓΑΡΑ γυνὴ Ἡρακλέους, εἰδύλλιον γ.

ΜΑΤΕΡ ἐμὰ τίφθ' ὧδε φίλον κατὰ θυμὸν ἰάπτεις,
Ἔκπαγλον* ἀχέουσα, τὸ πρὶν δέ τοι οὐκέτ' ἔρευθος
Σώζετ' ἐπὶ ῥεθέεσσι; τί μοι τόσον ὠδύνησαι;
Ἦ ῥ' ὅτι ἄλγεα πάσχει ἀπείριτα φαίδιμος υἱὸς
Ἀνδρὸς ὑπ' οὐτιδανοῖο, λέων ὡσεί θ' ὑπὸ νεβρεῦ;
Ὤ μοι ἐγώ, τί νυ μ' ὧδε θεοὶ τόσον ἠτίμασσαν
Ἀθάνατοι; τί νυ μ' ὧδε κακῇ γονέες τέκον αἴσῃ;
Δύσμορος, ἥτ' ἐπεὶ ἀνδρὸς ἀμώμονος ἐς λέχος ἦλθον,
Τὸν μὲν ἐγὼ τίεσκον ἴσον φαέεσσιν ἐμοῖσιν,
Ἠδ' ἔτι νῦν σέβομαί τε καὶ αἰδέομαι κατὰ θυμόν·
Τοῦ δ' οὔτις γένετ' ἄλλος ἀποτμότερος ζωόντων,
Οὐδὲ τόσων σφετέρῃσιν ἐγεύσατο φροντίσι κηδέων.
Σχέτλιος, ὃς τόξοισιν ἅ οἱ πόρεν αὐτὸς Ἀπόλλων,
Ἠέ τινος κηρῶν ἢ Ἐρινύος αἰνὰ βέλεμνα,
Παῖδας ἑοὺς κατέπεφνε, καὶ ἐκ φίλον εἵλετο θυμὸν,
Μαινόμενος κατὰ οἶκον· ὁ δ' ἔμπλεος ἔσκε φόνοιο.
Τοὺς μὲν ἐγὼ δύστηνος ἐμοῖς ἴδον ὀφθαλμοῖσι
Βαλλομένους ὑπὸ πατρί· τὸ δ' οὐδ' ὄναρ ἤλυθεν ἄλλῳ,
Οὐδέ σφιν δυνάμαν ἀδινὸν καλέουσιν ἀρῆξαι
Ματὴρ ἐὼν, ἐπεὶ ἐγγὺς ἀνίκατον κακὸν ἦεν.
Ὡς δέ τ' ὀδύρεται ὄρνις ἐπὶ σφετέροισι νεοσσοῖς
Ὀλλυμένοις, οὕστ' αἰνὸς ὄφις ἔτι νηπιάχοντας
Θάμνοις ἐν πυκινοῖσι κατεσθίει· ἡ δὲ κατ' αὐτοὺς
Πωτᾶται κλάζουσα μάλα λιγὺ πότνια μήτηρ·
Οὐδ' ἄρ' ἔχει τεκέεσσιν ἐπαρκέσαι· ἦ γάρ οἱ αὐτῇ
Ἆσσον ἴμεν μέγα τάρβος ἀμειλίκτοιο πελώρου·
Ὣς ἐγὼ αἰνοτόκεια, φίλον* τέκος αἰάζουσα,
Μαινομένοισι πόδεσσι δόμον κάτα πολλὸν ἐφοίτων.
Ὡς γ' ὄφελον μετὰ παισὶν ἅμα θνήσκουσα καὶ αὐτὴ
Κεῖσθαι, φαρμακόεντα διὰ ἥπατος ἰὸν ἔχουσα,
Ἄρτεμι θηλυτέρῃσι μέγα κρείουσα γυναιξί.
Τῷ χ' ἡμέας κλαύσαντε φίλαις ἐνὶ χερσὶ τοκῆες
Πολλοῖς σὺν κτερέεσσι πυρῆς ἐπέβησαν ἐμοῖς,
Καί κεν ἕνα χρύσειον ἐς ὀστέα κρωσσὸν ἁπάντων
Λέξαντες κατέθαψαν ὅθι πρῶτον γενόμεσθα.
Νῦν δ' οἱ μὲν Θήβην* ἱππόβοτον ἐνναίουσιν,
Ἀονίου πεδίοιο βαθεῖαν βῶλον ἀροῦντες·
Αὐτὰρ ἐγὼ Τίρυνθα κατὰ κραναὴν πόλιν Ἥρας
Πολλοῖσιν δύστηνος ἰάπτομαι ἄλγεσιν ἦτορ
Αἰεὶ ἐμόν· δακρύων δὲ πάρεστί μοι οὐδέ τ' ἐρωή.
Ἀλλὰ πόσιν μὲν ὁρῶ παῦρον χρόνον ὀφθαλμοῖσιν
Οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ· πολέων γάρ οἱ ἔργον ἑτοῖμον
Μόχθων, τοὺς ἐπὶ γαῖαν ἀλώμενος ἠδὲ θάλασσαν
Μοχθίζει, πέτρης ὅγ' ἔχων νόον ἠὲ σιδήρου
Καρτερὸν ἐν στήθεσσι. σὺ δ' ἠΰτε λείβεαι ὕδωρ,
Νύκτας τε κλαίουσα καὶ ἐκ Διὸς ἤμαθ' ὁπόσσα.
Ἄλλος μάν τις* εὐφρήναι με παραστὰς
Κηδεμόνων· οὐ γάρ σφε δόμων κατὰ τοῖχος ἐέργει.
Καὶ λίην πάντες γε πέρην πιτυώδεος Ἰσθμοῦ
Ναίουσ', οὐδέ μοι ἔστι πρὸς ὅντινά κε βλέψασα,
Οἷα γυνὴ πανάποτμος, ἀναψύξαιμι φίλον κῆρ·
Νόσφι γε δὴ Πύρρης συνομαίμονος· ἡ δὲ καὶ αὐτὴ
Ἀμφὶ πόσει σφετέρῳ πλέον ἄχθεται Ἰφικλῆι,
Σῷ υἱεῖ· πάντων γὰρ ὀιζυρώτατα τέκνα
Γείνασθαί σε θεῷ τε καὶ ἀνέρι θνητῷ ἔολπα.
Ὣς ἄρ' ἔφη· τὰ δέ οἱ θαλερώτερα δάκρυα μήλων

Κόλπον

Κόλπον ἐς ἱμερόεντα κατὰ βλεφάρων ἐχέοντο,
Μνησαμένῃ τεκέων τε καὶ ὧν μετέπειτα τοκήων.
Ὡς δ᾽ αὔτως δακρύοισι παρήϊα λευκὰ ἔδιαινεν
Ἀλκμήνη· βαρὺ δ᾽ ἦγε καὶ ἐκ θυμοῦ στενάχουσα,
Μύθοισιν πυκινοῖσι φίλην νυὸν ὧδε μετηύδα,
Δαιμονίη παίδων, τί νύ τοι φρεσὶν ἔμπεσε τοῦτο
Πευκαλίμαις; πῶς ἄμμ᾽ ἐθέλεις ὀροθυνέμεν ἄμφω,
Κήδε᾽ ἄλαστα λέγουσα; τὰ δ᾽ οὐ νῦν πρῶτα κέκλαυται.
Οὐχ ἅλις οἷς ἐχόμεσθα τὸ δεύτατον αἰεὶ ἐπ᾽ ἦμαρ
Γιγνομένοις; μάλα μέν γε φιλοθρήνης κέ τις εἴη
Ὅστις ἀριθμήσειεν ἐφ᾽ ἡμετέροις ἄχεσσι.
Θάρσει· οὐ τοιοῦδ᾽ ἐκυρήσαμεν ἐκ θεοῦ αἴσης.
Καὶ δ᾽ αὐτὴν ὁρόω σε, φίλον τέκος, ἀτρύτοισιν
Ἄλγεσι μοχθίζουσαν· ἐπιγνώμων δέ τοι εἰμὶ
Ἀσχαλάαν, ὅτε δή γε καὶ εὐφροσύνης κόρος ἐστί.
Καί σε μάλ᾽ ἐκπάγλως ὀλοφύρομαι ἠδ᾽ ἐλεαίρω,
Οὕνεκεν ἡμετέροιο λυγροῦ μετὰ δαίμονος ἔσχες,
Ὅς θ᾽ ἡμῖν ὑπὲρ κεφαλῆς βαρὺς αἰωρεῖται.
Ἴστω γὰρ κούρη τε καὶ εὔπεπλος Δημήτηρ,
(Ἃς κε μέγα βλαφθείς τις ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσῃ
Δυσμενέων) μηδέν σε χερειότερον φρεσὶν ᾖσι
Στέρξειν ἢ εἴ περ μοι ὑπ᾽ ἐκ νηδύος ἦλθες,
Καί μοι τηλυγέτη ἐνὶ δώμασι παρθένος ἦσθα.
Οὐδ᾽ αὐτήν γέ νυ πάμπαν ἔολπά σε τοῦτό γε λήθειν.
Τῷ μηδ᾽ ἐξείπῃς ποτ᾽, ἐμὸν θάλος, ὥς σευ ἀκηδῶ,
Μηδ᾽ εἴ κ᾽ ἠϋκόμου Νιόβης πυκινώτερα κλαίω.
Οὐδὲν γὰρ νεμεσητὸν ὑπὲρ τέκνου γοάασθαι
Μητέρι δυσπαθέϊ· ἐπεὶ δέκα μῆνας ἔκαμνον,
Πρὶν καί περ τ᾽ ἰδέειν μιν, ἐμῷ ὑπὸ ἥπατ᾽ ἔχουσα,
Καί με πυλάρταο σχεδὸν ἤγαγεν Ἀϊδωνῆος·
Ὧδε ἑ δυστοκέουσα κακὰς ὠδῖνας ἀνέτλαν.
Νῦν δέ μοι οἴχεται οἶος ἐπ᾽ ἀλλοτρίης νέον ἆθλον
Ἐκτελέων· οὐδ᾽ οἶδα δυσάμμορος εἴτε μιν αὖτις
Ἐνθάδε νοστήσαντ᾽ ὑποδέξομαι, εἴτε καὶ οὐκί.
Πρὸς δ᾽ ἔτι μ᾽ ἐπτοίησε διὰ γλυκὺν αἰνὸς ὄνειρος
Ὕπνον· δειμαίνω δὲ, παλίγκοτον ὄψιν ἰδοῦσα,
Ἐκπάγλως, μή μοί τι τέκνοις ἀποθύμιον ἕρδῃ.
Εἴσατο γάρ μοι ἔχειν μακέλην εὐεργέα χερσὶ
Παῖς ἐμὸς ἀμφοτέρῃσι βίη Ἡρακληείη·
Τῇ μεγάλην ἐλάχαινε διώρυχα, ὡς ἐπὶ μισθῷ,
Τάφρον, τηλεθάοντος ἐπ᾽ ἐσχατιῇ τινος ἀγροῦ,
Γυμνὸς, ἄτερ χλαίνης τε καὶ εὐμίτροιο χιτῶνος.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ παντὸς ἀφίκετο πρὸς τέλος ἔργου,
Καρτερὸν οἰνοπέδοιο ποτιδμηθέντος ἕρκος ἀλωῆς,
Ἤτοι ὁ λίστρον ἔμελλεν ἐπὶ προὔχοντος ἐρείσας
Ἀνδήρου καταδύμεναι ἅ καὶ πάρος εἵματα ἕστο·
Ἐξαπίνης δ᾽ ἀνέλαμψεν ὑπὲρ καπέτοιο βαθείης
Πῦρ ἄμοτον, περὶ δ᾽ αὐτὸν ἀθέσφατος εἱλεῖτο φλόξ.
Αὐτὰρ ὅγ᾽ αἰὲν ὄπισθε θοοῖς ἀνεχάζετο ποσσίν,
Ἐκφυγέειν μεμαὼς ὀλοὸν μένος Ἡφαίστοιο·
Αἰεὶ δὲ προπάροιθεν ἑοῦ χροὸς, ἠΰτε γέρρον,
Νώμασκεν μακέλην· περὶ δ᾽ ὄμμασιν ἔνθα καὶ ἔνθα
Πάπταινεν, μὴ δή μιν ἐπιφλέξῃ δήϊον πῦρ.
Τῷ μὲν ἀοσσῆσαι λελιημένος (ὥς μοι ἐΐκτο)
Ἰφικλέης μεγάθυμος, ἐπ᾽ οὔδεϊ κάππεσ᾽ ὀλισθὼν,
Πρίν γ᾽ ἐλθεῖν· οὐδ᾽ ὀρθὸς ἀναστῆναι δύνατ᾽ αὖτις,
Ἀλλ᾽ ἀστεμφὲς ἔκειτο, γέρων ὥστ᾽ ἀμενηνὸς,
Ὅντε καὶ οὐκ ἐθέλοντα βιήσατο γῆρας ἀτερπὲς
Καππεσέειν· κεῖται δ᾽ ὅγ᾽ ἐπὶ χθονὸς ἔμπεδον αὐτῶς,
Εἰσόκε τις χειρὸς μιν ἀνειρύσῃ παριόντων,
Αἰδεσθεὶς ὄπιδα προτέρην πολιοῖο γενείου·
Ὣς ἐν γῇ λελίαστο σακέσπαλος Ἰφικλέης.
Αὐτὰρ ἐγὼ κλαίεσκον ἀμηχανέοντας ὁρῶσα
Παῖδας ἐμούς, μέχρι δή μοι ἀπέσσυτο νήδυμος ὕπνος
Ὀφθαλμῶν, ἠὼς δὲ παραυτίκα φαίδιμος ἦλθε.
Τοῖα φίλη μοι ὄνειρα διὰ φρένας ἐπτοίησαν
Παννυχίη· τὰ δὲ πάντα πρὸς Εὐρυσθῆα τράποιτο,
Οἴκου ἀφ᾽ ἡμετέροιο· γένοιτο δὲ μάντις ἐκεῖνος
Θυμὸς ἐμὸς, * μηδ᾽ ἄλλο παρεκτελέσειέ τι δαίμων.

In pulchrum ipſius ſinum è palpebris fundebantur,
Recordanti liberorum & ſuorum deinde parentum.
Eodem autem modo lacrymis albas genas rigabat
Alcmena: grauiter autem hæc & ex (imo) pectore ingemiſcens,
Verbis ſapientibus charam nurum ſic alloquuta eſt,
Filia prolibus infelix, quomodo hoc in mentem tibi venit
Triſtem? quomodo nos vis commouere ambas, (mus.
Intolerabiles curas cõmemorãs? quas nõ nũc primũ deflemus-
Annon ſufficiũt quib. afficimur sẽper in proximũ quẽq; diem
Incidentib. u? vt admodum lugendi cupidus ſit γρ. Ἡρακλεῖ.
Qui noſtra mala numerare velit.
Bono animo eſto: non tale fatum ex deo ſortitæ ſumus.
Nam te quoque video, chara filia, ingenti
Dolore confici: ignoſco verò tibi
Quòd doles: quoniam & lætitiæ ſatietas eſt.
Et te valde vehementer deploro ac miſeror,
Quòd noſtræ triſtis fortunæ particeps facta es,
Quæ capitibus noſtris grauis incumbit.
Nam ſciat Proſerpina & decenter velata Ceres,
(Quas cum ſuo magno malo ſponte aliquis periurè iurauerit
Ex hoſtibus (quòd te non minus in animo meo
Charam habeo, quàm ſi mihi ex vtero egreſſa eſſes,
Et mihi vnica in domo virgo eſſes.
Neque te ipſam hoc omnino latere exiſtimo.
Quare ne dicas, meum germen, quòd te non curo:
Non, quamuis crebrius ploro quàm pulchra Niobe.
Neque enim culpanda eſt ſi propter filium lugeat
Mater afflicta: quoniam decem menſiũ laborem ſuſtinui,
Priuſquam ipſum aſpicerẽ, quem ſub hepate meo habebã.
Et me adduxit prope munitas habentem portas Plutonem.
Sic ipſum difficulter enixa graues dolores pertuli.
Nunc verò abeſt peregrè, nouum certamen
Perficiens, neque infelix ſcio vtrum ipſum γρ. αὐτὴν
Huc reducem receptura ſim necne.
Præterea etiam ſomnium triſte terruit me per dulcem
Somnum: quare metuo, quum infeſtam viſionem viderim,
Vehementer, ne quid liberis iniucundum adferat.
Viſus eſt enim mihi, tenens ligonem fabrefactum manibus
Ambabus filius meus Hercules:
Quo magnã effodiebat, (tanquã ſuſcepiſſet (hoc opus pacta)
Foſſam in extremitate cuiuſdam florentis agri, (mercede)
Nudus, abſque lana, & abſque ciuili tunica.
Sed poſtquam totius peruenerat ad finem operis,
Validum vitiferæ elaborans munimentum areæ;
Tunc ille defixo ligone in eminenti
Sulco induturus erat veſtes quibus antè indutus fuerat.
Subitò verò eluxit ſupra foſſam profundam
Ignis indefeſſus, & immenſa circa ipſum flãma voluebatur,
Verùm ille ſemper velocibus retrocedebat pedibus,
Effugere cupiens ſæuam vim Vulcani:
Semper verò ante ſuum corpus, velut ſcutum,
Quatiebat ligonem: oculiſque huc illuc
Circumſpiciebat, ne ipſum adureret infeſtus ignis.
Huic quidem opem ferre cupiens (vt mihi videbatur)
Iphiclus magnanimus in terram cecidit lapſus,
Priuſquam ad (ipſum) perueniret: neque rectus ruſum reſurgere potuit,
Sed immobiliter iacebat, ſicut imbecillus ſenex
Quem etiam inuitum vi coegit iniucunda ſenectus
Concidere: iacet autem humi defixus ibi,
Donec quis manu attraxerit prætereuntium,
Reueritus aſpectum ſenilem canæ barbæ:
Ita in terra voluebatur bellicoſus Iphiclus.
At ego flebam ope deſtitutos videns
Filios meos: donec mihi excuſſus eſt dulcis ſomnus
Ex oculis, & aurora ſtatim illuſtris prodiit.
Talia mihi ſomnia mentem perterruerunt
De nocte: verùm omnia ad Euryſthea vertantur,
A domo noſtra: fiatq; vates ille
Animus meus, nec quid aliud fortuna perficiat. γρ. μὴ ἄλλα

IDYLLIVM V.

Quum ventus leniter mare glaucum ferit,
Timidus me ſolicitat animus, nec amplius Muſa
Grata eſt, ſed multo magis me rapit tranquillitas:
At quando reſonat canum pelagus, & unda marina
Incuruata ſpumat, ac plurimi fluctus agitantur,
Ad terram oculos conuerto & arbores, mare autem fugio:
Terraque mihi fida videtur, & ſtatim opaca ſylua placet:
In qua magno etiam ſpirante vento pinus canit.
Malam profectò piſcator vitam degit, cui domus eſt nauis,
Et labor in mari, & piſces, fallax venatio.
At mihi dulcis ſomnus ſub platano comata,
Et fontis amem vicinum murmur audire,
Qui oblectat ſtrepitu agreſtem, non exterret.

IDYLLIVM VI.

PAN amabat Echo vicinam: Echo autem ardebat
Saltatorem Satyrum, Satyrus verò inſanè deperibat Lydā:
Quantum Echo Pana, tantum & Satyrus Echo vrebat,
Et Satyrum Lyda: ſic amor per vices flagrabat.
Quantum enim ipſorum aliquis amantem oderat,
Tantū & ipſe amans odioſus erat, & patiebatur vindictam.
Hæc ego documenta narro ab amore alienis,
Diligite amantes, vt, ſi ametis, redamemini.

IDYLLIVM VII.

Veſper, aurea lux amabilis Veneris,
Chare veſper cærulea noctis imago ſacra,
Tantum obſcurior luna, quantum præſtantior aſtris,
Salue dilecte: & mihi ad paſtorem comeſſatum eunti
Tu lumen prabeto vice lunæ: hæc enim
Incipiens hodie, citius occidit. Non ad furandum
Eo, nec vt iter noctu facientem inuadam:
Sed amo: decet autem amantem ſimul ab aliis amari.

EIVSDEM.

Alpheus poſt Piſan vbi mare ingreſſus eſt,
Procedit in Arethuſam, aquā adducens oleaſtros vegetātē,
(Et) dona ferens pulchras frondes, floreſq; & ſacrū puluerē,
Et profundus vndas ingreditur: ſub mari autem
Inferius currit, nec aqua aquæ miſcetur,
Cæterum mare non ſentit tranſeuntem fluuium.
(Sic) puer ille grauiter afficiēs, mala machinās, ardua docēs,
Cupido, amnem quoq; propter amoris vim natare docuit.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ε.

ΤΑΝ ἅλα τὰν γλαυκὰν ὅταν ὥνεμος ἀτρέμα βάλλῃ,
Τὰν φρένα τὰν δειλὰν ἐρεθίζομαι, οὐδ' ἔτι μοῖσα
Ἐντὶ φίλα, ποτάγει δὲ πολὺ πλέον ἄμμε γαλάνα·
Ἀλλ' ὅταν ἀχήσῃ πολιὸς βυθός, ἁ δὲ θάλασσα
Κυρτὸν ἐπαφρίζῃ, τὰ δὲ κύματα* μεμήνῃ,
Ἐς χθόνα παπταίνω καὶ δένδρεα, τὰν δ' ἅλα φεύγω·
Γᾶ δέ μοι ἀσπαστά, τάχα δ' εὔσκιος εὔαδεν ὕλα·
Ἔνθα καὶ ἢν πνεύσῃ πολὺς ὥνεμος, ἁ πίτυς ᾄδει.
Ἦ κακὸν ὁ γριπεὺς ζώει βίον, ᾧ δόμος ἁ ναῦς,
Καὶ πόνος ἐστὶ θάλασσα, καὶ ἰχθὺς ἁ πλάνος ἄγρα.
Αὐτὰρ ἐμοὶ γλυκὺς ὕπνος ὑπὸ πλατάνῳ βαθυφύλλῳ,
Καὶ παγᾶς φιλέοιμι τὸν ἐγγύθεν ἦχον ἀκούειν,
Ἃ τέρπει ψοφέοισα τὸν ἀγρικόν, οὐχὶ ταράσσει.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ζ.

ΗΡΑ Πὰν Ἀχῶς τᾶς γείτονος, ἤρατο δ' Ἀχὼ
Σκιρτατᾶ Σατύρω· Σάτυρος δ' ἐπεμήνατο Λύδας·
Ὡς Ἀχὼ τὸν Πᾶνα, τόσον Σάτυρος φλέγεν Ἀχώ,
Καὶ Λύδα Σατυρίσκον. Ἔρως δ' ἐσμύχετ' ἀμοιβᾷ·
Ὅσσον γὰρ τήνων τις ἐμίσεε τὸν φιλέοντα,
Τόσσον ὁμῶς φιλέων ἐχθαίρετο, πάσχε δ' ἄποινα.
Ταῦτα λέγω πᾶσιν τὰ διδάγματα τοῖς ἀνεράστοις,
Στέργετε τοὺς φιλέοντας, ἵν' ἢν φιλέητε, φιλῆσθε.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ η.

ΕΣΠΕΡΕ, τᾶς ἐρατᾶς χρύσεον φάος Ἀφρογενείας,
Ἕσπερε κυανέας ἱερὸν φίλε νυκτὸς ἄγαλμα,
Τόσσον ἀφαυρότερον μήνας ὅσον ἔξοχος ἄστρων,
Χαῖρε φίλος· καί μοι ποτὶ ποιμένα κῶμον ἄγοντι
Ἀντὶ σελαναίας τὺ δίδου φάος, ὅττεκα τήνα
Σάμερον ἀρχομένα, τάχιον δύεν. Οὐκ ἐπὶ φωρὰν
Ἔρχομαι, οὐδ' ἵνα νυκτὸς ὁδοιπορέοντ' ἐνοχλήσω·
Ἀλλ' ἐράω· καλὸν δέ τ' ἐρασσαμένῳ συναρέσθαι.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἀλφειὸς μετὰ Πῖσαν ἐπὴν κατὰ πόντον ὁδεύῃ,
Ἔρχεται εἰς Ἀρέθουσαν ἄγων κοτινηφόρον ὕδωρ,
Ἕδνα φέρων, καλὰ φύλλα καὶ ἄνθεα, καὶ κόνιν ἱράν·
Καὶ βαθὺς ἐμβαίνει τοῖς κύμασι, τὰν δὲ θάλασσαν
Νέρθεν ὑποδραμέει, χὠ μίγνυται ὕδασιν ὕδωρ·
Ἁ δ' οὐκ οἶδε θάλασσα διερχομένου ποταμοῖο.
Κῶρος ὁ δεινοθέτας, κακομάχανος, αἰνὰ διδάσκων,
Καὶ ποταμὸν διὰ φίλτρον Ἔρως ἐδίδαξε κολυμβῆν.

ΒΙΩΝΟΣ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΑ.

BIONIS SMYRNÆI IDYLLIA.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΑΔΩΝΙΔΟΣ, εἰδύλλιον α.

Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Ὤλετο καλὸς Ἄδωνις, ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Μηκέτι πορφυρέοις ἐνὶ φάρεσι Κύπρι κάθευδε·
Ἔγρεο δειλαία κυανόστολε, καὶ πλατάγησον
Στήθεα, καὶ λέγε πᾶσιν, ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν, ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Κεῖται καλὸς Ἄδωνις ἐπ' ὤρεσι μηρὸν ὀδόντι
Λευκῷ λευκὸν ὀδόντι τυπείς, καὶ Κύπριν ἀνιῇ
Λεπτὸν ἀποψύχων· τὸ δέ οἱ μέλαν εἴβεται αἷμα
Χιονέας κατὰ σαρκός· ὑπ' ὀφρύσι δ' ὄμματα ναρκῇ,
Καὶ τὸ ῥόδον φεύγει τῶ* χείλεος· ἀμφὶ δὲ τήνῳ
Θνάσκει καὶ τὸ φίλαμα τὸ μήποτε Κύπρις* ἀφήσει.
Κύπριδι μὲν τὸ φίλαμα καὶ οὐ ζώοντος ἀρέσκει,
Ἀλλ' οὐκ* οἶδεν Ἄδωνις ὅ μιν θνάσκοντ' ἐφίλασεν.
Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν, ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Ἄγριον ἄγριον ἕλκος ἔχει κατὰ μηρὸν Ἄδωνις.
Μεῖζον δ' ἁ Κυθέρεια φέρει ποτικάρδιον ἕλκος.
Κεῖνον μὲν περὶ παῖδα φίλοι κύνες* ὠδύραντο,
Καὶ νύμφαι κλαίουσιν ὀρειάδες· ἁ δ' Ἀφροδίτα,
Λυσαμένα πλοκαμῖδας, ἀνὰ δρυμοὺς ἀλάληται
Πενθαλέα, νήπλεκτος, ἀσάνδαλος· αἱ δὲ βάτοι νιν
Ἐρχομέναν κείροντι, καὶ ἱερὸν αἷμα δρέπονται.
Ὀξὺ δὲ κωκύουσα, δι' ἄγκεα μακρὰ φορεῖται,
Ἀσσύριον βοόωσα πόσιν, καὶ παῖδα καλεῦσα.
Ἀμφὶ δέ μιν μέλαν αἷμα παρ' ὀμφαλὸν ᾐωρεῖτο,
Στήθεα δ' ἐκ μηρῶν φοινίσσετο· τοὶ δ' ὑπὸ μαζοὶ
Χιόνεοι τὸ πάροιθεν Ἀδώνιδι πορφύροντο.
Αἲ αἲ τὰν Κυθέρειαν, ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Ὤλεσε τὸν καλὸν ἄνδρα, συνώλεσεν ἱερὸν εἶδος.
Κύπριδι μὲν καλὸν εἶδος ὅτε ζώεσκεν Ἄδωνις,
Κάτθανε δ' ἁ μορφὰ σὺν Ἀδώνιδι Κύπριδος, αἲ αἴ.
Ὤρεα πάντα λέγοντι καὶ αἱ δρύες, αἲ τὸν Ἄδωνιν.
Καὶ ποταμοὶ κλαίουσι τὰ πένθεα τᾶς Ἀφροδίτας,
Καὶ παγαὶ τὸν Ἄδωνιν ἐν ὤρεσι δακρύοντι,
Ἄνθεα δ' ἐξ ὀδύνας* ἐρυθραίνεται· ἁ δὲ Κυθήρη
Πάντας ἀνὰ κναμώς, καὶ ἀνὰ πτόλιν οἰκτρὸν ἀείδει.
Αἲ αἲ τὰν Κυθέρειαν, ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Ἀχὼ δ' ἀντεβόασεν, ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Κύπριδος αἰνὸν ἔρωτα τίς οὐκ ἔκλαυσεν ἂν αἲ αἴ;
Ὡς ἴδεν, ὡς ἐνόησεν Ἀδώνιδος ἄσχετον ἕλκος,
Ὡς ἴδε φοίνιον αἷμα μαραινομένῳ περὶ μηρῷ,
Πάχεας ἀμπετάσασα, κινύρετο, μεῖνον Ἄδωνι
Δύσποτμε, μεῖνον Ἄδωνι, πανύστατον ὥς σε κιχείω,
Ὥς σε περιπτύξω, καὶ χείλεα χείλεσι μίξω.
Ἔγρεο τυτθὸν Ἄδωνι, τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασον·
Τοσσοῦτόν με φίλασον ὅσον ζώει τὸ φίλαμα·

EPITAPHIVM ADONIDIS, Idyllium I.

LAMENTOR Adonidem: interijt pulcher Adonis.
Perijt pulcher Adonis, adlamentantur Amores.
Ne amplius purpureis in veſtibus dormias Venus:
Surge miſera, pullata, & plange
Pectora: & dic omnibus, Perijt pulcher Adonis.
Lamentor Adonidem, adlamentantur Amores.
Formoſus Adonis in montibus iacet, femur dente
Candidum candido dente percuſſus, & Venerem dolore (afficit,
Tenuiter ſpirans: ater verò cruor manat
Niueam per carnem: ſub ſupercilijs autem oculi torpent,
Et roſa (i. roſeus color) labrorum fugit: vnàque cum illo
Moritur & oſculum quod Venus nunquam relinquet. γρ. ζώοντι / γρ. Κύπρις
Veneri quidē oſculū, etiam non amplius viuentis, gratū eſt,
Sed Adonis non ſenſit quòd ipſum morientem oſculata eſt. καλὰ
Lamentor Adonidem, adlamentantur Amores.
Atrox atrox vulnus habet in femore Adonis,
Maius autem Venus habet in corde vulnus.
Circa illum puerum & chari canes vlularunt,
Et Nymphæ plorant Oreades: ipſáque Venus, γρ. ὠδύσαντο
Solutis capillis, per ſaltus errat
Lugubris, incompta, nudis pedibus: & rubi ipſam
Incedentem infeſtant, ac ſacrum ſanguinem carpunt.
Acuta autem voce eiulans, per longas valles fertur,
Aſſyrium maritum clamore requirens & puerum vocans.
At circa ipſius vmbilicum ater ſanguis altè erumpebat,
Et à femore pectus cruentabatur, coſtarum autem loca
Niuea prius Adonidi rubebant.
Ah ah Venus, adlamentantur Amores.
Amiſit pulchrum illum virū, vnàque ſacram formā amiſit.
Nam dum vixit Adonis, Veneri præclara forma fuit,
Commortua cum Adonide eſt & forma Veneris, hei hei.
Montes omnes & quercus dicunt, Ah Adonis
Et fluuij deflent luctus Veneris,
Et fontes Adonidem in montibus deplorant:
Flores autem præ dolore rubeſcunt: Venus verò
Per omnes colles & per vrbem flebiliter canit. γρ. ἐρυθαίνεται.
Ah ah Venus, perijt pulcher Adonis.
Echo occinuit cum clamore, Perijt pulcher Adonis.
Veneris dirum amorem quis non deploret? hei hei.
Vt vidit, vt cognouit Adonidis intolerabile vulnus,
Vt vidit purpureum ſanguinem in marceſcente femore,
Brachia expandens gemendo dicebat, Mane Adoni,
Miſer mane Adoni, vt te poſtremum inueniam,
Vt te amplectar, & labra labris miſceam.
Expergiſcere paulisper Adoni, támque poſtremò me oſculare:
Tantillum me oſculare donec viuit oſculum:

Donec ab anima in meum os & in meum iecur
Spiritus tuus fluxerit, & tuum dulcem amorem exuxero,
Atque imbibero amorem. oſculum autem hoc aſſeruabo,
Tanquam ipſum Adonidem quando tu me infelix fugis:
Fugis longè Adoni, & abis ad Acherontem,
Et triſtem regem & immitem: ego verò miſera
Viuo, & dea ſum, neque te perſequi poſſum.
Accipe Proſerpina virum meum. nam tu es
γρ. καταῤῥεῖ. *Longe me potẽtior: & quicquid pulchrũ eſt, ad te deuoluitur.*
Sum. n. ego valde infelix, & inexhauſto dolore conflictor,
Deplorans Adonidem, quòd extinctus eſt, teq; timeo.
Moreris ô deſideratiſſime: amor autẽ ſicut ſomniũ mihi auo-
At Venus vidua eſt, & Amores in domo inanes ſunt. (lauit.
Tecũ verò vnà ceſtus perijt: quid enim temerariè venabaris
γρ. ὑμέτας. *Quum adeo pulcher eſſes, cum feris congredi auſus es?*
Sic lugebat Venus, Amores vnà lugebant.
Va va Veneri, interijt pulcher Adonis.
Lacrymarum tantum Venus effundit, quantum Adonis
Sanguinis fundit. Hæc verò omnia in terra conuertuntur in
Sanguis roſam gignit, ſed lacrymæ anemonen. (flores:
Lamentor Adonidem, interijt pulcher Adonis.
Ne in ſyluis amplius virum deplora ô Venus.
γρ. δρυμοῖς τεόν. *Eſt rectè inſtructus torus, eſt Adonidi torus paratus.*
γρ. στιβάς. *Tuũ ô Venus hunc lectulũ tenet mortuus Adonis: (dormiẽs.*
Et licet mortuus, tamen pulcher eſt: pulcher mortuus, quaſi
Depone (eum) & in mollibus veſtibus in quibus cubabat,
In quibus tecum per noctem ſacrum ſomnum capiebat,
In aurea culcitra: require Adonin, etiamſi triſtis ſit aſpectu.
Depone (eum) inter coronas & flores: omnes cum eo, (runt.
Poſtquã ille mortuus eſt, omnes (inquam) flores etiã cõtabue-
Riga autẽ ipſum myrtis (variis) olei generib. riga vnguẽtis:
Pereant vnguenta omnia: tuum vnguentum perijt Adonis.
Recubat tener Adonis purpureis in veſtibus:
Circa eum autem plorantes gemunt Amores,
Tonſi capillos propter Adonidem: & hic quidem ſagittas,
Ille verò arcum calcat: alius volucrem frangit pharetram,
γρ. ἔαξεν, ὃς δ' ἀγρεῖ, ὃς δ' φαρ. *Alius calceamentum Adonidis ſoluit: alius lebetibus*
Aureis fert aquam, alius femora lauat:
γρ. λέβησι χρυσείοις. *Alius retrò alis refrigerat Adonidem.*
Ipſam Cythaream adlamentantur Amores.
Extinxit totam facem in limine Hymenæus,
Et coronam nuptialem expandit: non amplius Hymen,
Hymen non amplius cantilena eſt: (ſed) cantatur Ah ah.
Ah ah propter Adonidem adhuc magis, ah propter Hyme-
Charites deplorant filium Cinyræ: (neum.
Perijt pulcher Adonis, inter ſe dicentes,
Et id voce acutiore dicunt quàm tu Dione.
Et Parcæ Adonidem deplorant Adonidem,
Et ipſum cantu reuocant: at ille non exaudit:
Non ſanè, neque vult, Proſerpina ipſum non dimittit.
Finẽ facito Cytherea lugendi, & hodie abſtine à conuiuiis.
Nam te rurſum lugere oportet, atq; in aliũ annũ lacrymari.

Ἄχρις ἀπὸ ψυχῆς ἐς ἐμὸν στόμα κεἰς ἐμὸν ἧπαρ
Πνεῦμα τεὸν ῥεύσῃ, τὸ δέ σευ γλυκὺ φίλτρον ἀμέλξω,
Ἐκ δὲ πίω τὸν ἔρωτα. φίλαμα δὲ τοῦτο φυλάξω
Ὡς αὐτὸν τὸν Ἄδωνιν· ἐπεὶ σύ με δύσμορε φεύγεις·
Φεύγεις μακρὸν Ἄδωνι, καὶ ἔρχεαι εἰς Ἀχέροντα,
Καὶ στυγνὸν βασιλῆα καὶ ἄγριον· ἁ δὲ τάλαινα
Ζώω· καὶ θεὸς ἐμμί, καὶ οὐ δύναμαί σε διώκειν.
Λάμβανε Περσεφόνα τὸν ἐμὸν πόσιν, ἐσσὶ γὰρ αὐτά
Πολλὸν ἐμεῦ κρέσσων· τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἐς σὲ* καταρρεῖ.
Εἰμὶ δ' ἐγὼ πανάποτμος, ἔχω δ' ἀκόρεστον ἀνίαν,
Καὶ κλαίω τὸν Ἄδωνιν, ὅ μοι θάνε, καὶ σε φοβεῦμαι.
Θνάσκεις ὦ τριπόθατε· πόθος δέ μοι ὡς ὄναρ ἔπτη·
Χήρα δ' ἁ Κυθέρεια· κενοὶ δ' ἀνὰ δώματ' Ἔρωτες.
Σοὶ δ' ἅμα κεστὸς ὄλωλε. τί γὰρ τολμηρὲ κυνάγεις;
Καλὸς ἐὼν τοσοῦτον* ἐμήνας θηρσὶ παλαίειν;
Ὧδ' ὀλοφύρατο Κύπρις· ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες,
Αἲ αἲ τὰν Κυθέρειαν, ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Δάκρυον ἁ Παφία τόσσον χέει, ὅσσον Ἄδωνις
Αἷμα χέει, τὰ δὲ πάντα ποτὶ χθονὶ γίγνεται ἄνθη·
Αἷμα ῥόδον τίκτει, τὰ δὲ δάκρυα τὰν ἀνεμώναν.
Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Μηκέτ' ἐνὶ* δρυμοῖσι τὸν ἀνέρα μύρεο Κύπρι·
Ἔστ' ἀγαθὰ στιβάς, ἔστιν Ἀδώνιδι* φυλλὰς ἑτοίμα.
Λέκτρον ἔχει Κυθέρεια τὸ σὸν τόδε νεκρὸς Ἄδωνις·
Καὶ νέκυς ὢν καλός ἐστι, καλὸς νέκυς οἷα καθεύδων.
Κάτθεο καὶ μαλακοῖς ἐνὶ φάρεσιν οἷς ἐνίαυεν,
Τοῖς μετὰ σεῦ ἀνὰ νύκτα τὸν ἱερὸν ὕπνον ἐμόχθει,
Παγχρυσέῳ κλιντῆρι· ποθεῖ καὶ στυγνὸν Ἄδωνιν.
Βάλλε δ' ἐνὶ στεφάνοισι καὶ ἄνθεσι· πάντα σὺν αὐτῷ,
Ὡς τῆνος τέθνακε, καὶ ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη.
Ῥαῖνε δέ μιν μύρτοισιν, ἀλείφασι, ῥαῖνε μύροισιν·
Ὀλλύσθω μύρα πάντα· τὸ σὸν μύρον ὤλετ' Ἄδωνις.
Κέκλιται ἁβρὸς Ἄδωνις ἐν εἵμασι πορφυρέοισιν·
Ἀμφὶ δέ μιν κλαίοντες ἀναστενάχουσιν Ἔρωτες,
Κειράμενοι χαίτας ἐπ' Ἀδώνιδι· χὠ μὲν ὀϊστώς,
Ὃς δ' ἐπὶ τόξον* ἔβαιν', ὃς δ' εὔπτερον ἆγε φαρέτραν.
Χὠ μὲν ἔλυσε πέδιλον Ἀδώνιδος· οἳ δὲ* λέβησι
Χρυσείοις φορέοισιν ὕδωρ, ὁ δὲ μηρία λούει·
Ὃς δ' ὄπιθεν πτερύγεσσιν ἀναψύχει τὸν Ἄδωνιν.
Αὐτὰν τὰν Κυθέρειαν ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Ἔσβεσε λαμπάδα πᾶσαν ἐπὶ φλιαῖς Ὑμέναιος,
Καὶ στέφος ἐξεπέτασσε γαμήλιον· οὐκέτι δ' ὑμήν,
Ὑμὴν οὐκέτ' ἀειδόμενον μέλος ᾄδεται, αἲ αἲ.
Αἲ αἲ καὶ τὸν Ἄδωνιν ἔτι πλέον, αἲ Ὑμέναιον.
Αἱ Χάριτες κλαίοντι τὸν υἱέα τῶ Κινύραο·
Ὤλετο καλὸς Ἄδωνις, ἐν ἀλλάλῃσι λέγοισαι·
Αὐταὶ δ' ὀξὺ λέγοντι πολὺ πλέον ἢ τὺ Διώνα.
Καὶ Μοῖραι τὸν Ἄδωνιν ἀνακλαίοισιν Ἄδωνιν,
Καί μιν ἐπαείδουσιν. ὁ δέ σφισιν οὐκ ἐπακούει·
Οὐ μὰν οὐκ ἐθέλει, κώρα δέ μιν οὐκ ἀπολύει.
Λῆγε γόων Κυθέρεια, τὸ σήμερον ἴσχεο κόμμων·
Δεῖ σε πάλιν κλαῦσαι, πάλιν εἰς ἔτος ἄλλο δακρῦσαι.

IDYLLIVM II.

Anceps (qui erat) adhuc adoleſcens, in nemore arboribus denſo,
Dum venatur aues, fugitiuum vidit Amorem,
Buxi ramo inſidentem: vt igitur animaduertit,
Gaudens (quoniam auis ei permagna videbatur)
Calamos ſimul omnes inter ſe coniungens,
Huc illuc tranſilientem obſeruabat Amorem.
Tandẽ verò adoleſcens indignatus, quia nihil proficiebat,
Abiectis arundinibus ſenem adijt aratorem,
A quo hanc artem didicerat, eiq; rem narrauit,
Et ſedentem oſtendit Amorem. Porrò ſenex
Subridens mouit caput, & reſpondit puero,
Abſtine à venatione, nec iſtam auem inſequitor.
Fuge procul: mala eſt hæc beſtia: eris beatus
Dum non ceperis ipſam: ſed ſi viri menſuram attigeris,

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ β.

Ἰξευτὰς ἔτι κῶρος, ἐν ἄλσεϊ δενδράεντι
Ὄρνεα θηρεύων, τὸν ἀπότροπον εἶδεν Ἔρωτα
Ἑσδόμενον πύξοιο ποτὶ κλάδον· ὡς δ' ἐνόασε,
Χαίρων ὥνεκα δὴ μέγα φαίνετο ὄρνεον αὐτῷ,
Τὼς καλάμως ἅμα πάντας ἐπ' ἀλλάλοισι συνάπτων,
Τᾷ καὶ τᾷ τὸν Ἔρωτα μετάλμενον ἀμφεδόκευε.
Χὠ παῖς ἀσχαλάων ὅκ' οἱ τέλος οὐδὲν ἀπάντη,
Τὼς καλάμως ῥίψας ποτ' ἀροτρέα πρέσβυν ἵκανε,
Ὅς νιν τάνδε τέχναν ἐδιδάξατο· καὶ λέγεν αὐτῷ,
Καί οἱ δεῖξεν Ἔρωτα καθήμενον. αὐτὰρ ὁ πρέσβυς
Μειδιάων κίνησε κάρη, καὶ ἀμείβετο παῖδα,
Φείδεο τᾶς θήρας, μηδ' ἐς τόδε τὤρνεον ἔρχευ.
Φεῦγε μακράν· κακόν ἐστι τὸ θηρίον. ὄλβιος ἔσσῃ
Εἰσόκε μή μιν ἕλῃς· ἢν δ' ἀνέρος ἐς μέτρον ἔλθῃς,

Οὗτος

Οὗτος ὃ νῦν φεύγει καὶ ἀπάλμενος, αὐτὸς ἀφ' αὐτῶ
Ἐλθὼν ἐξαπίνας, κεφαλὰν ἐπὶ σεῖο καθιξεῖ.

ΕΙ Δ Υ Λ Λ Ι Ο Ν γ.

Αμεγάλα μοι Κύπρις ἔθ' ὑπνώοντι παρέστα,
Νηπίαχον τὸν Ἔρωτα καλᾶς ἐκ χειρὸς ἄγοισα,
Ἐς χθόνα νευστάζοντα· τόσον δέ μοι ἔφρασε μῦθον,
Μέλπειν μοι φίλε βοῦτα λαβὼν τὸν Ἔρωτα δίδασκε.
Ὣς λέγε· χ' ἁ μὲν ἀπῆλθεν· ἐγὼ δ' ὅσα βουκολίασδον,
Νήπιος, ὡς ἐθέλοντα μαθεῖν τὸν Ἔρωτα δίδασκον,
Ὡς εὗρε πλαγίαυλον ὁ Πάν, ὡς αὐλὸν Ἀθάνα,
Ὡς χέλυν Ἑρμάων, κίθαριν δ' ὡς ἁδὺς Ἀπόλλων.
Ταῦτά νιν ἐξεδίδασκον· ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων,
Ἀλλά μοι αὐτὸς ἄειδεν ἐρωτύλα, καί μ' ἐδίδασκε
Θνατῶν ἀθανάτων τε πόθως, καὶ ματέρος ἔργα.
Κἠγὼν ἐκλαθόμαν μὲν ὅσων τὸν Ἔρωτα δίδασκον,
Ὅσσα δ' Ἔρως μ' ἐδίδαξεν ἐρωτύλα, πάντ' ἐδιδάχθην.

ΕΙ Δ Υ Λ Λ Ι Ο Ν δ.

Ταὶ Μοῖσαι τὸν Ἔρωτα τὸν ἄγριον οὐ φοβέονται,
Ἠ'κ θυμῶ φιλέοντι, καὶ ἐκ ποδὸς αὐτῷ ἕπονται.
Κ' ἢν μὲν ἄρα ψυχάν τις ἔχων ἀνέραστον ὀπάδῃ,
Τῆνον ὑπεκφεύγοντι, καὶ οὐκ ἐθέλοντι διδάσκειν.
Ἢν δὲ νόον τις Ἔρωτι δονεύμενος ἁδὺ μελίσδῃ,
Ἐς τῆνον μάλα πᾶσαι ἐπειγόμεναι προρέοντι.
Μάρτυς ἐγὼν ὅτι μῦθος ὅδ' ἔπλετο πᾶσιν ἀληθής.
Ἢν μὲν γὰρ βροτὸν ἄλλον ἢ * ἀθανάτων τινὰ μέλπω,
Καμβαίνει μευ γλῶσσα, καὶ ὡς πάρος οὐκ ἔτ' ἀείδει·
Ἢν δ' αὖτ' ἐς τὸν Ἔρωτα καὶ ἐς Λυκίδαν τι μελίσδω,
Καὶ τόκα μοι χαίροισα διὰ στόματος ῥέει ᾠδά.

ΕΙ Δ Υ Λ Λ Ι Ο Ν ε.

Εἴ μοι καλὰ πέλει τὰ μελύδρια, καὶ τάδε μῶνα
Κῦδος ἐμοὶ θήσοντι τά μοι πάρος ὤπασε Μοῖρα.
Εἰ δ' οὐχ ἁδέα ταῦτα, τί μοι πολὺ πλείονα μοχθεῖν;
Εἰ μὲν γὰρ βιότω διπλόον χρόνον ἄμμιν ἔδωκεν
Ἢ Κρονίδας, ἢ Μοῖρα πολύτροπος, ὥστ' ἀνύεσθαι
Τὸν μὲν ἐς εὐφροσύναν καὶ χάρματα, τὸν δ' ἐπὶ μόχθῳ,
Ἦν τάχα μοχθήσαντι ποθ' ὕστερον ἐσθλὰ δέχεσθαι·
Εἰ δὲ θεοὶ κατένευσαν ἕνα χρόνον ἐς βίον ἐλθεῖν
Ἀνθρώποις, καὶ τόνδε βραχὺν καὶ μείονα πάντων,
Ἐς πόσον ἆ δειλοὶ καμάτως κ' εἰς ἔργα πονεῦμες;
Ψυχὰν δ' ἄχρι τίνος ποτὶ κέρδεα καὶ ποτὶ τέχνας
Βάλλομες, ἱμείροντες ἀεὶ πολὺ πλείονος ὄλβω;
Λαθόμεθ' ἦ ἄρα πάντες ὅτι θνατοὶ γενόμεσθα,
Χ' ὡς βραχὺν ἐκ μοίρας λάχομεν χρόνον. *

Κλεόδαμος καὶ Μύρσων.

Εἴαρος, ὦ Μύρσων, ἢ χείματος, ἢ φθινοπώρω,
Ἢ θέρεος, τί τοι ἁδύ; τί δὲ πλέον εὔχεαι ἐλθεῖν;
Ἢ θέρος, ἁνίκα πάντα τελείεται ὅσσα μογεῦμες;
Ἢ γλυκερὸν φθινόπωρον, ὅτ' ἀνδράσι λιμὸς ἐλαφρά;
Ἢ καὶ χεῖμα δύσεργον; ἐπεὶ καὶ χείματι πολλοὶ
Θαλπόμενοι θέλγονται ἀεργίᾳ τε καὶ ὄκνῳ.
Ἤ τοι καλὸν ἔαρ πλέον εὔαδεν; εἰπὲ τί τοι φρὴν
Αἱρεῖται. λαλέειν γὰρ ἐπέτραπεν ἁ σχολὰ ἄμμιν.
μ. Κρίνειν οὐκ ἐπέοικε θεήια ἔργα βροτοῖσι.
Πάντα γὰρ ἱερὰ ταῦτα καὶ ἁδέα· σεῦ δὲ ἕκατι
Ἐξερέω Κλεόδαμε, τό μοι πέλεν ἅδιον ἄλλων.
Οὐκ ἐθέλω θέρος ἦμεν, ἐπεὶ τόκα μ' ἅλιος ὀπτῇ·
Οὐκ ἐθέλω φθινόπωρον, ἐπεὶ νόσον ὥρια τίκτει·
Οὖλον χεῖμα φέρειν, νιφετὸν κρυμούς τε, φοβεῦμαι.
Εἶαρ ἐμοὶ τριπόθητον ὅλῳ λυκάβαντι παρείη,
Ἁνίκα μήτε κρύος, μήθ' ἅλιος ἄμμε βαρύνει.
Εἴαρι πάντα κύει, πάντ' εἴαρος ἁδέα βλαστεῖ,
Χ' ἁ νὺξ ἀνθρώποισιν ἴσα, καὶ ὁμοῖος ἀώς.

Ille qui nunc fugit & reſilit, ipſe ſua ſponte
Accedens ſubitò capiti tuo inſidebit.

IDYLLIVM III.

Magna mihi Venus adhuc dormienti adſtitit,
Infantem Amorem pulchra manu ducens,
In terram nutantem: atque his me verbis affata eſt,
Cantare mihi chare bubulce ſumptum Cupidinem doceto.
Sic loquuta abiit: ego.a. quęcunq; paſtoralia carmina canerē
Stultus, tāquā diſcere volentē Cupidinē docebam, (ſolebā,
Quomodo tibiam obliquam Pan inuenerit, Minerua tibiā,
Teſtudinem Mercurius, & citharam dulcis Apollo.
Hęc ipſum edocebam: at ille nihil curabat mea verba,
Sed ipſe mihi canebat amatoria: meq́, docebat
Mortalium & immortaliū amores, & genitricis (ſuę) opera.
Tum ego oblitus ſum illorum quę Cupidinem docebam,
At quęcunque me docebat Cupido amatoria, cuncta didici.

IDYLLIVM IIII.

MVSÆ Amorem non metuunt crudelem,
Quin amant ex animo, & veſtigia ſequuntur eius.
Ac ſi quis ingenio præditus inamabili (eas) ſequatur,
Illum refugiunt, & docere nolunt:
At ſi mentem Amore agitatam habens, ſuauiter cecinerit,
Ad ipſum ſimul omnes feſtinæ confluunt.
Quòd autem hic ſermo planè verus ſit, ego teſtis ſum.
Nā ſi hominē quēpiā aliū aut immortalē carmine celebro, γρ. ἀθανάτων τινά.
Ceſſat mea lingua, nec vt antè ſolebat, canit:
Rurſum quum in Amorē vel in Lycidam aliquid modulor,
Tunc mihi lætum ore carmen profluit.

IDYLLIVM V.

SI pulchra mea ſunt carmina, vel illa ſola
Gloriam mihi afferent quę iam antea mihi prębuit Parca:
Sin illa non probantur, quid eſt quòd amplius laborem?
Nam ſi nobis viuendi duo tempora dediſſet
Siue Iupiter, ſiue Parca verſuta, ita vt ageretur
Alterum cum lętitia & gaudio, alterum in labore,
Liceret poſt labores aliquando bonis frui:
At ſi dij vnū duntaxat tēpus annuerūt ad vitā (tranſigendā)
Hominibus, idq́, breue & minus omnibus, (venire
Quàm diu vah miſeri in labores & opera nos fatigamus?
Et quonſque animum ad lucra & artes
Applicamus, ſemper deſiderando multo maiores opes?
Omnes ſanè obliti ſumus, mortales nos eſſe natos,
Et quòd breue tempus à Parca ſortiti ſumus.

Cleodamus & Myrſon.

Vere ò Myrſon, aut hyeme, aut autumno,
Aut æſtate, quid tibi iucundum? & quódnam (ex his) magis optas aduenire?
Num æſtatē, quū omnia abſoluta ſunt quęcunq; laboramus?
An dulcem autumnum, quum hominibus fames leuis eſt?
An verò hyemē ad opera pigrā? quoniam & hyeme multi
Dum ſe calefaciunt, oblectantur otio & pigritia?
An.v. tibi pulchrum ver magis placet? dic quid tibi animus
Eligit. loqui enim permittit otium nobis.
m. *Iudicare non decet mortales diuina opera.*
Omnia enim hęc ſacra ſunt, & iucunda: tua autem gratia
Dicam, Cleodame, quódnam pre aliis gratum ſit.
Non volo æſtatem eſſe, quoniam tunc me ſol torret: (pariunt:
Nec volo autumnum, quoniam morbos fructus autumnales
Pernicioſam hyemem ſufferre, niues pruináſque, timeo.
Ver mihi ter exoptatum toto anno adſit,
Quum neque frigus, neque ſol nos grauat.
Vere omnia fœcunda ſunt, omnia vere ſuauia germinant,
Et nox hominibus par, & par dies.

EIVSDEM IN HYACINTHVM, fragmentum.

Conſilij inopia Bionem occupauit tantum dolorẽ ſuſtinentẽ.
Quærebat remedia omnia, & ſapientem obibat artem:
Vngebat etiam ambroſia & nectare, vngebat totum.
Vulnus: ſed Parcis omnia remedia vana ſunt.

EIVSDEM.

Beati qui amant, quum æqualiter redamantur.
Beatus erat Theſeus quum Pirithous adeſſet,
Etiamſi implacabilis deſcenderit in Plutonis (domum.)
Beatus erat inter rigidos Axenos Oreſtes,
Quoniam cõmunes cum eo Pylades ſuſceperat profectiones.
Erat felix Æacides ſocio viuente Achilles: (propulſauit.
Beatus erat moriens, quoniam ab eo mortem horrendam

EIVSDEM.

Nõ pulchrũ (eſt) ô amice, omni de cauſa ad fabrum ven-
Neque in omnibus alio indigere: ſed & ipſe (titare,
Fabrica fiſtulam. eſt autem tibi facile opus.

EIVSDEM.

Muſas Amor vocet, Muſæ Amorem ferant:
Cantum Muſæ mihi ſemper cupienti donent,
Dulcem cantum, quo medicamentum iucundius nullum.

EIVSDEM.

Ex crebra gutta, vt prouerbium (eſt) ſemper eunte
Etiam lapis in foramen cauatur.

EIVSDEM.

At ego bene procedens meumq́; iter in loco decliui
Iſto, apud arenam & littus ſuſurro,
Duram obſecrans Galateam: dulcem verò
Spem ad extremam vſque ſenectutem non relinquam.

EIVSDEM.

Nec ſinas me ſine præmio: nam & Apollo pro cantu
Mercedem dedit: honor verò res meliores facit.

EIVSDEM.

Forma mulieribus eſt res decora: viris autem fortitudo.

SYRINX.

SYrinx nomen habes, inſpirãt autem te metra ſapientiæ.
Neminis ô coniunx, è longinquo verò pugnantis mater
Nutricis eius qui patri aduerſatus, celerẽ peperiſti actorem,
Non Ceraſten, quẽ olim nutriuit ea quæ taurũ patrẽ habuit:
Sed reliquiſti eũ cuius quondã torruit mentẽ ambitus ſcuti.
γρ. δίζων, *Cuius nomen totum geminum, qui variæ vocis amorem.*
γρ. ἔχε *Puellæ vocalis incendit inſpirabilis:*
γρ. αἰγιμώνας *Qui (Pan) Muſæ canorum compegit violis coronatæ*
γρ. πυρσοφόρου. *Hulcus delectamentum amoris ignei,*
Qui extinxit virtutem cognominem
Interfectoris aui, & à (terra) Tyria ſuſtulit,
Cui (Pani) hunc peras portantium amabilem
Theſaurum Paris poſuit Simichidas
Animo. ô calcator hominum,
Mulieris furor Lydæ,
Ex fure patre nate, patre carens,
O ſolidungule ſalue,
Suauiter canas
Voce carenti puellæ
Pulchrè vocali
Inuiſibili.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΙΣ Υάκινθον.

Αμφασία δ' Βίων' ἕλε τοσσόνδ' ἄλγος ἔχοντα.
Δίζετο φάρμακα πάντα, σοφὰν δ' ἐπεμαίετο τέχναν·
Χρῖεν δ' ἀμβροσίῃ καὶ νέκταρι, χρῖεν ἅπασαν
Ωτειλάν. Μοίραισι δ' ἀνάλθεα φάρμακα πάντα.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ολβιοι οἱ φιλέοντες, ἐπὴν ἴσον ἀντεράωνται.
Ολβιος ἦν Θησεὺς τῷ Πειρίθου παρεόντος,
Εἰ καὶ ἀμειλίκτοιο κατήλυθεν εἰς Αΐδαο.
Ολβιος ἦν χαλεποῖσιν ἐν ἀξείνοισιν Ορέστας
Ουνεκά οἱ ξυνὰς Πυλάδας ἄρατο κελεύθους.
Ην μάκαρ Αἰακίδας ἑτάρω ζώοντος Αχιλλεύς,
Ολβιος ἦν θνάσκων ὅτι οἱ μόρον αἰνὸν ἄμυνεν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐ καλὸν, ὦ φίλε, πάντα λόγον ποτὶ τέκτονα φοιτῆν,
Μηδ' ἐπὶ παντ' ἄλλω χρείῳ ἰσχέμεν· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
Τεχνᾶσθαι σύριγγα. πέλει δέ τοι ἀμφαδὸς ἔργον.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μοίσας Ερως καλέοι, Μοῖσαι τὸν Ερωτα φέροιεν.
Μολπὰν εἰς αἰεὶ Μοῖσαι μοι ποθέοντι διδοῖεν,
Τὰν γλυκερὰν μολπὰν, τᾶς φάρμακον ἅδιον οὐδέν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εκ θαμινῆς ῥαθάμιγγος, ὅκως λόγος, αἰὲν ἰοίσας,
Χἁ λᾶος ἐς ῥωγμὸν κοιλαίνεται.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Αὐτὰρ ἐγὼν βαίνω καὶ ἐμὰν ὁδὸν, ἐς τὸ κάταντες
Τῆνο, ποτὶ ψάμαθόν τε καὶ ἀιόνα ψιθυρίσδων,
Λισσόμενος Γαλάτειαν ἀπηνέα· τὰς δὲ γλυκείας
Ελπίδας ὑστατίω μέχρι γήραος οὐκ ἀπολείψω.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μηδὲ λίπῃς μ' ἀγέραστον· ἐπεὶ καὶ Φοῖβος ἀείδων
Μισθὸν ἔδωκα. τιμὰ δὲ τὰ πράγματα κρέσσονα ποιεῖ.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μορφὰ θηλυτέροισι πέλει καλὸν, ἀνέρι δ' ἀλκά.

ΣΥΡΙΓΞ.

ΣΥριγξ οὔνομ' ἔχεις, ἄδει δέ σε μέτρα σοφίης.
Οὐδενὸς εὐνάτειρα, μακροπτολέμοιο δὲ μάτηρ,
Μαίας ἀντιπέτροιο θοὸν τίκες ἰθυντῆρα,
Οὐχὶ κεράσταν, ὅν ποτε θρέψατο ταυροπάτωρ·
Αλλ' ἀπίλεξας ἔαλθε πάρος φρένα τέρμα σάκους,
Οὗ νομ' ὅλον * δίζων, ὃς τᾶς Μέροπος πόθον
Κούρας Γηρύνας * ἅδε τᾶς * ἀνεμώδεος·
Ος μοίσα λιγὺ πᾶξεν ἰοστεφάνῳ
Ελκος ἄγαλμα πόθοιο * πυρσοφαράγγου,
Ος σβέσεν ἀνορέαν ἰσαυδέα
Παππορόνου, Τυρίας τ' ἐξείλετο.
Ωι τόδε τυφλοφόρων ἐρατὸν
Πᾶμα Πάρις θέτο Σιμιχίδας
Ψυχάν. ὦ βροτοβάμων,
Σῶσαι οἶστρε Λύδας,
Κλωποπάτωρ, ἀπάτωρ,
Λαρνακόγυιε, χαίροις,
Αδὺ μελίσδοις
Ελλοπι κούρᾳ
Καλλιόπᾳ
Νηλεύστῳ.

Ἀνδροθέᾳ δῶρον ὁ Φωκεὺς κρατερᾶς μηδοσύνας ἦρα τίνων Ἀθάνᾳ,
τᾶμος ἐπεὶ τὰν ἱερὰν κηρὶ πυρίπνῳ πόλιν ᾐθάλωσεν,
οὐκ ἐναρίθμιος γεγαὼς ἐν προμάχοισιν Ἀχαιῶν,
νῦν δ' ἐς Ὁμήρειον ἔβα κέλευθον,
τρισμάκαρ ὃν σὺ θυμῷ
πὸς ὄλβος.

τὸν Εἰσον κλυτὸς εἶσε θεοῖς, ὅς οἱ Ῥοδίᾳ γεγαὼς πολύζυγα μοῦσ᾽ ὧν μέτρα μολπῆς.

δῶκ᾽ Ἐπειὸς πέλεκυν, ᾧ ποκὰ πύργων θεοτεύκτων κατήριπεν αἶπος,
Δαρδανιδᾶν δ᾽ ἰσορρεῖ ἐν θυμέλαν ἀΐστωσ᾽
ἀλλ᾽ ἀπὸ κρανᾶν καθαρὸν νάμα χέρνιψ᾽ ὁ ἀκλεής.
σαὶ χάριν ἀγνὰ ὦ πολύβουλε Παλλάς.
ἵλαος ἀμφιδέρχθης
ἀεὶ πνεῖ.

Fortiſſime dea Bene (Phocenſis robuſtiſſimi iuuenis gratiam referens) Mineruæ
Tunc quum ſacram fato ignifero vrbem concremauit:
Nondum numeratus inter principes propugnatorum populorum:
Nunc verò Homericam ingreſſus eſt viam.
Ter beatus quem tu omnino
Hic felicitatem.

Quam Bion inclytis cecinit, diis, qui reperit, Rhodi quum eſſet, multiplicia ſolus metra carminis.

Dedit Epeus ſecurim, qua quondam turrium à diis extructarum diſturbauit verticem,
Dardanidarum funditus euertit
At Sed à fontibus purum liquorem imperabat inglorius. reges,
Quæ tua eſt gratia, caſta, ô multi conſilij Pallas.
Propitia circumſpexeris.
Semper rodales.

ΣΙΜΜΙΟΥ ΤΟΥ ΡΟΔΙΟΥ
ΩΟΝ.

Κωτίλας
ματέρος τὸ νόδ᾽
ᾠὸν νέον, πρόφρων δὲ
θυμῷ δέξο δὴ ἁγνᾶς
τὸ μὲν θεῶν ἐριβόας
Ἑρμᾶς νιν ἐκίχε κᾶρυξ, ἄνω δ᾽ ἔρ᾽
ἐκ μέτρου μονοβάμονος μέγαν
πέρεσθ᾽ ἄεξε. θοῶς δ᾽ ὕπερθεν ὠκὺ
λέχριον φέρων νεῦμα ποδῶν σποράδων
θοαῖσι τ᾽ αἰόλαις νεβροῖς κῶλα ἀλλὰ σὺν ὀρσιπόδων
ἐλάφων τεκέεσσι πάλαι κραιπνοῖς ὑφ᾽
ἄκραν ἱέμεναι ποσὶ λόφων κατ᾽ ἀρθμίας ἴχνος
τιθήνας, κἄ τις ὠμόθυμος ἀμφιθαλπτον αὐδὰν οὐδ᾽ ἂν
θὴρ ἐν κόλποις δεξάμενος κοινότατα κατ᾽ ἀκοὰς
κοιλᾶν μυδῆπον ἄφαρ, ὁ χαλκὸν ὀσσεμάχαν αἶψ᾽ ὁ
ῥέων ἄκοντ᾽ ἀπαύγεις τοὺς δὲ διαβῶν κλυτᾶς δὲ
ποσὶ πετρῶν πολυπλόκων μεθίει μέτρα μολπᾶς ῥίμφα
πείκουσαν ἐκλιπὼν ὄρσει θοαῖς μάθες πλακτὸν χείμαρρος
βαλίαν ἔβαν τέκος. λαχαὶ δ᾽ οἷον πολυβάτων αὐ ὀρέων
νέμον ἔδας, τανυσφύρων τ᾽ ἄντρα νυμφᾶν, ταὶ δ᾽ ἀμβρότῳ
πόθῳ φίλας ματρὸς ῥοιαῖτ᾽ ἄελλα μεθ᾽ ἱμερτᾶν
μαζῶν ἴχνει θέων τὸν παναίολον Πιερίδων μο-
νόδουπον αὐδὰν, ἀριθμὸν δ᾽ εἰς ἄκρον δέκα
δ᾽ ἰχνίων κόσμον νέμων τε ῥυθμῶν φίλος
λαοβερτᾶς χαὶ φίλας ἦν πό-
θεν ματρὸς λίγεια μὲν
κ᾽ ἐμοὶ ματρὸς ἀδῖς
ἁγνᾶς ἀνδόνος Δω-
ρίας ἄγρᾳ.

SIMMIÆ RHODII
OVVM.

Canora
matris quoddã hoc
ouum nouum lubens
animo ſuſcipe igitur ô caſtæ.
Huic quidem ex diis clamoſus
Mercurius caduceator notam inuſſit; cumq́; aſino impatiẽ
[deſciſcens] à metro ſingularis inceſſus, ob [ipſum ouum]
contiguè proſilyt: citoq́; deſuper cele-
rem obliquũ ferens greſſum pedũ, premebat
iugis pernicibus mẽbra. Sed eũ [morũ] ſolũ quaſſantiũ
ceruorũ ſobolẽ, iãpridẽ pernicibus ſuper ſum-
mos incedẽs pedibus colles iuxtà concinnũ veſtigium
matris, & ſociarum vndique peltis denſo, facile nã
poſuerit in gremio, admiſſo comitatu. A facundo verò
accepturus (tractans hoc ilico) ex horſutis ſerpentis percuſſor
montibus erumpebus ſatũliter. his ergo damũ præclaris (pernices
pedes exercẽns) multiplicia perſequebatur metra cãtibus ſubito
ornatum cũ liquiſſet montis lectum, matre errabundũ flagrãte
equis recipere filiũ. Sortẽ verò quæ obtigerat oues fertiliũ montiũ
paſcua obibant, velociumq́; antra nympharum, tunc auido
matris charæ deſiderio ſe promouẽs ſtatim ad amabilem
mammam, veſtigio edebat variam Pieridum
vm᷑ ſoni᷑ vocẽ, numerũ v. aduſq́; ſũmũ decẽ
veſtigiorũ venuſtũ diſtribuit rhythmũ, charus
teſtaceã [teſtudinẽ] ſub chara cũ cepiſſet
ſaxis matris. Canorus quidem vel
in vtero partus caſta luſci-
nia, ſed eryũ ferus.

SIMMIÆ ARA, SEV SECVN-dum aliquos, Theocriti.

Sum viri oſor,
Infelix puber,
In cinere cubans iuuenis Empuſæ gnatus,
Bubulci & canis filius, quem
Aureus amaſius, quando accendi virum
Ferreis prædurum membris ducem, perdidit.
Quem frater duarum vxorum maritus
Occidit à matre abiectus:
Meum verò monumentum conſiderans
Dearum iudicis interfector,
Trinoctis vltor,
Exiliit cum clamore,
Laſerat enim eum veneno
Serpens depoſita ſenectute.
Illum autem hærentem in inſula,
Paniſq; matris coniunx, fur
Bis natus, filiuſq; hominum voratoris,
Troiæ populator, ſagittarum gratia
In Teucriam deduxit ter captam.

SIMMIÆ RHODII Alæ.

Intuere me, qui ſum telluris vaſti thoracis rex, cœlúmque & mare qui condidi.
Neque horreas ſi (quum ſim tantus) denſum & hirſutum fero mentum.
Tunc enim ego natus ſum quando viſum eſt neceſſitati.
Omnia autem obtemperabant [eius] voluntati grauiſſimæ,
animaliáq; omnia, quæcunq; [nunc] peragrant
aeris regionem.

& Chaos.
Neque verò [ſum] Veneris filius:
Pernix tamen ipſe Amor nominor:
Neq; n. mihi decretũ eſt vi trahere, ſed leniter adduco perſuaſione.
Tellus, mariſque receſſus, cœleſtium etiam quilibet deus mihi cedit.
Ab his ego remoui vetus ſceptrum, & conſtitui ipſis iura.

ΣΙΜΜΙΟΥ ΤΟΥ ΡΟΔΙΟΥ βωμὸς, κατὰ δέ τινας, Θεοκρίτου.

Εἰμ' ἄρσενος μοὶ στήτας
πόσις μέροψ δίσαβος, οὐ
ἀποδύνας ἴνις Ἐμπούσας μέρεν,
ὁ βούτα καὶ κυνὸς τεκνώματος,
χρυσοῦ αἴτας· ἄμος οὐδ' ἄνδρα,
τὸν γυιόχαλκον οὖρον
ἔρραισεν, ὃν ἀπάτωρ
δίσευνος μόρησε μη-
τρορρίπτος. ἐμὸν δὲ τεῦ-
γμ' ἀθρήσας Θεοκρίτει-
ο κτάντας, τριεσπέρι-
ο καύσας αἶξεν ἀ-
ναύξας. χάλεψε γάρ
νιν ἰῷ σύργαστος, σκ-
ῦλος γῆρας· τὸν δ' ἐλινῦν-
τ' ἐν ἀμφικλύσῳ, Πανός τε
ματρὸς εὐνέτας, φώρ, δίζωος, ἶ-
νίς τ' ἀνδροβρῶτος ἰλιοραίστας ἦρ' ἀφ
δίον ἐς Τευκρίδ' ἄγαγε τρίπορθον.

ΣΙΜΜΙΟΥ ΤΟΥ ΡΟΔΙΟΥ πτέρυγες.

Λεῦσσέ με τὸν γᾶς τε βαθυστέρνου ἄνακτ', ἀκμονίδαν δ' ἄλλυδις ἑδράσαντα.
μηδὲ τρέσῃς εἰ τόσος ὤν, δάσκια, βεβριθότα, λαχνᾷ φέρω γένεια.
τᾶμος ἐγὼ γὰρ γενόμαν ἁνίκ' ἔκραιν' ἀνάγκα,
πάντα δ' ὑπείκειν φρεσὶ λυγραῖς
ἑρπεθ' ἅπανθ' ὅσ' ἕρπει
δι' αἴθρας,

χάους τε.
οὔτι Κύπριδος παῖς,
ὠκυπέτας δ' αὐτὸς Ἔρως καλεῦμαι.
οὔτε γὰρ ἔκρινα βίᾳ, πραΰνῳ δὲ πειθοῖ.
εἶκε τέ μοι γαῖα, θαλάσσας τε μυχός, οὐρανός τε,
τῶν δ' ἐγὼ ἐκνοσφισάμην ὠγύγιον σκᾶπτρον, κραίνω δὲ θεοῖς θέμιστας.

ΑΡΑΤΟΥ ΣΟΛΕΩΣ
ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ.

ARATI SOLENSIS
APPARENTIA.

ΕΚ Διὸς ἀρχώμεσθα, τὸν οὐδέποτ' ἄνδρες ἐῶμεν
Ἄρρητον· μεσταὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυιαί,
Πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί· μεστὴ δὲ θάλασσα,
Καὶ λιμένες· πάντη δὲ Διὸς κεχρήμεθα πάντες.
Τοῦ γὰρ καὶ γένος ἐσμέν· ὁ δ' ἤπιος ἀνθρώποισι
Δεξιὰ σημαίνει, λαοὺς δ' ἐπὶ ἔργον ἐγείρει,
Μιμνήσκων βιότοιο. λέγει δ' ὅτε βῶλος ἀρίστη
Βουσί τε καὶ μακέλῃσι. λέγει δ' ὅτε δεξιαὶ ὧραι
Καὶ φυτὰ γυρῶσαι, καὶ σπέρματα πάντα βαλέσθαι.
Αὐτὸς γὰρ τάγε σήματ' ἐν οὐρανῷ ἐστήριξεν,
Ἄστρα διακρίνας· ἐσκέψατο δ' εἰς ἐνιαυτὸν
Ἀστέρας οἵ κε μάλιστα τετυγμένα σημαίνοιεν
Ἀνδράσιν ὡράων, ὄφρ' ἔμπεδα πάντα φύωνται·
Τῷ μιν ἀεὶ πρῶτόν τε καὶ ὕστατον ἱλάσκονται.
Χαῖρε πάτερ, μέγα θαῦμα, μέγ' ἀνθρώποισιν ὄνειαρ.
Αὐτὸς, καὶ προτέρη γενεά. χαίροιτε δὲ Μοῦσαι
Μειλίχιαι μάλα πᾶσαι· ἐμοί γε μὲν ἀστέρας εἰπεῖν,
Εἰ θέμις, εὐχομένῳ, τεκμήρατε πᾶσαν ἀοιδήν.

Οἱ μὲν ὁμῶς πολέες τε, καὶ ἄλλυδις ἄλλος ἐόντες,
Οὐρανῷ ἕλκονται πάντ' ἤματα συνεχὲς αἰεί.
Αὐτὰρ ὅγ' οὐδ' ὀλίγον μετανίσσεται, ἀλλὰ μάλ' αὕτως
Ἄξων αἰὲν ἄρηρεν. ἔχει δ' ἀτάλαντον ἁπάντη
Μεσσηγὺς γαῖαν· περὶ δ' οὐρανὸς αὐτὸν ἀγινεῖ.
Καί μιν πειραίνουσι δύο πόλοι ἀμφοτέρωθεν.
Ἀλλ' ὁ μὲν οὐκ ἐπίοπτος, ὁ δ' ἀντίος ἐκ βορέαο,
Ὑψόθεν Ὠκεανοῖο. δύω δέ μιν ἀμφὶς ἔχουσαι
Ἄρκτοι ἅμα τροχόωσι, τὸ δὴ καλέονται ἅμαξαι.
Αἱ δ' ἤτοι κεφαλὰς μὲν ἐπ' ἰξύας αἰὲν ἔχουσιν
Ἀλλήλων, αἰεὶ δὲ κατωμάδιαι φορέονται,
Ἔμπαλιν εἰς ὤμους τετραμμέναι. εἰ ἐτεὸν δὴ,
Κρήτηθεν κεῖναί γε Διὸς μεγάλου ἰότητι
Οὐρανὸν εἰσανέβησαν, ὅ μιν τότε κουρίζοντα
Δίκτῳ ἐν εὐώδει, ὄρεος σχεδὸν * Ἰδαίοιο
Ἄντρῳ ἐγκατέθεντο, καὶ ἔτρεφον εἰς ἐνιαυτὸν
Δικταῖοι κούρητες, ὅτε Κρόνον * ἐψεύδοντο·
Οἱ τὴν μὲν, Κυνόσουραν ἐπίκλησιν καλέουσι.
Τὴν δ' ἑτέρην, Ἑλίκην. Ἑλίκῃ γε μὲν ἄνδρες Ἀχαιοὶ
Εἰν ἁλὶ τεκμαίρονται ἵνα χρὴ νῆας ἀγινεῖν.
Τῇ δ' ἄρα φοίνικες πίσυνοι περόωσι θάλασσαν.
Ἀλλ' ἡ μὲν καθαρὴ καὶ ἐπιφράσσασθαι ἑτοίμη,
Πολλὴ φαινομένη Ἑλίκη, πρώτης ἀπὸ νυκτός·
Ἡ δ' ἑτέρη, ὀλίγη μὲν, ἀτὰρ ναύτῃσιν ἀρείων.
Μειοτέρῃ γὰρ πᾶσα περιστρέφεται στροφάλιγγι,
Τῇ καὶ Σιδόνιοι ἰθύντατα ναυτίλλονται.
Ταὶ δὲ δι' ἀμφοτέρας, οἵη ποταμοῖο ἀπορρὼξ,
Εἱλεῖται, μέγα θαῦμα, Δράκων, περί τ' ἀμφί τ' ἐαγὼς
Μυρίος· αἱ δ' ἄρα οἱ σπείρης ἑκάτερθε φέρονται
Ἄρκτοι, κυανέου πεφυλαγμέναι Ὠκεανοῖο.
Αὐτὰρ ὅγ' ἄλλην μὲν νεάτῃ ἐπιτείνεται οὐρῇ

IOVE principium: quem nunquam mittimus ipsi
Irfatum. plena verò Iouis omnia quidem compita:
Omnes verò hominum cœtus: plenum verò mare,
Et portus. Vbiq; autem Ioue indigemus omnes.
Huius etenim genus sumus. Hic vero venenosus hominibus
Commoda significat: populos autem ad opus excitat,
Commonens victus. prædicat itē quando gleba optima (pora
Bobusq; & ligonibus: prædicat inquam quando secunda tē-
pus plantas scrobibus infodere, & semina qualibet iacere.
Ipse enim signa in cœlo firmauit,
Sydera dispertitus: prouidit verò ad annum
Stellas, quæ potissimum fæcunda indicarent
Hominibus temporum, quò stata cuncta nascerentur.
Eóque ipsum semper primumque & vltimum placant. [illegible]
Salue pater, magna admiratio, magna hominibus vtilitas:
Ipse, & prior generatio. Saluete verò Musæ
Suauissimæ omnes. mihi quidem stellas dicendi,
Si fas orans, promite omnem cantum.
Hæ quidem simul multæq; & alibi aliæ existentes
Cœlo voluuntur omnibus diebus continue per æuum.
At ne tantillum quidē circūmeritur, sed planè immobiliter
Axis semper firmatus est: habetq; æquilancinam omnino
In medio terram. circa autem cœlum hunc se versat.
Etiam ipsum terminant duo poli vtrinque:
Verū ille quidē non cōspicuus, hic verò oppositus est è Borea
Ex alto supra Oceanum. Duæ autem ipsum circumtenentes
Vrsæ vnà currunt: eóque vocantur plaustra.
Quæ scilicet capita quidem ad lumbos semper habent
Inuersum: semper verò resupina circumferuntur,
Vicissim in humeros versæ (si credere dignum)
E Creta verò illæ Iouis magni beneficio
Cœlum ascenderunt: quia ipsum olim infantientem
Dicto in odoro montem propè Ideum, [illegible]
Antro imposuerunt, atque nutrierunt per annum
Dictæi Curetes, quando Saturnum fallebant. [illegible]
Qui hanc quidem Cynosuram cognomine dicunt,
Alteram verò Helicen. Helice quidem viri Achiui
In mari signant, quò oporteat naues dirigere:
Altera verò Phœnices fisi, persulcant mare.
At Helice quidem clara est ac obseruatu parata,
Multa lucens prima à nocte:
Altera verò obscura quidem, sed nautis aptior:
Minori enim tota circumuersatur orbe.
Hac quoque Sidonij rectissimè nauigant.
Has vero per ambas, qualis fluuij decursus
Volutatur (horrendum ingens) draco circumcirca distractus
Immensus. Verum et ex vtraque parte spiræ hærent
Vrsæ cæruleo seruatæ Oceano.
Sed his alteram quidem extrema extenditur cauda,

Alteram verò ſpira circumſcribit. et quidem ſumma
Cauda ad caput Helices quieſcit Vrſæ:
In ſpira verò Cynoſura caput habet: hac autem circum ipſum
Gyratur caput: eique ad pedem venit vſque.
Rurſus verò retrofugus recurrit, non quidem illa
Ex ſola parte: neque ſola in capite ſplendet ſtella,
Sed duæ in tēporibus, duæ verò in oculis: vnus autē inferius
Extremitatem occupat gena horrendi monſtri.
Incuruum autem eſt caput, nutāti verò prorſus aſſimilatū eſt
Extremam in Helices caudam: omnino verò ſunt ex directo
Et os & temporis dextera extremæ caudæ.
Illud fermè caput hac natat: vbi quidem extremi
Miſcentur occaſuſque et ortus ſibi inuicem.
Hoc verò propè laboranti voluitur viro ſimile
Idolum, quod quidem nemo ſcit manifeſtò dicere:
Neque cui incumbat ille labori: ſed ipſum vulgò
γρ. ᾧ τινι. *Engonaſi vocant: eò quòd in genubus laborans*
Geniculanti ſimile eſt: ſuper ambabus verò ei humeris
Manus eleuantur: diſtenduntur certè hinc inde
Quantum ad manuum paſſum. medio verò ſuper capite
Dextri pedis imum habet tortuoſi draconis.
Ibidem & illa corona, quam lucidum poſuit
Signum eſſe Bacchus morientis Ariadnæ,
Humero ſubuoluitur fatigati idoli,
γρ. ὑποστρέφεται. *Humero quidem Corona vicina eſt. caput verò ſummum*
Obſerua iuxta caput Serpentarij: ex illo nanque
Ipſum deprehendas licet ſplendidum Serpentarium.
Quales ſibi capiti ſubiacentes clari humeri
Apparent, quidem etiam plena luna
Conſpicua eſſent. Sed manus non admodum æquales:
Tenuis nanque hinc inde exit ſplendor:
Attamen etiam illæ contemplabiles: non enim modicæ ſunt.
Ambæ autem ſerpente fatigantur: qui quidem medium
Inuoluit Serpentarium: hic verò conſtanter apteque innixus
Pedibus conterit magnam feram ambobus
Scorpium, oculóque & in pectore calcans
Rectus: ſed ei ſerpens ambas voluitur per manus,
Dexteram modicus, ſiniſtram verò ſuperne multus.
Atque ei ſanè Coronam attingunt ſuprema gena.
Subter ſpiram autem magnas inquire Chelas:
Sed hæ quidem luminum indigæ, nequaquam ſplendidæ.
At poſt Helicen circumfertur auriganti ſimilis
Arctophylax: quem quidem homines cognominant Booten,
Eò quod plauſtrum contrectare videtur Vrſæ.
Atque adeo totus perſpicuus eſt. ſub zona verò ſibi ipſe
Præ aliis arcturus obuoluitur lucida ſtella.
Verum ambobus ſub pedibus obſeruato bubulci
Virginem: quæ quidem in manibus gerit ſpicam ſplendidam.
Siue igitur Aſtrææ illa proles, quem vtique ferunt
Aſtrorum primæuorum patrem eſſe, ſiue cuiuſpiam alius,
Secura verſetur. fabula certè incidit alia
Hominibus, quòd ferè in terra conuerſata quondam ſit.
Veniebat autem hominum in conſpectum: nec vnquam virorum
Nec vnquam veterum recuſabat cœtus mulierum:
Sed permixtim conſidebat quamuis immortalis eſſet.
Atque ipſam Iuſtitiam vocabant. Congregans autem ſenes,
Aut alicubi in foro, aut propatulo in compito,
Ciuiles monſtrabat ſtudioſa leges.
Nondum pernicioſam tunc luem norant,
Nec diſceptationem contentioſam, neque ſeditionem.
γρ. πολυμεμφέος. *Sed ſimpliciter viuebant. periculoſum autem procul aberat mare:*
Atque victum nondum naues è longinquo ducebant,
Sed boues aratra: Etiam ipſa domina populorum
Copioſa omnia ſuppeditabat Iuſtitia datrix iuſtorum.
Tamdiu aderat, quamdiu itē terra genus aureum fouebat.
Argenteo autem raráque & non amplius omnino parata
Conuerſabat, deſiderans veterum mores populorum:
Veruntamen adhuc illo in argenteo ſæculo erat:
Sed veniebat è montibus poſt crepuſculum argutis

Ἄλλην δὲ σπείρῃ περιτέμνεται. ἡ μέν οἱ ἄκρη
Οὐρὴ πὰρ κεφαλὴν Ἑλίκης ἀναπαύεται ἄρκτου·
Σπείρῃ δ' ἐν Κυνόσουρα κάρη ἔχει· ἡ δὲ κατ' αὐτὴν
Εἰλεῖται κεφαλήν, καί οἱ ποδὸς ἔρχεται ἄχρις.
Ἐκ δ' αὖτις παλίνορσος ἀνατρέχει. οὐ μὲν ἐκείνῃ
Οἰόθεν οὐδ' οἶος κεφαλῇ ἐπιλάμπεται ἀστήρ,
Ἀλλὰ δύο κροτάφοις, δύο δ' ὄμμασιν. εἷς δ' ὑπένερθεν
Ἐσχατιὴν ἐπέχει γένυος δεινοῖο πελώρου.
Λοξὸν δ' ἐστὶ κάρη, νεύοντι δὲ πάμπαν ἔοικεν
Ἄκρην εἰς Ἑλίκης οὐρήν· μάλα δ' ἐστὶ κατ' ἰθὺ
Καὶ στόμα καὶ κροτάφοιο τὸ δεξιὰ νειάτῳ οὐρῇ.
Κείνη που κεφαλὴ τῇ νίσσεται, ἧχί περ ἄκραι
Μίσγονται δύσιές τε καὶ ἀντολαὶ ἀλλήλῃσι.
Τῆς δ' αὐτοῦ μογέοντι κυλίνδεται ἀνδρὶ ἐοικὸς
Εἴδωλον, τὸ μὲν οὔτις ἐπίσταται ἀμφαδὸν εἰπεῖν,
Οὐδ' *ὅτινι κρέμαται κεῖνος πόνῳ· ἀλλά μιν αὔτως
Ἐν γόνασιν καλέουσι· τὸ δ' αὖτ' ἐν γούνασι κάμνον
Ὀκλάζοντι ἔοικεν. ἀπ' ἀμφοτέρων δέ οἱ ὤμων
Χεῖρες ἀείρονται· τάνυται γε μὲν ἄλλυδις ἄλλη
Ὅσσον ἐς ὀργυιήν· μέσσῳ δ' ἐφύπερθε καρήνῳ
Δεξιτεροῦ ποδὸς ἄκρον ἔχει σκολιοῖο δράκοντος.
Αὐτοῦ κἀκεῖνος στέφανος, τὸν ἀγαυὸν ἔθηκε
Σῆμ' ἔμεναι Διόνυσος ἀποιχομένης Ἀριάδνης,
Νώτῳ* ὑποστρέφεται κεκμηκότος εἰδώλοιο.
Νώτῳ μὲν στέφανος πελάει, κεφαλῇ γε μὲν ἄκρῃ
Σκέπτεο πὰρ κεφαλὴν Ὀφιούχου· ἐκ δ' ἄρ' ἐκείνης
Αὐτὸν ἐπιφράσσαιο φαεινόμενον Ὀφιοῦχον.
Τοῖοί οἱ κεφαλῇ ὑποκείμενοι ἀγλαοὶ ὦμοι
Εἴδονται. κεῖνοί γε καὶ ἂν διχόμηνι σεληνῇ
Εἰσωποὶ τελέθοιεν· ἀτὰρ χέρες οὐ μάλα ἶσαι·
Λεπτὴ γὰρ τῇ καὶ τῇ ἐπιδέδρομεν αἴγλη.
Ἀλλ' ἔμπης κἀκεῖναι ἐπόψιαι· οὐ γὰρ ἐλαφραί.
Ἀμφότεραι δ' ὄφιος πεπονείαται, ὅς ῥά τε μέσσον
Δινεύει Ὀφιοῦχον· ὁ δ' ἐμμενὲς εὖ ἐπαρηρὼς
Ποσσὶν ἐπιθλίβει μέγα θηρίον ἀμφοτέροισι
Σκορπίον ὀφθαλμῷ τε καὶ ἐν θώρηκι βεβηκὼς
Ὀρθός. ἀτάρ οἱ ὄφις γε δύω στρέφεται μετὰ χερσί,
Δεξιτερῇ ὀλίγος, σκαιῇ γε μὲν ὑψόθι πολλός.
Καὶ δή οἱ στεφάνῳ παρακέκλιται ἄκρα γένεια·
Νειόθι δὲ σπείρης μεγάλας ἐπιμαίεο χηλάς.
Ἀλλ' αἱ μὲν, φαέων ἐπιδευέες, οὐδὲν ἀγαυαί.
Ἐξόπιθεν δ' Ἑλίκης φέρεται ἐλάοντι ἐοικὼς
Ἀρκτοφύλαξ, τόν ῥ' ἄνδρες ἐπικλείουσι Βοώτην,
Οὕνεχ' ἁμαξαίης ἐπαφώμενος εἴδεται ἄρκτου·
Καὶ μάλα πᾶς ἀρίδηλος. ὑπὸ ζώνῃ δέ οἱ αὐτὸς
Ἐξ ἄλλων Ἀρκτοῦρος ἑλίσσεται ἀμφαδὸν ἀστήρ.
Ἀμφοτέροισι δὲ ποσσὶν ὑποσκέπτοιο Βοώτεω
Παρθένον, ἥ ῥ' ἐν χερσὶ φέρει στάχυν αἰγλήεντα·
Εἴτ' οὖν Ἀστραίου κείνη γένος, (ὅν ῥά τέ φασιν
Ἄστρων ἀρχαῖον πατέρ' ἔμμεναι) εἴτε τευ ἄλλου,
Εὔκηλος φορέοιτο· λόγος γε μὲν ἐντρέχει ἄλλος
Ἀνθρώποις, ὡς δῆθεν ἐπιχθονίη πάρος ἦεν,
Ἤρχετο δ' ἀνθρώποις κατεναντίη· οὐδέ ποτ' ἀνδρῶν,
Οὐδέ ποτ' ἀρχαίων ἠνήνατο φῦλα γυναικῶν,
Ἀλλ' ἀναμὶξ ἐκάθητο, καὶ ἀθανάτη περ ἐοῦσα.
Καί ἑ Δίκην καλέεσκον· ἀγειρομένη δὲ γέροντας,
Ἠέ που εἰν ἀγορῇ ἢ εὐρυχόρῳ ἐν ἀγυιῇ
Δημοτέρας ἤειδεν ἐπισπέρχουσα θέμιστας.
Οὔπω λευγαλέου τότε νείκεος ἠπίσταντο,
Οὐδὲ διακρίσιος* περιμεμφέος, οὐδὲ κυδοιμοῦ·
Αὔτως δ' ἔζωον. χαλεπὴ δ' ἀπέκειτο θάλασσα,
Καὶ βίον οὔπω νῆες ἀπόπροθεν ἠγίνεσκον,
Ἀλλὰ βόες καὶ ἄροτρα· καὶ αὐτὴ πότνια λαῶν
Μυρία πάντα παρεῖχε Δίκη, δώτειρα δικαίων.
Τόφρ' ἦν, ὄφρ' ἔτι γαῖα γένος χρύσειον ἔφερβεν.
Ἀργυρέῳ δ' ὀλίγη τε καὶ οὐκέτι πάμπαν ἑτοίμη
Ὡμίλει, ποθέουσα παλαιῶν ἤθεα λαῶν·
Ἀλλ' ἔμπης ἔτι κεῖνο κατ' ἀργύρεον γένος ἦεν.
Ἤρχετο δ' ἐξ ὀρέων ὑποδείελος ἠχηέντων

Μουνάξ, οὐδέ τῳ ἐπεμίσγετο μειλιχίοισιν.
Ἀλλ' ὁπότ' ἀνθρώπων μεγάλας ἐπλήσατο κολώνας,
Ἠπείλει δ' ἤπειτα καθαπτομένη κακότητος,
Οὐδ' ἔτ' ἔφη εἰσωπὸς ἐλεύσεσθαι καλέουσιν.
Οἵην χρύσειοι πατέρες γενεὴν ἐλίποντο
Χειροτέρην· ὑμεῖς δὲ κακώτερα τεξείεσθε.
Καὶ δή που πόλεμοι, καὶ δὴ καὶ ἀνάρσιον αἷμα
Ἔσσεται ἀνθρώποισι, κακοῖς δ' ἐπικείσεται ἄλγος.
Ὣς εἰποῦσ' ὀρέων ἐπεμαίετο, τοὺς δ' ἄρα λαοὺς
Εἰς αὐτὴν ἔτι πάντας ἐλίμπανε παπταίνοντας.
Ἀλλ' ὅτε δὴ κἀκεῖνοι ἐτέθνασαν, οἱ δ' ἐγένοντο,
Χαλκείη γενεή, προτέρων ὀλοώτεροι ἄνδρες,
Οἳ πρῶτοι κακόεργον ἐχαλκεύσαντο μάχαιραν
Εἰνοδίην, πρῶτοι δὲ βοῶν ἐπάσαντ' ἀροτήρων.
Καὶ τότε μισήσασα Δίκη κείνων γένος ἀνδρῶν,
Ἔπταθ' ὑπουρανίη· ταύτην δ' ἄρα νάσσατο χώρην,
Ἧχί περ ἐννυχίη ἔτι φαίνεται ἀνθρώποισι
Παρθένος, ἐγγὺς ἐοῦσα πολυσκέπτοιο Βοώτεω.
Τῆς ὑπὲρ ἀμφοτέρων ὤμων εἱλίσσεται ἀστὴρ
Δεξιτερῇ πτέρυγι· Προτρυγητὴρ δ' αὖτε καλεῖται.
Τόσσος μὲν μεγέθει, τοίῃ δ' ἐγκείμενος αἴγλῃ,
Οἷος καὶ μεγάλης οὐρὴν ὑποφαίνεται Ἄρκτου.
Δεινὴ γὰρ κείνη, δεινοὶ δέ οἱ ἐγγύθεν εἰσὶν
Ἀστέρες· οὐκ ἂν τούς γε ἰδὼν ἔτι τεκμήραιο,
Οἷος οἱ πρὸ ποδῶν φέρεται καλός τε μέγας τε,
Εἷς μὲν ὑπ' ὠμαίων, εἷς δ' ἰξυόθεν κατιόντων,
Ἄλλος δ' οὐραίοις ὑπὸ γούνασιν· ἀλλ' ἄρα πάντες
Ἁπλόοι, ἄλλοθεν ἄλλος ἀνώνυμοι φορέονται.
Κρατὶ δέ οἱ Δίδυμοι, μέσσῃ δ' ὕπο Καρκίνος ἐστί,
Ποσσὶ δ' ὀπισθοτέροισι Λέων ὕπο καλὰ φαείνει.
Ἔνθα μὲν ἠελίοιο θερείταταί εἰσι κέλευθοι·
Αἱ δέ που ἀσταχύων κενεαὶ φαίνονται ἄρουραι,
Ἠελίου τὰ πρῶτα συνερχομένοιο Λέοντι.
Τῆμος καὶ κελάδοντες ἐτησίαι εὐρέϊ πόντῳ
Ἀθρόοι ἐμπίπτουσιν, ὁ δὲ πλόος οὐκέτι κώπαις
Ὥριος· εὐρεῖαί μοι ἀρέσκοιεν τότε νῆες,
Εἰς ἄνεμον δὲ τὰ πηδὰ κυβερνητῆρες ἔχοιεν.
Εἰ δέ τοι Ἡνίοχόν τε καὶ ἀστέρας Ἡνιόχοιο
Σκέπτεσθαι δοκέει, καί τοι φάτις ἤλυθεν Αἰγὸς
Αὐτῆς, ἠδ' Ἐρίφων, οἵ τ' εἰν ἁλὶ πορφυρούσῃ
Πολλάκις ἐσκέψαντο κεδαιομένους ἀνθρώπους,
Αὐτὸν μέν μιν ἅπαντα μέγαν Διδύμων ἐπὶ λαιὰ
Κεκλιμένον δήεις· Ἑλίκης δέ οἱ ἄκρα κάρηνα
Ἀντία δινεῖται, σκαιῷ δ' ἐπελήλαται ὤμῳ
Αἲξ ἱερή, τὴν μέν τε λόγος Διὶ μαζὸν ἐπισχεῖν·
Ὠλενίην δέ μιν Αἶγα Διὸς καλέουσ' ὑποφῆται.
Ἀλλ' ἡ μὲν πολλή τε καὶ ἀγλαή· οἱ δέ οἱ αὐτοῦ
Λεπτὰ φαείνονται Ἔριφοι καρπὸν κάτα χειρός.
Πὰρ ποσὶ δ' Ἡνιόχου κεραὸν πεπτηότα Ταῦρον
Μαίεσθαι. τὰ δέ οἱ μάλ' ἐοικότα σήματα κεῖται·
Τοίη οἱ κεφαλὴ διακέκριται· οὐδέ τις ἄλλῳ
Σήματι τεκμήραιτο κάρη βοός, οἷά μιν αὐτοὶ
Ἀστέρες ἀμφοτέρωθεν ἑλισσόμενοι τυπόωσι.
Καὶ λίην κείνων ὄνομ' εἴρεται, οὐδέ τοι αὔτως
Νήκουστοι Ὑάδες. ταὶ μέν ῥ' ἐπὶ παντὶ μετώπῳ
Ταύρου βεβλέαται· λαιοῦ δὲ κεράατος ἄκρον,
Καὶ πόδα δεξιτερὸν παρακειμένου Ἡνιόχοιο
Εἷς ἀστὴρ ἐπέχει, συνεληλάμενοι δὲ φέρονται.
Ἀλλ' αἰεὶ Ταῦρος προφερέστερος Ἡνιόχοιο
Εἰς ἑτέρην καταβῆναι, ὁμηλυσίῃ περ ἀνελθών.
Οὐδ' ἄρα Κηφῆος μογερὸν γένος Ἰασίδαο
Αὔτως ἄρρητον κατακείσεται· ἀλλ' ἄρα καὶ τῶν
Οὐρανὸν εἰς ὄνομ' ἦλθεν, ἐπεὶ Διὸς ἐγγύθεν ἦσαν.
Αὐτὸς μὲν κατόπισθεν ἐὼν Κυνοσουρίδος Ἄρκτου
Κηφεὺς, ἀμφοτέρας χεῖρας τανύοντι ἐοικώς·
Ἴση οἱ στάθμη νεάτης ἀποτείνεται οὐρῆς
Ἐς πόδας ἀμφοτέρους, ὅση ποδὸς ἐκ πόδα τείνει.
Αὐτὰρ ἀπὸ ζώνης ὀλίγον κε μεταβλέψειας,
Πρώτης ἱέμενος καμπῆς μεγάλοιο Δράκοντος.

Solitaria:neque cuiquam congrediebatur blanditiis.
Verùm quando hominum magnas impleuiſſet vrbes,
Increpabat ſubinde carpens malitiam.
Neque amplius,inquit,viſendā me dabo venire rogantibus.
Mirum quàm aurei patres ſeculum reliquerint
Deterius:vos autem peiora generabitis.
Tunc ſcilicet bella atque etiam promiſcuè fuſus cruor
Futurus eſt hominibus:malo autem impendebit dolor.
Sic locuta montes repetebat.Verum populos
In ipſam adhuc prorſus deſerebat,oculos conijcientes.
Cæterum quando etiam illi obierunt, alij nati ſunt,
Aenea ætas,prioribus pernicioſiores homines.
Qui primi maleficum fabricarunt gladium
Viatorium:primi etiam boues edere ceperunt operarios:
Atque tunc exoſa Iuſtitia illorum genus hominum,
Volauit ſub cœlum: eámque fortè occupauit regionem,
Vbinam nocturna adhuc cernitur hominibus
Virgo,vicina exiſtens perſpicuo bubulco.
Cuius ſuper ambobus humeris circumuertitur ſtella
Ad dexteram alam:præuindemiator autem vocatur:
Tanta quidem magnitudine,talíque inſidens ſplendori;
Qualis etiam magnæ ſub cauda lucet vrſæ.
Ardens profectò illa:ardentes etiam ei cominus ſunt
Stellæ:nec forſan huſce conuans tibi inquiſitione opus fuerit
Qualis ei ante pedes fertur claráque magnáque,
Vna quoque ſub humeris,vna item lumbotenus obeuntium,
Alia præterea poſterioribus ſub genibus. Aliæ verò omnes
Mediocres alibi alia ſine nomenclatura feruntur.
Capiti autem ei Gemini, mediæ verò Cancer ſubeſt:
At pedibus ſub ambobus Leo clarè ſublucet.
Ibi quidem ſolis ardentiſſimi ſunt curſus,
Atque tum ſpicarum vacua apparent arua,
Sole primùm accedente Leonem,
Tunc etiam ſuſurrantes Eteſiæ vaſtum pontum
Glomerati irruunt:nauigatio autem non amplius remis
Tempeſtiua eſt. magnæ mihi placerent tunc naues:
Contra ventum verò gubernacula rectores teneant oportet;
Porrò ſi tibi Aurigam & ſtellas Aurigæ
Contemplari videatur,etiam mentio inciderit Capræ
Ipſius,atque Hædorum(qui in mari nigreſcente
Sæpe contuiti ſunt iactatos homines)
Eum quidem ipſum totum & ingentē Geminorum ſub leuā
Acclinatum inuenies:Helices autem ei ſummum caput
E regione obuerſatur . verùm ſiniſtro superincumbit humero
Capra religioſa , quam fabula eſt Ioui mammam præbuiſſe:
Oleniam verò ipſam Capram Iouis vocant ſubuates.
Atque hæc quidem multáque & ſplendida: verum ei ibidē
Obſcurè lucent Hædi in iunctura manus:
Propè pedes autem Aurigæ cornutum expanſum Taurum
Scrutare, atque ei valde conſimilia indicia ponuntur:
Quale ipſi caput interſtinctum eſt? neque quiſpiam alio
Argumento conſecturarit caput bouis. Qualiter id ipſæ
Stellæ vtrinque circunductæ configurant?
Etiam crebro eorum nomen memoratur; neque adeò
Incelebres Hyades,quæ ſcilicet per totam frontem
Tauri ſparſæ ſunt:ſiniſtri autem cornu ſummitatem
Et pedem dexterum adiacentem Aurigæ
Vnica ſtella complectitur: ſimul agitati item feruntur:
Attamen ſemper Taurus pronior Aurigā
In occaſum deſcendendo, pari aſcenſu alioquin exortus.
Neque certè Cephei ærumnoſa familia Iaſidæ
Omnino ignobilis iacebit: quinetiam horum
In cœlum nomen peruenit: ſiquidem Iouis cognati erant;
Ipſe quidem à tergo exiſtens Cynoſuræ vrſæ
Cepheus,ambas manus pandenti ſimilis.
Tanta ei linea ab extrema tenditur cauda
In pedes ambos,quanta à pede in pedem ten-
dit.
Cæterum à cingulo parumper reſpicere poteris
Primam petens flexuram magni draconis:

Ante hunc autem infelix voluitur, non admodum multa
Nocte lucens pleniluna, Caſſiepia:
Neque enim ipſam multæ & frequentes illuſtrant
Stellæ, quæ eam totam ſparſim componunt.
Qualem verò ſera ianuam intus munitam
Biforibus concurrentes reuerberant vectes,
χ. Τοῖοι *Tales ſingulatim ſubiectæ figurant*
Stellæ. atque hæc iidem modicis tendit ab humeris
Paſſum: diceres profectò angi propter filiam.
Ibi nanque & illud obuoluitur triſte ſimulacrum
Andromedæ, ſub matre cõſtellatum. haud te multum opinor
Noctem diſquirere, quò mox potius intuearis
Tam clarum ei caput eſt: tam clari item ei vtrinque
Humeri, & pedes extremi, & cinctura omnes.
Etiamnum & illic ſecundum brachia propanſa eſt.
Vincula item ei admota ſunt etiam in cœlo: retinentur autẽ
Illic expaſſæ omnibus diebus manus illæ.
Sed enim ei etiam ſupra caput ingens voluitur equus,
Ventre extremo. communis autem fulget ſtella
Huius quidem in vmbilico, illius verò in extremo capite.
Præterea autem tres aliæ intra latera & armos
Equi, ſignant diſtanter æqualia ſpatia,
Claræ & magnæ. verum caput ei haudquaquam ſimile,
Neque ceruix, longa alioqui exiſtens: tamen extrema ſtella
Fulgentis genæ etiamnum prioribus concertaret
Quatuor, quæ ipſum continent conſpicuè planè exiſtentes.
Nec verò hic quadrupes eſt: ab vmbilico nanque extremo
Dimidio ſemiperfectus exoritur ſacer equus.
Hunc etiam aiunt in excelſo Helicone
Pulchram aquam produxiſſe largæ equi fontis.
Nec vnquam enim Helicon ſummus deſtillarat fontibus:
Verùm equus ipſum ferijt, atque copioſa inde aqua
Effuſa eſt ictu prioris pedis. paſtores autem
Primi hunc potum appellarunt equi fontem.
Atque hic quidem è rupe ſtillat: nec modo ipſum
A Theſpienſibus viris longè cernes. Cæterum equus
In cœlo obuerſatur. Atque (propè ſpectato)
χ. [illegible] *Illic etiam Arietis celerrimi ſunt curſus:*
Qui ſanè vel longiſſimos agitatus per orbes,
Nihilo ſegnius currit Cynoſura vrſa.
Ipſe quidem languidus & obſcurus, vtpote luna
Obſeruando. veruntamen per cingulũ deprehendere poteris
χ. ὤμω *Andromedæ: haud longè enim ſub ipſam ſitus eſt.*
In medio autem terit magnum cœlum, vbi nam ſumma
Chelæ, & cingulus circumagitur Orionis.
Eſt verò adhuc aliud diſpoſitum prope ſignum
Subter Andromedam: id autem ad tria dimenſum eſt
Deltotum latera, æqualibus aſſimilatum.
Duobus tertiũ verò non tantum, tamen admodum facile eſt
Inuentu: præ multis enim fulgidum eſt:
Quibus paulùlum Arietis auſtraliores ſtellæ ſunt:
Illa verò adhuc anterius. Præterea autem in procurſibus
Piſces: ſed ſemper alter propior altero: (auſtri
Atque magis Boream recenter deſcendentem ſentit.
Ab ambobus verò ipſis tenduntur quaſi vincula
E caudis vtrinque ſequenter in vnum coeuntibus:
Et hæc quidem vna ſtella connectit, claráque, magnáque:
Quam vtique etiam colligaturam ſubcaudinam vocant.
Porrò Andromedæ humerus ſiniſter piſcis eſto
Index ſeptentrionalioris admodum nanque ei vici-
ne eſt.
Ambo autem pedes ſponſum indicare poterunt
Perſea, qui quidem ei ſemper ob humeros voluuntur.
Verum hic in boreali parte fertur maximus aliorum:
Atque ei dextera quidem ad lecticam protenſa eſt
Socrinæ ſellæ. in pedibus autem velut perſequens
Veſtigia diſtendit, fatigatus in dio patre.
At ei prope ſiniſtrum genu aceruatim omnes
Pleiades feruntur: nec verò adeò ſpatioſus vniuerſas
Locus continet: atque ipſæ inſpiciendo languidæ.

Τοῦ δ' ἄρα δαιμονίη προκυλίνδεται οὐ μάλα πολλὴ
Νυκτὶ φαινομένη παμμηνίδι Κασσιέπεια·
Οὐ γάρ μιν πολλοὶ καὶ ἐπημοιβοὶ γανόωσιν
Ἀστέρες, οἵ μιν πᾶσαν ἐπιρρήδην στιχόωσιν.
Οἵη δὲ κληῗδι θύρην ἔντοσθ' ἀραρυῖαν
Δικλίδ' ἐπιπλήσσοντες ἀνακρούουσιν ὀχῆας,
Τοσσοῦτοι μουνὰξ ὑποκείμενοι ἰνδάλλονται
Ἀστέρες. ἡ δ' αὔτως ὀλίγων ἀποτείνεται ὤμων
Ὀργυιήν· φαίης κεν ἀνιάζειν ἐπὶ παιδί.
Αὐτοῦ γὰρ κἀκεῖνο κυλίνδεται αἰνὸν ἄγαλμα
Ἀνδρομέδης, ὑπὸ μητρὶ κεκασμένον. οὔ σε μάλ' οἴω
Νύκτα περισκέψασθαι, ἵν' αὐτίκα μᾶλλον ἴδηαι.
Τοίη οἱ κεφαλή, τοῖοι δέ οἱ ἀμφοτέρωθεν
Ὦμοι, καὶ πόδες ἀκρότατοι, καὶ ζώματα πάντα.
Ἀλλ' ἔμπης κἀκεῖθι διωλενίη τετάνυσται·
Δεσμὰ δέ οἱ κεῖται καὶ ἐν οὐρανῷ· αἱ δ' ἀνέχονται
Αὐτοῦ πεπταμέναι πάντ' ἤματα χεῖρες ἐκείνῃ.
Ἀλλ' ἄρα οἱ καὶ κρατὶ πέλωρ ἐπελήλαται ἵππος
Γαστέρι νειαίρῃ. ξυνὸς δ' ἐπιλάμπεται ἀστὴρ,
Τοῦ μὲν ἐπ' ὀμφαλίῳ, τῆς δ' ἐσχατόωντι καρήνῳ.
Οἱ δ' ἄρ' ἔτι τρεῖς ἄλλοι ἐπὶ πλευρᾶς τε καὶ ὤμοις
Ἵππου δεικανόωσι διασταδὸν ἶσα πέλεθρα,
Καλοὶ καὶ μεγάλοι· κεφαλὴ δέ οἱ οὐδὲν ὁμοίη,
Οὐδ' αὐχὴν, δολιχός περ ἐών. ἀτὰρ ἔσχατος ἀστὴρ
Αἰθομένης γένυος καί κεν προτέροις ἐρίσειε
Τέτρασιν, οἵ μιν ἔχουσι περίσκεπτοι μάλ' ἐόντες.
Οὐδ' ὅγε τετράπος ἐστίν· ἀπ' ὀμφαλίοιο γὰρ ἄκρου
Μεσσόθεν ἡμιτελὴς περιτέλλεται ἱερὸς ἵππος.
Κεῖνον δὴ καί φασι καθ' ὑψηλοῦ Ἑλικῶνος
Καλὸν ὕδωρ ἀγαγεῖν εὐαλδέος Ἵππου κρήνης.
Οὐ γάρ που Ἑλικὼν ἄκρος κατελείβετο πηγαῖς,
Ἀλλ' ἵππος μιν ἔτυψε· τὸ δ' ἀθρόον αὐτόθεν ὕδωρ
Ἐξέχυτο πληγῇ προτέρου ποδός. οἱ δὲ νομῆες
Πρῶτοι κεῖνο ποτὸν διεφήμισαν Ἵππου κρήνην.
Ἀλλὰ τὸ μὲν πέτρης ἀπολείβεται, οὐδέ ποτ' αὐτὸ
Θεσπιέων ἀνδρῶν ἑκὰς ὄψεαι. αὐτὰρ ὁ ἵππος
Ἐν Διὸς εἱλεῖται, καί τοι πάρα θηήσασθαι.
Αὐτοῦ καὶ κριοῖο θοώταταί εἰσι κέλευθοι,
Ὅς ῥά τε καὶ μήκιστα διωκόμενος περὶ κύκλα,
Οὐδὲν ἀφαυρότερον τροχάει κυνοσουρίδος ἄρκτου,
Αὐτὸς μὲν νωθὴς καὶ ἀνάστερος, οἷα σελήνῃ
Σκέψασθαι· ζώνῃ δ' ἂν * ὤμως ἐπιτεκμήραιο
Ἀνδρομέδης· ὀλίγον γὰρ ὑπ' αὐτὴν ἐστήρικται.
Μεσσόθι δὲ τρίβει μέγαν οὐρανὸν, ἧχί περ ἄκραι
Χηλαὶ, καὶ ζώνη περιτέλλεται Ὠρίωνος.
Ἔστι δέ τοι καὶ ἔτ' ἄλλο τετυγμένον ἐγγύθι σῆμα,
Νειόθεν Ἀνδρομέδης· τὸ δ' ἐπὶ τρισὶν ἐστάθμηται
Δελτωτὸν, πλευρῇσιν ἰσαιομένῃσιν ἐοικὸς
Ἀμφοτέρῃς. ἡ δ' οὔτι τόση, μάλα δ' ἐστὶν ἑτοίμη
Εὑρέσθαι· περὶ γὰρ πολέων εὐάστερός ἐστι.
Τῶν ὀλίγον κριοῦ νοτιώτεροι ἀστέρες εἰσίν.
Οἱ δ' ἄρ' ἔτι προτέρω, ἔτι δ' ἐν προβολῇσι νότοιο
Ἰχθύες· ἀλλ' αἰεὶ ἕτερος προφερέστερος ἄλλου,
Καὶ μᾶλλον βορέαο νέον κατιόντος ἀκούει.
Ἀμφοτέρων δέ σφεων ἀποτείνεται ἠΰτε δεσμὰ
Οὐραίων ἑκάτερθεν ἐπισχερὼ εἰς ἓν ἰόντων.
Καὶ τὰ μὲν εἷς ἀστὴρ ἐπέχει καλός τε μέγας τε,
Ὅν ῥά τε καὶ σύνδεσμον ὑπουράιον καλέουσιν.
Ἀνδρομέδης δέ τοι ὦμος ἀριστερὸς ἰχθύος ἔστω
Σῆμα βορειοτέρου· μάλα γάρ νύ οἱ ἐγγύθεν ἐστίν.
Ἀμφότεροι δὲ πόδες γαμβροῦ ἐπισημαίνοιεν
Περσέος, οἵ ῥά οἱ αἰὲν ἐπωμάδιοι φορέονται.
Αὐτὰρ ὅγ' ἐν βορέῳ φέρεται περιμήκετος ἄλλων.
Καί οἱ δεξιτερὴ μὲν ἐπὶ κλισμὸν τετάνυσται
Πενθερίου δίφροιο· τὰ δ' ἐν ποσὶν οἷα διώκων
Ἴχνια μηκύνει, κεκονιμένος ἐν Διὶ πατρί.
Ἄγχι δέ οἱ σκαιῆς ἐπιγουνίδος ἤλιθα πᾶσαι
Πληϊάδες φορέονται. ὁ δ' οὐ μάλα πολλὸς ἁπάσας
Χῶρος ἔχει· καὶ δ' αὐταὶ ἐπισκέψασθαι ἀφαυραί.

Ἑπτάπορες

Ἑπτάποροι δὴ ταί γε μετ᾽ ἀνθρώποις ὑδέονται,
Ἓξ οἶαί περ ἐοῦσαι ἐπόψιαι ὀφθαλμοῖσιν.
Οὐ μέν πως ἀπόλωλεν ἀπευθὴς ἐκ Διὸς ἀστὴρ,
Ἐξ οὗ καὶ γενεῆθεν ἀκούομεν, ἀλλὰ μάλ᾽ αὔτως
Εἴρεται· ἑπτὰ δ᾽ ἐκεῖναι ἐπιρρήδην καλέονται,
Ἀλκυόνη, Μερόπη τε, Κελαινώ τ᾽, Ἠλέκτρη τε,
Καὶ Στερόπη, καὶ Ταϋγέτη, καὶ πότνια Μαῖα.
Αἱ μὲν * ὁμῶς ὀλίγαι καὶ ἀφεγγέες, ἀλλ᾽ ὀνομασταὶ
Ἦρι καὶ ἑσπέριαι (Ζεὺς δ᾽ αἴτιος) εἱλίσσονται,
Ὅ σφισι καὶ θέρεος καὶ χείματος ἀρχομένοιο
Σημαίνειν ἐπένευσεν, ἐπερχομένου τ᾽ ἀρότοιο.
Καὶ χέλυς, ἥ τ᾽ ὀλίγη· τὴν δ᾽ ἄρ᾽ ἔτι καὶ παρὰ λίκνῳ
Ἑρμείας ἐτόρησε, λύρην δέ μιν εἶπε λέγεσθαι·
Κὰδ δ᾽ ἔθετο προπάροιθεν ἀπευθέος εἰδώλοιο,
Οὐρανὸν εἰσαγαγών· τὸ δ᾽ ἐπὶ σκελέεσσι πέτηλον
Γούνατί οἱ σκαιῷ πελάει, κεφαλὴ γε μὲν ἄκρη
Ἀντιπέρην ὄρνιθος ἑλίσσεται· ἡ δὲ μεσηγὺ
Ὀρνιθέης κεφαλῆς καὶ γούνατος ἐστήρικται.
Ἤτοι γὰρ καὶ Ζηνὶ παραστρέφεται αἰόλος ὄρνις·
Ἀλλ᾽ ὁ μὲν ἠερόεις, τὰ δέ οἱ ἐπιτέτροφεν ἄστρα
Ἄστρασιν οὐ λίην μεγάλοις, ἀτὰρ οὐ μὲν ἀφανέσιν.
Αὐτὰρ ὅ γ᾽ εὐδιόωντι ποτὴν ὄρνιθι ἐοικὼς,
Οὔριος εἰς ἑσπέρην φέρεται, ποτὶ δεξιὰ χειρὸς
Κηφείου, ταρσοῖο τὰ δεξιὰ πείρατα τείνων.
Λαιῇ δὲ πτέρυγι σκαρθμοὶ παρακέκλιται ἵππου.
Τὸν δὲ μετασκαίροντα δύ᾽ ἰχθύες ἀμφινέμονται
Ἵππον· πὰρ δ᾽ ἄρα οἱ κεφαλῇ χεὶρ ὑδροχόοιο
Δεξιτερὴ τανύεται· ὁ δ᾽ ὀπίστερος αἰγοκερῆος
Τέλλεται· αὐτὰρ ὅ γε πρότερος καὶ νειόθι μᾶλλον
Κέκλιται αἰγόκερως, ἵνα τρέπετ᾽ ἠελίοιο.
Μὴ κείνῳ ἐνὶ μηνὶ περικλύζοιο θαλάσσῃ,
Πεπταμένῳ πελάγει κεχρημένος· οὔτε κεν ἠοῖ
Πολλὴν πειρήνειας, ἐπεὶ ταχινώταταί εἰσιν.
Οὔτ᾽ ἄν τοι νυκτὸς πεφοβημένῳ ἐγγύθεν ἠὼς
Ἔλθοι, καὶ μάλα πολλὰ βοωμένῳ· οἱ δ᾽ ἀλεγεινοὶ
Τῆμος ἐπιρρώονται νότοι, ὁπότ᾽ αἰγοκερῆϊ
Συμφέρετ᾽ ἠέλιος· τότε δὲ κρύος ἐκ Διός ἐστι
Ναύτῃ μαλκιόωντι * κακώτερον· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
Ἤδη πάντ᾽ ἐνιαυτὸν ὑπὸ στείρῃσι θάλασσα
Πορφύρει· ἴκελοι δὲ κολυμβίσιν αἰθυίῃσι,
Πολλάκις ἐκ νηῶν πέλαγος περιπαπταίνοντες,
Ἥμεθ᾽ ἐπ᾽ αἰγιαλοὺς τετραμμένοι· οἱ δ᾽ ἔτι πόρρω
Κλύζονται· ὀλίγον δὲ διὰ ξύλον Ἄϊδ᾽ ἐρύκει.
Καὶ δ᾽ ἂν ἐπὶ προτέρῳ γε θαλάσσῃ πολλὰ πεπονθὼς,
Τόξον ὅτ᾽ ἠέλιος καίει καὶ ῥύτορα τόξου,
Ἑσπέριος κατάγοιο, πεποιθὼς οὐκέτι νυκτί.
Σῆμα δέ τοι κείνης ὥρης καὶ μηνὸς ἐκείνου
Σκορπίος ἀντέλλων εἴη πυμάτης ἐπὶ νυκτός.
Ἤτοι γὰρ μέγα τόξον ἀνέλκεται ἐγγύθι κέντρου
Τοξευτὴς· ὀλίγον δὲ παροίτερος ἵσταται αὐτοῦ
Σκορπίος ἀντέλλων· ὁ δ᾽ ἀνέρχεται αὐτίκα μᾶλλον.
Τῆμος καὶ κεφαλὴ Κυνοσουρίδος ἀκρόθι νυκτὸς
Ὑψι μάλα τροχάει· ὁ δὲ δύεται ἠῶθι πρὸ
Ἀστράσιν Ὠρίων, Κηφεὺς δ᾽ ἀπὸ χειρὸς ἐπ᾽ ἰξύν.
Ἔστι δέ τις προτέρω βεβλημένος ἄλλος ὀϊστὸς
Αὐτὸς ἄτερ τόξου· ὁ δέ οἱ παραπέπταται ὄρνις
Ἀσσότερος βορέω· σχεδόθεν δέ οἱ ἄλλος ἄηται,
Οὐ τόσσος μεγέθει, χαλεπὸς γε μὲν ἐξ ἁλὸς ἐλθεῖν
Νυκτὸς ἀπερχομένης· καί μιν καλέουσιν ἀητόν.
Δελφὶς δ᾽ οὐ μάλα πολλὸς ἐπιτρέχει αἰγοκερῆϊ,
Μεσσόθεν ἠερόεις· τὰ δέ οἱ περὶ τέσσαρα κεῖται
Γλήνεα, παρβολάδην δύο πὰρ δύο πεπτηῶτα.
Καὶ τὰ μὲν οὖν βορέω καὶ ἀλήσιος ἠελίοιο
Μεσσηγὺς κέχυται· τὰ δ᾽ ὑπὸ νειόθι τοῦ εἰσὶν ἄλλα
Πολλὰ μεταξὺ νότοιο καὶ ἠελίοιο κελεύθου.
Λοξὸς μὲν ταύροιο τομῇ ὑποκέκλιται αὐτὸς
Ὠρίων· μὴ κεῖνον ὅτις καθαρῇ ἐπὶ νυκτὶ
Ὑψοῦ πεπτηῶτα παρέρχεται ἄλλα πεποίθοι
Οὐρανὸν εἰσανιδὼν προφερέστερα θηήσασθαι.

Septemgradæ autem ea ab hominibus celebrantur,
Sex ſolæ quamuis exiſtãt conſpicuæ oculis.
Nec certè unquam periit ignota ex cœlo ſtella,
Ex quo à primordio audimus: ſed planè fabuloſè
Dicitur: porrò ſeptem illæ nominatim uocantur,
Alcyone, Meropéque, Celenóque, Electráque,
Et Sterope, & Taygeta, & ueneranda Maia.
Hæ quidem ſimul modicæ & obſcuræ: tamen celebres
Mane & veſpertinæ (Ioue autore) circumaguntur:
Qui eis æſtatem & hyemem inſtantem
Significare præcepit, aduenientémque arationem.
Præterea teſtudo, quæ parua: quam etiamdum ad cunam
Mercurius compegit: Lyram verò eam iuſſit uocari.
Collocauit autem ante ignotum idolum,
In cœlum transferens: atque in cruribus volatile
Genu eius ſiniſtro appropinquat: caput certè ſummum
E regione Cygni circumuolutur: illa verò inter
Cygninum caput & genu ſita eſt.
Porrò etiam in cœlo volat varius ales:
Verum is quidē obſcurus: alæ autem ei exaſperatæ ſunt
Stellis non adeò magnis, tamen ne que languidis.
Sed hic tranquillanti volātum aui ſimilis,
A cauda in occaſum fertur, contra dexteram manum
Cephei, unguis dexteræ extremitates tendens.
Læuæ verò alæ ungula acclinata eſt equi.
Quem item ſubſultantem duo piſces circundant.
Equum: atque ei prope caput manus Aquarij
Dextera extenſa eſt: is autem poſterior Capricorno
Oritur: cæterùm prior & remote magis
Inclinatus eſt Capricornus, vbi vertitur ſolis curſus.
Haud illo in menſe fluctuoſi maris
Vaſto pelago vſus, vel certè diè
Multam viam confeceris, quoniam breuiſſimi ſunt:
Vel fortè noctu exterrito propè dies
Venerit, etiam valde multùm clamanti. periculoſi autem
Tunc erumpunt Auſtri, quando Capricorno
Coorius ſol: tunc ſanè frigus ex aëre eſt
Nautæ rigenti pernicioſius. Veruntamen
Iam totum annum ſub carinis mare
Nigreſcit: ſimiles autem vrinatoribus mergis
Sæpenumero è nauibus mare circunſpicientes
Sedemus ad littora conuerſi: illa verò adhuc procul
Alluuntur. modicum autem lignum mortem prohibet.
At verò in priore menſe mari multa paſſus,
Arcum quando ſol incendat & rectorem arcus,
Sub veſperam nauem reducito, fidens non amplius nocti.
Indicium autem tibi illius temporis & menſis illius
Scorpius exoriens eſto extrema ſub nocte:
Quandoquidem magnum arcum attrahit propè aculeum
Sagittarius: ſed aliquantum anterior conſiſtit ipſo
Scorpius exoriens: ille verò aſcendit confeſtim admodum.
Tum quoque caput Cynoſuræ in extrema noctis
Excelſe valde fertur: occidit autem ante matutinum
Cumulatus Orion: Cepheus verò à manu ad lumbum.
Eſt item quædam ulterius iacta alia ſagitta,
Ipſa abſque arcu: atque illi aduolitat Cygnus
Propius Boreæ. Vicinè item ei alius ales,
Nō tantus magnitudine: tempeſtuoſus ſanè mare egrediēdo,
Nocte decedente: atque ipſum vocant Aquilam.
Delphinus autem non admodum magnus appropinquat
Capricorno,
Medio obſcurus: quatuor verò ei circumiacent
Stellæ, adiectim duæ, iuxta duæ volantes.
Atque hæc quidem Boream & vagationem ſolis
Inter fuſa ſunt. Porrò remotè oriuntur alia
Multa inter Auſtrum & ſolis orbitam.
Obliquus quidem Tauri ſectioni ſubiacet ipſe
Orion: non illum quis ſerena in nocte
Sublime volitantem præterit: ſed confidat
Cœlum intuens promptius contemplari.

* ἠερίαι.

* ἢ δὲ χ. κρυώτερον.

Talis & cuſtos elato ſub dorſo
Lucet ambobus Canis ſub pedibus ſiſtens
Varius: at non penitus illuſtratus, verum circa ipſum
Ventrem obſcurus obuerſatur. Sed ei ſummum
γρ. αἰνῷ. Stella inſignitum eſt ferieda mentum, quæ quidem maximè
Vehementer exiccat: atque ipſum vocant homines
Sirium. non amplius illum cum ſole orientem
Arbores fallunt ſine humore frondentes.
Facile ſiquidem diſcernit per ordines acutus penetrans:
Et quaſdam conſolidat, quarundam verò corticem perdit
Illum etiam occidentem ſentimus. cæterum et alia (omnem
Quæ ſignum ſint membris, languidiores circumiacent.
Pedibus autem Orionis ſub ambobus Lepus
Inceſſanter omnibus diebus fugatur. at ſemper
Sirius à tergo fertur inſequenti ſimilis:
γρ. δοκεύει. Etiam ei cooritur, atque ipſum occidentem inſectatur.
At Canis magni contra caudam voluitur Argo
A puppi: non enim huic ex more ſunt curſus,
Sed retro agitatur verſa: ceu etiam ipſa
γρ. ὑποστρέψωσι. Naues cùm nautæ inuertunt roſtrum,
Portum appellentes, atque ſubito quilibet reſulcat
Nauem, retrograda verò attingit continentem:
Sic à puppi Iaſonica trahitur Argo.
Atq; quibuſdã in partib. obſcura & ſine ſtellis (ſicut ad ipſũ
Malum à prora) fertur: in alijs verò tota ſplendida.
Etiam ei gubernaculum ſubmiſſum fultum eſt
Pedibus ſub poſteris canis ante cedentis.
Cæterum (etſi admodum eminus volitantem)
Andromedam grandis Cetus aduenieus vrget.
Porrò hæc Thracij ſub ventum Boreæ
Inclinata fertur. at ei Auſter infeſtum circumagit
Cetum, ſub Arieteque & Piſcibus ambobus,
Paululum ſuper fluuio iacentem ſtellatò.
(Mirum nanq; quales etiam illa deorũ ſub pedibus ferãtur
Reliquiæ Eridani luctuoſi fluuij)
Etiam hic quidem Orionis ſub ſiniſtrum pedem tendit.
Vincula autem caudæa, quibus Piſces extremis tenentur,
Ambo coeunt à caudis deſcendentes,
Beluinum verò poſt dorſum commixtim feruntur,
In vnum ducta: vnica etiam ſtella terminantur
Ceti, quæ eius primæ inſidet ſpinæ.
Quæ autẽ modica magnitudine, modico item inſitæ fulgori
In medio gubernaculi & Ceti voluuntur,
Glauci volutantes ſub lateribus Leporis,
γρ. Νώνυμοι. Ignota ſunt: non enim illæ conſtati ſimulachri
Sparſæ ſunt membris ſimiles, qualia multa
Ex ordine incedentia perambulant eaſdem ſemitas
Cõpletis annis: quæ quiſpiã hominũ non amplius ſuperſtitũ
Obſeruauit, & excogitauit vniuerſa nominatim appellare,
Cumulatim imaginatus: non enim potuit omnium
Ceu diſtinctarum nomen dicere, neque diſcere.
γρ. Οἰόθι. Multa nanq; paſſim, multarum inſuper æquales exiſtunt
Magnitudineſque & color: omnes vtique circumuolubiles.
Quare & ſimul collectas viſum fuit facere
Stellas, vt ordinatim aliæ adiacens alia
Imagines effigiarent, móxque nominabilia fierent
Aſtra. atque haud amplius nunc cum admiratione oritur
ſtella,
Sed hæquidem conſpicuis inſignita imaginibus
Cernuntur. Porrò ſubter impetitum Leporem
Omnia planè obſcura ſunt, & ſine nomine feruntur.
Infra autem Capricornum ſub flatibus Auſtri
γρ. αἰωρεῖται. Piſcis contra Cetum verſus in alto natat,
Vnicus præter priores: Auſtrinum autem ipſum appellant.
Aliæ item ſparſim ſubiectæ Aquario
Cetum cœleſtem & Piſcem pendent
Inter, languidæ & ignotæ. at iuxta eas
Dextera à manu ſplendidi Aquarij,
(Qualis quædam fuſio aquæ huc & illuc
Sparſa) viſui gratioſæ & debiles circumuoluuntur.

Τοῖος καὶ φρουρὸς ἀειρομένῳ ὑπὸ νώτῳ
Φαίνεται ἀμφοτέροισι κύων ὑπὸ ποσσὶ βεβηκώς,
Ποικίλος, ἀλλ' οὐ πάντα πεφασμένος· ἀλλὰ κατ' αὐτὴν
Γαστέρα κυάνεος περιτέλλεται· ἡ δέ οἱ ἄκρη
Ἀστέρι βέβληται* δεινῷ γένυς, ὅς ῥα μάλιστα
Ὀξέα σειριάει· καί μιν καλέουσ' ἄνθρωποι
Σείριον. οὐκ ἔτι κεῖνον ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντα
Φυταλιαὶ ψεύδονται ἀναλδέα φυλλιόωσαι·
Ῥεῖα γὰρ οὖν ἔκρινε διὰ στίχας ὀξὺς ἀΐξας,
Καὶ τὰ μὲν ἔρρωσεν, τῶν δὲ φλόον ὤλεσε πάντα.
Κείνου καὶ κατιόντος ἀκούομεν· οἱ δέ οἱ ἄλλοι
Σῆμ' ἔμεναι μελέεσσιν ἐλαφρότεροι περίκεινται.
Ποσσὶν δ' Ὠρίωνος ὑπ' ἀμφοτέροισι λαγωὸς
Ἐμμενὲς ἤματα πάντα διώκεται· αὐτὰρ ὅγ' αἰεὶ
Σείριος ἐξόπιθεν φέρεται μετιόντι ἐοικώς,
Καί οἱ ἐπαντέλλει, καί μιν κατιόντα* διώκει.
Ἡ δὲ κυνὸς μεγάλοιο κατ' οὐρὴν ἕλκεται Ἀργὼ
Πρυμνόθεν· οὐ γὰρ τῇγε κατὰ χρέος εἰσὶ κέλευθοι,
Ἀλλ' ὄπιθεν φέρεται τετραμμένη, οἷα καὶ αὐταὶ
Νῆες, ὅταν δὴ ναῦται* ἐπιστρέψωσι κορώνην,
Ὅρμον ἐσερχόμενοι· τὴν δ' αὐτίκα πᾶς ἀνακόπτει
Νῆα, παλιρροθίη δὲ καθάπτεται ἠπείροιο.
Ὣς ἥγε πρυμνόθεν Ἰησονὶς ἕλκεται Ἀργώ.
Καὶ τὰ μὲν ἠερίη καὶ ἀνάστερος, οἷα παρ' αὐτὸν
Ἱστὸν ἀπὸ πρώρης φέρεται, τὰ δὲ πᾶσα φαεινή·
Καί οἱ πηδάλιον κεχαλασμένον ἐστήρικται
Ποσσὶν ὑπ' οὐραίοισι κυνὸς προπάροιθεν ἰόντος.
Τὴν δὲ καὶ οὐκ ὀλίγον περ ἀπόπροθι πεπτηυῖαν
Ἀνδρομέδην μέγα κῆτος ἐπερχόμενον κατεπείγει.
Ἡ μὲν γὰρ Θρηϊκος ὑπὸ πνοιῇ Βορέαο
Κεκλιμένη φέρεται· τὸ δέ οἱ νότος ἐχθρὸν ἀγινεῖ
Κῆτος, ὑπὸ κριῷ τε καὶ ἰχθύσιν ἀμφοτέροισι
Βαιὸν ὑπὲρ ποταμοῦ βεβλημένον ἀστερόεντος.
Οἶον γὰρ κἀκεῖνο θεῶν ὑπὸ ποσσὶ φορεῖται
Λείψανον Ἠριδανοῖο πολυκλαύστου ποταμοῖο.
Καὶ τὸ μὲν Ὠρίωνος ὑπὸ σκαιὸν πόδα τείνει·
Δεσμοὶ δ' οὐραῖοι, τοῖς ἰχθύες ἄκροι ἔχονται,
Ἄμφω συμφορέονται, ἀπ' οὐραίων κατιόντες·
Κήτειος δ' ὄπιθεν λοφιῆς ἐπιμὶξ φορέονται,
Εἰς ἓν ἐλαυνόμενοι· ἑνὶ δ' ἀστέρι πειραίνονται
Κήτεος, ὅς κείνου πρώτῃ ἐπίκειται ἀκάνθῃ.
Οἱ δ' ὀλίγῳ μέτρῳ, ὀλίγῃ δ' ἐγκείμενοι αἴγλῃ,
Μεσσόθι πηδαλίου καὶ κήτεος εἱλίσσονται,
Γλαυκοῦ πεπτηῶτες ὑπὸ πλευρῇσι λαγωοῦ
Νώνυμοι. οὐ γάρ τοίγε τετυγμένου εἰδώλοιο
Βεβλέαται μελέεσσιν ἐοικότες, οἷά τε πολλὰ
Ἑξείης στιχόωντα παρέρχεται αὐτὰ κέλευθα
Αὐομένων ἐτέων, τά τις ἀνδρῶν οὐκέτ' ἐόντων
Ἐφράσατ', ἠδ' ἐνόησεν ἅπαντ' ὀνομαστὶ καλέσσαι
Ἤλυθε μορφώσας· οὐ γάρ κε δυνήσατο πάντων
Οἷά τι κεκριμένων ὄνομ' εἰπεῖν, οὐδὲ δαῆναι·
Πολλοὶ γὰρ πάντῃ, πολέων δ' ἐπὶ ἶσα πέλονται
Μέτρα τε καὶ χροιή, πάντες γε μὲν ἀμφιέλικτοι.
Τῷ καὶ ὁμηγερέας γε ἐείσατο ποιήσασθαι
Ἀστέρας, ὄφρ' ἐπιτὰξ ἄλλῳ παρακείμενος ἄλλος
Εἴδεα σημαίνοιεν, ἄφαρ δ' ὀνομαστὰ γένοιτο
Ἄστρα. καὶ οὐκέτι νῦν ὑπὸ θαύματι τέλλεται ἀστήρ·
Ἀλλ' οἱ μὲν καθαροῖς ἐν ἀγάλμασιν εὖ ἀρηρότες
Φαίνονται. τὰ δ' ἔνερθε διωκομένοιο λαγωοῦ,
Πάντα μάλ' ἠερόεντα καὶ οὐκ ὀνομαστὰ φέρονται.
Νειόθι δ' αἰγοκερῆος, ὑπὸ πνοιῇσι νότοιο,
Ἰχθὺς ἐς κῆτος τετραμμένος* νήχεται,
Οἶος ἀπὸ προτέρων· νότιον δέ ἑ κικλήσκουσιν.
Ἄλλοι δὲ σποράδην ὑποκείμενοι ὑδροχοῆϊ,
Κήτεος αἰθερίοιο καὶ ἰχθύος ἠερέθονται
Μεσσόθι, νωχελέες καὶ ἀνώνυμοι· ἐγγύθι δὲ σφέων
Δεξιτερῆς ἀπὸ χειρὸς ἀγαυοῦ ὑδροχόοιο,
Οἵη τις τ' ὀλίγη χύσις ὕδατος ἔνθα καὶ ἔνθα
Σκιδναμένη, χαροποὶ καὶ ἀναλδέες εἱλίσσονται.

Ἐν δέ σφιν

Ἐν δέ σφιν δύο μᾶλλον ἐειδόμενοι φορέονται	*Inter ipſum autem duæ magis firmæ feruntur*
Ἀστέρες, *οὔτι πολλὸν ἀπήοροι, οὐδὲ μάλ᾽ ἐγγύς·	*Stellæ, nec multum diſtantes, neque admodum vicinæ,* γρ. οὐδ᾽ ἐπὶ
Εἷς μὲν ὑπ᾽ ἀμφοτέροισι ποσὶν καλός τε μέγας τε	*Vna quidem ſub ambobus pedibus pulchráque magnáque*
Ὑδροχόου· ὁ δὲ κυανέου ὑπὸ κήτεος οὐρῇ.	*Aquarij, altera verò obſcuri ſub Ceti cauda:*
Τοὺς πάντας καλέουσιν Ὕδωρ. ὀλίγοι γε μὲν ἄλλοι	*Quas omnes vocant aquam. Parua profectò aliæ*
Νειόθι Τοξευτῆρος ὑπὸ προτέροισι πόδεσσι	*Vltra Sagittarium ſub prioribus pedibus*
Δινωτοὶ* κύκλοι περιηγέες εἱλίσσονται.	*Volubiles coronæ circumactæ voluuntur.*
Αὐτὰρ ὑπ᾽ αἰθομένῳ κέντρῳ τέραος μεγάλοιο	*At ſub flagrante aculeo monſtri magni* γρ. αἰωρ.
Σκορπίου, ἄγχι νότοιο, Θυτήριον αἰωρεῖται.	*Scorpij, prope Auſtrum, Ara in cœlo pendet.*
Τοῦ δή τοι ὀλίγον* μὲν ἐπὶ χρόνον ὑψόθ᾽ ἐόντος	*Quam certè modicum quidem ad tempus in alto exiſtentẽ*
Πεύσεαι· ἀντιπέρην γὰρ ἀείρεται Ἀρκτούροιο.	*Senties: è regione enim eleuatur Arcturi.* γρ. πυ.
Καὶ τῷ μὲν μάλα* πάγχυ μετήοροί εἰσι κέλευθοι	*At huic quidem admodum multum ſublimes ſunt viæ*
Ἀρκτούρῳ, τὸ δὲ θᾶσσον ὑφ᾽ ἑσπερίην ἅλα νεῖται.	*Arcturo, illa verò citius ſub veſperum mare redit.* γρ. πουλ.
Ἀλλ᾽ ἄρα καὶ περὶ κεῖνο Θυτήριον ἀρχαίη Νὺξ	*Sed & per hanc Aram primæua Nox,*
Ἀνθρώπων κλαίουσα πόνον, χειμῶνος ἔθηκεν	*Hominum deplorans calamitatem, tempeſtatis fecit*
Εἰναλίου μέγα σῆμα· κεδαιόμεναι γὰρ ἐκείνῃ	*Marinum certum ſignum. Periclitantes enim illi* γρ. Εἰναλ.
Νῆες ἀπὸ φρενός εἰσι· τὰ δ᾽ ἄλλοθεν ἄλλα πιφαύσκει	*Naues dolori ſunt. aliunde item alia docet*
Σήματ᾽ ἐποικτείρουσα πολυρροθίους ἀνθρώπους.	*Signa, commiſerans diſiectos homines.*
Τῷ μή μοι πελάγει νεφέων εἰλυμένον ἄλλων	*Ideirco ne mihi pelago, nubibus obductis aliis,*
Εὔχεο μεσσόθι κεῖνο φανήμεναι οὐρανῷ ἄστρον,	*Opta in medio hoc apparere cœlo aſtrum,*
Αὐτὸ μὲν ἀννέφελόν τε καὶ ἀγλαόν, ὑψόθι δὲ μᾶλλον	*Ipſum quidem innubilũ & ſplendidum: quin ſuperne magis*
Κυμαίνοντι νέφει πεπιεσμένον, οἷά τε πολλὰ	*Turbida nube preſſum, ſicut frequenter*
Θλίβετ᾽ ἀναστέλλοντος ὀπωρινοῦ* βορέαο.	*Vrgetur ſurgente autumnali Borea.*
Πολλάκι γὰρ καὶ τοῦτο νότῳ ἔπι σῆμα τιτύσκει	*Sæpe nanque & hoc ſuper Auſtro ſignum ſubornat,* γρ. αἰθομ.
Νὺξ αὐτή, μογεροῖσι χαριζομένη ναύτῃσιν.	*Ipſa Nox, miſeris gratificans nautis.*
Οἱ δ᾽ εἰ μέν κε πίθωνται ἐναίσιμα σημαινούσῃ,	*Qui ſi quidem obſecuti fuerint certa ſignificanti,*
Αἶψά τε κοῦφά τε πάντα καὶ ἄρτια ποιήσωνται,	*Statim facilia omnia, etiam ſi quid egerint,*
Αὐτίκ᾽ ἐλαφρότερος* πέλεται πόνος· εἰ δέ κε νηὶ	*Mox leuior eſt labor. Sin autem naui*
Ὑψόθεν ἐμπλήξῃ δεινὴ ἀνέμοιο θύελλα	*Ex alto impegerit vehemens venti procella* γρ. ῥίπτῃ.
Αὔτως ἀπρόφατος, τὰ δὲ λαίφεα πάντα ταράξῃ,	*Planè improuiſa, atque vela omnia turbauerit,*
Ἄλλοτε μὲν καὶ πάμπαν ὑπόβρυχα ναυτίλλονται,	*Interdum quidem omnino ſubmerſim nauigant,*
Ἄλλοτε δ᾽ αἴκε Διὸς παρανισσομένοιο τύχωσιν	*Interdum verò (modo Iouem appropinquantem nacti ſint*
Εὐχόμενοι, βορέω δὲ παραστράψαντος ἀνέμου,	*Supplices, etiam vis Boreæ ſuperauerit venti)*
Πολλὰ μάλ᾽ ὀτλήσαντες, ὅμως πάλιν ἐσκέψαντο	*Multa valde paſſi, ſimul reuiſunt*
Ἀλλήλους ἐπὶ νηί. νότον δ᾽ ἐπὶ σήματι τούτῳ	*Seſe ſuper nauem. Auſtrum autem ſub ſigno illo*
Δείδιθι, μέχρι βορῆος ἀπαστράψαντος ἴδηαι.	*Metue, donec Boream deſerenantem ſenſeris.*
Εἰ* δέ κεν ἑσπερίης μὲν ἁλὸς Κενταύρου ἀπείη	*Si verò ab occidentali quidem mari Centauri abſuerit*
Ὦμος ὅσον προτέρης, ὀλίγη δέ μιν αἰθύος ἀχλὺς	*Humerus, quantum à priori, modica autem eum occulerit* γρ. δ᾽ ἀπι
Αὐτόν, ἀτὰρ μετόπισθεν ἐοικότα σήματα τεύχοι	*Ipſum, inſuper autem eadem ſigna faciat* (*nebula*
Νὺξ ἐπὶ παμφαίνοντι θυτηρίῳ, οὔ σε μάλα χρὴ	*Nox cum omnino lucida Ara, minimè te oportet*
Ἐς νότον, ἀλλ᾽ εὔρῳ προσκοπέειν ἀνέμοιο.	*Super Auſtro, ſed circa Eurum ſpeculari ventum.*
Δήεις δ᾽ ἄστρον ἐκεῖνο δύω ὑποκείμενον ἄλλοις·	*Inuenies autem ſydus hoc duobus ſuppoſitum aliis*
Τοῦ γάρ τοι τὰ μὲν ἀνδρὶ ἐοικότα νειόθι κεῖται	*Huius enim partes homini aſſimilatæ infrà iacent*
Σκορπίου, ἱππούραια δ᾽ ὑπὸ σφίσι χηλαὶ ἔχουσιν.	*Scorpium, poſteriores verò equinas ſub ſe Chelæ habent.*
Αὐτὰρ ὁ δεξιτερὴν αἰεὶ τανύοντι ἔοικεν	*At is dexteram continuo pandenti aſſimilatus eſt*
Ἀντία δινωτοῖο θυτηρίου· ἐν δέ οἱ ἀσφαλὲς	*Contra rotundam Aram. In eo item ſtrictum*
Ἄλλο μάλ᾽ ἐσφήκωται ἐλαυνόμενον διὰ χειρὸς	*Aliud valde prenſum eſt ducta per manum*
Θηρίον· ὡς γάρ μιν πρότεροι ἐπεφημίξαντο.	*Fera: ſic nanque ipſam priores appellarunt.*
Ἀλλ᾽ ἔτι γάρ τι καὶ ἄλλο παραὶ δ᾽ ἕλκεται ἄστρον·	*Præterea quoque aliud eminus voluitur ſydus*
Ὕδρην μιν καλέουσι· τὸ δὲ ζώοντι ἐοικὸς	*(Hydram eam vocant) id verò viuo ſimile*
Ἠνεκὲς εἱλεῖται· καί οἱ κεφαλὴ ὑπὸ μέσσον	*Longè voluitur: atque ei caput ſub medium*
Καρκίνον ἱκνεῖται, σπεῖρη δ᾽ ὑπὸ σῶμα Λέοντος,	*Cancrum pergit, volumen verò ſub corpus Leonis:*
Οὐρὴ δὲ κρέμαται ὑπὲρ αὐτοῦ Κενταύροιο·	*Cauda autem pendet ſuper ipſo Centauro.*
Μέσσῃ δὲ σπείρῃ Κρητήρ, πυμάτῃ δ᾽ ἐπίκειται	*Porrò medio volumini Crater, extremo autem inſidet*
Εἴδωλον Κόρακος σπείρην κόπτοντι ἐοικός.	*Simulachrum corui, ſpiram mordenti ſimile.*
Ναὶ μὴν καὶ Προκύων Διδύμοις ὕπο καλὰ φαείνει.	*Scilicet & Procyon ſub Geminis clarè lucet.*
Ταῦτά κε θηήσαιο παρερχομένων ἐνιαυτῶν	*Hæc ſanè ſpeculari poteris decurrentibus annis*
Ἑξείης παλίνωρα· τὰ γὰρ καὶ πάντα μάλ᾽ αὔτως	*Ex ordine ſuis horis redeũtia: ea nanq; omnia valde ſtatim*
Οὐρανῷ εὖ ἐνάρηρεν ἀγάλματα νυκτὸς ἰούσης.	*Cœlo aptè infixa ſunt ſimulachra nocte labente.*
Οἱ δ᾽ ἐπιμὶξ ἄλλοι πέντ᾽ ἀστέρες, οὐδὲν ὁμοῖοι,	*At promiſcuè aliæ quinque ſtellæ, haud quaquam ſtabiles*
Πάντοθεν εἰδώλων δυοκαίδεκα δινεύονται.	*Vndique per ſigna duodecim verſantur.*
Οὐκ ἂν ἔτ᾽ εἰς ἄλλους ὁρόων ἐπιτεκμήραιο	*Non itidem alias intuendo conecturam facere poteris*
Κείνων, ᾗχι κέονται· ἐπεὶ πάντες μεταναστάι.	*Harum, vbi ſitæ ſint: quoniam omnes vagabundæ ſunt.*
Μακροὶ δὲ σφέων εἰσὶν ἑλισσομένων ἐνιαυτοί,	*Longi autem earum ſunt reuolutarum anni:*
Μακρὰ δὲ σήματα κεῖται ἀπόπροθεν εἰς ἓν ἰόντων.	*Sera item ſigna poſita ſunt è longinquo in vnũ commeantiũ.*
Οὐκέτι θαρσαλέος κείνων ἐγώ· ἄρκιος εἴην	*Nec quicquam confidens harum ego: potens fuerim*
Ἀπλανέων τε κύκλα τ᾽ αἰθέρι σήματ᾽ ἐνισπεῖν.	*Fixarum & circulos & in cœlo ſigna referre.* γρ. οὐδέν.
Ἤτοι μὲν τοῖα καὶ τῇ ἐναλίγκια δινωτοῖσι	*Porrò hi quidem ponuntur ſimiles verſatilibus.*
Τέσσαρα, τῶν κε μάλιστα ποθὴ ὄφελός τε γένοιτο	*Quatuor, quorum maximè deſiderium commodumq́ue accidit*

Statuta obſeruanti complentium ſe annorum.
Indicia autem aptiſſime omnibus affatim circumiacent.
Multáque, & vicinè vbique connexa omnia:
At ipſi ſtati & aptati ſibi inuicem
Omnes, etiam magnitudine duo duobus correſpondent.
Porrò ſi quando nocte clara, cum omnes lucidas
Stellas hominibus oſtendit ætherea Nox,
προ. διχό- μην. *Neque vlla languida fertur prima luna,*
Verum per caliginem lucent perſpicuè omnia,
Si quando certè tunc vtem in animum venerit admiratio
Contemplanti vndique exornatum ſpatioſo circulo
Cœlum, vel ſi quis hunc aſtans alius monſtrauerit,
Illum conſtellatum orbem lac ipſum vocant.
Huic ſanè colore ſimilis nullus præterea circulus
Verſatur: ſed magnitudine tanti quatuor exiſtentium
Duo, duo verò ipſis multum minores obuoluuntur,
Quorum vnus quidem vicinè eſt decidenti Boreæ:
In eo autem ambo capita Geminorum feruntur:
In eo etiam genua ſita ſunt aptati Aurigæ:
Læua item tibia & ſiniſter humerus in eo
Perſei: Andromedæ autem mediam ſupra cubitum
Dexteram continet: ei quidem vola ſuperne poſita eſt
Vicinius Boreæ, Auſtro verò inclinatus eſt cubitus.
Vngulæ inquam equinæ, & collum cygninum
Summo cum capite, clarique ſerpentariani humeri
Ipſum voluuntur agitati circum orbem.
Porrò aliquanto fertur auſtralior, neque attingit
Virgo: ſed Leo & Cancer: hi quidem ambo
Ex ordine iacent diſtracti: ſed circulus
Leonem quidem ſub pectore, & ventre vſque ad pudenda
Secat, continuè verò ſub teſta
Cancrum: vbi maximè in duas ſectum videas
Rectè, vt oculi à circulo vtrinque eant.
Hoc ſanè (quantus quantus eſt) per octo partes menſo,
Quinque quidem diurna voluuntur in ſupremis terræ,
Tres verò in parte inferna, æſtatis autem in ipſo cõuerſiones (ſunt.
Sed hic quidem in Borea circa Cancrum fixus eſt.
Alius autem in oppoſito Auſtro medium Capricornum
Secat, & pedes Aquarij, & Ceti caudam.
Ineſt quoq; ei Lepus: ceterũ Canis nõ valde magnã partẽ
Aufert, ſed quantum continet pedibus: ineſt item ei Argo,
Et magna Centauri ſcapula: ineſt etiam aculeus
Scorpij, & arcus lucidi Sagittarij.
Quem extremum ſereni præteriens Boreæ
In Auſtrum ſol agitur: vertitur profectò ibi
Hybernus: atque ei tres quidem circumuoluuntur ſuperne
Octo partium, quinque verò ſubterraneæ verſantur.
At in medio amborum (quantus cani lactis)
Subter terram voluitur circulus, bipertienti ſimilis.
In eo autem dies noctibus æquantur vtriſque.
Decreſcentis æſtus, veriſque inſtantis.
Sed ſignum ei Aries, Taurią; genua ponuntur,
Aries quidem ſecundum longitudinem deductus per circulũ,
Tauri verò crurum quanta apparet geniculatio.
Ineſt quoque ei cingulus præfulgidi Orionis:
Flexuráque flagrantis Hydræ ineſt ipſi, & tenuis
Crater: ineſt verò coruus: inſunt etiam ſtellæ non valde multæ
Chelarum: in hoc item ſerpentariana genua feruntur.
Non tamen Aquilam intercipit, ſed ei vicinè
γενείν. *Iouis volitat magnus nuncius: etiam iuxta ipſum*
Equinum caput & collum voluuntur.
Hos quidem adiectim rectos circumpellit axis
In medio omnes tenens: aut quartus fixus eſt
Obliquus in ambobus, qui quidem vtrinque tenent
E regione tropici. Medius autem ipſum in medio ſecat.
Haud facilè Minerua manibus edoctus aliquis
Aliter compegerit volubiles orbes
Taléſque & tantos, omnes rotabiliter circumuoluens:
Sicut hi in ætheria regione obliquo coaptati circulo,

Μέτρα περιστρεπτέοισι αἰνυμένων ἐνιαυτῶν.
Σήματα δ' εὖ μάλα πᾶσιν ἐπιφράδμων περίκειται
Πολλά τε, καὶ ῥαδέδην πάντη συναρηρότα πάντα·
Αὐτοὶ δ' ἀπλανέες καὶ ἀρηρότες ἀλλήλοισι
Πάντες· ἀτὰρ μέτρῳ γε δύω δύο ἀντιφέρονται.
Εἴ ποτέ τοι νυκτὸς καθαρῆς, ὅτε πάντας ἀγαυοὺς
Ἀστέρας ἀνθρώποις ἐπιδείκνυται οὐρανίη νύξ,
Οὐδέ τις ἀμβλείων φέρεται * νεομήνι σελήνη,
Ἀλλὰ τά γε κνέφαος διαφαίνεται ὀξέα πάντα·
Εἴ ποτέ τοι τημοῦσδε περὶ φρένας ἵκετο θαῦμα,
Σκεψαμένῳ πάντῃ κεκεασμένον εὐρέϊ κύκλῳ
Οὐρανόν, ἢ καί τίς τοι ἐπιστὰς ἄλλος ἔδειξε,
Κεῖνο περιγληνὲς τροχαλόν (γάλα μιν καλέουσι)
Τῷ δ' ἤτοι χροιὴν μὲν ὁμοίιος οὐκέτι κύκλος
Δινεῖται, τὰ δὲ μέτρα τόσοι πισύρων περ ἐόντων
Οἱ δύο· τοὶ δέ σφεων μέγ' ἀμείνονες εἰλίσσονται).
Τῶν ὁ μὲν ἐγγύθεν ἐστὶ κατερχομένου Βορέαο,
Ἐν δέ οἱ ἀμφότεραι κεφαλαὶ Διδύμων φορέονται·
Ἐν δὲ τὰ γούνατα κεῖται ἀρηρότος Ἡνιόχοιο.
Λαιὴ δὲ κνήμη καὶ ἀριστερὸς ὦμος ἐπ' αὐτῷ
Περσέος· Ἀνδρομέδης δὲ μέσην ἀγκῶνος ὕπερθεν
Δεξιτερὴν ἐπέχει. τὸ μέν οἱ θέναρ ὑψόθι κεῖται,
Ἀσσότερον Βορέω γε, νότῳ δ' ἐπικέκλιται ἀγκών.
Ὁπλαὶ δ' ἵππειοι, καὶ ὑπαύχενον ὀρνίθειον
Ἄκρῃ σὺν κεφαλῇ, καλοί τ' Ὀφιούχεος ὦμοι,
Αὐτὸν δινεύονται ἐληλάμενοι περὶ κύκλον.
Ἡ δ' ὀλίγον φέρεται νοτιωτέρη, οὐδ' ἐπιβάλλει,
Παρθένος· ἀλλὰ Λέων καὶ Καρκίνος. οἱ μὲν ἄρ' ἄμφω
Ἑξείης κέαται βεβλημένοι· αὐτὰρ ὁ κύκλος
Τὸν μὲν ὑπὸ στῆθος καὶ γαστέρα μέχρι παρ' αἰδῶ
Τέμνει· τὸν δὲ διαμπερέως ὑπένερθε χελείου
Καρκίνον, ᾗχι μάλιστα διχαιόμενόν κε νοήσαις
Ὀρθόν, ἵν' ὀφθαλμοὶ κύκλου ἑκάτερθεν ἴοιεν·
Τοῦ μὲν ὅσον τε μάλιστα δι' ὀκτὼ μετρηθέντος,
Πέντε μὲν ἔνδια στρέφεται καθ' ὑπέρτερα γαίης,
Τὰ τρία δ' ἐν περάτῃ· θέρεος δέ οἱ ἐν τροπαί εἰσιν.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν Βορέῃ περὶ Καρκίνον ἐστήρικται·
Ἄλλος δ' ἀντιόωντι νότῳ μέσον Αἰγοκερῆα
Τέμνει, καὶ πόδας Ὑδροχόου, καὶ Κήτεος οὐρήν.
Ἐν δέ οἱ ἐστὶ Λαγωός· ἀτὰρ κυνὸς οὐ μάλα πολλὴν
Αἴνυται, ἀλλ' ὁπόσην ἐπέχει ποσίν. ἐν δέ οἱ Ἀργώ,
Καὶ μέγα Κενταύροιο μετάφρενον· ἐν δέ τε κέντρον
Σκορπίου, ἐν καὶ τόξον ἀγαυοῦ Τοξευτῆρος·
Τὸν πύματον καθαροῖο παρερχόμενος Βορέαο
Ἐς νότον ἠέλιος φέρεται· τρέπεται γε μὲν αὐτοῦ
Χειμέριος· καί οἱ τρία μὲν περιτέλλεται ὑψοῦ
Τῶν ὀκτώ, τὰ δὲ πέντε κατουδαῖα δινεύονται.
Μεσσόθι δ' ἀμφοτέρων, ὅσος πολιοῖο γάλακτος,
Γαῖαν ὑποστρέφεται κύκλος, διχόωντι ἐοικώς.
Ἐν δέ οἱ ἤματα νυξὶν ἰσαίεται ἀμφοτέρῃσι,
Φθίνοντος θέρεος, τοτὲ δ' εἴαρος ἱσταμένοιο·
Σῆμα δέ οἱ Κριός, Ταύροιό τε γούνατα κεῖται·
Κριὸς μὲν κατὰ μῆκος ἐληλάμενος διὰ κύκλου,
Ταύρου δὲ σκελέων, ὅση περιφαίνεται ὀκλάξ.
Ἐν δέ τέ οἱ ζώνη εὐφεγγέος Ὠρίωνος·
Καμπή τ' αἰθομένης Ὕδρης ἔνι οἱ, καὶ ἐλαφρὸς
Κρητήρ, ἐν δὲ Κόραξ· ἔνι δ' ἀστέρες οὐ μάλα πολλοὶ
Χηλάων· ἐν τῷ δ' Ὀφιούχεα γοῦνα φορεῖται.
Οὐ μὴν αἰητοῦ ἀπαμείρεται· ἀλλά οἱ ἐγγὺς
Ζηνὸς ἀητεῖται μέγας ἄγγελος· ἣ δὲ κατ' * αὐτὸν
Ἱππείη κεφαλὴ καὶ ὑπαύχενον εἰλίσσονται·
Τοὺς μὲν παρβολάδην ὀρθοὺς περιβάλλεται ἄξων,
Μεσσόθι πάντας ἔχων· ὁ δὲ τέτρατος ἐσφήνωται
Λοξὸς ἐν ἀμφοτέροις, οἵ μιν ῥ' ἑκάτερθεν ἔχουσιν
Ἀντιπέρην τροπικοί, μέσσος δέ ἑ μεσσόθι τέμνει.
Οὐκ ἂν Ἀθηναίης χειρῶν δεδιδαγμένος ἀνὴρ
Ἄλλῃ κολλήσαιτο κυλινδόμενα τροχάλεια,
Τοῖά τε καὶ τόσα πάντα περισφαιρηδὸν ἑλίσσων·
Ὡς τάγ' ἐν αἰθερίᾳ πλαγίῳ συναρηρότα κύκλῳ,

Ἐξ ἠοῦς ἐπὶ νύκτα διώκεται ἤματα πάντα.
Καὶ τὰ μὲν ἀντέλλει τε καὶ ἀντία νειόθι δύνει
Πάντα παραβλήδην· μία δέ σφισιν ἐστὶν ἑκάστου
Ἑξείης ἑκάτερθε κατήλυσις ἄνοδός τε.
Αὐτὰρ ὅ γ' Ὠκεανοῖο τόσον παραμείβεται ὕδωρ,
Ὅσον ἀπ' αἰγοκερῆος ἀερχομένοιο μάλιστα
Καρκίνον εἰς ἀνιόντα κυλίνδεται, ὅσον ἁπάντη
Ἀντέλλων ἐπέχει, τόσον γ' ἄλλοθι δύων.
Ὅσον δ' ὀφθαλμοῖο βολῆς ἀποτέμνεται αὐγή,
Ἑξάκις ἂν τόσση μιν ὑποδράμοι· αὐτὰρ ἑκάστη
Ἴση μετρηθεῖσα δύω περιτέμνεται ἄστρα.
Ζῳδίον δέ ἑ κύκλον ἐπίκλησιν καλέουσι·
Τῷ ἔνι καρκίνος ἐστί, λέων τ' ἐπὶ τῷ, καὶ ὑπ' αὐτῷ
Παρθένος· αἱ δ' ἐπί οἱ χηλαὶ καὶ σκορπίος αὐτὸς,
Τοξευτής τε καὶ αἰγόκερως· ἐπὶ δ' αἰγοκερῆϊ
Ὑδροχόος· δύο δ' αὐτὸν ἐπ' ἰχθύες ἀστερόωνται·
Τοὺς δὲ μέτα κριὸς, ταῦρος τ' ἐπὶ τῷ, δίδυμοί τε.
Ἐν τοῖς ἠέλιος φέρεται δυοκαίδεκα πᾶσι,
Πάντ' ἐνιαυτὸν ἄγων· καί οἱ περὶ τοῦτον ἰόντι
Κύκλον ἀέξονται πᾶσαι ἐπικάρπιοι ὧραι.
Τοῦ δ' ὅσον κοίλοιο κατ' Ὠκεανοῖο δύηται,
Τόσον ὑπὲρ γαίης φέρεται· πάσῃ δ' ἐπὶ νυκτὶ
Ἓξ αἰεὶ δύνουσι δυωδεκάδος κύκλοιο,
Τόσσαι δ' ἀντέλλουσι· τόσον δ' ἐπὶ μῆκος ἑκάστη
Νὺξ αἰεὶ τετάνυσται, ὅσον τέ περ ἥμισυ κύκλου
Ἀρχομένης ἀπὸ νυκτὸς ἀείρεται ὑψόθι γαίης.
Οὔ κεν ἀπόβλητον δεδοκημένῳ ἤματος εἴη
Μοιράων σκέπτεσθαι ὅτ' ἀντέλλῃσιν ἑκάστη.
Αἰεὶ γὰρ τάων γε μιῇ συναέξεται αὐτὸς
Ἠέλιος· τὰς δ' ἄν κε περισκέψαιο μάλιστα
Εἰς αὐτὰς ὁρόων. ἀτὰρ, εἰ νεφέεσσι μὲν αὐταὶ
Γίνοντ', ἢ ὄρεος κεκρυμμέναι ἀντέλλωσιν,
Σήματ' ἐπερχομένῃσιν ἀρηρότα ποιήσασθαι.
Αὐτὸς δ' ἂν μάλα τοι κεράων ἑκάτερθε διδοίη
Ὠκεανὸς, τά τε πολλὰ περιστρέφεται ἑοῖ αὐτῷ,
Νειόθεν ὁππότε κεῖνον φορέῃσιν ἑκάστην.
Οὔ οἱ ἀφαυρότατοι, ὅτε καρκίνος ἀντέλλουσιν,
Ἀστέρες ἀμφοτέρωθεν ἑλισσόμενοι περίκεινται,
Τοὶ μὲν δύνοντες, τοὶ δ' ἐξ ἑτέρης ἀνιόντες.
Δύνει μὲν στέφανος, δύνει δὲ κατὰ ῥάχιν ἰχθύς.
Ἥμισυ μέν κεν ἴδοιο μετήορον, ἥμισυ δ' ἤδη
Ἐσχατιαὶ βάλλουσι κατερχομένου στεφάνοιο.
Αὐτὰρ ὅ γ' ἐξόπιθεν τετραμμένος, ἄλλα μὲν οὔπω
Γαστέρι νειαίρῃ, τὰ δ' ὑπέρτερα νυκτὶ φορεῖται.
Τὸν δὲ καὶ εἰς ὤμους κατάγει μογερὸν ὀφιοῦχον
Καρκίνος ἐκ γονάτων, κατάγει δ' ὄφιν αὐχένος ἐγγύς.
Οὐδ' ἂν ἔτ' ἀρκτοφύλαξ εἴη πολὺς ἀμφοτέρωθεν
Μείων ἠμάτιος, τὸ δ' ἐπὶ πλέον ἔννυχος ἤδη·
Τέτρασι γὰρ μοίραις ἤδη κατιόντα βοώτην
Ὠκεανὸς δέχεται· ὁ δ' ἐπὴν φάεος κορέσηται,
Βουλυτῷ ἐπέχει πλεῖον δίχα νυκτὸς ἰούσης,
Ἦμος ὅτ' ἠελίοιο κατερχομένοιο δύηται.
Κεῖναί τοι καὶ νύκτες ἐπ' ὀψὲ δύοντι λέγονται.
Ὣς οἱ μὲν δύνουσιν· ὁ δ' ἀντίος, οὐδὲν ἀεικὴς,
Ἀλλ' εὖ μὲν ζώνῃ, εὖ δ' ἀμφοτέροισι φαεινὸς
Ὤμοις, Ὠρίων, ξίφεος γ' ἴφι πεποιθὼς,
Πάντα φέρων ποταμὸν, κέρεος παρατείνεται ἄλλου.
Ἐρχομένῳ δὲ λέοντι τὰ μὲν κατὰ πάντα φέρονται
Καρκίνῳ ὅσσ' ἐδύοντο, καὶ αἰετός· αὐτὰρ ὅ γ' ἐν γνὺξ
Ἥμενος, ἄλλα μὲν ἤδη, ἀτὰρ γόνυ καὶ πόδα λαιὸν
Οὔπω κυμαίνοντος ὑποστρέφει Ὠκεανοῖο.
Ἀντέλλει δ' ὕδρης κεφαλὴ, χαροπός τε λαγωὸς,
Καὶ προκύων, πρότεροί τε πόδες κυνὸς αἰθομένοιο.
Οὐ μὲν θην ὀλίγους γαίης ὑπὸ νείατα βάλλει
Παρθένος ἀντέλλουσα· λύρη τότε κυλληναίη
Καὶ δελφὶς δύνουσι, καὶ εὐποίητος ὀϊστός·
Σὺν τοῖς, ὄρνιθος πρῶτα πτερὰ μέσφα παρ' αὐτὴν
Οὐρὴν, καὶ ποταμοῖο παρηορίαι σκιόωνται.
Δύνει δ' ἱππείη κεφαλὴ, δύνει δὲ καὶ αὐχήν·

Ab aurora ad noctem impelluntur diebus omnibus.
Atque ij quidem oriuntúrq; & ex aduerſo inferne occidunt
Omnes æquidiſtanter: vnus autem ipſorum eſt cuiuſuis
Ordinatim vtrinque deſcenſus aſcenſúſque.
Verum obliquus orbis Oceani tantam pertranſit aquam,
Quantum à Capricorno aſcendente maximè
Cancrum ad aſcendentem voluitur, quantum vbilibet
Exoriens continet, tantum certè alibi occidens.
Quantum autem ocularis radij demetit viſus.
Sexies tantundem nobis ſubtermeauerit, vt quæuis portio
Aequalis diuiſa duo circumſecat aſtra.
Animalem verò circulum cognomento dicunt.
In quo Cancer eſt, Leóque iuxta ipſum, & ſub eo
Virgo, atque propè eam Chelæ, & Scorpius ipſe,
Sagittariúſque, & Capricornus, at iuxta Capricornum
Aquarius, duo item ipſum Piſces conſtellant:
Hos autem poſt Aries, Taurúſque iuxta hunc, Didymiq;.
In quibus ſol fertur duodecim omnibus,
Totum annum deducens: etiam et circa hunc eunti
Circulum augeſcunt omnes frugiferæ tempeſtates.
Huius item quantum concauum ſub Oceanum occidat,
Tantum ſupra terram fertur. omni autem in nocte
Sex ſemper occidunt duodenarij circuli.
Tot item oriuntur. Tantam autem ad lõgitudinem qualibet
Nox ſemper protenſa eſt, quam longè dimidium circuli
Incipiente à nocte eleuatur ſupra terram.
Nec ſanè contemnendum obſeruanti diem fuerit
Partium conſiderare quando oriatur qualibet:
Semper enim harum vni cooritur ipſe
Sol. Has verò deprehenderis maximè
Eas intuens. verum ſi nubibus obſcuræ
Fiant, vel monte occultatæ oriantur,
Indicia coorientibus idonea facito:
Ipſe autem aſſiduo tibi à cornibus vtrinque dare poterit
Oceanus, quæ multa circumuoluuntur ſibi ipſi,
Ab infero quum illarum voluat vnamquamque.
Haud et omnino ignota, cùm Cancer oriatur,
Aſtra vtrinque agitata circumiacent,
Hæc quidem occidentia, illa verò de oriente aſcendentia:
Occidit certè Corona, occidit item ſecundum ſcapulã Piſcis:
Dimidium quidem videris ſublime, dimidium verò iam
Extremitates ſubmittunt deſcendentis Coronæ:
Sed hic retro verſus, ſecundum alias quidem partes nondum
Ventre extremo, ſecundum ſuperiores verò nocte fertur.
Quinetiã vſq; in humeros deducit laborioſum Serpentariũ
Cancer à genibus: deducit autẽ ſerpentem ad collum vſque.
Nec verò amplius Arctophylax fuerit multus vtrinque,
Minor diurnus, ad maius verò nocturnus iam:
Quatuor enim partibus iam deſcendentem Booten
Oceanus excipit. At hic cum luce ſatiatus ſit:
Veſpere item continet plus dimidio noctis labentis,
Tum quando ſole deſcendente occidat.
Illæ etiam noctes ſero occidenti dicuntur.
Sic hæc quidem occidunt. At oppoſitus, haud illucidus,
Sed pulchrè quidẽ cingulo, pulchrè verò ambobus ſplẽdidus
Humeris Orion, enſe quidem fortiter fiſus,
Totum ferens fluuium, à cornu protenditur altero.
Orienti verò Leoni omnia quidem ſubterferuntur
Cancro quæ occidebant: etiam Aquila. Verum geniculatim
Sedens, alias quidem partes iam, ſed genu & pedem dextrum
Nondum procelloſo ſubteruoluit Oceano.
Oritur autem Hydræ caput, glaucuſq; Lepus:
Et Procyon, prioréſque pedes Canis ardentis.
Nec certè pauca ſydera terra ſub infima mittit
Virgo exoriens. Lyra tunc cyllenæa
Et Delphinus occidunt: & fabrefacta ſagitta.
Cum quibus Cygni priores pennæ vſque ad ipſam
Caudam, & Fluuij extremitates occultantur.
Occidit item equinum caput, occidit etiam collum.

Oritur verò Hydra amplius vſque ad ipſum
Craterem. præueniens verò Canis pedes arripit alios,
Trahens à tergo puppim ſtellatæ Argus.
Hæc autem currit ſupra terrā maliū dimidiata iuxta ipſum
Virgo quando vniuerſa ab infero iam enaſerit.
Nec forte exorientes Chelæ & tenuiter lucentes
Ignota præterierint: quoniam ingens ſidus Bootes
Cumulatus oritur interſtinctus Arcturo.
Argo autem non planè tota ſublimis erit modo,
Sed Hydra (fuſa eſt enim in cælo abundè multa)
Cauda indiguerit ſaltem. Chelæ item adducunt
Conſtanter innixū Serpentarium: ipſius quidem conſequēter
Dexteram tibiam vſque ad ipſum genu
Semper geniculantis, ſemper item Lyræ acclinati.
Quem eundem ignotum inter cæleſtes imagines
Vtrobique occidentem & ex altera parte aſcendentem
Sæpe eadem nocte conſpicimus: huius quidem ſola
Tibia cum Chelis apparet ambabus:
Ipſe verò in caput adhuc aliquò verſus, alia
Scorpium orientem manet, & tentorem arcus:
Hi nanq; ipſum ferunt, Scorpius quidē mediū, aliaq; omnia:
Manum verò ei læuam ſimulque cū capite Arcus aduoluit.
Atq; is quidem ſic trifariā per omnia mēbratim circūfertur.
Dimidium verò Corona, & ipſam extremam caudam
Centauri proferunt exorientes adhuc Chelæ.
Tunc poſt demerſum caput occidit Equus:
Et prioris auis attrahitur extrema cauda.
Occidit item Andromedæ caput: atque ei magnum monſtrū
Ceti turbidus immittit Auſter: è regione verò ipſe
Cepheus de ſeptentrione ingenti manu cohortans.
Atque Cetus quidem in dorſum verſus, vſque ad ipſum
Occidit: ſed Cepheus capite & manu & humero.
At curuatura Eridani, iamprimum exoriente
Scorpio, inciderint lateſluum Oceanum.
Qui etiam exoriens terret magnum Orionem.
Diana æque ferat: veterum ſermo, qui ipſum fabulati ſunt
Arripuiſſe peplo in Chio, quando feras omnes
Fortis Orion valida cædebat claua,
Venationis adminiſtrans illi gratiam Oenopioni.
Illa autem ei ex ipſa immiſit feram aliam
Inſula, diſfringens medios vtrinque colles,
Scorpium: qui quidem ipſum vulnerauit & occidit grandem exſiſtentem
Maior præcellens: quoniam Dianam læſit ipſam.
Quare etiam aiunt ab imo veniente
Scorpio Orionem ad terræ extrema fugere.
Neque quidem Andromeda & Ceti quæcunq; relicta ſunt
Illo exoriente ignota, ſed etiam hæc
Glomeratim fugiunt. cingulo item tunc Cepheus
Terram adradit, quæ quidem ad caput ſunt planè omnia
Tingens Oceano, reliqua non licet. ſed hæc quidem ipſæ
Vrſæ prohibent, pedes, & genua, & lumbum.
Sed & ipſa filiæ vrgetur ſimulacro
Miſera Caſſiepia: verum haud ei decore
Apparent è ſella pedes & manus deſuper
Sed hæc in caput ſimilis occidit vrinatori,
Diuiſa à genibus: ſiquidem non poterat illa
Doridi & Panopæ magnis ſine malis conferri.
Hæc quidem in occaſum fertur: ſed illa ab imo magis
Cælum affert, Coronaq; ſecundos orbes,
Hydræq; extremitatem: offertq; Centauri
Corpúſque & caput, & beſtiolam quam in manu
Dextera Centaurus habet. at illic exſpectant
Arcum ſuborientem priores pedes inequitantis gigantis
Cum Arcu etiam ſpira ſerpentis & corpus Serpentarij
Oritur aſcendente: capita autem ipſe agitat
Scorpius exoriens: reducit autem ipſas Serpentarij
Manus, atque priorem ſerpentis conſtellati fulgorem.
Ipſius quidem Engonaſi (ſiquidem obuerſus ſemper
Oritur) tunc ſanè ab imo egrediuntur alia,

γ. ἀσε-
γεός.

γ. ἀγνώσ-
τω,
γ. ἐπιτεί-
λαν,

γ. [illegible]

Αντέλλει δ᾽ ὕδρη μὲν ἐπὶ πλέον ἄχρι παρ᾽ αὐτὸν
Κρητῆρα· φθάμενος δὲ κύων πόδας ἄνυται ἄλλους,
Ελκων ἐξόπιθεν πρύμναν πολυτειρέος Αργοῦς.
Η δὲ θέει γαίης ἱστὸν διχόωσα κατ᾽ αὐτὸν
Παρθένος ὁππότε πᾶσα περαιόθεν ἀντιφάνηται.
Οὐδ᾽ ἂν ἐπερχόμεναι χηλαὶ καὶ λεπτὰ φάουσαι
Αφρασταὶ παρίοιεν· ἐπεὶ μέγα σῆμα Βοώτης
Αθρόος ἀντέλλει βεβολημένος ἀρκτούρῳ.
Αργὼ δ᾽ οὐ μάλα πᾶσα μετήορος ἔσσεται ἤδη,
Αλλ᾽ ὕδρη (κέχυται γὰρ ἐν οὐρανῷ ἤλιθα πολλὴ)
Οὐρῆς ἂν δεύοιτο, μόνον δ᾽ ἐπὶ χηλαὶ ἄγουσι
Δηνὸν * ἐρεισθέντ᾽ ὀφιοῦχον, τὸ μὲν ἔπειτα
Δεξιτερὴν κνήμην αὐτὴν ἐπὶ γουνοῖο ἄχρις
Αἰεὶ γνὺξ, αἰεὶ δὲ λύρῃ παραπεπληθότος.
Οντινα τοῦτον ἄϊστον ἐπουρανίων εἰδώλων
Αμφότερον δύνοντα καὶ ἐξ ἑτέρης ἀνιόντα,
Πολλάκις οὐ τινυχεὶ θηεύμεθα. τοῦ μὲν ἄρ᾽ οἶη
Κνήμη σὺν χηλῇσι φαείνεται ἀμφοτέρῃσιν.
Αὐτὸς δ᾽ ἐς κεφαλὴν ἔτι που τετραμμένος ἄλλη,
Σκορπίον ἀντέλλοντα μένει καὶ ῥύτορα τόξου.
Οἱ γάρ μιν φορέουσιν, ὁ μὲν μέσον, ἄλλα τε πάντα·
Χεῖρα δέ οἱ σκαιὴν κεφαλῇ θ᾽ ἅμα τόξον ἀγινεῖ.
Αλλ᾽ ὁ μὲν ὣς τρίχα πάντα καταμελεϊστὶ φορεῖται,
Ημισυ δὲ στεφάνοιο καὶ αὐτὴν ἔσχατον οὐρὴν
Κενταύρου, φορέουσιν ἀνερχόμεναι ἔτι χηλαί.
Τῆμος ἀποιχομένην κεφαλὴν μεταδύεται ἵππος,
Καὶ προτέρου ὄρνιθος ἐφέλκεται ἔσχατος οὐρά.
Δύνει δ᾽ Ανδρομέδης κεφαλή· τὸ δέ οἱ μέγα δεῖγμα
Κήτεος ἠερόεις ἐπάγει νότος, ἀντία δ᾽ αὐτὸς
Κηφεὺς ἐκ βορέω μεγάλῃ ἀνὰ χειρὶ κελεύων·
Καὶ τὸ μὲν ἐς λοφιὴν τετραμμένον ἄχρι παρ᾽ αὐτὴν
Δύνει, ἀτὰρ Κηφεὺς κεφαλῇ καὶ χειρὶ καὶ ὤμῳ.
Καμπαὶ δ᾽ ἂν ποταμοῖο καὶ αὐτίκ᾽ ἐπερχομένοιο
Σκορπίου ἐμπίπτοιεν ἐϋρρόου Ωκεανοῖο,
Ος καὶ ἐπερχόμενος φοβέει μέγαν Ωρίωνα.
Αρτεμις ἱλήκοι· προτέρων λόγος, οἵ μιν ἔφαντο
Ελκῆσαι πέπλοιο Χίῳ, ὅτε θηρία πάντα
Καρτερὸς Ωρίων στιβαρῇ ἐπέκοπτε κορύνῃ,
Θήρης * ἀρνύμενος, κείνῳ χάριν Οἰνοπίωνι.
Η δέ οἱ ἐξ αὐτῆς * ἐπετείνατο θηρίον ἄλλο,
Νήσου ἀναρρήξασα μέσας ἑκάτερθε κολώνας·
Σκορπίον, ὅς ῥά μιν οὖτα καὶ ἔκτανε πολλὸν ἐόντα,
Πλειότερος προφανείς· ἐπεὶ Αρτεμιν ἕλκαχεν αὐτήν.
Τοὔνεκα δὴ καί φασι περαιόθεν ἐρχομένοιο
Σκορπίου Ωρίωνα περὶ χθονὸς ἔσχατα φεύγειν.
Οὐδὲ μὲν Ανδρομέδης καὶ κήτεος ὅσσ᾽ ἐλέλειπτο,
Κείνου δ᾽ ἀντέλλοντος ἀπευθέες, ἀλλ᾽ ἄρα καὶ τοί
Πανσυδίῃ φεύγουσιν· ὁ δὲ ζώνῃ τότε Κηφεὺς
Γαῖαν ἐπιξύει, τὰ μὲν εἰς κεφαλὴν μάλα πάντα
Βάπτων Ωκεανοῖο· τὰ δ᾽ οὐ θέμις, ἀλλὰ τά γ᾽ αὐταὶ
Αρκτοι κωλύουσι, πόδας καὶ γοῦνα καὶ ἰξύν.
Η δὲ καὶ αὐτὴ παιδὸς ἐπείγεται εἰδώλοιο
Δειλὴ Κασσιέπεια· τὰ δ᾽ οὐκέτι οἱ κατὰ κόσμον
Φαίνεται ἐκ δίφροιο, πόδες καὶ χεῖρες ὕπερθεν·
Αλλ᾽ ἥγ᾽ ἐς κεφαλὴν ἴση δύνει ἀρνευτῆρι,
Μειρομένη γονάτων· ἐπεὶ οὐκ ἄρ᾽ ἔμελλεν ἐκείνη
Δωρίδι καὶ Πανόπῃ μεγάλων ἄτερ ἰσώσασθαι.
Η μὲν ἄρ᾽ εἰς ἑτέρην φέρεται· τὰ δὲ νειόθι μᾶλλον
Οὐρανὸς ἀντιφέρει, στεφάνοιό τε δεύτερα κύκλα,
Υδρης τ᾽ ἐσχατιήν, φορέει τ᾽ ἐπὶ Κενταύροιο
Σῶμά τε καὶ κεφαλήν, καὶ θηρίον ὅ ῥ᾽ ἐνὶ χειρὶ
Δεξιτερῇ Κένταυρος ἔχει· τοὶ δ᾽ αὖθι μένουσι
Τόξον ἐπερχόμενον πρότεροι πόδες ἱππότα φηρός.
Τόξῳ καὶ σπεῖρη ὄφιος καὶ σῶμ᾽ ὀφιούχου
Αντέλλει ἐπιόντι· καρήατα δ᾽ αὐτὸς ἀγινεῖ
Σκορπίος ἀντέλλων, ἀνάγει δ᾽ αὐτὰς ὀφιούχου
Χεῖρας, καὶ προτέρην ὄφιος πολυτειρέος αὐγήν.
Τοῦ γε μὲν ἐν γνύξιν (ἀεὶ γὰρ τετραμμένος αἰεὶ
Αντέλλει) * τὰ τε μὲν πρώτης ἐξέρχεται ἄλλα,

Τῇ τε

Γυῖά τε καὶ ζώνη, καὶ στήθεα πάντα καὶ ὦμοι,
Δεξιτερῇ σὺν χειρί. τὰ δ' ἑτέρης μετὰ χειρὸς
Τόξῳ ἀνέρχονται καὶ τοξότῃ ἀντέλλοντι.
Σὺν τοῖς Ἑρμαίη τε λύρη, καὶ στήθεος ἄχρις,
Κηφεὺς ἠώην παρελαύνεται Ὠκεανοῖο.
Ἦμος καὶ μεγάλοιο κυνὸς πᾶσαι ἀμαρυγαὶ
Δύνουσιν, καὶ πάντα κατέρχεται Ὠρίων.
Πάντα γε μὴν ἀτέλεστα διωκομένοιο λαγωοῦ.
Ἀλλ' οὐχ ἡνιόχῳ ἔριφοι οὐδ' ὠλενίη αἴξ
Εὐθὺς ἀπέρχονται· τὰ δέ οἱ μεγάλην ἀνὰ χεῖρα
Λάμπονται, καί οἱ μελέων διακέκριται ἄλλων
Κινῆσαι χειμῶνας, ὅτ' ἠελίῳ συνίωσιν.
Ἀλλὰ τὰ μὲν, κεφαλήν τε καὶ ἄλλην χεῖρα καὶ ἰξὺν
Αἰγόκερως ἀνιὼν κατάγει· τὰ δὲ νειόθι πάντα
Αὐτῷ τοξευτῆρι κατέρχεται. οὐδέ τι Περσεὺς,
Οὐδέ τι ἄκρα κόρυμβα μένει πολυτειρέος Ἀργοῦς.
Ἀλλ' ἤτοι Περσεὺς μὲν ἄτερ γουνός τε ποδός τε
Δεξιτεροῦ δύεται· πρύμνης δ' ὅσον ἐς περιαγήν,
Αὐτὴ δ' αἰγοκερῆϊ κατέρχεται ἀντέλλοντι.
Ἦμος καὶ προκύων δύεται, τὰ δ' ἀνέρχεται ἄλλα,
Ὄρνις τ', αἰητός τε, τά τε πτερόεντος ὀϊστοῦ
Τείρεα, καὶ νοτίου θυτηρίου ἱερὸς ἕδρη.
Ἵππος δ' ὑδροχόοιο νέον περιτελλομένοιο,
Ποσσί τε καὶ κεφαλῇ ἀνελίσσεται· ἀντία δ' ἵππου
Ἐξ οὐρῆς κένταυρον ἐφέλκεται ἀστερίη νύξ.
Ἀλλ' οὔ οἱ δύναται κεφαλὴν οὐδ' εὐρέας ὤμους
Αὐτῷ σὺν θώρηκι χαδεῖν, ἀτὰρ αἴθοπος ὕδρης
Αὐχενίην κατάγει σπείρην καὶ πάντα μέτωπα.
Ἡ δὲ καὶ ἐξόπιθεν πολλὴ μένει· ἀλλ' ἄρα καὶ τὴν
Αὐτῷ κενταύρῳ, ὁπότ' ἰχθύες ἀντέλλωσιν,
Ἀθρόον ἐμφέρεται· ὁ δ' ἐπ' ἰχθύσιν ἔρχεται ἰχθὺς
Αὐτῷ κἀν ἀέρι ὑποκείμενος αἰγοκερῆϊ.
Οὔτι γ' ἄδην, ὀλίγον δὲ δυωδεκάδα μένει ἄλλην.
Οὕτω καὶ μογεραὶ χεῖρες καὶ γοῦνα καὶ ὦμοι
Ἀνδρομέδης δίχα πάντα, τὰ μὲν πάρος, ἄλλα δ' ὀπίσσω
Τείνονται, Ὠκεανοῖο νέον ὁπότε προάγωνται
Ἰχθύες ἀμφότεροι, τὰ μέν οἱ κατὰ δεξιὰ χειρὸς
Αὐτοὶ ἐφέλκονται, τὰ δ' ἀριστερὰ νειόθεν ἕλκει
Κριὸς ἀρχόμενος· τοῦ καὶ περιτελλομένοιο
Ἑσπερόθεν κεν ἴδοιο θυτήριον· αὐτὰρ ἐν ἄλλῃ
Περσέος ἀντέλλοντος ὅσον κεφαλήν τε καὶ ὤμους.
Αὐτὴ δὲ ζώνη κεν ἀμφήριστα πέλοιτο
Ἢ κριῷ λήγοντι φαείνεται, ἢ ἐπὶ ταύρῳ,
Σὺν τῷ πανσυδίῃ ἀνελίσσεται. οὐδ' ὅγε ταύρου
Λείπεται ἀντέλλοντος· ἐπεὶ μάλα οἱ συνάρηρὼς
Ἡνίοχος φέρεται. μοίρῃ γε μὲν οὐκ ἐπὶ ταύτῃ
Ἀθρόος ἀντέλλει· δίδυμοι δέ μιν οὖλον ἄγουσιν.
Ἀλλ' ἔριφοι λαιοῦ τε θέναρ ποδὸς, αἲξ σὺν αὐτῇ,
Ταύρῳ συμφορέονται, ὅτε λοφιή τε καὶ οὐρὰ
Κήτεος αἰθερίοιο περαιόθεν ἀντέλλωσι.
Δύνει δ' ἀρκτοφύλαξ ἤδη πρώτῃ τότε μοίρῃ,
Τάων αἳ πίσυρές μιν ἄτερ χειρὸς κατάγουσι
Λαιῆς· ἡ δ' αὐτῷ μεγάλη ὑποτέλλεται ἄρκτος.
Ἀμφότεροι δὲ πόδες καταδυομένου ὀφιούχου,
Μέσφ' αὐτῶν γονάτων, διδύμοις ἐπὶ σῆμα τετύχθω
Ἐξ ἑτέρης ἀνιοῦσι. τότ' οὐκέτι κῆτος ἄδηλον
Εἰλεῖται ἀμφοτέρωθεν, ὅλον δέ μιν ὄψεαι ἤδη.
Ἤδη καὶ ποταμοῦ πρώτας ἁλὸς ἐξανιοῦσαν
Καμπὴν ἐν καθαρῷ πελάγει σκέψαιτό κε ναύτης,
Αὐτὸν ἐπ' Ὠρίωνα μένων, εἴ οἱ ποθι σῆμα
Ἢ νυκτὸς μέτρον γ' ἢ ἐπὶ πλόου ἀγγείλειεν.
Πάντῃ γάρ τοι πολλὰ θεοὶ γ' ἄνδρεσσι λέγουσιν.

Οὐχ ὁράᾳς; ὀλίγη μὲν ὅταν κεράεσσι σελήνη
Ἑσπερόθεν φαίνηται, ἀεξομένοιο διδάσκει
Μηνός· ὅτε πρώτη ἀποκίδναται αὐτόθεν αὐγὴ
Ὅσσον ἐπισκιάειν, ἐπὶ τέτρατον ἦμαρ ἰοῦσα·
Ὀκτὼ δ' ἐν διχάσι, διχόμηνα δὲ, παντὶ προσώπῳ.
Αἰεὶ δ' ἄλλοθεν ἄλλα παραγκλίνουσα μέτωπα
Εἴρει ὁπόσταίη μηνὸς περιτέλλεται ἠώς.

Membráque, & cingulus, & pectora tota, & humeri
Dextera cum manu: ſed caput altera cum manu
Sub arcu aſcendunt & Sagittario exoriente.
Cum quibus mercurialíſque Lyra, & ad pectus uſque,
Cepheus ab eoo agitatur Oceano.
Tum etiam magni Canis omnes micantiæ
Occidunt, & omnes partes deſcendunt Orionis:
Omnes quidem mutile i npetus Leporis.
At non Auriga hædi, neque Olenia capra
Statim decedunt, quæ ei magnam per manum
Lucent, atque ei à membris diſcretæ ſunt alys,
Ad commouendum tempeſtates quando ſoli coeriantur.
Sed hæc quidem, capútque, & aliam manum & lumbum.
Capricornus aſcendens deducit: infima verò omnia
Sub ipſo Sagittario occidunt. Neque amplius Perſeus,
Neque ſumma roſtra manent ſtellatæ Argus:
Sed Perſeus quidem (præter genúque pedémque
Dexterum) occidit: ipſius puppis verò quantum ad circum-
Ipſa autem ſub Capricorno deſcendit oriente. (actum.
Tum quoque minor Canis occidit. Sed oriuntur alia
Olor, Aquiláque, alataq́; ſagitta
Aſtra, & auſtrina Ara ſacra Hydra.
Equus autem Aquario recenter exoriente
Pedibúſque & capite ſurſum voluitur: è regione autem Equi
A cauda Centaurum attrahit ſyderea Nox:
Sed non ei poteſt caput, neque latos humeros
Ipſo cum thorace vorare. at rutilæ Hydræ
Collarem ſubducit ſpiram, & omnem frontem:
Hæc autem à poſterioribus multa manet. ſed etiam hanc
Cum ipſo Centauro, quando Piſces oriantur,
Cumulatim infert. At ſub Piſcibus oritur Piſcis
Ipſo obſcuro ſubiectus Capricorno:
Haud quidem plene: parumper enim ſignū expectat aliud.
Sic etiam laſſæ manus, & genua, & humeri
Andromedæ dimidiatim omnia, hæc quidem ante, alia verò
Pertingunt ex Oceano, primum quando prodeunt (poſt
Piſces ambo: dexteram quidem ei manum
Piſces attrahunt: at ſiniſtram ab imo trahit
Aries aſcendens. Quo etiam oriente,
Ab occaſu conſpexeris Aram: cæterùm in altera parte
Perſei orientis tantum caput & humeros,
Ipſe autem cingulus etiam ambiguum fuerit
An ſub Ariete deſinente luceat, an ſub Tauro:
Cum quo cumulatim aduoluitur. Nec uem Tauro
Linquitur oriente, quoniam valde ei coniunctus
Auriga fertur: ſigno tamen haud ſub illo
Plenus oritur: Gemini autem ipſum totum proferunt.
At Hædi, ſiniſtriq́; planta pedis, Capra cum ipſa
Tauro cooriuntur: quando dorſúmque & cauda
Ceti cœleſtis ab imo oriantur.
Occidit autem Arctophylax iam primo tunc ſigno,
Quorum quatuor quidem præter manum deducunt
Læuam. ſed ſub ipſo magna oritur Urſa.
At ambo pedes occidentis Serpentarÿ
Uſque ad ipſa genua Geminis in ſignum ſunto
Ab altera parte orientibus. Tunc non amplius Ceti quic-
quam
Voluitur vtrinque: totum verò ipſum videbis iam.
Iam quoque fluuÿ primo maris egredientem
Curuaturam in ſereno pelago conſpexerit nauta,
Ipſum Orionem expectans, ſicubi ei ſignum
Vel noctis menſuram vel nauigationis nunciare poſſit.
Vbique enim iſtiuſmodi multa dÿ hominibus prædicant.
Non vides, modica quidem quando cornibus Luna
Ab occaſu appareat, quod inchoantem ſignificat
Menſem: quando prima ſpargatur inde lux
Sic vt vmbram creet, quod ad quartum diem tendit,
Octauum in dimidietatibus, medium menſem plena facie:
Semper autem alias atque alias declinans frontes
Dicat quota menſis oriatur aurora?

Ἐντεῦθεν ἀρχὴ τῶν σημείων, κατὰ πάντας.

Terminos ſanè noctium iſta duodecim ſigna
Sufficientia ſunt indicare: quæ item longum in annum,
Tempus quidem arâdi nouales, tempus quoque plantandi,
E Ioue iam omnia oſtenſa vbiuis ſunt.
Etenim quiſpiam naui pluuioſam tempeſtatem
Animaduertit, vel vehementis memor Arcturi,
Vel quarundam aliarum, quæ ab Oceano tolluntur
Stellæ diluculo, quæq; prima adhuc nocte:
Siquidem illas omnes tranſit per annum
Sol, longam orbitam ducens: aliâs autem aliam.
Accedet, nunc quidem oriens, nunc verò viciſſim occidens.
Alia item aliam ſtella inſpicit auroram.
Cognoſcis hæc & tu: Concinunt enim iam
Nouem & decem circuli lucidi ſolis.
Quotquot etiam à Zona ad extremum Orionem
Nox obuoluit, Canemque audacem Orionis.
Etiam Neptuni conſpectæ aut Iouis ipſius
Stellæ hominibus euentus ſignificant.
Idcirco illis operam da. Cura item ſit tibi, ſi quando naui
γρ. ἀρμεῖ. *Te credis, deprehendere quæcunque debita ponuntur*
Signa hybernis ventis, aut turbini maris.
Labor quidem paruus, ingens verò mox commoditas
Fit diligentiæ ſemper cauto viro:
Ipſe quidem primum tutior, probè verò & alium
Admonens iuuat quando mox irruat tempeſtas.
Sæpe enim vel quiſpiam ſerenâ ſub nocte
Nauem ſubducit metuens mane pelagus.
Aliâs quidem ad tertium diem durat, aliâs quintum:
Quandoq; verò improuiſum malũ ſubit. Omnia enim nõdũ
E Ioue mortales didicimus, verùm adhuc multa
Occulta ſunt: quorum aliqua cum libuerit, etiã in poſterum
Iuppiter: hic enim genus hominum apertè iuuat, (dabit
Vndique conſpectus: paſſim verò hic ſigna oſtendens.
Quædam autem indicat vel alicubi dimidiata luna
Augeſcens vtrinque, vel iam aucta:
Quædam item exoriens, tum verò ſumma nocte indicans
Sol: ſed etiam ab aliis licebit alia
Signa & per noctem & diem facere.
Obſerua autem primum à cornibus vtrinque lunam.
Aliâs enim alio ipſam depingit veſperus ſplendore:
Aliâs verò aliæ facies miſcent lunam
Primum creſcentem, hæ quidem tertio, illæ verò quarto:
Quibus & de menſe inſtante perquirere poteris.
Rara quidem puraque circa tertium diem exiſtens,
Serena fuerit: rara verò & probè admodum rubens,
Ventoſa: craſſa autem & obtuſis cornibus
Quartum à tertio lumen debile habens,
Aut Auſtro hebetatur, aut pluuia propè exiſtente.
Sin autem in ambobus cornibus, tertium diem agens,
Neque nutet, neque reſupina luceat,
Sed recta vtrinque inclinent cornua,
Occidentales venti illam poſt noctem agitarentur.
At ſi eodem modo recta, & quartum diem agat,
Certè pluuiam collectam indicat.
Sin autem ei cornuum ſuperius aptè nutet,
Expecta Boream: cum verò reſupinet, Auſtrum.
Verùm quando triduanam totus orbis circumambiat
Vndique rubens, valde tunc tempeſtas fuerit:
Maiore autem tempeſtate rubentius colorari ſolet.
Aſpice item ad plenámque, & vtrinque dimidiatam,
Tum creſcentem, tum ad cornu rurſus euntem,
Atque eius ex colore ſigna capeſce menſis cuiuſuis:
Omnino enim pura cùm ſit, ſerenitatem obſeruato:
Omnino verò rubens, conijcito venti meatus:
Aliâs aliter nigricans, conijcito pluuiam.
Signa autem non omnibus diebus omnia eueniunt:
Sed quæ quidem tertio quartóque fuerint,
Vſque ad dimidiatam, à dimidiata quidem, vſque ad ipſam
Significant ſemimenſtruam: atque rurſus è ſemimenſtrua,

Ἄρκια μὲν νυκτὸς κεῖναι δυωκαίδεκα μοῖραι
Ἀρκίαι ἀξέμεναι· τὰ δέ που μέγαν εἰς ἐνιαυτὸν,
Ὥρη μέν τ' ἀρόσαι νειούς, ὥρη δὲ φυτεῦσαι,
Ἐκ Διὸς ἤδη πάντα πεφασμένα πάντοθι κεῖται·
Καὶ μέν τις καὶ νηὶ πολυκλύστου χειμῶνος
Ἐφράσατ', ἢ δεινοῦ μεμνημένος Ἀρκτούροιο,
Ἠέ τεων ἄλλων οἵ τ' Ὠκεανοῦ ἀρύονται
Ἀστέρες ἀμφιλύκης, οἵ τε πρώτης ἔτι νυκτός.
Ἤτοι γὰρ τοὺς πάντας ἀμείβεται εἰς ἐνιαυτὸν
Ἠέλιος, μέγαν ὄγμον ἐλαύνων· ἄλλοτε δ' ἄλλῳ
Ἐμπλάζει, τοτὲ μέν τ' ἀνιών, τοτὲ δ' ἀντία δύνων·
Ἄλλος δ' ἀλλοίην ἀστὴρ ἐπιδέρκεται ἠῶ.
Γινώσκεις τάδε καὶ σύ· τὰ γὰρ συναείδεται ἤδη
Ἐννεακαιδεκάκυκλα φαεινοῦ ἠελίοιο,
Ὅσσα τ' ἀπὸ ζώνης εἰς ἔσχατον Ὠρίωνα
Νὺξ ἐπιδινεῖται, κύνα τε θρασὺν Ὠρίωνος·
Οἵ τε Ποσειδάωνος ὀρώμενοι ἢ Διὸς αὐτοῦ
Ἀστέρες ἀνθρώποισι τετυγμένα σημαίνουσι.
Τῶν κείνων πεπόνησο. μέλοι δέ τοι, εἴποτε νηὶ
Πιστεύεις *κρῖν', ὅσα που κεχρημένα κεῖται
Σήματα χειμερίοις ἀνέμοις ἢ λαίλαπι πόντου.
Μόχθος μέν τ' ὀλίγος, τὸ δὲ μυρίον αὐτίκ' ὄνειαρ
Γίνετ' ἐπιφροσύνης αἰεὶ πεφυλαγμένῳ ἀνδρί·
Αὐτὸς μὲν τὰ πρῶτα σαώτερος, εὖ δὲ καὶ ἄλλον
Παρειπὼν ὤνησεν, ὅτ' ἐγγύθεν ὤρορε χειμών·
Πολλάκι γὰρ καὶ τίς τε γαληναίῃ ὑπὸ νυκτὶ
Νῆα περιστέλλει πεφοβημένος ἦρι θαλάσσης.
Ἄλλοτε μὲν τρίτον ἦμαρ ἐπιτρέχει, ἄλλοτε πέμπτον·
Ἄλλοτε δ' ἀπρόφατον κακὸν ἵκετο. πάντα γὰρ οὔπω
Ἐκ Διὸς ἄνθρωποι γινώσκομεν, ἀλλ' ἔτι πολλὰ
Κέκρυπται, τῶν αἴ κε θέλῃ, καὶ ἐσαυτίκα δώσει
Ζεύς. ὁ γὰρ οὖν γενεὴν ἀνδρῶν ἀναφανδὸν ὀφέλλει,
Πάντοθεν εἰδόμενος, πάντῃ δ' ὅγε σήματα φαίνων.
Ἄλλα δέ που ἐρέει ἥμισυ διχόωσα σελήνη
Πλήθουσ' ἀμφοτέρωθεν, ἢ αὐτίκα πιμπλαμένη·
Ἄλλα δ' ἀνερχόμενος, τοτὲ δ' ἄκρῃ νυκτὶ καλέων
Ἠέλιος. τὰ δέ τοι καὶ ἀπ' ἄλλων ἔσσεται ἄλλα
Σήματα καὶ περὶ νυκτὶ καὶ ἤματι ποιήσασθαι.
Σκέπτεο δὲ πρῶτον κεράων ἑκάτερθε σελήνην·
Ἄλλοτε γάρ τ' ἄλλῃ μιν ἐπιγράφει ἕσπερος αἴγλῃ,
Ἄλλοτε δ' ἀλλοῖαι μορφαὶ κερόωσι σελήνην
Εὐθὺς ἀεξομένην, αἱ μὲν τρίτῃ, αἱ δὲ τετάρτῃ·
Τάων καὶ περὶ μηνὸς ἐφεσταότος κε πύθοιο·
Λεπτὴ μὲν καθαρή τε περὶ τρίτον ἦμαρ ἐοῦσα,
Εὔδιός κ' εἴη· λεπτὴ δὲ καὶ εὖ μάλ' ἐρευθὴς,
Πνευματίη· παχίων δὲ καὶ ἀμβλείῃσι κεραίαις,
Τέτρατον ἐκ τριτάτοιο φόως ἀμενηνὸν ἔχουσα,
Ἢ νότῳ ἀμβλύνεται, ἢ ὕδατος ἐγγὺς ἐόντος·
Εἰ δέ κ' ἐπ' ἀμφοτέρων κεράων τρίτον ἦμαρ ἄγουσα,
Μήτε τι νευστάζοι, μήθ' ὑπτιόωσα φαείνοι,
Ἀλλ' ὀρθαὶ ἑκάτερθε περιγνάμπτωσι κεραῖαι,
Ἑσπέριοί κ' ἄνεμοι κείνην μετὰ νύκτα φέροιντο.
Εἰ δ' αὔτως ὀρθὴ καὶ τέτρατον ἦμαρ ἀγινεῖ,
Ἦ τ' ἂν χειμῶνος συναγειρομένοιο διδάσκοι.
Εἰ δέ κεν οἱ κεράων τὸ μετήορον εὖ ἐπινεύοι,
Δειδέχθαι βορέαο· ὅτε δ' ὑπτιάῃσι, νότοιο.
Αὐτὰρ ἐπὴν τριτόωσαν ὅλος περὶ κύκλος ἑλίσσῃ,
Πάντῃ ἐρευθόμενος, μάλα κεν τότε χείμερος εἴη·
Μείζονι δ' ἂν χειμῶνι πυρώτερα φοινίσσοιτο.
Σκέπτεο δ' ἐς πλήθουσαν καὶ ἀμφότερον διχόωσαν,
Ἠμὲν ἀεξομένην, ἠδ' ἐς κέρας αὖθις ἰοῦσαν.
Καί οἱ ἐπὶ χροιῇ τεκμαίρεο μηνὸς ἑκάστου·
Πάντῃ γὰρ καθαρῇ κε μάλ' εὔδια τεκμήραιο·
Πάντα δ' ἐρευθομένῃ, δοκέειν ἀνέμοιο κελεύθους·
Ἄλλοθι δ' ἄλλο μελαινομένῃ, δοκέειν ὑετοῖο.
Σήματα δ' οὐκ ἄρα πᾶσιν ἐπ' ἤμασι πάντα τέτυκται.
Ἀλλ' ὅσα μὲν τριτάτῃ τετρατίῃ τε πέλονται,
Μέσφα διχαιομένης· διχάδος γε μέν, ἄχρις ἐπ' αὐτὴν
Σημαίνει διχόμηνον· ἀτὰρ πάλιν ἐκ διχομήνου,

Ἐς δι-

Ες διχάδα ἐκ διχάδος, ἔχεται δέ οἱ αὐτίκα τετρὰς
Μηνὸς ἀποιχομένου· τῇ δὲ τριτάτη ἀπιόντος.
Εἰ δέ κέ μιν περὶ πᾶσαν ἀλωαὶ κυκλώσωνται,
Η τρεῖς ἢ καὶ δοιαὶ περιηγέες, ἠὲ μί' οἴη,
Τῇ μὲν ἰῇ ἀνέμοιο, γαληναίης τε δοκεύειν.
Ρηγνυμένῃ, ἀνέμοιο, μαραινομένῃ δὲ, γαλήνης.
Ταὶ δύο δ' ἂν χειμῶνι περιδρομέοιντο σελήνην.
Μείζονα δ' ἂν χειμῶνα φέροι τριέλικτος ἀλωὴ,
Καὶ μᾶλλον μελανεῦσα, καὶ εἰ ῥηγνύατο, μᾶλλον.
Καὶ τὰ μὲν οὖν ἐπὶ μηνὶ σεληναίης κε πύθοιο.
Ηελίοιο δέ τοι μελέτω ἑκάτερθεν ἰόντος·
Ηελίῳ καὶ μᾶλλον ἐοικότα σήματα κεῖται
Αμφοτέροις, δύνοντι καὶ ἐκ περάτης ἀνιόντι.
Μή οἱ ποικίλλοιτο νέον βάλλοντος ἀρούρας
Κύκλος, ὅτ' ἠρίου κεχρημένος ἤματος εἴης,
Μηδέ τι σῆμα φέροι, φαίνοιτο δὲ λιτὸς ἁπάντῃ.
Εἰ δ' αὔτως καθαρόν μιν ἔχοι βουλύσιος ὥρη,
Δύνοι δ' ἀννέφελος μαλακὴν ὑποδείελος αἴγλην,
Καί μιν ἐπερχομένης ἠοῦς ἔθ' ὑπεύδιος εἴη·
Αλλ' οὐχ ὁππότε κοῖλος ἐειδόμενος περιτέλλῃ,
Οὐδ' ὁπότ' ἀκτίνων αἱ μὲν νότον, αἱ δὲ βορῆα
Σχιζόμεναι βάλλωσι, τὰ δ' αὖ περὶ μέσσα φαείνῃ·
Αλλά που ἢ ὑετοῖο διέρχεται ἢ ἀνέμοιο.
Σκέπτεο δ' εἴ κέ τοι αὐγαὶ ὑπείκωσ' ἠελίοιο
Αὐτὸν ἐς ἥλιον· τῷ γὰρ σκοπιαὶ καὶ ἄρισται.
Εἴ τί που ἢ καὶ ἔρευθος ἐπιτρέχει, οἷά τε πολλὰ
Ελκομένων νεφέων ἐρυθαίνεται ἄλλοθεν ἄλλα·
Η εἴ που μελανεῖ, καί σοι τὰ μὲν ὕδατος ἔστω
Σήματα μέλλοντος· τὰ δ' ἐρεύθεα πάντ', ἀνέμοιο.
Εἰ γε μὲν ἀμφοτέροις ἅμυδις κεχρωσμένος εἴη,
Καί κεν ὕδωρ φορέοι, καὶ ὑπηνέμιος τανύοιτο.
Εἰ δέ οἱ ἀντέλλοντος ἢ αὐτίκα δυομένοιο
Ακτῖνες συνίωσι, καὶ ἀμφ' ἓν πεπλήθωσιν,
Ηποτε καὶ νεφέων πεπιεσμένος, ἢ ὅτ' ἐς ἠῶ
Ερχηται παρὰ νυκτὸς, ἢ ἐξ ἠοῦς ἐπὶ νύκτα,
Υδατί κεν κατιόντι παρατρέχοι ἤματα κεῖνα.
Μηδ' ὅτε οἱ ὀλίγη νεφέλη προέχει ἀντέλλησι,
Τὴν δὲ μετ' ἀκτίνων κεχρημένος αὐτὸς ἀέρθῃ,
Αμνηστεῖν ὑετοῖο. πολὺς δ' ὅτε οἱ περὶ κύκλος
Οἷον τηκομένῳ ἐναλίγκιος εὐρύνηται,
Πρῶτον ἀερχομένοιο, καὶ ἂψ ἐπὶ μείονα ἴῃσιν,
Εὔδιός κε φέροιτο· καὶ εἴ ποτε χείματος ὥρῃ
Ωχρήσαι κατιών. ἀτὰρ ὕδατος ἡμερίοιο
Γινομένου, κατόπισθε περὶ νέφεα σκοπέεσθαι.
Καὶ δὲ δυομένου τετραμμένος ἠελίοιο,
Η μὲν ὑποσκιάῃσι μελαινομένη εἰκυῖα
Ηέλιον νεφέλη, ταὶ δ' ἀμφί μιν ἔνθα καὶ ἔνθα
Ακτῖνες μεσσηγὺς ἑλισσόμεναι διχόωνται,
Η τ' ἂν ἔτ' εἰς ἠῶ σκέπαος κεχρημένος εἴης.
Εἰ δ' ὁ μὲν ἀννέφελος βάπτοι ῥόον ἑσπερίοιο,
Ταὶ δὲ κατερχομένου νεφέλαι καὶ οἰχομένοιο
Πλησίαι ἑστήκωσιν ἐρευθέες, οὔ σε μάλα χρὴ
Αὔριον οὐδ' ἐπὶ νυκτὶ περιδείδειν ὑετοῖο·
Αλλ' ὁπότ' ἠελίοιο μαραινομένῃσιν ἐοικυῖαι
Εξαπίνης ἀκτῖνες ὑπ' οὐρανόθεν τανύωνται,
Οἷον ἀμαλδύνονται ὅτε σκιάῃσι κατ' ἰθὺ
Ισταμένη γαίης τε καὶ ἠελίοιο σελήνη.
Οὐδ' ὅτε οἱ ἐπέχοντι φαεινόμεναι ἠῶθι πρὸ
Φαίνονται νεφέλαι ὑπερυθέες, ἄλλοθεν ἄλλαι,
Αβροχοι γίνονται ἐπ' ἤματι κείνῳ ἄρουραι.
Μηδ' αὔτως ἔτ' ἐόντι πέλας, ὁπότε προταθεῖσαι
Ακτῖνες φαίνονται ὑπόσκιαι ἠῶθι πρὸ,
Υδατος ἢ ἀνέμοιο κατερχομένου λελαθέσθαι.
Αλλ' εἰ μὲν κείνας μᾶλλον κνέφας ἀμφιφορέοιτο
Ακτῖνες, μᾶλλόν κεν ἐφ' ὕδατι σημαίνοιεν·
Εἰ δ' ὀλίγος τανύοιτο περὶ δνόφος ἀκτίνεσσιν,
Οἷόν που μαλακαὶ νεφέλαι φορέουσι μάλιστα,

Ad dimidiatam decreſcentē: habetur verò eius mox quarta
Menſis decedentis, poſt hanc autem tertia abeuntis:
Sin autem ipſam totam circi ambiant
Aut tres, aut duo circumiacentes, aut vnus ſolus:
Per vnum quidem ventum ſerenuatémque obſerua,
Per ſciſſum, ventum, marceſcentem verò, ſerenitatem.
Duo autem tempeſtate ambierint lunam:
Maiorē verò tempeſtatem afferre ſolet triplicatus circus,
Tum magis nigricans, tum ſi frangatur magis.
Atque hæc quidem immenſe lunáque deprehenderis.
Solis item tibi cura ſit vtrinque euntis:
Soli etiam magis nota ſigna ponuntur
Vtrobique, occidenti, & ex imo aſcendenti.
Ne eius varietur primum tangentis arua
Circulus, quando ſereni indigus diei fueris:
Neque aliquam notam ferat, ſed appareat vnicolor vbiq;.
Si item planè putum ipſum habeat veſpertinum tempus,
Occumbátque innubilus, blando poſtmeridianus fulgore,
Equidem ſubſequente aurora adhuc ſerenus fuerit:
At non, quando cauus apparens exoriatur,
Neque quando ex radijs quidam Auſtrum, quidam Boreā
Sciſſi tangant, media autem lucida ſint:
Sed tum vel pluuiam oſtendit, vel ventum.
Aſpice autem, ſi etiam ſubeant radij ſolis,
Ipſum in ſolem: huius enim obſeruationes optimæ ſunt.
Si quando vel rubor incidit, vt ſæpe
Attractis nubibus rubeſcit alicunde aliter,
Aut ſi quando nigreſcet: & tibi hæc quidem pluuiæ ſunto
Signa futuræ, rubea verò omnia, venti.
Porrò ſi ambobus ſimul coloratus fuerit,
Et ſanè pluuiam ferret, & ventis obnoxius panderetur.
Si verò eius orientis, aut viciſſim occidentis
Radij coeant, & circa vnum locum craſſeſcant,
Aut quandoque nubibus preſſus, vel cum ad auroram
Veniat à nocte, vel ab aurora ad noctem,
Pluuiis delabentibus peraguntur dies illi.
Nec item, cum ei modica nubes præoriatur.
Hanc verò poſt radiis variatus ipſe eleuatus fuerit,
Immemor eſto pluuiæ. Magnus autē cum eius circum orbis
Ferè flacceſcenti ſimilis dilatetur,
Primum exorientis, & mox decreſcat,
Serenus ſanè agatur: etiam ſi quando pluuiæ temporē
Palluerit occumbens. At pluuiæ diurnæ
Facta, poſtea nubes circumſpicito.
Atque occidentem conuerſus ad ſolem,
Si quidem obſcuret nigricanti ſimilis
Solem nubes, circum ipſam autem hinc inde
Radij interuoluti findantur,
Certè adhuc in auroram operimento indigus eſſes.
At ſi hic quidem innubilus ſe ſubmergat fluxu veſpero,
Deſcendenti verò nubes & abeunti
Vicinæ exiſtant rubicundæ, haud te valde oportet
Cras, neque per noctem timere de pluuia.
Verum quando ſolis marceſcentibus ſimiles
Extemplo radij à cœlo protenduntur,
(Sicut euaneſcunt quando obumbret ex directo
Stans terraq; & ſolis luna)
Neque, quando ei moranti lucere ante auroram,
Apparent nubes ſubrubeæ, alibi aliæ,
Arida fiunt in die illo arua.
Neque pari modo adhuc exiſtenti inferne, quando prætenſi
Radij apparent obſcuri ante auroram,
Pluuiæ aut venti irruituri obliuiſcere.
Porrò ſi illi magis caligine inuoluantur
Radij, magis certè de pluuia monerent.
Sin autem modica extendatur caligo circum radios,
Qualem nonnunquam teneræ nubes ferunt maximè,

Certe aduenienſte obtenebrari ſolent vento.
Neque quidem prope ſolem nigreſcentes coronæ,
Sereni: viciniores verò & impenſe nigreſcentes,
Magis tempeſtuoſæ: duo item ſæuiores fuerint.
Conſidera autem, vel orientis, vel viciſsim occidentis,
Sicubi eius nubes, quas parelia vocant,
Aut ab auſtro aut borea rubeſcant, aut vtrinque:
Neque adeò obſeruationem hanc friuole cuſtodi.
Non enim, cum vtrinque ſimul medium circundent
Solem illæ nubes prope Oceanum,
Fit dilatio è cœlo pluuiæ venientis.
Si verò è Borea vna ſola rubeſcat,
γρ. Εἰ καὶ που. *E Borea flatus ferre ſolet, auſtrina verò, Auſtro:*
Aut ſicubi guttæ decidant, pluuiæ.
γρ. ποιεῖ. ἢ δ' ἐπ' αὐτοῦ. *Occidentalibus etiam magis certa deprehenderes:*
Ab occidente nanq; ſigna ſumuntur inuariabiliter ſemper.
Intuere quoque præſepe: id quidem tenui ſimile
Nubeculæ, boreale ſub Cancro verſatur.
At circa ipſum duæ parum lucentes feruntur
Stellæ, nec multum diſtantes, neque valde vicinæ,
Sed quàm maximè cubitum puta:
Vna quidem Boreæ eſt, Auſtro verò appropinquat altera:
γρ. μὲν βορραῖο. *Atq; hæ quidem vocantur aſini: medium autem præſepe eſt:*
Quod etiam confeſtim cœlo ſereno
Fit euanidum totum: atque vtrinque coëuntes
Stellæ ſibi inuicem vicini apparent:
Non modica tempeſtate tunc inundant arua.
Si autem nigreſcat, ruſus verò eodem colore exiſtant
Stellæ ambæ, de pluuia ſanè ſignum dare ſolent.
Si verò hic qui eſt è borea præſepis languide ſplendeat
Modice tenebraſcens, auſtrinus verò aſellus lucidus ſit,
Obſeruato ventum Auſtrum: Boream verò valde oportet
E contra tenebraſcente, lucentéque obſeruare.
Atqui ſignum venti etiam intumeſcens mare
Eſto, & multum margines inſonantes,
Littoráque marina, cum ſerena arguta
Fiunt, cacumináque ſonantia montis ſumma.
Quinetiam ad terram cum Ardeola non rite
E mari veniat, voce multum perſtrepens,
Commoto ſanè mare ſuperferatur vento.
Interdum etiam fulicæ, cùm ſerenæ volitent,
Contra futuros ventos glomeratim feruntur.
Sæpe item feræ anates, aut in mari vrinatores
Mergi terras quatiunt alis:
Aut nubes montis elongatur in verticibus.
Iam etiam decidui flores albi ſenium cardui,
Indicium ſiunt venti, muti maris quando multi
Summum ſuperuatent, partim ante, partim poſt.
Etiam æſtatis tonitruáque & fulgura vnde eant,
Inde aduenientem obſerua ventum.
Item per noctem atram cùm ſtellæ præcipites ruant
Crebro, à tergo verò tractus ſubalbeſcant,
Accipito per illas eadem via venientem
Ventum. Sin autem aliæ contrario ruant,
Alijs ex alijs partibus, tunc vtique obſeruato
Omniuarios ventos, qui confuſi ſunt maximè,
Confuſe item ſpirant hominibus obſeruando.
Cæterum cum ex Euro & ex Auſtro fulgurat,
Tum etiam è Zephyro, & interdum à Borea,
Certè tunc quiſpiam in pelago timuerit nauta:
Velim ne ipſum partim teneret pelagus, partim cœli pluuia:
Super pluuia enim tot fulgura feruntur.
Sæpenumero item venientibus pluuij nubes prius
Vt plurimum velleribus ſimiles apparent,
Aut gemina circumcingit magnum cœlum Iris,
Vel etiamnum aliqua aream nigricantem habet ſtella:
Sæpe paluſtres aut marinæ aues

Ητ' ἂν ἐπερχομένοιο πέλει νοτίοιο τ' ἀνέμοιο.
Οὐδὲ μὲν ἠελίου σχεδόθεν μελανεῦσαι ἅλωαι
Εὔδιοι· ἀσσότεραι δὲ καὶ ἀτρεμὲς μελανεῦσαι,
Μᾶλλον χειμέριαι· δύο δ' αὖ χαλεπώτεραι εἰσί.
Σκέπτεο δ' ἢ ἀνιόντος ἢ αὐτίκα δυομένοιο,
Εἴ που οἱ νεφέων τὰ παρήλια κικλήσκονται,
Η νότου ἠὲ βορῆος ἐρεύθεται, ἢ ἑκάτερθεν,
Μηδ' οὕτω σκοπιὴν ταύτην ἀμβλειὰ φυλάσσειν.
Οὐ γὰρ ὅτ' ἀμφοτέρωθεν ὁμοῦ περὶ μέσσον ἔχωσιν
Ηέλιον κεῖναι νεφέλαι, σχεδὸν Ὠκεανοῖο,
Γίγνεται ἀμβολίη, Διόθεν χειμῶνος ἰόντος.
Εἰ γε μὲν ἐκ βορέαο μί' οἴη φοινίσσοιτο,
Εκ βορέω πνοιάς τε φέρει, νοτίη δὲ νότοιο.
Ηχαί που ῥαθάμιγγες ἐπιτροχόωσ' ὑετοῖο·
Εσπερίοις καὶ μᾶλλον ἀληθέα τεκμήραιο·
Εσπερόθεν γὰρ ὁμῶς σημαίνεται ἠμμενὲς αἰεί.
Σκέπτεο καὶ φάτνην· ἡ μὲν τ' ὀλίγῃ εἰκυῖα
Αχλύϊ, βορραίη ὑπὸ καρκίνῳ ἠγηλάζει.
Αμφὶ δέ μιν δύο λεπτὰ φαεινόμενοι φορέονται
Αστέρες, οὔτε τι πολλὸν ἀπήοροι, οὔτε μάλ' ἐγγύς,
Αλλ' ὅσσον τε μάλιστα πυγούσιον εἰσάσθαι·
Εἷς μὲν πὰρ βορέαο, νότῳ δ' ἐπιέρχεται ἄλλος.
Καὶ τοὶ μὲν καλέονται ὄνοι, μέσση δέ τε φάτνη,
Ητε καὶ ἐξαπίνης πάσῃ Διὸς εὐδιόωντος
Γίνετ' ἄφαντος ὅλη, τοὶ δ' ἀμφοτέρωθεν ἰόντες
Αστέρες ἀλλήλων αὐτοσχεδὸν ἰνδάλλονται·
Οὐκ ὀλίγῳ χειμῶνι τότε κλύζονται ἄρουραι.
Εἰ δὲ μελαίνηται, τοὶ δ' αὐτίκ' ἐοικότες ὦσιν
Αστέρες ἀμφότεροι, περὶ χ' ὕδατι σημαίνοιεν.
Εἰ δ' ὁ μὲν ἐκ βορέω φάτνης ἀμενηνὰ φαείνοι
Λεπτὸς ἐπαχλύων, νότιος δ' ὄνος ἀγλαὸς εἴη,
Δειδίχθαι ἀνέμοιο νότου· βορέω δὲ μάλα χρὴ
Εὔμπαλιν ἀχλύοντι φαεινομένῳ τε δοκεύειν.
Σῆμα δέ τοι ἀνέμοιο καὶ οἰδαίνουσα θάλασσα
Γινέσθω, καὶ μακρὸν ἐπ' αἰγιαλοὶ βοόωντες,
Ακταί τ' εἰνάλιοι, ὁπότ' εὔδιοι ἠχήεσσαι
Γίγνωνται, κορυφαί τε βοώμεναι οὔρεος ἄκραι.
Καὶ δ' ἂν ἐπὶ ξηρὴν ὅτ' ἐρωδιὸς οὐ κατὰ κόσμον
Εξ ἁλὸς ἔρχηται, φωνῇ περὶ πολλὰ λεληκώς,
Κινυμένου κε θάλασσαν ὑπερφορέοιτ' ἀνέμοιο.
Καί ποτε καὶ κέπφοι, ὁπότ' εὔδιοι ποτέωνται,
Αντία μελλόντων ἀνέμων εἰληδὰ φέρονται·
Πολλάκι δ' ἀγριάδες νῆσσαι, ἢ εἰν ἁλὶ δῖναι
Αἴθυιαι χερσαῖα τινάσσονται πτερύγεσσιν·
Η νεφέλη ὄρεος μηκύνεται ἐν κορυφῇσιν.
Ηδη καὶ πάπποι, λευκῆς γήρειον ἀκάνθης,
Σῆμ' ἔγενοντ' ἀνέμου, κωφῆς ἁλὸς ὁππότε πολλοὶ
Ακροι ἐπιπλείωσι, τὰ μὲν πάρος, ἄλλα δ' ὀπίσσω.
Καὶ θέρεος βρονταί τε καὶ ἀστραπαὶ ἔνθεν ἴωσιν,
Ενθεν ἐπερχομένοιο περισκοπέειν ἀνέμοιο.
Καὶ διὰ νύκτα μέλαιναν ὅτ' ἀστέρες ἀΐσσωσι
Ταρφέα, τοὶ δ' ὄπιθεν ῥυμοὶ ὑπολευκαίνωνται,
Δειδίχθαι κείνοις αὐτὴν ὁδὸν ἐρχομένοιο
Πνεύματος· εἰ δέ κεν ἄλλοι ἐναντίοι ἀΐσσωσιν,
Αλλοι δ' ἐξ ἄλλων μερέων, τότε δὴ πεφύλαξο
Παντοίων ἀνέμων, οἵ τ' ἄκριτοί εἰσι μάλιστα,
Ακριτα δὲ πνείουσιν, ἐπ' ἀνδράσι τεκμήρασθαι.
Αὐτὰρ ὅτ' ἐξ εὔροιο καὶ ἐκ νότου ἀστράπτῃσιν,
Αλλοτε δ' ἐκ ζεφύροιο, καὶ ἄλλοτε πὰρ βορέαο,
Δὴ τότε τις πελάγει ἔνι δείδιε ναυτίλος ἀνήρ,
Μή μιν τῇ μὲν ἔχῃ πέλαγος, τῇ δ' ἐκ Διὸς ὕδωρ·
Υδατι γὰρ τοσσαίδε περὶ στεροπαὶ φορέονται.
Πολλάκι δ' ἐρχομένων ὑετῶν, νέφεα προπάροιθεν
Οἷα μάλιστα πόκοισιν ἐοικότα ἰνδάλλονται·
Η διδύμη ἔζωσε διὰ μέγαν οὐρανὸν Ιρις·
Η καί που τις ἅλωα μελαινομένην ἔχει ἀστήρ.
Πολλάκι λιμναῖαι ἢ εἰνάλιαι ὄρνιθες

Ἀπλήστως κλύζονται ἐνιέμεναι ὕδατι νῆσσαι·
Ἢ λίμνην πέρι δηθὰ χελιδόνες ἀΐσσονται,
Γαστέρι τύπτουσαι αὔτως εἰλυμένον ὕδωρ·
Ἢ μᾶλλον δειλαὶ γενεαὶ, ὕδροισιν ὄνειαρ,
Αὐτόθεν ἐξ ὕδατος πατέρες βοόωσι γυρίνων·
Ἢ τρύζει ὀρθρινὸν ἐρημαίη ὀλολυγών·
Ἤ που καὶ λακέρυζα παρ' ἠϊόνι προὐχούσῃ
Χείματος ἐρχομένου χέρσῳ ὑπέκυψε κορώνη·
Ἤ που καὶ ποταμοῖο ἐβάψατο μέχρι παρ' ἄκρους
Ὤμους ἐκ κεφαλῆς, ἢ καὶ μάλα πᾶσα κολυμβᾷ,
Ἢ πολλὴ στρέφεται παρ' ὕδωρ παχέα κρώζουσα.
Καὶ βόες ἤδη τοι πάρος ὕδατος εὐδίοιο,
Οὐρανὸν εἰσανιδόντες, ἀπ' αἰθέρος ὀσφρήσαντο.
Καὶ κοίλης μύρμηκες ὀχῆς ἐξ ὤεα πάντα
Θᾶσσον ἀνηνέγκαντο· καὶ ἀθρόοι ὤφθεν ἴουλοι
Τείχεα ἀνέρποντες, καὶ πλαζόμενοι σκώληκες
Κείνους τοὺς καλέουσι μελαίνης ἔντερα γαίης.
Καὶ τιθαὶ ὄρνιθες ταὶ ἀλέκτορος ἐξεγένοντο,
Εὖ ἐφθειρίσαντο καὶ ἔκρωξαν μάλα φωνῇ,
Οἷόν τε σταλάον ψοφέει ἐπὶ ὕδατι ὕδωρ.
Δή ποτε καὶ γενεαὶ κοράκων, καὶ φῦλα κολοιῶν,
Ὕδατος ἐρχομένοιο Διὸς πάρα σῆμ' ἐγένοντο,
Φαινόμενοι ἀγεληδὰ, καὶ ἰρήκεσσιν ὁμοῖον
Φθεγξάμενοι· καί που κόρακες δίους σταλα-
γμοὺς
Φωνῇ ἐμιμήσαντο σὺν ὕδατος ἐρχομένοιο·
Ἤ ποτε καὶ κρώξαντε βαρείῃ διπλάκι φωνῇ
Μακρὸν ἐπιρροιζεῦσι, τιναξάμενοι πτερὰ πυκνά.
Καὶ νῆσσαι οἰκουροὶ, ὑπωρόφιοί τε κολοιοὶ
Ἐρχόμενοι κατὰ γεῖσα, τινάσσονται πτερύγεσσιν·
Ἢ ἐπὶ κῦμα διώκει ἐρωδιὸς ὀξὺ λεληκώς.
Τῶν τοι μηδὲν ἀπόβλητον πεφυλαγμένῳ ὕδωρ
Γινέσθω· μηδ' εἴ κεν ἐπὶ πλέον ἢ πάροιθεν
Δάκνωσι μυῖαι, καὶ ἐφ' αἵματος ἱμείρωνται.
Ἢ λύχνοιο μύκητες ἀγείρωνται περὶ μύξαν
Νύκτα κατὰ σκοτίην· μηδ' ἢν ὑπὸ χείματος ὥρῃ
Λύχνων ἄλλοτε μέν τε φάος κατὰ κόσμον ὀρώρῃ,
Ἄλλοτε δ' ἀΐσσωσιν ἀπὸ φλόγες, ἠΰτε κοῦφαι
Πομφόλυγες· μηδ' εἴ κεν ἐπ' αὐτόφι μαρμαίρωσιν
Ἀκτῖνες· μηδ' ἢν θέρεος μέγα πιπταμένοιο
Νησσαῖαι ὄρνιθες ἐπασσύτεραι φορέωνται.
Μηδὲ σύ γ' ἢ χύτρης ἢ τρίποδος πυριβήτεω,
Σπινθῆρες ὅτ' ἔωσι περιπλέονες, λελαθέσθαι·
Μηδὲ κατὰ σποδιὴν ὁπότ' ἄνθρακος αἰθομένοιο
Λάμπηται περὶ σήματ' ἐοικότα κεγχρείοισιν·
Ἀλλ' ἐπὶ καὶ τὰ δόκευε περισκοπέων ὑετοῖο.
Εἴ γε μὲν ἠερόεσσα παρὲξ ὄρεος μεγάλοιο
Πυθμένα τείνηται νεφέλη, ἄκραι δὲ κολῶναι
Φαίνωνται καθαραὶ, μάλα κεν τόθ' ὑπεύδιος
εἴης
Εὔδιός κ' εἴης καὶ ὅτε πλατέος παρὰ πόντου
Φαίνηται χθαμαλὴ νεφέλη, μηδ' ὑψόθι κύρῃ,
Ἀλλ' αὐτοῦ πλαταμῶνι παραθλίβηται ὁμοίη.
Σκέπτεο δ' εὔδιος μὲν ἐὼν, ἐπὶ χείματι μᾶλλον,
Εἰς δὲ γαλήνην, χειμῶνόθεν. εὖ δὲ μάλα χρὴ
Ἐς φάτνην ὁράαν, τὴν καρκίνος ἀμφιελίσσει,
Πρῶτα καθαιρομένην πάσης ὑπένερθεν ὀμί-
χλης·
Κείνη γὰρ φθίνοντι καθαίρεται ἐν χειμῶνι.
Καὶ φλόγες ἡσύχιαι λύχνων, καὶ νυκτερίη γλαὺξ
Ἥσυχον ἀείδουσα, μαραινομένου χειμῶνος
Γινέσθω τοι σῆμα, καὶ ἥσυχα ποικίλλουσα
Ὥρῃ ἑσπερίῃ κρώζῃ πολύφωνα κορώνη·
Καὶ κόρακες μοῦνοι μὲν ἐρημαῖοι βοόωντες
Δισσάκις, αὐτὰρ ἔπειτα μετὰ θρόα κεκληγόντες
Πλειότεροι δ' ἀγεληδὸν ἐπὴν κοίτοιο μέδωνται,
Φωνῆς ἔμπλειοι. χαίροντα κέ τις οἰήσαιτο,
Οἷα τὰ μὲν βοόωσι λιγαινομένοισιν ὁμοῖα,
Πολλὰ δὲ δενδρείοιο περὶ φλόον ἄλλοτ' ἐπ' αὐτοῦ

Inſaturabiliter ſe immergunt, deſiderantes aquam.
Aut paludem circum hirundines agitantur
Ventre verberantes incaſſum conuolutam vndam:
Aut magis miſera progenies, hydris eſca,
Indidem ex aqua patres coaxant ranularum.
Aut vlulat mane ſolitaria bubo:
Aut alicubi etiam garrula ad littus prominens
Tempeſtate inſtante terra ſubſidit cornix:
Etiam ſi quando fluminis ſe immergit vſque ad ſummos
Humeros à capite, vel etiam planè tota ſubternatat,
Vel frequens verſatur prope vndam craſſè crocitans.
Etiam boues iam ante pluuiam cœleſtem
Cœlum intuiti, ab æthere mox ſentiunt.
Etiam cauo formicæ foramine oua omnia
Ocyus efferunt: atque cumulatim cernuntur iuli,
Muros aſſerpentes: atque obeuntes vermes
Illi, quos vocant atræ inteſtina terræ.
Etiam pulli volucres, quæ gallo prognatæ ſunt,
Studioſe pedunculos quærunt, pipiuntque maiore voce,
Sicut ſtillans ſtrepit ſuper aquam aqua.
Quandoque etiã genera coruorum, & turma graculorum
Pluuiæ venientis è cœlo ſignum ſunt,
Viſi gregatim, & accipitrum inſtar
Garrientes. Etiamnum corui magnas
guttas
Voce imitantur ſimul pluuia veniente:
Vel quandoque etiam crocitantes graui congemina voce,
Multum conſtrepitant quatientes alas frequentes.
Etiam anates pulli, domeſticique graculi,
Venientes ſuper pinnacula, quatiunt alis:
Aut ad aquam feſtinat ardea acutè vociferans.
Quorum tibi nullum friuolum obſeruanti pluuiam
Eſto. Nec item ſi amplius quàm ante
Mordeant muſcæ, & ſanguinem deſiderent:
Aut lucernæ fungi congregentur circa labium
Noctem per caliginoſam: Neque ſi ſub hyemis tempore
Lucernarum alias quidem lumen debitè moueatur,
Aliàs verò delabantur flammæ, ceu leues
Ampullæ: neque ſi ad ipſam lucernam ſplendeant
Radij: neque ſi æſtate multum volitante
Anates aues accumulatiores obuerſentur:
Neque tu ſi ab olla aut tripode in igne ſtante
Scintillæ cum fuerint perplures obliuiſcere:
Neque per cinerem quando carbonẽ ardente
Splendeant circumcirca ſigna ſimilia cenchris:
Sed adhuc etiam ſpectato obſeruans pluuiam.
Cæterùm ſi obſcura per montis magni
Vallem extendatur nebula, ſumma verò cacumina
Appareant pura, valde tunc ſerenus
fueris.
Serenus ſanè fueris etiam quando vaſtum circa pontum
Videatur humilis nebula, neque in alto exiſtat,
Sed inibi planiciei marinæ deprimatur ſimilis.
Reſpice verò ſerenus cum ſis ad tempeſtatem magis:
Ad ſerenitatem verò è tempeſtate. diligenter verò oportet
Ad præſepe reſpicere, quod Cancer circumuoluit,
Recens purgatum ab omni ſubtus nebula:
Illud nanque pereunte purgatur ſub tempe-
ſtate.
Etiam flamma quieta lucernarum, & nocturna noctua
Tranquillè canens, mareſcentis tempeſtatis
Eſto tibi ſignum, & tranquillè varians
Tempore veſpertino crocitet garrula cornix.
Item corui priuati & ſolitarij vociferantes
Ingeminanter, at poſtea turmatim clamitantes,
Frequentius verò congregati quando cubilis memores
ſint,
Voce pleni: lætari etiam quis putauerit:
Sic enim vociferantur iucundantium in morem.
Sæpe item arboris per ramos, quandoque ſuper ipſam,

Ubi cubant, etiam reduces alas excutiunt.
Praeterea grues blandam ante ſerenitatem
Securè pandere ſolent unicum volatum gregatim omnes,
Neque retroacti ſereni ferri ſolent.
Cum autem è ſtellis lucidus fulgor hebetetur,
γρ. ἐπιό-των *Neque alicunde nubes preſſæ obuient,*
Neque alicunde caligo alia ſuccedat, neque luna,
Sed aſtra extemplo planè languida ferantur,
Non amplius tibi hoc ſignum ad ſerenitatem ponatur,
Sed ad tempeſtatem ſpecta. Etiam quando quædam exiſtant
Eodem in loco nubes, aliæ verò iuxta ipſas,
Hæ quidem prætereuntes, illæ verò à tergo ferantur.
Etiam anſeres cum clangore feſtinantes ad paſtum.
Tēpeſtatis certum ſignum etiam nouē ætates viuens cornix
Noctu cornicans: & ſero clamantes monedulæ:
Et paſſer mane pirpitans: & volucres omnes
E mari fugientes: & orchilus: & erithacus
Subiens caua foramina: & turmæ graculorum
A paſtu venientes ſicco ad ſerotinum luſtrum.
Neque ſanè ſuſſlauæ, magna tempeſtate inſtante,
Ante facere ſolent pabulum ſaui apes,
Sed intus melléque & ſtructuris occupantur.
Neque in alto gruum elongati ordines eaſdem vias
Tendunt, conuerſi verò reuolanter abſiſtunt.
Neq; quando in ventorū trāquillitate aranea graciles ferātur,
Et flamma flagrent marceſcentis lucernæ,
Aut ignis lambat cinere, & ſerena lucernæ
Crede tempeſtati. Quid tibi refero quæcunque ſunt
Indicia per homines? Siquidem vel vili cinere
Ipſam concreto niuem obſerues licet.
Etiam per lucernam niuem, milio cùm ſimiles vndique
Circumcirca notas habet candicans propè ellychnium:
Carbone autem ardente, grandinem, quando candens
Ipſe videatur, in medio verò ipſo velut tenuis
Appareat nebula, igne intus candente.
Nec verò ilices fructu onuſtæ, neque nigra
Lentiſci ſinè ſigno ſunt. Paſſim autem frequens agricola
Continuo circumſpicit, ne ei æſtas è manu fluat.
Ilices quidem frequentis glandis non parum ferentes,
Hyemem certè nunciare ſolent haud leuiter inualeſcentem.
Neque nimis inſolenter grauidæ fiant vndiquaquam:
Sed magis procul à ſqualloré ſpicis compleantur arua.
Tribus vicibus verò lentiſcus fœtificat: tria itē incrementa
Fiunt fructus: fert autem indicia quodlibet
Ex ordine arationi. Etenim arandi tempus
Trifariam diuidunt, medium, & vtrinque extremum:
κ. [illegible] *Primus quidem primam arationem, medius verò mediam*
Fructus denunciat, vltimam autem vltimus aliorum.
Quem enim pulcherrimè fœtificans lentiſcus tulerit,
Illi præ aliis aratio frugifera extiterit:
Minutiſſimo verò, modica, at medio media.
Sic etiam flos trifariam ſcilla cum ſuperetur,
Signa aduertito ſimiliter meſſis.
Quæcunque verò in lentiſci arator obſeruauit fructus,
Eadem etiam in ſcilla deprehendit flore albo.
Sed cùm veſpæ autumni tempore glomeratim multæ
Paſſim conſtipatæ fuerint, etiam veſpertinas ante
Pleiades, dixerit quis ſubſecuturam hyemem,
Qualis in veſpis conglomeratur itidem turbo.
Fœminæ item ſues, fœminæ oues, & capræ
Cum redeant à paſtu, maribus omnibus
Admiſſis, rurſus mutuo coëant:
Ex hoc & veſpis multam hyemem prædicere ſolent.
Tarde autem coëuntibus capris, ouibúſque, ſuibúſque,
Gaudet pauper vir: quia ei parum calenti
Serenum monſtrant coacta annum.

Ηχῇ τε κείουσιν, καὶ ὑπότροποι ἀπτερύονται.
Καὶ δ' αὖ που γέρανοι μαλακῆς προπάροιθε γαλήνης
Ασφαλέως τανύσαιεν ἕνα δρόμον ἤλιθα πᾶσαι,
Οὐδὲ παλιῤῥόθιοι κατ' εὔδιοι φορέοιντο.
Ημος δ' * οὐρανόθεν καθαρὸν φάος ἀμβλύνωνται,
Οὐδέ ποθεν νεφέλαι πεπιεσμέναι ἀντιόωσιν,
Οὐδέ ποθεν ζόφος ἄλλος ὑποτρέχῃ, οὐδὲ σελήνη,
Αλλὰ τά γ' ἐξαπίνης αὔτως ἀμενηνὰ φέρωνται,
Μηκέτι τοι τόδε σῆμα γαληναίης ἐπικείσθω,
Αλλ' ἐπὶ χεῖμα δόκευε. καὶ ὁππότε ταὶ μὲν ἔασιν
Αὐτῇ ἐν χώρῃ νεφέλαι, ταὶ δ' ἄλλαι ἐπ' αὐταῖς,
Ταὶ μὲν ἀμειβόμεναι, ταὶ δ' ἐξόπιθεν φορέωνται.
Καὶ χῆνες κλαγγηδὸν ἐπειγόμεναι βρωμοῖο,
Χειμῶνος μέγα σῆμα, καὶ ἐννεάγηρα κορώνη
Νύκτερον ἀείδουσα, καὶ ὀψὲ βοῶντε κολοιοί,
Καὶ σπίνος ἠῷ σπίζων, καὶ ὄρνεα πάντα
Εκ πελάγους φεύγοντα, καὶ ὀρχίλος, ἢ καὶ ἐριθεὺς
Δύνων ἐς κοίλας ὀχεάς, καὶ φῦλα κολοιῶν
Εκ νομοῦ ἐρχόμενα τραφερῆς ἐπὶ ὄψιον αὖλιν.
Οὐδ' αὖ ἐπὶ ξουθαὶ μεγάλου χειμῶνος ἰόντος
Πρόσω ποιήσαιντο νομὸν κηροῖο μέλισσαι,
Αλλ' αὐτοῦ μέλιτός τε καὶ ἔργων εἰλίσσονται.
Οὐδ' ὑψοῦ γεράνων μακραὶ στίχες αὐτὰ κέλευθα
Τείνονται, στροφάδες δὲ παλιμπετὲς ἀπονέονται.
Μηδ' ὅτε νηνεμίῃ ἐν ἀράχνια λεπτὰ φέρηται,
Καὶ φλόγες αἰθύσσωσι μαραινομένοιο λύχνοιο,
Η πῦρ ἅπτηται σπουδῇ, καὶ ὑπεύδια λύχνα,
Πιστεύειν χειμῶνι. τί τοι λέγω ὅσσα πέλονται
Σήματ' ἐπ' ἀνθρώποις; δὴ γὰρ καὶ ἀεικέα τέφρη
Αὐτοῦ πηγνυμένη νιφετοῦ ἐπιτεκμήραιο·
Καὶ λύχνῳ χιόνος, κέγχροις ὅτ' ἐοικότα πάντῃ
Κύκλῳ σήματ' ἔχῃ πυριλαμπέος ἐγγύθι μύξα·
Ανθρακι δὲ ζώοντι, χαλάζης, ὁππότε λαμπρὸς
Αὐτὸς ἐείδηται, μέσσῳ δέ οἱ ἠΰτε λεπτὴ
Φαίνηται νεφέλη, πυρὸς ἔνδοθεν αἰθομένοιο.
Πρῖνοι δ' αὖ καρποῖο κατάχθεες, οὐδὲ μέλαιναι
Σχῖνοι, ἀπείρητοι. πάντῃ δέ τε πολλὰ δοκεύων
Αἰεὶ παπταίνει μή οἱ θέρος ἐκ χερὸς ἔρρῃ.
Πρῖνοι μὲν θαμινῆς ἀκύλου κατὰ μέτρον ἔχουσαι,
Χειμῶνός κε λέγοιεν ἐπὶ πλέον ἰσχύσοντος·
Μηδ' ἄδην ἔκπαγλα περιβριθοῖεν ἁπάντῃ,
Τηλοτέρω δ' αὐχμοῖο συνασταχύοιεν ἄρουραι.
Τριπλόα δὲ σχῖνος κυέει, τρισσαὶ δέ γε αὖξαι
Γίνονται καρποῖο· φέρει δέ τε σήμαθ' ἑκάστη
Εξείης ἀρότῳ. καὶ γάρ τ' ἀροτήσιον ὥρην
Τριπλόα μείρονται, μέσσην, καὶ ἐπ' ἀμφότερ' * ἄκρα·
Πρῶτος μὲν πρώτην ἄροσιν, μέσσος δέ τε μέσσην
Καρπὸς ἀπαγγέλλει, πυμάτην γε μὴν ἔσχατος ἄλλων.
Οντινα γὰρ κάλλιστα λοχαίη σχῖνος ἀέξῃ,
Κείνῳ γ' ἐξ ἄλλων ἄροσις πολυλήϊος εἴη,
Τῷ δέ γ' ἀφαυροτάτῳ ὀλίγη, μέσσῳ δέ τε μέσση.
Οὕτως δ' ἀνθερικὸς τριχθὰ σκύλλης ὑπερανθεῖ,
Σήματ' ἐπιφράσσασθαι ὁμοιΐου ἀμητοῖο.
Οσσα δ' ἐπὶ σχίνου ἀροτὴρ ἐπεφράσατο καρποῦ,
Τόσσα καὶ ἐν σκύλλης τεκμαίρεται ἄνθεϊ λευκῷ.
Αὐτὰρ ὅτε σφῆκες μετοπωρινὸν ἤλιθα πολλοὶ
Πάντῃ βεβρίθωσι, καὶ ἑσπερίων προπάροιθεν
Πληϊάδων, εἴποι τις ἐπερχόμενον χειμῶνα·
Οἷος ἐπὶ σφήκεσσιν ἑλίσσεται αὐτίκα δῖνος.
Θήλειαι δὲ σύες, θήλεια δὲ μῆλα, καὶ αἶγες,
Οππότ' ἀναστρωφῶσιν ὀχῆς, τὰ δέ γ' ἄρσενα πάντα
Δεξάμεναι πάλιν αὖτις ἀναβλήδην ὀχέωνται,
Αὕτως καὶ σφήκεσσι μέγαν χειμῶνα λέγοιεν.
Οψὲ δὲ μισγομένων αἰγῶν, μήλων τε συῶν τε,
Χαίρει ἄνολβος ἀνήρ, ὅτι οἱ μάλα θαλπιόωντι
Εὔδιον φαίνουσι βεβαιόμεναι ἐνιαυτόν.

Χαίρει κ(αὶ) γεράνων ἀγέλαις ὡραῖος ἀροτρεὺς
Ὥριον ἐρχομέναις, ὁ δ' ἀώριος αὐτίκα μᾶλλον.
Αὕτως γ(ὰρ) χειμῶνες ἐπέρχονται γεραίοισι·
Πρῶϊα μὲν κ(αὶ) μᾶλλον ὁμιλαδὸν ἐρχομένῃσι,
Πρώϊον· αὐτὰρ ὅτ' ὀψὲ κ(αὶ) οὐκ ἀγεληδὰ φανεῖσαι,
Πλειότερον φορέονται ἐπὶ χρόνον, οὐδ' ἅμα πολλαί,
Ἀμβολίῃ χειμῶνος ὀφέλλεται ὕστερα ἔργα.
Εἰ δὲ βόες κ(αὶ) μῆλα μετὰ βρίθουσαν ὀπώρην
Γαῖαν ὀρύσσωσιν, κεφαλὰς δ' ἀνέμοιο βορῆος
Ἀντία τείνωσιν, μάλα κεν τότε χείμερον αὐταὶ
Πληϊάδες χειμῶνα κατερχόμεναι φορέοιεν.
Μηδὲ λίην ὀρύχοιεν· ἐπεὶ μέγας οὐ κατὰ κόσμον
Γίνεται οὔτε φυτοῖς χειμὼν φίλος οὔτ' ἀρότοισιν.
Ἀλλὰ χιὼν εἴη πολλὴ μεγάλαις ἐπ' ἀρούραις,
Μήπω κεκριμένῃ μηδὲ βλωθρῇ ἐπὶ ποίῃ,
Ὄφρα τις εὐεστοῖ χαίρῃ ποτιδέγμενος ἀνήρ·
Μηδ' εἶεν καθύπερθεν ἐοικότες ἀστέρες αἰεί,
Μηδ' εἷς, μήτε δύω, μηδὲ πλέονες κομόωντες·
Πολλοὶ γ(ὰρ) κομόωσιν ἐπ' αὐχμηρῷ ἐνιαυτῷ.
Οὐδὲ μὲν ὀρνίθων ἀγέλαις ἠπειρόθεν ἀνήρ,
Ἐκ νήσων ὅτε πολλαὶ ἐπιπλήωσιν ἀρούραις
Ἐρχομένου θέρεος, χαίρει· περιδείδιε δ' αἰνῶς
Ἀμήτῳ, μή οἱ κενεὰ κ(αὶ) ἀχυρμιὲς ἔλθῃ
Αὐχμῷ ἀκηδής. χαίρει δέ που αἰπόλος ἀνήρ
Αὐταῖς ὀρνίθεσσιν, ἐπὴν κατὰ μέτρον ἴωσιν,
Ἐλπόμενος μετέπειτα πολυγλαγέος ἐνιαυτοῦ.
Οὕτω γ(ὰρ) μογεροὶ κ(αὶ) ἀλήμονες ἄλλοθεν ἄλλοι
Ζώομεν ἄνθρωποι· τὰ δὲ πὰρ ποσὶ πάντες ἕτοιμοι
Σήματ' ἐπιγνῶναι, κ(αὶ) ἐς αὐτίκα ποιήσασθαι.
Ἄρνασι μὲν χειμῶνας ἐτεκμήραντο νομῆες,
Ἐς νομὸν ὁππότε μᾶλλον ἐπειγόμενοι τροχόωσιν.
Ἄλλοι δ' ἐξ ἀγέλης κριοί, ἄλλοι δὲ κ(αὶ) ἀμνοὶ
Εἰνόδιοι παίζωσιν ἐρειδόμενοι κεράεσσιν.
Ἢ ὁπότ' ἄλλοθεν ἄλλοι ἀναπλήσσωσι πόδεσσι,
Τέτρασιν οἱ κοῦφοι, κεραοὶ γε μὲν ἀμφοτέροισιν.
Ἢ κ(αὶ) ὅτ' ἐξ ἀγέλης ἀέκοντα κινήσωσι,
Δείλην εἰσελάοντες ὁμῶς, τὰ δὲ πάντοθι ποίης
Δάκνωσιν, πυκινοῖσι κελευόμενα λιθάκεσσιν.
Ἐκ δὲ βοῶν ἐπύθοντ' ἀροτῆρες κ(αὶ) βουκόλοι ἄνδρες
Κινυμένου χειμῶνος· ἐπεὶ βόες ὁππότε χηλὰς
Γλώσσῃ ὑπωμαίοιο ποδὸς περιλιχμήσονται,
Ἢ κοίτῳ πλευρὰς ἐπὶ δεξιτερὰς τανύσονται,
Ἀμβολίην ἀρότοιο γέρων ἐπιέλπετ' ἀροτρεύς.
Ἡ δ' ὅτε μυκηθμοῖο περίπλειοι ἀγέρονται
Ἐρχόμεναι σταθμόνδε βόες βουλύσιον ὥρην,
Σκυθραὶ λειμῶνος πόριες κ(αὶ) βουβοσίοιο,
Αὐτίκα τεκμαίρονται ἀχείμεροι ἐμπλήσεσθαι.
Οὐδ' αἶγες, πρίνοιο περισπεύδουσαι ἀκάνθαις,
Εὔδιοι, οὐδὲ σύες φορυτῷ ἐπιμαργαίνουσαι.
Καὶ λύκος ὁππότε μακρὰ μονόλυκος ὠρύηται·
Ἢ ὅτ' ἀροτρήων ὀλίγον πεφυλαγμένος ἀνδρῶν
Ἔργα κατέρχηται σκέπαος χατέοντι ἐοικώς,
Ἐγγύθεν ἀνθρώπων, ἵνα οἱ λέχος αὐτόθεν εἴη,
Τρὶς περιτελλομένης ἠοῦς, χειμῶνα δοκεύειν.
Οὕτω κ(αὶ) προτέροις ἐπὶ σήμασι τεκμαίροιο
Ἐσσομένων ἀνέμων, ἢ χείματος, ἢ ὑετοῖο,
Αὐτὴν, ἢ μετ' αὐτὴν, ἢ τριτάτην ἔτ' ἐς ἠῶ.
Ἀλλὰ γ(ὰρ) οὐδὲ μύες τετριγότες εἴποτε μᾶλλον
Εὔδιοι ἐσκίρτησαν, ἐοικότες ὀρχηθμοῖσιν,
Ἄσκεπτοι ἐγένοντο παλαιοτέροις ἀνθρώποις.
Οὐδὲ κύνες· καὶ γάρ τε κύων,* ὀρύξατο ποσσὶν
Ἀμφοτέροις, χειμῶνος ἐπερχομένοιο δοκεύων.
Καὶ μὴν ἐξ ὕδατος κ(αὶ) καρκίνος ᾤχετο χέρσον,
Χειμῶνος μέλλοντος ἐπαΐσσεσθαι ὁδοῖο.
Καὶ μύες ἡμέριοι ποσσὶ στιβάδα στρωφῶντες
Κοίτης ἱμείρονται, ὅτ' ὄμβρου σήματα φαίνοι,
Κἀκεῖνοι χειμῶνα μύες τότε μαντεύονται.
Τῶν μηδὲν κατόκνει· καλὸν δ' ἐπὶ σήματι
σῆμα

Gaudet etiam gruum catervâ tempeſtiuus arator
Tempeſtiuè venientibus: intempeſtiuus verò è diuerſo magis:
Pari modo enim hyemes conſequuntur grues,
Cito quidem magis & conſtipatim venientes,
Cito: ſed quando ſerò & non gregatim viſa
Maius volant ad tempus, neque ſimul multa,
Dilatio hyemis promouet ſerotina opera.
Sin autem boues & oues poſt plenum autumnum
Terram cornupetant, capita verò ventum Boream
Contra tendant, valde tunc tempeſtuoſam ipſæ
Pleiades hyemem occidentes afferre ſolent.
Ne verò nimium fodiant: quoniam magna & immoderata
Fit, neque plantis hyems grata, neque arationibus:
Sed nix eſto multa ſpatioſis in aruis,
Nedum diſcretæ, neque grandi in ſegete,
Quo quilibet anni feracitate gaudere poſſit fruens vir.
Nec item fuerint deſuper viſæ ſtellæ ſemper
Vel vna, vel duæ, vel plures comatæ:
Multæ enim comantur in arido anno.
Neque quidem volucrum agminibus in continente degens
Ex inſulis cùm multa irruant arua
Veniente tempeſtate gaudet: timet verò anxie
Meſſi, ne ei vacua & ſine granis veniat
Squallore læſa: gaudet verò opilio
Ipſis volucribus, cum non omnino paucæ veniant,
Spem capiens ſequentis lacte abundantis anni.
Sic enim ærumnoſi & inſtabiles alibi alij
Viuimus homines: atque ea quæ ante pedes ſunt omnes pa-
Signa cognoſcere, & in poſterum capere. *(rati*
Agnis quidem tempeſtates obſeruare ſoliti ſunt paſtores
Ad pabulum cum magis feſtinantes currant:
Alij etiam è grege arietes, alij item agnelli
In itinere ludant, innixi cornibus.
Aut quando alibi alij referiant pedibus,
Quatuor leues, cornuti verò duobus.
Vel quando aliqui è grege inuitè moueantur
Veſpere ad ſtabulum redeuntes ſimul, ſed vndique herbam
Arrodant crebris impetiti lapillis.
Sed & à bobus ſigna capere ſolent agricolæ & armentarij
Surgentis tempeſtatis: ſiquidem boues quando vngulas
Lingua poſteriorum pedum circumlingant,
Aut ſtabulo latere ſuper dextero iaceant extenti,
Ad differendam arationem peritus ſpectat arator.
Etiam quando mugientes plus ſolito congregentur
Venientes ad ſtabulum boues veſpertino tempore,
Triſtes, è prato vitulæ & paſtu:
Tunc indicant ante tempeſtatem ſe cupere ſaturari.
Neque capræ ilicis ſtudioſæ circum ramos,
Serenæ ſunt: neque ſues in luto furentes.
Item lupus quando altè ſolus ab alijs eiulet,
Aut quando agricolarum parum cautus virorum
Opera accedat, tegmine indigenti ſimilis
Vicinè hominibus, vt ei lectus ibi ſit,
Ad tertiam exorientem auroram tempeſtatem obſerua.
Sic etiam prioribus in ſignis coniecturam facito
Futurorum ventorum, aut tempeſtatis, aut pluuiæ,
Aut præſentem, aut poſt præſentem, aut tertiam denique ad
auroram.
At vero neque mures vociferantes, ſi quando frequentius
Sereni ſaliunt, ſimiles tripudiantibus,
Sine ſignificatione habiti ſunt veteribus hominibus:
Neque canes: etenim canis fodere conſueuit pedibus * ὠρύξατο
Ambobus, tempeſtatem inſtantem ſentiens.
Quin ex aqua etiam cancer egredi ſolet, terra
Tempeſtate futura accingendo ſe itineri.
Etiam mures domeſtici lectulum ſternentes
Cubitum deſiderant, cùm pluuiæ ſignum appareat:
Et illi tempeſtatem mures tunc vaticinantur.
Quorum nullum faſtidito. bonum verò eſt cum ſigno ſi-
gnum.

Obſeruare:magis verò duobus in vnum tendentibus
Spes eſto:tertio autem confidas licet.
Semper item prætereuntis numerare poteris anni
Signa,conferens ſicubi etiam ſub ſtella tali
Aurora exoriente tranſeas, vel occidente,
Quale etiam ſignum nunciet. Impensè verò idoneum fuerit
Contemplari decreſcentis inſtantiſque menſis
Quartas vtráſque:hæ enim ſimul coeuntium
Menſium terminos habent,cum maximè dubius æther
Octo noctibus eſt defectu pulchræ aſpectu Lunæ.
Quæ ſimul omnia contemplatus ad annum,
Haud vnquam leuiter ſuper æthere ſignificabis.

Finis Arati Apparentium & prognoſticorum.

Σκέπτεσθαι· μᾶλλον δὲ δυοῖν εἰς ταυτὸν ἰόντων
Ελπωρὴ τελέθοι· τριτάτῳ δέ κε θαρσήσειας.
Αἰεὶ δ' αὖ παριόντος ἀριθμοίης ἐνιαυτοῦ
Σήματα συμβάλλων, ὅπου καὶ ἐπ' ἀστέρι τοίῳ
Ηὼς ἀντέλλοντι κατέρχεται ἢ κατιόντι,
Οπποῖον καὶ σῆμα λέγοι. μάλα δ' ἄρκιον εἴη
Φράζεσθαι φθίνοντος ἱσταμένοιό τε μηνὸς
Τετράδας ἀμφοτέρας. αἱ γάρ τ' ἄμυδις συνιόντων
Μηνῶν πείρατ' ἔχουσιν, ὅτε σφαλερώτατος αἰθὴρ
Οκτὼ νυξὶ πέλει, χήτει χαροποῖο σελήνης.
Τῶν ἄμυδις πάντων ἐσκεμμένος εἰς ἐνιαυτὸν,
Οὐδέποτε σχεδίως κεν ἐπ' αἰθέρι τεκμήραιο.

Τέλος τῶν τοῦ Αράτου φαινομένων καὶ διοσημείων.

ΝΙΚΑΝΔΡΟΥ

ΝΙΚΑΝΔΡΟΥ ΘΗΡΙΑΚΑ

ΚΑΙ ΑΛΕΞΙΦΑΡΜΑΚΑ.

Admonitio ad Lectorem.

CVm nulla nobis de verbo ad verbum verſio ſuppeteret, Græcum textum hîc tibi ſolum damus, ne tamen hac in re officium erga te noſtrum mancum videretur, Iacobi Greuini medici & philoſophi Pariſienſis doctiſſimi verſibus Latinis tranſlationē ſubiunximus, qui etſi πρὸς πόδα Græcis non reſpondeant, ſunt tamen tam elegantes & eruditi, mentique Nicandri ita conſoni, vt ipſi etiam Ligurino Momo facilè ſatisfacere poſſint.

ΘΗΡΙΑΚΑ.

ῬΕΙΑ κέ τοι μορφάς τε σίνη τ' ὀλοφώια θηρῶν
Ἀπροϊδῆ τύψαντα, λύσιν θ' ἑτεραλκέα κήδευς,
Φίλ' Ἑρμησιάναξ, πολέων κυδίστατε παῶν,
Ἔμπεδα φωνήσαιμι. σὲ δ' ἂν πολυεργὸς ἀροτρεὺς
Βουκαῖός τ' ἀλέγοι, καὶ ὀροιτύπος, εὖτε καθ' ὕλην
Ἢ καὶ ἀροτρεύοντι βάλοι ὕπο λοιγὸν ὀδόντα,
Τοῖα περιφρασθέντος ἀλεξητήρια νούσων.
Ἀλλ' ἤτοι κακοεργὰ φαλάγγια, σὺν καὶ ἀνιγροὺς
Ἑρπηστὰς, ἔχιάς τε, καὶ ἄχθεα μυρία γαίης, γρ. ἔχιδνα
Τιτήνων ἐνέπουσιν ἀφ' αἵματος, εἰ ἐτεόν περ
Ἀσκραῖος μυχάτοιο Μελισσήεντος ἐν ὄχθαις
Ἡσίοδος κατέλεξε, παρ' ὕδασι Περμησσοῖο.
Τὸν δὲ χαλαζήεντα κόρη Τιτηνὶς ἀνῆκε
Σκορπίον, ἐκ κέντροιο τεθηγμένον, ἦμος ἐπέχρε
Βοιωτῷ τεύχουσα κακὸν μόρον Ὠαρίωνι,
Ἀχράντων ὅτε χερσὶ θεῆς ἐδράξατο πέπλων.
Αὐτὰρ ὅγε στιβαροῖο κατὰ σφυρὸν ἤλασεν ἴχνευς
Σκορπίος ἀπροϊδὴς, ὀλίγῳ ὑπὸ λᾶι* λοχήσας. γρ. [illegible]
Τοῦδε τέρας ἀρίσημον ἐν ἄστρασιν ἀπλανὲς αὔτως,
Οἷα κυνηλατέοντος, ἀείδελον ἐστήρικται.
Ἀλλὰ σύ γε σταθμοῖο καὶ αὐλίου ἑρπετὰ φύγδην
Ῥηϊδίως ἐκ πάντα διώξεαι, ἢ ἀπὸ τέρσευς,
Ἠὲ καὶ αὐτοπόνοιο χαμευνάδος, ἦμος ἀν' ἀγροὺς
Θάλπος ἀυδήεις θέρεος* πνιγόεσσαν ἀϋτμὴν, γρ. πνιγόεντος
Αἴθριος ἐν καλάμῃ στορέσας ἀκρέσπερος εὕδῃς,
Ἢ καὶ ἀν' ὑλήεντα παρὰ λόφον, ἢ ἐνὶ βήσσης
Ἐσχατιῇ, ὅθι πλεῖστα κινώπετα βόσκεται ὕλην,
Δρυμοὺς καὶ λασιῶνας, ἀμορβαίους τε χαράδρας·
Καί τε παρὲξ λιστρωτὸν ὅθεν δρόμον, ἠδ' ἵνα ποίη
Πρῶτα κυϊσκομένη σκιάει χλοάοντας ἰάμνους.
Τῆμος ὅτ' ἀζαλέων φολίδων ἀποδύεται γῆρας
Μῶλυς ἐπιστείχων, ὅτε φωλεὸν εἴαρι φεύγων,
Ὄμμασιν ἀμβλώσσει· μαράθου δὲ ἑ νήχυτος ὄρπηξ
Βοσκηθεὶς ὠκύν τε καὶ αὐγήεντα τίθησι·
Θυμβραίην δ' ἐξελάσεις ὄφεων δηλήμονα κῆρα,
Καπνείων ἐλάφοιο πολυγλώχινα κεραίην,
Ἄλλοτε δ' ἀζαλέην καίων ἐγγαγγίδα πέτρην,
Ἣν οὐδὲ κρατεροῖο πυρὸς δαμάζεται ὁρμή.
Ἐν δὲ πολυσχιδέος βλήχρου πυρὶ βάλλεο χαίτην·
Ἢ σύ γε κεχρυόεσσαν ἰὸν σὺν θαλπτέα ῥίζαν,
Καρδάμου ἀμμίξας ἰσοβαρεῖ, μίσγε δ' ἐν ἴσου
Ζορκὸς ἐνὶ πλάστιγγι νέον κέρας ἀσκηθὲς ἴσῳ·
Καί τε μελανθείου βαρυαεὸς, ἄλλοτε θεῖον,
Ἄλλοτε δ' ἀσφάλτοιο φέρων ἰσοβαρέα μοῖραν.
Ἢ σύ γε Θρηΐκιον ἐνὶ φλέξας πυρὶ λᾶαν,
Ὅς θ' ὕδατι βρεχθεὶς σελαγεῖται, ἔσβεσε δ' ἀϋτμὴ
Τυτθὸν ὅτ' ὀσμήσηται ἐπιρρανθέντος ἐλαίου.
Τὸν δ' ἀπὸ Θρηΐκης νομέες ποταμοῖο φέροντες,
Ὃν Πόντον καλέουσι, τόθι Θρήϊκες ἀμορβοὶ
Κριοφάγοι μήλοισιν ἀργηλοῖσιν ἕπονται.
Ναὶ μὴν καὶ βαρύοδμος ἐπὶ φλογὶ μοιρηθεῖσα
Χαλβάνη, ἄκνηστίς τε, καὶ ἡ πρίονι τομαίη
Κέδρος πουλυόδουσι κατὰ ψηχθεῖσα γενείοις,
Ἐν φλογιῇ καπνηλὸν ἄγει καὶ φύξιμον ὀδμήν.
Τοῖς δὲ χαραδραῖα κοῖλα καὶ ὑλωρίας ἄντρα
Κεινώσεις, δαπέδῳ δὲ πεσὼν ὕπνοιο κορέσσῃ.
Εἰ δὲ τὰ μὲν καμάτῳ ἀπολύεται, ἄγχι δέ τοι νὺξ
Αὖλιν ἄγει, κοίτου δὲ λιλαίεαι ἔργον ἀνύσσας,
Τῆμος δὲ ποταμοῖο πολυρραγέος μετὰ δίνας
Τερπνηλὸν καλαμίνθον ὀπάζεο χαιτήεσσαν.
Πολλὴ γὰρ λιβάσιν* παρ' ἀέξεται, ἀμφί τε χείλη γρ. [illegible]
Βόσκεται, ἀγλαύροισιν ἀγαλλομένη ποταμοῖσιν.
Ἢ σύ γ' ὑποστορέσαιο λύγον πολυανθέα κόψας,
Ἢ πόλιον βαρύοδμον, ὃ δὴ ῥίγιστον ὄδωδεν.
Ὡς δ' αὔτως ἔχιον, ὀριγανόεσσά τε χαίτη,
Ναὶ μὴν ἀβροτόνοιο τό, τ' ἄγριον οὔρεσι θάλλει
Ἀργεννὸν ὑπὸ θῖνας, ἢ ἑρπύλλοιο νομαίου,
Ὅς τε φιλόζωος νοτερὴν ἐπιβόσκεται αἶαν,
Ῥιζοβόλος λασίοισιν ἀεὶ φύλλοισι κατηρής.
Φράζεο δ' ἐμπίσει χαμαιζήλοιο κονύζης
Ἄγνου τε βρύα λευκὰ, καὶ ἐμπρίοντ' ὀνόγυρον.
Αὔτως τετρήχοντα τομαῖς ὑπὸ κλήματα σίδης,
Ἠὲ καὶ ἀσφοδέλοιο νέον* πολυαυξέα μόσχον, γρ. [illegible]
Στρύχνον τε [illegible]
βούτιν,
Ἦμος ὅτε σμήχουσι βόες καυλεῖα φαγοῦσαι.
Ναὶ μὴν πευκεδανοῖο βαρυπνόου, ὅτε καὶ ὀδμὴ
Θηρί' ἀποστείχει τε καὶ ἀντιόωντα διώκει.
Καὶ τὰ μὲν εἰκαίῃ παρ' ὁδοῦ καὶ ἀγραυλεῖ κοίτῃ
Ἄλλα δὲ φωλειοῖσι, τὰ δ' ἐμφράξαιο χελείας.
Εἰ γε μὲν ἐς τεῦχος κεραμήϊον ἠὲ καὶ ὄλπην
Καδμίδας ἐνθρύπτων λιπάοις ἀλείφατα γυῖα,
Ἢ καὶ πευκεδάνοιο βαρυπνέος, ἄλλοτ' ὀρείου
Ἂμ καταψήχοιο λίπει ἐνὶ φύλλα κονύζης·
Αὔτως δ' ἠθήσαντ' ἐλελίσφακον, ἐν δέ τε ῥίζαν
Σιλφίου, ἣν κνήστει κατατρίψειας ἐόντες·
(Πολλάκι καὶ βροτέων σίδηρον ὑποστρέψειεν ὀδμή)
Εἰ δὲ σύ γε τρίψας ὀλίγῳ ἐν βάμματι κάμπην
Κηπαίην δροσόεσσαν, ὅθι χλοερῇσι νῶτα,
Ἠὲ καὶ ἀγριάδος μαλάχης ἐγκύμονα καρπὸν
Γυῖα πέριξ λιπάσειας, ἀναίμακτός κεν ἰαύοις.
Ψήχου δ' ἐν στόρνῳ κεφαλὰς μηλώνυμι θυίας

ἐς

Ἐμπλοῦ ἀβροτόνοιο δύω κομόωντας ὀράμνους,
Κάρδαμά τ' ἀμμίγδην, ὀδελοῦ δέ οἱ αἴσιον ὁλκήν.
Ἐν δὲ χεροπληθῆ καρπὸν νεοθηλέα δαύκου
Λειαίνειν τριπτῆρι· τὰ δ' ἐσχαρίδια πλάσσων,
Τέρσαι ὑπὸ σκιόεντι βαλὼν ἀνεμώδεϊ χώρῳ·
Αὖα δ' ἐν ὅλμῳ θρύπτε, καὶ αὐτίκα γυῖα λιπαίνοις.
Εἴγε μὲν ἐκ τριόδοιο νεημελγέα κνώδαλα χόρσῳ
Ζωὰ νέον θορνυμένα καὶ ἔνθορα τοῖσδε βάλλοις,
Δοιοὺς ὀλομένοισιν ὁμοζυγέεσσιν ἄταις.
Ἐν μὲν γὰρ μυελοῖο νεοσφαγέος ἐλάφοιο
Δραχμάων πίσυρον δεκάδος καταβάλλεο βρῖθος,
Ἐν δὲ τρίτην μοῖραν ῥοδέης χεοῖς, ἥν τε θυωρὴν
Πρώτην μεσσατίην τε πολύτριπτον καλέουσιν.
Ἰσόμορον δ' ὠμοῖο χέειν ἀργῆτος ἐλαίου,
Τετράμορον κηροῖο· τὰ δ' ἐν περιηγέϊ χύτρῃ
Θάλπε κατασπέρχων, ἔστ' ἂν περὶ σάρκες ἀκηδεῖς
Μηδόμεναι θρύπτωνται, ἔπειτα δὲ λάζεο τυκτὴν
Εὐεργῆ λάκτιν, τὰ δὲ μυελὰ πάντα ταράσσειν
Συμφύρδην ὀρίνοντι. ἑκὰς δ' ἀπόρουσον ἀκάνθας·
Καὶ γὰρ ταῖς κακοεργὸς ὁμῶς ἐντέτροφεν ἰός.
Γυῖα δὲ πάντα λίπαζε καὶ εἰς ὁδὸν, ἢ ἐπὶ κοῖτον·
Ἢ ὅταν αὐαλέου θέρεος μεθ' ἁλώϊα ἔργα
Ζωσάμενος, θρίνακι βαθὺν διακρίνεαι ἄντλον.
Εἰ δέ που ἐν δακέεσσιν ἀφαρμάκτῳ χροῒ κύρσῃς,
Ἀχλύμνος οἶτον, (ὅτε δὴ κακὸν ἄνδρας ἰάπτει)
Αἶψά κεν ἡμετέρῃσιν ἐρωήσειας ἐφετμαῖς.
Τῶν ἤτοι θήλεια παλίγκοτος ἀντομένοισι,
Δάγματι πλειοτέρη, καὶ ὁλκαίην ἐπισειρήν.
Τοὔνεκα καὶ θανάτοιο θοώτερος ἵξεται αἶσα.
Ἀλλ' ἤτοι θέρεος βλαβερὸν δάκος ἐξαλέασθαι,
Πληϊάδων φάσιας δεδοκημένος, αἳ δ' ὑπὸ ταῦρον
Ὁλκαίην ψαίουσαι, ἀλίζωνες φορέονται,
Ἢ ὅτε σὺν τέκνοισι θερειομένοισιν ἀβοσκὴς
Φωλειοῦ λοχάδην ὑπὸ γωλεὰ διψὰς ἰαύῃ·
Ἢ ὅτε δὴ λίπῃσι μεθ' ἣν νομὸν, ἢ ἐπὶ κοῖτον
Ἐκ νομοῦ ὑπνώουσα κίῃ κεκορημένη ὕλης.
Μὴ σύ γ' ἐνὶ τριόδοισι τύχοις, ὅτε δῆγμα πεφυζὼς
Περκνὸς ἔχις θύνῃσι τυπὴν ψολόεντος ἐχίδνης,
Ἡνίκα θορνυμένου ἔχιος, θολερῷ κυνόδοντι
γρ. ἀμὺξ Θουρὰς* ὀδὰξ ἐμφῦσα κάρην ἀπέκοψεν ὁμεύνου.
Οἱ δὲ πατρὸς λώβην μετεκίαθον αὐτίκα τυτθοὶ
Γεινόμενοι ἔχιες, ἐπεὶ διὰ μητρὸς ἀραιὴν
Γαστέρ' ἀναβρώσαντες, ἀμήτορες ἐξεγένοντο.
Οἴη γὰρ βαρύθει ὑπὸ κύματι· ταὶ δὲ καθ' ὕλην
Ὠοτόκοι ὄφιες λεπυρὴν θάλπουσι γενέθλην.
Μηδ' ὅτε ῥικνῆεν φολίδων ἀπὸ γῆρας ἀμέρσας,
Ἂψ ἀναφοιτήσῃ νεαρῇ γε κεχαρμένος ἥβῃ.
Ἢ ὁπότε σκαρθμοὺς ἐλάφων ὀχεῇσιν ἀλύξας,
Ἀνδρὸς ἐνισκίμψῃ χολόων θυμοφθόρον ἰόν.
Ἔξοχα γὰρ δολιχοῖσι κινωπησταῖς κοτέουσι
Νεβροτόκοι καὶ ζόρκες· ἀνιχνεύουσι δὲ πάντα
Τρηχαλά θ', αἱμασιάς τε, καὶ εἰλυοὺς ἐρέοντες,
Σμερδαλέῃ μυκτῆρος ἐπισπέρχοντες ἀϋτμῇ.
Ναὶ μὴν καὶ νιφόεσσα φέρει δυσπαίπαλος Ὄθρυς
Φοινὰ δάκη, κοῖλαί τε φάραγγες καὶ τρηχέες ἀγμοί,
Καὶ λέπας ὑλῆεν, τόθι διψὰς ἐμβατέει σήψ.
Χροιῇ δ' ἀλλόφατόν τε, καὶ οὐ μίαν εἶδος ἴσχει,
Αἰὲν εἰσάμενος χώρῳ ἵνα χηραμὰ τεύχῃ.
Τῶν οἱ μὲν λίθακάς τε καὶ ἕρμακας ἐνναίοντες,
Παυρότεροι, παχεῖς τε καὶ ἔμπυρες· οὔ κεν ἐκείνων
Ἀνδράσι δῆγμα πέλει μεταμώνιον, ἀλλὰ κακηδές.
Ἄλλος δ' αὖ κόχλοισι δομὴν ἰνδάλλεται αἰνῆς,
Ἄλλῳ δ' ἐγχλοάουσα λεπὶς περιμήκεα κύκλον
Ποικίλον αἰόλλει· πολέες δ' ἀμάθοισι μιγέντες
Σπείρῃ λεπρυόωνται, ὑποδυόμενοι ψαμάθοισι.
Φράζεο δ' αὐαλέαις μὲν ἐπὶ φρικτὴν φολίδεσσιν
Ἀσπίδα φοινήεσσαν, ἀμυδρότατον δάκος ἄλλων.
Τῇ μὲν γάρ τε κέλευθος ὁμῶς κατ' ἐναντίον ἕρπει
Ἀτραπὸν ὁλκαίην δολιχῷ μηρύγματι γαστρός.
Ἡ καὶ σμερδαλέον μὲν ἔχει δέμας, ἐν δὲ κελεύθῳ
Νωχελὲς ἐξ ὁλκοῖο φέρει βάρος· ὑπναλέοις δὲ
Αἰὲν ἐπιλλίζουσα φαείνεται ἐνδυκὲς ὄσσοις.
Ἀλλ' ὅταν ἢ δέδουπε νέον οὔασιν, ἤ τιν' αὐδὴν
Ἀθρήσῃ, νωθρὸν μὲν ἀπὸ ῥέθεος βάλεν ὕπνον,
Ὁλκῷ δὲ τροχόωσαν ἅλων εἰλίξατο γαίῃ,
Σμερδαλέον δ' ἀνὰ μέσσα κάρη πεφρικὸς ἀείρει.
Τῆς ἤτοι μῆκος μὲν, ὃ κύντατον ἔτρεφεν αἶα,
Ὀργυιῇ μετρητόν· ἀτὰρ περιβάλλεται εὖρος
Ὅσσον τ' αἰγανέην δορατοξόος λεύσει τέκτων,
Εἰς ἐνοπὴν ταύρων τε βαρυφθόγγων τε λεόντων.
Χροιὴ δ' ἄλλοτε μὲν ψαφαρὴ ἐπιδέδρομε νώτοις,
Ἄλλοτε μηλινόεσσα, καὶ αἰόλος, ἄλλοτε τεφρή.
Πολλάκι δ' αἰθαλόεσσα, μελαινομένη ὑπὸ βώλῳ
Αἰθιόπων, οἵην τε* πολύστομος εἰς ἅλα Νεῖλος γ. πολύσπορος.
Πλησάμενος κατέχευεν ἄσιν, σερύτυψε δὲ πόντῳ.
Δοιοὶ δ' ἐν σκυνίοισιν ὑπερφαίνουσι μετώπου
Οἷα τύλοι, τὸ δ' ἔνερθεν ὑπαιφοινίσσεται ὄμμα
Πολλὸν ὑπὸ σπίεος. ψαφαρὴς δ' ἀναπίμπλαται αὐχὴν
Ἄκριτα πιμφύζοντος, ὅτ' ἀντομένοισιν ἐπῇσι
Αἶψα περιπιμπράζεται, ἐπιζαμενὴς κοτέουσα.
Τῆς ἤτοι πίσυρες κοῖλοι ὑπένερθεν ὀδόντες
Ἀγκύλοι ἐν γναθμοῖς δολιχήρεες ἐρρίζωνται
Ἰοδόκοι· μύχατος δὲ χιτὼν ὑμένεσσι καλύπτει,
Ἔνθεν ἀμείλικτον γυίοις ἐμβάζεται ἰόν,
Ἐχθρῶν που τέρα κεῖνα καρήασιν ἐμπλάσσειε.
Σαρκὶ γὰρ οὔτε τι δῆγμα φαείνεται, οὔτε δυσαλθὲς
Οἶδος ἐπιφλέγεται· καμάτῳ δ' ἄτερ ὄλλυται ἀνήρ,
Ὑπναλέον δ' ἐπὶ νῶκαρ ἄγει βιότοιο τελευτήν.
Ἰχνεύμων δ' ἄρα μοῦνος ἀκήριος ἀσπίδος ὁρμὴν,
Ἠμὲν ὅτ' ἐς μόθον εἶσιν, ἀλεύεται, ἠδ' ὅτε λυγρὰ
Θαλπούσης ὄφιος κνεφέου ὠὰ γαίῃ·
Πάντα διεσκήνιψε, καὶ ἐξ ὑμένων ἐτίναξε
Δαρδάπτων, ὀλοοῖς δὲ συνερράδαγησεν ὀδοῦσι.
Μορφὴ δ' ἰχνεύταο κινωπέτου, οἷον ἀμυδρῆς
Ἰκτίδος, ἥτ' ὄρνισι κατοικιδίοισιν ὄλεθρον
Μαίεται, ἐξ ὕπνοιο καθαρπάζουσα πεταύρων,
Ἔνθα λέχος τεύχονται ἐπ' ἰκρίον, ἢ καὶ ἀφαυρὰ
Τέκνα ποδαβάσκοισιν ὑπὸ πτεροῖσι θέρμουσι.
Ἀλλ' ὅταν Αἰγύπτοιο παρὰ θρυόεντας ἰάμνους
Ἀσπίδι μῶλον ἄγῃσιν ἀθέσφατον εἰλικόεσσαν,
Αὐτίχ' ὁ μὲν ποταμόνδε καθήλατο, τύψε δὲ κώλοις
Ταρφέας ἰλυόεσσαν, ἄφαρ δ' ἐφορύξατο γυῖα
Πηλῷ ἀλινδηθεὶς ὀλίγον δέμας, εἰσόκε λάχνην
Σείριος ἀζήνῃ, τεύξῃ δ' ἄγναμπτον ὀδόντα.
Τῆμος δ' ἢ κάρη λιχμήρεος ἑρπηστᾶο
Σμερδαλέης ἔβρυξεν ἐπάλμενος, ἠὲ καὶ οὐρῆς
Ἁρπάξας, βρυόεντος ἔσω ποταμοῖο κύλισσεν.
Εὖ δ' ἂν ἔχιδν' ἐνέποιεν ἴδοις* πολυδηνέα μορφὴν, γρ. πολυδεινέα
Ἄλλοτε μὲν δολιχὴν, ὁτὲ παυρὰ δὲ τοῖον ἀέξει
Εὐρώπη τ' Ἀσίη τε· τὰ δ' οὐκ ἐπιείκελα δήεις.
Ἤτοι ἀν' Εὐρώπην μὲν ὀλίζονα, καί θ' ὑπὲρ ἄκρας
Ῥώθωνας, κεραοί τε καὶ ἀργίλεπες τελέθουσιν·
Οἱ μὲν ὑπὸ Σκείρωνος ὄρη, Παμβώνιά τ' αἰπά,
Ῥύπαιον, Κόρακός τε πάγον, πολιόν τ' Ἀσέληνον.
Ἀσὶς δ' ὀργυόεντα καὶ ἐς πλέον ἑρπετὰ βόσκει,
Οἷα περὶ τρηχὺν Βουκάρτερον, ἢ καὶ ἐρυμνὸν
Αἰγαγέας σκοπιὴν, καὶ Κέρκαφος ἐντὸς ἐέργει.
Τῶν ἤτοι βρεχμοὶ μὲν ἐπὶ πλατέες, ἠδ' ὑπὲρ ἄκρον
Ὁλκαῖον ἀντίρης κολοβὴν ἐπελίσσεται οὐρὴν
Ἀργαλέας φρίσσουσα ἐπιπρηνὸν φολίδεσσιν·
Νωθεῖ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα διὰ δρυμὰ νίσσεται ὁλκῷ.
Πᾶς δέ τοι ἐξυκάρηνος ἰδεῖν ἔχις, ἄλλοτε μῆκος
Μάσσων, ἄλλοτε παῦρος· ἀκιδνότερος δὲ κατ' οὖρον
Νηδύος· αἱ δὲ μύουρες ἐφολκαίην τετάνυσται,
Ἴσως μὲν πεδανὴ δολιχοῦ ὑπὸ πείρασιν ὁλκοῦ,
Ἴσως δ' ἐκ φολίδων τετριμμένη. αὐτὰρ ἐνωπῆς
Γλήνεα φοινίσσει τεθοωμένος, ὀξὺ δὲ δικρῇ
Γλώσσῃ λιχμάζων νέατον* σκωλύπτεται οὐρήν. γρ. σκωλύνεται

Κωκυτὸν δ' ἐχιναῖον ἐπιπλείουσιν ὁδῖται.
Τοῦ μὲν ὑπὲρ κυνόδοντε δύο χροῒ τεκμαίρονται
Ἰὸν ἐρευγόμενοι· πλέονες δέ τοι αἰὲν ἐχίδνης.
Οὔλῳ γὰρ στομίῳ ἐμφύεται· ἀμφὶ δὲ σαρκὶ
Ῥεῖά κεν ἀρμυθέντας ἐπιφράσσαιο χαλινούς.
Τῆς καὶ ἀπὸ πληγῆς φέρεται λίπει εἴκελος ἰχώρ,
Ἄλλοτε δ' αἱματόεις, ποτὲ δ' ἄχροος· οἱ δ' ἐπὶ οἱ σάρξ
Πολλάκι μὲν χλοάουσα βαρεῖ ἀναδέδρομεν οἴδει,
Ἄλλοτε φοινίσσουσα, τότ' εἴδεται αὖτε πελιδνή.
Ἄλλοτε δ' ὑδατόεν κυέει βάρος· αἱ δὲ θαμειαὶ
Πομφόλυγες τὼς εἴ γε πυρί, φλύκταιναι ἀραιαὶ
Οἷα πυρικμήτοιο χροὸς πλαδόωσιν ὕπερθεν.
Σηπεδόνες δέ οἱ ἀμφὶς ἐπίδρομοι, αἱ μὲν ἄτερθεν,
Αἱ δὲ κατὰ πληγὴν ἰοειδέα λοιγὸν ἰεῖσαι.
Πᾶν δ' ἐπί οἱ δριμεῖα δέμας καταβόσκεται ἄτη,
Ὀξεῖα πυρπολέουσα· κατ' ἀσφάραγον δέ τε λυγμοὶ
Κίονά τε ξυνιόντες ἐπασσύτεροι κλονέουσιν.
Ἀμφὶ καὶ ἰλίγγοις δέμας ἄχθεται· αἶψα δὲ γυίοις
Ἀδρανίη βαρύθουσα, καὶ ἰξυῖ [illegible] ἵζει·
Ἐν δὲ κάρῃ σκοτόεν βάρος ἵσταται. αὐτὰρ ὁ κάμνων
Ἄλλοτε μὲν δίψῃ φάρυγα ξηραίνεται αὔην,
Πολλάκι δ' ἐξ ὀνύχων ἔχει κρύος· ἀμφὶ δὲ γυίοις
Χειμερίη ζαλόωσα πέριξ βέβριθε χάλαζα.
Πολλάκι δ' αὖ χολόεντας ἀπήμεσε νηδύος ὄγκους,
Ὠχραίνων δέμας ἀμφίς· ὁ δὲ νοτίων περὶ γυίοις
Ψυχρότερος νιφετοῖο βολῆς περιχεύεται ἱδρώς.
Χροιὴν δ' ἄλλοτε μὲν μολίβου ζοφοειδέος ἴσχει,
γρ. χάλκης Ἄλλοτε δ' ἠερόεσσαν, τότ' ἄνθεσιν εἴσατο* χαλκοῦ.
Εὖ δ' αὖ καὶ δολόεντα μάθοις ἐπιόντα κεράστην,
Ἤτ' ἔχεν· τοῦ γάρ τε δομὴν ἰνδάλλεται ἴσην.
Ἄλλοτε μὲν πίσυρες, τότ' ἐν δοιοῖσι κεράσιν.
Ἤτοι ὁ μὲν κολὸς ἔστιν, ὁ δ' αὖ κεράεσσι πεποιθώς,
Χροιῇ δ' ἐν ψαφαρῇ λεπτύνεται, ἐν δ' ἀμάθοισιν
Ἢ καὶ ἁματροχιῇσι παρὰ στίβον ἐνδυκὲς αὔει.
Τὼν ἤτοι ἀτέρησιν ὁ μὲν θεὸς ἀντία θύνει
Ἀτραπὸν ἰθείαν δολιχῷ μηρύγματι γαστρός·
Αὐτὰρ ὅγε σκαιὸς μεσάτῳ ἐπαλινδεῖται ὄλκῳ,
Οἶμον ὁδοιπλανέων σκολιὴν τετρηχότι νώτῳ·
Τράμπιος ὁλκαίης ἀκάτῳ ἴσος, ἥτε δι' ἅλμης
Πλευρὸν ὅλον βάπτουσα κακοσταθέντος ἀήτεω,
Εἰς ἄνεμον βεβίηται ὑπούρεος λιβὸς οὔρῳ.
Τοῦ μὲν, ὅταν βρύξῃσιν, ἀεικέλιον περὶ τύμμα
Ἥλῳ ἐειδόμενον τυλόεν πέλει· αἱ δὲ πελιδναὶ
Φλύκταιναι, πέμφιξιν ἐειδόμεναι ὑετοῖο,
Δῆγμα πέριξ πλάζονται ἀμυδρήεσσαι ἐς ὠπήν.
Ἤτοι ἀραιότερον τελέει πόνον· ἐννέα δ' αὐγὰς
Ἠελίου μογέων ἐπιόσσεται, οἷσι κεράστης
Οὐλόμενον κακοεργὸν ἐνιχραύσει κυνόδοντα.
Διπλοῖς δ' ἐν βουβῶσι καὶ ἰγνύσιν ἀσκελὲς αὔτως
Μόχθος ἐνιστρέφεται, πλεῖος δέ τοι ἐμφέρεται χρώς.
Τῶν δέ τε καμνόντων ὀλίγος περὶ ἄψεα θυμὸς
Λείπεται ἐκ καμάτοιο, μόλις γε μὲν ἔκφυγον αἶσαν.
γρ. ἐμμύχρου Σῆμα δέ τοι δάκεος* αἱμορρόος αὐτίκ' ἐνίψω,
Ὅστε κατ' εἰλυθμοὺς πετραίας ἐνδυκὲς αὔει,
Τρηχὺν ὑπάρπιζον θαλάμην ὀλιγήρεα τεύχων,
Ἔνθ' εἰλυθμὸν ἔχησεν, ἐπεί τ' ἐκορέσσατο φορβῆς.
Μῆκος μὲν ποδὸς ἴχνος ἰσάζεται, αὐτὰρ ἐπ' εὖρος
Τέθρυπται μύουρος ἀπὸ φλογιοῖο καρήνου.
Ἄλλοτε μὲν χροιῇ ψολόεις, ὁτὲ δ' ἔμπαλιν αἴθων·
Δειρὴν δ' ἐσφήκωται ἄγαν· πεδανὴ δέ οἱ οὐρὴ
Ζαχρειὴς θλιφθεῖσα κατ' ἰσφάλιος τετάνυσται.
Τοῦ μὲν ὑπὲρ νιφόεντα κεράατα δοιὰ μετώπῳ
Ἐγκέεται, πάρνοψι φυὴ λογάδες τε πυρσωπές·
Σμερδαλέον δ' ἐπί οἱ λαμυρὸν πέφρικε κάρηνον.
Δοχμὰ δ' ἐποκλάζων ὀλίγον δέμας, οἷα κεράστης
Μέσσου ἐκ νώτου βαιὸν πλόον αἰὲν ὀκέλλει,
γρ. ἢ ὁλκῷ Γαίῃ ὑποθλίβων νηδὺν φολίσιν δὲ* καὶ οἴμῳ
Παύρην ὑποψοφέων, καλάμης χύσιν οἷα διέρπει.
Νύγματι δ' ἀρχομένῳ μὲν ἐπιτρέχει ἄχροον οἶδος
Κυάνεον· κραδίην δὲ κακὸν περιτέτροφεν ἄλγος·
Γαστὴρ δ' ὑδατόεσσα διέσσυτο· νυκτὶ δὲ πρώτῃ
Αἷμα δι' ἔκ ῥινῶν τε καὶ αὐχένος ἠδὲ καὶ ὤτων
Πιδύεται, χολόεντι νέον πεφορυγμένον ἰῷ.
Οὖρα δὲ φοινίσσοντα κατέδραμεν· αἱ δ' ὑπὸ γυίοις
Ὠτειλαὶ ῥήγνυνται, ἐπειγόμεναι χροὸς ὄχῳ.
Μή ποτέ τοι θήλεια αἱμορροὶς ἰὸν ἐνείη·
Τῆς γὰρ ὀδαξαμένης, τὰ μὲν ἀθρόα πίμπραται οὖλα,
Ῥιζόθεν ἐξ ὀνύχων δὲ κατείβεται ἀσταγὲς αἷμα,
Οἱ δὲ φόνῳ μυδόωντες ἀναπρίουσιν ὀδόντες.
Εἰ γ' ἔτυμον, Τροίηθεν ἰοῦσ' ἐχαλέψατο φύλλοις
Αἰγυπτίη, ὅτε νῆα πολύστροιβον περὶ Νεῖλον
Ἔστησαν, βορέαο κακὴν προφυγόντες ὁμοκλήν,
Ἦμος ἀναψύχοντα κυβερνητῆρα Κάνωβον
Θῶνιος ἐν ψαμάθοισιν ἀθρήσατο. τύψε γὰρ αὐτὴν
Αὐχέν' ἀποθλίβουσα, καὶ ἐν βαρὺν ἤρυγεν ἰὸν
Αἱμορροῒς θήλεια, κακὸν δέ οἱ ἔχραε κοῖτον.
Τοῦ δ' Ἑλένη μέσον ὁλκὸν ἀνέκλασε, θραῦσε δ' ἀκάνθου
Δεσμὰ πέριξ νωταῖα· ῥάχις δ' ἐξέδραμε γυίων.
Ἐξόθεν αἱμορόοι, σκολιοπλανέες τε κεράσται
Οἷοι χωλάδοισι, κακηπελίῃ βαρύθοντες.
Ἐν δ' αὖ σηπεδόνος γνοίης δέμας· ἀλλ' ὁ μὲν εἴδει
Αἱμορρόῳ σύμμορφος, ἀτὰρ στίβον ἀντί' ὀκέλλει,
Καὶ κεράων δέμας ἔμπαλιν ἄμμορος· ἡ δέ νυ χροιὴ
Οἵη περ δάπιδος λασίης περιδέδρομε τέρφει·
Κρατὶ δ' ἐμβαρύθει· ὑπάχεια δὲ φαίνεται οὐρὴ
Ἐσσυμένη. σκολιὴν γὰρ ὁμῶς ἐπιτείνεται ἄκρην.
Τῆς δ' ἤτοι ὀλοὸν καὶ ἐπώδυνον ἔπλετο ἕλκος
Σηπεδόνος· νέμεται μέγας ἠδ' ὀλοφώϊος ἰὸς
Πᾶν δέμας· ἀζαλέη δὲ περὶ χροῒ καρφομένη θρὶξ
Σκίδναται ὡς γήρεια καταψυχθέντος ἀκάνθης.
Ἐκ μὲν γὰρ κεφαλῆς τε καὶ ἔρρυος ἀνδρὶ τυπέντι
Ῥαίνονται βλεφάρων δὲ μέλαν' ἐξέφθιτο λάχνη.
Ἄψεα δ' εὐρώεντα ἐπιστίζουσι μὲν ἀλφοί,
Λευκαί τ' ἀργινόεσσαι ἐπ' ἂρ στεύονται ἐφηλεῖς.
Ναὶ μὴν διψάδος εἶδος ὁμοίιον αἰὲν ἐχίδνῃ
Παυροτέρῃ· θανάτου δὲ θοώτερος ἵξεται αἶσα
Οἷσιν* ἐνισκίμψῃ βλοσυρὸν δάκος. ἤτοι ἀραιὴ γρ. ἐνιχρίμψῃ
Αἰὲν ὑποζοφόεσσα μελαίνεται ἄκροθεν οὐρή,
Δήγματι δ' ἐμφλέγεται κραδίη πρόπαν· ἀμφὶ δὲ* κεόσῳ γρ. καύσῳ
Χείλε' ὑπ' ἀζαλέης αὐαίνεται ἄβρεχα δίψης.
Αὐτὰρ ὅγ' ἠΰτε ταῦρος ὑπὲρ ποταμοῖο νενευκὼς
Χανδὸν ἀμέτρητον δέχεται ποτόν, εἰσόκε νηδὺς
Ὀμφαλὸν ἐκρήξειε, χέῃ δ' ὑπεραχθέα φόρτον.
Ὠγύγιος δ' ἄρα μῦθος ἐν αἰζηοῖσι φορεῖται,
Ὡς ὁπότ' οὐρανὸν ἔσχε Κρόνου πρεσβύτατος υἱός,
Νειμάμενος κασίεσσιν ἑκὰς περικυδέας ἀρχὰς
Ἰδμοσύνῃ, νεότητα γέρας πόρεν ἡμερίοισι
Κυδαίνων. δὴ γάρ ῥα πυρὸς ληΐστορ' ἔνιπτον,
Ἄφρονες· οὐ μὲν τῆς γε κακοφραδίης ἀπόναντο.
Νωθεῖ γὰρ κάμνοντες ἀμορβεύοντο λεπάργῳ
Δῶρα· πολύσκαρθμος δὲ κεκαυμένος αὐχένα δίψῃ
Ῥώετο· γωλειοῖσι δ' ἰδὼν ὁλκήρεα θῆρα
Οὐλοόν, ἐλλιτάνευε κακῇ ἐπαλαλκέμεν ἄτῃ,
Σαίνων. αὐτὰρ ὁ βρῖθος, ὃ δή ῥ' ἀνεδέξατο νώτοις,
Ἤτεεν ἄφρονα δῶρον· ὁ δ' οὐκ ἀπανήνατο χρειῷ.
Ἐξότε γηραλέον μὲν ἀπὸ φλόον ἑρπετὸν βάλλει
Ὀλκήρη, θνητοὺς δὲ κακὸν περὶ γῆρας ἐπάζει.
Νοῦσον δ' ἀζαλέην βρωμήτορος οὐλομένη θὴρ
Δέξατο, καί τε τυπῇσιν ἀμυδροτέρῃσιν ἰάπτει.
Νῦν δ' ἄγε χερσύδροιο καὶ ἀσπίδος εἴρεο μορφὰς
Ἰσαίας· πληγῇ δὲ κακήθεα σήματ' ὁμαρτεῖ.
Πᾶσα γὰρ αὐαλέη ῥινὸς περὶ σάρκα μυσαχθὴς
Νειόθι πιτναμένη μυδόεν τεκμήρατο* νύγμα, γρ. δῆγμα
Σηπεδόνι φλιδόωσα· τὰ δ' ἄλγεα φῶτα δαμάζει
Μυρία πυρπολέοντα· θοαὶ δ' ἐπὶ γυῖα χέονται
Πρηδόνες, ἄλλοθεν ἄλλαι ἐπημοιβοὶ κλονέουσαι·
Ὃς δή τοι τὸ πρὶν μὲν ἐπὶ βρεχθώδεϊ λίμνῃ

Ἀσπίσιν βατράχοισι φέρει κότον, ἀλλ' ὅταν ὕδωρ
Σείριος αὐαίνῃσι, τρύγῃ δ' ἐνὶ πυθμένα λίμνης,
Καὶ τόθ' ὅγ' ἐν χέρσῳ τελέθει ψαφαρός τε καὶ ἀχρής,
Θάλπων ἠελίῳ βλοσυρὸν δέμας· ἐν δὲ κελεύθοις
Γλώσσῃ ποιφύγδην νέμεται διψῆρας ὄγμους.
Τὴν δὲ μετ', ἀμφίσβαιναν ὀλίζονα καὶ μινύθουσαν
Δοιὴν ἀμφικάρηνον, ἀεὶ γλήνῃσιν ἀμυδρήν.
Ἀμβλὺ γὰρ ἀμφοτέρωθε γένυς προὔχουσα μετώπου
Νόσφιν ἀπ' ἀλλήλων· χροιήν γε μὲν οὔτε γαίης,
γρ. περιστι-βὲς Ῥωγαλέον φορέουσα* περιστιγὲς αἰόλον ἔρφος.
Τὴν μὲν, ὅτ' ἀδρύνηται, ὀρειτυπίοιο βατῆρα
Κόψαντες ῥάδικα πολυστέρφοιο κοτίνοιο,
Δέρματος ἐσκύλευσαν, ὅτε πρώτιστα πέφανται,
γρ. κόκκυ-γος Πρόσθε βοῆς* τέττιγος ἐαρτέρου· ἡ δ' ὀνίνησι
Ῥινῷ ἀναπτυχθέντος, ὅτ' ἐν παλάμῃσιν ἀεργοὶ
Μάλκαι ἐπιπροθέωσιν ὑπὸ κρυμοῖο δαμέντων,
Ἠδ' ὁπόταν ξυνεὰ νεύρων κεχαλασμένα δεσμά.
Δοιὴ καὶ σκυτάλην ἐναλίγκιον ἀμφισβαίνῃ
Εἶδος, ἀτὰρ πάχετός τε καὶ οὐτιδανὴν ἐπὶ σειρήν,
Πάσσων. ἐπεὶ σκυτάλης μὲν ὅσον σμινύοιο τέτυκται
Στελεῆς πάχετος· τῆς δ' ἥμινθος πέλει ὄγκος,
Ἠὲ καὶ ἔντερα γῆς οἷα τρέφει ὄμβριμος αἶα.
Οὐ γὰρ ὅτ' αὖ χαράδρεα λίπῃ καὶ ῥωγάδα πέτρην
Ἦρος ἀεξομένου, ὁπόθ' ἑρπετὰ γαῖα φαείνει,
Ἀκρέμονος μαράθοιο χυτὸν περιβόσκεται ἔρνος.
Εὖτ' ἂν ἀπ' ἠελίοιο περὶ φλόον ἄψεα βάλλῃ·
Ἀλλ' ἥγ' ἀρτίζαις τε καὶ ἐν χειμῶνι πεσοῦσα
γρ. φορεῖται Φωλεύει βαθύτυμβος, ἀπ' ἴχνης δὲ* βοτεῖται
γρ. ἀλεί-ται Γαίης, οὐδ' ὑπὸ δίψος* ἀλύξεται ἰκμάδ' ἐρ.
Τεκμαίρευ δ' ὀλίγον μὲν, ἀτὰρ προφερέστατον ἄλλων
Ἑρπηστῶν βασιλῆα. τὸ μὲν δέμας ὀξυκάρηνος,
Ξανθὸς, ἐπὶ τρία δῶρα φέρων μῆκός τε καὶ ἰθύν.
Οὐκ ἄρα δὴ κείνου σπειραχθέα κνώδαλα γαίης
Ἰυγὴν μίμνουσιν, ὅτ' ἐς νομὸν ἠὲ καὶ ὕλην,
Ἠὲ καὶ ἀρδηθμοῖο μεσημβρινὸν ἀΐξαντος
Μείρονται, ῥύζῃ δὲ παλιντροπέες φορέονται.
Τύμματι δ' ἐπρήσθη φωτὸς δέμας· αἱ δ' ἀπὸ γυίων
Σάρκες ἀπορρείουσι πελιδναί τε ζοφεραί τε.
Οὐδέ τις οὐδ' οἰωνὸς ὑπὲρ νέκυν ἴχνια τείνας,
Αἰγυπιοί, γῦπές τε, κόραξ τ' ὀμβρήρεα κρώζων,
Οὐδὲ μὲν ὅσσα τε φῦλ' ἐνομάζεται οὔρεσι θηρῶν
γρ. ἀϋτμὴ Δαίνυνται, τοῖόν περ* ἀϋτμὴν δεινὸν ἐρεύγη.
Εἰ δ' ἐλαφὴ βέβρωσις ἀϊδρείησι πελάσσει,
Αὐτοῦ οἱ θάνατός τε καὶ ὠκέα μοῖρα τέτυκται.
Κῆρα δέ τοι δρυΐναο πιφάσκεο· τόνδε χέλυδρον
Ἐξέτεροι καλέουσιν. ὁ δ' ἐν δρυσὶν οἰκία τεύξας,
Ἢ ὅγε που φηγοῖσιν ὀρεσκώει περὶ βῆσσας·
Ὕδρον μιν καλέουσι, μετεξέτεροι δὲ χέλυδρον.
Ὅστε βρύα προλιπὼν καὶ ἕλος καὶ ἰμήθεα λίμνην,
Ἀγρώσσων λειμῶσι μολουρίδας ἢ βατραχίδας,
Σέρχεται ἐκ μύωπος, ἀήθεα δίψιος ὁρμῇ.
Ἔνθα κατὰ πρέμνον κοίλης ἀπεδύσατο φηγοῦ
Ὀξὺ θορὼν, κοῖτον δὲ βαθὺν ἐνεδείματο θάμνῳ·
Αἰθαλόεις μὲν νῶτα, κάρη γε μὲν ἀρπεδὲς αὔτως
Ὕδρῳ ἐειδόμενος. τὸ δ' ἀπὸ χροὸς ἔχθιον ἄηται,
Οἷον ὅτε πλαδόωντα περὶ σκῦλα καὶ δέρη ἵππων
Γναμπτοῖσιν μυδόωσιν ὑπ' ἀρβήλοισι λάθαργοι.
Ἤτοι ὅτ' ἐν κώληπος ἢ ἐν ποδὸς ἴχνεϊ τύψῃ,
γρ. κεδαν-νυμένη Χρωτὸς ἄπο πνιγόεσσα* κεδαιομένη φέρετ' ὀδμή.
Τοῦ δ' ἤτοι περὶ τύμμα μέλαν κορθύεται οἶδος·
Ἐν δὲ νόον πεδόωσιν ἀλυσθαίνοντος ἀνῖαι
Ἐχθόμεναι· χροιὴ δὲ μόγῳ ἀνάεται ἀνδρός·
Ῥινοὶ δὲ πλαδόωσιν ἐπὶ χροΐ. τοῖά μιν ἰὸς
Ὀξὺς ἀεὶ νεμέθων ἐπιβόσκεται, ἀμφὶ καὶ ἀχλὺς
Ὄσσε κατακρύπτουσα κακοσταθέοντα δαμάζει,
Οἱ δέ τε μυκῶσι, περιστυγέες τε πέλονται,
Οὖρα δ' ἀπέστυπται· τοὶ δ' ἔμπαλιν αὖ ὑπνώοντες
Ῥίζουσιν, λυγμοῖσι βαρυνόμενοι θαμέεσσιν,
Ἢ ἀπερευγόμενοι ἔμετον χολοειδέα δειρῆς,
Ἄλλοτε δ' αἱματόεντα· κακὴ δ' ἐπιδίψιος ἄτη
Ἐσχατιῇ μογέοισι [illegible] κατεχεύατο γυίοις.
Φράζεο καὶ χλοάοντα δαεὶς κυάνεόν τε δράκοντα,
Ὅν ποτε Παιήων λασίῃ ἐνεθρέψατο φηγῷ,
Πηλίῳ ἐν νιφόεντι, Πηλεθρόνιον κατὰ βῆσσαν.
Ἤτοι ὅγ' ἀγλαυρός γε εἴδεται· ἐν δὲ γενείῳ
Τρίστοιχοι ἑκάτερθε περιστιχόωσιν ὀδόντες.
Πίονα δ' ἐν σκυνίοισιν ὑπόθματα· νέρθε δὲ πώγων
Ἐπεὶ ὑπ' ἀνθερεῶνα χολοιβάφος· οὐ μὲν ὅγ' αὔτως
Ἐγχρίψας ἤλγυνε, καὶ ἢν ἔκπαγλα χαλεφθῇ.
Βληχρὸν γὰρ μυὸς οἷα* νυχηβορέω ἐν χροῒ νύγμα γρ. μυγαλέ-ου
Εἴδεται, αἱμαχθέντος ὑποκραντῆρος ἀραιοῦ.
Τῷ μέν τ' ἔκπαγλον κοτέων βασιλήϊος ὄρνις
Αἰετὸς* ἐκ πάλαχος ἐπαΐξεται· ἄντα δ' ἐχθρὴν γρ. ἐξ ἀ-ίης
Δῆριν ἄγει γλυφίσιν, ὅταν βλώσκοντα καθ' ὕλην
Δέρκηται, πάσας γὰρ ὅγ' ἠρήμωσε καλιὰς,
Αὐτοὺς ὀρνίθων τε τόκον κτίλα τ' ὠεὰ βρύκων.
Αὐτὰρ ὅτε καὶ ῥινὰ καὶ ἠνεμόεντα λαγωὸν
Ῥεῖα δράκων μέρπτει νέον μάρψαντος ὄνυξι,
Θάμνου ὑπαΐξας. ὁ δ' ἀλεύεται· ἀμφὶ δὲ δαιτὸς
Μάρνανθ' ἀμπλάκιον δὲ πέριξ ἀτέλεστα διώκει
Σπειρηθεὶς, καὶ λοξὸν ὑποδρὰξ ὄμμασι λεύσσων.
Εἰ γε μὲν Ἡφαίστοιο* χαλαίποδος ἐν πτυχὶ νήσου γρ. κυλλοπό-δος
Βήσεαι, ἢ Σάμον δυσχείμερον, αἵ τ' ἐνὶ κόλπῳ
Θρηϊκίῳ βέβληνται, ἑκὰς Ῥηκυνθίδος Ἥρης,
Ἕβρος ἵνα Ζωναῖά τ' ὄρη χιόνεσσι φάληρα,
Καὶ δρύες Οἰαγρίδαο, τόθι Ζηρύνθιον ἄντρον,
Δήεις κεγχρίναο δολιχὸν τέρας, ὅντε λέοντα
Αἰόλον αὐδάξαντο περίστικτον φολίδεσσι.
Τοῦ πάχετος μῆκός τε πολύτροφον· αἶψα δὲ σαρκὶ
Πυθεδόνας κατέχευε δυσαλθέας· αἱ δ' ἐπὶ γυίοις
Ἰοβόροι βόσκονται· ἀεὶ δ' ὑπὸ νηδύι ὕδρωψ
Ἄλγεσιν ἐμβαρύθουσα κατὰ μέσον ὀμφαλὸν ἵζει.
Ἤτοι ὅτ' ἠελίοιο θερειτάτη ἵσταται ἀκτὶς,
Οὔρεα* μαιμώωσιν ἐπινίσσεται ὀκρυόεντα, γρ. λαιμώ-σσων
Αἵματος ἰσχανόων, καὶ ἐπὶ κτίλα μῆλα δοκεύων
Ἦκεν ἢ Μοσύχλε, ὅτ' ἀμφ' ἐλάτῃσι μακεδναῖς
Ἄγραυλοι ψύχωσι λελοιπότες ἔργα νομῆες.
Μὴ σύ γε θαρσαλέος περ ἐὼν θέλε βήμεναι ἄντην
Μαιομένου, μὴ δή σε καταφλίξῃ, καὶ* ἀνάγκῃ γρ. αἰάγχῃ
Πάντοθε μαστίζων οὐρῇ δέμας, ἐν δὲ καὶ αἷμα
Λαφύξῃ, κληῗδας ἀναρρήξας ἑκάτερθεν.
Φεῦγε δ' ἀεὶ σκολιήν τ' ἐκ ἰθεῖαν ἀτραπὸν ἴλλων,
Δοχμὸς ἀνακρούων θηρὸς δρόμον. ἦ γὰρ ὁ δεσμοῖς
Βλάπτεται ἐν καμπῇσι πολυστρέπτοισιν ἀκανθῶν,
Ἰθεῖαν δ' ὤκιστος ἐπιδρομάδην σίβεν ἕρπει.
Τοῖος Θρηϊκίῃσιν ὄφις νόσοισι πλάζει.
Ἔνθα καὶ οὐτιδανοῦ περ ἀπεχθέα βρύγματ' ἔασιν
Ἀσκαλάβου. τὸν μέν τ' ἐρέει φάτις οὕνεκ' Ἀχαιὴ
Δημήτηρ ἔβλαψεν, ὅτ' ἄψεα σίνατο παιδὸς
Καλλίχορον περὶ φρεῖαρ, ὅτ' ἐν Κελεοῖο θεράπναις
Ἀρχαίη Μετάνειρα θεὴν δείδεκτο περίφρων.
Ἀλλά γε μὲν ἄβλαπτα κινώπετα βόσκεται ὕλην,
Δρυμοὺς καὶ λασιῶνας, ἀμορβαίους τε χαράδρας,
Οὓς ἔλοπας, λίβυάς τε, πολυστεφέας τε μυάγρους
Φράζονται· σὺν δ' ὅσσοι ἀκοντίαι, ἠδὲ μόλουροι,
Καὶ ἔτι που τυφλῶπες ἀπήμαντοι φορέονται.
ΤΩΝ μὲν ἐγὼ θρόνα πάντα καὶ ἀλθήεια νούσων,
Φύλλα τε, ῥιζοτομόν τε διείσομαι ἀνδράσιν ὥρην·
Πάντα διαμπερέως καὶ ἀπηλεγές, οἷσιν ἀρήγων
Ἀλθήσῃ νούσοιο κατασπέρχουσαν ἀνίην.
Τὰς μὲν ἔτι βλύζοντι φόνῳ περιαλγεῖ ποίας
Δρέψασθαι νεόκμητα, (τὸ γὰρ προφερέστατον ἄλλων)
Χώρῳ ἵνα κνώπες θαλερὴν βόσκονται ἀν' ὕλην.
Πρώτην μὲν Χείρωνος ἐπαλθέα ῥίζαν ἑλέσθαι
Κενταύρου Κρονίδαο φερώνυμον, ἥν ποτε Χείρων
Πηλίῳ ἐν νιφόεντι κιχὼν ἐφράσσατο δειρῇ.
Τῆς μὲν ἀμαρακόεσσα χύτη περιδέδρομε χαίτη·
Ἄνθεα δὲ χρύσεια φαείνεται, ἡ δ' ὑπὲρ αἴης

Ῥίζα

Ῥίζα δ' ὑποβυθόωσα πελεθρόνιον νάπος ἴσχει.
Ἥν σὺ καὶ αὐαλέην, ὁτὲ δ' ἐκ χλοερὴν ὅλμῳ ἀράξας,
Φυρσάμενος κοτύλην πίσαι μεθυσείκεος οἴνης.
Πάντη γὰρ ἄρκιος ἐστὶ· τό μιν πανάκειον ἔπουσιν.
Ἤτοι ἀεισολίχεια καλίσκιος ἔνθα τέτυκται,
Φύλλα τε κνώπεσσι περικλυ θέρειο φέρουσα.
Ἄνθεα δ' ὑσγίνῳ ἐρεύθεται· ἡ δ' ἐπὶ ὀδμὴ
Σκίδναται ἐμβαρύθουσα. μέσον δ' ὡς ἀχράδα καρπὸν
Μυρτίδος ἐξ ἴχνεος ὀπιψαίει, ἢ σύ γε βίκχας.
Ῥίζα δὲ θηλυτέρης μὲν ὑποστρογγύλλεται ὄγκῳ,
Ἄρσενι δ' αὖ δολιχή τε καὶ αἰπύτερος βάθος ἴσχει·
Πυξῷ δὲ χροιὴ προσπαλὴς ἐρικίοιο.
Τὴν ἤτοι ἔχιός τε καὶ αἰνοπλῆγος ἐχίδνης
Ἀχθομένοις ὄφελος θείωσον ἔνθεν ἀπορρώξ
Δραχμαίην μίσγοιο ποτοῦ ἐνὶ κέρραδος οἴνης.
Ναὶ μὴν καὶ περίφυλλον ὀπίζεο κνυζὴν ἀρωγὴν,
Ἤ που ἐν τρήχωνι πάγῳ ἢ ὑποπρηῶνι θάσσει·
Τὴν ἤτοι μυόανθες, οἱ δὲ τρίπτηλον ἐνέπουσι.
Χαίτην μὲν λωτῷ, ῥυτῇ δέ μιν εἴκελον ὀδμήν
Ἤτοι ὅτ' ἄνθεα πάντα καὶ ἐκ πέταλα ποικίλα τεύχει,
Οἷόν τ' ἀσφάλτῳ ἀμφέρχεται· ἔνθα κολούσας
Σπέρμα καθ' ὅσον κυμβεῖοιο προπίζοντος ἠέ σαι,
Καρδίτην ἐντρίψας, πίνειν ἔμπεσον ἀρωγήν.
Νῦν δ' ἄγε τοι ὀπίμικτα νέτων ἀλκτήρια λέξω.
Θεσσαλίην μὲν ῥίζαν ἑλὼν, γλυκηθέα θαψοῦ
Μίξας, ἐν δὲ σπέρμα χυτὸν λαχνήεντος ἄγνου,
Νάειν, πηγάνιόν τε σεβρυίς· ἐν δέ τε θύμβρης
Ἀμφιφάνης βλαστὸν χαμαιδρυάδος, ὅττι τε θ' ὕλη
Οἴας θ' ἑρπύλλοιο περιρραφίδας ἀΐξει.
Ἄγρει δ' ἀσφοδέλοιο διανθέος ἄλλοτε ῥίζαν,
Ἄλλοτε καὶ καυλεῖον ὑπὲρ περὶ ἀνθερίκοιο,
Πολλάκι δ' αὖ καὶ σπέρμα ὅτε λοβὸς ἀμφὶς ἀέξει,
Ἢ καὶ ὑπερείην, τήν τε κλύβατιν καλέουσιν,
Ὕδατι τερπομένην καὶ ἀεὶ θαλέουσαν ἰαμνοῖς.
Πῖνε δέ γ' ἐντρίψας, κοτυλήρυτον ὄξος ἀφύσσων,
Ἢ οἰνηρὰ δ' αὖτε καὶ ὕδατι κῆρας ἀλύξαις.
Ἐσθλὴν δ' ἀγχούσης ἴχνος περιφράζεο ῥίζαν,
Τὰς καὶ ἀκανθοβόλος μὲν ἀεὶ περιτέτροφε χαίτη,
Λεῖα δ' ὡς ἴα τοῖα περιτρέφει, ἡ δὲ βαθεῖα
Καὶ ῥαδινὴ ὑπένερθεν ἀέξεται ὕδρῃ ῥίζα.
Τὸν μὲν ἴχνος βουβῶνος ὑπὲρ νεάτοιο χαράξας,
Ἀντίῳ ἐμπνείοντα χυτῆς περὶ τέλσον ἀλωῆς,
Εἶδαρ * ἐνεπνείοντι χαμαὶ τὸν βίη αὐτὰρ ὑπαίης — χ. ἀλίτηλα, σοῦ καμάτου βίη
Ῥίζαν ἐρυσσάμενος, τὸ μὲν ἕρκει θρύψας ἐδόντων
Θηλάζων, τὸ δὲ ποιμὴν ἐπὶ τύχα κάββαλεν ἕλκει.
Ἠμὲν καὶ περσείοιο χλοασθέντος ἔρνεα κόψας,
Χραισμήσεις ὁρίοισι, πιὼν ἀργῆτι σὺν οἴνῳ.
Ἤ τε καὶ ἀστέργοιο κατ' εἴρυσον ὕδατι μόσχον
Πρωτογόνου, στέργει δὲ περισπαργῶσα γάλακτι·
Τὴν ἤτοι μελίφυλλον ἐπικλείουσι βοτῆρες,
Οἱ δὲ μελίτταιναν· τῆς γὰρ περὶ φύλλα μέλισσαι
Ὀδμῇ θελγόμεναι μήκηνος ῥοιζηδὸν ἴενται.
Ἠὲ σύ γ' ἐγκεφάλοιο περὶξ μίστυλλε ἀραιοῦ
Ὄρνιθος λάζοιο κατοικίδος· ἄλλοτ' ὀμόρξῃς
Ψῆγμα πολύκναμον, καὶ ὀρείγανον· ἢ ἀπὸ καὶ σεύου
Ἥπατος ἀκρότατον κάρτος λοβὸν, ὅς τε τραπέζης
Ἐκφύεται, νεύει δὲ χολῆς σχεδὸν ἠδὲ πυλάων,
Καὶ τὰ μὲν ἢ σύμμικτα πιεῖν δίδου, ἢ δίχα κόψας
Ὄξει ἢ οἴνης· πλεῖον δ' ἄκος ἕψεται οἴνης.
Ἐν δὲ ῥοδίην ἐρύσαιο ἀειθαλέος κυπαρίσσου
Ἐς ποτὸν, ἢ πάνακες, ἢ κάστορος οὐλοὸν ὄρχιν,
Ἢ ἵππου τὸν Νεῖλος ὑπὲρ Σάϊν αἰθαλόεσσαν
Βόσκει, ἀρούρησιν δὲ κακὴν ἐπιβάλλεται ἅρπην·
Ὅς τε καὶ ἐκ ποταμοῖο λιπὼν ζάλον ἰλυόεντα,
Χιλὸς ὅτε χλοάουσι, νέον δ' ἀπεχεύατο ποίην,
Τόσσον ἐπιστείβων λείπει βυθὸν, ὁσσάτιόν περ
Ἐνίεται φλιάσιν παλίσσυτον ὄγμον ὑφαίνων.
Τοῦ μὲν ἀπὸ προταμὼν δραχμῆς βάρος ἰσοφαρίζειν,
Ὕδατι δ' αὖ γ' ἐπίτεινε πίτυν ἐν ἀολλέα κόψας.
Μηδὲ σύ γ' ἀβροτόνου ἐπιλήθεο, μηδέ τε δάφνης
Καρπὸν ἀραιοτέρης. μάλα δ' αὖ καὶ ἀμάρακος εἴη
Χραισμεῖν εἰς βρωτῆς τε καὶ αὐδήεσσι χλοάζων.
Ἐν δὲ πόθει τμήσσων σκίνακος νεαροῖο λαγωοῦ,
Ἢ προχόν, ἢ νεβροῖο πάρεστιν ὑπολύματα κόψας,
Ἢ ἐλάφου νηδὺν, τὴν δὴ καλέουσιν ἐχῖνον·
Ἄλλοτε δ' ἢ γε τόσην τε κάχρυς ἄγει, ἐν ἀφεύσας
Δραχμάων ἴσον τε δύω καὶ τοβάλλεο μοίρας,
Τέτρασιν ἐν κυάθοις μέθυος παλαιοῦ ὑπομίξας.
Μηδὲ σύ γε χαλβάνην πελάου λάθοιο καὶ κάφοιο,
Ἀρκεύθου, σφαίρης τε θερειλεχέος πλατάνοιο,
Σπέρματα βουπλεύρου τε καὶ ἰδαίης κυπαρίσσου,
Ἢ καὶ ἐξ ἐλάτοιο τεμὼν * ποτὲ ὕλα θερμήν. — ἢ πυξὸ.
Πάντα γὰρ ἀλθήσει, καὶ ἀδέρματον ἐκ μόρον ὦσει.
Τὴν δ' αὖ κεστρέϊν θανάτου φύξιν τε καὶ ἀλκὴν
Φράζεο· πουλυβότειραν ἢ ἐν σχεδὸν ἐσθλὰ λιγύρῳ
Σάχεος, ἐν δέ τε οἱ κοτύλην πεπαλαίοιο χεύειν,
Ἐν δὲ δύω κυάθεια παλαιγενέος οἴνοιο,
Ἐν δὲ καὶ ἀργέσταο λιποῖς ἰσομοιρεῖ ἐλαίου.
Φύρσαι δὲ, τὸ καὶ ἄσι χολοιβόρον ἐκ ἐρύξεις.
Ἄγρει δ' ἐξ ἀγροῖο κοτυλήεις ἀλθέα ποίην,
Καὶ χλοερὴν νάρθηκος ἀπὸ μέσον ἦτορ ὀλόψας,
Ἠὲ καὶ ἵππειον μαράθου πολυαλθέα ῥίζαν
Κεύσειν ἐντρίψας, ἠδ' ὀρειναῖς τε σπείρῃ
Σπέρματα πνιγοτεροῦ ἐπιχαδεῖν βάθος ὀξυβάφοιο.
Ἔνθα καὶ ἱππείου γε ταμὼν πετραῖα σελίνου,
Δραχμάων δὲ δύο σμύρνης ἐχεπευκέος ἄχθος·
Ἐν δ' ἀδεστρεφέος καρπὸν κέστροιο κεμίνου
Σπείρας, ἢ σχέδιον τε καὶ ἄσταιον ἀμφιπέπλους.
Πῖνε δὲ μιξάμενος κυάθου τρὶς ἀρύξιμον οἴνη,
Νάρδου τ' * ἀσταθέος δραχμιαῖον ἄχθος ἠὲ δύω· — ἢ. ἀσσ. χ.
Σὺν δὲ καὶ ἐκ πεταλοῦ ποταμοῦ ἀπὸ πουλυλαθέντα
Καρκίνον ἐνθρύψαιο νεοβδάλτοιο γάλακτος,
Ἰὸν δ' ὃν ἔτρεφε Δρίλων καὶ Νάρωνος ὄχθη,
Σιδονίου Κάδμοιο θεμείλιον Ἁρμονίης τε,
Ἔνθα δύω δασπλῆτε νομὸν στείβουσι δράκοντε.
Λάζεο δ' ἀνθεμόεσσαν ἄγων τανύφυλλον ἐρείκην,
Ἥν τε μελισσαῖος περιβόσκεται ἑλκαμὸς ἰσπὼν·
Καὶ μυρίκης λάζοιο νέον πανακάρπιον θάμνον,
Μάντιν ἐνὶ ζωοῖσι γεράσμιον, ᾗ ἐν Ἀπόλλων
Μαντοσύνας * Κορωπαῖος ἐθήκατο καὶ θέμιν ἀνδρῶν. — ἢ. Οἰθωνι-ος
Μὶξ δὲ κονύζης φυτὸν εὔχλοον, ἠδὲ καὶ ἄκτης
Καυλοὺς βουμάντας, ἰδὲ πλέα πολλὰ καὶ αὐτῆς
Σαμψύχου, κύπειρόν τε καὶ ἀγριάδας θυμολιβάδας.
Πάντα δὲ λιγυδὼν θρύπτε, καὶ ἐν σκαφίδεσσι δοχαίαις
Φαρμάσσειν μέθυ κεῖνο χέας ὀλίγῃ ἐπὶ μοίρα.
Ἀλλ' ἤτοι γηραιῶν κυαναχεῖ σκύλλα τοκῆες
Βάτραχοι ἐν χύτρῃσι καθεψηθέντες ἄριστοι
Βάμματι. πολλάκι δ' ἧπαρ ἐνὶ σχεδίῃ ποθὲν οἴνῃ,
Ἢ αὐτῆς σίντης κέρην ἔχιδνης, ἄλλοτε νύμφαις
Ἔμπεδον, τοῦτο δ' οἶνε ἐνὶ σαρωνεῦσιν ἀρήξει.
Μὴ σύ γε χρυσείοιο λιπεῖν πολυδευκέος ἄλθην,
Κόρκορον ἠμύοντα, τανάκτειόν τε κονίλην,
Ἥν τε καὶ Ἡράκλειον ὀρίγανον ἀμφενέπουσι,
Σὺν καὶ ὄνου πετάλοισιν ὀρίγανον αὐά τε θύμβρης
Σχινοβόλα ψήχοιο, κακῆς ἐμφόρβια νόσου.
Ἄγρει μὲν ὀλίγας μηκωνίδος ῥάμνον ἕλοιο
Ἐσσομένην· ἀργῆτι δ' ἀεὶ περιτέτροφεν ἄνθει·
Τὴν ἤτοι φιλέταιρον ἐπίκλησιν καλέουσιν
Ἀνέρες οἱ Τμώλοιο παραὶ Γύγαό τε σῆμα
Παρθένιον ναίουσι λέπας, τόθι Κίλβιος ἀργεῖ
Ἵπποι χιλεύουσι, καὶ αἱ πηγαὶ εἰσὶ Καΰστρου.
Νῦν δ' ἄγε τοι ῥίζας ἐρέω ἐχίεσσιν ἀρωγούς.
Ἔνθα δύω ἐχίεια πιφαύσκεο· τῆς δὲ τὸ μὲν που
Ἀγχούσῃ προσέοικεν ἀκανθῆεν πετάλοισι·
Παυρὰ δὲ ἐπὶ τυτθόν τε καὶ ἐν χθονὶ πυθμένα τείνει.
Ἡ δ' ἑτέρη πετάλοισι καὶ ἐν * χαλύκεσσι θάλεια. — ἢ. κάλυξι
Ὑψηλὴ, ἐν ἄκρῃ δὲ περὶξ πορφύρεται ἄνθει.
Βλάστη δ' ὡς ἴχνος, σφεδανὸν δ' ἐφύπερθε κάρηνον.

Τῶν μὲν ἀπ' ἀνθρηκηδὸν ὁμοῦ ταμὼν ἰσήρεα χραισμεῖν,
Ἢ σφέλᾳ ἢ ὅλμῳ κεάσας, ἢ ῥωγάδι πέτρῃ.
Ἠὲ σύ γ' ἠρύγγοιο καὶ ἀλθήεντος ἀκάνθου
Ῥίζας λειήναιο, φέρεις δ' ἰσοφαρὲς ἄχθος
γρ. χλοάοντος Ἀμφοῖν, καὶ* κλώθοντος ἐν ἀρπέζαισιν ἐρίνου.
Λάζεο δ' ἀχνήεσσιο κόμην βρίθουσαν ὀρείης,
Καὶ σπέραδος νεμεαίου ἀειφύλλοιο σελίνου,
Σὺν δὲ καὶ ἀννήσοιο τὸ διπλόου ἄχθος, ἀείρας
Ῥίζαις αἳ κρίνονται ὑπὸ πλάστιγγα πεσοῦσαι,
Καὶ τὸ μὲν ὀργάζοιο, καὶ εἴν ἑνὶ τεύχεϊ μίξας
Ἄλλοτε μὲν τ' ἐχέων ὀλοὸν σίνος, ἄλλοτε τύμμα
Σκορπίου, ἠδέ τε δήγματ' ἐπαλθήσαιο φάλαγγος,
Τρίπλοον ἐνθρύπτων ἐϋλοιβοῦ βάρος ἔνδοθεν οἴνης.
Φράζεο δ' αἰγλήεντα χαμαιλέοντ' ἠδ' ἐρεμνόν.
Δοιοὶ δ' ἀμφὶς ἔασιν· ὁ μὲν ζοφοειδὴς ὀπήν,
Ἥικται σκολύμῳ, τροχίην δ' ἀπεχεύατο χαίτην,
Ῥίζα δέ οἱ βριαρή τε καὶ αἴθαλος· ὃ δ' ὑπὸ κνημοῖς
Σχοινοῖς ἐντελέθει φυξήλιος ἐν νεμέεσσι.
Τὸν δ' ἕτερον δήεις αἰεὶ πετάλοισιν ἀραιεῖν.
Μέσσῃ δ' ἐν κεφαλῇ φύεται πεδόεσσα μολοβρή,
Ῥίζα δ' ὑπαργήεσσα, μελίζωρος δὲ πάχυνται.
Τῶν δὲ κυάνεον μὲν ἀναίνεο· τῆς δ' ἀπὸ φάρσος
Δραχμαῖον ποταμοῖο πιεῖν ὕδασι ταράξας.
Ἄλλην δ' Ἀλκιβίοιο φερώνυμον αἴρεο ποίην,
Δράγμα χερὸς πλήσας· σπόρον δ' ἐν νέκταρι πίνοις.
Τὴν μὲν ἐπὶ σκοπέλοισι Φαλακραίοισιν ἐπακτὴρ
Κρώμνης αἰπεῖδιον καὶ ἀνὰ Γράσον, ἠδ' ἵνα θ' ἵππου
Λειμῶνες, σκυλάκεσσιν Ἀμυκλαίοισι κελεύων,
γρ. ἰοέσσα Κνυζηθμοῦ κυνὸς οὖλον* ἐπέειπε θυμολέοντος·
γρ. τείβῳ Ὅστε μεταλλεύων αἰγὸς ῥόδον ἐν* σίβῳ ὕλης,
Καί θ' ἐν ῥαπτῆρι τυπὴν ἀνέδειξεν ἐχίδνης·
Καὶ τὴν μὲν κλάγξας ἀφεκὰς βάλε, ῥεῖα δὲ ποίης
Φύλλα κατέβρυξεν, καὶ ἠλεύατο φοιτὸν ὄλεθρον.
γρ. λοιγ' ἔχ. Λάζεο δ' ἔγχλοα φλοιὸν ἐλαιήεντα κρότωνος
Συμμίγδην πετάλοισι μελισσοβότοιο θύμβρης·
Ἠὲ καὶ ἀγρίοιο τοῦ σοῖς ἰσώνυμον ἕρπος,
Ἤτ' Ὑακινθίδαο παλαιστρίτοιο κελάδεις
Τεκμαίρει γλαυκοῖσιν ἴσον πετάλοισιν ἐλαίης.
Αὕτως δὲ ῥίζας κοτυληδόνος, ἥτ' ἀνὰ χυμὸν
Ῥηγνυμένων ὀλοφυγδὰ δίηνυσε ποσσὶ χίμετλα.
Δή ποτε δ' ἢ βλωθροῖο πνεύποδες ἔγχλοα φύλλα,
Ἢ σκολοπενδρείοιο φέρειν ἀπὸ καυλὸν ἀμήσας.
Ἄγρει καὶ πάνακες Φλεγυήϊον, ἔδρατε περ ὃς
Παιήων Μήλαντος ποταμοῦ παρὰ χεῖλος ἀμέρσας,
γρ. ὄρπου Ἀμφιτρυωνιάδαο θέρων Ἰφικλέος* ἕλκος,
Εὖτε σὺν Ἡρακλῆϊ κακὴν ἐπυράκτεεν ὕδρην.
Εἰ δὲ σύ γε σκύλακας γαλέης ἢ μητέρα λαιδρὴν
Ἀγρώσσεις περάσας, ἀποσύλαιο δὲ λάχνην,
Καρφαλέῃ καθύπερθε πυρὸς σήχοντες ἀϋτμῇ.
Τῆς δ' ἐξ ἔγκατα πάντα βαλὼν καὶ ἀφόρδια γαστρός,
Φύρσον ἁλὸς θείοιο, καὶ ὀλίγῳ δίχα τέρσον,
Μή τι ἐνισκήλῃ τακερὸν σάπαρ ὠκὺς ἀέξῃ.
Ἀλλ' ὁπότ' ἂν χρειώ σε κατεπείγῃ μογέοντα,
Σῶχε διαμπερέως σκεπτὸν λίχας, εἰά τ' ἀραιὴν
Σίλφιον, ἢ στρογγύλα περιξηροῖο γάλακτος,
γρ. ἄλλαρ Οἴνῳ ἐπικλύθων· τὸ δέ τοι περιβέσατον* ἄλλων
Ἔσσεται· πάσας γὰρ ὁμῶς ἀπὸ κῆρας ἀλύξεις.

Πάνθεο δ' εὐδμήτης χέλυος κρατέουσαν ἀρωγὴν
Δήγματος εἶλαρ ἐὸν δολιχῶν ὅσα φῶτας αἰκεῖ
Ἑρπετὰ σίνονται· τὸ δέ τοι μέγ' ἀλέξιον εἴη.
Ἤτοι ὅταν βροτολοιγὸν ὑπὲρ πόντοιο χελώνην
Αἰγαίην ἐρύσωσιν ἐπὶ ξερὸν ἀσπαλιῆες,
Τὴν δ' ἀνακυπτώσας, κεφαλῆς ἀπὸ θυμὸν ἀράξαι
Μαυλίδι χαλκείῃ· βλοσυρὴν δ' ἐξ αἷμα χέαντα
Ἐν κεράμῳ νεοκμῆτι καμινόθεν· ἐκ δὲ πέλεθρον
γρ. πλαδόων λαργῆϊ Οὖθαρ ἀπηθῆσαι* πλαδόωντ' ἀργῆϊ μάκτρῃ.
Ἠ ἔπι δὴ τέρσαιο διατρυφὲς αἷμα κεάσσας,
Δραχμάων πισύρων μίσγων βάρος· ἐν δὲ κυμίνου
Δοιὰς ἀγροτέροιο, καὶ ἐκ ταμίσοιο λαγωοῦ
Τετράμοιρον δραχμῆσι δύω καταβάλλεο βεῖδος·
Ἔνθεν ἀποτμήγων, πίνειν δραχμαῖον ἐν οἴνῃ.
Καὶ τὰ δὲ μὲν τ' ὀφίεσσιν ἀλεξητήρια δήεις.

Ἔργα δέ τοι ὄντως περιφράζοιο φαλάγγος,
Σήματά τ' ἐν βρυχμοῖσιν. ἐπεί ῥ' ὁ μὲν αἰθαλόεις ῥὼξ
Κέκληται, ποιῆεν, ἐπασσυτέροις ποσὶν ἕρπων·
Γαστέρι δ' ἐν μεσάτῃ ὀλοοῖς ἔσκληκεν ὀδοῦσι.
Τοῦ δὲ καὶ ἐγχρίμψαντος, ἀνώτερος ἴκελος χρὼς
Μίμνει ὁμῶς, τὰ δ' ἔνερθε φάη ὑποφοινίσσονται.
Φρίκη δ' ἐν ῥέθει σκηρίπτεται· αὐτίκα δὲ χρὼς
Μύζει τ' ἀνδρὸς ὕπερθε· τιταίνεται ἠδὲ καὶ καυλὸς
Φύρματι μυδαλέος περιπέπτεται· ἰγνύα δ' αὔτως
Μάλκη ἐνισκίμπτουσα κατήριπεν, ἐγχύματα γουνῶν.

Ἀστέριον δέ φιν ἄλλο πιφάσκεο· τῷ δ' ἐπὶ νώτῳ
Λιγνυόεντι στίλβουσι, διαυγέες ἐν χροῒ ῥάβδοι.
Βρύξαντος δ' αἴθαλος ἐπίδραμεν ἀείρει φρίκα,
Ἐν δὲ κάρες κεφαλῇ, γουνῶν δέ γ' ὑπέκλασε δεσμά.

Κυάνεον δέ τοι ἄλλο πεδήορον ἀμφὶς ἀΐσσει
Λαχνῆεν· δεινὸν δὲ φέρει καὶ ἐπὶ χροῒ τύμμα,
Ὅντινα γυιώσει· κραδίη δέ οἱ ἐν βάρος ἴσχει·
Νὺξ δ' αἰεὶ κροτάφοις· ἔμετον δ' ἐξήρυγε δειρῆς
Λυγρὸν ἀραχνήεντα, νέμει δέ οἱ ἐγγὺς ὄλεθρον.

Ἀγρώστης γε μὲν ἄλλος, ὃ δὴ λύκου εἴσατο μορφῇ
Μυάων ὀλετῆρες· ὀπιπεύει δὲ μελίσσας,
Ψῆνας, μύωπάς τε, καὶ ὅσσ' ἐπὶ δεσμὸν ἵκηται·
Ἄκμητον δ' ἐπὶ τύμμα φέρει μεταμώνιον ἀνδρί.

Ἄλλο γε μὴν δύσδηες, τὸ δὲ σφήκειον ἐνίσποι,
Πυρσὸν ἀλίς, σφηκὶ προδηγενεῖ ὁμοβόρῳ,
Ὃς δὴ θεσσαλίδων γενεὴν ἐκμάσσεται ἵππου.
Ἵπποι γὰρ σφηκῶν γένεσις, ταῦροι δὲ μελισσῶν,
Σκήνεσι πυθομένοισι λυκοσπάδες ἐξεγένοντο.
Τῷ δὲ καὶ ὑπόσαντος ἐπὶ κρατερὸν θέει οἶδος,
Νοῦσοι τ' ἐξέτεραι μετὰ γούνασιν ἄλλοτε παλμός,
Ἄλλοτε δ' ἀδρανίη, μινύθοντα δὲ τόνδε δαμάζει
Ἐσχάτιον κακοεργὸν ἄγον πανύστατον ὕπνον.

Εἰ δ' ἄγε μυρμήκειον, ὃ δὴ μύρμηξιν ἔοικε,
Δειρῇ μὲν πυρόεν, ἄζει γένυν εἴσατο μορφήν,
Πάντοθεν ἀστερόεντι περιστιγὲς ἀμφὶ νώτῳ·
Αἰθαλέῃ δ' ἐπὶ πυθὸν ἀείρεται αὐχένα κόρσῃ.
Ἄλγεα δ' ἀστερόεσσιν ἴσα κνώπεσσι πελάζει.

Χειρόδρωπος δ' ἵνα φῶτες ἀτὰρ δρεπάνοιο λέγονται
Ὄσπρεια χέδροπά τ' ἄλλα μεσοχλόου ἔντος ἀρούρης,
Ἐνθάδ' ἐπασσύτερα φλογερῇ εἰλυμένα χροιῇ
Εἴκελα κανθαρίδεσσι φαλάγγια πυκνὰ δέρεται.
Τοῦ μὲν ὁμῶς ἔμμοχθον ἀεὶ περὶ δῆγμα χέονται
Φλύκταιναι· κραδίη δὲ παραπλάζουσα μέμηνε,
Γλῶσσα δ' ἄτακτα λέλακε, παρέστραπται δὲ καὶ ὄσσε.

Φράζεο δ' Αἰγύπτοιο τά τε τρέφει οὐλὸς αἶα
Κνώδαλα, φαλαίνῃ ἐναλίγκια, τὴν περὶ λύχνους
Ἀκρέσπερος δειπνηστὸς ἀπίλλασι παιφάσσουσαν.
Στεγνὰ δέ οἱ πτερὰ καὶ ἐκ ἔγχλοα τοῖα κονίλης
Ἢ καὶ ἀπὸ σπλάδοιο φαείνεται, ὅστις ἐπαίρῃ.
Τῷ ἴκελος φροῦρος ὑπό τι ἵεται πετάλοισι.
Τῷ καὶ σμερδαλέον νῶϊ κάρη αἰὲν ὑπόδραξ
Ἐσκληκός, νηδὺς δὲ βαρύνεται· αὐτὰρ ὁ κέντρῳ
Αὐχένι τ' ἀκροτάτῳ, κεφαλῇ τ' ἐνεμάξατο φωτός·
Ῥεῖα δέ κεν θανάτοιο καὶ αὐτίκα μοίρας ἐφείη.

Εἰ δ' ἄγε καὶ κέντρῳ κεκορυθμένον ἀργινόεντι
Σκορπίον αὐδήσω, καὶ ἀεικέα τοῖο γενέθλην.
Τῶν ἤτοι λευκὸς μὲν ἀκήριος, οὐδ' ἐπιλωβής·
Πυρσὸς δ' ἐν γενύεσσι θοὸν προσεμάξατο καύσων
Ἀνδράσιν αἰθαλόεντα· περιασπαίρουσι δὲ λάβῃ
Οἷα πυριβλῆτος· κρατερὴν δ' ἐπὶ δίψος ὄρωρεν.
Αὐτὰρ ὅ γε ζοφόεις ἀραδον κακὸν ὤπασε τύψας
Ἀνδράσι παραπλῆγας δὲ καὶ* ἀφραστοὶ γελόωσι. γρ. συναίροντα θαλ. θοντι.
Ἄλλος δὲ χλοάων τις, καὶ ὁππότε γυῖον ἀράξῃ,
Φρίκας ἐπιπροΐησι· κακὴ δ' ἐπὶ τοῖσι χάλαζα
Εἴλυται ἐμπλάζουσα, καὶ εἰ μάλα σείριος ἄζει.
Τοίη οἱ κέντροιο κοπίς, τοίη δ' ἐπὶ κέντρῳ

Σφόν-

Σφόνδυλοι ἐννεάδεσμοι ὑπὲρ τείρεσσι κεραίης.
Ἄλλος δ' ἐμπέλιος, σπέρχει δέ τε βουβάδα νηδὺν
Εὐρεῖαν. δὴ γάρ τε ποηφάγος, αἰὲν ἄπαστος,
Γυιοφάγος, βουβῶσι κακὴν ἀλίαστον ἰάπτει.
Τοῖσι οἱ βούβρωστις ἐπέσκληκεν φύεσσιν.
Τὸν δ' ἕτερον δίνοις ἐναλίγκιον αἰγιαλοῖο
Καρκίνῳ, ὃς μνία λεπτὰ ῥόδον τ' ἐπιβόσκεται ἄγνως.
Ἄλλοι δ' αὖ ῥαιβοῖσιν ἰσήρεες αὐτὰ παγούροις
Γυῖα βαρύνονται· βαρεαὶ δ' ἐσκλήκασι χηλαί,
Οἷά τε πετραίοισιν ἐπ' ὀκρυόεσσι παγούροις.
Τῶν δὴ καὶ φυλὴν ἐξέμμορεν, εὖτε λίπωσι
Πέτρας καὶ βρύα λεπτὰ *πολυρροίζοιο θαλάσσης, γρ. πολυφλοίσβοιο
Τοὺς ἁλὸς ἐξερύουσι δελεαστῆρες ἰχθυβολῆες.
Αὐτίκα δ' ἀγρευθέντες, ἐνὶ χείνεσσιν ἔδυσαν
Μυοδόκοις, ἵνα τίκτε *κακόρθορα· τῶν δὲ θανόντων γρ. [illegible]
Σκορπίοι ἐξεγένοντο κατ' ἔρχατα λωβητῆρες.
Τὸν δὲ μελιχλωρον τοῦ γὰρ περιμελαίνεται ἄκρου
Σφόνδυλος, ἄσβεστον δ' ἐνίει πολυώδυνον ἄτην.
Ἔχθιστος δ' ἄρα ῥαιβὰ φέρει φλογὶ εἴκελα γυῖα
Ἀνδράσι νηπιάχοις δ' [illegible] ἤγαγεν αἶψα.
Οἷς δὲ καὶ νώτοισιν ἐπὶ πτερὰ λευκὰ χέονται
Μάστακι σιτοφάγῳ ἐναλίγκια, τοὶ δ' ὑπὲρ ἄκρων
Ἱπτάμενοι ἅτε τῶν, λεπτὸν ἐν στίχον ἐκβόσκονται,
Πίδακα καὶ κισσοὺς κατὰ πίδακας ἐμβατεύοντες.
Οἶδα καὶ μὴν φράσσασθαι ὀλέθρια τοῖσι βολάων
Οἷα τὰ ἐκ βομβίκος ἐρεξεν, ἠδὲ μελίσσης·
Ἤ τε καὶ ἐκ κέντρου θάνατος πέλει, εὖτε χαράξῃ
Ἄνδρα περὶ σμήνεσσι πονεύμενον ἠὲ καὶ ἄγροις.
Κέντρον γὰρ πληγῇ ἐγκάλλιπεν αἱματόεσσα.
Κέντρῳ δὴ ζωήν τε φέρει θάνατόν τε μελίσσης.
Οἶδα γε μὴν καὶ ἴουλος ἃ μήδεται, ἠδ' ὀλοὸς σφὴξ,
Πεμφρηδών ὀλίγη τε, καὶ ἀμφισβαινας σκολόπενδρα,
Ἥ τε καὶ ἀμφοτέρωθεν ἐπάζεται ἀνδράσι κῆρα,
Νῆά θ' ὡς ἀπέρχονται ὑπὸ πτερὰ θηκτὰ κιοῦσιν.
Τυφλήν τε σμερδνήν τε βροτοῖς ἐπὶ λοιγὸν ἄγουσαν
Μυγαλέην, ἣ ἐν τροχοῖσιν ἐπιθνήσκουσιν ἀμάξης.
Σῆπα γε μὴν πεδανοῖσιν ὁμοίαν σαύροισιν ἀλύξαις·
Καὶ σαλαμανδρείου δόλιον δάκος αἰὲν ἀπεχθὲς,
Ἥ τε καὶ ἀσβέστοιο δι' ἐκ πυρὸς εἶμεν ἰοῦσα,
Ἔσσεται ἄκμηνος καὶ ἀνώδυνος· οὐδέ τι εἰ φλὸξ
Σίνεται ἄσβεστος ῥαγὰς δέρος, ἄκρα τε γυίων.
Ναὶ μὴν *ἀδ' ὅσα πόντος ἄγει ῥοθίοισιν ἑλίσσει. γρ. αὖ
Μυραίνης δ' ἔκπαγλον, ἐπεὶ μογεροὺς ἁλιῆας
Πολλάκις ἐμβρύξασα κατὰ τρόπιν ἐξ ἐπακτρῶν,
Εἰς ἅλα φυζηθέντας ἐχέτλιον ἐξαναδῦσα.
Εἰ δ' ἔτυμον, κείνην γε σὺν ἰοβόλοις ἐχέεσσι
Θόρνυσθαι, προλιποῦσαν ἁλὸς νομὸν ἠπείρεσσι.
Τρυγόνα μὴν ὀλοεργὸν, ἁλιρραίστην τε δράκοντα
Οἶδ' ἀπαλέξασθαι σφέας γ' ἰδὼν ἄλγεα τεύχῃ,
Ἡνίκ' ἐν ἀλκαίοισι λίνοις μεμογηκότα κέντρῳ
Ἐργοπόνον πλήξῃ σ', ἢ ἐν πρέμνοισι παγείη
Δενδρείου, τό γε πολλὸν ἀφαυρότερον τελέθουσι·
Τοῦ μὲν ὑπὸ πληγῆσιν ἅτ' ἠελίοιο δαμέντος,
Ῥίζαι, σὺν δέ τε φύλλα καταφθίνει· ἀνδρὶ δὲ σάρκες
Πυθόμεναι μινύθουσι. λόγος γε μὲν ὥς ποτ' Ὀδυσσεὺς
Ἔφθιτο, λευγαλέοιο τυπεὶς ἁλὸς ὑπὸ κέντρου.
Οἶσιν ἐγὼ τὰ ἕκαστα διείσομαι ἄρκια νούσων.
Δὴ γὰρ ὅτ' ἐγχεύσαις θριδακηΐδα λάζεο χαίτην,
Ἄλλοτε πυρπεπέταλον, ὅτ' αὖ θέα φοινὰ θάτοιο,
Ἄρκτιον, ὀξαλίδας τε, καὶ ὀρμινόεντα λύκαψον,
Κίκαμα τ', ὀρδεῖλόν τε περιβρυές. ἐν δὲ χαμηλὴν
Ῥεῖα πίτυν, σμυροῦ τε βαθὺν περὶ ἔλαιον ἀράξας·
Σὺν δ' ἄρα καυκαλίδας τε, καὶ ἐκ σταφυλίνου ἀμήσας
Σπέρματα, καὶ πρημάδιοιο νέον πολυειδέα καρπὸν,
Ἠέ τε καὶ φοινίσσον ὃν καταβάλλεται φῦκος·
Ἀγραίς τ' ἀδίαντον, ὃ ἐκ [illegible] ῥαγέντος
Ἀσπαλέη πίτνουσα ἑοῖς πετάλοισιν ἐρύζει.
Εἰ δ' ἄγε καὶ σμυρνεῖον ἀνείρυε, ἠδὲ σὺ τόνοις
Ἀλκίβιον ἠρύγγου τε τάμοις ἀθερηΐδα ῥίζαν,
Αὖ νῦν γε καχρυόεντι λιβανωτίδι μηδ' ἀπατήσῃ,
Μηδέ τι πουλυβάτεια, περιβρίθουσά τε μήκων,
Θ[illegible] πέπηλις, ἐπὶ χαμαιπετὴν ἄτην.
Σὺν [illegible] κύουσαν ἀποτμὴξ [illegible],
Ἢ [illegible] τρυγάδες, αἵ τε σελίνοις
Γ[illegible] ἀποπτύοντες ἀπώρης.
Ἀλ[illegible] ἐλαίου ἄγριος αἰθὴν,
Ἀμμ[illegible] χελιδονίου τε πέταλα,
Δαύκειον, ῥίζας τε βουνιάδος, ἠδὲ καὶ ἔμπλιν
Θηλυτέρης. [illegible] ἀπ' ἐρξατο λεῖον.
Ἐν δ' [illegible] πέταλα,
Ἢ καὶ [illegible] μένου·
Μουν[illegible] βρυέσσι [illegible]. γρ. [illegible]
Ναὶ μὴν τὰς ξενίοιο νεοδρέπτοις [illegible],
Κίκκορον, ἢ πεταλῖτιν, ἀμέργεο πολλάκι μίλτῳ
Ἀμμνίδος, ἣ τάσσει πάλαι θελκτήριον ἄτης,
Δή ποτε καὶ σιλίοιο τάμοις ἐγκεκλινέα ῥίζαν
Ἀγροτέρου, νεαρὴν δὲ καὶ ἐμβρίθουσαν ἄγοις
Ἤμιν καρπὸς ναὶ μὴν ἀρρήχου παλαιοῦσα·
Σὺν καὶ ἐκανθόβολος [illegible] τ' ὀξυάγχοι.
Σι[illegible]
Αν[illegible] αἴθῃ.
Ἄλλοτε δ' ὕσσωπός τε καὶ ὁ πολύγονος ὄνωσις,
Φύλλα τε πτελέοιο, νέον τ' ἐν βότρυσι κλῆμα,
Ἀγνίδες [illegible] κοπίσις,
Ἢ [illegible] φύλλα κονύζης. γρ. [illegible]
Πολλάκι δ' ἢ [illegible] νέον, ἠὲ ἀπὸ Μήδων
Καὶ [illegible] *πολυανθέος γλήχων, γρ. πολυανθέα,
Στρύχνον τ' [illegible] σαύρων.
Ἀχ[illegible] χλοερὸν πρέσβον, ἄλλοτε δ' αὐτῆς
Σ[illegible] κουρέεσσι.
Σὺν καί που [illegible] χέρα, αἰνά τε βάλλων
Σπέρματα καὶ κλωνίον δυσκελάδοιο δράκοντος,
Ῥάμνου τ' ἀκροτάτους θάμνους ἄπο, ἠδ' ὅσα πέμπει
Ἀγροτέραι στρουβεισιν ὑπαρξαντο ταχεῖαι.
Εἰ δὲ σύ γ' ἐκ ποίης ἀβληχρὰ ἔγχλοα ῥίζαν
Θηεῖς [illegible] τμήξεις ἐπιδεῖ κέντρῳ
Σκορπίου, ἠ σίδης ψαμαθηΐδας, *αἵ τ' ἐπὶ αἶα, γρ. ἃ
Κισσήεν τε λειμώνιον ὑπὲρ θρίξαντο παρ' ὕδωρ,
Ἢ ὅσα Σχοινεύς τε ῥόος Κνώπιός τε βάλλει,
Ὅσσά θ' ὑπὸ Ἰνδοῖ χεύματα πολυφλοίσβοιο Χοάσπου
Πιστάκι' ἀκρεμόνεσσιν ἀμυγδαλόεντα πέφανται,
Κνικιάδας, σὺν δ' αὖτε βάλοις φιμώδεα μύρτα,
Καρφεά θ' ἑρμίνεοιο, καὶ ἐκ μαράθου βρύοντος,
Ἰάσιον τε καὶ ἀγρότερον σπερμεῖ' ἐρεβίνθου·
Σὺν χλοερῆς ἀΐκεσσι θάλεις βαρυόδμα ποίην.
Καὶ μὴν καὶ σισύμβρια [illegible] τε νέον,
Σὺν δὲ μελιλώτοιο νέον στίχος, ἠδ' ἔτι χαμαίης
Οἰταίης βρύα λευκὰ καταψήχοιο κονύζης,
Ὅσσά τε λυχνὶς ἔνερθεν, ἐρεβίνθους τε θρυαλλίς,
Καὶ ῥόδον, ἠδ' ἴα λεπτὸν ἀεὶ σπερμεῖον ἀέξει.
Ἢ καὶ πουλύγονον λάσιον ὑπὸ [illegible] ἰάμνων.
Ψίλωθρον, κάρφεν τε *πολυθρήνου Ὑακίνθου, γρ. [illegible] θρήνου
Ὃν Φοῖβος θρήνησεν, ἐπεί ῥ' ἀκούσιος ἔκτα
Παῖδα, βαλὼν προπάροιθεν Ἀμυκλαίου ποταμοῖο,
Πρωθήβην Ὑάκινθον, ἐπεὶ σόλος ἔμπεσε κόρσην
Πέτρου ἀφαλλόμενος, νέατον δ' ἤραξε κάλυμμα.
Τοῦ δέ τε καὶ περπέταλον, ὅπου τε δάκρυα βάλλοις,
Τερμίνθου [illegible] ἰσοζυγέων ἐδέλοισιν.
Ἠέ τι γ' ἔρπυλλον κερ[illegible] πολλάκι κρῆθμον;
Ἢ πολιὸν καὶ [illegible] ἀμείρχων, σὺν δὲ καὶ αὐτοῖς
Ἄννησον Λιβυκάς τε ποτῷ δυσημύδεος ῥίζας.
Ὧν σὺ τότ' ἀμύγδαλον, τότε δ' αὖ δίχα [illegible] θρύλλας
Ἐν κελέβῃ κεράσαι δὲ σὺν ὄξει, πολλάκι δ' οἴνῳ
Ἢ ὕδατι, χαιομένῳ δὲ καὶ ἐν θρυπτέντα γάλακτι.
Ἢν δ' ὅσ' [illegible] αἴδισις
Νύγμα καταστοχῇ βεβαρυνθὲν, αὐτίκα ῥίζας
Ἠπίας ὃ σώματα παρ' ἀτραπιτοῖσι χλοάζον
Μασάξειν φύεσσιν. ἀμαλγόμενος δ' ὑπὸ χυλὸν,

Τύμμασιν ἠμίβεστ᾽ ἐμβάλλοις ἀπολύματα δικτὺς,
Ὄφρα δ᾽ ἰὸν ἐλοοδὴ καὶ πότμον θηρὸς ἀλύξεις.
Ναὶ μὴν καὶ σικύην χαλκήρεα λοιγέϊ τύψει
Προσμάξαις, ἰόν τε καὶ ἀθρόον αἷμα κενώσεις.
Ἠὲ κράδης γλαγόεντα χέας ὀπὸν, ἠὲ σιδήρῳ
Καυστηρῆ θαλφθεῖσαν ὑπὸ στέρνοισι καμίνῳ.
Ἄλλοτε φορβάδος αἰγὸς ἐνὶ πλείῃ δέρει οἴνης
Κραισμήσεις τμήγοντες ἐπὴν σφυρὸν ἢ χέρα κόψῃ,
Ἀσκοδέτην βαρύθοντα μέσον διὰ πῆχυν ἐρείσας,
γρ. ἑλίσσοις, Ἢ σφυρὸν ἀσκοδέταις ἢ πιέξ βεβῶτας* ἑλίξεις,
Εἰσόκε τοι μένος οἴνῳ ἀπὸ χροὸς ἄχθος ἐρύξῃ.
Δή ποτε καὶ βδέλλας κορέσεις ἐπὶ τύμμασι βόσκων.
Ἢ ἀπὸ χρομμυόφιν στάξειν ὀπὸν· ἄλλοτε δ᾽ οἴνης
Μίγδην ἐν πυράθοισι χέας τρύγα φυρήσασθαι,
Ἢ ὄξεϊ, νεαρῇ δ᾽ ἢ πίσσῃ ἐπὶ πῖαρ ἑλίξαις.
Ὄφρα δὲ καὶ πάσῃσιν ἀλεξητήριον ἄτῃς
Τάξαιμος πεπίθοιο, τό τοι μέγα κρήγυον ἔσται,
Ἦμος ὅτε θρόνα πάντα μιῇ ὑπὸ χειρὶ ταράξεις.
Ἐν μὲν ἀριστολόχεια, καὶ ἶρις, ἐν δέ τε νάρδου
Ῥίζαι, χαλβανίδες τε σὺν ἀμαλέαισι πυρέθροις
Εἴσω, δαυκεῖόν τε, παναλθέος ἐν δὲ βρυώνης,
Σὺν δέ τε ῥίζια χαῦνα νεορυχέος γλυκυσίδης,
Καρπεά τ᾽ ἐλλεβόρου μελανόχροος, ἄμμιγα δ᾽ ἀφρὸς
Νίτρου· σὺν δὲ κύμινα χέας, βλαστεῖν τε κονύζης·
Ἄμμιγα δ᾽ ἀγχούσης σταφίδος λέπος· ἶσα δὲ δάφνης
Σπερμεῖα, κύπεισόν τε, καταχνήθειν τε χαμηλὴν·
Ἱππείην λειχῆνα καὶ ἐν κε κλάμινον ἀγείρας·
Ἐν καὶ μήκωνος νεαρῆς ὀπὸν, ἀμφὶ καὶ ἄγνου
Σπέρματα, βάλσαμόν τε καὶ ἐν κινάμοιο βάλοισθαι,
Σὺν καὶ σφονδύλειον, ἁλός τ᾽ ἐμπλήθεα κύμβην·
Ἄμμιγα καὶ τέμισον καὶ καρκίνον· ἐν δ᾽ ὁ μὲν εἴη
Πτωκὸς, ὁ δ᾽ ἐν πετάμεσσι πολυστείοισι νομάζων.
Καὶ τὰ μὲν ἐν στύπῃ ἀσφαλὸν πελυχαιδέος ὅλμου,
Νάξαι λαϊνέοισιν ἐπιπλήσσων ὑπέροισιν·
Αἶψα δ᾽ ἐν ἀμαλέαισι χέας ἀπαρεινέα χυλὸν,
Ἄμμιγα συμφύρσειο· καταρτίζοιο δὲ κύκλους
Δραχμαίους, πλάστιγγι διακριδὸν ἄχθος ἐρύξας·
Οἴνης δ᾽ ἐν δοιοῖσι χαδεῖν κοτύλῃσι ταράξας.
Καί κεν Ὁμηρείοιο καὶ εἰσέτι Νικάνδροιο
Μνῆστιν ἔχοις, τὸν ἔθρεψε Κλάρου νιφόεσσα πολίχνη.

NICANDRI

NICANDRI THERIACA ET ALEXIPHARMACA.

THERIACA.

REPTILIVM, quæ dente nocent, iſtaq́; ferarum
Tum varias formas, tum noxia vulnera, q is hæ
Incautos periniant homines, illiſq́; rebelles
Peſtibus antidotos, mihi multos inter amicos,
Quos . conſanguineæ iungit vicinia ſtirpis,
Chare Herme ſianax, facili veraceq́; Muſa,
Et candente libens, ac promptus pectore dicam.
Ergo laborantes in ſylua & rure coloni
Te medicum obſeruent, vt ſi qua ibi agentibus illis
Mortiferos rabido dentes infixerit ore,
Abs te morborum medicamina certa ſuorum,
Quæ prius ipſe meo didiciſti carmine, ſumant.
Fama eſt multiplici variata phalangia forma,
Omnéque ſerpentum genus, & quæ cætera turba eſt,
Letale omne fouent, fundunt, ſpirántque venenum,
Anguipedum fuſo prodiſſe cruore Gigantum,
Dum contra ſuperum tollentes arma Tonantem,
Illius triſido tererentur fulmine, ſi iam
Phocaici quondam prope ſacra fluenta receſſus
Non ficta Aſcræus cecinit mendacia vates.
At largos punctis facientem corporis imbres,
Atque vnca inuiſum poſt tergum cuſpide vermem,
Filia Titanis Cæi Latonia diua
Produxit, celeri quando feſtina volatu
Bœotum impeteret quo perderet Orionem,
Quòd puram ille Deæ veſtem ſordente ſit auſus
Attrectare manu, laetitans hinc Scorpius ille
Occultas tacitè inſidias mortémque parauit,
Et ſolidam fixo percuſſit acumine plantam.
Cuius lucida nunc, ceu venatoris, imago
Ardua præcincto micat inter ſidera telo.
Quódque venenatum non magno reptile niſu
Omnibus ex ſtabulis, ex quolibet imò cubili,
Seu ſtratum ſit humi, ſeu ſit ſublime, fugâris.
Tunc vbi torrentes Phœbi vitaueris ignes,
Et ſciſſos fugiens per agros tua membra locâris
Congeſtis facto ſtipulis ſub nocte grabato:
Aut denſos quando colles extremáve vallis
Iugera, quæ talis reperitur plurima peſtis:
Nempe per vmbroſas ſylvas, per opacáque luſtra,
Aut aquas vbi planities & denſa vepreta,
Quæ primùm ſurgens herbarum fœtus inumbrat,
Tranſieris; ſiccam tunc dorſi exuta ſenectam
Beſtia, ſegne trahit molli ceruice volumen.
Cùm tepido ſub vere ſuum modò liquerit antrum,
Et caliganti malè cernit lumine, ſed cui
Arroſus mox fœniculi ſua robora caulis,
Atque nouum reddit, qualis fuit antè, vigorem,
Noxia ſerpentum redolentis ſpicula thimbra,
Ceruinique graui cornu nidore fugabis.
Et ſic cùm accendens gagata quandóque lapillum,
Quem conſumentis non exedit impetus ignis;
Multifida n ſilicem crepitantibus iniice flammis,
Aut imas viridis libanothidos accipe fibras;
Tantundémque acris naſturcii: his iunge duobus
Æquali capreæ iam iactum pondere cornu;
Aut exiccantem nares cerebrúmque nigellam;
Interdum ſulphur fœdum quandoque bitumen,
Vt ſint pro æquali pendantur ſingula parte.
Vel tu Threicium flamma ſuccende lapillum,
Qui licet vriginis merſus tamen ardet in vndis,
Expreſſáque ſtatim reſtinguitur vnctus oliua,
Hunc quem fluctiſoni mittunt de littore Ponti.
Quis, rude vulgus, ibi veſcentes carne magiſtri
Paſcendi pecoris ſua poſt armenta ſequuntur:
Præterea graueolens candentibus indita prunis
Galbana, & ignitum faciens vrtica dolorem,
Dentatiſque cedrum maxillis ſectile lignum,
Omnibus inuiſum ſerpentibus efflat odorem.
Iſtis auxilijs caua luſtra, nigroſq́; receſſus,
Ac omnes tali purgabis peſte latebras,
Et placido proſtratus humi ſatiabere ſomno.
Sin hæc difficili conſtent non prompta labore,
Atráque nox ſubitis tellurem contegat alis,
Finiſque operis dulcem tibi fortè quietem,
Vt ſua defeſſis redeat vis artubus, optes.
Tunc iuxta virides ſinuoſi verticis alueos,
Amnicolam nepetam per obeſas collige ripas,
His ea quando locis naſcatur plurima, námque
Vdis læta labris, & amœno flumine gaudet.
Aut tibi caſta ſalix, pulchro quæ flore renidet,
Præbeat inſtrata ſecurum fronde grabatum.
Sic quoque montanum polium, cuius graue ſpirans
Horret odor, noménque ſuum quæ debet echidnæ
Herba, & ab Euxina quæ fertur origanus vrbe,
Quæcunque illarum decerpitur obuia, prodeſt.
Quin etiam multo per aprica cacumina flore
Ridens abrotonus, pecorique ingrata petuum
Pabula ſerpillum, molli quod paſcitur horto,
Atque ſuas circum radices figit, & hirtis
Expaſſum folijs pendentia brachia fulcit.
Præſtat item exiguam circumluſtrare conyzam,
Vrticéſque comas, & ſpinoſas anagyros:
Sic & punicea ſectis ex arbore ramis,
Regaliſque amplis licet haſtæ frondibus vti.
Accipe item innocuo medicantem frigore ſtruthium,
Atque inuiſa pigris Scyra prima æſtate bubulcis;
Quod tum, ſi paſcens armentum has ederit herbas,
Præcipiti furiet per inhoſpita deuia curſu.
Hac ratione etiam denſi coma pinaſtelli,
Cuius amarus odor longas effertur in auras,
Quæq́; venenato fuga, occurrentia morſu.
Atque hæc ſola tibi ſunt ſubſternenda decenti,
Quod ſtruis in vacuo pernoctans rure, cubili.
Porrò ſuſpectas potes obturare cauernas,
Vt prodire foras timeant, nec ſibila tollant.
Colla tibi, ſi cedrinas in fictile baccas
Triueris, hincq́; tuos tibi cautus inunxeris artus:
Vel graue ſpirantis ſi germina pinaſtelli,

Siccaq́; quæ incultis campeſtribus intyba ſurgunt,
Palladio madueris, ſtillaueris vt ante, liquore.
Hoc quoque cana modo tibi ſaluia proderit: & quæ
Multa ferè ſolas radix pretioſa Cyrenas
Incolit, & grato medicinam exornat honore.
Cunctarum doctrix etiam experientia rerum,
Prodidit, & teſtans non vanum comprobat vſus,
Vulnificus procul infeſto quòd porcus odore
Effuget horrendos, cogátque faceſſere dentes.
Quòd ſi rodentes olus & frondentia vermes,
Tetra quibus virides depingunt terga colores,
Vel tenerum florem per agros venientis hibiſci
In medio ſacra de Palladis arbore ſucco
Triueris, hinc ſi tuum collineris vndique corpus,
Tuta dabis dulci ſecurus membra quieti,
Nulliuſq́; feræ metues lacrymabile vulnus.
Iniectóſque in parua duos mortaria ramos
Nobilis abrotoni non feſſa contere dextra;
Æqualiq́; oboli naſturcia pondere miſce:
Sic quoque ducentis lapidem noua ſemina dauci.
Hincque breues faciens rotulas pallente ſub vmbra,
Quæ tamen admiſſo ſit libera flamine, ſicca.
Quas, poſtquam aruerint, rurſum tere, deinde perunge.
Quandoque in triuiis generandæ dedita proli
Reptilia aſpicere eſt, ſecum coëuntia: quæ ſi
Figlinæ cautè tollens immiſeris ollæ,
Egregium antidotum contra illa venena repones.
Sed ſuper adde bonæ ceruino ex oſſe medullæ,
Vel pinguis, caleat quod adhuc à cæde, cerebri,
Triginta quantum poſſunt ſuſtollere drachmæ,
Quattuor heminas præſtantis odore roſacei,
Cuius facta ſemel, bis, térve expreſſio præſtat,
Splendentiſque olei, crudis quod fluxit oliuis,
Tantundem, & puræ dodrantem his adijce ceræ.
Hæc bene feruenti celer omni concoque vaſe,
Squamea dum liquidi molleſcant membra draconis.
Dehinc fabrefacta tibi mola ſit, quâ cuncta terantur,
Turbentúrque ſimul, ſed acutas exime ſpinas,
Quandoquidem his atrum ſoleat pendêre venenum:
Hoc ex vnguento tua colline membra, deinde
In quodcunque voles iter, & quodcunque grabatum
Te poteris tuta ſemper conferre ſalute,
Vel cùm ſucciſa torrenti meſſis in æſtu
Diues ad area opus ſcrutante profunda tridente
Stramina congeſtum tollens inſtraris aceruum.
Sin his non vncto fortaſſis corpore ſuccis
Acribus aſpidibus ieiuno occurreris ore,
Illud quando malum mortales turbat & angit,
Ad noſtra antidota & mandata, vt triſte venenum
Et letum effugias, cauta citò mente recurre.
Vipera. PORRO ex vipereo, quod noris, germine peior
Fœmina, quæ veluti maiori accenditur ira,
Sic vehemente magis fert noxia vulnera morſu,
Et plus gliſcenti ſe cauda & corpore voluit,
Vnde citatior hac ictos mors occupat artus.
Noxius eſt autem reliquo plus corpore morſus
Obſeruandus, vbi vectori proxima Tauro
Turba, ſubexoriens monſtrarint Pleiades aſtrum:
Siue vbi cum catulis tacitè apricantibus olim
Nil dum paſta ſuis furtim inſidioſa cauernis
Dipſas dormierit, & quando famelica prodit,
Vel ſaturata redit, ne tum, tibi conſulo, ſæuæ
Illis in triuiis occurreris obuius vnquam,
Cum durum fugiens morſum igneſcentis echidnæ
Frendit echis; vel vbi feruente libidinis æſtu
Sæuo dente ſui reſecat caput illa mariti.
Aſt vbi poſt vegetam cœperunt pignora vitam,
Iámque propinqua adſunt maturi tempora partus,
Indignam chari mortem vlciſcentia patris,
Eroſa miſeræ naſcuntur matris ab aluo.
Sola etenim viuo grauidatur vipera fœtu,
Mortua cùm reliquum paſſim genus oua reponat,
Squamigeroſq́; greges per inhoſpita teſqua propaget:
Tunc etiam caueas, horrendam quando ſenectam
Exutus ſerpens renouat, ſeu pube reſultat;
Vel quando aripedum timidus fugit ora ferarum,
Mortiferoq́; hominem petit acriter incitus ore.
Maximè enim longas ducenti corpore ſpiras,
Tunc indignantes cerui, capreaq́; ſequuntur,
Atque per omnia quæ colit illa cubilia peſtis
Horribili accelerant flatu, ſtrepitanteq́; roncho.
PRÆTEREA candẽs niue & aſper vepribus Varia reptilium genera.
Ruffis reptilibus ſcatet, & caua vallis, & alta (Othrys
Ac rigida ſalebris, rupes nemoroſaq́; ſaxa,
Quà ſitibundus, & haud vno apparere colore
Viſus ſeps habitat, ſeps ſemper concolor illis,
Quæ ſub foſſa tenet tecta atque cubilia, terræ. Sepſ.
Ex illis quota pars ſaxoſi concaua cliui
Paciferóque Deo congeſtos ſeruat aceruos
Atque grauem infligit morſis mortalibus ictum.
Nec faciles cuiquam ſine noxa adiguntur aculei,
Imo malum diri fundunt in membra venenum.
Terreſtres alij cochleas ſimulare videntur;
Sunt alij viridi, quos pingit ſquama colore,
Oblongumq́; fabrè vario facit ordine circlum.
Pleriq́; in bibulis quòd delitineantur arenis,
Quodam ceu lepra ſpiras albore ſcabreſcunt.
NVNC age terribilem ſitientibus aſpida ſquamis, Aſpis.
Peſtile plus aliis hoc ex grege reptile, noſce,
Formidabile cui corpus, tardúmque volumen
Quandoquidem tranſuerſa via eſt, prolixáque ventris
Spira, veternoſiq́; niuere videntur ocelli.
At ſimulac facili fortè obſeruauerit aure
Vel minimum ſtrepitum, ſegnes è corpore ſomnos
Excutit, & teretem ſinuat mox aſpera tractum,
Horrendumq́; caput, porrectaq́; pectora tollit,
Tam procera, extenſa queunt quàm brachia duci.
Tantaq́; craſſities eſt, quantum miſſile telum,
Quod faciens haſtas docta faber expolit arte,
Pro trucium horriſona taurorum, & cæde leonum.
Squalidus interdum color albet, ſæpe virenti
Cum maculis, ſæpe eſt cinereus inſtante figura.
Nonnunquam ardenti veluti ſuccenditur igne,
Idq́; nigra Æthiopum ſub terra, quale refuſus
Nilus ſæpe lutum vicinum in Nerea voluit.
Præterea gemmæ, callo inſtar, fronte caruncula
Hærent, ſanguineis ſcintillant lumina flammis,
Turgida ſqualet item ceruix, graue ſibilat ipſa
Beſtia, dum certam vomit ira concita mortem.
Quattuor hinc intra maxillæ concaua dentes
Radices fixêre ſuas, quos iuncta quibuſdam
Pelliculis tunica obducit, triſte vnde venenum
Effundit, ſi fortè ſuo hæc approximet beſti.
Nec tamen vlla vides impreſſi vulnera morſus,
Nec dignus fatu tumor ictum corpus adurit:
Sed qui læſus homo eſt, citra omnem fata laborem
Claudit, & ignauo moriens torpore fatiſcit.
Solus eam potis eſt Ichneumon vincere peſtem,
Cum graue cautus ei bellum parat, editaq́; oua,
Quæ fouet in multorum hominũ inſuperabile lethum,
Omnia fracta terit, mordacéque dente laceſſit.
TALE autẽ Ichneumõ animal, velut acrior ictis Ichneumõ quale animal.
Quæ ciciures alta prendit ſub nocte volucres,
Quæ ſtruxêre ſuum ſupra tabulata cubile,
Et paruam abſcondunt ſobolem fornicibus altis.
Aſt vbi Niliacos inter decernere iuncos
Cum feruente ſuis de moribus aſpide tentat,
Altas continuò ſeſe demittit in vndas,
Submerſoq́; petit limoſum corpore fundum,
Et ſua deſudas contacto tergora cœno,

Dum

Dum rapido villum deſiccet Sirius æſtu,
Atque parat rigidos facienda ad vulnera dentes.
Tunc prætendentes linguam, horribiliſque colubri
Impetus aduerſum caput acri mordicus ore,
Aut vligoſa trahit deprenſa in flumina cauda.
Vipera. *HIC quoque vipeream, quæ cernis acuta, figuram*
Aſpicias, vt non vno ſe corpore prodat,
Et nunc hæc longum, paruum trahat illa volumen,
Ne pare conſimiles forma ſit vbique dracones
Cernere, nam gignit noſtra hæc Europa minores.
Tum qui molle ſupra prætendat cornua guttur,
Et quodam candore micent. alij ad ſcopuloſos
Scironis montes, alta & Pannonia, & ipſum
Ripheum, & dictum coruicognomine pagum,
Et canentem habitant Aſelenum; quin & alumna
Fert Aſia vltra tres longis qui tractibus vlnas
Se tendant, rigidum quales Bucarteron, atque
Arduus Ægagees, & celſus Cercaphus intra
Se multos reſinet, quorum ſatis ampla pateſcunt
In latum capita, & ſumma circa vltima ſpiræ.
Fœmina pone trahit ceu mancam vipera caudam
Perpetuò duris horrentem tergora ſquamis,
Et per opaca pigrum raptat dumeta volumen.
Ipſe ſed acre caput mas fert prolixior illa
Quandoque & quandoque minor. ſed non ita lato
Ventre patet, mutila eſt ſimiliſque per omnia cauda:
Prolixi ſemper tractus, ſimiles quoque ſquamæ.
Atqui irritato quoties excanduit ira,
Sanguineo facies oculique rubore coruſcant,
Diffiſaq; micans celer increſpanteq; lingua
Obliquam ſinuat poſtremo in corpore caudam.
Hinc miſeras faciens ægér edit turba querelas
Accepto ex morſu, geminos, neruis inſtar, acutos,
Triſte quibus virus iacit, ipſe, at fœmina plures
Ore ſuo dentes habet: hos perpendere latos
Illa ex carne licet, porrò ipſo ex vulnere quædam
It ſanies, quæ nunc pinguis, nunc eſſe cruenta
Cernitur, & nullum præfert quandoque colorem,
Sed quæ circundat plagam caro, turgida moles
Tollitur, interdum rubicunda, ac palma videtur
Liuida, nonnunquam quodam velut hydrope gliſcit;
Præterea quales ambuſto in corpore bullæ
Exteriore ſolent ſummatim emergere pelle.
Inde ſubexoriens plagam & vicina, putredo
Occupat, & triſtem ciet in præcordia mortem:
Aſpera quandoquidem vehementer, & ignea noxa
Totum corpus edit, miſeræ arcto ex gutture voces
Perſtrepitant, cæcaq; caput vertigine nutat;
Multaq; debilitat membra, anxietaſque fatigat,
Et grauis oppreſſum vexat caligo cerebrum.
Arida faux ſæpe extremos it frigus in vngues,
Atque hyberna ſtatim cadit omnes grando per artus:
Crebri etiam bilis vomitus, fit pallidus æger,
Atque inſtante niues circum ſudore madeſcit.
Plumbeus eſt aliquando color, quandoque nigreſcit,
Fuſilis interdum ſimulatur floribus æris.
Ceraſtes. *NVNC potes aſtutum inſidiatoremq; ceraſtem*
Noſcere, vipereum veluti genus, huic quia diſpar
Non is corpus habet, ſed quattuor aut duo profert
Cornua, cum mutila videatur vipera fronte.
Squalidus albenti color eſt, bibulis ſub arenis,
Vel quà facta rotis via longa ſub ſcrobe dormit.
Ex iis alter echis velocibus obuia ſpinis;
Recto terga tibi prolixus tramite ducit,
Sed medio diffuſius hic ſe corpore voluit
Curuum errans per iter reſonantibus aſpera ſquamis.
Qualiter æquoreo longiſſima gurgite nauis,
Quam violentus agit nunc huc, nunc Aphricus illuc,
Pellitur, & laterum gemebunda fragore ſuorum
Extra ſulcandas ſinuoſè fluctuat vndas:
Is ſi fortè grauem ſerpens impreſſerit ictum,
Fit ſimilis clauo tumor, obſcuraq; leuatur
Puſtula, & affecta non magnum parte dolorem
Exagitant; verùm triſtis magis inguina tentat,
Atque ambos poplites labor, & pallente colore
Exanimis fractuſq; fatiſcens viribus æger
Conſpicitur, ter tréſque dies ſuperûm æthera cernit,
Rarcq; conceptam fugit hoc ex vulnere mortem.
QVI noſcenda ſit hic ſerpens Hemorrhois audi: Hemorrhous.
Rimoſas colit illa petras, ſibiq; aſpera tecta
Et modicè pendens facit inflexumq; cubile.
Vnum longa pedem, totoq; graciliima tractu,
Ignea quandoq; eſt, quandoq; eſt candida forma,
Constrictumq; ſatis collum, & tenuiſſima cauda:
Bina ſuper gelidos oculos frons cornua profert,
Splendentum quadam radiorum albentia luce,
Syluestres vt apes populatriceſq; locuſtæ.
Inſuper horribile ac aſprum caput horret, & inſtar
Ipſius obliquè ſua paruula terga ceraſtæ
Claudicat: ex medio videas appellere dorſo
Paruum nauigium, tenui vnam lubrica terram
Alluit, ac haud alio tacite trahit illa motu.
At per arundineum ſi tranſeat illa grabatum,
Protinus horrendos vbi mordens intulit ictus,
Decolor accurrit ſpecies, quædamq; nigredo,
Anxia corda dolent, gelida ſitis ingruit vndæ:
Quin & ſanguinei prima ſub nocte fluores
Ipſis proſiliunt è naribus, auribus, ore,
Veſicaq; ſimul, quæ ſunt in corpore plagæ,
Rumpuntur, quadamq; cutis fuligine marcet.
Ergo caue, imprimiſque ſuum ne fœmina virus
Inuomat: hæc quoniam diro quem preſſerit ore,
Ienuas queritur gingiuas, atque per ipſos
Erumpens vngues miro fluit impete ſanguis,
Et male olente madent fœdi putredine dentes.
Quondam animoſa Helene cygni Iouis inclyta proles;
Euerſa rediens Troia (niſi vana vetuſtas)
Huc indignata eſt generi, Pharias vt ad oras
Venit, & aduerſi declinans flamina venti,
Fluctiuagam ſtatuit iuxta Nili oſtia claſſem.
Namque vbi nauclerus ſe feſſum fortè Canobus
Sterneret, & bibulis fuſus dormiret arenis,
Læſa venenoſos hemorrhois impulit ictus,
Illatamq; tulit letali dente quietem.
Protinus ouipara cernens id filia Ledæ,
Oppreſſa medium ſerpentis feruida dorſum
Infregit, tritaq; excuſſit vincula ſpinæ.
Quæ fragilis illius ſic dempta è corpore fugit,
Et graciles hemorrhoi obliquique ceraſtæ.
Ex hoc clauda trahunt iam ſolitempore membra.
IAM quæ Sepedonis ſpecies ſit, qualéque corpus, Sepedo.
Accipe: diuerſa tractum ratione figurat.
Quinetiam mutila nulla inſunt cornua fronti,
Et color, hirſuti qualem eſt ſpectare tapetis,
Grande caput, breuior, dum currit, cauda videtur:
Quam tamen obliquo maiorem tramite ducit.
Quod fit ab hoc vulnus, magnos nocuoſq; dolores
Excitat, interimens quia fundit & ipſe venenum;
Quo ſata marcentes tabes depaſcitur artus;
Indéque ſiccato reſolutus pelle capillus
Spargitur, & volitans candentis pappus achantæ:
Præterea fœdum turpi vitiligine corpus,
Et veluti vrenti maculas à Sole videre eſt.
EXIGVÆ ſimilis ſpectatur dipſas echidnæ, Dipſas.
Sed feſtina magis mors ictus occupat ægros.
Parua & lurida cui circa vltima, cauda nigreſcit.
Quem ferit, accenſo miſeras is corde querelas
Fundit, & arenti ſitibundus fauce dehiſcit,
Quæſitiſque, velut taurus, ſuperincubat vndis;
Immenſóque replet, ſed fruſtra, viſcera potu;

Dum crepet intenſus rupto mox ſumine venter.
Peruetus eſt iuuenum & narratur fabula, quòd, cùm
Maximus æthereain cepiſſet Iuppiter arcem,
Diuiſo in fratres maris, & quòd Tartara, regno,
Contulit æternam mortalibus inde iuuentam,
Vt dignum meritis impertiretur honorem:
Iam quoniam ſupero ſurrepta ex æthere flamma,
Prædonem amentes odere Promethea, quòd non
Ipſos perpetuum virides feciſſet in æuum.
At nihil hoc illis diuinum & nobile munus
Profuit à facili iam ſuſcepiſſe Tonante,
Quandoquidem pigro feſſi tandem illud aſello
Impoſuêre, grauis qui mox ſub pondere doni,
Arida dum tentat vicino guttura fonte
Colluere, aſpecto ſubitò ſerpente ſtupeſcit,
Vtque ſibi tutum velit is concedere potum,
Supplicat: ille bonum fore ſe reſpondet, at iſta,
Conditione, ſuo ſi det quæ pondera dorſo
Baiulet. inſciens (ſuaſit ſitis) annuit ille.
Hinc eſt quòd veterem ſerpentes corpore pellem
Abijciant, & quoque noui reparentur in anno,
Infelix hominum genus, omni ex parte, ſequenti
Perpetuo ſenio, certoq́; ſub infera fato:
Ipſéque ſic ſerpens, velut antè accenſus aſellus,
Ferueat, & peiore hominem clam vulnere lædat.
Cherſydrus. NVNC mea Cherſydrũ facili dic carmine Mu- (ſa.
Qui pare productu ſimilantique aſpida vultu
Exprimit, ac viridis celeberrimus incola ſtagni
Infeſtum ranis odium, non molléque bellum
Infert, ac ſiccis vbi deſinit vnda lacunis,
Egreſſus terra ſe continet, hic ſua membra
Squalidus informiſque fouet feruente ſub æſtu,
Intritiſque viis afflante atrociter ore
Exedit arentes, quos fecerat orbita, ſulcos.
Peſſima quas fecit plagas hic ſigna ſequuntur,
Arida tota cutis circum putres, horribiléinque
Eleuat aſpectum: magni ignitique dolores
Tandem hominem interimunt: mox plurima puſtula (ſurgit,
Ac aliæ ex alia bulla ſe parte refundunt,
Et miſerum diris turbant affectibus ægrum.
Amphiſbæna. Poſt hunc exiguam tibi ſubdimus amphiſbænam,
Duplice conſpicuam (monſtrum mirabile) vultu;
Cuius perpetua cæcum caligine lumen,
Quod latas vtrinque genas porrectáque menta
Plus alijs alto ſerpentibus aggere tendat.
Terreus eſt illi color, & denſiſſima pellis,
Plurima quam variè diſtinctam ſigna figurant.
Hæc vbi iam creuit, cædentes ligna coloni
Sectam deglabrant oleaſtri ex arbore virgam,
Quale pedum, ſtrictiſque prehenſi pellibus anguis
Inſertam obuoluunt, quas certis deinde diebus
Exarere ſinunt cantantes ante cicadas.
Vtilis hic baculus frigentibus artubus eſſe
Fertur, vbi examinis digitos torpedo fatigat.
Tunc quia conſtrictos, & eorum vincula, neruos
Calfacit, immiſſo fouet extenditque calore.
Scytala. BIFRONTI ſimilẽ reperis Scytalã Amphiſ- (bænæ;
Pinguior eſt tamẽ, & cauda, quæ nulla ferè exit,
Craſſior, vt quantum ſolita eſt comprendere lignum
Curua manus ſtrictum quoties tenet ipſa ligonem.
Tam prolixa, vagans pluuio quàm reptile cælo,
Quod fœcunda genus ſua gignit viſcera tellus.
Ne poſtquam iuuenis venientis tempore veris,
Magna Deûm quando profert ſerpentia mater,
Liquerit obſcuram conſueta cubilia petram,
Et nitidos tepido ſub Sole extriuerit artus,
Pandentes ſe fœniculi teneram exedit herbam;
Sed per opaca morans imi decliuia montis
Se tenet, & multo grauiter latet obruta ſomno,
Eque alta ſua conquirit ſibi pabula terra:
Nec licet id magno cupiat ſtudeâtque labore,
Areſcente ſitim potis eſt depellere fauce.
NVNC medicum at dominum ſerpentum perſpi- (ce regem. **Baſiliſcus.**
Eminet arguitum caput, eſt flauo ipſe colore,
Et tribus extenſo porrectus corpore palmis.
Illius auditos expectant nulla ſuſurros,
Quantumuis magnas ſinuent animalia ſpiras,
Quando vel in paſtum, vel opaca deuia ſyluæ,
Irriguóſve locos media ſub luce diei
Excandeſcenti ſuccenſa furore feruntur,
Sed turpi conuerſa fuga dant terga retrorſum.
Quod ferit hic, multo corpus ſuccenditur igne;
A membris reſoluta ſuis caro defluit, & fit
Lurida, & obſcuro nigreſcit opaca colore.
Nulla etiam volucres, quæ fœda cadauera paſcunt,
Sic occiſum hominem tangunt, vt vultur. & omnis
Huic ſimiles aliæ, pluuiæ, quoque nuntius auræ
Coruus, nec quæcunque fera per deuia luſtra
Degunt, è tali capiunt ſibi pabula carne.
Tam teter vacuas odor hinc exhalat in auras,
Atque propinquantes penetrant non ſegniter artus:
Sin cogente fame veniens approximet ales,
Triſtia fata refert, certámque ex aëre mortem.
Dryinas. DICENDVM facili Dryinã nũc accipe mẽ- (te:
Hydrum etiam quidã, quidam dixêre Chelydrũ.
Ille cauas habitat quercus, alibi quoque fagos.
Poſthabuiſque algis, dulcique palude, lacuque
Quadrupedes ranas, graciléſque moluridas haurit.
Hunc ſi infeſta myops odioſa animalibus ales
Impetat, exeſa celeri impete robora quercus
Inſilit, hic imo conſtructo in ceſpite nido.
Candidus eſt tergi color, eſt æqualis & hydro
In capite aſpectus, grauis iſque à corpore fœtor,
Qualem dant madidæ, corij præſegmina, ſordes,
Quas tereti radunt ab equino tergore ferro.
Quòd ſi cui prenſum Dryinas talúmve pedémve
Læſerit, à toto ſe ſpargens corpore fertur
Triſtis odor, ſurgúntque nigri, qua plaga, tumores;
Mœſtáque triſtitia, & lacrymabilis opprimit angor
Comprenſam morſi quadam caligine mentem,
Et periens nimio flacceſcit forma dolore:
Vſque adeò paſcens abſumit membra venenum.
Quin etiam obfuſcans obducit lumina nubes,
Et miſerè affectum perdit letaliter ægrum.
Sunt etiam, euſdem qui morſi dentibus anguis
Inſtar balantum ſoleant clamare caprarum,
Siue ouium, & grauibus torti cruciatibus angi.
Pallidus vrinæ liquor it, torpénſque veternus
Ingruit, & crebris quaſſi ſingultibus ægri
Nunc ſimilem fellis vomitum, nunc ſanguinolentum
Eijciunt, ipſúmque malum facit arida labra,
Poſtremóque grauem fundit per membra tremorem.
Draco. NVNC viridẽ & nigrum poſt dicta venena dra- (conem
Aſpice, quem patula fago Phœbeïa proles
In gelido Pelii nutriuit culmine iuxta
Læta Pelethroniæ quondam decliuia vallis.
Formoſa apparet ſpecies, pulchro illius ore
Triplice conſpicui ſe produnt ordine dentes,
Magna ſub egregia ſcintillant lumina fronte,
Tinctáque felle tegunt imum palearia mentum.
Nec tamen ille graues, vt cætera turba, dolores
Si velit, infixo cum fortè momorderit ore,
Suſcitat: exiguus non noxia vulnera punctus
(Qui ceu rodentis noctu quæque obuia muris)
Infligit, modicum tenuis dat plaga cruorem.
Hunc petit inuiſum magni Iouis armiger hoſtem,
Cúmque genis parat acre ſuis ex æthere bellum:
Paſcentem in ſyluis quamprimùm viderit illum,
Quòd totos ferus is nidos cum mitibus ouis,
Et ſimul ipſa terens & vaſtans pignora perdat.

Non

Non timet hoc ſerpens, imò quodam impete dumis
Proſilit is, ipſámque aquilam, leporémque tenellum
Extrahit ex rapidis vi, frangítque fortior vnguis.
Cauta malum declinat auis, ſit ibi aſpera pugna;
Vt queat extortam victor ſibi tollere prædam.
Sed fruſtra elapſam & volitantem hinc inde volucrē
Inſequitur, longos ſinuum contractus in orbes,
Obliquóque leuans ſurſum ſua lumina viſu.

SIN nimboſa Samus petitur vel Lemnia tellus,
(Vtraque Threicios propè conſpicit inſula fines)
Quâ procul alta patet Diuæ Rheſcynthidos ædes,
Clarus vbi eſt Hebrus, notáq; niualia Zonæ
Culmina, & Oeagride quercus Zerinthiáque antra;
Cenchris. Prolixam inuenies inamabile Cenchrida monſtrum,
Quem variis pictum ſquamis dixêre leonem.
Non ſtata craſſities, eadem nec ſpira videtur.
Quam facit hæc plagam, nulla medicabilis arte
Tabes inſequitur, quæ diro membra veneno
Exedit, ac turgens cruciatum ſuſcitat hydrops,
Donec is effracta prope ſumen parte reſidat.
Atqui cùm rapidis feruescens Solibus æſtus
Ardet, in horrida ſe ſyluarum denſa confert,
Imbelléſque rapax venatur prædo bidentes,
Perceſſiue Sai iuga, frondoſiue Moſychli,
Sub viridis quando frigentibus abietis vmbris
Securi recubant, grege circum errante, magiſtri.
Hic caue, quantumuis fortis videaris & audax,
Hoc aduerſus eas vel tentes prælia monſtrum,
In te peſtiferas ne flammas ſpiret hiatu,
Atque tuum implicita corpus liget vndique cauda,
Et bibat exſuctum per vtrinque ſoluta cruorem
Clauſtra, procul fugito non recto tramite, verùm
Obliquum per iter, cita quò veſtigia frangas:
Lædit enim curuo per ſpinas tergora flexu,
Cùm celeres actâs recto ferat impete curſus.
Talis Threicio ſeruat ſe beſtia tractu.

Stellio. HIC etiam inſidians inuiſos Stellio morſus
Iecit. Hanc illi fertur tribuiſſe figuram
Mœſta Ceres, pueri mutato corpore, iuxta
Callichorum puteum, Celais quando Terapnis
Nobilis hoſpitio Diuam Metanira recepit.

Plura alia reptilia. PLVRES reptilium, quæ non ita noxia, formæ
Per denſas habitant ſyluas, per opacáque luſtra,
Quos Elopes Lybiáſque coronatoſq; myagros
Dicunt, ſunt iaculis inſignes, ſuntq; moluri.
Sunt cæcíq; alij, ſed neſcia lædere turba.
Ad quorum inflictas propulſatoria plagas
Radices, herbas, folia, & quo tempore velli
Atque legi præſtet, referam quibus ipſe medelis
Vſu præcipuè poſſis ſuccurrere morbo.
Vt virides carpas, opus eſt tibi, ſedulus herbas,
Dum noua ſtillat adhuc quaſi primo plaga cruorē.
Præſtantiſſimum id eſt fieri, quo pabula tractu
Per frondoſa vagi quærunt vmbracula enopes.

Varia antidota contra venenatos morſus. ERGO ſalutarem primùm tibi conuenit herbam
Vellere, idem cum Centauro cognomen habentem:
Quam gelido Chiron in Pelij vertice quondam
Prendit: amaraco folio ſimilis coma ſurgit,
Aureus eſt flos vultus, non altáque radix.
Vult ſylueſtre ſolum, quo plurima naſcitur herbæ
Hanc tu vel viridem vel ſiccam contere, deinde
Nobilis hemina permiſce atque accipe vini.
Cuilibet hæc homini menſura ſat eſſe videtur.
Sunt qui & hanc alto Panaceum nomine dicunt.
Optima poſt partum valet hic & ariſtolochia,
Vmbroſa quæ gaudet humo, ſimiléſque ſequaci
Periclymenóque hederæq; comas, floréſque rubentes
Exhibet, vnde grauem fundens exhalat odorem.
Naſcentem in medio cernes pyri imagine fructum:
Atque rotunda patet, quodam ſed acumine radix
Fœmellæ, prolixa mari, ſimilíque colore
Horicio eſt buxo; quam contra triſtis echidnæ
Letiferos morſus præſens exquire leuamen.
Vnius huic drachmæ pondus nigro inde Lyæo
Et bibe, non iſtos modicum conducit ad ictus.
A tribus hinc dictam folijs ſi ſumpſeris herbam,
Non leue præſidium contra illa venena parâris,
Siue alto hanc in monte, vel ima valle prehendas:
Sunt & qui minyanthes eam, ſunt qui tripetelon
Appellant: qualis loto eſt, apparet imago,
Et ſimilem rutæ, donec viget, edit odorem.
At flores vbi in igna ſuos, adultáque membra
Cœperit, inuratum ſolet eructare bitumen.
Collectum illius ſume & bene contere ſemen,
Appoſiti quantum breue vas comprendit aceti,
Atque bonum aduerſus ſerpentes ebibe potum.
Nunc age, mixta tibi tales pellentia morbos
Antidota expediam, facilíque docebo Minerua.
Trinacriam Thapſi radicem velle ſalubrem,
Atque albo caſtum miſce de viticæ ſemen,
Nerium item, & latè ſpargentem germina rutam,
Thymbraéſque comas, ſed eas quæ propter odorum
Serpillum veniunt, & dicta à regibus haſta
Vel caulem, vel radicem, vel ſemina ſume,
Helxinénque, alto Chibanon quam nomine dicunt,
Vdo gaudentem ſemper natalibus, & quæ
Per diuerſas ſitos protrudit brachia flores.
Has omnes prius in corylum ſi triueris, herbas
Ebibe, commixto tamen his vino vel aceto:
Si neutrum adfuerit, puram cape fluminis vndam.
Inde bonam obſerua radicem nobilis herbæ,
Cui dedit æternum Alcibiúſque & vipera nomen,
Spinoſis ſemper folijs, ſimilantéque flore
Purpureas violas: facilis fibroſáque radix,
Altius omnipara ſeruatur viſcera matris.
Extremum Alcibij mordens percuſſerat inguen
Vipera, quando cauo dormiret forte ſub antro
Egeſta area, ab hac medica vi peſte reuixit.
Atque hoc contigit id pacto, pungente dolore
Iam vigil ille ſtatim viſam prope proruit herbam,
Mandit & exſuxit radicem, ſemina verò,
Et ſiliquas caulémq; dolens obleuit in vlcus.
Præterea cæſa potes vti fronde virentis
Marrubij hoc contra vino ſplendente venenum,
Quæ ſolet enixæ lac herba augere iuuencæ,
Et facere, vt, pulſa prius, efferat vbera, proli.
Quámque meliſſianam paſtores, & meliphyllon
Appellant, dulci quòd apes delectet odore,
Quæ magno denſæ circum hanc ſtridore ſuſurrant.
Quin etiam hanc ad opem tenuis mēbranula prodeſt,
Quam cerebro gallina ſuo gerit, interdúmque
Pſegina, polycnemónque & origanon accipe, ſiue
Aprinum derade iecur, quod concaua menſa,
Acréque fel, & porta cibi eſt, hanc contere pellem,
Tuſáque commixto ſimul hæc cuncta offer aceto:
At melius foret hæc facienda ad pocula vinum.
Accipe item æterna viridantem fronde cupreſſum,
Vel panaces, vel fibrino ſectum inguine teſtem,
Seu fluuialis equi, ſuper atram quem Sain edit,
Atque malum plenos meſſorem immittit in agros
Niliacus vortex, fluctu ſiquidem ille relicto,
Cum iam nata ſeges, ſurgentem demetit herbam,
Et tantum illius ſpatium præſcribit & ambit,
Retrogrado quantum potis eſt depaſcere tractu.
Illa cauo tere vaſe ſimul pare pondere drachmas
Et ſuper infuſæ quod ſat ſit congere lymphæ.
Nec pulchri abrotoni, aut ſacræ obliuiſcere lauri,
Quas gerit hæc baccas; his mollis amaracus addi
Debet, in irriguo qui gaudet amœnior horto,
Et teneri leporis, ſimiliſque coagula fœtus,

Qualis capreolas preſſuræq́ue graue hinnulus vber.
Pinguéque ceruinum, quo cingit viſcera, rete.
Ex his accipiens bis drachmæ pondera rebus
Quattuor in cyathos antiqui deijce vini.
Nec veteris medicina cedri te iuniperique
Clam ſit, quǽſque gerit pilulas vmbratilis arbor,
Aptáque ad attegias platanus, quibus addita dicti
Semina bipleuri, iuxtà Idæáq; cupreſſi:
Omnia quandoquidem certæ ſunt illa medelæ,
Inflictóſque abigunt ſerpentum dente dolores.
Nunc aliud leti effugium, contráque malignos
Antidotum morſus facili cape ſerius aure.
Inquiſitam igitur tere pulybatean, & inde
Heminam ptiſanæ ſuper adde, duóſque vetuſti
Mox cyathos vini, preſsíque liquoris oliuæ
Aequalem partem: quæ ſic commixta medela
Tale tibi euellet ſecuro è pectore virus.
Bis cape quinque picis drachmas mediámq; medullã
Iunge huic frondentis ferulæ, vel equeſtris opimam
Fœniculi radicem & ſemina, cúmque cedrinis
Baccis algoſas apij naſcentis ad vndas,
Et quod cornipedum nomen ſibi cepit equorum
Prægnantẽ vmbellam, & drachmarum pondo duarũ
Acribus è myrrhæ lacrymis, ſummíque cymini,
Decerptum certo diſpendens pondere fructum.
Cuius tres cyathos vino medicaminis hauri,
Vipereúmque caput, quæq; hinc ſunt damna repelles.
Vnius egregiam drachmæ accipe pondere nardum,
Et miſce octipedem fluuij ſine tergore cancrum.
Lacte recens mulſo, redolentémque irida tunde,
Quam Naron, vel amœna fugacis ripa Drilonis
Nutriuit, qua Sidonius cum coniuge Cadmus
Harmonia, egreſſus ſua tecta, nouam aduena ſedem
Quæſiit, inq; duos verſi ſunt ambo dracones.
Quin & florentem & diffuſi floris erycem
Accipe, paſcentis gratas examinis eſcas,
Ac ſterilem æternæ fruticem tamaricis, honorum
Vincentum vatem, per quem Corypeus Apollo
Conſcia venturi fieri præſagia iuſſit,
Atque gubernandi populi pia iura ſacrauit,
His etiam viridis plantam coniunge conyzæ,
Et virgas ſambuce tuas, & florida grati
Brachia ſampſuchi, cytiſum & vegetas thymalidas,
Omnia ſumpta ſuo, quod ſat ſit, pondere tunde,
Atque boni heminam, vel plus infunde Lyæi.
Prende coaxantes etiam prope flumina ranas,
Nempe minutarum patres, quorum optima turba eſt:
Siue ipſos coctos, ſeu pinguia iuſcula ſumas.
Vipereum ſimili iecinus ratione iuuabit,
Si ſchedio mixtum vino potaueris vno
Vtile & eiuſdem caput eſt ſerpentis, vbi ſit
Sumitur à læſis viroſo dente puellis.
Nec nitidos helichryſi tu deſere flores,
Et clauſis folijs noſcendam corcoron herbam,
Omnigenisque malis dictam prodeſſe conilam,
Quam vocat Herculeã quoq; vulgus origanon, adde:
Et quædam eſt, aſini folium quæ dicitur, herba:
Hanc ipſamq; ſimul tere origanon, atque rotundum
Ex thymbra fructum (florentem intellige ſpicam)
Certa mali hæc etenim ſunt propugnacula morbi.
Præterea ſimilis quam parua papauera vultu
Aſſimilare vides, rhamnum cape rore madentem,
Circa quam niueos eſt ſemper cernere flores:
Quámque alio quidam phileterim nomine dicunt;
Qui Gygæa colunt monimenta altúmque Tymolum
Denſáque Partheniij iuga, celſi vbi paſcua Cleſi
Errantes carpunt per amœna vireta caballi,
Ipſéque collecto caput effert amne Caiſter.
NVNC medicas age radices, quæ triſte venenũ
Expellant, mordens quod fudit beſtia, dicam:
Atque duo hic echia vide, quorum alterum inhorret
Spinoſo anchuſæ folio, paruáque prehendit
Nutricem radice ſuam: ſublimior exit
Alterius caulis, quem circa eſt purpureus flos:
Viperea germen ſpecie, durumq; cacumen
Monſtrat; ab hoc vtroq; reſectam contere partem:
In facto ex ligno vel ſaxo vaſe iuuabit.
Horridi item eryngi, ſimul & medicantis acanthi,
Ipſiúſque imis quæ montibus hæret, erini
(Æmula riparum quam Romulus ocmia dicit)
Tritas æquali radices pondere ſume.
Sic graue montana eucnemi nemus, & Nemeæi
Semen api, æternum folijs quod ſeruat honorem,
Et grati anneſi duplex his adijce pondus;
Atque hæc mixta ſuo ritè & bene confice vaſe.
Vt vel viperei contra mala vulnera dentis,
Aut vncam caudam, vel dira phalangia, certum
Condas antidotum, cuius, ſi fortè miniſtres,
Tres obolos ſuaui commiſcens porrige vino.
Perpendenda etiam varij medicina leonis,
Montana & radios imitantis floribus herba.
Illius eſſe duas ſpecies cognoſce: prioris
Aſſimilis Scolymo quadam caligine forma
Atque rotunda effuſa imo eſt: denſa aurea radix
Aprica effugiens loca, opacis naſcitur vmbris.
Aſperius folium, ſed nullum habet altera caulem,
Imò humili medium floris caput horret echino,
Alba intus radix referenti mella ſapore.
Vitandus niger eſt, tacitum fouet ille venenum:
Mixti autem lympha drachmam potaueris albi,
Alteram ab Alcibio dictam cape prouidus herbam,
Prendenti quantum poteris conſtringere dextra,
Commixtóque mero factum celer ebibe potum,
Repperit hanc olim quidam venator, vt aiunt,
Quando Phalacræis ſcopulis Crymnæa per arua,
Et per amœna Graſi clamoſus, Equique vireta,
Exhortante canum latratus voce cieret.
Hic viridi in ſylua celeris veſtigia capræ
Sectans, in madidum prope lumina vertagus hirquum
Vipereis triſtem ſuſcepit dentibus ictum.
Ergo procul querulo & morſum teſtante latratu
Hærentem à ſeſe ſerpentem excuſſit, & inde
Huius morſa ſtatim folia herba glutijt, & ſic
Horribilem interitum tali medicamine fugit.
Et viridem librum pinguis deglube recini,
Quem ſimul aſperulis miſce folijs apiaſtri
Vel ſua debentem ſoli cognomina ramum;
Hac ad eum quoniam ſemper conuertitur herba,
Aſſimilanti oleam folij aſpicienda figura:
Sicque caui radix cotyledonis vtilis atris
Vlceribus, ſi cui ſidit imam pernio calcem,
Atque virens pyrethrum, meſſa & Scolopẽdria prodeſt.
Quin Phlegyeũ etiam Panaces cape, clara quod olim
Phœbi progenies ad cærula flumina carpſit,
Præluſtri ex Iphicle ſatum curans Iolaum,
Herculei quando comes adiutórque laboris
Lernæam domuit victoribus ignibus hydram.
Et teneram felem, venatricémve parentem
Illius accipiens ambuſtos extere crines,
Et quæ fœda latent diſſecto viſcera ventre,
Exime, & aſperſam ſale dehinc & ſulphure carnem
Exicca in patula ſecluſis Solibus vmbra.
Atque vbi te triſtis fortuna coëgerit, inde
Sume quotam & reſeca minima in corpuſcula partem;
Quale ſolet ſilphi fruſtum vel lacteus orbis
Incidi, hæc præſens, ſi qua eſt, præſtanſq; medela,
Cuncta ſimul vincet mala tali inflicta veneno.
Nunc Neptunia quo valeat teſtudo vigere,
Accipe, certa quidem hæc ſemper tutela probatur,
Contra ſe longis voluentes tractibus angues,

Quanto cunque

Quantocunq; etiam, & quàm multo vulnere lædant.
Hanc vbi verſans piſcator in arida Ponti
Traxerit, infixo reſupinato interfice cultro,
Atque nouo figuli ſuſum excipe vaſe cruorem,
Tum quæ ſubſidunt imo luculenta fundo
Humida deſecca, ſiccata deinde capeſſe
Sanguinis, æquata quantum ſeſe vncia lance
Eleuat, agreſtis cui dimidium adde cymini,
Cuius quartam æquent leporina coagula partem.
Ex toto hanc vnam paſtillo demito drachmam,
Inq; bono dato, ſi quem læſit beſtia, vino,
Atque hæc aduerſus ſerpentes eſto medela.
Phaligia. *DIRA venena dehinc nocuum perpende Phaligis,*
Queis; malos ictus illius ſigna ſequuntur.
Splendidus hic primus Rex eſt nigrante colore,
Et multis pedibus, ſepta ore & dentibus aluus.
Quem ferit hic, nullam perfert in corpore plagam;
At rubra vacuè rubeſcunt lumina parte,
Horrida frigiditas penetratos occupat artus,
Mutatusque color, reſolutáque membra deorſum.
Denique, flacco langueſcunt inguina pene,
Et genua labant luxato poplite lumbis.
Aſterion. *ISTIS Aſterion ſignis agnoſce ſecundum:*
In ſummo apparent quædam quaſi pinguia dorſo,
Atque nitens varium depingit virgula corpus.
Percuſſum hoc hominem ſubitus cum flatibus horror
Aggreditur, grauidum languet torpore cerebrum.
Laſſaq; præcipuè genuum compago fatiſcit.
Cyaneum. *CÆRVLEVM genus eſt aliud ſublime piloſũ,*
Horidaq; ſua lanugine corporis horret.
Difficilem hoc infert labefactis artubus ictum;
Debile cor multo tremit & languore grauatur,
Et circumfuſa caligant tempora nocte.
Lubrica & tenui, quam texit aranea, tela
Aſſiduis vomitus ſubit, hinc lacrymabile fatum.
Agroſtes. *HINC alia Agroſtes ſpecies diſtinguitur, vt qui*
Cernitur eſſe lupo ſimilis, qui mollia texit
Retia queis muſcas, culices venatur, apéſque,
Oeſtraq;, & extenſos quodcunque volatile caſſes
Impetit, imbecillem fert is innoxius ictum.
Dyſderi. *MOX aliud grauius genus eſt: Dyſderi vocare,*
Sphecéſque ſolent, rutilo quod fulget honore:
Grandiorq; ſua ſimulatur imagine veſpa,
Quæ fortis gignitur equi non languida proles;
Nam quia equi veſpas edunt examina, tauri,
Si quod id infixit, temerè non neglige vulnus.
Turgidus ex ictu tumor eſt, deprenſaq; morbo
Genua labant, tremulis ſubit infima viſcera languor,
Sublataq; cadunt quaſi toto in corpore vires.
Ictum vt ſæpe hominem domat interimitq; malignum
Extreméque nocens animal, lethæa venena
Quod vomat: & paruo talem dat vulnere ſomnum,
Vt ferat æternam ceſſante labore quietem.
Myrmecion. *NVNC age noſce genus formicæ nomine dictũ,*
Tale quòd inſectum ſimilis demonſtret imago.
Splendida colla rubent, reliquum quaſi putrida corpus
Nigrities pingit, ſtellantibus vndique guttis
Diſtinctum eſt dorſum, cinereo imitante colore:
Conſpicuum caput exigua ceruice leuatur.
Ex illo ſimiles aliorum expende dolores.
Aliud phalangij genus. *Sæpe ſubincidens ſi quando legumina meſſor,*
Atque alia in medio viridi creſcentia parte
Euelit, ſimiles ſcarabeis paſcere vermes,
Parua, puta, & flammis imitata phalangia, prendit.
Circa huius generis cruciantem ſubera morſum,
Multáque conſurgit ingentis puſtula pelle,
Atque vagi cor agunt æſtus, incondita lingua
Quædam Ægypti volatilia & reptilia venenoſa. *Perſtrepit, & vario torquentur lumina gyro.*
NVNC animo perpende tuo, quas barbara Memphis
Beſtiolas nutrit, volitantis imagine vermis,
Quæ circum accenſas petulantem nocte lucernas
Sera cœna abigunt, anguſtæ cuius & alæ
[illegible] tamen viridi ve ut ipſa [illegible] colore,
[illegible] velut cinerem [illegible], edunt.
HVNC etiam referens in Perſide [illegible] Cranocolapte.
[illegible] horribilis quæ ſemper cernitur valle,
Nutat, at infixo, qui ſummo è vertice prodit,
Quòd ſtimulo infligit facile & tolerabile vulnus,
Cura omnem eſt etenim mortem, interitum, atque laborem.
INDE dolorifica cantandus Scorpio cauda, Scorpij. I.
Et tetricæ illius ſpecies, quis primus eorum
Albicat, haud mala, nec mortalia vulnera figit.
Sed rutilis quem fortè genis ſplendere videbis, II.
Hic calidas flammas, flagrantémque incutit æſtum,
Quo detenti homines horrore & frigore quodam,
Concutiuntur, vti qui febre ſitiq; laborant.
Luridus apparens, trepidantes vulnere motus III.
Fert percuſſo homini, bipatentis qui oris hiatu,
Vt ſolet attonitus vel vanus morio, ridet.
Eſt viridans alius, qui quem percuſſerit, illi IIII.
Mox tremulum horrorem ciet, & penetrabile frigus,
Atque acri corpus ſe aſpergi grandine ſentit,
Supremus rapida quamuis Sol lampade flagret.
Tam grauis & tanta eſt factæ hoc afflictio noxæ,
Cuius nexa nouem iuncturis horrida ſpina
Extremo nocuum iaculatur acumine virus.
Liuidus eſt alius, grandi qui cernitur aluo, V.
Nam roſea veſcens manet inſaturabilis herba.
Quæ ferit, infuſo depaſcit membra veneno,
Et licet exiguo tamen inguina ſubleuat ictu.
Tam malus & vehemens infixus aculeus illi eſt.
Deprendes aliud genus aſſimilante figura VI.
Octipedum cancrum, qui albentes incolit algas,
Extremoſq; maris carpendo pabula fluctus.
Incuruis quidam ſimiles etiam eſſe paguris VII.
Cernuntur, maiore alios qui corpore vincunt.
Chelis, forcipibuſq; æquè ſolidis atque paguri,
Qui ſaxoſa tenent tumidi caua, quin etiam illi
Hiſce ſuum ducunt, ſed non genitoribus ortum.
Nam camuras quando, ſua nempe cubilia, rupes
Deſtituêre, nec algoſum prope litus oberrant,
Inſidioſus eos tumidis piſcator ab vndis
Extrahit: hac vbi ſe ſenſerunt fraude teneri,
Confeſtim ſubfiſſa petunt à muribus antra,
Noxia vbi illorum ſoboles nutritur, ibique
Enectis è corporibus damnata propago
Iſta perrumpit formámque foramina ſumit.
Inde melichlori ſpecies venit vltima, cuius VIII.
Summum ventriculum multa fuſcedine nigret.
Fundit inextinctum, quos percutit ille, venenum,
Excretiſque viris longè infenſiſſimus hoſtis,
At paruos natu pueros celeri nece perdit:
Alitibus ſimilis, quæ rodunt farra, locuſtis,
Quæ ſuper extremas ſolitæ ſe tollere ſpicas,
Extritam illarum planè populantur ariſtam;
Pedaſios per agros vagæ inhorrentéſque corymbos.
Atqui horum aduerſus noui iacula inſectorum
Præſens antidotum facere, & quo denique pacto
Solo montanæ punctu bembicis apiſve Bembix. Apis.
Non expectatum ſoleas ſubrepere letum;
Cum nimis audax ſua circa aluearia greſſu
Verſantem vel agro feſſum percuſſerit agrum,
Vt ſtudioſè etiam ſua in ipſo ſpicula linquat:
Nam pungens ea fert mortem vitamq; volucris.
Compertumq; mihi eſt ſæuus quid patret Iulus;
Perniciemq; ferens, quid veſpa, & paruula poſſit Pemphredon.
Pemphredon; quid item diſſecta caput ſcolopendra, Scolopendra.
Quæ ſua ſic, quando prorepit, brachia profert,

Vt properans nauis pellentes æquore remos.
Mus araneus. *Cæca mygales (quæ beſtia araneus eſt mus*
Romano populo) noui quoque triſte venenum,
Quanq; illis dat perniciem mortalibus, & qui
Non viſis ſubiecta rotis plauſtri ipſa teratur
Sic etiam paruus humili compage lacertus
Sepe. *Non ita diſſimilem declinans effuge ſepem.*
Præterea inuiſus Salamandræ morſus habetur,
Quæ rapidum & clarè ardentem ſecura per ignem
Fertur, & abſque vllo meat indefeſſa dolore:
Nec quicquamq; flagrans gradienti illi efficit æſtus
Vel rupta cute, vel quacunque in corpore parte.
Salamandra. *Præterea quæcunque ſuis mare fluctibus ambit*
Nouimus, inter quæ cauta mirabile factum
Murena. *Murena eſt, quòd ſæpe cito marina lapſu*
Deſerat, atrocíq; petens audacula morſu
Vellat in æquoreas piſcantem è naue procellas.
Fama eſt, ſi modò vera, quòd hæc ſua paſcua linquat
Atque eat in ſiccum, cogente libidine, littus,
Et cum vipereo coïens ſerpente grauetur.
Paſtinaca marina. *NOVI etiam æquoream compeſcere Paſtinacā*
Depopulatorem vaſtatoremq; draconem.
Peſtilis illa quidem lethalia vulnera figit:
Piſcantes ſi quando viros ſuæ acumina caudæ
Percutit, aut læſa cum ramis arboris hæret.
Quæ tum mox obſcurior hinc ignobiliorq;
Languet, ab hoc ſiquidem rapidis ceu ſolibus icta
Arentes pereunt huic radiceſq; comæq;
Sed percuſſo homini fœda putredine carnes
Abſumuntur: eo quondam periſſe veneno
Afflictum qui iam dicunt & rentur Vlyſſem.
Omnium ego illorum contra mala vulnera, quoſq;
Illa ferunt ſecum morbos triſtéſque dolores,
Certa tibi, quibus obſiſtas, medicamina dicam.
SVME itaque humentis, quam lac cognominat, herba
Aſſimilem anchuſæ frondem, aut à quinque vocatam
Radicem folijs, vel acuta germina ſentis.
Arctium item, his quartus, cui nomen acedula, rumex
Adſit, & effuſa ſe ſpargens fronde lycapſus,
Cicamáque ordulíoque & odoro flore chamele,
Cúmque humili picea ſimul alta tergora fagi.
Carpe breuem quoque caucalidem natalibus aruis,
Quæq; adeò huic ſimilis producit ſemina daucus,
Atque nouum & varium terebinthi ex arbore fructū.
Quin etiam æquoreis rubicantem fluctibus algam:
Et graciles puri contunde comas adianti,
Id cuius ſiccis folijs vel nube cadente,
Non minimus, qui deprendi queat, inſidet humor.
Nobile Smyrneum iuuat hic quoque, & vtraq; leucas;
Alta ſed eryngi radix addatur, vt æquè
Cum grauida commixta ſimul libanotide ſumas.
Hunc inconueniens non eſt, nec deſit ad vſum
Somniferum ex omni quod inhorret parte papauer,
Tam quòd maiorem quàm paruum ſuſtinet orbem.
Agreſtis tenerum ficus etiam accipe ramum:
Aut ex hac ipſa collectos arbore groſſos,
Qui prius ac alij tam matureſcere fructus
Incipiant, curuo apparent florere tumore;
Sic aſper ſtrobilus, ſic collecti è mare flores
Verbaſco, ſic ægilopiſque Chelidoniaq;
Trita iuuant folia, æquali ſi parte bibuntur,
Mixta quoque ex alba cum dauco tubera vite.
Turpes quæ maculas muliebri è corpore tollunt:
Quæ reſupinatis expandit brachia ramis.
Aut virides frondes abigentis noxia rhamni
Accipe: ſola quidem hæc ieiuno manſa palato,
Talia defenſo propellit toxica corde.
Scabra etiam helxines decerptos collige ramos,
Corcorum item, aut Latio ceruinam nomine linguam,
Et cum Lemnigena multum & bene contere milto,
Quæ certa eſt contra quoduis medicina venenum.
Hoc dat agreſtis item cucumis radice iuuamen,
Quin etiam ſurgens folijs paliurus acutis
Fructu ſæpe ſuo triſtis ſpem extulit, aluo,
Sicq; ferens ſpinas coma, citratique orobanchi.
Punici item ſumas hyacinthina germina mali
Connmentia adhuc, clauſáſque fouentia geminas,
Donec quondam albo nunc vndique flore rubeſcunt.
Et iuuat hyſſopus, quæq; eſt multo angulo ononis,
Telephiiq; coma, & creſcens in palmite botrus:
Allij item nucleus cum montani coriandri
Infuſo fructu, aut tenera folia ipſa conyzæ.
Sæpe recens etiam piper, & naſturcia tunde
Perſica, & æquali permixta porrige parte.
Florigerum quoque pulegium, & ſtrumum, atq; ſinapi
Hæc victum examinéque queant te peſte leuare.
Nonnin. & multibus porrum cape, & acre nocénſque
Interdum vrticæ ſemen (qua læta iuuentus
Aſſolet affixo velli colludere ramo)
Ac album ſcyllæ caput, atque arentia bulbi
Semina; & alterutrum, cui dat draco nomina, caulem.
Vulſóſque aſparagos ſimul ex Thamnitide rhamno,
Quæque virens ſyluis producit germina pinus:
Accipe fortis item, quam ſcorpio nominat, herbæ
Radicem, eiuſdem ſimulantem ſpicula vermis.
Amicoláſque ſidas, quas fert Pſamathëia tellus,
Copaiumque ſolum viridantibus educat vndis,
Quà cita Schœnei Cnopíque fluentà feruntur.
Adijce amygdaleos facie referentia fructus
Piſtacia, boreiſoni quæ mittit terra Choaſpi,
Caucalidéſque, vnà cum ſtringenti atque calenti
Myrtiadum ſucco baccarum. Iunge ſalubris
Omnini ſtipulas, vmbelligerúmque marathrum.
Et ſyluestre cicer, viridémque ſimul baryodnen.
Talis item morbi ſiſymbria dulce leuamen
Præſtiterint, & regia quæ Campanáque ſerta
Dicunt, & ſuauem circumiaculatur odorem,
Et patulæ flores labruſcæ, ruſtica turba
Quos legit, atque ſuum ſolita vitis augeſcere fructum
Vtraque ceu lychnis, rubicánſque in flore thryallis,
Et grata teneris violæque roſæque puellis.
Quin etiam multi vocitatam ſemnis herbam,
Demete, pſillotrúmque & purpureum hyacinthum,
Quem triſti gemitu deplorans luxit Apollo,
Formoſum puerum viridi dum flore iuuentæ
Propter Amycleas imprudens perdidit vndas,
Actus vbi iuuenis recidens in tempore diſcus
Frangeret extrema colliſum in parte cerebrum.
Et tribus inſignem folijs non ſecius herbam.
Atque Cyrenaicum commiſcens accipe ſuccum,
Tréſque vtriuſque obolos æquè pendente bilance.
Vel referens cornu ſerpillum, ſæpéque crethmum,
Et Cypariſſum herbam, ſimul anneſum, lybicáſque
Radices tundens, medicum fac & ebibe potum;
Cuncta ea commiſcens aliás, quandoque ſeorſim.
Singula cum vino, vel aceto, aut ſimplice lymphæ
Imò recente iuuant etiam ſi lacte bibantur.
Sin proficiſcentem peregrè per deuia luſtra
Te grauis illorum cuiuſdam prenderit ictus,
Mox quaſcunque vides herbas, quodcunquéve ſemen
Manda, & in acceptam, ſi expreſſeris, expue plagā,
Vt miſeram fugias ex illo vulnere mortem.
Aerea tum læſa ſuffixa cucurbita parti
Extrahat imbibitum ſanioſa ex carne venenum,
Atque cruentato ſimul exterat vlcera tabo.
Vel tu manantes è ficu inſperge liquores.
Imò tumens vino capræ tibi proderit vtris.
Si qua malum impreſſit feriens tibi beſtia dentem;
Fortiter autem illas intra vtris concaua partes

Contine,

Contine, & apprendens circumluat undique vinum,
Donec ab his omnem conſtet traxiſſe dolorem.
Et ſitibunda iuvat ſi comprendatur hirudo,
Quæ multum tandem ſaturo trahat ore cruorem:
Vel potes expreſſum cepæ inſtillare liquorem.
Interdum veteris fecem vini vel aceti,
Caprinúmque fimum humidæ trita illine plagæ.
Omnia nunc verò tibi contra vulnera ponam
Inſigne antidotum, tutam cui crede ſalutem;
Has omnes ſi quando ſimul contriueris herbas.
Ergo potens præſtò ſit ariſtolochia, & odora
Iridis, & nardi fibræ, feruéńſque pyrethrum,
Quæq; aliâs prodeſt, vel ſolo galbana tactu,
Et ſimilans nidum daucus, iuxtà albáque vitis
Qua parte hæret humo; ſic dicta à Pæone radix.
His nigrum elleborum, cum nitri coniunge ſpuma,
Stante æquè libra trutina, palléńſque cyminum,
Adijciens, humilis frondentia ſume conyzæ
Germina, & agreſtis commixto æqualiter vua
Cortice, collectas laurina ex arbore baccas,
Atque petitum apibus cytiſum, tenuémque chamelen
Eq; caballum lichenen [illegible] ſecum,
Et gratum ſuibus, ſed virus piſcibus, orbem
Quemq; recentem [illegible] fudere papauera ſuccum;
Et caſtum ſemen, cinamúmque & balſamon unà,
Spondylion item, plenum quibus adde marinis
Cymbiolum lanceis, mixto æqua parte coagulo
Auriti leporis, tra lóque è flumine caſtoreo.
Illa cauo mortario agas, tu cuncta teráſque
Factis ex ſaxo piſtillis, tuſáque pariter
Expreſſo hinc ſiccata iterum quate [illegible] ſucco;
Uniúſque dehinc paſtillos pondere drachmæ
Finge, trahens medio iuſtas examine lances:
Quos demum arentes heminis [illegible] de duabus,
Infuſoque mero rurſum tereſq; terere, quando
Sors tulerit, memor interea, qui talia ſcripſit,
Nicandri, frigente Clarus quem nutriit
urbe.

ΝΙΚΑΝΔΡΟΥ ΑΛΕΞΙΦΑΡΜΑΚΑ.

NICANDRI ALEXIPHARMACA.

SINT quamuis Aſiæ procul à ſe diſſita latè
Mœnia, queis vrbes noſtri cinxêre parentes,
Protagora, atque illas ſpatium diſterminet ingens,
At facile ipſe tibi potis amuleta veneni
Quo miſeri pereunt mortales, carmine dicam.
Tu prope ventoſum pelagus, mediáque ſub Arcto
Cyzicios, vbi ſacra Rheæ ſpecus, incolis agros,
Infœlixque Attes magna Iouis occidit ira.
At ego vbi Epiri pinguiſſima rura, Creuſæ
Progenies partita fuit, Phœbóque ſacratos
γρ. Ἑζόμενος. *Fatidicos habito ad tripodas, Clarijq́; lacunam.*
Fellea ſed primum rariſque euicta medelis
Cognoſcas aconita. cauo quæ littore ſauus
Fert Acheron, Priolæ vbi diruta mœnia quondam
Conſliterant, vaſtóque patet via Ditis hiatu.
Illa quidem os totum, gingiuarúmque locellos
Et teſtudineum conſtringunt hauſta palatum.
Craſſantur circùm præcordia ſumma: grauique
Errore infeſtant, morſus in corde moleſtos
Oréque ventriculi pariunt ſublata patenti,
Quod cor ventriculi quidam cellámque vocarunt.
Craſſáque clauduntur magno inteſtina dolore,
In quæ præcipites potúſque cibique feruntur.
Perpetuò ex oculis madidus delabitur humor.
Ipſe etiam venter flatus modò ructat ab ore
Innumeros, media clauſos modò detinet aluo,
Eſt capitis grauitas, tempus vehementer vtrunque
Palpitat, apparet geminum quodcunque videtur;
Sicut nocte ſolent qui vina bibêre meraca.
Aut veluti expreſſis Sileni agreſtibus vuis
Cornibus inſignem qui nutriuêre Lyæum,
Poſtquàm tentarunt ſpumantia pocula mentem,
Primùm oculis variant, titubantes inde per imas
Incedunt Nyſæ malefidis greſſibus oras:
Talis eos premit epoto vertigo veneno.
Hoc etiam quidam dixêre myoctonon, omneis
Quòd perimat qui ſint auſi delingere mures.
Pardalianches & huic nomen poſuêre, quòd illo
Paſtorum inſidijs infecta carne veneno
Panthera pereant celſis in collibus Idæ.
Mors quoque Theiyphonónque & Cammoron indidit atrox
Fœminei ſexus, diris in cautibus, altos
Per montes naſcuntur, & hunc aconita vocamus.
Accipe ſed calcem, quantum comprendere pugno
Ipſe potes, fului cotuláinque infunde falerni.
Sic mortem effugies, diráq́; medebere peſti.
Nec minus abrotoni ramoſum abſcindito thyrſum,
γρ. ἠχλωρ. *Marrubijq́; (meliphyllon dixêre) virentis,*
Atque chamelæs fruticis frondentia ſemper
Germina, vel rutam cum dulci combibe mulſa.
Forcipibus prenſum candens extinguito ferrum,
Aut ferri fecem rigidi, quam ardente camino

ΕΙ ΚΑΙ μὴ σύγκληρα κατ' Ἀσίδα τείχεα δῆμοι
Τύρσεσιν ἐστήσαντο, τῶν αἰδίγμεθα βλάστας,
Πρωταγόρη, δολιχὸς δὲ διάπροθι χῶρος ἐέργει,
Ῥεῖά κέ τοι πόσιεσσιν ἀλεξιφάρμακα φωτῶν
Αὐδήσαιμ', ἅτε φῶτας ἐνιχριμφθέντα δαμάζει.
Ἢ γὰρ δὴ σὺ μὲν ἄγχι πολυστροίβοιο θαλάσσης
Ἄρκτον ὑπ' ὀμφαλόεσσαν ἐνάσσαο, ἧχί τε Ῥείης
Λοβρίνης θαλάμαι τε, καὶ ὀργασίειον Ἄττεω·
Αὐτὰρ ἐγὼ τόθι παῖδες εὐζήλοιο Κρεούσης
Πιοτάτην ἐδάσαντο γεωμορίην Ἠπείρου,
Ἑζόμενος τριπόδεσσι πάρα Κλαρίοις Ἑκάτοιο.
Ἀλλ' ἤτοι χολόεν μὲν ἰδὲ στομίοισι δυσαλθὲς
Πευθεῖς ἀκόνιτον, ὃ δὴ ρ' Ἀχερωνίδες ὄχθαι
Φύουσιν, τόθι χάσμα δυσέκδρομον Εὐβουλῆος,
Ἀστρά τε Πριόλαο κατηρεφθέντα δέδουπε.
Τοῦ δ' ἤτοι χαλινὰ καὶ εὐανέεσσαν ὑπήνην,
Οὖλα δ' ὑποσμύχει χολόεν ποτόν. ἀμφὶ δὲ [illegible]
Εἰλεῖται στέρνοισι, κακὴ δ' ἀγάλυγγι βαρυμὸν
Φῶτ' ἐπικαρδιόωντα· δύη δ' ἐπιδάκνεται ἄκρον
Νειαίρης, ἀχάλιστον ἀνερχόμενον στόμα γαστρὸς,
Τάχος ἣν κραδίην ἐπιδόρπιον, οἱ δὲ δοχαίην
Κλείουσι στομάχοιο. πύλη δ' ἐπικέκλιται ἀρχαῖς
Πρῶτα κόλων, ὅθι πᾶσα βορῆς ἄλις ἐμφέρεται δαίς·
Αἰεὶ δ' ἐκ φαέων νοτίων ὑπολείβεται ἱδρώς.
Ἡ δὲ ταρασσομένη τὰ μὲν ἔβρασεν ἄλιθα νηδὺς
Πνεύματα, πολλὰ δ' ἔνερθεν ὑπὲρ μέσον ὀμφαλὸν ἵζει.
Κράατι δ' ἐν βάρος ἐχθρὸν, ὑπὸ κροτάφοισι δὲ παλμὸς
Πυκνὸς ἐπεμφέρεται· τὰ δὲ διπλόα δέρκεται ὄσσοις,
Οἷα χαλικραίῃ νυχὸς δεδαμασμένος οἴνῃ.
Ὡς δ' ὁπότ' ἀγρείεσσαν ὑποθλίψαντες ὀπώρην
Σιληνοὶ κεραοῖο Διωνύσοιο τιθηνοί,
Πρῶτον ἐπ' ἀφρίζοντι ποτῷ φρένα θωρηχθέντες,
Ὄμμασι δινήθουσαν, ἐπὶ σφαλεροῖσι δὲ κώλοις
Νυσαίην ἀνὰ κλιτὺν ὑπέδραμον ἀφραίνοντες·
Ὣς οἵγε σκοτόωσι κακῇ βεβαρηότες ἄτῃ.
Τὴν μέν τε κλείουσι μυοκτόνον· ἢ γὰρ ἀεικὲς
Παμπήδην ὀρυχὰς λιχμηρέας ἠρήμωσεν·
Οἱ δέ τε παρδαλιαγχὲς, ἐπεὶ θήρεσσι πελώροις
Πότμον βουπελάται τε καὶ αἰγονομῆες ἔθεντο,
Ἴδης ἐν κνημοῖσι, Φαλακραίης ἐνὶ βήσσης.
Πολλάκι θηλυφόνον καὶ Κάμμορον· ἐν δ' ἀκοναίοις
Θηλείην ἀκόνιτον ἀνεβλάστησεν ἐρίπναις.
Τῷ καί που τιτάνοιο χερὸς βάρος ἔσσεται ἄλκαρ
Πιμπλαμένης· ὅτε νέκταρ ἐϋτρεφὲς κιρρὸν ἀφύσσῃς
Μιξ ὕδει, κοτύλης δὲ πλέος κεκερασμένος οἴνῃ.
Σοὶ δὲ καὶ ἀβροτόνοιο ταμὼν ἀποκυλέα θάμνον,
Καὶ χλοεροῦ πρασίοιο, (τὸ δὴ μελίφυλλον ὑδεῦσι)
Καί τε σὺ ποιήεντος ἀειθαλὲς χαμελαίης
Βλαστὸν, πηγαῖόν τε πίοις ἐνὶ βάμμασι σίμβλων.
Σβεννὺς τ' αἰθαλόεντα μύδρον γυίοισι πυράγρης,
Ἠὲ σιδηρείην ἀπὸ τρύγα, τήν τε καμίνων

Ἔμπαθεν

Ἐνθένδε χοάνοισι διὰ πυρὸς ἤλασε λιγνύς.
Ἄλλοτε δὲ χρυσοῖο νέον βάρος ἐν πυρὶ θάλψας,
Ἠὲ καὶ ἀργύρεον, θολερῷ ἐνὶ πώματι βάπτοις.
Πολλάκι δ' ἀμμιγδὶς χερσὶ βάρος αἴνυσο θρίον
Παῖρα χαμαιπίτυος, τό τ' ἐνὶ πόδεσσι αὖον ἐρείπας,
Ἠὲ νέον ῥάδικα πολυκνήμοιο κολούσας,
Τέτρασιν ἐν κυάθοισι χαδεῖν μελιηδέος οἴνου.
Ἤ τι μυελόεντα χαλικρότερον ποτὸν ἴσχοις
Ὄρνιθος στρουθοῖο κατοικάδος, εὖτ' ὑπὸ χύτρῳ
Γυῖα καταθρύπτῃσι βιαζομένης πυρὸς αὐγῆς.
Καί τε βοὸς νέα γῦτα σφεκλιδόωντος ἀλοιφῇ
Τεξάμενος, κορέσαιο ποτῷ ἐγκάρδια νηδύν.
Ναὶ μὴν βαλσάμοιο τότ' ἐν σταγόνεσσι γάλακτος
Θηλυτέρης πώλοιο χέας ἔπον, ἄλλοτε νύμφαις,
Εὖτ' ἂν ὑπ' ἐκ φάρυγος χεύῃ παναρχέα δόρπον.
Πολλάκι δὲ σκίνακος δορκαινέος, ἢ ἀπὸ νεβροῦ
Πυετίην τμήξαιο, πόρῃς δ' ἐνὶ νέκταρι φύρσας·
Ἄλλοτε καὶ μορέης ἀπὸ ῥίζια φοινικοέσσης
Ὄλμῳ ἐνὶ στυπτῷ ἐμβαλὼν, καὶ ὅμορξα κόψας
Οἴνῳ ἐνιψηθέντα πόρῃς καμάτοισι μελίσσης.
Καί κεν ἐπικρατέουσαν ἐπαχθέα νοῦσον ἀλύξοις
Φωτὸς· ὁ δ' ἀσφαλέεσσι πάλιν μετὰ ποσσὶν ὁδεύοι.
Δεύτερα δ' αἰγλήεντος ἐπιφράζευ ποτὸν ἐχθρὸν,
Κιρναμένην ὀλοοῦ ψιμμυθίου, ὅ τε γάλακτι
Πάντοθεν ἀφρίζοντι νέον εἰδήνατο χροιὴν,
Πελλίσιν ἐν χαύνῃσιν ὅτ' εἴαρι τὸν ἀμέλξαις.
Τοῦ μὲν ὑπὲρ γένυάς τε καὶ ἣ ῥυσαίνεται οὖλα,
Ἀφρὸς ἐπιστύζων ἐμπλάσσεται. ἀμφὶ δὲ ὁλκὸς
Τέτρηχε γλώσσης, νέατος δ' ὑποκάρφεται ἰσθμός·
Ξηρὰ δ' ἐπιλίζων ὀλοὴ χελύσσεται ἄτη·
Ἀβλεμὲς ἢ γὰρ ἐκεῖνο πέλει κακόν. αὐτὰρ ὁ θυμῷ
Ναυτιόεις ὀλοοῖσιν ὑποτρύει καμάτοισι,
Πολλάκι δ' ἐν φαέεσσιν ἄγην ἑτεροῖα λεύσσων·
Ἄλλοτε δ' ὑπναλέος ψύχει δέμας, οὐδέ τι γυῖα
Ὡς τὸ πάρος δονέει, καμάτῳ δ' ὑποδάμναται εἴκων.
Τῷ καὶ σπερμαδίης ἢ ὀρχάδος εἶαρ ἐλαίης,
Ἢ ἐπὶ μυρτίνης σχεδίην δεπάεσσιν ὀρέξαις,
Ὄφρ' αὖ ὀλισθήνασα χέῃ κακὰ φάρμακα νηδύς.
Ἠὲ σύ γ' οὐθατόεντα διοσδία μαζὸν ἀμέλξας
Ῥεῖα πόρῃς· φιαρὴν δὲ ποτῷ ἀποαίνυσο γραῦν.
Καὶ σύ δέ γ' ἢ μαλάχης ῥαδάμνοις ἢ φυλλάδα τήξας
Χυλῷ ἐνὶ κλώθοντι, καὶ κνηπαλέοντα κορέσσαις.
Πολλάκι σήσαμα κόπτε· πόρῃς δ' ἐν νέκταρι καὶ τά·
Ἠὲ σὺ κλημάτοεσσαν ἐν ὕδατι πλήμμεο τέφρην
Θαλπομένην, τὸ δὲ ῥύμμα νεοπλεκέος καλάθοιο
Κόλποις ἠθμήνειας· ὁ γάρ τ' ἀναδέξεται ἰλύν.
Καί τε κατατριφθέντα μετ' ἀργήεντος ἐλαίου,
Σκληρ' ἀπὸ περσείης κάρυα βλαβερὸν εἶον ἐρύξοι,
Περσεὺς ἥν ποτε ποσσὶ λιπὼν Κηφηΐδα γαῖαν,
Αὐχέν' ἀποτμήξας ἅρπῃ γονόεντα Μεδούσης,
Ῥεῖα Μυκηναίοισιν ἐνιξύνωσεν ἀρούραις,
Κηφέος ἣν ἀνάθημα, μύκης ὅθι κάππεσεν ἅρπης,
Ἄκρον ὑπ' αὐ πρηῶνα Μελανθίδος· ἔνθα τε νύμφαι
Λαγγείην πόμα κεῖνο Διὸς τεκμήρατο παιδί.
Πολλάκι δ' ἐνθρύψειας ἐν ὀπταλέῃσιν ἀκοσταῖς
Γερραίης λιβάνοιο χύσιν σφεραγγέα θάμνοις.
Καί τε σύ γ' ἢ κερύης ἀπὸ δάκρυον, ἢ ἀτελύμνου,
Ἢ πτελέης, ὅ τε πολλὸν ἀεὶ καλλείβεται ὄχθαις
Κόμμι· τὰ δὲ *χλιόωντι ποτῷ ἐπαρωγέα τεύξοις.
Ὄφρα τὰ μέν τ' ἐρύγῃσι, τὰ δ' ἱδρώοισι δαμασθεὶς,
Ἀλθήσῃ ὑδατόεσσαν ὅτ' ἐκμύσῃ δέμας ἱδρώς.
Καί κεν ὅγ' ἄλλοτε δῶμα διδυγμένος, ἄλλοτε δ' οἴνης
Πιοτέρης κορέοιτο, καὶ ἀκλέα πότμον ἀλύξαι.
Μὴ μὲν καιθαρίδος* σιτηφάγου εὖτ' ἂν ὀδωδὴ,
Κεῖνο ποτὸν δέξαιο χυτῇ ἐναλίγκια πίσσῃ.
Πίσσης γὰρ ῥαθάμιγγι ὄζει βάρος· ἐν δὲ χαλινοῖς
Οἷά τε δὴ καρφεῖα νέη βεβρωμένα κέδρου.
Αἱ δ' ὅτε μὲν πλαδόωντι ποτῷ ἐπὶ χείλεσι δηγμὸν
Τάχειαν, ποτὶ δ' αὖτε σὺν στόμα νείατα γαστρός·

ἢ χλιόωντι

* [illegible]

Separat impuram, pelliq́ue acerrimus ignis.
Quinetiam argenti ſiue vrule pondus, & auri,
Ignibus accenſum & merſum ſtridentibus vndis.
Quòd ſi dimidium foliorum ſumere pugnum
Terreſtris piceæ cupias, & Onitida ſiccam,
Siue polycnemi radicem legeris: iſta
Profuerint, cyathis cum vini exhauſta quaternis.
Tuque cohortalis præſtans medicamen habebis
Ex gallo, quem vrens, & aheno ſubditus ignis
Coxerit, in tenuémque liquârit membra medullam.
Pocula ſint etiam quibus exaturêre, liquamen
Excocti vituli atque in pinguia iura ſoluti.
Lacte etiam liquidum quem ſudant balſama ſuccum
Fœmineo, aut vnda fluuiali dilue, poſtquam
Compuleris vomitu crudum decedere virus.
Eximere & lepori timidóve coagula damæ
Expedit, & tenui reſoluta bibiſſe falerno.
Vel tu ſanguineæ radices accipe mori,
Ictibus & crebris in robore pinſe cauato,
Atque mero incoctas, cum lento porrige melle.
Pellere ſic poteris graſſantem in viſcera morbum,
Quique bibit, pedibus ruſſum conſiſtere firmis.
Nunc ad ceruſſæ lethalia pocula mentem
Aduerte. Illa albo niueóque ſimillima lacti,
Quod ſpumam latè attollit, cùm tempore verno
Rure reuertentes implent mulctralia vaccæ.
Gingiuæ rugis, & totis vndique malis
Inſidet, adſtringitque: hinc lingua eſt aſpera, & iſthmus
Faucibus extremis aret, morbóque faticens
Æger inexpletum tuſſit, nec ſputa ſequuntur.
Huic caput infirmum nutat, tum nauſea triſtis
Vrget, & extremo franguntur membra labore.
Falſa modo ante oculos rerum ſimulachra videntur,
Nunc ſopor algenteis multùm complectitur artus,
Roborè defectos, nec corpus, vt ante, mouentes.
At præbe ſubitò pinguem quem myrtea ſuccum,
Premadia aut orchas compreſſa emittit oliua,
Lubrica vt obſcœnum virus labatur ab aluo.
Aut lac quod pingui tumidóque ex vbere vaccæ
Mulſit is, nudum rugis concede reuulſis.
Aut malua excoctis ramis foliíſque tenellæ
Exple ceruſſata tenaci viſcera potu.
Tritáque Lenæo confundas ſeſama dulci.
Nec non ſarmenti calidis perfundito lymphis:
Et per vimineum, cinerem colato caniſtrum,
Vt nitida excluſo fiat lixiuia limo.
Tunſa quoque interdum quæ perſea protulit oſſa
Palladio noxam depellens mixta liquori,
Hanc olim Perſeus poſtquàm Cepheia liquit
Arua, & fœcundæ præcidit colla Meduſæ,
Cephei noua dona, Mycenis intulit agris,
Enſis vbi capulus cecidit, quem Græca mycetem
Lingua vocat, ſuper alta Melanthidis, hunc vbi potum
Langia inuentum nato monſtrauit Abantis.
Illam etiam in ptiſana perſæpe liquato, Sabæi
Quæ libani ramos concreſcit lacryma circum.
Aut cape gummoſam quæ ſtillat de nuce, guttam,
Vel quæ vlmi patulis in ramis, aut atalymni
Plurima ineſt, tepidóque humore ſoluta iuuabit,
Vt partem vomitu, partémque calentibus vndis
Pellat, vbi expreſſus manarit corpore ſudor.
Quin ſatur ille cibis, hic lætus munere Bacchi,
Vitabit poti metuenda pericla veneni.
Heus fuge Cantharidum, ſi quando olfeceris, hauſtum.
Ille picis liquidæ tetrum diffundit odorem
Naribus, & cedro ſimilis verſatur in ipſo
Orè ſapor, cùm quis mandit virgulta virentis.
Qui bibit hunc multo perfuſum humore, moleſtos
In labiis morſus, atque ima ſentit in aluo.

Nec minor exercet mediam dolor: horrida ſurgunt
Vlcera veſica, compreſſum pectus anhelat,
Quà ſuper oſſa cauo incumbunt molliſſima ventri.
Ira venit vehemens, & pandiculatio corpus
Diſtendit defectum animo. vis dira veneni
Præualet, & miſeros, præter ſpem, paſcitur artus
Ac veluti excuſſi volitant per inania pappi,
Et vento diuerſi abeunt: ſic mente feruntur.
γρ. κύμβεσι. Sed tu puleium miſce fluuialibus vndis,
Atque imple triſti, quæ ſiccet cymbia, potu
Ieiunæ Cereris, quo quondam fertur inanem
Ventriculum ſatiaſſe, pij Hippothoontis in vrbe,
Cùm de Threïciæ ſalibus rideret Iambes.
Pinguia nonnunquam porci cerebella, vel agni
Cocta dum ſumas teretis cum ſemine lini,
Tempora vel capræ quæ vix dum cornua geſſit,
Diuide, percoctóve ex anſere confice potum.
Quæ tu multa vora, dum crudo in ventre morantes
Impuráſque dapes cogas exire vomendo.
Sæpe etiam ventrem, teneræ perfunde capellæ
Lacte nouo, vt ſordes multas, fecémque remittat.
Sin bibere hoc mauis, nihil eſt præſtantius illo.
Aut virides vitis ramos decerpe, recenter
Indutos folijs, miti quos intere paſſo.
Asperáque & ſemper ſpinis horrentia duris
Infunde in flauo radicis fruſtula melle,
Quæ caulem in ſicca ſublimem tollit arena
Aſphodelo ſimilem, gracilíſque excreſcit in altum.
Vel tu Parthenia drachmarum pondera terræ
Quattuor accipias, quam Phyllis collibus altis
Imbraſia profert, & quam quæ cornua geſtat
Fertur Cheſiadis pecus oſtendiſſe puellis
Iuxta Cercetij iuncoſa fluenta niuoſi.
Purpureámve ſapam gemmato pondere ſumes,
Atque intrita ſimul miſcebis germina rutæ,
Sed prius irino, prius & perfuſa roſato.
Et morbi facilis reddetur cura maligni.
Si quiſquam imprudens grauiter redolentia tetri
Et vix cedentis coriandri pocula cepit,
Ille amens, ſtupidúſque, inſani more pudenda
Paſſim deblaterat, furiali & percuſſus œſtro
Aſper, acerba tonans, Baccharum imitatur Erinnyn.
At contra ſuaui Carcheſia plena falerno
Exhibe, vt hoc primum fuderunt torcula purum.
Aut ſolues maſſam ſalis humectantibus vndis.
Siccum etiam ouorum miſcebis ſæpe putamen
Candentis ſpumæ fulicæ gratiſſima longè
γρ. ὀδελε. καὶ ἕτερον ἐπιασσεῖ. Eſca illa eſt, cui mortem adfert, vitamque tuetur.
Nanque hac inſidias piſcator fraude volucri
Molitur miſeræ, quæ dum comprendere tentat
Ore auido ſpumam fluitantem, in retia fertur.
Necnon & pelagi ſalſis immerge fluentis
Qui corion biberit pontum Neptunus & ignem
Ventorum leuibus voluit ſeruire procellis,
In partéſque rapi varias metuentia ventos.
γρ. φιλοργέι. At maris imperio tumidi, longæque carinæ
Et iuuenes parent qui per vada cæca feruntur,
Sylua inimico igni naturæ ſubdita lege eſt.
Vinum etiam liquido permiſtum tollet oliuo
Omne malum, atque niuis cum muſto potio dulci,
Quando falce grauem & maturam vinitor vuam
Incuruus reſecat, pſithiáque è vite racemos
Conculcat pedibus, cum fucis ignauáque veſpa,
Vuarúmque bibunt crabronum examina ſuccum,
Atque maligna nocet plenæ vulpecula viti.
Tu quoque ſigna mala iam contemplere cicutæ.
Hæc primum tentat caput: & caligine denſa
Inuoluit mentes. oculi vertuntur in orbem.
Genua labant. quòd ſi cupit ocyus ire ca-
ducum,

Ἄλλοτε καὶ μεσάτην ἐπιδάκνεται ἄλγεσι νηδὺς,
Ἢ κύστις βρωθεῖσα· περισφύζουσι δ' ἀραιαὶ
Θώρηκες, τῇ δ' ἡ χόνδρος ὑπὲρ κύτος ἵζετο γαστρός.
Αὐτὴ δ' ἀγχαλέως· ἄλλη δὲ τὸν ἤδη φωτὸς
Ἄψυχος πιέζει· ὁ δ' ἀηγῖα δάμναται ἄτοις,
Οἷά τε δὴ γήρεια νέον τεθρυμμένα παππου,
Ἠὼ ἐπιπλάζοντα διαψαίρουσιν ἀέλλαις.
Τῷ δὲ σὺ πολλάκι μὲν γληχὼ ποταμηῗσι νύμφαις
Ἐμπλήδην κυκεῶνα πόροις ἐν * κυμβείοισι τεύξας,
Νήστειρης Δηοῦς μορίεν ποτὸν, ᾧ ποτε Δηὼ
Λαυκανίην ἔβρεξεν ἀν' ἄστυ Ἱπποθόωντος,
Θρῄσσης ἀθύρμασιν ὑπαὶ ἑρτῆσιν Ἰάμβης.
Δὴ ποτε δ' ἢ σπάλοιο κραατος, ἢ καὶ ἀμνοῦ
Αἱμηλὴν ἀπορράδονσιν εὐξεχάλκοιο λίνοιο,
Ἠὲ νέον κόρσεια ταμὼν κεραέντα χιμαίρης,
Ἢ ἔτι που χηνὸς μορέειν ποτὸν αἴνυσο χύδην.
Ἐς δ' ἔμετον κορέσαιο· τὰ δ' ἀθρόα νειόθι βράσσοντες
Ἐμματέων ἔτ' ἄπεπτα πάλιν μεμιασμένα δόρπα.
Πολλάκι δ' ἐκ χυτρείης νέον γλάγος οἷος ἀμέλξας,
Κλύζε, τὰ δὲ ἤλιθα γαστρὸς ἀφέρδια κεινώσειας.
Ἄλλοτ' ἀλυσθαίνοντι ποθὲν γάλα πᾶν ἀρήξει.
Ἠὲ σύ γ' ἀμπελόεντα γλυκεῖ ἐνὶ καυλέα κόψαις
Χλωρὰ νέον πετάλοισι περιβρίθοντα κολούσας.
Ἠὲ μελισσαίων χαμόσπει ἐνὶ πάθρα μορύξαις,
Σκορπίεντα ταμὼν ψαφαρῆς ἐκ ῥίζεα γαίης,
Αἰὲν κεντρήεντα· πόα γε μὲν ὕψι τέθηλεν,
Οἵη περ μολόθουρος, ἔνισχα δὲ καυλέα βάλλει.
Καί ῥα σὺ δραχμάων πίσυρων βάρος αἴνυσο γαίης
Παρθενίης, ἣν Φυλλὶς ὑπὸ κνημοῖσιν ἀνῆκεν
Ἰμβρασίδος γαίης χιονώδεος, ἣν τε κεράστης
Ἀμνὸς Χησιάδεσσι νέον σημήνατο νύμφαις,
Κερκέτιον νιφόεντος ὑπὸ χιονώδεσιν ὄχθαις·
Ἢ καὶ στειραίοιο πόσιν διπλήθεα τεύξαις,
Σὺν δέ τε πηγανόεντας ἐνιθρύψειας ἰσάμωος,
Ὀργάζων λιπεῖ ῥοδίῳ, θρόνα πολλάκι χραίνοις
Ἠερίῳ· τό γε πολλὸν ἐπαλθέα νοῦσον ἔτευξεν.
Ἤν γε μὲν ἐλέμβιον γε ποτὸν κορίοιο δυσαλθὲς
Ἀφραδέως δέπασιν ἀπεχθομένοισι πάσωνται,
Οἱ μέν τ' ἀφροσύνῃ ἐμπληγέες, οἷά τε μάργοι,
Δήμια λαβράζουσι· παραπλῆγες δ' ἅτε βάκχαι,
Ὀξὺ μέλος βοόωσιν, ἀταρμύκτῳ φρένας οἴστρῳ.
Τῷ μέν τ' ἐξ ἐλικοῖο πόροις δέπας ἔμπλεον οἴνης,
Πράμνιον, αὐτικρηὲς, ὅπως ὑπεπίψατο ληνοῦ·
Ἢ νύμφαις τήξαιο βαλὼν ἅλες ἔμπλεα κύμβην.
Πολλάκι δ' ὀρταλίχων ἁπαλὴν ὠδῖνα κενώσαις,
Ἀφρὴν ἐπιδικράσαιο, θοὸν δόρπημα κέπφου.
Τῷ γὰρ δὴ ζωήν τε * σοοῖ καὶ πότμον ἐπιασσεῖ,
Εὖτε δόλοις νήχοντα κακοφθόρα τέκν' ἁλιήων
Οἰωνὸν χραίνουσιν· ὁ δ' ἐς χέρας ἔμπεσε παίδων,
Θηρεύων ἀφρεῖο νέον κλύδα λαιχμάζουσαν.
Καί τε σύ γ' ἀγλαΐην βάψαις ἰόεντα θάλασσαν,
Ἥν τε καὶ ἀτμενίην ἀνέμοις πόρεν Ἐννοσίγαιος,
Σὺν πυρὶ καὶ γὰρ δὴ ποιαῖς συνδάμνηται ἐχθραῖς.
Πῦρ μὲν ἀέξωσι καὶ ἀγρύπνῳ ἔχθεσιν ὕδωρ
Ἀργέσται καί ῥ' ἐ μὲν, ἀκοσμήσαντε, * φιλοργὲς,
Δεσπόζει νηῶν τε καὶ ἔμπορ' ἐν αἰζηῶν,
Ὕλη δ' ἐχθομένοιο πυρὸς κατὰ θεσμὸν ἀκούει.
Ναὶ μὴν ἀτμενίην τε κεραιομένοι λίπος οἴνῳ,
Ἢ χύσει γλυκεος μίγδην πόσιν ἄγρος ἐρύξει,
Ἦμος ὑπὸ ζάγκλῃσι περιβρίθουσαν ὀπώρην
Ῥυσταλέην ἐδανοῖο καὶ ἐκ ψιθίης ἐλίνοιο
Κόψαντες θλίβουσιν, ὅτε ῥοιζηδὰ μέλισσαι
Πιμπρηδὸν, σφῆκές τε, καὶ ἐκ βέμβικες ὄρειαι
Γλεύκους ἅλις δαίνυνται ἀπορραγέεσσι ποσοῖσι·
Προτέρην ὅτε βότρυν ἐθήσατο κακὴ ἀλώπηξ.
Καί τε σὺ κωνείου βλαβερὸν τεκμαίρεο πῶμα.
Κεῖνο ποτὸν δὴ γάρ τε καρήατι φοινὸν ἰάπτει,
Νύκτα φέρον σκοτόεσσαν· ἐδίνηται δὲ χύσως,
Ἴχνεσι δὲ σφαλεροῖ τε καὶ ἐμπλάζοντες ἀγυιαῖς,

Χροιὴν

Χροιῇ ἐνισκίμπτουσι· κακὸς δ' ὑπὸ νείατα πνιγμὸς
Ἴσθμια, καὶ φάρυγος στεινὴν ἐμφράσσεται οἶμον.
Ἄκρα δέ τοι ψύχει· περὶ δὲ φλέβες ἔνδοθι γυίων
Ῥωμαλέαι στέλλονται, ὁ δ' ἠέρα παῦρον* ἀτίζει,
Οἷα καταβολίων· ψυχὴ δ' Ἀϊδωνέα λεύσσει.
Τὸν μέν τ' ἢ λίπεος χορίοις, ἢ ἀμισγέος οἴνης,
Ὄφρα κεν ἐξεμέσῃσι κακὴν καὶ ἐπώδυνον ἄτην.
Ἠὲ σύ γε κλυστῆρος ἐνεὶς ὁπλίζεο τεῦχος.
Πολλάκι δ' ἢ οἴνης ἀμιγῆ πόσιν, ἢ ἀπὸ δάφνης
Τεμπίδος, ἢ δεύκοιο φέρεις εὐκαυλέα κόψας,
Ἡ πρώτη Φοίβοιο κατέστεψε Δελφίδα χαίτην.
Ἢ πέπερι κνίδης τε μίγα σπερμεῖα λεαίνας,
Νείμειας, τό, τε νέκταρ ἐπὶ ἐμπυκὲς χανόντι.
Δή ποτε δ' ἰρινέου θάλλος μετ' ἐλαιον ὀρέξαις,
Σίλφιά τ' ἐνθρυφθέντα μετ' ἀργῆεντος ἐλαίου.
Ἐν δὲ μελιζώροιο γλυκέος πόσιν, ἐν δὲ γάλακτος
Ἀφρεῖον νέμε τεῦχος, ὑπὲρ πυρὶς ἠρέμα θάλψας.
Καί κεν λοιγήεντι περὶ κραδίῃ ἄχθος ἀμυνοις
Τοξικῷ, εὖτ' ἀχέεσσι βαρύνεται ποτῷ ἀνήρ·
Τοῦ καὶ ἔνερθε γλῶσσα παχύνεται, ἀμφὶ δὲ χείλη
Οἰδαλέα βρίθοντα περὶ στομάτεσσι βαρύνει·
Ξηρὰ δ' ἀναπτύει, νέρθεν δ' ἐκρήγνυται οὖλα·
Πολλάκι δ' ἐς κραδίην τρόμον βάλε, τοῦ δὲ νόημα
Ἐμπληκτος μεμόρηκε, κακῇ ἐσφαλμένον ἄτῃ.
Αὐτὰρ ὁ μηκάζει, μανίης ὕπο μυρία φλύζων·
Δηθάκι δ' ἀχθόμενος βοάᾳ ἅ τις ἐμπλήκτην φὼς
Ἀμφιβεβὼς κόψαν ὑπὸ ξιφέεσσιν ἀκμηθεὶς·
Ἢ ἅ τε κερνοφόρος ζάκορος βωμίστρια Ῥείης
Εἰνάδι λαοφόροισιν ἐνιχρίμπτουσα κελεύθοις,
Μακρὸν ἐπιμβοάᾳ γλώσσῃ θρόον· οἱ δὲ τρέουσιν,
Ἰδαίης ῥιγηλὸν ὅτ' εἰσαΐουσιν ὑλαγμόν.
Ὣς ὁ νόον λύσσῃ ἐσφαλμένα βρυχανάεται
Ὠρυδὸν· λοξαῖς δὲ κόραις ταυρηδὰ λοξεύων,
Θήγει λευκὸν ὀδόντα, παραφρίζει δὲ χαλινοῖς.
Τὸν μὲν καὶ δεσμοῖσι πολυπλέκτοισι πιέζας,
Νέκταρι δαμνήσαις, καὶ ἀχθόμενον κορέσαιο,
Ἠχὰ βιησάμενος, διὰ δὲ στόμα βρυκὸν ὀχλίζοις,
Ὄφρ' ἂν ὑπεξεμέσῃ, ἠὲ δαμαζόμενος χεῖ λώβην.
Ἠὲ σὺ βοσκαδίης χηνὸς νέον ὀρταλιχῆα
Ὕδασιν ἐντήξαιο πυρὶς μεμορημένον αὐγαῖς.
Καί τε σὺ μηλείης* ψυχάλεος ἄγρια κάρφη
Οὔρεσιν ἐνθρεφθέντα πόρεις, ἀπὸ σίνεα κόψας,
Ἢ ἔπι καὶ κλήροισιν ἐπίβολα, τοῖά περ ὥραις
Εἰαριναὶ φορέουσιν ἐνεψιάματα κούραις.
Ἄλλοτε δὲ στρούθεια, τοτὲ βλοσυροῖο κύδωνος
Κεῖνο φυτὸν Κρῆτηθεν, ὃ δή ῥ' ἐκάλεσσαν* ἀέξεσι.
Πολλάκι δ' ἐν σφύρησιν ἀλεῖς ἐναολλέα κόψας,
Ὕδασιν ἐμβρέξαιο· νέον δ' ἐπιμίργεα γληχῷ
Στέμμασι μηλείοισι βάλοις, εὐσμήρεα φύρων.
Καί τε σύ γ' ἢ ῥοδέοις θυόεν μαλλοῖσιν ἀφύσσων,
Παύρεα λίπος στάξειας ἀνοιγομένοις στομάτεσσιν,
Ἠὲ καὶ ἰρινέοιο μογεῖ δέ γε πολλὰ παρ' ὤπταλα
Ἤμασιν ἐν πολλοῖσιν ἀκροσφαλὲς ἴχνος ἰάλλει
Ἀσφαλέως, πλοιωτὸν ἔχων ἐτερότροπον ὄμμα.
Τῷ μὲν Γερραῖοι Νομάδες χαλκήρεας αἰχμὰς,
Οἵ τε παρ' Εὐφρήτεω ῥόον πολέοντες ἀρούρας,
Χραίνουσιν· τὰ δὲ πολλὰ ἐν ἀναλθέα τραύματα τεύχει
Σάρκα μελαινομένην· πικρὸς δ' ὑποσήπεται ὕδρης
Ἰὸς σηπόμενον δὲ μυδῷ ἀπορρήγνυται ἔρυθος.
Ἢν δὲ τὸ Μηδείης Κολχηίδος ἐχθόμενον πῦρ
Κεῖνο ποτὸν δέξηται ἐφήμερον, ἢ περὶ χείλη
Ἀλοιφὴν δυσάλυκτος ἰάπτεται ἔνδοθι κνηθμὸς·
Οἷά τ' ἐπὶ φύσαντι κράδης ἢ τρηχεῖ κνίδῃ
Χρῶτα μιαινόμενος, ἢ καὶ σπειρώδεϊ κόρσῃ
Σκίλλης, ἥτ' ἐκπαγλα νέον φοινίξατο σάρκα.
Τοῦ καὶ ἐπερχομένοιο περὶ στόμαχον βαρὺς ἵζει
Πρῶτ' ἀμβλυνόμενον, μετέπειτα δὲ λοιγὸν συρμοῦ
Ῥίζοθεν ἑλκωθέντα κακὸν δ' ἀπέπτυσε δυσμὴς,
Ὡσεί τε κρειῶν θολερὸν πλύμα χεύατο δαιτρός·

γρ. ἀτίζει. γρ. καὶ ἀΐζει.

γρ. [illegible]

γρ. [illegible]

Suſtentant palma corpus:faucéſque premuntur
Obſeſſa, & colli tenuis præcluditur iſthmus.
Extremi frigent artus.latet abditus ignis
In venis pulſus.nihil inſpiratur ab ore.
Fata inſtant, Diuémque miſer iamiam aſpicit atrum.
Aſt oleo hunc ſatura,nec vino parce meraco,
Vt vomitu redeat demiſſum in pectora virus:
Clyſteréque pares,quem ventris in ima recondas.
Sæpe merum per ſe, vel quam Peneïa Tempe
Producunt laurum,qua primum pulcher Apollo
Dicitur intorta crines cinxiſſe decoros:
Aut dabis exectum dauci conſumere caulem;
Vel piperi vrticæ ſemen miſcebis acuto,
Et vinum ſucco quem Cyrenaïca mittit.
Iriníque parum,gratum ſpirantis odorem,
Præbe,& cum claro calidum tere laſer oliuo.
Mulſa quoque expediet,necnon ſpumantia lactis
Cymbia,ſi modico tepefacta calore bibantur.
Toxica ſi potu ſæuum fecêre dolorem,
Protinus immiti properes ſuccurrere noxæ:
Lingua hominis inflatur,diſtentáque labra tumore
Circum ora attollunt, & magna mole grauantur.
Ore ſpuit ſicco.rimis gingiua fatiſcit.
Horror ſæpe quatit trepidantia corda,furore
Exundat diro mens exagitata veneni.
Balanteis imitatur oues,& mille furores
Concipit,exclamat feruente vt concitus ira
Cui vitale caput violentus ademerit enſis.
Aut veluti cui templa Rheæ & libamina curæ
Æditua,in plateas,nona quando luna reuertit,
Fertur,& Idæos campos vlulatibus implet:
Tum trepidi horreſcunt audita voce bubulci:
Sic miſer in rabiem verſus fremit ille,rugítque,
Et torua,in morem taurorum,lumina torquens
Exacuit dentes,& ſpumam fundit ab ore.
Quem primum manicis ſtrictum vinclíſque tenebis
Tum vi non magna diductas, nectare fauces
Imple,atque immiſſis ſtridentia protinus ora
Irrita digitis,vomat vt viroſa coactus.
Aut pullum quem nuper edax excluſerit anſer
Merge in aquam,& flammis elixa vndantis aheni:
Et virgulta rudis proſunt ſylueſtria mali,
Sed purgata prius, quæ creſcunt montibus altis:
Quæq; per æſtatem noſtris naſcuntur in hortis
Mala quibus ludunt delectantúrque puellæ.
Struthiáque interdum,vel quæ deuecta Cydone
Arbore in auſtera creſcunt,eſſe iuuabit.
Sed contuſa ſimul,liquidíſque madentia lymphis
Miſtáque puleio:gratum quod ſpiret odorem.
Quódque roſam redolet,vel quod ſapit irin oliuum
Ori,cum lana,potes inſtillare recluſo.
Plurima ſed tandem perpeſſus tempore longo
Vix vnquam poteris greſſus firmare labantes,
Sed trahet attonitus oculis fallentibus æuum.
Iſto Gerræi Nomades,populúſque rapacem
Qui colit Euphraten armant ſua tela veneno.
Quæ poſtquam hæſerunt,& non ſanabile vulnus
Inflixêre,caro liuet,viruſque putreſcit
Vipereum,atque cutis ſe tabo fœta reſoluit.
Si quiſquam infeſtos Medea Colchidos ignes
Incautus guſtarit Ephemeron:ille repente
Vritur internis ſæua prurigine labris,
Vt cui vel fici ſucco candente, vel acri
Vrtica,aut ſcylla perfrictum vertice corpus,
Horrendum in tenera quæ tollit carne ruborem.
Hoc vbi ſuſceptum eſt, ſtomacho graue pondus in ipſo
Inſidet.is ructat primum,poſt vlcera diro
Contrahit ex vomitu,fœdúſque è gutture fertur:
Carnibus ablutis qualem coquus abijcit humor.

Aluíſque impuras effundit ſordida feces.
Sæpe ſalutiferam quercus fagique virentis
Cæde comam, glandémque ſimul quæ pendet in illis.
Et lac in mulctram ſubducito, coctáque mande
Dum ſtomachum ſaties, & pleno contine in ore.
Herba etiam ramos, cui ductum à ſanguine nomen:
Vel modò radicem lacti incoxiſſe iuuabit.
Viteus & palmes tenera molleſcat in vnda,
Atque rubi horrentis pariter virgulta terantur.
Hirſutámque nucem quæ læto prouenit agris
Vbere Caſtaneis exempto cortice nuda:
Et cape qui carnem ſiccus liber implicat inanem.
Exime & interno ferulæ de ventre medullam,
Quæ quondam furtiuo incanduit igne Promethei
Et folia expedient nunquam morientia olentis
Serpilli, & quas fert baccas aſperrima myrtus.
Punica cum myrto quod geſtant mala putamen
Excoque, & infectum, decocto prolue ventrem,
Vt tandem auſtero vincas medicamine morbum.
Ne verò admotum labris fallare bibendo
Viſcoſum ixophonon, quod præfert ocima guſtu.
Mox tumor & ſummam grauis inflammatio linguam
Accendit, cordis vires animúſque recedunt.
Tum linguam rabido laceratam dente remordet,
Et ſtupet attonitus qui viſcum exhauſit, & ambo
In cæco obſtructi conniuent ventre meatus
Potus atque cibi. Flatus vbi carcere clauſi
Dant ſtrepitum, & circum ſpatiis voluuntur iniquis.
Horriſono veluti cælum tonat omne fragore,
Aut celeres duris illiſæ rupibus vndæ
Clamorem attollunt inter caua ſaxa, fremúntque.
Sic miſerè afflictus vix tandem ducere preſſo
Ore poteſt animam, ac ſi quis medicata propinet
Pocula, mox ſordes ſimilis profunditur ouis,
Qualia concepit coitu gallina frequenti,
Et pugnans crebris contuſo corpore plagis
Abiicit, informe & crudum ſine tegmine ſemen.
Sed tantos pellent abſynthia cana dolores,
Et morbo expedient, muſto diluta recenti.
Et picea reſina vel Oricia terebinthi
Danda, aut quæ triſti de pinu lacryma venit,
Marſya vbi à Phœbo nudatus pelle pependit.
Interitum cuius deplorans illa, gemitque,
Perpetuo & mœſtis implet iuga ſola querelis.
Conuenit & polij redolentem mandere florem,
Paruáque feruentis decerpere germina rutæ,
Et nardum, & teſtem fluuiali è caſtore cæſum.
Laſeris aut radix obolum quæ pendeat vnum
Secta iuuat, modicúſque liquor qui fluxit ab illo.
Siccum etiam Origanon hirci de nomine dictum,
Hauſtáque profuerit concreti copia lactis.
At ſi quis tauri nigrantem fortè cruorem
Sorbuit, afflictus ſæuo iacet ille dolore.
Nanque cruor ſubiens penetralia corporis alta
Concreſcit, mediáque coit glaciatus in aluo.
Aëris arcta via eſt, preſſo quem gutture clauſum
Intus pulmo tenet. conuulſus at ille frequenter
Concutitur ſaliens, & ſpumis oblitus ora.
Sed tu lacte graues ficorum collige groſſos
Inque mero mergas acido, mox omnia lymphis
Confundes, mordax vt acetum temperet vnda.
Et vacua tumidum tendentia pondera ventrem.
Quinetiam capreæ, inbelliſue coagula damæ,
Aut hœdi, aut agilis leporis de corpore rapta
Liquida per tenues anguſta foramina veli
Colanda: & facilem dabit hæc tibi cura ſalutem.
Aut nitri dones obolorum pondera ternum.

γρ. ἐϋτρεφέος. γρ. λαχυφλοίου. γρ. καπχλόεν.

Σὺν δέ τε καὶ νηδὺς μεμιασμένα λύματα βάλλει.
Ἀλλὰ σὺ πολλάκι μὲν χαίτην δρυὸς οὐλάδα κόψας,
Πολλάκι καὶ φηγοῖο πόρεις ἀκύλοισιν ὁμαρτῆ.
Ἠὲ σύ γε βδάλλοιο νέον γλάγος ἐνδόθι πέλλης·
Αὐτὰρ ὁ τοῦ κορέοιτο, καὶ ἐν στομάτεσσιν ἐρύξαι.
Ἠμὲν πουλυγόνοιο ποτὲ βλαστήματ᾽ ἀρύξει,
Ἄλλοτε δὲ ῥιζεῖα κατατρίψαιο γάλακτι.
Σὺν δὲ καὶ ἀμπελόεις ἕλικας ἐνθρύπτεο νύμφαις,
Ἴπως καὶ βατόεντα περιπορθεῖα κολούσας.
Καί τε σὺ γυμνώσειας* ἐϋστεφέος νέα τέρφη
Κασταιοῦ, καρύοιο* λεχυφλοίοιο κάλυμμα·
Νείαιραν τόθι σάρκα περὶ σκύλος αὖον ὀπάζει
Δισλεπτος καρύοιο τὸ Κασταὶς ἔτρεφεν αἶα.
Ῥεῖα δὲ ναρθήκος νεάτην ἐξαίνυσο νηδύν,
Ὅστε Προμηθείοιο κλοπὴν ἀνεδέξατο φωρός·
Σὺν δὲ καὶ ἑρπύλλοιο φιλοζώοιο πέτηλα,
Εὐφήμου τ᾽ ἀπὸ καρπὸν ἄγεις καταβάλλεο μύρτου.
Ἢ καί που σιδόεντος ἀποβρέξαιο κάλυμμα
Καρπόν, μίγδην δὲ βάλοις ἐμπίσεο μύρτοις,
Ὄφρ᾽ αὖ ἀποσύροντι ποτῷ νοῦσον δὲ κεδάσσῃς.
Ἰξιόεν δέ τε μή τι δόλῳ περὶ χείλεσι πῶμα
Οὐλοφόρον λάσειεν, ὅ, τ᾽ ὠκιμοειδὲς ὄδωδε.
Τοῦ μὲν ὑπὸ γλώσσης νέατος προχέεται ὄλκος,
Νέρθεν ὑποφλεγέθων· τὸ δὲ ἐς ἐμπλάζεται ἦτορ·
Λυσσήεις γλώσσης δὲ καταπρίει κυνόδοντι.
Δὴ γὰρ ὅγ᾽ ἔμπληκτος φρένα δάμναται, ἀμφὶ δὲ δοιοὺς
Εἰκῇ ἀποφράσσουσι πόρους τυφλοῖσι τὸ νηδὺς
Ὕχῳ τε βραστῷ τε καταπνίγουσα δὲ πνεῦμα
Ἐντὸς ὑποβρεμέει, ὀλίγῳ δ᾽ ἐναλίγκιον ἄλλῳ.
Πολλάκι δ᾽ ἐς βροντῆσιν ἀειμβρεμέντος ὀλύμπου
Εἰδόμενος, ποτὲ δ᾽ αὖτε κανοῖς ῥόχθοισι θαλάσσης,
Οἷος πετραίῃσιν ὑποβρέμεται σπιλάδεσσι.
Τῷ καὶ στραγγόμενος περ ἀνήλυθεν ἐκ στομάτοιο
Πνεῦμα μόλις, πάσῃς δὲ κατ᾽ ἀντικρὺ λύματ᾽ ἔχευεν
Φαρμακόεις ὄρνισιν ἀγέλαια, τοῖά τε βοσκὰς
Ὀρταλὶς αἰχμητῆσιν ὑπ᾽ ὠδίνεσσι νεοσσοῖς.
Ἄλλοτε μὲν πληγῇσι νέον θρομβεῖα γαστρὸς
Ἐκβάλεν ἐς μελύγξιν ἀθέστα· πολλάκι νούσου
Μαργαίνοντι δ᾽ ἀπαντῶν ὑπ᾽ ἐκ χέρου ἔκχεε γαίῃ.
Τῷ μέν τ᾽ ἀβροχέος ἀψινθίου ἄγλος ἀρύξεις
Ἐνστεφον πῶμα καῖνο νεοθλίπτῳ ὑπὸ γλεύκει.
Καὶ δ᾽ ἀπὸ ῥητίνην τερμινθίδα πολλάκι πάσας,
Πολλάκι καὶ πίτυος χορὸν ἀπὸ δάκρυα τμήξας
Μαρσύου, ἧχί τε Φοῖβος ἀπὸ φλέα δεύσατο γυῖον·
Ἡ δὲ μάχεσ πολύηχον ἀσπαίζουσα κατ᾽ ἄγκη,
Οἷα συνεχέως ἀδινὴν ἀναβάλλεται ἠχήν.
Ἄσαι δὲ πολίοιο μυοκτόνου ἄρσινος αὔθην,
Ἢ ἔπι καὶ ῥυτῆς πεδανοῖς ἀναμίσγεο βλάστας,
Νάρδον, λιμναίῳ τε χαδὼν ἀπὸ κάστορος ὄρχιν.
Ἢ ὀδελὸν κνηστῆρι κατατρίψαιο χαράκτῳ
Σιλφίου· ἄλλοτ᾽ ὀλίζον ἀποτμήξειας ὀπεῖο.
Πολλάκι δ᾽ ἀναλέης τραγοριγάνου, ἠὲ γάλακτος
Πηγνυμένου κορέοιτο ῥενεμέλκτη ἐνὶ πέλλῃ.

Ἢν δέ τις ἀφραδίῃ ταύρου μέλαν αἷμα πίῃσι,
Στρευγεδόνι προθέλυμνα δαμαζόμενος καμάτοισιν,
Ἠμος πλαγάμενον στέρνοις κρυσταίνεται εἶαρ
Ῥεῖα, θρομβοῦται δὲ μέσῳ ἐνὶ τεύχεϊ γαστρός·
Φράσσονται δὲ πόροι· τὸ δὲ θλίβεται ἔνδοθι πνεῦμα,
Αὐχένος ἐμπλαδόντες, ὁ δ᾽ ἂν σπαίροντι δαμείς,
Ἀνθανὼς ἐν γαίῃ σπαίρει μεμορυγμένος ἀφρῷ.
Τῷ μέν τ᾽ ἢ ὀπόεντας ἀποκραδίσειας ἐρινούς,
Ὄξει δ᾽ ἐμπίσειο, τὸ δ᾽ ἀθρόον ὕδασι μίξας,
Συγκεράσων νύμφας τε καὶ ἔνστυφον ποτὸν ὄξος·
Ἠὲ καὶ ἐκφλοίοιο* καταχθέος ἕρματα γαστρός.
Καί τε σὺ πυετίην ἐθήκεις πολυωπέϊ κόλπῳ
Φύρσιμον ἀθήσειο ποτὲ προκός, ἄλλοτε νεβροῦ,
Ἢ ἐρίφου· ποτὲ δ᾽ αὖ σὺ καὶ ἀσκαίροιο λαγωοῦ
Αἰνύμενος, μογέοντι ἐρέοις ἀλαθεῖ σφοχμῷ·
Ἢ νίτρου σταθμὴν ὀβολοῦ πόρε τεσσάροις ἄχθος

Εὐπελέος

Εἰ τεὸς ... κύμα δὲ τε τρὶς ἐνὶ δεύκεϊ Βάκχου
Ἐν καὶ σπο ... ὁπιό τε μοσχάδα λίτρην,
Καὶ αὐτὸ ... κραμβῆεν δῆις μοσχείης μέθυ ὄξει.
Ἀσαι δὴ ῥάδικα κακεσλοίοιο κονύζης,
Ἢ πέπερι, βλαστάς τε κατατρίψεις καὶ βάτοιο·
Καί κεν πηγνυμένοιο χύσιν δ' ἀρα ῥεῖα κεδάσσαις,
Ἠὲ δ' ἄρα θρόμβους ἐν ἄγγεσιν ἐσκήναι.

Μὴ μὲν ἐπαγγελέουσα τεῆς βουπρήστιδος ἐχθρῆς
Λήσειεν, σὺ δὲ φῶτα δαμαζόμενον πεπύθοιο.
Ἡ δ' ἤτοι λίτρῳ μὲν ἐπὶ χροῖ ἔζουσα χαλινά
Εἴδεται ἐμβρυχθεῖσα βαρύοδμος· ἀμφὶ δὲ γαστρὸς
Ἄλγεα δινεύοντα περὶ στομάτεσσιν ὄρωρεν.
Οὖρα δὲ πιμπλεῦνται, νεάτη δ' ὑπὸ κύστις ἐρεχθεῖ·
Πᾶσα δέ οἱ νηδὺς διὰ πίμπραται, ὡς δ' ὁπότ' ὕδρωψ
Τυμπανόεις ἀνὰ μέσσον ἀμφαλὸν ὀμφαλὸν ἵζει,
Ἀμφὶ δέ οἱ γυίοις τέταται περιστέλλεται ἔργῳ.
Ἢ καί που δαμάλεις, ἐεργάστρας ἄλλοτε μόσχους
Πίμπρησι, ἐπεί τε θῆρα νομαζόμενοι δατέονται·
Τοὔνεκα τήν, βούπρηστιν ὀνικλείουσι νομῆες.
Τῷ καὶ ἀκραδίης * τριετεῖ ἐν νέκταρι μίξας
Σῦκον ἀναιθείουσαν ἅλις πόσιν ὀμφαλόεσσαν.
Ἢ ἔτι καὶ τρίψῃ μεγάδην τεθλασμένα κόψας,
Ἐν πυρὶ τηξάμενος * πρίειν ἀλκτήρια νούσων.
Καί κε μελιζώροιο νέον κερέσαιο ποτοῖο
Ἀτίεσ* λαιμάσσοντα ποτὶ γλάγος εἰν ἐνὶ χηλαῖς·
Πολλάκι φοινικος ψαφαρὴν κατατμίσγοις καρπόν,
Ἄλλοτε δ' αὖ δηεις δὴν ἀχράδος, ἢ ἀπὸ βάκχης,
Ἢ ὑπὸ μυρσίνης ὅτε μυρτίδας οἰνάδι βάλλων.
Ἢ ἔγε καὶ θηλῆς ἅτε δὴ βρέφος ἐμπλάσσοιτο
Ἀρτιφυής, μαστοῦ δὲ ποτὸν μεγαδὸν ἀμέλγοι·
Οἷά τ' ἐξ ὀθμοῖο νέαλής ὑπὸ* ὄθετι μόσχος
Βρέφεσι ἀνακρίνουσι χύσιν μῶν ὀπισθία θηλῆς.
Ἄλλοτε καὶ εἰς ποτὸς χλιαροῖο* κορέσκοις·
Ἐς δ' ἔμετον βιάσαιο καὶ ἢ χατέοντά περ ἔμπης,
Χειρὶ βιαζόμενος, ἢ καὶ πτερῷ ἢ ἀπὸ βίβλου
Στρεπτὸν* ὀλιγνώμενος κακὸν ἔρυτῆρα φάρυγγος.
Ἢν δ' ἐνιθρομβωθῇ νεαλὲς γάλα τεύχεϊ γαστρός,
Δή ποτε τόνδε τε πνιγμὸς ἀθεσιζομένοιο δαμάζει.
Τῷ δή τοι τελεοῦς πόσιας πόρε, μέσσης μὲν ὄξευς,
Δοιαὶ δὲ γλυκέος· στάγα λιδ' ἀποτύψειο νηδύν.
Ἢ ἔτι καὶ Λιβύηθε ποτῷ ἐγκνῆθεο ῥίζας
Σιλφίου, ἄλλοτ' ὀπιὸν νέμοις δ' ἐν βάμματι τήξας.
Πολλάκις δὲ θρύπτειρας ἐπικεράσαιο κονίλην,
Ἠὲ νέον βρυόεντα θύμου στάχυν. ἄλλοτ' ἀμεύσει
Βότρυς εὐκλημοιο μέγα βρεχθέντος ἐν οἴνῳ.
Ἐν καί που ταμίσοιο ποτὸν διεχεύατο θρόμβοις,
Καὶ χλοεραὶ μίνθης ἀποφυλλάδες ἠὲ μαλέοντες,
Ἠὲ καὶ ἐν σύγκοπτε ποτῷ μαικρυδόμενος ἔξεις.

Ἀλλ' ἄγε δὴ φράζοιο δορύκνιον, ἥ τε γάλακτι
Ὠπὶ τε βρωσει τε περὶ στομάτεσσιν εἴκται.
Τῷ δ' ἤδη λυγμοὶ μὲν ἀνθέοντες ὁμαρτῇ
Αὐχὴν ἀνακρίνουσιν· ὁ δ' ἀχθόμενος στόμα γαστρός,
Πολλάκι μὲν δαίτην ἀπερεύγεται αἱματόεσσαν,
Ἄλλοτε νηδύων δολερὴν μυξώδεα χεύει.
Τεινεσμῷ δ' ὥστε τε δυσέντερος ἀχθόμενος φώς,
Δή ποτε τειρόμενος καμάτοις καρφοῖσι διδεύων,
Γυῖα δαμείς, ὁ μὲν ποθέει ξηρὸν στόμα βρέξαι.
Τῷ δὲ σὺ πολλάκι μὲν γλάγεος πόσιν, ἄλλοτε μέθυν
Ῥεῖα γλυκὺν νεμέσαις ἀμυκότερον διαπάσσοι.
Καί τε καὶ ὄρνιθος σιαρῆς πυρὶ τηκομένη σάρξ,
Θωρήξοι ἥμαιεν εὐτρεφέων βραδυθεῖσα·
Ἥμαιεν καὶ χυλὸς ὅγε κύμβοισι ῥοφηθείς·
Ὀστά τε πετρήεσσαν ὑπὸ ῥόχθοισι θαλάσσης
Κνώδαλα φυκιόεντας ἀεὶ περιβόσκεται αἰγιαλούς.
Ὡς τὸ μὲν ὠμὰ πάσαιτο, τὰ δ' ἑφθά, πολλάκι θάλψας
Ἐν φλογιῇ. στρόμβων δὲ πολὺ πλέον, ἠδ' ἔτι κάλχης,
Καραβίδες, πίννη δὲ καὶ αἰθήεντες ἐχῖνοι
Δαῖτες ἐπαλθήσουσιν, ἰδὲ κτένες ἠδέ τι κῆρυξ
Ἁλιδέοντα, τήθη τε γεραιόμενα μυίοισι.

Lenis & intriti, quæ miri dilue Baccho.
Laſeris & miſtam, ſuccique fluentis ab illo
Libram adde, & crambes madefactum ſemen aceto.
Túque olidæ exatura ſtomachum radice conyzæ,
Cui piper, & duri ſint germina miſta rubeti.
Sic facilè diſcides glomeratum, in fruſta, cruorem,
Atque altè medio frangeſ in viſcere fixum.
Sed neque te lateat ſi quis Bupreſtida tetram
Hauſerit: epotam ſigna haud obſcura ſequentur,
Illa quidem nitro ſimilis mox ora colore
Inficit, ingratámque exhalat manſa mephitim.
Et ſtomachum, tumidúmque exercent tormina ventrem.
Vrina adſtricta eſt, magno veſica dolore
Ingemit, & ſæuis ardoribus æſtuat aluus.
Tum quaſi tympanicus, ſordentem corporis hydrops
Obſidet vmbonem, & diſtenta cuticula totis
Contrahitur membris. fortes nunc illa iuuencos
Nunc vitulos inflat, ſi quando paſcua læta
Carpentes auido lacerarint ore latentem:
Vnde illam Graio Bupreſtida nomine dicunt.
Sed tamen auxilium feret is, qui nectare ſiccas γρ. τριετεῖ.
Miſcuerit trimo ficus dederítque bibendas.
Aut ſimul in pila tunſas quis macerat igne,
Egregium aduerſus febres medicamen, & inde γρ. πορφυρ.
Propinat pleno mellitum gutture potum.
Quique vbi lac pendenti expreſſerit vbere vaccæ γρ. λαιμώσσοντα
Sæpe leuem haud dubitat palma coniungere fructum,
Achradis aut duræ, vel quæ pyra Bacchica multi
Myrteáque appellant Lenæo immergere dono.
Maternam ille etiam, pueri de more, papillam,
Vberáque, vt vitulus ſugat diſtenta iuuencæ.
Qui petulans primùm vt cœpit prodire ſecundis, γρ. ὕδατι.
Exicit è mammis quadrantem viribus vndam.
Pinguis & interdum tepefacti potus oliui γρ. κορέσκεις.
Prouocet ad vomitum, atque immiſſis ora laceſſens
Coge recuſantem digitis pennáque, recuruóque
Et modicè intorto, fauces purgante papyro. γρ. ὀλιγνώμενος.
Sin lac in grumos grauida glomeratur in aluo
Precludítque animam, & pectus ſuffocat anhelum.
At potum præbe cuius pars acris aceti
Vna ſit, & paſſi geminæ. ventrémque repurga
Clyſtere, & libycis deuectum laſer ab oris
Intere, vel ſuccum, dilutáque combibe poſcâ.
Sæpe etiam incidens lixiuia danda, thymique
Semine ſpica grauis, ſarmentoſæq; racemus
Vitis opem tulerit, Bacchi madefactus in imbre.
Pota quoque interdum ſoluêre coagula grumos,
Et viridis nepeta ſtillantia germina mulsâ,
Aut perfuſa amni linguam mordentis aceti.
Nunc age contemplare dorycnion, aſpice primum.
Quàm color & guſtus niueo ſunt proxima lacti.
Et mox ſingultus naſcentes colla frequenter
Comprimere, inſuetos, ſtomachúmque indigna ferentem.
Sæpe cibos vomitu, reſperſos ſanguine, ſurſum
Pellere, nunc infrà cœnoſum effundere mucum:
Vt quem teneſmus, miſerandáque tormina vexant.
Qui ſæuo cruciatu, exhauſtis viribus æger
Stratus humi iacet, atque arentia negligit ora
Colluêre. At contrà poti vis maxima lactis,
Et tepidi ſi quis miſcebit pocula, paſſi.
Quinetiam elixi flammis caro candida galli
Profuerit, quæ armos robuſtáque pectora veſtit.
Nec minus expreſſum iuuat abſorbere liquorem.
Et quotquot petras inter ſcopulóſque ſonanteis,
Algoſa & circum paſcuntur littora piſces.
Hos crudos, vel ſi prunis libet indere, toſtos
Mande: ſed in primis proſunt conchyliaq; murex,
Et carabi. & pinna. dabit & rubicundus echinus
Auxilium & pecten. nec poſtponenda medelis
Buccina, & in muſco quæ degunt oſtrea vili.

Nec verò pharici potus (tam certa videntur
Signa) cauere poteſt, quod ſenſu torquet acerbo
Maxillas, nullóque ſapit diſcrimine nardum.
Perturbat mentem, tremebundáque membra reſoluit,
Et patitur miſeros lucem non amplius vnam
Viuere. Sed iuſto radicem pondere nardi
Thylacitis prabe, Cilicum quæ montibus altis
Creſcit, vbi vndoſi labuntur flumina Ceſtri.
Smyrnion tertio interdum, ſimul iridas ſumas
Lirineúmque caput, dea quod Cytherea peroſa
De forma quoniam ſecum contendere vellet,
Illius in medijs, probro ceſſura perenni
Impreſſit folijs pudibunda rudentis aſelli.
Sepe caput rade, & demptam quam ferula geſtat
Ruta comam, viridéſque ſolent erodere campa,
Exciſam cultro ſumma ab radice, leuémque
Hordea quam primum fuderunt trita farinam
Perfundas poſcâ, gemina & line tempora circum.
Nullus hyoſcyamo malè prudens expleat aluum,
Vt faciunt queis cæca animum dementia verſat.
γρ. πήδη-μα. *Aut pueri quando lanugo vertice prima*
Decidit, & pedibus poſſunt incedere rectis
Repere iam obliti, nec adhuc nutricis egentes,
Flore malo inſignes qui gaudent mandere ramos,
Vt modò cùm primos cœperunt edere dentes,
Pruritúque tumens illis gingiua doleret.
At noxam exhauſti curabit copia lactis,
Aut viſca ſiliqua, ſolita proferre recuruos
γρ. [illegible] *Sub leuibus folijs, referentes cornua, fructus,*
Vt magna expreſſo ſi perfundatur oliuo.
Crudam etiam vrticam vel ſemina ſicca comeſſe
Compreſſum & labijs foliorum exugere ſuccum
Conuenit, intybaq; & naſturcia, perſeaque arbos,
Et napy & raphanus, tenuiſque cacumina porri,
Et caput auxilio eſt, quod cunctis ordine granis
Allia compactum geſtant, potúque medetur.
Fœcundi lacrymam quicunque papaueris hauſit,
Hunc ſopor altus habet, glaciali frigore ſumma
Torpeſcunt artus, nec lumina cæca recludit,
Commiſſis ſed vincla genis immota tenentur.
Vndique permulto corpus ſudore grauique
Extillat, pallet facies, ſunt feruida labra:
Vincula malarum ſoluuntur: anhelitus imo
Exiguus frigénſque ſimul ſpiratur ab ore.
Sæpe etiam obtorta nares vel liuidus vnguis,
Aut oculi ſunt certa caui præſagia mortis.
Tu ne cede metu, ſed cura accingere morbi,
Dulcia propinans & feruida vina trahenti
Vix animam, nonnunquam & Hymettia mella remiſcens
Ex apium deprompta fauis, quarum agmina denſis
In ſyluis tauri liquefacto corpore nata
Conſertim ſedes antiquo in robore quercus
Condita legêre, atque operam nauantia melli,
Paſta thymum pedibus, florémque virentis ericæ
Multifidos partus Cereri atque opſonia prabent.
γρ. ληψιά-σαντ. *Velleráque interdum redolenti imbuta roſato*
Inſtilles clauſo, reſeratis dentibus, ori,
Aut ſatura trino fauces mittantur in imas:
Vel ſolo interdum tortâ quod fluxit oliuâ.
Hinc atque hinc faciem palmis, clamoribus aures
Tundito, dum excieas, & torpens concute corpus,
Funeſtum vt fanis iſtantibus ille veternum
Excutiat, ſumptóque vomat medicamine virus.
Tum molli madidas oleo vinóque lacernas
Induat & potu frigentia membra caleſcant.
Nunc tepidam affundens agrum demergito corpus
In ſolium calidíſque lauetur & innatet vndis:
Sic denſata cutis rubidúſque liquabitur humor.
Diſce venenatos leporis cognoſcere potus

Μηδέ σε γ' ἐχθοδοπὴ λήθη πόσις (ἣ γὰρ ἄιστος)
Φαρικοῦ, ἣ γναθμοῖσιν ἐπὶ βαρὺ ὄπασε μόχθον.
Τὴν ἤτοι γλυθμῷ μὲν ἰσαζομένην μάθε νάρδῳ·
Ἤνυσε δ' ὀσφραλέῃσιν, ἐπὶ δ' ἄφρονας ἐν δ' ἀτινάζει
Ῥαΐδιος ἀκτῖνι ξηροῦ κατεπείγεται ἄορα.
Ἀλλὰ σὺ πολλάκι μὲν σταδίου ἐξ ἄνθεα νάρδου
Ῥιζάδα θυλακίτιν ὀπάζεο, τήν τε Κίλισσαι
Πρηόνες ἀλδαίνουσι πέρι τε κυμοεῖδα Κέστρου·
Ἄλλοτε δὲ σμύρνειον ἐνθεὶς, ἄγνου δ' αὐτὴν
Ἴριδα, λειριόεν τε κάρη, τό τ' ὀπίσυτο Ἀφρώ,
Οὕνεκ' ἐριδμαίνεσκε χροιῆς ἴσον δέ νυ θρίοις
Ἀργαλέην μεσάτοισιν ὀνειδείην ἐπέλασσε,
Δεινὸν βρωμήσαντος ἐναλ δύπασα κεραίην.
Κόσσας ἄλκει νεόθεν ξυρῷ ἐν δέ τι θάλψεις
Ἠὲ κριθαίων νεοθηλέα, φυλλάδα τ' ἴχνην.
Πολλάκι δὲ σκύλακι κάρη, περὶ δ' αὐτοῖς τ' ἀγλιθο
Πηγάνου, ᾧ τ' ἄκιστα βορὴ ἐποίνατο χάλαζ'
Βάμματι δ' ἐνδεύοιο, καὶ εὖ περὶ κόρσεα πλάσσοις.
Μὴ μὲν ὑοσκυάμοιο τις ἀφρείοντι κερίσκοι
Νηδὺν ὑγρὴν ἔτι πολλὰ ἀφραδέως ἀφραλέες* ἀπέχοντο·
Ἠὲ νέον ἀπέρμανα καὶ ἀμφιεργμένα κουάδων
Κοίλεσι ἀπειπάμενοι, ὡς ὀλοὸν ἑρπηδόνα γυίων,
Ὀρθοῖς ποσὶ βαίνοντες αὖτις μεγάροισι πέδοιο,
Ἄλοπιὸν βρύκουσι κατανθέοντας ἐράμνους.
Οἷα νέον βρωτῆρας ὑπὸ γναθμοῖσιν ὀδόντας
Φαίνοντες, τότε τε κνηθμὸς ἐνοιδέα δάμναται οὖλα.
Τῷ δ' ἐπὶ μὲν καθαρείῃ γλάγος πόρε πίονα πίνειν,
Ἄλλοτε βουκέρα* σιτηγόνου, ὅς τε κεραίας
Εὐκαμπεῖς πετάλοισιν ὑπὸ λιπαροῖσιν ἀέξει,
Ἀτμένιον μέγ' ὄνειαρ ὅτ' ἐμπλ ὄντιν ἐλαίῳ.
Ἤ σύ γ' ἀναλέην κνίδης σπόρον, ἄλλοτε δ' αὐτὴν
Νήμασιν ὠμὸν φωτιν ἄδην, ἀνὰ φύλλα τ' ἀμέλξας,
Κίχορα, καρδαμίδας τε, καὶ εὖ περσείον ὅπισον·
Ἐν δέ τι νάπειαν, ῥαφανόν θ' ἅλις, ἐν δέ τι λεπτάς
Ἀμμιγα πρασιῶν γαθυλλίδας, ἤρκεσε δ' αὐτὴν
Εὐάγλις κάρα νέον σκορόδοιο πέδοιο.
Καὶ σὺ μὲν, μήκωνος καλυκηφόρου ὅτε ποτὲ δάκρυ
Πίνωσιν, πεπύθοιο χαλασσόμενος, ἀμφὶ γὰρ ἄκραι
Γυῖα καταψύχουσι τὰ δ' οὐκ ἀναπίτνα ταῖς ὄσσε,
Ἀλλ' αὔτως βλεφάροισιν ἀκινήεντα δέδηεν.
Ἀμφὶ δ' ὀδμήεις καμάτῳ περιλείβεται ἱδρὼς
Ἀθρόος, ὠχραίνει δὲ ῥέθος, πίμπρησι δὲ χείλη·
Δεσμὰ δ' ἐπιχαλάουσι γενειάδος· ἐκ δέ τι παῦρον
Αὐχένος ἠχούμενον ψυχρὸν διανίσεται ἆσθμα.
Πολλάκι δ' ἢ πελιδνὸς ὄνυξ μέσον, ἤ τι μυκτὴρ
Στρεβλὸς ἀπαγγέλλει, ὅτε δ' αὖ κοιλωπίες αὐγαί.
Ἀλλὰ σὺ μὴ δείδιθι μέλοιο δὲ πέμπειν ἀρωγὰς,
Οἴνῳ δὲ καὶ γλυκόεντι ποτῷ κεκαφηότα πιμπλάς
Τινθαλέῳ· ποτὲ δ' ἔργα διαθρύπτοιο μελίσσης
Ἄμμιγα ποιπνύων Ὑμηττίδες, αἵτ' ἀπὸ μόσχου
Σκήνεος ἐξεγένοντο δεδουπότος ἐν νεμέεσσιν·
Ἔνθα δὲ καὶ κοίλοισι κατὰ δρυὸς ἐκτίσαντο
Πρῶτον που θαλάμους πινόεντας· ἀμφὶ καὶ ἔργων
Μνησάμεναι Δηοῦς πολυωπέας ὤπασαν ὄμπνας,
Βοσκόμεναι θύμα ποσσὶ καὶ* ἀνθεμόεσσαν ἐρείκην.
Δὴ ποτὲ δ' ἢ ῥοδέοιο νέον θηρὸς εὖ τεῖχε λίνῳ
Ὀχλίζων κυνόδοντα, τότ' ἡμύουσι χαλινοῖς
Ἐν θλίβοις, μᾶλλον δὲ βαθὺν κεκορεσμένος ἕλκοις,
Ἠὲ καὶ ἰρίνῳ· ποτὲ δ' αὖ μορόεντος ἐλαίης.
Αἶψα δὲ τόνδ' ἑκάτερθεν διὰ ῥέθος ἔγρεο πλήσσων,
Ἄλλοτε δ' ἐμβοόων· ὅτε δὴ κνώσσοντα μαλάσσειν,
Ὄφρα κατηβολέων ἔλθοι διὰ κῶμα κεδάσσῃ,
Τῆμος δ' ἐξερύγησιν ἀλεξίκακόν τε κακὸν ἄλγος.
Σπεῖρα δ' ἐοῖ χλοερῷ λίπεϊ, περὶ δὲ νέκταρ ἐνιβάπτων
Τρῖβε καὶ ἐκθερμαίνε ποτῷ ἐψυγμένα γυῖα.
Ἄλλοτε δ' ἐν δροίτῃ κεράων ἐμβάπτεο σάρκα·
Αἶψα δὲ πυελίοισιν ἐπιμενέαοιο λοετροῖς,
Αἷμ' ἀναλυόμενος, τετανόν τ' ἐσκληκότα ῥινόν.
Εἰ δ' ἐνὶ δὴ λαγωοῖο κακοφθορίου πόσιν ἔμπης

tus
Ουλο-

Οὐλομένην, τὴν κῦμα πολυστεφὲς ἔτρεφεν ἅλμης·
Τοῦ δή τοι λεπίδων μὲν ἴδε κλύματος πέλει ὀδμή,
Γευθμὸς δ' ἰχθυόεις σεπεδὼν ἅτε σαπρωθέντων,
Ηὲ καὶ ἀπλύντων, ὁπότ' ἂν λεπὶς αὐξίδα χραίνῃ.
Ος δή τοι ῥυπόεις μὲν ὑπ' ἐς λίγγεσσιν ἀραιαῖς
Τευθίδες ἐμφέρεται νοθὴς γόνος ἢ ἅτε τεύθου,
Η ἅτε σηπιέδος φυξήλιδος, ἥτε μελαίνει
Οἶδμα χολῇ, δολόεντα μαθοῦσ' ἀχήεσσ' ὁρμήν.
Τῶν ἤτοι ζοφόεις μὲν ἐπίχλοος ἔδραμε χρὼς
Ικτερόεις, σάρκες δὲ περισταλάδην μινύθουσι
Τηκόμεναι· τὰ δὲ δέρτρα κατέστυγεν· ἄλλοτε ῥινὸς
Αχρον ἐπισδείται σφυρὰ πίμπραται, ἀμφὶ δὲ μύλοις
Ανθεά τε βρυόεντα κυλοιδιόωντες ἐρίζει.
Δὴ γὰρ ἐρωῇ μάρπτουσιν ἀλιζοτέρη χρίσις οὔρων,
Αλλοτε πορφυρέη, τότ' ἐπιπλέον αἱμάσσουσα.
Πᾶς δὲ παρὰ βραχέεσσι φανεὶς ἐχθαίρεται ἰχθύς·
Αὐτὰρ ὁ ναυσιάει δηίην ἐμυσάξατο δαῖτα.
Τῶν μὲν * φοινήεσσαν ἄγεις πόσιν ἐλλεβόροιο
Νείμαις, ποτὲ δὲ κρυ νεοβδάλτοιο κάμωνος
Ορεγ ποτὸν νέπελόν τε χαλκοῦ ἐκ σύρματι χεύῃ·
Αλλοτε βρωμήεντος ἀμελγόμενος γάλα πίνοις,
Ηὲ χέρσῳ τάξας μαλάχης ῥυπόεσσαν ὀράμνους·
Καί ποτε κεδρείνης πολιάνου ἀπ' ἄγρης ἔμμορε πίσσης.
Βρύκοι δ' ἄλλοτε καρπὸν ἄγεις φοινώδεα σίδης
Κρησίδος, οἰνωπῆς τε, καὶ ἣν περιώνυμον ἴσχει·
Σὺν δὲ καὶ Αἰγινῆτιν, ὅσαι τὰ σκληρέα κάρφη
Φοινὶ ἀραχνήεντι διατρακτοῖσι καλύπτρῃ.
Αλλοτε δ' οἰνοβρῶτα βοτρὺν ἐν κυρτίδι θλίψαις,
Ωσπερ τοῦδ' ἄκεται ὑπὸ τετρίψεσιν ἐλαίων.
Ην δέ τις ἀμαλίῃ πεπιεσμένος αὐχένα δίψῃ
Εκ ποταμοῦ ταυρηδὸν ἐπιπροπεσὼν ποτὸν ἴσχῃ,
Λευκὰ διασχείσας παλάμῃ μνιόεντα θρία,
Τοῦ μέν τε ῥοιζηδὰ φιλαίματος ἐμπλάζουσα
Ρύμῃ δὴ ἐς προὔτυψε ποτῷ μετὰ χείλεϊ βρώμης
Βδέλλα παραὶ λαπάρῃ τε καὶ ἱμείρουσα φόνοιο·
Η ἐπ' ὑπὸ ζοφίας νυκτὸς κακαλυμμένος αὐγὰς
Αφραδέως κρωσσοῖο κατακλίνας ποτὸν ἴσχῃ,
Χείλεσι πρὸς χεῖλος πιέσας, τὸ δὲ λαιμὸν ἀμείψῃ
Κνώδαλον ἀκροτάτοισιν ἐπιπλώον ὕδασι ποτοῦ·
Τὰς μὲν ἵνα προὔπεσεν ἐχλιζομένας ῥόος ὤσῃ,
Αθρέα προσφύονται ἀμελγόμεναι χροὸς αἷμα·
Αλλοτε μέν τε πύλαισιν ἐσαυθεῖσαι, ἵνα δή τε πνεῦμα
Αἱὲν ἀθροιζόμενον, στεινοῦ διαπείρεται ἰσθμοῦ·
Αλλοτε δὲ στομίοισι περὶ ξὺν ἐπινίσσονται γαστρὸς,
Ανέρα πημαίνουσαι, νέον δ' ἐπινήματο δαῖτα·
Καὶ σύ τότ' ἐν δεπάεσσι κεραιόμενον ποτὸν ὄξευς
Νείμαις, ποτὲ δὲ αὖ τε σιμβρέα χιονόεσσαν,
Πολλάκι κρυστάλλοιο νέον Βορέοιο παγέντος.
Ηὲ σὺ γυρώσαιο κατ' ἁλμυρὰ βώλακα γαίης
Ναιομένην, * θαλερὴν δὲ πόσιν μενοεικέα τεύξαις.
Η αὐτὴν ἄγε βάπτε, τότ' ἁλίοισι δαμάζων,
Εἰ δ' ἄρ' ὀπωρινοῖσι, τότ' ἠελίοιο πυρὶ θάλψας.
Πολλάκι δ' ἢ ἄγε πηκτὸν ὁμιλαδὸν, ἢ ἁλὸς ἄχνην
Εμπίσαις, τήν τ' αἰὲν ἀγρόπηγος ἀγείρει
Νειόθ' ὑφισταμένην, ὁπόθ' ὕδασιν ὕδατα μίξῃ.
Μὴ μὲν δὴ ζύμωμα κακὸν χθονὸς ἀνέρα κήδοι,
Πολλάκι μὲν στρευγοῖσιν ἀνοιδεῖον, ἄλλοτε δ' ἄγχον,
Εὖτ' ἐπὶ φωλεύοντα περὶ βαθὺν ὁλκὸν ἐχίδνης,
Ην * ἰοσπεῖον, στομίων δ' ἀποφώλιον ἆσθμα.
Κεῖνο ποτὶ ζύμωμα, τὸ δὴ ῥ' ὑδέουσι μύκητας
Παμπήδην· ἄλλῳ γὰρ ἐπ' οὔνομα κέκριται ἄλλο.
Αλλὰ σύ γ' ἢ ῥαφάνοιο πόρεις πολυπτορθέα κόρσην,
Η ῥυτῆς κλώθοντα περὶ * ἁπαλὰ κολούσας·
Πολλάκι καὶ χαλκοῖο πάλαι μεμοσηνότος ἄνθην.
Αλλοτε κληματόεσσαν ἐν ἔξει ῥύπτεο τέφρην.
Δή ποτε ῥιζίδα τρίβε πυρεθρίδα βάμματι ῥαίνων,
Ηὲ λίτρον, ποτὲ φύλλον ἐναλδόμενον πρασιῇσι
Καρδαμίδος, * μῆδόν τε, καὶ ἐμπρήσοντα σίνηπι
Σὺν δὲ καὶ οἰνηρὴν φλογιῇ τρύγα τεφρώσαιο,

Peſtiferi, medijs peperit quem fluctibus æquor
Viroſi ſquamas & purgamenta marini
Piſcis olet, piſcemq; ſapit qui putridus, & quem
Non perpurgatum ſquama infecere relicta.
Ille quidem ſordens tenues lolliginis inter
Defertur pendéſque comas, quaſi natus ab illa
Aut quæ piſcantis vi penè oppreſſa doliſque
Diffugiens atros perturbat ſepia fluctus.
His color ictericus viridi nigróque remiſtis
Corpore fit toto, carnes tabeſcere ſenſim
Incipiunt, odêre cibos, cutis alta tumore
Tollitur, inflantúrque pedes, mox vndique malas,
Ceu flos exoriens, tumidas rubor occupat ambas.
Vrina exiguum veſica excernit, & illa
Vel modo purpurea eſt, vel ſanguine tincta rubeſcit.
Omnem auerſatur piſcem, viſoque repente
Nauſeat, atque dapes quas mittit pontus, abhorret.
His contra Hellebori miſceto pocula nigri,
Aut quam preſſa recens lacrymam ſcammonia fundit,
Piſcis vt obſcœni pellatur corpore virus.
Aut aſini interdum mulctram bibat ipſe, vel olla
Incocta abſumat viſcoſa vimina maluæ.
Concretamq; picem quæ cedri caudice manat.
Vel modo granati fructus Cretenſis abunde
Mandat & ænopes, tum quæ promenea vocantur.
Quęq; ferax Aegina tulit, tum cuncta rubentes
Ac duros acinos tenui quæ cortice condunt.
Nunc verò in quallum conſecta prematur edulis
Vua, velut prælis vdæ ſtringuntur oliuæ.
Si quiſquam multum ſitiens è flumine, vultu
Ceu taurus prono liquidas potauerit vndas
Seponens manibus ſordes, algámque natantem,
Illius in fauces accedens impete magno
Longa, famé crepitans, quæ ſanguine gaudet hirudo
In labra cum potu, pòſt ventrem fertur in altum.
Siue ſub obſcura cum lumina nocte teguntur,
Ora ſleuare ſitim cupiens, malè prouidus vrnæ
Admorit, fluitans tunc ſumma vermis in vnda
Irruit, & fauces ſubiens inuadit apertas:
Quoq; illum variè iactatum curſus aquai
Pertulit, hic hæretq; & combibit ore cruorem.
Nunc tenet obſeſſos animæ vociſq; canales
Aer anguſtum quà præter labitur iſthmum.
Nunc verò medij circumſedet oſcula ventris.
Atque hominem excrucians ingeſta cibaria paſcit.
Hanc autem vrentis qui pocula miſcet aceti,
Quique niuem adiungit, Borea vel frigore duro
Adſtrictam præbet glaciem, decedere cogit.
Aut ſalſam terra perfoſſam vomere glebam
Accipias, largoq; bibas humore madentem,
Mox etiam pelago ex ipſo ſalis vnda petatur
Solibus autumni vel multis feruida flammis,
Eff ſaq; ſales pariter vel miſta iuuabit
Spuma ſalis, fundo demerſam quam legit imo
Confundens vndis ſalſamentarius vndas.
Ne mala te vexent terræ fermenta, caueto,
Illis ſæpe tument præcordia, collaq; duro
Vt laqueo arctantur, latebris ſi proxima creſcunt
Vipereis, tetrum quibus exit virus, & ipſum
Concipiunt cæco qui mittitur halitus antro.
Quiſque vocat fungos, ſed plurima nomina paſſim.
Tu contrà raphani ſinuoſum corpus, & acris
Concede exciſum rutæ de ceſpite ramum,
Chalcanthúmque vetus, natum ſutoris in vſus.
Vel modo clematidis cinerem miſcebis aceto,
Nunc verò in poſcam nitrum, triuamq; pyrethri
Radicem infundes, vel quæ naſcuntur in hortis
Cardamáque & Medum malum, exurénſque ſinapi.
In cinerem pariter vini conuertere fecem.

γρ. [illegible]
γρ. [illegible]
γρ. [illegible]
γρ. [illegible]
γρ. [illegible]

Gallinæq́; ſimul nec ſi reueris, inq́; profundum
Guttur, vt cunctes ſatum, demittere dextram.
Sin quis viſcoſi triſtiſque venena lacerti
Mortifera ebiberit, vero Salamandra vocatur
Nomine, damnoſus quam non violauerit ignis,
Extemplo ardentem vexant incendia linguam:
Torpeſcunt, proprióque trementia pondere membra
Soluuntur, non ſitum errant, pedibúſque quaternis
Vt pueri incedunt: nam mens obtuſa vacillat.
Plurima pérque cutem vibex lineſcit in orbem,
[γρ. σήψει] *Et ſaniem extillat, multum tardante veneno.*
Huic verò lacryma celſæ medicabere pinus,
Si lento cupias fuſam componere melli.
Necnon cum piceæ terreſtris germine, pini
Incoque maturum qui pendet in arbore conum.
Atque mola decuſſæ erui miſcere farinæ
Expedit, & ſiccare vrticæ ſemen, & ipſam
Vrticam tenui conſperſam polline, coctam
Ex oleo edidiſſe, inuitóque obtrudere ventri.
Quin reſina tenax & apis fœtura ſacratæ
Radix galbanea, & tenerum teſtudinis ouum,
Diſtentaq́; ſuum multa pinguedine carnes
Cum curua auxilio veniunt teſtudine coctæ
[γρ. ἣ τ' ἄμυ...] *Quæ pelagi fluctus velocibus innatat alis.*
Aut montana etiam, cytiſo quæ veſcitur, & quam
Reddidit è muta modulanti voce canoram
Mercurius, pecto inſontis qui cortice carnem
Exemit, geminúmque ancona intendit in oris.
Dede nec turpes ranas, ſtirpémque remiſce
Spinoſæ erynges, ſimul & ſcammonia iuſto
Pondere ferueſcat, ſaturúmque à morte reduces
Hoc potu, inferni ſubeuntem limina Ditis.
Pocula ſi quiſquam æſtiuis medicata rubetis
Ebibit, aut ranis, quæ muta hirtæq́; cohærent
Vere nouo arbuſtis, rorantémque aëra ſugunt,
Illa quidem thapſo ſimilem per membra virorem
Molémque ingenerant, confertáque pectore preſſo
Ducitur ægrè anima, & fœtor grauis inſidet ori.
Præſidio tamen eſt ranarum torrida flammis
Aut elixa caro, vel pix infuſa falerno.
Splen quoque lethiferæ pondus crudele rubetæ
Profuit, in ſtagnis glaucæ quæ degit in vlua,
Garrulaque optatis prædicit tempora veris.
Muta autem & longa latitans ſub arundine, buxi
Diffundit viridem per languida membra colorem.
Os quoque bile madet: morſus aliquando moleſti
Corda premunt, crebris ſingultibus ilia ſaltant.
Inuiti ſtillant tam vir quàm fœmina multo
Semine, nec ſupereſt ſobolis ſpes vlla futuræ.
Sed tu funde merum pateris, teſtáque repoſtum
Promito, & ad vomitum cogas ſi fortè recuſet.
Illum etiam in labro quod ſubdita flamma fouebit
[γρ. αἰαλθῆ] *Calfacias, fuſóque cutis ſudore madeſcat.*
Quin & arundineam ſiccam ceſámque, lyæo
Radicem miſce illarum quæ plurima ſtagnis
Creſcit, vbi immundæ gaudent innare per vndas:
Vel quam iuncus habet grati quadratus odoris.
Aſſiduo, vacuum potúſque cibique labore
Exerce, tumidúmque reſicca & digere corpus.
Argenti ſi te crudelis ſpuma laceſſit,
Proſpice, tunc aluus grauis eſt, flatúſque rotati
Voluuntur, medióque cient vmbone tumultus.
Ileon infeſtare putes, qui cæca volutans,
Murmura deſtorquet ſæuis cruciatibus ægros.
Siſtitur vrinæ curſus, tumor vndique corpus
[γρ. μολιβῷ.] *Occupat, & vultum ſpecies plumbi æmula fœdat.*
At obolos myrrhæ binos largire Sabææ,
Poculáque hormini, aut creſcens hypericon in altis
Montibus, hyſſopi vel germina cæde Cileſſæ.

Ἠὲ πάτον σφενδόνης κατοιγάδος· ἐν δὲ βαρείαις
Χεῖρα κατεμματίων, ἐρύκοις λωβήτορα κῆρα.
Ἢν δὲ λιποῤῥίνοιο ποτὸν δυσάλυκτον ἰάψῃ
Φαρμακίδος σαύρης πολυκηδέος, ἣν σαλαμάνδρην
Κλείουσιν, (τὴν οὐδὲ πυρὸς λωβήσατο λιγνύς)
Αἶψα μὲν ἐπρήσθη γλώσσης βάθος, ἂψ δ' ὑπὸ μάλκης
Δάμναται, ἐμβαρύθει δὲ κακὸς τρόμος ἄψεα λύων.
Οἱ δὲ, προσορμηθέντες, ἅτε βρέφος ἑρπύζουσι
Τετράποδες· νοσεῖ γὰρ ὑπὸ φρένας ἀμβλύνουσα·
Σάρκα δ' ἐπιθλίβουσιν ἀολλέες ἄκρα πελιδναὶ
Σμώδιγγες· στάζουσι κεδαιομένης κακότητος.
Τῷ δὲ σὺ πολλάκι μὲν πεύκης ἀπὸ δάκρυα μίξαις,
Τενθρήνης ἀμάμαλδα πόρεις ἐν πίοσιν ἔργοις·
Ἠὲ χαμαιπίτυος βλαστήμονος ἄμμιγα κώνοις
Φύλλα καθεψήσειας, ὅσοις ἐψήσατο πεύκη.
Ἄλλοτε δ' αὐάνδος κνίδης μυλοεργέϊ μίσγων
Τρισσαίνοις ὀρόβοιο παλήμασι, καί ποτε κνίδην
Ἑψαλέην κρίμνοισι παλυνάμενος ψαφαροῖσιν,
Ἐν λίπει χραίνοις· βορῆς δ' ἀέκοντα κορέσκοις.
Ναὶ μὴν ῥητίνη τε καὶ ἱερὰ ἔργα μελίσσης,
Ῥίζα τε χαλβανόεσσα, καὶ ὠὰ θαλερὰ χελώνης
Ἀλθαίνει, καὶ γλῶττα συὸς φλιδόωντος ἀλοιφῇ,
Ἀμμιγδὴν ἀγίοιο καθεψηθέντα χελώνης
Γυίοις, *ἣ τε χύσει διαπλάκει πτερύγεσσιν·
Ἄλλοτε δ' οὐρείης κυτισηνόμου, ἥν τ' ἀχάλκευτα
Αὐδήεσσαν ἔθηκεν, ἀναύδητόν περ ἐοῦσαν,
Ἑρμείης· σαρκὸς γὰρ ἄπουσ' ὤρισε χέλυον
Αἴολον, ἀγκῶνας δὲ δύω παρετείνατο πήχεις.
Καί τε σύ γ' ἢ γεραιῶν λαιθροῖς δαμάσαιο τοκῆας,
Ἄμμιγα δὲ ῥίζας ἠρυγγίδας, ἐν δὲ ἐπαρκὲς
Θάλπε βαλὼν χύτρῳ σκαμμώνιον· οἷσι κορέσκων
Ἀνέρα, καὶ θανάτοιο πύλας βεβαῶτα σαώσεις.
Ἢν γε μὲν ἐκ φρυνοῖο θερειομένου ποτὸν ἴσχῃς,
Ἤτι καὶ κωφοῖο λαχειδέος, ὅστ' ἐνὶ θάμνοις
Εἴαρι προσφύεται μορέης λιχμώμενος ἕρσην,
Τῶν ἤτοι θερέεις μὲν ἄγει χλόον οὔτε θάψου,
Γυῖα δὲ πιμπρησιν, τὸ δὲ συνεχὲς ἀθρόον ἆσθμα
Δύσπνοον ἐκφέρεται, περὶ γὰρ χείλεσι δ' ἐχθρὸν ὄδωδεν.
Ἀλλὰ σὺ τῷ βατράχοιο καθεψηθέντος ἢ καὶ ὀπτὴν
Σάρκα πόρεις· ὁτὲ πίσσαν ἐν ἡδὺ μιγμένος οἴνῃ.
Καί τε σπλὴν ὀλοοῖο κακὸν βάρος ἤρκεσε φρύνης,
Λιμναίης φρύνης πολυηχέος, ἥτ' ἐπὶ φύκει
Πρώτην ἀπαγγέλλουσα βοᾷ θυμάρμενον εἴαρ.
Αὐτὰρ ὅγ' ἄφθογγός τε καὶ ἐν δονάκεσσι θαμίζων,
Πολλάκι μὲν πύξοιο χλόην κατεχεύατο γυίοις,
Ἄλλοτε δ' ὑγραίνει χολόεν στόμα· καί ποτε λυγμοὶ
Ἀνέρα καρδιόωντα θαμειότεροι κλονέουσι.
Δὴν δὲ καταψύχων ἄγονον ἀνέρ' ἄλλοτε φωτὸς,
Πολλάκι θηλυτέρης σκεδάων γύοισι τελέσκει.
Ναὶ μὴν τοῖς ὁτὲ νέκταρ ἀφυσγετὸν ἐν δεπάεσσι
Χεύαις, εἰς ἔμετον δὲ καὶ οὐ χατέοντα πελάζοις,
Ἠὲ πίθου φλογιῇ θάλψας κύτος, αἶψ' *ἐναλθῆ
Ἀνέρα θερμάσσαιο· χέαι δ' ἀπὸ νήχυτον ἱδρῶ.
Καί τε καὶ αὖ ξηροῦ δονάκων ἀπὸ ῥίζεα κόψας,
Οἴνῳ ἐπεγκεράσαιο, τά δή ῥ' ὑποτέτροφε λίμνη
Οἰκείη, τίφη λεπτὰ δ' ἐν ποσὶν ἑρπετὰ νήχει.
Ἠὲ φιλοζώοιο κυπείριδος, ἠὲ κυπείρου.
Αὐτίκ' ἰωχμοῖσι τρίβοις πανάπαστον ἐδωδῆς
Καὶ πίσος ξήρανε, κατατρίψαιο δὲ γυῖα.
Ἐχθομένη δ' ἔτι μὴν τι λιθάργυρος ἀγχώσουσα
Λάσκειν τότε γαστρὶ πίσῃ βίος, ἀμφὶ δὲ μέσσον
Πνεύματ' ἀνειλίσσοντα κατ' ὀμφάλιον βρεμέουσι·
Οἷά περ εἰλίγγοιο δυσαλθέος, ὅστε δαμάζει
Ἄνδρας ἀπροσφράστοισιν ἐνιπλήσσων ὀδύνῃσιν·
Οὔ* μὲν δὴ γ' οὖρον ἀῦτμαι ῥέοις· ἀμφὶ δὲ γυῖα
Πίμπρασται· αὐτὰρ που μολίβδῳ εἰδήνατο χροιήν.
Τῷ δ' ὁτὲ μὲν σμύρνης ὀβελοῦ περὶ διπλόον ἄχθος,
Ἄλλοτε δ' ἑρμίνοιο νέην χύσιν, ἄλλοτε κόψαις
Οὐρείην ὕσσωπον, ἔθ' ἑσπέρου ῥοδάμνοις.

Πολλάκι

Πολλάκι δ' ἀγριόεντα κράδον σπέραδός τε σελίνου
Ἴσθμιον, ᾧ θ' ὑπεκόσμεον ἁλίβαπτον Μελικέρτην
Σισυφίδαι κτερέοντες ἐπεξήσαντ' ἀέθλοις.
Ἠὲ σύ γ' ἐν πιέσει ῥυσσὴν ἐνομήρεα κόψας,
Οἴνῳ δ' ἐντρίψαιο χαλεπὴν δ' ἀπερύκεο νοῦσον.
Κύπρου τε βλαστεῖα νεανθέα πολλάκι σίδης,
Πρωτόγονον κυτίνοιο πόροις αἰθήμονα καρπόν.
Μὴ μὲν δὴ σμίλον σὺ κακὴν ὑγιεῖ δὲ μάρψαις
Οἰταίην, θανάτοιο πολυκλαύστοιο δότειραν·
Ἤν τε καὶ ἐμπλείουσα χαλικροτέρη πόσις οἴνης
Οἷς ἐπαλθήσειε παρὰ χεῖλος, λυγγὸς ὀρτῆς
Ἄσθμα καὶ φάρυγος στεινὴν ἐμφράσσοντες οἶμον.
Καὶ τὰ μὲν οὖν Νίκανδρος ἑῇ ἐγκάτθετο βίβλῳ
Μοχθήεντα μάλιστα παρ' αἶνεσι φαρμακόεντα.
Πρὸς δ' ἔτι σοι δίκτυντα τεὰς ἐχθήρατο κλῶνας,
Ἥρης τ' Ἰμβρασίης μουνὴς στέφος οὐχ ὑπέδεκτο,
Κάλλεος οὕνεκα Κύπριν ὅτ' εἰς ἔριν ἠρίδηναν
Ἀθάναται, κόσμησεν ἐν Ἰδαίοισιν ὄρεσσι.
Τῆς σύ γ' ἀπ' ἀνδροιο τάμοις ἀλαλθὲς ὄνειαρ,
Καρπὸν πορφυρόεντα, σπιλαλδέα, χειμερίοιο
Ἠελίου θαλφθέντα βολῆς, δρέψαις λεπτάς,
Χυλὸν ὑπὲρ λεπτῆς ὀθόνης, ἢ χειρίδι κύρτῃ
Ἐκθλίψας τε, πορεῖν κυάθου κοτυληδόνα πλήρη,
Ἢ πλεῖον· πλεῖον γὰρ ὀνήϊον· οὐ γὰρ ἀτερπὲς
Πῶμα βροτοῖς. τότε γάρ τε καὶ ἄρκιον ἴκα πήματι.
Καί κεν ἔθ' ὑμνοπόλοιο καὶ εἰσέτι Νικάνδροιο
Μνῆστιν ἔχοις, θεσμὸν δὲ Διὸς ξενίοιο φυλάσσοις.

Sæpe etiam agreſtem ficum, Iſthmiacúmque ſelinū
Semen quod merſo Melicerta funus agentes
Siſyphidæ puero, victori præmia donant.
Rugoſúmque piper ſimul intere, cúmque liquore
Leneo exhauri, & triſtem medicabere morbum.
Germináque interdum florentis parua liguſtri
Puniceique nouos granati collige fructus.
Parce venenatæ taxo quæ ſurgit in Oeta
Abietibus ſimilis, lethóque abſumit acerbo,
Ni præter morem pleno cratere meraca
Fundere vina pares cùm primùm ſentiet æger
Arctari obſtructas fauces animæq́ canalem.
Ille ego Nicander, qui libro multa notaui,
Deſcripſiq́ meo infeſti medicamina fungi,
Præterea moneo ramos, quos inuida Pallas
Odit, Iunoni nec conceſſêre coronam,
Sed Venerem, cùm eſſent formæ certamina diuis,
Victricem ornarunt frondoſæ in collibus Idæ,
Atráque ſtagnoſo decerpere ſemina ſaltu,
Cocta atque hyberno matureſcentia ſole,
Egregium auxilium cochleari intrita, leuiquē
Linteolo, aut curuo tranſmittere vimine ſuccum;
Et pleno expreſſum cyatho præbere bibendum,
Aut multis, ſi plus cupias prodeſſe, saporis
Nil habet ingrati, & certam hinc ſperare ſalutem.
Iam te Nicandri memorem precor eſſe poetæ,
Atque Iouem iura hoſpitibus reuerebere dantem.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΣ ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ.

DIONYSII ORBIS DESCRIPTIO.

INCIPIENS terram & latum mare canere,
Et fluuios, vrbeſq; & hominum nationes quæ præ multitudine vix diſcerni poſſunt,
Mentionem faciam Oceani profundè fluentis illo enim
Tota tellus, tãquã inſula immẽſa & interminata, eſt cincta:
Nõ tamen tota prorſus rotundũ circuitũ habẽs, ſed vtrinq;
Latior, vergens ad ſolis vias,
Fundæ ſimilis. vna autem ipſa quamuis ſit,
Homines tres incontinentes partiti ſunt:
Primum quidem Libyam, deinde verò Europã, Aſiamq;.
Sed certè Libya quidem ab Europa habet terminum
Obliquum in lineis, Gades, & os oſtia Nili:
Vbi maximè borealis eſt receſſus Ægypti,
Et fanum percelebre Amyclæi Canobi.
Europam autem ab Aſia Tanais in medio diſterminat:
Qui quidem voluens ſe per terram Sauromatarum,
Trahitur in Scythiã & in Mæotidẽ paludẽ) (Helleſpontus:
Verſus boreã. auſtralis. a. diſterminatio terminus medius
Sed limes eſt vltrà porrectus magis auſtralis verſus os vſq; (ad os Nili.
Alij autem continentibus terram ſeparant,
Iſthmus ſurſum porrectus eſt quidam ſupremus Aſiaticæ (terræ,
Caſpium inter & Euxinum mare:
Illum autem Europæ Aſiæq; terminum dixerunt.
Alius verò longus & immenſus in auſtrum ſerpit,
Arabicum ſinum & Ægyptum inter,
Qui quidem ſeparat Libyam ab Aſiatica terra.
Talia ſanè de terminis mortales vulgarunt.
Circumquaque porrò infatigatus fertur fluxus Oceani,
Vnus quidem, ſed multis cognominibus inſtructus.
Nempe qui eſt ad Locri extremitatem Zephyri,
Atlas Atlanticus & occiduus nuncupatur: verùm deſuper
Ad boream, vbi pubes Marte furentium Arimaſporum,
Pontum ipſum vocant congelatúmque, Saturniúmque.
Sed alij mortuum quoque dixerunt, propter debilem
Solem. tardius enim ſuper mare hoc lucet,
Semper autem tenebricoſis craſſeſcit in nubibus.
At vbi primùm apparet hominibus,
Eoum vocant atque Indicum fluctum maris.
Propè autem Rubrúmque ac Æthiopum appellant,
Ad auſtrum: vbi certè multus non habitatæ terræ tractus
Extenſus eſt, feruidis vſtus ſolibus.
Sic Oceanus circumcurrit terram vniuerſam,
Tantus, & talia inter homines nomina trahens.
Sinus autem hinc inde eructa introrſum mittens
In mare: paruos quidem plures, quatuor verò maximos.
Scilicet primus, qui occiduum mare gignit,
Tractus è Libya intra Pamphylicam terram.
Secundus autem, exiguus quidem, ſed potiſſimus aliorum,
Qui ſeparatus à Cronio Saturnio mari, à borea,
Caſpio profundum fluentum intromittit mari:

ΑΡΧΟΜΕΝΟΣ γαῖάν τε καὶ εὐρέα πόντον ἀείδειν,
Καὶ ποταμοὺς πόλιάς τε, καὶ ἀνδρῶν * ἄκριτα φῦλα,
Μνήσομαι Ὠκεανοῖο βαθυῤῥόου· ἐν γὰρ ἐκείνῳ
Πᾶσα χθὼν, ἅτε νῆσος ἀπείριτος, ἐστεφάνωται.
Οὐ μὴν πᾶσα διαπρὸ περίδρομος, ἀλλὰ διαμφὶς
Εὐρυτέρη βεβαυῖα ποτὶ ἠελίοιο κελεύθους,
Σφενδόνῃ εἰοικυῖα. μίαν δέ ἑ καίπερ ἐοῦσαν
Ἄνθρωποι τρισσῇσιν ἐπ' ἠπείροισι δάσαντο·
* Πρώτην μὲν Λιβύην, μετὰ δ' Εὐρώπην, Ἀσίην τε.
Ἀλλ' ἤτοι Λιβύη μὲν ἀπ' Εὐρώπης ἔχει οὖρον
Λοξὸν ἐπὶ γραμμῇσι, Γάδειρά τε καὶ στόμα Νείλου·
Ἔνθα βορειότατος πέλεται μυχὸς Αἰγύπτοιο,
Καὶ τέμενος περίπυστον Ἀμυκλαίοιο Κανώβου.
Εὐρώπην δ' Ἀσίης Τάναϊς διὰ μέσσον ὁρίζει,
Ὅς ῥά θ' εἱλυόμενος γαίης διὰ Σαυροματάων,
Σύρεται ἐς Σκυθίην τε καὶ ἐς Μαιῶτιδα λίμνην,
Πρὸς βορέην· νότιον δὲ μεσούρειον Ἑλλήσποντος·
Σῆμα δ' ὑπερτέτατον νοτιώτατον ἐς στόμα Νείλου.
Ἄλλοι δ' ἠπείροισι διὰ χθόνα νοσφίζουσιν.
Ἰσθμὸς ἄνω τέταταί τις ὑπέρτατος, Ἀσίδος αἴης,
Κασπίης τε μεσηγὺ καὶ Εὐξείνοιο θαλάσσης·
Κεῖνον δ' Εὐρώπης Ἀσίης θ' ὅρον ηὐδάξαντο.
Ἄλλος δ' αὖ μακρός τε καὶ ἀθέσφατος ἐς νότον ἕρπει,
Ἀῤῥαβικοῦ κόλποιο καὶ Αἰγύπτοιο μεσηγύ·
Ὅς ῥά τε νοσφίζει Λιβύην Ἀσιήτιδος αἴης.
Τοῖα μὲν ἀμφ' οὔροισι βροτοὶ διεφημίξαντο.
Πάντη δ' ἀκαμάτου φέρεται * ῥόος Ὠκεανοῖο,
Εἷς μὲν ἐὼν, πολλῇσι δ' ἐπωνυμίῃσιν ἀρηρώς.
Ἤτοι ὁ μὲν Λοκροῖο παρ' ἐσχατιὴν ζεφύροιο,
Ἄτλας ἑσπέριος κικλήσκεται· αὐτὰρ ὕπερθεν
Πρὸς βορέην, ἵνα παῖδες ἀρειμανέων Ἀριμασπῶν,
Πόντον μιν καλέουσι πεπηγότα τε Κρόνιόν τε.
Ἄλλοι δ' αὖ καὶ νεκρὸν ἐφήμισαν, εἵνεκ' ἀφαυροῦ
Ἠελίου. βράδιον γὰρ ὑπεὶρ ἅλα τήνδε φαείνει,
Αἰεὶ δὲ σκιεροῖσι παχύνεται ἐν νεφέλῃσιν.
Αὐτὰρ ὅθι πρώτιστα φαείνεται ἀνθρώποισιν,
Ἠῷον καλέουσι καὶ Ἰνδικὸν οἶδμα θαλάσσης·
Ἀγχοῦ δ' Ἐρυθραῖόν τε καὶ * Αἰθίοπα καλέουσιν,
Πρὸς νότον, ἔνθα δὲ πολλὸς ἀοικήτοιο χθονὸς * αὐλὼν
Ἐκτέταται, μαλεροῖσι κεκαυμένος ἠελίοισιν.
Οὕτως Ὠκεανὸς περιδέδρομε γαῖαν ἅπασαν,
Τοῖος ἐὼν, καὶ τοῖα μετ' ἀνδράσιν οὐνόματ' ἕλκων.
Κόλπους δ' ἔνθα καὶ ἔνθ' ἀποῤῥῶγας ἔνδοθι βάλλει
Εἰς ἅλα, τυτθοὺς μὲν πλείονας, πίσυρας δὲ μεγίστους.
Ἤτοι μὲν πρώτιστος, ὃς ἑσπερίην ἅλα τίκτει,
Συρόμενος Λιβύηθεν ἔσω Παμφυλίδος αἴης·
Δεύτερος αὖτ', ὀλίγος μὲν, ἀτὰρ περιφέρτατος ἄλλων,
Ὅς τ' ἀποκιδνάμενος Κρονίης ἁλὸς ἐκ βορέαο,
Κασπίῃ αἰπὺ ῥέεθρον ἐπιπροΐησι θαλάσσῃ,

Margin notes: γρ. ἄσπετα. — γρ. Πρώτην μὲν Λιβ. — γρ. δίνη. — γρ. Αἰθιόπειον. — γρ. ἀζηνέ. — γρ. Ἐκτέταται. — γρ. Τοῖος ἐὼν καὶ τοῖα.

Ἥν τε καὶ Ὑρκανίην ἕτεροι ἐπεφημίξαντο.
Τῶν δ' ἄλλων οἵ εἰσιν ἀπὸ νοτίης ἁλὸς ἄμφω,
Εἷς μὲν ἀνωτερόθι, τὸ Περσικὸν οἶδμα προχεύων,
Ἀντία Κασπίης τετραμμένος ἀμφιτρίτης·
Ἄλλος δ' Ἀράβιος κυμαίνεται ἐγγύθι κόλπος,
Εὐξείνου * πόντου νοτώτερος ὁλκὸν ἑλίσσων.
Τόσσοι μὲν κόλποι βαθυκύμονος Ὠκεανοῖο
Οἱ μείζους· ἄλλοι δέ τ' ἀπείριτοι γεγάασι.
Νῦν δ' ἄγε ἑσπερίης ἐρέω πόρον, ὅς τ' ἐπὶ πάσας
Ἠπείρους λοξοῖσιν ἐπιστρέφεται * πελάγεσσιν,
Ἄλλοτε μὲν νήσοισι περίδρομος, ἄλλοτε δ' αὖτε
Ἢ ὀρέων ἢ ῥίζας ὑποξύουσα πολήων.
Ὑμεῖς δ' ὦ Μοῦσαι σκολιὰς ἐνέποιτε κελεύθους,
Ἀρξάμεναι στοιχηδὸν ἀφ' ἑσπερίου Ὠκεανοῖο·
Ἔνθα τε καὶ στῆλαι περὶ τέρμασιν Ἡρακλῆος
Ἑστᾶσιν (μέγα θαῦμα) παρ' ἐσχατόωντα Γάδειρα,
Μακρὸν ὑπὸ πρηῶνα πολυσπερέων Ἀτλάντων,
Ἧχί τε καὶ χάλκειος ἐς οὐρανὸν * ἔδραμε κίων,
Ἠλίβατος, πυκινοῖσι καλυπτόμενος νεφέεσσι.
Πόντος μὲν πρώτιστος Ἰβηρικὸς ἀρχομένοισιν
Ἐγκέχυται, ὅθι τε καὶ Εὐρώπης πέλει ἀρχή,
Καὶ Λιβύης· μέσσος γὰρ ἑλίσσεται ἀμφοτεράων.
Στῆλαι δ' ἔνθα καὶ ἔνθα παρὰ πλευρῇσι κέονται,
Ἡ μὲν ἐπ' Εὐρώπην, ἡ δ' ἐς Λιβύην ὁρόωσα.
Τὸν δὲ μετεκδέχεται Γαλάτης ῥόος, ἔνθα τε γαῖα
Μασσαλίη τετάνυσται, ἐπίστροφον ὅρμον ἔχουσα.
Ἑξείης δ' ἐπὶ τοῖσι Λιγυστικὸς ἕλκεται ἅλμη·
Ἔνθ' Ἰταλῶν παῖδες ἐπ' ἠπείροιο νέμονται,
Ἐκ Διὸς Αὐσονίης αἰεὶ μέγα κοιρανέοντες·
Ἀρξάμενοι βορέηθεν ἔσω Λευκὴν ἐπὶ πέτρην,
Ἥ ῥά τε Σικελίης ἐπὶ πορθμίδος ἐρρίζωται.
Ἑξείης δ' ἐπὶ Κύρνον ἐρεύγεται ἁλμυρὸν ὕδωρ.
Τῇ δ' ἔπι Σαρδόνιος μορμύρεται ἐγγύθι πόντος.
Τόνδε μετ' * ἀφύεται Τυρσηνίδος οἶδμα θαλάσσης
Πρὸς νότον· αὐτὰρ ἔπειτα πρὸς αὐγὰς ἠελίοιο
Κυρτὸς ἐπιστρέφεται Σικελὸς ῥόος· αὐτὰρ ἔνερθεν
Ἐκκέχυται καὶ μέχρι πολυκλύστοιο Παχύνου,
Καὶ Κρήτης ἄκρης, ἥτ' εἰς ἅλα πουλὺ νένευκε,
Πὰρ δ' ἱερὴν Γόρτυνα, καὶ ἠπειρῶτιν Φαιστόν,
Πρηνέϊ κριοῖο παρεικάζουσα * κάρηνον·
Τοὔνεκά μιν καὶ κριοῦ ἐφημίξαντο μέτωπον·
Ναὶ μὴν καὶ τετάνυσται Ἰαπυγίην ἐπὶ γαῖαν.
Κεῖθεν δ' εὐρυνθεῖσα πλατύνεται Ἀδριὰς ἅλμη
Πρὸς βορέην· αὖθις δὲ πρὸς ἑσπέριον μυχὸν ἕρπει,
Ἥν τε καὶ Ἰονίην περιναιέται αὐδάξαντο.
Δοιὰς δ' ἠπείρους ἀνάγεται· ἐς μὲν ἰόντι
Δεξιτερὴν κατὰ χεῖρα φαείνεται Ἰλλυρὶς αἶα·
Δαλματίη δ' ἐφύπερθεν, ἐνυαλίων πέδον ἀνδρῶν.
Σκαιῇ δ' Αὐσονίων περιπέπταται ἄσπετος ἰσθμός,
Πουλυτενής, τρισσοῖσι περίδρομος ἀμφιτρίταις,
Τυρσηνῇ, Σικελῇ τε, καὶ Ἀδριάδι πλήθουσῃ,
Ἡ μία δ' εἰς ἄνεμον τεκμαίρεται ὁλκὸν ἑκάστη·
Τυρσηνὴ ζέφυρον, Σικελὴ νότον, Ἀδριὰς εὖρον.
Αὐτὰρ ὑπὲρ Σικελὴν χθόνα ἕλκεται οἶδμα κορύσσων
Πόντος ἔσω Λιβύης, νοτίην ἐπὶ Σύρτιν ἑλίσσων
Τὴν ἑτέρην, μείζω τε καὶ δευτέρην ἐνέπουσιν.
Ἄλλη δ' ἥτις ἀραιοτέρη ἔχει πόρον ἔνδον ἐοῦσα,
Τηλόθεν ἐρχομένην δέχεται πλημμυρίδα πόντου·
Ὣς οἱ μὲν βοόωσιν ἑλισσόμενοι δύο κόλποι.
Ἐκ δ' ὀρέων Σικελῶν, Κρήτης ἀναπέπταται οἶδμα
Μακρὸν ἐπ' ἀντολίην, Σαλμωνίδος ἄχρι καρήνου,
Ἥν Κρήτης ἐνέπουσιν ἐῴην ἔμμεναι ἄκρην.
Δοιαὶ δ' ἑξείης ὑστέρω φυσῶσι θάλασσαι,
Ἰσμαρικοῦ πνοιῇσιν ἐλαυνόμεναι Βορέαο,
Ὀρθὸν ἐπιπνείοντος, ἐπεὶ κατεναντία κεῖνται.
Ναύτας δὲ πρώτην Φαρίην ἅλα κικλήσκουσιν,
Ὑστάτιον ἐς πρηῶνα τιταινομένην Κασίοιο·
Σιδονίην δ' ἑτέρην, ὅθι τείνεται ἐς μυχὰ γαίης,
Ἰσσοῦ ἄχρις πτόλιος, Κιλίκων χώρας παραμείβων.

Quod etiam Hyrcanium alij nuncuparunt.
At aliorum ſinuum qui ſunt ab auſtrali mari ambo,
Vnus quidem ſuperior eſt, Perſicum fluctum profundens,
Contra Caſpium verſus mare:
Alter verò Arabicus fluctuat iuxta ſinus,
Euxino ponto magis auſtralem ſulcum voluens.
Tot quidem ſinus proceloſi Oceani,
Maiores: verùm alij etiam innumeri ſunt.
Nunc autē maris occidui referam meatum, quo ad omnes
Continentes tortuoſis conuertitur pelagis:
Aliàs quidem inſulis circumfluum, aliàs verò
Aut montium aut oram ſubradens vrbium.
Vos verò, ô Muſæ, difficiles referte vias,
Auſpicatæ ordine ab occiduo Oceano:
Vbi etiam columnæ in finibus Herculis
Stant (ingens miraculum) ad extremas Gades, (Atlantum
Alto ſub monte montis cacumine *longè latéq; diſperſorū:*
Vbi etiam ænea in cœlum excurrit columna.
Excelſa, denſis operta nubibus.
Pontus quidem primus Ibericus incipientibus
Infunditur, qui & Europæ eſt initium
Et Libyæ, nam medius voluitur ambarum.
Columnæ autem hìc & illic ad latera ſitæ ſunt:
Vna quidem ad Europam, altera verò ad Libyam ſpectans.
Illum autem excipit Galaticus gurges, ibique terra
Maſſilia extenſa eſt, rotundum curuum *portum habens.*
Deinceps poſt hos Liguſticum trahitur ſalum.
Vbi Italorum filij in continente habitant,
A Ioue Auſonij ſemper longè latéque dominantes,
Orſi à borea introrſum vſque ad Leucopetram,
Quæ quidem Siciliæ in freto fixa eſt.
Deinceps verò in Corſicam eructat ſalſam aquam.
Poſt hanc autem Sardonium murmurat intus mare:
Hunc verò excipit Tyrrheni Thuſci *unda maris,*
Verſus auſtrum: at deinceps ad ortum ſolis,
Obliquus obuertitur Siculus pontus: cæterùm infrà
Infuſus eſt, etiā vſq; ad Pachynū, qui multis vndis abluitur,
Atque Cretæū promontoriū (quod in mare valdè protinet,
Et iuxta ſacram Gortynam, ac mediterraneam Phæſtum)
Pronum, arietis aſſimulans caput.
Eóque ipſum etiam arietis vulgò dixerunt frontem.)
Quinetiam expanſus eſt Iapygiam ad terram.
Inde verò dilatatum protenditur Adrium ſalum
Ad boream: ſed rurſum ad occiduum receſſum ſerpit,
Quod etiam Ionium accolæ dixerunt.
Duas verò continentes erectas intranti quidem
Dextram ad manum cernitur Illyris terra,
Dalmatia verò ſupra vltra Martiorum ſolum virorum.
Ad læuam verò Auſoniorū expanditur immenſus iſthmus,
Longè porrectus, tribus circumfluus maribus,
Tyrreno Thuſco *Siculo, atque Adrio adueniante:*
Vnumquodque autem in ventum dirigit tractum.
Tyrrhenum in Zephyrum, Siculum notum, Adrium eurum.
Porrò ſupra Siculam terram trahitur undam attollens.
Pontus intra Libyam, auſtralem in Syrtim voluens
Alteram, quam quidem & latiorem vocant.
Altera verò, paruum habens ſinum, quæ intus eſt,
Eminus aduenientem ſuſcipit æſtum maris.
Ita quidem reboant vorticoſi hi duo ſinus.
E montibus autē Siculis Cretæ expanditur porrigitur *vnda*
Longè in ortum, Salmonium vſque ad promontorium,
Quod dicunt orientale Cretæ eſſe promontorium.
At deinceps duo vlterius intumeſcunt maria,
Iſmarici flatibus agitata boreæ
Rectà ſpirantis, quandoquidem è regione ſita ſunt.
Nautæ autem primum, Pharium mare appellant,
Quod in vltimum iugum porrigitur Caſij:
Sidonium verò alterum, (vbi extenditur in receſſum terræ)
Iſſum aduſque vrbem, Cilicum regionem præter-
riens,

Iſſicus, qui trahitur boream verſus, ſinus immenſus.
Non tamen multum procul a qualem curſum habet: iam e- (nim prope
Ciliceum terram ceſſat flexu atro:
Tum ad zephyrum conuerſam eructat vndam.
Vt autem draco horrendus viſu voluitur flexuoſus repens,
Tardus, ſub hoc autem totum grauatur montis iugum.
Incedente: ſic ille voluitur in mari ſinus
Diffuſus, hinc & illinc grauatus gurgitibus.
γρ. περιν- Huius quidem ad gurgitem Pamphylij habitant.
γρ. μυχῶν. Quantum progreditur Chelidonias ad inſulas. (torium.
γρ. ζέφυ- Terminum autem habet Zephyri Patareū eminus promon-
Conſidera contemplare verò ex illo ſinu conuerſus rurſus
γρ. ῥίον. ad ſeptentriones,
Ægei ponti vaſtum gurgitem: vbi etiam fluctus
Fractus inſulas circumfremit Sporadas.
Neque enim aliquis illi ſimiles fluctus excitat
Profundè murmurans alius gurges maris.
Limitem verò in Tenedum terminat extremum,
Imbrum habens altera ex parte, vnde arctum exit fretum
Quod trahitur boream verſus, Propontidem intra totam.
Hanc autē ſupra innumeræ gentes panduntur Aſiaticæ terræ
Ad auſtrum. continentis enim latus ſuccedit tractus
Hanc vero poſt Thracij oſtium Boſpori, quem olim
Iunonis impulſu tranauit iuuenca cum eſſet.
Anguſtiſſimum ſanè illud omnium eſt fretum
Aliorum quæ ſunt vndoſi maris.
Cyaneas vbi fama eſt impudentes in mari cautes
Vagantes, cum ſtrepitu ſonitu in ſe mutuò incurrere illidi.
γρ. ἀΐδεσ-σαι. Ex eo autem Boſpori ore apertus panditur propè Pontus,
Qui eſt vaſtus & longè in orientis receſſum ſerpit.
Huius autem obliqua quidem procurrunt via
Semper ad boream & orientem ſpectantes:
Media verò hinc & inde duo eminent promontoria.
Alterum quidem ſuperauſtrale, quod vocant Carambin:
Alterum autem magis boreale, terram ſuper Europeam,
Quod quidem accolæ arietis vocant frontem.
Quæ ambo coeunt aduerſa: quum tamen non ſint
γρ. ὁλκὰς δ' ἐπὶ τρίτον ἦμαρ ἀνύσσαι. Vicina, ſed quantum itineris nauis intra tertium diē con- (ficeret.
Ex hoc verò & Pontum videas bimarem,
Ambitu ſuo ſimilem curui nexui funi arcus.
Verùm fuerint nerui ſimulachra dextera partes Ponti,
γρ. μέσσῃ. Recta linea delineata: at media eſt Carambis
Quæ extra lineam eſt, & in boream ſpectat. (quæ ad duplicē
Simulachrū. a. imaginem cornuū habet ſiniſtra pars alueſ,
Sinuatur fl. xum curuaturam arcus cornibus ſimilis.
γρ. αὐλῶ-να. Cuius etiā ad boreā borealē partē Mæotidis aquæ paludis
Infuſa ſunt. hanc quidem circum Scythæ vtrinq; habitant,
Viri innumeri. vocant autem matrem Ponti:
Ex hac enim Ponti immenſa trahitur aqua,
Rectà Cimmerium per Boſporum apud quem multi
Cimmerij habitant ſub frigido pede Tauri.
Talis quidem forma eſt cærulei maris.
Nunc autem tibi continentis eloquar faciem vniuerſæ,
Vt quanquam non conſpicatus, habeas ſpeciem imaginem
eius facilem intellectu comprehenſu
Ex hoc autem honorabilis & magis reuerendus eſſe poſſis,
Homine coram imperito diſſerens ſingula.
Nempe Libya quidem extenta ad auſtrum ſerpit,
Ad auſtrum & ortum, menſulæ formæ ſimilis:
Orſa primum à Gadibus, vbi quidem extrema
In receſſum acuminata porrigitur Oceani:
γρ. ἄγχει. Limitem verò Arabicum terminat prope mare
Latiorem vbi terra nigrorum Æthiopum
Alterorum, quos iuxta porrigitur ſolum Erembotum.
Pelli pantherinæ autem ipſam homines perhibent ſimilem.
Arida enim & ſqualida eſt,
Hinc & inde nigris diſtincta ſquamis.
Verùm extremum quidem ad angulum habitant
Prope columnas Herculis Mauritanæ gentes terræ.
Poſt has. a. Nomadū longè lateq; diſperſa ſūt infinitæ natiões,

Ἰσσικὸς ἑλκόμενος βορέην ἐπὶ κόλπος ἀπείρων.
Οὐ μὲν πολλὸν ἄνευθεν ἰσόδρομος· ἄγχι γὰρ ἤδη
Ὑσπλῆγγι δ' ὑγρῇ Κιλίκων ἀποπαύεται αἴης·
Ταμὸς ἐπὶ ζέφυρον στρεπτὴν ὑπεράγεται ἅλμην.
Ὡς δὲ δράκων βλοσυρωπὸς ἑλίσσεται ἀγκύλος ἕρπων,
Νωθής, τοῦ δ' ὑπὸ πᾶσα βαρύνεται οὔρεος ἄκρη
Ἐρχομένου· τὼς κεῖνος ἑλίσσεται εἰν ἁλὶ κόλπος
Νήχυτος, ἔνθα καὶ ἔνθα βαρυνόμενος ῥοχθοῖσι.
Τοῦ μὲν ἐπὶ* προχοῇ Παμφύλιοι ἀμφινέμονται,
Ὅσσον ἐπιπροβέβηκε Χελιδονίων* ἐπὶ νήσων.
Σῆμα δ' ἔχει* ζεφύροιο Παταρηΐδα τηλόθεν ἄκρην.
Φράζεο δ' ἐκ κείνοιο τετραμμένος αὖθις ἐπ' ἄρκτους,
Αἰγαίου πόντοιο πλατὺν* πόρον, ἔνθα τε κῦμα
Ῥηγνύμενον νήσοισι περιβρέμεται Σποράδεσσιν.
Οὐ γάρ τις κείνῳ ἐναλίγκια κύματ' ὀφέλλει
Ὑψόθι μορμύρων ἕτερος πόρος ἀμφιτρίτης.
Οὖρον δ' ἐς Τένεδον τεκμαίρεται ἐσχατόωντα,
Ἴμβρον ἔχων ἑτέρωθεν, ὅθεν στεινὸς ἔρχεται αὐλὼν
Συρόμενος βορέηνδε, Προποντίδος ἔνδοθι πάσης.
Τῆς δ' ὑπὲρ ἄσπετα φῦλα πιαίνεται Ἀσίδος αἴης
Πρὸς νότον· ἠπείρου γὰρ ἐπὶ πλατὺς ἔρχεται ἰσθμός.
Τῇ δ' ἐπὶ Θρηΐκιον στόμα Βοσπόρου, ὅν ποτε Ἰὼ
Ἥρης ἐννεσίῃσιν ἐνήξατο πόρτις ἐοῦσα.
Στεινότατος δ' ἐπὶ κεῖνος ἁπάντων ἔπλετο πορθμὸς
Τῶν ἄλλων ὅσσ' εἰσὶ πολυκλύστοιο θαλάσσης·
Κυανέας ἔνθα μῦθος ἀναιδέας εἰν ἁλὶ πέτρας
Πλαζομένας κατὰ χεῦμα ἐπ' ἀλλήλῃσι φέρεσθαι.
Ἐκ δὲ τοῦ οἰγομένου* διαπέπταται ἐγγύθι πόντος,
Πολλὸς ἐών, καὶ πολλὸν ἐπ' ἀντολίης μυχὸν ἕρπων.
Τοῦ δ' ἤτοι λοξαὶ μὲν ἐπιδρομάουσι κέλευθοι
Αἰεὶ πρὸς βορέην τε καὶ ἀντολίην ἐρύουσαι·
Μέσσαι δ' ἔνθα καὶ ἔνθα δύω ἀνέχουσι κολῶναι·
Ἡ μὲν ὑπερνοτίη, τὴν τε κλείουσι Κάραμβιν·
Ἡ δὲ βορειοτέρη, γαίης ὕπερ Εὐρωπείης,
Τὴν ῥα περικτίονες Κριοῦ καλέουσι μέτωπον.
Αἵτ' ἄμφω ξυνίασιν ἐναντίαι· οὐ μὲν ἐοῦσαι
Ἐγγύθεν, ἀλλ' ὅσσον* ὁλκὰς ἐπὶ τρίτον ἦμαρ ἀνύσσῃ.
Ἐκ τοῦ δ' ἂν καὶ πόντον ἴδοις διθάλασσον ἐόντα,
Τόξῳ ἐειδόμενον περιηγέος ἄμματι τόξου.
Ἀλλ' εἴη νευρῆς σημήϊα δεξιὰ πόντου,
Ἰθὺ διαχαραχθέντα·* μέσσῃ δέ τοι ἐστὶ Κάραμβις,
Γραμμῆς ἐκτὸς ἐοῦσα, καὶ ἐς βορέην ὁρόωσα.
Σῆμα δ' ἔχει κεράων σκαιὸς πόρος, ὅστ' ἐπὶ δισσὴν
Εἱλεῖται στροφάλιγγα, βοοῦ κεράεσσιν ἐοικώς.
Τοῦ καὶ πρὸς βορέην Μαιώτιδος* ὕδατα λίμνης
Ἐγκέχυται· τὴν μέν τε πέριξ Σκύθαι ἀμφινέμονται,
Ἄνδρες ἀπειρέσιοι, καλέουσι δὲ μητέρα πόντου.
Ἐκ τῆς γὰρ πόντοιο τὸ μυρίον ἕλκεται ὕδωρ
Ὀρθὸν Κιμμερίου διὰ Βοσπόρου· ᾧ πάρα πολλοὶ
Κιμμέριοι ναίουσιν ὑπὸ ψυχρῷ ποδὶ Ταύρου.
Τοίη μὲν μορφῇ κυαναυγὴς ἀμφιτρίτης.
Νῦν δέ τοι ἠπείρου μυθήσομαι εἶδος ἁπάσης,
Ὄφρα καὶ οὐκ ἐσιδὼν ἂν ἔχοις εὔφραστον ὀπωπήν·
Ἐκ τοῦ δ' ἂν γεραρός τε καὶ αἰδοιέστερος εἴης,
Ἀνδρὶ παρ' ἀγνώσσοντι πιφαυσκόμενος τὰ ἕκαστα.
Ἤτοι μὲν Λιβύη τετανυσμένη ἐς νότον ἕρπει,
Ἐς νότον, ἀντολίην τε, τραπεζίῳ εἶδος ὁμοίη,
Ἀρξαμένη προτέρωσε Γαδειρόθεν, ἧχι τὸ ἄκρον
Εἰς μυχὸν ὀξυνθεῖσα τιταίνεται Ὠκεανοῖο·
Οὖρον δ' Ἀρραβίης τεκμαίρεται* ἄγχι θαλάσσης
Εὐρύτερον, τόθι γαῖα κελαινῶν Αἰθιοπήων
Τῶν ἑτέρων, τὴν ἄγχι τιταίνεται οὖδας Ἐρεμβῶν.
Παρδαλέῃ δέ μιν ἄνδρες ἐπικλείουσιν ὁμοίην·
Ἡ γὰρ διψηρή τε καὶ αὐχμήεσσα τέτυκται,
Τῇ καὶ τῇ κυανῇσι κατάστικτος φολίδεσσιν·
Ἀλλ' ἤτοι πυμάτην μὲν ἐπὶ γλωχῖνα νέμονται
Ἀγχοῦ στηλάων, Μαυρουσίδος ἔθνεα γαίης.
Τοῖς δ' ἐπὶ δὲ Νομάδων περιπέπταται ἄσπετα φῦλα,

Ἔνθα Μασαισυλιοί τε καὶ ἀγρονόμοι Μασυλῆες
Βόσκονται σὺν παισὶν ἀν' ἤπειρόν τε καὶ ὕλην,
Μαιόμενοι βιότοιο κακὴν καὶ ἀεικέα θή-
ρην.
Οὐ γὰρ κυανέοιο τομὴν εἰδάσιν ἀρότρου,
Κείνοις δ' οὔποτε τερπνὸς ἀκούεται ὁλκὸς ἀμάξης,
Οὐδὲ βοῶν μυκηθμὸς ἐς αὔλιον ἐρχομενάων·
Ἀλλ' αὔτως, ἅτε θῆρες, ἀνὰ δρία βουκολέονται,
Νήϊδες ἀσταχύων, καὶ ἀπευθέες ἀμήτοιο.
Τοῖς δ' ἔπι, Καρχηδὼν πολυήρατον ἀμπέχει ὅρμον,
Καρχηδὼν, Λιβύων μὲν, ἀτὰρ προτέρων Φοινίκων,
Καρχηδὼν, ἣν μῦθος ὑπαὶ βοὶ μετρηθῆναι.
Ἑξείης δ' ἐπὶ Σύρτις ἀπόρροον ὁλκὸν ἑλίσσει
Βαιοτέρη· μετὰ τήνδε πρὸς αὐγὰς * ἔρχεται ἄλλη
Ἄσπετος, ἀμφοτέρῃσι βαρυνομένη προχοῇσιν·
Ἔνθα κορυσσομένης Τυρσηνίδος ἀμφιτρίτης,
Ἄλλοτε μὲν πλημμυρὶς ἐγείρεται, ἄλλοτε δ' αὖτε
Ἄμπωτις ξηρῇσιν ἐπιβλύει ψαμάθοισι.
Τάων δ' ἀμφοτέρων μεσάτη πόλις ἐστήρικται,
Ἥν ῥά τε κικλήσκουσι Νέην πόλιν· ἧς ὑπὸ γαῖαν
Λωτοφάγοι ναίουσι, φιλόξεινοι γεγαῶτες·
Ἔνθα ποτ' αἰολόμητις ἀλώμενος ἤλυθεν Ὀδυσσεύς.
Κεῖνον δ' αὖ μετὰ χῶρον ἐρημωθέντα μέλαθρα
Ἀνδρῶν ἀθρήσειας ἀποφθιμένων Νασαμώνων,
Οὓς Διὸς οὐκ ἀλέγοντας ἀπώλεσεν Αὐσονὶς αἰχμή.
Ἀσβύσται δ' ἐπὶ τοῖσι μεσαίτεροι τελέθουσι,
Καὶ τέμενος Λιβυκοῖο θεοῦ, ψαμάθοις ὑπὸ πολλῇς,
Κυρήνη τ' * εὔιππος, Ἀμυκλαίων γένος ἀν-
δρῶν.
Ἀγχοῦ δὲ, Μαρμαρίδαι προτετραμμένοι * Αἰγύπτοιο,
Γαιτοῦλοί τ' ἐφύπερθε καὶ ἀγχίουροι Νιγρῆτες.
Ἑξείης δ' ἐπὶ τοῖς Φαυρούσιοι, ὧν * ὑπὸ γαῖαν
Ναίουσι Γαράμαντες ἀπειρέσιοι· ἐν δὲ μυχοῖσι
Βόσκοντ' ἠπείροιο πανύστατοι Αἰθιοπῆες,
Αὐτῷ ἐπ' Ὠκεανῷ, πυμάτης παρὰ τέρματα Κέρνης.
Τῶν πάρος αἰθαλέων Βλεμύων ἀνέχουσι κολῶναι,
Ἔνθεν πουλυγάθοιο κατέρχεται ὕδατα Νείλου,
Ὅς δή τοι Λιβύηθεν ἐπ' ἀντολίην πολὺς ἕρπων,
Σίρις ὑπ' Αἰθιόπων κικλήσκεται· οἱ δὲ Συήνης
Ἐνναέται * στρεφθέντι μετ' οὔνομα Νεῖλον ἔ-
θεντο.
Κεῖθεν δ' ἐς βορέην τετραμμένος ἄλλυδις ἄλλος,
Ἑπτὰ διὰ στομάτων εἰλυόμενος εἰς ἅλα * πίπτει,
Ὕδασι πιαίνων λιπαρὸν πέδον Αἰγύπτοιο.
Οὐ γάρ τις ποταμῶν ἐναλίγκιος ἔπλετο Νείλῳ,
Οὔτ' ἰλὺν βαλέειν, οὔτε χθονὸς ὄλβον ἀέ-
ξειν,
Ὅς ῥά τε καὶ Λιβύην ἀποτέμνεται Ἀσίδος αἴης,
Ἐς λίβα μὲν Λιβύην, ἐς δ' αὐγὰς, Ἀσίδα
γαῖαν.
Τῷ πάρα ναιετάουσιν ἀριπρεπέων γένος ἀνδρῶν,
Οἳ πρῶτοι βιότοιο * συνεστήσαντο κελεύθους,
Πρῶτοι δ' ἱμερόεντος * ἐπειρήσαντο ἀρότρου,
Καὶ σπόρον ἰθυτάτης ὑπὲρ αὔλακος ἡπλώσαντο·
Πρῶτοι δὲ γραμμῇσι πόλον διεμετρήσαντο,
Θυμῷ φρασσάμενοι λοξὸν δρόμον ἠελίοιο·
Τῶν δ' ἤτοι αὐδήσαιμι καὶ αὐτῆς πείρατα * γαίης,
Καὶ μορφήν. ἡ μὲν γὰρ ἐλάσσονος ἔμμορε τιμῆς·
Οὐδὲ μὲν οὐδ' ὀλίγῳ μέγεθος πέλει, ἀλλά τις ἄλλων
Εὔβοτος, λειμῶν τε καὶ ἀγλαὰ * πάντα φέρουσα.
Σχῆμα μὲν οὖν τρίπλευρον ἐπὶ πλευρῇσι βέβηκεν,
Εὐρὺ μὲν ἀμφ' ἀκτὰς βορεήτιδας, ὀξὺ δ' ἐπ' ἠῶ,
Ἑλκόμενον καὶ μέχρι βαθυκρήμνοιο Συήνης·
Οὔρεσιν ἀμφοτέροισι περισκεπέεσσιν ἐρυμνὴ,
Τῶν μέσα καλλιρόοιο κατέρχεται ὕδατα Νείλου.
Καὶ τὴν μὲν πολλοί τε καὶ ὄλβιοι ἄνδρες ἔχουσιν·
Ἠμὲν ὅσοι Θήβην ἑκατόμπυλον ἀμφενέμονται,
Θήβην ὠγυγίην ἑκατόμπυλον, ἔνθα γεγωνὼς
Μέμνων ἀντέλλουσαν ἑὴν ἀσπάζεται ἠῶ·

*V*bi *Maſaſyliiq́*, *&* in agris degentes *Maſylenſes*
Paſcuntur cum liberis per continentem & ſyluam,
Quærentes victus miſeram & fœdam venationem Quærentes victum miſera & fœda venatione.
Non enim terram findentis ſulcum norunt aratri,
Illis item nunquam iucundus auditur tractus plauſtri,
Neque boum mugitus ad ſtabulum redeuntium:
Sed paſſim, more ferarum, per ſyluas paſcuntur
Inſcii ſpicarum, & ignari meſſis.
Poſt hos autem Carthago periucundum continet portum,
Carthago, Aphrorum quidem, prius verò Phœnicum:
Carthago, quam fama eſt ſub boue tergore bouis *dimenſam*
Deinceps autẽ Syrtis rapidè fluentẽ tractum voluit (ſugie.
Minor. poſt hanc ad ortum venit alia.
Immenſa, amplioribus onerata gurgitibus:
Vbi intumeſcente Tyrrheno mari,
Interdum quidem inundatio excitatur, interdũ verò rurſus
Reciprocatio receſſus æſtus *ſiccas currit ſuper arenas.*
Harum autem ambarum in medio vrbs ſtabilita eſt,
Quam appellant Nouam vrbem: cuius ſub terram
Lotophagi habitant, hoſpitales qui ſunt natura:
Quò olim variis inſtructus conſiliis errans venit Vlyſſes:
Illam autem rurſus circa regionem deſerta domicilia
Hominum videas interemptorum Naſamonum,
Quos Iouem non curantes perdidit Auſonia haſta.
Aſbyſtæ autem poſt hos mediterranei ſunt,
Atque delubrum Libyci dei, arena ſub multa,
Cyrenéque bonos habens equos, equites *Amyclæorum*
Spartanorum *genus hominum*.
Iuxta autem Marmaridæ vergentes ad Ægyptum,
Getuli item deſuper, & vicini Nigretes.
Deinceps verò poſt hos Phauruſii: quorum ſuprà terram
Habitant Garamantes innumeri, in receſſibus autem
Paſcuntur continentis omnium extremi Æthiopes,
Ipſum ad Oceanũ, vltima propè tẽpe loca amœna *Cernæ.*
Quos ante peruſtorum Blemyum eminent iuga,
Vnde pinguiſſimi deſcendunt aquæ Nili,
Qui quidem è Libya ortum verſus ſpatioſus ſerpens,
Siris ab Æthiopibus vocatur. at Syenes
Incolæ conuerſo mutarunt nomen Nilum. conuerſum aliã in partem nomine mutato appellarunt Nilum.
Illinc verò in boream extenſus alibi alius
Septem per oſtia volutus in mare delabitur,
Aquis pinguefaciens fertile ſolum Ægypti:
Non enim quiſquam fluuiorum par eſt Nilo,
Neque ad limum proiiciendum, neque ad ſoli felicitatem fertilitatem *augendam*:
Qui certè & Libyam dirimit Aſiatica ab ora,
In Libem Africum *quidem, Libyam: in ortum verò, Aſiaticam terram*.
Hunc accolunt præclarorum genus hominum,
Qui primi vitæ diſtinxerunt vias,
Primi item optabilẽ experti ſunt aratrum,
Atque ſemen ſuper rectiſſimum ſulcum poſuerunt.
Primi etiam lineis cœlum dimenſi ſunt,
Animo contemplati obliquum curſum ſolis.
Horum autem eloquar & ipſius fines terræ
Et formam. ſiquidẽ non paruũ adepta eſt honorẽ. (inter alias
Neq; etiã exigua, quod ad magnitudinẽ attinet: verũ una
Bene paſcuis inſtructa & pratis; & eximia omnia produ-
Figura igitur tria ſuper latera fixa eſt, (cens.
Lata quidẽ ad littora borealia, acuta arcta verò ad aurorã,
Quæ trahitur etiam vſque ad habentem alta montium præcipitia Syenem,
Montibus duobus vndique tegentibus munita,
Quos inter pulchrifluì deſcendunt aquæ Nili.
Atque hanc quidem multi & opulenti homines tenent,
Et qui Thebas percelebres inhabitant,
Thebas priſcas, centum portas habentes: vbi reſonans
Memnon exorientem ſuam ſalutat Auroram;

γρ. [illegible] ἄλλη.

γρ. εὔπωλος. γρ. αἰγύπτοιο. Κεῖθεν δ' ἐς [illegible] τοῖς ἐπὶ [illegible]

γρ. στρεφθέντι. γρ. πίπτει. γρ. [illegible]

γρ. διεκρίναντο. γρ. [illegible]

γρ. [illegible]

γρ. πάντα

Et qui ſeptem vrbes habentem mediam continentẽ tenent,
Et qui vda ad litora maris
Maritimam incolunt,vſq; ad Serbonium ſalum lacum.
Porrò huius à zephyro ad zephyrum *Macedonicum oppidum eſt,*
Vbi Sinopitæ Iouis magni templum
Auro pretioſo ornatum haud facilè ille
Templum inter homines diuinius aliud videre queas,
γρ. τὸ μυρεῖ. *Neque ſanè æquè opulentam aliam vrbem:vbi ſummæ*
Cernuntur ſpecula Pallenidis Idotheæ.
γρ. κασιώτιδα χώρην. *Hanc verò poſt,orientem verſus,ad Caſium montem*
Pelei oppidum cognomine omnes tenent
γρ. κοιλω σιώτιδα λίμνην. *Egregiè nauigationis periti:non tamen illi*
Homines inter Afros numerandi numerati *ſiquidem ad orientem*
Septem oſtia habentis Nili ſitam ſortiti ſunt vrbem.
Alij item plurimi hanc terram incolunt:
Alij quidem ad Oceanum:alij verò continẽtes per medias:
At alij circum latæ Tritonidis aquas paludis,
Quæ quidem media Libya circumuoluit latum ſinum.
Talis certè Libyæ forma & figura eſt.
Quòd ſi etiam Europæ deſideres formam,non te celabo.
Idẽ ſanè Libyæ ſitus eſt eadẽ figura *verùm ad ſeptẽtriones*
Verſa eſt:& talis ad orientem rurſus ſerpit,
Qualis etiam auſtralis Libyæ ad limitem tendit.
Ambæ autem æquale habent ad Aſiam vltimum veſtigiũ:
Hæc quidem ad boream,illa verò ad auſtrũ, quòd ſi feceris
Ex his ambabus terram vnam certè in vniuerſum
Figura fuerit coni, lateribus æqualis ambobus:
Acuta quidem, occidua,lata verò ortum ſub medium.
Idcirco mihi talem conſpicatus tractum ambarum
Continentium,facilè fines inuenies Europæ.
Cuius videlicet extremo ſub angulo habitant
Prope columnas,magnanimorum gens Iberorum
In longitudinem continentis verſa:vbi borealis
Oceani diffuſum eſt frigidum fluentum: vbi Britanni
Albæq; gentes habitant martiorum Germanorum.
Hercyniæ ſyluæ præterſalientes montes montium iuga
Continentem illam ſimilem eſſe ferunt corio bubulo.
Poſt hos autem,Pyrenæus mons & domicilia Celtarum,
Propè fontes pulchrifluі Eridani:
Cuius olim iuxta fluenta tacitam per noctem
Heliades fleuerunt,lugentes Phaethontem.
Illic item Celtarum filij ſedentes ſub alnis
Lacrymam colligunt aureo colore fulgentis electri.
At poſt hunc deinceps Hetruſcæ ſedes terræ.
Atque huius ad orientem apparet Alpis principium.
Cuius per medium deuoluuntur flumina Rheni,
Extremum ad fluentum borealis maris.
Poſt Rhenum autem exoritur immenſus Iſter,
Iſter in orientem conuerſus,propè mare
Euxinum,vbi omnem eructat undæ ſpumam,
Quinque fluis oſtiis labens circum Peucen.
γρ. κέχυνται. *Huius quidem ad boream* borealem partem *porrectæ gentes habitant,*
Multæ valde ordine, Mæotidis vſque ad oſtium paludis,
Germani,Samatæq;,Getæq; ſimul, Baſtarnæq;:
Et Dacorum immenſa tellus, & ſtrenui Alani,
Taurique qui habitant Achillis curſum aditu difficilem.
Anguſtum ſimul longúmque,atque ipſius vſque ad oſtium paludis.
γρ. ἔχεται γραμμῶν ἄπο. *Super hos autem porrecta eſt equis abundantiũ gens Alanorũ:*
Vbi Melanchlænique & homines qui equos mulgent,
Neurique Hippopodéſque , Gelonique atque Agathyrſi:
Vbi Boryſthenis fluuij extenſa aqua
Miſcetur Euxino,arietis ante frontem,
Recta ad lineam,è regione Cyanearum petrarum
Illic quoque Aldeſci & Panticapæ aquæ
Riphæis in montibus ſeparatim murmurant.
Horum item iuxta gurgites,glaciale propè mare,

Οἵτε δ' ἑπτάπολιν μεσάτην ἤπειρον ἔχουσιν,
Ἠδ' ὅσοι νοτερὴν ἐπὶ ἠϊόνα θαλάσσης
Παῤῥαλίην ναίουσιν ἕως Σερβωνίδος λίμνης.
Τῆς πρὸς μὲν ζεφύροιο, Μακηδόνιον πτολίεθρον,
Ἔνθα Σινωπίταο Διὸς μεγάλοιο μέλαθρον
Χρυσῷ τιμήεντι κεκασμένον· οὐκ ἂν ἐκείνου
Νηὸν ἐν ἀνθρώποισι θειότερον ἄλλον ἴδοιο.
Οὐδὲ μὲν ἀφνειὴν ἑτέρην πόλιν ἧχι * περ ἄκραι
Φαίνονται σκοπιαὶ Παλληνίδος Εἰδοθοίης.
Τὴν δὲ μετ' ἀντολίηνδε παραὶ * Κασιῶτιδα πέτρην,
Πηλῆος πτολίεθρον ἐπώνυμον ἄνδρες ἔχουσιν
Ἔξοχα ναυτιλίης δεδαημένοι, οὐ μὲν ἐκεῖνοι
Ἀνέρες ἐν Λιβύεσσιν ἀρίθμιοι· ἦ γὰρ ἐς αὐγὰς
Ἑπταπόρου Νείλοιο νεναιόμενον λάχον ἄστυ.
Ἄλλοι δὲ πλεῖστοι τήνδε χθόνα ναιετάουσιν.
Οἱ μὲν ἐπ' Ὠκεανῷ· οἱ δ' ἠπείρους ἀνὰ μέσσας·
Οἱ δ' ἀμφ' εὐρείης Τριτωνίδος ὕδατα λίμνης,
Ἥτε μέση Λιβύης ἀμφέλκεται εὐρέα πόντον.
Τοίη μὲν Λιβύης μορφὴ καὶ σχῆμα τέτυκται.
Εἰ δὲ καὶ Εὐρώπης ἐθέλεις τύπον, οὔ σε κεύσω.
Οὗτος μὲν Λιβύης ῥυσμὸς πέλει, ἀλλὰ μετ' ἄρκτους
Ἐστράφαται, καὶ τοῖος ἐπ' ἀντολίην πάλιν ἕρπει,
Οἷος καὶ νοτίης Λιβύης ἐπὶ τέρμα βέβηκεν.
Ἄμφω δ' ἶσον ἔχουσιν ἐπ' Ἀσίδα νείατον ἴχνος,
Ἡ μὲν πρὸς βορέην, ἡ δ' ἐς νότον. εἰ δέ κε θείης
Ταύτας ἀμφοτέρας γαίας μίαν, ἤ κεν ὁμοίη
Σχῆμα πέλοι κώνῳ πλευρῆς ἶσον ἀμφοτέρῃσιν·
Ὀξὺ μὲν ἑσπέριον, πλατὺ δ' ἀντολίην ὑπὸ μέσσην.
Τοὔνεκά μοι τοιοῦτον ἰδὼν πόρον ἀμφοτεράων
Ἠπείρων, ῥέα τέρμα κιχήσεαι Εὐρωπείης.
Τῆς ἤτοι πυμάτην μὲν ὑπὸ γλωχῖνα νέμονται
Ἀγχοῦ στηλάων, μεγαθύμων ἔθνος Ἰβήρων,
Μῆκος ἐπ' ἠπείροιο τεταμένον, ἧχι βορείης
Ὠκεανοῦ κέχυται ψυχρὸς ῥόος· ἔνθα Βρεττανοὶ
Λευκά τε φῦλα νέμονται ἀρειμανέων Γερμανῶν,
Ἑρκυνίου δρυμοῖο παραθρώσκοντες ὀρόγκους.
Ἤπειρον κείνην ἰκέλην ἐνέπουσι βοείῃ.
Τοῖς δ' ἔπι Πυρρηναῖον ὄρος, καὶ δώματα Κελτῶν,
Ἀγχόθι πηγάων καλλιῤῥόου Ἠριδανοῖο·
Οἵ ποτ' ἐπὶ προχοῇσιν ἐρημαίην ἀνὰ νύκτα
Ἡλιάδες κώκυσαν ὀδυρόμεναι Φαέθοντα.
Κεῖθι δὲ Κελτῶν παῖδες ὑφήμενοι αἰγείροισι
Δάκρυ ἀμέργονται χρυσαυγέος ἠλέκτροιο.
Τῶνδε μεθ' ἑξείης Τυρσηνίδος ἔθνεα γαίης.
Τῆς δὲ πρὸς ἀντολίην ἀναφαίνεται Ἄλπιος ἀρχὴ,
Τῆς διὰ μεσσατίης κατασύρεται ὕδατα Ῥήνου,
Ὕστατον ἐς χεῦμα βορειάδος Ἀμφιτρίτης.
Ῥήνῳ δ' ἑξείης ἐπιτέλλεται εὐρὺς Ἴστρος,
Ἴστρος ἐς ἀντολίην τεταμένος, ἄχρι θαλάσσης
Εὐξείνου, τόθι πᾶσαν ἐρεύγεται ὕδατος ἄχνην,
Πενταπόροις προχοῇσιν ἑλισσόμενος περὶ Πεύκην.
Τοῦ μὲν πρὸς βορέην τε τανυσσάμενα φῦλα * νέμονται
Πολλὰ μάλ' ἑξείης, Μαιώτιδος ἐς στόμα λίμνης,
Γερμανοί, Σαρμάται τε, Γέται θ' ἅμα, Βαστάρναι τε,
Δακῶν τ' ἄσπετος αἶα, καὶ ἀλκήεντες Ἀλανοί,
Ταῦροί θ' οἳ ναίουσιν Ἀχιλλῆος δρόμον αἰπύν,
Στεινὸν ὁμοῦ δολιχόν τε, καὶ αὐτῆς * ἐς στόμα λίμνης.
Τῶν δ' ὑπὲρ ἐκτέταται πολυΐππων φῦλον * Ἀλανῶν.
Ἔνθα Μελάγχλαινοί τε καὶ ἀνέρες Ἱππημολγοί,
Νευροί θ', Ἱππόποδές τε, Γελωνοί τ', ἠδ' Ἀγάθυρσοι,
Ἧχι Βορυσθένεος ποταμοῦ τετανυσμένον ὕδωρ
Μίσγεται Εὐξείνῳ, Κριοῦ προπάροιθε μετώπου,
Ὀρθὸν ἐπὶ γραμμὴν, κατεναντία Κυανεάων.
Κεῖθι καὶ Ἀλδήσκοιο καὶ ὕδατα Παντικάπαο
Ῥιπαίοις ἐν ὄρεσσι διάνδιχα μορμύρουσι.
Τῶν δὲ παρὰ προχοῇσι, πεπηγότος ἐγγύθι πόντου,

Ηὐραῖς

Ἡδυφαὴς ἤλεκτρος ἀέξεται, οἷά τις αὐγὴ,
Μήνης ἀρχομένης· Ἀδάμαντά τε παμφανόωντα
Ἐγγύθεν ἀθρήσειας ὑπὸ ψυχροῖς Ἀγαθύρσοις.
Ἴστρῳ μὲν τοσσοίδε βορειότεροι γεγάασι·
Πρὸς δὲ νότον Γέρραι, καὶ Νωρικὰ ἄστε' * ἐρυμνά·
Παννόνιοι, Μυσοί τε βορειότεροι Θρῃίκων,
Αὐτοί τε Θρῇκες ἀπείριτα γαῖαν ἔχοντες.
Οἱ μὲν, ἐπὶ * πλευρῇσι Προποντίδος ἀμφιπεσόντες,
Οἱ δ' ὑπὲρ Ἑλλήσποντον ἀγάρροον, οἱ δ' ὑπὲρ αὐτῆς
Αἰγαίης βαθὺ κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.
Ἔνθα μελισσοβότοιο κατὰ σκοπιὰς Παλλήνης
Φύεται ἀστέριος καλὸς λίθος, οἷά τις ἀστὴρ
Μαρμαίρων, * λυχνίς τε πυρὸς φλογὶ πάμπαν ὁμοίη.
Ἴστρον μὲν ποταμὸν τόσσοι περιναιετάουσι.
Φράζεο δ' Εὐρώπης λοιπὸν πόρον, ὅς τ' ἐπὶ τρισσὴν
Ἐκτέταται κρηπῖδα πρὸς ἠῶ· τὴν μὲν, Ἰβήρων,
Τὴν δὲ Πανελλήνων, τὴν δ' ἐσθλῶν Αὐσονιήων.
Ἀλλ' ἤτοι πυμάτη μὲν ἀγαυῶν ἐστιν Ἰβήρων,
Γείτων Ὠκεανοῖο πρὸς * ἑσπέρην· ἐν δέ οἱ ἄκρη
Στηλάων Ἄλυβη κεῖται μία· τῆς δ' ὑπένερθε
Ταρτησσὸς χαρίεσσα, ῥυηφενέων πέδον ἀνδρῶν,
Κεμψοί θ' οἳ ναίουσιν ὑπαὶ πόδα Πυρρηναῖον.
Μέσση δ' ἀμφοτέρων περιμήκεται Αὐσονὶς * αἶα
Πουλυτενής· τὴν μέν τε μέσην ὄρος ἄνδιχα τέμνει
Ὀρθὸν, ἅτ' ἐκ στάθμης ἰθυμένον (οὐκ ἂν ἐκεῖνο
Ἴδρις μωμήσαιτο σοφῆς ὑποεργὸς Ἀθήνης)
Ὅ ῥά τε κικλήσκουσιν Ἀπέννινον, ἐκ δὲ βορείης
Ἄλπιος ἀρχόμενος, Σικελὴν ἐπὶ πορθμίδα * λήγει.
Πολλὰ δέ οἱ φῦλ' ἀμφὶ, τά τοι ῥέα πάντ' ἀγορεύσω,
Ἀρξάμενος πλευρῆς ζεφυρηΐδος ἐκ βορέαο.
Τυρσηνοὶ μὲν πρῶτ', ἐπὶ δέ σφισι φῦλα Πελασγῶν,
Οἵ ποτε Κυλλήνηθεν ἐφ' ἑσπερίην ἅλα βάντες,
Αὐτόθι ναίεσκον σὺν ἀνδράσι Τυρσηνοῖσι.
Τοῖς δ' ἐπὶ, μέρμερον ἔθνος ἀγαυῶν ἐστι Λατίνων,
Γαῖαν ναιετάοντες ἐπήρατον, ἧς διὰ μέσσης
Θύμβρις εἰλισσόμενος καθαρὸν ῥόον εἰς ἅλα βάλλει,
Θύμβρις ἐϋρρείτης ποταμῶν βασιλεύτατος ἄλλων,
Θύμβρις ὃς ἱμερτὴν ἀποτέμνεται ἄνδιχα Ῥώμην,
Ῥώμην τιμήεσσαν, ἐμῶν μέγαν οἶκον ἀνά-
κτων,
Μητέρα πασάων πολίων, ἀφνειὸν ἔδεθλον.
Τῇ δ' ἐπὶ Καμπανῶν * λιπαρὸν πέδον ἔχε μέλαθρον
Ἁγνῆς Παρθενόπης, σταχύων βεβριθὸς ἀμάλλαις,
Παρθενόπης, ἣν πόντος ἑοῖς ὑπεδέξατο κόλποις.
Πρὸς δὲ νότον, μάλα πολλὸν ὑπὲρ Σειρηνίδα πέτρην,
Φαίνονται προχοαὶ Πευκεντίνου Σιλάροιο.
Ἄγχι δὲ Λευκανοὶ καὶ Βρέττιοι ἄνδρες ἔασι,
Τοσσάτιον ναίοντες ὅσον Λευκὴν ἐπὶ πέτρην.
Κεῖθεν δ' ἐς βορέην Ζεφυρὶς * προφαίνεται ἄκρη.
Τῇ δ' * ὕπο Λοκροὶ ἔασιν, ὅσοι προτέροις ἐνιαυτοῖς
Ἦλθον ἐπ' * Αὐσονίην, σφετέρης μιχθέντες ἀνάσσαις,
Τῶν καὶ νῦν γένος ἐστὶν ἐπὶ προχοῇσιν Ἄληκος.
Τοὺς δὲ μεθ' ἑξείης Μεταπόντιοι· ἐγγύθι δὲ σφῶν
Ἱμερτὸν πτολίεθρον ἐϋστεφάνοιο Κρότωνος
Ναιόμενον χαρίεντος ἐπ' Αἰσάρου προχοῇσιν·
Ἔνθα κεν αἰπὺν ἴδοιο Λακινιάδος δόμον Ἥρης.
Ἔστι δέ τοι καὶ κεῖθι Διὸς μέγα χωσαμένοιο
Δειλαίη Σύβαρις ναέτας στενάχουσα πεσόντας,
Μηναμένους ὑπὲρ αἶσαν ἐπ' Ἀλφειοῦ γεράεσσι.
Σαυνῖται δ' ἐπὶ τοῖσι μέσην χθόνα ναιετάουσι,
Καὶ Μαρσῶν θοὰ φῦλα. Τάρας δ' ἀγχ' ἐγγύθι * κεῖται,
Ἥν ποτ' Ἀμυκλαίων ἐπολίσσατο καρτερὸς Ἄρης.
Ἑξείης δ' ἐπὶ τοῖσι, Καλαβρίδος ἕδρα γαίης,
Φῦλά τ' Ἰηπύγων τετανυσμένα μέσφ' Ὑρίοιο
Παρραλίας, Ὑρίου, τόθι σύρεται Ἀδριὰς ἅλμη
Πόντος ἐς ἀγχότερον Ἀκυλήϊον· ἔνθα τέτυκται
Ἄστυ Τεργεστραίων, μυχάτοις ἐπὶ πείρασι πόντου.
Τόσσα μὲν Αὐσονίην περιβόσκεται ἔθνεα γαῖαν.
Κεῖθεν δ' εἰς αὐγὰς * σπειρὴ περισύρεται ἅλμη.

Iucūdo nitore lucēs electrū naſcitur, velut quidam ſplendor
Lunæ ineuntis: adamantémque pellucentem
In propinquo videas ſub frigidis Agathyrſis.
Iſtri ſanè tot populi *magis boreales ſunt.*
Ad auſtrum autem, Gerræ, & Noricæ vrbes munitæ:
Pannonij, Myſiq́; magis boreales Thracibus,
Ipſiq́; Thraces immenſam terram habentes.
Hi quidem ad latera Propontici maris.
Illi verò ſuper Helleſpontum citifluum, reliqui autem ſuper
Ægæi profundam vndam multiſoni maris. (ipſius
Vbi apes educantis in montibus ſcopulis *Pallenæ*
Naſcitur aſterius pulcher lapis, ceu quædam ſtella
Splendens, & lychnis flammæ ignis omnino ſimilis.
Iſtrum quidem fluuium tot populi *circumaccolunt.*
Conſidera autem Europæ reliquum tractū, qui in triplicem
Extentus eſt crepidinem ad orientem: vnā quidē Iberorū:
Alteram verò Græcorum: aliam autem fortium Auſoniorū.
Verùm vltima quidem illuſtrium eſt Iberorum,
Vicina Oceano ab occaſum: in ea autem promontorium
Columnarum Herculis *Alyba ſita eſt vna: hāncque ſubter*
Tarteſſus amœna, diuitus affluentium ſolum hominum,
Cempſiq́;, qui degunt ſub pede Pyrenæo Pyrenæorum montium.
Media autem ambarum panditur Auſonia tellus,
Longè extenta: quam quidem mediam mons bifariā ſecat
Rectus, velut ab amuſſi directus (non illum
Peritus reprehendere poſſet doctæ miniſter Palladis)
Quem Apenninum vocant: è ſeptentrionali verò
Alpi incipiens, Siculo in freto deſinit.
Multæ autē illi gentes vtrinq́; ſunt: quas tibi facilè omnes re-
Orſus à latere occidentali à borea. (cenſebo,
Tyrrheni quidē primùm, poſt hos autem gentes Pelaſgorū,
Qui quondam è Cyllene in occiduum mare profecti,
Illic habitarunt cum viris Tyrrhenis.
Poſt hos autem ſagax gens illuſtrium eſt Latinorum,
Terram incolentes amabilem, quam per mediam
Thymbris tractus limpidum fluentum in mare mittit:
Thymbris pulcherrimus, fluuiorum maximè regalis aliorum,
Thymbris qui amabilem ſecat duas in partes Romam,
Romam honorabilem, meorum magnam domum principum dominorum,
Matrem omnium vrbium, opulentam ſedem.
Poſt hāc autē, Campanorū pingue ſolum: vbi domicilium
Caſtæ Parthenopes ſpicarum onuſtum manipulis:
Parthenopes, quam pontus ſuis ſuſcepit ſinibus.
Cæterùm ad auſtrum, valde multum vltra Sireniam petrā,
Apparent fluenta Peucentini Silari.
Propè verò Lucani & Brentij Brutij *viri ſunt,*
Tantum incolentes quantum ad Leucopetram.
Hinc verò ad boream Zephyrium apparet promontorium:
Sub hoc verò Locri ſunt, qui prioribus annis
Venerunt in Auſoniam, quū rē habuiſſent cum ſuis domi-
Quorum etiam hodie genus eſt ad fluenta Alecis. (nabus:
Poſt hos autem deinceps Metapontij: prope autem ipſos
Optabile oppidū bene coronatæ bonis mœnibus munitæ
Quod incolitur amœni apud Æſari fluenta: (Crotonis,
Vbi excelſam videas Laciniæ ædem Iunonis.
Eſt autem etiam ibi Ioue valde irato
Infelix Sybaris incolas gemens interemptos,
Qui inſanierunt ſupra modum ob Alphei præmia. (pāt.
Samnitæ Samnites *verò poſt hos mediterraneā terrā occu-*
Et Marſorū veloces gentes. Tarētū verò propè mare iacet,
Quod olim Amycleorū Lacedæmoniorum *cōdidit fortis*
At deinceps poſt hos, Calabricæ ſedes terræ, (Mars.
Gentéſque Iapygum extentæ vſque ad Hyrium,
Maritimam: Hyrium, vbi trahitur Adrium ſalum
Mare in finitimum Aquileenſe: vbi condita eſt
Vrbs Tegeſtræorum, intimis in finibus maris.
Tot quidem Auſoniam circumdepaſcuntur gentes terram.
Inde autem ad auroram conuerſum circumuoluitur ſalum,

γρ. ἐρυμνά
γρ. περὶ ἄκρην.
γρ. λύχνος τε πυρὸς ἐναλίγκιον ὁμοίη.
γρ. ἑσπέρου γρ. καὶ ἐν ἀκρη
γρ. ἄπειρος
γρ. Οἱ ῥά τε κικλήσκουσιν Ἀπέννινον
γρ. ἀγορεύσω
γρ. λιπαρὸν
γρ. προφαίνεται ἄκρη.
γρ. ὑπὸ
γρ. ἀνάσσης.
γρ. ἁλὸς.
γρ. ἐγγύθι
γρ. σπειρηδὸν ἅλμη
γρ. καὶ σπειρὴ

Littora ſubradens Liburnica, circumque firmam
Hylleorum terram omnem, quæcunque adiacet Iſthmo,
Bulimeorúmque littora. Poſt verò immenſum tractū duceis
γρ. Βυλιμέων. *Illyricam circum terram voluitur, vſque ad iugum,*
Monteſque excelſos, quos Ceraunios vocant.
γρ. αὖ περὶ χῶρον ἴδοις. *Illum autem circa ſinum videas inſignem tumulum,*
Tumulum quem Harmoniæ Cadmique fama dicit.
Illic enim in ſerpentum flexuoſum genus mutati ſunt,
Quando ab Iſmeno opulentam poſt ſenectam migrarunt.
Vbi ipſis prodigium aliud dij fecerunt: circa namq; terram
Illam vtrinque ſita ſunt duo ſaxa: (*principium*
Quæ ambo concurrunt agitata concuſſa, *quum aliquod*
Eſt incolis mali quod aduoluitur appropinquat ipſis.
Cæterùm ad auſtrum, longè ſupra Thraciam feracem,
Oriciámque ſuper terram, ſitum eſt Græciæ initium,
Multum aſcendens, duplici cinctum mari,
Ægæo, Siculóque, ventum autem fortium eſt vtrunque:
Occiduum, Siculum, quem Zephyrum appellant:
Ægeum verò, Eurum. Pelopis autem inſula conſequitur,
Similis platani muris caudā imitāti I acumē deſinēti *folio.*
Sūmitati petiolo *enim ſimilis eſt* coſtrictus *anguſtus iſthm'*,
γρ. ξυνόν. *Ad boream, atque commune in Græciam veſtigium figens:*
Folio verò continens circumflexuoſo, in ambitu,
Sinibus marinis circundata hinc inde.
Cuius quidem ad Zephyrum Triphylidis ſedes terra,
Vbi amœniſſimus fluuiorum Alpheus iter facit,
Diuiſus fluentis à Meſenio Eurota:
Qui ambo ab Aſea emittunt fluenta:
Atq; hic quidem Eleorū, ille verò Amyclæorum terrā ſecat.
In media autē inſula, cauā intra valles ſitā *terrā inhabitāt*
Arcades Apidanenſes ſub celſo iugo Erymanthi,
Vbi Melas, vbi Crathis, vbi fluit liquidus Iaon,
Vbi etiam preſcius porrigitur aquis Ladon.
Propè verò Argiuorum aratio arua, *& terra Laconum:*
Hæc quidem in orientem, illa verò in auſtrum ſpectans.
Duo autem Iſthmium dorſum circumfremunt maria,
Quódque contra Ephyren Corinthum *verſus occaſum,*
quódque ad ortum
Extenditur: quod quidem & Saronicum vocant.
Infra autem Iſthmum ad orientem Attica tellus eſt,
Per quam diuini fertur fluxus Iliſſi:
Vnde etiam Boreas quondam rapuit Orithyiam.
Poſt hunc, Bœotorúmque ſolum & Locris tellus.
Theſſalia verò poſt hos, Macedoniæq; vrbes.
Poſt has autem apparent vertices niuoſi Æmi
Thracij: huius è regione ad flatum Zephyri,
Dodona regio immenſa extenta eſt. (*Aracynthi,*
Hāc.a. ſuper, in auſtrū vergēs, ſub ſpeculā iugum celſum
Hominum Ætolorum planities magna: quam per mediam
Labitur, tractum agmen aquarum *agens Achelous argenteos vortices habens,*
γρ. Τεινακίης. *Trinaciæ* Siliciæ *in mare ſe euoluens, per medias*
Inſulas quas vocant Echinadas: quas vicinorum
Sequuntur alibi alia Cephallenum oppida.
Poſt hunc autem Phocea tellus ad ortum & auroram,
Quæ porrigitur boream verſus ad fauces Thermopylarum,
Parnaſſi niuoſi ſub cliuo decliuitate *quam per mediam*
Cephiſſi vaſtum fluentum deſcendens reſonat.
Apud quem, Pythonis nidoroſum ſolum, vbi draconis
γρ. Δελφ. *Delphynes tripodibus dei adiacet ſpira,*
Spira infinitis inhorreſcens ſquamis,
Templo in amabili: vbi ſæpe ipſe Apollo,
Aut è Mileto aut è Claro quum recens aduenis,
Subſiſtens aurea ſoluit vinculum pharetræ.
Verū hic quidem propitius mihi *eſto: tu.a. mihi Iouis* filia
Inſularum omnium ſacrā viam, quæ in mari (*Muſa dic,*
Ab hominibus habitantur, conuerſa aliò alia.
Nempe in medio occiduarum columnarum,
Extrema Gades apparent hominibus
Inſula in circumflua, in finibus Oceani.

Θῖνας ὑποξύουσα Λιβυρνίδας, ἀμφί τ' ἐρυμνὴν
Ὑλλήων χθόνα πᾶσαν, ὅση παρακέκλιται ἰσθμῷ,
Βουλιμέων τ' ἀκτάς· ἐπὶ δ' ἄσπετον ἕλκον ἄγουσα
Ἰλλυρικὴν* περὶ χῶρον ἑλίσσεται, ἄχρι κολώνης,
Οὔρεών τ' ἠλιβάτων, τὰ Κεραύνια κικλήσκουσι.
Κεῖνον δ'* αὖ περὶ κόλπον ἴδοις ἐρικυδέα τύμβον,
Τύμβον ὃν Ἁρμονίης Κάδμοιό τε φῆμις ἐνισπεῖ.
Κεῖθι γὰρ εἰς ὀφίων* σκολιὸν γένος ἠλλάξαντο,
Ὁππότ' ἀπ' Ἰσμηνοῖο λιπαρὸν μετὰ γῆρας ἵκοντο.
Ἔνθα σφιν τέρας ἄλλο θεοὶ θέσαν· ἀμφὶ γὰρ αἶαν
Κείνην ἀμφοτέρωθεν ἐρηρέδαται δύο πέτραι,
Αἵ τ' ἄμφω συνίασι δονεύμεναι, εὖτέ τις ἀρχὴ
Γίγνηται ναιέτῃσι κυλινδομένοιο κακοῖο.
Πρὸς δὲ νότον, μάλα πολλὸν ὑπὲρ Θρήκης ἐριβώλου,
Ὠρικίην θ' ὑπὲρ αἶαν, ἐρήρεισται Ἑλλάδος ἀρχή,
Πολλὸν ἀνερχομένη, δισσῇ ζωσθεῖσα θαλάσσῃ,
Αἰγαίῃ, Σικελῇ τ'· ἀνέμων δέ τις ἄλλαχ' ἰάχει,
Ἑσπέριον Σικελῇ, τόν τε ζέφυρον καλέουσιν·
Αἰγαίῃ δ' εὖρον· Πέλοπος δ' ἐπὶ νῆσος ὀπηδεῖ,
Εἰδομένη πλατάνοιο μυουρίζοντι πετάλῳ.
Ἄκρῳ μὲν γὰρ ἔοικεν ἐεργόμενος στενὸς ἰσθμὸς,
Πρὸς βορέην, καὶ* κοινὸν ἐφ' Ἑλλάδος ἴχνος ἐρείδων·
Φύλλῳ δ' ἤπειρος* περιδινήτῳ περίμαξις,
Κόλποις εἰναλίοις ἐστεμμένη ἔνθα καὶ ἔνθα.
Τῆς πρὸς μὲν ζεφύροιο Τριφυλλίδος ἕδρα γαίης,
Ἔνθ' ἐρατεινότατος ποταμῶν Ἀλφειὸς ἐλεύθει,
Σχιζόμενος προχοῇσι Μεσηνίου Εὐρώταο·
Οἵ τ' ἄμφω* Ἀσέηθεν ἀναβλύζουσι ῥέεθρα,
Καὶ ὁ μὲν Ἠλείων, ὁ δ' Ἀμυκλαίων χθόνα τέμνει.
Κὰδ δὲ μέσην νῆσον, κοίλην χθόνα ναιετάουσιν
Ἀρκάδες Ἀπιδανῆες ὑπὸ σκοπιὴν Ἐρυμάνθου·
Ἔνθα Μέλας, ὅθι Κρᾶθις, ἵνα ῥέει ὑγρὸς Ἰάων,
Ἧχι καὶ ὀγύγιος μηκύνεται ὕδασι Λάδων.
Ἀγχοῦ δ' Ἀργείων ἄροσις, καὶ γαῖα Λακώνων,
Ἡ μὲν ἐς ἀντολίην, ἡ δ' ἐς νότον εἰσορόωσα.
Δοιαὶ δ' ἰσθμιά νῶτα περιβρομέουσι θάλασσαι,
Ἥ τ' Ἐφύρης ἀντικρὺ ποτὶ ζόφον, ἥ τε πρὸς αὐγὰς
Ἑλκομένη, τὴν μέν τε Σαρωνίδα κικλήσκουσι.
Νέρθε δὲ γαμβρὸν ἰσθμοῖο πρὸς αὐγὰς Ἀττικὸν οὖδας,
Τοῦ διὰ θεσπεσίου φέρεται ῥόος Ἰλισσοῖο,
Ἔνθεν καὶ βορέης ποτ' ἀνήρπασεν Ὠρείθυιαν.
Τῷ δ' ἔπι Βοιωτῶν τε πέδον καὶ Λοκρὶς ἄρουρα.
Θεσσαλίη δ' ἐπὶ τοῖσι, Μακηδονίης τε πόληες.
Ταῖς δ' ἐπιφαίνονται κορυφαὶ χιονώδεος Αἵμου
Θρηϊκίου· τοῦ δ' αὖτε ποτὶ ῥιπὴν ζεφύροιο
Δωδώνης ἤπειρος ἀπείριτος* ἐκτετάνυσται.
Τῆς δ' ὑπὲρ ἐς νότον* εἶσιν ὑπὸ σκοπιὴν Ἀρακύνθου,
Ἀνδρῶν Αἰτωλῶν πεδίον μέγα, τοῦ διὰ μέσσου
Σύρεται ὁλκὸν ἄγων Ἀχελῷος ἀργυροδίνης,
Τειναχίης ἐπὶ πόντον ἑλισσόμενος, διὰ μέσσων
Νήσων ἃς καλέουσιν Ἐχινάδας· ἣν ποτ' ὁμούρων
Ἕσπεται ἄλλυδις ἄλλα Κεφαλλήνων πολίεθρα.
Τῷ δ' ἔπι Φωκὶς ἄρουρα πρὸς ἀντολίην τε καὶ ἠῶ,
Ἑλκομένη βορέηνδε, κατὰ στόμα Θερμοπυλάων,
Παρνασσοῦ νιφόεντος ὑπὸ πτυχί· τῆς διὰ μέσσης
Κηφισσοῦ μέγα χεῦμα κατερχόμενον κελαρύζει.
Τῷ πάρα, Πυθῶνος θυόεν πέδον, ἦχι δράκοντος
Δελφύνης τριπόδεσσι θεοῦ* παρακέκλιται ὁλκὸς,
Ὁλκὸς ἀπειρεσίοισιν ἐπιφρίσσων φολίδεσσι,
Νηῷ ἐν ἱμερτῷ, ὅθι πολλάκις αὐτὸς Ἀπόλλων
Ἢ ἀπὸ Μιλήτου ἢ ἐκ Κλάρου ἄρτι βεβηκὼς,
Ἱστάμενος χρυσέης ἀναλύεται ἅμμα φαρέτρης.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἱλήκοι· σὺ δέ μοι Διὸς ἔννεπε μοῦσα
Νήσων πασάων ἱερὴν πόρον, αἵ τ' ἐνὶ πόντῳ
Ἀνδράσι* ναίονται τετραμμέναι ἄλλυδις* ἄλλαι.
Ἤτοι μὲν κατὰ μέσσον ὑπερκορέων στηλάων,
Ἐσχατόωντα Γάδειρα φαείνεται ἀνθρώποισι
Νῆσον ἐπ' ἀμφιρύτης, ἐπὶ τέρμασιν Ὠκεανοῖο·

Ἔνθάδε

Ἔνθα δὲ Φοινίκων ἀνδρῶν γένος ἐνναίουσιν,
Ἀζόμενοι μεγάλοιο Διὸς γόνον * Ἡρακλῆα.
Καὶ τὴν μὲν καλέουσιν ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων
Κὰμ Ζεμβλὴν Κοτινοῦσαν, ἐφημίξαντο Γάδειρα.
Νῆσοι δ' ἑξείης Γυμνήσιαι ἄγχι δὲ Βάλεος,
Σαρδώ τ' εὐρυτάτη, καὶ ἀπείριτος εἰν ἁλὶ Κύρνος,
Ἥν ῥά τε Κόρσιδα φῶτες ἐπιχθόνιοι καλέουσιν·
Ὕλῃ δ' ἀμφιλαφὴς ἔπλετο τόσον οὐδὲν ἐκείνῃ.
Τὴν δὲ μετ', Αἰόλου εἰσὶ περίδρομοι εἰν ἁλὶ νῆσοι,
Αἰόλου Ἱπποτάδαο φιλοξείνου βασιλῆος,
Αἰόλου, ὃς θνητοῖς μετ' ἀνδράσιν ἔλλαχε δῶρα,
Κοιρανίην ἀνέμων κλονεόντων θ' ἱσταμένων τε.
Ἑπτὰ δέ οἱ γε εἰσὶν ἐπώνυμοι ἀνδράσι Πλωταί,
Οὕνεκα μέσσον ἔχουσι περίπλοον ἀμφιέλικτον.
Τρινακίη δ' ἐπὶ τῇσιν, ὑπὲρ πέδον Αὐσονιήων
Ἐκτέταται, πλευρῇσιν ἐπὶ τρισὶν ἑστηυῖα·
Ἄκρα δέ οἱ, Πάχυνός τε, Πελωρίς τε, Λιλύβη τε.
Ἀλλ' ἤτοι Λιλύβη μὲν ἐπὶ πνοιὴν ζεφύροιο
Εἰσανέχει, Πάχυνος δὲ πρὸς αὐγάς, αὐτὰρ ἐπ' ἄρκτους
Ἠνεμόεσσα Πέλωρις, ἐς Αὐσονίην ὁρόωσα.
Τῆς μὲν πρὸς βορέην ὀλοὸν ναύτῃσι κέλευθος,
Στεινόν τε, σκολιόν τε, καὶ ἄσχετον· ἔνθα θάλασσα
Συρομένη μακρῇσι περιβρέμεται σπιλάδεσσιν,
Αὐτίκα τ' ἠκηθεῖσα πολυγλώχινι σιδήρῳ.
Πρὸς δὲ νότον Λιβυκός τε πόρος, καὶ Σύρτιδος ἀρχή.
Τῆς ἑτέρης ἑσπερίην δ' αὖ ἴδοις προτέρωσι περήσας,
Ἑσπερίην· τῆς πρόσθε δύω νησῖδες ἔασι,
Μῆνιγξ καὶ Κέρκιννα, Λιβυστικὸν ὅρμον ἔχουσαι.
Ἀλλ' ὁπότ' Ἀδριάδος σκαιὸν πόρον ἀμφιτρέχετης
Εἰσελάσῃς ἐπὶ νηός, Ἰηπυγίην * ἐπὶ γαῖαν,
Δήεις ἰφθίμου Διομήδεος ἀντίκα νῆσον,
Ἔνθ' ἥρως ἀφίκανε, χολωσαμένης Ἀφροδίτης,
Ὁππότε * τηλλίστων μετεκίαθεν ἔθνος Ἰβήρων,
Ἧς ἀλόχου βουλῇσι κακόφρονος Αἰγιαλείης.
Ἑξείης δέ, πόροιο πρὸς αὐγὰς * ἠελίοιο,
Ἀψύρτου νήσων ἀναφαίνεται ἄσπετος ὄλκος,
Τάς ποτε Κόλχων υἷες ἐνιδρύσαντο, ὅτ' ἐμόγησαν
Ἴχνια μαστεύοντες * ἀλήμονος Αἰητίνης.
Ἑξείης δ' ἐπὶ τῇσι Λιβυρνίδες ἐρρίζωνται.
Πρὸς δὲ νότον μετὰ ῥυμὰ Κεραύνια νηὶ θεούσῃ
Νῆσοι κεν φαίνοιντο περαιόθεν * Ἀμβρακιωτῶν,
Καὶ λιπαρὴ Κέρκυρα, φίλον πέδον Ἀλκινόοιο,
Τὴν δ' ἔπι, Νηριτίης Ἰθάκης ἕδος ἐστήρικται,
Νήσων τ' ἄλλων, ὅσας τ' ἀπὸ Χαλκίδος ἕρπων
Δίνῃς ἀργυρέῃς Ἀχελῷος * ἀμφιελίσσει.
Πολλαὶ δ' Ἀμνισοῖο βορειότεραι ὁρῶνται,
Αἴγιλά τ' ἠδὲ Κύθηρα, Καλαύρειά τε * τρηχεῖα,
Κάρπαθος οὐδ' ἑτέρωθι, ποτὶ * ζόφον· ἐγγύθι δ' αὐτῆς
Κρήτη τιμήεσσα, Διὸς μεγάλοιο τιθήνη,
Πολλή τε λιπαρή τε καὶ εὔβοτος, ἧς ὕπερ Ἴδη,
Ἴδη καλλικόμοισιν ὑπὸ δρυσὶ τηλεθόωσα.
Καὶ τῆς μὲν μέγεθος περιώσιον· ἀντία δ' ἀκτῆς
Αἰγυπτίης Ῥόδος ἐστίν, Ἰηλυσίων * πέδον ἀνδρῶν.
Τῇ δὲ μετ' ἀντολίην δὲ Χελιδόνιαι γεγάασι
Τρεῖς νῆσοι, μεγάλης Παταρηΐδος ἔνδοθεν ἄκρης.
Κύπρος δ' εἰς αὐγὰς Παμφυλίου ἔνδοθι κόλπου
Κλύζεται, ἱμερτὸν ἄστυ Διωναίης Ἀφροδίτης.
Ἄγχι δὲ Φοινίκης Ἄραδος μεγάλῳ ἐνὶ πόντῳ.
Πρόσθε δὲ Σουνιάδος κορυφῆς, ἐφύπερθεν Ἀβάντων,
Φαίνονται Σαλαμίς τε καὶ Αἰγίνης πτολίεθρον.
Θαυτὸς δέ τις ἔστι βαθὺς πόρος Αἰγαίοιο,
Ἐντὸς ἔχων ἑκάτερθεν ἀπειρέσιον στίχα νήσων,
Ὄσσον ἐπὶ στεινωπὸν ὕδωρ Ἀθαμαντίδος Ἕλλης,
Σηστὸς ὅπη καὶ Ἄβυδος ἐναντίον ὅρμον ἔθεντο.
Εὐρώπης δ' αἱ μὲν λαιῆς ὑπὸ νεύματι χειρὸς,

Ibi Phœnicum hominum genus inhabitant,
Venerantes magni Iouis filium Herculem. γρ. ἀρχέ-χεν.
Atque hanc quidem incolæ ætate priorum priscorum *ho-*
Dictam Cotinusam, vocarunt Gades. *(minum*
Insulæ autē deinceps Gymnesiæ Baleares, *propè verò Insulis,*
Sardiniáque latissima, & immensa in mari Cyrnus,
Quam quidem Corsicam viri indigenæ appellant.
Nemoribus autem abundans nulla adeò vt illa.
Hanc autem post, Æoli sunt quæ circum possunt rotundum circuitum habentes *in mari insulæ,*
Æoli Hippotadæ, hospitalis regis,
Æoli qui veneranda inter homines sortitus est munera,
Imperium ventorū turbantiū tumultuantium *quiescentiūq́.*
*Septem autem eæ illæ sunt, cognominatæ ab hominibus Plo*tæ nauigabiles, γρ. Κοτινοῦσαν.
Eo quòd mediam circumnauigationem habent circumflexā.
Trinacia Sicilia *autem post has, super solum Ausoniorum*
Extenta est, latera super tria stans:
Promontoria, verò ei, Pachynusq́, Pelorisq́, Lilybeq́.
Sed enim Lilybe quidē ad flatum Zephyri (septentrionem
Prominet, Pachynus verò ad orientem, cæterum ad vrsas
Ventosa Peloris, in Ausoniam spectans.
Huius quidem ad boream perniciosa nautis via,
Angustaq́, & obliqua, & intractabilis cuius improbitas vel sæuitia inhiberi nequit *vbi mare*
Tractum longos fremit circa scopulos,
Aonio sessum multas cuspides habente ferro.
Ad austrum autem & Libycus Libyci maris *meatus, &*
Syrtidis initium est
Alterius: alteram verò videas, vlterius vbi traieceris,
Occidentalem: quam ante duæ paruæ insulæ sunt,
Meninx & Cercinna, Libycum portum habentes.
Verùm quum Adriatici sinistrum alueum maris
Intraueris in naui, Iapygiam in terram, γρ. κατὰ γαῖαν.
Inuenies fortis Diomedis confestim insulam,
Quò heros venit, infensa Venere,
Quando peroptatorum adyt gentem Iberorum, γρ. τηλλίστων.
Suæ vxoris consiliis maleuolæ Ægialeæ.
Deinceps autem, maris ad ortum Ionij, γρ. Ἰονίοιο,
Apsyrti insularum apparet immensus tractus,
Quas olim Colchorum filij incolauerunt, quādo defessi fuerūt
Vestigia indagantes vagabundæ Æetinæ: γρ. ἀλήμονος.
Deinceps autem post has Liburnica sita sunt.
Verùm ad austrum post saltus Ceraunios naui currenti
Insulæ appareant, ex vlterioro loco Ambraciotarum, γρ. Ἀμβρακιωτῶν,
Atque pinguis Corcyra, charum solum Alcinoi.
Post hanc autem Neritiæ Ithacæ sedes fixa est,
Insularumq́, aliarum, quotquot è Chalcide labens
Vorticibus argenteis Achelous circumdat. γρ. ἀμφιελίσσει.
Multæ verò Amnisi Cretæ *magis boreales* septentrionales *conspiciuntur,*
Ægylaque atque Cythera, Calauriáque aspera: γρ. τρηχεῖα,
Carpathus item alia in parte ad occasum, propè autē ipsam γρ. ζόφον
Creta honorata, Iouis magni nutrix,
Magnaq́, pinguisq́, & bona pascua habens. quā super Ida,
Ida pulchricomis sub quercubus eminens virescens.
Atque huius quidem magitudo ingens. Ex aduerso autem oræ
Ægyptiæ Rhodus est, Ialysiorum solum hominum. γρ. ἕδος.
Hanc autem post, orientem versus, Chelidoniæ sunt γρ. πέδον.
Tres insulæ, magnum Pataræum intra promontorium.
Cyprus autem ortum versus Pamphylium intra sinum
Alluitur, amabilis vrbs Dionææ Veneris.
Iuxta verò Phœnicen Aradus, vrbs in mari.
At verò ante Suniū verticē promontoriū *supra Abantas,*
Apparent Salamisque & Æginæ oppidum.
Admirandus autem quidam est profundus gurges Ægæi,
Intus habens vtrinque infinitarum seriem insularum,
Vsque ad arctam vndā Athamantidis Helles, (posuerunt.
Sestus vbi & Abydus oppositam ex aduerso *stationem*
Europæ autem insulæ hæ quidem læuæ sub flexu manus,

Ingredienti, deinceps. Aſiæ verò ad dexteram ſitæ ſunt,
In longitudinem ſeptentrionalis porrectæ boreæ.
Porrò Europæ quidem Abantias eſt Macris,
Scyrúſque ventoſa, & excelſa Peparethus.
Vbi de & Lemnus, aſperum ſolum Vulcani,
Pateſcit, aperitur, vel ſeſe oſtendit *Priſcáque Thaſus,*
Cereris ſedes fertilis:
Imbrus, Thraciáque Samus, Corybantica ciuitas.
Quæ verò Aſiæ primam partem ſortitæ ſunt, circumeuntes
Delum circumdederunt, & nomine Cyclades ſunt:
Gratulatoria verò ſacra Apollini choreas ducunt vniuerſæ,
Ineunte dulci recens primùm *vere, quando in montibus*
Ab hominibus procul parit dulciſona luſcinia.
Inſulæ autem deinceps Sporades vndique micant,
Ceu quando innubilem per aerem cernuntur ſidera,
Humidas nubes velox vbi diſpulit boreas.
Has autem poſt inſulæ ſunt Ionicæ: vbi Caunus;
Et Samus amœna, Pelaſgica ſedes Iunonis
Et Chios altiſſimi Pellenæi ſub pede.
Inde Æolidum Æolicarum *apparent montes inſularum*
Leſbique ſpatioſæ, & amœnæ Tenedi.
Illic Meláſque ſinus ad Helleſpontum vadit,
Spumam eructans: at in boream longè tendenti
Expanduntur aperitur *hinc & inde Propōtidis vnda maris.*
Eſt verò quædam ſiniſtrum ſuper meatum Euxini
Ex aduerſo Boryſthenis, magni nominis celebris *in mari inſula,*
Heroum: Leucen Albam *ipſam cognomine vocant,*
Quoniam ei quæ inſunt animalia, alba ſunt.
Illic item Achillis & heroum fama eſt aliorum
Animas verſari deſertas per valles.
Hoc verò optimates à Ioue donum ſequitur,
Pro virtute. virtus enim immortalem ſortita eſt honorem.
Cimmerium verò tibi per Boſporum rectà eunti
Alia immenſa inſula eſt, quæ quidem paludem
Intra (ad dexteram) Mæotidem ſita eſt.
Quam ſuper Phanagoraq; & bene conſtructa Hermonaſſa,
Vbi habitant qui Ionica ſunt oriundi à terra.
Hæ quidem hominibus valde nobiles in mari inſulæ.
At aliæ Oceani in fluento cinctæ ſunt:
Harum autem manifeſtum ego ſitum eloquar,
Et cuiúſnam venti ad plantam pedem *ſit quælibet.*
Nempe habitant boum nutricem circum Erytheam,
Atlantis circa vndam Atlanticum ad mare *pietatem in*
deos colentes Æthiopes,
Macrobiorum filij inculpati, qui olim aduenerunt
Geryonis poſt mortem ſuperbi. at ſub promontorio
Sacro, quod perhibent caput eſſe Europæ,
Inſuliſq; Heſperidibus occiduis *vbi ſtanni origo,*
Diuites habitant illuſtrium liberi Iberorum.
Aliæ autem Oceani ad borealia littora
Duæ inſulæ ſunt Britannicæ, contra Rhenum.
Illic enim extremum eructat in mare verticem.
Harum ſanè magnitudo immenſa: neque vlla alia
Inſulas inter omnes Britannicas æquatur æqualis eſt.
Iuxta autem paruarum inſularum alius tractus, quò vxores
Hominum ex vlteriore ora illuſtrium Amnitarum
Profectæ peragunt iuxta ritum ſacra Baccho,
Redimitæ hedera nigra folia habentis corymbis,
Nocturnæ: ſtrepitus autē tinnulus ſtridulus *excitatur ſonitus.*
Non ſic Thracij iuxta ripas Abſinthi
Biſtonides Threiſſæ *inclamant multifremum Iraphioten*
Bacchum,
Neq; ſic cum liberis nigros habentem vertices circa Gangē
Indi comeſſationem agitant valde ſtrepero Dionyſo,
Sicut illo in loco euant clamant Euan *mulieres.*
Multam autem vlterius vbi ſecueris viam Oceani,
In inſulam Thulen bene ædificata naue traiicies:
Vbi quidem ſole progreſſo ad polum vrſarum ſeptentrionū
Interdiu ſimul ac noctu ſemper conſpicuum effunditur lumē.
Obliquiore namque tunc verſatur conuerſione,

Ὁρμηθεὶς ἑξείης, Ἀσίης δ' ἐπὶ δεξιὰ κεῖνται,
Μῆκος ἐπ' ἀρκτῴου τετανυσμέναι Βορέαο.
Εὐρώπης δ' ἤτοι μὲν Ἀβαντιὰς ἔπλετο Μάκρις,
Σκῦρός τ' ἠνεμόεσσα, καὶ αἰπεινὴ Πεπάρηθος.
Ἔνθα καὶ Λῆμνος, κραναὸν πέδον Ἡφαίστοιο,
Πέπταται, ὠγυγίη τε Θάσος, Δημήτερος
ἀκτή:
Ἴμβρος, Θρηϊκίη τε Σάμος, *Κυρβάντιον ἄστυ.
Αἱ δ' Ἀσίης πρώτην αἶσαν λάχον ἀμφὶς *ἰοῦσαι,
Δῆλον ἐκυκλώσαντο, καὶ οὔνομα Κυκλάδες εἰσί·
Ῥύσια δ' Ἀπόλλωνι χορὸν ἀνάγουσιν ἅπασαι,
Ἀρχομένου γλυκεροῦ νέον εἴαρος, εὖτ' ἐν ὄρεσσιν
Ἀνθρώπων ἀπάνευθε *λιγύθροος ἔνδον ἀηδών.
Νῆσοι δ' ἑξείης Σποράδες καταμαρμαίρουσιν,
Οἷον ὅτ' ἀννεφέλοιο δι' ἠέρος ὄψεται ἄστρα,
Ὑγρὰ νέφη κραιπνοῖο διασκεδάσαντος Βορέαο.
Ταῖς δ' ἔπι νῆσοι ἔασιν Ἰωνίδες* ἔνθα δὲ Καῦνος,
Καὶ Σάμος ἱμερόεσσα, Πελασγίδος ἕδρανον Ἥρης,
Καὶ Χίος *ἠλιβάτου Πελληναίου ὑπὸ πέζαν.
Κεῖθεν δ' Αἰολίδων ἀναφαίνεται οὔρεα νήσων,
Λέσβου τ' εὐρυχόροιο καὶ ἱμερτῆς Τενέδοιο.
Κεῖθι Μέλας καὶ κόλπος ἐφ' Ἑλλήσποντον ἰάπτει,
Ἀφρὸν ἐρευγόμενος· Βορέην δ' ἐπὶ πολλὸν ἰόντι
Πέπταται ἔνθα καὶ ἔνθα Προποντίδος οἶδμα θαλάσσης.
Ἔστι δέ τις καὶ σκαιὸν ὑπὲρ πόρον Εὐξείνοιο
Ἀντία Βορυσθένεος πολυώνυμος εἰν ἁλὶ νῆσος
Ἡρώων· Λευκὴν μιν ἐπωνυμίην καλέουσιν,
Οὕνεκά οἱ* τὰ πέρισσα κινώπετα λευκὰ τέτυκται.
Κεῖθι δ' Ἀχιλλῆός τε καὶ ἡρώων φάτις ἄλλων
Ψυχὰς εἱλίσσεσθαι ἐρημαίας ἀνὰ βήσσας.
Τοῦτο δ' ἀριστήεσσιν ἀπὸ Ζηνὸς γέρας ἐστίν,
Ἀντ' ἀρετῆς· ἀρετὴ γὰρ *ἀκήρατον ἔλλαχε τιμήν.
Κιμμερίου δ' ἄρα τοι* διὰ Βοσπόρου ἰθὺς ἰόντι
Ἄλλη ἀπειρεσίη νῆσος πέλει, ἥ ῥά τε λίμνης
Ἔνδοθι* δεξιτερῆς Μαιώτιδος ἐστήρικται.
Ἧς ἔπι Φαναγόρη τε καὶ εὔκτιτος Ἑρμώνασσα,
Ἔνθα τε ναιετάουσιν Ἰάονος* ἔκγονοι αἴης.
Αἱ δὲ μὲν ἀνθρώποισιν ἀγακλέες εἰν ἁλὶ νῆσοι.
Ἄλλαι δ' Ὠκεανοῖο* περὶ ῥόον ἐστεφάνωνται·
Τάων δ' ἀμφαδίην ἐγὼ θέσιν ἐξενέποιμι,
Ὁππόθεν αἰείρων ἀνέμων ὑπὸ πέζαν ἑκάστη.
Ἤτοι μὲν ναίουσι βοῶν τροφὸν ἀμφ' Ἐρύθειαν,
Ἄτλαντος περὶ χεῦμα θεουδέες Αἰθιο-
πῆες,
Μακροβίων υἷες ἀμύμονες, οἵ ποθ' ἵκοντο
Γηρυόνου μετὰ πότμον ἀγήνορος. αὐτὰρ ὑπ' ἄκρην
Ἱερήν, ἣν καί τε κάρην λέγουσ' Εὐρώπης,
Νήσοις θ' Ἑσπερίδεσσι, τόθι *κασσιτέροιο *γενέθλη,
Ἀφνειοὶ ναίουσιν ἀγαυῶν* παῖδες Ἰβήρων.
Ἄλλαι δ' Ὠκεανοῖο παραὶ* βορεώτιδας ἀκτὰς
Δισσαὶ νῆσοι ἔασι Βρεταννίδες, ἀντία Ῥήνου.
Κεῖθι γὰρ ἐσχατιὴν ἀπερεύγεται εἰς ἅλα δίνην.
Τάων τοι μέγεθος περιώσιον, οὐδέ τις ἄλλη
Νήσοις ἐν πάσῃσι Βρεταννίσιν ἰσοφαρίζει.
Ἀγχοῦ δὲ Νησάδων ἕτερος πόρος, ἔνθα γυναῖκες
Ἀνδρῶν ἀντιπέρηθεν ἀγαυῶν Ἀμνιτάων
Ὀρνύμεναι τελέουσι κατὰ νόμον ἱερὰ Βάκχῳ,
Στεψάμεναι κισσοῖο μελαμφύλλοιο κορύμβοις,
Ἐννύχιαι· πάταγος δὲ λιγύθροος ὄρνυται ἠχῆς.
Οὐχ οὕτω Θρήϊκες ἐπ' ὄχθῃσιν Ἀψίνθου
Βιστονίδες καλέουσιν ἐρίβρομον Εἰραφιώτην,
Οὐδ' οὕτω σὺν παισὶ μελανδίνην ἀνὰ Γάγγην
Ἰνδοὶ κῶμον ἄγουσιν ἐριβρεμέτῃ Διονύσῳ,
Ὡς κεῖναι κατὰ χῶρον εὐάζουσι γυναῖκες.
Πολλὴν δ' αὖ μετόπισθε τομὴν ἐπὶ Ὠκεανοῖο,
Νηΐ κεν εὐεργεῖ Θούλην ἐπὶ νῆσον ἵκοιο·
Ἔνθα μὲν ἠελίοιο βεβηκότος εἰς πόλον ἄρκτων,
Ἦμαρ* ὁμοῦ καὶ νύκτας ἀνειρύος ἐκκέχυται πῦρ.
Λοξοτέρη γὰρ τῆμος ἐπιστρέφεται τροχαλείῃ,

Ἀκτῖσιν ἰθείαις ἐπὶ κλίσιν ἐρχομένοισι,
Μέσφ' ἐπὶ κυανέους νοτίην ὁδὸν αὖτις ἐλάσσῃς.
Ἀλλ' ὁπόταν Σκυθικοῖο* βαθὺν ῥόον Ὠκεανοῖο
Νηὶ τάμῃς,* προτέρω δὲ πρὸς ἠοίην ἅλα κάμψῃς,
Χρυσείην τε νῆσον ἄγει πόρος, ἔνθα καὶ αὐτοῦ
Ἀντολαὶ χαροποῖο φαίνονται ἠελίοιο.
Κεῖθεν δὲ στρεφθεὶς νοτίης προπάροιθε κολώνης,
Αἶψά κε Κωλιάδος μεγάλην ἐπὶ νῆσον ἵκοιο,
Μητέρα Ταπροβάνην Ἀσιηγενέων ἐλεφάντων.
Ἧς ὕπερ, οὐρανίοισιν ἀειρόμενος στροφάλιγξι
Δινεῖται κατὰ κύκλον ἐν αἰθέρι καρκίνος αἴθων.
Αὐτὴ δ' εὐρυτάτη μέγεθος πέλει· ἀμφὶ δὲ πάντῃ
Κήτεα θῖνας ἔχουσιν, ἐρυθραίου βοτὰ πόντου,
Οὔρεσιν ἠλιβάτοισιν ἐοικότα, τῶν δ' ὑπὲρ ἄκρων
Τέτροχεν νώτων* περιμήκεος ὁλκὸς ἀκάνθης,
Δυσμενέων τοι παῖδες ἐλισσόμενοι περὶ πόντον,
Κείνοις* ἀντιάσειαν ἀλώμενοι. οὐ γὰρ ἐρωὴ
Λυγροῖς ἐν στομάτεσσιν, ἐπεὶ μέγα χάσμα τέτυκται.
Πολλάκι δ' αὖ καὶ νῆα σὺν αὐτοῖς ἀνδράσι νηὸς
Κῆτα καταβρόξειε πέλωρα. τοῖς γὰρ ἀλιτροῖς
Εἰν ἁλὶ καὶ γαίῃ κακὰ θήκατο μυρία δαίμων.
Ἔστι δέ τοι προτέρω, Καρμανίδος ἔκτοθεν ἄκρης,
Ὤγυρις, ἔνθα τε τύμβος ἐρυθραίου βασιλῆος.
Ἐκ τῆς δ' αὖ περάσειας ἐπὶ στόμα Περσίδος ἅλμης,
Ὁρμηθεὶς βορέηνδε, καὶ Ἰκάρου εἰσαφίκοιο,
Ἴκαρον εἰναλίην, ὅθι ταυροπόλοιο θεοῖο
Βωμοὶ κνισήεντες ἀδευκέα καπνὸν ἔχουσι.
Τόσσας μὲν νήσους* ἐπέχει ῥόος Ὠκεανοῖο
Εὐρυτέρας. ἕτεραι δέ τ' ἀπειρέσιαι γεγάασιν·
Αἱ μέν, ἐπὶ προχοῇσι Λιβυστίδος ἀμφιτρίτης,
Αἱ δ' Ἀσίης, αἱ δ' αὖ τε περὶ κλίσιν Εὐρωπείης.
Ἄλλαι δ' ἄλλοθι νῆσοι ἀπείριτοι, αἱ μὲν ὑπ' ἀνδρῶν
Ναιόμεναι καὶ νηυσὶν ἐπήρατον ὅρμον ἔχουσαι·
Αἱ δέ, βαθύκρημνοί τε καὶ οὐ ναύτῃσιν ἑτοῖμαι·
Τῶν οὐ ῥηΐδιόν μοι ἐνισπεῖν οὔνομα πασέων.
Σχῆμα δέ τοι Ἀσίης, ῥυσμὸς πέλει ἀμφοτεράων
Ἠπείρων ἑτέρωθεν, ὁμοιίου εἴδεϊ κώνου,
Ἑλκόμενον κατὰ βαιὸν ἐπ' ἀντολίης μυχὰ πάσης.
Ἔνθα τε καὶ στῆλαι Θηβαιγενέος Διονύσου
Ἑστᾶσι πύματον παρὰ ῥόον Ὠκεανοῖο,
Ἰνδῶν ὑστατίοισιν ἐν οὔρεσιν, ἔνθα τε Γάγγης
Λευκὸν ὕδωρ Νυσαῖον ἐπὶ πλατὺ ῥηγμῖνα κυλίνδει.
Ἀλλ' οὐ μὰν τόσσον μέγεθος πέλοι Ἀσίδος αἴης·
Οὐδ' ἅπαν εἶδος ἔοικεν ἀλίγκιον· ἐν γὰρ ἐκείναις
Ἠπείροις εἷς πόντος* ἀπείριτος ἡγεμονεύει·
Ἐν δ' Ἀσίῃ πολὺς Ὠκεανός· τέσσαρας γὰρ ἑλίσσων
Κόλπους κυμαίνοντας ἐρεύγεται* ἔνδοθι βάλλων,
Περσικόν, Ὑρκάνιόν τε, καὶ Ἀράβιον βαθυδίνην.
Τοὺς δύο μέν, νοτίους, τὸν δ' ἐς βορέην ὁρόωντα,
Ἐς βορέην ὁρόωντα, καὶ ἐς λίβα γείτονα πόντου
Εὐξείνου· τόθι φῶτες ἀπείριτοι ἀμφινέμονται.
Μέσσον δ' ἀμφοτέρων χθονὸς ἄσπετος ἰσθμὸς ὁρίζει
Τῇ καὶ τῇ, μακροῖσι τιταινόμενος πεδίοισι.
Μέσσα γε μὴν πάσης Ἀσίης ὄρος ἀμφιβέβηκεν,
Ἀρξάμενον γαίης Παμφυλίδος, ἄχρι καὶ Ἰνδῶν,
Ἄλλοτε μὲν λοξόν τε καὶ ἀγκύλον, ἄλλοτε δ' αὖτε
Ἴχνεσιν* ὀρθότερον· Ταῦρον δέ ἑ κικλήσκουσιν,
Οὕνεκα ταυροφανές τε καὶ* ὀξυκάρηνον ὁδεύει,
Οὔρεσιν σταδίοισι* πολυσχιδὲς ἔνθα καὶ ἔνθα.
Ἐκ τοῦ δ' ἀπειρέσιοι ποταμοὶ κελαδηδὰ ῥέουσιν,
Οἱ μὲν πρὸς βορέην, οἱ δ' ἐς νότον, οἱ δ' ἐπὶ ῥιπὴν
Εὔρου καὶ ζεφύροιο, τίς ἂν* πάντ' οὐνόματ' εἴποι;
Οὐ μὲν ἐπωνυμίην μίαν ἕν ἔχεν, ἀλλ' ἐν ἑκάστῃ
Οὔνομ' ἔχει στροφάλιγγι. τὰ δ' αὖ κείνοισι μέλοιτο
Ἀνδράσιν οἳ κατὰ χῶρον ὁμούριον οἶκον* ἔθεντο.
Νῦν γε μὲν ἔθνεα πάντα διΐξομαι ὅσσ' ἀρίδηλα
Ἐνναίει· μοῦσαι δ' ἰθύντατον ἴχνος ἄγοιεν.
Ἤτοι μὲν λίμνης Μαιώτιδος ἄγχι νέμονται
Αὐτοὶ Μαιῶταί τε καὶ ἔθνεα Σαυρομάταων,

Radiis directam ad inclinationem venientibus,
Donec ad atros Æthiopas auſtralē viā rurſus confeceris.
Verùm quum Scythici profundum gurgitem Oceani
Naui ſulcaueris, atque ulterius ad mare Eoum deflexeris,
Auream tibi inſulam adducit tractus via ubi etiam ipſius
Ortus puri cernitur ſolis.
Inde autem conuerſus auſtrale ante promontorium,
Illico Coliadis Veneris magnam ad inſulam peruenies,
Matrem Taprobanam in Aſia genitorum elephantorū.
Quam ſupra cœleſtibus ſublatus conuerſionibus,
Verſatur in orbem in æthere cancer ardens.
Ipſa .n. ampliſſima, quod ad magnitudinē attinet. circa eā .n.
Cete littora habēt, Erythræi rubri pecora maris, (undique
Montibus altiſſimis ſimilia: ſuper horum autem ſumma
Inhorreſcit dorſa prælongus tractus ſpina.
Hoſtium utque filij agitati per mare,
Illis occurrant errantes. non enim effugium
Exitioſis in faucibus ſiquidem ingens rictus hiatus exiſtit.
Sæpenumero autem etiam nauē cum ipſis hominibus nauis
Illa abſorbuerint monſtra. etenim ſceleratis
In mari & terra mala infinita conſtituit deus.
Eſt autem tibi ulterius Carmaniæ extra promontorium
Ogyris: ubi tumulus Erythræi regis.
Ex hac autem traiicies ad fauces Perſici ſali,
Proficiſcens boream verſus, atque Icarum peruenies
Icarum maritimam, ubi ſub tauropola dea Dianæ
Aræ nidore abundantes acerbum fumum habent.
Tot quidem inſulas obtinet gurges Oceani
Maiores: aliæ autem innumeræ ſunt,
Partim quidem in fluentis Libyci maris,
Partim verò Aſiæ: quædam etiam circa plagam Europæ.
Aliæ autem alibi inſulæ infinitæ, partim ab hominibus
Habitatæ, atq; nauibus optabilem ſtationem portū habētes:
Partim altæ habētes præcipitia, et minimè nautis opportunæ:
Quarum non facilè mihi referre nomen omnium.
Porrò figura Aſiæ, tractus eſt ambarum
Continentium, ab altera parte ſimilis imagini coni
Quæ porrigitur paulatim ad orientis receſſum totius:
Vbi etiam columnæ Thebis geniti Dionyſi
Stant, extremi iuxta gurgitem Oceani,
Indorum ultimis in montibus: ubi Ganges
Candidam limpidam aquam Nyſſæam ad planitiem littoralem voluit.
Verùm non tanta magnitudo fuerit Aſiæ terræ,
Neque tota ſpecies videtur ſimilis. quippe in illis
Continentibus unum mare immenſum dominatur:
At in Aſia vaſtus Oceanus: tres enim voluens
Sinus fluctuantes eructat, introrſum mittens,
Perſicū, Hyrcanū, & Arabicū profundos habētē vortices:
Duos quidem, auſtrales, alium verò ad boreā ſpectantem,
Ad boreā ſpectantem, & ad Libē Africum vicinum ponto
Euxino: ubi homines innumeri circumhabitant.
Medium verò amborum terræ immenſus iſthmus finit,
Hinc & inde longis porrectus campis.
Medium verò totius Aſiæ mons circuit,
Orſus à terra Pamphylia, ad Indos etiam uſque,
Interdum quidem obliquus & curuus, interdum verò rurſus
Veſtigiis inceſſu ſuo rectior: Taurum verò ipſum nominant,
Eò quòd tauro ſimilis & acutum caput habens incedit,
Montibus ſpatioſis multifidus hinc inde.
Ex quo innumeri amnes cum ſtrepitu fluunt:
Hi quidē ad boreā, illi verò ad auſtrū, quidā itē ad impetū
Euri & zephyri. quis omnia nomina retulerit? (flatum
Nec certè cognomētū unicū adeptus eſt, verùm in unoquoq;
Nomen habet anfractu flexu. Hæc autem illis curæ ſint
Hominibus qui in loco illo viciniam domum poſuêre.
Nunc quidem gentes omnes percurram quotquot celebres
Incolunt: Muſa verò rectiſſimum veſtigium ducant.
Nempe paludem Mæotidem prope habitant
Ipſi Mæotæ & gentes Sauromatarum,

Strenuum belliccoſi genus Martis: nam ex illo
Forti concubitu Amazonidum geniti ſunt,
Quæ olim Sauromatis cum viris mixtæ ſunt,
Vagatæ à patria, procul à Thermodonte:
Quare etiam liberi magnanimi nati ſunt,
Syluam incolentes immenſam: quam per mediam
γρ. μύων. *Volutus Tanais Mæotidis in ſinum labitur:*
Qui etiamnum Europam abſcindit ſecernit ab Aſia terra:
Ad occaſum, Europam: ad ortum autem, Aſiam terram.
Huius ſanè fontes quidem in montibus Caucaſiis
Procul murmurant: vaſtus autem hinc inde
Concitus rapidè fluens Scythicos currit ſuper campos.
Hoc porrò æſtuante immenſum in modum à borea,
Glaciem videres præ frigore concretam.
Miſeri qui circa illum domicilia homines habent:
γρ. χθόν. *Perpetuò illis frigida nix, geluque pernicioſè flans* cum pernicioſo flatu coniunctum
γρ. βορέαο. *Et quum è ventis plurimum frigus venerit,*
γρ. κεῖ, ὀρῦτο. *Aut equos morientes ante oculos cernas,*
Aut etiam mulos, aut in agro ſtabulantium genus ouium.
Neque etiam ipſi illæſi eſſe poſſent
Homines qui illis ſub flatibus manerent:
Verùm fugiunt, iunctis plauſtris,
Regionem in aliam: linquunt autem terram ventis
γρ. βασιλεῦσι. *Hybernis, qui etiam improbè furentes* ruentes *procellis,*
Terramque agitant & montes piniferos.
γρ. Σαυρομάτησι. *Tot ſanè fluuium Tanain accolunt.*
Sauromatas verò excipiunt qui magis conſerti ſunt denſi
Sindi, Cimmeriique, & qui prope Euxinum
Cercetiique, Oretæque, & ſtrenui Achæi,
Quos olim à Xantho & Idæo Simoente à Troia
γρ. ζεφύρῳ. *Flatus abduxerunt auſtrique & aquilonis*
Sequentes ad bellum Martia fortitudine præditum vel, à Marte oriundum: vel, Martis filium *regem.*
Poſt hos autem habitant vicinam terram tenentes.
γρ. ζυγοῖο μακαρίδος. *Heniochi, Zygiique è Pelaſgica oriundi terra.*
Ad receſſum autem intimũ Pôti, poſt terram Tyndaridarũ,
Colchi habitãt, aduenæ Ægypti, qui eò cõmigrarunt ex
γρ. πλάτον. *Prope Caucaſũ qui sũt, qui Hyrcanũ prope mare* (Ægypto
Montibus altiſſimis excreſcit: vbi Phaſis
Circæi per dorſum planitiem *ſe voluens campi,*
Euxini ad undam rapidam eructat ſpumam,
Incipiens primum è monte Armenio.
Huius autem verſus orientem boreámque adiacet iſthmus,
Iſthmus diſcrimen *Caſpiique & Euxini maris.*
In eo autem habitant orientalis gens Iberorum,
Qui olim è Pyrene ad orientem venerunt,
Cũ hominibus Hyrcanis implacabile bellum committẽtes.
Etiam Camaritarum natio magna, qui quondã Bacchum
Indorum è bello recipientes, hoſpitio exceperunt,
γρ. στήθεσι. *Atque cum Bacchidibus ſacram choream duxerunt.*
Cingula balteos *& hinnulorum pelles pectoribus iniiciẽtes,*
Euæ Bacche clamantes: ipſe.a. animo amplexatus eſt deus
Illorum hominũ nationem, & ſedes domicilia *illius terræ.*
Poſt hos verò Caſpium fluctuat mare:
Facilè autem tibi & hoc deſcripſerim mare,
γρ. καί διαγράψαιμι. *Qui tamen non vidi procul meatus* ſinus eius *neq; naui eò*
Nõ.n. mihi vita eſt in atris atra pice oblitis nauib. (traieci.
Neque mihi mercatura eſt paterna: neque ad Gangem
Proficiſcor, (vt multi rubrum per mare,
De vita non ſoliciti, quò immenſas diuitias conſequantur)
Nec cum Hyrcanis commercium mihi eſt, neque veſtigo
Saltus qui in pede Caucaſi, rubeorumque Arianorum:
Verùm me Muſarũ agitat impellit *mẽs, quæ quidẽ poſſunt*
Abſque vagatione magnum mare metiri,
γρ. ἂψ δὲ μετ᾽ ἄρκτους ἑλκόμενος. *Monteſq; & continentem & æthereum curſum ſiderum.*
Verùm fuerit ſanè forma rotunda, undique ſinuoſa,
γρ. καί, ἔξω δ᾽ ἐς ἄρκτους ἑλκομένη. *Totius Caſpij magni maris: non illud*
Naui traieceris tertia ad orbes luna.
Tātus nanq; traiectus eſt immanis, retrò.n. ad ſeptẽtriones

Εσθλὸν ἐνυαλίου γένος Αρεος· ἐκ γὰρ ἐκείνης
Ιφθίμης φιλότητος Αμαζονίδων ἐγένοντο,
Τῇ ποτε Σαυρομάτῃσιν ἐπ᾽ ἀνθρώποισι μίγησαν,
Πλαγχθεῖσαι πάτρηθεν, ἀπόπροθι Θερμώδοντος·
Τοὔνεκα καὶ παῖδες μεγαλήτορες ἐξεγένοντο,
Υλην ναιετάοντες ἀπείριτον· ἧς διὰ μέσσης
Συρόμενος Τάναϊς Μαιώτιδος ἐς* μυχὰ πίπτει,
Ος τε καὶ Εὐρώπην ἀποτέμνεται Ασίδος αἴης·
Ες δύσιν, Εὐρώπην· ἐς δ᾽ αὐγάς, Ασίδα γαῖαν.
Τοῦ δ᾽ ἤτοι πηγαὶ μὲν ἐν οὔρεσι Καυκασίοισι
Τηλόθι μορμύρουσιν· ὁ δὲ πλατὺς ἔνθα καὶ ἔνθα
Εσσύμενος Σκυθικοῖσιν ἐπιτρέχει πεδίοισι.
Τοῦ δ᾽ ἂν κυμαίνοντος ἀπείριτον ἐκ Βορέαο
Πηκτὸν ἀθρήσειας ὑπὸ κρυμοῖο παγέντα.
Σχέτλιοι οἱ περὶ κεῖνον ἐνοίκια* δώματ᾽ ἔχουσιν.
Αἰεὶ σφιν ψυχρή τε χιών, κρυμός τε δυσαής.
Καὶ δή κεν ἐξ ἀνέμων ὁπόταν πλεῖστον κρύος ἔλθῃ,
Η ἵππους θνήσκοντας ἐν ὀφθαλμοῖσιν* ἴδοιο,
Ηὲ καὶ ἡμιόνους, ἢ ἀγραύλων γένος οἰῶν.
Ουδὲ μὲν οὐδ᾽ αὐτοί κεν ἀπήμαντοι τελέθοιεν
Ανέρες οἱ κείνῃσιν ὑπαὶ ῥιπῇσι μένοιεν·
Αλλὰ γὰρ ἠλάσκουσιν, ὑποζεύξαντες ἀπήνας,
Χώρην εἰς ἑτέρην· λείπουσι δὲ γαῖαν ἀήταις
Χειμερίοις, οἵ τε ὄρη κακὸν θύοντες ἀέλλῃ
Γαῖάν τε κλονέουσι καὶ οὔρεα* πευκήεντα.
Τόσσοι μὲν ποταμὸν Τάναϊν περιναιετάουσιν.
Σαυρομάτας δ᾽ ἐπέχουσιν ἐπασσύτεροι γεγαῶτες
Σινδοὶ Κιμμέριοί τε, καὶ οἱ πέλας Εὐξείνοιο
Κερκέται τ᾽ Ορέται τε, καὶ ἀλκήεντες Αχαιοί,
Τούς ποτ᾽ ἀπὸ Ξάνθοιο καὶ Ιδαίου Σιμόεντος
Πνοιαὶ νοσφίσαντο νότοιό τε καὶ* Βορέαο,
Εσπομένους μετὰ δῆριν Αρηιάδη βασιλῆι.
Τοῖς δ᾽ ἐπιναιετάουσιν ὁμούριον οὖδας ἔχοντες
Ηνίοχοι,* Ζύγιοί τε Πελασγίδος ἔκγονοι αἴης.
Παρ δὲ μυχὸν πόντοιο, μετὰ χθόνα Τυνδαριδάων,
Κόλχοι ναιετάουσι, μετήλυδες Αἰγύπτοιο,
Καυκάσου ἐγγὺς ἐόντες, ὃς Υρκανίου παρὰ* πόντου
Ουρεσιν ἠλιβάτοισιν ἀέξεται· ἔνθα τε Φᾶσις
Κιρκαίου κατὰ νῶτον ἑλισσόμενος πεδίοιο,
Εὐξείνου ποτὶ χεῦμα θοὴν ἐπερεύγεται ἄχνην,
Αρξάμενος τὸ πρῶτον ἀπ᾽ οὔρεος Αρμενίοιο.
Τοῦ δὲ πρὸς ἀντολίην βορέην τ᾽ ἐπικέκλιται ἰσθμός,
Ισθμὸς Κασπίης τε καὶ Εὐξείνοιο θαλάσσης.
Τῷ δ᾽ ἐπιναιετάουσιν ἑωθινὸν ἔθνος Ιβήρων,
Οἵ ποτε Πυρρήνηθεν ἐπ᾽ ἀντολίην ἀφίκοντο,
Ανδράσιν Υρκανίοισιν ἀπεχθέα δῆριν ἔχοντες.
Καὶ Καμαριτάων φῦλον μέγα, τοί ποτε Βάκχον
Ινδῶν ἐκ πολέμοιο δεδεγμένοι ἐξείνισσαν,
Καὶ μετὰ* Ληνάων ἱερὸν χορὸν ἐστήσαντο,
Ζώματα καὶ νεβρίδας ἐπὶ στήθεσσι βαλόντες,
Εὐοῖ Βάκχε λέγοντες. ὁ δὲ φρεσὶ φίλατο δαίμων
Κείνων ἀνθρώπων γενεὴν καὶ ἤθεα γαίης.
Τοῖς δ᾽ ἐπὶ Κασπίη κυμαίνεται ἀμφιτρίτη·
Ρεῖα δέ τοι καὶ τήνδε* καταγράψαιμι θάλασσαν,
Ου μὲν ἰδὼν ἀπάνευθε πόρους, οὐ νηῒ περήσας.
Ου γάρ μοι βίος ἐστὶ μελαινάων ἐπὶ νηῶν,
Ουδέ μοι ἐμπορίη πατρώϊος, οὐδ᾽ ἐπὶ Γάγγην
Ερχομαι, (οἷά τε πολλοὶ Ερυθραίου διὰ πόντου,
Ψυχῆς οὐκ ἀλέγοντες, ἵν᾽ ἄσπετον ὄλβον ἕλωνται·)
Ουδὲ μὲν Υρκανίοις ἐπιμίσγομαι, οὐδ᾽ ἐρεείνω
Καυκασίας κνημῖδας Ερυθραίων τ᾽ Αριηνῶν·
Αλλά με Μουσάων φορέει νόος, αἵ τε δύνανται
Νόσφιν ἀλημοσύνης πολλὴν ἅλα μετρήσασθαι,
Ουρεά τ᾽ ἤπειρόν τε καὶ αἰθερίην ὁδὸν ἄστρων.
Αλλ᾽ εἴη τοι σῆμα περίδρομον ἀμφιέλικτον
Πάσης Κασπίης μεγάλης ἁλός· οὐ κεν ἐκείνην
Νηῒ περήσειας τετάτῃ ἐπὶ κύκλα σελήνης·
Τόσσος γὰρ πόρος ἐστὶν ἀμείλιχος.* ἂψ δὲ μετ᾽ ἄρκτους

Ελκο-

Ἑλκόμενος, προχοῇς ἐπιμίσγεται Ὠκεανοῖο·
Ἡ δὴ πολλὰ μὲν ἄλλα μετ' ἀνδράσι θαύματ' ἀέξει,
Φύει δὲ κρύσταλλον, ἰδ' ἠερόεσσαν ἴασπιν,
Ἐχθρὴν ἐμπούσῃσι καὶ ἄλλοις εἰδώλοισι.
Πάντα δέ τοι ἐρέω ὅσα* μιν περὶ ἔθνεα νέμονται,
Ἀρξάμενος πλευρῆς ζεφυρηΐδος ἐκ βορέαο.
Πρῶτοι μὲν Σκύθαι εἰσὶν ὅσοι Κρονίης ἁλὸς ἄγχι
Παρραλίην ναίουσιν ἀνὰ στόμα Κασπίδος ἅλμης.
Οὖνοι δ' ἑξείης, ἐπὶ δ' αὐτοῖς Κάσπιοι ἄνδρες·
Ἀλβανοί τ' ἐπὶ τοῖσιν ἀρήϊοι, οἵ θ' ὑπὲρ αἶαν
Τρηχεῖαν ναίουσι Καδούσιοι· ἄγχι δὲ Μάρδοι
Ὑρκανοί, Τάπυροί τ'· ἐπὶ δὲ σφίσιν ὁλκὸν ἑλίσσει
Μάρδος, Δρηκεβίων τε καὶ κρηναῖον πῶμα Βάκτρων.
Ἀμφοτέρων γὰρ μέσσος ἐς Ὑρκανίην ἅλα βάλλει.
Ἀλλ' ἤτοι Βάκτροι μὲν ἐπ' ἠπείροιο νέμονται
Χώρην λαυροτέρην, κνημοῖς ὑπὸ Παρνησοῖο,
Δρηκέβιοι δ' ἑτέρωθεν ἐφ' ὕδασι Κασπίοισι.
Τοῖς δὲ μετ' ἀντολίηνδε, πέρην κελάδοντος Ἀράξεω
Μασσαγέται ναίουσι, θοῶν ῥυτῆρες ὀϊστῶν·
Ἀνέρες οἷς μήτ' αὐτὸς ἰξὼν, μήθ' ὅς τις ἑταῖρος
Ἐμπελάσαι· μάλα γάρ τε κακόξεινοι περὶ ἄλλων.
Οὐ γάρ σφιν σίτοιο μετ' ἀνδράσιν ἐστὶν ἐδωδή,
Οὐδὲ μὲν οὐδ' οἶνος μεθυδήμιος, ἀλλ' ἄρ' ἵππων
Αἵματι μίσγοντες λευκὸν γάλα, δαῖτα τίθενται.
Τοῖς δ' ἔπι πρὸς βορέην Χοράσμιοι, οἷς ἔπι γαῖα
Σογδιάς, *ἧς διὰ μέσσον ἑλίσσεται ἱερὸς Ὦξος,
Ὅς τε λιπὼν Ἠμωδὸν ὄρος, Κασπίδα βάλλει·
Τὸν μετ' ἐπὶ προχοῇσιν Ἰαξάρτου νέμονται
Τόξα Σάκαι φορέοντες, ἀμείλικτοι, ὧν οὐκ ἄλλος ἐλέγξοι
Τοξευτής· οὐ γάρ σφι θέμις ἀλιώσια βάλλειν.
Καὶ Τόχαροι, *Φρουροί τε, καὶ ἔθνεα βάρβαρα Σηρῶν,
Οἵ τε βόας μὲν ἀναίνονται καὶ πίονα μῆλα,
Αἰόλα δὲ ξαίνοντες ἐρήμης* ἄνθεα γαίης,
Εἵματα τεύχουσι πολυδαίδαλα τιμήεντα,
Εἰδόμενα χροιῇ λειμωνίδος ἄνθεσι ποίης·
Κείνοις οὔ κεν ἔργον ἀραχνάων ἐρίσειεν.
Ἄλλοι δὲ Σκύθαι εἰσὶν ἀπειρέσιοι, οἵ τε νέμονται
Ἐσχατιάς· περὶ δέ σφι δυσχείμερος ἐκτετάνυσται
χθών,
Χειμερίοις ἀνέμοισι *κατακλιδὸν ἠδὲ χαλάζαις.
Τόσσοι μὲν πάντες περὶ Κάσπια κύματ' ἔασι.
Φράζεο δ' ἐκ Κόλχων καὶ Φάσιδος ἐς δύσιν ἤδη,
Εὐξείνου παρὰ χεῖλος ἐπιλλαδὸν ἔθνεα πόντου,
Ἄχρι Θρηϊκίου στόματος, τόθι Χαλκὶς ἄρουρα.
Βύζηρες πρώτιστα, καὶ ἀγχόθι φῦλα Βεχείρων,
Μάκρωνες, Φιλυρές τε, καὶ οἳ μόσσυνας ἔχουσι
Δουρατέους· ἐπὶ δ' ἄγχι πολύρρηνες Τιβαρηνοί.
Τοῖς δ' ἔπι καὶ Χάλυβες στυφελὴν καὶ ἀπηνέα γαῖαν
Ναίουσι, μογεροῦ δεδαηκότες ἔργα σιδήρου·
Οἵ ῥα βαρυγδούποισιν ἐπ' ἄκμοσιν ἑσταότες,
Οὔ ποτε παύονται καμάτου καὶ ὀϊζύος αἰνῆς.
Τοῖς δὲ μετ', Ἀσσυρίης προχοὴ χθονὸς ἐκτετάνυσται,
Ἔνθ' Ἀμαζονίδεσσιν ἀπ' οὔρεος Ἀρμενίοιο
Λευκὸν ὕδωρ* προΐησιν ἐνυάλιος Θερμώδων,
Ὅς ποτ' ἀλωομένην Ἀσωπίδα δέξατο Σινώπην,
Καί μιν ἀπεχθομένην στερεῇ κατενάσσατο χώρῃ,
Ζηνὸς ἐφημοσύνῃσιν· ἐπεὶ φιλότητος ἐραννῆς
Ἱμείρων, πάτρης ἀπενόσφισεν οὐκ ἐθέλουσαν·
Ἐκ τῆς καὶ πολίεθρον ἐπώνυμον ἄνδρες ἔχουσι.
Κείνου δ' αὖ ποταμοῖο* περὶ κρυμώδεας ὄχθας
Τέμνοις κρυστάλλοιο καθαρὸν λίθον, οἷά τε πάχνην
Χειμερίην, δοιὴν δὲ καὶ ὑδατόεσσαν ἴασπιν.
Ἶρις δ' ἑξείης καθαρὸν ῥόον εἰς ἅλα βάλλει·
Τῷ δ' ἐπιμορμύρουσι ῥοαὶ Ἅλυος ποταμοῖο,
Ἑλκόμεναι βορέηνδε, Καραμβίδος ἐγγύθεν ἄκρης,
Ἀρξάμεναι τὸ πρῶτον ἀπ' οὔρεος Ἀρμενίοιο.
Παφλαγόνες δ' ἐπὶ τοῖσιν ἐπ' αἰγιαλοῖσι νέμονται,
Καὶ *Μαριανδυνῶν ἱερὸν πέδον, ἔνθ' ἐνέπουσιν
Οὐδαίου Κρονίδαο μέγαν κύνα χαλκεόφωνον

Protractus, gurgitibus commiſcetur Oceani.
Quod certè multa quidē alia inter homines miracula produ-
Gignit autem cryſtallum, atque aerei coloris iaſpim, (cit,
Infeſtam Empuſis, & aliis ſpectris.
Omnes autē tibi referā quotquot ipſum gentes circū habitāt,
Orſus à latere occiduo à borea.
Primi quidem Scythæ ſunt, qui Saturnium prope mare
Maritimam oram incolunt ad oſtium Caſpij maris.
Uni autem deinceps: poſt ipſos autem Caſpij viri.
Albanique poſt hos Martij, quique ſuper terram
Aſperam habitant Cadoſij. prope autem Mardi,
Hyrcanique, Tapyrique. poſt autem ipſos tractum ſinuat
Mardus, Dercebiorumque & dulcem potus Bactrorum.
Amborum namque medius in Hyrcanum mare effunditur.
Sed nimirum Bactri quidem in continente poſſidēt incolūt
Regionem latiorem, ſub iugis Parnaſſi.
Dercebij autem altera ex parte ad undas Caſpias.
Hos verò poſt orientem verſus, trans reſonantem fremen-
tem *Araxem*
Maſſagetæ degunt, velocium emiſſores ſagittarum:
Viri quibus nec egomet, neque quiſpiam eſt ſodalis
Appropinquet: admodum namque inhoſpitaliores ſunt aliis.
Neque enim ipſis [illegible] frumenti eſt cibus,
Neque ſanè vinum indigenum populare *ſed equorum*
Sanguini miſcentes candidum lac, epulas apponunt.
Hos autem poſt ad boream, Choraſmij: poſt quos terra
Sogdiana, cuius per medium voluitur ſacer Oxus,
Qui linquens Emodum montem, in Caſpium mare *labitur.*
Quem poſt, ad fluenta Iaxartæ degunt
Arcus Sacæ geſtantes, quos nemo alius improbauerit
Sagittarius. non enim ipſis fas eſt incaſſum iaculari.
Et Tochari, Phrurique, & gentes barbaræ Serum,
Qui boues quidem aſpernantur, & pingues oues:
Varios autem depectentes deſertæ flores terræ,
Veſtes faciunt varij artificij pretioſas:
Similes colore pratenſis floribus herbæ.
Illis nequaquam opus aranearum certauerit.
Alij item Scythæ ſunt numeroſi, qui poſſident
Extremitates: circum verò ipſos tellus quam venti infeſtant,
eſt porrecta,
Hybernis ventis obiecta, atque grandinibus.
Tot quidem gentes circum Caſpias undas ſunt,
Obſerua autem, à Colchis & Phaſide ad occaſum iam,
Euxini iuxta labrū littus *turmatim* cateruatim *gētes Pōti,*
Uſque ad Thracium oſtium, ubi Chalcis tellus.
Byzeres ubi primum, ac prope illos *gentes Bechirum,*
Macrones, Philyréſque, & qui turres habent
Ligneas: hos verò iuxta, pecore abundantes Tibareni.
Poſt hos autem, etiam Chalybes duram & ſæuam terram
Habitant, laborioſi edocti fabricam ferri:
Qui quidem grauiſonas grauifremas *ad incudes ſtantes,*
Nunquam ceſſant à labore & ærumna graui.
His autem poſt, Aſſyriæ aggeſtio aggeratio *terræ extenta*
Ubi Amazonidibus è monte Armenio (eſt,
Albam limpidam *aquam immittit bellicoſus Thermodō,*
Qui quondam errabundam Aſopi filiam excepit Sinopen,
Atque ipſam mæſtam ſua collocauit in regione,
Iouis imperio. hic enim concubitus iucundi
Cupidus, à patria abduxit inuitam.
A qua etiam urbem cognominem homines habent.
Illius autem fluuij circa frigidas ripas
Secabis cryſtalli nitidum lapidem, veluti glaciem
Hybernam: niuemes verò & cæruleam iaſpim.
Iris autem deinceps limpidas aquas in mare mittit.
Poſt hunc verò murmurant fluenta Halyis fluuij,
Quæ trahūtur boreā verſus, Carābim prope promontoriū,
Exorta primum è monte Armenio.
Paphlagones autem poſt hos ad littora habitant,
Et Mariandynorum diuinum ſolum: ubi perhibent
Terreſtris Saturnij ingentem canem, æneam vocem habentē,

Manibus extractum magnanimi Herculis,
Tetrum è faucibus proieciſſe ſaluæ ſimilem ſucci: (creauit.
Quem quidē ſuccum recepit terra, & hominibus noxā pro-
Propè autem Bithyni pinguem terram incolunt,
Rhebas quò amabile immittit fluentum,
Rhebas, qui Ponti Euxini *iuxta oſtia incedit,*
Rhebas, cuius pulcherrima ſuper terram trahitur vnda.
Tot quidem ponti accolæ homines ſunt:
Illæ autem Scythiæ antè memoratæ gentes ſunto.
Nunc verò maritimæ Aſiæ tractum eloquar,
Qui quidem in auſtrum abit, ad Helleſpontum tendens,
Et ad longiſſimi auſtralem gurgitem Ægei,
Vſque ad ipſam Syriámque & Arabiam amabilem.
Chalcidenſes quidem primùm prope oſtium terram tenent,
Solum in tranſuerſum Byzantium ſpectantes.
Bebryces autem poſt hos, & montes Myſiæ terræ,
Quà amœnus Cius proijcit vndas,
Cuius olim iuxta fluenta Hylam rapuit nympha,
Strenuum famulum ingentis Herculis.
Inde in Helleſpontum procurrit immenſus flexus.
Minoris Phrygiæ: altera verò intus ſita eſt,
Latior quæ eſt, ad aquas Sangarij.
Verùm magna quidem ad ortum extenta eſt,
Equorum altrix, pinguiſque. ad occaſum autem cernes
Alteram, quæ ſita eſt ſubter diuinæ pedes radices *Idæ,*
Troiā ventoſam in loco edito *ſitam ſub lateribus habens,*
Troiam, inſignem vrbem veterum heroum,
Troiam, quam condiderunt Neptunus & Apollo,
Troiam, quam euerterunt Mineruáque & Iuno,
Ad Xanthum latè fluentem, & Idæum Simoentem.
Hanc autem poſt, Æolia expanſa ſunt ſedes terræ,
Ægei iuxta labrum littus *vltra magnum Helleſpontum.*
Hanc autem poſt habitant illuſtrium liberi Ionum,
Maritimi qui ſunt in terra quam per mediam
Mæandrus pinguibus delabitur in mare vorticibus,
Miletum inter & ſpatioſam Prienam:
Quibus ambabus magis borealem aſpicies
Maritimam Epheſum, magnam vrbem Dianæ,
Vbi deæ quondam ædem Amazonides ſtruxerunt,
In trunco ſtipite *vlmi, immenſum hominibus miraculum.*
Mæonia autem poſt has vrbes ortum verſus porrecta eſt,
Tmolo ſub ventoſo. vnde Pactolus means,
Aurum cum vorticibus trahens ſuſurrat.
Huius autem ad latera ſedens veris tempore
Olorum exaudires canoram vocem, qui in nemore
Hic & illic paſcuntur, creſcente in herba.
Multa namque prata in Aſia virent,
Præcipuè verò in campo Mæandrio: quò Cayſtri
Placidè ſtrepentis influit ſplendida aqua.
Ne mulieres quidem vituperabis, quæ in illo
Diuino ſolo, aureo per lumbos ilia *vinculo cinctæ*
Tripudiant, mirificum ſe flectentes circum orbem,
Quando Bacchi choreas celebrant:
Simul quoque virgines, recens ablactati velut hinnuli,
Saltant. quibus circumſtrepentes venti,
Elegantes agitant in pectoribus veſtes.
Atque hæc quidem Lydos apud homines curæ ſunt.
Ad mare autem vergentem Lycij terram incolunt,
Xanthi ad fluenta, pulcherrimi amnis:
Vbi alta præcipitia habentis viſuntur montes Tauri,
Ad Pamphylios etiā vſq; Cragū verò illū vulgò appellāt.
Illic etiam videre queas quod ſupra mare eſt maritimum *oppidum,*
Aſpendum, fluminis iuxta vndas Eurymedontis,
Vbi ſuum mactationibus Dionæam Venerem *placant.*
Aliæ autem deinceps Pamphylicæ ſunt vrbes,
Corycus, Pergáque, & ventoſa ventis expoſita *Phaſelis.*
Harum autem ad orientem mediam terram habitant
Periti in bellis Lycaones, cuius arcubus vtentes ſagittarij.
Hos verò poſt, Piſidarum pingue ſolum: vbi vrbes,

Χερσὶν ἀνελκόμενον μεγαλήτορος Ἡρακλῆος,
Δεινὸν ἀπὸ στομάτων βαλέειν παλάλεα χολήν·
Τὸν μὲν ἐδέξατο γαῖα, καὶ ἀνδράσι πῆμ' ἐφύτευσεν.
Ἄγχι δὲ Βιθυνοὶ λιπαρὴν χθόνα ναιετάουσι,
Ῥήβας ἔνθ' ἐρατεινὸν ἐπιπροΐησι ῥέεθρον,
Ῥήβας, ὃς Πόντοιο παρὰ στομάτεσσιν ὁδεύει,
Ῥήβας, οὗ κάλλιστον ἐπὶ χθονὶ σύρεται ὕδωρ.
Τόσσοι μὲν Πόντοιο περικτίται ἄνδρες ἔασι·
Κεῖνα δέ τοι Σκυθίης προλελεγμένα φῦλα πελέσθω.
Νῦν δ' αὖ παρραλίης Ἀσίης πόρον ἐξενέποιμι,
Ὅς ῥά τε πρὸς νότον εἶσιν ἐφ' Ἑλλήσποντον ἰθύνων,
Καί ποτι μηκίστου νότιον ῥόον Αἰγαίοιο,
Μέσφ' αὐτῆς Συρίης τε καὶ Ἀρραβίης ἐρατεινῆς.
Χαλκηδεῖς μὲν πρῶτα παρὰ στόμα γαῖαν ἔχουσιν,
Οὖδας ἐς ἀντιπέρην Βυζάντιον εἰσορόωντες.
Βέβρυκες δ' ἐπὶ τοῖσι, καὶ οὔρεα Μυσίδος αἴης·
Ἡχί τ' ἱμερόεντα Κίος προΐησι ῥέεθρα,
Τοῦ ποτ' ἐπὶ προχοῇσιν Ὕλαν* ἡρπάξατο νύμφη,
Ὀτρηρὸν θεράποντα πελωρίου Ἡρακλῆος.
Ἔνθεν ἐς Ἑλλήσποντον* ἐπιτρέχει ἄσπετος ἀγκών
Βαιοτέρης Φρυγίης· ἑτέρη δέ τοι ἔνδοθι κεῖται
Εὐρυτέρη* γεγαυῖα παρ' ὕδασι Σαγγαρίοιο.
Ἀλλ' ἤτοι μεγάλη μὲν ἐπ' ἀντολίην τετάνυσται,
Ἱππόβοτος, λιπαρή τε· πρὸς ἑσπερίην δ' αὖ ἴδοιο
Τὴν ἑτέρην, ἣ κεῖται ὑπὸ ζαθέης πόδας Ἴδης·
Ἴλιον ἠνεμόεσσαν ὑπὸ πλευρῇσιν ἔχουσα,
Ἴλιον, ἀγλαὸν ἄστυ παλαιγενέων ἡρώων,
Ἴλιον, ἣν ἐπόλισσε Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων,
Ἴλιον, ἣν διέπερσαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη,
Ξάνθῳ ἔπ' εὐρὺ ῥέοντι, καὶ Ἰδαίῳ Σιμόεντι.
Τὴν δὲ μετ', Αἰολίδες παραπέπτανται ἕδραι γαίης,
Αἰγαίου παρὰ χεῖλος, ὑπὲρ μέγαν Ἑλλήσποντον.
Τῇ δ' ἐπιναιετάουσιν ἀγαυῶν* παῖδες Ἰώνων,
Αἰγιαλοὶ γεγαῶτες ἐπὶ χθονός, ἧς διὰ μέσσης
Μαίανδρος λιπαρῇσι κατέρχεται εἰς ἅλα δίναις,
Μιλήτου τε μεσηγὺ καὶ εὐρυχόροιο Πριήνης.
Τάων ἀμφοτέρων γε βορειοτέρην ἐσίδοιο
Παρραλίην Ἔφεσον, μεγάλην πόλιν Ἰοχεαίρης,
Ἔνθα θεῇ ποτὲ* νηὸν Ἀμαζονίδες τετύχοντο,
Πρέμνῳ ἔνι πτελέης, περιώσιον ἀνδράσι θαῦμα.
Μῃονίη δ' ἐπὶ τῇσιν ἐπ' ἀντολίην τετάνυσται,
Τμώλῳ ὑπ' ἠνεμόεντι, πόθεν Πακτωλὸς ὁδεύων
Χρυσὸν ὁμοῦ δίνῃσιν ἐφελκόμενος κελαρύζει.
Τοῦ δ' ἂν ἐπὶ πλευρῇσι καθήμενος εἴαρος ὥρῃ,
Κύκνων εἰσαΐοις λιγυρὴν ὄπα, τοί τε καθ'* ὕδωρ
Ἔνθα καὶ ἔνθα νέμονται ἀεξομένης ἐπὶ ποίης.
Πολλοὶ γὰρ λειμῶνες* ἐν Ἀσίδι τηλεθόωσιν,
Ἔξοχα δ' ἀμπεδίον Μαιάνδριον, ἔνθα Καΰστρου
Ἥσυχα* καχλάζοντος ἐπιρρέει ἀγλαὸν ὕδωρ.
Οὐ μὰν οὐδὲ γυναῖκας ὀνόσσεαι, αἳ περὶ κεῖνο
Θεῖον ἔδος χρυσοῖο κατ' ἰξύος ἅμμα βαλοῦσαι
Ὀρχεῦνται, θηητὸν* ἑλισσόμεναι περὶ κύκλον,
Εὖτε Διωνύσοιο χοροστασίας τελέοιεν.
Σὺν καὶ* παρθενικαί, νεοθηλέες οἷά τε νεβροί,
Σκαίρουσιν· τῇσιν δὲ περισμαραγεῦντες ἀῆται
Ἱμερτοὺς δονέουσιν ἐπὶ* στήθεσσι χιτῶνας.
Ἀλλὰ τὰ μὲν Λυδοῖσι μετ' ἀνθρώποισι* μέλονται.
Πρὸς δ' ἅλα* κεκλιμένην Λύκιοι χθόνα ναιετάουσι,
Ξάνθου ἐπὶ προχοῇσιν ἐϋρρείτου ποταμοῖο·
Ἔνθα βαθυκρήμνοιο φαείνεται οὔρεα Ταύρου,
Παμφύλων καὶ μέχρι· Κράγον δέ ἑ φημίζουσι.
Κεῖθι δ' αὖ ἀθρήσειας ὑπεράλιον πτολίεθρον
Ἄσπενδον, ποταμοῖο παραὶ ῥόον Εὐρυμέδοντος,
Ἔνθα συοκτονίῃσι Διωναίην ἱλάονται.
Ἄλλαι δ' ἑξείης* Παμφυλίδες εἰσὶ πόληες,
Κώρυκος, Πέργη τε, καὶ ἠνεμόεσσα Φάσηλις.
Τῶν δὲ πρὸς ἀντολίην μεσάτην χθόνα ναιετάουσιν
Ἴδριες ἐν πολέμοισι Λυκάονες ἀγκυλότοξοι.
Τοῖς δ' ἔπι, Πισιδέων λιπαρὸν πέδον, ἔνθα πόληες,

Τερμησσὸς,

Τερμησσὸς, Λύρβη τε, καὶ ἣν ἐπολίσσατο λαὸς
Πείσης ποτ' Ἀμυκλαίων, μεγαλώνυμος ἐν χθονὶ Σέλγη.
Κεῖθεν δ' εἰς ἠῶ, σκολιὸν περιτέμνεται οἶμον,
Πολλὸν ἔσω βεβαυῖα, περίδρομος ἀμφιτρίτη,
Γείτων Εὐξείνοιο πολυκλύστοιο θαλάσσης.
Κεῖνος τοι Κιλίκων περὶ φῦλα τιταίνεται* κόλπος,
Μακρὸς ἐπ' ἀντολίην· Ἀσίης δ' ἰσθμὰ καλοῦσι.
Καὶ τῷ μὲν πλείων ποταμῶν ἐπιμίσγεται ὕδωρ
Τηλόθεν ἐρχομένων, Πυράμου τε καὶ Πινάροιο,
Κύδνου τε σκολιοῖο, μέσην διὰ Ταρσὸν ἰόντος·
Ταρσὸν ἐϋκτιμένην, ὅθι δή ποτε Πήγασος ἵππος
Ταρσὸν ἀφεὶς, χῶρον λίπεν οὔνομα, τῆμος ἀφ' ἵππου
Ἐς Διὸς ἱέμενος πέσεν ἥρως Βελλεροφόντης.
Κεῖθι δὲ καὶ πεδίον τὸ Ἀλήϊον, οὗ κατὰ νῶτα
Ἀνθρώπων ἀπάνευθεν ἀλώμενος ἐνδιάασκε.
Πολλαὶ δ' ἑξείης Κιλίκων *γεγάασι πόληες,
Λυρνησσὸς, Μαλλός τε, καὶ Ἀγχιάλεια, Σόλοι τε·
Αἱ μὲν ἐν ἠπείρῳ, αἱ δ' αὐτῆς ἄγχι θαλάσσης.
Τῆς δ' ἔπι, Κομμαγηνῶν ἕδος, *Συρίης τε πόληες
Θινὸς *ἐπὶ σκολιῆς *δεδμημέναι· ἀμφὶ γὰρ ὁλκὸς
*Ἐς δύσιν ἐστράπται πολὺς ἄχρι κολώνης
Οὔρεος ἀγχιάλοιο βαθυκρήμνου Κασίοιο.
Ῥηϊδίως δ' ἂν τοι λοιπὴν πλόον αὐδήσαιμι
Γαιάων Ἀσίης· ὁ δέ τοι λόγος ἐν φρεσὶν ἔστω,
Μηδ' ἀνέμοις φορέοιτο πονησάντων χάρις ἔργων.
Εἰ γάρ μοι σάφα τήνδε κατατράπεις κέλευθον,
Ἦτ' ἂν καὶ ἄλλοισιν ἐπισταμένως ἀγορεύοις
Καὶ ποταμοὺς, πολίων τε θέσιν, καὶ γαῖαν ἑκάστην.
Σχῆμα μὲν οὖν πισύρεσσιν ἐπὶ πλευρῇσι* τέτυκται,
Πεπταμένη δολιχῇσιν ἐπ' ἀντολίην πεδίῃσιν.
Οἶδα γὰρ ἐν πρώτοισιν ἐμεῦ εἰπόντος ἀκούσας
Πᾶσαν ἕως Ἰνδῶν Ἀσίην ὄρος ἄνδιχα τέμνειν.
Κεῖνό τοι ἐν πλευρῇσι βορειοτέρῃσι τελέσθω·
Νεῖλος δ' ἑσπερίοιο, τὸ δ' αὖ πρὸς ἠῶ·
Ἰνδικὸς Ὠκεανὸς νότιον δ', ἁλὸς* οἶδμα τ' Ἐρυθρῆς.
Φράζεο δ' ὡς ὑπὸ πέζαν ἐπ' αὐγὰς ἵξομαι ἤδη,
Ἀρξάμενος Συρίηθεν, ὅθεν λίπον· οὐδ' ἄν ἐμεῖο
Μῦθον ἅτε ψευσθέντος ἀνὴρ ἐπιμωμήσαιτο.
Ἀλλ' ἤτοι Συρίη μὲν ὑπεὶρ ἁλὸς *ἐγγύθεν ἕρπει
Ἐς νότον ἀντολίην τε, πολύπτολιν αἶαν ἔχουσα,
Ἣν Κοίλην ἐνέπουσιν ἐπώνυμον, οὕνεκ' ἄρ' αὐτὴν
Μέσσην καὶ χθαμαλὴν ἱερὴν* δύο πρῶνες ἔχουσιν,
Ἑσπερίου Κασίοιο, καὶ ἠώου Λιβάνοιο.
Καὶ τὴν μὲν πολλοί τε καὶ ὄλβιοι ἄνδρες ἔχουσιν,
Οὐχ ἅμα ναιετάοντες ὁμώνυμοι, ἀλλὰ διαμπάξ·
Οἱ μὲν ἐπ' ἠπείρου, τοὶ δὲ Σύροι καλέονται·
Οἱ δ' ἁλὸς ἐγγὺς ἐόντες, ἐπώνυμοι Φοίνικες,
Τῶν δ' ἀνδρῶν γενεῆς, οἳ Ἐρυθραῖοι γεγάασιν.
Οἱ πρῶτοι νήεσσιν ἐπειρήσαντο θαλάσσης,
Πρῶτοι δ' ἐμπορίης *ἁλιδινέος ἐμνήσαντο,
Καὶ βαθὺν οὐρανίων ἄστρων *πόρον ἐφράσσαντο.
Οἵ τ' Ἰόπην, καὶ Γάζαν, Ἐλαΐδα τ' ἐνναίουσι,
Καὶ Τύρον ὠγυγίην, Βηρυτοῦ τ' αἶαν ἐραννὴν,
Βύβλον τ' εἰνάλιον, καὶ Σιδόνα* ἀνθεμόεσσαν,
Ναιομένην χαρίεντος ἐφ' ὕδασι Βωστρηνοῖο·
Καὶ Τρίπολιν λιπαρὴν, Ὀρθωσίδα τε, Μάραθόν τε,
Λαοδίκην θ' ἣ κεῖται ἐπ' ἠϊόνεσσι θαλάσσης,
Καὶ *Ποσιδήϊα ἔργα, καὶ ἱερὰ τέμπεα Δάφνης,
Ἠδ' ἄρ' Ἀντιόχοιο ἐπώνυμος Ἀντιόχεια.
Αὐτὰρ ἐνὶ μέσσῃσιν Ἀπαμείης πτολίεθρον.
Τῆς δὲ πρὸς ἀντολίην κατανίσεται ὑγρὸς Ὀρόντης
Ἄσπετος, Ἀντιόχοιο μέσην διὰ γαῖαν ὁρίζων.
Πᾶσα δέ τοι λιπαρή τε καὶ εὔβοτος ἔπλετο χώρη
Μῆλά τ' ἐϋφέρβεσθαι, καὶ *δένδρεσι καρπὸν ἀέξειν.

Termeſſus, Lyrbáque, & quam condidit populus
Olim aliquando Amyclæorum, Spartanorum quæ eſt magni nominis in terra Selga.
Inde autem in orientem, obliquum circumſecat tramitem
Multum introgreſſum circumfluum mare
Vicinum Euxino vndoſo æquori.
Ille ſanè Cilicum trahitur circum gentes ſinus γρ. πίπνει
Longus in orientem: Aſiæ verò anguſtias fauces vocant.
Atque in hunc quidem multorum fluminum commiſcetur vnda,
Procul venientium, Pyramique & Pinari,
Cydnique flexuoſi ſinuoſi mediam per Tarſum euntis,
Tarſum benè ſtructam, vbi quondam Pegaſus equus
Vngula amiſſa, loco reliquit nomen, quando ex equo
Ad Iouis domicilium proficiſcens decidit heros Bellerophon
Illic etiamnum campus Aleius, cuius in dorſo in planitie
Ab hominibus ſeorſum oberrans verſabatur.
Multæ autem deinceps Cilicum ſunt vrbes, γρ. βεβάασι
Lyrneſſus, Malliſque, atque Anchialia, Solique:
Aliæ quidem in continente, aliæ verò ipſum prope mare.
Poſt has autem, Commagenum ſolum, Syriæque oppida, γρ. Συρίας. γρ. ἐπισκολιῆς δεδμημένα
Littore in inflexo longè protracta: circum namque tractus
In occaſum conuerſus eſt cani maris, vſque ad iugum
Montis maritimi, alta habentis præcipitia Caſii.
Facilè autem tibi reliquum curſum reliquam peragrationem *eloquar*
Terrarum Aſiæ verùm hæc tibi verba in mente hæreant:
Neque à ventis feratur elaboratorum gratia operum.
Etenim ſi mihi planè hanc perceperis viam vix deſcriptionem
Profectò etiam aliis peritè memorare poſſis
Et fluuios, & vrbium ſitum, & regionem vnamquanque.
Figura igitur quatuor in lateribus eſto, γρ. πλευρῇσι
Expanſa ſpatioſis in ortum campis.
Scis enim te inter prima dicentem me audiſſe.
Totam vſque ad Indos Aſiam montem bifariam ſcindere.
Ille mons tibi inter latera magis aquilonaris fiat:
Nilus autem occidentale latus ſit: at orientale,
Indicus Oceanus: auſtrale verò, maris vnda rubri. γρ. οἶδμα τ' ἐρυθρῆς
Obſerua autem quomodo ſub vltimam oram illius quadrilateri *in orientem perueniam iam,*
Orſus à Syria, vnde reliqui digreſſus ſum *neque me*
Sermo tanquam ſit confictus, quiſquam poſſit reprehendere.
Sed nimirum Syria quidem ſuper mare propè ſerpit γρ. ἐγγύθι
Ad auſtrum, orientémque, vrbibus abundantem terram:
Quam Cauam perhibent cognomine, quandoquidem ipſam
Mediam ac depreſſam humilem montium duo cacumina cingunt, γρ. ἱερὴν
Occidentalis Caſſij, & orientalis Libani.
Et hanc quidem multique & diuites homines tenent,
Non ſimul habitantes cognomines, ſed ſeorſum:
Alij quidem ſuper in continente, qui ſanè Syrij vocantur:
Alij autem, prope mare ſunt cognomento Phœnices,
Eorum hominum ex genere ſtirpe *qui Erythræi* rubri maris accolæ *fuerunt.*
Qui primi nauibus periculum fecerunt maris,
Primi item mercaturam marinam excogitarunt, γρ. ἁλιζώνοιο
Atque profundam cœleſtium ſiderum viam deprehenderunt obſeruarunt,
Qui Iopen, & Gazam, Elaidémque incolunt,
Et Tyrum vetuſtam, Berytique terram amœnam,
Byblúmque maritimam, & Sidonem floridam, γρ. Σιδόνα
Habitatam venuſti ad fluenta Boſtrem.
Et Tripolim pinguem, Orthoſidáque, Marathúmque,
Laodicémque, quæ ſita eſt ad littora maris,
Et Neptunia opera, & ſacra tempe Daphnes, γρ. Ποσιδήϊα
Vbi quidem Antiochi de nomine dicta Antiochia.
Cæterùm in mediis mediterraneis vrbibus *Apameæ oppidum.*
Huius autem ad ortum delabitur liquidus Orontes
Immenſus, Antiochi mediam regionem dirimens.
Porrò tota pinguiſque & paſcua eſt regio,
Oues ad paſcendas, & ad augendum arboribus fructum. γρ. δένδρεσι

Hunc autem videbis vltra, magis auſtralem viam pergens,
Arabici ſinus rectum meatum, curſum *qui inter*
Voluitur Syriamque & Arabiam amœnam,
Paulum ad orientem conuerſus, vſque ad Selanos.
Inde verò diuitum Arabum adiacet terra,
Multum aſcendens, duplici circundata mari,
Perſicoq́; Arabicoq́; vētū. a. ſortitū eſt adeptum eſt *vtrūq́;*
Arabicum, Zephyrum: Perſicum verò, euri vias.
Latus autem illi auſtralis conuerſus ad orientem,
Alluitur rubris fluctibus Oceani.
Etiam huius tibi ſitus eloquar. eximiè enim ipſum
Inter omnes alios valde opulenti & inſignes populi colunt.
Aliud quinetiam miraculum valde magnum obtigit illi:
Semper fragrans aromatis ſuauiter ſubolet.
Vel thus, vel myrrham, vel bene odoratum calamum,
Aut etiam diuinum matureſcens thus,
Vel caſiam. reuera enim vt terra ſoluit illa
Iupiter ipſum Dionyſum Bacchum *bene ſuto à femore:*
Proinde nato odorata naſcebantur omnia.
Oues quinetiam tunc denſis onerabantur velleribus
In paſcuis, ſubitis item delabebantur aquis lacus.
Volucres inſuper aliunde non habitatis ab inſulis
Venerūt, folia ferētes nō vitiatorū ſyncerorū cinamomorū
At verò ille hinuli pellem in humeros extendit,
Et hedera iucunda pulchras ornauit comas.
Ebrius autem vino implexos quaſſauit thyrſos,
Blandè ridēs, & magnas hominibus illis diuitias ſuperfudit
Quare ad hunc vſque diem thure gloriantur arua,
Montes autem auro, flumina item alia ex parte odora-
mentis aromatibus.
Ipſi autem incolæ valde pinguem opulentum *populum ha-*
Aureis veſtibus gloriantes mollibus. (bent.
Verumenimuero primi quidem vltra decliuitatem Libani
Diuites habitant cognomento Nabatæi.
Propè autem Chablaſiique & Agrei quos iuxta tellus
Chatramitica incolitur, e regione Perſicæ terræ.
Cæterùm rubri latus habitant maris
Minnæique Sabæq́; & vicini Cletabeni.
Tot quidem Arabiam ingentes gentes tenent.
Alia verò inſuper & plurima: circūquaq; enim eſt maxima.
Huius autem ad vlteriorem regionem, ſub flatu Zephyri,
Sterile monticolarum apparet ſolum Eremborum,
Qui vitam domicilia ad vitam transfigendam *in petris*
ſuffoſſis in terram depreſſis *poſuerunt,*
Nudi & poſſeſſionibus carentes. quinetiam ipſis
Sudore æſtu nigrum redditur aridum corpus:
Temerè verò more ferarum oberrantes moleſtias habent.
Non ſicut delicatè viuētiū Arabū genus. Nō. n. in felicitate
Æquam forte partem *omnibus hominibus attribuit deus.*
At vltra Libanum, ad ortum ſolis,
Alterius Syriæ longa producitur terra,
Quæ protrahitur etiā vſque ad Sinopem quæ mari alluitur.
Atque huius media quidem in continente vaſta
Cappadoces habitant, periti equitationis artis equeſtris
Aſſyrij verò mare iuxta, ad oſtium Thermodontis.
Huius autem ad orientem, montibus ab excelſis,
Cernitur immenſi fluuij fluxus Euphratæ,
Qui ſanè primum quidem è monte Armenio (contorquēs
Longus in auſtrū progreditur: rurſum verò anfractus flexus
Contra ſolem, mediam Babylonem præterlapſus,
Perſici in maris fluctum rapidam euomit ſpumam,
Extremis fluentis Teredonem iuxtà means.
Hunc autem poſt, in orientem, fluuiorum celerrimus omniū
Tigris pulchrifluus fertur, fluentum æquabile agens,
Tantum procul ab Euphrate *labens, quantum viæ ſeptem*
Robuſtus & celer conficere poteſt viator. (diebus incedens
Eſt autem quædam in medio circumflua vndis palus, (eris,
Nomine Thonitis, cuius trahitur in intima penetralia *Ti-*
Seſe condens ſubter. rurſum verò denuo emergens, (illo
Velociorē proijcit infra in inferiores regiones *vndā non*

γρ. Ἀῤῥαβικοῦ κόλπου τετραμμένος. γρ. Ἀῤῥαβίης πέρι. γρ. Ταρίων. γρ. σμύρνης ἠδ' ὅσσ' ἄλλα. γρ. γεινομένῳ κνώδαλα φύοντο. γρ. ἀκηρασίων. γρ. νεβρίδα κατωμαδίην. γρ. ἀκροχάλιξ. γρ. καὶ Χαβλάσιοι. γρ. Χαλδαῖοι. γρ. κατωρυχέεσσιν. γρ. μέχρις ἁλικλύστοιο. γρ. ἀπ' Εὐφρήταο. γρ. ἐϋρρείτης.

Τῆς δ' αὖ ἴδοις προτέρω νοτιώτερον εἶμον ὁδεύων,
Ἀῤῥαβικοῦ κόλποιο μυχὸν πέρι, ὅστε μεσηγὺ
Εἱλεῖται Συρίης τε καὶ Ἀῤῥαβίης ἐρατεινῆς,
Τυτθὸν ἐπ' ἀντολίην τετραμμένος, * ἄχρι Σελαιῶν.
Κεῖθεν δ' ἐκ βίστων Ἀράβων παραχεύεται αἶα,
Πολλὴν ἀμφιχυθεῖσα, διξῇ ζωσθεῖσα θαλάσσῃ,
Περσίδι τ' Ἀῤῥαβίῃ τ'· ἀνέμων δέ τοι ἄλλα χ' ἑκάστῃ
Ἀῤῥαβίην Ζέφυρος, Περσὶς δ' Εὔροισι κελεύθοις.
Πέζα δ' οἱ νοτίη τετραμμένη ἀντολίηνδε,
Κλύζετ' ἐρυθραίοις ὑπὸ κύμασιν Ὠκεανοῖο.
Καὶ τῆς τοι θέσιν μυθήσομαι· ἔξοχα γάρ μιν
Πασάων πολύολβα καὶ ἀγλαὰ φῦλα νέμονται.
Ἄλλο δέ τοι καὶ θαῦμα μέγ' ἔξοχον ἄλλα χ' ἐκείνῃ·
Αἰεὶ κηώεσσα θύοις ὑπὸ λαρὸν ὄδωδεν
Ἢ θύου, ἢ * σμύρνης, ἢ εὐόδμου καλάμοιο,
Ἢ καὶ θεσπεσίοιο πεπαινομένου λιβάνοιο,
Ἢ κασίης. ἐπεὶ γὰρ ἀνὰ χθόνα λύσατο κείνην
Ζεὺς αὐτὸν Διόνυσον ἐῤῥαφέος παρὰ μηροῦ·
Τῷ καὶ * γεινομένῳ κνώδεα φύετο πάντα.
Μῆλα δὲ καὶ τῆμος λασίοις ἐβαρύνετο μαλλοῖς
Ἐν νομῷ, αὐτομάτοις δὲ κατέβρεον ὕδασι λίμναι.
Ὄρνιθες δ' ἑτέρωθεν ἀοικήτων ἀπὸ νήσων
Ἦλθον φύλλα * φέροντες ἀκηρασίων κινναμώμων.
Αὐτὰρ ὁ * μὲν νεβρίδα κατωμαδίην ἐτάνυσσε,
Κισσῷ δ' ἱμερόεντι καλὰς ἐστέψεν ἐθείρας,
Ἀκροχάλιξ δ' οἴνῳ πλεκτοὺς ἀνεσείσατο θύρσους,
Μειδιόων, καὶ πολλὸν ἐπ' ἀνδράσιν ὄλβον ἔχευε.
Τοὔνεκεν εἰσέτι νῦν λιβάνῳ κομόωσιν ἄρουραι,
Οὔρεα δὲ χρυσῷ, ποταμοὶ δ' ἑτέρωθι θυώ-
δαις.
Αὐτοὶ δ' ἐνναέται μάλα πίονα δῆμον ἔχουσι,
Χρυσείοις πέπλοισιν ἀγαλλόμενοι μαλακοῖσιν.
Ἀλλ' ἤτοι πρῶτοι μὲν ὑπὲρ κλιτὺν Λιβάνοιο
Ἀφνειοὶ ναίουσιν ἐπώνυμοι Ναβαταῖοι·
Ἄγχι δὲ * Χαβλάσιοί τε καὶ Ἀγρέες, οἷς ἐπὶ γαῖα
Χατραμὶς ἐνναίει, κατεναντία Περσίδος αἴης.
Αὐτὰρ Ἐρυθραίης πλευρὰς ναίουσι θαλάσσης
Μιναῖοί τε, Σάβαι τε, καὶ ἀγχίγυοι Κλεταβηνοί.
Τόσσα μὲν Ἀῤῥαβίην περιώσια φῦλα νέμονται·
Ἄλλα δέ τοι καὶ πλεῖστα· περιπρὸ γάρ ἐστι μεγίστη.
Τῆς δὲ πρὸς ἀντιπέραιαν, ὑπαὶ ῥιπῇ Ζεφύροιο,
Αὐχμηρὸν ὀρεσκώων παραφαίνεται οὖδας Ἐρεμβῶν,
Οἳ βίον ἐν πέτρῃσι * κατωρυχέεσσιν ἔθεντο
Γυμνοί, καὶ κτεάνων ἐπιδευέες· ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν
Ἰδεῖ θαλπομένοισι μελαίνεται αὐαλέος χρώς.
Αὔτως δ' οἷά τε θῆρες ἀλώμενοι, ἄλγε' ἔχουσιν.
Οὐχ ὡς ἀβροβίων Ἀράβων γένος· οὐ γὰρ ἐν ὄλβῳ
Ἶσαν μοῖραν ἅπασιν ἐπ' ἀνδράσι θήκατο δαίμων.
Αὐτὰρ ὑπὲρ Λιβάνοιο πρὸς αὐγὰς ἠελίοιο,
Τῆς ἑτέρης Συρίης δολιχὴ μηκύνεται αἶα,
Ἑλκομένη καὶ * μέχρις ἁλικλύστοιο Σινώπης.
Τῆς δ' ἤτοι μέσσης μὲν ἐπ' ἠπείροιο βαθείης
Καππαδόκαι ναίουσι δαήμονες ἱπποσυνάων·
Ἀσσύριοι δ' ἁλὸς ἄγχι παρὰ στόμα Θερμώδοντος·
Τῆς δὲ πρὸς ἀντολίην ὀρέων ἀπὸ παιπαλοέντων
Φαίνετ' ἀπειρεσίοιο ποταμοῦ ῥόος Εὐφρήταο,
Ὃς δή τοι πρῶτον μὲν ἀπ' οὔρεος Ἀρμενίοιο
Μακρὸς ἐπὶ νότον εἶσι· πάλιν δ' ἀγκῶνας ἑλίξας,
Ἄντην ἠελίοιο μέσην Βαβυλῶνα περήσας,
Περσίδος εἰς ἁλὸς οἶδμα θοὴν ἀπερεύγεται ἄχνην,
Ὑστατίῃς προχοῇσι Τερηδόνος ἐγγὺς ὁδεύων.
Τὸν δὲ μετ' εἰς αὐγὰς ποταμῶν ὤκιστος ἁπάντων
Τίγρις ἐϋῤῥείτης * φέρεται, ῥόον ἶσον ἐλαύνων·
Τόσσον ἄνδιχα * ἰὼν ὅσον ἕβδομον ἦμαρ ὁδεύσας
Ἰθύμος καὶ κραιπνὸς ἀνὴρ ἀνύσειεν ὁδίτης.
Ἔστι δέ τις κατὰ μέσσα περίῤῥοος ὕδασι λίμνη
Οὔνομα Θωνῖτις, ἧς ἕλκεται ἐς μυχὰ Τίγρις,
Δυόμενος πολλὸν ἔνερθε· πάλιν δ' ἐξ αὐτῆς ἀναχθεὶς
Ὀξύτερον προΐησι κάτω ῥόον ἢ ἀπ' ἐκείνου

Ἐν πάσῃ

Ἐν πάντεσσι ποταμοῖσι θοώτερον ἄλλον ἴδοιο.
Ὅσσην δ' Εὐφρήτης καὶ Τίγρηος ἔνδοθι γαῖαν,
Τὴν δὲ περικτίονες μέσσην ποταμῶν ἐνέπουσιν·
Οὐ μέν τοι κείνης γε νομεὺς* ὀνόσαιτο βοώτης,
Οὐδ' ὅστις σύνεγγυς κερώνυχα Πᾶνα γεραίρων,
Μήλοις ἀγραύλοισιν ἐφέσπεται· οὐδὲ μὲν ὕλην
Παντοίην φυτοεργὸς ἀνὴρ ἀθερίσσατο καρπῶν.
Τοίη ἐπὶ κείνης ἄρουρα πέλει, ἐν μὲν ἀέξειν
Ποίην, ἐν δὲ νομοὺς ἀνθήεντας, ἐν δὲ καὶ ἀνδρῶν
Φῦλον κάλλιστόν τε καὶ ἀθανάτοισιν ὁμοῖον.
Τῆς μὲν πρὸς βορέην λιπαρὴν χθόνα ναιετάουσιν
Ἀνέρες Ἀρμένιοί τε, καὶ ἀγχέμαχοι Ματιηνοί,
Οὔρεσι κεκλιμένοι ποταμοῦ πέρι περ Εὐφρήταο,
Πίονες, ἀφνειοί τε, καὶ Ἄρεος εὖ δεδαῶτες.
Πρὸς δὲ νότον Βαβυλὼν ἱερὰ πόλις, ἥν ῥά τε πᾶσαν
Τείχεσιν ἀρρήκτοισι Σεμίραμις ἐστεφάνωσεν.
Αὐτὰρ ἐπ' ἀκροπόλει μέγαν δόμον εἵσατο Βήλῳ,
Χρυσῷ τ' ἠδ' ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ ἀσκήσασα.
Καὶ τῆς μὲν πεδίον ἀθέσφατον, ἔνθα τε πολλοὶ
Ἀγρόκομοι φοίνικες ἐπηρεφέες πεφύασι.
Ναὶ μὴν καὶ χρυσοῖο φέρει χαριέστερον ἄλλο,
Ὑγρῆς βηρύλλοιο γλαυκὸν λίθον, ἢ περὶ χῶρον
Φύεται ἐν προβολῇσιν ὀφιήτιδος ἔνδοθι πέτρης.
Αὐτὰρ ὑπὲρ Βαβυλῶνος ἐπὶ πνοιὴν βορέαο
Κίσσιοι, Μεσσαβάται τε, Χαλωνῖταί τε νέμονται.
Ἀλλ' ὅτ' ἂν Ἀρμενίων ὀρέων προπάροιθεν ὁδεύσῃς
Εἰς αὐγάς, τότ' ἔπειτα τὰ Μηδικὰ τέμπεα δήεις.
Τῶν ἤτοι πρὸς βορέην τεθαλυῖαν γαῖαν ἔχουσι
Γηλοί τε, Μάρδοι τε, καὶ ἀνέρες Ἀτροπατηνοί·
Πρὸς δὲ νότον ναίουσιν ἀγαυῶν ἔθνεα Μήδων,
Κείνης τοι γενεῆς ἐρικυδέος ἐκγεγαῶτες
Αἰήταο θυγατρὸς ἀμύμονος ἡρωΐνης.
Εὖτε γὰρ Ἀκταίοιο παραὶ ῥόον Ἰλισσοῖο
Φάρμακ' ἐμήσατο λυγρὰ γόνῳ Πανδιονίδαο,
Αἰδοῖ μὲν χῶρον κεῖνον λίπεν, ἐς δὲ βαθεῖαν
Πλαζομένη κατὰ φῶτας ὁμώνυμον ἵκετο γαῖαν,
Οὐ μὲν ἑκὰς Κόλχων· Κόλχων γε μὲν οὐκ ἐπέβαινεν
Οὐ γὰρ ἔην· μάλα γὰρ ἑοῦ δειδίσκετο πατρός.
Τοὔνεκεν εἰσέτι νῦν πολυφάρμακοι ἄνδρες ἔασι
Χώρην ναιετάοντες ἀπείρονα· οἱ μὲν ἐπ' αὐτὰς
Πέτρας, αἳ φύουσιν ἀειδέα ναρκισσῖτιν,
Οἱ δ' ἑκὰς ἐν λασίοισι νενασμένοι εἱαμενῇσι,
Πώεα καλὰ νέμοντες ἅδην βεβριθότα* μαλλοῖς·
Τόσσοι τ' ἀντολίην τετραμμένοι ἄχρι πυλάων
Κασπιάδων, αἵτ' εἰσὶ βαθυρρηχῖνας ὑπὸ πέτρας,
Κληῗδες γαίης Ἀσιήτιδος· ἣ δὲ κέλευθος
Ἐκτέταται ἐς βορέην τε καὶ ἐς νότον ἐρχομένοισιν,
Ἡ μὲν ἐς Ὑρκανίους, ἡ δ' οὔρεα Περσίδος αἴης.
Ἀλλ' ἤτοι πυλέων μὲν ὑπαὶ πόδα Κασπιάων
Πάρθοι ναιετάουσιν ἀρήϊοι, ἀγκυλότοξοι,
Παντοίου πολέμοιο δαήμονες. οὐ γὰρ ἀρότρῳ
Αὔλακ' ἐπιθύνουσι, διαγλύζοντες ἀρούρας,
Οὐδὲ μὲν ἐν νήεσσιν ἅλα τμήγουσιν ἐρετμοῖς,
Οὐδὲ νομῷ φέρβουσι βοῶν γένος· ἐκ δὲ γενέθλης
Νηπίαχοι τόξοισι καὶ ἱππασίῃσι μέλονται·
Αἰεὶ δ' ἠχήεσσαν ἀνὰ χθόνα δοῦπος ἀκόντων,
Ἠ βελέων· πάντῃ δέ τ' ἀελλοπόδων δρόμος ἵππων
Θυνόντων. οὐ γάρ σφι θέμις δόρποιο πάσασθαι,
Πρὶν πολέμου μόχθοισι κάρην ἱδρῶτι παλῦναι.
Φέρβονται δ' ἄγρῃσι δορυκτήτοιο βιότοιο.
Ἀλλ' ἔμπης κατὰ δῆριν ἀμαιμακέτους περ ἐόντας
Αὐσονίου βασιλῆος ἐπεπρήϋνεν ἀκωκή.
Εἰ δέ σε καὶ Πέρσας ἰδέειν γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ,
Εὐφραδέως ἄν σοι καὶ τῶν γένος αὐδήσαιμι,
Καὶ ῥόον ἀενάων ποταμῶν, ὀρέων τε κελεύθους.
Μοῦνοι γάρ τ' Ἀσίης βασιλεύτατον ἔθνος ἔχουσι,
Μοῦνοι δ' ἄσπετον ὄλβον ἐνὶ μεγάροισιν ἔθεντο,

Inter omnes fluuios velociorem alium conſpexeris,
Quæcunq; verò Euphrate & Tigrim intra intus tellus eſt,
Eam accolæ mediam amnium perhibent.
Non certè illius paſcua vituperabit bubulcus,
Vel quicunque prope cornuam habentem vnguiam vel acu- ticornem *Panem celebrans* [illegible]
Oues in agro ſtabulantes ſequitur: neque ſanè ſyluam
Omnigenam fructuum vituperauit is qui operam ponit circa
Talis enim illic aratio cultura ad producendum (*plantas.*
Herbam, & paſcua florida, atque etiam hominum
Stirpem, pulcherrimamque & immortalibus ſimilem.
Huius quidem ad boream pingue ſolum habitant
Homines Armeniique, & cominus habitantes Matiani,
In montibus ſiti, fluuium ante Euphratem,
Pingues, opulentique, & Martis bene gnari.
Auſtrum autē verſus Babylon ſacra vrbs quā quidē totam
Mœnibus infractis Semiramis coronauit circumdedit
Cæterùm in arce vrbis ingentem domum condidit Belo,
Auróque & ebore atque argento exornans.
Atque huius quidem planities ingens ibi que multæ
In ſummo comantes palmæ fornicatæ, quæ ramos in for- mic*æ* modum propendentes habent *naſcuntur.*
Iam verò & auro fert plus gratiæ habens aliud,
Humidæ beryli glaucum lapidem, atque in loco illo
Naſcitur apud effluuia torrentium ophiten intra lapidē.
Cæterū ſupra Babylonem, ad flatum boreæ,
Ciſſi, Meſſabatæ, Chalonitæq; habitant.
Verùm quum Armenios montes vltra perrexeris
In orientem, tunc deinde Medica tempe inuenies.
Quorum quidem ad boream valde florentem terram tenent
Geli, Mardi, & homines Atropateni.
Ad auſtrum autem habitant illuſtrium gentes Medorum,
Ex illa ſcilicet ſtirpe illuſtri prognati,
Aetæ filiæ, inculpatæ heroines.
Quum enim Actæi Attici *iuxta fluentum Iliſſi*
Venena molita eſſet exitioſa filio Pandionidæ Pandionis
Pudore quidem locum illum reliquit: atque in vaſtam
Oberrans per homines cognominem venit terram,
Non quidem longè à Colchis: Colchorum tamen terrā adire
Haud ei licebat: nam enim ſui pertimeſcebat patris.
Quamobrem in hunc vſque diem venefici homines ſunt,
Regionem incolentes immenſam, alij quidem ad ipſas
Cautes quæ gignunt obſcurum narciſſiten,
Alij verò procul in conſitis graminei*s ſiti pratis,*
Greges pulchros paſcentes, valde oneratos velleribus,
Tantum in orientem verſi, vſque ad portas
Caſpias, quæ ſunt profundis ſub rupibus,
Clauſtra terræ Aſianæ: quæ via
Extenſa eſt & in boream, & in auſtrum euntibus,
Illa quidem ad Hyrcanos, hæc verò ad mōtes Perſicæ terræ.
At verò portarum quidem ſub pede prō Caſpiarum
Parthi degunt Martij, curuis arcubus vtentes,
Omnigenis belli periti. nec enim aratro
Sulcum dirigunt, findentes arua,
Neque in nauibus mare ſecant remis,
Nec item pabulo paſcunt boum genus: ſed à natiuitate
Pueri arcubus & equitationibus dediti ſunt.
Semper autem ſtreperam per terram ſtridor iaculorum
Aut telorum: paſſim etiam alipedum curſus equorum
Ruentium. non enim ipſis fas eſt cibum ſumere,
Quàm priùs ex belli laboribus caput ſudore perfuderint.
Viuunt autem prædis haſta partis alimenti.
Veruntamen prælio indomitos inſuperabilés *quamuis eſſent*
Auſonij regis manſuefecit cuſpis haſta
Sin autem te quoque Perſas noſcendi dulce deſideriū capit,
Perſpicuè tibi etiam eorum gentem eloquar.
Atque curſum perennium fluuiorum, montiúmque vias.
Soli enim Aſiæ florentiſſimam potentiſſimam *regno gen-* tem *habent,*
Soli item grandes diuitias in domibus repoſuerunt.

γρ. ἀοίδιμον ἀεὶ ... βοώτης.
γρ. Γηλοί τε, καὶ Μάρδοι, καὶ ἀνέρες ... [illegible]
γρ. [illegible]
γρ. μακρὰς
γρ. Ἐκτέταται ἐς βορέην [illegible]

Quando Mæoniam & Sardis depopulati ſunt.
Aurea ſanè illorum quidem in corpore arma hominum,
Aurea etiam equis in oribus fræna,
γρ. Χρύσειαι. *Auro item circa pedes ornant calceamenta.*
γρ. χαλινοί. *Tāta.n. ipſis diuitiæ ſūt immēſa. Cæterū tibi ſit* ppoſita ſit
Perſis tota magnis circundata montibus terra,
γρ. Καυκασίων. *Caſpiis portis magis auſtralem viam habens,*
Porrecta etiam vſque ad cognomine mare.
Trifariā autē ipſam habitat ſeparatim hi quidē ſub Arctis,
Sagittariorum vmbroſis adiacentes montibus Medorum:
Illi verò, mediterranei: reliqui in auſtrum, vſque ad mare.
Primò Saba, poſt hos Paſargadæ: propè verò Taoci,
Aliiq; qui habitant in diuerſis partibus Perſicam terram.
Atque hanc quidem multi amnes vndique pinguefaciunt,
γρ. ἑλισσόμενοι. *Huc atque illuc flexuoſis alli fluentis:*
Seorſum quidem Corus eſt vaſtus, ſeorſum verò Choaſpis,
Trahens Indicam vndam, præterfluens terram Suſorum.
Huius autem in lateribus cernas pulchrū aſpectu Achaten
Iacentem quaſi cylindrum ſuper terram: quem quidē è rupe
Hyberni fluminis torrentis *abſtrahunt* detrahunt deorſum trahunt *alues.*
Semper item placido læti exhilarati *à vento*
Fructus virent addenſati alii aliis.
Obſerua autē orientem verſus reliquum iter Aſiaticæ terræ.
Propè enim ora finitur continentis.
Nempe ad vndam Perſici Oceani
Carmani habitant ſub ſole oriente,
A Perſide haud procul bifariam diuiſim *terrā tenentes,*
Alii quidem, maritimi: alii verò intus mediterranei.
Horum autem ad orientem Gedroſorum trahitur tellus,
Vicina Oceano vaſto, quibus ad ortum,
Indum ad fluuium, auſtrales Scythæ habitant,
Qui quidem rubrum contra currit mare,
Impetuoſiſſimam rapidiſſimam *vndam celerem ad auſtrum rectà propellens,*
Ortus primùm à Caucaſo ventoſo excelſo
Duo autem illi ora ſunt: in mediam verò incurrit inſulam,
Inſulam, quam vocant incolæ Patalenam:
Ille ſanè multorum dirimit gentes hominum,
Nempe cadentis ad inclinationem ſolis,
Oritaſque, Arbiaſque, & habētes lineas veſtes Arachotas,
γρ. Ἀρβιάς. *Satraidaſq; quoſcūq; etiā ad cliuū* declinationē *Parpaniſi*
γρ. Παρπανισοῖο. *Communiter ſimul vniuerſos cognomento Arianos,*
Haud terram incolentes amabilem, verùm ſubtus tenui
Arena oppletam, atque ſpineis hiſpidam hirtam
Attamen victus ſufficientes idoneæ *ſunt viæ.*
γρ. ζωὴν. *Aliam enim ipſis opulentiam immarceſſibilem* ſempiternam *terra profert.*
Paſſim nanque lapis eſt rubri coralii,
Paſſim item in rupibus ſubtus venæ pariunt
Aureæ cæruleaq; pulchrum lapidem ſapphiri,
γρ. Τῆς ἀποτέμνοντες. *E qua deſecantes,* victuale rerum ad victum neceſſariarum *pretium habent.*
γρ. ἐρατὴ πεπταμένη. *Ortum autem verſus, Indorum amœna expanditur terra*
Omnium extrema, ad littora Oceani.
Quam exoriens, diuorum ad opera & hominum,
γρ. ἤν. *Sol primis accendit* illuſtrat *radiis.*
Quare terrā habitatores quidem corpore ſubfuſci ſunt,
Mirè pingues, vel, nitidi tanquam ex pinguedine *ſimileſque hyacintho.*
Pinguiſſimas multū vnctas ſeu delibutas *geſtāt in capitibus comas.*
γρ. κράτεσφιν. *Horū.a.quidā auri ſcrutantur originē* metalla (*bus comas.*
Arenam fodientes curuatis aptè ligonibus:
Alii telas texunt lino elaboratas: alii elephantum
Candidos ſectos radunt dentes:
Alii veſtigant apud effluuia torrentium
γρ. προχοάλων. *Aut berylli glaucam gemmam, aut adamantem*
Relucentem, aut viridi colore pellucentem iaſpem,
Aut etiam glauco ſplendentem colore lapidem nitidi topazi,

Ὁππότε Μῃονίην καὶ Σάρδιας ἐξαλάπαξαν.
Χρύσεα τοι κείνων μὲν ἐπὶ χροῒ τεύχεα φωτῶν,
Χρύσεα δ' αὖθ' ἵπποισιν ἐπὶ στομάτεσσι* χαλινά,
Χρυσῷ δ' ἀμφὶ πόδεσσιν ἐκοσμήσαντο πέδιλα·
Τόσσος γάρ σφιν ὄλβος ἀπείριτος ἦμά τοι εἴη.
Περσὶς ὅλη μεγάλοισι περίδρομος οὔρεσι γαῖα,
Κασπιάδων πυλέων νοτιώτερον οἶμον ἔχουσα,
Ἐκτομένη καὶ μέχρις ἐπωνυμίου ἀμφιτρίτης.
Τριχθὰ δέ μιν ναίουσι διασταδόν· οἱ μὲν, ὑπ' ἄρκτον
Τοξοφόρων νιφόεσσι παρήμενοι οὔρεσι Μήδων.
Οἱ δὲ, μεσηπείρειοι· οἱ δ' ἐς νότον, ἄχρι θαλάσσης.
Πρῶτα Σάβαι, μετὰ τοὺς δὲ Πασαργάδαι· ἄγχι δὲ Ταοκοί,
Ἄλλοι θ' οἳ ναίουσι διάνδιχα Περσίδα γαῖαν.
Καὶ τὴν μὲν πολέες ποταμοὶ περιπιαίνουσι,
Τῇ καὶ τῇ σκολιῇσιν* ἐλαυνόμενοι προχοῇσι·
Χωρὶς μὲν Κόρος ἐστὶ μέγας, χωρὶς δὲ Χοάσπης
Ἕλκων Ἰνδὸν ὕδωρ, παρὰ τε ῥέων χθόνα Σούσων.
Τοῦ δ' αὖ ἐπὶ πλευρῇσιν ἴδοις ἐρατὴν Ἀχάτην
Κείμενον οἷα κύλινδρον ἐπὶ χθονός, ὅν ῥ' ἀπὸ πέτρης
Χειμερίου ποταμοῖο κάτω σύρουσι χαράδραι.
Αἰεὶ δ' αὖ λιαροῖο γεγηθότες ἐξ ἀνέμοιο
Καρποὶ τηλεθάουσιν ἐπήτριμοι ἀλλήλοισι.
Φράζεο δ' εἰς αὐγὰς λοιπὸν πόρον Ἀσίδος αἴης·
Ἐγγύθι γάρ τοι πεῖρα τελείεται ἠπείροιο.
Ἤτοι μὲν παρὰ χεῦμα τὸ Περσικὸν Ὠκεανοῖο
Καρμανοὶ ναίουσιν ὑπ' ἠελίῳ ἀνιόντι,
Περσίδος οὐκ ἀπάνευθε διάνδιχα γαῖαν ἔχοντες,
Οἱ μὲν, ὑπειράλιοι· τοὶ δ' ἔνδοθεν ἠπειρῶται.
Τῶν δὲ πρὸς ἀντολίην Γεδρωσῶν ἕλκεται αἶα,
Γείτων Ὠκεανοῦ μεγακήτεος, οἷσι πρὸς αὐγὰς
Ἰνδὸν πὰρ ποταμὸν νότιοι Σκύθαι ἐνναίουσιν,
Ὅς ῥά τ' Ἐρυθραίης κατεναντίον εἶσι θαλάσσης,
Λαβρότατον ῥόον ὠκὺν ἐπὶ νότον ὀρθὸν ἐλαύνων,
Ἀρξάμενος τὰ πρῶτ' ἀπὸ Καυκάσου ἠνεμόεντος.
Δοιὰ δέ οἱ στόματ' ἐστί· μέσην δ' ἐπιδέδρομε νῆσον,
Νῆσον, τὴν καλέουσιν ἐπιχθόνιοι Παταλήνην.
Κεῖνός τοι πλείστων ἀποτέμνεται ἔθνεα φωτῶν.
Ἤτοι μὲν δύνοντος ἐπὶ κλίσιν ἠελίοιο,
Ὠρείτας τ', *Ἀρβιάς τε, λινοχλαίνους τ' Ἀραχώτας,
Σατραΐδας θ', ὅσοι τε παρὰ πτύχα* Παρπανισοῖο
Ξυνῇ ἐπικλήδην μάλα πάντας ἐπωνυμίην Ἀριηνούς,
Οὐ χθόνα ναιετάοντας ἐπήρατον, ἀλλ' ὑπὸ λεπτῇ
Ψάμμῳ πεπληθυῖαν, ἰδὲ ῥώπεσσι δασεῖαν.
Ἀλλ' ἔμπης *ζωῆσιν ἐπαρκέες εἰσὶ κέλευθοι.
Ἄλλον γάρ σφιν ὄλβον ἀκήρατον αἶα κομίζει.
Πάντῃ γὰρ λίθος ἐστὶν ἐρυθροῦ κουραλίοιο,
Πάντῃ δ' ἐν πέτρῃσιν ὑπὸ φλέβες ὠδίνουσι
Χρυσείης κυανῆς τε καλὴν πλάκα σαπφείροιο,
Τῆς ἀποτεμνόμενοι, βιότοιο τὸν ὦνον ἔχουσι.
Πρὸς δ' αὐγάς, Ἰνδῶν* ἐρατεινὴ πίπταται αἶα,
Πασάων πυμάτη, παρὰ χείλεσιν Ὠκεανοῖο.
Ἥν* ῥά τ' ἀνερχόμενος μακάρων ἐπὶ ἔργα καὶ ἀνδρῶν
Ἠέλιος πρώτῃσιν ἐπιφλέγει ἀκτίνεσσι.
Τῶν γαίης ναῖται μὲν ὑπὸ χρόα κυανέοισι
Θεσπέσιον λιπόωντες, ἰειδόμενοι δ' ὑακίνθῳ
Πιοτάτας φορέουσιν ἐπὶ* κρατεσφιν ἐθείρας.
Τῶν δ' οἱ μὲν χρυσοῖο μεταλλεύουσι γενέθλην,
Ψάμμον εὐγνάμπτοισι λαχαίνοντες μακέλλῃσιν·
Οἱ δ' ἱστοὺς ὑφόωσι λινεργέας, οἱ δ' ἐλεφάντων
Ἀργυφέους πριόωντες ἀποξύουσιν ὀδόντας·
Ἄλλοι δ' ἰχνεύουσιν ἐπὶ* προχοῇσιν ἀναύρων
Ἤπου βηρύλλου γλαυκὴν λίθον, ἢ ἀδάμαντα
Μαρμαίροντ', ἢ χλωρὰ διαυγάζουσαν ἴασπιν,
Ἢ καὶ γλαυκιόωντα λίθον καθαροῖο τοπάζου,

Καὶ γλυ-

Καὶ γλυκερὴν ἀμέθυσον ὑπηρέμα πορφύρουσαν.
Παντοῖον γὰρ γαῖα μετ' ἀνδράσιν ὄλβον ἀέξει,
Ἀενάοις ποταμοῖσι κατάρρυτος ἔνθα καὶ ἔνθα.
Ναὶ μὴν καὶ λειμῶνες ἀεὶ κομόωσι πετήλοις·
Ἄλλοθι μὲν γὰρ κέγχρος ἀέξεται, ἄλλοθι δ' αὖτε
Ὗλαι τηλεθόωσιν Ἐρυθραίου καλάμοιο.
Φράζεο δ' ὥς τοι σχῆμα καὶ ὡς ποταμοὺς ἐνέποιμι,
Οὔρεά θ' ὑψήεντα, καὶ αὐτῆς ἔθνεα γαίης.
Ἤτοι μὲν* πισύρεσσιν ἐπὶ πλευρῇσιν ἀρήρε
Πάσῃσι λοξῇσιν, ἐοικυῖα εἴδεϊ ῥόμβου.
Ἀλλά τοι ἑσπερίοις μὲν ὁμούριος ὕδασιν Ἰνδὸς
Γαῖαν ἀποτμήγει, νότιον δ' ἁλὸς οἶδμ' Ἐρυθρῆς,
Γάγγης δ' εἰς αὐγάς, ὁ δὲ Καύκασος ἐς πόλον ἄρκτον.
Καὶ τὴν μὲν πολλοί τε καὶ ὄλβιοι ἄνδρες ἔχουσιν,
Οὐχ ἅμα ναιετάοντες ὁμώνυμοι, ἀλλὰ διάμφις
Κεκριμένοι. ποταμοῦ μὲν ἀπειρεσίου πέλας Ἰνδοῦ
Δαρδανέες, τῆχι* λοξὸν ἀπὸ σκοπέλων Ἀκεσίνην
Συρόμενον δέχεται πλωτὸς νήεσσιν Ὑδάσπης.
Τοῖς δ' ἔπι καὶ Κώφης τρίτος ἕσπεται Ἀργυροδίνης.
Τῶν δὲ μέσοι ναίουσι Σάβαι καὶ* Τοξίλοι ἄνδρες·
Σκόδροι δ' ἑξείης. ἐπὶ δ' ἕσπεται ἄγρια φῦλα
Πευκανέων. μετὰ τοὺς δὲ, Διωνύσου θεράποντες
Γαργαρίδαι ναίουσιν, ὅθι χρυσοῖο γενέθλην
Δαιδαλέην Ὕπανίς τε φέρει, θεῖός τε Μέγαρσος,
Λαβρότατοι ποταμῶν. ἀπὸ δ' οὔρεος Ἠμωδοῖο
Ὀρνύμενοι προρέουσιν ἐπὶ Γαγγήτιδα χώρην,
Πρὸς νότον* ἑλκόμενοι παρὰ τέρματα Κωλίδος αἴης.
Ἡ δ' ἤτοι προὔχει ἐς Ὠκεανὸν βαθυδίνην,
Ἠλίβατος, ταχινοῖσι δυσέμβατος οἰωνοῖσι·
Τοὔνεκά μιν καὶ φῶτες ἐπικλείουσιν Ἄορνιν.
Ἔστι δέ τις θηητὸς ἐΰρρείτην παρὰ Γάγγην
Χῶρος τιμήεις τε καὶ ἱερός, ὅν ποτε Βάκχος
Θυμαίνων ἐπάτησεν, ὅτ' ἠλλάσσοντο μὲν ἁβραὶ
Μαινάδων νεβρίδες ἐς ἀσπίδας, ἐς δὲ σίδηρον
Θύρσοι μαιμώοντο, καὶ ἐς σπείρημα δρακόντων
Ζωστῆρές θ' ἕλικές τε πολυγνάμπτοι ἑλίνοιο,
Τῆμος ὅτ' ἀφραδίῃσι θεοῦ* ἀτίμησαν ἑορτήν.
Τοὔνεκα Νυσαίην μὲν ἐκικλήσαντο κέλευθον,
Κόσμῳ δ' ἐστήσαντο σὺν υἱάσιν ὄργια πάντα·
Αὐτὸς δ' ὁππότε φῦλα κελαινῶν* ὤλεσεν Ἰνδῶν,
Ἠμωδῶν ὀρέων ἐπεβήσατο, τῶν ὑπὸ ῥίζαις
Ἕλκεται ἠῷος μέγας ῥόος Ὠκεανοῖο.
Ἔνθα δύο στήλας* στήσας περὶ τέρματα γαίης,
Καγχαλόων μετὰ χεῦμα κατήλυθεν Ἰσμηνοῖο.
Τόσσοι μὲν κατὰ γαῖαν ἀριπρεπέες ἄνδρες ἔασιν.
Ἄλλοι δ' ἔνθα καὶ ἔνθα κατ' ἠπείρους ἀλόωνται,
Μυρίοι, οὓς οὐκ ἄν τις ἀριφραδέως ἀγορεύοι
Θνητὸς ἐών· μοῦνοι δὲ θεοὶ ῥέα πάντα δύνανται.
Αὐτοὶ γὰρ καὶ πρῶτα θεμείλια τορνώσαντο,
Καὶ βαθὺν οἶμον ἔδειξαν ἀμετρήτοιο θαλάσσης·
Αὐτοὶ δ' ἔμπεδα πάντα βίου διετεκμήραντο,
Ἄστρα διακρίναντες· ἐκληρώσαντο δ' ἑκάστῳ
Μοίρας ἔχειν* πόντοιο καὶ ἠπείροιο βαθείης.
Τῷ ῥα καὶ ἀλλοίην ῥυσμοῦ φύσιν ἔλλαχ' ἑκάστη·
Ἡ μὲν γὰρ λευκή τε καὶ ἀργινόεσσα τέτυκται·
Ἡ δὲ μελαντέρη· ἡ δ' ἀμφοτέρων λάχε μορφήν.
Ἄλλη δ' Ἀσσυρίῃ ἐναλιγκίη* ἄνθεϊ μίλτου·
Ἄλλαι δ' ἀλλοῖαι. τὼς γὰρ μέγας ἐφράσατο Ζεύς,
Οὕτως ἀνθρώποις ἑτερόζυγα πάντα τέτυκται.
Ὑμεῖς δ' ἤπειροί τε καὶ εἰν ἁλὶ χαίρετε νῆσοι,
Ὕδατά τ' Ὠκεανοῖο, καὶ ἱερὰ χεύματα πόντου,
Καὶ ποταμοί, κρῆναί τε, καὶ οὔρεα βησσήεντα.
Ἤδη γὰρ πάσης μὲν ἐπέδραμον οἶδμα θαλάσσης,
Ἤδη δ' ἠπείρων* σκολιὸν πόρον. ἀλλά μοι ὕμνων
Αὐτῶν ἐκ μακάρων ἀντάξιος εἴη ἀμοιβή.

Atq; dulcem amethyſtum leuiter ſenſim purpuraſcentem.
Omnigenas enim terra apud illos homines diuitias producit;
Perennibus fluuiis irrigua hinc inde.
Iam verò & prata aſſiduè comata ſunt foliis.
Alibi enim milium creſcit, alibi autem
Syluæ vireſcunt calami Erythræi originem habentis ex locis Erythræo (id eſt rubro) vicinis Oceano: ad quem India protenditur.
Attende aduerte autem vt tibi figuram formam Indiæ vtque fluuios referam,
Montéſque excelſos & ipſius gentes terræ.
Nempe quatuor in lateribus ſtabilita eſt fixa eſt
Omnibus obliquis, ſimilis figuræ rhombi.
Sed enim occidentalibus quidem conterminus aquis Indus
Terram abſcindit: ad auſtrum verò, maris fluctus rubri:
Ganges autem ad orientē: verùm Caucaſus ad polū vrſarū.
Atque hanc quidem multique & beati opulenti homines tenent,
Non vnà habitantes cognomines, ſed diuersè
Separati: fluuium quidem immenſum prope Indum
Dardaneſes, vbi flexuoſū ſinuoſum è rupibus Aceſinem
Delabentem excipit remigabilis nauibus Hydaſpes.
Hos verò iuxta & Cophes tertius ſequitur, cuius argentei id eſt limpidi ſunt vortices.
Horū autē fluuiorum medij habitāt Sabæ atq; Toxili viri,
Scodri verò deinceps: conſequuntur autem agreſtes gentes
Peucaneorum: verùm poſt illos, Bacchi cultores
Gargaridæ habitant: vbi auri originem materiam
Pulchram Hypaniſque vehit, vaſtúſque Megarſus,
Rapidiſſimi fluuiorum. è monte autem Emodo
Profecti promanant in Gangeticam regionem,
Ad auſtrum tracti ad fines Colidis terræ.
Hæc autem prominet in Oceanum profundos habentē vortices,
Ardua, veloces quam vix ingrediuntur aues: carentem auibus
Quare ipſam & homines cognominant Aornim
Eſt autem quidam mirandus pulchrifluum prope Gangem
Locus honoratus ac ſacer, quem olim Bacchus
Iratus calcauit, quum mutarentur quidem molles
Mænadum nebrides in clypeos, in enſem verò
Thyrſi prorumperent, atque in ſpiram draconum,
Balteique & capreoli flexuoſæ vitis,
Tunc quum præ ſtultitia, Dei deſpexerunt feſtum.
Quamobrem Nyſſeam quidem vulgò dixerunt viam,
Decorè autem celebrarunt cum liberis orgia ſacra omnia.
Is verò, quando gentes nigrorum debellauit Indorum,
Emodos montes adijt, quorum ſub radice
Voluitur orientalis ingens vnda Oceani.
Vbi duabus columnis poſitis in finibus terræ,
Exultans ad fluentum rediјt Iſmeni.
Tot quidem per orbem ſummi præcipui populi ſunt.
Alij autem hic & illic per continentes vagantur
Innumeri, quos nemo perſpicuè memorauerit
Mortalis qui ſit. ſoli autem dij facilè omnia poſſunt.
Ipſi enim etiam prima fundamenta tornarunt rotundarunt terram, quæ eſt fundamentum aliarū rerum omniū
Atque profundam viam oſtenderunt immenſi maris:
Ipſi, inquam, ſtabilia firma omnia vitæ ſignarunt,
Sidera diſpertiti. tribuerunt autem vnicuique
Partem habere maris, & continentis vaſtæ.
Quare etiam diuerſam formæ naturam ſortita eſt quælibet.
Quædam enim albáque & candida vel argillacea eſt,
Quædā verò, nigrior: quædā ambarum ſortita eſt formam.
At alia Aſſyriæ conſimilis flori rubricæ:
Aliæ item diuerſæ. ita enim magnus decreuit Iupiter.
Sic hominibus diſparia omnia facta ſunt.
Vos autem continentes, & quæ in mari eſtis valete inſulæ,
Vndæq; Oceani, & ſacra fluenta, pōti, maris mediterranei
Et fluuij, fontéſque & montes ſaltuoſi vel cliuoſi
Iam enim totius quidem percurri curſum maris,
Iā etiā cōtinētiū terrarū flexuoſam ſinuoſam viam. at mihi carminum
Ipſis à diuis eſto digna remuneratio.

γρ. τρισσ-οῖσι.
γρ. πεδίοιο
γρ. Συρόμενον δέχεται πλωτὸς
γρ. Τόξιλοι.
γρ. Σκόδροι
γρ. καὶ Σκύθαι.
γρ. Πευκαλέων.
γρ. Γαρδαρίδαι.
γρ. Λαβρό-τατος.
γρ. ἑλκόμενοι παρὰ τέρματα.
γρ. Ἠλίβατος
γρ. ἀθανάτου.
γρ. κελαινῶν
γρ. στήσας
γρ. νεμέ-σθαι.
γρ. ἄνθεσι
γρ. σκολιὸν πόρον

ΚΟΛΟΥΘΟΥ ΘΗΒΑΙΟΥ ΛΥΚΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΕΡΙ ΤΗΣ
Ἑλένης ἁρπαγῆς βιβλίον.

COLVTHI LYCOPOLITÆ THEBÆI DE RAPTV
Helenæ Liber.

NYMPHÆ Troiades, fluuij Xanthi progenies,
(Quæ crinalibus vittis, & ſacris manuum luſibus
Sæpe paternis in arenis relictis,
In chorum produtis Idæis choreas,)
Agite opiliones ſua verſantis cogitationes
Dicite mihi, (reſonante excitæ fluuio)
Et montibus. & vnde venerit inſuetum pontum nauigans,
Atq; ignorás maris opera: quæ quoq; neceſsitas eſſet nauiũ,
Quæ malorum initia fuêre: ut pontũ ſimul & terra moueret
Bubulcus. Sanè repentinum aliquod contentionis fuit initiũ:
Vt etiam immortalibus redderent iura paſtores. (nymphæ
Quæ item iuris dictio fuerit. Denique vnde audiret nomen
Argiuæ. Ipſe enim cum admiratione ſpectaſtis, vadentes
Cliuoſum ad verticem Idæ glabrem,
Et Paridem ſedilibus adonęs verſis inſidentem,
Et Venerem Gratiarum reginam exultantem.
Cum in montibus Hemoniæ alta cacumina habentibus,
Sponſales Pelei dum cantarentur hymenæi,
Iouis mandatis vinum fundebat Ganymedes.
Ac omne Deorum genus properabat reddere glorioſam
Germanam Amphitrites albas vlnas habentem.
Iupiter ex olympo, Neptunus autem è mari,
Ex mellito verò Helicone proſilientium
Muſarum canorâ voce chorum ducens venit Apollo.
Hunc vnà comitata eſt ſoror Iouis Iuno.
Neque ipſa regina & Harmoniæ mater Venus
Cunctabatur venire ad lucos Centauri.
Venit etiam concinnatâ coronâ nuptiali Suadela,
Sagittarij Amoris pharetram alleuans.
Et validâ galeâ de capite depoſitâ,
Ad nuptias comitata eſt Minerua, licet nuptiis iungi indocilis ſit.
Neque ſoror Apollinis Latois
Diana eas inhoneſtauit, etſi agreſtior eſt.
Qualis porrò non galeam, non hoſtilem haſtam tollens
In domum Vulcani ferreus venit Mars:
Talis ſine thorace, ſine acuto ferro
Subridens choros agitabat. Contentionem autem inhonoratam
Chiron non curabat, & non verebatur Peleus.
Aureas item vtrinque quatiens capillis
Vuas, intonsâ comâ Bacchus Zephyro diſiiciebat comam.
Ipſa verò, tanquam herbido euagata paſcuo
Vitula deſertis in arbuſtis errat,
Phœniceo aſilo boum agitatore percuſſa:
Taliter Contentio grauibus & inuidis plagis domita
Vagabatur, perquirens, quomodo Deorũ conuiuia moueret.
Sæpe profectò a ſede bonis lapidibus ſtructâ proſiliens

ΝΥΜΦΑΙ Τρωϊάδες, ποταμοῦ Ξάνθοιο γένεθλα,
Αἳ πλοκάμους κρηδέμνα καὶ ἱερὰ παίγνια χειρῶν
Πολλάκι πατρῴοισιν ἐπὶ ψαμάθοισι λιποῦσαι,
Ἐς χορὸν Ἰδαίοισιν ἐπεστίχετε χορείαις.
Δεῦτε, θεμιστοπόλοιο νοήματα μηλοβοτῆρος
Εἴπατέ μοι, κελάδοντος ἀπορνύμεναι ποταμοῖο·
Ἐξ ὀρέων πόθεν ἦλθεν ἀήθεα πόντον ἐλαύνων,
Ἀγνώσσων ἁλὸς ἔργα· τί δ' ἦν χρέος ἔπλετο νηῶν
Ἀρχεκάκων, ἵνα πόντον ὁμοῦ καὶ γαῖαν ὀρίνῃ
Βουκόλος· αἰψηρὴ δὲ τίς ἔπλετο νείκεος ἀρχή,
Ὄφρα καὶ ἀθανάτοισι θεμιστεύωσι νομῆες·
Τίς δὲ δικασπολίη· πόθεν ἔκλυεν οὔνομα νύμφης
Ἀργείης. αὐταὶ γὰρ ἐθήμονα δεῦτε μελοῦσαι
Ἰδαίης δινεύοντα ἐπὶ πρῶνα φαλάκρης,
Καὶ Πάριν οἰοπόλοισιν ἐφεδρεύοντα θοώκοις,
Καὶ Χαρίτων βασίλειαν ἀγαλλομένην Ἀφροδίτην·
Ὡς ὁ μὲν ὑψικόμοισιν ἐν οὔρεσιν αἱμονιήων,
Νυμφιδίων Πηλῆος ἀειδομένων ὑμεναίων,
Ζηνὸς ἐφημοσύνῃσιν ἐῳνοχόει Γανυμήδης·
Πᾶσα δὲ κυδαίνουσα θεῶν ἔσπευδε γενέθλη
Αὐτοκασιγνήτην λευκώλενον Ἀμφιτρίτης.
Ζεὺς μὲν ἀπ' Οὐλύμποιο, Ποσειδάων καὶ θαλάσσης,
Ἐκ δὲ μελισσήεντος ἀπειρομένων Ἑλικῶνος
Μουσάων λιγύφωνον ἄγων χορὸν ἤλυθεν Ἀπόλλων·
Τὸν δὲ μετὰ ὡμάρτησε κασιγνήτη Διὸς Ἥρη.
Οὐδ' αὐτὴ βασίλεια καὶ ἁρμονίης Ἀφροδίτη
Ὑστερέθη δύνουσα ἐς ἄλσεα Κενταύροιο.
Καὶ στέφος ἀσκήσασα γαμήλιον ἤλυθε Πειθώ,
Τοξότεω Ἔρωτος ἐλαφρίζουσα φαρέτρην·
Καὶ βριαρὴν τρυφάλειαν ἀπὸ κροτάφοιο μεθεῖσα
Ἐς γάμον ὡμάρτησε γάμων ἀδίδακτος Ἀθήνη.
Οὐδὲ κασιγνήτη Λητωΐδος Ἀπόλλωνος
Ἄρτεμις ἠτίμησε, καὶ ἀγροτέρη περ ἐοῦσα.
Οἷος δ' οὐ κυνέην, οὐ δήιον ἔγχος ἀείρας,
Ἐς δόμον Ἡφαίστοιο σιδήρεος ἤλυθεν Ἄρης,
Τοῖος ἄτερ θώρηκος, ἄτερ θηκτοῖο σιδήρου,
Μειδιόων ἐχόρευεν. Ἔριν δ' ἀγέραστον ἐάσας
Οὐ Χείρων ἀλέγιζεν, οὐκ ἐμπάζετο Πηλεύς.
Χρυσείοις δ' ἑκάτερθε τινασσόμενος πλοκάμοισι
Βότρυς ἀκερσεκόμης Ζεφύρῳ ἐπελάζετο χαίτην.
Ἡ δ', ἅτε ποιήεντος ἀποπλαγχθεῖσα νομοῖο
Πόρτις ἐρημαίοισιν ἐνὶ ξυλόχοισιν ἀλᾶται,
Φοινήεντι μύωπι βοῶν ἐλατῆρι τυπεῖσα·
Τοίη βαρυζήλοισιν Ἔρις πληγῆσι δαμεῖσα,
Πλάζετο, μαστεύουσα θεῶν πῶς δαῖτας ὀρίνοι.
Πολλάκι δ' ἀλλήκτοιο ἀπὸ κλισμοῖο θοροῦσα

Ισταμ-

Ἵστατο, κ͵ παλίνορσος ἐφέζετο· χερσὶ δὲ γαίης
Οὐδέ τε κόλπον ἔρυξε, κ͵ οὐκ ἐφράσσατο πέτρην.
Ἤθελε δ' ἠχήεντα πυρὸς σπινθῆρα τινάσσειν,
Ἐκ χθονίων Τιτῆνας ἀνασείσασα βερέθρων,
Οὐρανὸν ὑψιμέδοντος ἀϊστῶσαι Διὸς ἕδρην.
Ἡφαίστῳ δ' εἴκεσκεν, ἀτυζομένη περ ἐοῦσα,
Καὶ πυρὸς ἀσβέστοιο κ͵ ἰθυντῆρι σιδήρου.
Καὶ σακέων βαρύδουπον ἐμήσατο κόμπον ἀράσσειν,
Εἴ ποτε δειμαίνοντες ἀναθρώσκοιεν ἰωῇ.
Ἀλλὰ κ͵ ὁπλοτέρην δολίην ἐφράσσατο βουλὴν,
Ἄρεα δ' ἱμείρουσα σιδήρεον ἀσπιδιώτην.
Ἤδη δ' Ἑσπερίδων χρυσέων ἐμνήσατο μήλων·
Ἔνθεν Ἔρις πολέμοιο προάγγελον ἔρνος ἑλοῦσα,
Μῆλον ἐριζήλων ἐφράσσατο σήματα μόχθων.
Χειρὶ δὲ κινήσασα μόθου πρωτόσπορον ἀρχὴν,
Ἐς θαλίην ἔρριψε, χορὸν δ' ὤρινε θεάων.
Ἥρη μὲν γὰρ ἄκοιτις ἀγαλλομένη Διὸς εὐνῇ,
Ἵστατο θαμβήσασα, κ͵ ἤθελεν ἁρπάξασθαι.
Πασάων δ' ἅτε Κύπρις ἀφειοτέρη γεγαυῖα,
Μῆλον ἔχειν ἐπόθησεν, ὅτι κτέρας ἐστὶν Ἐρώτων,
Ζεὺς δὲ θεῶν κ͵ νεῖκος ἰδὼν κ͵ παῖδα καλέσσας,
Τοῖον ἐφεδρήσσοντα προσέννεπεν Ἑρμάωνα,
Εἴ τινά που Ξάνθοιο παρ' Ἰδαίοιο ῥεέθροις
Παῖδα Πάριν Πριάμοιο τὸν ἀγλαὸν ἡβητῆρα
Τρωίης βουκολέοντα κατ' οὔρεα τέκνον ἀκούεις,
Κείνῳ μῆλον ὄπαζε· διακρίνειν δὲ θεάων
Κέκλεο κ͵ βλεφάρων ξυνοχὴν κ͵ κύκλα προσώπων.
Ἡ δὲ κριθεῖσα φέρειν περίπυστον ὀπωπὴν
Κάλλος ἀριστοτέρης ἐχέτω κ͵ κόσμον ὀπώρης.
Ὣς ὁ μὲν Ἑρμείῃ πατὴρ ἐπέτελλε Κρονίων.
Αὐτὰρ ὁ πατρῴῃσιν ἐφημοσύνῃσι πιθήσας,
Εἰς ὁδὸν ἡγεμόνευε, κ͵ οὐκ ἀμέλησε θεάων·
Πᾶσα δὲ λωϊτέρην κ͵ ἀμείνονα δίζετο μορφήν.
Κύπρις μὲν δολόμητις ἀναπτύξασα καλύπτρην,
Καὶ περόνην θυόεντα διακρίνασα κομάων,
Χρυσῷ μὲν πλοκάμους, χρυσῷ δ' ἐστέψατο χαίτην.
Τοῖα δὲ παῖδας Ἔρωτας ἀΰτησεν ἰδοῦσα,
Ἐγγὺς ἀγών, φίλα τέκνα· περιπτύξασθε τιθήνην.
Σήμερον ἀγλαΐην με διακρινέουσι προσώπων:
Δειμαίνω τίνι μῆλον ὁ βουκόλος οὗτος ὀπάσσῃ.
Ἥρην μὲν Χαρίτων ἱερὴν ἐνέπουσι τιθήνην,
Φασὶ δὲ κοιρανίην μεθέπειν, κ͵ σκῆπτρα φυλάσσειν·
Καὶ πολέμων βασίλειαν ἀεὶ καλέουσιν Ἀθήνην.
Μούνη Κύπρις ἄναλκις ἐγὼ θεός· οὐ βασιλήων
Κοιρανίην, οὐκ ἔγχος ἀρήϊον, οὐ βέλος ἕλκω.
Ἀλλὰ τί δειμαίνω περιώσιον; ἀντὶ μὲν αἰχμῆς,
Ὡς θοὸν ἔγχος ἔχουσα μελίφρονα δεσμὸν ἐρώτων·
Κεστὸν ἔχω, κ͵ κέντρον ἄγω, κ͵ τόξον ἀείρω·
Κεστόν, ὅθεν φιλότητος ἐμῆς ἐμὸν οἶστρον ἑλοῦσαι
Πολλάκις ὠδίνουσι κ͵ οὐ θνήσκουσι γυναῖκες.
Τοῖον ἐπερχομένη ῥοδοδάκτυλος ἔννεπε Κύπρις.
Οἱ δ' ἄρα μητρῴης ἐρατῆς ἀΐοντες ἐφετμῆς
Φοιτητῆρες Ἔρωτες ἐπερρώοντο τιθήνην.
Ἄρτι μὲν Ἰδαίων ὑπέδραμεν οὔρεος ἄκρων·
Κουρίζων δ' ἐνέμεσκε Πάρις πατρώϊα μῆλα,
Ποιμαίνων ἑκάτερθεν ἐπὶ προχοῇσιν Ἀναύρου·
Νόσφι μὲν ἀγρομένων ἀγέλην ἠριθμεῖτο ταύρων,
Νόσφι δὲ βοσκομένων διεμέτρεε πώεα μήλων·
Καί τις ὀρεσσαύλοιο δορὴ μετόπισθε χιμαίρης
Ἐκκρεμὲς ᾐώρητο, κ͵ αὐτῶν ἅπτετο μηρῶν·
Ποιμενίη δ' ὑπέκειτο βοῶν ἐλάτειρα καλαῦροψ.
Τοῖος ἰών, σύριγγος ἐς ἤθεα βαιὸς ὁδεύων,
Ἀγροτέρην καλάμοιο λιγυρὴν ἐδίωκεν ἀοιδήν.
Πολλάκι δ' αὐτὸς ἰὼν ἐνὶ σταθμοῖσιν ἀείδων,
Καὶ ταύρων ἀμέλησε, κ͵ οὐκ ἐμπάζετο μήλων·
Ἔνθεν ἔχων σύριγγα κατ' ἤθεα καλὰ νομήων,
Πανὶ κ͵ Ἑρμάωνι φίλην ἀνεβάλλετο μολπήν.
Οὐ κύνες ὠρύοντο, κ͵ οὐ μυκήσατο ταῦροι·
Μούνη δ' ἠχήεσσα, βοῆς ἀδίδακτος ἰοῦσα,

Stabat, atque retrograda insidebat. Quin etiam manum à terrâ
Sinu non cohibuit, & tamen non inuenit petram.
Volebat enim sonorum ignis fulmen excutere,
Vt ex terrestribus voraginibus titanas resuscitando,
Cœlum, Iouis in alto regnantis sedem, euerteret.
Vulcano tamen cedebat, licet perturbata foret,
Et ignis inextinguibilis, & ferri rectori.
Et cogitauit grauisonū scutorum sonitum collidendo efficere;
Si quando Dij formidantes ad sonorem sursum saltrent.
Sed & recentius consilium dolosum animo collegit,
Reformidando Martem ferreum & clypeatum.
Iam verò aureorum in præsentia malorū Hesp ridū recor-
Inde quū Contentio germē belli prænuntiū cepisset (data est.
Malo ornatum, præclarorum animaduertit consilia laborū.
Et manu motum, tenebrarum belli initium primò seminatū
In epulum iecit, ac Dearum chorum commouit.
Iuno Iouis vxor, glorians eius cubile
Stabat admirata cum stupore, & volebat vi auferre.
Venus autem, vt quæ cunctis nata esset præstantior,
Malū quoq; habere desiderauit, quod peculiū esset Amorū.
Iupiter autē & Dearū contētionē intuitus, & puero vocato
Mercurio, taliter sibi assessorum alloquebatur.
At quenquam vspiam apud fluenta Xanthi Idæi
Paridem Priami filium, splendidum illum puberem,
In montibus Troiæ boues pascentem, fili, ex audita nosti?
Illi malum præbe, & vt dijudicet Dearum
Iube & palpebrarum coniunctionem, & faciei rotunditatē.
Dijudicata verò, quòd ferat circumquaq; famâ notū faciē
Pulchritudinem, melioris habeat etiam decus pomi.
Sic quidem pater Saturnius Mercurio præcipiebat.
Verùm ipse paternis mandatis obsecutus,
In viam dux fuit, & Deas non habuit neglectui.
Vnaquæq; verò præstantiorem ac meliorem sibi formam (quærebat.
Venus quidem dolosa quum explicuisset calyptram,
Et fibulam comarum odoram discriminasset,
Auro plexos crines, & auro comam ornauit.
Talia autem filios Amores intuita exclamauit:
Prope certamen est, dilecti filij, amplectimini nutricem.
Hodie me dijudicabunt faciei splendores.
Metuo cui malum bubulcus hic præbiturus sit.
Iunonem quidem Gratiarum sanctam esse dicūt nutricem:
Dicunt etiam Dominiū assecutam esse, ac sceptra custodire:
Et bellorum reginam semper vocant Mineruam.
Sola ego Venus imbellis sum Dea, non regum
Imperium, non hastam Martiam, non telum exerceo.
Sed quid metuo supra modum? pro hasta quidem,
Quasi velocem habens hastam mellitum amorum vinculū
Cestum habeo, & stimulum duco, & arcum tollo.
Cestum, inquam, vnde amoris mei meo œstro captæ,
Sæpe dolore cruciantur, nec tamen moriuntur mulieres.
Tale insequens roseis digitis Venus dicebat.
Ipsi verò maternum & amabile præceptum audientes
Amores comites, à nutrice corroborabantur.
Mercurius modò Idæum montis cacumen subiuit.
Paris autem iuuenilē agens ætatē, paternas oues pascebat;
Pascens vtrinque apud ostia Anauri.
Seorsum tum gregem congregatorum taurorum numerabat:
Seorsum tum pascentium ouium gregem dimumerabat.
Et ponè aliqua pellis chimaræ in montibus stabulantis
Dependens suspensa fuerat, ipsáque tangebat femora.
Pastoralis verò virga boum expultrix subiacebat.
Talis cùm esset, fistulā ad consueta loca solus procedens
Agrestem ac stridulam arundinum cantionem persequē-
batur.
Sæpe etiam in stabulis ad oues versis canens,
Et tauros neglexit, & ouium curam non gessit.
Inde habens fistulam, & pastorum bonas mansiones,
Pani ac Mercurio amicum cantum in longum ducebat.
Non tum canes vlulabant, & tauri non mugiebant.
Sola verò, cum ventoso clamore sit, & indocilis,

Idæis montibus viciſſim ſonans ſonabat Echo.
Tauri verò in alto viridi ſaturati herbâ,
Reclinati ſuper genua grauantem coxendicem cubabant.
Sic hic ſub edito virgultorum tegmine
Argutè ſonans eminus Mercurium internuntium vidit.
Metuens autem exiliit: Dearum enim fugiebat conſpectū.
Et cùm chorū bene ſonantiū arundinū in virgultis intactū
Nōdū multū defatigatā interrūpebat cātilena reliquiſſet.
Metuentē autem taliter affabatur Deo ſimilis Mercurius:
Vt metum abieciſti, & greges pulchros dimiſiſti,
Adeſdum ius cœleſtibus dixeris iudicando.
Huc adſis dijudicans præſtantiorem ſpeciem faciei,
Nitidiori hoc malum, amabile germen, præbueris.
Tale prolocutus eſt. Ipſe verò quū placidum oculū intēdiſſet,
Leniter dijudicare conatus eſt cuiuſque pulchritudinem.
Cōſpicabatur igitur glaucorum oculorum fulgorem, conſpicatus eſt etiam *collum.*
Dein *attendit vniuſcuiuſq; auro affabrè ornatæ ornatum,*
Et ponè calcaneum, & ipſarum veſtigia plantarum.
Quum verò *manibus ſubridentem ante iudiciū præbēdiſſet*
Minerua, talem ſermonem Alexandro dixit:
Adeſdum fili Priami, Iouis vxore relictâ,
Et thalamorum reginâ Venere inhonoratâ,
Fortitudinis adiutricem Mineruam laudaueris.
Aiunt te dominari, & Troianam vrbem cuſtodire.
Agedum te afflictis hominibus ſeruatorem conſtituam:
Ne quando in *te ira grauis Bellona impreſſionem fecerit.*
Obtempera, & bella & fortitudinem te docebo.
Sic quidem multi conſilij Minerua elocuta eſt.
Talia autem ſubijciendo Iuno candidis lacertis dicebat:
Si me dijudicans, præſtantius germen præbueris,
Vniuerſæ noſtræ Aſiæ te ductorem conſtituam.
Opera bellorū parui pende: quid enim vrbiū domino proſunt?
Dominus fortibus & imbellibus imperat.
Non ſemper cultores Mineruæ præſtantiſſimi ſunt.
Quin *ſubitâ morte moriuntur miniſtri Bellonæ.*
Tale dominium obtulit primo throno ſedens Iuno.
Ipſa verò, poſtquam peplū profundi ſinus in aëra nudaſſet,
Venus ſinum ſuſtulit, & non eſt verecundata.
Manu etiam eleuans melliflum amorum vinculum,
Pectus omne nudauit, & nō fuit memor mamillarū tegendarum?
Talibus autē ſubridens affabatur ouium paſtorē:
Cape, & bellorum obliuiſcere, cape formam
Noſtram, & ſceptra, & Aſidem relinque terram.
Opera bellorū nō noui: quid enim ſcutorū Veneri conducit?
Formæ *ſplendore multò magis præſtantes ſunt mulieres.*
Pro fortitudine, amabilem coniugem dabo.
Pro dominio autem, Helenæ aſcendes lectos.
Sponſum videbit te *poſt Troiam Lacedæmon.*
Nondū ſermonē finiebat: ipſe tamen *ſplēdidū dedit malum*
Spuma genitæ Veneri, nitoris corporis *munus, magnumq; bonum,*
Furorem belli, & malam belli originem.
Manu verò malum habens, talem extulit vocem,
Iunonem maledictis inceſſens & viraginem Mineruam:
Cedite mihi belli familiares, cedite victoria.
Nitorem formæ *dilexi, &* formæ *nitor me perſequitur,*
Aiunt te, mater Martis, in doloribus producere
Sacrum pulchrè comatarum gratiarum chorū: Sed te omnes
Hodie repudiarunt, & ne vnam quidem *inueniſti auxiliatricem.*
Oſculorum regina, etſi ignis es nutrix,
Non tibi Mars opem tulit, etſi haſta furit Mars.
Non flammæ Vulcani: etſi flammæ halitum paris:
Qualiter etiam gloriatur ventoſa Minerua;
Quam connubium non ſeminauit, atque peperit non mater:
Sed ferrea te ſectio, & radix ferri
Sine partu produxit paterno è capite.
Qualiter porrò æreis tecta corpus peplis,
Et fugis amorem, & Martis opera perſequeris,
Coniunctionis indocta, concordiæ ignara.
Ignoras, Minerua, quòd magis imbelles ſint.

Ἰδαίων ἐρίων ἀντίθροος ἴαχεν Ἠχώ.
Ταῦροι δὲ χλοεροῖο κεκορημένοι ὑψόθι ποίης,
Κεκλιμένοι βαρύγουνον ἐπ' ἰσχίον ἠυνάζοντο.
Ὡς ὁ μὲν ὑψιλόφοιο φυτῶν ὑπὸ νῶτα καλύπτρης
Τηλόθεν Ἑρμάωνα διάκτορον εἶδε λιγαίνων.
Δειμαίνων δ' ἀνόρουσε, θεῶν δ' ἀλέεινεν ὀπωπήν·
Καὶ χορὸν ἀκέλαδον δονάκων ἐπὶ φυτοῖς ἐάσας,
Μή πω πολλὰ καμοῦσαν * ἀνέκοπτεν ἀοιδήν.
Τοῖα δὲ δειμαίνοντα προσέννεπε θέσκελος Ἑρμῆς,
Τάρβος ἀπορρίψας, καὶ πώεα καλὰ μεθήσας,
Δεῦρο θεμιστεύσοντας ἐπουρανίῃσι δικάζειν,
Δεῦρο διακρίνων προφερέστερον εἶδος ὀπωπῆς,
Φαιδροτέρῃ τόδε μῆλον, ἐπήρατον ἔρνος, ὀπάσσεις.
Τοῖον ἀνηύτησεν· ὁ δ' ἤπιον ὄμμα τανύσσας,
Ἦκα διακρίνειν πειρήσατο κάλλος ἑκάστης.
Δέρκετο μὲν γλαυκῶν βλεφάρων σέλας, ἔδρακε δειρὴν,
Χρυσῷ δαιδαλέης ἐφράσσατο κόσμον ἑκάστης,
Καὶ πτέρνης μετόπισθε, καὶ αὐτῶν ἴχνια ταρσῶν.
Χειρῶν μειδιόωντα δίκης προπάροιθεν ἑλοῦσα,
Τοῖον Ἀλεξάνδρῳ μυθήσατο μῦθον Ἀθήνη,
Δεῦρο τέκος Πριάμοιο, Διὸς παράκοιτιν ἐάσας,
Καὶ θαλάμων βασίλειαν ἀτιμάσας Ἀφροδίτην,
Ἠνορέης ἐπίκουρον ἐπαινήσειας Ἀθήνην.
Φασί σε κοιρανέειν, καὶ Τρώϊον ἄστυ φυλάσσειν·
Δεῦρό σε τειρομένοισι σαόπτολιν ἀνδράσι θήσω,
Μή ποτέ σοι βαρύμηνις ἐπιβρίσειεν Ἐνυώ.
Πείθεο, καὶ πολέμους τε καὶ ἠνορέην σε διδάξω.
Ὣς ἡ μὲν πολύμητις ἀνηύτησεν Ἀθήνη.
Τοῖα δ' ὑποβλήδην λευκώλενος ἔννεπεν Ἥρη,
Εἴ με διακρίνων, προφερέστερον ἔρνος ὀπάσσεις,
Πάσης ἡμετέρης Ἀσίης ἡγήτορα θήσω.
Ἔργα μόθων ἀθέριζε· τί γὰρ πολέμων βασιλῆϊ;
Κοίρανος ἰφθίμοισι καὶ ἀπτολέμοισι κελεύει.
Οὐκ αἰεὶ θεράποντες ἀριστεύουσιν Ἀθήνης·
Ὠκύμοροι θνῄσκουσιν ὑποδρηστῆρες Ἐνυοῦς.
Τοίην κοιρανίην πρωτόθρονος ὤπασεν Ἥρη.
Ἡ δ' ἑανὸν βαθύκολπον ἐς ἠέρα γυμνώσασα,
Κόλπον ἀνηώρησε, καὶ οὐκ ᾐδέσατο Κύπρις.
Χερσὶ δ' ἐλαφρίζουσα μελίφρονα δεσμὸν ἐρώτων,
Στῆθος ἅπαν γύμνωσε, καὶ οὐκ ἐμνήσατο μαζῶν·
Τοῖα δὲ μειδιόωσα προσέννεπε μηλοβοτῆρα,
Δέξο, καὶ πολέμων ἐπιλήθεο· δέχνυσο μορφὴν
Ἡμετέρην, καὶ σκῆπτρα καὶ Ἀσίδα κάλλιπε γαῖαν.
Ἔργα μόθων οὐκ οἶδα· τί γὰρ σακέων Ἀφροδίτῃ;
Ἀγλαΐῃ πολὺ μᾶλλον ἀριστεύουσι γυναῖκες.
Ἀντὶ μὲν ἠνορέης ἐρατὴν παράκοιτιν ὀπάσσω·
Ἀντὶ δὲ κοιρανίης, Ἑλένης ἐπιβήσεο λέκτρων·
Νυμφίον ἀθρήσει σε μετὰ Τροίην Λακεδαίμων.
Οὔπω μῦθος ἔληγεν· ὁ δ' ἀγλαὸν ὤπασε μῆλον,
Ἀγλαΐης ἀνάθημα, μέγα κτέρας Ἀφρογενείῃ,
Φυταλιὴν πολέμοιο, κακὴν πολέμοιο γενέθλην.
Χερσὶ δὲ μῆλον ἔχουσα, τόσην ἀνενείκατο φωνὴν,
Ἥρην κερτομέουσα καὶ ἀντιάνειραν Ἀθήνην,
Εἴξατέ μοι πολέμοιο συνήθεες, εἴξατε νίκης·
Ἀγλαΐην ἐφίλησα, καὶ ἀγλαΐη με διώκει.
Φασί σε μήτηρ Ἄρηος ὑπ' ὠδίνεσσιν ἀέξειν
Ἠυκόμων Χαρίτων ἱερὸν χορόν· ἀλλά σε πᾶσαι
Σήμερον ἠρνήσαντο, καὶ οὐ μίαν εὗρες ἀρωγήν.
Οὐ σακέων βασίλεια, καὶ εἰ πυρὸς ἐσσὶ τιθήνη·
Οὐ σοὶ Ἄρης ἐπάρηξε, καὶ εἰ δορὶ μαίνεται Ἄρης·
Οὐ φλόγες Ἡφαίστοιο, καὶ εἰ φλογὸς ἆσθμα λοχεύει.
Οἷά τι κυδιάει ἀνεμώλιος Ἀτρυτώνη,
Ἣν γάμος οὐκ ἔσπειρε, καὶ οὐ μαιώσατο μήτηρ.
Ἀλλὰ σιδηρείη σε τομὴ καὶ ῥίζα σιδήρου
Πατρῴων ἀλόχευτον ἀνεβλάστησε καρήνων.
Οἷα δὲ χαλκείοισι καλυψαμένη χρόα πέπλοις,
Καὶ φεύγεις φιλότητα, καὶ Ἄρεος ἔργα διώκεις·
Ἁρμονίης δ' ἀδίδακτος, ὁμοφροσύνης δ' ἀδαήμων,
Ἀγνοέουσ' ὅτι μᾶλλον ἀνάλκιδές εἰσιν Ἀθῆναι,

Καὶ οὐ

Καὶ οὐ κυδαλίμοισιν ἀγαλλόμεναι πολέμοισιν,
Ἀκλειῶς μελέεσσιν, οὔτ' ἄρσενες, οὔτε γυναῖκες.
Τοιάδ' ἐριδμαίνουσα παρέσπασε Κύπρις Ἀθήνην.
Ὣς ἡ μὲν πολίπορθον ἀέθλιον εἴλαχε μορφῆς,
Ἥρην ἐξελάσασα καὶ ἀγελείην Ἀθήνην.
Ἱμείρων δ' ὑπ' ἔρωτι, καὶ ἣν οὐκ οἶδε διώκων
Δύσμορος ἀθρήσας, ὅθι δάσκιον ἤγαγεν ὕλην
Ἀνέρας ἐργοπόνοιο δαήμονας ἀτρυτώνης,
Ἔνθα τανυπτόρθοιο δαϊζομένας δρύας ὕλης
Ἤριπον, ἀρχεκάκοιο περιφροσύνῃσι Φερέκλου,
Ὅς ποτε μαργαίνοντι χαριζόμενος βασιλῆϊ,
Νῆας Ἀλεξάνδρῳ δρυτόμῳ τεκτήνατο χαλκῷ.
Ἀντὶ μὲν Ἰδαίων ὀρέων ἠλλάξατο πόντον,
Καὶ λεχέων δμήτειραν ἐφεσπομένην Ἀφροδίτην
Πολλάκις ἀκταίοισιν ἱλασκόμενος θυέεσσιν,
Ἔπλεεν Ἑλλήσποντον ἐπ' εὐρέα νῶτα τιθήνης.
Τῷ δὲ πολυτλήτων σημεῖα φαίνετο μόχθων·
Κυανέη μὲν ὕπερθεν ἀναθρώσκουσα θάλασσα
Οὐρανὸν ὀρφναίῳ ἑλικῶν ἐζώσατο δεσμῷ·
Ἡ δ' ἄρα μιχθαλόεντος ἐπ' ἠέρος ὄμβρον ἀφεῖσα,
Ἐκλύσθη δέ τε πόντος ἐρεσσομένων ἐρετάων,
Ὄφρα καὶ Δαρδανίου καὶ Τρωΐου οὔδας ἀμείψας
Ἰσμαρίδος μετόπισθε παραπλώων στόμα λίμνης.
Αἶψα δὲ Θρηϊκίοιο μετήορα Παγγαίοιο,
Φυλλίδος ἀντέλλοντα φιλάνδρου ἔδρακε τύμβον,
Καὶ δρόμον Ἐννεάκυκλον ἁλήμονος εἶδε κελεύθου·
Ἔνθα περιστείχουσα κινύρατο Φυλλὶς ἀκοίτην,
Ἀχνυμένη παλίνορσον ἀπήμονα Δημοφόωντα,
Ὁππότε νοστήσειεν Ἀθηναίης ἀπὸ δήμων.
Τῷ δὲ βαθυκλήροιο διὰ χθονὸς Αἱμονιήων
Ἐξαπίνης ἀνέτελλεν Ἀχαιΐδος ἄστεα γαίης,
Φθίη βωτιάνειρα καὶ εὐρυάγυια Μυκήνη.
Ἔνθεν ἀνερχομένοιο παρ' εἱαμενὰς Ἐρυμάνθου,
Σπάρτην καλλιγύναικα, φίλην πόλιν Ἀτρείωνος,
Κεκλιμένην ἐνόησε παρ' Εὐρώταο ῥεέθροις.
Ἄγχι δὲ ναιομένην ὑπὸ δάσκιον οὔρεος ὕλην
Γείτονα ναιετάουσαν, ἐραστὴν θηεῖτο Θεράπνην.
Οὔπω κεῖθεν ἔην δολιχὸς πλόος, οὐδὲ γαλήνης
Δηρὸν ἐρεσσομένων ἀΐετο δοῦπος ἐρετμῶν.
Καὶ χθονὸς ἐν κόλποισιν ἐπ' ἠϊόνεσσι βαλόντες
Πείσματα νηὸς ἔδησαν, ὅσοις νηὸς ἔργα μέμηλεν.
Αὐτὰρ ὁ χιονέοιο λοεσσάμενος ποταμοῖο,
Ὤιχετο φειδομένοισιν ἐπ' ἴχνεσιν ἴχνος ἐρείσας,
Μὴ πόδας ἱμερόεντας ὑποχραίνοιτο κονίης,
Μὴ πλοκάμους κυνέηθεν ἐπιβρίσαντες ἔθειραι
Ὀξύτερον σπεύδοντος ἀναπτύξειαν ἀῆται.
Ἄρτι μὲν αἰπυδόμους φιλοξείνων ναετήρων
Δώματα παπταίνων καὶ γείτονας ἐγγύθι νηούς,
Ἄστεος ἀγλαΐην διεμέτρεεν· ἔνθα μὲν αὐτῆς
Χρύσεον ἐνδαπίης θηεύμενος εἶδος Ἀθήνης,
Ἔνθα δὲ Καρνείοιο περιγνάμψας Ὑακίνθου
Ὅν ποτε κουρίζοντα σὺν Ἀπόλλωνι νοήσας
Δῆμος Ἀμυκλαίων, ἠγάσσατο μὴ Διὸς ὁ Λητοῦς
Σκιζοιδὸν καὶ τοῦτον ἀνήγαγεν. αὐτὰρ Ἀπόλλων
Οὐκ ἴδεν Ζεφύρῳ ζηλήμονι παῖδα φυλάσσων·
Γαῖα δὲ δακρύουσα χαριζομένη βασιλῆϊ,
Ἄνθος ἀνηέξησε παραίφασιν Ἀπόλλωνι,
Ἄνθος ἀριζήλοιο φερώνυμον ἡβητῆρος.
Ἤδη δ' ἄγχι δόμοισιν ἐπ' Ἀτρείδαο μελάθροις
Ἔστατο, θεσπεσίῃσιν ἀγαλλόμενος χαρίτεσσιν.
Οὐ Διὶ τοῖον ἔτικτεν ἐπήρατον υἷα Θυώνη,
Ἱλήκοις Διόνυσε, καὶ εἰ Διός ἐσσι γενέθλης·
Καλὸς ἔην κἀκεῖνος ἐπ' ἀγλαΐῃσι προσώπου.
Ἡ δὲ φιλοξείνων θαλάμων κληῗδας ἀνεῖσα
Ἐξαπίνης Ἑλένη μετεκίαθε δώματος αὐλήν·
Καὶ θαλερῶν προπάροιθεν ἐπαπτήνασα θυράων,
Ὡς ἴδεν, ὡς ἐνόησε, καὶ ἐς μυχὸν ἤγαγεν αὐλῆς·
Καί μιν ἐφεδριάασθαι νεοπηγέος ὑψόθεν ἕδρης
Ἀργυρέης ἐπέτελλε· κόρον δ' οὐκ εἶχεν ὀπωπῆς·

Et, cùm non exultent glorioſis bellis,
Indecoris membris, neque maſculi, neque fœminæ.
Taliter Venus contumeliâ afficiens affabatur Mineruam,
Poſtquam hoc ſortita eſt formæ præmium vrbes euertens,
Iunone & inuicente Minerua expulſis.
Præ amore autem deſiderio æſtuans, &, quam non nouit,
Infelix Paris, vt deſpexit, in denſam duxit ſyluam (perſequens
Viros laborioſæ gnaros Mineruæ:
Ibi inciſæ quercus ſyluæ ramos extendentis
Ceciderunt conſiliis Phereclí malorum autoris:
Qui aliquando inſanienti gratificatus regi
Alexandro, fabricauit naues ære quercuum inciſore.
Pro Idæis quidem montibus mutauit pontum,
Et lectorum admiſtricem, inſequentem Venerem
Sæpe littoralibus placans ſacrificiis,
Nauigabat Helleſpontum ſuper lata dorſa nutricis.
Ipſi verò ſigna multa perpetientium laborum apparebant.
Cæruleum quidem supernè exiliens mare
Cælum vrſarum caligínoſo cinxit vinculo.
Quod quum nimboſo in aëre imbrem emiſiſſet,
Pontus certè æſtuauit, remigibus remigantibus,
Quoad & Dardanio & Troico ſolo mutato,
Iſmariæ paludis oſtium præternauigando liquit.
Continuo autem Threicij Pangæi altitudines tranſiens,
Phyllidis virum amantis buſtum vidit exoriens.
Et vidit curſum Enneacyclum erraticæ viæ.
Illic permeans Phyllis lamentabatur maritum,
Dolens ex gradum referente & illæſo Demophoonte,
Quando reuerteretur a populo Athenienſi. (pr. belliſcenti;
Hinc deinde per terrã Hæmoniorũ immenſas opes ſortitã
Apparebãt *Phthia virorum edutatrix, & Mycenæ latas*
Inde ad vireta aſcẽdens Eryman bi tẽdẽs. (*vias habẽtes.*
Spartam pulchris mulieribus ornatam, *& dilectam ciuita-*
Sitam ſenſit ad fluenta Eurotæ. (tem Atridæ,
Vicinam & amabilem Theraphnen ſpectans, admiratione.
Propè n. ſub umbroſâ mõtis ſyluâ habitabant. (aſpiciebatur
Nequaquam illinc erat lõga nauigatio, neq; in *tranquillitate*
Diu audiebatur ſonitus impulſorum remorum:
Et in terræ ſinibus, in littoribus poſtquam miſerunt
Rudentes nauis, ligarunt, quibus nauis opera curæ fuerẽt.
Verùm ipſe niuali lotus flumine,
Ibat tardos ob greſſus veſtigium firmans,
Ne pedes deſiderabiles à puluere polluerentur:
Ne cincinnorum è pileo eminentes comæ
Ocyus ipſo *feſtinante turbarentur flatibus:*
Nunc altè extructas hoſpitalium incolarum
Domos oculis luſtrans, & prope vicina templa,
Vrbis ſplendorem dinumerabat. Alibi ipſius (nem
Indigenæ Mineruæ auream cũ admiratione ſpectans imagi-
Alibi verò, cùm oculos aliò deflexiſſet; Carnei Hyacinthi;
Quem cum aliquando iuuenẽ ætatem agere vnà cũ Apol-
line ſenſiſſet
Amyclæorũ populus, veritus fuit, ne Iouis Latonæ
Iratus, etiam hunc abduceret. Verùm Apollo
Nõ cognouit etiam Zephyro dilectum ſe puerũm cuſtodirẽ;
Terra verò lacrymato gratificata regi,
Recreſcere fecit florem, ſolatium Apollinis:
Florem, inquam, *ferentem nomen illuſtris pubertis:*
Iam verò prope domos apud Atridæ atria
Stabat Paris, diuinâ exultans gratiâ:
Non Ioui talem pariebat amabilem filium Semele.
Propitius ſis Dionyſi, etſi Iouis es progenie natus.
Pulcher erat & ille propter faciei ſplendores.
Ipſa verò hoſpitalibus thalamis claue reſeratis
Helena derepentè inde abijt ad domus aulam.
Et floridas ante fores inſpectans,
Vt vidit, vt conſiderauit, altam in penetrale duxit aulæ.
Et ipſum conſidere in ſede recens compactâ,
Et argentea iubebat. Satietatem verò non cepit aſpe-
ctus:

Sed quando iam aureum putabat Cytherea (tãdẽ cognouit,
Iuuenculũ, in adminiſtratione thalami verſantẽ, ſe aſpicere,
Quod non eſſet Amor: telorum enim nõ habebat pharetrã.
Sæpe quoq; ſplendoribus faciei bonis oculis pupillis præditę
Spectare putabat deſideriorum regem.
Tandem autem ſtupore perculſa, talem extulit vocem:
Hoſpes vnde eſt amabile genus tuum *dic, & patriam.*
Nuori quidem ſimilis es illuſtri regi:
Sed tuum non noui apud Argiuos genus.
Non Pylum arenoſam habes, Neleium ſolum.
Antilochum noui: tuum non noui conſpectum.
Non etiã *Phthiam gratioſam, altricem optimatũ virorum.*
Noui & ibi *totum genus Æacidarum valde glorioſum.*
Splendorem Pelei, gloriam Telamonis,
Mores Patrocli & fortitudinem Achillis.
Talia deſiderio deſiderans & vocalis nympha dicebat.
Verùm ipſe reſpondebat, blandâ voce prolatâ:
An vſpiã aliquã terram in Phrygiæ terminis ſitã *audiuiſti,*
Ilium, quam turribus muniuit Neptunus & Apollo?
An aliquem vſpiam multò felicem in Troia regem
Audiuiſti, ex Saturnij genere partu felici ortum?
Inde præſtans, domeſtica omnia perſequor.
Sum, mulier, dilectus filius Priami auro multo ſplendidi.
Sum certè Dardanides: Dardanus autem ex Ioue erat ori-
Hinc ab Olympo Dij hoſpites hominum (ginem ſumens.
Sæpe mercede ſeruiunt, etſi immortales ſunt.
Quorum hi noſtræ ædificarunt muros patriæ,
Muros, inquam, *non cadentes, Neptunus & Apollo.*
Verùm ego, Regina, ſum verſans in iure *Dijs* reddendo.
Etenim triſtitia affectis cœleſtibus dicens,
Veneris nitorem & amabilem laudaui formam.
Ipſa verò prælustrem compenſationem meorum operum,
Sponſam deſiderabilem mihi dediſſe ſe annuit.
Quam Helenam dicunt, ſororem Veneris:
Cuius cauſa ſuſtinui etiam tot aquas tumidas tranſire,
Age nuptias miſceamus, quia Cytherea iubet.
Ne me probro affeceris, & meã Venerẽ aſpernatus fueris.
Non dico plura. *Quid enim tam ſcientem te docebo?*
Noſti enim quàm imbellis ſit progenies Menelaus.
Non tales fuerunt aut adhuc ſunt *in Argiuis mulieres.*
Etenim infirmioribus creſcentes membris,
Virorũ ſpeciem habent. Itaque ſpuriæ fuerunt & ſunt etiã.
Sic *dicebat. Ipſa vt amabilẽ in terra fixit faciẽ,* (nũ *mulieres*
Nympha diu, hæſitans, at vocem non reddebat.
Tandem verò ſtupore perculſa, talem extulit vocem.
Verè, ô hoſpes, tuæ aliquando mœnia patriæ,
Quæ priùs ædificarunt Neptunus & Apollo,
Illa, inquã, *immortaliũ vario artificio cõfecta videre volebã*
Et paſcuum ſuaue ſpirans inter *oues verſantis Apollinis.*
Vbi apud portarum propugnacula à Dijs extructa
Sæpe flexipedes inſequebatur boues Apollo.
Age itaque *nunc, è Sparta ad Troiam me ſi portes,*
Sequar te vt Cytherea nuptiarum domina iubet.
Non metuo Menelaum, quando in Troia me eſſe ſenſerit
Talem compoſitionem pulchra pedes nympha dicebat.
Nox autem laborum requies poſt ſolis vias
Somnum eleuans, ſublimis aurora dedit
Initium, duas quoque portas ſomniorum aperuit,
Alteram veritatis & cornuum eiaculabatur mundo.
Illinc reſiliunt Deorum veræ voces.
Alteram verò deceptionis, & vanorum altricem ſomniorũ.
Verùm ipſe Helenam ad tranſtra pontigradarum nauium
Portauit è thalamis hoſpitalibus Menelai,
Glorians ſuperbè pollicitatione Cythereæ,
Et ducens ad Ilium onus inſectationis feſtinabat.
Hermione autem, ventis proiecto capitis tegmine,
Multùm lacrymans ſuſpirabat, inſtante Aurora mane ge-
nitâ
Sæpe quoque pediſequas extra thalamos nacta,
Cum acutiſſimum clamaret, talem extulit vocem.

Ἀλλ' ὅτε δὴ χρύσειον ὀϊσαμένη Κυθερείης
Κοῦρον ὀπιπτεύειν θαλαμηπόλον, ὀψὲ δ' ἀνέγνω
Ὡς οὐκ ἔστιν Ἔρως, βέλος οὐκ εἶχε φαρέτρης.
Πολλάκι δ' ἀγλαΐῃσιν εὐγλήνοιο προσώπου
Παπταίνειν ἐδόκευε τὸν ἱμερόεντα βασιλῆα·
Ὀψὲ δὲ θαμβήσασα τόσην ἀνενείκατο φωνήν,
Ξεῖνε πόθεν γενέθλης; ἐρατὸν γένος εἰπέ τε πάτρην.
Ἀγλαΐην μὲν ἔοικας ἀριζήλῳ βασιλῆϊ,
Ἀλλὰ τεὴν οὐκ οἶδα παρ' Ἀργείοισι γενέθλην.
Οὐ Πύλον ἠμαθόεσσαν ἔχεις Νηλήϊον οὖδας·
Ἀντίλοχον δεδάηκα, τεὴν οὐκ εἶδον ὀπωπήν.
Οὐ Φθίην χαρίεσσαν, ἀριστήων τροφὸν ἀνδρῶν·
Οἶδα καὶ κλειτὸν ὅλον γένος Αἰακιδάων·
Ἀγλαΐην Πηλῆος, ἐϋκλείην Τελαμῶνος,
Ἤθεα Πατρόκλοιο, καὶ ἠνορέην Ἀχιλῆος.
Τοῖα πόθῳ ποθέουσα λιγύθροος ἔννεπε νύμφη.
Αὐτὰρ ὁ μειλιχίην ἠμείβετο γῆρυν ἀνοίξας,
Εἴ τινά που Φρυγίης ἐνὶ τέρμασι γαῖαν ἀκούεις,
Ἴλιον, ἣν πύργωσε Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων·
Εἴ τινά που πολύολβον ἐνὶ Τροίῃ βασιλῆα
Ἔκλυες εὐώδινος ἀπὸ Κρονίδαο γενέθλης,
Ἔνθεν ἀεθλεύων, ἐμπόλια πάντα διώκω.
Εἰμί, γύναι, Πριάμοιο πολυχρύσοιο φίλος υἱός.
Εἰμὶ δὲ Δαρδανίδης· ὁ δὲ Δάρδανος ἐκ Διὸς ἦεν·
Ἔνθεν ἀπ' Οὐλύμποιο θεοὶ ξεινῆες ἀνδρῶν
Πολλάκι θητεύουσι καὶ ἀθάνατοί περ ἐόντες.
Ὧν ὁ μὲν ἡμετέρης ἐδομήσατο τείχεα πάτρης,
Τείχεα μὴ πίπτοντα, Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων.
Αὐτὰρ ἐγώ, βασίλεια, δικασπόλος εἰμὶ θεάων.
Καὶ γὰρ ἀκηχεμένῃσιν ἐπ' οὐρανίῃσι δικάζων,
Κύπριδος ἀγλαΐην καὶ ἱμερτὴν ᾔνεσα μορφήν·
Ἡ δὲ περικλειτόν, ἐμῶν ἀντάξιον ἔργων,
Νύμφην ἱμερόεσσαν ἐμοὶ κατένευσεν ὀπάσσαι,
Ἣν Ἑλένην ἐνέπουσι, κασιγνήτην Ἀφροδίτης·
Ἧς ἕνεκεν τέτληκα καὶ οἴδματα τόσσα περῆσαι.
Δεῦρο γάμον κεράσωμεν, ἐπεὶ Κυθέρεια κελεύει.
Μή με καταισχύνῃς, ἐμὴν καὶ Κύπριν ἐλέγξῃς.
Οὐκ ἐρέω· τί δὲ τόσσον ἐπισταμένην σε διδάξω;
Οἶδα γὰρ ὡς Μενέλαος ἀνάλκιδός ἐστι γενέθλης.
Οὐ τοῖαι γεγάασιν ἐν Ἀργείοισι γυναῖκες·
Καὶ γὰρ ἀκιδνοτέρῃσιν ἀεξόμεναι μελέεσσιν,
Ἀνδρῶν εἶδος ἔχουσι· νόθοι δ' ἐγένοντο γυναῖκες.
Ἔννεπεν· ἡ δ' ἐρατὴν ἐπὶ χθονὶ πῆξεν ὀπωπήν,
Δηρὸν ἀμηχανέουσα, καὶ οὐκ ἠμείβετο νύμφη.
Ὀψὲ δὲ θαμβήσασα τόσην ἀνενείκατο φωνήν,
Ἀτρεκέως ὦ ξεῖνε τεῆς ποτὲ τείχεα πάτρης,
Τὰ πρὶν ἐδωμήσαντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων,
Ἤθελον ἀθανάτων δαιδάλματα κεῖνα νοῆσαι,
Καὶ νομὸν οἰοπόλοιο λιγύπνοον Ἀπόλλωνος,
Ἔνθα θεοδμήτοισι παρ' ἐπάλξεσι πυλάων
Πολλάκις εἰλιπόδεσσιν ἐφέσπετο βουσὶν Ἀπόλλων.
Ἄγεο νῦν Σπάρτηθεν ἐπὶ Τροίην με κομίζων·
Ἕψομαι ὡς Κυθέρεια γάμων βασίλεια κελεύει,
Οὐ τρομέω Μενέλαον, ὅτ' ἐν Τροίῃ με νοήσῃ.
Τοίην συνθεσίην καλλίσφυρος ἔννεπε νύμφη.
Νὺξ δὲ πόνων ἄμπαυμα μετ' ἠελίοιο κελεύθους
Ὕπνον ἐλαφρίζουσα, μετήορος ἤπαγεν ἠὼς
Ἀρχομένη· δοιὰς δὲ πύλας ὤϊξεν ὀνείρων·
Τὴν μὲν ἀληθείης κεράων ἀπελάκτισε κόσμῳ,
Ἔνθεν ἀναθρῴσκουσι θεῶν νημερτέες ὀμφαί.
Τὴν δὲ δολοφροσύνης, κενεῶν θρέπτειραν ὀνείρων.
Αὐτὰρ ὁ ποντοπόρων Ἑλένην ἐπὶ σέλματα νηῶν
Ἐκ θαλάμων ἐκόμισσε φιλοξείνων Μενελάου,
Κυδιόων ὑπέροπλον ὑποσχεσίῃ Κυθερείης,
Φόρτον ἄγων ἔσπευδεν ἐς Ἴλιον ἰωχμοῖο.
Ἑρμιόνη δ' ἀνέμοισιν ἀπορρίψασα καλύπτρην,
Ἱσταμένης πολύδακρυς ἀνέστενεν ἠριγενείης.
Πολλάκι δ' ἀμφιπόλους θαλάμων ἔκτοσθε λαβοῦσα,
Ὀξύτατον βοόωσα, τόσην ἀνενείκατο φωνήν,

Παῖδες,

Παῖδες, πῇ με λιποῦσα πολύστονος ᾤχετο μήτηρ;
Ἣ χθιζὴ [illegible] θαλάμων κλήϊδας ἑλοῦσα,
Ἔδραμεν ὑπνώουσαν, [illegible]
Ἔννεπε δακρυχέουσα· συνωδίνοντο δὲ κοῦραι.
Ἀγρόμεναι δ' ἑκάτερθεν ἐπὶ προθύροισιν ἑταῖραι
Ἑρμιόνην στενάχουσαν ἐπερρώοντο γυναῖκες·
Τέκνον, ὀδυρομένη γὰρ [illegible] μήτηρ·
Νοστήσει παλίνορσος, ἐπεὶ κλαίουσαν ἴδηται.
Οὐχ ὁράᾳς; γοεραὶ σέο [illegible] παρειαί,
Πυκνὰ δὲ μυρομένης θαλεραὶ μινύθουσιν ὀπωπαί.
Ἢ τάχα νυμφάων ἐς ὁμήγυριν ἀγρομενάων
Ἤλυθεν, ἰδνείας δὲ παραπλάζουσα κελεύθου,
Ἵσταται [illegible], καὶ λειμῶνα μετελθοῦσα
Ὡραῖον, δροσόεντος ἐπὶ πεδίοιο θαάσσει.
Ἢ χρόα πατρῴοισι λοεσσαμένη ποταμοῖσιν
Ὤχετο, καὶ δηθύνει Εὐρώταο παρ' ὄχθαις.
Τοῖα δὲ δακρυόεσσα πολύστονος ἔννεπε κούρη·
Οἶδεν ὄρος, [illegible] κελεύθους
Ἐς ῥόδον, ἐς λειμῶνα· τί μοι [illegible] γυναῖκες;
Ἀστέρες ὑπνώουσι, καὶ ἐν σκοπιῇσιν ἰαύει·
Ἀστέρες ἀντέλλουσι, καὶ οὐ παλίνορσος ἱκάνει·
Μῆτερ ἐμή, ποῖον χῶρον ἔχεις, ποῖον δ' ὄρος ναίεις;
Πλαζομένην θῆρές σε κατέκτανον· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
Θῆρες ἀειζώοιο Διὸς τρομέουσι γενέθλην.
Ἤριπες ἐξ ὀρέων χθαμαλῆς ἐπὶ νῶτα κονίης,
Σὸν δέμας οἰοπόλοισιν ἐνὶ δρυμοῖσι λιποῦσα;
Ἀλλὰ πολυσπερέων ξυλόχων κατάσκιον ὕλην
Δένδρεα πάντ' ἐρέεινα καὶ αὐτῶν ἄχρι πετήλων.
Σὸν δέμας οὐκ ἐνόησα· καὶ οὐ νεμεσίζομαι ὕλῃ.
Μηδ' ἱερῶν γονόεντος ἐπ' Εὐρώταο ῥεέθρων
Νηχομένην ἐκάλυψεν ὑποβρυχίην σε γαλήνη;
Ἀλλὰ καὶ ἐν ποταμοῖσι καὶ ἐν πελάγεσσι θαλάσσης
Ναϊάδες ζώουσι, καὶ οὐ κτείνουσι γυναῖκας.
Ὣς ἡ μὲν στενάχουσα ἀνακλίνασα δὲ δειρὴν
Ὕπνωσ', ἐπεὶ θανάτοιο πέλει [illegible] ἐτύχθη
Ἀμφότεροι [illegible] ξυνήϊα πάντα [illegible],
Ἔργα παλαιοτέροιο κασιγνήτοιο διώκει.
Ἔνθεν ἀκηχεμένῃσι βαρυνόμεναι βλεφάροισι
Πολλάκις ὑπνώουσιν ἐπικλαίουσι γυναῖκες.
Ἡ μὲν ἄρ' [illegible] ὀνείρων,
Μητέρα παπταίνειν ὀΐσατο· τοῖα δὲ κούρη
Ἴαχε θαμβήσασα, καὶ ἀχνυμένη περ ἐοῦσα,
Χθιζὸν ὀδυρομένην με δόμων ἔκτοσθε φυγοῦσα,
Κάλλιπες ὑπνώουσαν ἐπὶ λεχέων γενετῆρος.
Ποῖον ὄρος προλέλοιπας; τίνας [illegible] κολώνας;
Οὕτω καλλικόμοιο μεθ' ἁρμονίην Ἀφροδίτης;
Τοῖα δὲ φωνήσασαν προσέννεπε Τυνδαρεώνη,
Τέκνον ἀκηχεμένη, μὴ μέμφεο τοῖα παθούσῃ·
Ὁ χθιζός με μολὼν ἀπατήλιος ἥρπασεν ἀνήρ.
Ἔννεπεν· ἡ δ' ἀνόρουσε, καὶ οὐχ ὁρόωσα τιθήνην,
Ὀξυτέρην πολὺ μᾶλλον ἀνεβρυχήσατο φωνήν,
Ἠερίης ὄρνιθες ἐΰπτερα τέκνα γενέθλης,
Ἔσπετε νοστήσαντες ἐπὶ Κρήτην Μενελάῳ,
Χθιζὸν ἐπὶ Σπάρτην τις ἀνὴρ ἀθέμιστος ἐλθὼν,
Ἀγλαΐην σύμπασαν ἐμῶν ἀλάπαξε μελάθρων.
Ὣς ἡ μὲν πολύδακρυς ἐς ἠέρα φωνήσασα,
Μητέρα μαστεύουσα μάτην ἐπλάζετο κούρη.
Καὶ Κικόνων πολίεθρα καὶ Αἰολίδος πόρον Ἕλλης
Δαρδανίοις λιμένεσσιν ὁ νυμφίος ἤγαγε νύμφην.
Πυκνὰ δ' ἔτιλλε κόμην, χρυσέην δ' ἔρρηξε καλύπτρην
Κασσάνδρη νεόσσυτον ἀπ' ἀκροπόληος ἰδοῦσα·
Τροίη δ' ὑψιδόμων πολέων κληῗδας ἀνεῖσα,
Δέξατο νοστήσαντα τὸν ἀρχέκακον πολιήτην.

Famulæ, quò, ut me liquit, abibat mater multum gemens?
Quæ heri cum meorum thalamorum claues cepisset, (dormiens?)
Somno oppressa dereliquit, & in unum cum cubile [illegible]batur.
Sic dicebat lacrymas fundens, famulæ verò una lamenta-
Collectæ autem [illegible] habere
Hermionem gementem [illegible] fuerunt mulieres.
Filia, [illegible] subitò abijt mater.
Reuertetur citato gressu veniens, cum plorare te intellexerit.
Non vides tuum lugubres subsidunt genæ,
Tum frequenter flentis [illegible] pallidi minuuntur.
Aut forte ad cœtum nympharum congregatarum
Venit, [illegible]
Stat alicubi [illegible], ac in pratum vadens
Amœnum, roscido super campo sedet.
Aut, ut corpus paterno lauit fluuio,
Abijt, & tempus traxit apud Eurotæ ripas.
Talia verò lacrymata & multum gemitus virgo dicebat.
Vidit montem, fluuiorum ducta est fluxum, vidit vias
Ad rosarium, ad pratum, quid mihi loquimini mulieres?
Astra somno sopiuntur, & adhuc in scopulis dormit.
Astra iterum oriuntur, & non reuersa venit.
Mater mea, quem locum habes? & quem montem habitas?
Errantem te feræ interfecerunt. Sed & ipsæ
Feræ illustris Iouis tremiscunt genus.
Cecidisti e montibus in non alti dorsa pulueris,
Tuo corpore in sylvis, in quibus oues versantur, relicto.
Sed frequentium ramis arbustorum umbrosam syluam,
Inque ea arbores lustraui, etiam usque ad ipsa folia.
Tuum tamen corpus non sensi, ac proinde nō indignamur
Neque in sacris fœcundi Eurotæ fluentis (syluam;
Te natantem occuluit & submersam tranquillitas.
Sed & in fluuiis, & in profunditatibus maris
Naiades viuunt, & non interimunt mulieres.
Sic hæc ingemiscebat, reclinatâ verò ceruice,
Somnum cepit: quia mortis est comes. Si enim sunt
Ambo necessitudine communia, omnia sortiuntur certè illâ
Opera natu grandioris fratris persequitur.
Inde grauata affectis tristitiâ palpebris
Mulieres sæpè obdormiunt, quando plorant.
Ipsa itaque errans industriâ somniorum,
Matrem spectare se putauit. Talia verò virgo
Vociferabatur stupore perculsa, etsi tristis esset.
Heri, postquam extra domos lamentantem me fugisti,
Dereliquisti dormientem super lectis genitoris.
Quem montem reliqui, quos prætermisi colles?
Sic ad coniunctionem pulchrè comatæ Veneris properabat.
Talia verò locutam compellabat Tyndareone.
Filia tristata, & talia passa, ne me incusa.
Heri me veniens fraudulentus vir rapuit.
Sic dicebat. Ipsa verò exilijt, & non videns nutricem,
Multo magis acutiori infremuit voce,
Aues, aërij generis liberi bene alati,
Dicite Menelao profecto in Cretam,
Quum heri in Spartam aliquis vir nefarius venisset,
Vniuersum splendorem suarum ædium diripuit.
Ipsa sic quidem multum lacrymans & in aërem locuta
Virgo, quærendo frustra matrem errabunda iactabatur.
Intereà & per Ciconū oppida, & traiectū Æolicæ Helles
Dardaniis portubus sponsus duxit sponsam.
Crebrò verò vellebat comā; aureū quoq; rupit capitis tegmē
Cassandra, hospitam recens venientem ex summa urbis parte conspicata.
Troia verò urbis ædibus excelsa claustris laxatis,
Suscepit reuersum Paridem ciuem malorum autorem.

ΤΡΥΦΙΟΔΩΡΟΥ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ,

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ ΚΑΙ ΕΠΟΠΟΙΟΥ,

Ιλίου ἅλωσις.

TRYPHIODORI ÆGYPTII

GRAMMATICI ET POETÆ,

Ilij excidium.

FINEM ſerum laborioſi belli,
Et dolum equeſtrem, opus Argiuæ Mineruæ,
Mox mihi feſtinanti, intermittens longum ſermonem
Expone Calliopea: & longum certamen virorum
Troiani belli, properante expedi Camœna.
Iam quidem exacto decimo anno,
Fuerat diuturnum bellum cædibus inexplebile
Troianis & Græcis. Interfectis autem viris
Haſtæ defeſſæ fuerant, gladiorum etiam minæ ſopiebantur.
Extinguebatur etiã ſtrepitus thoracum, & minuebatur arcta
Connexio ſoluta lororum clypeos tenentium. (lorum.
Clypei verò non ſuſtinebãt amplius expectare ſtrepitũ iacu-
Soluebantur quoq; incurui arcus, peribat ſimiliter *veloces*
Equi autem ſeorſim exiſtentes *in præſepi otioſo, (ſagitta.*
Flebiliter caput demittentes, equos gemebant ſocios:
Alij etiam equi *deſiderantes* gemebãt *aurigas interẽptos.*
Iacebat verò Pelides, habẽs ſecũ mortuũ ſocium Patroclũ.
Senex autem Neſtor lugebat propter filium Antilochum.
Porrò Aiax ſopiens confecit robuſtum corpus propria cæde
Et *lauit inimicum enſem imbre furioſi ſanguinis.*
Troianis autem miſeris & propter Hectoris raptationes
Lugentibus, non ſolum domeſticus dolor aderat:
Verumetiam propter luctus alienos lugentes
Lacrymis reſpondebant lacrymis *multorum auxiliatorum* ſuorum.
Lycij quidem flebant Sarpedona, quem olim mater,
Iouis lecto ſuperbiens, miſit ad Troiam,
Interfectum haſta Patrocli Menœtiadæ,
Et impeditum pernitioſo ſomno, doloſa in nocte.
Rheſum etiam Thraces lugebant. Ipſa verò propter mortem
Memnonis, cæleſtem ſubijt nubem mater
Aurora, lumen abſcondens tenebroſi diei.
Mulieres verò Amazones *à bellicoſo Thermodonte,*
Ferientes circa circulum vbera, florentem mammam,
Ipſæ *virgines, lugebant bellicoſam Pentheſileam,*
Quæ profecta ad *exercitum Troianum,*
Fœminea ſua manu diſſipauit nubem Græcorum,
Ad naues littorales. Solus verò ſeorſim ſtans haſta
Achilles, & interfecit eam *& ſpoliauit, & terra mandauit*
Steterat verò adhuc ſuper firmas munitiones (etiam:
Troia, innixa immobilibus fundamentis.
Mora autem moleſta affligebatur populus Græcorum.
Et vltimis confecta laboribus,
Indefeſſa quamuis exiens ſudaſſet fruſtra Minerua,
Niſi Deiphobi adulterinas nuptias deſerens,
Ex illo Græcis amicus veniſſet vates Helenus:
Quaſi ſcilicet gratificaturus laboranti fruſtra *Menelao.*

ΤΕΡΜΑ πολυκμήτοιο μεταχρόνιον πολέμοιο,
Καὶ λόχον, Αργείης ἱππήλατον ἔργον Αθήνης,
Αὐτίκα μοι σπεύδοντι, πολὺν διὰ μῦθον ἀνεῖσα,
Εννεπε Καλλιόπεια· καὶ ἀρχαίην ἔριν ἀνδρῶν
Κεκριμένου πολέμοιο, ταχείῃ λῦσον ἀοιδῇ.
Ηδη μὲν δεκάτοιο κυλινδομένου λυκάβαντος,
Γηραλέη τετάνυστο φόνων ἀκόρητος Ενυὼ
Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσιν, ἐπαιωρουμένων δ' ἄρα φώτων,
Δούρατα κεκμήκει, ξιφέων δ' ἔθνησκεν ἀπειλαί·
Σβέννυτο θωρήκων ἐνοπὴ μινύθεσκεν ἠχὴ.
Αρμονίη λυθεῖσα φερεσσακέων τελαμώνων·
Ασπίδες οὐκ ἀνέχοντο μένειν ἐπὶ δοῦπον ἀκόντων·
Λύετο καμπύλα τόξα, κατέρρεον ὠκέες ἰοί.
Ιπποι δ' οἱ μὲν ἄεθλ' ἀεργηλῆς ἐπὶ φάτνης
Οἰκτρὸν κάτω νεύοντες ὁμόζυγας ἔστενον ἵππους,
Οἱ δ' αὖ τὸν ποθέοντες ὀλωλότας ἡνιοχῆας.
Κεῖτο δὲ Πηλείδης, κατέχων ἅμα νεκρὸν ἑταῖρον·
Αντιλόχῳ δ' ἐπὶ παιδὶ γέρων ὠδύρετο Νέστωρ·
Αἴας δ' αὐτοφόνῳ βεβαρηὸς δέμας ἥψε λύσσας,
Φάσγανον ἐχθρὸν ἔλουσε μεμηνότος αἵματος ὄμβρῳ.
Τρωσὶ δὲ, λωβητοῖσιν ὑφ' Εκτορος ἑλκηθμοῖσι
Μυρομένοις, οὐ μοῦνον ἔην ἐπιδήμιον ἄλγος·
Αλλὰ καὶ ἀλλοθρόοις ἐπὶ πένθεσι κωκύοντες,
Δάκρυσιν ἠμείβοντο πολυγλώσσων ἐπικούρων·
Κλαῖον μὲν Λύκιοι Σαρπηδόνα, τόν ποτε μήτηρ
Ες Τροίην ἔπεμψε μὲν ἀγαλλομένη Διὸς εὐνῇ,
Δουρὶ δὲ Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο πεσόντα.
Καὶ δόλιον κατὰ νύκτα κακῷ πεπεδημένον ὕπνῳ,
Ρῆσον μὲν Θρῆκες ἐκώκυον· ἡ δ' ἐπὶ πότμῳ
Μέμνονος ἠερίην νεφέλην ἀνεδύσατο μήτηρ,
Φέγγος ἀποκρύψασα κατηφέος ἤματος Ηώς.
Αἱ δ' ἀπὸ Θερμώδοντος ἀρηϊφίλοιο γυναῖκες,
Κοπτόμεναι περὶ κύκλον ἀθηλέος ἄντυγα μαζοῦ,
Παρθένοι ὠδύροντο δαΐφρονα Πενθεσίλειαν,
Η τε πολυξείνοιο χορὸν πολέμοιο μολοῦσα,
Θηλείης ἀπὸ χειρὸς ἀπεσκέδασε νέφος ἀνδρῶν
Νῆας ἐς ἀγχιάλους· μούνη δ' ἐνὶ μοῦνος ἐπιστὰς
Καὶ κτάνε καὶ σύλησε καὶ ἐκτερέιξεν Αχιλλεύς.
Εἱστήκει δ' ἔτι πάντα θεοδμήτων ἐπὶ πύργων
Ιλιος, ἀκλινέεσσιν ἐπεμβεβαυῖα θεμέθλοις.
Αμβολίῃ δ' ἤχθαλλε δυσαχθέι λαὸς Αχαιῶν·
Καί νύ κεν ὑστατίοισιν ἀποκμήσαντα πόνοισιν,
Ακάματός περ ἐοῦσα, μάτην ἴδρωσεν Αθήνη,
Εἰ μὴ Δηϊφόβοιο γαμοκλόπον ὕβριν ἰάπτων,
Ιλιόθεν Δαναοῖσιν ἐπίξεινος ἦλυθε μάντις.
Οἷα δή που μογέοντι χαριζόμενος Μενελάῳ,

Ὀψιτέλεστον

Ὃς τελέσειν ὄλεθρον ἑῇ μαντεύσατο πάτρῃ.
Οἱ δὲ, βαρυζήλοιο θεοπροπίῃς Ἑλένοιο,
Αὐτίκα μακεδανοῖο μόθου τέλος ἠρτύναντο.
Καὶ Σκῦρον μὲν ἔβαινε λιπὼν εὐπάρθενον ἄστυ
Υἱὸς Ἀχιλλῆος καὶ ἐπαινῆς Δηϊδαμείης·
Μήπω δ' ἀφνειοῖσιν ἰουλίζων κροτάφοισιν,
Ἀλκὴν πατρὸς ἔφαινε, νέος περ ἐὼν πολεμιστής.
Ἤθελε καὶ Δαναοῖσι νέον βρέτας ἁγνὸν ἀγινεῖν,
Λύσι μὲν ἐσθλῆς φίλης ἐπίκουρος Ἀθήνης.
Ἤδη καὶ βουλῇσι θεᾶς ὑποεργὸς Ἐπειὸς,
Τροίης ἐχθρὸν ἄγαλμα πελώριον ἵππον ἐποίει·
Καὶ δὴ τέμνετο δοῦρα, καὶ ἐς πεδίον κατέβαινεν
Ἴδης ἐξ αὐτῆς, ὁπόθεν καὶ πρόσθε Φέρεκλος
Νῆας Ἀλεξάνδρῳ τεκτήνατο, πήματος ἀρχήν.
Ποίει δ' εὐρυτάτῃς μὲν ἐπὶ πλευρῇς ἀραρυῖαν
Γαστέρα, κοιλήνας δ' ὁπόσον νεὸς ἀμφιελίσσης,
Ὀρθὸν ἐπὶ σταθμὴν μέγεθος πειρήσατο τέκτων.
Αὐχένα δὲ γλαφυροῖσιν ἐπὶ στήθεσσιν ἔπηξεν,
Ξανθῷ πορφυρέῃσιν ἐπιρρεῖαι τρίχα χρυσῷ.
Ἡ δ' ἐπικυμαίνουσα μετήορος αὐχένι κυρτῷ,
Ἐκ κορυφῆς λοφόεντι κατεσφρηγίζετο δεσμῷ.
Ὀφθαλμοῖς δ' ἐνέθηκε λιθώπιας ἐν δυσὶ κύκλοις,
Γλαυκῆς βηρύλλοιο, καὶ αἱματόεις ἀμεθύστου.
Τῶν δ' ἐπιμισγομένων διδύμας ἀμαρύγμασι χροιάς,
Γλαυκῷ φοινίσσοντο λίθων ὑπέλαμπον ὀπωπαί.
Ἀργυρέους δ' ἐχάραξεν ἐπὶ γναθμοῖσιν ὀδόντας,
Ἄκρα δακεῖν σπεύδοντας ἐυστρέπτοιο χαλινοῦ·
Καὶ στόματος μεγάλοιο λαβὼν ἀνέωξε κελεύθους,
Ἀνδράσι κευθομένοισι παλίρροον ἄσθμα φυλάσσων·
Καὶ διὰ μυκτήρων φυσίζοος ἔπνεεν αὐτμή.
Οὔατα δ' ἀκροτάτοισιν ἐπὶ κροτάφοισιν ἄειρεν
Ὀρθὰ μάλ' αἰὲν, ἑτοῖμα μένειν, σάλπιγγος ἀκούειν.
Νῶτον ὁμοῦ λαγόνεσσι συνήρμοσε, καὶ ῥάχιν ὑγρήν.
Ἰσχία τε γλουτοῖσιν ὀλισθήεσσι συνῆψεν.
Σύρετο δ' οὐραίοισιν ἐπ' ἴχνεσιν ἕλικτος οὐρή,
Ἄμπελος ὡς γναμπτοῖσι καθελκομένη θυσάνοισιν.
Οἱ δὲ πόδες βλοσυροῖσιν ἐρειδόμενοι γονάτεσσιν,
Ἄπτερον ὥσπερ ἔμελλον ἐπὶ δρόμον ἀΐξασθαι,
Οὕτως ἠπείγοντο· μένειν δ' ἐκέλευσεν ἀνάγκη.
Οὐ μὲν ἐπὶ κνήμῃσιν ἀχάλκεες ἔξεχον ὁπλαί,
Μαρμαρέης δ' ὑπέκεσσι κατεσφήκωντο χελώνης,
Ἁπτόμεναι πεδίοιο μόγις κρατερώνυχι χαλκῷ.
Κλειστὴν μὲν ἔθηκε θύρην, καὶ κλίμακα τυκτήν,
Ἣ μὲν, ὅπως ἀΐδηλος ἐπὶ πλευρῇς ἀραρυῖα,
Ἔνδον καὶ ἔνθα φέρησι λόχον κλυτοπώλων Ἀχαιῶν·
Ἡ δ' ἀνοιγομένη τε, καὶ ἔμπεδος αἰὲν ἐοῦσα,
Εἴη σφιν καθύπερθεν ὁδὸς, καὶ νέρθεν ὁδεῦσαι.
Ἀμφὶ δέ μιν λευκοῖο κατ' αὐχένος ἠδὲ γενείων,

* * *

Ἄνθεσι πορφυρέοισι λύκοισιν ἀναγκαίοιο χαλινοῦ
Κλεῖσεν ἐλέφαντι καὶ ἀργυροδίνεϊ χαλκῷ.
Αὐτὸς ἐπειδὴ πάντα κάμεν δυσμενέων ἵππον,
Κύκλον ἐϋκνήμιδα ποδῶν ὑπέθηκεν ἑκάστῳ,
Ἑλκόμενος πεδίοισιν ὅπως ἐπιδίνεος εἴη,
Μηδὲ βιαζομένοισι δυσέμβατον οἶμον ὁδεύῃ.
Ὡς ὁ μὲν ἐξήστραπτο εἴδει, καὶ κάλλεϊ πολλῷ,
Εὐρύς θ' ὑψηλός τε· τὸν οὐδὲ κεν ἠρνήσαιτο,
Εἴ μιν ζωὸν ἔτευξεν, ἐλαυνέμεν ἵππιος Ἄρης.
Ἀμφὶ δέ οἱ μέγα τεῖχος ἐδείματο, μή τις Ἀχαιῶν
Πρίν μιν ἐπαθρήσειε, δόλον δ' ἀναπτυστὸν ἀνάψῃ.
Οἱ δὲ, Μυκηναίης Ἀγαμέμνονος ἐγγύθι νηός,
Λαῶν ἐσσυμένων ὅμαδον καὶ κῦμα φυγόντες,
Ἐς βουλὴν βασιλῆες ἀολλίσθησαν Ἀχαιῶν.
Ἡ δὲ, τανυφθόγγοιο δέμας κήρυκος ἑλοῦσα,
Συμφράδμων Ὀδυσῆι παρίστατο θοῦρις Ἀθήνη,
Ἀνδρὸς ἐπιχεύουσα μελιχρὸν νέκταρι φωνήν.
Αὐτὰρ ὁ δαιμονίῃσι νόον βουλῇσιν ἑλίσσων,

Vaticinatus eſt itaq; vltimum exitium ſuæ patriæ Troiæ.
Ipſi verò Græci *oraculis Heleni odio habentis Troianos*
Illico appararunt finem belli diuturni. (moti
Scyrum etiam linquens pulchram ciuitatem, adueniebat
Filius Achillis & laudatæ Deidamiæ Pyrrhus,
Nondum verò pubeſcens decentibus genis, (exiſteret:
Robur tamen *patris promittebat, iuuenis quamuis bellator*
Voluit etiã Græcis iuuenis ipſe venerãdã ſtatuã Mineruæ
Donum excellentẽ amicũ auxiliatricis Mineruæ. (abducere,
Tum etiam Epeus faber conſilijs deæ Mineruæ
Fabricabat immenſum equum; opificium inimicum Troiæ,
Et cædebat ligna, & in campum deducebat
Ex ipſa Ida, vnde etiam prius Phereclus
Naues fabricauerat Alexandro mali principium.
Faciebat autem in ampliſſimo latere aptatum
Ventrem, cauans cum *quãta eſt amplitudo nauis amplæ,*
Magnitudinẽq; ipſe artifex deſcripſit ſecũdũ recta lineã.
Ceruicem vero infixit ſculptis pectoribus,
Flauo aſpergens auro purpuream comam,
Ipſa vero ſublimis incumbens curuæ ceruici,
A vertice colligebatur nodoſo vinculo.
Oculos etiam impoſuit lapideos in duobus circulis
Cæſij beryllis, & rubicundi amethiſti.
Ipſi autem equo propter geminos ſplẽdores coloris mixtorũ
Lapidum, rubebant pallebatis cæſij oculi.
Argenteos quoque ſculpſit dentes in genis,
Extremas res verſatilis fræni mandere conantes.
Nec temere etiam aperuit vias magni oris,
Prebens hac ratione *viris occultatis* in equo *aërem retranſitum.*
Per nares etiam ſpirabat viuus halitus.
Aures etiam adaptauit in ſummis temporibus
Valde rectas ſemper paratas vt manerent, & tubã audirẽt.
Spinam etiam mollem dorſo ſimul etiam lumbis coaptauit,
Coxas etiam copulauit clunibus mollibus.
Trahebatur autem cauda demiſſa ad vltima veſtigia,
Quemadmodum vitis detracta tortuoſis fimbriis.
Ipſis verò pedes maculoſis genibus innitentes,
Quemadmodum debebant ad curſum inuolucrem parari;
Ita pergebant: manere autem eos *iuſſit neceſſitas.*
Vngulæ verò non æneæ, non extabant ſuper tibias,
Sed cooperiebantur inuolucris ſplendidæ teſtudinis,
Tangentes ſolum. μόγις κρατερώνυχι χαλκῷ
Clauſam etiam fabricauit ianuam, & ſcalam à ſe factam;
Ipſa quidem vt inconſpicua in latere equi *aptata*
Intus & extra ferret exercitum inclytorum Græcorum:
Illa verò ianua *aperta, & bene firmata ſemper exiſtens,*
Eſſet ipſis via ſurſum & deorſum prouehendi.
Deinde verò vndiq; ipſum circa ceruicẽ candidã, & genas
Floribus purpureis lupatis, ſcilicet *neceſſarij fræni*

* * *

Ornauit ex ebore, & ære argenteos vortices habentẽ.
Ipſe poſtquam ſecundum *omnia abſoluit hoſtilem equum,*
Suppoſuit vnicuique pedum rotam tibijs congruam;
Vt tractus in *campo verſatilis eſſet,*
Neque difficulter viam ambularet trahentibus Troianis.
Sic is quidem effulſit horrenter & decore multo;
Capaxque & excelſus ipſe. *Eum verò neque recuſaſſet*
Mars equeſtris agere, niſi fabricaſſet eũ Epeus *non viuum.*
Circa ipſũ autẽ magnũ murũ excitarat Epe⁹, ne quis Græcorũ
Prius ipſum aſpiceret, & attingeret dolũ nondum vulgatũ.
Ipſi verò Græci *ad nauem Mycenæam Agamemnonis*
Populis feſtinantibus ſimul, & vndam linquentibus;
Ad conſilium regum Græcorum ſunt lapſi.
Ipſa autem, corpus aſſumens præconis canori,
Minerua aſtabat ſtrenua conſultori Vlyſſi,
Inungens vocem viri Vlyſſis *melleo nectare.*
Verum ipſe mentem voluens diuinis conſilijs;

Primùm quidem ſtabat inſipienti viro ſimilis,
Ad terram figens conſilium oculi immobilis.
Subitò verò aperiens fontes ſemper fluentium verborum,
Horribiliter fulminare viſus eſt, & veluti de ſacro fonte
Effudit magnum flumen niuis melliſluæ.
O amici, iam quidem tectus ille dolus abſolutus eſt,
Manibus quidem humanis, ſed conſiliis Mineruæ.
Vos verò inquam qui maximè fidistis robori manuum,
Prompti intrepido pectore, & tolerante animo,
Sequimini me: non enim decet longum tempus hic exiſtētes,
Laborare ſine fine, & ſeneſcentes inutiliter,
Sed conantes celebre opus perficere,
Aut morte cruenta turpe dedecus euitare.
Nobis Græcis *ſpes meliores* ſunt *quàm illis* Troianis.
Niſi fortè paſſ. ris, & antiqui draconis,
Et nidi in *platano, & cum miſeris pullis*
Matris interfectæ, & tenerorum pullorum obliti eſtis.
Si verò protraxit tempus *ſenex Calchas vaticinijs,*
Veruntamen etiam Heleni vatis aduenæ
Oracula vocant nos ad victoriam certiſſimam.
Propterea obtemperate mihi, & in equinam aluum
Audacter properemus, vt ſpontaneum malum
Fallacem artem intrepidæ deæ Mineruæ *Troiani videant:*
Et in Ilium introducant ſuum malum amplexantes.
Vos verò alij laxate rudentes extremos nauium,
Ignem proprium in tentoriis extructis iacientes:
Deſertum autem littus Troianæ terræ linquentes,
Nauigate omni ſtudio domum ad confictum reditum.
Donec è ſpecula littoris eminentis,
Vobis congregatis ad vicina littora
Signum det nocturnus ignis ad nauigationem retrogradam.
Et tunc neque ceſſatio aliqua vrgentium remigum
Eueniat, neque alia quædam *timoris nubes, veluti noctes*
Hominibus ferunt horrores trepidi animi.
Sit verò vobis pudor ingenitus prioris virtutis:
Neque quis dedecoret ſuam gloriã, qua quidem vnuſquiſq;
Dignum his *quæ geſſit accipiat honorarium, equos hoſtium.*
Sic loquutus è concilio exibat. Eius verò verba
Primus inſecutus eſt Neoptolemus diuinus,
Quemadmodum pullus feſtinans per *roſcidum campum,*
Qui quidem nouis phaleris ſuperbiens,
Præuenit & flagellum & equitis increpationem.
Tydei autem filius Diomedes ſubſecutus eſt Neoptolemũ,
Eum admiratus, quia talis fuerat etiam prius Achilles.
Sequebatur etiam Cyanippus, quem generoſa Comætho,
Tydei nuptias breues ſortita,
Peperit filium bellicoſo: ſed breuis vitæ Aegialeo.
Affuit etiam Menelaus, ducebat verò ipſum ferox impetus.
Quærebat nanque malum in animo inimico Deiphobo:
Cupiens vlciſci alterum vxoris ſuæ raptorem.
Poſt hunc ſecutus eſt Locrenſis Aiax acer, filius Oilei.
Adhuc habens animum prudentem, neque in puellis
Inſaniens illicitè. Suſcitauit verò etiam alium
Idomenea ſcilicet *Cretenſium regem aliquantum canum.*
Cum his etiam Neſtorides ibat fortis Thraſymedes,
Iuit etiam vnà *Teucer iaculator, Telamonis filius*
Eumeluſq́; Poſt hunc verò properabat Calchas vates,
Bene intelligens, quòd labore immenſo abſoluto,
Græci nunc Troianam vrbem equo expugnaturi eſſent.
Neque verò & hi relicti ſunt, auerſi ab auxilio,
Demophoon & Acamas, duo Theſei filij:
Et Ortygides Anticlus, quem ibi mortuum
In *equo lugentes ſepelierunt Achiui.*
Peneleos quoque, & Meges, & Antiphates magnanimus:
Amphidamaſque, & Eurydamas, Peliæ proles.
Amphidamas etiam arcu eximius. Tandem verò ultimus
Prudens Epeus ſuum conſcendit opificium.
Poſteà autem vota facientes cæſiæ filiæ Iouis,
Feſtinabant ad nauim equinam. Ipſis autem Minerua

Πρῶτα μὲν ἑστήκει κενεόφρονι ἀνδρὶ ἐοικὼς,
Ὄμματος ἀστρέπτοιο βολὴν ἐπὶ γαῖαν ἐρείσας·
Ἄφνω δ' ἀενάων ἐπέων ὠδῖνας ἀνοίξας,
Δεινὸν ἀνεβρόντησε, καὶ ἱερῆς ἅτε πηγῆς,
Ἐξέχεεν μέγα κῦμα μελισταγέος νιφετοῖο,
Ὦ φίλοι, ἤδη μὲν κρύφιος λόχος ἐκτετέλεσται,
Χερσὶ μὲν ἀνδρομέῃς, αὐτὰρ βουλῇσιν Ἀθήνης.
Ὑμεῖς δ' οἵ τε μάλιστα πεποίθατε κάρτεϊ χειρῶν,
Πρόφρονες ἀγήνορι νόῳ καὶ τλήμονι θυμῷ
Σπεῦδέ μοι· οὐ γὰρ ἔοικε πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἐόντας
Μοχθίζειν ἀτέλεστα καὶ ἀχρεῖα γηράσκοντας,
Ἀλλὰ χρὴ ζώοντας ἀοίδιμον ἔργον ἀνύσσαι,
Ἢ θανάτῳ βροτόεντι κακὸν κλέος αἶσχος ἀλύξαι.
Ἡμῖν ἐλπωραὶ προφερέστεραι ἤπερ ἐκείνοις,
Εἰ μή που σποδιοῖο, καὶ ἀρχαίοιο δράκοντος,
Καὶ καλῆς πλατάνοιο, καὶ οἰκτρῶν ἐπὶ τέκνοις
Μητέρος ἠχούσης, ἀπαλῶν τε λάθεσθε νεοσσῶν.
Εἰ δὲ θεοπροπίην γέρων ἀνεβάλλετο Κάλχας,
Ἀλλὰ καὶ ὡς Ἑλένοιο μετήλυδος ἐμφρονέες
Μαντοσύναι καλέουσιν ἑτοιμοτάτην ἐπὶ νίκην.
Τοὔνεκά μοι πίθεσθε, καὶ ἵππειον ἐπὶ νηδὺν
Θαρσαλέως σπεύδωμεν, ὅπως αὐτάγρετον ἄγρην
Τρῶες ἀταρβήτοιο θεῆς ἀπατήλορα τέχνην
Ἴλιον εἴσω ἄγωσιν, ἑὸν κακὸν ἀμφαγαπῶντες.
Οἱ δ' ἄλλοι πρυμναῖα μεθέντε πείσματα νηῶν,
Πῦρ ἴδιον πλεκτοῖσιν ἐνὶ κλισίῃσι βαλόντες,
Ἰλιάδος δὲ λιπόντες ἐρημαίην χθονὸς ἀκτὴν,
Πλεῖτε πανσυδίῃ ψευδώνυμον οἴκαδε νόστον,
Εἰσόκεν ἐξ ὅρμου τε τανυστομίου ἐκ περιωπῆς
Υ̓́μμι συναγρομένοις ἐπὶ γείτονας αἰγιαλοὺς *
Σημαίνῃ παλίνορσον ἐπὶ πλόον ἐννύχιον πῦρ.
Καὶ τότε μήτε τις ὄκνος ἐπειγομένων ἐρετάων
Γεινέσθω, μήτ' ἄλλο φόβου νέφος, οἷά τε νύκτες
Ἀνθρώποισι φέρουσιν ἀχαρέα δείματα θυμοῦ.
Ἔστω δὲ προτέρης ἀρετῆς ἐμφύλιος αἰδώς·
Μήτε τις αἰσχύνειεν ἑὸν κλέος, ὅ κεν ἕκαστος
Ἄξιον ὧν ἐμόγησε λάβοι γέρας ἵππους ἀνδρῶν.
Ὣς φάμενος βουλῆς ἐξήϊε· τοῖο δὲ μύθοις
Πρῶτος ἐφωμάρτησε Νεοπτόλεμος θεοειδὴς,
Πῶλος ἅτε δροσόεντος ἐπειγόμενος πεδίοιο,
Ὅστε νεοζυγέεσσιν ἀγαλλόμενος φαλάροισιν,
Ἔφθασε καὶ μάστιγα καὶ ἡνιόχοιο ἀπειλήν.
Τυδείδης δ' ἑπόρευσε Νεοπτολέμῳ Διομήδης,
Θαυμάζων ὅτι τοῖος ἔην καὶ πρόσθεν Ἀχιλλεύς.
Ἕσπετο καὶ Κυάνιππος, ὃν εὐπατέρεια Κομαιθὼ
Τυδέος θαλάμοιο μινυνθαδίοιο τυχοῦσα,
Ὠκυμόρῳ τέκε παῖδα σακεσπάλῳ Αἰγιαλῆϊ.
Ἔστιχε Μενέλαος· ἄγε δέ μιν ἄγριος ὁρμή.
Δηϊφόβῳ ποτὶ δ' ἦεν ἀπηνέι δίζετο θυμῷ,
Δεύτερον ἁρπακτῆρα γάμων [illegible].
Τῷ δ' ἐπὶ Λοκρὸς ἔρουσεν Ὀϊλῆος ταχὺς υἱὸς,
Εἰσέτι θυμὸν ἔχων πεπνυμένον, οὐδ' ἐπὶ κούραις
Μαργαίνων ἀθέμιστα· ἀνέστησεν δὲ καὶ ἄλλον
Κρητῶν Ἰδομενῆα μεσαιπόλιον βασιλῆα.
Νεστορίδης δ' ἅμα τοῖσιν ἔβη κρατερὸς Θρασυμήδης,
Καὶ Τελαμώνιος υἱὸς ἑκηβόλος ἦε Τεῦκρος,
Εὔμηλός τε· μετὰ τοῖσι θεοπρόπος ἔσσυτο Κάλχας,
Εὖ εἰδὼς ὅτι μόχθον ἀμήχανον ἐκτελέσαντες
Ἤδη Τρώιον ἄστυ καθαιρήσουσιν Ἀχαιοί.
Οὐδὲ μὲν οὐδ' οἳ ἔμελλεν ἀποστραφέντες ἀρωγῆς,
Δημοφόων τ', Ἀκάμας τε, δύω Θησῆα τέκνα.
Ὀρτυγίδης Ἄντικλος, ὃν αὐτόθι τεθνειῶτα
Ἵππῳ δακρύσαντες ἐνὶ κτερέιξαν Ἀχαιοί.
Πηνέλεώς τε, Μέγης τε, καὶ Ἀντιφάτης ἀγαπήνωρ,
Ἀμφιδάμας τε, καὶ Εὐρυδάμας, Πηλῆος γενέθλη.
Τόξῳ δ' Ἀμφιδάμας κεκορυθμένος· ὕστατος αὐτὸς
Τεύχεος ἀγλαόμητις ἔσω ἐπέβαινεν Ἐπειός.
Εὐξάμενοι δ' ἔπειτα Διὸς γλαυκώπιδι κούρῃ,
Ἵππειον ἐσσεύοντο λόχον· τοῖσι δ' Ἀθήνη

Ἀμβροσίῃ κεράσασα θεῶν ἐκόμισσεν ἐδωδὴν,
Δεῖπνον ἔχειν, ἵνα μή τι πανημέριοι λοχόωντες
Τειρόμενοι, βαρύθοιεν ἀτερπέα γούνατα λιμῷ.
Ὡς δ' ὁπότε κρυμοῖσιν ἀελλοπόδων νεφελάων
Ἠέρα πηγνύουσα χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας.
Τηκομένη δ' ἀνέηκε πολὺν ῥόον· οἱ δ' ὑπὸ πέτρης
Ὀξὺ κατὰ θρώσκοντες [illegible] κυδοιμῷ,
Δοῦπον ὑποπτήξαντες ὀρεσσιτρεφέος ποταμοῖο,
Θῆρες ἐρωήσαντες ὑπὸ πτύχα κοιλάδος εὐνῆς,
[illegible] ἐπὶ [illegible],
Τλήμονες ἐνδέχαται πότε παύεται ὄμβριμον ὕδωρ·
Ὡς οἵγε γλαφυροῖο διὰ ξυλόχοιο θορέντες
Ἄτλητον ἀνέχοντο πόνους ἀκάμαντες Ἀχαιοί.
Τοῖσι δ' ἐπεκλήϊσσε θύρην ἐγκύμονος ἵππου
Πιστὸς ἀτεκμάρτοιο λόχου πυλαωρὸς Ὀδυσσεύς.
Αὐτὸς δ' ἐν κεφαλῇ σκοπὸς ἕζετο· τοὶ δ' οἱ ἄμφω
Ἀτρεΐδαι ἐκέλευσαν ὑποδρηστῆρας Ἀχαιούς
Χεῦσαι λάϊνον ἕρκος εὐγνάμπτοισι μακέλλαις,
Ἵππος ὅπερ κεκάλυπτο. Θέλεν δ' ἄρα γυμνὸν ἐᾶσαι,
Τηλεφανὴς ἵνα πᾶσιν ἑὴν χάριν ἀνδράσι τεύχῃ.
Καὶ τὸ μὲν ἐξετέλεσσαν ἐφημοσύνῃ βασιλῆος,
Ἠέλιος δ' ὅτε νύκτα παλέσκιον ἀνδράσιν ἦγεν,
Ἐς δύσιν ἀχλυόεσσαν ἑκηβόλον ἤλασεν ἠῶ,
Δὴ τότε κηρύκων ἐπεκίδνατο λαὸν ἀϋτὴ
Νῆας ἐϋπρῴρους, ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
Ἔνθα δὲ [illegible] ἀειρόμενοι πυρὸς ὁρμὴν,
Ἕρκεά τε πρήσαντες ἐϋσταθέων κλισιάων,
Νηυσὶν ἀνεπλώεσκον ὑπὸ Ῥοιτειάδος ἀκτῆς,
Γλαυκὸν ἀναπλύνοντες ὕδωρ Ἀθαμαντίδος Ἕλλης.
Μοῦνος δὲ πληγῇσιν ἑκούσια γυῖα χαραχθεὶς
Αἰσιμίδης ἐλέλειπτο Σίνων, ἀπατήλιος ἥρως,
Κρυπτὸν ὅπως Τρώεσσι δόλον καὶ πήματα κεύθῃ.
Ὡς δ' ὁπότε σταλίκεσσι λίνον [illegible]
Θηρσὶν ὀρεσσινόμοισι λόχον περίσκεπτον ἔπηξαν
Ἀνέρες ἀγρευτῆρες, ὁ δὲ κρύβδον οἶος ἀπ' ἄλλων
Λαθρίδιος πυκινοῖσιν ὑπὸ πτόρθοισι δέδυκεν
Δίκτυα, παπταίνων ἄγχι θηροσκόπος ἀνήρ·
Ὡς τότε λωβητοῖσιν ἀείστικτος μελέεσσι,
Τρωσὶ λυγρὸν ὄλεθρον ἐμήδετο· κὰδ δέ οἱ ὤμους
Ἕλκεσι [illegible] ἐπέρρεε [illegible] αἷμα.
Ἡ περὶ κλισίῃσιν ἐμαίνετο παννυχίη φλὸξ,
Καπνὸν ἐρευγομένη [illegible] φοιτάδι ῥιπῇ.
Ἥφαιστος δ' ἐκέλευσεν ἐρίβρομος· ἐκ δὲ θυέλλας
Παντοίας ἐτίνασσεν, ἐπέπνει καὶ αὐτὴ
Μήτηρ ἀθανάτοιο πυρὸς φαεσίβροτος Ἥρη.
Ἤδη δὲ Τρώεσσι καὶ Ἰλιάδεσσι γυναιξὶ
Δήϊον ἀγγέλλουσα φόβον σὺν σήματι καπνοῦ,
Ὄρθρον ὑπὸ σκιόεντα πολύθροος ἤλυθε φήμη.
Αὐτίκα δ' ἐξέθορον πυλέων πετάσαντες ὀχῆας
Πεζοί θ' ἱππῆές τε, καὶ ἐς πεδίον προχέοντο,
Διζόμενοι μή πού τις ἔοι δόλος ἄλλος Ἀχαιῶν.
Οἱ δὲ θοοὺς ἵππους ὑποζεύξαντες ἀπήναις,
Ἐκ πόλιος κατέβαινον ἅμα Πριάμῳ βασιλῆϊ.
Ἄλλοι δημογέροντες ἐλαφρότατοι δ' ἐγένοντο
Θηπόμενοι περὶ τοῖσιν ὅσους λίπε φοίνιος Ἄρης,
Ὀσσόμενοι καὶ γῆρας ἑὸν ἐλεύθερον· οὐ μὲν ἔμελλον
Γηθήσειν ἐπὶ δηρὸν, ἐπεὶ Διὸς ἤλυθε βουλή.
Οἱ δ' ὅτε τεχνήεντος ἴδον δέμας αἰόλον ἵππου,
Θαύμασαν ἀμφιχυθέντες, ἅτ' ἠχήεντες ἰδόντες
Αἰετὸν ἀλκήεντα περικρώζουσι κολοιοί.
Τοῖσιν δὲ τρηχεῖα καὶ ἄκριτος ἔμπεσε βουλή.
Οἱ μὲν γὰρ πολέμῳ βαρυηχέϊ κεκμηῶτες,
Ἵππον ἀπεχθήραντες, ἐπεὶ πέλεν ἔργον Ἀχαιῶν,
Ἤθελον ἢ δολιχῇσιν ἐπὶ κρημνοῖσιν ἀράξαι,
Ἠὲ καὶ ἀμφιτόμοισι διαρρῆξαι πελέκεσσιν·
Οἱ δὲ, νεοξέστοιο πεποιθότες ἔργμασι τέχνης,
Ἀθανάτοις ἐκέλοντο ἀρήϊον ἵππον ἀνάψαι,
Ὕστερον Ἀργείοισι μόθου σημεῖον ἔσεσθαι.
Φραζομένοις δ' ἐπὶ τοῖσι πανάθλια γυῖα κομίζων

Attulit deorum cibum, temperans cum *ambroſia,*
Vt cibum haberent, ne per totum diem inſidiantes
Exhausti grauarent genua ſua moleſta fame.
Quemadmodum autẽ quãdo frigoribus velocium nebularũ
Nix condenſans aërem conſperſit terras,
Liquefacta autem demiſit magnũ flumẽ: ipſa verò de petra
Celeriter deſilientes celeri ſaltu,
Strepitum pertimeſcentes montani fluminis,
Feræ diffugientes ſub decliue caua cauernæ,
Facilè manent iuxta latera horrenda montis
Et *miſeræ expectant quando deſitura ſit pluuialis aqua:*
Sic ipſi quidem ruentes per concauum equum,
Achiui indefeſſi ſuſtinebant infinitos labores.
Poſt hos verò clauſit ianuam prægnantis equi
Fidus Vlyſſes, portitor occulti doli.
Ipſe deinde in ſummitate ſpeculator ſedebat. Et autem ambo
Atridæ præceperunt, vt miniſtri Achæi
Circumfunderent lapidum vllum *acutis ligonibus,*
Equum quod quidem occultaret. Volebat autem nudum relinquere equum,
Conſpicuus vt omnibus Troianis ſuum decus exhiberet,
Et illud quidem perfecerunt mandato regis.
Cum verò ſol hominibus afferens noctem vmbroſam,
Conuertiſſet auroram ſplendidam ad occaſum tenebroſum:
Tunc ſanè diſperſa eſt vox præconum per *populos,*
Vt ſoluerent naues veloces & rudentes.
Ibi verò ſuſtollentes ardentis ignis impetum,
Et propugnacula incendentes firmorum caſtrorum,
Nauibus renauigabant de Rhœteo littore,
Cæſiam ſecantes aquam Athamantidis Helles.
Solus verò ſponte membra ſauciatus plagis
Relictus fuerat Aeſimides Sinon fraudulentus heros,
Occultans contra Troianos dolum, & nocumenta abſcõderet.
Quemadmodum verò quando vallis rete circumdantes,
Feris montanis dolum circumſpectè ſtruxerunt
Viri venatores, alter verò ſeorſum ſolus ab aliis
Occultè ſub denſis ramis latet,
Vir ſcilicet *venator retia ſpectans:*
Sic tunc ſtigmatis notatus membris ſauciis
Troiæ triſte exitium ſtruebat Sinon. *per humeros autem ipſi*
De *vulneribus inflictis defluebat fluidus cruor.*
Cæterùm flamma circa tentoria furebat per noctem totam,
Fumum eructans valde verticoſum, ingenti impetu.
Vulcanus enim Id *iubebat grauiſonus, & procellas*
Varias excutiebat: afflauit etiam ipſa
Iuno mater lucida immortalis ignis.
Iam verò Troianis & Iliadibus mulieribus
Hoſtile quid annuntians cum *timore ſignificatorẽ fumo,*
Fama venit multiſona, ſub crepuſculum vmbroſum.
Mox verò exiliebant pandentes ſeras portarum.
Pedites. n. & equites exibant *& in campum effundebantur*
Veſtigantes, ne fortè quis eſſet alicubi dolus Achiuorum.
Ipſi verò etiam *veloces* equos *feſtinãtes iungẽtes curribus*
Ex vrbe deſcendebant cum Priamo rege.
Alij ſenes in populo: expeditiſſimi. n. fuerũt (Mars cruẽtus
Lætantes propter filios, quoſcũq; reliquiſſet ipſis ſuperſtites
Vidẽtes etiam ſenectutem ſuam *liberã. Non vtiq; debebãt*
Gaudere ad lõgũ tẽpus: *quandoquidẽ Iouis decretũ aderat.*
Ipſi. v. Troiani *poſtquã vidiſſẽt corpus pictũ artificioſi equi,*
Admirati ſunt circumfuſi: quemadmodum ſtriduli videntes
Aquilam robuſtam circumſtrepunt graculi,
Porrò Troianis aſperum & dubium incidit conſilium.
Alij enim defatigati bello luctuoſo,
Equum exoſi, cum eſſet opus Græcorum,
Volebant aut in longis præcipitijs perdere,
Aut etiam aperire acutis ſecuribus.
Alij verò confiſi artificiis nuper facti operis,
Iuſſerunt equum illum *Martium diis conſecrare,*
Poſterum vt eſſet Græcis ſignum belli.
Deliberantibus verò de his, deformata membra gerens

Per campũ apparuit vir quiſpiam *nudus, miſereq; affectus,*
Sanguine verò vibices indecenter referta
Oſtendebant veſtigia dira vehementium flagellorum.
Mox autem ante pedes Priami volutus,
Supplicibus manibus attigit eius genua:
Precibus verò rogans ſenem, doloſum promebat ſermonem:
Si me miſeratus fueris, virum Græcis ſocium nauigationis,
Troianorum & vrbis ſeruatorem, ſi me ſeruaueris
O Dardanide imperator; & infenſiſſimũ hoſtem Achæorũ,
Sic me læſerunt deorum metum non curantes;
Nihil peccantem ipſi *improbi, & immiſericordes ſemper:*
Sic etiam Achillis Aeacidæ honoratum munus rapuerunt:
Sic Philocteten etiam reliquerunt impeditum morbo:
Interfecerunt etiam inuidi ipſi *ipſum quoque Palamedem.*
Nunc & mihi ſic fecerunt iniqui, quia fugere
Non volebam cum ipſis, ſed manere iubebam ſocios.
Qui afficientes me plagis improbitate iuuenum
Veſtes exuerunt, diris verò flagris
Omne corpus cædentes, in peregrino littore reliquerunt.
Cæterùm ô beate Priame *obſerua Iouis ſupplicis reuerẽtiã.*
Gaudium enim Græcis fuero, ſi ſineris
Supplicem & hoſpitem me perire ſub manibus Troianorũ.
Verùm ego omnibus vobis ſponſor ero,
Vt non amplius metuatis bellum redintegratũ Græcorum.
Sic dixit. Eũ verò ſenex Priamus *cõſolatus eſt voce blãda:*
Hoſpes, te quidem Troianis mixtum, non amplius conuenit
Metum tenere: effugiſti enim impiam iniuriam Achæorum.
Semper verò noſter amicus eris: neque te patriæ,
Neque opulentarum ædium dulce deſiderium capiet.
Atqui age, & tu mihi dic ad *quidnã hoc monſtrum factũ eſt,*
Equus inquam horrendi timoris portentum? dic etiam tuum
Nomen, & genus, unde verò te naues tulerint.
Hunc verò confiſus alloquutus eſt valde verſutus heros:
Eloquar etiam hæc: tu enim me volentem id *iubes*
Argos mihi patria eſt, Sinonq; mihi nomen eſt.
Aeſimon autem *nominant meum ſenem patrem.*
Equũ.n. ab oraculis iã olim prædictum excogitauit Græcis
Siquidem enim ſiueritis manere eum hic in cãpo, (Epeus:
Troiam fatatum eſt capturos filios Græcorum. (Minerua,
Si verò ipſam venerandam ſtatuam, templis ſuis *acceperit*
Fugient Græci *diffugientes propter infecta certamina.*
Verùm agite circundantes cathenis undique,
Trahite in arcẽ magnum equum, & aureo fræno conſpicuum.
Sic vtiq; dixit & hunc quidem rex Priamus *capientẽ iuſſit*
Induere chlænam & tunicam. Ipſi verò Troiani *lora*
Alligantes lignis, catenis bene conglutinatis
Trahebant per campum aſcenſorem velocium rotarum
Equum, proceribus Græcorũ *onuſtum. Ipſa verò ante* equũ
Tibiæ & citharæ æquabile modulabantur carmen.
Miſerum auté *genus* eſt *ſtultorum hominum, quibus caligo*
Incõſiderata futurorũ adeſt, *& gaudiũ cum vanitate multa,*
Sæpéque ignorant incidentes periculo.
Qualis etiam Troianos pernitioſa noxa comitabatur
In vrbem ſponte accerſita. Metentes autẽ Simoentis flores
Coronarunt collares capillos ſui occiſoris.
Porrò terra æneis preſſa rotis
Grauiter mugiebat. Ferrei verò ipſarum rotarum
Axes attriti ſuſpirabant graui gemitu.
Gemebat etiam lignorum compages, ac tota extenſa
Et tracta catena, ſuſcitabat puluerem turbidum.
Magnus verò ducentium equum *clamor & ſtrepitus excitabatur.*
Strepebat verò vmbroſa Ida cum nymphalibus quercubus,
Inſonuit etiam Xanthi fluminis aqua rotunda,
Ipſumque oſtium Simoiſium clangebat: ac cœleſtis
A Ioue tuba, indicabat bellum accerſitum à Troianis,
Qui quidem ducebat ante ſe equum: *via verò aſpera erat,*
Diſſecta fluuiis, neque etiam æqualis in *campo.*
Sequebatur verò variegatus & *Martius equus ad aras,*
Superbiens excellenter. Per vim etiam impulit Minerua

Γυμνὸς ἀνὰ πεδίοιο φάνη κεκακωμένος ἀνήρ·
Αἵματι δὲ σμώδιγγες ἀεικέα βεβρεγμέναι,
Ἴχνια λωβήεντα θοῶν ἀνέφαινον ἱμάντων.
Αὐτίκα δὲ Πριάμοιο πεδὼν προπάροιθεν ἐλυσθεὶς,
Ἱκεσίαις παλάμῃσιν ἥψατο γούνων.
Λισσόμενος δὲ γέροντα, δολοπλεκὲς ἵετο μῦθον,
Ἄνδρα μὲν Ἀργείοισιν ὁμόπλοον εἴμ' ἐλεήσῃς,
Τρώων δὲ ῥυτῆρα καὶ ἄστεος εἴ με σαώσῃς,
Δαρδανίδη σκηπτοῦχε, καὶ ὕστατον ἐχθρὸν Ἀχαιῶν,
Οἷά με λωβήσαντο θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες,
Οὐδὲν ἀλιτραίνοντα, κακοὶ καὶ ἀπηνέες αἰεί.
Ὡς μὲν Ἀχιλλῆος γέρας ἥρπασαν Αἰακίδαο,
Ὣς δὲ Φιλοκτήτην ἔλιπον πεπεδημένον ὕδρῳ,
Ἔκτειναν δὲ καὶ αὐτὸν ἀγασσάμενοι Παλαμήδην.
Καὶ νῦν οἷά μ' ἔρεξαν ἀτάσθαλοι, οὕνεκα φεύγειν
Οὐκ ἔθελον σὺν τοῖσι, μένειν δ' ἐκέλευον ἑταίρους.
Οἳ δὲ νέων πληγῇσιν ἀτασθαλίῃσι τυπέντες,
Εἵματ' ἀπέδυσαν, ἀεικελίῃσι δ' ἱμάσθλαις
Πᾶν δέμας ὑπτιάσαντες, ἐπὶ ξείνῃ λίπον ἀκτῇ.
Ἀλλὰ μάκαρ πεφύλαξο Διὸς σέβας ἱκεσίοιο·
Χάρμα γὰρ Ἀργείοισι γενήσομαι, εἴ κεν ἐάσῃς
Χερσὶν ὑπὸ Τρώων ἱκετήν καὶ ξεῖνον ὀλέσθαι.
Αὐτὰρ ἐγὼ πάντεσσιν ὑπάοχος ἔσσομαι ὑμῖν,
Μηκέτι δειμαίνειν πόλεμον παλίνορσον Ἀχαιῶν.
Ὣς φάτο, τὸν δ' ὁ γέρων ἀγανῇ μειλίξατο φωνῇ,
Ξεῖνε, σὺ μὲν Τρώεσσι μεμιγμένος οὐκ ἔτ' ἔοικε
Τάρβος ἔχειν· ἔφυγες γὰρ ἀνάρσιον ὕβριν Ἀχαιῶν.
Αἰεὶ δ' ἡμέτερος φίλος ἔσσεαι· οὐδέ σε πάτρης,
Οὐδὲ πολυκτεάνων θαλάμων γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ.
Ἀλλ' ἄγε καὶ σύ μοι εἰπὲ τί τοι τόδε θαῦμα τέτυκται,
Ἵππος ἀμειλίκτοιο φόβου τέρας; εἰπὲ δὲ σεῖο
Οὔνομα καὶ γενεὴν, ὁπόθεν δέ σε νῆες ἔνεικαν.
Τὸν δ' ἐπιθαρσήσας προσέφη πολυμήχανος ἥρως,
Ἐξερέω καὶ ταῦτα· σὺ γάρ μ' ἐθέλοντα κελεύεις.
Ἄργος μοι πόλις ἐστὶ, Σίνων δέ μοι οὔνομα κεῖται·
Αἴσιμον κλήζουσιν ἐμὸν πατέρα γηραλέον.
Ἵππον δ' Ἀργείοισι παλαίφατον εὕρετ' Ἐπειὸς.
Εἰ μὲν γάρ μιν ἐᾶτε μένειν αὐτοῦ ἐνὶ χώρῃ,
Τροίην θέσφατόν ἐστιν ἑλεῖν πόλιν υἷας Ἀχαιῶν·
Εἰ δέ μιν ἀγνὸν ἄγαλμα λάβῃ νηοῖσιν Ἀθήνη,
Φεύξονται, προφυγόντες ἀτελευτήτους ἐπ' ἀέθλους.
Ἀλλ' ἄγε δὴ σειρῇσι περιπλεκὲς ἀμφιβαλόντες
Ἕλκετ' ἐς ἀκρόπολιν μεγάλην χρυσήνιον ἵππον.
Ὣς ἄρ' ἔφη, καὶ τὸν μὲν ἄναξ ἐκέλευσε λαβόντα
Ἕσσασθαι χλαῖνάν τε χιτῶνά τε· τοὶ δὲ, βοείας
Ἁψάμενοι σειρῇσιν ἐϋπλεκτοῖσι κάλοισιν,
Εἷλκον ἐπὶ πεδίοιο θοῶν ἐπιβήτορα κύκλων
Ἵππον, ἀριστήεσσι βεβασμένον. οἱ δὲ πάροιθεν
Αὐλοὶ καὶ φόρμιγγες ὁμὴν ἐλίγαινον ἀοιδήν.
Σχέτλιον ἀφραδίων μερόπων γένος, οἷσιν ὁμίχλη
Ἄσκοπος ἐσσομένων, κενεῷ δ' ὑπὸ χάρματι πολλῷ,
Πολλάκις ἀγνώστοισι περιπλάζονται ὀλέθρῳ·
Οἵη καὶ Τρώεσσι φθισίβροτος * ἄτη
Ἐς πόλιν αὐτοκέλευθος. ἀμησάμενοι Σιμόεντος,
Ἔστεφον αὐχενίοις πλοκάμοις σφετέροιο φονῆος.
Γαῖα δὲ χαλκείοισιν ἐρειδομένη περὶ κύκλοις,
Δεινὸν ὑπεβρυχᾶτο, σιδήρειοι δὲ καὶ αὐτῶν
Τειβόμενοι τρηχεῖαν ἀνέστενον ἄξονες ἠχήν·
Τετρίγει δὲ κάλων ξυνοχὴ, καὶ πᾶσα ταθεῖσα
Λυγοῦ αἰθαλόεσσαν ἕλιξ ἀνεκήκιε σειρή.
Πολλὴ δ' ἑλκόντων ἐνοπὴ καὶ κόμπος ὀρώρει,
Ἔβραμε νυμφαίῃσιν ἅμα δρυσὶ δασκίος Ἴδη,
Ἴαχε καὶ Ξάνθοιο ποταμοῦ κυκλούμενον ὕδωρ,
Καὶ στόμα κικλήσκει Σιμοείσιον· οὐρανίη δὲ
Ἐκ Διὸς ἑλκόμενον πόλεμον μαντεύετο σάλπιγξ.
Οἳ δ' ἦγον προπάροιθεν· ὁδὸς δ' ἐβαρύνετο μακρὴ,
Σχιζομένη ποταμοῖσι, καὶ οὐ πεδίοισιν ὁμοίη·
Εἵπετο δ' αἰόλος ἵππος ἀρήϊος ἐπὶ βωμοὺς,
Κυδιόων ὑπέροπλα· βίῃ δ' ἐπέρεισεν Ἀθήνη,

Χεῖρας ὑποβείσασα ἐϋγλυφέων ἐπὶ μηρῶν.
Ὃς δὲ θέων ἀκίχητος ἐπέδραμε θᾶσσον ὀϊστοῦ,
Τρῶας ἐλαφρίζουσιν ἐπισπεύδουσι διώκων,
Εἴσοκε δὴ πυλέων ἐπεβήσατο Δαρδανιάων·
Αἱ δ' αἰεὶ εὐρεῖαι θυρέων πτύχες ἐστείνοντο.
Ἀλλ' Ἥρη μὲν ἔδυσεν, ὀπίσθιον ὅρμον ὁδοῖο
Πρόσθεν ἀναστέλλουσα· Ποσειδάων δ' ἀπὸ πύργων
Σταθμὸν ἀνοιγομένων πυλέων ἀνέκοψε τριαίνῃ.
Τρωϊάδες δὲ γυναῖκες ἀνὰ πτόλιν ἄλλοθεν ἄλλαι,
Νύμφαι τε, σφριγόωσαί τε, καὶ ἴδμονες Εἰλειθυίης,
Μολπῇ τ' ὀρχηθμῷ τε περὶ βρέτας εἱλίσσοντο·
Ἄλλαι δὲ χρυσέαισιν ἀλεξόμεναι χαμαὶ εὐνὴν,
Ὁλκῷ δουρατέῳ ῥοδέους στορέσαντο τάπητας·
Αἱ δὲ, θαλασσαίης ἀπὸ μάζια ἄμματα μίτρης
Λυσάμεναι, καλύκεσσι περιστέφον αὐχένα ἵππου.
Καί τις ἀπειρεσίοιο πίθου κρήδεμνον ἀνεῖσα,
Χρυσείῳ προχέουσα κρόκῳ κεκερασμένον οἶνον,
Γαῖαν αἰονάζουσα χυτῷ εὐώδεϊ πηλῷ.
Ἀνδρομέη δὲ βοὴ συνεβάλλετο θήλεϊ ἰωῇ,
Καὶ παίδων ἀλαλητὸς ἐμίσγετο γήραος ἠχῇ.
Οἵας δ' ἀενάοιο μετὰ ῥόον Ὠκεανοῖο
Χείματος ἀμφίπολοι γεράνων στίχες ἠεροφώνων,
Κύκλον ἐποιχόμεναι ἀδαήμονες ὀρχηθμοῖο,
Γειοπόνοις ἔργοισιν ἀπεχθέα κεκλήγασιν,
Ὣς οἵγε κλαγγῇ τε περὶ ἄστεος ἠδὲ κυδοιμῷ
Ἦγον ἐς ἀκρόπολιν βεβαρημένον ἔνδοθεν ἵππον.
Κούρη δ' ἐκ θαλάμοιο θεήλατος οὐκέτι μίμνειν
Ἤθελεν ἐν θαλάμοισι, διαρρήξασα δ' ὀχῆας,
Ἔδραμεν ἠΰτε πόρτις ἀνούρεος, ἥν τε τυπεῖσα
Κέντρον δ' ἀνέπηξε βοοῤῥαίσταο μύωπος·
Ἡ δ' οὔτ' ἐς ἀγέλην τοπιάζεται, οὔτε βοτῆρι
Πείθεται, οὐδὲ νομοῖο λελαίεται, ἀλλὰ βεβλημένη
Ὀξέϊ θηγαλέῳ, βοέων ἐξήλυθε σηκῶν.
Τοίη μαντιπόλοιο βέλος ὑπὸ νύγματι κούρη
Πλαζομένη κραδίῃ, ἱερὴν ἀνεσείετο δάφνην.
Πάντη δὲ βρυχᾶτο κατὰ πτόλιν, οὐδὲ τοκήων,
Οὐδὲ φίλων ἀλέγιζε· λίπεν δέ ἑ παρθένιος αἰδώς.
Οὐχ οὕτω Θρήϊσσαν ἐνὶ δρυμοῖσι γυναῖκα
Νήδυμος αὐλὸς ἔτυψεν ἐρωμανέος Διονύσου,
Ἥτε θεοῦ τοπαῖσα παρήορον ὄμμα τιταίνει,
Γυμνὸν ἐπισείουσα κάρη κυανάμπυκι κισσῷ·
Ὣς ἥγε πτερόεντος ἀναΐξασα νόοιο
Κασσάνδρη νεόφοιτος ἐμαίνετο· πουλὺ δὲ χαίτην
Κοπτομένη καὶ στέρνον, ἀνίαχε μαινάδι φωνῇ,
Ὦ μέλεοι, τίνα τοῦτον ἀνάρσιον ἵππον ἄγοντες
Δαιμόνιοι μαίνεσθε, καὶ ὕστατον ἐπὶ νύκτα
Σπεύδετε, καὶ πολέμοιο τέλος, καὶ νήγρετον ὕπνον;
Δυσμενέων ὅδε κοῖλος Ἄρειος· αἳ δέ που ἤδη
Τίκτουσιν μογεραῖς Ἑκάβης ὠδῖνες ὀνείρων·
Λήγει δ' αἱμοβολητὸν ἔτος, πολέμοιο λυθέντος,
Τοῖσιν ἀριστήων λόχος ἔρχεται, οὓς ἐπὶ χάρμην
Τεύχεσιν ἀστράπτοντας ἀμαυροτάτην ἐπὶ νύκτα
Τέξεται ὄβριμος ἵππος· ἐπὶ χθόνα δ' αἶψα θορόντες
Ἐς μόθον ὁρμήσουσι τελειότατοι πολεμισταί.
Οὐ γὰρ ὑπ' ὠδίνεσσι μογοστόκον ἵππον ἀνεῖσαι
Ἀνδράσι τικτομένοισιν ἀρήξουσι γυναῖκες.
Αὐτὴ δ' Εἰλείθυια γενήσεται, ἥ μιν ἔπηξε.
Γαστέρα δ' ἐγκύμονα ἀνακλίνασα βοήσει
Μαῖα πολυκλαύτοιο τόκου πτολίπορθος Ἀθήνη.
Καὶ δὴ πορφύρεον μὲν ἑλίσσεται ἔνδοθι παρειῶν,
Αἵματος ἐκχυμένου πέλαγος, καὶ κῦμα φόνοιο·
Δεσμά τε συμπαθέων πλέκεται περὶ χερσὶ γυναικῶν
Μυρία· φωλάδιον δ' ὑπὸ δούρασι κευθόμενον πῦρ·
Ὤ μοι ἐμῶν ἀχέων, ὤ μοι πατρώϊον ἄστυ·
Αὐτίκα μοι λεπτὴ κόνις ἔσσεται· οἴχεται ἔργον
Ἀθανάτων, προθέμειλα θεμείλια Λαομέδοντος·
Καὶ σε πάτερ * ὀδύρομαι, οἷά μοι ἤδη
Ἀμφότεροι πείσεσθε. σὺ μὲν πάτερ οἰκτρὰ δεδουπὼς,
Κείσεαι ἑρκείοιο Διὸς μεγάλῳ παρὰ βωμῷ.

Manus ſupponens benefabricatis coſtis.
Quare currens velox ipſe ruebat velocior iaculo,
Troianos expeditis greſſibus ſubſequens,
Donec ingreſſi ſunt portas Dardanias.
Ipſi verò anguſti portarum venienti ipſi anguſtiores erant.
Cæterum Iuno acceſſit, facilem acceſſum vix
Prius præparans: Neptunus verò de turribus
Tridente diſſecuit limina apertarum portarum.
Troianæ mulieres per vrbem aliunde aliæ,
Puellæq́; deſponſatæ, & expertæ Lucinam,
Carmine & ſaltatione circa equum voluebantur,
Aliæ verò auertentes moleſtam copiam vmbræ
In equo ligneo ſtrauerunt roſeos tapetes.
Aliæ verò pectoralia ornamenta pretioſæ Zonæ
Soluentes, nexis floribus circum coronabant equum,
Et alia retinens caput immenſi dolij,
Diffundens vinum temperatum aureo croco,
Terram conſperſit fuſi'em odorato vino.
Porrò virili voci commiſcebatur clamor muliebris,
Et puerorum ſtrepitus miſcebatur ſono ſenectæ.
Quales verò aduenæ diuitis Oceani,
Hyemis miniſtri, turma gruum in aëre gruentium,
Circulum ineunt, ignaræ choreæ,
Clangentes exoſa agris cultis:
Sic hi ante vrbem clangore & tumultu
Duxerunt in arcem grauidum intus equum.
Virgo verò Caſſandra *è thalamo à Deo producta, nō am*
Volebat intra thalamos: effringēs.v.repagula.(plꝰ manere
Ferebatur quaſi bucula expedita, & veluti œſtro percita,
Aculeus quam ſauciauit boues vexantis œſtri:
Ipſa verò bucula *neque ad gregem accedit, neque paſtori*
Obtemperat, neque pabulum deſiderat: ſed iaculo
Acuto ſauciata, bouina tranſiit ſepta.
Talis erat etiā *virgo* Caſſandra *vatidici impetus ſtimulo*
Errans corde, ſacram concutiebat laurum:
Vbique verò mugiebat per vrbem, neque parentes
Neque amicos curabat: reliquit nanq́; ipſam virginē pudor,
Non ſic Threſſam mulierem in ſaltibus
Dulcis tibia in montibus culti Bacchi excitauit:
Quæ quidē adeò Baccho excitata, vagabūdū oculū intēdit,
Nudum quaſſans caput nigra hedera:
Sic ipſa quidem errabunda mente exiliens
Caſſandra, recenter prodiens furebat. Frequēter autē comā
Lanians, & pectus, exclamauit furioſa voce:
O miſeri Troiani, *quare iſtum deteſtandum equum ducētes,*
Miſeri furore agimini, & extremam ad noctem
Properatis, & belli finem, & inexcitabilem ſomnum?
Hoſtium hic equus Martius eſt. Ipſi verò ſcilicet nunc
Somniorum parturigenes miſeræ Hecubæ partu eduntur,
Et deſinet etiam annus qui excidium diſtulit bello ſoluto.
Troianis enim *adeſt principum* Græcorū *dolus, quos ad*
Armis coruſcantibus ſub obſcuriſſimam noctem (bellum
Pariet fortis equus. In terram verò modò proſilientes Græ-
ci ex equo
Ad prælium feſtinabunt ipſi *conſummatiſſimi bellatores.*
Nō enim equum cōſuctantē cum partus doloribus releuātes
Editi viris per *noctem iuuabunt mulieres:*
Ipſa verò Lucina fiet, quæ ipſum equum *fabricauit.*
Ventrem verò prægnantem aperiens exclamabit
Minerua vrbiū vaſtatrix, obſtetrix partꝰ luctuoſi Troianis.
Atqui purpureum voluitur intra parietes Troiæ
Sanguinis effuſi pelagus, & fluctus cædis:
Vinculaq́; nectuntur circa manus miſerarum mulierum
Infinita. Latet verò ſub equo ignis occultatus.
Væ mihi propter meos dolores, væ mihi propter patriā vrbē.
Mox enim *mihi exiguus cinis erit. perit* Troia *opus*
Deorū, radicitus pereūt *fundamēta Laomedōtis* aui mei:
Te etiam pater Priame *lugeo, qualia mihi nunc*
Ambo ſuſtinebitis? Tu quidem pater miſerè cadens,
Iacebis apud magnam aram Hercei Iouis.

Tu verò ô *mater liberis præſtans, tua de mortali forma*
Dij rabidam canem facient poſt liberos interemptos.
Diuina Polyxena te quoque propè patriam terram
Mactatam paulum lugebo. Vtinam debuiſſet aliquis
Græcorum, poſt tuos luctus me etiam ipſam occidere.
Quæ enim mihi vtilitas vitæ eſt huius, ſi me reſeruat longius
Miſeriori morti? Hoſpita namque me teget terra.
Qualis verò mihi domina erit *ipſi etiam regi dona,*
Domum inquam texit Agamemnoni, pro tot laboribus.
Cæterum nunc mihi conſiderate, hæcque noſcite omnes,
Et nebulam noxæ inſipientis abſtergite.
Rumpatur ſecuribus corpus ampli equi,
Aut igni comburatur. Hoſtilia verò corpora occultans
Pereat, & magnus rogus fiat Græcis.
Et tunc mihi conuiuamini, & ad choream excitamini,
Statuentes crateras libertatis amabilis.
Ipſa quidem ſic loquuta eſt: ei verò non quiſquam obtemperabat. Ipſam namque Apollo
Simul & bonam vatem, & ſuſpectam reddidit.
Eam pater Priamus *increpuit, minatus verbis:*
Quis te iterum improbã vatẽ infauſtus dæmõ huc adduxit
Cõfidẽtẽ, impudẽtia præditã? fruſtra namq́; vaticinaris quæ
Nõdũ tibi defatigatus eſt animus inſano morbo, (cũq́; dices.
Neque ſaturatus eſt turpibus furoribus?
Cæterum etiam noſtris conuiuiis moleſta
Aduenisti, quando omnibus liberum diem exhibuit
Nobis Iupiter Saturnides, & diſſipauit naues Græcorum?
Neque amplius longa haſta vibrantur, neque arcus
Intenduntur, nec armorum ſtrepitus adeſt: *ſilẽt etiã ſagittæ:*
Verùm choreæ, carmina melliſona, vt in victoria adſunt.
Non mater propter filium luget, neque ad pugnam
Mulier virum iuuenem mittens plorat vt vidua.
Minerua verò *tutelaris ſuſcipit equum adductum,*
Ipſa *virgo bellicoſa. Tu autem ante ædes proruens,*
Mendacia vaticinata, & inutilia patriæ tuæ,
Laboras temerè, & vrbem lætam turbas. (ſint.
Malè pereas. Nobis verò choreæ, cõuiuia & carmina curæ
Non enim amplius Troiæ ſub mœnibus metus relictus eſt,
Neque amplius indigemus vatidica tua voce.
Sic locutus, iuſſit abducere deſipientem virginem
Intra penetralia thalami. Vix verò & inuita patri
Obtemperabat. Virgineum autem in lectum procidens
Plorabat, cognoſcens ſuum fatum. Videbat enim *iam*
Patriæ ardentis in mœnibus graſſantem ignem.
Ipſi verò Troiani *ſub templum deæ Mineruæ*
Equum conſtituentes, in bene firmatis fundamentis,
Comburebant ſacrificia pulchra in odoratis aris:
Immortales verò reſpuebant ingratas hecatombas.
Porrò conuiuium erat populare, & magnus luxus,
Luxus prouocans ebrietatem ex vino molles faciente:
Stultitia verò ebrietate & tumultu ſepulta fuerat.
Tota ciuitas, portarum verò paucis cuſtodibus cura fuerat.
Et iam lumen ſolis *occidebat: diuina verò nox*
Vrbi exitium afferens circumdedit Ilium excelſum.
Argiua autem Helena canum corpus ſibi adaptans
Apparuit Venus prudens & *doloſa.*
Euocans verò voce blanda compellauit: (præſtans,
Nympha dilecta, vocat te maritus tuus *Menelaus robore*
Equo in *ligneo abſconditus: in* ipſo namque *Græcorum*
Duces, ſuorum certaminum proci, inſidiosè latent.
Cæterum abi, neque curæ tibi ſit ſenis Priami,
Neque aliorum Troianorum, neq́; etiam ipſius Deiphobi.
Iam enim te reddi tempus eſt *laborioſo Menelao.* (iſtis
Sic locuta Dea Venus, iterum receſſit. Ipſa a. Helena *dolis*
Oblectata corde, thalamum reliquit odoratum.
Ipſe etiam Deiphobus eam ſequebatur. Ipſam verò euntem
Mulieres Troianæ longis veſtibus indutæ ſunt admiratæ.
Porrò ipſa quando ſublime ad templum venit Mineruæ,
Stetit contemplata opificium præſtantis equi.
Ter verò circumiens, & Græcos compellans,

Μῆτερ ἀριστοτόκεια, σὺ δὲ βροτέης ἀπὸ μορφῆς
Λυσσαλέην ἐπὶ παισὶ θεοὶ κύνα ποιήσουσι.
Δῖα Πολυξείνη, σὲ δὲ πατρίδος ἐγγύθι γαίης
Κεκλιμένην, ὀλίγον δακρύσομαι. ὡς ὄφελέν τις
Ἀργείων ἐπὶ σοῖσι γόοις ὀλέσαι με καὶ αὐτήν.
Τίς γάρ μοι χρειὼ βιότου πλέον, εἴ με φυλάσσει
Οἰκτροτέρῳ θανάτῳ; ξείνη δέ με γαῖα καλύψει.
Ποίη δ' αὖ μοι δέσποινα καὶ αὐτῷ δῶρον ἄνακτι
Ἀντὶ πόνων καμάτων Ἀγαμέμνονι δώματ' ὑφαίνεις.
Ἀλλ' ἤδη μοι φράζεσθε, τάδε γνώσεσθε πάντες.
Καὶ νεφέλην ἀπόθεσθε * βλαψίφρονος ἄτης.
Ῥηγνύσθω πελέκεσσι δέμας πολυχανδέος ἵππου,
Ἢ πυρὶ καιέσθω· δολόεντα δὲ σώματα κεύθων
Ὀλλύσθω, μεγάλη δὲ πυρὴ Δαναοῖσι γενέσθω·
Καὶ τότε μοι δαίνυσθε, καὶ ἐς χορὸν ὁρμαίνεσθε,
Στησάμενοι κρητῆρας ἐλευθερίης ἐρατεινῆς.
Ἡ μὲν ἔφη· τῇ δ' οὔτις ἐπείθετο. τὴν γὰρ Ἀπόλλων
Ἀμφοτέρην, μάντιν τ' ἀγαθὴν καὶ ἄπιστον ἔθηκεν.
Τὴν ὁ πατὴρ ἐνένιπεν, ὁμοκλήσας ἐπέεσσι,
Τίς σε πάλιν κακόμαντι δυσώνυμος ἤγαγε δαίμων,
Θαρσαλέην κυνάμυιαν; μάτην δὲ χέεις ἄδε ἠχήν.
Οὔπω σοι κέκμηκε νόος λυσσώδεϊ νούσῳ,
Οὐδὲ παλιμφήμων ἐκορέσσαο λαβροσυνάων,
Ἀλλὰ καὶ ἡμετέρῃσιν ἐπαχθομένη θαλίῃσιν
Ἤλυθες, ὁππότε πᾶσιν ἐλεύθερον ἦμαρ ἀνῆψεν
Ἡμῖν Ζεὺς Κρονίδης, ἐκέδασσε δὲ νῆας Ἀχαιῶν;
Οὐδέ τι δούρατα μακρὰ τινάσσεται, οὐδέ τι τόξα
Ἕλκεται, οὐ ξιφέων ὄτοβος· σιγῶσι δ' ὀιστοί·
Ἀλλὰ χοροί, μολπαί τε μελίφρονες, οἷ' ἐπὶ νίκῃ.
Οὐ μήτηρ ἐπὶ παιδὶ κινύρεται, οὐδ' ἐπὶ δῆριν
Ἄνδρα γυνὴ πέμψασα νέον δακρύσατο χήρη.
Ἵππον ἀνελκόμενον δέχεται πολιοῦχος Ἀθήνη,
Παρθένος τολμήεσσα, σὺ δὲ πρὸ δόμοιο θοροῦσα,
Ψεύδεα θεσπίζουσα καὶ ἄχρεα σεῖο πόληϊ,
Μοχθίζεις ἀτέλεστα, καὶ ἱερὸν ἄστυ μιαίνεις.
Ἔρρ' οὕτως· ἡμῖν δὲ χοροί, θαλίαι, μολπαί τε.
Οὐ γὰρ ἔτι Τρώεσσιν ὑπὸ τείχεσσι δεῖμα λέλειπται,
Οὐδ' ἔτι μαντιπόλοιο τεῆς κεχρήμεθα φωνῆς.
Ὣς εἰπὼν ἐκέλευσεν ἄγειν ἀεσίφρονα κούρην
Κευθμὸν ἔσω θαλάμοιο. μόγις δ' ἀέκουσα τοκῆϊ
Πείθετο· παρθενίῳ δ' ἐπὶ κλιντῆρι πεσοῦσα,
Κλαῖε, δεδεγμένη τὸν ἑὸν μόρον. ἔβλεπεν ἤδη
Πατρίδος αἰθομένης ἐπὶ τείχεσι μαργαίνοντα πῦρ.
Οἱ δὲ, πολιούχοιο θεᾶς ὑπὸ νηὸν Ἀθήνης
Ἵππον ἀναστήσαντες ἐυξέστων ἐπὶ βάθρων,
Ἔρρεζον ἱερὰ καλὰ πολυκνίσσων ἐπὶ βωμῶν.
Ἀθάνατοι δ' ἀνένευον ἀκηλήτους ἑκατόμβας.
Εἰλαπίνη τ' ἐπιδήμιος ἦν, καὶ ἀμήχανος ὕβρις,
Ὕβρις δ' ἀφρίζουσα μέθην λυσήνορος οἴνου.
Ἀφραδίη τε βέβυστο μεθημοσύνῃ τε καὶ μολπῇ *
Πᾶσα πόλις· πυλέων δ' ὀλίγοις φυλάκεσσι μεμήλει.
Ἤδη καὶ γὰρ φέγγος ἔδυνε· δαιμονίη δὲ
Ἴλιον αἰπεινὴν ὀλεσίπτολις ἀμφίβαλε νύξ.
Ἀργείη δ' Ἑλένη πολιὸν δέμας ἀσκήσασα
Ἦλθε δολοφρονέουσα πολυφραδέμων Ἀφροδίτη,
Ἐκ δὲ καλεσσαμένη προσέφη μυθήμονι φωνῇ,
Νύμφα φίλη, καλέει σε πόσις Μενέλαος ἀγήνωρ,
Ἵππῳ δουρατέῳ κεκαλυμμένος· ἀμφὶ δ' Ἀχαιῶν
Ἡγεμόνες λοχόωσι τεῶν μνηστῆρες ἀέθλων.
Ἀλλ' ἴθι, μηδέ τι τοι μελέτω Πριάμοιο γέροντος,
Μήτ' ἄλλων Τρώων, μήτ' αὐτοῦ Δηιφόβοιο.
Ἤδη γὰρ δώσω σε πολυτλήτῳ Μενελάῳ.
Ὣς φαμένη θεὸς αὖτις ἀπέβη· ἡ δὲ δόλοισι
Θελγομένη κραδίην, θάλαμον λίπε κηώεντα·
Καί οἱ Δηίφοβος πόσις ἕσπετο. τὴν δὲ κιοῦσαν
Τρωάδες ἑλκεχίτωνες ἐθαύμασαν αἱ γυναῖκες.
Ἡ δ' ἐπεὶ ὑψιμέλαθρον ἐς ἱερὸν ἤλυθεν Ἀθήνης,
Ἔστη παπταίνουσα φυὴν ἀμύμονος ἵππου.
Τρὶς δὲ περιστείχουσα καὶ Ἀργείους ἐρεείνουσα,

Πάσας

Πάσας εὐκνήμοις ἀλόχοις ὀνόμαζεν Ἀχαιῶν,
Φωνῇ λεπταλέῃ. τοὶ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἄμυσσον,
Ἄλγεσιν κατέχοντες ἑῇ ὑπὸ δάκρυα σιγῇ.
Ἔξοχα μὲν Μενέλαος, ἐπεὶ κλύε Τυνδαριώνης.
Κλαῖε δὲ Τυδείδης μεμνημένος Αἰγιαλείης,
Οὔνομα δ' ἔκλαυσεν Ὀδυσσέα Πηνελοπείης·
Ἄντικλος δ' ὅτε κέντρον ἐδέξατο Λαοδαμείης,
Μοῦνος ἀμοιβαίην ἀνεβάλλετο γῆρυν ἀνοίξας·
Ἀλλ' Ὀδυσεὺς κατέπαυσε, καὶ ἀμφοτέρῃσι παλάμῃσιν
Ἀμφιπεσὼν ὀπίεζεν, ἐειργόμενος στόμα λῦσαι·
Μάστακα δ' ἀρρήκτοισι δεσμοῖσι πιέζων
Εἶχεν ἐπικρατέως. ὁ δ' ἐπάλλετο χερσὶ πιεσθείς,
Φεύγων ἀνδροφόνοιο πελώρια δεσμὰ σιωπῆς.
Καὶ τὸν μὲν λίπεν ἆσθμα φερέσβιον. οἱ δέ μιν ἄλλοι
Δάκρυσι λαθριδίοισιν ἐπικλαύσαντες Ἀχαιοί,
Κοῖλον ἀποκρύψαντες ἐς ἰσχίον ἔνθεσαν ἵππου,
Καὶ χλαῖναν μελέεσσιν ἐπὶ ψυχροῖσι βαλόντες.
Καί νύ κεν ἄλλον ἔθελγε γυνὴ δολόεσσα Ἀχαιῶν,
Εἰ μὴ ἡ βλοσυρῶπις ἀπ' αἰθέρος ἀντιάσασα
Παλλὰς ἐπηπείλησε, φίλου δ' ἐξήγαγε νηοῦ,
Μούνη σαινομένη· στερεὴν δ' ἀπεφθέγξατο φωνήν,
Δειλαίη, τίς ἔρωτες ἀλιτρόνοοί σε φέρουσι,
Καὶ πόθος ἀλλοτρίων λεχέων, καὶ Κύπριδος ἄτη;
Οὔπω δ' αἰσχύνεις πρότερον πόσιν, οὐδὲ θύγατρα
Ἑρμιόνην ποθέεις, ἔτι δὲ Τρώεσσιν ἀρήγεις;
Χάζεο, καὶ θαλάμων ἐπὶ πύργον ἀναβᾶσα,
Σὺν πυρσῷ μείλιχον, ὑποδέχευ τὰς νῆας Ἀχαιῶν.
Ὣς φαμένη κενεὴν ἀπάτην ἐκέδασσε γυναικός,
Καὶ τὴν μὲν θαλαμόνδε πόδες φέρον. οἱ δὲ χορείης
Παυσάμενοι, καμάτοις βεβαρηότες ἥψαντο ὕπνου.
Καὶ δή που φόρμιγξ ἀνεπαύσατο, κεῖτο δὲ χάμαι
Ἄλλος ἐπὶ κρητῆρι, κύπελλα δὲ πολλὰ χυθέντα,
Αὐτόματοι ῥεῖεσκε καθευδόντων ἀπὸ χειρῶν.
Ἡσυχίη δὲ πάλιν κατεβόσκετο νυκτὸς ἑταίρη·
Οὐδ' ὑλακὴ σκυλάκων ἠκούετο· πᾶσα δὲ σιγῇ
Εἱστήκει καὶ Τροίη φόνον πνείουσαν ἀυτήν.
Ἤδη δὲ Τρώεσσιν ὀλέθριον ἦκε τάλαντον
Ζεὺς ταμίης πολέμοιο, μόλις δ' ἐσάωσεν Ἀχαιούς.
Χάζετο Ἰλιόθεν Λυκίης ἐπὶ πίονα νηόν
Ἀχνύμενος μεγάλοισιν ἐπὶ τείχεσι Φοῖβος Ἀπόλλων.
Αὐτίκα δ' Ἀργείοισιν Ἀχιλλῆος παρὰ τύμβον
Ἀγγελίην ἀνέφαινε Σίνων εὐεργέϊ δαλῷ.
Παννυχίη δ' ἑτάροισιν ἀφ' ὑψηλοῖο καὶ αὐτή
Εὐειδὴς Ἑλένη χρυσέην ἀπεδείκνυτο πεύκην.
Ὡς δ' ὁπότε πλήθουσα πυρὸς γλαυκοῖο σελήνη
Οὐρανὸν αἰγλήεντα κατηγλάϊσεν προσώπῳ·
Οὐχ ἡνίκα γλωχῖνας ἀποξύνουσα κεραίης
Πρωτοφανὴς ὑπὸ μηνὸς ἀνίσταται ἀρχὴν ἀχλύν,
Ἀλλ' ὅτε κυκλώσασα ὅλον δίσκον ὄμματος αὐγήν,
Ἀντιπόρους ἀκτῖνας ἀφέλκεται ἠελίοιο·
Τοίη μαρμαίρουσα Θεραπναίη τότε νύμφη
Οἴνοπα πόντον ἔλαμπε, φίλον πυρὸς ἡνίοχον.
Οἱ δ' ὑψοῦ ἄρα πυρσὸν μετέωρον ἀθρήσαντες,
Νῆας ἀνεκρούσαντο παλιγνάμπτοισι κελεύθοις
Ἀργεῖοι σπεύδοντες. ἅπας δ' ἠπείγετο ναύτης,
Δειλαίου πολέμοιο τέλος διζήμενος εὑρεῖν.
Οἱ δ' αὐτοὶ ναῦταί τε ἔσαν κρατεροί τε μαχηταί,
Ἀλλήλοις τ' ἐκέλευον· ἐλαυνόμεναι δ' ἄρα νῆες
Ὠκυτέροισι προαιπεῖαι ἀνέμων ταχυπειθέϊ ῥιπῇ
Ἴλιον εἰσαφίκοντο Ποσειδάωνος ἀρωγῇ.
Ἔνθα δὲ δὴ ναῦται προσέπλεον αὖθις· οἱ δ' ἐγέρθεν
Ἱππῆες κατόπισθεν, ὅπως μὴ Τρώϊοι ἵπποι
Λαὸν ἀναστήσωσιν ἐγειρόμενοι χρεμετισμῷ.
Οἱ δ' ἕτεροι γλαφυροῖο διὰ ξυλόχοιο θορόντες
Τοὶ μεγάλοι βασιλῆες, ἀπὸ δρυὸς οἷα μέλισσαι,
Αἵ τ' ἐπεὶ οὖν ἐργάσαντο πολυχανδέος ἔνδοθι σίμβλου
Κηρὸν ὑφαινόμεναι μελιηδέα, φωλάδι τέχνῃ,
Ἐς νομὸν ἰλυόεντα, καὶ ἄνθεσιν ἀμφιχυθεῖσαι
Νύγμασι πημαίνουσι παρερχομένους ὁδίτας·

*O*mnes formoſas vxores Græcorum nominabat
*V*oce ſubmiſſa. Ipſi verò Græci intra equum animũ affligebant,
Continentes triſti ſilentio dolentes lacrymas:
Menelaus præcipue quando audiuit Helenam loqui.
Flebat etiam Tydides, recordatus Aegialeæ.
Nomen verò Penelopes fecit flere Vlyſſem.
Anticlus autem quando accepit ſtimulum amoris Laodamiæ,
Solus parabat reddere vocem reſponſoriam, aperiens os:
Sed Vlyſſes compeſcuit ipſum & ambabus manibus
Irruens coercebat, impediens oris ſolutionem:
Labrum autem firmis vinculis comprehendens,
Tenebat fortiter. Ipſe verò Anticlus inſurgebat in inibus
Vitans ingentia vincula lethalis ſilentij. (caſus
Et ipſum quidem reliquit ſpiritus vitalis. Ipſi verò alij ipſum
Lacrymis tacitis flentes Græci,
Sepelientes impoſuerunt in cauam coxendicem equi,
Et veſtem inijcientes frigidis membris.
Et unum verò etiam alium Græcorum monuiſſet doloſa Helena,
Si non ipſi horrendo aſpectu de cœlo occurrens
Pallas, comminata fuiſſet, & dilecto de templo eduxiſſet,
Sola affata duram verò emiſit vocem:
Improba tu, huc uſque tuæ libidines agunt,
Et deſiderium alienorum lectorum, & Veneris noxa?
Nondũ verò miſeraris priorẽ maritũ Menelaũ, neq; filiam
Hermionen deſideras, adhuc ne Troianis opitularis?
Abi, et thalamorum tabulatum ingreſſa,
Cum igne amico excipe naues Græcorum.
Sic locuta, vanam deceptionem Helenæ remouit,
Et eã quidem ad thalamũ pedes ferebãt. Ipſi verò Troiani à chorea
Deſinẽtes, laboribus, defatigati, inciderũt in ſomnũ.
Cithara etiam requieuerat: iacebat verò feſſus
Alius apud craterem: multa verò pocula effuſa
Sponte defluebant de manibus dormientium.
Quies verò noctis comes, uerum occupabat homines;
Neque latratus catulorum audiebatur. Omnis verò tacitè
Steterat Troia aduocans ſpirantem clamorem cædium.
Iam verò Troianis venit ferens exitiale talentum
Iupiter belli gubernator: vix verò vertit Græcos.
Diſceſſit autem ab Ilio ad illuſtre templum Lyciæ
Phœbus Apollo, triſtatus, ꝑpter ampla mœnia Troianorũ.
Mox verò apud tumulum Achillis, Græcis
Signum oſtendit Simon lucente face.
Per totã quoq; noctẽ ſocijs Græcorum è thalamo ipſa etiam
Formoſa Helena lucidam oſtendebat facem.
Quemadmodum autem quando luna plena lumine ſplẽdido
Cœlum ſplendidum illuſtrauit facie ſua,
Non verò quando exacuens cuſpides cornuum
Recẽs orta ſub menſis initium reſuſcitat umbroſam caliginẽ:
Verũ quando circulo cõplens orbicularẽ ſplendorẽ oculi ſui
Oppoſitos ſolis radios detrahit:
Talis radians tunc nympha Therapnæa
For noſtrum cubitum ſuſtulit, amicum gubernatorem facis,
Ipſi verò lumen ſublime lampadis conſpicientes,
Naues detruſerunt recuruis inſtrumentis ad iter
Græci properantes. Omnis verò vrgebat nauta
Triſtis belli cupiens exitum reperire:
Ipſi verò ijdem & nautæ erant, & fortes bellatores,
Sibiq; inuicem animos addebant. Cæterùm naues impulſæ
Cita, celeri flamine velocium ventorum,
Ad Ilium peruenerunt, Neptuni auxilio,
Vnde prius receſſerant. Ipſi verò relicti ſunt
Equites poſt tergum, ne Troiani equi
Populum ſuſcitarent, excitantes hinnitum.
Ipſi verò alij è concauo equo proruentes
Bellatores reges, quemadmodum è quercu apes;
Quæ poſtquam laborarunt in aluearí capaci
Ceram dulcem contexentes occulta arte,
Ad pabulum lutoſis, cuiuſdam proficiſcuntur, & floribus circumfuſæ
Aculeis lædunt prætereuntes viatores:

Sic Danai occulti doli repagula remouentes
Irruerunt in Troianos, & adhuc lectum tenentes
Oppreſſerunt malis ſomniis Aeneæ mortis.
Natabat a ſãguine terra, clamor etiã immẽſus excitabatur
Troianorum fugientium, quaſſabatur naq; ſacrum Ilium
Cadaueribus cadentibus. Ipſi verò cruento tumultu
Milites hinc & inde cũ furore ruentes, quẽadmodũ leones
Corporibus recens interemptis, quaſi ponte ſtrauerunt vias.
Troianæ verò mulieres in tectis audientes tumultum
Aliæ quidem adhuc libertatem amabilem ſitientes,
Colla ad necem porrigebant miſeris maritis.
Ipſæ verò ſuper charis liberis veluti hirundines expeditæ
Matres lugebant. Iuuencula verò quæpiam palpitantem
Iuuenem deplorans, mori feſtinabat etiam ipſa:
Neque vnà ſequi bello captos vinclos
Volebat, verùm irritauit contra ſe *inuitum hoſtem,*
Et commune ſepulchrum ſortita eſt cum proprio marito.
Multæ verò geſtantes fœtus immaturos, necdum vitales,
Effundentes partum imperfectum ventris abortientis,
Et ipſæ efflabant animam horribiliter cum liberis.
Per noctem verò totam tripudiauit per vrbem quaſi turbo,
Vndis æſtuans tumultuoſi belli,
Sanguinis immenſi ſiti n ſitiens Bellona.
Simul etiam Contentio, excelſa ſuſcitans capita,
Græcos concitabat: poſtea etiam cruentus Mars,
Serò quamuis, veruntamen etiam ſic alternantem victoriam
Venit afferens Græcis, & auxilium vni non ſemper præſens
Inſonuit etiam *verſus arcem cæſia Minerua,*
Aegidem concutiens Iouis clypeum tremuit etiam æther,
Iunone approperante. poſtea verò inſonuit etiam *terra am*
Quaſſata tricipite mucrone Neptuni. *(pla*
Horruit verò Pluto, ac cucurrit è ſedibus terreſtribus,
Metuens ne fortè Ioue iraſcente valde,
Vniuerſum genus hominũ deducat animarũ deductor Mer
Omnia n. ſimul quaſſata fuerãt, cædeſq; immẽſa erat. (curi.
Hos enim fugientes ad Scæas portas
Interfecerunt aſtantes. alius verò è lecto ſurgens,
Armaque quærens, incidit haſtæ expectanti.
Alius etiam vir in domo vmbroſa abſconditus
Exiſtens, hoſpitem nominauit hoſtem *putans hoſpitem eſſe.*
Stultus ipſe *non quidem futurus erat miſceri cũ bono viro.*
Ac xenia inimica abſtulit. In tecto verò alius quiſpiam
Nondum circumſpiciens, veloci concidit iaculo.
Alij etiam ſaucuati cor triſti vino,
Exterriti ad tumultum, feſtinantes deſcendere,
Gradum obliti fuerant: de altis itaque tabulatis
Deciderunt inſcij: ſoluti verò collaribus
Vertebris, fracti ſunt: ſimul etiam vinum in vomitu exijt.
Multi verò in vno loco frequentes interficiebantur,
Pugnantes. Multi verò fugati de turribus
Deciderũt in Plutonis domum *poſtremum ſaltum ſaltãtes,*
Pauci verò in anguſta valle, quemadmodum fures
Patria pereunte latuerunt, tempeſtatem belli *fugientes.*
Alij verò neque in bello, neque in nocte hoſtem ſortiti, miſeri,
Viris natantibus & non fugientibus ſimiles,
Cadebant ſuper ſe inuicem. Vrbs verò non capiebat cruorẽ,
Viris orbata, & repleta cadaueribus.
Neque clementia aliqua erat, inſania: ſed aderat
Accedentibus Græcis *flagello nocturni tumultus.*
Neq; deorum metum habebant iniquiſſimo præ impetu:
Hoſtiliter etiam maculabant ſanguine lætas aras immortalium.
Miſerrimi verò ſenes iniquiſſimis cædibus
Non ſtantes necabantur, ſed humi ſupplicia genua
Abijcientes, canis interficiebantur capitibus.
Multi etiam infantes liberi de mortalibus vberibus
Matris rapiebantur, & infantes quamuis, parentum
Delicta luebant: ac lac nondum exhauſtum prorſus
Infanti fruſtra præbens mater mortem conſecuta.
Aues verò, canéſque per vrbem aliunde alij

Ὡς Δαναοὶ κρυφίοιο λόχου κληῖδας ἀνέντες,
Θρῷσκον ἐπὶ Τρώεσσι, καὶ εἰσέτι κοῖτον ἔχοντας
Χαλκείου θανάτοιο, κακοῖς ἐκάλυψαν ὀνείροις·
Νήχετο δ' αἵματι γαῖα· βοὴ δ' ἀλίαστος ὀρώρει
Τρώων φευγόντων. ἐσείετο δ' Ἴλιος ἱρὴ
Πιπτόντων νεκύων· τοὶ δ' ἀνδροφόνῳ κολοσυρτῷ
Εὔζωνοι ἔνθα καὶ ἔνθα, μεμηνότες οἷα λέοντες,
Σώμασιν ἀρτιφάτοισι γεφυρώσαντες ἀγυιάς.
Τρωϊάδες δὲ γυναῖκες ὑπὲρ τεγέων ἀΐουσαι,
Αἱ μὲν ἔτ' ἐλευθερίης ἐρατῆς ἐπιδιψώουσαι,
Αὐχένας ἐς θάνατον δειλοῖς ἐπέβαλλον ἀκοίταις.
Αἱ δὲ φίλοις ἐπὶ παισί, χελιδόνες οἷά τε κοῦφαι,
Μητέρες ὠδύροντο. νέη δέ τις ἀσπαίροντα
Ἠΐθεον κλαίουσα, θανεῖν ἔσπευδε καὶ αὐτή·
Οὐδὲ δορυκτήτοισιν ὁμοῦ δεσμοῖσιν ἕπεσθαι
Ἤθελεν, ἀλλ' ἐχόλωσε καὶ οὐκ ἐθέλοντα φονῆα,
Καὶ ξυνὸν λέχος ἔσχεν ὀφειλομένῳ παρακοίτῃ.
Πολλαὶ δ' ἀλιτήμενα καὶ ἄπνοα τέκνα φοροῦσαι,
Γαστρὸς ὠμοτόκοιο χύδην ὠδῖνα μεθεῖσαι,
Ῥιγεδανῶς αὐτοῖς παισὶν ἀπεψύχοντο καὶ αὐταί.
Παννυχίη δ' ἐχόρευσεν ἀνὰ πτόλιν, οἷα θύελλα,
Κύμασι παφλάζουσα πολυφλοίσβου πολέμοιο,
Αἵματος ἀκρήτοιο μέθης ἐπίκωμος Ἐνυώ.
Σὺν δ' Ἔρις, εὐρυνόμους ἀναστήσασα κάρηνον
Ἀργείους ὀρόθυνεν· ἔπειτα καὶ φοίνιος Ἄρης
Ὀψὲ μέν, ἀλλὰ καὶ ὣς πολέμου ἑτεραλκέα νίκην
Ἦλθε φέρων Δαναοῖσι καὶ ἀνθρώποις ἀλλοπρόσαλλον ἀρωγήν.
Ἴαχε δὲ γλαυκῶπις ἐς ἀκρόπολιν Ἀθήνη
Αἰγίδα κινήσασα Διὸς σάκος· ἔβραχε δ' αἰθὴρ
Ἥρης ἀντεχομένης· ἐπὶ δ' ἔβραχε γαῖα βαρεῖα,
Παλλομένη τριόδοντι Ποσειδάωνος ἀκωκῇ·
Ἔτρεσεν δ' Ἀΐδης, χθονίων δ' ἐξήλατο θώκων,
Ταρβήσας μή πού τι, Διὸς μέγα χωσαμένοιο,
Πᾶν γένος ἀνθρώπων κατάγῃ ψυχοστόλος Ἑρμῆς.
Πάντα δ' ὁμοῦ κεκίνητο, φόνος δέ τις ἄκριτος ἦεν.
Τοὺς μὲν γὰρ φεύγοντας ἐπὶ Σκαιῇσι πύλῃσι
Κτεῖνον ἐφεστηῶτες· ὁ δ' ἐξ εὐνῆς ἀνορούσας,
Τεύχεα μαστεύων, δεδεγμένου ἔμπεσεν αἰχμῇ.
Καί τις ὑπὸ σκιόεντι δόμῳ κεκρυμμένος ἀνήρ,
Ξεῖνον ἑὸν ἐκάλεσσεν, ἐπεὶ φίλος ἦεν·
Νήπιος, οὐ μὲν ἔμελλεν ἐνηέϊ φωτὶ μιγῆναι,
Ξείνια δ' ἐχθρὰ κόμισσεν· ὑπὲρ τέγεος δέ τις ἄλλος
Μήπω παπταίνων τι θοῷ διέπιπτεν ὀϊστῷ.
Καί τινες ἀχνυμένοι κραδίην βεβολημένοι οἴνῳ,
Ἐκπλαγέες περὶ δοῦπον, ἐπειγόμενοι καταβῆναι
Κλίμακος ἐξελάθοντο, καθ' ὑψηλῶν τε μελάθρων
Ἔμπεσον, ἀγνώσσοντες, ἐπαυχενίοις δὲ λυθέντες
Ἀστραγάλοις ἐάγησαν· ὁμοῦ δ' ἐξήρυγεν οἶνος.
Πολλοὶ δ' εἰς ἕνα χῶρον ἀολλέες ἐκτείνοντο
Μαρνάμενοι· πολλοὶ δὲ διωκόμενοι κατὰ πύργων
Ἤρειπον εἰς Ἀΐδην, πανύστατον ἅλμα θορόντες.
Παῦροι δὲ στεινῆς διὰ κοιλάδος, οἷά τε φῶρες,
Πατρίδος ὀλλυμένης ἔλαθον χειμῶνα φυγόντες.
Οἱ δ' οὔτ' ἐν πολέμῳ καὶ ἀχλυόεντι αἴθλῳ
Ἀνδράσι νηχομένοις καὶ οὐ φεύγουσιν ὁμοῖοι,
Πῖπτον ἐπ' ἀλλήλοισι· πόλις δ' οὐ χάνδανε λύθρον,
Ἀνδρῶν χηρεύουσα, σεσαλαγμένη τε νεκρῶν.
Οὐδέ τι φειδωλή τις ἐγίγνετο, φοιταλέη δὲ
Στείχουσιν μάστιγι φιλαγρύπνοιο κυδοιμοῦ.
Οὐδὲ θεῶν ὄπιν εἶχον ἀθεσμοτάτης ὑπὸ ῥιπῆς,
Ἀθανάτων δ' ἐχθραινον ἀπενθέας αἵματι βωμούς.
Οἰκτρότατοι δὲ γέροντες ἀτιμοτάτοισι φόνοισιν
Οὐδ' ὀρθοὶ κτείνοντο, χαμαὶ δ' ἱκετήσια γοῦνα
Θεινόμενοι πολιοῖσι κατεκτείνοντο κάρησιν.
Πολλὰ δὲ νήπια τέκνα μινυνθαδίων ἀπὸ μαζῶν
Μητρὸς ὁρπάζοντο, καὶ οὐ νοέοντα τοκήων
Ἀμπλακίας ἀπέτινεν· ἀνημέλκτου δὲ γάλακτος
Παιδὶ μάτην ὀρέγουσα χοὰς ἐκόμισσε τιθήνη.
Οἰωνοί τε κύνες τε κατὰ πτόλιν ἄλλοθεν ἄλλοι

Ἠέριοι πεζοί τε συνέστιοι εἰλαπιναστοί,
Αἷμα μέλαν πίνοντες, ἀμείλιχον ἧγον ἐδωδήν.
Καὶ τοὶ μὲν κλαγγηδὸν ἐπέστιχον· οἱ δ' ὑλάοντες,
Ἄγχι κατεφθιμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν ὠδύροντο,
Νηλειεῖς δ' ἤισχυνον ἑοὺς ἐρύοντας ἄνακτας.
Τὼ δὲ γυναικὸς ἕκητι ποτὶ δώματα Δηϊφόβοιο
Στειχέτην Ὀδυσεύς τε καὶ ἀγλαΐης Μενέλαος,
Καρχαλέοισι λύκοισιν ἐοικότες, οἵ θ' ὑπὸ νύκτα
Χειμερίην φονόεντες ἀμηχανέοντες ἐπὶ μήλοις
Οἴχονται, κάματον δὲ κατατρύχουσι νομήων.
Ἔνθα δύω περ ἐόντες ἀπειρεσίοισιν ἔμιχθεν
Ἀνδράσι δυσμενέεσσι· νέη δ' ἠγείρετο χάρμη,
Τῶν μὲν ἐπεσσυμένων, τῶν δ' ὑψόθεν ἐκ θαλάμοιο
Βαλλόντων λιθάκεσσι καὶ ὀκρυόεσσιν ὀϊστοῖς.
Ἀλλὰ καὶ ὣς ὑψίλοφα κράατα πυργώσαντες,
Ἀρρήκτοις κορύθεσσι καὶ ἀσπίσι κυκλώσαντες,
Εἰσέθορον μέγα δῶμα· καὶ ἀντίβιον μὲν ὅμιλον
Θύρας τε δειμαλέους ἐδάϊξεν Ὀδυσσεύς·
Ἀτρείδης δ' ἑτέρωθεν ὑποτμήξαντα διώξας
Δηΐφοβον κατέμαρψε, μέσην κατὰ γαστέρα τύψας,
Ἧπαρ ἐλευθερίοισι συνεξέχεεν χολάδεσσιν.
Ὣς ὁ μὲν αὐτόθι κεῖτο λελασμένος ἱπποσυνάων·
Τῷ δ' ἕσπετο δμηθεῖσα δορυκτήτης παράκοιτις,
Ἄλλοτε μὲν χαίρουσα κακῶν ἐπὶ τέρμασι μόχθων,
Ἄλλοτε δ' αἰδομένη· τότε δ' ὀψέ περ ὡς ἐν ὀνείρῳ
Λάθριον ἐστενάχουσα φίλης μιμνήσκετο πάτρης.
Αἰακίδης δὲ γέροντα Νεοπτόλεμος βασιλῆα
Πήμασι κεκμηῶτα παρ' ἑρκείῳ κτάνε βωμῷ,
Οἶτον ἀποτίνων πατρώϊον· οὐδὲ λιτάων
Ἔκλυεν, οὐ Πηλῆος ὁρώμενος ἥλικα χαίτην
Ἠιδέσθη, καὶ θυμὸν ἀπήλασε. τοῦ δὲ γέροντος,
Καί περ ἐὼν βαρύμηνις, ἐφείσατο τὸ πρὶν Ἀχιλλεύς.
Σχέτλιος, ὃ μὲν ὤφελλε καὶ αὐτόποτμος ὁμοίως
[illegible] παρὰ βωμὸν ἀψευδοῦς Ἀπόλλωνος,
Ὕστερον ὁππότε μιν ζαθέου δηλήμονα ναοῦ
Δελφὸς ἀνὴρ ἀΐξας ἱερῇ κατέπεφνε μαχαίρῃ.
Ἡ δὲ καὶ ἐκριφθέντα [illegible] ἀπὸ πύργων,
Χειρὸς Ὀδυσσῆος ἐλεεινὸν [illegible] ἀθρήσασα
Ἀνδρομάχη, μινυωρὸν ἐκώκυεν Ἀστυάνακτα.
Κασσάνδρην δ' ᾔσχυνεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
Παλλάδος ἀχράντοιο θεᾶς ὑπὸ γούνατα πεσοῦσαν.
Ἡ δὲ βίην ἀνένευσε, καὶ ἣ τὸ πάροιθεν ἀρηγὼν
Ἀνθ' ἑνὸς Ἀργείοισιν ἐχώσατο πᾶσιν Ἀθήνη.
Αἰνείαν δ' ἐκάλυψε καὶ Ἀγχίσην Ἀφροδίτη,
Οἰκτείρουσα γέροντα καὶ υἱέα· τῆλε δὲ πάτρης
Αὐσονίην ἐπένασσε. θεῶν δ' ἐτελείετο βουλή,
Ζηνὸς ἐπαινήσαντος, ἵνα κράτος ἄφθιτον εἴη
Παισὶ καὶ υἱωνοῖσιν ἀρηϊφίλης Ἀφροδίτης.
Τέκνα δὲ καὶ γενεὴν Ἀντήνορος ἀντιθέοιο
Ἀτρείδης ἐφύλαξε, φιλοξείνοιο γέροντος
Μειλιχίης προτέρης μεμνημένος, ἠδὲ τραπέζης
Κοινῆς, ἥ μιν ἔδεκτο γυνὴ πρηεῖα Θεανώ.
Δειλὴ Λαοδίκη, σὲ δὲ πατρίδος ἐγγύθι γαίης
Γαῖα περιπτύξασα κεχηνότι δέξατο κόλπῳ·
Οὐδέ σε Θησείδης Ἀκάμας, οὐδ' ἄλλος Ἀχαιῶν
Ἤγαγε ληϊδίην· ἔθανες δ' ἅμα πατρίδι γαίῃ.
Πᾶσαν δ' οὐκ ἂν ἔγωγε μόθου χύσιν ἀείσαιμι.
Μουσάων ὅδε μόχθος· ἐγὼ δ' ἅτε ἵππον ἐλάσσω
Τέρματος ἀμφιέλισσαν ἐπιψαύουσαν ἀοιδήν.
Ἄρτι γὰρ ἀντολίηθεν ἀνέχοντος Ὠκεανοῖο,
Ἠρέμα λευκαίνουσα κατέγραφεν ἠέρα πολλὴν
Νύκτα διαρρήξασα μιαιφόνον ἱππότις Ἠώς·
Οἱ δ' ἐπαγαλλόμενοι πολέμου ὑψαυχέϊ νίκῃ,
Πάντες παπταίνεσκον ἀνὰ πτόλιν εἴ τινες ἄλλοι
Κευθόμενοι φεύγουσι φόνου πανδήμιον ἄτην.
Ἄλλοι μὲν δέδμηντο λινῷ θανάτοιο πανάγρῳ,
Ἰχθύες ὡς ἀμμοῖς ἐπὶ ψαμάθοισι χυθέντες·
Ἀργεῖοι δ' ἀπὸ μὲν μεγάρων νεοτευχέα κόσμον
Ἐξέφερον, νηῶν ἀναθήματα, πολλὰ δ' ἐρήμων

Aëreæ, terreſtréſque, domeſtici comeſſatores,
Cruorem atrum bibentes, horrendum carpſerunt cibum.
Ac alteri quidē cædem latratu accedentes: alij verò latrātes
Iuxta viros hoſtiliter interemptos lugebant,
Immites ipſi neque reuerebantur ſuos potentes dominos.
Duo verò iuuenes propter Helenam *ad ædes Deiphobi,*
Vlyſſes, & bene comatus Menelaus, ſtipitibus properabāt
Frendentibus lupis ſimiles, quiq́; ſub noctem
Hybernam graſſantes in oues tectis ſeclusas
Abeunt, ac laborem paſtorum conſumunt.
Ibi duo quamuis exiſtentes, infinitis congreſſi ſunt
Viris hoſtilibus: noua verò excitabatur pugna.
Alijs quidem irruentibus, alijs verò ex alto è thalamo
Iacentibus lapidibus, & funeſtis iaculis.
Atqui etiam ſic excelſa capita munientes
Robuſtis galeis, & clypeis circumdantes,
Irruperunt in amplam domum Deiphobi: *& obuiam qui-*
Foreſq́; ſtupendas ſuperauit Vlyſſes. *(dem turbam,*
Atrides verò aliunde armatum inſecutus,
Deiphobum excepit, per medium ventrem feriens,
Simul effudit epar cum *lubricis inteſtinis.*
Sic ipſe quidem Deiphobus *iacebat, oblitus fortitudinis.*
Eum autē ſequebatur tremēs haſta acquiſita uxor Helena,
Aliquando quidem gaudens propter fines malorū laborum,
Aliquando verò triſtata, tuncq́; ſerò quamuis, vt in ſomnio,
Clanculum gemens, caræ recordabatur patriæ.
Aeacides porrò Neoptolemus ſenem regem Priamum
Malis confectum interfecit, apud Herceiam aram,
Necem vlciſcens paternam: neque preces
Exaudiuit, non Peles videns æqualem caniciem
Reueritus eſt, de qua vitam abſtulit: neque ſenem Priamum
Cui quamuis vehemens exiſtēs pepercerat antea Achilles:
Improbus ipſe Pyrrhus *vtiq́; debebat etiam ſimiliter* ipſe
Perire apud aram veracis Apollinis *(eodem fato*
Poſtea, quando ipſum diuini vt hoſtem templi
Delphicus vir irruens, interfecit ſacro gladio.
Ipſa verò præcipitatum de altis turribus
Manu Vlyſsis miſerum filium conſpicata
Andromache, paruum lugebat Aſtyanacta.
Caſſandram verò ſtuprauit Oileus fortis Aiax,
Ad genua procidentem Palladis caſtæ deæ.
Ipſa autem Pallas *opē abnuit & robur, antea opitulata* Græcis:
Propter vnum enim Minerua Græcis omnibus ſuccenſuit,
Cæterum Aeneam & Anchiſen ſuſtulit clàm Venus,
Miſerata ſenem Anchiſen *& filium* Aeneam: *procul, vt à patria*
Italiam habitare fecit. ac deorum ſic perficiebatur decretum,
Ioue id approbante, vt imperium æternum eſſet
Filiis & nepotibus Martiæ Veneris.
Liberos verò & familiam Antenoris diuini,
Hoſpitalis ſenis: Atrides ſeruauit,
Recordatus humanitatis prioris & menſæ
Communis, qua ipſum excepit vxor eius *blanda Theano.*
Te verò miſera Laodice, prope patriam terram,
Terra complexata, hiante ſuſcepit ſinu.
Neque te Theſides Acamas, neque alius Græcorum
Abduxit captiuam: mortua ſed es cum patria terra.
Non verò ego omnem belli calamitatem poſſem canere:
Muſarū nanq́; is labor eſt. Ego verò quemadmodum equū
Cantionem impulſam terminum contingentem. *(impellam.*
Atqui iam ab oriente prorumpens Oceano
Paulatim albeſcens deſcripſit multum aëris,
Aurora equeſtris, noctem diſſipans funeſtam:
Ipſi verò Græci *exultantes glorioſa victoria belli,*
Omnes luſtrabant per vrbem, ſi qui alij
Latentes fugerent popularem cædis calamitatem.
Alij quidem vincti fuerant laqueo vniuerſali mortis,
Fuſi quemadmodum piſces in marinis littoribus.
Græci autem ex ædibus recentem ornatum
Efferebant, nauium ornamenta, multa quoque ex deſertis

Aedibus rapiebant clinodia. Simul etiam mulieres
Captiuas cum liberis ducebant ad naues violenter.
Contra mœnia verò flammam vaſtatricem armantes
Opera Neptuni vna confuderunt flamma.
Ibi etiam magnum ſepulchrum dilectis ciuibus factum eſt,
Troia incenſa. Ignis verò vaſtatricem noxam
Xanthus ſalſus fluuius intuitus, fleuit plorando.
Ipſi verò Græci Polyxenes ſanguinem fundentes ad ſepulchrum Achillis,
Iram placantes etant mortui Aeacidæ.
Troianas porrò mulieres ſortiebantur. Cæterum etia omniũ
Aurum diuiſerunt & argentum, quibus profundas
Naues onerantes, per mare grauiſonum
E Troia ſoluebant, bellum finientes Achiui.

Ἥρπαζον θαλάμων κειμήλια· σὺν δὲ γυναῖκας
Ληϊδίας σὺν παισὶν ἄγον ποτὶ νῆας ἀνάγκῃ.
Τείχεσι δὲ πολίπορθον ἐπὶ φλόγα θωρήξαντες,
Ἔργα Ποσειδάωνος ἰῇ συνέχευον ἀϋτμῇ.
Αὐτοῦ καὶ μέγα σῆμα φίλοις ἀστοῖσιν ἐτύχθη
Ἴλιος αἰθαλόεσσα· πυρὸς δ' ὀλεσίπτολιν ἀτμὴν
Ξάνθος ἰδὼν, ἔκλαυσε γόον δημιουργοῖ πηγῇ.
Οἱ δὲ Πολυξείνης ἐπιτύμβιον αἷμα χέοντο,
Μῆνιν ἱλασσάμενοι τεθνειότος Αἰακίδαο.
Τρωϊάδας δὲ γυναῖκας ἐλάγχανον, ἄλλα τε πάντων
Χρυσὸν ἐμερίσαντο καὶ ἄργυρον· οἷσι βαθείας
Νῆας ἐπαχθίσαντες, ἀεισδίνου διὰ πόντου
Ἐκ Τροίης ἀνάγοντο μόθον τελέσαντες Ἀχαιοί.

ΜΟΥΣΑΙΟΥ ΤΑ ΚΑΘ ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΝ.

MVSÆI DE HERONE ET LEANDRO.

DIC Dea occultorum teſtem lucernam amorum:
Et nocturnum natatorem per mare vectarum nuptiarum:
Et coitum tenebroſum, quem non vidit immortalis aurora:
Et Seſtum & Abydum, vbi nuptiæ nocturnæ Herûs,
Natantémque Leandrum ſimul & lucernam audio.
Lucernam annunciantem nuncium Veneris,
Herûs nocte-nubentis nuptias-ornantem nuntiam.
Lucernam amoris ſimulachrum, quã debuit ætherius Iuppiter
κελ. *Nocturnum poſt officium ducere ad conſortium aſtrorum,*
Ac ipſam appellaſſe ſponſas ornantem ſtellam amorum,
Quoniam fuit miniſtra amatoriarum curarum,
Nunciumq; ſeruauit inſomnium nuptiarum,
Antequam moleſtus flatus flaret inimicus ventus.
Sed eia mihi canenti vnum concinne finem
Lucernæ extinctæ, & pereuntis Leandri.
SESTVS erat & Abydus è regione, prope mare
Vicinæ ſunt vrbes: Cupido arcum tendens,
Ambabus vrbibus vnam commiſit ſagittam,
Iuuenem vrens & virginem: nomen verò eorum
Suauiſque Leander erat, & virgo Hero:
Hæc quidem Seſtum habitabat, ille verò oppidum Abydi,
Ambarum vrbium perpulchra ſtella ambo:
Similes inter ſe. tu verò ſi quando illac tranſibis,
Quære mihi quandam turrim, vbi quondam Seſtias Hero
Stabat lucernam habens, & dux erat Leandro,
Quære & antiqui mariſonum fretum Abydi,
Adhuc deflens mortem & amorem Leandri.
Verùm vnde Leander in Abydo domos habitans,
Herûs ad amorem venit, amorem verò deuinxit & ipſam?
Hero gratioſa generoſum ſanguinem ſortita,
Veneris erat ſacerdos: cùm nuptiarum verò imperita eſſet
Turrim à parentibus apud vicinum habitabat mare,
Altera Venus regina, caſtitate verò & pudore
Nunquam collectarum commercio vſa eſt mulierum:
Neque tripudium gratioſum adiuit iuuenilis ætatis,
Liuorem euitans inuidum mulierum:

ΕΙΠΕ θεὰ κρυφίων ἐπιμάρτυρα λύχνον ἐρώτων,
Καὶ νύχιον πλωτῆρα θαλασσοπόρων ὑμεναίων,
Καὶ γάμον ἀχλυόεντα, τὸν οὐκ ἴδεν ἄφθιτος Ἠώς·
Καὶ Σηστὸν καὶ Ἄβυδον, ὅπῃ γάμος ἔννυχος Ἡροῦς.
Νηχόμενόν τε Λέανδρον ὁμοῦ καὶ λύχνον ἀκούω,
Λύχνον ἀπαγγέλλοντα διακτορίην Ἀφροδίτης,
Ἡροῦς νυκτιγάμοιο γαμοστόλον ἀγγελιώτην·
Λύχνον Ἔρωτος ἄγαλμα· τὸν ὤφελεν αἰθέριος Ζεὺς
Ἐννύχιον μετ' ἄεθλον ἄγειν * ἐς ὁμήγυριν ἄστρων,
Καί μιν ἐπικλῆσαι νυμφοστόλον ἄστρον ἐρώτων,
Ὅττι πέλε ξυνέριθος ἐρωμανέων ὀδυνάων,
Ἀγγελίην τ' ἐφύλαξεν ἀκοιμήτων ὑμεναίων,
Πρὶν χαλεπὸν πνοιῇσιν ἀήμεναι ἐχθρὸν ἀήτην.
Ἀλλ' ἄγε μοι μέλποντι μίαν συναείδε τελευτὴν
Λύχνου σβεννυμένοιο καὶ ὀλλυμένοιο Λεάνδρου.
ΣΗΣΤΟΣ ἔην καὶ Ἄβυδος ἐναντίον ἐγγύθι πόντου
Γείτονές εἰσι πόληες· Ἔρως δ' ἀνὰ τόξα τιταίνων
Ἀμφοτέραις πολίεσσιν ἕνα ξυνέηκεν ὀϊστὸν,
Ἠΐθεον φλέξας καὶ παρθένον· οὔνομα δ' αὐτῶν
Ἱμερόεις τε Λέανδρος ἔην καὶ παρθένος Ἡρώ.
Ἡ μὲν Σηστὸν ἔναιεν, ὁ δὲ πτολίεθρον Ἀβύδου,
Ἀμφοτέρων πολίων περικαλλέες ἀστέρες ἄμφω.
Ἴκελοι ἀλλήλοισι. σὺ δ' εἴ ποτε κεῖθι περήσεις,
Δίζεό μοί τινα πύργον ὅπῃ ποτὲ Σηστιὰς Ἡρὼ
Ἵστατο λύχνον ἔχουσα, καὶ ἡγεμόνευε Λεάνδρῳ·
Δίζεο δ' ἀρχαίης ἁλιηχέα πορθμὸν Ἀβύδου
Εἰσέτι που κλαίοντα μόρον καὶ ἔρωτα Λεάνδρου.
Ἀλλὰ πόθεν Λείανδρος Ἀβυδόθι δώματα ναίων
Ἡροῦς εἰς πόθον ἦλθε, πόθῳ δ' ἐνέδησε καὶ αὐτήν;
Ἡρὼ μὲν χαρίεσσα διοτρεφὲς αἷμα λαχοῦσα,
Κύπριδος ἦν ἱέρεια, γάμων δ' ἀδίδακτος ἐοῦσα
Πύργον ἀπὸ προγόνων παρὰ γείτονι ναῖε θαλάσσῃ,
Ἄλλη Κύπρις ἄνασσα· σαοφροσύνῃ δὲ καὶ αἰδοῖ
Οὐδέποτ' ἀγρομένῃσι μετωμίλησε γυναιξὶν,
Οὐδὲ χορεῖν χαρίεντα μετήλυθεν ἥλικος ἥβης,
Μῶμον ἀλευομένη ζηλήμονα θηλυτεράων.

Καὶ γὰ

Καὶ γὰρ ἀεὶ ζηλήμονές εἰσι γυναῖκες.
Ἀλλ' αἰεὶ Κυθέρειαν ἱλασκομένη Ἀφροδίτην,
Πολλάκι καὶ τὸν Ἔρωτα παρηγορέεσκε θυηλαῖς,
Μητρὶ σὺν οὐρανίῃ, φλογερὴν τρομέουσα φαρέτρην.
Ἀλλ' οὐδ' ὣς ἀλέεινε πυριπνείοντας ὀϊστούς.
Δὴ γὰρ Κυπριδίη πανδήμιος ἦλθεν ἑορτή,
Τὴν ἀνὰ Σηστὸν ἄγουσιν Ἀδώνιδι καὶ Κυθερείῃ.
Πασσυδίῃ δ' ἔσπευδον ἐς ἱερὸν ἦμαρ ἱκέσθαι
Ὅσσοι ναιετάασκον ἁλιστεφέων σφυρὰ νήσων,
Οἱ μὲν ἀφ' Αἱμονίης, οἱ δ' εἰναλίης ἀπὸ Κύπρου.
Οὐδὲ γυνή τις ἔμιμνεν* ἐνὶ πτολίεσσι Κυθήρων,
Οὐ Λιβάνου θυόεντος ἐνὶ πτερύγεσσι χορεύων,
Οὐδὲ περικτιόνων τις ἐλείπετο τῆμος ἑορτῆς,
Οὐ Φρυγίης ναέτης, οὐ γείτονος ἀστὸς Ἀβύδου,
Οὐδέ τις ἠϊθέων φιλοπάρθενος· ἦ γὰρ ἐκεῖνοι
Αἰὲν ὁμαρτήσαντες ὅπῃ φάτις ἐστὶν ἑορτῆς,
Οὐ τόσον ἀθανάτοισιν ἄγειν σπεύδουσι θυηλάς,
Ὅσσον ἀγειρομένων διὰ κάλλεα παρθενικάων.
Ἡ δὲ θεῆς ἀνὰ νηὸν ἐπῴχετο παρθένος Ἡρώ,
Μαρμαρυγὴν* χαρίεντος ἀπαστράπτουσα προσώπου,
Οἷά τε λευκοπάρηος ἐπαντέλλουσα Σελήνη,
Ἄκρα δὲ χιονέης φοινίσσετο κύκλα παρειῆς,
Ὡς ῥόδον ἐκ καλύκων διδυμόχροον. ἦ τάχα φαίης
Ἡροῦς ἐν μελέεσσι ῥόδων λειμῶνα φανῆναι.
Χροιὴ γὰρ μελέων ἐρυθαίνετο· νισσομένης δὲ
Καὶ ῥόδα λευκοχίτωνος ὑπὸ σφυρὰ λάμπετο κούρης,
Πολλαὶ δ' ἐκ μελέων χάριτες ῥέον. οἱ δὲ παλαιοὶ
Τρεῖς Χάριτας ψεύσαντο πεφυκέναι· εἷς δέ τις Ἡροῦς
Ὀφθαλμὸς γελόων ἑκατὸν Χαρίτεσσι τεθήλει.
Ἀτρεκέως ἱέρειαν ἐπάξιον εὕρατο Κύπρις.
Ὣς ἡ μὲν περὶ πολλὸν ἀριστεύουσα γυναικῶν
Κύπριδος ἀρήτειρα, νέη διεφαίνετο Κύπρις·
Δῦνε δ' ἠϊθέων ἁπαλὰς φρένας· οὐδέ τις ἀνδρῶν
Ἦεν ὃς οὐ μενέαινεν ἔχειν ὁμόλεκτρον Ἡρώ.
Ἡ δ' ἄρα καλλιθέμεθλον ὅπῃ κατὰ νηὸν ἀλᾶτο,
Ἑσπόμενον νόον εἶχε καὶ ὄμματα καὶ φρένας ἀνδρῶν.
Καί τις ἐν ἠϊθέοισιν ἐθαύμασε, καὶ φάτο μῦθον·
Καὶ Σπάρτης ἐπέβην, Λακεδαίμονος ἔδρακον ἄστυ,
Ἧχι μόθον καὶ ἄεθλον ἀκούομεν ἀγλαϊάων·
Τοίην δ' οὔ ποτ' ὄπωπα* νέην ἰδανήν τ' ἁπαλήν τε.
Καὶ τάχα Κύπρις ἔχει Χαρίτων μίαν ὁπλοτεράων.
Παπταίνων ἐμόγησα, κόρον δ' οὐχ εὗρον ὀπωπῆς.
Αὐτίκα τεθναίην λεχέων ἐπιβήμενος Ἡροῦς.
Οὐκ ἂν ἐγὼ ποθέοιμι θεὸς γενέσθαι ἐν Ὀλύμπῳ,
Ἡμετέρην παράκοιτιν ἔχων ἐνὶ δώμασιν Ἡρώ.
Εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέοικε τεὴν ἱέρειαν ἀφάσσειν,
Τοίην μοι, Κυθέρεια, νέην παράκοιτιν ὀπάσσαις.
Τοῖα μὲν ἠϊθέων τις ἐφώνεεν· ἄλλοθι δ' ἄλλος
Ἕλκος ὑποκλέπτων ἐπεμήνατο κάλλεϊ κούρης.
Αἰνοπαθὲς Λείανδρε, σὺ δ' ὡς ἴδες εὐκλέα κούρην,
Οὐκ ἔθελες κρυφίοισι κατατρύχειν φρένα κέντροις,
Ἀλλὰ πυριβλήτοισι δαμεὶς ἀδόκητον ὀϊστοῖς
Οὐκ ἔθελες ζώειν περικαλλέος ἄμμορος Ἡροῦς.
Σὺν βλεφάρων δ' ἀκτῖσιν ἀέξετο πυρσὸς ἐρώτων,
Καὶ κραδίη πάφλαζεν ἀνικήτου πυρὸς ὁρμῇ.
Κάλλος γὰρ περίπυστον ἀμωμήτοιο γυναικὸς
Ὀξύτερον μερόπεσσι πέλει πτερόεντος ὀϊστοῦ.
Ὀφθαλμὸς δ' ὁδός ἐστιν· ἀπ' ὀφθαλμοῖο βολάων
Ἕλκος ὀλισθαίνει, καὶ ἐπὶ φρένας ἀνδρὸς ὁδεύει.
Εἷλε δέ μιν τότε θάμβος, ἀναιδείη, τρόμος, αἰδώς.
Ἔτρεμε μὲν* κραδίην, αἰδὼς δέ μιν εἶχεν ἁλῶναι·
Θάμβεε δ' εἶδος ἄριστον, ἔρως δ' ἀπενόσφισεν αἰδῶ.
Θαρσαλέως δ' ὑπ' ἔρωτος ἀναιδείην ἀγαπάζων
Ἠρέμα ποσσὶν ἔβαινε, καὶ ἀντίον ἵστατο κούρης.
Λοξὰ δ' ὀπιπεύων δολερὰς ἐλέλιζεν ὀπωπάς,
Νεύμασιν ἀφθόγγοισι παραπλάζων φρένα κούρης.
Αὐτὴ δ' ὡς ξυνέηκε πόθον δολόεντα Λεάνδρου,
Χαῖρεν ἐπ' ἀγλαΐῃσιν· ἐν ἡσυχίῃ δὲ καὶ αὐτὴ
Πολλάκις ἱμερόεσσαν ἑὴν* ἀπέκρυψεν ὀπωπήν,

(Nam ob pulchritudinem inuidæ ſunt fœminæ)
Sed ſemper Citheream placans Venerem,
Sæpe etiam Cupidinem conciliabat libamentis,
Matre cum cæleſti flammeam tremens pharetram.
Sed neque ſic euitauit igneas ſagittas.
Iam namque Venereum populare venit feſtum,
Quod Seſti celebrant Adonidi & Veneri,
Cateruatimq́; feſtinabant ad ſacrum diem ire
Quotquot habitabant mare circundatarũ extrema inſularũ,
His quidem ab Hemonia, hi verò maritima à Cypro.
Neque mulier vlla remanſit in oppidis Cytherorum,
Non libani odoriferi in ſummitatibus ſaltans:
Neque accolarum quiſquam deerat tunc feſto, γρ. ἀνὰ πτολίεθρα.
Non Phrygiæ incolæ, non vicinæ ciuis Abydi,
Neque vllus iuuenis amator virginum. certè enim illi
Semper ſecuti, vbi fama eſt feſti,
Non tantum immortalium afferre feſtinant ſacrificia,
Quantum aggregatarum ob pulchritudines virginum.
Verùm dea per ædem inceſſit virgo Hero
Splendorem gratum emittens facie.
Qualis alba genas oriens Luna. γρ. χαρίεσσαν.
Summi verò niuearum rubebant circuli genarum,
Vt roſa ex thecis bicolor, certè diceres
Herûs ex membris roſarũ pratum apparere:
Colore enim membrorum rubebat: euntis verò (puellæ:
Etiam roſæ candidam indutæ tunicam ſub talis ſplendebant γρ. χροιῆ.
Multæ verò ex membris gratiæ fluebant. ſed antiqui
Treis Gratias mentiti ſunt eſſe: alteruter verò Herûs
Oculus ridens centum Gratiis pullulabat.
Profectò ſacerdotem dignam nacta eſt Venus.
Sic ea quidem plurimum antecellens fœminas,
Veneris ſacerdotiſſa noua apparebat Venus.
Subijt autem iuuenum teneras mentes, neque vllus vir
Erat, qui non affectaret habere coniugem Heronem.
Illa autem benefundatam quacunque per ædem vagabatur,
Sequentem mẽtem habebat & oculos & præcordia virorũ.
Atque aliquis inter iuuenes admiratus eſt, & dixit verbũ:
Et Sparten acceſſi, Lacedæmonis vidi vrbem,
Vbi laborem & certamen audiuimus pulchritudinum:
Talem autẽ nondũ vidi puellam, prudentemq́; teneramq́;.
Fortè Venus habet gratiarum vnam iuniorum. γρ. νεωτεράων.
Intuens defeſſus ſum: ſatietatem autem non inueni aſpiciẽdi
Illicò moriar, cubilia vbi conſcenderim Herûs.
Non ego in cœlo cuperem deus eſſe,
Noſtram vxorem habens domi Hero.
Si autem mihi non licet tuam ſacerdotem tractare,
Talem mihi Cytherea puellam vxorem præbeas.
Talis iuuenum quiſque locutus eſt: vndique alius
Vulnus celans inſaniuit, pulchritudine puellæ:
Grauia paſſe Leander, tu autem vt vidiſti inclytam puellã,
Nolebas occultis conſumere mentem ſtimulis,
Sed ardentibus domitus inopinatò ſagittis,
Nolebas viuere perpulchra expers Heronis:
Simul in oculorum radiis creſcebat fax amorum,
Et cor feruebat inuicti ignis impetu.
Pulchritudo enim celebris immaculatæ fœminæ
Acutior hominibus eſt veloce ſagitta:
Oculus verò via eſt: ab oculi ictibus
Vulnus delabitur, & in præcordia viri manat.
Cepit autem ipſum tunc ſtupor, impudentia, tremor, pudor:
Tremuit quidem corde, pudor verò ipſum tenebat captum.
Obſtupuit verò pulchritudinem optimam: amor verò ademit pudorem. γρ. κραδίῃ.
Audaciter autem ob amorem impudentiam affectans,
Tacitè pedibus incedebat, & contraſtetit puellam:
Obliquè verò intuens doloſos torquebat oculos:
Nutibus mutis in errorem inducens mentem puellæ,
Ipſa verò vt ſenſit amorem doloſum Leandri,
Gauiſa eſt ob gratias ſuas. tacitè verò & ipſa γρ. ἐπικα...
Sæpe gratam ſuam occuluit faciem.

Nutibus occultis annuens Leandro,
Et rurſus extulit: ille verò intùs animo gaudebat,
Quòd amorem ſenſit, & non renuit puella.
Dum igitur Leander quærebat occultam horam,
Lucem contrahens deſcendit ad occaſum dies:
E regione autem apparuit umbroſa heſperus ſtella.
Sed ipſe audacter adibat prope puellam,
Vt vidit atratas inſurgentes tenebras,
Tacitè quidem ſtringens roſeos digitos puellæ,
Ex imo ſuſpirabat vehementer: illa verò ſilentio
Tanquam iraſcens roſeam retraxit manum.
Vt verò amatæ ſenſit inſtabiles nutus puellæ,
Audacter manu variam traxit veſtem,
Vltima venerandi ducens ad penetralia templi.
Pigrè autem pedibus ſequebatur virgo Hero,
Tanquam nolens, taléinque emiſit vocem,
Fœmineis verbis minans Leandro:
Hoſpes, quid inſanis? quid me infelix virginem trahis?
Alia ito via, meámque dimitte veſtem:
Iram meorum euita locupletum parentum,
Veneris non te decet deæ ſacerdotem ſollicitare:
Virginis ad lectum difficile eſt ire.
Talia minata eſt conuenientia virginibus.
Fœminearum autem Leander vbi audiuit furorē minarum,
Senſit perſuaſarum ſigna virginum.
Etenim cùm iuuenibus minantur fœminæ,
Venerearum conſuetudinum per ſe nunciæ ſunt minæ,
Virginis autem bene olens boni coloris collum oſculatus,
Tale verbum ait, amoris ictus ſtimulo:
Venus cara poſt Venerem, Minerua poſt Mineruam.
(Non enim terreſtribus æqualem voco te mulieribus,
Sed te filiabus Iouis Saturnij aſſimilo)
Beatus qui te plantauit, & beata quæ peperit mater,
Venter, qui te enixus eſt, feliciſſimus: ſed preces
Noſtras exaudi, amoriſque miſereſce neceſſitatis:
Veneris vt ſacerdos, exerce Veneris opera:
Huc ades, initiare nuptialibus legibus deæ:
Virginem non decet adminiſtrare Veneri:
Virginibus Venus non gaudet. ſi verò volueris
Inſtituta deæ veneranda, & ceremonias fidas diſcere,
Sunt nuptiæ & lecti: tu autem ſi amas Venerem,
Mulcentium mentem ama ſuauem legem amorum:
Tuumq; ſeruum me accipe, & ſi volueris coniugem,
Quem tibi Cupido venatus eſt, ſuis ſagittis aſſecutus:
Sicut audacem Herculem celer auriuirga Mercurius
Seruitum duxit Iardanen ad puellam .i. Omphalem:
Tibi verò me Venus miſit, & non ſapiēs attulit Mercurius.
Virgo non te latet ex Arcadia Atalanta:
Quæ olim Milanionis amantis fugit lectum,
Virginitatem curans: irata autem Venere,
Quem priùs non amauit in corde poſuit toto.
Perſuadere & tu cara, ne Veneri iram excites.
Sic fatus, perſuaſit recuſantis mentem puellæ,
Animum amoriperis errare faciens verbis.
Virgo autem muta in terram fixit aſpectum,
Pudore rubefactam abſcondens genam,
Et terræ triuit ſummitatem in veſtigiis: cum pudore autem
Sæpe circa humeros ſuam contraxit veſtem.
Perſuaſionis enim hæc omnia prænuntia: virginis autem
Perſuaſæ ad lectum promiſſio eſt ſilentium,
Iam & ſuauamarum ſuſcepit ſtimulum amorum:
Vrebatur autem cor dulci igni virgo Hero,
Pulchritudinéque ſuauis ſtupeſcebat Leandri.
Dum igitur ad terram habebat inclinatos oculos,
Tunc & Leander amore furente vultu
Non defatigabatur videns tenerum collum virginis.
Serò verò Leandro ſuauem emiſit vocem,
Verecundiæ madidum ruborem ſtillans à facie:
Hoſpes, tuis verbis forſan & cautem moueres:

Νεύμασι λαθριδίοισιν ἐπαγγέλλουσα Λεάνδρῳ,
Καὶ πάλιν ἀντέκλινεν· ὁ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἰάνθη,
Ὅττι πόθον ξυνέηκε, καὶ οὐκ ἀπεσείσατο κούρη.
Ὄφρα μὲν οὖν Λείανδρος ἐδίζετο λάθριον ὥρην,
Φέγγος ἀναστείλασα κατήϊεν ἐς δύσιν ἠώς.
Ἐκ περάτης δ' ἀνέφαινε βαθύσκιος ἕσπερος ἀστήρ.
Αὐτὰρ ὁ θαρσαλέως μετεκίαθεν ἐγγύθι κούρης,
Ὡς ἴδε κυανόπεπλον ἐπιθρώσκουσαν ὀμίχλην,
Ἠρέμα μὲν θλίβων ῥοδοειδέα δάκτυλα κούρης,
Βυσσόθεν ἐστενάχιζεν ἀθέσφατον· ἡ δὲ σιωπῇ
Οἷά τε χωομένη ῥοδέην ἐξήρπασε χεῖρα.
Ὡς δ' ἐρατῆς ἐνόησε χαλίφρονα νεύματα κούρης,
Θαρσαλέῃ παλάμῃ πολυδαίδαλον εἷλκε χιτῶνα,
Ἔσχατα τιμήεντος ἄγων ἐπὶ κεύθεα νεώ.
Ὀκναλέοις δὲ πόδεσσιν ἐφέσπετο παρθένος Ἡρὼ,
Οἷά περ οὐκ ἐθέλουσα· τοίην δ' ἀνενείκατο φωνὴν,
Θηλυτέροις ἐπέεσσιν ἀπειλείουσα Λεάνδρῳ,
Ξεῖνε, τί μαργαίνεις; τί με δύσμορε παρθένον ἕλκεις;
Ἄλλην δεῦρο κέλευθον· ἐμὸν δ' ἀπόλειπε χιτῶνα.
Μῆνιν ἐμῶν ἀλέεινε πολυκτεάνων γενετήρων.
Κύπριδος οὔ σοι ἔοικε θεῆς ἱέρειαν ἀφάσσειν.
Παρθενικῆς ἐπὶ λέκτρον ἀμήχανόν ἐστιν ἱκέσθαι.
Τοῖα μὲν ἠπείλησεν ἐοικότα παρθενικῇσι.
Θηλείης δὲ Λέανδρος ὅτε κλύεν οἶστρον ἀπειλῆς,
Ἔγνω πειθομένων σημήϊα παρθενικάων·
Καὶ γὰρ ὅτ' ἠϊθέοισιν ἀπειλείουσι γυναῖκες,
Κυπριδίων ὀάρων αὐτάγγελοί εἰσιν ἀπειλαί.
Παρθενικῆς δ' εὔοδμον ἐΰχροον αὐχένα κύσσας,
Τοῖον μῦθον ἔειπε, πόθου βεβολημένος οἴστρῳ·
Κύπρι φίλη μετὰ Κύπριν, Ἀθηναίη μετ' Ἀθήνην,
Οὐ γὰρ ἐπιχθονίῃσιν ἴσην καλέω σε γυναιξὶν,
Ἀλλά σε θυγατέρεσσι Διὸς Κρονίωνος ἐΐσκω.
Ὄλβιος ὅς σ' ἐφύτευσε, καὶ ὀλβίη ἣ τέκε μήτηρ.
Γαστὴρ ἥ σ' ἐλόχευσε, μακαρτάτη. ἀλλὰ λιτάων
Ἡμετέρων ἐπάκουε, πόθου δ' οἴκτειρον ἀνάγκην.
Κύπριδος ὡς ἱέρεια μετέρχεο Κύπριδος ἔργα.
Δεῦρ' ἴθι μυστιπόλευε γαμήλια θεσμὰ θεαίνης.
Παρθένον οὐκ ἐπέοικεν ὑποδρήσσειν Ἀφροδίτῃ.
Παρθενικαῖς οὐ Κύπρις ἰαίνεται. ἢν δ' ἐθελήσῃς
Θεσμὰ θεῆς ἐρόεντα καὶ ὄργια κεδνὰ δαῆναι,
Ἔστι γάμος καὶ λέκτρα. σὺ δ' εἰ φιλέεις Κυθέρειαν,
Θελξινόων ἀγάπαζε μελίφρονα θεσμὸν ἐρώτων·
Σὸν δ' ἱκέτην με κόμιζε, καὶ ἢν ἐθέλῃς, παρακοίτην,
Τὸν σοι Ἔρως ἤγρευσεν ἑοῖς βελέεσσι κιχήσας·
Ὡς θρασὺν Ἡρακλῆα θοὸς χρυσόρραπις Ἑρμῆς
Θητεύειν ἐκόμιζεν Ἰαρδανίῃ ποτὶ νύμφῃ.
Σοὶ δέ με Κύπρις ἔπεμψε, καὶ οὐ σοφὸς ἤγαγεν Ἑρμῆς.
Παρθένος οὔ σε λέληθεν ἀπ' Ἀρκαδίης Ἀταλάντη·
Ἥ ποτε Μειλανίωνος ἐρασσαμένου φύγεν εὐνὴν,
Παρθενίης ἀλέγουσα· χολωσαμένης δ' Ἀφροδίτης,
Τὸν πάρος οὐκ ἐπόθησεν, ἐνὶ κραδίῃ θέτο πάσῃ.
Πείθεο καὶ σὺ φίλη, μὴ Κύπριδι μῆνιν ἐγείρῃς.
Ὣς εἰπὼν, παρέπεισεν ἀναινομένης φρένα κούρης,
Θυμὸν ἐρωτοτόκοισι παραπλάγξας ἐνὶ μύθοις.
Παρθενικὴ δ' ἄφθογγος ἐπὶ χθόνα πῆξεν ὀπωπὴν,
Αἰδοῖ ἐρευθιόωσαν ὑποκλέπτουσα παρειήν.
Καὶ χθονὸς ἔξεσεν ἄκρον ἐπ' ἴχνεσιν· αἰδομένη δὲ
Πολλάκις ἀμφ' ὤμοισιν ἑὸν ξυνέεργε χιτῶνα.
Πειθοῦς γὰρ τάδε πάντα προάγγελα· παρθενικῆς δὲ
Πειθομένης ποτὶ λέκτρον ὑπόσχεσίς ἐστι σιωπή.
Ἤδη καὶ γλυκύπικρον ἐδέξατο κέντρον ἐρώτων,
Θέρμετο δὲ κραδίην γλυκερῷ πυρὶ παρθένος Ἡρὼ,
Κάλλεϊ δ' ἱμερόεντος ἀνεπτοίητο Λεάνδρου.
Ὄφρα μὲν οὖν ποτὶ γαῖαν ἔχεν νεύουσαν ὀπωπὴν,
Τόφρα δὲ καὶ Λείανδρος ἐρωμανέεσσι προσώποις
Οὐ κάμεν εἰσορόων ἁπαλόχροον αὐχένα κούρης.
Ὀψὲ δὲ Λειάνδρῳ γλυκερὴν ἀνενείκατο φωνὴν,
Αἰδοῦς ὑγρὸν ἔρευθος ἀποστάζουσα προσώπου·
Ξεῖνε, τίνος ἐπέεσσι τάχ' ἂν καὶ πέτρον ὀρίναις;

Τίς σε

Τίς σε πολυπλανέων ἐπέων ἐδίδαξε κελεύθους;
Οἴ μοι, τίς σ' ἐκόμισσεν ἐμὴν ἐς πατρίδα γαῖαν;
Ταῦτα δὲ πάντα μάτην ἐφθέγξαο. πῶς γὰρ ἀλήτης
Ξεῖνος ἐὼν καὶ * ἄπιστος ἐμοὶ φιλότητι μιγείης;
Ἀμφαδὸν οὐ δυνάμεσθα γάμοις ὁσίοισι πελάσσαι·
(Οὐ γὰρ ἐμοῖς τοκέεσσιν ἐπεύαδεν.) ἢν δ' ἐθελήσῃς
Ὡς ξεῖνος πολύφοιτος ἐμὴν ἐς πατρίδα μίμνειν,
Οὐ δύνασαι σκοτόεσσαν ἀποκρύπτειν Ἀφροδίτην.
Γλῶσσα γὰρ ἀνθρώπων φιλοκέρτομος· ἐν δὲ σιωπῇ
Ἔργον ὅπερ τελέει τις, ἐνὶ τριόδοισιν ἀκούει.
Εἰπὲ δὲ (μὴ κρύψῃς) τεὸν οὔνομα καὶ σέο πάτρην.
Οὐ γὰρ ἐμόν σε λέληθεν· ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν Ἡρώ.
Πύργος δ' ἀμφιβόητος, ἐμὸς δόμος οὐρανομήκης,
Ὧι ἔνι ναιετάουσα σὺν ἀμφιπόλῳ τινὶ μούνῃ,
Σηστιάδος περὶ πόληος ὑπὲρ βαθυκύμονας ὄχθας
Γείτονα πόντον ἔχω, στυγεραῖς βουλῇσι τοκήων.
Οὐδέ μοι ἐγγὺς ἔασιν ὁμήλικες, οὐδὲ χορεῖαι
Ἠϊθέων παρέασιν· ἀεὶ δ' ἀνὰ νύκτα καὶ ἠῶ
Ἐξ ἁλὸς * ἠνεμόεντος ἐπιβρέμει οὔασιν ἠχή.
Ὣς φαμένη, ῥοδέην ὑπὸ φάρεϊ κρύπτε παρειὴν,
Ἔμπαλιν αἰδομένη, σφετέροις δ' ἐμέμφετο μύθοις.
Λείανδρος δὲ πόθου βεβλημένος ὀξέϊ κέντρῳ
Φράζετο πῶς κεν Ἔρωτος ἀεθλεύσειεν ἀγῶνα.
Ἄνδρα γὰρ * αἰολόμητιν Ἔρως βελέεσσι δαμάσσας
Καὶ πάλιν ἀνέρος ἕλκος ἀκέσσεται· οἷσι δ' ἀνάσσει,
Αὐτὸς ὁ πανδαμάτωρ βουληφόρος ἐστὶ βροτοῖσιν.
Αὐτὸς καὶ ποθέοντι τότε χραίσμησε Λεάνδρῳ.
Ὀψὲ δ' ἀλαστήσας πολυμήχανον ἔννεπε μῦθον,
Παρθένε, σὸν δι' ἔρωτα καὶ ἄγριον οἶδμα περήσω,
Εἰ πυρὶ παφλάζοιτο καὶ ἄπλοον ἔσσεται ὕδωρ.
Οὐ τρομέω βαρὺ χεῦμα τεὴν μετανεύμενος εὐνήν,
Οὐ βρόμον ἠχήεντα * βαρυσμαράγοιο θαλάσσης.
Ἀλλ' αἰεὶ κατὰ νύκτα φορεύμενος ὑγρὸς ἀκοίτης
Νήξομαι Ἑλλήσποντον ἀγάρροον. οὐχ ἑκὰς ἔνθεν γὰρ
Ἀντία σεῖο πόληος ἔχω πτολίεθρον Ἀβύδου.
Μοῦνον ἐμοὶ ἕνα λύχνον ἀπ' ἠλιβάτου σέο πύργου
Ἐκ περάτης ἀνάφαινε κατὰ κνέφας, ὄφρα νοήσας
Ἔσσομαι ὁλκὰς Ἔρωτος, ἔχων σέθεν ἀστέρα λύχνον·
Καί μιν ὀπιπεύων, οὐκ ὄψομαι ὀψὲ δύοντα Βοώτην,
Οὐ θρασὺν Ὠρίωνα καὶ ἄβροχον ὁλκὸν Ἁμάξης·
Πατρίδος ἀντιπόροιο ποτὶ γλυκὺν ὅρμον ἱκοίμην.
Ἀλλὰ φίλη πεφύλαξο βαρυπνείοντας ἀήτας,
Μή μιν ἀποσβέσσωσι, καὶ αὐτίκα θυμὸν ὀλέσσω·
Λύχνον ἐμοῦ βιότοιο φαεσφόρον ἡγεμονῆα.
Εἰ ἐτεὸν δ' ἐθέλεις ἐμὸν οὔνομα καὶ σὺ δαῆναι,
Οὔνομά μοι Λείανδρος ἐϋστεφάνου πόσις Ἡροῦς.
Ὣς οἱ μὲν κρυφίοισι γάμοις συνέθεντο μιγῆναι,
Καὶ νυχίην φιλότητα καὶ ἀγγελίην ὑμεναίων
Λύχνου μαρτυρίῃσιν ἐπιστώσαντο φυλάσσειν·
Ἡ μὲν φάος τανύειν, ὁ δὲ κύματα μακρὰ περῆσαι.
Παννυχίδας δ' ἀνύσαντες ἀκοιμήτων ὑμεναίων,
Ἀλλήλων ἀέκοντες ἐνοσφίσθησαν ἀνάγκῃ,
Ἡ μὲν ἑὸν ποτὶ πύργον, ὁ δ' ὀρφναίην ἀνὰ νύκτα,
Μή τι παραπλάζοιτο, βαλὼν σημήϊα * πύργου,
Πλῶε βαθυκρήπιδος ἐπ' εὐρέα δῆμον Ἀβύδου.
Παννυχίων δ' ὀάρων κρυφίους ποθέοντες ἀέθλους,
Πολλάκις ἠρήσαντο μολεῖν θαλαμηπόλον ὄρφνην.
Ἤδη κυανόπεπλος ἀνέδραμε νυκτὸς ὀμίχλη,
Ἀνδράσιν ὕπνον ἄγουσα, καὶ οὐ ποθέοντι Λεάνδρῳ·
Ἀλλὰ πολυφλοίσβοιο παρ' ᾐόνι θαλάσσης
Ἀγγελίην ἀνέμιμνε φαεινομένων ὑμεναίων,
Μαρτυρίην λύχνοιο πολυκλαύστοιο δοκεύων,
Εὐνῆς τε κρυφίης τηλεσκόπον ἀγγελιώτην.
Ὡς δ' ἴδε κυανέης λιποφεγγέα νυκτὸς ὀμίχλην,
Ἡρὼ λύχνον ἔφαινεν. ἀναπτομένοιο δὲ λύχνου
Θυμὸν Ἔρως ἔφλεξεν ἐπειγομένοιο Λεάνδρου·
Λύχνῳ καιομένῳ συνεκαίετο. πὰρ δὲ * θαλάσσῃ
Μαινομένων ῥοθίων πολυηχέα βόμβον ἀκούων,
Ἔτρεμε μὲν τὸ πρῶτον, ἔπειτα δὲ θάρσος ἀείρας,

Quis te variorum verborum docuit vias?
Hei mei, quis te duxit meam ad patriam terram?
Hæc autem omnia fruſtrà locutus es. quomodo enim vagus
Hoſpes cùm ſis & infidus, meo amore miſcearis?
Manifeſtè non poſſumus nuptiis legitimis coniungi.
(Non enim meis parentibus placet) ſi autem voles
Vt hoſpes profugus mea in patria manere,
Non potes tenebroſam abſcondere Venerem.
Lingua enim hominum amica conuitijs: ſilentio autem
Opus, quod perficit aliquis, in triuiis audit.
Dic verò (ne celes) tuum nomen, & tuam patriam.
Non enim meum te lateat: mihi nomen inclytum Hero.
Turris autem celebris mea domo altiſſima:
Qua inhabitans cum ancilla quadam ſola
Seſtienſem ante vrbem ſupra profunda littora,
Vicinum mare habeo inuiſis conſiliis parentum.
Neque me prope vicina ſunt coëtanea: neque choreæ
Iuuenum adſunt. ſemper autem nocte & die
Ex mari ventoſo inſonat auribus ſonitus.
Sic fata, roſeam ſub veſte celabat genam,
Rurſus pudore affecta, ſua autem increpabat dicta.
Leander autem amoris percuſſus acuto ſtimulo,
Cogitabat quomodo amoris exerceret certamen.
Virum enim varium conſiliis amor ſagittis domat:
Et rurſus viri vulnus medicatur: quibus autem dominatur,
Ipſe omnidomitor conſultor eſt mortalibus.
Ipſe etiam amanti auxiliatus eſt Leandro.
Tandem autem ingemens artificioſum dixit verbum:
Virgo tuum propter amorem, etiam aſperam vndam tran-
Si igni ferueat, & innauigabilis erit aqua: (ſibo,
Non timeo grauem vndam tuum adiens cubile,
Non fremitum reſonantem grauiſoni maris:
Sed ſemper per noctem portans madidus maritus
Nauigabo Helleſpontum valde fluentem: non longè enim
Contra tuam vrbem habeo oppidum Abydi.
Tantùm mihi vnam lucernam ab excelſa tua turri
E regione oſtende per tenebras, vt intuens
Sim nauis amoris habens tuam ſtellam lychnum.
Atque ipſum aſpiciens ne videam occidentem booten,
Nec aſperum orionem, & innadidam tractionem currus,
Patriæ obuiæ ad dulcem portum venirem.
Sed chara caue perflantes ventos
Ne ipſum extinguant, & ſtatim animam perdam,
Lychnum meæ vitæ luciferum ducem.
Si verè autem vis meum nomen & tu ſcire,
Nomen mihi Leander benecomptæ coniunx Herûs.
Sic quidem clandeſtinis nuptiis conſtituebant miſceri,
Et nocturnam amicitiam, & nuntium nuptiarum
Lucernæ teſtimoniis pacti ſunt ſeruare: (ſire.
Illa quidem lucem extendere, hic autem vndas longas tranſi-
Pernoctationes autem executi vigiliarum nuptiarum,
A ſe inuiti ſeparati ſunt neceſſitate:
Hæc quidem ſuam ad turrim, hic autem obſcuram per no-
Ne quid erraret iaciens ſigna turris, (ctem,
Nauigabat profundis fundamentis ad latum oppidum Abydi.
Totamque noctem coniugiorum clandeſtina deſiderantes certa-
Sæpe optarunt venire cubiculum ornantem noctem. (mina,
Iam atrata cucurrit noctis caligo,
Viris ſomnum afferens & non amanti Leandro:
Sed multifremi apud littora maris
Nuntium expectabat lucentium nuptiarum,
Teſtimonium lucernæ lugubris expectans,
Lectique clandeſtini procul ſpeculantem nuntium.
Vt verò vidit nigra obſcuram noctis caliginem,
Hero lucernam oſtendit: accenſa verò lucerna
Animum Cupido exuſſit feſtinantis Leandri:
Lucerna ardente, coardebat: à verò mari
Inſanarum vndarum multiſonum fremitum audiens,
Tremebat quidem primùm: poſteà autem audaciam attol-
lens,

Talibus alloquebatur conſolans mentem verbis:
Grauis amor & mare implacabile. ſed maris
Eſt aqua: verùm amoris me vrit inteſtinus ignis,
Aſſume ignem cor, ne time effuſam aquam;
Ades mihi in amorem cur fluctus curas?
Ignoras quòd Venus nata eſt è mari,
Et dominatur Ponto, & noſtris doloribus?
Sic fatus, membra amabilia exuit veſtem,
Ambabus manibus, ſuóque aſtrinxit capiti.
Littoréque exiluit, corpúſque deiecit in mare,
Splendentémque feſtinabat ſemper aduerſus lucernam:
Ipſe remex, ipſe claſſis, ipſe ſibi nauis.
Hero autem alta lucifera ſuper turri
Pernicioſis auris vndecunque ſpiraret ventus,
Veſte ſæpe lucernam tegebat, donec Seſti
Multum fatigatus Leander iuit ad portuoſum littus,
Et ipſum ſuam ad turrim ſubuexit: ex ianuis verò
Sponſum anhelantem complexa ſilentio,
Spumeas ex capillis guttas adhuc ſtillantem maris,
Duxit ſponſam ornantis ad penetralia virginalis cubiculi
Et corpus totum abſterſit, corpúſque vnxit oleo.
Bene olenti roſeo: & mare olentem extinxit odorem.
Adhuc autem anhelantem altè ſtratis in lectis
γρ. ἱμερο- *Sponſum circumfuſa blanda emiſit verba:*
Sponſe, multum laboraſti, quæ non paſſus eſt ſponſus alius.
Sponſe multum laboraſti: ſatis tibi eſt ſalſa aqua,
Fœtórque piſcoſus frementis maris.
γρ. ἐνικάτθεο. *Huc tuos ſudores meis impone ſinibus.*
Sic illa hæc locuta eſt: ille verò ſtatim ſoluit Zonam,
Et leges inierunt beneuolæ Veneris,
Erant nuptiæ, ſed ſine choreis: erat lectus, ſed ſine hymnis:
Non coniugium ſacrum quiſquam laudauit poeta:
γρ. ἀοιδοὶ, *Non tedarum illuminabat lux cubicularium lectum,*
γρ. ἐπεσκίρ-τησεν. *Neque peragili quiſquam inſiluit chorea:*
Non hymenæum cantauit pater, & veneranda mater,
Sed lectum ſternens perficientibus nuptias in horis
Silentium thalamum fixit, ſponſam verò ornauit caligo.
Et nuptiæ erant longè à canendis hymenæis.
Nox quidem erat illis nuptiarũ ornatrix. nunquam aurora
Sponſum vidit Leandrum valde notis in lectis.
Nauigabat autem è regione poſiti rurſus ad populũ Abydi,
Nocturnos inſatiabilis adhuc ſpirans hymenæos.
At Hero longa induta veſte ſuos latens parentes,
Virgo diurna, nocturna mulier: vtrique autem
Sæpe optarunt deſcendere ad occaſum auroram.
Sic hi quidem amoris abſcondentes vim,
Occulta delectabantur inter ſe Venere.
Sed paruum vixerunt in tempus, neque diu
Inuicem potiti ſunt multiuagis nuptiis.
Sed quando pruinoſa venit hyemis hora,
Horrendas commouens multarum vertiginum procellas,
Profunditatéſque infirmas & madida fundamenta maris,
Hyemales ſpirantes verberabant venti:
Nimbo percutientes totum mare: vapulante autem
Iam nauem nigram fregit in duas partes terra.
γρ. ἀφέλκυ-σε *Hyemale & infidum effugiens mare nauta.*
Sed non hyemalis te timor coercebat maris
Fortamine Leander: nuntius ſed te turris
γρ. πύργου. *Conſuetam ſignificans lucem nuptiarum*
Furentis te impulit ſecurum maris,
Crudelis & perfidus: debebat autem infelix Hero
Hyeme inſtante manere ſine Leandro,
Non amplius accendens breuis temporis ſtellam lectorum.
Sed amor & fatum cogebat. alloctis autem
Parcarum oſtendebat, non amplius facem amorum.
γρ. βαρυ-σμαράγων ἀνέμων. *Nox erat, cùm maximè ſpirantes ventos*
Hyemalibus flatibus iaculantes venti
Collecti irruunt in littus maris.
Tunc Leander conſueta ſpe ſponſæ

Τοίοισι προσέλεκτο παρηγορίην φρένα μύθοις,
Δεινὸς Ἔρως, καὶ πόντος ἀμείλιχος· ἀλλὰ θαλάσσης
Ἐστὶν ὕδωρ, τὸ δ' Ἔρωτος ἐμὲ φλέγει ἐνδόμυχον πῦρ.
Λάζεο πῦρ κραδίη, μὴ δείδιθι νήχυτον ὕδωρ.
Δεῦρό μοι εἰς φιλότητα· τί δὴ ῥοθίων ἀλεγίζεις;
Ἀγνώσσεις ὅτι Κύπρις ἀπόσπορός ἐστι θαλάσσης;
Καὶ κρατέει πόντοιο καὶ ἡμετέρων ὀδυνάων;
Ὣς εἰπὼν, μελέων ἐρατῶν ἀπεδύσατο πέπλον
Ἀμφοτέρῃς παλάμῃσιν, ἑῷ δ' ἔσφιγξε καρήνῳ·
Ἠιόνος δ' ἐξῶρτο, δέμας δ' ἔρριψε θαλάσσῃ.
Λαμπομένου δ' ἔσπευδεν ἀεὶ κατεναντία λύχνου,
Αὐτὸς ἐὼν ἐρέτης, αὐτόστολος, αὐτόματος νηῦς.
Ἡρὼ δ' ἠλιβάτοιο φαεσφόρος ὑψόθι πύργου,
Λεπταλέαις αὔρῃσιν ὅθεν πνεύσειεν ἀήτης,
Φάρεϊ πολλάκι λύχνον ἐπέσκεπεν, εἰσόκε Σηστοῦ
Πολλὰ καμὼν Λείανδρος ἔβη ποτὶ ναύλοχον ἀκτήν·
Καί μιν ἑὸν ποτὶ πύργον ἀνήγαγεν· ἐκ δὲ θυράων
Νυμφίον ἀσθμαίνοντα περιπτύξασα σιωπῇ,
Ἀφροκόμους ῥαθάμιγγας ἔτι στάζοντα θαλάσσης,
Ἤγαγε νυμφοκόμοιο μυχοὺς ἔπι παρθενεῶνος,
Καὶ χρόα πάντα κάθηρε. δέμας δ' ἔχρισεν ἐλαίῳ
Εὐόδμῳ, ῥοδέῳ, καὶ ἁλίπνοον ἔσβεσεν ὀδμήν.
Εἰσέτι δ' ἀσθμαίνοντα βαθυστρώτοις ἐνὶ λέκτροις
Νυμφίον ἀμφιχυθεῖσα φιλήνορας* ἴαχε μύθους,
Νυμφίε πολλὰ μόγησας, ἃ μὴ πάθε νυμφίος ἄλλος·
Νυμφίε πολλὰ μόγησας· ἅλις νύ τοι ἁλμυρὸν ὕδωρ,
Ὀδμή τ' ἰχθυόεσσα βαρυγδούποιο θαλάσσης·
Δεῦρο τεοὺς ἱδρῶτας ἐμοῖς* ἐνικάτθεο κόλποις.
Ὣς ἡ μὲν τάδ' ἔειπεν· ὁ δ' αὐτίκα λύσατο μίτρην,
Καὶ θεσμῶν ἐπέβησαν ἀριστονόου Κυθερείης.
Ἦν γάμος, ἀλλ' ἀχόρευτος· ἔην λέχος, ἀλλ' ἄτερ ὕμνων·
Οὐ Ζυγίην Ἥρην τις ἐπευφήμησεν* ἀοιδὸς,
Οὐ δαΐδων ἤστραπτε σέλας θαλαμηπόλον εὐνήν,
Οὐδὲ πολυσκάρθμῳ τις* ἐπεσκίρτησε χορείῃ,
Οὐχ ὑμέναιον ἄεισε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ·
Ἀλλὰ λέχος στορέσασα τελεσσιγάμοισιν ἐν ὥραις
Σιγὴ παστὸν ἔπηξεν, ἐνυμφοκόμησε δ' ὀμίχλη.
Καὶ γάμος ἦν ἀπάνευθεν ἀειδομένων ὑμεναίων·
Νὺξ μὲν ἔην κείνοισι γαμοστόλος, οὐδέ ποτ' Ἠὼς
Νυμφίον εἶδε Λέανδρον ἀριγνώτοις ἐνὶ λέκτροις.
Νήχετο δ' ἀντιπέρηθε πάλιν ποτὶ δῆμον Ἀβύδου,
Ἐννυχίων ἀκόρητος ἔτι πνείων ὑμεναίων·
Ἡρὼ δ' ἑλκεσίπεπλος ἑοὺς λήθουσα τοκῆας,
Παρθένος ἠματίη, νυχίη γυνή. ἀμφότεροι δὲ
Πολλάκις ἠρήσαντο κατελθέμεν ἐς δύσιν ἠῶ.
Ὣς οἱ μὲν φιλότητος ὑποκλέπτοντες ἀνάγκην,
Κρυπταδίῃ τέρποντο μετ' ἀλλήλων Κυθερείῃ.
Ἀλλ' ὀλίγον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον, οὐδ' ἐπὶ δηρὸν
Ἀγρύπνων ἀπόναντο πολυπλάγκτων ὑμεναίων.
Ἀλλ' ὅτε παχνήεντος ἐπήλυθε χείματος ὥρη,
Φρικαλέας δονέουσα πολυστροφάλιγγας ἀέλλας,
Βένθεα δ' ἀστήρικτα καὶ ὑγρὰ θέμεθλα θαλάσσης
Χειμέριοι πνείοντες ἀεὶ στυφέλιζον ἀῆται,
Λαίλαπι μαστίζοντες ὅλην ἅλα· τυπτομένης δὲ,
Ἤδη νῆα μέλαιναν* ἀπέκλασε διχθάδι χέρσῳ
Χειμερίην καὶ ἄπιστον ἀλυσκάζων ἅλα ναύτης.
Ἀλλ' οὐ χειμερίης σε φόβος κατέρυκε θαλάσσης
Καρτερόθυμε Λέανδρε· διακτορίη δέ σε* λύχνου
Ἠθάδα σημαίνουσα φαεσφορίην ὑμεναίων,
Μαινομένης ὤτρυνεν ἀφειδήσαντα θαλάσσης
Νηλειὴς καὶ ἄπιστος. ὄφελλε δὲ δύσμορος Ἡρὼ
Χείματος ἱσταμένοιο μένειν ἀπάνευθε Λεάνδρου,
Μηκέτ' ἀναπτομένη μινυώριον ἀστέρα λέκτρων.
Ἀλλὰ πόθος καὶ μοῖρα βιήσατο· θελγομένη δὲ
Μοιράων ἀνέφαινε, καὶ οὐκέτι δαλὸν Ἐρώτων.
Νὺξ ἦν εὖτε μάλιστα * βαρυπνείοντες ἀῆται,
Χειμερίης πνοιῇσιν ἀκοντίζοντες ἀῆται
Ἀθρόον ἐμπίπτεσκον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης·
Δὴ τότε Λείανδρος ἐθήμονος ἐλπίδι νύμφης

Δυσλεὶ ἀλλὸν πεφόρητο θαλασσαίων ἐπὶ νώτων.
Ἤδη κύματι κῦμα κυλίνδετο,* σύγχυτο δ' ὕδωρ,
Αἰθέρι μίσγετο πόντος· ἀέξετο πάντοθεν ἠχὴ
Μαρναμένων ἀνέμων· ζεφύρῳ δ' ἀντέπνεεν εὖρος,
Καὶ νότος ἐς βορέην μεγάλας *ἀφίηκεν ἀπειλάς·
Καὶ κτύπος ἦν ἄλληκτος ἐρισμαράγοιο θαλάσσης.
Αἰνοπαθὴς δὲ Λέανδρος ἀκηλήτοις ἐνὶ δίναις
Πολλάκι μὲν λιτάνευε θαλασσαίην Ἀφροδίτην,
Πολλάκι δ' αὐτὸν ἄνακτα Ποσειδάωνα θαλάσσης·
Ἀτθίδος οὐ βορέην ἀμνήμονα κάλλιπε νύμφης·
Ἀλλά οἱ οὔτις ἄρηγεν, ἔρως δ' οὐκ ἤρκεσε μοίρας.
Πάντοθι δ' ἀγρομένοιο δυσάντεϊ κύματος ὁρμῇ
Τυπτόμενος πεφόρητο· ποδῶν δέ οἱ ὤκλασεν ὁρμή,
Καὶ σθένος ἦν ἀδόνητον ἀκοιμήτων παλαμάων.
Πολλὴ δ' αὐτομάτη χύσις ὕδατος ἔρρεε λαιμῷ,
Καὶ ποτὸν ἀχρήιστον ἀμαιμακέτου πίεν ἅλμης·
Καὶ δὴ λύχνον ἄπιστον ἀπέσβεσε πικρὸς ἀήτης,
Καὶ ψυχὴν καὶ ἔρωτα πολυτλήτοιο Λεάνδρου.
Ἡ δ' ἔτι δηθύνοντος ἐπ' ἀγρύπνοισιν ὀπωπαῖς
Ἵστατο κυμαίνουσα πολυκλαύστοισι μερίμναις.
Ἤλυθε δ' ἠριγένεια, καὶ οὐκ ἴδε νυμφίον Ἡρώ,
Πάντοθι δ' ὄμμα τίταινεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
Εἴ που ἐσαθρήσειεν ἀλώμενον ὃν παρακοίτην
Λύχνου σβεννυμένοιο. παρὰ κρηπῖδα δὲ πύργου
Θρυπτόμενον σπιλάδεσσιν ὅτ' ἔδρακε νεκρὸν ἀκοίτην,
Δαιδάλεον ῥήξασα περὶ στήθεσσι χιτῶνα,
Ῥοιζηδὸν προκάρηνος ἀπ' ἠλιβάτου πέσε πύργου.
Κὰδ δ' Ἡρὼ* τέθνηκε σὺν ὀλλυμένῳ παρακοίτῃ,
Ἀλλήλων δ' ἀπόναντο καὶ ἐν πυμάτῳ περ ὀλέθρῳ.

Valde fortiter ferebatur maris in dorſo.
Iam ab unda, unda volvebatur, accumulabatur autem aqua, γρ. συνέχυτο.
Aetheri miſcebatur pontus: concitata eſt undique terra,
Pugnantibus ventis, Zephyro autem contra ſpirabat eurus,
Et notus in boream magnas immiſit minas.
Et fragor fuit incuſſabilis valdè frementis maris, γρ. ἐρίδουπι.
Grauia autem paſſus Leander implacabilibus gurgitibus,
Sæpe quidem precabatur æquoream Venerem:
Sæpe autem & ipſum regem Neptunum maris.
Atthidis non boream immemorem reliquit nymphæ.
Sed ei nullus auxiliatus eſt: amor autem non coërcuit fata.
Undique autem accumulati malè obuio fluctûs impetu
Contuſus ferebatur: pedum autem eius defecit vigor. γρ. Πάντο-θε.
Et vis fuit immobilis inquietarum manuum. γρ. Θρυπτό-μενος.
Multa autem ſpontanea effuſio fluebat in guttur.
Et potum inutilem impetuoſi potauit maris.
Et iam lucernam inſidam extinxit amarus ventus,
Et animam & amorem deflendi Leandri.
Cùm adhuc autem dirigeret uer vigilibus oculis,
Stabat fluctuans miſeris curis.
Venit autem aurora & non vidit ſponſum Hero:
Circunquaque oculum dirigebat in lata dorſa maris,
Si ubi videret errantem ſuum maritum.
Lucernâ extinctâ, apud fundamentum turris γρ. Πάντο-θι.
Dilaniatum ſcopulis ut vidit mortuum maritum,
Variam ſcindens circa pectora tunicam,
Cum ſtrepitu præceps ab alta deturbata eſt turri.
Atque Hero mortua eſt ob mortuum maritum: γρ. τέθνηκεν ἐπί.
Suiq; potiti ſunt & in ultima pernicie.

ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΡΕΩΣ ΓΝΩΜΑΙ.

THEOGNIDIS MEGARENSIS SENTENTIÆ.

O REX Latonæ fili, Iouis proles, nunquam tui
Obliuiſcar exordiens, neque finiens:
Sed ſemper primúmque, & vltimum, inque medijs
Canam: tu autem me audi, & bona da.
Phœbe rex, quando equidem te dea peperit veneranda Latona,
Palmam agilibus manibus amplexata,
Immortalium pulcherrimum in rotunda palude,
Tota quidem impleta eſt Delus ingens
Odore diuino: riſit verò terra prodigioſa:
Gauiſuſque eſt profundus pontus maris albicantis.
Diana fericida, filia Iouis: quam Agamemnon
Statua honorauit, cum in Troiam nauigaret nauibus velocibus;
Precantem me audi, mala autem fata expelle:
Tibi quidem hoc, dea, paruum; mihi verò magnum eſt.
Muſæ & Gratiæ, filiæ Iouis, quondam Cadmi
Ad nuptias profectæ, pulchrum cecinistis carmen:
Nam quod pulchrum, amicum eſt, quod non pulchrum, non amicum eſt.
Hoc carmen immortalia venit per ora.
Cyrne, docenti quidem mihi ſigillum imponatur
His carminibus. latebit enim nunquam ſi ſurripiatur.
Neque quiſquam mutabit peius, bono præſente.
Sic verò quiſque dicet: Theognidis ſunt carmina
Megarenſis, omnes quidem inter homines celebris:
Ciuibus verò nondum omnibus placere poſſum.
Nihil mirum, ô Polypada: nec enim Iupiter
Neque pluens omnibus placet, neque ſuſtinens.
Tibi verò ego beneuolus præcepta dabo, qualia ipſe,
Cyrne, à bonis viris puer adhuc exſiſtens, didici.
Sapito: neque turpibus ex factis, neque iniuſtis,
Honores, neque potentiam trahe, neque diuitias.
Hæc quidem ſic ſcito. cum malis verò ne verſare
Viris, ſed ſemper cum bonis conuerſare:
Et cum eis bibe & comede, & cum eis
Sede: & place illis, quorum magna poteſtas eſt.
A bonis enim viris bona diſces: ſi verò malis
Commiſcearis, perdes & quam habebas mentem.
Hæc cùm didiceris, cum bonis conuerſare: & aliquando dices
Bene conſulere amicis me.
Cyrne, vterum fert ciuitas hæc: timeo autem ne pariat virũ
Correctorem malæ inſolentiæ veſtræ.
Ciues enim adhuc illi ſunt modeſti. præfecti verò
Verſi ſunt multam in nequitiam cadere.
Nullam vnquam, Cyrne, boni ciuitatem perdiderunt viri:
Sed quando contumelioſis eſſe malis placuerit,
Populúmq; corruperint, iudiciaq; iniuſtis dederint,
Propriorum lucrorum cauſa, & potentiæ:
Spera non diu illam ciuitatem quietam fore,
Etſi nunc manet multa in quiete:
Cum malis amica viris hæc fuerint,

γρ. ἀπαυόμενος.

γρ. ῥαδινῆς.

γρ. Θεύγνιδος.

γρ. διδάξεαι.

γρ. κακοῖσιν ἅδῃ.

Ω ΑΝΑ, Λητοῦς υἱὲ, Διὸς τέκος, οὔποτε σεῖο
Λήσομαι ἀρχόμενος, οὐδ' *ἀποπαυόμενος·
Ἀλλ' αἰεὶ πρῶτόν τε καὶ ὕστατον, ἔν τε μέσοισιν
Ἀείσω· σὺ δέ μοι κλῦθι, καὶ ἐσθλὰ δίδου.
Φοῖβε ἄναξ, ὅτε μέν σε θεὰ τέκε πότνια Λητὼ
Φοίνικος *ῥαδινῆς χερσὶν ἐφαψαμένη,
Ἀθανάτων κάλλιστον ἐπὶ τροχοειδέϊ λίμνῃ,
Πᾶσα μὲν ἐπλήσθη Δῆλος ἀπειρεσίη
Ὀδμῆς ἀμβροσίης· ἐγέλασσε δὲ γαῖα πελώρη,
Γήθησεν δὲ βαθὺς πόντος ἁλὸς πολιῆς.
Ἄρτεμι θηροφόνη, θύγατερ Διὸς, ἣν Ἀγαμέμνων
Εἵσαθ' ὅτ' ἐς Τροίην ἔπλεε νηυσὶ θοαῖς,
Εὐχομένῳ μοι κλῦθι, κακὰς δ' ἀπὸ κῆρας ἄλαλκε.
Σοὶ μὲν τοῦτο θεὰ σμικρὸν, ἐμοὶ δὲ μέγα.
Μοῦσαι καὶ Χάριτες, κοῦραι Διὸς, αἵ ποτε Κάδμου
Ἐς γάμον ἐλθοῦσαι καλὸν ἀείσατ' ἔπος·
Ὅ,τι καλὸν, φίλον ἐστὶ, τὸ δ' οὐ καλὸν, οὐ φίλον ἐστί·
Τοῦτ' ἔπος ἀθανάτων ἦλθε διὰ στομάτων.
Κύρνε, σοφιζομένῳ μὲν ἐμοὶ σφρηγὶς ἐπικείσθω
Τοῖσδ' ἔπεσιν· λήσει δ' οὔποτε κλεπτόμενα·
Οὐδέ τις ἀλλάξει κάκιον τοὐσθλοῦ παρεόντος.
Ὧδε δὲ πᾶς τις ἐρεῖ, *Θεύγνιδός ἐστιν ἔπη
Τοῦ Μεγαρέως, πάντας δὲ κατ' ἀνθρώπους ὀνομαστοῦ·
Ἀστοῖσιν δ' οὔπω πᾶσιν ἁδεῖν δύναμαι.
Οὐδὲν θαυμαστὸν Πολυπαΐδη· οὐδὲ γὰρ ὁ Ζεὺς
Οὔθ' ὕων πάντας ἁνδάνει, οὔτ' ἀνέχων·
Σοὶ δ' ἐγὼ εὖ φρονέων ὑποθήσομαι οἷά περ αὐτὸς,
Κύρν', ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν, παῖς ἔτ' ἐὼν, ἔμαθον.
Πέπνυσο, μηδ' αἰσχροῖσιν ἐπ' ἔργμασι μηδ' ἀδίκοισι
Τιμὰς μηδ' ἀρετὰς ἕλκεο, μηδ' ἄφενος.
Ταῦτα μὲν οὕτως ἴσθι· κακοῖσι δὲ μὴ προσομίλει
Ἀνδράσιν, ἀλλ' αἰεὶ τῶν ἀγαθῶν ἔχεο.
Καὶ μετὰ τοῖσιν πῖνε καὶ ἔσθιε, καὶ μετὰ τοῖσιν
Ἵζε, καὶ ἅνδανε τοῖς ὧν μεγάλη δύναμις.
Ἐσθλῶν μὲν γὰρ ἄπ' ἐσθλὰ *μαθήσεαι· ἢν δὲ κακοῖσι
Συμμιχθῇς, ἀπολεῖς καὶ τὸν ἐόντα νόον.
Ταῦτα μαθὼν ἀγαθοῖσιν ὁμίλει· καί ποτε φήσεις
Εὖ συμβουλεύειν τοῖσι φίλοισιν ἐμέ.
Κύρνε, κύει πόλις ἥδε· δέδοικα δὲ μὴ τέκῃ ἄνδρα
Εὐθυντῆρα κακῆς ὕβριος ἡμετέρης.
Ἀστοὶ μὲν γὰρ ἔθ' οἵδε σαόφρονες· ἡγεμόνες δὲ
Τετράφαται πολλὴν εἰς κακότητα πεσεῖν.
Οὐδεμίαν πω Κύρν' ἀγαθοὶ πόλιν ὤλεσαν ἄνδρες·
Ἀλλ' ὅταν ὑβρίζειν τοῖσι *κακοῖσιν ἅδῃ,
Δῆμόν τε φθείρωσι, δίκας τ' ἀδίκοισι διδῶσιν,
Οἰκείων κερδέων εἵνεκα καὶ κράτεος,
Ἔλπεο μὴ δηρὸν κείνην πόλιν ἀτρεμιεῖσθαι,
Μηδ' εἰ νῦν κεῖται πολλῇ ἐν ἡσυχίῃ,
Εὖτ' ἂν τοῖσι κακοῖσι φίλ' ἀνδράσι ταῦτα γένηται

Κέρδεα

Κέρδεα δημοσίῳ σὺν κακῷ ἐρχόμενα.
Ἐκ τῶν γὰρ στάσιές τε καὶ ἔμφυλοι φόνοι ἀνδρῶν.
Μούναρχός δὲ πόλει μήποτε τῇδε ἅδοι.
Κύρνε πόλις μὲν ἔθ᾽ ἥδε, πόλις, λαοὶ δὲ δὴ ἄλλοι,
Οἳ πρόσθ᾽ οὔτε δίκας ᾔδεσαν οὔτε νόμους·
Ἀλλ᾽ ἀμφὶ πλευρῇσι δορὰς αἰγῶν κατέτριβον,
Ἔξω δ᾽, ὥστ᾽ ἔλαφοι, τήνδ᾽ ἐνέμοντο πόλιν·
Καὶ νῦν εἰσ᾽ ἀγαθοὶ Πολυπαΐδη· οἱ δὲ πρὶν ἐσθλοί,
Νῦν δειλοί. τίς κεν ταῦτ᾽ ἀνέχοιτ᾽ ἐσορῶν;
Ἀλλήλους δ᾽ ἀπατῶσιν, ἐπ᾽ ἀλλήλοισι γελῶντες,
Οὔτε κακῶν γνώμας εἰδότες οὔτ᾽ ἀγαθῶν.
Μηδένα τῶνδε φίλον ποιεῦ Πολυπαΐδη ἀστῶν
Ἐκ θυμοῦ, χρείης εἵνεκα μηδεμιῆς·
Ἀλλὰ δόκει μὲν πᾶσιν ἀπὸ γλώσσης φίλος εἶναι,
Χρῆμα δὲ συμμίξῃς μηδενὶ μηδοτιοῦν
Σπουδαῖον. γνώσῃ γὰρ ὀϊζυρῶν φρένας ἀνδρῶν,
Ὥς σφιν ἐπ᾽ ἔργοισιν πίστις ἔπ᾽ οὐδεμία·
Ἀλλὰ δόλους ἀπάτας τε πολυπλοκίας τ᾽ ἐφίλησαν
Οὕτως ὡς ἄνδρες μηκέτι σωζόμενοι.
Μήποτε Κύρνε κακῷ πίσυνος βούλευε σὺν ἀνδρί,
Εὖτ᾽ ἂν σπουδαῖον πρῆγμ᾽ ἐθέλῃς τελέσαι·
Ἀλλὰ μετ᾽ ἐσθλὸν ἰὼν βούλευε πολλὰ μογήσας,
Καὶ μακρὴν ποσσὶν Κύρν᾽ ὁδὸν ἐκτελέσας.
Πρῆξιν μηδὲ φίλοισιν ὅλως ἀνακοινέο πᾶσι·
Παῦροί τοι πολλῶν πιστὸν ἔχουσι νόον.
Παύροισιν πίσυνος μεγάλ᾽ ἀνδράσιν ἔργ᾽ ἐπιχείρει,
Μήποτ᾽ ἀνήκεστον Κύρνε λάβῃς ἀνίην.
Πιστὸς ἀνὴρ χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου ἀντερύσασθαι
Ἄξιος ἐν χαλεπῇ Κύρνε διχοστασίῃ.
Παύρους εὑρήσεις Πολυπαΐδη ἄνδρας ἑταίρους
Πιστοὺς ἐν χαλεποῖς πράγμασι γινομένους·
Οἵτινες ἂν τολμῷεν, ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντες,
Ἴσον τῶν ἀγαθῶν τῶν τε κακῶν μετέχειν.
Τοὺς δ᾽ οὐχ εὑρήσεις διζήμενος, οὐδ᾽ ἐπὶ πάντας
Ἀνθρώπους, οὓς ναῦς μὴ μία πάντας ἄγοι·
Οἷσιν ἐπὶ γλώσσῃ τε καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἔπεστιν
Αἰδώς, οὐδ᾽ αἰσχρὸν χρῆμ᾽ ἔπι κέρδος ἄγει.
Μή μ᾽ ἔπεσιν μὲν στέργε, νόον δ᾽ ἔχε καὶ φρένας ἄλλῃ,
Εἴ με φιλεῖς, καί σοι πιστὸς ἔνεστι νόος.
Ἤ με φίλει καθαρὸν θέμενος νόον, ἤ μ᾽ ἀποειπὼν
Ἔχθαιρ᾽, ἀμφαδίην νεῖκος ἀειράμενος.
Ὃς δὲ μιῇ γλώσσῃ δίχ᾽ ἔχει νόον, οὗτος ἑταῖρος
Δεινός, Κύρν᾽, ἐχθρὸς βέλτερος ἢ φίλος ὤν.
Εἴ τις ἐπαινήσει σε τόσον χρόνον ὅσσον ὁρῴης,
Νοσφισθεὶς δ᾽ ἄλλην γλῶσσαν ἵησι κακήν,
Τοιοῦτός τοι ἑταῖρος ἀνὴρ φίλος οὔτι μάλ᾽ ἐσθλός,
Ὅς κ᾽ εἴπῃ γλώσσῃ λεῖα, φρονεῖ δ᾽ ἕτερα·
Ἀλλ᾽ εἴη τοιοῦτος ἐμοὶ φίλος, ὃς τὸν ἑταῖρον
Γιγνώσκων, ὀργὴν καὶ βαρὺν ὄντα φέρει
Ἀντὶ κασιγνήτου. σὺ δέ μοι φίλε ταῦτ᾽ ἐνὶ θυμῷ
Φράζεο, καί ποτέ μου μνήσεαι ἐξοπίσω.
Μηδείς σ᾽ ἀνθρώπων πείσῃ κακὸν ἄνδρα φιλῆσαι
Κύρνε. τί δ᾽ ἔστ᾽ ὄφελος κεῖνος ἀνὴρ φίλος ὤν;
Οὔτ᾽ ἄν σ᾽ ἐκ χαλεποῖο πόνου ῥύσαιτο καὶ ἄτης,
Οὔτε κεν ἐσθλὸν ἔχων, τοῦ μεταδοῦν ἐθέλοι.
Δειλοὺς δ᾽ εὖ ἕρδοντι ματαιοτάτη χάρις ἐστίν·
Ἶσον καὶ σπείρειν πόντον ἁλὸς πολιῆς.
Οὔτε γὰρ ἂν πόντον σπείρων βαθὺ λήϊον ἀμῷς,
Οὔτε κακοὺς εὖ δρῶν, εὖ πάλιν ἀντιλάβοις.
Ἄπληστον γὰρ ἔχουσι κακοὶ νόον· ἢν δ᾽ ἓν ἁμάρτῃς,
Τῶν πρόσθεν πάντων ἐκκέχυται φιλότης.
Οἱ δ᾽ ἀγαθοὶ τὸ μέγιστον ἐπαυρίσκουσι παθόντες,
Μνῆμα δ᾽ ἔχουσ᾽ ἀγαθῶν καὶ χάριν ἐξοπίσω.
Μήποτε τὸν κακὸν ἄνδρα φίλον ποιεῖσθαι ἑταῖρον,
Ἀλλ᾽ αἰεὶ φεύγειν ὥστε κακὸν λιμένα.
Πολλοί τοι πόσιος καὶ βρώσιός εἰσιν ἑταῖροι,
Ἐν δὲ σπουδαίῳ πρήγματι παυρότεροι.
Κιβδήλου δ᾽ ἀνδρὸς γνῶναι χαλεπώτερον οὐδέν,
Κύρν᾽, οὐδ᾽ εὐλαβίης ἐστὶ περὶ πλέονος.

Lucra publico cum malo venientia.
Ex his enim ſeditio eſt, & inteſtinæ cædes virorum,
Rex verò ciuitati nunquam iſti placeat.
Cyrne ciuitas quidem adhuc hæc ciuitas eſt: populi autē alij
Qui prius fuere, neque iura nouerant, neque leges:
Sed circum latera pellem caprarum atterebant:
Foris autem, tanquā cerui, hanc depaſcebantur ciuitatē.
Et nunc ſunt boni ô Polypada. at qui prius boni erant,
Nunc mali ſunt. quiſnam hæc ferret inſpiciens?
Se inuicem autem decipiunt, alij alios ridentes,
Neque malorum rationes cognoſcentes, neque bonorum.
Neminem horum amicum fac ô Polypada ciuium
Ex animo, vtilitatis cauſa alicuius:
Sed videaris quidem omnibus lingua amicus eſſe,
Rem verò communices nemini vllam
Seriam. cognoſces enim improborum mentes virorum,
Quod ipſis in factis fides eſt nulla:
Sed dolos, deceptionéſque verſutiáſque dilexerunt
Sic vt viri non amplius ſeruandi.
Nunquam Cyrne improbo fidens conſulta cum viro,
Quando ſeriam rem volueris facere.
Sed ad probum profectus, conſulta multum laborans,
Et longum pedibus Cyrne iter peragens.
Rem verò ne amicis omnino communica cum omnibus:
Pauci ſanè è multis fidelem habent mentem.
Paucis viris fidens magnas res aggredere:
Ne fortè inſanabilem Cyrne accipias dolorem.
Fidelis vir auróque & argento rependi
Dignus eſt in moleſta Cyrne ſeditione.
Paucos inuenies ô Polypada viros amicos
Fideles in difficilibus rebus perſiſtentes:
Qui auſint, concordem animum habentes,
Æque bonorum malorúmque participes eſſe.
Hos verò non inuenies quærens, neque inter omnes
Homines, quos nauis non vna omnes agat.
Quibus in lingua & oculis ineſt
Pudor: neque ad turpem rem quæſtus agit.
Ne me verbis quidem cole: mentem autem habe & præcor-
Si me amas, & tibi fidelis ineſt mens. (dia alibi.
Aut me ama, puram afferens mentem: aut me auerſatus
Odio proſequere, manifeſte contentionem ſuſcipiens,
Qui verò vna lingua dupliciter habet mentem, hic amicus
Grauis Cyrne, inimicus melior quam amicus exſiſtens.
Si quis laudabit te tanto tempore quanto videris te,
Separatus verò à te aliam linguam mittit malam:
Talis profectò ſodalis vir, amicus eſt non valde bonus,
Qui dixerit lingua optima, cogitat autem alia.
Sed ſit talis mihi amicus, qui ſodalem
Cognoſcens ingenium, etiam grauem exſiſtentem ferat
Pro fratre. Tu autem mihi amice hæc in animo
Conſidera, & aliquando mei memineris in poſterum.
Nullus hominum perſuadeat, improbum virum amare,
Cyrne: quæ enim erit vtilitas, ille vir amicus ſi ſit?
Neque te ex graui labore liberauerit & detrimento:
Neque bonum habens aliud te participē facere voluerit.
Improbis verò benefacienti vaniſſima gratia eſt:
Perinde eſt ac ſeminare pontum maris albi.
Neque enim pontum ſeminans, profundam ſegetem metas:
Neque malis benefaciens, beneficium viciſſim accipias:
Inexpletam enim habent improbi mentem. ſiq; vnum deli-
Superiorum omnium effuſa periit amicitia. (queris.
At probi plurimum fruuntur beneficio accepto;
Memoriamq; habent beneficiorum, & gratiam poſtea.
Nunquam malum virum, amicum fac ſodalem:
Sed ſemper fuge, tanquam malum por-
tum.
Multi ſanè potus & cibi ſunt amici:
In ſeria autem re pauciores ſunt amici.
Fucato verò viro cognitu difficilius nihil eſt,
Cyrne, neque cautionis eſt maioris.

γρ. ἀνσχετός. *Auri adulterini & argenti tolerabile detrimentum,*
Cyrne, & inuenire facile eſt viro ſapienti:
Si autem amici mens viri in pectoribus latuerit
Tenuis exiſtens, doloſumque in præcordijs cor habeat:
Hoc Deus fucatiſſimum fecit hominibus,
Et cognitu omnium hoc difficillimum.
Non enim poteris cognoſcere viri mentem neque fœminæ,
Priuſquam tentaueris ceu iumentum.
γρ. ὥριον. *Neque poteris coniectare, tanquam aliquando tempeſtiue (profectus.*
Sæpe enim animum fallunt ſpecies
Neque potentiã opta ô Polypada eximius eſſe,
Neq; facultatibus: duntaxat autem viro adſit fortuna
Nihil in humanis patre & matre melius
γρ. Ἔπλετο, οἷς ὁσίη μέμηλε δίκη. *Eſt, quibus ſanctum Cyrne curæ eſt ius.*
Nemo Cyrne damni & lucri cauſa ipſe eſt;
Sed dij horum datores amborum.
Neque quiſpiam hominum facit, in præcordijs ſciens
Finem, ſiue bonum ſit, ſiue malum.
Sæpe enim putans ſe facturum malum, bonum fecit:
Et putans ſe facturum bonum, fecit malum.
Neque cuiquam hominum adueniunt quæ voluerit;
Impediunt enim grauis fines impoſſibilitatis.
Nos homines autem vana exiſtimamus, ſcientes nihil:
Dij verò ſecundum ſuam omnia perficiunt mentem.
Nemo vnquam, hoſpitem ô Polypada qui feſellerit,
Atque ſupplicem mortalium, immortales latuit.
γρ. εὐσεβέων. *Malis autem iuſtè paucis cum facultatibus viuere,*
Quàm diues eſſe, iniuſtè opes adeptus:
In iuſtitia autem comprehenſim omnis virtus ineſt:
Omniſque vir bonus eſt Cyrne, iuſtus qui eſt.
Diuitias quidem dæmon etiam improbiſſimo viro dat:
Sed virtus paucos viros Cyrne comitatur.
Iniuriam Cyrne Deus primum malum dedit viro,
Cuius eſt locum nullum poſiturus,
Parit ſane ſatietas iniuriam, cùm improbum opes ſequuntur
Hominem, & cui non mens ſana ſit.
θυμοβ. *Nunquam mihi paupertatem pernicioſam, viro iratus,*
γρ. χολωθείς. *Neque egeſtatem Cyrne malam obijce.*
γρ. ἀκρημοσύνην [illegible]. *Iupiter enim ſane libram inclinat alias alij,*
Aliàs quidem ditescere, aliàs verò nihil habere.
Nunquam Cyrne loquere verbum magnum: nouit enim nemo
Hominum quid nox & dies viro perficiat.
Multi quidem vtuntur malis conſilijs; numine autem dextro
Quibus, quod malum videbatur, cedit in bonum.
Sunt verò alij qui & conſilio bono & numine ſiniſtro
Res gerunt, finis autem rebus non ſuccedit.
Nemo hominum neque diues, neque pauper,
Neque malus ſine numine, neque bonus eſt.
Aliud alij malum eſt, reuera autem beatus nemo eſt
Hominum, quotquot ſol intuetur.
Quem autem dij amant, & inuidus laudat;
Viri verò ſtudium eſt nullum.
Deos ora, quibus eſt magna poteſtas, nihil ſine dijs
Eſt hominibus, neque bona, neque mala.
Virum bonum paupertas omnium domat maximè,
Et ſenectute cana, Cyrne, & febri magis:
Quam vtique oportet fugere & in immenſum mare
Proijcere, & petras, Cyrne, contra altas.
Omnis enim vir paupertate domitus, neque quicquã dicere,
γρ. Καὶ γάρ. *Neque facere poteſt: lingua verò ei ligata eſt.*
Oportet igitur ſimul ſuper terram & lata dorſa maris
Quærere grauis, Cyrne, liberationem paupertatis.
Mori ô amice Cyrne pauperi melius eſt viro,
Quàm viuere dura afflictum paupertate.
Arietes quidem & aſinos quærimus, Cyrne; & equos
Generoſos, & quiſque vult ex bonis
Admittere; ducere autem malam mali filiam non renuit
γρ. Κτήσασθαι. γρ. φέρῃ. *Generoſus vir, ſi ei pecunias multas dederit.*
Nulla fœmina mali viri recuſat eſſe vxor

Χρυσοῦ δὲ κιβδήλοιο καὶ ἀργύρου* ἄσχετος ἄτη,
Κύρνε, καὶ ἐξευρεῖν ῥᾴδιον ἀνδρὶ σοφῷ·
Εἰ δὲ φίλου νόος ἀνδρὸς ἐνὶ στήθεσσι λελήθῃ,
Ψυδρὸς ἐών, δόλιον δ' ἐν φρεσὶν ἦτορ ἔχει·
Τοῦτο θεὸς κιβδηλότατον ποίησε βροτοῖσι,
Καὶ γνῶναι πάντων τοῦτ' ἀνιηρότατον.
Οὐ γὰρ ἂν εἰδείης ἀνδρὸς νόον οὔτε γυναικός,
Πρὶν πειρηθείης ὥσπερ ὑποζυγίου.
Οὐδέ κεν εἰκάσσαις, ὥσπερ ποτ' ἐς* ὥριον ἐλθών·
Πολλάκι γὰρ γνώμην ἐξαπατῶσ' ἰδέαι.
Μήτ' ἀρετὴν εὔχου Πολυπαΐδη ἔξοχος εἶναι,
Μήτ' ἄφενος· μοῦνον δ' ἀνδρὶ γένοιτο τύχη.
Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι πατρὸς καὶ μητρὸς ἄμεινον
Ἔπλετ', ὅσοις ὁσίη Κύρνε μέμηλε δίκη.
Οὐδεὶς Κύρν' ἄτης καὶ κέρδεος αἴτιος αὐτός,
Ἀλλὰ θεοὶ τούτων δώτορες ἀμφοτέρων.
Οὐδέ τις ἀνθρώπων ἐργάζεται, ἐν φρεσὶν εἰδὼς
Ἐς τέλος, εἴτ' ἀγαθὸν γίγνεται εἴτε κακόν.
Πολλάκι γὰρ δοκέων θήσειν κακόν, ἐσθλὸν ἔθηκε,
Καί τε δοκῶν θήσειν ἐσθλόν, ἔθηκε κακόν.
Οὐδέ τῳ ἀνθρώπων παραγίγνεται ὅσσ' ἐθέλησιν·
Ἴσχει γὰρ χαλεπῆς πείρατ' ἀμηχανίης.
Ἄνθρωποι δὲ μάταια νομίζομεν, εἰδότες οὐδέν·
Θεοὶ δὲ κατὰ σφέτερον πάντα τελοῦσι νόον.
Οὐδείς πω ξεῖνον Πολυπαΐδη ἐξαπατήσας,
Οὐδ' ἱκέτην, θνητῶν, ἀθανάτους ἔλαθε.
Βούλεο δ'* εὐσεβέως ὀλίγοις σὺν χρήμασιν οἰκεῖν,
Ἢ πλουτεῖν, ἀδίκως χρήματα πασάμενος.
Ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ' ἀρετή 'στι·
Πᾶς δέ τ' ἀνὴρ ἀγαθὸς Κύρνε, δίκαιος ἐών.
Χρήματα μὲν δαίμων καὶ παγκάκῳ ἀνδρὶ δίδωσιν·
Ἡ δ' ἀρετὴ ὀλίγοις ἀνδράσι Κύρν' ἕπεται.
Ὕβριν Κύρνε θεὸς πρῶτον κακὸν ὤπασεν ἀνδρί,
Οὗ μέλλει χώρην μηδεμίαν θέμεναι.
Τίκτει τοι κόρος ὕβριν, ὅταν κακῷ ὄλβος ἕπηται
Ἀνθρώπῳ, καὶ ὅτῳ μὴ νόος ἄρτιος ᾖ.
Μήποτε* τοι πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ* χαλεφθεὶς,
Μηδ' ἀχρημοσύνην* Κύρνε κακὴν πρόφερε.
Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιρρέπει ἄλλοτε ἄλλῳ,
Ἄλλοτε μὲν πλουτεῖν, ἄλλοτε δ' οὐδὲν ἔχειν.
Μήποτε Κύρν' ἀγοράσθαι ἔπος μέγα· οἶδε γὰρ οὐδεὶς
Ἀνθρώπων, ὅ,τι νὺξ χ' ἡμέρα ἀνδρὶ τελεῖ.
Πολλοί τοι χρῶνται δειλαῖς φρεσί, δαίμονι δ' ἐσθλῷ,
Οἷς τὸ κακὸν δοκέον γίγνεται εἰς ἀγαθόν.
Εἰσὶν δ' οἳ βουλῇ τ' ἀγαθῇ καὶ δαίμονι φαύλῳ
Μοχθίζουσι, τέλος δ' ἔργμασιν οὐχ ἕπεται.
Οὐδεὶς ἀνθρώπων οὔτ' ὄλβιος, οὔτε πενιχρός,
Οὔτε κακός, νόσφιν δαίμονος, οὔτ' ἀγαθός.
Ἄλλ' ἄλλῳ κακόν ἐστι· τὸ δ' ἀτρεκές, ὄλβιος οὐδεὶς
Ἀνθρώπων ὁπόσους ἥλιος καθορᾷ.
Ὃν δὲ θεοὶ τιμῶσιν, ὁ καὶ μωμεύμενος αἰνεῖ,
Ἀνδρὸς δὲ σπουδὴ γίγνεται οὐδεμία.
Θεοῖς εὔχου οἷς ἐστι μέγα κράτος· οὔτι ἄτερ θεῶν
Γίγνεται ἀνθρώποις οὔτ' ἀγάθ' οὔτε κακά.
Ἄνδρ' ἀγαθὸν πενίη πάντων δάμνησι μάλιστα,
Καὶ γήρως πολιοῦ, Κύρνε, καὶ ἠπιάλου·
Ἣν δὴ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς μεγακήτεα πόντον
Ῥιπτεῖν, καὶ πετρῶν Κύρνε κατ' ἠλιβάτων.
Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος οὔτέ τι εἰπεῖν,
Οὔθ' ἔρξαι δύναται· γλῶσσα δέ οἱ δέδεται.
Χρὴ γὰρ ὁμῶς ἐπὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
Δίζεσθαι χαλεπῆς Κύρνε λύσιν πενίης.
Τεθνάναι φίλε Κύρνε πενιχρῷ βέλτερον ἀνδρί,
Ἢ ζώειν χαλεπῇ τειρόμενον πενίῃ.
Κριοὺς μὲν καὶ ὄνους διζήμεθα Κύρνε, καὶ ἵππους
Εὐγενέας, καί τις βούλεται ἐξ ἀγαθῶν
Βήσεσθαι, γῆμαι δὲ κακὴν κακοῦ οὐ μελεδαίνει
Ἐσθλὸς ἀνήρ, ἤν οἱ χρήματα πολλὰ* διδῷ.
Οὐδὲ μία κακοῦ ἀνδρὸς ἀναίνεται εἶν' ἄκοιτις

Πλουσίου,

Πλουσίου, ἀλλ' ἀφνεὸν βούλεται ἀντ' ἀγαθοῦ.
Χρήματα μὲν τιμῶσι, καὶ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸς ἔγημε,
Καὶ κακὸς ἐξ ἀγαθοῦ· *πλοῦτος ἔμιξε γένος.
Οὕτω μὴ θαύμαζε γένος Πολυπαΐδη ἀστῶν
Μαυροῦσθαι· σὺν γὰρ μίσγεται ἐσθλὰ κακοῖς.
Αὐτός τοι ταύτην εἰδὼς κακόπατριν ἐοῦσαν
Εἰς οἴκους ἄγεται, χρήμασι πειθόμενος,
Εὔδοξος κακόδοξον. ἐπεὶ κρατερή μιν ἀνάγκη
Ἐντύνει, ἥ τ' ἀνδρὸς τλήμονα θῆκε νόον.
Χρήματα δ' ὃ μὲν Διόθεν καὶ σὺν δίκῃ ἀνδρὶ γένηται,
Καὶ καθαρῶς, αἰεὶ καὶ μόνιμον τελέθει.
Εἰ δ' ἀδίκως παρὰ καιρὸν ἀνὴρ φιλοκερδέϊ θυμῷ
Κτήσεται, εἴθ' ὅρκῳ πὰρ τὸ δίκαιον ἑλών,
Αὐτίκα μέν τι φέρειν κέρδος δοκεῖ, ἐς δὲ τελευτὴν
Αὖθις ἔγεντο κακόν· θεῶν δ' ὑπερέσχε νόος.
Ἀλλὰ τάδ' ἀνθρώπων ἀπατᾷ νόον· οὐ γὰρ ἐπ' αὐτοῖς
Γίγνονται μάκαρες πρήγματος ἀμπλακίης.
Ἀλλ' ὁ μὲν αὐτὸς ἔτισε κακὸν χρέος, ὃς δὲ φίλοισιν
Ἄτην ἐξοπίσω παισὶν ἐπεκρέμασεν.
Ἄλλον δ' οὐ κατέμαρψε δίκη· θάνατος γὰρ ἀναιδὴς
Πρόσθεν ἐπὶ βλεφάροις ἕζετο κῆρα φέρων.
Οὐδείς τοι φεύγοντι φίλος καὶ πιστὸς ἑταῖρος·
Τῆς δὲ φυγῆς ἐστὶ τοῦτ' ἀνιηρότερον.
Οἶνόν τοι πίνειν πουλὺν κακόν· ἢν δέ τις αὐτὸν
Πίνῃ ἐπισταμένως, οὐ κακὸς ἀλλ' ἀγαθός.
Κύρνε, φίλους κατὰ πάντας ἐπίστρεφε ποικίλον ἦθος,
Ὀργὴν συμμίσγων ἥντιν' ἕκαστος ἔχει.
Πουλύπου ὀργὴν ἴσχε πολυπλόκου, ὃς ποτὶ πέτρῃ
Τῇ προσομιλήσῃ, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη.
Νῦν μὲν τῇδ' ἐφέπου, ποτὲ δ' ἀλλοῖος χρόα γίγνου·
Κρέσσων τοι σοφίη γίγνεται ἀτροπίης.
Μηδὲν ἄγαν ἄσχαλλε ταρασσομένων πολιητῶν,
Κύρνε· μέσην δ' ἔρχευ τὴν ὁδὸν ὥσπερ ἐγώ.
Ὅστις τοι δοκέει τὸν πλησίον ἴδμεναι οὐδέν,
Ἀλλ' αὐτὸς μοῦνος ποικίλα δήνε' ἔχειν,
Κεῖνός γ' ἄφρων ἐστί, νόου βεβλαμμένος ἐσθλοῦ.
Ἴσως γὰρ πάντες ποικίλ' ἐπιστάμεθα.
Ἀλλ' ὁ μὲν οὐκ ἐθέλει κακοκερδείῃσιν ἕπεσθαι,
Τῷ δὲ δολοπλοκίαι * μᾶλλον ἄπιστοι ἅδον.
Πλούτου δ' οὐδὲν τέρμα πεφασμένον ἀνθρώποισιν.
Οἳ γὰρ νῦν ἡμέων πλεῖστον ἔχουσι βίον,
Διπλάσιον σπεύδουσι. τίς ἂν κορέσειεν ἅπαντας;
Χρήματά τοι θνητοῖς γίγνεται ἀφροσύνη.
Ἄτη δ' ἐξ αὐτῆς ἀναφαίνεται, ἣν ὁπότε Ζεὺς
Πέμψῃ τειρομένοις, ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.
Ἀκρόπολις καὶ πύργος ἐὼν κενεόφρονι δήμῳ
Κύρν', ὀλίγης τιμῆς ἔμμορεν ἐσθλὸς ἀνήρ.
Οὐδ' ἔτι γε πρέπει ἡμῖν, ἅτ' ἀνδράσι σῳζομένοισιν,
Αὔειν ὡς πόλεως τείχη δημευομένης.
Σοὶ μὲν ἐγὼ πτέρ' ἔδωκα, σὺν οἷς ἐπ' ἀπείρονα πόντον
Πωτήσῃ, κατὰ γῆν πᾶσαν ἀειρόμενος
Ῥηϊδίως· θοίναις δὲ καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσσῃ
Ἐν πάσαις, πολλῶν κείμενος ἐν στόμασιν·
Καί σε σὺν αὐλίσκοισι λιγυφθόγγοις νέοι ἄνδρες
Εὐκόσμως ἐρατοὶ καλά τε καὶ λιγέα
Ἄσονται· καὶ ὅταν δνοφερῆς ὑπὸ κεύθεσι γαίης
Βῇς πολυκωκύτους εἰς Ἀΐδαο δόμους,
Οὐδέποτ' οὐδὲ θανὼν ἀπολεῖς κλέος, οὐδέ γε λήσεις,
Ἄφθιτον ἀνθρώποις αἰὲν ἔχων ὄνομα,
Κύρνε, καθ' Ἑλλάδα γῆν στρωφώμενος, ἠδ' ἀνὰ νήσους,
Ἰχθυόεντα περῶν πόντον ἐπ' ἀτρύγετον·
Οὐχ ἵππων νώτοισιν ἐφήμενος· ἀλλά σε πέμψει
Ἀγλαὰ Μουσάων δῶρα ἰοστεφάνων.
Πᾶσι γὰρ οἷσι μέμηλε καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδή,
Ἔσσῃ ὁμῶς, ὄφρ' ἂν γῆ τε καὶ ἠέλιος.
Αὐτὰρ ἐγὼν ὀλίγης παρὰ σεῦ οὐ τυγχάνω αἰδοῦς,
Ἀλλ' ὥσπερ μικρὸν παῖδα λόγοις μ' ἀπατᾷς.
Κάλλιστον τὸ δικαιότατον, λῷστον δ' ὑγιαίνειν·
Πρᾶγμα δὲ τερπνότατον, οὗ τις ἐρᾷ, τὸ τυχεῖν.

Diuitis, ſed diuitem vult pro bono.
Opes quidem æſtimant: & ex malo natam bonus duxit,
Et malus ex bono ortam: diuitiæ miſcent genus.
Itaque ne mirare genus ô Polypada ciuium (margin: χ. πλούτη)
Labefactari. cum malis enim miſcentur bona.
Ipſe quidem hanc, cognoſcens malo patre ortam eſſe,
In ædes ſuas ducit, opibus illius inductus,
Nobilis ignobilem; quandoquidem fortis ipſum neceſſitas
Cogit, quæ viri fecit miſeram mentem.
Opes verò cui à Ioue & cum iuſtitia viro fuerint,
Et integrè ſemper ac ſtabile permanent:
Si verò iniuſtè præter tempus vir lucri cupido animo
Acquiret, ſiue iureiurando præter iuſtum capiens,
Statim quidem ferre lucrum videtur; in finem verò
Rurſum eſt damnum. Deorum enim ſuperior eſt mens.
Sed hæc hominum fallunt mentem. non enim ob ea
Fiunt beati, rei errore:
Sed hic quidem ipſe ſoluit malum debitum, ille verò charis
Noxa n poſtea liberis appendit.
Alium verò non apprehendit vindicta. mors enim impudens
Prius ſuper palpebras ſedebat, fatum afferens.
Nemo profectò exſuli amicus & fidelis ſodalis eſt:
Exſilio autem eſt hoc acerbius.
Vinum n ſane potare multum, malum eſt: ſi verò quis ipſum
Potârit prudenter, non malum ſed bonum eſt.
Cyrne, amicos ſecundum omnes, commuta varios mores
Ingenium attemperans, quod quiſque habet.
Polypi mentem obtine verſipellis, qui ad petram,
Cui adhæſerit, talis viſu apparet. (margin: γρ. Πουλύποδος νόον ἴσχε πολυτρόπου)
Nunc quidem hac ſequere, aliquando alius colore fias.
Celeris mutatio quidem ſapientia eſt morum.
Neque nimis indignare, cum perturbantur ciues,
Cyrne: media autem perge via, quomodo ego.
Quiſquis quidem putat proximum ſuum ſcire nihil,
Sed ſe ſolum varia conſilia habere:
Ille ſane amens eſt, mente priuatus bona:
Æque enim omnes varia ſcimus,
Sed hic quidem non vult turpes quæſtus ſequi:
Alteri verò doli magis infideles placent.
Diuitiarum n autem nullus eſt finis certus hominibus.
Qui enim nunc ex nobis plurimas habent facultates, (margin: γρ. ἡμέων ὅσ' νῦν ἐς ...)
Ad duplum properant. quiſnam ſaturauerit omnes?
Opes quidem mortalibus ſunt amentia.
A te autem ſtatim emergit; quam cùm Iupiter
Mittet laborantibus, aliâs alius habet.
Arx & turris qui erat ſtulto populo,
Cyrne, modicum honorem conſequitur bonus vir.
Neque amplius decet nos, nimirum viros ſaluos,
Diruere tanquam ciuitatis mœnia expugnandæ.
Tibi quidem ego alas dedi, cum quibus ſuper immenſum mare
Volabis, per terram omnem ſublatus
Facile: epulis verò & conuiuiis aderis
In omnibus, multorum verſans in oribus.
Et tibi cum tibiis canoris iuuenes viri
In mundo amabiles honeſta & ſuauia
Canent. & poſtquam tenebroſas ſub latebras terræ
Iueris luctuoſas in Ditis domos,
Nunquam ne mortuus quidem amittes gloriam, neque latebis,
Immortale hominibus ſemper habens nomen,
Cyrne, per Græciam terram verſans, & per inſulas,
Piſcoſum tranſiens mare ſterile;
Non equorum tergis inſidens, ſed te mittent
Splendida Muſarum dona violis coronatarum.
Omnibus enim quibus cura eſt etiam poſteris carmen,
Eris vnà, donec terra & ſol erunt.
Cæterum ego modicam à te conſequor reuerentiam:
Sed tanquam puſillum puerum verbis me decipis.
Pulcherrimum eſt quod *iuſtiſſimum, optimum verò* eſt *valere:* (margin: γρ. Ἥδιστον δὲ τυχεῖν ὅτε τις ἐρᾷ)
Res verò iucundiſſima eſt, quod quis amat, aſſequi.

Equa ego ſum pulchra, & certatrix, ſed peſſimum
Virum fero: & mihi hoc moleſtiſſimum.
Sæpe profecto cogitaui eff. ingens frænum
Fugere, excutiens malum aurigam.
Non mihi bibitur vinum, poſtquam ad puellam teneram
Alius vir habitat, multo me peior.
Frigidam mihi apud eam chari bibunt parentes:
Quare ſimul aquatur, & me gemens fert.
Ibi mediam puellam amplexus brachio, oſculatus ſum
Collum: illa verò tenerum loquebatur ex ore.
Nota eſt ſane paupertas, & aliena exſiſtens:
Neque enim in forum venit, neque iudicia.
Vbique enim deterius habet, vbique & permiſta:
Vbique verò æquè inimica eſt, vbicunque fuerit.
Æqualiter ſane alia quidem dij mortalibus hominibus
Senectutemque grauem & iuuentutem dederunt:
Omnium verò peſſimum inter homines, mortéque
Et omnibus morbis eſt deterius,
Liberos poſtquã educaueris, & neceſſaria omnia præbueris,
Pecuniámque repoſueris, multa moleſta perpeſſus,
Patrem odio proſequuntur, imprecantúrque illi interire,
Et exſecrantur, velut mendicum ſuperuenientem.
Veriſimile eſt malum virum male iura adminiſtrare,
Nullam in poſterum reuerentem deorum iram.
Improbo enim homini difficilia licet multa ſuſcipere
E veſtigio, cogitaréque quo modo recta omnia faciet.
Ciuium nulli fidelis exſiſtens pedem hunc progredere,
Neque iureiurando credulus, neque pacto:
Neque ſi Iouem vult præbere regem maximum
Sponſorem immortalium, pignora ponere volens.
Nam in ciuitate ita maledica placet nihil,
Quàm ſe ſeruare: vulgus infelicius.
Nunc verò proborum mala ſunt bona improbis
Virorum, ſúntque peruerſis lex.
Pudor enim periit, impudentia autem & iniuria,
Superans iuſtitiam, terram totam occupat.
Neque leo ſemper carnes comedit, quinimmo ipſum
Et fortem etiam exſiſtentem, capit perplexitas.
Garrulo homini tacere grauiſſimum onus eſt:
Loquens autem imperitus: quibus cum eſt, oneri eſt;
Oderuntq́ eum omnes: neceſſarius verò congreſſus
Viri talis conuiuio eſt.
Neque vult amicus eſſe, poſtquam malum viro euenerit:
Neque ſi ex vtero Cyrne vno natus fuerit.
Aſper & dulcis eſto, moroſus & immitis
Famulis ac ſeruis, viciniſque propinquis.
Non oportet concutere bonam vitam, ſed quietam cõtinere,
Malam autem mouere, donec in rectum conſtitueris.
* λάβῃς. *Mali, non prorſus mali ex vtero nati ſunt;*
Sed cum viris malis iungentes amicitiam.
Factáque improba didici, & verba maledica, & contumeliam.
Sperans illos omnia dicere vera.
Inter ſodales vir prudens eſto:
Omnia autem te latere, tanquam abſentem, puta.
Scito ferre ridicula: foris verò fortis ſis,
Cognoſcens mores quos quiſque habet.
Inter inſanos maxime inſanio, ſed inter iuſtos
Omnium hominum ſum iuſtiſſimus.
Multi quidem diuites ſunt mali, boni autem ſunt pauperes:
Sed nos cum illis non commutabimus
Virtutem diuitiis: quoniam illud quidem, ſtabile eſt ſemper;
Opes verò, hominum alias alius habet.
Cyrne, bonus quidem vir animum habet firmum ſemper,
Fortíſque eſt ínque bonis poſitus, ínque malis.
Si verò Deus malo viro facultates & diuitias dabit,
Inſipiens malitiam non poteſt continere.
Nunquam ob paruam cauſam amicum virum perdideris,
Credens graui Cyrne calumniæ.
Si quis peccatis amicorum in omni re iraſcatur,

Ἵππος ἐγὼ καλὴ καὶ ἀεθλίη, ἀλλὰ κάκιστον
Ἄνδρα φέρω· καί μοι τοῦτ' ἀνιηρότατον.
Πολλάκι δὴ μέλλησα διαρρήξασα χαλινὸν
Φεύγειν, ὠσαμένη τὸν κακὸν ἡνίοχον.
Οὔ μοι πίνεται οἶνος, ἐπεὶ παρὰ παιδὶ τερείνῃ
Ἄλλος ἀνὴρ κατέχει, πολλὸν ἐμοῦ κακίων.
Ψυχρόν μοι παρὰ τῇδε φίλοι πίνουσι τοκῆες,
Ὥσθ' ἅμα θ' ὑδρεύει, καί με γοῶσα φέρει.
Ἔνθα μέσην περὶ παῖδα λαβὼν ἀγκῶν' ἐφίλησα
Δειρήν· ἡ δὲ τέρεν φθέγγετ' ἀπὸ στόματος.
Γνωτὴ τοι πενίη, καὶ ἀλλοτρίη περ ἐοῦσα.
Οὔτε γὰρ εἰς ἀγορὴν ἔρχεται, οὔτε δίκας.
Πάντῃ γὰρ τοὔλασσον ἔχει, πάντῃ δ' ἐπίμικτος·
Πάντῃ δ' ἐχθρὴ ὁμῶς γίγνεται, ἔνθα περ ᾖ.
Ἴσως τοι τὰ μὲν ἄλλα θεοὶ θνητοῖς ἀνθρώποις
Γῆράς τ' οὐλόμενον καὶ νεότητ' ἔδοσαν.
Τῶν πάντων δὲ κάκιστον ἐν ἀνθρώποις, θανάτου τε
Καὶ πασέων νούσων ἐστὶ πονηρότατον,
Παῖδας ἐπεὶ θρέψαιο, καὶ ἄρμενα πάντα παράσχοις,
Χρήματα δ' ἐγκαταθῇς, πόλλ' ἀνιαρὰ παθών,
Τὸν πατέρ' ἐχθαίρουσι, καταρῶνται δ' ἀπολέσθαι,
Καὶ στυγέουσ' ὥσπερ πτωχὸν ἐσερχόμενον.
Εἰκὸς τὸν κακὸν ἄνδρα κακῶς τὰ δίκαια κομίζειν,
Μηδεμίαν κατόπιν ἁζόμενον νέμεσιν.
Δειλῷ γάρ τ' ἀπάλαμνα βροτῷ πάρα πόλλ' ἀνελέσθαι
Πὰρ ποδός, ἡγεῖσθαί θ' ὡς καλὰ πάντα τιθεῖ.
Ἀστῶν μηδενὶ πίσυνος ἐὼν πόδα τόνδε πρόβαινε,
Μήθ' ὅρκῳ πίσυνος, μήτε φιλημοσύνῃ·
Μηδ' εἰ Ζῆν' ἐθέλει παρέχειν βασιλῆα μέγιστον
Ἔγγυον ἀθανάτων, πιστὰ τιθεῖν ἐθέλων.
Ἐν γάρ τοι πόλει ὧδε κακοψόγῳ ἁνδάνει οὐδέν,
Ὡς δὲ τὸ σῶσαι, οἱ πολλοὶ ἀολβότεροι.
Νῦν δὲ τὰ τῶν ἀγαθῶν κακὰ γίγνεται ἐσθλὰ κακοῖσιν
Ἀνδρῶν, γίγνονται δ' ἐκτραπέλοισι νόμοις.
Αἰδὼς μὲν γὰρ ὄλωλεν, ἀναιδείη δὲ καὶ ὕβρις
Νικήσασα δίκην γῆν κατὰ πᾶσαν ἔχει.
Οὐδὲ λέων αἰεὶ κρέα δαίνυται, ἀλλά μιν ἔμπης
Καὶ κρατερόν περ ἐόνθ' αἱρεῖ ἀμηχανίη.
Κωτίλῳ ἀνθρώπῳ σιγᾶν χαλεπώτατον ἄχθος,
Φθεγγόμενος δ' ἀδαὴς, οἷσι παρῇ, μέλεται·
Ἐχθαίρουσι δὲ πάντες, ἀναγκαίη δ' ἐπιμίξις
Ἀνδρὸς τοιούτου συμποσίῳ τελέθει.
Οὐδ' ἐθέλει φίλος εἶναι, ἐπὴν κακὸν ἀνδρὶ γένηται,
Οὐδ' ἢν ἐκ γαστρὸς Κύρνε μιῆς γεγόνῃ.
Πικρὸς καὶ γλυκὺς ἴσθι, καὶ ἁρπαλέος καὶ ἀπηνὴς
Λάτρεισι δ' δμωσὶν, γείτοσί τ' ἀγχιθύροις.
Οὐ χρὴ κιγκλίζειν ἀγαθῶν βίον, ἀλλ' ἀτρεμίζειν·
Τὸν δὲ κακὸν κινεῖν, ἔστ' ἂν ἐς ὀρθὰ *βάλῃς.
Οἱ κακοὶ οὐ πάντες κακοὶ ἐκ γαστρὸς γεγόνασιν,
Ἀλλ' ἄνδρεσσι κακοῖς συνθέμενοι φιλίην,
Ἔργα τε δείλ' ἔμαθον, καὶ ἔπη δύσφημα, καὶ ὕβριν,
Ἐλπόμενοι κείνους πάντα λέγειν ἔτυμα.
Ἐν μὲν συσσιτίοισιν ἀνὴρ πεπνυμένος ἴσθι·
Πάντα δέ μιν λήθειν ὡς ἀπεόντα δόκει.
Ἴσθι φέρειν τὰ γελοῖα· θύρηφι δὲ καρτερὸς εἶναι,
Γιγνώσκων ὀργὴν ἥντιν' ἕκαστος ἔχει.
Ἐν μὲν μαινομένοις μάλα μαίνομαι, ἐν δὲ δικαίοις,
Πάντων ἀνθρώπων εἰμὶ δικαιότατος.
Πολλοί τοι πλουτοῦσι κακοί, ἀγαθοὶ δὲ πένονται.
Ἀλλ' ἡμεῖς τούτοις οὐ διαμειψόμεθα
Τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον· ἐπεὶ τὸ μὲν ἔμπεδον αἰεί,
Χρήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.
Κύρν', ἀγαθὸς μὲν ἀνὴρ γνώμην ἔχει ἔμπεδον αἰεί,
Τολμᾷ δ' ἔν τ' ἀγαθοῖς κείμενος ἔν τε κακοῖς.
Εἰ δὲ θεὸς κακῷ ἀνδρὶ βίον καὶ πλοῦτον ὀπάσσει,
Ἀφραίνων κακίην οὐ δύναται κατέχειν.
Μήποτ' ἐπὶ σμικρᾷ προφάσει φίλον ἄνδρ' ἀπολέσῃς,
Πειθόμενος χαλεπῇ Κύρνε διαβολίῃ.
Εἴ τις ἁμαρτωλῇσι φίλων ἐπὶ παντὶ χολῷτο,

Οὔποτ'

Οὔτ' ἂν ἀλλήλοις ἄρθμιοι οὐδὲ φίλοι
Εἶεν. ἁμαρτωλαὶ γὰρ ἐν ἀνθρώποισιν ἕπονται
Θνητοῖς Κύρνε· θεοὶ δ' οὐκ ἐθέλουσι φέρειν.
Καὶ βραδὺς εὔβουλος εἷλε ταχὺν ἄνδρα διώκων,
Κύρνε, σὺν εὐθείῃ θεῶν δίκῃ ἀθανάτων.
Ἥσυχος ὥσπερ ἐγὼ μέσσην ὁδὸν ἔρχεο ποσσί,
Μηδ' ἑτέροισι διδοὺς Κύρνε τὰ τῶν ἑτέρων.
Μήποτε φεύγοντ' ἄνδρα ἐπ' ἐλπίδι Κύρνε φιλήσῃς.
Οὐδὲ γὰρ οἴκαδε βὰς γίγνεται αὐτὸς ἔτι.
Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν· πάντων μέσ' ἄριστα, καὶ οὕτως
Κύρν' ἕξεις ἀρετήν, ἥν τε λαβεῖν χαλεπόν.
Ζεύς μοι τῶν τε φίλων δοίη τίσιν οἵ με φιλεῦσι,
Τῶν τ' ἐχθρῶν μεῖζον Κύρνε δυνησόμενον.
Χ' οὕτως ἂν δοκέοιμι μετ' ἀνθρώπων θεὸς εἶναι,
Ἤν μ' ἀποτισάμενον μοῖρα κίχῃ θανάτου.
Ἀλλὰ Ζεῦ τέλεσόν μοι Ὀλύμπιε καίριον εὐχήν,
Δὸς δέ μοι ἀντὶ κακῶν καί τι παθεῖν ἀγαθόν.
Τεθναίην δ' εἰ μή τι κακῶν ἄμπαυμα μεριμνῶν
Εὑροίμην, δοίην τ' ἀντ' ἀνιῶν ἀνίας.
Αἶσα γὰρ οὕτως ἐστί· τίσις δ' οὐ φαίνεται ἡμῖν
Ἀνδρῶν, οἳ τἀμὰ χρήματ' ἔχουσι βίῃ
Συλήσαντες. ἐγὼ δὲ κύων ἐπέρησα χαράδρην,
Χειμάρρῳ ποταμῷ πάντ' ἀποσεισάμενος.
Τῶν εἴη μέλαν αἷμα πιεῖν· ἐπί τ' ἐσθλὸς ὄροιτο
Δαίμων, ὃς κατ' ἐμὸν νοῦν τελέσειε τάδε.
Ὦ δειλὴ πενίη, τί μένεις προλιποῦσα παρ' ἄλλον
Ἄνδρ' ἰέναι; μὴ δή μ' οὐκ ἐθέλοντα φίλει,
Ἀλλ' ἴθι, καὶ δόμον ἄλλον ἐποίχεο, μηδὲ μεθ' ἡμῶν
Αἰεὶ δυστήνου τοῦδε βίου μέτεχε.
Τόλμα Κύρνε κακοῖσιν ἐπεὶ κἀσθλοῖσιν ἔχαιρες,
Εὖτέ σε καὶ τούτων μοῖρ' ἐπέβαλλεν ἔχειν.
Ὡς δέ περ ἐξ ἀγαθῶν ἔλαβες κακόν, ὣς δὲ καὶ αὖτις
Ἐκδῦναι πειρῶ θεοῖσιν ἐπευχόμενος.
Μηδὲ λίην ἐπίφαινε· κακὸν δέ τι Κύρν' ἐπιφαίνειν.
Παύρους κηδεμόνας σῆς κακότητος ἔχεις.
Ἀνδρός τοι κραδίη μινύθει μέγα πῆμα παθόντος,
Κύρν' ἀποτινυμένου δ' αὔξεται ἐξοπίσω.
Εὖ κώτιλλε τὸν ἐχθρόν· ὅταν δ' ὑποχείριος ἔλθῃ,
Τῖσαί μιν, πρόφασιν μηδεμίαν θέμενος.
Ἴσχε νόον, γλώσσῃ δὲ τὸ μείλιχον αἰὲν ἐπέστω.
Δειλῶν τοι τελέθει καρδίη ὀξυτέρη.
Οὐ δύναμαι γνῶναι νόον ἀστῶν ὅντιν' ἔχουσιν.
Οὔτε γὰρ εὖ ἔρδων ἁνδάνω, οὔτε κακῶς.
Μωμεῦνται δέ με πολλοὶ ὁμῶς κακοὶ ἠδὲ καὶ ἐσθλοί,
Μιμεῖσθαι δ' οὐδεὶς τῶν ἀσόφων δύναται.
Μή μ' ἀέκοντα βίῃ κέντρῳ ὑφ' ἅμαξαν ἐλαύνε,
Εἰς φιλότητα λίην Κύρνε προσελκόμενος.
Ζεῦ φίλε θαυμάζω σε· σὺ γὰρ πάντεσσιν ἀνάσσεις,
Τιμὴν αὐτὸς ἔχων καὶ μεγάλην δύναμιν·
Ἀνθρώπων δ' εὖ οἶδα νόον καὶ θυμὸν ἑκάστου·
Σὸν δὲ κράτος πάντων ἔσθ' ὕπατον, βασιλεῦ.
Πῶς δή σευ Κρονίδη τολμᾷ νόος ἄνδρας ἀλιτροὺς
Ἐν ταὐτῇ μοίρῃ τόν τε δίκαιον ἔχειν,
Ἤν τ' ἐπὶ σωφροσύνην τρεφθῇ νόος, ἤν τε πρὸς ὕβριν
Ἀνθρώπων ἀδίκοις ἔργμασι πειθομένων·
Οὐδέ τι κεκριμένον πρὸς δαίμονός ἐστι βροτοῖσιν,
Οὐδ' ὁδὸς ἥντιν' ἰὼν ἀθανάτοισιν ἅδοι.
Ἔμπης δ' ὄλβον ἔχουσιν ἀπήμονα· τοὶ δ' ἀπὸ δειλῶν
Ἔργων ἴσχοντες θυμὸν ὅμως πενίην
Μητέρ' ἀμηχανίης ἔλαβον, τὰ δίκαια φιλεῦντες,
Ἥ τ' ἀνδρῶν παράγει θυμὸν ἐς ἀμπλακίην,
Βλάπτουσ' ἐν στήθεσσι φρένας κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης,
Τολμᾷ δ' οὐκ ἐθέλων αἴσχεα πολλὰ φέρειν,
Χρημοσύνῃ εἴκων, ἣ δὴ κακὰ πολλὰ διδάσκει,
Ψεύδεά τ' ἐξαπάτας τ' οὐλομένας τ' ἔριδας,
Ἄνδρα καὶ οὐκ ἐθέλοντα· κακὸν δέ οἱ οὐδὲν ἔοικεν·
Ἡ γὰρ καὶ χαλεπὴν τίκτει ἀμηχανίην.
Ἐν πενίῃ δ' ὅ τε δειλὸς ἀνὴρ ὅ τε πολλὸν ἀμείνων
Φαίνεται, εὖτ' ἂν δὴ χρημοσύνη κατέχῃ.

Nunquam inter ſe concordes neque amici
Poterunt eſſe. Peccata enim homines inſequuntur
Mortales Cyrne, dij verò non volunt ferre.
Et lentus conſultus cepit celerem hominem inſequens
Cyrne, cum recta deorum iuſtitia immortalium.
Quietus, ſicut ego, mediam viam ingredere pedibus:
Neque alijs tribuens Cyrne ea quæ ſunt aliorum.
Nunquam exſulantem virum ob ſpem Cyrne oſculaberis: [illegible]
Neque enim domum regreſſus, eſt idem amplius.
Nequid nimis propera: omnium media optima: & ſic
Cyrne habebis virtutem, quã quidẽ accipere difficile eſt.
Iupiter mihi amicorum det remunerationẽ, qui me amant:
Et me quam inimicos magis Cyrne potentem fore:
Et ſic poſſim videri inter homines deus eſſe,
Si, poſtquam remuneratuero, me ſors apprehẽderit mortis.
Sed Iupiter perfice mihi celeſtis opportunum votum:
Da verò mihi pro malis & aliquo affici bono.
Moriar autem ſi nullam malarum ſedationem ſollicitudinũ
Inuenero, dederíſque pro calamitatibus calamitates.
Fatum enim ſic eſt: vltio verò non apparet nobis
Virorum, qui meas facultates tenent, vi
Deprædati: ego autem canis tranſiui alueum
Torrente fluuio omnibus ſpoliatus.
Horum liceat nigrum ſanguinem bibere, ac bonus adiuuet
Genius, qui ex mea ſententia perficiat hæc.
O improba paupertas, cur manes & omittis ad alium
Virum ire? curque me non volentem amas?
Quin abi, & domum aliam accede, neque cum nobis
Semper miſeræ huius vitæ ſis particeps.
Fortis ſis animo Cyrne in malis, poſtquam & in bonis gaudebas,
Quando te & hæc fatum iubebat habere.
Sicut autem ex bonis accepiſti malum, ſic verò & rurſus
Emergere tenta, deos precans.
Neque nimis oſtenta; malum verò eſt Cyrne oſtentare.
Paucos ſolicitos tui mali habes.
Viri cor minuitur, magnam iniuriam paſſi,
Cyrne: vlciſcentis verò augetur poſtea.
Bene demulce inimicum: cum verò ſub poteſtatem venerit
Vlciſcere ipſum, excuſationem nullam admittens tuam,
Refrena mentem: linguam verò ſuauitas ſemper ſequatur.
Improborum ſanè eſt cor acrius.
Non poſſum noſcere animum ciuium, quem habent:
Neque enim bene faciens placeo, neque male:
Vituperant autem me multi ſimul mali, atque etiam boni:
Imitari verò nemo inſipientium poteſt.
Ne me inuitum vi pungens ſub plauſtrum adige,
In amicitiam nimis Cyrne attrahens.
O Iupiter care, miror te. tu enim omnibus imperas,
Honorem ipſe habens, & magnam potentiam:
Hominum verò bene noſti mentem, & animum cuiuſque:
Tua verò potentia omnium eſt ſumma ô Rex.
Quomodo autem tua ô fili Saturni, audet mens viros iniuſtos
In eadem ſorte ac iuſtum habere?
Siue probitate delectetur mens, ſiue ſcelere
Hominum iniuſtis operibus obſequentium:
Nec quidquam diſcretum ex numine eſt mortalibus,
Neque via quam ingreſſus quis immortalibus placeat.
Attamen diuitias habent innocuas: alij verò ex malis
Factis cohibent animum tamen paupertatis.
Matrem inopiam acceperunt qui iuſta amant:
Quæ virorum impellit animum in errorem,
Lædens in pectoribus mentes fortis præ neceſſitate:
Audet verò vir non volens turpia multa ferre,
Diuitiis cedens, quæ ſanè mala multa docent,
Mendaciaque, dolóſque, perniciosáſque lites,
Virum etiam inuitum: malum autem ei nihil videtur.
Hæc enim & moleſtam parit anxietatem.
In paupertate autem cum eſt malus vir, tunc multo melior
Apparet, donec quidem diuitiæ eum occupant.

Huius quidem iniuſta cogitat mens, neque ſemper
Recta ſententia pectoribus innata eſt.
Illius autem neque mala ſequitur mens, neque bona:
Sed virum bonum audere oportet. hac & illa ferre.
γρ. τολμᾶν.
Reuerere amicos, fugéque pernitioſum viris iuſiurandum:
Verere autem immortalium iram deuitans.
Nil nimis feſtina: tempus autem in omnibus optimum
Factis hominum. ſæpe verò ad virtutem
Feſtinat vir lucrum quærens, quem fortuna
Propenſa in magnum delictum protrudit:
Et eum fecit putare, quæ quidem ſint mala, ea bona eſſe
Facile; quæ verò ſint vtilia, ea mala eſſe.
Amiciſſimus cum eſſes, peccaſti: ego tamen tibi cauſſa nō fui,
Sed tu ipſe mentem non bonam nactus eras.
γρ. καταθήσῃ ἐκδόν ἀμείνω.
Nullum theſaurum liberis repones meliorem
Pudore; qui bonos viros Cyrne ſequitur.
γρ. ἐπ' ἀγαθοῖς ἀνδράσιν ἕψεται αἰδώς.
Nullius hominum vitij videaris eſſe ſocius,
Quem conſiliúmque ſequitur Cyrne, & quem potentia.
γρ. θωρήξομαι.
Bibens verò non ſic inebrior; neque me vinum
Exagitabit: vt dicam graue verbum de te.
Neminem ſimilem mihi poſſum quærens inuenire
Fidelem ſodalem, cui nullus eſt dolus.
Ad probationem verò profectus atteror, tanquam plumbo
Aurum: præſtantior verò nobis ineſt mens.
Multa me & intelligentem prætereunt, ſed neceſſitate
Taceo, cognoſcens noſtram potentiam.
Multis hominibus linguæ oſtia non adiacent
Congrua; & ipſis multa non curanda curæ ſunt.
Crebro enim malum reconditum intus, melius eſt:
Bonum verò foras egreſſum, melius eſt quàm malum.
Omnium quidem non naſci hominibus optimum eſt,
Neque intueri radios celeris ſolis:
Natum verò, quàm citiſſime portas Plutonis tranſire,
Et iacere multa terra obrutum.
Procreare & educare facilius hominem quàm mentem bo-
Inſerere. nemo adhuc hoc perpendit, (nam
Quiſquis ſapientem fecit inſipientem, & malum bonum.
Si verò Æſculapiadis hoc dediſſet Deus,
Sanare malitiam & peruerſas mentes virorum,
Multas mercedes & magnas tuliſſent.
Si verò procreari poſſet & inſeri in homine mens,
Nunquam ex bono patre eſſet malus filius,
Parens ſermonibus prudentibus. verum docens
Nunquam facies eum qui malus eſt virum bonum.
Stultus eſt qui meam quidem habet mentem in cuſtodiis,
Suam verò ipſius propriam nihil curat.
Nemo ſanè in omnibus eſt beatus: ſed vir bonus quidem
Suſtinet habere malum, & non manifeſtus eſt tamen:
Improbus verò neque in malis nouit neque in bonis
Animum habens manere. Immortalium autem dona
Varia mortalibus adueniunt: ſed ſuſtinere
Oportet dona deorum, qualiacunque dant, habere.
Si me vis lauare, capite impolluta à ſummo
Semper alba aqua fluet noſtro:
Inueniéſque me omnibus in rebus tanquam excoctum
Aurum, rubrum aſpectu, quando teritur indice:
Cuius colorem deſuper nigra non tangit rubigo,
Neque caries, ſemper verò florem habet purum.
O homo, ſi prudentiæ ſortitus eſſes partem, vt amentiæ,
Et prudens ſic vt demens fuiſſes:
Multis admirandus & æmulandus videris ciuium,
Sic vt nunc nihili dignus es.
Nequaquam congrua res eſt mulier iuuenis viro ſeni:
Non enim gubernaculo paret, quomodo acatium:
Neque ancoram habent: abrumpens verò vincula,
Sæpe de nocte alium habet portum.
γρ. ποτ' ἀγρ.
Nunquam non faciendis mentem adhibe: neque intendas animum
Rebus, quarum effectio eſt nulla.
Facile ſanè rem dij dederunt, neque quidquam malum

Τοῦ μὲν γάρ τ' ἄδικα φρονέει νόος, οὔτέ οἱ αἰεὶ
Ἰθεῖα γνώμη σήθεσιν ἐμπέφυκε·
Τοῦ δ' αὖ οὔτε κακοῖς ἕπεται νόος οὔτ' ἀγαθοῖσι.
Τὸν δ' ἀγαθὸν τολμᾶν χρὴ * τά τε καὶ τὰ φέρειν·
Αἰδεῖσθαι δὲ φίλους, φεύγειν τ' ὀλεσήνορας ὅρκους·
Ἐντρέπου δ' ἀθανάτων μῆνιν ἀλευάμενος.
Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν· καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος
Ἔργμασιν ἀνθρώπων, πολλάκι δ' εἰς ἀρετὴν
Σπεύδει ἀνὴρ κέρδος διζήμενος, ὅντινα δαίμων
Πρόφρων εἰς μεγάλην ἀμπλακίην παράγει.
Καί οἱ ἔθηκε δοκεῖν, ἃ μὲν ᾖ κακά, ταῦτ' ἀγαθ' εἶναι
Εὐμαρέως, ἃ δ' ἂν ᾖ χρήσιμα, ταῦτα κακά.
Φίλτατος ὢν ἤμβροτες· ἐγὼ δέ τοι αἴτιος οὐδέν·
Ἀλλ' αὐτὸς γνώμης οὐκ ἀγαθῆς ἔτυχες.
Οὐδένα θησαυρὸν * παισὶν καταθήσῃ ἀμείνω
Αἰδοῦς, * ἥτ' ἀγαθοῖς ἀνδράσι Κύρν' ἕπεται.
Μηδενὸς ἀνθρώπων κακίης δόκει εἶναι ἑταῖρος,
Ὧι γνώμη θ' ἕπεται Κύρνε καὶ ᾧ δύναμις.
Πίνων δ' οὐχ οὕτως * θωρήσσομαι, οὐδέ με οἶνος
Ἐξάγει ὥστ' εἰπεῖν δεινὸν ἔπος περὶ σοῦ.
Οὐδέν' ὁμοῖον ἐμοὶ δύναμαι διζήμενος εὑρεῖν
Πιστὸν ἑταῖρον, ὅτῳ μήτις ἔνεστι δόλος.
Ἐς βάσανον δ' ἐλθὼν παρατρίβομαι, ὥστε μολίβδῳ
Χρυσός· ὑπερτερίης δ' ἄμμιν ἔνεστι νόος.
Πολλά με καὶ συνιέντα παρέρχεται, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
Σιγῶ, γινώσκων ἡμετέρην δύναμιν.
Πολλοῖς ἀνθρώποις γλώσσῃ θύραι οὐκ ἐπίκεινται
Ἁρμόδιαι, καί σφιν πόλλ' ἀμέλητα μέλει.
Πολλάκι γὰρ τὸ κακὸν κατακείμενον ἔνδον ἄμεινον·
Ἐσθλὸν δ' ἐξελθὸν λώιον ἢ τὸ κακόν.
Πάντων μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριστον,
Μηδ' ἐσιδεῖν αὐγὰς ὀξέος ἠελίου·
Φύντα δ' ὅπως ὤκιστα πύλας Ἀΐδαο περῆσαι,
Καὶ κεῖσθαι πολλὴν γῆν ἐπαμησάμενον.
Φῦσαι καὶ θρέψαι ῥᾷον βροτόν, ἢ φρένας ἐσθλὰς
Ἐνθέμεν· οὐδείς πω τοῦτό γ' ἐπεφράσατο,
Ὅστις σώφρον' ἔθηκε τὸν ἄφρονα, καὶ κακὸν ἐσθλόν.
Εἰ δ' Ἀσκληπιάδαις τοῦτο ἔδωκε θεός,
Ἰᾶσθαι κακότητα καὶ ἀτηρὰς φρένας ἀνδρῶν,
Πολλοὺς ἂν μισθοὺς καὶ μεγάλους ἔφερον.
Εἰ δ' ἦν ποιητόν τε καὶ ἔνθετον ἀνδρὶ νόημα,
Οὔποτ' ἂν ἐξ ἀγαθοῦ πατρὸς ἔγεντο κακός,
Πειθόμενος μύθοισι σαόφροσιν. ἀλλὰ διδάσκων
Οὔποτε ποιήσεις τὸν κακὸν ἄνδρ' ἀγαθόν.
Νήπιος, ὃς τὸν ἐμὸν μὲν ἔχει νόον ἐν φυλακῇσι,
Τὸν δ' αὐτοῦ ἴδιον οὐδὲν ἐπιστρέφεται.
Οὐδείς τοι πάντ' ἐστὶ πανόλβιος· ἀλλ' ὁ μὲν ἐσθλὸς
Τολμᾷ ἔχειν τὸ κακόν, κοὐκ ἐπίδηλος ὅμως.
Δειλὸς δ' οὔτε κακοῖσιν ἐπίσταται οὔτ' ἀγαθοῖσι
Θυμὸν ἔχων μίμνειν. ἀθανάτων δὲ δόσεις
Παντοῖαι θνητοῖσιν ἐπέρχοντ'· ἀλλ' ἐπιτολμᾶν
Χρὴ δῶρ' ἀθανάτων, οἷα διδοῦσιν, ἔχειν.
Εἴ μ' ἐθέλεις πλύνειν, κεφαλῆς ἀμίαντον ἀπ' ἄκρης
Αἰεὶ λευκὸν ὕδωρ ῥεύσεται ἡμετέρης.
Εὑρήσεις δέ με πᾶσιν ἐπ' ἔργμασιν, ὥσπερ ἄπεφθον
Χρυσόν, ἐρυθρὸν ἰδεῖν, τριβόμενον βασάνῳ·
Τοῦ χροιῆς καθύπερθε μέλας οὐχ ἅπτεται ἰός,
Οὐδ' εὐρώς, αἰεὶ δ' ἄνθος ἔχει καθαρόν.
Ἄνθρωπ', εἰ γνώμης ἔλαχες μέρος ὥσπερ ἀνοίης,
Καὶ σώφρων οὕτως, ὥσπερ ἄφρων, ἐγένου,
Πολλοῖς ἂν ζηλωτὸς ἐφαίνεο τῶνδε πολιτῶν,
Οὕτως ὥσπερ νῦν οὐδενὸς ἄξιος εἶ.
Οὔτοι σύμφορόν ἐστι γυνὴ νέα ἀνδρὶ γέροντι·
Οὐ γὰρ πηδαλίῳ πείθεται, ὡς ἄκατος.
Οὐδ' ἄγκυραι ἔχουσιν· ἀπορρήξασα δὲ δεσμὰ
Πολλάκις ἐκ νυκτῶν ἄλλον ἔχει λιμένα.
Μή * ποτ' ἐπ' ἀπρήκτοισι νόον ἔχε, μηδὲ μενοίνα
Χρήμασι, τῶν ἄνυσις γίγνεται οὐδεμία.
Εὐμαρέως τοι χρῆμα θεοὶ δόσαν, οὔτι τι δειλὸν

Οὔτ' ἀγαθόν· χαλεπῷ δ' ἔργῳ ἔπι κῦδος ἔχει.
Ἀμφ' ἀρετῇ τρίβου, καί σοι τὰ δίκαια φίλ' * ἔστω,
Μηδέ σε νικάτω κέρδος, ὅ τ' αἰσχρὸν ἔῃ.
Μηδένα τῶνδ' ἀέκοντα μένειν κατέρυκε παρ' ἡμῖν,
Μηδὲ θύραζε κέλευ' οὐκ ἐθέλοντ' ἰέναι.
Μηδ' εὕδοντ' ἐπέγειρε Σιμωνίδη, ὅντινα ἡμῶν
Θωρηχθέντ' οἴνῳ μαλθακὸς ὕπνος ἕλῃ.
Μηδὲ τὸν ἀγρυπνέοντα κέλευ' ἀέκοντα καθεύδειν.
Πᾶν γὰρ ἀναγκαῖον χρῆμ' ἀνιαρὸν ἔφυ.
Τῷ πίνειν δ' ἐθέλοντι παρασταδὸν οἰνοχοείτω·
Οὐ πάσας νύκτας γίγνεται ἁβρὰ παθεῖν.
Αὐτὰρ ἐγώ (μέτρον γὰρ ἔχω μελιηδέος οἴνου)
Ὕπνου λυσικάκου μνήσομαι οἴκαδ' ἰών·
Δείξω δ' ὡς οἶνος χαριέστατος ἀνδρὶ πεπόσθαι.
Οὔτε γὰρ * νήφω, οὔτε λίην * μεθύω.
Ὃς δ' ἂν ὑπερβάλλῃ πόσιος μέτρον, οὐκ ἔτι κεῖνος
Τῆς αὐτοῦ γλώσσης καρτερὸς, οὐδὲ νόου.
Μυθεῖται δ' ἀπάλαμνα, τὰ * νήφοσι γίγνεται αἰσχρά·
Αἰδεῖται δ' ἔρδων οὐδὲν ὅταν μεθύῃ.
Τοπρὶν ἐὼν σώφρων, * τότε νήπιος· ἀλλὰ σὺ ταῦτα
Γιγνώσκων, μὴ πῖν' οἶνον ὑπερβολάδην.
Ἀλλ' ἢ πρὶν μεθύειν ὑπανίστασο, μή σε βιάσθω
Γαστὴρ, ὥστε κακὸν λάτριν ἐφημέριον.
Ἢ παρεὼν μὴ πῖνε· σὺ * δ' αὖ ἔχε τοῦτο μάταιον·
Τῆς κύλικος αἰεὶ τοὔνεκά τοι μεθύεις.
Ἣ μὲν γὰρ φέρεται φιλοτήσιος, ἣ δὲ πρόκειται·
Τὴν δὲ θεοῖς σπένδεις, τὴν δ' ἐπὶ χειρὸς ἔχεις.
Ἀρνεῖσθαι δ' οὐκ οἶδας· ἀνίκητος δ' * τοι ἐκεῖνος
Ὃς * πολλὰς πίνων μή τι μάταιον ἐρεῖ.
Ὑμεῖς δ' εὖ μυθεῖσθε παρὰ κρητῆρι μένοντες,
Ἀλλήλων ἔριδας δὴν ἀπερυκόμενοι,
Εἰς τὸ μέσον φωνεῦντες ὁμῶς ἑνὶ καὶ συνάπασι.
Χ' οὕτως συμπόσιον γίγνεται οὐκ ἄχαρι.
Ἄφρων ἀνδρὸς ὁμῶς καὶ σώφρονος οἶνος, ὅταν δὴ
Πίνῃ ὑπὲρ τὸ μέτρον, κοῦφον ἔθηκε νόον.
Ἐν πυρὶ μὲν χρυσόν τε καὶ ἄργυρον ἴδριες ἄνδρες
Γιγνώσκουσ'· ἀνδρὸς δ' οἶνος ἔδειξε νόον,
Καὶ μάλα περ πινυτοῦ, τὸν ὑπὲρ μέτρον * ἤρατο πίνων,
Ὥστε καταισχῦναι καὶ πρὶν ἐόντα σοφόν.
Οἰνοβαρῶ κεφαλὴν Ὀνομάκριτε, καί με βιᾶται
Οἶνος, ἀτὰρ γνώμης οὐκ ἔτ' ἐγὼ ταμίης
Ἡμετέρης, τὸ δὲ δῶμα περιτρέχει· ἀλλ' ἄγ' ἀναστὰς
Πειρηθῶ μή πως καὶ πόδας οἶνος * ἔχει,
Καὶ νόον ἐν στήθεσσι· δέδοικα δὲ μή τι μάταιον
Ἕρξω θωρηχθεὶς, καὶ μέγ' ὄνειδος ἔχω.
Οἶνος πινόμενος πουλὺς κακός· ἢν δέ τις αὐτὸν
Πίνῃ ἐπισταμένως, οὐ * κακὸς, ἀλλ' ἀγαθός.
Ἦλθες δὴ Κλεάριστε, βαθὺν διὰ πόντον ἀνύσσας,
Ἐνθάδ' ἐπ' οὐδὲν ἔχοντ', ὦ τάλαν, οὐδὲν ἔχων.
Νηός τοι πλευρῇσιν ὑπὸ ζυγὰ θήσομεν ἡμεῖς
Κλεάριστ' οἷ' ἔχομεν, χ' οἷα διδοῦσι θεοί.
Τῶν δ' ὄντων τὰ ἄριστα παρέξομεν· ἢν δέ τις ἔλθῃ
Σεῦ φίλος ὤν, κατάκεισ', ὡς φιλότητος ἔχεις.
Οὔτε τι τῶν ὄντων ἀποθήσομαι, οὔτε τι μεῖζον
Σῆς ἕνεκα ξενίης ἄλλοθεν οἰσόμεθα.
Ἢν δέ τις εἰρωτᾷ τὸν ἐμὸν βίον, ὧδέ οἱ εἰπεῖν,
Ὡς εὖ μὲν χαλεπῶς, ὡς χαλεπῶς δὲ μάλ' εὖ.
Ὥσθ' ἕνα μὲν ξεῖνον πατρώϊον οὐκ ἀπολείπειν,
Ξείνια δὲ * πλείοσιν οὐ δυνατὸς παρέχειν.
Οὔ σε μάτην ὦ Πλοῦτε βροτοὶ τιμῶσι μάλιστα·
Ἦ γὰρ ῥηϊδίως τὴν κακότητα φέρεις.
Καὶ γάρ τοι πλοῦτον μὲν ἔχειν ἀγαθοῖσιν ἔοικεν.
Ἡ πενίη δὲ κακῷ σύμφορος ἀνδρὶ φέρειν.
Οἴ μοι ἐγὼν ἥβης καὶ γήραος οὐλομένοιο·
Τοῦ μὲν ἐπερχομένου, τῆς δ' ἀπονισσομένης.
Οὔτε τινὰ προδέδωκα φίλον καὶ πιστὸν ἑταῖρον,
Οὔτ' ἐν ἐμῇ ψυχῇ δούλιον οὐδὲν ἔνι.
Αἰεί μοι φίλον ἦτορ * ἰαίνεται, ὁππότ' ἀκούσω
Αὐλῶν φθεγγομένων ἱμερόεσσαν ὄπα.

Neque bonum, difficili autem facto gloria nos habet.
Circa virtutem conteritor; & tibi iuſta amica ſunto:
Neque te vincat lucrum, quod turpe eſt.
Neminem horum inuitum manere coge apud nos,
Neque foras iube non volentem ire.
Neque dormientem excita, ô Simonides, quemcunque no-
Trûm ebrietatum vino mollis ſomnus corripuerit, (ſtrûm
Neque vigilantem iube inuitum dormire:
Omnis enim coacta res, moleſta eſt.
Bibere verò volenti, aſtando quis miſceat:
Non omnes noctes contingit ſuauia pati.
At ego; modum enim habeo ſuauis vini,
Somni ſedatoris malorum memor ero domum profectus,
Oſtendam autem quod vinũ iucundiſſimum eſt viro potatu:
Neque enim ſobrius ſum, neque valde ebrius.
Quiſquis autem præterierit potus modum, non amplius ille
Suæ ipſius linguæ compos eſt, neque mentis:
Loquitur autem infinita, quæ ſobriis videntur turpia:
Veretur verò faciens nihil, quando ebrius fuerit:
Antè qui erat ſapiens, tunc ſtultus. Sed tu hæc
Cognoſcens, ne bibe vinum ſupra modum:
Sed aut, priuſquam potus ſis, ſurge, ne te vrgeat
Venter tanquam malum ſeruum quotidianum:
Aut præſens, ne bibe tu verò habe hoc vanum
Calicis ſemper, propter quod ſane potus es.
Hic enim fertur amicitiæ gratia; hic verò proponitur:
Alium diis libas, alium in manu habes.
Negare non noſti: inuictus ſanè is eſt,
Qui multos bibens nil ineptum dicet.
Vos verò bene loquimini ad craterem manentes,
Inuicem iurgia longè prohibentes,
In medium loquentes ſimul cum vno & cum omnibus
Et ſic conuiuium fit non iniucundum.
Inſipientis viri ſimul & ſapientis, vinum: quando ſanè
Potatur ſupra modum, leuem facit mentem.
In igne quidem aurum & argentum periti viri
Cognoſcunt: viri verò vinum indicat mentem,
Et quantumlibet ſapientis: quod ſupra modum bibens ex-
Ita vt deturpet etiam eũ qui prius erat ſapiens. (tollitur,
Vino grauior caput ô Onomacrite: & mihi vim infert
Vinum, & mentis non amplius ego ſum conditus
Noſtræ: at domus circumcurrit: ſed ſane ſurgens
Tentabo num fortè & pedes vinum habeat,
Et mentem in pectoribus. timeo autem ne quid ſtultum
Faciam ebrius, et magnum dedecus habeam.
Vinum potatum copioſe, malum eſt: ſi vero quis ipſum
Bibat ſapienter, non eſt malum ſed bonum.
Venisti ſane ô Clearíſte, profundum pontum permenſus
Huc ad nihil habentem, ô miſer, nihil habens.
Nauis ſane lateribus tranſtra ſupponemus nos
O Clearíſte, qualia habemus, & qualia tribuunt dij.
Eorum autẽ quæ ſunt optima, dabimus: ſi verò quis venerit,
Iupiter, amicus qui ſit, dicã es Recũbe, vt amicitiæ habes.
Neque quid eorum quæ ſuppetũt, ſeponam; neq; quid maius
Tui cauſa hoſpitij, aliunde afferemus.
Si verò quis percontetur de mea vita, ſic illi dicito:
Ad bene quide, difficulter; ad difficulter verò, valde bene.
Sic vt vnum quidem hoſpitem patrium non deſtituam,
Xenia verò pluribus non poſſim præbere.
Non te fruſtra ô Plute mortales colunt maximè:
Reuera enim facile mala fers.
Etenim diuitias quidem habere bonos par eſt.
Paupertas verò malo congrua viro ferre.
Heu mihi ob pubertatem & ſenectutem exitialem,
Hanc quidem imminentem, illam verò diſcedentem.
Neque quenquam prodidi amicum & fidelem ſo-
cium,
Neque in meo animo ſeruile quidquam ineſt.
Semper mihi carum cor exſultat quando audiero
Tibias ſonantes deſiderabilem ſonum.

Lætor verò bene bibens, & bene canentem tibicinē audiēs:
Lætor verò & beneſonam manibus lyram moderans.
Nunquam ſerui e caput rectum natum eſt;
Sed ſemper obliquum,& ceruicem obliquam habet.
Neque enim ex ſcilla roſa naſcuntur, neque hyacinthus
Neque vnquam ex ancilla filius ingenuus.
Nullus vir, amice Cyrne, compedes fabricat ſibi,
Si non meam mentem decipiunt dij.
Timeo ne hanc ciuitatem, ô Polypæda, iniuria
Quæ Centauros crudiuoros, perdat.
Oportet me ad amuſſim & rectam rationem hanc iudicare
Cyrne cauſam: æquumq; vtriſq; dare,
Vatibus, auibúſque & ardentibus ſacrificiis:
Vt non erroris turpe probrum habeam.
Neminem vnquam malo vrge: ſed iuſto
Beneficentia nihil eſt melius.
Nuncius mutus bellum multi lacrymum excitat,
Cyrne, ex procul conſpicua apparens ſpecula.
Quin equis iniice velocibus frena;
Hoſtilibus enim ipſos viris occurſuros video.
γρ. διαμπερέως κελάδων. *Non multo ſpatio pertranſibunt ſemitam:*
Niſi meam mentem fallunt dij.
Oportet tolerare grauibus in doloribus conſtitutum virum,
Atque à dijs petere liberationem immortalibus.
Conſidera: periculum ſanè in nouacula ſtat acie:
Aliâs multa habebis, aliâs pauciora:
Ita vt neque valde abundans poſſeſſionibus fias,
Neque in multam opulentiam euadas.
Sit mihi alia quidem me habere, pleraſque verò largiri
Opes hoſtium amicis habendas.
Vocari verò ad conuiuium, ſedere autem iuxta bonum
Virum oportet, ſapientiam omnem ſcientem,
Cauſa intelligendi, quando aliquid dixerit ſapiens, vt do-
Et hoc ad domum lucrum habens abeas. (cearis,
Pubertate me oblectans ludo: diu enim ſub
Terra, amiſſa anima, iacebo ſicut lapis
Mutus: linquam autem amabilem lucem ſolis.
Quamuis verò bonus fuerim, videbo nihil amplius.
Opinio quidē hominibus malū magnū eſt, experiētia autem
Multi inexpertam opinionem habent bonorum. (optimū:
γρ. ἀπείρητοι δόξαν ἔχουσ' ἀγαθῶν. *Bene habeo, bene habe. quid nuncium alium mittis?*
Beneficij facile eſt nuncium.
γρ. ἔρδων. *Amici me produnt: quoniam inimicum fugio,*
Tanquam gubernator chœradas marinas.
Facilè magis ex bono facere malum, quam ex malo bonū:
Ne me doce: non id ætatis ſum vt diſcam.
Odi malum virum: obnupta verò adſum,
Parua auis leuem habens mentem.
Odi verò mulierem circumcurſantem, virumq; procacem,
Quicunque alienum vult aruum arare.
Sed quæ quidem præterierunt, impoſſibilia ſunt factu
γρ. ἀμήχανά ἐστι. *Opera: quæ autem pòſt erunt, cautioni ſint curæ.*
γρ. κινδύνευμ' ἐστ' ἐν ἔργοις. *Omnibus ſanè periculum in rebus, neque quis nouit*
Quò appulſurus ſit, re incipiente.
Sed hic quidem celebrari tentans, non prouidens,
In magnum incommodum & graue cecidit.
γρ. καλόν. *Sed bene facienti Deus omnia circumponit,*
γρ. ἔρδοντι θεὸς καλὰ πάντα δίδωσι. *Succeſſum bonum, liberationem ſtultitiæ.*
Tolerare oportet quæ dant dij hominibus mortalibus,
Facileque ferre vtramque ſortem.
Neque malis ægrotans ange mentem, neque bonis
Oblecteris repente, antequam finem extremum vide-
ris.
O homo, inter nos deprocul ſimus amici:
γρ. πλῆσον. *Præter hanc, omnis rei eſt ſatietas.*
Diu ſane & amici ſimus: cæterum etiam aliis conuerſare
Viris, qui tuam magis norunt mentem.
γρ. Οὐκ ἔλ. *Non me fefelliſti itans per viam quam & prius*
Agebas, furans noſtram amicitiam.
Periduſq; inimice, & hominibus infidelis,

Χαίρω δ' εὖ πίνων, καὶ ὑπ' αὐλητῆρος ἀκούων,
Χαίρω δ' εὔφθογγον χερσὶ λύρην ὀχέων.
Οὔποτε δουλείη κεφαλὴ ἰθεῖα πέφυκεν,
Ἀλλ' αἰεὶ σκολιὴ, κ' αὐχένα λοξὸν ἔχει.
Οὔτε γὰρ ἐκ σκίλλης ῥόδα φύεται, οὐδ' ὑάκινθος,
Οὐδέ ποτ' ἐκ δούλης τέκνον ἐλεύθερον.
Οὗτος ἀνὴρ φίλε Κύρνε πέδας χαλκεύεται αὐτῷ,
Εἰ μὴ ἐμὴν γνώμην ἐξαπατῶσι θεοί.
Δειμαίνω μὴ τήνδε πόλιν Πολυπαΐδη ὕβρις,
Ἥπερ Κενταύρους ὠμοφάγους, ὀλέσῃ.
Χρή με παρὰ στάθμην καὶ γνώμην τήνδε δικάσσαι
Κύρνε δίκην, ἶσόν τ' ἀμφοτέροισι δόμεν,
Μάντεσιν, οἰωνοῖς τε, καὶ αἰθομένοις ἱεροῖσιν,
Ὄφρα μὴ ἀμπλακίης αἰσχρὸν ὄνειδος ἔχω.
Μηδένα πω κακότητι βιάζεο, τῷ δὲ δικαίῳ
Τῆς ἀγαθοεργίης οὐδὲν ἀμεινότερον.
Ἄγγελος ἄφθογγος πόλεμον πολύδακρυν ἐγείρει
Κύρν', ἀπὸ τηλαυγέος φαινόμενος σκοπιῆς.
Ἀλλ' ἵπποις ἔμβαλλε ταχυπτερύγεσσι χαλινούς·
Δῄων γάρ σφ' ἀνδρῶν ἀντιάσειν δοκέω.
Οὐ πολλὸν τὸ μεσηγὺ* διαπρήξουσι κέλευθον,
Εἰ μὴ ἐμὴν γνώμην ἐξαπατῶσι θεοί.
Χρὴ τολμᾶν χαλεποῖσιν ἐν ἄλγεσι κείμενον ἄνδρα,
Πρός τε θεῶν αἰτεῖν ἔκλυσιν ἀθανάτων.
Φράζεο· κίνδυνός τοι ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς.
Ἄλλοτε πόλλ' ἕξεις, ἄλλοτε παυρότερα.
Ὥστε σὲ μήτε λίην ἀφνειὸν κτεάνοισι γενέσθαι,
Μήτε σέ γ' ἐς πολλὴν χρημοσύνην ἐλάσαι.
Εἴη μοι τὰ μὲν αὐτὸν ἔχειν, τὰ δὲ πόλλ' ἐπιδοῦναι·
Χρήματα τῶν ἐχθρῶν τοῖσι φίλοισιν ἔχειν·
Κεκλῆσθαι δ' ἐς δαῖτα, παρίζεσθαι δὲ παρ' ἐσθλὸν
Ἄνδρα χρεὼν σοφίην πᾶσαν ἐπιστάμενον·
Τοῦ συνιεῖν, ὁπότ' ἄν τι λέγῃ σοφὸν, ὄφρα διδαχθῇς,
Καὶ τοῦτ' εἰς οἶκον κέρδος ἔχων ἀπίῃς.
Ἥβῃ τερπόμενος παίζω· δηρὸν γὰρ ἔνερθεν
Γῆς, ὀλέσας ψυχὴν κείσομαι, ὥστε λίθος
Ἄφθογγος, λείψω δ' ἐρατὸν φάος ἠελίοιο·
Ἔμπης δ' ἐσθλὸς ἐὼν ὄψομαι οὐδὲν ἔτι.
Δόξα μὲν ἀνθρώποισι κακὸν μέγα, πεῖρα δ' ἄριστον·
Πολλοὶ* ἀπείρητοι δόξαν ἔχουσ' ἀγαθῶν.
Εὖ* ἔρδω, εὖ ἔρδε· τί κ' ἄγγελον ἄλλον ἰάλλεις;
Τῆς ἀγαθοεργίης ῥηιδίη ἀγγελίη.
Οἵ με φίλοι προδιδοῦσιν· ἐπεὶ τόν γ' ἐχθρὸν ἀλεῦμαι,
Ὥστε κυβερνήτης χοιράδας εἰναλίας.
Ῥήδιον ἐξ ἀγαθοῦ θεῖναι κακὸν ἢ 'κ κακοῦ ἐσθλόν.
Μή με δίδασκ'· οὔτοι τηλίκος εἰμὶ μαθεῖν.
Ἐχθαίρω κακὸν ἄνδρα· καλυψαμένη δὲ πάρειμι,
Μικρῆς ὄρνιθος κοῦφον ἔχουσα νόον.
Ἐχθαίρω δὲ γυναῖκα περίδρομον, ἄνδρα τε μάργον,
Ὃς τὴν ἀλλοτρίην βούλετ' ἄρουραν ἀροῦν.
Ἀλλὰ τὰ μὲν προβέβηκεν, *ἀμήχανόν ἐστι γενέσθαι
Ἔργα· τὰ δ' ἐξοπίσω τῇ φυλακῇ μελέτω.
Πᾶσί τοι κίνδυνος ἐπ' ἔργμασιν, οὐδέ τις οἶδε
Ποῖ σχήσειν μέλλει, πρήγματος ἀρχομένου.
Ἀλλ' ὁ μὲν εὐδοκιμεῖν πειρώμενος, οὐ προνοήσας,
Εἰς μεγάλην ἄτην καὶ χαλεπὴν ἔπεσεν·
Τῷ δὲ* καλῶς* ποιοῦντι θεὸς περὶ πάντα τίθησι,
Συντυχίην ἀγαθὴν, ἔκλυσιν ἀφροσύνης.
Τολμᾶν χρὴ τὰ διδοῦσι θεοὶ θνητοῖσι βροτοῖσι,
Ῥηιδίως δὲ φέρειν ἀμφοτέρων τὸ λάχος.
Μήτε κακοῖσι νοσῶν λυποῦ φρένα, μήτ' ἀγαθοῖσι
Τερφθῇς ἐξαπίνης, πρὶν τέλος ἄκρον ἰδεῖν.
Ἄνθρωπ', ἀλλήλοισιν ἀπόπροθεν ὦμεν ἑταῖροι·
Πλὴν* πόνου, παντός τοι χρήματός ἐστι κόρος.
Δὴν δὴ καὶ φίλοι ὦμεν· ἀτάρ τ' ἄλλοισιν ὁμίλει
Ἀνδράσιν, οἳ τὸν σὸν μᾶλλον ἴσασι νόον.
Οὔ μ' ἔλαθες φοιτῶν κατ' ἀμαξιτὸν, ἣν ἄρα καὶ πρὶν
Ἠλάστρεις, κλέπτων ἡμετέρην φιλίην.
Ἔρρε θεοῖσίν τ' ἐχθρὲ, καὶ ἀνθρώποισιν ἄπιστε,

Ψυχρὸν ὃς ἐν κόλπῳ ποικίλον εἶχες ὄφιν.
Τοιάδε καὶ Μάγνητας ἀπώλεσεν ἔργα καὶ ὕβρις,
Οἷα τανῦν ἱερὴν τήνδε πόλιν κατέχει.
Πολλῷ τοι πλέονας λιμοῦ κόρος ὤλεσεν ἤδη
Ἄνδρας, ὅσοι μοίρης* πλέον ἔχειν ἔθελον.
Ἀρχῇ ἔπι ψεύδους μικρὰ χάρις, ἐς δὲ τελευτὴν
Αἰσχρὸν δὴ κέρδος καὶ κακὸν ἀμφότερον
Γίγνεται, οὐδέ τι καλὸν ὅτῳ ψεῦδος προσομαρτῇ
Ἀνδρὶ, κ' αὖ ἐξέλθῃ πρῶτον ἀπὸ στόματος.
Οὐ χαλεπὸν ψέξαι τὸν πλησίον, οὐδὲ μὲν αὐτὸν
Αἰνῆσαι· δειλοῖς ἀνδράσι ταῦτα μέλει.
Σιγᾶν δ' οὐκ ἐθέλουσι κακοὶ, κακὰ λεσχάζοντες·
Οἱ δ' ἀγαθοὶ πάντων μέτρον ἴσασιν ἔχειν.
Οὐδένα παμπήδην ἀγαθὸν καὶ μέτριον ἄνδρα
Τῶν νῦν ἀνθρώπων ἠέλιος καθορᾷ.
Οὔ τι μάλ' ἀνθρώποις καταθύμια πάντα τελεῖται·
Πολλὸν γὰρ θνητῶν κρείσσονες ἀθάνατοι.
Πόλλ' ἐν ἀμηχανίῃσι κυλίνδομαι, ἀχνύμενος κῆρ·
Ἀκρίαν γὰρ πενίην οὐχ ὑπερεδράμομεν.
Πᾶς τις πλούσιον ἄνδρα τίει, ἀτίει δὲ πενιχρόν·
Πᾶσιν δ' ἀνθρώποις αὐτὸς ἔνεστι νόος.
Παντοῖαι κακότητες ἐν ἀνθρώποισιν ἔασι,
Παντοῖαι δ' ἀρεταὶ, καὶ βιότου παλάμαι.
Ἀργαλέον φρονέοντα παρ' ἄφροσι πόλλ' ἀγορεύειν,
Καὶ σιγᾶν αἰεί· τοῦτο γὰρ * οὐ δυνατόν.
Αἰσχρόν τοι μεθύοντα παρ' ἀνδράσι νήφοσιν εἶναι,
Αἰσχρὸν δ' εἰ νήφων παρ' μεθύουσι μένει.
Ἥβη καὶ νεότης ἐπικουφίζει νόον ἀνδρὸς,
Πολλῶν δ' ἐξαίρει θυμὸν ἐς ἀμπλακίην.
Ὧι τινι μὴ θυμοῦ κρέσσων νόος, αἰὲν ἐν ἄταις
Κύρνε τι καὶ μεγάλαις κεῖται ἐν ἀμπλακίαις.
Βουλεύου δὶς καὶ τρὶς ὅ τοι κ' ἐπὶ τὸν νόον ἔλθῃ.
Ἀτηρὸς γάρ τοι λάβρος ἀνὴρ* τελέθει.
Ἀνδράσι τοῖς ἀγαθοῖς ἕπεται γνώμη τε καὶ αἰδὼς,
Οἳ νῦν ἐν πολλοῖς ἀτρεκέως ὀλίγοι.
Ἐλπὶς καὶ κίνδυνος ἐν ἀνθρώποισιν ὅμοιοι·
Οὗτοι γὰρ χαλεποὶ δαίμονες ἀμφότεροι.
Πολλάκι παρ δόξαν τε καὶ ἐλπίδα γίγνεται εὖ ῥεῖν
Ἔργ' ἀνδρῶν, βουλαῖς δ' οὐκ ἐπέγεντο τέλος.
Οὔτοι* κ' εἰδείης οὔτ' εὔνουν οὔτε τὸν ἐχθρὸν,
Εἰ μὴ σπουδαίου πρήγματος* ἀντιτύχοις.
Πολλοὶ πὰρ κρητῆρι φίλοι γίγνονται ἑταῖροι·
Ἐν δὲ σπουδαίῳ πρήγματι παυρότεροι.
Παύρους κηδεμόνας πιστοὺς εὕροις κεν ἑταίρους
Κειμένῳ ἐν μεγάλῃ θυμοῦ ἀμηχανίῃ.
Ἤδη νῦν αἰδὼς μὲν ἐν ἀνθρώποισιν ὄλωλεν,
Αὐτὰρ ἀναιδείη γαῖαν* ἐπιστρέφεται.
Ἆ δειλὴ πενίη, τί ἐμοῖς ἐπικειμένη ὤμοις,
Σῶμα καταισχύνεις καὶ νόον ἡμέτερον;
Αἰσχρὰ δέ μ' οὐκ ἐθέλοντα βίῃ καὶ πολλὰ διδάσκεις,
Ἐσθλὰ παρ' ἀνθρώπων καὶ κάλ' ἐπιστάμενον.
Εὐδαίμων εἴην, καὶ θεοῖς φίλος ἀθανάτοισι,
Κύρν' ἀρετῆς δ' ἄλλης οὐδεμιῆς ἔραμαι.
Σὺν σοὶ Κύρνε παθόντι κακῶς ἀνιώμεθα πάντες·
Ἀλλά τοι ἀλλότριον κῆδος ἐφημέριον.
Μηδὲν ἄγαν χαλεποῖσιν ἀσῶ φρένα, μηδ' ἀγαθοῖσι
Χαῖρ' ἐπεὶ ἔστ' ἀνδρὸς πάντα φέρειν ἀγαθοῦ.
Οὐδ' ὀμόσαι χρὴ* τοῦτό τι, μήποτε πρῆγμα τόδ' ἔσται·
Θεοὶ καὶ γὰρ νεμεσῶσ', οἷσιν ἔπεστι τέλος.
Καὶ πρῆξαι μέν τοι τι· καὶ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸν ἔγεντο,
Καὶ κακὸν ἐξ ἀγαθοῦ· καί τε πενιχρὸς ἀνὴρ
Αἶψα μάλ' ἐπλούτησε· καὶ ὃς μάλα πολλὰ πέπαται,
Ἐξαπίνης πάντ' οὖν ὤλεσε νυκτὶ μιᾷ.
Καὶ σώφρων ἥμαρτε, καὶ ἄφρονι πολλάκι δόξα
Ἕσπετο· καὶ τιμῆς καὶ κακὸς ὢν ἔλαχεν.
Εἰ μὲν χρήματ' ἔχοιμι Σιμωνίδη, οἷά περ ᾔδειν,
Οὐκ ἂν ἀνιῴμην τοῖς ἀγαθοῖσι συνών·
Νῦν δέ με γιγνώσκοντα παρέρχεται, εἰμὶ δ' ἄφωνος
Χρημοσύνῃ, πολλῶν γνοὺς* ἂν ἄμεινον ἔτι.

Frigidum qui in ſinu varium habebas anguem.
Talia verò & Magnetas perdiderunt facinora, & iniuria,
Qualia nunc ſacram hanc ciuitatem occupant.
Multo ſanè plures, quàm fames, ſatietas perdidit iam
Viros, quotquot portione ſua plus habere volebant.
In initio, mendacij modica gratia, atque in fine
Turpe ſanè lucrum & malum vtrunque
Eſt; neque quidquam pulchrum eſt ei quem mendacium
Viro, etſi exierit primum ex ore. (comitetur,
Non difficile eſt vituperare propinquum, neque ipſum
Laudare: improbis viris hæc curæ ſunt.
Tacere autem non volunt mali mala garrientes;
Sed boni omnium modum ſciunt habere.
Neminem prorſus bonum & moderatum virum,
Eorum qui nunc ſunt hominum, ſol aſpicit.
Non admodum hominibus ex animi ſententia omnia fiunt:
Multo enim mortalibus præſtantiores ſunt immortales.
Multum in anxietatibus verſor, mœrens corde:
Summam enim paupertatem non prætercurrimus.
Quilibet diuitem virum colit, contemnit autem pauperem:
Omnibus verò hominibus ea ineſt mens.
Omnigena nequitia inter homines ſunt,
Omnigenaq; virtutes & vitæ artes.
Difficile eſt ſapientem apud inſipientes multa loqui,
Et tacere ſemper: hoc enim non eſt poſſibile.
Turpe ſanè eſt ebrium apud viros ſobrios eſſe:
Turpe verò, ſi ſobrius apud ebrios maneat.
Pubertas & iuuentus alleuat mentem viri;
Multorum verò effert animum in errorem.
Cui non animi libidine fortior eſt mens, ſemper in noxis,
Cyrne, & magnis verſatur in erroribus.
Conſulta bis & ter quodcunque tibi in mentem venerit:
Nocuus enim profectò præceps vir eſt.
Viros bonos ſequitur conſilium & pudor;
Qui nunc inter multos reuera ſunt pauci.
Spes & periculum inter homines ſunt ſimilia:
Hæc enim grauia ſunt numina ambo.
Sæpe præter opinionem & ſpem contingit inuenire
Res virorum: conſiliis verò non reſpondit finis.
Non ſanè moleſtia afficit vllus neque amicum neque ini-
Niſi ſeriam rem conſequaris. (micum.)
Multi apud craterem amici fiunt ſodales:
In ſeria autem re pauciores.
Paucos curatores fideles inueniat, licet ſodales,
Poſitus in magna animi anxietate.
Iam nunc pudor quidem inter homines periit,
At impudentia terram obit.
Heu improba paupertas, cur meis inſidens humeris
Corpus deturpas, & mentem noſtram?
Turpia autem me non volentem vi, & multa doces;
Bona quippe ab hominibus & honeſta edoctum.
Beatus ſim, & diis charus immortalibus,
Cyrne; virtutem verò aliam nullam amo.
Tecum Cyrne affecto male, mœremus omnes:
Sed ſanè alienus dolor diem vnum durat tantùm.
Nihil nimis difficilibus contriſteris mentem, neque bonis
Gaude: quoniam eſt viri omnia ferre boni.
Neque iurare oportet tale quid; Nunquam res hæc erit:
Dij etenim ſuccenſent, quibus adeſt finis.
Et facere tamen aliquid oportet: & ex malo bonum factum eſt,
Et malum ex bono, & pauper vir
Statim valde diues euaſit, & qui valde multa acquiſiuit,
Derepente omnia vtique perdidit nocte vna.
Et ſapiens peccauit, & inſipientem ſæpe gloria
Secuta eſt: & honorem, etiam qui malus erat, inuenit.
Si quidem opes haberem ô Simonide, quales noui,
Non poſſem mœrere bonis congrediens:
Nunc autem me cognoſcentem præterit: ſum verò mutus
Opibus, multis licet melius adhuc ſciens;

Quare nunc feruntur velis albis expaſſis,
Melio ex ponto noctem per tenebroſam.
Exhaurire autem ſentinam non volunt: ſuperat autem mare
Vtrumque nauis parietem: unde valde quis difficile
Seruatur. illi verò dormiunt: gubernatorem quidem fecerunt
Bonum licet, qui cuſtodiam habebat peritè. (quieſcere
Opes autem rapiunt vi: decor verò periit:
Diuiſio autem non amplius æqualiter ſit in medium.
Baiuli verò imperant, mali autem ſuper bonos:
Timeo ne quo modo nauem fluctus abſorbeat.
Hæc mihi ænigmaticè dicta ſint, occulta probis:
Cognoſcere autem poteſt quis etiam malum, ſi ſapiens ſit.
Multi diuitias habent imperiti: alij autem honeſta
Quærunt grauiter oppreſſi paupertate.
Facere autem vtriſque impotentia ineſt:
γρ. τοὺς μὲν δὲ χ. *Prohibent enim hos quidem opes, illos verò mens.*
Non licet mortalibus aduerſus immortales pugnare,
Neque dicam dicere: nemini hoc fas eſt.
Non oportet paſcere quod non paſcendum ſit:
Neque facere quod non melius ſit perficere:
Gaudens bene perficias viam magnum per pontum,
Et te Neptunus gaudium amicis reducat.
Multos ſanè ſatietas viros perdidit inſipientes:
γρ. ἀφραίνοντας. *Noſſe enim difficile eſt modum quando bona adſunt.*
γρ. παρέχειν. *Non poſſum tibi ô anime præbere neceſſaria omnia:*
γρ. ἴσχε. *Tolera: nam pulchra non vtique tu ſolus amas.*
Bene quidem habente me, multi ſunt amici: ſi verò quid
Inciderit, pauci fidelem habent mentem. (graue
γρ. Πᾶσιν δ' ἀνθρώποις. *Vulgò autem hominum virtus vnica eſt hæc,*
Diteſcere: ſed aliarum rerum nullus ſane eſt vſus,
Neque ſi iuſtitiam quidem habeas Rhadamanthi ipſius,
Pluraq; ſcias quàm Æolides Siſyphus:
(Qui etiam ex inferno multiſcientia ſua rediit,
Perſuaſa Proſerpina blandis verbis,
Quæ hominibus præbet obliuionem, lædens mentem.
Alius verò nondum quis hoc conſiderauit,
Quemcunque ſanè mortis nigra nebula obtexerit,
Veneritq; in horridum locum mortuorum,
Nigraſq; portas tranſierit, quæ mortuorum
Animas cohibent, etſi recuſantes:
Verum tamen & illinc Siſyphus rurſus rediit heros,
Ad lucem ſolis, ſua multiplici peritia.)
Neque ſi falſa quidem facis veris ſimilia,
Linguam habens bonam Neſtoris diuini:
Celeriorq; fueris pedes velocibus Harpyijs,
Et filijs Boreæ, quorum celeriter eunt pedes.
Ac certè oportet omnes ſententiam hanc reponere:
Quod diuitiæ plurimam in omnibus habent poteſtatem.
Æqualiter porrò diuites ſunt, is cui multum argentum eſt,
Et aurum, & terræ farrifera campi,
Equiq; muliq; & cui ea quibus opus eſt adſunt
γρ. τῷ δὲ παρ' ... *Ad ventrem & lateribus & pedibus voluptatem perci-*
γρ. συμβαίνει ... *Ex puero & muliere. quando verò illorum veneris (piendam*
γρ. ἐκ τῶν ἢ ... *Tempus, & cum pubertate ſit congruum.*
γρ. ἁρμο-δία. *Hæc ſunt diuitiæ hominibus. nam ſuperfluas omnes*
Opes habens nemo venit in infernum:
Neque pretia dans, mortem fugerit, neque graues
Morbos, neque malam ſenectutem inſtantem.
O Iupiter pater, vtinam ſit dijs libitum: ſceleſtis quidem
Contumeliam placere, & ipſis hoc ſit gratum.
Animo improba facinora: in mente autem quiſquis imma-
Fecerit, deos nihil curans: (nis
Ipſum poſtea rurſus luere mala: neque poſtea
Patris improbitas liberis ſit malum
Sed filij, qui cum ſint iniuſti patris iuſta cognoſcentes
Faciunt, ô Saturnie, tuam iram reuerentes,
Denuò iuſta inter ciues amantes,
Ne quam tranſgreſſionem luant parentum.
Hæc ſint beatis dijs grata. nunc verò qui patrat
ſcelus,

Οὕνεκα νῦν φερόμεσθα καθ' ἱστία λευκὰ βαλόντες
Μηλίου ἐκ πόντου, νύκτα διὰ δνοφερήν·
Ἀντλεῖν δ' οὐκ ἐθέλουσιν, ὑπερβάλλει δὲ θάλασσα
Ἀμφοτέρων τοίχων, ἦ μάλα τις χαλεπῶς
Σώζεται. οἱ δ' εὕδουσι· κυβερνήτην μὲν ἔπαυσαν
Ἐσθλὸν γ', ὃς φυλακὴν εἶχεν ἐπισταμένως·
Χρήματα δ' ἁρπάζουσι βίῃ, κόσμος δ' ἀπόλωλε.
Δασμὸς δ' οὐκ ἔτ' ἴσος γίγνεται ἐς τὸ μέσον·
Φορτηγοὶ δ' ἄρχουσι, κακοὶ δ' ἀγαθῶν καθύπερθεν·
Δειμαίνω μήπως ναῦν κατὰ κῦμα πίῃ.
Ταῦτά μοι ᾐνίχθω κεκρυμμένα τοῖς ἀγαθοῖσιν·
Γιγνώσκοι δ' ἄν τις καὶ κακόν, ἂν σοφὸς ᾖ.
Πολλοὶ πλοῦτον ἔχουσιν ἀΐδριες· οἱ δὲ τὰ καλὰ
Ζητοῦσι χαλεπῇ τειρόμενοι πενίῃ.
Ἔρδειν δ' ἀμφοτέροισιν ἀμηχανίη παράκειται·
Εἴργει γὰρ τοὺς μὲν χρήματα, τοὺς δὲ νόος.
Οὐκ ἔστι θνητοῖσι πρὸς ἀθανάτους μαχέσασθαι,
Οὐδὲ δίκην εἰπεῖν· οὐδενὶ τοῦτο θέμις.
Οὐ χρὴ πημαίνειν ὅ, τι μὴ ποιμαντέον εἴη·
Οὐδ' ἔρδειν ὅ, τι μὴ λῷον ᾖ τελέσαι.
Χαίρων εὖ τελέσειας ὁδὸν μεγάλου διὰ πόντου,
Καί σε Ποσειδάων χάρμα φίλοις ἀγάγοι.
Πολλούς τοι κόρος ἄνδρας ἀπώλεσεν * ἀφραίνοντας·
Γνῶναι γὰρ χαλεπὸν * μέτρον, ὅτ' ἐσθλὰ παρῇ.
Οὐ δύναμαί σοι θυμὲ παρασχεῖν ἄρμενα πάντα.
Τέτλαθι· τῶν δὲ καλῶν * οὔ τι σὺ μοῦνος ἐρᾷς.
Εὖ μὲν ἔχοντος ἐμοῦ, πολλοὶ φίλοι· ἢν δέ τι δεινὸν
Ἐγκύρσῃ, παῦροι πιστὸν ἔχουσι νόον.
Πλήθει δ' ἀνθρώπων ἀρετὴ μία γίγνεται ἥδε,
Πλουτεῖν· τῶν δ' ἄλλων οὐδὲν ἄρ' ἦν ὄφελος.
Οὐδ' εἰ σωφροσύνην μὲν ἔχοις Ῥαδαμάνθυος αὐτοῦ,
Πλείονα δ' εἰδείης Αἰολίδου Σισύφου·
(Ὅστε καὶ ἐξ ἀΐδεω πολυϊδρίῃσιν ἀνῆλθε,
Πείσας Περσεφόνην αἱμυλίοισι λόγοις,
Ἥτε βροτοῖς παρέχει λήθην, βλάπτουσα νόημα.
Ἄλλος δ' οὔπω τις τοῦτό γ' ἐπεφράσατο
Ὅντινα δὴ θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφικαλύψῃ,
Ἔλθοι δ' ἐς σκιερὸν χῶρον ἀποφθιμένων·
Κυανέας τε πύλας παραμείψεται, αἵτε θανόντων
Ψυχὰς εἴργουσιν καίπερ ἀναινομένας.
Ἀλλ' ἄρα κἀκεῖθεν Σίσυφος πάλιν ἤλυθεν ἥρως
Ἐς φάος ἠελίου σφῇσι πολυφροσύναις.)
Οὐδ' εἰ ψεύδεα μὲν ποιοῖς ἐτύμοισιν ὁμοῖα,
Γλῶσσαν ἔχων ἀγαθὴν Νέστορος ἀντιθέου·
Ὠκύτερος δ' εἴησθα πόδας ταχεῶν Ἁρπυιῶν,
Καὶ παίδων Βορέω, τῶν ἄφαρ εἰσὶ πόδες·
Ἀλλά γε χρὴ πάντας γνώμην ταύτην καταθέσθαι,
Ὡς πλοῦτος πλείστην πᾶσιν ἔχει δύναμιν.
Ἶσόν τοι πλουτοῦσιν, ὅτῳ πολὺς ἄργυρός ἐστι,
Καὶ χρυσός, καὶ γῆς πυροφόρου πεδία,
Ἵπποι θ', ἡμίονοί τε, καὶ ᾧ * τὰ δέοντα πάρεστι,
Γαστρί τε καὶ πλευραῖς καὶ ποσὶν ἁβρὰ παθεῖν.
Παιδός τ' ἠδὲ γυναικός, * ὅταν δέ κε τῶν δ' ἀφίκηται
Ὥρη, σὺν δ' ἥβη γίγνεται * ἁρμόδιος,
Ταῦτ' ἄφενος θνητοῖσι· τὰ γὰρ περιώσια πάντα
Χρήματ' ἔχων οὐδεὶς ἔρχεται εἰς ἀΐδην·
Οὐδ' ἂν ἄποινα διδοὺς θάνατον φύγοι, οὐδὲ βαρείας
Νούσους, οὐδὲ κακὸν γῆρας ἐπερχόμενον.
Ζεῦ πάτερ, εἴθε γένοιτο θεοῖς φίλα, τοῖς μὲν ἀλιτροῖς
Ὕβριν ἀδεῖν, καί σφιν τοῦτο γένοιτο φίλον,
Θυμῷ σχέτλια ἔργα, μετὰ φρεσὶ δ' ὅστις ἀπηνὴς
Ἐργάζοιτο, θεῶν μηδὲν ὀπιζόμενος,
Αὐτὸν ἔπειτα πάλιν τῖσαι κακά· μηδ' ἔτ' ὀπίσσω
Πατρὸς ἀτασθαλίαι παισὶ γένοιτο κακόν·
Παῖδες δ' οἵτ' ἀδίκου πατρὸς τὰ δίκαια νοεῦντες
Ποιῶσι, Κρονίδη, σὸν χόλον ἁζόμενοι,
Ἐξ ἀρχῆς τὰ δίκαια μετ' ἀστοῖσιν φιλέοντες,
Μή τιν' ὑπερβασίην ἀντιτίνειν πατέρων.
Ταῦτ' εἴη μακάρεσσι θεοῖς φίλα· νῦν δ' ὁ μὲν ἔρδων

Ἐκφεύγει,

Ἐκφεύγει, τὸ κακὸν δ' ἄλλος ἔπειτα φέρει.
Καὶ τοῦτ' ἀθανάτων βασιλεῦ, πῶς ἐστι δίκαιον,
Ἔργων ὅστις ἀνὴρ ἐκτὸς ἐὼν ἀδίκων,
Μήτιν' ὑπερβασίην κατέχων, μηδ' ὅρκον ἀλιτρόν,
Ἀλλὰ δίκαιος ἐὼν, μὴ τὰ δίκαια πάθῃ;
Τίς δὴ καὶ βροτὸς ἄλλος ὁρῶν πρὸς τοῦτον, ἔπειτα
Ἅζοιτ' ἀθανάτους, καὶ τίνα θυμὸν ἔχων;
Ὁππότ' ἀνὴρ ἄδικος καὶ ἀτάσθαλος, οὔτε τευ ἀνδρὸς,
Οὔτε τευ ἀθανάτων μῆνιν ἀλευόμενος,
Ὑβρίζει πλούτῳ κεκορημένος· οἱ δὲ δίκαιοι
Τρύχονται, χαλεπῇ τειρόμενοι πενίῃ.
Ταῦτα μαθὼν φίλ' ἑταῖρε, δικαίως χρήματα ποιοῦ,
Σώφρονα θυμὸν ἔχων, ἐκτὸς ἀτασθαλίης,
Αἰεὶ τῶνδ' ἐπέων μεμνημένος· ἐς δὲ τελευτὴν
Αἰνήσεις, μύθῳ σώφρονι πειθόμενος.
Ζεὺς μὲν τῆσδε πόληος ὑπειρέχοι αἰθέρι ναίων
Αἰεὶ δεξιτερὴν χεῖρ' ἐπ' ἀπημοσύνῃ,
Ἄλλοι τ' ἀθάνατοι μάκαρες θεοί· αὐτὰρ Ἀπόλλων
Ὀρθώσαι γλῶσσαν καὶ νόον ἡμέτερον.
Φόρμιγξ δ' αὖ φθέγγοιθ' ἱερὸν μέλος ἠδὲ καὶ αὐλός·
Ἡμεῖς δὲ σπονδὰς θεοῖσιν ἀρεσσάμενοι,
Πίνωμεν, χαρίεντα μετ' ἀλλήλοισι λέγοντες,
Μηδὲν τὸν Μήδων δειδιότες πόλεμον.
Ὧδ' εἶναι, καὶ ἄμεινον, ἐΰφρονα θυμὸν ἔχοντας,
Νόσφι μεριμνάων εὐφροσύνως διάγειν
Τερπομένους, τηλοῦ δὲ κακὰς ἀπὸ κῆρας ἀμῦναι,
Γῆράς τ' οὐλόμενον, καὶ θανάτοιο τέλος·
Χρὴ Μουσῶν θεράποντα καὶ ἄγγελον, εἴ τι περισσὸν
Εἰδείη σοφίης, μὴ φθονερὸν τελέθειν·
Ἀλλὰ τὰ μὲν μῶσθαι, τὰ δὲ δεικνύεν, ἄλλα δὲ ποιεῖν.
Τί σφιν χρήσηται, μοῦνος ἐπιστάμενος;
Φοῖβε ἄναξ, αὐτὸς μὲν ἐπύργωσας πόλιν ἄκρην,
Ἀλκαθόῳ Πέλοπος παιδὶ χαριζόμενος.
Αὐτὸς δὲ στρατὸν ὑβριστὴν Μήδων ἀπέρυκε
Τῆσδε πόληος, ἵνα σοι λαοὶ ἐν εὐφροσύνῃ
Ἦρος ἐπερχομένου κλειτὰς πέμπωσ' ἑκατόμβας,
Τερπόμενοι κιθάρῃ καὶ ἐρατῇ θαλίῃ,
Παιάνων τε χοροῖς, ἰαχῇσί τε, σὸν περὶ βωμόν.
Ἦ γὰρ ἔγωγε δέδοικ', ἀφραδίην ἐσορῶν,
Καὶ στάσιν Ἑλλήνων λαοφθόρον· ἀλλὰ σὺ Φοῖβε
Ἵλαος ἡμετέρην τήνδε φύλασσε πόλιν.
Ἦλθον μὲν γὰρ ἔγωγε καὶ εἰς Σικελήν ποτε γαῖαν,
Ἦλθον δ' Εὐβοίης ἀμπελόεν πεδίον,
Σπάρτην τ' Εὐρώτα δονακοτρόφου ἀγλαὸν ἄστυ·
Καί μ' ἐφίλευν προφρόνως πάντες ἐπερχόμενον·
Ἀλλ' οὔτις μοι τέρψις ἐπὶ φρένας ἦλθεν ἐκείνων·
Οὕτως οὐδὲν ἄρ' ἦν φίλτερον ἄλλο πάτρης.
Μήποτέ μοι μελέδημα νεώτερον ἄλλο φανείη,
Ἀντ' ἀρετῆς σοφίης· ἀλλὰ τόδ' αἰὲν ἔχων,
Τερποίμην φόρμιγγι καὶ ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ,
Καὶ μετὰ τῶν ἀγαθῶν ἐσθλὸν ἔχοιμι νόον·
Μήτε τινὰ ξείνων δηλεύμενος ἔργμασι λυγροῖς,
Μήτε τιν' ἐνδήμων, ἀλλὰ δίκαιος ἐών.
Τὴν σαυτοῦ φρένα τέρπε· δυσηλεγέων δὲ πολιτῶν
Ἄλλος τοί σε κακῶς, ἄλλος ἄμεινον ἐρεῖ.
Τοὺς ἀγαθοὺς ἄλλος μάλα μέμφεται, ἄλλος ἐπαινεῖ·
Τῶν δὲ κακῶν μνήμη γίγνεται οὐδεμία.
Ἀνθρώπων δ' ἄψεκτος ἐπὶ χθονὶ γίγνεται οὐδείς·
Ἀλλ' ὡς λῷστος ὅτῳ μὴ πλεόνεσσι μέλει.
Οὐδεὶς ἀνθρώπων οὔτ' ἔσσεται, οὔτε πέφυκεν,
Ὅστις πᾶσιν ἁδὼν δύσεται εἰς Ἀΐδου.
Οὐδὲ γὰρ ὃς θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει,
Ζεὺς Κρονίδης θνητοῖς πᾶσιν ἁδεῖν δύναται.
Τόρνου καὶ στάθμης καὶ γνώμονος ἄνδρα θεωρὸν
Εὐθύτερον χρὴ μὲν Κύρνε φυλασσέμεναι,
Ὧι τινί κεν Πυθῶνι θεοῦ χρήσασ' ἱέρεια
Ὀμφὴν σημήνῃ πίονος ἐξ ἀδύτου·
Οὔτε τι γὰρ προσθεὶς, οὐδέν κε τι φάρμακον εὕροις,
Οὔτ' ἀφελὼν, πρὸς θεῶν ἀμπλακίην προφύγοις.

Effugit: pœnam autem alius poſtea fert.
Et hoc, ô immortalium rex quomodo eſt iuſtum?
Facinora quis vir extra eſt iniuſta,
Nullam iniquitatem habens, neque iuſiurandum impium,
Sed iuſtus exſiſtens non iuſta patiatur?
Quis itaque & homo alius, reſpiciens ad eum, poſtea
Veneretur deos? & quem animum habeat,
Quando vir iniuſtus, & ſceleratus, neque quidquam viri
Neque deorum iram timens,
Contumeliam facit, diuitiis ſaturatus: iuſti verò
Affliguntur, graui preſſi paupertate?
Hæc diſcens, chare ſodalis, iuſtè opes acquire,
Temperatum animum habens ſine peccato.
Semper horum verſuum memor: ad poſtremum verò
Probabis verbo frugi obtemperans.
Iupiter quidem ſuper hanc ciuitatem teneat in æthere habitans
Semper dextram manum in incolumitatem,
Aliíque immortales beati dij: ſed Apollo
Concinnet linguam & mentem noſtram:
Citharâ item ſonet ſacrum melos, atque etiam tibiâ:
Nos verò libationibus deos placantes,
Bibamus, iucunda inter nos loquentes,
Nil Medorum metuentes bellum.
Sic eſſe detur, & meliorem lætum animum habentes,
Sine curis hilariter viuere
Oblectatos: longè verò malas ſortes arcere,
Senectutémque exitialem, & mortis finem.
Oportet Muſarum famulum & nuncium, ſi quid eximium
Nouerit ſapientiæ, non inuidum eſſe:
Sed alia quidem inquirere, alia verò oſtendere, alia verò facere:
Quorſum eis vteretur, ſolus ſciens?
Phœbe rex, ipſe quidem turri muniſti arcem,
Alcathoo Pelopis filio gratificans:
Ipſe item exercitum iniurioſum Medorum abarce
Hac ciuitate, vt tibi populi in lætitia
Vere ineunte claras mittant hecatombas
Delectati cithara, & hilari conuiuio,
Pæanúmque choris vociferationibúſque tuum circum altare.
Profectò enim ego timeo, ſtultitiam intuens
Et ſeditionem Græcorum populi corruptricem. Sed tu Phœbe
Propitius noſtram hanc cuſtodi ciuitatem.
Veni quidem enim ego & in Siculam aliquando terram:
Veníque in Eubœæ vitiferam ſolum,
Spartámque Eurotæ arundiniferi claram vrbem:
Et me excipiebant alacriter omnes aduenientem:
Sed nulla mihi oblectatio in præcordia venit illarum:
Adeò nihil ſane erat charius aliud patria.
Nunquam mihi cura recentior alia occurrat,
Præ amabili ſapientia: ſed hanc ſemper habens,
Oblecter cithara, & ſaltatione, & carmine:
Et cum bonis bonam habeam mentem,
Neque quemquam externum offendens factis improbis,
Neque quemquam ciuium, ſed iuſtus exſiſtens.
Tuam ipſius mentem oblecta: moroſorum verò ciuium
Alius tibi malè, alius melius dicet.
Bonos alius valde vituperat, alius laudat:
Malorum verò mentio fit nulla.
Hominum autem inculpatus ſuper terram eſt nullus:
Sed cui melius eſt, cuius non pluribus cura eſt.
Nullus hominum neque erit, neque ortus eſt,
Qui omnibus placens deſcendat in domum Plutonis:
Neque enim qui mortalibus & immortalibus imperat,
Iupiter Saturnius, hominibus omnibus placere poteſt.
Torno & amuſſi & gnomone rectiorem oracula conſulentem
Rectius oportet Cyrne obſeruare:
Cui nempe in Pythone deus reſpondens ſacerdos,
Vaticinium ſignificauerit pingue ex adyto.
Nec quicquam enim addens, vllum remedium inueneris:
Neque auferens, à diis delictum profugeris.

Rem paſſus ſum morte indigna nihil inferiorem,
Sed aliarum omnium rerum *Cyrne moleſtiſſimam:*
Amici me prodiderunt. ego verò inimicos accedens,
Videbo & eorum, quamnam habeant mentem.
Bos mihi ſuper lingua forti pede calcitrando inſiſtens,
Prohibet garrire, etiam ſcientem,
Cyrne: tamen, quod fatum eſt *pati, non licet effugere.*
Quod verò fatum eſt pati, non timeo pati.
γρ. ἀίξομεν *In valde durum malum venimus: vbi maximè*
Cyrne ambos fatum corripiat mortis.
Qui verò ſeneſcentes contemnunt parentes,
Horum quidem locus Cyrne modicus eſt.
Neque quemquam adiuua tyrannum, ſub ſpelucro id *fore:*
Neque occide, deorum fœdera iniens.
Quomodo nobis ſuſtinuit ad tibicinem canere
Animus? terra autem moderator apparet ex foro,
Quæ nutrit frugibus, in conuiuiis geſtantes
Flauiſque comis purpureas coronas.
Sed agedum ô Scytha, tonde comam, ſeda comiſſationem,
Luge verò ſuaueolentem locum pereuntem.
Fide opes perdidi, diffidentia autem ſeruaui:
Conſilium verò difficile eſt amborum.
Omnia illa in coruis & in corruptione ſunt: *neque quis no-*
Autor immortalium Cyrne deorum beatorum: (bis
Sed virorum vis, & lucra multa, & iniuria,
Multis ex bonis in calamitatem protruſerunt.
Duæ ſanè ſunt *potus labes miſeris mortalibus:*
γρ. λίψα *Sitis membra reſoluens, & inebriatio difficilis.*
Horum verò per medium verſabor: neq; mihi perſuadebis,
Neque quidquam non potare, neque nimis inebriari.
Vinum mihi in reliquis quidē placet: in vno autem diſplicet,
Quando ſcilicet *armans me, virū cōtra inimicum agit.*
Sed quandò ſupra exſiſtens, infra fit,
Tunc domum ito, intermiſſo potu.
Bene quidem conſtitutum virum male conſtituere, facile eſt:
Bene verò conſtituere male conſtitutum, difficile eſt.
Calcibus inſulta populo fatuo, percutéque ſtimulo
Acuto, & iugum graue circumpone:
Non enim vnquam inuenies populum, domini amantē adeò
Hominum quotquot ſol aſpicit,
Iupiter virum perdat cæleſtis, qui ſodalem
Mollia garriens fallere vult.
Suauia quidem & prius, ſed multo meliora quàm nunc,
Quia miſeris nulla eſt gratia,
Sæpe ciuitas hæc per rectorum nequitiam,
Velut nauis inclinata, ſecus terram cucurrit.
Amicorum verò ſi quidem quis videt me aliquid aduerſi
Ceruicem auertens, neque videre vult: (habentem,
Si verò quidpiam mihi aliunde boni, qualia ſæpe contin-
Multas ſalutationes & amicitias habeo. (gunt viro:
Amici me produnt, & non volunt quidquam dare,
Viris apparentibus: ſed ego vltronea
Serotinaque egredior, & matutina rurſus ingredior,
Cum gallorum vox auditur *expergiſcentium.*
Multis inutilibus Deus dat viris diuitias
Bonas: qui neque ſibi melior quidquam exſiſtens,
Neque amicis. virtutis autem magna gloria nunquam per-
Bellator enim vir terram & vrbem ſeruauerit. (ibit.
In me deinde cadat magnum cælum latum ſuperne
Æreum, hominum metus antiquorum,
Si non ego illis quidem auxiliabor, qui me amant:
Sed inimicis moleſtia & magnum nocumentum ero:
Vinum, partim quidem te laudo, partim verò te culpo: nec tamen te omnino
Neque vnquam odiſſe, neque amare poſſum.
Bonum & malum es: quis te quidem vituperauerit?
Quis verò laudauerit: mediocrem habens ſapientiam?
γρ. ἀπαὶ *Bibe vinum, quod mei verticis Taygeti*
Vites tulerunt, quas plantauit ſenex
Montis in cliuis, diis charus Theotimus,

Χρῆμ' ἔπαθον θανάτου μὲν ἀεικέος οὔτι κάκιον,
Τῶν δ' ἄλλων πάντων Κύρν' ἀνιηρότατον.
Οἵ με φίλοι προὔδωκαν· ἐγὼ δ' ἐχθροῖσι πελασθεὶς
Εἰδήσω καὶ τῶν ὅντιν' ἔχουσι νόον.
Βοῦς μοι ἐπὶ γλώσσης κρατερῷ ποδὶ λὰξ ἐπιβαίνων
Ἴσχει κωτίλλειν, καίπερ ἐπιστάμενον.
Κύρν' ἔμπης δ' ὅ,τι μοῖρα παθεῖν, οὐκ ἔσθ' ὑπαλύξαι.
Ὅ,ττι δὲ μοῖρα παθεῖν, οὔτι δέδοικα παθεῖν.
Ἐς πολὺ* ἀργαλέον κακὸν ἥκομεν, ἔνθα μάλιστα
Κύρνε συναμφοτέρους μοῖρα λάβοι θανάτου.
Οἳ δ' ἀπογηράσκοντας ἀτιμάζουσι τοκῆας,
Τούτων τοι χώρη Κύρν' ὀλίγη τελέθει.
Μήτε τιν' αὔξε τύραννον ἐπ' ἐλπίσι κέρδεος εἴκων,
Μήτε κτεῖνε, θεῶν ὅρκια συνθέμενος.
Πῶς ὑμῖν τέτληκεν ὑπ' αὐλητῆρος ἀείδειν
Θυμός; γῆς δ' οὖρος φαίνεται ἐξ ἀγορῆς,
Ἥτε τρέφει καρποῖσιν, ἐν εἰλαπίναις φορέοντας
Ξανθῇσίν τε κόμαις πορφυρέους στεφάνους.
Ἀλλ' ἄγε δὴ Σκύθα κεῖρε κόμην, ἀπόπαυε δὲ κῶμον,
Πένθει δ' εὐώδη χῶρον ἀπολλύμενον.
Πίστει χρήματ' ὄλεσσα, ἀπιστίῃ δ' ἐσάωσα·
Γνώμη δ' ἀργαλέη γίγνεται ἀμφοτέρων.
Πάντα τάδ' ἐν κοράκεσσι καὶ ἐν φθόρῳ. οὐδέ τις ἡμῖν
Αἴτιος ἀθανάτων, Κύρνε, θεῶν μακάρων·
Ἀλλ' ἀνδρῶν τε βίη, καὶ κέρδεα πολλὰ καὶ ὕβρις,
Πολλῶν ἐξ ἀγαθῶν ἐς κακότητ' ἔβαλεν.
Δοιαί τοι πόσιος κῆρες δειλοῖσι βροτοῖσι,
Δίψα λυσιμελής, καὶ μέθυσις χαλεπή.
Τούτων δ' ἂν τὸ μέσον στρωφήσομαι· οὐδέ με πείσεις,
Οὔτε τι μὴ πίνειν, οὔτε λίην μεθύειν.
Οἶνος ἐμοὶ τὰ μὲν ἄλλα χαρίζεται, ἓν δ' ἀχάριστος,
Εὖτ' ἂν θωρήξας μ' ἄνδρα πρὸς ἐχθρὸν ἄγῃ.
Ἀλλ' ὁπόταν καθύπερθεν ἐὼν, ὑπένερθε γένηται,
Τουτάκις οἴκαδ' ἴμεν παυσάμενοι πόσιος.
Εὖ μὲν κείμενον ἄνδρα κακῶς θέμεν εὐμαρές ἐστιν·
Εὖ δὲ θέμεν τὸ κακῶς κείμενον, ἀργαλέον.
Λὰξ ἐπίβα δήμῳ κενεόφρονι, τύπτε δὲ κέντρῳ
Ὀξέϊ, καὶ ζεύγλην δύσλοφον ἀμφιτίθει.
Οὐ γὰρ ἔθ' εὑρήσεις δῆμον φιλοδέσποτον ὧδε
Ἀνθρώπων, ὁπόσους ἠέλιος καθορᾷ.
Ζεὺς ἄνδρ' ἐξολέσειεν Ὀλύμπιος, ὃς τὸν ἑταῖρον
Μαλθακὰ κωτίλλων ἐξαπατᾶν ἐθέλει.
Ἤιδεα μὲν καὶ πρόσθεν, ἀτὰρ πολὺ λώϊα δὴ νῦν,
Τοὔνεκα τοῖς δειλοῖς οὐδεμί' ἐστὶ χάρις.
Πολλάκις ἡ πόλις ἥδε δι' ἡγεμόνων κακότητα,
Ὥσπερ κεκλιμένη ναῦς, παρὰ γῆν ἔδραμε·
Τῶν δὲ φίλων εἰ μέν τις ὁρᾷ τί με δεινὸν ἔχοντα,
Αὐχέν' ἀποστρέψας, οὐδ' ἐσορᾶν ἐθέλει·
Ἢν δέ τι μοι ποθὲν ἐσθλὸν (ἃ πολλάκι γίγνεται ἀνδρί)
Πολλοὺς ἀσπασμοὺς καὶ φιλότητας ἔχω.
Οἵ με φίλοι προδιδοῦσι, καὶ οὐκ ἐθέλουσί τι δοῦναι
Ἀνδρῶν φαινομένων· ἀλλ' ἐγὼ αὐτομάτη,
Ἑσπερίη τ' ἔξειμι, καὶ ὀρθρίη αὖθις ἔσειμι,
Ἦμος ἀλεκτρυόνων φθόγγος ἐγειρομένων.
Πολλοῖς ἀχρήστοισι θεὸς διδοῖ ἀνδράσιν ὄλβον
Ἐσθλόν, ὃς οὐδ' αὐτῷ βέλτερος οὐδὲν ἐών,
Οὔτε φίλοις. ἀρετῆς δὲ μέγα κλέος οὔποτ' ὀλεῖται·
Αἰχμητὴς γὰρ ἀνὴρ γῆν τε καὶ ἄστυ σαοῖ.
Ἔν μοι ἔπειτα πέσοι μέγας οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν
Χάλκεος, ἀνθρώπων δεῖμα παλαιγενέων,
Εἰ μὴ ἐγὼ τοῖσιν μὲν ἐπαρκέσω οἵ με φιλεῦσι,
Τοῖς δ' ἐχθροῖς ἀνίη καὶ μέγα πῆμ' ἔσομαι.
Οἶνε, τὰ μέν σ' αἰνῶ, τὰ δὲ μέμφομαι· οὐδέ σε πάμπαν
Οὔτε ποτ' ἐχθαίρειν, οὔτε φιλεῖν δύναμαι.
Ἐσθλὸς καὶ κακός ἐσσι· τίς ἄν σέ γε μωμήσαιτο;
Τίς δ' ἂν ἐπαινήσαι, μέτρον ἔχων σοφίης;
Πῖν' οἶνον, τὸν ἐμοὶ κορυφῆς * ὑπὸ Ταϋγέτοιο
Ἄμπελοι ἤνεγκαν, τὰς ἐφύτευσ' ὁ γέρων
Οὔρεος ἐν βήσσῃσι θεοῖσι φίλος Θεότιμος,

Ἐκ πλατανιστοῦντος ψυχρὸν ὕδωρ ἐπάγων.
Τοῦ πίνων ἀπὸ μὲν χαλεπὰς σκεδάσεις μελεδῶνας·
Θωρηχθεὶς δ' ἔσεαι πολλὸν ἐλαφρότερος.
Εἰρήνη καὶ πλοῦτος ἔχοι πόλιν, ὄφρα μετ' ἄλλων
Κωμάζοιμι· κακοῦ δ' οὐκ ἔραμαι πολέμου.
Μηδὲ λίην κήρυκος ἐπ' οὖς ἔχε μακρὰ βοῶντος.
Οὐ γὰρ πατρῴας γῆς πέρι μαρνάμεθα.
Ἀλλ' αἰσχρὸν παρεόντα καὶ ὠκυπόδων ἐπιβάντα
Ἵππων, μὴ πόλεμον δακρυόεντ' ἐσιδεῖν.
Οἴμοι ἀναλκίης· ἀπὸ μὲν Κήρινθος ὄλωλε,
Ληλάντου δ' ἀγαθὸν κείρεται οἰνόπεδον·
Οἱ δ' ἀγαθοὶ φεύγουσι, πόλιν δὲ κακοὶ διέπουσιν.
Ὡς Κυψελλιζῶν Ζεὺς ὀλέσειε γένος.
Γνώμης δ' οὐδὲν ἄμεινον ἀνὴρ ἔχει ἐν γε ἑαυτῷ,
Οὐδ' ἀγνωμοσύνης Κύρν' ἀνιηρότερον.
Κύρνε μὴ ἀνδράσι πάντα καταθνητοῖς χαλεπαίνειν·
Γιγνώσκων ὡς νοῦν, οἷον ἕκαστος ἔχει
Αὐτὸς ἐνὶ στήθεσσι, καὶ ἔργματα· τοῦ τε δικαίου
Τοῦ τ' ἀδίκου μέγα καὶ πῆμα βροτοῖσιν ἔπι.
Ἔστι τὸ μὲν χεῖρον, τὸ δ' ἄμεινον ἔργον ἑκάστου.
Οὐδεὶς δ' ἀνθρώπων αὐτὸς ἅπαντα σοφός.
Ὅστις ἀνάλωσιν τηρεῖ, κατὰ χρήματα θηρῶν,
Κυδίστην ἀρετὴν τοῖς συνιεῖσιν ἔχει.
Εἰ μὲν γὰρ καθιδεῖν βιότου τέλος ἦν, ὁπόσον τις
Ἤμελλ' ἐκτελέσας εἰς Ἀΐδαο περᾶν,
Εἰκὸς ἂν ἦν, ὃς μὲν πλείω χρόνον αἶσαν ἔμιμνε,
Φείδεσθαι μᾶλλον τοῦτον, ἵν' εἶχε βίον.
Νῦν δ' οὐκ ἔστιν, ὃ δὴ καὶ ἐμοὶ μέγα πένθος ὄρωρε,
Καὶ δάκνομαι ψυχὴν, καὶ δίχα θυμὸν ἔχω.
Ἐν τριόδῳ δ' ἕστηκα· δύ' εἰσὶ δὲ πρόσθεν ὁδοί μοι,
Φροντίζω τούτων ἥντιν' ἴω προτέρην.
Ἢ μηδὲν δαπανῶν τρύχω βίον ἐν κακότητι,
Ἢ ζώω τερπνῶς ἔργα τελῶν ὀλίγα.
Εἶδον μὲν γὰρ ἔγωγ', ὃς ἐφείδετο, κοὔποτε γαστρὶ
Σῖτον ἐλευθέριον πλούσιος ὢν ἐδίδου·
Ἀλλὰ πρὶν ἐκτελέσαι κατέβη δόμον Ἄϊδος εἴσω,
Χρήματα δ' ἀνθρώπων οὐπιτυχὼν ἔλαβεν,
Ὥστ' ἐς ἄκαιρα πονεῖν, καὶ μὴ δόμεν ᾧ κ' ἐθέλοι τις.
Εἶδον δ' ἄλλον, ὃς ᾗ γαστρὶ χαριζόμενος
Χρήματα μὲν διέτριψεν, ἔφη δ'· ὑπάγω φρένα τέρψας.
Πτωχεύει δὲ φίλους πάντας, ὅπου τιν' ἴδῃ.
Οὕτω Δημόκλεις κατὰ χρήματ' ἄριστον ἁπάντων
Τὴν δαπάνην θέσθαι, καὶ μελέτην ἔχεμεν.
Οὔτε γὰρ ἂν προκαμὼν ἄλλῳ καμάτου μεταδοίης,
Οὔτ' ἂν πτωχεύων δουλοσύνην τελέοις.
Οὐδ', εἰ γῆρας ἵκοιο, τὰ χρήματα πάντ' ἀποδραίη.
Ἐν δὲ τοιῷδε γένει χρήματ' ἄριστον ἔχειν.
Εἰ μὲν γὰρ πλουτεῖς, πολλοὶ φίλοι, ἢν δὲ πένηαι,
Παῦροι, κοὐκέθ' ὁμῶς αὐτὸς ἀνὴρ ἀγαθός.
Φείδεσθαι μὲν ἄμεινον, ἐπεὶ οὐδὲ θανόντ' ἀποκλαίει
Οὐδεὶς, ἢν μὴ ὁρᾷ χρήματα λειπόμενα.
Παύροις ἀνθρώποις ἀρετὴ καὶ κάλλος ὀπηδεῖ·
Ὄλβιος, ὃς τούτων ἀμφοτέρων ἔλαχε.
Πάντες μὲν τιμῶσιν, ὁμῶς ἴσοι, οἵ τε κατ' αὐτὸν
Εἴκουσιν χώρης, οἵ τε παλαιότεροι.
Οὔ μοι φωνῇ λιγύ' ἀείδειν, ὥσπερ ἀηδών·
Καὶ γὰρ τὴν προτέρην νύκτ' ἐπὶ κῶμον ἔβην.
Οὐδὲ τὸν αὐλητὴν προφασίζομαι· ἀλλά μ' ἑταῖρος
Ἐκλείπει σοφίης οὐκ ἐπιδευόμενος.
Ἐγγὺς δ' αὐλητῆρος ἀείσομαι, ὧδε καταστὰς
Δεξιὸς, ἀθανάτοις θεοῖσιν ἐπευχόμενος.
Εἶμι παρὰ στάθμην ὀρθὴν ὁδὸν, οὐδετέρωσε
Κλινόμενος· χρὴ γάρ μ' ἄρτια πάντα νοεῖν.
Πατρίδα κοσμήσω λιπαρὴν πόλιν, οὔτ' ἐπὶ δήμῳ
Τρέψας, οὔτ' ἀδίκοις ἀνδράσι πειθόμενος.
Νεβρὸν ὑπ' ἐξ ἐλάφοιο λέων ὣς, ἀλκὶ πεποιθὼς,
Ποσσὶ καταμάρψας, αἵματος οὐκ ἔπιον·
Τειχέων δ' ὑψηλῶν ἐπιβὰς πόλιν οὐκ ἀλάπαξα,

Ex plataneto frigidam aquam inducens.
Ex quo bibens quidem, graues diſſipabis curas;
Potus verò, eris multo alacrior.
Pax & diuitiæ habeant ciuitatem, vt cum aliis
Comiſſer. malum enim non amo bellum.
Neque nimis præconi aurem præbe longè lateq; vociferanti:
Non enim paterna pro terra pugnamus.
Sed turpe eſt præſentem & velocibus inſidentem
Equis, non bellum lacrymoſum intueri.
Heu mihi ob ignauiam; Cerinthus enim periit,
Lelantique bonum tondetur vinetum:
Boni exſulant, ciuitatem verò mali adminiſtrant.
Vt Cypſelidarum Iupiter perdat genus.
Conſilio verò nil melius vir habet in ſeipſo;
Neque inconſiderantia Cyrne quidquam peius.
Cyrne ne viris per omnia mortalibus ſuccenſe,
Expendens quod mentem, qualem quiſque, habet
Ipſe in pectoribus, & facta: & iuſto
Et iniuſto magnum damnum mortalibus ineſt
Eſt aliud quidem peius, aliud verò melius factum cuiuſque:
Nullus verò hominum ipſe per *omnia ſapiens.*
Quiſquis impenſam ſeruat, pecunias captans,
Clariſſimam virtutem apud intelligentes habet.
Si enim perſpicere vitæ finẽ liceret, quanto tempore *quis*
Emenſo in domum *Plutonis tranſiturus eſſet,*
Par eſſet cum *qui quidem plus temporis fatum expectaret,*
Parcere magis huic quàm habere vitæ.
Iam verò non licet: quod ſane & mihi magnum luctum ex-
Et mordeor mentem, & dupliciter animum habeo. (citat:
In triuio conſiſto: duæ ſunt ante viæ mihi:
Conſidero, harum vtram ingrediar priorem.
Aut nihil expendens, teram vitam in miſeriis
Aut viuam iucundè, opera faciens pauca.
Vidi enim ego qui parceret, & nunquam ventri
Cibum liberaliorem, diues exſiſtens, daret:
Verùm prius quàm perfeciſſet, deſcendit domum Plutonis
Opes verò is hominum, qui in eas incidit, accepit:
Adeò vt intẽpeſtiue laboraret, & non daret vt vellet quis:
Noui verò alium, qui erat ventri indulgens: (oblectans,
Facultates quidem dilapidauit: dicebat enim: Vino mentem
Mendicat verò apud amicos omnes, vbi aliquẽ viderit.
Sic ô Democles, pro facultatibus optimum omnium
Sit ſumptum facere, & curam habere.
Neque enim cum prælaboraueris, alii laborem tuum *im-*
pertieris:
Neque mendicans, ſeruitutem finieris:
Neque ſi ſenectus venerit, opes omnes effluxerint:
Nam in iſto genere opes optimum eſt *habere:*
Si enim diues es, multi ſunt tibi *amici: ſi verò pauper ſis,*
Pauci, nec iam ſimiliter ipſe vir bonus eſt.
Parcere quidem melius eſt: quoniam nec mortuum luget
Quiſquam, ſi non videt opes relictas.
Paucis hominum virtus & pulchritudo obuenit:
Beatus eſt *qui hæc ambo ſortitus eſt.*
Omnes quidem eum *colunt ſimul æquales; quique pares ei*
ſunt,
Cedunt loco, quique ſeniores ſunt.
Non poſſum voce ſuaui canere, velut luſcinia:
Etenim ſuperiori nocte ad comiſſationem iui.
Neque tibicinem cauſor: ſed me ſodalis
Deſerit, ſapientiæ non indigens.
Prope tibicinem canam, ſic conſtitutus
Dexter, immortales deos precans.
Eo ad amuſſim rectam viam, neutram in partem
Inclinans: oportet enim me recta omnia cogitare.
Patriam ornabo opimam ciuitatem, neque ad populum
Verſus, neque iniquis viris obediens.
Hinnulum ex ceruo leo vt viribus confidens,
Pedibus comprehendens, ſanguinem non bibi.
Muróſque altos conſcendens ciuitatem non diripui.

Iungénſque equos currum non inſcendi:
Agens verò non egi, & non finiui finiens.
Faciénſque non feci, perfecíque non perficiens.
Ignauis verò benefacienti duo ſunt mala: nam ſe ſuis
Priuabit multis & gratia nulla habebitur.
Si quo affectus à me beneficio magno, non gratiam habes,
Egens noſtras iterum adeas domos.
Donec quidem ipſe bibi ex fonte profundo,
Suauis mihi videbatur & pulchra eſſe aqua:
Modò verò iam turbatus eſt, aqua verò commiſcetur limo.
Alio fonte bibam, aut fluuio.
Ne vnquam laudes prius quàm noueris virum clare,
[illegible] *Ingenium, & modum, & mores qualis ſit.*
Multi ſanè fucatos fallaces mores habentes,
Occultant, induentes animum diurnum,
Horum verò indicat omnium tempus mores cuiuſque.
Etenim ego mentem longe iam extra perrexi,
Preuení, laudans, priuſquam tuos per omnia didiciſſem
Mores: nunc autem iam, nauis velut, longè diſcedo.
Que verò virtus eſt bibentem, vini premium reportare?
Sæpe ſane vincit & malus virum bonum.
Nullus hominum, quem poſtquam tandem terra texerit,
Inque erebrum deſcenderit domúmque Proſerpinæ,
Oblectatur, neque lyram neque tibiam audiens,
Neque Bacchi dona tollens:
[illegible] *Hæc intuens, corde voluptatem percipiam, donec leuia*
Genua, & caput intremulus proferam.
Ne mihi vir ſit lingua amicus, ſed magis re ipſa:
Utrumque, & manibus properet, & opibus:
Neque inter pocula verbis meam mentem oblectet:
Sed faciens appareat, ſi quid poſſit, bonum.
Nos verò in conuiuiis carum deponamus animum,
Ut inſuper oblectationis opera amabilia ferat.
Statim enim, tanquam cogitatio, præterit ſplēdida pubertas:
Neque equarum impetus eſt velocior,
Que quidem virum ferunt haſtiuibrum in laborem virorum
Præcipites, farrifero oblectatæ campo.
Bibe, cùm bibunt alij: cùm quidem animo mæſtus fueris,
Nemo hominum norit te grauatum.
Interdum quidem patiens mœrebis, interdúmque faciens
Gaudere potes, aliúſque alius vir.
Si inſtitueris ô Academe amabilem hymnum canere,
Premium autem in medio puer pulchrum florem habēs,
Tibíque ſit & mihi de ſapientia certantibus;
Cognoueris quanto aſinis praſtantiores ſint muli.
Cum verò ſol quidem in æthere ſolidungulos equos
Iam admonuerit, medium diem habens,
A cœna ceſſemus & eamus quò quem animus iubet,
Variis bonis ventri ſatisfacientes:
Gutturniúmque ſtatim foras ferat, coronas verò intro
Formoſa agilibus manibus Lacæna puella.
Virtus verò præmium inter homines optimum,
Pulcherrimúmque reportatu eſt viro ſapienti.
Commune verò bonum hoc ciuitatíque omníque populo,
Quiſquis vir paſſis pedibus inter propugnatores ſtat.
Communiter item hominibus præcepta dabo, vt quis puber-
Nitidum florem habens, & mentibus bona cogitet: (tatis
De ſuis poſſeſſionibus bene ſibi facere oportet: non enim re-
pubeſcere
Bis datur à diis, neque fuga mortis
Mortalibus hominibus: grauis autem ſenectus coarguit
Pernicioſa, capítque apprehendit ſummum.
Quàm beatus fortunatúſque & felix eſt, quiſquis expers
Laborum, in Plutonis domum nigram deſcendit:
Priuſquam inimicos conſternare & ſuperare vi licuerit,
Examinaréque amicos, quamnam habeant mentem.
Statim mihi per quidem corpus fluit immenſus ſudor;
Conſternor verò intuens florem iuuentutis,
Iucundum ſimul & pulchrum: quia diutius debebat eſſe.
Verum breuis eſt, velut ſomnium,

Ζευξάμενος δ' ἵπποις ἅρματος οὐκ ἐπέβην.
Πρήξας δ' οὐκ ἔπρηξα, καὶ οὐκ ἐτέλεσσα τελέσσας·
Δρήσας δ' οὐκ ἔδρησα, ἀνύσσας δ' οὐκ ἀνύσας.
Δειλοὺς δ' εὖ ἔρδοντι δύω κακά· τῶν τε γὰρ αὐτοῦ
Χηρώσει πολλῶν, καὶ χάρις οὐδεμία.
Εἴ τι παθὼν ἀπ' ἐμεῦ ἀγαθὸν μέγα, μὴ χάριν οἶδας,
Χρήζων ἡμετέρους αὖτις ἵκοιο δόμους.
Ἔστε μὲν αὐτὸς ἔπινον ἀπὸ κρήνης μελανύδρου,
Ἡδύ τί μοι ἐδόκει καὶ καλὸν εἶναι ὕδωρ·
Νῦν δ' ἤδη τεθόλωται, ὕδωρ δ' ἀναμίσγεται ὕδει·
Ἄλλης δὴ κρήνης πίομαι, ἢ ποταμοῦ.
Μήποτ' ἐπαινήσῃς πρὶν ἂν εἰδῇς ἄνδρα σαφηνῶς,
Ὀργὴν καὶ *ῥυθμὸν, καὶ τρόπον ὅστις ἂν ᾖ.
Πολλοί τοι κίβδηλον ἐπίκλοπον ἦθος ἔχοντες,
Κρύπτουσ' ἐνθέμενοι θυμὸν ἐφημέριον.
Τούτων δ' ἐκφαίνει πάντων χρόνος ἦθος ἑκάστου·
Καὶ γὰρ ἐγὼ γνώμης πολλὸν ἄρ' ἐκτὸς ἔβην·
Ἔφθην αἰνήσας, πρὶν σοῦ κατὰ πάντα δαῆναι
Ἤθεα· νῦν δ' ἤδη ναῦς ἅτ' ἄπωθεν ἔχω.
Τίς δ' ἀρετὴ πίνοντ' ἐπιοίνιον ἆθλον ἑλέσθαι;
Πολλάκι τοι νικᾷ καὶ κακὸς ἄνδρ' ἀγαθόν.
Οὐδεὶς ἀνθρώπων, ὃν ἐπεὶ πρῶτα γαῖα καλύψῃ,
Εἴς τ' ἔρεβος καταβῇ δώματα Περσεφόνης,
Τέρπεται οὔτε λύρης οὔτ' αὐλητῆρος ἀκούων,
Οὔτε Διωνύσου δῶρ' ἐπαειράμενος.
Ταῦτ' ἐσορῶν, *κραδίην εὖ πείσομαι, ὄφρα τ' ἐλαφρὰ
Γούνατα καὶ κεφαλὴν ἀτρέμα προφέρω.
Μή μοι ἀνὴρ εἴη γλώσσῃ φίλος, ἀλλὰ καὶ ἔργῳ·
Χερσί τε σπεύδοι χρήμασί τ' ἀμφότερα.
Μηδὲ παρὰ κρητῆρι λόγοισιν ἐμὴν φρένα τέρποι,
Ἀλλ' ἔρδων φαίνοιτ' εἴ τι δύναιτ' ἀγαθόν.
Ἡμεῖς δ' ἐν θαλίῃσι φίλον καταθώμεθα θυμὸν,
Ὄφρ' ἔτι τερπωλῆς ἔργ' ἐρατεινὰ φέρῃ.
Αἶψα γὰρ, ὥστε νόημα, παρέρχεται ἀγλαὸς ἥβη·
Οὐδ' ἵππων ὁρμὴ γίγνεται ὠκυτέρη,
Αἵτε ἄνακτα φέρουσι δορυσσόον ἐς πόνον ἀνδρῶν
Λάβρως, πυροφόρῳ τερπόμεναι πεδίῳ.
Πῖν', ὁπόταν πίνωσιν· ὅταν δέ τι θυμὸν ἀσηθῇς,
Μηδεὶς ἀνθρώπων γνῷ σε βαρυνόμενον.
Ἄλλοτε τοι πάσχων ἀνιήσεαι, ἄλλοτε δ' ἔρδων
Χαιρήσεις δύνασαι, ἄλλοτέ τ' ἄλλος ἀνήρ.
Εἴθ' εἴης, ὦ Ἀκάδημε, ἐφίμερον ὕμνον ἀείδειν,
Ἆθλον δ' ἐν μέσσῳ παῖς καλὸν ἄνθος ἔχων
Σοί τ' εἴη καὶ ἐμοὶ σοφίης πέρι δηρισάντοιν·
Γνοίης χ' ὅσσον ὄνων κρέσσονες ἡμίονοι.
Ἦμος δ' ἠέλιος μὲν ἐν αἰθέρι μώνυχας ἵππους
Ἄρτι παραγγέλλοι, μέσσατον ἦμαρ ἔχων,
Δείπνου δὴ λήγοιμεν, ὅπου τινὰ θυμὸς ἀνώγει,
Παντοίων ἀγαθῶν γαστρὶ χαριζόμενοι.
Χέρνιβα δ' αἶψα θύραζε φέροι, στεφανώματα δ' εἴσω
Εὐειδὴς ῥαδιναῖς χερσὶ Λάκαινα κόρη.
Ἡ δ' ἀρετὴ τόδ' ἄεθλον ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστον
Κάλλιστόν τε φέρειν γίγνεται ἀνδρὶ σοφῷ.
Ξυνὸν δ' ἐσθλὸν τοῦτο πόληΐ τε παντί τε δήμῳ,
Ὅστις ἀνὴρ διαβὰς ἐν προμάχοισι μένοι.
Ξυνὸν δ' ἀνθρώποις ὑποθήσομαι, ὄφρα τις ἥβης
Ἀγλαὸν ἄνθος ἔχων, καὶ φρεσὶν ἐσθλὰ νοῇ,
Τῶν αὐτοῦ κτεάνων εὖ πασχέμεν· οὐ γὰρ ἀνηβᾶν
Δὶς πέλεται πρὸς θεῶν, οὐδὲ λύσις θανάτου
Θνητοῖς ἀνθρώποισι· κακὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἐλέγχει
Οὐλόμενον, κεφαλῆς δ' ἅπτεται ἀκροτάτης.
Ὦ μάκαρ, εὐδαίμων τε καὶ ὄλβιος, ὅστις ἄπειρος
Ἄθλων εἰς Ἀΐδου δῶμα μέλαν κατέβη,
Πρίν τ' ἐχθροὺς πτῆξαι καὶ ὑπερβῆναί περ ἀνάγκῃ,
Ἐξετάσαι τε φίλους ὅντιν' ἔχουσι νόον.
Αὐτίκα μοι κατὰ μὲν χροιὴν ῥέει ἄσπετος ἱδρὼς,
Πτοιῶμαι δ' ἐσορῶν ἄνθος ὁμηλικίης,
Τερπνὸν ὁμῶς καὶ καλόν· ἐπεὶ πλέον ὤφελεν εἶναι,
Ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον γίγνεται ὥσπερ ὄναρ,

Ἥβη τιμήεσσα· τὸ δ' οὐλόμενον καὶ ἄμορφον
  Αὐτίχ' ὑπὲρ κεφαλῆς γῆρας ὑπερκρέμαται.
Οὔποτε τοῖς ἐχθροῖσιν ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα θήσω
  Δύσλοφον, οὐδ' εἴ μοι Τμῶλος ἔπεστι κάρη.
Δειλοῖς τοι κακότητι ματαιότεροι νόοι εἰσί,
  Τῶν δ' ἀγαθῶν αἰεὶ πρήξιες ἰθύτεραι.
Ῥηϊδίη τοι πρῆξις ἐν ἀνθρώποις κακότητος,
  Τοῦ δ' ἀγαθοῦ χαλεπὴ Κύρνε πέλει παλάμη.
Τόλμα θυμὲ κακοῖσιν ὅμως ἄτλητα πεπονθώς·
  Δειλῶν τοι κραδίη γίγνεται ὀξυτέρη.
Μηδὲ σύ γ' ἀπρήκτοισιν ἐπ' ἔργμασιν ἄλγος ἀέξων
  Ἔχθει, μηδ' ἄχθου· μηδὲ φίλους ἀνία,
Μηδ' ἐχθροὺς εὔφραινε. θεῶν δ' εἱμαρμένα δῶρα
  Οὐκ ἂν ῥηϊδίως θνητὸς ἀνὴρ προφύγοι,
Οὔτ' ἂν πορφυρέης* καταδὺς ἐς πυθμένα λίμνης,
  Οὔθ' ὅταν αὐτὸν ἔχῃ Τάρταρος ἠερόεις.
Ἄνδρα τοι ἔστ' ἀγαθὸν χαλεπώτατον ἐξαπατῆσαι,
  Ὡς ἐν ἐμοὶ γνώμῃ Κύρνε πάλαι κέκριται.
Ἡδέα μὲν καὶ πρόσθεν, ἀτὰρ πολὺ λώϊον ἤδη·
  Οὕνεκα τοῖς δειλοῖς οὐδεμί' ἐστὶ χάρις.
Ἄφρονες ἄνθρωποι καὶ νήπιοι οἵτινες οἶνον
  Μὴ πίνουσ' ἄστρου καὶ κυνὸς ἀρχομένου.
Ἀλλ' ἄγε σὺν αὐλητῆρι παρὰ κλαίοντι γελῶντες
  Πίνωμεν, κείνου κήδεσι τερπόμενοι.
Εὕδωμεν· φυλακὴ δὲ πόλεως φυλάκεσσι μελήσει,
  Ἀστυφέλου ἐρατῆς πατρίδος ἡμετέρης.
Ναὶ μὰ Δί' εἴ τις τῶνδε καὶ ἐγκεκαλυμμένος εὕδει,
  Ἡμέτερον* κῶμον δέξεται ἀσπαλέως.
Νῦν μὲν πίνοντες τερπώμεθα, καλὰ λέγοντες·
  Ἅσσα δ' ἔπειτ' ἔσται, ταῦτα θεοῖσι μέλει.
Σοὶ δ' αὖ ἐγὼ οἷά τε παιδὶ φίλῳ ὑποθήσομαι αὐτὸς
  Ἐσθλά· σὺ δ' ἐν θυμῷ καὶ φρεσὶ ταῦτα βάλε.
Μήποτ' ἐπειγόμενος πρήξῃς κακόν, ἀλλὰ βαθείῃ
  Σῇ φρενὶ βούλευσαι, σῷ ἀγαθῷ τε νόῳ.
Τῶν γὰρ μαινομένων πέτεται θυμός τε νόος τε·
  Βουλὴ δ' εἰς ἀγαθὸν καὶ νόον ἐσθλὸν ἄγει.
Ἀλλὰ λόγον μὲν τοῦτον ἐάσομεν· αὐτὰρ ἐμοὶ σὺ
  Αὔλει, καὶ Μουσῶν μνησόμεθ' ἀμφότεροι.
Αὗται γὰρ τάδ' ἔδωκαν ἔχειν κεχαρισμένα δῶρα
  Σοὶ καὶ ἐμοί, καὶ μὴν ἀμφιπερικτίοσι.
Τιμαγόρη, πολλῶν ὀργὴν ἀπάτερθεν ὁρῶντι
  Γιγνώσκειν χαλεπόν, καίπερ ἐόντι σοφῷ.
Οἱ μὲν γὰρ κακότητα κατακρύψαντες ἔχουσι
  Πλούτῳ, τοὶ δ' ἀρετὴν οὐλομένῃ πενίῃ.
Ἐν δ' ἥβῃ πάρα μὲν ξὺν ὁμήλικι πάννυχον εὕδειν,
  Ἱμερτῶν ἔργων* ἵμερον ἐξιέντα·
Ἔστι δὲ κωμάζοντα μετ' αὐλητῆρος ἀείδειν.
  Τούτων οὐδέν τοι ἄλλ' ἐπιτερπνότερον
Ἀνδράσιν οὐδὲ γυναιξί. τί μοι πλοῦτός τε καὶ αἰδώς;
  Τέρψις ἐνικᾷ πάντα σὺν εὐφροσύνῃ.
Ἄφρονες ἄνθρωποι καὶ νήπιοι, οἵτε θανόντας
  Κλαίουσ', οὐδ' ἥβης ἄνθος ἀπολλύμενον.
Τέρπεό μοι φίλε θυμέ· τάχ' αὖ τινες ἄλλοι ἔσονται
  Ἄνδρες, ἐγὼ δὲ θανὼν γαῖα μέλαιν' ἔσομαι.
Κύρνε φίλους πρὸς πάντας ἐπίστρεφε ποικίλον ἦθος,
  Συμμίσγων ὀργὴν οἷος ἕκαστος ἔφυ.
Νῦν μὲν τῷδ' ἐφέπου, ποτὲ δ' ἀλλοῖος πέλευ ὀργήν.
  Κρεῖσσόν τοι σοφίη καὶ μεγάλης ἀρετῆς.
Πρήγματος ἀπρήκτου χαλεπώτατόν ἐστι τελευτὴν
  Γνῶναι, ὅπως μέλλει τοῦτο θεὸς τελέσαι·
Ὄρφνη γὰρ τέταται· πρὸ δὲ τοῦ μέλλοντος ἔσεσθαι
  Οὐ συνετὰ θνητοῖς πείρατ' ἀμηχανίης.
Οὐδένα τῶν ἐχθρῶν μωμήσομαι ἐσθλὸν ἐόντα,
  Οὐδὲ μὲν αἰνήσω δειλὸν ἐόντα φίλον.
Οὕτω χρὴ τόν γ' ἐσθλὸν ἐπιστρέψαντα νόημα
  Ἔμπεδον αἰὲν ἔχειν ἐς τέλος ἀνδρὶ φίλῳ.
Δήμῳ δ' ἄξια πολλὰ φέρειν βαρύ· οὐ γὰρ ἐθίσθης
  Τοῦθ' ἔρδειν ὅ,τι σοι μὴ κατὰ θυμὸν ἔῃ.
Κάστορ καὶ Πολύδευκες, οἳ ἐν Λακεδαίμονι δίῃ

Adoleſcentia pretioſa: ſed pernicioſa & deformis
  Confeſtim ſuper caput ſenectus pendet.
Nunquam inimicis ſub iugum ceruicem ponam
  Graue, neque ſi mihi Tmolus inſtet capiti.
Ignauis ſane in malis vaniores luctus ſunt:
  Proborum verò ſemper actiones rectiores.
Facilisq; actio inter homines, maliciæ:
  Boni autem difficilis, Cyrne, eſt conatus.
Confide anime malis pariter intoleranda paſſus:
  Improborum ſanè cor eſt citatius.
Neque tu infectas ob res dolorem augens
  Oderis, neque ægre feras: neque amicos moleſtia affice.
Neque inimicos exhilara. Deorum enim fatata dona
  Non facile mortalis vir effugerit:
Neque nigra deſcendens in fundum paludis,
  Neque cùm ipſum habuerit tartarus tenebroſus.
Virum ſane eſt bonum difficillimum fallere,
  Vt in mea mente Cyrne olim iudicatum eſt.
Iucunda quidem & prius, verùm multo melius nunc:
  Quoniam ignauis nulla eſt gratia.
Amentes homines & ſtulti, qui quidem vinum
  Non bibunt aſtro & cane incipiente.
Age, cum tibicine iuxta flente ridentes
  Bibamus, illius luctibus oblectantes nos.
Dormiamus: cuſtodia verò vrbis, cuſtodibus curæ erit.
  Heu aſperam amabilem patriam noſtram.
Per Iouem ſi quis illorum & occultus dormit,
  Noſtram reprehenſionem accipiet moleſte.
Nunc ſanè bibentes oblectemur, pulchra dicentes:
  Quæ verò poſt erunt, hæc dijs curæ ſunt.
Tibi verò ego, vt puero charo, præcepta dabo ipſe
  Bona: tu vero animo & mentibus hæc immitte.
Nunquam feſtinans facias malum, ſed profunda
  Tua mente conſulta, tuo bonoque animo.
Eorum enim qui pugnant, pugnat animusque mensq;:
  Conſilium verò in bonum & mentem probam ducit:
Sed ſermonem quidem hunc committemus. Cæterum mihi tu
  Tibia cane, & Muſarum recordabimur ambo.
Ipſæ námque hæc dederunt habere grata dona
  Tibi & mihi, atque adeò & vicinis.
Timagora, multorum ingenium à longe inſpicientis
  Cognoſcere difficile, etiam ſi ſit ſapiens.
Alij quidem enim vitium tectum habent
  Opibus: alij verò virtutem pernicioſa paupertate.
In adoleſcentia verò iuxta æqualem melius eſt dormire.
  Deſiderabilium operum amorem explentem:
Eſtque comiſſantem cum tibicine canere:
  His nihil ſane aliud adeſt delectabilius
Viris & fœminis. quid mihi opes & pudor?
  Oblectatio vincit omnia cum lætitia.
Dementes homines & ſtulti ſunt, qui mortuos
  Lugent, non autem pubertatis florem pereuntem.
Oblectare mihi chare anime forſan mox aliqui alij erunt.
  Viri: ego verò mortuus terra nigra ero.
Cyrne, amicos ad omnes conuerte varios mores.
  Commiſcens ingenium, qualis quiſque natus eſt.
Nunc quidem hunc ſequere, aliàs verò alius ſis ingenio:
  Melior res ſane ſapientia eſt vel magnâ virtute.
Rei infectæ difficillimum eſt finem
  Cognoſcere, quomodo ſit eam Deus perfecturus.
Caligo enim extenſa eſt & ante id quod futurum eſt,
  Non intelligibiles ſunt humanæ fines inualiditatis.
Neminem inimicorum vituperabo, bonum exſiſtentem:
  Neque item laudabo, ſi malus ſit, amicum.
Sic oportet bonum quidem certè, aduertentem mentem
  Firmam ſemper habere in finem viro amico.
Populum verò rogas multa ferre grauis: non enim
  noui
  Hoc facere quod tibi non gratum ſit.
Caſtor & Pollux, qui in Lacedæmone diuina

γρ. καὶ δὴ

γρ. μᾶλλον δέξεται ἀσπασίως.

γρ. ἔστι δὲ

ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΡΕΩΣ ΓΝΩΜΑΙ.

THEOGNIDIS MEGARENSIS SENTENTIÆ.

Ω ΑΝΑ, Λητοῦς υἱὲ, Διὸς τέκος, οὔποτε σεῖο
Λήσομαι ἀρχόμενος, οὐδ' * ἀποπαυόμενος·
Ἀλλ' αἰεὶ πρῶτόν τε καὶ ὕστατον, ἔν τε μέσοισιν
Ἀείσω· σὺ δέ μευ κλῦθι, καὶ ἐσθλὰ δίδου.
Φοῖβε ἄναξ, ὅτε μέν σε θεὰ τέκε πότνια Λητὼ
Φοίνικος * ῥαδινῆς χερσὶν ἐφαψαμένη,
Ἀθανάτων κάλλιστον ἐπὶ τροχοειδέϊ λίμνῃ,
Πᾶσα μὲν ἐπλήσθη Δῆλος ἀπειρεσίη
Ὀδμῆς ἀμβροσίης· ἐγέλασσε δὲ γαῖα πελώρη,
Γήθησεν δὲ βαθὺς πόντος ἁλὸς πολιῆς.
Ἄρτεμι θηροφόνη, θύγατερ Διὸς, ἣν Ἀγαμέμνων
Εἵσαθ' ὅτ' ἐς Τροίην ἔπλεε νηυσὶ θοαῖς,
Εὐχομένῳ μοι κλῦθι, κακὰς δ' ἀπὸ κῆρας ἄλαλκε.
Σοὶ μὲν τοῦτο θεὰ σμικρὸν, ἐμοὶ δὲ μέγα.
Μοῦσαι καὶ Χάριτες, κοῦραι Διὸς, αἵ ποτε Κάδμου
Ἐς γάμον ἐλθοῦσαι καλὸν ἀείσατ' ἔπος·
Ὅ, τι καλὸν, φίλον ἐστὶ, τὸ δ' οὐ καλὸν, οὐ φίλον ἐστί·
Τοῦτ' ἔπος ἀθανάτων ἦλθε διὰ στομάτων.
Κύρνε, σοφιζομένῳ μὲν ἐμοὶ σφρηγὶς ἐπικείσθω
Τοῖσδ' ἔπεσιν· λήσει δ' οὔποτε κλεπτόμενα·
Οὐδέ τις ἀλλάξει κάκιον τοὐσθλοῦ παρεόντος.
Ὧδε δὲ πᾶς τις ἐρεῖ, * Θεόγνιδός ἐστιν ἔπη
Τοῦ Μεγαρέως, πάντας δὲ κατ' ἀνθρώπους ὀνομαστοῦ·
Ἀστοῖσιν δ' οὔπω πᾶσιν ἁδεῖν δύναμαι.
Οὐδὲν θαυμαστὸν Πολυπαΐδη· οὐδὲ γὰρ ὁ Ζεὺς
Οὔθ' ὕων πάντας ἁνδάνει, οὔτ' ἀνέχων·
Σοὶ δ' ἐγὼ εὖ φρονέων ὑποθήσομαι, οἷά περ αὐτὸς,
Κύρν', ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν, παῖς ἔτ' ἐὼν, ἔμαθον.
Πέπνυσο, μηδ' αἰσχροῖσιν ἐπ' ἔργμασι μηδ' ἀδίκοισι
Τιμὰς μηδ' ἀρετὰς ἕλκεο, μηδ' ἄφενος.
Ταῦτα μὲν οὕτως ἴσθι· κακοῖσι δὲ μὴ προσομίλει
Ἀνδράσιν, ἀλλ' αἰεὶ τῶν ἀγαθῶν ἔχεο.
Καὶ μετὰ τοῖσιν πῖνε καὶ ἔσθιε, καὶ μετὰ τοῖσιν
Ἷζε, καὶ ἅνδανε τοῖς, ὧν μεγάλη δύναμις.
Ἐσθλῶν μὲν γὰρ ἄπ' ἐσθλὰ * μαθήσεαι· ἢν δὲ κακοῖσι
Συμμιχθῇς, ἀπολεῖς καὶ τὸν ἐόντα νόον.
Ταῦτα μαθὼν ἀγαθοῖσιν ὁμίλει· καί ποτε φήσεις
Εὖ συμβουλεύειν τοῖσι φίλοισιν ἐμέ.
Κύρνε, κύει πόλις ἥδε, δέδοικα δὲ μὴ τέκῃ ἄνδρα
Εὐθυντῆρα κακῆς ὕβριος ἡμετέρης.
Ἀστοὶ μὲν γὰρ ἔθ' οἵδε σαόφρονες, ἡγεμόνες δὲ
Τετράφαται πολλὴν εἰς κακότητα πεσεῖν.
Οὐδεμίαν πω Κύρν' ἀγαθοὶ πόλιν ὤλεσαν ἄνδρες·
Ἀλλ' ὅταν ὑβρίζειν τοῖσι * κακοῖσιν ἅδῃ,
Δῆμόν τε φθείρωσι, δίκας τ' ἀδίκοισι διδῶσιν,
Οἰκείων κερδέων εἵνεκα καὶ κράτεος,
Ἔλπεο μὴ δηρὸν κείνην πόλιν ἀτρεμέεσθαι,
Μηδ' εἰ νῦν κεῖται πολλῇ ἐν ἡσυχίῃ.
Εὖτ' ἂν τοῖσι κακοῖσι φίλ' ἀνδράσι ταῦτα γένηται

O REX Latonæ fili, Iouis proles, nunquam tui
Obliuiſcar exordiens, neque finiens: — γρ. ἀλυπανόμενος.
Sed ſemper primúmque, & vltimum, inque medijs
Canam: tu autem me audi, & bona da.
Phœbe rex, quando equidem te dea peperit veneranda Latona,
Palmam agilibus manibus amplexata, — ῥαδινῆς.
Immortalium pulcherrimum in rotunda palude,
Tota quidem impleta eſt Delus ingens
Odore diuino: riſit verò terra prodigioſa:
Gauiſúſque eſt profundus pontus maris albicantis.
Diana fericida, filia Iouis: quam Agamemnon
Statua honorauit, cum in Troiam nauigaret nauibus velocibus;
Precantem me audi, mala autem fata expelle:
Tibi quidem hoc, dea, paruum; mihi verò magnum eſt.
Muſæ & Gratiæ, filiæ Iouis, quondam Cadmi
Ad nuptias profectæ, pulchrum cecinistis carmen:
Nam quod pulchrum, amicum eſt, quod non pulchrum, non amicum eſt.
Hoc carmen immortalia venit per ora.
Cyrne, docenti quidem mihi ſigillum imponatur
His carminibus. latebit enim nunquam ſi ſurripiatur.
Neque quiſquam mutabit peius, bono præſente.
Sic verò quiſque dicet: Theognidis ſunt carmina — γρ. Θεόγνιδός.
Megarenſis, omnes quidem inter homines celebris:
Ciuibus verò nondum omnibus placere poſſum.
Nihil mirum, ô Polypæda: nec enim Iupiter
Neque pluens omnibus placet, neque ſuſtinens.
Tibi verò ego beneuolus præcepta dabo, qualia ipſe,
Cyrne, à bonis viris puer adhuc exſiſtens, didici.
Sapito: neque turpibus ex factis, neque iniuſtis,
Honores, neque potentiam trahe, neque diuitias.
Hæc quidem ſic ſcito. cum malis verò ne verſare
Viris, ſed ſemper cum bonis conuerſare:
Et cum eis bibe & comede, & cum eis
Sede: & place illis, quorum magna poteſtas eſt.
A bonis enim viris bona diſces: ſi verò malis
Commiſcearis, perdes & quam habebas mentem. — γρ. ἀπολεῖς.
Hæc cum didiceris, cum bonis conuerſare: & aliquando dices
Bene conſulere amicis me.
Cyrne, vterum fert ciuitas hæc: timeo autem ne pariat virũ
Correctorem malæ inſolentiæ veſtræ.
Ciues enim adhuc illi ſunt modeſti. præfecti verò
Verſi ſunt multam in nequitiam cadere.
Nullam vnquam, Cyrne, boni ciuitatem perdiderunt viri:
Sed quando contumelioſis eſſe malis placuerit, — γρ. κακοῖσιν ἁδῃ.
Populumq́; corruperint, iudiciaq́; iniuſtis dederint,
Propriorum lucrorum cauſa, & potentiæ:
Spera non diu illam ciuitatem quietam fore,
Etſi nunc manet multa in quiete:
Cum malis amica viris hæc fuerint,

Κέρδεα

Κέρδεα δημοσίῳ σὺν κακῷ ἐρχόμενα.
Ἐκ τῶν γὰρ στάσιές τε, καὶ ἔμφυλοι φόνοι ἀνδρῶν,
Μούναρχος δὲ πόλει μήποτε τῇδε ἅδοι.
Κύρνε πόλις μὲν ἔθ' ἥδε πόλις, λαοὶ δὲ δὴ ἄλλοι,
Οἳ πρόσθ' οὔτε δίκας ᾔδεσαν οὔτε νόμους·
Ἀλλ' ἀμφὶ πλευρῇσι δορὰς αἰγῶν κατέτριβον,
Ἔξω δ', ὥστ' ἔλαφοι, τήνδ' ἐνέμοντο πόλιν·
Καὶ νῦν εἰσ' ἀγαθοὶ Πολυπαΐδη· οἱ δὲ πρὶν ἐσθλοί,
Νῦν δειλοί. τίς κεν ταῦτ' ἀνέχοιτ' ἐσορῶν;
Ἀλλήλους δ' ἀπατῶσιν, ἐπ' ἀλλήλοισι γελῶντες,
Οὔτε κακῶν γνώμας εἰδότες οὔτ' ἀγαθῶν.
Μηδένα τῶνδε φίλον ποιεῦ Πολυπαΐδη ἀστῶν
Ἐκ θυμοῦ, χρείης εἵνεκα μηδεμιῆς·
Ἀλλὰ δόκει μὲν πᾶσιν ἀπὸ γλώσσης φίλος εἶναι,
Χρῆμα δὲ συμμίξῃς μηδενὶ μηδ' ὁτιοῦν
Σπουδαῖον. γνώσῃ γὰρ ὀϊζυρῶν φρένας ἀνδρῶν,
Ὥς σφιν ἐπ' ἔργοισιν πίστις ἔπ' οὐδεμία·
Ἀλλὰ δόλους ἀπάτας τε πολυπλοκίας τ' ἐφίλησαν
Οὕτως ὡς ἄνδρες μηκέτι σωζόμενοι.
Μήποτε Κύρνε κακῷ πίσυνος βούλευε σὺν ἀνδρί,
Εὖτ' ἂν σπουδαῖον πρῆγμ' ἐθέλῃς τελέσαι·
Ἀλλὰ μετ' ἐσθλὸν ἰὼν βουλεύεο πολλὰ μογήσας,
Καὶ μακρὴν ποσσὶν Κύρν' ὁδὸν ἐκτελέσας.
Πρῆξιν μηδὲ φίλοισιν ὅλως ἀνακοινέο πᾶσι·
Παῦροί τοι πολλῶν πιστὸν ἔχουσι νόον.
Παύροισιν πίσυνος μεγάλ' ἀνδράσιν ἔργ' ἐπιχείρει,
Μήποτ' ἀνήκεστον Κύρνε λάβῃς ἀνίην.
Πιστὸς ἀνὴρ χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου ἀντερύσασθαι
Ἄξιος ἐν χαλεπῇ Κύρνε διχοστασίῃ.
Παύρους εὑρήσεις Πολυπαΐδη ἄνδρας ἑταίρους
Πιστοὺς ἐν χαλεποῖς πράγμασι γινομένους·
Οἵτινες ἂν τολμῷεν, ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντες,
Ἴσον τῶν ἀγαθῶν τῶν τε κακῶν μετέχειν.
Τοὺς δ' οὐκ εὑρήσεις διζήμενος οὐδ' ἐπὶ πάντας
Ἀνθρώπους, οὓς ναῦς μὴ μία πάντας ἄγοι·
Οἷσιν ἐπὶ γλώσσῃ τε καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἔπεστιν
Αἰδώς, οὐδ' αἰσχρὸν χρῆμ' ἐπὶ κέρδος ἄγει.
Μή μ' ἔπεσιν μὲν στέργε, νόον δ' ἔχε καὶ φρένας ἄλλας,
Εἴ με φιλεῖς, καί σοι πιστὸς ἔνεστι νόος.
Ἤ με φίλει καθαρὸν θέμενος νόον, ἤ μ' ἀποειπὼν
Ἔχθαιρ', ἀμφαδίην νεῖκος ἀειράμενος.
Ὃς δὲ μιῇ γλώσσῃ δίχ' ἔχει νόον, οὗτος ἑταῖρος
Δεινός, Κύρν', ἐχθρὸς βέλτερος ἢ φίλος ὤν.
Εἴ τις ἐπαινήσει σε τόσον χρόνον ὅσσον ὁρῴης,
Νοσφισθεὶς δ' ἄλλῃ γλῶσσαν ἱῇσι κακήν,
Τοιοῦτός τοι ἑταῖρος ἀνὴρ φίλος οὔ τι μάλ' ἐσθλός,
Ὅς κ' εἴπῃ γλώσσῃ λεῖα, φρονεῖ δ' ἕτερα·
Ἀλλ' εἴη τοιοῦτος ἐμοὶ φίλος, ὃς τὸν ἑταῖρον
Γιγνώσκων, ὀργὴν καὶ βαρὺν ὄντα φέρει
Ἀντὶ κασιγνήτου. σὺ δέ μοι φίλε ταῦτ' ἐνὶ θυμῷ
Φράζεο, καί ποτέ μου μνήσεαι ἐξοπίσω·
Μηδείς σ' ἀνθρώπων πείσῃ κακὸν ἄνδρα φιλῆσαι
Κύρνε. τί δ' ἔστ' ὄφελος δειλὸς ἀνὴρ φίλος ὤν;
Οὔτ' ἄν σ' ἐκ χαλεποῖο πόνου ῥύσαιτο καὶ ἄτης,
Οὔτε κεν ἐσθλὸν ἔχων, τοῦ μεταδοῦν ἐθέλοι.
Δειλοὺς δ' εὖ ἕρδοντι ματαιοτάτη χάρις ἐστίν·
Ἶσον καὶ σπείρειν πόντον ἁλὸς πολιῆς.
Οὔτε γὰρ ἂν πόντον σπείρων βαθὺ λήιον ἀμῷς,
Οὔτε κακοὺς εὖ δρῶν, εὖ πάλιν ἀντιλάβοις.
Ἄπληστον γὰρ ἔχουσι κακοὶ νόον· ἢν δ' ἓν ἁμάρτῃς,
Τῶν πρόσθεν πάντων ἐκκέχυται φιλότης.
Οἱ δ' ἀγαθοὶ τὸ μέγιστον ἐπαυρίσκουσι παθόντες,
Μνῆμα δ' ἔχουσ' ἀγαθῶν καὶ χάριν ἐξοπίσω.
Μήποτε τὸν κακὸν ἄνδρα φίλον ποιεῖσθαι ἑταῖρον,
Ἀλλ' αἰεὶ φεύγειν ὥστε κακὸν λιμένα.
Πολλοί τοι πόσιος καὶ βρώσιός εἰσιν ἑταῖροι,
Ἐν δὲ σπουδαίῳ πρήγματι παυρότεροι.
Κιβδήλου δ' ἀνδρὸς γνῶναι χαλεπώτερον οὐδέν,
Κύρν', οὐδ' εὐλαβίης ἐστὶ περὶ πλέονος.

Lucra publico cum malo venientia.
Ex his enim ſeditio eſt, & inteſtinæ cædes virorum,
Rex verò ciuitati nunquam illi placeat.
Cyrne ciuitas quidem adhuc hæc ciuitas eſt: populi autē alij
Qui prius fuêre, neque iura nouerant, neque leges:
Sed circum latera pelles caprarum atterebant:
Foris autem, tanquam cerui, hanc depaſcebantur ciuitatē.
Et nunc ſunt boni ô Polypada. at qui prius boni erant,
Nunc mali ſunt. quiſnam hæc ferret inſpiciens?
Se inuicem autem decipiunt, alij alios ridentes,
Neque malorum rationes cognoſcentes, neque bonorum.
Neminem horum amicum fac ô Polypada ciuium
Ex animo, vtilitatis cauſa alicuius:
Sed videaris quidem omnibus lingua amicus eſſe,
Rem verò communices nemini vllam
Seriam. cognoſces enim improborum mentes virorum,
Quod ipſis in factis fides eſt nulla:
Sed dolos, deceptionéſque verſutiáſque dilexerunt
Sic vt viri non amplius ſeruandi.
Nunquam Cyrne improbo fidens conſulta cum viro,
Quando ſeriam rem volueris facere.
Sed ad probum profectus, conſulta multum laborans,
Et longum pedibus Cyrne iter peragens.
Rem verò ne amicis omnino communica cum omnibus:
Pauci ſanè e multis fidelem habent mentem.
Paucis viris fidens magnas res aggredere:
Ne fortè inſanabilem Cyrne accipias dolorem.
Fidelis vir auróque & argento rependi
Dignus eſt in moleſta Cyrne ſeditione.
Paucos inuenies ô Polypada viros amicos
Fideles in difficilibus rebus perſiſtentes:
Qui auſint, concordem animum habentes,
Æque bonorum malorúmque participes eſſe.
Hos verò non inuenies quærens, neque inter omnes
Homines, quos nauis non vna omnes agat.
Quibus in lingua & oculis ineſt
Pudor: neque ad turpem rem quæſtus agit.
Ne me verbis quidem cole: mentem autem habe & præcordia alibi
Si me amas, & tibi fidelis ineſt mens.
Aut me ama, puram afferens mentem: aut me auerſatus
Odio proſequere, manifeſte contentionem ſuſcipiens,
Qui verò vna lingua dupliciter habet mentem, hic amicus
Grauis Cyrne, inimicus melior quam amicus exſiſtens.
Si quis laudabit te tanto tempore quanto viderit te,
Separatus verò à te alio linguam mittit malam:
Talis profectò ſodalis vir, amicus eſt non valde bonus,
Qui dixerit lingua optima, cogitat autem alia.
Sed ſit talis mihi amicus, qui ſodalem
Cognoſcens ingenium, etiam grauem exſiſtentem ferat
Pro fratre. Tu autem mihi amice hæc in animo
Conſidera, & aliquando mei memineris in poſterum.
Nullus hominum perſuadeat, improbum virum amare,
Cyrne. quæ enim erit vtilitas, ille vir amicus ſi ſit?
Neque te ex graui labore liberauerit & detrimento:
Neque bonum habens illius te participē facere voluerit.
Improbis verò benefacienti vaniſſima gratia eſt:
Perinde eſt ac ſeminare pontum maris albi.
Neque enim pontum ſeminans, profundam ſegetem meteres:
Neque malis benefaciens, beneficium viciſſim accipias:
Inexpletam enim habent improbi mentem. ſiq; vnum delinqueris
Superiorum omnium effuſa perijt amicitia.
At probi plurimum fruuntur beneficio accepto;
Memoriamq; habent beneficiorum, & gratiam poſtea.
Nunquam malum virum, amicum fac ſodalem:
Sed ſemper fuge, tanquam malum portum.
Multi ſanè potus & cibi ſunt amici:
In ſeria autem re pauciores ſunt amici.
Fucato verò viro cognitu difficilius nihil eſt.
Cyrne, neque cautionis eſt maioris.

γρ. ἀάσχετος. *Auri adulterini & argenti tolerabile detrimentum*
Cyrne, & inuenire facile eſt viro ſapienti:
Si autem amici mens viri in pectoribus latuerit
Tenuis exſiſtens, doloſúmque in præcordiis cor habeat:
Hoc Deus fucatiſſimum fecit hominibus,
Et cognitu omnium hoc difficillimum.
Non enim poteris cognoſcere viri mentem neque fœminæ,
Priuſquam tentaueris ceu iumentum.
γρ. ὥκειον. *Neque poteris coniectare, tanquam aliquando tempeſtiue profectus.*
Sæpe enim animum fallunt ſpecies
Neque potentiã opta ô Polypæda eximius eſſe,
Neq; facultatibus: duntaxat autem viro adſit fortuna
Nihil in humanis patre & matre melius
γρ. ἔπλετο οἷς ὁσίη καὶ μέμηλε δίκη. *Eſt, quibus ſanctum Cyrne cura eſt ius.*
Nemo Cyrne damni & lucri cauſa ipſe eſt;
Sed dij horum datores amborum.
Neque quiſpiam hominum facit, in præcordiis ſciens
Finem, ſiue bonum ſit, ſiue malum.
Sæpe enim putans ſe facturum malum, bonum fecit:
Et putans ſe facturum bonum, fecit malum.
Neque cuiquam hominum adueniunt quæ voluerit;
Impediunt enim grauis fines impoſſibilitatis.
Nos homines autem vana exiſtimamus, ſcientes nihil:
Dij verò ſecundum ſuam omnia perficiunt mentem.
Nemo vnquam, hoſpitem ô Polypæda qui fefellerit,
Atque ſupplicem mortalium, immortales latuit.
γρ. εὐσεβέων. *Malis autem iuſtè paucis cum facultatibus viuere,*
Quàm diues eſſe, iniuſtè opes adeptus:
In iuſtitia autem comprehenſim omnis virtus ineſt:
Omniſque vir bonus eſt Cyrne, iuſtus qui eſt.
Diuitias quidem dæmon etiam improbiſſimo viro dat:
Sed virtus paucos viros Cyrne comitatur.
Iniuriam Cyrne Deus primum malum dedit viro,
Cuius eſt locum nullum poſiturus,
Parit ſane ſatietas iniuriam, cùm improbum opes ſequuntur
Hominem, & cui non mens ſana ſit.
θυμοβ. *Nunquam mihi paupertatem pernitioſam, viro iratus,*
γρ. χαλεφθείς. *Neque egeſtatem Cyrne malam obijce.*
γρ. ἀχρημοσύνην ποτέ. *Iupiter enim ſane libram inclinat alias alij,*
Aliâs quidem diteſcere, aliâs verò nihil habere.
Nunquam Cyrne loquere verbum magnum: nouit enim nemo
Hominum quid nox & dies viro perficiat.
Multi quidem vtuntur malis conſiliis; numine autem dextro
Quibus, quod malum videbatur, cedit in bonum.
Sunt verò alij qui & conſilio bono & numine ſiniſtro
Res gerunt, finis autem rebus non ſuccedit.
Nemo hominum neque diues, neque pauper,
Neque malus ſine numine, neque bonus eſt.
Aliud alij malum eſt, reuera autem beatus nemo eſt
Hominum, quotquot ſol intuetur.
Quem autem dij amant, & inuidus laudat;
Viri verò ſtudium eſt nullum.
Deos ora, quibus eſt magna poteſtas, nihil ſine dijs
Eſt hominibus, neque bona, neque mala.
Virum bonum paupertas omnium domat maximè,
Et ſenectute cana, Cyrne, & febri magis:
Quam vtique oportet fugere & in immenſum mare
Proijcere, & petras, Cyrne, contra altas.
Omnis enim vir paupertate domitus, neque quicquã dicere,
γρ. καὶ γάρ. *Neque facere poteſt: lingua verò ei ligata eſt.*
Oportet igitur ſimul ſuper terram & lata dorſa maris
Quærere grauis, Cyrne, liberationem paupertatis.
Mori ô amice Cyrne pauperi melius eſt viro,
Quàm viuere dura afflictum paupertate.
Arietes quidem & aſinos quærimus, Cyrne, & equos
Generoſos, & quiſque vult ex bonis
Admittere: ducere autem malam mali filiam non renuit
γρ. Κτήσασθαι. γρ. δίδῃ. *Generoſus vir, ſi ei pecunias multas dederit:*
Nulla fœmina mali viri recuſat eſſe vxor

Χρυσοῦ κιβδήλοιο καὶ ἀργύρου* ἀνσχετὸς ἄτη,
Κύρνε, καὶ ἐξευρεῖν ῥᾴδιον ἀνδρὶ σοφῷ·
Εἰ δὲ φίλου νόος ἀνδρὸς ἐνὶ στήθεσσι λελήθῃ,
Ψυδνὸς ἐών, δόλιον δ' ἐν φρεσὶν ἦτορ ἔχει·
Τοῦτο θεὸς κιβδηλότατον ποίησε βροτοῖσι,
Καὶ γνῶναι πάντων τοῦτ' ἀνιηρότατον.
Οὐ γὰρ ἂν εἰδείης ἀνδρὸς νόον οὔτε γυναικὸς,
Πρὶν πειρηθείης ὥσπερ ὑποζυγίου.
Οὐδέ κεν εἰκάσσαις, ὥσπερ ποτ' ἐς* ὥριον ἐλθών·
Πολλάκι γὰρ γνώμην ἐξαπατῶσ' ἰδέαι.
Μήτ' ἀρετὴν εὔχου Πολυπαΐδη ἔξοχος εἶναι,
Μήτ' ἄφενος· μοῦνον δ' ἀνδρὶ γένοιτο τύχη.
Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι πατρὸς καὶ μητρὸς ἄμεινον
Ἔπλεθ', ὅσοις ὁσίης Κύρνε μέμηλε δίκη.
Οὐδεὶς Κύρν' ἄτης καὶ κέρδεος αἴτιος αὐτὸς,
Ἀλλὰ θεοὶ τούτων δώτορες ἀμφοτέρων.
Οὐδέ τις ἀνθρώπων ἐργάζεται, ἐν φρεσὶν εἰδὼς
Ἐς τέλος, εἴτ' ἀγαθὸν γίγνεται εἴτε κακόν.
Πολλάκι γὰρ δοκέων θήσειν κακὸν, ἐσθλὸν ἔθηκε,
Καί τε δοκῶν θήσειν ἐσθλὸν, ἔθηκε κακόν.
Οὐδέ τῳ ἀνθρώπων παραγίγνεται ὅσσ' ἐθέλῃσιν·
Ἴσχει γὰρ χαλεπῆς πείρατ' ἀμηχανίης.
Ἄνθρωποι δὲ μάταια νομίζομεν, εἰδότες οὐδέν·
Θεοὶ δὲ κατὰ σφέτερον πάντα τελοῦσι νόον.
Οὐδείς πω ξεῖνον Πολυπαΐδη ἐξαπατήσας,
Οὐδ' ἱκέτην, θνητῶν, ἀθανάτους ἔλαθε.
Βούλεο δ'* εὐσεβέως ὀλίγοις σὺν χρήμασιν οἰκεῖν,
Ἢ πλουτεῖν, ἀδίκως χρήματα πασάμενος.
Ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ' ἀρετή 'στι·
Πᾶς δέ τ' ἀνὴρ ἀγαθὸς Κύρνε, δίκαιος ἐών.
Χρήματα μὲν δαίμων καὶ παγκάκῳ ἀνδρὶ δίδωσιν·
Ἡ δ' ἀρετὴ ὀλίγοις ἀνδράσι Κύρν' ἕπεται.
Ὕβριν Κύρνε θεὸς πρῶτον κακὸν ὤπασεν ἀνδρὶ,
Οὗ μέλλει χώρην μηδεμίαν θέμεναι.
Τίκτει τοι κόρος ὕβριν, ὅταν κακῷ ὄλβος ἕπηται
Ἀνθρώπῳ, καὶ ὅτῳ μὴ νόος ἄρτιος ᾖ.
Μήποτε* τοι πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ* χαλεφθεὶς,
Μηδ' ἀχρημοσύνην* Κύρνε κακὴν πρόφερε.
Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιρρέπει ἄλλοτε ἄλλῳ,
Ἄλλοτε μὲν πλουτεῖν, ἄλλοτε δ' οὐδὲν ἔχειν.
Μήποτε Κύρν' ἀγοράσθαι ἔπος μέγα· οἶδε γὰρ οὐδεὶς
Ἀνθρώπων, ὅ, τι νὺξ χ' ἡμέρα ἀνδρὶ τελεῖ.
Πολλοί τοι χρῶνται δειλαῖς φρεσὶ, δαίμονι δ' ἐσθλῷ,
Οἷς τὸ κακὸν δοκέον γίγνεται εἰς ἀγαθόν.
Εἰσὶν δ' οἳ βουλῇ τ' ἀγαθῇ καὶ δαίμονι φαύλῳ
Μοχθίζουσι, τέλος δ' ἔργμασιν οὐχ ἕπεται.
Οὐδεὶς ἀνθρώπων οὔτ' ὄλβιος, οὔτε πενιχρὸς,
Οὔτε κακὸς, νόσφιν δαίμονος, οὔτ' ἀγαθός.
Ἄλλ' ἄλλῳ κακόν ἐστι· τὸ δ' ἀτρεκὲς, ὄλβιος οὐδεὶς
Ἀνθρώπων ὁπόσους ἠέλιος καθορᾷ.
Ὃν δὲ θεοὶ τιμῶσιν, ὁ καὶ μωμεύμενος αἰνεῖ,
Ἀνδρὸς δὲ σπουδὴ γίγνεται οὐδεμία.
Θεοῖς εὔχου, οἷς ἐστι μέγα κράτος· οὔτι ἄτερ θεῶν
Γίγνεται ἀνθρώποις οὔτ' ἀγάθ' οὔτε κακά.
Ἄνδρ' ἀγαθὸν πενίη πάντων δάμνησι μάλιστα,
Καὶ γήρως πολιοῦ, Κύρνε, καὶ ἠπιάλου·
Ἣν δὴ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς μεγακήτεα πόντον
Ῥιπτεῖν, καὶ πετρῶν Κύρνε κατ' ἠλιβάτων.
Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος οὔτε τι εἰπεῖν,
Οὔθ' ἕρξαι δύναται, γλῶσσα δέ οἱ δέδεται.
Χρὴ γὰρ ὁμῶς ἐπὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
Δίζεσθαι χαλεπῆς Κύρνε λύσιν πενίης.
Τεθνάμεναι φίλε Κύρνε πενιχρῷ βέλτερον ἀνδρὶ,
Ἢ ζώειν χαλεπῇ τειρόμενον πενίῃ.
Κριοὺς μὲν καὶ ὄνους διζήμεθα Κύρνε, καὶ ἵππους
Εὐγενέας, καί τις βούλεται ἐξ ἀγαθῶν
Βήσεσθαι· γῆμαι δὲ κακὴν κακοῦ οὐ μελεδαίνει
Ἐσθλὸς ἀνὴρ, ἤν οἱ χρήματα πολλὰ* διδῷ.
Οὐδὲ μία κακοῦ ἀνδρὸς ἀναίνεται εἶν' ἄκοιτις

Πλουσίου,

Πλουσίου, ἀλλ᾽ ἀφνεὸν βούλεται ἀντ᾽ ἀγαθοῦ.
Χρήματα μὲν τιμῶσι, καὶ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸς ἔγημε,
Καὶ κακὸς ἐξ ἀγαθοῦ* πλοῦτος ἔμιξε γένος.
Οὕτω μὴ θαύμαζε γένος Πολυπαΐδη ἀστῶν
Μαυροῦσθαι· σὺν γὰρ μίσγεται ἐσθλὰ κακοῖς.
Αὐτός τοι ταύτην εἰδὼς κακόπατριν ἐοῦσαν
Εἰς οἴκους ἄγεται, χρήμασι πειθόμενος,
Ἔνδοξος κακόδοξον, ἐπεὶ κρατερή μιν ἀνάγκη
Ἐντύνει, ἥτ᾽ ἀνδρὸς τλήμονα θῆκε νόον.
Χρῆμα δ᾽ ὃ μὲν Διόθεν καὶ σὺν δίκῃ ἀνδρὶ γένηται,
Καὶ καθαρῶς, αἰεὶ καὶ μόνιμον τελέθει.
Εἰ δ᾽ ἀδίκως παρὰ καιρὸν ἀνὴρ φιλοκερδέϊ θυμῷ
Κτήσεται, εἴθ᾽ ὅρκῳ πὰρ τὸ δίκαιον ἑλών,
Αὐτίκα μέν τι φέρειν κέρδος δοκεῖ, ἐς δ᾽ ὕστερον
Αὖθις ἔγεντο κακόν· θεῶν δ᾽ ὑπερέσχε νόος.
Ἀλλὰ τάδ᾽ ἀνθρώπων ἀπατᾷ νόον· οὐ γὰρ ἐπ᾽ αὐτοῖς
Γίγνονται μάκαρες πρήγματος ἀμπλακίης.
Ἀλλ᾽ ὁ μὲν αὐτὸς ἔτεισε κακὸν χρέος, ὃς δὲ φίλοισιν
Ἄτην ἐξοπίσω παισὶν ἐπεκρέμασεν.
Ἄλλον δ᾽ οὐ κατέμαρψε δίκη· θάνατος γὰρ ἀναιδὴς
Πρόσθεν ἐπὶ βλεφάροισιν ἕζετο κῆρα φέρων.
Οὐδείς τοι φεύγοντι φίλος καὶ πιστὸς ἑταῖρος·
Τῆς δὲ φυγῆς ἐστὶν τοῦτ᾽ ἀνιηρότερον.
Οἶνόν τοι πίνειν πουλὺν, κακόν· ἢν δέ τις αὐτὸν
Πίνῃ ἐπισταμένως, οὐ κακὸς, ἀλλ᾽ ἀγαθός.
Κύρνε, φίλους κατὰ πάντας ἐπίστρεφε ποικίλον ἦθος,
Ὀργὴν συμμίσγων ἥντιν᾽ ἕκαστος ἔχει.
Πουλύπου ὀργὴν ἴσχε πολυπλόκου, ὃς ποτὶ πέτρῃ
Τῇ προσομιλήσει, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη.
Νῦν μὲν τῇδ᾽ ἐφέπου, ποτὲ δ᾽ ἀλλοῖος χρόα γίγνου·
Κρεῖσσόν τοι σοφίη γίγνεται ἀτροπίης.
Μηδὲν ἄγαν ἀσχάλλε ταρασσομένων πολιητῶν,
Κύρνε· μέσην δ᾽ ἔρχου τὴν ὁδὸν ὥσπερ ἐγώ.
Ὅστις τοι δοκέει τὸν πλησίον ἴδμεναι οὐδὲν,
Ἀλλ᾽ αὐτὸς μοῦνος ποικίλα δήνε᾽ ἔχειν,
Κεῖνός γ᾽ ἄφρων ἐστὶ, νόου βεβλαμμένος ἐσθλοῦ.
Ἴσως γὰρ πάντες ποικίλ᾽ ἐπιστάμεθα.
Ἀλλ᾽ ὁ μὲν οὐκ ἐθέλει κακοκερδείῃσιν ἕπεσθαι,
Τῷ δὲ δολοπλοκίαι* μᾶλλον ἄπιστοι ἅδον.
Πλούτου δ᾽ οὐδὲν τέρμα πεφασμένον ἀνθρώποισιν.
Οἳ γὰρ νῦν ἡμῶν πλεῖστον ἔχουσι βίον,
Διπλάσιον σπεύδουσι. τίς ἂν κορέσειεν ἅπαντας;
Χρήματά τοι θνητοῖς γίγνεται ἀφροσύνη.
Ἄτη δ᾽ ἐξ αὐτῆς ἀναφαίνεται, ἣν ὁπότε Ζεὺς
Πέμψῃ τειρομένοις, ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.
Ἀκρόπολις καὶ πύργος ἐὼν κενεόφρονι δήμῳ
Κύρν᾽, ὀλίγης τιμῆς ἔμμορεν ἐσθλὸς ἀνήρ.
Οὐδ᾽ ἔτι γ᾽ ἡμῖν πρέπει, ἀλλ᾽ ἄνδρασι σωζομένοισιν,
Αὔειν ὡς πόλεως τείχη δῃουμένης.
Σοὶ μὲν ἐγὼ πτέρ᾽ ἔδωκα, σὺν οἷς ἐπ᾽ ἀπείρονα πόντον
Πωτήσῃ, κατὰ γῆν πᾶσαν ἀειρόμενος
Ῥηϊδίως· θοίνῃς δὲ καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσσῃ
Ἐν πάσαις, πολλῶν κείμενος ἐν στόμασι·
Καί σε σὺν αὐλίσκοισι λιγυφθόγγοις νέοι ἄνδρες
Ἐν κόσμῳ ἐρατοὶ καλά τε καὶ λιγέα
Ἄσονται· καὶ ὅταν δνοφερῆς ὑπὸ κεύθεσι γαίης
Βῇς πολυκωκύτους εἰς Ἀΐδαο δόμους,
Οὐδέποτ᾽ οὐδὲ θανὼν ἀπολεῖς κλέος, οὐδέ γε λήσεις,
Ἄφθιτον ἀνθρώποις αἰὲν ἔχων ὄνομα,
Κύρνε, καθ᾽ Ἑλλάδα γῆν στρωφώμενος ἠδ᾽ ἀνὰ νήσους,
Ἰχθυόεντα περῶν πόντον ἐπ᾽ ἀτρύγετον·
Οὐχ ἵππων νώτοισιν ἐφήμενος· ἀλλά σε πέμψει
Ἀγλαὰ Μουσάων δῶρα ἰοστεφάνων.
Πᾶσι γὰρ οἷσι μέμηλε, καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδὴ
Ἔσσῃ ὁμῶς, ὄφρ᾽ ἂν γῆ τε καὶ ἠέλιος.
Αὐτὰρ ἐγὼν ὀλίγης παρὰ σεῦ οὐ τυγχάνω αἰδοῦς,
Ἀλλ᾽ ὥσπερ μικρὸν παῖδα λόγοις μ᾽ ἀπατᾷς.
Κάλλιστον τὸ δικαιότατον, λῷστον δ᾽ ὑγιαίνειν·
Πρᾶγμα δὲ τερπνότατον, οὗ τις ἐρᾷ, τὸ τυχεῖν.

Diuitis, ſed diuitem vult pro bono.
Opes quidem æſtimant: & ex malo natam bonus duxit,
Et malus ex bono ortam: diuitiæ miſcent genus.
Itaque ne mirare genus ô Polypeda ciuium
Labefactari. cum malis enim miſcentur bona.
Ipſe quidem hanc, cognoſcens malo patre ortam eſſe,
In ædes ſuas ducit, opibus illius inductus,
Nobilis ignobilem; quandoquidem fortis ipſum neceſſitas
Cogit, quæ virſ fecit miſeram mentem.
Opes verò cui à Ioue & cum iuſtitia viro fuerint,
Et integrè ſemper ac ſtabile permanent:
Si verò iniuſtè præter tempus vir lucri cupido animo
Acquiret, ſiue iureiurando præter iuſtum capiens,
Statim quidem ferre lucrum videtur, in finem verò
Rurſum eſt damnum. Deorum enim ſuperior eſt mens.
Sed hæc hominum fallunt mentem. non enim ob ea
Fiunt beati, rei errore.
Sed hic quidem ipſe ſoluit malum debitum, ille verò charis
Noxam poſtea liberis appendit.
Alium verò non apprehendit vindicta. mors enim impu-
Prius ſuper palpebras ſedebat, fatum afferens. (dens
Nemo profectò exſuli amicus & fidelis ſodalis eſt:
Exſilio autem eſt hoc acerbius.
Vinum ſane potare multum, malum eſt: ſi verò quis ipſum
Potarit prudenter, non malum ſed bonum eſt.
Cyrne, amicos ſecundùm omnes, commuta varios mores
Ingenium attemperans, quod quiſque habet.
Polypi mentem obtine verſipellis, qui ad petram,
Cui adhæſerit, talis viſu apparet.
Nunc quidem hac ſequere, aliquando alius colore fias.
Celeris mutatio quidem ſapientia eſt morum.
Neque nimis indignare, cum perturbantur ciues.
Cyrne: media autem perge via, quomodo ego.
Quiſquis quidem putat proximum ſuum ſcire nihil,
Sed ſe ſolum varia conſilia habere:
Ille ſane amens eſt, mente priuatus bona:
Æque enim omnes varia ſcimus,
Sed hic quidem non vult turpes quæſtus ſequi:
Alteri verò, doli magis infideles placent.
Diuitiarum autem nullus eſt finis certus hominibus.
Qui enim nunc ex nobis plurimas habent facultates,
Ad duplum properant. quiſnam ſaturauerit omnes?
Opes quidem mortalibus ſunt amentia.
A te autem ſtatim emergit, quam cùm Iupiter
Mittet laborantibus, aliâs alius habet.
Arx & turris qui erat ſtulto populo,
Cyrne, modicum honorem conſequitur bonus vir.
Neque amplius decet nos; nimirum viros ſaluos,
Diruere tanquam ciuitatis mœnia expugnandæ.
Tibi quidem ego alas dedi, cum quibus ſuper immenſum
Volabis, per terram omnem ſublatus (mare
Facile: epulis verò & conuiuiis aderis
In omnibus, multorum verſans in oribus.
Et tibi cum tibiis canoris iuuenes viri
In mundo amabiles honeſta & ſuauia
Canent. & poſtquam tenebroſas ſub latebras terræ
Iueris luctuoſas in Ditis domos;
Nunquam ne mortuus quidem amittes gloriam, neq; latebis;
Immortale hominibus ſemper habens nomen,
Cyrne, per Græciam terram verſans, & per inſulas,
Piſcoſum tranſiens mare ſterile;
Non equorum tergis inſidens, ſed te mittent
Splendida Muſarum dona violis coronatarum.
Omnibus enim quibus cura eſt etiam poſteris carmen,
Eris vnà, donec terra & ſol erunt.
Cæterùm ego modicam à te conſequor reuerentiam:
Sed tanquam puſillum puerum verbis me decipis.
Pulcherrimum eſt quod iuſtiſſimum, optimum verò eſt valere:
Res verò iucundiſſima eſt, quod quis amat, aſſequi.

γρ. πλοῦτος

γρ. Πουλύποδος νόον ἴσχε πολυτρόπου

γρ. ὑμῶν οἳ πλεῖστον

γρ. Ἥδιστον δὲ τυχεῖν οὗ τις ἐρᾷ.

Equa ego ſum pulchra, & certatrix; ſed peſſimum
Virum fero: & mihi hoc moleſtiſſimum.
Sæpe profectò cogitaui eſſ ingens frænum
Fugere, excutiens malum aurigam.
Non mihi bibitur vinum, poſtquam ad puellam teneram
Alius vir habitat, multo me peior.
Frigidam mihi apud eam chari bibunt parentes:
Quare ſimul aquatur, & me gemens fert.
Ibi mediam puellam amplexus brachio, oſculatus ſum
Collum: illa verò tenerum loquebatur ex ore.
Nota eſt ſane paupertas, & aliena exſiſtens:
Neque enim in forum venit, neque iudicia.
Vbique enim deterius habet, vbique & permyſta:
Vbique verò æquè inimica eſt, vbicunque fuerit.
Æqualiter ſane alia quidem dij mortalibus hominibus
Senectutemque grauem & iuuentutem dederunt:
Omnium verò peſſimum inter homines, mortéque
Et omnibus morbis eſt deterius,
Liberos poſtquã educaueris, & neceſſaria omnia præbueris,
Pecuniámque repoſueris, multa moleſta perpeſſus,
Patrem odio proſequuntur, imprecantúrque illi interire,
Et exſecrantur, velut mendicum ſuperuenientem.
Veriſimile eſt malum virum male iura adminiſtrare,
Nullam in poſterum reuerentem deorum iram.
Improbo enim homini difficilia licet multa ſuſcipere
E veſtigio, cogitaréque quo modo recta omnia faciet.
Ciuium nulli fidelis exſiſtens pedem hunc progredere;
Neque iureiurando credulus, neque pacto:
Neque ſi Iouem vult præbere regem maximum
Sponſorem immortalium, pignora ponere volens.
Nam in ciuitate ita maledica placet nihil,
Quàm ſe ſeruare: vulgus infelicius.
Nunc verò proborum mala ſunt bona improbis
Virorum, ſuntque peruerſis lex.
Pudor enim periit: impudentia autem & iniuria,
Superans iuſtitiam, terram totam occupat.
Neque leo ſemper carnes comedit; quinimmo ipſum
Et fortem etiam exſiſtentem, capit perplexitas.
Garrulo homini tacere grauiſſimum onus eſt:
Loquens autem imperitus: quibus cum eſt, oneri eſt;
Oderuntq́ eum omnes: neceſſarius verò congreſſus
Viri talis conuiuio eſt.
Neque vult amicus eſſe, poſtquam malum viro euenerit:
Neque ſi ex vtero Cyrne vno natus fuerit.
Aſper & dulcis eſto, moroſus & immitis
Famulis ac ſeruis, viciniſque propinquis.
Non oportet concutere bonam vitam, ſed quietam cõtinere,
Malam autem mouere, donec in rectum conſtitueris.
Mali, non prorſus mali ex vtero nati ſunt;
Sed cum viris malis iungentes amicitiam.
Factáque improba didici, & verba maledica, & contumeliam.
Sperans illos omnia dicere vera.
Inter ſodales vir prudens eſto:
Omnia autem te latêre, tanquam abſentem, puta.
Scito ferre ridicula: foris verò fortis ſis,
Cognoſcens mores quos quiſque habet.
Inter inſanos maximè inſanio; ſed inter iuſtos
Omnium hominum ſum iuſtiſſimus.
Multi quidem diuites ſunt mali, boni autem ſunt pauperes:
Sed nos cum illis non commutabimus
Virtutem diuitiis: quoniam illud quidem, ſtabile eſt ſemper;
Opes verò, hominum alias alius habet.
Cyrne, bonus quidem vir animum habet firmum ſemper,
Fortiſque eſt inque bonis poſitus, inque malis.
Si verò Deus malo viro facultates & diuitias dabit,
Inſipiens, malitiam non poteſt continere.
Nunquam ob paruam cauſam amicum virum perdideris,
Credens graui Cyrne calumniæ.
Si quis peccatis amicorum in omni re iraſcatur,

Ἵππος ἐγὼ καλὴ ϗ ἀεθλίη, ἀλλὰ κάκιστον
Ἄνδρα φέρω· καί μοι τοῦτ' ἀνιηρέστατον.
Πολλάκι δὴ μέλλησα διαρρήξασα χαλινὸν
Φεύγειν, ὠσαμένη τὸν κακὸν ἡνίοχον.
Οὔ μοι πίνεται οἶνος, ἐπεὶ παρὰ παιδὶ τερείνῃ
Ἄλλος ἀνὴρ κατέχει, πολλὸν ἐμεῦ κακίων.
Ψυχρόν μοι παρὰ τῇδε φίλοι πίνουσι τοκῆες,
Ὥσθ' ἅμα θ' ὑδρεύει, καί με γοῶσα φέρει.
Ἔνθα μέσην περὶ παῖδα λαβὼν ἀγκῶν' ἐφίλησα
Δειρὴν, ἡ δὲ τέρεν φθέγγετ' ἀπὸ στόματος.
Γνωστή τοι πενίη, ϗ ἀλλοτρίη περ ἐοῦσα.
Οὔτε γὰρ εἰς ἀγορὴν ἔρχεται, οὔτε δίκας.
Πάντη γὰρ τοὔλασσον ἔχει, πάντη δ' ἐπίμικτος·
Πάντη δ' ἐχθρὰ ὁμῶς γίγνεται, ἔνθα περ ᾖ.
Ἴσως τοι τὰ μὲν ἄλλα θεοὶ θνητοῖς ἀνθρώποις
Γῆράς τ' οὐλόμενον ϗ νεότητ' ἔδοσαν.
Τῶν πάντων δὲ κάκιστον ἐν ἀνθρώποις, θανάτου τε
Καὶ πασέων νούσων ἐστὶ πονηρότατον,
Παῖδας ἐπεὶ θρέψαιο, ϗ ἄρμενα πάντα παράσχοις,
Χρήματα δ' ἐγκαταθῇς, πόλλ' ἀνιαρὰ παθὼν,
Τὸν πατέρ' ἐχθαίρουσι, καταρῶνται δ' ἀπολέσθαι,
Καὶ στυγέουσ' ὥσπερ πτωχὸν ἐσερχόμενον.
Εἰκὸς τὸν κακὸν ἄνδρα κακῶς τὰ δίκαια κομίζειν,
Μηδεμίαν κατόπιν ἁζόμενον νέμεσιν.
Δειλῷ γάρ τ' ἀπάλαμνα βροτῷ πάρα πόλλ' ἀνελέσθαι
Πὰρ ποδὸς, ἡγεῖσθαί θ' ὡς καλὰ πάντα τιθεῖ.
Ἀστῶν μηδενὶ πιστὸς ἐὼν πόδα τόνδε πρόβαινε,
Μήθ' ὅρκῳ πίσυνος, μήτε φιλημοσύνῃ·
Μηδ' εἰ Ζῆν' ἐθέλει παρέχειν βασιλῆα μέγιστον
Ἔγγυον ἀθανάτων, πιστὰ τιθεῖν ἐθέλων.
Ἐν γάρ τοι πόλει ὧδε κακοψόγῳ ἁνδάνει οὐδὲν,
Ὡς δὲ τὸ σῶσαι, οἱ πολλοὶ ἀνολβότεροι.
Νῦν δὲ τὰ τῶν ἀγαθῶν κακὰ γίγνεται ἐσθλὰ κακοῖσιν
Ἀνδρῶν, ἡγέονται δ' ἐκτραπέλοισι νόμοις.
Αἰδὼς μὲν γὰρ ὄλωλεν, ἀναιδείη δὲ ϗ ὕβρις
Νικήσασα δίκην γῆν κατὰ πᾶσαν ἔχει.
Οὐδὲ λέων αἰεὶ κρέα δαίνυται· ἀλλά μιν ἔμπης
Καὶ κρατερόν περ ἐόνθ' αἱρεῖ ἀμηχανίη.
Κωτίλῳ ἀνθρώπῳ σιγᾶν χαλεπώτατον ἄχθος,
Φθεγγόμενος δ' ἀδαὴς, οἷσι παρῇ, μέλεται·
Ἐχθαίρουσι δὲ πάντες, ἀναγκαίη δ' ἐπίμιξις
Ἀνδρὸς τοιούτου συμποσίῳ τελέθει.
Οὐδ' ἐθέλει φίλος εἶν', ἐπὴν κακὸν ἀνδρὶ γένηται,
Οὐδ' ἣν ἐκ γαστρὸς Κύρνε μιᾶς γεγόνῃ.
Πικρὸς ϗ γλυκὺς ἴσθι, ϗ ἁρπαλέος ϗ ἀπηνὴς
Λάτρεσι δ' ὁμῶσι, γείτοσί τ' ἀγχιθύροις.
Οὐ χρὴ κιγκλίζειν ἀγαθὸν βίον, ἀλλ' ἀτρεμίζειν·
Τὸν δὲ κακὸν κινεῖν, ἔστ' ἂν ἐς ὀρθὰ *βάλῃς.
Οἱ κακοὶ, οὐ πάντως κακοὶ ἐκ γαστρὸς γεγόνασιν,
Ἀλλ' ἄνδρεσσι κακοῖς συνθέμενοι φιλίην.
Ἔργα τε δείλ' ἔμαθον, ϗ ἔπη δύσφημα, ϗ ὕβριν,
Ἐλπόμενοι κείνους πάντα λέγειν ἔτυμα.
Ἐν μὲν συσσιτίοισιν ἀνὴρ πεπνυμένος εἶναι·
Πάντα δέ μιν λήθειν ὡς ἀπεόντα δόκει.
Ἴσθι φέρειν τὰ γελοῖα· θύρηφι δὲ καρτερὸς εἴης,
Γινώσκων ὀργὴν ἥντιν' ἕκαστος ἔχει.
Ἐν μὲν μαινομένοις μάλα μαίνομαι, ἐν δὲ δικαίοις
Πάντων ἀνθρώπων εἰμὶ δικαιότατος.
Πολλοί τοι πλουτοῦσι κακοὶ, ἀγαθοὶ δὲ πένονται.
Ἀλλ' ἡμεῖς τούτοις οὐ διαμειψόμεθα
Τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον· ἐπεὶ τὸ μὲν, ἔμπεδον αἰεὶ,
Χρήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.
Κύρν', ἀγαθὸς μὲν ἀνὴρ γνώμην ἔχει ἔμπεδον αἰεὶ,
Τολμᾷ δ' ἔν τ' ἀγαθοῖς κείμενος ἔν τε κακοῖς.
Εἰ δὲ θεὸς κακῷ ἀνδρὶ βίον ϗ πλοῦτον ὀπάζει,
Ἀφραίνων κακίην οὐ δύναται κατέχειν.
Μήποτ' ἐπὶ σμικρᾷ προφάσει φίλον ἄνδρ' ἀπολέσῃς,
Πειθόμενος χαλεπῇ Κύρνε διαβολίῃ.
Εἴ τις ἁμαρτωλῇσι φίλων ἐπὶ παντὶ χολῷτο,

*κ. λάβῃς.

Οὔποτ'

Οὔποτ' ἂν ἀλλήλοις ἄρθμιοι οὐδὲ φίλοι
Εἶεν· ἁμαρτωλαὶ γὰρ ἐν ἀνθρώποισιν ἕπονται
Θνητοῖς Κύρνε· θεοὶ δ' οὐκ ἐθέλουσι φέρειν.
Καὶ βραδὺς εὔβουλος εἷλεν ταχὺν ἄνδρα διώκων,
Κύρνε, σὺν εὐθείῃ θεῶν δίκῃ ἀθανάτων.
Ἥσυχος ὥσπερ ἐγὼ, μέσσην ὁδὸν ἔρχεο ποσσὶ,
Μηδ' ἑτέροισι διδοὺς Κύρνε τὰ τῶν ἑτέρων.
Μήποτε φεύγοντ' ἄνδρα ἐπ' ἐλπίδι Κύρνε φιλήσῃς·
Οὐδὲ γὰρ οἴκαδε βὰς γίγνεται αὐτὸς ἔτι.
Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν· πάντων μέσ' ἄριστα, καὶ οὕτως
Κύρν' ἕξεις ἀρετὴν, ἥντε λαβεῖν χαλεπόν.
Ζεύς μοι τῶν τε φίλων δοίη τίσιν οἵ με φιλεῦσι,
Τῶν τ' ἐχθρῶν μεῖζον Κύρνε δυνησόμενον.
Χ' οὕτως ἂν δοκέοιμι μετ' ἀνθρώπων θεὸς εἶναι,
Ἤν μ' ἀποτισάμενον μοῖρα κίχῃ θανάτου.
Ἀλλὰ Ζεῦ τέλεσόν μοι Ὀλύμπιε καίριον εὐχὴν,
Δὸς δέ μοι ἀντὶ κακῶν καί τι παθεῖν ἀγαθόν.
Τεθναίην δ' εἰ μή τι κακῶν ἄμπαυμα μεριμνῶν
Εὑροίμην, δοίην τ' ἀντ' ἀνιῶν ἀνίας.
Αἶσα γὰρ οὕτως ἐστί· τίσις δ' οὐ φαίνεται ἡμῖν
Ἀνδρῶν, οἳ τἀμὰ χρήματ' ἔχουσι βίῃ
Συλήσαντες, ἐγὼ δὲ κύων ἐπέρησα χαράδρην,
Χειμάρρῳ ποταμῷ πάντ' ἀποσεισάμενος.
Τῶν εἴη μέλαν αἷμα πιεῖν· ἐπί τ' ἐσθλὸς ὄροιτο
Δαίμων, ὃς κατ' ἐμὸν νοῦν τελέσειε τάδε.
Ὦ δειλὴ πενίη, τί μένεις προλιποῦσα παρ' ἄλλον
Ἄνδρ' ἰέναι; μὴ δή μ' οὐκ ἐθέλοντα φίλει·
Ἀλλ' ἴθι, καὶ δόμον ἄλλον ἐποίχεο, μηδὲ μεθ' ἡμῶν
Αἰεὶ δυστήνου τοῦδε βίου μέτεχε.
Τόλμα Κύρνε κακοῖσιν, ἐπεὶ κἀσθλοῖσιν ἔχαιρες,
Εὖτέ σε καὶ τούτων μοῖρ' ἐπέβαλλεν ἔχειν.
Ὡς δέ περ ἐξ ἀγαθῶν ἔλαβες κακὸν, ὣς δὲ καὶ αὖτις
Ἐκδῦναι πειρῶ, θεοῖσιν ἐπευχόμενος.
Μηδὲ λίην ἐπίφαινε κακόν· δή τι Κύρν' ἐπιφαίνειν
Παύρους κηδεμόνας σῆς κακότητος ἔχεις.
Ἀνδρός τοι κραδίη μινύθει μέγα πῆμα παθόντος,
Κύρν'· ἀποτινυμένου δ' αὔξεται ἐξοπίσω.
Εὖ κώτιλλε τὸν ἐχθρόν· ὅταν δ' ὑποχείριος ἔλθῃ,
Τῖσαί μιν, πρόφασιν μηδεμίαν θέμενος.
Ἴσχε νόον, γλώσσῃ δὲ τὸ μείλιχον αἰὲν ἐπέστω.
Δειλῶν τοι τελέθει καρδίη ὀξυτέρη.
Οὐ δύναμαι γνῶναι νόον ἀστῶν ὅντιν' ἔχουσιν.
Οὔτε γὰρ εὖ ἕρδων ἁνδάνω, οὔτε κακῶς.
Μωμεῦνται δέ με πολλοὶ ὁμῶς κακοὶ ἠδὲ καὶ ἐσθλοὶ,
Μιμεῖσθαι δ' οὐδεὶς τῶν ἀσόφων δύναται.
Μή μ' ἀέκοντα βίῃ κεντῶν ὑπ' ἄμαξαν ἔλαυνε,
Εἰς φιλότητα λίην Κύρνε προσελκόμενος.
Ζεῦ φίλε θαυμάζω σε· σὺ γὰρ πάντεσσιν ἀνάσσεις,
Τιμὴν αὐτὸς ἔχων καὶ μεγάλην δύναμιν·
Ἀνθρώπων δ' εὖ οἶσθα νόον καὶ θυμὸν ἑκάστου·
Σὸν δὲ κράτος πάντων ἔσθ' ὕπατον, βασιλεῦ.
Πῶς δή σευ Κρονίδη τολμᾷ νόος ἄνδρας ἀλιτροὺς
Ἐν ταὐτῇ μοίρῃ τόν τε δίκαιον ἔχειν,
Ἤν τ' ἐπὶ σωφροσύνην τρεφθῇ νόος, ἤν τε πρὸς ὕβριν
Ἀνθρώπων ἀδίκοις ἔργμασι πειθομένων;
Οὐδέ τι κεκριμένον πρὸς δαίμονός ἐστι βροτοῖσιν,
Οὐδ' ὁδὸς ἥντιν' ἰὼν ἀθανάτοισιν ἅδοι.
Ἔμπης δ' ὄλβον ἔχουσιν ἀπήμονα· τοὶ δ' ἀπὸ δειλῶν
Ἔργων ἴσχοντες θυμὸν ὅμως πενίην
Μητέρ' ἀμηχανίης ἔλαβον τὰ δίκαια φιλεῦντες,
Ἥ τ' ἀνδρῶν παράγει θυμὸν ἐς ἀμπλακίην,
Βλάπτουσ' ἐν στήθεσσι φρένας κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης·
Τολμᾷ δ' οὐκ ἐθέλων αἴσχεα πολλὰ φέρειν,
Χρημοσύνῃ εἴκων, ἣ δὴ κακὰ πολλὰ διδάσκει,
Ψεύδεά τ' ἐξαπάτας τ' οὐλομένας τ' ἔριδας,
Ἄνδρα καὶ οὐκ ἐθέλοντα· κακὸν δέ οἱ οὐδὲν ἔοικεν·
Ἡ γὰρ καὶ χαλεπὴν τίκτει ἀμηχανίην.
Ἐν πενίῃ δ' ὅ τε δειλὸς ἀνὴρ, ὅ τε πολλὸν ἀμείνων
Φαίνεται, εὖτ' ἂν δὴ χρημοσύνη κατέχῃ.

Nunquam inter ſe concordes neque amici
Poterunt eſſe: Peccata enim homines ſequuntur
Mortales Cyrne, dij verò non volunt ferre.
Et lentus conſultus cepit celerem hominem inſequens
Cyrne, cum recta deorum iuſtitia immortalium.
Quietus, ſicut ego, mediam viam ingredere pedibus:
Neque alijs tribuens Cyrne ea quae ſunt alterum.
Nunquam exſulem virum ob ſpem Cyrne oſculaberis:
Neque enim domum regreſſus, eſt idem amplius.
Ne quid nimis propera: omnium media optima: & ſic
Cyrne habebis virtutem, quā quidē accipere difficile eſt.
Iupiter mihi amicorum det remunerationē, qui me amant;
Et me quam inimicos magis Cyrne potentem fore:
Et ſic poſſim videri inter homines deus eſſe,
Si, poſtquam remuneravero, me ſors apprehēdit mortis.
Sed Iupiter perfice mihi celeſtis opportunum votum:
Da verò mihi pro malis & aliquo affici bono.
Moriar autem ſi nullam malarum ſedationem ſollicitudinū
Invenero, dederiſque pro calamitatibus calamitates.
Fatum enim ſic eſt: ultio verò non apparet nobis
Virorum, qui meas facultates tenent, vi
Deprædati: ego autem canis tranſivi alveum,
Torrente fluvio omnibus ſpoliatus.
Horum liceat nigrum ſanguinem bibere; ac bonus adiuvet
Genius, qui ex mea ſententia perficiat hæc.
O improba paupertas, cur manes & omittis ad alium
Virum ire? curque me non volentem amas?
Quin abi, & domum aliam accede, neque cum nobis
Semper miſeræ huius vitæ ſis particeps.
Fortis ſis animo Cyrne in malis, poſtquam & in bonis gaudebas,
Quando te & hæc fatum iubebat habere.
Sicut autem ex bonis accepiſti malum, ſic verò & rurſus
Emergere tenta, deos precans.
Neque nimis oſtenta; malum verò eſt Cyrne oſtentare.
Paucos ſollicitos tui mali habes.
Viri cor minuitur, magnam miſeriam paſſi,
Cyrne: ulciſcentis verò augetur poſtea.
Bene demulce inimicum: cum verò ſub poteſtatem venerit
Ulciſcere ipſum, excuſationem nullam adiungens tuam,
Refrena mentem: linguam verò ſuavitas ſemper ſequatur.
Improborum ſanè eſt cor acrius.
Non poſſum noſcere animum civium, quem habent:
Neque enim bene faciens placeo, neque male.
Vituperant autem me multi ſimul mali, atque etiam boni:
Imitari verò nemo inſipientium poteſt.
Ne me invitum vi pungens ſub plauſtrum adige,
In amicitiam nimis Cyrne attrahens.
O Iupiter care, miror te: tu enim omnibus imperas,
Honorem ipſe habens, & magnam potentiam:
Hominum verò bene noſti mentem, & animum cuiuſque:
Tua verò potentia omnium eſt ſumma ô Rex.
Quomodo autem tua ô fili Saturni, audet mens viros iniuſtos
In eadem ſorte ac iuſtum habere?
Sive probitate delectetur mens, ſive ſcelere
Hominum iniuſtis operibus obſequentium:
Nec quidquam diſcretum ex numine eſt mortalibus,
Neque via quam ingreſſus quis immortalibus placeat.
Attamen divitias habent innocuas: alij verò ex malis
Factis cohibent animum tamen paupertatis.
Matrem inopiam acceperunt qui iuſta amant,
Quae virorum impellit animum in errorem,
Lædens in pectoribus mentes fortis præ neceſſitate:
Audet verò vir non volens turpia multa ferre,
Divitiis cedens, quae ſanè mala multa docent,
Mendaciaque, doloſque, pernicioſaſque lites,
Virum etiam invitum: malum autem ei nihil videtur.
Hæc enim & moleſtam parit anxietatem.
In paupertate autem cum eſt malus vir, tunc multo melior
Apparet, donec quidem divitiæ eum occupant.

Huius quidem iniuſta cogitat mens, neque ſemper
Recta ſententia pectoribus innata eſt.
Illius autem neque mala ſequitur mens, neque bona:
γρ. τοιάδ. *Sed virum bonum audere oportet. hac & illa ferre.*
Reuerere amicos, fugéque pernitioſum viris iuſiurandum:
Verere autem immortalium iram deuitans.
Nil nimis feſtina: tempus autem in omnibus optimum
Factis hominum. ſæpe verò ad virtutem
Feſtinat vir lucrum quærens, quem fortuna
Propenſa in magnum delictum protrudit:
Et eum fecit putare, quæ quidem ſint mala, ea bona eſſe
Facile; quæ verò ſint vtilia, ea mala eſſe.
Amiciſſimus cum eſſes, peccaſti: ego tamen tibi cauſſa nõ fui,
Sed tu ipſe mentem non bonam nactus eras.
γρ. καταθήσεαι ἐσθλὸν ἀμείνω. *Nullum theſaurum liberis repones meliorem*
Pudore; qui bonos viros Cyrne ſequitur.
γρ. ἣν ἀγαθοῖς ἀνδράσιν ἂν δίδως. *Nullius hominum vitij videaris eſſe ſocius,*
Quem conſiliúmque ſequitur Cyrne, & quem potentia.
γρ. θωρήξομαι. *Bibens verò non ſic inebrior; neque me vinum*
Exagitabit: vt dicam graue verbum de te.
Neminem ſimilem mihi poſſum quærens inuenire
Fidelem ſodalem, cui nullus eſt dolus.
Ad probationem verò profectus atteror, tanquam plumbo
Aurum: præſtantior verò nobis ineſt mens.
Multa me & intelligentem prætereunt; ſed neceſſitate
Taceo, cognoſcens noſtram potentiam.
Multis hominibus linguæ oſtia non adiacent
Congrua; & ipſis multa non curanda curæ ſunt.
Crebro enim malum reconditum intus, melius eſt:
Bonum verò foras egreſſum, melius eſt quàm malum.
Omnium quidem non naſci hominibus optimum eſt,
Neque intueri radios celeris ſolis:
Natum verò, quàm citiſſime portas Plutonis tranſire,
Et iacêre multa terra obrutum.
Procreare & educare facilius hominem quàm mentem bo-
Inſerere. nemo adhuc hoc perpendit, (nam
Quiſquis ſapientem fecit inſipientem, & malum bonum.
Si verò Æſculapiadis hoc dediſſet Deus,
Sanare malitiam & peruerſas mentes virorum,
Multas mercedes & magnas tuliſſent.
Si verò procreari poſſet & inſeri in homine mens,
Nunquam ex bono patre eſſet malus filius,
Parens ſermonibus prudentibus verum docens
Nunquam facies eum qui malus eſt virum bonum.
Stultus eſt qui meam quidem habet mentem in cuſtodiis,
Suam verò ipſius propriam nihil curat.
Nemo ſanè in omnibus eſt beatus: ſed vir bonus quidem
Suſtinet habere malum, & non manifeſtus eſt tamen:
Improbus verò neque in malis nouit neque in bonis
Animum habens manere. Immortalium autem dona
Varia mortalibus adueniunt: ſed ſuſtinere
Oportet dona deorum, qualiacunque dant, habere.
Si me vis lauare, capite impolluta à ſummo
Semper alba aqua fluet noſtro:
Inueniéſque me omnibus in rebus tanquam excoctum
Aurum, rubrum aſpectu, quando teritur indice:
Cuius colorem deſuper nigra non tangit rubigo,
Neque caries: ſemper verò florem habet purum.
O homo, ſi prudentiæ fortitus eſſes partem, vt amentia,
Et prudens ſic vt demens fuiſſes:
Multis admirandus & æmulandus videris ciuium,
Sic vt nunc nihili dignus es.
Nequaquam congrua res eſt mulier iuuenis viro ſeni:
Non enim gubernaculo paret, quomodo acatium:
Neque ancoram habent: abrumpens verò vincula,
Sæpe de nocte alium habet portum.
Nunquam non faciendis mentem adhibe: neque intendas
animum
γρ. ποτ' ἐπ' ἀπρ. *Rebus, quarum effectio eſt nulla.*
Facile ſanè rem dij dederunt, neque quidquam malum

Τοῦ μὲν γάρ τ' ἄδικα φρονέει νόος, οὐδέ οἱ αἰεὶ
Ἰθεῖα γνώμη στήθεσιν ἐμπεδόει·
Τοῦ δ' αὖ οὔτε κακοῖς ἕπεται νόος οὔτ' ἀγαθοῖσι.
Τὸν δ' ἀγαθὸν τολμᾶν χρὴ * τά τε καὶ τὰ φέρειν·
Αἰδεῖσθαι δὲ φίλους, φεύγειν τ' ὀλεσήνορας ὅρκους·
Ἐντρέπευ δ' ἀθανάτων μῆνιν ἀλευάμενος.
Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν· καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος
Ἔργμασιν ἀνθρώπων, πολλάκι δ' εἰς ἀρετὴν
Σπεύδει ἀνὴρ κέρδος διζήμενος, ὅντινα δαίμων
Πρόφρων εἰς μεγάλην ἀμπλακίην παράγει,
Καί οἱ ἔθηκε δοκεῖν ἃ μὲν ᾖ κακά, ταῦτ' ἀγάθ' εἶναι
Εὐμαρέως· ἃ δ' ἂν ᾖ χρήσιμα, ταῦτα κακά.
Φίλτατος ὢν ἥμαρτες· ἐγὼ δέ τοι αἴτιος οὐδέν·
Ἀλλ' αὐτὸς γνώμης οὐκ ἀγαθῆς ἔτυχες.
Οὐδένα θησαυρὸν * παισὶν καταθήσῃ ἀμείνω
Αἰδοῦς, *ἥτ' ἀγαθοῖς ἀνδράσι Κύρν' ἕπεται.
Μηδενὸς ἀνθρώπων κακίας δόκει εἶναι ἑταῖρος,
Ὧι γνώμη θ' ἕπεται Κύρνε καὶ ᾧ δύναμις.
Πίνων δ' οὐχ οὕτως * θωρήσσομαι, οὐδέ με οἶνος
Ἐξάγει ὥστ' εἰπεῖν δεινὸν ἔπος περὶ σοῦ.
Οὐδέν' ὁμοῖον ἐμοὶ δύναμαι διζήμενος εὑρεῖν
Πιστὸν ἑταῖρον, ὅτῳ μή τις ἔνεστι δόλος.
Ἐς βάσανον δ' ἐλθὼν παρατρίβομαι, ὥστε μολίβδῳ
Χρυσός· ὑπερτερίης δ' ἄμμιν ἔνεστι νόος.
Πολλά με καὶ συνιέντα παρέρχεται, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
Σιγῶ, γιγνώσκων ἡμετέρην δύναμιν.
Πολλοῖς ἀνθρώποις γλώσσῃ θύραι οὐκ ἐπίκεινται
Ἁρμόδιαι, καί σφιν πόλλ' ἀμέλητα μέλει.
Πολλάκι γὰρ τὸ κακὸν κατακείμενον ἔνδον ἄμεινον·
Ἐσθλὸν δ' ἐξελθὸν λώϊον ἢ τὸ κακόν.
Πάντων μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριστον,
Μηδ' ἐσιδεῖν αὐγὰς ὀξέος ἠελίου·
Φύντα δ' ὅπως ὤκιστα πύλας Ἀΐδαο περῆσαι,
Καὶ κεῖσθαι πολλὴν γῆν ἐπαμησάμενον.
Φῦσαι καὶ θρέψαι ῥᾷον βροτὸν, ἢ φρένας ἐσθλὰς
Ἐνθέμεν· οὐδείς πω τοῦτό γ' ἐπεφράσατο,
Ὅστις σώφρον' ἔθηκε τὸν ἄφρονα, καὶ κακὸν ἐσθλόν.
Εἰ δ' Ἀσκληπιάδαις τοῦτο ἔδωκε θεὸς,
Ἰᾶσθαι κακότητα καὶ ἀτηρὰς φρένας ἀνδρῶν,
Πολλοὺς ἂν μισθοὺς καὶ μεγάλους ἔφερον.
Εἰ δ' ἦν ποιητόν τε καὶ ἔνθετον ἀνδρὶ νόημα,
Οὔποτ' ἂν ἐξ ἀγαθοῦ πατρὸς ἔγεντο κακὸς,
Πειθόμενος μύθοισι σαόφροσιν. ἀλλὰ διδάσκων
Οὔποτε ποιήσεις τὸν κακὸν ἄνδρ' ἀγαθόν.
Νήπιος, ὃς τὸν ἐμὸν μὲν ἔχει νόον ἐν φυλακῇσι,
Τὸν δ' αὐτοῦ ἴδιον οὐδὲν ἐπιστρέφεται.
Οὐδεὶς τοι πάντ' ἐστὶ πανόλβιος· ἀλλ' ὁ μὲν ἐσθλὸς
Τολμᾷ ἔχων τὸ κακὸν, κοὐκ ἐπίδηλος ὅμως.
Δειλὸς δ' οὔτε κακοῖσιν ἐπίσταται οὔτ' ἀγαθοῖσι
Θυμὸν ἔχων μίμνειν. ἀθανάτων δὲ δόσεις
Παντοῖαι θνητοῖσιν ἐπέρχοντ'· ἀλλ' ἐπιτολμᾶν
Χρὴ δῶρ' ἀθανάτων, οἷα διδοῦσιν, ἔχειν.
Εἴ μ' ἐθέλεις πλύνειν, κεφαλῆς ἀμίαντον ἀπ' ἄκρης
Αἰεὶ λευκὸν ὕδωρ ῥεύσεται ἡμετέρης.
Εὑρήσεις δέ με πᾶσιν ἐπ' ἔργμασιν, ὥσπερ ἄπεφθον
Χρυσὸν, ἐρυθρὸν ἰδεῖν, τριβόμενον βασάνῳ·
Τοῦ χροιῆς καθύπερθε μέλας οὐχ ἅπτεται ἰὸς,
Οὐδ' εὐρώς, αἰεὶ δ' ἄνθος ἔχει καθαρόν.
Ἄνθρωπ', εἰ γνώμης ἔλαχες μέρος ὥσπερ ἀνοίης,
Καὶ σώφρων οὕτως ὥσπερ ἄφρων ἐγένου,
Πολλοῖς ἂν ζηλωτὸς ἐφαίνεο τῶνδε πολιτῶν,
Οὕτως ὥσπερ νῦν οὐδενὸς ἄξιος εἶ.
Οὔτοι σύμφορόν ἐστι γυνὴ νέα ἀνδρὶ γέροντι·
Οὐ γὰρ πηδαλίῳ πείθεται ὡς ἄκατος,
Οὐδ' ἄγκυραν ἔχουσ'· ἀπορρήξασα δὲ δεσμὰ
Πολλάκις ἐκ νυκτῶν ἄλλον ἔχει λιμένα.
Μή * ποτ' ἐπ' ἀπρήκτοισι νόον ἔχε μηδὲ μενοίνα
Χρήμασι, τῶν ἄνυσις γίγνεται οὐδεμία.
Εὐμαρέως τοι χρῆμα θεοὶ δόσαν, οὔτι τι δειλόν·

Οὔτ' ἀγαθόν· χαλεπῷ δ' ἔργματι κῦδος ἔχει.
Ἀμφ' ἀρετῇ τρίβου, καί σοι τὰ δίκαια φίλ' * ἔστω,
Μηδέ σε νικάτω κέρδος, ὅ τ' αἰσχρὸν ἔοι.
Μηδένα τῶνδ' ἀέκοντα μένειν κατέρυκε παρ' ἡμῖν,
Μηδὲ θύραζε κέλευ' οὐκ ἐθέλοντ' ἰέναι.
Μηδ' εὕδοντ' ἐπέγειρε Σιμωνίδη ὅντινα ἡμῶν
Θωρηχθέντ' οἴνῳ μαλθακὸς ὕπνος ἕλοι.
Μηδὲ τὸν ἀγρυπνέοντα κέλευ' ἀέκοντα καθεύδειν.
Πᾶν γὰρ ἀναγκαῖον χρῆμ' ἀνιηρὸν ἔφυ.
Τῷ πίνειν δ' ἐθέλοντι παρασταδὸν οἰνοχοείτω·
Οὐ πάσας νύκτας γίγνεται ἁβρὰ παθεῖν.
Αὐτὰρ ἐγὼ (μέτρον γὰρ ἔχω μελιηδέος οἴνου)
Ὕπνου λυσικάκου μνήσομαι οἴκαδ' ἰών·
Δείξω δ' ὡς οἶνος χαριέστατος ἀνδρὶ πεπόσθαι.
Οὔτε τι γὰρ * νήφω, οὔτε λίην * μεθύω.
Ὃς δ' ἂν ὑπερβάλλῃ πόσιος μέτρον, οὐκ ἔτι κεῖνος
Τῆς αὐτοῦ γλώσσης καρτερὸς, οὐδὲ νόου.
Μυθεῖται δ' ἀπάλαμνα, τὰ * νήφοσ' γίγνεται αἰσχρά·
Αἰδεῖται δ' ἔρδων οὐδὲν ὅταν μεθύῃ.
Τοπρὶν ἐὼν σώφρων, * τότε νήπιος. ἀλλὰ σὺ ταῦτα
Γιγνώσκων, μὴ πῖν' οἶνον ὑπερβολάδην.
Ἀλλ' ἢ πρὶν μεθύειν ὑπανίστασο, μή σε βιάσθω
Γαστὴρ, ὥστε κακὸν λάτριν ἐφημέριον.
Ἢ παρεὼν μὴ πῖνε· σὺ * δ' αὖ ἔχε τοῦτο μάταιον·
Τῆς κοτύλης αἰεὶ τοὔνεκά τοι μεθύεις.
Ἡ μὲν γὰρ φέρεται φιλοτήσιος, ἡ δὲ πρόκειται·
Τὴν δὲ θεοῖς σπένδεις, τὴν δ' ἐπὶ χερσὶν ἔχεις.
Ἀρνεῖσθαι δ' οὐκ οἶδας· ἀνίκητος δ' * τοι οὗτος
Ὃς * πολλὰς πίνων μή τι μάταιον ἐρεῖ.
Ὑμεῖς δ' εὖ μυθεῖσθε παρὰ κρητῆρι μένοντες,
Ἀλλήλων ἔριδας δὴν ἀπερυκόμενοι,
Εἰς τὸ μέσον φωνεῦντες ὁμῶς ἑνὶ καὶ συνάπασι.
Χ' οὕτως συμπόσιον γίγνεται οὐκ ἄχαρι.
Ἄφρονος ἀνδρὸς ὁμῶς καὶ σώφρονος οἶνος, ὅταν δὴ
Πίνῃ ὑπὲρ τὸ μέτρον, κοῦφον ἔθηκε νόον.
Ἐν πυρὶ μὲν χρυσόν τε καὶ ἄργυρον ἴδριες ἄνδρες
Γιγνώσκουσ'· ἀνδρὸς δ' οἶνος ἔδειξε νόον,
Καὶ μάλα περ πινυτοῦ, τὸν ὑπὲρ μέτρον * ἤρατο πίνων,
Ὥστε καταισχῦναι καὶ πρὶν ἐόντα σοφόν.
Οἰνοβαρῶ κεφαλὴν Ὀνομάκριτε, καί με βιᾶται
Οἶνος· ἀτὰρ γνώμης οὐκ ἔτ' ἐγὼ ταμίης
Ἡμετέρης, τὸ δὲ δῶμα περιτρέχει· ἀλλ' ἄγ' ἀναστὰς
Πειρηθῶ μή πως καὶ πόδας οἶνος * ἔχει,
Καὶ νόον ἐν στήθεσσι· δέδοικα δὲ μή τι μάταιον
Ἔρξω θωρηχθεὶς, καὶ μέγ' ὄνειδος ἔχω.
Οἶνος πινόμενος πουλὺς κακός· ἢν δέ τις αὐτὸν
Πίνῃ ἐπισταμένως, οὐ * κακὸς, ἀλλ' ἀγαθός.
Ἦλθες δὴ Κλεάριστε, βαθὺν διὰ πόντον ἀνύσσας,
Ἐνθάδ' ἐπ' οὐδὲν ἔχοντ', ὦ τάλαν, οὐδὲν ἔχων.
Νηός τοι πλευρῇσιν ὑπὸ ζυγὰ θήσομεν ἡμεῖς
Κλεάριστ', οἷ' ἔχομεν, χ' οἷα διδοῦσι θεοί.
Τῶν δ' ὄντων τὰ ἄριστα παρέξομεν· ἢν δέ τις ἔλθῃ
Σεῦ φίλος ὤν, κατάκεισ', ὡς φιλότητος ἔχεις.
Οὔτε τι τῶν ὄντων ἀποθήσομαι, οὔτε τι μεῖζον
Σῆς ἕνεκα ξενίης ἄλλοθεν οἰσόμεθα.
Ἢν δέ τις εἰρωτᾷ τὸν ἐμὸν βίον, ὧδέ οἱ εἰπεῖν,
Ὡς εὖ μὲν χαλεπῶς, ὡς χαλεπῶς δὲ μάλ' εὖ.
Ὥσθ' ἕνα μὲν ξεῖνον πατρώϊον οὐκ ἀπολείπειν,
Ξείνια δὲ * πλείοσιν οὐ δυνατὸς παρέχειν.
Οὔ σε μάτην ὦ Πλοῦτε βροτοὶ τιμῶσι μάλιστα·
Ἦ γὰρ ῥηιδίως τὴν κακότητα φέρεις.
Καὶ γάρ τοι πλοῦτον μὲν ἔχειν ἀγαθοῖσιν ἔοικεν,
Ἡ πενίη δὲ κακῷ σύμφορος ἀνδρὶ φέρειν.
Οἴ μοι ἐγὼν ἥβης καὶ γήραος οὐλομένοιο·
Τοῦ μὲν ἐπερχομένου, τῆς δ' ἀπονισομένης.
Οὔτε τινὰ προὔδωκα φίλον καὶ πιστὸν ἑταῖρον,
Οὔτ' ἐν ἐμῇ ψυχῇ δούλιον οὐδέν ἔνι.
Αἰεί μοι φίλον ἦτορ * ἰαίνεται, ὁππότ' ἀκούσω
Αὐλῶν φθεγγομένων ἱμερόεσσαν ὄπα.

Neque bonum, difficili autem facto gloria nos habet.
Circa virtutem conteritor; & tibi iuſta amica ſunto:
Neque te vincat lucrum, quod turpe eſt.
Neminem horum inuitum manere coge apud nos;
Neque foras iube non volentem ire.
Neque dormientem excita, ô Simonides, quemcunque no-
Thoracatum vino mollis ſomnus corripuerit, (ſtrûm.
Neque vigilantem iube inuitum dormire:
Omnis enim coacta res, moleſta eſt.
Bibere verò volenti, aſtando quis miſceat:
Non omnes noctes contingit ſuauia pati.
Atque ego (modum enim habeo ſuauis vini)
Somni ſedatoris malorum memor ero domum profectus,
Oſtendam autem quod vinũ iucundiſſimum eſt viro potatu:
Neque enim ſobrius ſum, neque valde ebrius.
Quiſquis autem præterierit potus modum, non amplius ille
Suæ ipſius linguæ compos eſt, neque mentis:
Loquitur autem infinita, quæ ſobriis videntur turpia:
Veretur verò faciens nihil, quando ebrius fuerit:
Antè qui erat ſapiens, tunc ſtultus. Sed tu hæc
Cognoſcens, ne bibe vinum ſupra modum:
Sed ante, priuſquam potus ſis, ſurge, ne te vrgeat
Venter ceu malum ſeruum quotidianum:
Aut præſens, ne bibe: tu verò habe hoc vanum
Calicule oper. propter quod, ne potus es.
Hic enim fertur amicitiæ gratia, ille verò proponitur:
Alium diis libas, alium in manu habes.
Negare non noſti: inuictus ſanè is eſt,
Qui multos bibens nil ineptum dicet.
Vos verò bene loquimini ad craterem manentes,
Inuicem iurgia longe prohibentes,
In medium loquentes ſimul cum vno & cum omnibus
Et ſic conuiuium fit non iniucundum.
Inſipientis viri ſimul & ſapientis, vinum: quando ſane
Potatur ſupra modum, leuem facit mentem.
In igne quidem aurum & argentum periti viri
Cognoſcunt: viri verò vinum iudicat mentem,
Et quantumlibet ſapientis: quod ſupra modum bibens ex-
Ita vt deturpet etiam eũ qui prius erat ſapiens. (tollitur,
Vino grauor caput ô Onomacrite: & mihi vim infert
Vinum, & mentis non amplius ego ſum conduſ
Noſtræ: at domus circumcurrit. ſed ſane ſurgens
Tentabo num fortè & pedes vinum habeat,
Et mentem in pectoribus. timeo autem ne quid ſtultum
Faciam ebrius, & magnum dedecus habeam.
Vinum potatum copioſe, malum eſt: ſi verò quis ipſum
Bibat ſapienter, non eſt malum ſed bonum.
Veniſti ſane ô Clearíſte, profundum pontum permenſus
Huc ad nihil habentem, ô miſer, nihil habens.
Nauis ſane lateribus tranſtra ſupponemus nos
O Clearíſte, qualia habemus, & qualia tribuunt dij.
Eorum autẽ quæ ſunt optima, dabimus: ſi verò quis venerit,
Iupiter, amicus qui ſit, dicã ei Recũbe, vt amicitia habes.
Neque quid eorum quæ ſuppetũt, ſeponam; neq; quid maius
Tui cauſa hoſpitij, aliunde afferemus.
Si verò quis percontetur de mea vita, ſic illi dicito:
Ad bene quidẽ, difficulter; ad difficulter verò, valde bene.
Sic vt vnum quidem hoſpitem patrium non deſtituam,
Xenia verò pluribus non poſſim præbere.
Non te fruſtra ô Plute mortales colunt maximè:
Etenim facile mala fers.
Etenim diuitias quidem habere bonos par eſt:
Paupertas verò malo congrua viro ferre.
Heu mihi ob pubertatem & ſenectutem exitialem;
Hanc quidem imminentem, illam verò diſcedentem.
Neque quemquam prodidi amicum & fidelem ſo-
cium,
Neque in meo animo ſeruile quidquam ineſt.
Semper mihi carum cor exſultat quando audiero
Tibias ſonantes deſiderabilem ſonum.

Lætor verò bene bibens, & bene canentem tibicinē audiēs:
Lætor verò & beneſonam manibus lyram moderans.
Nunquam ſeruile caput rectum natum eſt;
Sed ſemper obliquum, & ceruicem obliquam habet.
Neque enim ex ſcilla roſæ naſcuntur, neque hyacinthus,
Neque vnquam ex ancilla filius ingenuus.
Nullus vir, amice Cyrne, compedes fabricat ſibi;
Si non meam mentem decipiunt dij.
Timeo ne hanc ciuitatem, ô Polypæda, iniuria
Quæ Centauros crudiuoros, perdat.
Oportet me ad amuſſim & rectam rationem hanc iudicare
Cyrne cauſam: equumq́; vtriſq́; dare,
Vatibus, auibúſque & ardentibus ſacrificiis,
Vt non erroris turpe probrum habeam.
Neminem vnquam malo vrge: ſed iuſto
Beneficentia nihil eſt melius.
Nuncius mutus bellum multi lacrymum excitat,
Cyrne, ex procul conſpicua apparens ſpecula.
Quin equis iniyce velocibus frena;
Hoſtilibus enim ipſos viris occurſuros video.

γρ. διαφρήξουσι κέλευθον.

Non multo ſpatio pertranſibunt ſemitam:
Niſi meam mentem fallunt dij.
Oportet tolerare grauibus in doloribus conſtitutum virum,
Atque à dijs petere liberationem immortalibus.
Conſidera: periculum ſanè in nouaculæ ſtat acie:
Aliàs multa habebis, aliàs pauciora:
Ita vt neque valde abundans poſſeſſionibus fias,
Neque in multam opulentiam euadas.
Sit mihi alia quidem me habere, pleraſque verò largiri
Opes hoſtium amicis habendas.
Vocari verò ad conuiuium, ſedere autem iuxta bonum
Virum oportet, ſapientiam omnem ſcientem,
Cauſa *intelligendi, quando aliquid dixerit ſapiens, vt docearis,*
Et hoc ad domum lucrum habens abeas.
Pubertate me *oblectans ludo: diu enim ſub*
Terra, amiſſa anima, iacebo ſicut lapis
Mutus: linquam autem amabilem lucem ſolis.
Quamuis verò bonus fuerim, videbo nihil amplius.
Opinio quidē hominibus malū magnū eſt, experiētia autem optimū:
Multi inexpertam opinionem habent bonorum.

γρ. ἀπείρατοι δόξαν ἔχουσ' ἀγαθῶν.

Bene habeo, bene habe. quid nuncium alium mittis?
Beneficij facile eſt nuncium.

γρ. ἔρδων

Amici me produnt: quoniam inimicum fugio,
Tanquam gubernator chœradas marinas.
Facilè magis *ex bono facere malum, quam ex malo bonū:*
Ne me doce: non id ætatis ſum vt diſcam.
Odi malum virum: obnupta verò adſum,
Parua auis leuem habens mentem.
Odi verò mulierem circumcurſantem, virumq́; procacem,
Quicunque alienum vult aruum arare.
Sed quæ quidem præterierunt, impoſſibilia ſunt factu

γρ. ἀμήχανόν ἐστι.

Opera: quæ autem poſt erunt, cautioni ſint curæ.

γρ. καὶ δημοσί' ἐν ἐσθλ.

Omnibus ſanè periculum in rebus, neque quis nouit
Quò appulſurus ſit, re incipiente.
Sed hic quidem celebrari tentans, non prouidens,
In magnum incommodum & graue cecidit.

γρ. καλὸν.
γρ. ἔρδοντι θεὸς καλὰ πάντα δίδωσι.

Sed bene facienti Deus omnia circumponit,
Succeſſum bonum, liberationem ſtultitiæ.
Tolerare oportet quæ dant dij hominibus mortalibus,
Facileque ferre vtramque ſortem.
Neque malis ægrotans ange mentem, neque bonis
Oblecteris repente, antequam finem extremum videris.
O homo, inter nos deprocul ſimus amici:

γρ. πολλάκις.

Præter hanc, omnis rei eſt ſatietas.
Diu ſanè & amici ſimus: ceterum etiam aliis conuerſare
Viris, qui tuam magis norunt mentem.

γρ. Οὐδ' ἐν...

Non me fefelliſti itans per viam quam & prius
Agebas, furans noſtram amicitiam.
Perdaſq́; inimice, & hominibus infidelis,

Χαίρω δ' εὖ πίνων, καὶ ὑπ' αὐλητῆρος ἀκούων,
Χαίρω δ' εὔφθογγον χερσὶ λύρην ὀχέων.
Οὔποτε δουλείη κεφαλὴ ἰθεῖα πέφυκεν,
Ἀλλ' αἰεὶ σκολιή, κ' αὐχένα λοξὸν ἔχει.
Οὔτε γὰρ ἐκ σκίλλης ῥόδα φύεται, οὐδ' ὑάκινθος,
Οὐδέ ποτ' ἐκ δούλης τέκνον ἐλευθέριον.
Οὔτις ἀνὴρ φίλε Κύρνε πέδας χαλκεύεται αὐτῷ,
Εἰ μὴ ἐμὴν γνώμην ἐξαπατῶσι θεοί.
Δειμαίνω μὴ τήνδε πόλιν Πολυπαΐδη ὕβρις,
Ἥπερ Κενταύρους ὠμοφάγους, ὀλέσῃ.
Χρή με παρὰ στάθμην καὶ γνώμονα τήνδε δικάσσαι
Κύρνε δίκην, ἶσόν τ' ἀμφοτέροισι δόμεν,
Μάντεσιν, οἰωνοῖς τε, καὶ αἰθομένοις ἱεροῖσιν,
Ὄφρα μὴ ἀμπλακίης αἰσχρὸν ὄνειδος ἔχω.
Μηδένα πω κακότητι βιάζεο, τῷ δὲ δικαίῳ
Τῆς εὐεργεσίης οὐδὲν ἀμεινότερον.
Ἄγγελος ἄφθογγος πόλεμον πολύδακρυν ἐγείρει
Κύρν', ἀπὸ τηλαυγέος φαινόμενος σκοπιῆς.
Ἀλλ' ἵπποις ἔμβαλλε ταχυπτέρνοισι χαλινούς·
Δηΐων γάρ σφ' ἀνδρῶν ἀντιάσειν δοκέω.
Οὐ πολλὸν τὸ μεσηγὺ* διαπρήξουσι κέλευθον,
Εἰ μὴ ἐμὴν γνώμην ἐξαπατῶσι θεοί.
Χρὴ τολμᾶν χαλεποῖσιν ἐν ἄλγεσι κείμενον ἄνδρα,
Πρός τε θεῶν αἰτεῖν ἔκλυσιν ἀθανάτων.
Φράζεο· κίνδυνός τοι ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς.
Ἄλλοτε πόλλ' ἕξεις, ἄλλοτε παυρότερα.
Ὥστε σὲ μήτε λίην ἀφνειὸν κτεάτεσσι γενέσθαι,
Μήτε σέ γ' ἐς πολλὴν χρημοσύνην ἐλάσαι.
Εἴη μοι τὰ μὲν αὐτὸν ἔχειν, τὰ δὲ πόλλ' ἐπιδοῦναι
Χρήματα τῶν ἐχθρῶν τοῖσι φίλοισιν ἔχειν·
Κεκλῆσθαι δ' ἐς δαῖτα, παρίζεσθαι δὲ παρ' ἐσθλὸν
Ἄνδρα χρεὼν σοφίην πᾶσαν ἐπιστάμενον·
Τοῦ συνιεῖν, ὁπότ' ἄν τι λέγῃ σοφὸν ὄφρα διδαχθῇς,
Καὶ τοῦτ' εἰς οἶκον κέρδος ἔχων ἀπίῃς.
Ἥβῃ τερπόμενος παίζω· δηρὸν γὰρ ἔνερθεν
Γῆς, ὀλέσας ψυχήν, κείσομαι, ὥστε λίθος
Ἄφθογγος, λείψω δ' ἐρατὸν φάος ἠελίοιο·
Ἔμπης δ' ἐσθλὸς ἐὼν ὄψομαι οὐδὲν ἔτι.
Δόξα μὲν ἀνθρώποισι κακὸν μέγα, πεῖρα δ' ἄριστον·
Πολλοὶ *ἀπειράτων δόξαν ἔχουσ' ἀγαθῶν.
Εὖ *ἔρδω, εὖ πράττε· τί κ' ἄγγελον ἄλλον ἰάλλεις;
Τῆς εὐεργεσίης ῥηϊδίη ἀγγελίη.
Οἵ με φίλοι προδιδοῦσιν· ἐπεὶ τόν γ' ἐχθρὸν ἀλεῦμαι,
Ὥστε κυβερνήτης χοιράδας εἰναλίας.
Ῥήϊδιον ἐξ ἀγαθοῦ θεῖναι κακὸν ἢ 'κ κακοῦ ἐσθλόν.
Μή με δίδασκ'· οὔτοι τηλίκος εἰμὶ μαθεῖν.
Ἐχθαίρω κακὸν ἄνδρα, καλυψαμένη δὲ πάρειμι,
Μικρῆς ὄρνιθος κοῦφον ἔχουσα νόον.
Ἐχθαίρω δὲ γυναῖκα περίδρομον, ἄνδρα τε μάργον,
Ὃς τὴν ἀλλοτρίην βούλετ' ἄρουραν ἀροῦν.
Ἀλλὰ τὰ μὲν προβέβηκεν, *ἀμήχανόν ἐστι γενέσθαι
Ἔργα· τὰ δ' ἐξοπίσω τῇ φυλακῇ μελέτω.
Πᾶσίν τοι κίνδυνος ἐπ' ἔργμασιν· οὐδέ τις οἶδε
Ποῖ σχήσειν μέλλει πρήγματος ἀρχομένου.
Ἀλλ' ὁ μὲν εὐδοκιμεῖν πειρώμενος, οὐ προνοήσας,
Εἰς μεγάλην ἄτην καὶ χαλεπὴν ἔπεσεν·
Τῷ δὲ *καλῶς *ποιεῦντι θεὸς περὶ πάντα τίθησι,
Συντυχίην ἀγαθήν, ἔκλυσιν ἀφροσύνης.
Τολμᾶν χρὴ τὰ διδοῦσι θεοὶ θνητοῖσι βροτοῖσι,
Ῥηϊδίως δὲ φέρειν ἀμφοτέρων τὸ λάχος.
Μήτε κακοῖσι νοσῶν λυποῦ φρένα, μήτ' ἀγαθοῖσι
Τερφθῇς ἐξαπίνης, πρὶν τέλος ἄκρον ἰδεῖν.
Ἄνθρωπ', ἀλλήλοισιν ἀπόπροθεν ὦμεν ἑταῖροι·
Πλὴν* πλούτου, παντὸς χρήματός ἐστι κόρος.
Δὴν δὴ καὶ φίλοι ὦμεν· ἀτάρ τ' ἄλλοισιν ὁμίλει
Ἀνδράσιν, οἳ τὸν σὸν μᾶλλον ἴσασι νόον.
Οὔ μ' ἔλαθες φοιτῶν κατ' ἀμαξιτόν, ἣν ἄρα καὶ πρὶν
Ἠλάστρεις, κλέπτων ἡμετέρην φιλίην.
Ἔρρε θεοῖσίν τ' ἐχθρὲ καὶ ἀνθρώποισιν ἄπιστε,

Ψυχρὸν

Ψυχρὸν ὃς ἐν κόλπῳ ποικίλον εἶχες ὄφιν.
Τοιάδε καὶ Μάγνητας ἀπώλεσεν ἔργα καὶ ὕβρις,
  Οἷα τανῦν ἱερὴν τήνδε πόλιν κατέχει.
Πολλῷ τοι πλέονας λιμοῦ κόρος ὤλεσεν ἤδη
  Ἄνδρας, ὅσοι μοίρης *πλεῖον ἔχειν ἔθελον.
Ἀρχῇ ἔπι ψεύδους μικρὰ χάρις, ἐς δὲ τελευτὴν
  Αἰσχρὸν δὴ κέρδος καὶ κακὸν ἀμφότερον
Γίγνεται. οὐδέ τι καλὸν, ὅτῳ ψεῦδος προσομαρτῇ
  Ἀνδρὶ, καὶ ἐξέλθῃ πρῶτον ἀπὸ στόματος.
Οὐ χαλεπὸν ψέξαι τὸν πλησίον, οὐδὲ καὶ αὐτὸν
  Αἰνῆσαι. δειλοῖς ἀνδράσι ταῦτα μέλει.
Σιγᾶν δ' οὐκ ἐθέλουσι κακοὶ, κακὰ λεσχάζοντες·
  Οἱ δ' ἀγαθοὶ πάντων μέτρον ἴσασιν ἔχειν.
Οὐδένα παμπήδην ἀγαθὸν καὶ μέτριον ἄνδρα
  Τῶν νῦν ἀνθρώπων ἠέλιος καθορᾷ.
Οὔτι μάλ' ἀνθρώποις καταθύμια πάντα τελεῖται·
  Πολλὸν γὰρ θνητῶν κρέσσονες ἀθάνατοι.
Πόλλ' ἐν ἀμηχανίῃσι κυλίνδομαι, ἀχνύμενος κῆρ·
  Ἀκρην γὰρ πενίην οὐχ ὑπερέδραμομεν.
Πᾶς τις πλούσιον ἄνδρα τίει, ἀτίει δὲ πενιχρόν·
  Πᾶσιν δ' ἀνθρώποις αὐτὸς ἔνεστι νόος.
Παντοῖαι κακότητες ἐν ἀνθρώποισιν ἔασι,
  Παντοῖαι δ' ἀρεταὶ, καὶ βιότου παλάμαι.
Ἀργαλέον φρονέοντα παρ' ἄφροσι πόλλ' ἀγορεύειν,
  Καὶ σιγᾶν αἰεί. τοῦτο γὰρ *οὐ δυνατόν.
Αἰσχρόν τοι μεθύοντα παρ' ἀνδράσι νήφοσιν εἶναι,
  Αἰσχρὸν δ' εἰ νήφων πὰρ μεθύουσι μένει.
Ἥβη καὶ νεότης ἐπικουφίζει νόον ἀνδρὸς,
  Πολλῶν δ' ἐξαίρει θυμὸν ἐς ἀμπλακίην.
Ὧι τινι μὴ θυμοῦ κρέσσων νόος, αἰὲν ἐν ἄταις
  Κύρνε τε καὶ μεγάλαις κεῖται ἐν ἀμπλακίαις.
Βουλεύου δὶς καὶ τρὶς, ὅ τοι κ' ἐπὶ τὸν νόον ἔλθῃ.
  Ἀτηρὸς γάρ τοι λάβρος ἀνὴρ *τελέθει.
Ἀνδράσι τοῖς ἀγαθοῖς ἕπεται γνώμη τε καὶ αἰδὼς,
  Οἳ νῦν ἐν πολλοῖς ἀτρεκέως ὀλίγοι.
Ἐλπὶς καὶ κίνδυνος ἐν ἀνθρώποισιν ὅμοιοι·
  Οὗτοι γὰρ χαλεποὶ δαίμονες ἀμφότεροι.
Πολλάκι πὰρ δόξαν τε καὶ ἐλπίδα γίγνεται εὑρεῖν
  Ἔργ' ἀνδρῶν, βουλαῖς δ' οὐκ ἐπέγεντο τέλος.
Οὔτοι *κ' εἰδείης οὔτ' εὔνουν, οὔτε τὸν ἐχθρὸν,
  Εἰ μὴ σπουδαίου πρήγματος *ἀντιτύχοις.
Πολλοὶ πὰρ κρητῆρι φίλοι γίγνονται ἑταῖροι·
  Ἐν δὲ σπουδαίῳ πρήγματι παυρότεροι.
Παύρους κηδεμόνας πιστοὺς εὕροις κεν ἑταίρους
  Κείμενος ἐν μεγάλῃ θυμοῦ ἀμηχανίῃ.
Ἤδη νῦν αἰδὼς μὲν ἐν ἀνθρώποισιν ὄλωλεν,
  Αὐτὰρ ἀναιδείη γαῖαν *ἐπιστρέφεται.
Ἆ δειλὴ πενίη, τί ἐμοῖς ἐπικειμένη ὤμοις
  Σῶμα καταισχύνεις καὶ νόον ἡμέτερον;
Αἰσχρὰ δέ μ' οὐκ ἐθέλοντα βίῃ καὶ πολλὰ διδάσκεις,
  Ἐσθλὰ παρ' ἀνθρώπων καὶ καλ' ἐπιστάμενον.
Εὐδαίμων εἴην, καὶ θεοῖς φίλος ἀθανάτοισι,
  Κύρν'· ἀρετῆς δ' ἄλλης οὐδεμιῆς ἔραμαι.
Σὺν σοὶ Κύρνε παθόντι κακῶς ἀνιώμεθα πάντες·
  Ἀλλά τοι ἀλλότριον κῆδος ἐφημέριον.
Μηδὲν ἄγαν χαλεποῖσιν ἄσω φρένα, μηδ' ἀγαθοῖσι
  Χαῖρ', ἐπεὶ ἔστ' ἀνδρὸς πάντα φέρειν ἀγαθοῦ.
Οὐδ' ὀμόσαι χρὴ *τοῦτό τι, μήποτε πρᾶγμα τόδ' ἔσται·
  Θεοὶ γάρ τοι νεμεσῶσ', οἷσιν ἔπεστι τέλος.
Καὶ πρῆξαι μέν τοι τι· καὶ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸν ἔγεντο,
  Καὶ κακὸν ἐξ ἀγαθοῦ· καί τε πενιχρὸς ἀνὴρ
Αἶψα μάλ' ἐπλούτησε· καὶ ὃς μάλα πολλὰ πέπαται
  Ἐξαπίνης πάντ' οὖν ὤλεσε νυκτὶ μιῇ.
Καὶ σώφρων ἥμαρτε, καὶ ἄφρονι πολλάκι δόξα
  Ἕσπετο, καὶ τιμῆς καὶ κακὸς ὢν ἔλαχεν.
Εἰ μὲν χρήματ' ἔχοιμι Σιμωνίδη οἷά περ ᾔδειν,
  Οὐκ ἂν ἀνιῴμην τοῖς ἀγαθοῖσι συνών·
Νῦν δέ με γιγνώσκοντα παρέρχεται, εἰμὶ δ' ἄφωνος
  Χρημοσύνῃ, πολλῶν γνοὺς *ἂν ἄμεινον ἔτι.

Frigidum qui in ſinu varium habebas anguem.
Talia verò & Magnetas perdiderunt facinora & iniuria,
  Qualia nunc ſacram hanc ciuitatem occupant.
Multo ſanè plures, quàm fames, ſatietas perdidit iam
  Viros, quotquot portione ſua plus habere volebant.
In initio, mendacij modica gratia, atque in fine
  Turpe ſanè lucrum & malum vtrumque.
Eſt; neque quidquam pulchrum eſt ei quem mendacium
  Viro, etſi exierit primum ex ore. *(comitetur,*
Non difficile eſt vituperare propinquum, neque ipſum
  Laudare: improbis viris hæc curæ ſunt.
Tacere autem non volunt mali mala garrientes;
  Sed boni omnium modum ſciunt habere.
Neminem prorſus bonum & moderatum virum,
  Eorum qui nunc ſunt hominum, ſol aſpicit.
Non admodum hominibus ex animi ſententia omnia fiunt:
  Multo enim mortalibus præſtantiores ſunt immortales.
Multum in anxietatibus verſor, mœrens corde:
  Summam enim paupertatem non prætercurrimus.
Quilibet diuitem virum colit, contemnit autem pauperem:
  Omnibus verò hominibus ea ineſt mens.
Omnigena nequitia inter homines ſunt;
  Omnigenæq; virtutes, & vitæ artes.
Difficile eſt ſapientem apud inſipientes multa loqui,
  Et tacere ſemper: hoc enim non eſt poſſibile.
Turpe ſane eſt ebrium apud viros ſobrios eſſe:
  Turpe verò, ſi ſobrius apud ebrios maneat.
Pubertas & iuuentus alleuat mentem viri;
  Multorum verò effert animum in errorem.
Cui non animi libidine fortior eſt mens ſemper in noxis,
  Cyrne, & magnis verſatur in erroribus.
Conſulta bis & ter quodcunque tibi in mentem venerit:
  Nocuus enim profectò præceps vir eſt.
Viros bonos ſequitur conſilium & pudor;
  Qui nunc inter multos reuera ſunt pauci.
Spes & periculum inter homines ſunt ſimilia:
  Hæc enim grauia ſunt numina ambo.
Sæpe præter opinionem & ſpem contingit inuenire
  Res virorum: conſiliis verò non reſpondit finis.
Non ſanè moleſtia afficit vllus neque amicum neque ini-
  Niſi ſeriam rem conſequaris. *(micum.*
Multi apud craterem amici fiunt ſodales:
  In ſeria autem re pauciores.
Paucos curatores fideles inuenias, licet ſodales,
  Poſitus in magna animi anxietate:
Iam nunc pudor quidem inter homines periit,
  At impudentia terram obit.
Heu improba paupertas, cur meis inſidens humeris
  Corpus deturpas, & mentem noſtram?
Turpia autem me non volentem vi, & multa doces;
  Bona quippe ab hominibus & honeſta edoctum.
Beatus ſim, & diis charus immortalibus,
  Cyrne; virtutem verò aliam nullam amo.
Tecum Cyrne affecto male, mœremus omnes:
  Sed ſanè alieni dolor diem vnum durat tantum.
Nihil nimis difficilibus contriſteris mentem, neque bonis
  Gaude: quoniam eſt viri omnia ferre boni.
Neque iurare oportet tale quid; Nunquam res hæc erit:
  Dij etenim ſuccenſent, quibus adeſt finis.
Et facere tamen aliquid oportet: & ex malo bonum factum eſt,
  Et malum ex bono, & pauper vir
Statim valde diues euaſit; & qui valdè multa acquiſiuit,
  Derepente omnia vtique perdidit nocte vna.
Et ſapiens peccauit, & inſipientem ſæpe gloria
  Secuta eſt: & honorem, etiam qui malus erat, inuenit.
Si quidem opes haberem ô Simonide, quales noui,
  Non poſſem mœrere bonis congrediens:
Nunc autem me cognoſcentem præterit: ſum verò mutus
  Opibus, multis licet melius adhuc ſciens.

Quare nunc ferimur velis albis expaſſis,
Melio ex ponto noctem per tenebroſam.
Exhaurire autem ſentinam non volunt: ſuperat autem mare
Vtrumque nauis parietem: vnde valde quis difficile
Seruatur. illi verò dormiunt: gubernatorem quidem fecerunt (quieſcere
Bonum licet, qui cuſtodiam habebat peritè.
Opes autem rapiunt vi: decor verò perijt:
Diuiſio autem non amplius æqualiter fit in medium.
Baiuli verò imperant, mali autem ſuper bonos:
Timeo ne quo modo nauem fluctus abſorbeat.
Hæc mihi ænigmaticè dicta ſint, occulta probis:
Cognoſcere autem poteſt quis etiam malum, ſi ſapiens ſit.
Multi diuitias habent imperiti: alij autem honeſta
Quærunt grauiter oppreſſi paupertate.
Facere autem vtraſque impotentia ineſt:
γρ. τοὺς μὲν δὲ γρ. *Prohibent enim hos quidem opes, illos verò mens.*
Non licet mortalibus aduerſus immortales pugnare,
Neque dicam dicere: nemini hoc fas eſt.
Non oportet paſcere quod non paſcendum ſit:
Neque facere quod non melius ſit perficere:
Gaudens bene perficias viam magnum per pontum,
Et te Neptunus gaudium amicis reducat.
Multos ſanè ſatietas viros perdidit inſipientes:
γρ. ἀφραίνοντας. *Noſſe enim difficile eſt modum quando bona adſunt.*
γρ. μέτρον. *Non poſſum tibi ô anime præbere neceſſaria omnia:*
γρ. ἔχε. *Tolera: nam pulchra non vtique tu ſolus amas.*
Bene quidem habente me, multi ſunt amici: ſi verò quid (graue
Inciderit, pauci fidelem habent mentem.
Vulgò autem hominum virtus vnica eſt hæc,
γρ. Πᾶσι δ' ἀνθρώποις. *Diteſcere: ſed aliarum rerum nullus ſane eſt vſus,*
Neque ſi iuſtitiam quidem habeas Rhadamanthi ipſius,
Pluraq́; ſcias quàm Æolides Siſyphus:
(Qui etiam ex inferno multiſcientia ſua rediit,
Perſuaſa Proſerpina blandis verbis,
Quæ hominibus præbet obliuionem, lædens mentem:
Alius verò nondum quis hoc conſiderauit,
Quemcunque ſanè mortis nigra nebula obtexerit,
Veneritq́; in horridum locum mortuorum,
Nigraſq́; portas tranſierit, quæ mortuorum
Animas cohibent, etſi recuſantes:
Verum tamen & illinc Siſyphus rurſus rediit heros,
Ad lucem ſolis, ſua multiplici peritia.)
Neque ſi falſa quidem facis veris ſimilia,
Linguam habens bonam Neſtoris diuini:
Celeriorq́; fueris pedes velocibus Harpyijs,
Et filijs Boreæ, quorum celeriter eunt pedes.
Ac certè oportet omnes ſententiam hanc reponere,
Quod diuitiæ plurimam in omnibus habent poteſtatem.
Æqualiter porrò diuites ſunt, is cui multum argentum eſt,
Et aurum, & terra farrifera campi,
Equiq́; muliq́; & cui ea quibus opus eſt adſunt
γρ. τῷ δὲ πάρεστι. *Ad ventre & lateribus & pedibus voluptatem perci-* (piendam
γρ. ἀφίκηται ταῦτα *Ex puero & muliere. quando verò horum venerit*
Tempus, & cum pubertate ſit congruum,
γρ. ἥβη καὶ πάντ'. *Hæc ſunt diuitiæ hominibus nam ſuperfluas omnes*
γρ. ἁρμόδια. *Opes habens nemo venit in infernum:*
Neque pretia dans, mortem fugerit, neque graues
Morbos, neque malam ſenectutem inſtantem.
O Iupiter pater, vtinam ſit dijs libitum: ſceleſtis quidem
Contumeliam placere, & ipſis hoc ſit gratum,
Animo improba facinora: in mente autem quiſquis imma- (nis
Fecerit, deos nihil curans:
Ipſum poſtea rurſus luere mala: neque poſtea
Patris improbitas liberis ſit malum.
Sed filij, qui cum ſint iniuſti patris iuſta cognoſcentes
Faciunt, ô Saturnie, tuam iram verentes,
Denuò iuſta inter ciues amantes,
Ne quam tranſgreſſionem luant parentum.
Hæc ſint beatis dijs grata. nunc verò qui patrat
ſcelus,

Οὕνεκα νῦν φερόμεσθα καθ' ἱστία λευκὰ βαλόντες
Μηλίου ἐκ πόντου, νύκτα διὰ δνοφερήν·
Ἀντλεῖν δ' οὐκ ἐθέλουσιν, ὑπερβάλλει δὲ θάλασσα
Ἀμφοτέρων τοίχων, ἦ μάλα τις χαλεπῶς
Σώζεται, οἱ δ' εὕδουσι· κυβερνήτην μὲν ἔπαυσαν
Ἐσθλόν γ', ὃς φυλακὴν εἶχεν ἐπισταμένως·
Χρήματα δ' ἁρπάζουσι βίῃ, κόσμος δ' ἀπόλωλε.
Δασμὸς δ' οὐκ ἔτ' ἴσος γίγνεται εἰς τὸ μέσον·
Φορτηγοὶ δ' ἄρχουσι, κακοὶ δ' ἀγαθῶν καθύπερθε·
Δειμαίνω μήπως ναῦν κατὰ κῦμα πίῃ.
Ταῦτά μοι ᾐνίχθω κεκρυμμένα τοῖς ἀγαθοῖσι·
Γινώσκοι δ' ἄν τις καὶ κακὸς, ἂν σοφὸς ᾖ.
Πολλοὶ πλοῦτον ἔχουσιν ἀΐδριες· οἱ δὲ τὰ καλὰ
Ζητοῦσι χαλεπῇ τειρόμενοι πενίῃ.
Ἔρδειν δ' ἀμφοτέροισιν ἀμηχανίη παράκειται·
Εἴργει* γὰρ τοὺς μὲν χρήματα, τοὺς δὲ νόος.
Οὐκ ἔστι θνητοῖσι πρὸς ἀθανάτους μαχέσασθαι,
Οὐδὲ δίκην εἰπεῖν· οὐδενὶ τοῦτο θέμις.
Οὐ χρὴ ποιμαίνειν ὅ,τι μὴ ποιμαντέον εἴη·
Οὐδ' ἔρδειν ὅ,τι μὴ λῷον ᾖ τελέσαι.
Χαίρων εὖ τελέσειας ὁδὸν μεγάλου διὰ πόντου,
Καί σε Ποσειδάων χάρμα φίλοις ἀγάγοι.
Πολλούς τοι κόρος ἄνδρας ἀπώλεσεν* ἀφρονέοντας·
Γνῶναι γὰρ χαλεπὸν* μέτρον, ὅτ' ἐσθλὰ παρῇ.
Οὐ δύναμαί σοι θυμὲ παρασχεῖν ἄρμενα πάντα.
Τέτλαθι· τῶν δὲ καλῶν* οὔτι σὺ μοῦνος ἐρᾷς.
Εὖ μὲν ἔχοντος ἐμοῦ, πολλοὶ φίλοι· ἢν δέ τι δεινὸν
Ἐγκύρσῃ, παῦροι πιστὸν ἔχουσι νόον.
Πλήθει δ' ἀνθρώπων ἀρετὴ μία γίγνεται ἥδε,
Πλουτεῖν· τῶν δ' ἄλλων οὐδὲν ἄρ' ἦν ὄφελος.
Οὐδ' εἰ σωφροσύνην μὲν ἔχοις Ῥαδαμάνθυος αὐτοῦ,
Πλείονα δ' εἰδείης Αἰολίδου Σισύφου·
(Ὅς τε καὶ ἐξ ἀΐδεω πολυϊδρίῃσιν ἀνῆλθε,
Πείσας Περσεφόνην αἱμυλίοισι λόγοις,
Ἥ τε βροτοῖς παρέχει λήθην, βλάπτουσα νόημα.
Ἄλλος δ' οὔπω τις τοῦτό γ' ἐπεφράσατο
Ὅντινα δὴ θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφικαλύψῃ,
Ἔλθοι δ' ἐς κρυερὸν χῶρον ἀποφθιμένων·
Κυανέας τε πύλας παραμείψεται, αἵ τε θανόντων
Ψυχὰς εἴργουσιν καίπερ ἀναινομένας.
Ἀλλ' ἄρα κἀκεῖθεν Σίσυφος πάλιν ἤλυθεν ἥρως
Ἐς φάος ἠελίου σφῇσι πολυφροσύναις.)
Οὐδ' εἰ ψεύδεα μὲν ποιοῖς ἐτύμοισιν ὁμοῖα,
Γλῶσσαν ἔχων ἀγαθὴν Νέστορος ἀντιθέου·
Ὠκύτερος δ' εἴησθα πόδας ταχεῶν Ἁρπυιῶν,
Καὶ παίδων Βορέω, τῶν ἄφαρ εἰσὶ πόδες·
Ἀλλά γε χρὴ πάντας γνώμην ταύτην καταθέσθαι,
Ὡς πλοῦτος πλείστην πᾶσιν ἔχει δύναμιν.
Ἶσόν τοι πλουτοῦσιν, ὅτῳ πολὺς ἄργυρός ἐστι,
Καὶ χρυσὸς, καὶ γῆς πυροφόρου πεδία,
Ἵπποι θ', ἡμίονοί τε καὶ ᾧ* τὰ δέοντα πάρεστι,
Γαστρί τε καὶ πλευραῖς καὶ ποσὶν ἁβρὰ παθεῖν.
Παιδός τ' ἠδὲ γυναικός,* ὅταν δέ κε τῶνδ' ἀφίκηται
Ὥρη, σὺν δ' ἥβῃ γίγνεται* ἁρμόδιος,
Ταῦτ' ἄφενος θνητοῖσι· τὰ γὰρ περιώσια πάντα
Χρήματ' ἔχων οὐδεὶς ἔρχεται εἰς ἀΐδην·
Οὐδ' ἂν ἄποινα διδοὺς θάνατον φύγοι, οὐδὲ βαρείας
Νούσους, οὐδὲ κακὸν γῆρας ἐπερχόμενον.
Ζεῦ πάτερ, εἴθε γένοιτο θεοῖς φίλα, τοῖς μὲν ἀλιτροῖς
Ὕβριν ἁδεῖν, καί σφιν τοῦτο γένοιτο φίλον,
Θυμῷ σχέτλια ἔργα, μετὰ φρεσὶ δ' ὅστις ἀπηνὴς
Ἐργάζοιτο, θεῶν μηδὲν ὀπιζόμενος,
Αὐτὸν ἔπειτα πάλιν τῖσαι κακὰ, μηδέ τ' ὀπίσσω
Πατρὸς ἀτασθαλίαι παισὶ γένοιτο κακόν·
Παῖδες δ' οἵ τ' ἀδίκου πατρὸς τὰ δίκαια νοεῦντες
Ποιῶσι, Κρονίδη, σὸν χόλον ἁζόμενοι,
Ἐξ ἀρχῆς τὰ δίκαια μετ' ἀστοῖσιν φιλέοντες,
Μή τιν' ὑπερβασίην ἀντιτίνειν πατέρων.
Ταῦτ' εἴη μακάρεσσι θεοῖς φίλα· νῦν δ' ὁ μὲν ἔρδων

Ἐκφεύγει,

Ἐξέφυγε, τὸ κακὸν δ᾽ ἄλλος ἔπειτα φέρει.
Καὶ τοῦτ᾽ ἀθανάτων βασιλεῦ, πῶς ἐστὶ δίκαιον,
Ἔργων ὅστις ἀνὴρ ἐκτὸς ἐὼν ἀδίκων,
Μή τιν᾽ ὑπερβασίην κατέχων, μήθ᾽ ὅρκον ἀλιτρὸν,
Ἀλλὰ δίκαιος ἐὼν, μὴ τὰ δίκαια πάθῃ;
Τίς δή κεν βροτὸς ἄλλος ὁρῶν πρὸς τοῦτον, ἔπειτα
Ἅζοιτ᾽ ἀθανάτους, καὶ τίνα θυμὸν ἔχων;
Ὁππότ᾽ ἀνὴρ ἄδικος καὶ ἀτάσθαλος, οὔτε τευ ἀνδρὸς,
Οὔτε τευ ἀθανάτων μῆνιν ἀλευόμενος,
Ὑβρίζῃ πλούτῳ κεκορημένος· οἱ δὲ δίκαιοι
Τρύχονται, χαλεπῇ τειρόμενοι πενίῃ,
Ταῦτα μαθὼν φίλ᾽ ἑταῖρε, δικαίως χρήματα ποιοῦ,
Σώφρονα θυμὸν ἔχων, ἐκτὸς ἀτασθαλίης,
Αἰεὶ τῶνδ᾽ ἐπέων μεμνημένος· ἐς δὲ τελευτὴν
Αἰνήσεις, μύθῳ σώφρονι πειθόμενος.
Ζεὺς μὲν τῆσδε πόληος ὑπειρέχοι αἰθέρι ναίων
Αἰεὶ δεξιτερὴν χεῖρ᾽ ἐπ᾽ ἀπημοσύνῃ,
Ἄλλοι τ᾽ ἀθάνατοι μάκαρες θεοί· αὐτὰρ Ἀπόλλων
Ὀρθώσαι γλῶσσαν καὶ νόον ἡμέτερον.
Φόρμιγξ αὖ φθέγγοιθ᾽ ἱερὸν μέλος ἠδὲ καὶ αὐλός.
Ἡμεῖς δὲ σπονδὰς θεοῖσιν ἀρεσσάμενοι,
Πίνωμεν, χαρίεντα μετ᾽ ἀλλήλοισι λέγοντες,
Μηδὲν τὸν Μήδων δειδιότες πόλεμον.
Ὧδ᾽ εἶναι, καὶ ἄμεινον, ἐΰφρονα θυμὸν ἔχοντας,
Νόσφι μεριμνάων εὐφροσύνως διάγειν
Τερπομένους, τηλοῦ δὲ κακὰς ἀπὸ κῆρας ἀμῦναι,
Γῆράς τ᾽ οὐλόμενον, καὶ θανάτοιο τέλος.
Χρὴ Μουσῶν θεράποντα καὶ ἄγγελον, εἴ τι περισσὸν
Εἰδείη σοφίης, μὴ φθονερὸν τελέθειν·
Ἀλλὰ τὰ μὲν μῶσθαι, τὰ δὲ δεικνύναι, ἄλλα δὲ ποιεῖν.
Τί σφιν χρήσηται, μοῦνος ἐπιστάμενος;
Φοῖβε ἄναξ, αὐτὸς μὲν ἐπύργωσας πόλιν ἄκρην,
Ἀλκαθόῳ Πέλοπος παιδὶ χαριζόμενος.
Αὐτὸς δὲ στρατὸν ὑβριστὴν Μήδων ἀπέρυκε
Τῆσδε πόλευς, ἵνα σοι λαοὶ ἐν εὐφροσύνῃ
Ἦρος ἐπερχομένου κλειτὰς πέμπωσ᾽ ἑκατόμβας,
Τερπόμενοι κιθάρῃ καὶ ἐρατῇ θαλίῃ,
Παιάνων τε χοροῖς, ἰαχαῖσί τε, σὸν περὶ βωμόν.
Ἦ γὰρ ἔγωγε δέδοικ᾽, ἀφραδίην ἐσορῶν,
Καὶ στάσιν Ἑλλήνων λαοφθόρον. ἀλλὰ σὺ Φοῖβε
Ἵλαος ἡμετέρην τήνδε φύλασσε πόλιν.
Ἦλθον μὲν γὰρ ἔγωγε καὶ εἰς Σικελήν ποτε γαῖαν,
Ἦλθον δ᾽ Εὐβοίης ἀμπελόεν πεδίον,
Σπάρτην τ᾽ Εὐρώτα δονακοτρόφου ἀγλαὸν ἄστυ·
Καί μ᾽ ἐφίλευν προφρόνως πάντες ἐπερχόμενον·
Ἀλλ᾽ οὔτις μοι τέρψις ἐπὶ φρένας ἦλθεν ἐκείνων·
Οὕτως οὐδὲν ἄρ᾽ ἦν φίλτερον ἄλλο πάτρης.
Μήποτέ μοι μελέδημα νεώτερον ἄλλο φανείη,
Ἀντ᾽ ἀρετῆς, σοφίης· ἀλλὰ τόδ᾽ αἰὲν ἔχων,
Τερποίμην φόρμιγγι καὶ ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ,
Καὶ μετὰ τῶν ἀγαθῶν ἐσθλὸν ἔχοιμι νόον·
Μήτε τινὰ ξείνων δηλεύμενος ἔργμασι λυγροῖς,
Μήτε τιν᾽ ἐνδήμων, ἀλλὰ δίκαιος ἐών,
Τὴν σαυτοῦ φρένα τέρπε· δυσηλεγέων δὲ πολιτῶν
Ἄλλος τίς σε κακῶς, ἄλλος ἄμεινον ἐρεῖ.
Τοὺς ἀγαθοὺς ἄλλος μάλα μέμφεται, ἄλλος ἐπαινεῖ·
Τῶν δὲ κακῶν μνήμη γίγνεται οὐδεμία.
Ἀνθρώπων δ᾽ ἄψεκτος ἐπὶ χθονὶ γίγνεται οὐδείς.
Ἀλλ᾽ ὡς λώϊον, εἰ μὴ πλεόνεσσι μέλει.
Οὐδεὶς ἀνθρώπων οὔτ᾽ ἔσσεται, οὔτε πέφυκεν,
Ὅστις πᾶσιν ἁδὼν δύσεται εἰς Ἀΐδου.
Οὐδὲ γὰρ ὃς θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει
Ζεὺς Κρονίδης θνητοῖς πᾶσιν ἁδεῖν δύναται.
Τόρνου καὶ στάθμης καὶ γνώμονος ἄνδρα θεωρὸν
Εὐθύτερον χρὴ μὲν Κύρνε φυλασσέμεναι,
Ὧτινί κεν Πυθῶνι θεὸς χρήσασ᾽ ἱέρεια
Ὀμφὴν σημήνῃ πίονος ἐξ ἀδύτου·
Οὔτε τι γὰρ προσθεὶς, οὐδέν κε τι φάρμακον εὕροις,
Οὔτ᾽ ἀφελὼν, πρὸς θεῶν ἀμπλακίην προφύγοις.

Effugit: pœnam autem alius poſtea fert.
Et hoc, ô immortalium rex quomodò eſt iuſtum?
Facinora qui vir extra eſt iniuſta,
Nullam iniquitatem habens, neque iuſiurandum impium,
Sed iuſtus exſiſtens non iuſta patiatur?
Quis itaque & homo alius, reſpiciens ad eum, poſtea
Veneretur deos? & quem animum habeat,
Quando vir iniuſtus, & ſceleratus, neque quidquam viri
Neque deorum iram timens,
Contumeliam facit, diuitiis ſaturatus: iuſti verò
Affliguntur, graui preſſi paupertate?
Hæc diſcens, chare ſodalis, iuſtè opes acquire,
Temperatum animum habens ſine peccato,
Semper horum verſuum memor: ad poſtremum verò
Probabis verbo frugi obtemperans.
Iupiter quidem ſuper hanc ciuitatem teneat in æthere habitans
Semper dextram manum in incolumitatem.
Aliiq; immortales beati dii: ſed Apollo
Concinnet linguam & mentem noſtram:
Citharâ item ſonet ſacrum melos, atque etiam tibiâ:
Nos verò libationibus deos placantes,
Bibamus, iucunda inter nos loquentes,
Nil Medorum metuentes bellum.
Sic eſſe detur, & meliorem lætum animum habentes,
Sine curis hilariter viuere
Oblectatos: longè verò malas ſortes arcere,
Senectutémque exitialem, & mortis finem.
Oportet Muſarum famulum & nuncium, ſi quid eximium
Nouerit ſapientiæ, non inuidum eſſe:
Sed alia quidem inquirere, alia verò oſtendere, alia verò facere:
Quorſum eis vteretur, ſolus ſciens?
Phœbe rex, ipſe quidem turri muniſti arcem,
Alcathoo Pelopis filio gratificans:
Ipſe item exercitum iniurioſum Medorum abarce
Hac ciuitate, vt tibi populi in lætitia
Vere ineunte claras mittant hecatombas
Delectati cithara, & hilari conuiuio,
Pæanúmque choris vociferationibúſque tuum circum altare.
Profectò enim ego timeo, ſtultitiam intuens
Et ſeditionem Græcorum populi corruptricem. Sed tu Phœbe
Propitius noſtram hanc cuſtodi ciuitatem.
Veni quidem enim ego & in Siculam aliquando terram:
Veníque in Eubœæ vitiferum ſolum,
Spartámque Eurotæ arundiniferi claram vrbem:
Et me excipiebant alacriter omnes aduenientem:
Sed nulla mihi oblectatio in præcordia venit illorum:
Adeò nihil ſanè erat charius aliud patria.
Nunquam mihi cura recentior alia occurrat,
Præ amabili ſapientia: ſed hanc ſemper habens,
Oblecter cithara, & ſaltatione, & carmine:
Et cum bonis bonam habeam mentem:
Neque quemquam externum offendens factis improbis,
Neque quemquam ciuium, ſed iuſtus exſiſtens,
Tuam ipſius mentem oblecta: moroſorum verò ciuium
Alius tibi malè, alius melius dicet.
Bonos alius valde vitupera, alius laudat:
Malorum verò mentio fit nulla.
Hominum autem inculpatus ſuper terram eſt nullus:
Sed cui melius eſt, cuius non pluribus cura eſt.
Nullus hominum neque erit, neque ortus eſt,
Qui omnibus placens deſcendat in domum Plutonis:
Neque enim qui mortalibus & immortalibus imperat,
Iupiter Saturnius, hominibus omnibus placere poteſt.
Torno & amuſſi & gnomone virum oracula conſulentem
Rectius oportet Cyrne obſeruare:
Cui nempe in Pythone deus reſpondens ſacerdos,
Vaticinium ſignificauerit pingui ex adyto:
Nec quicquam enim addens, vllum remedium inueneris:
Neque auferens, à diis delictum profugeris.

Rem paſſus ſum morte indigna nihil inferiorem,
Sed aliarum omnium rerum Cyrne moleſtiſſimam:
Amici me prodiderunt.ego verò inimicos accedens,
Videbo & eorum,quamnam habeant mentem.
Bos mihi ſuper lingua fortis pede calcurando inſiſtens,
Prohibet garrire,etiam ſcientem.
Cyrne:tamen,quod fatum eſt pati, non licet effugere.
Quod verò fatum eſt pati, non timeo pati.
γρ. ἀλγεινὸν *In valde durum malum venimus:vbi maximè*
Cyrne ambos fatum corripiat mortis.
Qui verò ſeneſcentes contemnunt parentes,
Horum quidem locus Cyrne modicus eſt.
Neque quemquam adiuua tyrannum,ſub ſpe lucro id fore:
Neque occide,deorum fœdera iniens.
Quomodo nobis ſuſtinuit ad tibicinem canere
Animus?terra autem moderator apparet ex foro,
Quæ nutrit frugibus,in conuiuiis geſtantes
Flauiſque comis purpureas coronas.
Sed agedum ô Scytha,tonde comam, ſeda comiſſationem,
Luge verò ſuaueolentem locum pereuntem.
Fide opes perdidi, diffidentia autem ſeruaui:
Conſilium verò difficile eſt amborum.
Omnia illa in coruis & in corruptione ſunt: *neque quis no-*
Autor immortalium Cyrne deorum beatorum: (bis
Sed virorum vis,& lucra multa,& iniuria,
Multis ex bonis in calamitatem protruſerunt.
Duæ ſanè ſunt *potus labes miſeris mortalibus:*
Sitis membra reſoluens, & inebriatio difficilis.
γρ. δίψα τε *Horum verò per medium verſabor: neq; mihi perſuadebis,*
Neque quidquam non potare,neque nimis inebriari.
Vinum mihi in reliquis quidē placet:in vno autem diſplicet,
Quando ſcilicet *armans me , virū cōtra inimicum agit.*
Sed quandò ſupra exſiſtens,infra fit,
Tunc domum ito,inermiſſo potu.
Bene quidem conſtitutum virum male conſtituere, facile eſt:
Bene verò conſtituere male conſtitutum, difficile eſt.
Calcibus inſulta populo fatuo,percutéque ſtimulo
Acuto,& iugum graue circumpone:
Non enim vnquam inuenies populum,domini amantē adeò
Hominum quotquot ſol aſpicit,
Iupiter virum perdat cæleſtis,qui ſodalem
Mollia garriens fallere vult.
Suauia quidem & priùs,ſed multo meliora quàm nunc,
Quia miſeris nulla eſt gratia,
Sæpe ciuitas hæc per rectorum nequitiam,
Velut nauis inclinata,ſecus terram cucurrit.
Amicorum verò ſi quidem quis videt me aliquid aduerſi
Ceruicem auertens,neque videre vult: (habentem,
Si verò quidpiam mihi alicunde boni , qualia ſæpe contin-
Multas ſalutationes & amicitias habeo. (gunt viro:
Amici me produnt,& non volunt quidquam dare,
Viris apparentibus:ſed ego vltronea
Serotináque egrediar,& matutina rurſus ingredior,
Cum gallorum vox auditur *expergiſcentium.*
Multis inutilibus Deus dat viris diuitias
Bonas: qui neque ſibi melior quidquam exſiſtens,
Neque amicis.virtutis autem magna gloria nunquam per-
Bellator etiam vir terram & vrbem ſeruauerit. (ibit.
In me deinde cadat magnum cælum latum ſuperne
Æreum,hominum metus antiquorum,
Si non ego illis quidem auxiliabor,qui me amant:
Sed inimicis moleſtia & magnum nocumentum ero:
Vinum,partim quidem te laudo,partim verò te culpo: nec
tamen te omnino ... odiſſe,
Neque vnquam odiſſe,neque amare poſſum.
Bonum & malum es:quis te quidem vituperauerit?
Quis verò laudauerit: mediocrem habens ſapientiam?
γρ. αὐτὸν. *Bibe vinum, quod mei verticis Taygeti*
Vites tulerunt, quas plantauit ſenex
Montis in cliuis, diis charus Theotimus,

Χρῆμ' ἔπαθον θανάτου μὲν ἀεικέος οὔτι κάκιον,
Τῶν δ' ἄλλων πάντων Κύρν' ἀνιηρότατον.
Οἵ με φίλοι προὔδωκαν· ἐγὼ δ' ἐχθροῖσι πελασθεὶς
Εἰδήσω καὶ τῶν ὅντιν' ἔχουσι νόον.
Βοῦς μοι ἐπὶ γλώσσης κρατερῷ ποδὶ λὰξ ἐπιβαίνων
Ἴσχει κωτίλλειν, καίπερ ἐπιστάμενον.
Κύρν' ἔμπης δ' ὅ,τι μοῖρα παθεῖν, οὐκ ἔσθ' ὑπαλύξαι.
Ὅ,ττι δὲ μοῖρα παθεῖν, οὔτι δέδοικα παθεῖν.
Ες πολὺ * ἀρρηκτον κακὸν ἥκομεν, ἔνθα μάλιστα
Κύρνε συνάμφοτέρους μοῖρα λάβοι θανάτου.
Οἳ δ' ἀπογηράσκοντας ἀτιμάζουσι τοκῆας,
Τούτων τοι χώρη Κύρν' ὀλίγη τελέθει.
Μήτε τιν' αὖξε τύραννον ἐπ' ἐλπίσι κέρδεσιν εἴκων,
Μήτε κτεῖνε, θεῶν ὅρκια συνθέμενος.
Πῶς ὑμῖν τέτληκεν ὑπ' αὐλητῆρος ἀείδειν
Θυμός; γῆς δ' οὖρος φαίνεται ἐξ ἀγορῆς,
Ἥ τε τρέφει καρποῖσιν, ἐν εἰλαπίναις φορέοντας
Ξανθῇσίν τε κόμαις πορφυρέους στεφάνους.
Ἀλλ' ἄγε δὴ Σκύθα κεῖρε κόμην, ἀπόπαυε δὲ κῶμον,
Πένθει δ' εὐώδη χῶρον ἀπολλύμενον.
Πίστει χρήματ' ὄλεσσα, ἀπιστίῃ δ' ἐσάωσα·
Γνώμη δ' ἀργαλέη γίγνεται ἀμφοτέρων.
Πάντα τάδ' ἐν κοράκεσσι καὶ ἐν φθόρῳ. οὐδέ τις ἡμῖν
Αἴτιος ἀθανάτων, Κύρνε, θεῶν μακάρων·
Ἀλλ' ἀνδρῶν τε βίη, καὶ κέρδεα πολλὰ καὶ ὕβρις,
Πολλῶν ἐξ ἀγαθῶν ἐς κακότητ' ἔβαλον.
Δισσαί τοι πόσιος κῆρες δειλοῖσι βροτοῖσι,
Δίψα λυσιμελής, καὶ μέθυσις χαλεπή.
Τούτων δ' ἂν τὸ μέσον στρωφήσομαι· οὐδέ με πείσεις,
Οὔτέ τι μὴ πίνειν, οὔτε λίαν μεθύειν.
Οἶνος ἐμοὶ τὰ μὲν ἄλλα χαρίζεται, ἓν δ' ἀχάριστος,
Εὖτ' ἂν θωρήξας μ' ἄνδρα πρὸς ἐχθρὸν ἄγῃ.
Ἀλλ' ὁπόταν καθύπερθεν ἐὼν, ὑπένερθε γένηται,
Τουτάκις οἴκαδ' ἴμεν παυσάμενοι πόσιος.
Εὖ μὲν κείμενον ἄνδρα κακῶς θέμεν εὐμαρές ἐστιν·
Εὖ δὲ θέμεν τὸ κακῶς κείμενον, ἀργαλέον.
Λὰξ ἐπίβα δήμῳ κενεόφρονι, τύπτε δὲ κέντρῳ
Ὀξέϊ, καὶ ζεύγλην δύσλοφον ἀμφιτίθει.
Οὐ γὰρ ἔθ' εὑρήσεις δῆμον φιλοδέσποτον ὧδε
Ἀνθρώπων, ὁπόσους ἠέλιος καθορᾷ.
Ζεὺς ἄνδρ' ἐξολέσειεν Ὀλύμπιος, ὃς τὸν ἑταῖρον
Μαλθακὰ κωτίλλων ἐξαπατᾶν ἐθέλει.
Ἤδεα μὲν καὶ πρόσθεν, ἀτὰρ πολὺ λώϊα δὴ νῦν,
Τοὔνεκα τοῖς δειλοῖς οὐδεμί' ἐστὶ χάρις.
Πολλάκις ἡ πόλις ἥδε δι' ἡγεμόνων κακότητα,
Ὥσπερ κεκλιμένη ναῦς, παρὰ γῆν ἔδραμεν·
Τῶν δὲ φίλων εἰ μέν τις ὁρᾷ τί με δειλὸν ἔχοντα,
Αὐχέν' ἀποστρέψας, οὐδ' ἐσορᾶν ἐθέλει·
Ἢν δέ τί μοι ποθὲν ἐσθλὸν (ἃ παυράκι γίγνεται ἀνδρὶ)
Πολλοὺς ἀσπασμοὺς καὶ φιλότητας ἔχω.
Οἵ με φίλοι προδιδοῦσι, καὶ οὐκ ἐθέλουσί τι δοῦναι
Ἀνδρῶν φαινομένων· ἀλλ' ἐγὼ αὐτομάτη
Ἑσπερίη τ' ἔξειμι, καὶ ὀρθρίη αὖτις ἔσειμι,
Ἦμος ἀλεκτρυόνων φθόγγος ἐγειρομένων.
Πολλοῖς ἀχρήστοισι θεὸς διδοῖ ἀνδράσιν ὄλβον
Ἐσθλόν, ὃς οὔτ' αὐτῷ βέλτερος οὐδὲν ἐὼν,
Οὔτε φίλοις. ἀρετῆς δὲ μέγα κλέος οὔποτ' ὀλεῖται·
Αἰχμητὴς γὰρ ἀνὴρ γῆν τε καὶ ἄστυ σαοῖ.
Ἔν μοι ἔπειτα πέσοι μέγας οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθε
Χάλκεος, ἀνθρώπων δεῖμα παλαιγενέων,
Εἰ μὴ ἐγὼ τοῖσιν μὲν ἐπαρκέσω οἵ με φιλεῦσι,
Τοῖς δ' ἐχθροῖς ἀνίη καὶ μέγα πῆμ' ἔσομαι.
Οἶνε, τὰ μέν σ' αἰνῶ, τὰ δὲ μέμφομαι· οὐδέ σε πάμπαν
Οὔτέ ποτ' ἐχθαίρειν, οὔτε φιλεῖν δύναμαι.
Ἐσθλὸς καὶ κακός ἐσσι. τίς ἄν σέ γε μωμήσαιτο;
Τίς δ' ἂν ἐπαινήσῃ, μέτρον ἔχων σοφίης;
Πῖν' οἶνον, τὸν ἐμοὶ κορυφῆς * ἄπο Τηϋγέτοιο
Ἄμπελοι ἤνεγκαν, τὰς ἐφύτευσ' ὁ γέρων
Οὔρεος ἐν βήσσῃσι θεοῖσι φίλος Θεότιμος,

Ἐκ πλα-

Ἐκ πλατανιστοῦντος ψυχρὸν ὕδωρ ἐπάγων.
Τοῦ πίνων ἀπὸ μὲν χαλεπὰς σκεδάσεις μελεδῶνας·
  Θωρηχθεὶς δ' ἔσεαι πολλὸν ἐλαφρότερος.
Εἰρήνη καὶ πλοῦτος ἔχοι πόλιν, ὄφρα μετ' ἄλλων
  Κωμάζοιμι· κακοῦ δ' οὐκ ἔραμαι πολέμου.
Μηδὲ λίην κήρυκος ἀν' οὖς ἔχε μακρὰ βοῶντος.
  Οὐ γὰρ πατρῴας γῆς πέρι μαρνάμεθα.
Ἀλλ' αἰσχρὸν παρεόντα καὶ ὠκυπόδων ἐπιβάντα
  Ἵππων, μὴ πόλεμον δακρυόεντ' ἐσιδεῖν.
Οἴμοι ἀναλκείης· ἀπὸ μὲν Κήρινθος ὄλωλε,
  Ληλάντου δ' ἀγαθὸν κείρεται οἰνόπεδον·
Οἱ δ' ἀγαθοὶ φεύγουσι, πόλιν δὲ κακοὶ διέπουσιν.
  Ὡς Κυψελιζῶν Ζεὺς ὀλέσειε γένος.
Γνώμης δ' οὐδὲν ἄμεινον ἀνὴρ ἔχει ἐν γε ἑαυτῷ,
  Οὐδ' ἀγνωμοσύνης Κύρν' ἀνιηρότερον.
Κύρνε μὴ ἀνδράσι πάντα καταθνητοῖς χαλεπαίνειν·
  Γιγνώσκων ὡς νοῦν, οἷον ἕκαστος ἔχει
Αὐτὸς ἐνὶ στήθεσσι, καὶ ἔργματα τοῦ τε δικαίου
  Τοῦ τ' ἀδίκου μέγα κεν πῆμα βροτοῖσιν ἐπῆν.
Ἔστι τὸ μὲν χεῖρον, τὸ δ' ἄμεινον ἔργον ἑκάστου.
  Οὐδεὶς δ' ἀνθρώπων αὐτὸς ἅπαντα σοφός.
Ὅστις ἀνάλωσιν τηρεῖ, καὶ χρήματα θηρῶν,
  Κυδίστην ἀρετὴν τοῖς συνιεῖσιν ἔχει.
Εἰ μὲν γὰρ καθιδεῖν ζωῆς τέλος ἦν ὁπόσον τις
  Ἤμελλ' ἐκτελέσας εἰς Ἀΐδαο περᾶν,
Εἰκὸς ἂν ἦν, ὃς μὲν πλείω χρόνον αἶσαν ἔμιμνε,
  Φείδεσθαι μᾶλλον τοῦτον, ἵν' εἶχε βίου·
Νῦν δ' οὐκ ἔστιν· ὃ δὴ καὶ ἐμοὶ μέγα πένθος ὄρωρε,
  Καὶ δάκνομαι ψυχὴν καὶ δίχα θυμὸν ἔχω.
Ἐν τριόδῳ δ' ἕστηκα· δύ' εἰσὶ δὲ πρόσθεν ὁδοί μοι,
  Φροντίζω τούτων ἥντιν' ἴω προτέρην·
Ἢ μηδὲν δαπανῶν τρύχω βίον ἐν κακότητι,
  Ἢ ζώω τερπνῶς, ἔργα τελῶν ὀλίγα.
Εἶδον μὲν γὰρ ἔγωγ', ὃς ἐφείδετο, κ' οὔποτε γαστρὶ
  Σῖτον ἐλευθέριον πλούσιος ὢν ἐδίδου·
Ἀλλὰ πρὶν ἐκτελέσαι κατέβη δόμον Ἄϊδος εἴσω,
  Χρήματα δ' ἀνθρώπων οὐπιτυχὼν ἔλαβεν,
Ὥστ' ἐς ἄκαιρα πονεῖν, καὶ μὴ δοῦναι, ᾧ κ' ἐθέλοι τις.
  Εἶδον δ' ἄλλον, ὃς ᾗ γαστρὶ χαριζόμενος
Χρήματα μὲν διέτριψεν, ἔφη δ', ὑπάγω φρένα τέρψας·
  Πτωχεύει δὲ φίλους πάντας, ὅπου τιν' ἴδῃ.
Οὕτω Δημόκλεις κατὰ χρήματ' ἄριστον ἁπάντων
  Τὴν δαπάνην θέσθαι, καὶ μελέτην ἔχεμεν.
Οὔτε γὰρ ἂν προκαμὼν ἄλλῳ καμάτου μεταδοίης,
  Οὔτ' ἂν πτωχεύων δουλοσύνην τελέοις.
Οὐδ', εἰ γῆρας ἵκοιτο, τὰ χρήματα πάντ' ἀποδραίη.
  Ἐν δὲ τοιῷδε γένει χρήματ' ἄριστον ἔχειν.
Εἰ μὲν γὰρ πλουτεῖς, πολλοὶ φίλοι, ἢν δὲ πένηαι,
  Παῦροι, κοὐκέθ' ὁμῶς αὐτὸς ἀνὴρ ἀγαθός.
Φείδεσθαι μὲν ἄμεινον, ἐπεὶ οὐδὲ θανόντ' ἀποκλαίει
  Οὐδείς, ἢν μὴ ὁρᾷ χρήματα λειπόμενα.
Παύροις ἀνθρώπων ἀρετὴ καὶ κάλλος ὀπηδεῖ·
  Ὄλβιος ὃς τούτων ἀμφοτέρων ἔλαχε·
Πάντες μὲν τιμῶσιν ὁμῶς ἴσοι, οἵ τε κατ' αὐτὸν
  Εἴκουσιν χώρης, οἵ τε παλαιότεροι.
Οὐ δύναμαι φωνῇ λίγ' ἀειδέμεν, ὥσπερ ἀηδών.
  Καὶ γὰρ τὴν προτέρην νύκτ' ἐπὶ κῶμον ἔβην.
Οὐδὲ τὸν αὐλητὴν προφασίζομαι· ἀλλά μ' ἑταῖρος
  Ἐκλείπει σοφίης οὐκ ἐπιδευόμενος.
Ἐγγὺς δὲ τὸν αὐλητῆρα ἀείσομαι, ὧδε κατ' ἐστὼς
  Δεξιός, ἀθανάτοις θεοῖσιν ἐπευχόμενος.
Εἶμι παρὰ στάθμην ὀρθὴν ὁδόν, οὐδετέρωσε
  Κλινόμενος· χρὴ γάρ μ' ἄρτια πάντα νοεῖν.
Πατρίδα κοσμήσω λιπαρὴν πόλιν, οὔτ' ἐπὶ δήμῳ
  Τρέψας, οὔτ' ἀδίκοις ἀνδράσι πειθόμενος.
Νεβρὸν ὑπ' ἐξ ἐλάφοιο λέων ὥς, ἀλκὶ πεποιθώς,
  Ποσσὶ καταμάρψας, αἵματος οὐκ ἔπιον·
Τειχέων δ' ὑψηλῶν ἐπιβὰς πόλιν οὐκ ἀλάπαξα,

Ex platanetto frigidam aquam inducens.
Ex quo bibens quidem, graues diſſipabis curas;
  Potus verò eris multo alacrior.
Pax & diuitiæ habeant ciuitatem, vt cum aliis
  Comiſſer: malum enim non amo bellum.
Neque nimis præconi aurem præbe longè lateq; vociferanti:
  Non enim paterna pro terra pugnamus.
Sed turpe eſt præſentem & velocibus inſidentem
  Equis, non bellum lacrymoſum intueri.
Heu mihi ob ignauiam; Cerynthus enim periit,
  Lelantique bonum tondetur vinetum:
Boni exſulant, ciuitatem verò mali adminiſtrant.
  Vt Cypſelizarum Iupiter perdat genus.
Conſilio verò nil melius vir habet in ſeipſo,
  Neque inconſiderantia Cyrne quidquam peius.
Cyrne ne viris per omnia mortalibus ſuccenſe,
  Expendens quod mentem, qualem quiſque, habet
Ipſe in pectoribus, & facta: & iuſto
  Et iniuſto magnum damnum mortalibus ineſt
Eſt aliud quidem peius, aliud verò melius factum cuiuſque: γρ. ἑκάστῳ.
  Nullus verò hominum ipſe per omnia ſapiens.
Quiſquis impenſam ſeruat, pecunias captans,
  Clariſſimam virtutem apud intelligentes habet.
Si enim perſpicere vitæ finē liceret, quanto tempore quis
  Emenſo in domum Plutonis tranſiturus eſſet,
Par eſſet eum qui quidem plus temporis fatum expectaret,
  Parcere magis huic quàm habere vitæ.
Iam verò non licet: quod ſane & mihi magnum luctum ex-
  Et mordeor mentem, & dupliciter animum habeo. (citat:
In triuio conſiſto: duæ ſunt ante viæ mihi:
  Conſidero, harum vtram ingrediar priorem.
Aut nihil expendens, teram vitam in miſeriis
  Aut viuam iucundè, opera faciens pauca.
Vidi enim ego qui parceret, & nunquam ventri
  Cibum liberaliorem, diues exſiſtens, daret:
Verùm prius quàm perfeciſſet, deſcendit domum Plutonis
  Opes verò is hominum, qui in eas incidit, accepit:
Adeo vt intempeſtiuè laboraret, & non daret vt vellet quis:
  Vidi verò alium, qui ea ventri indulgens. (oblectans,
Facultates quidem dilapidauit: dicebat enim: Vado mentem
  Mendicat verò apud amicos omnes, vbi aliquē viderit.
Sic ô Democles, pro facultatibus optimum omnium
  Sumptum facere, & curam habere.
Neque enim cum prælaboraueris, alij laborem tuum impertieris:
  Neque mendicans, ſeruitutem finieris:
Neque ſi ſenectus venerit, opes omnes effluxerint:
  Nam in iſto genere opes optimum eſt habere:
Si enim diues es, multi ſunt tibi amici: ſi verò pauper ſis
  Pauci, nec iam ſimiliter ipſe vir bonus eſt.
Parcere quidem melius eſt: quoniam nec mortuum luget
  Quiſquam, ſi non videt opes relictas.
Paucis hominum virtus & pulchritudo obuenit:
  Beatus eſt qui hæc ambo ſortitus eſt.
Omnes quidem eum colunt ſimul æquales; quique pares ei ſunt,
  Cedunt loco, quique ſeniores ſunt.
Non poſſum voce ſuaui canere, velut luſcinia:
  Etenim ſuperiori nocte ad comeſſationem iui.
Neque tibicinem cauſor: ſed me ſodalis
  Deſerit, ſapientiæ non indigens.
Prope tibicinem canam, iſthic conſtitutus
  Dexter, immortales deos precans.
Eo ad amuſſim rectam viam, neutram in partem
  Inclinans: oportet enim me recta omnia cogitare.
Patriam ornabo opimam ciuitatem, neque ad populum
  Verſus, neque iniquis viris obediens.
Hinnulum ex ceruo leo vt viribus confidens,
  Pedibus comprehendens, ſanguinem non bibi.
Muróſque altos conſcendens ciuitatem non diripui.

Iungénſque equos currum non inſcendi:
Agens verò non egi, & non finiui finiens.
Faciénſque non feci, perfecique non perficiens.
Ignauis verò benefacienti duo ſunt mala: nam ſe ſuis
Priuabit multis & gratia nulla habebitur.
Si quo affectus à me beneficio magno, non gratiam habes,
Egens noſtras iterum adeas domos.
Donec quidem ipſe bibi ex fonte profundo,
Suauis mihi videbatur & pulchra eſſe aqua:
Modò verò iam turbatus eſt, aqua verò commiſcetur limo.
Alio fonte bibam aut fluuio.
Ne vnquam laudes prius quàm noueris virum clare,
γρ. θυμὸν *Ingenium, & modum, & mores qualis ſit.*
Multi ſanè fucatos fallaces mores habentes,
Occultant, induentes animum diurnum,
Horum verò indicat omnium tempus mores cuiuſque.
Etenim ego mentem longe iam extra perrexi:
Præueniq; laudans, priuſquam tuos per omnia didiciſſem
Mores: nunc autem iam, nauis velut, longè diſcedo.
Quæ verò virtus eſt bibentem, vini præmium reportare?
Sæpe ſane vincit & malus virum bonum.
Nullus hominum, quem poſtquam tandem terra texerit,
Inque erebrum deſcenderit domúmque Proſerpinæ,
Oblectatur, neque lyram neque tibiam audiens,
Neque Bacchi dona tollens:
γρ. κραδίη *Hæc intuens, corde voluptatem percipiam, donec leuia*
Genua, & caput intremulus proferam.
Ne mihi vir ſit lingua amicus, ſed magis re ipſa:
Utrumque, & manibus properes, & opibus:
Neque inter pocula verbis meam mentem oblectet:
Sed faciens appareat, ſi quid poſſit, bonum.
Nos verò in conuiuiis carum deponamus animum,
Ut inſuper oblectationis opera amabilia ferat.
Statim enim, tanquam cogitatio, præterit ſplēdida pubertas:
Neque equarum impetus eſt velocior,
Quæ quidem virum ferunt haſtilibrum in laborem virorum
Præcipites, frugifero oblectata campo.
Bibe, cùm bibunt alij: cùm quidem animo mœſtus fueris,
Nemo hominum norit te grauatum.
Interdum quidem patiens mœrebis, interdúmque faciens
Gaudere potes, aliúſque alius vir.
Si inſtitueris ô Academe amabilem hymnum canere,
Præmium autem in medio puer pulchrum florem habēs,
Tibique ſit & mihi de ſapientia certantibus;
Cognoueris quanto aſinis præſtantiores ſint muli.
Cum verò ſol quidem in æthere ſolidungulos equos
Iam admonuerit, medium diem habens,
A cœna ceſſemus & camus quò quem animus iubet,
Variis bonis ventri ſatisfacientes:
Gutturniúmque ſtatim foras ferat, coronas verò intro
Formoſa agilibus manibus Lacæna puella.
Virtus verò præmium inter homines optimum,
Pulcherrimúmque reportatu eſt viro ſapienti.
Commune verò bonum hoc ciuitatique omnique populo,
Quiſquis vir paſſis pedibus inter propugnatores ſtat.
Communiter item hominibus præcepta dabo, vt quis puber-
Nitidum florem habens, & mentibus bona cogitet: (tatis
De ſuis poſſeſſionibus bene ſibi facere oportet: non enim re-
pubeſcere
Bis datur à diis, neque fuga mortis
Mortalibus hominibus: grauis autem ſenectus coarguit
Pernicioſa, capútque apprehendit ſummum.
Quàm beatus fortunatiſque & felix eſt, quiſquis expers
Laborum in Plutonis domum nigram deſcendit:
Priuſquam inimicos conſternare & ſuperare vi licuerit,
Examinaréque amicos, quamnam habeant mentem.
Statim mihi per quidem corpus fluit immenſus ſudor;
Conſternor verò intuens florem iuuentutis,
Iucundum ſimul & pulchrum: quia diutius debebat eſſe:
Verum breuis eſt, velut ſomnium.

Ζευξάμενος δ' ἵπποις ἅρματος οὐκ ἐπέβην.
Πρήξας δ' οὐκ ἔπρηξα, καὶ οὐκ ἐτέλεσσα τελέσσας·
Δρήσας δ' οὐκ ἔδρησ', ἤνυσα δ' οὐκ ἀνύσας.
Δειλοὺς δ' εὖ ἔρδοντι δύω κακά· τῶν τε γὰρ αὐτοῦ
Χηρώσει πολλῶν, καὶ χάρις οὐδεμία.
Εἴ τι παθὼν ἀπ' ἐμεῦ ἀγαθὸν μέγα, μὴ χάριν οἶδας,
Χρήζων ἡμετέρους αὖτις ἵκοιο δόμους.
Ἔστε μὲν αὐτὸς ἔπινον ἀπὸ κρήνης μελανύδρου,
Ἡδύ τί μοι ἐδόκει καὶ καλὸν εἶναι ὕδωρ.
Νῦν δ' ἤδη τεθόλωται, ὕδωρ δ' ἀναμίσγεται ὕδει.
Ἄλλης δὴ κρήνης πίομαι, ἢ ποταμοῦ.
Μήποτ' ἐπαινήσῃς πρὶν ἂν εἰδῇς ἄνδρα σαφηνῶς,
Ὀργὴν καὶ *ῥυθμὸν, καὶ τρόπον ὅστις ἂν ᾖ.
Πολλοί τοι κίβδηλον ἐπίκλοπον ἦθος ἔχοντες,
Κρύπτουσ' ἐνθέμενοι θυμὸν ἐφημέριον.
Τούτων δ' ἐκφαίνει πάντων χρόνος ἦθος ἑκάστου.
Καὶ γὰρ ἐγὼ γνώμης πολλὸν ἄρ' ἐκτὸς ἔβην·
Ἔφθην δ' αἰνήσας, πρὶν σοῦ κατὰ πάντα δαῆναι
Ἤθεα· νῦν δ' ἤδη ναῦς ἅτ', ἑκὰς δίεχω.
Τίς δ' ἀρετὴ πίνοντ' ἐπιοίνιον ἆθλον ἑλέσθαι;
Πολλάκι τοι νικᾷ καὶ κακὸς ἄνδρ' ἀγαθόν.
Οὐδεὶς ἀνθρώπων, ὃν πρῶτ' ἐπὶ γαῖα καλύψῃ,
Εἴς τ' ἔρεβος καταβῇ δώματα Περσεφόνης,
Τέρπεται οὔτε λύρης οὔτ' αὐλητῆρος ἀκούων,
Οὔτε Διωνύσου δῶρ' ἐσαειράμενος.
Ταῦτ' ἐσορῶν, *κραδίην εὖ πείσομαι, ὄφρα τ' ἐλαφρὰ
Γούνατα καὶ κεφαλὴν ἀτρέμεως προφέρω.
Μή μοι ἀνὴρ εἴη γλώσσῃ φίλος, ἀλλὰ καὶ ἔργῳ·
Χερσί τε σπεύδοι χρήμασί τ' ἀμφότερα.
Μηδὲ παρὰ κρητῆρι λόγοισιν ἐμὴν φρένα τέρποι,
Ἀλλ' ἔρδων φαίνοιτ' εἴ τι δύναιτ' ἀγαθόν.
Ἡμεῖς δ' ἐν θαλίῃσι φίλον καταθώμεθα θυμὸν,
Ὄφρ' ἔτι τερπωλῆς ἔργ' ἐρατεινὰ φέρῃ.
Αἶψα γὰρ, ὥστε νόημα, παρέρχεται ἀγλαὸς ἥβη·
Οὐδ' ἵππων ὁρμὴ γίγνεται ὠκυτέρη,
Αἵτε ἄνακτα φέρουσι δορυσσόον ἐς πόνον ἀνδρῶν
Λάβρως, πυροφόρῳ τερπόμεναι πεδίῳ.
Πῖν', ὁπόταν πίνωσιν· ὅταν τι θυμὸν ἀσηθῇς,
Μηδεὶς ἀνθρώπων γνῷ σε βαρυνόμενον.
Ἄλλοτέ τοι πάσχων ἀνιήσεαι, ἄλλοτε δ' ἔρδων
Χαιρήσεις δύνασαι, ἄλλοτε τ' ἄλλος ἀνήρ.
Εἴθ' εἴης σ' Ἀκάδημε ἐφίμερον ὕμνον ἀείδειν,
Ἆθλον δ' ἐν μέσσῳ παῖς καλὸν ἄνθος ἔχων
Σοί τ' εἴη καὶ ἐμοὶ σοφίης πέρι δηρισάντοιν·
Γνοίης χ' ὅσσον ὄνων κρέσσονες ἡμίονοι.
Ἦμος δ' ἠέλιος μὲν ἐν αἰθέρι μώνυχας ἵππους
Ἄρτι παραγγέλλοι, μέσσατον ἦμαρ ἔχων,
Δείπνου δὴ λήγοιμεν, ὅπου τινὰ θυμὸς ἀνώγει,
Παντοίων ἀγαθῶν γαστρὶ χαριζόμενοι.
Χέρνιβα δ' αἶψα θύραζε φέροι, στεφανώματα δ' εἴσω
Εὐειδὴς ῥαδιναῖς χερσὶ Λάκαινα κόρη.
Ἡ δ' ἀρετὴ τόδ' ἄεθλον ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστον
Κάλλιστόν τε φέρειν γίγνεται ἀνδρὶ σοφῷ.
Ξυνὸν δ' ἐσθλὸν τοῦτο πόληΐ τε παντί τε δήμῳ,
Ὅστις ἀνὴρ διαβὰς ἐν προμάχοισι μένοι.
Ξυνὸν δ' ἀνθρώποις ὑποθήσομαι, ὄφρα τις ἥβης
Ἀγλαὸν ἄνθος ἔχων, καὶ φρεσὶν ἐσθλὰ νοῇ,
Τῶν αὐτοῦ κτεάνων εὖ πασχέμεν· οὐ γὰρ ἀνηβᾶν
Δὶς πέλεται πρὸς θεῶν, οὐδὲ λύσις θανάτου
Θνητοῖς ἀνθρώποισι· κακὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἐλέγχει
Οὐλόμενον, κεφαλῆς δ' ἅπτεται ἀκροτάτης.
Ὢς μάκαρ, εὐδαίμων τε καὶ ὄλβιος, ὅστις ἄπειρος
Ἄθλων εἰς ἀΐδου δῶμα μέλαν κατέβῃ,
Πρίν τ' ἐχθροὺς πτῆξαι καὶ ὑπερβῆναι περ ἀνάγκῃ,
Ἐξετάσαι τε φίλους ὅντιν' ἔχουσι νόον.
Αὐτίκα μοι κατὰ μὲν χροιὴν ῥέει ἄσπετος ἱδρὼς,
Πτοιοῦμαι δ' ἐσορῶν ἄνθος ὁμηλικίης,
Τερπνὸν ὁμῶς καὶ καλόν· ἐπεὶ πλέον ὤφελεν εἶναι,
Ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον γίγνεται ὥσπερ ὄναρ,

Ἥβη

Ἥβη τιμήεσσα· τὸ δ' οὐλόμενον ϗ ἄμορφον
  Αὐτίκ' ὑπὲρ κεφαλῆς γῆρας ὑπερκρέμαται.
Οὔποτε τοῖς ἐχθροῖσιν ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα θήσω
  Δύσλοφον, οὐδ' εἴ μοι Τμῶλος ἔπεστι κάρῃ.
Δειλοῖς τοι κακότητι ματαιότεροι νόοι εἰσί,
  Τῶν δ' ἀγαθῶν αἰεὶ πρήξιες ἰθύτεραι.
Ῥηιδίη τοι πρῆξις ἐν ἀνθρώποις κακότητος,
  Τοῦ δ' ἀγαθοῦ χαλεπὴ Κύρνε πέλει παλάμη.
Τόλμα θυμὲ κακοῖσιν ὅμως ἄτλητα πεπονθώς·
  Δειλῶν τοι κραδίη γίγνεται ὀξυτέρη.
Μηδὲ σύ γ' ἀπρήκτοισιν ἐπ' ἔργμασιν ἄλγος ἀέξων
  Ἔχθεο, μηδ' ἄχθου· μηδὲ φίλους ἀνία,
Μηδ' ἐχθροὺς εὔφραινε. θεῶν δ' εἱμαρμένα δῶρα
  Οὐκ ἂν ῥηιδίως θνητὸς ἀνὴρ προφύγοι,
Οὔτ' ἂν πορφυρέης* καταδὺς ἐς πυθμένα λίμνης,
  Οὔθ' ὅταν αὐτὸν ἔχῃ Τάρταρος ἠερόεις.
Ἄνδρα τοι ἐς ἀγαθὸν χαλεπώτατον ἐξαπατῆσαι,
  Ὡς ἐν ἐμοὶ γνώμη Κύρνε πάλαι κέκριται.
Ἥδεα μὲν ϗ πρόσθεν, ἀτὰρ πολὺ λώϊον ἤδη·
  Οὕνεκα τοῖς δειλοῖς οὐδεμία ἐστὶ χάρις.
Ἄφρονες ἄνθρωποι ϗ νήπιοι, οἵτινες οἶνον
  Μὴ πίνουσ' ἄστρου ϗ κυνὸς ἀρχομένου.
Δεῦρο σὺν αὐλητῆρι παρὰ κλαίοντι γελῶντες
  Πίνωμεν, κείνου κήδεσι τερπόμενοι.
Εὕδωμεν· φυλακὴ δὲ πόλεως φυλάκεσσι μελήσει,
  Ἀστυφελὴς ἐρατῆς πατρίδος ἡμετέρης.
Ναὶ μὰ Δί', εἴ τις τῶνδε ϗ ἐγκεκαλυμμένος εὕδει,
  Ἡμέτερον* κῶμον δέξεται ἀρπαλέως.
Νῦν μὲν πίνοντες τερπώμεθα, καλὰ λέγοντες·
  Ἅσσα δ' ἔπειτ' ἔσται, ταῦτα θεοῖσι μέλει.
Σοὶ δ' αὖ ἐγὼ οἷά τε παιδὶ φίλῳ ὑποθήσομαι αὐτὸς
  Ἐσθλά· σὺ δ' ἐν θυμῷ ϗ φρεσὶ ταῦτα βάλε.
Μήποτ' ἐπειγόμενος πρῆξις κακόν, ἀλλὰ βαθείῃ
  Σῇ φρενὶ βούλευσαι, σῷ ἀγαθῷ τε νόῳ.
Τῶν γὰρ μαρναμένων μάχεται θυμός τε νόος τε·
  Βουλὴ δ' εἰς ἀγαθὸν ϗ νόον ἐσθλὸν ἄγει.
Ἀλλὰ λόγον μὲν τοῦτον ἐάσομεν· αὐτὰρ ἐμοὶ σὺ
  Αὔλει, ϗ Μουσῶν μνησόμεθ' ἀμφότεροι.
Αὗται γὰρ τάδ' ἔδωκαν ἔχειν κεχαρισμένα δῶρα
  Σοὶ ϗ ἐμοί, ϗ μὲν ἀμφιπερικτίοσι.
Τιμαγόρα, πολλῶν ὀργὴν ἀπάτερθεν ὁρῶντι
  Γιγνώσκειν χαλεπόν, καίπερ ἐόντι σοφῷ.
Οἱ μὲν γὰρ κακότητα κατακρύψαντες ἔχουσι
  Πλούτῳ, τοὶ δ' ἀρετὴν οὐλομένῃ πενίῃ.
Ἐν δ' ἥβῃ πάρα μὲν ξὺν ὁμήλικι κάλλιον εὕδειν,
  Ἱμερτῶν ἔργων* ἵμερον ἱέμενον·
Ἔστι δὲ κωμάζοντα μετ' αὐλητῆρος ἀείδειν.
  Τούτων οὐδέν τοι ἄλλ' ἐπιτερπνότερον
Ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξί. τί μοι πλοῦτός τε ϗ αἰδώς;
  Τερπωλὴ νικᾷ πάντα σὺν εὐφροσύνῃ.
Ἄφρονες ἄνθρωποι ϗ νήπιοι, οἵτε θανόντας
  Κλαίουσ', οὐδ' ἥβης ἄνθος ἀπολλύμενον.
Τέρπεό μοι φίλε θυμέ· τάχ' αὖ τινες ἄλλοι ἔσονται
  Ἄνδρες, ἐγὼ δὲ θανὼν γαῖα μέλαιν' ἔσομαι.
Κύρνε, φίλους πρὸς πάντας ἐπίστρεφε ποικίλον ἦθος,
  Συμμίσγων ὀργὴν οἷος ἕκαστος ἔφυ.
Νῦν μὲν τῷδ' ἐφέπου, ποτὲ δ' ἀλλοῖος πέλευ ὀργήν.
  Κρεῖσσόν τοι σοφίη ϗ μεγάλης ἀρετῆς.
Πρήγματος ἀπρήκτου χαλεπώτατόν ἐστι τελευτὴν
  Γνῶναι, ὅπως μέλλει τοῦτο θεὸς τελέσαι·
Ὄρφνη γὰρ τέταται· πρὸ δὲ τοῦ μέλλοντος ἔσεσθαι
  Οὐ ξυνετὰ θνητοῖς πείρατ' ἀμηχανίης.
Οὐδένα τῶν ἐχθρῶν μωμήσομαι ἐσθλὸν ἐόντα,
  Οὐδὲ μὲν αἰνήσω δειλὸν ἐόντα φίλον.
Οὕτω χρὴ τόν γ' ἐσθλὸν ἐπιστρέψαντα νόημα
  Ἔμπεδον αἰὲν ἔχειν ἐς τέλος ἀνδρὶ φίλῳ.
Δήμου δ' ἄξια πολλὰ φέρειν βαρύς· οὐ γὰρ ἔθ' ἥσῃ
  Τοῦθ' ἔρδειν, ὅ τι σοι μὴ καταθύμιον ᾖ.
Κάστορ ϗ Πολύδευκες, οἳ ἐν Λακεδαίμονι δίῃ

Adoleſcentia pretioſa: ſed pernicioſa & deformis
Confeſtim ſuper caput ſenectus pendet.
Nunquam inimicis ſub iugum ceruicem ponam
Graue, neque ſi mihi Tmolus inſiſtet caput.
Ignauis ſane in malis vaniores luctus ſunt:
Proborum verò ſemper actiones rectiores.
Facilisque actio inter homines, malitiæ:
Boni autem difficilis, Cyrne, eſt conatus.
Confide anime malis pariter intoleranda paſſus:
Improborum ſanè cor eſt citatius.
Neque tu infectas ob res dolorem augens
Oderis, neque ægre feras: neque amicos moleſtia affice.
Neque inimicos exhilara. Deorum enim fatata dona
Non facile mortalis vir effugeret.
Neque nigra deſcendens in fundum paludis, γρ. κελαινῆς
Neque cùm ipſum habuerit tartarus tenebroſus.
Virum ſane eſt bonum difficillimum fallere,
Vt in mea mente Cyrne olim iudicatum eſt.
Iucunda quidem & prius, verum multo melius nunc:
Quoniam ignauis nulla eſt gratia.
Amentes homines & ſtulti, qui quidem vinum
Non bibunt aſtro & cane incipiente.
Age, cum tibicine iuxta flente ridentes
Bibamus, illius luctibus oblectantes nos.
Dormiamus: cuſtodia verò vrbis, cuſtodibus curæ erit.
Heu aſperam amabilem patriam noſtram.
Per Iouem ſi quis illorum & occultus dormit,
Noſtram reprehenſionem accipiet moleſte.
Nunc ſanè bibentes oblectemur, pulchra dicentes: γρ. μᾶλλον δέξεται ἀσπαλέως.
Quæ verò poſt erunt, hæc diis curæ ſunt.
Tibi verò ego, vt puero charo, præcepta dabo ipſe
Bona: tu verò animo & mentibus hæc immitte.
Nunquam feſtinans facias malum, ſed profunda
Tua mente conſulta tuo bonoque animo.
Eorum enim qui pugnant, pugnat animuſque menſque:
Conſilium verò in bonum & mentem probam ducit:
Sed ſermonem quidem hunc committemus. Cæterum mihi tu
Tibia cane, & Muſarum recordabimur ambo.
Ipſæ námque hæc dederunt habere grata dona
Tibi & mihi, atque adeò & vicinis.
Timagora, multorum ingenium à longe inſpicientis
Cognoſcere difficile, etiam ſi ſis ſapiens.
Alii quidem enim vitium tectum habent
Opibus: alij verò virtutem pernicioſa paupertate.
In adoleſcentia verò iuxta æqualem melius eſt dormire,
Deſiderabilium operum amorem explentem:
Eſtque comiſſantem cum tibicine canere: γρ. ἔργω
His nihil ſane aliud adeſt delectabilius
Viris & fœminis. quid mihi opes & pudor?
Oblectatio vincit omnia cum lætitia.
Dementes homines & ſtulti ſunt, qui mortuos
Lugent, non autem pubertatis florem pereuntem.
Oblectare mihi chare anime forſan mox aliqui alij erunt
Viri: ego verò mortuus terra nigra ero.
Cyrne, amicos ad omnes conuerte varios mores.
Commiſcens ingenium, qualis quiſque natus eſt.
Nunc quidem hunc ſequere, aliâs verò alius ſis ingenio:
Melior res ſane ſapientia eſt vel magnâ virtute,
Rei infectæ difficillimum eſt finem
Cognoſcere, quomodo ſit eam Deus perfecturus,
Caligo enim extenſa eſt & ante id quod futurum eſt,
Non intelligibiles ſunt humanæ fines inualiditatis.
Neminem inimicorum vituperabo, bonum exiſtentem:
Neque item laudabo, ſi malus ſit, amicum.
Sic oportet bonum quidem certè, aduertentem, mentem
Firmam ſemper habere in finem viro amico.
Populum verò rogat multa ferre grauis: non enim
nouum
Hoc facere quod tibi non gratum ſit.
Caſtor & Pollux, qui in Lacedæmone diuina

Habitatis Eurota pulcherrimo flumio:
Si vnquam conſulam amico malum, ipſe habeam:
Si verò aliquod ille mihi bibis tantum ipſe habeat.
Moleſte mihi animus habet de tua amicitia:
Neque enim odiſſe, neque amare poſſum:
Cognoſcēs moleſtū quidem eſſe, quando amicus viro fuerit,
Odiſſe, moleſtumq́, non volentem, amare.
Speculare igitur nunc alium: mihi quidē nulla neceſſitas eſt
Hoc facere: ſuperiorum mihi gratiam repone.
Iam & alis attollor, vt volucris
E lacu magno, virum malum profugiens,
Laqueum abrumpens: tu verò mea amicitia fruſtratus,
Poſtea noſtram cognoſces prudentiam.
Quiſquis tibi conſuluit de me, & te iuſſit
Abire, relinquentem noſtram amicitiam.
Iniuria & Magnetas perdidit, & Colophonem,
Et Smyrnam: omnino Cyrne & vos perdet.
Ad probationem verò veniens, attrituſque plumbo,
Aurum excoctum exſiſtens, probus omnibus eris.
* ἀεὶ *Heu me miſerum! etenim ludibrium quidem inimicis,*
Amicis verò labor, infelicia paſſus fui.
Cyrne, qui prius boni erant, nunc contra mali ſunt: quique
Nunc boni. quis poſſet hæc ſuſtinere, intuens (mali,
Bonos quidem contemptiores eſſe, peiores verò ſortitos
Honorem? vxorem autem ambit ex malo bonus vir.
Se inuicem verò fallentes, ſibi mutuo irrident,
Neque bonorum memoriam habentes, neque malorum.
Opes habēs, paupertatē mihi obiecisti: ſed aliqua tamen mihi
Sunt, alia comparabo, diis vota faciens.
Plute, deorum pulcherrime & deſiderabiliſſime omnium,
Cum te, & malus ſi ſim, fio bonus vir.
Pubertatis modum habeam: ametq́, me Phœbus Apollo
Latonius, & Iupiter immortalium rex,
Vt vitam viuam mala extra omnia,
Pubertate & diuitiis animum exhilarans.
Ne me malorum commonefacito: tuli ſane qualia Vlyſſes,
Qui Ditis magnam domum adyt, inde regreſſus:
Qui ſane & procos interemit immiti ferro
Penelopes memor, puellaris vxoris:
Quæ quidem diu exſpectauit, charum apud filium manens,
Donec terram ingreſſus eſt, formidabileſque receſſus.
Si bibero, paupertatem animi corruptricem non curo:
Neque viros inimicos, qui mihi dicunt male:
Sed pubertatem amabilem queror, quæ me relinquit:
Lamentorq́, moleſtam ſenectutem inſtantem.
Cyrne, præſentibus amicis mali ſedemus principium,
Quæramuſq́, hulceri remedia naſcenti.
Spes inter homines ſola dea bona eſt:
Alij verò dij in cælum, nos relinquentes, abierunt.
Abijt quidem Fides magna dea, abijtq́, virorum
Temperantia, Chariteſque, ô amice, terram reliquerunt.
Iuramentáque non amplius fidelia inter homines ſunt iuſta,
Neque deos vllus veneratur immortales.
Piorum verò virorum genus periit, neque iura
Amplius cognoſcunt, neque item pietatem:
Sed donec quis viuit & videt lumen ſolis,
Pius exſiſtens erga deos, ſpem exſpectet:
Precetur verò deos, & ſplendidas coxas adolens,
Speiq́, prima & vltima ſacrificet:
Conſidereq́, iniuſtorum virorū obliquū ſermonem ſemper,
Qui deos immortales nihil reuerentes,
Semper alienis opibus intendunt cogitationem,
Turpia malis operibus ſigna ponentes.
Nunquam præſentem relinquens amicum, alium
Fr. παρεὸν. *quære,*
Miſerorum hominum verbis perſuaſus.
Liceat mihi ditato malis abſque curis
Viuere innoxie, nullum habenti malum.
Neque amo dites eſſe neque opto: ſed mihi liceat
Viuere ex modicis, nullum habenti malum.

Ναίετ' ἐπ' Εὐρώτα καλλιρόῳ ποταμῷ,
Εἴποτε βουλεύσαιμι φίλῳ κακὸν, αὐτὸς ἔχοιμι·
Εἰ δέ τι κεῖνος ἐμοὶ, δὶς τόσον αὐτὸς ἔχοι.
Ἀργαλέως μοι θυμὸς ἔχει περὶ σῆς φιλότητος.
Οὔτε γὰρ ἐχθαίρειν, οὔτε φιλεῖν δύναμαι.
Γιγνώσκων χαλεπὸν μὲν, ὅταν φίλος ἀνδρὶ γένηται,
Ἐχθαίρειν· χαλεπὸν δ' ἐκ ἐθέλοντα φιλεῖν.
Σκέπτεο δὴ νῦν ἄλλον. ἔμοιγε μὲν οὔτις ἀνάγκη
Τοῦτ' ἔρδειν· τῶν μοι πρόσθε χάριν τίθεσο.
Ἤδη καὶ πτερύγεσσιν ἐπαίρομαι, ὥστε πετεινὸν
Ἐκ λίμνης μεγάλης, ἄνδρα κακὸν προφυγὼν,
Βρόχον ἀπορρήξας. σὺ δ' ἐμῆς φιλότητος ἁμαρτὼν,
Ὕστερον ἡμετέρην γνώσῃ ἐπιφροσύνην.
Ὅστις σοι βούλευσεν ἐμεῦ πέρι, καί σ' ἐκέλευσεν
Οἴχεσθαι προλιπόνθ' ἡμετέρην φιλίην·
Ὕβρις καὶ Μάγνητας ἀπώλεσε, καὶ Κολοφῶνα,
Καὶ Σμύρνην· πάντως Κύρνε καὶ ὔμμας ὀλεῖ.
Εἰς βάσανον δ' ἥκων, παρατριβόμενός τε μολύβδῳ,
Χρυσὸς ἄπεφθος ἐὼν, καλὸς * ἅπασιν ἔσῃ.
Οἴμοι ἐγὼ δειλὸς, καὶ δὴ κατάχαρμα μὲν ἐχθροῖς,
Τοῖς δὲ φίλοισι πόνος, δεινὰ παθὼν, γενόμην.
Κύρν' οἱ πρόσθ' ἀγαθοὶ, νῦν αὖ κακοί· οἱ δὲ κακοὶ πρὶν,
Νῦν ἀγαθοί. τίς κεν ταῦτ' ἀνέχοιτ' ἐσορῶν;
Τοὺς ἀγαθοὺς μὲν, ἀτιμοτέρους· κακίους δὲ, λαχόντας
Τιμῆς; μνηστεύει δ' ἐκ κακοῦ ἐσθλὸς ἀνήρ.
Ἀλλήλους δ' ἀπατῶντες ἐπ' ἀλλήλοισι γελῶσιν,
Οὔτ' ἀγαθῶν μνήμην εἰδότες οὔτε κακῶν.
Χρήματ' ἔχων, πενίην μ' ὀνείδισας· ἀλλὰ τὰ μέν μοι
Ἔστι, τὰ δ' ἐργάσομαι θεοῖσιν ἐπευξάμενος.
Πλοῦτε, θεῶν κάλλιστε καὶ ἱμεροέστατε πάντων,
Σὺν σοὶ, καὶ κακὸς ὢν, γίγνομαι ἐσθλὸς ἀνήρ.
Ἥβης μέτρον ἔχοιμι, φιλοῖ δέ με Φοῖβος Ἀπόλλων
Λητοΐδης, καὶ Ζεὺς ἀθανάτων βασιλεὺς,
Ὄφρα βίον ζώοιμι κακῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων,
Ἥβῃ καὶ πλούτῳ θυμὸν ἰαινόμενος.
Μή με κακῶν μίμνησκε· πέπονθά τοι οἷά τ' Ὀδυσσεὺς,
Ὅστ' Ἀΐδεω μέγα δῶμ' ἤλυθεν ἐξαναδύς.
Ὃς δὴ καὶ μνηστῆρας ἀνείλετο νηλέϊ χαλκῷ,
Πηνελόπης εὔφρων κουριδίης ἀλόχου.
Ἥ μιν δήθ' ὑπέμεινε φίλῳ παρὰ παιδὶ μένουσα,
Ὄφρα τε γῆς ἐπέβη, δειμαλέους τε μυχούς.
Ἐκπίομαι, πενίης θυμοφθόρου οὐ μελεδαίνων,
Οὐδ' ἀνδρῶν ἐχθρῶν, οἵ με λέγουσι κακῶς·
Ἀλλ' ἥβην ἐρατὴν ὀλοφύρομαι, ἥ μ' ἐπιλείπει·
Κλαίω δ' ἀργαλέον γῆρας ἐπερχόμενον.
Κύρνε παρεοῦσι φίλοισι κακοῦ καταπαύσομεν ἀρχὴν,
Ζητῶμεν δ' ἕλκει φάρμακα φυομένῳ.
Ἐλπὶς ἐν ἀνθρώποισι μόνη θεὸς ἐσθλὴ ἔνεστιν·
Ἄλλοι δ' Οὔλυμπόνδ' ἐκπρολιπόντες ἔβαν.
Ὤιχετο μὲν Πίστις, μεγάλη θεὸς, ᾤχετο δ' ἀνδρῶν
Σωφροσύνη· Χάριτές τ', ὦ φίλε, γῆν ἔλιπον.
Ὅρκοι δ' οὐκέτι πιστοὶ ἐν ἀνθρώποισι δίκαιοι,
Οὐδὲ θεοὺς οὐδεὶς ἅζεται ἀθανάτους.
Εὐσεβέων δ' ἀνδρῶν γένος ἔφθιτο, οὐδὲ θέμιστας
Οὐκ ἔτι γιγνώσκουσ', οὐδὲ μὲν εὐσεβίας.
Ἀλλ' ὄφρα τις ζώει καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο,
Εὐσεβέων περὶ θεοὺς Ἐλπίδα προσμενέτω.
Εὐχέσθω δὲ θεοῖσι, καὶ ἀγλαὰ μηρία καίων,
Ἐλπίδι τε πρώτῃ καὶ πυμάτῃ θυέτω.
Φραζέσθω δ' ἀδίκων ἀνδρῶν σκολιὸν λόγον αἰεὶ,
Οἳ θεῶν ἀθανάτων μηδὲν ὀπιζόμενοι,
Αἰὲν ἐπ' ἀλλοτρίοις κτεάνοις ἐπέχουσι νόημα,
Αἰσχρὰ κακοῖς ἔργοις σύμβολα θηκάμενοι.
Μήποτε τὸν παρεόντα * μεθεὶς φίλον, ἄλλον ἐρεύνα,
Δειλῶν ἀνθρώπων ῥήμασι πειθόμενος.
Εἴη μοι πλουτοῦντι κακῶν ἀπάτερθε μεριμνῶν
Ζώειν ἀβλαβέως, μηδὲν ἔχοντι κακόν.
Οὔτ' ἔραμαι πλουτεῖν, οὔτ' εὔχομαι· ἀλλά μοι εἴη
Ζῆν ἀπὸ τῶν ὀλίγων, μηδὲν ἔχοντι κακόν.

Πλοῦτος

Πλοῦτος καὶ σοφίη θνητοῖς ἀμαχώτατον αἰεί·
  Οὔτε γὰρ ἂν πλούτου θυμὸν ὑπερκορέσαις·
Ὡς δ᾽ αὔτως σοφίην ὁ σοφώτατος οὐκ ἀποφεύγει,
  Ἀλλ᾽ ἔραται, θυμὸν δ᾽ οὐ δύναται τελέσαι.
Οὐδένα θησαυρὸν καταθήσειν παισὶν ἄμεινον·
  Αἰτοῦσιν δ᾽ ἀγαθοῖς ἀνδράσι Κύρνε δίδου·
Οὐδεὶς γὰρ πάντ᾽ ἐστὶ πανόλβιος, ἀλλ᾽ ὁ μὲν ἐσθλὸς
  Τολμᾷ ἔχων τὸ κακὸν, οὐκ* ἐπίδηλον ὅμως.
Δειλὸς δ᾽ οὔτ᾽ ἀγαθοῖσιν ἐπίσταται οὔτε κακοῖσι
  Θυμὸν ὁμῶς μίσγειν. ἀθανάτων δὲ δόσεις
Παντοῖαι θνητοῖσιν ἐπέρχοντ᾽, ἀλλ᾽ ἐπιτολμᾶν
  Χρὴ δῶρ᾽ ἀθανάτων, οἷα διδοῦσιν ἔχειν.
Ὀφθαλμοὶ καὶ γλῶσσα καὶ οὔατα καὶ νόος ἀνδρῶν
  Ἐν μέσσῳ στηθέων ἐν συνετοῖς φύεται.
Τοῖς ἀγαθοῖς συμμίσγε, κακοῖσι δὲ μήποθ᾽ ὁμάρτει,
  Εὖτ᾽ ἂν ὁδοῦ τελέης τέρματά τ᾽ ἐμπορίης.
Τῶν ἀγαθῶν ἐσθλὴ μὲν ἀπόκρισις, ἐσθλὰ δὲ ἔργα·
  Τῶν δὲ κακῶν ἄνεμοι δειλὰ φέρουσιν ἔπη.
Ἐκ κακοτεχνίης κακὰ γίγνεται· εὖ δὲ καὶ αὐτὸς
  Γνώσῃ, ἐπεὶ* μεγάλοις ἤλιτες ἀθανάτοις.
Γνώμην Κύρνε θεοὶ θνητοῖσι διδοῦσιν ἀρίστην·
  Ἀνθρώπου γνώμη πείρατα παντὸς ἔχει.
Ὦ μάκαρ ὅστις δή μιν ἔχει φρεσίν· ἦ πολὺ κρείσσων
  Ὕβριος οὐλομένης, λευγαλέου τε κόρου.
Ἔστι κακὸν δὲ βροτοῖσι κόρος, τῶν οὔτι κάκιον·
  Πᾶσα γὰρ ἐκ τούτου Κύρνε πέλει κακότης.
Εἴθ᾽ εἴης ἔργων αἰσχρῶν ἀπαθὴς, καὶ ἀεργὸς,
  Κύρνε μεγίστην κεν πεῖραν ἔχοις ἀρετῆς.
Κύρνε, θεοὺς αἰδοῦ καὶ δείδιθι· τοῦτο γὰρ ἄνδρα
  Εἴργει μήθ᾽ ἔρδειν μήτε λέγειν ἀσεβῆ.
Δημοφάγον δὲ τύραννον ὅπως ἐθέλεις* κατακλῖναι,
  Οὐ νέμεσις πρὸς θεῶν γίγνεται οὐδεμία.
Νοῦς ἀγαθὸς, καὶ γλῶσσα· τὰ δ᾽ ἐν παύροισι πέφυκεν
  Ἀνδράσιν, οἳ τούτων ἀμφοτέρων ταμίαι.
Οὔτις ἄποινα διδοὺς θάνατον φύγοι, οὐδὲ βαρεῖαν
  Δυστυχίαν, εἰ μὴ μοῖρ᾽ ἐπὶ τέρμα βάλοι·
Οὐδ᾽ ἂν δυσφροσύνας, ὅτε δὴ θεὸς ἄλγεα πέμπει,
  Θνητὸς ἀνὴρ δώροις βουλόμενος προφύγοι.
Οὐκ ἔραμαι κλισμῷ βασιληίῳ ἐγκατακεῖσθαι
  Τεθνεὼς, ἀλλά τί μοι ζῶντι γένοιτ᾽ ἀγαθόν.
Ἀσπάλαθος τάπησιν ἴσον στρῶμα θανόντι·
  Τὸ ξύλον ἢ σκληρὸν γίγνεται ἢ μαλακόν.
Μήτε θεοὺς ἐπίορκον ἐπόμνυθι· οὐ γὰρ ἀνεκτὸν
  Ἀθανάτους κρύψαι χρεῖος ὀφειλόμενον.
Ὄρνιθος φωνὴν Πολυπαΐδη ὀξὺ βοώσης
  Ἤκουσ᾽, ἥτε βροτοῖς ἄγγελος* ἦλθ᾽ ἀρότου
Ὡραίου· καί μοι κραδίην ἐπάταξε μέλαιναν,
  Ὅττι μοι εὐανθεῖς ἄλλοι ἔχουσιν ἀγρούς,
Οὐδέ μοι ἡμίονοι κύφων ἕλκουσιν ἀρότρου,
  Τῆς ἄλλης μνηστῆς εἵνεκα ναυτιλίης.
Οὐκ εἶμ᾽, οὐδ᾽ ὑπ᾽ ἐμοῦ κεκλήσεται, οὐδ᾽ ἐπὶ τύμβον
  Οἰμωχθεὶς ὑπὸ γῆν εἶσι τύραννος ἀνήρ.
Οὐδ᾽ ἂν ἐκεῖνος ἐμοῦ τεθνηότος οὔτ᾽ ἀνιῷτο,
  Οὔτε κατὰ βλεφάρων θερμὰ βάλοι δάκρυα.
Οὔτε σε κωμάζειν ἀπερύκομεν, οὔτε καλοῦμεν.
  Ἀργαλέος γὰρ ἐὼν, καὶ φίλος οὐκ ἀπεών.
Αἴθων μὲν γένος εἰμί· πόλιν δ᾽ εὐτείχεα Θήβην
  Οἰκῶ, πατρῴας γῆς ἀπερυκόμενος.
Μή μ᾽ ἀφελῶς παίζουσα, φίλους δ᾽ εὔναζε τοκῆας
  Ἀργυρί· σοὶ μὲν γὰρ δούλιον ἦμαρ ἔπι.
Ἡμῖν δ᾽ ἄλλα μέν ἐστι γύναι κακὰ πόλλ᾽, ἐπεὶ ἐκ γῆς
  Φεύγομεν, ἀργαλέη δ᾽ οὐκ ἔπι δουλοσύνη,
Οὔθ᾽ ἡμᾶς περνᾶσι· πόλις δέ μέν ἐστι καὶ ἡμῖν
  Καλὴ Ληθαίῳ κεκλιμένη πεδίῳ.
Μήποτε πὰρ κλαίουσι καθεζόμενοι γελάσωμεν,
  Τοῖς αὐτῶν ἀγαθοῖς Κύρν᾽ ἐπιτερπόμενοι.
Ἐχθρὸν μὲν χαλεπὸν καὶ δυσμενῆ ἐξαπατῆσαι
  Κύρνε· φίλον δὲ φίλῳ ῥᾴδιον ἐξαπατᾶν.

Opes & ſapientia mortalibus inexpugnabilis res ſemper:
  Neque enim opibus animum exſaturaueris.
Iidem & ſapientiam ſapientiſſimus non refugit,
  Sed amat: animum verò non voteſt explere.
Nullum theſaurum recondere filiis melius eſt:
  Petentibus verò bonis viris Cyrne da.
Nemo enim per omnia eſt omnino beatus: ſed bonus quidem
  Tolerat habens malum, nec manifeſtum tamen.
Improbus verò neque bonis ſcit, neque malis
  Animum pariter temperare. immortalium verò dona
Varia mortalibus accidunt: ſed tolerare
  Oportet dona immortalium, qualia dant habere.
Oculi, & lingua, & aures, & mens virorum
  In medio pectorum in prudentibus ſunt.
Bonis conuerſare: malos verò nunquam ſequere,
  Si quando vis perficis finesq; negotiationis.
Bonorum bona quidem reſponſio, bonaq; opera:
  Malorum verò venti miſera ferunt verba.
Ex malo conſortio mala fiunt: bene verò & ipſe
  Cognoſces, cum magnos acceſſeris immortales.
Mentem Cyrne dii mortalibus dant optimam:
  Hominis mens fines cuiuſque habet
O beatus quiſquis eam habet pectore: vtique multo potior
  Eſt inſolentiâ perniciosâ, moleſtaq; ſatietate.
Eſt verò malum mortalibus ſatietas, ea nil peius:
  Omnis enim ex his Cyrne exſiſtit malitia.
Vtinam ſis rerum turpium nec patiens nec faciens,
  Cyrne: maximam ſanè experientiam haberes virtutis.
Cyrne deos reuerere, & time: hoc enim virum
  Cohibet neque facere neque dicere impia.
Plebiuorum autem tyrannum, quomodo volueris deijcere,
  Non indignatio à diis eſt vlla.
Mens bona, & lingua: at hæc in paucis ſunt
  Viris qui horum vtriuſq; ſint diſpenſatores.
Nullus pecuniam dans, mortem fugerit, neque grauem
  Aduerſitatem, niſi fatum ad finem prouehat:
Neq; poteris triſtitiam, quado nempe Deus mœrores mittit,
  Mortalis vir donis, ſi velit effugere.
Non amo ſolio regio inſidere
  Mortuus: ſed mihi viuenti contingat bonum.
Tribuli tapetibus ſimile ſtratum mortuo:
  Lignum aut durum eſt, aut molle.
Neque deos peierando iura: non enim tolerabile eſt
  Immortales celare rem debitam.
Auis vocem, ô Polypada, clare vociferantis,
  Audiui, quæ mortalibus nuncia venit arationis
Tempeſtiuæ, & mihi cor percuſſit nigrum,
  Quod mihi florentes alii habent agros,
Neque mihi muli ſtiuam trahunt aratri,
  Alius promiſſa cauſâ nauigationis.
Non eo: neque à me vocabitur, neque ad tumulum,
  Ploratus in terram it tyrannus vir.
Neque ille me mortuo, neque doleat,
  Neque de palpebris calidas mittet lacrymas.
Neque te comiſſari veto, neque prouoco:
  Moleſtus enim exſiſtēs, etiā amicus eris quādo abfueris.
Splēdidus quidē genere ſum: vrbē autē bene muniā Thebē
  Habito, patria terra exſulans.
Ne me viliter ludens, ſed charos ſopito parentes,
  O Argyri: tibi enim ſeruilis dies inſtat:
Nobis verò alia quidem ſunt ô mulier mala multa, poſt-
    quam ex terra
  Fugimus: moleſta tamen non imminet ſeruitus:
Neque nos vendunt. ciuitas quidem certe eſt & nobis
  Pulchra, Lethæo iacens campo.
Ne vnquam, iuxta lugentes ſedentes, rideamus,
  Noſtris ipſorum bonis Cyrne illectantes.
Inimicum quidem difficile eſt ac maleuolum decipere
  Cyrne: amicum autem amico facile eſt decipere.

Eiuſdem.

Nihil Cyrne ira iniuſtius eſt, quæ habentem
Lædit, animo mala gratificans.

Nihil Cyrne bona dulcius eſt muliere:
Teſtis ego, tu verò mea teſtis eſto veritatis.

Curæ hominum ſortitæ ſunt, alas varias habentes,
Diuidi animi gratiâ & victus.

Iuuenare chare anime: mox forſan aliqui alij erunt
Viri, ego autem mortuus, terra nigra ero.

Seneſcens autem, ciues inter decorus eſt; nec quiſquam eum
Lædere vel reuerentia vel iuris gratia *vult.*

Nullum, Cyrne, radij lucem hominibus ferentis Solis
Virum aſpiciunt cui non reprehenſio impendeat.
Ciuium verò non poſſum noſſe mentem quamnam habeant.
Neque enim vel benefaciens placeo, vel malè.

Multas ferre ſolet ſermo mortalibus viris
Offenſiones, mente Cyrne turbata.

Iam enim me vocauit marinus domum defunctus,
Mortuus, & tamen *viuo ſonans ore.*

Τοῦ αὐτοῦ.

Οὐδὲν Κύρν' ὀργῆς ἀδικώτερον, ἣ τὸν ἔχοντα
Πημαίνει, θυμῷ δειλὰ χαριζομένη.

Οὐδὲν Κύρν' ἀγαθῆς γλυκερώτερόν ἐστι γυναικός.
Μάρτυς ἐγώ, σὺ δ' ἐμοὶ γίγνου ἀληθοσύνης.

Φροντίδες ἀνθρώπων ἔλαχον πτερὰ ποικίλ' ἔχουσαι,
Μερίζεσθαι ψυχῆς εἵνεκα καὶ βιότου.

Ἥβασκε φίλε θυμέ· τάχ' αὖ τινες ἄλλοι ἔσονται
Ἄνδρες, ἐγὼ δὲ θανὼν γαῖα μέλαιν' ἔσομαι.

Γηράσκων δ' ἀστοῖσι μεταπρέπει, οὐδέ τις αὐτὸν
Βλάπτειν οὔτ' αἰδοῦς οὔτε δίκης ἐθέλει.

Οὐδένα Κύρν' αὐγαὶ φαεσιμβρότου ἠελίοιο
Ἄνδρ' ἐφορῶσ' ᾧ μὴ μῶμος ἐπικρέμαται.
Ἀστῶν δ' οὐ δύναμαι γνῶναι νόον, ὅντιν' ἔχουσιν.
Οὔτε γὰρ εὖ ἔρδων ἁνδάνω, οὔτε κακῶς.

Πολλὰ φέρειν εἴωθε λόγος θνητοῖσι βροτοῖσι
Πταίσματα, τῆς γνώμης Κύρνε ταρασσομένης.

Ἤδη γάρ με κέκληκε θαλάσσιος οἴκαδε νεκρός,
Τεθνηκὼς ζωῷ φθεγγόμενος στόματι.

ΦΩΚΥΛΙΔΟΥ ΠΟΙΗΜΑ ΝΟΥΘΕΤΙΚΟΝ.

PHOCYLIDIS POEMA ADMONITORIVM.

τῷ μὴ ἀσελγαίνειν.

NEC furtiuas nuptias quære, nec maſculam venerem exerce.
Ne fraudes necte, neque ſanguine manus pollue.
Ne diteſcas iniuſtè, ſed ex iuſtè partis viue.
Eſto contentus præſentibus, & ab alienis abſtine.
Mendacia ne dixeris, ſed vera omnia loquere.
Primum Deum cole, poſtea verò tuos parentes.
Omnibus iuſta tribue, neque iudicium ad gratiam trahe.
Ne abijcias paupertatem iniuſtè, ne iudica perſonam:
Quod ſi tu male iudicaueris, Deus te poſtea iudicabit.
Teſtimonium mendax fugito, & iuſta loquere.
Virginitatem cuſtodi, fidemque in omnibus ſerua.
Menſuras tribue iuſtas: quoniã modus in omnibus bonus eſt.
Lancem ne impellas in alterã libræ partẽ, ſed æqualẽ trahe.
Nec peieraueris, neque inſcienter, neque ſponte:
Falſum iuramẽtũ odit Deus immortalis, quicũq; iurauerit.
Semina ne furare: exſecrabilis eſt *quiſquis abſtulerit.*
Mercedem laboranti da; ne affige pauperem.
Linguæ mentem adhibe; occultum verbum in pectore cõtine.
Nec iniurius velis eſſe, neque item iniuſtè agentem ſinas.
Mendico ſtatim da, neque cras venire iube.
Imple tua manu tua, miſericordiam egeno exhibe.
Exſulem in domum excipe, & cæcum in viam duc.
Naufragorum miſerere, quoniam nauigatio incerta eſt.
Manum lapſo porrige; ſerua cui nemo aſſiſtit, virum.
Communes caſus omnium; vita trochus; inſtabilis felicitas.
Si diuitias poſſides, tuam manum pauperibus porrige.

ΜΗΤΕ γαμοκλοπέειν, * μήτ' ἄρσενα Κύπριν ὀρίνειν.
Μήτε δόλους ῥάπτειν, μήθ' αἵματι χεῖρα μιαίνειν.
Μὴ πλουτεῖν ἀδίκως, ἀλλ' ἐξ ὁσίων βιοτεύειν.
Ἀρκεῖσθαι παρεοῦσι, καὶ ἀλλοτρίων ἀπέχεσθαι.
Ψεύδεα μὴ βάζειν, τὰ δ' ἐτήτυμα πάντ' ἀγορεύειν.
Πρῶτα θεὸν τίμα, μετέπειτα δὲ σεῖο γονῆας.
Πᾶσι δίκαια νέμειν, μηδὲ κρίσιν ἐς χάριν ἕλκειν.
Μὴ ῥίψῃς πενίην, ἀδίκως μὴ κρῖνε πρόσωπον·
Ἢν σὺ κακῶς δικάσῃς, σὲ θεὸς μετέπειτα δικάσσει.
Μαρτυρίην ψευδῆ φεύγειν, τὰ δίκαι' ἀγορεύειν.
Παρθενίην τηρεῖν, πίστιν δ' ἐν πᾶσι φυλάσσειν.
Μέτρα νέμειν τὰ δίκαια· καλὸν δ' ἐπὶ μέτρον ἅπασι.
Σταθμὸν μὴ κρούειν ἑτερόζυγον, ἀλλ' ἴσον ἕλκειν.
Μήτ' ἐπιορκήσῃς μήτ' ἀγνὼς, μήτε ἑκόντι.
Ψευδόρκον στυγέει θεὸς ἄμβροτος ὅστις ὀμόσσῃ.
Σπέρματα μὴ κλέπτειν· ἐπάρατος ὅστις ἀρεῖται.
Μισθὸν μοχθήσαντι δίδου, μὴ θλῖβε πένητα.
Γλώσσῃ νοῦν ἐχέμεν, κρυπτὸν λόγον ἐν φρεσὶν ἴσχειν.
Μήτ' ἀδικεῖν ἐθέλῃς, μήτ' οὖν ἀδικοῦντα ἐάσῃς.
Πτωχῷ δ' εὐθὺ δίδου, μηδ' αὔριον ἐλθέμεν εἴπῃς.
Πληρώσας σὴν χεῖρ', ἔλεον χρήζοντι παράσχου.
Ἄστεγον εἰς οἶκον δέξαι, καὶ τυφλὸν ὁδήγει.
Ναυηγοὺς οἴκτειρον, ἐπεὶ πλόος ἐστὶν ἄδηλος.
Χεῖρα πεσόντι δίδου, σῶσον δ' ἀπερίστατον ἄνδρα·
Κοινὰ πάθη πάντων· ὁ βίος τροχὸς, ἄστατος ὄλβος.
Πλοῦτον ἔχων, σὴν χεῖρα πενητεύουσιν ὄρεξον.

Ὧν σοι ἔδωκε θεὸς, τούτων χρῄζουσι παράσχου.
Ἔστω κοινὸς ἅπας ὁ βίος, καὶ ὁμόφρονα πάντα.
Τὸ ξίφος ἀμφιβαλοῦ, μὴ πρὸς φόνον, ἀλλ' ἐς ἄμυναν.
Εἴθε δὲ μὴ χρῄζοις μήτ' ἔκνομα, μήτ' ἀδίκως γε·
Ἢν γὰρ ἀποκτείνῃς ἐχθρὸν, σέο χεῖρα μιαίνεις.
Ἀγροῦ * γειτονέοντος ἀπόσχεο, μηδ' ἂρ ὑπερβῇς·
Πάντων μέτρον ἄριστον, ὑπερβασίαι δ' * ἀλεγειναί.
Μηδὲ τιν' αὐξόμενον * καρπὸν λώβησαι ἀρούρης.
Ἔστωσαν ὁμότιμοι ἐπήλυδες ἐν πολίταις.
Πάντες γὰρ πενίης πειρώμεθα τῆς πολυπλάγκτου·
Χώρα δ' οὔτι βέβαιον ἔχει πέδον ἀνθρώποισιν.
Ἡ φιλοχρημοσύνη μήτηρ κακότητος ἁπάσης.
Χρυσὸς ἀεὶ δόλος ἐστὶ καὶ ἄργυρος ἀνθρώποισι.
Χρυσὲ κακῶν ἀρχηγὲ, βιοφθόρε, πάντα χαλέπτων,
Εἴθε σε μὴ θνητοῖσι γενέσθαι πῆμα ποθεινόν.
Σεῦ γὰρ ἕκητι μάχαι τε λεηλασίαι τε φόνοι τε.
Ἐχθρὰ δὲ τέκνα γονεῦσιν, ἀδελφειοί τε συναίμοις.
Μηδ' ἕτερον κεύθῃς κραδίῃ νόον, ἄλλ' ἀγορεύων·
Μηδ' ὡς πετροφυὴς πολύπους κατὰ χῶρον ἀμείβου.
Ὅστις ἑκὼν ἀδικεῖ, κακὸς ἀνήρ· ἢν δ' ὑπ' ἀνάγκης,
Οὐκ ἐρέω τὸ τέλος. βουλὴ δ' εὐθύνει ἑκάστου.
Μὴ * γαυροῦ σοφίῃ, μήτ' ἀλκῇ, μήτ' ἐνὶ πλούτῳ·
Εἷς θεός ἐστι σοφὸς, δυνατός θ' ἅμα καὶ πολύολβος.
Μηδὲ παρελθοῦσιν κακοῖς τρύχου τὸν ἦτορ.
Οὐκέτι γὰρ δύναται τὸ τετυγμένον εἶναι ἄτυκτον.
Μὴ προπετὴς ἐς χεῖρα, χαλίνου δ' ἄγριον ὀργήν.
Πολλάκι γὰρ πλήξας ἀέκων φόνον * ἐξετέλεσσεν.
Ἔστω κοινὰ πάθη, μηδὲν μέγα, μηδ' ὑπέροπλον.
Οὐκ ἀγαθὸν πλεονάζον ἔφυ θνητοῖσιν ὄνειαρ·
Ἡ πολλὴ δὲ τρυφὴ πρὸς ἀμέτρους ἕλκει ἔρωτας·
Ὑψαυχεῖ δ' ὁ πολὺς πλοῦτος, καὶ ἐς ὕβριν ἀέξει.
Θυμὸς ὑπερχόμενος μανίην ὀλοόφρονα τεύχει·
Ὀργὴ δ' ἐστὶν ὄρεξις, ὑπερβαίνουσα δὲ, μῆνις.
Ζῆλος τῶν ἀγαθῶν ἐσθλὸς, φαύλων δ' ὑπέρογκος.
Τόλμα κακῶν ὀλοὴ, μέγ' ὀφέλλει δ' ἐσθλὰ πονεῦντας.
Σεμνὸς ἔρως ἀρετῆς· ὁ δὲ Κύπριδος, αἶσχος ὀφέλλει.
Ἡδὺς ἀγανόφρων κικλήσκεται ἐν πολιήταις.
Μέτρῳ μὲν φαγέειν, πιεῖν καὶ μυθολογεύειν.
Πάντων μέτρον ἄριστον, ὑπερβασίη δ' ἀλεγεινή.
Μὴ φθονέοις ἀγαθῶν ἑτάροις, μὴ μῶμον ἀνάψῃς.
Ἄφθονοι οὐρανίδαι καὶ ἐν ἀλλήλοις τελέθουσιν·
Οὐ φθονέει μήνη πολὺ κρείσσοσιν ἡλίου αὐγαῖς,
Οὐ χθὼν οὐρανίοις ὑψώμασι, νέρθεν ἐοῦσα,
Οὐ ποταμοὶ πελάγεσσιν· ἀεὶ δ' ὁμόνοιαν ἔχουσιν.
Εἰ γὰρ ἔρις μακάρεσσιν ἔην, οὐκ ἂν πόλος ἔστη.
Σωφροσύνην δ' ἀσκεῖν, αἰσχρῶν δ' ἔργων ἀπέχεσθαι.
Μὴ μιμοῦ κακότητα, δίκῃ δ' ἀπόλειψον ἄμυναν.
Πειθὼ μὲν γὰρ ὄνειαρ, ἔρις δ' ἔριν ἀντιφυτεύει.
Μὴ πίστευε τάχιστα, πρὶν ἀτρεκέως πέρας ὄψει,
Νικᾶν εὖ ἔρδοντας ἐπὶ πλείοσιν καθήκει.
Καλὸν ξεινίζειν ταχέως λιταῖσι τραπέζαις,
Ἢ πλείσταις δολίαισι βραδυνούσαις παρὰ καιρόν.
Μηδέποτε χρήστης πικρὸς γίγνου ἀνδρὶ πένητι.
Μηδέ τις ὄρνιθας καλιῆς ἅμα πάντας ἑλέσθω·
Μητέρα δ' ἐκπρολίπῃς, ἵν' ἔχῃς πάλι τῆσδε νεοσσούς.
Μηδέποτε κρίνειν ἀδαήμονας ἄνδρας ἐάσῃς.
Τὴν σοφίην σοφὸς ἰθύνει, τέχνας δ' ὁμότεχνος.
Οὐ χωρεῖ μεγάλην διδαχὴν ἀδίδακτος ἀκούειν·
Οὐ γὰρ δὴ νοέουσ' οἱ μηδέποτ' ἐσθλὰ μαθόντες.
Μηδὲ τραπεζοκόρους κόλακας ποιεῖσθαι ἑταίρους.
Πολλοὶ γὰρ πόσιος καὶ βρώσιός εἰσιν ἑταῖροι,
Καιρὸν θωπεύοντες, ἐπὴν κορέσασθαι ἔχωσιν·
Ἀχθόμενοι δ' ὀλίγοις καὶ πολλοῖς πάντες ἄπληστοι.
Λαῷ μὴ πίστευε· πολύτροπός ἐστιν ὅμιλος·
Λαὸς καὶ ὕδωρ καὶ πῦρ ἀκατάσχετα πάντα.
Μηδὲ μάτην ἐπὶ πῦρ καθίσας μινύθῃς φίλον ἦτορ.
Μέτρα δὲ τεῦχε θεοῖσι· τὸ γὰρ μέτρον ἐστὶν ἄριστον·
Γαῖαν ἐπιμοιρᾶσθαι καὶ ἀταρχύτοις νεκύεσσι.
Μὴ τύμβον φθιμένων ἀνορύξῃς, μηδ' ἀθέατα

Quæ tibi dedit Deus, de his egentibus præbe.
Sit communis omnis vita, & concordia omnia.
Gladium accinge, non ad cædem, ſed ad vltionem:
Verùm verò non indigeas hoc, neque legitimè, neque iniuſtè.
Nam etiamſi hoſtem occideris, manum tuam polluis,
Ab agro vicino abſtine, neque tranſeas.
Omnium optimus modus eſt, tranſgreſſiones verò vitioſa.
Non creſcentem adhuc agri fructum lædes.
Sint in pari honore aduenæ cum ciuibus:
Omnes enim paupertatem experimur vagam:
Regioq́; nullum ſtabile habet ſolum hominibus.
Auaritia mater eſt mali omnis:
Aurum ſemper dolus eſt, & argentum, hominibus.
O aurum malorum dux, & vitæ corruptela, omnia conuellens,
Vtinam non eſſes mortalibus malum deſiderabile.
Tuâ enim cauſſa pugnæ, prædæ, cædéſque fiunt:
Infenſi parentibus liberique, fratréſque conſanguineis.
Neque aliam occulta in corde ſententiam, aliam effare:
Neque vt ſaxis adhærens polypus, pro loco muteris:
Sed omnibus ſimplex eſto, & ex animo loquere.
Qui volens iniuſtè agit, malus vir eſt: ſed qui eſt neceſſitate.
Non dico prorſus (malum:) ſed inſtitutũ examina cuiuſque.
Ne efferaris ſapientia, neque robore, neque opibus:
Vnus Deus eſt ſapiens, potens ſimul & omnifariam diues.
Neque præteritis malis macerato cor tuum:
Nec enim amplius poteſt, quod ſemel factũ eſt, eſſe infectũ.
Ne ſis præceps ad manum, ſed frena ferocem iram.
Sæpe enim percutiens, inuitus cædem perpetraueris.
Paſſiones ſint communes: nihil magnum neque ſuperbum ſit.
Non bona eſt redundans mortalibus vtilitas.
Nimius autem luxus ad immodicos trahit amores.
Inflat autem nimia opulentia, & ad contumeliam incitat.
Excandeſcentia ſubrepens, furorem parit pernicioſum.
Iracupiditas eſt; tẽporis verò modũ excedens, ira inue-
Æmulatio bonorum, bona: malorum verò, praua. (terata.
Audacia malorum, exitioſa: ſed valde iuuat bona tractãtes.
Virtutis amor, honeſtus eſt: at Veneris, auget dedecus.
Voluptas vir prudens vocatur inter ciues.
Moderate comede, bibe, ac loquere:
Omnium modus optimus, exceſſus verò vitandus eſt.
Ne inuideas bona ſociis, ne reprehenſionem affigas:
Sine inuidia etiam dij inter ſe degunt.
Non inuidet luna longè præſtantioribus ſolis radiis:
Nec terra altitudini cæleſti, licet ipſa ſit infra:
Non flumina mari: ſed ſempiternam concordiam agunt.
Nam ſi diſcordia inter deos eſſet, non conſiſteret polus.
Temperantiam exerce: & obſcenis factis abſtine.
Ne ſectare malignitatem, ſed iure abole vindictam.
Perſuaſio quidem vtilitatem, lis verò litem gignit.
Ne credas citò, priuſquam certo finem perſpicias.
Vincere benefacientes pluribus meritis conuenit.
Pulchrius eſt excipere hoſpitem ſtatim frugalibus menſis,
Quàm pluribus ſubdolis & tardantibus intempeſtiuè.
Nunquam fœnerator amarus ſis viro pauperi.
Neque quis aues è nido ſimul omnes auferat;
Sed matrem dimittas, vt rurſus habeas ex ea pullos.
Nunquam iudicare homines ſineris imperitos:
Sapientiam ſapiens dirigit, artes autem qui eiuſdẽ eſt artis.
Non capit magnam doctrinam qui non didicit audire:
Nihil enim intelligunt qui nunquam bona didicêre.
Nec menſipetas adulatores fac ſodales.
Multi námque cibi & potus ſunt ſodales,
Tempori ſeruientes, ſi habeant vnde ſatientur;
Succenſentes paucis, & omnes multis inexplebiles.
Vulgo ne fide: mutabilis ingenio eſt turba.
Vulgus, aqua, & ignis, cohiberi nequeunt.
Neque fruſtra ad ignem ſedens deuores carum cor.
Moderata diis præſta: modus enim eſt optimus.
Terram impartire inſepultis cadaueribus.
Ne tumulum mortuorum refodias, neque non aſpectanda

γρ. χαλεπαὶ εἰσί.
γρ. ἀλεγειναί.
γρ. λωβεῖο σὺ καρπόν.
γρ. ἐξετέλεσσεν.

Soli monſtres, diuinámque iram prouoces.
Non honeſtum eſt hominis compagem reſoluere.
Et mox è terra ſperamus nos in lucem prodituros.
Defunctorum reliquias: poſtea verò dij erunt.
Animæ namque incorruptæ manent in mortuis.
Spiritus enim vſui à Deo datus eſt mortalibus, & imago Dei.
Corpus enim ex terra habemus, & omnes in eam
Reſoluti puluis ſumus; cælum verò ſpiritum recipit.
Diuitiis ne parcas; ſed recordare quod mortalis es,
Non licet in infernum opes habere vel pecuniam eo vehere
γρ. νεκύων *Omnes vita functi, pares ſunt; animabus autem Deus imperat.*
Communia domorum tecta æterna, & patria orcus:
Communis locus vniuerſis, & pauperibus & regibus.
γρ. ἐπὶ χρό-νον *Non multum temporis viuimus homines, ſed ad tempus:*
Anima verò immortalis & ſenectutis expers viuit perpetuo.
Neque malis ſuccumbe, neque item exſulta gaudio:
Sæpe in vita etiam confidentibus diffidendum,
Tempori ſerui, nec reſta ventis.
Infortunium & afflictis mali ſolutio venit repente.
Ne grandiloquentiæ indulgens, mente rabioſus fias:
Facundiam exerce, quæ magno omnibus erit emolumento.
Telum ſanè homini penetrantius ferro, ſermo eſt.
Arma vnicuique tribuit Deus naturam aëriam;
Auibus quidem, magnam celeritatem, & robur leonibus,
Tauriſque ſponte fuſa cornua, & aculeos apibus
Innatum dedit tutamen: at ſermo propugnaculum eſt hominibus:
Sed diuinitus inſpiratæ ſapientiæ ſermo eſt optimus.
Præſtantior eſt robuſto vir ſapientia præditus:
Agros, vrbes, & naues ſapientia gubernat.
Non fas eſt occultare virum ſceleratum, ne puniatur:
Sed maleficum auerſari oportet neceſſario.
Sæpe cum malis moriuntur qui cum eis ſunt.
Furacium hominum ne accipe furtiuum depoſitum:
Vtrique fures ſunt, & qui recipit, & qui furatur.
Suum omnibus tribue: æqualitas in omnibus optima.
Incipiens parce cunctis vtere, ne tandem egeas.
Ne pecudis mortalis cibum ad menſuram ceperis.
Quod ſi inimici pecus in via ceciderit, colleua.
Errantémque hominem & mari iactatum ne deuites.
Satius pro hoſte amicum nanciſci beneuolum.
Incipiens malum præcide, & vlceri medere.
Ne quam à feris depaſtam comedas carnem, ſed velocibus
Reliquias linque canibus: feris feræ veſcantur.
Venena ne para: à magicis libris abſtine.
Infantulis tenellis ne violenter manum corripueris.
Seditionem & litem declina bello ingruente.
Ne malo bene feceris: idem eſt ac ſeminare in ponto.
Opus fac, allaborans vt de propriis viuas:
Omnis enim opus fugitans homo, de furtiuis viuit manibus.
Neque de alterius cœna veſcaris menſæ reiectamentis,
γρ. ἀπ' ἰ-δίων. *Sed de propriis facultatibus edas, expers contumeliæ.*
Quòd ſi quis non didicit artem, fodiat bidente.
Eſt vita quodcunque opus, ſi laborare volueris.
Nauta ſi nauigare velis, patet mare ſpatioſum,
Si verò agriculturam ſectari, lati campi.
Nullum opus hominibus facile eſt ſine labore,
Nec diis ipſis: & labor virtutem magnopere adiuuat.
Formicæ, intimis terræ penetralibus relictis,
Prodeunt victus indigentes, quando arua
Segetibus detonſis, fructibus implent areas:
Eædem tritici recens extriti onuſculum geſtant,
Aut hordei, ſemperque geſtans geſtantem vrget,
Ex æſtate in hiemem victum ſuum comportantes
γρ. φῦλον. *Indefeſſum: natióque parua, laborioſa eſt.*
Operatur quoque aëria optiméque laborans, apis,
Siue caua petra in cauerna, ſiue in arundinibus,
Siue in antiqua quercus cauitate, intra aluearia,
Fauos milleforos per flores cereas cellas ſtruens:
Ne maneas cælebs, ne forte ſine nomine pereas:
Da quid naturæ & ipſe: gigne viciſſim, ſicut genitus es.

Δείξῃς ἠελίῳ, καὶ δαιμόνιον χόλον ὄρσῃς.
Οὐ καλὸν ἁρμονίην ἀναλυέμεν ἀνθρώποιο·
Καὶ τάχα δ' ἐκ γαίης ἐλπίζομεν ἐς φάος ἐλθεῖν
Λείψαν' ἀποιχομένων· ὀπίσω δὲ θεοὶ τελέθονται.
Ψυχαὶ γὰρ μίμνουσιν ἀκήριοι ἐν φθιμένοισι.
Πνεῦμα γάρ ἐστι θεοῦ χρῆσις θνητοῖσι καὶ εἰκών.
Σῶμα γὰρ ἐκ γαίης ἔχομεν, καὶ πάντες ἐς αὐτὴν
Λυόμενοι κόνις ἐσμέν· ἀὴρ δ' ἀνὰ πνεῦμα δέδεκται.
Πλούτου μὴ φείδου· μέμνησ' ὅτι θνητὸς ὑπάρχεις·
Οὐκ ἔστ' ἐς ᾅδην ὄλβον ἔχειν καὶ χρήματ' ἄγεσθαι.
Πάντες ἴσοι* νέκυες· ψυχῶν δὲ θεὸς βασιλεύει.
Κοινὰ μέλαθρα δόμων αἰώνια, καὶ πατρὶς ᾅδης·
Ξυνὸς χῶρος ἅπασι, πένησί τε καὶ βασιλεῦσιν·
Οὐ πολὺν ἄνθρωποι ζῶμεν χρόνον, ἀλλ' ἐπὶ καιρόν.
Ψυχὴ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρως ζῇ διὰ παντός.
Μήτε κακοῖς ἄχθου, μήτ' οὖν ἐπαγάλλεο χάρμῃ.
Πολλάκις ἐν βιότῳ καὶ θαρσαλέοισιν ἄπιστον.
Πῆμα καὶ ἀχθομένοισι κακοῦ λύσις ἤλυθεν ἄφνω.
Μὴ μεγαληγορέειν τεύχειν φρένα λυσσωθείης.
Εὐεπίην ἀσκεῖν, ἥτις μάλα πάντας ὀνήσει·
Ὅπλον τοι λόγος ἀνδρὶ τομώτερόν ἐστι σιδήρου.
Ὅπλον ἑκάστῳ νεῖμε θεὸς φύσιν ἠερόφοιτον,
Ὄρνισι μὲν πολλὴν ταχυτῆτ', ἀλκήν τε λέουσι·
Ταύροις δ' αὐτοχύτους κεράεσσιν, κέντρα μελίσσαις
Ἔμφυτον ἄλκαρ ἔδωκε· λόγος δ' ἔρυμ' ἀνθρώποισι.
Τῆς δὲ θεοπνεύστου σοφίης λόγος ἐστὶν ἄριστος.
Βέλτερος ἀγκύλατος ἔφυ σοφὸς ὄβριμος ἀνήρ·
Ἀγρούς καὶ πόλιας σοφίη καὶ νῆα κυβερνᾷ.
Οὐχ ὅσιον κρύπτειν τὸν ἀτάσθαλον ἄνδρα ἄτιτον·
Ἀλλὰ χρὴ κακοεργὸν ἀποτρέπασθαι ἀνάγκη.
Πολλάκις συνθνήσκουσι κακοῖς οἱ συμπαρεόντες.
Φωρῶν μὴ δέξῃ κλοπίμην ἀνδρῶν παραθήκην·
Ἀμφότεροι κλῶπες, καὶ ὁ δεξάμενος καὶ ὁ κλέψας.
Μοίρας πᾶσι νέμειν· ἰσότης δ' ἐν πᾶσιν ἀρίστη.
Ἀρχόμενος φείδου πάντων, μὴ τέλος ἐπιδεύῃς.
Μὴ κτήνοις θνητοῖο βορὴν κατὰ μέτρον ἕλῃαι.
Κτῆνος δ' ἢν ἐχθροῖο πέσῃ καθ' ὁδόν, συνέγειρε.
Πλαζόμενόν τε βροτὸν καὶ ἀλιτρόπον οὐδ' ἀπελέγξῃς.
Βέλτερον ἀντ' ἐχθροῦ τεύχειν φίλον εὐμενέοντα.
Ἀρχόμενον τὸ κακὸν κόπτειν, ἕλκος τ' ἀκέσασθαι.
Μηδέ τι θηρόβορον δαίσῃ κρέας, ἀργίποσιν δὲ
Λείψανα λεῖπε κυσίν· θηρῶν ἄπο θῆρες ἔδονται.
Φάρμακα μὴ τεύχειν, μαγικῶν βίβλων ἀπέχεσθαι.
Νηπιάχοις ἁπαλοῖς μὴ μάρψῃ χεῖρα βιαίως.
Φεῦγε διχοστασίην δὲ ἔριν πολέμου προσιόντος.
Μὴ κακὸν εὖ ἔρξῃς· σπείρειν ἴσον ἔστ' ἐνὶ πόντῳ.
Ἐργάζευ μοχθῶν, ὡς ἐξ ἰδίων βιοτεύσῃς.
Πᾶς γὰρ ἀεργὸς ἀνὴρ ζώει κλοπίμων ἀπὸ χειρῶν.
Μηδ' ἄλλου παρὰ δαιτὸς ἔδοις σκυβάλισμα τραπέζης.
Ἀλλ' ἀπὸ * οἰκείων βιότου φαγέοις ἀνύβριστος.
Εἰ δέ τις οὐ δεδάηκε τέχνην, σκάπτοιτο δικέλλῃ.
Ἔστι βίῳ πᾶν ἔργον, ἐπὴν μοχθεῖν ἐθέλῃσθα.
Ναυτίλος εἰ πλώειν ἐθέλεις, εὐρεῖα θάλασσα·
Εἰ δὲ γεωπονίην μεθέπειν, μακραί τοι ἄρουραι.
Οὐδὲν ἄνευ καμάτου πέλει ἀνδράσιν εὐπετὲς ἔργον,
Οὐδ' αὐτοῖς μακάρεσσι· πόνος δ' ἀρετὴν μέγ' ὀφέλλει.
Μύρμηκες γαίης μυχάτοις προλιπόντες οἴκους,
Ἔρχονται βιότοιο κεχρημένοι, ὁππότ' ἄρουραι
Ἄμα κειράμεναι καρπῶν πλήθουσιν ἀλωαί·
Οἱ δ' αὐτοὶ πυροῖο νεοτριβὲς ἄχθος ἔχουσιν,
Ἢ κριθῶν· αἰεὶ δὲ φέρων φορέοντα διώκει,
Ἐκ θέρεος ποτὶ χεῖμα βορὴν σφετέρην ἐπάγοντες
Ἄτρυτον** φῦλον δ' ὀλίγον τελέθει πολύμοχθον.
Κάμνει δ' ἠεροφοῖτος ἀριστοπόνος τε μέλισσα,
Ἢ πέτρης κοίλης κατὰ χηραμόν, ἢ δονάκεσσιν,
Ἢ δρυὸς ὠγυγίης κατὰ κοιλάδος ἔνδοθι σίμβλων
Σμήνεσι μυριότρητα κατ' ἄνθεα κηροδομοῦσα.
Μὴ μείνῃς ἄγαμος, μή πως νώνυμος ὄλῃαι·
Δὸς τι φύσει καὐτός, τίκτε δ' ἔμπαλιν ὡς ἐλοχεύθης.

Μὴ προ-

Μὴ προαγωγεύσῃς ἄλοχον, σὰ τέκνα μιαίνων·
Οὐ γὰρ τίκτει παῖδας ὁμοίους μοιχικὰ λέκτρα.
Μητρυιῆς μὴ ψαῦε τὰ δεύτερα λέκτρα γονῆος·
Μητέρα δ' ὡς τίμα τὴν μητέρος ἴχνια βᾶσαν.
Μηδὲ κασιγνήτης ἐς ἀπόστροφον ἐλθέμεν εὐνήν.
Μηδ' ὅτι παλλακίσιν πατρὸς λεχέεσσι μιγείης.
Μηδὲ γυνὴ φθείρῃ βρέφος ἔμβρυον ἔνδοθι γαστρός,
Μηδὲ τεκοῦσα κυσὶ ῥίψῃ καὶ γυψὶν ἕλωρα.
Μηδέ τις ἣ ἀλόχῳ ἐγκύμονι χεῖρα βάληται.
Μηδ' αὖ παιδογόνον ποτὲ τέμνειν ἄρσενα κοῦρον.
Μηδ' ἀλόγοις ζώοισι βατήσιον ἐς λέχος ἐλθεῖν.
Μηδ' ὕβριζε γυναῖκα ἐπ' αἰσχυντοῖς λεχέεσσι.
Μὴ παραβῇς εὐνὰς φύσεως ἐς κύπριν ἄθεσμον·
Οὐδ' αὐτοῖς θηρίοις ἄρσην ἥνδανεν ἐς εὐνήν.
Μηδέ τι θηλύτεραι λέχος ἀνδρῶν μιμήσαιντο·
Μηδ' ἐς ἔρωτα γυναικὸς ἅπας ῥεύσῃς ἀκάθεκτον.
Οὐ γὰρ ἔρως θεός ἐστι, πάθος δ' ἀΐδηλον ἁπάντων.
Μηδὲ κασιγνήτων ἀλόχων ἐπὶ δέμνια βαίνειν.
Στέργε τεὴν ἄλοχον· τί γὰρ ἡδύτερον καὶ ἄρειον
Ἢ ὅταν ἀνδρὶ γυνὴ φρονέῃ φίλα γήραος ἄχρι,
Καὶ πόσις ᾗ ἀλόχῳ, μηδ' ἐμπέσῃ ἄνδιχα νεῖκος;
Μηδέ τις ἀμνήστευτα βίᾳ κούρῃσι μιγείη.
Μηδὲ γυναῖκα κακὴν οἴκοισιν σοῖσιν ἄγεσθαι,
Λατρεύεις δ' ἀλόχῳ λυγρῆς χάριν εἵνεκα φερνῆς.
Ἵππους δ' εὐγενέας διζήμεθα μὲν κατ' οἶκον,
Ταύρους δ' ὑψιτένοντας, ἀτὰρ σκυλάκων περαγείους·
Γῆμαι δ' οὐκ ἀγαθὴν ἐριδαίνομεν ἀφρονέοντες·
Οὐδὲ γυνὴ κακὸν ἄνδρ' ἀπαναίνεται ἀφνειὸν ὄντα.
Μηδὲ γάμῳ γάμον ἄλλον ἄγῃς, ἐπὶ πήματι πῆμα.
Παισὶ δὲ μὴ χαλέπαινε τεοῖς, ἀλλ' ἤπιος ἴσθι·
Ἢν δέ τι παῖς ἀλίτῃ, κολουέτω υἱέα μήτηρ,
Ἢ καὶ πρεσβύτατοι γενεῆς, ἢ δημογέροντες.
Μὴ μὲν ἐπ' ἄρσενι παιδὶ τρέφειν χαίτην πλοκαμίδας·
Μὴ κορυφὴν πλέξῃς, μηδ' ἅμματα λοξὰ κορύμβων.
Ἄρσεσιν οὐκ ἐπέοικε κομᾶν, χλιδαὶ δὲ γυναιξί.
Παιδὸς δ' εὐμόρφου φρουρεῖν νεοτήσιον ὥρην·
Πολλοὶ γὰρ λυσσῶσι πρὸς ἄρσενα μῖξιν ἔρωτος.
Παρθενικὴν δὲ φύλασσε πολυκλείστοις θαλάμοισι,
Μηδέ μιν ἄχρι γάμων πρὸ δόμων ὀφθῆναι ἐάσῃς.
Κάλλος δυστήρητον ἔφυ παίδων τοκέεσσιν.
Συγγενέσιν φιλότητα νέμοις, ὁσίην θ' ὁμόνοιαν.
Αἰδεῖσθαι πολιοκροτάφους, εἴκειν δὲ γέρουσιν
Ἕδρης καὶ γεράων πάντων· γενεῇ δ' ἀτάλαντον
Πρέσβυν ὁμήλικα πατρὸς ἴσαις τιμαῖσι γέραιρε.
Γαστρὸς ὀφειλόμενον δαπανὴν παρέχου θεράπουσι.
Δούλῳ τακτὰ νέμοιο, ἵνα τοι κατάθυμος ἔῃ.
Στίγματα μὴ γράψῃς, ἐπονειδίζων θεράποντα.
Δοῦλον μὴ βλάψῃς τι κατηγορέων πρὸς ἄνακτα.
Λάμβανε καὶ βουλὴν παρὰ οἰκέτου εὖ φρονέοντος.
Ἁγνεῖαι ψυχῆς σου, σώματός εἰσι καθαρμοί.
Ταῦτα δικαιοσύνης μυστήρια, οἷα βιοῦντες,
Ζωὴν ἐκτελέοιτ' ἀγαθὴν μέχρι γήραος οὐδοῦ.

Καὶ τόδε Φωκυλίδεω· τετόρων ἀπὸ τῶνδε γένοντο
Φῦλα γυναικείων· ἡ μὲν κυνός, ἡ δὲ μελίσσης,
Ἡ δὲ συὸς βλοσυρῆς, ἡ δ' ἵππου χαιτηέσσης·
Εὔφορος ἥδε, ταχεῖα, περίδρομος, εἶδος ἀρίστη·
Ἡ δὲ συὸς βλοσυρῆς, οὔτ' ἂρ κακή, οὐδὲ μὲν ἐσθλή·
Ἡ δὲ κυνός, χαλεπή τε καὶ ἄγριος· ἡ δὲ μελίσσης,
Οἰκονόμος τ' ἀγαθή, καὶ ἐπίσταται ἐργάζεσθαι,
Ἧς εὔχου φίλ' ἑταῖρε λαχεῖν γάμου ἱμερόεντος.

Καὶ τόδε Φωκυλίδου· τὸ πλέον γένος εὐγενὲς εἶν,
Οἷς οὔτ' ἐν μύθοις ἕπεται χάρις, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ.

Eiuſdem ex Plutarcho.

Παῖδ' ἔτ' ἐόντα χρεὼν δὲ καλὰ διδασκέμεν ἔργα.

* Πόλλ' ἀπατηθῆναι διζήμενον ἔμμεναι ἐσθλόν.

Πάντα μέσοισιν ἄριστα, μέσος θέλω ἐν πόλει εἶναι.

Ne proſtituas vxorem, liberis tuis maculam aſpergens.
Non enim ſimiles progignunt filios adulterini lecti.
Nouercæ ne attinge ſecundos parentis lectos:
Sed vt matrem cole quæ matris veſtigia inſiſtit.
Neque in auerſandum ſororis cubile venias:
Neque pellicum patris lecto commiſcearis.
Neque mulier conceptum fœtum corrumpat in ventre:
Neque poſt partum canibus proiiciat aut vulturibus lacerandum.
Neque vllus ſuæ coniugi grauidæ manum afferat.
Nec item generationi aptũ puerum marem vnquã exſeca:
Nec cum brutis animalibus initorium in torum venias.
Ne petulanter mulierem viola ob pudendum concubitum.
Ne naturæ toros tranſilias ad venerem nefariam:
Ne ipſis quidem feris maſculi complacuerunt tori.
Nec item fœminæ maſculorum concubitus imitentur.
Neque amore mulieris totus diffluas effrenis:
Non enim amor deus eſt, ſed affectus occultus omnium.
Neque fratrum vxorum conſcende cubilia:
Tuam ama coniugem. Quid enim ſuauius & præſtantius,
Quàm ſi viro conſentit caro vxor vſque ad ſenectam,
Et maritus ſuæ vxori, neque inter eos incidit contentio?
Neque quis ſine deſponſatione violenter puellis miſceatur.
Neque malam vxorem domum tuam ducito:
Seruias quippe *vxori triſtis gratia dotis.*
Equos generoſos quærere per domos,
Taurosque robuſtos, & feroces catulos;
Sed bonam vxorem *ducere non contendimus inſipientes:*
Neque malum reſpuit mulier virum, ſi diues ſit.
Neque nuptiis nuptias inducas malum ſuper malo:
Liberis autem tuis ne difficilis, ſed lenis eſto.
Si quid deliquerit puer, caſtiget mater filium.
Aut etiam ſeniores familiæ, vel populi proceres.
Ne in maſculo puero nutrias iubam crini,
Nec verticis plexus, neque nexus obliquos cincinnorum.
Maſculis non conuenit coma, ſed mulieribus luxus.
Pueri formoſi iuuenilem cuſtodi formam:
Multi enim rabido amore ad maſculos congreſſus feruntur.
Virginem cuſtodi bene clauſis thalamis;
Nec eam vſque ad nuptias ante domum conſpici ſineris.
Liberorum pulchritudo difficilis eſt cuſtoditu parentibus.
Cognatis amorem tribue, ſanctamq́; concordiam.
Reuerere canos circum tempora, cedéque ſenibus
Sede & honoribus omnibus: natu verò præſtantem
Senem, æqualem patris paribus cum patre *honoribus venerare.*
Ventris debitam portionem præbe miniſtris.
Seruo demenſum tribuas, vt tibi gratus ſit.
Notas ne ſeruo imprimas, probro eum afficiens.
Seruum ne lædas maledictis deferendo apud herum.
Accipe vel à ſeruo, ſi rectè ſapiat, conſilium.
Caſtitas animæ, corporis eſt purgatio.
Hæc iuſtitiæ arcana: ſecundum quæ viuentes,
Bonam vitam vſque ad ſenectutis limen tranſegeritis.

Et hæc Phocylidis ſunt *: Ex quatuor iſtis nata ſunt*
Mulierum genera: alia ex cane, alia ex ape,
Alia ex torua ſue, alia ex equo iubato.
Ex equo nata, commoda eſt, velox, diſcurrẽs, ſpecie præſtans:
Ex torua autem ſue, neque mala, neque item bona eſt.
Ex cane verò, moleſta & fera eſt. Ex apicula autem,
Bona eſt rei familiaris adminiſtratrix, & ſcit opus facere:
Cuius, chare ſodalis, nuptias deſiderabiles ſortiri exopta.

Eſt & hoc Phocylidis dictum*: complures eſſe genere nobiles,*
Quos neque in verbis, neque in conſiliis gratia ſequitur.

Eiuſdem.

Puerum adhuc exſiſtentem oportet vtiq; honeſtas res docere.

Multa decipi oportet eum *qui quærit eſſe bonus.*

Omnia mediis optima, medius in ciuitate eſſe volo.

Eiuſdem.

Oportet in conuiuio, calicibus circumitantibus,
Suauiter garrientem ſedere ac vinum potare.

Opibus ſi eges, curam habe pinguis agri:
Agrum etenim dicunt Amaltheæ cornu eſſe.

Eiuſdem ex Athenæo & Stobæo.

Χρὴ δ' ἐν συμποσίῳ κυλίκων περινισσομενάων,
Ἡδέα κωτίλλοντα καθήμενον οἰνοποτάζειν.

Χρήζων πλούτου, μελέτην ἔχε πίονος ἀγροῦ.
Ἀγρὸν γάρ τε λέγουσιν Ἀμαλθείης κέρας εἶναι.

ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ.

PYTHAGORÆ AVREA CARMINA.

PRIMVM Deos immortales, vt lege illis ordinatum eſt,
Cole; & iuſiurandum obſerua: deinde heroas præclaros, γρ. διάκειν-ται.
Et inferos dæmonas venerare, legitima eis ſacra faciens.
Parentéſque honora, & qui genere tibi proximi ſunt.
Cæterorum verò tibi amicum virtute fac quiſquis eſt optimus,
Leuibus cede verbis factíſque vtilibus.
Nec oderis amicum tuum exigui peccati cauſa.
Quoad poteris: potentia enim prope neceſſitatem habitat.
Hæc quidem ſic teneas. Cæterùm his ſuperior eſſe aſſueſce:
γρ. δ' ἐθί-ζου. *Ventre quidem primum, & ſomno, & libidine,*
Et iracundia. Turpe verò quidpiam nunquam facies nec
Nec tecum: ſed omniũ maximè teipſum reuerere. (cum alio,
γρ. αὐτῆς. *Deinde iuſtitiam exerce, & verbis & factis.*
γρ. ἀσκεῖν. *Neque inconſiderate te in vlla re gerere aſſueſce:*
Sed noris quod omnibus fato deſtinatum ſit mori:
Pecuniæ verò aliàs acquiri ſolent, aliàs perdi.
Quáſque diuina ſorte homines calamitates habent,
Earum quamcunq; portionẽ habes, leniter fer, nec indignare:
Mederi tamen illis decet, quantum potes. Sic verò cogita:
Non admodum multum bonis viris Parca de illis tribuit.
Multi verò inter homines tam mali quàm boni ſermones
Incidunt: quibus neque exterrearis, neque ſinas
Te dimoueri ab inſtituto. Mendacij verò ſi quid dicatur,
Leniter ſuſtine. Quod autẽ nunc dicã, per omnia perficitor:
γρ. εἶχ'. γρ. πάντι. *Nemo tibi neque verbis, neque factis perſuadeat,*
Vt facias dicáſve quod tibi non ſit commodum.
Conſulta ante opus, vt ne ſtulta inde exſiſtant.
Stolidi vtique eſt viri & facere & dicere inconſiderata.
Verùm ea perage, quæ te poſtea non moleſtent.
Nihil autem illorum age quæ ignoras: ſed diſce
Quæcunq; opus eſt: atq; ita iucundiſſimam vitam tranſiges.
Neq; ſanitatẽ quæ corpori debetur, neglectui habere oportet:
Sed modum in potu, cibo, & exercitiis
Adhibeas. Modũ autẽ voco id quod tibi dolorẽ non pariat.
Sed aſſueſce victum habere purum, non delicioſum.
Et caue ea facere quæcunq; inuidiam habent.
Nec ſumptus importunè facias, velut honeſti ignarus,
Nec illiberalis ſis: Modus quippe in omnibus optimus.
Fac ea quæ tibi non noceant: & ante opus delibera.
Neque ſomnum mollibus oculis admittas,
Priuſquam diurnorum operũ ſingula ter animo percurras:
Vbi tranſilij? quid feci? quid mihi, cum oporteret, non peractum eſt?
Exorſus autem à primo percenſe: & deinde
Turpib. quidẽ perpetratis, increpare, bonis verò, delectare.
Hæc elabora, hæc meditare, hæc te amare oportet:
Hæc te in diuinæ virtutis veſtigia conſtituent.

ΑΘΑΝΑΤΟΥΣ μὲν πρῶτα θεοὺς, νόμῳ ὡς *διάκειται,
Τίμα, καὶ σέβου ὅρκον, ἔπειθ' ἥρωας ἀγαυούς.
Τούς τε καταχθονίους σέβε δαίμονας, ἔννομα ῥέζων.
Τούς τε γονεῖς τίμα, τούς τ' ἄγχιστ' ἐκγεγαῶτας.
Τῶν δ' ἄλλων ἀρετῇ ποιεῦ φίλον ὅστις ἄριστος.
Πραέσι δ' εἶκε λόγοις, ἔργοισί τ' ἐπωφελίμοισι.
Μηδ' ἔχθαιρε φίλον σὸν ἁμαρτάδος εἵνεκα μικρῆς,
Ὄφρα δύνῃ· δύναμις γὰρ ἀνάγκης ἐγγύθι ναίει.
Ταῦτα μὲν οὕτως ἴσθι, κρατεῖν * δ' εἰθίζεο τῶνδε,
Γαστρὸς μὲν πρώτιστα, καὶ ὕπνου, λαγνείης τε,
Καὶ θυμοῦ. πρήξῃς δ' αἰσχρόν ποτε μήτε μετ' ἄλλου,
Μήτ' * ἰδίᾳ· πάντων δὲ μάλιστ' αἰσχύνεο σαυτόν.
Εἶτα δικαιοσύνην * ἀσκεῖ ἔργῳ τε λόγῳ τε.
Μηδ' ἀλογίστως σαυτὸν ἔχειν περὶ μηδὲν ἔθιζε·
Ἀλλὰ γνῶθι μὲν ὡς θανέειν πέπρωται ἅπασι,
Χρήματα δ' ἄλλοτε μὲν κτᾶσθαι φιλεῖ, ἄλλοτ' ὀλέσθαι.
Ὅσσα τε δαιμονίῃσι τύχαις βροτοὶ ἄλγε' ἔχουσιν,
Ὧν ἂν μοῖραν ἔχῃς, πρᾴως φέρε, μηδ' ἀγανάκτει.
Ἰᾶσθαι δὲ πρέπει καθόσον δύνῃ, ὧδε δὲ φράζευ.
Οὐ πάνυ τοῖς ἀγαθοῖς τούτων πολὺ μοῖρα δίδωσι.
Πολλοὶ δ' ἀνθρώποισι λόγοι δειλοί τε καὶ ἐσθλοὶ
Προσπίπτουσ', ὧν μήτ' ἐκπλήσσεο, μήτ' ἄρ' ἐάσῃς
Εἴργεσθαι σαυτόν. ψεῦδος δ' ἢν πέρ τι λέγηται,
Πρᾴως * ἴσχ'· ὃ δέ τοι ἐρέω, ἐπὶ * παντὶ τελείσθω.
Μηδεὶς μήτε λόγῳ σε παρείπῃ, μήτε τι ἔργῳ,
Πρῆξαι μηδ' εἰπεῖν ὅ τι τοι μὴ βέλτερόν ἐστι.
Βουλεύου δὲ πρὸ ἔργου, ὅπως μὴ μωρὰ πέληται.
Δειλοῦ τοι πρήσσειν τε λέγειν τ' ἀνόητα πρὸς ἀνδρός·
Ἀλλὰ τάδ' ἐκτελέειν ἅ σε μὴ μετέπειτ' ἀνιήσῃ.
Πρᾶσσε δὲ μηδὲν τῶν μὴ ἐπίστασαι, ἀλλὰ διδάσκου
Ὅσσα χρεών, καὶ τερπνότατον βίον ὧδε διάξεις.
Οὐδ' ὑγιείης τῆς περὶ σῶμ' ἀμέλειαν ἔχειν χρὴ,
Ἀλλὰ ποτοῦ τε μέτρον καὶ σίτου γυμνασίων τε
Ποιεῖσθαι. μέτρον δὲ λέγω τόδ' ὃ μή σ' ἀνιήσῃ.
Εἰθίζου δὲ δίαιταν ἔχειν καθάρειον, ἄθρυπτον.
Καὶ πεφύλαξό γε ταῦτα ποιεῖν ὁπόσα φθόνον ἴσχει.
Μὴ δαπανᾶν παρὰ καιρὸν, ὁποῖα καλῶν ἀδαήμων·
Μηδ' ἀνελεύθερος ἴσθι· μέτρον δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστον.
Πρᾶσσε δὲ ταῦθ' ἅ σε μὴ βλάψῃ· λόγισαι δὲ πρὸ ἔργου.
Μηδ' ὕπνον μαλακοῖσιν ἐπ' ὄμμασι προσδέξασθαι,
Πρὶν τῶν ἡμερινῶν ἔργων τρὶς ἕκαστον ἐπελθεῖν·
Πῆ παρέβην; τί δ' ἔρεξα; τί μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη;
Ἀρξάμενος δ' ἀπὸ πρώτου ἐπέξιθι, καὶ μετέπειτα,
Δειλὰ μὲν ἐκπρήξας, ἐπιπλήσσεο· χρηστὰ δ', τέρπου.
Ταῦτα πόνει, ταῦτ' ἐκμελέτα· τούτων χρὴ ἐρᾶν σε·
Ταῦτά σε τῆς θείης ἀρετῆς εἰς ἴχνια θήσει,

Ναὶ μὰ

Ναὶ μὰ τὸν ἁμετέρας ψυχᾶς παραδόντα τετρακτὺν
Παγὰν ἀενάου φύσεως, ἀλλ' ἔρχευ ἐπ' ἔργον,
Θεοῖσιν ἐπευξάμενος τελέσαι. τούτων δὲ κρατήσας,
Γνώσῃ ἀθανάτων τε θεῶν θνητῶν τ' ἀνθρώπων
Σύστασιν, ᾗ τε ἕκαστα διέρχεται, ᾗ τε κρατεῖται·
Γνώσῃ δ' ᾗ θέμις ἐστὶ φύσιν περὶ παντὸς ὁμοίην·
Ὥστε σε μήτε ἄελπτ' ἐλπίζειν, μήτε τι λήθειν.
Γνώσῃ δ' ἀνθρώπους αὐθαίρετα πήματ' ἔχοντας.
Τλήμονες, οἵτ' ἀγαθῶν πέλας ὄντων οὐκ ἐσορῶσιν,
Οὔτε κλύουσι· λύσιν δὲ κακῶν παῦροι συνίσασι·
Τοίη μοῖρα βροτῶν βλάπτει φρένας· οἱ δὲ κυλίνδροις
Ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλα φέρονται, ἀπείρονα πήματ' ἔχοντες·
Λυγρὴ γὰρ συνοπαδὸς ἔρις βλάπτουσα λέληθε
Σύμφυτος, ἣν οὐ δεῖ προσάγειν, εἴκοντα δὲ φεύγειν.
Ζεῦ πάτερ ἢ πολλῶν γε κακῶν λύσειας ἅπαντας,
Ἢ πᾶσιν δείξαις οἵῳ τῷ δαίμονι χρῶνται;
Ἀλλὰ σὺ θάρσει, ἐπεὶ θεῖον γένος ἐστὶ βροτοῖσιν,
Οἷς ἱερὰ προφέρουσα φύσις δείκνυσιν ἕκαστα.
Ὧν εἴ σοί τι μέτεστι, κρατήσεις ὧν σε κελεύω,
Ἐξακέσας, ψυχὴν δὲ πόνων ἀπὸ τῶνδε σαώσεις·
Ἀλλ' εἴργου βρωτῶν ὧν εἴπομεν, ἔν τε καθαρμοῖς,
Ἔν τε λύσει ψυχῆς κρίνων· καὶ φράζευ ἕκαστα,
Ἡνίοχον γνώμην στήσας καθύπερθεν ἀρίστην.
Ἢν δ' ἀπολείψας σῶμα ἐς αἰθέρ' ἐλεύθερον ἔλθῃς,
Ἔσσεαι ἀθάνατος θεὸς ἄμβροτος, οὐκ ἔτι θνητός.

Ita certè per eum qui animæ noſtræ tribuit quaternum,
Fontem perennis naturæ. Cæterùm ad opus accede,
Deos vt id perficiant precatus. Hæc adeptus.
Cognoſces & immortalium deorum & mortalium hominum
Conſiſtentiam, qua & tranſeunt ſingula, & continentur.
Cognoſcéſque quâ fas eſt, naturam in omni re ſimilem.
Vt neque ſperes non ſperanda, neque quicquam te lateat.
Cognoſces quoque homines ſua ſponte accerſita mala habere.
Miſeri, qui bona cum prope ſunt non inſpiciunt,
Neque audiunt. Malorum verò ſolutionem pauci intelligunt.
Talis ſors hominum lædit mentes: alij verò cylindris
Aliàs aliò feruntur, infinita habentes mala.
Triſtis enim comes lis latenter nocet,
Congenita: quam non decet accerſere, ſed cedendo fugere.
Iupiter pater, aut multis omnes ſolueres malis,
Aut omnibus, quali fortuna ſint vſuri, monſtrares.
Sed tu confide: quandoquidem diuinũ eſt mortalibus genus,
Quibus ſancta proferens natura oſtendit ſingula.
Quorum ſi qua tibi portio eſt, tenebis quæ te iubeo
Medela adhibita, & animam ab iſtis ærumnis liberabis.
Sed abſtine edulibus quæ diximus, cum in purgationibus
Tum in animæ ſolutione dijudicans, & ſingula conſidera,
Auriga ſuper ne conſtituta optima ratione.
Quod ſi relicto corpore ad liberum æthera perueneris,
Eris immortalis Deus incorruptibilis, nec amplius mortalis.

ΕΚ ΤΩΝ ΣΟΛΩΝΟΣ
ΕΛΕΓΕΙΩΝ.

EX SOLONIS
ELEGIIS.

Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς Ὀλυμπίου * ἀγλαὰ τέκνα,
Μοῦσαι Πιερίδες, κλῦτέ μοι εὐχομένῳ.
Ὄλβον μοι πρὸς θεῶν μακάρων δότε, καὶ πρὸς ἁπάντων
Ἀνθρώπων αἰεὶ δόξαν ἔχειν ἀγαθήν.
Εἶναι δὲ γλυκὺν ὧδε φίλοις, ἐχθροῖσι δὲ πικρόν,
Τοῖσι μὲν αἰδοῖον, τοῖσι δὲ δεινὸν ἰδεῖν.
Χρήματα δ' ἱμείρω μὲν ἔχειν, ἀδίκως δὲ πεπᾶσθαι
Οὐκ ἐθέλω· πάντως ὕστερον ἦλθε δίκη.
Πλοῦτον δ' ὃν μὲν δῶσι θεοί, παραγίγνεται ἀνδρὶ
Ἔμπεδος ἐκ νεάτου πυθμένος ἐς κορυφήν·
Ὃν δ' ἄνδρες τιμῶσιν ὑφ' ὕβριος, οὐ κατὰ κόσμον
Ἔρχεται, ἀλλ' ἀδίκοις ἔργμασι πειθόμενος
Οὐκ ἐθέλων ἕπεται· ταχέως δ' ἀναμίσγεται ἄτῃ·
Ἀρχὴ δ' ἐξ ὀλίγου γίγνεται ὥστε πυρός,
Φλαύρη μὲν τὸ πρῶτον, ἀνιηρὴ δὲ τελευτᾷ.
Οὐ γὰρ δὴν θνητοῖς ὕβριος ἔργα πέλει.
Ἀλλὰ Ζεὺς πάντων ἐφορᾷ τέλος, ἐξαπίνης δὲ
Ὥστ' ἄνεμος νεφέλας αἶψα διεσκέδασεν
Ἠρινός, ὃς πόντου πολυκύμονος ἀτρυγέτοιο
Πυθμένα κινήσας, γῆν κατὰ πυροφόρον

* [illegible]

MEMORIÆ & Iouis Olympij inclytæ filiæ,
Muſæ Pierides, audite me precantem.
Felicitatem mihi à dijs beatis præbete & ab omnibus
Hominibus ſemper bonam habere exiſtimationem:
Et iucundum hic amicis eſſe, inimicis autem acerbum,
Illis quidem venerandũ, his autem formidabilem aſpectu.
Pecunias porrò deſidero quidẽ habere: iniuſtè verò poſſidere
Nolo: omnino enim vindicta tandem venit.
Ac diuitiæ quidem quas dij tribuerint, manent homini
Stabiles, ab imo fundo ad verticem vſque:
Quas verò colunt homines, ab iniuria, non ritè
Proueniunt, ſed iniuſtis operibus pellectæ,
Sequuntur inuitæ, ſtatímque permiſcentur calamitati.
Initium autem à paruo momento fit, tanquam ignis,
Leue quidem primum, ſed deſinit doloríficum:
Non enim diu mortalibus iniuriæ opera durant:
Sed Iupiter finem inſpicit omnium, atque repentè
Vt ventus nubes illicò diſſipat,
Vernus, qui fluctuoſi maris immenſi
Agitans fundum, & per terram triticiferam,

Lætas vaſtans ſegetes, ad deorum ſedem in altum peruenit
Cælum, & rurſus ſerenitatem ſpectandam exhibet:
Relucetq́; vis ſolis per terram opimam,
Pulchre, nubium verò nihil amplius eſt videre.
Talis eſt quoque *vindicta Iouis: neque ob quodlibet,*
Vt mortalis homo, eſt citus in iram.
Cæterũ non ſemper latet in perpetuum, quicunq; ſceleroſum
Pectus habet; ſed omnino tandem detectus apparuit.
At hic quidem ſtatim luit, ille poſt. quod ſi fugerint
γρ. μοῖρ' ἐπιοῦσα. *Ipſi, nec deorum fatum inſecutum eos corripuerit;*
Omnino tandem venit, atque immeriti facinora luunt
Liberi auctorum iſtorum *in poſterum.*
Nos verò mortales ita cogitamus, Idẽ valet bonus & malus.
Quam opinionem, vt bonam quiſque habet,
Antequam aliquid patiatur; tunc rurſus *lamentatur: eouſque autem*
Oſcitantes leui ſpe fouemur.
Ac ſi quis morbis difficilibus implicetur,
Id cogitat quomodo ſanus ſit futurus.
Alius, timidus cum ſit, fortis vir ſibi *eſſe videtur;*
Et pulcher ſibi *videtur qui forma gratiam non habet.*
Si quis caret pecuniis, & paupertatis eum onus premit,
Omnino tamen *multas opes acquiſiturus videtur.*
Accelerat alius aliunde. hic quidem per mare vagatur
In nauibus, cupiens lucra referre domum,
Per mare inquam *piſcoſum, ventis agitatus periculoſis,*
Nihil penitus animæ i. vitæ *ſuæ parcens.*
Alius terram ſcindens arboroſam in annum
Famulatur; quibus ſcilicet *curua aratra curæ ſunt.*
Alius ex Mineruæ multiſque artes callente Vulcano
Operoſis manibus colligit victum.
Alius, Olympiadum Muſarum munera edoctus,
Amabilis ſapientiæ modum aſſequitur.
Alium rex longè conficiens Apollo vatem effecit:
Qui malum homini veniens de longè prænouit:
Cui ſcilicet *dij ſecundi fuerint: verum fatalia prorſus,*
Nec vllum auerruncabit augurium, neque ſacrificia.
γρ. ἰητροί. *Alij Pæonis multa pharmaca tenentis, opera exercent,*
Medici, hos quoque nullus conſequitur finis:
Sed ſæpe ex modico dolore morbus fit magnus:
Nec quiſquam ſoluerit licet mitia remedia præbens.
Alium tamen *malis ægritudinibus & moleſtijs agitatum,*
Manibus contingens, illico ſanum reddit.
Fatum porrò mortalibus adducit mala, ſed & bona:
Donaq́; deorum immortalium ſunt ineuitabilia.
Omnibus ſanè factis periculum ineſt: neque quis nouit
Quò appulſurus ſit à negotij principio.
Alius bene rem *gerere aggrediens, nec* ſatis *proſpiciens,*
In magnam noxam difficilémque ruit.
Alij male rem tractanti Deus in omnibus largitur
Succeſſum bonum, liberationem ab inſipientia.
At diuitiarum nullus hominibus conſtitutus eſt terminus.
Nam qui nunc inter nos plurimum poſſident victum,
Bis tantum quærunt. Quiſnam ſatiauerit omnes?
Lucra quidem certe mortalibus dederunt immortales:
At noxa è nobis exſilit: quam cum Iupiter
Miſeris vt pœnas ſumat, alias alius eam *habet.*

EIVSDEM.

Noſtra verò vrbs nunquam ex Iouis occidet
Fato, & beatorum deorum ſententia.
Talis enim magnanima inſpectrix potente patre nata,
Pallas Minerua manus deſuper tenet.
Ipſi autem magnam vrbem perdere imprudentia
Ciues volunt, pecunijs illecti.
Populiq́; ducum mens iniuſta: quibus promptum eſt
Ex magna iniuria multos dolores pati.
Non ſciunt enim ſatietatem cohibere, nec præſentes
Lætitias epuli in quiete moderari.

* *

Diteſcunt verò iniuſtis ſtudentes operibus

Δῃώσας καλὰ ἔργα, θεῶν ἕδος αἰπὺν ἱκάνει
Οὐρανὸν, αἰθρίην δ' αὖθις ἔθηκεν ἰδεῖν.
Λάμπει δ' ἠελίοιο μένος κατὰ πίονα γαῖαν
Καλὸν, ἀτὰρ νεφέων οὐδὲν ἔτ' ἐστὶν ἰδεῖν.
Τοιαύτη Ζηνὸς πέλεται τίσις, οὐδ' ἐφ' ἑκάστῳ,
Ὥσπερ θνητὸς ἀνὴρ, γίγνεται ὀξύχολος.
Αἰεὶ δ' οὔ ἑ λέληθε διαμπερὲς ὅστις ἀλιτρὸν
Θυμὸν ἔχει, πάντως δ' ἐς τέλος ἐξεφάνη.
Ἀλλ' ὁ μὲν αὐτίκ' ἔτισεν, ὁ δ' ὕστερον. εἰ δὲ φύγωσιν
Αὐτοὶ, μηδὲ θεῶν * μοῖρ' ἐπιοῦσα κίχῃ,
Ἤλυθε πάντως αὖτις, ἀναίτια ἔργα τίνουσιν
Οἱ παῖδες τούτων ἢ γένος ἐξοπίσω.
Θνητοὶ δ' ὧδε νοέομεν ὁμῶς ἀγαθός τε κακός τε
Εὖ ῥεῖν ἣν αὐτὸς δόξαν ἕκαστος ἔχει,
Πρίν τι παθεῖν· τότε δ' αὖτις ὀδύρεται. ἄχρι δὲ τούτου
Χάσκοντες, κούφαις ἐλπίσι τερπόμεθα.
Χ' ὅστις μὲν νούσοισιν ὑπ' ἀργαλέῃσι πιεσθῇ,
Ὡς ὑγιὴς ἔσται, τοῦτο κατεφράσατο.
Ἄλλος δειλὸς ἐὼν, ἀγαθὸς δοκεῖ ἔμμεναι ἀνὴρ,
Καὶ καλὸς, μορφὴν οὐ χαρίεσσαν ἔχων.
Εἰ δέ τις ἀχρήμων, πενίης δέ μιν ἔργα βιᾶται,
Κτήσεσθαι πάντως χρήματα πολλὰ δοκεῖ.
Σπεύδει δ' ἄλλοθεν ἄλλος· ὁ μὲν κατὰ πόντον ἀλᾶται
Ἐν νηυσὶ, χρῄζων οἴκαδε κέρδος ἄγειν,
Ἰχθυόεντ', ἀνέμοισι φορεύμενος ἀργαλέοισι,
Φειδωλὴν ψυχῆς οὐδεμίαν θέμενος.
Ἄλλος γῆν τέμνων πολυδένδρεον εἰς ἐνιαυτὸν
Λατρεύει, τοῖσιν καμπύλ' ἄροτρα μέλει.
Ἄλλος Ἀθηναίης τε καὶ Ἡφαίστου πολυτέχνεω
Ἀργαλέοις χειροῖν ξυλλέγεται βίοτον.
Ἄλλος Ὀλυμπιάδων Μουσέων πάρα δῶρα διδαχθεὶς,
Ἱμερτῆς σοφίης μέτρον ἐπιστάμενος.
Ἄλλον μάντιν ἔθηκεν ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων,
Ἔγνω δ' ἀνδρὶ κακὸν τηλόθεν ἐρχόμενον,
Ὧι συνομαρτήσωσι θεοί. τὰ δὲ μόρσιμα πάντως
Οὔτε τις οἰωνὸς ῥύσεται, οὔθ' ἱερά.
Ἄλλοι * παιῶνος πολυφαρμάκου ἔργα ἔχοντες
Ἰνδοὶ, καὶ τοῖς οὐδὲν ἔπεστι τέλος.
Πολλάκι δ' ἐξ ὀλίγης ὀδύνης μέγα γίγνεται ἄλγος,
Κοὔτις λύσαιτ' ἂν ἤπια φάρμακα δούς.
Τὸν δὲ κακαῖς νούσοισι κυκώμενον ἀργαλέαις τε,
Ἁψάμενος χειροῖν, αἶψα τίθησ' ὑγιῆ.
Μοῖρα δέ τοι θνητοῖσι κακὸν φέρει ἠδὲ καὶ ἐσθλόν·
Δῶρα δ' ἄφυκτα θεῶν γίγνεται ἀθανάτων.
Πᾶσι δέ τοι κίνδυνος ἐπ' ἔργμασιν, οὐδέ τις οἶδεν
Ἦι σχήσειν μέλλει χρήματος ἀρχομένου.
Ἀλλ' ὁ μὲν εὖ ἔρδειν πειρώμενος, οὐ προνοήσας
Εἰς μεγάλην ἄτην καὶ χαλεπὴν ἔπεσε.
Τῷ δὲ κακῶς ἔρδοντι θεὸς περὶ πάντα δίδωσι
Συντυχίην ἀγαθὴν, ἔκλυσιν ἀφροσύνης.
Πλούτου δ' οὐδὲν τέρμα πεφασμένον ἀνδράσι κεῖται.
Οἱ γὰρ νῦν ἡμῶν πλεῖστον ἔχουσι βίον,
Διπλασίως σπεύδουσι. τίς ἂν κορέσειεν ἅπαντας;
Κέρδεά τοι θνητοῖς ὤπασαν ἀθάνατοι.
Ἄτη δ' ἐξ αὐτῶν ἀναφαίνεται, ἣν ὁπότε Ζεὺς
Πέμψῃ τισομένην, ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἡμετέρη δὲ πόλις κατὰ μὲν Διὸς οὔποτ' ὀλεῖται
Αἶσαν, καὶ μακάρων θεῶν φρένας ἀθανάτων.
Τοίη γὰρ μεγάθυμος ἐπίσκοπος ὀβριμοπάτρη
Παλλὰς Ἀθηναίη χεῖρας ὕπερθεν ἔχει.
Αὐτοὶ δὲ φθείρειν μεγάλην πόλιν ἀφραδίῃσιν
Ἀστοὶ βούλονται χρήμασι πειθόμενοι.
Δήμου δ' ἡγεμόνων ἄδικος νόος, οἷσιν ἑτοῖμον
Ὕβριος ἐκ μεγάλης ἄλγεα πολλὰ παθεῖν.
Οὐ γὰρ ἐπίστανται κατέχειν κόρον, οὐδὲ παρούσας
Εὐφροσύνας κοσμεῖν δαιτὸς ἐν ἡσυχίῃ.

* *

Πλουτοῦσιν δ' ἀδίκοις ἔργμασι πειθόμενοι.

* *

Οὔθ' ἱερῶν κτεάνων, οὔτέ τι δημοσίων
Φειδόμενοι, κλέπτουσιν ἐφ' ἁρπαγῇ ἄλλοθεν ἄλλος·
Οὐδὲ φυλάσσονται σεμνὰ Δίκης θέμεθλα.
Ἣ σιγῶσα σύνοιδε τὰ γιγνόμενα πρό τ' ἐόντα,
Τῷ δὲ χρόνῳ πάντως ἦλθ' ἀποτισομένη.
Τοῦτ' ἤδη πάσῃ πόλει ἔρχεται ἕλκος ἄφυκτον,
Εἰς δὲ κακὴν ταχέως ἤλυθε δουλοσύνην.
Ἣ στάσιν ἔμφυλον πόλεμόν θ' εὕδοντ' ἐπεγείρει,
Ὃς πολλῶν ἐρατὴν ὤλεσεν ἡλικίην.
Ἐκ γὰρ δυσμενέων ταχέως πολυήρατον ἄστυ
Τρύχεται ἐν συνόδοις τοῖς ἀδικοῦσι φίλοις.
Ταῦτα μὲν ἐν δήμῳ στρέφεται κακά· τῶν δὲ πενιχρῶν
Ἱκνοῦνται πολλοὶ γαῖαν ἐς ἀλλοδαπὴν
Πραθέντες, δεσμοῖσί τ' ἀεικελίοισι δεθέντες.

* * *

Οὕτω δημόσιον κακὸν ἔρχεται οἴκαδ' ἑκάστῳ,
Αὔλειοι δ' ἔτ' ἔχειν οὐκ ἐθέλουσι θύραι·
Ὑψηλὸν δ' ὑπὲρ ἕρκος ὑπέρθορεν, εὗρε δὲ πάντως
Εἰ καί τις φεύγων ἐν μυχῷ ᾖ θαλάμου.
Ταῦτα διδάξαι θυμὸς Ἀθηναίους με κελεύει,
Ὡς κακὰ πλεῖστα πόλει δυσνομίη παρέχει·
Εὐνομίη δ' εὔκοσμα καὶ ἄρτια πάντ' ἀποφαίνει,
Καὶ θαμὰ τοῖς ἀδίκοις ἀμφιτίθησι πέδας·
Τραχέα λειαίνει, παύει κόρον, ὕβριν ἀμαυροῖ,
Αὑαίνει δ' ἄτης ἄνθεα φυόμενα·
Εὐθύνει δὲ δίκας σκολιάς, ὑπερήφανά τ' ἔργα
Πραΰνει, παύει δ' ἔργα διχοστασίης·
Παύει δ' ἀργαλέης ἔριδος χόλον· ἔστι δ' ὑπ' αὐτῆς
Πάντα κατ' ἀνθρώπους ἄρτια καὶ πινυτά.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰ δὲ πεπόνθατε λυγρὰ δι' ὑμετέρην κακότητα,
Μή τι θεοῖς τούτων μοῖραν ἐπαμφέρετε.
Αὐτοὶ γὰρ τούτους ηὐξήσατε ῥύσια δόντες,
Καὶ διὰ ταῦτα κακὴν ἔσχετε δουλοσύνην.
Ὑμῶν δ' εἷς μὲν ἕκαστος ἀλώπεκος ἴχνεσι βαίνει,
Σύμπασιν δ' ὑμῖν χαῦνος ἔνεστι νόος.
Εἰς γὰρ γλῶσσαν ὁρᾶτε καὶ εἰς ἔπη αἱμύλου ἀνδρός,
Εἰς ἔργον δ' οὐδὲν γιγνόμενον βλέπετε.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐκ νεφέλης πέλεται χιόνος μένος ἠδὲ χαλάζης·
Βροντὴ δ' ἐκ λαμπρῆς γίγνεται ἀστεροπῆς·
Ἐξ ἀνέμων δὲ θάλασσα ταράσσεται· ἢν δέ τις αὐτὴν
Μὴ κινῇ, πάντων ἐστὶ δικαιοτάτη.
Ἀνδρῶν δ' ἐκ μεγάλων πόλις ὄλλυται· εἰς δὲ μονάρχου
Δῆμος ἀϊδρείῃ δουλοσύνην ἔπεσε.
Δήμῳ μὲν γὰρ ἔδωκα τόσον κράτος ὅσσον ἐπαρκεῖ,
Τιμῆς οὔτ' ἀφελὼν, οὔτ' ἐπορεξάμενος.
Οἳ δ' εἶχον δύναμιν, καὶ χρήμασιν ἦσαν ἀγητοί,
Καὶ τοῖς ἐφρασάμην μηδὲν ἀεικὲς ἔχειν.
Ἔστην δ' ἀμφιβαλὼν κρατερὸν σάκος ἀμφοτέροισι,
Νικᾶν δ' οὐκ εἴασ' ἀμφοτέρους ἀδίκως.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀλλὰ σὺ μὲν Σολίοισι πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἀνάσσων
Τήνδε πόλιν ναίοις καὶ γένος ὑμέτερον.
Αὐτὰρ ἐμὲ ξὺν νηὶ θοῇ κλεινῆς ἀπὸ νήσου
Ἀσκηθῆ πέμποι Κύπρις ἰοστέφανος·
Οἰκισμῷ δ' ἐπὶ τῷδε χάριν καὶ κῦδος ὀπάζοι
Ἐσθλὸν, καὶ νόστον πατρίδ' ἐς ἡμετέρην.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἴην δὴ τότ' ἐγὼ Φολεγάνδριος ἢ Σικινήτης
Ἀντί γ' Ἀθηναίου, πατρίδ' ἀμειψάμενος.
Αἶψα γὰρ ἂν φάτις ἥδε μετ' ἀνθρώποισι γένοιτο,
Ἀττικὸς οὗτος ἀνὴρ τῶν Σαλαμῖν' ἀφέντων.
Ἴομεν εἰς Σαλαμῖνα, μαχησόμενοι περὶ νήσου
Ἱμερτῆς, χαλεπόν τ' αἶσχος ἀπωσόμενοι.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Δείξει δὴ μανίην μὲν ἐμὴν βαιὸς χρόνος ἀστοῖς,
Δείξει, ἀληθείης ἐς μέσον ἐρχομένης.

* *

Neque ſacris poſſeſſionibus, neque ærariis
Parcentes, furantur direptionibus aliunde alius:
Neque ſanctæ iuſtitiæ ſcita curant.
Illa quidem tacens præteritorum conſcia, & præſentia cernens,
Suo tempore omnino venit, vt pœnas exigat.
Hinc ergo vniuerſæ vrbi venit immedicabile vlcus,
Incidítque repente in moleſtam ſeruitutem.
Quæ ciuilem ſeditionem, ſopitumve bellum excitat,
Quod plurimorum iucundam ſubuertit ætatem.
Ab hoſtibus enim ſubitò ſuis vrbs amabilis
Opprimitur prælijs, quæ amicos iniuria afficiunt.
Hæc quidem in populo mala accidunt: ſed ex pauperibus
Multi in peregrinam terram deueniunt,
Venditi, vinculiſque indignis conſtricti.

* * *

Sic publicum malum priuati cuiuſlibet ædes occupat,
Nec veſtibulares excludere illud poſſunt ianuæ.
Altos etiam ſuper muros tranſcendit, & prorſus inuenit,
Siue quis in latebras fugiat, ſiue in lecto ſe abſcondat.
Horum monuiſſe animus me iubet Athenienſes,
Quàm multa mala iniquitas vrbi conciliet.
Æquitas verò modeſtiam, & omnia recta parit:
Et ſemper iniuſtis compedes inijcit.
Aſpera mitigat, faſtidium ſedat, iniuriam repellit,
Malique naſcentia diſperdit ſemina.
Ius prauum corrigit, elata corda
Manſuefacit, ſeditioniſque opera compeſcit.
Reprimit etiam acerbæ litis bilem: & geruntur, quum ea regnat,
Omnia inter homines integrè & prudenter.

EIVSDEM.

Si quæ mala paſſi eſtis ob malitiam veſtram,
Non cauſam illorum dijs imputetis.
Ipſi enim eos qui vos opprimunt *auxilijs, dona mittendo,*
Eámque ob cauſam dura nunc premimini ſeruitute.
Veſtrum autem quilibet vulpis incedit veſtigiis,
Omnibuſque vobis mens ineſt mollis.
Linguam enim hominis inſpicitis, & verſuta verba:
In opus verò quod ſit aggrediendum, non intenditis.

EIVSDEM.

Ex nube grandinéque niuis exiſtit vis,
Tonitrus quoque ex micante naſcitur fulgure:
A ventis autem mare turbatur: quod niſi quis
Moueat, omnium eſt iuſtiſſimum.
Per magnos viros ſæpe ciuitas perit, & in monarchæ
Seruitutem populus ex impudentia venit.
Populo enim tantam permiſi poteſtatem, quanta ſufficiebat,
Nulli honorem vel detrahens vel tribuens
Qui verò potentia eminebant, opibúſque erant ſuperbi,
His præcepi, ne quid præter decorum committerent.
Valido verò muniui ſcuto vtroſque,
Et neutram partem iniuſtè ſuperiorem eſſe conceſſi.

EIVSDEM.

Tu quidem Solijs diu hîc imperans,
Vrbémque genúſque veſtrum colas.
Sed me celere in naui ab inclyta inſula
Incolumem Venus violis-redimita dimittat:
Propterque habitationem hanc, gratiam largiatur & gloriam
Bonam, & reditum in patriam noſtram.

EIVSDEM.

Olim vtinam fuerim Pholegandrius aut Sicinites,
Ac mutata foret Attica terra mihi.
Nam ſubitò fama hæc hominum volitabit ad aures,
Atticus vnus adeſt, qui Salamina fugit.
Quin Salamina igitur ſarturi dedecus, imus,
Subdita quod nobis inſula reſtituet.

EIVSDEM

Breue ſanè tempus meam oſtendet ciuibus inſaniam,
Oſtendet, inquam, veritate in medium prodeunte.

EIVSDEM.

Nullus hominum beatus eſt: ſed mali
Sunt omnes, quotquot mortalium ſol aſpicit.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐδὲ μάκαρ οὐδεὶς πέλεται βροτὸς, ἀλλὰ πονηροὶ
Πάντες ὅσους θνητοὺς ἠέλιος καθορᾷ.

EIVSDEM.

Nec mihi ſine luctu mors eueniat: ſed amicis
Mortuus relinquam dolores & ſuſpiria.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μηδέ μοι ἄκλαυστος θάνατος μόλοι, ἀλλὰ φίλοισι
Καλλείποιμι θανὼν ἄλγεα καὶ στοναχάς.

EIVSDEM.

Satietas iniuriam parit, ſi multa affluant opes

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τίκτει τοι κόρος ὕβριν, ὅταν πολὺς ὄλβος ἕπηται.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΥΡΤΑΙΟΥ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΟΛΕΜΙΚΗΣ ΑΡΕΤΗΣ.

EX TYRTÆO, DE BELLICA VIRTVTE.

γρ. ἀθλεῖν

NON memorandus mihi vir, nec in pretio habendus videtur,
Seu virtutis pedum ſeu gratia luctæ:
Neque ſi Cyclopum habeat magnitudinem & robur,
Et currendo vincat Thracium Aquilonem.
Et forma ſit vel ipſo Tithono præſtantior,
Et locupletior quàm aut Midas aut Cinyras reges:
Neque ſi Tantaliden Pelopem regno vincat,
Linguamq́; Adraſti ſuauiſſimam habeat:
Neque ſi gloriam omnem præter bellicã fortitudinẽ habeat.
Non enim vir bonus eſt in bello,
Si non ſuſtineat cædem videre cruentam,
Et propius hoſtem ſtare cupiat.
Hæc virtus eſt, hoc optimum inter homines præmium,
Et maximè decorat virum iuuenem, à quo geritur.
Commune hoc bonum eſt ciuitati, & vniuerſo populo,
Si quis vir progreſſus inter pugnãtes in prima acie ma-
Conſtanter, turpiſque fugæ prorſus obliuiſcatur, (neat,
Vitam & animum patientem obijciens periculo.
Animéque ad mortem obeuntem proximum virum aſtans:
Hic vir bonus eſt in bello.
Statim verò hoſtium in fugas vertit phalanges.
Aſperas, ſuaq́; induſtria prælij fluctus regit.
Ipſe autem in prima acie proſtratus charam amittit vitam,
Ciuitatem, & populos, & patrem honeſtans:
Multis per pectus & ſcutum rotundum vulneribus,
Et per thoracem ab anteriore parte ſauciatus.
Hunc verò lugent pariter iuuenes, ſenéſque,
Et graui deſiderio tota ciuitas funus ipſius proſequitur.
Huius ſepulchrum, & liberi inter homines præclari ſunt,
Itémque nepotes, & omne poſterorum genus,
Nunquam eius bona gloria interit, neque nomen ipſius,
Sed quamuis ſub terra ſit, manet immortalis,
Quem ſe fortiter gerentem manentémque, & pugnantem
Pro patria & liberis vehemens Mars peremerit.
Quòd ſi effugerit ſortem mortis longum in-ducẽtis ſoporem,
Et victoria potitus ſplendidam gloriam pugnæ auferat:
Ipſum ex æquo omnes iuuenéſque ſenéſque colunt,
Multiſque iucundis affectus ad Orcum abit.

ΟΥΤ' ἂν μνησαίμην, οὔτ' ἐν λόγῳ ἄνδρα τιθείην,
Οὔτε ποδῶν ἀρετῆς, οὔτε παλαιμοσύνης·
Οὐδ' εἰ Κυκλώπων μὲν ἔχοι μέγεθός τε βίην τε,
Νικῴη δὲ θέων Θρηΐκιον Βορέην·
Οὐδ' εἰ Τιθωνοῖο φυὴν χαριέστερος εἴη,
Πλουτοίη δὲ Μίδεω καὶ Κινύρεω μάλιον·
Οὐδ' εἰ Τανταλίδεω Πέλοπος βασιλεύτερος εἴη,
Γλῶσσαν δ' Ἀδρήστου μειλιχόγηρυν ἔχοι·
Οὐδ' εἰ πᾶσαν ἔχοι δόξαν, πλὴν θούριδος ἀλκῆς.
Οὐ γὰρ ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ,
Εἰ μὴ τετλαίη μὲν ὁρῶν φόνον αἱματόεντα,
Καὶ δηίων ὀρέγοιτ' ἐγγύθεν ἱστάμενος.
Ἡ δ' ἀρετή, τόδ' ἄεθλον ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστον
Κάλλιστόν τε φέρειν γίγνεται ἀνδρὶ νέῳ.
Ξυνὸν δ' ἐσθλὸν τοῦτο πόληΐ τε παντί τε δήμῳ,
Ὅστις ἀνὴρ διαβὰς ἐν προμάχοισι μένῃ
Νωλεμέως, αἰσχρᾶς δὲ φυγῆς ἐπὶ πάγχυ λάθηται,
Ψυχὴν καὶ θυμὸν τλήμονα παρθέμενος·
Θαρσύνῃ δ' ἔπεσιν τὸν πλησίον ἄνδρα παρεστώς·
Οὗτος ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ.
Αἶψα δὲ δυσμενέων ἀνδρῶν ἔτρεψε φάλαγγας
Τρηχείας, σπουδῇ τ' ἔσχεθε κῦμα μάχης.
Αὐτὸς δ' ἐν προμάχοισι πεσὼν φίλον ὤλεσε θυμὸν,
Ἄστυ τε καὶ λαοὺς καὶ πατέρ' εὐκλεΐσας·
Πολλὰ διὰ στέρνοιο καὶ ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης,
Καὶ διὰ θώρηκος πρόσθεν ἐληλαμένος.
Τὸν δ' ὀλοφύρονται μὲν ὁμῶς νέοι ἠδὲ γέροντες,
Ἀργαλέῳ δὲ πόθῳ πᾶσα κέκηδε πόλις.
Καὶ τύμβος, καὶ παῖδες ἐν ἀνθρώποις ἀρίσημοι,
Καὶ παίδων παῖδες καὶ γένος ἐξοπίσω.
Οὐδέ ποτε κλέος ἐσθλὸν ἀπόλλυται οὐδ' ὄνομ' αὐτοῦ,
Ἀλλ' ὑπὸ γῆς περ ἐὼν γίγνεται ἀθάνατος,
Ὅντιν' ἀριστεύοντα, μένοντά τε, μαρνάμενόν τε
Γῆς πέρι καὶ παίδων θοῦρος Ἄρης ὀλέσῃ.
Εἰ δὲ φύγοι μὲν κῆρα τανηλεγέος θανάτοιο,
Νικήσας δ' αἰχμῆς ἀγλαὸν εὖχος ἕλοι,
Πάντες μιν τιμῶσιν ὁμῶς νέοι ἠδὲ παλαιοί,
Πολλὰ δὲ τερπνὰ παθὼν ἔρχεται εἰς Ἀΐδην.

Γηρά-

Γηράσκων δ' ἀστοῖσι μεταπρέπει, οὐδέ τις αὐτὸν
 Βλάπτειν οὔτ' αἰδοῦς οὔτε δίκης ἐθέλει.
Πάντες δ' ἐν θώκοισιν ὁμῶς νέοι, οἵ τε κατ' αὐτὸν
 Εἴκουσ' ἐκ χώρης, οἵ τε παλαιότεροι.
Ταύτης νῦν τις ἀνὴρ ἀρετῆς εἰς ἄκρον ἱκέσθαι
 Πειράσθω, θυμῷ μὴ μεθιεὶς πολέμου.

Τοῦ αὐτοῦ, ἢ Καλλίνου.

Μέχρις τεῦ κατάκεισθε, κότ' ἄλκιμον ἕξετε θυμόν,
 Ὦ νέοι; οὐδ' αἰδεῖσθ' ἀμφιπερικτίονας,
Ὧδε λίην μεθιέντες; ἐν εἰρήνῃ δὲ δοκεῖτε
 Ἧσθαι, ἀτὰρ πόλεμος γαῖαν ἅπασαν ἔχει.
Εὖ τίς ἀσπίδα θέσθω ἐναντιβίως πολεμίζων.
 Καί τις ἀποθνήσκων ὕστατ' ἀκοντισάτω.
Τιμῆέν τε γάρ ἐστι καὶ ἀγλαὸν ἀνδρὶ μάχεσθαι
 Γῆς πέρι καὶ παίδων, κουριδίας τ' ἀλόχου,
Δυσμενέσιν· θάνατος δὲ τότ' ἔσσεται, ὁππότε κεν δὴ
 Μοῖραι ἐπικλώσωσ'· ἀλλά τις ἰθὺς ἴτω,
Ἔγχος ἀνασχόμενος, καὶ ὑπ' ἀσπίδος ἄλκιμον ἦτορ
 Ἔλσας, τὸ πρῶτον μιγνυμένου πολέμου.
Οὐ γάρ κως θάνατόν γε φυγεῖν εἱμαρμένον ἐστὶν
 Ἀνδρ', οὐδ' εἰ προγόνων ᾖ γένος ἀθανάτων.
Πολλάκι δηϊοτῆτα φυγὼν καὶ δοῦπον ἀκόντων
 Ἔρχεται, ἐν δ' οἴκῳ μοῖρα κίχεν θανάτου.
Ἀλλ' ὁ μὲν οὐκ ἔμπας δήμῳ φίλος, οὐδὲ ποθεινός·
 Τὸν δ' ὀλίγος στενάχει καὶ μέγας, ἤν τι πάθῃ.
Λαῷ γὰρ σύμπαντι πόθος κρατερόφρονος ἀνδρὸς
 Θνήσκοντος, ζώων δ' ἄξιος ἡμιθέων.
Ὥσπερ γάρ μιν πύργον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶσιν,
 Ἔρδει γὰρ πολλῶν ἄξια μοῦνος ἐών.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀλλ' Ἡρακλῆος γὰρ ἀνικήτου γένος ἐστέ·
 Θαρσεῖτ', οὔπω Ζεὺς αὐχένα λοξὸν ἔχει.
Μηδ' ἀνδρῶν πληθὺν δειμαίνετε, μηδὲ φοβεῖσθε·
 Ἰθὺς δ' ἐς προμάχους ἀσπίδ' ἀνὴρ ἐχέτω,
Ἐχθρὰν μὲν ψυχὴν θέμενος, θανάτου δὲ μελαίνας
 Αὐγαῖσιν ἴσας ἠελίοιο φίλας.
Ἴστε γὰρ ὡς Ἄρηος πολυδακρύτου ἔργ' ἀΐδηλα,
 Εὖ δ' ὀργὴν ἐδάητ' ἀργαλέου πολέμου.
Καὶ μετὰ φευγόντων τε διωκόντων τ' ἐγένεσθε,
 Ὦ νέοι, ἀμφοτέρων δ' εἰς κόρον ἠλάσατε.
Οἳ μὲν γὰρ τολμῶσι, παρ' ἀλλήλοισι μένοντες,
 Ἔς τ' αὐτοσχεδίην καὶ προμάχους ἰέναι,
Παυρότεροι θνήσκουσι, σαοῦσι δὲ λαὸν ὀπίσσω·
 Τρεσσάντων δ' ἀνδρῶν πᾶσ' ἀπόλωλ' ἀρετή.
Οὐδ' εἷς δ' ἄν ποτε ταῦτα λέγων ἀνύσειεν ἕκαστα
 Ὅσσ', ἂν αἰσχρὰ πάθῃ, γίγνεται ἀνδρὶ κακά.
Ἀργαλέον γὰρ ὄπισθε μετάφρενόν ἐστι δαΐζειν
 Ἀνδρὸς φεύγοντος δηΐῳ ἐν πολέμῳ·
Αἰσχρὸς δ' ἐστὶ νέκυς κατακείμενος ἐν κονίῃσι
 Νῶτον ὄπισθ' αἰχμῇ δουρὸς ἐληλαμένος.
Ἀλλά τις εὖ διαβὰς μενέτω ποσὶν ἀμφοτέροισι,
 Στηριχθεὶς ἐπὶ γῆς, χεῖλος ὀδοῦσι δακών·
Μηρούς τε κνήμας τε κάτω καὶ στέρνα καὶ ὤμους
 Ἀσπίδος εὐρείης γαστρὶ καλυψάμενος·
Δεξιτερῇ δ' ἐν χειρὶ τινασσέτω ὄβριμον ἔγχος,
 Κινείτω δὲ λόφον δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς.
Ἔρδων δ' ὄβριμα ἔργα διδασκέσθω πολεμίζειν,
 Μηδ' ἐκτὸς βελέων ἑστάτω ἀσπίδ' ἔχων.
Ἀλλά τις ἐγγὺς ἰὼν, αὐτοσχεδὸν ἔγχεϊ μακρῷ
 Ἢ ξίφει οὐτάζων δήϊον ἄνδρ' ἑλέτω.
Καὶ πόδα πὰρ ποδὶ θεὶς, καὶ ἐπ' ἀσπίδος ἀσπίδ' ἐρείσας,
 Ἐν δὲ λόφον τε λόφῳ καὶ κυνέην κυνέῃ,
Καὶ στέρνον στέρνῳ πεπλημένος ἀνδρὶ μαχέσθω,
 Ἢ ξίφεος κώπην ἢ δόρυ μακρὸν ἑλών.
Ὑμεῖς δ' ὦ γυμνῆτες ὑπ' ἀσπίδος ἄλλοθεν ἄλλος,
 Πτώσσοντες, μεγάλοις βάλλετε χερμαδίοις,
Δούρασί τε ξεστοῖσιν ἀκοντίζοντες ἐς αὐτοὺς,
 Τοῖσι πανόπλοισιν πλησίον ἱστάμενοι.

Seneſcens autem inter ciues precellit, neque quis illum
 Lædere, nec irreuerenter nec iniuſtè cupit.
Omneſque in ſedibus iuuenes ſimul & æquales
 Loco cedunt ei, quique maiores natu ſunt.
Huius igitur virtutis ad ſummum peruenire nunc aliquis
 Nitatur animo, non remittens bellum.

Eiuſdem aut Callini.

Quandiu torpetis? quando ſtrenuam habebitis animam
 O iuuenes? an non veremini vicinos,
Ob tantam ignauiam? In pace autem vobis videmini
 Sedere ſed bellum totam regionem vaſtat.
Quin ſcutum aliquis arte in prælio hoſti obtendat.
 Et aliquis moriens vltimò iaculum emittat.
Honori enim eſt & ornamento viro pugnare
 Pro patria, & liberis, & tenera vxore
Aduerſus-hoſtes. Mors autem aderit, quandocunque
 Parcæ deſtinauerint. Sed age quiſpiam rectà pergat
Extenſo in altum gladio, & ſub ſcuto forte pectus
 Foueat, cum primum incipit committi pugna.
Non enim mortem effugere fatale eſt
 Virum, neque ſi à maioribus immortalibus genus ducat.
Sæpe quis elapſus è pugna ſonitúque telorum,
 Euadit, ſed ipſum domi fatalis mors apprehendit.
Atque hic ſane nec amicus eſt populo, nec gratus:
 Illum verò magnus & paruus deflent ſi quid paſſus fuerit.
Vniuerſus enim populus virum fortem deſiderat
 Defunctum, viuentem verò inſtar ſemidei colit.
Nam coràm intuentur illum velut turrim:
 Quippe ſolus multorum æquat facinora.

EIVSDEM.

Veruntamen Herculis genus inuictum eſtis:
 Confidite, nondum Iouis facies auerſa eſt à nobis.
Nec hominum turbam formidetis, aut metuatis,
 Quin rectà quiſque hoſtibus ſcutum obuertat
Inuiſam amiſſurus animam, mortiſque nigrum
 Sed ſolis ſplendoris gratum, ſubiturus fatum.
Noſtis enim quàm grauia ſint Martis luctuoſi opera,
 Noſtis etiam impetum permoleſti belli.
Et quandóque fugiſtis ipſi, quandóque alios fugaſtis,
 Iuuenes, vtrunque ſatis experti eſtis.
Nam ex iis qui audent vnà perſiſtentes
 Comminus in hoſtes aduerſos impetum facere,
Perpauci occidunt, retróque ſeruant populum:
 Timidorum autem virorum omnis perit virtus.
Vix autem aliquis verbis explicare poſſit,
 Quanta incurrat mala, vir qui ſe turpiter dederit.
Ignominioſum namque eſt tergum ſauciare
 Viri fugientis in aduerſo prælio.
Turpe quoque eſt cadauer in puluere proſtratum,
 Atque tergo haſtæ cuſpide vulneratum.
Sed progreſſus quiſpiam maneat firmus vtroque pede
 Terræ infixo, labia dentibus præmordens:
Femora & tibias infernè, nec non pectus humeróſque,
 Lati clypei vmbone contegens.
Dextra verò manu validam haſtam torqueat,
 Terribilémque in capite criſtam moueat.
Fortia aggrediens facta diſcat bellare,
 Nec a telis procul abſit clypeum gerens.
Sed congrediens quiſpiam, comminus longa haſta
 Vel gladio percuſſurus, hoſtem capiat:
Et pedem pedi iungens, clypeumq́, clypeo admouens,
 Nec non criſtam criſtæ, galeámque aptans galeæ,
Pectoríque obuerſo pectore contra hoſtem pugnet,
 Vel gladij capulo, vel haſta prælonga arrepta.
Vos autem leuis armaturæ-milites ſub ſcutis aliunde aly
 Trepidantes, grandibus pugnate lapidibus,
Haſtiſq; leuius contorquete in hoſtes,
 Veſtram prope armaturam permanentes.

EIVSDEM.

Præclarum eſt in prima acie ſi occidat
Vir bonus, pro patria ſua pugnans.
At ſiquis vrbe ſua pinguibuſque aruis relictis
Mendicare cogitur, hoc omnium eſt miſerrimum,
Cum chara matre vagans, & ſene parente,
Cúmque paruulis filijs, & adoleſcentula vxore.
Inuiſus namque erit ad quoſcunque peruenerit,
Indigentia victus & odioſa paupertate.
Genus ſuum infamat, & formam decoram turpat:
Omnis generis anxietas, & mala cum ſe iunguntur.
Tandem ſic errantem hominem nulla decori cura
Afficit, nec pudor vllus in poſterum eſt ei.
At nos animo forti pro terra hac pugnemus; & pro liberis
Moriamur, nequaquam vitæ parcentes.
O iuuenes, arctè inuicem iuncti pugnate,
Neque turpis fugæ, aut timoris initium facite.
Sed magnum fortémque concipite animo impetum:
Nec pugnantes aduerſus hoſtes vitæ rationem habete.
Veteranis autem, quorum genua non amplius ſunt agilia,
Grandæuis relictis ne fugite.
Turpe enim eſt, ſi in prima acie proſtratus
Iaceat ante iuuenes vir ſenior,
Candidum iam habens caput, barbámque canam,
Animam efflans fortem in puluere,
Cruenta charis manibus pudenda tegens
(Quæ oculis intueri & turpe & indignum eſt,)
Et denudatus corpore: iuuenibus autem in omnibus ſimile eſt,
Et pulchrum pubertatis florem habeat.
Viris quidem mortalibus & mulieribus viſu amabilis
Eſt viuus, adhuc ſtrenuus autem ſi in prima acie ceciderit.
Sed progreſſus ad pugnam quiſpiam maneat vtroque pede
Terræ infixo, labia dentibus præmordens.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τεθνάμεναι γὰρ καλὸν ἐπὶ προμάχοισι πεσόντα
Ἄνδρ᾽ ἀγαθὸν, περὶ ᾗ πατρίδι μαρνάμενον.
Τὴν δ᾽ αὐτοῦ προλιπόντα πόλιν καὶ πίονας ἀγροὺς
Πτωχεύειν, πάντων ἔστ᾽ ἀνιηρότατον,
Πλαζόμενον σὺν μητρὶ φίλῃ καὶ πατρὶ γέροντι,
Παισί τε σὺν μικροῖς, κουριδίῃ τ᾽ ἀλόχῳ.
Ἐχθρὸς μὲν γὰρ τοῖσι μετέσσεται οὕς κεν ἵκηται
Χρησμοσύνῃ τ᾽ εἴκων καὶ στυγερῇ πενίῃ·
Αἰσχύνει τε γένος, κατὰ δ᾽ ἀγλαὸν εἶδος ἐλέγχει,
Πᾶσα δ᾽ ἀτιμίη καὶ κακότης ἕπεται.
Εἰθ᾽ οὕτως ἀνδρός τοι ἀλωμένου οὐδεμί᾽ ὤρη
Γίγνεται, οὔτ᾽ αἰδὼς εἰσοπίσω τελέθει.
Θυμῷ γῆς πέρι τῆσδε μαχώμεθα, καὶ περὶ παίδων
Θνήσκωμεν, ψυχέων μηκέτι φειδόμενοι.
Ὦ νέοι, ἀλλὰ μάχεσθε παρ᾽ ἀλλήλοισι μένοντες,
Μηδὲ φυγῆς αἰσχρᾶς ἄρχετε, μηδὲ φόβου.
Ἀλλὰ μέγαν ποιεῖτε καὶ ἄλκιμον ἐν φρεσὶ θυμὸν,
Μηδὲ φιλοψυχεῖτ᾽ ἀνδράσι μαρνάμενοι.
Τοὺς δὲ παλαιοτέρους, ὧν οὐκέτι γούνατ᾽ ἐλαφρὰ,
Μὴ καταλείποντες φεύγετε τοὺς γεραιούς.
Αἰσχρὸν γὰρ δὴ τοῦτο, μετὰ προμάχοισι πεσόντα
Κεῖσθαι πρόσθε νέων ἄνδρα παλαιότερον,
Ἤδη λευκὸν ἔχοντα κάρη πολιόν τε γένειον,
Θυμὸν ἀποπνείοντ᾽ ἄλκιμον ἐν κονίῃ,
Αἱματόεντ᾽ αἰδοῖα φίλαις ἐν χερσὶν ἔχοντα.
(Αἰσχρὰ τάγ᾽ ὀφθαλμοῖς καὶ νεμεσητὸν ἰδεῖν)
Καὶ χρόα γυμνωθέντα· νέοισι δὲ πάντ᾽ ἐπέοικεν,
Ὄφρ᾽ ἄρα τῆς ἥβης ἀγλαὸν ἄνθος ἔχῃ.
Ἀνδράσι μὲν θηητὸς ἰδεῖν, ἐρατὸς δὲ γυναιξὶ
Ζωὸς ἐὼν, καλὸς δ᾽ ἐν προμάχοισι πεσών.
Ἀλλά τις εὖ διαβὰς μενέτω ποσὶν ἀμφοτέροισι
Στηριχθεὶς ἐπὶ γῆς, χεῖλος ὀδοῦσι δακών.

EX RHIANO.

PROFECTO igitur omnes omnino erramus animis
Homines, ferimúſque deorum alterutra lance tributa dona
Pectore inconſulto. Nam qui victus inops
Obuerſatur, dijs grauem impingit culpam.
Mœſtúſque ſuam verò virtutem animúmque negligit,
Nec dicere quidquam neque facere audet,
Exhorreſcens vbi viri locupletes adfuerint:
Sed animum ei rodunt mœſtitia & ærumna.
At qui proſperè agit, & cui opes Deus tribuit,
Ac dominium in multos; hic obliuiſcitur cum gratia telluri
Pedibus inſiſtat, & mortales ei ſint parentes;
Sed ſuperbia & vitioſa elatione animi
Inſtar Iouis tonat, & caput ſupra ceruicem tollit,
Quamuis paruus, pulchriſque decoram cubitis Mineruam ambit;
Aut ſemitam aliquam rimatur ad Olympum,
Vt dijs immortalibus annumeratus, epulis eorum fruatur.
At Noxa teneris accurrens pedibus,
In ſummis capitibus nec expectata, nec viſa,
Aliâs quidem vetulis ipſa iuuenili forma, aliâs contrà,
Iuuenculis ſenili ſpecie ſuperuenit delictis,
Iouis deorum principi & Iuſtitiæ gratum faciens.

ΕΚ ΤΩΝ ῬΙΑΝΟΥ.

ΗΑΡΑ δὴ μάλα πάντες ἀμαρτίνοοι πελόμεσθα
Ἄνθρωποι, φέρομεν δὲ θεῶν ἑτερόρροπα δῶρα
Ἀφραδέϊ κραδίῃ· βιότοιο μὲν ὅς κ᾽ ἐπιδευὴς
Στρωφᾶται, μακάρεσσιν ἐπὶ ψόγον αἰνὸν ἰάλλει,
Ἀχνύμενος, σφετέρην δ᾽ ἀρετὴν καὶ θυμὸν ἀτίζει,
Οὐδέ τι θαρσαλέος νοέειν ἔπος, οὐδέ τι ῥέξαι,
Ἐρριγὼς, ὅθι τ᾽ ἄνδρες ἐχεκτέανοι παρέωσι·
Καί οἱ θυμὸν ἔδουσι κατηφείη καὶ ὀϊζύς.
Ὃς δέ κεν εὐοχθῇσι, θεὸς δ᾽ ἐπὶ ὄλβον ὀπάζῃ
Καὶ πολυκοιρανίην, ἐπιλήθεται οὕνεκα γαῖαν
Ποσσὶν ἐπιστείβει, θνητοὶ δέ οἱ εἰσὶ τοκῆες·
Ἀλλ᾽ ὑπεροπλίῃ τε καὶ ἁμαρτωλῇσι νόοιο
Ἶσα Διῒ βρομέει, κεφαλὴν δ᾽ ὑπέραυχον ἀνίσχει,
Καίπερ ἐὼν ὀλίγος, μνᾶται δ᾽ εὔπηχυν Ἀθήνην,
Ἠέ τιν᾽ ἀτραπιτὸν τεκμαίρεται Οὔλυμπόνδε,
Ὥς κε μετ᾽ ἀθανάτοισιν ἀρίθμιος εἰλαπινάζῃ.
Ἡ δ᾽ Ἄτη, ἁπαλοῖσι μετατρωχῶσα πόδεσσιν,
Ἄκρῃς ἐν κεφαλῇσιν ἀνώϊστος καὶ ἄφαντος,
Ἄλλοτε μὲν γραίῃσι νεωτέρη, ἄλλοτε δ᾽ αὖτε
Ὁπλοτέροισι γρηῢς ἐφίσταται ἀμπλακίῃσι,
Ζηνὶ θεῶν κρείοντι Δίκῃ τ᾽ ἐπίηρα φέρουσα.

ΕΚ ΤΩΝ ΝΑΥΜΑΧΙΟΥ.

Καλὸν μὲν, δέμας ἁγνὸν ἔχειν ἀδμῆτά τε μίμνειν
Παρθενικὴν, καθαροῖσί τ᾽ ἀεὶ μελεδήμασι χαίρειν,
Μήτε βαρυτλήτων λεχέων ἀεὶ φέρτον ἄγουσαν,
Μήτε πόνον ξυμέουσαν ἀλάστορα Εἰλειθυίης·
Ἀλλ᾽ ἔμεναι βασίλειαν ἀμαυρῶν θηλυτεράων,
Ψυχῆς ὄμμα φαεινὸν ὑπὲρ βιότοιο χέουσαν,
Ἔνθα γάμοι κεδνοί τε καὶ εὐνέτες, ἔνθα μέγιστα
Θεσπεσίοις ἐπέεσσι νοήματα ἐξανατίκτῃ.
Εἰ δέ σε καὶ ξυνοῖο πόθος βιότοιο κιχάνει,
Καὶ τοῦτο προδαεὶς ἐρέω πῶς χρή σε φέρεσθαι
Τὸν πλόον, ὥς φασιν, τὸν δεύτερον εὔφρονι θυμῷ.
Ἔστω σοι πόσις οὗτος ὃν ἂν κρίνωσι τοκῆες·
Κἂν μὲν ᾖ πινυτὸς, σὺ μακαρτάτη· εἰ δέ κεν ἄλλος
Ἀνέρα μοιρήσαιο, φέρειν καὶ τοῦτον ἀνάγκη·
Ἀλλ᾽ ἢν μέν τι σοὶ πινυτόφρων γ᾽ ἐνὶ κεν εἴπῃ
Πείθεο, μηδ᾽ ἔστω βίος ἄνδιχα, γίνεο δ᾽ αὐτῷ
Μειλιχίη, καὶ μᾶλλον ὅταν τι ἓ κῆδος ἱκάνῃ·
Ἀνδρὶ γὰρ ἀσχαλόωντι παραίφασίς ἐστιν ἄκοιτις.
Λεῖπε δέ οἱ τὰ θύρηφι, τὰ καὶ δύναται πονέεσθαι·
Σοὶ δ᾽ οἰκωφελίη μελέτω, μέγαρόν τε φυλάσσειν.
Μηδὲ μὲν ἐξερέειν τὰ μὴ θέμις ἐστὶ γυναιξὶν
Ἰδρῆναι. εἰ δ᾽ αὐτός σ᾽ ἐθέλῃ συμφράδμονα θέσθαι,
Συνθέο μὲν τάχα μύθῳ, ἀμείβεο δ᾽ ὀψὲ σὺν αὐτῷ
Φραζομένη, καὶ μηδὲν ὑπόσχεο μηδὲ κέλευε
Σῇ ῥέξειν ἰότητι· τὸ γὰρ τέλος ἐστὶν ἀσημεῖν.
Κουρίδιος πινυτῇ πόσις ἄρκιος· οὐδέ τ᾽ ἐκείνην
Δεύτερος ἀθρήσει λεχέων ἀπογυμνωθεῖσαν.
Πρῶτα μὲν ἀφραίνοντος ἀνάσχεο· καὶ γὰρ ἀνάγκη·
Πολλάκι που καὶ νοῦσον ἀνάσχεο κηδομένη περ·
Ἴσχεο δ᾽ ἐν στέρνοις τὰ σὰ κήδεα, μηδ᾽ ἀγόρευε
Πᾶσιν ὅσα πρήσσει, μηδ᾽ ἔννεπε πάντα τοκεῦσι·
Μούνη δ᾽ ἀφραδέοντα πινυσκέμεν ἀλλὰ κατ᾽ αἶσαν.
Καὶ πινυτὸν δὲ καὶ ἐρεθιζέμεν ἀνέρα λώβῃ·
Πολλάκι δ᾽ ἤπιος αὖ, καὶ ἄφρονα μῦθος ἔθελξεν.
Εἰ δ᾽ ἑτάροις ἑτάροισιν ἐφεσπόμενος κακὸς εἴη,
Μὴ σὺ μὲν ἀντιβίην κεῖνον τέκος εἰς ἔριν ἔλθῃς,
Ἀλλ᾽ ἑτέροις ὅπως μετ᾽ ἀριστερὰ νεῖκεα βάλλειν.
Ῥηϊδίη δ᾽ ὁδὸς ἥδε ὁμηγυρίου φιλότητα
Ἀδικαλέην, ἑτάροις δ᾽ εἶλον ἀγαθοῖσι γενέσθαι,
Καὶ πινυτοῖς· τίς γάρ κεν ἑκὼν φίλον ἀθρόα θεῖτο;
Καὶ σὺ μὲν ὡς φίλον ἄνδρα καὶ ἀτρεκέως ἀγάπαζε·
Γνώτω δ᾽ ἀμφαδίην καὶ σὸς πόσις ὅττι καὶ τέκνα
Ἐκ θυμοῦ φιλέεις. ἐπεὶ οὔ τι γε τοῖος ἐτύχθη,
Οὐ στέργειν φιλότητα καὶ ἤθεα πιστὰ δαῆναι.
Παρθενικὴ σὺ δ᾽ ἄκουε τά σε χρὴ πάντα φυλάσσειν.
Μήτε φιλομμειδὴς μάλα γίνεο, μήτε κατηφής.
Μήτ᾽ ἔσο πάμπαν ἀεργὸς, ἄγε δ᾽ ἔχε καὶ πόνον *ἔργων.
Μήτε χαλεπὴ δμώεσσι τεοῖς ἔσο, μήτε μάλ᾽ ἠπίη
Φαίνεο. ῥαίτεροι γὰρ ἀεί που πήματα φέρονται·
Θαρσεῖ δ᾽ ἐδδιότων μάλ᾽ ἐπικρατέουσιν ἄνακτες.
Ὀθνείων φιλότητας ἀναίνεο, πρίν κεν ἀπ᾽ ἄλλων
Εἰδείης ἐτύμως μελεδήματα καὶ νόον αὐτῶν.
Μήτε γραῦν ποτε σοῖσι κακὴν δέξαιο μελάθροις·
Πολλῶν γρῆες ἔπερσαν ἐΰκτιτα δώματα φωτῶν.
Μηδὲ μὲν ἀκριτόμυθον ἑταιρίσσαιο γυναῖκα.
Κεδνὰ κακοὶ φθείρουσι γυναικῶν ἤθεα μῦθοι.
Μὴ σύ ποτε χρυσῷ ἐπιμαίνεο, μήτ᾽ ἐπὶ δειρῆς
Πορφυρέην ὑάκινθον ἔχοις, ἢ χλωρὸν ἴασπιν·
Τοῖς ἔπι φρονέουσι ἀλιθρόνες. ἀλλὰ σὺ κόσμου
Παρθένε τηϋσίου μὴ δεύεο μηδὲ κατόπτρῳ
Χειρὶ διακρίνουσα τεὴν ἀθρήσεο μορφήν.
Μηδὲ κόμης πέρι ἄλλα πολυγλήνας πλέκε σειράς.

EX NAVMACHII.

PVLCHRVM ſanè eſt, corpus caſtum habere, intactámq; manere
Virginem, & puris ſemper cogitationibus delectari.
Nec onus circa laborioſa tha geſtantem,
Neque dolores trementem ſuſpirioſos Lucinæ:
Sed permanere quaſi reginam imbecillium mulierum,
Oculum animæ ſplendidum ad eam vitam erigendo,
In qua glorioſæ veraq́; ſunt nuptiæ, vbi commixta
Diuinis verbis lumine plenas meditationes parit.
Quòd ſi te communis vitæ deſiderium capit,
De iſta quoq; præſciens dicam, quomodo te oporteat cōficere
Nauigationem, vt aiunt, ſecundam animo læto.
Hic tibi ſit maritus, quem parentes decreuerint:
Et ſi fuerit prudens, fœliciſſima es: ſin alter
Virum ſortita fueris, ferre & ipſum oportet.
Sed ſi quis prudens aliquid tibi dixerit,
Obſequere, nec diſſentias ab ipſo. Eſto autem ei
Blanda, idque magis cùm aliqua cura afficitur.
Viro enim indignanti, conſilium & ſolatium eſt vxor.
Relinque autem illi externa opera, quæ conficere poteſt.
Tibi cura rei familiaris ſit, & cuſtodia domus.
Ne ipſum interroges de rebus quas nefas eſt mulieribus
Noſſe: ſi tamen ipſe te velit in conſilium adhibere,
Auſculta ſtatim eius ſermoni, ſed ſerò reſponde cum ipſo
Deliberans, & nihil promitte, nec admone,
Vt tuo arbitrio res agēda permittatur: quia exitus vanus eſt.
Vxori prudenti ſat maritus qui illam virgo duxit: neq; ipſā
Aſpicit alter lecto denudatam.
Primùm ſtultè agentem tolera, eſt enim neceſſarium:
Sæpius quoque morbum ſuſtine, quantumuis anxia.
Contine in pectore curas tuas, neque dicas
Omnibus quæ agit, nec ipſis parentibus cuncta exponas.
Sola deſipientem moneas, idq́; vt decet leniter.
Nam contumeliam etiam prudentem virum irritare noui.
Sæpius oratio lenis virum inſipientem demulcet,
At ſi prauis ſocijs coniunctus, prauus fiat,
Ne aduerſus illum, ô filia, contendas;
Sed ſocios inſtiga vt inter ſe diſſentiant.
Facilis autem hæc ratio eſt diſſipandæ ſocietatis
Peruerſæ: at ſocijs amicum reddi bonis,
Et prudentibus. Quis enim ſponte ſuū ſibi eijceret amicū?
Sic tu quidem virum charum ex animo diligas:
Et intelligat maritus tuus euidenter, quòd liberos
Ex animo ames. Haud enim talis exiſtit,
Vt non ſentiat amorem, nec fideles mores agnoſcat.
Sed audi virgo, hæc te cuncta obſeruare decet.
Nec procliuis nimium ſis ad riſum, nec triſtis:
Nec otioſa prorſus eſto, ſed moderatos ſubi labores.
Nec tuis famulis duram te, aut valde lenem
Præbeas: negligentiores enim domini ſemper damnum patiuntur.
Sed timentibus ſeruis domini confidenter imperant.
Externos amores reijce, priuſquam ab alijs
Reuera cognoſcas ſtudia, menteſq́; ipſorum:
Nec anum improbam tuis vnquam ædibus recipias.
Multorum bene conditas familias peſſundederunt anus.
Neque loquacem mulierem tibi ſociam iungas:
Caſtos mulierum mores praui ſermones corrumpunt.
Nec afficiaris nimis auri ſtudio, neque in collo
Purpureum hyacinthum geras, viridémque Iaſpin,
Quibus ſtulti ſuperbiunt. Tu verò ornatu
O virgo inani non indigeas, neque in ſpeculo
Manu diſcernens tuam contempleris formam:
Sed neque circa comas multiplices necte nodos,

γρ. ξυνόβιά τε πε.

γρ. Οἷα ἄχαν φιλέει

γρ. ἔργων

Ἐν στήθεσσι φανέντα φίλης αἰῶνος ἀμέρσῃ.
Εἰς δὲ λόγον θεῖον βλέψας, τούτῳ προσέδρευε,
Ἰθύνων κραδίης νοερὸν κύτος. εὖ δ' ἐπίβαινε
Ἀτραπιτοῦ, μοῦνον δ' ἐσόρα κόσμοιο ἄνακτα.
Εἷς δ' ἔστ' αὐτογενὴς, ἑνὸς ἔκγονα πάντα τέτυκται.
Ἐν δ' αὐτοῖς αὐτὸς περινίσσεται· οὐδέ τις αὐτὸν
Εἰσοράᾳ θνητῶν, αὐτὸς δέ γε πάντας ὁρᾶται.
Οὗτος δ' ἐξ ἀγαθοῖο κακὸν θνητοῖσι δίδωσι,
Καὶ πόλεμον κρυόεντα, ϗ ἄλγεα δακρυόεντα.
Οὐδέ τις ἔσθ' ἕτερος. σὺ δέ κεν ῥέα πάντ' ἐσορήσεις,
Αἴ κεν ἴδῃς αὐτὸν πρὶν δή ποτε δεῦρ' ἐπὶ γαῖαν.
Τέκνον ἐμὸν δείξω σοι, ὁπηνίκα δέρκομαι αὐτοῦ
Ἴχνια, ϗ χεῖρα στιβαρὴν κρατεροῖο θεοῖο·
Αὐτὸν δ' οὐχ ὁρόω· περὶ γὰρ νέφος ἐστήρικται
Λοιπὸν ἐμοί· στᾶσιν δὲ δέκα πτυχαὶ ἀνθρώποισιν.
Οὐ γὰρ κέν τις ἴδοι θνητῶν μερόπων κραίνοντα,
Εἰ μὴ μουνογενής τις ἀπορρὼξ φύλου ἄνωθεν
Χαλδαίων. ἴδρις γὰρ ἔην ἄστροιο πορείης,
Καὶ σφαίρης κίνημ' ἀμφὶ χθόνα ὡς περιτέλλει,
Κυκλοτερὲς γ' ἐν ἴσῳ, κατὰ δὲ σφέτερον κνώδακα.
Πνεύματα δ' ἡνιοχεῖ περί τ' ἠέρα ϗ περὶ χεῦμα
Νάματος, ἐκφαίνει δὲ πυρὸς σέλας ἰφιγενήτου.
Αὐτὸς δ' αὖ μέγαν αὖθις ἐπ' οὐρανὸν ἐστήρικται
Χρυσέῳ εἰνὶ θρόνῳ, γαῖα δ' ὑπὸ ποσσὶ βέβηκε.
Χεῖρα δὲ δεξιτερὴν ἐπὶ τέρμασιν Ὠκεανοῖο
Ἐκτέτακεν· ὀρέων δὲ τρέμει βάσις ἔνδοθι θυμῷ,
Οὐδὲ φέρειν δύναται κρατερὸν μένος· ἔστι δὲ πάντως
Αὐτὸς ἐπουράνιος, ϗ ἐπὶ χθονὶ πάντα τελευτᾷ,
Ἀρχὴν αὐτὸς ἔχων ἅμα ϗ μέσον ἠδὲ τελευτὴν,
Ὡς λόγος ἀρχαίων, ὡς ὑδογενὴς διέταξεν,
Ἐκ θεόθεν γνώμαισι λαβὼν κατὰ δίπλακα θεσμόν.
Ἄλλως οὐ θεμιτὸν δὲ λέγειν. τρομέω δέ γε γυῖα
Ἐν νόῳ· ἐξ ὑπάτου κραίνει περὶ πάντ' ἐνὶ τάξει.
Ὦ τέκνον, σὺ δὲ τοῖσι νόοισι πελάζεο, γλώσσης
Εὖ μάλ' ἐπικρατέων· στέρνοισι δὲ ἔνθεο φήμην.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Αἰθέρος ἠδ' ἀΐδου, πόντου γαίης τε τύραννε,
Ὃς βρονταῖς σείεις βριαρὸν δόμον Οὐλύμποιο,
Δαίμονες ὃν φρίσσουσι, θεῶν δὲ δέδοικεν ὅμιλος,
Ὧ μοῖραι πείθονται ἀμείλικτοί περ ἐοῦσαι,
Ἄφθιτε μητροπάτωρ, οὗ θυμῷ πάντα δονεῖται·
Ὃς κινεῖς ἀνέμους, νεφέλῃσι τε πάντα καλύπτεις,
Πρηστῆρσι σχίζων πλατὺν αἰθέρα· σὴ μὲν ἐν ἄστροις
Τάξις ἀναλλάκτοισιν ἐφημοσύναισι τρέχουσα·
Σῷ δὲ θρόνῳ πυρόεντι παρεστᾶσι πολύμοχθοι
Ἄγγελοι, οἷσι μέμηλε βροτοῖς ὡς πάντα τελεῖται.
Σὸν μὲν ἔαρ λάμπει νέον ἄνθεσι πορφυρέοισι,
Σὸς χειμὼν ψυχραῖσιν ἐπερχόμενος νεφέλῃσι,
Ἅς ποτε βακχευτὰς βρόμιος διένειμεν ὀπώρας.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἄφθιτον, ἀθάνατον, ῥητὸν μόνον ἀθανάτοισιν.
Ἐλθὲ μέγιστε θεῶν πάντων κρατερῇ σὺν ἀνάγκῃ,
Φρικτὸς, ἄπλητος, μέγας, ἄφθιτος, ὃν στέφει αἰθήρ.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Δεῦρ' ἴθι νῦν, ὦτα τέ μοι καὶ καθαρὰς ἀκοάς τε πετάσσας,
Κέκλυθι τάξιν ἅπασαν ὅσην τεκμήρατο δαίμων
Ἔκ τε μιᾶς νυκτὸς ἠδ' ἐξ ἑνὸς ἤματος αὐτός.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐδ' ἦν Ἰφίκλοιο θοώτερος ἀνδάζοιο,
Ὅς τε ϗ ἀνθερίκων ἐπέτρεχεν, οὐδ' ἐπὶ καρπὸν
Σίνετ', ἄρουρα γυῖα φέρων ἐπὶ λήϊον αὖον.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀστραίη κούρη δὲ πέλει περὶ ἅπαντα φέριστα
Σπέρματα ϗ δὲ φυτοῖσιν ὀνήσιμος· ἔν τε βόθροισι

In animo tibi viſa ſunt, chara vita ſpolient. (*aduerte,*
Reſpiciens. v. ad diuinū hunc ſermonem, ei diligenter animū
Intēdēs cordis rationis cap [illegible]
Viam, & ſolum aſpice mundi regem.
Vnus eſt per-ſe-genitus, ex eo vno omnia nata ſunt:
Ipſe verò [illegible] circumfertur: nec quiſquam eum
Intueri-poteſt mortaliū, ſed ipſe nihilominus omnes intuetur.
Hic ex bono malum hominibus dat,
Et bellum horribile & dolores lacrymoſos.
Nec quiſquam eſt alius. Tu verò facile omnia aſpexeris,
Si videres eum antequam tandem huc ſuper terram venit.
Fili mi, oſtendam tibi, quando quidem video eius
Veſtigia & manum robuſtam potentis Dei.
Ipſum verò non poſſum-aſpicere: nubes enim eum circumſtat
Reliqua mihi [illegible] autem decem orbes hominibus. (*imperat,*
Non enim quiſquam mortaliū videre poſſet eū qui hominibus
Niſi vnigenitus quidam profectus ab antiqua origine gentis
Chaldeorum, ſciebat enim aſtri curſum,
Et vt ſphæra motum circum terram circumuoluit,
Circularem æqualiter & in ſuo centro,
Ventos autem gubernat circum aërem & circa fluxum
Aquæ, & exerit fulgorem ignis potenter facti.
Ipſe deinde ſuper amplum cœlum conſedit
In aureo ſolio, terra autem ſub pedibus iacet,
Manúmque dextram ad limites Oceani
Extendit, & montium baſis intus tremit,
Nec vrgens illud robur ferre poteſt. Eſt autem omnino
Ipſe cœleſtis, & ſuper terram omnia perficit,
Principium tenens ſimul & medium atque finem, (*ſcripſit*
Vt habet ſermo antiquorum, vt ex aqua ortus Moſes de-
Accepta diuinitus lege quæ duplicia præcepta continet.
Non fas eſt aliter loqui. tremo verò membris
In animo, ex alto imperat omnibus ordine.
O fili, tu mentem tuam admone, linguam
Bene cohibens: in pectore verò conde hunc ſermonem.

EIVSDEM.

O rex cœli & inferni, mariſq; & terræ,
Qui tonitribus concutis validum domum Olympi,
Quem dæmones horrent, & Deorum cœtus metuit,
Cui Parcæ quantumuis implacabiles obediunt,
Æterne ac materne, cuius ira omnia quatiuntur:
Qui agitas ventos, omniáque nubibus obducis
Igneis turbinib. diſſindēs latū aerē. tuus quidē eſt inter aſtra
Locus, qui immutabilibus præceptis mouetur.
Tuo autem ſplendido ſolio aſtant laborioſi
Angeli, quibus cura eſt quomodo mortalibus omnia perficiū-
Tuum ver recens relucet floribus purpureis, (*tur*
Tua hyems frigidis aduenit nubibus,
Quas olim ebrius Bacchus diſtribuit Autumni tempore.

EIVSDEM.

Æternum immortale fandum duntaxat diis.
Veni maxime Deorum omnium cum potenti fato,
Horrende, inuicte, magne, æterne, quem circumdat aër.

EIVSDEM.

Huc veni, aures mihi & purum auditum aperiens,
Audi omnem ordinem quem conſtituit Deus
Ex vna nocte & ex vno die ſimiliter.

EIVSDEM.

Neque ſi Iphiclo velocior reſonante,
Qui & per calyculos percurrebat, neque etiam fructum
Lædebat, leuia membra gerens, ſuper ſegetes ferebatur.

EIVSDEM.

Aſtræa autem puella eſt ad omnia præſtantiſſima,
Semina etiam plantis vtilis, in foſſas autem

Iacere ramos omnes, quæ quercus ſumma dicuntur.
Vites autem excæcare, quoniam odit circa alia
Icarij puella, torcularia atque amaras vites,
Recordata quæ dura Dionyſii ergo
Attici machinati ſint, ebrietate domiti dura.
Icarion enim illum duris clauis interfecerunt,
Ferientes lanceis perculſi furore Bacchico.

Βάλλεσθ' ἔρνεα πάντα τά τε δρυὸς ἄκρα λέγονται·
Οἴνας δ' ἐξαλέασθαι. ἐπεὶ στυγέει πέταλα
Ἰκαρίη κούρη ληνούς τε ἀδευκέας οἴνας,
Μνησαμένη ὅσα λυγρὰ Διωνύσοιο ἕκητι
Ἀκταῖοι μήσαντο, μέθῃ δεδμημένοι αἰνῇ·
Ἰκάριον καί μιν στυφλαῖς κορύνῃσι δαΐξαν,
Σφαλλόμενοι δόρεσσι χερσιμανέοιο Βάκχου.

EIVSDEM.

Omnia doctus es Muſæ diuinæ, ſi autem te iubet
Animus, cognomina lunæ iuxta fatum canere,
Facile tibi exponam, tu autem in mentibus pone tuis.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πάντ' εἰδὼς Μουσέων θεὸς ἔπλεο· εἰ δέ σ' ἀνώγει
Θυμὸς ἐπωνυμίας μήνης κατὰ μοῖραν ἀεῖσαι,
Ῥεῖά τοι ἐξερέω· σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν.

EX LINO.

PROSPICE, animum intendens, & muniens ex auditu
Noſtri ſermonis, viam præ cunctis veram.
Noxas repelle, ſorteſque damnoſas, quæ profanorum
Vulgus ſubuertunt, malisq́; per omnia implicant,
Variis, fraudulentas ſibi formas ſumentes.
Has tu cuſtodia mentis ab animo arceto.
Hæc enim expiatio reuera te iuſtum purgabit:
Siquidem re ipſa oderis exitioſum earum genus.
In primis verò materiam omnium malorum largitricem,
Quam cupido inſtar aurigæ regit ſtolidis frenis.

ΕΚ ΤΩΝ LINOY.

ΦΡΑΖΕΟ δή, σπουδὴν ἐντυνάμενος δι' ἀκουῆς,
Μύθων ἡμετέρων ἀτραπὸν περὶ παντὸς ἀληθῆ.
Κῆρας ἀπωσάμενος πολυπήμονας, αἵτε βέβηλον
Ὄχλον ἀΐσσουσιν, ἅπαις περὶ πάντα πεδῶσι
Παντοίαις μορφαῖς χαλεπῶν ἀπατήματ' ἔχουσαι.
Τὰς μὲν ἀπὸ ψυχῆς εἴργειν φυλακῇσι νόοιο.
Οὕτως γάρ σε καθαρμὸς ἀληθινὸς ἐκκαθάρσει,
Εἰ καὶ ἀληθείῃ μισῇς ὀλοὸν γένος αὐτῶν.
Ἡ δ' ὕλην πρώτιστ' αἰσχρῶν δώτειραν ἁπάντων,
Ἣν ἐπιθυμίη ἡνιοχεῖ μάργοισι χαλινοῖς.

EIVSDEM.

Speranda ſunt omnia, quia nihil non ſperari poteſt.
Omnia Deo facilia factu ſunt, nihilq́; impoſſibile.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἔλπεσθαι χρὴ πάντ', ἐπεὶ οὐκ ἔστ' οὐδὲν ἄελπτον,
Ῥάδια πάντα θεῷ τελέσαι, καὶ ἀνήνυτον οὐδέν.

EX MIMNERMO.

De Vita, quòd breuis ſit.

NOS autem, velut folia producit floridum tempus
Veris, cùm ſubitò ſplendor ſolis augetur:
His ſimiles ad breue tempus floribus iuuentutis
Delectamur à dijs neque malum edocti
Neque bonum. Parcæ autem nigræ nobis aſtant,
Altera gerens finem moleſtæ ſenectutis:
Altera mortis: breue autem tempus durat iuuentutis
Fructus, quandiu ſupra terram ſpargitur Sol.
At poſtquam terminus temporis huius præterijt,
Statim mori ſatius eſt, quàm viuere.
Multis enim malis animus afficitur: aliquãdo res domeſtica
Laborat, & paupertatis opera triſtifica fiunt.
Alius rurſus deſiderat liberos, quos maximè
Cupiens, tellurem ſubit ad inferos.
Alius morbo animum corrumpente tenetur: nec vllus eſt
Hominum, cui non multa Iupiter mala largiatur.

ΕΚ ΤΩΝ ΜΙΜΝΕΡΜΟΥ.

Περὶ βίου, ὅτι βραχύς.

ΗΜΕΙΣ δ' οἷά τε φύλλα φύει πολυάνθεμος ὥρη
Ἦρος, ὅτ' αἶψ' αὐγῇ αὔξεται ἠελίου·
Τοῖς ἴκελοι, πήχυιον ἐπὶ χρόνον ἄνθεσιν ἥβης
Τερπόμεθα, πρὸς θεῶν εἰδότες οὔτε κακὸν,
Οὔτ' ἀγαθόν. κῆρες δὲ παρεστήκασι μέλαιναι,
Ἡ μὲν, ἔχουσα τέλος γήραος ἀργαλέου·
Ἡ δ' ἑτέρη, θανάτοιο. μίνυνθα δὲ γίγνεται ἥβης
Καρπὸς, ὅσον τ' ἐπὶ γῆν κίδναται ἠέλιος.
Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τοῦτο τέλος παραμείψεται ὥρης,
Αὐτίκα τεθνάναι βέλτιον, ἢ βίοτος.
Πολλὰ γὰρ ἐν θυμῷ κακὰ γίγνεται. ἄλλοτε τ' οἶκος
Τρυχοῦται, πενίης δ' ἔργ' ὀδυνηρὰ πέλει.
Ἄλλος δ' αὖ παίδων ἐπιδεύεται, ὧν τε μάλιστα
Ἱμείρων κατὰ γῆς ἔρχεται εἰς Ἀΐδην.
Ἄλλος νοῦσον ἔχει θυμοφθόρον. οὐδέ τις ἐστὶν
Ἀνθρώπων ᾧ Ζεὺς μὴ κακὰ πολλὰ διδῷ.

EIVSDEM.

Vituperium ſenectutis.

Sed breue tempus durat, inſtar ſomnij,
Iuuentus pretioſa. Difficilis autem, deformisq́;
Senectus ſtatim imminet capiti,
Odioſa ſimul & contempta, quæ virum reddit obſcurum,
Lædit autem oculos mentemq́; circumfuſa.
Tithono Iupiter malum immortale dedit
Senectutem, quæ vel triſti morte magis eſt timenda:
Qui pulcherrimus erat olim: vbi forma præterijt,
Nec vt pater à filijs honoratur, nec ab amicis.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ψόγος γήρως.

Ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον γίγνεται, ὥσπερ ὄναρ,
Ἥβη τιμήεσσα· τὸ δ' ἀργαλέον καὶ ἄμορφον
Γῆρας ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτίκ' ὑπερκρέμαται,
Ἐχθρὸν ὁμῶς καὶ ἄτιμον, ὅ τ' ἄγνωστον τιθεῖ ἄνδρα,
Βλάπτει δ' ὀφθαλμοὺς καὶ νόον ἀμφιχυθέν·
Τιθωνῷ μὲν ἔδωκεν ἔχειν κακὸν ἄφθιτον ὁ Ζεὺς
Γῆρας, ὃ καὶ θανάτου ῥίγιον ἀργαλέου·
Ὃς πρὶν ἐὼν κάλλιστος, ἐπὴν παραμείψεται ὥρη,
Οὔτε πατὴρ παισὶν τίμιος, οὔτε φίλοις.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τίς δὲ βίος, τί δὲ τερπνὸν, ἄτερ χρυσῆς Ἀφροδίτης;
Τεθναίην, ὅτε μοι μηκέτι ταῦτα μέλοι.
Κρυπταδίη φιλότης, καὶ μείλιχα δῶρα, καὶ εὐνή,
Ἄνθεα εἴ ἥβης γίγνεται ἁρπαλέα
Ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξίν. ἐπὴν δ' ὀδυνηρὸν ἐπέλθῃ
Γῆρας, ὅ, τ' αἰσχρὸν ὁμῶς καὶ καλὸν ἄνδρα τιθεῖ,
Αἰεὶ μὲν φρένας ἀμφὶ κακαὶ τείρουσι μέριμναι,
Οὐδ' αὐγὰς προσορῶν τέρπεται ἠελίου.
Ἀλλ' ἐχθρὸς μὲν παισὶν, ἀτίμαστος δὲ γυναιξίν.
Οὕτως ἀργαλέον γῆρας ἔθηκε θεός.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Περὶ ἀνδρείας.

Οὐ μὲν δὴ κείνου γε μένος καὶ ἀγήνορα θυμὸν
Τοῖον ἐμεῦ προτέρων πεύθομαι, οἵ μιν ἴδον,
Λυδῶν ἱππομάχων πυκινὰς κλονέοντα φάλαγγας,
Ἕρμιον ἂμ πεδίον φῶτα φερεμμελίην.
Τοῦ μὲν ἄρ' οὔποτε πάμπαν ἐμέμψατο Παλλὰς Ἀθήνη.
Δριμὺ μένος κραδίης εὖθ' ὅτ' ἀνὰ προμάχους
Σεῦ', ἠδ' αἱματόεντος ἐν ὑσμίνῃ πολέμοιο
Πικρὰ βιαζόμενος δυσμενέων βέλεα.
Οὐ γάρ τις κείνου δηΐων ἔτ' ἀμεινότερος φὼς
Ἔσκεν ἐποίχεσθαι φυλόπιδος κρατερῆς
Ἔργον, ὅτ' αὐγαῖσιν φέρετ' ὠκέος ἠελίοιο.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ Ἴαμβοι.

Δεινοὶ γὰρ ἀνδρὶ πάντες ἐσμὲν εὐκλεεῖ
Ζῶντι φθονῆσαι, κατθανόντα δ' αἰνέσαι.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. εἰς ἰατρούς.

Οἷα δὴ φιλοῦσιν οἱ ἰατροὶ λέγειν
Τὰ φαῦλα μείζω καὶ τὰ δείν' ὑπὲρ φόβον,
Πυργοῦντες αὑτούς.

ΠΡΟΚΛΟΥ ΛΥΚΙΟΥ
ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ ΥΜΝΟΙ.

Εἰς τὸν ἥλιον.

ΚΛΥΘΙ πυρὸς νοεροῦ βασιλεῦ χρυσήνιε Τιτάν.
Κλῦθι φάους ταμία, ζωαρκέος ὦ ἄνα πηγῆς·
Αὐτὸς ἔχων κληῖδα, καὶ ὑλαίοις ἐνὶ κόσμοις.
Ὑψόθεν ἁρμονίης ῥύμα πλούσιον ἐξοχετεύων.
Κέκλυθι, μεσσατίην γὰρ ὑπὲρ αἰθέρος ἕδρην,
Καὶ κόσμου κραδιαῖον ἔχων ἐριφεγγέα κύκλον,
Πάντα τεῆς ἔπλησας ἐγερσινόοιο προνοίης,
Ζωσάμενοι δὲ πλανῆτες ἀειθαλέας σέο πυρσοὺς,
Αἰὲν ὑπ' ἀλλήκτοισι, καὶ ἀκαμάτοισι χορείαις,
Ζωογόνους πέμπουσιν ἐπιχθονίοις ῥαθάμιγγας.
Πᾶσα δ' ὑφ' ὑμετέρῃσι παλιννόστοισι διφρείαις,
Ὡράων κατὰ θεσμὸν ἀνέβλαστησε γενέθλη·
Στοιχείων δ' ὀρυμαγδὸς ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντων,
Παύσατο σεῖο φανέντος, ἀπ' ἀρρήτου γενετῆρος.
Σοὶ δ' ὑπὸ μοιράων χορὸς εἴκαθεν ἀστυφέλικτος.
Ἂψ δὲ μετατροπέουσιν ἀναγκαίης λίνον αἴσης,
Εὖτε θέλεις, περὶ γὰρ κρατέεις, περὶ δ' ἶφι ἀνάσσεις.
Σειρῆς δ' ὑμετέρης βασιλεὺς θεοπειθέος οἴμης
Ἐξέθορεν Φοῖβος· κιθάρῃ δ' ὑπὸ θέσκελα μέλπων,
Εὐνάζει μέγα κῦμα βαρυφλοίσβοιο γενέθλης.
Σῆς δ' ἀπὸ μειλιχόδωρος ἀλεξικάκου θιάσοιο,
Παιὼν βλάστησεν, ἑὴν δ' ἐπέτασσεν ὑγείην.
Πλήσας ἁρμονίης πανακήμονος εὐρέα κόσμον.
Σὲ κλυτὸν ὑμνείουσι Διωνύσοιο τοκῆα.
Ὕλης δ' αὖ νεάτοις ἐνὶ βένθεσιν εὔιον Ἄττιν,
Ἄλλοι δ' ἁβρὸν Ἄδωνιν ἐπευφήμησαν ἀοιδαῖς.

EIVSDEM.

Qualiſnam vita foret, aut quid iucundi ſine aurea Venere?
Emoriar, quando iſta mihi non amplius curæ fuerint:
Amor, inquam, occultus, & blanda domus, & lectus,
Si rapidi ſunt iuuentutis flores
Viris & mulieribus: vbi verò moleſta ingruerit
Senectus, quæ pulchrum etiam virum deformem reddit,
Semper tum graues animum rodunt curæ,
Nec ſolis aſpectu delectatur ſenex:
Inuiſus eſt pueris contemptuſq́, mulieribus,
Adeò miſeram Deus ſenectam fecit.

EIVSDEM.

De Fortitudine.

Non quidem illius robur, & fortem animum
Similẽ iis qui ante me fuerunt credo: qui ipſum viderunt
Lydorum equitum confertas diſturbare turmas,
Hermi per campum virum haſtatum.
Ipſius quidem nunquam omnino culpauit Pallas Minerua:
Acre robur pectore, quando in prima acie
Furebat, ac ſanguinarij in pugna belli,
Acerba per vim repellentis hoſtium tela.
Non enim illo hoſtium alius præſtantior vir
Erat, percurrendo pugnæ validæ
Opus, quandiu luce fruebatur Solis velocis.

EIVSDEM Iambica:

Inſigni cuipiam viro proni ſumus omnes
Inuidere viuo, mortuum autem laudare.

EIVSDEM. In Medicos.

Sicut medici ſolent dicere,
Leues affectus maiores fiunt, & grauiores, quàm timendũ ſit,
Vt ſeſpſos extollant.

PROCLI LYCII
PHILOSOPHI HYMNI.

In Solem.

AVDI ignis liberi rex, habẽs auratas habenas Titã:
Audi lucis diſpenſator, vitæ ſufficientẽ ô ſupra fontẽ:
Ipſe habens ſedem ſyluoſis in ornatibus,
Ex alto Armeniæ impetus abundans effluens:
Audi, mediam enim exiſtens ſupra ætheris ſedem,
Et mundi cordis habens valde lucentem circulum,
Omnia tua impleuiſti excitante præcogitatione,
Cingentéſque planetæ ſemper virentes tuas faces,
Semper ſub mutabilibus & indefeſſis tripudiis,
Generatorias mittunt terreſtribus guttas,
Omnéque ſub veſtris retrofugis aurigationibus,
Temporum ſecundum conſuetudinem germinauit genus.
Elementorum verò fremitus ſuper inuicem exiſtentium,
Sedatus fuerat te lucente, ab ineffabili generatore.
Te verò ſub Parcarum chorus ceſſit inconcuſſus.
Statim verò conuertunt neceſſariæ rete Parcæ,
Quando vis: circa enim imperas, circáque fortiter regnas,
Catena verò veſtra rex Deo obtemperantis cantilenæ,
Exiliit Phœbus: cithara verò diuina canens,
Sopit magnam vndam grauiter ſonantis generis,
Tuóque ob blanda donans malos depellente conuiuio,
Pæan germinauit, ſuámque aperuit ſanitatem,
Implens harmonia indemni latum mundum:
Te inclytum hymnis celebrant Dionyſii parentem:
Syluæ verò vltimis in profunditatibus euium damnum,
Alij verò venuſtum Adonim celebrauerunt cantibus.

Timent verò tui celeris flagelli iram
Dæmones, hominum nocui feroces,
Animabus ſplendentè noſtris noxiis mala parantes,
Vt ſemper per profunditatem profunde ſplendentis vitæ
Corporis laborant ſub lorum deſiderantes:
Superiòs verò laterent patris valde ſplendentem aulam.
Sed deorum optime, igne coronate, diues dæmon,
Imago omnia generantis dei, animarum reductor:
Audi, & me accede peccati ſemper omnis,
Recipeq́, ſupplicationem multarum lacrymarum, ex agre-
Serua probris, à pœnis verò cuſtodias, (ſtibus verò
Mitigans celerem oculum iudicij, quod omnia vidit:
Semper verò veſtris mala depellentibus inſtitutionibus.
Animæ quidem lucem puram meæ diuitem præbeas,
Tenebras diſſipans hominibus exitioſas, ſagittis generatas.
Corpore verò integritatem & excellentem donis ſanitatem,
Inclytuſq́, adi me, maiorumq́, in legibus,
Muſarum comas amabiles habentium donis curam haberẽ,
Diuitiaſq́, inconcuſſus à pietate amabili,
Si vis da rex: poteſque omnia perficere
Facilè: forte enim habes & immenſum robur,
Siue fatalibus per anfractus euntibus fuſis,
Aſtra voluentibus ſub filis pernicioſum nobis,
Venit ipſe, arce tuo magno illud ictu.

In Venerem.

HYMNIS *celebramus lucidam, celebrem, ex ſpu-*
Et fontem magnum regium, à quo omnes (ma genitam,
Immortales volantes germinauerunt amores.
Quorum illi quidem liberis iaculantur ſagittis,
Animas, vt deſiderans reductoria centra ſortiens,
Matris cupiunt videre igne ſplendentes aulas:
Illi verò patris conſiliis, malaq́, depellentibus prouidentiis,
Cupientes generationibus immenſum mundum augere,
Animabus deſiderium incitauerunt terreſtris vitæ.
Alij verò nuptialium vxorum ſuaues cantus
Semper ſpectant, vt mortali à genere
Immortale faciant dolores patientum genus hominum,
Omnibuſq́, opera curæ fuerunt amores generantis Cytheriæ.
Sed dea, vbique enim habes acutè audientem aurem,
Siue coërces magnum cœlum, vnc te dicunt
Animam æterni mittere mundi diuinam,
Siue & ſeptem circulorum ſuper rotas æthere habitas,
Splendoribus noſtris potentias profundens indomitas:
Audi, & laborioſam meam vitæ profectionem
Guberna tuis veneranda iuſtiſſimis ſagittis.
Non piorum ſedans deſideriorum horridum amorem.

In Muſas.

HYMNIS *celebramus hominum reductoriam cani-*
mus lucem,
Nouem filias magni Iouis præclaras voces habentes,
Quæ animas per profunditates errantes vitæ,
Immaculatis cæremoniis excitantibus ab iuncis,
Terrigenarum ſeruauerunt inauſpicatis doloribus,
Et properare docuerunt ſupra profundam Lethem
Veſtigium habere, puraq́, venire ad familiare aſtrum.
Hinc fortitæ fuerunt, quando in natalitium littus
Cappeſum in ſylnis nutritis de ſortibus inſanientes.
Sed deæ & meum tumultuoſum impetum
Sedate, & liberis me ſapientum debacchate verbis,
Neque me moleſtè deos timentium genus hominum,
Via per diuina valde ſplendente, excellente fructibus:
Semper verò ex conuentu pererrantis generis,
Trahite meam animam vndique errantem ad lucem puram
Veſtris grauatam augentibus à iuncis,
Et gloriam ſuauiloqui animos demulgentis ſemper habentẽ.
Audite deæ, ſapientiæ ſacra gubernacula habentes,
Quæ animas hominum indomitum accendentes ignem,
Trahitis ad immortales, tenebroſam profunditatẽ linquẽtes,

Δειμαίνουσι δὲ σεῖο θοῆς μάστιγος ἀπειλὴν
Δαίμονες ἀνθρώπων δηλήμονες ἀγριόθυμοι.
Ψυχαῖς ἡμετέραις δνοφεραῖς κακὰ πορσαίνοντες.
Ὄφρ' αἰεὶ κατὰ λαῖτμα βαρυσμαράγου βιότοιο,
Σώματος ἐνδέωσιν ὑπὸ ζυγόδεσμα πεδοῦσαι.
Ὑψιπετοῦς δὲ λάθοιντο πατρὸς πολυφεγγέος αὐλῆς,
Ἀλλὰ θεῶν ἄριστε, πυριστεφὲς, ὄλβιε δαῖμον.
Εἰκὼν παγγενέταο θεοῦ ψυχῶν ἀναγωγεῦ
Κέκλυθι, καί με κάθηρον ἁμαρτάδος αἰὲν ἁπάσης.
Δέχνυσο δ' ἱκεσίην πολυδάκρυον, ἐκ δὲ με λυγρῶν
Ρῦσαι κηλίδων, ποινῶν δ' ἀπάνευθε φυλάσσοις.
Πρηΰνων θεοῦ ὄμμα δίκης, ὃ πάντα δέδορκεν·
Αἰεὶ δ' ὑμετέραισιν ἀλεξικάκοισιν ἀρωγαῖς,
Ψυχῇ μὲν σάος ἁγνὸν ἐμῇ πολύολβον ὀπάζεις.
Ἀχλὺν ἀποσκεδάσας ὀλεσίμβροτον, ἰολόχευτον.
Σώματι δ' ἀρτεμίην τε, καὶ ἀγλαόδωρον ὑγείην.
Εὐκλείης τ' ἐπίβησον ἐμὲ, προγόνων τ' ἐνὶ θεσμοῖς
Μουσάων ἐρασιπλοκάμων δώρεσσι μελοίμην.
Ὄλβον δ' ἀστυφέλικτον ἀπ' εὐσεβίης ἐρατεινῆς.
Εἴκε θέλεις δὸς ἄναξ, δύνασαι γὰρ ἅπαντα τελέσσαι
Ῥηϊδίως, κρατερὴν γὰρ ἔχεις, καὶ ἀπείρονα ἀλκήν.
Εἰ δέ τι μοιριδίοισιν ὑπὸ στροφάλιγξιν ἀτράκτοις,
Ἀστεροδινήτοις ὑπὸ νήμασιν οὐλοὸν ἄμμιν,
Ἔρχεται, αὐτὸς ἔρυκε τεῷ μεγάλῳ τόδε ῥοίζῳ.

Εἰς Ἀφροδίτην.

ΥΜνέομεν σειρὴν πολυώνυμον ἀφρογενείης
Καὶ πηγὴν μεγάλην βασιληΐδα, ἧς ἄπο πάντες
Ἀθάνατοι πτερόεντες ἀνεβλάστησαν ἔρωτες.
Ὧν οἱ μὲν, νοεροῖσιν οϊστεύουσι βελέμνοις,
Ψυχὰς, ὄφρα πόθων ἀναγώγια κέντρα λαχοῦσαι,
Μητέρος ἱμείρωσιν ἰδεῖν πυριφεγγέας αὐλάς.
Οἱ δὲ, πατρὸς βουλῇσιν ἀλεξικάκοις τε προνοίαις,
Ἱέμενοι γενέθλῃσιν ἀπείρονα κόσμον ἀέξειν,
Ψυχαῖς ἵμερον ὦρσαν ἐπιχθονίου βιότοιο.
Ἄλλοι δ' ἐγγαμίων ὀάρων πολυδέας οἴμους
Αἰὲν ἐποπτεύουσιν, ὅπως θνητῆς ἀπὸ φύτλης,
Ἀθάνατον τεύξωσι δυηπαθέων γένος ἀνδρῶν·
Πᾶσιν δ' ἔργα μέμηλεν, ἐρωτοτόκου Κυθερείης·
Ἀλλὰ θεά, πάντη γὰρ ἔχεις ἐρίκουστον οὖας.
Εἴτε πολυσφίγγεις μέγαν οὐρανὸν, ἔνθα σε φασὶν
Ψυχὴν ἀενάου πέμπειν κόσμοιο θείην,
Εἴτε καὶ ἑπτὰ κύκλων ὑπὲρ ἄντυγας αἰθέρι ναίεις,
Σειραῖς ἡμετέραις δυνάμεις προχέουσ' ἀδαμάστους,
Κέκλυθι, καὶ πολύμοχθον ἐμὴν βιότοιο πορείην,
Ἰθύνεις, σοῖς πότνια δικαιοτάτοισι βελέμνοις.
Οὐχ ὁσίων παύουσα πόθων κρυόεντας ἐρωήν.

Εἰς τὰς Μούσας.

ΥΜΝΕΟΜΕΝ μερόπων ἀναγώγιον ὑμνέομεν φῶς
Ἐννέα θυγατέρας μεγάλου Διὸς ἀγλαοφώνους.
Αἳ ψυχὰς κατὰ βένθεα ἠλωομένας βιότοιο
Ἀχράντοις τελετῇσιν ἐγερσινόων ἀπὸ βίβλων,
Γηγενέων ἐρύσαντο δυσαιάτων ὀδυνάων,
Καὶ σπεύδειν ἐδίδαξαν ὑπὲρ βαθυχεύμονα λήθην
Ἴχνος ἔχειν, καθαρὰς δὲ μολεῖν ποτὶ σύννομον ἄστρον.
Ἔνθεν ἀπεπλάγχθησαν, ὅτ' εἰς γενεθλήϊον ἀκτὴν
Κάππεσον, ὑλοβαφέσι περὶ κλήροισι μανεῖσαι.
Ἀλλὰ θεαὶ καὶ ἐμεῖο πολυπτοίητον ἐρωὴν
Παύσατε, καὶ νοεροῖς μετ' σοφῶν βακχεύσατε μύθοις,
Μὴ δέ μ' ἀποπλάγξειε θεουδέων γένος ἀνδρῶν,
Ἀτραπιτοῦ ζαθέης ἐριφεγγέος, ἀγλαοκάρπου.
Αἰεὶ δ' ἐξ ὁμάδοιο πολυπλάγκτοιο γενέθλης,
Ἕλκετ' ἐμὴν ψυχὴν πλαζομένην πρὸς φῶς ἁγνὸν
Ὑμετέρων βρίθουσαν ἀεξινόων ἀπὸ βίβλων,
Καὶ κλέος εὐεπίης φρενοθελγέος αἰὲν ἔχουσαν.
Κλῦτε θεαὶ σοφίης ἱερὰς οἴακας ἔχουσαι.
Αἳ ψυχὰς μερόπων ἀναγώγιον ἅψαμεναι πῦρ,
Ἕλκετ' ἐς ἀθανάτους, σκοτίων κόλπων λιποῦσας,

Υμνο

Ὑμνῶν ἀῤῥήτοισι καθηράμεναι τελετῇσι.
Κλῦτε σαώτειραι μεγάλαι, ζαθέων δ᾽ ἀπὸ βίβλων.
Νεῦσατ᾽ ἐμοὶ φάος ἀγνὸν ἀποσκεδάσαντες ὀμίχλην
Ὄφρά κεν ἀγνοίην θεὸν ἄμβροτον, ἠδὲ καὶ ἄνδρα.
Μὴ δέ με ληθαίοις ὑπὸ χεύμασιν ὀλοὰ ῥέζων,
Δαίμων αἰὲν ἔχοι μακάρων ἀπάνευθεν ἐόντα.
Μὴ κρυεροῖς γενέθλης ἐνὶ κύμασι πεπτωκυῖαν
Ψυχὴν οὐκ ἐθέλουσαν ἐμὴν ἐπὶ δηρὸν ἀλᾶσθαι
Ποινή τις κρυόεσσα βίου δεσμοῖσι πεδήσῃ.
Ἀλλὰ θεαὶ σοφίης ἐριλαμπέος ἡγεμονῆες
Κέκλυτ᾽ ἐπειγομένῳ δὲ πρὸς ὑψιφόρητον ἀταρπὸν
Ὄργια καὶ τελετὰς ἱερῶν ἀναφαίνετε μύθων.

Εἰς Ἀφροδίτην.

ΥΜΝΕΟΜΕΝ Λυκίων βασιληίδα κουραφροδίτην.
Ἧς ποτ᾽ ἀλεξικάκοιο ἐμπλήσαντες ἀρωγῆς.
Πατρίδος ἡμετέρης θεοφράδμονες ἡγεμονῆες
Ἱερὸν ἱδρύσαντο κατὰ πτολίεθρον ἄγαλμα,
Σύμβολ᾽ ἔχον νοεροῖο γάμου, νοερῶν ὑμεναίων,
Ἡφαίστου πυρόεντος, ἰδ᾽ οὐρανίης Ἀφροδίτης·
Καὶ ἑὴν ὀνόμηναν Ὀλυμπίαν. ἧς διὰ κάρτος
Πολλάκι μὲν θανάτοιο βροτοφθόρον ἔκφυγον ἰὸν
Ἐς δ᾽ ἀρετὴν ἔχον ὄμμα τελεσσιγόνων δ᾽ ἀπὸ λέκτρων
Ἔμπεδος ἀγλαόμητις ἀνασταχύεσκε γενέθλη,
Πάντη δ᾽ ἠπιόδωρος ἔην βιότοιο γαλήνη.
Ἀλλὰ καὶ ἡμετέρην ὑποδέχνυσο πότνια θυηλήν,
Εὐεπίης. Λυκίων γὰρ ἀφ᾽ αἵματος εἰμὶ καὶ αὐτός·
Ψυχὴν δ᾽ ἂψ ἀνάειρε, ἀπ᾽ αἴσχεος ἐς πολὺ κάλλος
Γηγενέος προφυγοῦσαν ὀλοίϊον οἶστρον ἐρώτων.

Hymnorum ineffabilibus accedentes ceremoniis:
Audite ſeruatrices magnæ, diuiniſque à iuncis.
Annuite mihi lucem puram diſſipantes tenebras,
Ut & bene cognitam deam immortalem, & virum,
Neque me occultis ſub fluxibus permicioſa faciens,
Dæmon ſemper habeat, à beatis ſemper exiſtentem:
Non horridis generis in vndis lapſam
Animam, non volentem meam diu errare,
Pœna quæ horrida vitæ vinculis ligabit.
Sed deæ ſapientiæ valde lucentes duces.
Audite, impulſóque ad in altum ferentem viam,
Orgia & ceremonias ſacrorum declarate verborum.

In Venerem.

HYMNIS celebramus Lyciorum reginā Venerem,
Cuius aliquando mala depellēte pregrandes auxilio
Patriæ noſtræ prudentes duces,
Sacram ſtatuerunt circa ciuitatem ſtatuam,
Symbola habentē nouarū nuptiarum, liberorū Hymenæorū
Vulcani ardentis, & cœleſtis Veneris:
Et ipſam deam vocauerunt Olympiam, quam per robur
Sæpe quidem mortis homines perdens effugiens iaculum,
In virtutéque habens viſum parentes perdentibus à lectis,
Firmum conſilio excellens germinauit genus.
Vbique verò mitia dans erat vitæ ſerenitas.
Sed & noſtrum recipe veneranda ſacrificium,
Suauiloquij: Lyciorum enim à ſanguine ſum & ipſe.
Animā verò ſtatim eleua à turpitudine in magnā pulchritu-
Terrigena effugientem pernicioſum œſtrum impetus. (dinem

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΤΟΥ ΡΟΔΙΟΥ
ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ ΠΡΩΤΟΝ.

APOLLONII RHODII
ARGONAVTICORVM LIBER PRIMVS.

ΑΡΧΟΜΕΝΟΣ σέο, Φοῖβε, παλαιγενέων κλέα φωτῶν
Μνήσομαι, οἳ πόντοιο κατὰ στόμα καὶ διὰ πέτρας
Κυανέας, βασιλῆος ἐφημοσύνῃ Πελίαο,
Χρύσειον μετὰ κῶας ἐύζυγον ἤλασαν Ἀργώ.
Τοίην γὰρ Πελίης φάτιν ἔκλυεν, ὥς μιν ὀπίσσω
Μοῖρα μένει στυγερὴ, τοῦδ' ἀνέρος, ὅντιν' ἴδοιτο
Δημόθεν οἰοπέδιλον, ὑπ' ἐννεσίῃσι δαμῆναι.
Δηρὸν δ' οὐ μετέπειτα τεὴν κατὰ βάξιν Ἰήσων
Χειμερίοιο ῥέεθρα κιὼν διὰ ποσσὶν Ἀναύρου,
Ἄλλο μὲν ἐξεσάωσεν ὑπ' ἰλύος, ἄλλο δ' ἔνερθεν
Κάλλιπεν αὖθι πέδιλον, ἐνισχόμενον προχοῇσιν.
Ἵκετο δ' ἐς Πελίην αὐτοσχεδὸν ἀντιβολήσων
Εἰλαπίνης, ἣν πατρὶ Ποσειδάωνι καὶ ἄλλοις
Ῥέζε θεοῖς, Ἥρης δὲ Πελασγίδος οὐκ ἀλέγιζεν.
Αἶψα δὲ τόνδ' ἐσιδὼν ἐφράσσατο, καί οἱ ἄεθλον
Ἔντυε ναυτιλίης πολυκηδέος, ὄφρ' ἐνὶ πόντῳ
Ἠὲ καὶ ἀλλοδαποῖσι μετ' ἀνδράσι νόστον ὀλέσσῃ.
Νῆα μὲν οὖν οἱ πρόσθεν ἔτι κλείουσιν ἀοιδοὶ
Ἄργον Ἀθηναίης καμέειν ὑποθημοσύνῃσι.
Νῦν δ' ἂν ἐγὼ γενεήν τε καὶ οὔνομα μυθησαίμην
Ἡρώων, δολιχῆς τε πόρους ἁλὸς, ὅσσα τ' ἔρεξαν
Πλαζόμενοι· Μοῦσαι δ' ὑποφήτορες εἶεν ἀοιδῆς.
Πρῶτά νυν Ὀρφῆος μνησώμεθα, τόν ῥά ποτ' αὐτὴ
Καλλιόπη Θρήικι φατίζεται εὐνηθεῖσα
Οἰάγρῳ, σκοπιῆς Πιμπληίδος ἄγχι τεκέσθαι.
Αὐτὰρ τόνγ' ἐνέπουσιν ἀτειρέας οὔρεσι πέτρας
Θέλξαι ἀοιδάων ἐνοπῇ, ποταμῶν τε ῥέεθρα.
Φηγοὶ δ' ἀγριάδες, κείνης ἔτι σήματα μολπῆς,
Ἀκτῆς Θρηικίης Ζώνης ἔπι τηλεθόωσαι
Ἑξείης στιχόωσιν ἐπήτριμοι, ἃς ὅγ' ἐπιπρὸ
Θελγομένας φόρμιγγι κατήγαγε Πιερίηθεν.
Ὀρφέα μὲν δὴ τοῖον ἑῶν ἐπαρωγὸν ἀέθλων
Αἰσονίδης, Χείρωνος ἐφημοσύνῃσι πιθήσας,
Δέξατο Πιερίῃ Βιστωνίδι κοιρανέοντα.
Ἤλυθε δ' Ἀστερίων αὐτοσχεδὸν, ὅν ῥα Κομήτης
Γείνατο δινήεντος ἐφ' ὕδασιν Ἀπιδανοῖο
Πειρεσιὰς, ὄρεος Φυλληίου ἀγχόθι ναίων·
Ἔνθα μὲν Ἀπιδανός τε μέγας καὶ δῖος Ἐνιπεὺς,
Ἄμφω συμφορέονται ἀπόπροθεν εἰς ἓν ἰόντες.
Λάρισαν δ' ἐπὶ τοῖσι λιπὼν Πολύφημος ἵκανεν
Εἰλατίδης ὃς πρὶν μὲν ἐρικυδέων Λαπιθάων,
Ὁππότε Κενταύροις Λαπίθαι ἐπεθωρήσσοντο,
Ὁπλότερος πολέμιζε· τότ' αὖ βαρύθεσκέ οἱ ἤδη
Γυῖα, μένεν δ' ἔτι θυμὸς ἀρήιος, ὡς τὸ πάρος περ.
Οὐδὲ μὲν Ἴφικλος Φυλάκῃ ἔνι δηρὸν ἔλειπτο,
Μήτρως Αἰσονίδαο, κασιγνήτην γὰρ ὄπυιεν

A TE principium ô Phœbe, priſcorum laudes virorum,
Memorabo, qui Ponti per os, & petras
Cyaneas, regis mandatu Peliæ
Aureum ad vellus probè inſtructam tranſtris impulerunt Argo.
Tale enim Pelias famam audiit, quod ſe in poſterum
Fatum maneret triſte: huiuſque viri, quem conſpexiſſet
Publicè vno cum calceo, virtute oppreſſum iri.
Diu autem non poſt tuum ſecundum pronunciatum, Iaſon
Torrentis fluenta tranſiens pedibus Anauri,
Alterum quidem eripuit limo, alterum verò ibi à
Reliquit ibi calceum infixum in oſtijs:
Venitque ad Peliam illicò, particeps futurus
Solennis conuiuij, quod patri Neptuno, & alijs
Fecit Dijs, Iunonem verò Argiuam poſthabuit.
Continuò autem hunc intuitus, intellexit, & certamen
Impoſuit ei nauigationis periculoſæ, vt in ponto,
Aut alienigenas inter homines, reditum excideret.
Nauem quidē igitur, qui ante me fuerunt, celebrarūt poëtæ
Argum Palladis fabricaſſe admonitione.
Nunc verò ego genus & nomen explicabo
Heroum, vaſtique vada maris, quæq; fecerunt
Errantes: Muſæ autem auxiliatrices ſint huius poëmatis.
Primum nūc Orphei recordabimur, quē quidē quōdā ipſa
Calliope Thracenſi fertur miſta
Oeagro, ſpeculam Pimpliaden prope peperiſſe,
Verum eum referunt rigidas in montibus petras
Flexiſſe, Muſarum cantu, fluuiorūmque curſus.
Fagi autem ſylueſtres, illius adhuc monumenta cantus,
In littore Thracenſis Zonæ virentes
Ex ordine ſtant, quas ille propè
Delinitas cithara deduxit Pieria.
Orphea quidem talem, ſuorum ſocium certaminum
Aeſonides, Chironis mandato obſequutus,
Accepit, in Pieria Thracenſi dominantem.
Venit autem & Aſterion illicò, quem Cometa
Genuit, vorticoſi ad aquas Apidani,
Pireſiæ montem Phileum prope habitans.
Ibi quidem Apidanus magnus, & ingens Enipeus,
Ambo confluunt, de procul in vnum congreſſi.
Lariſſam autem poſt hos linquens Polyphemus venit
Ilatides, qui antea immanibus Lapithis,
Cum contra Centauros Lapithæ armarentur,
Iunior pugnabat. tunc verò ingraueſcebant ei iam
Mēbra, manſit verò adhuc animus Martius, velut antè.
Neque quidem Iphiclus Phylace diu relinquebatur,
Auunculus Iaſonis. Sororem enim duxit

Aeſon Alcimeden Phylaceida, cuius ipſum inuitat
Affinitas & cognatio, annumerari cœtui.
Neque Pheris Admetus diuitibus imperans,
Manſit ſub ſpecula montis Chalcodonij
Neque Alopæ cunctati ſunt locupletes Mercurij
Filij, dextrè gnari fraudum, Erytus & Echion.
Ad hos tertius frater ſequitur euntes,
Aethalides: & hunc quidem ad Amphryſſi flumen,
Myrmidonis filia Phthias genuit bellicoſa.
Illi autem nati ſunt ex Menetéide Antianira.
Venit & opulentam deſerens Gyrthonem Coronus,
Canides, fortis quidem, ſuo tamen non patre melior.
Canea enim viuum etiamnum celebrant poetæ,
Centauris periſſe, quando ipſos ſolus ab alijs
Fugauit ſtrenuus: illi rurſus animati
Neque ipſum euertere antea valuerunt, neque vulnerare,
Sed infractus, immotus ſubijt terram,
Obrutus duris impetuosè abietibus. (omnes
Venit autem rurſus Mopſus Titareſius, quē quidem ſupra
Latoides docuit vaticinia auium.
Venit & Eurydamas Ctimeni filius, prope autem paludem
Xyniaden, Ctimenen Theſſalicam inhabitauit.
Præterea Actor filium Menœtium ex Opoente
Vrſit, ſtrenuus cum viris vt abiret.
Sequebatur verò Eurytion, & fortis Erybotes.
Filius hic Teleontis, ille Iri Actoridæ:
Videlicet ille quidem Teleontis, inclytus Erybotes:
Iri verò Eurytion, vnà & tertius erat Oileus,
Præſtans virtute, & perſequi à tergo
Egregiè ſciens hoſtes, quando in fugam verſa fuerint cohortes.
Verum ab Eubœa Canthus venit, quem Canethus
Miſit Abantiades cupidum, non quidem erat
Reuerſurus Cerinthum redux: in fatis enim erat,
Ipſum ſimul atque Mopſum, peritum vaticiniorum
Errantes Libyæ in finibus occumbere.
Quàm hominibus in mala facillimum incidere!
Quando & illos in Libya ſepelierunt,
Tam longè à Colchis, quantum Solis
Per medium occaſus & ortus videntur.
Poſt hos Clytius & Iphitus congregabantur,
Oechaliæ proceres, immanis Euryti filij
Euryti, cui dedit arcum arcitenens. neque fretus eſt
Dono: ipſi enim volens certauit donatori.
Ad hos Aeacidæ ſequuti ſunt, non tamen ſimul ambo,
Neque ex eodem loco. ſeorſim enim fugientes habitarunt.
Aeginam, quando Phocum fratrem obtruncarunt
Imprudentia. Telamon autem in Atthide habitauit inſula.
Peleus verò in Phthia domum habitauit ſeparatus,
Hos poſt à Cecropia ſtrenuus venit Butes,
Filius bellicoſi Teleontis, fortiſque Phalerus.
Alcon ipſum præmiſit pater, non quidem adhuc alios
Se eſtatis filios habuit, vitæq; curas,
Sed in ſenectute genitum, & vnicum exiſtentem,
Emiſit, vt fortes inter emineret heroas.
Theſea verò, qui ſupra omnes Athenienſes celebratus erat,
Tænarium latens ſub terram: vinculum detinuit,
Pirithoum comitantem per illam viam, alioqui ambo
Faciliorem laboris finem omnibus dediſſent.
Tiphys autem Agniades Syphæa liquit populum,
Qui eſt apud Theſpienſes, egregius quidē turbatū præuidere
Fluctum maris lati, adeóque ventis procellas,
Simul nauigationem à ſole & aſtris coniectare
Ipſa eum Tritonia nobilium ad cœtum
Impulit Pallas: cum cupidis autem venit.
Illa enim & nauem celerē fabricarat, cum ea autem Argus
Fecit Areſtorides, illius mandato:
Quare & omnium erat commodiſſima nauium,
Quæcunque cum remigatione experta mare ſunt,
Phlias autem poſt hos ab Arethyra venit,
Vbi opulentus habitabat à Dionyſio longè,

Αἴσων Ἀλκιμέδην Φυλακηίδα, τῆς μιν ἀνώγει
Πηοσύνη καὶ κῆδος ἐνικρινθῆναι ὁμίλῳ.
Οὐδὲ Φεραῖς Ἄδμητος ἐϋρρήνεσσιν ἀνάσσων,
Μίμνεν ὑπὸ σκοπιὴν ὄρεος Χαλκωδονίοιο.
Οὐδ' Ἀλόπῃ μίμνον πολυλήιοι Ἑρμείαο
Υἷες, εὖ δεδαῶτε δόλους, Ἔρυτος καὶ Ἐχίων.
Τοῖσι δ' ἐπὶ τρίτατος γνωτὸς κίε νισσομένοισιν
Αἰθαλίδης· καὶ τὸν μὲν ἐπ' Ἀμφρυσσοῖο ῥοῇσι
Μυρμιδόνος κούρη Φθιὰς τέκεν Εὐπολέμεια·
Τὼ δ' αὖτ' ἐκγεγάτην Μενετηίδος Ἀντιανείρης.
Ἤλυθε δ' ἀφνειὴν προλιπὼν Γυρτῶνα Κόρωνος
Καινεΐδης, ἐσθλὸς μέν, ἑοῦ δ' οὐ πατρὸς ἀμείνων.
Καινέα γὰρ ζωόν περ ἔτι κλείουσιν ἀοιδοὶ
Κενταύροισιν ὀλέσθαι, ὅτε σφέας οἶος ἀπ' ἄλλων
Ἤλασ' ἀριστήων· οἱ δ' ἔμπαλιν ὁρμηθέντες
Οὔτε μιν ἐγκλῖναι προτέρω σθένον, οὔτε δαΐξαι·
Ἀλλ' ἄρρηκτος, ἄκαμπτος ἐδύσετο νειόθι γαίης,
Θεινόμενος στιβαρῇσι καταΐγδην ἐλάτῃσιν.
Ἤλυθε δ' αὖ Μόψος Τιταρήσιος, ὃν περὶ πάντων
Λητοΐδης ἐδίδαξε θεοπροπίας οἰωνῶν.
Ἠδὲ καὶ Εὐρυδάμας Κτιμένου πάις· ἄγχι δὲ λίμνης
Ξυνιάδος Κτιμένην Δολοπηίδα ναιετάασκε.
Καὶ μὴν Ἄκτωρ υἷα Μενοίτιον ἐξ Ὀπόεντος
Ὦρσεν, ἀριστήεσσι σὺν ἀνδράσιν ὄφρα νέοιτο.
Εἵπετο δ' Εὐρυτίων τε καὶ ἀλκήεις Ἐρυβώτης,
Υἷες, ὁ μὲν Τελέοντος, ὁ δ' Ἴρου Ἀκτορίδαο.
Ἤτοι ὁ μὲν Τελέοντος, ἐϋκλειὴς Ἐρυβώτης,
Ἴρου δ' Εὐρυτίων. σὺν καὶ τρίτος ἦεν Ὀιλεύς,
Ἔξοχος ἠνορέην, καὶ ἐπαΐξαι μετόπισθεν
Εὖ δεδαὼς δηίοισιν, ὅτε κλίνωσι φάλαγγας.
Αὐτὰρ ἀπ' Εὐβοίης Κάνθος κίε, τόν ῥα Κάνηθος
Πέμπεν Ἀβαντιάδης λελιημένον· οὐ μὲν ἔμελλε
Νοστήσειν Κήρινθον ὑπότροπος. αἶσα γὰρ ἦεν
Αὐτὸν ὁμῶς Μόψον τε δαήμονα μαντοσυνάων,
Πλαγχθέντας Λιβύης ἐνὶ πείρασι δηωθῆναι.
Ὡς οὐκ ἀνθρώποισι κακὸν μήκιστον ἐπαυρεῖν·
Ὁππότε κἀκείνους Λιβύῃ ἔνι ταρχύσαντο,
Τόσσον ἑκὰς Κόλχων, ὅσσον τέ περ ἠελίοιο
Μεσσηγὺς δύσιές τε καὶ ἀντολαὶ εἰσορόωνται.
Τῷ δ' ἄρ' ἐπὶ Κλυτίος τε καὶ Ἴφιτος ἠγερέθοντο,
Οἰχαλίης ἐπίουροι, ἀπηνέος Εὐρύτου υἷες,
Εὐρύτου, ᾧ πόρε τόξον Ἑκηβόλος, οὐδ' ἀπόνητο
Δωτίνης· αὐτῷ γὰρ ἑκὼν ἐρίδηνε δοτῆρι.
Οὐδ' ὁμόθεν· νόσφιν γὰρ ἀλευάμενοι κατένασθεν
Αἰγίνης, ὅτε Φῶκον ἀδελφεὸν ἐξενάριξαν
Ἀφραδίῃ. Τελαμὼν μὲν ἐν Ἀτθίδι νάσσατο νήσῳ,
Πηλεὺς δὲ Φθίῃ ἔνι δώματα ναῖε λιασθείς.
Τοῖς δ' ἐπὶ Κεκροπίηθεν ἀρήιος ἤλυθε Βούτης,
Παῖς ἀγαθοῦ Τελέοντος, ἐϋμμελίης τε Φάληρος.
Ἄλκων μιν προέηκε πατὴρ ἑός· οὐ μὲν ἔτ' ἄλλους
Γήραος υἷας ἔχεν βιότοιό τε κηδεμονῆας·
Ἀλλά ἑ τηλύγετόν περ ὁμῶς καὶ μοῦνον ἐόντα,
Πέμπεν, ἵνα θρασέεσσι μεταπρέποι ἡρώεσσι.
Θησέα δ', ὃς περὶ πάντας Ἐρεχθεΐδας ἐκέκαστο,
Ταιναρίην ἀίδηλος ὑπὸ χθόνα δεσμὸς ἔρυκε,
Πειρίθῳ ἑσπόμενον κεινὴν ὁδὸν· ἦ τέ κεν ἄμφω
Ῥηίτερον καμάτοιο τέλος πάντεσσιν ἔθεντο.
Τῖφυς δ' Ἁγνιάδης Σιφαέα κάλλιπε δῆμον
Θεσπιέων, ἐσθλὸς μὲν ὀρινόμενον προδαῆναι
Κῦμ' ἁλὸς εὐρείης, ἐσθλὸς δ' ἀνέμοιο θυέλλας,
Καὶ πλόον ἠελίῳ τε καὶ ἀστέρι τεκμήρασθαι.
Αὐτή μιν Τριτωνὶς ἀριστήων ἐς ὅμιλον
Ὦρσεν Ἀθηναίη, μετὰ δ' ἤλυθεν ἐλδομένοισιν.
Αὐτὴ γὰρ καὶ νῆα θοὴν κάμε, σὺν δέ οἱ Ἄργος
Τεῦξεν Ἀρεστορίδης κείνης ὑποθημοσύνῃσι.
Τῷ καὶ πασάων προφερεστάτη ἔπλετο νηῶν,
Ὅσσαι ὑπ' εἰρεσίῃσιν ἐπειρήσαντο θαλάσσης.
Φλίας δ' αὖτ' ἐπὶ τοῖσιν Ἀραιθυρέηθεν ἵκανεν,
Ἔνθ' ἀφνειὸς ἔναιε Διωνύσοιο ἕκητι,

Πατρὸς ἑοῦ, πηγῇσιν ἐφέστιος Ἀσωποῖο.
Ἀργόθεν αὖ Ταλαὸς καὶ Ἀρήϊος υἷε Βίαντος
Ἤλυθον, ἴφθιμός τε Λεώδοκος, οὓς τέκε Πηρὼ
Νηληΐς· τῆς δ᾽ ἀμφὶ δύην ἐμόγησε βαρεῖαν
Αἰολίδης σταθμοῖσιν ἐν Ἰφίκλοιο Μελάμπους.
Οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίην κρατερόφρονος Ἡρακλῆος
Πευθόμεθ᾽ Αἰσονίδαο λιλαιομένου ἀθερίξαι.
Ἀλλ᾽ ἐπεὶ ἄϊε βάξιν ἀγειρομένων ἡρώων,
Νέον ἀπ᾽ Ἀρκαδίης Λυγκήϊον Ἄργος ἀμείψας,
Τὴν ὁδὸν ᾗ ζωὸν φέρε κάπριον, ὅς ῥ᾽ ἐνὶ βήσσαις
Φέρβετο Λαμπείης, Ἐρυμάνθιον ἂμ μέγα τῖφος·
Τὸν μὲν ἐνὶ πρώτῃσι Μυκηναίων ἀγορῇσι
Δεσμοῖς ἰλλόμενον μεγάλων ἀπεθήκατο νώτων·
Αὐτὸς δ᾽ ᾗ ἰότητι παρὲκ νόον Εὐρυσθῆος
Ὡρμήθη· σὺν καί οἱ Ὕλας κίεν, ἐσθλὸς ὀπάων,
Πρωθήβης, ἰῶν τε φορεύς, φύλακός τε βιοῖο.
Τῷ δ᾽ ἔπι δὴ θείοιο κίεν Δαναοῖο γενέθλη
Ναύπλιος· ἦ γὰρ ἔην Κλυτονήου Ναυβολίδαο·
Ναύβολος αὖ Λέρνου. Λέρνον γε μὲν ἴδμεν ἐόντα
Προίτου Ναυπλιάδαο. Ποσειδάωνι δὲ κούρη
Πρίν ποτ᾽ Ἀμυμώνη Δαναῒς τέκεν εὐνηθεῖσα
Ναύπλιον, ὃς περὶ πάντας ἐκαίνυτο ναυτιλίῃσιν.
Ἴδμων δ᾽ ὕστατος ἦλθε μετακιάθων, ὅσοι ἔναιον
Ἄργος· ἐπεὶ δεδαὼς τὸν ἑὸν μόρον οἰωνοῖσιν
Ἤϊε, μή οἱ δῆμος ἐϋκλείης ἀγάσαιτο.
Οὐ μὲν ὅγ᾽ ἦεν Ἄβαντος ἐτήτυμον, ἀλλά μιν αὐτὸς
Γείνατο κυδαλίμοις ἐναρίθμιον Αἰολίδῃσι
Λητοΐδης. αὐτὸς δὲ θεοπροπίας ἐδίδαξεν,
Οἰωνούς τ᾽ ἀλέγειν, ἠδ᾽ ἔμπυρα σήματ᾽ ἰδέσθαι.
Καὶ μὴν Αἰτωλὶς κρατερὸν Πολυδεύκεα Λήδη
Κάστορά τ᾽ ὠκυπόδων ὦρσεν δεδαημένον ἵππων
Σπάρτηθεν· τοὺς δ᾽ ἥγε δόμοις ἔνι Τυνδαρέοιο
Τηλυγέτους ὠδῖνι μιῇ τέκεν. οὐδ᾽ ἀπίθησε
Νισσομένοις· Ζηνὸς γὰρ ἐπάξια μήδετο λέκτρων.
Οἵ τ᾽ Ἀφαρητιάδαι Λυγκεὺς καὶ ὑπέρβιος Ἴδας
Ἀρήνηθεν ἔβαν, μεγάλῃ περιθαρσέες ἀλκῇ
Ἀμφότεροι. Λυγκεὺς δὲ καὶ ὀξυτάτοις ἐκέκαστο
Ὄμμασιν, εἰ ἐτεόν γε πέλει κλέος, ἀνέρα κεῖνον
Ῥηϊδίως καὶ νέρθε κατὰ χθονὸς αὐγάζεσθαι.
Σὺν δὲ Περικλύμενος Νηλήϊος ὦρτο νέεσθαι,
Πρεσβύτατος παίδων, ὅσοι Πύλῳ ἐξεγένοντο,
Νηλῆος θείοιο. Ποσειδάων δέ οἱ ἀλκὴν
Δῶκεν ἀπειρεσίην, ἠδ᾽ ὅ, ττι κεν ἀρήσαιτο
Μαρνάμενος, τὸ πέλεσθαι ἐνὶ ξυνοχῇ πολέμοιο.
Καὶ μὴν Ἀμφιδάμας Κηφεύς τ᾽ ἴσαν Ἀρκαδίηθεν,
Οἳ Τεγέην καὶ κλῆρον Ἀφειδάντειον ἔναιον
Υἷε δύω Ἀλεοῦ· τρίτατός γε μὲν ἕσπετ᾽ ἰοῦσιν
Ἀγκαῖος· τὸν μέν ῥα πατὴρ Λυκόοργος ἔπεμπε·
Τῶν ἄμφω γνωτὸς προγενέστερος· ἀλλ᾽ ὁ μὲν ἤδη
Γηράσκοντ᾽ Ἀλεὸν λίπετ᾽ ἂμ πόλιν, ὄφρα κομίζοι,
Παῖδα δ᾽ ἑὸν σφετέροισι κασιγνήτοισιν ὄπασσε.
Βῆ δ᾽ ὅγε Μαιναλίης ἄρκτου δέρος ἀμφίτομόν τε
Δεξιτερῇ πάλλων πέλεκυν μέγαν. ἔντεα γάρ οἱ
Πατροπάτωρ Ἀλεὸς μυχάτῃ ἐνέκρυψε καλιῇ,
Αἴ κέν πως ἔτι καὶ τὸν ἐρητύσειε νέεσθαι.
Βῆ δὲ καὶ Αὐγείης, ὃν δὴ φάτις Ἠελίοιο
Ἔμμεναι. Ἠλείοισι δ᾽ ὅγ᾽ ἀνδράσιν ἐμβασίλευεν,
Ὄλβῳ κυδιόων· μέγα δ᾽ ἵετο Κολχίδα γαῖαν
Αὐτόν τ᾽ Αἰήτην ἰδέειν σημάντορα Κόλχων.
Ἀστέριος δὲ καὶ Ἀμφίων Ὑπερασίου υἷες
Πελλήνης ἀφίκανον Ἀχαιΐδος· ἥν ποτε Πέλλης
Πατροπάτωρ ἐπόλισσεν ἐπ᾽ ὀφρύσιν αἰγιαλοῖο.
Ταίναρον αὖτ᾽ ἐπὶ τοῖσι λιπὼν Πολύφημος ἵκανε.
Τόν ῥα Ποσειδάωνι ποδωκηέστατον ἄλλων
Εὐρώπη Τιτυοῖο μεγασθενέος τέκε κούρη.
Κεῖνος ἀνὴρ καὶ πόντου ἐπὶ γλαυκοῖο θέεσκεν
Οἴδματος, οὐδὲ θοοὺς βάπτεν πόδας, ἀλλ᾽ ὅσον ἄκροις
Ἴχνεσι τεγγόμενος διερῇ πεφόρητο κελεύθῳ.
Καὶ δ᾽ ἄλλω δύο παῖδε Ποσειδάωνος ἵκοντο,

Patre ſuo, fontibus accola Aſopi.
Ab Argo deinde Talaus & Areius, filij Biantis,
Secuti, inclytúſque Leodocus, quos peperit Pero
Neleis, pro qua diſcrimen ſubijt graue
Aeolides ſtabulis in Iphicli Melampus.
Neque etiam virtutem fortis Herculis
Audiuimus, Aeſonidem cupidum contemſiſſe:
Sed vt primum accepit famam confluentium heroum,
Statim ab Arcadia Lynceum Argos contendens,
Eam viam, qua viuum aſportabat aprum, qui in ſaltibus
Errabat Lampea, Arcadicam iuxta vaſtam paludem,
Quem quidem in prima Argiuorum concione
Vinculis ligatum vaſtis ab humeris poſuit:
Ipſe vero ſuopte conſilio, præter voluntatem Euryſthei,
Impulſus, cum eo & Hylas venit, fidelis miniſter,
Puber iam, ſpiculorum lator, cuſtóſque arcus.
Poſt hos diui venit Danai proles,
Nauplius; is vera enim erat Clytonei Naubolidæ.
Naubolum verò Lerni, Lernum quidem ſcimus eſſe
Prœti Naupliadæ. Neptuno autem filia
Antè aliquanto Amimone Danaïs peperit miſta
Nauplium, qui longè omnes ſuperabat nautas.
Idmon poſtremus ſequutus eſt, quotquot inhabitabant
Argos, etſi peritus fati ſui ab augurijs,
Abijt tamen, ne populus ſibi nobilis indignaretur.
Neque ſanè ille erat Abantis verè, ſed eum ipſe
Genuit nobilibus annumeratum Aeolidis
Apollo: ille autem vaticinia docuit,
Auguriáque obſeruare, atque ignita ſigna explorare.
Præterea Aetolis fortem Pollucem Leda,
Caſtorémque, aliipedum excitauit peritum equorum,
A Sparta, quos illa ædibus in Tyndari
Dilectos, partu vno enixa, neque reſtitit
Profecturis: Iouis enim digna egit thoris.
Ipſique Apharetiadæ, Lynceus, & magnanimus Idas,
Ab Arena venerunt, ingenti confiſi robore
Vtrique. Lynceus verò ad hæc acutiſſimis præditus
Oculis, ſi modò vera fama eſt, illum virum
Facilè & infra quæ ſub terra ſunt conſpicari.
Vnà etiam Periclymenus Neleius excitatus eſt ſequi,
Maximus natu, quotquot ex Pylo oriundi,
Nelei illuſtris. Neptunus autem ei virtutem
Tribuit immenſam, quæ quodcunque optaret
Pugnans, fieret in diſcrimine prælij.
Ad hæc Amphidamas, Cepheúſque venerunt ab Arcadia,
Qui Tegeam, & hæreditatem Arcadicam obtinuerunt,
Filij gemini Alei: tertiuſque comitabatur euntes
Angeus, quem pater Lycurgus amandauit,
Amborum frater maximus natu, ſed ipſe quidem iam
Grandæuum Aleum, relinquebat in vrbe, vt curaret,
Filium ergo ſuum fratribus adhibuit.
Inceſſit autem ille Arcadicæ vrſæ pellem, ancipitémque
Dextra vibrans bipennem ingentem, arma enim illi
Auus paternus Aleus in intimo abſtruſit penetrali,
Si quo modo cohiberet à proficiſcendo.
Venit & Augeas, quem fama Solis
Eſſe. Eleis enim ille imperabat,
Opibus præſtans: miréque cupiebat Colchicam terram,
Ipſúmque Aeetem viſere, principem Colchorum.
Aſterius verò, & Amphion, Hyperaſij filij,
Pellena egreſſi Achaica, quam quondam Pellas
Auus condidit in crepidinibus littoris.
Tænarum ad hæc linquens Polyphemus venit,
Quem ſanè Neptuno fortiſſimum aliorum,
Europe Tityi magnanimi enixa filia.
Ille vir & ponti ſuper cana currebat
Vnda, neque celeres tinxit pedes, ſed paululum extremis
Plantis madefactus, liquida ablatus eſt via.
Præterea alij duo filij Neptuni ſequuti:

Videlicet vrbem nobilis Mileti
Relinquens Erginus, Samiæ verò ſolum Iunonis
Parthenie Angeus inſolens: gnari ambo
Cùm nauigationis, tum Martis erant.
Oenides ad hos emotus Calydone,
Fortis Meleager, ſuperuenitque Laocoon:
Laocoon Oenei frater: non tamen ab vna
Matre, ſed ipſum ſerua peperit. hunc quidem Oeneus
Iam ſenem, moderatorem filij Meleagri ſui emiſit,
Eo quòd adhuc adoleſcens ſtrenuum ſubijt cœtum
Heroum: quo nullum eminentiorem alium opinor,
Præter Herculem, profectum eſſe, ſi adhuc ſolum
Ibi manens annum inter nutritus fuiſſet Aetolos.
Atqui auunculus ipſum eadem via, bene iaculo,
Benéque in ſtadio exercitatus repugnandi,
Theſtiades Iphiclus ſequebatur abeuntem.
Simul & Palemonius, Lerni filius Calydonij
Lerni cognomine, natura verò Vulcani,
Eo quòd erat pedē læſus. Cæterū corpore nō ipſum quiſquam (ſuſtinuit,
Magnanimitatémq; reprehendere. ille & inter numeratus (erat
Omnes duces, Iaſoni honorem promoturus.
E Phocenſibus autem ſequutus eſt Iphitus, Ornitidæ
Naubolo prognatus, hoſpes autem ei erat antea,
Quando abijt Pythonem, vaticinia perſcrutatum
Nauigationis: vbi ipſum ſuis dignatus eſt ædibus.
Zetes item, Calaiſque, Boreæ filij venerunt.
Quos quondam Erechtheis ex Borea peperit Orithyia,
In finibus Thraciæ aſperæ, vbi certè hanc
Thracius Boreas rapuit ab Athenis,
Iliſſum ante, in choro verſantem:
Et ipſam abducens procul, Sarpedoniam vbi petram
Celebrant, fluuij iuxta fluenta Ergini,
Obſcuris domuit nubibus opperiens.
Illi autem ſummis plantis vtrinque denſas
Mouebant ſublati alas, mirabile viſu,
Aureis ſquamis inſignes. poſt autem terga,
A capite ſummo, & vertice, hinc inde
Ceruleæ fluctuabant ab aura comæ.
Nequaquam etiam ipſius filius voluit Acaſtus
Illuſtris Peliæ, ædibus in patris ſui
Manere: Argúſque deæ ſuffragator Palladis:
Sed voluit annumerari cœtui.
Tot Aeſonidæ coadiutores congregabantur,
Quos optimates Minyas circumhabitantes
Vocarunt ſanè omnes, quoniam Minyæ filiarum
Plurimi, optimíque de ſanguine gloriabantur
Eſſe. Nanque & ipſum Iaſonem peperit mater
Alcimede, ex Clymene Meneide prognata.
Cæterùm vbi a miniſtris parata erant,
Quibuſcunque adornantur prompta intus naues,
Vbi exegerit neceſſitas mare traijcere,
Tunc ſanè contenderunt per vrbem ad nauem, vbi Actæ
Nobilitantur Pagaſeæ Magnetides: circa autem populi
Agmen accedentis ſimul confluebant. illi autem fulgentes
Stellarum inſtar inter nubes eminebant, ſicq; quiſque
Dixit intuitus cum armis irruentes:
Iupiter Rex, quid Peliæ animi? vnde tantum exercitum
Heroum, terra Theſſalica emittit?
Vno die & regiam igne vehementi deleuerint
Aeetæ, niſi ipſis volens pellem cederet.
Sed non extricabile iter, & irritum ſtudium euntibus.
Sic locuti per vrbem hinc inde: & ipſæ matronæ
Frequenter admodum immortalibus ad aſtra manus tendunt,
Optantes reditus finem proſperum tribuere,
Altera ad alteram lugebat lacrymas fundens:
Infelix Alcimede, & tibi malum, ſerò licet, attamen
Venit, neque peruenisti ad beatitudinem vitæ.
Aeſon contrà impendiò miſer: profectóque ei eſſet
Satius, ſi antè funeribus ſolutus,

Ἤτοι ὁ μὲν πτολίεθρον ἀγαυοῦ Μιλήτοιο
Νοσφισθεὶς Ἐργῖνος, ὁ δ' Ἰμβρασίης ἕδος Ἥρης,
Παρθενίης Ἀγκαῖος ὑπέρβιος· ἴστορε δ' ἄμφω
Ἠμὲν ναυτιλίης ἠδ' Ἄρεος εὐχετόωντο.
Οἰνεΐδης δ' ἐπὶ τοῖσιν ἀφορμηθεὶς Καλυδῶνος
Ἀλκήεις Μελέαγρος ἀνήλυθε, Λαοκόων τε,
Λαοκόων Οἰνῆος ἀδελφεός· οὐ μὲν ἰῆς γε
Μητέρος, ἀλλά ἑ θῆσσα γυνὴ τέκε· τὸν μὲν ἄρ' Οἰνεὺς
Ἤδη γηραλέον κοσμήτορα παιδὸς ἴαλλεν·
Ὧδ' ἔτι κουρίζων περιθαρσέα δῦνεν ὅμιλον
Ἡρώων· τοῦ δ' οὔ τιν' ὑπέρτερον ἄλλον ὀΐω,
Νόσφιν γ' Ἡρακλῆος, ἐπελθέμεν, εἴ κ' ἔτι μοῦνον
Αὖθι μένων λυκάβαντα μετετράφη Αἰτωλοῖσιν.
Καὶ μήν οἱ μήτρως αὐτὴν ὁδόν, εὖ μὲν ἄκοντι,
Εὖ δὲ καὶ ἐν σταδίῃ δεδαημένος ἀντιφέρεσθαι,
Θεστιάδης Ἴφικλος ἐφωμάρτησε κιόντι.
Σὺν δὲ Παλαιμόνιος Λέρνου πάις Ὠλενίοιο·
Λέρνου ὀπίκλησιν, γενεήν γε μὲν Ἡφαίστοιο.
Τοὔνεκ' ἔην πόδε σιφλός· ἀτὰρ δέμας οὔ κέ τις ἔτλη
Ἠνορέην τ' ὀνόσασθαι· ὃ καὶ μεταρίθμιος ἦεν
Πᾶσιν ἀριστήεσσιν, Ἰήσονι κῦδος ἀέξων.
Ἐκ δ' ἄρα Φωκήων κίεν Ἴφιτος, Ὀρνυτίδαο
Ναυβόλου ἐκγεγαώς· ξεῖνος δέ οἱ ἔσκε πάροιθεν,
Ἦμος ἔβη Πυθώδε θεοπροπίας ἐρεείνων
Ναυτιλίης· τόθι γάρ μιν ἑοῖς ὑπεδέξατο δόμοισιν.
Ζήτης αὖ Κάλαΐς τε Βορήιοι υἷες ἵκοντο,
Οὕς ποτ' Ἐρεχθηῒς Βορέῃ τέκεν Ὠρείθυια
Ἐσχατιῇ Θρήκης δυσχειμέρου· ἔνθ' ἄρα τήνγε
Θρηΐκιος Βορέης ἀνερείψατο Κεκροπίηθεν,
Ἰλισσοῦ προπάροιθε χορῷ ἔνι δινεύουσαν.
Καί μιν ἄγων ἕκαθεν, Σαρπηδονίην ὅθι πέτρην
Κλείουσιν, ποταμοῖο παρὰ ῥόον Ἐργίνοιο,
Λυγαίοις ἐδάμασσε περὶ νεφέεσσι καλύψας.
Τὼ μὲν ἐπ' ἀκροτάτοισι ποδῶν ἑκάτερθεν ἐρεμνὰς
Σεῖον ἀειρομένω πτέρυγας, μέγα θάμβος ἰδέσθαι,
Χρυσείαις φολίδεσσι διαυγέας· ἀμφὶ δὲ νώτοις
Κράατος ἐξ ὑπάτοιο καὶ αὐχένος ἔνθα καὶ ἔνθα
Κυάνεαι δονέοντο μετὰ πνοιῇσιν ἔθειραι.
Οὐδὲ μὲν οὐδ' αὐτοῖο πάις μενέαινεν Ἄκαστος
Ἰφθίμου Πελίαο δόμοις ἔνι πατρὸς ἑοῖο
Μιμνάζειν, Ἄργος τε θεᾶς ὑποεργὸς Ἀθήνης·
Ἀλλ' ἄρα καὶ τὼ μέλλον ἐνικρινθῆναι ὁμίλῳ.
Τόσσοι ἄρ' Αἰσονίδῃ συμμήστορες ἠγερέθοντο.
Τοὺς μὲν ἀριστῆας Μινύας περιναιετάοντες
Κίκλησκον μάλα πάντας, ἐπεὶ Μινύαο θυγατρῶν
Οἱ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἀφ' αἵματος εὐχετόωντο
Ἔμμεναι· ὣς δὲ καὶ αὐτὸν Ἰήσονα γείνατο μήτηρ
Ἀλκιμέδη Κλυμένης Μινυηΐδος ἐκγεγαυῖα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δμώεσσιν ἐπαρτέα πάντ' ἐτέτυκτο,
Ὅσσά περ ἐντύνονται ἐπαρτέες ἔνδοθι νῆες,
Εὖτ' ἂν ἄγῃ χρειὼ ἄνδρας ὑπεὶρ ἅλα ναυτίλλεσθαι·
Δὴ τότ' ἴσαν μετὰ νῆα δι' ἄστεος, ἔνθα περ ἀκταὶ
Κλείονται Παγασαὶ Μαγνήτιδες· ἀμφὶ δὲ λαῶν
Πληθὺς ἐπερχομένων ἄμυδις θέεν· οἱ δὲ φαεινοὶ
Ἀστέρες ὣς νεφέεσσι μετέπρεπον· ὧδε δ' ἕκαστος
Ἔννεπεν εἰσορόων σὺν τεύχεσιν ἀΐσσοντας·
Ζεῦ ἄνα, τίς Πελίαο νόος; πόθι τόσσον ὅμιλον
Ἡρώων γαίης Παναχαιΐδος ἔκτοθι βάλλει;
Αὐτῆμάρ κε δόμους ὀλοῷ πυρὶ δῃώσειαν
Αἰήτεω, ὅτε μή σφιν ἑκὼν δέρος ἐγγυαλίξῃ.
Ἀλλ' οὐ φυκτὰ κέλευθα, πόνος δ' ἄπρηκτος ἰοῦσιν.
Ὣς φάσαν ἔνθα καὶ ἔνθα κατὰ πτόλιν· αἱ δὲ γυναῖκες
Πολλὰ μάλ' ἀθανάτοισιν ἐς αἰθέρα χεῖρας ἄειρον,
Εὐχόμεναι νόστοιο τέλος θυμηδὲς ὀπάσσαι.
Ἄλλη δ' εἰς ἑτέρην ὀλοφύρετο δακρυχέουσα,
Δειλὴ Ἀλκιμέδη, καὶ σοὶ κακὸν ὀψέ περ ἔμπης
Ἤλυθεν, οὐδ' ἐτέλεσσας ἐπ' ἀγλαΐῃ βιότοιο.
Αἴσων αὖ μέγα δή τι δυσάμμορος· ἦ τέ οἱ ἦεν
Βέλτερον, εἰ τὸ πάροιθεν ἐνὶ κτερέεσσιν ἐλυσθεὶς

Νειόθι

Νειόθι γαίης κεῖτο κακῶν ἔτι νῆϊς ἀέθλων.
Ὡς ὄφελον καὶ Φρίξον, ὅτ' ὤλετο παρθένος Ἕλλη,
Κῦμα μέλαν κριῷ ἅμ' ἐπικλύσαι. ἀλλὰ καὶ αὐδὴν
Ἀνδρομέην προέηκε κακὸν τέρας, ὥς κεν ἀνίας
Ἀλκιμέδῃ μετόπισθε καὶ ἄλγεα μυρία θείη.
Αἱ μὲν ἄρ' ὣς ἀγόρευον ἐπὶ προμολῇσι κιόντων.
Ἤδη δὲ δμῶές τε πολεῖς δμωαί τ' ἀγέροντο·
Μήτηρ δ' ἀμφ' αὐτὸν βεβολημένη. ὀξὺ δ' ἑκάστην
Δῦνεν ἄχος· σὺν δέ σφι πατὴρ ὀλοῷ ὑπὸ γήρᾳ
Ἐντυπὰς ἐν λεχέεσσι καλυψάμενος γοάασκεν.
Αὐτὰρ ὁ τῶν μὲν ἔπειτα κατεπρήϋνεν ἀνίας
Θαρσύνων, δμώεσσι δ' ἀρήϊα τεύχε' ἀείρειν
Πέφραδεν. οἱ δὲ σιγῇ κατηφέες ἠείροντο.
Μήτηρ δ' ὡς τὰ πρῶτ' ἐπεχεύατο πήχεε παιδὶ,
Ὣς ἔχετο κλαίουσ' ἀδινώτερον, ἠΰτε κούρη
Οἰόθεν ἀσπασίως πολιὴν τροφὸν ἀμφιπεσοῦσα
Μύρεται, ᾗ οὐκ εἰσὶν ἔτ' ἄλλοι κηδεμονῆες,
Ἀλλ' ὑπὸ μητρυιῇ βίοτον βαρὺν ἡγηλάζει·
Καί ἑ νέον πολέεσσιν ὀνείδεσιν ἐστυφέλιξεν.
Τῇ δέ τ' ὀδυρομένῃ δέδεται κέαρ ἔνδοθεν ἄτῃ,
Οὐδ' ἔχει ἐκφλύξαι τόσσον γόον ὅσσον ὀρεχθεῖ.
Ὣς ἀδινὸν κλαίεσκεν, ἑὸν παῖδ' ἀγκὰς ἔχουσα,
Ἀλκιμέδη· καὶ τοῖον ἔπος φάτο κηδοσύνῃσιν,
Αἴθ' ὄφελον κεῖν' ἦμαρ, ὅτ' ἐξειπόντος ἄκουσα
Δειλὴ ἐγὼ Πελίαο κακὴν βασιλῆος ἐφετμὴν,
Αὐτίκ' ἀπὸ ψυχὴν μεθέμεν, κηδέων τε λαθέσθαι,
Ὄφρ' αὐτός με τεῇσι φίλαις ταρχύσαο χερσὶν,
Τέκνον ἐμόν. τὸ γὰρ οἶον ἔην ἔτι λοιπὸν ἐέλδωρ
Ἐκ σέθεν, ἄλλα δὲ πάντα πάλαι θρεπτήρια πέσσω.
Νῦν γε μὲν ἡ τὸ πάροιθεν Ἀχαιιάδεσσιν ἀγητὴ,
Δμωὶς ὅπως κενεοῖσι λελείψομαι ἐν μεγάροισιν,
Σεῖο πόθῳ μινύθουσα δυσάμμορος. ᾧ ἔπι πολλὴν
Ἀγλαΐην καὶ κῦδος ἔχον πάρος, ᾧ ἔπι μούνῳ
Μίτρην πρῶτον ἔλυσα καὶ ὕστατον. ἔξοχα γάρ μοι
Εἰλείθυια θεὰ πολέος ἐμέγηρε τόκοιο.
Ὤ μοι ἐμῆς ἄτης· τὸ μὲν οὐδ' ὅσον οὐδ' ἐν ὀνείρῳ
Ὠϊσάμην, εἰ Φρίξος ἐμοὶ κακὸν ἔσσετ' ἀλύξας.
Ὣς ἥ γε στενάχουσα κινύρετο. ταὶ δὲ γυναῖκες
Ἀμφίπολοι γοάασκον ἐπισταδόν. αὐτὰρ ὁ τήν γε
Μειλιχίοις ἐπέεσσι παρηγορέων προσέειπε,
Μή μοι λευγαλέας ἐνιβάλλεο μῆτερ ἀνίας
Ὧδε λίην, ἐπεὶ οὐ μὲν ἐρητύσεις κακότητος,
Δάκρυσιν, ἀλλ' ἔτι κεν καὶ ἐπ' ἄλγεσιν ἄλγος ἄροιο.
Πήματα γάρ τ' ἀΐδηλα θεοὶ θνητοῖσι νέμουσι·
Τῶν μοῖραν κατὰ θυμὸν ἀνιάζουσά περ, ἔμπης
Τλῆθι φέρειν· θάρσει δὲ συνημοσύνῃσιν Ἀθήνης,
Ἠδὲ θεοπροπίῃσιν, ἐπεὶ μάλα δεξιὰ Φοῖβος
Ἔχρη· ἀτὰρ μετέπειτά γ' ἀριστήων ἐπαρωγῇ.
Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν αὖθι μετ' ἀμφιπόλοισιν ἕκηλος
Μίμνε δόμοις, μηδ' ὄρνις ἀεικελίη πέλε νηΐ.
Κεῖσε δ' ὁμαρτήσουσιν ἔται δμῶές τε κιόντι.
Ἦ, καὶ ὁ μὲν προτέρωσε δόμων ἐξῶρτο νέεσθαι.
Οἷος δ' ἐκ νηοῖο θυώδεος εἶσιν Ἀπόλλων
Δῆλον ἀν' ἠγαθέην, ἠὲ Κλάρον, ἢ ὅγε Πυθὼ,
Ἠ Λυκίην εὐρεῖαν ἐπὶ Ξάνθοιο ῥοῇσι,
Τοῖος ἀνὰ πληθὺν δήμου κίεν· ὦρτο δ' ἀϋτὴ
Κεκλομένων ἄμυδις. τῷ δὲ ξύμβλητο γεραιὴ
Ἰφιὰς Ἀρτέμιδος πολιηόχου ἀρήτειρα.
Καί μιν δεξιτερῆς χειρὸς κύσεν· οὐδέ τι φάσθαι
Ἔμπης ἱεμένη δύνατο, προθέοντος ὁμίλου·
Ἀλλ' ἡ μὲν λίπετ' αὖθι παρακλιδὸν, οἷα γεραιὴ
Ὁπλοτέρων, ὁ δὲ πολλὸν ἀποπλαγχθεὶς ἐλιάσθη.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥα πόληος ἐϋδμήτους λίπ' ἀγυιὰς,
Ἀκτὴν δ' ἵκανεν Παγασηΐδα, τῇ μιν ἑταῖροι
Δειδέχατ', Ἀργῴῃ ἄμυδις παρὰ νηῒ μένοντες·
Στῆ δ' ἄρ' ἐπὶ προμολῇς, οἱ δ' ἀντίοι ἠγερέθοντο.
Ἐς δ' ἐνόησαν Ἄκαστον ὁμῶς Ἄργον τε πόληος
Νόσφι καταβλώσκοντας· ἐθάμβησαν δ' ἐσιδόντες
Πασσυδίῃ Πελίαο παρὲκ νόον ἰθύοντας.

Sub terra iaceret, malorum adhuc inſcius certaminum.
Quàm vellem & Phrixum, cùm periret virgo Helle,
Vndam atram unà cum ariete merſiſſe. atque vocem
Humanam emiſit infœlix monſtrum, ut ærumnas
Alcimedæ à tergo, & dolores mille crearet.
Illæ quidem ſic loquutæ in progreſſu euntium.
Iã verò & famuli crebri ſimul, atq; famulæ congregabantur.
Mater verò circa ipſum exanimata, vehementérq; dolor quã- (libet
Corripuit, unà & cum ipſis pater moleſto præ ſenio
Transparenter in grabato opertus deplorabat.
Verum ipſe iſtorum deinde mitigauit triſtitiam
Conſolans, & famulis Martia arma adferre
Mandauit, qui tacitè mœſti ferebant.
Mater itaque primùm affuſa ulnas filio,
Sic adhærebat lacrymans affatim, ceu filia
Soluta ſic blandè canam nutricem circumuoluta
Lamentatur, cui non ſunt amplius alij curatores,
Verùm ſub nouerca vitam duram traducit,
Quæ ipſam primùm multis conuitijs exagitauit,
Illique gementi diſtrictum pectus intus calamitate,
Non poteſt explicare tantum luctum, quantum ſingultit:
Adeò familiariter flebat ſuum filium in ulnis habens
Alcimede, & talem ſermonem habuit cum diligentia:
Vtinam debebam illo die, cùm depromentem audiui
Infelix ego, Peliam triſte regem mandatum,
Illico animam depoſuiſſe, doloríque obliuiſci,
Ut ipſe tuis charis ſepeliſſes manibus,
O fili mi. hoc ſolum reliquum adhuc erat beneficium
Ex te, alia autẽ omnia modò præmia nutricationis cõtineo.
Nunc ſanè, quæ antea Theſſalis veneranda,
Serua tanquam ſuis deſerta ero in ædibus,
Tui deſiderio macerata miſera: quem propter immenſum
Honorem & gloriam habebam ante, quem propter ſolum
Mitram ſolui primum & ultimum. adeò enim mihi
Lucina dea numeroſum inuidit partum.
Hei meorum malorum: hoc quidem neq; fermè in inſomnio
Opinata, quòd Phrixus mihi malo fuiſſet elapſus.
Hoc pacto illa plangens conquerebatur, ipſæ verò fœminæ
Famulæ plorabant ex ordine. ſed ipſe hanc
Blandis verbis mitigans affatus eſt:
Ne mihi triſtes incutias mater curas
Admodum valde, poſtquam non coercueris à malo
Lacrymis, quin adhuc doloribus dolorem adieceris.
Mala enim perpetua Dij mortalibus tribuunt.
Quorum partem, in animo triſtata licet, tamen
Aude ferre, confiſa confœderationi Mineruæ,
Atque oraculis: quoniam valde dextra Phœbus
Vaticinatus eſt. cæterum deinde optimatum præſidio.
Proinde tu quidem nunc hic cum famulabus quieta
Mane domi, neque auis triſtis ſis naui.
Illuc ſequentur ſocij, famulíque euntem.
Dixit, & impulſus ipſe quidem ulterius ex ædibus,
Qualis è templo celebri it Apollo
In Delo ſacra, vel Claro, ſiue Pythone,
Vel Lycia ampla, ad Xanthi fluenta:
Talis per populi conuentũ inceſſit. excitatus autem clamor
Acclamantium, ſimul cum conuenit quoque veneranda
Iphias, Dianæ patronæ urbis, ſacerdos:
Atque ipſum dextra manu oſculata, neq; amplius dicere,
Licet cupida, poterat procedente turba:
Sed ipſa relinquebatur ibi declinanter, quippe grandis
A iunioribus, ille verò à multis progrediendo ſeparatus,
Porrò ubi urbis ſuperbas deſeruit vias,
Actámque ad Pagaſeidam peruenit, ibi ipſum ſocij
Exceperunt, Argonauticam ſimul ad nauem expectantes.
Subſtitit ergo in ingreſſu, illi aduerſi congregabantur.
Aſpexerunt Acaſtum atque Argum ab urbe
Venientes, ſtupidi intuentes
Cateruatim, Peliæ præter voluntatem incitatos.

Pellem ipſe tauri ad talos demiſſam indutus humeros,
Argus Areſtorides, villis atram: ſed hic pulchram
Diploida, quam ei dedit ſoror Pelopea.
Sed tamen quia dici ſingula
Prohibebantur, eos ad concionem conſidere iuſſit.
Ibi autem in conuolutis velis, atque malo
Iacenti, admodum omnes ex ordine ſederunt.
Inter illos Aeſonis filius prudens verba fecit:
Alia quidem, quæcunque ad nauem parare par eſt,
Omnia bene, ſuo ordine inſtructa ſunt proficiſcentibus:
Ob quod non diu impediamur huius cauſſa
A nauigatione, ſi ſolum aſpirant auræ.
Sed ô amici, communis in Græciam reditus poſtea,
Communis nobis eſt ad Aeete peregrinatio.
Quapropter nunc optimum, nec ceſſantes, eligite
Ducem veſtrum, cui ſingula curæ ſint,
Certamina, pactaque cum hoſpitibus ferre.
Sic locutus. Aſpexerunt iuuenes audacem Herculem,
Sedentem in medijs. Vno autem ipſum omnes clamore
Imperitare iuſſerunt: ille verò ibi, vbi ſederat,
Dextram manum extendit, aitque:
Ne quis mihi hanc gloriam tribuat. neque enim ego
Patiar: vtq; & alius ſurgat vetabo.
Ipſe qui conciuit, etiam præſit conuentui.
Sic fatus, altum ſapiens. approbarunt autem, ceu voluit
Hercules ipſe. bellicoſus autem ſurrexit Iaſon
Lætus, taliaque cupientibus infit:
Siquidem certè mihi dignitatem creditis curare,
Ne poſtea, quemadmodum & antè, intercipiantur viæ,
Nunc ſanè nunc Phœbum placantes ſacrificiis,
Conuiuium adornemus continuò, vt eant
Famuli mei ſtabulorum præſides, quibus cura eſt
Huc boues è grege optimos agere,
Dum nauem deducere quidem in mare, inſtrumentáque (omnia
Imponentes, ſortiri queatis per tranſtra remos.
Interim poſt & aram litoralem Embaſii
Poſuerimus Apollinis, qui mihi vaticinans recepit
Significare, oſtenderéque vada maris, ſi ſacris
A ſeipſo auſpicarer, certans cum Rege.
Sic fatus, & operi primùm accinctus eſt. illi verò ſurrexerunt
Obſequentes, veſtéſque alias ſuper alias depoſuerunt
Plana in petra, quam non attigit mare
Vndis, ſed hyberna paulo antè eluit ſalſugo.
Nauem autem ſedulò Argi mandatis
Compingunt, in primis habili intus armamento,
Extendentes vtrinque, vt aptè præparata eſſent clauis
Ligna, & tempeſtatis robur haberent obuium.
Effoderunt verò protinus in latitudinẽ, quãtũ cingebat locus,
Atque in longitudinem, in mare quantum
Tracta manibus progreſſura erat.
Semper tamen vlterius, humilius effoderunt
Carinæ: holce verò teretes ſubſtrauerunt phalangas.
Hancque decliuem, inclinarunt in primis lignis,
Vt prolapſa per reliqua ferretur
In alto ſanè vtrinque conuertentes remos,
Anſam extantem circum ſcalmis alligarunt.
Quo inter alternatim ipſi ſteterunt ex vtraque parte,
Pectora, ſimulque manus intenderunt. inque Tiphys
Ibat, vt hortaretur iuuenes opportunè trahere,
Mandans clamauit admodum valdè. illi verò citò,
Suo robore confiſi, vno protruſerunt impetu
Ab imo ſedis. confirmabantur verò pedibus
Urgentes, ipſáque ſequebatur Pelias Argo
Facile valde. illi autẽ vtraq; in parte acclamarũt impellẽtes.
Ipſæ verò ſub carina graui, gemuerunt phalanges
Contritæ, circáque ipſas denſus emicabat fumus
Pondere, incidítque in pontum. illi verò ipſam rurſus
Retro inhibentes tenebant, vlterius tendentem.
Scalmóſque circum remos diſpoſuerunt. inque ea ma-
lum,

Δέρμα δ' ὁ μὲν ταύροιο ποδηνεκὲς ἀμφέχετ' ὤμους
Ἄργος Ἀρεστορίδης λάχνῃ μέλαν· αὐτὰρ ὁ καλὴν
Δίπλακα, τήν οἱ ὄπασσε κασιγνήτη Πηλόπεια.
Ἀλλ' ἔμπης τὸν μέν τε διεξερέεσθαι ἕκαστα
Ἔσχετο, τοὺς δ' ἀγορήνδε συνεδριάασθαι ἄνωγεν.
Αὐτοῦ δ' ἱλλομένοις ἐπὶ λαίφεσιν, ἠδὲ καὶ ἱστῷ
Κεκλιμένῳ μάλα πάντες ἐπισχερὼ ἑδριόωντο.
Τοῖσιν δ' Αἴσονος υἱὸς ἐϋφρονέων μετέειπεν,
Ἄλλα μὲν ὅσσα τε νηὶ ἐφοπλίσσασθαι ἔοικεν,
Πάντα γὰρ εὖ κατὰ κόσμον ἐπαρτέα κεῖται ἰοῦσιν·
Τῷ οὐκ ἂν δηναιὰν ἐχοίμεθα τοῖο ἕκητι
Ναυτιλίης, ὅτε μοῦνον ἐπιπνεύσουσιν ἀῆται.
Ἀλλὰ φίλοι, ξυνὸς γὰρ ἐς Ἑλλάδα νόστος ὀπίσσω,
Ξυναὶ δ' ἄμμι πέλονται ἐς Αἰήτεω κέλευθοι·
Τούνεκα νῦν τὸν ἄριστον ἀφειδήσαντες ἕλεσθε
Ὄρχαμον ὑμείων, ᾧ κεν τὰ ἕκαστα μέλοιτο
Νείκεα συνθεσίας τε μετὰ ξείνοισι βαλέσθαι.
Ὣς φάτο· πάπτηναν δὲ νέοι θρασὺν Ἡρακλῆα,
Ἥμενον ἐν μέσσοισι· μιῇ δέ ἑ πάντες ἀϋτῇ
Σημαίνειν ἐπέτελλον. ὁ δ' αὐτόθεν ἔνθα περ ἧστο,
Δεξιτερὴν ἀνὰ χεῖρα τανύσσατο, φώνησέν τε,
Μή τις ἐμοὶ τόδε κῦδος ὀπαζέτω. οὐ γὰρ ἔγωγε
Πείσομαι· ὥστε καὶ ἄλλον ἀναστήσασθαι ἐρύξω.
Αὐτὸς ὅτις ξυνάγειρε, καὶ ἀρχεύοι ὁμάδοιο.
Ἦ ῥα μέγα φρονέων· ἐπὶ δ' ἤνεον ὡς ἐκέλευεν
Ἡρακλέης. ἀνὰ δ' αὐτὸς ἀρήϊος ὄρνυτ' Ἰήσων
Γηθόσυνος, καὶ τοῖα λιλαιομένοις ἀγόρευεν.
Εἰ μὲν δή μοι κῦδος ἐπιτρωπᾶτε μέλεσθαι,
Μηκέτ' ἔπειθ', ὡς καὶ πρίν, ἐρητύοιτο κέλευθα.
Νῦν γε μὲν ἤδη Φοῖβον ἀρεσσάμενοι θυέεσσι,
Δαῖτ' ἐντυνώμεσθα παρασχεδόν. ὄφρα δ' ἴωσιν
Δμῶες ἐμοὶ σταθμῶν σημάντορες, οἷσι μέμηλεν
Δεῦρο βόας ἀγέληθεν ἐϋκρίναντας ἐλάσσαι,
Τόφρα κε νῆ' ἐρύσαιμεν ἔσω ἁλός, ὅπλα τε πάντα
Ἐνθέμενοι πεπάλαχθε κατὰ κληῖδας ἐρετμά.
Τείως δ' αὖ καὶ βωμὸν ἐπάκτιον Ἐμβασίοιο
Θείομεν Ἀπόλλωνος, ὅ μοι χρείων ὑπέδεκτο
Σημανέειν, δείξειν τε πόρους ἁλός, εἴ κε θυηλαῖς
Οὗ ἕθεν ἐξάρχωμαι ἀεθλεύων βασιλῆϊ.
Ἦ ῥα, καὶ εἰς ἔργον πρῶτος τράπεθ'. οἱ δ' ἐπανέσταν
Πειθόμενοι· ἀπὸ δ' εἵματ' ἐπήτριμα νηήσαντο
Λείῳ ἐπὶ πλαταμῶνι, τὸν οὐκ ἐπέβαλλε θάλασσα
Κύμασι, χειμερίη δὲ πάλαι ἀπέκλυσεν ἅλμη.
Νῆα δ' ἐπικρατέως Ἄργου ὑποθημοσύνῃσιν
Ἔζωσαν πάμπρωτον ἐϋστρεφεῖ ἔνδοθεν ὅπλῳ
Τεινάμενοι ἑκάτερθεν, ἵν' εὖ ἀραροίατο γόμφοις
Δούρατα, καὶ ῥοθίοιο βίην ἔχοι ἀντιόωσαν.
Σκάπτον δ' αἶψα κατ' εὖρος, ὅσον περιβάλλεται χῶρος.
Ἠδὲ κατὰ πρῶραν, ἔσω ἁλός, ὁσσάτιόν περ
Ἑλκομένη χείρεσσιν ἐπιδραμέεσθαι ἔμελλεν.
Αἰεὶ δὲ προτέρω χθαμαλώτερον ἐξηλάχαινον
Στείρης, ἐν δ' ὁλκῷ ξεστὰς στορέσαντο φάλαγγας.
Τὴν δὲ κατάντη κλῖναν ἐπὶ πρώτῃσι φάλαγξιν,
Ὥς κεν ὀλισθαίνουσα δι' αὐτάων φορέοιτο.
Ὕψι δ' ἄρ' ἔνθα καὶ ἔνθα μεταστρέψαντες ἐρετμὰ
Πηχυῖον προὔχοντα περὶ σκαλμοῖσιν ἔδησαν.
Τῶν δ' ἐναμοιβαδὶς αὐτοὶ ἐνέσταθεν ἀμφοτέρωθεν,
Στέρνα θ' ὁμοῦ καὶ χεῖρας ἐπήλασαν. ἐν δ' ἄρα Τῖφυς
Βήσαθ', ἵν' ὀτρύνειε νέους κατὰ καιρὸν ἐρύσσαι.
Κεκλόμενος δ' ἤϋσε μάλα μέγα. τοὶ δὲ [illegible]
Ὦκα τῷ βρίσαντες μιῇ στυφέλιξαν ἐρωῇ
Νειόθεν ἐξ ἕδρης. ἐπὶ δ' ἐρρώσαντο πόδεσσιν
Προπροβιαζόμενοι. ἡ δ' ἕσπετο Πηλιὰς Ἀργὼ
Ῥίμφα μάλ'. οἱ δ' ἑκάτερθεν ἐπίαχον ἀΐσσοντες.
Αἱ δ' ἄρ' ὑπὸ τρόπιδι στιβαρῇ στενάχοντο φάλαγγες
Τριβόμεναι· περὶ δέ σφιν ἀϊδνὴ κήκιε λιγνὺς
Βριθοσύνῃ, κατόλισθε δ' ἔσω ἁλός. οἱ δέ μιν αὖθι
Ἂψ ἀνασειράζοντες ἔχον προτέρωσε κιοῦσαν.
Σκαλμοῖς δ' ἀμφὶς ἐρετμὰ κατήρτυον· ἐν δέ οἱ ἱ[illegible]

Λαί-

Λαίφεά τ' εὐποίητα καὶ ἀρμαλιὴν ἐβάλοντο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τὰ ἕκαστα περιφραδέως ἀλέγυνταν,
Κληῖδας μὲν πρῶτα πάλῳ διεμοιρήσαντο,
Ἄνδρ' ἐντυναμένω δοιὼ μίαν· ἐκ δ' ἄρα μέσσην
Ἥρεον Ἡρακλῆι καὶ ἡρώων ἄτερ ἄλλων
Ἀγκαίῳ, Τεγέης ὅς ῥα πτολίεθρον ἔναιεν.
Τοῖς μέσσην οἴοισιν ἀπὸ κληῖδα λίποντο
Αὔτως, οὔτι πάλῳ. ἐπὶ δ' ἔτρεπον αἰνήσαντες
Τῖφυν ἐϋστείρης οἰήια νηὸς ἔρυσθαι.
Ἔνθεν δ' αὖ λάιγγας ἁλὸς σχεδὸν ὀχλίζοντες
Νήεον αὐτόθι βωμὸν ἐπάκτιον Ἀπόλλωνος
Ἀκτίου Ἐμβασίοιό τ' ἐπώνυμον. ὦκα δὲ τοίγε
Φιτροὺς ἀζαλέης στόρεσαν καθύπερθεν ἐλαίης.
Τείως δ' αὖτ' ἀγέληθεν ἐπιπροέηκαν ἄγοντες
Βουκόλοι Αἰσονίδαο δύω βόε. τοὺς δ' ἐρύοντο
Κουρότεροι ἑτάρων βωμοῦ σχεδόν. οἱ δ' ἄρ' ἔπειτα
Χέρνιβά τ' οὐλοχύτας τε παρέσχεθον. αὐτὰρ Ἰήσων
Εὔχετο κεκλόμενος πατρώϊον Ἀπόλλωνα.
Κλῦθι ἄναξ, Παγασάς τε πόλιν τ' Αἰσωνίδα ναίων,
Ἡμετέροιο τοκῆος ἐπώνυμον, ὅς μοι ὑπέστης
Πυθοῖ χρειομένῳ ἄνυσιν καὶ πείραθ' ὁδοῖο
Σημανέειν. αὐτὸς γὰρ ἐπαίτιος ἔπλευ ἀέθλων.
Αὐτὸς νῦν ἄγε νῆα σὺν ἀρτεμέεσσιν ἑταίροις
Κεῖσέ τε καὶ παλίνορσον ἐς Ἑλλάδα. σοὶ δ' ἂν ὀπίσσω
Τόσσων, ὅσσοι κεν νοστήσομεν, ἀγλαὰ ταύρων
Ἱρὰ πάλιν βωμῷ ἐπιθήσομεν. ἄλλα δὲ Πυθοῖ,
Ἄλλα δ' ἐς Ὀρτυγίην ἀπερείσια δῶρα κομίσσω.
Νῦν δ' ἴθι, καὶ τήνδ' ἧμιν ἑκηβόλε δέξο θυηλὴν,
Ἥν τοι τῆσδ' ἐπίβαθρα χάριν προτεθείμεθα νηὸς
Πρωτίστην. λύσαιμι δ' ἀπήμονι μοίρῃ
Πείσματα, σὴν διὰ μῆτιν· ἐπιπνεύσειε δ' ἀήτης
Μείλιχος, ᾧ κ' ἐπὶ πόντον ἐλευσόμεθ' εὐδιόωντες.
Ἦ καὶ ἅμ' εὐχωλῇ προχύτας βάλε. τὼ δ' ἐπὶ βουσὶν
Ζωσάσθην Ἀγκαῖος ὑπέρβιος Ἡρακλέης τε.
Ἤτοι ὁ μὲν ῥοπάλῳ μέσσον κάρη ἀμφὶ μέτωπα
Πλῆξεν. ὁ δ' ἀθρόος αὖθι πεσὼν ἐνερείσατο γαίῃ.
Ἀγκαῖος δ' ἑτέροιο κατὰ πλατὺν αὐχένα κόψας
Χαλκείῳ πελέκει, κρατεροὺς διέκερσε τένοντας.
Ἤριπε δ' ἀμφοτέροισι περιρρηδὴς κεράεσσιν.
Τοὺς δ' ἕταροι σφάξαν τε θοῶς, δεῖράν τε βοείας,
Κόπτον δαίτρευόν τε, καὶ ἱερὰ μῆρ' ἐτάμοντο.
Κὰδ δ' ἄμυδις τά γε πάντα καλύψαντες πύκα δημῷ,
Καῖον ἐπὶ σχίζῃσιν. ὁ δ' ἀκρήτους χέε λοιβὰς
Αἰσονίδης. γήθει δὲ σέλας θηεύμενος Ἴδμων
Πάντοσε λαμπόμενον θυέων ἄπο, τοῖό τε λιγνὺν
Πορφυρέαις ἑλίκεσσιν ἐναίσιμον ἀΐσσουσαν.
Αἶψα δ' ἀπηλεγέως νόον ἔκφατο Λητοΐδαο,
Ὑμῖν μὲν δὴ μοῖρα θεῶν χρειώ τε περῆσαι
Ἐνθάδε κῶας ἄγοντας. ἀπειρέσιοι δ' ἐνὶ μέσσῳ
Κεῖσέ τε δεῦρό τ' ἔασιν ἀνερχομένοισιν ἄεθλοι.
Αὐτὰρ ἐμοὶ θανέειν στυγερῇ ὑπὸ δαίμονος αἴσῃ
Τηλόθι που πέπρωται ἐπ' Ἀσίδος ἠπείροιο.
Ὧδε κακοῖς δεδαὼς ἔτι καὶ πάρος οἰωνοῖσιν
Πότμον ἐμὸν, πάτρης ἐξήϊον, ὄφρ' ἐπιβαίην
Νηὸς, ἐϋκλείη δὲ δόμοις ἐπιβάντι λίπηται.
Ὣς ἄρ' ἔφη. κοῦροι δὲ θεοπροπίης ἀΐοντες,
Νόστῳ μὲν γήθησαν, ἄχος δ' ἕλεν Ἴδμονος αἴσῃ.
Ἦμος δ' ἠέλιος σταθερὸν παραμείβεται ἦμαρ,
Αἱ δὲ νέον σκοπέλοισιν ὑποσκιόωνται ἄρουραι,
Δειελινὸν κλίνοντος ὑπὸ ζόφον ἠελίοιο,
Τῆμος ἄρ' ἤδη πάντες ἐπὶ ψαμάθοισι βαθεῖαν
Φυλλάδα χευάμενοι πολιοῦ πρόπαρ αἰγιαλοῖο
Κέκλινθ' ἑξείης. παρὰ δέ σφισι μυρί' ἔκειτο
Εἴδατα, καὶ μέθυ λαρὸν ἀφυσσαμένων προχόῃσιν
Οἰνοχόων, μετέπειτα δ' ἀμοιβαδὶς ἀλλήλοισιν
Μυθεῦνθ', οἷά τε πολλὰ νέοι παρὰ δαιτὶ καὶ οἴνῳ
Τερπνῶς ἑψιόωνται, ὅτ' ἄατος ὕβρις ἀπείη.
Ἔνθ' αὖτ' Αἰσονίδης μὲν ἀμήχανος εἰν ἑοῖ αὐτῷ,
Πορφύρεσκεν ἕκαστα, κατηφιόωντι ἐοικώς.

Carbaſa bene inſtructa, & velum poſuerunt.
Atque poſt quam ſingula ſedulò diſpenſarunt,
Tranſtra primum ſorte partiti ſunt,
Viri moderantes bini ſingula. medium quidem
Elegerunt Herculi, & heroibus ab alijs
Angæo, Tegeæ qui vrbem inhabitabat.
His medium ſolis tranſtrum reliquerunt,
Sic non quicquam ſorte tribuebant aſſenſi,
Tiphyn bene ornatæ gubernacula nauis gubernare.
Inde lapillos mare iuxta colligentes,
Extruxerunt ibi aram Epactij Apollinis,
Actij Embaſij cognominem. ſtatim autem illi
Truncos aridæ ſtrauerunt deſuper oliuæ.
Interea ibi ab armento adduxerunt agentes
Bubulci Aeſonidæ duos boues, quos trahebant
Iuniores ſociorum aram prope. alij verò poſtea
Chernib[a], ſimúlque molas exhibuerunt. Cæterùm Iaſon
Supplicabat, vocans paternum Apollinem:
Audi Rex Pagaſas, vrbémque Aeſonidæ inhabitans,
Noſtri parentis cognominem, qui mihi pollicitus
Delphis percontanti oraculum, perfectionem, finémque cer-
Ipſe nunc age nauem cum integris ſocijs (taminum,
Illuc, adeóque reducem in Theſſaliam: qui ſanè poſtea
Ex tot quicunque reuerſi erimus, pulchra taurorum
Sacra denuò aræ admouebimus, aliáque Delphis,
Alia denique ad Delum infinita dona feram.
Nunc ergo vade, & hoc nobis arcitenens accipe ſacrum,
Quod certè huius naulum, gratiam addimus nauis
Primam ſoluerim verò ô Rex cum inoffenſa fortuna
Retinacula, tuo cum conſenſu: aſpirauerit autem aura
Benigna, qua per pontum eamus ſerens.
Dixit, vnà cum voto prochytas miſit. illi autem ad iuuencos
Accincti ſunt, Angæus magnanimus, Herculéſque.
Videlicet hic quidem claua medium caput ſecundum frontē
Percuſſit, qui repentinus ibi collapſus, affixus terræ eſt.
Angæus verò alterius latam ceruicem feriens
Aerea bipenni, validos diſcidit tendines,
Procubuit vtriſque pronus cornibus.
Hos verò ſocij mactarunt celeriter, nudarúntque
Secuerunt, diuiſerúntque & ſacras coxas inciderunt.
Simúlque iſta omnia opperientes denſè adipe,
Torrebant ſuper lignis fiſſilibus. ipſe autem ſinceras fudit
libas
Aeſonides, lætabatur verò ignem aſpiciens Idmon
Vndique lucentem ſacrificijs, ab eóque fumum
Rutulis flammulis ſuauem erumpentem.
Mox autem intrepidè mentem expoſuit Phœbi:
Vobis quidem fatum Deorum, neceſſitáſque peruenire
Huc vellus ferentes: innumera tamen in medio
Illuc húcque ſunt redeuntibus certamina.
Verùm mihi mori, odioſi dæmonis fato,
Procul alicubi, fatatum eſt, in Aſiæ terra.
Sic triſtibus edoctus etiamnum, & antea, auguriis
Meum fatum, patria exiui, vt inſcenderem
Nauem, gloria autem domi inſcendenti mihi relinquatur.
Sic certè inquit. iuuenes verò vaticinium audientes,
Reditu gauiſi ſunt: ſed dolor ipſis ſubijt, Idmonis ob fatum.
Cæterùm vbi Sol calidum emenſus diem,
Ipſáque iam à rupibus inumbrabantur arua,
Pomeridianam occidente ſub caliginem Sole,
Tunc equidem iam omnes in arena profundum
Stratum è folijs ſternentes cano in litore,
Diſcubuerunt ex ordine: iuxta eos verò larga iacebant
Fercula, & vinum dulce, promentibus è vaſis
Pincernis. deinde autem mutuò inter ſe
Fabulabantur, qualiter multa iuuenes ſuper menſam & in-
ter pocula
Suauiter nugabantur, cum odioſa iniuria abfuerit.
Tunc ibi Iaſon quidem perplexus in ſeipſo
Expendebat ſingula, triſtanti ſimilis.

Quem ſanè vbi ſubodoratus, magna voce obiurgauit Idas:
Aeſonida, quid tandem in mente conſilij verſas?
Ediſſere in medio tuum animum. aut te impedit
Timor obortus, qui imbelles viros terret.
Sciat nunc haſta valida, qua præcellentem aliis
Gloriam in bellis reporto: neque enim me adiuuat
Iupiter tantum, quantum me iſta haſta, quo minus malum
Noxium ſit: neque infectum certamen,
Ida ſequente, & ſi Deus reluctetur.
Talem me ab Arena ſocium abducis.
Dixit, & tollens plenum crat era ambabus,
Bibit merum dulce vinum, rigabantúrque mero
Labra, cæruleæq; genæ. illi verò fremuerunt
Cuncti ſimul. Idmon autem & is liberè locutus:
Infelix, vis malè & antè ipſi,
Vel certè in nocumentum merum vinum audacem animum
Incendit in pectoribus, Deóque perſuaſit vilipendere.
Alij ſermones conſolatorij ſunt, quibus vir
Animare poſſit ſocium: tu pernitiania vrorſus effudiſti.
Taliter fama & antea conuitiatos immortalibus
Filios Aloidas, quibus neque minimum æqualis es
Strenuitate: attamen & velocibus domiti ſunt ſagittis
Ambo Apollinis, quamlibet fortes exiſtentes.
Sic fatus, prorupit in riſum effuſe Aphareus Idas,
Ipſúmque irridens excepit mordacibus:
Agedum nunc id tuis vaticiniis narraſti.
Si & mihi talem dij deſtinarent interitum,
Qualem Aloidis pater tuus deſtinauit,
Vide, vt manus meas viuus euadas,
Fatum vaticinans vanum, cui Alous
Succenſuiſſet conuitians. Vlterius autem contentio proceſſiſſet,
Niſi altercantes interminati ſocij,
Ipſéque Iaſon coercuiſſet. Surrexit autem Orpheus,
Siniſtra eleuans citharam, incepit cantum,
Luſitq; quomodo terra & cœlum atque mare
Primitus inter ſe, vno commiſta vultu,
Lite ex pernicioſa diſcreta ſint, ſeorſim ſingula:
Atque quomodo ſtabile ſemper in æthere ſignum habuerint
Aſtra, Lunáque, & Solis vis,
Montéſque vt exorti ſint: ac quemadmodum fluuij reſonantes
Suis Nymphis, atque reptilia omnia nata ſint.
Luſit etiam, quemadmodum primum Ophion, Eurynoméque
Oceanis, niuoſi obtinuerunt imperium Olympi:
Ac ſicut vi & potentia, ille quidem Saturno ceſſit gubernacula,
Illa verò Rheæ, cecidérúntque in fluctus maris.
Qui q; tã diu immortalibus dijs Titanibus dominati ſunt,
Quã diu Iupiter adhuc puer, adhuc in mẽtib. puerilia intelligens,
Dictæa habitauit ſub ſpelunca, ipſiq; eũ nondum
Terrigenæ Cyclopes munierunt fulmine,
Tonitrúque & fulgure, quæ certè Iouis decus addunt.
Dixit, ſimilſque citharam cum immortali continuit voce.
Illi verò inſatiabiliter ceſſante etiã (ſcilicet Orpheo) extẽdebant capita
Omnes ſimul arrectis auribus quieſcentes
Voluptate adeò ipſis dereliquit ſuauẽ cantum.
Neque diu poſt miſcentes libas,
Quemadmodum moris eſt, tandem linguis ſuperinfundunt
Toſtis, ſomnique per tenebras, commonefacti ſunt.
Atqui quando clara lucidis oculis Aurora
Pelij excelſos vidit vertices, eq; venta
Serena alluebantur commoti maris extremitates;
Tunc experrectus Tiphys, ſtatimque excitauit ſocios
Inſcendere nauim, atque apparare remos;
Terribiliter autem portus Pagaſeius, atque ipſa
Pelias inſonuit Argo, feſtinans abire.
In ea enim lignum diuinum impactum, quod per mediam
Carinam Minerua Dodoneæ aptauit quercus.
Illi transtra conſcendentes ex ordine
inuicem,
Sicuti ſortiti antea, remigare ſuo in loco,
Aptè ſua iuxta arma ſederunt.

Τὸν δ' ἄρ' ὑποφρασθεὶς μεγάλῃ ὀπὶ νείκεσεν Ἴδας,
Αἰσονίδη, τίνα τήνδε μετὰ φρεσὶ μῆτιν ἑλίσσεις;
Αὔδα ἐνὶ μέσσοισι τεὸν νόον, ἦέ σε δαμνᾷ
Τάρβος ἐπιπλόμενον, τό τ' ἀνάλκιδας ἄνδρας ἀτύζει;
Ἴστω νῦν δόρυ θοῦρον, ὅτῳ περιώσιον ἄλλων
Κῦδος ἐνὶ πτολέμοισιν ἀείρομαι, οὐδέ μ' ὀφέλλει
Ζεὺς τόσον ὁσσάτιόν περ ἐμὸν δόρυ, μή νύ τι πῆμα
Λοίγιον ἔσσεσθαι, μηδ' ἀκράαντον ἄεθλον,
Ἴδεω ἑσπομένοιο, καὶ εἰ θεὸς ἀντιόῳτο·
Τοῖόν μ' ἀρήνηθεν ἀοσσητῆρα κομίζεις.
Ἦ, καὶ ἐπισχόμενος πλεῖον δέπας ἀμφοτέρῃσι
Πῖνε χαλίκρητον λαρὸν μέθυ. δεύετο δ' οἴνῳ
Χείλεα, κυάνεαί τε γενειάδες. οἱ δ' ὁμάδησαν
Πάντες ὁμῶς. Ἴδμων δὲ καὶ ἀμφαδίην ἀγόρευσε,
Δαιμόνιε, φρονέεις ὀλοφώια καὶ πάρος αὐτῷ.
Ἦέ τοι εἰς ἄτην ζωρὸν μέθυ θαρσαλέον κῆρ
Οἰδάνει ἐν στήθεσσι, θεοὺς δ' ἀνέηκεν ἀτίζειν;
Ἄλλοι μῦθοι ἔασι παρήγοροι, οἷσί περ ἀνὴρ
Θαρσύνοι ἕταρον· σὺ δ' ἀτάσθαλα πάμπαν ἔειπας.
Τοῖα φάτις καὶ πρόσθεν ἐπιφλύειν μακάρεσσιν
Υἷας Ἀλωιάδας, οἷς οὐδ' ὅσον ἰσοφαρίζεις
Ἠνορέην· ἔμπης δὲ θοοῖς ἐδάμησαν ὀιστοῖς
Ἄμφω Λητοΐδαο, καὶ ἴφθιμοί περ ἐόντες.
Ὣς φάτ'· ἐκ δ' ἐγέλασσεν ἄδην Ἀφαρήιος Ἴδας,
Καί μιν ἐπιλλίζων ἠμείβετο κερτομίοισιν,
Ἄγρει νῦν τόδε σῇσι θεοπροπίῃσιν ἐνίσπε,
Εἰ καὶ ἐμοὶ τοιόνδε θεοὶ τελέουσιν ὄλεθρον,
Οἷον Ἀλωιάδῃσι πατὴρ τεὸς ἐγγυάλιξε.
Φράζεο δ' ὅππως χεῖρας ἐμὰς σόος ἐξαλέοιο,
Χρειὼ θεσπίζων μεταμώνιον εἴ κεν ἁλῴης.
Χώετ' ἐνιπτάζων· προτέρω δέ κε νεῖκος ἐτύχθη,
Εἰ μὴ δηριόωντας ὁμοκλήσαντες ἑταῖροι,
Αὐτός τ' Αἰσονίδης κατερήτυεν. ἂν δὲ καὶ Ὀρφεὺς
Λαιῇ ἀνασχόμενος κίθαριν πείραζεν ἀοιδῆς.
Ἤειδεν δ' ὡς γαῖα καὶ οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα
Τοπρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι μιῇ συναρηρότα μορφῇ,
Νείκεος ἐξ ὀλοοῖο διέκριθεν ἀμφὶς ἕκαστα.
Ἠδ' ὡς ἔμπεδον αἰὲν ἐν αἰθέρι τέκμαρ ἔχουσιν
Ἄστρα, σεληναίη τε, καὶ ἠελίοιο κέλευθοι.
Οὔρεά θ' ὡς ἀνέτειλε, καὶ ὡς ποταμοὶ κελάδοντες
Αὐτῇσιν νύμφῃσι καὶ ἑρπετὰ πάντ' ἐγένοντο.
Ἤειδεν δ' ὡς πρῶτον Ὀφίων Εὐρυνόμη τε
Ὠκεανὶς νιφόεντος ἔχον κράτος Οὐλύμποιο.
Ὥς τε βίῃ καὶ χερσὶν, ὁ μὲν Κρόνῳ εἴκαθε τιμῆς,
Ἡ δὲ Ῥέῃ, ἔπεσον δ' ἐνὶ κύμασιν Ὠκεανοῖο.
Οἱ δὲ τέως μακάρεσσι θεοῖς Τιτῆσιν ἄνασσον,
Ὄφρα Ζεὺς ἔτι κοῦρος, ἔτι φρεσὶ νήπια εἰδὼς
Δικταῖον ναίεσκεν ὑπὸ σπέος· οἱ δέ μιν οὔπω
Γηγενέες Κύκλωπες ἐκαρτύναντο κεραυνῷ
Βροντῇ τε στεροπῇ τε. τὰ γὰρ Διὶ κῦδος ὀπάζει.
Ἦ, καὶ ὁ μὲν φόρμιγγα σὺν ἀμβροσίῃ σχέθεν αὐδῇ.
Τοὶ δ' ἄμοτον λήξαντος ἔτι προὔχοντο κάρηνα,
Πάντες ὁμῶς ὀρθοῖσιν ἐπ' οὔασιν ἠρεμέοντες
Κηληθμῷ· τοῖόν σφιν ἐνέλλιπε θελκτὺν ἀοιδῆς.
Οὐδ' ἐπιδὴν μετέπειτα κερασσάμενοι Διὶ λοιβὰς,
Ἣ θέμις ἐστὶ, τέως ἐπί τε γλώσσῃσι, χέοντο
Αἰθομέναις· ὕπνου δὲ διὰ κνέφας ἐμνώοντο.
Αὐτὰρ ὅτ' αἰγλήεσσα φαεινοῖς ὄμμασιν Ἠὼς
Πηλίου αἰπεινὰς ἴδεν ἄκριας, ἐκ δ' ἀνέμοιο
Εὔδιοι ἐκλύζοντο τινασσομένης ἁλὸς ἀκταί,
Δὴ τότ' ἀνέγρετο Τῖφυς. ἄφαρ δ' ὀρόθυνεν ἑταίρους
Βαινέμεναί τ' ἐπὶ νῆα, καὶ ἀρτύνασθαι ἐρετμά.
Σμερδαλέον δὲ λιμὴν Παγασήιος, ἠδὲ καὶ αὐτὴ
Πηλιὰς ἴαχεν Ἀργὼ ἐπισπέρχουσα νέεσθαι.
Ἐν γάρ οἱ δόρυ θεῖον ἐλήλατο, τό ῥ' ἀνὰ μέσσην
Στεῖραν Ἀθηναίη Δωδωνίδος ἥρμοσε φηγοῦ.
Οἱ δ' ἀνὰ σέλματα βάντες ἐπισχερὼ ἀλλήλοισιν,
Ὡς ἐδάσαντο πάροιθεν ἐρεσσέμεν ᾧ ἐνὶ χώρῳ,
Εὐκόσμως σφετέροισι παρ' ἔντεσιν ἑδριόωντο.

Μέσσῳ δ' Ἀγκαῖος μέγα τε σθένος Ἡρακλῆος
Ἵζανον, ἄγχι δέ οἱ ῥόπαλον θέτο, καί οἱ ἔνερθεν
Ποσσὶν ὑπεκλύσθη νηὸς τρόπις· εἵλκετο δ' ἤδη
Πείσματα, καὶ μέθυ λεῖβον ὑπὲρ ἁλός. αὐτὰρ Ἰήσων
Δακρυόεις γαίης ἀπὸ πατρίδος ὄμματ' ἔνεικεν.
Οἱ δ', ὥστ' ἠΐθεοι Φοίβῳ χορὸν ἢ ἐν Πυθοῖ,
Ἤπου ἐν Ὀρτυγίῃ, ἢ ἐφ' ὕδασιν Ἰσμηνοῖο
Στησάμενοι, φόρμιγγος ὑπαὶ περὶ βωμὸν ὁμαρτῇ
Ἐμμελέως κραιπνοῖσι πέδον ῥήσσωσι πόδεσσιν·
Ὣς οἱ ὑπ' Ὀρφῆος κιθάρῃ πέπληγον ἐρετμοῖς
Πόντου λάβρον ὕδωρ, ἐπὶ δὲ ῥόθια κλύζοντο.
Ἀφρῷ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα κελαινὴ κήκιεν ἅλμη,
Δεινὸν μορμύρουσα ἐρισθενέων μένει ἀνδρῶν.
Στράπτε δ' ὑπ' ἠελίῳ φλογὶ εἴκελα νηὸς ἰούσης
Τεύχεα. μακραὶ δ' αἰὲν ἐλευκαίνοντο κέλευθοι,
Ἀτραπὸς ὣς χλοεροῖο διειδομένη πεδίοιο.
Πάντες δ' οὐρανόθεν λεῦσσον θεοὶ ἤματι κείνῳ
Νῆα, καὶ ἡμιθέων ἀνδρῶν μένος, οἳ τότ' ἄριστοι
Πόντον ἐπιπλώεσκον. ἐπ' ἀκροτάτῃσι δὲ Νύμφαι
Πηλιάδες κορυφῇσιν ἐθάμβεον εἰσορόωσαι
Ἔργον Ἀθηναίης Ἰτωνίδος, ἠδὲ καὶ αὐτοὺς
Ἥρωας χείρεσσιν ἐπικραδάοντας ἐρετμά.
Αὐτὰρ ὅγ' ἐξ ὑπάτου ὄρεος κίεν ἄγχι θαλάσσης
Χείρων Φιλλυρίδης· πολιῇ δ' ἐπὶ κύματος ἀγῇ
Τέγγε πόδας, καὶ πολλὰ βαρείῃ χειρὶ κελεύων,
Νόστον ἐπευφήμησεν ἀκηδέα νισσομένοισι.
Σὺν καί οἱ παράκοιτις ἐπωλένιον φορέουσα
Πηλείδην Ἀχιλῆα φίλῳ δειδίσκετο πατρί.
Οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένος περιηγέα κάλλιπον ἀκτήν,
Φραδμοσύνῃ μήτι τε δαΐφρονος Ἁγνιάδαο
Τίφυος, ὅς ῥ' ἐνὶ χερσὶν ἐΰξοα τεχνηέντως
Πηδάλι' ἀμφιέπεσκ', ὄφρ' ἔμπεδον ἐξιθύνοι·
Δή ῥα τότε μέγαν ἱστὸν ἐνεστήσαντο μεσόδμῃ,
Δῆσαν δὲ προτόνοισι τανυσσάμενοι ἑκάτερθεν·
Κὰδ δ' αὐτοῦ λίνα χεῦαν, ἐπ' ἠλακάτην ἐρύσαντες.
Ἐν δὲ λιγὺς πέσεν οὖρος· ἐπ' ἰκριόφιν δὲ κάλωας
Ξεστῇσιν περόνῃσι διακριδὸν ἀμφιβαλόντες,
Τισαίην εὔκηλοι ὑπὲρ δολιχὴν θέον ἄκρην.
Τοῖσι δὲ φορμίζων εὐθήμονι μέλπεν ἀοιδῇ
Οἰάγροιο πάϊς νηοσσόον εὐπατέρειαν
Ἄρτεμιν, ἣ κείνας σκοπιὰς ἁλὸς ἀμφιέπεσκε,
Ῥυομένη καὶ γαῖαν Ἰωλκίδα· τοὶ δὲ βαθείης
Ἰχθύες ἀΐσσοντες ὕπερθ' ἁλὸς ἄμμιγα παύροις
Ἄπλετοι ὑγρὰ κέλευθα διασκαίροντες ἕποντο.
Ὡς δ' ὁπότ' ἀγραύλοιο κατ' ἴχνια σημαντῆρος
Μυρία μῆλ' ἐφέπονται ἄδην κεκορημένα ποίης
Εἰς αὖλιν, ὁ δέ τ' εἶσι πάρος σύριγγι λιγείῃ
Καλὰ μελιζόμενος νόμιον μέλος· ὣς ἄρα τοίγε
Ὡμάρτευν, τὴν δ' αἰὲν ἐπασσύτερος φέρεν οὖρος.
Αὐτίκα δ' ἠερίῃ πολυλήϊος αἶα Πελασγῶν
Δύετο, Πηλιάδες δὲ παρεξήμειβον ἐρίπνας,
Αἰὲν ἐπιπροθέοντες· ἔδυνε δὲ Σηπιὰς ἄκρη.
Φαίνετο δ' εἰναλίη Σκίαθος, φαίνοντο δ' ἄπωθεν
Πειρεσιαί, Μάγνησά θ' ὑπεύδιος ἠπείροιο
Ἀκτή, καὶ τύμβος Δολοπήϊος· ἔνθ' ἄρα τοίγε
Ἑσπέριοι ἀνέμοιο παλιμπνοίῃσιν ἔκελσαν.
Καί μιν κυδαίνοντες ὑπὸ κνέφας ἔντομα μήλων
Κεῖαν, ὀρινομένης ἁλὸς οἴδματι· διπλόα δ' αὐτοῖς
Ἤματ' ἐλινύεσκον· ἀτὰρ τριτάτῳ προέηκαν
Νῆα, τανυσσάμενοι περιώσιον ὑψόθι λαῖφος.
Τὴν δ' ἀκτὴν Ἀφέτας Ἀργοῦς ἔτι κικλήσκουσιν.
Ἔνθεν δὲ προτέρωσε παρεξέθεον Μελίβοιαν,
Ἀκτήν τ' αἰγιαλόν τε δυσχείμερον εἰσορόωντες.
Ἠῶθεν δ' Ὁμόλην αὐτοσχεδὸν εἰσορόωντες
Πόντῳ κεκλιμένην παρεμέτρεον· οὐδ' ἔτι δηρὸν
Μέλλον ὑπὲκ ποταμοῖο βαλεῖν Ἀμύροιο ῥέεθρα.
Κεῖθεν δ' Εὐρυμένας τε πολυκλύστους τε φάραγγας
Ὄσσης Οὐλύμποιό τ' ἐσέδρακον· αὐτὰρ ἔπειτα
Κλίτεα Παλληναῖα Καναστραίην ὑπὲρ ἄκρην

In medio Ancæus, ingénſque robur Herculis,
Conſedebãt: propè verò ipſum claua poſita erat, & illi infra
Pedibus ſubſidebat nauis carina, extendebantúrque
Rudentes, & dulce vinum libarunt ſuper mare. ſed Iaſon
Triſtis terra à patria oculos vertebat.
Porrò illi ceu iuuenes Apollini chorum, vel apud Delphos,
Vel in Delo, aut denique ad vndas Iſmeni
Inſtaurantes, ad citharam circum aram ſimul
Scite velocibus ſolum pulſauerunt pedibus:
Sic ad Orphei citharam feriebant remis
Maris procelloſam vndam, fluctúſque affluebant,
Cum ſpuma vtrinque atra ſubſultabat ſalſugo,
Horrendum murmurans, robuſtorũ promptitudine virorum.
Fulgebant verò ſub Sole ignis inſtar nauis procedentis
Arma, longi ſimul albeſcebant ſulci,
Semita tanquam per virentes apparens campos.
Omnes autem de cœlo proſpexerunt ſuperi eo die
Nauem, & ſemideorum virorum promptitudinem, qui tunc (fortiſſimi
Pontum traijciebant, inque ſummis Nymphæ
Peliades verticibus, admirabantur contemplata
Opus Mineruæ Itonidis, atque & ipſos
Heroas manibus quatientes remos.
Ipſéque ab excelſo monte venit ad mare
Chiron Philyrides, canóque fluctus in litore
Tingebat pedes, multáque graui manu mandans
Reditum precatus eſt, feliciter latum euntibus.
Vnà & cum eo coniunx, in vlnis geſtans
Peliden Achillem, dulci patri oſtendit.
Illi ergo vbi tandem portus circumfluum reliquerunt litus
Scientia atque conſilio prudentis Agniadæ
Tiphys, qui in manibus bene præparatum ſeuè
Clauum tenebat, vt tutò dirigeret.
Tunc ſanè ingentem malum inſeruerunt Meſodmæ,
Ligarúntque protonis, extendentes vtrinque.
Diffundebant ibi vela, ad Elacaten ſubtrahentes.
Interimque ſtridula incidit aura, in tabulatis funes
Ligneis fibulis ſtrictè applicantes,
Tiſæum tranquilli longum præternauigabant promontorium.
Illis autem cithara canens concinno modulabatur carmine
Oeagrides, patronam nauis Eupateream
Dianam, quæ illas ſpeculas maris tuebatur,
Seruans & terram Theſſalicam: ipſique è profundo
Piſces emicantes ſuper mare vnà ſimul cum paruis
Magni, per liquida vada ſubſultantes ſequebantur.
Velut quando ruralis poſt veſtigia Ducis
Innumeræ agnæ ſequuntur, affatim ſaturatæ pabulo,
In ouile: ille autem it præ fiſtula canora
Dulce modulans paſtorale carmen: ſic certè illi
Sequebantur, ipſam verò ſubinde crebrior vrgebat aura.
Statim autem nigra fertilis terra Theſſalia
Reijciebatur, Peliacáſque legerunt rupes
Continuò procedentes, ſubitque Sepias promontorium.
Emergebat verò marinũa Sciathos, emergebantq́; procul
Pireſiæ, Magneſáque planum terræ
Litus, & monumentum Dolopeium: quò ſanè illi
Veſpertini, ventis retro flatu appulerunt.
Ac ipſum venerantes ſub crepuſculum, Entoma pecorum
Cremarunt, commoti maris ad æſtum, geminumq́; in litore
Diem deſederunt. Cæterum tertio ſoluerunt
Nauem, extendentes ingens in alto velum.
Hoc litus Aphetas Argonis adhuc vocitant.
Inde autem vlterius tranſibant Melibœum,
Ripámque, & litúſque aſperum ventis, intuentes.
De mane verò Homolen illico cernentes,
Ponto inclinatam, præternauigarunt. neque præterea diu
Cunctati ſunt, fluuij præterlabi Amyri fluenta.
Hic aperoſas, ſonoráſque valles
Oſſæ & Olympi conſpicati ſunt: ſed poſtea
Radices Pallenæas, Canaſtræum ſuper promon-
torium.

Legerunt nocturni, flamine venti currentes.
Atqui manè pergentibus, Atho emicuit mons
Threicius, qui tantum de procul Lemnum exiſtentem,
Quantum ad meridiem expedita nauis ire,
Summo vertice inumbrat, & vſque ad Myrmen.
Illis autem eodem die ſpirabat, & vſque ad noctem, aura
Prorſus admodum ſpirans, extentáque vela nauis.
Sed cum Solis radiis, vento deſerente,
Remigatione aſperam Synteida ad Lemnum delati ſunt:
Vbi ſimul vniuerſus populus iniquitate coniugum
Crudeliter deletus eſt, præterito anno.
Iam enim legitimas reſpuerant vxores
Viri exoſi, conceperúntque propter captiuas
Vehementem ardorem, quas ipſi abduxerunt è regione.
Thraciam populantes: quoniam grauis ira inſequebatur
Veneris, eo quòd honoribus admodum diu præteriſſent.
O miſeræ, inuidia turpiter, inſatiabiles.
Non ſolùm illis ſuos obtruncarunt maritos (retro
In lecto, verumetiã vniuerſum maſculinum genus ſimul, vt
Nullum triſtis cædis pendere cogerentur ſupplicium.
Sola tamen ex omnibus venerando pepercit patri,
Hypſipyle Thoanti, qui ſanè in populo Rex erat.
In arca caua ipſum ſuper mare miſit ferri,
Si effugeret. & hunc quidem ad Oenonem eripuerunt.
Prius, cæterùm Sitinum poſtea dictam
Inſulam, piſcatores, à Sicino, quem Thoanti
Neias Oenoe Nympha genuit miſta.
Quibus autem cura boum, areáque induere
Arma, fertiléſque ſcindere terras,
Gratius omnibus Mineruæ erat ſtudiis,
Quibus ſemper antea ſtudebant: ſed tamen
Certè frequenter ſpectarunt ad latum oculis æquor,
Pauore triſti, quando Thraces venirent. (Argonem,
Quare poſteaquam prope inſulam remis adactam viderunt
Protinus cum impetu extra portas Myrines,
Bellica arma induta, ad litus proruebant,
Bacchis furentibus ſimiles. putabant enim fortè aduentare
Thracenſes. Ipſa etiam vnà cum illis Thoantias Hypſipyle
Ingreſſa eſt in armis patris, deſperationéque hærebant
Mutæ: tantus eas metus inuaſerat.
Interea verò ibi ex naue optimates præmiſerunt
Æthaliden præconem expeditum, cui curare
Legationes, & ſceptrum mandarunt Mercurij,
Sui parentis, qui ei memoriam tribuerat omnium
Diuinam: neque poſtea ſanè, licet prætereuntis, Acherontis
Vortices inexcuſabiles, in animam cadebat obliuio.
Sed ipſa conſtanter ſemper alternans è fatis accepit,
Nunc inferis annumerata, nunc ad iubar
Solis, viuos inter homines. ſed quid verba
Æthalidæ opus me indeſinenter facere?
Qui ſanè tunc Hypſipylen demulſit, ſuſcipere aduenientes.
Die excurſo ad veſperam: neque tamen de mane
Retinacula ſoluerunt nauis, ob flamina Boreæ.
Lemniæ autem mulieres in vrbe conſederunt, confluentes
In cœtum: ipſa enim mandauit Hypſipyle.
Et quando ſanè ferè omnes ſimul congregatæ,
Statim ipſa inter illas incitata dixit:
Agedum ô chariſſimæ, gratiſſima munera demus
Viris, qualiáque par eſt nauigantes in naui habere,
Commeatum, nec non vinum dulce, vt penitus extra muros
Maneant, neque nos propter indigentiam conuenientes
Verè cognoſcant, maláque ad plures dimanet
Fama. Quoniam infandum facinus deſignauimus, neq; quidem prorſus
Gratum & illis hoc erit, ſi reſciuerint.
Noſtra quidem nunc talis eſt ſententia.
Veſtrûm autem ſi qua melius verbum nouerit alia,
Surgat: cuius ſanè & cauſſa huc conuocaui.
Sic fata, atque in ſolio reſedit patris ſui
Saxeo. exinde chara nutrix impulſa Polyxo,

Ἠνύσαν ἐννύχιοι, πνοιῇς ἀνέμοιο θέοντες.
Ἠῶθι δὲ νισσομένοισιν Ἄθω ἀνέτελλε κολώνη
Θρηϊκίη, ἣ τόσσον ἀπόπροθι Λῆμνον ἐοῦσαν,
Ὅσσον ἐς ἔνδιόν κεν ἐΰστολος ὁλκὰς ἀνύσσαι,
Ἀκροτάτῃ κορυφῇ σκιάει καὶ ἐσάχρι Μυρίνης.
Τοῖσιν δ' αὐτῆμαρ μὲν ἄεν καὶ ἐπὶ κνέφας οὖρος
Πάγχυ μάλ' ἀκραὴς, τετάνυστο δὲ λαίφεα νηός·
Αὐτὰρ ἅμ' ἠελίοιο βολαῖς ἀνέμοιο λιπόντες
Εἰρεσίῃ κραναὴν Σιντηΐδα Λῆμνον ἵκοντο·
Ἔνθ' ἄμυδις πᾶς δῆμος ὑπερβασίῃσι γυναικῶν
Νηλειῶς δέδμητο παροιχομένῳ λυκάβαντι.
Δὴ γὰρ κουριδίας μὲν ἀπηνήναντο γυναῖκας
Ἀνέρες ἐχθήραντες, ἔχον δ' ἐπὶ ληϊάδεσσι
Τρηχὺν ἔρον, τὰς αὐτοὶ ἀγίνεον ἀντιπέρηθεν
Θρηϊκίην δῃοῦντες, ἐπεὶ χόλος αἰνὸς ὄπαζε
Κύπριδος, οὕνεκά μιν γεράων ἐπὶ δηρὸν ἄτισσαν.
Ὦ μέλεαι, ζήλοιό τ' ἐπισμυγερῶς ἀκόρητοι.
Οὐκ οἶον σὺν τῇσιν ἑοὺς ἔρραισαν ἀκοίτας
Ἀμφ' εὐνῇ, πᾶν δ' ἄρσεν ὁμοῦ γένος, ὥς κεν ὀπίσσω
Μή τινα λευγαλέοιο φόνου τίσειαν ἀμοιβήν.
Οἴη δ' ἐκ πασέων γεραροῦ περιφείσατο πατρὸς
Ὑψιπύλεια Θόαντος, ὃ δὴ κατὰ δῆμον ἄνασσε·
Λάρνακι δ' ἐν κοίλῃ μιν ὕπερθ' ἁλὸς ἧκε φέρεσθαι,
Αἴκε φύγῃ· καὶ τὸν μὲν ἐς Οἰνοίην ἐρύσαντο
Πρόσθεν, ἀτὰρ Σίκινόν γε μεθύστερον αὐδηθεῖσαν
Νῆσον, ἐπακτῆρες, Σικίνου ἄπο, τόν ῥα Θόαντι
Νηϊὰς Οἰνοίη νύμφη τέκεν εὐνηθεῖσα.
Ταῖσι δὲ βουκολίαι τε βοῶν, χάλκειά τε δύνειν
Τεύχεα, πυροφόρους τε διατμήξασθαι ἀρούρας
Ῥηΐτερον πάσῃσιν Ἀθηναίης πέλεν ἔργων,
Οἷς αἰεὶ τὸ πάροιθεν ὁμίλεον· ἀλλὰ γὰρ ἔμπης
Ἦ θαμὰ δὴ παπταίνον ἐπὶ πλατὺν ὄμμασι πόντον
Δείματι λευγαλέῳ, ὁπότε Θρήϊκες ἴασι.
Τῷ καὶ ὅτ' ἐγγύθι νήσου ἐρεσσομένην ἴδον Ἀργὼ,
Αὐτίκα πασσυδίῃ πυλέων ἔκτοσθε Μυρίνης
Δήϊα τεύχεα δῦσαι ἐς αἰγιαλὸν προχέοντο,
Θυιάσιν ὠμοβόροις ἴκελαι. φὰν γάρ που ἱκάνειν
Θρήϊκας. ἡ δ' ἅμα τῇσι Θοαντιὰς Ὑψιπύλεια
Δῦν' ἐνὶ τεύχεσι πατρός. ἀμηχανίῃ δ' ἐχέοντο
Ἄφθογγοι. τοῖόν σφιν ἐπὶ δέος ᾐωρεῖτο.
Τείως δ' αὖτ' ἐκ νηὸς ἀριστῆες προΐηκαν
Αἰθαλίδην, κήρυκα θοὸν, τῷ πέρ τε μέλεσθαι
Ἀγγελίας καὶ σκῆπτρον ἐπέτρεπον Ἑρμείαο,
Σφωιτέροιο τοκῆος, ὅς οἱ μνῆστιν πόρε πάντων
Ἄφθιτον· οὐδ' ἔτι νῦν περ ἀποιχομένου Ἀχέροντος
Δίνας ἀπροφάτους ψυχὴν ἐπιδέδρομε λήθη.
Ἀλλ' ἥγ' ἔμπεδον αἰὲν ἀμειβομένη μεμόρηται,
Ἄλλοθ' ὑποχθονίοις ἐναρίθμιος, ἄλλοτ' ἐς αὐγὰς
Ἠελίου, ζωοῖσι μετ' ἀνδράσιν. ἀλλὰ τί μύθους
Αἰθαλίδεω χρειώ με διηνεκέως ἀγορεύειν;
Ὅς ῥα τόθ' Ὑψιπύλην μειλίξατο δέχθαι ἰόντας
Ἤματος ἀνομένοιο διὰ κνέφας. οὐδὲ μὲν ἠοῖ
Πείσματα νηὸς ἔλυσαν ἐπὶ πνοιῇ βορέαο.
Λημνιάδες δὲ γυναῖκες ἀνὰ πτόλιν ἷζον ἰοῦσαι
Εἰς ἀγορήν. αὐτὴ γὰρ ἐπέφραδεν Ὑψιπύλεια.
Καί ῥ' ὅτε δὴ μάλα πᾶσαι ὁμιλαδὸν ἠγερέθοντο,
Αὐτίκ' ἄρ' ἥγ' ἐνὶ τῇσιν ἐποτρύνουσ' ἀγόρευεν,
Ὦ φίλαι, εἰ δ' ἄγε δὴ μενοεικέα δῶρα πόρωμεν
Ἀνδράσιν, οἷά τ' ἔοικεν ἄγειν ἐπὶ νηὸς ἔχοντας,
Ἤια καὶ μέθυ λαρὸν, ἵν' ἔμπεδον ἔκτοθι πύργων
Μίμνοιεν, μηδ' ἄμμε κατὰ χρειὼ μεθέποντες
Ἀτρεκέως γνώωσι, κακὴ δ' ἐπὶ πολλὸν ἵκηται
Βάξις· ἐπεὶ μέγα ἔργον ἐρέξαμεν, οὐδέ τι πάμπαν
Θυμηδὲς καὶ τοῖσι τόγ' ἔσσεται, εἴ κε δαῶσιν.
Ἡμετέρη μὲν νῦν τοίη παρεοῦσα μῆτις·
Ὑμέων δ' εἴ τις ἄρειον ἔπος μητίσεται ἄλλη,
Ἐγρέσθω. τοῦ γάρ τε καὶ εἵνεκα δεῦρο κάλεσσα.
Ὣς ἄρ' ἔφη, καὶ θῶκον ἐφίζανε πατρὸς ἑοῖο
Λάϊνον. αὐτὰρ ἔπειτα φίλη τροφὸς ὦρτο Πολυξὼ,

Γηραῖ δὴ ῥικνοῖσιν ἐπισκάζουσα πόδεσσι,
Βάκτρῳ ἐρειδομένη. πέρι δ᾽ ἤθελεν ἀγορεῦσαι.
Τῇ καὶ παρθενικαὶ πίσυρες σχεδὸν ἑδριόωντο,
Ἀδμῆτες, λευκῇσιν ἐπιχνοάουσαι ἐθείραις.
Στῆ δ᾽ ἄρ᾽ ἐνὶ μέσσῃ ἀγορῇ· ἀνὰ δ᾽ ἔσχεθε δειρὴν
Ἦκα μόλις κυφοῖο μεταφρένου· ὧδέ τ᾽ ἔειπε,
Δῶρα μὲν ὡς αὐτῇ περ ἐφανδάνει Ὑψιπυλείῃ,
Πέμπωμεν ξείνοισιν· ἐπεὶ καὶ ἄρειον ὀπάσσαι.
Υ̓́μμι γε μὴν τίς μῆτις ἐπαυρέσθαι βιότοιο,
Αἴ κεν ἐπιβρίσῃ Θρήϊξ στρατὸς, ἠέ τις ἄλλος
Δυσμενέων; ἅ τε πολλὰ μετ᾽ ἀνθρώποισι πέλονται,
Ὡς καὶ νῦν ὅδ᾽ ὅμιλος ἀνωΐστως ἀφικάνει.
Εἰ δὲ τὸ μὲν μακάρων τις ἀποτρέψειεν, ἄλλα δ᾽ ὀπίσσω
Μυρία δηϊοτῆτος ὑπέρτερα πήματα μίμνει,
Εὖτ᾽ ἂν δὴ γεραραὶ μὲν ἀποφθινύθωσι γυναῖκες,
Κουρότεραι δ᾽ ἄγονοι στυγερὸν ποτὶ γῆρας ἵκησθε,
Πῶς τῆμος βώσεσθε δυσάμμοροι; ἦε βαθείαις
Αὐτόματοι βόες ὔμμιν ἐνιζευχθέντες ἀρούραις,
Γειοτόμον νειοῖο διειρύσσουσιν ἄροτρον,
Καὶ σφέα τελλομένου ἔτεος στάχυν ἀμήσονται;
Ἦ μὲν ἐγὼν, εἰ καί με τανῦν ἔτι πεφρίκασι
Κῆρες, ἐπερχόμενόν που ὀΐομαι εἰς ἔτος ἤδη
Γαῖαν ἐφέσσεσθαι, κτερέων ἀπὸ μοῖραν ἑλοῦσαν·
Αὔτως ἃ θέμις ἐστὶ, πάρος κακότητα πελάσσαι.
Ὁπλοτέρῃσι δὲ πάγχυ τάδε φράζεσθαι ἄνωγα.
Νῦν γὰρ δὴ παρὰ ποσσὶν ἐπήβολός ἐστ᾽ ἀλεωρὴ,
Εἴ κεν ἐπιτρέψητε δόμους καὶ ληΐδα πᾶσαν
Ὑμετέρην ξείνοισι καὶ ἀγλαὸν ἄστυ μέλεσθαι.
Ὣς ἔφατ᾽. ἐν δ᾽ ἀγορὴ πλῆτο θρόου· εὔαδε γάρ σφιν
Μῦθος. ἀτὰρ μετὰ τήνδε παρασχεδὸν αὖτις ἀνῶρτο
Ὑψιπύλη, καὶ τοῖον ὑποβλήδην ἔπος ηὔδα,
Εἰ μὲν δὴ πάσῃσιν ἐφανδάνει ἥδε μενοινὴ,
Ἤδη κεν μετὰ νῆα καὶ ἄγγελον ὀτρύνειμι.
Ἦ ῥα, καὶ Ἰφινόην μετεφώνεεν ἆσσον ἐοῦσαν,
Ὄρσο μοι Ἰφινόη, τοῦδ᾽ ἀνέρος ἀντιόωσα,
Ἡμέτερόνδε μολεῖν, ὅστις στόλου ἡγεμονεύει,
Ὄφρα τί οἱ δήμοιο ἔπος θυμηρὲς ἐνίσπω.
Καὶ δ᾽ αὐτοὺς γαίης τε καὶ ἄστεος, αἴ κε θέλωσι,
Κέκλεο θαρσαλέως ἐπιβαινέμεν εὐμενέοντας.
Ἦ, καὶ ἔλυσ᾽ ἀγορὴν, μετὰ δ᾽ εἰς ἑὸν ὦρτο νέεσθαι.
Ὣς δὲ καὶ Ἰφινόη Μινύας ἵκεθ᾽, οἱ δ᾽ ἐρέεινον
Χρεῖος ὅ τι φρονέουσα μετήλυθεν. ὦκα δὲ τούς γε
Πασσυδίῃ μύθοισι προσέννεπεν ἐξερέοντας,
Κούρη τοί μ᾽ ἐφέηκε Θοαντιὰς ἐνθάδ᾽ ἰοῦσαν
Ὑψιπύλη, καλέειν νηὸς πρόμον, ὅστις ὄρωρεν,
Ὄφρα τί οἱ δήμοιο ἔπος θυμηδὲς ἐνίσπῃ.
Καὶ δ᾽ αὐτοὺς γαίης τε καὶ ἄστεος, αἴ κε θέλητε,
Κέκλεται αὐτίκα νῦν ἐπιβαινέμεν εὐμενέοντας.
Ὣς ἄρ᾽ ἔφη, πάντεσσι δ᾽ ἐναίσιμος ἥνδανε μῦθος·
Ὑψιπύλην δ᾽ εἴσαντο καταφθιμένοιο Θόαντος
Τηλυγέτην γεγαυῖαν ἀνασσέμεν· ὦκα δὲ τόν γε
Πέμπον ἴμεν, καὶ δ᾽ αὐτοὶ ἐπεντύνοντο νέεσθαι.
Αὐτὰρ ὅγ᾽ ἀμφ᾽ ὤμοισι θεᾶς Ἰτωνίδος ἔργον,
Δίπλακα πορφυρέην περονήσατο· τήν οἱ ὄπασσε
Παλλὰς, ὅτε πρῶτον δρυόχους ἐπεβάλλετο νηὸς
Ἀργοῦς, καὶ κανόνεσσι δάε ζυγὰ μετρήσασθαι.
Τῆς μὲν ῥηΐτερόν κεν ἐς ἠέλιον ἀνιόντα
Ὄσσε βάλοις, ἢ κεῖνο μεταβλέψειας ἔρευθος.
Δὴ γάρ τοι μέσση μὲν ἐρευθήεσσα τέτυκτο,
Ἄκρα δὲ, πορφυρέη πάντῃ πέλεν· ἐν δ᾽ ἄρ᾽ ἑκάστῳ
Τέρματι δαίδαλα πολλὰ διακριδὸν εὖ ἐκέκαστο.
Ἐν μὲν ἔσαν Κύκλωπες ἐπ᾽ ἀφθίτῳ ἥμενοι ἔργῳ,
Ζηνὶ κεραυνὸν ἄνακτι πονεύμενοι· ὃς τόσον ἤδη
Παμφαίνων ἐτέτυκτο, μιῆς δ᾽ ἔτι δεύετο μοῦνον
Ἀκτῖνος, τὴν οἵ γε σιδηρείαις ἐλάασκον
Σφύρῃσιν, μαλεροῖο πυρὸς ζείουσαν ἀϋτμήν.
Ἐν δ᾽ ἔσαν Ἀντιόπης Ἀσωπίδος υἷε δύω,
Ἀμφίων καὶ Ζῆθος. ἀπύργωτος δ᾽ ἔτι Θήβη
Κεῖτο πέλας, τῆς οἵ γε νέον βάλλοντο δομαίους

Præ ſenio ſanè curuis ſubclaudicans pedibus,
Baculo firmans gradum, egregiéque prompta erat loqui:
Cui etiam virgines quatuor propè ſedebant,
Innuptæ, albis pubeſcentes capillis.
Stetit autem in medio cœtu, eleuauitque ceruicem
Paululum, vix incuruo dorſo, ſicq; dixit:
Munuſcula quidem, velut ipſi placet Hypſipyle,
Demus hoſpitibus. Deinde & melius eligere,
Vobis quidem quod conſilium fruendæ vitæ,
Si grauauerit Thracenſis exercitus, ſeu quis alius
Hoſtium, veluti multa inter homines ſunt,
Ac quemadmodum iam, hic cœtus improuiſè aduenit.
Si verò Deorum quiſpiam auerterit, alia tamen retro,
Innumera, bello ſuperiora mala, manent:
Quando venerandæ quidem interierint fœminæ,
Iuniores autem triſtem ad ſenectutem peruenerint,
Quo pacto tunc victuræ eſtis miseræ? an profundis
Spontanei iuuenci, vobis coniugati aruis,
Terriſecam per nouale trahent ſtiuam?
Et reuoluto anno ſpicam metent?
Profectò quidem ego. etiam ſi me modò horruerint
Parcæ, in proximum opinor tamen annum
Terram induturam iri, exequiarum partem auferentem.
Ita ſanè fas eſt, calamitatem præoccupare.
Tenerioribus autem penitus hæc conſideranda mando.
Iam enim profectò ante pedes obuium eſt remedium,
Si credideritis domos, poſſeſſionémque vniuerſam
Veſtram, peregrinis, adeóque claram vrbem tueri.
Sic fata, in concione autem implebatur turba. Placuit enim
Conſilium. ſed poſt hanc ſtatim rurſus excitata eſt (ipſis
Hypſipyle, & tale interpellatim verbum fecit:
Si quidem ſanè omnibus arridet hæc ſententia,
Modò ad nauem nuncium emendauero.
Inquit ſanè, & Iphinoen appellauit, propius exiſtentem:
Surge mihi Iphinoe, virum eum orans
Ad noſtram venire, quicunque nauigij huius dux eſt,
Vt ei populi vocem gratam referam:
Et ipſos in terram & vrbem, ſi voluerit,
Inuita audacter, appellere amicos. (eſt ire.
Dixit, & dimiſit concionem: poſtea verò ad ſuam impulſa
Poſtquã autẽ & Iphinoe ad Minyas venit, illi interrogaue-
Cauſſam, quámnam volens aduenisset? ſtatimq; illos (runt
Omnes ſimul, verbis affata interrogantes
Filia certè me miſit Thoantias huc euntem
Hypſipyle, accerſere nauis primarium, quiſquis extiterit,
Ut ei populi ſententiam gratam exponat.
Ipſóſque in terram & vrbem, ſi volueritis,
Iubet illicò nunc ingredi amicos.
Ita certè fata eſt, cunctiſque humanus placuit ſermo.
Hypſipylénque intellexerunt, mortui Thoantis
Vnicam filiam, reginam eſſe. ſtatimque ipſum
Ablegaruntque ire, adeóque illi adornabantur abire.
Cæterum ille circum humeros, Deæ Tritonidis opus,
Duplicem purpuream accommodabat, quam ei dedit
Palas, quando primum Dryochos impoſuit naui
Argonis, & ad amuſſim docuit tranſtra metiri.
Cuius facilius in ſolem orientem
Oculos intendas, quàm illum intuearis ruborem.
Etenim media quidem ſubrubra erat,
Summa verò purpurea tota fuit. In qualibet
Ora, ingenioſa multa egregiè bene picta erant.
Inerant quidem Cyclopes, in immortali ſedentes opere,
Ioui fulmen Regi fabricantes: quod tamen iam
Fulgurans erat, vnóque adhuc carebat ſolo
Radio, quem illi ferreis cudebant
Malleis, ſaui ignis feruentem flammam.
Inerántque Antiopes Aeſopidos filij duo,
Amphion & Zethus. ſine turribus adhuc Thebæ
Iacebant prope, quarum ipſi recens iecerant funda-
menta,

Jntenti. Zethus quidem in humeris baiulauit,
Montis excelſi in vertice laboranti ſimilis:
Amphion verò poſt ipſum, aurea cithara cantans
Juit. Bis tanta autem poſt veſtigia ſequebatur petra.
Deinceps verò expreſſa erat prolixis capillis Cytherea,
Martis geſtans habile ſcutum, éxque eius humero
Ad cubitum leuum, iunctura nudata erat veſtis,
Infra ſub mamilla. ipſáque contraria verè omnino
Aerea imago, in ſcuto apparebat videri.
Inerant & boum denſa paſcua. iuxta autem boues
Teleboæ pugnabant, & filij Electrionis,
Hi quidem reſiſtentes, ſed illi volentes ſpoliare
Prædones Taphij, horum ſanguine vndabat pratum
Humidum, pluréſque paucis vim intulerunt paſtoribus.
Inq; duo currus expreſſi certantes,
Quorum, hunc quidem coràm Pelops aurigabatur quatiens
Habenas, cum eóque erat Parabatis Hippodamia:
Illum verò in currendo Mirtylus incitabat equos.
Cum quo Oenomaus, protenſam haſtam tenens,
Axe in fiſtulis eſſure fractio
Excidit incitatus Pelopeia terga transfodere.
Quin & Apollo Phœbus ſagittiſ petens inerat.
Adoleſcens, nondum grandis erat, ſoluentem calyptra
Matrem audacter Tityon ingentem, quem peperit
Ioui Elara, nutriuit verò ac denuò peperit terra.
Inque Phrixus erat Minyeius, ſicut ſanè verò
Audiens arietem, ille ſanè loquenti ſimilis:
Illos intuens curaueris à mendacio animum,
Exiſtimans veram aliquam ab ipſis audiuiſſe
Famam, quod & diu propter opinionem admiratus fuerit.
Talia certè dona Deæ Tritoniæ erant Mineruæ.
Dextra verò cepit haſtam longè ferientem, quam Atalanta
Alacris obuians, impendiò enim cupijt ſequi,
In Mænalo, pridem ipſi vice hoſpitalis muneris dedit
Jn viam, ſed tamen ille vltrò retinuit puellam:
Metuit enim duras contentiones, amoris cauſſa.
Perrexit verò ire ad vrbem, ſplendenti ſtellæ par.
Quam in pulchris concluſæ thalamis
Nymphæ conſpicatæ ſunt, domos ſupra ortam,
Et ipſis liquidum per aera oculos afficit
Pulchrè rutilans: gaudet autem ſponſum
Sponſa deſiderans, inter alienigenas exiſtentem
Viros, cui & ipſam deſponſatam domum deducūt parentes.
Huic ſimilis, ante vrbem per viam incedebat heros.
Ac quando per portas in vrbem venerunt,
Populariores quidem retrò actæ mulieres,
Lætæ ob hoſpitem: ille in terram oculos figens,
Inceſſit intrepidò, donec ad magnificas domos peruenit
Hypſipylæ, reſerántque portas viſo famulæ,
Biſores, pulchris concinnatas tabulis.
Ibi ipſum Iphinoe, in throno ſplendenti
Studioſe ſuperbam per porticum, locauit ducens,
E regione tamen heræque deorſum oculos mittens,
Virgineas rubefacta genas, attamen hunc
Erubeſcens, verbis affata eſt blandis:
Hoſpes, cur manentes aliquandiu extra mœnia
Sedetis fruſtra, poſtquam à viris minimè habitatur vrbs,
Sed Thracenſis inquilini terræ
Fertilia arant arua: afflictionem autem omnem
Referam verè, vt bene ſciatis & ipſi.
Quando Thoas ciuibus pater meus præerat,
Tunc Thracum illorum, qui è regione habitant,
E vulgò moti populi vaſtarunt caulas,
Ex nauibus, cum ipſis immenſam prædam puellis
Huc auexerunt. Iratæ autem Deæ parabatur conſilium
Veneris, illa ipſis maximam immiſit calamitatem.
Jam enim legitimas quidem aſpernabantur, éque ædibus,
Suæ dementiæ indulgentes, eiiciebant vxores:
Cæterùm cum mulierculis bello captis cubuerunt,

Ἱέμενοι. Ζῆθος μὲν ἐπωμαδὸν ἠέρταζεν
Οὔρεος ἠλιβάτοιο κάρη μογέοντι ἐοικώς·
Ἀμφίων δ' ἐπί οἱ χρυσέῃ φόρμιγγι λιγαίνων
Ἤϊε. δὶς τόσση δὲ μετ' ἴχνια νείσετο πέτρη.
Ἑξείης δ' ἤσκητο βαθυπλόκαμος Κυθέρεια,
Ἄρεος ὀχμάζουσα θοὸν σάκος. ἐκ δέ οἱ ὤμου
Πῆχυν ἔπι σκαιὸν ξυνοχὴ κεχάλαστο χιτῶνος
Νέρθεν ὑπὲρ μαζοῖο· τὸ δ' ἀντίον ἀτρεκὲς αὔτως
Χαλκείῃ δείκηλον ἐν ἀσπίδι φαίνετ' ἰδέσθαι.
Ἐν δὲ βοῶν ἔσκεν λάσιος νομός· ἀμφὶ δὲ βουσὶ
Τηλεβόαι μάρναντο καὶ υἱέες Ἠλεκτρύωνος.
Οἱ μὲν ἀμειβόμενοι, ἀτὰρ οἵ γ' ἐθέλοντες ἀμέρσαι,
Ληϊσταὶ Τάφιοι. τῶν δ' αἵματι δεύετο λειμὼν
Ἑρσήεις, πλέες δ' ὀλίγους βιόωντο νομῆας.
Ἐν δὲ δύω δίφροι πεπονήατο δηριόωντες·
Καὶ τὸν μὲν προπάροιθε Πέλοψ ἴθυνε τινάσσων
Ἡνία, σὺν δέ οἱ ἔσκε παραιβάτις Ἱπποδάμεια.
Τὸν δὲ μεταδρομάδην ἐπὶ Μυρτίλος ἤλασεν ἵππους.
Σὺν τῷ δ' Οἰνόμαος προτενὲς δόρυ χειρὶ μεμαρπώς,
Ἄξονος ἐν πλήμνῃσι παρακλιδὸν ἀγνυμένοιο
Πῖπτεν, ἐπεσσύμενος Πελοπήϊα νῶτα δαΐξαι.
Ἐν καὶ Ἀπόλλων Φοῖβος ὀϊστεύων ἐτέτυκτο
Βούπαις οὔπω πολλὸς ἑὴν ἐρύοντα καλύπτρης
Μητέρα θαρσαλέως Τιτυὸν μέγαν, ὅν ῥ' ἔτεκέν γε
Δῖ' Ἐλάρη, θρέψεν δὲ καὶ ἂψ ἐλοχεύσατο γαῖα.
Ἐν καὶ Φρίξος ἔην Μινύης, ὡς ἐτεόν περ
Εἰσαΐων κριοῦ, ὁ δ' ἄρ' ἐξενέποντι ἐοικώς.
Κείνους κ' εἰσορόων ἀκέοις, ψεύδοιό τε θυμόν,
Ἐλπόμενος πυκινήν τιν' ἀπὸ σφείων ἐσακοῦσαι
Βάξιν· ὃ καὶ δηρόν περ ἐπ' ἐλπίδι θηήσαιο.
Τοῖ' ἄρα δῶρα θεᾶς Τριτωνίδος ἦεν Ἀθήνης.
Δεξιτερῇ δ' ἕλεν ἔγχος ἑκηβόλον, ὅ ῥ' Ἀταλάντη
Μαινάλῳ ἔν ποτέ οἱ ξεινήϊον ἐγγυάλιξε
Πρόφρων ἀντομένη· πέρι γὰρ μενέαινεν ἕπεσθαι
Τὴν ὁδόν. ἀλλὰ γὰρ αὐτὸς ἑκὼν ἀπέρυκε κούρην,
Δεῖσεν δ' ἀργαλέας ἔριδας φιλότητος ἕκητι.
Βῆ δ' ἴμεναι προτὶ ἄστυ φαεινῷ ἀστέρι ἶσος,
Ὅν ῥά τε νηγατέῃσιν ἐεργόμεναι καλύβῃσι
Νύμφαι θηήσαντο δόμων ὕπερ ἀντέλλοντα·
Καί σφισι κυανέοιο δι' ἠέρος ὄμματα θέλγει
Καλὸν ἐρευθόμενος· γάνυται δέ τε ἠϊθέοιο
Παρθένος ἱμείρουσα μετ' ἀλλοδαποῖσιν ἐόντος
Ἀνδράσιν, ᾧ καί μιν μνηστὴν κομέουσι τοκῆες.
Τῷ ἴκελος πρὸ πόληος ἀνὰ στίβον ἤιεν ἥρως.
Καί ῥ' ὅτε δὴ πυλέων τε καὶ ἄστεος ἐντὸς ἔβησαν,
Δημότεραι μὲν ὄπισθεν ἐπεκλονέοντο γυναῖκες
Γηθόσυναι ξείνῳ· ὁ δ' ἐπὶ χθονὸς ὄμματ' ἐρείσας,
Νίσσετ' ἀπηλεγέως, ὄφρ' ἀγλαὰ δώμαθ' ἵκανεν
Ὑψιπύλης. ἄνεσαν δὲ πύλας προφανέντι θεράπναι
Δικλίδας, εὐτύκτοισιν ἀρηρεμένας σανίδεσσιν.
Ἔνθα μιν Ἰφινόη κλισμῷ ἔνι παμφανόωντι
Ἐσσυμένως καλῆς διὰ παστάδος εἷσεν ἄγουσα
Ἀντία δεσποίνης· ἡ δ' ἐγκλιδὸν ὄσσε βαλοῦσα
Παρθενικὰς ἐρύθηνε παρηΐδας. ἔμπα δὲ τόνγε
Αἰδομένη μύθοισι προσέννεπεν αἱμυλίοισι,
Ξεῖνε, τί ἢ μίμνοντες ἐπὶ χρόνον ἔκτοθι πύργων
Ἧσθ' αὔτως; ἐπεὶ οὐ μὲν ὑπ' ἀνδράσι ναίεται ἄστυ,
Ἀλλὰ Θρηϊκίης ἐπινάστιοι ἠπείροιο
Πυροφόρους ἀρόωσι γύας. κακότητα δὲ πᾶσαν
Ἐξερέω νημερτές, ἵν' εὖ γνοίητε καὶ αὐτοί.
Εὖτε Θόας ἀστοῖσι πατὴρ ἐμὸς ἐμβασίλευε,
Τηνίκα Θρηϊκίην οἵ τ' ἀντία ναιετάουσι,
Δήμου ἀπορνύμενοι λαοὶ πέρθεσκον ἐπαύλεις
Ἐκ νηῶν, αὐτῇσι δ' ἀπείρεσια ληΐδα κούραις
Δεῦρ' ἄγον. οὐλομένης δὲ θεᾶς πορσύνετο μῆτις
Κύπριδος, ἥ τέ σφιν θυμοφθόρον ἔμβαλεν ἄτην.
Δὴ γὰρ κουριδίας μὲν ἀπέστυγον, ἐκ δὲ μελάθρων,
Ἧ ματίῃ εἴξαντες, ἀπεσσεύοντο γυναῖκας·
Αὐτὰρ ληϊάδεσσι δορικτήτῃς παρίαυον,

Σχέτλιοι, ἦ μὲν δηρὸν ἐτέτλαμεν, εἴ κέ ποτ' αὖτις
Ὀψὲ μεταστρέψωσι νόον· τὸ δὲ δίπλοον αἰεὶ
Πῆμα κακὸν προὔβαινεν· ἀτιμάζοντο δὲ τέκνα
Γνήσι' ἐνὶ μεγάροισι, νόθη δ' ἀνέτελλε γενέθλη.
Αὔτως δ' ἀδμῆτές τε κόραι χῆραί τ' ἐπὶ τῇσι
Μητέρες ἂμ πτολίεθρον ἀτημελέες ἀλάληντο.
Οὐδὲ πατὴρ ὀλίγον περ ἑῆς ἀλέγιζε θυγατρὸς,
Εἰ καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσι δαϊζομένην ὁρόῳτο
Μητρυιῆς ὑπὸ χερσὶν ἀτασθάλου· οὐδ' ἀπὸ μητρὸς
Λώβην, ὡς τὸ πάροιθεν, ἀεικέα παῖδες ἄμυνον·
Οὐδὲ κασιγνήτοισι κασιγνήτη μέλε θυμῷ.
Ἀλλ' οἶαι κοῦραι ληιστίδες ἔν τε δόμοισιν,
Ἔν τε χοροῖς, ἀγορῇ τε καὶ εἰλαπίνῃσι μέλοντο.
Εἰσόκε τις θεὸς ἄμμιν ὑπέρβιον ἔμβαλε θάρσος
Ἂψ ἀναερχομένους Θρηΐκων ἄπο, μηκέτι πύργοις
Δέχθαι, ἵν' ἢ φρονέοιεν ἅπερ θέμις, ἠέ πῃ ἄλλῃ
Αὐταῖς ληιάδεσσιν ἀφορμηθέντες ἵκοιντο.
Οἱ δ' ἄρα θεσσάμενοι παίδων γένος ὅσσον ἔλειπτο
Ἄρσεν ἀνὰ πτολίεθρον, ἔβαν πάλιν, ἔνθ' ἔτι νῦν περ
Θρηΐκης ἄροσιν χιονώδεα ναιετάουσι.
Τῷ ὑμεῖς στρωφᾶσθ' ἐπιδήμιοι· εἰ δέ κεν αὖθι
Ναιετάειν ἐθέλοις, καί τοι ἅδοι, ἦ τ' ἂν ἔπειτα
Πατρὸς ἐμεῖο Θόαντος ἔχοις γέρας· οὐδέ σ' ὀΐω
Γαῖαν ὀνόσσεσθαι· περὶ γὰρ βαθυλήϊος ἄλλων
Νήσων, Αἰγαίῃ ὅσαι εἰν ἁλὶ ναιετάουσιν.
Ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπὶ νῆα κιὼν ἑτάροισιν ἐνίσπες
Μύθους ἡμετέρους, μηδ' ἔκτοθι μίμνε πόληος.
Ἴσκεν, ἀμαλδύνουσα φόνου τέλος, οἷον ἐτύχθη
Ἀνδράσι. τὴν δὲ καὶ αὐτὸς ἀμειβόμενος προσέειπεν·
Ὑψιπύλη, μάλα κεν θυμηδέος ἀντιάσαιμεν
Χρησμοσύνης, ἣν ἄμμι σέθεν χατέουσιν ὀπάζεις.
Εἶμι δ' ὑπότροπος αὖθις ἀνὰ πτόλιν, εὖτ' ἂν ἕκαστα
Ἐξείπω κατὰ κόσμον. ἀνακτορίη δὲ μελέσθω
Σοί γ' αὐτῇ καὶ νῆσος. ἐγὼ δ' οὐκ ἀθερίζων
Χάζομαι, ἀλλά με λυγροὶ ἐπισπέρχουσιν ἄεθλοι.
Ἦ, καὶ δεξιτερῆς χειρὸς θίγεν· αἶψα δ' ὀπίσσω
Βῆ ῥ' ἴμεν. ἀμφὶ δὲ τόν γε νεήνιδες ἄλλοθεν ἄλλαι
Μυρίαι εἱλίσσοντο κεχαρμέναι, ὄφρα πυλάων
Ἐξήλυθε. μετέπειτα δ' ἐϋτροχάλοισιν ἀμάξαις
Ἀκτὴν εἰσαφίκανον, ἄγουσαι ξείνια πολλά,
Μῦθον ὅτ' ἤδη πάντα διηνεκέως ἀγόρευσε,
Τόν ῥα καλεσσαμένη διεπέφραδεν Ὑψιπύλεια.
Καὶ δ' αὐτοὺς ξεινοῦσθαι ἐπὶ σφέα δώματ' ἄγεσκον
Ῥηϊδίως. Κύπρις γὰρ ἐπὶ γλυκὺν ἵμερον ὦρσεν
Ἡφαίστοιο χάριν πολυμήτιος, ὄφρα κεν αὖτις
Ναίηται μετόπισθεν ἀκήρατος ἀνδράσι Λῆμνος.
Ἔνθ' ὁ μὲν Ὑψιπύλης βασιλήϊον ἐς δόμον ὦρτο
Αἰσονίδης· οἱ δ' ἄλλοι ὅπῃ καὶ ἔκυρσαν ἕκαστος,
Ἡρακλῆος ἄνευθεν· ὁ γὰρ παρὰ νηὶ λέλειπτο
Αὐτὸς ἑκὼν, παῦροί τε διακρινθέντες ἑταῖροι.
Αὐτίκα δ' ἄστυ χοροῖσι καὶ εἰλαπίνῃσι γεγήθει
Καπνῷ κνισήεντι περίπλεον· ἔξοχα δ' ἄλλων
Ἀθανάτων Ἥρης υἷα κλυτὸν ἠδὲ καὶ αὐτὴν
Κύπριν ἀοιδῇσιν θυέεσσί τε μειλίσσοντο.
Ἀμβολίη δ' εἰς ἦμαρ ἀεὶ ἐξ ἤματος ἦεν
Ναυτιλίης· δηρὸν δ' ἂν ἐλίνυον αὖθι μένοντες,
Εἰ μὴ ἀολλίσσας ἑτάρους ἀπάνευθε γυναικῶν
Ἡρακλέης, τοίοισιν ἐνιπτάζων μετέειπε·
Δαιμόνιοι, πάτρης ἐμφύλιον αἷμ' ἀποέργει
Ἡμέας; ἦε γάμων ἐπιδευέες ἐνθάδ' ἔβημεν
Κεῖθεν, ὀνοσσάμενοι πολιήτιδας; αὖθι δ' ἕαδεν
Ναίοντας λιπαρὴν ἄροσιν Λήμνοιο ταμέσθαι;
Οὐ μὰν εὐκλειεῖς γε σὺν ὀθνείῃσι γυναιξὶν
Ἐσσόμεθ' ὧδ' ἐπὶ δηρὸν ἐελμένοι· οὐδὲ τὸ κῶας
Αὐτόματον δώσει τις ἑλὼν θεὸς εὐξαμένοισιν.
Ἴομεν αὖτις ἕκαστοι ἐπὶ σφέα· τὸν δ' ἐνὶ λέκτροις
Ὑψιπύλης εἰᾶτε πανήμερον, εἰσόκε Λῆμνον
Παισὶν ἐπανδρώσῃ, μεγάλη τέ ἑ βάξις ἵκηται.
Ὣς νείκεσσεν ὅμιλον· ἐναντία δ' οὔ νύ τις ἔτλη

Miſeri. ſanè diu quidem tolerauimus, ſi quando rurſus
Tandem transmutarent animum: ſed geminatum ſemper
Malũ abominandũ proceſſit, ignominiaq́; aſſecerunt liberos
Legitimos in domibus, atque illegitima ſuſcepta eſt ſoboles.
Paſſim autem innuptæ puellæ viduæq́; ad hæc,
Matres in vrbe negligenter vagabantur:
Neque pater vel minimum ſuæ ſatagebat filiæ,
Etſi oculis pulſatam conſpexiſſet
Nouercæ manibus proteruæ: neque à matre
Iniuriam, ſicuti antea, indignam liberi arcebant:
Neque ſororibus ſoror curæ erat ex animo,
Sed ſolæ mulierculæ captiuæ intra penates,
Inque pompis, in foro, conuiuiiſque curabantur:
Donec Deus aliquis nobis magnanimam iniecit audaciam.
Iterum reuerſos è Thracia, non amplius mœnibus
Excipere, vt aut reſipiſcerent, velut par: aut aliò fortè
Cum ipſis captiuis proficiſcentes abirent.
Illi autem vbi exegiſſent puerorum genus, quantum erat re- *(ſiduum,*
Maſculinum, ad vrbem redierunt: vbi adhuc in hodiernum,
Thracenſem aratiogem niualem inhabitant.
Quocirca vos diuertimini populares. ſi verò hic
Durare volueris, & placuerit equidem poſtea,
Patris mei Thoantis habueris munus: neque inſuper te ſu-
Terram reprehenſurum eſſe. præ enim aliis fertilis *(ſpicor*
Inſulis, Aegæa quotquot in mari inhabitantur.
Proinde age, nunc ad nauem profectus comitibus narra
Verba noſtra, neque extra mane as vrbem.
Dixit, diſſimulans cædis euentum, qualis accidit
Viris. Cæterum ipſe Iaſon viciſſim reſpondit:
Hypſipyle, equidem in gratam incidere poſſemus
Indigentiam, ſi nobis tuis egentibus ſuppeditaueris.
Eo ergo redux iterum ad vrbem, vbi ſingula
Expoſuero ritè. gubernatio autem curæ ſit
Tibimet ipſi, ſimulá que inſula. ego verò non reſpue
Cedo, ſed me dura cogunt certamina.
Sic fatus, & dextram attigit. ſtatimque verò
Perrexit ire circum virgines aliunde aliæ
Innumeræ glomerabantur lætæ, donec portis
Egreſſus, exinde volubilibus plauſtris
Ad litus contenderunt, hoſpitalia munera plurima ferentes.
Sermonem poſtquam iam omnem diligenter re narraſſet,
Quem, ea quæ accerſiuit, mandauerat Hypſipylea,
Ac ipſos hoſpitij cauſſa, ad ſuas domos duxerunt.
Facilè Venus enim dulcem amorem inſtillauerat,
Vulcani ornata induſtrij, vt rurſus
Inhabitaretur poſtea, integra viris Lemnus.
Ibi ipſe Hypſipyles regiam ad domum incitatus eſt
Aeſonides: alij verò, quò deuenit quiſque,
Hercule excepto. is enim apud nauem relictus erat,
Ipſe volens, paucíque delecti ſocij.
Illicò autem vrbs choreis, conuiuiiſque perſtrepebat,
Fumo odorato plena: prætérque alios
Immortales, Iunonis filium, nec non & ipſam
Venerem, cantibus libaminibúſque demulcebant.
Ac procraſtinatio in diem vſque, de die erat,
Nauigationis. diúque ceſſaſſent ibi manentes,
Niſi congregans ſocios ſeorſim à mulieribus
Hercules, talibus increpans dixiſſet
O miſeri, à patria conſanguineus ſanguis ſeparat
Nos, an nuptiarum indigentes huc venimus?
Hinc faſtidientes ciues, iſthic autem placuit
Habitantes, pinguem culturam Lemni ſecare?
Non equidem celebres cum alienigenis fœminis
Erimus, ſic diu clauſi: neque inſuper vellus
Vltrò dabit quiſpiam accipiens Deus optantibus.
Eamus rurſus quiſque ad ſua: illum verò in thalamis
Hypſipyles ſinite, per totum diem, donec Lemnum
Pueris locupletauerit, inſigniſq; ad ipſum gloria peruenerit.
Hoc modo obiurgauit cœtum: contrarius autem neque quiſ-
quam ſuſtinuit

Oculos attollere, neque proloqui:
Sed paſſim è concione congregabantur ire
Accelerantes: illæq́; ad ipſos cucurrerunt, vbi intellexerunt.
Non aliter, quàm quãdo circa flores elegãtes ſuſurrãt apes,
Petra effuſæ aluearenſi, circum autem pratum
Roſidum arridet, ipſæ verò dulcem alibi alium
Fructum colligunt, volantes: ſic ſanè iſtæ
Familiariter viros circum flentes fundebantur,
Manibus ſimul atque verbis ſalutabant quemlibet,
Supplicantes Dijs, incolumem reditum tribuere.
Poſtquam autem & Hypſipyle precabatur manus nacta
Aeſonidæ, ipſaq́; ei fluebant lacrymæ deſiderio abeuntis:
Eas, & te Dij cum incolumibus rurſus ſocijs,
Aureum Regi vellus, referant, abducentem,
Eo modo vt volueris, vtiq́; libet. ipſa verò inſula,
Sceptráque patris mei aderunt, ad quam & retro
Tandem reuerſus velis iterum abire,
Facilè tibi ipſi & innumerum congregabis populum
Alijs ex vrbibus: ſed non tu eam ſententiam
Habebis, neque ipſa præuideo ſic futurum.
Memento quidem, abſens licet, attamen & reditúrus iam,
Hypſipyles: relinque verò nobis conſilium, quod exequar
Prompta, ſicubi certè me Dij voluerint eniti.
Hanc autem Aeſonis filius admirans affatus eſt:
Hypſipyle, hæc quidem vtinam decentia fiant
Ex Dijs. Tu verò de me mentem meliorem
Concipe, eo quòd patriam mihi ſatis Peliæ cauſſa
Inhabitare, modò me Dij liberent periculis.
Si verò non mihi in fatis eſt Græciam reuerti,
Procul renauigantí, túque maſculum enixa fueris,
Ableges ipſum, vbi adoleuerit, Pelaſgicum in locum,
Patrique meo, & matri, doloris remedium, ſi modò illos
Offenderit adhuc ſuperſtites, vt dupliciter hoc rege
Suis oblectentur ciues in ædibus.
Dixit, & contendit ad nauem prior, eodem modo & alij
Sequuti optimates, receperúntque manibus remos,
In ordine ſedentes: ſed retinacula ipſis Argus
Soluit à petra marina. tunc tandem illi
Pulſarunt aquam, prælongis certatim abietibus.
Veſpertini verò, Orphei conſilio appulerunt
In inſulam Electræ Atlantidis, vt experti
Sacra blandis ſacrificijs myſteria,
Securiores horridum trans mare nauigarent.
Quorum quidem neque vlterius meminero, ſed & ipſa
Inſula tamen valeat atque qui ſortiti myſteria illa
Dij incolæ: iſta enim non fas commemorare.
Illinc remigatione Mela per profundum mare
Contendentes, hac quidem Thracenſium terram, illa verò eam quæ ex aduerſo eſt
Imbrum habebant: deſuper recens quidem Sole
Submerſo, Cherſoneſum ad prominentem peruenerunt.
Hic ipſis leuis flabat Notus, veláque vento
Exponentes, puellæ Athamantidis dura fluenta (ſtum erat,
Ingreſſi ſunt: mare verò alterum quidem, quod deſuper reli-
Manè: alterum verò nocturni Rhœteio in promontorio
Emenſi, Idæam ad dextram terram habentes,
Dardaniam verò linquentes, appellebantur Abydo,
Percoten poſt hanc, & Abarnidis arenoſum
Litus, admirandámque tranſierunt Pityaam.
Atque equidem illi nocte vtrinque naui pergente,
Vortice æſtuantem, peruaſerunt Helleſpontum.
Eſt autem quædam excelſa in Propontide inſula,
Paululum à Phrygia fertili terra
In mare porrecta, quantùmque remurmurat Iſthmus
Continenti vicinus, vndis qui percutitur, inque ei Actæ
Geminæ iacent, ſuper fluuium Aeſapi,
Arctum ipſas vocant montem circumhabitantes:
Atque hunc quidem iniurij, ſæuiq́; incolunt
Terrigenæ, memorabile miraculum vicinis viſu:
Sena enim ſingulis manus temerariæ dependebant,

Ομματ' ἀνασχεθέειν, οὐδὲ προτιμυθήσασθαι·
Αλλ' αὔτως ἀγορῆθεν ἐπαρτίζοντο νέεσθαι
Σπερχόμενοι· ταὶ δέ σφιν ἐπέδραμον, εὖτ' ἐδάησαν.
Ως δ' ὅτε λείρια καλὰ περιβρομέουσι μέλισσαι,
Πέτρης ἐκχύμεναι σιμβληίδος, ἀμφὶ δὲ λειμὼν
Ερσήεις γάνυται, ταὶ δὲ γλυκὺν ἄλλοτε τ' ἄλλον
Καρπὸν ἀμέργουσιν πεποτημέναι· ὣς ἄρα ταίγε
Ενδυκέως ἀνέρας ἀμφὶ κινυρόμεναι προχέοντο.
Χερσί τε καὶ μύθοισιν ἐδεικανόωντο ἕκαστον,
Εὐχόμεναι μακάρεσσιν ἀπήμονα νόστον ὀπάσσαι.
Ως δὲ καὶ Υψιπύλη ἠρήσατο χεῖρας ἑλοῦσα
Αἰσονίδεω, τὰ δέ οἱ ῥέε δάκρυα χήτεϊ ἰόντος·
Νίσσεο, καί σε θεοὶ σὺν ἀπήμοσιν αὖτις ἑταίροις
Χρύσειον βασιλῆϊ δέρος κομίσειαν ἄγοντα,
Αὔτως ὡς ἐθέλεις, καί τοι φίλον. ἥδε δὲ νῆσος
Σκῆπτρά τε πατρὸς ἐμεῖο παρέσσεται, ἢν καὶ ὀπίσσω
Δή ποτε νοστήσας ἐθέλῃς ἄψορρον ἱκέσθαι.
Ῥηιδίως δ' ἂν ἑοῖ καὶ ἀπείρονα λαὸν ἀγείραις
Αλλων ἐκ πολίων. ἀλλ' οὐ σύ γε τήνδε μενοινὴν
Σχήσεις, οὔτ' αὐτὴ προτιόσσομαι ὧδε τελεῖσθαι.
Μνώεο μὴν ἀπεών περ ὅμως καὶ νόστιμος ἤδη
Υψιπύλης. λίπε δ' ἧμιν ἔπος, τό κεν ἐξανύσαιμι
Πρόφρων, ἢν ἄρα δή με θεοὶ δώωσι τεκέσθαι.
Τὴν δ' αὖτ' Αἴσονος υἱὸς ἀγαιόμενος προσέειπεν,
Υψιπύλη, τὰ μὲν οὕτω ἐναίσιμα πάντα γένοιτο
Ἐκ μακάρων· τύνη δ' ἐμέθεν πέρι θυμὸν ἀρείω
Ισχαν', ἐπεὶ πάτρην μοι ἅλις Πελίαο ἕκητι
Ναιετάειν· μοῦνόν με θεοὶ λύσειαν ἀέθλων.
Εἰ δ' οὔ μοι πέπρωται ἐς Ελλάδα γαῖαν ἱκέσθαι
Τηλοῦ ἀναπλώοντι, σὺ δ' ἄρσενα παῖδα τέκηαι,
Πέμπέ μιν ἡβήσαντα Πελασγίδος ἔνδον Ιωλκοῦ,
Πατρί τ' ἐμῷ καὶ μητρὶ δύης ἄκος, ἢν ἄρα τούς γε
Τέτμῃ ἔτι ζώοντας, ἵν' ἄνδιχα τοῖο ἄνακτος
Σφοῖσιν πορσαίνωνται ἐφέστιοι ἐν μεγάροισιν.
Η, καὶ ἔβαιν' ἐπὶ νῆα παροίτατος. ὣς δὲ καὶ ἄλλοι
Βαῖνον ἀριστῆες, λάζοντο δὲ χερσὶν ἐρετμὰ
Ενσχερὼ ἑζόμενοι. πρυμνήσια δέ σφισιν Αργος
Λῦσεν ὑπὲκ πέτρης ἁλιμυρέος. ἔνθ' ἄρα τοίγε
Κόπτον ὕδωρ δολιχῇσιν ἐπικρατέως ἐλάτῃσιν.
Εσπέριοι δ' Ορφῆος ἐφημοσύνῃσιν ἔκελσαν
Νῆσον ἐς Ηλέκτρης Ατλαντίδος, ὄφρα δαέντες
Αρρήκτους ἀγανῇσι τελεσφορίῃσι θέμιστας,
Σωότεροι κρυόεσσαν ὑπεὶρ ἅλα ναυτίλλοιντο.
Τῶν μὲν ἔτ' οὐ προτέρω μυθήσομαι· ἀλλὰ καὶ αὐτὴ
Νῆσος ὁμῶς κεχάροιτο, καὶ οἳ λάχον ὄργια κεῖνα
Δαίμονες ἐνναέται, τὰ μὲν οὐ θέμις ἄμμιν ἀείδειν.
Κεῖθεν δ' εἰρεσίῃ Μέλανος διὰ βένθεα πόντου
Ιέμενοι, τῇ μὲν Θρηκῶν χθόνα, τῇ δὲ περαίην
Ιμβρον ἔχον καθύπερθε. νέον γε μὲν ἠελίοιο
Δυομένου, Χέρνησον ἐπὶ προύχουσαν ἵκοντο,
Ενθά σφιν λαιψηρὸς ἄη νότος, ἱστία δ' οὔρῳ
Στησάμενοι, κούρης Αθαμαντίδος αἰπὰ ῥέεθρα
Εἰσέβαλον. πέλαγος δὲ τὸ μὲν καθύπερθε λέλειπτο
Ηοῖ, τὸ δ' ἐννύχιοι Ῥοιτειάδος ἔνδοθεν ἀκτῆς
Μέτρεον, Ιδαίην ἐπὶ δεξιὰ γαῖαν ἔχοντες.
Δαρδανίην δὲ λιπόντες, ἐπιπροσέβαλλον Αβύδῳ,
Περκώτην δ' ἐπὶ τῇ, καὶ Αβαρνίδος ἠμαθόεσσαν
Ηιόνα, ζαθέην τε παρήμειβον Πιτύειαν.
Καὶ δὴ τοίγ' ἐπὶ νυκτὶ διάνδιχα νηὸς ἰούσης
Δίνῃ πορφύροντα διήνυσαν Ελλήσποντον.
Εστι δέ τις αἰπεῖα Προποντίδος ἔνδοθι νῆσος,
Τυτθὸν ἀπὸ Φρυγίης πολυληίου ἠπείροιο
Εἰς ἅλα κεκλιμένη, ὅσον τ' ἐπιμύρεται ἰσθμὸς,
Χέρσῳ ἐπιπρηνὴς καταειμένος· ἐν δέ οἱ ἀκταὶ
Αμφίδυμοι, κεῖνται δ' ὑπὲρ ὕδατος Αἰσήποιο·
Αρκτων μιν καλέουσιν ὄρος περιναιετάοντες.
Καὶ τὸ μὲν ὑβρισταί τε καὶ ἄγριοι ναιετάουσι
Γηγενέες, μέγα θαῦμα περικτιόνεσσιν ἰδέσθαι.
Εξ γὰρ ἑκάστῳ χεῖρες ὑπέρβιοι ἠερέθονται,

Αἱ μὲν ἀπὸ στιβαρῶν ὤμων δύο, ταὶ δ' ὑπένερθεν
Τέσσαρες αἰνοτάτῃσιν ἐπὶ πλευρῇς ἀραρυῖαι.
Ἰσθμὸν δ' αὖ πεδίον τε Δολίονες ἀμφενέμοντο
Ἀνέρες· ἐν δ' ἥρως Αἰνήϊος υἱὸς ἄνασσε
Κύζικος, ὃν κούρη δίου τέκεν Εὐσώροιο
Αἰνήτη. τοὺς δ' οὔτι, καὶ ἔκπαγλοί περ ἐόντες,
Γηγενέες σίνοντο, Ποσειδάωνος ἀρωγῇ.
Τοῦ γὰρ ἔσαν τὰ πρῶτα Δολίονες ἐκγεγαῶτες.
Ἔνθ' Ἀργὼ προύτυψεν ἐπειγομένη ἀνέμοισι
Θρηϊκίοις, Καλὸς δὲ λιμὴν ὑπέδεκτο θέουσαν.
Κεῖσε καὶ εὐναίης ὀλίγον λίθον ἐκλύσαντες
Τίφυος ἐννεσίῃσιν ὑπὸ κρήνῃ ἐλίποντο,
Κρήνῃ ὑπ' Ἀρτακίῃ· ἕτερον δ' ἕλον ὅστις ἀρήρει,
Βριθύν· ἀτὰρ κεῖνόν γε θεοπροπίαις Ἑκάτοιο
Νηλεΐδαι μετόπισθεν Ἰάονες ἱδρύσαντο
Ἱερὸν, ἣ θέμις ἦεν, Ἰησονίης ἐν Ἀθήνης.
Τοὺς δ' ἄμυδις φιλότητι Δολίονες, ἠδὲ καὶ αὐτὸς
Κύζικος, ἀντήσαντες, ὅτε στόλον ἠδὲ γενέθλην
Ἔκλυον οἵτινες εἶεν, ἐυξείνως ἀρέσαντο·
Καί σφεας εἰρεσίῃ πέπιθον προτέρωσε κιόντας
Ἄστεος ἐν λιμένι πρυμνήσια νηὸς ἀνάψαι.
Ἔνθ' οἵγ' Ἐκβασίῳ βωμὸν θέσαν Ἀπόλλωνι
Εἱσάμενοι παρὰ θῖνα, θυηπολίης τ' ἐμέλοντο.
Δῶκεν δ' αὐτὸς ἄναξ λαρὸν μέθυ δευομένοισι,
Μῆλά θ' ὁμοῦ. δὴ γάρ οἱ ἔην φάτις, εὖτ' ἂν ἵκωνται
Ἀνδρῶν ἡρώων θεῖος στόλος, αὐτίκα τοῖσγε
Μείλιχον ἀντιάαν, μηδὲ πτολέμοιο μέλεσθαι.
Ἶσον που κἀκείνῳ ἐπισταχύεσκεν ἴουλος,
Οὐδέ νύ πω παίδεσσιν ἀγαλλόμενος μεμόρητο,
Ἀλλ' ἔτι οἱ κατὰ δώματ' ἀκήρατος ἦεν ἄκοιτις
Ὠδίνων, Μέροπος Περκωσίου ἐκγεγαυῖα,
Κλείτη ἐυπλόκαμος· τὴν μὲν νέον ἐξέτι πατρὸς
Θεσπεσίοις ἕδνοισιν ἀνήγαγεν ἀντιπέρηθεν.
Ἀλλὰ καὶ ὧς θάλαμόν τε λιπὼν καὶ δέμνια νύμφης,
Τοῖς μέτα δαῖτ' ἀλέγυνε, βάλεν δ' ἀπὸ δείματα θυμοῦ.
Ἀλλήλους δ' ἐρέεινον ἀμοιβαδίς· ἤτοι ὁ μὲν σφέων
Πεύθετο ναυτιλίην Πελίαό τ' ἐφετμάς.
Οἱ δὲ περικτιόνων πόλιας καὶ κόλπον ἅπαντα
Εὐρείης πεύθοντο Προποντίδος· οὐ μὲν ἐπιπρὸ
Ἠείδει καταλέξαι ἐελδομένοισι δαῆναι.
Ἠοῖ δ' εἰσανέβαν μέγα Δίνδυμον, ὄφρα καὶ αὐτοὶ
Θηήσαιντο πόρους κείνης ἁλός· ἐκ δ' ἄρα τοίγε
Νῆα Χυτῷ λιμένι προτέρου ἐξήλασαν ὅρμου.
Ἥδε δ' Ἰησονίη πέφαται ὁδὸς, ἥνπερ ἔβησαν.
Γηγενέες δ' ἑτέρωθεν ἀπ' οὔρεος ἀΐξαντες
Φράξαν ἀπειρεσίοιο Χυτοῦ στόμα νειόθι πέτρῃς
Πόντιον, οἷά τε θῆρα λοχώμενοι ἔνδον ἐόντα.
Ἀλλὰ γὰρ αὖθι λέλειπτο σὺν ἀνδράσιν ὁπλοτέροισιν
Ἡρακλέης, ὃς δή σφι παλίντονον αἶψα τανύσσας
Τόξον, ἐπασσυτέρους πέλασεν χθονί· τοὶ δὲ καὶ αὐτοὶ
Πέτρας ἀμφιρρῶγας ἀερτάζοντες ἔβαλλον.
Δὴ γάρ που κἀκεῖνα θεὰ τρέφε θηρία πέλωρα
Ἥρη, Ζηνὸς ἄκοιτις, ἀέθλιον Ἡρακλῆϊ.
Σὺν δὲ καὶ ὧλλοι δῆθεν ὑπότροποι ἀντιόωντες,
Πρίν περ ἀνελθέμεναι σκοπιὴν, ἥπτοντο φόνοιο
Γηγενέων ἥρωες ἀρήϊοι, ἠμὲν ὀϊστοῖς,
Ἠδὲ καὶ ἐγχείῃσι δεδεγμένοι, εἰσόκε πάντας
Ἀντιβίην ἀσπερχὲς ὀρινομένους ἐδάϊξαν.
Ὡς δ' ὅτε δούρατα μακρὰ νέον πελέκεσσι τυπέντα
Ὑλοτόμοι στοιχηδὸν ἐπὶ ῥηγμῖνι βάλωσιν,
Ὄφρα νοτισθέντα κρατεροὺς ἀνεχοίατο γόμφους·
Ὣς οἱ ἐνὶ ξυνοχῇ λιμένος πολιοῖο τέταντο
Ἑξείης, ἄλλοι μὲν ἐς ἁλμυρὸν ἀθρόοι ὕδωρ
Δύπτοντες κεφαλὰς καὶ στήθεα, γυῖα δ' ὕπερθεν
Χέρσῳ τεινάμενοι· τοὶ δ' ἔμπαλιν αἰγιαλοῖο
Κράατα μὲν ψαμάθοισι, πόδας δ' εἰς βένθος ἔρειδον,
Ἄμφω ἅμ' οἰωνοῖσι καὶ ἰχθύσι κύρμα γενέσθαι.
Ἥρωες δ', ὅτε δή σφιν ἀταρβὴς ἔπλετ' ἄεθλος,
Δὴ τότε πείσματα νηὸς ἐπὶ πνοιῇσιν ἀνέμοιο

Quæ quidem à robuſtis humeris duæ, ſubtus verò
Quatuor va'tis lateribus adaptatæ.
Iſthmum rurſus, campumq́; Doliones circuminhabitabant
Viri, inter quos ſcilicet heroas Aenius filius Rex erat
Cyzicus, quem filia illuſtris enixa Euſori
Aeneta. his autem neque quippiam, truces licet exiſtentes,
Terrigenæ nocuerunt: Neptuni auxilio,
Ex quo erant primitus Doliones prognati,
Huc Argo appulit citata ventis
Thracenſibus, commodiſque portus excepit incitatam.
Illic & pro anchora exiguum lapidem, poſtquam extraxiſ-
Tiphys conſilio, ad fontem reliquerunt. (ſent
Fontem ad Artaciam. alterum verò ceperunt, qui congrue-
Grauem: verùm illum oraculo Apollinis (bat
Nelidæ poſtea Iones dedicarunt
Sacrum, velut moris eſt, Iaſoniæ in Mineruæ.
Hos familiariter Doliones, atque ipſe
Cyzicus obuiantes, quando nauigium atque genus
Audiuerunt, quinam eſſent, hoſpitio exceperunt:
Atque ipſis remigatione perſuaſerunt ulterius progreſſos
Vrbis in portu, retinacula nauis alligare.
Vbi illi Ecbaſio aram poſuerunt Apollini,
Inſtaurantes in litore ſacra rei operam dabant.
Dedit autem ipſe Rex vinum dulce egentibus,
Pecoráque ſimul. etenim ei erat fatatũ, ſi quando adpellerat
Virorum nobilium diuinus cœtus, continuo ei
Comiter occurrere, neque belli curam habere.
Primum iam illi effloruerunt lanugines barbæ,
Neque adhuc pueris gloriari ſorte euenerat:
Sed illi adhuc domi immunis erat coniunx
Dolorum, Meropis, Percoſii nata,
Clite ſpecioſa: hanc nuper à patre
Splendida dote duxit ex ea regione, quæ contrà ſita.
Quin poſtquam thalamum reliquit, & thorum ſponſæ ſuæ
His deinde conuiuium adornauit, excuſſitq́; ſollicitudines ab
animo. (ipſos
Inter ſe autem interrogarunt alternatim. videlicet hic quidẽ
Percontabatur nauigationis cauſam, Peliæq́; mandata:
Illi verò circuminhabitantium vrbes, & ſinum totum
Vaſtæ peruestigarunt Propontidis. neq; tamen omnino
Nouerat commemorare, cupientibus ſcire.
Manè verò aſcenſu ſuperant excelſum Dindymũ, vt & ipſi
Contemplarentur vada eius maris, interimque ſanè reliqui
Nauem è Chyto portu priore mouerunt ſtationem.
Hæc autem Iaſonia dicta via, quam inierant.
Cæterùm Gigantes ex altera parte à monte exorti,
Obſtruxerunt ampli Chyti os ſub petra
Ponticum, tanquam feram capturientes intus exiſtentem.
Verùm ibi relictus erat, cum viris iunioribus,
Herculesque profectò ipſis recuruum ſtatim intendens
Arcum, alium ſuper alium admouit terræ, ipſi verò
Saxa abrupta corripientes iaculabantur.
Iam enim & fortè iſta, Dea aluit, ferocia monſtra
Iuno, Iouis coniunx, in certamen Herculi.
Simul autem & alij quaſi reuerſi, incidentes,
Priuſquam conſcendiſſent ſpeculam, commiſerunt cædem
Cum Gigantibus, heroes bellicoſi, non tam ſagittis,
Quàm haſtis excipientes, donec omnes
E contrà deſinenter concitatos euerterent.
Non ſecus, quàm vbi longa ligna in vere ſecuribus percuſſa
Fabri lignarij ex ordine in litore proſternunt,
Dum ſuſceptiua durorum ſint cuneorum:
Sic illi in ſuperficie portus cani proſtrati ſunt
Ex ordine, alij quidem ad ſalſam glomeratim aquam
Mergentes capita & pectora, manus autem deſuper
Terræ intendentes: alij verò litoris
Capita quidem arenis, pedéſque profundo infigebant,
Vtrique ſimul auibus & piſcibus eſca fuêre.
Heroes, vbi ipſis tuta contingebat victoria,
Tunc ſanè retinacula nauis propter ſpiramina venti

Egreſſorius Apollo.

Soluentes vlterius, per maris æquor nauigarunt.
Ipſaque cucurrit velis totum diem. minimè verò, incidente
Nocte etiam, progreſſus manſit ſtabilis: ſed procellæ
Aduerſæ, raptum retro egerunt, donec appropinquarent.
Iterum hoſpitibus Dolionibus. egreſſique
Iſta nocte: Sacra verò dicitur etiamnum petra,
Quam circum retinacula nauis adacti iecerunt.
Neque quiſquam ipſam inſulam exactè cognoſcebat
Eſſe, neque etiam præ nocte Doliones denuò reuerſos
Heroas verè agnouerunt, verùm forſan virorum
Macronum arbitrati Pelaſgicum robur appuliſſe.
Quocirca & arma induti, contra ipſos manus ſuſtulerunt.
Simúlque conſerebant haſtas, & ſcuta mutuò,
Vehementi ſimiles impetui ignis, qui arbuſtis
Aridis illapſus furit. tumultus autem
Grauis, inſanúſque Dolenſi incidit populo.
Neq. ipſe (ſcilicet Cyzicus) pugna ſuper fatum, rurſus erat
Domum ad nuptiales thalamos, thorúmque reuerſurus.
Quin illum Aeſonides, verſum rectà contra ſe,
Pulſauit adortus medium pectus, circùm autem ab haſta
Os ſauciatum eſt, ipſe in arenis ſolutus,
Fatum expleuit. Hoc enim licet euitare nequaquam
Mortalibus, quòd paſſim circum ingens ambiat vallum.
Sic hunc, qui videbatur amaram extra noxam
Eſſe Argonautarum, ipſa ſub nocte impediuit
Pugnantem cum illis, multique opitulatores alij
Ceciderunt. Hercules quidem interfecit Telecleim,
Atque Megabrontem, Sphodrinq. interemit Acaſtus.
Peleus autem Zelyn adoriebatur, belloq. fortem Gephyron.
Sed ſtrenuus Telamon regem occidit.
Idas verò Promea. Clytius Hyacinthum obtruncat.
Tyndaridæ gemini Megaloſſaca, Phlogiúmque.
Oenides poſt hos confecit audacem Itymonea,
Nec non & Artacea, anteſignanum virorum: quos adhuc omnes
Incolæ honoribus diuinis celebrant.
Alij verò fugientes tremuerunt, veluti accipitres
Impetuoſos turmatim tremunt columbæ.
Ad portas tumultu ruebant denſi, ſtatimque clamore
Implebatur vrbs, luctuoſæ fuga pugnæ.
Manè autem triſtem atque irreparabilem intellexerunt
Errorem vtrique. vehemens autem dolor corripuit intuentes
Heroas Minyas, Aeneium filium antè
Cyzicum in puluere & cruore iacentem.
Dies itaq. tres continuos plangebant, vellebantq. crines
Ipſi ſimul, populique Doliones. Cæterùm poſtea
Ter circum æreis duplicuer armis rotati
Sepulchro iuſta exhibuerunt, celebraruntq. certamina,
Prout fas eſt, in campo virenti: vbi etiamnum
Exaggeratum eſt illud monumentum poſteris videri.
Neque equidem neque coniunx Clite extincti relinquebatur
Suum maritum poſt: malóque triſtius aliud
Auſa, nectens laqueum ceruici: hanc autem & ipſæ
Nymphæ exanimatam Alſeides defleuerunt:
Et ei ab oculis quæcunque lacrymæ defluxerunt in terram,
Omnibus ex iſtis fontem fecerunt Deæ, quem vocant
Cliten, infelicis, illuſtre nomine, ſponſæ.
Acerbiſſimus quidem ille Dolienſibus fœminis,
Viriſque, ex Ioue dies illuxit. neque enim ipſorum
Suſtinuit quiſquam veſci cibo: neque diu,
Præ dolore, rei panariæ recordabantur:
Sed omnino incocta, traducebant vitam, edentes.
Vbi etiam hodie, cùm anniuerſaria ſacra fiunt,
Cyzicum inhabitantes Iones, conſtanter ſemper
Vulgaria mola panes molunt.
Ex tunc ſanè horridæ excitatæ ſunt procellæ,
Dies ſimul noctéſque duodecim, ipſóſque illinc
Soluere detinuerunt. Sequenti autem nocte,
Alij ſanè antè oppreſſi dormiebant
Somno optimates in ſupremo lecto: ſed Acaſtus,

Per regē patrem Cyzici intellige.

Λυσάμενοι, προτέρωσε διὲξ ἁλὸς οἶδμα νέοντο.
Ἡ δ' ἔθεεν λαίφεσσι πανήμερος· οὐ μὲν ἰούσης
Νυκτὸς ἔτι ῥιπὴ μένεν ἔμπεδον, ἀλλὰ θύελλαι
Ἀντίαι ἁρπάγδην ὀπίσω φέρον, ὄφρ' ἐπέλασσαν
Αὖτις ἐυξείνοισι Δολίοσιν. ἐκ δ' ἄρ' ἔβησαν
Αὐτονυχί· ἱερὴ δὲ φατίζεται ἥδ' ἔτι πέτρη,
Ἣ πέρι πείσματα νηὸς ἐπασσύτεροι ἐβάλοντο.
Οὐδέ τις αὐτὴν νῆσον ἐπιφραδέως ἐνόησεν
Ἔμμεναι· οὐδ' ὑπὸ νυκτὶ Δολίονες ἂψ ἀνιόντας
Ἥρωας νημερτὲς ἐπήισαν, ἀλλά που ἀνδρῶν
Μακριέων εἴσαντο Πελασγικὸν ἄρεα κέλσαι.
Τῷ καὶ τεύχεα δύντες ἐπὶ σφίσι χεῖρας ἄειραν.
Σὺν δ' ἔλασαν μελίας τε καὶ ἀσπίδας ἀλλήλοισιν,
Ὀξείῃ ἴκελοι ῥιπῇ πυρὸς, ἥ τ' ἐνὶ θάμνοις
Αὐαλέοισι πεσοῦσα κορύσσεται· ἐν δὲ κυδοιμὸς
Δεινός τε ζαμενής τε Δολιονίῳ πέσε δήμῳ.
Οὐδ' ὅγε δηιοτῆτος ὑπὲρ μόρον αὖτις ἔμελλεν
Οἴκαδε νυμφιδίους θαλάμους καὶ λέκτρον ἱκέσθαι.
Ἀλλά μιν Αἰσονίδης τετραμμένον ἰθὺς ἑοῖο
Πλῆξεν ἐπαΐξας στῆθος μέσον, ἀμφὶ δὲ δουρὶ
Ὀστέον ἐρραίσθη, ὁ δ' ἐνὶ ψαμάθοισιν ἐλυσθεὶς,
Μοῖραν ἀνέπλησεν. τὴν γὰρ θέμις οὔποτ' ἀλύξαι
Θνητοῖσιν· πάντῃ γὰρ περὶ μέγα πέπταται ἕρκος.
Ὣς τὸν ὀιόμενόν που ἀδευκέος ἔκτοθεν ἄτης
Εἶναι ἀριστήων, αὐτῇ ὑπὸ νυκτὶ πέδησεν
Μαρνάμενον κείνοισι. πολεῖς δ' ἐπαρηγόνες ἄλλοι
Ἔκταθεν. Ἡρακλέης μὲν ἐνήρατο Τηλεκλῆα,
Ἠδὲ Μεγαβρόντην, Σφόδριν δ' ἐνάριξεν Ἄκαστος.
Πηλεὺς δὲ Ζέλυν εἷλεν, ἀρηίθοόν τε Γέφυρον·
Αὐτὰρ ἐυμμελίης Τελαμὼν Βασιλῆα κατέκτα·
Ἴδας δ' αὖ Προμέα, Κλυτίος δ' Ὑάκινθον ἔπεφνεν
Τυνδαρίδαι δ' ἄμφω Μεγαλοσσάκεα, Φλογίον τε.
Οἰνεΐδης δ' ἐπὶ τοῖσιν ἕλεν θρασὺν Ἰτυμονῆα,
Ἠδὲ καὶ Ἀρτακέα, πρόμον ἀνδρῶν· οὓς ἔτι πάντας
Ἐνναέται τιμαῖς ἡρωίσι κυδαίνουσιν.
Οἱ δ' ἄλλοι εἴξαντες ὑπέτρεσαν, ἠύτε κίρκους
Ὠκυπέτας ἀγεληδὸν ὑποτρέσσωσι πέλειαι.
Ἐς δὲ πύλας ὁμάδῳ πέσον ἀθρόοι. αἶψα δ' ἀυτῆς
Πλῆτο πόλις, στονόεντος ὑποτροπίῃ πολέμοιο.
Ἠῶθεν δ' ὀλοὴν καὶ ἀμήχανον εἰσενόησαν
Ἀμπλακίην ἄμφω, στυγερὸν δ' ἄχος εἷλεν ἰδόντας
Ἥρωας Μινύας Αἰνήιον υἷα πάροιθεν
Κύζικον ἐν κονίῃσι καὶ αἵματι πεπτηῶτα.
Ἤματα δὲ τρία πάντα γόων, τίλλοντό τε χαίτας
Αὐτοὶ ὁμῶς λαοί τε Δολίονες. αὐτὰρ ἔπειτα
Τρὶς περὶ χαλκείοις σὺν τεύχεσι δινηθέντες
Τύμβῳ ἐνεκτερέιξαν, ἐπειρήσαντό τ' ἀέθλων,
Ἣ θέμις, ἂμ πεδίον λειμώνιον, ἔνθ' ἔτι νῦν περ
Ἐξαγέται τόδε σῆμα καὶ ὀψιγόνοισιν ἰδέσθαι.
Οὐδὲ μὲν οὐδ' ἄλοχος Κλείτη φθιμένοιο λέλειπτο
Οὗ πόσιος μετόπισθε· κακῷ δ' ἐπὶ κύντερον ἄλλο
Ἤνυσεν, ἁψαμένη βρόχον αὐχένι. τὴν δὲ καὶ αὐταὶ
Νύμφαι ἀποφθιμένην ἀλσηίδες ὠδύραντο·
Καί οἱ ἀπὸ βλεφάρων ὅσα δάκρυα χεῦαν ἔραζε,
Πάντα τάγε κρήνην τεῦξαν θεαὶ, ἣν καλέουσιν
Κλείτην, δυστήνοιο περικλεὲς οὔνομα νύμφης.
Αἰνότατον δὴ κεῖνο Δολιονίῃσι γυναιξὶν,
Ἀνδράσι τ' ἐκ Διὸς ἦμαρ ἐπήλυθεν, οὐδὲ γὰρ αὐτῶν
Ἔτλη τις πάσασθαι ἐδητύος, οὐδ' ἐπὶ δηρὸν,
Ἐξ ἀχέων, ἔργοιο μυληφάτου ἐμνώοντο,
Ἀλλ' αὔτως ἄφλεκτα διαζώεσκον ἔδοντες.
Ἔνθ' ἔτι νῦν εὖτ' ἄν σφιν ἐτήσια χύτλα χέωνται,
Κύζικον ἐνναίοντες Ἰάονες ἔμπεδον αἰεὶ
Πανδήμοιο μύλης πελάνους ἐπαλετρεύουσιν.
Ἐκ δὲ τόθεν τρηχεῖαι ἀνηέρθησαν ἄελλαι
Ἤμαθ' ὁμοῦ νύκτας τε δυώδεκα, τοὺς δὲ κατ' αὖθι
Ναυτίλλεσθαι ἔρυκον. ἐπιπλομένῃ δ' ἐνὶ νυκτὶ
Ὧλλοι μέν ῥα πάρος δεδμημένοι εὐνάζοντο
Ὕπνῳ ἀριστῆες πύματον λάχος· αὐτὰρ Ἄκαστος

Μόψος τ' Ἀμπυκίδης ἀδινὰ κνώσσοντας ἔρυντο.
Ἡ δ' ἄρ' ὑπὲρ ξανθοῖο καρήατος Αἰσονίδαο
Πωτᾶτ' Ἀλκυονὶς, λιγυρῇ ὀπὶ θεσπίζουσα
Λῆξιν ὀρινομένων ἀνέμων· συνέηκε δὲ Μόψος
Ἀκταίης ὄρνιθος ἐναίσιμον ὄσσαν ἀκούσας.
Καὶ τὴν μὲν θεὸς αὖτις ἀπέτραπεν, ἷζε δ' ὕπερθε
Νηίου ἀφλάστοιο μετήορος ἀΐξασα.
Τὸν δ' ὅγε κεκλιμένον μαλακοῖς ἐνὶ κώεσιν οἰῶν
Κινήσας ἀνέγειρε παρασχεδὸν, ὧδέ τ' ἔειπεν,
Αἰσονίδη, χρειώ σε τόδ' ἱερὸν εἰσανιόντα
Δινδύμου ὀκρυόεντος, εὔθρονον ἱλάξασθαι
Μητέρα συμπάντων μακάρων· λήξουσι δ' ἄελλαι
Ζαχρηεῖς. τοίην γὰρ ἐγὼ νέον ὄσσαν ἄκουσα
Ἀλκυόνος ἁλίης, ἣ κνώσσοντος ὕπερθε
Σεῖο πέριξ, τὰ ἕκαστα πιφαυσκομένη πεπότηται.
Ἐκ γὰρ τῆς ἄνεμοί τε, θάλασσά τε, νειόθι τε χθὼν
Πᾶσα πεπείρανται, νιφόεν θ' ἕδος Οὐλύμποιο.
Καί οἱ ὅτ' ἐξ ὀρέων μέγαν οὐρανὸν εἰσαναβαίνει,
Ζεὺς αὐτὸς Κρονίδης ὑποχάζεται. ὣς δὲ καὶ ὧλλοι
Ἀθάνατοι μάκαρες δεινὴν θεὸν ἀμφιέπουσιν.
Ὣς φάτο, τῷ δ' ἀσπαστὸν ἔπος γένετ' εἰσαΐοντι.
Ὤρνυτο δ' ἐξ εὐνῆς κεχαρημένος· ὦρσε δ' ἑταίρους
Πάντας ἐπισπέρχων, καί τέ σφισιν ἐγρομένοισιν
Ἀμπυκίδεω Μόψοιο θεοπροπίας ἀγόρευεν.
Αἶψα δὲ κουρότεροι μὲν ἀπὸ σταθμῶν ἐλάσαντες
Ἔνθεν ἐς αἰπεινὴν ἄναγον βόας οὔρεος ἄκρην.
Οἱ δ' ἄρα λυσάμενοι ἱερῆς ἐκ πείσματα πέτρης,
Ἤρεσαν ἐς λιμένα Θρηίκιον· ἂν δὲ καὶ αὐτοὶ
Βαῖνον, παυροτέρους ἑτάρους ἐν νηὶ λιπόντες.
Τοῖσι δὲ Μακριάδες σκοπιαὶ, καὶ πᾶσα περαίη
Θρηικίης ἐνὶ χερσὶν ἑαῖς προυφαίνετ' ἰδέσθαι.
Φαίνετο δ' ἠερόεν στόμα Βοσπόρου, ἠδὲ κολῶναι
Μυσίαι, ἐκ δ' ἑτέρης ποταμοῦ ῥόος Αἰσήποιο,
Ἄστυ τε καὶ πεδίον Νηπήιον Ἀδρηστείης.
Ἔσκε δέ τι στιβαρὸν στύπος ἀμπέλου ἔντροφον ὕλῃ
Πρόχνυ γεράνδρυον· τὸ μὲν ἔκταμον, ὄφρα πέλοιτο
Δαίμονος οὐρείης ἱερὸν βρέτας· ἔξεσε δ' Ἄργος
Εὐκόσμως, καὶ δή μιν ἐπ' ὀκριόεντι κολωνῷ
Ἵδρυσαν, φηγοῖσιν ἐπηρεφὲς ἀκροτάτῃσιν,
Αἵ ῥά τε πασάων πανυπέρταται ἐρρίζωντο.
Βωμὸν δ' αὖ χεράδος παρενήνεον· ἀμφὶ δὲ φύλλοις
Στεψάμενοι δρυΐνοισι θυηπολίης ἐμέλοντο,
Μητέρα Δινδυμίην πολυπότνιαν ἐγκαλέοντες,
Ἐνναέτιν Φρυγίης, Τιτίην θ' ἅμα, Κύλληνόν τε,
Οἳ μοῦνοι πολέων μοιρηγέται ἠδὲ πάρεδροι
Μητέρος Ἰδαίης κεκλήαται, ὅσσοι ἔασι
Δάκτυλοι Ἰδαῖοι Κρηταιέες. οὕς ποτε νύμφη
Ἀγχιάλη Δικταῖον ἀνὰ σπέος, ἀμφοτέρῃσι
Δραξαμένη γαίης Οἰαξίδος, ἐβλάστησε.
Πολλὰ δὲ τήνγε λιτῇσιν ἀποστρέψαι ἐριώλας
Αἰσονίδης γουνάζετ' ἐπιλλείβων ἱεροῖσιν
Αἰθομένοις. ἄμυδις δὲ νέοι Ὀρφῆος ἀνωγῇ
Σκαίροντες βηταρμὸν ἐνόπλιον ὠρχήσαντο,
Καὶ σάκεα ξιφέεσσιν ἐπέκτυπον. ὥς κεν ἰωὴ
Δύσφημος πλάζοιτο δι' ἠέρος, ἣν ἔτι λαοὶ
Κηδείῃ βασιλῆος ἀνέστενον. ἔνθεν ἐς αἰεὶ
Ῥόμβῳ καὶ τυπάνῳ Ῥείην Φρύγες ἱλάσκονται.
Ἡ δέ που εὐαγέεσσιν ἐπὶ φρένα θῆκε θυηλαῖς
Ἀνταίη δαίμων· τὰ δ' ἐοικότα σήματ' ἔγεντο.
Δένδρεα μὲν καρπὸν χέον ἄσπετον, ἀμφὶ δὲ ποσσὶν
Αὐτομάτη φύε γαῖα τερείνης ἄνθεα ποίης.
Θῆρες δ' εἰλυούς τε κατὰ ξυλόχους τε λιπόντες,
Οὐρῇσιν σαίνοντες ἐπήλυθον. ἡ δὲ καὶ ἄλλο
Θῆκε τέρας· ἐπεὶ οὔτι παροίτερον ὕδατι νᾶεν
Δίνδυμον, ἀλλά σφιν τότ' ἀνέβραχε διψάδος αὔτως
Ἐκ κορυφῆς ἄλληκτον. Ἰησονίην δ' ἐνέπουσιν
Κεῖνο ποτὸν κρήνην περιναιέται ἄνδρες ὀπίσσω.
Καὶ τότε μὲν δαῖτ' ἀμφὶ θεᾶς θέσαν οὔρεσιν Ἄρκτων,
Μέλποντες Ῥείην πολυπότνιαν· αὐτὰρ ἐς ἠῶ

Mopſúſque Ampycides, ſuauiter dormientes cuſtodiebant.
Ipſa autem ſupra flauum caput Iaſonis
Volat Alcyonis, acuta voce vaticinans
Finem excitatorum ventorum: intellexitq́; Mopſus,
Litoreæ auis gratam vocem audiens.
Atq; hanc Dea (ſcilicet Iuno) rurſus auocauit, ſedebat q́; ſuper
Nauali tabulato puppis, laſſa.
Ipſum verò ille recumbentem in mollibus pellibus ouium
Mouens, excitauit propè, & ita dixit:
Aeſonida, oportet teipſum templum aggreſſum
Dindymi aſperi εὔθρονον, placare
Matrem omnium Deorum. ceſſabunt autem venti,
Vehementer flantes. talem enim ego modò vocem audiui
Alcyonis marinæ, quæ dormientem ſupra
Te circum circa, ſingula pronuncians volauit;
Ex enim hac venti, mare, imoq́; terra
Vniuerſa continetur, altúmque ſolium Olympi.
Et ei, quando ex montibus magnum cælum conſcendit
Iupiter ipſe Saturnius, cedit locum ſicut etiam alij
Immortales Dij, potentem Deam circumſequuntur.
Sic locutus eſt. Illi verò gratus ſermo fuit audienti.
Excitatus è grabato latus, expergefecítque ſocios
Omnes feſtinans: ac ipſis experrectis,
Ampycide Mopſi vaticinia expoſuit.
Statim autem iuniores quidem è ſtabulis inſecuti,
Inde ad excelſum egerunt boues montis verticem.
Alij verò ſoluentes Sacra retinacula petra,
Remigarunt ad portum Thracenſem: adeóque & ipſi
Aſcenderunt, pauciores ſocios in naui relinquentes.
Illis autem Macriades ſpeculæ, & porta vlterior
Thraciæ in manibus ipſorum aperiebatur videri.
Apparebat & nebuloſum os Boſphori, atque iuga
Myſiæ. ex altera verò fluuij vnda Aeſapi,
Vrbs & campus Nepeius Adraſteæ.
Erat autem quidam denſus truncus vitis, innatus ſyluæ,
Penitus annoſus: illum quidem reſecuerunt, vt eſſet
Deæ montanæ ſacrum ſimulachrum: expoliuit verò Argus
Affabrè. ac ſanè ipſum in eminenti cacumine
Conſtituerunt, fagis coopertum ſummis,
Quæ profectò omnium altiſſimè radices egerant.
Aramque hinc de cumulo aceruarunt lapillorum: circum
Coronantes quernis, iam ſacrum curabant, (autem folijs
Matrem Dindymeam venerandam inuocantes,
Indigetem Phrygiæ, Titiámque ſimul, Cylleníumque,
Qui ſoli ex multis ſacrificuli atque aſſeſſores,
Matris Idææ vocati ſunt, quotquot erant,
Dactyli Idæi Cretenſes: quos olim nympha
Anchiale, Cretenſi in ſpelunca, ambabus,
Attrectans manibus terram Oeaxidem, genuit.
Multum autem ipſam precibus auertere tempeſtates
Iaſon obſecrabat, libans ſacris
Incenſis, ſimúlque iuuenes Orphei mandato
Tripudiantes Betarmon armatum ſaltarunt.
Et ſcuta enſibus inſtrepebant, vt clamor
Dirus impediretur in aere, quem adhuc populi
Funere Regis gemebant: vnde perpetuo
Rhombo & tympano, Rheam Phryges placant.
Ipſa autem fermè puris mentem adhibuit ſacrificiis
Rhea Dea, iſtáque conuenientia monſtra fiebant.
Arbores quidem fructum effundebant copioſum, circum autem pedes
Spontanea producebat terra virentis flores herbæ:
Feræ autem latibula, luſtráque deſerentes,
Caudis blandientes acceſſerunt. inſuper & aliud
Dedit monſtrum. Nam nequaquam prius aqua fluebat
Dindymus, ſed ipſis tunc ſcatebat ſitibundo paſſim
Ex vertice, perpetua, Iaſoniámque vocabant
Illam aquam fontem incolæ viri poſtea.
Et tunc ſanè conuiuium pro Dea fecerunt montibus Arctoi,
Laudantes Rheam ter venerandam, atque ſub auroram

Id eſt, potentem: niſi malis legere ἄθρονον.

Ceſſantibus ventis inſulam reliquerunt remigationibus.
Tunc contentio virorum quemlibet Argonautarū excitauit,
Qui ceſſaret nouiſſimus. Circum enim cœlum
Tranquillum ſtrauit procellas, compoſuitque pontum.
Illi ergo tranquillitate confiſi impulerunt vlterius
Nauem, vt illam nequaquam per mare concitatam:
Neque Neptuni alipedes adprehendiſſent equi.
Attamen excitato fluctu à vehementioribus ventis,
Qui iam ex aquis ſub veſperam eleuabantur,
Vexati, continuò ceſſabant. Verùm ipſe hos,
Totis viribus laborantes, attrahebat virtute manuum
Hercules, quaſſauitque aptata ligna nauis.
Verùm quando Myſorum cupidi terræ
Rhyndacida oſtia, magnumq́; promontorium Aegeonis,
Paulùm ex Phrygia præterlegerunt inſpicientes:
Tunc ſanè retrò diuidens vehementis vndæ ſulcos,
In medio fregit remum. Cæterùm fruſtum aliud quidem ipſe
Ambabus manibus habens, cecidit obliquus: aliud verò (pontus
Merſit fluctibus ferens, ſedebátque tacitè
Suſpectans: manus enim inſuetæ quieſcendi.
Quando autem ab agris venit foſſor, vel arator,
Libenter in ſtabulum ſuum, cœnæ egens,
Ipſius autem veſtibulo laſſata genua flectit,
Squalidus pulueribus, attritas autem manus
Intuens, mala multa imprecatus ſuo eſt ventri.
Tunc illi deuenerunt Cianeæ ſedes terræ,
Ad Argantoneum montem, oſtiáque Cij,
Illos quidem benignè Myſi ac humaniter venientes
Exceperunt, incolæ eius terræ, & viaticum ipſis,
Pecoráque egentibus, ac dulce vinum largè præbuerunt.
Hic deinde alij quidem ligna arida, alij verò mollem
Materiam foliorum è pratis ferebant, copioſam metentes
Ad ſternendum: illi circum ignita occupabantur.
Hi verò vinū crateribus miſcuerunt, & ſtruxeruntq́; conuiuiū,
Ecbaſio ſacrificantes ſub crepuſculum Apollini.
Verùm ille conuiuari ſocijs vbi mandauit,
Iuit ire ad ſyluam, filius Iouis vt remum
Sibiipſi maturaret habilem parare.
Inuenit poſtea abietem errans, neque admodum multis
Grauatam ramis, neque valde virentem,
Sed qualis longè ramus eſt alni,
Tanta ſimul in longitudinem & craſſitudinem erat viſu.
Statim verò ſagittiferam quidem in terram poſuit pharetrā,
Ipſis cum ſpiculis, exuitque vellus leonis:
Illam verò ipſe ferrea claua, campi quatiens
Ex imo, ambabus circum truncum corripuit manibus,
Robore fretus, latúmque humerum inclinauit,
Fortiter occupans, è ſolóque profundarum radicum licet exiſtentem,
Complexus euulſit, cum ipſis impedimentis terræ,
Quemadmodum quando ex improuiſo malū nauis, cū præſertim
Hybernus ſæui occaſus eſt Orionis,
Ex altò irruens, ſubita venti procella,
Ipſis cuneis à rudentibus excuſſit.
Sic ille ipſam extraxit, ſimul autem arcus & ſagittas,
Pellemq́; recipiēs, ac clauā, retrouerſum conatus eſt redire.
Interea autem Hylas, area cum vrna à cœtu,
Quærebat fontis ſacram vndam, vt & ei aquam
Preueniret hauriens cœnalem, aliáque omnia
Expeditè ſedulo pararet venienti.
Etenim ipſum talibus rudimentis ille fouerat,
Infantem primùm ex domibus patris auferens,
Diui Thiodamantis, quem inter Dryopas interemit,
Crudeliter ob bouem arantem, obſtantem.
Quippe ille nouales iugera ſecuit aratro,
Thiodamas triſtitia affectus: verùm ipſe huic
Bouem aratorem iuſſit tradere non valentem.
Venabatur enim occaſionem belli Dryopibus inferendi
Triſtem, eo quòd nihil æquitatis obſeruantes inhabitarent.
Sed hæc quidem procul aberrauerint à propoſito.

Ληξάντων ἀνέμων νῆσον λίπον εἰρεσίῃσιν.
Ἔνθ' ἔρις ἄνδρα ἕκαστον ἀριστήων ὀρόθυνεν,
Ὅς τις ἀπολλήξειε πανύστατος· ἀμφὶ γὰρ αἰθὴρ
Νήνεμος ἐστόρεσεν δίνας, κατὰ δ' εὔνασε πόντον.
Οἱ δὲ γαληναίῃ πίσυνοι ἐλάασκον ἐπιπρὸ
Νῆα βίηφι· τὴν δ' οὔ κε δι' ἐξ ἁλὸς ἀΐσσουσαν
Οὐδὲ Ποσειδάωνος ἀελλόποδες κίχον ἵπποι.
Ἔμπης δ' ἐγρομένοιο σάλου ζαχρηέσιν αὔραις,
Αἳ νέον ἐκ ποταμῶν ὑπὸ δείελον ἠερέθοντο,
Τειρόμενοι, καὶ δὴ μετελώφεον. αὐτὰρ ὁ τούσγε
Πασσυδίῃ μογέοντας ἐφέλκετο κάρτεϊ χειρῶν
Ἡρακλέης, ἐτίνασσε δ' ἀρηρότα δούρατα νηός.
Ἀλλ' ὅτε δὴ Μυσῶν λελιημένοι ἠπείροιο,
Ῥυνδακίδας προχοὰς μέγα τ' ἠρίον Αἰγαίωνος
Τυτθὸν ὑπ' ἐκ Φρυγίης παρεμέτρεον εἰσορόωντες,
Δὴ τότ' ἀνοχλίζων τετρηχότος οἴδματος ὁλκοὺς
Μεσσόθεν ἆξεν ἐρετμόν· ἀτὰρ τρύφος ἄλλο μὲν αὐτὸς
Ἄμφω χερσὶν ἔχων πέσε δόχμιος, ἄλλο δὲ πόντος
Κλύζε παλιρροθίοισι φέρων· ἀνὰ δ' ἕζετο σιγῇ
Παπταίνων. χεῖρες γὰρ ἀήθεον ἠρεμέουσαι.
Ἦμος δ' ἀγρόθεν εἶσι φυτοσκάφος ἤ τις ἀροτρεὺς
Ἀσπασίως εἰς αὖλιν ἑήν, δόρποιο χατίζων·
Αὐτοῦ δ' ἐν προμολῇ τετρυμμένα γούνατ' ἔκαμψεν,
Αὐσταλέος κονίῃσι, περιτριβέας δέ τε χεῖρας
Εἰσορόων, κακὰ πολλὰ ἑῇ ἠρήσατο γαστρί.
Τῆμος ἄρ' οἵγ' ἀφίκοντο Κιανίδος ἤθεα γαίης
Ἀμφ' Ἀργανθώνειον ὄρος προχοάς τε Κίοιο.
Τοὺς μὲν ἐϋξείνως Μυσοὶ φιλότητι κιόντας
Δειδέχατ' ἐνναέται κείνης χθονός, ἤϊά τέ σφι
Μῆλά τε δευομένοις μέθυ τ' ἄσπετον ἐγγυάλιξαν.
Ἔνθα δ' ἔπειθ' οἱ μὲν ξύλα κάγκανα, τοὶ δὲ λεχαίην
Φυλλάδα λειμώνων φέρον ἄσπετον ἀμήσαντες,
Στόρνυσθαι· τοὶ δ' ἀμφὶ πυρήϊα δινεύεσκον.
Οἱ δ' οἶνον κρητῆρσι κέρων, πονέοντό τε δαῖτα,
Ἐκβασίῳ ῥέξαντες ὑπὸ κνέφας Ἀπόλλωνι.
Αὐτὰρ ὁ δαινυσθαι ἑτάροις εὖ οἷς ἐπιτείλας,
Βῆ ῥ' ἴμεν εἰς ὕλην υἱὸς Διός, ὥς κεν ἐρετμὸν
Οἷ αὐτῷ φθαίη καταχείριον ἐντύνασθαι.
Εὗρεν ἔπειτ' ἐλάτην ἀλαλήμενος, οὔτέ τι πολλοῖς
Ἀχθομένην ὄζοις, οὐδὲ μέγα τηλεθόωσαν,
Ἀλλ' οἷον ταναῆς ἔρνος πέλει αἰγείροιο·
Τόσση ὁμῶς μῆκός τε καὶ ἐς πάχος ἦεν ἰδέσθαι.
Ῥίμφα δ' ὀϊστοδόκην μὲν ἐπὶ χθονὶ θῆκε φαρέτρην
Αὐτοῖσιν τόξοισιν, ἔδυ δ' ἀπὸ δέρμα λέοντος.
Τὴν δ' ὅγε χαλκοβαρεῖ ῥοπάλῳ δαπέδοιο τινάξας
Νειόθεν ἀμφοτέρῃσι περὶ στύπος ἔλλαβε χερσίν,
Ἠνορέῃ πίσυνος· ἐν δὲ πλατὺν ὦμον ἔρεισεν
Εὖ διαβάς· πεδόθεν δὲ βαθύρριζόν περ ἐοῦσαν
Προσφὺς ἐξήειρε σὺν αὐτοῖς ἔχμασι γαίης.
Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀπροφάτως ἱστὸν νεός, εὖτε μάλιστα
Χειμερίη ὀλοοῖο δύσις πέλει Ὠρίωνος,
Ὑψόθεν ἐμπλήξασα θοὴ ἀνέμοιο κατάιξ
Αὐτοῖσι σφήνεσσιν ὑπὲκ προτόνων ἐρύσηται·
Ὣς ὅγε τὴν ἤειρεν. ὁμοῦ δ' ἀνὰ τόξα καὶ ἰοὺς
Δέρμα θ' ἑλών, ῥόπαλόν τε, παλίσσυτος ὦρτο νέεσθαι.
Τόφρα δ' Ὕλας χαλκέῃ σὺν κάλπιδι νόσφιν ὁμίλου
Δίζητο κρήνης ἱερὸν ῥόον, ὥς κέ οἱ ὕδωρ
Φθαίη ἀφυσσάμενος ποτιδόρπιον, ἄλλα τε πάντα
Ὀτραλέως κατὰ κόσμον ἐπαρτίσσειεν ἰόντι.
Δὴ γάρ μιν τοιοῖσιν ἐν ἤθεσιν αὐτὸς ἔφερβε
Νηπίαχον τὰ πρῶτα δόμων ἐκ πατρὸς ἀπούρας,
Δίου Θειοδάμαντος, ὃν ἐν Δρυόπεσσιν ἔπεφνεν
Νηλειῶς, βοὸς ἀμφὶ γεωμόρου ἀντιόωντα.
Ἤτοι ὁ μὲν νειοῖο γύας τέμνεσκεν ἀρότρῳ
Θειοδάμας, ἀνίῃ βεβολημένος· αὐτὰρ ὁ τόνγε
Βοῦν ἀρότην ἤνωγε παρασχέμεν οὐκ ἐθέλοντα.
Ἵετο γὰρ πρόφασιν πολέμου Δρυόπεσσι βαλέσθαι
Λευγαλέην, ἐπεὶ οὔ τι δίκης ἀλέγοντες ἔναιον.
Ἀλλὰ τὰ μὲν τηλοῦ κεν ἀποπλάγξειεν ἀοιδῆς.

Αἶψα δ' ὅγε κρήνην μετεκίαθεν, ἣν καλέουσι
Πηγὰς ἀγχίγυοι περιναιέται. οἱ δέ που ἄρτι
Νυμφάων ἵσταντο χοροί· μέλε γὰρ σφίσι πάσαις
Ὅσσαι κεῖσ' ἐρατὸν νύμφαι ῥίον ἀμφενέμοντο,
Ἄρτεμιν ἐννυχίῃσιν ἀεὶ μέλπεσθαι ἀοιδαῖς.
Αἱ μὲν ὅσαι σκοπιὰς ὀρέων λάχον, ἢ καὶ ἐναύλους,
Αἵ γε μὲν ὑλήωροι ἀπόπροθεν ἐστιχόωντο·
Ἡ δὲ νέον κρήνης ἀνεδύετο καλλινάοιο
Νύμφη ἐφυδατίη, τὸν δὲ σχεδὸν εἰσενόησε
Κάλλεϊ καὶ γλυκερῇσιν ἐρευθόμενον χαρίτεσσιν.
Πρὸς γάρ οἱ διχόμηνις ἀπ' αἰθέρος αὐγάζουσα
Βάλλε σεληναίη. τῆς δὲ φρένας ἐπτοίησε
Κύπρις, ἀμηχανίῃ δὲ μόλις συναγείρατο θυμόν.
Αὐτὰρ ὅγ' ὡς τὰ πρῶτα ῥόῳ ἔνι κάλπιν ἔρεισε
Λέχρις ἐπιχριμφθείς, περὶ δ' ἄσπετον ἔβραχεν ὕδωρ
Χαλκὸν ἐς ἠχήεντα φορεύμενον, αὐτίκα δ' ἥγε
Λαιὸν μὲν καθύπερθεν ἐπ' αὐχένος ἄνθετο πῆχυν,
Κύσσαι ἐπιθύουσα τέρεν στόμα· δεξιτερῇ δὲ
Ἀγκῶν' ἔσπασε χειρί, μέσῃ δ' ἐνικάββαλε δίνῃ.
Τοῦ δ' ἥρως ἰάχοντος ἐπέκλυεν οἶος ἑταίρων
Εἰλατίδης Πολύφημος, ἰὼν προτέρωσε κελεύθου.
Δέκτο γὰρ Ἡρακλῆα πελώριον, ὁππόθ' ἵκοιτο.
Βῆ δὲ μεταΐξας Πηγέων σχεδόν, ἠΰτε τις θὴρ
Ἄγριος, ὅν ῥά τε γῆρυς ἀπόπροθεν ἵκετο μήλων,
Λιμῷ δ' αἰθόμενος μετανίσσεται, οὐδ' ἐπέκυρσε
Ποίμνῃσιν· πρὸ γὰρ αὐτοὶ ἐνὶ σταθμοῖσι νομῆες
Ἔλσαν· ὁ δὲ στενάχων βρέμει ἄσπετον, ὄφρα κάμῃσιν.
Ὡς τότ' ἄρ' Εἰλατίδης μεγάλ' ἔστενεν, ἀμφὶ δὲ χῶρον
Φοίτα κεκληγώς, μελέη δέ οἱ ἔπλετο φωνή.
Αἶψα δ' ἐρυσσάμενος μέγα φάσγανον ὦρτο δίεσθαι,
Μή πως ἢ θήρεσσιν ἕλωρ πέλοι, ἠέ μιν ἄνδρες
Μοῦνον ἐόντ' ἐλόχησαν, ἄγοιεν δ' ἀνιὸν ἑτοίμην.
Ἔνθ' αὐτῷ ξύμβλητο κατὰ στίβον Ἡρακλῆι,
Γυμνὸν ἐπαΐσσων παλάμῃ ξίφος· εὖ δέ μιν ἔγνω
Σπερχόμενον μετὰ νῆα διὰ κνέφας. αὐτίκα δ' ἄτην
Ἔκφατο λευγαλέην, βεβαρημένος ἄσθματι θυμόν.
Δαιμόνιε, στυγερόν τοι ἄχος πάμπρωτος ἐνίψω.
Οὐ γὰρ Ὕλας κρήνηνδε κιὼν σόος αὖτις ἱκάνει,
Ἀλλά ἑ ληϊστῆρες ἐνιχρίμψαντες ἄγουσιν,
Ἢ θῆρες σίνονται· ἐγὼ δ' ἰάχοντος ἄκουσα.
Ὡς φάτο· τῷ δ' ἀΐοντι κατὰ κροτάφων ἅλις ἱδρὼς
Κήκιεν, ἐν δὲ κελαινὸν ὑπὸ σπλάγχνοις ζέεν αἷμα.
Χωόμενος δ' ἐλάτην χαμάδις βάλεν, ἐς δὲ κέλευθον
Τὴν θέεν ᾗ πόδες αὐτὸν ὑπέκφερον ἀΐσσοντα.
Ὡς δ' ὅτε τίς τε μύωπι τετυμμένος ἔσσυτο ταῦρος
Πίσεά τε προλιπὼν καὶ ἑλεσπίδας, οὐδὲ νομήων
Οὐδ' ἀγέλης ὄθεται, πρήσσει δ' ὁδόν, ἄλλοτ' ἄπαυστος,
Ἄλλοτε δ' ἱστάμενος, καὶ ἀνὰ πλατὺν αὐχέν' ἀείρων
Ἵησιν μύκημα κακῷ βεβολημένος οἴστρῳ·
Ὡς ὅγε μαιμώων, ὁτὲ μὲν θοὰ γούνατ' ἔπαλλε
Συνεχέως, ὁτὲ δ' αὖτε μεταλλήγων καμάτοιο
Τῆλε διαπρύσιον μεγάλῃ βοάασκεν ἀϋτῇ.
Αὐτίκα δ' ἀκροτάτας ὑπερέσχεθεν ἄκριας ἀστὴρ
Ἠῷος, πνοιαὶ δὲ κατήλυθον· ὦκα δὲ Τῖφυς
Ἐσβαίνειν ὀρόθυνεν ἐπαυρέσθαι τ' ἀνέμοιο.
Οἱ δ' εἰσβαινον ἄφαρ λελιημένοι· ὕψι δὲ νηὸς
Εὐναίας ἐρύσαντες ἀνεκρούσαντο κάλωας.
Κυρτώθη δ' ἀνέμῳ λίνα μεσσόθι, τῆλε δ' ἀπ' ἀκτῆς
Γηθόσυνοι φορέοντο παραὶ Ποσιδήϊον ἄκρην.
Ἦμος δ' οὐρανόθεν χαροπὴ ὑπολάμπεται ἠὼς
Ἐκ περάτης ἀνιοῦσα, διαγλαύσσουσι δ' ἀταρποί,
Καὶ πεδία δροσόεντα φαεινῇ λάμπεται αἴγλῃ,
Τῆμος τούσγ' ἐνόησαν ἀϊδρείῃσι λιπόντες.
Ἐν δέ σφιν κρατερὸν νεῖκος πέσεν, ἐν δὲ κολῳὸς
Ἄσπετος, εἰ τὸν ἄριστον ἀποπρολιπόντες ἔβησαν
Σφωϊτέρων ἑτάρων. ὁ δ' ἀμηχανίῃσιν ἀτυχθεὶς
Οὐδέ τι τοῖον ἔπος μετεφώνεε, οὐδέ τι τοῖον
Αἰσονίδης· ἀλλ' ἧστο βαρείῃ νειόθεν ἄτῃ
Θυμὸν ἔδων. Τελαμῶνα δ' ἕλεν χόλος, ὧδέ τ' ἔειπεν·

Citius autem ille ad fontem transferat, quem appellarunt
Pegas, propinqui inhabitatores, ipsiq́; fortè tunc,
Nympharum habebantur choreæ: cura enim omnibus,
Quotquot illic amœnum Nymphæ amnem iuxta habitarū,
Dianam nocturnis ſubinde celebrare cantilenis:
Tum illæ quidem, quæ vertices montiū ſortitæ, nec nō antrū:
Tum illæ quoq;, quæ moranæ, de procul ordine incedebant:
Quæq́; recens è fonte emerſit limpido,
Nympha Ephydatia. Hunc autem fortè conſpexit
Forma, & blandis nitentem Gratiis.
Simul enim ei, plena ab æthere ſpectans,
Erat Luna, illiuſque mentem terruit,
Venus, impotentia autem vix collegit animum:
Cæterum ille vt primum vnda vrnam immerſit,
In obliquum inclinatus, circum multa reſonuit vnda,
Aes in ſonorum infuſa, ſtatimque ipſa,
Læuum quidem ſuper ceruicem
Oſculari cupiens tenerum os, ſed dextra
Cubitum traxit manu, medio iniecit alueo:
Hunc autem heros vociferantem audiuit ſolus ſociorum:
Elatides Polyphemus, progreſſus longius per viam,
Quærebat Herculem ingentem, quando veniret.
Iuitque inſecutus fontes prope: ceu quædam fera
Agreſtis, ad quam ſanè vox de longè peruenit ouium,
Fame furens accedit, nec tamen potitur
Grege, antea enim ipſi in ſepta opiliones
Venerāt, illa verò ingemiſcēs fremit plurimū, donec laborat:
Eodē atque modo tunc profectò Elatides vehementer gemebat, circum autem locum
Oberrabat eiulans, miſeráque ei erat vox.
Illico autem diſtringens validum enſem impulſus eſt ire,
Ne quo modo aut feris rapina fieret, vel ſibi homines
Soli exiſtenti inſidiarentur, abducerentq́; prædam optatam.
Ibi ipſi obuius factus in itinere Herculi,
Nudum librans manu gladium. poſtquàm verò eum agnouit
Feſtinantem ad nauem. per caliginem, continuò cladem
Expeſuit funeſtam, commotus anhelitu in animo:
Infelix, triſtem dolorem primum referam:
Non enim Hylas ad fontem egreſſus, incolumis denuò venit,
Sed eum latrones vinculis illaqueantes ducunt,
Aut beſtiæ nocuerunt: ego enim clamantem audiui.
Sic dixit. Illi autem audienti à temporibus largus ſudor
Fluebat, atérque ſub viſceribus feruebat cruor,
Excandeſcénſque abietem in terram abiecit, atque viam
Eam abijt, qua pedes ipſum ferebant incitatum.
Non aliter, quàm quando aliquis ab œſtro percitus fertur
Prata deſerens, paluſtria loca, neque pabulorum, (taurus,
Neq; armenti curam habet, perficitq; iter nunc irrequietus,
Nunc conſiſtens, & latam ceruicem extollens.
Emittit mugitum infeſto illius œſtro.
Sic incitatus nunc quidem robuſta genua mouebat
Indeſinenter, nunc verò iterum ſuperſedens labores
Procul penetrabile, magna clamauit voce.
Statim autem ſumma ſuperauit cacumina ſtella
Matutina, ventique redierunt, illicóque Tiphys
Inſcendere hortatus eſt, fruique vento.
Illi ergo inſcenderunt protinus cupidè in alto, atque nauis
Anchoras vbi ſoluiſſent, reuocarunt retinacula,
Eleuatáque vento vela in medio, longéque à litore
Læti ferebantur, præter Poſideum promontorium.
Quando autem de cœlo grata reſplenduit aurora,
Tunc illos primùm ſenſerunt, negligentia ſe deſeruiſſe.
Inter autem ipſos magna contentio orta, interq́; tumultus
Magnus, num præſtantiſſimo poſthabito abirent
Suis ex ſocijs. ille verò (ſcilicet Tiphys) triſtitia attonitus,
Neque inſuper tale verbum prolocutus eſt, neque tale
Aeſonides, ſed ſedebat grauis præ clade
Mentem rodens. Telamona tamen corripuit ira, ſicq́;
dixit:

Sedes ita quietus,ſcilicet:ſanè aptum erat
Herculem relinquere.ex te autem conſilium eſt,
Vt illius gloria per Græciam minus te obſcuraret.
Vtinam dij darent fauſtum in patriam reditum.
Sed quid verbis opus?Nam & ſeorſim à ſocijs
Diſcedo tuis,qui hunc dolum unà machinati ſunt.
Dixit,& Agniadem Tiphyn adortus,ipſiſque et oculi
Scintillæ rutili ignis tanquam flagrabant.
Et profectò iterum retro Myſorum ad terram relegiſſent
Aequor ſuperantes,ventique continuum flatum,
Niſi Thracenſis duo filij Boreæ
Aeaciden acerbis coercuiſſent verbis,
Irritabiles:certéque ipſis triſtis vltio erat poſt.
Manibus ſub Herculis,quòd ipſum requirere prohibuerũt.
In certaminibus enim Peliæ defuncti,iterum reuerſos
Teno in circumflua obtruncauit,& exaggerauit terram
Circum ipſos,cippóſque duos deſuper poſuit,
Quorum alter(admiratio inſignis hominibus videre)
Mouetur ſonoro à flatu Boreæ.
Atque hæc ita erant poſt tempus futura.
Illis autem Glaucus è ſtridenti mari erupit,
Nerei diuini prudens vates.
Altè verò hirſutum caput,& pectora tollens,
Ab imo ex lateribus robuſtè apprehendit manu
Naualem temonem,& clamauit feſtinantibus:
Cur contra magni Iouis tentatis conſilium
Aeetæ vrbem abducere audacem Herculem?
Argis illi fatum eſt,impio Euryſtheo
Supplere perfungens duodecim laboribus,ſi adhuc paucos
Habitaréque cum immortalibus familiarem,
Perfecerit. Quocirca neque deſiderium illius ſit
Eodem modo etiam rurſus Polyphemum in oſtijs Cij
Fatatum eſt.Myſis nobilem vrbem vbi condiderit,
Mortem obire,Chalybum in orbiculari terra.
Sed Hylan ex amore Dea cooptauit Nympha,
Suum maritum,ex quo igitur aberrantes relicti ſunt.
Sic fatus,vndam multam induit,in imo merſus.
Circum autem ipſum verticibus agitata ſpumabat vnda
Purpurea,cauámque per mare liberauit nauem.
Lætati ſunt ſic heroes.ipſe verò ſtudioſè acceſſit
Aeacides Telamon,ad Iaſonem,manúmque manu
Summam inſerens amplexus,dixitque:
Aeſonida,ne mihi quid ſuccenſeas imprudentia,
Si quid modò offendi.me enim dolor coegit dicere
Verbum temerarium & proteruum:ſed ventis
Tradamus errorem,ſicuti & antea vnanimes.
Illum autem rurſus Aeſonis filius breuiter excepit:
O ſuauiſſime,equidem me acerbo inceſſiuiſti ſermone,
Dicens,inter hos omnes chari viri deſertorem
Eſſe.verùm non diu quidem amaram iram continebo,
Antea licet vexatus:quandoquidem non de grege ouium,
Neque de poſſeſſionibus lædens ſuccenſuiſti,
Sed pro charo viro.Spero tamen te etiam alij
Pro me,ſi tale quid contingeret,indignaturum.
Dixit ſanè,& conciliati,vbi priùs conſederunt.
Illi verò Iouis conſilio,alter quidem Myſis extructurus
Erat cognominem vrbem fabricando fluuij
Ilatides Polyphemus:alter verò Euryſthei labores,
Iterum profectus conficere.minatus eſt verò terram
Myſorum,vaſtaturum ſe protinus,ſi non ſibi,
Aut viui inuenirent Hylæ copiam,aut mortui.
Huius autem obſides tribuerunt rei,optimates
Filios ex populo,ac ſacramento firmarunt.
Ne vnquam quærendi deſiſterent à labore.
Ideo in hodiernum Hylam inueſtigant Ciani,
Filium Thiodamantis,munitámque curant
Trachina.nam ibi collocarat filios,
Quos ſibi loco pignoris inde miſerant abducere.
Nunc autem per totum diem ventus ferebat, noctéque

tota

Ἧσ' αὔτως εὔκηλος, ἐπεὶ νύ τοι ἄρμενον ἦεν
Ἡρακλῆα λιπεῖν· σέο δ' ἔκτοθι μῆτις ὄρωρεν,
Ὄφρα τὸ κείνου κῦδος ἀν' Ἑλλάδα μή σε καλύψῃ,
Αἴκε θεοὶ δώωσιν ὑπότροπον οἴκαδε νόστον.
Ἀλλὰ τί μύθων ἦδος; ἴμεν καὶ νόσφιν ἑταίρων
Εἶμι τεῶν, οἳ τόν γε δόλον συνετεκτήναντο.
Ἦ, καὶ ἐς Ἁγνιάδην Τῖφυν θόρε· τὼ δέ οἱ ὄσσε
Οσλιγγες μαλεροῖο πυρὸς ὡς ἰνδάλλοντο.
Καί νύ κεν ἂψ ὀπίσω Μυσῶν ἐπὶ γαῖαν ἵκοντο,
Λαῖτμα βιησάμενοι, ἀνέμου τ' ἄλληκτον ἰωήν,
Εἰ μὴ Θρηϊκίοιο δύω υἷες Βορέαο
Αἰακίδην χαλεποῖσιν ἐρητύεσκον ἔπεσσι,
Σχέτλιοι· ἦ τέ σφιν στυγερὴ τίσις ἔπλετ' ὀπίσσω
Χερσὶν ὑφ' Ἡρακλῆος, ὅ μιν δίζεσθαι ἔρυκον.
Ἄθλων γὰρ Πελίαο δεδουπότος ἂψ ἀνιόντας
Τήνῳ ἐν ἀμφιρύτῃ πέφνεν, καὶ ἀμήσατο γαῖαν
Ἀμφ' αὐτοῖς, στήλας τε δύω καθύπερθεν ἔτευξεν·
Ὧν ἑτέρη, θάμβος περιώσιον ἀνδράσι λεύσσειν,
Κίνυται ἠχήεντος ὑπὸ πνοιῇ Βορέαο.
Καὶ τὰ μὲν ὣς ἤμελλε μετὰ χρόνον ἐκτελέεσθαι.
Τοῖσιν δὲ Γλαῦκος βρυχίης ἁλὸς ἐξεφαάνθη,
Νηρῆος θείοιο πολυφράδμων ὑποφήτης.
Ὕψι δὲ λαχνῆέν τε κάρη καὶ στήθε' ἀείρας,
Νειόθεν ἐκ λαγόνων στιβαρῇ ἐπορέξατο χειρὶ
Νηΐου ὁλκαίοιο, καὶ ἴαχεν ἐσσυμένοισι,
Τίπτε παρὲκ μεγάλοιο Διὸς μενεαίνετε βουλὴν
Αἰήτεω πτολίεθρον ἄγειν θρασὺν Ἡρακλῆα;
Ἄργεΐ οἱ μοῖρ' ἐστὶν ἀτασθάλῳ Εὐρυσθῆϊ
Ἐκπλῆσαι μογέοντα δυώδεκα πάντας ἀέθλους·
Ναίειν δ' ἀθανάτοισι συνέστιον, εἴ κ' ἔτι παύρους
Ἐξανύσῃ· τῷ μήτι ποθὴ κείνοιο πελέσθω.
Αὔτως δ' αὖ Πολύφημον ἐπὶ προχοῇσι Κίοιο
Πέπρωται Μυσοῖσι περικλεὲς ἄστυ καμόντα,
Μοῖραν ἀναπλήσειν Χαλύβων ἐν ἀπείρονι γαίῃ.
Αὐτὰρ Ὕλαν φιλότητι θεὰ ποιήσατο νύμφη
Ὃν πόσιν, οἷό περ οὕνεκ' ἀποπλαγχθέντες ἔλειφθεν.
Ἦ, καὶ κῦμ' ἀλίαστον ἐφέσσατο νειόθι δύψας.
Ἀμφὶ δέ οἱ δίνῃσι κυκώμενον ἄφρεεν ὕδωρ
Πορφύρεον, κοίλην δὲ δι' ἐξ ἁλὸς ἔκλυσε νῆα.
Γήθησαν δ' ἥρωες· ὁ δ' ἐσσυμένως ἐβεβήκει
Αἰακίδης Τελαμὼν ἐς Ἰήσονα, χεῖρα δὲ χειρὶ
Ἄκρην ἀμφιβαλὼν προσπτύξατο, φώνησέν τε,
Αἰσονίδη, μή μοί τι χολώσεαι ἀφραδίῃσιν,
Εἴ πέρ τ' ἀασάμην· πέρι γάρ μ' ἄχος εἷλεν ἐνισπεῖν
Μῦθον ὑπερφίαλόν τε καὶ ἄσχετον· ἀλλ' ἀνέμοισι
Δώομεν ἀμπλακίην, ὡς καὶ πάρος εὐμενέοντες.
Τὸν δ' αὖτ' Αἴσονος υἱὸς ἐπιφραδέως προσέειπεν,
Ὦ πέπον, ἦ μάλα δή με κακῷ ἐκυδάσσαο μύθῳ,
Φὰς ἐνὶ τοῖσιν ἅπασιν ἐνηέος ἀνδρὸς ἀλείτην
Ἔμμεναι· ἀλλ' οὐ θήν τοι ἀδευκέα μῆνιν ἀέξω,
Πρίν περ ἀνιηθεὶς· ἐπεὶ οὐ περὶ πώεσι μήλων,
Οὐδὲ περὶ κτεάτεσσι χαλεψάμενος μενέηνας,
Ἀλλ' ἑτάρου περὶ φωτός· ἔολπα δέ τοι σὲ καὶ ἄλλῳ
Ἀμφ' ἐμεῦ, εἰ τοιόνδε πέλοι ποτὲ, δηρίσεσθαι.
Ἦ ῥα, καὶ ἀρθμηθέντες, ὅπῃ πάρος, ἑδριόωντο.
Τὼ δὲ Διὸς βουλῇσιν, ὁ μὲν Μυσοῖσι βαλέσθαι
Μέλλεν ἐπώνυμον ἄστυ πολισσάμενος ποταμοῖο
Εἰλατίδης Πολύφημος· ὁ δ' Εὐρυσθῆος ἀέθλους
Αὖτις ἰὼν πονέεσθαι· ἐπηπείλησε δὲ γαῖαν
Μυσίδ' ἀναστήσειν αὐτοσχεδὸν, ὁππότε μή οἱ
Ἢ ζωοῦ εὕροιεν Ὕλα μόρον, ἠὲ θανόντος.
Τοῖο δὲ ῥύσι' ὄπασσαν ἀποκρίναντες ἀρίστους
Υἱέας ἐκ δήμοιο, καὶ ὅρκια ποιήσαντο,
Μήποτε μαστεύοντες ἀπολλήξειν καμάτοιο.
Τούνεκεν εἰσέτι νῦν περ Ὕλαν ἐρέουσι Κιανοὶ
Κοῦρον Θειοδάμαντος, ἐϋκτιμένης τε μέλονται
Τρηχῖνος· δὴ γάρ ῥα κατ' αὐτόθι νάσσατο παῖδας,
Οὕς οἱ ῥύσια κεῖθεν ἐπιπροέηκαν ἄγεσθαι.
Νηῦν δὲ πανημερίην ἄνεμος φέρε, νυκτί τε πάσῃ

Λάβρος

Λάβρος ἐπιπνείων ἀτὰρ οὐδ' ὅσον ἠρέμ' ἄητο.
Ηοῖ τελλομένῃ δὲ χθονὸς εἰσανέχουσαν
Ακτὴν ἐκ κόλποιο μάλ' εὐρεῖαν γ' ἐσιδέσθαι
Φρασσάμενοι, κώπῃσιν ἅμ' ἠελίῳ ἐπέκελσαν.
Ηὼς δ' οὐ μετὰ δηρὸν ἐελδομένοις ἐφαάνθη.

Vehemens ſpirans, ſed neque vel minimum ceſſabat.
Aurora oriente illi terram eminentem
Ripam, ex ſinu valde latam videre
Opinati, remis cum ſole appulerunt.
Aurora autem non poſt diu deſiderantibus apparuit.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΤΟΥ ΡΟΔΙΟΥ
ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

APOLLONII RHODII
ARGONAVTICORVM LIBER II.

ΕΝΘΑ Δ' ἔσαν σταθμοί τε βοῶν, αὖλίς τ' Ἀμύκοιο,
Βεβρύκων βασιλῆος ἀγήνορος, ὅν ποτε νύμφη
Τίκτε Ποσειδάωνι γενεθλίῳ εὐνηθεῖσα
Βιθυνὶς Μελίη, ὑπεροπλότατον ἀνδρῶν.
Ος τ' ἐπὶ καὶ ξείνοισιν ἀεικέα θεσμὸν ἔθηκε,
Μή τιν' ἀποστείχειν, πρὶν πειρήσασθαι ἑοῖο
Πυγμαχίης· πολέας δὲ περικτιόνων ἐδάιξε.
Καὶ δὲ τότε προτὶ νῆα κιών, χρειὼ μὲν ἐρέσθαι
Ναυτιλίης, οἵ τ' εἶεν, ὑπερβασίῃσιν ἄτισσε·
Τοῖον δ' ἐν πάντεσσι παρασχεδὸν ἔκφατο μῦθον,
Κέκλυθ' ἁλίπλαγκτοι τά περ ἴδμεναι ὔμμιν ἔοικεν.
Οὔ τινα θέσμιόν ἐστιν ἀφορμηθέντα νέεσθαι
Ανδρῶν ὀθνείων, ὅς κε Βέβρυξι πελάσσῃ,
Πρὶν χείρεσσιν ἐμῇσιν ἑὰς ἀνὰ χεῖρας ἀεῖραι.
Τῶ καί μοι τὸν ἄριστον ἀποκριδὸν οἶον ὁμίλου
Πυγμαχίῃ στήσασθε, καταυτόθι δηρινθῆναι.
Εἰ δ' ἂν ἀπηλεγέοντες ἐμὰς πατέοιτε θέμιστας,
Ηκέν τις στυγερῶς κρατερὴ ἐπιέψετ' ἀνάγκη.
Η ῥα μέγα φρονέων. τοὺς δ' ἄγριος εἰσαΐοντας
Εἷλε χόλος· πέρι δ' αὖ Πολυδεύκεα τύψεν ὁμοκλή.
Αἶψα δ' ἑῶν ἑτάρων πρόμος ἵστατο, φώνησέν τε,
Ισχεο νῦν, μηδ' ἄμμι κακήν, ὅτις εὔχεαι εἶναι,
Φαῖνε βίην. θεσμοῖς γὰρ ὑπείξομεν, ὡς ἀγορεύεις.
Αὐτὸς ἑκὼν ἤδη τοι ὑπίσχομαι ἀντιάασθαι.
Ως φάτ' ἀπηλεγέως, ὁ δ' ἐσέδρακεν, ὄμμαθ' ἑλίξας,
Ωστε λέων ὑπ' ἄκοντι τετυμμένος, ὅν τ' ἐν ὄρεσσιν
Ανέρες ἀμφιπένονται· ὁ δ' ἰλλόμενός περ ὁμίλῳ,
Τῶν μὲν ἔτ' οὐκ ἀλέγει, ἐπὶ δ' ὄσσεται οἰόθεν οἶος
Ανδρα τὸν ὅς μιν ἔτυψε παροίτατος, οὐδ' ἐδάμασσεν.
Ενθ' αὖ Τυνδαρίδης μὲν ἐύστιπτον θέτο φᾶρος
Λεπταλέον, τό ῥά οἵ τις ἑὸν ξεινήιον εἶναι
Ωπασε Λημνιάδων· ὁ δ' ἐρεμνὴν δίπτυχα λώπην
Αὐτῇσιν περόνῃσι, καλαύροπά τε τρηχεῖαν
Κάββαλε, τὴν φορέεσκεν, ὀρειτρεφέος κοτίνοιο.
Αὐτίκα δ' ἐγγύθι χῶρον ἑαδότα παπτήναντες,
Ιζον ἑοὺς δίχα πάντας ἐνὶ ψαμάθοισιν ἑταίρους,
Οὐ δέμας οὐδὲ φυὴν ἐναλίγκιοι εἰσοράασθαι.
Αλλ' ὁ μὲν ἢ ὀλοοῖο Τυφωέος, ἠὲ καὶ αὐτῆς
Γαίης εἶναι ἔικτο πέλωρ τέκος, οἷα πάροιθεν
Χωομένη Διὶ τίκτεν· ὁ δ' οὐρανίῳ ἀτάλαντος
Αστέρι Τυνδαρίδης, οὗπερ κάλλισται ἔασιν
Εσπερίην διὰ νύκτα φαεινομένου ἀμαρυγαί.

HIC erant (ſcilicet in litore) ſtabula boum, habitatioq́ue Amyci,
Bebrycum tyranni ſuperbi, quem quondam nympha
Peperit Neptuno Natalitio mixta,
Bithynica Melia, robuſtiſſimum virorum.
Qui hoſpitibus impiam legem impoſuit,
Ne quiſquam diſcederet, priuſquam expertus fuiſſet ſecum
Pygmachiam, multosq́ ita ex circũhabitantibus interemit.
Et fortè tũc etiã ad nauẽ veniens, cauſſam ipſos interrogãdi
Nauigationes, quique eſſent, ſuperbè adortus eſt.
Talem autem inter omnes fermè euomuit ſermonem:
Audite ponti vagi, quæ ſcire vos par eſt.
Nemini conceſſum, qui huc appulerit, abire,
Virorum peregrinorum, qui Bebrycibus appropinquauerit,
Priuſquam cum manibus meis ſuas manus conſeruerit.
Quocirca & mihi, eũ qui p̃ſtatiſſ. fuerit, ſeorſim ſolũ à cœtu
In certamen ceſtuum ſiſtite, hic pugnare.
Si verò negligentes meas contempſeritis leges,
Profectò aliquis parũ hilariter dura accedet cũ neceſſitate.
Dixit quidem valde ſuperbiens: illos autem ferox audiẽtes
Corripuit ira: potiſſimum verò Pollucem vrſit interminatio.
Nec mora ergo ſuorum ſociorum propugnator ſtetit, dixitq́:
Quieſce nunc, neque nobis fœdam, quicunque fueris,
Interminare iniuriam. Legibus enim parebimus, vt dicis.
Ipſe vltro iam tecum polliceor conflictari.
Sic locutus intrepidè. ille autem intuitus eſt, oculos torquens,
Tanquam leo telo percuſſus, quem in montibus
Viri circumoccupantur, illéque cinctus cœtu,
Illos certè amplius non curat: aſpicit autem duntaxat
Virum eum, qui percuſſit primus, non tamen necauit.
Ibi tum Pollux quidem bene textam depoſuit tunicam,
Tenuem, quam ei aliqua ſuum xenium eſſe,
Dedit ex Lemniadibus. ille verò atram duplicatam lænam
Suis cum fibulis, pedúmque aſperum
Abiecit, quod ferebat ſylueſtri ex oleaſtro.
Subitoq́ prope locum placitum poſtquam circumſpexerunt,
Collocarunt ſuos diuiſim vniuerſos in arena ſocios,
Nec corpus, neque naturam ſimiles aſpici.
Sed hic vel truculenti Typhoei, vel ipſius
Terra eſſe ſimilis videbatur monſtrum filius, veluti antea
Indignata Ioui peperit: ille verò cœleſti ſimilis
Stella, Tyndarides, cuius pulcherrimi ſunt
Sub veſperam lucentis radij.

Talis erat Iouis filius, adhuc pubeſcentem lanuginem
Producens, ſuſuper alacris in oculis. Cæterùm et robur,
Et animus inſtar leonis creſcebat, concuſſit autem manus,
Tentans, num ſicut antea agiles eſſent,
Néve à labore & remigatione vigerent.
Non quidem ibi Amycus tentauit, ſed tacitè procul
Stans, in ipſum intendit oculos, atque ſibi gliſcebat
Animus ſitienti, è pectoribus ſanguinem diſſipare.
Illis autem interea miniſter Amyci Lycoreus
Poſuit ante pedes gemina ex vtraque parte lora,
Cruda, ſicca, egregie etiam illa erant rigida.
Quare ille hunc verbis magnificis affatus:
Horum nunc vtrumcunque volueris, ſine ſorte conceſſero
Ipſe volens, vt ne me accuſes poſtea.
Proinde apta manus. compertus autem, alij dixeris,
Quantum ego terga boum excello incidere
Dura, virorúmque genas cruore fœdare.
Hoc modo locutus. ſed ille nihil econtra contẽdit cõtentioſius
Verùm tacitè ſubridẽs, quæ ſibi ante pedes iacebant, (rectà,
Ea accepit ſine delectu, ad quem properauit Caſtor,
Atque Biantiades Talaus ingens, continuò que lora
Alligarunt, ſatis multis animantes ad prælium.
Illi autem etiam Aretus, & Ornytus: neque enim quid no-
Stulti, poſtrema illa, malo ligantes fato. uerant
Illi ergo vbi loris vtrinque parati ſunt,
Nec mora eleuantes ante conſpectus, graues
Manus ad inuicem, vim faciebãt concurrentes.
Ibi verò Bebrycum Rex, tanquam vnda maris
Sæua celerem ad nauem concitatur, ipſa verò vel vix
Solertia prudentis naucleri elabitur
Incitatam ferri in parietem (ſcilicet latus nauis) procellam:
Eodem modo ille Tyndaridem terrens ſequebatur, neq; ipſũ
Quieſcere. hic verò ſemper illæſus, ſuo ex conſilio (ſinebat
Euadens cauit, minacémque illico intelligens
Pygmachiam quo loco robur inoffenſum, aut inferior
Hac indeſinenter & manibus contra manus conſeruit.
Non aliter, quàm quando naualia ligna acutis parata cla-
Viri fabri lignarij conuenienter adaptantes, (uis
Pulſant malleis, ſupérque alium alius auditur
Sonus crebro: ſic gena vtrinque
Et maxillæ reſonuerunt, crepitúſque oriebatur dentium
Indignus. neque deſtiterunt certatim verberantes,
Donec vehemens anhelatio ambos perdomuit.
Steterũtque paululum ſeorſim, abſterſeruntq; à facie
Sudorem, ſatis feſſi reſpirationem anhelantes.
Repentéque iterum corruerunt, aduerſarij tanquam tauri
Armentali pro boue furentes digladiati ſunt.
Ibi deinceps Amycus quidem in ſummis elatus
Lanij inſtar pedibus extenditur, grauémque
Manum ei illiſit: ille autem impellentis ſuſtinuit
Caput declinans, humeróque excepit cubitum
Paululum. hicque prope ipſum genu alternans genu,
Feriebat impetuoſè ſecundum aurem, oſſaque intus
Fregit. ille autem cum dolore in genu procubuit, acclamãtib.
Heroibus Argonautis: ſic illius ſtatim effuſus eſt animus.
Neque etiam Bebryces viri neglexerunt Regem,
Sed ſimul clauas rigidas atque enſes,
Rectà adcorripientes Pollucem, vitam affectarunt.
Hunc antè è vaginis acutos enſes ſocij
Steterunt ſtringentes, primúſque virum Caſtor
Percuſſit concitatus, capútque ſuper, atque vtrinque,
Hinc inde in humerum vtrumque diſſectus eſt.
Ipſe verò Polux Itymonea immanem, ac Mimanta,
Hunc quidem ſub pectus celeri pede calcatim impetens,
Pulſauit, & in puluerem ſtrauit: alterum propius accedentem.
Dextra læuum ſuper ſupercilium verberauit manu,
Dilaniauit et palpebram, nudus verò relinquebatur.
Oredes autem Amyci vim fortis miniſter
Contudit Biantida in ventrem Talaū.

Τοῖος ἔην Διὸς υἱός, ἔτι χνοάοντας ἰούλους
Ἀντέλλων, ἔτι φαιδρὸς ἐν ὄμμασιν. ἀλλά οἱ ἀλκὴ
Καὶ μένος ἠύτε θηρὸς ἀέξετο. πάλλε δὲ χεῖρας,
Πειράζων εἴθ' ὡς πρὶν εὐτρόχαλοι φορέονται,
Μηδ' ἄμυδις καμάτῳ τε καὶ εἰρεσίῃ βαρύθοιεν.
Οὐ μὰν αὖτ' Ἄμυκος πειρήσατο· σῖγα δ' ἄπωθεν
Ἑστηὼς εἰς αὐτὸν ἔχ' ὄμματα, καί οἱ ὀρέχθει
Θυμὸς ἐελδομένῳ στηθέων ἐξ αἷμα κεδάσσαι.
Τοῖσι δὲ μεσσηγὺς θεράπων Ἀμύκοιο Λυκωρεὺς
Θῆκε πάροιθε ποδῶν δοιοὺς ἑκάτερθεν ἱμάντας
Ὠμούς, ἀζαλέους. περὶ δ' οἵγ' ἔσαν ἐσκληῶτες.
Αὐτὰρ ὁ τόνγ' ἐπέεσσιν ὑπερφιάλοισι μετηύδα,
Τῶνδ' ἔτι ὅν κ' ἐθέλῃσθα πάλου ἄτερ ἐγγυαλίξω
Αὐτὸς ἑκών, ἵνα μή μοι ἀτέμβηαι μετόπισθεν.
Ἀλλὰ βάλευ περὶ χειρί· δαεὶς δέ κεν ἄλλῳ ἐνίσποις
Ὅσσον ἐγὼ ῥινούς τε βοῶν περίειμι ταμέσθαι
Ἀζαλέας, ἀνδρῶν τε παρηίδας αἵματι φύρσαι.
Ὣς ἔφατ'· αὐτὰρ ὅγ' οὔτι παραβλήδην ἐρίδηνεν·
Ἦκα δὲ μειδήσας, οἵ οἱ παρὰ ποσσὶν ἔκειντο,
Τοὺς ἕλεν ἀπροφάτως. τοῦ δ' ἀντίος ἤλυθε Κάστωρ
Ἠδὲ Βιαντιάδης Ταλαὸς μέγας. ὦκα δ' ἱμάντας
Ἀμφέδεον, μάλα πολλὰ παρηγορέοντες ἐς ἀλκήν.
Τῷ δ' αὖ Ἄρητός τε καὶ Ὄρνυτος· οὐδέ τι ᾔδειν
Νήπιοι ὕστατα κεῖνα κακῇ δήσαντες ἐν αἴσῃ.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἱμᾶσι διασταδὸν ἠρτύναντο,
Αὐτίκ' ἀνασχόμενοι ῥεθέων προπάροιθε βαρείας
Χεῖρας, ἐπ' ἀλλήλοισι μένος φέρον ἀντιόωντες.
Ἔνθα δὲ Βεβρύκων μὲν ἄναξ, ἅτε κῦμα θαλάσσης
Τρηχὺ θοὴν ἐπὶ νῆα κορύσσεται, ἡ δ' ὑπὸ τυτθὸν
Ἰδρείῃ πυκινοῖο κυβερνητῆρος ἀλύσκει
Ἱεμένου φορέεσθαι ἔσω τοίχοιο κλύδωνος·
Ὣς ὅγε Τυνδαρίδην φοβέων ἕπετ', οὐδέ μιν εἴα
Δηθύνειν. ὁ δ' ἄρ' αἰὲν ἀνούτατος ἣν διὰ μῆτιν
Ἀίσσοντ' ἀλέεινεν. ἀπηνέα δ' αἶψα νοήσας
Πυγμαχίην, ᾗ κάρτος ἀάατος, ᾗ τε χερείων,
Στῆ ῥ' ἄμοτον καὶ χερσὶν ἐναντία χεῖρας ἔμιξεν.
Ὡς δ' ὅτε νήια δοῦρα θοοῖς ἀντίξοα γόμφοις
Ἀνέρες ὑληουργοὶ ἐπιβλήδην ἐλάοντες,
Θείνωσι σφύρῃσιν, ἐπ' ἄλλῳ δ' ἄλλος ἄηται
Δοῦπος ἄδην, ὣς τοῖσι παρήιά τ' ἀμφοτέρωθεν
Καὶ γένυες κτύπεον· βρυχὴ δ' ὑπετέλλετ' ὀδόντων
Ἄσπετος. οὐδ' ἔλληξαν ἐπισταδὸν οὐτάζοντες,
Ἔστε περ οὐλοὸν ἆσθμα καὶ ἀμφοτέρους ἐδάμασσε.
Στάντε δὲ βαιὸν ἄπωθεν ἀπωμόρξαντο μετώπων
Ἱδρῶ ἅλις, καματηρὸν ἀυτμένα φυσιόωντε.
Ἂψ δ' αὖτις συνόρουσαν ἐναντίοι, ἠύτε ταύρω
Φορβάδος ἀμφὶ βοὸς κεκοτηότε δηριάασθον.
Ἔνθα δ' ἔπειτ' Ἄμυκος μὲν ἐπ' ἀκροτάτοισιν ἀερθείς,
Βουτύπος οἷα, πόδεσσι τανύσσατο, κὰδ δὲ βαρεῖαν
Χεῖρ' ἐπὶ οἷ πελέμιξεν. ὁ δ' ἀίξαντος ὑπέστη
Κρᾶτα παραγκλίνας, ὤμῳ δ' ἀνεδέξατο πῆχυν
Τυτθόν. ὁ δ' ἄγχ' αὐτοῖο παρὲκ γόνυ γουνὸς ἀμείβων
Κόψε μεταΐγδην ὑπὲρ οὔατος. ὀστέα δ' εἴσω
Ῥῆξεν. ὁ δ' ἀμφ' ὀδύνῃ γνὺξ ἤριπεν. οἱ δ' ἰάχησαν
Ἥρωες Μινύαι· τοῦ δ' ἀθρόος ἔκχυτο θυμός.
Οὐδ' ἄρα Βέβρυκες ἄνδρες ἀφείδησαν βασιλῆος,
Ἀλλ' ἄμυδις κορύνας ἀζηχέας ἠδὲ σιγύνους
Ἰθὺς ἀνασχόμενοι Πολυδεύκεος ἀντιάασκον.
Τοῦ δὲ πάρος κολεῶν εὐήκεα φάσγαν' ἑταῖροι
Ἔσταν ἐρυσσάμενοι. πρῶτός γε μὲν ἀνέρα Κάστωρ
Ἤλασ' ἐπεσσύμενον κεφαλῆς ὕπερ· ἡ δ' ἑκάτερθεν
Ἔνθα καὶ ἔνθ' ὤμοισιν ἐπ' ἀμφοτέροισι κεάσθη.
Αὐτὸς δ' Ἰτυμονῆα πελώριον ἠδὲ Μίμαντα,
Τὸν μὲν ὑπὸ στέρνοιο θοῷ ποδὶ λὰξ ἐπορούσας,
Πλῆξε, καὶ ἐν κονίῃσι βάλεν· τοῦ δ' ἆσσον ἰόντος
Δεξιτερῇ σκαιῆς ὑπὲρ ὀφρύος ἤλασε χειρί.
Δρύψε δέ οἱ βλέφαρον, γυμνὴ δ' ὑπελείπετ' ὀπωπή.
Ὠρείδης δ' Ἀμύκοιο βίην ὑπέροπλος ὀπάων
Οὖτα Βιαντιάδαο κατὰ λαπάρην Ταλαοῖο.

Ἀλλά μιν

Ἀλλά μιν οὐ κατέπεφνεν, ὅσον δ' ἐπὶ δέρματι μοῦνον
Νειόθεν ἀΐξαντος ὑπὸ ζώνην θόρε χαλκός.
Αὐτὰρ δ' Ἄρητος μενεδήιον Εὐρύτου υἷα
Ἴφιτον ἀζαλέῃ κορύνῃ περίαξεν ἐλάσσας,
Οὔπω κηρὶ κακῇ πεπρωμένον. ἦ τάχ' ἔμελλεν
Αὐτὸς δηωθῆναι ὑπὸ ξίφει Κλυτίοιο.
Καὶ τότ' ἄρ' Ἀγκαῖος Λυκόοργοιο θρασὺς υἱὸς
Αἶψα μάλ' ἀντείνας πέλεκυν μέγαν, ἠδὲ κελαινὸν
Ἄρκτου προσχόμενος σκαιῇ δέρος, ἔνθορε μέσσῳ
Ἐμμεμαὼς Βέβρυξιν, ὁμοῦ δέ οἱ ἐσσεύοντο
Αἰακίδαι· σὺν δέ σφιν ἀρήιος ὤρνυτ' Ἰήσων.
Ὡς δ' ἐνὶ σταθμοῖσιν ἀπείρονα μῆλ' ἐφόβησαν
Ἤματι χειμερίῳ πολιοὶ λύκοι ὁρμηθέντες,
Λάθρῃ ἐϋρρίνων τε κυνῶν αὐτῶν τε νομήων.
Μαίονται δ' ὅ,τι πρῶτον ἐπαΐξαντες ἕλωσι,
Πόλλ' ἐπιπαμφαλόωντες ὁμοῦ· τὰ δὲ πάντοθεν αὔτως
Στείνονται πίπτοντα περὶ σφίσιν· ὡς ἄρα τοίγε
Λευγαλέως Βέβρυκας ὑπερφιάλους ἐφόβησαν.
Ὡς δὲ μελισσάων σμῆνος μέγα μηλοβοτῆρες
Ἠὲ μελισσοκόμοι πέτρῃ ἔνι καπνιόωσιν,
Αἱ δ' ἤτοι τείως μὲν ἀολλέες ᾧ ἐνὶ σίμβλῳ
Βομβηδὸν κλονέονται, ἐπιπρὸ δὲ λιγνυόεντι
Καπνῷ τυφόμεναι πέτρης ἑκὰς ἀίσσουσιν·
Ὡς οἵγ' οὐκ ἔτι δὴν μένον ἔμπεδον, ἀλλὰ κέδασθεν
Εἴσω Βεβρυκίης, Ἀμύκου μόρον ἀγγελέοντες,
Νήπιοι, οὐδ' ἐνόησαν ὃ δή σφισιν ἐγγύθεν ἄλλο
Πῆμ' ἀίδηλον ἔην. πέρθοντο γὰρ ἠμὲν ἀλωαί,
Ἠδ' οἶαι τῆμος δηίῳ ὑπὸ δουρὶ Λύκοιο
Καὶ Μαριανδυνῶν ἀνδρῶν, ἀπεόντος ἄνακτος.
Αἰεὶ γὰρ μάρναντο σιδηροφόρου περὶ γαίης.
Οἱ δ' ἤδη σταθμούς τε καὶ αὔλια δηιάασκον·
Ἤδη δ' ἄσπετα μῆλα περιτροπάδην ἐτάμοντο
Ἥρωες. καὶ δή τις ἔπος μετὰ τοῖσιν ἔειπεν,
Φράζεσθ' ὅ,ττι κεν ᾗσιν ἀναλκείῃσιν ἔρεξαν,
Εἴ πως Ἡρακλῆα θεὸς καὶ δεῦρο κόμισσεν.
Ἤτοι μὲν γὰρ ἐγὼ κείνου παρεόντος ἔολπα
Οὐδ' ἂν πυγμαχίῃ κρινθήμεναι· ἀλλ' ὅτε θεσμοὺς
Ἤλυθεν ἐξερέων, αὐτοῖς ἄφαρ οἷς ἀγόρευεν
Θεσμοῖσιν, ῥοπάλῳ μιν ἀγηνορίης λελαθέσθαι.
Ναὶ μὲν ἀκήδεστον γαίῃ ἔνι τόνγε λιπόντες
Πόντον ἐπιπλώομεν· μάλα δ' ἡμέας αὐτὸς ἕκαστος
Εἰσόμεθ' οὐλομένην ἄτην, ἀπονόσφιν ἐόντος.
Ὣς ἄρ' ἔφη· τὰ δὲ πάντα Διὸς βουλῇσι τέτυκτο.
Καὶ τότε μὲν μένον αὖθι διὰ κνέφας, ἕλκεά τ' ἀνδρῶν
Οὐταμένων ἀκέοντο, καὶ ἀθανάτοισι θυηλὰς
Ῥέξαντες, μέγα δόρπον ἐφώπλισαν· οὐδέ τιν' ὕπνος
Εἷλε παρὰ κρητῆρι καὶ αἰθομένοις ἱεροῖσιν.
Ξανθὰ δ' ἐρεψάμενοι δάφνῃ καθύπερθε μέτωπα
Αἰγιαλῷ, τῇ καὶ τὰ περὶ πρυμνήσι' ἀνῆπτο,
Ὀρφείῃ φόρμιγγι συνοίμιον ὕμνον ἄειδον
Ἐμμελέως· περὶ δέ σφιν ἰαίνετο νήνεμος ἀκτὴ
Μελπομένοις· κλεῖον δὲ Θεραπναῖον Διὸς υἷα.
Ἦμος δ' ἠέλιος δροσερὰς ἐπέλαμψε κολώνας
Ἐκ περάτων ἀνιών, ἤγειρε δὲ μηλοβοτῆρας·
Δὴ τότε λυσάμενοι νεάτης ἐκ πείσματα δάφνης,
Ληίδα τ' εἰσβήσαντες ὅσην χρειὼ περ ἄγεσθαι,
Πνοιῇ δινήεντ' ἀνὰ Βόσπορον ἰθύνοντο.
Ἔνθα μὲν ἠλιβάτῳ ἐναλίγκιον οὔρεϊ κῦμα
Ἀμφέρεται προπάροιθεν ἐπαΐσσοντι ἐοικός,
Αἰὲν ὑπὲρ νεφέων ἠερμένον· οὐδέ κε φαίης
Φεύξεσθαι κακὸν οἶτον, ἐπεὶ μάλα μεσσόθι νηὸς
Λάβρον ἐπικρέμαται, κατὰ νέφος· ἀλλὰ τόγ' ἔμπης
Στόρνυται, εἴ κ' ἐσθλοῖο κυβερνητῆρος ἐπαύρῃ.
Τῷ καὶ Τίφυος οἵδε δαημοσύνῃσι νέοντο
Ἀσκηθεῖς μέν, ἀτὰρ πεφοβημένοι. ἤματι δ' ἄλλῳ
Ἀντιπέρην γαίῃ Βιθυνίδι πείσματ' ἀνῆψαν.
Ἔνθα δ' ἐπάκτιον οἶκον Ἀγηνορίδης ἔχε Φινεύς,
Ὃς περὶ δὴ πάντων ὀλοώτατα πήματ' ἀνέτλη,
Εἵνεκα μαντοσύνης, τήν οἱ πάρος ἐγγυάλιξε

Verùm ipſum non interemit, ſed paululum cutetenus ſaltē,
Inteſtinis intactis, ſub Zona perſtrinxit ferrum.
Cæterùm ipſe Aretus conſtantem Euryti filium
Iphitum, dira claua pulſans inſecutus,
Nondum fato acerbo deſtinatum: ſiquidem celeriter erat
Ipſe occubiturus enſe Clytij.
Tunc equidem Angæus, Lycurgi ſtrenuus filius,
Illico atram extendens ſecurim ingentem, atque nigrum
Vrſæ obyciens ſiniſtra exuuium, inſilijt medio
Audax Bebrycibus, ſimúlque cum eo irruerunt
Aeacidæ, vnáque etiam bellicoſus irrupit Iaſon.
Quemadmodum quando in ſeptis, innumeras oues terruerūt
Die hyberno cani lupi ingruentes,
Clam fidelibus canibus, ipſiſq́; paſtoribus,
Diſquirunt, quánnam primum adorti diſcerpant,
Subinde circumſpectantes, ſimul vndiquaque ſic
In arctum coguntur cadentes inuicem. Sic certè illi
Trepidè Bebrycas ſuperbos terruerunt.
Haud ſecus, quàm apium examen magnum opiliones,
Siue apiarij in petra fumigauerint,
Quæ quidem interea profectò congregata ſuo in alueari
Cum ſono turbantur, plus æquo verò ardenti
Fumo fumigatæ è petra effunduntur.
Sic illi non diu poſtea ſtabiles manebant, ſed diſperſi ſunt
In Bebryciam, Amyci fatum exponentes:
Stulti: neque enim intellexerunt, quod ſanè ipſis propè aliud
Malum latens erat. vaſtabantur nō tam vineæ,
Quàm etiam villæ, tunc hoſtili bello Lyci,
Et Mariandinenſium, mortuo Rege.
Aſſiduè enim pugnabant ferrea pro terra.
Illi verò iam ſtabula & caulas populabantur.
Iámq; innumeras oues circumactim depulerunt
Heroes. atque aliquis inter eos dixit:
Cogitate, quidnam ſua timiditate feciſſent,
Si modò Herculem Deus & huc tranſtuliſſet.
Profectò quidem ego & illo præſente opinor,
Neque pygmachia decreturum fuiſſe, ſed quando leges
Venit exponens, cum ſuis continuò quas dixit,
Legibus, claua ipſum ſuperbiæ oblitum fuiſſe.
Atqui neglectum in terra illum deſerentes,
Per pontum nauigamus: maximè autē noſtrummet quiſq;
Sentiet pernicioſum detrimentum, ſeorſim exiſtentem.
Sic equidem locutus, illa autem omnia Iouis conſilio factā.
Et tunc quidem manſerunt ibi per noctem, vulneráque vi- (rorum
Sauciorum curarunt: atque immortalibus ſacra
Exhibentes, ſolennem cœnam inſtruxerunt, neq; quenquam (ſomnus
Infeſtauit inter pocula, & incenſa ſacra.
Flauáſque cingentes lauro deſuper frontes
Littorali, quam circum retinacula alligabantur,
Orphea cithara concordantem hymnum cecinerunt
Accuratè. circa eos autem lætabatur tranquillum litus,
Canētes laudarūt etiā Laconem (ſcilicet Pollucē) Iouis filiū,
Quando autem Sol roſidos illuſtrauerit colles,
Ex finibus oriens, excitauerítque paſtores:
Tunc ſanè ſoluentes ab extrema funes lauro,
Prædámque imponentes, quantum opus erat abducere,
Secunda aura, periculoſum per Boſphorum tranarunt.
Hic quidem excelſo ſimilis monti vnda
Surſum fertur, ante irruenti ſimilis,
Continuè ſupra nubes eleuata. neque putares
Effugiturum eſſe te præſentaneam mortem, poſteáque admodum directè in nauem
Ingens impendet pro nube. ſed hæc tamen
Sternitur, ſi modò idoneum nauclerum habuerit.
Quocirca & Tiphys ipſius ſolertia tranſibant,
Illæſi quidem, verùm attoniti. poſtridie autem
In contrariam terra Bithynica funes alligarunt,
Ibique litoralem domum Agenorides habuit Phineus,
Qui præ omnibus grauiſſimam miſeriam paſſus,
Cauſſa vaticinij, quod illi antè tradidit

Latoides, neque minimum reueritus eſt etiam Iouem ipſum,
Publicans intrepidè ſacram mentem in hominibus.
Idcirco & ei ſenectutem longæuam attribuit,
Eruitque oculorum gratum lumen, neque lætari
Sinebat infinitis commoditatibus, quæcunque illi crebrò,
Vaticinia ſciſcitantes, vicini domum conferebant.
Sed à nubibus repentè propè incitatæ
Harpyiæ, ex ore manibúſque roſtris
Indeſinenter præripuerunt: relinquebatur a. interdum cibi
Nihil, interdum tamen paululum, ut viuus cruciaretur.
Atque præterea fœtidum odorem affuderunt, neque quiſ-
Neque ad guttur ferè, ſed à procul (quam ſuſtinuit
Stans, taliter illi oboluerunt reliquiæ cœnæ.
Illico autem exaudiens clamorem, ſtrepitúmque turbæ,
Ipſóſque aduenisse ſenſit, quibus ſibi venientibus
In fatis ex Ioue erat, ſuæ participem factum eſcæ.
Erectus ergo è grabato, exanime tanquam ſomnium,
Baculo innixus, debilibus pedibus ibat foras,
Parietes contrectans, tremuerunt autem membra incedẽtis
Torpore ſenióque, & ſordibus ipſi ſqualidum corpus
Horrebat, cutíſque oſſa duntaxat contexerunt.
Egreſſus domo conſedit, genua grauatus,
In limine porticus. vertigo verò ipſum corripuit
Atra, terrâque viſa eſt circumagi
Infrà, ægrum propter torporem inclinatus eſt ſilens.
Illi ergo ipſum poſtquam conſpexerunt, circumfuſi congrega-
Obſtupuerúntque. verùm ille ipſis vix ex imo (ti ſunt:
Pectore ſuſpirans, vociferabatur cum vaticiniis:
Audite omnium Græcorum optimi, ſi modò verè
Illi vos, quos terribilis Regis mandato,
Argoa in naui ducit ad vellus Iaſon,
Vos haud dubiè, etiam mihi animus nouit ſingula
Suis diuinationibus, gratiam certè ô Rex Latonis
Fili, tametſi in difficillimis repono miſeriis
Supplicem propter Iouem, qui duriſſimus delinquentibus
Hominibus, Phœbumq; propter, atque ipſius cauſa Iunonis
Oro obnixè, proinde Deos curate, aduenientes,
Opitulamini mihi, liberate infelicem virum calamitate.
Neque me inertia diſceſſeritis deſerentes,
Sic temerè: non enim ſolum oculos Erinnys
Calcibus inuaſit, verùm etiam ſenectutem longæuam ad finẽ
Præterea acerbiſſimum impendet malum aliud aliis. (traho.
Harpyiæ ex ore mihi præripiunt eſcam,
Alicunde ex improuiſo delapſæ malo.
Habeo autem nullum conſilium ſalutare, ſed facilius
Ipſe meam laterem mentem eſcæ memor,
Quàm illas, ſic ſubitò aeriæ delabuntur.
Paululum autem ſi vel tandem nobis eſcæ reliquerint,
Olet id fœdè, ſimulátque intolerabilem vim odoris
Neq quiſquam vel paululum mortalium ferret adpropin-
quans,
Non ſi ei adamante fabricatum cor eſſet.
Sed me dura ſanè cibi coercet neceſſitas
Manere, atque manentem improbo ventri proſpicere.
Has quidem in oraculis eſt, profligare Boreæ
Filios: neque obſcuri opitulabuntur exiſtentes,
Si modò ego, qui pridem illuſtris hominibus Phineus,
Opibus vaticinióque, pater verò me genuit Agenor,
Horúmque ſororem, quando inter Thraces imperitabant,
Cleopatram, cùm dote meam ad domum duxi coniugem.
Dixit Agenorides, vehemens autem tetigit dolor quemlibet
Heroum præcipuè verò ibi duos natos Boreæ
Lacrymáſque abſtergentes acceſſerunt, atque ita inquit
Zethes infœlicis amplexus manu manum ſenis:
Ah miſer, nec quem puto te miſeriorem alium
Eſſe hominum, cur verò tibi tanta mala orta ſunt?
Num Deos graui offendiſti imprudentia,
Vaticinia prodens, cui ſanè tantoperè ſuccenſent.
Nobis equidem animus intus horret cupientibus
Auxiliari, ſi modò ita munus hoc impoſuit Deus

Λητοΐδης, οὐδ' ὅσσον ὀπίζετο καὶ Διὸς αὐτοῦ,
Χρείων ἀτρεκέως ἱερὸν νόον ἀνθρώποισι.
Τῷ καί οἱ γῆρας μὲν ἐπὶ δηναιὸν ἴαλλεν,
Ἐκ δ' ἕλετ' ὀφθαλμῶν γλυκερὸν φάος· οὐδὲ γάνυσθαι
Εἴα ἀπειρεσίοισιν ὀνείασιν, ὅσσα οἱ αἰεὶ
Θέσφατα πευθόμενοι περιναιέται οἴκαδ' ἄγειρον·
Ἀλλὰ διὰ νεφέων ἄφνω πέλας ἀΐσσουσαι
Ἅρπυιαι στόματος χειρῶν τ' ἀπὸ γαμφηλῇσι
Συνεχέως ἥρπαζον. ἐλείπετο δ' ἄλλοτε φορβῆς
Οὐδ' ὅσον, ἄλλοτε τυτθὸν, ἵνα ζώων ἀκάχοιτο.
Καὶ δ' ἐπὶ μυδαλέην ὀδμὴν χέον· οὐδέ τις ἔτλη
Μὴ καὶ λευκανίηνδε φορεύμενος, ἀλλ' ἀπὸ τηλοῦ
Ἑστηὼς· τοῖόν οἱ ἀπέπνεε λείψανα δαιτός.
Αὐτίκα δ' εἰσαΐων ἐνοπὴν καὶ δοῦπον ὁμίλου,
Τούσδ' αὐτοὺς παριόντας ἐπήϊσεν, ὧν οἱ ἰόντων
Θέσφατον ἐκ Διὸς ἦεν, ἑῆς ἀπόνασθαι ἐδωδῆς,
Ὀρθωθεὶς δ' εὐνῆθεν, ἀκήριον ἠΰτ' ὄνειρον,
Βάκτρῳ σκηπτόμενος, ῥικνοῖς ποσὶν ᾖε θύραζε,
Τοίχους ἀμφαφόων· τρέμε δ' ἅψεα νισσομένοιο
Ἀδρανίῃ γήρᾳ τε· πίνῳ τέ οἱ αὐσταλέος χρὼς
Ἐσκλήκει, ῥινοὶ δὲ σὺν ὀστέα μοῦνον ἔεργον.
Ἐκ δ' ἐλθὼν μεγάροιο καθέζετο γοῦνα βαρυνθεὶς
Οὐδοῦ ἐπ' αὐλείοιο. κάρος δέ μιν ἀμφεκάλυψε
Πορφύρεος, γαῖαν δὲ πέριξ ἐδόκησε φέρεσθαι
Νειόθεν, ἀβληχρῷ δ' ἐπὶ κώματι κέκλιτ' ἄναυδος.
Οἱ δέ μιν ὡς εἴδοντο, περισταδὸν ἠγερέθοντο,
Καὶ τάφον. αὐτὰρ ὁ τοῖσι μάλα μόλις ἐξ ὑπάτοιο
Στήθεος ἀμπνεύσας, μετεφώνεε μαντοσύνῃσι,
Κλῦτε Πανελλήνων προφερέστατοι, εἰ ἐτεὸν δὴ
Οἵδ' ὑμεῖς, οὓς δὴ κρυερῇ βασιλῆος ἐφετμῇ
Ἀργῴης ἐπὶ νηὸς ἄγει μετὰ κῶας Ἰήσων.
Ὑμεῖς ἀτρεκέως· ἔτι μοι νόος οἶδεν ἕκαστα
Ἧισι θεοπροπίῃσι. χάριν νύ τοι ὦ ἄνα Λητοῦς
Υἱὲ, καὶ ἀργαλέοισιν ἀνάπτομαι ἐν καμάτοισιν.
Ἱκεσίου πρὸς Ζηνὸς, ὅτις ῥίγιστος ἀλιτροῖς
Ἀνδράσι, Φοίβου τ' ἀμφὶ καὶ αὐτῆς εἵνεκεν Ἥρης,
Λίσσομαι, ἠδὲ θεῶν οἷσιν μέμβλεσθε κιόντες,
Χραίσμετέ μοι, ῥύσασθε δυσάμμορον ἀνέρα λύμης,
Μηδέ μ' ἀκηδείῃσιν ἀφορμηθῆτε λιπόντες
Αὔτως. οὐ γὰρ μοῦνον ἐπ' ὀφθαλμοῖσιν Ἐριννὺς
Λὰξ ἐπέβη, καὶ γῆρας ἀμήρυτον ἐς τέλος ἕλκω·
Πρὸς δ' ἔτι πικρότατον κρέμαται κακὸν ἄλλο κακοῖσιν.
Ἅρπυιαι στόματός μοι ἀφαρπάζουσιν ἐδωδὴν,
Ἔκποθεν ἀφράστοιο καταΐσσουσαι ὀλέθρου.
Ἴσχω δ' οὔτινα μῆτιν ἐπίρροθον. ἀλλά κε ῥᾶον
Αὐτὸς ἐμὸν λελάθοιμι νόον, δόρποιο μεμηλὼς,
Ἢ κείνας· ὧδ' αἶψα διηέριαι ποτέονται.
Τυτθὸν δ' ἢν ἄρα δή ποτ' ἐδητύος ἄμμι λίπωσι,
Πνεῖ τόδε μυδαλέον τε καὶ οὐ τλητὸν μένος ὀδμῆς.
Οὔ κέ τις οὐδὲ μίνυνθα βροτῶν ἄνσχοιτο πελάσσας,
Οὐδ' εἴ οἱ ἀδάμαντος ἐληλάμενον κέαρ εἴη.
Ἀλλά με πικρὴ δῆτα κε δαιτὸς ἐπίσχει ἀνάγκη
Μίμνειν, καὶ μίμνοντα κακῇ ἐν γαστέρι θέσθαι.
Τὰς μὲν θέσφατόν ἐστιν ἐρητῦσαι Βορέαο
Υἱέας· οὐδ' ὀθνεῖοι ἀλαλκήσουσιν ἐόντες·
Εἰ δὴ ἐγὼν ὁ πρίν ποτ' ἐπικλυτὸς ἀνδράσι Φινεὺς
Ὄλβῳ μαντοσύνῃ τε, πατὴρ δέ με γείνατ' Ἀγήνωρ.
Τῶν δὲ κασιγνήτην, ὅτ' ἐνὶ Θρήκεσσιν ἄνασσον,
Κλειοπάτρην ἕδνοισιν ἐμὸν δόμον ἦγον ἄκοιτιν.
Ἴσκεν Ἀγηνορίδης· ἀδινὸν δ' ἕλε κῆδος ἕκαστον
Ἡρώων, πέρι δ' αὖτε δύω υἷας Βορέαο.
Δάκρυ δ' ὀμορξαμένω σχεδὸν ἤλυθον, ὧδέ τ' ἔειπε
Ζήτης, ἀσχαλόωντος ἑλὼν χερὶ χεῖρα γέροντος,
Ἆ δείλ', οὔτινά φημι σέθεν στυγερώτερον ἄλλον
Ἔμμεναι ἀνθρώπων. τί νύ τοι τόσα κήδε' ἀνῆπται;
Ἦ ῥα θεοὺς ὀλοῇσι παρήλιτες ἀφραδίῃσι,
Μαντοσύνας δεδαώς· τῷ τοι μέγα μηνιόωσιν.
Ἄμμι γε μὴν νόος ἔνδον ἀτύζεται ἱεμένοισι
Χραισμεῖν, εἰ δὴ πρόχνυ γέρας τόδε πάρθετο δαίμων

Νῶϊ· ἀρίζηλοι γὰρ ἐπιχθονίοισιν ἐνιπαὶ
Ἀθανάτων. οὐδ' ἂν πρὶν ἐρητύσαιμεν ἰούσας
Ἁρπυίας, μάλα περ λελιημένοι, ἔστ' ἂν ὀμόσσῃς
Μὴ μὲν τοῖό γ' ἕκητι θεοῖς ἀπὸ θυμοῦ ἔσεσθαι.
Ὣς φάτο· τοῦ δ' ἰθὺς κενεὰς ὁ γεραιὸς ἀνέσχε
Γλήνας ἀμπετάσας, καὶ ἀμείψατο τοῖσδ' ἐπέεσσι,
Σίγα, μή μοι ταῦτα νόῳ ἔνι βάλλεο τέκνον.
Ἴστω Λητοΐδης, ὅ με πρόφρων ἐδίδαξε
Μαντοσύνας· ἴστω δὲ δυσώνυμος ἥ μ' ἔλαχεν κὴρ,
Καὶ τόδ' ἐπ' ὀφθαλμῶν ἀλαὸν νέφος, οἵ θ' ὑπένερθεν
Δαίμονες, οἳ μηδ' ὧδε θανόντι περ εὐμενέοιεν·
Ὡς οὔτις θεόθεν χόλος ἔσσεται εἵνεκ' ἀρωγῆς.
Τὼ μὲν ἔπειθ' ὅρκοισιν ἀλαλκέμεναι μενέαινον.
Αἶψα δὲ κουρότεροι πεπονήατο δαῖτα γέροντι,
Λοίσθιον Ἁρπυίῃσιν ἑλώριον· ἐγγύθι δ' ἄμφω
Στῆσαν, ἵνα ξιφέεσσιν ἐπεσσυμένας ἐλάσειαν.
Καὶ δὴ τὰ πρώτισθ' ὁ γέρων ἔψαυεν ἐδωδῆς·
Αἱ δ' ἄφαρ ἠΰτ' ἄελλαι ἀδευκέες, ἢ στεροπαὶ ὥς,
Ἀπρόφατοι νεφέων ἐξάλμεναι ἐσσεύοντο
Κλαγγῇ μαιμώωσαι ἐδητύος. οἱ δ' ἐσιδόντες
Ἥρωες μεσσηγὺς ἀνίαχον. αἱ δ' ἅμ' ἀϋτῇ
Πάντα καταβρόξασαι ὑπὲρ πόντοιο φέροντο
Τῆλε παρέξ· ὀδμὴ δὲ δυσάνσχετος αὖθι λέλειπτο.
Τάων δ' αὖ κατόπισθε δύω υἷες Βορέαο
Φάσγαν' ἐπισχόμενοι ὀπίσω θέον. ἐν γὰρ ἔηκε
Ζεὺς μένος ἀκάματόν σφιν· ἀτὰρ Διὸς οὐκ ἂν ἐπέσθην
Νόσφιν, ἐπεὶ Ζεφύροιο παραΐσσεσκον ἀέλλας
Αἰέν, ὅτ' ἐς Φινῆα καὶ ἐκ Φινῆος ἴοιεν.
Ὡς δ' ὅτ' ἐνὶ κνημοῖσι κύνες δεδαημένοι ἄγρης
Ἢ αἶγας κεραοὺς ἢ πρόκας ἰχνεύοντες
Θείωσιν, τυτθὸν δὲ τιταινόμενοι μετόπισθεν
Ἄκρῃς ἐν γενύεσσι μάτην ἀράβησαν ὀδόντας·
Ὣς Ζήτης Κάλαΐς τε μάλα σχεδὸν ἀΐσσοντες
Τάων ἀκροτάτῃσιν ἐπέχραον ἤλιθα χερσί.
Καί νύ κε δή σφ' ἀέκητι θεῶν διεδηλήσαντο
Πολλὸν ἑκὰς νήσοισιν ἔπι Πλωτῇσι κιχόντες,
Εἰ μὴ ἄρ' ὠκέα Ἶρις ἴδεν, κατὰ δ' αἰθέρος ἆλτο
Οὐρανόθεν, καὶ τοῖα παραιφαμένη κατέρυκεν·
Οὐ θέμις, ὦ υἱεῖς Βορέω, ξιφέεσσιν ἐλάσσαι
Ἁρπυίας μεγάλοιο Διὸς κύνας· ὅρκια δ' αὐτὴ
Δώσω ἐγών, ὡς οὔ οἱ ἔτι χρίμψουσιν ἰοῦσαι.
Ὣς φαμένη λοιβὴν Στυγὸς ὤμοσεν, ἥ τε θεοῖσι
Ῥιγίστη πάντεσσιν ὀπιδνοτάτη τε τέτυκται,
Μὴ μὲν Ἀγηνορίδαο δόμοις ἔτι τάσδε πελάσσαι
Εἰσαῦτις Φινῆος, ἐπεὶ καὶ μόρσιμον ἦεν.
Οἱ δ' ὅρκῳ εἴξαντες ὑπέστρεφον ἂψ ἐπὶ νῆα
Σεύεσθαι· Στροφάδας δὲ μετακλείουσ' ἄνθρωποι
Νήσους τοῖό γ' ἕκητι, πάρος Πλωτὰς καλέοντες.
Ἅρπυιαί τ' Ἶρίς τε διέτμαγεν· αἱ μὲν ἔδυσαν
Κευθμῶνα Κρήτης Μινωΐδος, ἡ δ' ἀνόρουσεν
Οὔλυμπόνδε θοῇσι μεταχρονίη πτερύγεσσι.
Τόφρα δ' ἀριστῆες πινόεν περὶ δέρμα γέροντος
Πάντῃ φοιβήσαντες, ἐπικριδὸν ἱρεύσαντο
Μῆλα, τά τ' ἐξ Ἀμύκοιο λεηλασίης ἐκόμισσαν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ μέγα δόρπον ἐνὶ μεγάροισιν ἔθεντο,
Δαίνυνθ' ἑζόμενοι· σὺν δέ σφισι δαίνυτο Φινεὺς
Ἁρπαλέως, οἷόν τ' ἐν ὀνείρασι θυμὸν ἰαίνων.
Ἔνθα δ' ἐπεὶ δόρποιο κορέσσαντ' ἠδὲ ποτῆτος,
Παννύχιοι Βορέω μένον υἱέας ἐγρήσσοντες.
Αὐτὸς δ' ἐν μέσσοισι παρ' ἐσχάρῃ ἧστο γεραιὸς,
Πείρατα ναυτιλίης ἐνέπων, ἄνυσίν τε κελεύθου.
Κλῦτέ νυν· οὐ μὲν πάντα πέλει θέμις ὔμμι δαῆναι
Ἀτρεκές· ὅσσα δ' ὄρωρε θεοῖς φίλον, οὐκ ἐπικεύσω.
Ἀασάμην καὶ πρόσθε Διὸς νόον ἀφραδίῃσι
Χρείων ἑξείης τε καὶ ἐς τέλος. ὧδε γὰρ αὐτὸς
Βούλεται ἀνθρώποις ἐπιδευέα θέσφατα φαίνειν
Μαντοσύνης, ἵνα καί τι θεῶν χατέωσι νόοιο.
Πέτρας μὲν πάμπρωτον ἀφορμηθέντες ἐμεῖο
Κυανέας ὄψεσθε δύω ἁλὸς ἐν ξυνοχῇσι.

Nobis.nota enim mortalibus offenſæ
Immortaliũ.neque prius reſtiterimus aduenientibus
Harpyis,licet vehementer id parati, quàm iuraueris,
Nihil harũ cauſſa, Dijs animo elapſuros.
Sic fatus hunc aduerſus, inanes grandæuus ſurrexit
Pupillas aperiens,excepitq́; talibus verbis:
Sile,ne mihi iſta animo ſuggeras fili.
Sciat Latonides,qui me fidus docuit
Vaticinia,ſciat & infauſta quæ me ſortita calamitas,
Atque in oculis cæcum lumen, ipſáque deſuper
Numina,quæ(ſcilicet vtina) neq; ipſa mortuo, quãtus pre-
Vt nulla à Deo ſequitur ira propter auxilium.(ſentia ſint,
Quare poſtea iuramentis opitulari prompti erant.
Statim autem iuuenes inſtruxerant cœnam ſeni,
Nouiſſimam harpyis prædam: propéque ambo
Conſtiterunt,vt enſibus irruentes profligarent.
Tunc ſanè primitus ſenior attigit dapes: (veluti
Illæ verò ſubitò, tanquam procellæ inexpectata, aut fulgura
Improuiſè, nubibus emicantes,ingruerunt
Cum clangore,captantes fercula.illi autem conſpicati
Heroes,ilicò clamarunt. cæterum hæ cum impetu,
Omnia deuorantes,vltra mare auferebantur
Procul ſeorſim.fœtórque intolerabilis ibi relinquebatur.
Quas tunc pone gemini filij Boreæ
Enſes tenentes ſequebantur.iniecit enim
Iupiter vim immenſam ipſis: nam Ioue non ſecuti fuiſſent
Abſque:nam Zephyri præuerterunt flatus
Vſque quando ad Phinea,& à Phineo irent.
Neque aliter,quàm quando in ſaltibus canes ſagaces,
Capros cornigeros,aut ceruos indagantes
Inſequuntur, paulum autem diſtantes à tergo
Extremis rictibus,fruſtra colliſerunt dentes.
Sic Zetes & Calais,admodum propè imminentes,
Illas ſummis premebant fruſtra manibus.
Et certè ipſas etiam inuitis Dijs confeciſſent,
Valde procul inſulis in Plotis adprehendentes,
Niſi celeris Iris contemplata ab æthere deſiluiſſet
Cœlitus,& talia admonens detinuiſſet:
Non par eſt,filij Boreæ,enſibus inſequi
Harpyias,magni Iouis canes.iuramentum autem ipſa
Præſtabo ego,quòd ei non amplius appropinquabũt aggreſſæ.
Sic fata,iuramentum Stygis iurauit(quod Dijs
Stupendum omnibus,venerandúmque exiſtit:)
Non Agenoridæ ædibus amplius illas appropinquare
In poſterum Phinei, quandoquidem id in fatis eſſet.
Illi ergo iuramento credentes, conuerſi ſunt retrò ad nauem
Feſtinare,Strophadáſque cognominarunt homines,
Inſulas huius cauſſa prius Plotas nominantes.
Harpyiæq́;, nec non Iris,diſtractæ ſunt:illæ quidem ſubierunt
Latibula Cretæ Minoiæ,hæc verò ſubuolauit
In cœlum,pernicibus ſublimis alis.
Interim optimates ſordidum egregiè corpus ſenis
Vbique purgantes,ritè ſacrificarunt
Pecoráque quæ ex Amyci præda abegerunt.
Verùm vbi magnificam cœnam in ædibus pararunt,
Conuiuati ſunt ſedentes:cum ipſis autem manducabat Phi-
Auide,quaſi in ſomnijs animum exhilarans. (neus
Tunc verò poſtquam cibo ſatiati ſunt,atque potu,
Per totam noctem Boreæ expectarunt filios vigilantes.
Ipſe verò in medijs iuxta focum ſederat ſenex,
Euentum nauigationis prædicens, finémque itineris
Audite ergo,neque enim omnia eſt fas vos ſcire
Exactè:quæcunque verò ſunt Dijs placita,non celabo,
Malè affectus quidem & antea Iouis mentem imprudenter
Patefaciens ex ordine,perfectéque:ſic enim ipſe
Vult hominibus imperfecta oracula innoteſcere
Vaticinij,vt & Deorum opus habeant mente.
Petras quidem primò,à me profecti,
Cyaneas videbitis geminas,maris in faucibus,

Ex quibus neminem puto prorſus euaſiſſe.
Neque enim radicibus firmis innituntur,
Sed frequenter coeunt aduerſa inter ſe,
In vnum: deſuper autem plurima maris eleuatur vnda
Aeſtuans, acutéque circum periculoſum fremit litus.
Quare nunc noſtris monitis obtemperate,
Si modò prudenti animo, deorúmque curam habentes
Tranſitis: ne verò eo modo ſpontaneam necem concilietis,
Incauti incitamini fruentes iuuentute.
Aue equidem prius columba tentate,
E puppi emittentes præmittere: ſiq; per ipſas
Petras, pontúmque incolumis alis tranſierit,
Iam nequaquam ipſi parcite viæ.
Sed ſtrenuè tenentes proprijs in manibus remos,
Secate maris anguſtiam: quandoquidem ſpes nõ certè tanta
Erit in votis, quanta in robore manuum.
Quocirca & alia miſſa facientes, id quod vtilius vrgete
Audacter. prius autem nequid Deos precibus fatigetis, pro-
Si verò contrà, volans in medio perierit, (bibeo.
Retrofugi cedite: nam multo melius cedere
Immortalibus. neq; enim malum fatum euitare
E petris, neque ſi ferrea fuerit Argo,
O miſelli, ne ſuſtineatis præter mea oracula ire:
Si etiam ter tantum arbitrati cœlitibus,
Quantum inuiſus ſum, & ſi plus odio haberi,
Ne ſuſtineatis columba abſque poſtea naue penetrare.
Atque hæc quemadmodum ſunt (ſcilicet in fatis) ſic erunt.
Si verò effugeritis concurſiones petrarum incolumes in põto,
Mox Bithyniorum ad dextram terram habentes,
Nauigate litora (ſcilicet ad ſiniſtram) auerſantes, donec
Rhebam rapidum fluuium, litúſque nigricans (tandem
Radentes, inſula Thunis in portum perueniatis.
Illinc autem non admodum multum per mare ex aduerſo
Terram Maryandineõr adpelletis digreſſi: (ſitam
Vbiquidem digreſſi ad Ditis præceps eſt via,
Promontoriúmque extans Acheruſias in alto ſpectat.
Ac vorticoſus Acheron ipſam in imo diuidens
Promontorij ex ingenti mittit fluxus conceptaculo.
Non longè autem poſt hanc, multos præternauigabitis colonos
Paphlagonum, quibus Eneteius præfuit
Primùm Pelops, cuius & de ſanguine gloriantur.
Eſt autem quoddam promontorium Helicæ è regione vrſæ
Vndique excelſum, ac ipſum vocant Charambim,
Hoc ſuper Boreæ diſſipantur venti,
Vſque adeò in mari erectum, ætheri connectitur,
Illud circumflectenti, ingens adiacet iam
Aegialus, ingentiſque ad terminos Aegiali,
Promontorio in extanti fluenta Halys fluuij
Horrendum fremebant. poſt hunc propefluus Iris
Minor, albis voluitur in mare vorticibus.
Illinc autem vlterius vaſtus atque eminens Ancon
Extenditur terra, in autem oſtium Thermodontis
Alueum tranquillum Themiſcyreum iuxta promontorium
Fluit per longas lapſus terras.
Porrò illinc Dœantis campus, de proximo verò vrbes
Triplices Amazonidum, videque laborioſiſſimi homines
Aſperam Chalybes & duram terram tenent.
Operarij, qui circa rem ferream occupantur.
Propè rurſus habitant dites Tibareni,
Iouis hoſpitalis Genetæum ſuper promontorium.
Hoc poſt Moſſynœci finitimi ſylueſtrem
Deinceps terram: montéſque incolunt,
Ligneiſque in arcibus habitationes fabricantes,
Ligneas & cuſtodias munitas, quas vocitant
Moſſynas, atque ipſi cognomines inde ſunt.
Hos tranſeuntes aſperæ incidetis inſulæ,
Studio omnigeno, valde terribiles abigentes
Aues, quæ quaſi innumeræ verſantur
In inſula deſerta, in qua templum Martis

Τάων οὔτινά φημι διαμπερὲς ἐξαλέασθαι.
Οὐ γάρ τε ῥίζῃσιν ἐρήρεινται νεάτῃσιν,
Ἀλλὰ θαμὰ ξυνίασιν ἐναντίαι ἀλλήλῃσιν
Εἰς ἕν, ὕπερθε δὲ πολλὸν ἁλὸς κορθύεται ὕδωρ
Βρασσόμενον· στρηνὲς δὲ περὶ στυφελὴ βρέμει ἀκτή.
Τῷ νῦν ἡμετέρῃσι παραιφασίῃσι πίθεσθε,
Εἰ ἐτεὸν πυκινῷ τε νόῳ μακάρων τ᾽ ἀλέγοντες
Πείρετε· μηδ᾽ αὔτως αὐτάγρετον οἶτον ὄλησθε,
Ἀφραδέως ἰθύνετ᾽ ἐπισπόμενοι νεότητι.
Οἰωνῷ δὲ πρόσθε πελειάδι πειρήσασθε,
Νηὸς ἄπο προμεθέντες ἐφιέμεν· ἢν δὲ δι᾽ αὐτῶν
Πετράων πόντονδε σόη πτερύγεσσι δίηται,
Μηκέτι δὴν μηδ᾽ αὐτοὶ ἐρητύεσθε κελεύθου·
Ἀλλ᾽ εὖ καρτύναντες ἑαῖς ἐνὶ χερσὶν ἐρετμά,
Τέμνεθ᾽ ἁλὸς στεινωπόν· ἐπεὶ φάος οὔ νύ τι τόσσον
Ἔσσετ᾽ ἐν εὐχωλῇσιν, ὅσον τ᾽ ἐνὶ κάρτεϊ χειρῶν.
Τῷ καὶ τ᾽ ἄλλα μεθέντες, ὀνήιστον πονέεσθε
Θαρσαλέως· πρὶν δ᾽ οὔτι θεοὺς λίσσεσθαι ἐρύκω.
Εἰ δέ κεν ἀντικρὺ πταμένη μεσσηγὺς ὄληται,
Ἀψορροι στέλλεσθε· ἐπεὶ πολὺ βέλτερον εἶξαι
Ἀθανάτοις. οὐ γάρ κε κακὸν μόρον ἐξαλέασθαι
Πετράων, οὐδ᾽ εἴ κε σιδηρείη πέλοι Ἀργώ.
Ὦ μέλεοι, μὴ τλῆτε παρὲξ ἐμὰ θέσφατα βῆναι,
Εἰ καί με τρὶς τόσσον ὀίεσθ᾽ οὐρανίδῃσιν,
Ὅσσον ἀνάρσιός εἰμι, καὶ εἰ πλεῖον στυγέεσθαι,
Μὴ τλῆτ᾽ οἰωνοῖο πάρεξ ἔτι νηὶ περῆσαι.
Καὶ τὰ μὲν ὥς κε πέλῃ, τὼς ἔσσεται· ἢν δὲ φύγητε
Σύνδρομα πετράων ἀσκηθέες ἔνδοθι Πόντου,
Αὐτίκα Βιθυνῶν ἐπὶ δεξιὰ γαῖαν ἔχοντες,
Πλώετε ῥηγμῖνας πεφυλαγμένοι, εἰσόκεν αὖτε
Ῥήβαν ὠκυρέην ποταμὸν ἀκτήν τε μέλαιναν
Γνάμψαντες, νήσου Θυνιάδος ὅρμον ἵκησθε.
Κεῖθεν δ᾽ οὐ μάλα πουλὺ διὲξ ἁλὸς ἀντιπέρηθεν
Γῆν Μαριανδυνῶν ἐπικέλσετε νοστήσαντες.
Ἔνθα μὲν εἰς Ἀίδαο καταιβάτις ἐστὶ κέλευθος,
Ἀκτή τε προβλὴς Ἀχερουσιὰς ὑψόθι τείνει.
Δινήεις τ᾽ Ἀχέρων αὐτὴν διὰ νειόθι τέμνων
Ἀκρὴν ἐκ μεγάλης προχοὰς ἵησι φάραγγος.
Ἀγχίμολον δ᾽ ἐπὶ τῇ πολέας παρανείσεσθε κολωνοὺς
Παφλαγόνων, τοῖσίν τ᾽ Ἐνετήιος ἐμβασίλευσε
Πρῶτα Πέλοψ, τοῦ καί περ ἀφ᾽ αἵματος εὐχετόωνται.
Ἔστι δέ τις ἄκρη Ἑλίκης κατεναντίον ἄρκτου,
Πάντοθεν ἠλίβατος· καί μιν καλέουσι Κάραμβιν·
Τῆς καὶ ὑπὲρ βορέαο περισχίζονται ἄελλαι·
Ὧδε μάλ᾽ ἀμ πέλαγος τετραμμένη αἰθέρι κύρει.
Τὴν δὲ περιγνάμψαντι πολὺς παρακέκλιται ἤδη
Αἰγιαλός· πολέος δ᾽ ἐπὶ πείρασιν αἰγιαλοῖο
Ἀκτῇ ἐπὶ προβλῆτι ῥοαὶ Ἅλυος ποταμοῖο
Δεινὸν ἐρεύγονται. μετὰ τὸν δ᾽ ἀγχίρροος Ἶρις
Μειότερος λευκῇσιν ἑλίσσεται εἰς ἅλα δίναις.
Κεῖθεν δὲ προτέρωσε μέγας καὶ ὑπείροχος ἀγκὼν
Ἐξανέχει γαίης. ἐπὶ δὲ στόμα Θερμώδοντος
Κόλπῳ ἐν εὐδιόωντι Θεμισκύρειον ὑπ᾽ ἄκρην
Μύρεται, εὐρείης διαειμένος ἠπείροιο.
Ἐνθάδε Δοίαντος πεδίον· σχεδόθεν δὲ πόληες
Τρισσαὶ Ἀμαζονίδων· μετὰ δὲ σμυγερώτατοι ἀνδρῶν
Τρηχεῖαν Χάλυβες καὶ ἀτειρέα γαῖαν ἔχουσιν,
Ἐργατίναι. τοὶ δ᾽ ἀμφὶ σιδήρεα ἔργα μέλονται.
Ἄγχι δὲ ναιετάουσι πολύρρηνες Τιβαρηνοί,
Ζηνὸς Εὐξείνοιο Γενηταίην ὑπὲρ ἄκρην.
Τῇ δ᾽ ἐπὶ Μοσσύνοικοι ὁμούριοι ὑλήεσσαν
Ἑξείης ἤπειρον ὑπωρείας τε νέμονται,
Δουρατέοις πύργοισιν ἐν οἰκία τεκτήναντες
Κάλινα, καὶ πύργους εὐπηγέας, οὓς καλέουσι
Μόσσυνας· καὶ δ᾽ αὐτοὶ ἐπώνυμοι ἔνθεν ἔασιν.
Τοὺς παραμειβόμενοι λισσῇ ἐπικέλσετε νήσῳ,
Μήτι παντοίῃ μέγ᾽ ἀναιδέας ἐξελάσαντες
Οἰωνούς, οἳ δῆθεν ἀπειρέσιοι ἐφέπουσι
Νῆσον ἐρημαίην· τῇ μέν τ᾽ ἐνὶ νηὸν Ἄρηος

Λάϊνον ποίησαν Ἀμαζονίδων βασίλειαι
Ὀτρηρή τε καὶ Ἀντιόπη, ὁπότε στρατόωντο.
Ἔνθα γὰρ ὔμμιν ὄνειαρ ἀδευκέος ἐξ ἁλὸς εἶσιν
Ἄρρητον. τῷ καί τε φίλα φρονέων ἀγορεύω
Ἰσχέμεν. ἀλλὰ τί με πάλιν χρειὼ ἀλιτέσθαι,
Μαντοσύνῃ τὰ ἕκαστα διηνεκέως ἐνέποντα;
Νήσου δὲ προτέρωσε καὶ ἠπείροιο περαίης
Φέρβονται Φίλυρες. Φιλύρων δ' ὑπένερθεν ἔασι
Μάκρωνες· μετὰ δ' αὖ περιώσια φῦλα Βεχείρων.
Ἑξείης δὲ Σάπειρες ἐπὶ σφίσι ναιετάουσι.
Βύζηρες δ' ἐπὶ τοῖσιν ὁμώλακες, ὧν ὕπερ ἤδη
Αὐτοὶ Κόλχοι ἔχονται ἀρήιοι. ἀλλ' ἐνὶ νηὶ
Πείρεθ', ἕως μυχάτῃ κεν ἐνιχρίμψητε θαλάσσῃ.
Ἔνθα δ' ἐπ' ἠπείροιο Κυταιίδος, ἠδ' Ἀμαραντῶν
Τηλόθεν ἐξ ὀρέων, πεδίοιό τε Κιρκαίοιο,
Φᾶσις δινήεις εὐρὺ ῥόον εἰς ἅλα βάλλει.
Κείνου νῆ' ἐλάοντες ἐπὶ προχοὰς ποταμοῖο
Πύργους εἰσόψεσθε Κυταιέος Αἰήταο,
Ἄλσος τε σκιόεν Ἄρεος, τόθι κῶας ἐπ' ἄκρης
Πεπτάμενον φηγοῖο δράκων, τέρας αἰνὸν ἰδέσθαι,
Ἀμφὶς ὀπιπεύει δεδοκημένος. οὐδέ οἱ ἦμαρ,
Οὐ κνέφας ἥδυμος ὕπνος ἀναιδέα δάμναται ὄσσε.
Ὣς ἄρ' ἔφη. τοὺς δ' εἶθαρ ἕλεν δέος εἰσαΐοντας.
Δὴν δ' ἔσαν ἀμφασίῃ βεβολημένοι. ὀψὲ δ' ἔειπεν
Ἥρως Αἴσονος υἱὸς, ἀμηχανέων κακότητι,
Ὦ γέρον, ἤδη μέν τε διίκεο πείρατ' ἀέθλων
Ναυτιλίης, καὶ τέκμαρ ὅτῳ στυγερὰς διὰ πέτρας
Πειθόμενοι Πόντονδε περήσομεν· εἰ δέ κεν αὖτις
Τάσδ' ἡμῖν προφυγοῦσιν ἐς Ἑλλάδα νόστος ὀπίσσω
Ἔσσεται, ἀσπασίως κε παρὰ σέο καὶ τὸ δαείην,
Πῶς ἔρδω, πῶς αὖτε τόσην ἁλὸς εἶμι κέλευθον,
Νῆις ἐὼν ἑτάροις ἅμα νήισιν. αἶα δὲ Κολχὶς
Πόντου καὶ γαίης ἐπικέκλιται ἐσχατιῇσιν.
Ὣς φάτο. τὸν δ' ὁ γεραιὸς ἀμειβόμενος προσέειπεν,
Ὦ τέκος, εὖτ' ἂν πρῶτα φύγῃς ὀλοὰς διὰ πέτρας,
Θάρσει. ἐπεὶ δαίμων ἕτερον πλόον ἡγεμονεύσει
Ἐξ Αἴης· μετὰ δ' Αἶαν ἅλις πομπῆες ἔσονται.
Ἀλλὰ φίλοι φράζεσθε θεᾶς δολόεσσαν ἀρωγὴν
Κύπριδος. ἐκ γὰρ τῆς κλυτὰ πείρατα κεῖται ἀέθλων.
Καὶ δέ με μηκέτι τῶνδε περαιτέρω ἐξερέεσθε.
Ὣς φάτ' Ἀγηνορίδης. ἐπὶ δὲ σχεδὸν υἷε θοὼ
Θρηικίου Βορέαο κατ' αἰθέρος ἀΐξαντε,
Οὐδῷ ἔπι κραιπνοὺς ἔβαλον πόδας. οἱ δ' ἀνόρουσαν
Ἐξ ἑδέων ἥρωες, ὅπως παρεόντας ἴδοντο.
Ζήτης δ' ἱεμένοισιν ἔτ' ἄσπετον ἐκ καμάτοιο
Ἆσθμ' ἀναφυσιόων, μετεφώνεεν, ὅσσον ἄπωθεν
Ἤλασαν, ἠδ' ὡς Ἶρις ἐρύκακε τάσδε δαΐξαι,
Ὅρκιά τ' εὐμενέουσα θεὰ πόρεν, αἱ δ' ὑπέδυσαν
Δείματι Δικταίης περιώσιον ἄντρον ἐρίπνης.
Γηθόσυνοι δ' ἤπειτα δόμοις ἔνι πάντες ἑταῖροι
Αὐτός τ' ἀγγελίῃ Φινεὺς πέλεν. ὦκα δὲ τόνγε
Αἰσονίδης περιπολλὸν ἐυφρονέων προσέειπεν,
Ἦ ἄρα δή τις ἔην Φινεῦ θεὸς, ὃς σέθεν ἄτης
Κήδετο λευγαλέης, καὶ δ' ἡμέας αὐτόθι πέλασσεν
Τηλόθεν, ὄφρα τοι υἷες ἀμύνειαν Βορέαο.
Εἰ δὲ καὶ ὀφθαλμοῖσι φόως πόροι, ἦτ' ἂν ὀΐω
Γηθήσειν ὅσον εἴπερ ὑπότροπος οἴκαδ' ἱκοίμην.
Ὣς ἔφατ'. αὐτὰρ ὁ τόνγε κατηφήσας προσέειπεν,
Αἰσονίδη, τὸ μὲν οὐ παλινάγρετον, οὐδέ τι μῆχος
Ἔστ' ὀπίσω. κεναὶ γὰρ ὑποσμύχονται ὀπωπαί.
Ἀντὶ δὲ τοῦ θάνατόν μοι ἄφαρ θεὸς ἐγγυαλίξαι,
Καί τε θανὼν πάσῃσι μετέσσομαι ἀγλαΐῃσιν.
Ὣς τώγ' ἀλλήλοισι παραβλήδην ἀγόρευον.
Αὐτίκα δ' οὐ μετὰ δηρὸν ἀμειβομένων ἐφαάνθη
Ἠριγενής. τὸν δ' ἀμφὶ περικτίται ἠγερέθοντο
Ἀνέρες, οἳ καὶ πρόσθεν ἐπ' ἤματι κεῖσε θάμιζον
Αἰὲν, ὁμῶς φορέοντες ἑῆς ἀπὸ μοῖραν ἐδωδῆς.
Τοῖς ὁ γέρων πάντεσσιν, ὅτις καὶ ἀφαυρὸς ἵκοιτο,
Ἔχραεν ἐνδυκέως. πολέων δ' ἀπὸ πήματ' ἔλυσεν

Saxeum fecerunt, Amazonidum reginæ,
Otrere & Antiope dum in expeditione eſſent.
Hic enim vobis vtilitas amaro ex mari emergit
Ineffabilis: quare bene volens iubeo
Appropinquare. Verum quid attinet me rurſus errare,
Vaticinando ſingula verè dicentem?
Inſulam autem vltra, & terram aduerſam,
Paſcuntur Philyres, Philyras autem ſupra ſunt
Macrones, poſt numeroſa gens Bechirorum.
Deinde verò Sapires ſecundum ipſos habitant.
Byzeres autem poſt, illis contigui, quos vltra iam
Ipſi Colchi habitant bellicoſi. Sed in naui
Pergite, donec intimo adpuleritis mari.
Ibi verò in terra Cytaica, atq; Amarantiorum
Procul è montibus, campóque Circæo,
Phaſis impetuoſus, latum fluxum in mare defert.
Illius nauem torquentes ad oſtia fluuij,
Turres cernetis Cytaij Aeetæ,
Lucumq; opacum Martis, vbi vellus in ſumma
Suſpenſum fago, Draco monſtrum terribile viſu,
Quoquò verſum ſpectat, obſeruans: neque enim illi dic
Nec nocte gratus ſomnus truces ſopit oculos.
Sic ſanè fatus: hos autem ſtatim corripuit metus audientes.
Diu autem erant ſtupore perculſi, ſerò tamen inquit
Heros Aeſonis filius perplexus formidine:
O ſenior, nunc quidem expone exitus periculorum
Nauigationis, ac ſignum, cui horribiles per petras
Confiſi, pontum penetremus: ánne denuò,
Illas nobis elapſis, in Græciam reditus deinceps
Inſtet, cupidiſſimè abs te vel hoc ſcirem, (iter:
Quo pacto agam, quo pacto poſthac tantum maris conficiam
Ignarus exiſtens, ſocijs ſimul inſcius: terra autem Colchica,
Ponti & orbis ſita eſt in finibus.
Sic fatus, eum ſenior excipiens interpellauit:
Nate, vt primùm tranaueris horrendas petras,
Aude, quoniam Deus reliquum curſum gubernabit:
Ab Aea ad Aeam ſatis etiam comitum erit.
Proinde amici, cura vobis ſit deæ callidum auxilium
Cypriæ, ex enim hac felices exitus ſunt periculorum,
Atque me nequaquam hæc vltrà rogaueritis.
Vix hæc fatus Agenorides, vbi coràm filij gemini
Threicij Boreæ, ab æthere lapſi,
Limini agiles immiſerunt plantas. illi ergo eruperunt
E ſedibus Heroes, vt aduenientes conſpicarentur.
Zetes verò adproperantibus adhuc, ingentem ex labore
Anhelationem afflans, vociferabatur, quàm longè
Abegiſſent, atque quàm Iris prohibuiſſet illas interimere.
Sacramentumq; vt benigna Dea dederit, ipſeq; ſubierit
Metu, Cretenſis immaniè antrum montis.
Hilares itaque exinde in domo omnes ſocij,
Ipſéque ex nuncio Phineus fuit, protinúſque illum
Aeſonides peculiariter exhilaratus, alloquitur:
Næ profectò aliquis erat Deus ô Phineu, qui tuæ calamita-
Curam habuit fatalis: & nos huc adegit (tis
De procul, vt certè nati auxiliarentur Boreæ.
Sic autem & oculis tuis lumen reſtitueret, equidem puto,
Gaudio non minori perfuſum iri me; quàm ſi poſtliminio
quaſi in patriam reuerterer.
Sic inquit. Cæterùm ille mœſtus reſpondit:
Aeſonida, hoc quidem minimè reuocabile eſt, neque aliquà
Deinde: inanes enim attenuatæ ſunt acies. (conſideratio
Pro hoc verò mortem mihi ſtatim Deus condixit,
Et mortuus omnium particeps ero bonorum.
Hoc modo illi mutuò inter ſe locuti ſunt,
Statimque non diu poſt, colloquentibus exorta eſt
Aurora. illum autem circum vicini congregabantur
Viri, qui & antea in dies illuc confluebant
Semper, ſimul ferentes ſuo de victu partem.
Quibus ſenior omnibus, quicunque egens veniebat,
Vaticinabatur diligenter, à multiſque mala auertit

Vaticinio. quocirca ipſum accedentes alebant.
Cum eis etiam unà venit Paræbius, qui quidem illi erat
Chariſsimus: libens autem in ædibus hos videbat.
Antea enim ipſe ſtrenuorum cohortem virorum,
Græcia egreſſam ad urbem Aeetæ,
Retinacula intellturam prædixit Thynidi terræ:
Qui certè ipſi Harpyias à Ioue fugarent immiſſas.
Quare alios quidem verbis demulcens mitibus
Ablegauit ſenex. ſolum verò Paræbum ibi manere
Iuſsit cum Argonautis illicoque eundem,
Suis de ouibus quæcunque maximè eximia, ad ſe ferre
Miſit mandans: quo ex ædibus diſcedente,
Amicè nautas remiges collectos interpellauit.
O amici, nequaquam omnes inhumani homines ſumus,
Neque beneficiorum immemores. nam & ille vir,
Talis exiſtens huc venit, ſuum fatum vt cognoſceret.
Quando enim quàm plurimum laboraret, ferretque,
Tunc equidem ipſum plus frequens victus
Egeſtas vexabat, dieique dies ſuccedebat
Miſerior, nec erat requies vlla laboranti:
Sed ille parentis ſui indignam dependebat pœnam
Erroris. ille etenim ſolus in montibus arbores ſecans,
Iam, quando Hamadryadis Nymphæ nihili fecit preces,
Quæ eum lamentans, lugubri demulſit ſermone,
Ne ſecaret truncum quercus coætaneæ, quæ in multum
Aeui traducebat continenter. Verùm ille hanc
Imprudens amputauit, vehementia iuuenili.
Quapropter funeſtá Nympha irrogauit calamitatem deinde
Ipſi & liberis. Ego ergo poſtquam aduenit,
Lapſum agnoui, aram iuſsi inſtaurantem
Thynidis Nymphæ, placatiua obire in ipſa
Sacra, paternum obſecrantem piaculum declinare.
Ibi poſtquam effugit flagrum diuinitus miſſum, neque mei
Oblitus, neque neglexit, sinò vix inuitum foras
Ablego, poſtquam cupit adeſſe etiam inuito.
Sic dixit Agenorides. ille autem propè ſtatim duas,
Rediit ducens de grege oues. exurrexit verò Iaſon,
Boreæ filij etiam, ex præcepto ſenis.
Illico verò inuocantes fatidicum Apollinem,
Sacra fecerunt in foco, ſub diem orientem.
Iuniores tamen ſocij lætam cœnam adornarunt.
Tunc ſuauiter conuiuati, alij quidem apud retinacula nauis,
Alij verò ibi in ædibus congregati dormierunt.
Cæterùm manè Eteſiæ auræ irruebant, quæ per vniuerſam
Terram ſimul, talique Iouis perflabant beneficio.
Cyrene perhibetur quadam, amnem iuxta Peneium,
Oues paviſſe, priſcos apud mortales. Placuit enim illi
Virginitas, & thorus immaculatus. ſed Apollo
Ipſam rapiens, ad flumen paſcentem,
Procul è Theſſalia, indigenis commendauit Nymphis,
Quæ Libyam poſſident, apud Myrtoſium cacumen.
Quando autem Ariſtæum Phœbo peperit, quem vocant
Agrea & Nomion, opulenti Theſſali:
Hanc quidem amore Deus fecit ſponſam
Suam longæuam, & venatricem: filium verò tranſtulit
Infantulum, Chironis in antris educari,
Cui & adulto Deæ nuptias (ſ. Autonoes) deſponderunt
Muſæ, medicinamq́, vaticiniaq́, docuerunt:
Nec non ipſum ſuorum pecorum fecerunt cuſtodem, quæcunque errabant
Per campum Phthiæ Athamantium, circáque opacum
Othryn, & fluuij ſacra fluenta Apidani.
Quando verò de cœlo Minoidas torrebat inſulas
Sirius, neque diu adeſſet medela inhabitantibus,
Tunc ipſum inuocarunt, ex monitis Apollinis,
Famis liberatorem. reliquit autem ipſe patris præcepto,
Phthiam, inq́, Ceum tranſtulit ad habitandū populum congregans
Arcadicum, qui quidem Lycaonis ſunt genus,
Atque templum fecit inſigne Iouis Icmæi,
Sacráque ritè peregit in montibus ſtellæ illi

Μαντοσύνῃ. τῷ καί μιν ἐποιχόμενοι κομέεσκον.
Σὺν τοῖσιν δ' ἵκανε Παραίβιος, ὅς ῥά οἱ ἦεν
Φίλτατος· ἀσπασίως δὲ δόμοις ἔνι τούσγ' ἐνόησεν.
Πρὶν γὰρ δή ποτε καὐτὸς ἀριστήων στόλον ἀνδρῶν
Ἑλλάδος ἐξανιόντα μετὰ πτόλιν Αἰήταο
Πείσματ' ἀνάψασθαι μυθήσατο Θυνίδι γαίῃ,
Οἵτε οἱ Ἁρπυίας Διόθεν σχήσουσιν ἰούσας.
Τοὺς μὲν ἔπειτ' ἐπέεσσιν ἀρεσσάμενος πυκινοῖσιν
Πέμφ' ὁ γέρων· οἷον δὲ Παραίβιον αὐτόθι μίμνειν
Κέκλετ' ἀριστῆεσσι σὺν ἀνδράσιν. αἶψα δὲ τόνγε
Σφωιτέρων οἰῶν ὅτις ἔξοχος εἰς ἑὲ κομίσσαι
Ἧκεν ἐποτρύνας. τοῦ δ' ἐκ μεγάροιο κιόντος,
Μειλιχίως ἐρέτησιν ὁμηγερέεσσι μετηύδα,
Ὦ φίλοι, οὐκ ἄρα πάντες ὑπέρβιοι ἄνδρες ἔασιν,
Οὐδ' εὐεργεσίης ἀμνήμονες· ὡς καὶ ὅδ' ἀνὴρ
Τοῖος ἐὼν δεῦρ' ἦλθεν, ἑὸν μόρον ὄφρα δαείη.
Εὖτε γὰρ οὖν ὡς πλεῖστα κάμοι καὶ πλεῖστα μογήσοι,
Δὴ τότε μιν περιπολλὸν ἐπασσυτέρη βιότοιο
Χρησμοσύνη τρύχεσκεν. ἐπ' ἤματι δ' ἦμαρ ὀρώρει
Κύντερον, οὐδέ τις ἦεν ἀνάπνευσις μογέοντι.
Ἀλλ' ὅγε πατρὸς ἑοῖο κακὴν τίνεσκεν ἀμοιβὴν
Ἀμπλακίης. ὁ γὰρ οἶος ἐν οὔρεσι δένδρεα τάμνων
Δή ποθ' Ἁμαδρυάδος νύμφης ἀθέριξε λιτάων·
Ἥ μιν ὀδυρομένη ἀδινῷ μειλίσσετο μύθῳ,
Μὴ ταμέειν πρέμνον δρυὸς ἥλικος, ᾗ ἔπι πουλὺν
Αἰῶνα τρίβεσκε διηνεκές. αὐτὰρ ὁ τήνγε
Ἀφραδέως ἔτμηξεν, ἀγηνορίῃ νεότητος.
Τῷ δ' ἄρα νηκερδῆ νύμφη πόρεν οἶτον ὀπίσσω
Αὐτῷ καὶ τεκέεσσιν. ἐγώγε μὲν, εὖτ' ἀφίκανεν,
Ἀμπλακίην ἔγνων· βωμὸν δ' ἐκέλευσα καμόντα
Θυνιάδος νύμφης, λωφήια ῥέξαι ἐπ' αὐτῷ
Ἱερά, πατρῴην αἰτεύμενον αἶσαν ἀλύξαι.
Ἔνθ' ἐπεὶ ἔκφυγε κῆρα θεήλατον, οὔποτ' ἐμεῖο
Ἐκλάθετ', οὐδ' ἀθέριζε. μόλις δ' ἀέκοντα θύραζε
Πέμπω, ἐπεὶ μέμονέν γε παρέμμεναι ἀσχαλόωντι.
Ὣς φάτ' Ἀγηνορίδης. ὁ δ' ἐπισχεδὸν αὐτίκα δοιὼ
Ἤλυθ' ἄγων ποίμνηθεν ὄϊς. ἀνὰ δ' ἵστατ' Ἰήσων,
Ἂν δὲ Βορήιοι υἷες, ἐφημοσύνῃσι γέροντος.
Ὦκα δὲ κεκλόμενοι μαντήιον Ἀπόλλωνα
Ῥέζον ἐπ' ἐσχαρόφιν, νέον ἤματος ἀνομένοιο.
Κουρότεροι δ' ἕταροι μενοεικέα δαῖτ' ἀλέγυνον.
Ἔνθ' εὖ δαισάμενοι, τοὶ μὲν παρὰ πείσμασι νηὸς,
Τοὶ δ' αὐτοῦ κατὰ δώματ' ἀολλέες εὐνάζοντο.
Ἦρι δ' ἐτήσιοι αὖραι ἐπέχραον, αἵτ' ἀνὰ πᾶσαν
Γαῖαν ὁμῶς τοιῇδε Διὸς πνείουσιν ἀρωγῇ.
Κυρήνη πέφαταί τις ἕλος πάρα Πηνειοῖο
Μῆλα νέμειν προτέροισι παρ' ἀνδράσιν. εὔαδε γάρ οἱ
Παρθενίη καὶ λέκτρον ἀκήρατον. αὐτὰρ Ἀπόλλων
Τήνγ' ἀναρεψάμενος ποταμῷ ἔπι ποιμαίνουσαν
Τηλόθεν Αἱμονίης, χθονίῃς παρακάτθετο νύμφαις,
Αἳ Λιβύην ἐνέμοντο παραὶ Μυρτώσιον αἶπος.
Ἔνθα δ' Ἀρισταῖον Φοίβῳ τέκεν, ὃν καλέουσιν
Ἀγρέα καὶ Νόμιον πολυλήιοι Αἱμονιῆες.
Τὴν μὲν γὰρ φιλότητι θεὸς ποιήσατο νύμφην
Αὐτοῦ μακραίωνα καὶ ἀγρότιν· υἷα δ' ἔνεικεν
Νηπίαχον, Χείρωνος ὑπ' ἄντροισιν κομέεσθαι.
Τῷ καὶ ἀεξηθέντι θεαὶ γάμον ἐμνήστευσαν
Μοῦσαι, ἀκεστορίην τε θεοπροπίας τ' ἐδίδαξαν.
Καί μιν ἑῶν μήλων θέσαν ἤρανον, ὅσσ' ἐνέμοντο
Ἂμ πεδίον Φθίης Ἀθαμάντιον, ἀμφί τ' ἐρυμνὴν
Ὄθρυν, καὶ ποταμοῦ ἱερὸν ῥόον Ἀπιδανοῖο.
Ἦμος δ' οὐρανόθεν Μινωίδας ἔφλεγε νήσους
Σείριος, οὐδ' ἐπὶ δηρὸν ἔην ἄκος ἐνναέτῃσιν·
Τῆμος τόνγ' ἐκάλεσσαν ἐφημοσύνῃς Ἑκάτοιο
Λοιμοῦ ἀλεξητῆρα. λίπεν δ' ὅγε πατρὸς ἐφετμῇ
Φθίην, ἐν δὲ Κέῳ κατενάσσατο λαὸν ἀγείρας
Παῤῥάσιον, τοίπερ τε Λυκάονός εἰσι γενέθλης,
Καὶ βωμὸν ποίησε μέγαν Διὸς Ἰκμαίοιο·
Ἱερά τ' εὖ ἔρρεξεν ἐν οὔρεσιν ἀστέρι κείνῳ

Σειρίῳ, αὐτῷ τε Κρονίδῃ Διί. τοῖο δ' ἕκητι
Γαῖαν ἐπιψύχουσιν ἐτήσιαι ἐκ Διὸς αὖραι
Ἤματα τεσσαράκοντα. Κέῳ δ' ἔτι νῦν ἱερῆες
Ἀντολέων προπάροιθε κυνὸς ῥέζουσι θυηλάς.
Καὶ τὰ μὲν ὣς ὑδέονται. ἀριστῆες δὲ κατ' αὖθι
Μίμνον ἐρυκόμενοι· ξεινήϊα δ' ἄσπετα Θυνοὶ
Πανδήμοι Φινῆϊ χαριζόμενοι προΐαλλον.
Ἐκ δὲ τόθεν μακάρεσσι δυώδεκα δωμήσαντες
Βωμὸν ἁλὸς ῥηγμῖνι πέρην, καὶ ἐφ' ἱερὰ θέντες,
Νῆα θοὴν εἴσβαινον, ἐρεσσέμεν· οὐδὲ πελείης
Τρήρωνος λήθοντο μετὰ σφίσιν· ἀλλ' ἄρα τήνγε
Δείματι πεπτηυῖαν ἑῇ φέρε χειρὶ μεμαρπὼς
Εὔφημος· γαίης δ' ἀπὸ διπλόα πείσματ' ἔλυσαν.
Οὐδ' ἄρ' Ἀθηναίην προτέρω λάθον ὁρμηθέντες.
Αὐτίκα δ' ἐσσυμένως νεφέλης ἐπιβᾶσα πόδεσσι
Κούφης, ἥ κε φέροι μιν ἄφαρ βριαρήν περ ἐοῦσαν,
Σεύατ' ἴμεν πόντονδε, φίλα φρονέουσ' ἐρέτῃσιν.
Ὡς δ' ὅτε τις πάτρηθεν ἀλώμενος (οἷά τε πολλὰ
Πλαζόμεθ' ἄνθρωποι τετληότες) οὐδέ τις αἶα
Τηλουρὸς, πᾶσαι δὲ κατόψιοί εἰσι κέλευθοι·
Σφωιτέρους δ' ἐνόησε δόμους, ἄμυδις δὲ κέλευθος
Ὑγρή τε τραφερή τ' ἰνδάλλεται, ἄλλοτε δ' ἄλλῃ
Ὀξέα πορφύρων ἐπιμαίεται ὀφθαλμοῖσιν·
Ὣς ἄρα καρπαλίμως κούρη Διὸς ἀΐξασα,
Θῆκεν ἐπ' ἀξείνοιο πόδας Θυνηΐδος ἀκτῆς.
Οἳ δ' ὅτε δὴ σκολιοῖο πόρου στεινωπὸν ἵκοντο,
Τρηχείαις σπιλάδεσσιν ἐεργμένον ἀμφοτέρωθεν,
Δινήεις δ' ὑπένερθεν ἀνακλύζεσκε κιοῦσαν
Νῆα ῥόος, πολλὸν δὲ φόβῳ προτέρωσε νέοντο·
Ἤδη δέ σφισι δοῦπος ἀρασσομένων πετράων
Νωλεμὲς οὔατ' ἔβαλλε, βόων δ' ἁλιμυρέες ἀκταί.
Δὴ τότ' ἔπειθ' ὁ μὲν ὦρτο πελειάδα χειρὶ μεμαρπὼς
Εὔφημος πρῴρης ἐπιβήμεναι· οἱ δ' ὑπ' ἀνωγῇ
Τίφυος Ἀγνιάδαο θελήμονα ποιήσαντο
Εἰρεσίην, ἵν' ἔπειτα διὲκ πέτρας ἐλάσειαν,
Κάρτεϊ ᾧ πίσυνοι. τὰς δ' αὐτίκα λοίσθιον ἄλλων
Οἰγομένας ἀγκῶνα περιγνάμψαντες ἴδοντο.
Σὺν δέ σφιν χύτο θυμός. ὁ δ' ἀΐξαι πτερύγεσσιν
Εὔφημος προέηκε πελειάδα. τοὶ δ' ἅμα πάντες
Ἤειραν κεφαλὰς ἐσορώμενοι· ἣ δὲ δι' αὐτῶν
Ἔπτατο. ταὶ δ' ἄμυδις πάλιν ἀντίαι ἀλλήλῃσιν
Ἄμφω ὁμοῦ ξυνιοῦσαι ἐπέκτυπον. ὦρτο δὲ πολλὴ
Ἅλμη ἀναβρασθεῖσα νέφος ὥς· αὖε δὲ πόντος
Σμερδαλέον· πάντῃ δὲ περὶ μέγας ἔβρεμεν αἰθήρ.
Κοῖλαι δὲ σπήλυγγες ὑπὸ σπιλάδας τρηχείας
Κλυζούσης ἁλὸς ἔνδον ἐβόμβεον· ὑψόθι δ' ὄχθης
Λευκὴ καχλάζοντος ἀνέπτυε κύματος ἄχνη.
Νῆα δ' ἔπειτα πέριξ εἴλει ῥόος. ἄκρα δ' ἔκοψαν
Οὐραῖα πτερὰ ταί γε πελειάδος. ἡ δ' ἀπόρουσεν
Ἀσκηθὴς ἐρέται δὲ μέγ' ἴαχον· ἔβραχε δ' αὐτὸς
Τῖφυς ἐρεσσέμεναι κρατερῶς. οἴγοντο γὰρ αὖθις
Ἄνδιχα· τοὺς δ' ἐλάοντας ἔχεν τρόμος, ὄφρα μιν αὖτις
Πλημμυρὶς παλίνορσος ἀνερχομένη κατένεικεν
Εἴσω πετράων. τότε δ' αἰνότατον δέος εἷλε
Πάντας· ὑπὲρ κεφαλῆς γὰρ ἀμήχανος ἦεν ὄλεθρος.
Ἤδη δ' ἔνθα καὶ ἔνθα διὰ πλατὺς εἴδετο πόντος.
Καί σφισιν ἀπροφάτως ἀνέδυ μέγα κῦμα πάροιθεν
Κυρτὸν, ἀποτμῆγι σκοπιῇ ἴσον. οἱ δ' ἐσιδόντες
Ἤμυσαν λοξοῖσι καρήασιν. εἴσατο γάρ ῥα
Νηὸς ὑπὲρ πάσης κατεπάλμενον ἀμφικαλύψειν.
Ἀλλά μιν ἔφθη Τῖφυς ὑπ' εἰρεσίῃ βαρύθουσαν
Ἀγχαλάσας· τὸ δὲ πολλὸν ὑπὸ τρόπιν ἐξεκυλίσθη.
Ἐκ δ' αὐτὴν πρύμνηθεν ἀνείρυσε τηλόθι νῆα
Πετράων· ὑψοῦ δὲ μεταχρονίη πεφόρητο.
Εὔφημος δ' ἀνὰ πάντας ἰὼν βοάασκεν ἑταίρους
Ἐμβαλέειν κώπῃσιν ὅσον σθένος. οἱ δ' ἀλαλητῷ
Κόπτον ὕδωρ. ὅσσον δ' ἂν ὑπείκαθε νηῦς ἐρέτῃσι,
Δὶς τόσον ἂψ ἀπόρουσεν· ἐπεγνάμπτοντο δὲ κῶπαι,
Ἠΰτε καμπύλα τόξα, βιαζομένων ἡρώων.

Sirio, ipſiq; Saturnio Ioui, cuius cauſſa
Terram refrigerant Eteſiæ, ex Ioue auræ,
Dies quadraginta, Ceiq; etiamnum ſacrifici
Ortum ante canis, celebrant ſacra.
Et hæc quidem ſic narrantur. Argonautæ verò ibi
Manſerunt detenti, xeniáque immenſa Thuni
Singulis diebus Phineo gratificantes offerebant.
Ex tunc Diis duodecim extruentes
Templum, maris in litore ulteriore, ac ſacra imponentes,
Nauem celerem ingreſſi ad remigandum, neque columbæ
Trepidæ obliti ſecum. Verùm eam
Vinculo inhærentem, ſua geſtabat manu complexus
Euphemus, à terráque duplicia retinacula ſoluerunt.
Neque ſanè Palladem ulterius latuerunt progredientes,
Sed ſtatim ſtudioſè in nebula incedens pedibus
Leui, quæ ferret ipſam facilè, grauem licet exiſtentem,
Incitata contendere ad pontum, bene volens nauigantibus.
Haud ſecus, quàm ſi quãdo aliquis peregrinãs (veluti multa
Erramus homines miſeri) nullàque terra
Longinqua, ſed cunctæ conſpicuæ viæ,
Suáſque vidit ædes, ſimúlque iter
Humidúmque ſiccúmque, apparet alibi tamen aliud,
Velocia verſans inquirit oculis:
Sic certè repentè filia Iouis properans,
Poſuit in inhoſpitali pedes Thyniadis litore.
Illi itaq; quãdo iam periculoſi vadi anguſtias contigerant,
Aſperis petris cinctas vtrinque,
Vorticoſus ſubtus retro inhibuit euntem
Carinam fluxus: multo tamen terrore ulterius contendebãt.
Iámque ipſis ſonus concurrentium petrarum,
Crebrò aures feriebat, reboabántque litora.
Tunc demum inde ipſe incitabatur, columbam manu tenens
Euphemus proram accedere. alij verò auxilio
Tiphys Agniadæ, promptam vrſerunt
Remigationem, ut ſanè per petras agerent,
Suis viribus freti, illáſque ſtatim poſtremum aliorum
Apertas, Ancona circum nauigantes conſpexerunt.
Simul ipſis autẽ infundebatur animus, & ipſe peruolare alis
Euphemus emiſit columbam, & illi omnes
Suſtulerunt capita aſpectantes, atque per illas
Volauit illa vnà rurſus aduerſæ mutuò,
Ambæ ſimul coeuntes, crepuerunt. erupit verò multa
Salſugo, eliſa nubis inſtar, reſonuitque pontus
Horrendùm, paſſim etiam ingens remugijt æther,
Cauæq; ſpeluncæ ſub ſaxis aſperis
Ab æſtuante mari intus murmurarunt, inq; ſummum litoris
Albam feruentis expuit vnda ſpumam.
Nauem autem deinde circumcirca cinxit vnda, ſummaſq;
Caudatas pennas, petræ auis. Sed illa euaſit (conſtrinxerunt
Incolumis, remiges autem magnum clamarunt, vociferatúſq;
Tiphys remigare fortiter. aperiebantur enim iterum (eſt ipſe
Vtrinq; ipſoſq; remigantes corripuit tremor, donec tandem
Inundatio retrofuga rediens promouit
In petras. tunc autem maximus pauor inuaſit
Vniuerſos, ſuper caput enim præſentaneus erat interitus.
Iámque à fronte & à tergo vaſtum cernebatur mare,
Atque ipſis improuiſo oborta immanis vnda ex aduerſo
Alta, prærupto monti ſimilis. Illi autem conſpicati
Declinarunt obliquis capitibus. Videbatur enim profectò
Nauem ſuper totam illapſa, opertura.
Atqui ipſam anticipauit Tiphys nonnihil, remigationibus grauatam
Laxans, illa verò multum ſub carinam effuſa eſt,
Eq; ipſam à puppi eleuauit longè nauem
Petris, ita ut in alto ſublimis ferretur.
Sed Euphemus aſcendens clamauit ſocijs,
Incumbere remis quàm fortiſſimè. ij autem clamore
Pulſabant aquam, quantumq; promoueret nauis remigibus,
Bis tantùm ſubitò promouit: incuruatíq; remi,
Non aliter quàm curui arcus, intendentium heroum.

Inde autem illico tunc alta ſubſedit procella,
Ipſaq́; repentè tanquã cylindrus ſequebatur vndã procello-
Impetuoſè, in profundum mare, inq; medijs (ſam
Scopulis vorticoſus excepit fluxus. Ipſi verò vtrinque
Quaſſati remugierunt, vinctaq; naualia ligna.
At tunc Minerua, valida manu reuulſit à petra
Laua, dextra verò prorſum vrſit promoueri,
Ipſa ſimilis alatæ, ſublimis erupit, ſagittæ.
Puppis tamen fregerunt ſummas extremitates,
Inceſſanter quaſſantes aduerſæ: ſed Pallas
In cœlum ſublata, quando incolumes euaſerunt.
Petræ autem in vnum locum propè inuicem
Fortiter firmatæ ſunt, quod quidem & fatatum erat
Ex diis, vt aliquis adpellens naui penetraret.
Illi ergo ab odioſo reſpirarunt interim pauore,
Aerem aſpectantes, ſimúlque pelagus maris
Procul apertum: quippe credebant ex inferno
Seruari. Tiphys verò primus incepit loqui:
Spero equidem vnà cum naui certò emerſiſſe
Nos, neque quiſquam alius autor, quàm Pallas,
Quæ ei inſpirauit diuinam vim, quando ipſam Argus
Clauis compegit. Fas verò non eſt perire,
O Aeſonida. Tu autem tui Regis mandatum,
Quando ex petris ſeruari Deus nobis tribuit,
Nec amplius time tale, quoniam deinceps certamina
Facilia perficere, Agenorides prædixit Phineus.
Dixit, ſimulac vlterius præter Bithyniam terram
Nauem per pelagus direxit medium. Verùm hic illum,
Lembus verbis viciſſim alloquutus eſt:
Tiphy, quid mihi iſta occinis afflicto?
Erraui, implicatuſq; mala & improuiſa calamitate.
Oportuerat enim me, cùm mandaret contrà Pelias,
Statim recuſaſſe iſtam expeditionem, etſi debuiſſem
Crudeliter, membratim diſſectus, mori.
Iam verò perpetuum pauorem, atque immodicas curas
Fero, expaueſcens maris horrentia vada,
Naue emetiri, expaueſcenſq; quando in terram
Egrediamur. vbique enim ſcelerati homines ſunt,
Semper etiam triſtem, præter diem, noctem traduco,
Ex quo primùm in meam gratiam congregati eſtis,
Scientes ſingula. Tu autem pulchrè dicis,
Duntaxat tuæ animæ curam gerens: ſed ego,
Meæ equidem non parum ſollicitus ſum, proq; huius,
Et huius, ſimulatq; tua, & aliorum ſollicitus ſum ſociorum,
Si non in Græciam incolumes nos reducam.
Sic locutus, primates tentans qui acclamarunt
Animoſis verbis. hic autem animo intimo
Acclamantibus (ſcilicet illis) & poſtea audacter interrupit:
O ſocij, in veſtra virtute audaciam habeo.
Quapropter iam nec, ſi per inferni barathra
Mitterer, amplius pauorem induerem, quando eſtis
Fortes, tantis in periculis. Verùm vbi petras
Symplegadas elapſi ſumus, opinor non demùm deinde
Futurum talem alium metum, ſi modò
Mandatis Phinei obſecundantes pertexerimus.
Hoc dicto, talibus superſederant ſtatim ſermonibus,
Remigatione verò indeſinentem habebant laborem, continuò verò illi
Rhebam, rapidum fluuium, ſcopulumq́; Colonæ,
Lituſq; non diu pòſt præterlegerunt nigricans.
Poſt quod ad oſtia Phylleida, vbi antea
Dipſacus filium Athamantis ſuo excepit hoſpitio,
Quando cum ariete fugit vrbem Orchomenij,
Enixa autẽ eũ Nympha Lemonias. Cæterũ neq; illi dedecus
Complacuit. Quare volens ad aquas patris ſui,
Matri conuerſabatur, litorales greges paſcens.
Cuius quidem templum, mox & ſpatioſa fluuij
Litora, campúmque, nec non profundum Calpin
Cernentes, prætervecti ſunt: ſimúlque cum die noctem
Tranquillam, irrequietis traduxerunt remis.

Ενθεν δ' αὐτίκ' ἔπειτα καταρρεχθὲν ἔσυτο κῦμα·
Η δ' ἄφαρ ὥστε κύλινδρος ἐπέτρεχε κύματι λάβρῳ
Προπροκαταΐγδην κοίλης ἁλός. ἐν δ' ἄρα μέσσαις
Πληγάσι δινήεις εἶχεν ῥόος· αἱ δ' ἑκάτερθε
Σειόμεναι βρόμεον· πεπέδητο δὲ νήια δοῦρα.
Καὶ τότ' Ἀθηναίη στιβαρῆς ἀντέσπασε πέτρης
Σκαιῇ, δεξιτερῇ δὲ διαμπερὲς ὦσε φέρεσθαι.
Η δ' ἰκέλη πτερόεντι μετήορος ἔσσυτ' ὀϊστῷ·
Εμπης δ' ἀφλάστοιο παρέθρισαν ἄκρα κόρυμβα,
Νωλεμὲς ἐμπλήξασαι ἐναντίαι. αὐτὰρ Ἀθήνη
Οὔλυμπόνδ' ἀνόρουσεν, ὅτ' ἀσκηθεῖς ὑπάλυξαν.
Πέτραι δ' εἰς ἕνα χῶρον ἐπισχεδὸν ἀλλήλῃσι
Νωλεμὲς ἐρρίζωθεν. ὃ δὴ καὶ μόρσιμον ἦεν
Ἐκ μακάρων, εὖτ' ἄν τις ἰδὼν διὰ νηῒ περήσῃ.
Οἱ δέ που ὀκρυόεντος ἀνέπνεον ἄρτι φόβοιο,
Ἠέρα παπταίνοντες ὁμοῦ, πέλαγός τε θαλάσσης
Τῆλ' ἀναπεπτάμενον. δὴ γὰρ φάσαν ἐξ Ἀΐδαο
Σώεσθαι. Τῖφυς δὲ παροίτατος ἤρχετο μύθων,
Ελπομαι αὐτῇ νηῒ τό γ' ἔμπεδον ἐξαλέασθαι
Ἡμέας· οὐδέ τις ἄλλος ἐπαίτιος ὅσσον Ἀθήνη,
Η οἱ ἐνέπνευσεν θεῖον μένος, εὖτέ μιν Ἄργος
Γόμφοισιν συνάρασσε· θέμις δ' οὐκ ἔστιν ἁλῶναι.
Αἰσονίδη, τύνη δὲ τεοῦ βασιλῆος ἐφετμὴν,
Εὖτε διὲκ πέτρας φυγέειν θεὸς ἧμιν ὄπασσεν,
Μηκέτι δείδιθι τοῖον. ἐπεὶ μετόπισθεν ἀέθλους
Εὐπαλέας τελέεσθαι Ἀγηνορίδης φάτο Φινεύς.
Η ῥ' ἅμα, καὶ προτέρωσε παραὶ Βιθυνίδα γαῖαν
Νῆα διὲκ πελάγους σεῦεν μέσον. αὐτὰρ ὁ τόν γε
Μειλιχίοις ἐπέεσσι παραβλήδην προσέειπε.
Τῖφυ, τί ἢ μοι ταῦτα παρηγορέεις ἀχέοντι;
Ημβροτον, ἀασάμην τε κακὴν καὶ ἀμήχανον ἄτην.
Χρῆν γὰρ ἐφιεμένοιο κατ' ἄντικρυ Πελίαο
Αὐτίκ' ἀνήνασθαι τόνδε στόλον, εἰ καὶ ἔμελλον
Νηλειῶς μελεϊστὶ κεδαιόμενος θανέεσθαι.
Νῦν δὲ περισσὸν δεῖμα καὶ ἀτλήτους μελεδῶνας
Εγκείμαι, στυγέων μὲν ἁλὸς κρυόεντα κέλευθα
Νηῒ διαπλώειν, στυγέων δ' ὅτ' ἐπ' ἠπείροιο
Βαίνωμεν. πάντῃ γὰρ ἀνάρσιοι ἄνδρες ἔασιν.
Αἰεὶ δὲ στονόεσσαν ἐπ' ἤματι νύκτα φυλάσσω,
Εξότε τὸ πρώτιστον ἐμὴν χάριν ἠγερέθεσθε,
Φραζόμενος τὰ ἕκαστα. σὺ δ' εὐμαρέως ἀγορεύεις,
Οἷον ἑῆς ψυχῆς ἀλέγων ὕπερ. αὐτὰρ ἔγωγε
Εἷο μὲν οὐδ' ἠβαιὸν ἀτύζομαι, ἀμφὶ δὲ τοῖο
Καὶ τοῦ ὁμῶς, καὶ σεῖο, καὶ ἄλλων δείδι' ἑταίρων,
Εἰ μὴ ἐς Ἑλλάδα γαῖαν ἀπήμονας ὔμμε κομίσσω.
Ὣς φάτ' ἀριστήων πειρώμενος· οἱ δ' ὁμάδησαν
Θαρσαλέοις ἐπέεσσιν. ὁ δὲ φρένας ἔνδον ἰάνθη
Κεκλομένων, καί ῥ' αὖτις ἐπιρρήδην μετέειπεν,
Ω φίλοι, ὑμετέρῃ ἀρετῇ ἔνι θάρσος ἀέξω.
Τούνεκα νῦν οὐδ' εἴ κε δι' ἐξ Ἀΐδαο βερέθρων
Στελλοίμην, ἔτι τάρβος ἀνάψομαι, εὖτε πέλεσθε
Εμπεδοι ἀργαλέοις ἐνὶ δείμασιν. ἀλλ' ὅτε πέτρας
Πληγάδας ἐξέπλωμεν, ὀΐομαι οὐκ ἔτ' ὀπίσσω
Εσσεσθαι τοιόνδ' ἕτερον φόβον, εἰ ἐτεόν γε
Φραδμοσύνῃ Φινῆος ἐπισπόμενοι νεόμεσθα.
Ὣς φάτο. καὶ τοίων μὲν ἐλώφεον αὐτίκα μύθων,
Εἰρεσίῃ δ' ἀλίαστον ἔχον πόνον. αἶψα δὲ τοί γε
Ῥήβαν ὠκυρόην ποταμὸν σκόπελόν τε Κολώνης,
Ακρην δ' οὐ μετὰ δηθὰ παρεξενέοντο μέλαιναν.
Τῇ δ' ἄρ' ἐπὶ προχοὰς Φυλληΐδας, ἔνθα πάροιθε
Δίψακος υἷ' Ἀθάμαντος ἑοῖς ὑπεδέξατο δόμοισιν,
Οππόθ' ἅμα κριῷ φεῦγεν πόλιν Ὀρχομενοῖο.
Τίκτε δέ μιν νύμφη Λειμωνιάς, οὐδέ οἱ ὕβρις
Ηνδανεν, ἀλλ' ἐθελημὸς ἐφ' ὕδασι πατρὸς ἑοῖο
Μητέρι συνναίεσκεν ἐπάκτια πώεα φέρβων.
Τοῦ μέν θ' ἱερὸν αἶψα καὶ εὐρείας ποταμοῖο
Ηϊόνας, πεδίον τε, βαθυρρείοντά τε Κάλπιν
Δερκόμενοι παράμειβον. ὁμῶς δ' ἐπὶ ἤματι νύκτα
Νήνεμον ἀκαμάτῃσιν ἐπερρώοντ' ἐλάτῃσιν.

Οἷον

Οἷον δὲ ἀλδήεσσαν ἐπιζεύξαντες ἀρούρην
Ἐργατίναι μογέουσι βόες, περὶ δ' ἄσπετος ἱδρὼς
Εἴβεται ἐκ λαγόνων τε καὶ αὐχένος· ὄμματα δέ σφι
Λοξὰ παραστρωφῶνται ὑπὸ ζυγοῦ· αὐτὰρ ἀυτμὴ
Αὐαλέη στομάτων ἄμοτον βρέμει· οἱ δ' ἐνὶ γαίῃ
Χηλαῖς σκηρίπτοντε πανήμεροι πονέονται·
Τοῖς ἴκελοι ἥρωες ὑπὲξ ἁλὸς εἷλκον ἐρετμά.
Ἦμος δ' οὔτ' ἄρ πω φάος ἄμβροτον, οὔτ' ἔτι λίην
Ὀρφναίη πέλεται, λεπτὸν δ' ἐπιδέδρομε νυκτὶ
Φέγγος, ὅτ' ἀμφιλύκην μιν ἀνεγρόμενοι καλέουσι·
Τῆμος ἐρημαίης νήσου λιμέν' εἰσελάσαντες
Θυνιάδος, καμάτῳ πολυπήμονι βαῖνον ἔραζε.
Τοῖσι δὲ Λητοῦς υἱὸς ἀνερχόμενος Λυκίηθεν
Τῆλ' ἐπ' ἀπείρονα δῆμον Ὑπερβορέων ἀνθρώπων
Ἐξεφάνη· χρύσεοι δὲ παρειάων ἑκάτερθε
Πλοχμοὶ βοτρυόεντες ἐπερρώοντο κιόντι·
Λαιῇ δ' ἀργύρεον νώμα βιόν, ἀμφὶ δὲ νώτοις
Ἰοδόκη τετάνυστο κατωμαδόν· ἡ δ' ὑπὸ ποσσὶ
Σείετο νῆσος ὅλη, κλύζεν δ' ἐπὶ κύματα χέρσῳ.
Τοὺς δ' ἕλε θάμβος ἰδόντας ἀμήχανον· οὐδέ τις ἔτλη
Ἀντίον αὐγάσσασθαι ἐς ὄμματα καλὰ θεοῖο.
Στὰν δὲ κάτω νεύσαντες ἐπὶ χθονός· αὐτὰρ ὁ τηλοῦ
Βῆ ῥ' ἴμεναι πόντονδε δι' ἠέρος· ὀψὲ δὲ τοῖον
Ὀρφεὺς ἔκφατο μῦθον ἀριστήεσσι πιφαύσκων·
Εἰ δ' ἄγε δὴ νῆσον μὲν Ἑωΐου Ἀπόλλωνος
Τήνδ' ἱερὴν κλείωμεν, ἐπεὶ πάντεσσι φαάνθη
Ἠῷος μετιών· τὰ δὲ ῥέξομεν οἷα πάρεστι,
Βωμὸν ἀνιστήσαντες ἐπάκτιον· εἰ δ' ἂν ὀπίσσω
Γαῖαν ἐς Αἱμονίην ἀσκηθέα νόστον ὀπάσσῃ,
Δὴ τότε οἱ κεραῶν ἐπὶ μηρία θήσομεν αἰγῶν.
Νῦν δ' αὔτως κνίσῃ λοιβῇσί τε μειλίξασθαι
Κέκλομαι. ἀλλ' ἵληθ' ἄναξ, ἵληθι φανείς.
Ὣς ἄρ' ἔφη· καὶ τοὶ μὲν ἄφαρ βωμὸν τετύκοντο
Χερμάσιν· οἱ δ' ἀνὰ νῆσον ἐδίνεον, ἐξερέοντες
Εἴ κέ τιν' ἢ κεμάδων ἢ ἀγροτέρων ἐσίδοιεν
Αἰγῶν, οἷά τε πολλὰ βαθείῃ βόσκεται ὕλῃ.
Τοῖσι δὲ Λητοΐδης ἄγρην πόρεν· ἐκ δέ νυ πάντων
Εὐαγέως ἱερῷ ἀνὰ διπλόα μηρία βωμῷ
Καῖον, ἐπικλείοντες Ἑώϊον Ἀπόλλωνα.
Ἀμφὶ δὲ δαιομένοις εὐρὺν χορὸν ἐστήσαντο,
Καλὸν Ἰηπαιῆον' Ἰηπαιῆονα Φοῖβον
Μελπόμενοι· σὺν δέ σφιν ἐῢς πάϊς Οἰάγροιο
Βιστονίῃ φόρμιγγι λιγείης ἦρχεν ἀοιδῆς·
Ὥς ποτε πετραίῃ ὑπὸ δειράδι Παρνησοῖο
Δελφύνην τόξοισι πελώριον ἐξενάριξε,
Κοῦρος ἐὼν ἔτι γυμνὸς, ἔτι πλοκάμοισι γεγηθώς.
Ἱλήκοις· αἰεί τοι ἄναξ ἄτμητοι ἔθειραι,
Αἰὲν ἀδήλητοι· τὼς γὰρ θέμις· οἰόθι δ' αὐτὴ
Λητὼ Κοιογένεια φίλαις ἐν χερσὶν ἀφάσσει.
Πολλὰ δὲ Κωρύκιαι νύμφαι Πλείστοιο θύγατρες
Θαρσύνεσκον ἔπεσσιν, Ἰήϊε κεκληγυῖαι.
Ἔνθεν δὴ τόδε καλὸν ἐφύμνιον ἔπλετο Φοίβῳ.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνγε χορείῃ μέλψαν ἀοιδῇ,
Λοιβαῖς εὐαγέεσσιν ἐπώμοσαν, ἦ μὲν ἀρήξειν
Ἀλλήλοις εἰσαιὲν ὁμοφροσύνῃσι νόοιο,
Ἁπτόμενοι θυέων· καί τ' εἰσέτι νῦν γε τέτυκται
Κεῖσ' Ὁμονοίης ἱρὸν ἐΰφρονος, ὅ ῥ' ἐκάμοντο
Αὐτοὶ, κυδίστην τότε δαίμονα πορσαίνοντες.
Ἦμος δὲ τρίτατον φάος ἤλυθε, δὴ τότ' ἔπειτα
Ἀκραεῖ ζεφύρῳ νῆσον λίπον αἰπήεσσαν.
Ἔνθεν δ' ἀντιπέρην ποταμοῦ στόμα Σαγγαρίοιο,
Καὶ Μαριανδυνῶν ἀνδρῶν ἐριθηλέα γαῖαν,
Ἠδὲ Λύκοιο ῥέεθρα καὶ Ἀνθεμοεισίδα λίμνην
Δερκόμενοι παράμειβον· ὑπὸ πνοιῇ δὲ κάλωες
Ὅπλα τε νήϊα πάντα τινάσσετο νισσομένοισιν.
Ἠῶθεν δ' ἀνέμοιο διὰ κνέφας εὐνηθέντος,
Ἀσπάσιοι ἄκρης Ἀχερουσίδος ὅρμον ἵκοντο.
Ἡ μέν τε κρημνοῖσιν ἀνίσχεται ἠλιβάτοισιν,
Εἰς ἅλα δερκομένη Βιθυνίδα· τῇ δ' ὑπὸ πέτραι

Sic quemadmodum tenacem diſcindentes terram
Operatores laborant boues, circum verò immenſus ſudor
Diſtillat ex lateribus & ceruice, lumina autem ipſorum
Obliqua detorquentur ſub iugo, ed anhelitus
Aridus oris ſine fine ſonat, illique in terra
Vngulas infigentes toto die exercentur:
His ſimiles heroes ex mari remos eruebant.
Quando autem nondum dies alma, neque etiam admodum
Nox eſt, tenuis verò acceſſit nocti
Lux, quam crepuſculum ipſum experrecti vocant:
Tunc deſertæ inſulæ in portum remigantes
Thyniadis ſtudio ſecundo venerunt ad terram.
Illiſque Latoides, reuertens è Lycia
Longè, ad magnum populum Hyperboreorum hominum,
Apparuit: aurei verò in vtraque gena
Capilli racemales, diffluebant eunti.
Læua tamen argenteum tenebat arcum, ad terga verò
Pharetra pendebat ex humeris, ipſíque ſub pedibus
Quatiebatur inſula tota, voluebanturq́; vndæ ad terram.
Illos autē occupauit ſtupor intuētes improuiſus, neq; quiſpiā
Contra contemplari in oculos claros Dei (auſus
Steterunt verò deorſum nictantes in terrā. Verùm ille pro-
Perrexit ire ad pontum, per aera. ſerò autem tale (cul
Orpheus deprompſit verbum, Argonautis loquens:
Eia age, inſulam ſanè Eoi Apollinis
Hanc ſacram nominemus, poſtquam omnibus apparuit
Eous adortus, eáque immolabimus qualia adſunt,
Aram erigentes litoralem. ſi autem iterum
Terram ad Aemoniam incolumem reditum tribuat,
Tunc ſanè cornutarum coxas imponemus caprarum.
Nunc verò ſimpliciter nidore, libiſque placare
Iubeo. quapropter propitiare Rex, propitiare apparens.
Sic locutus: atque ſtatim aram inſtaurarunt
Lapillis. alij autem per inſulam verſabantur veſtigantes,
Si aliquem hinnulorum, aut ſylueſtrium viderent
Caprarum, quales frequenter in profunda paſcuntur ſylua,
Illis autem Latoides prædam tribuit, ex omnibúſque
Ritè ſacram per duplicatas coxas aram
Incenderunt, celebrantes Eoum Apollinem.
Pro verò incenſis, amplum chorum inſtaurarunt.
Pulchrum immunera immunera Apollinem
Canentes. Cum ipſis tamen bonus filius Oeagri
Thracenſi cithara ſuauem incepit cantilenam.
Quemadmodum quondam ſub petroſo iugo Par-
naſſi
Delphinem ſagittis immanem confecit,
Puer exiſtens adhuc inermis, adhuc capillis gauiſus
Longis: ſemper tamen Rex intonſi capilli,
Semper integri, ſic enim fas. ſola autem ipſa
Latona Cœogenia, amicis manibus tractabat.
Multa autem Corycie nymphæ, Pliſti filiæ,
Hortabantur verbis, iiie vociferantes:
Inde hoc pulchrum encomium erat Phœbo.
Porrò vbi eum ſolenni celebrarunt cantilena,
Libis ſacris, coniurarunt & opitulari
Inuicem in perpetuum, concordia animi
Attingentes ſacra. atque adhuc in hodiernum
Illic concordiæ templum venerandum, quod fecerant
Ipſi, glorioſum tunc Deum celebrantes.
Quando verò tertius dies venit, ex tunc equidem
Pleno Zephyro inſulam reliquerunt excelſam.
Inde autem econtrà quod eſt, fluuij oſtium Sangarij,
Et Mariandyneorum hominum virentem terram,
Atque Lyci fluenta: nec non Anthemoſida paludem
Conſpicantes præternauigarunt: ſed à vento rudentes,
Armáque naualia cuncta quaſſabantur nauigantibus.
Manè verò, vento per noctem ſedato,
Hilariter in promontorij Acheruſiæ portum peruenerunt.
Quod quidem præcipuus ſurgit eminentibus,
In pontum ſpectans Bithynida: ſub quo petra

Aeriæ fundatæ ſunt irriguæ. circùmque illas
Fluctus illiſus inſanum fremit, ſed deſuper
Ingentes platani in ſummo natæ ſunt.
Ex ipſa autem intus deſcendit ad continentem
Cauus rectà ſaltus, vbi & ſpelunca eſt Orci,
Sylua & ſcopulis opaca: inde vapor
Frigidus, horribili exhalatus antro,
Denſè, albam frequenter circum creat pruinam,
Quæ meridionante liqueſcit Sole.
Silentium autem nequaquam ipſum præclarum habet pro-
Sed ſimul à ponto gemit reſonante, *(montorium,*
Foliiſq; à vento commotis cauernoſo.
Ibi & fluenta amnis Acherontis ſunt,
Qui è promontorio erumpit, in mare cadens
Orientale. caua autem vallis defert ipſum deſuper.
Hunc quidem in poſteris, Soonautem vocitarunt
Niſæi Megarenſes, quando nauigaturi erant
In terram Maryandineorum. tunc enim eos ſeruauit,
Ipſis cum nauibus, periculoſæ illapſos tempeſtati.
Eo ſcilicet, illi ſtatim naui Acheruſiæ
E conſpectu, vento iam ſedato, appulerunt.
Neque ſanè diu Lycum, illius Ducem terræ:
Et Maryandineos latuerunt ciues, illi qui appulerunt,
Interfectores Amyci, ex fama, quam antea audiuerant.
Proinde & familiaritatem inierunt cum ipſis, huius gratia,
Ipſúmque tanquam deum, Pollucem venerabantur,
Vndecunque congregati: quoniam illi diu admodum
Contra Bebrycas proteruos contenderunt.
Ac ſanè cateruatim in ædes Lyci,
Illo die, ex familiaritate, vrbem ingreſſi,
Conuiuio occupabantur, oblectarúntque animũ ſermonibus.
Aeſonides quidem, et genus & nomen cuiuſlibet
Suorum diſſerebat ſociorum, Peliæq; mandata,
Atque vt à Lemnienſibus excepti fuerint fœminis,
Quæcunque item Cyzico apud Doloniam peregerunt,
In Miſiam etiam quemadmodum appulerint, Ciúmque,
vbi reliquerunt heroa
Herculem, inuito animo, ac Glauci monita.
Dixit & Bebrycas quo pacto, Amycúmque tractarint,
Nec non Phinei dixit vaticinia, ſimúlque vicem.
Ad hæc qualiter Cyaneas petras tranarint, vtq; inciderint
In Latoidem, in inſula. Ille verò ex ordine narrantis
Demulcebatur auditione animũ: dolor tamen obortus Her-
Deſerto, taléque reſponſum omnes inter reddidit, *(cule*
O ſocij, qualis viri fraudati ope,
Pergitis ad Aeetam, tantam nauigationem? probè enim ego
Daſcyli in ædibus hic, patris mei, *(ipſum*
Noui conſpicatus, illéque huc per Aſidam terram
Pedes venit, baltheum bellicoſæ ferens
Hippolytæ. me autem inuenit iuuenem pubeſcenti lanugine,
Tunc circa Priolaum fratrem, qui interijt,
Noſtrum, à Myſis: quem quidem populus
Flebilibus modis luget, ex eo adhuc. *(ſuſtantem,*
In funebri certamine pugnans Titiam ſuperauit ceſtibus cõ-
Fortem, qui cunctis præſtabat iuuenibus,
Non tam forma quã viribus, in terrámq; ei excuſſit dentes.
Cæterùm vnà cum Myſis, patri ſubdidit
Phrygas, qui inhabitant vicina nobis arua.
Gentem Bithynorum cum ipſa adiecit terra,
Uſque ad Rhebei amnem, ſcopulúmque Colonæ,
Paphlagonéſque, ad quos Pelopeij ſubiecti ſunt ſimul,
Quoſcunque Billæi atra claudit vnda.
Sed me nunc Bebryces, faſtúſque Amyci,
Procul habitante priuarunt Hercule,
Subinde reſecantes à terra ſatis, donec extenderunt
Terminos, profundi ad paluſtria loca Hypij.
Attamen ex vobis luerunt pœnam. neque te arbitror,
Die illo, ſine numine Diuûm, intuliſſe bellum,
O Tyndarida, Bebrycibus, quando virum iſtum necares.
Quorũ nũc quamcunq; ego repon ere gratiam potens ſum,

Λισσάδες ἐρρίζωνται ἁλιβρεχέες. ἀμφὶ δὲ τῇσι
Κῦμα κυλινδόμενον μεγάλα βρέμει· αὐτὰρ ὕπερθεν
Ἀμφιλαφεῖς πλατάνιστοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασιν.
Ἐκ δ' αὐτῆς εἴσω κατακέκλιται ἠπειρόνδε
Κοίλη ὕπαιθα νάπη, ἵνα τε σπέος ἔστ' Ἀΐδαο,
Ὕλῃ καὶ πέτρῃσιν ἐπηρεφές. ἔνθεν ἀυτμὴ
Πηγυλίς, ὀκρυόεντος ἀναπνείουσα μυχοῖο
Συνεχές, ἀργινόεσσαν ἀεὶ περιτέτροφε πάχνην,
Ἥτε μεσημβριόωντος ἰαίνεται ἠελίοιο.
Σιγὴ δ' οὔποτε τήνγε κατὰ βλοσυρὴν ἔχει ἄκρην,
Ἀλλ' ἅμυδις πόντοιό θ' ὑποστένει ἠχήεντος
Φύλλων τε πνοιῇσι τινασσομένων μυχίῃσιν.
Ἔνθα δὲ καὶ προχοαὶ ποταμοῦ Ἀχέροντος ἔασιν,
Ὅστε δι' ἐξ ἄκρης ἀνερεύγεται εἰς ἅλα βάλλων
Ἠῴην· κοίλη δὲ φάραγξ κατάγει μιν ἄνωθεν.
Τὸν μὲν ἐν ὀψιγόνοισι Σοωναύτην ὀνόμηναν
Νισαῖοι Μεγαρῆες, ὅτε νάσσεσθαι ἔμελλον
Γῆν Μαριανδυνῶν. δὴ γὰρ σφέας ἐξεσάωσεν
Αὐτῇσιν νήεσσι κακῇ χρίμψαντας ἀέλλῃ.
Τῇ ῥ' οἵγ' αὐτίκα νηὶ δι' ἐξ Ἀχερουσίδος ἄκρης
Εἰσωποὶ ἀνέμοιο νέον λήγοντος ἔκελσαν.
Οὐδ' ἄρα δηθὰ Λύκον, κείνης πρόμον ἠπείροιο,
Καὶ Μαριανδυνοὺς λάθον ἀνέρας ὁρμηθέντες
Αὐθένται Ἀμύκοιο, κατὰ κλέος ὃ πρὶν ἄκουον,
Ἀλλὰ καὶ ἀρθμὸν ἔθεντο μετὰ σφίσι τοῖο ἕκητι·
Αὐτὸν δ' ὥστε θεὸν Πολυδεύκεα δεξιόωντο,
Πάντοθεν ἀγρόμενοι, ἐπεὶ μάλα τοίγ' ἐπὶ δηρὸν
Ἀντιβίην Βέβρυξιν ὑπερφιάλοις πολέμιζον.
Καὶ δὴ πασσυδίῃ μεγάρων ἔντοσθε Λύκοιο
Κεῖν' ἦμαρ φιλότητι μετὰ πτολίεθρον ἰόντες,
Δαίτην ἀμφίεπον, τέρποντό τε θυμὸν ἔπεσσιν.
Αἰσονίδης μὲν οἱ γενεὴν καὶ οὔνομ' ἑκάστου
Σφωιτέρων μυθεῖθ' ἑτάρων, Πελίαό τ' ἐφετμάς.
Ἠδ' ὡς Λημνιάδεσσιν ἐπεξεινοῦντο γυναιξίν·
Ὅσσα τε Κύζικον ἀμφὶ Δολιονίην ἐτέλεσσαν.
Μυσίδα θ' ὡς ἀφίκοντο, Κίον θ', ὅθι κάλλιπον ἥρω
Ἡρακλέην ἀέκοντι νόῳ. Γλαύκοιό τε βάξιν
Πέφραδε, καὶ Βέβρυκας ὅπως Ἀμυκόν τ' ἐδάιξαν.
Καὶ Φινῆος ἔειπε θεοπροπίας δύην τε.
Ἠδ' ὡς Κυανέας πέτρας φύγον, ὥς τ' ἐβόλησαν
Λητοΐδῃ κατὰ νῆσον. ὁ δ' ἐξείης ἐνέποντος
Θέλγετ' ἀκουῇ θυμόν· ἄχος δ' ἕλεν Ἡρακλῆι
Λειπομένῳ, καὶ τοῖον ἔπος πάντεσσι μετηύδα,
Ὦ φίλοι, οἵου φωτὸς ἀποπλαγχθέντες ἀρωγῆς
Πείρετ' ἐς Αἰήτην τόσσον πλόον. εὖ γὰρ ἐγώ μιν
Δασκύλου ἐν μεγάροισι κατ' αὐτόθι πατρὸς ἐμεῖο
Οἶδ' ἐσιδών, ὅτε δεῦρο δι' Ἀσίδος ἠπείροιο
Πεζὸς ἔβη, ζωστῆρα φιλοπτολέμοιο κομίζων
Ἱππολύτης· ἐμὲ δ' εὗρε νέον χνοάοντα ἰούλοις.
Ἔνθα δ' ἐπὶ Πρίολαο κασιγνήτοιο θανόντος
Ἡμετέρου Μυσοῖσιν ὑπ' ἀνδράσιν, ὅντινα λαὸς
Οἰκτίστοις ἐλέγοισιν ὀδύρεται ἐξέτι κείνου,
Ἀθλεύων Τιτίην ἀπεκαίνυτο πυγμαχέοντα
Καρτερόν, ὃς πάντεσσι μετέπρεπεν ἠιθέοισιν
Εἶδός τ' ἠδὲ βίην· χαμάδις δέ οἱ ἤλασ' ὀδόντας.
Αὐτὰρ ὁμοῦ Μυσοῖσιν ἐμῷ ὑπὸ πατρὶ δάμασσεν
Καὶ Φρύγας, οἳ ναίουσιν ὁμώλακας ἧμιν ἀρούρας.
Φῦλά τε Βιθυνῶν αὐτῇ κτεατίσσατο γαίῃ,
Ἔστ' ἐπὶ Ῥηβαίου προχοάς, σκόπελόν τε Κολώνης.
Παφλαγόνες τ' ἐπὶ τοῖς Πελοπήιοι εἴκαθον αὔτως,
Ὅσσους Βιλλαίοιο μέλαν περιάγνυται ὕδωρ.
Ἀλλά με νῦν Βέβρυκες ὑπερβασίη τ' Ἀμύκοιο
Τηλόθι ναιετάοντος ἐνοσφίσαν Ἡρακλῆος.
Δὴν ἀποτεμνόμενοι γαίης ἅλις, ὄφρ' ἐβάλοντο
Οὖρα βαθυρρείοντος ἐφ' εἰαμεναῖς Ὑπίοιο.
Ἔμπης δ' ἐξ ὑμέων ἔδοσαν τίσιν. οὐδέ σε φημὶ
Ἤματι τῷδ' ἀέκητι θεῶν ἐπελάσσαι ἄρηα
Τυνδαρίδη Βέβρυξιν, ὅτ' ἀνέρα κεῖνον ἔπεφνες.
Τῶ νῦν ἥντιν' ἐγὼ τίσαι χάριν ἄρκιός εἰμι,

Τίσω ἐπιφροσύνας, ἣ γὰρ θέμις ἠπεδανοῖσιν
Ἀνδράσιν, εὖτ' ἄρξωσιν ἀρείονες ἄλλοι ὀφέλλειν.
Ξυνῇ μὲν πάντεσσιν ὁμόστολον ὔμμιν ἕπεσθαι
Δάσκυλον ὀτρυνέω, ἐμὸν υἱέα· τοῖο δ' ἰόντος,
Ἦ τ' ἂν ἐυξείνοισι διὰ ἁλὸς ἀντιάοιτε
Ἀνδράσιν, ὄφρ' αὐτοῖο ποτὶ στόμα Θερμώδοντος.
Νόσφι δὲ Τυνδαρίδαις Ἀχερουσίδος ὑψόθεν ἀκτῆς
Εἵσομαι ἱερὸν αἰπύ, τὸ μὲν μάλα τηλόθι πᾶς τις
Ναυτίλος ἂμ πέλαγος θηεύμενος ἱλάξεται.
Καί κέ σφιν μετέπειτα πρὸ ἄστεος, οἷά θεοῖσι,
Πίονας εὐαρότοιο γύας πεδίοιο ταμοῦμαι.
Ὣς τότε μὲν δαῖτ' ἀμφὶ πανήμεροι ἑψιόωντο·
Ἠρί γε μὴν ἐπὶ νῆα κατήισαν ἐγκονέοντες.
Καὶ δ' αὐτὸς σὺν τοῖσι Λύκος κίε, μυρία δοῦσα
Δῶρα φέρειν· ἅμα δ' υἱα δόμων ἔκπεμπεν ἕεσθαι.
Ἔνθα δ' Ἀβαντιάδην πεπρωμένη ἤλασε μοῖρα
Ἴδμονα, μαντοσύνῃσι κεκασμένον· ἀλλά μιν οὔ τι
Μαντοσύναι ἐσάωσαν, ἐπεὶ χρειὼ ἦγε δαμῆναι.
Κεῖτο γὰρ εἰαμενῇ δονακώδεος ἐν ποταμοῖο
Ψυχόμενος λαγόνας τε καὶ ἄσπετον ἰλύι νηδύν,
Κάπριος ἀργιόδων, ὀλοὸν τέρας, ὅν ῥα καὶ αὐταὶ
Νύμφαι ἑλειονόμοι ὑπεδείδισαν· οὐδέ τις ἀνδρῶν
Ἠείδει, οἶος δὲ κατὰ πλατὺ βόσκετο τῖφος.
Αὐτὰρ ὅγ' ἰλυόεντας ἀνὰ θρωσμοὺς ποταμοῖο
Νίσσετ' Ἀβαντιάδης· ὁ δ' ἄρ' ἔκποθεν ἀφράστοιο
Ὑψοῦ ἀπὸ δονάκων ἀνεπάλμενος ἤλασε μηρὸν
Ἀίγδην, μέσσας δὲ σὺν ὀστέῳ ἶνας ἔκερσεν.
Ὀξὺ δ' ὅγε κλάγξας οὔδει πέσεν· οἱ δὲ τυπέντος
Ἀθρόοι ἀντιάχησαν. ὀρέξατο δ' αἶψ' ὀλοοῖο
Πηλεὺς αἰγανέῃ φύγαδ' εἰς ἕλος ὁρμηθέντος
Κάπρου· ἐπέσσυτο δ' αὖτις ἐναντίος· ἀλλά μιν Ἴδας
Οὔτασε, βεβρυχὼς δὲ θοῷ περὶ κάππεσε δουρί.
Καὶ τὸν μὲν χαμάδις λίπον αὐτόθι πεπτηῶτα.
Τὸν δ' ἕταροι ἐπὶ νῆα φέρον ψυχορραγέοντα,
Ἀχνύμενοι· χείρεσσι δ' ἑῶν ἐνικάτθαν' ἑταίρων.
Ἔνθα δὲ ναυτιλίης μὲν ἐρητύοντο μέλεσθαι,
Ἀμφὶ δὲ κηδείῃ νέκυος μένον ἀχνύμενοι.
Ἤματα δὲ τρία πάντα γόων· ἑτέρῳ δέ μιν ἤδη
Τάρχυον μεγαλωστί· συνεκτερέιζε δὲ λαὸς
Αὐτῷ ὁμοῦ βασιλῆι Λύκῳ· παρὰ δ' ἄσπετα μῆλα,
Ἣ θέμις οἰχομένοισι, ταφήια λαιμοτόμησαν.
Καὶ δή τοι κέχυται τῷδ' ἀνέρι τύμβος ἐν αἴῃ
Κείνῃ· σῆμα δ' ἔπεστι καὶ ὀψιγόνοισιν ἰδέσθαι,
Νηίου ἐκ κοτίνοιο φάλαγξ· θαλέθει δέ τε φύλλοις
Ἄκρης τυτθὸν ἔνερθ' Ἀχερουσίδος. εἰ δέ με καὶ τὸ
Χρειὼ ἀπηλεγέως Μουσέων ὕπο γηρύσασθαι,
Τόνδε πολισσοῦχον διεπέφραδε Βοιωτοῖσι
Νισαίοισί τε Φοῖβος ἐπιρρήδην ἱλάεσθαι,
Ἀμφὶ δὲ τήνγε φάλαγγα παλαιγενέος κοτίνοιο
Ἄστυ βαλεῖν· οἱ δ' ἀντὶ θεουδέος Αἰολίδαο
Ἴδμονος εἰσέτι νῦν Ἀγαμήστορα κυδαίνουσι.
Τίς γὰρ δὴ θάνεν ἄλλος; ἐπεὶ καὶ ἔτ' αὖτις ἔχευαν
Ἥρωες τότε τύμβον ἀποφθιμένου ἑτάροιο.
Δοιὰ γὰρ οὖν κείνων ἔτι σήματα φαίνεται ἀνδρῶν.
Ἁγνιάδην Τῖφυν θανέειν φάτις· οὐδέ οἱ ἦεν
Μοῖρ' ἔτι ναυτίλλεσθαι ἑκαστέρω· ἀλλά νυ καὶ τὸν
Αὖθι μινυνθαδίη πάτρης ἑκὰς εὔνασε νοῦσος,
Εἰσόκ' Ἀβαντιάδαο νέκυν κτερέιζεν ὅμιλος.
Ἄτλητον δ' ὀλοῷ ἐπὶ πήματι κῆδος ἕλοντο.
Δὴ γὰρ ἐπεὶ καὶ τόνδε παρασχεδὸν ἐκτερέιξαν,
Αὐτοῦ ἀμηχανίῃσιν ἁλὸς προπάροιθε πεσόντες,
Εὐκήλως εἰλυμένοι ἀμφιλαφῶς, οὔτ' ἔτι σίτου
Μνώοντ' οὔτε ποτοῖο· κατημύοντο δὲ θυμὸν
Ἄχνυσιν, ἐπεὶ πάγχυ πολὺ ἔλπετο νόστος.
Καί νύ κ' ἔτι προτέρω τετιημένοι ἰσχανόωντο,
Εἰ μὴ ἄρ' Ἀγκαίῳ περιώσιον ἔμβαλεν Ἥρη
Θάρσος, ὃν Ἰμβρασίοισι παρ' ὕδασιν Ἀστυπάλαια
Τίκτε Ποσειδάωνι· περιπρὸ γὰρ εὖ ἐκέκαστο
Ἰθυνέειν. Πηλῆα δ' ἐπεσσύμενος προσέειπεν·

Reponam aſſatim,in quantum licet mediocribus
Viris, quando cœperunt præſtantiores benefacere.
Simul quidem omnibus,comitem vos ſequi
Daſcylon facio,meum filium:quo comitante,
Profectò hoſpitalibus per mare incideritis
Hominibus,vſque ipſum ad os Thermodoontis.
Seorſim autem Tyndaridis, Acheruſio ſuper promontorio,
Extruam ſacrum altum , quod quidem valde procul omnes
Nautæ per mare admirantes venerabuntur.
Atque ipſis poſtea ante vrbem, tanquam Dijs,
Pinguia culti iugera campi ſeparauero.
Ita tunc quidem circa conuiuium toto die delectabantur.
Manè verò ad nauem redierunt feſtinantes,
Atque ipſe cum eis Lycus ibat,innumeris cumulans
Munuſculis auferre,ſimulq; filium domum emiſit redire,
Ibi autem Abantiadem,inuitum inuaſit fatum
Idmona, vaticinio inſignem. Verùm illum neque quicquam
Vaticinia adiuuarunt: quoniam neceſſe erat corrumpi.
Iacebat enim in paluſtri loco arundinoſi fluuij,
Horrens latera,& vaſtum luto ventrem
Aper albis dentibus ſæuum monſtrũ,quem quidem & ipſæ
Nymphæ paluſtres extimeſcebant: neq; quiſquam hominum
Sciebat,qualis in vaſto paſcebatur cœno.
Porro lutulentis ad crepidinem fluminis
Venit Abantiades.hic autem exin de improuiſo,
Altè admodum,ex cannis ſubſiliens,percuſſit femur
Impetuosè,medióſque cum oſſe neruos diſſecuit.
Acutum autem ille vociferatus , in ſolum concidit. alij vul-
Collecti occlamarunt, intenduq́; ſubitò horrenti (nerato
Peleus telum irruum,in paludem relapſo
Apro.prorus verò iterum contrarius,ſed ipſum Idas
Sauciauit,frendens verò ab acuto collapſus ſpiculo,
Et hunc quidem humi liquerunt ibi proſtratum.
Illum verò ſaucij ad nauem geſtabant palpitantem
Triſtes,manibúſque ſuorum immortuus eſt ſociorum.
Tunc autem nauigationis quidem prohibiti ſunt inſtituto,
Propterque funus mortui manſerunt triſtantes.
Dies autem tres integros lugebant,ſed altero ipſum iam
Curabant magnificè.vnà parentabat & populus,
Ipſo cum Rege Lyco iuxtà autem multa pecora,
Sicuti fas eſt mortuis,funebria iugulabant.
Atque equidem effoſſum eſt viro,in terra illa,
Sepulchrum,monumentũmque ineſt etiam poſteris videri,
Nautico ex oleaſtro phalanx, viréſque folijs,
Promontorium paululũ infra Acheruſiũ. ſi verò me vel hoc
Par eſt, audacter præ Muſis,loqui:
Hunc patronum vrbis indicauit Bœotiis,
Megarenſibuſq́; Phœbus,manifeſtè inuocare.
Circa hanc phalanga antiqui oleaſtri
Vrbem iacere,illique pio pro Aeolida,
Idmone in hodiernum Agameſtora venerantur.
Quis verò tandem mortuus eſt alius , poſtquam & inſuper rurſus exaggerarunt
Heroes tunc ſepulchrum,extincti ſocij?
Duo enim illorum adhuc monumenta videntur virorum.
Agniaden Tiphyn interiſſe fama eſt:neque ei erat
Fatum,poſthac nauigare longius.ſed certè & hunc
Ibi ſubitus procul à patria ſopiuit morbus,
Interea dum Abantiadæ cadauer ſepeliret cœtus.
Immenſum ergo, grauem ob ſæuituram mœrorem ceperunt.
Námque & illum vt primùm ſepelierunt,
Ibi,præ ægritudine pelagus ante prolapſi
Tranſparenter conuenienter velati, neque cibi
Memores erant,neq; potus,ſed macerarunt doloribus
Animum,quando valde multum à ſpe reditus erat.
Ac ſanè quid vlterius exanimati fuiſſent probibus,
Niſi fortè Angæo ſingularem iniecîſſet Iuno
Audaciam,quem Imbraſias iuxta aquas Aſtypalæa
Peperit Neptuno,ſupra modum enim egregiè inſtructus erat
Gubernare.Pelea ergo adortus dixit:

Aeacida, quo pacto honeſtum, contemnentes certamina,
Terra in peregrina diu eſſe? non enim Martis
Peritum exiſtentem me tantum ducit ad vellus Iaſon,
E Samo: quantum etiam, peritum nauium.
Proinde nullus metus pro naue ſit,
Cum & alij hic gnari viri ſint:
Quorum quemcunq; puppi præfecerimus, nullus neglexerit
Nauigationem. Idcirco celeriter admonens hæc omnia
Intrepidè, accende, meminiſſe certaminis.
Sic fatus, eiúſque animus gliſcebat gaudio.
Statimque non diu pòſt, in medio dixit:
Miſeri, quid certè dolorem ingentem cepimus fruſtra?
Illi enim tandem eo, quod ſortiti ſunt, fato interierunt.
Nobis autem ſunt gubernatores cœtu,
Et quidem multi. quapropter ne quid reijciamus profectionē,
Proni reſurgite ad opus, diſcutientes triſtitiam.
Illum verò rurſus Aeſonis filius perturbatus, affatus eſt.
Aeacida, vbi illi gubernatores ſunt,
Quos quidem coram peritos gloriamur eſſe?
Illi verò mœſti, me plus perturbarunt.
Unde & cum mortuis malum præſagio exitium,
Si videlicet neque ſæui ad vrbem Aeetæ
Licuerit, an in Græciam redire
Per petras, ibique nos teget
Ingloriè malum fatum, fruſtrà ſeneſcentes.
Sic locutus eſt. Angæus verò valde diligenter excepit
Nauem celerem gubernare: etenim Deæ impellebatur in- (ſtinctu.
Hunc pòſt Erginus, & Nauplius, Euphemúſque,
Incitabantur, gubernandi cupidi. ſed ſanè illos
Cohibuerunt. Angæo verò multi applauſerunt ſocij
Matutini. Cæterùm tandem duodecimo inſcenderunt
Die: tunc enim ipſis Zephyri plenus ventus ſpirauerat.
Nec mora autem Acheronta prǽterlegerunt remis
Expanderúntque confiſi vento carbaſa, ac multum vlterius
Velis paſſis ſecuerunt nauigationem ſereni.
Statim verò Callichori ad oſtia fluuij
Deuenerunt, vbi tradunt Iouis Nyſeum filium,
Indorum quando gentem linquens, coegit Thebas
Orgia celebrare, inſtauraréque choreas antrum ante,
Quo in horrendas ſacras dormiebat noctes,
Ex quo Callichorum flumen circumhabitantes,
Simulatque Aulion antrum cognomine vocitarunt.
Hinc Stheneli monumentum viderunt Actoridæ,
Qui quidem Amazonidum truculento ex bello
Iterum reuerſus. Etenim redijt vnà cum Hercule,
Ictus ſagitta, ibi in maritimo mortuus eſt litore.
Nec tum multum vlterius poſtea promouerunt. miſit enim (ipſa
Proſerpina vmbram flebilem Actoridæ,
Obſecrantem paululum modò contribules viros intueri.
Sepulchrique in ſummo ſtans, contemplabatur nauem,
Talis exiſtens, qualis in bellum profectus. circum autem il- (luſtris
Quatuor criſtis purpureo cono radiabat galea.
Atque ſanè idem iterum ſubijt vaſtam caliginem. illi autem intuiti,
Obſtupefacti ſunt. Atqui eos vrſit vaticinans appellere
Ampycides Mopſus, libiſque placare.
Illi ergo velociter collegerunt velum, eijcientes
Retinacula, in litore Stheneli tumulum circa occupabantur.
Libamináque ei fuderunt, ac cremarunt entoma pecorum.
Abſque autem rurſus libaminibus, Neoſſoo Apollini
Aram inſtaurantes, pecora comburebant. atque Orpheus
Suſpendit lyram, ex quo Lyra nomen eſt loco.
Protinus verò ipſi vento inuitante conſcenderunt
In nauem, velum pandentes extenderunt
Ad pedem vtrumque, ipſáque per pelagus ferabatur
Intensè, tanquam aliquis per aera in ſublimi accipiter
Alas accommodans auræ fertur velox, neque quatit
Latione inquietis immotus exiſtens alis.
Ideo Partheni fluenta marinum,
Tranquilli fluuij præternauigarunt, quo in filia

Αἰακίδη, πῶς καλὸν ἀφειδήσαντας ἀέθλων
Γαίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ δηρὸν ἔμμεναι; οὐ μὲν Ἄρηος
Ἴδριν ἐόντα με τόσσον ἄγει μετὰ κῶας Ἰήσων
Παρθενίης ἀπάνευθεν, ὅσον τ' ἐπιίστορα νηῶν.
Τῷ μή τοι τυτθόν γε δέος περὶ νηὶ πελέσθω.
Ὣς δὲ καὶ ἄλλοι δεῦρο δαήμονες ἄνδρες ἔασι,
Τῶν ὅντινα πρύμνης ἐπιβήσομεν, οὔτις ἰάψει
Ναυτιλίην. ἀλλ' ὦκα παραιφάμενος τάδε πάντα,
Θαρσαλέως ὀρόθυνον ἐπιμνήσασθαι ἀέθλου.
Ὣς φάτο, τοῖο δὲ θυμὸς ἀέξετο γηθοσύνῃσιν.
Αὐτίκα δ' οὐ μετὰ δηρὸν ἐνὶ μέσσοισ' ἀγόρευσε,
Δαιμόνιοι, τί νυ πένθος ἐτώσιον ἴσχομεν αὔτως;
Οἱ μὲν γὰρ ποθὶ τοῦτον ἐν ᾧ λάχον οἶτον ὄλοντο.
Ἡμῖν δ' ἐν γὰρ ἔασι κυβερνητῆρες ὁμίλῳ
Καὶ πολέες. τῷ μή τι διατριβώμεθα πείρης·
Ἀλλ' ἔγρεσθ' εἰς ἔργον, ἀπορρίψαντες ἀνίας.
Τὸν δ' αὖτ' Αἴσονος υἱὸς ἀμηχανέων προσέειπεν,
Αἰακίδη, πῇ δ' οἵδε κυβερνητῆρες ἔασιν;
Οὓς μὲν γὰρ τὸ πάροιθε δαήμονας εὐχόμεθ' εἶναι,
Οἵδε κατηφήσαντες ἐμεῦ πλέον ἀσχαλόωσι.
Τῷ καὶ ὁμοῦ φθιμένοισι κακὴν προτιόσσομαι ἄτην,
Εἰ δὴ μήτ' ὀλοοῖο μετὰ πτόλιν Αἰήταο
Ἔσσεται, ἠὲ καὶ αὖτις ἐς Ἑλλάδα γαῖαν ἱκέσθαι,
Πετράων ἔκτοσθε, κατ' αὐτόθι δ' ἄμμε καλύψει
Ἀκλειῶς κακὸς οἶτος, ἐτώσια γηράσκοντας.
Ὣς ἔφατ'. Ἀγκαῖος δὲ μάλ' ἐσσυμένως ὑπέδεκτο
Νῆα θοὴν ἀξέμεν. δὴ γὰρ θεοῦ ἐτράπεθ' ὁρμῇ.
Τὸν δὲ μετ' Ἐργῖνος καὶ Ναύπλιος Εὔφημός τε
Ὤρνυντ' ἰθύνειν λελιημένοι. ἀλλ' ἄρα τούς γε
Ἔσχεθον· Ἀγκαίῳ δὲ πολεῖς ᾔνησαν ἑταίρων.
Ἠῷοι δ' ἤπειτα δυωδεκάτῳ ἐπέβαινον
Ἤματι. δὴ γάρ σφιν Ζεφύρου μέγας οὖρος ἄητο.
Καρπαλίμως δ' Ἀχέροντα διεξήρεσσαν ἐρετμοῖς.
Ἐκ δ' ἔχεαν πίσυνοι ἀνέμῳ λίνα, πουλὺ δ' ἐπιπρὸ
Λαιφέων πεπταμένων τέμνον πλόον εὐδιόωντες.
Ὦκα δὲ Καλλιχόροιο παρὰ προχοὰς ποταμοῖο
Ἤλυθον, ἔνθ' ἐνέπουσι Διὸς Νυσήιον υἷα,
Ἰνδῶν ἡνίκα φῦλα λιπὼν κατενάσσατο Θήβας,
Ὀργιάσαι, στῆσαί τε χοροὺς ἄντροιο πάροιθεν,
Ὧι ἐν ἀμειδήτους ἁγίας ηὐλίζετο νύκτας·
Ἐξ οὗ Καλλίχορον ποταμὸν περιναιετάοντες,
Ἠδὲ καὶ Αὔλιον ἄντρον ἐπωνυμίην καλέουσιν.
Ἔνθεν δὲ Σθενέλου τάφον ἔδρακον Ἀκτορίδαο·
Ὅς ῥά τ' Ἀμαζονίδων πολυθαρσέος ἐκ πολέμοιο
Ἂψ ἀνιών (δὴ γὰρ συνανήλυθεν Ἡρακλῆι)
Βλήμενος ἰῷ κεῖθεν ἐπ' αἰγιαλοῦ θάνεν ἀκτῆς.
Οὐ μὲν θὴν ἔτι πρόσσω ἐμέτρεον· ἧκε γὰρ αὐτὴ
Φερσεφόνη ψυχὴν πολυδάκρυον Ἀκτορίδαο
Λισσομένην τυτθόν περ ὁμήθεας ἄνδρας ἰδέσθαι.
Τύμβου δὲ στεφάνης ἐπιβὰς σκοπιάζετο νῆα,
Τοῖος ἐὼν οἷος πόλεμόνδ' ἴεν· ἀμφὶ δὲ καλὴ
Τετράφαλος φοίνικι λόφῳ ἐπελάμπετο πήληξ.
Καί ῥ' ὁ μὲν αὖτις ἔδυνε μέγαν ζόφον· οἱ δ' ἐσιδόντες
Θάμβησαν. τοὺς δ' ὦρσε θεοπροπέων ἐπικέλσαι
Ἀμπυκίδης Μόψος, λοιβῇσί τε μειλίξασθαι.
Οἱ δ' ἀνὰ μὲν κραιπνῶς λαῖφος σπάσαν, ἐκ δὲ βαλόντες
Πείσματ' ἐν αἰγιαλῷ Σθενέλου τάφον ἀμφιπένοντο,
Χύτλα τέ οἱ χεύοντο, καὶ ἥγισαν ἔντομα μήλων.
Ἀνδίχα δ' αὖ χύτλων Νηοσσόῳ Ἀπόλλωνι
Βωμὸν δειμάμενοι μῆρ' ἔφλεγον. ἂν δὲ καὶ Ὀρφεὺς
Θῆκε λύρην, ἐκ τοῦ δὲ Λύρη πέλει οὔνομα χώρῳ.
Αὐτίκα δ' οἵγ' ἀνέμοιο κατασπέρχοντος ἔβησαν
Νῆ' ἔπι. κὰδ δ' ἄρα λαῖφος ἐρυσσάμενοι τανύοντο
Ἐς πόδας ἀμφοτέρους. ἡ δ' ἐς πέλαγος πεφόρητο
Ἐντενές, ἠύτε τίς τε δι' ἠέρος ὑψόθι κίρκος
Ταρσὸν ἐφεὶς πνοιῇ φέρεται ταχύς, οὐδὲ τινάσσει
Ῥιπὴν εὔκηλος ἐνὶ εὐδίῃσι πτερύγεσσιν.
Καὶ δὴ Παρθενίοιο ῥοὰς ἁλιμυρήεντος
Πρηυτάτου ποταμοῦ παρεμέτρεον, ᾧ ἔνι κούρη

Αὐτοῖς

Αὐτοῖς ἀγρόθεν εὖτ' οὐρανὸν εἰσαναβαίνει,
Ὃν δέμας ἱμερτοῖσιν ἀναψύχει ὑδάτεσσιν.
Νυκτὶ τ' ἔπειτ' ἄλληκτον ἐπιπροτέρω θέοντες,
Σήσαμον, αἰπεινούς τε παρεξενέοντ' Ἐρυθίνους,
Κρωβίαλον Κρῶμνάν τε καὶ ὑλήεντα Κύτωρον·
Ἔνθεν δ' αὖτε Κάραμβιν ἅμ' ἠελίοιο βολῇσι
Γνάμψαντες, παρὰ πουλὺν ἔπειτ' ἤλαυνον ἐρετμοῖς
Αἰγιαλὸν πρόπαν ἦμαρ ὁμῶς καὶ ἐπ' ἤματι νύκτα.
Αὐτίκα δ' Ἀσσυρίης ἐπέβαν χθονὸς ἔνθα Σινώπην
Θυγατέρ' Ἀσωποῖο καθίσσατο, καί οἱ ὄπασσε
Παρθενίην Ζεὺς αὐτὸς ὑποσχεσίῃσι δολωθείς.
Δὴ γὰρ ὁ μὲν φιλότητος ἐέλδετο, νεῦσε δ' ὅ γ' αὐτῇ
Δωσέμεναι ὅ κεν ᾗσι μετὰ φρεσὶν ἰθύσειεν.
Ἡ δέ ἑ παρθενίην ᾐτήσατο κερδοσύνῃσιν.
Ὣς δὲ καὶ Ἀπόλλωνα παρήπαφεν εὐνηθῆναι
Ἱέμενον, ποταμόν τ' ἐπὶ τοῖς Ἅλυν· οὐδὲ μὲν ἀνδρῶν
Τήν γέ τις ἱμερτῇσιν ἐν ἀγκοίνῃσι δάμασσεν.
Ἔνθα δὲ Τρικκαίοιο ἀγαυοῦ Δηϊμάχοιο
Υἷες, Δηϊλέων τε καὶ Αὐτόλυκος, Φλογίος τε,
Τῆμος ἔθ' Ἡρακλῆος ἀποπλαγχθέντες ἔναιον,
Οἵ ῥα τόθ' ὡς ἐνόησαν ἀριστήων στόλον ἀνδρῶν,
Σφᾶς αὐτοὺς νημερτὲς ἐπέφραδον ἀντιάσαντες.
Οὐδ' ἔτι μιμνάζειν θέλον ἔμπεδον, ἀλλ' ἐνὶ νηῒ
Ἀργέσταο παρᾶσσον ἐπιπνείοντος ἔβησαν.
Τοῖσι δ' ὁμοῦ μετέπειτα θοῇ πεφορημένοι αὔρῃ
Λεῖπον Ἅλυν ποταμόν, λεῖπον δ' ἀγχίροον Ἶριν,
Ἠδὲ καὶ Ἀσσυρίης πρόχυσιν χθονός· ἤματι δ' αὐτῷ
Γνάμψαν Ἀμαζονίδων ἕκαθεν λιμενήοχον ἄκρην,
Ἔνθα ποτὲ προμολοῦσαν Ἀρητιάδα Μελανίππην
Ἥρως Ἡρακλέης ἐλοχήσατο, καί οἱ ἄποινα
Ἱππολύτη ζωστῆρα παναίολον ἐγγυάλιξεν
Ἀμφὶ κασιγνήτης, ὁ δ' ἀπήμονα πέμψεν ὀπίσσω.
Τῆς οἵ γ' ἐν κόλπῳ, προχοαῖς ἔπι Θερμώδοντος
Κέλσαν, ἐπεὶ καὶ πόντος ὀρίνετο νισσομένοισι.
Τῷ δ' οὔ τις ποταμῶν ἐναλίγκιος, οὐδὲ ῥέεθρα
Τόσσ' ἐπὶ γαῖαν ἵησι παρὲξ ἕθεν ἄνδιχα βάλλων.
Τετράκις εἰς ἑκατὸν δευοίατό κεν, εἴ τις ἕκαστα
Πεμπάζοι· μία δ' οἴη ἐτήτυμος ἔπλετο πηγή.
Ἡ μέν τ' ἐξ ὀρέων κατανίσσεται ἠπειρόνδε
Ὑψηλῶν, ἅ τέ φασιν Ἀμαζόνια κλείεσθαι.
Ἔνθεν δ' αἰπυτέρην ἐπικίδναται ἔνδοθι γαῖαν
Ἀντικρύ· τῶ καί οἱ ἐπίστροφοί εἰσι κέλευθοι.
Αἰεὶ δ' ἄλλυδις ἄλλη, ὅπη κύρσειε μάλιστα
Ἠπείρου χθαμαλῆς, εἱλίσσεται, ἡ μὲν ἄπωθεν,
Ἡ δὲ πέλας· πολέες δὲ πόροι νώνυμνοι ἔασιν,
Ὅππῃ ὑπεξαφύονται· ὁ δ' ἀμφαδὸν ἄμμιγα παύροις
Πόντον ἐς Ἄξεινον κυρτὴν ὑπερεύγεται ἄκρην.
Καί νύ κε δηθύνοντες Ἀμαζονίδεσσιν ἔμιξαν
Ὑσμίνην, καὶ δ' οὔ κεν ἀναιμωτί γ' ἐρίδηναν,
(Οὐ γὰρ Ἀμαζονίδες μάλ' ἐπητέες, οὐδὲ θέμιστας
Τίουσαι πεδίον Δοιάντιον ἀμφενέμοντο·
Ἀλλ' ὕβρις στονόεσσα καὶ Ἄρεος ἔργα μεμήλει.
Δὴ γὰρ καὶ γενεὴν ἔσαν Ἄρεος Ἁρμονίης τε
Νύμφης, ἥ τ' Ἄρηϊ φιλοπτολέμους τέκε κούρας,
Ἄλσεος Ἀκμονίου κατὰ πτύχας εὐνηθεῖσα)
Εἰ μὴ ἄρ' ἐκ Διόθεν πνοιαὶ πάλιν Ἀργέσταο
Ἤλυθον, οἱ δ' ἀνέμῳ περιηγέα κάλλιπον ἀκτήν,
Ἔνθα Θεμισκύρειαι Ἀμαζόνες ὡπλίζοντο.
Οὐ γὰρ ὁμηγερέες μίαν ἄμ πόλιν, ἀλλ' ἀνὰ γαῖαν
Κεκριμέναι κατὰ φῦλα διάτριχα ναιετάασκον·
Νόσφι μὲν αἵδ' αὐτῇσι, τῇσι τότ' ἐμβασίλευεν
Ἱππολύτη, νόσφιν δὲ Λυκάστιαι ἀμφενέμοντο,
Νόσφι δ' ἀκοντοβόλοι Χαδήσιαι. ἤματι δ' ἄλλῳ
Νυκτί τ' ἐπιπλομένῃ Χαλύβων παρὰ γαῖαν ἵκοντο.
Τοῖσι μὲν οὔτε βοῶν ἄροτος μέλει, οὔτε τις ἄλλη
Φυταλιὴ καρποῖο μελίφρονος, οὐδὲ μὲν οἵγε
Ποίμνας ἑρσήεντι νομῷ ἔνι ποιμαίνουσιν·
Ἀλλὰ σιδηροφόρον στυφελὴν χθόνα γατομέοντες,
Ὦνον ἀμείβονται βιοτήσιον· οὐδέ ποτέ σφιν

Latona à venatione, quando cœlum aſcendit,
Suum corpus gratiſſimis reficit aquis.
Noctéque deinde viciſſantes vlterius concedentes
Seſamon, excelſos præterierunt Erythinos,
Crobialon, Cromnámque, & ſyluoſum Cytorum.
Hinc poſtea Carambin, cum Solis radiis
Præternauigantes, penitus deinde progrediebantur remis
Aegialon toto die, ſimúlque ad diem nocte.
Continuóque Aſſyriam venerunt in terram, quo Sinopen
Filiam Aſopi collocarat, & ei dederat
Virginitatem Iupiter ipſe, pollicitis circumuentus.
Etenim ille amorem deſiderabat, annuitque idem ei
Se gratificaturum, quodcunque ſuo in animo concepiſſet.
Illa ſuam virginitatem petebat aſtutè.
Sic etiam Apollinem decebat, concumbere
Flagitantem, fluuiúmque ad hos Halyn, neque ſanè virorũ
Eam quiſpiam deſiderabilibus vlnis domuit.
Hic autem Theſſali nobilis Deimachi
Filij Deileon, nec non Autolycus, Phlogiúſque,
Interim dum Hercule derelicti, habitarunt.
Qui quidẽ tunc, vbi intellexerũt nauigationẽ Argonautarũ,
Eos ipſos ſedulò interpellarunt orantes:
Neque amplius manere voluerunt prorſus, ſed in nauem
Zephyro protinus leniter ſpirante ingreſſi:
Hiſque ſimul poſtea veloci aſportati aura,
Liquerunt Halyn fluuium, liquerúntque propinquum Irin:
Atque vel Aſſyriæ alluuionem terræ. die verò ipſo
Flexerunt Amazonidum de longè portuoſum litus,
Vbi quondam progreſſam Aretiada Menalippen,
Heros Hercules inſidiis excepit, atque ei pretium
Hippolyte baltheum inſignem tradidit
Pro ſorore, illéque intactam reddidit.
Cuius ille in ſinu, oſtia ad Thermodoontis
Appulerunt, quoniam & pontus turbabatur aduentantibus.
Huic autem nullus fluuius ſimilis, neque fluenta
Tot in terram fundit ex ſe, ſeparatim mittens.
Quatuor ad centum opus habuerit, ſi quis ſingula
Numeret: vna autem ſola erat origo,
Quæ quidem ex montibus defluit in terram
Excelſis, tanquam dicunt Amazonia claudi.
Inde autem altiorem diſpergitur intus ad terram
Retro, quare & diuerſi ſunt meatus:
Semperque alio alius, vbi adeptus maximè
Terram humilem, defertur nunc quidem procul,
Nunc verò propè: multi verò obſcuri ſunt,
Vbi emittuntur, ipſéque manifeſtè mixtum paucis,
Pontum in Euxinum ſub curuum prorumpit litus.
At certè cunctantes, cum Amazonibus conſeruiſſent — Scilicet Themiſcy- [illegible]
Prælium, ac non ſine ſanguine conflixiſſent.
(Non enim Amazones valde circumſpectè, neque æquitatem
Venerantes, campum Doeantium inhabitant:
Sed iniuria luctuoſa, & Martis opera curæ ſunt.
Etenim è genere erant Martis & Harmoniæ
Nymphæ, quæ Marti bellicoſas peperit filias,
In ſylua Acmonij concauitatibus mixta:)
Niſi ex Ioue venti iterum Argeſtæ
Orti fuiſſent, illique vento curuum reliquiſſent litus,
Vbi Themiſcyriæ Amazones armabantur.
Nec collecta in vna vrbe, ſed per prouinciam
Diſcretæ, in tribus tripliciter habitabant,
Seorſim quidem: quæ ibi, quibus tunc præfuit
Hippolyte, ſeorſim etiam Lycaſtiæ habitabant,
Seorſim denique Acontoboli Chadeſiæ, die autem altero,
Noctéque tranſacta, Chalybum ad terram delati ſunt,
Quibus neque boum aratio curæ eſt, neque aliqua alia
Plantatio fructus dulcis: neque ſanè illi,
Greges roſida in paſcua paſcunt,
Sed ferream rigidam terram proſcindentes,
Mercimonium comparant victuale, neque vnquam ipſis

Aurora oritur, laboribus abſque: ſed atra
Fuligine, & fumo laborem grauem ſuſtinent.
Hos autem poſt, ſtatim deinceps Genetæi Iouis litus
Præterlabentes, ferebantur præter Tibarenida terram.
Vbi poſtquam pepererint à viris liberos vxores,
Ipſi quidem plangunt lectis affixi,
Capita ligati: illæ verò diligenter tractant cibo
Viros, atque balneas puerperio conducentes illis parant.
Hieron autem tunc poſt hos montem & terram tranſferunt,
In qua Moſſynœci per montes habitant,
In ligneis domibus, atque ipſi cognomines inde ſunt.
Varium autem ius & leges illis ſunt.
Quæcunque enim manifeſtè facere fas, aut in populo,
Aut foro, hæc omnia in ædibus exercent.
Quæcunque verò domi nos agimus, illi foris
Liberè, medijs agunt in plateis.
Neque concubitus verecundia publica: verùm ſues tanquã
Armentales, neque vel minimum metuentes præſentes,
Miſcentur humi: commun concubitu mulierum.
Porrò in altiſſima Rex domo ſedens,
Aequa multis iura populis dictitat,
Seuerus. ſi enim alicui iura reddendo errauerit,
Fame ipſum eo die includentes afficiunt.
Hos prætereuntes, atque propè vlterius,
Inſulæ Aretiadis ſecuerunt nauigationem remigationibus
Diurni: ſecunda enim ſub crepuſculum defecit aura,
Cum aliquam deſuper Aretiam ingruentem,
Incolam inſulæ per aëra, auem conſpexerunt:
Quæ quidem concutiens alas, in nauem citatam
Iaculabatur in eam pennam acutam, quæ læuo incidit hu(mero
Magnanimi Oilei. demiſit ergo manibus remum
Ictus: alij verò obſtupuerunt, alatam ſagittam cernentes.
Ac illam quidem extraxit aſſidens Erybotes,
Vulnúſque ligauit, à ſua vagina
Reſoluens lorum penſile. viſa autem eſt
Alia ad priorem volans: atqui ipſam heros
Eurytides Clytius: ante enim curuos intenderat arcus
Miſit in auem celerem ſagittam. verùm vbi
Percuſſit, exanimata celerem decidit prope nauem.
Illis ergo Amphidamas dixit filius Alei.
Inſula quidem prope nos Aretias, ſcitis & ipſi
Has aues videntes. Ego verò non opinor ſpicula
Tantum ſuffectura, in pulſationem: proinde aliquod aliud
Conſilium ineamus auxiliare. Si appellere
Suſtinueritis, Phinei memores, vt mandauit.
Neque enim Hercules, quando venit in Arcadiam,
Ploidas aues Stymphalidas valuit de palude
Propulſare ſagittis: id quidem ego ipſe vidi.
Sed ille æreum crepitaculum in manibus mouens,
Cum haſta in ſpecula alta: illæ verò aufugerunt
Procul, vehementi præ tremore clamantes.
Quare & nunc tale quoddam excogitemus commentum.
Ipſe verò primus meditatus dicerem,
Imponentes capitibus inſignitas galeas triplici criſta,
Partim quidem remigate alternis vicibus, partim verò
Haſtis, enſibuſque & ſcutis, protegite nauem.
Poſthæc omnes ingentem ſimul tollite clamorem
Collecti, vt ſtrepitum ob inſolentiam formident,
Nutantéſque caſſides, ac ſubleuatas haſtas deſuper.
Si autem ipſam inſulam contigerimus, tunc deinde
Cum clamore ſcutis immanem excitate ſonum.
Hoc modo inquit: omnibus autem ſalubre placuit conſilium.
Aereáſque galeas capitibus impoſuerunt,
Terribiliter micantes, atq; criſtæ quatiebantur,
Purpureæ: & alij quidem per vices remigabant,
Alij verò haſtis & ſcutis nauem muniuerunt.
Haud ſecus ac lateres operis ſatis ardua tecti
Culmina quis, decus vt pluuiæ ſint, præſidiumq;:
Aliq; contiguus alius ſimul mutuò aptatus eſt.

Ἠὼς ἀντέλλει νεαμάτων ἄτερ, ἀλλὰ κελαινῇ
Λιγνύι καὶ καπνῷ κάματον βαρὺν ὀτλεύουσι.
Τοὺς δὲ μετ' αὐτίκ' ἔπειτα Γενηταίου Διὸς ἄκρην
Γνάμψαντες, σώοντο παρὲξ Τιβαρηνίδα γαῖαν.
Ἔνθ' ἐπεὶ ἄρ κε τέκωνται ὑπ' ἀνδράσι τέκνα γυναῖκες,
Αὐτοὶ μὲν στενάχουσιν ἐνὶ λεχέεσσι πεσόντες,
Κράατα δησάμενοι· ταὶ δ' εὖ κομέουσιν ἐδωδῇ
Ἀνέρας, ἠδὲ λοετρὰ λεχώια τοῖσι πένονται.
Ἱερὸν αὖτ' ἐπὶ τοῖσιν ὄρος καὶ γαῖαν ἄμειβον,
Ἧι ἔνι Μοσσύνοικοι ἀν' οὔρεα ναιετάουσι
Μόσσυνας, καὶ δ' αὐτοὶ ἐπώνυμοι ἔνθεν ἔασιν.
Ἀλλοίη δὲ δίκη καὶ θέσμια τοῖσι τέτυκται.
Ὅσσα μὲν ἀμφαδίην ῥέζειν θέμις, ἢ ἐνὶ δήμῳ
Ἢ ἀγορῇ, τάδε πάντα δόμοις ἔνι μηχανόωνται·
Ὅσσα δ' ἐνὶ μεγάροις πεπονήμεθα, κεῖνα θύραζε
Ἀψεγέως μέσσῃσιν ἐνὶ ῥέζουσιν ἀγυιαῖς.
Οὐδ' εὐνῆς αἰδὼς ἐπιδήμιος, ἀλλὰ σύες ὣς
Φορβάδες, οὐδ' ἠβαιὸν ἀτυζόμενοι παρεόντας,
Μίσγονται χαμάδις ξυνῇ φιλότητι γυναικῶν.
Αὐτὰρ ἐν ὑψίστῳ βασιλεὺς μόσσυνι θαάσσων,
Ἰθείας πολέεσσι δίκας λαοῖσι δικάζει,
Σχέτλιος· ἢν γάρ πού τι θεμιστεύων ἀλίτηται,
Λιμῷ μιν κεῖν' ἦμαρ ἐνικλείσαντες ἔχουσιν.
Τοὺς παραμειβόμενοι καὶ δὴ σχεδὸν ἀντιπέρηθεν
Νήσου Ἀρητιάδος, τέμνον πλόον εἰρεσίῃσιν
Ἠμάτιοι· λιαρὴ γὰρ ὑπὸ κνέφας ἔλλιπεν αὔρη.
Ἤδη καί τιν' ὕπερθεν Ἀρήιον ἀίσσοντα
Ἐνναέτην νήσοιο δι' ἠέρος ὄρνιν ἴδοντο,
Ὅς ῥα τιναξάμενος πτέρυγας κατὰ νῆα θέουσαν
Ἧκ' ἐπί οἱ πτερὸν ὀξύ· τὸ δ' ἐν λαιῷ πέσεν ὤμῳ
Δίου Ὀϊλῆος· μεθέηκε δὲ χερσὶν ἐρετμὸν
Βλήμενος· οἱ δὲ τάφον, πτερόεν βέλος εἰσορόωντες.
Καὶ τὸ μὲν ἐξείρυσσε παρεδριόων Ἐριβώτης,
Ἕλκος δὲ ξυνέδησεν, ἀπὸ σφετέρου κολεοῖο
Λυσάμενος τελαμῶνα κατήορον· ἐκ δ' ἐφαάνθη
Ἄλλος ἐπὶ προτέρῳ πεποτημένος· ἀλλά μιν ἥρως
Εὐρυτίδης Κλυτίος, πρὸ γὰρ ἀγκύλα τείνατο τόξα,
Ἧκε δ' ἐπ' οἰωνὸν ταχινὸν βέλος· αὐτὰρ ἔπειτα
Πλῆξεν· δινηθεὶς δὲ θοῆς πέσεν ἀγχόθι νηός.
Τοῖσιν δ' Ἀμφιδάμας μυθήσατο παῖς Ἀλεοῖο,
Νῆσος μὲν πέλας ἧμιν Ἀρητιάς, ἴστε καὶ αὐτοὶ
Τούσδ' ὄρνιθας ἰδόντες· ἐγὼ δ' οὐκ ἔλπομαι ἰοὺς
Τόσσον ἐπαρκέσσειν εἰς ἀπόβασιν· ἀλλά τιν' ἄλλην
Μῆτιν πορσύνωμεν ἐπίρροθον, εἴ γ' ἐπικέλσαι
Μέλλετε, Φινῆος μεμνημένοι ὡς ἐπέτελλεν.
Οὐδὲ γὰρ Ἡρακλέης, ὁπότ' ἤλυθεν Ἀρκαδίηνδε,
Πλωίδας ὄρνιθας Στυμφαλίδος ἔσθενε λίμνης
Ὤσασθαι τόξοισι (τὸ μέν τ' ἐγὼ αὐτὸς ὄπωπα)
Ἀλλ' ὅγε χαλκείην πλαταγὴν ἐνὶ χερσὶ τινάσσων
Δούπει ἐπὶ σκοπιῆς περιμήκεος· αἱ δ' ἐφέβοντο
Τηλοῦ, ἀτυζηλῷ ὑπὸ δείματι κεκληγυῖαι.
Τῶ καὶ νῦν τοίην τιν' ἐπιφραζώμεθα μῆτιν,
Αὐτὸς δ' ἂν τὸ πάροιθεν ἐπιφρασθεὶς ἐνέποιμι.
Ἀνθέμενοι κεφαλῇσιν ἀερσιλόφους τρυφαλείας,
Ἡμίσεες μὲν ἐρέσσετ' ἀμοιβαδίς, ἡμίσεες δὲ
Δούρασί τε ξυστοῖσι καὶ ἀσπίσιν ἄρσετε νῆα.
Αὐτὰρ πασσυδίῃ περιώσιον ὄρνυτ' ἀϋτὴν
Ἀθρόοι, ὄφρα κολοσυρτὸν ἀηθείῃ φοβέωνται,
Νεύοντάς τε λόφους, καὶ ἐπήορα δούραθ' ὕπερθεν.
Εἰ δέ κεν αὐτὴν νῆσον ἱκώμεθα, δὴ τότ' ἔπειτα
Σὺν κελάδῳ σακέεσσι πελώριον ὄρσετε δοῦπον.
Ὣς ἄρ' ἔφη· πάντεσσι δ' ἐπίρροθος ἥνδανε μῆτις.
Ἀμφὶ δὲ χαλκείας κόρυθας κεφαλῇσιν ἔθεντο,
Δεινὸν λαμπομένας, ἐπὶ δὲ λόφοι ἐσσείοντο
Φοινίκεοι· καὶ τοὶ μὲν ἀμοιβήδην ἐλάασκον,
Τοὶ δ' αὖτ' ἔγχεσι καὶ σακέεσσιν ἔκαλυψαν.
Ὡς δ' ὅτε τις κεράμῳ κατερέψεται ἑρκίον ἀνήρ,
Δώματος ἀγλαΐην τε καὶ ὑετοῦ ἔμμεναι ἄλκαρ,
Ἄλλῳ δ' ἔμπεδον ἄλλος ὁμῶς ἐπαμοιβὸς ἀρήρει·

Ὣς οἵγ' ἀσπίσι νῆα συναρτύναντες ἔρεψαν.
Οἵη δὲ κλαγγὴ δήου πέλει ἐξ ὁμάδοιο
Ἀνδρῶν κινυμένων, ὁπότε ξυνίωσι φάλαγγες,
Τοίη ἄρ' ὑψόθι νηὸς ἐς ἠέρα κίδνατ' ἀυτή.
Οὐδέ τιν' οἰωνῶν ἔτ' ἐσέδρακον, ἀλλ' ὅτε νήσῳ
Χρίμψαντες σάκεσιν ἐπεκτύπον, αὐτίκ' ἄρ' οἵγε
Μυρίοι ἔνθα καὶ ἔνθα πεφυζότες ἠέρθησαν.
Ὡς δ' ὁπότε Κρονίδης πυκινὴν ἐφέηκε χάλαζαν
Ἐκ νεφέων ἀνά τ' ἄστυ καὶ οἰκία, τοὶ δ' ὑπὸ τοῖσιν
Ἐνναέται κόναβον τεγέων ὕπερ εἰσαΐοντες
Ἥατ' ἀκὴν, ἐπεὶ οὔ σφε κατέλλαβε χείματος ὥρη
Ἀπροφάτως, ἀλλὰ πρὶν ἐκαρτύναντο μέλαθρον·
Ὣς πυκινὰ πτερὰ τοῖσιν ἐφίεσαν ἀίσσοντες
Ὕψι μάλ' ἂμ πέλαγος περάτης εἰς οὔρεα γαίης.
Τίς γὰρ δὴ Φινῆος ἔην νόος, ἐνθάδε κέλσαι
Ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον στόλον; ἢ καὶ ἔπειτα
Ποῖον ὄνειαρ ἵκανεν ἐελδομένοισιν ἱκέσθαι;
Υἱῆες Φρίξοιο μετὰ πτόλιν Ὀρχομενοῖο
Ἐξ Αἴης ἐνέοντο παρ' Αἰήταο Κυταίου,
Κολχίδα νῆ' ἐπιβάντες, ἵν' ἄσπετον ὄλβον ἄρωνται
Πατρός· ὁ γὰρ θνῄσκων ἐπετείλατο τήνδε κέλευθον.
Καὶ δὴ ἔσαν νήσοιο μάλα σχεδὸν ἤματι κείνῳ.
Ζεὺς δ' ἀνέμου Βορέαο μένος κίνησεν ἀῆναι,
Ὕδατι σημαίνων διερὴν ὁδὸν Ἀρκτούροιο.
Αὐτὰρ ὅγ' ἠμάτιος μὲν ἐν οὔρεσι φύλλ' ἐτίνασσε
Τυτθὸν ἐπ' ἀκροτάτοισιν ἀήσυρος ἀκρεμόνεσσι·
Νυκτὶ δ' ἔβη πόντονδε πελώριος, ὦρσε δὲ κῦμα
Κεκληγὼς πνοιῇσι· κελαινὴ δ' οὐρανὸν ἀχλὺς
Ἄμπεχεν, οὐδέ πη ἄστρα διαυγέα φαίνετ' ἰδέσθαι
Ἐκ νεφέων, σκοτόεις δὲ περὶ ζόφος ἠρήρειστο.
Οἱ δ' ἄρα μυδαλέοι, στυγερὸν τρομέοντες ὄλεθρον,
Υἱῆες Φρίξοιο φέρονθ' ὑπὸ κύμασιν αὔτως.
Ἱστία δ' ἐξήρπαξ' ἀνέμου μένος, ἠδὲ καὶ αὐτὴν
Νῆα διάνδιχ' ἔαξε τινασσομένην ῥοθίοισιν.
Ἔνθα δ' ὑπ' ἐννεσίῃσι θεῶν πίσυρές περ ἐόντες
Δούρατος ὠρέξαντο πελωρίου, οἷά τε πολλὰ
Ῥαισθείσης κεκέδαστο θοοῖς συναρηρότα γόμφοις.
Καὶ τοὺς μὲν νῆσόνδε παρὲξ ὀλίγον θανάτοιο
Κύματα καὶ ῥιπαὶ ἀνέμου φέρον ἀσχαλόωντας.
Αὐτίκα δ' ἐρράγη ὄμβρος ἀθέσφατος, ὗε δὲ πόντον
Καὶ νῆσον καὶ πᾶσαν ὅσην κατεναντία νήσου
Χώρην Μοσσύνοικοι ὑπέρβιοι ἀμφενέμοντο.
Τοὺς δ' ἄμυδις κρατερῷ σὺν δούρατι κύματος ὁρμὴ
Υἱῆας Φρίξοιο μετ' ἠιόνας βάλε νήσου
Νύχθ' ὑπὸ λυγαίην· τὸ δὲ μυρίον ἐκ Διὸς ὕδωρ
Λῆξεν ἅμ' ἠελίῳ· τάχα δ' ἐγγύθεν ἀντεβόλησαν
Ἀλλήλοις, Ἄργος δὲ παροίτατος ἔκφατο μῦθον·
Ἀντόμεθα πρὸς Ζηνὸς ἐποψίου, οἵτινές ἐστε
Ἀνδρῶν, εὐμενέειν τε καὶ ἀρκέσσαι χατέουσι.
Πόντῳ γὰρ τρηχεῖαι ἐπιβρίσασαι ἄελλαι
Νηὸς ἀεικελίης διὰ δούρατα πάντ' ἐκέδασσαν,
Ἧ ἔνι τειρόμενοι ἀμ' ὅτι χρέος ἐμβεβαῶτες.
Τοὔνεκα νῦν ὑμέας γουνάζομαι, εἴ κε πίθησθε,
Δοῦναι ὅσον τ' εἴλυμα περὶ χροός, ἠδὲ κομίσσαι
Ἀνέρας οἰκτείραντας ὁμήλικας ἐν κακότητι.
Ἀλλ' ἱκέτας ξείνους Διὸς εἵνεκεν αἰδέσσασθε
Ξεινίου Ἱκεσίου τε. Διὸς δ' ἄμφω ἱκέται τε
Καὶ ξεῖνοι· ὁ δέ που καὶ ἐπόψιος ἄμμι τέτυκται.
Τὸν δ' αὖτ' Αἴσονος υἱὸς ἐπιφραδέως ἐρέεινε,
Μαντοσύνας Φινῆος ὀισσάμενος τελέεσθαι.
Ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέξομεν εὖ φρονέοντες.
Ἀλλ' ἄγε μοι κατάλεξον ἐτήτυμον, ὁππόθι γαίης
Ναίετε, καὶ χρέος οἷον ὑπεὶρ ἅλα νεῖσθαι ἀνώγει.
Αὐτῶν θ' ὑμείων ὄνομα κλυτὸν ἠδὲ γενέθλην.
Τὸν δ' Ἄργος προσέειπεν ἀμηχανέων κακό-
τητι.
Αἰολίδην Φρίξον τιν' ἀφ' Ἑλλάδος Αἶαν ἱκέσθαι
Ἀτρεκέως δοκέω που, ἀκούετε καὶ πάρος αὐτοί.

Sic illi ſcutis nauem ſtipantes protexerunt.
Qualiſque clangor bellico eſt ex tumultu,
Militum incitatorum, quando committuntur cohortes:
Talis ſanè in alto nauis ad aera ſpargebatur clamor.
Neq; aliquam auium præterea conſpexerunt, ſed quando in-
Appropinquantes ſcutis inſonuerunt, continuo verò illæ (ſula
Innumera, huc illùcque aufugientes auferebantur.
Quemadmodum cum Saturnius denſum effudit grandinem,
E nubibus, ſuper vrbem & domos, illi verò ſub ipſis,
Incolæ, ſtrepitum tectis ſuper audientes,
Sedent tacitè, quoniam non deprehendit ipſos tempeſtatis
Improuiſò, ſed antea protexerunt domum. (tempus
Ita denſas pennas in illos iaculata aufugientes,
Altè valde trans mare, extremæ ad montes terræ.
Quæ verò Phinei ſententia erat? huc appellere
Argonautarum nobile germen. aut etiam deinde,
Qualis vtilitas erat deſiderantibus ire?
Filij Phrixi ad vrbem Orchomeni,
Ex Aea nauigabant, ab Aeeta Cytæo,
Colchica nauem ingreſſi, vt immenſas opes occuparent
Patris, qui fortè moriens impoſuit hoc iter.
Atque erant quidem inſulam admodum propè, die illo.
Iupiter autem venti Boreæ vim excitauit ſpirare,
Aqua ſignificans humidam viam Arcturi,
Poſtquam ille interdius quidem in montibus folia motauit,
Paululum in ſummis lenis ramis: (cellas,
Nocte verò incidit in pontum vehementer, commouitq; pro-
Reboans flatibus, atque cœlum caligo
Texit, neque alicubi aſtra transparentia apparebant viſu
E nubibus, ſed tenebroſa circum caligo inhæſerat.
Illi autem humidi, triſtem horrentes interitum,
Nati Phrixi, iactabantur à fluctibus paſſim.
Vela enim dilaniarat venti impetus, atque penitus
Nauem in duas partes fregit, quaſſatam vndis.
Tunc inſtinctu Deorum quatuor exiſtentes,
Lignum corripuerunt ingens, veluti multa
Lacerata diſſipata erant validis cohærentia clauis,
Et eos quidem in inſulam propemodum è morte,
Vndæ commotioneſq; venti ferebant exanimatos.
Illico autem effuſus imber immenſus compluit pontum
Et inſulam, atque totam quamcunque ex aduerſo inſulæ,
Inſulámque & continentem tranſlucidalem prope inſulam,
Regionem Moſſynœci impudentes incolunt.
Illos autem cum prægrandi ligno procellæ impetus,
Filios Phrixi ad litora deuoluit inſulæ,
Nocte ſub obſcura ipſáque immenſa ex Ioue aqua
Conquieuit vnà cum Sole. ſtatim verò prope obuij ſunt facti
Inuicem, Argúſque primus cœpit ſermonem:
Obſecramus propter Iouem reſpectorem, quicunque eſtis
Viri, fauere & opitulari miſeris.
Ponto enim immanes ingruentes procellæ,
Nauis miſellæ ligna omnia diſſiparunt,
Quam afflicti ſimul ex neceſſitate ingreſſi.
Ideo nunc vobis ſupplicamus, ſi non dedignati fueritis,
Dare aliquantulum veſtitus circa corpus, atque recipere
Viros miſeros, æquales in afflictione.
Proinde ſupplices peregrinos, Iouis cauſa amplexamini
Hoſpitalis, ſupplicíſque Iouis vtrique, ſupplicéſque
Et hoſpites, ille & propitius nobis eſt.
Quem tunc iterum Aeſonis filius diligenter percontatus,
Vaticinia Phinei ratus abſoluta eſſe:
Iſta quidem continuò omnia communicabimus beneuoli.
Quin tu mihi commemora verè, quò terrarum
Nauigatis, negotium quale trans mare nauigare coegit,
Ipſorum veſtrûm nomen inſigne atque genus.
Hunc Argus excepit, attonitus malo:
Aeolidem Phrixum quendam, è Græcia Aeam profectum
eſſe
Haud dubiè, opinor, audiſtiſtis & antè ipſi,

Phrixum, qui vrbem ingreſſus Aeetæ,
Arieti inſidens: hunc profectò aureum fecit
Mercurius, velluſque etiamnum videre potueritis,
Suſpenſum in hirſutis quercus ramis.
Eum poſtea immolauit, ipſius mandato,
Phrixio ex omnibus Saturnio Ioui, ac ipſum ſuſcepit
Aeeta hoſpitio, filiámque illi collocauit
Chalciopen indotatam, prouidentia mentis.
Horum amborum de genere ſumus, quanquam hic
Senex mortuus Phrixus in Aeetæ ædibus.
Nos verò protinus, patris mãdatorum memores quidẽ iam,
Nauigamus ad Orchomenon, bonorum Athamantis cauſa.
Si verò & nomina fortè cupis cognoſcere,
Huic Cytiſoro eſt nomen, illi Phronti,
Iſti autem Melas, méque ipſum appellaueritis Argum.
Sic fatus: heroes autem ob occurſum gauiſi ſunt,
Ac ipſos amplexabantur demirantes. cæterùm Iaſon
Rurſus ritè reſpondit, talibus verbis:
Profectò cognati paterni nobis exiſtentes,
Oratis beneuolos ſubleuare miſeriam.
Cretheus enim, & Athamas fratres extiterunt.
Crethei autem nepos ego, cum his ſocijs
E Græcia ipſe venio, ad vrbem Aeetæ,
Verùm iſta deinceps conferemus inuicem.
Iam autem induite prius. conſilio enim opinor
Deorum, in manus meas egentes veniſſe.
Dixit, atque è naue largitus eſt illis veſtes induere,
Simulq́; vnà omnes poſthæc perrexerunt ad templum Mar-
Immolantes oues, antéque aram ſtabant (tis,
Certatim, quæ extra excelſum erat templum,
Lapillis: intus autem ater lapis impoſitus erat
Sacer, quo quondam cunctæ Amazones ſacrificabant,
Neque eis fas erat, quando ex vlteriore veniſſent,
Ouium aut boum iſta ara ſacra cremare,
Sed equos cædebant, diligenter quos ſaginarant.
Porrò vbi immolarunt, atque inſtructas epulas deguſtarunt,
Tunc certè Aeſonides interpellauit cœpto ſermone:
Iupiter ipſe ſingula reſpicit: neque enim homines
Latemus perpetuò, qui pij atque iuſti.
Nam patrem vobis eripuit à cæde
Nouercæ, & ſeparatim immenſas tribuit ei opes:
Sic & vos rurſus integros ſeruauit
A tempeſtate periculoſiſſima. adeſtq́; etiam in hac naue,
Huc illucque ire, quò libuum, ſiue ad Aeam,
Seu ad Phthiam inclytis vrbem Orchomeni.
Hanc enim Pallas fabricauit, & ſecuit ferro
Ligna, Peliaco in cacumine egregiè cum ea Argus
Parauit: ſed illam violenta procella attenuauit:
Priuſquam petras propè veniremus, quæ in ponto
Anguſto concurrunt toto die ad inuicem.
Proinde agite huc, & ipſi in Græciam cupientibus
Vellus aſportare aureum, adiutores nobis eſte,
Nauigationiſque duces: poſtquam Phryxi ſacra
Venio perfecturus, propter Iouis iram Aeolidis.
Dixit admonens. illi verò obſtupuerunt audientes:
Neque enim crediderunt habituros mitem Aeetam,
Pellem abducere arietis cupientes. ita verò fatus eſt
Argus, mœſtus talem perfectionem ſuſcepiſſe:
O amici, noſtra quidem quanta ſunt vires, nequaquam
auxilij
Exortes fuerint, neq; ſi vel paululum neceſſitas inciderit.
Sed nimis incomparabili ſæuitia præditus eſt,
Aeeta, vnde & ſupra modum metuo nauigare.
Perhibetur autem Solis filius eſſe: circáque Colchos
Gentes habitant innumeræ, vt vel Marti
Terribili voce, ingentiq́; robore æquiparari poſſit.
Non quidem nullo modo auferre vellus Aeetæ
Facile, talis ipſum Draco circum obſeruat.
Indomitus, & abſque ſomno, quem ipſa terra produxit
Caucaſi in ſaltibus, Typhaonia vbi petra.

Φρίξον, ὅτις πολίεθρον ἀνήλυθεν Αἰήταο,
Κριοῦ ἐπεμβεβαώς· τόν ῥα χρύσειον ἔθηκεν
Ἑρμείας, κῶας δὲ καὶ εἰσέτι νῦν κεν ἴδοισθε,
Πεπταμένον λασίοισιν ἐπὶ δρυὸς ἀκρεμόνεσσι.
Τὸν μὲν ἔπειτ' ἔρρεξεν ἑῆς ὑποθημοσύνῃσι
Φυξίῳ ἐκ πάντων Κρονίδῃ Διΐ. καί μιν ἔδεκτο
Αἰήτης μεγάρῳ, κούρην τέ οἱ ἐγγυάλιξε
Χαλκιόπην ἀνάεδνον, ἐυφροσύνῃσι νόοιο.
Τῶν ἐξ ἀμφοτέρων εἰμὲν γένος. ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη
Γηραιὸς θάνε Φρίξος ἐν Αἰήταο δόμοισιν·
Ἡμεῖς δ' αὐτίκα πατρὸς ἐφετμάων ἀλέγοντες,
Νεύμεθ' ἐς Ὀρχομενὸν, κτεάνων Ἀθάμαντος ἕκητι.
Εἰ δὲ καὶ οὔνομα δῆθεν ἐπιθύεις δεδαῆσθαι,
Τῷδε Κυτίσσωρος πέλει οὔνομα, τῷ δέ τε, Φρόντις·
Τῷ δὲ, Μέλας· ἐμὲ δ' αὐτὸν ἐπικλείοιτέ κεν Ἄργον.
Ὣς φάτ'· ἀριστῆες δὲ συνηβολίῃ κεχάροντο,
Καί σφεας ἀμφίεπον περιθαμβέες. αὐτὰρ Ἰήσων
Ἐξαῦτις κατὰ μοῖραν ἀμείψατο τοῖσδ' ἐπέεσσιν,
Ἦ ἄρα δὴ γνωτοὶ πατρώϊοι ἄμμιν ἐόντες
Λίσσεσθ' εὐμενέοντας ἐπαρκέσσαι κακότητα.
Κρηθεὺς γάρ ῥ' Ἀθάμας τε κασιγνήτω γεγάασι.
Κρηθῆος δ' υἱωνὸς ἐγὼ, σὺν τοῖσδ' ἑτάροισιν
Ἑλλάδος ἐξ αὐτῆς νέομ' ἐς πόλιν Αἰήταο.
Ἀλλὰ τὰ μὲν καὶ ἔσαυτις ἐνισπώμεν ἀλλήλοισι·
Νῦν δ' ἕσσασθε πάροιθεν· ὑπ' ἐννεσίῃσι δ' ὀΐω
Ἀθανάτων ἐς χεῖρας ἐμὰς χατέοντας ἱκέσθαι.
Ἦ ῥα, καὶ ἐκ νηὸς δῶκε σφίσιν εἵματα δῦναι.
Πασσυδίῃ δ' ἤπειτα κίον μετὰ νηὸν Ἄρηος,
Μῆλ' ἱερευσόμενοι· περὶ δ' ἐσχάρῃ ἐστήσαντο
Ἐσσυμένως, ἥ τ' ἐκτὸς ἀνηρεφέος πέλε νηοῦ
Στιάων. εἴσω δὲ μέλας λίθος ἠρήρειστο
Ἱερὸς, ᾧ ποτε πᾶσαι Ἀμαζόνες εὐχετόωντο.
Οὐδέ σφιν θέμις ἦεν, ὅτ' ἀντιπέρηθεν ἵκοιτο,
Μήλων τ' ἠδὲ βοῶν τῇδ' ἐσχάρῃ ἱερὰ καίειν,
Ἀλλ' ἵππους δαίτρευον, ἐπηετανὸν κομέουσαι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥέξαντες ἐπαρτέα δαῖτα πάσαντο,
Δὴ τότ' ἄρ' Αἰσονίδης μετεφώνεεν, ἦρχέ τε μύθων,
Ζεὺς αὐτὸς τὰ ἕκαστ' ἐπιδέρκεται· οὐδέ μιν ἄνδρες
Λήθομεν ἔμπεδον, οἵ τε θεουδέες, οὐδὲ δίκαιοι.
Ὡς μὲν γὰρ πατέρ' ὑμὸν ὑπεξείρυτο φόνοιο
Μητρυιῆς, καὶ νόσφιν ἀπείριτον ὤπασεν ὄλβον·
Ὣς δὲ καὶ ὑμέας αὖτις ἀπήμονας ἐξεσάωσε
Χείματος οὐλομένοιο. πάρεστι δὲ τῆσδ' ἐπὶ νηὸς
Ἔνθα καὶ ἔνθα νέεσθαι, ὅπῃ φίλον, εἴτε μετ' Αἶαν,
Εἴτε μετὰ Φθίην, θείην πόλιν Ὀρχομενοῖο.
Τὴν γὰρ Ἀθηναίη τεχνήσατο, καὶ τάμε χαλκῷ
Δούρατα Πηλιάδος κορυφῆς πέρι, σὺν δέ οἱ Ἄργος
Τεῦξεν. ἀτὰρ κείνην γε κακὸν διὰ κῦμ' ἐκέδασσε,
Πρὶν καὶ πετράων σχεδὸν ἐλθεῖν, αἵ τ' ἐνὶ πόντῳ
Στεινωπῷ συνίασι πανήμεροι ἀλλήλῃσιν.
Ἀλλ' ἄγεθ' ὧδε καὶ αὐτοὶ ἐς Ἑλλάδα μαιομένοισι
Κῶας ἄγειν χρύσειον ἐπίρροθοι ἄμμι πέλεσθε,
Καὶ πλόου ἡγεμονῆες. ἐπεὶ Φρίξοιο θυηλὰς
Στέλλομαι ἀμπλήσων, Ζηνὸς χόλον Αἰολίδῃσιν.
Ἴσκε παρηγορέων. οἱ δ' ἔστυγον εἰσαΐοντες.
Οὐ γὰρ ἔφαν τεύξεσθαι ἐνηέος Αἰήταο
Κῶας ἄγειν κριοῖο μεμαότας. ὧδε δ' ἔειπεν
Ἄργος, ἀτεμβόμενος τοῖον στόλον ἀμφιπένεσθαι,
Ὦ φίλοι, ἡμέτερον μὲν ὅσον σθένος, οὔποτ' ἀρωγῆς
Σχήσεται οὐδ' ἠβαιὸν, ὅτε χρειώ τις ἵκηται.
Ἀλλ' αἰνῶς ὀλοῇσιν ἀπηνείῃσιν ἄρηρεν
Αἰήτης· τῶ καὶ περιδείδια ναυτίλλεσθαι.
Στεῦται δ' Ἠελίου γόνος ἔμμεναι. ἀμφὶ δὲ Κόλχων
Ἔθνεα ναιετάουσιν ἀπείριτα, καὶ δέ κεν Ἄρει
Σμερδαλέην ἐνοπὴν μέγα τε σθένος ἰσοφαρίζοι.
Οὐ μὰν οὐδ' ἀπάνευθεν ἑλεῖν δέρος Αἰήταο
Ῥηΐδιον. τοῖός μιν ὄφις περί τ' ἀμφί τ' ἔρυται
Ἀθάνατος καὶ ἄυπνος, ὃν αὐτὴ γαῖ' ἀνέφυσεν,
Καυκάσου ἐν κνημοῖσι, Τυφαονίη ὅθι πέτρη,

Ἔνθα

Ἔνθα Τυφάονά φασὶ Διὸς Κρονίδαο κεραυνῷ
Βλήμενον, ὁππότε οἱ στιβαρὰς ἐπορέξατο χεῖρας,
Θερμὸν ἀπὸ κρατὸς στάξαι φόνον· ἵκετο δ' αὔτως
Οὔρεα καὶ πεδίον Νυσήϊον, ἔνθ' ἔτι νῦν περ
Κεῖται ὑποβρύχιος Σερβωνίδος ὕδασι λίμνης.
Ὣς ἄρ' ἔφη. πολέεσσι δ' ἐπὶ χλόος εἷλε παρειὰς
Αὐτίκα, τοῖον ἄεθλον ὅτ' ἔκλυον. αἶψα δὲ Πηλεὺς
Θαρσαλέοις ἐπέεσσιν ἀμείψατο, φώνησέν τε,
Μηδ' οὕτως ἠθεῖε λίην δειδίσσεο θυμῷ.
Οὔτε γὰρ ὧδ' ἀλκὴν ἐπιδευέες, ὥστε χερείους
Ἔμμεναι Αἰήταο σὺν ἔντεσι πειρηθῆναι.
Ἀλλὰ καὶ ἡμέας οἴω ἐπισταμένους πολέμοιο
Κεῖσε μολεῖν, μακάρων σχεδὸν αἵματος ἐκγεγαῶτας.
Τῷ εἰ μὴ φιλότητι δέρος χρύσειον ὀπάσσῃ,
Οὔ οἱ χραισμήσειν ἐπιέλπομαι ἔθνεα Κόλχων.
Ὣς οἵγ' ἀλλήλοισιν ἀμοιβαδὸν ἠγορόωντο,
Μέσφ' αὖτις δόρποιο κορεσσάμενοι κατέδαρθεν.
Ἠοῖ δ' ἀνεγρομένοισιν ἐϋκραὴς ἄεν οὖρος·
Ἱστία δ' ἤειραν, τὰ δ' ὑπαὶ ῥιπῆς ἀνέμοιο
Τείνετο· ῥίμφα δὲ νῆσον ἀποπροέλειπον Ἄρηος.
Νυκτὶ δ' ἐπιπλόμενοι Φιλυρηΐδα νῆσον ἄμειβον·
Ἔνθα μὲν οὐρανίδης Φιλύρῃ Κρόνος, εὖτ' ἐν Ὀλύμπῳ
Τιτήνων ἤνασσεν, ὁ δὲ Κρηταῖον ὑπ' ἄντρον
Ζεὺς ἔτι Κουρήτεσσι μετετρέφετ' Ἰδαίοισιν,
Ῥείην ἐξαπαφὼν παρελέξατο. τοὺς δ' ἐνὶ λέκτροις
Τέτμε θεὰ μεσσηγύς. ὁ δ' ἐξ εὐνῆς ἀνορούσας
Ἔσσυτο χαιτήεντι φυὴν ἐναλίγκιος ἵππῳ.
Ἡ δ' αἰδοῖ χῶρόν τε καὶ ἤθεα κεῖνα λιποῦσα
Ὠκεανὶς Φιλύρη, εἰς οὔρεα μακρὰ Πελασγῶν
Ἦλθ', ἵνα δὴ Χείρωνα πελώριον, ἄλλα μὲν ἵππῳ,
Ἄλλα θεῷ ἀτάλαντον, ἀμοιβαίῃ τέκεν εὐνῇ.
Κεῖθεν δ' αὖ Μάκρωνας, ἀπειρεσίην τε Βεχείρων
Γαῖαν, ὑπερφιάλους τε παρεξενέοντο Σάπειρας,
Βύζηράς τ' ἐπὶ τοῖσιν. ἐπιπρὸ γὰρ αἰὲν ἔτεμνον
Ἐσσυμένως, λιαροῖο φορεύμενοι ἐξ ἀνέμοιο.
Καὶ δὴ νισσομένοισι μυχὸς διεφαίνετο πόντου.
Καὶ δὴ Καυκασίων ὀρέων ἀνέτελλον ἐρίπναι
Ἠλίβατοι, τόθι γυῖα περὶ στυφελοῖσι πάγοισιν
Ἰλλόμενος χαλκέῃσιν ἀλυκτοπέδῃσι Προμηθεὺς
Αἰετὸν ἥπατι φέρβε παλιμπετὲς ἀΐσσοντα.
Τὸν μὲν ἐπ' ἀκροτάτης ἴδον ἕσπερον ὀξέϊ ῥοίζῳ
Νηὸς ὑπερπτάμενον νεφέων σχεδόν· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
Λαίφεα πάντ' ἐτίναξε παραιθύξας πτερύγεσσιν.
Οὐ γὰρ ὅγ' αἰθερίοιο φυὴν ἔχεν οἰωνοῖο,
Ἶσα δ' ἐϋξέστοις ὠκύπτερα πάλλεν ἐρετμοῖς.
Δηρὸν δ' οὐ μετέπειτα πολύστονον ἄϊον αὐδὴν
Ἧπαρ ἀνελκομένοιο Προμηθέος. ἔκτυπε δ' αἰθὴρ
Οἰμωγῇ, μέσφ' αὖτις ἀπ' οὔρεος ἀΐσσοντα
Αἰετὸν ὠμηστὴν αὐτὴν ὁδὸν εἰσενόησαν.
Ἐννύχιοι δ' Ἄργοιο δαημοσύνῃσιν ἵκοντο
Φᾶσίν τ' εὐρὺ ῥέοντα, καὶ ἔσχατα πείρατα Πόντου.
Αὐτίκα δ' ἱστία μὲν καὶ ἐπίκριον ἔνδοθι κοίλης
Ἱστοδόκης στείλαντες ἐκόσμεον. ἐν δὲ καὶ αὐτὸν
Ἱστὸν ἄφαρ χαλάσαντο παρακλιδόν. ὦκα δ' ἐρετμοῖς
Εἰσέλασαν ποταμοῖο μέγαν ῥόον. αὐτὰρ ὁ πάντῃ
Καχλάζων ὑπόεικεν. ἔχον δ' ἐπ' ἀριστερὰ χειρῶν
Καύκασον αἰπήεντα, Κυταιίδα τε πτόλιν Αἴης.
Ἔνθεν δ' αὖ πεδίον τὸ Ἀρήϊον, ἱερά τ' ἄλση
Τοῖο θεοῦ, τόθι κῶας ὄφις εἴρυτο δοκεύων
Πεπτάμενον λασίοισιν ἐπὶ δρυὸς ἀκρεμόνεσσιν.
Αὐτὸς δ' Αἰσονίδης χρυσέῳ ποταμόνδε κυπέλλῳ
Οἴνου ἀκηρασίοιο μελισταγέας χέε λοιβὰς
Γαίῃ τ' ἐνναέταις τε θεοῖς, ψυχαῖς τε καμόντων
Ἡρώων· γουνοῦτο δ' ἀπήμονας εἶναι ἀρωγοὺς
Εὐμενέως, καὶ νηὸς ἐναίσιμα πείσματα δέχθαι.
Αὐτίκα δ' Ἀγκαῖος τοῖον μετὰ μῦθον ἔειπεν,
Κολχίδα μὲν δὴ γαῖαν ἱκάνομεν, ἠδὲ ῥέεθρα
Φάσιδος· ὥρη δ' ἧμιν ἐνὶ σφίσι μητιάασθαι,
Εἴτ' οὖν μειλιχίῃ πειρησόμεθ' Αἰήταο,

Ibi Typhaonem tradunt Iouis Saturnij fulmine
Percuſſum, quando illi ſceleratas adſerret manus,
Feruentem à capite declinaſſe necem. peruenit verò ſic
Ad montes & campum Nyſſeion, vbi etiamnum
Iacet, merſus Serbonidis ſub aqua paludis.
Sic fatus, multis verò pallor perfudit genas
Statim, tale certamen quando audiuerunt. continuò verò Peleus
Audacter verbis reſpondit, dixitque
Ne tam, ſuauiſſime tu, vehementer time animo:
Neque ſic viribus deſtituimur, vt deteriores
Simus Aeta cum armis decernere.
Sed & nos autumo peritos belli
Illuc feſtinare, beatorum propè de ſanguine cretos.
Quapropter niſi cum beneuolentia pellem auream ceſſerit,
Non ei patrocinaturas ſpero gentes Colchorum.
Sic mutuò per vices confabulabantur.
Deinde cibo ſaturati, conſopiti ſunt.
Manè verò experrectis, lenior ſpirabat aura.
Carbaſa tunc expandebant, illa verò ad motum venti
Extendebantur, ſtatimque inſulam liquerunt Martis.
Nocte verò incidente Philyreidam inſulam præterlegerunt.
Ibi quidem cœleſtis Philyræ Saturnus, quando in Olympo
Titanis imperauit, ipſe verò Cretenſi ſub antro
Iupiter adhuc Curetibus nutriebatur Ideis,
Rheam decipiens, concubuit: illóſque lecto
Deprehendit Dea in medio. è lecto erumpens ille quidem
Proſiliit, ſetoſo ſecundum naturam equo ſimilis.
Ipſa verò pudore regionem & locum iſtum relinquens
Oceanis Philyre, in montes arduos Theſſalorum,
Illuc, vbi Chironem monſtroſum, partim quidem equo,
Partim deo ſimilem, ambiguo peperit, concubitu.
Inde autem tunc Macronas, amplámque Bechirorum
Terram, ac ſuperbos præternauigarunt Sapiras,
Byzeráſque ad hos. vlterius enim vſque perrexerunt
Celeriter, ſecundo impulſi vento.
Et tunc nauigantibus ſinus apparuit ponti:
Simul Caucaſi montis emerſerunt apices
Excelſi, vbi circum membra duris vinculis
Ligatus ferreis pedicis Prometheus,
Aquilam epate paſcebat ſubinde reuertentem.
Quam quidem in ſumma viderunt veſpertinam, acuto ſibilo
Naue tranantem nubes propè, attamen
Vela omnia quaſſauit remigans alis.
Non enim illa aeriæ naturam habebat auis,
Sed ſimiliter habilibus alas commouit remis.
Diu autem non poſt, miſerabilem audiuerunt vocem,
Epar retrahentis Promethei inſonuitque æther
Eiulatu, donec rurſus à monte tentantem
Aquilam immanem, eandem viam conſpexerunt.
Nocturni verò Argi peritia contigerunt
Phaſin lateſluum, atque vltimos fines ponti.
Continuò ergo vela quidem, & antennam in cauam
Hiſtodocen colligentes repoſuerunt. adhæc & ipſum
Malum ſtatim ſubmiſerunt declinanter, móxque remis
Ingreſſi ſunt fluminis alueum ingentem. Verùm illud vbique
Stridens cedit. habebant verò ad læuam manus,
Caucaſum altum, Colchiacámque vrbem Æa.
Inde rurſus campum Areium, ſacráque nemora
Illius Dei, vbi vellus Draco tuebatur cuſtodiens,
Suſpenſum hirſutis in quercus ramis.
Ipſe autem Iaſon aureo in flumen poculo,
Vini meri dulcia fundebat libamina,
Terræ, patriiſque Diis, manibúſque mortuorum
Heroum: orabátque, innocui vt eſſent patroni
Beneuole, & nauis ſolita refugia ſuſciperent.
Protinus verò Angæus talem ſermonem ſubiicit:
Colchicam quidem terram attigimus, atque fluenta
Phaſidis. tempus ergo nos inter ipſos conſultare,
An comiter potius tentare velimus Aeetam,

Vel aliud quodcunque opportunum erit conſilium.
Sic inquit. Argi verò tunc hortantibus Iaſon
Altè nauem juſſit anchoris uniuerſare,
*Denſam ingreſſos * ſiluam, quæ propè erat,*
Diuertentes, vbi illi per noctem pernoctabant.
Aurora autem non poſt diu deſiderantibus apparuit.

* Vel arundinetum. ἕλος.

Εἴτε καὶ ἀλλοίη τις ἐπίβολος ἔσσεται ὁρμή.
Ὣς ἔφατ'· Ἄργου δ' αὖτε παρηγορίῃσιν Ἰήσων
Ὑψόθι νῆ' ἐκέλευσεν ἐπ' εὐναίῃσιν ἐρύσαι,
Δάσκιον εἰσελάσαντας ἕλος· τὸ δ' ἐπισχεδὸν ἦεν
Νισσομένων, ἔνθ' οἵγε διὰ κνέφας ηὐλίζοντο.
Ἠὼς δ' οὐ μετὰ δηρὸν ἐελδομένοισι φαάνθη.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΤΟΥ ΡΟΔΙΟΥ

ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ ΤΡΙΤΟΝ.

APOLLONII RHODII

ARGONAVTICORVM LIBER III.

EIA age nunc Erato aſſiſte, mihique expone
Inde, quo modo ad Iolcum aſportauit vellus Iaſon
Medeæ amore. Tu enim & Veneris portionem
Sortita es, innuptáſque tuis curis mulces
Virgines, ideò & tibi amabile nomen inditum eſt.
Poſtquam illi quidem denſis latentur in cannis
Manſerunt Argonautæ delitescentes: ipſa verò viderunt
Iuno Mineruáque, ab Ioue ipſo, alijſque
Immortalibus ſeorſim dijs in thalamum venientes,
Conſultarunt. aggrediebatur autē Palladem primùm Iuno:
Ipſa nunc prior nata Iouis deprome conſilium.
Quam cauſſam, aut dolum quem excogitabis, quo adepti
Aureum Aeetæ in Græciam vellus auferrent.
Aut ipſum verbis demulcentes perſuaderent
Blandis: enimuero truculentus eſt vehementer.
Attamen nullum experimentum negligere oportet.
Sic fata, hanc illico Pallas verbis retaliauit:
Atque ipſam me, eadem in animo voluentem.
Iuno rectè rogas. Etenim nondum
Excogitare videor talem dolum, qui profuerit
Animo Argonautarum: varia tamen meditata conſilia.
Dixit, atque in ſolo ante pedes oculos fixos habuerunt.
Bifariam meditantes inter ſe, ſtatimque Iuno
Talem commenta prior expoſuit ſermonem:
Age eamus ad Venerem, profectæ verò ad eam ambæ,
Cupidini ſuo dicere admoneamus, ſi dignetur
Filiam Aeetæ veneficam ſuis ſpiculis
Delinire iaculatus in Iaſonem, quem opinor
Illius auxilio in Græciam pellem ablaturum.
Sic quidē dixit, prudens autē complacuit conſilium Palladi,
Et ipſam viciſſim deinde excepit blandis:
Iuno, expertem quidem me pater genuit huius ictuum,
Neque aliquam rem delinitiuam noui amoris.
Si autem tibi ipſi ſententia arridet, profectò ego
Acquieuero. Tu verò exponas mentem, vbi conueneris.
Dixit, atque incitatæ ad magnificam domum contenderunt
Veneris, quam ſanè illi extruxit coniunx Claudus,
Quando ipſam primò ab Ioue duxit coniugem.
Mœnia autem ingreſſæ, ſub porticu thalami
Steterunt, vbi adornabat dei lectum Vulcani.
Verùm ille quidem ad officinam & incudes manè redierat,
Inſulæ erraticæ latum in ſinum, in quo omnia

Εἰ δ' ἄγε νῦν Ἐρατὼ παρά θ' ἵστασο, καί μοι ἔνισπε
Ἔνθεν, ὅπως ἐς Ἰωλκὸν ἀνήγαγε κῶας Ἰήσων
Μηδείης ὑπ' ἔρωτι. σὺ γὰρ καὶ Κύπριδος αἶσαν
Ἔμμορες, ἀδμῆτας δὲ τεοῖς μελεδήμασι θέλγεις
Παρθενικάς· τῷ καί τοι ἐπήρατον οὔνομ' ἀνῆπται.
Ὣς οἱ μὲν πυκινοῖσιν ἀνωΐστως δονάκεσσι
Μίμνον ἀριστῆες λελοχημένοι· αἱ δ' ἐνόησαν
Ἥρη Ἀθηναίη τε, Διὸς δ' αὐτοῖο καὶ ἄλλων
Ἀθανάτων ἀπονόσφι θεῶν θάλαμόνδε κιοῦσαι
Βούλευον. πείραζε δ' Ἀθηναίην πάρος Ἥρη,
Αὐτὴ νῦν προτέρη θύγατερ Διὸς ἄρχεο βουλῆς,
Τί χρέος, ἠὲ δόλον τινὰ μήσεαι, ᾧ κεν ἑλόντες
Χρύσεον Αἰήταο μεθ' Ἑλλάδα κῶας ἄγοιντο·
Ἦ καὶ τόνγ' ἐπέεσσι παραιφάμενοι πεπίθοιεν
Μειλιχίοις. ἦ μὲν γὰρ ὑπερφίαλος πέλει αἰνῶς.
Ἔμπης δ' οὔτινα πεῖραν ἀποτρωπᾶσθαι ἔοικεν.
Ὣς φάτο· τὴν δὲ παρᾶσσον Ἀθηναίη προσέειπε,
Καὶ δ' αὐτὴν ἐμὲ τοῖα μετὰ φρεσὶν ὁρμαίνουσαν
Ἥρη ἀπηλεγέως ἐξείρεαι. ἀλλά τοι οὔπω
Φράσσασθαι νοέω τοῦτον δόλον, ὅστις ὀνήσει
Θυμὸν ἀριστήων· πολέας δ' ἐπεδοίασα βουλάς.
Ἦ, καὶ ἐπ' οὔδεος αἵγε ποδῶν πάρος ὄμματ' ἔπηξαν,
Ἄνδιχα πορφύρουσαι ἐνὶ σφίσιν. αὐτίκα δ' Ἥρη
Τοῖον μητιόωσα παροιτέρη ἔκφατο μῦθον,
Δεῦρ' ἴομεν μετὰ Κύπριν· ἐπιπλόμεναι δέ μιν ἄμφω
Παιδὶ ἑῷ εἰπεῖν ὀτρύνομεν, αἴ κε πίθηται,
Κούρην Αἰήτεω πολυφάρμακον οἷσι βέλεσσι
Θέλξαι ὀϊστεύσας ἐπ' Ἰήσονι. τὸν δ' ἂν ὀΐω
Κείνης ἐννεσίῃσιν ἐς Ἑλλάδα κῶας ἀνάξειν.
Ὣς ἄρ' ἔφη. πυκινὴ δὲ συνεύαδε μῆτις Ἀθήνῃ.
Καί μιν ἔπειτ' ἐξαῦτις ἀμείβετο μειλιχίοισιν,
Ἥρη, νήϊδα μέν με πατὴρ τέκε τοῖο βολάων,
Οὐδέ τινα χρειὼ θελκτήριον οἶδα πόθοιο.
Εἰ δέ σοι αὐτῇ μῦθος ἐφανδάνει, ἦ τ' ἂν ἔγωγε
Ἑσποίμην· σὺ δέ κεν φαίης ἔπος ἀντιόωσα.
Ἦ, καὶ ἀναΐξασαι ἐπὶ μέγα δῶμα νέοντο
Κύπριδος, ὅρρα τέ οἱ δεῖμεν πόσις Ἀμφιγυήεις,
Ὁππότε μιν τὰ πρῶτα παραὶ Διὸς ἦγεν ἄκοιτιν.
Ἕρκεα δ' εἰσελθοῦσαι ὑπ' αἰθούσῃ θαλάμοιο
Ἔσταν, ἵν' ἐντύνεσκε θεὰ λέχος Ἡφαίστοιο.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἐς χαλκεῶνα καὶ ἄκμονας ἦρι βεβήκει,
Νήσοιο πλαγκτῆς εὐρὺν μυχόν, ᾧ ἔνι πάντα

δαίδαλα

Δαίδαλα χαλκεύεσκε ῥιπῇ πυρός· ἡ δ' ἄρα μούνη
Ἧστο δόμῳ ἐνδινωτοῦ ἀνὰ θρόνου, ἄντα θυράων.
Λευκοῖσιν δ' ἑκάτερθε κόμας ἐπιειμένη ὤμοις,
Κόσμει χρυσείῃ διὰ κερκίδι, μέλλε δὲ μακροὺς
Πλέξασθαι πλοκάμους. τὰς δὲ προπάροιθεν ἰδοῦσα
Ἔσχεθεν, εἴσω τέ σφ' ἐκάλει, καὶ ἀπὸ θρόνου ὦρτο,
Εἷσέ τ' ἐνὶ κλισμοῖσιν· ἀτὰρ μετέπειτα καὶ αὐτὴ
Ἵζανεν, ἀψήκτους δὲ χεροῖν ἀνεδήσατο χαίτας.
Τοῖα δὲ μειδιόωσα προσέννεπεν αἱμυλίοισιν,
Ἠθεῖαι, τίς δεῦρο νόος χρειώ τε κομίζει
Δηναιὰς αὔτως; τί δ' ἱκάνετον; οὔ τι πάρος γε
Λίην φοιτίζουσαι, ἐπεὶ περίεστε θεάων.
Τὴν δ' Ἥρη τοίοισιν ἀμειβομένη προσέειπε,
Κερτομέεις, νῶιν δὲ κέαρ συνορίνεται ἄτῃ,
Ἤδη γὰρ ποταμῷ ἐνὶ Φάσιδι νῆα κατίσχει
Αἰσονίδης, ἠδ' ἄλλοι ὅσοι μετὰ κῶας ἕπονται.
Τῶν ἤτοι πάντων μὲν, ἐπεὶ πέλας ἔργον ὄρωρεν,
Δείδιμεν ἐκπάγλως, περὶ δ' Αἰσονίδαο μάλιστα.
Τὸν μὲν ἐγὼν, εἰ καί περ ἐς Ἅιδα ναυτίλληται,
Λυσόμενος χαλκέων Ἰξίονα νειόθι δεσμῶν,
Ῥύσομαι, ὅσσον ἐμοῖσιν ἐνὶ σθένος ἔπλετο γυίοις,
Ὄφρα μὴ ἐγγελάσῃ Πελίης κακὸν οἶτον ἀλύξας.
Ὅς μ' ὑπερηνορέῃ θυέων ἀγέραστον ἔθηκεν.
Καὶ δ' ἄλλως ἔτι καὶ πρὶν ἐμοὶ μέγα φίλατ' Ἰήσων,
Ἐξότ' ἐπὶ προχοῇσιν ἅλις πλήθοντος Ἀναύρου,
Ἀνδρῶν εὐνομίης πειρωμένῃ ἀντεβόλησεν,
Θήρης ἐξανιών· νιφετῷ δ' ἐπαλύνετο πάντα
Οὔρεα καὶ σκοπιαὶ περιμήκεες· οἱ δὲ κατ' αὐτῶν
Χείμαρροι καναχηδὰ κυλινδόμενοι φορέοντο.
Γρηῒ δέ μ' εἰσαμένην ὀλοφύρατο, καί μ' ἀναείρας
Αὐτὸς ἑοῖς ὤμοισι διὲκ προαλὲς φέρεν ὕδωρ.
Τῷ νύ μοι ἄλληκτον περιτίεται· οὐδέ κε λώβην
Τίσειεν Πελίης, εἰ μὴ σύ γε νόστον ὀπάσσῃς.
Ὣς ηὔδα. Κύπριν δ' ἐνεοστασίη λάβε μύθων.
Ἅζετο δ' ἀντομένην Ἥρην ἕθεν εἰσορόωσα·
Καί μιν ἔπειτ' ἀγανοῖσι προσέννεπεν ἥγ' ἐπέεσσι,
Πότνια θεὰ, μή τοί τι κακώτερον ἄλλο πέλοιτο
Κύπριδος, εἰ δὴ σεῖο λιλαιομένης ἀθερίζω
Ἢ ἔπος ἠέ τι ἔργον, ὅ κεν χέρες αἵγε κάμοιεν
Ἠπεδαναί· καὶ μή τις ἀμοιβαίη χάρις ἔστω.
Ὣς ἔφαθ'. Ἥρη δ' αὖτις ἐπιφραδέως ἀγόρευσεν,
Οὔτι βίης χατέουσαι ἱκάνομεν, οὐδέ τι χειρῶν.
Ἀλλ' αὔτως ἀκέουσα τεῷ ἐπικέκλεο παιδὶ
Παρθένον Αἰήταο θέλξαι πόθῳ Αἰσονίδαο.
Εἰ γάρ οἱ κείνη συμφράσσεται εὐμενέουσα,
Ῥηιδίως μιν ἑλόντα δέρος χρύσειον ὀίω
Νοστήσειν ἐς Ἰωλκὸν, ἐπεὶ δολόεσσα τέτυκται.
Ὣς ἄρ' ἔφη. Κύπρις δὲ μετ' ἀμφοτέρῃσιν ἔειπεν,
Ἥρη Ἀθηναίη τε, πίθοιτό κεν ὔμμι μάλιστα
Ἢ ἐμοί. ὑμείων γὰρ ἀναιδήτῳ περ ἐόντι
Τυτθή γ' αἰδὼς ἔσσετ' ἐν ὄμμασιν· αὐτὰρ ἐμεῖο
Οὐκ ὄθεται, μάλα δ' αἰὲν ἐριδμαίνων ἀθερίζει.
Καὶ δή οἱ μενέηνα, περισχομένη κακότητι,
Αὐτοῖσιν τόξοισι δυσηχέας ἆξαι ὀιστοὺς
Ἀμφαδίην· τοῖον γὰρ ἐπηπείλησε χαλεφθεὶς,
Εἰ μὴ τηλόθι χεῖρας, ἕως ἔτι θυμὸν ἐρύκει,
Ἕξω ἐμὰς, μετέπειτά γ' ἀτεμβοίμην ἑοῖ αὐτῇ.
Ὣς φάτο. μείδησαν δὲ θεαὶ, καὶ ἐσέδρακον ἄντην
Ἀλλήλας. ἡ δ' αὖτις ἀκηχεμένη προσέειπεν,
Ἄλλοις ἄλγεα τἀμὰ γέλως πέλει· οὐδέ τί με χρὴ
Μυθεῖσθαι πάντεσσιν· ἅλις εἰδυῖα καὶ αὐτή.
Νῦν δ' ἐπεὶ ὔμμι φίλον τόδε δὴ πέλει ἀμφοτέρῃσι,
Πειρήσω, καί μιν μειλίξομαι, οὐδ' ἀπιθήσει.
Ὣς φάτο. τὴν δ' Ἥρη ῥαδινῆς ἐπεμάσσατο χειρὸς,
Ἦκα δὲ μειδιόωσα παραβλήδην προσέειπεν,
Οὕτω νῦν Κυθέρεια τόδε χρέος, ὡς ἀγορεύεις,
Ἔρξον ἄφαρ· καὶ μή τι χαλέπτεο, μηδ' ἐρίδαινε
Χωομένη σῷ παιδί· μεταλλήξει γὰρ ὀπίσσω.
Ἦ ῥα, καὶ ἔλλιπε θῶκον· ἐφωμάρτησε δ' Ἀθήνη.

Ingenioſa fabricauit adiumento ignis: vbi certè ſola
Sederat in domo, verſatili ſuper ſolio, e regione oſtij, Vel mou. gira.
Niueis vtrinque comas induta humeris
Comebat aureo pectine, prolixóſque
Concinnatura erat capillos: ſed illas antè conſpicata
Superſedit, intróque prouocabat, ſimul è throno excitata eſt,
Locauit ſuper thronis. cæterùm poſtea & ipſa
Reſedit, impexóſque manibus colligauit capillos.
Huiuſmodi verò ſubridens, affata blandis eſt:
Suauiſſimæ, quæ mens huc, quæue res adegit
Seraſ vnà huc venitis, neque quid antè
Frequenter commeantes, vt quæ Deas præſtatis.
Illam autem Iuno talibus retalians allocuta eſt.
Ludis, nobis autem cor turbatur calamitate.
Iam enim in fluuio Phaſide nauem detinet
Aeſonides, atque alij qui pellem ſequuntur.
His quidem omnibus ſanè, quoniam propè opus eſt,
Metuimus vehementer: pro Aeſonida verò præcipuè.
Hunc quidem ego, etſi ad infernum nauigarit,
Soluturus ferreis Ixiona de catenis,
Seruabo, quantum in meis robur eſt membris,
Vt ne derideat Pelias, fatalem interitum elapſus:
Qui me inſolentia, ſacrorum immunem fecit.
Et aliàs etiam, & antea mihi valde amatus eſt Iaſon,
Ex quo ad alueum ſatis abundantis Anauri
Hominum recta facta examinanti obuius factus eſt,
A venatione rediens. nunc autem operiebantur cuncti
Montes, & ſpeculæ arduæ, illique inter ſe
Torrentes cum ſtrepitu voluti ferebantur.
Anui me aſſimilatam miſeratus eſt, atque ſubiens
Ipſe ſuis humeris, per impetuoſam transferebat aquam.
Ideò nunc mihi indeſinenter vſque adeò redamatur: neque
Dare poterit Pelias, niſi tu reditum tribueris. (pœnam
Sic fata. Venerem autem inſolentia mouit verborum,
Stupebátque ſupplicantem Iunonem ſibi intuens,
Ipſam tamen deinde familiaribus allocuta eſt verbis:
Veneranda diua, vtinam nihil deterius aliud eſſet
Venere, ſi te orantem negligerem,
Siue verbo, ſeu facto, quod manus iſtæ efficere poſſent
Imbecilles. ac neque aliqua mutua gratia ſit.
Sic ait. Iuno verò iterato diligenter reſpondit:
Nequaquam virium egentes venimus, neque etiam manuū,
Sed tantummodo quieta tuo manda nato,
Virginem Aeetæ accendere amore Iaſonis.
Si enim ei illa fauerit beneuola,
Facile ipſum adeptum pellem auream arbitror
Reuerſurum eſſe in Theſſaliam: nam prudens eſt.
Sic inquit. Venus verò ambabus reſpondet:
Iuno, Palláſque, morem geſſerit vobis potius,
Quàm mihi. Veſtri enim, impudenti licet exiſtenti,
Aliqua reuerentia erit in conſpectu. ſed me
Non obſeruat, verùm crebrò contendens ſpernit:
Ita vt ei parata fuerim victa indignitate,
Vnà cum arcu infauſta frangere ſpicula
Palàm. ita enim comminabatur offenſus,
Niſi procul manus, dum adhuc ira imperaret
Abſtinerem meas (ſe ſcilicet effecturum vt) poſterius ſuccen-
ſeam mihimetipſi.
Sic fata. ſubriſerunt autem diuæ, & intuebatur è contrà
Altera alteram, ipſa autem deinde commota dicere cœpit:
Alijs dolores mei pro ridiculo ſunt. neq; etiam neceſſe eſt
Narrare omnibus. ſatis ſciens & ipſa.
Iam verò, quando vobis lubitum eſt hoc ambabus,
Periculū faciam. atque ipſum orabo, neque inobediens fuerit.
Ita inquit. illam verò Iuno tenera apprehendit manu,
Tacitéque ridens viciſſim reſpondit:
Sic nunc Cytherea hanc rem, vt dicis,
Effice protinus, ac ne quid irata ſis, neque contendas
Commota tuo cum nato: cedet enim poſtea.
Dixit equidem, & liquit ſedem, ſecutáque Pallas eſt.

Egreſſæ ambæ iſtæ reuerſiue. Venus verò & ipſa
Perrexit tranſire Olympi plicas, ſi illum inueniret.
Inuenit autem ſeorſim Iouis florenti in campo.
Non ſolum, ſed vnà Ganymedem: quem certè Iupiter
In cœlum tranſtulit familiarem immortalibus,
Pulchritudinem amplexus. cum talis autem illi
Aureis, tanquam pueri familiares, ludebant.
Atq; ille quidem iam prorſus plus (ſcilicet aſtragalorum) ſub
Demēs Cupido ſiniſtra tenebat manus in cōcauitate (pectore
Rectus ſtans, blandiſque circa genas
Colore erupit rubor, ille verò propè geniculatim ſtetit,
Tacitè triſtatus: duos autem (ſcilicet talos) habebat, aliū ad-
Super alium mittens, ſuccenſebat ridenti. (huc ſic
Atqui illos ſubitò ad priores perdens,
Abijt vacuis cum manibus, turbatus. neque animaduertit
Venerem ſuperuenientem, quæ quidem contrà ſtabat puerū,
Ac ipſum continuò mentotenus apprehendens dixit:
Quid verò rides, malum infandum? anne ipſum ita
Circumueniſti, nec ſanè legitimè viciſti inſcium exiſtentem?
Age verò mihi promptè conſice rem, quam dixero.
Et profectò donauero Iouis eximium munuſculum
Illud, quod ei fecit cura nutrix Adraſtea,
Antro in Cretenſi, adhuc infantilia ſapienti,
Spheram volubilem, qua non tu munus aliud
Manuum Vulcani acciperes pulchrius.
Aurei quidem illi circuli fabrefacti ſunt, inq; ſingulis
Duplices abſides orbiculares circumducuntur,
Occultæq; commiſſiones ſunt. hedera verò currit per omnes
Pallida: verùm ſi ipſam tuis manibus ieceris,
Stellæ inſtar flagrantis per aera ſulcum traheret.
Illam ego donabo: ſed tu virginem Aeetæ
Inflamma, iaculatus, in Iaſonem neque aliqua ſit
Mora: alioqui minor gratia fuerit.
Sic inquit: illi autem gratus ſermo fuit audienti,
Deliciáſque abiecit omnes, atque ambabus veſtem
Fortiter vtrinque Deæ tenebat apprehendens,
Efflagitabátq; illico tradere ſine mora ipſa verò ſuauibus
Obuiam verbis, adtractis genis
Oſculabatur complexa, reſponditque ridens:
Sciat nunc id tuum carum caput, atque meum ipſius,
Profectò quidem donum exhibebo, neque fallam,
Si infixeris puellæ ſpiculum Aeetæ.
Dixit: verùm ille talos collegit, ſplendidóque
Matris ſuæ diligenter omnibus numeratis inſeruit ſinui,
Móxque pharetram cum aurea cinxit Zona
Ligneam, curuúmque recepit arcum,
Ac contendit ex Iouis domicilio per fertilem campum.
Ceterum vbi portus egreſſus Olympi
Aethereis, hinc decliuis via eſt
Cœleſtis, duóque poli extendunt vertices
Montium excelſorum, cacumina terræ, vbi & ortus
Sol primis exit radijs,
Infraq; alibi terra frugifera, & vrbes hominum
Videntur, & fluuiorum ſacri fontes: alibi verò iterum
Apices, circáque pontus per æthera multum eunti,
Heroes autem ſeorſim longè ſuæ ſuper tranſtris nauis
In fluuio, intra arundines latentes conſultabant,
Ipſéque Iaſon perorauit: illi verò audierunt
Tacitè ſuo in loco ex ordine conſidentes:
O amici, enimuerò ego quod mihi complacuit ipſi,
Narrabo, cuius vobis finem implere conuenit.
Communis res, communes etiam ſermones ſunt,
Omnibus ſimul. quiſquis ergo diſſimulanter mentem conſi-
liúmque premens,
Sciat, & reditu hanc claſſem ſolus priuans.
Alij quidem in naui cum armis manete quieti,
Verùm ego ad aulam concedam Aeetæ,
Filios capiens Phrixi, duóſque ad illos ſocios.
Tentabóque verbis priorem precatus,
Si velit non grauatim pellem auream concedere.

Ἐκ δ' ἴσαν ἄμφω ταί γε παλίσσυτοι. ἡ δὲ καὶ αὐτὴ
Βῆ ῥ' ἴμεν Οὐλύμποιο κατὰ πτύχας, εἴ μιν ἐφεύροι.
Εὗρε δὲ τόν γ' ἀπάνευθε Διὸς θαλερῇ ἐν ἀλωῇ,
Οὐκ οἶον, μετὰ καὶ Γανυμήδεα, τόν ῥά ποτε Ζεὺς
Οὐρανῷ ἐγκατένασσεν ἐφέστιον ἀθανάτοισι,
Κάλλεος ἱμερθείς. ἀμφ' ἀστραγάλοισι δὲ τώ γε
Χρυσείοις, ἅτε κοῦροι ὁμήθεες, ἑψιόωντο.
Καί ῥ' ὁ μὲν ἤδη πάμπαν ἐνίπλεον ᾧ ὑπὸ μαζῷ
Μάργος Ἔρως λαιῆς ὑποΐσχανε χειρὸς ἀγοστόν,
Ὀρθὸς ἐφεστηώς. γλυκερὸν δέ οἱ ἀμφὶ παρειὰς
Χροιῇ θάλλεν ἔρευθος. ὁ δ' ἐγγύθεν ὀκλαδὸν ἧστο
Σῖγα κατηφιόων. δοιὼ δ' ἔχεν, ἄλλον ἔτ' αὔτως
Ἄλλῳ ἐπιπροϊείς, κεχόλωτο δὲ καγχαλόωντι.
Καὶ μὴν τούς γε παρᾶσσον ἐπὶ προτέροισιν ὀλέσσας
Βῆ κενεαῖς σὺν χερσὶν ἀμήχανος, οὐδ' ἐνόησε
Κύπριν ἐπιπλομένην. ἡ δ' ἀντίη ἵστατο παιδός,
Καί μιν ἄφαρ γναθμοῖο κατασχομένη προσέειπε,
Τίπτ' ἐπιμειδιάᾳς, ἄφατον κακόν; ἦέ μιν αὔτως
Ἤπαφες, οὐδὲ δίκῃ περιέπλεο νῆϊν ἐόντα;
Εἰ δ' ἄγε μοι πρόφρων τέλεσον χρέος, ὅττι κεν εἴπω·
Καί κέν τοι ὀπάσαιμι Διὸς περικαλλὲς ἄθυρμα,
Κεῖνο τό οἱ ποίησε φίλη τροφὸς Ἀδρήστεια
Ἄντρῳ ἐν Ἰδαίῳ ἔτι νήπια κουρίζοντι
Σφαῖραν ἐϋτρόχαλον, τῆς οὐ σύ γε μείλιον ἄλλο
Χειρῶν Ἡφαίστοιο κατακτεατίσσῃ ἄρειον.
Χρύσεα μέν οἱ κύκλα τετεύχαται, ἀμφὶ δ' ἑκάστῳ
Διπλόαι ἁψῖδες περιηγέες εἱλίσσονται.
Κρυπταὶ δὲ ῥαφαί εἰσιν. ἕλιξ δ' ἐπιδέδρομε πάσαις
Κυανέη. ἀτὰρ εἴ μιν ἑαῖς ἐνὶ χερσὶ βάλοιο,
Ἀστὴρ ὥς, φλεγέθοντα δι' ἠέρος ὁλκὸν ἵησι.
Τήν τοι ἐγὼν ὀπάσω. σὺ δὲ παρθένον Αἰήταο
Θέλξον ὀϊστεύσας ἐπ' Ἰήσονι. μηδέ τις ἔστω
Ἀμβολίη. δὴ γάρ κεν ἀφαυροτέρη χάρις εἴη.
Ὣς φάτο. τῷ δ' ἀσπαστὸν ἔπος γένετ' εἰσαΐοντι.
Μείλια δ' ἔκβαλε πάντα, καὶ ἀμφοτέρῃσι χιτῶνος
Νωλεμὲς ἔνθα καὶ ἔνθα θεᾶς ἔχεν ἀμφιμεμαρπώς.
Λίσσετο δ' αἶψα πορεῖν αὐτοσχεδόν. ἡ δ' ἀγανοῖσιν
Ἀντομένη μύθοισιν ἐπειρύσσασα παρειὰς,
Κύσσε ποτισχομένη, καὶ ἀμείβετο μειδιόωσα,
Ἴστω νῦν τόδε σεῖο φίλον κάρη, ἠδ' ἐμὸν αὐτῆς,
Ἦ μέν τοι δῶρόν γε παρέξομαι, οὐδ' ἀπατήσω,
Εἴ κεν ἐνισκίμψῃς κούρῃ βέλος Αἰήταο.
Φῆ. ὁ δ' ἄρ' ἀστραγάλους συναμήσατο, κὰδ δὲ φαεινῷ
Μητρὸς ἑῆς εὖ πάντας ἀριθμήσας βάλε κόλπῳ.
Αὐτίκα δ' ἰοδόκην χρυσῇ περικάτθετο μίτρῃ,
Πρέμνῳ κεκλιμένην. ἀνὰ δ' ἀγκύλον εἵλετο τόξον.
Βῆ δὲ δι' ἐκ μεγάροιο Διὸς πάγκαρπον ἀλωήν.
Αὐτὰρ ἔπειτα πύλας ἐξήλυθεν Οὐλύμποιο
Αἰθερίας. ἔνθεν δὲ καταιβάτις ἐστὶ κέλευθος
Οὐρανίη. δοιὼ δὲ πόλοι ἀνέχουσι κάρηνα
Οὐρέων ἠλιβάτων, κορυφαὶ χθονός, ἧχί τ' ἀερθεὶς
Ἠέλιος πρώτῃσιν ἐρεύθεται ἀκτίνεσσι.
Νειόθι δ' ἄλλοτε γαῖα φερέσβιος ἄστεά τ' ἀνδρῶν
Φαίνετο, καὶ ποταμῶν ἱεροὶ ῥόοι· ἄλλοτε δ' αὖτε
Ἄκριες, ἀμφὶ δὲ πόντος ἐν αἰθέρι πολλὸν ἰόντι.
Ἥρωες δ' ἀπάνευθεν ἑῆς ἐπὶ σέλμασι νηὸς
Ἐν ποταμῷ καθ' ἕλος λελοχημένοι ἠγορόωντο.
Αὐτὸς δ' Αἰσονίδης μετεφώνεεν (οἱ δ' ὑπάκουον,
Ἠρέμα ᾗ ἐνὶ χώρῃ ἐπισχερὼ ἑδριόωντες)
Ὦ φίλοι, ἤτοι ἐγὼ μέν, ὅ μοι ἐπιανδάνει αὐτῷ,
Ἐξερέω. τοῦ δ' ὔμμι τέλος κρηῆναι ἔοικεν.
Ξυνὴ γὰρ χρειώ, ξυνοὶ δέ τε μῦθοι ἔασι
Πᾶσιν ὁμῶς. ὁ δὲ σῖγα νόον βουλήν τ' ἀπερύκων,
Ἴστω καὶ νόστου τόνδε στόλον οἶος ἀπούρας.
Ὧλλοι μὲν κατὰ νῆα σὺν ἔντεσι μίμνεθ' ἕκηλοι.
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐς δώματ' ἐλεύσομαι Αἰήταο,
Υἷας ἑλὼν Φρίξοιο, δύω δ' ἐπὶ τοῖσιν ἑταίρους.
Πειρήσω δ' ἐπέεσσι παροίτερον ἀντιβολήσας,
Εἴ κ' ἐθέλοι φιλότητι δέρος χρύσειον ὀπάσσαι,

Ἠὲ

Ἠὲ καὶ ὃ πίσυνος δὲ βίῃ μετιόντας ἀτίσσει.
Ὧδε γὰρ ἐξ αὐτοῖο πάρος κακότητα δαέντες,
Φρασσόμεθ' εἴτ' ἄρηϊ συνοισόμεθ', εἴτε τις ἄλλη
Μῆτις ἐπίρροθος ἔσται ἐεργομένοισιν ἀϋτῆς.
Μηδ' αὔτως ἀλκῇ, πρὶν ἔπεσσί γε πειρηθῆναι,
Τόνδ' ἀπαμείρωμεν σφετέρου κτέρας. ἀλλὰ πάροιθεν
Λωΐτερον μύθῳ μιν ἀρέσσασθαι μετιόντας.
Πολλάκι τοι ῥέα μῦθος, ὅ κεν μόγις ἐξανύσειεν
Ἠνορέη, τόδ' ἔρεξε κατὰ χρέος, ᾗπερ ἐῴκει
Πρηΰνας. ὁ δὲ καὶ ποτ' ἀμύμονα Φρίξον ἔδεκτο
Μητρυιῆς φεύγοντα δόλον, πατρός τε θυηλάς.
Πάντες ἐπεὶ πάντῃ, καὶ ὅτις μάλα κύντατος ἀνδρῶν,
Ξεινίου αἰδεῖται Ζηνὸς θέμιν, ἠδ' ἀλεγίζει.
Ὣς φάτ'. ἐπῄνησαν δὲ νέοι ἔπος Αἰσονίδαο
Πασσυδίῃ, οὐδ' ἔσκε παρὲξ ὅτις ἄλλο κελεύοι.
Καὶ τότ' ἄρ' υἱῆας Φρίξου, Τελαμῶνά θ' ἕπεσθαι
Ὦρσε καὶ Αὐγείην· αὐτὸς δ' ἕλεν Ἑρμείαο
Σκῆπτρον. ἄφαρ δ' ἀνὰ νηὸς ὑπὲρ δόνακάς τε καὶ ὕδωρ
Χέρσονδ' ἐξαπέβησαν ἐπὶ θρωσμοῦ πεδίοιο.
Κιρκαῖον τόδε που κικλήσκεται· ἔνθα δὲ πολλαὶ
Ἑξείης πρόμαλοί τε καὶ ἰτέαι ἐκπεφύασιν.
Τῶν καὶ ἐπ' ἀκροτάτων νέκυες σειρῇσι κρέμανται
Δέσμιοι. εἰσέτι νῦν γὰρ ἄγος Κόλχοισιν ὄρωρεν,
Ἀνέρας οἰχομένους πυρὶ καιέμεν· οὐδ' ἐνὶ γαίῃ
Ἔστι θέμις στείλαντας ὕπερθ' ἐπὶ σῆμα χέεσθαι,
Ἀλλ' ἐν ἀδεψήτοισι κατειλύσαντε βοείαις,
Δενδρέων ἐξάπτειν ἑκὰς ἄστεος. ἠέρι δ' ἴσην
Καὶ χθὼν ἔμμορεν αἶσαν, ἐπεὶ χθονὶ ταρχύουσι
Θηλυτέρας. ἡ γάρ τε δίκη θεσμοῖο τέτυκται.
Τοῖσι δὲ νισσομένοις Ἥρη φίλα μητιόωσα
Ἠέρα πουλὺν ἐφῆκε δι' ἄστεος, ὄφρα λάθοιεν
Κόλχων μυρίον ἔθνος ἐς Αἰήταο κιόντες.
Ὦκα δ' ὅτ' ἐκ πεδίοιο πόλιν καὶ δώμαθ' ἵκοντο
Αἰήτεω, τότε δ' αὖτις ἀπεσκέδασεν νέφος Ἥρη.
Ἔσταν δ' ἐν προμολῇσι τεθηπότες ἕρκε' ἄνακτος,
Εὐρείας τε πύλας, καὶ κίονας οἳ περὶ τοίχους
Ἑξείης ἄνεχον. θριγκὸς δ' ἐφύπερθε δόμοιο
Λάϊνος χαλκέῃσιν ἐπὶ γλυφίδεσσιν ἀρήρει.
Εὔκηλοι δ' ὑπὲρ οὐδὸν ἔπειτ' ἔβαν. ἄγχι δὲ τοῖο
Ἡμερίδες χλοεροῖσι καταστεφέες πετάλοισιν,
Ὑψοῦ ἀειρόμεναι μέγ' ἐθήλεον. αἱ δ' ὑπὸ τῇσιν
Ἀέναοι κρῆναι πίσυρες ῥέον, ἃς ἐλάχηνεν
Ἥφαιστος. καί ῥ' ἡ μὲν ἀναβλύεσκε γάλακτι,
Ἡ δ' οἴνῳ, τριτάτη δὲ θυώδεϊ νᾶεν ἀλοιφῇ·
Ἡ δ' ἄρ' ὕδωρ προρέεσκε, τὸ μέν ποθι δυομένῃσι
Θέρμετο Πληϊάδεσσιν· ἀμειβόμεναι δ' ἀνιούσαις
Κρυστάλλῳ ἴκελον κοίλης ἀνεκήκιε πέτρης.
Τοῖ' ἄρ' ἐνὶ μεγάροισι Κυταιέος Αἰήταο
Τεχνήεις Ἥφαιστος ἐμήσατο θέσκελα ἔργα.
Καί οἱ χαλκόποδας ταύρους κάμε, χάλκεα δέ σφεων
Ἦν στόματ', ἐκ δὲ πυρὸς δεινὸν σέλας ἀμπνείεσκον.
Πρὸς δὲ καὶ αὐτόγυον στιβαροῦ ἀδάμαντος ἄροτρον
Ἤλασεν, Ἠελίῳ τίνων χάριν, ὅς ῥά μιν ἵπποις
Δέξατο Φλεγραίῃ κεκμηκότα δηϊοτῆτι.
Ἔνθα δὲ καὶ μέσσαυλος ἐλήλατο· τῇ δ' ἐπὶ πολλαὶ
Δικλίδες εὐπηγεῖς, θάλαμοί τ' ἔσαν ἔνθα καὶ ἔνθα.
Δαιδαλέη δ' αἴθουσα παρὲξ ἑκάτερθε τέτυκτο.
Λέχρις δ' αἰπύτεροι δόμοι ἕστασαν ἀμφοτέρωθεν.
Τῶν ἤτοι ἄλλον μὲν, ὅτις καὶ ὑπείροχος ἦεν,
Κρείων Αἰήτης σὺν ἑῇ ναίεσκε δάμαρτι·
Ἄλλον δ' Ἄψυρτος ναῖεν πάϊς Αἰήταο,
Τὸν μὲν Καυκασίη νύμφη τέκεν Ἀστερόδεια,
Πρίν περ κουριδίην θέσθαι Ἰδυῖαν ἄκοιτιν,
Τηθύος Ὠκεανοῦ τε πανοπλοτάτην γεγαυῖαν.
Καί μιν Κόλχων υἷες ἐπωνυμίην Φαέθοντα
Ἔκλεον, οὕνεκα πᾶσι μετέπρεπεν ἠϊθέοισι.
Τοὺς δ' ἔχον ἀμφίπολοί τε καὶ Αἰήταο θύγατρες
Ἄμφω, Χαλκιόπη Μήδειά τε. τὴν μὲν ἄρ' οἵ γε
Ἐκ θαλάμου θάλαμόνδε κασιγνήτην μετιοῦσαν.

Si verò non,confiſus potentia ſpreuerit aduenientes,
Sic enim ex ipſo prius malum proſpicientes
Conſultabimus,armíſue conſerendum,vel aliud quoddam
Conſilium auxiliare ſit circumdatis neceſſitate.
Ne ergo fruſtra viribus antè,quàm verbis tentemus,
Illum ſpoliantes ſua poſſeſſione:ſed prius
Satius, oratione flectere aggreſſos.
Sæpenumero enim facilè oratio, quod vix effeceris
Robur,illud efficit ritè, ſicut apparet, *(aſpernatus,*
Mitis, ille etiam,& quondam inculpatum Phryxum non
Nouerca dum effugiſſet dolos,patriſque ſacrificia,
Omnes poſtquam vbique, & qui impudentiſſimus etiam
Hoſpitalis veneratur Iouis ius,atque obſeruat.
Sic fatus.approbarunt autem iuuenes conſilium Aeſonidæ
Vnanimiter,neque erat ſeorſim qui aliud vellet.
Ac tunc quidem filios Phrixi, Telamonémque ſequi
Concitauit,& Augeam:ipſe verò corripuit Mercurij
Sceptrum,ſtatímque naue per cannas & aquam
In ſinum euaſerunt,in editiorem locum campi,
Circæus qui vocatur,vbi plurimæ
Ex ordine myricæ,ſimulatque ſalices enatæ erant,
Quibus & in ſummis mortui vinculis annectuntur
Ligati.adhuc enim piaculum eſt Colchicum,
Mares extinctos igne cremare. neque in terra
Eſt fas tectos,deſuper monumentum infundere:
Sed in crudis inuolutos pellibus,
Arboribus ſuſpendere procul vrbem,aeríque parem,
Et terra ſortita ſortem,in terra ſepeliunt
Fœminas.hic enim mos legis eſt.
Illis ergo pergentibus, Iuno bene volens,
Aerem multum ſuperinfundit per ciuitatem,vt laterent
Colchorum numeroſam gentem,ad Aeetæ, (ſcilicet regiam)
contendentes.
Continuò verò vbi è campo ad vrbem & ædes venerunt
Aeetæ,tunc rurſus diſſipauit nubem Iuno.
Steterunt autem in veſtibulo admirantes munitiones regis,
Amplas portas, & columnas, quæ circum mœnia
Ordine eminebant:circuitúſque ſuper domo
Saxeus,æreis columnis paratus erat.
Securi ergo vltra limina ingreſſi, iuxtáq; ipſa
Vites virentibus amictæ folijs,
In altum ſublatæ valde floruerunt, ſubq; illis
Semper fluentes fontes quatuor fluebant, quos effodit
Vulcanus.atque hic quidem ſcatebat lacte,
Ille verò vino,tertius fragranti fluebat oleo.
Aliúſque aquam effundebat, quæ quidem occidentibus Coſmicus occaſus & ortus.
Tepebat Pleiadibus,viciſſim orientibus
Glaciei in morem è caua proſiliebat petra.
Talia equidem in ædibus Colchici Aeetæ,
Ingenioſus Vulcanus fecit admirabilia opera.
Atque ei æripedes tauros fecit,æreáque ipſorum
Erant ora,ignis ſæuam flammam efflabant.
Inſuper ſolidum rigidi ferri aratrum
Fabricarat,Soli rependens gratiam, qui ſanè ipſum equis
Excepit,Phlegræo laſſatum in prælio:
Hinc & media aula fabricata erat,in qua multæ
Valuæ munitæ,thalamique erant,hinc inde.
Pictáque porticus extra vtrinque fuit.
Ex obliquo verò turres ſtabant in vtraque parte:
Quarum videlicet aliam quidem,quæ & eminentior erat,
Rex Aeeta ſua cum inhabitabat coniuge:
In alia verò Abſyrtus,habitabat,filius Aeetæ,
Quem quidem Scythica nympha enixa eſt Aſterodæa,
Priuſquam legitimam duceret Idyam coniugem,
Thetidis & Oceani minimam natu,
Ac ipſum Colchorum filij cognomine Phaetonta
Vocarunt,eo quòd cunctis anteibat iuuenibus.
Illos autem occupabant famulæ,ſimulq; Aeetæ filiæ
Ambæ,Chalciope & Medea.hanc quidem illi
Ex thalamo ad thalamum ſororem accedentē (viderunt.)

Iuno enim eam detinuit domi. antea autem non aſſidua ita erat
In ædibus, ſed Hecates toto die circa occupabatur
Fanum, nam Deæ ipſa erat ſacrifica.
Et ipſos vbi conſpexit, confeſtim prorupit in clamorem. celeriter autem audiuit
Chalciope, famulæq́; foràs abijcientes
Telas & fuſos, denſa cuncta
Proruerunt, ipſáque ſimul illis ſuos natos conſpicata
Altè præ gaudio manus ſuſtulit. ſic etiam & ipſi
Matrem ſalutabant, & amplexabantur cernentes
Læti, talem plorans protulit ſermonem:
Nequaquam verò debebatis negligenter me deſerentes
Procul proficiſci. vos enim reuerti fecit fatum.
Miſeram me, quale deſiderium. Græciæ ex quadam noxa
Triſti, Phrixi præceptis redire.
Patris hic quidem moriens graues impoſuit curas
Noſtro cordi. quid enim vrbem Orchomeni,
Quiſquis ille Orchomenus, facultatum Athamantis cauſa,
Matrem veſtram turbatam relinquentes proficiſci potuiſtis?
Sic fata. Aeeta autem poſtremus veniebat foràs,
Ipſáque Idya coniunx venit Aeetæ,
Chalciope audita, ipſáque ſtatim tota tumultu
Aula repleta erat. alij quidem vaſtum circa occupabantur
Taurum, ſedulò miniſtri: alij ligna arida ferro
Diſſecabant, nonnulli aquam igne calefaciebant: neq; quiſquam erat,
Qui in officio ſuo ceſſaret ſubſeruiens Regi.
Interim autem Cupido liquidũ per aera venit incõſpicuus,
Irritatus ita quam teneris armentis æſtrum
Incidit, quem crabronem boum vocant paſtores.
Statímque ante poſtem in veſtibulo arcum intendens,
E pharetra recentem luctuoſam deprompſit ſagittam,
Leuibúſque furens pedibus limen tranſgreditur,
Acute circumſpectans, ipſiq; paruus inſinuatus eſt
Aeſonidæ telum medio impoſuit neruo,
Subitóque ambabus diſtendens manibus
Torſit in Medeam. illiúſque ſtupor corripuit animum.
Ipſe verò ſublimi tecto ex regia
Triumphans diſceſſit, ſagitta autem ardebat in virgine,
Infra ſub pectore, igni ſimilis. contrariáque ſemper
Iacit in Iaſonem oculorum acies, atque illi anhelarunt
E pectoribus vehementes morbo mentes: neq; aliquam aliã
Memoriam habet. dulcis enim obſedit animum dolor.
Non aliter, quam mulier candenti ab igne materiam ſuperinfundit titioni
Paupercula, cui lanificia res curæ eſt,
Vt familiarem noctu ignem excitare poſſet
Ocyus ſurgens: illéque plurimus ex paruo
Torre ſuſcitatus, materiam omnem conſumpſit.
Talis ſub pectore tectus ardebat occulte
Ferus amor. teneráſque tranſmutarat genas
In pallorem, interdum in ruborem mœrore mentis.
Miniſtri autem poſtquam ipſis parauerunt edulia,
Et ipſi calidis recreabantur balneis,
Et hilariter cibo potúque animum refecerunt:
Tunc demum Aeetas ſuæ rogauit natæ
Filios, talibus admonens verbis:
Natæ meæ filij, Phrixiq́; quem quidem præ omnibus
Hoſpitibus noſtra in domo colui,
Quo pacto Aeam reuertimini reduces? an aliqua iactura
Seruatis interea impediuit? non equidem mihi
Paruiſtis, oſtendenti immenſa vada viæ.
Didici enim quondam patris in curru Solis
Verſatus, quando meam ſororem deduxit
Circen, Heſperiam vſque in terram, peruenimúſque
In litus terræ Tyrrhenſe, vbi etiamnum
Degit admodum longè à Colchica terra.
Sed quid verbis opus? quæ autem in pedibus vobis fuerunt,
Narrate audacter, atque quinam illi qui ſequuntur
Viri, poſteaquam viſi ex naue veniſtis.
Talia ipſum interrogantem fratres antè
Argus ſollicitus pro ſocijs Iaſonis,

Ἥρη γὰρ μιν ἔρυκε δόμῳ· πρὶν δ᾽ οὔτι θάμιζεν
Ἐν μεγάροις, Ἑκάτης καὶ πανήμερος ἀμφεπονεῖτο
Νηόν, ἐπεί ῥα θεῆς αὐτὴ πέλεν ἀρήτειρα.
Καί σφεας ὡς ἴδεν ἆσσον, ἀνίαχεν· ὀξὺ δ᾽ ἄκουσε
Χαλκιόπη, δμωαὶ δὲ ποδῶν προπάροιθε βαλοῦσαι
Νήματα καὶ κλωστῆρας, ἀολλέες ἔκτοθι πᾶσαι
Ἔδραμον. ἡ δ᾽ ἅμα τοῖσιν ἑοὺς υἷας ἰδοῦσα,
Ὑψοῦ χάρματι χεῖρας ἀνέσχεθεν. ὣς δὲ καὶ αὐτοὶ
Μητέρα δεικανόωντο καὶ ἀμφαγάπαζον ἰδόντες
Γηθόσυνοι. τοῖον δὲ κινυρομένη φάτο μῦθον,
Ἔμπης οὐκ ἄρ᾽ ἐμέλλετ᾽ ἀκηδείῃ με λιπόντες
Τηλόθι πλάγξασθαι· μετὰ δ᾽ ὑμέας ἔτραπεν αἶσα.
Δειλὴ ἐγώ, οἷον πόθον Ἑλλάδος ἔκποθεν ἄτης
Λευγαλέης Φρίξοιο ἐφημοσύνῃσιν ἕλεσθε
Πατρός. ὁ μὲν θνήσκων στυγερὰς ἐπετείλατ᾽ ἀνίας
Ἡμετέρῃ κραδίῃ· τί δέ κεν πόλιν Ὀρχομενοῖο,
Ὅστις ὅδ᾽ Ὀρχομενός, κτεάνων Ἀθάμαντος ἕκητι,
Μητέρ᾽ ἑὴν ἀχέουσαν ἀποπρολιπόντες ἵκοισθε;
Ὣς ἔφατ᾽. Αἰήτης δὲ πανύστατος ὦρτο θύραζε,
Ἐκ δ᾽ αὐτὴ Ἰδυῖα δάμαρ κίεν Αἰήταο,
Χαλκιόπης ἀΐουσα. τὸ δ᾽ αὐτίκα πᾶν ὁμάδοιο
Ἕρκος ἐπεπλήθει. τοὶ μὲν μέγαν ἀμφεπένοντο
Ταῦρον ἅλις δμῶες, τοὶ δὲ ξύλα κάγκανα χαλκῷ
Κόπτον, τοὶ δὲ λοετρὰ πυρὶ ζέον· οὐδέ τις ἦεν
Ὃς καμάτου μεθίεσκεν ὑποδρήσσων βασιλῆι.
Τόφρα δ᾽ Ἔρως πολιοῖο δι᾽ ἠέρος ἷξεν ἄφαντος,
Τετρηχὼς οἷόν τε νέαις ἐπὶ φορβάσιν οἶστρος
Τέλλεται, ὅν τε μύωπα βοῶν κλείουσι νομῆες.
Ὦκα δ᾽ ὑπὸ φλιὴν προδόμῳ ἔνι τόξα τανύσσας
Ἰοδόκης ἀβλῆτα πολύστονον ἐξέλετ᾽ ἰόν.
Ἐκ δ᾽ ὅγε καρπαλίμοισι λαθὼν ποσὶν οὐδὸν ἄμειψεν,
Ὀξέα δενδίλλων· αὐτῷ δ᾽ ὑπὸ βαιὸς ἐλυσθεὶς
Αἰσονίδῃ γλυφίδας μέσσῃ ἐνικάτθετο νευρῇ.
Ἰθὺς δ᾽ ἀμφοτέρῃσι διασχόμενος παλάμῃσιν
Ἧκ᾽ ἐπὶ Μηδείῃ· τὴν δ᾽ ἀμφασίη λάβε θυμόν.
Αὐτὸς δ᾽ ὑψορόφοιο παλιμπετὲς ἐκ μεγάροιο
Καγχαλόων ἤιξε· βέλος δ᾽ ἐνεδαίετο κούρῃ
Νέρθεν ὑπὸ κραδίῃ, φλογὶ εἴκελον. ἀντία δ᾽ αἰεὶ
Βάλλεν ὑπ᾽ Αἰσονίδην ἀμαρύγματα, καί οἱ ἄηντο
Στηθέων ἐκ πυκιναὶ καμάτῳ φρένες, οὐδέ τιν᾽ ἄλλην
Μνῆστιν ἔχεν, γλυκερῇ δὲ κατείβετο θυμὸν ἀνίῃ.
Ὡς δὲ γυνὴ μαλερῷ περὶ κάρφεα χεύατο δαλῷ
Χερνῆτις, τῇπερ ταλασήια ἔργα μέμηλεν,
Ὥς κεν ὑπωρόφιον νύκτωρ σέλας ἐντύναιτο,
Ἄγχι μάλ᾽ ἐγρομένη· τὸ δ᾽ ἀθέσφατον ἐξ ὀλίγοιο
Δαλοῦ ἀνεγρόμενον σὺν κάρφεα πάντ᾽ ἀμαθύνει,
Τοῖος ὑπὸ κραδίῃ εἰλυμένος αἴθετο λάθρῃ
Οὖλος Ἔρως· ἁπαλὰς δὲ μετετρωπᾶτο παρειὰς
Ἐς χλόον, ἄλλοτ᾽ ἔρευθος, ἀκηδείῃσι νόοιο.
Δμῶες δ᾽ ὁππότε δή σφιν ἐπαρτέα θῆκαν ἐδωδήν,
Αὐτοί τε λιαροῖσιν ἐφαιδρύναντο λοετροῖς,
Ἀσπασίως δόρπῳ τε ποτῆτί τε θυμὸν ἄρεσσαν.
Ἐκ δὲ τοῦ Αἰήτης σφετέρης ἐρέεινε θυγατρὸς
Υἷας, τοίοισι παρηγορέων ἐπέεσσι,
Παιδὸς ἐμῆς κοῦροι, Φρίξοιό τε, τὸν περὶ πάντων
Ξείνων ἡμετέροισιν ἐνὶ μεγάροισιν ἔτισα,
Πῶς Αἶανδε νέεσθε παλισσύτοι; ἦέ τις ἄτη
Σωομένους μεσσηγὺς ἐνέκλασεν; οὐ μὲν ἐμεῖο
Πείθεσθε προφέροντος ἀπείρονα μέτρα κελεύθου.
Ἤδειν γάρ ποτε πατρὸς ἐν ἅρμασιν Ἠελίοιο
Δινεύσας, ὅτ᾽ ἐμεῖο κασιγνήτην ἐκόμιζεν
Κίρκην ἑσπερίης εἴσω χθονός· ἐκ δ᾽ ἱκόμεσθα
Ἀκτὴν ἠπείρου Τυρσηνίδος, ἔνθ᾽ ἔτι νῦν περ
Ναιετάει, μάλα πολλὸν ἀπόπροθι Κολχίδος αἴης.
Ἀλλὰ τί μύθων ἦδος; ἃ δ᾽ ἐν ποσὶν ὕμμιν ὄρωρεν,
Εἴπατ᾽ ἀριφραδέως, ἠδ᾽ οἵτινες οἵδ᾽ ἐφέπονται
Ἀνέρες, ὅππῃ τε γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἔβητε.
Τοῖά μιν ἐξερέοντα κασιγνήτων προπάροιθεν
Ἄργος ὑποδδείσας ἀμφὶ στόλῳ Αἰσονίδαο,

Μειλιχίως

Μειλιχίως προσέειπεν, ἐπεὶ προγενέστερος ἦεν.
Αἰήτη, κείνην μὲν ἄφαρ διέχευαν ἄελλαι
Ζαχρηεῖς· αὐτοὺς δ' ὑπὸ δούρασι πεπτηῶτας
Νήσου Ἐνυαλίοιο ποτὶ ξερὸν ἔκβαλε κῦμα
Λυγαίῃ ὑπὸ νυκτί· θεὸς δέ τις ἄμμ' ἐσάωσεν.
Οὐδὲ γὰρ αἳ τὸ πάροιθεν ἐρημαίην κατὰ νῆσον
Ηὐλίζοντ' ὄρνιθες Ἀρήιαι, οὐδ' ἔτι κείνας
Εὕρομεν· ἀλλ' οἵγ' ἄνδρες ἀπήλασαν ἐξαποβάντες
Νηὸς ἑῆς προτέρῳ ἐνὶ ἤματι· καί σφ' ἀπέρυκεν
Ἡμέας οἰκτείρων Ζηνὸς νόος, ἠέ τις αἶσα·
Αὐτίκ' ἐπεὶ καὶ βρῶσιν ἄλις καὶ εἵματ' ἔδωκαν,
Οὔνομά τε Φρίξοιο περικλεὲς εἰσαΐοντες,
Ἠδ' αὐτοῖο σέθεν. μετὰ γὰρ τεὸν ἄστυ νέονται.
Χρειὼ δ' ἢν ἐθέλῃς ἐξίδμεναι, οὔ σ' ἐπικεύσω.
Τόνδε τις ἱέμενος πάτρης ἀπόπροθεν ἐλάσσαι
Καὶ κτεάνων βασιλεὺς περιώσιον, οὕνεκεν ἀλκῇ
Σφωιτέρῃ πάντεσσι μετέπρεπεν Αἰολίδῃσιν,
Πέμπει δεῦρο νέεσθαι ἀμήχανον, οὐδ' ὑπαλύξειν
Στεῦται ἀμειλίκτοιο Διὸς θυμαλγέα μῆνιν
Καὶ χόλον, οὐδ' ἄτλητον ἄγος, Φρίξοιό τε ποινάς,
Αἰολιδέων γενεήν, πρὶν ἐς Ἑλλάδα κῶας ἱκέσθαι.
Νῆα δ' Ἀθηναίη Παλλὰς κάμεν, οὐ μάλα τοίην
Οἷαί περ Κόλχοισι μετ' ἀνδράσι νῆες ἔασι,
Τάων αἰνοτάτης ἐπεκύρσαμεν. ἤλιθα γάρ μιν
Λάβρον ὕδωρ πνοιή τε διέτμαγεν, ἡ δ' ἐνὶ γόμφοις
Ἴσχεται, ἢν καὶ πᾶσαι ἐπιβρίσωσιν ἄελλαι.
Ἶσον δ' ἐξ ἀνέμοιο θέει, καὶ ὅτ' ἀνέρες αὐτοὶ
Νωλεμέως χείρεσσιν ἐπισπέρχωσιν ἐρετμοῖς.
Τῇ δ' ἐναγειράμενος Παναχαιίδος εἴ τι φέριστον
Ἡρώων, τεὸν ἄστυ μετήλυθε, πόλλ' ἐπαληθεὶς
Ἄστεα καὶ πελάγη στυγερῆς ἁλός, εἴ οἱ ὀπάσσαις.
Αὐτῷ δ' ὥς κεν ἅδῃ, τὼς ἔσσεται. οὐ γὰρ ἱκάνει
Χερσὶ βιησόμενος· μέμονεν δέ τοι ἄξια τίσειν
Δωτίνης, ἀίων ἐμέθεν μέγα δυσμενέοντας
Σαυρομάτας, τοὺς σοῖσιν ὑπὸ σκήπτροισι δαμάσσει.
Εἰ δὲ καὶ οὔνομα δῆθεν ἐπιθύεις γενεήν τε
Ἴδμεναι οἵτινές εἰσιν, ἕκαστά γε μυθησαίμην.
Τόνδε μέν, οἷό περ οὕνεκ' ἀφ' Ἑλλάδος ὧλλοι ἄγερθεν,
Κλείουσ' Αἴσονος υἱὸν Ἰήσονα Κρηθεΐδαο.
Εἰ δ' αὐτοῦ Κρηθῆος ἐτήτυμόν ἐστι γενέθλης,
Οὕτω κεν γνωτὸς πατρώιος ἄμμι πέλοιτο.
Ἄμφω γὰρ Κρηθεὺς Ἀθάμας τ' ἔσαν Αἰόλου υἷες,
Φρίξος δ' αὖτ' Ἀθάμαντος ἔην πάις Αἰολίδαο.
Τόνδε δ' ἄρ', Ἠελίου γόνον ἔμμεναι εἴ τιν' ἀκούεις,
Δέρκεαι Αὐγείην· Τελαμὼν δ' ὅγε, κυδίστοιο
Αἰακοῦ ἐκγεγαώς· Ζεὺς δ' Αἰακὸν αὐτὸς ἔτικτεν.
Ὣς δὲ καὶ ὧλλοι πάντες, ὅσοι συνέπονται ἑταῖροι,
Ἀθανάτων υἷές τε καὶ υἱωνοὶ γεγάασι.
Τοῖα παρέννεπεν Ἄργος. ἄναξ δ' ἐπεχώσατο μύθοις
Εἰσαΐων, ὑψοῦ δὲ χόλῳ φρένες ἠερέθοντο.
Φῆ δ' ἐπαλαστήσας (μενέαινε δὲ παισὶ μάλιστα
Χαλκιόπης· τῶν γάρ σφε μετελθέμεν οὕνεκ' ἐώλπει.
Ἐκ δέ οἱ ὄμματ' ἔλαμψεν ὑπ' ὀφρύσιν ἱεμένοιο)
Οὐκ ἄφαρ ὀφθαλμῶν μοι ἀποπρὸ λωβητῆρες
Νεῖσθ' αὐτοῖσι δόλοισι παλίσσυτοι ἔκτοθι γαίης,
Πρίν τινα λευγαλέον τε δέρος καὶ Φρίξον ἰδέσθαι;
Αὐτίχ' ὁμαρτήσαντες ἀφ' Ἑλλάδος, οὐδ' ἐπὶ κῶας,
Σκῆπτρα δὲ καὶ τιμὴν βασιληίδα δεῦρο νέεσθε.
Εἰ δέ κε μὴ προπάροιθεν ἐμῆς ἥψασθε τραπέζης,
Ἦ τ' ἂν ἀπὸ γλώσσας τε ταμὼν καὶ χεῖρε κεάσσας
Ἀμφοτέρας, οἴοισιν ἐπιπροέηκα πόδεσσιν,
Ὥς κεν ἐρητύοισθε καὶ ὕστερον ὁρμηθῆναι,
Οἷα δὲ καὶ μακάρεσσιν ἐπεψεύσασθε θεοῖσι.
Φῆ ῥα χαλεψάμενος· μέγα δὲ φρένες Αἰακίδαο
Νειόθεν οἰδαίνεσκον· ἐέλδετο δ' ἔνδοθι θυμὸς
Ἀντιβίην ὀλοὸν φάσθαι ἔπος· ἀλλ' ἀπέρυκεν
Αἰσονίδης· πρὸ γὰρ αὐτὸς ἀμείψατο μειλιχίοισιν·
Αἰήτη, σχέο μοι τῷδε στόλῳ. οὔτι γὰρ αὔτως
Ἄστυ τεὸν καὶ δώμαθ' ἱκάνομεν, ὥς που ἔολπας,

Blandè reſpondit, nam maximus natu erat:
Aeeta, illam quidem ſtatim diſſiparunt procellæ
Violentæ: ipſos verò tabulis illapſos,
Inſulæ Martis ad terram eiecit unda,
Obſcura ſub nocte. Deus autem aliquis nos ſeruauit:
Neque enim, quæ antea deſerta in inſula
Morabantur aues Areiæ, neque quippiam eas
Inuenimus. Verùm iſti viri fugarant, egreſſi
Naue ſua pridie, ac ipſos retinuit
Noſtri miſertus Iupiter, aut aliqua fortuna,
Mox poſtquam & victum ſatis, & veſtes communicarunt:
Noménque Phryxi inclytum audientes,
Atque tui ipſius, ad tuam enim urbem veniunt.
Cauſſam verò ſi vis intelligere, non te celabo:
Hunc quidam cupiens à patria abigere,
Bonísque, Regulus, indignè, eo quòd virtute
Sua cunctis præſtaret Aeolidis,
Ablegat huc proficiſci inuitum: neque aufugiturum
Aſſeuerat implacabilis Iouis ſæuam iram,
Et indignationem, neque ingens piaculum, Phrixiq; pœnas
Aeolidarum genus, priuſquam in Græciam pellis redeat.
Nauem autem Pallas Athenea fecit: neque omnino talem,
Quales Colchos inter homines naues ſunt.
Harum viliſſimam nacti ſumus. aceruatim enim eam
Inſana unda ventíſque lacerarunt. hæc verò compaginibus
Retinetur, quam & omnes (huc & illuc) agitabant procellæ.
Aequaliter è vento currit, & quando viri ipſi
Indeſinenter manibus incubuerint remis.
Hac excitans totius Græciæ ſi quid optimum
Heroum, tuam ad urbem venit, multas peragrans
Urbes, & profunda maris, ſi illi concedas.
Tibi verò quemadmodum placuerit, ſic erit. non enim venit
Manibus vim illaturus, ſed cupit digna rependere
Munere: audiens à me miré infeſtos
Sauromatas, hos tua ſub ſceptra rediget.
Si verò & nomen aliquatenus vis, genúſque
Cognoſcere, quinam ſint, ſingula commemorauero.
Hunc quidem, cuius cauſſa à Græcia reliqui collecti ſunt,
Dicunt Aeſonis filium Iaſonem Cretheida.
Si verò ipſius Crethei verè eſt de genere,
Sic conſanguineus paternus nobis fuerit.
Ambo enim, Cretheus, Athamáſque, erant filii Aeoli.
Phrixus autem rurſus Athamantis erat filius Aeolidæ.
Hunc autem filium Solis eſſe, ſi quem audis,
Cernis Augeam. Telamon verò hic, clariſſimo
Ex Aeaco ſatus, Iupitérq; Aeacum ipſe genuit.
Ad eundem modum alii omnes, quotquot comitantur ſocii,
Immortalium filii & nepotes ſunt.
Talia locutus Argus. Rex verò accenſus eſt verbis
Audiens, altéque ira mentes inflatæ ſunt.
Dixitque grauiter affectus, indignatúſq; liberis potiſſimùm
Chalciopes. horum enim illos aduenîſſe cauſſa putabat.
Eique oculi ardebant ſub ſuperciliis, more irritati:
Non facilè ab oculis mihi, flagitioſi
Proficiſcimini, ipſos cum dolis retrofugi è terra,
Priuſquam aliquis triſtem pellem & Phrixum videat.*
Nunc venientes è Græcia non ad vellus,
Sed ſceptra dignitatíſque Regias huc venire (ſ. credo)
Quod ſi non antè meam contrectaſſetis menſam,
Iam linguis reſectis, & manibus amputatis
Ambabus, ſolis remiſiſſem pedibus,
Ut quieſceretis & in poſterum prodere.
Adeò etiam & immortales blaſphemaſtis Deos.
Dixit, vtique accenſus. miré verò mentes Aeacidæ
Ex imo intumuerunt. Cupiebat autem intus animus
Contrà acerbum reddere verbum. Verùm inhibuit
Aeſonides, prius enim ipſe reſpondit modeſtè:
Aeeta, æquior ſis meæ nauigationi, nequaquã enim temerè
Urbem tuam, regiámque contigimus, quemadmodum fortaſſis cenſes.

* Aliter aliquam videant.

Neque quidem affectantes (ſcilicet regni tui.) Quis autem undam tantam exercuit.
Suſtineat volens, extraneam ad rem? Verùm me Deus,
Ac ſeuerum regis proterui impulit mandatum.
Exhibe gratiam ſupplicantibus. tuam verò ego Græciæ toti
Immortalem feram laudem: atque etiam iam
Prompti ſumus bello rependere gratiam:
Siue igitur Sarmatas vis, ſiue quem alium
Populum, ſceptris tuis ſubijci.
Dixit, demulcens ſuaui voce. illius verò animus
Duplicem verſabat in pectore ſententiam:
An ipſos adortus ſubitò captiuaret,
Vel periculum faceret virtutis: quod ipſi viſum eſt potius
Deliberanti. atque equidem econtrà reſpondit:
Hoſpes, quid ſingula prolixè recenſes?
Aut enim verè eſtis Deorum genus, aut fortè
Nihilo me inferiores propter extranea veniſtis.
Dabo tibi auream abducere pellem, ſi volueris,
Expertus. ſtrenuis enim viris nihil inuideo,
Veluti ipſi dicitis Græciæ dominatorem (ſ. Peliam.
Tentamen autem virtutis, ſimulatque roboris erit certamē,
Quo ſanè ipſe occupor manibus, periculoſum licet exiſtens.
Gemini mihi in campo Areio oberrant
Tauri æripedes, ex ore flammam efflantes.
Hos impello iungens, aſperúmque nouale Martis
Quatuor iugerum, ſtatim ſcindens ad profunditatem aratro:
Non ſemen ſulcis Cereris iniicio alimentum (ſcilicet triticū)
Sed Draconis terribiles renaſcentes dentes.
Viris militibus corpus. eos iterum ſternens
Neco mea ſub haſta circumſtando aduerſantes.
Matutinus iungo tauros, & ſub veſperam
Quieſco à meſſe: tu ergo ſi iſta perfeceris,
Sine mora vellus auferes regis ad Peliæ.
Antea verò non conceſſero: neque in animum induxeris:
Virum fortem natum, inferiori cedere. (nam turpe eſt,
Sic quidem locutus. ille tacitè pedes ante oculos defigens
Sederat omnino mutus, exanimatus malis. (potuit
Conſilium huc illúcque verſabat diu, neque aliquo modo
Audacter reſpondere, ita arduum videbatur negotium.
Serò tamen reſpondens, allocutus eſt modeſtè:
Aeeta, equidem iuſtè admodum concludis.
Ideò & ego certamen, difficile licet ſit,
Audebo, etſi me mori oporteat. neque enim adhuc aliud
Moleſtius hominibus dura accidit neceſſitate.
Quæ me etiam huc ire coëgit à Rege.
Sic fatus, mæſtitia affectus. Cæterùm ille hunc
Seueris verbis alloquebatur triſtatum:
Abi nunc iam ad turmam tuam, poſtquam cupiens es;
Si verò tu iuga bobus exhorrueris imponere,
Aut periculoſam formidaueris meſſem,
Ipſi ſingula curæ fuerint mihi, ut & alius
Vir caueat potentiorem virum conuenire.
Dixit intrepidè. ille verò à throno excitabatur Iaſon,
Augeas, Telamónque ſtatim ſequebatur & Argus
Solus. nam interim adhuc ibi mandarat manere
Fratribus. ipſi verò ibant ex ædibus.
Mirabiliter autem inter omnes præſtabat Aeſonis filius
Pulchritudine & venuſtate, in ipſúmque oculos virgo
Ex obliquo tenerum obtendens admirabatur peplum,
In corde cura ardens, mens verò illi, tanquam ſomnium
Repens volabat poſt veſtigia incedentis.
Ac certè illi ædibus egreſſi ſunt triſtes.
Chalciope verò iram obſeruans Aeetæ,
Illicò in thalamum cum filiis ſuis ſe recepit.
Eodém modo & Medea ſecuta eſt, multáque in animo
Voluebat, quæ amores impellunt curare.
Ante enim oculos apparebant omnia.
Ipſéque qualis erat, quibus veſtibus ſederat.
Quæ'ue dixerat ſedendo in ſolio, qualitérque foras
Iuerat, neque aliquem alium ducebat cogitans,

Οὐδὲ μὲν ἱέμενοι. τίς δ' ἂν πλόον ὧδε περῆσαι
Τλαίη ἑκὼν ὀθνεῖον ἐπὶ κτέρας; ἀλλά με δαίμων
Καὶ κρυερὴ βασιλῆος ἀτασθάλου ὦρσεν ἐφετμή.
Δὸς χάριν ἀντομένοισι. σέθεν δ' ἐγὼ Ἑλλάδι πάσῃ
Θεσπεσίην οἴσω κληηδόνα. καὶ δέ τοι ἤδη
Πρόφρονές εἰμεν ἀρῆϊ θοὴν ἀποτῖσαι ἀμοιβήν,
Εἴτ' οὖν Σαυρομάτας γε λιλαίεαι, εἴτε τιν' ἄλλον
Δῆμον σφωιτέροισιν ὑπὸ σκήπτροισι δαμάσσαι.
Ἴσκεν, ὑποσσαίνων ἀγανῇ ὀπί. τοῖο δὲ θυμὸς
Διχθαδίην πόρφυρεν ἐνὶ στήθεσσι μενοινήν,
Ἤ σφεας ὁρμηθεὶς αὐτοσχεδὸν ἐξεναρίξοι,
Ἢ ὅγε πειρήσαιτο βίης. τό οἱ εἴσατ' ἄρειον
Φραζομένῳ. καὶ δή μιν ὑποβλήδην προσέειπε,
Ξεῖνε, τί κεν τὰ ἕκαστα διηνεκέως ἀγορεύοις;
Εἰ γὰρ ἐτήτυμόν ἐστε θεῶν γένος, ἠὲ καὶ ἄλλως
Οὐδὲν ἐμεῖο χέρηες ἐπ' ὀθνείοισιν ἔβητε,
Δώσω τοι χρύσειον ἄγειν δέρος, ἤν κ' ἐθέλῃσθα
Πειρηθείς. ἐσθλοῖς γὰρ ἐπ' ἀνδράσιν οὔτι μεγαίρω,
Ὡς αὐτοὶ μυθεῖσθε τὸν Ἑλλάδι κοιρανέοντα.
Πεῖρα δέ τοι μένεός τε καὶ ἀλκῆς ἔσσετ' ἄεθλος,
Τόν ῥ' αὐτὸς περίειμι χεροῖν ὀλοόν περ ἐόντα.
Δοιώ μοι πεδίον τὸ Ἀρήϊον ἀμφινέμονται
Ταύρω χαλκόποδε, στόματι φλόγα φυσιόωντε.
Τοὺς ἐλάω ζεύξας στυφελὴν κατὰ νειὸν Ἄρηος
Τετράγυον, τὴν αἶψα τέμω ἐπὶ τέλσον ἀρότρῳ.
Οὐ σπόρον ὄλκεσι Δηοῦς ἐνιβάλλομαι ἀκτήν,
Ἀλλ' ὄφιος δεινοῖο μεταλδήσκοντας ὀδόντας
Ἀνδράσι τευχηστῇσι δέμας. τοὺς δ' αὖθι δαΐζων
Κείρω ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ περισταδὸν ἀντιόωντας.
Ἠέριος ζεύγνυμι βόας, καὶ δείελον ὥρην
Παύομαι ἀμήτοιο. σὺ δ', εἰ τάδε τοῖα τελέσσεις,
Αὐτῆμαρ τόδε κῶας ἀποίσεαι εἰς βασιλῆος.
Πρὶν δέ κεν οὐ δοίην, μηδ' ἔλπεο. δὴ γὰρ ἀεικὲς
Ἄνδρ' ἀγαθὸν γεγαῶτα κακωτέρῳ ἀνέρι εἶξαι.
Ὣς ἄρ' ἔφη. ὁ δὲ σῖγα ποδῶν πάρος ὄμματα πήξας,
Ἧστ' αὔτως ἄφθογγος, ἀμηχανέων κακότητι.
Βουλὴν δ' ἀμφὶ πολὺν στρῶφα χρόνον, οὐδέ πη εἶχε
Θαρσαλέως ὑποδέχθαι, ἐπεὶ μέγα φαίνετο ἔργον.
Ὀψὲ δ' ἀμειβόμενος προσελέξατο κερδαλέοισιν,
Αἰήτη, μάλα τοί με δίκῃ περιπολλὸν ἐέργεις.
Τῶ καὶ ἐγὼ τὸν ἄεθλον ὑπερφίαλόν περ ἐόντα,
Τλήσομαι, εἰ καί μοι θανέειν μόρος. οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλο
Ῥίγιον ἀνθρώποισι κακῆς ἐπικείσετ' ἀνάγκης,
Ἥ με καὶ ἐνθάδε νεῖσθαι ἐπέχραεν ἐκ βασιλῆος.
Ὣς φάτ', ἀμηχανίῃ βεβολημένος. αὐτὰρ ὁ τόνγε
Σμερδαλέοις ἐπέεσσι προσέννεπεν ἀσχαλόωντα,
Ἔρχεο νῦν μεθ' ὅμιλον, ἐπεὶ μέμονάς γε πόνοιο.
Εἰ δὲ σύ γε ζυγὰ βουσὶν ὑποδδείσεις ἐπαεῖραι
Ἠὲ καὶ οὐλομένου μεταχάσσεαι ἀμητοῖο,
Αὐτῷ κεν τὰ ἕκαστα μελοίατο, ὄφρα καὶ ἄλλος
Ἀνὴρ ἐρρίγῃσιν ἀρείονα φῶτα μετελθεῖν.
Ἴσκεν ἀπηλεγέως. ὁ δ' ἀπὸ θρόνου ὤρνυτ' Ἰήσων,
Αὐγείης, Τελαμών τε παρασχεδόν. εἵπετο δ' Ἄργος
Οἶος, ἐπεὶ μεσσηγὺς ἔτ' αὐτόθι νεῦσε λιπέσθαι
Αὐτοκασιγνήτοις. οἱ δ' ἤισαν ἐκ μεγάροιο.
Θεσπέσιον δ' ἐν πᾶσι μετέπρεπεν Αἴσονος υἱὸς
Κάλλεϊ καὶ χαρίτεσσιν. ἐπ' αὐτῷ δ' ὄμματα κούρη
Λοξὰ παρὰ λιπαρὴν σχομένη θηεῖτο καλύπτρην,
Κῆρ ἄχεϊ σμύχουσα. νόος δέ οἱ, ἠύτ' ὄνειρος,
Ἑρπύζων πεπότητο μετ' ἴχνια νισσομένοιο.
Καί ῥ' οἱ μὲν ῥα δόμων ἐξήλυθον ἀσχαλόωντες.
Χαλκιόπη δὲ χόλον πεφυλαγμένη Αἰήταο,
Καρπαλίμως θάλαμόνδε σὺν υἱάσιν οἷσι βεβήκει.
Αὔτως δ' αὖ Μήδεια μετέστιχε. πολλὰ δὲ θυμῷ
Ὥρμαιν', ὅσσα τ' ἔρωτες ἐποτρύνουσι μέλεσθαι.
Προπρὸ δ' ἄρ' ὀφθαλμῶν ἔτι οἱ ἰνδάλλετο πάντα,
Αὐτός θ' οἷος ἔην, οἵοισί τε φάρεσιν ἕστο,
Οἷά τ' ἔειφ', ὥς θ' ἕζετ' ἐπὶ θρόνου, ὥς τε θύραζε
Ἤιεν. οὐδέ τιν' ἄλλον ὀΐσσατο πορφύρουσα

Ἔμμεναι ἀνέρα τοῖον· ἐν οὔασι δ' αἰὲν ὀρώρει
Αὐδή τε μῦθοί τε μελίφρονες, οὓς ἀγόρευσε.
Τάρβει δ' ἀμφ' αὐτῷ, μή μιν βόες ἠὲ καὶ αὐτὸς
Αἰήτης φθείσειεν· ὀδύρετο δ' ἠΰτε πάμπαν
Ἤδη τεθνειῶτα· τέρεν δέ οἱ ἀμφὶ παρειὰς
Δάκρυον αἰνοτάτῳ ἐλέῳ ῥέε κηδοσύνῃσιν.
Ἦκα δὲ μυρομένη λιγέως ἀνενείκατο μῦθον·
Τίπτε με δειλαίην τόδ' ἔχει ἄχος; εἴθ' ὅγε πάντων
Φθείσεται ἡρώων προφερέστατος, εἴτε χερείων,
Ἐρρέτω· ἦ μὲν ὄφελλεν ἀκήριος ἐξαλέασθαι.
Ναὶ δὴ τοῦτό γε πότνα θεὰ Περσηῒ πέλοιτο,
Οἴκαδε νοστήσειε φυγὼν μόρον· εἰ δέ μιν αἶσα
Δμηθῆναι ὑπὸ βουσί, τόδε προπάροιθε δαείη,
Οὕνεκεν οὔ οἱ ἔγωγε κακῇ ἐπαγαίομαι ἄτῃ.
Ἡ μὲν ἄρ' ὧς ἐόλητο νόον μελεδήμασι κούρη.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν δήμου τε καὶ ἄστεος ἐκτὸς ἔβησαν
Τὴν ὁδὸν ἣν τὸ πάροιθεν ἀνήλυθον ἐκ πεδίοιο,
Δὴ τότ' Ἰήσονα τοῖσδε προσέννεπεν Ἄργος ἔπεσσιν·
Αἰσονίδη, μῆτιν μὲν ὀνόσσεαι ἥντιν' ἐνίψω·
Πείρης δ' οὐ μάλ' ἔοικε μεθιέμεν ἐν κακότητι.
Κούρην δή τινα πρόσθεν ἐπέκλυες αὐτὸς ἐμεῖο
Φαρμάσσειν Ἑκάτης Περσηΐδος ἐννεσίῃσι.
Τὴν εἴ κεν πεπίθοιμεν, ὀΐομαι, οὐκέτι τάρβος
Ἔσσετ' ἀεθλεύοντι δαμήμεναι· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
Δείδω μή πως οὔ μοι ὑποσταίη τόγε μήτηρ.
Ἔμπης δ' ἐξαῦτις μετελεύσομαι ἀντιβολήσων,
Ξυνὸς ἐπεὶ πάντεσσιν ἐπικρέμαθ' ἧμιν ὄλεθρος.
Ἴσκεν ἐϋφρονέων· ὁ δ' ἀμείβετο τοῖσδ' ἐπέεσσιν·
Ὦ πέπον, εἴ νύ τοι αὐτῷ ἐφανδάνει, οὔτι μεγαίρω.
Βάσκ' ἴθι, καὶ πυκινοῖσι τεὴν παρὰ μητέρα μύθοις
Ὄρνυθι λισσόμενος· μελέη γε μὲν ἧμιν ὄρωρεν
Ἐλπωρή, ὅτε νόστον ἐπετραπόμεσθα γυναιξίν.
Ὧς ἔφατ'· ὦκα δ' ἕλος μετεκίαθον. αὐτὰρ ἑταῖροι
Γηθόσυνοι ἐρέεινον, ὅπως παρεόντας ἴδοντο.
Τοῖσιν δ' Αἰσονίδης τετιημένος ἔκφατο μῦθον·
Ὦ φίλοι, Αἰήταο ἀπηνέος ἄμμι φίλον κῆρ
Ἀντικρὺ κεχόλωται· ἕκαστα γὰρ οὔ νύ τι τέκμωρ
Οὔτ' ἐμοὶ οὔτε κεν ὔμμι διειρομένοισι πέλοιτο.
Φῆ δὲ δύω πεδίον τὸ Ἀρήϊον ἀμφινέμεσθαι
Ταύρω χαλκόποδε, στόματι φλόγα φυσιόωντε.
Τετράγυον δ' ἐπὶ τοῖσιν ἐφίετο νειὸν ἀρόσσαι,
Δώσειν δ' ἐξ ὄφιος γενύων σπόρον, ὅς ῥ' ἀνίησι
Γηγενέας χαλκέοις σὺν τεύχεσιν· ἤματι δ' αὐτῷ
Χρειὼ τούσγε δαΐξαι. ὃ δή νύ οἱ (οὔτι γὰρ ἄλλο
Βέλτερον ἦν φράσσασθαι) ἀπηλεγέως ὑπέστην.
Ὧς ἄρ' ἔφη· πάντεσσι δ' ἀνήνυτος εἴσατ' ἄεθλος.
Δὴν δ' ἄνεῳ καὶ ἄναυδοι ἐς ἀλλήλους ὁρόωντο,
Ἄτῃ ἀμηχανίῃ τε κατηφέες· ὀψὲ δὲ Πηλεὺς
Θαρσαλέως μετὰ πᾶσιν ἀριστήεσσιν ἔειπεν·
Ὥρη μητιάασθαι ὅ κ' ἕρξομεν· οὐ μὲν ἔολπα
Βουλῆς εἶναι ὄνειαρ ὅσον τ' ἐπὶ κάρτεϊ χειρῶν.
Εἰ μέν νυν τύνη ζεῦξαι βόας Αἰήταο
Ἥρως Αἰσονίδη φρονέεις, μέμονάς τε πόνοιο,
Ἦ τ' ἂν ὑποσχεσίην πεφυλαγμένος ἐντύνειο.
Εἰ δ' οὔ τοι μάλα θυμὸς ἑῇ ἐπὶ πάγχυ πέποιθεν
Ἠνορέῃ, μήτ' αὐτὸς ἐπείγεο, μήτε τιν' ἄλλον
Τῶνδ' ἀνδρῶν πάπταινε παρήμενος· οὐ γὰρ ἔγωγε
Σχήσομ', ἐπεὶ θάνατός γε τὸ κύντατον ἔσσεται
ἄλγος.
Ὧς ἔφατ' Αἰακίδης· Τελαμῶνι δὲ θυμὸς ὀρίνθη.
Σπερχόμενος δ' ἀνόρουσε θοῶς· ἐπὶ δὲ τρίτος Ἴδας
Ὦρτο μέγα φρονέων, ἐπὶ δ' υἷες Τυνδαρέοιο.
Σὺν δὲ καὶ Οἰνεΐδης ἐναρίθμιος αἰζηοῖσιν
Ἀνδράσιν, οὐδέ περ ὅσσον ἐπανθήσαντας ἰούλους
Ἀντέλλων· τοίῳ οἱ ἀείρετο κάρτεϊ θυμός.
Οἱ δ' ἄλλοι εἴξαντες ἀκὴν ἔχον. αὐτίκα δ' Ἄργος
Τοῖον ἔπος μετέειπεν ἐελδομένοισιν ἀέθλου·
Ὦ φίλοι, ἤτοι μὲν τόδε λοίσθιον· ἀλλά τιν' οἴω
Μητρὸς ἐμῆς ἔσσεσθαι ἐναίσιμον ὔμμιν ἀρωγήν.

Eſſe virum talem. in auribus autem vſque erat,
Vóxque ſermonéſque ſuaues, quos miſcuit.
Metuebat etiam pro ipſo, ne boues, aut etiam ipſe
Aeetes nocerent: dolebátque, ceu prorſus
Iam mortuum. teneráſq; et genas (giſſimè.
Lacryma ex vehementi commiſeratione humectabant lar-
Tacitè autem lamentans, affatim prorupit in ſermonem:
Cur me miſeram iſta angit cura, ſiue ille omnium
Intereat heroum excellentiſſimus, ſiue infimus
Peſſum eat? verùm quidem debebat illæſus euitare.
Profectò illud ô Dea veneranda Hecate, vtinam fiat,
Ad domum (ſcilicet quòd) reuerteretur, elapſus fatum. ſi verò ipſum ſtatum
Extinctum iri à bobus, hoc antè intellexerit,
Eo quòd non eius ego infœlici lætor malo.
Hæc quidem ſic perturbata in animo curis virgo.
Illi verò poſtquam à populo & vrbe iuerunt
Eam viam qua antea aduenerant è rure,
Tunc Iaſonem talibus affatus Argus verbis:
Aeſonida, conſilium licet reſpuas, quodcunque dixero,
Conatū tamen nequaquā decet contēnere in aduerſitatibus.
Virginem iam quandam, antè audiuiſti ipſe à me,
Faſcinare Hecates Perſeidos conſilio.
Hanc ſi perſuaſerimus, opinor, non amplius metuendum
Erit certantem victum iri. ſed admodum grauiter
Timeo, ne quo modo mihi permittat hoc mater.
Attamen denuò accedam ſupplicaturus,
Communis eo quòd vniuerſis impendeat nobis interitus.
Dixit, bene affectus. ille autem reſpondit hiſce verbis:
O ſuauiſſime, ſiquidem tibipſi hoc arridet, non inuideo.
Vade age, & blandis tuam ad matrem verbis
Contende, precans: miſera tametſi nobis eſt
Spes, quando reditum commiſimus mulieribus.
Sic fatus, illico ad paludem receſſerunt. Cæterùm ſocij
Læti, ſciſcitabantur, vbi aduentantes conſpexerunt.
Illis Aeſonides mæſtus deprompſit ſermonem:
O amici. Aeetæ ſæuus nobis lepidum cor, (certè perficienda,
Ex profeſſo ſtomachatur: ſingula enim (ſcilicet mādata) non
Neque mihi, neque vobis quærentibus fuerit.
Dixit autem geminos campum Areum pererrare
Tauros æripedes, ore flammam ſpirantes.
Quatuor iugerum præterea impoſuit nouale proſcindere,
Credereq́; ex Draconis mandibula ſemen, quod reddat
Terrigenas æreis cum armis, diéque ipſo
Neceſſitas illos conficere. quod certè ei (neque enim aliud
Præſtabilius erat reſpondere) audacter recepi.
Sic ſanè fatus. Cunctis verò ingens videbatur conatus.
Diúque muti & taciti inuicem ſeſe intuebantur,
Calamitate deſperationéque conſternati. ſerò verò Peleus
Audacter inter omnes Minyas inquit:
Tempus decernere, quod faciemus. non enim puto
Conſilij eſſe vtilitatem, quantam in virtute manuum.
Siquidem tu nunc iungere boues Aeetæ
Heros Aeſonida vis, cupíſque laborem,
Profectò promiſſa præſtare para.
Si verò non vſque adeò animus ſuis confiſus
Viribus, ne ſolicitus ſis ipſe, neque quem alium
Sociorum circumſpicias debilitatus. non enim ego
Parcar: quoniam mors ſummus dolor erit.
Sic fatus Aeacida. Telamoni verò animus incitatus eſt.
Ardens verò erupit ſubitò: deinde tertius Idas
Impulſus eſt temerarius, præterea filij Tyndarei.
Vnáque etiam Oenides annumeratus fortibus
Viris, neque licet paululum florentes lanugines
Habens. tali et efferebatur fortitudine animus.
Alij verò cedentes tacitè agebant. ſtatímque Argus
Talem ſermonem propoſuit cupientibus certaminis:
O ſocij, ſcilicet hoc poſtremum, ſed aliquod autem me
Matris meæ fore ſalubre vobis auxilium.

Quapropter & licet prompti durate in naue
Pauliſper adhuc, quemadmodũ ante iam. compeſcere om-
Satius, quàm miſerum exitium properando accerſere. (nino
Virgo quædam in ædibus alitur Aeetæ,
Quam Hecate egregiè Dea docuit miſcere
Pharmaca, quæcunque terra profert, multifluáque unda,
Quibus vel immenſi ignis ſopitur flamma,
Et fluuios ſiſtit facilè, impetuosè fluentes,
Aſtráque & lunæ ſacra impedit vias:
Cuius quidem ab habitatione in via huc reuertentes
Meminimus, ſi poſſit ſoror nata,
Mater noſtra perſuadere auxiliari certamini.
Si ergo & vobis ipſis iſta placent, profectò item
Hoc ipſo die iterum ad domum Aeetæ
Tentaturus: fortaſſis fœliciter tentauerim.
Sic fatus: illis verò ſignum dij dedêre fauentes.
Pauida quidem fugiens violentiam accipitris columba,
Ex alto Aeſonidæ terrefacta incidit ſinus,
Accipiter autem puppi allapſus, continuóque Mopſus
Talem ſententiam inter omnes vaticinans ediſſerit:
Vobis amici iſtud oſtentum deorum voluntate euenit:
Neque aliquo modo aliter licet interpretari melius:
Virginem ergo verbis conuenire inſtructos
Conſilio omnigeno, opinor verò eam non neglecturam,
Si verè Phineus modo in dea Venere reditum
Indicauit fore. illius autem hæc cara auis
Necem effugit. cor verò mihi, quemadmodum in animo
Hoc per augurium præſagit, ſic fuerit.
Proinde amici, Cytheræam inuocantes opitulari,
Iam nunc Argi monitis obſecundate.
Dixit: approbarunt autem iuuenes, Phinei mandatorum
Recordati, ſolus verò Aphareius proſilijt Idas,
Grauiſſimè indignans, clara voce proclamauit:
Deum immortalem, profectò mulieribus ſimiles huc
Qui Venerem vocant auxiliarem nobis eſſe, (venimus,
Non amplius Martis immane robur. & ad columbas
Et accipitres reſpicientes, quieſcitis à certaminibus.
Peſſum ite, ne vobis Martia opera curæ ſint,
Virgines verò precibus imbelles demulcere.
Sic fatus ringens, multi autem fremuerunt ſocij
Tacitè admodũ, neq; quiſpiã ei contrariũ protulit ſermonẽ.
Indignatus verò ille, deinde reſedit. Verum talibus Iaſon
Protinus excitans animum ſuum, ita profatus eſt:
Argus equidem à naue, quoniam illud pleriſque placet,
Mittatur. Cæterum ipſi ad terram ex fluuio
Palàm nunc retinacula eijciemus. Nam decet
Non amplius diu latêre, expaueſcentes pugnam.
Ita fatus, atque illum ſtatim ablegauit redire
Velociter iterum ad vrbem. alij verò in naue
Anchoras reuellentes, ex mandato Iaſonis,
Subitóque è palude terræ appropinquarunt remis.
Continuò verò Aeetas concionem conſcripſit Colchorum
Extra ſuam domum, vbi & antea conſeſſum habuerunt,
Indignos Minyis dolos, doloréſque fabricans.
Affirmarat enim, vt primùm boues interfeciſſent,
Virum eum qui receperat graue ſubire certamen,
Syluam reſcindens denſo ſuper iugo
Succidaneam, crematurum ligna nautica, vt triſtem
Contumeliam dependant, inſolentia machinantes.
Neque enim Aeolidem Phrixum, licet vehementer deſide-
rantem,
Suſceptum fuiſſe in ædibus hoſpitẽ, qui tamen præ omnibus
Hoſpitibus comitate & pietate præditus erat,
Niſi ſibi Iupiter de cœlo nuncium miſiſſet
Mercurium, vt amico obuiaret.
Nedum latrones ſuam ipſius in terram profectos,
Futuros diu impunitos, quibus curæ
Alienis manum ſuam bonis adferre,
Latentéſque dolos moliri, atque paſtorum
Stabula horriſonis incurſibus effringere.

Τῷ καὶ ἄρ μεμαῶτες ἐρητύοισθ' ἐνὶ νηὶ
Τυτθὸν ἔθ' ὡς τὸ πάροιθεν. ἐπεὶ καὶ ἐπισχέμεν ἔμπης
Λώϊον, ἢ κακὸν οἶτον ἀφειδήσαντας ἑλέσθαι.
Κούρη τις μεγάροισιν ἐνιτρέφετ' Αἰήταο,
Τὴν Ἑκάτη περίαλλα θεὰ δάε τεχνήσασθαι
Φάρμαχ', ὅσ' ἤπειρός τε φύει καὶ νήχυτον ὕδωρ·
Τοῖσι καὶ ἀκαμάτοιο πυρὸς μειλίσσει ἀϋτμὴν,
Καὶ ποταμοὺς ἵστησιν ἄφαρ κελαδεινὰ ῥέοντας,
Ἄστρα τε καὶ μήνης ἱερῆς ἐπέδησε κελεύθους.
Τῆς μὲν ἀπὸ μεγάροιο κατὰ στίβον ἐνθάδ' ἰόντες
Μνησάμεθ', εἴ κε δύναιτο κασιγνήτη γεγαυῖα
Μήτηρ ἡμετέρη πεπιθεῖν ἐπαρῆξαι ἀέθλῳ.
Εἰ δὲ καὶ αὐτοῖσιν τόδ' ἐφανδάνει, ἦ τ' ἂν ἱκοίμην
Ἤματι τῷδ' αὐτῷ πάλιν εἰς δόμον Αἰήταο
Πειρήσων. τάχα δ' ἂν σὺν δαίμονι πειρηθείην.
Ὣς φάτο. τοῖσι δὲ σῆμα θεοὶ δόσαν εὐμενέοντες.
Τρήρων μὲν φεύγουσα βίην κίρκοιο πελειὰς
Ὑψόθεν Αἰσονίδεω πεφοβημένη ἔμπεσε κόλποις·
Κίρκος δ' ἀφλάστῳ περικάππεσεν· αἶψα δὲ Μόψος
Τοῖον ἔπος μετὰ πᾶσι θεοπροπέων ἀγόρευεν,
Υ̓́μμι φίλοι τόδε σῆμα θεῶν ἰότητι τέτυκται·
Οὐδέ πῃ ἄλλως ἐστὶν ὑποκρίνασθαι ἄρειον,
Παρθενικὴν δ' ἐπέεσσι μετελθέμεν ἀμφιέποντας
Μήτι παντοίῃ. δοκέω δέ μιν οὐκ ἀθερίξειν,
Εἰ ἐτεὸν Φινεύς γε θεῇ ἐνὶ Κύπριδι νόστον
Πέφραδεν ἔσσεσθαι. κείνης δ' ὅγε μείλιχος ὄρνις
Πότμον ὑπεξήλυξε. κέαρ δέ μοι ὡς ἐνὶ θυμῷ
Τόνδε κατ' οἰωνὸν προτιόσσεται, ὣς δὲ πέλοιτο.
Ἀλλὰ φίλοι Κυθέρειαν ἐπικλείοντες ἀμύνειν,
Ἤδη νῦν Ἄργοιο παραιφασίῃσι πίθεσθε.
Ἴσκεν· ἐπήνησαν δὲ νέοι, Φινῆος ἐφετμὰς
Μνησάμενοι, μοῦνος δ' Ἀφαρήιος ἄνθορεν Ἴδας,
Δείν' ἐπαλαστήσας μεγάλῃ ὀπί, φώνησέν τε,
Ὦ πόποι, ἦ ῥα γυναιξὶν ὁμόστολοι ἐνθάδ' ἔβημεν,
Οἳ Κύπριν καλέουσιν ἐπίρροθον ἄμμι πέλεσθαι.
Οὐκέτ' Ἐνυαλίοιο μέγα σθένος· ἐς δὲ πελείας
Καὶ κίρκους λεύσσοντες ἐρητύεσθε ἀέθλων.
Ἔρρετε, μηδ' ὔμμι πολεμήια ἔργα μέλοιτο,
Παρθενικὰς δὲ λιτῇσιν ἀνάλκιδας ἠπεροπεύειν.
Ὣς ηὔδα μεμαώς. πολέες δ' ὁμάδησαν ἑταῖροι
Ἦκα μάλ', οὐδ' ἄρα τίς οἱ ἐναντίον ἔκφατο μῦθον.
Χωόμενος δ' ὅγ' ἔπειτα καθέζετο. τοῖσι δ' Ἰήσων
Αὐτίκ' ἐποτρύνων τὸν ἑὸν νόον ὧδ' ἀγόρευσεν.
Ἄργος μὲν παρὰ νηός, ἐπεὶ τόδε πᾶσιν ἕαδε,
Στελλέσθω· ἀτὰρ αὐτοὶ ἐπὶ χθονὸς ἐκ ποταμοῖο
Ἀμφαδὸν ἤδη πείσματ' ἀνάψομεν· ἦ γὰρ ἔοικε
Μηκέτι δὴν κρύπτεσθαι ὑποπτήσσοντας ἀϋτήν.
Ὣς ἄρ' ἔφη· καὶ τὸν μὲν ἄφαρ προΐαλλε νέεσθαι
Καρπαλίμως ἐξαῦτις ἀνὰ πτόλιν· οἱ δ' ἐπὶ νηὸς
Εὐναίας ἐρύσαντες, ἐφετμαῖς Αἰσονίδαο,
Τυτθὸν ὑπὲξ ἕλεος χέρσῳ ἐπικέλσαν ἐρετμοῖς·
Αὐτίκα δ' Αἰήτης ἀγορὴν ποιήσατο Κόλχων
Νόσφιν ἑοῖο δόμου, τόθι περ καὶ πρόσθε κάθιζον,
Ἀτλήτους Μινύῃσι δόλους καὶ κήδεα τεύχων.
Στεῦτο δ' ἐπεί κεν πρῶτα βόες διαδηλήσωνται
Ἄνδρα τὸν ὅς ῥ' ὑπέδεκτο βαρὺν καμέεσθαι ἄεθλον,
Δρυμὸν ἀναρρήξας λασίης καθύπερθε κολώνης,
Αὔτανδρον φλέξειν δόρυ νήιον, ὄφρ' ἀλεγεινὴν
Ὕβριν ἀποφλύξωσιν ὑπέρβια μηχανόωντες.
Οὐδὲ γὰρ Αἰολίδην Φρίξον μάλα περ χατέοντα
Δέχθαι ἐνὶ μεγάροισιν ἐφέστιον, ὃς περὶ πάντων
Ξείνων μειλιχίῃ τε θεουδείῃ τ' ἐκέκαστο·
Εἰ μή οἱ Ζεὺς αὐτὸς ἀπ' οὐρανοῦ ἄγγελον ἧκεν
Ἑρμείαν, ὡς κεν προσκηδέος ἀντιάσειε.
Μὴ καὶ ληιστῆρας ἑὴν ἐς γαῖαν ἰόντας
Ἔσσεσθαι δηναιὸν ἀπήμονας, οἷσι μέμηλεν
Ὀθνείοις ἐπὶ χεῖρα ἑὴν κτεάτεσσιν ἀείρειν,
Κρυπταδίους τε δόλους τεκταινέμεν, ἠδὲ βοτήρων
Αὔλια δυσκελάδοισιν ἐπιδρομίῃσι δαΐξαι.

Νόσφιν

Νόσφιν δ' οἷ αὐτῷ φάτ' ἐοικότα μήδεα τίσειν
Υἷας Φρίξοιο, κακορρέκτῃσιν ἕπεσθαι
Ἀνδράσι νοστήσαντας ὁμιλαδὸν, ὄφρα ἑ τιμῆς
Καὶ σκήπτρων ἐλάσειαν ἀκηδέες, ὥς ποτε βάξιν
Λευγαλέην οὗ πατρὸς ἐπέκλυεν Ἠελίοιο,
Χρειὼ μιν πυκινόν τε δόλον βουλάς τε γενέθλης
Σφωιτέρης ἄτην τε πολύτροπον ἐξαλέασθαι.
Τῷ καὶ ἐελδομένους πέμπεν ἐς Ἀχαιίδα γαῖαν
Πατρὸς ἐφημοσύνῃ δολιχὴν ὁδόν. οὐδὲ θυγατρῶν
Εἶναί οἱ τυτθόν γε δέος, μή πού τινα μῆτιν
Φράσσωνται στυγερὴν, οὐδ' υἱέος Ἀψύρτοιο,
Ἀλλ' ἐνὶ Χαλκιόπης γενεῇ τάδε λυγρὰ τετύχθαι.
Καί ῥ' ὁ μὲν ἄσχετα ἔργα πιφαύσκετο δημοτέροισι,
Χωόμενος· μέγα δέ σφιν ἀπείλεε νῆά τ' ἔρυσθαι
Ἠδ' αὐτοὺς, ἵνα μή τις ὑπὲκ κακότητος ἀλύξῃ.
Τόφρα δὲ μητέρ' ἑὴν μετιὼν δόμον Αἰήταο
Ἄργος παντοίοισι παρηγορέεσκεν ἔπεσσι,
Μήδειαν λίσσεσθαι ἀμυνέμεν· ἡ δὲ καὶ αὐτὴ
Πρόσθεν μητιάασκε· δέος δέ μιν ἴσχανε θυμὸν,
Μή πως ἠὲ παρ' αἶσαν ἐτώσια μειλίσσοιτο
Πατρὸς ἀτυζομένην ὀλοὸν χόλον, ἠὲ λιτῇσιν
Ἑσπομένης ἀρίδηλα καὶ ἀμφαδὰ ἔργα πέλοιτο.
Κούρην δ' ἐξ ἀχέων ἀδινὸς κατελώφεεν ὕπνος
Λέκτρῳ ἀνακλινθεῖσαν· ἄφαρ δέ μιν ἠπεροπῆες,
Οἷά τ' ἀκηχεμένην, ὀλοοὶ ἐρέθεσκον ὄνειροι.
Τὸν ξεῖνον δ' ἐδόκησεν ὑφεστάμεναι τὸν ἄεθλον,
Οὔτι μάλ' ὁρμαίνοντα δέρος κριοῖο κομίσσαι,
Οὐδέ τι τοῖο ἕκητι μετὰ πτόλιν Αἰήταο
Ἐλθέμεν, ὄφρα δέ μιν σφέτερον δόμον εἰσαγάγοιτο
Κουριδίην παράκοιτιν· ὀίετο δ' ἀμφὶ βόεσσιν
Αὐτὴ ἀεθλεύουσα μάλ' εὐμαρέως πονέεσθαι,
Σφωιτέρους δὲ τοκῆας ὑποσχεσίης ἀθερίζειν,
Οὕνεκεν οὐ κούρῃ ζεῦξαι βόας, ἀλλά οἱ αὐτῷ
Προὔθεσαν· ἐκ δ' ἄρα τοῦ νεῖκος πέλεν ἀμφήριστον
Πατρί τε καὶ ξείνοις· αὐτῇ δ' ἐπιέτρεπον ἄμφω
Τὼς ἔμεν, ὥς κεν ἑῇσι μετὰ φρεσὶν ἰθύσειεν.
Ἡ δ' ἄφνω τὸν ξεῖνον, ἀφειδήσασα τοκήων,
Εἵλετο· τοὺς δ' ἀμέγαρτον ἄχος λάβεν, ἐκ δ' ἐβόησαν
Χωόμενοι· τὴν δ' ὕπνος ἅμα κλαγγῇ μεθέηκε.
Παλλομένη δ' ἀνόρουσε φόβῳ, περί τ' ἀμφί τε τοίχους
Πάπτηνεν θαλάμοιο· μόλις δ' ἐσαγείρατο θυμὸν,
Ὡς πάρος ἐν στέρνοις, ἀδινὴν δ' ἀνενείκατο φωνήν·
Δειλὴ ἐγὼν, οἷόν με βαρεῖς ἐφόβησαν ὄνειροι.
Δείδια μὴ μέγα δή τι φέρῃ κακὸν ἥδε κέλευθος
Ἡρώων· περί μοι ξείνῳ φρένες ἠερέθονται.
Μνάσθω ἑὸν κατὰ δῆμον Ἀχαιίδα τηλόθι κούρην,
Ἄμμι δὲ παρθενίη τε μέλοι καὶ δῶμα τοκήων.
Ἔμπα γε μὴν θεμένη κύνεον κέαρ, οὐκέτ' ἄνευθεν
Αὐτοκασιγνήτης πειρήσομαι, εἴ κέ μ' ἀέθλῳ
Χραισμεῖν ἀντιάσῃσιν, ἐπὶ σφετέροις ἀχέουσα
Παισί· τό κέν μοι λυγρὸν ἐνὶ κραδίῃ σβέσσειεν ἄλγος.
Ἦ ῥα, καὶ ὀρθωθεῖσα θύρας ὤιξε δόμοιο,
Νήλιπος, οἰέανος· καὶ δὴ λελίητο νέεσθαι
Αὐτοκασιγνήτηνδε, καὶ ἕρκεος οὐδὸν ἄμειψε.
Δηρὸν δὲ κατ' αὖθι μένεν προδόμῳ θαλάμοιο,
Αἰδοῖ ἐεργομένη· μετὰ δ' ἐτράπετ' αὖτις ὀπίσσω
Στρεφθεῖσ'· ἐκ δὲ πάλιν κίεν ἔνδοθεν, ἄψ τ' ἀλέεινεν
Εἴσω· τηΰσιοι δὲ πόδες φέρον ἔνθα καὶ ἔνθα.
Ἤτοι ὅτ' ἰθύσειεν, ἐρύκανεν ἔνδοθεν αἰδώς·
Αἰδοῖ δ' ἐργομένην θρασὺς ἵμερος ὀτρύνεσκε.
Τρὶς μὲν ἐπειρήθη, τρὶς δ' ἔσχετο, τέτρατον αὖτις
Λέκτροισιν πρηνὴς ἐνικάππεσεν εἱλιχθεῖσα.
Ὡς δ' ὅτε τις νύμφη θαλερὸν πόσιν ἐν θαλάμοισι
Μύρεται, ᾧ μιν ὄπασσαν ἀδελφεοὶ ἠδὲ τοκῆες,
Οὐδέ τί πω πάσαις ἐπιμίσγεται ἀμφιπόλοισιν,
Αἰδοῖ ἐπιφροσύνῃ τε· μυχῷ δ' ἀχέουσα θαάσσει·
Τὸν δέ τις ὤλεσε μοῖρα, πάρος ταρπήμεναι ἄμφω
Δήνεσιν ἀλλήλων· ἡ δ' ἔνδοθι δαιομένη περ
Σῖγα μάλα κλαίει, χῆρον λέχος εἰσορόωσα,

Seorſim verò ſibipſi dixit, meritas pœnas daturos
Filios Phrixi, ſceleratos ſequentes
Viros reuerſos ſimul, vt ſe honore
Et ſceptris exuant proterui: veluti quondam oraculum
Triſte ſui patris audiuerit Solis,
Oportere ipſum vafrum dolum, artéſque ſtirpis
Suæ, damnumq́ callidum cauere.
Ideirco & cupidos miſit in Græciam
Patris quaſi mandato longam viam, neque filiarum
Eſſe ſibi vel minimum metum (ſ. credebat) ne fortè aliquod commentum
Struant triſte neque filij Abſyrti:
Sed in Chalciopes ſobole iſta metuenda parari.
Atque ille intolerabilia facta proponebat popularibus
Iratus, vehementérq; ipſis minabatur & nauem obſeruare,
Et ipſos, ne quis malo effugiat.
Interim autem matrem ſuam reuerſus domum Aeetæ,
Argus varijs demulcebat verbis,
Medeam quò oraret opitulari: quæ & ipſa
Antè liberabat. timor enim eius impediuit animum,
Ne quodammodo vel indecenter vana oraret,
Patris metuentem ſæuam iram, vel preces
Sequentis manifeſta & aperta ſtudia fierent.
Virginem verò in doloribus dulcis oppreſſit ſomnus,
In lecto reclinantem: ſtatim autem ipſam vana,
Tanquam perturbatam, grauia interrupêre ſomnia.
Hoſpes enim videbatur ſuſcepiſſe certamen,
Neque admodum cupidus, vellus arietis auferre.
Neque quid huius cauſſa ad vrbem Aeetæ
Veniſſe, ſed vt ipſam ſuam domum duceret,
Legitimam coniugem: videbatúrque cum bobus
Ipſa certans, valde promptè agere.
Suos verò parentes pactis non ſtare.
Quòd non virgini iugare boues, ſed illi
Propoſuiſſent. ex quo diſſenſio orta anceps,
Patri hoſpitibúſque ipſi tamen commendarunt vtrique.
Sic eſſe, vt ſuo in animo voluiſſet,
Ipſáque repente hoſpitem, contemnens parentes,
Elegit: illos verò immenſus dolor corripuit, clamarúntque
Indignantes: hanc verò ſomnus cum clamore dimiſit.
Tremenſq; excitata, metu circumcirca parietes
Spectauit thalami, vix autem recepit animum,
Vt antè, in pectoribus, miſerabilem verò extulit vocem:
Miſeram me, qualiter horrenda terruerunt ſomnia?
Timeo, ne magnum aliquod ferat malum iſta peregrinatio
Heroum: pro hoſpite mihi mentes ſuſpenſæ ſunt.
Ambiat ſuo in populo Græcam procul puellam:
Nobis verò virginitas cura ſit, & domus parentum.
Attamen ponens ferum cor, non in poſterum abſque
Sorore periculum faciam: ſi vel me certamen
Iuuare orauerit, propter ſuos ſolicita
Liberos, hunc mihi durum in pectore ſedauerit dolorem.
Dixit vtique, atque erecta ianuas aperuit domus
Nudis pedibus, ſolo induſio induta, continuò cupiebat accedere
Sororem, & portæ limen tranſijt.
Diu autem ibidem manſit in veſtibulo thalami,
Verecundia intercepta: deinde tamen refugit rurſus retro
Verſa, intúſque iterum prodibat, mox refugit
Intro, imbecilles autem pedes ferebant huc illúcque.
Nempe quòd ſacrificaſſet, ipſam intus verecundia coercuit:
Verecundia verò repreſſam, audax amor impellebat.
Ter quidem tentabat, ter retenta eſt: quartò iterum
Lecto prona incidit conuoluta.
Quemadmodum quando aliqua ſponſa ſponſum in thalamis
Lamentatur, cui ipſam deſponſarunt fratres atque parentes,
Neque adhuc cunctis miſcetur famulabus,
Pudore, modeſtiáque, ſed in penetrali triſtata ſedet.
Illum verò aliquis perdidit caſus, priuſquam recreati ambo
Colloquijs inter ſe, ipſáque intus ardens
Tacitè admodum luget, viduum lectum intuens,

Ne ipſam proterua reprehendant fœminæ.
Huic ſimilis Medea lamentabatur. hanc autem aliqua re-pentè
Flentem interim accedens animaduertit
Famula, quæ ei pediſſequa erat adoleſcens:
Chalciopæq́; nunciauit ocyus, quæ inter filios
Sederat, conſultans de ſorore perſuadenda.
Sed neque aliquo modo immorigera fuit, quando audiuit an-
Sermonem inſperatum: proruit pauida (illa
E thalamo ad thalamum prorſus, in quo Medea
Iacebat exanimata, dilaniauítque vtrinque genas.
Vbi autem vidit lacrymis oculos madidos, inclamauit eã:
Heu mihi ô Medea! quid verò iſtas lacrymas fundis?
Quid tandem paſſa? quis grauis mentem inuaſit mœror?
Anne tuos fatalis corripuit neruos peſtis?
Siue aliquam ſæuam comperta es à patre reprehenſionem
Propter me, liberóſque? Vtinam ego neque parentum
Domum iſtam viderem, neque vrbem, ſed in terra
Finibus habitarem, vbi nec nomen Colchorum.
Ita fata eſt: illius autem rubefecit genas. diu verò eam pudor
Virgineus impediuit reſpondere conantem.
Sermóque nunc quidem ei in ſumma oriebatur
Lingua, nunc infrà in pectore errabat.
Sæpéque dulce per os feſtinabat erumpere,
Sonus tamen non proceſſit vlterius, ſeróque dixit
Talia compoſitò (audaces enim impulerant amores)
Chalciope, mihi pro liberis tuis animus turbatus eſt,
Ne ipſos pater vnà cum hoſpitibus ſtatim perdat.
Talia dormiens in breui iam ſomno
Vidi inſomnia horrenda, quæ vtinam aliquis deus irrita
Faciat, neque triſtem propter filios dolorem concilies.
Dixit vtique, ſororem tentans, ánne etiam ſeipſa
Oraret, antè ſuis liberis auxiliari.
Huius grauiter immenſus inundauit animum mœror
Terrore, talia audiuit reſponditque ita verbis:
Et ipſa iſta omnia accenſi intendens,
Si quod diceres & molireris auxilium.
Sed iura terram & cœlum, quodcunq; tibi dixero,
Retenturam in animo, vnáque adiutricem fore.
Precor per ſuperos, téque ipſam, atque parentes,
Ne ipſos malo à fato vaſtatos videam
Miſerè, vel tibi caris cum pueris mortua
Fuerim ex inferno triſtis poſtea Erinnys.
Ita verò locuta, largas effudit illico lacrymas.
Infráque ambabus amplexa genua manibus,
Vnáque caput ſinibus inuoluerunt. tunc miſerabilem
Ambæ mutuò ediderunt luctum, ortúſque eiulatus
Miſerabilis per domum, conquerentium dolores.
Hanc tamen prius Medea allocuta eſt mœſta:
Infœlix, quam ſanè medelam inueniam? prout dicis,
Execrationes horrendas, atque Erinnas, atque vtinam debeat
Perpetuum eſſe in nobis liberos tuos ſeruare.
Sciat Colchorum iuramentum ſolenne quod iurare
Ipſa iubes, magnum cœlum, atque infra
Terra, Deorum mater, quantæ vires ſunt meæ,
Nec te fruſtratum iri perficienda orantem.
Dixit vtique. Chalciope verò reſpondit talibus verbis:
An non tamen hoſpiti ſuſtineas, indigenti & ipſi,
Seu dolum, ſiue quam artem excogitare certaminis,
Liberorum gratia meorum? námque ab illo venit
Argus, monens me tuum experiri auxilium.
Interea quidem eum domi reliqui, huc progreſſa.
Sic fata eſt, illi verò intus exultauit præ gaudio animus,
Rubefactáque ſimul pulchro corpore quidem, caligo
Corripuit gaudentem, taléque reſponſum reddidit:
Chalciope, ſicuti vobis gratum voluptéque eſt,
Ita faciam. Vtinam verò ne mihi oculis appareat
Aurora, neque me diu inſuper viuentem cernas,
Si quid hac vita iucundius, aut liberis
Tuis habeam, qui certè mihi fratres ſunt.

Μή μιν κερτομέουσαι ἐπιστοβέωσι γυναῖκες·
Τῇ ἰκέλη Μήδεια κινύρετο. τὴν δέ τις ἄφνω
Μυρομένην μεσσηγὺς ἐπιπρομολοῦσ' ἐνόησε
Δμωάων, ἥ οἱ ἑσπέτις πέλε κουρίζουσα.
Χαλκιόπῃ δ' ἤγγειλε παρασχεδόν. ἡ δ' ἐνὶ παισὶν
Ἧστ' ἐπιμητιόωσα κασιγνήτην ἀρέσασθαι.
Ἀλλ' οὐδ' ὡς ἀπίθησεν, ὅτ' ἔκλυεν ἀμφιπόλοιο
Μῦθον ἀνώϊστον. διὰ δ' ἔσσυτο θαμβήσασα
Ἐκ θαλάμου θαλαμόνδε διαμπερὲς, ᾧ ἔνι κούρη
Κέκλιτ' ἀκηχεμένη, δρύψεν δ' ἑκάτερθε παρειάς.
Ὡς δ' ἴδε δάκρυσιν ὄσσε πεφυρμένα, φώνησέν μιν·
Ὤ μοι ἐγὼ, Μήδεια, τί δὴ τάδε δάκρυα λείβεις;
Τίπτ' ἔπαθες; τί τοι αἰνὸν ὑπὸ φρένας ἵκετο πένθος;
Ἤ νύ σε θευμορίη περιδέδρομεν ἅψεα νοῦσος;
Ἠέ τιν' οὐλομένην ἔδαες παρὰ πατρὸς ἐνιπὴν
Ἀμφί τ' ἐμοὶ καὶ παισίν; ὄφελλέ με μήτε τοκήων
Δῶμα τόδ' εἰσοράαν, μηδὲ πτόλιν, ἀλλ' ἐπὶ γαίης
Πείρασι ναιετάειν, ἵνα μηδέ περ οὔνομα Κόλχων.
Ὡς φάτο. τῆς δ' ἐρύθηνε παρήϊα. δὴν δέ μιν αἰδὼς
Παρθενίη κατέρυκεν ἀμείψασθαι μεμαυῖαν.
Μῦθος δ' ἄλλοτε μέν οἱ ἐπ' ἀκροτάτης ἀνέτελλε
Γλώσσης, ἄλλοτ' ἔνερθε κατὰ στῆθος πεπότητο.
Πολλάκι δ' ἱμερόεν μὲν ἀνὰ στόμα θυῖεν ἐνισπεῖν,
Φθογγῇ δ' οὐ προὔβαινε παροιτέρω. ὀψὲ δ' ἔειπε
Τοῖα δόλῳ (θρασέες γὰρ ἐπικλονέεσκον ἔρωτες)
Χαλκιόπη, περί μοι παίδων σέο θυμὸς ἄηται,
Μή σφε πατὴρ ξείνοισι σὺν ἀνδράσιν αὐτίκ' ὀλέσσῃ.
Τοῖα κατακνώσσουσα μινυνθαδίῳ νέον ὕπνῳ
Λεύσσω ὀνείρατα λυγρά, τά τις θεὸς ἀκράαντα
Θείη, μηδ' ἀλεγεινὸν ἐφ' υἱάσι κῆδος ἕλοιο.
Φῆ ῥα, κασιγνήτης πειρωμένη, εἴ κέ μιν αὐτὴ
Ἀντιάσειε πάροιθεν ἑοῖς τεκέεσσιν ἀμύνειν.
Τὴν δ' αἰνῶς ἄτλητος ἐπέκλυσε θυμὸν ἀνίη
Δείματι, τοῖ' ἐσάκουσεν. ἀμείβετο δ' ὧδ' ἐπέεσσι,
Καὶ δ' αὐτὴ τάδε πάντα μετήλυθον ὁρμαίνουσα,
Εἴ τινα συμφράσσαιο καὶ ἀρτύνειας ἀρωγήν.
Ἀλλ' ὄμοσον γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν, ὅττι τοι εἴπω,
Σχήσειν ἐν θυμῷ, σύν τε δρήστειρα πέλεσθαι.
Λίσσομ' ὑπὲρ μακάρων, σέο τ' αὐτῆς, ἠδὲ τοκήων,
Μή σφε κακῇ ὑπὸ κηρὶ διαρραισθέντας ἰδέσθαι
Λευγαλέως· ἢ σοί γε φίλοις σὺν παισὶ θανοῦσα
Εἴην ἐξ Ἀΐδεω στυγερὴ μετόπισθεν Ἐρινύς.
Ὡς ἄρ' ἔφη· τὸ δὲ πολλὸν ὑπεξέχυτ' αὐτίκα δάκρυ·
Νειόθι δ' ἀμφοτέρῃσι περίσχετο γούνατα χερσί.
Σὺν δὲ κάρη κόλποις περικάββαλον. ἔνθ' ἐλεεινὸν
Ἄμφω ἐπ' ἀλλήλῃσι θέσαν γόον. ὦρτο δ' ἰωὴ
Λεπταλέη διὰ δώματ' ὀδυρομένων ἀχέεσσιν.
Τὴν δὲ πάρος Μήδεια προσέννεπεν ἀσχαλόωσα,
Δαιμονίη, τί νύ τοι ῥέξω ἄκος; οἷ' ἀγορεύεις,
Ἀράς τε στυγερὰς καὶ Ἐρινύας. αἲ γὰρ ὄφελλεν
Ἔμπεδον εἶναι ἐπ' ἄμμι τεοὺς υἷας ἔρυσθαι.
Ἴστω Κόλχων ὅρκος ὑπέρβιος, ὅντιν' ὀμόσσαι
Αὐτὴ ἐποτρύνεις; μέγας οὐρανὸς, ἠδ' ὑπένερθε
Γαῖα θεῶν μήτηρ, ὅσσον σθένος ἐστὶν ἐμεῖο,
Μή σ' ἐπιδευήσεσθαι, ἀνυστά περ ἀντιόωσαν.
Φῆ ἄρα. Χαλκιόπη δ' ἠμείβετο τοῖσδ' ἐπέεσσιν,
Οὐκ ἂν δὴ ξείνῳ τλαίης χατέοντι καὶ αὐτῷ
Ἢ δόλον ἤ τινα μῆτιν ἐπιφράσσασθαι ἀέθλου
Παίδων εἵνεκ' ἐμεῖο; καὶ ἐκ κείνοιο δ' ἱκάνει
Ἄργος ἐποτρύνων με τεῆς πειρῆσαι ἀρωγῆς·
Μεσσηγὺς μὲν τόνγε δόμῳ λίπον ἐνθάδ' ἰοῦσα.
Ὡς φάτο. τῇ δ' ἔντοσθεν ἀνέπτατο χάρματι θυμός.
Φοινίχθη δ' ἄμυδις καλὸν χρόα. κὰδ δέ μιν ἀχλὺς
Εἷλεν ἰαινομένην· τοῖον δ' ἐπὶ μῦθον ἔειπε,
Χαλκιόπη, ὡς ὔμμι φίλον τερπνόν τε τέτυκται,
Ὣς ἔρξω. μὴ γάρ μοι ἐν ὀφθαλμοῖσι φανείη
Ἠὼς, μηδέ με δηρὸν ἔτι ζώουσαν ἴδοιο,
Εἴ τι σῆς ψυχῆς προφερέστερον, ἤ τι παίδων
Σῶν θείω· οἳ δή μοι ἀδελφειοὶ γεγάασιν;

Κηδεμόνες τε φίλοι καὶ ὁμήλικες. ὡς δὲ καὶ αὐτὴν
Φημὶ κασιγνήτην τε σέθεν κούρην τε πέλεσθαι·
Ἶσον ἐπεὶ κείνοις με τεῷ ἐπαείραο μαζῷ
Νηπυτίην, ὡς αἰὲν ἐγώ ποτε μητρὸς ἄκουον.
Ἀλλ' ἴθι, κεῦθε δ' ἐμὴν σιγῇ χάριν, ὄφρα τοκῆας
Λήσομαι ἐντύνουσα ὑπόσχεσιν· ἦρι δὲ νηὸν
Οἴσομαι εἰς Ἑκάτης θελκτήρια φάρμακα ταύρων.
Ὡς ἥγ' ἐκ θαλάμοιο πάλιν κίε, παισί τ' ἀρωγὴν
Αὐτοκασιγνήτης διεπέφραδεν. τὴν δέ μιν αὖτις
Αἰδώς τε στυγερόν τε δέος λάβε μουνωθεῖσαν,
Τοῖα παρὲξ οὗ πατρὸς ἐπ' ἀνέρι μητιάασθαι.
Νὺξ μὲν ἔπειτ' ἐπὶ γαῖαν ἄγεν κνέφας· οἱ δ' ἐνὶ πόντῳ
Ναῦται εἰς Ἑλίκην τε καὶ ἀστέρας Ὠρίωνος
Ἔδρακον ἐκ νηῶν. ὕπνοιο δὲ καί τις ὁδίτης
Ἤδη καὶ πυλαωρὸς ἐέλδετο· καί τινα παίδων
Μητέρα τεθνεώτων ἀδινὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυπτεν.
Οὐδὲ κυνῶν ὑλακὴ ἔτ' ἀνὰ πτόλιν, οὐ θρόος ἦεν
Ἠχήεις· σιγὴ δὲ μελαινομένην ἔχεν ὄρφνην.
Ἀλλὰ μάλ' οὐ Μήδειαν ἐπὶ γλυκερὸς λάβεν ὕπνος.
Πολλὰ γὰρ Αἰσονίδαο πόθῳ μελεδήματ' ἔγειρεν,
Δειδυῖαν ταύρων κρατερὸν μένος, οἷσιν ἔμελλεν
Φθεῖσθαι ἀεικελίῃ μοίρῃ κατὰ νειὸν Ἄρηος.
Πυκνὰ δέ οἱ κραδίη στηθέων ἔντοσθεν ἔθυιεν,
Ἠελίου ὥς τίς τε δόμοις ἐνιπάλλεται αἴγλη
Ὕδατος ἐξανιοῦσα, τὸ δὴ νέον ἠὲ λέβητι
Ἠέ που ἐν γαυλῷ κέχυται· ἡ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα
Ὠκείῃ στροφάλιγγι τινάσσεται ἀίσσουσα,
Ὡς δὲ καὶ ἐν στήθεσσι κέαρ ἐλελίζετο κούρης.
Δάκρυ δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν ἐλέῳ ῥέεν· ἔνδοθι δ' αἰεὶ
Τεῖρ' ὀδύνη σμύχουσα διὰ χροός, ἀμφί τ' ἀραιὰς
Ἶνας καὶ κεφαλῆς ὑπὸ νείατον ἰνίον ἄχρις·
Ἔνθ' ἀλεγεινότατον δύνει ἄχος, ὁππότ' ἀνίας
Ἀκάματοι πραπίδεσσιν ἐνισκίμψωσιν Ἔρωτες.
Φῆ δέ οἱ ἄλλοτε μὲν θελκτήρια φάρμακα ταύρων
Δωσέμεν, ἄλλοτε δ' οὔ τι, καταφθεῖσθαι δὲ καὶ αὐτή.
Αὐτίκα δ' οὔτ' αὐτὴ θανέειν, οὐ φάρμακα δώσειν,
Ἀλλ' αὔτως εὔκηλος ἑὴν ὀτλησέμεν ἄτην.
Ἑζομένη δ' ἤπειτα δοάσσατο, φώνησέν τε,
Δειλὴ ἐγώ, νῦν ἔνθα κακῶν ἢ ἔνθα γένωμαι;
Πάντῃ μοι φρένες εἰσὶν ἀμήχανοι· οὐδέ τις ἀλκὴ
Πήματος, ἀλλ' αὔτως φλέγει ἔμπεδον. ὡς ὄφελόν γε
Ἀρτέμιδος κραιπνοῖσι πάρος βελέεσσι δαμῆναι,
Πρὶν τόνγ' εἰσιδέειν, πρὶν Ἀχαιίδα γαῖαν ἱκέσθαι
Χαλκιόπης υἷας. τοὺς μὲν θεὸς ἤ τις Ἐρινὺς
Ἄμμι πολυκλαύτους δεῦρ' ἤγαγε κεῖθεν ἀνίας.
Φθείσθω ἀεθλεύων, εἴ οἱ κατὰ νειὸν ὀλέσθαι
Μοῖρα πέλει. πῶς γάρ κεν ἐμοὺς λελάθοιμι τοκῆας
Φάρμακα μησαμένη; ποῖον δ' ἐπὶ μῦθον ἐνίψω;
Τίς δὲ δόλος, τίς μῆτις ἐπίκλοπος ἔσσετ' ἀρωγῆς;
Ἦ μιν ἄνευθ' ἑτάρων προσπτύξομαι οἶον ἰδοῦσα;
Δύσμορος· οὐ μὲν ἔολπα καταφθιμένοιό περ ἔμπης
Λωφήσειν ἀχέων· τότε δ' ἂν κακὸν ἄμμι πέλοιτο,
Κεῖνος ὅτε ζωῆς ἀπαμείρεται. ἐρρέτω αἰδώς,
Ἐρρέτω ἀγλαΐη· ὁ δ' ἐμῇ ἰότητι σαωθεὶς
Ἀσκηθής, ἵνα οἱ θυμῷ φίλον, ἔνθα νέοιτο.
Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτῆμαρ, ὅτ' ἐξανύσειεν ἄεθλον,
Τεθναίην, ἢ λαιμὸν ἀναρτήσασα μελάθρῳ,
Ἢ καὶ πασσαμένη ῥαιστήρια φάρμακα θυμοῦ.
Ἀλλὰ καὶ ὧς φθιμένῃ μοι ἐπιλλίξουσιν ὀπίσσω
Κερτομίας· τηλοῦ δὲ πόλις περὶ πᾶσα βοήσει
Πότμον ἐμόν· καί κέν με διὰ στόματος φορέουσαι
Κολχίδες ἄλλυδις ἄλλαι ἀεικέα μωμήσονται·
Ἥτις κηδομένη τόσον ἀνέρος ἀλλοδαποῖο
Κάτθανεν, ἥτις δῶμα καὶ οὓς ᾔσχυνε τοκῆας,
Μαργοσύνῃ εἴξασα. τί δ' οὐκ ἐμὸν ἔσσεται αἶσχος;
Ὤ μοι ἐμῆς ἄτης. ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον εἴη
Τῇδ' αὐτῇ ἐν νυκτὶ λιπεῖν βίον ἐν θαλάμοισιν,
Πότμῳ ἀνωίστῳ κάκ' ἐλέγχεα πάντα φυγοῦσαν,
Πρὶν τάδε λωβήεντα καὶ οὐκ ὀνομαστὰ τελέσσαι.

Cognatique dulces & coætanei. Veluti autem & meipſam
Cenſeo ſororem tuam, ſic filia eſſe
Aequalem: quoniam cum illis, me tuo in ſinu ſuſtuliſti
Infantulam, ſicuti ſæpe ego quondam à matre audiui.
Quare vade, cela meum tacitè officium, vt parentes
Circumueniam, adornans promiſſionem. manè autem in
Feram Hecates, ſedatiua pharmaca taurorum. (templum
Sic illa ex thalamo rurſus ibat, filiiſque opem
Sororis indicauit, hanc verò rurſus
Pudor, triſtiſque metus inuaſit ſolam exiſtentem:
Talia aduerſus ſuum patrem, propter virum moliri.
Nox equidem deinde terra induxit tenebras, ipſiq; in põto
Nautæ ad Helicen ſimulatque aſtrum Orionis
Reſpexerunt ex nauibus, ſomnúmque viator
Iam & ianitor deſiderabat: ac liberorum
Matrem mortuorum profundus ſopor occupauit.
Neque canum latratus amplius per vrbem, neque ſtrepitus
Sonorus: verùm ſilentium obſcuram habuit noctem.
Sed Medeam non ſuauis attigit ſomnus:
Multæ enim Aeſonidæ præ amore curæ excitabant,
Metuentem taurorum validam vim, quibus erat
Occubiturus indigna morte in nouali Martis.
Variàque ei cor in pectoribus diuidebat.
Solis velut aliquis in ædibus reſultat ſplendor
Ex aqua emergens, quæ modò aut in lebete,
Vel fortè in ſitula infuſa, huc illúcque
Celeri conuerſione commouetur impulſa.
Ita in pectoribus cor iactabatur puellæ,
Lacrymaq; ab oculis præ commiſeratione fluebant, intúſque indeſinenter
Conficiebat dolor, flagrans per corpus in miſeris
Venis, à capite ad infimum neruum vſque.
Tunc grauiſſimus ſubit cruciatus, quando dolores
Irrequieti mentibus inſeruerint Cupidines,
Voluitque illi tam lenitiua pharmaca taurorum
Tradere, iam neutiquam, perire verò & ipſa:
Mox neque ipſa mori, nec pharmaca tradere,
Sed omnino quieta ſuum ſuſtinere damnum.
Sedens ergo deinde vacillabat, dixítque:
Me miſeram, vbi malorum, aut quò deueniam?
Penitus mihi mentes ſunt perplexæ, neque aliquod remediũ
Mali ſed paſſim ardet indeſinenter: quàm vellem
Dianæ leuibus prius ſagittis extincta eſſem,
Quàm hunc vidiſſem, quámque in Græciam proficiſcerẽtur
Chalciopes nati, quos quidem Deus, aut aliqua Erinnys
Nobis flebiles huc tulit illinc cruciatus.
Peſſum eat certans, ſi in agro perire
Fatum eſt. quomodo enim meos fallere queam parentes,
Pharmaca machinata? quid dicam?
Quis verò dolus? quod commentum callidum erit auxilij?
Aut ipſum ſeorſim à ſociis amplectar ſolum, intuita
Infelix: non enim opinor extincto ipſo
Finem futurum dolorum. illúdque malum nobis durauerit
Ille quando vita priuatus ſit. valeat pudor,
Valeat gaudium: ille meo conſilio ſeruatus,
Incolumis, quò eius animo placuerit, illuc abeat.
Verùm ego eodem die, quando perfunctus certamine,
Morerer, ſiue iugulum ſuſpenſa trabi,
Aut paſta corruptiua pharmaca animi.
Sed vel hoc modo mortuæ mihi retro ingerent
Probra, latè vrbs tota perſonabit
Fatum meum & me per os traducentes
Colchides, alibi alia turpiter ſuggillabunt,
Quæ quidem deperiens vſque adeò viri aduenæ
Occubuerit, quæq; domum & ſuos parentes dedecorauerit,
Furori obſequuta. quæ verò non mea erit infamia?
Heu calamitatem meam profectò multo ſatius eſſet,
Hac ipſa nocte linquere vitam in thalamo,
Fato clandeſtino mala probra cuncta effugientem,
Quàm iſta turpia fœdáque deſignem.

Dixit, & ſcriniolum acceſſit, in quo multa
Pharmaca, partim bona, partim noxia erant.,
Imponens genibus lamentabatur, rigauitque ſinum
Inceſſanter lacrymis, quæ defluxerunt occultè prorſus,
Vehementer deflentis ſuum fatum, cupiebátque illa
Veneficia eligere letalia vt paſceretur.
Et iam clauſtra reſignarat ſcrinioli,
Exuuere conans miſera: verùm eius repentè
Horror ingens terribilis inuaſit animum mortis,
Stupebátque mutitate diu, cunctáque
Delectabilia vitæ ſtudia occurrebant.
Meminerat quidem voluptatum quæ in viuentibus ſunt
Meminerat etiam ſodalitatis feſtiuæ, tanquam puella:
Ac ei Sol iucundior erat viſu,
Quàm antea: aut verè mente cupiebat ſingula,
Atq; illã (ſcilicet capſam) quidẽ rurſum ſuis depoſuit ge-
Iunonis conſilio mutata, neque amplius ſententia (nibus,
Alia. ** Aliò vacillabat: ſed optabat ſtatim apparere*
Auroram orientem, vt illi auxiliaria traderet
Pharmaca ex pactis, venirétque in conſpectum.
Diligenter ergo clauſtra ſuorum reſoluit oſtiorum,
Lucem expectans, cui gratum miſit iubar
Sol, excitabantúrque per vrbem quilibet.
Tunc fratres quidem inſuper ibi manere iubet
Argus, vt animaduertant conſilia & mentem Medeæ.
Ipſe verò iterum ad nauem reuertebatur, tãdudũ ſeparatus.
Illa verò vbi primùm apparentem vidit Auroram
Virgo, flauas quidem ornabat manibus comas,
Quæ ſibi negligenter diffuſæ pendebant.
Squalidáſque macerabat genas. poſthac vnguento
Nectareo abſtergebat cutem, induítque peplum
Pulchrum, vncis ornatum fibulis.
Immortali verò deſuper capiti impoſuit velamen
Argenteum, ibíque in ædibus verſans (ſibi erant
Terebat ſolum cum obliuione malorum, quæ ante pedes
Innumera, aliáque euentura deinceps,
Iuſsítque famulis, quæ ipſi duodecim, vniuerſæ
In veſtibulo thalami odorati verſabantur,
Coætaneæ, nondum lectum cum viris quæ parauerant,
Studioſè mulos iungere currui,
Qui ad Hecates magnificum templum veherent.
Dum igitur famulæ adornant vehiculum,
Ipſa interim ex pulcherrima capiebat arca
Pharmacum, quod quidem aiunt Prometheium vocari:
Quo ſi quis, nocturnis placans ſacris
Proſerpinam vnigenitam, ſuum corpus humectarit,
Ille profectò neque vulnerabilis fuerit ferri plagis,
Neque ardenti igni obnoxius fuerit, ſed robore
Præſtantior eo die, ſimulatque viribus fuerit.
Primò natum illud ſurgit, diſtillantis in terram
Aquilæ crudeliter lancinantis in ſaltibus Caucaſeis
Cruentam ſaniem, Promethei miſeri:
Cuius videlicet flos ad inſtar cubiti, deſuper
Colore corycio ſimilis croco apparet,
Caule gemino procerus, ipſáque in terra
Carni recens inciſæ ſimilis erat radix.
Similémque in montibus nigricantem ſuccum fagi
Vel ſimul pro [illegible] *Caſpio in * Colcho decerpſerat ad vngendum.*
Septem quidem viuis lota aquis,
Septiéſque Brimò nutricem iuuenum euocans,
Proſerpinam noctiuagam, ſubterraneam, inferis præſiden-
tem,
Tacita in nocte cum atris veſtibus.
Boatu verò deſuper tenebroſa quatiebatur terra,
Radice ſecta Promethea, ingemuítque ipſe
Iapeti ſatus, dolore animi languens.
Hanc illa nacta, adorata impoſuit faſciæ,
Quæ ei incorrupta circa pectora pendebat,
Foráſque progrediens citatum aſcendit vehiculum.
Cum ea verò famulæ duæ vtrinque aſcenderunt.

Ἦ, καὶ φωριαμὸν μετεκίαθεν, ᾧ ἔνι πολλὰ
Φάρμακά οἱ, τὰ μὲν ἐσθλά, τὰ δὲ ῥαιστήρι' ἔκειτο.
Ἐνθεμένη δ' ἐπὶ γούνατ' ὀδύρετο· δεῦε δὲ κόλπους
Ἄλληκτον δακρύοισι, τὰ δ' ἔρρεεν ἀσταγὲς αὔτως
Αἴν' ὀλοφυρομένης τὸν ἑὸν μόρον· ἵετο δ' ἥγε
Φάρμακα λέξασθαι θυμοφθόρα, τόφρα πάσαιτο.
Ἤδη καὶ δεσμοὺς ἀνελύετο φωριαμοῖο,
Ἐξελέειν μεμαυῖα δυσάμμορος· ἀλλά οἱ ἄφνω
Δεῖμ' ὀλοὸν στυγεροῖο κατὰ φρένας ἦλθ' ἀΐδαο.
Ἔσχετο δ' ἀμφασίῃ δηρὸν χρόνον· ἀμφὶ δὲ πᾶσαι
Θυμηδεῖς βιότοιο μεληδόνες ἰνδάλλοντο.
Μνήσατο μὲν τερπνῶν ὅσ' ἐνὶ ζωοῖσι πέλονται,
Μνήσαθ' ὁμηλικίης περιγηθέος, οἷά τε κούρη.
Καί τέ οἱ ἠέλιος γλυκίων γένετ' εἰσοράασθαι
Ἢ πάρος, εἰ ἐτεόν γε νόῳ ἐπεμαίεθ' ἕκαστα.
Καὶ τὴν μέν ῥα πάλιν σφετέρων ἀποκάτθετο γούνων
Ἥρης ἐννεσίῃσι μετάτροπος, οὐδ' ἔτι βουλὰς
Ἄλλῃ δοιάζεσκεν· ἐέλδετο δ' αἶψα φανῆναι
Ἠῶ τελλομένην, ἵνα οἱ θελκτήρια δοίη
Φάρμακα συνθεσίῃσι, καὶ ἀντήσειεν ἐς ὠπήν.
Πυκνὰ δ' ἀνὰ κληῖδας ἑῶν λύεσκε θυράων,
Αἴγλην σκεπτομένη· τῇ δ' ἀσπάσιον βάλε φέγγος
Ἠριγενής, κίνυντο δ' ἀνὰ πτολίεθρον ἕκαστοι.
Ἔνθα κασιγνήτους μὲν ἔτ' αὐτόθι μεῖναι ἀνώγει
Ἄργος, ἵνα φράζοιντο νόον καὶ μήδεα κούρης·
Αὐτὸς δ' αὖτ' ἐπὶ νῆα κίεν προπάροιθε λιασθείς.
Ἡ δ' ἐπεὶ οὖν τὰ πρῶτα φαεινομένην ἴδεν ἠῶ
Παρθενική, ξανθὰς μὲν ἀνήψατο χερσὶν ἐθείρας,
Αἵ οἱ ἀτημελίῃ καταειμέναι ἠερέθοντο·
Αὐσταλέας δ' ἔψησε παρηίδας· αὐτὰρ ἀλοιφῇ
Νεκταρέῃ φαιδρύνετ' ἐπὶ χρόα. δῦνε δὲ πέπλον
Καλόν, ἐυγνάμπτοισιν ἀρηρέμενον περόνῃσιν.
Ἀμβροσίῳ δ' ἐφύπερθε καρήατι βάλλε καλύπτρην
Ἀργυφέην. αὐτοῦ δὲ δόμοις ἔνι δινεύουσα
Στεῖβε πέδον, λήθῃ ἀχέων τά οἱ ἐν ποσὶν ἦεν
Θεσπέσι', ἄλλα τ' ἔμελλεν ἀέξεσθαι ὀπίσσω.
Κέκλετο δ' ἀμφιπόλοισιν, αἵ οἱ δυοκαίδεκα πᾶσαι
Ἐν προδόμῳ θαλάμοιο θυώδεος ηὐλίζοντο,
Ἥλικες, οὔπω λέκτρα σὺν ἀνδράσι πορσαίνουσαι,
Ἐσσυμένως οὐρῆας ὑποζεύξασθαι ἀπήνῃ,
Οἵ κέ μιν εἰς Ἑκάτης περικαλλέα νηὸν ἄγοιεν.
Ἔνθ' αὖτ' ἀμφίπολοι μὲν ἐφοπλίζεσκον ἀπήνην·
Ἡ δὲ τέως γλαφυρῆς ἐξείλετο φωριαμοῖο
Φάρμακον, ὅρρά τε φασὶ Προμήθειον καλέεσθαι.
Τῷ εἴ κ' ἐννυχίοισιν ἀρεσσάμενος θυέεσσι
Δαῖραν μουνογένειαν, ἑὸν δέμας ἰκμαίνοιτο,
Ἦ τ' ἂν ὅγ' οὔτε ῥηκτὸς ἔοι χαλκοῖο τυπῇσιν,
Οὔ τί κεν αἰθομένῳ πυρὶ εἰκάθοι· ἀλλὰ καὶ ἀλκῇ
Λωΐτερος κεῖν' ἦμαρ ὁμῶς κάρτει τε πέλοιτο.
Πρωτοφυὲς τόγ' ἀνέσχε καταστάζοντος ἔραζε
Αἰετοῦ ὠμηστέω κνημοῖς ἔνι Καυκασίοισιν
Αἱματόεντ' ἰχῶρα Προμηθῆος μογεροῖο.
Τοῦ δ' ἤτοι ἄνθος μὲν ὅσον πηχυῖον ὕπερθε,
Χροιῇ κωρυκίῳ ἴκελον κρόκῳ ἐξεφαάνθη,
Καυλοῖσιν διδύμοισιν ἐπήορον· ἡ δ' ἐνὶ γαίῃ
Σαρκὶ νεοτμήτῳ ἐναλιγκίη ἔπλετο ῥίζα.
Τῆς οἵην τ' ἐν ὄρεσσι κελαινὴν ἰκμάδα φηγοῦ
Κασπίῃ ἐν κόχλῳ ἀμήσατο φαρμάσσεσθαι,
Ἑπτὰ μὲν ἀενάοισι λοεσσαμένη ὑδάτεσσιν,
Ἑπτάκι δὲ Βριμὼ κουροτρόφον ἀγκαλέσασα,
Βριμὼ νυκτιπόλον, χθονίην, ἐνέροισιν ἄνασσαν,
Λυγαίῃ ἐνὶ νυκτὶ σὺν ὀρφναίοις φαρέεσσι.
Μυκηθμῷ δ' ὑπένερθεν ἐρεμνὴ σείετο γαῖα
Ῥίζης τεμνομένης Τιτηνίδος· ἔστενε δ' αὐτὸς
Ἰαπετοῖο πάϊς ὀδύνῃ πέρι θυμὸν ἀλύων.
Τήν ῥ' ἥγ' ἐξανελοῦσα θυώδεϊ κάτθετο μίτρῃ,
Ἥ τέ οἱ ἀμβροσίοισι περὶ στήθεσσιν ἔερτο.
Ἐκ δὲ θύραζε κιοῦσα θοῆς ἐπεβήσατ' ἀπήνης.
Σὺν δέ οἱ ἀμφίπολοι δοιαὶ ἑκάτερθεν ἔβησαν.

Αὐτὴ

Αὐτὴ δ' ἡνί' ἔδεκτο καὶ εὐποίητον ἱμάσθλην
Δεξιτερῇ, ἔλαεν δὲ δι' ἄστεος· αἱ δὲ δὴ ἄλλαι
Ἀμφίπολοι, πείρινθος ἐφαπτόμεναι μετόπισθεν,
Τρώχων εὐρεῖαν κατ' ἀμαξιτόν· ἂν δὲ χιτῶνας
Λεπταλέους λευκῆς ἐπιγουνίδος ἄχρις ἄειρον.
Οἵη δὲ λιαροῖσιν ἐφ' ὕδασι Παρθενίοιο,
Ἠὲ καὶ Ἀμνισοῖο λοεσσαμένη ποταμοῖο,
Χρυσείοις Λητωὶς ἐφ' ἅρμασιν ἑστηυῖα,
Ὠκείαις κεμάδεσσι διεξελάῃσι κολώνας,
Τηλόθεν ἀντιόωσα πολυκνίσου ἑκατόμβης·
Τῇ δ' ἅμα νύμφαι ἕπονται ἀμορβάδες, αἱ μὲν ἐπ' αὐτῆς
Ἀγρόμεναι πηγῆς Ἀμνισίδος, αἱ δὲ λιποῦσαι
Ἄλσεα καὶ σκοπιὰς πολυπίδακας· ἀμφὶ δὲ θῆρες
Κνυζηθμῷ σαίνουσιν ὑποτρομέοντες ἰοῦσαν·
Ὣς αἵγ' ἐσσεύοντο δι' ἄστεος, ἀμφὶ δὲ λαοὶ
Εἶκον, ἀλευάμενοι βασιληίδος ὄμματα κούρης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόλιος μὲν ἐυδμήτους λίπ' ἀγυιάς,
Νηὸν δ' εἰσαφίκανε διὲκ πεδίων ἐλάουσα,
Δὴ τότ' ἐυτροχάλοιο κατ' αὐτόθι βήσατ' ἀπήνης
Ἱεμένη, καὶ τοῖα μετὰ δμῳῇσιν ἔειπεν·
Ὦ φίλαι, ἦ μέγα δή τι παρήλιτον, οὐδ' ἐνόησα
Μὴ ἴμεν ἀλλοδαποῖσι μετ' ἀνδράσιν, οἵ τ' ἐπὶ γαῖαν
Ἡμετέρην στρωφῶσιν· ἀμηχανίῃ βεβόληται
Πᾶσα πόλις· τὸ καὶ οὔ τις ἀνήλυθε δεῦρο γυναικῶν
Τάων αἳ τὸ πάροιθεν ἐπημάτιαι ἀγέροντο.
Ἀλλ' ἐπεὶ οὖν ἱκόμεσθα, καὶ οὔ νύ τις ἄλλος ἔπεισιν,
Εἰ δ' ἄγε μολπῇ θυμὸν ἀφειδείως κορέσωμεν
Μειλιχίῃ, τὰ δὲ καλὰ τερείνης ἄνθεα ποίης
Λεξάμεναι, τότ' ἔπειτ' αὐτὴν ἀπονισσόμεθ' ὥρην.
Καὶ δέ κε σὺν πολέεσσιν ὀνείασιν οἴκαδ' ἵκοισθε
Ἤματι τῷ, εἴ μοι συναρέσσετε τήνδε μενοινήν.
Ἄργος γάρ μ' ἐπέεσσι παρατρέπει, ὡς δὲ καὶ αὐτὴ
Χαλκιόπη, τὰ δὲ σῖγα νόῳ ἔχετ' εἰσαΐουσαι
Ἐξ ἐμέθεν, μὴ πατρὸς ἐς οὔατα μῦθος ἵκηται.
Τὸν ξεῖνόν με κέλονται, ὅτις περὶ βουσὶν ὑπέστη,
Δῶρ' ἀποδεξαμένην ὀλοῶν ῥύσασθαι ἀέθλων.
Αὐτὰρ ἐγὼ τὸν μῦθον ἐπῄνεον, ἠδὲ καὶ αὐτὸν
Κέκλομαι εἰς ὠπὴν ἑτάρων ἄπο μοῦνον ἱκέσθαι,
Ὄφρα τὰ μὲν δασόμεσθα μετὰ σφίσιν, εἴ κεν ὀπάζῃ
Δῶρα φέρων, τῷ δ' αὖτε κακώτερον ἄλλο πόρωμεν
Φάρμακον. ἀλλ' ἀπονόσφι πέλεσθέ μοι εὖτ' ἂν ἵκηται.
Ὣς ηὔδα· πάσῃσι δ' ἐπίκλοπος ἥνδανε μῆτις.
Αὐτίκα δ' Αἰσονίδην ἑτάρων ἄπο μοῦνον ἐρύσσας
Ἄργος, ὅτ' ἤδη τήνδε κασιγνήτων ἐσάκουσεν
Ἠερίην Ἑκάτης ἱερὸν μετὰ νηὸν ἰοῦσαν,
Ἦγε διὲκ πεδίου· ἅμα δέ σφισιν εἵπετο Μόψος
Ἀμπυκίδης, ἐσθλὸς μὲν ἐπιπροφανέντας ἐνισπεῖν
Οἰωνούς, ἐσθλὸς δὲ συνεφράσσασθαι ἰοῦσιν.
Ἔνθ' οὔ πώ τις τοῖος ἐπὶ προτέρων γένετ' ἀνδρῶν,
Οὔθ' ὅσοι ἐξ αὐτοῖο Διὸς γένος, οὔθ' ὅσοι ἄλλων
Ἀθανάτων ἥρωες ἀφ' αἵματος ἐβλάστησαν,
Οἷον Ἰήσονα θῆκε Διὸς δάμαρ ἤματι κείνῳ,
Ἠμὲν ἐς ἄντα ἰδεῖν ἠδὲ προτιμυθήσασθαι.
Τὸν καὶ παπταίνοντες ἐθάμβεον αὐτοὶ ἑταῖροι
Λαμπόμενον χαρίτεσσιν· ἐγήθησεν δὲ κελεύθῳ
Ἀμπυκίδης, ἤδη που ὀισσάμενος τὰ ἕκαστα.
Ἔστι δέ τις πεδίοιο κατὰ στίβον ἐγγύθι νηοῦ
Αἴγειρος φύλλοισιν ἀπειρεσίοις κομόωσα,
Τῇ θαμὰ δὴ λακέρυζαι ἐπηυλίζοντο κορῶναι.
Τάων τις μεσσηγὺς ἀνὰ πτερὰ κινήσασα
Ὑψοῦ ἐπ' ἀκρεμόνων Ἥρης ἠνίπαπε βουλάς·
Ἀκλειὴς ὅδε μάντις, ὃς οὐδ' ὅσα παῖδες ἴσασιν
Οἶδε νόῳ φράσσασθαι, ὁθούνεκεν οὔτε τι λαρὸν
Οὔτ' ἐρατὸν κούρη κεν ἔπος προτιμυθήσαιτο
Ἠιθέῳ, εὖτ' ἄν σφιν ἐπήλυδες ἄλλοι ἕπωνται.
Ἔρροις, ὦ κακόμαντι, κακοφραδές· οὔτε σε Κύπρις
Οὔτ' ἀγανοὶ φιλέοντες ἐπιπνείουσιν Ἔρωτες.
Ἴσκεν ἀτεμβομένη· μείδησε δὲ Μόψος ἀκούσας
Ὀμφὴν οἰωνοῖο θεήλατον, ὧδέ τ' ἔειπεν·

Ipſa tamen habenas corripuit, adeóque habilem ſcuticam
Dextra, vexítque per vrbem: reliquæ verò
Miniſtræ currum apprehendentes à tergo,
Sequebantur latam per viam regiam, veſtéſque
Subtiles niueum ad genu vſque ſubleuarunt.
Qualíſque ad limpidas aquas Partheny,
Siue Amniſi lota fluuij,
Aureo Diana in curru ſtans
Pernicibus ceruis iuga tranſit,
De longinquo fruens plena nidore hecatombe:
Cum illa autem Nymphæ ſequuntur pediſſequæ, aliæ quidem (in ipſo
Incolæ fonte Amniſiaco, aliæ verò
Nemora & montes fontoſos, circúmque feræ
Murmure blandiuntur, ſubtremiſcentes progredientem:
Sic illæ ruebant per vrbem, circum autem homines
Cedebant, vitantes Regiæ conſpectum virginis.
Verùm poſtquam vrbis munitas reliquit plateas,
Templúmque attigit per campum aurigata,
Tunc celeri deſcendit ibi de vehiculo
Alacris, taliáque ad famulas locuta eſt (intellexi
Chariſſimæ, profectò magnum quid commiſi, neque enim
Ne accederem aduenas ad viros, qui in terram
Noſtram diuerterunt. mœſtitia percuſſa eſt
Tota ciuitas, eo quòd & nulla comitata huc mulierum
Harum, quæ antea quotidianæ confluebant.
Quoniam autem aduenimus, nemóque alius accedit,
Age dum luſu animum affatim ſatiemus
Suaui, hóque blandos teneræ flores herbæ
Colligentes, tunc deinde ipſo tempore reuertemur (ſ. debito.)
Ac cum multa vtilitate domum reuerteretis
Hoc die, ſi mecum approbaueritis hanc ſententiam.
Argus enim me verbis impellit, quemadmodum & ipſa
Chalciope, quæ tacitè in mente tenete audientes
Ex me, ne patris ad aures ſermo perueniat.
Illum aduenam me iubent, qui propter boues depactus eſt,
Dona recipientem, periculoſis liberare certaminibus.
Verum ego ſermonem approbabam, atque ipſum
Vocaui in conſpectum à ſocijs ſolum venire,
Vt illa diuidamus inter ipſas (ſ. nos) ſi tribuerit
Dona ferens, illique viciſſim deterius aliud reddamus
Pharmacum. atque ſeorſim eſt mihi, vbi aduenerit.
Ita locuta, cunctis verò doloſum placuit conſilium.
Illico autem Aeſonidem à ſocijs ſolum auellens
Argus, quoniam iam à fratribus audiuit
Matutinam Hecates ſacrum ad templum progreſſam,
Duxitque è campo, ſimul verò cũ ipſis ſequebatur Mopſus
Ampycides peritus quidem aduenientes interpretari
Aues, peritúſque ſimul declarare auolantes.
Tunc nondum aliquis talis in prioribus erat viris,
Neque quicunque ex Ioue genus, neque quicunque aliorum
Immortalium heroes de ſanguine prognati ſunt,
Qualem Iaſonem fecit Iouis coniunx illo die:
Non tam in faciem apparendo, quàm etiam loquendo.
Hunc & intuentes admirati ipſi ſocij,
Renitentem venuſtate. Lætatus autem itinere
Ampycides, iam fortè auguratus omnia.
Eſt autem quædam campi in via propè phanum
Alnus, folijs plurimis florens,
In hac frequenter garrulæ morabantur cornices,
Quarum quædam in medio pennas quatiens
Altè in ramis, Iunonis declarauit conſilia.
Ingloriùs ille vates, qui non quæ pueri ſciunt,
Nouit mente prævidere, quod neque dulce
Neque gratum puella (ſcilicet Medea) verbum factura
Iuueni (ſcilicet Iaſon) quando ipſum comites alij comitantur.
Vtinam pereas infelix vates, maledice: neque te Venus,
Neque hilares propitij inſpirant Cupidines.
Dixit conuicians, riſit verò Mopſus audiens
Vocem auis diuinam, ſicq; inſit

Subiit amor, taléque iterum reſponſum reddidit:
Imò nec noctes, opinor, neque dies vnquam
Tui oblitio captura eſt, vbi euaſero fatum: ſi modo verè
Effugero incolumis in Achaiam, neque quem alium
Aeeta obiecerit duriorem nobis laborem.
Si verò quid noſtram cognoſcere placet patriam,
Narrabo: impendiò enim vel meipſum animus iubet.
Eſt quædam excelſis circundata montibus terra,
Prorſus diues ouium, boúmque, vbi Prometheus
Iapetionides bonum genuit Deucalionem,
Qui primus fecit vrbes, & templa condidit
Immortalibus, primúſque etiam hominibus Rex fuit.
Aemoniam autem illam vicini appellant.
In ea Iolcus mea vrbs, inque aliæ
Multæ inhabitantur, vbi neque vel nomen audiuit
Aeææ inſulæ. Minyam quidem profectum,
Aeolidem Minyam, hinc fama Orchomeni
Quondam Thebanis vicinam vrbem ædificaſſe.
Verùm quid iſta ſanè inania omnia recito?
Noſtráſque domos, inclytámque Ariadnen,
Filiam Minois, quo nomine illuſtris iam
Virginem nuncupant inſignem, quam me rogas.
Vtinam autem, quemadmodum Theſeo tunc conciliabatur
Ab illa, ſic nobis pater tuus æquus ſit. (*Minos*
Ita fatus, blandis demulcens verbis.
Illius verò moleſtiſſimi cor exercebant dolores,
Atque ipſum triſtata miſerabili repetiuit ſermone:
Græciæ fortè iſta pulchra, confœderationes curare.
Aeeta tamen non talis inter viros, qualem dixiſti
Minoa Paſiphaes maritum eſſe: neque Ariadnæ
Aſſimilor ego, ideò nec hoſpitalitatem dicas.
Sed ſolum tu mei, quando Iolcum redieris,
Memineris: tuique ego etiam meis inuitis parentibus
Meminero, atque vtinam veniat nobis de longè ſiue qua
Seu quæ nuncia auis, quando oblitus fueris mei, (*fama,*
Aut ipſam me celeres trans pontum ferrent,
Hinc Iolcum abripientes turbines,
Vt ante oculos redargutiones obiiciens,
Commonefaciam meâ voluntate elapſum. vtinam enim eſſem
Improuiſo tunc tuis familiaris in ædibus.
Sic quidem profata, miſerrimas infundens genis
Lacrymas, hanc verò ille quaſi interpellanter excepit:
Suauiſſima, inanes ſine errare turbines,
Quemadmodum etiam nunciam auem. quoniam vana lo-
Si verò iſta ad loca, Græciámque perueneris, (*queris.*
Grata mulieribus, ſimul atque viris veneranda
Fueris, qui te prorſus ita quam Deam colerent,
Eo quòd illorum nati reduces domum reuerſi ſint
Tuo præſidio: rurſus fratres, cognatíque,
Et mariti è periculis benè ſeruati ſint.
Noſtrum autem lectum thalamis in legitimis
Acquireres, neque nos diſtrahet amore
Aliud, priuſquam mors fatalis opprimat.
Sic locutus. illi autem intus tabeſcebat animus auditu.
Omnino verò opera temeraria horruit videre
Miſera. non ergo diu detrectatura erat
Theſſaliam inhabitare. Ita enim illud volebat Iuno,
Vt malum Peliæ magnam ad Iolcum perueniret,
Aeæa Medea, relinquens patriam terram.
Iam verò famulæ quidem obſeruantes de procul,
Tacitè triſtabantur. Porrò exigebat dies tempus,
Rurſus domum reuerti ſuam ad matrem virginem.
Illa verò nequaquam reditus recordata fuiſſet (delectaba-
tur enim
Animus, ſimul forma, dulcibúſque verbis)
Niſi Aeſonides prouidus ſerò licet dixiſſet:
Tempus reuertendi, ne prius iubar Solis
Occidat præueniens, atque aliquis ſingula ſentiat
Extraneus. iterum autem conueniemus, hinc profecti.
Sic illi inter ſe mitibus ferme verbis

Οὖλος ἔρως· τοῖον δὲ παραβλήδην ἔπος ηὔδα,
Καὶ λίην οὐ νύκτας ὀίομαι οὐδέ ποτ' ἦμαρ
Σεῦ ἐπιλήσεσθαι, προφυγὼν μόρον· εἰ ἐτεόν γε
Φεύξομαι ἀσκηθὴς ἐς Ἀχαιίδα, μηδέ τιν' ἄλλον
Αἰήτης προβάλῃσι κακώτερον ἄμμιν ἄεθλον·
Εἰ δέ τι ἡμετέρην ἐξίδμεναι εὔαδε πάτρην,
Ἐξερέω. μάλα γάρ με καὶ αὐτὸν θυμὸς ἀνώγει.
Ἔστι τις αἰπεινοῖσι περίδρομος οὔρεσι γαῖα,
Πάμπαν ἐύρρηνός τε καὶ εὔβοτος, ἔνθα Προμηθεὺς
Ἰαπετιονίδης ἀγαθὸν τέκε Δευκαλίωνα·
Ὃς πρῶτος ποίησε πόληας καὶ ἐδείματο νηοὺς
Ἀθανάτοις, πρῶτος δὲ καὶ ἀνθρώπων βασίλευσεν.
Αἱμονίην δὴ τήνδε περικτίονες καλέουσιν·
Ἐν δ' αὐτῇ Ἰωλκὸς, ἐμὴ πόλις, ἐν δὲ καὶ ἄλλαι
Πολλαὶ ναιετάουσιν, ἵν' οὐδέ περ οὔνομ' ἀκοῦσαι
Αἰαίης νήσου· Μινύην γε μὲν ὁρμηθέντα
Αἰολίδην Μινύην ἔνθεν φάτις Ὀρχομενοῖο
Δή ποτε Καδμείοισιν ὁμούριον ἄστυ πολίσσαι.
Ἀλλὰ τίη τάδε τοι μεταμώνια πάντ' ἀγορεύω;
Ἡμετέρους τε δόμους τηλεκλειτήν τ' Ἀριάδνην,
Κούρην Μίνωος· τό περ ἀγλαὸν οὔνομα κείνην
Παρθενικὴν καλέεσκον ἐπήρατον, ἥν μ' ἐρεείνεις·
Αἴθε γὰρ ὡς Θησῆι τότε ξυναρέσσατο Μίνως
Ἀμφ' αὐτῆς, ὣς ἄμμι πατὴρ τεὸς ἄρθμιος εἴη.
Ὣς φάτο, μειλιχίοισι καταψύχων ὀάροισι.
Τῆς δ' ἀλεγεινόταται κραδίην ἐρέθεσκον ἀνῖαι·
Καί μιν ἀκηχεμένη ἀδινῷ προσπτύξατο μύθῳ,
Ἑλλάδι που τάδε καλὰ, συνημοσύνας ἀλεγύνειν·
Αἰήτης δ' οὐ τοῖος ἐν ἀνδράσιν οἷον ἔειπας
Μίνω Πασιφάης πόσιν ἔμμεναι· οὐδ' Ἀριάδνῃ
Ἰσοῦμαι· τῷ μή τι φιλοξενίην ἀγόρευε.
Ἀλλ' οἶον τύνη μὲν ἐμεῦ, ὅτ' Ἰωλκὸν ἵκηαι,
Μνώεο, σεῖο δ' ἐγὼ καὶ ἐμῶν ἀέκητι τοκήων
Μνήσομαι. ἔλθοι δ' ἧμιν ἀπόπροθεν ἠέ τις ὄσσα,
Ἠέ τις ἄγγελος ὄρνις, ὅτ' ἐκλελάθοιο ἐμεῖο.
Ἢ αὐτήν με ταχεῖαι ὑπὲρ πόντοιο φέροιεν
Ἐνθένδ' εἰς Ἰωλκὸν ἀναρπάξασαι ἄελλαι,
Ὄφρα σ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἐλεγχείας προφέρουσα,
Μνήσω ἐμῇ ἰότητι πεφυγμένον. αἴθε γὰρ εἴην
Ἀπροφάτως τότε σοῖσιν ἐφέστιος ἐν μεγάροισιν.
Ὣς ἄρ' ἔφη, ἐλεεινὰ καταπροχέουσα παρειῶν
Δάκρυα, τὴν δ' ὅγε δῆθεν ὑποβλήδην προσέειπε,
Δαιμονίη, κενεὰς μὲν ἔα πλάζεσθαι ἀέλλας,
Ὡς δὲ καὶ ἄγγελον ὄρνιν· ἐπεὶ μεταμώνια βάζεις·
Εἰ δέ κεν ἤθεα κεῖνα καὶ Ἑλλάδα γαῖαν ἵκηαι,
Τιμήεσσα γυναιξὶ καὶ ἀνδράσιν αἰδοίη τε
Ἔσσεαι. οἱ δέ σε πάγχυ θεὸν ὡς πορσανέουσιν,
Οὕνεκα τῶν μὲν παῖδες ὑπότροποι οἴκαδ' ἵκοντο
Σῇ βουλῇ, τῶν δ' αὖτε κασίγνητοί τε ἔται τε
Καὶ θαλεροὶ κακότητος ἄδην ἐσάωθεν ἀκοῖται.
Ἡμέτερον δὲ λέχος θαλάμοις ἔνι κουριδίοισι
Πορσανέεις· οὐδ' ἄμμε διακρινέει φιλότητος
Ἄλλο, πάρος θάνατόν γε μεμορμένον ἀμφικαλύψαι.
Ὣς φάτο. τῇ δ' ἔντοσθε κατείβετο θυμὸς ἀκουῇ.
Ἔμπης δ' ἔργ' ἀίδηλα κατερρίγησεν ἰδέσθαι
Σχετλίη. οὐ μὲν δηρὸν ἀπαρνήσασθαι ἔμελλεν
Ἑλλάδα ναιετάειν. ὣς γὰρ τόδε μήδετο Ἥρη,
Ὄφρα κακὸν Πελίῃ ἱερὴν ἐς Ἰωλκὸν ἵκηται
Αἰαίη Μήδεια λιποῦσά γε πατρίδα γαῖαν.
Ἤδη δ' ἀμφίπολοι μὲν ὀπιπεύουσαι ἄπωθεν
Σιγῇ ἀνιάζεσκον· ἐδεύετο δ' ἤματος ὥρη
Ἂψ οἶκόνδε νέεσθαι ἑὴν μετὰ μητέρα κούρην.
Ἡ δ' οὔπω κομιδῆς μιμνήσκετο (τέρπετο γάρ οἱ
Θυμὸς ὁμῶς μορφῇ τε καὶ αἱμυλίοισι λόγοισιν)
Εἰ μὴ ἄρ' Αἰσονίδης πεφυλαγμένος ὀψέ περ ηὔδα,
Ὥρη ἀποβλώσκειν, μὴ πρὶν φάος ἠελίοιο
Δύῃ ὑποφθάμενον, καί τις τὰ ἕκαστα νοήσῃ
Ὀθνείων· αὖτις δ' ἀβολήσομεν ἐνθάδ' ἰόντες.
Ὣς τώγ' ἀλλήλων ἀγανοῖς ἐπὶ τόσσον ἔπεσσιν

Πειρηθέν,

Πείρινθεν, μετὰ δ' αὖτε διέτμαγεν· ἤτοι Ἰήσων
Εἰς ἑτάρους καὶ νῆα κεχαρμένος ὦρτο νέεσθαι,
Ἡ δὲ μετ' ἀμφιπόλους· αἱ δὲ σχεδὸν ἀντεβόλησαν
Πᾶσαι ὁμοῦ· τὰς δ' οὔτι περιπλομένας ἐνόησε.
Ψυχὴ γὰρ νεφέεσσι μεταχθονίη πεπότητο.
Αὐτομάτοις δὲ πόδεσσι θοῆς ἐπεβήσατ' ἀπήνης·
Καί ῥ' ἑτέρῃ μὲν χειρὶ λάβ' ἡνία, τῇ δ' ἄρ' ἱμάσθλην
Δαιδαλέην, οὐρῆας ἐλαυνέμεν· οἱ δὲ πόλινδε
Θῦνον ἐπειγόμενοι ποτὶ δώματα· τὴν δ' ἄρ' ἰοῦσαν
Χαλκιόπη περὶ παισὶν ἀκηχεμένη ἐρέεινεν.
Ἡ δὲ παλιντρόποισιν ἀμήχανος, οὔτι τι μύθων
Ἔκλυεν, οὔτ' αὐδῆσαι ἀνειρομένῃ λελίητο.
Ἷζε δ' ἐπὶ χθαμαλῷ σφέλαϊ κλιντῆρος ἔνερθεν,
Λέχρις ἐρεισαμένη λαιῇ ἐπὶ χειρὶ παρειήν.
Ὑγρὰ δ' ἐνὶ βλεφάροις ἔχεν ὄμματα, πορφύρουσα
Οἷον ἑῇ κακὸν ἔργον ἐπιξυνώσατο βουλῇ.
Αἰσονίδης δ' ὅτε δὴ ἑτάροις ἐξαῦτις ἔμικτο
Ἐν χώρῃ ὅθι τούς γε καταπρολιπὼν ἐλιάσθη,
Ὦρτ' ἰέναι σὺν τοῖσι πιφαυσκόμενος τὰ ἕκαστα
Ἡρώων ἐς ὅμιλον· ὁμοῦ δ' ἐπὶ νῆα πέλασσαν.
Οἱ δέ μιν ἀμφαγάπαζον, ὅπως ἴδον, ἔκ τ' ἐρέοντο.
Αὐτὰρ ὁ τοῖς πάντεσσι μετέννεπε δήνεα κούρης,
Δεῖξέ τε φάρμακον αἰνόν· ὁ δ' οἰόθεν οἶος ἑταίρων
Ἴδας ἧστ' ἀπάνευθε δακὼν χόλον· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
Γηθόσυνοι, τῆμος μέν, ἐπεὶ κνέφας ἔσχε νυκτός,
Εὔκηλοι μελέοντο ἀμφὶ σφίσιν· αὐτὰρ ἅμ' ἠοῖ
Πέμπον ἐς Αἰήτην ἰέναι σπόρον αἰτήσοντας
Ἄνδρε δύω, πρὸ μὲν αὐτὸν ἀρηίφιλον Τελαμῶνα,
Σὺν δὲ καὶ Αἰθαλίδην, υἷα κλυτὸν Ἑρμείαο.
Βὰν δ' ἴμεν, οὐδ' ἁλίωσαν ὁδόν· πόρε δέ σφιν ἰοῦσι
Κρείων Αἰήτης χαλεποὺς ἐς ἄεθλον ὀδόντας
Ἀονίοιο δράκοντος, ὃν Ὠγυγίῃ ἐνὶ Θήβῃ
Κάδμος, ὅτ' Εὐρώπην διζήμενος εἰσαφίκανε,
Πέφνεν, Ἀρητιάδι κρήνῃ ἐπίουρον ἐόντα·
Ἔνθα καὶ ἐννάσθη πομπῇ βοός, ἥν οἱ Ἀπόλλων
Ὤπασε μαντοσύνῃσι προηγήτειραν ὁδοῖο.
Τοὺς δὲ θεὰ Τριτωνὶς ὑπὲκ γενύων ἐλάσασα
Αἰήτῃ πόρε δῶρον ὁμῶς αὐτῷ τε φονῆι.
Καί ῥ' ὁ μὲν Ἀονίοισιν ἐνισπείρας πεδίοισι
Κάδμος Ἀγηνορίδης γαιηγενῆ εἵσατο λαόν,
Ἄρεος ἀμώοντος ὅσοι ὑπὸ δουρὶ λίποντο.
Τοὺς δὲ τότ' Αἰήτης ἔπορεν μετὰ νῆα φέρεσθαι
Προφρονέως, ἐπεὶ οὔ μιν ὀίσσατο πείρατ' ἀέθλου
Ἐξανύσειν, εἰ καί περ ἐπὶ ζυγὰ βουσὶ βάλοιτο.
Ἠέλιος μὲν ἄπωθεν ἐρεμνὴν δύετο γαῖαν
Ἑσπέριος, νεάτας ὑπὲρ ἄκριας Αἰθιοπήων·
Νὺξ δ' ἵπποισιν ἔβαλλεν ἐπὶ ζυγά· τοὶ δὲ χαμεύνας
Ἔντυον ἥρωες παρὰ πείσμασιν. αὐτὰρ Ἰήσων,
Αὐτίκ' ἐπεί ῥ' Ἑλίκης εὐφεγγέος ἀστέρες ἄρκτου
Ἔκλιθεν, οὐρανόθεν δὲ πανεύκηλος γένετ' αἰθήρ,
Βῆ ῥ' ἐς ἐρημαίην κλωπήιος, ἠύτε τις φώρ,
Σὺν πᾶσιν χρήεσσι· πρὸ γάρ τ' ἀλέγυνεν ἕκαστα
Ἠμάτιος· θῆλυν μὲν ὄιν γάλα τ' ἔκτοθι ποίμνης
Ἄργος ἰὼν ἤνεικε, τὰ δ' ἐξ αὐτῆς ἕλε νηός.
Ἀλλ' ὅτε δὴ ἴδε χῶρον, ὅτις πάτου ἔκτοθεν ἦεν
Ἀνθρώπων, καθαρῇσιν ὑπεύδιος εἱαμενῇσιν,
Ἔνθ' ἤτοι πάμπρωτα λοέσσατο μὲν ποταμοῖο
Εὐαγέως θείοιο τέρεν δέμας· ἀμφὶ δὲ φᾶρος
Ἕσσατο κυάνεον, τό ῥά οἱ πάρος ἐγγυάλιξε
Λημνιὰς Ὑψιπύλη, ἀδινῆς μνημήιον εὐνῆς.
Πηχυῖον δ' ἄρ' ἔπειτα πέδῳ ἔνι βόθρον ὀρύξας
Νήησε σχίζας· ἐπὶ δ' ἀρνειοῦ τάμε λαιμόν,
Αὐτόν τ' εὖ καθύπερθε τανύσσατο· δαῖε δὲ φιτροὺς
Πῦρ ὑπένερθεν ἱείς, ἐπὶ δὲ μιγάδας χέε λοιβάς,
Βριμὼ κικλήσκων Ἑκάτην ἐπαρωγὸν ἀέθλων.
Καί ῥ' ὁ μὲν ἀγκαλέσας πάλιν ἔστιχεν· ἡ δ' ἀίουσα
Κευθμῶν ἐξ ὑπάτων δεινὴ θεὸς ἀντεβόλησεν
Ἱροῖς Αἰσονίδαο· πέριξ δέ μιν ἐστεφάνωντο
Σμερδαλέοι δρυΐνοισι μετὰ πτόρθοισι δράκοντες.

Contulerunt. poſt verò vbi diuulſi ſunt, videlicet Iaſon
Ad ſocios & nauem lætus incitabatur ire:
Hæc verò ad miniſtras, quæ propè obuiabant
Cunctæ ſimul. illas tamen nequaquam obuiantes ſenſit:
Anima enim ſublimis in nubibus volitabat.
Vltroneis autem pedibus celerem conſcendit currum.
Atque altera quidē manu corripiebat lora, altera verò ſcu-
Pulchrā, mulos ad impellendū, qui quidē ad vrbem (ticam
Currebant feſtinantes domum. hanc autem reuerſam
Chalciope pro liberis ſolicitā percontabatur:
Illa verò curis perplexa, non quicquam verborum
Audiuit. neque reſpondere percontanti valuerat.
Sed ſedebat in humili ſcabello, lectum infra,
Ex obliquo innitens ſiniſtra manu maxillam.
Madidóſque in palpebris habebat oculos, meditans
Quàm ſuo malum officium communicaſſet conſilio.
Cæterum Iaſon vbi ſanè ſuis iterum commiſtus erat
In loco vbi eos relinquens disiunctus eſt
Pergebat ire, cum illis communicans ſingula
Heroum ad cœtum, ſimúlque ad nauem adpropinquauit.
Qui ipſum amplexabantur, vt viderunt, rogabántque.
Verum his omnibus aperuit conſilia virginis,
Monſtrauítque pharmacum efficax. ſeorſim autem ſolus
Idas ſtetit, longè mordens iram: alij verò
Læti, tunc quidem, vbi obſcuritas ſeparauit noctis,
Quieti ceſſabant inter ſeipſos. Verùm cum aurora
Miſerunt ad Aeetam ire, ſemen exigentes,
Viros duos, præcipuè quidem ipſum bellicoſum Telamonē,
Vnáque Aethalidem natum inclytum Mercurij.
Contenderunt autem ire, neque fruſtra iter fecerunt: dedit
enim ipſis venientibus
Rex Aeetas periculoſos ad certamen dentes
Bœotici Draconis, quem Ogygiam ad Theben
Cadmus, quando Europen inquirens venit,
Confecit, Aretiadæ fonti cuſtodem exiſtentem.
Vbi & habitauit, conductu bouis, quam ei Apollo
Tribuit ex vaticinio ducem viæ.
Illos autem Dea Tritonia maxillis eximens,
Aeetæ tradidit dono, ſimúlque ipſi interfectori.
Sed iſte Bœoticis mandans campis
Cadmus Agenorides, terrigenam concitauit populum,
Martis metentis, qui ſub haſta occumberent.
Hos quidem tunc Aeetas dedit ad nauem ferri
Promptè, quoniam nec ipſum credebat metas certaminis
Aſſecuturum, etſi iuga bobus inieciſſet.
Sol quidem de procul obſcuram ſubijt terram
Veſpertinus, vltimos ſupra vertices Aethiopum:
Nóxque equis immiſit iuga. ipſi verò ſtrata
Parabant heroes apud retinacula: ſed Iaſon
Statim, poſtquam Helices illuſtris ſtellæ vrſæ
Verſa ſunt, de cœlóque tranquillus factus æther,
Perrexit ad ſolitudinem, clandeſtinus ceu quiſpiam fur,
Cum omnibus neceſſarijs, antea enim parauerat ſingula
Interdius, fœminam ſcilicet ouem, lácque ex ouili
Argus veniens tulerat, reliqua verò ex ipſa accepit naue.
Porrò quando ſanè conſpexit locum, qui conuerſationem ex-
Hominum, puris tranquillus liquoribus, (tra erat
Tunc ſcilicet primùm lauit quidem aqua
Riui ſacra tenerum corpus, circúmque pallium
Induit nigrum, quod ipſi antea dederat
Lemnias Hypſipyle, triſtis memoriale thori,
Cubitalémque deinde in ſolo foſſam effodiens,
Extruxit ligna. præterea verò agnæ ſecuit iugulum,
Ipſámque probè deſuper extendit, accendítque ligna
Ignem ſubmittens, miſtáque ſuperfudit libamina,
Brimonem vocans Hecatem, auxiliatricem laborum.
Atque ille vbi vocaſſet, retrò ceſſit. hæc verò audiens,
Latibulis ex intimis potens Dea ſuperuenit
Sacris Aeſonidæ, circúmque ipſam cingebantur
Horrendi, quernis cum ramis, Dracones.

Egreſſæ ambæ iſtæ reuerſæ ſunt. Venus verò & ipſa
Perrexit tranſire Olympi plicas, ſi illum inueniret.
Inuenit autem ſeorſim Iouis florentis in campo.
Non ſolum, ſed vna Ganymedem: quem certè Iupiter
In cœlum tranſtulit familiarem immortalibus,
Pulchritudinem amplexus. cum talis autem ille
Aureis, tanquam pueri familiares, ludebant.
Atq; ille quidem iam prorſus plus (ſcilicet aſtragalorum) ſub
Demēs Cupido ſiniſtra tenebat manus in cōcauitate (pectore
Rectus ſtans, blandiſque circa genas
Colore erupit rubor, ille verò propè geniculatim ſtetit,
Tacitè triſtatus: duos autem (ſcilicet talos) habebat, aliū ad-
Super alium mittens, ſuccenſebat ridenti. (huc ſic
Atqui illos ſubitò ad priores perdens,
Abijt vacuis cum manibus, turbatus. neque animaduertit
Venerem ſuperuenientem, quæ quidem contrà ſtabat puerū,
Ac ipſum continuò mentotenus apprehendens dixit:
Quid verò rides, malum infandum? ánne ipſum ita
Circumueniſti, nec ſanè legitime viciſti vijcium exiſtentem?
Age verò mihi promptè conſice rem, quam dixero.
Et profectò donauero Iouis eximium munuſculum
Illud, quod ei fecit cara nutrix Adraſtea,
Antro in Cretenſi, adhuc infantilia ſapienti,
Sphæram volubilem, qua non tu munus aliud
Manuum Vulcani acciperes pulchrius.
Aurei quidem illi circuli fabrefacti ſunt, inq; ſingulis
Duplices abſides orbiculares circumducuntur,
Occultæq; commiſſiones ſunt, hedera verò currit per omnes
Pallida: verùm ſi ipſam tuis manibus ieceris,
Stellæ inſtar flagrantis per aera ſulcum traheres.
Illam ego donabo: ſed tu virginem Aeetæ
Inflamma, iaculatus, in Iaſonem. neque aliqua ſit
Mora: alioqui minor gratia fuerit.
Sic inquit. illi autem gratus ſermo fuit audienti,
Deliciáſque abiecit omnes, atque ambabus veſtem
Fortiter vtrinque Deæ tenebat apprehendens,
Efflagitabátq; illico tradere ſine mora. ipſa verò ſuauibus
Obuiam verbis, attractis genis
Oſculabatur complexa, reſponditque ridens:
Sciat nunc id tuum carum caput, atque meum ipſius,
Profectò quidem donum exhibebo, neque fallam,
Si infixeris puellæ ſpiculum Aeetæ.
Dixit: verùm ille talos collegit, ſplendidóque
Matris ſuæ diligenter omnibus numeratis inſeruit ſinui,
Móxque pharetram cum aurea cinxit zona
Ligneam, curuúmque recepit arcum,
Ac contendit ex Iouis domicilio per fertilem campum.
Cæterum vbi portus egreſſus Olympi
Aethereos: hinc decliuis via eſt
Cœleſtis, duóque poli extendunt vertices
Montium excelſorum, cacumina terræ, vbi & ortus
Sol primis exit radijs,
Infraq; alibi terra frugifera, & vrbes hominum
Videntur, & fluuiorum ſacri fontes: alibi verò iterum
Apices, circaque pontus per æthera multum eunti.
Heroes autem ſeorſim longè ſuæ ſuper tranſtris nauis
In fluuio, intra arundines latentes conſultabant,
Ipſéque Iaſon perorauit. illi verò audierunt
Tacitè ſuo in loco ex ordine conſidentes:
O amici, enimuerò ego quod mihi complacuit ipſi,
Narrabo, cuius vobis finem implere conuenit.
Communis res, communes etiam ſermones ſunt
Omnibus ſimul. quiſquis ergo diſſimulanter mentem conſi-
liúmque premens,
Sciat, & reditu hanc claſſem ſolus priuans.
Alij quidem in naui cum armis manete quieti,
Verum ego ad aulam concedam Aeetæ,
Filios capiens Phrixi, duóſque ad illos ſocios.
Tentabóque verbis priorem precatus,
Si velit non grauatim pellem auream concedere.

Ἐκ δ' ἴσαν ἄμφω ταίγε παλίσσυτοι· ἡ δὲ καὶ αὐτὴ
Βῆ ῥ' ἴμεν Οὐλύμποιο κατὰ πτύχας, εἴ μιν ἐφεύροι.
Εὗρε δὲ τόνγ' ἀπάνευθε Διὸς θαλερῇ ἐν ἀλωῇ,
Οὐκ οἶον, μετὰ καὶ Γανυμήδεα, τόν ῥά ποτε Ζεὺς
Οὐρανῷ ἐγκατένασσεν ἐφέστιον ἀθανάτοισιν,
Κάλλεος ἱμερθείς. ἀμφ' ἀστραγάλοισι δὲ τώγε
Χρυσείοις, ἅτε κοῦροι ὁμήθεες, ἑψιόωντο.
Καί ῥ' ὁ μὲν ἤδη πάμπαν ἐνίπλεον ᾧ ὑπὸ μαζῷ
Μάργος Ἔρως λαιῆς ὑποΐσχανε χειρὸς ἀγοστόν,
Ὀρθὸς ἐφεστηώς· γλυκερὸν δέ οἱ ἀμφὶ παρειὰς
Χροιῆς θάλλεν ἔρευθος. ὁ δ' ἐγγύθεν ὀκλαδὸν ἧστο
Σῖγα κατηφιόων· δοιὼ δ' ἔχεν, ἄλλον ἔτ' αὔτως
Ἄλλῳ ἐπιπροϊείς, κεχόλωτο δὲ καγχαλόωντι.
Καὶ μὴν τούσγε παρᾶσσον ἐπὶ προτέροισιν ὀλέσσας
Βῆ κενεαῖς σὺν χερσὶν ἀμήχανος, οὐδ' ἐνόησε
Κύπριν ἐπιπλομένην. ἡ δ' ἀντίη ἵστατο παιδός,
Καί μιν ἄφαρ γναθμοῖο κατασχομένη προσέειπε,
Τίπτ' ἐπιμειδιάας, ἄφατον κακόν; ἦέ μιν αὔτως
Ἤπαφες, οὐδὲ δίκῃ περιέπλεο νῆιν ἐόντα;
Εἰ δ' ἄγε μοι πρόφρων τέλεσον χρέος, ὅττι κεν εἴπω·
Καί κέν τοι ὀπάσαιμι Διὸς περικαλλὲς ἄθυρμα,
Κεῖνο τό οἱ ποίησε φίλη τροφὸς Ἀδρήστεια
Ἄντρῳ ἐν Ἰδαίῳ ἔτι νήπια κουρίζοντι
Σφαῖραν ἐϋτρόχαλον, τῆς οὐ σύ γε μείλιον ἄλλο
Χειρῶν Ἡφαίστοιο κατακτεατίσσῃ ἄρειον.
Χρύσεα μέν οἱ κύκλα τετεύχαται, ἀμφὶ δ' ἑκάστῳ
Διπλόαι ἁψῖδες περιηγέες εἱλίσσονται.
Κρυπταὶ δὲ ῥαφαί εἰσιν. ἕλιξ δ' ἐπιδέδρομε πάσαις
Κυανέη. ἀτὰρ εἴ μιν ἑαῖς ἐνὶ χερσὶ βάλοιο,
Ἀστὴρ ὥς, φλεγέθοντα δι' ἠέρος ὁλκὸν ἵησι.
Τήν τοι ἐγὼν ὀπάσω. σὺ δὲ παρθένον Αἰήταο
Θέλξον ὀϊστεύσας ἐπ' Ἰήσονι. μηδέ τις ἔστω
Ἀμβολίη. δὴ γάρ κεν ἀφαυροτέρη χάρις εἴη.
Ὣς φάτο. τῷ δ' ἀσπαστὸν ἔπος γένετ' εἰσαΐοντι.
Μείλια δ' ἔκβαλε πάντα, καὶ ἀμφοτέρῃσι χιτῶνος
Νωλεμὲς ἔνθα καὶ ἔνθα θεᾶς ἔχεν ἀμφιμεμαρπώς.
Λίσσετο δ' αἶψα πορεῖν αὐτοσχεδόν. ἡ δ' ἀγανοῖσιν
Ἀντομένη μύθοισιν ἐπειρύσσασα παρειάς,
Κύσσε ποτισχομένη, καὶ ἀμείβετο μειδιόωσα,
Ἴστω νῦν τόδε σεῖο φίλον κάρη, ἠδ' ἐμὸν αὐτῆς,
Ἦ μέν τοι δῶρόν γε παρέξομαι, οὐδ' ἀπατήσω,
Εἴ κεν ἐνισκίμψῃς κούρῃ βέλος Αἰήταο.
Φῆ. ὁ δ' ἄρ' ἀστραγάλους συναμήσατο, κὰδ δὲ φαεινῷ
Μητρὸς ἑῆς εὖ πάντας ἀριθμήσας βάλε κόλπῳ.
Αὐτίκα δ' ἰοδόκην χρυσέῃ περικάτθετο μίτρῃ
Πρέμνῳ κεκλιμένην. ἀνὰ δ' ἀγκύλον εἵλετο τόξον.
Βῆ δὲ διὲκ μεγάροιο Διὸς πάγκαρπον ἀλωήν.
Αὐτὰρ ἔπειτα πύλας ἐξήλυθεν Οὐλύμποιο
Αἰθερίας. ἔνθεν δὲ καταιβάτις ἐστὶ κέλευθος
Οὐρανίη. δοιὼ δὲ πόλοι ἀνέχουσι κάρηνα
Οὐρέων ἠλιβάτων, κορυφαὶ χθονὸς, ἧχί τ' ἀερθεὶς
Ἠέλιος πρώτῃσιν ἐρεύθεται ἀκτίνεσσι.
Νειόθι δ' ἄλλοτε γαῖα φερέσβιος ἄστεά τ' ἀνδρῶν
Φαίνετο, καὶ ποταμῶν ἱεροὶ ῥόοι· ἄλλοτε δ' αὖτε
Ἄκριες, ἀμφὶ δὲ πόντος ἀν' αἰθέρα πολλὸν ἰόντι.
Ἥρωες δ' ἀπάνευθεν ἑῆς ἐπὶ σέλμασι νηὸς
Ἐν ποταμῷ καθ' ἕλος λελοχημένοι ἠγορόωντο.
Αὐτὸς δ' Αἰσονίδης μετεφώνεεν (οἱ δ' ὑπάκουον,
Ἠρέμα ᾗ ἐνὶ χώρῃ ἐπισχερὼ ἑδριόωντες)
Ὦ φίλοι, ἤτοι ἐγὼ μὲν, ὅ μοι ἐπιανδάνει αὐτῷ,
Ἐξερέω· τοῦ δ' ὔμμι τέλος κρηῆναι ἔοικεν.
Ξυνὴ γὰρ χρειὼ, ξυνοὶ δέ τε μῦθοι ἔασι
Πᾶσιν ὁμῶς. ὁ δὲ σῖγα νόον βουλήν τ' ἀπερύκων
Ἴστω καὶ νόστου τόνδε στόλον οἶος ἀπούρας.
Ὧλλοι μὲν κατὰ νῆα σὺν ἔντεσι μίμνεθ' ἕκηλοι.
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐς δώματ' ἐλεύσομαι Αἰήταο,
Υἷας ἑλὼν Φρίξοιο, δύω δ' ἐπὶ τοῖσιν ἑταίρους.
Πειρήσω δ' ἔπεσιν πρότερον ἀντιβολήσας,
Εἴ κ' ἐθέλοι φιλότητι δέρος χρύσειον ὀπάσσαι,

Ηὲ ϗ ὧς ἀπανηνάμενος δὲ βίῃ μεμαῶτας ἀτίσσει.
Ωδε γὰρ ἐξ αὐτοῖο πάρος κακότητα δαέντες,
Φρασσόμεθ' εἴτ' ἄρηϊ συνοισόμεθ', εἴτε τις ἄλλη
Μῆτις ἐπίρροθος ἔσται ἐεργομένοισιν ἀϋτῆς.
Μηδ' αὔτως ἀλκῇ, πρὶν ἔπεσσί γε πειρηθῆναι,
Τόνδ' ἀπαμείρωμεν σφέτερον κτέρας, ἀλλὰ πάροιθεν
Λωΐτερον μύθῳ μιν ἀρέσσασθαι μετιόντας.
Πολλάκι τοι ῥέα μῦθος, ὃ κεν μόλις ἐξανύσειεν
Ηνορέη, τόδ' ἔρεξε κατὰ χρέος, ᾗπερ ἐῴκει
Πρηΰνας. ὁ δὲ ϗ ποτ' ἀμύμονα Φρίξον ἔδεκτο
Μητρυιῆς φεύγοντα δόλον, πατρός τε θυηλάς.
Πάντες ἐπεὶ πάντῃ, ϗ ὅτις μάλα κύντατος ἀνδρῶν,
Ξεινίου αἰδεῖται Ζηνὸς θέμιν, ἠδ' ἀλεγίζει.
Ως φάτ'. ἐπῄνησαν δὲ νέοι ἔπος Αἰσονίδαο
Πασσυδίῃ, οὐδ' ἔσκε παρὲξ ὅτις ἄλλα κελεύοι.
Καὶ τότ' ἄρ' υἱῆας Φρίξου, Τελαμῶνά θ' ἕπεσθαι
Ωρσε ϗ Αὐγείην· αὐτὸς δ' ἕλεν Ἑρμείαο
Σκῆπτρον. ἄφαρ δ' ἄρα νηὸς ὑπὲρ δόνακάς τε ϗ ὕδωρ
Χέρσονδ' ἐξαπέβησαν ἐπὶ θρωσμοῦ πεδίοιο.
Κιρκαῖον τόδέ που κικλήσκεται· ἔνθα δὲ πολλαὶ
Εξείης πρόμαλοί τε ϗ ἰτέαι ἐκπεφύασιν.
Τῶν ϗ ἐπ' ἀκροτάτων νέκυες σειρῇσι κρέμανται
Δέσμιοι. εἰσέτι νῦν γὰρ ἄγος Κόλχοισιν ὄρωρεν,
Ανέρας οἰχομένους πυρὶ καιέμεν. οὐδ' ἐνὶ γαίῃ
Εστι θέμις στείλαντας ὕπερθ' ἐπὶ σῆμα χέεσθαι,
Αλλ' ἐν ἀδεψήτοισι κατειλύσαντε βοείαις
Δενδρέων ἐξάπτειν ἑκὰς ἄστεος. ἠέρι δ' ἴσην
Καὶ χθὼν ἔμμορεν αἶσαν, ἐπεὶ χθονὶ ταρχύουσι
Θηλυτέρας. ἡ γάρ τε δίκη θεσμοῖο τέτυκται.
Τοῖσι δὲ νισσομένοις Ἥρη φίλα μητιόωσα
Ηέρα πουλὺν ἐφῆκε δι' ἄστεος, ὄφρα λάθοιεν
Κόλχων μυρίον ἔθνος ἐς Αἰήταο κιόντες.
Ωκα δ' ὅτ' ἐκ πεδίοιο πόλιν ϗ δώμαθ' ἵκοντο
Αἰήτεω, τότε δ' αὖτις ἀπεσκέδασεν νέφος Ἥρη.
Εσταν δ' ἐν προμολῇσι τεθηπότες ἕρκε' ἄνακτος,
Εὐρείας τε πύλας, ϗ κίονας, οἳ περὶ τοίχους
Εξείης ἄνεχον. θριγκὸς δ' ἐφύπερθε δόμοιο
Λαΐνεος χαλκέῃσιν ἐπὶ γλυφίδεσσιν ἀρήρει.
Εὔκηλοι δ' ὑπὲρ οὐδὸν ἔπειτ' ἔβαν. ἄγχι δὲ τοῖο
Ημερίδες χλοεροῖσι καταστεφέες πετάλοισιν,
Υψοῦ ἀειρόμεναι μέγ' ἐθήλεον. αἱ δ' ὑπὸ τῇσιν
Αέναοι κρῆναι πίσυρες ῥέον, ἃς ἐλάχηνεν
Ηφαιστος. καί ῥ' ἡ μὲν ἀναβλύεσκε γάλακτι,
Η δ' οἴνῳ, τριτάτη δὲ θυώδεϊ νᾶεν ἀλοιφῇ.
Η δ' ἄρ' ὕδωρ προρέεσκε, τὸ μέν ποθι δυομένῃσι
Θέρμετο Πληϊάδεσσιν, ἀμοιβηδὶς δ' ἀνιούσαις
Κρυστάλλῳ ἴκελον κοίλης ἀνεκήκιε πέτρης.
Τοῖ' ἄρ' ἐνὶ μεγάροισι Κυταιέος Αἰήταο
Τεχνήεις Ἥφαιστος ἐμήσατο θέσκελα ἔργα.
Καί οἱ χαλκόποδας ταύρους κάμε, χάλκεα δὲ σφέων
Ην στόματ', ἐκ δὲ πυρὸς δεινὸν σέλας ἀμπνείεσκον.
Πρὸς δὲ ϗ αὐτόγυον στιβαροῦ ἀδάμαντος ἄροτρον
Ηλασεν, Ηελίῳ τίνων χάριν, ὅς ῥά μιν ἵπποις
Δέξατο Φλεγραίῃ κεκμηότα δηιοτῆτι.
Ενθα δὲ ϗ μέσσαυλος ἐλήλατο. τῇ δ' ἔπι πολλαὶ
Δικλίδες εὐπηγεῖς, θάλαμοί τ' ἔσαν ἔνθα ϗ ἔνθα.
Δαιδαλέη δ' αἴθουσα παρὲξ ἑκάτερθε τέτυκτο.
Λέχρις δ' αἰπύτεροι δόμοι ἕστασαν ἀμφοτέρωθεν.
Τῶν ἤτοι ἄλλον μὲν, ὅτις ϗ ὑπείροχος ἦεν,
Κρείων Αἰήτης σὺν ἑῇ ναίεσκε δάμαρτι.
Αλλον δ' Ἄψυρτος ναῖεν πάϊς Αἰήταο,
Τὸν μὲν Καυκασίη νύμφη τέκεν Ἀστερόδεια,
Πρίν περ κουριδίην θέσθαι Ἰδυῖαν ἄκοιτιν,
Τηθύος Ὠκεανοῦ τε πανοπλοτάτην γεγαυῖαν.
Καί μιν Κόλχων υἷες ἐπωνυμίην Φαέθοντα
Εκλεον, οὕνεκα πᾶσι μετέπρεπεν ἠϊθέοισι.
Τοὺς δ' ἔχον ἀμφίπολοί τε ϗ Αἰήταο θύγατρες
Αμφω, Χαλκιόπη Μήδειά τε. τὴν μὲν ἄρ' οἵγε
Εκ θαλάμου θάλαμόνδε κασιγνήτην μετιοῦσαν.

Si verò non, confiſus potentia ſpreuerit aduenientes,
Sic enim ex ipſo prius malum proſpicientes
Conſultabimus, armíſne conferendum, vel aliud quoddam
Conſilium auxiliare ſit circumdatis neceſſitate.
Ne ergo fruſtra viribus antè, quàm verbis tentemus,
Illum ſpoliantes ſua poſſeſſione: ſed prius
Satius, oratione flectere aggreſſos.
Sæpenumero enim facilè oratio, quod vix effecerit
Robur, illud efficit ritè, ſicut apparet, *(aſpernatus,*
Mitis, ille etiam, & quondam inculpatum Phryxum non
Nouercæ dum effugiſſet dolos, patriſque ſacrificia.
Omnes piíſquam vbique, & qui impudentiſſimus etiam
Hoſpitalis veneretur Iouis ius, atque obſeruat.
Sic fatus. approbarunt autem iuuenes conſilium Aeſonidæ
Vnanimiter, neque erat ſeorſim qui aliud vellet.
Ac tunc quidem filios Phrixi, Telamonémque ſequi
Concitauit, & Augeam: ipſe verò corripuit Mercurij
Sceptrum, ſtatimque naue per cannas & aquam
In ſinum euaſerunt, in editiorem locum campi,
Circæus qui vocatur, vbi plurimæ
Ex ordine myrica, ſimulatque ſalices enatæ erant,
Quibus & in ſummis mortui vinculis annectuntur
Ligati. adhuc enim piaculum eſt Colchicis,
Mares extinctos igne cremare. neque in terra
Eſt fas tectos, deſuper monumentum infundere:
Sed in crudis inuolutos pellibus,
Arboribus ſuſpendere procul vrbem, aëríque parem,
Et terra ſortita ſortem, in terra ſepeliunt
Fœminas. hic enim mos legis eſt.
Illis ergo pergentibus, Iuno bene volens,
Aërem multum ſuperinfundit per ciuitatem, vt laterent
Colchorum numeroſam gentem, ad Aeetæ, (ſcilicet regiam)
contendentes.
Continuò verò vbi è campo ad vrbem & ædes venerunt
Aeetæ, tunc rurſus diſſipauit nubem Iuno.
Steterunt autem in veſtibulo admirantes munitiones regis,
Amplas portas, & columnas, quæ circum mœnia
Ordine eminebant: circuitúſque ſuper domo
Saxeus, æreis columnis paratus erat.
Securi ergo vltra limina ingreſſi, iuxtáq; ipſa
Vites virentibus amictæ folijs,
In altum ſublatæ valde floruerunt, ſubq́; illis
Semper fluentes fontes quatuor fluebant, quos effodit
Vulcanus. atque hic quidem ſcatebat lacte,
Ille verò vino, tertius fragranti fluebat oleo.
Aliúſque aquam effundebat, quæ quidem occidentibus — Coſmicus occaſus & ortus.
Tepebat Pleiadibus, viciſſim orientibus
Glaciei in morem è caua proſiliebat petra.
Talia equidem in ædibus Colchici Aeetæ,
Ingenioſus Vulcanus fecit admirabilia opera.
Atque ei æripedes tauros fecit, æreáque ipſorum
Erant ora, ignis ſæuam flammam efflabant.
Inſuper ſolidum rigidi ferri aratrum
Fabricarat, Eelio rependens gratiam, qui ſanè ipſum equis
Excepit, Phlegræo laſſatum in prælio:
Hinc & media aula fabricata erat, in qua multæ
Valuæ munitæ, thalamique erant, hinc inde.
Pictáque porticus extrà vtrinque fuit.
Ex obliquo verò turres ſtabant in vtraque parte:
Quarum videlicet aliam quidem, quæ & eminentior erat,
Rex Aeeta ſua cum inhabitabat coniuge:
In alia verò Abſyrtus, habitabat, filius Aeetæ,
Quem quidem Scythica nympha enixa eſt Aſterodea,
Priuſquam legitimam duceret Idyam coniugem,
Thetidis & Oceani vltimam natam,
Ac ipſum Colchorum filij cognomine Phaetonta
Vocarunt, eo quòd cunctis anteibat iuuenibus.
Illos autem occupabant famulæ, ſimulq́; Aeetæ filiæ
Ambæ, Chalciope & Medea. hanc quidem illi
Ex thalamo ad thalamum ſororem accedentē (ſ viderunt.)

Iuno enim eam detinuit domi: anteà autem non aſſidua ita
In ædibus, ſed Hecates toto die circa occupabatur (erat
Fanum: nam Deæ ipſa erat ſacrifica.
Et ipſos ubi conſpexit, confeſtim prorupit in clamorem. celeriter autem audiuit
Chalciope, famulæq́; foràs abijcientes
Telas & fuſos, denſæ cunctæ
Proruerunt, ipſáque ſimul illis ſuos natos conſpicata
Altè præ gaudio manus ſuſtulit. ſic etiam & ipſi
Matrem ſalutabant, & amplexabantur cernentes
Læti, talem plorans protulit ſermonem:
Nequaquam verò debèbatis negligenter me deſerentes
Procul proficiſci: vos enim reuerti fecit fatum.
Miſeram me, quale deſiderium Græciæ ex quadam noxa
Triſti, Phrixi præceptis rediit.
Patris hic quidem moriens graues impoſuit curas
Noſtro cordi: quid enim vrbem Orchomeni,
Quiſquis ille Orchomenus, facultatum Athamantis cauſa,
Matrem veſtram turbatam relinquentes proficiſci potuiſtis?
Sic fata. Aeeta autem poſtremus veniebat foràs,
Ipſáque Idya coniunx venit Aeetæ,
Chalciope audita, ipſáque ſtatim tota tumultu
Aula repleta erat. alij quidem vaſtum circa occupabantur
Taurum, ſedulò miniſtri: alij ligna arida ferro
Diſſecabant, nonnulli aquam igne calefaciebant: neq; quiſ-
Qui in officio ſuo ceſſaret ſubſeruiens Regi. (quam erat,
Interim autem Cupido liquidũ per aera venit incõſpicuus,
Irritatum tanquam teneris armentis œſtrum
Incidit, quem crabronem boum vocant paſtores.
Statímque ante poſtem in veſtibulo arcum intendens,
E pharetra recentem luctuoſam deprompſit ſagittam,
Leuibúſque fallens pedibus limen tranſgreditur,
Acutè circumſpectans, ipſiq; paruus inſinuatus eſt
Aeſonidæ telamedio impoſuit neruo,
Subitóque ambabus diſtendens manibus
Taxit in Medeam. illiúſque ſtupor corripuit animum.
Ipſe verò ſublimi retro ex regia
Triumphans diſceſſit, ſagitta autem ardebat in virgine,
Infra ſub pectore, igni ſimilis. contrariáque ſemper
Iacit in Iaſonem oculorum acies, atque illi anhelarunt
E pectoribus vehementes morbo mentes: neq; aliquam aliã
Memoriam habet. dulcis enim obſedit animum dolor.
Non aliter, quàm mulier candenti ab igne materiam ſuper-
Paupercula, cui lanaria res curæ eſt, (infundit titioni
Vt familiarem noctu ignem excitare poſſet
Ocyus ſurgens: illéque plurimus ex paruo
Torre ſuſcitatus, materiam omnem conſumpſit.
Talis ſub pectore tectus ardebat occultè
Ferus amor, tenerâſque tranſmutarat genas
In pallorem, interdum in ruborem mœrore mentis.
Miniſtri autem poſtquam ipſis parauerunt edulia,
Et ipſi calidis recreabantur balneis,
Et hilariter cibo potúque animum refecerunt:
Tunc demum Aeetas ſuæ rogauit natæ
Filios, talibus admonens verbis:
Natæ meæ filij, Phrixíq;, quem quidem præ omnibus
Hoſpitibus, noſtra in domo colui.
Quo pacto Aeam reuertimini reduces? an aliqua iactura
Seruatis interea impediuit? non equidem mihi
Paruiſtis, oſtendenti immenſa vada viæ.
Didici enim quondam patris in curru Eelij
Verſatus, quando meam ſororem deduxit
Circen, Heſperiam vſque in terram, peruenimúſque
In litus terræ Tyrrhenæ, vbi etiamnum,
Degit admodum longè à Colchica terra.
Sed quid verbis opus? quæ autem in pedibus vobis fuerunt,
Narrate audacter, atque quinam illi qui ſequuntur
Viri, poſteaquam inſigni ex naue veniſtis.
Talia ipſum interrogantem fratres antè
Argus ſollicitus pro ſocijs Iaſonis,

Ἥρη γάρ μιν ἔρυκε δόμῳ· πρὶν δ' οὔτι θάμιζεν
Ἐν μεγάροις, Ἑκάτης καὶ πανήμερος ἀμφεπονεῖτο
Νηὸν, ἐπεὶ ῥα θεῆς αὐτὴ πέλεν ἀρήτειρα.
Καί σφεας ὡς ἴδεν ἆσσον, ἀνίαχεν. ὀξὺ δ' ἄκουσε
Χαλκιόπη. δμωαὶ δὲ ποδῶν προπάροιθε βαλοῦσαι
Νήματα καὶ κλωστῆρας, ἀολλέες ἔκτοθι πᾶσαι
Ἔδραμον. ἡ δ' ἅμα τοῖσιν ἑοὺς υἷας ἰδοῦσα,
Ὑψοῦ χάρματι χεῖρας ἀνέσχεθεν. ὧς δὲ καὶ αὐτοὶ
Μητέρα δεξιόωντο, καὶ ἀμφαγάπαζον ἰδόντες
Γηθόσυνοι. τοῖον δὲ κινυρομένη φάτο μῦθον,
Ἔμπης οὐκ ἄρ' ἐμέλλετ' ἀκηδείῃ με λιπόντες
Τηλόθι πλάγξασθαι· μετὰ δ' ὑμέας ἔτραπεν αἶσα.
Δειλὴ ἐγὼ, οἷον πόθον Ἑλλάδος ἔκποθεν ἄτης
Λευγαλέης Φρίξοιο ἐφημοσύνῃσιν ἕλεσθαι.
Πατρὸς ὁ μὲν θνήσκων στυγερὰς ἐπετείλατ' ἀνίας
Ἡμετέρῃ κραδίῃ· τί δέ κεν πόλιν Ὀρχομενοῖο,
Ὅστις ὅδ' Ὀρχομενὸς, κτεάνων Ἀθάμαντος ἕκητι,
Μητέρ' ἐμὴν ἀχέουσαν ἀποπρολιπόντες ἵκοισθε;
Ὣς ἔφατ'. Αἰήτης δὲ πανύστατος ὦρτο θύραζε,
Ἐκ δ' αὐτὴ Ἰδυῖα δάμαρ κίεν Αἰήταο,
Χαλκιόπης αἴουσα. τὸ δ' αὐτίκα πᾶν ὁμάδοιο
Ἕρκος ἐπεπλήθει. τοὶ μὲν μέγαν ἀμφεπένοντο
Ταῦρον ἅλις δμῶες· τοὶ δὲ ξύλα κάγκανα χαλκῷ
Κόπτον, τοὶ δὲ λοετρὰ πυρὶ ζέον· οὐδέ τις ἦεν
Ὃς καμάτου μεθίεσκεν ὑποδρήσσων βασιλῆι.
Τόφρα δ' Ἔρως πολιοῖο δι' ἠέρος ἷξεν ἄφαντος,
Τετρηχὼς, οἷόν τε νέαις ἐπὶ φορβάσιν οἶστρος
Τέλλεται, ὅν τε μύωπα βοῶν κλείουσι νομῆες.
Ὦκα δ' ὑπὸ φλιὴν προδόμῳ ἔνι τόξα τανύσσας
Ἰοδόκης ἀβλῆτα πολύστονον ἐξέλετ' ἰόν.
Ἐκ δ' ὅγε καρπαλίμοισι λαθὼν ποσὶν οὐδὸν ἄμειψεν,
Ὀξέα δενδίλλων· αὐτῷ δ' ὑπὸ βαιὸς ἐλυσθεὶς
Αἰσονίδῃ γλυφίδας μέσσῃ ἐνικάτθετο νευρῇ.
Ἰθὺς δ' ἀμφοτέρῃσι διασχόμενος παλάμῃσιν
Ἧκ' ἐπὶ Μηδείῃ. τὴν δ' ἀμφασίη λάβε θυμόν.
Αὐτὸς δ' ὑψορόφοιο παλιμπετὲς ἐκ μεγάροιο
Καγχαλόων ἤιξε· βέλος δ' ἐνεδαίετο κούρῃ
Νέρθεν ὑπὸ κραδίῃ, φλογὶ εἴκελον. ἀντία δ' αἰεὶ
Βάλλεν ὑπ' Αἰσονίδην ἀμαρύγματα. καί οἱ ἄηντο
Στηθέων ἐκ πυκιναὶ καμάτῳ φρένες, οὐδέ τιν' ἄλλην
Μνῆστιν ἔχεν· γλυκερῇ δὲ κατείβετο θυμὸν ἀνίῃ.
Ὡς δὲ γυνὴ μαλερῷ περὶ κάρφεα χεύατο δαλῷ
Χερνῆτις, τῇπερ ταλασήια ἔργα μέμηλεν,
Ὥς κεν ὑπωρόφιον νύκτωρ σέλας ἐντύναιτο,
Ἄγχι μάλ' ἐγρομένη· τὸ δ' ἀθέσφατον ἐξ ὀλίγοιο
Δαλοῦ ἀνεγρόμενον σὺν κάρφεα πάντ' ἀμαθύνει,
Τοῖος ὑπὸ κραδίῃ εἰλυμένος αἴθετο λάθρῃ
Οὖλος Ἔρως· ἁπαλὰς δὲ μετετρωπᾶτο παρειὰς
Ἐς χλόον, ἄλλοτ' ἔρευθος, ἀκηδείῃσι νόοιο.
Δμῶες δ' ὁππότε δή σφιν ἐπαρτέα θῆκαν ἐδωδὴν,
Αὐτοί τε λιαροῖσιν ἐφαιδρύναντο λοετροῖς,
Ἀσπασίως δόρπῳ τε ποτῆτί τε θυμὸν ἄρεσσαν.
Ἐκ δὲ τοῦ Αἰήτης σφετέρης ἐρέεινε θυγατρὸς
Υἱῆας, τοίοισι παρηγορέων ἐπέεσσι,
Παιδὸς ἐμῆς κοῦροι, Φρίξοιό τε, τὸν περὶ πάντων
Ξείνων ἡμετέροισιν ἐνὶ μεγάροισιν ἔτισα,
Πῶς Αἶανδε νέεσθε παλίσσυτοι; ἦέ τις ἄτη
Σωομένους μεσσηγὺς ἐνέκλασεν; οὐ μὲν ἐμεῖο
Πείθεσθε προφέροντος ἀπείρονα μέτρα κελεύθου.
Ἤδειν γάρ ποτε πατρὸς ἐν ἅρμασιν Ἠελίοιο
Δινεύσας, ὅτ' ἐμεῖο κασιγνήτην ἐκόμιζεν
Κίρκην Ἑσπερίης εἴσω χθονὸς, ἐκ δ' ἱκόμεσθα
Ἀκτὴν ἠπείρου Τυρσηνίδος, ἔνθ' ἔτι νῦν περ
Ναιετάει, μάλα πολλὸν ἀπόπροθι Κολχίδος αἴης.
Ἀλλὰ τί μύθων ἦδος; ἃ δ' ἐν ποσὶν ὔμμιν ὄρωρεν,
Εἴπατ' ἀριφραδέως, ἠδ' οἵτινες οἵδ' ἐφέπονται
Ἀνέρες, ὅπποτε καὶ γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἔβητε.
Τοῖά μιν ἐξερέοντα κασιγνήτων προπάροιθεν
Ἄργος ὑποδδείσας ἀμφὶ στόλῳ Αἰσονίδαο,

Μειλιχίως προσέειπεν, ἐπεὶ προγενέστερος ἦεν.
Αἰήτη, κείνην μὲν ἄφαρ διέχευαν ἄελλαι
Ζαχρηεῖς· αὐτοὺς δ' ὑπὸ δούρασι πεπτηῶτας
Νήσου Ἐνυαλίοιο ποτὶ ξερὸν ἔκβαλε κῦμα
Λυγαίῃ ὑπὸ νυκτί· θεὸς δέ τις ἄμμ' ἐσάωσεν.
Οὐδὲ γὰρ αἳ τὸ πάροιθεν ἐρημαίην κατὰ νῆσον
Ηὐλίζοντ' ὄρνιθες Ἀρήϊαι, οὐδ' ἔτι κείνας
Εὕρομεν. ἀλλ' οἵδ' ἄνδρες ἀπήλασαν, ἐξαποβάντες
Νηὸς ἑῆς προτέρῳ ἐνὶ ἤματι· καί σφ' ἀπέρυκεν
Ἡμέας οἰκτείρων Ζηνὸς νόος, ἠέ τις αἶσα·
Αὐτίκ' ἐπεὶ καὶ βρῶσιν ἅλις καὶ εἵματ' ἔδωκαν,
Οὔνομά τε Φρίξοιο περικλεὲς εἰσαΐοντες,
Ἠδ' αὐτοῖο σέθεν· μετὰ γὰρ τεὸν ἄστυ νέονται.
Χρειὼ δ' ἣν ἐθέλεις ἐξίδμεναι, οὔ σ' ἐπικεύσω.
Τόνδε τις ἱέμενος πάτρης ἀπάνευθεν ἐλάσσαι
Καὶ κτεάνων βασιλεὺς περιώσιον, οὕνεκα δηνῷ
Σφωιτέρῳ πάντεσσι μετέπρεπεν Αἰολίδῃσι,
Πέμπει δεῦρο νέεσθαι ἀμήχανον, οὐδ' ὑπαλύξειν
Στεῦται ἀμειλίκτοιο Διὸς θυμαλγέα μῆνιν
Καὶ χόλον, οὐδ' ἄτλητον ἄγος, Φρίξου τε ποινὰς
Αἰολιδέων γενεήν, πρὶν ἐς Ἑλλάδα κῶας ἱκέσθαι.
Νῆα δ' Ἀθηναίη Παλλὰς κάμεν, οὐ μάλα τοίην
Οἷαί περ Κόλχοισι μετ' ἀνδράσι νῆες ἔασιν,
Τάων αἰνοτάτης ἐπεκύρσαμεν· ἤλιθα γάρ μιν
Λάβρον ὕδωρ πνοιή τε διέτμαγεν· ἡ δ' ἐνὶ γόμφοις
Ἴσχεται, ἣν καὶ πᾶσαι ἐπιβρίσωσιν ἄελλαι.
Ἶσον δ' ἐξ ἀνέμοιο θέει, καὶ ὅτ' ἀνέρες αὐτοὶ
Νωλεμέως χείρεσσιν ἐπισπέρχωσιν ἐρετμοῖς.
Τῇ δ' ἐναγειράμενος Παναχαιίδος εἴ τι φέριστον
Ἡρώων, τεὸν ἄστυ μετήλυθε, πόλλ' ἐπαληθεὶς
Ἄστεα καὶ πελάγη στυγερῆς ἁλός, εἴ οἱ ὀπάσσαις.
Αὐτῷ δ' ὥς κεν ἅδῃ, τὼς ἔσσεται· οὐ γὰρ ἱκάνει
Χερσὶ βιησόμενος, μέμονεν δέ τοι ἄξια τίσειν
Δωτίνης, ἀΐων ἐμέθεν μέγα δυσμενέοντας
Σαυρομάτας, τοὺς σοῖσιν ὑπὸ σκήπτροισι δαμάσσει.
Εἰ δὲ καὶ οὔνομα δῆθεν ἐπιθύεις γενεήν τε
Ἴδμεναι οἵτινές εἰσιν, ἕκαστά γε μυθησαίμην.
Τόνδε μὲν, οἷό περ οὕνεκ' ἀφ' Ἑλλάδος ἄλλοι ἄγερθεν,
Κλείουσ' Αἴσονος υἱὸν Ἰήσονα Κρηθεΐδαο.
Εἰ δ' αὐτοῦ Κρηθῆος ἐτήτυμόν ἐστι γενέθλης,
Οὕτω κεν γνωτὸς πατρώϊος ἄμμι πέλοιτο.
Ἄμφω γὰρ Κρηθεὺς Ἀθάμας τ' ἔσαν Αἰόλου υἷες,
Φρίξος δ' αὖτ' Ἀθάμαντος ἔην πάϊς Αἰολίδαο.
Τόνδε δ' ἄρ', Ἠελίου γόνον ἔμμεναι εἴ τιν' ἀκούεις,
Δέρκεαι Αὐγείην· Τελαμὼν δ' ὅγε, κυδίστοιο
Αἰακοῦ ἐκγεγαώς· Ζεὺς δ' Αἰακὸν αὐτὸς ἔτικτεν.
Ὣς δὲ καὶ ἄλλοι πάντες ὅσοι συνέπονται ἑταῖροι,
Ἀθανάτων υἷές τε καὶ υἱωνοὶ γεγάασιν.
Τοῖα παρέννεπεν Ἄργος. ἄναξ δ' ἐπεχώσατο μύθοις,
Εἰσαΐων· ὑψοῦ δὲ χόλῳ φρένες ἠερέθοντο.
Φῆ δ' ἐπαλαστήσας (μενέαινε δὲ παισὶ μάλιστα
Χαλκιόπης· τῶν γάρ σφε μετελθέμεν οὕνεκ' ἐώλπει·
Ἐκ δέ οἱ ὄμματ' ἔλαμψεν ὑπ' ὀφρύσιν ἱεμένοιο)
Οὐκ ἄφαρ ὀφθαλμῶν μοι ἀποπρὸ λωβητῆρες
Νεῖσθ' αὐτοῖσι δόλοισι παλίσσυτοι ἔκτοθι γαίης,
Πρίν τινα λευγαλέον τε δέρος καὶ Φρίξον ἰδέσθαι,
Αὐτίχ' ὁμαρτήσαντες ἀφ' Ἑλλάδος, οὐδ' ἐπὶ κῶας,
Σκῆπτρα δὲ καὶ τιμὴν βασιληίδα δεῦρο νέεσθε.
Εἰ δέ κε μὴ προπάροιθεν ἐμῆς ἥψασθε τραπέζης,
Ἦ τ' ἂν ἀπὸ γλώσσας τε ταμὼν καὶ χεῖρε κεάσσας
Ἀμφοτέρας, οἴοισιν ἐπιπροέηκα πόδεσσιν,
Ὥς κεν ἐρητύοισθε καὶ ὕστερον ὁρμηθῆναι,
Οἷα δὲ καὶ μακάρεσσιν ἐπεψεύσασθε θεοῖσιν.
Φῆ ῥα χαλεψάμενος· μέγα δὲ φρένες Αἰακίδαο
Νειόθεν οἰδαίνεσκον· ἐέλδετο δ' ἔνδοθι θυμὸς
Ἀντιβίην ὀλοὸν φάσθαι ἔπος· ἀλλ' ἀπέρυκεν
Αἰσονίδης· πρὸ γὰρ αὐτὸς ἀμείψατο μειλιχίοισιν,
Αἰήτη, σχέο μοι τῷδε στόλῳ· οὔτι γὰρ αὔτως
Ἄστυ τεὸν καὶ δώμαθ' ἱκάνομεν, ὥς που ἔολπας·

Blandè reſpondit, nam maximus natu erat:
Aeeta, illam quidem ſtatim diſſiparunt procellæ
Violentæ: ipſos verò tabulis illapſos,
Inſulæ Martis ad terram eiecit vnda,
Obſcura ſub nocte. Deus autem aliquis nos ſeruauit:
Neque enim, quæ antea deſerta in inſula
Morabantur aues Areiæ, neque quippiam eas
Inuenimus. Verùm iſti viri fugarant, egreſſi
Naue ſua pridie, ac ipſos retinuit
Noſtri miſertus Iupiter, aut aliqua fortuna,
Mox poſtquam & victum ſatis, & veſtes communicarunt:
Noménque Phryxi inclytum audientes,
Atque tui ipſius, ad tuam enim vrbem veniunt.
Cauſſam verò ſi vis intelligere, non te celabo.
Hunc quidam cupiens à patria abigere,
Boniſque, Regulus, indignè, eo quòd virtute
Sua cunctis præſtaret Aeolidis,
Ablegat huc proficiſci inuitum: neque aufugiturum
Aſſeuerat implacabilis Iouis ſæuam iram
Et indignationem, neque ingens piaculum, Phrixiq; pœnas
Aeolidarum genus, priuſquam in Græciam pellis redeat.
Nauem autem Pallas Athenæa fecit: neque omnino talem
Quales Colchos inter homines naues ſunt.
Harum viliſſimam nacti ſumus. aceruatim enim eam
Inſana vnda ventúſque lacerarunt. hæc verò compaginibus
Retinetur, quam & omnes (huc & illuc) agitabant procellæ.
Aequaliter è vento currit, & quando viri ipſi
Indeſinenter manibus incubuerint remis.
Hac excitans totius Græciæ ſi quid optimum
Heroum, tuam ad vrbem venit, multas peragrans
Vrbes, & profunda maris, ſi illi concedas.
Tibi verò quemadmodum placuerit, ſic erit. non enim ve-
Manibus vim illaturus, ſed cupit digna rependere (nit
Munere: audiens à me mirè infeſtos
Sauromatas, hos tua ſub ſceptra rediget.
Si verò & nomen aliquatenus vis, genúſque
Cognoſcere, quinam ſint, ſingula commemorauero.
Hunc quidem, cuius cauſſa à Græcia reliqui collecti ſunt,
Dicunt Aeſonis filium Iaſonem Cretheidæ.
Si verò ipſius Crethei verè eſt de genere,
Sic conſanguineus paternus nobis fuerit.
Ambo enim, Cretheus, Athamáſque, erant filij Aeoli.
Phrixus autem rurſus Athamantis erat filius Aeolidæ.
Hunc autem filium Solis eſſe, ſi quem audis,
Cernis Augeam. Telamon verò hic, clariſſimo
Ex Aeaco ſatus, Iupiterq; Aeacum ipſe genuit.
Ad eundem modum alij omnes, quotquot comitantur ſocij,
Immortalium filij & nepotes ſunt.
Talia locutus Argus. Rex verò accenſus eſt verbis
Audiens, altéque ira mentes inflatæ ſunt.
Dixitque grauiter affectus, indignatúſq;, liberis potiſſimùm
Chalciopes. horum enim illos aduenisse cauſſa putabat.
Eique oculi ardebant ſub ſuperciliis, more irritati:
Non facilè ab oculis mihi, flagitioſi
Proficiſcemini, ipſos cum dolis retrofugi è terra,
*Priuſquam * aliquis triſtem pellem & Phrixum videat.*
Nunc venientes è Græcia non ad vellus,
Sed ſceptra dignitatéſque Regias huc venire (ſ. credo)
Quod ſi non antè meam contrectaſſetis menſam,
Iam linguis reſectis, & manibus amputatis
Ambabus, ſolis remiſiſſem pedibus,
Vt quieſceretis & in poſterum prodere.
Adeò etiam & immortales blaſphemaſtis Deos.
Dixit vtique accenſus. mirè verò mentes Aeacidæ
Ex imo intumuerunt. ſupiebat autem intus animus
Contrà acerbum reddere verbum. Verùm inhibuit
Aeſonides, prius enim ipſe reſpondit modeſtè:
Aeeta, æquior ſis meæ nauigationi, nequaquã enim temerè
Vrbem tuam, regiámque contigimus, quemadmodum for-
taſſis cenſes.

* Aliter aliquam videant.

Neque quidem affectantes (ſcilicet regni tui.) Quis autem
undam tantam emetiri.
Suſtineat volens, extraneam ad rem? Verùm me Deus,
Ac ſeuerum regis proterui impulit mandatum.
Exhibe gratiam ſupplicantibus. tuam verò ego Græciæ toti
Immortalem feram laudem: atque etiam iam
Prompti ſumus bello rependere gratiam:
Siue igitur Sarmatas vis, ſiue quem alium
Populum, ſceptris tuis ſubijci.
Dixit, demulcens ſuaui voce. illius verò animus
Duplicem verſabat in pectore ſententiam:
An ipſos adortus ſubitò captiuaret,
Vel periculum faceret virtutis: quod ipſi viſum eſt potius
Deliberanti. atque eqnidem econtrà reſpondit:
Hoſpes, quid ſingula prolixè recenſes?
Aut enim verè eſtis Deorum genus, aut fortè
Nihilo me inferiores propter extranea veniſtis.
Dabo tibi auream abducere pellem, ſi volueris,
Expertus, ſtrenuis enim viris nihil inuideo,
Veluti ipſi dicitis Græciæ dominatorem (ſ. Peliam.
Tentamen autem virtutis, ſimulatque roboris erit certamē,
Quo ſanè ipſe occupor manibus, periculoſum licet exiſtens.
Gemini mihi in campo Areo oberrant
Tauri æripedes, ex ore flammam efflantes.
Hos impello iungens, aſperúmque nouale Martis
Quatuor iugerum, ſtatim ſcindens ad profunditatem aratro:
Non ſemen ſulcis Cereris injicio alimentum (ſcilicet triticū)
Sed Draconis terribiles renaſcentes dentes,
Viris militibus corpus. eos iterum ſternens
Neco mea ſub haſta circumſtando aduerſantes.
Matutinus iungo tauros, & ſub veſperam
Quieſco à meſſe: tu ergo ſi iſta perfeceris,
Sine mora vellus auferes regis ad Pelia.
Antea verò non conceſſero: neque in animum induxeris:
Virum fortem natum, inferiori cedere. (nam turpe eſt,
Sic quidem locutus. ille tacitè pedes ante oculos defigens
Sederat omnino mutus, exanimatus malis. (potuit
Conſilium huc illucque verſabat diu, neque aliquo modo
Audacter reſpondere, ita arduum videbatur negotium.
Serò tamen reſpondens, allocutus eſt modeſtè:
Aeeta, ſatis quidem iuſtè admodum concludis.
Ideò & ego certamen, difficile licet ſit,
Audebo, etſi me mori oporteat. neque enim adhuc aliud
Moleſtius hominibus dura accidit neceſſitate.
Quæ me etiam huc ire coegit à Rege.
Sic fatus, mœſtitia affectus. Cæterum ille hunc
Seueris verbis alloquebatur triſtatum:
Abi nunc iam ad turmam tuam, poſtquam cupiens es:
Si verò tu iuga bobus exhorrueris imponere,
Aut periculoſam formidaueris meſſem,
Ipſi ſingula curæ fuerint mihi, vt & alius
Vir caueat potentiorem virum conuenire.
Dixit intrepidè. ille verò à throno excitabatur Iaſon,
Augeas, Telamónque ſtatim ſequebatur & Argus
Solus. nam interim adhuc ibi mandarat manere
Fratribus. ipſi verò ibant ex ædibus.
Mirabiliter autem inter omnes præſtabat Aeſonis filius
Pulchritudine & venuſtate, in ipſúmque oculos virgo
Ex obliquo tenerum obtendens admirabatur peplum,
In corde cura ardens, mens verò illi, tanquam ſomnium,
Repens volabat poſt veſtigia incedentis.
Ac certè illi ædibus egreſſi ſunt triſtes.
Chalciope verò iram obſeruans Aeetæ,
Illicò in thalamum cum filiis ſuis ſe recepit.
Eodem modo & Medea ſecuta eſt, multáque in animo
Voluebat, quæ amores impellunt curare.
Ante enim oculos apparebant omnia.
Ipſéque qualis erat, quibus veſtibus ſederat.
Qualiáque dixerat ſedendo in ſolio, qualiterque foras
Iuerat, neque aliquem alium ducebat cogitans,

Οὐδέ μὲν ἱέμενοι. τίς δ' ἂν τόσον οἶδμα περῆσαι
Τλαίη ἑκὼν ὀθνεῖον ἐπὶ κτέρας; ἀλλά με δαίμων
Καὶ κρυερὴ βασιλῆος ἀτασθάλου ὦρσεν ἐφετμή.
Δὸς χάριν ἀντομένοισι. σέθεν δ' ἐγὼ Ἑλλάδι πάσῃ
Θεσπεσίην οἴσω κληηδόνα, καὶ δέ τοι ἤδη
Πρόφρονές εἰμεν ἄρηι θοὴν ἀποτῖσαι ἀμοιβὴν,
Εἴτ' οὖν Σαυρομάτας γε λιλαίεαι, εἴτε τιν' ἄλλον
Δῆμον σφωιτέροισιν ὑπὸ σκήπτροισι δαμάσσαι.
Ἴσκεν, ὑποσσαίνων ἀγανῇ ὀπί. τοῖο δὲ θυμὸς
Διχθαδίην πόρφυρεν ἐνὶ στήθεσσι μενοινὴν,
Ἤ σφεας ὁρμηθεὶς αὐτοσχεδὸν ἐξεναρίζοι,
Ἦ ὅγε πειρήσαιτο βίης. τό οἱ εἴσατ' ἄρειον
Φραζομένῳ, καὶ δή μιν ὑποβλήδην προσέειπε,
Ξεῖνε, τί κεν τὰ ἕκαστα διηνεκέως ἀγορεύοις;
Εἰ γὰρ ἐτήτυμόν ἐστε θεῶν γένος, ἠὲ καὶ ἄλλως
Οὐδὲν ἐμεῖο χέρηες ἐπ' ὀθνείοισιν ἔβητε,
Δώσω τοι χρύσειον ἄγειν δέρος, ἤν κ' ἐθέλῃσθα,
Πειρηθείς. ἐσθλοῖς γὰρ ἐπ' ἀνδράσιν οὔτι μεγαίρω,
Ὡς αὐτοὶ μυθεῖσθε τὸν Ἑλλάδι κοιρανέοντα.
Πεῖρα δέ τοι μένεός τε καὶ ἀλκῆς ἔσσετ' ἄεθλος,
Τόν ῥ' αὐτὸς περίειμι χεροῖν ὀλοόν περ ἐόντα.
Δοιώ μοι πεδίον τὸ Ἀρήιον ἀμφινέμονται
Ταύρω χαλκόποδε, στόματι φλόγα φυσιόωντε.
Τοὺς ἐλάω ζεύξας στυφελὴν κατὰ νειὸν Ἄρηος
Τετράγυον, τὴν αἶψα ταμὼν ἐπὶ τέλσον ἀρότρῳ,
Οὐ σπόρον ὄλκοισιν Δηοῦς ἐνιβάλλομαι ἀκτὴν,
Ἀλλ' ὄφιος δεινοῖο μεταλδήσκοντας ὀδόντας
Ἀνδράσι τευχηστῇσι δέμας. τοὺς δ' αὖθι δαΐζων
Κείρω ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ περισταδὸν ἀντιόωντας.
Ἠέριος ζεύγνυμι βόας, καὶ δείελον ὥρην
Παύομαι ἀμήτοιο. σὺ δ' εἰ τάδε τοῖα τελέσσεις,
Αὐτῆμαρ τόδε κῶας ἀποίσεαι εἰς βασιλῆος.
Πρὶν δέ κεν οὐ δοίην, μηδ' ἔλπεο. δὴ γὰρ ἀεικὲς
Ἄνδρ' ἀγαθὸν γεγαῶτα κακωτέρῳ ἀνέρι εἶξαι.
Ὣς ἄρ' ἔφη. ὁ δὲ σῖγα ποδῶν πάρος ὄμματα πήξας,
Ἧστ' αὔτως ἄφθογγος, ἀμηχανέων κακότητι.
Βουλὴν δ' ἀμφὶ πολὺν στρῶφα χρόνον, οὐδέ πη εἶχε
Θαρσαλέως ὑποδέχθαι, ἐπεὶ μέγα φαίνετο ἔργον.
Ὀψὲ δ' ἀμειβόμενος προσελέξατο κερδαλέοισιν,
Αἰήτη, μάλα τοί με δίκῃ περιπολλὸν ἐέργεις.
Τῷ καὶ ἐγὼ τὸν ἄεθλον ὑπερφίαλόν περ ἐόντα,
Τλήσομαι, εἰ καί μοι θανέειν μόρος. οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλο
Ῥίγιον ἀνθρώποισι κακῆς ἐπικείσετ' ἀνάγκης,
Ἥ με καὶ ἐνθάδε νεῖσθαι ἐπέχραεν ἐκ βασιλῆος.
Ὣς φάτ', ἀμηχανίῃ βεβολημένος. αὐτὰρ ὁ τόνγε
Σμερδαλέοις ἐπέεσσι προσέννεπεν ἀσχαλόωντα,
Ἔρχεο νῦν μεθ' ὅμιλον, ἐπεὶ μέμονάς γε πόνοιο.
Εἰ δὲ σύ γε ζυγὰ βουσὶν ὑποδδείσαις ἐπαεῖραι,
Ἠὲ καὶ οὐλομένου μεταχάσσεαι ἀμητοῖο,
Αὐτῷ κεν τὰ ἕκαστα μέλοιτό μοι, ὄφρα καὶ ἄλλος
Ἀνὴρ ἐρρίγῃσιν ἀρείονα φῶτα μετελθεῖν.
Ἴσκεν ἀπηλεγέως. ὁ δ' ἀπὸ θρόνου ὤρνυτ' Ἰήσων,
Αὐγείης, Τελαμών τε παρασχεδόν. εἵπετο δ' Ἄργος
Οἶος, ἐπεὶ μεσσηγὺς ἔτ' αὐτόθι νεῦσε λιπέσθαι
Αὐτοκασιγνήτοις. οἱ δ' ἤισαν ἐκ μεγάροιο.
Θεσπέσιον δ' ἐν πᾶσι μετέπρεπεν Αἴσονος υἱὸς
Κάλλεϊ καὶ χαρίτεσσιν. ἐπ' αὐτῷ δ' ὄμματα κούρη
Λοξὰ παρὰ λιπαρὴν σχομένη θηεῖτο καλύπτρην,
Κῆρ ἄχεϊ σμύχουσα. νόος δέ οἱ, ἠύτ' ὄνειρος,
Ἑρπύζων πεπότητο μετ' ἴχνια νισσομένοιο.
Καί ῥ' οἱ μέν ῥα δόμων ἐξήλυθον ἀσχαλόωντες.
Χαλκιόπη δὲ χόλον πεφυλαγμένη Αἰήταο,
Καρπαλίμως θάλαμόνδε σὺν υἱάσιν οἷσι βεβήκει.
Αὔτως δ' αὖ Μήδεια μετέστιχε. πολλὰ δὲ θυμῷ
Ὥρμαιν', ὅσσα τ' Ἔρωτες ἐποτρύνουσι μέλεσθαι.
Προπρὸ δ' ἄρ' ὀφθαλμῶν ἔτι οἱ ἰνδάλλετο πάντα,
Αὐτός θ' οἷος ἔην, οἵοισί τε φάρεσιν ἧστο,
Οἷά τ' ἔειφ', ὥς θ' ἕζετ' ἐπὶ θρόνου, ὥς τε θύραζε
Ἤιεν. οὐδέ τιν' ἄλλον ὀίσσατο πορφύρουσα

Ἔμμεναι

Ἔμμεναι ἀνέρα τοῖον, ἐν οὔασι δ' αἰὲν ὀρώρει
Αὐδή τε μῦθοί τε μελίφρονες οὓς ἀγόρευσε.
Τάρβει δ' ἀμφ' αὐτῷ μή μιν βόες, ἠὲ καὶ αὐτὸς
Αἰήτης φθίσειεν. ὀδύρετο δ' ἠύτε πάμπαν
Ἤδη τεθνειῶτα· τέρεν δέ οἱ ἀμφὶ παρειὰς
Δάκρυον αἰνοτάτῳ ἐλέῳ ῥέε κηδοσύνῃσιν.
Ἦκα δὲ μυρομένη, λιγέως ἀνενείκατο μῦθον,
Τίπτε με δειλαίην τόδ' ἔχει ἄχος, εἴθ' ὅγε πάντων
Φθίσεται ἡρώων προφερέστατος, εἴτε χερείων;
Ἐρρέτω. ἦ μὲν ὄφελλεν ἀκήριος ἐξαλέασθαι.
Ναὶ δὴ τοῦτό γε πότνα θεὰ Περσηὶ πέλοιτο·
Οἴκαδε νοστήσειε φυγὼν μόρον. εἰ δέ μιν αἶσα
Δμηθῆναι ὑπὸ βουσί, τόδε προπάροιθε δαείη,
Οὕνεκεν οὔ οἱ ἔγωγε κακῇ ἐπαγαίομαι ἄτῃ.
Ἡ μὲν ἄρ' ὣς ἐόλητο νόον μελεδήμασι κούρη.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν δήμου τε καὶ ἄστεος ἐκτὸς ἔβησαν
Τὴν ὁδὸν ἣν τὸ πάροιθεν ἀνήλυθον ἐκ πεδίοιο,
Δὴ τότ' Ἰήσονα τοῖσδε προσέννεπεν Ἄργος ἔπεσσιν,
Αἰσονίδη, μῆτιν μὲν ὀνόσσεαι, ἥντιν' ἐνίψω·
Πείρης δ' οὐ μάλ' ἔοικε μεθιέμεν ἐν κακότητι.
Κούρην δή τινα πρόσθεν ἐπέκλυες αὐτὸς ἐμεῖο
Φαρμάσσειν Ἑκάτης Περσηίδος ἐννεσίῃσιν.
Τὴν εἴ κεν πεπίθοιμεν, ὀίομαι, οὐκέτι τάρβος
Ἔσσετ' ἀεθλεύοντι δαμήμεναι. ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
Δείδω μή πως οὔ μοι ὑποσταίη τόγε μήτηρ.
Ἔμπης δ' ἐξαῦτις μετελεύσομαι ἀντιβολήσων,
Ξυνὸς ἐπεὶ πάντεσσιν ἐπικρέμαθ' ἧμιν ὄλεθρος.
Ἴσκεν ἐυφρονέων. ὁ δ' ἀμείβετο τοῖσδ' ἐπέεσσιν,
Ὦ πέπον, εἴ νύ τοι αὐτῷ ἐφανδάνει, οὔτι μεγαίρω.
Βάσκ' ἴθι, καὶ πυκινοῖσι τεὴν παρὰ μητέρα μύθοις
Ὄρνυθι λισσόμενος. μελέη γε μὲν ἧμιν ὄρωρεν
Ἐλπωρή, ὅτε νόστον ἐπετραπόμεσθα γυναιξίν.
Ὣς ἔφατ', ὦκα δ' ἕλος μετεκίαθον. αὐτὰρ ἑταῖροι
Γηθόσυνοι ἐρέεινον, ὅπως παρεόντας ἴδοντο.
Τοῖσιν δ' Αἰσονίδης τετιημένος ἔκφατο μῦθον,
Ὦ φίλοι, Αἰήταο ἀπηνέος ἄμμι φίλον κῆρ
Ἀντικρὺ κεχόλωται. ἕκαστα γὰρ οὔ νύ τι τέκμωρ
Οὔτ' ἐμοί, οὔτε κεν ὔμμι διειρομένοισι πέλοιτο.
Φῆ δὲ δύω πεδίον τὸ Ἀρήιον ἀμφινέμεσθαι
Ταύρω χαλκόποδε, στόματι φλόγα φυσιόωντε.
Τετράγυον δ' ἐπὶ τοῖσιν ἐφίετο νειὸν ἀρόσσαι,
Δώσειν δ' ἐξ ὄφιος γενύων σπόρον, ὅς ῥ' ἀνίησι
Γηγενέας χαλκέοις σὺν τεύχεσιν. ἤματι δ' αὐτῷ
Χρειὼ τούσδε δαΐξαι. ὁ δή νύ οἱ (οὔτι γὰρ ἄλλο
Βέλτερον ἦν φράσσασθαι) ἀπηλεγέως ὑπέδεκτο.
Ὣς ἄρ' ἔφη· πάντεσσι δ' ἀνήνυτος εἴσατ' ἄεθλος.
Δὴν δ' ἄνεῳ καὶ ἄναυδοι ἐς ἀλλήλους ὁρόωντο,
Ἄτῃ ἀμηχανίῃ τε κατηφέες. ὀψὲ δὲ Πηλεὺς
Θαρσαλέως μετὰ πᾶσιν ἀριστήεσσιν ἔειπεν,
Ὥρη μητιάασθαι ὅ κ' ἕρξομεν. οὐ μὲν ἔολπα
Βουλῆς εἶναι ὄνειαρ ὅσον τ' ἐπὶ κάρτεϊ χειρῶν.
Εἰ μέν νυν τύνη ζεῦξαι βόας Αἰήταο
Ἥρως Αἰσονίδη φρονέεις, μέμονάς τε πόνοιο,
Ἦ τ' ἂν ὑποσχεσίην πεφυλαγμένος ἐντύναιο.
Εἰ δ' οὔ τοι μάλα πάγχυ ἑῷ ἐνὶ θυμὸς ἐνηὴς
Ἠνορέῃ, μήτ' αὐτὸς ἐπείγεο, μήτε τιν' ἄλλον
Τῶνδ' ἀνδρῶν πάπταινε παρήμενος. οὐ γὰρ ἔγωγε
Σχήσομ', ἐπεὶ θάνατός γε τὸ κύντατον ἔσσεται
ἄλγος.
Ὣς ἔφατ' Αἰακίδης. Τελαμῶνι δὲ θυμὸς ὀρίνθη,
Σπερχόμενος δ' ἀνόρουσε θοῶς· ἐπὶ δὲ τρίτος Ἴδας
Ὦρτο μέγα φρονέων, ἐπὶ δ' υἷε Τυνδαρέοιο.
Σὺν δὲ καὶ Οἰνείδης ἐναρίθμιος αἰζηοῖσιν
Ἀνδράσιν, οὐδέ περ ὅσσον ἐπανθήσαντας ἰούλους
Ἀντέλλων· τοίῳ οἱ ἀείρετο κάρτεϊ θυμός.
Οἱ δ' ἄλλοι εἴξαντες ἀκὴν ἔχον. αὐτίκα δ' Ἄργος
Τοῖον ἔπος μετέειπεν ἐελδομένοισιν ἀέθλου,
Ὦ φίλοι, ἤτοι μὲν τόδε λοίσθιον, ἀλλά τιν' οἴω
Μητρὸς ἐμῆς ἔσσεσθαι ἐναίσιμον ὔμμιν ἀρωγήν.

Eſſe virum talem. in auribus autem uſque erat,
Vóxque ſermonéſque ſuaues, quos miſcuit.
Metuebat etiam pro ipſo, ne boues, aut etiam ipſe
Aeetas nocerent: dolebátque, ceu prorſus
Iam mortuum. teneraſq́; et genas (giſſimè.
Lacryma ex vehementi commiſeratione humectabant lar-
Tacitè autem lamentans, affatum prorupit in ſermonem:
Cur me miſeram iſta angit cura, ſiue ille omnium
Intereat heroum excellentiſſimus, ſiue infimus
Peſſum eat? reuera quidem debebat illæſus euitare
Profectò illud ô Dea veneranda Hecate, vtinam fiat.
Ad domum (ſcilicet quòd) reuerteretur, elapſus fatum. ſi verò ipſum ſtatum
Extinctum iri à bobus, hoc antè intellexerit,
Eo quòd non eius ego infœlici lætor malo.
Hæc quidem ſic perturbata in animo curis virgo.
Illi verò poſtquam à populo & vrbe iuerunt
Eam viam qua antea aduenerant è rure,
Tunc Iaſonem talibus affatus Argus verbis:
Aeſonida, conſilium licet reſpuas, quodcunque dixero,
Conatū tamen nequaquā decet contēnere in aduerſitatibus.
Virginem iam quandam, antè audiuiſti ipſe à me,
Faſcinare Hecates Perſeidos conſilio.
Hanc ſi perſuaſerimus, opinor, non amplius metuendum
Erit certantem victum iri, ſed admodum grauiter
Timeo, ne quo modo mihi permittat hoc mater.
Attamen denuò accedam ſupplicaturus,
Communis eo quòd vniuerſis impendeat nobis interitus.
Dixit, bene affectus. ille autem reſpondit hiſce verbis:
O ſuauiſſime, ſiquidem tibipſi hoc arridet, non inuideo.
Vade age, & blandis tuam ad matrem verbis
Contende, precans: miſera tamen ſi nobis eſt
Spes, quando reditum committimus mulieribus.
Sic fatus, illico ad paludem receſſerunt. Cæterùm ſocij
Læti, ſciſcitabantur, vbi aduenientes conſpexerunt.
Illis Aeſonides mæſtus deprompſit ſermonem:
O amici. Aeeta ſæuū nobis lepidum cor, (certè perficienda,
Ex profeſſo ſtomachatur: ſingula enim (ſcilicet mādata) non
Neque mihi, neque vobis quærentibus fuerit.
Dixit autem geminos campum Areum pererrare
Tauros æripedes, ore flammam ſpirantes.
Quatuor iugerum præterea impoſuit nouale proſcindere,
Crederéq; ex Draconis mandibulis ſemen, quod reddat
Terrigenas æreis cum armis, diéque ipſo
Neceſſitas illos conficere. quod certè ei (neque enim aliud
Præſtabilius erat reſpondere) audacter recepi.
Sic ſanè fatus. Cunctis verò ingens videbatur conatus.
Diúque muti & taciti inuicem ſeſe intuebantur,
Calamitate deſperationéque conſternati: ſerò verò Peleus
Audacter inter omnes Minyas inquit:
Tempus decernere, quod faciemus. non enim puto
Conſilij eſſe vtilitatem, quantam in virtute manuum.
Siquidem tu nunc iungere boues Aeetæ
Heros Aeſonida vis cupíſque laborem,
Profectò promiſſa præſtare para.
Si verò non vſque adeò animus ſua confiſus
Virtute, ne ſolicitus ſis ipſe, neque quem alium
Securum circumſpicias debilitatus: non enim ego
Patiar: quoniam mors ſummus dolor erit.
Sic fatus. Aeacida Telamoni verò animus incitatus eſt.
Ardens verò erupit ſubitò: deinde tertius Idas
Impulſus eſt temerarius, præterea filij Tyndarei.
Vnáque etiam Oenides annumeratus fortibus
Viris, neque licet paulùlum florentes lanugines
Habens. tali ei efferebatur fortitudine animus.
Alij verò cedentes tacitè agebant. ſtatímque Argus
Talem ſermonem propoſuit cupientibus certaminis:
O ſocij, ſcilicet hoc poſtremum, ſed aliquod autu-
mo
Matris meæ fore ſalubre vobis auxilium.

Quapropter & licet prompti durate in naue
Pauliſper adhuc, quemadmodũ ante iam. compeſcere om-
Satius, quàm miſerum exitium properando accerſere. (nino
Virgo quædam in ædibus alitur Aeetæ,
Quam Hecate egregiè Dea docuit miſcere
Pharmaca, quæcunque terra profert, multifluáque unda,
Quibus vel immenſi ignis ſopitur flamma,
Et fluuios ſiſtit facilè, impetuoſè fluentes,
Aſtráque & lunæ ſacræ impedit vias:
Cuius quidem ab habitatione in via huc reuertentes
Meminimus, ſi poſſit ſoror nata,
Mater noſtra perſuadere auxiliari certamini.
Si ergo & vobis ipſis iſta placent, profectò item
Hoc ipſo die iterum ad domum Aeetæ
Tentaturus: fortaſſis fœliciter tentauerim.
Sic fatus: illis verò ſignum dij dedêre fauentes.
Pauida quidem fugiens violentiam accipitris columba,
Ex alto Aeſonidæ terrefacta incidit ſinus,
Accipiter autem puppi allapſus, continuóque Mopſus
Talem ſententiam inter omnes vaticinans edixerit:
Vobis amici illud oſtentum deorum voluntate euenit;
Neque aliquo modo aliter licet interpretari melius:
Virginem ergo verbis conuenire inſtructos
Conſilio omnigeno, opinor verò eam non neglecturam,
Si verè Phineus modò in dea Venere reditum
Indicauit fore. illius autem hæc cara auis
Necem effugit. cor verò mihi, quemadmodum in animo
Hoc per augurium præſagit, ſic fuerit.
Proinde amici, Cytheream inuocantes opitulari,
Iam nunc Argi monitis obſecundate.
Dixit: approbarunt autem iuuenes, Phinei mandatorum
Recordati. ſolus verò Aphareius proſilijt Idas,
Grauiſſimè indignans, clara voce proclamauit:
Deum immortalem, profectò mulieribus ſimiles huc
Qui Venerem vocant auxiliarem nobis eſſe, (venimus,
Non amplius Martis immane robur. & ad columbas
Et accipitres reſpicientes, quieſcitis à certaminibus.
Peſſum ite, ne vobis Martia opera curæ ſint,
Virgines verò precibus imbelles demulcere.
Sic fatus vrgens. multi autem fremuerunt ſocij
Tacitè admodũ, neq; quiſpiã ei contrariũ protulit ſermonẽ.
Indignatus verò ille, deinde reſedit. Verum talibus Iaſon
Protinus excitans animum ſuum, ita profatus eſt:
Argus equidem à naue, quoniam illud pleriſque placet,
Mittatur. Cæterùm ipſi ad terram ex fluuio
Palàm nunc retinacula ejiciemus. Nam decet
Non amplius diu latêre, expaueſcentes pugnam.
Ita fatus, atque illum ſtatim ablegauit redire
Velociter iterum ad vrbem. alij verò in naue
Anchoras reuellentes, ex mandato Iaſonis,
Subitóque è palude terræ appropinquarunt remis.
Continuò verò Aeetas concionem conſcripſit Colchorum.
Extra ſuam domum. vbi & antea conſeſſum habuerunt,
Indignos Minyis dolos, doloréſque fabricans.
Affirmarat enim, vt primùm boues interfeciſſent,
Virum eum qui receperat, graue ſubire certamen,
Syluam reſcindens denſo ſuper iugo
Succidaneam, crematurum ligna nautica, vt triſtem
Contumeliam dependant, inſolentia machinantes.
Neque enim Aeolidem Phrixum, licet vehementer deſide-
rantem,
Suſceptum fuiſſe in ædibus hoſpitẽ, qui tamen præ omnibus
Hoſpitibus comitate & pietate præditus erat,
Niſi ſibi Iupiter de cælo nuncium miſiſſet
Mercurium, vt amico obuiaret.
Nedum latrones ſuam ipſius in terram profectos,
Futuros diu impunitos, quibus curæ
Alienis manum ſuam bonis adferre,
Latentéſque dolos moliri, atque paſtorum
Stabula horriſonis incurſibus effringere.

Τῷ καὶ ἔπ' ἐμμενέοντες ἐρητύοισθ' ἐνὶ νηὶ
Τυτθὸν ἔθ' ὡς τὸ πάροιθεν, ἐπεὶ καὶ ἐπισχέμεν ἔμπης
Λώϊον, ἢ κακὸν οἶτον ἀφειδήσαντας ἑλέσθαι.
Κούρη τις μεγάροισιν ἐνιτρέφετ' Αἰήταο,
Τὴν Ἑκάτη περίαλλα θεὰ δάε τεχνήσασθαι
Φάρμαχ', ὅσ' ἤπειρός τε φύει καὶ νήχυτον ὕδωρ·
Τοῖσι καὶ ἀκαμάτοιο πυρὸς μειλίσσετ' ἀϋτμήν,
Καὶ ποταμοὺς ἵστησιν ἄφαρ κελαδεινὰ ῥέοντας,
Ἄστρα τε καὶ μήνης ἱερῆς ἐπέδησε κελεύθους.
Τῆς μὲν ἀπὸ μεγάροιο κατὰ στίβον ἐνθάδ' ἰόντες
Μνησάμεθ', εἴ κε δύναιτο κασιγνήτη γεγαυῖα
Μήτηρ ἡμετέρη πεπιθεῖν ἐπαρῆξαι ἀέθλῳ.
Εἰ δὲ καὶ αὐτοῖσιν τόδ' ἐφανδάνει, ἦτ' ἂν ἱκοίμην
Ἤματι τῷδ' αὐτῷ πάλιν εἰς δόμον Αἰήταο
Πειρήσων· τάχα δ' ἂν σὺν δαίμονι πειρηθείην.
Ὣς φάτο· τοῖσι δὲ σῆμα θεοὶ δόσαν εὐμενέοντες.
Τρήρων μὲν φεύγουσα βίην κίρκοιο πελειὰς
Ὑψόθεν Αἰσονίδεω πεφοβημένη ἔμπεσε κόλποις·
Κίρκος δ' ἀφλάστῳ περικάππεσεν· αἶψα δὲ Μόψος
Τοῖον ἔπος μετὰ πᾶσι θεοπροπέων ἀγόρευσεν·
Υ̓́μμι φίλοι τόδε σῆμα θεῶν ἰότητι τέτυκται·
Οὐδέ πῃ ἄλλως ἐστὶν ὑποκρίνασθαι ἄρειον,
Παρθενικὴν δ' ἐπέεσσι μετελθέμεν ἀμφιέποντας
Μήτι παντοίῃ. δοκέω δέ μιν οὐκ ἀθερίξειν,
Εἰ ἐτεὸν Φινεύς γε θεῇ ἐνὶ Κύπριδι νόστον
Πέφραδεν ἔσσεσθαι. κείνης δ' ὅγε μείλιχος ὄρνις
Πότμον ὑπεξήλυξε. κέαρ δέ μοι ὡς ἐνὶ θυμῷ
Τόνδε κατ' οἰωνὸν προτιόσσεται, ὣς δὲ πέλοιτο.
Ἀλλὰ φίλοι Κυθέρειαν ἐπικλείοντες ἀμύνειν,
Ἤδη νῦν Ἄργοιο παραιφασίῃσι πίθεσθε.
Ἴσκεν· ἐπῄνησαν δὲ νέοι, Φινῆος ἐφετμὰς
Μνησάμενοι, μοῦνος δ' Ἀφαρήϊος ἄνθορεν Ἴδας,
Δείν' ἐπαλαστήσας μεγάλῃ ὀπί, φώνησέν τε,
Ὦ πόποι, ἦ ῥα γυναιξὶν ὁμόστολοι ἐνθάδ' ἔβημεν,
Οἳ Κύπριν καλέουσιν ἐπίρροθον ἄμμι πέλεσθαι,
Οὐκέτ' Ἐνυαλίοιο μέγα σθένος· ἐς δὲ πελείας
Καὶ κίρκους λεύσσοντες ἐρύκεσθε ἀέθλων.
Ἔρρετε, μηδ' ὕμμι πολεμήϊα ἔργα μέλοιτο,
Παρθενικὰς δὲ λιτῇσιν ἀνάλκιδας ἠπεροπεύειν.
Ὣς ηὔδα μεμαώς· πολέες δ' ὁμάδησαν ἑταῖροι
Ἦκα μάλ', οὐδ' ἄρα τίς οἱ ἐναντίον ἔκφατο μῦθον.
Χωόμενος δ' ὅγ' ἔπειτα καθέζετο· τοῖσι δ' Ἰήσων
Αὐτίκ' ἐποτρύνων τὸν ἑὸν νόον ὧδ' ἀγόρευεν·
Ἄργος μὲν παρὰ νηός, ἐπεὶ τόδε πᾶσιν ἕαδε,
Στελλέσθω· ἀτὰρ αὐτοὶ ἐπὶ χθονὸς ἐκ ποταμοῖο
Ἀμφαδὸν ἤδη πείσματ' ἀνάψομεν· ἦ γὰρ ἔοικε
Μηκέτι δὴν κρύπτεσθαι ὑποπτήσσοντας ἀϋτήν.
Ὣς ἄρ' ἔφη· καὶ τὸν μὲν ἄφαρ προΐαλλε νέεσθαι
Καρπαλίμως ἐξαῦτις ἀνὰ πτόλιν· οἱ δ' ἐπὶ νηὸς
Εὐναίας ἐρύσαντες, ἐφετμαῖς Αἰσονίδαο,
Τυτθὸν ὑπὲξ ἕλεος χέρσῳ ἐπέκελσαν ἐρετμοῖς.
Αὐτίκα δ' Αἰήτης ἀγορὴν ποιήσατο Κόλχων
Νόσφιν ἑοῖο δόμου, τόθι περ καὶ πρόσθε καθῖζον,
Ἀτλήτους Μινύαισι δόλους καὶ κήδεα τεύχων.
Στεῦτο δ' ἐπεὶ κεν πρῶτα βόες διαδηλήσωνται
Ἄνδρα τὸν ὅς ῥ' ὑπέδεκτο βαρὺν καμέεσθαι ἄεθλον,
Δρυμὸν ἀναρρήξας λασίης καθύπερθε κολώνης,
Αὔτανδρον φλέξειν δόρυ νήϊον, ὄφρ' ἀλεγεινὴν
Ὕβριν ἀποφλύξωσιν ὑπέρβια μηχανόωντες.
Οὐδὲ γὰρ Αἰολίδην Φρίξον μάλα περ χατέοντα
Δέχθαι ἐνὶ μεγάροισιν ἐφέστιον, ὃς περὶ πάντων
Ξείνων μειλιχίῃ τε θεουδείῃ τ' ἐκέκαστο,
Εἰ μή οἱ Ζεὺς αὐτὸς ἀπ' οὐρανοῦ ἄγγελον ἧκεν
Ἑρμείαν, ὥς κεν προσκηδέος ἀντιάσειε.
Μὴ καὶ ληϊστῆρας ἑὴν ἐς γαῖαν ἰόντας
Ἔσσεσθαι δηναιὸν ἀπήμονας, οἷσι μέμηλεν
Ὀθνείοις ἐπὶ χεῖρα ἑὴν κτεάτεσσιν ἀείρειν,
Κρυπταδίους τε δόλους τεκταινέμεν, ἠδὲ βοτήρων
Αὔλια δυσκελάδοισιν ἐπιδρομίῃσι δαΐξαι.

Νόσφιν

Νόσφιν δ' οἷ αὐτῷ φάτ' ἐοικότα μισθὰ τίσειν
Υἷας Φρίξοιο, κακορρέκτῃσιν ὀπηδοὺς
Ἄνδρας ἀνερχομένους ὁμιλαδὸν, ὄφρα ἑ τιμῆς
Καὶ σκήπτρων ἐλάσειαν ἀκηδέες. ὥς ποτε βάξιν
Λευγαλέην οὗ πατρὸς ἐπέκλυεν Ἠελίοιο,
Χρειώ μιν πυκινόν τε δόλον βουλάς τε γενέθλης
Σφωιτέρης ἄτην τε πολύτροπον ἐξαλέασθαι,
Τῷ καὶ ἐελδομένους πέμπεν ἐς Ἀχαιίδα γαῖαν
Πατρὸς ἐφημοσύνῃ δολιχὴν ὁδόν. οὐδὲ θυγατρῶν
Εἶναί οἱ τυτθόν γε δέος, μή πού τινα μῆτιν
Φράσσωνται στυγερὴν, οὐδ' υἱέος Ἀψύρτοιο,
Ἀλλ' ἐνὶ Χαλκιόπης γενεῇ τάδε λυγρὰ τετύχθαι.
Καί ῥ' ὁ μὲν ἄσχετα ἔργα πιφαύσκετο δημοτέροισιν,
Χωόμενος· μέγα δέ σφιν ἀπείλεε νῆά τ' ἔρυσθαι
Ἠδ' αὐτοὺς, ἵνα μή τις ὑπὲκ κακότητος ἀλύξῃ.
Τόφρα δὲ μητέρ' ἑὴν μετιὼν δόμον Αἰήταο
Ἄργος παντοίοισι παρηγορέεσκεν ἔπεσσιν,
Μήδειαν λίσσεσθαι ἀμυνέμεν· ἡ δὲ καὶ αὐτὴ
Πρόσθεν μενοίνασκεν· δέος δέ μιν ἴσχανε θυμὸν,
Μή πως ἠὲ παρ' αἶσαν ἐτώσια μειλίσσοιτο
Πατρὸς ἀτυζομένην ὀλοὸν χόλον, ἠὲ λιτῇσιν
Ἐξαρίθμοις ἀρίδηλα καὶ ἀμφαδὰ ἔργα πέλοιτο.
Κούρην δ' ἐξ ἀχέων ἀδινὸς κατελώφεεν ὕπνος
Λέκτρῳ ἀνακλινθεῖσαν· ἄφαρ δέ μιν ἠπεροπῆες
Οἷά τ' ἀκηχεμένην ὀλοοὶ ἐρέθεσκον ὄνειροι.
Τὸν ξεῖνον δ' ἐδόκησεν ὑφεστάμεναι τὸν ἄεθλον,
Οὔτι μάλ' ὁρμαίνοντα δέρος κριοῖο κομίσσαι,
Οὐδέ τι τοῖο ἕκητι μετὰ πτόλιν Αἰήταο
Ἐλθέμεν, ὄφρα δέ μιν σφέτερον δόμον εἰσαγάγοιτο
Κουριδίην παράκοιτιν. ὀίετο δ' ἀμφὶ βόεσσιν
Αὐτὴ ἀεθλεύουσα μάλ' εὐμαρέως πονέεσθαι,
Σφωιτέρους δὲ τοκῆας ὑποσχεσίης ἀθερίζειν,
Οὕνεκεν οὐ κούρῃ ζεῦξαι βόας, ἀλλά οἱ αὐτῷ
Προύθεσαν· ἐκ δ' ἄρα τοῦ νεῖκος πέλεν ἀμφήριστον
Πατρί τε καὶ ξείνοις· αὐτῇ δ' ἐπιέτρεπον ἄμφω
Τὼς ἔμεν, ὥς κεν ἑῇσι μετὰ φρεσὶν ἰθύσειεν.
Ἡ δ' ἄφνω τὸν ξεῖνον, ἀφειδήσασα τοκήων,
Εἵλετο. τοὺς δ' ἀμέγαρτον ἄχος λάβεν, ἐκ δ' ἐβόησαν
Χωόμενοι· τὴν δ' ὕπνος ἅμα κλαγγῇ μεθέηκεν.
Παλλομένη δ' ἀνόρουσε φόβῳ, περί τ' ἀμφί τε τοίχους
Πάπτηνεν θαλάμοιο· μόλις δ' ἐσαγείρατο θυμὸν,
Ὡς πάρος ἐν στέρνοις, ἀδινὴν δ' ἀνενείκατο φωνήν.
Δειλὴ ἐγὼν, οἷόν με βαρεῖς ἐφόβησαν ὄνειροι.
Δείδια μὴ μέγα δή τι φέρῃ κακὸν ἥδε κέλευθος
Ἡρώων. περί μοι ξείνῳ φρένες ἠερέθονται.
Μνάσθω ἑὸν κατὰ δῆμον Ἀχαιίδα τηλόθι κούρην,
Ἄμμι δὲ παρθενίη τε μέλοι καὶ δῶμα τοκήων.
Ἔμπα γε μὴν θεμένη κύνεον κέαρ, οὐκέτ' ἄνευθεν
Αὐτοκασιγνήτης πειρήσομαι, εἴ κέ μ' ἀέθλῳ
Χραισμεῖν ἀντιάσῃσιν ἐπὶ σφετέροις τεκέεσσι
Κηδομένη· τό κέ μοι λυγρὸν ἐνὶ κραδίῃ σβέσαι ἄλγος.
Ἦ ῥα, καὶ ὀρθωθεῖσα θύρας ὤιξε δόμοιο,
Νήλιπος, οἰέανος· καὶ δὴ λελίητο νέεσθαι
Αὐτοκασιγνήτηνδε, καὶ ἕρκεος οὐδὸν ἄμειψε.
Δὴν δὲ κατ' αὐτόθι μίμνεν ἐνὶ προδόμῳ θαλάμοιο,
Αἰδοῖ ἐεργομένη· μετὰ δ' ἐτράπετ' αὖτις ὀπίσσω
Στρεφθεῖσ'· ἐκ δὲ πάλιν κίεν ἔνδοθεν, ἄψ τ' ἀλέεινεν
Εἴσω· τηΰσιοι δὲ πόδες φέρον ἔνθα καὶ ἔνθα.
Ἤτοι ὅτ' ἰθύσειεν, ἐρύκανεν ἔνδοθεν αἰδώς.
Αἰδοῖ δ' ἐργομένην θρασὺς ἵμερος ὀτρύνεσκεν.
Τρὶς μὲν ἐπειρήθη, τρὶς δ' ἔσχετο, τέτρατον αὖτις
Λέκτροισιν πρηνὴς ἐνικάππεσεν εἱλιχθεῖσα.
Ὡς δ' ὅτε τις νύμφη θαλερὸν πόσιν ἐν θαλάμοισιν
Μύρεται, ᾧ μιν ὄπασσαν ἀδελφεοὶ ἠὲ τοκῆες,
Οὐδέ τί πω πάσαις ἐπιμίσγεται ἀμφιπόλοισιν
Αἰδοῖ ἐπιφροσύνῃ τε, μυχῷ δ' ἀχέουσα θαάσσει·
Τὸν δέ τις ὤλεσε μοῖρα, πάρος ταρπήμεναι ἄμφω
Δήνεσιν ἀλλήλων· ἡ δ' ἔνδοθι δαιομένη περ
Σῖγα μάλα κλαίει, χῆρον λέχος εἰσορόωσα,

Seorſim verò ſibipſi dixit,meritas pœnas daturos
Filios Phrixi,ſceleratos ſequentes
Viros reuerſos ſimul,vt ſe honore
Et ſceptris exuant proterui: velut quondam oraculum
Triſte ſui patris audiuerit Eelij,
Oportere ipſum vafrum dolum,artéſque ſtirpis
Suæ,damnumq́; callidum cauere.
Idcirco & cupidos miſit in Græciam,
Patris quaſi mandato longam viam.neque filiarum
Eſſe ſibi vel minimum metum (ſi credebat) ne fortè aliquod commentum
Struant triſte neque filij Abſyrti:
Sed in Chalciopes ſobole iſta metuenda parari.
Atque ille intolerabilia facta proponebat popularibus
Iratus,vehementérq; ipſis minabatur & nauem obſeruare,
Et ipſos,ne quis malo effugiat.
Interim autem matrem ſuam reuerſus domum Aeetæ,
Argus varijs demulcebat verbis,
Medeam quò oraret opitulari:quæ & ipſa
Antè liberabat. timor enim eius impediuit animum,
Ne quodammodo vel indecenter vana oraret,
Patris metuentem ſæuam iram,vel preces
Sequentis manifeſta & aperta ſtudia fierent.
Virginem verò in doloribus dulcis oppreſſit ſomnus,
In lecto reclinantem:ſtatim autem ipſam vana,
Tanquam perturbatam,grauia interrupêre ſomnia.
Hoſpes enim videbatur ſuſcepiſſe certamen,
Neque admodum cupidus,vellus arietis auferre.
Neque quid huius cauſſa ad vrbem Aeetæ
Veniſſe,ſed vt ipſam ſuam domum duceret,
Legitimam coniugem:videbatúrque cum bobus
Ipſa certans,valde promptè agere.
Suos verò parentes pactis non ſtare.
Quòd non virgini iugare boues,ſed illi
Propoſuiſſent,ex quo diſſenſio orta anceps,
Patri hoſpitibúſque ipſi tamen commendarunt vtrique.
Sic eſſe,vt ſuo in animo voluiſſet,
Ipſáque repentè hoſpitem,contemnens parentes,
Elegit:illos verò immenſus dolor corripuit, clamarúntque
Indignantes:hanc vero ſomnus cum clamore dimiſit.
Tremenſq; excitata, metu circumcirca parietes
Spectauit thalami,vix autem recepit animum,
Vt antè,in pectoribus.miſerabilem verò extulit vocem.
Miſeram me,qualiter horrenda terruerunt ſomnia?
Timeo,ne magnum aliquod ferat malum iſta peregrinatio
Heroum:pro hoſpite mihi mentes ſuſpenſæ ſunt.
Ambiat ſuo in populo Græcam procul puellam:
Nobis verò virginitas curæ ſit,& domus parentum.
Attamen ponens ferum cor, non in poſterum abſque
Sorore periculum faciam:ſi vel me certamen
Iuuare orauerit,propter ſuos ſolicita
Liberos,hunc mihi durum in pectore ſedauerit dolorem.
Dixit vtique,atque erecta ianuas aperuit domus
Nudis pedibus,ſolo induſio induta, continuò cupiebat accedere
Sororem,& portæ limen tranſiit.
Diu autem ibidem manſit in veſtibulo thalami,
Verecundia intercepta: deinde tamen refugit rurſus retro
Verſa,intúſque iterum prodibat,mox refugit
Intro,imbecilles autem pedes ferebant huc illúcque.
Nempe quòd ſacrificaſſet, ipſam intus verecundia coercuit:
Verecundia verò repreſſam,audax amor impellebat.
Ter quidem tentabat,ter retenta eſt:quartò iterum
Lecto prona incidit conuoluta.
Quemadmodum quando aliqua ſponſa ſponſum in thalamis
Lamentatur,cui ipſam deſponſarunt fratres atque parentes,
Neque adhuc cunctis miſcetur famulabus,
Pudore,modeſtiáque,ſed in penetrali triſtata ſedet.
Illum verò aliquis perdidit caſus, priuſquam recreati ambo
Colloquijs inter ſe,ipſáque intus ardens
Tacitè admodum luget,viduum lectum intuens,

Ne ipſam proterue reprehendant fœminæ.
Huic ſimilis Medea lamentabatur. hanc autem aliqua re-
Flentem interim accedens animaduertit (pentè
Famula, quæ ei pediſſequa erat adoleſcens:
Chalciopeq́; nunciauit ocyus, quæ inter filios
Sederat, conſultans de ſorore perſuadenda.
Sed neque aliquo modo immorigera fuit, quando audiuit an-
Sermonem inſperatum: proruit pauida (cilla
E thalamo ad thalamum prorſus, in quo Medea
Iacebat exanimata, dilaniauitque vtrinque genas.
Ubi autem vidit lacrymis oculos madidos, inclamauit eã:
Heu mihi ô Medea! quid verò iſtas lacrymas fundis?
Quid tandem paſſa? quis grauis mentem inuaſit mœror?
Anne tuos fatalis corripuit neruos peſtis?
Siue aliquam ſæuam comperta es à patre reprehenſionem
Propter me, liberóſque? Vtinam ego neque parentum
Domum iſtam viderem, neque vrbem, ſed in terra
Finibus habitarem, vbi nec nomen Colchorum.
Ita fata eſt: illius autem rubefecit genas. diu verò eam pudor
Virgineus impediuit reſpondere conantem.
Sermóque nunc quidem ei in ſumma oriebatur
Lingua, nunc infrà in pectore errabat,
Sæpéque dulce per os feſtinabat erumpere,
Sonus tamen non proceſſit vlterius, ſeróque dixit
Talia compoſitò (audaces enim impulerant amores)
Chalciope, mihi pro liberis tuis animus turbatus eſt,
Ne ipſos pater vnà cum hoſpitibus ſtatim perdat.
Talia dormiens in breui iam ſomno
Vidi inſomnia horrenda, quæ vtinam aliquis deus irrita
Faciat, neque triſtem propter filios dolorem concilies.
Dixit vtique, ſororem tentans, ánne etiam ſeipſa
Oraret, antè ſuis liberis auxiliari.
Huius grauiter immenſus inundauit animum mœror
Terrore, talia audiuit reſponditque ita verbis:
Et ipſa iſta omnia acceſſi intendens,
Si quod diceres & molireris auxilium.
Sed iura terram & cœlum, quodcunq; tibi dixero,
Retenturam in animo, vnáque adiutricem fore.
Precor per ſuperos, téque ipſam, atque parentes,
Ne ipſos malo à fato vaſtatos videam
Miſerè, vel tibi caris cum pueris mortua
Fuerim ex inferno triſtis poſtea Erinnys.
Ita verò locuta, largas effudit illico lacrymas.
Infráque ambabus amplexa genua manibus,
Vnáque caput ſinibus inuoluerunt. tunc miſerabilem
Ambæ mutuò ediderunt luctum, ortúſque eiulatus
Miſerabilis per domum, conquerentium dolores.
Hanc tamen prius Medea allocuta eſt mœſta:
Infœlix, quam ſanè medelam inueniam? prout dicis,
Execrationes horrendas, atque Erinnas, atque vtinam de-
beat
Perpetuum eſſe in nobis liberos tuos ſeruare.
Sciat Colchorum iuramentum, ſolenne quod iurare
Ipſa iubes, magnum cœlum, atque infra
Terra, Deorum mater, quantæ vires ſunt meæ,
Nec te fruſtratum iri perficienda orantem.
Dixit vtique. Chalciope verò reſpondit talibus verbis:
An non tamen hoſpiti ſuſtineas, indigenti & ipſi,
Seu dolum, ſiue quam artem excogitare certaminis,
Liberorum gratia meorum? námque ab illo venit
Argus, monens me tuum experiri auxilium.
Interea quidem eum domi reliqui, huc progreſſa.
Sic fata eſt, illi verò intus exultauit præ gaudio animus,
Rubefactáque ſimul pulchro corpore quidem. caligo
Corripuit gaudentem, taléque reſponſum reddidit:
Chalciope, ſicuti vobis gratum volupéque eſt,
Ita faciam. Vtinam verò ne mihi oculis appareat
Aurora, neque me diu inſuper viuentem cernas,
Si quid hac vita iucundius, aut liberis
Tuis habeam, qui certè mihi fratres ſunt.

Μή μιν κερτομέουσαι ἐπιστοβέωσι γυναῖκες·
Τῇ ἰκέλη Μήδεια κινύρετο. τὴν δέ τις ἄφνω
Μυρομένην μεσσηγὺς ἐπιπρομολοῦσ' ἐνόησε
Δμωάων, ἥ οἱ ἐπέτις πέλε κουρίζουσα.
Χαλκιόπῃ δ' ἤγγειλε παρασχεδόν. ἡ δ' ἐνὶ παισὶν
Ἧστ' ἐπιμητιόωσα κασιγνήτην ἀρέσασθαι.
Ἀλλ' οὐδ' ὣς ἀπίθησεν, ὅτ' ἔκλυεν ἀμφιπόλοιο
Μῦθον ἀνώϊστον. διὰ δ' ἔσσυτο θαμβήσασα
Ἐκ θαλάμου θάλαμόνδε διαμπερὲς, ᾧ ἔνι κούρη
Κέκλιτ' ἀκηχεμένη, δρύψεν δ' ἑκάτερθε παρειάς.
Ὡς δ' ἴδε δάκρυσιν ὄσσε πεφυρμένα, φώνησέν μιν·
Ὤ μοι ἐγὼ, Μήδεια, τί δὴ τάδε δάκρυα λείβεις;
Τίπτ' ἔπαθες; τί τοι αἰνὸν ὑπὸ φρένας ἵκετο πένθος;
Ἤ νύ σε θευμορίη περιδέδρομεν ἅψεα νοῦσος;
Ἦέ τιν' οὐλομένην ἔδαες ἐκ πατρὸς ἐνιπὴν
Ἀμφί τ' ἐμοὶ καὶ παισίν; ὄφελλέ με μήτε τοκήων
Δῶμα τόδ' εἰσοράαν, μηδὲ πτόλιν, ἀλλ' ἐπὶ γαίης
Πείρασι ναιετάειν, ἵνα μηδέ περ οὔνομα Κόλχων.
Ὡς φάτο. τῆς δ' ἐρύθηνε παρήϊα. δὴν δέ μιν αἰδὼς
Παρθενίη κατέρυκεν ἀμείψασθαι μεμαυῖαν.
Μῦθος δ' ἄλλοτε μέν οἱ ἐπ' ἀκροτάτης ἀνέτελλε
Γλώσσης, ἄλλοτ' ἔνερθε κατὰ στῆθος πεπότητο.
Πολλάκι δ' ἱμερόεν μὲν ἀνὰ στόμα θυῖεν ἐνισπεῖν,
Φθογγῇ δ' οὐ προύβαινε παροιτέρω. ὀψὲ δ' ἔειπε
Τοῖα δόλῳ (θρασέες γὰρ ἐπικλονέεσκον ἔρωτες)
Χαλκιόπη, περί μοι παίδων σέο θυμὸς ἄηται,
Μή σφε πατὴρ ξείνοισι σὺν ἀνδράσιν αὐτίκ' ὀλέσσῃ.
Τοῖα κατακνώσσουσα μινυνθαδίῳ νέον ὕπνῳ
Λεύσσω ὀνείρατα λυγρά· τά τις θεὸς ἀκράαντα
Θείη, μηδ' ἀλεγεινὸν ἐφ' υἱάσι κῆδος ἕλοιο.
Φῆ ῥα, κασιγνήτης πειρωμένη, εἴ κέ μιν αὐτὴ
Ἀντιάσειε πάροιθεν ἑοῖς τεκέεσσιν ἀμύνειν.
Τὴν δ' αἰνῶς ἄτλητος ἐπέκλυσε θυμὸν ἀνίη
Δείματι, τοῖ' ἐσάκουσεν. ἀμείβετο δ' ὧδ' ἐπέεσσι,
Καὶ δ' αὐτὴ τάδε πάντα μετήλυθον ὁρμαίνουσα,
Εἴ τινα συμφράσσαιο καὶ ἀρτύνειας ἀρωγήν.
Ἀλλ' ὄμοσον γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν, ὅττι τοι εἴπω,
Σχήσειν ἐν θυμῷ, σύν τε δρήστειρα πέλεσθαι.
Λίσσομ' ὑπὲρ μακάρων, σέο τ' αὐτῆς, ἠδὲ τοκήων,
Μή σφε κακῇ ὑπὸ κηρὶ διαρραισθέντας ἰδέσθαι
Λευγαλέως· ἢ σοί γε φίλοις σὺν παισὶ θανοῦσα
Εἴην ἐξ Ἀΐδεω στυγερὴ μετόπισθεν Ἐριννύς.
Ὣς ἄρ' ἔφη· τὸ δὲ πολλὸν ὑπεξέχυτ' αὐτίκα δάκρυ·
Νειόθι δ' ἀμφοτέρῃσι περίσχετο γούνατα χερσί.
Σὺν δὲ κάρη κόλποις περικάββαλον. ἔνθ' ἐλεεινὸν
Ἄμφω ἐπ' ἀλλήλῃσι θέσαν γόον· ὦρτο δ' ἰωὴ
Λεπταλέη διὰ δώματ' ὀδυρομένων ἀχέεσσιν.
Τὴν δὲ πάρος Μήδεια προσέννεπεν ἀσχαλόωσα,
Δαιμονίη, τί νύ τοι ῥέξω ἄκος; οἷ' ἀγορεύεις,
Ἀράς τε στυγερὰς καὶ Ἐριννύας. αἲ γὰρ ὄφελλεν
Ἔμπεδον εἶναι ἐπ' ἄμμι τεοὺς υἷας ἔρυσθαι.
Ἴστω Κόλχων ὅρκος ὑπέρβιος, ὅντιν' ὀμόσσαι
Αὐτὴ ἐποτρύνεις, μέγας οὐρανὸς, ἠδ' ὑπένερθε
Γαῖα θεῶν μήτηρ, ὅσσον σθένος ἐστὶν ἐμεῖο,
Μή σ' ἐπιδευήσεσθαι, ἀνυστά περ ἀντιόωσαν.
Φῆ ἄρα. Χαλκιόπη δ' ἠμείβετο τοῖσδ' ἐπέεσσιν,
Οὐκ ἂν δὴ ξείνῳ τλαίης χατέοντι καὶ αὐτῷ
Ἢ δόλον ἤ τινα μῆτιν ἐπιφράσσασθαι ἀέθλου
Παίδων εἵνεκ' ἐμεῖο; καὶ ἐκ κείνου δ' ἱκάνει
Ἄργος ἐποτρύνων με τεῆς πειρῆσαι ἀρωγῆς·
Μεσσηγὺς μὲν τόνγε δόμον λίπον ἐνθάδ' ἰοῦσα.
Ὣς φάτο. τῇ δ' ἔντοσθεν ἀνέπτατο χάρματι θυμός.
Φοινίχθη δ' ἄμυδις καλὸν χρόα, κὰδ δέ μιν ἀχλὺς
Εἷλεν ἰαινομένην· τοῖον δ' ἐπὶ μῦθον ἔειπε,
Χαλκιόπη, ὡς ὔμμι φίλον τερπνόν τε τέτυκται,
Ὣς ἔρξω. μὴ γάρ μοι ἐν ὀφθαλμοῖσι φαείνοι
Ἠὼς, μηδέ με δηρὸν ἔτι ζώουσαν ἴδοιο,
Εἴ τι σῆς ψυχῆς προφερέστερον, ἠέ τι παίδων
Σῶν θείην· οἳ δή μοι ἀδελφειοὶ γεγάασι;

Κηδεμόνες

Κασίγνητοί τε φίλοι καὶ ὁμήλικες. ὡς δὲ καὶ αὐτὴν
Φημὶ κασιγνήτην τε σέθεν κούρην τε πέλεσθαι·
Ἶσον ἐπεὶ κείνοις με τεῷ ἐπαείραο μαζῷ
Νηπυτίην, ὡς αἰὲν ἐγώ ποτε μητρὸς ἄκουον.
Ἀλλ' ἴθι, κεῦθε δ' ἐμὴν σιγῇ χάριν, ὄφρα τοκῆας
Λήσομαι ἐντύνουσα ὑπόσχεσιν· ἦρι δὲ νηὸν
Οἴσομαι εἰς Ἑκάτης θελκτήρια φάρμακα ταύρων.
Ὡς ἥγ' ἐκ θαλάμοιο πάλιν κίε, παισί τ' ἀρωγὴν
Αὐτοκασιγνήτης διεπέφραδεν. τὴν δέ μιν αὖτις
Αἰδώς τε στυγερόν τε δέος λάβε μουνωθεῖσαν,
Τοῖα παρὲξ οὗ πατρὸς ἐπ' ἀνέρι μητιάασθαι.
Νὺξ μὲν ἔπειτ' ἐπὶ γαῖαν ἄγεν κνέφας· οἱ δ' ἐνὶ πόντῳ
Ναῦται εἰς Ἑλίκην τε καὶ ἀστέρας Ὠρίωνος
Ἔδρακον ἐκ νηῶν. ὕπνοιο δὲ καί τις ὁδίτης
Ἤδη καὶ πυλαωρὸς ἐέλδετο· καί τινα παίδων
Μητέρα τεθνεώτων ἀδινὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυπτεν.
Οὐδὲ κυνῶν ὑλακὴ ἔτ' ἀνὰ πτόλιν, οὐ θρόος ἦεν
Ἠχήεις· σιγὴ δὲ μελαινομένην ἔχεν ὄρφνην.
Ἀλλὰ μάλ' οὐ Μήδειαν ἐπὶ γλυκερὸς λάβεν ὕπνος.
Πολλὰ γὰρ Αἰσονίδαο πόθῳ μελεδήματ' ἔγειρεν,
Δειδυῖαν ταύρων κρατερὸν μένος, οἷσιν ἔμελλεν
Φθεῖσθαι ἀεικελίῃ μοίρῃ κατὰ νειὸν Ἄρηος.
Πυκνὰ δέ οἱ κραδίη στηθέων ἔντοσθεν ἔθυιεν,
Ἠελίου ὥς τίς τε δόμοις ἐνιπάλλεται αἴγλη
Ὕδατος ἐξανιοῦσα, τὸ δὴ νέον ἠὲ λέβητι
Ἠέ που ἐν γαυλῷ κέχυται· ἡ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα
Ὠκείῃ στροφάλιγγι τινάσσεται ἀΐσσουσα,
Ὡς δὲ καὶ ἐν στήθεσσι κέαρ ἐλελίζετο κούρης,
Δάκρυ δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν ἐλέῳ ῥέεν· ἔνδοθι δ' αἰεὶ
Τεῖρ' ὀδύνη σμύχουσα διὰ χροός, ἀμφί τ' ἀραιὰς
Ἶνας καὶ κεφαλῆς ὑπὸ νείατον ἰνίον ἄχρις·
Ἔνθ' ἀλεγεινότατον δύνει ἄχος, ὁππότ' ἀνίας
Ἀκάματοι πραπίδεσσιν ἐνισκίμψωσιν Ἔρωτες.
Φῆ δέ οἱ ἄλλοτε μὲν θελκτήρια φάρμακα ταύρων
Δωσέμεν, ἄλλοτε δ' οὔ τι, καταφθίσθαι δὲ καὶ αὐτή.
Αὐτίκα δ' οὔτ' αὐτὴ θανέειν, οὐ φάρμακα δώσειν,
Ἀλλ' αὔτως εὔκηλος ἑὴν ὀτλησέμεν ἄτην.
Ἑζομένη δ' ἤπειτα δοάσσατο, φώνησέν τε,
Δειλὴ ἐγώ, νῦν ἔνθα κακῶν ἢ ἔνθα γένωμαι;
Πάντῃ μοι φρένες εἰσὶν ἀμήχανοι· οὐδέ τις ἀλκὴ
Πήματος, ἀλλ' αὔτως φλέγει ἔμπεδον. ὡς ὄφελόν γε
Ἀρτέμιδος κραιπνοῖσι πάρος βελέεσσι δαμῆναι,
Πρὶν τόνγ' εἰσιδέειν, πρὶν Ἀχαιίδα γαῖαν ἱκέσθαι
Χαλκιόπης υἷας. τοὺς μὲν θεὸς ἤ τις Ἐριννὺς
Ἄμμι πολυκλαύτους δεῦρ' ἤγαγε κεῖθεν ἀνίας.
Φθείσθω ἀεθλεύων, εἴ οἱ κατὰ νειὸν ὀλέσθαι
Μοῖρα πέλει. πῶς γάρ κεν ἐμοὺς λελάθοιμι τοκῆας
Φάρμακα μησαμένη; ποῖον δ' ἐπὶ μῦθον ἐνίψω;
Τίς δὲ δόλος; τίς μῆτις ἐπίκλοπος ἔσσετ' ἀρωγῆς;
Ἦ μιν ἄνευθ' ἑτάρων προσπτύξομαι οἶον, ἰδοῦσα
Δύσμορος; οὐ μὲν ἔολπα καταφθιμένοιό περ ἔμπης
Λωφήσειν ἀχέων. τότε δ' ἂν κακὸν ἄμμι πέλοιτο,
Κεῖνος ὅτε ζωῆς ἀπαμείρεται. ἐρρέτω αἰδώς,
Ἐρρέτω ἀγλαΐη. ὁ δ' ἐμῇ ἰότητι σαωθεὶς,
Ἀσκηθής, ἵνα οἱ θυμῷ φίλον, ἔνθα νέοιτο.
Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτῆμαρ, ὅτ' ἐξανύσειεν ἄεθλον,
Τεθναίην, ἢ λαιμὸν ἀναρτήσασα μελάθρῳ,
Ἢ καὶ πασσαμένη ῥαιστήρια φάρμακα θυμοῦ.
Ἀλλὰ καὶ ὧς φθιμένῃ μοι ἐπιλλίξουσιν ὀπίσσω
Κερτομίας· τηλοῦ δὲ πόλις περὶ πᾶσα βοήσει
Πότμον ἐμόν· καί κέν με διὰ στόματος φορέουσαι
Κολχίδες ἄλλυδις ἄλλαι ἀεικέα μωμήσονται·
Ἥτις κηδομένη τόσσον ἀνέρος ἀλλοδαποῖο
Κάτθανεν, ἥτις δῶμα καὶ οὓς ᾔσχυνε τοκῆας,
Μαργοσύνῃ εἴξασα. τί δ' οὐκ ἐμὸν ἔσσεται αἶσχος;
Ὤμοι ἐμῆς ἄτης. ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον εἴη
Τῇδ' αὐτῇ ἐν νυκτὶ λιπεῖν βίον ἐν θαλάμοισιν,
Πότμῳ ἀνωίστῳ κάκ' ἐλέγχεα πάντα φυγοῦσαν,
Πρὶν τάδε λωβήεντα καὶ οὐκ ὀνομαστὰ τελέσσαι.

Cognatique dulces & coætanei. Veluti autem & meipſam
Cenſeo ſororem tuam, ſic filiæ eſſe
Æqualem: quoniam cum illis, me tuo in ſinu ſuſtuliſti
Infantulam, ſicuti ſæpe ego quondam à matre audiui.
Quare vade, cela meum tacitè officium, vt parentes
Circumueniam, adornans promiſſionem. manè autem in (templum
Feram Hecates, ſedatiua pharmaca taurorum.
Sic illa ex thalamo rurſus ibat, filiiſque opem
Sororis indicauit. hanc verò rurſus
Pudor, triſtiſque metus inuaſit, ſolam exiſtentem:
Talia aduerſus ſuum patrem, propter virum moliri.
Nox equidem deinde terræ induxit tenebras, ipſiq; in pōto
Nautæ ad Helicen ſimulatque aſtrum Orionis
Reſpexerunt ex nauibus, ſomnúmque viator
Iam & ianitor deſiderabat: ac liberorum
Matrem mortuorum profundus ſopor occupauit.
Neque canum latratus amplius per vrbem, neque ſtrepitus
Sonorus: verùm ſilentium obſcuram habuit noctem.
Sed Medeam non ſuauis attigit ſomnus:
Multæ enim Aeſonidæ præ amore curæ excitabant,
Metuentem taurorum validam vim, quibus erat
Occubiturus indigna morte in nouali Martis.
Variáque ei cor in pectoribus diuidebat.
Solis veluti aliquis in ædibus reſultat ſplendor
Ex aqua emergens, quæ modò aut in lebete,
Vel fortè in ſitula infuſa, huc illúcque
Celeri conuerſione commouetur impulſa.
Ita in pectoribus cor iactabatur puellæ,
Lacrymæq; ab oculis præ commiſeratione fluebant, intúſque indeſinenter
Conficiebat dolor, flagrans per corpus in miſeris
Venis, à capite ad infimum neruum vſque.
Tunc grauiſſimus ſubit cruciatus, quando dolores
Irrequieti mentibus inſeruerint Cupidines,
Voluitque illi iam lenitiua pharmaca taurorum
Tradere, iam neutiquam, perire verò & ipſa:
Mox neque ipſa mori, nec pharmaca tradere,
Sed omnino quietè ſuum ſuſtinere damnum.
Sedens ergo deinde vacillabat, dixitque:
Me miſeram, vbi malorum, aut quò deueniam?
Penitus mihi mentes ſunt perplexæ, neque aliquod remediū
Mali, ſed paſſim ardet indeſinenter: quàm vellem
Dianæ leuibus prius ſagittis extincta eſſem,
Quàm hunc vidiſſem, quámque in Græciam proficiſcerētur
Chalciopes nati, quos quidem Deus, aut aliqua Erinnys
Nobis flebiles huc tulit illinc cruciatus.
Peſſum eat certans, ſi in agro perire
Fatum eſt. quomodo enim meos fallere queam parentes,
Pharmaca machinata? quid dicam?
Quis verò dolus? quod commentum callidum erit auxilij?
Aut ipſum ſeorſim à ſocijs amplectar ſolum, intuita
Infelix: non enim opinor extincto ipſo
Finem futurum dolorum. illúdque malum nobis durauerit
Ille quando vita priuatus ſit. valeat pudor,
Valeat gaudium: ille meo conſilio ſeruatus,
Incolumis, quò eius animo placuerit, illuc abeat.
Verùm ego eodem die, quando perfunctus certamine,
Morerer, ſiue iugulum ſuſpenſa trabi,
Aut paſta corruptiua pharmaca animi:
Sed vel hoc modo mortuæ mihi retro ingerent
Probra, latè vrbs tota perſonabit
Fatum meum & me per os traducentes
Colchides alibi alia turpiter ſuggillabunt,
Quæ quidem deperiens vſque adeò viri aduenæ
Occubuerit, quæq; domum & ſuos parentes dedecorauerit,
Furori obſequuta. quæ verò non mea erit infamia?
Heu calamitatem meam profectò multo ſatius eſſet,
Hac ipſa nocte linquere vitam in thalamo,
Fato clandeſtino mala probra cuncta effugientem,
Quàm iſta turpia fœdáque deſignem.

Dixit, & ſcriniolum acceſſit, in quo multa
Pharmaca, partim bona, partim noxia erant,
Imponens genibus lamentabatur, rigauitque ſinum
Inceſſanter lacrymis, quæ defluxerunt occultè prorſus,
Vehementer deflens ſuum fatum, cupiebátque illa
Veneficia eligere letalia vt paſceretur.
Et iam clauſtra reſignarat ſcrinoli,
Eximere conans miſera: verùm eius repentè
Horror ingens terribilis inuaſit animum mortis,
Stupebátque mutitate diu, cunctáque
Delectabilia vitæ ſtudia occurrebant.
Meminerat quidem voluptatum quæ in viuentibus ſunt,
Meminerat etiam ſodalitatis feſtiuæ, tanquam puella:
Ac ei Sol iucundior erat viſu,
Quàm antea, aut verè mente cupiebat ſingula.
Atq; illã (ſcilicet capſam) quidẽ rurſum ſuis depoſuit ge-
Iunonis conſilio mutata, neque amplius ſententia (nibus,
Alia. * *Aliò vacillabat: ſed optabat ſtatim apparere*
Auroram orientem, vt illi auxiliaria traderet
Pharmaca ex pactis, venirétque in conſpectum.
Diligenter ergo clauſtra ſuorum reſoluit oſtiorum,
Lucem expectans, cui gratum miſit iubar
Sol, excitabantúrque per vrbem quilibet.
Tunc fratres quidem inſuper ibi manere iubet
Argus, vt animaduertant conſilia & mentem Medeæ.
Ipſe verò iterum ad nauem reuertebatur, tãdudũ ſeparatus.
Illa verò vbi primùm apparentem vidit Auroram,
Virgo, flauas quidem ornabat manibus comas,
Quæ ſibi negligenter diffuſæ pendebant,
Squalidáſque macerabat genas, poſthac vnguento
Nectareo abſtergebat cutem, induitque peplum
Pulchrum, vncis ornatum fibulis.
Immortali verò deſuper capiti impoſuit velamen
Argenteum, ibique in ædibus verſans (ſibi erant
Terebat ſolum cum obliuione malorum, quæ ante pedes
Innumera, aliáque euentura deinceps,
Iuſsitque famulas, quæ ipſi duodecim, vniuerſæ
In veſtibulo thalami odorati verſabantur,
Coætaneæ, nondum lectum cum viris quæ parauerant,
Studioſè mulos iungere currui,
Qui ad Hecates magnificum templum veherent.
Dum igitur famulæ adornant vehiculum,
Ipſa interim ex pulcherrima capiebat arca
Pharmacum, quod quidem aiunt Prometheium vocari:
Quo ſi quis, nocturnis placans ſacris
Proſerpinam vnigenitam, ſuum corpus humectarit,
Ille profectò neque vulnerabilis fuerit ferri plagis,
Neque ardenti igni obnoxius fuerit, ſed robore
Præſtantior eo die, ſimulatque viribus fuerit.
Primò natum illud ſurgit, diſtillantis in terram
Aquilæ crudeliter lancinantis in ſaltibus Caucaſeis
Cruentam ſaniem, Promethei miſeri:
Cuius videlicet flos ad inſtar cubiti, deſuper
Colore corycio ſimilis croco apparet,
Caule gemino procerus, ipſáque in terra
Carni recens inciſæ ſimilis erat radix.
Similémque in montibus nigricantem ſuccum fagi
Vel ſimul pro κόχλῳ. *Caſpio in * Colcho decerpſerat ad vngendum.*
Septem quidem viuis lota aquis,
Septiéſque Brimò nutricem iuuenum euocans,
Proſerpinam noctiuagam, ſubterraneam, inferis præſiden-
tem,
Tacita in nocte cum atris veſtibus.
Boatu verò deſuper tenebroſa quatiebatur terra,
Radice ſecta Promethea, ingemuitque ipſe
Iapeti ſatus, dolore animi languens.
Hanc illa nacta, adorata impoſuit faſciæ,
Quæ ei incorrupta circa pectora pendebat,
Foráſque progrediens citatum aſcendit vehiculum.
Cum ea verò famulæ duæ vtrinque aſcenderunt.

Ἦ, καὶ φωριαμὸν μετεκίαθεν, ᾗ ἔνι πολλὰ
Φάρμακά οἱ, τὰ μὲν ἐσθλά, τὰ δὲ ῥαιστήρι' ἔκειτο.
Ἐνθεμένη δ' ἐπὶ γούνατ' ὀδύρετο· δεῦε δὲ κόλπους
Ἄλληκτον δακρύοισι· τὰ δ' ἔρρεεν ἀσταγὲς αὔτως,
Αἶν' ὀλοφυρομένης τὸν ἑὸν μόρον. ἵετο δ' ἥγε
Φάρμακα λέξασθαι θυμοφθόρα, τόφρα πάσαιτο.
Ἤδη καὶ δεσμοὺς ἀνελύετο φωριαμοῖο,
Ἐξελέειν μεμαυῖα δυσάμμορος· ἀλλά οἱ ἄφνω
Δεῖμ' ὀλοὸν στυγεροῖο κατὰ φρένας ἦλθ' Ἀΐδαο.
Ἔσχετο δ' ἀμφασίῃ δηρὸν χρόνον· ἀμφὶ δὲ πᾶσαι
Θυμηδεῖς βιότοιο μελεδῶνες ἰνδάλλοντο.
Μνήσατο μὲν τερπνῶν, ὅσ' ἐνὶ ζωοῖσι πέλονται,
Μνήσαθ' ὁμηλικίης περιγηθέος, οἷά τε κούρη·
Καί τί οἱ ἠέλιος γλυκίων γένετ' εἰσοράασθαι
Ἢ πάρος, εἰ ἐτεόν γε νόῳ ἐπεμαίεθ' ἕκαστα.
Καὶ τὴν μέν ῥα πάλιν σφετέρων ἀποκάτθετο γούνων
Ἥρης ἐννεσίῃσι μετάτροπος, οὐδ' ἔτι βουλὰς
Ἄλλῃ δοιάζεσκεν· ἐέλδετο δ' αἶψα φανῆναι
Ἠῶ τελλομένην, ἵνα οἱ θελκτήρια δοίη
Φάρμακα συνθεσίῃσι, καὶ ἀντήσειεν ἐς ὠπήν.
Πυκνὰ δ' ἀνὰ κληῖδας ἑῶν λύεσκε θυράων,
Αἴγλην σκεπτομένη· τῇ δ' ἀσπάσιον βάλε φέγγος
Ἠριγενής, κίνυντο δ' ἀνὰ πτολίεθρον ἕκαστοι.
Ἔνθα κασιγνήτους μὲν ἔτ' αὐτόθι μεῖναι ἀνώγει
Ἄργος, ἵνα φράζοιντο νόον καὶ μήδεα κούρης·
Αὐτὸς δ' αὖτ' ἐπὶ νῆα κίεν προπάροιθε λιασθείς.
Ἡ δ' ἐπεὶ οὖν τὰ πρῶτα φαεινομένην ἴδεν ἠῶ
Παρθενική, ξανθὰς μὲν ἀνήψατο χερσὶν ἐθείρας,
Αἵ οἱ ἀτημελίῃ καταειμέναι ἠερέθοντο·
Αὐσταλέας δ' ἔψησε παρηίδας· αὐτὰρ ἀλοιφῇ
Νεκταρέῃ φαιδρύνετ' ἐπὶ χρόα· δῦνε δὲ πέπλον
Καλόν, ἐυγνάμπτοισιν ἀρηρέμενον περόνῃσιν.
Ἀμβροσίῳ δ' ἐφύπερθε καρήατι βάλλε καλύπτρην
Ἀργυρέην. αὐτοῦ δὲ δόμοις ἔνι δινεύουσα
Στεῖβε πέδον, λήθῃ ἀχέων, τά οἱ ἐν ποσὶν ἦεν
Θεσπέσι', ἄλλα τ' ἔμελλεν ἀεξήσεσθαι ὀπίσσω.
Κέκλετο δ' ἀμφιπόλοισιν, αἵ οἱ δυοκαίδεκα πᾶσαι
Ἐν προδόμῳ θαλάμοιο θυώδεος ηὐλίζοντο,
Ἥλικες, οὔπω λέκτρα σὺν ἀνδράσι πορσύνουσαι,
Ἐσσυμένως οὐρῆας ὑποζεύξασθαι ἀπήνῃ,
Οἵ κέ μιν εἰς Ἑκάτης περικαλλέα νηὸν ἄγοιεν.
Ἔνθ' αὖτ' ἀμφίπολοι μὲν ἐφοπλίζεσκον ἀπήνην·
Ἡ δὲ τέως γλαφυρῆς ἐξείλετο φωριαμοῖο
Φάρμακον, ὅ ῥά τέ φασι Προμήθειον καλέεσθαι.
Τῷ εἴ κ' ἐννυχίοισιν ἀρεσσάμενος θυέεσσι
Δαῖραν μουνογένειαν ἑὸν δέμας ἰκμαίνοιτο,
Ἦ τ' ἂν ὅγ' οὔτε ῥηκτὸς ἔοι χαλκοῖο τυπῇσιν,
Οὔτε κεν αἰθομένῳ πυρὶ εἰκάθοι· ἀλλὰ καὶ ἀλκῇ
Λωίτερος κεῖν' ἦμαρ ὁμῶς κάρτει τε πέλοιτο.
Πρωτοφυὲς τόγ' ἀνέσχε καταστάξαντος ἔραζε
Αἰετοῦ ὠμηστέω κνημοῖς ἔνι Καυκασίοισιν
Αἱματόεντ' ἰχῶρα Προμηθῆος μογεροῖο.
Τοῦ δ' ἤτοι ἄνθος μὲν ὅσον πηχυῖον ὕπερθε
Χροιῇ Κωρυκίῳ ἴκελον κρόκῳ ἐξεφαάνθη,
Καυλοῖσιν διδύμοισιν ἐπήορον· ἡ δ' ἐνὶ γαίῃ
Σαρκὶ νεοτμήτῳ ἐναλιγκίη ἔπλετο ῥίζα.
Τῆς οἵην τ' ἐν ὄρεσσι κελαινὴν ἰκμάδα φηγοῦ
Κασπίῃ ἐν κόχλῳ ἀμήσατο φαρμάσσεσθαι,
Ἑπτὰ μὲν ἀενάοισι λοεσσαμένη ὑδάτεσσιν,
Ἑπτάκι δὲ Βριμὼ κουροτρόφον ἀγκαλέσασα,
Βριμὼ νυκτιπόλον, χθονίην, ἐνέροισιν ἄνασσαν,
Λυγαίῃ ἐνὶ νυκτὶ σὺν ὀρφναίοις φαρέεσσι.
Μυκηθμῷ δ' ὑπένερθεν ἐρεμνὴ σείετο γαῖα
Ῥίζης τεμνομένης Τιτηνίδος· ἔστενε δ' αὐτὸς
Ἰαπετοῖο πάις ὀδύνῃ πέρι θυμὸν ἀλύων.
Τό ῥ' ἥγ' ἐξανελοῦσα θυώδεϊ κάτθετο μίτρῃ,
Ἥ τέ οἱ ἀμβροσίοισι περὶ στήθεσσιν ἔερτο.
Ἐκ δὲ θύραζε κιοῦσα θοῆς ἐπεβήσατ' ἀπήνης·
Σὺν δέ οἱ ἀμφίπολοι δοιαὶ ἑκάτερθεν ἔβησαν.

Αὐτὴ δ' ἡνί' ἔλαζε καὶ εὐποίητον ἱμάσθλην
Δεξιτερῇ, ἔλασε δὲ δι' ἄστεος· αἱ δὲ δὴ ἄλλαι
Ἀμφίπολοι, πείρινθος ἐφαπτόμεναι μετόπισθε
Τρώχων εὐρεῖαν κατ' ἀμαξιτόν· ἂν δὲ χιτῶνας
Λεπταλέους λευκῆς ἐπιγουνίδος ἄχρις ἄειρον.
Οἵη δὲ λιαροῖσιν ἐφ' ὕδασι Παρθενίοιο
Ἠὲ καὶ Ἀμνισοῖο λοεσσαμένη ποταμοῖο
Χρυσείοις Λητωὶς ἐφ' ἅρμασιν ἑστηυῖα,
Ὠκείαις κεμάδεσσι διεξελάῃσι κολώνας,
Τηλόθεν ἀντιόωσα πολυκνίσου ἑκατόμβης·
Τῇ δ' ἅμα νύμφαι ἕπονται ἀμορβάδες, αἱ μὲν ἀπ' αὐτῆς
Ἀγρόμεναι πηγῆς Ἀμνισίδος, αἱ δὲ λιποῦσαι
Ἄλσεα καὶ σκοπιὰς πολυπίδακας· ἀμφὶ δὲ θῆρες
Κνυζηθμῷ σαίνουσιν ὑποτρομέοντες ἰοῦσαν·
Ὣς αἵγ' ἐσσεύοντο δι' ἄστεος· ἀμφὶ δὲ λαοὶ
Εἶκον, ἀλευάμενοι βασιληίδος ὄμματα κούρης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόλιος μὲν ἐυδμήτους λίπ' ἀγυιάς,
Νηὸν δ' εἰσαφίκανε διὲκ πεδίων ἐλάουσα,
Δὴ τότ' ἐυτροχάλοιο κατ' αὐτόθι βήσατ' ἀπήνης
Ἱεμένη, καὶ τοῖα μετὰ δμωῇσιν ἔειπεν·
Ὦ φίλαι, ἦ μέγα δή τι παρήλιτον, οὐδ' ἐνόησα
Μὴ ἴμεν ἀλλοδαποῖσι μετ' ἀνδράσιν, οἵ τ' ἐπὶ γαῖαν
Ἡμετέρην στρωφῶσιν. ἀμηχανίῃ βεβόληται
Πᾶσα πόλις, τὸ καὶ οὔτις ἀνήλυθε δεῦρο γυναικῶν
Τάων αἳ τὸ πάροιθεν ἐπημάτιαι ἀγέροντο.
Ἀλλ' ἐπεὶ οὖν ἱκόμεσθα, καὶ οὔ νύ τις ἄλλος ἔπεισιν,
Εἰ δ' ἄγε μολπῇ θυμὸν ἀφειδείως κορέσωμεν
Μειλιχίῃ, τὰ δὲ καλὰ τερείνης ἄνθεα ποίης
Λεξάμεναι, τότ' ἔπειτ' αὐτὴν ἀπονισόμεθ' ὥρην.
Καὶ δέ κε σὺν πολέεσσιν ὀνείασιν οἴκαδ' ἵκοισθε
Ἤματι τῷ, εἴ μοι συναδήσετε τήνδε μενοινήν.
Ἄργος γάρ μ' ἐπέεσσι παρατρέπει, ὡς δὲ καὶ αὐτὴ
Χαλκιόπη· τὰ δὲ σῖγα νόῳ ἔχετ' εἰσαΐουσαι
Ἐξ ἐμέθεν, μὴ πατρὸς ἐς οὔατα μῦθος ἵκηται.
Τὸν ξεῖνόν με κέλονται, ὅτις περὶ βουσὶν ὑπέστη,
Δῶρ' ἀποδεξαμένην ὀλοῶν ῥύσασθαι ἀέθλων.
Αὐτὰρ ἐγὼ τὸν μῦθον ἐπῄνεον, ἠδὲ καὶ αὐτὸν
Κέκλομαι εἰς ὦπα ἑτάρων ἄπο μοῦνον ἱκέσθαι,
Ὄφρα τὰ μὲν δασόμεσθα μετὰ σφίσιν, εἴ κεν ὀπάζῃ
Δῶρα φέρων, τῷ δ' αὖτε κακώτερον ἄλλο πόρωμεν
Φάρμακον· ἀλλ' ἀπονόσφι πέλεσθέ μοι εὖτ' ἂν ἵκηται.
Ὣς ηὔδα· πάσῃσι δ' ἐπίκλοπος ἥνδανε μῆτις.
Αὐτίκα δ' Αἰσονίδην ἑτάρων ἄπο μοῦνον ἐρύσσας
Ἄργος, ὅτ' ἤδη τήνδε κασιγνήτων ἐσάκουσεν
Ἠερίην Ἑκάτης ἱερὸν μετὰ νηὸν ἰοῦσαν,
Ἦγε διὲκ πεδίου· ἅμα δέ σφισιν εἵπετο Μόψος
Ἀμπυκίδης, ἐσθλὸς μὲν ἐπιπροφανέντας ἐνισπεῖν
Οἰωνούς, ἐσθλὸς δὲ σὺν εὖ φράσσασθαι ἰοῦσιν.
Ἔνθ' οὔ πώ τις τοῖος ἐπὶ προτέρων γένετ' ἀνδρῶν,
Οὔθ' ὅσοι ἐξ αὐτοῖο Διὸς γένος, οὔθ' ὅσοι ἄλλων
Ἀθανάτων ἥρωες ἀφ' αἵματος ἐβλάστησαν,
Οἷον Ἰήσονα θῆκε Διὸς δάμαρ ἤματι κείνῳ,
Ἠμὲν ἐς ἄντα ἰδεῖν ἠδὲ προτιμυθήσασθαι.
Τὸν καὶ παπταίνοντες ἐθάμβεον αὐτοὶ ἑταῖροι
Λαμπόμενον χαρίτεσσιν· ἐγήθησεν δὲ κελεύθῳ
Ἀμπυκίδης, ἤδη που ὀισσάμενος τὰ ἕκαστα.
Ἔστι δέ τις πεδίοιο κατὰ στίβον ἐγγύθι νηοῦ
Αἴγειρος φύλλοισιν ἀπειρεσίοις κομόωσα,
Τῇ θαμὰ δὴ λακέρυζαι ἐπηυλίζοντο κορῶναι.
Τάων τις μεσσηγὺς ἀνὰ πτερὰ κινήσασα
Ὑψοῦ ἐπ' ἀκρεμόνων Ἥρης ἠνίπαπε βουλάς·
Ἀκλειὴς ὅδε μάντις, ὃς οὐδ' ὅσα παῖδες ἴσασιν
Οἶδε νόῳ φράσσασθαι, ὁθούνεκεν οὔτε τι λαρὸν
Οὔτ' ἐρατὸν κούρη κεν ἔπος προτιμυθήσαιτο
Ἠιθέῳ, εὖτ' ἄν σφιν ἐπήλυδες ἄλλοι ἕπωνται.
Ἔρροις, ὦ κακόμαντι, κακοφραδές· οὔτε σε Κύπρις
Οὔτ' ἀγανοὶ φιλέοντες ἐπιπνείουσιν Ἔρωτες.
Ἴσκεν ἀτεμβομένη· μείδησε δὲ Μόψος ἀκούσας
Ὀμφὴν οἰωνοῖο θεήλατον, ὧδέ τ' ἔειπεν·

Ipſa tamen habenas corripuit, adeóque habilem ſcuticam
Dextra, vectáque per urbem: reliquæ verò
Miniſtræ currum apprehendentes à tergo,
Sequebantur latam per viam regiam, veſtéſque
Subtiles niueum ad genu uſque ſubleuarunt.
Qualiſque ad limpidas aquas Partheniȷ,
Siue Amneſi lota fluuiȷ,
Aureo Diana in curru ſtans
Pernicibus ceruis iuga tranſit,
De longinquo fruens plena nidore hecatombe:
Cum illa autem Nymphæ ſequuntur pediſſequæ, aliæ quidem (in ipſo
Incolæ fonte Amneſiaco, aliæ verò
Nemora & montes fontoſos, circúmque feræ
Murmure blandiuntur, ſubtremiſcentes progredientem.
Sic illæ ruebant per urbem, circum autem homines
Cedebant, vitantes Regiæ conſpectum virginis.
Verùm poſtquam urbis munitas reliquit plateas,
Templúmque attigit per campum aurigata,
Tunc celeri deſcendit ibi de vehiculo
Alacris, taliáque ad famulas locuta eſt (intellexi
Chariſſimæ, profectò magnum quid commiſi, neque enim
Ne accederem aduenas ad viros, qui in terram
Noſtram diuerterunt, mæſtitia percuſſa eſt
Tota ciuitas, eo quòd & nulla comitata huic mulierum
Illarum, quæ antea quotidianæ confluebant.
Quoniam autem aduenimus, nemóque alius accedit,
Agedum luſu animum affatim ſatiemus
Suaui, hóque blandos teneræ flores herbæ
Colligentes, tunc deinde ipſo tempore reuertemur (ſ. debito,)
Ac cum multa utilitate domum reuertetis
Hoc die, ſi mecum approbaueritis hanc ſententiam.
Argus enim me verbis impellit, quemadmodum & ipſa
Chalciope, quæ tacitè in mente tenete audientes
Ex me, ne patris ad aures ſermo perueniat.
Iſtum aduenam me iubent, qui propter boues depactus eſt,
Dona recipientem, periculoſis liberare certaminibus.
Verùm ego ſermonem approbabam, atque ipſum
Vocaui in conſpectum à ſociȷs ſolum venire,
Vt illa diuidamus inter ipſas (ſ. nos) ſi tribuerit
Dona ferens, illíque viciſſim deterius aliud reddamus
Pharmacum. atqui ſeorſim eſt mihi, ubi aduenerit.
Ita locuta, cunctis verò doloſum placuit conſilium.
Illico autem Aeſonidem à ſociȷs ſolum auellens
Argus, quoniam iam à fratribus audiuit
Matutinam Hecates ſacrum ad templum progreſſam,
Duxitque è campo, ſimul verò cū ipſis ſequebatur Mopſus
Ampycides peritus quidem aduentantes interpretari
Aues, peritúſque ſimul declarare auolantes.
Tunc nondum aliquis talis in prioribus erat viris,
Neque quicunque ex Ioue genus, neque quicunque aliorum
Immortalium heroes de ſanguine prognati ſunt,
Qualem Iaſonem fecit Iouis coniunx illo die:
Non tam in faciem apparendo, quàm etiam loquendo.
Hunc & intuentes admirati ipſi ſociȷ,
Renitentem venuſtate. Lætatus autem itinere
Ampycides, iam fortè auguratus omnia.
Eſt autem quædam campi in via propè phanum
Alnus, folȷs plurimis florens,
In hac frequenter garrulæ morabantur cornices,
Quarum quædam in medio pennas quatiens
Altè in ramis, Iunonis declarauit conſilia.
Inglorius ille vates, qui non quæ pueri ſciunt,
Nouit mente præuidere, quod neque dulce
Neque gratum puella (ſcilicet Medea) verbum factura
Iuueni (ſcilicet Iaſoni) quando ipſum comites aliȷ comitantur.
Vtinam pereas infœlix vates, maledice: neque te Venus,
Neque hilares propitȷ inſpirant Cupidines.
Dixit conuicians, riſit verò Mopſus audiens
Vocem auis diuinam, ſicq; infit

Tu quidem ad templum Deæ perge, in quo filium
Offendes Iaſon, valdéque manſuetè obuiabis
Veneris inſtinctu. nàmque opitulatrix laborum
Erit, veluti ſanè & antea Agenorides prædixit Phineus.
Nos verò, ego Argúſque, expectantes, donec veneris,
In eodem loco aberimus. ſolitariè autem ipſe
Ora eam, callidis perſuadens verbis.
Dixit equidem prudenter, approbabant verò ambo.
Neque Medeæ animus mouebatur alià cogitare,
Ludentis ſimúlque cuncta cum ipſa, quemcunque luderet
Ludum, non diu placuit ludere.
Sed deſtituit perplexa, neque vnquam oculos
Famularum ad cœtum dirigit: conſtanter ſed ad iter
Procul proſpectabat demiſſis genis.
Nimirum crebrò iam in pectoribus mouebatur cor, quando ſonitum
Siue pedis ſeu venti (ſcilicet audire) viſa eſt.
Verum ille non diu poſt inhianti apparuit,
Suprà emergens tanquam Sirius Oceanum,
Qui quidem pulcher illuſtríſque videri
Oritur, quadrupedibus verò immenſam parit ærumnam:
Sic ille formoſus acceſſit videri
Aeſonides, laborem tamen odibilem peperit apparens.
Excidit enim illi è pectoribus cor, oculique penitus
Caligarunt, ac calidus genas obduxit rubor.
Genua etiam neque retrorſum, neque antrorſum mouere
Valuit, ſed infra pedibus intenta eſt. Interea autem
Famulæ admodum cunctæ ab ipſis ſeparatæ ſunt.
Hi ergo muti tacitique ſtabant inuicem,
Aut quercubus, aut longis aſſimilati abietibus,
Quæ ſubitò quietè in montibus firmatæ ſunt
Tranquillitate, poſt verò iterum impetu venti
Motæ ſtrepuerunt ſupra modum. ita certè illi
Impediebantur ſatis loqui, præ impetu amoris.
Senſit autem ipſam Aeſonides malo illapſam
Fatali, talémque abblandiens protulit ſermonem:
Cur me virgo tantum revereris, ſolum exiſtentem?
Non ſanè ego, quales malè glorioſi alij ſunt
Viri: neque quando in patria habitabam,
Eram antea. quare ne corà me vſq; adeò verecūdare virgo,
Vel quid ſciſcitari quod lubet, aut quid loqui.
Proinde poſtquam mutuò conuenimus beneuoli,
Loco in ſacro, vbi non fas eſt fallere,
Liberè ediſſere, & roga: neque me blandis
Decipias verbis. namque dudum pollicita
Germanæ ſorori, demulcentia pharmaca daturam te,
Propter ipſam Hecaten oro, atque parentes,
Ac Iouem, qui hoſpitibus ſupplicibúſque manum porrigit.
Simul autem ſupplex peregrinúſque etiam huc venio,
Ob cauſſam neceſſariam ſupplicans, non enim abſque
Vobis periculoſi victor ero certaminis.
Tibi verò ego retulero gratiam poſteà auxilij,
Sicut fas eſt alienigenis,
Nomen & præclaram faciens gloriam: itaque & alij
Heroes celebrent in Græciam reuerſi,
Heroúmque coniuges cum matribus, quæ iampridem
Nos in litore ſedentes defleuerunt.
Harum triſtes diſcuteres curas.
Quid? quod & Theſea periculoſa liberauit pugna
Virgo Minoia beneuolens Ariadne,
Quam certè Paſiphae filia peperit Solis.
Namque illa & nauem, cùm iram repreſſiſſet Minos,
Cum illo ingreſſa, patriam liquit. hanc autem & ipſi
Immortales curæ habuerunt: medio enim ei in cœlo ſignum
Stellata corona, quam vocant Ariadnes,
Pernox cœleſtibus vertitur ſimulachris.
Sic & tibi diuinitus gratia erit, ſi ſeruaueris
Tantum optimatium virorum cœtum. Etenim videris
Ex forma, multa prudentia prædita eſſe.
Sic locutus prædicans. illa verò deorſum oculos flectens,

Τῇ μὲν ὑπὸ νηὸν θεᾶς ἴθι, τῇ ἔνι κούρην
Δήεις Αἰσονίδη, μάλα δ' ἤπιον ἀντιβολήσεις,
Κύπριδος ἐννεσίῃσιν, ἥ τοι συνέριθος ἀέθλων
Ἔσσεται, ὡς δὴ καὶ πρὶν Ἀγηνορίδης φάτο Φινεύς.
Νῶϊ δ', ἐγὼν Ἄργος τε, δεδεγμένοι εὖτ' ἂν ἵκηαι,
Τῷδ' αὐτῷ ἐνὶ χώρῳ ἀπεσσόμεθ'· οἰόθι δ' αὐτὸς
Λίσσεό μιν πυκινοῖσι παρατροπέων ἐπέεσσιν.
Ἦ ῥα περιφραδέως, ἐπὶ δὲ σχεδὸν ᾔνεον ἄμφω.
Οὐδ' ἄρα Μηδείης θυμὸς τράπετ' ἄλλα νοῆσαι,
Μελπομένης περ ὅμως· πᾶσαι δέ οἱ, ἥντιν' ἀθύροι,
Μολπὴν οὐκ ἐπὶ δηρὸν ἐφήνδανεν ἑψιάασθαι.
Ἀλλὰ μεταλλήγεσκεν ἀμήχανος· οὐδέ ποτ' ὄσσε
Ἀμφιπόλων μεθ' ὅμιλον ἔχ' ἀτρέμας, ἐς δὲ κελεύθους
Τηλόσε παπταίνεσκε, παρακλίνουσα παρειάς.
Ἦ θαμὰ δὴ στηθέων ἐάγη κέαρ, ὁππότε δοῦπον
Ἢ ποδὸς ἢ ἀνέμοιο παραθρέξαντα δοάσσαι.
Αὐτὰρ ὅγ' οὐ μετὰ δηρὸν ἐελδομένῃ ἐφαάνθη,
Ὑψόσ' ἀναθρώσκων, ἅτε Σείριος Ὠκεανοῖο,
Ὃς δή τοι καλὸς μὲν ἀρίζηλός τ' ἐσιδέσθαι
Ἀντέλλει, μήλοισι δ' ἐν ἄσπετον ἧκεν ὀιζύν.
Ὣς ἄρα τῇ καλὸς μὲν ἐπήλυθεν εἰσοράασθαι
Αἰσονίδης, κάματον δὲ δυσίμερον ὦρσε φαανθείς.
Ἐκ δ' ἄρα οἱ κραδίη στηθέων πέσεν, ὄμματα δ' αὔτως
Ἤχλυσαν· θερμὸν δὲ παρηίδας εἷλεν ἔρευθος·
Γούνατα δ' οὔτ' ὀπίσω οὔτε προπάροιθεν ἀεῖραι
Ἔσθενεν, ἀλλ' ὑπένερθε πάγη πόδας. αἱ δ' ἄρα τείως
Ἀμφίπολοι μάλα πᾶσαι ἀπὸ σφείων ἐλίασθεν.
Τὼ δ' ἄνεῳ καὶ ἄναυδοι ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν,
Ἢ δρυσὶν ἢ μακρῇσιν ἐειδόμενοι ἐλάτῃσιν,
Αἵ τε παρᾶσσον ἕκηλοι ἐν οὔρεσιν ἐρρίζωνται
Νηνεμίῃ, μετὰ δ' αὖτις ὑπὸ ῥιπῆς ἀνέμοιο
Κινύμεναι ὁμάδησαν ἀπείριτον. ὣς ἄρα τώγε
Μέλλον ἅλις φθέγξασθαι ὑπὸ πνοιῇσιν ἔρωτος.
Γνῶ δέ μιν Αἰσονίδης ἄτῃ ἐνιπεπτηυῖαν
Θευμορίῃ, καὶ τοῖον ὑποσσαίνων φάτο μῦθον·
Τίπτε με παρθενική, τόσον ἅζεαι, οἶον ἐόντα;
Οὔ τοι ἐγών, οἷοί τε δυσαυχέες ἄλλοι ἔασιν
Ἀνέρες, οὐδ' ὅτε περ πάτρῃ ἔνι ναιετάασκον,
Ἦα πάρος. τῷ μή με λίην ὑπεραιδέο κούρη,
Ἤ τι παρεξερέεσθαι ὅ τοι φίλον, ἠέ τι φάσθαι·
Ἀλλ' ἐπεὶ ἀλλήλοισιν ἱκάνομεν εὐμενέοντες,
Χώρῳ ἐν ἠγαθέῳ, ἵνα τ' οὐ θέμις ἔστ' ἀλιτέσθαι,
Ἀμφαδίην ἀγόρευε καὶ εἴρεο. μηδέ με τερπνοῖς
Φηλώσῃς ἐπέεσσιν, ἐπεὶ τὸ πρῶτον ὑπέστης
Αὐτοκασιγνήτῃ μενοεικέα φάρμακα δώσειν.
Πρός σ' αὐτῆς Ἑκάτης μειλίσσομαι, ἠδὲ τοκήων,
Καὶ Διός, ὃς ξείνοις ἱκέτῃσί τε χεῖρ' ὑπερίσχει·
Ἀμφότερον δ', ἱκέτης ξεῖνός τ' ἐπὶ ἐνθάδ' ἱκάνω,
Χρειοῖ ἀναγκαίῃ γουνούμενος. οὐ γὰρ ἄνευθεν
Ὑμείων στονόεντος ὑπέρτερος ἔσσομ' ἀέθλου.
Σοὶ δ' ἂν ἐγὼ τίσαιμι χάριν μετόπισθεν ἀρωγῆς,
Ἣ θέμις, ὡς ἐπέοικε διάνδιχα ναιετάοντας,
Οὔνομα καὶ καλὸν τεύχων κλέος· ὣς δὲ καὶ ὧλλοι
Ἥρωες κλῄσουσιν ἐς Ἑλλάδα νοστήσαντες,
Ἡρώων τ' ἄλοχοι καὶ μητέρες, αἵ νύ που ἤδη
Ἡμέας ἠιόνεσσιν ἐφεζόμεναι γοάουσιν·
Τάων ἀργαλέας κεν ἀποσκεδάσειας ἀνίας.
Δή ποτε καὶ Θησῆα κακῶν ὑπελύσατ' ἀέθλων
Παρθενικὴ Μινωὶς ἐυφρονέουσ' Ἀριάδνη,
Ἥν ῥά τε Πασιφάη κούρη τέκεν Ἠελίοιο.
Ἀλλ' ἡ μὲν καὶ νηός, ἐπεὶ χόλον εὔνασε Μίνως,
Σὺν τῷ ἐφεζομένη πάτρην λίπε· τὴν δὲ καὶ αὐτοὶ
Ἀθάνατοι φίλαντο, μέσῳ δέ οἱ αἰθέρι τέκμαρ
Ἀστερόεις στέφανος, τόν τε κλείουσ' Ἀριάδνης,
Πάννυχος οὐρανίοις ἐνελίσσεται εἰδώλοισιν.
Ὣς καὶ σοὶ θεόθεν χάρις ἔσσεται, εἴ κε σαώσῃς
Τόσσον ἀριστήων ἀνδρῶν στόλον. ἦ γὰρ ἔοικας
Ἐκ μορφῆς ἀγανῇσιν ἐπητείῃσι κεκάσθαι.
Ὣς φάτο κυδαίνων, ἡ δ' ἐγκλιδὸν ὄσσε βαλοῦσα,

Νεκτά-

Νεκτάρεον μείδησ᾽, ἐχύθη δέ οἱ ἔνδοθι θυμὸς,
Αἴνῳ ἀειρομένης, καὶ ἀνέδρακεν ὄμμασιν ἄντην.
Οὐδ᾽ ἔχεν ὅ, ττι πάροιθεν ἔπος προτιμυθήσαιτο,
Ἀλλ᾽ ἀμυδὶς μενέαινεν ἀολλέα πάντ᾽ ἀγορεῦσαι.
Προπρὸ δ᾽ ἀφειδήσασα θυώδεος ἔξελε μίτρης
Φάρμακον· αὐτὰρ ὅγ᾽ αἶψα χεροῖν ὑπέδεκτο γεγηθώς.
Καί νύ κέ οἱ καὶ πᾶσαν ἀπὸ στηθέων ἀρύσασα
Ψυχὴν ἐγγυάλιξεν ἀγαιομένη χατέοντι.
Τοῖος ἀπὸ ξανθοῖο καρήατος Αἰσονίδαο
Στράπτεν ἔρως ἡδεῖαν ἀπὸ φλόγα· τῆς δ᾽ ἀμαρυγὰς
Ὀφθαλμῶν ἥρπαζεν. ἰαίνετο δὲ φρένας εἴσω
Τηκομένη, οἷόν τε περὶ ῥοδέοισιν ἐέρση
Τήκεται, ἠῴοισιν ἰαινομένη φαέεσσιν.
Ἄμφω δ᾽ ἄλλοτε μέν τε κατ᾽ οὔδεος ὄμματ᾽ ἔρειδον
Αἰδόμενοι, ὁτὲ δ᾽ αὖτις ἐπὶ σφίσι βάλλον ὀπωπὰς
Ἱμερόεν, φαιδρῇσιν ὑπ᾽ ὀφρύσι μειδιόωντες.
Ὀψὲ δὲ δὴ τοίοισι μόλις προσπτύξατο κούρη,
Φράζεο νῦν ὥς κέν τοι ἐγὼ μητίσομ᾽ ἀρωγήν.
Εὖτ᾽ ἂν δὴ μετιόντι πατὴρ ἐμὸς ἐγγυαλίξῃ
Ἐξ ὄφιος γενύων ὀλοοὺς σπείρασθαι ὀδόντας,
Δὴ τότε μέσσην νύκτα διαμμοιρηδὰ φυλάξας,
Ἀκαμάτοιο ῥοῇσι λοεσσάμενος ποταμοῖο,
Οἶος ἄνευθ᾽ ἄλλων ἐνὶ φάρεσι κυανέοισι
Βόθρον ὀρύξασθαι περιηγέα· τῷ δ᾽ ἔνι θῆλυν
Ἀρνειὸν σφάζειν, καὶ ἀδαίετον ὠμοθετῆσαι,
Αὐτῷ πυρκαϊὴν εὖ νηήσας ἐπὶ βόθρῳ.
Μουνογενῆ δ᾽ Ἑκάτην Περσηίδα μειλίσσοιο,
Λείβων ἐκ δέπαος σιμβλήια ἔργα μελισσῶν.
Ἔνθα δ᾽ ἐπεί κε θεὰν μεμνημένος ἱλάσσηαι,
Ἂψ ἀπὸ πυρκαϊῆς ἀναχάζεο. μηδέ σε δοῦπος
Ἠὲ ποδῶν ὄρσῃσι μεταστρεφθῆναι ὀπίσσω,
Ἠὲ κυνῶν ὑλακὴ, μή πως τὰ ἕκαστα κολούσας
Οὐδ᾽ αὐτὸς κατὰ κόσμον ἑοῖς ἑτάροισι πελάσσῃς.
Ἦρι δὲ μυδήνας τόδε φάρμακον, ἠύτ᾽ ἀλοιφῇ
Γυμνωθεὶς φαίδρυνε τεὸν δέμας· ἐν δέ οἱ ἀλκὴ
Ἔσσετ᾽ ἀπειρεσίη, μέγα τε σθένος, οὐδέ κε φαίης
Ἀνδράσιν, ἀλλὰ θεοῖσιν ἰσαζέμεν ἀθανάτοισι.
Πρὸς δὲ καὶ αὐτῷ δουρὶ σάκος πεπαλαγμένον ἔστω
Καὶ ξίφος. ἔνθ᾽ οὐκ ἄν σε διατμήξειαν ἀκωκαὶ
Γηγενέων ἀνδρῶν, οὐδ᾽ ἄσχετος ἀίσσουσα
Φλὸξ ὀλοῶν ταύρων. τοῖός γε μὲν οὐκ ἐπὶ δηρὸν
Ἔσσεαι, ἀλλ᾽ αὔτημαρ· ὅμως σύ γε μήποτ᾽ ἀέθλου
Χάζεο, καὶ δ᾽ ἔτι τοι ἄλλο παρὲξ ὑποθήσομ᾽ ὄνειαρ.
Αὐτίκ᾽ ἐπὴν κρατεροὺς ζεύξῃς βόας, ὦκα δὲ πᾶσαν
Χερσὶ καὶ ἠνορέῃ στυφελὴν διὰ νειὸν ἀρόσσῃς,
Οἱ δ᾽ ἤδη κατὰ ὦλκας ἀνασταχύωσι γίγαντες,
Σπειρομένων ὄφιος δνοφερὴν ἐπὶ βῶλον ὀδόντων·
Αἴ κεν ὀρινομένους πολέας νειοῖο δοκεύσῃς,
Λάθρῃ λᾶαν ἄφες στιβαρώτερον. οἱ δ᾽ ἂν ἐπ᾽ αὐτῷ
Καρχαλέοι κύνες ὥστε περὶ βρώμης ὀλέκοιεν
Ἀλλήλους· καὶ δ᾽ αὐτὸς ἐπείγεο δηιοτῆτος
Ἰθῦσαι. τὸ δὲ κῶας ἐς Ἑλλάδα τοῖό γ᾽ ἕκητι
Οἴσεαι ἐξ Αἴης τηλοῦ ποθι· νίσσεο δ᾽ ἔμπης
Ἧ φίλον, ᾗ τοι ἕαδεν ἀφορμηθέντι νέεσθαι.
Ὣς ἄρ᾽ ἔφη, καὶ σῖγα ποδῶν πάρος ὄσσε βαλοῦσα,
Θεσπέσιον λιαροῖσι παρηίδα δάκρυσι δεῦε
Μυρομένη, ὅτ᾽ ἔμελλεν ἀπόπροθι πολλὸν ἑοῖο
Πόντον ἐπιπλάγξεσθαι· ἀνιηρῷ δέ μιν ἄντην
Ἐξαῦτις μύθῳ προσεφώνεεν (εἷλέ τε χειρὸς
Δεξιτερῆς· ἤδη γὰρ ἀπ᾽ ὀφθαλμοὺς λίπεν αἰδώς)
Μνώεο δ᾽ ἢν ἄρα δή ποθ᾽ ὑπότροπος οἴκαδ᾽ ἵκηαι,
Οὔνομα Μηδείης· ὣς δ᾽ αὖτ᾽ ἐγὼ ἀμφὶς ἐόντος
Μνήσομαι. εἰπὲ δέ μοι πρόφρων τόδε, πῆ τοι ἔασι
Δώματα, πῇ νῦν ἔνθεν ὑπεὶρ ἅλα νηὶ περήσεις·
Ἦ νύ που ἀφνειοῦ σχεδὸν ἵξεαι Ὀρχομενοῖο,
Ἠὲ καὶ Αἰαίης νήσου πέλας; εἰπὲ δὲ κούρην,
Ἥντινα τήνδ᾽ ὀνόμηνας ἀριγνώτην [illegible]
Πασιφάης, ἣ πατρὸς ὁμόγνιός ἐστιν ἐμεῖο.
Ὣς φάτο. τὸν δὲ καὶ αὐτὸν ὑπήιε δάκρυσι κούρης

Blandum riſit. perfuſúſque ei intus animus,
Laude ſublata (ſ. Ariadnes) & ſuſpexit oculis è contrà
Neque habuit quod antè verbum proferret:
Sed ſimul conata confuſa omnia effundere.
Ante tamen præceps odorata euoluit faſcia
Pharmacum. Verùm ille ocyus manibus excepit lætus:
Et certè ei totam è pectoribus hauriens
Animam credidiſſet, admirans deſideranti:
Talis à capite flauo Iaſonis
Effulgebat amor, ſuauem flammam, huius radióſque
Ab oculis rapuit, exultabátque in animo intus
Tabeſcens, qualiter que in roſis ros
Attenuatur matutinis floreſcens radijs.
Ambo nunc in terram oculos figebant
Erubeſcentes, nunc rurſus ad inuicem intenderunt aſpectus,
Suauè læti ſub ſuperciliis ridentes.
Serò tamen talibus vix affata virgo:
Aduerte nunc, ut communicem auxilium,
Quando aduenienti pater meus impoſuit,
E draconis mandibulis peſtilentes ſeminare dentes.
Tunc mediam noctem æquatim obſeruans,
Magnifluentis lotus fluuij,
Solus ab alijs, in veſtimentis atris
Foueam effode orbicularem in ea fœmellam
Agnam macta, & integram impone
Ipſam, rogo probè aceruato ad foueam,
Vnigenitámque Hecaten Perſeiam placa,
Libans ex patera alueareſia opera apum.
Vbi verò deam memor deinde placaueris,
Iterum à rogo recede. ne verò te ſtrepitus,
Siue pedum moueat conuerti retrò,
Seu canum latratus, quo minus ſingula perficias.
Neque ipſe indecenter tuis ſocijs appropinquaueris.
Manè verò, vbi deſtillaueris pharmacum, tanquam adipe
Nudatus vnge tuum corpus, robur autem
Inerit immenſum, validáque vis. neque dices poteris
Viris, ſed Dijs ſimilis eſſe immortalibus.
Ad ipſam verò etiam haſtam ſcutum oblitum ſit,
Enſiſq; tunc non te vulnerauerint cuſpides
Terrigenarum, neque ſæua irruens
Flamma terribilium taurorum. talis quidem non diu
Eris, ſed vno die. attamen tu nequaquam labori
Cedas. proinde aliud ſanè clam ſubijcio adminiculum.
Statim vbi robuſtos ſubiugaueris boues, ſtatímque totum
Manibus & fortitudine aſperum nouale araueris,
Ipſiq; iam in ſulcis proſiliunt Gigantes
Proiectorum Draconis atram in terram dentium,
Si excitatos multos nouali obſeruaueris,
Latenter ſaxum dimitte grande, illique ibi,
Famelici canes tanquam, pro cibo ſe confecerint
Mutuo. Quare ipſe accelera pugnam
Aggredi, vellúſque in Theſſaliam huius gratia
Aſportabis, ex Aea procul tandem, reuertere tamen
Vbi lubitum. vtinam quidem placuerit digreſſo redire,
Sic effata, ac tacitè peſſum oculos demittens,
Affatim calidis genam lacrymis rigauit,
Plorans, quòd eſſet à ſe multum
Mare pererraturus. triſti ergo ipſum coràm
Denuò ſermone allocuta, apprehenditque manu
Dextra, iam enim oculos reliquit verecundia:
Memento, ſi modò aliquando incolumis domum redieris,
Nominis Medeæ, quemadmodum viciſſim ego abſentis
Recordatura. dic verò mihi alacer hoc, vbinam ſunt
Penates? quò nunc hinc trans mare nauigio traijcies?
An ſanè opulentam contendes ad Orchomenon,
Siue & Aeeam ad inſulam? Expone autem filiam,
Quánnam illam nobilem nominas natam
Paſiphaen, quæ patris cognata eſt mei?
Sic fata. hunc autem & ipſum inuaſit lacrymis virginis

Suauis amor, taléque iterum reſponſum reddidit:
Imò nec noctes, opinor, neque dies vnquam
Tui obliuio capiura eſt, vbi euaſero fatum: ſi modò verè
Effugero incolumis in Achaiam, neque quem alium
Aeeta obiecerit duriorem nobis laborem.
Si verò quid noſtram cognoſcere placet patriam,
Narrabo: impendiò enim vel meipſum animus iubet.
Eſt quadam excelſis circumdata montibus terra,
Prorſus diues ouium, boúmque, vbi Prometheus
Iapetionides bonum genuit Deucalionem,
Qui primus fecit vrbes, & templa condidit
Immortalibus, primúſque etiam hominibus Rex fuit.
Aemoniam autem illam vicini appellant.
In ea Iolcus mea vrbs, inque alia
Multæ inhabitantur, vbi neque vel nomen audias
Aeææ inſulæ. Minyam quidem profectum,
Aeolidem Minyam, hinc fama Orchomeni
Quondam Thebanis vicinam vrbem ædificaſſe.
Verùm quid iſta ſanè inania omnia recito?
Noſtráſque domos, inclytámque Ariadnen,
Filiam Minois, quo nomine illuſtri illam
Virginem nuncupant inſignem, quam me rogas.
Vtinam autem, quemadmodum Theſeo tunc conciliabatur (Minos
Ab illa, ſic nobis pater tuus æquus ſit.
Ita fatus, blandis demulcens verbis.
Illius verò moleſtiſſimi cor exercebant dolores,
Atque ipſum triſtata miſerabili repetiuit ſermone:
Græcia fortè iſta pulchra, confœderationes curare.
Aeetas tamen non talis inter viros, qualem dixiſti
Minoa Paſiphaes maritum eſſe: neque Ariadnæ
Aſſimilor ego, ideò nec hoſpitalitatem dicas.
Sed ſolum tu mei, quando Iolcum redieris,
Memineris: tuique ego etiam meis inuitis parentibus
Meminero, atque vtinam veniat nobis de longè ſiue qua (fama,
Seu quæ nuncia auis, quando oblitus fueris mei,
Aut ipſam me celeres trans pontum ferrent,
Hinc Iolcum abripientes turbines,
Vt ante oculos redargutiones obiiciens,
Commonefaciam meæ voluntati elapſum. vtinam enim eſſem
Improuiſo tunc tuis familiaris in ædibus.
Sic quidem profata, miſerrimas infundens genis
Lacrymas, hanc verò ille quaſi interpellanter excepit:
Suauiſſima, inanes ſine errare turbines,
Quemadmodum etiam nunciam auem. quoniam vana lo- (queris.
Si verò iſta ad loca, Græciámque perueneris,
Grata mulieribus, ſimulatque viris veneranda
Fueris, qui te prorſus tanquam Deam colerent,
Eo quòd illorum nati reduces domum reuerſi ſint
Tuo præſidio: rurſus fratres, cognatique,
Et mariti, è periculis bene ſeruati ſint.
Noſtrum autem lectum thalamis in legitimis
Acquireres, neque nos diſtrahet amore
Aliud, priuſquam mori fatalis opprimat.
Sic locutus. illi autem intus tabeſcebat animus auditu.
Omnino verò opera temeraria horruit videre
Miſera. non ergo diu detrectatura erat
Theſſaliam inhabitare. Ita enim illud volebat Iuno,
Vt malum Peliæ magnum ad Iolcum perueniret,
Aeæa Medea, relinquens patriam terram.
Iam verò famulæ quidem obſeruantes deprocul,
Tacitè triſtabantur. Porrò exigebat dies tempus,
Rurſus domum reuerti, ſuam ad matrem virginem.
Illa verò nequaquam reditus recordata fuiſſet (delectaba-
tur enim
Animus, ſimul forma, dulcibúſque verbis)
Niſi Aeſonides prouidus, ſerò licet dixiſſet:
Tempus reuertendi, ne prius iubar Solis
Occidat præueniens, atque aliquis ſingula ſentiat
Extraneus. iterum autem conueniemus, huc profecti.
Sic illi inter ſe mitibus fermè verbis

Οὐλόμενος ἔρως· τοῖον δὲ παρβλήδην ἔπος ηὔδα,
Καὶ λίην οὐ νύκτας ὀΐομαι οὐδέ ποτ' ἦμαρ
Σεῦ ἐπιλήσεσθαι, προφυγὼν μόρον· εἰ ἐτεόν γε
Φεύξομαι ἀσκηθὴς ἐς Ἀχαιΐδα, μηδέ τιν' ἄλλον
Αἰήτης προβάλῃσι χερείονα ἄμμιν ἄεθλον·
Εἰ δέ τι ἡμετέρην ἐξίδμεναι εὔαδε πάτρην,
Ἐξερέω. μάλα γάρ με καὶ αὐτὸν θυμὸς ἀνώγει.
Ἔστι τις αἰπεινοῖσι περίδρομος οὔρεσι γαῖα,
Πάμπαν ἐΰρρηνός τε καὶ εὔβοτος, ἔνθα Προμηθεὺς
Ἰαπετιονίδης ἀγαθὸν τέκε Δευκαλίωνα·
Ὃς πρῶτος ποίησε πόλεις καὶ ἐδείματο νηοὺς
Ἀθανάτοις, πρῶτος δὲ καὶ ἀνθρώπων βασίλευσεν.
Αἱμονίην δὴ τήνδε περικτίονες καλέουσιν·
Ἐν δ' αὐτῇ Ἰωλκὸς, ἐμὴ πόλις, ἐν δὲ καὶ ἄλλαι
Πολλαὶ ναιετάουσιν, ἵν' οὐδέ περ οὔνομ' ἀκοῦσαι
Αἰαίης νήσου. Μινύην γε μὲν ὁρμηθέντα
Αἰολίδην Μινύην ἔνθεν φάτις Ὀρχομενοῖο
Δή ποτε Καδμείοισιν ὁμούριον ἄστυ πολίσσαι.
Ἀλλὰ τίη τάδε τοι μεταμώνια πάντ' ἀγορεύω;
Ἡμετέρους τε δόμους τηλεκλειτήν τ' Ἀριάδνην,
Κούρην Μίνωος· τό περ ἀγλαὸν οὔνομα κείνην
Παρθενικὴν καλέεσκον ἐπήρατον, ἥν μ' ἐρεείνεις·
Αἴθε γὰρ ὡς Θησῆϊ τότε ξυναρέσσατο Μίνως
Ἀμφ' αὐτῆς, ὡς ἄμμι πατὴρ τεὸς ἄρθμιος εἴη.
Ὣς φάτο, μειλιχίοισι καταψήχων ὀάροισι.
Τῆς δ' ἀλεγεινόταται κραδίην ἐρέθεσκον ἀνῖαι·
Καί μιν ἀκηχεμένη ἀδινῷ προσπτύξατο μύθῳ,
Ἑλλάδι που τάδε καλὰ, συνημοσύνας ἀλεγύνειν·
Αἰήτης δ' οὐ τοῖος ἐν ἀνδράσιν, οἷον ἔειπας
Μίνω Πασιφάης πόσιν ἔμμεναι· οὐδ' Ἀριάδνῃ
Ἰσοῦμαι· τῷ μή τι φιλοξενίην ἀγόρευε.
Ἀλλ' οἶον τύνη μὲν ἐμεῦ, ὅτ' Ἰωλκὸν ἵκηαι,
Μνώεο, σεῖο δ' ἐγὼ καὶ ἐμῶν ἀέκητι τοκήων,
Μνήσομαι. ἔλθοι δ' ἧμιν ἀπόπροθεν ἠέ τις ὄσσα,
Ἠέ τις ἄγγελος ὄρνις, ὅτ' ἐκλελάθοιο ἐμεῖο.
Ἢ αὐτήν με ταχεῖαι ὑπὲρ πόντοιο φέροιεν
Ἐνθένδ' εἰς Ἰωλκὸν ἀναρπάξασαι ἄελλαι,
Ὄφρα σ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἐλεγχείας προφέρουσα,
Μνήσω ἐμῇ ἰότητι πεφυγμένον· αἴθε γὰρ εἴην
Ἀπροφάτως τότε σοῖσιν ἐφέστιος ἐν μεγάροισιν.
Ὣς ἄρ' ἔφη, ἐλεεινὰ καταπροχέουσα παρειῶν
Δάκρυα. τὴν δ' ὅγε δῆθεν ὑποβλήδην προσέειπε,
Δαιμονίη, κενεὰς μὲν ἔα πλάζεσθαι ἀέλλας,
Ὡς δὲ καὶ ἄγγελον ὄρνιν· ἐπεὶ μεταμώνια βάζεις·
Εἰ δέ κεν ἤθεα κεῖνα καὶ Ἑλλάδα γαῖαν ἵκηαι,
Τιμήεσσα γυναιξὶ καὶ ἀνδράσιν αἰδοίη τε
Ἔσσεαι. οἱ δέ σε πάγχυ θεὸν ὡς πορσανέουσιν,
Οὕνεκα τῶν μὲν παῖδες ὑπότροποι οἴκαδ' ἵκοντο
Σῇ βουλῇ, τῶν δ' αὖτε κασίγνητοί τε ἔται τε
Καὶ θαλεροὶ κακότητος ἄδην ἐσάωθεν ἀκοῖται.
Ἡμέτερον δὲ λέχος θαλάμοις ἔνι κουριδίοισι
Πορσανέεις· οὐδ' ἄμμε διακρινέει φιλότητος
Ἄλλο, πάρος θάνατόν γε μεμορμένον ἀμφικαλύψαι.
Ὣς φάτο. τῇ δ' ἔντοσθε κατείβετο θυμὸς ἀκουῇ.
Ἔμπης δ' ἔργ' ἀΐδηλα κατερρίγησεν ἰδέσθαι
Σχετλίη. οὐ μὲν δηρὸν ἀπαρνήσεσθαι ἔμελλεν
Ἑλλάδα ναιετάειν. ὣς γὰρ τόδε μήδετο Ἥρη,
Ὄφρα κακὸν Πελίῃ ἱερὴν ἐς Ἰωλκὸν ἵκηται
Αἰαίη Μήδεια λιποῦσά γε πατρίδα γαῖαν.
Ἤδη δ' ἀμφίπολοι μὲν ὀπιπεύουσαι ἄπωθεν
Σιγῇ ἀνιάζεσκον· ἐδεύετο δ' ἤματος ὥρη
Ἂψ οἶκόνδε νέεσθαι ἑὴν μετὰ μητέρα κούρην.
Ἡ δ' οὔπω κομιδῆς μιμνήσκετο (τέρπετο γάρ οἱ
Θυμὸς ὁμῶς μορφῇ τε καὶ αἱμυλίοισι λόγοισιν)
Εἰ μὴ ἄρ' Αἰσονίδης πεφυλαγμένος ὀψέ περ ηὔδα,
Ὥρη ἀποβλώσκειν μὴ πρὶν φάος ἠελίοιο
Δύῃ ὑποφθάμενον, καί τις τὰ ἕκαστα νοήσῃ
Ὀθνείων· αὖτις δ' ἀβολήσομεν ἐνθάδ' ἰόντες.
Ὣς τώγ' ἀλλήλων ἀγανοῖς ἐπὶ τόσσον ἔπεσσιν

Πείρηθεν.

Πείρηθεν, μετὰ δ' αὖτε διέτμαγον· ἤτοι Ἰήσων
Εἰς ἑτάρους καὶ νῆα κεχαρμένος ᾤχετ' ἀνελθεῖν,
Ἡ δὲ μετ' ἀμφιπόλους· αἱ δὲ σχεδὸν ἀντεβόλησαν
Πᾶσαι ὁμοῦ· τὰς δ' οὔτι περιπλομένας ἐνόησε.
Ψυχὴ γὰρ νεφέεσσι μεταχρονίη πεπότητο.
Αὐτομάτοις δὲ πόδεσσι θοῆς ἐπεβήσατ' ἀπήνης·
Καί ῥ' ἑτέρῃ μὲν χειρὶ λάβ' ἡνία, τῇ δ' ἄρ' ἱμάσθλην
Δαιδαλέην, οὐρῆας ἐλαυνέμεν· οἱ δὲ πόλινδε
Θῦνον ἐπειγόμενοι ποτὶ δώματα. τὴν δ' ἄρ' ἰοῦσαν
Χαλκιόπη περὶ παισὶν ἀκηχεμένη ἐρέεινε.
Ἡ δὲ παλιντροπίῃσιν ἀμηχανέουσ', οὔτι τι μύθων
Ἔκλυεν, οὔτ' αὐδῆσαι ἀνειρομένῃ λελίητο.
Ἷζε δ' ἐπὶ χθαμαλῷ σφέλαϊ κλιντῆρος ἔνερθεν,
Λέχρις ἐρεισαμένη λαιῇ ἐπὶ χειρὶ παρειάν.
Ὑγρὰ δ' ἐνὶ βλεφάροις ἔχεν ὄμματα, πορφύρουσα
Οἷον ἑῇ κακὸν ἔργον ἐπιξυνώσατο βουλῇ.
Αἰσονίδης δ' ὅτε δὴ ἑτάροις ἐξαῦτις ἔμικτο
Ἐν χώρῃ ὅθι τούς γε καταπρολιπὼν ἐλιάσθη,
Ὦρτ' ἰέναι σὺν τοῖσι, πιφαυσκόμενος τὰ ἕκαστα,
Ἡρώων ἐς ὅμιλον· ὁμοῦ δ' ἐπὶ νῆα πέλασσαν.
Οἱ δέ μιν ἠγαπάζοντο, ὅπως ἴδον, ἔκ τ' ἐρέοντο.
Αὐτὰρ ὁ τοῖς πάντεσσι μετέννεπε δήνεα κούρης,
Δεῖξέ τε φάρμακον αἰνόν. ὁ δ' οἰόθεν οἶος ἑταίρων
Ἴδας ἧστ' ἀπάνευθε δακὼν χόλον· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
Γηθόσυνοι, τῆμος μὲν, ἐπεὶ κνέφας ἔργαθε νυκτὸς,
Εὔκηλοι μέλοντο περὶ σφίσιν· αὐτὰρ ἅμ' ἠοῖ
Πέμπον ἐς Αἰήτην ἰέναι σπόρον αἰτήσοντας
Ἄνδρε δύω, πρὸ μὲν αὐτὸν ἀρηΐφιλον Τελαμῶνα,
Σὺν δὲ καὶ Αἰθαλίδην, υἷα κλυτὸν Ἑρμείαο.
Βὰν δ' ἴμεν, οὐδ' ἁλίωσαν ὁδόν· πόρε δέ σφιν ἰοῦσιν
Κρείων Αἰήτης χαλεποὺς ἐς ἄεθλον ὀδόντας
Ἀονίοιο δράκοντος, ὃν Ὠγυγίῃ ἐνὶ Θήβῃ
Κάδμος, ὅτ' Εὐρώπην διζήμενος εἰσαφίκανε,
Πέφνεν, Ἀρητιάδι κρήνῃ ἐπίουρον ἐόντα.
Ἔνθα καὶ ἐννάσθη πομπῇ βοὸς, ἥν οἱ Ἀπόλλων
Ὤπασε μαντοσύνῃσι προηγήτειραν ὁδοῖο.
Τοὺς δὲ θεὰ Τριτωνὶς ὑπὲκ γενύων ἐλάσασα
Αἰήτῃ πόρε δῶρον ὁμῶς αὐτῷ τε φονῆϊ.
Καί ῥ' ὁ μὲν Ἀονίοισιν ἐνισπείρας πεδίοισι
Κάδμος Ἀγηνορίδης γαιηγενῆ εἴσατο λαὸν,
Ἄρεος ἀμῶντος ὅσοι ὑπὸ δουρὶ λίποντο.
Τοὺς δὲ τότ' Αἰήτης ἔπορεν μετὰ νῆα φέρεσθαι
Προφρονέως, ἐπεὶ οὔ μιν ὀΐσσατο πείρατ' ἀέθλου
Ἐξανύσειν, εἰ καί περ ἐπὶ ζυγὰ βουσὶ βάλοιτο.
Ἠέλιος μὲν ἄπωθεν ἐρεμνὴν δύετο γαῖαν
Ἑσπέριος, νεάτας ὑπὲρ ἄκριας Αἰθιοπήων,
Νὺξ δ' ἵπποισιν ἔβαλλεν ἔπι ζυγά· τοὶ δὲ χαμεύνας
Ἔντυον ἥρωες παρὰ πείσμασιν. αὐτὰρ Ἰήσων,
Αὐτίκ' ἐπεί ῥ' Ἑλίκης εὐφεγγέος ἀστέρες Ἄρκτου
Ἔκλιθεν, οὐρανόθεν δὲ πανεύκηλος γένετ' αἰθὴρ,
Βῆ ῥ' ἐς ἐρημαίην κλωπήϊος ἠΰτε τις φὼρ
Σὺν πᾶσιν χρήεσσι· πρὸ γάρ τ' ἀλέγυνεν ἕκαστα
Ἠμάτιος· θῆλυν μὲν ὄϊν γάλα τ' ἔκτοθι ποίμνης
Ἄργος ἰὼν ἤνεικε, τὰ δ' ἐξ αὐτῆς ἕλε νηός.
Ἀλλ' ὅτε δὴ ἴδε χῶρον, ὅτις πάτου ἔκτοθεν ἦεν
Ἀνθρώπων, καθαρῇσιν ὑπεύδιος εἱαμενῇσιν,
Ἔνθ' ἤτοι πάμπρωτα λοέσσατο μὲν ποταμοῖο
Εὐαγέως θείοιο τέρεν δέμας· ἀμφὶ δὲ φᾶρος
Ἕσσατο κυάνεον, τό ῥά οἱ πάρος ἐγγυάλιξε
Λημνιὰς Ὑψιπύλη, ἀδινῆς μνημήϊον εὐνῆς.
Πηχυῖον δ' ἄρ' ἔπειτα πέδῳ ἔνι βόθρον ὀρύξας,
Νήησεν σχίζας, ἐπὶ δ' ἀρνειοῦ τάμε λαιμόν·
Αὐτόν τ' εὖ καθύπερθε τανύσσατο· δαῖε δὲ φιτροὺς
Πῦρ ὑπένερθεν ἱεὶς, ἐπὶ δὲ μιγάδας χέε λοιβὰς,
Βριμὼ κικλήσκων Ἑκάτην ἐπαρωγὸν ἀέθλων.
Καί ῥ' ὁ μὲν ἀγκαλέσας πάλιν ἔστιχεν· ἡ δ' ἀΐουσα
Κευθμῶν ἐξ ὑπάτων δεινὴ θεὸς ἀντεβόλησεν
Ἱροῖς Αἰσονίδαο· πέριξ δέ μιν ἐστεφάνωντο
Σμερδαλέοι δρυΐνοισι μετὰ πτόρθοισι δράκοντες.

Contulerunt, poſt verò vbi diuulſi ſunt, videlicet Iaſon
Ad ſocios & nauem lætus incitabatur ire:
Hæc verò ad miniſtras, quæ propè obuiabant
Cunctæ ſimul. illas tamen nequaquam obuiantes ſenſit:
Anima enim ſublimis in nubibus volitabat.
Vltroneis autem pedibus celerem conſcendit currum,
Atque altera quidē manu corripiebat lora, altera verò ſcu
Pulchrā, mulos ad impellendū, qui quidē ad vrbem (ticam
Currebant feſtinantes domum. hanc autem reuerſam
Chalciope pro liberis ſolicita percontabatur:
Illa verò curis perplexa, non quicquam verborum
Audiuit, neque reſpondere percontanti valuerat,
Sed ſedebat in humili ſcabello, lectum infra,
Ex obliquo innitens ſiniſtra manu maxillam,
Madidóſque in palpebris habebat oculos, meditans
Quam ſuo malum officium communicuiſſet conſilio.
Cæterum Iaſon vbi ſanè ſuis iterum commiſtus erat,
In loco vbi eos relinquens diſiunctus eſt
Pergebat ire, cum illis communicans ſingula,
Heroum ad cœtum, ſimúlque ad nauem adpropinquauit.
Qui ipſum amplexabantur, vt viderunt, rogabántque.
Verùm his omnibus aperuit conſilia virginis,
Monſtrauítq; pharmacum efficax. ſeorſim autem ſolus
Idas ſtetit, longè mordens iram: alij verò
Læti, tunc quidem, vbi obſcuritas ſeparauit noctis,
Quieti ceſſabant inter ſeipſos. Verùm cum aurora
Miſerunt ad Aeetam ire, ſemen exigentes,
Viros duos, præcipuè quidem ipſum belliſoſum Telamonē,
Vnáque Aethalidem natum inclytum Mercurij.
Contenderunt autem ire, neque fruſtra iter fecerunt: dedit enim ipſis venientibus
Rex Aeetas periculoſos ad certamen dentes
Bœotici Draconis, quem Ogygiam ad Theben
Cadmus, quando Europen inquirens venit,
Confecit, Aretiada fonti cuſtodem exiſtentem.
Vbi & habitauit, conductu bouis, quam ei Apollo
Tribuit ex vaticinio ducem viæ.
Illos autem Dea Tritonia maxillis eximens,
Aeetæ tradidit dono, ſimúlque ipſi interfectori.
Sed iſte Bœoticis mandans campis
Cadmus Agenorides, terrigenam concitauit populum,
Martis metentis, qui ſub haſta occumberent.
Hos quidem tunc Aeetas dedit ad nauem ferri
Promptè, quoniam nec ipſum credebat metas certaminis
Aſſecuturum, etſi iuga bobus iniecſſet.
Sol quidem de procul obſcuram ſubijt terram
Veſpertinus, vltimos ſupra vertices Aethiopum:
Noxque equis immiſit iuga. ipſi verò ſtrata
Parabant heroes apud retinacula. ſed Iaſon
Statim, poſtquam Helices illuſtris ſtellæ vrſæ
Verſa ſunt, de cœlóque tranquillus factus æther,
Perrexit ad ſolitudinem, clandeſtinus ceu quiſpiam fur,
Cum omnibus neceſſarijs, antea enim parauerat ſingula
Interdiu, fœminam ſcilicet ouem, lácque ex ouili
Argus veniens tulerat, reliqua verò ex ipſa accepit naue.
Porrò quando ſanè conſpexit locum, qui conuerſationem ex-
Hominum, puris tranquillus liquoribus, (tra erat.
Tunc ſcilicet primùm lauit quidem aqua
Riuè ſacra tenerum corpus, circúmque pallium
Induit nigrum, quod ipſi antea dederat
Lemnias Hypſipyle, triſtis memoriale thori,
Cubitalémque deinde in ſolo foſſam effodiens,
Extruxit ligna, præterea verò agnæ ſecuit iugulum,
Ipſámque probè deſuper extendit, accendítque ligna
Ignem ſubmittens, miſtáque ſuperinfudit libamina,
Brimonem vocans Hecatem, auxiliatricem laborum.
Atque ille vbi vocaſſet, retrò ceſſit. hæc verò audiens,
Latibulis ex intimis potens Dea superuenit
Sacris Aeſonidæ, circúmque ipſam cingebantur
Horrendi, quernis cum ramis, Dracones

Fulgebátque plurima lux facularum. circum eam etiam
Acuto latratu ſubterranei canes reſonabant.
Locáque fremuerunt omnia circa veſtigium. ac ipſæ vlularūt
Nymphæ paluſtres, fluuiatiléſque, quæ circa illum
Phaſidis locum Amarantij verſantur.
Aeſonidē autem videlicet inuaſit metus. verùm ipſum neq;
Retro ſpectantem pedes efferebant, vt ſocijs (ſic
Miſceretur reuertens. iam autem lucem niuoſo deſuper
Caucaſo manè orta Aurora miſit oriens.
Ac tunc quidem Aeetas circa pectus indutus eſt
Thoracem munitum, quem ei dederat obtruncans
Proprijs Thracenſem Mars manibus Mimanta:
Aureámq; capiti galeam impoſuit, quatuor conis inſignem,
Micantem, quaſiq; rotundus erat ſplendor
Solis, quando primùm emergit Oceano.
Denſum etiam pellibus corripiebat ſcutum, ac haſtam
Grauem, ingentem, quam nec quiſquam alius ſuſtinuiſſet
Heroum, poſtquam dereliquerunt Herculem,
Vibrare ſeorſim, qui ſolus contrà pugnaſſet.
Huic autem & velocium equorum inſignem currum
Continebat propè Abſyrtus, ad inſcendendum. ipſe ergo
Conſcendit, ac lora manibus apprehendit, éque ciuitate
Vectus eſt latam per viam, vt certaminibus
Adeſſet. cum ipſis verò infinitus effuſus eſt populus.
Qualis Iſthmium Neptunus pergit ad certamen,
Curribus conſcenſis, aut ad Tænarum, aut ille Lernæ
Ad aquam, vel ad nemus Euboici Oncheſti,
Siue ad Calauream crebrò cum vadit equis,
Petrámve Theſſalicam, aut denique arboriferum Gereſtū.
Talis quidem Aeetas Colchorum princeps erat videri.
Interim autem Medeæ monitis Iaſon
Pharmacis liquefactis, non tam ſcutum obunxit,
Et haſtam validam, quàm enſem, circúmque ſocij
Tentarunt arma incuruare, neque poterant
Eam haſtam flectere vel minimum, ſed adeò immobiliter
Inflexibilis robuſtis riguerat manibus.
Verùm illis grauiter iraſcens ipſe Aphareius Idas,
Percuſſit ſecundum vriachum ingenti enſe. reſultabat autem acies,
Malleus incude tanquam repercuſſus. illíq; infremuerunt
Læti heroes, propter ſpem victoriæ.
Etiam ipſe poſt hæc vngebatur, ſubitóq; ipſum robur
Mirum, ineffabile atque atque intrepidum, ipſíq; vtrinque
Manus occaluerant robore, redditæ robuſtiores.
Haud ſecus quàm quando bellicoſus equus ſitiens pugnæ
Pede hinniens pulſat ſolum, ſed deſuper
Exultans arrectis auribus ceruicem attollit.
Talis quidem Iaſon ferebatur fortitudine membrorum,
Frequenterq; antè & retrò ſublimen pedem mouebat.
Scutum æreum haſtámque in manibus vibrans.
Diceres tenebroſo in æthere emicans
Tempeſtuoſum fulgur, frequens illuceſcere
Ex nubibus, cùm denſiſſimum imbrem ferunt.
Et tunc deinde non diu ampliùs tēperaturi à certaminibus
Erant, ſed tranſtris ex ordine ſedentes,
Facilè admodum ad campum Areium contenderunt.
Tantum autem vlteriùs erat vrbis ex aduerſo,
Quantum à carcere propoſita curribus meta
Fit, quando certamina mortui Regis
Procuratores peditibus ſimulátq; equitibus proponunt.
Offenderunt verò Aeetam, & aliorum ordines Colchorum.
Hos quidem Caucaſicis inſiſtentes ſcopulis,
Illum verò ibi iuxta litus curuum fluuij.
Iaſon autem, quando retinacula alligarunt ſocij,
Tunc ſanè cum haſta ſcutóque perrexit ad pugnam,
E naue proſiliens. ſimul etiam capiebat nitentem
Aeream galeam, acutis plenam dentibus,
Atq; enſem circum humeros, nudus corpore. cætera quidem
Similis, cætera verò fermè aureo Apollini. (Marti
Circumſpectans ergo in nouali vidit iuga ærea taurorum,

Σπεῖραι δ' ἀπειρέσιοι δαΐδων σέλας· ἀμφὶ δὲ τήν γε
Ὀξείῃ ὑλακῇ χθόνιοι κύνες ἐφθέγγοντο.
Πίσεα δ' ἔτρεμε πάντα κατὰ στίβον. αἱ δ' ὀλόλυξαν
Νύμφαι ἑλειονόμοι ποταμηίδες, αἳ περὶ κείνην
Φάσιδος εἱαμενὴν Ἀμαραντίου εἱλίσσονται.
Αἰσονίδην δ' ἤτοι μὲν ἕλεν δέος, ἀλλά μιν οὐδ' ὧς
Ἐντροπαλιζόμενον πόδες ἔκφερον, ὄφρ' ἑτάροισι
Μῖκτο κιών. ἤδη δὲ φόως νιφόεντος ὕπερθεν
Καυκάσου ἠριγενὴς Ἠὼς βάλεν ἀντέλλουσα.
Καὶ τότ' ἄρ' Αἰήτης περὶ μὲν στήθεσσιν ἕεστο
Θώρηκα στάδιον, τόν οἱ πόρεν ἐξεναρίξας
Σφωιτέραις Φλεγραῖον Ἄρης ὑπὸ χερσὶ Μίμαντα.
Χρυσείην δ' ἐπὶ κρατὶ κόρυν θέτο τετραφάληρον,
Λαμπομένην, οἷόν τε περίτροχον ἔπλετο φέγγος
Ἠελίου, ὅτε πρῶτον ἀνέρχεται Ὠκεανοῖο.
Ἂν δὲ πολύρρινον νώμα σάκος, ἂν δὲ καὶ ἔγχος
Δεινόν, ἀμαιμάκετον· τὸ μὲν οὔ κέ τις ἄλλος ὑπέστη
Ἀνδρῶν ἡρώων, ὅτε κάλλιπον Ἡρακλῆα
Τῆλε παρέξ, ὅ κεν οἶος ἐναντίβιον πολέμιξε.
Τῷ δὲ καὶ ὠκυπόδων ἵππων εὐπηγέα δίφρον
Ἔσχε πέλας Φαέθων ἐπιβήμεναι· ἂν δὲ καὶ αὐτὸς
Βήσατο, ῥυτῆρας δὲ χέρεσσιν ἔχεν. ἐκ δὲ πόληος
Ἤλασεν εὐρεῖαν κατ' ἀμαξιτόν, ὥς κεν ἀέθλῳ
Παρσταίη. σὺν δέ σφιν ἀπείριτος ἔσσυτο λαός.
Οἷος δ' Ἴσθμιον εἶσι Ποσειδάων ἐς ἀγῶνα
Ἅρμασιν ἐμβεβαώς, ἢ Ταίναρον, ἢ ὅγε Λέρνης
Ὕδωρ, ἢ κατ' ἄλσος Ὑαντίου Ὀγχηστοῖο,
Καί τε Καλαύρειαν μετὰ δὴθ' ἅμα νίσσεται ἵπποις,
Πέτρην θ' Αἱμονίην, ἢ δενδρήεντα Γεραιστόν·
Τοῖος ἄρ' Αἰήτης Κόλχων ἀγὸς ἦεν ἰδέσθαι.
Τόφρα δὲ Μηδείης ὑποθημοσύνῃσιν Ἰήσων
Φάρμακα μυδήνας, ἠμὲν σάκος ἀμφεπάλυνεν,
Ἠδὲ δόρυ βριαρόν, περὶ δὲ ξίφος· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
Πείρησαν τευχέων βεβιημένοι, οὐδ' ἐδύναντο
Κεῖνο δόρυ γνάμψαι τυτθόν γέ περ, ἀλλὰ μάλ' αὔτως
Ἀαγὲς κρατερῇσιν ἐνεσκλήκει παλάμῃσιν.
Αὐτὰρ ὁ τοῖς ἄμοτον κοτέων Ἀφαρήιος Ἴδας,
Κόψε παρ' οὐρίαχον μεγάλῳ ξίφει· ἆλτο δ' ἀκωκὴ
Ῥαιστὴρ ἄκμονος ὥς τε παλιντυπές. οἱ δ' ὁμάδησαν
Γηθόσυνοι ἥρωες ἐπ' ἐλπωρῇσιν ἀέθλου.
Καὶ δ' αὐτὸς μετέπειτα παλύνετο. δῦ δέ μιν ἀλκὴ
Σμερδαλέη, ἄφατός τε καὶ ἄτρομος· αἱ δ' ἑκάτερθε
Χεῖρες ἐπερρώσαντο περὶ σθένεϊ σφριγόωσαι.
Ὡς δ' ὅτ' ἀρήιος ἵππος ἐελδόμενος πολέμοιο,
Σκαρθμῷ ἐπιχρεμέθων κρούει πέδον, αὐτὰρ ὕπερθε
Κυδιόων ὀρθοῖσιν ἐπ' οὔασιν αὐχέν' ἀείρει·
Τοῖος ἄρ' Αἰσονίδης ἐπαγαίετο κάρτεϊ γυίων.
Πολλὰ δ' ἄρ' ἔνθα καὶ ἔνθα μετάρσιον ἴχνος ἔπαλλεν,
Ἀσπίδα χαλκείην μελίην τ' ἐν χερσὶ τινάσσων.
Φαίης κεν ζοφεροῖο κατ' αἰθέρος ἀίσσουσαν
Χειμερίην στεροπὴν θαμινὸν μεταπαιφάσσεσθαι
Ἐκ νεφέων, ὅτ' ἔπειτα μελάντατον ὄμβρον ἄγωνται.
Καὶ τότ' ἔπειτ' οὐ δηρὸν ἔτι σχήσεσθαι ἀέθλων
Μέλλον· ἀτὰρ κληῖσιν ἐπισχερὼ ἱδρυνθέντες
Ῥίμφα μάλ' ἐς πεδίον τὸ Ἀρήιον ἠπείγοντο.
Τόσσον δὲ προτέρω πέλεν ἄστεος ἀντιπέρηθεν,
Ὅσσον τ' ἐκ βαλβῖδος ἐπήβολος ἅρματι νύσσα
Γίγνεται, ὁππότ' ἄεθλα καταφθιμένοιο ἄνακτος
Κηδεμόνες πεζοῖσι καὶ ἱππήεσσι τιθεῖσιν.
Τέτμον δ' Αἰήτην τε καὶ ἄλλων ἔθνεα Κόλχων,
Τοὺς μὲν Καυκασίοισιν ἐφεσταότας σκοπέλοισιν,
Τὸν δ' αὐτοῦ παρὰ χεῖλος ἑλισσόμενον ποταμοῖο.
Αἰσονίδης δ' ὅτε δὴ πρυμνήσια δῆσαν ἑταῖροι,
Δή ῥα τότε ξὺν δουρὶ καὶ ἀσπίδι βαῖν' ἐς ἄεθλον
Νηὸς ἀποπροθορών· ἅμυδις δ' ἕλε παμφανόωσαν
Χαλκείην πήληκα, θοῶν ἔμπλειον ὀδόντων,
Καὶ ξίφος ἀμφ' ὤμοις, γυμνὸς δέμας, ἄλλα μὲν Ἄρει
Εἴκελος, ἄλλα δέ που χρυσαόρῳ Ἀπόλλωνι.
Παπτήνας δ' ἀνὰ νειόν, ἴδε ζυγὰ χάλκεα ταύρων,

Αὐτόγυον

Αὐτόγυόν τ' ἐπὶ τοῖσι στιβαρὸν ἀδάμαντος ἄροτρον.
Χρίμψε δ' ἔπειτα κιὼν, σχεδόθεν δ' ὄβριμον ἔγχος
Ὀρθὸν ἐπ' οὐριάχῳ, κυνέην δ' ἀπεκάτθετ' ἐρείσας.
Βῆ δ' αὐτῇ προτέρωσε σὺν ἀσπίδι νήριτα ταύρων
Ἴχνια μαστεύων. οἱ δ' ἔκποθεν ἀφράστοιο
Κευθμῶνος χθονίου, ἵνα τέ σφισιν ἔσκε βόαυλα
Καρτερὰ λιγνυόεντι πέριξ εἰλυμένα καπνῷ,
Ἄμφω ὁμοῦ προγένοντο πυρὸς σέλας ἀμπνείοντες.
Ἔδδεισαν δ' ἥρωες, ὅπως ἴδον. αὐτὰρ ὁ τούσγε
Εὖ διαβὰς ἐπιόντας, ἅτε σπιλὰς εἰν ἁλὶ πέτρη
Μίμνει ἀπειρεσίῃσι δονεύμενα κύματ' ἀέλλαις.
Πρόσθε δέ οἱ σάκος ἔσχεν ἐναντίον. οἱ δέ μιν ἄμφω
Μυκηθμῷ κρατεροῖσιν ἐνέπληξαν κεράεσσιν,
Οὐδ' ἄρα μιν τυτθόν περ ἀνώχλισαν ἀντιόωντες.
Ὡς δ' ὅτ' ἐνὶ τρητοῖσιν ἐύρρινοι χοάνοισι
Φῦσαι χαλκήων, ὁτὲ μέν τ' ἀναμαρμαίρουσι
Πῦρ ὀλοὸν πιμπρᾶσαι, ὅτ' αὖ λήγουσιν ἀυτμῆς,
Δεινὸς δ' ἐξ αὐτοῦ πέλεται βρόμος, ὁππότ' ἀίξῃ
Νειόθεν· ὣς ἄρα τώγε θοὴν φλόγα φυσιόωντε
Ἐκ στομάτων ὁμάδευν. τὸν δ' ἀμφέπε δήιον αἶθος
Βάλλεν ἅτε στεροπή· κούρης δέ ἑ φάρμακ' ἔρυτο.
Καί ῥ' ὅγε δεξιτεροῖο βοὸς κέρας ἄκρον ἐρύσσας
Εἷλκεν ἐπικρατέως παντὶ σθένει, ὄφρα πελάσσῃ
Ζεύγλῃ χαλκείῃ· τὸν δ' ἐν χθονὶ κάββαλεν ὀκλάξ,
Ῥίμφα ποδὶ κρούσας πόδα χάλκεον. ὣς δὲ καὶ ἄλλον
Σφῆλε γνὺξ ἐπιόντα, μιῇ βεβολημένον ὁρμῇ.
Εὐρὺ δ' ἀποπροβαλὼν χαμάδις σάκος, ἔνθα καὶ ἔνθα
Τῇ καὶ τῇ βεβαὼς ἄμφω ἔχε πεπτηῶτας,
Γούνασιν ἐν προτέροισι, διὰ φλογὸς εἶθαρ ἐλυσθείς.
Θαύμασε δ' Αἰήτης σθένος ἀνέρος. οἱ δ' ἄρα τείως
Τυνδαρίδαι (δὴ γάρ σφι πάλαι προπεφραδμένον ἦεν)
Ἀγχίμολον ζυγά οἱ πεδόθεν δόσαν ἀμφιβαλέσθαι.
Αὐτὰρ ὁ εὖ ἐνέδησε λόφοις, μεσσηγὺ δ' ἀείρας
Χάλκεον ἱστοβοῆα, θοῇ συνάρασσε κορώνῃ
Ζεύγληθεν· καὶ τὼ μὲν ὑπὲκ πυρὸς ἂψ ἐπὶ νῆα
Χαζέσθην. ὁ δ' ἄρ' αὖτις ἑλὼν σάκος ἔνθετο νώτῳ
Ἐξόπιθεν, καὶ γέντο θοῶν ἔμπλειον ὀδόντων
Πήληκα βριαρὴν, δόρυ τ' ἄσχετον, ᾧ ῥ' ὑπὸ μέσσας
Ἐργατίνης ὥς τίς τε Πελασγίδι νύσσεν ἀκαίνῃ
Οὐτάζων λαγόνας· μάλα δ' ἔμπεδον εὖ ἀραρυῖαν
Τυκτὴν ἐξ ἀδάμαντος ἐπιθύνεσκεν ἐχέτλην.
Οἱ δὲ τείως μὲν δὴ περιώσια θυμαίνεσκον,
Λάβρον ἐπιπνείοντε πυρὸς σέλας· ὦρτο δ' ἀυτμὴ
Ἠύτε βυκτάων ἀνέμων βρόμος, οὕς τε μάλιστα
Δειδιότες μέγα λαῖφος ἁλίπλοοι ἐστείλαντο.
Δηρὸν δ' οὐ μετέπειτα κελευόμενοι ὑπὸ δουρὶ
Ἤισαν. ὀκριόεσσα δ' ἐρείκετο νειὸς ὀπίσσω,
Σχιζομένη ταύρων τε βίῃ κρατερῷ τ' ἀροτῆρι.
Δεινὸν δ' ἐσμαράγευν ἄμυδις κατὰ ὤλκας ἀρότρου
Βώλακες ἀγνύμεναι ἀνδραχθέες. εἵπετο δ' αὐτὸς
Λαιὸν ἐπὶ στιβαρῷ πιέσας ποδί· τῆλε δ' ἑοῖο
Βάλλεν ἀρηρομένην αἰεὶ κατὰ βῶλον ὀδόντας,
Ἐντροπαλιζόμενος, μή οἱ πάρος ἀντιάσειεν
Γηγενέων ἀνδρῶν ὀλοὸς στάχυς. οἱ δ' ἄρ' ἐπιπρὸ
Χαλκείαις χηλῇσιν ἐρειδόμενοι πονέοντο.
Ἦμος δὲ τρίτατον λάχος ἤματος ἀνομένοιο
Λείπεται ἐξ ἠοῦς, καλέουσι δὲ κεκμηῶτες
Ἐργατίναι γλυκερόν σφισιν αὐτίκα βουλυτὸν ἐλθεῖν,
Τῆμος ἀρήροτο νειὸς ὑπ' ἀκαμάτῳ ἀροτῆρι,
Τετράγυός περ ἐοῦσα, βοῶν τ' ἀπελύετ' ἄροτρα.
Καὶ τοὺς μὲν πεδίονδε διεπτοίησε φέβεσθαι.
Αὐτὰρ ὁ ἂψ ἐπὶ νῆα κίεν πάλιν, ὄφρ' ἔτι κεινὰς
Γηγενέων ἀνδρῶν ἴδεν αὔλακας. ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
Θάρσυνον μύθοισιν. ὁ δ' ἐκ ποταμοῖο ῥοάων
Αὐτῇ ἀφυσσάμενος κυνέῃ σβέσεν ὕδατι δίψαν.
Γνάμψε δὲ γοῦνατ' ἐλαφρά, μέγαν δ' ἐμπλήσατο θυμὸν
Ἀλκῆς μαιμώων, συὶ εἴκελος, ὅς ῥά τ' ὀδόντας
Θήγει θηρευτῆσιν ἐπ' ἀνδράσιν, ἀμφὶ δὲ πολλὸς
Ἀφρὸς ἀπὸ στόματος χαμάδις ῥέε χωομένοιο.

Solidiſſimúmq; ad iſta ex duriſſimo adamãte aratrũ. (fixit,
Appropinquauit autẽ deinde eò do, iuxtáq; graue haſtã in-
Erectam in ima parte haſtæ, ac galeam depoſuit tollens,
Iuitque ipſe ulterius cum ſcuto, immania taurorum
Veſtigia indagans. illi vero ex horrenda
Latebra atra, ubi ipſis erant bouilia
Capacia fuliginoſo circumſepta fumo,
Ambo ſimul prorumpebant, ignis flammam efflantes.
Exterriti autem heroes, ut viderunt. ſed ille eos
Sedulò declinans adortos, tanquam latens in mari petra
Suſtinet impetuoſis reſonantes ventis undas,
Ante autem ſe ſcutum obtendit. illi verò ipſum ambo
Mugitu, robuſtis impetuerunt cornibus,
Neque ipſum vel tantillum euerterunt occurſantes.
Sed veluti quando in foratis ventoſis fornacibus
Folles fabrorum, nunc quidem accendunt
Ignem vehementem ardere, nunc rurſus deſinunt à flatu,
Ingénſque ex eo fit crepitus, quando commouetur
Ab imo: ſic profectò illi atram flammam expirantes
Oribus cum ſtrepitu. Illum autem ſæuus ignis
Circumdedit, tanquam fulgur. Virginis tamen ipſum pharmaca tuebantur.
Ac ille dextri bouis cornu ſummum apprehendens
Depreſſit fortiter cunctis viribus, donec admoueret
Iugo æreo, eúmque in terram ſtrauit geniculatim,
Celeriter pede premens pedem æreum. ubi verò alterum
Labefactauit geniculatim inuadentem, uno percuſſum ictu:
Vaſtum abyciens humi ſcutum, huc atque illuc
Hac & illa parte firmus ambos continuit collapſos
In genua anteriora, per flammam ex tunc liberatus.
Admiratus autem Aeetas robur viri, ipſiq; fortè tunc
Tyndaridæ (iam enim illis dudum viſum erat)
De propè iuga ei è campo præbebant imponere.
Verùm ille fortiter alligauit lora, per medium attollens
Aereum temonem forti accommodauit annulo
De iugo: illi ab igne retro ad nauem (tergo.
Receſſerunt. hic verò rurſus corripiens ſcutum, impoſuit
Poſt etiam recipiebat acutis plenam dentibus
Galeam fortem, haſtámque immenſam, qua media,
Agricola tanquam aliquis Theſſalico pungebat ſtimulo,
Stimulans latera: valdéque firmam, magnámque,
Factam ex adamante gubernabat ſtiuam.
Illi autem interea quidem ſupra modum indignabantur,
Inſana efflantes ignis flammam, oriebatúrque flatus
Quaſi rudentium ventorum ſonus, quos maximè
Metuentes magnum velum nautæ ſubtraxerunt.
Diu autem non poſt inſtigati ab haſta,
Proceſſerunt, aſperúmque proſcindebatur nouale retro
Sectum taurorum vi, fortique aratore.
Mirè verò crepuerunt ſimul in ſulcis terræ
Glebæ fractæ graues, ſequebatur enim ipſe
Per veſtigium forti premens pede, procúlq; à ſe
Iactauit aratam densè in glebam dentes,
Reſpectans, ne ſibi antè obuiaret
Terrigenarum virorum horrens ſeges, illique ſanè antè
Ferreis ungulis innitentes laborabant.
Quando verò tertia pars diei tranſacta
Deficiebat ex aurora, petúntque feſſi
Agricolæ dulcem ſibi ſtatim veſperam venire,
Tunc demum aratum erat nouale ab indefeſſo aratore,
Quatuor iugerum licet exiſtens, boúmq; ſoluebantur aratra.
Et hos quidem in campum terrefecit fugere.
Verùm ipſe mox ad nauem rediyt, donec poſtea illos
Terrigenarum conſpexit ſulcos, circum autem ſocij
Animabant verbis. Porrò ille ex fluuij fluentis
Ipſa hauriens galea reſtinxit aqua ſitim,
Flexitque genua agilia, magnóque impletus animo,
Prælij cupiens, apro ſimilis, qui quidem dentes
Acuit in venatores, circum autem plurima
Spuma ab ore in terram defluxit commoti.

Illi ergo iam in toto erumpebant agro
Terrigenæ, inhorruerunt'que, circa vaſtis ſcutis,
Haſtis acutis, galeiſque micantibus,
Martis delubrum homicidæ: attigit autem ſplendor
Ex imo Olympum per aera coruſcans.
Quemadmodum quando in terram multa niue lapſa,
Iterum hybernas nubes diſſiparunt venti,
Obſcura ſub nocte, ipſaque crebra cuncta apparent
Aſtra nitentia per tenebras. Sic certè illi
Splendebant, emergentes ſuper terram. Cæterùm Iaſon
Recordatus eſt Medeæ aſtuta conſiliorum,
Corripuitque è campo immane rotundum ſaxum,
Grauem bellici diſcum Martis: neque verò ipſum viri
Iuuenes quatuor, à terra vel paululum ſuſtuliſſent.
Hoc ſanè manu corripiens, admodum procul iniecit medijs,
Impellens. Ipſe verò retro ſuum ſcutum ſedebat occultè
Audacter, Colchique valde clamabant, non aliter quàm (quando pontus
Inſonuit acutis fremens cautibus.
Ipſum verò inuaſit ſilentium, ex ictu grauis diſci,
Aeetam. ſed illi tanquam feri canes graſſantes
Inuicem cum fremitu pugnabant, atque in terram
Matrem conciderunt ſuis ſub haſtis, veluti piceæ,
Aut quercus, quas venti turbines euertunt.
Qualis autem de cœlo ignita trabs ſtella
Sulcum, coruſcans portentum hominibus, qui ipſam cernunt
Splendore obſcurum per aera emergentem:
Talis Aeſonis natus imminuit terrigenis.
Nudúmque è vagina ſtrinxit enſem, feriebátque promiſcuè
Metens, multos quidem adhuc ad ventrem lateráque
Dimidiatos ſurgentes in auram, alios verò vſque ad
Humeros progreſſos, nonnullos modò ſtantes,
Quoſdam etiam iam pedibus feſtinantes ad prælium.
Quemadmodum quando iuxta fines excitato bello,
Metuens agricola, ne ſibi præmetant ſegetes,
Falcem curuam recens acutam manibus adeptus,
Intempeſtiuam feſtinans metit ſpicam, neque radijs
Expectat maturam ſiccari ſolis:
Ita tunc terrigenarum meſſuit ſpicam, ſanguineque ſulci
Tanquam fontales meatus abundabant vndis.
Conciderũt autẽ hi quidẽ, mordicus aſpera glebã dentibus
Corripientes proni, illi verò retrorſum, alij in cubitum,
Et latera, cetis ſimiles corpore videri:
Multi verò vulnerati, priuſquam ſuper terram veſtigium ponerent,
Quantum ſurſum emerſerunt in auras, tantum in terram
Sidentes madidis capitibus reſigebantur.
Fit fermè taliter, Ioue immodicè pluente,
In horto tenera euertuntur in terram
Reuulſa radicitus, hortenſium labor virorum:
Ipſum autem triſtitia atque grauis dolor inuadit
Sublimem dominum plantarum. Sic tunc Regis
Aeetæ graues ſubierunt animo ſolicitudines.
Porrexit ergo ad vrbem reuerſimul, ſimul cum Colchis,
Meditans num ipſis fortius occurreret.
Dies occidit, atque ideo finitum erat certamen.

Οἱ δ' ἤδη κατὰ πᾶσαν ἀνασταχύεσκον ἄρουραν
Γηγενέες, φρίξεν δὲ περὶ στιβαροῖς σακέεσσι,
Δούρασί τ' ἀμφιγύοις, κορύθεσσί τε λαμπομένῃσιν,
Ἄρεος τέμενος φθισιμβρότου· ἵκετο δ' αἴγλη
Νειόθεν Οὔλυμπόνδε δι' ἠέρος ἀστράπτουσα.
Ὡς δ' ὁπότ' ἐς γαῖαν πολέος νιφετοῖο πεσόντος,
Ἂψ ἀπὸ χειμερίας νεφέλας ἐκέδασσαν ἄελλαι
Λυγαίῃ ὑπὸ νυκτὶ, τὰ δ' ἀθρόα πάντα φαάνθη
Τείρεα λαμπετόωντα διὰ κνέφας· ὣς ἄρα τοίγε
Λάμπον ἀναλδήσκοντες ὑπὲρ χθονός. αὐτὰρ Ἰήσων
Μνήσατο Μηδείης πολυκερδέος ἐννεσιάων·
Λάζετο δ' ἐκ πεδίοιο μέγαν περιηγέα πέτρον,
Δεινὸν Ἐνυαλίου σόλον Ἄρεος· οὔ κέ μιν ἄνδρες
Αἰζηοὶ πίσυρες γαίης ἄπο τυτθὸν ἄειραν.
Τόν ῥ' ἀνὰ χεῖρα λαβὼν μάλα τηλόθεν ἔμβαλε μέσσοις
Ἀίξας· αὐτὸς δ' ὑφ' ἑὸν σάκος ἵζετο λάθρῃ
Θαρσαλέως. Κόλχοι δὲ μέγ' ἴαχον, ὡς ὅτε πόντος
Ἴαχεν ὀξείῃσιν ἐπιβρομέων σπιλάδεσσι.
Τὸν δ' ἕλεν ἀμφασίη ῥιπῇ στιβαροῖο σόλοιο
Αἰήτην. οἱ δ' ὥστε θοοὶ κύνες ἀμφιθορόντες
Ἀλλήλους βρυχηδὸν ἐδήιον· οἱ δ' ἐπὶ γαῖαν
Μητέρα πῖπτον ἑοῖς ὑπὸ δούρασιν, ἠύτε πεῦκαι,
Ἢ δρύες, ἅς τ' ἀνέμοιο καταῖκες δονέουσιν.
Οἷος δ' οὐρανόθεν πυρόεις ἀναπάλλεται ἀστὴρ
Ὁλκὸν ὑπαυγάζων, τέρας ἀνδράσιν οἵ μιν ἴδωνται
Μαρμαρυγῇ σκοτίοιο δι' ἠέρος ἀίξαντα·
Τοῖος ἄρ' Αἴσονος υἱὸς ἐπέσσυτο γηγενέεσσι,
Γυμνὸν δ' ἐκ κολεοῖο φέρε ξίφος· οὖτα δὲ μίγδην
Ἀμώων, πολέας μὲν ἔτ' ἐς νηδὺν λαγόνας τε,
Ἡμίσεας δ' ἀνέχοντας ἐς ἠέρα· τοὺς δὲ, καὶ ἄχρις
Ὤμων τελλομένους, τοὺς δὲ, νέον ἑστηῶτας·
Τοὺς δ' ἤδη καὶ ποσσὶν ἐπειγομένους ἐς ἄρηα.
Ὡς δ' ὁπότ' ἀμφ' οὔροισιν ἐγειρομένου πολέμοιο,
Δείσας γειομόρος μή οἱ προτάμωνται ἀρούρας,
Ἅρπην εὐκαμπῆ νεοθηγέα χερσὶ μεμαρπὼς,
Ὠμὸν ἐπισπεύδων κείρει στάχυν, οὐδὲ βολῇσι
Μίμνει ἐς ὡραίην τερσήμεναι ἠελίοιο·
Ὣς τότε γηγενέων κεῖρε στάχυν· αἵματι δ' ὁλκοὶ
Ἠύτε κρηναίαις ἀμάραι πλήθοντο ῥοῇσι.
Πῖπτον δ', οἱ μὲν ὀδὰξ τετρηχότα βῶλον ὀδοῦσι
Λαζόμενοι πρηνεῖς· οἱ δ' ὕπτιοι, οἱ δ' ἐπ' ἀγοστῷ
Καὶ πλευροῖς, κήτεσσι δομὴν ἀτάλαντοι ἰδέσθαι.
Πολλοὶ δ' οὐτάμενοι, πρὶν ὑπὸ χθονὸς ἴχνος ἀεῖραι,
Ὅσσον ἄνω προὔτυψαν ἐς ἠέρα, τόσσον ἔραζε
Βριθόμενοι πλαδαροῖσι καρήασιν ἠρήρειντο.
Ἔρνεά που τοίως, Διὸς ἄσπετον ὀμβρήσαντος,
Φυταλιῇ νεόθρεπτα κατημύουσιν ἔραζε
Κλασθέντα ῥιζόθεν, ἀλωέων πόνος ἀνδρῶν·
Τὸν δὲ κατηφείη τε καὶ οὐλοὸν ἄλγος ἱκάνει
Κλήρου σημαντῆρα φυτοτρόφον· ὣς τότ' ἄνακτος
Αἰήταο βαρεῖαι ὑπὸ φρένας ἦλθον ἀνῖαι.
Ἤιε δ' ἐς πτολίεθρον ὑπότροπος ἄμμιγα Κόλχοις,
Πορφύρων ᾗ κέ σφι θοώτερον ἀντιόῳτο.
Ἦμαρ ἔδυ, καὶ τῷ τετελεσμένος ἦεν ἄεθλος.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΤΟΥ ΡΟΔΙΟΥ
ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

ΑΥΤΗ νῦν κάματόν γε θεὰ καὶ δήνεα κούρης
Κολχίδος ἔννεπε Μοῦσα, Διὸς τέκος. ἢ γὰρ ἔμοιγε
ἀμφασίῃ νόος ἔνδον ἑλίσσεται, ὁρμαίνοντι
ἤ μιν ἄτης πῆμα δυσίμερον, ἦ τόγ' ἐνίσπω
Φύζαν ἀεικελίην, ᾗ κάλλιπεν ἔθνεα Κόλχων.
Ἤτοι ὁ μὲν δήμοιο μετ' ἀνδράσιν ὅσσοι ἄριστοι
Παννύχιος δόλον αἰπὺν ἐπὶ σφίσι μητιάασκεν
Οἷσιν ἐνὶ μεγάροισι, στυγερῷ ἐπὶ θυμὸν ἀέθλῳ
Αἰήτης ἄμοτον κεχολωμένος, οὐδ' ὅγε πάμπαν
Θυγατέρων τάδε νόσφιν ἑῶν τελέεσθαι ἐώλπει.
Τῇ δ' ἀλεγεινότατον κραδίῃ φόβον ἔμβαλεν Ἥρη.
Τρέσσεν δ' ἠύτε τις κούφη κεμάς, ἥν τε βαθείης
Τάρφεσιν ἐν ξυλόχοιο κυνῶν ἐφόβησεν ὁμοκλή.
Αὐτίκα γὰρ νημερτὲς ὀίσατο, μή μιν ἀρωγὴν
Ληθέμεν, αἶψα δὲ πᾶσαν ἀναπλήσειν κακότητα.
Τάρβει δ' ἀμφιπόλους ἐπιίστορας. ἐν δέ οἱ ὄσσε
Πλῆτο πυρός, δεινὸν δὲ περιβρομέεσκον ἀκουαί.
Πυκνὰ δὲ λαυκανίης ἐπεμάσσατο, πυκνὰ δὲ κουρὶξ
Ἑλκομένη πλοκάμους γοερῇ βρυχήσατ' ἀνίῃ.
Καί νύ κεν αὐτοῦ τῆμος ὑπὲρ μόρον ὤλετο κούρη
Φάρμακα πασσαμένη, Ἥρης δ' ἁλίωσε μενοινάς,
Εἰ μή μιν Φρίξοιο θεὰ σὺν παισὶ φέβεσθαι
Ὦρσεν ἀτυζομένην. πτερόεις δέ οἱ ἐν φρεσὶ θυμὸς
Ἰάνθη. μετὰ δ' ἥγε παλίσσυτος ἀθρόα κόλπῳ
Φάρμακα πάντ' ἄμυδις κατεχεύατο φωριαμοῖο.
Κύσσε δ' ἑόν τε λέχος καὶ δικλίδας ἀμφοτέρωθεν
Σταθμούς, καὶ τοίχων ἐπαφήσατο. χερσί τε μακρὸν
Ῥηξαμένη πλόκαμον θαλάμῳ μνημήια μητρὶ
Κάλλιπε παρθενίης. ἀδινῇ δ' ὀλοφύρατο φωνῇ,
Τόνδε τοι ἀντ' ἐμέθεν ταναὸν πλόκον εἶμι λιποῦσα,
Μῆτερ ἐμή. χαίροις δὲ καὶ ἄνδιχα πολλὸν ἰούσῃ.
Χαίροις Χαλκιόπη, καὶ πᾶς δόμος. αἴθε σε πόντος
Ξεῖνε διέρραισεν, πρὶν Κολχίδα γαῖαν ἱκέσθαι.
Ὣς ἄρ' ἔφη. βλεφάρων δὲ κατ' ἀθρόα δάκρυα χεῦεν.
Οἵη δ' ἀφνειοῖο διειλυσθεῖσα δόμοιο
Ληϊάς, ἥν τε νέον πάτρης ἀπενόσφισεν αἶσα,
Οὐδέ νύ πω μογεροῖο πεπείρηται καμάτοιο,
Ἀλλ' ἔτ' ἀηθέσσουσα δύης, καὶ δούλια ἔργα
Εἶσιν ἀτυζομένη χαλεπὰς ὑπὸ χεῖρας ἀνάσσης·
Τοίη ἄρ' ἱμερόεσσα δόμων ἐξέσσυτο κούρη.
Τῇ δὲ καὶ αὐτόματοι θυρέων ὑπόειξαν ὀχῆες,
Ὠκείαις ἄψορροι ἀναθρώσκοντες ἀοιδαῖς.
Γυμνοῖσιν δὲ πόδεσσιν ἀνὰ στεινὰς θέεν οἴμους·
Λαιῇ μὲν χειρὶ πέπλον ἐπ' ὀφρύσιν ἀμφὶ μέτωπα
Στειλαμένη, καὶ καλὰ παρήια· δεξιτερῇ δὲ
Ἄκρην ὑψόθι πέζαν ἀερτάζουσα χιτῶνος·
Καρπαλίμως δ' ἀίδηλον ἀνὰ στίβον ἔκτοθι πύργων
Ἄστεος εὐρυχόροιο φόβῳ ἵκετ'· οὐδέ τις ἔγνω
Τήνδε φυλακτήρων, λάθε δὲ σφέας ὁρμηθεῖσα.

APOLLONII RHODII
ARGONAVTICORVM LIBER IV.

IPSA tu laborem modò ô Dea, atque conſilia virginis
Colchicæ memora, Muſa Iouis nata. etenim mihi
Stupore animus intus implicatur coguanti,
Siue ipſum fati malum odibile, ſeu hoc dicam,
Fugam miſeram, qua deſeruit gentem Colchorum.
Nempe ipſe cum populo, viris quotquot præſtantiſſimi,
Pernox dolum profundum ipſis moliebatur,
Suis in ædibus, triſte propter certamen,
Aeetes implacabiliter ſuccenſens, neque prorſum
Filiabus iſta abſque ſuis facta eſſe exiſtimat.
Illi verò grauiſſimum in cor pauorem miſit Iuno.
Trepidauitq́; tanquā quadā leuis hinnula, quā in profundis
Denſitatibus inter ſaltus canum perterruit latratus.
Illico enim verè rata eſt non ipſum auxilium
Latere, continuóque omne genus repoſiturum mali,
Timuitque miniſtras conſcias, oculi verò ei
Implebantur igni, ac horribiliter inſonuerunt aures.
Frequenter itaque iugulum contrectauit, frequentérque in caput
Sciſſa capillos, lamentabili fremuit mœrore.
Atque equidem ibi tunc præter fatum periiſſet virgo,
Niſi ipſam Phrixi Dea cum filiis aufugere
Impuliſſet conſternatam. leuis autem ei in mentibus animus
Exhilaratus eſt. deinde verò retrorſum, collecta in ſinum
Pharmaca cuncta ſimul infudit capſulæ
Oſculatáque ſuum thorum, & bifores vtrinque
Poſtes, & parietes contrectauit, ac manibus prolixum
Euellens crinem, thalamo monumenta matri
Reliquit virginitatis, flebilique lamentabatur voce.
Hunc equidem pro me prolixum capillum vado linquens,
Mater mea tu. valeas verò, ac ſeorſim multum profectæ,
Valeas Chalciope, totáque domus. vtinam te pontus
Hoſpes abſorpſiſſet, priuſquā in Colchicā terram veniſſes.
Ita fata eſt, a palpebris vberrimas lacrymas diſtillauit.
Qualiſque locuplete egreſſa domo
Captiua, quam nuper patria excuſſit infortunium,
Neque certè duros adhuc experta labores,
Verum ignara mali, ſeruiliúmque onerum,
Abit metuens ſæuis ſub manibus dominæ:
Talis ſanè cupida ædibus exiit virgo,
Eique ſpontanei ianuarum ceſſerunt vectes,
Efficacibus retrogradi recedentes incantamentis.
Nudiſque pedibus per anguſtas feſtinauit vias.
Læua quidem manu peplum ſuperciliis cum fronte
Obtendens, & venuſtis genis, dextra verò
Extremam in altum oram eleuans veſtis.
Feſtinantérque cæcam per ſemitam extra mœnia
Vrbis populoſæ cum pauore iuit. neque quiſquam animaduertit
Illam cuſtodum, ſed latuit eos progreſſa.

Ος ῥά ποτ' Αἰολίδης Διὶ φυξίῳ εἵσατο Φρίξος,
Ῥέζων κεῖνο τέρας παγχρύσεον, ὥς οἱ ἔειπεν
Ἑρμείας πρόφρων ξυμβλήμενος. ἔνθ' ἄρα τούς γε
Ἄργου φραδμοσύνῃσιν ἀριστῆες μεθέηκαν.
Τὼ δὲ δι' ἀτραπιτοῖο μεθ' ἱερὸν ἄλσος ἵκοντο,
Φηγὸν ἀπειρεσίην διζημένω, ᾗ ἔπι κῶας
Βέβλητο, νεφέλῃ ἐναλίγκιον, ἥ τ' ἀνιόντος
Ἠελίου φλογερῇσιν ἐρεύθεται ἀκτίνεσσιν.
Αὐτὰρ ὁ ἀντικρὺ περιμήκεα τείνετο δειρὴν
Ὀξὺς ἀΰπνοισιν προϊδὼν ὄφις ὀφθαλμοῖσι
Νισσομένους, ῥοίζει δὲ πελώριον, ἀμφὶ δὲ μακραὶ
Ἠϊόνες ποταμοῖο καὶ ἄσπετον ἴαχεν ἄλσος.
Ἔκλυον οἳ καὶ πολλὸν ἑκὰς Τιτηνίδος αἴης
Κολχίδα γῆν ἐνέμοντο, παρὰ προχοῇσι Λύκοιο,
Ὅς τ' ἀποκιδνάμενος ποταμοῦ κελάδοντος Ἀράξεω
Φάσιδι συμφέρεται ἱερὸν ῥόον. οἱ δ' ἄμφω
Καυκασίην ἅλαδ' εἰς ἓν ἐλαυνόμενοι προχέουσιν.
Δείματι δ' ἐξέγροντο λεχωΐδες, ἀμφὶ δὲ παισὶ
Νηπιάχοις, οἵ τέ σφιν ὑπ' ἀγκαλίδεσσιν ἴαυον,
Ῥοίζῳ παλλομένοις, χεῖρας βάλον ἀσχαλόωσαι.
Ὡς δ' ὅτε τυφομένης ὕλης ὕπερ αἰθαλόεσσαι
Καπνοῖο στροφάλιγγες ἀπείριτοι εἰλίσσονται,
Ἄλλη δ' αἶψ' ἑτέρῃ ἐπιτέλλεται αἰὲν ἐπιπρὸ
Νειόθεν εἰλίγγοισιν ἐπήορος ἐξανιοῦσα·
Ὣς τότε κεῖνο πέλωρον ἀπειρεσίας ἐλέλιξε
Ῥυμβόνας ἀζαλέῃσιν ἐπηρεφέας φολίδεσσι·
Τοῖο δ' ἑλισσομένοιο κατόμματος εἴσατο κούρη,
Ὕπνον ἀοσσητῆρα θεῶν ὕπατον καλέουσα
Ἡδείῃ ἐνοπῇ θέλξαι τέρας· αὖε δ' ἄνασσαν
Νυκτιπόλον χθονίην, εὐαντέα δοῦναι ἐφορμήν.
Εἵπετο δ' Αἰσονίδης πεφοβημένος. αὐτὰρ ὅ γ' ἤδη
Οἴμῃ θελγόμενος δολιχὴν ἀνελύετ' ἄκανθαν
Γηγενέος σπείρης, μήκυνε δὲ μυρία κύκλα·
Οἷον ὅτε βληχροῖσι κυλινδόμενον πελάγεσσι
Κῦμα μέλαν κωφόν τε καὶ ἄβρομον· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
Ὑψοῦ σμερδαλέην κεφαλὴν μενέαινεν ἀείρας
Ἀμφοτέρους ὀλοῇσι περιπτύξαι γενύεσσιν.
Ἡ δέ μιν ἀρκεύθοιο νέον τετμηότι θαλλῷ
Βάπτουσ' ἐκ κυκεῶνος ἀκήρατα φάρμακ' ἀοιδαῖς
Ῥαῖνε κατ' ὀφθαλμῶν· περί τ' ἀμφί τε νήριτος ὀδμὴ
Φαρμάκου ὕπνον ἔβαλλε· γένυν δ' αὐτῇ ἐνὶ χώρῃ
Θῆκεν ἐρεισάμενος· τὰ δ' ἀπείρονα πολλὸν ὀπίσσω
Κύκλα πολυπρέμνοιο διὲξ ὕλης τετάνυστο.
Ἔνθα δ' ὁ μὲν χρύσειον ἀπὸ δρυὸς αἴνυτο κῶας,
Κούρης κεκλομένης· ἡ δ' ἔμπεδον ἑστηυῖα
Φαρμάκῳ ἔψηχεν θηρὸς κάρη, εἰσόκε δή μιν
Αὐτὸς ἑὴν ἐπὶ νῆα παλιντροπάασθαι Ἰήσων
Ἠνώγει, λεῖπεν δὲ πολύσκιον ἄλσος Ἄρηος.
Ὡς δὲ σεληναίην διχομηνίδα παρθένος αἴγλην
Ὑψόθεν ἐξανέχουσαν ὑπωροφίου θαλάμοιο
Λεπταλέῳ ἑανῷ ὑποΐσχεται, ἐν δέ οἱ ἦτορ
Χαίρει δερκομένης καλὸν σέλας· ὣς τότ' Ἰήσων
Γηθόσυνος μέγα κῶας ἑαῖς ἐναείρατο χερσί.
Καί οἱ ἐπὶ ξανθῇσι παρηΐσιν ἠδὲ μετώπῳ
Μαρμαρυγῇ ληνέων φλογὶ εἴκελον ἷζεν ἔρευθος.
Ὅσση δὲ ῥινὸς βοὸς ἤνιος ἢ ἐλάφοιο
Γίγνεται, ἥν τ' ἀγρῶσται ἀχαιΐνην καλέουσι,
Τόσσον ἔην πάντῃ χρύσεον ἐφύπερθεν ἄωτον.
Βεβρίθει λήνεσσιν ἐπηρεφές· ἤλιθα δὲ χθὼν
Αἰὲν ὑπὸ προπάροιθε ποδῶν ἀμαρύσσετ' ἰόντι.
Ἤϊε δ' ἄλλοτε μὲν λαιῷ ἐπιειμένος ὤμῳ
Αὐχένος ἐξ ὑπάτοιο ποδηνεκές, ἄλλοτε δ' αὖτε
Εἴλει ἀφασσόμενος· περὶ γὰρ δίεν ὄφρα ἑ μή τις
Ἀνδρῶν ἠὲ θεῶν νοσφίσσεται ἀντιβολήσας.
Ἠὼς μέν ῥ' ἐπὶ γαῖαν ἐκίδνατο, τοὶ δ' ἐς ὅμιλον
Ἷξον. θάμβησαν δὲ νέοι μέγα κῶας ἰδόντες
Λαμπόμενον στεροπῇ ἴκελον Διός. ὦρτο δ' ἕκαστος
Ψαῦσαι ἐελδόμενος, δέχθαι τ' ἐνὶ χερσὶν ἑῇσιν.
Αἰσονίδης δ' ἄλλους μὲν ἐρήτυε, τῷ δ' ἐπὶ φᾶρος

Quam quidem Aeolides Ioui Phyxio extruxit Phrixus
Immolans illud monſtrum aureum, quemadmodum ei dixit
Mercurius prouidus oblatus. tunc equidem illos,
Argi ſuaſu, Heroes miſſos fecerunt.
Illi verò per compendium ad ſacrum lucum contenderunt,
Fagum abſconditam quærentes, in qua vellus
Hærebat nubi ſimilis, quæ oriente
Sole rutilis rubet radijs,
Verùm ille econtrà prælongo extendebatur collo,
Ferox inſomnibus proſpiciens Draco luminibus
Aduentantes, ſibilàtque horrendum, circum autem longæ
Ripæ fluuij, atque ingens reſonuit lucus.
Audiebant & qui non parum procul à Titania terra
Colchida incolunt, iuxta oſtia Lyci,
Qui ortus à fluuio reſonantis Araxis,
Phaſidi miſcet ſacram vndam, ipſiq; vnà ambo
Caucaſeum mare in vnum peruenientes effunduntur.
Pauore autem percellebantur matres, puerìſque
Infantulis, qui ſibi in gremijs dormiebant,
Sibilo territis, manus obtendebant exanimatæ.
Non aliter, quàm quando incenſam ſyluam ſuper ignita
Fumi procellæ plurimæ voluuntur,
Aliáque repentè poſt aliam emergit ſemper comminus
Ab imo vorticibus ſublimis exorta.
Ita tunc illud monſtrum innumeros voluebat
Flexus, ardentibus opertos ſquamis.
Huius autem rotantis in oculos infudit virgo
Somnum opitulatorem. Deorum ſupremum inuocans,
Suaui voce ſopire monſtrum, inclamabátque Reginam
Nocturnam, infernam, fœlicem tribuere conatum.
Sequebatur verò Iaſon, territus. Cæterùm ille iam
Incantamentis ſopitus, prælongam extendebatur in ſpinam
Serpentinæ ſpiræ, explicatus innumeris orbibus:
Veluti quando debili volutata mari,
Vnda nigra, muta tranquilláque fit attamen
Altè horrendum caput tentauit attollens,
Ambos ſæuis amplecti mandibulis.
Hæc autem ipſum iuniperi recens ſecto ramo
Intingens, ex potione efficacia pharmaca carminibus
Rorabat in oculos, circumque plurimus odor
Pharmaci ſomnum creauit, mandibulámque ipſo in loco
Demiſit innixus, immenſáque multum retro
Volumina denſam per ſyluam extenſa ſunt.
Tunc demum ille aureum à quercu diripuit vellus,
Virgine iubente. hæc verò continuè ſtans,
Pharmaco demulſit monſtri caput, donec eam
Ipſe ſuam ad nauem reuerti Iaſon
Iuſſit, reliquitque vmbroſum Martis nemus.
Quemadmodum autem lunarem, dum plenus eſt, virgo ſplendorem
Ex alto conſurgentem ſub tecto thalami
Tenui veſte excipit, inque illi cor
Gaudet cernenti pulchrum iubar: ſic tunc Iaſon
Lætus, ingens vellus ſuis auferebat manibus,
Ac ei in flauis genis atque fronte
Splendor lanarum flammæ ſimilis aſperſit ruborem.
Quanta verò pellis bouis anniculæ, aut ceruæ
Eſt, quam venatores Achaineam vocant:
Tanta erat vndique aurea deſuper pellis,
Grauabaturq; lanis operta, ſatiſque terra
Simul ante pedes micabat incedentis.
Ibàtque iam quidem læuo indutus humero
A ceruice ſumma talare, iam verò rurſus
Vinculo complicans: vehementer enim metuebat, ſe ne quis
Hominum aut Deorum priuaret obuius.
Aurora equidem in terram ſpargebatur, ipſiq; ad cœtum
Redierunt. admirati autem iuuenes magnam pellem intuiti:
Fulgentem, fulguri ſimilem Iouis, impulſìſque vnuſquiſque
Attrectare cupiens, caperéque manibus ſuis.
Iaſon verò alios quidem prohibuit, ei verò pallium

Iniecit nouum, in puppímque impoſuit virginem
Tollens, ac talem ſermonem inter omnes habuit:
Iam non amplius ſoliciti anxiè ſitis amici, reuerti in patriã.
Iam enim negotium, cuius gratia difficilem iſtam
Nauigationem ſubiuimus, miſeriis afflicti,
Facile virginis conſilijs effectum eſt.
Illam ergo ego volentem abducam domum coniugem
Legitimam. Porrò vos Achaia tanquam totius,
Ipſorúmque veſtrûm bonam adiutricem exiſtentem,
Seruate. iam enim fortè opinor ſedulò venit prohibiturus
Aeetas conuentu, pontum ingredi ex flumine.
Alij quidem per nauem ex ordine viro vir
Sedens, remis remigate. alij verò bouina
Scuta dimidiati hoſtilium fortiter munimentum plagarum
Obtendentes reditum propugnate. nunc enim in manibus
Liberos proprios, patriam caram, venerandóſque parentes
Tenemus, noſtraq; incumbit Græcia nauigationi,
Aut infamiam, aut magnam laudem reportare.
Sic fatus, induit arma bellicoſa. illi autem fremuerunt
Vehementer prompti. ipſe verò enſem è vagina
Diripiens, nautica nauis retinacula diſſecuit,
Iuxtáque virginem armatus gubernatorem
Ancæum acceſſit. feſtinabat autem remigatione nauis
Conantium valde per fluuium illico extrà nauigare.
Iámque Aeetæ magnanimo cunctíſque Colchis
Medeæ cognitus amor atque geſta erant.
Ad concionem congregabantur in armis, quot vel ponti
Vnda tempeſtuoſo eleuantur à vento,
Aut quot folia in terram denſa decidunt ſyluæ,
Stringente folia in menſe. quis verò iſta notarit?
Sic illi innumeri fluuij præterlegebant ripas,
Clangore tumultuantes. ipſe verò inſigni in curru
Aeetas equis excellebat, quos ei tradidit
Eelius, flatibus ſimiles venti.
Læua quidem in manu vmbonem rotundum tenens,
Altera verò tædam prælongam, iuxtáque ipſi haſta
Omnino extenſa erat ingens, ſed habenas equorum
Flectebat manibus Abſyrtus. ad mare verò prouehebatur
Nauis iam fortibus accelerans remigibus,
Et magni fluuij præcipiti impetu.
Porrò Rex præ graui malo manus ſuſtollens,
Solem, Iouémque, malorum teſtes facinorum
Aduocauit, diráque toti dixit populo,
Niſi ſibi filiam captam aut per terram,
Aut nauigabilis adepti adhuc æquoris in alueo nauem
Reducerent (ac animum expleret cupiens
Vlciſci) iſta omnia ſciant capitibus,
Omnem iram omnémque ſuam expectantes calamitatem.
Sic locutus Aeetas, eodémque die Colchi
Naues deduxerunt, veláque nauibus accommodarunt:
Eodémque die æquor conſcenderunt: neque crederes
Tantam naualem nauigationem eſſe poſſe, ſed auium
Cateruatim immenſum agmen inſtrepere maribus.
Illi verò, vento celeriter deæ conſilijs ſpirante,
Iunonis, vt citiſſimè malum Peliæ penatibus
Aeæa Medea Pelaſgida terram contingeret:
Aurora tertia funes nauis alligarunt
Paphlagonum litoribus, ad Halyn fluuium.
Hæc enim ipſam egreſſos placare ſacris
Mandabat Hecaten, atque ea quæ ſacrificio
Virgo exhibens parabat, abſit vt aliquis ſciens
Sit, neque me animus impulerit recenſere.
Horreſco dicere, ipſum quidem delubrum ex illo,
Quod Dea Heroes in litoribus extruxerunt,
Viris poſteris manet & tunc videri.
Illicò autem Aeſonides commonefactus, ſimúlque cæteri
Heroes Phinei, qui quidem nauigationem aliam indicarat
Ex Aea fore. ſed incognita erat
Cunctis ſimul. ſed Argus deſiderantibus inquit:

Κάββαλε νηάτιον· πρυμνῇ δ' ἀνεείσατο κούρην
Ἀνθέμενος, καὶ τοῖον ἔπος μετὰ πᾶσιν ἔειπε,
Μηκέτι νῦν χάζεσθε φίλοι πάτρηνδε νέεσθαι.
Ἤδη γὰρ χρειὼ τῆς εἵνεκα τήνδ' ἀλεγεινὴν
Ναυτιλίην ἔτλημεν ὀϊζύϊ μοχθίζοντες,
Εὐπαλέως κούρης ὑπὸ δήνεσι κεκράανται.
Τὴν μὲν ἐγὼν ἐθέλουσαν ἀνάξομαι οἴκαδ' ἄκοιτιν
Κουριδίην· ἀτὰρ ὔμμες, Ἀχαιΐδος οἷά τε πάσης
Αὐτῶν θ' ὑμείων ἐσθλὴν ἐπαρωγὸν ἐοῦσαν,
Σώετε. δὴ γάρ που μάλ' ὀΐομαι εἶσιν ἐρύξων
Αἰήτης ὁμάδῳ πόντονδ' ἴμεν ἐκ ποταμοῖο.
Ἄλλοι μὲν διὰ νηὸς ἀμοιβαδὶς ἀνέρος ἀνὴρ
Ἑζόμενος κώπῃσιν ἐρέσσετε· τοὶ δὲ βοείας
Ἀσπίδας ἡμίσεες δήων θοὸν ἔχμα βολάων
Προσχόμενοι, νόστῳ ἐπαμύνετε. νῦν δ' ἐνὶ χερσὶ
Παῖδας ἑοὺς πάτρην τε φίλην γεραρούς τε τοκῆας
Ἴσχομεν· ἡμετέρῃ δ' ἐπερείδεται Ἑλλὰς ἐφορμῇ,
Ἠὲ κατηφείην ἢ καὶ μέγα κῦδος ἀρέσθαι.
Ὣς φάτο. δῦνε δὲ τεύχε' ἀρήϊα. τοὶ δ' ἰάχησαν
Θεσπέσιον μεμαῶτες. ὁ δὲ ξίφος ἐκ κολεοῖο
Σπασσάμενος, πρυμναῖα νεὼς ἀπὸ πείσματ' ἔκοψεν.
Ἄγχι δὲ παρθενικῆς κεκορυθμένος ἰθυντῆρι
Ἀγκαίῳ παρέβασκεν. ἐπείγετο δ' εἰρεσίῃ νηῦς
Σπερχομένων ἄμοτον ποταμοῦ ἄφαρ ἐκτὸς ἐλάσσαι.
Ἤδη δ' Αἰήτῃ ὑπερήνορι πᾶσί τε Κόλχοις
Μηδείης περίπυστος ἔρως καὶ ἔργ' ἐτέτυκτο.
Ἐς δ' ἀγορὴν ἀγέροντ' ἐνὶ τεύχεσιν, ὅσσα τε πόντου
Κύματα χειμερίοιο κορύσσεται ἐξ ἀνέμοιο,
Ἢ ὅσα φύλλα χαμᾶζε περικλαδέος πέσεν ὕλης
Φυλλοχόῳ ἐνὶ μηνί. τίς ἂν τάδε τεκμήραιτο;
Ὣς οἱ ἀπειρέσιοι ποταμοῦ παρεμέτρεον ὄχθας,
Κλαγγῇ μαιμώοντες. ὁ δ' εὐτύκτῳ ἐνὶ δίφρῳ
Αἰήτης ἵπποισι μετέπρεπεν, οὕς οἱ ὄπασσεν
Ἠέλιος, πνοιῇσιν ἐειδομένους ἀνέμοιο·
Σκαιῇ μέν ῥ' ἐνὶ χειρὶ σάκος δινωτὸν ἀείρων,
Τῇ δ' ἑτέρῃ πεύκην περιμήκεα· πὰρ δέ οἱ ἔγχος
Ἀντικρὺ τετάνυστο πελώριον. ἡνία δ' ἵππων
Γέντο χεροῖν Ἄψυρτος. ὑπεκπρὸ δὲ πόντον ἔταμνε
Νηῦς, ἤδη κρατεροῖσιν ἐπειγομένη ἐρέτῃσι,
Καὶ μεγάλου ποταμοῖο καταβλώσκοντι ῥεέθρῳ.
Αὐτὰρ ἄναξ ἄτῃ πολυπήμονι χεῖρας ἀείρας
Ἠέλιον καὶ Ζῆνα κακῶν ἐπιμάρτυρας ἔργων
Κέκλετο. δεινὰ δὲ παντὶ παρασχεδὸν ἤπυε λαῷ,
Εἰ μή οἱ κούρην αὐτάγρετον, ἢ ἀνὰ γαῖαν
Ἢ πλωτῆς εὑρόντες ἔτ' εἰν ἁλὸς οἴδματι νῆα
Ἄξουσιν, καὶ θυμὸν ἐνιπλήσει μενεαίνων
Τίσασθαι τάδε πάντα, δαήσονται κεφαλῇσι
Πάντα χόλον καὶ πᾶσαν ἑὴν ὑποδέγμενοι ἄτην.
Ὣς ἔφατ' Αἰήτης. αὐτῷ δ' ἐνὶ ἤματι Κόλχοι
Νῆάς τ' εἰρύσσαντο καὶ ἄρμενα νηυσὶ βάλοντο,
Αὐτῷ δ' ἤματι πόντον ἀνήϊον. οὐδέ κε φαίης
Τόσσον νηίτην στόλον ἔμμεναι, ἀλλ' οἰωνῶν
Ἰλαδὸν ἄσπετον ἔθνος ἐπιβρεμέειν πελάγεσσιν.
Οἱ δ' ἀνέμου λαιψηρὰ θεῆς βουλῇσιν ἀέντος
Ἥρης, ὄφρ' ὤκιστα κακὸν Πελίαο δόμοισιν
Αἰαίη Μήδεια Πελασγίδα γαῖαν ἵκηται,
Ἠοῖ ἐνὶ τριτάτῃ πρυμνήσια νηὸς ἔδησαν
Παφλαγόνων ἀκτῇσι, πάροιθ' Ἅλυος ποταμοῖο.
Ἦ γάρ σφ' ἐξαποβάντας ἀρέσσασθαι θυέεσσιν
Ἠνώγει Ἑκάτην. καὶ δὴ τὰ μὲν ὅσσα θυηλὴν
Κούρη πορσανέουσα τιτύσκετο, μήτε τις ἴστωρ
Εἴη μήτ' ἐμὲ θυμὸς ἐποτρύνειεν ἀείδειν.
Ἅζομαι αὐδῆσαι. τό γε μὴν ἕδος ἐξέτι κείνου,
Ὅ ῥα θεᾷ ἥρωες ἐπὶ ῥηγμῖσιν ἔδειμαν,
Ἀνδράσιν ὀψιγόνοισι μένει καὶ τῆμος ἰδέσθαι.
Αὐτίκα δ' Αἰσονίδης ἐμνήσατο, σὺν δὲ καὶ ἄλλοι
Ἥρωες, Φινῆος, ὃ δὴ πλόον ἄλλον ἔειπεν
Ἐξ Αἴης ἔσσεσθαι. ἀΐδνες δ' ἐτέτυκτο
Πᾶσιν ὁμῶς· Ἄργος δὲ λιλαιομένοις ἀγόρευσε.

Νεισόμεθ'

Νισσόμεθ' Ὀρχομενόνδε, τὴν ἔχραε νῶιν ἐρέσθαι
Νημερτὴς ὅδε μάντις, ὅτῳ ξυνέκυρσε πάροιθεν.
Ἔστι γὰρ πλόος ἄλλος, ὃν ἀθανάτων ἱερῆες
Πέφραδον, οἳ Θήβας Τριτωνίδος ἐκγεγάασιν.
Οὔπω τείρεα πάντα τά τ' οὐρανῷ εἱλίσσονται,
Οὐδέ τί πω Δαναῶν ἱερὸν γένος ἦεν ἀκοῦσαι
Πευθομένοις· οἶοι δ' ἔσαν Ἀρκάδες Ἀπιδανῆες,
Ἀρκάδες, οἳ καὶ πρόσθε σεληναίης ὑδέονται
Ζώειν, φηγὸν ἔδοντες ἐν οὔρεσιν· οὐδὲ Πελασγὶς
Χθὼν τότε κυδαλίμοισιν ἀνάσσετο Δευκαλίδῃσιν,
Ἦμος ὅτ' ἠερίη πολυλήιος ἐκλήιστο
Μήτηρ Αἴγυπτος προτερηγενέων αἰζηῶν,
Καὶ ποταμὸς Τρίτων ἠύρροος, ᾧ ὕπο πᾶσα
Ἄρδεται ἠερίη· Διόθεν δέ μιν οὔποτε δεύει
Ὄμβρος ἅλις, προχοῇσι δ' ἀνασταχύουσιν ἄρουραι.
Ἔνθεν δή τινά φασι πέριξ διὰ πᾶσαν ὁδεῦσαι
Εὐρώπην Ἀσίλωτε, βίῃ καὶ κάρτεϊ λαῶν
Σφωιτέρων θάρσει τε πεποιθότα, μυρία δ' ἄστη
Νάσσατ' ἐποιχόμενος, τὰ μὲν ἤ ποθι ναιετάουσιν
Ἦε καὶ οὔ· πουλὺς γὰρ ἄδην ἐπενήνοθεν αἰών.
Αἶά γε μὴν ἔτι νῦν μένει ἔμπεδον, υἱωνοί τε
Τῶνδ' ἀνδρῶν οὓς ὅγε καθίσσατο ναιέμεν Αἶαν·
Οἳ δή τοι γραπτῦς πατέρων ἕθεν εἰρύονται,
Κύρβιας, οἷς ἔνι πᾶσαι ὁδοὶ καὶ πείρατ' ἔασιν
Ὑγρῆς τε τραφερῆς τε πέριξ ἐπινισσομένοισιν.
Ἔστι δέ τις ποταμὸς, ὕπατον κέρας Ὠκεανοῖο,
Εὐρύς τε προβαθής τε καὶ ὁλκάδι νηὶ περῆσαι·
Ἴστρον μιν καλέοντες ἑκὰς διετεκμήραντο·
Ὃς δή τοι τείως μὲν ἀπείρονα τέμνετ' ἄρουραν
Εἷς οἶος (πηγαὶ γὰρ ὑπὲρ πνοιῆς βορέαο
Ῥιπαίοις ἐν ὄρεσσιν ἀπόπροθι μορμύρουσιν)
Ἀλλ' ὁπόταν Θρηίκων Σκυθέων τ' ἐπιβήσεται οὔρους,
Ἔνθα διχῆ τὸ μὲν ἔνθα μετ' Ἰονίην ἅλα βάλλει
Τῇδ' ὕδωρ, τὸ δ' ὄπισθε βαθὺν διὰ κόλπον ἵησι
Σχιζόμενος πόντου Τρινακρίου εἰσανέχοντα,
Γαίῃ ὃς ὑμετέρῃ παρακέκλιται, εἰ ἐτεὸν δὴ
Ὑμετέρης γαίης Ἀχελώιος ἐξανίησιν.
Ὣς ἄρ' ἔφη· τοῖσιν δὲ θεὰ τέρας ἐγγυάλιξεν
Αἴσιον, ᾧ καὶ πάντες ἐπευφήμησαν ἰδόντες
Στέλλεσθαι τήνδ' οἶμον. ἐπιπρὸ γὰρ ὁλκὸς ἐτύχθη
Οὐρανίης ἀκτῖνος, ὅπῃ καὶ ἀμεύσιμον ἦεν.
Γηθόσυνοι δὲ Λύκοιο κατ' αὐτόθι παῖδα λιπόντες,
Λαίφεσι πεπταμένοισιν ὑπεὶρ ἅλα ναυτίλλοντο,
Οὔρεα Παφλαγόνων θηεύμενοι. οὐδὲ Κάραμβιν
Γνάμψαν, ἐπεὶ πνοιαί τε καὶ οὐρανίου πυρὸς αἴγλη
Μεῖνεν, ἕως Ἴστροιο μέγαν ῥόον εἰσαφίκοντο.
Κόλχοι δ' αὖτ' ἄλλοι μὲν ἐτώσια μαστεύοντες
Κυανέας πόντοιο διὲκ πέτρας ἐπέρησαν.
Ἄλλοι δ' αὖ ποταμὸν μετεκίαθον, οἷσιν ἄνασσεν
Ἄψυρτος, Καλὸν δὲ διὰ στόμα πεῖρε λιασθείς.
Τῷ καὶ ὑπέφθη τούς γε βαλὼν ὑπὲρ αὐχένα γαίης
Κόλπον ἔσω πόντοιο πανέσχατον Ἰονίοιο.
Ἴστρῳ γάρ τις νῆσος ἐέργεται, οὔνομα Πεύκη,
Τριγλώχιν, εὖρος μὲν ἐς αἰγιαλοὺς ἀνέχουσα,
Στεινὸν δ' αὖτ' ἀγκῶνα ποτὶ ῥόον· ἀμφὶ δὲ δοιαὶ
Σχίζονται προχοαί· τὴν μὲν καλέουσιν Ἄρηκος,
Τὴν δ' ὑπὸ τῇ νεάτῃ, Καλὸν στόμα. τῇ δὲ διαπρὸ
Ἄψυρτος Κόλχοι τε θοώτερον ὁρμηθέντες.
Οἱ δ' ὑψοῦ νήσοιο κατ' ἀκροτάτης ἐνέοντο
Τηλόθεν, εἱαμενῇσι δ' ἐν ἄσπετα πώεα λεῖπον
Ποιμένες ἄγραυλοι, νηῶν φόβῳ, οἷά τε θῆρας
Ὀσσόμενοι πόντου μεγακήτεος ἐξανιόντας.
Οὐ γάρ πω ἁλίας γε πάρος ποσὶ νῆας ἴδοντο,
Οὔτ' οὖν Θρήιξι μιγάδες Σκύθαι, οὐδὲ Σίγυννοι,
Οὔτ' οὖν Γραυκένιοι, οὔθ' οἱ περὶ Λαύριον ἤδη
Σίνδοι ἐρημαῖον πεδίον μέγα ναιετάοντες.
Αὐτὰρ ἐπεί τ' Ἄγγουρον ὄρος καὶ ἄπωθεν ἐόντα
Ἀγγούρου ὄρεος σκόπελον πάρα Καυλιακοῖο,
Ὧ πέρι δὴ σχίζων Ἴστρος ῥόον ἔνθα καὶ ἔνθα

Redibimus Orchomenon, quam vaticinatus eſt vobis petere
Veridicus ille vates, in quem incidiſtis antea.
Eſt enim navigatio alia, quam immortalium ſacerdotes
Oſtenderunt, qui Thebâ Tritonide prognati ſunt.
Nondum aſtra omnia in cœlo volvebantur,
Neque adhuc Danaorum ſacrum genus licebat audire
Sciſcitantibus, verum ſoli erant Arcades Peloponeſii:
Arcades, qui & ante Lunam dicebantur
Vivere, glande veſcentes in montibus, neque Pelaſgis
Terra tunc illuſtribus gubernabatur Deucalidis,
Quando adhuc nigra ſegetifera celebrabatur
Mater Aegyptus olim natorum hominum,
Et fluvius Triton pulcherrimè fluens, à quo tota
Irrigatur nigra: à Ione autem ipſam nequaquam irrigat
Imber, verùm copioſè inundatis ubique ſpicas ferebant arva.
Hinc aliquem ſanè tradunt circumcirca per totam luſtraſſe
Europam, Aſiámque, virtute & robore populi
Sui audaciáque fretum, innumeras urbes (tantur,
Subegit invadens, quarum aliæ quidem aut alicubi habi-
Aut & non. Multa enim ſatis interfuit ætas.
Aea tamen adhuc manet firmiter, nepotéſque
Illorum virorum, quos ille induxit inhabitare Aeam.
Illi quidem inſcriptas patrum ſupra ſervant
Tabulas in quibus omnes viæ & termini ſunt
Maris ac terræ, quocunque profecturis.
Eſt autem quidam fluvius ultimum cornu Oceani,
Amplus, profundúſque, nec nõ & navi onerariæ transfretari:
Iſtrum ipſum nominantes de longè ſignificarunt:
Qui ſane interim immenſam ſecat terram
Unus ſolus: fontes enim ultra flatum Boreæ,
Riphæis in montibus de longè reſonant.
Sed cum Thracum Scytharúmque attigerit fines,
Tunc bifariam hanc quidem illuc in mare Tyrrhenū mittit:
Huc verò aquam illam profundum in ſinum fundit
Separatus ponti Trinacrij extentum
Terræ qui noſtræ adiacet: ſi verò modò
Veſtra terra Achelous emergit.
Sic fatus, illis autem Dea oſtentum exhibuit
Proſperum, cui & cuncti bene ominati ſunt cernentes
Proficiſci eámque viam prope enim ſulcus erupit
Cœleſtis ignis, quemadmodum & oportebat.
Læti ergo Lyci filium ibi linquentes,
Velis apertis trans mare navigarunt,
Montes Paphlagonum ſpectantes: neque ad Carambin
Flexerunt, quoniam auræ atque cœleſtis ignis fulgur
Manſit, donec Iſtri magnum ad fluvium pervenerunt.
Colchi verò tunc alij quidem inania inquirentes,
Cyaneas per pontum petras penetrarunt.
Alij autem è diverſo ad fluvium venerunt, quibus præfuit
*Abſyrtus *, Calónque per oſtium tranſibat ſequutus,* Alter pulchrum
Quò & prævenit illos, traijciens cervicem terræ,
Sinum in ponti noviſſimum Ionij.
Iſtro enim quædam inſula clauditur, nomen Peuce,
Triangularis, latitudinem quidem ad mare tendens,
Angultum verò ad fluvium, circũ que gemina
Separantur oſtia; quorum alterum quidem vocant Arecos;
Alterum ſub ima parte Calon oſtium, huc prorſus
Abſyrtus Colchique velocius appulerunt.
Illi verò ſupra inſulam ſumma navigabant
Procul. in paluſtribus autem locis innumeras oves deſeruerunt
Paſtores agreſtes navium ſtupore, tanquam monſtra
Augurantes ponto cetifero emergentia.
Neq; enim unquã antea marinas alicubi naves cõſpexerãt.
Neque enim Thracibus familiares Scythæ, neque Sigunni,
Neque etiam Grauceni, neque circa Laurium iam
Sindi deſertum campum vaſtum incolunt.
Verùm poſteaquam Angurum montē, ac procul exiſtentem
Ab Anguro monte ſcopulum Cauliaci,
Quem iuxta diffindens Iſter fluxum huc illucque

Mittit in mare, campúmque Talaurium tranſierunt.
Ac tunc quidem Cronium Colchi ad mare progreſſi,
Paſſim, ne ipſos laterent, præciderunt vias.
Illi verò ad tergum fluuij ſecuti, tranſierúntque
Geminas Dianæ Brygeidas in propinquo inſulas.
Quarum quidem in altera ſacrum erat templum.
In altera autem altitudinem vitantes Abſyrti
Egreſſi ſunt: quoniam illas in multis miſſas fecerunt inſulis,
Omnino venerantes filiam Iouis. reliquæ verò
Referta Colchis, tranſitus prohibebant maris.
Vt autem & in alijs multitudinem liquerant ex propinquo
Vſq; ad Salangonem fluuium, Neſtidáque terram: (inſulas,
Ibi triſti Minya demum prælio
Pauciores pluribus ſuccubuiſſent, niſi antè
Compoſitione (ſ. facta) periculoſo declinato certamine con-
Vellus etenim aureum illis ipſe promiſit (uemiſſet.
Aeetas, ſi ipſi exequerentur certamina,
Sine exceptione iuſtè habituros, ſiue dolo,
Seu apertè penitus inuitum ſpoliarent.
Verùm Medeam (hoc enim erat controuerſum)
Tradere filiæ Dianæ, à Minyis (ſcilicet ſeparatam)
Donec aliquis incorruptus decernat iudex,
Anne illam ad patris oporteat domum redire,
Vel potius ad diuis, pyq; vrbem Orchomeni,
Vel in Theſſaliam Argonautas ſequi.
Hic vbi cuncta mente expendiſſet Medea,
Etenim eius graues cor exercebant ſollicitudines
Indeſinenter, illico ſeorſim Iaſonem ſolum à ſocijs
Auocans duxit aliò, donec ſeparati eſſent
Valde longe, flebilémque coràm prompſit ſermonem:
Aeſonida, quamnam machinamini ſententiam
Pro me? num te penitus in inſolentiam coniecit
Succeſſus? iſtorum autem nullam rationem habes, quæ loque-
Neceſſitate intricatus? quò tandem Iouis Hiceſij (baris
Sacramenta? quò blandæ promiſſiones abierunt?
Quibus ego imprudenter temerario conſilio
Patriam, ſplendorem domus, ipſóſque parentes
Deſerui, quæ mihi erant ſumma, procúlque ſola
Madidis in pontum cum Halcyonibus feror,
Tuorum cauſſa laborum, vt mihi ſuperſtes apud boues,
Apud terrigenas expleres certamina. (cœpta eſt,
Nouiſſimum etiam & pellem, propter quam nauigatio vobis
Adeptus es mea leuitate. ingens autem dedecus aſperſi
Fœminis, eo quòd credor tua puelláque, coniúnxque,
Ac ſoror in Græcam terram ſequi.
Penitus iam acer defende, neque me ſolam
Te relinquas ſine, diſcedens à Rege:
Sed prorſus tuere: iuſtitiáque conſtans ſit,
Atque æquitas, quam ambo approbauimus. vel tu deinde
Enſe protinus medium iugulum abrumpe,
Vt præmium auferam dignum ſtultitia,
Crudelis. ſi verò me fratris pronunciaueris
Eſſe ille Rex, cui obtuliſtis triſtes iſtas
Vtriq; conditiones, quomodo accedam conſpectum patris?
An admodum inclyta. quod autem ſupplicium, aut grauem
Noxam non turpiter pro flagitiis, quæ patraui,
Feram? nec iucundum reditum obtinueris.
Abſit vt id ô Regina Iouis ratum habeat coniunx,
Propter quam ſuperbis. memineris verò quandoque mei,
Labefactus malis, pelliſque certè inſtar ſomnij
Euanuerit in caliginem futilem, éxque te patria
Repentè meæ incitauerint vltrices furiæ, quæq; & ipſa
Tua paſſa ſum temeritate iſta, non fas impunita
Subitura terram. Valde enim magnum violaſti iuramen-
tum
Impie. atqui non ſanè mihi inſultantes retro
Diu eritis quieti, nomine pactionum.
Sic fata, æſtuans vehementi ira, inſtituebátque ipſa
Nauem comburere, opéſque cunctas cremare.
Incideréque ipſa voraci igni. talia autem Iaſon,

Βάλλει ἀγός) πεδίον τε Ταλαύειον ἠμείψαντο·
Δὴ ῥα τότε Κρονίην Κόλχοι ἅλαδ' ἐκπρομολόντες,
Πάντη, μή σφε λάθοιεν, ὑπετμήξαντο κελεύθους.
Οἱ δ' ὄπιθεν ποταμοῖο κατήλυθον. ἐν δ' ἐπέρησαν
Δοιὰς Ἀρτέμιδος Βρυγηΐδας ἀγχόθι νήσους.
Τῶν δ' ἤτοι ἑτέρῃ μὲν ἐν ἱερὸν ἔσκεν ἔδεθλον,
Ἐν δ' ἑτέρῃ πληθὺν πεφυλαγμένοι Ἀψύρτοιο
Βαῖνον· ἐπεὶ κείνας πολέων λίπεν ἔνδοθι νήσους,
Αὔτως ἁζόμενοι κούρην Διός. αἱ δὲ δὴ ἄλλαι
Στεινόμεναι Κόλχοισι πόρους εἴρυντο θαλάσσης.
Ὣς δὲ καὶ εἰς ἄλλας πληθὺν λίπεν ἀγχόθι νήσους
Μέσφα Σαλαγγῶνος ποταμοῦ, καὶ Νεστίδος αἴης·
Ἔνθα κε λευγαλέῃ Μινύαι τότε δηϊοτῆτι
Παυρότεροι πλεόνεσσιν ὑπείκαθον, ἀλλὰ πάροιθε
Συνθεσίην μέγα νεῖκος ἀλευάμενοι ἐτάμοντο.
Κῶας μὲν χρύσειον, ὅτι σφίσιν αὐτὸς ὑπέστη
Αἰήτης, εἰ κεῖνοι ἀναπλήσειαν ἀέθλους,
Ἔμπεδον εὐδικίῃ σφέας ἑξέμεν, εἴτε δόλοισιν,
Εἴτε καὶ ἀμφαδίην αὔτως ἀέκοντος ἀπηύρων.
Αὐτὰρ Μήδειαν (τὸ γὰρ πέλεν ἀμφήριστον)
Παρθέσθαι κούρῃ Λητωΐδι νόσφιν ὁμίλου,
Εἰσόκε τις δικάσῃσι θεμιστούχων βασιλήων,
Εἴτε μιν εἰς πατρὸς χρειὼ δόμον αὖτις ἱκάνειν,
Εἴτε μετ' ἀφνειοῦ θείου πόλιν Ὀρχομενοῖο,
Εἴτε μεθ' Ἑλλάδα γαῖαν ἀριστήεσσιν ἕπεσθαι.
Ἔνθα δ' ἐπεὶ τὰ ἕκαστα νόῳ πεμπάσσατο κούρη,
Δή ῥά μιν ὀξεῖαι κραδίην ἐλέλιξαν ἀνῖαι
Νωλεμές. αἶψα δὲ νόσφιν Ἰήσονα μοῦνον ἑταίρων
Ἐκπροκαλεσσαμένη ἄγεν ἄλλυδις, ὄφρ' ἐλίασθεν
Πολλὸν ἑκάς· στονόεντα δ' ἐνωπαδὶς ἔκφατο μῦθον,
Αἰσονίδη, τίνα τήνδε συναρτύνασθε μενοινὴν
Ἀμφ' ἐμοί; ἦέ σε πάγχυ λαθιφροσύναις ἐνέηκεν
Ἀγλαΐαι; τῶν δ' οὔτι μετατρέπῃ, ὅσσ' ἀγόρευες,
Χρειοῖ ἐνισχόμενος; ποῦ τοι Διὸς Ἱκεσίοιο
Ὅρκια, ποῦ δὲ μελιχραὶ ὑποσχεσίαι βεβάασιν;
Αἷς ἐγὼ οὐ κατὰ κόσμον ἀναιδήτῳ ἰότητι
Πάτρην τε κλέα τε μεγάρων, αὐτούς τε τοκῆας
Νοσφισάμην, τά μοι ἦεν ὑπέρτατα. τηλόθι δ' οἴη
Λυγρῇσιν κατὰ πόντον ἅμ' ἀλκυόνεσσι φορεῦμαι,
Σῶν ἕνεκεν καμάτων, ἵνα μοι σόος ἀμφί τε βουσὶν
Ἀμφί τε γηγενέεσσιν ἀναπλήσειας ἀέθλους.
Ὕστατον αὖ καὶ κῶας, ἐφ' ᾧ πλόος ὔμμιν ἐτύχθη,
Εἷλες ἐμῇ ματίῃ. κατὰ δ' οὐλοὸν αἶσχος ἔχευα
Θηλυτέραις, τῷ φημὶ τεὴ κούρη τε δάμαρ τε
Αὐτοκασιγνήτη τε μεθ' Ἑλλάδα γαῖαν ἕπεσθαι.
Πάντη νῦν πρόφρων ὑπερίστασο, μηδέ με μούνην
Σεῖο λίπῃς ἀπάνευθεν ἐποιχόμενος βασιλῆας.
Ἀλλ' αὔτως εἴρυσο. δίκη δέ τοι ἔμπεδος ἔστω,
Καὶ θέμις, ἣν ἄμφω συναρέσσαμεν. ἢ σύ γ' ἔπειτα
Φασγάνῳ αὐτίκα τόνδε μέσον διὰ λαιμὸν ἀμῆσαι,
Ὄφρ' ἐπίεικτα φέρωμαι ἐοικότα μαργοσύνῃσι.
Σχετλίη, εἴ κεν δή με κασιγνήτοιο δικάσσῃ
Ἔμμεναι οὗτος ἄναξ, τῷ ἐπίσχετε τάσδ' ἀλεγεινὰς
Ἀμφω συνθεσίας, πῶς ἵξομαι ὄμματα πατρός;
Ἦ μάλ' ἐϋκλειής; τίνα δ' οὐ τίσιν ἠὲ βαρεῖαν
Ἄτην οὐ σμυγερῶς δεινῶν ὕπερ οἷα τ' ἔοργα,
Ὀτλήσω; σὺ δέ κεν θυμηδέα νόστον ἕλοιο.
Μὴ τόγε παμβασίλεια Διὸς τελέσειεν ἄκοιτις,
Ἧι ἔπι κυδιάεις. μνήσαιο δέ καί ποτ' ἐμεῖο,
Στρευγόμενος καμάτοισι. δέρος δέ τοι ἶσον ὀνείροις
Οἴχοιτ' εἰς ἔρεβος μεταμώνιον. ἐκ δέ σε πάτρης
Αὐτίκ' ἐμαί σ' ἐλάσειαν Ἐρινύες· οἷα καὶ αὐτὴ
Σῇ πάθον ἀτροπίῃ. τὰ μὲν οὐ θέμις ἀκράαντα
Ἐν γαίῃ πεσέειν· μάλα γὰρ μέγαν ἤλιτες ὅρκον
Νηλεές. ἀλλ' οὐ θήν μοι ἐπιλλίζοντες ὀπίσσω
Δὴν ἔσσεσθ' εὔκηλοι ἕκητί γε συνθεσιάων.
Ὣς φάτ' ἀναζείουσα βαρὺν χόλον· ἵετο δ' ἥγε
Νῆα καταφλέξαι, διά τ' ἔμπεδα πάντα κεάσσαι·
Ἐν δὲ πεσεῖν αὐτὴ μαλερῷ πυρί. τοῖα δ' Ἰήσων

Μειλι-

Μειλιχίοις ἐπέεσσιν ὑποδδείσας προσέειπεν·
Ἴσχεο δαιμονίη· τὰ μὲν ἁνδάνει οὐδ' ἐμοὶ αὐτῷ,
Ἀλλά τιν' ἀμβολίην διζήμεθα δηϊοτῆτος,
Ὅσσον δυσμενέων ἀνδρῶν νέφος ἀμφιδέδηεν
Εἵνεκα σεῦ. πάντες γὰρ ὅσοι χθόνα τήνδε νέμονται,
Ἀψύρτῳ μεμάασιν ἀμυνέμεν, ὄφρα σε πατρὶ,
Οἷά τε ληϊσθεῖσαν, ὑπότροπον οἴκαδ' ἄγοιντο·
Αὐτοὶ δὲ στυγερῷ κεν ὀλοίμεθα πάντες ὀλέθρῳ,
Μίξαντες δαῒ χεῖρας· ὅ τοι καὶ ῥίγιον ἄλγος
Ἔσσεται, εἴ σε θανόντες ἕλωρ κείνοισι λίποιμεν.
Ἥδε δὲ συνθεσίη κρανέει δόλον, ᾧ μιν ἐς ἄτην
Βήσομεν, οὐδ' ἂν ὁμῶς περιναιέται ἀντιόωσι
Κόλχοις ἦρα φέροντες ὑπὲρ σέο νόσφιν ἄνακτος,
Ὅς τοι ἀοσσητήρ τε κασίγνητός τε τέτυκται·
Οὐδ' ἂν ἐγὼ Κολχοισιν ὑπείξομαι πολεμίζειν
Ἀντιβίην, ὅτε μή με διεξείωσι νέεσθαι.
Ἴσκεν ὑποσσαίνων, ἡ δ' οὐλοὸν ἔκφατο μῦθον,
Φράζεο νῦν, χρειὼ γὰρ ἀεικελίοισιν ἐπ' ἔργοις
Καὶ τόδε μητίσασθαι, ἐπεὶ τὸ πρῶτον ἀάσθην
Ἀμπλακίῃ, θεόθεν δὲ κακὰς ἤνυσσα μενοινάς.
Τύνη μὲν κατὰ μῶλον ἀλέξεο δούρατα Κόλχων.
Αὐτὰρ ἐγὼ κεῖνόν γε τεὰς ἐς χεῖρας ἱκέσθαι
Μειλίξω· σὺ δέ μιν φαιδροῖς ἀγαπάζεο δώροις,
Εἴ κέν πως κήρυκας ἀπερχομένους πεπίθοιμι
Οἰόθεν οἷον ἐμοῖσι συναρθμῆσαι ἐπέεσσιν.
Ἔνθ' εἴ τοι τόδε ἔργον ἐφανδάνει, οὔτι μεγαίρω·
Κτεῖνέ τε καὶ Κόλχοισιν ἄειρεο δηϊοτῆτα.
Ὣς τώ γε ξυμβάντε μέγαν δόλον ἠρτύναντο
Ἀψύρτῳ, καὶ πολλὰ πόρον ξεινήϊα δῶρα.
Οἷς μέτα καὶ πέπλον δόσαν ἱερὸν Ὑψιπυλείης
Πορφύρεον· τὸν μέν ῥα Διωνύσῳ κάμον αὐταὶ
Δίῃ ἐν ἀμφιάλῳ Χάριτες θεαί· αὐτὰρ ὁ παιδὶ
Δῶκε Θόαντι μεταῦτις· ὁ δ' αὖ λίπεν Ὑψιπυλείῃ.
Ἡ δ' ἔπορ' Αἰσονίδῃ πολέσιν μετὰ καὶ τὸ φέρεσθαι
Γλήνεσιν εὐεργὲς ξεινήϊον· οὔ μιν ἀφάσσων,
Οὔτε κεν εἰσορόων γλυκὺν ἵμερον ἐμπλήσειας.
Τοῦ δὲ καὶ ἀμβροσίη ὀδμὴ πέλεν ἐξέτι κείνου,
Ἐξ οὗ ἄναξ αὐτὸς Νυσήϊος ἐγκατέλεκτο
Ἀκροχάλιξ οἴνῳ καὶ νέκταρι, καλὰ μεμαρπὼς
Στήθεα παρθενικῆς Μινωΐδος, ἥν ποτε Θησεὺς
Κνωσσόθεν ἑσπομένην Δίῃ ἔνι κάλλιπε νήσῳ.
Ἡ δ' ὅτε κηρύκεσσιν ἐπεξυνώσατο μύθους,
Θελγέμεν, εὖτ' ἂν πρῶτα θεᾶς ἀπὸ νηὸν ἵκηται,
Συνθεσίῃ, νύκτας τε μέλαν κνέφας ἀμφιβάλῃσιν,
Ἐλθέμεν, ὄφρα δόλον συμφράσσεται, ὥς κεν ἑλοῦσα
Χρύσειον μέγα κῶας, ὑπότροπος αὖτις ὀπίσσω
Βαίη ἐς Αἰήταο δόμους· μάλα γάρ μιν ἀνάγκῃ
Υἷας Φρίξοιο δόσαν ξείνοισιν ἄγεσθαι.
Τοῖα παραιφαμένη, θελκτήρια φάρμακ' ἔπασσεν
Αἰθέρι καὶ πνοιῇσι, τά κεν καὶ ἄπωθεν ἐόντα
Ἄγριον ἠλιβάτοιο κατ' οὔρεος ἤγαγε θῆρα.
Σχέτλι' Ἔρως, μέγα πῆμα, μέγα στύγος ἀνθρώποισιν,
Ἐκ σέθεν οὐλόμεναί τ' ἔριδες στοναχαί τε γόοι τε,
Ἄλγεά τ' ἄλλ' ἐπὶ τοῖσιν ἀπείρονα τετρήχασι.
Δυσμενέων ἐπὶ παισὶ κορύσσεο, δαῖμον, ἀερθεὶς,
Οἷος Μηδείῃ στυγερὴν φρεσὶν ἔμβαλες ἄτην.
Πῶς γὰρ δὴ μετιόντα κακῷ ἐδάμασσεν ὀλέθρῳ
Ἄψυρτον; τὸ γὰρ ἧμιν ἐπισχερὼ ἦεν ἀοιδῆς.
Ἦμος ὅτ' Ἀρτέμιδος νήσῳ ἔνι τήνγ' ἐλίποντο
Συνθεσίῃ, τοὶ μέν ῥα διάνδιχα νηυσὶν ἔκελσαν
Σφωϊτέραις κρινθέντες· ὁ δ' ἐς λόχον ᾖεν Ἰήσων,
Δέγμενος Ἄψυρτόν τε καὶ οὓς ἐξαῦτις ἑταίρους.
Αὐτὰρ ὅγ' αἰνοτάτῃσιν ὑποσχεσίῃσι δολωθεὶς,
Καρπαλίμως ᾗ νηὶ διὲξ ἁλὸς οἶδμα περήσας,
Νύχθ' ὕπο λυγαίην ἱερῆς ἐπεβήσατο νήσου.
Οἰόθι δ' ἀντικρὺ μετιὼν πειρήσατο μύθοις
Ἧς κασιγνήτης ἀταλὸς πάις, (οἷα χαράδρης
Χειμερίης, ἣν οὐδὲ δι' αἰζηοὶ περόωσιν)
Εἴ κε δόλον ξείνοισι τεχνήσαιτο.

Amicis verbis, ſubueritus, reſpondit:
Quieſce cariſſima. iſta quidem placent nec mihi ipſi,
Verum aliquam moram quærimus pugnæ,
Eo quòd infeſtorum virorum nubes circum accenſa eſt
Propter te. Omnes enim quotquot terram hanc occupant,
Abſyrto volunt auxiliari, vt te patri
Tanquam captiuam, reducem domum reducant.
Ipſi verò triſti peremus omnes interitu,
Conſerentes prælio manus. quo pacto & atrocior dolor
Erit, ſi te mortui rapinam illis linqueremus.
Illa verò conditio prætexet dolum, quo ipſum in cladem
Inducemus. neque pariter vicini, pariter opitulati fuerint,
Colchis gratificantes pro te, ſine Rege,
Qui certè adiutor atque frater extitit.
Neque vel ego cum Colchis ceſſero decernere
Contrà, quando mihi ne prohibuerint, reuertar.
Dixit blandiens. illa verò idoneum reddidit ſermonem.
Conſidera nunc: neceſſe enim indigna ad flagitia
Vel hoc conſulere, poſtquam primùm implicata
Errore, diuinitúſque iniqua peregi conſilia.
Tu quidem in prælio vita haſtas Colchorum,
Verùm ego illum vel tuas in manus venire
Demulcebo: tu verò ipſum lætis concilia donis,
Si quo modo præconibus abeuntibus perſuaſero,
Seorſim ſolum meis verbis acquieſcere.
Tunc certè, ſi hoc inſtitutum arriſerit, nihil recuſo,
Occide, ſimulatque Colchis inferas pugnam.
Sic illi conuenientes, callidum dolum meditabantur,
Abſyrto, & munera tribuerunt hoſpitalia multa,
Inter quæ & veſtem donarunt pretioſam Hypſipyles
Purpuream, quam quidem Dionyſio elaborarunt ipſæ
Dia in maritima Charites diuæ: ſed ille filio
Dedit Thoanti, pòſt rurſus hic reliquit Hypſipylæ.
A qua ceſſit Aeſonidæ inter multa & hæc auferri
Variis picturis affabrè factum munus. non ipſam attrectando,
Neque contemplando, dulce deſiderium ſatiare potuiſſes.
Cuius & diuinus odor erat ex eo,
Quo rex ipſe Nyſeius indormijt
Madens vino, nectaréque niuea amplexus
Pectora virginis Minoidis, quam olim Theſeus
Ex Cnoſſo ſecutam in Dia reliquit inſula.
Illa autem, quando præconibus communicauit ſermones
Placare, vt quamprimùm Deæ ad delubrum veniat,
Pro concordia, noctíſque atram caliginem induat,
Ire, vt dolum vnà meditaretur, qualiter potita
Aurea ingenti pelle redux denuò
Redeat ad Aeetæ domum, quoniam ipſam vi
Nati Phrixi tradiderint peregrinis abducere.
Talia admonens, efficacia pharmaca aſperſit
Aetheri & ventis, quæ & de procul exiſtentem
Feram excelſo de monte abſtraxiſſent beſtiam.
Crudelis amor, ingens peſtis, immane odium hominibus,
Ex te diræ diſcordiæ, gemitúſque, luctúſque,
Doloréſque alij ſuper alios innumeri incruduerunt,
Hoſtium contra natos incitare Deus eleuatus,
Qualis Medeæ triſtem mentibus incuſſiſti atem?
Quomodo enim iam aggreſſum ſæua domuit cæde
Abſyrtum? id enim nobis deinceps erit cantilena.
Quando Dianæ in inſula illam reliquerant
Ex pacto, illi quidem ſeparatim nauibus ſoluerunt
Suis ſegregati: ipſéque ad inſidias iuerat Iaſon,
Obſeruans Abſyrtum, ac ſuos etiam ſocios.
Sed ille indignis pollicitis circumuentus,
Eueſtigio ſua naue per maris æſtum penetrans,
Nocte ſub obſcura ſacram ingreſſus eſt inſulam,
Solúſque contrà accedens tentauit verbis
Suam ſororem, ſimplex puer (tanquam torrentem
Hybernum, quem neque iuuenes traijciunt) (naretur,
Num dolum peregrinos peregrinos propter Heroas machi-

Atque illi in ſingulis conſenſerunt mutuò.
Subitò Aeſonides ex latentibus inuaſit inſidijs,
Nudum eleuans manu enſem. ſtatim autem Medea
Retro oculos auertit obiecta velamine,
Ne cædem cerneret fratris percuſſi.
Ipſum ergo ille, popa tanquam immanem cornigerũ taurum,
Cecidit excipiens, templum prope, quod quondam extruxerant
Dianæ Brygi indigenæ ex aduerſo,
Cuius in veſtibulo in genua concidit, poſtremóque heros
Animum exhalans manibus atrum ambabus
Sanguinem è vulnere hauſit, ipſiúſque velamen
Niueum, veſtémque transfuga rubefecit.
Toruum autem omnidomans obliquo aſpexit, quale patrauit
Oculo, ferox dirum facinus Erinnys.
Heros verò Aeſonides primitias execuit mortui,
Térque expiauit cædem térque ſcelus expuit dentium:
Tanquam fas eſt percuſſoribus cædes auertuncare.
Madidúmque in terra condidit cadauer, vbi adhuc
Iacent oſſa illa inter homines Abſyrteos.
Illi ergo ſimul ignis iubar coràm conſpicati,
Quod ipſis virgo ſignum accedentibus ſuſtulit
Colchicam propè nauem, ſuam nauem adflectebant
Heroes, Colchorúmque fuderunt exercitum, ſeu accipitres
Genus columbarum, aut numeroſum gregem leones
Feri ſternunt ſtabula inuadentes,
Neque aliqua illarum mortem euadit, ſed totam turbam
Ignis inſtar populantes inuaſerunt. ſerò tamen Iaſon
Superuenit, promptus opitulandi, non admodum ope
Indigentibus: iam etiam pro ipſo ſolliciti erant.
Tunc demum de nauigatione commoda contulerunt
Sedentes conſilium, ſuperuenítque ipſis virgo
Conſultantibus: ſed Peleus primus loqui cœpit:
Iam nunc volo nocte adhuc nauem ingreſſos
Remigatione promouere nauigationem contrariam (ſcilicet ei quam obtinent)
Hoſtes. de manè enim conſpicatos ſingula,
Non exiſtimo aliquem ſermonem, qui vlterius perſequi
Nos impellat, illis perſuaſurum: ſed tanquam Rege
Viduι, grauibus diſſidijs diſpergentur.
Facilis ergo nobis, ſtudijs in contraria ſciſſo vulgo,
Ipſa fuerit poſtea redeuntibus via.
Sic fatus: approbarunt autem Argonautæ verba Pelei.
Illicóque nauem ingreſſi, incubuerunt remis
Strenuè, donec ſacram Electrida inſulam attigerunt,
Aliarum vltimam, fluuium prope Eridanum.
Colchi autem, vbi interitum compererunt Regis,
Scilicet quærere conſtituerunt in toto
Argonem & Minyas Cronio mari, ſed impediuit* *Scilicet Adriatico.
Iuno horrendis ab æthere fulguribus
Vltimum. ipſi verò rurſus Colchicæ ſedes terræ
Timuerunt, fugientes iram ſæuam Aeetæ.
Tutò aliò alij delati habitauerunt.
Hi quidem ipſas inſulas ingreſſi, quibus cunctati erant
Heroes, inhabitantúrque cognomines Abſyrti.
Illi verò in Illyrico profundo fluuio,
Monumentum vbi Harmoniæ Cadmíque turrim condiderunt
Viris Enchelibus accolæ: alij denique in montibus
Incolunt, qui Ceraunij appellantur,
Ex tunc, poſtquam eos Iouis Saturnij fulmina
In inſulam ex aduerſo ſitam auerterunt appellere.
Heroes autem, quando ipſis viſus reditus ſecurus,
Tunc procedentes, in terra retinacula alligarunt
Hyllorum. inſulæ enim eminebant frequentes,
Difficilem nauigantibus viam per medium reddentes:
Neque ipſis, vt antea, inimica moliebantur
Hylli, ſed magis monſtrabant viam,
Mercedem accipientes, tripoda ingentem Apollinis.
Geminos enim tripodas procul dedit Phœbus auferre
Aeſonidæ, peruenienti ad oraculum, vbi Pythonem
Sacram percontaturus acceſſit ipſius, pro ſua

Καὶ τὰ μὲν ὣς ἤρεσσε συνήνεον ἀλλήλοισιν·
Αὐτίκα δ' Αἰσονίδης πυκινοῖο ἐπᾶλτο λόχοιο,
Γυμνὸν ἀνασχόμενος παλάμῃ ξίφος· αἶψα δὲ κούρη
Εμπαλιν ὄμματ' ἔνεικε, καλυψαμένη ὀθόνῃσι,
Μὴ φόνον ἀθρήσειε κασιγνήτοιο τυπέντος.
Τὸν δ' ὅγε, βουτύπος ὥς τε μέγαν κερεαλκέα ταῦρον,
Πλῆξεν ὀπιπεύσας, νηοῦ σχεδὸν, ὅν ποτ' ἔδειμαν
Αρτέμιδι Βρυγοὶ περιναιέται ἀντιπέρηθεν.
Τοῦ ὅγ' ἐνὶ προδόμῳ γνὺξ ἤριπε. λοίσθια δ' ἥρως
Θυμὸν ἀναπνείων χερσὶν μέλαν ἀμφοτέρῃσιν
Αἷμα κατ' ὠτειλὴν ὑποΐσχετο· τῆς δὲ καλύπτρην
Αργυφέην καὶ πέπλον ἀλευομένης ἐρύθηνε.
Οξὺ δὲ πανδαμάτωρ λοξῷ ἴδεν οἷον ἔρεξαν
Ομματι νηλειὲς ὀλοφώϊον ἔργον Εριννύς.
Ηρως δ' Αἰσονίδης ἐξάργματα τάμνε θανόντος·
Τρὶς δ' ἀπέλειξε φόνου, τρὶς δ' ἐξ ἄγος ἔπτυσ' ὀδόντων,
Η θέμις αὐθέντῃσι δολοκτασίας ἱλάεσθαι.
Υγρὸν δ' ἐν γαίῃ κρύψεν νέκυν, ἔνθ' ἔτι νῦν περ
Κείαται ὀστέα κεῖνα μετ' ἀνδράσιν Αψυρτεῦσιν.
Οἱ δ' ἄμυδις πυρσοῖο σέλας προπάροιθεν ἰδόντες
Τό σφιν παρθενικὴ τέκμαρ μετιοῦσιν ἄειρε,
Κολχίδος ἄγχοθι νηὸς, ἑὴν παρὰ νῆα βάλοντο
Ηρωες· Κόλχων δ' ὄλεκον στόλον, ἠΰτε κίρκοι
Φῦλα πελειάων, ἠὲ μέγα πῶυ λέοντες
Αγρότεροι κλονέουσιν ἐνὶ σταθμοῖσι θορόντες.
Οὐδ' ἄρα τις κείνων θάνατον φύγε, πάντα δ' ὅμιλον
Πῦρ ἅτε δηϊόωντες ἐπέδραμον· ὀψὲ δ' Ιήσων
Ηντησεν μεμαὼς ἐπαμυνέμεν, οὐ μάλ' ἀρωγῆς
Δευομένοις· ἤδη δὲ καὶ ἀμφ' αὐτοῖο μέλοντο.
Ενθα δὲ ναυτιλίης πυκινὴν πέρι μητιάασκον
Εζόμενοι βουλήν· ἐπὶ δέ σφισιν ἤλυθε κούρη
Φραζομένοις. Πηλεὺς δὲ παροίτατος ἔκφατο μῦθον,
Ηδη νῦν κέλομαι νύκτωρ ἔτι νῆ' ἐπιβάντας
Εἰρεσίῃ περάαν πλόον ἀντίον ᾧ ἐπέχουσι
Δήϊοι. ἠῶθεν γὰρ ἐπαθρήσαντας ἕκαστα
Ελπομαι οὐδένα μῦθον, ὅπις προτέρωσε δίεσθαι
Ημέας ὀτρυνέει, τοὺς πεισέμεν· οἷα δ' ἄνακτος
Εὔνιδες, ἀργαλέῃσι διχοστασίῃς κεδόωνται.
Ρηϊδίη δέ κεν ἄμμι κεδασθέντων δίχα λαῶν
Η δ' εἴη μετέπειτα κατερχομένοισι κέλευθος.
Ως ἔφατ', ᾔνησαν δὲ νέοι ἔπος Αἰακίδαο·
Ρίμφα δὲ νῆ' ἐπιβάντες ἐπερρώοντ' ἐλάτῃσι
Νωλεμὲς, ὄφρ' ἱερὴν Ηλεκτρίδα νῆσον ἵκοντο,
Αλλάων ὑπάτην, ποταμοῦ σχεδὸν Ηριδανοῖο.
Κόλχοι δ' ὁππότ' ὄλεθρον ἐπεφράσθησαν ἄνακτος,
Ητοι μὲν δίζεσθαι ἐπέχραον ἔνδοθι πάσης
Αργὼ καὶ Μινύας Κρονίης ἁλός· ἀλλ' ἀπέρυκεν
Ηρη σμερδαλέῃσι κατ' αἰθέρος ἀστεροπῇσιν.
Υστατον. αὐτοὶ δ' αὖτε Κυταιΐδος ἤθεα γαίης
Στύξαν, ἀτυζόμενοι χόλον ἄγριον Αἰήταο·
Εμπεδα δ' ἄλλυδις ἄλλοι ἐφορμηθέντες ἔνασθεν,
Οἱ μὲν ἐπ' αὐτάων νήσων ἔβαν, ᾗσιν ἐπέσχον
Ηρωες, ναίουσι δ' ἐπώνυμοι Αψύρτοιο·
Οἱ δ' ἄρ' ἐπ' Ιλλυρικοῖο μελαμβαθέος ποταμοῖο,
Τύμβος ἵν' Αρμονίης Κάδμοιό τε, πύργον ἔδειμαν,
Ανδράσιν Εγχελέεσσιν ἐφέστιοι· οἱ δ' ἐν ὄρεσσιν
Ενναίουσιν, ἅπερ τε Κεραύνια κικλήσκονται,
Εκ τόθεν ἐξότε τούς γε Διὸς Κρονίδαο κεραυνοὶ
Νῆσον ἐς ἀντιπέραιαν ἀπέτραπον ὁρμηθῆναι.
Ηρωες δ', ὅτε δή σφιν ἐείσατο νόστος ἀπήμων,
Δή ῥα τότε προμολόντες ἐπὶ χθονὶ πείσματ' ἔδησαν
Υλλήων. νῆσοι γὰρ ἐπιπροὔχοντο θαμειαὶ
Αργαλέην πλώουσιν ὁδὸν μεσσηγὺς ἔχουσαι.
Οὐδέ σφιν ὡς καὶ πρὶν ἀνάρσια μητιάασκον
Υλλῆες· πρὸς δ' αὐτοὶ ἐμηχανόωντο κέλευθον,
Μισθὸν ἀειρόμενοι τρίποδα μέγαν Απόλλωνος·
Δοιοὺς γὰρ τρίποδας τηλοῦ πόρε Φοῖβος ἄγεσθαι
Αἰσονίδῃ περόωντι κατὰ χρέος, ὁππότε Πυθὼ
Ιρὴν πευσόμενος μετενίσσετο τῆσδ' ὑπὲρ αὐτῆς

Ναυτι-

Ναυπλίης. πέφραστο δ', ὅπῃ χθονὸς ἱδρυθεῖεν,
Μήποτε τὴν δηίοισιν ἀναστήσεσθαι ἰοῦσι.
Τοὔνεκεν εἰσέτι νῦν κείνῃ ὅδε κεύθεται αἴῃ
Ἀμφὶ πόλιν ἀγανὴν Ὑλληίδα, πολλὸν ἔνερθεν
Οὔδεος, ὥς κεν ἄφαντος ἀεὶ μερόπεσσι πέλοιτο.
Οὐ μὲν ἔτι ζώοντα κατέλλαβον ἐνθάδ' ἄνακτα
Ὕλλον, ὃν εὐειδὴς Μελίτη τέκεν Ἡρακλῆι,
Δήμῳ Φαιήκων. ὁ γὰρ οἰκία Ναυσιθόοιο
Τυτθὸς ἐὼν ποτ' ἔναιεν· ἀτὰρ λίπε νῆσον ἔπειτα,
Μάκριν τ' εἰσαφίκανε, Διωνύσοιο τιθήνην,
Νιψόμενος παίδων ὀλοὸν φόνον. ἔνθ' ὅγε κούρην
Αἰγαίου ἐδάμασσεν ἐρασσάμενος ποταμοῖο
Νηιάδα Μελίτην· ἡ δὲ σθεναρὸν τέκεν Ὕλλον.
Οὐδ' ἄρ' ὅγ' ἡβήσας αὐτῇ ἐνὶ ἔλδετο νήσῳ
Ναίειν, κοιρανέοντος ἐπ' ὀφρύσι Ναυσιθόοιο·
Βῆ δ' ἅλαδε κρονίην, αὐτόχθονα λαὸν ἀγείρας
Φαιήκων. σὺν γάρ οἱ ἄναξ πόρσυνε κέλευθον
Ἥρως Ναυσίθοος. τόθι δ' εἴσατο, καί μιν ἔπεφνον
Μέντορες ἀγραύλοισιν ἀλεξόμενον περὶ βουσίν.
Ἀλλὰ θεαί, πῶς τῆσδε παρὲξ ἁλός, ἀμφί τε γαῖαν
Αὐσονίην, νήσους τε Λιγυστίδας, αἳ καλέονται
Στοιχάδες, Ἀργῴης περιώσια σήματα νηὸς
Νημερτὲς πέφαται; τίς ἀπόπροθι τόσσον ἀνάγκη
Καὶ χρειὼ σφ' ἐκόμισσε; τίνες σφέας ἤγαγον αὖραι;
Αὐτόν που μεγαλωστὶ δεδουπότος Ἀψύρτοιο
Ζῆνα θεῶν βασιλῆα χόλος λάβεν, οἷον ἔρεξαν.
Αἰαίης δ' ὀλοὸν τεκμήρατο δήνεσι Κίρκης
Αἷμ' ἀπονιψαμένους, πρό τε μυρία πημανθέντας
Νοστήσειν. τὸ μὲν οὔτις ἀριστήων ἐνόησεν·
Ἀλλ' ἔθεον γαίης Ὑλληίδος ἐξανιόντες
Τηλόθι, τὰς δ' ἀπέλειπον ὅσαι Κόλχοισι πάροιθεν
Ἑξείης πλήθοντο Λιβυρνίδες εἰν ἁλὶ νῆσοι,
Ἴσσα τε Δυσκέλαδός τε καὶ ἱμερτὴ Πιτύεια.
Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπὶ τῇσι παραὶ Κέρκυραν ἵκοντο,
Ἔνθα Ποσειδάων Ἀσωπίδα νάσσατο κούρην,
Ἠΰκομον Κέρκυραν, ἑκὰς Φλειουντίδος αἴης
Ἁρπάξας ὑπ' ἔρωτι. μελαινομένην δέ μιν ἄνδρες
Ναυτίλοι ἐκ πόντοιο κελαινῇ πάντοθεν ὕλῃ
Δερκόμενοι, Κέρκυραν ἐπικλείουσι Μέλαιναν,
Τῇ δ' ἔπι καὶ Μελίτην, λιαρῷ περιγηθέες οὔρῳ,
Αἰπεινήν τε Κερωσσόν, ὕπερθε δὲ πολλὸν ἐοῦσαν
Νυμφαίην παράμειβον, ἵνα κρείουσα Καλυψὼ
Ἀτλαντὶς ναίεσκε. τὰ δ' ἠεροειδέα λεύσσειν
Οὔρεα δοιάζοντο Κεραύνια. καὶ τότε βουλὰς
Ἀμφ' αὐτοῖς Ζηνός τε μέγαν χόλον ἐφράσαθ' Ἥρη.
Μηδομένη δ' ἄνυσιν τοῖο πλόου, ὦρσεν ἀέλλας
Ἀντικρύ. ταὶ δ' αὖτις ἀναρπάγδην φορέοντο
Νήσου ἔπι κραναῆς Ἠλεκτρίδος. αὐτίκα δ' ἄφνω
Ἴαχεν ἀνδρομέῃ ἐνοπῇ μεσσηγὺ θεόντων
Αὐδῆεν γλαφυρῆς νηὸς δόρυ, τόρρ' ἀνὰ μέσσην
Στεῖραν Ἀθηναίη Δωδωνίδος ἥρμοσε φηγοῦ.
Τοὺς δ' ὀλοὸν μεσσηγὺ δέος λάβεν εἰσαΐοντας
Φθογγήν τε Ζηνός τε βαρὺν χόλον. οὐ γὰρ ἀλύξειν
Ἔννεπεν οὔτε πόρους δολιχῆς ἁλός, οὔτε θυέλλας
Ἀργαλέας, ὅτε μὴ Κίρκη φόνον Ἀψύρτοιο
Νηλέα νίψειεν· Πολυδεύκεα δ' εὐχετάασθαι
Κάστορά τ' ἀθανάτοισι θεοῖς ἤνωγε κελεύθους
Αὐσονίης ἔντοσθε πορεῖν ἁλός, ᾗ ἔνι Κίρκην
Δήουσιν, Πέρσης τε καὶ Ἠελίοιο θύγατρα.
Ὣς Ἀργὼ ἰάχησεν ὑπὸ κνέφας. οἱ δ' ἀνόρουσαν
Τυνδαρίδαι, καὶ χεῖρας ἀνέσχεθον ἀθανάτοισιν,
Εὐχόμενοι τὰ ἕκαστα· κατηφείη δ' ἔχεν ἄλλους
Ἥρωας Μινύας. ἡ δ' ἔσσυτο πολλὸν ἐπιπρὸ
Λαίφεσιν. ἐς δ' ἔβαλον μύχατον ῥόον Ἠριδανοῖο·
Ἔνθα ποτ' αἰθαλόεντι τυπεὶς πρὸς στέρνα κεραυνῷ
Ἡμιδαὴς Φαέθων πέσεν ἅρματος Ἠελίοιο
Λίμνης ἐς προχοὰς πολυβενθέος. ἡ δ' ἔτι νῦν περ
Τραύματος αἰθομένοιο βαρὺν ἀνακηκίει ἀτμόν.
Οὐδέ τις ὕδωρ κεῖνο διὰ πτερὰ κοῦφα τανύσσας

Nauigatione, fato definitum: verò vbi terrarum poſuerint,
Nec vnquam hoſtibus euerſum iri venientibus.
Idcirco vſque in hodiernum in ea ille abditus eſt terra,
Circa vrbem inclytam Hylleidem, multum ſub
Terra, vt inconſpicuus ſemper hominibus eſſet.
Nec tamen amplius viuentem ibi inuenerunt Regem
Hyllon, quem formoſa Melite peperit Herculi,
Populo Phæacum. hic enim ædes Nauſithoi,
Macrinque attigit, Dionyſii nutricem,
**Paruus exiſtẽs quodã habitabat. ſed reliquit inſulã poſtea,*
Luſtraturus liberorum miſerabilem cædem, vbi ille filiam
Aegei violauit amans fluuij,
Naiada Meliten, quæ potentem peperit Hyllum.
Neque etiam ille adultus ipſa voluit in inſula
Habitare, dominantis ob faſtum Nauſithoi.
Profectus autem eſt ad mare Saturnium ſ. Adriaticum, collecto eiuſdem terræ populo
Phæacum. ſimul enim Rex ei inſtructum reddidit iter
Heros Nauſithous, atq; ibi quidem abiit: ipſum autẽ poſtea
Mentores, agreſtibus dimicantem pro bobus (occiderunt.
Verùm Deę, quo pacto iſto ex mari ad terram
Auſoniam, inſulaſque Ligyſtidas, quæ nominantur
Stœchades, Argoæ immania monſtra nauis
Verè dicuntur: quæ de longè tantum neceſſitas,
Et cauſſa ipſos pertulit? quæve ipſos deduxerant auræ?
Ipſum ferunt magnificè collapſo Abſyrto
Iouem deorum regem ira corripuit, qualiter fecerant.
Aeææ ſæuum conſectatur conſiliis Circes
Sanguinem expiaturos, antè infinitis triſtatos,
Reuerſuros eſſe. quod quidem nullus optimatum intellexit.
Quare feſtinarunt ex terra Hylleida reuertendo
Procul, illáſque reliquerunt, quotquot à Colchis antea
Ex ordine plures erant Liburnides in mari inſulæ,
Iſſa, maleſona, deſiderabiliſque Pityea.
Sed deinde poſt iſtas ad Corcyram delati ſunt,
Vbi Neptunus Aſopida habitare fecerat filiam
Pulchricomam Cercyram, longè à Phloeuntide terra
Rapiens ex amore. nigram verò ipſam viri
Nautæ ex ponto obſcura vndique ſylua
Cernente, Corcyram dixerunt Melanam.
Poſt hanc & Meliten, ſecundo læti vento,
Altáque Ceroſſum, deſuper inultum exiſtentem,
Nymphæam prætererunt: vbi regina Calypſo
Atlantis habitabat. ipſos autem aerios videre
Montes putabant, Ceraunia & tunc conſilia
Pro ipſis, Iouis ſimul ac grauem iram intellexit Iuno,
Machinans profectionem nauigationis, excitauit ventos
Contrà. illi autem inde abreptim ferebantur
In inſulam aſperam Electrida, moxque repentè
Inſonuit humano ſono per medium pulſantium
Voce caua nauis, lignum quod quidem in media
Carina Minerua a Dodonida impegit fago.
Illos autem vehemens interea pauor corripuit audientes
Sonum, Iouiſque grauem iram. non enim euaſuros
Dixit (ſcilicet nauis) neque vada vaſti maris, neque procellas
Periculoſas, niſi Circe cædem Abſyrti
Sæuam expiarit: Pollucémque ſupplicare
Atque Caſtorem immortalibus Diis iuſſit vias
Auſonij antè præbere maris, in quo Circen
Offendant, Perſes & Eelij filiam.
Ita Argo clamauit obſcurè, ipſiq; eruperunt
Tyndaridæ, ac manus ſuſtulerunt immortalibus
Supplicantes ſingula, mœror verò inuaſit alios
Heroas Minyas ipſa verò incitata multum vlterius,
Velis peruenerunt in intimum ſinum Eridani,
Vbi ardenti ictus ſecundum pectora fulmine
Semicombuſtus Phaethon cecidit de curru Solis,
Paludis in alueum caput aggrauantis, atque adhuc hodie
Vulneris ardentis grauem reddit vaporem:
Neque aliqua auium iſtam pennas leues expandens

Nothus verſus ille videtur. Qui ſi tollatur, mollius cohærebunt. vel tranſpoſitus eſt, & ſubiiciendus poſt habitare.

Auis poteſt tranare, ſed in medium
Incendio inſilit volans. circùm autem filiæ
Heliades, proceris indutæ alnis,
Lugent querulum miſeræ luctum: éxque nitentes
Electri guttas oculis profundunt in terram,
Quæ ſanè à Sole arenìſque ſiccantur.
Quando verò inundauerint atri aqua ſtagni,
Litora à flatu ſonori venti,
Tunc in Eridanum prouoluuntur frequenter cunctæ
Aeſtuanti fluxu. Galli verò famam vulgarunt,
Quòd Apollinis iſtæ lacrymæ Latoidæ
Inferantur vorticibus, quas nimirum innumeras fundebat (olim
Quando Hyperboreorum ſacram gentem acceſſit,
Cœlum ſplendidum relinquens patris reprehenſione,
Succenſens pro filio, quem in diuite Lacerea
Diua Coronis peperit ad oſtia Amyni.
Atq; hæc quidem iſto pacto illos inter homines vulgata ſunt.
Illos autem neque cibi tangebat deſiderium, neque potus,
Neque ad hilaritatem verſus animus. ſed ſanè iſti
Interdiu attenuabantur, debiliter grauati
Odore triſti, quem intolerabilem effundunt
Fumantis Phaëthontis in fluxus Eridani.
Noctu verò ibi luctum clarum plorantium audiuerunt
Heliadum, vehementer ipſæq; lacrymæ flentibus
Veluti oliuariæ guttæ in aquis ferebantur.
Ex tunc autem Rhodani profundum ſinum intrarunt,
Qui ad Eridanum accedit, ſimúlque aqua
In arcto reſonat confuſa. ſed ille terra
Ex intima, vbi ſunt portæ & ſedes noctis,
Illinc exoriens hic quidem fremit ad litora
Oceani, illic verò è diuerſo ad Ionium mare tendit.
Alibi etiam in Sardoum pelagus, atque vaſtum ſinum
Septem per oſtia mittit fluxum. éque iſto ſanè
Paludes intrarunt procelloſas, quæ per Gallorum
Terram apertæ ſunt: immenſam vbi illi
In calamitatem miſerrimam incidiſſent. eminebat enim ru- (pes
In ſinum Oceani: in quam non proſpicientes fuiſſent
Illiſuri, illíncque nequaquam reduces liberati fuiſſent,
Niſi Iuno de monte Hercynio clamauiſſet,
Cœlo delapſa. terrore verò perculſi ſunt vocis
Cuncti ſimul, horrendum enim magnus inſonuit æther,
Iterum autem retroagebantur à Dea, atque notarant
Illud vadum, quo erat reditus proficiſcentibus.
Seri tamen litora ſalſa attigerunt,
Iunonis conſiliis gentes multas Gallorum
Et Ligurum peragrantes ignoti. circum enim denſam
Nebulam fudit Dea quotidie pergentibus.
Intimum autem ſanè iſti oſtium naue traijcientes,
Stœchadas intrarunt inſulas incolumes propter Curos
Dios (ſcilicet Caſtorem & Pollucem) propterea quod iam aræ atque ſacra illis inſtaurata
Ritè: neque ſolum illam opitulatores ſequebantur
Nauigationẽ, ſed Iupiter vel poſterorum commẽdauit naues.
Stœchadas poſtea linquentes, ad Aethaliam delati ſunt
Inſulam, vbi lapillulis abſtergebant feſſi
Sudorem diligenter. Colori verò litoris ſunt
Similes, inde diſci & arma inſignia illorum,
Indéque portus Argous cognomine dictus.
Illicò verò inde per maris æſtum nauigabant,
Auſoniæ litora Tyrrhena aſpicientes,
Appulerunt Aeææ ad portum nobilem, éque naue
Retinacula in littora miſerunt, ibique Circen
Inuenerunt maris humiditatibus caput lauantem.
Ita enim nocturnis ſomniis attonita reddita.
Sanguine ei thalami ſimulatque mœnia cuncta domus (bat,
Madere videbãtur, flãmáq; vniuerſa pharmaca deuora-
Quibus antea aduenas demulſit viros, quicunq; veniſſent.
Iſtam ipſa cruento deleuit ſanguine rubentem
Manibus hauriens, ceſſauitque à graui terrore.
Quare & inſtante aurora, liquoribus marinis

Οἰωνὸς δύναται βαλέειν ὕπερ· ἀλλὰ μεσηγὺς
Φλογμῷ ἐπιθρώσκει πεποτημένος. ἀμφὶ δὲ κοῦραι
Ἡλιάδες ταναῇσιν ἐελμέναι αἰγείροισιν
Μύρονται κινυρὸν μέλεαι γόον· ἐκ δὲ φαεινὰς
Ἠλέκτρου λιβάδας βλεφάρων προχέουσιν ἔραζε.
Αἱ μέν τ' ἠελίῳ ψαμάθοις ἐπιτερσαίνονται·
Εὖτ' ἂν δὲ κλύζωσι κελαινῆς ὕδατα λίμνης
Ἠΐονας πνοιῇ πολυηχέος ἐξ ἀνέμοιο,
Δὴ τότ' ἐς Ἠριδανὸν προκυλίνδεται ἀθρόα πάντα
Κυμαίνοντι ῥόῳ. Κελτοὶ δ' ἐπὶ βάξιν ἔθεντο,
Ὡς ἄρ' Ἀπόλλωνος τάδε δάκρυα Λητοΐδαο
Ἐμφέρεται δίναις, ἅ τε μυρία χεῦε πάροιθεν,
Ἦμος Ὑπερβορέων ἱερὸν γένος εἰσαφίκανεν,
Οὐρανὸν αἰγλήεντα λιπὼν, ἐκ πατρὸς ἐνιπῆς·
Χωόμενος περὶ παιδὶ, τὸν ἐν λιπαρῇ Λακερείῃ
Δῖα Κορωνὶς ἔτικτεν ἐπὶ προχοῇς Ἀμύροιο.
Καὶ τὰ μὲν ὣς κείνοισι μετ' ἀνδράσι κεκλήϊσται.
Τοὺς δ' οὔτε βρώμης ᾕρει πόθος, οὐδὲ ποτοῖο,
Οὔτ' ἐπὶ γηθοσύνας τράπετο νόος· ἀλλ' ἄρα τοίγε
Ἤματα μὲν στρεύγοντο περιβληχρὸν βαρύθοντες
Ὀδμῇ λευγαλέῃ, τήν ῥ' ἄσχετον ἐξανίεσκον
Τυφομένου Φαέθοντος ἐπιρροαὶ Ἠριδανοῖο·
Νύκτας δ' αὖ γόον ὀξὺν ὀδυρομένων ἐσάκουον
Ἡλιάδων λιγέως. τὰ δὲ δάκρυα μυρομένῃσιν
Οἷον ἐλαιηραὶ στάγες ὕδασιν ἐμφορέοντο.
Ἐκ δὲ τόθεν Ῥοδανοῖο βαθὺν ῥόον εἰσεπέρησαν,
Ὅστ' εἰς Ἠριδανὸν μετανίσσεται· ἄμμιγα δ' ὕδωρ
Ἐν ξυνοχῇ βέβρυχε κυκώμενον. αὐτὰρ ὁ γαίης
Ἐκ μυχάτης, ἵνα τ' εἰσὶ πύλαι καὶ ἐέθλια νυκτὸς,
Ἔνθεν ἀπορνύμενος, τῇ μέν τ' ἐπερεύγεται ἀκτὰς
Ὠκεανοῦ, τῇ δ' αὖτε μετ' Ἰονίην ἅλα βάλλει,
Τῇ δ' ἐπὶ Σαρδόνιον πέλαγος καὶ ἀπείρονα κόλπον
Ἑπτὰ διὰ στομάτων ἱεὶς ῥόον. ἐκ δ' ἄρα τοῖο
Λίμνας εἰσέλασαν δυσχειμόνας, αἵτ' ἀνὰ Κελτῶν
Ἤπειρον πέπτανται ἀθέσφατον· ἔνθα κεν οἵγε
Ἄτῃ ἀεικελίῃ πέλασαν. φέρε γάρ τις ἀπορρὼξ
Κόλπον ἐς Ὠκεανοῖο, τὸν οὐ προδαέντες ἔμελλον
Εἰσβαλέειν· τόθεν οὔ κεν ὑπότροποι ἐξεσάωθεν·
Ἀλλ' Ἥρη σκοπέλοιο καθ' Ἑρκυνίου ἰάχησεν,
Οὐρανόθεν προθοροῦσα. φόβῳ δ' ἐτίναχθεν ἀϋτῆς
Πάντες ὁμῶς· δεινὸν γὰρ ἐπὶ μέγας ἔβραχεν αἰθήρ.
Ἂψ δὲ παλιντροπόωντο θεᾶς ὕπο, καί ῥ' ἐνόησαν
Τήνδ' οἶμον, τῇπέρ τε καὶ ἔπλετο νόστος ἰοῦσι.
Δηναιοὶ δ' ἀκτὰς ἁλιμυρέας εἰσαφίκοντο,
Ἥρης αἰνεσίῃσι, δι' ἔθνεα μυρία Κελτῶν
Καὶ Λιγύων περόωντες ἀδήϊοι. ἀμφὶ γὰρ αἰνὴν
Ἠέρα χεῦε θεὰ πάντ' ἤματα νισσομένοισι.
Μεσσότατον δ' ἄρα τοίγε διὰ στόμα νηὶ βαλόντες
Στοιχάδας εἰσαπέβαν νήσους σόοι, εἵνεκα Κούρων
Ζηνός· ὃ δὴ βωμοί τε καὶ ἱερὰ τοῖσι τέτυκται
Ἔμπεδον. οὐδ' οἶον κείνης ἐπίουροι ἕποντο
Ναυτιλίης, Ζεὺς δὲ σφι καὶ ὀψιγόνων πόρε νῆας.
Στοιχάδας αὖτε λιπόντες ἐς Αἰθαλίην ἐπέρησαν
Νῆσον, ἵνα ψηφῖσιν ἀπωμόρξαντο καμόντες
Ἱδρῶ ἅλις· χροιῇ δὲ κατ' αἰγιαλοῖο κέχυνται
Εἴκελοι. ἐν δὲ σόλοι καὶ τεύχεα θέσκελα κείνων·
Ἐν δὲ λιμὴν Ἀργῷος ἐπωνυμίην πεφάτισται.
Καρπαλίμως δ' ἔνθένδε διὲξ ἁλὸς οἴδμα νέοντο
Αὐσονίης ἀκτὰς Τυρσηνίδας εἰσορόωντες.
Ἷξον δ' Αἰαίης λιμένα κλυτόν· ἐκ δ' ἄρα νηὸς
Πείσματ' ἐπ' ἠϊόνων σχεδόθεν βάλον· ἔνθα δὲ Κίρκην
Εὗρον ἁλὸς νοτίδεσσι κάρη ἐπιφαιδρύνουσαν.
Τοῖον γὰρ νυχίοισιν ὀνείρασιν ἐπτοίητο.
Αἵματί οἱ θάλαμοί τε καὶ ἕρκεα πάντα δόμοιο
Μύρεσθαι δόκεον· φλὸξ δ' ἀθρόα φάρμακ' ἔδαπτεν,
Οἷσι πάρος ξείνους θέλγ' ἀνέρας, ὅστις ἵκοιτο.
Τὴν δ' αὐτὴ φονίῳ σβέσεν αἵματι πορφύρουσαν,
Χερσὶν ἀφυσσαμένη· λῆξεν δ' ὀλοοῖο φόβοιο·
Τῷ καὶ ἐπιπλομένης ἠοῦς νοτίδεσσι θαλάσσης

Εγρο-

Χρυσείῃ πλοκάμους τε καὶ εἵματα φαιδρύνεσκε.
Θῆρες δ' οὐ θήρεσσιν ἐοικότες ὠμηστῇσιν,
Οὐδὲ μὲν οὐδ' ἄνδρεσσιν ὁμὸν δέμας, ἄλλο δ' ἀπ' ἄλλων
Συμμιγέες μελέων κίον ἀθρόοι, ἠΰτε μῆλα
Ἐκ σταθμῶν ἅλις εἶσιν ὀπηδεύοντα νομῆι.
Τοίους καὶ προτέρους ἐξ ἰλύος ἐβλάστησε
Χθὼν αὐτὴ μικτοῖσιν ἀρηρεμένους μελέεσσιν.
Οὔπω διψαλέῳ μάλ' ὑπ' ἠέρι πιληθεῖσα,
Οὐδέ πω ἀζαλέοιο βολαῖς τόσον ἠελίοιο
Ἰκμάδας αἰνυμένη· τὰ δ' ἐπὶ στίχας ἤγαγεν αἰὼν
Συγκρίνας, τὼς οἵγε φυὴν ἀΐδηλοι ἕποντο.
Ἥρωας δ' ἕλε θάμβος ἀπείριτον· αἶψα δ' ἕκαστος
Κίρκης εἴς τε φυὴν εἴς τ' ὄμματα παπταίνοντες,
Ῥεῖα κασιγνήτην φάσαν ἔμμεναι Αἰήταο.
Ἡ δ' ὅτε δὴ νυχίων ἀπὸ δείματα πέμψεν ὀνείρων,
Αὐτίκ' ἔπειτ' ἄψορρον ἀπέστιχε· τοὺς δ' ἅμ' ἕπεσθαι
Χειρὶ καταρρέξασα δολοφροσύνῃσιν ἄνωγεν.
Ἔνθ' ἤτοι πληθὺς μὲν ἐφετμαῖς Αἰσονίδαο
Μίμνεν ἀπηλεγέως, ὁ δ' ἐρύσσατο Κολχίδα κούρην.
Ἄμφω δ' ἑσπέσθην αὐτὴν ὁδὸν, ἔστ' ἀφίκοντο
Κίρκης ἐς μέγαρον· τοὺς δ' ἐν λιπαροῖσι κέλευεν
Ἥγε θρόνοις ἕζεσθαι, ἀμηχανέουσα κιόντων.
Τὼ δ' ἄνεῳ καὶ ἄναυδοι ἐφ' ἑστίῃ ἀΐξαντες
Ἵζανον (ἥτε δίκη λυγροῖς ἱκέτῃσι τέτυκται)
Ἡ μὲν ἐπ' ἀμφοτέραις θεμένη χείρεσσι μέτωπα,
Αὐτὰρ ὁ κωπῆεν μέγα φάσγανον ἐν χθονὶ πήξας,
Ὧ πέρ τ' Αἰήταο πάϊν κτάνεν· οὐδέ ποτ' ὄσσε
Ἰθὺς ἐνὶ βλεφάροισιν ἀνέσχεθον. αὐτίκα δ' ἔγνω
Κίρκη φύξιον οἶτον, ἀλιτροσύνας τε φόνοιο.
Τῷ καὶ ὀπιζομένη Ζηνὸς θέμιν Ἱκεσίοιο,
Ὃς μέγα μὲν κοτέει, μέγα δ' ἀνδροφόνοισιν ἀρήγει,
Ῥέζε θυηπολίην, οἵῃ τ' ἀπολυμαίνονται
Νηλειεῖς ἱκέται, ὅτ' ἐφέστιοι ἀντιόωσιν.
Πρῶτα μὲν ἀτρέπτοιο λυτήριον ἥγε φόνοιο
Τειναμένη καθύπερθε, συὸς τέκος, ἧς ἔτι μαζοὶ
Πλήμυρον λοχίης ἐκ νηδύος, αἵματι χεῖρας
Τέγγεν, ἐπιτμήγουσα δέρην· αὖτις δὲ καὶ ἄλλοις
Μείλισσεν χύτλοισι, καθάρσιον ἀγκαλέουσα
Ζῆνα, παλαμναίων τιμήορον ἱκεσιάων.
Καὶ τὰ μὲν ἀθρόα πάντα δόμων ἐκ λύματ' ἔνεικαν
Νηιάδες πρόπολοι, ταί οἱ πόρσυνον ἕκαστα·
Ἡ δ' εἴσω πελανοὺς μείλικτρά τε νηφαλίῃσιν
Καῖεν ἐπ' εὐχωλῇσι παρέστιος, ὄφρα χόλοιο
Σμερδαλέας παύσειεν Ἐρινύας, ἠδὲ καὶ αὐτὸς
Εὐμειδής τε πέλοιτο καὶ ἤπιος ἀμφοτέροισιν,
Εἴτ' οὖν ὀθνείῳ μεμιασμένοι αἵματι χεῖρας,
Εἴτε καὶ ἐμφυλίῳ προσκηδέες ἀντιόωσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ μάλα πάντα πονήσατο, δὴ τότ' ἔπειτα
Εἷσεν ἐπὶ ξεστοῖσιν ἀναστήσασα θρόνοισι.
Καὶ δ' αὐτὴ πέλας ἷζεν ἐνωπαδίς. αἶψα δὲ μύθοις
Χρειὼ ναυτιλίην τε διακριδὸν ἐξερέεινε,
Ἠδ' ὁπόθεν μετὰ γαῖαν ἑὴν καὶ δώματ' ἰόντες
Αὔτως ἱδρύνθησαν ἐφέστιοι· ἦ γὰρ ὀνείρων
Μνῆστις ἀεικελίη δῦνεν φρένας ὁρμαίνουσαν.
Ἵετο δ' αὖ κούρης ἐμφύλιον ἴδμεναι ἐνοπὴν,
Αὐτίχ' ὅπως ἐνόησεν ἀπ' οὔδεος ὄσσε βαλοῦσαν.
Πᾶσα γὰρ Ἠελίου γενεὴ ἀρίδηλος ἰδέσθαι
Ἦεν, ἐπεὶ βλεφάρων ἀποτηλόθι μαρμαρυγῇσιν
Οἷόν τε χρυσέην ἀντώπιον ἵεσαν αἴγλην.
Ἡ δ' ἄρα τῇ τὰ ἕκαστα διειρομένῃ κατέλεξε,
Κολχίδα γῆρυν ἰεῖσα, βαρύφρονος Αἰήταο
Κούρη μειλιχίως, ἠμὲν στόλον ἠδὲ κελεύθους
Ἡρώων, ὅσα τ' ἀμφὶ θοοῖς ἐμόγησαν ἀέθλοις,
Ὥς τε κασιγνήτης πολυκηδέος ἤλιτε βουλαῖς,
Ὥς τ' ἀπονόσφιν ἄλυξεν ὑπέρβια δείματα πατρὸς
Σὺν παισὶν Φρίξοιο· φόνον δ' ἀλέεινεν ἐνισπεῖν
Ἀψύρτου. τὴν δ' οὔτι νόῳ λάθεν· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
Μυρομένην ἐλέαιρεν, ἔπος δ' ἐπὶ τοῖον ἔειπε,
Σχετλίη, ἦ ῥα κακὸν καὶ ἀεικέα μήσαο νόστον.

Experrecta capillos ſimulatque veſtes luſtrabat.
Feræ autem non feris ſimiles immanibus,
Neque quidem viris ſimile corpus, ſed aliud ab aliis
Permyxti membris incedebant numeroſi, tanquam oues
Ex ouilibus diligenter eum ſequentes paſtorem.
Tales & priores è luto produxit
Terra ipſa, mixtis compoſitos membris,
Nondum ſitibundo admodum ſub aere conſtricta,
Nondúmque torridi radijs vſque adeò Solis
Humoribus orbata: iſta tamen in claſſes duxit tempus
Digeſta, ſic illi natura feroces ſequebantur.
Heroas autem inuaſit horror ingens, illicóque vnuſquiſque
Circes ad indolem, oculóſque ſpectantes,
Facilè ſororem dixerunt eſſe Aeetæ.
Illa ergo quando demum nocturnorum terriculamenta demi-
Repentè deinde retroceſſit, illóſque ſimul ſequi (ſit ſomniorum,
Manu apprehendens callidè iuſſit.
Tunc certè cohors iuſſis Aeſonidæ
Manſit audacter, ipſe verò obſeruabat Colchicã puellam,
Amboq́; ſequebantur eandem viam, donec peruenirent
Circes ad domum, illóſque in pulchris iuſſit
Iſta thoris ſedere ſuſpenſa aduenientibus.
Illi ergo tacitè, ſinéque voce in foco conſcenſo
Sederunt: (veluti mos miſeris ſupplicibus eſt)
Hæc quidem ambabus imponens manibus frontem:
Sed ille ferreum ingentem enſem terræ infigens,
Quo Aeetæ filium confecit, neque aliquando oculos
Rectà in palpebris ſuſtulerunt. protinus autem cognouit
Circe capitalem calamitatem piaculúmque cædis.
Quare & reuerens Iouis ius Hiceſij,
Qui grauiter quidem iraſcitur, ſedulò tamen homicidis au-
Peragebat ſacrificium, quo expiantur (xiliatur,
Abominabiles ſupplices quando Epheſtij aduenerunt.
Primum quidem immutabilis expiationem iſta cædis
Producens deſuper ſuis fœtum, cuius adhuc vbera
Turgebant recens enixo ex vtero, cruore manus
Tinxit, incidens collum, rurſus autem & alijs
Placabat luſtrationibus, expiatorem inuocans
Iouem, ob cædem commiſſam, patronum ſupplicationum.
Atque iſta quidem aſſatim omnia ædibus piamina de prom-
Nymphæ ſacrificæ, quæ ei miniſtrabant ſingula. (pſerunt.
Hæc verò intus molas, placatiuáque ſobrijs
Cremauit votis ante larem, vt ab ira
Horrendas compeſceret Erinnas, ſimul & ipſe
Beneuolus fieret & æquus vtriſque.
Siue igitur externo polluti ſanguine manus,
Seu conſanguineo ſolliciti ſupplicauerint.
Porrò vbi ritè omnia peregit, tunc demum poſtea
Locauit in decoris erigens thronis,
Et ipſa propè conſidebat è conſpectu, ac ſtatim ſermonibus
Cauſſam, nauigationémque ordine ſciſcitabatur:
Atque vnde ad terram ſuam ac domum profecti,
Sic deſediſſent Epheſtij. certè enim ſomniorum
Recordatio grauis ſubijt, mentes incitans,
Cupiebatque puella conſanguineam noſcere vocem.
Mox autem vbi vidit à ſolo oculos attollentem.
Tota enim Eelij ſoboles illuſtris videri
Erat, quoniam oculorum de procul ſcintillis
Quaſi aureum contra miſerant ſplendorem:
Ipſa ergo ei ſciſcitanti ediſſerit.
Colchicam vocem emittens nati Aeetæ
Filia, blandè, non tam nauigationem, quàm viam
Heroum, quæq́; circa dura perpeſſi erant certamina,
Quemadmodũ etiam ſororis ſollicitè præuaricata ſit cõſilijs,
Ac veluti ſeparatim effugerit tremendas minas patris
Cum liberis Phrixi, cædem tamen noluit exponere
Abſyrti: illam verò nihil mente fugit: attamen
Lamentantem miſerata eſt, reſponſúmq; poſt hæc reddidit:
Miſera, profectò malam atque indignam propoſuiſti pro-
fectionem.

Opinor non te diu grauem indignationem Aeetæ
Effugituram. forſitan autem veniet & ad ſedes Græciæ,
Vlturus necẽ filij: quoniam indigniſſima facinora deſignaſti.
Verùm poſteaquam ſupplex & cognata es mea,
Aliud profectò nullum malum machinabor huc profectæ.
Abi autem ex ædibus, peregrino comes exiſtens,
Quemcunque illum ignotum ſecuta es patre abſque.
Ne ergo me oraueris ad larem. non enim ego
Probabo conſilia tua, turpémque fugam.
Sic fata, illam verò ingens mœror corripuit, peplúmque
Oculis obijciens, lacrymas fudit, donec ipſam heros
Manu complexus, ex ædibus duxit foras
Pauore perculſam, liquerúntque ædes Circes.
Nec coniugem Saturnij Iouis latuerunt, ſed ei Iris
Significauit, quando vidit ex ædibus prodeuntes.
Illa enim ipſam iuſſerat obſeruare, quando ad nauem
Reuerterentur. ideò & iterum extimulans iuſſit:
Iris cara, nunc, ſi vnquam aliàs mea effeciſti mandata,
Eia age, pernicibus diſcedens alis,
Huc Thetin mihi iube venire, mari egreſſam.
Eius enim neceſſitas me inuadit. Porrò deinde
Perge ad inſulas, vbi incudes Vulcani
Ferreæ duriſſimis tunduntur malleis.
Dicq́; compeſcere folles ignis, donec Argo
Illas præterlapſa fuerit. Cæterùm ad Aeolum contende,
Aeolum, qui ventis ſudificis dominatur,
Illícque dic meam mentem, vt ventos
Omnes coerceat ſub cœlo, ne vel aliqua aura
Perturbet pelagus. Zephyri tamen ventus ſpiret,
Donec illi Alcinoi Phæacidæ ad inſulam perueniant.
Ita fata eſt. continuò verò Iris ab Olympo feſtinans,
Accelerabat extenſa leues alas, ſubijtq́; pontum
Aegeum, vbi domicilia Nerei ſunt.
Primámque acceſſit Thetin, ac expoſuit cauſſam
Iunonis mandato, iuſſitque hanc ad illam venire.
Deinde ad Vulcanum pergit, compeſcuitque ipſum
Facilè à ferreis ictibus. quieſcebant autem à flatu
Ardentia fulmina. Verùm tertiò acceſſit
Aeolum Hippotæ filium inclytum. dum autem ei
Nuncium referens, & agilia genua quieuerunt à via:
Interim Thetis Nerea ſororéſque linquens,
E mari Olympum ad Deam profecta eſt Iunonem.
Quæ ipſam prope ſe collocauit, declarauitque ſententiam:
Audi nunc Theti diua, quæ certè cupio dicere.
Scis quidem, quantum meo in animo colatur heros
Aeſonides, atque alij ſocij certaminis,
Qualitérque ipſos ſeruaui per Cyaneas tranantes
Petras, vbi æſtu horrenda fremunt procellæ,
Vndiq́; aſperas circum franguntur cautes.
Nunc autem ad Scyllæ ſcopulum vaſtum, atque Charybdim
Terribiliter frementem, reſtat via. proinde, te enim iam
Ab ipſa infantia inde alui, atque dilexi,
Præ alijs quæ in pelago degunt,
Eo quòd detrectaſti in lecto Iouis efflagitantis
Dormire (illi enim ſemper iſta res curæ ſunt,
Vel cum immortalibus vel mortalibus miſceri)
Sed mei reuerens, atque ex animo metuens,
Profugiſti. ille autem poſtea magnum iuramentum iurauit,
Ne vnquam ad immortalis Dei vocareris coniugem.
Attamen non omiſit obſeruans inuitam,
Donec ei veneranda Themis indicauit omnia:
Quod ſcilicet fato ordinatum, præſtantiorem patre ſuo
Filium parituram ipſam. vnde, licet tui cupiens, omiſit
Metu, ne quis ſibi æqualis dignitatis alius præeſſet
Immortalibus, ſed vſque ſuam potentiam retineret.
Quare ego optimum mortalium maritum eſſe
Dedi ſanè. vt verò nuptias iucundas haberes,
Liberóſque produceres, Deos ad conuiuium vocaui
Cunctos ſimul: ipſáque facem manibus prætuli.

Ἔλπομαι οὐκ ἐπὶ δήν σε βαρὺν χόλον Αἰήταο
Ἐκφυγέειν· τάχα δ' εἶσι καὶ Ἑλλάδος ἤθεα γαίης,
Τισόμενος φόνον υἷος, ὅτ' ἄσχετα ἔργα τέλεσσας.
Ἀλλ' ἐπεὶ οὖν ἱκέτις καὶ ὁμόγνιος ἔπλευ ἐμεῖο,
Ἄλλο μὲν οὔτι κακὸν μητίσομαι ἐνθάδ' ἰούσῃ·
Ἔρχεο δ' ἐκ μεγάρων ξείνῳ συνοπηδὸς ἐοῦσα,
Ὅντινα τοῦτον ἄϊστον ἀείραο πατρὸς ἄνευθεν.
Μηδέ με γουνάσσαιο ἐφέστιος· οὐ γὰρ ἔγωγε
Αἰνήσω βουλάς τε σέθεν καὶ ἀεικέα φύξιν.
Ὣς φάτο· τὴν δ' ἀμέγαρτον ἄχος λάβεν· ἀμφὶ δὲ πέπλον
Ὀφθαλμοῖσι βαλοῦσα, γόον χέεν, ὄφρα μιν ἥρως
Χειρὸς ἐπισχόμενος μεγάρων ἔξω ἦγε θύραζε,
Δείματι παλλομένην· λεῖπον δ' ἀπὸ δώματα Κίρκης·
Οὐδ' ἄλοχον Κρονίδαο Διὸς λάθον· ἀλλά οἱ Ἶρις
Πέφραδεν, εὖτ' ἐνόησεν ἀπὸ μεγάροιο κιόντας.
Αὐτὴ γάρ μιν ἄνωγε δοκευέμεν, ὁππότε νῆα
Στείχοιεν· τὸ καὶ αὖτις ἐποτρύνουσ' ἀγόρευεν,
Ἶρι φίλη, νῦν εἴ ποτ' ἐμὰς ἐτέλεσσας ἐφετμάς,
Εἰ δ' ἄγε λαιψηρῇσι μετοιχομένη πτερύγεσσι,
Δεῦρο Θέτιν μοι ἄνωχθι μολεῖν ἁλὸς ἐξανιοῦσαν.
Κείνης γὰρ χρειώ με κιχάνεται. αὐτὰρ ἔπειτα
Ἐλθεῖν εἰς ἀκτὰς ὅθι τ' ἄκμονες Ἡφαίστοιο
Χάλκειοι στιβαρῇσιν ἀράσσονται τυπίδεσσιν.
Εἰπὲ δὲ κοιμῆσαι φύσας πυρός, εἰσόκεν Ἀργὼ
Τάσγε παρεξελάσῃσιν. ἀτὰρ καὶ Αἴολον ἐλθεῖν,
Αἴολον ὅστ' ἀνέμοις αἰθρηγενέεσσιν ἀνάσσει.
Καὶ δὲ τῷ εἰπέμεναι τὸν ἐμὸν νόον, ὥς κεν ἀήτας
Πάντας ἀπολλήξειεν ὑπ' ἠέρι, μηδέ τις αὔρη
Τρηχύνοι πέλαγος· Ζεφύρου γε μὲν οὖρος ἀήτω,
Ὄφρ' οἵγ' Ἀλκινόου Φαιηκίδα νῆσον ἵκωνται.
Ὣς ἔφατ'· αὐτίκα δ' Ἶρις ἀπ' Οὐλύμποιο θοροῦσα,
Τέμνε τανυσσαμένη κοῦφα πτερά· δῦ δ' ἐνὶ πόντῳ
Αἰγαίῳ, τόθι πέρ τε δόμοι Νηρῆος ἔασιν.
Πρώτην δ' εἰσαφίκανε Θέτιν, καὶ ἐπέφραδε μῦθον
Ἥρης ἐννεσίῃς· ὦρσέν τέ μιν εἰς ἓ νέεσθαι.
Δεύτερα δ' εἰς Ἥφαιστον ἐβήσατο· παῦσε δὲ τόνγε
Ῥίμφα σιδηρείων τυπίδων. ἔσχοντο δ' ἀϋτμῆς
Αἰθαλέοι φυσητῆρες. ἀτὰρ τρίτον εἰσαφίκανεν
Αἴολον Ἱππότεω παῖδα κλυτόν. ὄφρα δὲ καὶ τῷ
Ἀγγελίην φαμένη θοὰ γούνατα παῦεν ὁδοῖο,
Τόφρα Θέτις Νηρῆα κασιγνήτας τε λιποῦσα
Ἐξ ἁλὸς Οὔλυμπόνδε θεὰν μετεκίαθεν Ἥρην.
Ἡ δέ μιν ἆσσον ἑοῖο παρεῖσέ τε, φαῖνέ τε μῦθον,
Κέκλυθι νῦν Θέτι δῖα, τά τοι ἐπιέλδομ' ἐνισπεῖν.
Οἶσθα μὲν ὅσσον ἐμῇσιν ἐνὶ φρεσὶ τίεται ἥρως
Αἰσονίδης, ἠδ' ἄλλοι ἀοσσητῆρες ἀέθλου·
Οἵως τέ σφ' ἐσάωσα διὰ πλαγκτὰς περόωντας
Πέτρας, ἔνθα πυρὸς δειναὶ βρέμουσι θύελλαι,
Κύματά τε σκληροῖσι περιβλύει σπιλάδεσσι.
Νῦν δὲ παρὰ Σκύλλης σκόπελον μέγαν, ἠδὲ Χάρυβδιν
Δεινὸν ἐρευγομένην, δέχεται ὁδός. ἀλλά σε γὰρ δὴ
Ἐξέτι νηπυτίης αὐτὴ τρέφον, ἠδ' ἀγάπησα,
Ἔξοχον ἀλλάων αἵτ' εἰν ἁλὶ ναιετάουσιν.
Οὕνεκεν οὐκ ἔτλης εὐνῇ Διὸς ἱεμένοιο
Λέξασθαι (κείνῳ γὰρ ἀεὶ τάδε ἔργα μέμηλεν,
Ἠὲ σὺν ἀθανάταις ἠὲ θνητῇσιν ἰαύειν)
Ἀλλ' ἐμέ τ' αἰδομένη καὶ ἐνὶ φρεσὶ δειμαίνουσα
Ἠλεύω. ὁ δ' ἔπειτα πελώριον ὅρκον ὄμοσσε,
Μήποτέ σ' ἀθανάτοιο θεοῦ καλέεσθαι ἄκοιτιν.
Ἔμπης δ' οὐ μεθίεσκεν ὀπιπεύων ἀέκουσαν,
Εἰσότε οἱ πρέσβειρα Θέμις κατέλεξεν ἅπαντα·
Ὡς δή τοι πέπρωτο, ἀμείνονα πατρὸς ἑοῖο
Παῖδα τεκεῖν· τῷ καί σε λιλαιόμενος μεθέηκε,
Δείματι μή τις ἑοῦ ἀντάξιος ἄλλος ἀνάσσοι
Ἀθανάτων, ἀλλ' αἰὲν ἑὸν κράτος εἰρύοιτο.
Αὐτὰρ ἐγὼ τὸν ἄριστον ἐπιχθονίων πόσιν εἶναι
Δῶκά τοι, ὄφρα γάμου θυμηδέος ἀντιάσειας,
Τέκνα τε φυτύσαιο. θεοὺς δ' εἰς δαῖτα κάλεσσα
Πάντας ὁμῶς· αὐτὴ δὲ σέλας χείρεσσιν ἀνέσχον

Νυμφίδιον,

Νυμφιδίων, κείνης ἀγανόφρονος εἵνεκα τιμῆς.
Ἀλλ' ἄγε καί τινά τοι νημερτέα μῦθον ἐνίψω.
Εὖτ' ἂν ἐς Ἠλύσιον πεδίον τεὸς υἱὸς ἵκηται,
Ὃν δὴ νῦν Χείρωνος ἐν ἤθεσι Κενταύροιο
Νηιάδες κομέουσι, τεοῦ λίπτοντα γάλακτος,
Χρειώ μιν κούρης πόσιν ἔμμεναι Αἰήταο
Μηδείης· σὺ δ' ἄρηγε νυῷ ἑκυρή περ ἐοῦσα,
Ἠδ' αὐτῷ Πηλῆϊ. τί τοι χόλος ἐστήρικται;
Ἀάσθη· καὶ γάρ τε θεοὺς ἐπινίσσεται ἄτη.
Ναὶ μὲν ἐφημοσύνῃσιν ἐμαῖς Ἥφαιστον ὀΐω
Λωφήσειν πρήσοντα πυρὸς μένος, Ἱπποτάδην δὲ
Αἴολον ὠκείας ἀνέμων ἄϊκας ἐρύξειν
Νόσφιν ἐϋσταθέος Ζεφύρου, τείως κεν ἵκησθε
Φαιήκων λιμένας. σὺ δ' ἀκηδέα μήδεο νόστον.
Δεῖμα δέ τοι πέτραι καὶ ὑπέρβια κύματ' ἔασι
Μοῦνον, ἅ κεν τρέψαιο κασιγνήτῃσι σὺν ἄλλαις.
Μηδὲ σύ γ' ἠὲ Χάρυβδιν ἀμηχανέοντας ἐάσῃς
Ἐσβαλέειν, μὴ πάντας ἀναβρόξασα φέρῃσιν,
Ἠὲ παρὰ Σκύλλης στυγερὸν κευθμῶνα νέεσθαι,
Σκύλλης Αὐσονίης ὀλοόφρονος, ἣν τέκε Φόρκῳ
Νυκτιπόλος δ' Ἑκάτη, τήν τε κλείουσι Κράταιιν·
Μή πως σμερδαλέῃσιν ἐπαΐξασα γένυσσι
Λεκτοὺς ἡρώων δηλήσεται. ἀλλ' ἔχε νῆα
Κεῖσ' ὅθι περ τυτθή γε παραιβασίη ὀλέθροιο.
Ὣς φάτο. τὴν δὲ Θέτις τοίῳ προσελέξατο μύθῳ·
Εἰ μὲν δὴ μαλεροῖο πυρὸς μένος ἠδὲ θύελλαι
Ζαχρηεῖς λήξουσιν ἐτήτυμον, ἦ τ' ἂν ἔγωγε
Θαρσαλέη φαίην, καὶ κύματος ἀντιόωντος
Νῆα σαωσέμεναι, Ζεφύρου λίγα κινυμένοιο.
Ἀλλ' ὥρη δολιχήν τε καὶ ἄσπετον οἶμον ὁδεύειν,
Ὄφρα κασιγνήτας μετελεύσομαι, αἵ μοι ἀρωγοὶ
Ἔσσονται, καὶ νηὸς ὅθι πρυμνήσι' ἀνῆπται,
Ὥς κεν ὑπηῷοι μνησαίατο νόστον ἑλέσθαι.
Ἦ, καὶ ἀναΐξασα κατ' αἰθέρος ἔμπεσε δίναις
Κυανέου πόντοιο· καλεῖ δ' ἐπαμυνέμεν ἄλλας
Αὐτοκασιγνήτας Νηρηίδας· αἱ δ' ἀΐουσαι
Ἤντεον ἀλλήλῃσι. Θέτις δ' ἀγόρευεν ἐφετμὰς
Ἥρης, αἶψα δ' ἴαλλε μετ' Αὐσονίην ἅλα πάσας.
Αὐτὴ δ' ὠκυτέρη ἀμαρύγματος ἠὲ βολάων
Ἠελίου, ὅτ' ἄνεισι περαίης ὑψόθι γαίης,
Σεύατ' ἴμεν λαιψηρὰ δι' ὕδατος, ἔστ' ἀφίκανεν
Ἀκτὴν Αἰαίην Τυρσηνίδος ἠπείροιο.
Τοὺς δ' εὗρεν παρὰ νηὶ σόλῳ ῥιπῇσί τ' ὀϊστῶν
Τερπομένους· ἡ δ' ἆσσον ὀρεξαμένη χερὸς ἄκρης
Αἰακίδεω Πηλῆος· ὁ γάρ ῥά οἱ ἦεν ἀκοίτης·
Οὐδέ τις εἰσιδέειν δύνατ' ἔμπεδον, ἀλλ' ἄρα τῷγε
Οἴῳ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἐείσατο, φώνησέν τε·
Μηκέτι νῦν ἀκταῖς Τυρσηνίσιν ἧσθε μένοντες,
Ἠῶθεν δὲ θοῆς πρυμνήσια λύετε νηός,
Ἥρῃ πειθόμενοι ἐπιτιμήτορι. τῆς γὰρ ἐφετμαῖς
Πασσυδίῃ κοῦραι Νηρηίδες ἀντιόωσι
Νῆα διὲκ πέτρας, αἵ τε Πλαγκταὶ καλέονται,
Ῥυσόμεναι· κείνη γὰρ ἐναίσιμος ὔμμι κέλευθος.
Ἀλλὰ σὺ μή τῳ ἐμὸν δείξῃς δέμας, εὖτ' ἂν ἴδηαι
Ἀντομένην σὺν τῇσι· νόῳ δ' ἔχε, μή με χολώσῃς
Πλεῖον ἔτ' ἢ τὸ πάροιθεν ἀπηλεγέως ἐχόλωσας.
Ἦ, καὶ ἔπειτ' ἀΐδηλος ἐδύσετο βένθεα πόντου.
Τὸν δ' ἄχος αἰνὸν ἔτυψεν, ἐπεὶ πάρος οὐκ ἔτ' ἰοῦσαν
Ἔδρακεν, ἐξότε πρῶτα λίπεν θάλαμόν τε καὶ εὐνὴν
Χωσαμένη Ἀχιλῆος ἀγαυοῦ νηπιάχοντος.
Ἡ μὲν γὰρ βροτέας αἰεὶ περὶ σάρκας ἔδαιε
Νύκτα διὰ μέσσην φλογμῷ πυρός· ἤματα δ' αὖτε
Ἀμβροσίῃ χρίεσκε τέρεν δέμας, ὄφρα πέλοιτο
Ἀθάνατος, καί οἱ στυγερὸν χροῒ γῆρας ἀλάλκοι.
Αὐτὰρ ὅγ' ἐξ εὐνῆς ἀναπάλμενος εἰσενόησε
Παῖδα φίλον σπαίροντα διὰ φλογός· ἧκε δ' ἀϋτὴν
Σμερδαλέην ἐσιδών, μέγα νήπιος· ἡ δ' ἀΐουσα
Τὸν μὲν ἄρ' ἁρπάγδην χαμάδις βάλε κεκληγῶτα,
Αὐτὴ δὲ πνοιῇ ἰκέλη δέμας, ἠΰτ' ὄνειρος,

Nuptialem, illius egregij cauſſa honoris.
Quare age aliquid certum dicam,
Quando ad Elyſium campum tuus filius venerit,
Quem quidem Chironis in ædibus Centauri
Nymphæ nutriunt, tui deſiderantem lactis.
Neceſſe ipſum filiæ maritum eſſe Aeetæ
Medeæ. Tu igitur opitulare nurui ſocrus exiſtens,
Atque ipſi Peleo. quidnam ira obſirmata eſt?
Offendit. etenim ad Deos pertinet noxa.
Profectò quidem præcepto meo Vulcanum opinor
Superſeſſurum inſtare ignis vim: Hippotaden verò
Aeolum vehementes ventorum turbines cohibiturum,
Præter placidum Zephyrum: donec perueniant
Phæacum ad portus. tu ergo tutum cura reditum.
Metuendæ verò petræ atque immanes vndæ ſunt
Solum, quæ declinare poteris ſororibus cum alijs.
Neque tamen tu vel Charybdin ignorantes ſiueris,
Vel ad Scyllæ triſte latibulum appellere,
Scyllæ Auſoniæ infeſtæ, quam genuit Phorcyn,
Noctiuagáque Hecate, quámque vocant Crateini:
Ne quo modo horrendis adorta faucibus,
Selectos Heroas vaſtet. proinde deducas nauem
Eo, vbi exiguus licet tranſitus fuerit exitij.
Sic fata. illam autem Thetis tali excepit reſponſo:
Si modò quidem ſæui ignis vis, aut venti
Tempeſtuoſi ceſſarent verè, profectò ego
Facilè putarem vel fluctu occurrente
Nauem ſeruaturum, Zephyro leniter moto.
Verùm tempus longam & immenſam viam metiri,
Donec ſorores conuenero, quæ mihi ſociæ
Erunt, & nauis vbi retinacula alligata ſunt,
Vt diluculares admoneantur reditum moliri.
Dixit, & incitata ab æthere, incidit vorticibus
Cærulei ponti, vocabátque auxiliari alias
Sorores Nereidas: quæ audientes
Conuenerunt mutuò, Thetis autem narrauit mandata
Iunonis, continuóque ablegauit in Auſonium mare cunctas.
Ipſa verò celerior ſplendore aut radijs
Solis, quando oritur extrema de terra,
Incitabatur ire celeriter per vndas, donec attigit
Litus Aeæum Tyrrheniæ terræ.
Illos autem inuenit iuxta nauem diſco iaculíſque ſagittarũ
Oblectatos, ipſáque citò corripiens ſummam manum
Aeacidæ Pelei: hic enim ei erat coniux:
Neque aliquis videre poterat verè, ſed ſolummodò illi
Soli in oculis apparuit, dixitque:
Ne præterea nunc in litoribus Tyrrhenis deſidete manentes,
Sed manè cita funes ſoluite nauis,
Iunoni obſecuti patronæ. Illius enim mandatis
Simul omnes filiæ Nereides veniunt,
Nauem per petras, quæ Planctæ vocantur,
Seruaturæ. illa enim legitima vobis via.
Quare tu, ne alicui meum prodideris corpus, cùm videris
Obuiantem cũ illis: mente tamen ſerua, ne mihi ſuccenſueris
Plus in poſterum, quàm antè pertinaciter ſuccenſuiſti.
Dixit, ac deinde inconſpicua ſubijt profunditates maris.
Illum autem terror vehemens tetigit, quoniam antè non amplius conuenientem
Vidit, ex quo primum reliquit thalamum, ſimulatq; lectum,
Irata ob Achillem nobilem paruulum.
Hæc enim mortales vſque carnes amburebat
Noctem per mediam flamma ignis, per dies autem iterum
Ambroſia vngebat tenerum corpus, vt eſſet
Immortalis, atque eius triſtem à corpore ſenectam arceret.
Verùm ille è lecto erumpens, animaduertit
Puerum carum palpitantem in igne, edidit verò clamorem
Terribilem intuitus valde infans. hæc autem audiens
Illum raptim in terram abiecit vociferatum,
Ipſáque vento ſimilis corpore, ceu ſomnium,
Perrexit ire ex ædibus repentè, ac ſubijt pontum.

Indignata, neque quid retrouerſa acceſſit poſtea.
Ideò ipſius mœror corripuit animum, attamen
Omne mandatum Thetidis indicauit socijs.
Illi ergo interim quieuerunt, miſſáq; fecerunt certamina.
Sedulò cœnam, nec non & ſtrata circum occupabantur:
In quibus paſti noctem dormierunt, ſicut antea.
Quando verò ſummum attigit lucifera ſolum Aurora,
Tunc lenis aduentu Zephyri
Conſcenderunt tranſtra de terra, éque profundo
Anchoras retraxerunt læti, atque alia omnia
Aliter, Carbaſa expedierunt. * *Congrua ordinarunt pro debito, altéque velum*
Subtraxerunt, pandentes funibus cornua.
Nauem verò ſecunda aura ferebat, illicóque inſulam
Pulchram Anthemoeſſam conſpexerunt, vbi canoræ
Sirenes faſcinant Acheloides, dulcibus
Demulcentes cantilenis, quicunque appuliſſet.
Has autem formoſa Acheloo commiſta,
Peperit Terpſichore, Muſarum vna, & quondam Cereris
Filiam inſignem virginem adhuc oblectarunt
Simul canentes. tunc autem iam quidem auibus,
Iam verò virginibus ſimiles erant videri,
Frequentérque excelſa obſeruantes de ſpecula:
Nempe frequenter ſanè multorum dulcem reditum præripuerunt,
Tabe corrumpentes indeſinenter equidem, & illis
Miſerunt ex oribus vocem ſuauem. illíque à naue
Iam retinacula litoribus iniecisſent,
Niſi Oeagri filius, Thracius Orpheus,
Thracenſem in manibus ſuis citharam extendens,
Velociter volubilis cantilenam cecinisſet modi,
Vt ſimul pulſante reſonarent aures
Pulſatione, virgineámque vocem ſuppreſſit cithara.
Nauem autem ſimul Zephyrus, ac reſonans ferebat vnda,
A tergo impulſa. Illæ verò indiſcretam miſerunt vocem.
Atqui ſic Teleontis bonus filius ſolum ſociorum
Preuentus, pulchro de iugo incidit ponto,
Butes, Sirenum ſuaui voce animum delinitus:
Natauítque nigram per vndam, vt attingeret
Miſer: certéque ei ſtatim ibi reditum abſtuliſſent,
Niſi ipſum miſerata dea Erycis regina
Venus, poſtea in vorticibus excepiſſet, atque ſeruaſſet,
Prompta obuians Lilybeum habitare promontorium.
Illi autem dolore correpti, has quidem liquerunt, aliáque inſequebantur
Duriora in Mixodijs maris vaſtatiua nauium.
Hac quidem Scyllæ præceps extabat petra,
Illac verò grauiſſimè reboabat ebulliens Charybdis:
Alibi etiam Planctæ ingenti præ vnda petræ
Murmurabant. ibi econtrà exibat ardens flamma
Summis de ſcopulis, ignita ſuper petra:
Fumóque obſcurus æther erat, neque radios
Vidiſſes Solis, tunc ibi ceſſante ab operibus
Vulcano, calidum adhuc ſudabat pontus vaporem.
Vbi ipſis puellæ Nereides aliunde aliæ
Occurrerunt, ipſáque à tergo temonem attigit claui
Diua Thetis, Planctis è ſcopulis liberare.
Non aliter, quàm quando Delphini è mari laſciuientes,
Feſtinantem gregatim glomerantur circa nauem,
Nunc quidem antè viſi, nunc verò à tergo,
Interdum ex obliquo. nautis autem gaudium eſt.
Sic illæ procurrentes inter ſe, circa ſtipabantur
Argo nauem. Thetis verò dirigebat viam.
Et quando ſanè Planctis appropinquaturi erant,
Illico ſubtrahentes niuea ad genua fimbrias,
Altè in ipſorum ſcopulorum & vndæ fractione
Mouebantur hinc inde per interuallum inuicem.
Hanc ſublimem feriebat fluxus, circúmque vnda
Inſana ſublata ad petras reſonabat.
Illæ autem quandoq; quidem præcipitiis ſimiles aeri erant,
Interdum verò merſæ imo ſub fundo ponti

Βῆ ῥ' ἴμεν ἐκ μεγάροιο θοῶς, καὶ ἐπᾶλτο πόντον
Χωσαμένη· μετὰ δ' οὔτι παλίσσυτος ἵκετ' ὀπίσσω.
Τῷ μιν ἀμηχανίη δῦνεν φρένας· ἔμπα καὶ ἔμπης
Πᾶσαν ἐφημοσύνην Θέτιδος μετέειπεν ἑταίροις.
Οἱ δ' ἄρα μεσσηγὺς λῆξαν, καὶ ἔπαυσαν ἀέθλους
Ἐσσυμένως, δόρπον τε χαμεύνας τ' ἀμφεπένοντο.
Τῇς ἔνι δαισάμενοι, νύκτ' ἄεσαν ὡς τὸ πάροιθεν.
Ἦμος δ' ἄκρον ἔβαλλε φαεσφόρος οὐρανὸν ἠώς,
Δὴ τότε λαιψηροῖο κατηλυσίῃ Ζεφύροιο
Βαῖνον ἐπὶ κληῖδας ἀπὸ χθονός· ἐκ δὲ βυθοῖο
Εὐναίας εἷλκον περιγηθέες ἄλλα τε πάντα
Ἄρμενα μηρύοντο κατὰ χρέος· ὕψι δὲ λαῖφος
Εἴρυσαν τανύσαντες ἐν ἱμάντεσσι κεραίης.
Νῆα δ' εὐκραὴς ἄνεμος φέρεν· αἶψα δὲ νῆσον
Καλὴν, Ἀνθεμόεσσαν ἐσέδρακον, ἔνθα λίγειαι
Σειρῆνες σίνοντ' Ἀχελωΐδες, ἡδείῃσι
Θέλγουσαι μολπῇσιν ὅτις παρὰ πεῖσμα βάλοιτο.
Τὰς μὲν ἄρ' εὐειδὴς Ἀχελωΐῳ εὐνηθεῖσα
Γείνατο Τερψιχόρη, Μουσέων μία· καί ποτε Δηοῦς
Θυγατέρ' ἰφθίμην ἀδμῆτ' ἔτι πορσαίνεσκον
Ἄμμιγα μελπόμεναι· τότε δ' ἄλλο μὲν οἰωνοῖσιν,
Ἄλλο δὲ παρθενικῇς ἐναλίγκιαι ἔσκον ἰδέσθαι.
Αἰεὶ δ' εὐόρμου δεδοκημέναι ἐκ περιωπῆς,
Ἦ θαμὰ δὴ πολέων μελιηδέα νόστον ἕλοντο,
Τηκεδόνι φθινύθουσαι, ἀπηλεγέως δ' ἄρα καὶ τοῖς
Ἵεσαν ἐκ στομάτων ὄπα λείριον. οἱ δ' ἀπὸ νηὸς
Ἤδη πείσματ' ἔμελλον ἐπ' ἠιόνεσσι βαλέσθαι,
Εἰ μὴ ἄρ' Οἰάγροιο πάϊς Θρηΐκιος Ὀρφεὺς
Βιστονίην ἐνὶ χερσὶν ἑαῖς φόρμιγγα τανύσσας,
Κραιπνὸν ἐϋτροχάλοιο μέλος κανάχησεν ἀοιδῆς,
Ὄφρ' ἄμυδις κλονέοντος ἐπιβρομέωνται ἀκουαὶ
Κρεγμῷ· παρθενικὴν δ' ἐνοπὴν ἐβιήσατο φόρμιγξ.
Νῆα δ' ὁμοῦ ζέφυρός τε καὶ ἠχῆεν φέρε κῦμα
Πρυμνόθεν ὀρνύμενον· ταὶ δ' ἄκριτον ἵεσαν αὐδήν.
Ἀλλὰ καὶ ὧς Τελέοντος ἐῢς πάϊς, οἶος ἑταίρων
Προφθάμενος ξεστοῖο κατὰ ζυγοῦ ἔνθορε πόντῳ,
Βούτης, Σειρήνων λιγυρῇ ἐπὶ θυμὸν ἰανθείς.
Νῆχε δὲ πορφυρέοιο δι' οἴδματος, ὄφρ' ἐπιβαίη
Σχέτλιος. ἦ τέ οἱ αἶψα καταυτόθι νόστον ἀπηύρων·
Ἀλλά μιν οἰκτείρασα θεὰ Ἔρυκος μεδέουσα
Κύπρις, ἔτ' ἐν δίναις ἀνερέψατο, καί ῥ' ἐσάωσε
Πρόφρων ἀντομένη Λιλυβηΐδα ναιέμεν ἄκρην.
Οἱ δ' ἄχεϊ σχόμενοι, τὰς μὲν λίπον, ἄλλα δ' ὄπαζον
Κύντερα μιξοδίῃσιν ἁλὸς ῥαιστήρια νηῶν.
Τῇ μὲν γὰρ Σκύλλης λισσὴ προυφαίνετο πέτρη,
Τῇ δ' ἄμοτον βοάασκεν ἀναβλύζουσα Χάρυβδις·
Ἄλλοθι δὲ Πλαγκταὶ μεγάλῳ ὑπὸ κύματι πέτραι
Ῥόχθεον, ᾗχι πάροιθεν ἀπέπτυεν αἰθομένη φλὸξ
Ἄκρων ἐκ σκοπέλων, πυριθαλπέος ὑψόθι πέτρης.
Καπνῷ δ' ἀχλυόεις αἰθὴρ πέλεν· οὐδέ κεν αὐγὰς
Ἔδρακες ἠελίοιο. τότ' αὖ λήξαντος ἀπ' ἔργων
Ἡφαίστου θερμὴν ἔτι κήκιε πόντος ἀϋτμήν.
Ἔνθα σφιν κοῦραι Νηρηΐδες ἄλλοθεν ἄλλαι
Ἤντεον· ἡ δ' ὄπιθεν πτέρυγος θίγε πηδαλίοιο
Δῖα Θέτις, Πλαγκτῇσιν ἐνὶ σπιλάδεσσιν ἐρύσθαι.
Ὡς δ' ὁπόταν δελφῖνες ὑπὲξ ἁλὸς εὐδιόωντες
Σπερχομένην ἀγεληδὸν ἑλίσσωνται περὶ νῆα,
Ἄλλοτε μὲν προπάροιθεν ὁρώμενοι, ἄλλοτ' ὄπισθεν,
Ἄλλοτε παρβολάδην· ναύτῃσι δὲ χάρμα τέτυκται·
Ὣς αἱ ὑπεκπροθέουσαι ἐπήτριμοι εἱλίσσοντο
Ἀργῴῃ περὶ νηΐ, Θέτις δ' ἴθυνε κέλευθον.
Καί ῥ' ὅτε δὴ Πλαγκτῇσιν ἐνιχρίμψεσθαι ἔμελλον,
Αὐτίκ' ἀνασχόμεναι λευκοῖς ἐπὶ γούνασι πέζας,
Ὑψοῦ ἐπ' αὐτάων σπιλάδων καὶ κύματος ἀγῆς
Ῥώοντ' ἔνθα καὶ ἔνθα διασταδὸν ἀλλήλῃσι.
Τὴν δὲ παρηορίην κόπτεν ῥόος· ἀμφὶ δὲ κῦμα
Λάβρον ἀειρόμενον πέτραις ἐπικαγχλάζεσκεν.
Αἱ δ' ὅτε μὲν κρημνοῖς ἐναλίγκιαι ἠέρι κῦρον,
Ἄλλοτε δὲ βρύχιαι, νεάτῳ ὑπὸ πυθμένι πόντου

Ἠρήρειντ',

Ἠερέθονθ', ὅθι πολλὸν ὑπείρεχεν ἄγριον οἶδμα.
Αἱ δ', ὥστ' ἠμαθόεντος ἐπισχεδὸν αἰγιαλοῖο
Παρθενικαὶ δίχα κόλπον ἐπ' ἰξύας εἱλίξασαι,
Σφαίρῃ ἀθύρουσιν περιηγέϊ· τὴν μὲν ἔπειτα
Ἄλλη ὑπ' ἐξ ἄλλης δέχεται, καὶ ἐς ἠέρα πέμπει
Ὕψι μεταχρονίην· ἡ δ' οὔποτε πίλναται οὔδει·
Ὣς αἱ νῆα θέουσαν ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλη
Πέμπε διηερίην ἐπὶ κύμασιν, αἰὲν ἄπωθε
Πετράων· περὶ δέ σφισιν ἐρευγόμενον ζέεν ὕδωρ.
Ταὶ δὲ καὶ αὐτὸς ἄναξ κορυφῆς ἐπὶ λισσάδος ἄκρης
Ὀρθὸς ἐπὶ στελεῇ τυπίδος βαρὺν ὦμον ἐρείσας
Ἥφαιστος θηεῖτο, καὶ αἰγλήεντος ὕπερθεν
Οὐρανοῦ ἑστηυῖα Διὸς δάμαρ· ἀμφὶ δ' Ἀθήνῃ
Βάλλε χέρας, τοῖόν μιν ἔχεν δέος εἰσορόωσαν.
Ὅσση δ' εἰαρινοῦ μηκύνεται ἤματος αἶσα,
Τοσσάτιον μογέεσκον ἐπὶ χρόνον ὀχλίζουσαι
Νῆα διὲκ πέτρας πολυηχέας· οἱ δ' ἀνέμοιο
Αὖτις ἐπαυρόμενοι προτέρω θέον· ὦκα δ' ἄμειβον
Θρινακίης λειμῶνα, βοῶν τροφὸν Ἠελίοιο.
Ἔνθ' αἱ μὲν κατὰ βένθος ἁλίγκιαι αἰθυίῃσι
Δῦνον, ἐπεί ῥ' ἀλόχοιο Διὸς πόρσυνον ἐφετμάς.
Τοὺς δ' ἄμυδις βληχή τε δι' ἠέρος ἵκετο μήλων,
Μυκηθμός τε βοῶν αὐτοσχεδὸν οὔατ' ἔβαλλε.
Καὶ τὰ μὲν ἑρσήεντα κατὰ δρία ποιμαίνεσκεν
Ὁπλοτέρη Φαέθουσα θυγατρῶν Ἠελίοιο,
Ἀργύρεον χαῖον παλάμῃ ἔνι πηχύνουσα·
Λαμπετίη δ' ἐπὶ βουσὶν ὀρειχάλκοιο φαεινοῦ
Πάλλεν ὀπηδεύουσα καλαύροπα. τὰς δὲ καὶ αὐτοὶ
Βοσκομένας ποταμοῖο παρ' ὕδασιν εἰσορόωντο
Ἀμ πεδίον καὶ ἕλος λειμώνιον· οὐδέ τις ἦεν
Κυανέη μετὰ τῇσι δέμας, πᾶσαι δὲ γάλακτι
Εἰδόμεναι, χρυσέοισι κεράασι κυδιόωσαι.
Καὶ μὲν τὰς παράμειβον ἐπ' ἤματι· νυκτὶ δ' ἰούσῃ
Πεῖρον ἁλὸς μέγα λαῖτμα κεχαρμένοι, ὄφρα καὶ αὖτις
Ἠὼς ἠριγενὴς φέγγος βάλε νισσομένοισιν.
Ἔστι δέ τις πορθμοῖο παροιτέρη Ἰονίοιο
Ἀμφιλαφὴς πίειρα Κεραυνίῃ εἰν ἁλὶ νῆσος,
Ἧι ὕπο δὴ κεῖσθαι δρέπανον φάτις (ἵλατε Μοῦσαι,
Οὐκ ἐθέλων ἐνέπω προτέρων ἔπος) ᾧ ἀπὸ πατρὸς
Μήδεα νηλειῶς ἔταμε Κρόνος· οἱ δέ ἑ Δηοῦς
Κλείουσι χθονίης καλαμητόμον ἔμμεναι ἅρπην.
Δηὼ γὰρ κείνῃ ἐνί δή ποτε νάσσατο γαίῃ,
Τιτῆνας δ' ἔδαεν στάχυν ὄμπνιον ἀμήσασθαι,
Μάκριδα φιλαμένη. Δρεπάνη τόθεν ἐκλήισται
Οὔνομα Φαιήκων ἱερὴ τροφός· ὣς δὲ καὶ αὐτοὶ
Αἵματος Οὐρανίοιο γένος Φαίηκες ἔασι.
Τοὺς Ἀργὼ πολέεσσιν ἐνισχομένη καμάτοισι,
Θρινακίης αὔρῃς ἵκετ' ἐξ ἁλός· οἱ δ' ἀγανῇσιν
Ἀλκίνοος λαοί τε θυηπολίῃσιν ἰόντας
Δειδέχατ' ἀσπασίως· ἐπὶ δέ σφισι καγχαλάασκε
Πᾶσα πόλις· φαίης κεν ἑοῖς ἐπὶ παισὶ γάνυσθαι.
Καὶ δ' αὐτοὶ ἥρωες ἀνὰ πληθὺν κεχάροντο,
Τῷ ἴκελοι οἷόν τε μεσαιτάτῃ ἐμβεβαῶτες
Αἱμονίῃ· μέλλον δὲ βοῇ ἔνι θωρήξεσθαι.
Ὧδε μάλ' ἀγχίμολον στρατὸς ἄσπετος ἐξεφαάνθη
Κόλχων, οἳ Πόντοιο κατὰ στόμα καὶ διὰ πέτρας
Κυανέας μαστῆρες ἀριστήων ἐπέρησαν.
Μήδειαν δ' ἔξαιτον ἑοῦ ἐς πατρὸς ἄγεσθαι
Ἵεντ' ἀπροφάτως, ἠὲ στονόεσσαν ἀυτὴν
Νωμήσειν χαλεπῇσιν ὁμόκλεον ἀτροπίῃσιν
Αὖθί τε καὶ μετέπειτα σὺν Αἰήταο κελεύθῳ.
Ἀλλά σφεας κατέρυκεν ἐπειγομένους πολέμοιο
Κρείων Ἀλκίνοος· λελίητο γὰρ ἀμφοτέροισι
Δηϊοτῆτος ἄτερθεν ὑπέρβια νείκεα λῦσαι.
Κούρη δ' οὐλομένῳ ὑπὸ δείματι πολλὰ μὲν αὐτοὺς
Αἰσονίδεω ἑτάρους μεταλλίσσετο, πολλὰ δὲ χερσὶν
Ἀρήτης γούνων ἀλόχου θίγεν Ἀλκινόοιο·
Γουνοῦμαι βασίλεια· σὺ δ' ἵλαθι, μηδέ με Κόλχοις
Ἐκδῷς ᾧ πατρὶ κομιζέμεν, εἴ νυ καὶ αὐτὴ

Subſidebant,ubi multa ſuperabat ſæua unda.
Ipſæ autem,quemadmodum arenoſum prope litus,
Virgines ſeparantes ſinum ad ilia conſtringentes,
Pila ludunt orbiculari,eámque poſtea
Alia ab alia excipit,atque in aera mittit
Altè ſublimem,illáque nequaquam appropinquat terræ:
Sic illæ nauem currentem inuicem aliunde alia
*Mittebat aeriam,ſuper undas repente * procul* Alias ἄπωθε, remota.
A petris,circáque ipſas fremens currebat unda.
Has autem & ipſe Rex in vertice alti promontorij
Erectus,in capulo mallei grauem humerum innixus,
Vulcanus admirabatur,ac ſplendido ſuper
Cælo ſtans Iouis coniunx circum Palladem
Ponebat manibus:talis ipſam inuaſit metus intuentem.
Quanta autem verni extenditur diei pars,
Tantum laborabant ad tempus,mouentes
Nauem ex petra fremente. Illi autem ventum
Rurſus adepti,ulterius pergebant: repentéque adpulerunt
Trinacriæ ad pratum,boum nutricem Solis,
Vbi iſtæ quidem ad profundum ſimiles mergis
Subierant,poſtquam coniugis Iouis peregerunt mandata:
Illos autem unà balatus per aera attigit ouium,
Boatúſque boum illicò aures penetrauit:
Atque hos roſcida per nemora paſcebat
Minima Phaethuſa filiarum Solis,
Argenteum pedum in manu tenens.
Lampetiáque poſt boues orichalco fulgenti
Mouebat ſequens baculum. has ergo ipſi,
Paſcentes fluuij ad aquas cernebant,
In campo & prato virenti,neque aliqua erat
Nigra inter iſtas corpore,verùm cunctæ lacti
Aſſimilatæ,aureis cornibus decorabantur:
Atque has præternauigarunt uno die:nocte verò ſecuta
Tranſierunt maris vaſtam profunditatem læti,donec iterum
Aurora matutina ſplendorem dedit proficiſcentibus.
Eſt autem quædam fretum ante Ionium
Magna,diues,Ceraunia in mari inſula:
Qua ſub poſitam eſſe falcem fama eſt(ignoſcite Muſæ,
Nec volens dico priorum fabulam) qua patris
Genitalia crudeliter amputauit Saturnus.alij verò
Dicunt terreſtris meſſoriam eſſe falcem. (ipſam Cereris
Ceres enim illa habitabat quondam in terra,
Titanáſque docuit ſpicam fertilem demetere,
Macrin diligens.Drepane inde vocata eſt,
Nomine Phæacum ſacra nutrix,ſicq; & ipſi
Sanguinis cœleſtis genus Phæaces ſunt.
Ad hos Argo innumeris implicata periculis,
Siculis auris venit ex mari, ipſi verò hilaribus
Alcinous,populúſque,ſacris venientes
Exceperunt liberaliter, propterque ipſos lætabatur
Tota ciuitas:dixiſſes,propter proprios liberos gaudere:
Simul ipſi Heroes in populo gaudebant,
Et ſimiles,veluti intimam ingreſſi
Theſſaliam,cùm erant ſe prælio accincturi:
Ita ſtatim exercitus numeroſus apparuit
Colchorum,qui ponti per os,atque per petras
Cyaneas,perueſtigatores Heroum penetrarunt,
Medeámque abreptam ad ſui patris ædes reducere
Contenderunt abſque mora,aut luctuoſam pugnam
Moturos ſe atroci interminabantur temeritate,
Ibique & poſtea cum Aeetæ impetu.
Verùm ipſos inhibuit accelerantes bellum,
Rex Alcinous.cupiebat enim vtriſque,
Pugna abſque,temerarias contentiones dirimere.
Puella autem ingenti præ terrore impensè quidem ipſos
Aeſonidæ ſocios demulcebat, impensè etiam manibus
Aretes genua coniugis amplexa eſt Alcinoi:
Precor Regina,tu verò propitia eſto,neque me Colchis Aliter, prope.
*Concedas * ipſi patri auferre,ſi modò & tu*

Hominum de progenie vna viuis, quibus in noxam
Facilimus leuibus incurrit animus erroribus.
Sic mihi præſentes ſanè elapſæ mentes, nec quidem abſque
Furore. ſciat verò ſacrum lumen Solis,
Sciant nocliuagæ Perſeidis myſteria puellæ,
Vt non ego volens cum viris aduenis
Illinc diſceſſi, ſed infelix mihi timor perſuaſit (aliud
Huius fugæ meminiſſe. quoniam erraueram, neque aliquod
Conſilium erat. adhuc mihi virginitas manet, veluti in patris
Aedibus, intacta & integra. proinde miſerere
Veneranda, tuúmque coniugem mitiga. tibi verò tribuerint
Immortales vitam perfectam, fœlicitatémque,
Ac liberos, non gloriam inuictæ vrbis.
Talibus equidem Areten orabat lacrymans,
Talibus etiam Heroum econtrà quemuis virum:
Veſtri, ô multo præſtantiſſimi, óbque certamina
Ergo veſtra afflictor, cuius conſilio
Tauros iunxiſtis, meſſémque periculoſam virorum
Metebatur terrigenarum, cuius gratia in Theſſaliam
Aureum iamiam vellus aſportabitis reuerſi.
Illa ego quæ patriam, ipſóſque amiſi parentes,
Quæ domum, quæ vniuerſam lætitiam vitæ:
Vobis autem & patriam atque ædes inhabitare iterum
Effeci, dulcibúſque amplius intuebimini genitores
Oculis. ſed mihi infeſtus abſtulit Deus
Fœlicitatem, ac miſera cum aduenis erro.
Reuereamini pacta, nec nō iuramēta: reuereamini Erinnym
Supplicem, Nemeſinq́; Deorum, ad manus reuerſam
Aeetæ, calamitate deteſtanda affectum iri.
Non templa aut munimentum auxiliare, non receptum
Alium, ſed ſola propono vos ipſos
Inhumani rigiditate & crudeles. neque animo
Erubeſcitis peregrinæ gentibus me manus Reginæ
Cernentes extendentem, deſertam. Verùm & cunctis,
Pellem eripere cupidi, conſeruiſtis prælia cum Colchis,
Ipſoq́; Aeeta terribili. nunc verò obliti eſtis
Magnanimitatis, cum ſoli diſperſi ſunt.
Ita fata eſt ſupplicans. illorum autem quemcunque oraſſet,
Hic ipſam animabat, placans lamentantem.
Vibrabant haſtas acutas in manibus,
Enſeſq́; è vaginis, neque defuturos auxilio
Affirmarunt, ſi cauſſa iniquè obſtare deberent.
Triſtatis ergo in cœtu ſuperuenit ſoporatiua
Nox laborum mortalibus, tranquillauitque vniuerſam
Terram ſimul: illam verò ne vel minimum ſopiuit ſomnus,
Sed ei in pectoribus triſtatus verſabatur animus.
Veluti quando fuſum mulier laborioſa verſat
Nocturna, propterque deplorat orphanos liberos
Viduitatem mariti, ſtillant verò lacrymæ in genas
Flentis, quale ipſam triſte obruit fatum.
Sic illius madebant genæ, adhuc ei cor
Vehementes iactabatur transfixum ob dolores.
Illi ergo domi in vrbe, vt antea
Rex Alcinous, venerandáque Alcinoi
Arete coniunx, de virgine conſultabant,
Suo in lecto per noctem, ſicq́; maritum
Legitimum efficacibus vxor orabat verbis:
Profectò dilectus, agedum mihi libera Colchis
Virginem, Minyis gratificans: prope autem Argus
Noſtram inſulam, ac viri Theſſali.
Aeetas verò neque habitat propè, neque quid nouimus
Aeetam, ſed ſolum audiuimus: hæc autem virgo
Afflicta, mihi animum fregit ſupplicans,
Ne ſe, Rex, Colchis concedas ad patris domum abducere.
Lapſa eſt, quando prima boum ſedatiua dedit
Pharmaca ei. Fermè autem malo malum, tanquam multa
Facimus errore, declinans effugit
Patris difficilis grauem iram. cæterùm Iaſon,
Vt audio, magnis aſtringitur ex ſe iuramentis,

Ανθρώπων γενεῆς μία φέρβεαι, οἷσιν ἐς ἄτην
Ωκύτατος κούφῃσι θέει νόος ἀμπλακίῃσιν.
Ως ἐμοὶ ἐκ πυκιναὶ ἔπεσον φρένες, οὐ μὲν ἕκητι
Μαργοσύνης. ἴστω δ' ἱερὸν φάος Ηελίοιο,
Ιστω νυκτιπόλου Περσηΐδος ὄργια κούρης,
Μὴ μὲν ἐγὼν ἐθέλουσα σὺν ἀνδράσιν ἀλλοδαποῖσι
Κεῖθεν ἀφωρμήθην· στυγερὸν δέ με τάρβος ἔπεισε
Τῆσδε φυγῆς μνήσασθαι, ὅτ' ἤλιτον. οὐδέ τις ἄλλη
Μῆτις ἔην· ἔτι μοι μίτρη μένει, ὡς ἐνὶ πατρὸς
Δώμασιν, ἄχραντος καὶ ἀκήρατος. ἀλλ' ἐλέαιρε
Πότνα, τεὸν δὲ πόσιν μειλίσσεο· σοὶ δ' ὀπάσειαν
Αθάνατοι βίοτόν τε τελεσφόρον, ἀγλαΐην τε,
Καὶ παῖδας, καὶ κῦδος ἀπορθήτοιο πόληος.
Τοῖα μὲν Αρήτην γουνάζετο δακρυχέουσα·
Τοῖα δ' ἀριστήων ἐπαμοιβαδὶς ἄνδρα ἕκαστον,
Υμέων, ὦ πέρι δὴ μέγα φέρτατοι, ἀμφί τ' ἀέθλοις
Οὕνεκεν ὑμετέροισιν ἀτύζομαι, ἧς ἰότητι
Ταύρους τ' ἐζεύξασθε, καὶ ἐκ θέρος οὐλοὸν ἀνδρῶν
Κείρετε γηγενέων· ἧς εἵνεκεν Αἱμονίηνδε
Χρύσεον αὐτίκα κῶας ἀνάξετε νοστήσαντες.
Ηδ' ἐγὼ ἢ πάτρην τε καὶ οὓς ὤλεσσα τοκῆας,
Η δόμον, ἣ σύμπασαν ἐϋφροσύνην βιότοιο·
Υμμι δὲ καὶ πάτρην καὶ δώματα ναιέμεν αὖτις
Ηνυσα· καὶ γλυκεροῖσιν ἔτ' εἰσόψεσθε τοκῆας
Ομμασιν. αὐτὰρ ἐμοὶ ἀπὸ δὴ βαρὺς εἵλετο δαίμων
Αγλαΐας· στυγερὴ δὲ σὺν ὀθνείοις ἀλάλημαι.
Δείσατε συνθεσίας τε καὶ ὅρκια, δείσατ' Ερινὺν
Ικεσίην, Νέμεσίν τε θεῶν, ἐς χεῖρας ἰοῦσαν
Αἰήτεω, λώβῃ πολυπήμονι δηωθῆναι.
Οὐ ναούς, οὐ πύργον ἐπίρροθον, οὐκ ἀλεωρὴν
Αλλην, οἰόθι δὲ προτιβάλλομαι ὑμέας αὐτούς.
Σχέτλιοι ἀτροπίης καὶ ἀνηλέες· οὐδ' ἐνὶ θυμῷ
Αἰδεῖσθε ξείνης μ' ἐπὶ γούνασι χεῖρας ἀνάσσης
Δερκόμενοι τείνουσαν ἀμήχανον· ἀλλά κε πᾶσι,
Κῶας ἑλεῖν μεμαῶτες, ἐμίξατε δούρατα Κόλχοις,
Αὐτῷ τ' Αἰήτῃ ὑπερήνορι· νῦν δ' ἐλάθεσθε
Ηνορέης, ὅτε μοῦνοι ἀποτμηγέντες ἔασιν.
Ως φάτο λισσομένη· τῶν δ' ὅντινα γουνάζοιτο,
Ος μιν θαρσύνεσκεν ἐρητύων ἀχέουσαν.
Σεῖον δ' ἐγχείας εὐήκεας ἐν παλάμῃσι,
Φάσγανά τ' ἐκ κολεῶν· οὐδὲ σχήσεσθαι ἀρωγῆς
Εννεπον, εἴ κε δίκης ἀλιτήμονος ἀντιάσειαν.
Στρευγομένοις δ' ἀν' ὅμιλον ἐπήλυθεν εὐνήτειρα
Νὺξ ἔργων ἀνδρεσσι, κατευκήλησε δὲ πᾶσαν
Γαῖαν ὁμῶς· τὴν δ' οὔτι μίνυνθά περ εὔνασεν ὕπνος,
Αλλά οἱ ἐν στέρνοις ἀχέων εἱλίσσετο θυμός.
Οἷον ὅτε κλωστῆρα γυνὴ ταλαεργὸς ἑλίσσει
Εννυχίη· τῇ δ' ἀμφὶ κινύρεται ὀρφανὰ τέκνα
Χηροσύνῃ πόσιος· σταλάει δ' ὑπὸ δάκρυ παρειὰς
Μυρομένης, οἵην μιν ἐπὶ στυγερὴ λάβεν αἶσα·
Ως τῆς ἰκμαίνοντο παρηΐδες· ἐν δέ οἱ ἦτορ
Οξείαις εἰλεῖτο πεπαρμένον ἀμφ' ὀδύνῃσι.
Τὼ δ' ἔντοσθε δόμοιο κατὰ πτόλιν, ὡς τὸ πάροιθε,
Χρείων Αλκίνοος, πολυπότνιά τ' Αλκινόοιο
Αρήτη ἄλοχος, κούρης πέρι μητιάασκον
Οἷσιν ἐνὶ λεχέεσσι διὰ κνέφας· οἷα δ' ἀκοίτην
Κουρίδιον θαλεροῖσι δάμαρ προσπτύσσετο μύθοις,
Ναὶ φίλος, εἰ δ' ἄγε μοι πολυκηδέα ῥύεο Κόλχων
Παρθενικήν, Μινύῃσι φέρων χάριν. ἐγγύθι δ' Αργος
Ημετέρης νήσοιο καὶ ἀνέρες Αἱμονιῆες·
Αἰήτης δ' οὔτ' ἂρ ναίει σχεδόν, οὐδέ τι ἴδμεν
Αἰήτην, ἀλλ' οἶον ἀκούομεν. ἥδε δὲ κούρη
Αἰνοπαθὴς κατά μοι νόον ἔκλασεν ἀντιόωσα.
Μή μιν ἄναξ Κόλχοισι πόρῃς ἐς πατρὸς ἄγεσθαι.
Αάσθη, ὅτε πρῶτα βοῶν θελκτήρια δῶκε
Φάρμακά οἱ. σχεδόθεν δὲ κακῷ κακὸν (οἷά τε πολλὰ
Ρέζομεν ἀμπλακίῃσιν) ἀκειομένη, ὑπάλυξε
Παιδὸς ὑπερφιάλοιο βαρὺν χόλον. αὐτὰρ Ιήσων,
Ως ἀΐω, μεγάλοισιν ἐνίσχεται ἐξ ἔθεν ὅρκοις,

Κουριδίω

Κουριδίην δή τινα ἐνὶ μεγάροισιν ἄκοιτιν.
Τῷ φίλε μή τ' ἂν αὐτὸν ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσαι
Θείης Αἰσονίδην, μηδ' ἄσχετα σεῖο ἕκητι
Παῖδα πατὴρ θυμῷ κεκοτηότι δηλήσαιτο.
Λίην γὰρ δύσζηλοι ἑοῖς ἐπὶ παισὶ τοκῆες.
Οἷα μὲν Ἀντιόπην εὐώπιδα μήσατο Νυκτεύς.
Οἷα δὲ καὶ Δανάη πόντῳ ἔνι πήματ' ἀνέτλη,
Πατρὸς ἀτασθαλίῃσι, νέον γε μὲν οὐδ' ἀποτηλοῦ
Ὑβριστὴς Ἔχετος γλήναις ἐνὶ χάλκεα κέντρα
Πῆξε θυγατρὸς ἑῆς, στονόεντι δὲ κάρφεται οἴτῳ,
Ὀρφναίῃ ἐνὶ χαλκὸν ἀλετρεύουσα καλιῇ.
Ὣς φάτο λισσομένη· τοῦ δὲ φρένες ἰαίνοντο
Ἧς ἀλόχου μύθοισιν, ἔπος δ' ἐπὶ τοῖον ἔειπεν,
Ἀρήτη, καί κεν σὺν τεύχεσιν ἐξελάσαιμι
Κόλχους, ἡρώεσσι φέρων χάριν, εἵνεκα κούρης.
Ἀλλὰ Διὸς δείδοικα δίκην ἰθεῖαν ἀτίσσαι.
Οὐδὲ μὲν Αἰήτην ἀθεριζέμεν, ὡς ἀγορεύεις,
Λώιον· οὐ γάρ τις βασιλεύτερος Αἰήταο.
Καί κ' ἐθέλων ἕκαθέν περ ἐφ' Ἑλλάδι νεῖκος ἄγοιτο.
Τῷ μ' ἐπέοικε δίκην, ἥτις μετὰ πᾶσιν ἀρίστη
Ἔσσεται ἀνθρώποισι, δικαζέμεν· οὐδέ σε κεύσω.
Παρθενικὴν μὲν ἐοῦσαν, ἑῷ ἀπὸ πατρὶ κομίσσαι
Ἰθύνω· λέκτρον δὲ σὺν ἀνέρι πορσαίνουσαν,
Οὔ μιν ἑοῦ πόσιος νοσφίσσομαι· οὐδὲ γενέθλην
Εἴ τιν' ὑπὸ σπλάγχνοισι φέρει, δῄοισιν ὀπάσσω.
Ὣς ἄρ' ἔφη, καὶ τὸν μὲν ἐπισχεδὸν εὔνασεν ὕπνος·
Ἡ δ' ἔπος ἐν θυμῷ πυκινὸν βάλετ'. αὐτίκα δ' ὦρτο
Ἐκ λεχέων ἀνὰ δῶμα. συνήιξαν δὲ γυναῖκες
Ἀμφίπολοι δέσποιναν ἑὴν μετακιάθουσαι.
Σῖγα δ' ἑὸν κήρυκα καλεσσαμένη προσέειπεν,
Ἧσιν ἐπιφροσύνῃσιν ἐποτρυνέουσα μιγῆναι
Αἰσονίδην κούρῃ, μηδ' Ἀλκίνοον βασιλῆα
Λίσσεσθαι· τὸ γὰρ αὐτὸς ἰὼν Κόλχοισι δικάσσει,
Παρθενικὴν μὲν ἐοῦσαν, ἑοῦ ποτὶ δώματα πατρὸς
Ἐκδώσειν· λέκτρον δὲ σὺν ἀνέρι πορσαίνουσαν,
Οὐκέτι κουριδίης μιν ἀποτμήξειν φιλότητος.
Ὣς ἄρ' ἔφη· τὸν δ' αἶψα πόδες φέρον ἐκ μεγάροιο,
Ὥς κεν Ἰήσονι μῦθον ἐναίσιμον ἀγγείλειε
Ἀρήτης, βουλάς τε θεουδέος Ἀλκινόοιο.
Τοὺς δ' εὗρε παρὰ νηὶ σὺν ἔντεσιν ἐγρήσσοντας
Ὑλλικῷ ἐν λιμένι, σχεδὸν ἄστεος· ἐκ δ' ἄρα πᾶσαν
Πέφραδεν ἀγγελίην· γήθησε δὲ θυμὸς ἑκάστου
Ἡρώων· μάλα γάρ σφιν ἐαδότα μῦθον ἔειπεν.
Αὐτίκα δὲ κρητῆρα κερασσάμενοι μακάρεσσιν,
Ἣ θέμις, εὐαγέως ἐπιβώμια μῆλ' ἐρύσαντες,
Αὐτονυχὶ κούρῃ θαλαμήιον ἔντυον εὐνὴν
Ἄντρῳ ἐν ἠγαθέῳ, τόθι δή ποτε Μάκρις ἔναιεν,
Κούρη Ἀρισταίοιο μελίφρονος, ὅς ῥα μελισσέων
Ἔργα πολυκμήτοιό τ' ἀνεύρατο πῖαρ ἐλαίης.
Κείνη δὴ πάμπρωτα Διὸς Νυσήιον υἷα
Εὐβοίης ἔντοσθεν Ἀβαντίδος ᾧ ἐνὶ κόλπῳ
Δέξατο, καὶ μέλιτι ξηρὸν περὶ χεῖλος ἔδευσεν,
Εὖτέ μιν Ἑρμείας φέρεν ἐκ πυρός· ἔδρακε δ' Ἥρη,
Καί ἑ χολωσαμένη πάσης ἐξήλασε νήσου.
Ἡ δ' ἄρα Φαιήκων ἱερῷ ἐνὶ τηλόθεν ἄντρῳ
Νάσσατο, καὶ πόρεν ὄλβον ἀθέσφατον ἐνναέτῃσιν.
Ἔνθα τότ' ἐστόρεσαν λέκτρον μέγα· τοῖο δ' ὕπερθε
Χρύσεον αἰγλῆεν κῶας βάλον, ὄφρα πέλοιτο
Τιμήεις τε γάμος καὶ ἀοίδιμος. ἄνθεα δέ σφι
Νύμφαι ἀμεργόμεναι λευκοῖς ἐνὶ ποικίλα κόλποις
Ἐσφόρεον· πάσας δὲ πυρὸς ὣς ἄμφεπεν αἴγλη·
Τοῖον ἀπὸ χρυσέων θυσάνων ἀμαρύσσετο φέγγος.
Δαῖε δ' ἐν ὀφθαλμοῖς γλυκερὸν πόθον· ἴσχε δ' ἑκάστην
Αἰδὼς ἱεμένην περ ὅμως ἐπὶ χεῖρα βαλέσθαι.
Αἱ μέν τ' Αἰγαίου ποταμοῦ καλέοντο θύγατρες·
Αἱ δ' ὄρεος κορυφὰς Μελιτηίου ἀμφενέμοντο·
Αἱ δ' ἔσαν ἐκ πεδίων ἀλσηίδες. ὦρσε γὰρ αὐτὴ
Ἥρη Ζηνὸς ἄκοιτις, Ἰήσονα κυδαίνουσα.
Κεῖνο καὶ εἰσέτι νῦν ἱερὸν κλῄζεται ἄντρον

Legitimam feciſſe in ædibus coniugem.
Quocirca caue, ne ipſum volens periurum iuraſſe
Concedas Aeſoniden, neque indignè tua cauſſa
Filiam pater animo irato lædat.
Valde enim acerbi ſuos propter liberos parentes,
Velut quidem Antiopa pulchra fecit Nycteus,
Veluti autem & Danae in ponto mala tulit
Patris impietate recens etiam. neque de procul
Sceleratus Echetus, pupillis oculorum ferreos ſtimulos
Infixit filiæ ſuæ, miſerabilique torquetur cruciatu.
Caliginoſa æs molens in caſa.
Sic fata, orans. illius verò mentes gaudebant
Suæ coniugis verbis, reſponſúmque tale reddidit:
Arete, etiam cum armis profligauerim
Colchos, Heroibus gratificans nomine virginis.
Sed Iouis metuo iuſtitiam æquam tranſgredi.
Neque quidem Aeetam contemnere, vt dicis,
Conſultum: nemo enim potentior Aeeta.
Volens enim, de longinquo licet Græciæ bellum inferre (poſſet.
Quare me æquum eſt cauſſam, quæ inter omnes optima
Erit hominibus, iudicare: non tamen te celabo,
Virginem quidem exiſtentem, ſuo patri reſtitui
Volo. lecto verò cum viro miſtam,
Non ipſam ſuo marito abſtraham: neque prolem
Si quam ſub pectoribus geſtat, hoſtibus concedam.
Sic fatus, ipſúmque continuò oppreſſit ſomnus.
Illa verò ſermonem animo prudentem infixit, illicoq; ſurrexit
E lecto, per domum ſimul excitatæ ſunt fœminæ,
Famulæ heram ſuam obſeruantes.
Tacitéque ſuum præconem vocans affata eſt,
Sua induſtria, adhortans miſceri
Aeſonidem virgini, neque Alcinoum Regem
Oret: hoc enim ſolum ipſe iudicabit,
Virginem exiſtentem ſui ad ædes patris
Remittendam: lecto verò cum viro ſubſeruientem,
Non uerum legitimo ipſam abſtrahendam amore.
Sic quidem fata, illum autē ſtatim pedes ferebant ex ædibus,
Vt Iaſoni ſermonem lætum nunciaret
Aretes, conſiliúmque diuini Alcinoi.
Illos autem inuenit apud nauem cum armis excubantis.
Hyllico in portu, prope vrbem: totámque
Expoſuit legationem gauiſus verò animus vniuſcuiuſque
Heroum: valde enim gratum ſermonem illis ediſſeruit:
Continuóque cratera miſcentes immortalibus,
Quemadmodum fas, ritè votiua pecora trahentes,
Illa ipſa nocte virgini nuptialem parauerunt thalamum
Antro in ſacro, vbi quondam Macris habitabat,
Filia Ariſtæi melliti, qui apum
Opera, vtiliſque inuenit pinguedinem oliuæ.
Illa ſanè primum Iouis Nyſſeium filium
Euboia in Abantide ſuo in ſinu
Excepit, atque melle aridum circum labrum obleuit,
Quando ipſum Mercurius eripuit ex igne. vidit autē Iuno,
Atque ipſam indignata tota eiecit inſula.
Hæc autem Phæacum ſacrum de procul in antrum
Conceſſit habitatum, ac præbebat opes immenſas incolis.
Vbi tunc ſtrauerunt lectum magnificum, quo ſuper
Aureum ſplendidum vellus iniecerunt, vt eſſent
Solennes nuptiæ, celebréſque. flores autem ipſis
Nymphæ decerpentes, in niueis vario ſinibus
Adferebant. cunctas verò ignis inſtar ſequebatur ſplendor,
Tantum ab aureis fimbrijs relucebat iubar:
Accendéq; in oculis dulce deſiderium. tenuit tamen vnam-(quamq;
Verecundia, cupientem ſimulter manum iniicere.
Illæ quidem Aegei fluuij vocabantur filiæ.
Illæ verò montis cacumina Meliteij inhabitabant.
Aliæ erant ex campis Alſeides (ſcilicet nemoreæ) Nym-
phæ. excitauit enim ipſa
Iuno Iouis coniunx, Iaſonem honorans.
Illud & in hodiernum, Sacrum vocatur antrum.

Medea, vbi illos inuicem copularunt,
Pretendentes veſtes odoratas. Minyæ verò in manibus
Haſtas vibrantes bellicas, ne prius ad prælium
Hoſtis manifeſtus vrgeret cœtum (ſ. ipſorum Argonautarũ)
Capita autem folioſis redimiti frondibus,
Mirè Orpheo ſuauiter pulſante citharam,
Nuptialia hymenæum ante limina canebant.
Haudquaquam in Alcinoi (ſ. domo) nuptias propoſuerat ſe celebraturum,
Heros Aeſonides, ſed in ædibus patris ſui
Reuerſus in Iolcum incolumis, ſic etiam ipſa
Medea ſentiebat, niſi neceſſitas exegiſſet miſceri.
Sed nunquam genus miſerorum hominum
Lætitiam accedit toto pede, ſed aliqua ſemper
Amara adeſt lætitiæ triſtitia.
Ideo & illos ſuaui licet gaudentes amore
Metus habuit, rata ne eſſet ſententia Alcinoi.
Ceterùm aurora immortalibus reuertentem luminibus,
Diſcutiebat atram noctem per aera, ipſáque riſerunt
Litora inſulæ, & roſcidæ de procul
Viæ campi, inque ſtrepitus erat viis.
Excitabantur incolæ quidem per vrbem, ipſiq́; de longe
Colchi Macridiæ in finibus inſulæ.
Aliter, conditionibus. *Illico verò Alcinous aggreſſus eſt * compoſitè*
Suam mentem exponere de virgine. vbi ipſe manu
Sceptrum tenebat ex auro iudiciarium, quo ſub multi
Aequa per vrbem diiudicabant iura.
Ita & deinceps militaria induti arma
Phæacum præſtantiſſimi, ſimul ordine incedebant.
Heroas autem, mulieres congregatæ extra cuſtodias,
Ibant ſpectaturæ, vnáque viri agreſtes
Venerunt audientes. Nam verum rumorem
Iuno præmiſit, duxitque hic quidem egregium ex aliis
Agnum ouibus, ille verò inertem vitulam:
Alij autem amphoras prope ſtatuerunt vini
Ad miſcendum, à ſacrificiiſque procul ſurgebat fumus.
Ipſæ autem elaboratas veſtes geſtabant, nimirum mulieres,
Inſigniáque auri, nec non & alia adhuc
Ornamenta, qualibus recens nuptæ adornantur.
Admirabantur autem intuentes præclarorum Heroum
Formas, figuráſque: interque ipſas, Oeagri
Filium ad citharam canoram, cantúmque
Frequenter tacito ſolum pulſantem pede.
Nymphæ verò ſimul cunctæ cùm recordarentur nuptiarum,
Gratum Hymenæum perſonuerunt, núncque ibi
Sola ad ſolam canebat rotata in gyrum,
O Iuno, te propter: tu enim mentibus inſeruiſti
Aretes, optatam dicere ſententiam Alcinoi.
Ceterùm ille quamprimum iuſtitiæ ſummam pronunciauit
Aequè, iámque nuptiarum ſolennitas vulgata eſt
Certa, veluti metuerat vehementer, neque ipſum metus
Malus, neque graues mouerunt Aeetæ
Indignationes. Valde enim obſtrinxit iuramentis.
Quare & quando ſtultè Colchi didicerunt reluctantes,
Vel ipſos aut iura ſua præſtare iubet,
Aut à partibus terræ longè naues prohibere:
Tunc equidem Regis ſui formidantes minas,
Suſcipere orabant ſe ſocios ibique in inſula
Diu ſanè Phæaces inter viros habitabant,
Donec Bacchiadæ genere ab Ephyra exiſtentes (teriorem
Viri ad habitandum venerũt aliquandiu pòſt. illi autẽ in vl
Inſulam migrarunt, illinc verò Ceraunios tẽtabant Abantiũ
Montes, Neſtæóſque, nec non Oricum adire.
Verùm hæc quidem multo pòſt tempore facta ſunt,
Parcarúmque adhuc illic ſacra annua excipiunt,
Ac Nympharum Nomij in fano Apollinis
Aras has Medea erexit. ſed multa abeuntibus
Alcinous Minyis xenia, multáque præbuit
Arete, adeóque duodecim tradidit ſequi
Medeam famulas Phæacidas ex ædibus.

Μηδείης, ὅτε πού γε σὺν ἀλλήλοισιν ἔμιξαν,
Τεινάμεναι ἑανοὺς εὐώδεας. οἱ δ' ἐνὶ χερσὶ
Δούρατα νωμήσαντες ἀρήϊα, μὴ πρὶν ἐς ἀλκὴν
Δυσμενέων ἀΐδηλος ἐπιβρίσειεν ὅμιλος,
Κράατα δ' εὐφύλλοις ἐστεμμένοι ἀκρεμόνεσσιν,
Ἐμμελέως, Ὀρφῆος ὑπαὶ λίγα φορμίζοντος,
Νυμφιδίαις ὑμέναιον ἐπὶ προμολῇσιν ἄειδον.
Οὐ μὲν ἐν Ἀλκινόοιο γάμον μενέαινε τελέσσαι
Ἥρως Αἰσονίδης, μεγάροις δ' ἐνὶ πατρὸς ἑοῖο,
Νοστήσας ἐς Ἰωλκὸν ὑπότροπος. ὣς δὲ καὶ αὐτὴ
Μήδεια φρονέεσκε· τότ' αὖ χρειὼ ἄγε μιχθῆναι.
Ἀλλὰ γὰρ οὔποτε φῦλα δυηπαθέων ἀνθρώπων
Τερπωλῆς ἐπέβημεν ὅλῳ ποδί· σὺν δέ τις αἰεὶ
Πικρὴ παρμέμβλωκεν ἐϋφροσύνῃσιν ἀνίη.
Τῶ καὶ τοὺς γλυκερῇ περ ἰαινομένους φιλότητι
Δεῖμ' ἔχεν, εἰ τελέοιτο διάκρισις Ἀλκινόοιο.
Ἠὼς δ' ἀμβροσίοισιν ἀνερχομένη φαέεσσι
Λῦε κελαινὴν νύκτα δι' ἠέρος· αἱ δ' ἐγέλασσαν
Ἠϊόνες νήσοιο καὶ ἑρσήεσσαι ἄπωθεν
Ἀτραπιτοὶ πεδίων· ἐν δὲ θρόος ἔσκεν ἀγυιαῖς.
Κίνυντ' ἐνναέται μὲν ἀνὰ πτόλιν, οἱ δ' ἀποτηλοῦ
Κόλχοι Μακριδίης ἐπὶ πείρασι χερνήσοιο.
Αὐτίκα δ' Ἀλκίνοος μετεβήσετο συνθεσίῃσιν,
Ὃν νόον ἐξερέων κούρης ὕπερ· ἐν δ' ὅγε χειρὶ
Σκῆπτρον ἔχεν χρυσοῖο δικασπόλον, ᾧ ὕπο πολλοὶ
Ἰθείας ἀνὰ ἄστυ διεκρίνοντο θέμιστας.
Τῷ δὲ καὶ ἑξείης πολεμήϊα τεύχεα δύντες
Φαιήκων οἱ ἄριστοι ὁμιλαδὸν ἐστιχόωντο.
Ἥρωας δὲ γυναῖκες ἀολλέες ἔκτοθι πύργων
Βαῖνον ἐποψόμεναι. σὺν δ' ἀνέρες ἀγροιῶται
Ἤντεον εἰσαΐοντες· ἐπεὶ νημερτέα βάξιν
Ἥρη ἐπιπροέηκεν. ἄγεν δ' ὁ μὲν ἔκκριτον ἄλλων
Ἀρνειὸν μήλων, ὁ δ' ἀεργηλὴν ἔτι πόρτιν.
Ἄλλοι δ' ἀμφιφορῆας ἐπισχεδὸν ἵστασαν οἴνου
Κίρνασθαι. θυέων δ' ἀποτηλόθι κήκιε λιγνύς.
Αἱ δὲ πολυκμήτους ἑανοὺς φέρον, οἷα γυναῖκες,
Μείλιά τε χρυσοῖο, καὶ ἀλλοίην ἐπὶ τοῖσιν
Ἀγλαΐην, οἵην τε νεόζυγες ἐντύνονται.
Θάμβευν δ' εἰσορόωσαι ἀριπρεπέων ἡρώων
Εἴδεα καὶ μορφάς, ἐν δέ σφισιν, Οἰάγροιο
Υἱὸν ὑπαὶ φόρμιγγος εὐκρέκτου καὶ ἀοιδῆς
Ταρφέα σιγαλόεντι πέδον κροτέοντα πεδίλῳ.
Νύμφαι δ' ἄμμιγα πᾶσαι, ὅτε μνήσαιντο γάμοιο,
Ἱμερόενθ' ὑμέναιον ἀνήπυον· ἄλλοτε δ' αὖτε
Οἰόθεν οἶαι ἄειδον ἑλισσόμεναι περὶ κύκλον,
Ἥρη σεῖο ἕκητι. σὺ γὰρ καὶ ἐπὶ φρεσὶ θῆκας
Ἀρήτης, πυκινὸν φάσθαι ἔπος Ἀλκινόοιο.
Αὐτὰρ ὅγ', ὡς τὰ πρῶτα δίκης ἀνὰ πείρατ' ἔειπεν
Ἰθείης, ἤδη δὲ γάμου τέλος ἐκλήϊστο,
Ἔμπεδον, ὡς ἀλέγυνε διαμπερές· οὐδέ ἑ τάρβος
Οὐλοόν, οὐδὲ βαρεῖαι ἐπήλυθον Αἰήταο
Μήνιες· ἀρρήκτοισι δ' ἐνιζεύξας ἔχεν ὅρκοις.
Τῷ καὶ ὅτ' ἠλεμάτως Κόλχοι μάθον ἀντιόωντες,
Καί σφεας ἠὲ θέμιστας ἑὰς εἴρυσθαι ἄνωγεν,
Ἢ λιμένων γαίης τ' ἀποτηλόθι νῆας ἐέργειν·
Δὴ τότε δὴ βασιλῆος ἑοῦ τρομέοντες ἐνιπάς,
Δέχθαι μειλίξαντο συνήμονας. αὖθι δὲ νήσῳ
Δὴν μάλα Φαιήκεσσι μετ' ἀνδράσι ναιετάασκον,
Εἰσόκε Βακχιάδαι, γενεὴν Ἐφύρηθεν ἐόντες,
Ἀνέρες ἐνναάσαντο μετὰ χρόνον· οἱ δὲ περαίην
Νῆσον ἔβαν· κεῖθεν δὲ Κεραύνια μέλλον Ἀβάντων
Οὔρεα, Νεσταίους τε καὶ Ὤρικον εἰσαφικέσθαι.
Ἀλλὰ τὰ μὲν στείχοντος ἅδην αἰῶνος ἐτύχθη.
Μοιράων δ' ἔτι κεῖσε θύη ἐπέτεια δέχονται,
Καὶ νυμφέων, Νομίοιο καθ' ἱερὸν Ἀπόλλωνος,
Βωμοί, τοὺς Μήδεια καθίσσατο. πολλὰ δ' ἰοῦσιν
Ἀλκίνοος Μινύαις ξεινήϊα, πολλὰ δ' ὄπασσεν
Ἀρήτη· μετὰ δ' αὖτε δυώδεκα δῶκεν ἕπεσθαι
Μηδείῃ δμωὰς Φαιηκίδας ἐκ μεγάροιο.

Ἤματι

Ἤματι δ' ἑβδομάτῳ Δρεπάνην λίπον· ἤλυθε δ' οὖρος
Ἀκραὴς ἠῶθεν ὑπ' ἐκ Διός, οἱ δ' ἀνέμοιο
Πνοιῇ ἐπειγόμενοι προτέρω θέον. ἀλλὰ γὰρ οὔπω
Αἴσιμον ἦν ἐπιβῆναι Ἀχαιΐδος ἡρώεσσιν,
Ὄφρ' ἔτι καὶ Λιβύης ἐπὶ πείρασιν ὀτλήσειαν.
Ἤδη μέν ποτὶ κόλπον ἐπώνυμον Ἀμβρακιήων,
Ἤδη Κουρῆτιν ἔλιπον χθόνα πεπταμένοισι
Λαίφεσι, καὶ στεινὰς αὐταῖς σὺν Ἐχινάσι νήσους
Ἑξείης. Πέλοπος δὲ νέον κατεφαίνετο γαῖα.
Καὶ τότ' ἀναρπάγδην ὀλοὴ Βορέαο θύελλα
Μεσσηγὺς πέλαγόσδε Λιβυστικὸν ἐννέα πάσας
Νύκτας ὁμῶς καὶ τόσσα φέρ' ἤματα, μέχρις ἵκοντο
Προπρὸ μάλ' ἔνδοθι Σύρτιν, ὅθ' οὐκ ἔτι νόστος ὀπίσσω
Νηυσὶ πέλει, ὅτε τόν γε βιώατο κόλπον ἱκέσθαι.
Πάντῃ γὰρ τενάγη, πάντῃ μνιόεντα βυθοῖο
Τάρφεα· κωφὴ δέ σφιν ἐπιβλύει ὕδατος ἄχνη.
Ἠερίη δ' ἄμαθος παρακέκλιται· οὐδέ τι κεῖσε
Ἑρπετὸν οὐδὲ ποτητὸν ἀείρεται, ἔνθ' ἄρα τούς γε
Πλημμυρὶς (καὶ γάρ τ' ἀναχάζεται ἠπείροιο
Ἦ θαμὰ δὴ τόδε χεῦμα, καὶ ἂψ ἐπερεύγεται ἀκτὰς
Λάβρον ἐποιχόμενον) μυχάτῃ ἐνέωσε τάχιστα
Ἠιόνι, τρόπιος δὲ μάλ' ὕδασι παῦρον ἔλειπτο.
Οἱ δ' ἀπὸ νηὸς ὄρουσαν, ἄχος δ' ἕλεν εἰσορόωντας
Ἠέρα, καὶ μεγάλης νῶτα χθονὸς, ἠέρι ἶσα
Τηλοῦ ὑπερτείνοντα διηνεκές· οὐδέ τιν' ἀρδμὸν,
Οὐ πάτον, οὐκ ἀπάνευθε κατηυγάσσαντο βοτήρων
Αὔλιον, εὐκήλῳ δὲ κατείχετο πάντα γαλήνῃ.
Ἄλλος δ' αὖτ' ἄλλον τετιημένος ἐξερέεινε,
Τίς χθὼν εὔχεται ἥδε; πόθι ξυνέωσαν ἄελλαι
Ἡμέας; αἴθ' ἔτλημεν ἀφειδέες οὐλομένοιο
Δείματος αὐτὰ κέλευθα διαμπερὲς ὁρμηθῆναι
Πετράων, ἦ τ' ἂν καὶ ὑπὲρ Διὸς αἶσαν ἰοῦσιν
Βέλτερον ἦν, μέγα δή τι μενοινώοντας ὀλέσθαι.
Νῦν δὲ τί κεν ῥέξαιμεν, ἐρυκόμενοι ἀνέμοισιν
Αὖθι μένειν τυτθόν περ ἐπὶ χρόνον, οἷον ἐρήμη
Πέζα διωλυγίης ἀναπέπταται ἠπείροιο.
Ὣς ἄρ' ἔφη, μετὰ δ' αὐτὸς ἀμηχανίῃ κακότητος
Ἰθυντὴρ Ἀγκαῖος ἀκηχέμενος ἀγόρευσεν,
Ὠλόμεθ' αἰνότατον δῆθεν μόρον, οὐδ' ὑπάλυξις
Ἔστ' ἄτης. πάρα δ' ἄμμι τὰ κύντατα πημανθῆναι
Τῇδ' ὑπ' ἐρημαίῃ πεπτηότας, εἰ καὶ ἀῆται
Χερσόθεν ἀμπνεύσειαν. ἐπεὶ τεναγώδεα λεύσσω
Τῆλε περισκοπέων ἅλα πάντοθεν, ἤλιθα δ' ὕδωρ
Ξαινόμενον πολιῇσιν ἐπιτροχάει ψαμάθοισι.
Καί κεν ἐπισμυγερῶς διὰ δὴ πάλαι ἥδ' ἐκεάσθη
Νηῦς ἱερὴ χέρσου πολλὸν πρόσω· ἀλλά μιν αὐτὴ
Πλημυρὶς ἐκ πόντοιο μεταχθονίην ἐκόμισσεν.
Νῦν δ' ἡ μὲν πέλαγόσδε μετέσσυται, οἰόθι δ' ἅλμη
Ἄπλοος εἱλεῖται γαίης ὕπερ ὅσσον ἔχουσα.
Τούνεκ' ἐγὼ πᾶσαν μὲν ὑπ' ἐλπίδα φημὶ κεκόφθαι
Ναυτιλίης νόστου τε· δαημοσύνην δέ τις ἄλλος
Φαίνοι ἑήν· πάρα γάρ οἱ ἐπ' οἰήκεσσι θαάσσειν
Μαιομένῳ κομιδῆς. ἀλλ' οὐ μάλα νόστιμον ἦμαρ
Ζεὺς ἐθέλει καμάτοισιν ἐφ' ἡμετέροισι τελέσσαι.
Ὣς φάτο δακρυόεις· σὺν δ' ἔννεπον ἀσχαλόωντι
Ὅσσοι ἔσαν νηῶν δεδαημένοι, ἐν δ' ἄρα πᾶσι
Παχνώθη κραδίη, χύτο δὲ χλόος ἀμφὶ παρειάς.
Οἷον δ' ἀψύχοισιν ἐοικότες εἰδώλοισιν
Ἀνέρες εἰλίσσονται ἀνὰ πτόλιν, ἢ πολέμοιο
Ἢ λοιμοῖο τέλος ποτιδέγμενοι, ἠέ τιν' ὄμβρον
Ἄσπετον, ὅς τε βοῶν κατὰ μυρία ἔκλυσεν ἔργα·
Ἢ ὅταν αὐτόματα ξόανα ῥέῃ ἱδρώοντα
Αἵματι, καὶ μυκαὶ σηκοῖς ἔνι φαντάζωνται·
Ἠὲ καὶ ἠέλιος μέσῳ ἤματι νύκτ' ἐπάγῃσιν
Οὐρανόθεν, τὰ δὲ λαμπρὰ δι' ἠέρος ἄστρα φαείνοι·
Ὣς τότ' ἀριστῆες δολιχοῦ πρόπαρ αἰγιαλοῖο
Ἤλυθον ἑρπύζοντες. ἐπήλυθε δ' αὐτίκ' ἐρεμνὴ
Ἕσπερος· οἱ δ' ἐλεεινὰ χεροῖν σφέας ἀμφιβαλόντες
Δακρυόειν ἀγάπαζον, ἵν' ἄνδιχα δῆθεν ἕκαστος

Die tandem ſeptimo Drepanem liquerunt, artiſque ventus
Secundus de mane ex Ioue illis venit
Spiramine feſtinantes proceſſerunt. attamen nondum
Fatale erat, peruenire ad Achaiam, Heroibus,
Poſtquam iterum Libyæ in finibus laboraſſent.
Iam ergo tandem ſinum cognominem Ambraciorum,
Iam Curetida liquerunt terram, apertis
Velis, ac arctas cum ipſis Echinadibus inſulas
Ex ordine. Pelopis autem iam apparebat terra.
Et tunc abreptim violentus Boreæ turbo
Per medium pelagus Libyſticum nouem integras
Noctes ſimul & totidem ferebat dies, donec attigerunt
Vlterius ferè in Syrtim, ubi non amplius reditus ratio
Nauibus eſt, quando illum coactæ fuerint in ſinū appellere.
Paſſim enim limus, paſſim muſcoſæ profundi
Denſitates, languidaque innatat aquæ alga,
Ac alta arena adcumulata eſt, neque aliquod illinc
Serpitle aut volucre euadit. Quò ſanè illos,
Inundatio (etenim recedit à terra,
Vbi frequenter ſanè iſta unda & iterum allidit ad litora
Violenta ingruens) intimo detorſit repentè
Litori, carinaq́; valde aquis parum relictum eſt.
Illi autem è naui eruperunt, dolórque corripuit intuentes
Aera, & vaſta terga terræ, aeri verò æqualia
Procul circumiacentia planè: nō enim aliquam rigationem,
Non viam, non longè proſpexerunt paſtorum
Caulam, ſed tacita occupabantur omnia tranquillitate.
Alius ergo tunc alium attonitus interrogabat:
Quæ terra eſt iſta? quò detorſerunt procellæ
Nos? utinam ſuſtinuiſſemus negligentes pernicioſi
Pauoris ipſas vias per medium penetrare
Petrarum. ſi quidem etiam contra Iouis nutum profectis,
Satius eſſet inſigne aliquid machinantes perire.
Nunc verò quid faciamus prohibiti ventis,
Illic manere, exiguum licet tempus, poſtquam deſerta
Ora tenebricoſæ aperitur terræ?
Ita inquit, interea ipſe magnitudine periculi
Gubernator Ancæus perturbatus dixit,
Perijmus, infeliciſſimo quaſi interitu, neque effugium
Eſt calamitatis, propéque nobis duriſſimus affligi
** Hac ſub ſolitudine verſos, ſi venti*
De terra conqueſcerent. nam lutulenta video
Procul, circumſpiciens mare, undique acervatimque unda
Percuſſa canis illiditur arenis.
At miſerabiliter ſanè modò ipſa fracta fuiſſet
Nauis ſacra à terra multum procul, niſi eam ipſa
Procella ex ponto ſublimem excuſſiſſet.
Nunc verò illa in pelagus retroacta eſt, ſoláque ſalſugo
Innauigabilis ambit, terram ſaltem tegens.
Proinde ego omnem quidem ſpem puto amputatam eſſe
Nauigationis, reditusq́; conſilium autem quicunque alius
Oſtenderit, liberum eſt ei ad gubernacula ſedere,
Cupienti tranſportationis. Sed non facilè reditum diem
Iupiter laboribus noſtris tribuet.
Sic effatus, lacrymans, aſſenſêre verò triſtanti,
Quotquot erant rei nauticæ periti, inque omnibus
Contriſtatum eſt cor, obfundebatur autem pallor genis.
Quaſiq́; mortuis ſimiles ſpectris
Viri verſantur per urbem, ſiue belli,
Seu peſtis euentum expectantes, aut aliquem imbrem
Immodicum, qui boum immenſos extinguat labores.
Aut quando ultronea ſimulachra fluant ſudantia
Sanguinem, atque ſonitus in templis effinguntur.
Aut & Sol medio die noctem ſuperinduxerit
De cœlo, ipſáque clara in æthere aſtra apparuerint.
Sic tunc Argonautæ longo in litore
Incedebant repentes, ſuperueniéque ſtatim tenebroſa
Veſpera. illi autē miſerabiliter manib. ſeipſos amplexātes,
Lacrymas effūdere voluptati habebāt, ut ſeorſim hinc quiſq;

* Vel, iſti ſolitudini illapſos.

Animam macerarent arenis illapſi.
Perrexerunt alius alio longius ſtratum quærere,
Capútque petris inuoluentes ſuis,
Eſurientes & ieiuni iacebant noctem per totam
*Ad lucem, miſerabilē propter mortē ſeparatim verò *puellæ*
Cunctæ Aeetæ lamentabantur circa filiam.

* Intelligit eas, quas ab Alcinoo acceperat dono.

Quemadmodum quando deſerti elapſi petræ
Cauerna inuolucros vehementer reſonant pulli.
Aut quando pulchrè fluentis ad litora Pactoli
Cygni modulati fuerint, circúmque pratum
Floridum reſonat, fluuij pulchra fluenta.
Sic illæ flauas inferentes pulueribus comas,
Per totam noctem miſerabilem Ialemum lugebant.
Et profectò ibi omnes vita exceſſiſſent
Ignobiles, & obſcuri hominibus cognitu.
Heroum optimi, infectum propter certamen:
Niſi ipſos miſeratæ fuiſſent malis attenuatos
Heroinæ, Libyæ præſides, quæ quondam Mineruam,
Quando patris capite emicuit apparens,
Obuiantes Tritonis ad aquas lauabant.
Meridianus dies erat, accendebántque acutiſſimi radij
Solis Libyam: illæq; propè Iaſonem ſteterunt,
Dempſerúntque manibus à capite furtim peplum.
Sed ille aliò auersè oculos detorſit,
Diuas reueritus. ipſum autem palàm ſolum
Blandis verbis triſtatum appellabant:
Infelix quid tandem vſque adeò deſperatione maceraris?
Scimus profectos ad aureum vellus, ſcimus omnes
Veſtros labores, quos per terram, ac quæcunque per mare
Errantes in ponto ingentia facinora deſignaſtis.
Solitariæ ſumus, terreſtres Diuæ, affabiles
Heroinæ, Libyæ præſides, atque virgines.
Quare ſurge, neque quid ita luctibus conflictare,
Suſcitáque ſocios. cum autem Amphitrite
Currum Neptuni celerem primum ſolueris,
Tunc veſtræ matri (ſ. naui) rependite recompenſationem,
Eorum quæ tulit, diu in vtero vos geſtans,
Atque iterum felicem in Theſſaliam reuerti poteritis.
Sic vbi fata ſunt, & inconſpicuæ vbi ſteterunt, ibi ſanè illæ
Voce ſimul erant propè: ſed Iaſon
Circumſpectans reſedit in terra: ſicq; reſpondit:
Miſereſcite deſerticolæ venerabiles deæ: pro verò reditu.
Nequaquam palam intelligo ſermonem, quo quidem ſocios
Congregans appellem. vtinam verò ſignum aliquod
Inueniamus reditus: multorum enim conſilium præſtantius.
Dixit, & excitans ſocios, plurimúmque inclamabat.
Squalidus pulueribus ceu leo, qui certè per ſyluas
Compaſcuam ſuam inſequens rugit: ipſi verò graui
Sono tremiſcunt per montes procul ſaltus,
Pauoréque agreſtes boues magnopere horrent,
Bubulcíque: illis tamen neque vox fuit
Horribilis, ſocio amicis clamante,
Propéque congregati ſunt triſtes. verùm ille ipſos
Triſtatos iuxta ſtationem miſtim mulieribus
Collocans, narrabat indicans ſingula:
Audite amici. tres enim mihi triſtato deæ,
Pellibus caprinis indutæ ex ſumma
Ceruice, circáque terga & lumbos, tanquam puellæ
Steterunt ſupra caput valde propè, releuarúntque
Peplum remouentes leui manu, méque iubebant
Ipſum ſurgere, & vos excitare aggreſſum,
Matríq; veſtræ conuenientem rependere compenſationem,
Eorum quæ tulit diu in vtero nos geſtans,
Quando ſanè ſoluerit celerem Amphitrite
Currum Neptuni. poſſum verò non omnino intelligere
Hoc de vaticinio. volunt quidem eſſe
Heroinæ Libyæ præſides, atque filiæ:
Ac quæcunque ipſi nos antè in terra, quæq; in mari
Perpeſſi ſumus, ſingula intelligere gloriabantur.

Θυμὸν ἀποφθινύθεσκον ἐπὶ ψαμάθοισι πεσόντες.
Βὰν δ' ἤμεν ἄλλυδις ἄλλος ἑκαστέρω αὖλιν ἑλέσθαι·
Ἐν δὲ κάρη πέπλοισι καλυψάμενοι σφετέροισιν,
Ἄκμηνοι καὶ ἄπαστοι ἐκείατο νύχθ' ἐπὶ πᾶσαν,
Καὶ φάος, οἰκτίστῳ θανάτῳ ἔπι. νόσφι δὲ κοῦραι
Ἀθρόαι Αἰήταο παρεστενάχοντο θυγατρί.
Ὡς δ' ὅτ' ἐρημαῖοι πεπτηότες ἔκτοθι πέτρης
Χηραμοῦ ἀπτῆνες λιγέως κλάζουσι νεοσσοί·
Ἢ ὅτε καλὰ νάοντος ἐπ' ὀφρύσι Πακτωλοῖο
Κύκνοι κινήσωσιν ἑὸν μέλος, ἀμφὶ δὲ λειμὼν
Ἑρσήεις βρέμεται, ποταμοῖό τε καλὰ ῥέεθρα·
Ὡς αἱ ἐπὶ ξανθὰς θέμεναι κονίῃσιν ἐθείρας,
Παννύχιαι ἐλεεινὸν ἰήλεμον ὠδύροντο.
Καί νύ κεν αὐτοῦ πάντες ἀπὸ ζωῆς ἐλίασθεν
Νώνυμνοι καὶ ἄφαντοι ἐπιχθονίοισι δαῆναι
Ἡρώων οἱ ἄριστοι, ἀνηνύστῳ ἐπ' ἀέθλῳ·
Ἀλλά σφέας ἐλέηραν ἀμηχανίῃ μινύθοντας
Ἡρῶσσαι Λιβύης τιμήοροι, αἵ ποτ' Ἀθήνην,
Ἦμος ὅτ' ἐκ πατρὸς κεφαλῆς θόρε παμφαίνουσα,
Ἀντόμεναι Τρίτωνος ἐφ' ὕδασι χυτλώσαντο.
Ἔνδιον ἦμαρ ἔην, περὶ δ' ὀξύταται θέρον αὐγαὶ
Ἠελίου Λιβύην, αἱ δὲ σχεδὸν Αἰσονίδαο
Ἔσταν, ἕλον δ' ἀπὸ χερσὶ καρήατος ἠρέμα πέπλον.
Αὐτὰρ ὅγ' εἰς ἑτέρωσε παλιμπετὲς ὄμματ' ἔνεικε,
Δαίμονας αἰδεσθείς. αὐτὸν δέ μιν ἀμφαδὸν οἶον
Μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἀτυζόμενον προσέειπον,
Κάμμορε, τίπτ' ἐπὶ τόσσον ἀμηχανίῃ βεβόλησαι;
Ἴδμεν ἐποιχομένους χρύσεον δέρας· ἴδμεν ἕκαστα
Ὑμετέρων καμάτων, ὅσ' ἐπὶ χθονός, ὅσσά τ' ἐφ' ὑγρὴν
Πλαζόμενοι κατὰ πόντον ὑπέρβια ἔργα κάμεσθε.
Οἰοπόλοι δ' εἰμὲν χθόνιαι θεαὶ αὐδήεσσαι,
Ἡρῶσσαι Λιβύης τιμήοροι, ἠδὲ θύγατρες.
Ἀλλ' ἄνα· μηδ' ἔτι πάμπαν ὀϊζύων ἀκάχησο.
Ἀνστῆσον δ' ἑτάρους, εὖτ' ἂν δέ τοι Ἀμφιτρίτη
Ἅρμα Ποσειδάωνος ἐΰτροχον αὐτίκα λύσῃ,
Δή ῥα τότε σφετέρῃ ἀπὸ μητέρι τίνετ' ἀμοιβὴν,
Ὧν ἔκαμεν δηρὸν κατὰ νηδύος ὔμμε φέρουσα.
Καί κεν ἔτ' ἠγαθέην ἐς Ἀχαιΐδα νοστήσαιτε.
Ὣς ἄρ' ἔφαν, καὶ ἄφαντοι ἵν' ἔσταθεν, ἔνθ' ἄρα ταίγε
Φθογγῇ ὁμοῦ ἐγένοντο παρασχεδόν. αὐτὰρ Ἰήσων
Παπτήνας, ἀνὰ ῥ' ἕζετ' ἐπὶ χθονὸς, ὧδέ τ' ἔειπεν,
Ἵλατ' ἐρημονόμοι κυδραὶ θεαί· ἀμφὶ δὲ νόστῳ
Οὔτι μάλ' ἀντικρὺ νοέω φάτιν. ἦ μὲν ἑταίρους
Εἰς ἓν ἀγειράμενος μυθήσομαι, εἴ νύ τι τέκμωρ
Δήωμεν κομιδῆς· πλεόνων δέ τε μῆτις ἀρείων.
Ἦ, καὶ ἀναΐξας ἑτάρους ἐπὶ μακρὸν ἀΰτει
Αὐσταλέος κονίῃσι λέων ὥς, ὅς ῥά τ' ἀν' ὕλην
Σύννομον ἣν μεθέπων ὠρύεται. αἱ δὲ βαρείῃ
Φθογγῇ ὑποβρομέουσιν ἀν' οὔρεα τηλόθι βῆσσαι.
Δείματι δ' ἄγραυλοί τε βόες μέγα πεφρίκασι,
Βουπελάται τε βοῶν· τοῖς δ' οὔ νύ τι γῆρυς ἐτύχθη
Ῥιγεδανὴ ἑτάροιο φίλοις ἐπικεκλομένοιο.
Ἀγχοῦ δ' ἠγερέθοντο κατηφέες. αὐτὰρ ὁ τούσγε
Ἀχνυμένους ὅρμοιο πέλας μίγα θηλυτέρῃσιν
Ἱδρύσας, μυθεῖτο, πιφαυσκόμενος τὰ ἕκαστα.
Κλῦτε φίλοι. τρεῖς γάρ μοι ἀνιάζοντι θεάων,
Στέρφεσιν αἰγείοις ἐζωσμέναι, ἐξ ὑπάτοιο
Αὐχένος, ἀμφί τε νῶτα καὶ ἰξύος, ἠΰτε κοῦραι,
Ἔσταν ὑπὲρ κεφαλῆς μάλ' ἐπισχεδόν· αἱ δ' ἐκάλυψαν
Πέπλον ἐρυσσάμεναι κούφῃ χερί, καί μ' ἐκέλοντο
Αὐτόν τ' ἔγρεσθαι, ἀνὰ θ' ὑμέας ὦρσαι ἰόντα.
Μητέρι δὲ σφετέρῃ μενοεικέα τῖσαι ἀμοιβὴν
Ὧν ἔκαμεν, δηρὸν κατὰ νηδύος ἄμμε φέρουσα,
Ὁππότε κεν λύσῃσιν ἐΰτροχον Ἀμφιτρίτη
Ἅρμα Ποσειδάωνος. ἐγὼ δ' οὐ πάγχυ νοῆσαι
Τῆσγε θεοπροπίης ἴσχω πέρι. φάν γε μὲν εἶναι
Ἡρῶσσαι Λιβύης τιμήοροι ἠδὲ θύγατρες.
Καὶ δ' ὁπόσ' αὐτοὶ πρόσθεν ἐπὶ χθονὸς ἠδ' ὅσ' ἐφ' ὑγρὴν
Ἔτλημεν, τὰ ἕκαστα διίδμεναι ἐγνώσαντο.

Οὐδ' ἔτι

Οὐδέ τι παῖδ' ἀνὰ χῶρον ἐσέδρακον, ἀλλά τις ἀχλὺς
Ἠὲ νέφος μεσσηγὺ φαεινομένας ἐκάλυψεν.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἐθάμβεον εἰσαΐοντες.
Ἔνθα τὸ μήκιστον τεράων Μινύαισιν ἐτύχθη·
Ἐξ ἁλὸς ἠπειρόνδε πελώριος ἔκθορεν ἵππος,
Ἀμφιλαφὴς, χρυσέῃσι μετήορος αὐχένα χαίταις·
Ῥίμφα δὲ σεισάμενος γυίων ἄπο νήχυτον ἅλμην,
Ὦρτο θέειν, πνοιῇ ἴκελος πόδας. αἶψα δὲ Πηλεὺς
Γηθήσας ἑτάροισιν ὁμηγερέεσσι μετηύδα,
Ἅρματα μὲν δὴ φημὶ Ποσειδάωνος ἔγωγε
Ἤδη νῦν ἀλόχοιο φίλης ὑπὸ χερσὶ λελῦσθαι·
Μητέρα δ' οὐκ ἄλλην προτιόσσομ' ἠέ περ αὐτὴν
Νῆα πέλειν. ἦ γὰρ κατὰ νηδύος ἄμμε φέρουσα
Νωλεμὲς ἀργαλέοισιν ὀΐζύει καμάτοισιν.
Ἀλλά μιν ἀστεμφεῖ τε βίῃ καὶ ἀτειρέσιν ὤμοις
Ὑψόθεν ἀνθέμενοι, ψαμαθώδεος ἔνδοθι γαίης
Οἴσομεν, ᾗ προτέρωσε ταχὺς πόδας ἤλασεν ἵππος.
Οὐ γὰρ ὅγε ξηρὴν ὑποδύσεται. ἴχνια δ' ἡμῖν
Σημανέειν τιν' ἔολπα μυχὸν καθύπερθε θαλάσσης.
Ὣς ηὔδα. πάντεσσι δ' ἐπήβολος ἥνδανε μῆτις.
Μουσάων ὅδε μῦθος· ἐγὼ δ' ὑπακουὸς ἀείδω
Πιερίδων, καὶ τήνδε πανατρεκὲς ἔκλυον ὀμφὴν.
Ὑμέας, ὦ πέρι δὴ μέγα φέρτατοι υἷες ἀνάκτων,
Ἢ βίῃ, ἢ ἀρετῇ, Λιβύης ἀνὰ θῖνας ἐρήμους
Νῆα μεταχθονίην, ὅσα τ' ἔνδοθι νηὸς ἄγεσθε,
Ἀνθεμένους ὤμοισι, φέρειν δυοκαίδεκα πάντα
Ἤμαθ' ὁμοῦ νύκτας τε. δύην γε μὲν ἢ καὶ ὀϊζὺν
Τίς κ' ἐνέποι, τὴν κεῖνοι ἀνέπλησαν μογέοντες;
Ἔμπεδον ἀθανάτων ἔσαν αἵματος, οἷον ὑπέσταν
Ἔργον ἀναγκαίῃ βεβιημένοι. αὐτὰρ ὅτι πρὸ
Τῆλε μάλ' ἀσπασίως Τριτωνίδος ὕδασι λίμνης
Ὣς φέρον, ὡς εἰσβάντες ἀπὸ στιβαρῶν θέσαν ὤμων.
Λυσσαλέοις δ' ἤπειτ' ἴκελοι κυσὶν ἀΐσσοντες,
Πίδακα μαστεύεσκον· ἐπὶ ξηρὴ γὰρ ἔκειτο
Δίψα, δυσπαθίῃ τε καὶ ἄλγεσιν. οὐδ' ἐμάτησαν
Πλαζόμενοι· ἷξον δ' ἱερὸν πέδον, ᾧ ἔνι Λάδων
Εἰσέτι που χθιζὸν παγχρύσεα ῥύετο μῆλα
Χώρῳ ἐν Ἄτλαντος, χθόνιος ὄφις. ἀμφὶ δὲ νύμφαι
Ἑσπερίδες ποίπνυον ἐφίμερον ἀείδουσαι.
Δὴ τότε γ' ἤδη κεῖνος ὑφ' Ἡρακλῆι δαϊχθεὶς,
Μήλειον βέβλητο ποτὶ στύπος. οἰόθι δ' ἄκρη
Οὐρῇ ἔτι σκαίρεσκεν, ἀπὸ κρατὸς δὲ κελαινὴν
Ἄχρις ἐπ' ἄκνηστιν κεῖτ' ἄπνοος. ἐκ δὲ λιπόντων
Ὕδρης Λερναίης χόλον αἵματι πικρὸν ὀϊστῶν
Μυῖαι πυθομένοισιν ἐφ' ἕλκεσι τερσαίνοντο.
Ἀγχοῦ δ' Ἑσπερίδες, κεφαλαῖς ἐπὶ χεῖρας ἔχουσαι
Ἀργυφέας ξανθῇσι, λίγ' ἔστενον. οἱ δὲ πέλασσαν
Ἄφνω ὁμοῦ· ταὶ δ' αἶψα κόνις καὶ γαῖα κιόντων
Ἐσσυμένως ἐγένοντο κατ' αὐτόθι. νώσατο δ' Ὀρφεὺς
Θεῖα τέρα· τὰς δέ σφε παρηγορέεσκε λιτῇσι,
Δαίμονες ὦ καλαὶ καὶ ἐΰφρονες, ἵλατ' ἄνασσαι·
Εἴτ' οὖν οὐρανίαις ἐναρίθμιοί ἐστε θεῇσιν,
Εἴτε καταχθονίαις, εἴτ' οἰοπόλοι καλέεσθε
Νύμφαι, ἴτ' ὦ νύμφαι, ἱερὸν γένος Ὠκεανοῖο,
Δείξατ' ἐελδομένοισιν ἐνωπαδὶς ἄμμι φανεῖσαι,
Ἤ τινα πετραίην χύσιν ὕδατος, ἤ τινα γαίης
Ἱερὸν ἐκβλύοντα θεαὶ ῥόον, ᾧ ἀπὸ δίψαν
Αἰθομένην ἄμοτον λωφήσομεν. εἰ δέ κεν αὖτις
Δή ποτ' Ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκώμεθα ναυτιλίῃσι,
Δὴ τότε μυρία δῶρα μετὰ πρώτῃσι θεάων,
Λοιβάς τ' εἰλαπίνας τε παρέξομεν εὐμενέοντες.
Ὣς φάτο λισσόμενος ἀδινῇ ὀπί. ταὶ δ' ἐλέαιρον
Ἐγγύθεν ἀχνυμένους· καὶ δὴ χθονὸς ἐξανέτειλαν
Ποίην πάμπρωτον· ποίης γε μὲν ὑψόθι μακροὶ
Βλάστεον ὄρπηκες· μετὰ δ' ἔρνεα τηλεθάοντα
Πολλὸν ὑπὲρ γαίης ὀρθοσταδὸν ἠέξοντο.
Ἑσπέρη, αἴγειρος· πτελέη δ' Ἐρυθηῒς ἔγεντο,
Αἴγλη δ' ἰτείης ἱερὸν στύπος. ἐκ δέ νυ κείνων
Δενδρέων, οἷαι ἔσαν, τοῖαι πάλιν ἔμπεδον αὔτως

Neque illas in loco aſpexi, ſed quædam caligo,
Aut nubes per medium apparentes texit.
Sic fatus. illi autem fermè omnes obſtupuerunt audientes.
Tunc maximum monſtrum Argonautis accidit.
E mari in terram immanis proſilit equus,
Ingens, aureis arduus ceruicem iubis,
Celeriter quatiens pedibus multiſluam ſalſuginem.
Cœpit que currere vento ſimilis pedes. Illico verò Peleus
Lætatus, ſociis congregatis dixit:
Currus equidem puto Neptuni ego
Iam nunc coniugis caræ à manibus ſolutos eſſe.
Matrem vero non aliam conſpicio, quàm ipſam
Nauem eſſe. profectò enim in vtero ferens
Nos, duris premitur laboribus.
Proinde ipſam magna vi & robuſtis humeris
Altè tollentes arenoſa in terra
Feremus, qua vlterius citus pedes progreſſus eſt equus.
Non enim ille terram ſubibit. veſtigia autem nobis
Oſtendere quendam conijcio ſinum deſuper mare.
Sic fatus, omnibus autem promptum placuit conſilium.
Muſarum ille ſermo, verùm ego ſubditus cano
Pieridum & illud verum audiui vaticinium.
Vos ô ſupra modum optimi filij regum,
Qua vi, qua virtute Libyæ per tumulos arenæ deſertos
Nauem ſublimem, quæq; in naui ferris,
Suſcipientes humeris, ferre duodecim integros
Dies, ſimulq́; noctes, ærumnam equidem, aut etiam miſeriã
Quis diceret, quam illi exhauſerunt laborantes?
Reuera immortalium erant ſanguinis, quale ſuſtinuerunt
Opus neceſſitate coacti. cæterùm vltra
Procul valde admirabiliter Tritonidis ad aquas paludis
Vbi ferebant, vbi progreſſi à robuſtis poſuerunt humeris.
Rabidis autem deinde ſimiles canibus incitati,
Fontem quærebant. in arida enim erant.
Siti, afflictionéque, necnon doloribus. neque fruſtrati ſunt.
Euntes, venerúntque ad ſacrum campum, in quo Ladon,
Vſque fortè in pridianum aurea protexerat mala,
In agro Atlantis terribilis draco: circúmque nymphæ
Heſperides occupantur, ſuauiter canentes.
Tunc certè iam ille ab Hercule confectus
** Ex malo proſtratus eſt ad truncum, ſola autem extrema* Aliter, pomarium.
Cauda adhuc palpitat, à capite verò nigram
Vſque ad ſpinam iacet exanimatus, éque linquentibus
Hydræ lernææ bilem cruore amaram ſagittis,
Muſcæ putreſcentia ad vulnera ſiccabant.
Propè tamen Heſperides capitibus manus adhibentes,
Niueas flauis, affatim lugebant. illi autem appropinquarunt
Repentè ſimul. ſed Heſperides ſtatim puluis & terra accedentibus
Euestigio factæ ſunt. ibi autem cognouit Orpheus
Diuina monſtra, illáſque ſuis interpellabat precibus.
Diuæ ô piæ & placidæ, propitiamini reginæ.
Siue igitur cœleſtibus annumeratæ eſtis deabus,
Seu terreſtribus, ſiue deſerticolæ vocamini
Nymphæ, venite ô nymphæ ſacrum genus Oceani,
Monſtrate deſiderantibus, coram nobis viſæ,
Aut aliquam ſaxeam venam aquæ, aut aliquem è terra
Sacrum ſcaturientem ô Deæ fontem, quo ſitim
Ardentem vehementem compeſcamus. ſiq; rurſus
Quandoque Achaida in terram reuertamur nauigiis,
Innumera dona inter primas deas,
Libamináque ſacra exhibebimus benigni.
Sic fatus, orans ægra voce. illæ autem miſeratæ ſunt
De propè triſtantes, ac ſanè è terra produxerunt
Herbam primùm. herba verò in alto longi
Succreuerunt rami, poſtea verò germina virentia
Multum ſupra terram erectum ſurgebant.
Heſpera alnus, vlmus verò Erytheis fiebat,
Ægle autem ſalicis ſacer ſtipes: éque illis
Arboribus, quales erant, tales iterum verè omnino,

Orta eſt admiratio ingens, reſpondítque Aegle,
Suauibus verbis reſpondens orantibus:
Profectò inſigne penitus veſtris commodum
Aliter, nouiſſimus. *Huc venit laboribus:* peſſimus ille, qui ſpolians*
Cuſtodem draconem vita, aurea mala dearum
Abijt aſportans: triſtis verò dolor nobis relictus eſt:
Venit enim heſternus quidam vir immanis iniuria,
Et corpore, oculi eì terribili micuerunt in fronte,
Crudelis, pellémque monſtroſi indutus leonis
Crudam, imparatam, robuſtúmque habebat ſtipitem oliua,
Ac ſagittas, quibus monſtrum illud confecit iaculatus.
Venit verò & ille tanquam per terram pedes iter faciens,
Siti aridus: ruebat autem per hunc agrum,
Aquam quæritans, quam quidem nuſquam licebat videre.
Quædam tamen petra Tritonida prope paludem,
Eam ille deprehendens, ſiue & Dei ſuaſu
Cum calce pedis pulſauit, infrà ipſa denſè erupit aqua.
Verùm ille ambas manus terra & pectus annixus,
Rupta ex petra bibit largiſſimè, donec profundum
Ventrem bous ſimilis procumbens ſatiatus eſt.
Sic fata. illis autem gratum vt ipſis oſtendit Aegle
Fontem, eò cucurrerunt celeriter lætati, donec inuenerunt.
Quemadmodum anguſtam circum cauernam verſantur
Laborioſa formica, confertim veluti muſca
Circum exiguam mellis dulcis guttam volantes,
Aliter, ſine ſulco. ** Impunè ſuſurrant denſæ: ſic tunc collecti*
Petricoſum Minyæ circum fontem oberrabant.
Et fortè aliquis humidis labris dixit exhilaratus:
Papæ, profectò ſeorſim exiſtens iuuit ſocios
Hercules ſiti laborantes. quamobrem ipſum ſi quo modo
Inueniamus incedentem per terram euntes.
Dixit, & euntium qui apti ad illud negotium
Electi ſunt, aliò alius ruens peruestigauit.
Veſtigia enim propter nocturnos confuſa erant ventos,
Obruta arena. Boreæ quidem incitati ſunt
Filij gemini, alis confiſi, pedibúſque leuibus,
Euphemus audax, Lynceus acutos procul
Oculos mittere, quintus autem cum ipſis prodibat Canthus:
Quem fatum deorum, illam viam, audaciáque
Impulit, vt Herculem apertè audiret,
Elatidem Polyphemum vbi reliquerit. cura erat enim ei,
Suo pro ſocio exquirere ſingula.
Verùm ille Myſis nobilem vrbem condens,
Reditus ſtudio iuit, quærens Argonem
Procul per orbem. tandem autem peruenit ad terram
Maritimorum Chalybum, hic ipſum & fatum domuit,
Atque ei ſub atra populo monumentum factum eſt,
Paululum ante mare. ſed tunc Herculem
Solum immenſa procul à terra videbatur Lynceus
Sic videre, quemadmodum aliquis nouo in die lunam
Aut videt, aut videtur obſcuram videre.
Ad ſocios ergo reuerſus dixit: non inſuper alium
Quæſitorem euntem inuenturum. alij verò & ipſi
Venerunt, Euphemus pedibus celer, filijq; gemini
Thracenſis Boreæ, vana laborantes.
Canthe, te autem triſtia in Libya fata rapuerunt.
Gregibus errantibus incidiſti. ſequebatur verò vir
Ruſticus, qui ſuas oues, interim dum ſocijs
Indigentibus auferres, defenſurus occidit
Lapide feriens, quoniam non ipſo imbecillior extiterat,
Pronepos ſcilicet Apollinis Delphici Caphaurus,
Puellæ que veneranda, Acacallidis, quam quondam Minos
In Libyam tranſtulit, Deo grauem fœtum gerentem,
Filiam ſuam. hæc præclarum filium Phœbo
Peperit, quem Amphithemin Garamantáque vocant.
Amphithemis exinde miſtus Tritonidi nymphæ,
Quæ certè ei Naſamonem peperit, fortémque Caphaurum,
Qui tum Canthum interemit propter oues ſuas.
Neque ille heroum vltrices euitauit manus,

Εξήλασεν, θάμβος ἀθέσφατον. ἔκφατο δ' Αἴγλη,
Μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἀμειβομένη χατέοντας,
Η ἄρα δὴ μέγα πάμπαν ἐφ' ὑμετέροισιν ὄνειαρ
Δεῦρ' ἔμολεν καμάτοισιν ὁ κύντατος, ὅστις ἀπούρας
Φρουρὸν ὄφιν ζωῆς, παγχρύσεα μῆλα θεάων
Οἴχετ' ἀειράμενος. στυγερὸν δ' ἄχος ἄμμι λέλειπται.
Ηλυθε γὰρ χθιζός τις ἀνὴρ ὀλοώτατος ὕβριν
Καὶ δέμας· ὄσσε δέ οἱ βλοσυρῷ ὑπέλαμπε μετώπῳ·
Νηλής· ἀμφὶ δὲ δέρμα πελωρίου ἕστο λέοντος
Ωμὸν, ἀδέψητον· στιβαρὸν δ' ἔχεν ὄζον ἐλαίης,
Τόξα τε, τοῖσι πέλωρ τόδ' ἀπέφθισεν ἰοβολήσας.
Ηλυθε δ' οὖν κἀκεῖνος, ἅτε χθόνα πεζὸς ὁδεύων,
Δίψῃ καρχαλέος. παίφασσε δὲ τόνδ' ἀνὰ χῶρον
Υδωρ ἐξερέων, τὸ μὲν οὔποθι μέλλεν ἰδέσθαι.
Ην δ' ἄρα τις πέτρη Τριτωνίδος ἐγγύθι λίμνης·
Τὴν ὅγ' ἐπιφρασθεὶς, ἢ καὶ θεοῦ αἰνεσίῃσι,
Λὰξ ποδὶ τύψεν ἔνερθε· τὸ δ' ἀθρόον ἔβλυσεν ὕδωρ.
Αὐτὰρ ὅγ' ἄμφω χεῖρε πέδῳ καὶ στέρνον ἐρείσας,
Ρωγάδος ἐκ πέτρης πίεν ἄσπετον, ὄφρα βαθεῖαν
Νηδὺν φορβάδι ἶσος ἐπιπροπεσὼν ἐκορέσθη.
Ως φάτο. τοὶ δ' ἀσπαστὸν, ἵνα σφίσι πέφραδεν Αἴγλη
Πίδακα, τῇ θέον αἶψα κεχαρμένοι, ὄφρ' ἐπέκυρσαν.
Ως δ' ὁπότε στεινὴν περὶ χηραμὸν εἱλίσσοντες
Γειομόροι μύρμηκες ὁμιλαδὸν, ἢ ὅτε μυῖαι
Αμφ' ὀλίγην μέλιτος γλυκεροῦ λίβα πεπτηυῖαι
Απληκτο μεμάασιν ἐπίτριμοι· ὣς τότ' ἀολλεῖς
Πετραίην Μινύαι περὶ πίδακα δινεύεσκον.
Καί πού τις διεροῖς ἐπὶ χείλεσιν εἶπεν ἰανθεὶς,
Ω πόποι, ἦ καὶ νόσφιν ἐὼν ἐσάωσεν ἑταίρους
Ηρακλέης δίψῃ κεκμηκότας· ἀλλά μιν εἴ πως
Δήοιμεν στείχοντα δι' ἠπείροιο κιόντες.
Η, καὶ ἀμειβομένων, οἵ γ' ἄρμενοι ἐς τόδε ἔργον
Εκριθεν, ἄλλυδις ἄλλος ἐπαΐξας ἐρέεινον.
Ιχνια γὰρ νυχίοισιν ἐπημάλδυνετ' ἀνέμοισι
Κινυμένης ἀμάθου. Βορέαο μὲν ὡρμήθησαν
Υἷε δύω, πτερύγεσσι πεποιθότε· ποσσί τε κούφοις
Εὔφημος πίσυνος, Λυγκεύς γε μὲν ὀξέα τηλοῦ
Οσσε βαλεῖν. πέμπτος δὲ μετὰ σφίσιν ἔσσυτο Κάνθος.
Τὸν μὲν ἄρ' αἶσα θεῶν κείνην ὁδὸν ἠνορέη τε
Ωρσεν, ἵν' Ηρακλῆος ἀπηλεγέως πεπύθοιτο,
Εἰλατίδην Πολύφημον ὅπῃ λίπε. μέμβλετο γάρ οἱ
Οὗ ἕθεν ἀμφ' ἑτάροιο μεταλλῆσαι τὰ ἕκαστα.
Αλλ' ὁ μὲν οὖν Μυσοῖσιν ἐπικλεὲς ἄστυ πολίσσας,
Νόστου κηδοσύνῃσιν ἔβη διζήμενος Αργὼ
Τῆλε δι' ἠπείροιο. τέως δ' ἐξίκετο γαῖαν
Αγχιάλων Χαλύβων. τόθι μιν καὶ μοῖρ' ἐδάμασσε·
Καί οἱ ὑπὸ βλωθρὴν ἀχερωΐδα σῆμα τέτυκται,
Τυτθὸν ἁλὸς προπάροιθεν. ἀτὰρ τότε γ' Ηρακλῆα
Μοῦνον ἀπειρεσίης τηλοῦ χθονὸς εἴσατο Λυγκεὺς
Τὼς ἰδέειν, ὥς τίς τε νέῳ ἐνὶ ἤματι μήνην
Η ἴδεν ἢ ἐδόκησεν ἐπαχλύουσαν ἰδέσθαι.
Ες δ' ἑτάρους ἀνιὼν μυθήσατο, μή μιν ἔτ' ἄλλον
Μαστῆρα στείχοντα κιχησέμεν. οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
Ηλυθον, Εὔφημός τε πόδας ταχὺς, υἷέ τε δοιὼ
Θρηϊκίου Βορέω, μεταμώνια μοχθίζοντες.
Κάνθε, σὲ δ' οὐλόμεναι Λιβύῃ ἔνι Κῆρες ἕλοντο.
Πώεσι φερβομένοισι συνήντεες. εἵπετο δ' ἀνὴρ
Αὐλείτης, ὃς ἑῶν μήλων πέρι, τόφρ' ἑτάροισι
Δευομένοις κομίσειας, ἀλεξόμενος κατέπεφνε,
Λᾶϊ βαλών. ἐπεὶ οὔ μιν ἀφαυρότερός γ' ἐτέτυκτο
Υἱωνὸς Φοίβοιο Λυκωρείοιο Κάφαυρος,
Κούρης τ' αἰδοίης Ακακαλλίδος, ἥν ποτε Μίνως
Ες Λιβύην ἀπένασσε, θεοῦ βαρὺ κῦμα φέρουσαν,
Θυγατέρα σφετέρην. ἡ δ' ἀγλαὸν υἱέα Φοίβῳ
Τίκτεν, ὃν Αμφίθεμιν Γαράμαντά τε κικλήσκουσιν.
Αμφίθεμις δ' ἄρ' ἔπειτα μίγη Τριτωνίδι νύμφῃ.
Η δ' ἄρα οἱ Νασάμωνα τέκε, κρατερόν τε Κάφαυρον,
Ος τότε Κάνθον ἔπεφνεν ἐπὶ ῥήνεσσιν ἑοῖσιν.
Οὐδ' ὅγ' ἀριστήων χαλεπὰς ἠλεύατο χεῖρας,

Ὡς μάθον οἷον ἔρεξε, νέκυν δ' ἀνάειραν ὀπίσσω
Πευθόμενοι Μινύαι, γαίῃ δ' ἔνι ταρχύσαντο.
Μυρόμενοι δὲ τὰ μῆλα μεθ' σφέας ἐκομίσσαντο.
Ἔνθα καὶ Ἀμπυκίδην αὐτῷ ἐνὶ ἤματι Μόψον
Νηλειὴς ἕλε πότμος, ἀδευκέα δ' οὐ φύγεν αἶσαν
Μαντοσύναις· οὐ γάρ τις ἀποτροπίη θανάτοιο.
Κεῖτο δ' ἐνὶ ψαμάθοισι, μεσημβρινὸν ἦμαρ ἀλύσκων,
Δεινὸς ὄφις, νωθὴς μὲν ἑκὼν ἀέκοντα χαλέψαι,
Οὐδ' ἂν ὑποτρέσσαντος ἐνωπαδὶς ἀίξειεν.
Ἀλλ' ᾧ κεν τὰ πρῶτα μελάγχιμον ἰὸν ἐνείη
Ζωόντων, ὅσα γαῖα φερέσβιος ἔμπνοα βόσκει,
Οὐδ' ὁπόσον πήχυιον ἐς Ἄιδα γίγνεται οἶμος.
Οὐδ' εἰ Παιήων, (εἴ μοι θέμις ἀμφαδὸν εἰπεῖν)
Φαρμάσσοι, ὅτε μοῦνον ἐνισκίμψῃσιν ὀδοῦσιν.
Εὖτε γὰρ ἰσόθεος Λιβύην ὑπερέπτατο Περσεὺς
Εὐρυμέδων (καὶ γὰρ τὸ κάλεσκέ μιν οὔνομα μήτηρ)
Γοργόνος ἀρτίτομον κεφαλὴν βασιλῆι κομίζων,
Ὅσσαι κυανέου στάγες αἵματος οὖδας ἵκοντο,
Αἱ πᾶσαι κείνων ὀφίων γένος ἐβλάστησαν.
Τῷ δ' ἄκρην ἐπ' ἄκανθαν ἐνεστηρίξατο Μόψος,
Λαιὸν ἐπιπροφέρων ταρσὸν ποδός· αὐτὰρ ὁ μέσσην
Κερκίδα καὶ μυῶνα πέριξ ὀδύνῃσιν ἑλιχθεὶς,
Σάρκα δακὼν ἐχάραξεν. ἀτὰρ Μήδεια καὶ ἄλλαι
Ἔτρεσαν ἀμφίπολοι, ὁ δὲ φοίνιον ἕλκος ἄφασσε
Θαρσαλέως, ἐπεὶ οὔ μιν ὑπέρβιον ἄλγος ἔτειρε.
Σχέτλιος, ἤτε οἱ ἤδη ὑπὸ χροῒ δύετο κῶμα
Λυσιμελές, πολλὴ δὲ κατ' ὀφθαλμῶν χέετ' ἀχλύς.
Αὐτίκα δὲ κλίνας δαπέδῳ βεβαρηότα γυῖα
Ψύχετ' ἀμηχανίῃ. ἕταροι δέ μιν ἀμφαγέροντο,
Ἥρως τ' Αἰσονίδης, ἀδινῇ περιθαμβέες ἄτῃ.
Οὐδὲ μὲν οὐδ' ἐπὶ τυτθὸν ἀποφθίμενός περ ἔμελλε
Κεῖσθαι ὑπ' ἠελίῳ. πύθειν γὰρ ἔνδοθι σάρκας
Ἰὸς ἄφαρ, μυδόωσα δ' ἀπὸ χροὸς ἔρρεε λάχνη.
Αἶψα δὲ χαλκείῃσι βαθὺν τάφον ἐξελάχαινον
Ἐσσυμένως μακέλῃσιν. ἐμοιρήσαντο δὲ χαίτας
Αὐτοὶ ὁμῶς κοῦραί τε, νέκυν ἐλεεινὰ παθόντα
Μυρόμενοι. τρὶς δ' ἀμφὶ σὺν ἔντεσι δινηθέντες
Εὖ κτερέων ἴσχοντα, χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔθεντο.
Ἀλλ' ὅτε δὴ νηὸς ἐπεβήσαντο, πρήσσοντος ἀήτεω
Ἂμ πέλαγος νοτίοιο, πόρους τ' ἀπετεκμαίροντο
Λίμνης ἐκπρομολεῖν Τριτωνίδος, οὔ τινα μῆτιν
Δὴν ἔχον, ἀφραδέως δὲ πανημέριοι φορέοντο.
Ὡς δὲ δράκων σκολιὴν εἰλιγμένος ἔρχεται οἶμον,
Εὖτέ μιν ὀξύτατον θάλπει σέλας ἠελίοιο,
Ῥοίζῳ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα κάρη στρέφει, ἐν δέ οἱ ὄσσε
Σπινθαρύγεσσι πυρὸς ἐναλίγκια μαιμώοντι
Λάμπεται, ὄφρα μυχόνδε διὰ ῥωχμοῖο δύηται·
Ὣς Ἀργὼ λίμνης στόμα ναύπορον ἐξερέουσα,
Ἀμφεπόλει δηναιὸν ἐπὶ χρόνον. αὐτίκα δ' Ὀρφεὺς
Κέκλετ' Ἀπόλλωνος τρίποδα μέγαν ἔκτοθι νηὸς
Δαίμοσιν ἐγγενέταις νόστῳ ἔπι μείλια θέσθαι.
Καὶ τοὶ μὲν Φοίβου κτέρας ἵδρυον ἐν χθονὶ βάντες.
Τοῖσιν δ' αἰζηῷ ἐναλίγκιος ἀντεβόλησε
Τρίτων εὐρυβίης, γαίης δ' ἀνὰ βῶλον ἀείρας,
Ξείνι' ἀριστήεσσι προΐσχετο, φώνησέν τε,
Δέχθε φίλοι, ἐπεὶ οὐ περιώσιον ἐγγυαλίξαι
Ἐνθάδε νῦν πάρ' ἐμοὶ ξεινήιον ἀντομένοισιν.
Εἰ δέ τι τῆσδε πόρους μαίεσθ' ἁλὸς (οἷά τε πολλὰ
Ἄνθρωποι χατέουσιν ἐπ' ἀλλοδαπῇ περόωντες)
Ἐξερέω. δὴ γάρ με πατὴρ ἐπιίστορα πόντου
Θῆκε Ποσειδάων τοῦδ' ἔμμεναι· αὐτὰρ ἀνάσσω
Παρραλίης, εἰ δή τιν' ἀκούετε νόσφιν ἐόντες
Εὐρύπυλον Λιβύῃ θηροτρόφῳ ἐγγεγαῶτα.
Ὣς ηὔδα· πρόφρων δ' ὑπέσχεθε βώλακι χεῖρας
Εὔφημος, καὶ τοῖα παραβλήδην προσέειπεν·
Ἀτθίδα καὶ πέλαγος Μινώιον, εἴ νύ που ἥρως
Ἐξεδάης, νημερτὲς ἀνειρομένοισιν ἔνισπε.
Δεῦρο γὰρ οὐκ ἐθέλοντες ἱκάνομεν, ἀλλὰ βαρείαις
Χρίμψαντες γαίης ἐπὶ πείρασι τῆσδε θυέλλαις,

Vbi didicerunt qualiter fecit. mortuum verò ſuſtulerunt iterum
Audientes Minyæ terræq; mandarunt,
Lugentes oues ad ipſos qui abegerunt.
Tunc & Ampycidem eodem die Mopſum,
Crudele rapuit fatum, amarámque non effugit ſortem
Vaticiniis, neque enim aliquod effugium mortis.
Iacebat autem in arenis meridianum diem fugiens
Immanis draco, lentus quidem volens nolentem lædere,
Neque in fugientem manifeſtè impetum feciſſet,
Sed cuicunque primum frigidum venenum aſperſerit
Animalium, quæ terra frugifera ſpirantia nutrit,
*Neque * ſeſquipedale ad infernum iter reſtat,* (Vel ; cubitale.)
Neque ſi Pæon, (ſi mihi fas liberè dicere)
Curauerit, quando ſolum inciderit dentibus.
Cum enim illuſtris Libyam tranaret Perſeus,
Eurymedon (etenim eo nomine vocabat ipſum mater)
Gorgonis recens ſectum caput regi (ſ. Polydectæ) ferens
Quotquot atræ guttæ cruoris ſolum attigerant,
Illæ omnes eiuſmodi ſerpentum genus produxerunt.
Huic ergo ſummam ſuper ſpinam impreſſit Mopſus,
Læuam procedens plantam pedis. verùm ille medium
Radium, & muſculum, circum circa doloribus conſtrictus
Carnem mordens excauauit. ſed Medea, aliæq;
Horruerunt famulæ, ille cruentum vulnus attrectauit
Audacter, qua de cauſa non ipſum peſtilens vulnus compeſcebat.
Miſer, iam ipſius corpori ſubijt ſopor,
Membra ſoluens, multáque oculis ſuperfuſa caligo,
Ac repentè inclinans ſolo labefactata genua
Diriguit cruciatu. ſocij verò ipſum circum congregabantur,
Heróſque Aeſonides, graui obſtupefacti clade.
Neque quidem, neque vel paululum, moriens licet, voluit
Eſſe ſub ſole. corrupit enim intus carnes
Venenum illico, putrefactáque è corpore defluxit coma.
Repentè igitur æreis profundum ſepulchrum effoderunt
Diligenter ligonibus, ſepelierúntque crines
Ipſi ſimul, puellæq;, mortuum miſerabiliter paſſum
Lamentantes, ter circùm armis obeuntes,
Ritè funebri honore potitum fuſilè terrâ ſuperinfuderunt.
Cæterùm quando nauem conſcenderunt, ſpirante vento
Per mare noto, tranſitúmque obſeruarunt
E palude procedere Tritonide, non aliquod conſilium
Diu habebant, ſed inconſultò toto die ferebantur.
Quemadmodum verò ſerpens aſperam volutatus incedit viam
Quando ipſum acutiſſimum fouet iubar ſolis,
Sibilóque huc illúcque caput iactat, inque ei oculi
Scintillis ignis ſimiles incitato
Micant, donec in latibulum per foramen ſubierit:
Sic Argo ſtagni oſtium nauigradum indagans
Circuibat, diu. ſtatim verò Orpheus
Iuſſit Apollinis tripodem magnum è naui
Dijs indigenis, ob reditum munus ponere:
Et certè Phœbi donum poſuerunt in terram egreſſi.
Illis autem iuueni ſimilis obuius fuit
Triton latè potens, in terra glebam tollens,
Xenia Argonautis porrigebat, dixitque:
Accipite cari, quoniam non eximium præbere
Hic nunc penes me xenium obuiis.
Si verò aliquid huius vada inquiritis maris, veluti ſæpè
Homines indigent in aliena (ſ. regione) peragrantes,
Oſtendam: etenim me pater ſcientem ponti
Fecit Neptunus huius eſſe, poſtquam præſum
Maritimæ (ſ. regioni) ſi modò aliquem audiſtis abſentes
Eurypylum in Libya monſtrifera natum.
Sic effatus, beneuolus autem extendit glebæ manus
Euphemus, & talia contrà reſpondit:
Attida & pelagus Creticum ſicubi certè ô heros
Nouiſti verè, quærentibus indica.
Huc enim non volentes venimus, ſed aduerſis
Appropinquantes terræ ad fines his procellis.

Nauem ſublimem geſtauimus in hanc ſtagni
Aquam, per terram grauati. neque quid ſcimus
Quò nauigatio tendat, Pelopeiam terram peruenire. (cul
Sic quidē inquit: ille verò manū extendit, monſtrauitq́; pro-
Vociferatus, pontúmque, nec non profundum oſtium ſtagni:
Ille eſt ponti tranſitus, vbi maximè
Profunditas immota nigra eſt. vtrinque verò alba
Littora eleuantur pellucida, atque per medium
Littorum arcta eſt via enauigare.
Illud autem ſubobſcurum magnam Pelopeiam terram
Suſtinet pelagus ſupra Cretam. ſed ad manum
Dextram è ſtagno, quando maris æſtum ingreſſi fueritis,
Tunc ipſam ad terram continentes (ſ. nauem) dirigite,
Donec ſurſum pertigerit, quaſiq́; per circuitum in alteram
Vergente terra. tunc nauigatio vobis tuta, (partem
Ad cubitum extenta eſt rectà prominentem pergentibus.
Proinde ite læti, laboris nulla moleſtia
Sit, iuuenilia membra exercere.
Dixit fauens. illi autem protinus nauem ingreſſi ſunt,
E ſtagno mouere cupidi remigatione.
Atque equidem procedebant prompti. ſed ipſe interea
Triton tollens tripodem magnum, incitatus paludem
Subire. exin verò nemo conſpexit, tanquam non apparens
Ipſo cum tripode propè erat. illis autem exhilaratus
Animus, quòd ſanè deorum aliquis auſpicatus appariuſſet.
Ac iidem Aeſonidem, ouium quæ optima aliarum
Iuſſerunt ſacrificare, & vota facere adeptum.
Illico ergo ipſe diligenter elegit, eámque tollens
Iugulauit in puppi, inque dixit votis:
O Deus, qui quidem ſtagni ad terminos huius apparuiſti,
Siue tu Triton marinum monſtrum, ſiue te Phorcyn
Seu Nerea filiæ nominant marinæ,
Propitiare, & reditus finem placidum tribue.
Dixit, ſimúlque cum votis in aquas, poſtquam iugulauit,
Miſit de puppi. ille autem è profundo emerſit,
Talis exiſtens, qualis verus erat videri.
Quemadmodū quando vir celerem equum in amplū circū
*Mittit * appetens denſa tractabilem coma* (certaminis
Alter, apprehendēs.
Statim feſtinans: ille ceruice ſuperbiens eleuatus
Sequitur, argenteáque in oribus fræna
Vtrinque mordenti ex obliquo reſonant.
Sic ille retinens caua carinam Argonis,
Duxit in mare vlterius, corpus verò ei à ſummo
Capite circum terga & lumbos vſque ad ventrem
Palàm beatis natura mirabiliter ſimile erat.
Cæterùm ſub lumbis duplex illi huc illúcque
Ceti cauda trahebatur, ſecabátque ſpinis
Summam aquam, quæ curuis in imo aculeis
Lunæ inſtar cornibus aſſimilatæ diuidebantur.
Interea autem duxit, interim ipſum dimiſit mari
Ingredientem, ſubijtq́; repentè magnam profunditatem. illi
autem tumultuabantur
Heroes, monſtrum terribile oculis intuiti.
Vbi quidem Argous portus, ſimulatque ſigna nauis,
Nec non Neptuni ac Tritonis ſunt
Aræ. nam illo die detenti ſunt. verùm ad auroram
Velis apertis, ipſam ad dextram habentes
Terram deſertam ſpiramine Zephyri perrexerunt.
Manè verò deinde cubitum, ſimúlque intimum mare
Inclinatum, cubitum vltra prominentem viderunt.
Extemplo Zephyrus quidem conquieuit, ortáque eſt aura
Procelloſi noti: gauiſi igitur ſunt in animo, clamore.
Quando verò ſol quidem occidit, rediitq́; ſtella
Veſpertina, quæ recreat miſeros agricolas:
Tunc ſanè deinde vento obſcura nocte ceſſante,
Vela ſoluentes, longúmque inclinantes
Malum, habilibus ſtrenuè agitabant remis,
Per totam noctē, & inde diem, deq́; die iterum pergentibus
Noctémque alteram. excepit verò longè aſpera
Carpathus. hinc autem illi præterituri erant.

Νῆα μεταχθονίην ἐκομίσσαμεν εἰς τόδε λίμνης
Χεῦμα, δι' ἠπείρου βεβαρημένοι. οὐδέ τι ἴδμεν
Πῆ πλόος ἐξανέχει Πελοπηΐδα γαῖαν ἱκέσθαι.
Ὣς ἄρ' ἔφη. ὁ δὲ χεῖρα τανύσσατο, δεῖξε δ' ἄπωθε
Φωνήσας πόντον τε καὶ ἀγχιβαθὲς στόμα λίμνης.
Κείνη μὲν πόντοιο διήλυσις, ἔνθα μάλιστα
Βένθος ἀκίνητον μελανεῖ. ἑκάτερθε δὲ λευκαὶ
Ῥηγμῖνες φρίσσουσι διαυγέες. ἡ δὲ μεσηγὺ
Ῥηγμίνων στεινὴ τελέθει ὁδὸς ἐκτὸς ἐλάσσαι.
Κεῖνο δ' ὑπηέριον θείην Πελοπηΐδα γαῖαν
Εἰσανέχει πέλαγος Κρήτης ὕπερ. ἀλλ' ἐπὶ χειρὸς
Δεξιτερῆς λίμνηθεν ὅτ' εἰς ἁλὸς οἶδμα βάλητε,
Τόσσ' αὐτὴν παρὰ χέρσον ἐεργόμενοι ἰθύνεσθε,
Ἔστ' ἂν ἄνω τείνῃσι. περιρρήδην δ' ἑτέρωσε
Κλινομένης χέρσοιο, τότε πλόος ὔμμιν ἀπήμων
Ἀγκῶνος τείνουσιν ἰθὺς προύχοντος ἰοῦσιν.
Ἀλλ' ἴτε γηθόσυνοι. καμάτοιο δὲ μήτις ἀνίη
Γινέσθω νεότητι κεκασμένα γυῖα μογῆσαι.
Ἴσκεν ἐυφρονέων. οἱ δ' αἶψ' ἐπὶ νηὸς ἔβησαν,
Λίμνης ἐκπρομολεῖν λελιημένοι εἰρεσίῃσιν.
Καὶ δὴ ἐπιπρονέοντο μεμαότες. αὐτὰρ ὁ τείως
Τρίτων ἀνθέμενος τρίποδα μέγαν, εἴσατο λίμνην
Εἰσβαίνειν. μετὰ δ' οὔτις ἐσέδρακεν, οἷον ἄφαντος
Αὐτῷ σὺν τρίποδι σχεδὸν ἔπλετο. τοῖσι δ' ἰάνθη
Θυμός, ὃ δὴ μακάρων τις ἐναίσιμος ἀντεβόλησεν.
Καί ῥά οἱ Αἰσονίδην μήλων ὅ,τι φέρτατον ἄλλων
Ἤνωγον ῥέξαι, καὶ ἐπευφημῆσαι ἑλόντα.
Αἶψα δ' ὅγ' ἐσσυμένως ἐκρίνατο, καί μιν ἀείρας
Σφάξε κατὰ πρύμνης. ἐπὶ δ' ἔννεπεν εὐχωλῇσι,
Δαῖμον, ὅτις λίμνης ἐπὶ πείρασι τῇδε φαάνθης,
Εἴτε σύ γε Τρίτων, ἅλιον τέρας, εἴτε σε Φόρκυν
Ἢ Νηρῆα θύγατρες ἐπικλείουσ' ἁλοσύδναι·
Ἵλαθι, καὶ νόστοιο τέλος θυμηδὲς ὄπαζε.
Ἦ ῥ' ἅμα δ' εὐχωλῇσιν ἐς ὕδατα λαιμοτομήσας
Ἧκε κατὰ πρύμνης. ὁ δὲ βένθεος ἐξεφαάνθη,
Τοῖος ἐὼν οἷός περ ἐτήτυμος ἦεν ἰδέσθαι.
Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ θοὸν ἵππον ἐς εὐρέα κύκλον ἀγῶνος
Στέλλει, ὀρεξάμενος λασίης εὐπειθέα χαίτης,
Εἶθαρ ἐπιτροχάων. ὁ δ' ἐπ' αὐχένι γαῦρος ἀερθεὶς
Ἕσπεται, ἀργινόεντα δ' ἐνὶ στομάτεσσι χαλινὰ
Ἀμφὶς ὀδακτάζοντι παραβλήδην κροτέονται·
Ὣς ὅγ' ἐπιχρίμψας γλαφυρῆς ὁλκήιον Ἀργοῦς
Ἦγ' ἅλαδε προτέρωσε. δέμας δέ οἱ ἐξ ὑπάτοιο
Κράατος, ἀμφί τε νῶτα καὶ ἰξύας, ἔστ' ἐπὶ νηδὺν,
Ἀντικρὺ μακάρεσσι φυὴν ἔκπαγλον ἔικτο.
Αὐτὰρ ὑπαὶ λαγόνων δικραιρά οἱ ἔνθα καὶ ἔνθα
Κήτεος ἀλκαίη μηκύνετο. κόπτε δ' ἀκάνθαις
Ἄκρον ὕδωρ, αἵ τε σκολιοῖς ἐπινειόθι κέντροις
Μήνης ὡς κεράεσσιν ἐειδόμεναι διχόωντο.
Τόφρα δ' ἄγεν, τείως μιν ἐπιπροέηκε θαλάσσῃ
Νισσομένην. δῦ δ' αἶψα μέγαν βυθόν. οἱ δ' ὁμάδησαν
Ἥρωες, τέρας αἰνὸν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδόντες.
Ἔνθα μὲν Ἀργῷός τε λιμὴν καὶ σήματα νηὸς,
Ἠδὲ Ποσειδάωνος ἰδὲ Τρίτωνος ἔασι
Βωμοί· ἐπεὶ κεῖν' ἦμαρ ἐπέσχεθον. αὐτὰρ ἐς ἠῶ
Λαίφεσι πιτναμένοις αὐτὴν ἐπὶ δεξί' ἔχοντες
Γαῖαν ἐρημαίην, πνοιῇ Ζεφύροιο θέεσκον.
Ἦρι δ' ἔπειτ' ἀγκῶνά θ' ὁμοῦ μυχάτην τε θάλασσαν
Κεκλιμένην ἀγκῶνος ὕπερ προύχοντος ἴδοντο.
Αὐτίκα δὲ Ζέφυρος μὲν ἐλώφεεν, ἤλυθε δ' αὔρη
Ἀργέσταο Νότου. κεχάροντο δὲ θυμὸν ἰωῇ.
Ἦμος δ' ἠέλιος μὲν ἔδυ, ἀνὰ δ' ἤλυθεν ἀστὴρ
Αὔλιος, ὅστ' ἀνέπαυσεν ὀιζυροὺς ἀροτῆρας,
Δὴ τότ' ἔπειτ' ἀνέμοιο κελαινῇ νυκτὶ λιπόντος,
Ἱστία λυσάμενοι, περιμήκεά τε κλίναντες
Ἱστόν, ἐυξέστῃσιν ἐπερρώοντ' ἐλάτῃσι,
Παννύχιοι καὶ ἐπ' ἦμαρ, ἐπ' ἤματι δ' αὖτις ἰοῦσι
Νύχθ' ἑτέρην. ὑπέδεκτο δ' ἀπόπροθι παιπαλόεσσα
Κάρπαθος. ἔνθεν δ' οἵγε περαιώσεσθαι ἔμελλον

Κρήτην,

Κρήτην, ἥτ' ἄλλων ὑπερέπλετο εἰν ἁλὶ νήσων.
Τοὺς δὲ Τάλως χάλκειος, ἀπὸ στιβαροῦ σκοπέλοιο
Ῥηγνύμενος πέτρας, εἶργε χθονὶ πείσματ' ἀνάψαι
Δικταίην ὅρμοιο κατερχομένους ἐπιωγήν.
Τὸν μὲν χαλκείης μελιηγενέων ἀνθρώπων
Ῥίζης λοιπὸν ἐόντα, μετ' ἀνδράσιν ἡμιθέοισιν
Εὐρώπῃ Κρονίδης νήσου πόρεν ἔμμεναι οὖρον,
Τρὶς περὶ χαλκείοις Κρήτην ποσὶ δινεύοντα.
Ἀλλ' ἤτοι τὸ μὲν ἄλλο δέμας καὶ γυῖα τέτυκτο
Χάλκεος ἠδ' ἄρρηκτος, ὑπαὶ δέ οἱ ἔσκε τένοντος
Σῦριγξ αἱματόεσσα κατὰ σφυρόν· αὐτὰρ ὁ τήν γε
Λεπτὸς ὑμὴν ζωῆς ἔχε πείρατα καὶ θανάτοιο.
Οἱ δὲ, δύῃ μάλα περ δεδμημένοι, αἶψ' ἀπὸ χέρσου
Νῆα περιδδείσαντες ἀνακρούεσκον ἐρετμοῖς.
Καί νύ κ' ἐπισμυγερῶς Κρήτης ἑκὰς ἠέρθησαν,
Ἀμφότερον, δίψῃ τε καὶ ἄλγεσι μοχθίζοντες,
Εἰ μή σφιν Μήδεια λιαζομένοις ἀγόρευσε·
Κέκλυτέ μευ· μούνη γὰρ ὀίομαι ὔμμι δαμάσσειν
Ἄνδρα τὸν ὅστις ὅδ' ἐστὶ, καὶ εἰ παγχάλκεον ἴσχει
Ὃν δέμας, ὁππότε μή οἱ ἐπ' ἀκάματος πέλοι αἰών.
Ἀλλ' ἔχετ' αὐτοῦ νῆα θελήμονες ἐκτὸς ἐρωῆς
Πετράων, εἵως κεν ἐμοὶ εἴξειε δαμῆναι.
Ὣς ἄρ' ἔφη· καὶ τοὶ μὲν ὑπὲκ βελέων ἐρύσαντο
Νῆ' ἐπ' ἐρετμοῖσιν, δεδοκημένοι ἥντινα ῥέξει
Μῆτιν ἀνωίστως· ἡ δὲ πτύχα πορφυρέοιο
Προσχομένη πέπλοιο παρειάων ἑκάτερθε,
Βήσατ' ἐπ' ἰκριόφιν· χειρὸς δέ ἑ χειρὶ μεμαρπὼς
Αἰσονίδης ἐκόμιζε διὰ κληῖδας ἰοῦσαν.
Ἔνθα δ' ἀοιδῇσιν μειλίσσετο, μέλπε δὲ Κῆρας
Θυμοβόρους, Ἀίδαο θοὰς κύνας, αἳ περὶ πᾶσαν
Ἠέρα δινεύουσαι ἐπὶ ζωοῖσιν ἄγονται.
Τὰς γουναζομένη, τρὶς μὲν παρακέκλετ' ἀοιδαῖς,
Τρὶς δὲ λιταῖς. θεμένη δὲ κακὸν νόον, ἐχθοδοποῖσιν
Ὄμμασι χαλκείοιο Τάλω ἐμέγηρεν ὀπωπάς.
Λευγαλέον δ' ἐπί οἱ πρῖεν χόλον, ἐκ δ' ἀΐδηλα
Δείκηλα προΐαλλεν, ἐπιζάφελον κοτέουσα.
Ζεῦ πάτερ, ἦ μέγα δή μοι ἐνὶ φρεσὶ θάμβος ἄηται,
Εἰ δὴ μὴ νούσοισι τυπῇσί τε μοῦνον ὄλεθρος
Ἀντιάει, καὶ δή τις ἀπόπροθεν ἄμμε χαλέπτει.
Ὣς ὅγε χάλκειός περ ἐὼν ὑπόειξε δαμῆναι
Μηδείης βρίμῃ πολυφαρμάκου. ἂν δὲ βαρείας
Ὀχλίζων λάιγγας ἐρυκέμεν ὅρμον ἱκέσθαι,
Πετραίῳ στόνυχι χρίμψε σφυρόν· ἐκ δέ οἱ ἰχὼρ
Τηκομένῳ ἴκελος μολύβῳ ῥέεν· οὐδ' ἔτι δηρὸν
Εἱστήκει προβλῆτος ἐπεμβεβαὼς σκοπέλοιο.
Ἀλλ' ὥς τίς τ' ἐν ὄρεσσι πελωρίη ὑψόθι πεύκη,
Τήν τε θοοῖς πελέκεσσιν ἔθ' ἡμιπλῆγα λιπόντες
Ὑλοτόμοι δρυμοῖο κατήλυθον· ἡ δ' ὑπὸ νυκτὶ
Ῥιπῇσιν μὲν πρῶτα τινάσσεται, ὕστερον αὖτε
Πρυμνόθεν ἐξαγεῖσα κατήριπεν· ὣς ὅγε ποσσὶν
Ἀκαμάτοις τείως μὲν ἐπισταδὸν ἠωρεῖτο,
Ὕστερον αὖτ' ἀμενηνὸς ἀπείρονι κάππεσε δούπῳ.
Κεῖνο μὲν οὖν Κρήτῃ ἐνὶ δὴ κνέφας αὐλίζοντο
Ἥρωες· μετὰ δ' οἵγε νέον φαέθουσαν ἐς ἠῶ
Ἱρὸν Ἀθηναίης Μινωίδος ἱδρύσαντο,
Ὕδωρ τ' εἰσαφύσαντο καὶ εἴσβαν, ὥς κεν ἐρετμοῖς
Παμπρώτιστα βάλοιεν ὑπὲρ Σαλμωνίδος ἄκρης.
Αὐτίκα δὲ Κρηταῖον ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θέοντας
Νὺξ ἐφόβει, τήν πέρ τε κατουλάδα κικλήσκουσι.
Νύκτ' ὀλοὴν οὐκ ἄστρα διίσχανεν, οὐκ ἀμαρυγαὶ
Μήνης· οὐρανόθεν δὲ μέλαν χάος, ἠέ τις ἄλλη
Ὠρώρει σκοτίη μυχάτων ἀνιοῦσα βερέθρων.
Αὐτοὶ δ', εἴτ' Ἀίδῃ, εἴθ' ὕδασιν ἐμφορέοντο,
Ἠείδειν οὐδ' ὅσσον· ἐπέτρεψαν δὲ θαλάσσῃ
Νόστον, ἀμηχανέοντες ὅπῃ φέροι. αὐτὰρ Ἰήσων
Χεῖρας ἀνασχόμενος μεγάλῃ ὀπὶ Φοῖβον ἀΰτει,
Ῥύσασθαι καλέων· κατὰ δ' ἔρρεεν ἀσχαλόωντι
Δάκρυα· πολλὰ δὲ Πυθοῖ ὑπέσχετο, πολλὰ δ' Ἀμύκλαις,
Πολλὰ δ' ἐς Ὀρτυγίην ἀπερείσια δῶρα κομίσσειν.

Cretam, quæ alias excellit in mari inſulas.
Sed hos Talos æreus, à duro ſcopulo
Auellens petras, coegit terræ retinacula credere,
Cretenſem portus aggredientes receptum.
Hunc quidem æreæ fraxineorum hominum
Radicis reliquum exiſtentem inter homines ſemideos,
Europæ Saturnius inſulæ tribuit eſſe cuſtodem,
Ter circum æreis Cretam pedibus verſantem.
Sed reliquo corpore, & membris erat
Aereus atque impenetrabilis. ei autem erat à collo
Fiſtula cruenta vſque ad plantam. ſed illam
Tenuis tunicula vna habebat fines, & mortis.
Illi autem infortunio vehementer moti, ſubitò à terra
Nauem metuentes retorſerunt remis.
Atque laborioſè procul à Creta ablati fuiſſent,
Simul ſiti & doloribus laborantes,
Niſi ipſis Medea declinantibus dixiſſet:
Audite me, ſola enim ſcio. vobis domitura ſum
Illum virum, quicunque eſt. etſi totum æreum habuerit
Corpus, quando modò ei non fuerit vita incorruptibilis:
Proinde tenete hic nauem prompti extra iactum
Petrarum, vſque quò mihi domitus fuerit,
Sic inquit. illi verò extra iactus inhibuerunt
Nauem remis, obſeruantes quónam pararet
Conſilium. repentè hæc autem plicam purpurei
Obtendens pepli genis vtrinque,
Conſcendit foros. manum autem ipſius manu apprehendens
Aeſonides ducebat, per transtrum ſecutam.
Tunc carminibus mitigabat, luſit verò Parcas
Mentiuoras, Plutonis veloces canes, quæ circum totum
Aera verſantes viuis euocantur.
Has obſecrans ter quidem admonuit cantionibus,
Térque precibus. vbi autem improbum domuit animum, in-
Oculis ferrei Talonis. perſtrinxit aſpectus. *(uidis*
*Grauem porrò ei iram * inſpirauit, ſauáque* Vel, inſtituit.
Phantaſmata obiecit, grauiter infenſa:
Iupiter pater, profectò ingens mihi animis pauor inceſſit.
Siquidem non morbis plagiſque modo interitus
Obuenerit, vel ſanè quidam de procul nos lædit.
Sic ille ferreus licet exiſtens, potuit domari
Medeæ potentia venefica. graues autem
Colligens lapides prohibere portum adpellere,
Saxeo cacumini illiſit Talum, éque ei cruor
Liquefacto ſimilis plumbo fluxit. neque quid diu
Stetit erectus inſiſtens ſcopulo:
Sed velut quadam in montibus ardua in alto picea,
Quam acutis ſecuribus adhuc ſemiſectam deſerentes
Lignicidæ per ſyluam deſcenderunt, illa verò ſub nocte
Ictibus quidem primum quatitur, poſt deinde
Penitus fracta concidit. ſic ille pedibus
Indefeſſis paulo antea quidem conſtanter erigebatur,
Dein debilis magno concidit ſono.
Illam igitur in Creta noctem pernoctabant
Heroes, interimq́ue ipſi primum apparentem ad auroram.
Fanum Mineruæ Cretenſis ædificarunt.
Aquáque hauſta inſcenderunt, vt remis
Primum omnium tranſirent Salmonida promontorium.
Protinus verò Dictæam trans vaſtam vndam labentes,
Nox terruit, quam obſcuram nuncupant.
Noctem grauem non aſtra diſcuſſerunt, neque radij
Lunæ, de cœlo ita atra, vt ſi qua alia
Erat caliginoſa extremo exorta barathro.
Ipſi verò ſiue in inferno, ſeu aquis ferrentur,
Cognouerunt neque minimum. commiſerunt tamen mari
Profectionem, hæſitantes quò ferret. Cæterùm Iaſon
Manus ſuſtollens, magna voce vocabat,
Eripere clamans, deciderúntque triſtanti
Lacrymæ: multáque Pythoi pollicitus, multa Amyclis,
Multa etiam ad Ortygiam, immenſa dona laturum ſe eſſe

Latoida.tu verò de cœlo accede petras
Statim Melantias propiùs,quæ in ponto
Sunt.geminarum autem vni deſuper illapſus
Dextra aureum extendit altè arcum.,
Marmoreúmque reddidit neruus circum vndiq; ſplendorē.
Illis autem quædam Sporadum parua tunc apparuit
Inſula videre exigua Hippuridis,ex aduerſo inſulæ,
Vbi anchoras eiiciebant.quàmprimum verò aurora
Fugit aſcendens,ipſiq; pulchrum Apollini
In luco opaco delubrum:vmbroſámque aram
Erexerunt, Aegleten quidem,aprici cauſa ſplendoris
Phœbum vocitantes,Anaphénque humilem inſulam
Nuncupabant,eo quòd Phœbus quidē triſtantibus apparuit.
Sacráque peragebant, quæcunque viri in deſerto peragere
Littore pararent.propterea verò ipſos, quando facibus
Aquam ardentibus libantes conſpicati ſunt
Medeæ miniſtræ Phæacides,non amplius ex tunc
Continere in pectoribus riſum poterant, támque frequentia
Subinde in Alcinoi ſacra intuentes.
Illas autem amaris heroes obiurgabant verbis,
Riſu læti,gratáque erumpebat illis
Irriſio,atque diſceptatio æris:éque illo
Ludo heroum in inſula taliter fœminæ,
Cum viris certabant,quando Apollinem ſacris
Aegleten Anaphes patronum placabant.
Verùm quando & illinc ſerena retinacula ſoluerunt,
Recordatus eſt inde Euphemus ſomnij nocturni,
Venerans Maiæ natum inclytum:viſa enim ei
*Diuina gleba * ante pectora ſuo in cubitu* — Aliter, lactem.
Irrigari niueis à guttis lactis:
Eáq; mulier gleba fieri,parua licet exiſtente,
Virgini ſimilis:miſtúſque ei in amore
Impensè amatus. gemebat autem ceu filiam
Amplexus,quam ipſe ſuo nutrierat lacte.
Illa verò ipſum blandis conſolata verbis:
Tritonis genus ſum,tuorum nutrix,ô bone,liberorū,
Non filia.Triton enim mihi, Libyáque parentes.
Verùm me Nerei commendauit virginibus,
In pelago habitare,prope Anaphen.vado tamen ad ipſas
Poſt ſolem , tuis phocis parata.
Sic vtique recordationem cordi ingeſſit, appellauitque
Aeſoniden ille ex in vaticinia Apollinis
Animo expendens,retulit,,dixitque:
Papæ,profectò ingens te & illuſtris ſortita eſt gloria.
Glebam enim facient dij in pontum iacienti
Inſulam:vbi poſteriores liberorum tui cubabunt
Liberi,quoniam Triton xenium præbuit
Hanc & terra Libycæ:neque quis alius
Immortalium,quàm ille,qui ipſam dedit incidens.
Sic fatus,neque neglexit interpretationem Iaſonis
Euphemus,glebámque vaticiniis lætatus
Miſit ſubmerſam,éque hac inſula ſuborta eſt
Calliſta, liberorum ſacra nutrix Euphemi.
Qui quandoque quidem Sintiada Lemnum inhabitabant,
Lemno eiecti à viris Tyrrhenis,
Spartam deuenerunt ſupplices.ex tunc linquentes
Spartam,Auteſionis bonus filius duxit Theras,
Calliſtam in inſulam, permutauitque nomen Thera
Ex ſe.ſed iſta poſt euenerunt Euphemum.
Illinc autem protinus immenſam vndam derelinquen-
tes,
Aeginæ in littoribus cunctati ſunt,illicóque ipſi
Pro aquatione certamen inculpatum certarunt,
Quiſnam hauriens præueniret ad nauem venire.
Vtraque enim neceſſitas, & multus ventus vrſit.
Tunc præterea plenas in humeris amphoras
Imponentes,leuibus repentè certatim pedibus,
Iuuenes Mirmydonum pro victoria contenderunt.
Propitiamini heroum beatorum genus, ipſæq; camœnæ
In annum ex anno ſuauiores ſint canendo

Λητοΐδη, τύνη δὲ κατ' οὐρανοῦ ἵκεο πέτρας
Ῥίμφα Μελαντίους ἀριήκοος, αἵ τ' ἐνὶ πόντῳ
Ἧνται. δοιάων δὲ μιῆς ἐφύπερθεν ὀρούσας,
Δεξιτερῇ χρύσειον ἀνέσχεθες ὑψόθι τόξον.
Μαρμαρέην δ' ἀπέλαμψε βιὸς περὶ πάντοθεν αἴγλην.
Τοῖσι δέ τις Σποράδων βαιὰ ἀπὸ τόφρ' ἐφαάνθη
Νῆσος ἰδεῖν, ὀλίγης Ἱππουρίδος ἀντία νήσου.
Ἔνθ' εὐνὰς ἐβάλοντο, καὶ ἔσχεθον· αὐτίκα δ' ἠὼς
Φέγγεν ἀερχομένη· τοὶ δ' ἀγλαὸν Ἀπόλλωνι
Ἄλσει ἐνὶ σκιερῷ τέμενος σκιόεντά τε βωμὸν
Ποίεον, αἰγλήτην μὲν ἐϋσκόπου εἵνεκεν αἴγλης
Φοῖβον κεκλόμενοι· Ἀνάφην δέ τε λισσάδα νῆσον
Ἴσκον, ὃ δὴ Φοῖβός μιν ἀτυζομένοις ἀνέφηνε.
Ῥέζον δ' ὅσσα περ ἄνδρες ἐρημαίῃ ἔνι ῥέζειν
Ἀκτῇ ἐφοπλίσσειαν· ὃ δή σφεας ὁππότε δαλοῖς
Ὕδωρ αἰθομένοισιν ἐπιλλείβοντας ἴδοντο
Μηδείης δμωαὶ Φαιηκίδες, οὐκέτ' ἔπειτα
Ἴσχειν ἐν στήθεσσι γέλω σθένον, οἷα θαμειὰς
Αἰὲν ἐν Ἀλκινόοιο βοοκτασίας ὁρόωσαι.
Τὰς δ' αἰσχροῖς ἥρωες ἐπεστοβέεσκον ἔπεσσι,
Χλεύῃ γηθόσυνοι· γλυκερὴ δ' ἀνεδαίετο τοῖσι
Κερτομίη, καὶ νεῖκος ἐπεσβόλον. ἐκ δέ νυ κείνης
Μολπῆς ἡρώων νήσῳ ἔνι τοῖα γυναῖκες
Ἀνδράσι δηριόωνται, ὅτ' Ἀπόλλωνα θυηλαῖς
Αἰγλήτην Ἀνάφης τιμήορον ἱλάσκωνται.
Ἀλλ' ὅτε δὴ κἀκεῖθεν ὑπ' εὔδια πείσματ' ἔλυσαν,
Μνήσατ' ἔπειτ' Εὔφημος ὀνείρατος ἐννυχίοιο,
Ἁζόμενος Μαίης υἷα κλυτόν. εἴσατο γάρ οἱ
Δαιμονίη βῶλαξ ἐπιμάστιος ᾧ ἐν ἀγοστῷ
Ἄρδεσθαι λευκῇσιν ὑπαὶ λιβάδεσσι γάλακτος.
Ἐκ δὲ γυνὴ βώλοιο πέλειν ὀλίγης περ ἐούσης,
Παρθενικῇ ἰκέλη· μίχθη δέ οἱ ἐν φιλότητι,
Ἄσχετον ἱμερθείς· ὀλοφύρετο δ' ἠΰτε κούρην
Ζευξάμενος, τὴν δ' αὐτὸς ἑῷ ἀτίταλλε γάλακτι.
Ἡ δέ ἑ μειλιχίοισι παρηγορέεσκεν ἔπεσσι,
Τρίτωνος γένος εἰμί, τεῶν τροφὸς ὦ φίλε παίδων,
Οὐ κούρη. Τρίτων γὰρ ἐμοὶ Λιβύη τε τοκῆες.
Ἀλλά με Νηρῆος παρακάτθεο παρθενικῇσιν
Ἂμ πέλαγος ναίειν, Ἀνάφης σχεδόν. εἶμι δ' ἐς αὐγὰς
Ἠελίου μετόπισθε τεοῖς νεπόδεσσιν ἑτοίμη.
Τῶν δ' ἄρ' ἐπὶ μνῆστιν κραδίῃ βάλεν, ἔκ τ' ὀνόμηνεν
Αἰσονίδῃ· ὁ δ' ἔπειτα θεοπροπίας Ἑκάτοιο
Θυμῷ πεμπάζων, ἀνενείκατο, φώνησέν τε,
Ὦ πόποι, ἦ μέγα δή σε καὶ ἀγλαὸν ἔμμορε κῦδος.
Βώλακα γὰρ τεύξουσι θεοὶ πόντονδε βαλόντι
Νῆσον, ἵν' ὁπλότεροι παίδων σέθεν ἀννάσσονται
Παῖδες· ἐπεὶ Τρίτων ξεινήιον ἐγγυάλιξε
Τήνδε τοι ἠπείροιο Λιβυστίδος· οὐδέ τις ἄλλος
Ἀθανάτων, ἢ κεῖνος, ὅ μιν πόρε ἀντιβολήσας.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἁλίωσεν ὑπόκρισιν Αἰσονίδαο
Εὔφημος· βῶλον δὲ, θεοπροπίῃσιν ἰανθεὶς,
Ἧκεν ὑποβρυχίην· τῆς δ' ἔκτοθι νῆσος ἀέρθη
Καλλίστη, παίδων ἱερὴ τροφὸς Εὐφήμοιο·
Οἳ πρὶν μέν ποτε δὴ Σιντηίδα Λῆμνον ἔναιον·
Λήμνου τ' ἐξελαθέντες ὑπ' ἀνδράσι Τυρσηνοῖσι,
Σπάρτην εἰσαφίκανον ἐφέστιοι· ἐκ δὲ λιπόντας
Σπάρτην Αὐτεσίωνος ἐὺς πάις ἤγαγε Θήρας
Καλλίστην ἐπὶ νῆσον· ἀμείψατο δ' οὔνομα Θήρης
Ἐξ ἕθεν. ἀλλὰ τὰ μὲν μετόπιν γένετ' Εὐφήμοιο.
Κεῖθεν δ' ἀπτερέως, διὰ μυρίον οἶδμα λιπόντες,
Αἰγίνης ἀκτῇσιν ἐπέσχεθον. αἶψα δὲ τοίγε
Ὑδρείης πέρι δῆριν ἀμεμφέα δηρίσαντο,
Ὅς κεν ἀφυσσάμενος φθαίη μετὰ νῆα δ' ἱκέσθαι.
Ἄμφω γὰρ χρειώ τε καὶ ἄσπετος οὖρος ἔπειγεν.
Ἔνθ' ἔτι νῦν πλήθοντας ἐπωμαδὸν ἀμφιφορῆας
Ἐνθέμενοι κούφοισιν ἄφαρ κατ' ἀγῶνα πόδεσσι
Κοῦροι Μυρμιδόνων νίκης πέρι δηριόωνται.
Ἵλατ' ἀριστήων μακάρων γένος. αἵδε δ' ἀοιδαὶ
Εἰς ἔτος ἐξ ἔτεος γλυκερώτεραι εἶεν ἀείδειν

ἀνθρώποις.

Ἀνθρώποις. ἤδη γὰρ ἐπὶ κλυτὰ πείραθ' ἱκάνω
Ὑμετέρων καμάτων. ἐπεὶ οὔ νύ τις ὔμμιν ἄεθλος
Αὖθις ἀπ' Αἰγίνηθεν ἀνερχομένοισιν ἐτύχθη·
Οὔτ' ἀνέμων ἐριῶλαι ἀνέσταθεν. ἀλλὰ ἕκηλοι
Γαῖαν Κεκροπίην παρά τ' Αὐλίδα μετρήσαντες
Εὐβοίης ἔντοσθεν, Ὀπούντιά τ' ἄστεα Λοκρῶν,
Ἀσπασίως ἀκτὰς Παγασηίδας εἰσαπέβητε.

Hominibus. iam enim ad optatos terminos deuenio
Veſtrorum laborũ: quoniam nõ certè aliquod vobis certamẽ
Rurſus ab Aegina ſoluentibus oblatum eſt,
Neque ventorum tempeſtates exortæ ſunt: ſed quieti
Terram Cecropiam, Aulidáque prætermenſi
In Eubœa, atque Opuntia, oppida Locrorum,
Hilarŭer litora Pagaſæica attigiſtis.

ΟΠΠΙΑΝΟΥ ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

OPPIANI DE VENATIONE
LIBER PRIMVS.

ΣΟΙ μάκαρ ἀείδω γαίης ἐρικυδὲς ἔρεισμα,
Φέγγος ἐνυαλίων πολυήρατον αἰνεαδάων,
Αὐσονίου Ζηνὸς γλυκερὸν θάλος Ἀντωνῖνε·
Τὸν μεγάλη μεγάλῳ φυτεύσατο Δόμνα Σεβήρῳ,
Ὀλβίῳ εὐνηθεῖσα, καὶ ὄλβιον ὠδινάσασα,
Νύμφη ἀριστοπόσεια, λεχὼ δέ τε καλλιτέκνη,
Ἀσσυρίη Κυθέρεια, καὶ οὐ λείπουσα σελήνη,
Οὐδὲν ἀφαυρότερον Ζηνὸς Κρονίδαο γενέθλης·
(Εὐκλείης Τιτὰν Φαέθων, καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων)
Τόν ῥα πατὴρ μεγάλῃσι περισχόμενος παλάμῃσι
Δῶκεν ἔχειν πᾶσαν τραφερήν, πᾶσαν δὲ καὶ ὑγρήν.
Σοὶ μὲν γὰρ θαλέθουσα κύει πανδώτειρ' ἄρουρα,
Καὶ πάλιν εὐδιόωσα τρέφει κλυτὰ φῦλα θάλασσα·
Σοὶ δέ τε πάντα νάουσιν ἀπ' Ὠκεανοῖο ῥέεθρα,
Φαιδρά τε μειδιόωσα θέει κλυτὸς ἠριγένεια.
Τοὶ γὰρ ἐγὼν ἔραμαι, θήρης κλυτὰ ὄργι' ἀεῖσαι.
Τοῦτό με Καλλιόπη κέλεται, τοῦτ' Ἄρτεμις αὐτή.
Ἔκλυον, ἣ θέμις ἐστί, θεῆς ἔκλυον ἠχῆς,
Καὶ θεὸν ἠμείφθην· προτέρη δέ με τοῖά γ' ἔειπεν·
Ἔγρεο, καὶ τρηχεῖαν ἐπιστείβωμεν ἀταρπόν,
Τὴν μερόπων οὔπω τις ἑαῖς ἐπάτησεν ἀοιδαῖς.
Ἵλαθι πότνια δῖα. τὰ μὲν φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς,
Ἄμμες ὑφ' ἡμετέρῃ μεροπηίδι λέξομεν ἠχῇ.
Οὐκ ἐθέλω τριετῆ σε τὸν οὔρειον Βάκχον ἀείδειν·
Οὐ χορὸν ἀονίου παρὰ ῥέεθρον Ἀσωποῖο.
Λείψομαι, ὡς κέλεαι, τὰ Σαβάζια νυκτερὰ θῦλα.
Δηθάκις ἀμφεχόρευσα θυωναίῳ Διονύσῳ.
Μὴ γένος ἡρώων εἴπῃς, μὴ ναυτίλον Ἀργώ,
Μηδὲ μόθους μερόπων, μή μοι βροτολοιγὸν ἀείδῃς·
Οὐκ ἐρέω πολέμους, οὐκ Ἄρεος ἔργα κάκιστα.
Ἐφρασάμην Πάρθων τε φόνους καὶ Κτησιφόωντα.
Ἀμφὶ μόθοις ὀλοοῖσιν ἀκὴν ἔχε, λεῖπε τε κεστούς.
Ἐχθαίρω τὰ λέγουσιν ἀθύρματα ποντογενείης.
Ἔκλυον σε, μάκαιρα, γάμων ἀμύητον ἐοῦσαν·
Μέλπε μόθους θηρῶν τε, καὶ ἀνδρῶν ἀγροτήρων.
Μέλπε γένος σκυλάκων τε, καὶ ἵππων αἰόλα φῦλα,
Βουλὰς ἀγχινόοις, στιβείης κερδαλέα ἔργα.
Ἔχθεά μοι θήρεια λέγειν, φιλότητας ἀείδειν,
Καὶ θαλάμους ἐν ὄρεσσιν ἀδακρύτοιο Κυθείρης,
Καὶ τοκετοὺς ἐνὶ θηρσὶν ἀμαιεύτοιο λοχείης.
Τοῖαί που θέσπισσε Ζηνὸς μεγάλοιο θύγατηρ.
Ἔκλυον, ἀείδω. βαλλοίμην δ' ὄπα σκοποῦ ἠχήν.

TIBI, ô beate, cano, terræ inclytum fulcrum,
Lumen bellicoſorum amabile Æneadarum,
Auſonij Iouis dulce germen Antonine:
Quem magna magno peperit domina Seuero,
Beato nupta, & beatum enixa,
(Sponſa optimi mariti, puerperáque formoſi filij,
*Aſſyria Venus, & non * delinquens Luna,)*
Nulla parte deteriorem Iouis Saturnidæ ſobole:
(Propitij eſſe Titan Phaëthon, & Phœbe Apollo:)
Cui quidem pater magnis formato manibus
** Dedit habere vniuerſam terram, & vniuerſum mare.*
Tibi námque florida parturit alma tellus,
Iterúmque tranquillum nutrit inclyta ſecula mare:
Tibíque omnia fluunt ab Oceano flumina,
Lætéque ridens curru inſignis Aurora.
Tibi namque ego aueo venationis nobiles artes canere:
Hoc mihi Calliope imperat, hoc Diana ipſa.
Audiui, quâ fas eſt, diuinam audiui vocem,
Et cũ Dea ſermones alternaui: prior verò talibus me allocuta eſt:
Surge, mi tu, & aſperam ingrediamur viam,
Quam hominum nondum quiſquam triuit carmi ibus.
Faue inquam *ô veneranda Diua: quæ quidẽ apud animũ tuum cogitas,*
Ea nos noſtra humana eloquemur oratione.
Nolo trietericum te nunc montanum Bacchum canere,
Nolo choreas Bœotici ad fluenta Aſopi:
Miſſa-faciam vt iubes *Sabazia nocturna ſacra.*
Sæpenumerò choreas duxi circa Semeles-filium Bacchum.
Ne genus Heroum dicas: nec nauticam Argo:
Neq; pugnas hominũ: ne mihi homicidam Martem *canas.*
Non dicam bella: non Martis opera peſſima.
Noui Parthorúmque ſtrages, & Cteſiphontem:
De pugnis funeſtis taceto: & relinque amores.
Odi, quæ vocant, ludicra ponto-generatæ Veneris.
Audiuimus te, mea Diua, nuptiarum expertem eſſe.
Cane certamina & ferarum & venatorum:
*Cane genera canum, & equorum varia * ſecula,*
Vafra-inuenta ſolertia, indaginis lucroſa opera.
Inimicitias mihi ferinas dicito: amores canito,
Et coniugia in montibus lacrymarum-expertis Veneris,
*Et nixus inter feras obſtetrice carentis * portionis,*
Talia mandata erant *Iouis magni filiæ.*
*Audiui, & cano. * Quod vtinam verò iaculer ſcopum-ferientem vocem.*

Luna aut ſol delinquit, Phraſis Pliniana. Virgilius quoque ita loquitur [illegible] terræ, vt lib. 4. Loricam donat habere viro. Et lib. 10. Amiſq; Lauſo donat habere humeris. Et lib. 9. Ille ſuo moriens dat habere nepoti. Sic noſter infrà u. 3. 140. [illegible] & alib. 16. [illegible] ἔχειν.

Ideſt genera.

Verbum Plautinum, idem valẽs quod Nexus.

Quod vtinã ὤφελον. Salluſtianum: vt in. Quod ſi vſurpatum aliquoties, etiam ab Apuleio: ſed apud eum adhuc vno in loco eſt mẽdoſum: nẽpe initio 4. Flor. vbi vulgò legitur: Quo vtinam.

Impertitare, verbum Salluſtianum.

*Atque, qui ab Oriente ad Oceanum vſque * impertias,*
Serenum ambroſiis ſuperciliis tuis renidens,
Dextram prebeas clementem & munificam
Terræ, & vrbibus, & venatoriis carminibus.
Triplicem venationem Deus largitus eſt hominibus:
Aëriam, terreſtrémque, & marinam iucundam.
Verũ nõ eſt æqualis labor. Nã quo tandẽ pacto paria eſſent.
Piſcem palpitantem de gurgitibus protrahere,
Et extenſas aues ex aëre capere,
Aut feris trucibus in montibus decertare?
Verumtamen neque piſcatori, neq; temere aucupi
Venatio eſt abſq; labore. Labori verò ſimul voluptas comi-
Sola, & defatigatio nulla. Incruenta verò ſunt. (tatur.
Nimirum ſcopulis inſidens litoralibus,
Curuis arundinibus, & hamis cruentis
*Intrepidus piſcator ligauit * dædalum piſcem.*
Voluptas autem eſt, cum ferri ſuper genis. i. hamo confixũ
Altè admodum ſalientem ſuper profunda, palpitantémque
Marinum rapit per aërem ſaltatorem. i. piſcem.
Certè etiam aucupibus labor iucũdus eſt. Nã ad venationẽ,
Non enſem, non falcem, non ferrea venabula ferunt:
Sed ipſos in ſyluas comes ſequitur accipiter,
Et longæ caſſes, humidúmque & flauum viſcus,
Quæq; per aëriam, arundines ambulant viam.
Et quis hæc omnia auſit canere æqualia?
Aut regi leoni quis aquilam componat?
Cum veneno autem Pardorum quis murænam contendet?
Aut lupos ceruarios cũ accipitrib. aut rhinocerotes cũ echi-
Aut larũ cũ capris ſylueſtrib.? aut cete oĩa cũ elephãte? (nis?
Venatores lupos perimunt, thunnos autem piſcatores:
Venatores, oues; colũbas capiunt qui arũdinibus aucupãtur:
Vrſum venatores, & mormyrum piſcatores:
Tigridem verò equites, & mullos piſcatores:
Aprum veſtigatores, & luſcinias aucupes.
Sed tu mihi, Nereu, & vos Dii maris cæteri,
Et aues amantium Dryadum cœtus, propitii eſte.
Etenim conuerſim me grata vocant Camœnæ:
Diis fericidis reuerſus venio cantatum.
Principio quidem iuuenes ne mihi valde obeſi ſint.
Namq; per ſcopulos nõnũquã inſilire valde eximiũ equũ
Neceſſe eſt. Deinde etiã iuuenem, vt foſſa ſaltu ſuperãda ſit.
Sæpe quoque in ſaltibus neceſſe eſt feram perſequi,
Expeditum, & agilibus membris.
Quapropter ne obeſi venationis pugnam adeant:
Neque etiam graciles nimium. Nam interdum decertare
Feris martiis neceſſe eſt venationis ſtudioſum.
Itaque mihi corpore ita temperato proficiſcantur venatum.
Simul & agiles ad currendum, & robuſto ad dimicandum,
Et ſanè dextra quidem vibrent ſagittas
Geminas, & longas: falcémque in medio Zonæ habeant.
Nam ita & in feras acerbum laborem inſtruxerint,
Et aduerſus improbos geſſerint arma defenſoria viros.
Siniſtra verò pedes quidem ducant canes: eques autem
Equorum gubernet moderatrices habenas.
Aptè quoq; tunicã & ad genua vſq; demiſſam cõſtringẽs
Trahat: coërceátque alternantibus loris.
Colli porrò ab vtraque parte ſuſpenſum manibus
Pallium aptet retrò, robuſtos ſupra humeros,
Expeditum ad laborem. Nudis verò pedibus incedant
Illi, quibus veſtigia curæ ſunt obſcura ferarum:
Vt ne fortè feris ab oculis ſomnum abigant,
Strepitu tritarum pinguibus ſub pedibus ſolearum.
Neque verò togam prolixam habere valde conducit: ideò, quia veſtis
Sæpe agitata flatu ſtridentis venti
Feras exterruit: exilierúntque illæ ad fugiendum.
Ita quidem bene componant agile corpus venatores:
Huiuſmodi enim amat Diana ſagittis gaudens.
Aliàs verò alio tempore in feras pergant:
Die ineunte, & die decedente,

Vt Horatius, Decertare Aquilonibus [illegible] temere. i. facile.

[illegible] 57. [illegible] ἀσπαλιεὺς [illegible] ὅ ἐστιν vertit: delectatio illis comitatur. Vt [illegible] Comitantur huc v.i.z.

Exemplo Lucretii & Virgilii, qui Græcã vocem Latio [illegible] Eadem & infrà vtor verſ. 354.

Ἀλλὰ σύ γ' ἀντολίηθεν ἐπ' Ὠκεανὸν βασιλεύων,
Εὔδιον ἀμβροσίῃσιν ὑπ' ὀφρύσι σῇσι γεγηθώς,
Δεξιτερὴν ὀπάσαιο πανίλαον ὀλβοδότειραν
Γαίῃ καὶ πολίεσσι καὶ ἀγρευτῇσιν ἀοιδαῖς.
Τριχθαδίην θήρην θεὸς ὤπασεν ἀνθρώποισιν.
Ἠερίην, χθονίην τε, καὶ εἰναλίην ἐρατεινήν.
Ἀλλ' οὐκ ἶσος ἄεθλος· ἐπεὶ πόθεν ἶσα τέτυκται,
Ἰχθὺν ἀσπαίροντα βυθῶν ἀπαμήσασθαι,
Καὶ ταναοὺς ὄρνιθας ὑπ' ἠέρος ἀρύσασθαι,
Ἢ θηρσὶ φονίοισιν ἐν οὔρεσι δηριάασθαι;
Οὐ μὲν ἄρ' ἁλιεῦσι, καὶ οὐ τοῖς ἰξευτῆρσι,
Ἄχθη νόσφι πόνοιο· πόνῳ δ' ἅμα τέρψις ὀπηδεῖ,
Μούνη, καὶ πόνος οὔτις· ἀναίμακτοι δὲ πέλονται·
Ἤτοι ὁ μὲν πέτρῃσιν ἐφήμενος αἰγιαλοῖσι
Γυαλέοις δονάκεσσι, καὶ ἀγκίστροισι δαφοινοῖς
Ἄτρομος ἀσπαλιεὺς ἐπεδήσατο δαίδαλον ἰχθύν.
Τερπωλὴ δ' ἔτι χαλκὸν ὑπὲρ γενύεσσι τορήσας
Ὕψι μάλα θρώσκοντα βυθῶν ὑπὲρ ἀσπαίροντα
Εἰνάλιον σφαίρῃσι δι' ἠέρος ὀρχηστῆρα.
Ναὶ μὴν ἰξευτῆρσι πόνος γλυκύς· οὐ γὰρ ἐπ' ἄγρῃ
Οὐκ ἄορ, οὐ δρεπάνην, οὐ χάλκεα δοῦρα φέρονται·
Ἀλλ' αὐτοῖς ἐπὶ δρυμὰ συνέμπορος ἕσπετο κίρκος,
Καὶ δολιχαὶ θώμιγγες, ὑγρός τε μελίχρο@ ἰξός,
Οἵ τε διηερίην δόνακες πατέουσιν ἀταρπόν.
Τίς τάδε τολμήσειεν ἀείδειν ἰσοτάλαντα;
Ἢ βασιλῆϊ λέοντι τίς αἰετὸν ἀντιβάλοιτο;
Ἰῷ Πορδαλίων τε τίς αὖ μύραιναν ἐΐσκοι;
Ἢ θῶας κίρκοις, ἢ ῥινοκέρωτας ἐχίνοις,
Ἢ λάρον αἰγάγροις, ἢ κήτεα πάντ' ἐλέφαντι;
Θηρητῆρε λύκοις ὀλέκουσι, θύννους δ' ἁλιῆες·
Ἀγρευτῆρες ὄϊς, τρήρωνας ἑλὸν δονακῆες·
Ἄρκτον ἐπακτῆρες, καὶ μορμύρους ἀσπαλιῆες·
Τίγριν δ' ἱππῆες, καὶ τριγλίδας ἰχθυβολῆες·
Κάπρους ἰχνευτῆρες, καὶ ἀηδόνας ἰξευτῆρες.
Ἀλλὰ σύ μοι Νηρεῦ, καὶ δαίμονες ἀμφιτρίτης,
Ἠδ' ἡ φιλερίθων Δρυάδων χορὸς ἱλήκοιτε.
Δεῦ γὰρ ἐπιστροφάδην με φίλαι καλέουσιν Ἀοιδαί.
Δαίμοσι θηροφόνοισι παλίντροπος ἔρχομ' ἀείσων.
Πρῶτα μὲν αἰζηοὶ μή μοι μάλα πίονες ἔστων.
Ἦ γάρ τε σκοπέλοισι θορεῖν μέγ' ὑπείροχον ἵππον
Χρειὼ ἀναγκαίη· χρειὼ δ' ἄρα τάφρον ἀλέσθαι.
Ἀνθάκι δ' ἐν δρυμοῖσιν ἀνάγκη θῆρα δίεσθαι,
Ὡς κεν ἐλαφρίζοντα καὶ ἀφόρτοις μελέεσσι.
Τῷ μὴ πάλιοι θῆρας ἐπὶ μᾶλλον ἴοιεν·
Μηδέ τι λεπταλέοι, καὶ γὰρ ποτὶ δηριάασθαι
Θηρσὶν ἐνυαλίοις χρειὼ πολυαχέα φῶτα.
Τοὔνεκά μοι δέμας ὧδε κερασσάμενοι φοιτώντων.
Ἀμφότερον κραιπνοί τε θέειν, σθεναροί τε μάχεσθαι.
Καὶ δ' ἄρα δεξιτερῇ μὲν ἐπικραδάοιεν ἄκοντας
Ἀμφιδύμους ταναούς· δρεπάνην δ' ἐπὶ μεσσόθι ζώνης.
Καὶ γὰρ καὶ θήρεσσι πικρὸν πόνον ἐντύνοιντο,
Καί τε κακῶν φορέοιεν ἀλεξητήρια φωτῶν.
Λαιῇ δ' αὖ πεζοὶ μὲν ἄγοιεν κύνας, ἱππελάτης δὲ
Ἵππων ἰθύνοι κυβερνητῆρα χαλινόν.
Εὐσταλέως δὲ χιτῶνα καὶ εἰς ἐπιγουνίδα πήξας,
Ἑλκέδαν, σφίγγοιτο δ' ἐπημοιβοῖς τελαμῶσιν.
Αὐχένος αὖθ' ἑκάτερθε παρήορον ἐκ παλαμάων
Εἷμα περιστέλλοιτ' ὀπίσω, σθεναρῶν ὑπὲρ ὤμων,
Ῥεῖον ἐς κάματον· γυμνοῖσι δὲ ποσσὶν ὁδεύοι
Κείνοις, τοῖσιν ἴχνη μέλεται δυσδερκέα θηρῶν·
Ὄφρα κε μὴ θήρεσσιν ἀπ' ὄμματος ὕπνον ἕλοιτο,
Ἠχῇ τειβομένων λιπαροῖς ὑπὸ ποσσὶ πεδίλων,
Μηδ' ἄρα λώπος ἔχειν μάλα λαῖον· οὕνεκεν εἷμα
Πολλάκι κινύμενον πνοιῇ κελάδοντος ἀήτου
Θῆρας ἀνεπτοίησεν ἀναΐξαι δὲ φέβεσθαι.
Ὧδε μὲν οὖν στέλλοιντο θοὸν δέμας ἀγρευτῆρες.
Τοίοις γὰρ φιλέει Λητωΐας ἰοχέαιρα.
Ἄλλοτε δ' ἀλλοίην ὥρην ἐπὶ θῆρας ἰόντων·
Ἤματος ἱσταμένοιο, καὶ ἤματος ἀνυμένοιο,

Καὶ μι-

Καὶ μεσάτῳ, ποτὶ δ' ἑσπερίῳ, ποτὶ δ' αὖτε καὶ ὄρφνῃ
Θῆρας ὑπ' ἀκτίνεσσι σεληναίης ἐδάμασσαν.
Ηὼς μὲν τέταται πανενδέξιος ἀγρευτῆρι,
Πᾶσα γαληνιόωσα πανημερίοισι δρόμοισιν
Εἴαρι φυλλοτόκῳ, καὶ φυλλοχόῳ φθινοπώρῳ.
Ἔξοχα γὰρ τότε θηρσὶ καὶ ἵπποις καὶ μερόπεσσι
Καὶ κυσὶν ὠκυπόδεσσι θέειν εὐκραέες ὧραι
Εἴαρι χρυσείῳ, κρυερῶν νεφέων ἐλατῆρι,
Ὁππότε ποντοπόροισι βατὴ πλώουσι θάλασσα
Ἀργυφέα πετάσασι λινοπτερύγων ὅπλα νηῶν·
Ὁππότε γαῖα βροτοῖσι φυτηκομέουσι γέγηθεν·
Ὁππότε καὶ καλύκεσσι καὶ ἄνθεσιν ἅμματα λύει.
Ἢ πάλιν ἐσχατίῃσιν ὀπωρινῇσι τροπῇσιν,
Ἡνίκα δῶμα τέθηλεν ὀπωρολόγοιο γεωργοῦ.
Καρπὸς Ἀθηναίης λιπαρὴν ὅτε γαυλίδα πλήθει,
Καὶ βότρυς ἡμερίδων θλίβων [illegible] χαίρει.
Σίμβλα μελισσάων ὅτε λήνεα κηρία θλίβει.
Χείματι δ' ἐν μεσάτῳ μέσον ἤματος ἀγρώσσοιο·
Εὖτέ τις ἐν δρυμοῖσιν ὑπὸ σπήλυγγι λιασθεὶς
Κάρφεα λεξάμενός τε, καὶ ὠκύμορον φλόγα νήσας
Ἄγχι πυρὸς κλινθεὶς ὡπλίσσατο δόρπον ἀμορβός.
Ἐν δὲ θέρει χρειὼ φυγέειν φλογόεσσαν ἀϋτμὴν
Αὔξαντ' ἠελίου· κέλομαι δ' ἐς ἄεθλον ἱκάνειν
Πρῶτον ὑπ' ἀμφιλύκην, ὅτ' ἑωθινὸς ἀγροιώτης
Ἰσοβοῶν ἔνερθεν ὑπ' εὐποίητον ἐχέτλην
Γειοτόμον δαμάλῃσιν ἐφαρμόσσῃσιν ἄροτρον·
Ἢ πάλιν ἑσπερίῃσιν, ὅτ' ἠέλιος ζυγὰ κλίνει,
Ὁππότε σημαίνουσιν ἑαῖς ἀγέλῃσι νομῆες,
Εὖτε καὶ στιχόωσι ποτὶ σφετέρους πάλι σηκοὺς
Βριθόμεναι μαζούς τε, καὶ οὔθατα κυμαίνουσαι.
Οἱ δ' ἀπὸ λαΐνεων ἄμοτον σκιρτῶντες ἐπαύλων
Πάντες ἑαῖς φίλαισι περισκαίρουσι τοκεῦσιν,
Ἀμφὶ μὲν ἀγλαΐας δαμάλας βλοσυρῶπες μόσχοι
Αὐτὰρ ἐϋκραίρους ὄϊας περὶ βληχάδας ἀμνοί.
Μηκάδας αὖτ' ἔριφοι, καὶ φορβάδας ὠκέες πῶλοι.
Καὶ μὴν τόσσα φέρεσθαι ποτὶ κνημούς, ξυλόχους τε
Ἐργοπόνοι κρατεροὶ θήρης ἐρικυδέος ὅπλα,
Ἔντεά τ' ἀγρεσίοιο μέγα πνείοντα φόνοιο·
Δίκτυά τε, χαλίδας τε, βρόχων πολύστονα δεσμά,
Ἄρκυας, εὐρυφέας τε λίνους, τανυόν τε πάναγρον·
Αἰχμὴν τριγλώχινα, σιγύνην εὐρυκάρηνον·
Ἀρπέλαγον, κάμακάς τε, καὶ εὔπτερον ὠκὺν ὀϊστόν·
Φάσγανα, βουπλῆγάς τε, λαγωοφόνον τε τρίαιναν.
Ἀγκυλίδας σκολιάς, μολυβριγγέας τε κορύνας,
Σπαρτίδιον μήρινθον, ἐΰπλεκτόν τε ποδάγρην·
Ἅμματά τε, σάλιγγάς τε, πολυγλήνον τε σαγήνην,
Ἵπποις δ' εἰς θήρην μέγα κυδήεντας ἄγοιεν,
Ἄρσενας· οὐ μοῦνον ὅτι χερείονές εἰσι πόδεσσι
Θηλύτεραι, τελέειν δολιχὸν δρόμον ἐν ξυλόχοισιν,
Ἀλλ' ὅτ' [illegible] χρειὼ φιλοδέμνιον ἦτορ
Ἵππων ὠκυπόδων, ἀπὸ δ' ἱππάδα τηλόσ' ἐρύκειν·
Ὄφρά κε μὴ χρεμέθωσι λιλαιόμενοι φιλότητος,
Καί τ' ἀΐοντες αὐδὴν κρυερὴν φύζαν δὲ νέονται
Νεβροί, δορκαλίδες τε θοαί, καὶ δειμαλέος πτώξ.
Ἵππων δ' αἰόλα φῦλα τόσ' ἔθνεα μυρία φωτῶν,
Ὅσσα βροτοῖσι γένεθλα διάνδιχα σῖτον ἔδουσιν·
Ἀλλ' ἔμπης ἐρέω, τόσσοι μετὰ πᾶσι κρατιστοί,
Ὅσσοι δ' ἱππαλέοισιν ἀριστεύουσιν ὁμίλοις.
Τυρσηνοί, Σικελοί, Κρῆτες, Μάζικες, Ἀχαιοί,
Καππαδόκαι, Μαῦροι, Σκύθαι, Μάγνητες, Ἐπειοί,
Ἴωνες, Ἀρμένιοι, Λίβυες, Θρήϊκες, Ἐρεμβοί.
Ἵππον δ' ἐν πάντεσσι περίξοχον ἐφράσσαντο
Ἴδμονες ἱπποδρόμων καὶ βουκολίων [illegible],
Εἴδεσιν ὃς τοιοῖσιν ἑὸν δέμας ἐστεφάνωται,
Βαιὸν ὑπὲρ δειρῆφι, μετήορον, ὑψικάρηνον
Αἴρει, μέγας αὐτὸς ἐὼν εὐεργέα γυῖα·
Ὑψὶ κάρα, νεάτην δὲ γένυν ποτὶ δειράδα νεύοι.
Εὐρὺ πέλοι φαιδρόν τε μετώπιον· ἐκ δ' ἄρα κόρσης
Ἀμφὶ μέτωπα τριχῶν πυκινοὶ σείοιντο κόρυμβοι.

Et medio: interdum veſpertino, nonnunquam etiam noctu
Feras ſub radiis lunaribus ſubegerunt.
Aurora quidem extenſa eſt per opportuna venatori,
Tota tranquilla ad totius-diei curſus
Vere frondoſo, & in quo folia-defluunt, autumno:*
Eximie namque tum ſunt & equis, & hominibus,
Et canibus cruditoris ad currendū bene temperata tēpora:
Vere inquam *aureo, horridarum nubium expulſore:*
Quando pontigradis facile eſt navigantibus mare,
Candida expandentibus veliuolarum armamenta navium:
Quando tellus hominibus plantationis ſtudioſis gaudet:
Quando & calycibus & floribus nexus ſolvit.
Aut rurſum extremis autumnalibus converſionibus:
Cum domus floret fructus colligentis agricolæ:
Fructus Palladis pingue quando vas oleariūm implet,
Et quando *botrus vitium onerans prelum gaudet:*
Alvearia apum quando floridis favis ſtipant.
Hyeme autem media meridie venatum proficiſcaris:
Cum quis in ſaltibus ſub antro protectus,
Sarmentiſque collectis citò-emorientem flammam extruens,
Propter ignem reclinatus inſtruit prandium lignator:
In æſtate autem oportet declinare flammeum ardorem;
Incrementūmque ſolis. Iubeo verò in certamen deſcendere
Primum ſub crepuſculum, quando diluculo ruricola
Subtus temonem ſub concinna ſtiua
Terram proſcindens iuvencis accommodat aratrum:
Aut rurſum veſpertinis horis *quando ſol iuga inclinat:*
Cùm ſignum dant ſuis gregibus paſtores,
Cùm tendunt ordine ad ſua rurſum ſtabula,
Gravatis mammáſque, & ubera turgentes:
Ipſi autem à lapideis inceſſanter proſilientes ſtabulis,
Omnes ſuas dilectas circumſiliunt matres:
Circa formoſas quidem vaccas torvum-videntes vituli:
At circa cornigeras oves balantes, agni:
Circumq; capras hædi, & circum *equas pernices equulei:*
Et ſanè tot geſtent ad ſaltus, ſylváſque
*Venatores valdè venationis glorioſa * ferramenta:*
Armáque venaticam valde ſpirantia cædem:
Caſſeſq; furculáſque funiūmque ſuſpiroſa vincula,
Retia-craſſa, benéque plexa vimina, longúmque panthera:
Cuſpidem tri-ſulcam, iaculum lati-capitis.
Telum leporarium, fuſtéſq;, & alatam & velocem ſagittā:
Gladios, ſecuréſque, & leporicidam tridentem,
Uncinos incurvos, plumbóque præfixas clavas,
E ſparto tortam formidinem, & bene plexam pedicam,
Et ligamenta, valloſque, multiforámque ſagenam.
Equos autem venatum valde generoſos ducant.
Et quidem *Mares: non ſolùm quia deteriores ſunt pedib.*
Fœminæ ad conficiendum prolixum curſum in ſylvis;
Sed etiam *quia declinare neceſſe eſt * coitum-appetens cor*
Equorum velocium equámque procul arcere:
Ne fortè hinniant deſiderantes concubitum,
Atque inaudientes hinnitum, horridam fugam arripiant:
Hinnuli, capreæq; pernices, & trepidus lepus.
Equorum porrò varia ſunt *genera, quot* nimirum *ſecula innumera hominum:*
Quot inquam *inter mortales nationes diverſa frumētū edūt.*
Veruntamen ediſſeram, quotquot inter omnes ſunt *potiſſimi,*
Quique in equeſtribus antiſtent cœtibus.
Tyrrheni, Siculi, Cretenſes, Mazaces, Achæi,
Cappadoces, Mauri, Scythæ, Magneſii, Theſſalici,
Iones, Armenij, Africani, Thracenſes, Arabes.
Equum autem inter omnes præſtantiſſimum obſervarunt
Gnari equeſtrium-curſuum, & armentorum magiſtri,
Formis qui talibus toto corpore cinctus ſit:
Argutum ſupra cervices, arduum, ſublimè caput
Erigat, magnus ipſe teretibus membris:
Alto capite: extremam autem genam ad collum inclinet:
Amplum ſit, latúmque intercilium: Ex capite autem
Circa frontem capillorum denſi quatiantur cincinni:

* Ferra ſunt [illegible] Sed et ramenta La[illegible] pro inſtrumentis ſeu organis quibuſlibet. Poſſumus hæc et ſi nō moleſtet appellare mundum venatorium, ſicut Apul. 6 Metam. mūdū opera meretricis dixit & vulgo mundū muliebrem appellamus. Cæterum [illegible] pene more Lucretij, [illegible] &c. [illegible] 157. 150. &c.

Oculus ei ſit torvus, flammeus, ſuperciliis truculentus:
Latæ nares: os autem amplum: aures breues:
Reflexum collum ſit ceruices-hirſutas-habentis equi:
Perinde quaſi ſetoſa criſtam mouet galea:
Latum ſit pectus, oblongum corpus, lata terga:
Et ſpina gemina in medio coxas pinguefaciens:
Procurrat verò prolixa à tergo & piloſa cauda:
Femora autem bene-compacta ac muſculoſa ſint: at infernè
Recta, prolixaq́; ſint pedum longæ tibiæ,
Et valde graciles, & carne deſtituta crura,
Qualia ſunt longa-cornua habentibus & pernicibus ceruis:
Et talum inclinet: currat verò rotunda vngula
Altè admodum à terra, denſa, cornea, firma.
Talis mihi pergat ad acre ferinum prælium,
Animoſus, ſocius-laborum, martius & ſtrenuus equus.
Tyrrheni tales, atque Armenij, & Achiui,
Cappadocéſque inclyti ante Taurum paſcuntur.
Miraculum verò in Cappadocibus ingens vidi pernicibus,
Quoad quidem tenellum in ore dentem,
Et lacteum ferunt corpus, ſunt imbecilli:
Celeriores autem ſunt, quantò magis ſeneſcunt.
Illos ad bellum acre armaueris,
Diráſque in feras: quia admodum ſunt audaces
Ad armis occurſandũ, confertámq; perrumpendã cohortẽ,
Atque aduerſum feras martias depugnandum.
Quo modo enim in pugnis martius audit equus
Sonum claſſicum longarum hoſtilem tubarum?
Aut quo modo reſpicit irretortis oculis
Iuuenibus cohortem condenſam armatis?
Et æs fulgidum, & ſcintillans ferrum. *(petum facere:*
Et nouit quando manere neceſſe ſit: & quando iterum im-
Et ſcit ex audire fortium teſſeram ducum.
Sæpenumerò etiam hoſtilium virorum fertur in munitiones
Quietus, ſcutatum & pinnatum quando hominibus
Clypeus ſupra caput verticalem clypeum fulcit,
Quando inducunt-animum hoſtilem vrbem excindere.
Et campum extruunt ſublimem ſeptem-boum-tergoribus
Dædalum, confertum, vmbonibus-multis-compactum, ex
aduerſo autem ſplendor
Ab ære reſultat ſolaris: è veſtigio autem retrò
Reflexo radio fulgurat multus æther.
Equis quidem eximiè natura largita eſt artificioſa
Hominum cor, & in pectoribus varium animum.
Semper agnoſcunt ſuum amicum gubernatorem,
Et hinniunt intuiti inclytum rectorem:
Et in præliis occumbentem valde gemunt ſocium.
Equus in pugna rupit olim vincula ſilentij,
Et naturæ leges tranſiliit, & cepit ſonum
Humanum, & linguam ſimilem hominibus.
Equus verò Martius Macedonis Regis
Bucephalus aduerſum arma dimicabat:
Equus ſupra ariſtas cucurrit leuibus pedibus:
Alius ſupra mare, neque vngulam madefecit.
Equus ſupra nubes Chimæricidam vexit virum:
Et hinniens quondam pullus equiſonis dolis
Conſtituit Perſarum Aſianorum regem Darium. (auditum
Præcipuè porrò venerantur naturam: eſtq́, hoc prorſus in-
In cœtum eos conueniſſe, ad quem nefas ſit: verùm manent
Integri ſcelerum: caſtámque amant Venerem.
Audiui quo pacto olim locupletum quidam regum
Præſtans habuerit in campis equorum gregale armentum:
Quos omnes deinde cùm aboleſſet ſtirpitus
Equeſtris morbus, reliquerit duos, matrem ſolam,
Et matris caræ ſubrumum etiam pullum.*
Sed poſtquam adoleuerat, conabatur improbus ille
Matrem filij ſui in complexum admittere.
Illos autem vbi animaduertit renuentes coitum,
Et nuptias ambobus deteſtabiles, illicò poſtea
Nefaria ſtruens, doloſum vaframéntum texuit,
Sperans ſe remeaturum genus equis redux.

* Pro. etiam nunc, vel, adhuc, more Plautino.

Ὄμμα τορὸν, πυρσωπὸν, ἐπισκυνίοισι δαφοινόν.
Εὐρεῖαι ῥῖνες, στόμα δ' ἄρκιον, οὔατα βαιά.
Γυραλέη δ' ἐπὶ τελέθοι λασιαύχενος ἵππου·
Ὡς ὅτε χαιτήεσσα λόφον νεύοι τρυφάλεια.
Πουλὺ πέλοι στέρνον, δολιχὸν δέμας, εὐρέα νῶτα,
Καὶ ῥάχις ἀμφίδυμος μέσσην ἰσχία πιαίνουσα·
Ἐκ δὲ θύοι πολλὴ μετόπισθε τανύτριχος οὐρή,
Μηροὶ δ' εὖ παγέες μυώδεες· αὐτὰρ ἔνερθεν
Ὀρθοτενεῖς, δολιχοί τε ποδῶν περιμήκεες αὐλοί,
Καὶ μάλα λεπταλέοι, καὶ σαρκὶ λελειμμένα κῶλα,
Οἷα ταχυκραίρῃσιν ἀελλοπόδεσσ' ἐλάφοισι.
Καὶ σφυρὸν ἐγκλίνοντι, θέοι δὲ περίδρομος ὁπλὴ
Ὕψι μάλ' ἐκ γαίης, πυκινή, κερόεσσα, κραταιή.
Τοῖος μοι βαίνοι κρατερὴν θήρειον ἐνυὼ
Θυμαίνων, συνάεθλος, ἀρήιος, ὄβριμος ἵππος.
Τυρσηνοὶ τοῖοί τε, καὶ Ἀρμένιοι, καὶ Ἀχαιοί,
Καππαδόκαι τε κλυτοὶ Ταύρου πετρήεσσι νέμονται.
Θαῦμα δὲ Καππαδόκεσσι μέγ' ἔδρακον ὠκυπόδεσσιν,
Εἰσόκε μὲν νεογιλὸν ὑπὸ στομάτεσσιν ὀδόντα,
Καὶ γλαγερὸν φορέουσι δέμας, τελέθουσ' ἀμενηνοί.
Κραιπνότεροι δὲ πέλουσιν ὅσον μάλα γηράσκουσι.
Κείνους εἰς πόλεμον μεγαλήτορα θωρήσσοιο,
Αἴθωνας τ' ἐπὶ θῆρας· ἐπεὶ μάλα θαρσήεντες
Ὅπλοις ἀντιάαν, πυκινήν ῥῆξαί τε φάλαγγα,
Θηρσί τ' ἐνυαλίοισιν ἐναντία δηριάασθαι.
Πῶς μὲν γάρ τε μάχαισιν ἀρήιος ἔκλυεν ἵππος
Ἦχον ἐγερσιμόθον δολιχῶν πολεμήιον αὐλῶν;
Ἢ πῶς ἀνταδέδορκεν ἀταρβήτοισιν ὀπωπαῖς
Αἰζηοῖσι λόχον πεπυκασμένον ὁπλίτῃσι·
Καὶ χαλκὸν σελαγεῦντα, καὶ ἀστράπτοντα σίδηρον.
Καὶ μάθεν εὖτε μένειν χρειώ, πότε δ' αὖτις ὀρούειν.
Καὶ μάθεν εἰσαΐειν κρατερῶν σύνθημα λοχαγῶν.
Πολλάκι καὶ δηίων ἀνδρῶν ἐπελαίνετο πύργοις
Ἤρεμος, ἀσπιδόεσσαν ὑπώροφον εὖτε βροτοῖσιν
Ἀσπὶς ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικάρσιον ἀσπίδ' ἐρείδῃ,
Ὁππότ' ἐελδόνται δηίων πόλιν ἐξαλαπάξαι,
Καὶ πεδίον τεύχουσι μετήορον ἑπταβόειον,
Δαιδάλεον, πυκινὸν, πολυόμφαλον. ἀντία δ' αἴγλη
Χαλκοῦ ἀποθρώσκει φαέθοντι· ἄψ δ' ὀπίσσω
Κλινομένης ἀκτῖνος ἀπαστράπτει πολὺς αἰθήρ.
Ἵπποις μὲν περίαλλα φύσις πόρε τεχνήεσσα
Ἡμερίων κραδίην, καὶ στήθεσιν αἰόλον ἦτορ.
Αἰὲν γιγνώσκουσιν ἑὸν φίλον ἡνιοχῆα,
Καὶ χρεμέθουσιν ἰδόντες ἀγακλυτὸν ἡγεμονῆα,
Καὶ πολέμοισι πεσόντα μέγα στενάχουσιν ἑταῖρον.
Ἵππος ἐν ὑσμίνῃ ῥῆξεν ποτὲ δεσμὰ σιωπῆς,
Καὶ φύσιος θεσμοὺς ὑπερέδραμε, καὶ λάβεν ἠχὴν
Ἀνδρομέην, καὶ γλῶσσαν ὁμοίιον ἀνθρώποισιν.
Ἵππος ἐνυάλιος δὲ Μακηδόνος βασιλῆος
Βουκεφάλας ὅπλοισιν ἐναντία δηριάασκεν.
Ἵππος ἐπ' ἀσταχύων ἔθεεν κούφοισι πόδεσσιν.
Ἄλλος ὑπὲρ πόντοιο, καὶ οὐ στεφάνην ἐδίηνεν.
Ἵππος ὑπὲρ νεφέων Χιμαιροκτόνον ἤγαγε φῶτα.
Καὶ χρεμέθων ποτὲ πῶλος ὑφ' ἡνιόχοιο δόλοισι
Θήκατο τὸν Περσῶν Ἀσσυρίων βασιλῆα.
Ἔξοχα δ' αὖ τίουσι φύσιν, τὸ δ' ἀπάμπαν ἄπιστον
Ἐς φιλότητα μολεῖν τὴν οὐ θέμις, ἀλλὰ μένουσιν
Ἄχραντοι μύσεος· καθαρῆς δ' ἐράασι Κυθήρης.
Ἔκλυον ὡς προπάροιθε πολυκτεάνων τις ἀνάκτων
Καλὸν ἔχεν πεδίοις ἐν ἵππων ἀγελαῖον ὅμιλον,
Τοὺς πάντας μετέπειτα δαμασσαμένοις προθελύμνοις
Ἱππολίη νοῦσος προλέλειπε δύο, μητέρα μούνην,
Καὶ μητρὸς φιλίης ὑπομάζιον εἰσέτι πῶλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ μέγας ἦν, πειρᾶτο σχέτλιος ἀνὴρ
Μητέρα παιδὸς ἑοῖο παρ' ἀγκοίνῃσι βαλέσθαι.
Τοὺς δ' ὡς οὖν ἐνόησεν ἀναινομένους φιλότητα
Καὶ γάμον ἀμφοτέροισιν ἀπώμοτον, αὐτίκ' ἔπειτα
Αἰνὰ προσκόμενος δολίην ἐπὶ μῆτιν ὕφαινε,
Ἐλπόμενος καλέειν γένος ἵπποισι παλίνορσον.

Δέρω

Ἀμφω μὲν πρώτιστα καλύψατο βυσσοδομεύων
Ἄλλοισιν ῥινοῖς· μετέπειτα δὲ χρῖσεν ἐλαίῳ
Πᾶν δέμας εὐώδει ζαχραέϊ· ἔλπετο γὰρ δὴ
Ὀδμὴν ἡγήτειραν ἀμαλδῦναι φιλότητος,
Καὶ λάθεν, ὦ μάκαρες, ῥέζων κακὸν, ἠδὲ τετέλεστο
Ξυνὸς ἀνάπλυστος θάλαμος συγγνωτάτοις ἵπποις,
Οἷος ἐν ἀνθρώποισιν ἐνυμφεύθη προπάροιθεν
Καδμεῖος γάμος αἰνὸς ἀλήμονος Οἰδιπόδαο.
Οἱ δ᾽ ὅτε γυμνωθέντες ἑὴν ἄτην ἐνόησαν,
Λοξῇσιν δ᾽ ἄθρησαν ἀνιάζοντες ὀπωπαῖς,
Ἡ μὲν ἄρα τλήμων ἄγονον γόνον, αὐτὰρ ὅγ᾽ αἶψα
Αἰνόγαμος, παιδόλεκτρος, ἀμήτορα μητέρα δειλήν.
Ὕψι μάλ᾽ ἠέρθησαν ἀμείλιχα φυσιόωντες.
Δεσμά τ᾽ ἀπορρήξαντες, ἴτην μεγάλα χρεμέθοντες,
Οἷα θεοὺς μάκαρας μαρτυρόμενοι κακότητος,
Ἀράς τ᾽ ἀχνύμενοι πολυπήμονι νυμφευτῆρι.
Ὀψὲ δὲ μαινόμενοί τε καὶ ἔσχατον ἀΐσσοντες,
Ἀντιπέρην πέτρῃσιν ἑὰς κεφαλὰς ἐλάοντες,
Ὀστὰ συνηλοίησαν, ἑὸν δ᾽ ἀπὸ φέγγος ἄμερσαν,
Αὐτοφόνοι κλίναντες ἐπ᾽ ἀλλήλοισι κάρηνα.
Ὧδε φάτις προτέρη κλέος ἵπποισιν μέγ᾽ ἀείδει.
  Ἵππων δ᾽ ὅσσα γένεθλα τιτήνατο μυρίος αἶα,
Ὠκύτατοι Σικελοί, Λιλυβήϊοι οἵ τε νέμονται,
Καὶ τετραμμένον ὄρος, ὅθι τοι σκέπας Ἐγκελάδοιο,
Πυρσοῖς αἰθερίοισιν ἐρευγομένοιο κεραυνοῦ,
Σικελικῆς Αἴτνης ἀεικάχλαστον ἀέναον πῦρ.
  Κραιπνότεροι Σικελῶν δ᾽ οἱ παρ᾽ Εὐφρήταο ῥέεθρα
Ἀρμένιοι, Πάρθοι τε βαθυπλόκαμοι τεθάασιν.
Ἀλλ᾽ ἄρα καὶ Πάρθοισι μέγα προφέρουσιν Ἴβηρες
Ὠκυτέροισι πόδεσσι κραδαίνοντες πεδίοισιν.
Κείνοισιν τάχα μοῦνος ἐναντίον ἰσοφαρίζοι
Αἰετὸς αἰθερίοισιν ὀξὺ πέτων γυάλοισιν,
Ἢ κίρκος ταναοῖσι τανυσσάμενος πτερύγεσσιν,
Ἢ δελφὶς πολιοῖσιν ὀλισθαίνων ῥοθίοισιν.
Τόσσον Ἴβηρες ἔασι θοοὶ πόδας ἠνεμόεντες,
Ἀλλ᾽ ὀλίγοι, βαιοί τε μένος, καὶ ἀναλκέες ἦτορ,
Καὶ δρόμον, ἐν παύροισιν ἐλεγχόμενοι σταδίοισιν.
Εἶδος δ᾽ ἀγλαόμορφα κλυτὸν δέμας ἠμφιέσαντο.
Ὁπλὴν δ᾽ οὐ κρατερὴν πηλοτρόφον εὐρυπέδιλον.
Μαύρων δ᾽ αὖ τὰ φῦλα πολὺ προφερέστατ᾽ ἁπάντων,
Ἀμφὶ δρόμοις ταναοῖς τε καὶ ἀμφὶ πόνοις ἀλεγεινοῖς.
Καὶ Λίβυες μετὰ τοὺς δολιχὸν δρόμον ἐκτελέουσιν.
Εἴδεα δ᾽ ἀμφοτέροισιν ὁμοῖα, τὸ μὴν ὅσον αὐτοὶ
Μείζονες εἰσιδέειν Λίβυες κρατεροὶ γεγάασιν,
Ἀλλὰ δέμας δολιχοί· πλευρὰς δέ γε ἀμφὶς ἔχουσι
Τῶν ἄλλων πλευρά, στιβαρὸν κτένα θ᾽· οὕνεκεν εἰσὶ
Πλήονες εἰσιδέειν, καὶ κρείσσονες αὐτίκα θύνειν,
Ἐσθλοὶ δ᾽ ἠελίου φορέειν πυρόεσσαν ἰωήν,
Καὶ τε μεσημβρινὴν δίψους δριμεῖαν ἐνιπήν.
Ἵπποι Τυρσηνοὶ δὲ, καὶ ἄσπετα Κρήσια φῦλα,
Ἀμφότεροι, κραιπνοί τε θέειν, δολιχοί τε πέλονται.
Μαύρων δ᾽ ὠκύτεροι Σικελοί, Σικελῶν δέ τε Πάρθοι,
Καὶ χαροποὶ τελέθουσι καὶ ἔξοχον αἰγλήεντες,
Καὶ μοῦνοι μίμνουσι μέγα βρύχημα λέοντος.
Ἡ γάρ τοι θήρεσσιν ἐπ᾽ ἄλλοις ἄλλα γένεθλα
Ἵππων ἄρμενα πολλά, τά τοι φράζουσιν ὀπωπαί·
Στικτόποδας ἐλάφοις κυανώπιας ὁπλίζοιο,
Ἄρκτοισιν γλαυκούς, καὶ παρδαλίεσσι δαφοινούς,
Αἴθωνας δ᾽ ἵπποις πυριλαμπέας ἀμφὶ σύεσσιν·
Αὐτὰρ ἐρυγλήνας χαροποὺς χαροποῖσι λέουσιν.
Κάλλει δ᾽ ἐν πάντεσσι πέλει περιώσιος ἵππος
Νισαῖος, τὸν ἄγουσιν ἐϋκτέανοι βασιλῆες·
Καλὸς ἰδεῖν, ἀταλός τε φέρειν ἀπειθέα δεσμόν,
Βαιὸς μὲν κεφαλήν, πολλὸς δὲ βαθύτριχα δειρήν,
Κυδιόων ἑκάτερθε μελιχρύσοισιν ἐθείραις.
  Ναὶ μὴν ἄλλο γένεθλον ἐπήρατον ὀπάσσαιο
Στικτόν, ἀείζηλον, τοὺς Ὀρύγγας καλέουσιν,
Ἢ ὅτι ῥ᾽ ἐκόμισαν ἐν οὔρεσιν ὑψικόμοισιν,
Ἢ ὅτι σπερχόμενοι θέλουσ᾽ ἐπὶ θηλυτέρῃσιν ὀρούειν.

Ambos quidem primùm obtexit inuoluens
Alijs pellibus: postea verò perunxit oleo
Totum corpus odoro & fragranti. Sperabat enim,
Odorem ducem se aboliturum concubitus:
Et ignorabat (proh Dij immortales!) se patrare nefaria. & celebratum est
Peregrinum & execrandum coniugium, inuisissimum equis:
Quale inter homines celebratum est olim
Cadmeum connubium incestum vagi Oedipi.
Ipsi verò equi vbi nudati suam noxam cognouêre,
Et obliquis intuiti sunt se mutuò dolentes oculis.
Illa quidem misera non filium filium: sed ipse repentè
Infelix maritus, & incestus, non-matrem matrem miseram:
Altè admodum sublati sunt, implacabiliter frementes:
Vinculísque abruptis ferebantur vehementer hinnientes,
*Tanquam Deos beatos * antestantes flagitij,*
Dirasque imprecantes pernicioso pronubo.
Tandem verò lugentésque, & supremum irruentes,
Aduersum scopulos sua capita affligentes,
Ossa confregerunt, suúmque lumen vitale peremerunt,
Ipsi sibi necis auctores, reiectis in se mutuò capitibus.
Sic fama prisca gloriam equis ingentem prædicat.
  Equorum verò quotquot genera educauit immensa tellus,
Eorum velocissimi sunt Siculi, Lilybeumque qui depascuntur,
Et tricipitem montem, qua tegumentum Enceladi
Flammis ætheris eructantis fulminis
Siculæ Aetnæ bullit sempiternus ignis.
  Velociores autem Siculis propter Euphratis fluenta,
Armenij, Parthique demissa iuba sunt.
Veruntamen etiam Parthis longè antistant Iberi,
Pernicioribus pedibus quadrupedantes in campis.
Iis fortasse sola ex aduerso contendere queat
Aquila ætheris volans præpes in plagis,
Aut accipiter passis extensus alis,
Aut delphin canis labens in fluentis.
Adeò Iberi sunt celeres pedibus ventosis:
Sed exigui, inualidique viribus, & imbelles animo,
*Et cursu in paucis * deprehensi stadijs.*
Formam verò splendidam illustri corpore induerunt:
Sed vngulam male firmam, luti alumnam & latam.
Maurorum autem varia genera multum antistant omnibus,
Et quo ad cursus longos, & quo ad labores graues.
Et Libyes post hos longinquum cursum conficiunt.
Figura autem vtrisque similes, præter quòd
Maiores aspectu Libyes robusti sunt,
Sed corpore oblongi. Lateribus namque amplectuntur
Aliorum latera, densúmque pectinem: quoniam sunt
*Ampliores aspectu, & * meliores ad statim arripiendum cursum:*
Boni quoque solis tolerare igneum impetum,
Et meridianam sitis acrem vim.
Equi autem Tyrrheni, & ingentia Cretica secula,
Simul & veloces ad currendum, & longi sunt.
Mauris celeriores sunt Siculi: Siculis autem Parthi,
Et truces aspectu sunt, & eximiè splendidi:
Et soli sustinent ingentem rugitum leonis.
Etenim in feras alias alia genera
Equorum conuenientia sunt multa, quæ æstimãt ab aspectu:
Varios pedibus aduersum ceruos & nigricantes oculis armes:
Contra vrsos, cæsios: & contra pardos, cruentas:
Ardentes verò equos & igne-fulgentes, in apros:
Verùm acribus-oculis præditos & cæsios, in cæsios leones.
Pulchritudine verò inter omnes est excellentissimus equus
Nissæus, quem equitant opulenti reges.
Pulcher is est aspectu mollisque, ad portandũ facili habena:
Arguitus quidẽ capite: densũ autẽ promissã iubã in ceruicibus:
Exultãs vtrinque flauis comis mellis & auri cõcoloribus.
  Quin & aliud genus decorum videas,
*Pictum & insigne, quos Oryges * nominitant,*
Siue quòd frondosis in montibus proueniunt,
Siue quòd vehementer cupiunt in fœminas salire.

Verbum Homericum & Platonicum [illegible] Sed Antestare Ciceroni, Lucretio aliisque veterum est celebre, præterea [illegible] vulgo Antestare dicimus.

Τὸ ἰσοφερὲς [illegible] δρόμω.

Id est præstantiores.

Nominitare, verbum Lucretianum.

Duplicia verò Oryngum ſunt florida genera:
Alij namque collum, & pulchra-crinibus lata terga
Inſigniti ſunt longis confertim vittis,
Velut tigrides veloces, pernicis Zephyri ſoboles.
At alij rotundis in orbem variantur
Notis denſis, ſimiliter pardis.
Quos etiamnum pullos-tenellos pinxerunt ſollertes viri,
Candente ære longum pilum inurentes.
Sæpe verò alia homines ingenioſiſſima excogitarũt, (tentem.
Vt videlicet *pullum ſtigmatizent, etiam in aluo matris la-*
Proh quantum ingenium! quanta hominibus ineſt ſollertia!
Faciunt quomodocumq; volunt, faciunt verſicolores equos
Matris etiamnum lacteis comprehenſos lumbis.
Cùm enim equam corripuerit amatorius impetus,
Et equum propinquantem inclytum & animoſum expectat:
Tunc ſanè pingunt maritum formoſum, & vſquequaque
Totum corpus variis coloribus inſigniunt,
Et ad cœtum ducunt formâ ſe efferentem.
Quemadmodũ verò aliquis iuuenum à pronubis mulieribus
Veſtibus candidis, & floribus purpureis
Redimitus, ſpirânſque Palæſtinum vnguentum,
In thalamum tendit, hymen hymenæum cantillans:
Sic equum feſtinantem, nuptialiàque hinnientem,
Ante ſuam coniugem præclarum maritum ſpumantem
Diu arcent, amicum deſiderantem cubile:
Tandem verò admittunt amabilem ad concubitum.
Illa autem vtero-impleta floridum parit filium:
Vtero quidem mariti fœcundum ſemen excipiens:
Formam verò recipiens verſicolorem oculis.
Talia ſanè & illi, quibus arundines curæ ſunt,
Excogitarunt ſollerti ingenio aucupes,
Cùm variè-pingunt columbis pullos.
Quando enim in cœtum celeres columbæ conuenerint,
Mixtæ roſtris gemebundis comparis:
Tunc equidem artificium texit ſollers columbarum curator:
Et propter fœminas collocat dædala multa
Veſtimenta purpurea: illæ verò limis oculis coniectis,
Animóque oblectatæ pariunt purpureos pullos.
Certè hoc pacto Lacones quoque *ingenioſa cõmenti ſunt*
In ſuis caris vxoribus, cùm vtero turgent:
Pingentes in tabulis prope conſtituunt ſplendidas formas,
Eos ſcil. *qui olim eminuerunt inter homines, adoleſcentes:*
Nireum, & Narciſſum, venuſtùmque Hyacinthum,
Caſtorémque inſignẽ galea, & Amyci-interfectorẽ Pollucẽ,
Semideóſq; iuuenes, quiq; inter Deos ſpectabiles ſunt,
Apollinem laurea redimitũ, & hederam geſtantem Bacchũ:
Illæ verò oblectantur amabilem formam intuitæ,
Pariúntque formoſos, ſuper forma obſtupefactæ.
Tantum quidem de equis. Sed deſcende mi anime
In viam canum, quicunque inter omnes canes
Præcipuè inſignes ſunt, *maximéque à venatoribus curantur.*
Pæones, Auſonij, Cares, Thraces, Iberi,
Arcades, Argiui, Laconici, Tegeatæ,
Sauromatæ, Gallicani, Cretenſes, Theſſalici, Amorgi,
Et quotquot Ægypti arenoſas ad ripas
Armentorum cuſtodes ſunt: *Locri, glaucique Moloſſi.*
Si verò tibi miſcere lubet eximia genera,
Vere quidem ante-omnia cubile para canibus.
Vere enim magis venerea curæ ſunt opera
Feriſque, & canibus, & pernicioſis draconibus,
Aëriſque volucribus, & marinis piſcibus.
Vere quidem bilioſo ſerpens ſuffuſus veneno
** Propinquat cubile, iuxta litus, marinæ vxoris.*
Vere mare totum reſonat Venere,
Et piſces nupturientes ſuriunt in tranquillitate
maris.
Vere etiam palumbes ſaliunt columbas:
Equi verò armentales in equas armantur:
Tauri autem, agreſtes in vaccas ruunt:
Et arietes flexuoſi cornibus *vere ſcandunt-oues,*

Exemplo Salluſtij dictum, qui in 4. Hiſto. propinquantes amnem dixit: cuiúſque imitatione Apuleius proximare ripam. Poteſtam quoq. vertere: In cœtum conuenit, &c.

Δοιὰ δ' ἐπ' Ὠρύγγων πελέθει πολυανθέα κάλλη.
Τοὶ μὲν γὰρ δειρήν, καλλίτριχά τ' εὐρέα νῶτα
Γεγράφαται δολιχῇσιν ἐπισχερὼ ταινίῃσι,
Τίγριες οἷα θοοί, κραιπνοῦ Ζεφύροιο γενέθλη.
Τοὶ δ' ἄρ' ἐυτροχάλοισι περίδρομα δαιδάλλονται
Σφραγῖσιν πυκινῇσιν ὁμοίια παρδαλίεσσι.
Τοὺς ἔτι νηπιάχους γράψαν τεχνήμονες ἄνδρες,
Αἰθομένῳ χαλκῷ ταναὴν τρίχα πυρσεύοντες.
Δήνεα δ' ἄλλα βροτοὶ πινυτόφρονα μητίσαντο,
Πῶλον ἐπιγράψαι καὶ νηδύι μητρὸς ἐόντα.
Ὢ πόση κραδίη, πόση μερόπεσσι πέλει φρήν.
Ἔρξαν ὅπως ἐθέλουσι, θέσαν πολυειδέας ἵππους
Μητρὸς ἔτι γλαφυροῖσι περισχομένους λαγόνεσσιν.
Ὁππότε θηλυτέρην γὰρ ἔχῃ φιλότητος ἐρωή,
Ἵππον δ' ἐγγὺς ἐόντα κλυτὸν μεγαλήτορα μίμνῃ,
Δὴ τότε δαιδάλλουσι πόσιν καλόν, ἀμφὶ δὲ πάντῃ
Πᾶν δέμας ἀστίκτοισι περὶ χροιῇσι χάραξαν·
Καὶ ποτὶ λέκτρον ἄγουσιν ἐπ' ἀγλαΐῃ κομόωντα.
Ὡς δέ τις ἠίθεον ὑπὸ νυμφοκόμοισι γυναιξὶν
Εἵμασιν ἀργεννοῖσι καὶ ἄνθεσι πορφυρέοισι
Στεψάμενος, πνείων τε Παλαιστίνοιο μύροιο
Ἐς θάλαμον βαίνῃσιν ὁμοῦ ὑμέναιον ἀείδων·
Ὣς ἵππον σπέρχοντα, γαμήλιά τε χρεμέθοντα
Πρόσθεν ἑῆς ἀλόχοιο κλυτὸν πόσιν ἀφρίοωντα,
Δηρὸν ἐρυκανόωσι φίλης λελιημένον εὐνῆς.
Ὀψὲ δέ τοι μεθιᾶσιν ἐπήρατον ἐς φιλότητα.
Ἡ δ' ὑποκυσαμένη πολυανθέα γείνατο παῖδα,
Νηδύι μὲν πόσιος γόνιμον θορὸν ἀείρασα,
Δεξαμένη μορφὴν δὲ πολύχροον ὀφθαλμοῖσι.
Τοῖα δὲ κἀκεῖνοι τοῖσιν δόνακες μεμέληνται,
Μησάσθην πυκινοῖσι νοήμασιν ἰξευτῆρες,
Ὁππότε δαιδάλλωσι πελειάδων νεοσσούς.
Εὖτε γὰρ ἐς φιλότητα θοαὶ τρήρωνες ἴωσι,
Μιγνύμεναι στομάτεσσι βαρυφθόγγοις ἀλόχοιο,
Δὴ τότε μῆτιν ὕφαινε κλυτὴν πελειοτρόφος ἀνήρ.
Ἄγχι δὲ θηλυτέρῃσιν ἐθήκατο δαίδαλα πολλὰ
Εἵματα πορφύρεα· ταὶ δὲ κλιδὸν ὄσσε βαλοῦσαι
Θυμὸν ἰαινόμεναι τίκτουσ' ἁλιπόρφυρα τέκνα.
Ναὶ μὴν δὴ Λάκωνες ἐπίφρονα μητίσαντο,
Αἷσι φίλαις ἀλόχοις ὅτε γαστέρα κυμαίνουσι,
Γράψαντες πινάκεσσι πέλας θέσαν ἀγλαὰ κάλλη,
Τοὺς πρὶν ἀριπρεπέας τοὺς ἐν ἠιθέοισιν ἐφήβους,
Νιρέα, καὶ Νάρκισσον, ἐυμελίην θ' Ὑάκινθον,
Κάστορά τ' αἰολόκορυθον, καὶ Ἀμυκοφόνον Πολυδεύκην,
Ἠιθέους τε θεούς, τοί τ' ἐν μακάρεσσιν ἀγητοί,
Φοῖβον δαφνοκόμην, καὶ κισσοφόρον Διόνυσον.
Αἱ δ' ἐπιτερπόμεναι πολυήρατον εἶδος ἰδοῦσαι,
Τίκτουσιν τε καλοὺς ἐπὶ κάλλεϊ θαμβήσασαι.
Τόσσα μὲν ἀμφ' ἵπποισιν· ἀτὰρ κατάβηθι φίλη φρήν
Οἶμον ἐπὶ σκυλάκων· τόσσοι τ' ἐπὶ πᾶσι κύνεσσιν
Ἔξοχ' ἀρίζηλοι, μάλα τ' ἀγρώτῃσι μέλοντες,
Παίονες, Αὐσόνιοι, Κᾶρες, Θρήικες, Ἴβηρες,
Ἀρκάδες, Ἀργεῖοι, Λακεδαιμόνιοι, Τεγεᾶται,
Σαυρομάται, Κελτοί, Κρῆτες, Μάγνητες, Ἀμοργοί.
Ὅσσοι τ' Αἰγύπτοιο πολυψαμάθοισιν ἐπ' ὄχθαις
Βουκολίων οὖροι, Λοκροί, χαροποί τε Μολοσσοί.
Εἰ δέ τί τοι κεράσαι φίλον ἔπλετο δῖα γένεθλα,
Εἴαρι μὲν πάμπρωτα λέχος πόρσυνε κύνεσσιν.
Εἴαρι γὰρ μᾶλλον φιλοτήσια μέμβλεται ἔργα
Θηρσί τε, καὶ σκυλάκεσσι, καὶ οὐλομένοισι δράκουσιν,
Ἠερίοις τ' ὄρνισι, καὶ εἰναλίοις νεπόδεσσιν.
Εἴαρι μὲν χολόεντος ἔχις πεφορυγμένος ἰοῦ
Ἵκτο λέχος ποτὶ θῖνα θαλασσαίης ἀλόχοιο.
Εἴαρι πόντος ὅλος δὲ περισμαραγεῖ Κυθερείῃ,
Καὶ νέποδες γαμέοντες ἐπιθρῴσκουσι γαλήνῃ.
Εἴαρι καὶ τρήρωνες ἐπιθρῴσκουσι πελείαις.
Ἵπποι δ' ἀγελαῖοι ἐπὶ φορβάσιν ὁπλίζονται.
Ταῦροι δ' ἀγρότεροι ἐπὶ πόρτιας ἰσαίνουσι·
Καὶ κτίλοι ἑλικόεντες ὄις εἴαρι μολοβατεῦσι,

Καὶ κάπροι πυρόεντες ἐπεχραύουσι σύεσσι,
Καὶ τράγοι λασίοισιν ἐφιππεύουσι χιμαίραις.
Καὶ δ' αὐτοῖς μερόπεσσιν ἐν εἴαρι μᾶλλον ἔρωτες.
Εἴαρι γὰρ πάνδημος ἐπιβρίθει Κυθέρεια.
Ἔθνεα σοὶ δὲ κυνῶν θαλαμηπολέοντι μιγῆναι,
Ἀρθμιά τ' ἀλλήλοισιν, ἐοικότα τ' ἔξοχα φῦλα.
Ἀρκάδας Ἠλείοις ἐπιμίσγεο, Παίοσι Κρῆτας,
Κᾶρας Θρηϊκίοις, Τυρσηνὰ γένεθλα Λάκωσι.
Σαρματικόν τε πόσιν φερέοις ἐπὶ Ἰβηρίδα νύμφην.
Ὧδε μὲν εὖ κεράσειας· ἀτὰρ πολυφέρτατα πάντων
Φῦλα μένει μονόφυλα· τὰ δ' ἔξοχα τεκμήραντο
Ἄνδρες ἐπακτῆρες· τὰ δὲ μυρία φῦλα πέλονται.
Τῶν ἁμόθεν μορφαί τε καὶ εἴδεα τοῖα τετύχθω,
Μηκεδανὸν κρατερὸν δέμας, ἄρκιον, εὐρὺ κάρηνον
Κοῦφον, εὔγληνον, κυάνεαι στράπτοιεν ὀπωπαί.
Καρχαρέον ἐκτάδιον τελέθοι στόμα, βαιὰ δ' ὕπερθεν
Οὔατα λεπταλέοισι περιστέλλοιτο ὑμένεσσι·
Δειρὴ μηκεδανή, καὶ στήθεα νέρθε κραταιά,
Εὐρέα· τῶν προτέρων δέ τ' ἐλαχοτέρω πόδ' ἔστων.
Ὀρθοτενεῖς κώλων ταναοὶ δολιχήρεες ἱστοί,
Εὐρέες ὠμοπλάται, πλευρῶν ἐπικάρσια ταρσά.
Ὀσφύες εὔσαρκοι, μὴ πίονες, αὐτὰρ ὄπισθεν
Στερεή τ', ἐκτάδιός τε πέλοι δολιχόσκιος οὐρή.
Τοῖοι μὲν ταναοῖσιν ἐφοπλίζοιντο δρόμοισι
Δόρκοις, ἠδ' ἐλάφοισιν, ἀελλόποδί τε λαγωῷ.
Θοῦροι δ' αὖθ' ἕτεροι, τοῖσι μενεδήϊος ἀλκή,
Οἵ τε καὶ ταύροισιν ἐπίχραον ἠϋγενείοις,
Καὶ σύας ὀβριμοεργοὺς ἐπαΐξαντες ἔλεσαν.
Οἳ οὐδὲ λέοντας ἑοὺς τρείουσιν ἄνακτας,
Ζατρεφέες, σκοπιῇσιν ἐοικότες ἀγρονόμοισι.
Σιμότεροι μὲν ἔασι προσώπατα· δριμὰ δ' ὕπερθε
Νεύει ἐπισκυνίοισι μετώπια, καὶ πυρόεντες
Ὀφθαλμοί, χαροποῖσιν ὑποστίλβοντες ὀπωπαῖς.
Ῥινὸς ἅπας λάσιος, κρατερὸν δέμας, εὐρέα νῶτα.
Κραιπνοὶ δ' οὐ τελέθουσιν, ἀτὰρ μένος ἔνδοθι πολλόν,
Καὶ σθένος ἄφραστον κρατερόν, καὶ θυμὸς ἀναιδής.
Ἐς μὲν νυν θήρην ὁπλίζεο τοῖα γένεθλα
Αἰχμητῶν σκυλάκων, τοὶ κνώδαλα πάντα δίονται.
Χροιαὶ δ' ἀργεναί τε κακαὶ μάλα, κυάνεαί τε.
Οὔτε γὰρ ἠελίοιο φέρειν μένος ὦκα δύνανται,
Οὔτε νιφοβλήτοιο μένος πολυχειμέρου ὥρης,
Κεῖνοι δ' ἐν πάντεσσιν ἀριστεύουσι κύνεσσι,
Τοῖς ἴκελαι μορφαὶ μάλα θήρεσιν ὠμηστῆσι,
Μηλοφόνοισι λύκοις, ἢ τίγρεσιν ὠκυμόροισιν,
Ἢ καὶ ἀλωπεκίδεσσι, θοαῖσί τε παρδαλίεσσιν,
Ἢ ὅτινες δοιωτὸν πυρῷ ἴκελον εἶδος ἔχουσι
Σιτόχροοι· μάλα γάρ τε θοοὶ κρατεροί τε πέλονται.
Εἰ δέ νύ τοι πινυτὴ σκυλακοτροφίη μεμέληται,
Μήποτ' ἀμέλγε τεοὺς σκύλακας νεοθηλέϊ μαζῷ
Αἰγῶν, ἢ προβάτων, μηδ' οἰκιδίοισι κύνεσσιν.
(Ἦ γάρ τοι νωθροί τε καὶ ἠπεδανοὶ τελέθοιεν.)
Ἀλλ' ἐλάφων ὑπὸ μαζῷ, τιθασοῦ τε λεαίνης,
Ἢ τοῦ δορκαλίδων, ἢ νυκτιπόροιο λυκαίνης.
Ὧδε γὰρ ἂν κρατεροί τε καὶ ὠκέες ἔξοχα θείης,
Εἰδόμενοι αὐτῇσι γαλακτοφόροισι τιθήναις.
Αὐτὰρ νηπιάχοισιν ἔτ' οὐνόματα σκυλάκεσσι
Βαιὰ τίθει, θοὰ πάντα, θοῶς ἵνα κλῆσιν ἀκούῃ.
Ἵπποισι κρατεροῖσι δ' ὁμιλήτες ἀγρευτῇσιν
Ἐξέτι νηπιάχων ἔστων, μερόπεσσί τε πᾶσιν,
Ἤπιοι, φίλοι τε, μόνοισι δὲ θήρεσιν ἐχθροί.
Μηδ' ὑλάειν ἐθέλοιεν· ἐπεὶ μάλα θηρητῆρσι
Σιγὴ τεθμιός ἐστι, παρ' ἰχνευτῇσι μάλιστα.
Εἴδεα δ' ἰχνείης δυσδερκέος ἔπλετο δισσά,
Ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν. μέροπες μὲν αἰολόβουλοι
Ὄμμασι τεκμήραντο, καὶ ἐφράσσαντο κέλευθα·
Μυξωτῆρσι κύνες δὲ πανίχνια σημήναντο.
Ναὶ μὴν ἀνθρώποισι πέλει ἐπιδέξιος ὥρη
Χειμερίη· στείβουσι δ' ἀμοχθήτοισιν ὀπωπαῖς·
Οὕνεκα καὶ νιφετοῖσι γεγραμμένα πάνθ' ἅμα φαίνει,

Et apri dente ignei incumbunt ſuibus,
Et hirci hirſutis inequitant capris:
Quinetiam ipſis hominibus verè magis feruent *amores.*
*Vere namque * publica ingruit venus.*

Lucretius vol- uaga. Apuleius. 1. Apolog. vulgariam vocat venerem.

Nationes porrò tibi canum, coniugium-paranti cura ſint,
Conuenientéſque inter ſe, ſimiléſque eximiè ſtirpes:
Arcades cum Eleis commiſce: cum Pæonibus, Cretenſes:
Cares cum Thracibus: Tyrrhena genera cum Laconibus:
Sarmaticúmque maritum ducas ad Hiſpanicam ſponſam.
Ita quidem rectè miſcueris. Verùm præſtantiſſima omnium
Genera manent ſimplicia: quæ accuratè obſeruarunt
Venatores. Eæ autem infinitæ nationes ſunt:
Quarum ſimul & forma & figura tales ſunto,
Longum & validum corpus atque *amplum: & caput*
Leue, bene oculatum: cærulei radient oculi:
Dentibus acutum & oblongum ſit os: breues autem supernè
Aures tenuibus obducantur membranis.
Collum longum, & pectora infernè robuſta
Ac *Lata: anteriores verò breuiores pedes ſunto:*
Recta crurum prolixa & producta tibiæ,
Ampli ſint, *latiſque armis, coſtarúmque obliqua ſeries:*
Lumbi carnoſi, non pingues: ſed ponè
Graciliſque prolixáque ſit, & longã-vmbram-faciẽs cauda.
Tales quidem ad longinquos adornentur curſus,
In damas, & ceruos, velocémque leporem.
Impetuoſi rurſum alij ſunt, *quibus hoſtem-ſuſtinens robur eſt.*
Qui etiam tauros adoriuntur pulchris-palearibus-præditos,
Et apros violentos interimunt:
Qui ne quidem leones ſuos horrent reges,
Bene-nutritis iugis ſimiles, quæ in agris-eminent.
Depreſſiore quidem ſunt facie: truculenta verò supernè
Nutant ſupra palpebras intercilia, & ignei
Oculi, truces ſcintillantes obtutu.
Pellis tota hiſpida: validum corpus, lata dorſa:
Celeres verò non ſunt: ſed robur ineſt eis *multum,*
Et vires incredibiles ingenuæq; & animus imperterritus.
Ad venatum quidem igitur armabis talia genera.
Bellicoſorum canum, qui feras quaſlibet perſequuntur.
Colores verò candidique mali admodum ſunt *nigríque.*
Neque enim ſolis tolerare violentiam facilè poſſunt,
Neque niues fundentis vim hyberni temporis.
Illi autem inter omnes antiſtant canes,
Quibus ſimiles formæ ſunt *quàm maximè feris crudiuoris:*
Ouicidis lupis, aut tigribus rapidis,
Aut etiam vulpibus, pernicibúſque pardis,
Aut qui frumento geminum colorem habent,
Flaui: valde enim tales *& expediti & ſtrenui ſunt.*
Quòd ſi tibi ſollers educatio-catulorum cura eſt,
Ne vnquam lactentur catuli recente mamma
Caprarum, aut ouium, neque domeſticis canibus:
(Namque ſegnes illi *& inertes ac tardi-euaderent:)*
Verùm aut ceruarum fortè vbere, cicuriſque leænæ,
Aut caprearum, aut noctiuagæ lupæ.
Ita enim robuſtóſque & celeres admodum effeceris,
Similes ipſis lactiferis nutricibus.
Cæterùm paruulis etiam nunc *nomina catulis*
Breuia inde, & expedita omnia: velocem vt appellationem exaudiant.
Equis porrò validis aſſueti venaticis
Inde vſque à teneris ſunto, hominibúſque omnibus
Familiares, amicique: ſolis autem feris aſperi.
Neque latrare velint: quia valde venatoribus
Silentium conueniens eſt, in primis autem veſtigatoribus.
Formæ porrò veſtigationis obſcuræ ſunt duæ:

Formæ, more Ciceronis, Vlpiani & aliorũ, pro Species.

Vtrorum nempe *& canum. Et homines quidem verſuti*
Oculis luſtrant & obſeruant vias:
Naribus autem canes quævis-veſtigia deſignant.
Iam verò hominibus eſt admodum opportunum tempus
Hybernum: incedunt autem minimè laborantibus oculis:
Propterea, quòd in niuibus impreſſa omnia ſimul cõſpiciũtur,

Et in luto manent efformata ſimilia veſtigia pedibus.
Inimicum autem eſt ver canibus: ſed amicus eſt autumnus.
Vere enim * gignentib us affatim herbidum ſolum
Floribuſq; refertum eſt, fragrans: vndequaq; autem paſſim
Formoſa prata abſque-aratione purpuraſcunt:
Et omnem indagatoribus ſagacibus canibus
Odorem priſtinum abolent arua.
Verum in frugifero & dulcibus-vuis-abundante autumno
Herbæ & plantæ & flores ſeneſcunt:
Nudus verò canibus manet ferinus odor.
Eſt porrò quoddam canum genus robuſtum veſtigatorum,
Paruum quidem: attamen eiuſmodi quod magna dignum
ſit prædicatione:
Quos educarunt fera ſæcula Britannorum * tergapictorum:
At cognomento ipſos Agaſſeos indigetant:
Quorum quidem magnitudo æqualis eſt paruis
Liguritoribus, domeſticis, menſa-aſſuetis canibus.
Curuum inquam genus, macilentũ, hiſpidum, oculis pigrũ:
At vnguibus pedes armatum aſperis:
Et confertis dentibus munitum, iiſque venenatis.
Naribus autem longè præſtantiſſimus eſt Agaſſeus,
Et veſtigatione optimus: quoniam & terram permeantium
Veſtigium inuenire valde catus eſt, quin etiam ipſum
Peritus aërium exactè deſignare odorem.
Atque aliquis venatorum, periculum-facere catulorum
Cupiens, extra portas ſublimes
Aut mortuum aut viuum fert manibus leporem:
Serpit autem ante, regionem ſemitæ
Primum quidem directam, mox verò obliquam ducens,
Siniſtrâ, dextrâ anfractuoſam viam circum voluens.
Aſt vbi iam valde procul ab vrbe ac portis
Proceſſerit, tunc ſanè foueâ egeſtâ ſepelit leporem.
Reuerſus autem in vrbem redux, ſtatim adducit
Propter viam canem ſagacem. At ille è veſtigio
Incitatus fremit leporino ab halitu,
Veſtigiáque * anquirit per terram, neque facilè inuenire,
Satagens licet, poteſt. Valde autem indignabundus errat:
Vt autem cum qua puella decimum circa menſem lunæ
Primipara, partionis doloribus percuſſa,
Et ſoluit capillos, & diſrumpit ornamenta ab vberibus,
Ac diſcincta, miſeráque, & abſque calantica
Diſcurrit paſſim per ædes, & afflicta-labore
Aliàs quidem ad veſtibulum tendit: aliàs verò iterum
In cubile pergit, nonnumquam etiam in pulueribus proiecta
Eiulat, roſeas vnguibus-lanians genas:
Ita ille animi edacibus cruciatus doloribus
Huc & illuc fertur, & ordine perſcrutatur
Omnem lapidem, & omnem collem, & omnem ſemitam,
Arboréſque, vuéſque, & ſepes, & areas.
At cùm veſtigium tandem aërium aſſecutus-fuerit,
Exultat, gannitque * gaudibundus, perinde tenelli
Laſciuiunt vituli circum vaccas mammoſas:
Ita & huic valde animus lætatur: ruens autem
Voluitur, obliquis ingrediens campis.
Neq; verò ipſum aberrare-feceris, ne quidem ſi longiſſimè
Sed pergit rectà pertinaciter ſuaui tactus odore, (aſpellas:
Donec ad finem laboris & ad metam penetrarit.
Quod ſi ipſum armes in nondum-captos lepores,
Occultè quidem accedit, & veſtigium prope veſtigium figit
Paruus, ſub vitibus tectus, aut arundinibus,
Velut præda hœdorum abigens, qui paſtorem
Dormitantem propè obſeruans tacitus arrepit.
Aſt vbi iam latibula leporina propinquauerit,
Celeriter proſilit, iaculo ſimilis, aut draconi
Sibilanti, quem commouit è ſua antea quieſcentem
Veneni-receptrice cauerna meſſor, aut aliquis arator:
Ita ille exultans citus proſilit. Si verò aſſecutus-fuerit,
Facilè quidem acutis ſubacto vnguibus,
Et malis correpto onere ingenti occurrit,
Citò affert, laboránſque, onuſtúſque accedit.

Gignentia non ſemel Salluſtius in Iugurth. vſurpat quæ Græcis ſunt φυτὰ καὶ βοτάναι. Loca (inquit) æqualia & nuda gignentium. Et iterum: aucta in altitudinem, quo cuncta gignentium natura fert. Sic Lactantius lib. De Ira Dei: Aiunt, multa eſſe in gignentib. & in numero animalium quorũ lateat vtilitas, ſed eã proceſſu temporum inueniri.

Ita Virgil. in Georg. Picti terga lacerti. Sic infrà a. 3. Τίγριδες αἰολόνωτοι.

Anquirere veterib. eſt diligenter & cum cura quærere.

Verbum Apuleij.

Καὶ πηλοῖσι μένει τετυπωμένα εἴκελα ταρσοῖς.
Ἐχθρὸν ἔαρ δὲ κύνεσσι, φίλον δὲ πέλει μετόπωρον.
Εἴαρι γὰρ βοτάνῃσιν ἄδην φυσίζοος αἶα
Ἄνθεσι πλήθει τε πολύπνοος· ἀμφὶ δὲ πάντῃ
Εὐστέφανοι λειμῶνες ἀνήροτα πορφύρουσι·
Καὶ πᾶσαν σβέννουσιν εὐρίνεσσι κύνεσσιν
Ὀσμὴν πρεσβυτέρην ἀμαλδύνουσιν ἄρουραι.
Αὐτὰρ ἐν εὐκάρπῳ γλυκερεσταφύλῳ μετοπώρῳ
Ποῖαι καὶ βοτάναι καὶ τ' ἄνθεα γηράσκουσι·
Γυμνὴ δὲ σκυλάκεσσι μένει θήρειος ἀϋτμή.
Ἔστι δέ τι σκυλάκων γένος ἄλκιμον ἰχνευτήρων
Βαιόν, ἀτὰρ μεγάλης αὐτάξιον ἔμμεν' ἀοιδῆς.
Τοὺς τρέφει ἄγρια φῦλα Βρετανῶν αἰολονώτων,
Αὐτὰρ ἐπικλήδην σφᾶς Ἀγασσαίους ὀνόμηναν.
Τῶν ἤτοι μέγεθος μὲν ὁμοίϊον οὐτιδανοῖσι
Λίχνοις οἰκιδίοισι τραπεζήεσσι κύνεσσι.
Γυρόν, ἀσαρκότατον, λασιότριχον, ὄμμασι νωθές,
Ἀλλ' ὀνύχεσσι πόδας κεκορυθμένον ἀργαλέοισι,
Καὶ θαμινοῖς κυνόδουσιν ἀκαχμένον ἰοφόροισι.
Ῥίνεσι δ' αὖτε μάλιστα πανέξοχός ἐστ' Ἀγασσεύς,
Καὶ στίβῃ πανάριστος· ἐπεὶ καὶ γαίας ἰόντων
Ἴχνιον εὑρέμεναι μέγα δὴ σοφός, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν
Ἴδμων ἠερίην μάλα σημήνασθαι ἀϋτμήν.
Καί τις ἐπακτήρων πειρηθῆναι σκυλακήων
Ἱέμενος, προπάροιθε πυλάων αἰπεινάων
Ἢ νέκυν ἢ ζώοντα φέρει παλάμῃσι λαγωόν.
Ἑρπύζει δὲ πάροιθε παραιβάτον ἀτραπιτοῖο
Πρῶτα μὲν ἰθεῖαν, μετέπειτα δὲ δοχμὸν ὑφαίνων
Λαιῇ, δεξιτερῇ σκολιὴν ὁδὸν ἀμφὶς ἑλίσσων.
Ἀλλ' ὅτε δὴ μάλα πολλὸν ἀπ' ἄστεος ἠδὲ πυλάων
Ἔλθῃ, δὴ τότε βόθρον ὀρυξάμενος κατέθαψεν.
Νοστήσας δ' ἐς ἄστυ παλίσσυτος αὐτίκ' ἀγινεῖ
Ἀτραπιτοῖο πέλας κύνα μέρμαρον· αὐτὰρ ὅγ' αἶψα
Ὀρίνθη, φριμάᾳ τε λαγωείης ὑπ' ἀϋτμῆς,
Ἴχνια μαστεύει δὲ κατὰ χθονός, οὐδὲ μάλ' εὑρεῖν
Ἱέμενος δύναται, μάλα δ' ἀσχαλόων ἀλάληται.
Ὡς δ' ὅτε τις κούρη δέκατον περὶ μῆνα σελήνης
Πρωτοτόκος λοχίῃσιν ὑπ' ὠδίνεσσι τυπεῖσα
Λύσατο μὲν πλοκάμους, λύσεν δ' ἀπὸ δαίδαλα μαζῶν,
Ἠδ' ἀχίτων, δειλή τε καὶ ἀκρήδεμνος ἰοῦσα
Στρωφᾶται πάντῃ κατὰ δώματα, καὶ μογέουσα
Ἄλλοτε μὲν προδόμους μεταγίνεται, ἄλλοτε δ' αὖτε
Ἐς λέχος ἰθύνει, ποτὶ δ' ἐν κονίῃσι ῥιφεῖσα
Κωκύει ῥοδαλῇσιν ἀποσμύχουσα παρειαῖς·
Ὣς ὅγε θυμοβόροισιν ἀνιάζων ὀδύνῃσι
Τῇ καὶ τῇ ἰθύνει, καὶ ὀξέος ἐρεείνει
Πάντα λίθον, καὶ πάντα λόφον, καὶ πᾶσαν ἀταρπόν,
Δένδρεά θ' ἡμερίδας τε, καὶ αἱμασιάς, καὶ ἁλωάς.
Ἀλλ' ὁπότ' ἴχνεος ὀψὲ διηερίοιο τύχησι,
Καγχαλάᾳ, κνύζει τε κεχαρμένος οἷά τε τυτθαὶ
Σκιρτῶσιν δαμάλαι περὶ πόρτιας οὐθατοέσσας·
Ὣς καὶ τοῦ μάλα θυμὸς ἐχήρατο· σευόμενος δὲ
Εἱλεῖται σκολιοῖσιν ἐπεμβεβαὼς πεδίοισιν.
Οὐδ' ἀπὸ μιν πλάγξαις, οὐδ' εἰ μάλα τηλόθ' ἐλαύνοις.
Ἰθύνει δ' ἀπρὶξ γλυκερῆς δεδραγμένος ὀδμῆς,
Εἰσόκε τέρμα πόνοιο καὶ εἰς βαλβῖδα περήσῃ.
Εἰ δέ μιν ὁπλίσσειας ἀθηρήτοισι λαγωοῖς,
Λάθρῃ μὲν στιχάει, κατὰ δ' ἴχνιον ἴχνος ἐρείδει
Βαιός, ὑφ' οἰναρίοισι κεκαλυμμένος, ἢ καλάμοισιν,
Οἷά τε ληϊστὴρ ἐρίφων κλοπεύς, ὅς τε νομῆα
Ὑπνώοντα πέλας δεδοκημένος ἤρεμος ἕρπει.
Ἀλλ' ὅτε δὴ λόχμῃσι λαγωείῃσι πελάσσῃ,
Ῥίμφ' ἐπόρουσε τόξῳ ἐναλίγκιος, ἢ δράκοντι
Συρικτῇ, τὸν ἔκινεν ἑῆς πάρος ἀτρεμέοντα
Ἰοδόκου χειῆς ἀμαλλοτόμος, ἤ τις ἀροτρεύς.
Ὣς ὅγε καγχαλόων ὠκὺς θόρεν· εἰ δὲ τυχήσῃ,
Ῥεῖα μὲν ὀξυτέροισι δαμασσάμενος ὀνύχεσσι,
Καὶ γενύεσσιν ἑὸν φόρτον μέγαν ἀσπάσειεν,
Ὦκα φέρει μογέων τε, βαρυνόμενός τε πελάζει.

Οἵ

Οἵη δ' ἐκ ληίοιο φέρει θέρος ἀμητοῖο,
Βεβριθυῖα πυροῖσι μεταυλίον εἶσιν ἀπήνη·
Τὴν δ' ἐσιδόντες ἔρουσιν ἀολλέες ἀγροιῶται,
Πρόσθεν δ' ἀντήσαντες, ὁ μὲν κύκλοισιν ἔρεισεν,
Ἄλλος ὑπερτείνων, ὁ δ' ἄρ' ἄξονα βουσὶν ἀρήγων·
Εἰς αὐλὴν δὲ μολόντες ἐλύσατον ἱστοβοῆα·
Ταῦροι δ' ἱδρώοντες ἀνέπνευσαν καμάτοιο.
Θυμὸν δ' ἀπειλαιοῦ μάλα χήρατο δὴ ἐπὶ ἔργῳ.
Ὣς ὁ μὲν ἱκνεῖται φόρτον φορέουσιν ἀγινῶν.
Αὐτὰρ ὅγ' αὐτίκα κεχαρμένος ὠκὺς ἐπακτήρ·
Ἀμφω δ' ἀείρας ἀπὸ μητέρος ὑψόθι γαίης,
Κόλποισιν θέτο θῆρα, καὶ αὐτὸν θηροφονῆα.

Qualis autem ex aruo vehit fruges meſſis,
Onuſtúmque tritico ad villam procedit plauſtrum,
Eo.a.cōſpecto procurrūt frequētes agricolæ:(rotis acclinatus,
** Lōgius autē longiuſq; obuiam procedentes, alius quidem*
Alius quo ad ſuperiorē-partē, alius, quo ad axē bob.opitu-
In villam verò vbi-peruenerint,ſoluunt temonem.: (lans:
Taurique ſudantes reſpirant à laborē:
Animus autem defeſſi valde gaudet aurigæ:
Sic ipſe quidem canis venit ſarcinam malis portans:
Verum ex aduerſo occurrit lætabundus agilis venator:
Ambos autem ſublatos de matre in ſublime terra,
In gremio repoſuit,feram,& ipſum fericidam canem.

De hac & ſimilibus formulis monet eruditè populiris noſter Ian.Gulielm. Quæſt Plautinarum Rud, cap.5.quem videſis.

ΟΠΠΙΑΝΟΥ ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

OPPIANI DE VENATIONE
LIBER SECVNDVS.

ΝΥΝ δ' ἄγε μοι Ζηνὸς θύγατερ καλλίσφυρε Φοίβη,
Παρθένε χρυσόμιτρε, διδυμογενὲς Ἀπόλλωνι,
Εἰπέμεναι, μερόπων τίς ἀγασθενέων θ' ἡρώων
Σῆς ἀπὸ χειρὸς ἄειρε μεγακλέα δῶρα θήρης.
Ἀγροπόδας Φολόης ἀνεμώδεος ἄγρια φῦλα
Θηρομιγῆ, μερόπων μὲν ἐπ' ἴξυας, ἰξύϊ δ' αὖτε
Ἵππων ἡμιβρότων δολιχήν ποτ' εὕρατο θήρην.
Ἐν μερόπεσσι δὲ πρῶτος ὁ Γοργόνος αὐχένα κόψας
Ζηνὸς χρυσείοιο πάϊς κλυτὸς εὕρατο Περσεύς,
Ἀλλὰ ποδῶν κραιπνοῖσιν ἀειρόμενος πτερύγεσσι
Καὶ πτῶκας καὶ θῶας ἠλαύνετο, καὶ γένος αἰγῶν
Ἀγροτέρων, δόρκους τε θοούς, ὀρύγων τε γένεθλα,
Ἠδ' αὐτῶν ἐλάφων στικτῶν αἰπεινὰ κάρηνα.
Ἱππαλέην δ' ἄγρην ὁ φαεσφόρος εὕρατο Κάστωρ,
Καὶ τοὺς μὲν κατέπεφνεν ἐπὶ σκοπὸν ἰθὺς ἄκοντα
Βαλλόμενος, τοὺς δ' αὖτε θοοῖς ἵπποισιν ἐλαύνων
Θῆρας ἐξελέχησε μεσημβρινοῖο δρόμοιο.
Πρὸς δὲ μόθους θηρῶν κύνας ὥπλισε καρχαρόδοντας
Διογενὴς πρῶτος Λακεδαιμόνιος Πολυδεύκης,
Καὶ γὰρ πυγμαχίῃσι λυγροὺς ἐδαΐξατο φῶτας,
Καὶ σκυλάκεσσι θοοῖς βαλιοὺς ἐδαμάσσατο θῆρας.
Ἔξοχα δ' ἐν σταδίοισιν ἀρειοτέροισι μόθοισιν
Οἰνείδης ἤστραψεν ἐνυάλιος Μελέαγρος.
Ἄρκυας αὖτε βρόχους τε, καὶ ἀγκύλα δίκτυα πρῶτος
Ἱππόλυτος μερόπεσσιν ἐπακτήρεσσιν ἔφηνε.
Σχοινῆος πρώτη καὶ κλυτὴ θυγάτηρ Ἀταλάντη
Θηρσὶ φόνον πτερόεντα συνέμπορος εὕρατο κούρη.
Νυκτερίους δὲ δόλους, νυχίην παναπίκλοπον ἄγρην,
Ὠρίων πρῶτος ἐμήσατο κερδαλεόφρων.
Τόσσοι μὲν θήρης κρατεροὶ πάρος ἡγεμονῆες.
Πολλοὺς δ' αὖ μετόπισθεν ἔρως ἐδαμάσσατο δεινός,
Οὐ γάρ τις κέντροισι δαμεὶς ἄγρης ἐρατεινῆς
Αὖθις ἑκὼν λείψειεν, ἔχει δέ μιν ἄσπετα δεσμά.
Οἷος μὲν γλυκὺς ὕπνος ἐπ' ἄνθεσιν εἴαρος ὥρῃ,
Οἵη δ' αὖτε θέρευς γλυκερὴ σπήλυγγι χαμευνή,

NVNC age mihi ô Iouis filia pul-
chris-pedibus Diana,
Virgo aureâ-redimita Zonâ, ge-
mina ſoboles Apollini,
Ediſſere, hominum quiſnam for-
tiúmque heroum
Tua de manu acceperit illuſtres
artes venationis.
Vtrinque-ſtimoſa Pholoës
ventoſæq; ſæua ſæcula
Miſta è feris,hominū quidē lūborū tenus,à lūbis a-(natione.
Equorum ſemi hominū cœnā-ſuppeditantē inuenerunt ve-
Inter homines verò primus ille qui Gorgonis ceruices am-
Iouis aurei filius inclytus inuenit Perſeus. (putauit
Sed pedum velocibus ſublatus alis,
Et lepores & lupos-ceruarios cepit, & genus caprarum
Syluestrium,dorcadáſque pernices, Orygúmque ſæcula,
Atque ipſorum ceruorum maculoſorum celſa capita.
Equeſtrium verò venationem lucifer inuenit Caſtor:
Et alias quidem interemit ad ſcopum rectà iaculum
Mittens:quaſdam verò pernicibus equis agitans
Feras cepit in ſyluis meridiano curſu.
Verum ad prælia ferarum canes armauit aſperis-dentibus
Ioue genitus primus Lacedæmonius Pollux: (præditos
Etenim pugilatu nefarios occidit viros,
Et canibus rapidis maculoſas domuit feras.
Eximiè deinde in ſtatariis montanis præliis
Oenei-filius emicuit martius Meleager.
Plagas porrò,& laqueos,& ſinuoſa retia primus.
Hippolytus venatoribus monſtrauit.
Schœnei verò prima generoſa filia Atalanta.
Feris cædem alatam apri-interfectrix reperit puella.
Nocturnos denique dolos, nocturnámque prorſus-furtiuam ve-
Orion primus excogitauit callidus. (nationem.
Atque tot quidem venationis præſtantes olim duces exti-
Multos verò etiam poſtea amor domuit vehemens. (terunt.
Non enim quiſquam ſtimulis ſubactus venationis amabilis,
Iterū lubēs eam deſeruerit, ſed tenēt ipſum firma vincula,
Quàm ſcilicet dulcis eſt ſomnus in floribus veris tempore,
Quàm item rurſum æſtiuo dulcis in antro eſt cubatio humi.

Qualis porrò in ſcopulis venatoribus cibum capere
Voluptas eſt. Quanta etiam delectatio illis comitatur,
Qui decerpunt ipſi melliti florem autumni:
Frigida denique ex antro profuſa pellucida aqua
Qualis eſt fatigatis potui, dulcéque lauacrum.
Quàm item in ſyluis grata dona ferunt
In dulcibus calathis ad greges caprarum paſtores.
Verùm age, taurorum riualis impatientẽ omninò nationẽ
Primò canamus, & magnam admodum contentionem,
Quo modo de concubitu ſæuiſſimè inter ſe *decertent.*
Vnus rex armento imperitans, longè præſtantiſſimus,
In minores tauros & fœminas dominatum exercet.
Formidat autem armentum cornutũ & magnum ducem:
Ipſæ verò rurſum horrent ſuum maritum efferatum,
Cùm mugierint ſæui boues. Verùm vbi in alium
*Taurus * ſegregus ab armento latas ceruices quatiens*
Solus tendit etiam ille alter *rex ſuis imperitans:*
Tunc ſanè vtrique ingens inſtat certamen.
Primum quidẽ frontibus aduerſis alter in alterũ intuentes
Acerbè æſtuante indignatione vehementer ruunt,
Et igneum quiddam *ſpirant, & metunt pedibus terram*
Veluti qui puluere cõſperguntur: prouocantur verò vtrinque ab alter ab altero
Acutè frementes martiis flatibus.
Verùm vbi claſſicum cecinerint ad pugnam triſtem,
Indomito impetu irruunt: ſuis autem illicò cornibus
Totum corpus ſibi inuicem alternis victibus ſauciant.
Quemadmodum autem in prælio nauali, cùm naualis mars
Pugnam excitauerit duæ valde egregiæ naues
Fulgentes, confertis ex aduerſo militibus
Violento impetu prioris in frontem colliduntur,
Feſtinantes ventóque vehementi, manibúſque nautarum:
Armis verò æneis circumſtrepit fragor virorum,
Nauiúmque fractarum gemit verò totum fluctu mare.
Talis etiam tauris in cœlum ſtrepitus penetrat
Percutientibus ſe inceſſanter, & percuſſis cornibus,
Donec alteruter obtineat dulcem ad alteram partem ſe-
applicantem victoriam,
At ille victus ſcilicet *neutiquam fert ſeruile iugum: ſed pudore affectus*
Et grauiter gemens in opacam abit ſyluam.
*Solúſque in ſcopulis * voluentibus annis*
Paſcitur, montis ſeparatim in ſaltibus,
Veluti aliquis athleticam exercens: validum verò vbi robur videris,
Et vires ancipites, mugit illicò in montibus:
Sed ille alter victor ſcilicet *remugit: fremitque ſylua.*
Aſt vbi iam fretus eſt fortioribus flatibus,
*Tunc ſanè de montibus in hoſtẽ ipſemet vltrò * degreditur:*
Facilè verò illum capit: pabulo namq́ ſuum corpus corroborauit
Procul in ſyluis à vires affligente venere.
Formæ porrò multæ ſunt & mores innumeri tauris.
Ægypti quidem ſunt ad ripas fertiles
Nili fœcundi, multifidi fluminis,
Niuei colore, magnitudine omnium longè præſtantiſſimi:
Diceres, per terram incedere immenſam nauem.
Miti autem ſunt animo, & manſueti hominibus.
Quicquid autem mortales præcipiunt, id *iuuenci ſuſtinent.*
Phrygij colore quidem inſignes ſunt,
Flauique, flammeique: ampla verò in ceruicibus pulpa,
Et rotundum supernè ſublime in alto tuber.
Mira autem in cornibus natura illis eſt:
Non enim firmis ſuper capitibus fixa ſunt:
Sed mouent cornua, & inclinant vtrinque.
Solidunguli ſunt Bœotij, maculoſum genus, vnicornes:
Eq́ media cornu pernicioſum producunt fronte.
Armenis geminum quidem, ſed cornu flexuoſum,
Cuſpidibus (magna noxa) retortum ſublime attollitur.
Syriaci autem tauri, Cherſoneſi ſoboles,
Quiq́ circa excelſam Pellam & bene-munitam paſcuntur, ſunt
Nigri, robuſti, magnanimi, lata fronte:
Noctu in agris ſtabulantes, validis cornibus, feroces:
Mugitores, torui, æmuli, latis genis præditi:

Verbum Auſonianum, cui contrarium congrex, apud eundẽ & alios. Seneca & Prudentius etiam ſegrex dixerunt. Hic in Hæmartigenia: Omnibus vna ſubeſt natura; ſed exitus omnes. Non vnus peragit, placitorum ſegrege forma.

Lucretij & Virgilij more. i. qui voluuntur, qui circũaguntur, ſic infrà 206. voluentib. menſibus. Id eſt deſcendit.

Οἷα δ' ἐν σκοπέλοισιν ἐπακτήρεσσι πάρεστι
Τερπωλή· πόση δὲ χάρις κείνοισιν ὀπηδεῖ,
Δρεψαμένοις αὐτοῖσι μελιχρὸν ἄνθος ὀπώρης.
Ψυχρὸν δ' ἐξ ἄντροιο προχεύμενον ἀγλαὸν ὕδωρ
Οἷον κεκμηῶσι πιεῖν, γλυκερόν τε λοετρόν.
Οἷα δ' ἐνὶ ξυλόχοις κεχαρισμένα δῶρα φέρουσιν
Ἐν γλυκεροῖς ταλάροισι παρ' αἰπολίοισι νομῆες.
Ἀλλ' ἄγε δὴ ταύρων ζηλήμονα πάγχυ γενέθλην
Πρῶτον ἀείδωμεν, καὶ μυρίον ἔξοχα νεῖκος,
Οἷον ὑπὲρ θαλάμοιο πανάγρια δηρίσαντο.
Εἷς βασιλεὺς ἀγέλῃφι τυραννεύων, ἔοχ' ἄριστος,
Βαιοτέροις ταύροις καὶ θηλυτέρῃσιν ἀνάσσει.
Πέφρικεν δ' ἀγέλη κεραὸν μέγαν ἡγεμονῆα.
Αἱ δ' αὖτε τρομέουσιν ἑὸν πόσιν ἀγριόωντα,
Ὁππότε μυκήσαιντο ὄρειοι βόες· ἀλλ' ὅτ' ἐπ' ἄλλῳ
Ταῦρος ἀποκρινθεὶς ἀγέλης πλατὺν αὐχένα σείων
Οἶος ἰὼν κἀκεῖνος ἄναξ σφετέροισιν ἀνάσσων·
Δὴ τότ' ἐπ' ἀμφοτέροισιν ὑπέρβιος ἵσταται ἐνυώ.
Πρῶτα μὲν ἀντίπροροι ἐς ἀλλήλους ὁρόωντες
Ἄγρια θυμαίνοντι χόλῳ μέγα παφλάζουσι,
Καὶ πυρόεν πνείουσι, καὶ ἀμῶνται ποσὶ γαῖαν
Οἷα κονιόμενοι· προκαλίζονται δ' ἑκάτερθεν,
Ὀξέα κεκλήγοντες ἐνυαλίῃσιν αὐτμαῖς,
Αὐτὰρ ἐπεὶ σάλπιγξαν ἐς ὑσμίνην ἀλεγεινήν,
Ἄσχετον ἀΐσσουσι, τοῖσι δ' ἄφαρ κεράεσσι
Πᾶν δέμας ἀλλήλοισιν ἀμοιβαδὶς οὐτάζουσιν.
Οἷα δ' ἐνὶ πτολέμῳ βυθίῳ ὅτε ναύμαχος Ἄρης
Δῆριν ἀερτάζῃ, δοιαὶ περιπέρροχα νῆες
Στράπτουσαι θαμινοῖσιν ἐναντίον ὁπλίτῃσιν,
Ἀντιβίην προσέρωσι μετωπαδὸν ἐγχριμφθεῖσαι
Σπερχόμεναι πνοιῇ τε λάβρῳ παλάμῃσί τε ναυτῶν.
Ἔντεσι χαλκείοις δὲ περιβρέμεται κτύπος ἀνδρῶν,
Νηῶν τ' ἀγνυμένων· στένεται δ' ὅλος οἴδματι νηρεύς.
Τοῖος καὶ ταύροισιν ἐς αἰθέρα δοῦπος ἱκάνει,
Θεινόντων ἄμοτον καὶ θεινομένων κεράεσσιν,
Εἰσόκε δή τις ἕλῃσι φίλην ἑτεραλκέα νίκην.
Αὐτὰρ ὅ γ' οὔτι φέρει δούλιον ζυγὸν αἰδόμενος δέ,
Καὶ βαρέα στενάχων ἐπὶ δάσκιον ἤλυθεν ὕλην.
Οἶος δ' ἐν σκοπέλοισι περιπλομένων ἐνιαυτῶν
Φέρβετ' ὀρεσσαύλοισιν ἀποσταδὸν ἐν ξυλόχοισιν,
Οἷά τις ἀθλεύων. βριαρὸν δ' ὅτε κάρτος ἴδηται
Καὶ σθένος ἀμφίεστον, ἀνέκραγεν αὐτίκ' ὄρεσφιν.
Αὐτὰρ ὃ δ' ἀντιάχει ἐπισμαραγεῖ τε δρυμός.
Ἀλλ' ὅτε θαρσήσειε κραταιοτέρῃσιν ἀϋτμαῖς,
Δή ῥα τότ' ἐξ ὀρέων ἐπὶ δήϊον αὐτὸς ἱκάνει.
Ῥεῖα δ' ἕλεν· φορβαῖς γὰρ ἑὸν δέμας ἐξήσκησε
Τηλοῦ ἐνὶ δρυμοῖσι σθενοβλαβέος Κυθερείης.
Εἴδεα πολλὰ πέλει δὴ, καὶ ἤθεα μυρία ταύροις.
Αἰγύπτου μὲν ἔασι παρ' ὄχθαις ἀγλαοκάρποις
Νείλου πυροφόροιο πολυσχιδέος ποταμοῖο,
Χιόνεοι χροιὴν μέγεθος πάντων ὄχ' ἄριστοι.
Φαίης κεν κατὰ γαῖαν ἰμεν βαθυτέρμονα νῆα.
Ἤπιοι δὲ φρεσίν εἰσι, καὶ ἠθάλεοι μερόπεσσιν.
Ὅ, ττι βροτοὶ δ' ἐνέπουσι, νεήνιαι ἀντιέχονται.
Οἱ Φρύγιοι χροιὴν μὲν ἀριπρεπέες τελέθουσι,
Ξανθοί τε, φλεγυροί τε· βαθεῖαι δ' αὐχένι σάρκες.
Σφαιρωτὸς δ' ὑψόθι μετήορος ὑψικόρυμβος.
Ξείνη δ' ἐν κεράεσσι φύσις κείνοισι τέτυκται.
Οὐ γάρ τοι κρατεροῖσιν ἐπὶ κεφαλῇσι πέπηγε·
Κινοῦσι δὲ κέρατα καὶ ἐγκλίνουσ' ἑκάτερθε.
Μώνυχες Ἀόνιοι, στικτὸν γένος, οἰοκέρωτες,
Ἔκ τε μέσου κέρας αἰνὸν ἀπαστέλλουσι μετώπου.
Ἀρμενίοις διδύμων μὲν ἀτὰρ κέρας εἱλικόμορφον
Αἰχμῇσιν (μέγα πῆμα) παλίντροπον ἠέρτηται.
Οἱ Σύριοι ταῦροι δὲ, Χερσονήσοια γένεθλα,
Αἰπεινήν θ' οἳ Πέλλαν ἐΰκτιτον ἀμφινέμονται,
Αἴθωνες, κρατεροί, μεγαλήτορες, εὐρυμέτωποι,
Ἄγραυλοι, σθεναροί, κεραλκέες, ἀγριόθυμοι,
Μυκηταί, βλοσυροί, ζηλήμονες, ὑλήεντες.

Ἀλλ'

Ἀλλ᾽ οὐ πιαλέοι δέμας ἀμφιλαφὲς βαρύθουσιν,
Οὐδὲ πάλιν λεπτόσαρκες ἔσω δέμας ἀδρανέουσιν.
Ὧδε θεῶν κλυτὰ δῶρα παρασχόμενοι φορέουσιν.
Ἀμφότερον κραιπνοί τε θέειν, στιβαροί τε μάχεσθαι.
Κεῖνοι, τοὺς φάτις ἐστὶ Διὸς γόνον Ἡρακλῆα
Καρτερὸν, ἀθλεύοντ᾽ ἀγέλην πάρος ἐξ Ἐρυθείης,
Ὁππότ᾽ ἐπ᾽ Ὠκεανῷ δηρίσατο Γηρυονῆϊ,
Καὶ κτεῖνεν ἐν σκοπιῇσιν, ἐπεὶ πόνον ἄλλον ἔμελλεν
Οὐχ Ἥρῃ τελέειν, οὐδ᾽ Εὐρυσθῆος ἐφετμῇς,
Ἀρχίππῳ δ᾽ ἑτάρῳ Πέλλης ὑπάτῳ δίῳ.
Ἦ γάρ τοι προπάροιθε παραὶ πόδας Ἐμβλωνοῖο
Πᾶν πεδίον πελάγιζεν, ἐπεὶ πολὺς αἰὲν Ὀρόντης
Ἵετ᾽ ἐπειγόμενος, χέρσον δ᾽ ἐπελήθετο πόντῳ,
Δαιόμενος Νύμφης κυανώπιδος Ὠκεανίνης.
Δηθύνεν δ᾽ ἐν πάγοισι, κάλυπτε δὲ πίονα αἶαν,
Οὔτι θέλων προλιπεῖν δυσέρωτα πόθον Μελιβοίης.
Οὔρεσι τ᾽ ἀμφοτέρωθε περίδρομος ἐστεφάνωτο,
Τειναμένοις ἑκάτερθεν ἐπ᾽ ἀλλήλοισι κάρηνα·
Ἦεν ἀπ᾽ ἀντολίηθε Διοκλείου δέμας αἰπύ.
Ἐκ δ᾽ ἄρα δυσμάων λαιὸν κέρας Ἐμβλωνοῖο.
Αὐτὸς δ᾽ ἐν μεσάτοισιν ἐπαΐσσων πεδίοισιν
Αἰὲν ἀεξόμενος, καὶ τείχεος ἐγγὺς ὁδεύων,
Χέρσον ὁμοῦ καὶ νῆσον ἐμὴν πόλιν ὕδατι χεῦεν.
Τοὔνεκεν αὐτίκ᾽ ἔμελλε Διὸς γόνος ἀμφοτέρῃσι
Νάματα μαστίσσειν ῥοπάλῳ καὶ χερσὶ κραταιαῖς·
Ὕδατα δ᾽ ἐκ πεδίοιο διακριδὸν ἰθύνεσθαι
Εὐπλοκάμου λίμνης, ἠδ᾽ ἀσχέδου ποταμοῖο.
Ἔρξε δὲ πουλὺ ἄεθλον, ἐπεὶ στεφάνην διέκερσεν
Ἀμφιβόλων ὀρέων, λῦσεν δ᾽ ἀπὸ λαΐνα δεσμά,
Καὶ ποταμὸν προέηκεν ἐρευγόμενον προμολῇσιν,
Ἄσχετα κυμαίνοντα, καὶ ἄγρια μορμύροντα.
Ἴθυνεν δ᾽ ἐπὶ θῖνας· ὁ δ᾽ ἔβραχεν αὐτίκα πόντος,
Καὶ Συρίης κονάβησε μέλαν δέμας αἰγιαλοῖο.
Οὐ τόσον ἑκάτερθε πολυσμαράγοιο θαλάσσης
Ἀντιπέρας ποταμοὶ καταβαίνετον ὕδατι λάβρῳ,
Ἔνθεν μὲν Βορέαο τεμὼν ἀργῆτα χαλινά,
Ἂν Σκυθίην Ἴστρος κελάδει μέγα πάντοθε θύων,
Συρόμενος κρημνοῖσι καὶ ὑδατοπήγεσιν ἄκραις.
Τῇ δ᾽ αὖτ᾽ ἐκ Λιβύης ἱερὸν ῥόον Αἰγύπτοιο,
Ἀμφὶ ἑ ῥηγνύμενον δουπεῖ τηλέχετος πόντος·
Ὡς ποταμὸς κελάρυζε μέγας περὶ θῖνας Ὀρόντης
Σμερδαλέον μύκημα, πελώρια δ᾽ ἴαχον ἀκταὶ
Δεχνύμεναι κόλποισι νεήλυδα οἴδματα θαλάσσης.
Γαῖα δ᾽ ἀνέπνευσε μελανόχροος εὐθαλόωσα,
Κύματος ἐξαναδῦσα, νέον πόνον Ἡρακλῆος.
Πάντῃ δ᾽ εἰσέτι νῦν σταχύεσσι κομῶσιν ἄρουραι·
Πάντῃ δ᾽ ἔργα βοῶν θαλεραὶ βρίθουσιν ἀλωαί
Μεμνόνιον περὶ νηὸν, ὅθ᾽ Ἀσσύριοι ναετῆρες
Μέμνονα δακρύουσι κλυτὸν γόνον Ἠριγενείης,
Ὅν ποτε Πριαμίδῃσιν ἀμυνέμεναι τηλέσποντα
Θαρσαλέος πόσις ὦκα περίδραμε Δαρδανίωνες.
Ἀλλὰ τὰ μὲν κατὰ κόσμον ἀειδόμεν᾽ ἄξια γ᾽ ἄλλῃ
Πάτρης ἡμετέρης ἐρατῇ Πιμπληΐδι μολπῇ·
Νῦν δ᾽ ἐπὶ ἀγρότερον τρέψω κλυτὸν θηρῶν ἀοιδήν.
Ἔστι δὲ καὶ μάλα τῶν φονίοις ταύροισι γένεθλον,
Τοὺς καλέουσι Βίστωνας, ἐπεὶ πάτρης τελέθουσι
Βιστονίδος Θρῄκης. ἀτὰρ ἔλλαχον εἴδεα τοῖα·
Φρικαλέην χαίτην μὲν ἐπωμαδὸν αἰθύσσουσιν
Αὐχέσι πιαλέοισι, καὶ ἀμφ᾽ ἁπαλοῖσι γενείοις,
Οἷα τὸ λαχνήεντες, ἀριπρεπὲς εἶδος ἔχουσι,
Ξανθοκόμοι, βλοσυροί, θηρῶν μεδέοντες λέοντες.
Ὀξεῖαι κεράων δὲ πυριγλωχῖνες ἀκωκαὶ
Χαλκείοις γναμπτοῖσιν ἐΐκελοι ἀγκίστροισιν.
Ἀλλ᾽ οὐχ ὡς ἕτεροι ἐναντίον ἀλλήλοισι
Νεύουσι στυγερῶν κεράων ἐπικάρσιον αἰχμῇ.
Ὕπτια δ᾽ εἰσορόωντα πρὸς αἰθέρα φοίνια κέντρα,
Τοὔνεκεν ἐπὴν ἄν τιν᾽ ἐπιχρίμψωσι κιχόντες,
Ἢ βροτὸν, ἤ ποτε θῆρα, μετήορον ἀείρουσι.
Γλῶσσα δέ τι στεινὴ μέν, ἀτὰρ τρηχεῖα μάλιστα,

Sed non obeſi corpore amplo tardantur:
Neque itidem contrà macilenti ſuo corpore imbelles ſunt.
Sic Deorum inclyta dona temperata habentes feruntur,
Simul & veloces ad currendum, & robuſti ad pugnandum.
Illi inquam quos fama eſt Iouis filium Herculem
Fortem, luctatorem abegiſſe olim ex Erythea,
Quando ad Oceanum bellum geſſit cum Geryoneo,
Et interemit eum in ſpeculis: quia ærumnam aliam parabat
Non Iunonis obire, neque Euryſthei impetus:
Sed Archippo ſocio, Pellæ principi diuina.
Etenim antea ad pedes Emblonis
Omnis campus ſtagnabat, quando exundans ſemper Orontes
Ferebatur rapidus, truculentique obfuſcabatur maris,
Ardens amore Nymphæ nigrocula Oceani filiæ:
Morabatur autem ad montes, occulebatq́; pingue ſolum,
Nullo pacto volens dimittere perditum amorem Melibœæ.
Montibúſque vtrinque circumdatus cingebatur,
Erigentibus ab vtraque parte contra ſe inuicem vertices:
Ibat ab ortu Diocleum corpus arduum:
Verùm ab occaſu læuum cornu Emblonis.
Ipſe autem in mediis cum impetu labens campis,
Semper creſcens & prope mœnia accedens,
Continentem ſimul & inſulam meam patriam vndis rigãs.
Itaque mox parabat Iouis filius duabus rebus
Gurgitem eius coërcere, claua ſua & manibus robuſtis:
Aquas autem è campo ſeparatim dirigere
*Pulchri * ſtagni, & rapidi fluminis.*
Perfecit autem magnum laborẽ, quoniam verticem diſrupit
Circumſeſſorum montium: diſſoluitq; ſaxea vincula,
Et fluuium emiſit eructantem per ſupercilia montium,
Vehementer æſtuantem, & immaniter murmurantem.
Direxit verò eũ rectà ad litora. Fremuit autẽ profundũ mare,
Et Syriaci ſonuit nigrum corpus litoris.
Non ita eſt vtrinque ſtreperi maris
Aduerſi duo fluuii delabuntur aqua impetuoſa,
Hinc quidem Boreæ ſecans candida fræna
Per Scythiam Iſter ſtrepit, vehementer vndique admodum
Labens per præcipitia & aquoſa iuga:
Illinc rurſum ex Africa ſacrum flumen Ægypti,
Circum ſeſe fractum horret procul reſonans pontus:
Vt fluuius edebat magnus circa litora Orontes
*Horrendum mugitũ, vehementer autem reſonabant * actæ,*
Recipientes ſinu recentem tumorem maris:
*Terra autem reſpirauit * pulla & fœcunda*
Ab inundatione rurſum emerſa, nouum ſolum Herculis.
Vbique verò etiam nunc ſpicis ornata ſunt arua,
Et paſſim labores boum florentes onerãt areas
Memnonium circa fanum, quà Aſſyrii incolæ
*Memnonem deflent, illuſtrem * liberum Matutæ*
*Quem quondam Priamidis * ſuppetiatum profectum*
Animoſus maritus celeriter inte ſicedos peruenit Darda-
*Sed hæc quidẽ pro dignitate canem * aliàs ampla decorabimus*
Patria noſtra, amabili Pimpleio carmine:
Nunc autem recipio me ad inclytum venatorium carmen.
Eſt vero quoddam inter cruentos tauros genus,
Quos indigitant Biſtones, quoniam è patria ſunt
Biſtonide Thracia. Verùm ſortiti ſunt formas huiuſcemodi:
Horridam iubam quidem ſupra armos quatiunt
Ceruicibus pinguibus, & circum mollia palearia:
Ac veluti iubati inſignem comam habent
Fului, truces, ferarum domini leones.
Acuta porrò ſunt cornuum, & in formam ignis acuminata cuſpides,
Æneis & reflexis ſimiles hamis.
Sed non vt alii ex aduerſo alias in aliũm
Irruunt infeſtorum cornuum obliqua acie:
Verùm reſupinè ſpectantes in cœlum funeſti ſtimuli.
Quocirca ſi quem forte inuaſerint aſſecuti
Aut hominem, aut aliquam feram ſublimem attollunt,
Lingua verò anguſta quidem ipſis eſt, ſed aſpera maximè,

Id eſt, maris, exemplo Homeri Iliad. α. Sic Virgilius Stagnũ pro mari poſuit lib. 1. & 10. Æneid.

Id eſt Leonas, nec id temerè, vocẽ Græcam, ſupporte Latinitate donatã à Cicerone, Virgilio, Seneca.

Id eſt, nigra. Sic & Plinius loquitur lib. 17. cap. 5.

Filium Auroræ, quam Matutam vocat Lucret. lib. 5. Liber pro filio in ſing. num. raro eſt. Reperitur tamẽ apud Sex. Aur. Victorem: Nerua, inquit, Traianum in liberum locum & in partẽ Imperii adoptauit. Et in lit. 6. D de R. I. Vide Vallam 3. Elegant.

Verbum Apuleii.

Veluti ferriuora eſt inſtrumentum lima vel, cotis.
Lingua porrò cruentantes cutem lingunt.
Quin etiam velocium ceruorum genus alit terra,
Cornutum, magnis oculis, inſigne, & terga-pictum,
Maculoſum, excellens, flumina traijciens, arduo capite,
Pingue tergo, & gracile cruribus:
Minuta eſt *ipſis ceruix, & minima item cauda:*
Quadrifidæ nares, quadruplices ad reſpirationem canales:
Timidum cor, & animus intus imbellis,
Et inutiles cornuum acies tantùm exoriuntur.
Numquam enim capitibus ex aduerſo decertarint,
Non cum feris robuſtis, non cum acribus canibus,
Neque etiam *cum ipſis timidis & crura-hirſutis leporibus.*
Vehemens porrò ceruis amor, copioſáque venus eſt,
Et animus ad concubitum ardens totum diem,
Veluti ſemper impetuoſis gallis-gallinaceis bellatoribus,
Omnibúſque floridis & pennatis auibus.
Occulunt autem in lumbis ſub ipſo intus ventre
Geminos canales: quos ſiquis demeſſuerit,
Illicò fœminam effecerit, totúmque defluxerit è capitibus
Acutum cornuum & varium atque elegans ramale.
Neque verò ſanè ad concubitum coniugalis lex eſt ceruis,
Feris cæteris: ſed peregrini amores illis curæ ſunt. (ſicuti
Neque enim ſtantes in ſyluis paſcuis,
Neque etiam inclinati humilibus in floribus graminis
Cùm fœminis ceruis amicabiliter conſueſcunt vel ſolent,
Sed pedibus velocibus currens aſſequitur currentem.
Fugientemq; apprehendit verò & vlnis cõplectitur cõiugẽ.
At ne ſic quidem perſuadet ceruæ : *geſtans verò illa maritũ*
Perſeueranter fugit, implacabile cor habens.
Verùm ille ſequens duobus celeriter pedibus,
Non remittit libidinem: ſed nuptiales perficit leges.
Cæterùm vbi poſtea voluentibus menſibus
Fœmina parit, ſemitam hominum deuitat.
Propterea, quòd viæ hominum feris ſunt *inuiſæ.*
Eximiè verò inter feras pulchritudine ſuperbiunt
Maſculi cornuti, dædalum ramale habentes.
Vbi namque pulchrifida cornua ſtatis tẽporibus deciderint,
Foſſâ quidem humi egeſtâ ſepeliunt ea,
Vt ne quis fortè *auferat, cùm in ſulco* in ea *inciderit.*
Latitant verò ipſi in penitis denſiſq; fruticibus,
Cùm pudeat eos, feris capita talia apparere
Nuda, quæ paulo antè altè erigebant.
Duob. autẽ in elemẽtis degũt cerui. Nam & terrã peragrãt,
*Et mare permeant *, congregem inter ſe mutuò*
Nauigationem exercentes, cùm traijciunt mare.
Anterius quidem vnus ceruis ad ſeriem præit-dux,
Veluti gubernator tractans guberna nauis.
Illi verò alius à tergo innitens ponè
Ceruicibus & capite ſimul per mare tendens.
Alius verò alium deinceps geſtans ſecant mare.
Aſt vbi natantem defatigatio primum occupârit,
Statione ille quidem *relictâ tranſit ad finem cohortis,*
Et requieſcit, reclinatus in alium, paullum à labore.
Alius autem viciſſim guberna tenens per mare incedit.
Omnes verò natantes alternis vicibus ductores,
*Pedibus quidem velut remis verrunt * pullam aquam,*
Altè verò extollunt cornuum amabilem formam.
Tanquam vela nauium permittentes flatibus.
Odium autem aduerſus ſe inuicem perniciale ſemper exercent.
Omne ſerpentum ceruorúmque genus : paſſim verò anquirit
Montis in conuallibus ceruus audacem ſerpentem.
*Verùm vbi viderit voluminibus * contortam longis,*
Veſtigium anguinum admodum exultans propinquat.
Prope luſtrum, naréſque applicat latibulo:
Flatibus violentis attrahens ad pugnam
Reptile exitioſum: eam verò ſerpentem *nolentem pugnare*
Halitus cogens intimo extrahit è cubili.
Illicò enim intuetur hoſtem, & ad cœlum altè attollit

Congrex eſt bis têrve apud Auſoniũ, & Prudentium lib. 2. cõtra Symmachum, congrege nexu: & Apuleiũ 7. Metamor. Ei contrariũ ſegrex vel ſegregus de quo ſuprà. Pullam aquã id eſt, nigram dixit etiam Tibullus, lib. 2. Eleg. 5. Vbi quod Ian. Guliel. pullam aquam pro polla vel paulla id eſt, exiguã accipit, nimis eſt argutum. Serpens ferè ab auctoribus probatis genere fœminino ponitur : quos hic ſequor. Sic alias obſeruaui, de canibus venaticis fœminino genere plerumq. eoſdem loqui. Vt Martialis: Venatrix ſyluis aſpera, blãda domi.

Οἷα σιδηρείοιο πρίει τέχνασμα σιδήρου.
Γλώσσῃ δ' αἱμάσσοντες ἀπὸ χρόα λιχμάζουσιν.
Ναὶ μὴν ὠκυπόδων ἐλάφων γένος ἔτρεφεν αἶα
Εὐκέραον, μεγαλωπὸν, ἀριπρεπὲς, αἰολόνωτον,
Στικτὸν, ἀρίζηλον, ποταμοπόρον, ὑψικάρηνον,
Πιαλέον νώτοις, καὶ λεπταλέον κώλοισιν,
Οὐτιδανὴ δειρὴ, καὶ βαιοτάτη πάλιν οὐρὴ,
Τετράδυμοι ῥῖνες, πίσυρες πνοιῇσι δίαυλοι.
Ἀβληχρὴ κραδίη, καὶ θυμὸς ἔνδοθεν ἄναλκις,
Καὶ κοῦφαι κεράων αἰχμαὶ τόσον ἀντέλλουσιν·
Οὔποτε γὰρ κεφαλῆφιν ἐναντία δηρίσαντο,
Οὐ θηρσὶ κρατεροῖς, οὐκ ἀργαλέοισι κύνεσσιν,
Οὐδ' αὐτοῖς δειλοῖς λασιοκνήμοισι λαγωοῖς.
Τρηχὺς δ' αὖτ' ἐλάφοισιν ἔρως, πολλή τ' Ἀφροδίτη,
Καὶ θυμὸς ποτὶ λέκτρον ἀναιδόμενος τρέπει ἦμαρ,
Οἷον ἀεὶ θούρεσσιν ἀλεκτρυόνεσσι μαχηταῖς
Πᾶσίν τ' αἰθοκόμοις πτεροείμοσιν οἰωνοῖσι.
Κεύθουσιν λαγόνεσσι δ' ὑπ' αὐτὴν ἔνδοθι νηδὺν
Ἀμφιδύμοις ὁλκοῖς, τοὺς εἴ κέ τις ἀμήσειεν,
Αὐτίκα θῆλυν ἔθηκε, τρέπει δ' ἀπὸ κρατὸς χαρίεν
Ὀξύκομον κεράων πολυδαίδαλον αἰόλον ἔργον.
Οὐ μὲν ἄρ' εἰς εὐνὴν γάμιος νόμος, οἷά τε θηρσὶ
Τοῖς ἄλλοις, ξεῖνοι πόθοι κείνοισι μέλονται.
Οὔτε γὰρ ἑστῶτες περὶ τέμπεσιν ἀγρονόμοισιν,
Οὔτ' ἂρ κεκλιμένοι χθαμαλοῖσιν ἐπ' ἄνθεσι ποίης
Θηλυτέρης ἐλάφοισιν ὁμιλαδὶν ἀνάζονται·
Ἀλλὰ ποσὶ κραιπνοῖσι θέων ἐκίχανε θέουσαν,
Φεύγουσαν· μάρψε δὲ καὶ ἀγκὰς ἐμηρύσατ' ἀκοίτην.
Ἀλλ' οὐδ' ὡς παρέπεισε, φέρουσα πόσιν δ' ἐπὶ νώτῳ
Ἐμμενέως φεύγει, πὰρ ἀμείλιχον ἦτορ ἔχουσα.
Αὐτὰρ ὅγ' ἑσπόμενος δισσοῖς λαιψηρὰ πόδεσσιν,
Οὐ μεθίησι πόθον, γαμίους δ' ἐτελέσσατο θεσμούς.
Ἀλλ' ὅτε δὴ μετόπισθε περιπλομένοισι σὺν ὥραις
Θηλυτέρη τίκτῃ, τρίβον ἀνθρώπων ἀλεείνει,
Οὕνεκεν ἀτραπιτοὶ μερόπων θήρεσσι βέβηλοι.
Ἔξοχα δ' ἐν θήρεσσιν ἐπ' ἀγλαΐῃ κομόωσιν
Ἄρσενες ἀκέραοι, πολυδαίδαλον ἔργον ἔχοντες.
Ἡ γὰρ εὐγλαφύρων κεράων ὥρῃσι πεσόντων
Βόθρον μὲν κατὰ γαίας ὀρυξάμενοι κατέθαψαν,
Ὄφρα κε μή τις ἕλοισιν ἐπ' αὔλακος ἀντιβολήσας.
Κεύθονται δ' αὐτοὶ πυμάτοις λασιοῖσί τε θάμνοις,
Αἰδόμενοι θήρεσσι κάρηνά τε τοῖα φανῆναι
Γυμνὰ, τά τις προπάροιθε μετήορα ἀείροντο.
Ἀμφίβιοι δ' ἔλαφοι· καὶ γὰρ τραφερὴν περόωσι,
Καὶ πόντον περάουσιν, ὁμόστολοι ἀλλήλοισι
Ναυτιλίῃ πλώοντες, ὅτ' ἐξανύωσι θάλασσαν.
Πρόσθε μὲν εἷς ἐλάφοισιν ἐπὶ στίχας ἡγεμονεύει,
Οἷα κυβερνητὴρ μεθέπων οἰήια νηός.
Τῷ δ' ἕτερος κατὰ νῶτον ἐρειδόμενος αὐτόθεν
Δειρὴν ἠδὲ κάρηνον ὁμαρτῇ ποντοπορεύων.
Ἄλλος δ' ἄλλον ἔπειτα φέρων τέμνουσι θάλασσαν.
Ἀλλ' ὅτε νηχόμενον κάματος πρώτιστον ἵκησι,
Στίχον ὁ μὲν προλιπὼν ἔμολεν ποτὶ τέρμα φάλαγγος.
Παύσατο δ' ἐγκλινθεὶς ἑτέρῳ βαιὸν καμάτοιο.
Ἄλλος δ' αὖτ' οἴηκας ἔχων ἐπὶ πόντον ὁδεύει.
Πάντες δὲ πλώοντες ἀμοιβαδὶς ἡγεμονῆες
Ποσσὶ μὲν οἷα πλάτῃσιν ἐρέσσουσιν μέλαν ὕδωρ,
Ὕψι δ' ἀνίσχονται κεράων πολυήρατον εἶδος,
Οἷά τε λαίφεα νηὸς ἐπιτρέψαντες ἀήταις.
Ἔχθος δ' ἀλλήλοισιν ἀπείριτον αἰὲν ἔχουσι
Πᾶν ὀφίων ἐλάφων τε γένος· πάντῃ δ' ἐρεείνει
Οὔρεος ἐν βήσσῃσιν ἔλαφος θρασὺν ἑρπυστῆρα.
Ἀλλ' ὅτ' ἴδῃ στροφάλιγξιν ὑφαινόμενον δολιχῇσιν
Ἴχνος ὀφείειον μέγα κάγχαλόων ἀφικάνει.
Ἄγχι φωλειοῦ, ῥῖνας δ' ἐπεθήκατο χειῇ,
Πνοιῇσιν λάβρῃσιν ἐφελκόμενος ποτὶ δῆριν
Ἑρπετὸν οὐλόμενον· τὸν δ' οὐκ ἐθέλοντα μάχεσθαι
Ἄσθμα βιησάμενον μυχάτης ἐξείρυσεν εὐνῆς.
Αἶψα γὰρ εἴσιδεν ἐχθρὸν, ἐς αἰθέρα θ' ὕψος ἀείρει

Ἀργαλέην δειρὴν, λευκοὺς δ' ἐξώρορεν ὀδόντας
Ὀξέα πεφρικότας· ἀραβοῦσι δὲ γένυες
Πικροῖς φυσιόων συρίγμασιν ἰοβόλος θήρ.
Αὐτίκα δ' αὖτ' ἔλαφος καὶ μειδιόωντι ἐοικὼς
Δαρδάπτει στομάτεσσιν ἑτώσια δινεύοντα·
Καί μιν ἐλισσόμενον περὶ γούνασιν ἀμφί τε δειρὴν
Ἐμμενέως δάπτει· κατὰ δὲ χθονὶ πολλὰ χέονται
Λείψανα πορφύροντα καὶ ἀσπαίροντα φόνοισι.
Καί κέ τις οἰκτείρειεν ἀτασθαλίῃ περ μάλ' ἐόντα,
Ὠμηστῆρα ῥιφθέντα πολυτμήτοισι φόνοισιν.
Ἰοτόκος Λιβύης δ' ἐπὶ τέρμασι πουλὺς ἀλᾶται
Ἄσπετος οὐλαμὸς στρατὸς αἰόλος ἑρπυστήρων.
Ἀλλ' ὅτε δὴ χλιαρὰς ἔλαφος ψαμαθώδεσιν ἄκραις
Οἶος ἔῃ, τῷ δ' αὐτίκ' ἐπέσσυτο πάντοθεν ἐχθρὸς
Ἑσμὸς ἀπειρεσίων ὀφίων, στυγεραί τε φάλαγγες
Ἰοτόκοι· ῥινῷ δὲ πικροὺς ἐρείδουσιν ὀδόντας,
Ἄψεα πάντ' ἐλάφοιο περισταδὸν ἀμφιχυθέντες.
Οἱ μὲν γάρ τ' ἐφύπερθεν ἐπιδρέψαντο κάρηνον,
Ὀφρύας οἱ δὲ μέτωπον ἐσαγρίουσι γένυσσιν·
Οἱ δ' ἄρα λεπταλέην δειρὴν καὶ στέρνον ἔνερθεν,
Καὶ λαγόνας νηδύν τε διὰ στόμα δαρδάπτουσιν·
Ἄλλοι δ' αὖθ' ἑκάτερθε περὶ πλευρῇσιν ἔχονται,
Μηροὺς δ' αὖθ' ἕτεροι, καὶ νῶτον ὕπερθε νέμονται.
Ἄλλος δ' ἄλλοθεν ἐχθρὰ πεπαρμένος ἠώρηται.
Αὐτὰρ ὁ παντοίῃσι περιπληθὴς ὀδύνῃσι
Πρῶτα μὲν ἐκφυγέειν ἐθέλει κραιπνοῖσι πόδεσσιν·
Ἀλλ' οὐ κάρτος ἔχει, τοῖός μιν ἀθέσφατος ὄχλος
Αἰόλος ἀμφιέπει δυσαπείρατος ἑρπυστήρων,
Δὴ τότε δὴ βαρύθων ἔσω κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης,
Δάπτει δὲ στομάτεσσιν ἀπείρεσια δηΐα φῦλα,
Βεβρυχὼς ὀδύνῃσιν ἐπιστρεφθεὶς ἑκάτερθεν,
Οὐδὲν ἀφειδήμενος γένος ἑρπετὸν κεραΐζει.
Κεῖνοι δ' οὐ μεθιᾶσι, διολλύμενοι δὲ μένουσιν,
Ἄτρομον ἦτορ ἔχοντες ἀναιδείῃσι νόοιο.
Καὶ τοὺς μὲν γενύεσσι διέτμαγε, τοὺς δὲ πόδεσσι
Καὶ χηλῇσιν ὄλεσσε· ῥέει δ' ἐπὶ γαῖαν ἀπείρων
Ἰχὼρ αἱματόεις ὀφίων ἄπο· γυῖα δὲ θηρῶν
Ἄψεά θ' ἡμίβρωτα κατὰ χθονὸς ἀσπαίρεσκον·
Ἄλλα δ' ἐνὶ πλευροῖσι φέρει πάλιν ἡμιδάϊκτα.
Καὶ φθίμενοι γὰρ ἔχουσιν ἐπὶ κρατεροῖσιν ὀδοῦσιν.
Ῥινῷ δ' ἐμπεφυῶτα κάρηατα μοῦνα μέμυκεν.
Αὐτὰρ ὁ γινώσκων θεῖον τόδ' ἔλλαχε δῶρον,
Πάντη μαστεύει δνοφερὸν ποταμοῖο ῥέεθρον.
Κεῖθεν καρκινάδας δὲ φίλαις γνώθοισι δαμάσσας
Φάρμακον αὐτοδίδακτον ἔχει πολυπήμονος ἄτης.
Αἶψα δὲ πικράων μὲν ἐπὶ χθόνα λείψανα θηρῶν
Ἐξέπεσεν ῥινοῖο παραὶ πόδας αὐτοκύλιστα.
Ὠτειλαὶ δ' ἑκάτερθεν ἐπιξύουσιν ὀδόντων.

Ζώει δ' αὖτ' ἔλαφος δηρὸν χρόνον, ἀρχαῖος δὲ
Ἀνθρώπων γενεή μιν ἐφήμισε τετρακόρωνον.
Ἄλλους δ' αὖ καλέουσι βροτοὶ πάλιν εὐρυκέρωτας.
Πάντ' ἔλαφοι γεγάασι· φύσιν κεράων δ' ἐφύπερθεν
Οἵην τοὔνομα θηρσὶ κατηγορέει, φορέουσιν.
Τοὺς δ' ἄρα κικλήσκουσιν ἐνὶ ξυλόχοισιν ἰόρκους,
Κείνοις ἐλάφοιο δέμας, ῥινὸν δ' ἐπὶ νώτῳ
Στικτὸν ἅπαντα φέρουσι πανειόλεον, οἷά τε θηρῶν
Παρδαλίων σφρηγῖδες ἐπὶ χροῒ μαρμαίρουσι.

Βούβαλος αὖτε πέλει μείων δέμας εὐρυκέρωτος,
Μείων εὐρυκέρωτος, ἀτὰρ δόρκου μέγ' ἀρείων.
Ὄμμασιν ἀγλαόεις, ἐρατὸς χροιὰ, φαιδρὸς ἰδέσθαι.
Καὶ κεράων ὀρθοὶ μὲν ἀπὸ κρατὸς πεφύασιν
Ἀκρέμονες στερεοί· ὑψοῦ δ' αὖθις ποτὶ νῶτον
Ἄψορροι νεύουσι παλιγναμπτοῖσιν ἀκωκαῖς.
Ἔξοχα δ' αὖ τόδε φῦλον ἑὸν δόμον ἀμφαγαπάζει,
Ἠθαλίας τ' εὐνάς, φίλιόν τε νάπῃσι μέλαθρον.
Εἰ δέ τε μιν σειρῇσι πεδήσαντες βροχίδεσσιν
Ἀγρῶται ἄγωσιν ἐπ' ἄλλους αὐτίκα χώρους,
Τηλόθι δ' ἐν βοτάνῃσιν ἐλεύθερον αὖθι λίπωσι,
Ῥεῖα ποτὶ γλυκερὸν δόμον ἤλυθεν, ἦχι νάεσκεν,

Funeſtam ceruicem, candidóſque expedit dentes
Acutè rigentes: collidique malas
Acerbis ſpirans ſibilis venenata beſtia.
Exemplò autem contrà ceruus etiam ridenti ſimilis
Conficit ore fruſtrà reluctantem,
Et ipſum implicatum genibus, circúmque ceruices
Aſſiduè mandit: humi verò multæ iacent effuſæ
Reliquiæ ſpirantes, & palpitantes cædibus:
Vt fortaſſis miſerari etiam queas, quantumuis valde crudelē
Serpentem diſſectam multifidis laniatis.
Equiferæ verò Libyæ in finibus copioſus oberrat.
Et immenſus atque *perniciales exercitus, variuſq́; ſerpentiū.*
At cum protectus ceruus arenoſis in collibus
Solus fuerit, tunc in eum celeriter irruit undique hoſtilis
Caterua infinitarum ſerpentum, ini micæq́; cohortes,
Venenatæ: cutique amaros infigunt dentes.
Membra omnia cerui vſque quaquè circumfuſæ.
Nam aliæ quidem ſupernè depaſtæ caput.
Supercilia & frontem lacerant genis:
Aliæ verò gracile collum & pectus infernè,
Et lumbos ventremq́; ore laniant:
Aliæ rurſum vtrinque ſecus circum latera adhærent.*
Femora porrò aliæ, & tergum ſupernè depaſcuntur.
Alia verò aliunde hoſtiliter infixa pendet ſublimis,
At ille omne-genus plenus doloribus
Primùm quidem effugere conatur velocibus pedibus,
Sed non habet vires: talis ipſum infinita turba
Et *varia detinet* atque *ineluctabilis ſerpentum.*
Tunc ſanè grauatus ſubſiſtit valida ſubactus neceſſitate,
Manditque ore innumera hoſtilia ſecula,
Gemēs doloribus, in omnes partes ſe verſando vtrinq; ſecus;
Neutiquam effugiens genus reptile comminuit.
Illi autem non remittunt: ſed etiam *pereuntes manent,*
Intrepidum pectus habentes, impudentiâ animi.
Et hos quidem genis diſcindit: alios verò pedibus
Et vngulis perdit: fluitque in terram infinita
Sanies cruenta à ſerpentibus: membra autem ferarum
Fruſtáque ſemeſa in terra palpitant:
Alia verò in lateribus fert item ſemilacera.
Námque etiam pereuntes perſeuerant firmis dentibus.
Cutis verò inhærentia capita ſola latent.
At ipſe ſciens quod diuinum adeptus eſt donum,
Paſſim inquirit obſcurum fluuij gurgitem:
Et inde cancros arreptos *gratis * malis mandans,*
Remedium quod à ſemet ipſo didicit habet dānoſæ noxæ.
Mox autem acerbarum quidem in terram fruſta ſerpentiū
Excidunt è cute cerui *ad pedes ſponte-prouoluta,*
Vulnera verò vtrinque ſecus conuinent dentium id eſt à dentibus impoſita.

Viuit porrò ceruus longum tempus verèque (ætates æquet.
Hominum genus ipſum celebrauit, quòd quatuor cornicum
Alios. a. vocat homines rurſū platycerotes q. d. laticornes.
Per omnia cerui ſunt hi : *ſed naturam cornuum* eiuſmodi
Qualem nomen feris indit, geſtant. *(ſupernè,*
Alios autem nominant in ſyluis damas:
Et illis cerui corpus eſt: *pellem verò in dorſo*
Maculoſam totam ferunt, inſigniter variam: ac veluti ferarū
Pantherarum oculi in pelle ſplendent.

Bubalus rurſum eſt minor corpore Eurycerote,
Minor quidem *Eurycerote, at capreâ multò præſtantior.*
Oculis eſt *ſplendidus: amabilis colore, lætus aſpectu.*
Et cornuum quidem erecti è capite prognati ſunt.
Rami præenſi: in ſummo autem rurſum ad tergum
Retrorſum vergunt flexuoſis cuſpidibus.
Præcipuè autem hoc genus ſuam domum diligit,
Conſuetaque cubilia, amicúmque in ſyluis tectum,
Si verò ipſum tortis ligatum funibus
Venatores abducant in peregrina loca,
Procul que in paſcuis liberum iterum amittant:*
Facilè ad dulce domicilium reuertitur, vbi habitauit antea

* Verbum Lucilij, & Lucretij & Apuleij, vt dicam infra ad Halieutica.

* Mali mādare, eſt vorare in verſu veteris Poëtæ apud Cic. Tuſc. Quæſt.

* Amittere more Plauti poſui pro dimittere.

Neq; ſuſtinet tanquam hoſpes aliquis in exteris locis oberrare.
Non igitur ſolis cara eſt patria hominibus:
Sed etiam rapidarum deſiderium quoddam inſtillatum eſt animis ferarum.
Certè quidem velociſſimarum damarum inſignia genera,
Formamq; nouimus omnes, ſimul magnitudinemq; & robur.
Perdices verò pugnaces, ignea, collo verſicolores,
Cum damis amicitiam in ſyluis ſanxerunt,
Familiaréſque ſunt & ſibi mutuò contubernales,
Cubiliáque vicina habent, neque ſeorſum paſcuntur.
Profectò poſtea ſocietatem illicò amaram,
Et amicitiã experiũtur iniucundã, quando ſcilicet homines
Aſtuti in miſeros callida-vaframenta excogitant,
Perdices in damas amicas inſidias ponentes,
Et contrà, damas in ſocias ſimiliter perdices.
Caprarũ verò etiam ſunt omniũq; admodũ-fera ſecula:
Non multò hiſce noſtris ovibus hirſutiſque capris
Maiores, ſed ad currẽdum pernices, validęq; ad pugnandũ,
Flexuoſis in capite armata cornibus.
Robur porrò ovibus eſt in duris frontibus.
Sæpe verò impetu-facto in ſyluis proſtrauerunt
Etiam apros violentos in terra palpitantes.
Eſt verò cùm in ſeſe inuicem ex aduerſo irruentes
Certant: ingens verò ad cœlum fragor penetrat.
Neque euitare fas eſt hoſtem illis:
Sed victoriã alterũ-alteri cõcedere immota iubet neceſſitas,
Vel mortuum iacere. Talis ipſis contentio coorta eſt.
Syluestrib. verò capris eſt quidam per ipſos canalis dentes
Tenuis reſpirationis, cornuum in medio: illinc deinde
Ad ipſum cor & pulmones rectà pertinet.
Quòd ſi quis capræ-ſyluestris ceram cornibus circumfuderit,
Is vitæ intercluſerit vias, reſpirationiſque meatus:
Eximiè verò mater teneros adhuc infantes
Suos liberos curat. In ſenio autem viciſſim matrem liberi.
Quemadmodũ autem homines patrem prepeditũ moleſtis
Senectutis vinculis, pedibus grauem, artubus curuum,
Debilem manibus, tremulum corpore, viſu caligantem,
Omni pietate proſequentes ſumma cum diligentia fouent,
Penſantes curam puerilis-nutricationis moleſtæ:
Sic caprarum liberi caros * exhibent parentes
Senes, cùm vincula ſuſpirioſa artus conſtrinxerunt:
Cibum quidem præbent roſcidum & floridum,
Decerptum ore: potum verò labiis ſupremis,
Ex flumine ferunt, hauſtâ pullâ aquâ.
Lingua verò ambientes totum corpus * ſplendidant.
Quòd ſi laqueis ſolam matrem ceperis,
Illicò etiam manibus ceperis teneros agnos.
Illam enim putes liberos verbis aſpellere,
Supplicantem talibus eminus balatibus:
Fugite mihi ô cari liberi, hoſtiles venatores,
Ne me miſeram domiti orbam matrem efficiatis.
Talia ipſam loqui exiſtimes: hos autem ſtantes coràm,
Primùm quidem canere flebile carmen circa matrem:
Sed poſtea profari dixeris humanam vocem,
Rupto balatu, oréque talem in modum ſonare,
Loquentibus ſimiles & orantibus pares:
Per te Iouẽ obſecramus, per ipſam ſagittis-gaudẽtẽ Dianã,
Libera matrem mihi caram: premiúque redemtionis cape
Quæcunque ferre poſſumus miſeri pro matre ærumnoſa,
Nos ſcilicet infelici-fato-natos: flecte tuum ferum cor,
Veritus Deorumque fas, patriſque ſenectutem tui,
Si fortè tibi pater locuplete in domo eſt relictus.
Talia quis putarit ſupplicantes loqui.
Verùm vbi cuius cor prorſus implacabile viderint,
(Proh quanta reuerentia, quantus amor parentum eſt!)
Sponte-vincti vadunt, & voluntarij tranſeunt.
Sunt autem oues rufæ extrema in finibus Cretæ,
In humili terra Gortynide, quadricornes:
Lana autem purpurea pellis circumdata eſt,
Denſaq;, nec tenera: prope eſt vt capræ ſimilis ſit

Exhibere eſt alere ſeu alimẽta præſtare, vt paſſim in Iuriſconſ. reſponſis in Pandect's, &c. apud Iuſtinum Epitoma Trogi, & liquod muteris, lib. 1. Feud. tit. 6. Verbum Apuleij, extrema Apolog. 1.

Οὐδ' ἔτλη ξεῖνός τις ἐπ' ἀλλοδαποῖσιν ἀλᾶσθαι.
Οὐκ ἄρα τοι μούνοισι φίλη πάτρη μερόπεσσι.
Καὶ ἀγρίων δὲ πόθος τις ἐνέστακται φρεσὶ θηρῶν.
Ναὶ μὴν ὠκυτάτων δορκῶν ἀρίδηλα γένεθλα
Μορφήν τ' ἴδμεν ἅπαντες, ὁμῶς μέγεθός τε καὶ ἀλκήν.
Πέρδικες θοῦροι δὲ πυράδεες αἰολόδειροι
Δορκοισιν φιλίην ὕλῃσιν ἐπήξαντο,
Ἠθάδιοί τε πέλουσι, καὶ ἀλλήλοισιν ὅμιλοι,
Εὐνάς τ' ἐγγὺς ἔχουσι, καὶ οὐκ ἀπάνευθε νέμονται.
Ἦ μάλα δὲ μετόπισθεν ἑταιρείης τόχα πικρῆς
Καὶ φιλίης ἀπέλαυσαν ἀμειδέος, ὁππότε φῶτες
Κερδαλέοι δειλοῖσιν ἐπίφρονα μητίσαντο,
Πέρδικας δόρκοισι φίλοις ἀπατήλια θέντες,
Ἔμπαλι δ' αὖ δόρκοις ἑτάρους ἴσα περδίκεσσιν.
Αἰγῶν δ' αὖ τε πέλει περιβάτων τε παράγρια φῦλα
Οὐ πολλὸν τούτων εἰσὶν λασίων τε χιμάρρων
Μείζονες, ἀλλὰ θέειν κραιπνοί, σθεναροί τε μάχεσθαι,
Σκαμβοῖσιν κεφαλῆφι κορυσσόμενοι κεράεσσι.
Κάρτος δ' αὖτ' οἴεσσιν ἐν ἀργαλέοισι μετώποις.
Πολλάκι δ' ὁρμηθέντες ἐνὶ ξυλόχοισιν ἔθηκαν
Καὶ σύας αἰθυκτῆρας ἐπὶ χθονὸς ἀσπαίροντας.
Ἔστι δ' ὅτ' ἀλλήλοισιν ἐναντίον ἀΐξαντες
Μάρνανται· κρατερὸς δὲ περὶ αἰθέρα δοῦπος ἱκάνει.
Οὐδέ τ' ἀγχάζεσθαι θέμις ἔπλετο δήϊον αὐτοῖς.
Νίκην δ' ἀλλήλοις φορέειν ἀλίαστος ἀνάγκη,
Ἢ νέκυν κεῖσθαι· τοῖον σφισὶ νεῖκος ὄρωρεν.
Αἰγάγροις δέ τις ἔστι δι' αὐτῶν αὐλὸς ἰόντων
Λεπταλέης πνοιῆς κεράων μέσον· ἔνθεν ἔπειτα
Αὐτὴν εἰς κραδίην καὶ πνεύμονας ἰθὺς ἱκάνει.
Εἰ δέ τις αἰγάγρου κηρὸν κεράεσσι περιχεύοι,
Ζωῆς ἐξέκλεισεν ὁδούς, πνοιῆς τε διαύλους.
Ἔξοχα δ' αὖ μήτηρ ἀταλοὺς ἔτι νηπιάχοντας
Οἷς παῖδας κομέει, γήρᾳ δ' ἐνὶ μητέρα παῖδες.
Ὡς δὲ βροτοὶ γενέτην πεπεδημένον ἀργαλέοισι
Γήραος ἐν δεσμοῖσι, πόδας βαρύν, ἄψεα ῥικνόν,
Ἀβληχρὸν παλάμας, τρομερὸν δέμας, ὄψιν ἀμαυρόν,
Ἀμφαγαπαζόμενοι περὶ δὴ περὶ πάμπαν ἔχουσι,
Τινύμενοι κομιδὴν παιδοτροφίης ἀλεγεινῆς·
Ὣς αἰγῶν κεδνοῖσι φίλοις κομέουσι τοκῆας
Γηραλέους, ὅτε δεσμὰ πολύστονα γυῖα πεδήσῃ.
Βρώμην μέν τ' ὀρέγουσιν εὔδροσον ἀνθεμόεσσαν
Δρεψάμενοι στομάτεσσι, ποτὸν δ' ἄρα χείλεσιν ἄκροις
Ἐκ ποταμοῦ φορέουσιν ἀφυσσάμενοι μὲν ἐς ὕδωρ.
Γλώσσῃ δ' ἀμφιέποντες ὅλον χρόα φαιδρύνουσιν.
Εἰ δέ νύ τοι βροχίδεσσι μόνην γενέτειραν ἀγραις,
Αὐτίκα καὶ παλάμῃσιν ἕλοις νεοθηλέας ἀμνούς.
Τὴν μὲν γὰρ δοκέοις παῖδας μύθοισι διώκειν
Λισσομένην τοίοισιν ἀποπρόθι μηκηθμοῖσι·
Φεύγετέ μοι φίλα τέκνα δυσαντέας ἀγρευτῆρας,
Μή με λυγρὴν δμηθέντες ἀμήτορα μητέρα θῆτε.
Τοῖα φάμεν δοκέοις· τοὺς δ' ἑσταότας προπάροιθεν
Πρῶτα μὲν αἰδέειν στονόεν μέλος ἀμφὶ τεκούσῃ.
Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐνέπειν φαίης μερόπηϊον ἠχήν,
Ῥηξαμένους βληχήν, στομάτων τ' ἄπο τοῖον ἀϋτεῖν,
Φθεγγομένοις ἰκέλους, καὶ λισσομένοισιν ὁμοίους·
Πρός σε Διὸς λιτόμεσθα, πρὸς αὐτῆς Ἰοχεαίρης,
Λῦσον μητέρα μοι φίλην· τὰ δ' ἄποινα δέδεξο
Ὅσσα φέρειν δυνάμεσθα λυγροὶ περὶ μητέρι δειλῇ,
Ἡμέας αἰνομόρους· γνάμψον τεὸν ἄγριον ἦτορ,
Αἰδόμενος μακάρων τε θέμιν, γενέταο τε γῆρας,
Εἴ ῥά νύ τοι γενέτης λιπαρὸν κατὰ δώματα λέλειπται.
Τοῖά τις αὖ δόξειε λιταζομένους ἀγορεύειν.
Ἀλλ' ὅτε τὰ κραδίην παναμείλιχον ἀθρήσωσιν·
(Αἰδὼς ὦ πόποι, ὅσσος πόθος ἐστὶ τοκήων.)
Αὐτόθι τοι βαίνουσι καὶ αὐτόμολοι φορέονται.
Εἰσὶ δ' ὄϊες ξανθοί, πυμάτης ἐνὶ πείρασι Κρήτης,
Ἐν χθαμαλῇ γαίῃ Γορτυνίδι, τετρακέρωτες.
Λάχνη πορφυρέη δ' ἐπὶ χροιῆς ἐστεφάνωται,
Πολλή τ' οὐχ ἁπαλή τε, τάχ' αἰγῶν ἂν ἀντιφερίζοι

Τρηχ-

Τρηχυχαίτῃ χαίτῃ, δυσπαιπάλος ἐν ῥίνεσσι.
Τοίην που καὶ Σύβος ἔχει χροιὴν θηητὴν ἰδέσθαι
Χρυσείην, μαρμαίρουσαν, ἀτὰρ οὐκ ἔτι λαχνήεσσαν,
Οὐδὲ πάλιν πισύρεσσιν ἀρηρεμένην κεράεσσιν,
Ἀλλὰ δυσὶ κρατεροῖς ὑπὲρ εὐρυτάτοιο μετώπου.
Ἀμφίβιος καὶ σύβος, ἐπεὶ κἀκεῖνος ὁδεύει.
Ὁππότε γὰρ ποτὶ βύσσον ἴῃ, θοὰ κύματα τέμνων,
Δὴ τότε πουλὺς ὅμιλος ὁμαρτῇ ποντοπορεύων
Ἰχθύσιν ἕσπεται, κῶλα δ' ἄρα λιχμάζοντες,
Τερπόμενοι κεραῷ φίλῳ περινηχέϊ σύβῳ.
Ἔξοχα δ' αὖ φάγροι τε, καὶ εὐπόδαροι μελάνουροι,
Καὶ ῥαφίδες τρίγλαι τε καὶ ἀστακοὶ ἀμφὶς ἕπονται.
Θάμβος ἐρῶ τόδε, θάμβος ἀθέσφατον, εὖτέ ποτε θῆρες
Ἀλλοδαποὺς τελέθουσι πόθους καὶ ὑπείροχα φίλτρα.
Οὐ γὰρ δὴ ἀλλήλοισι μόνον φιλότητος ἐΐσης
Θεσμὸν ἀναγκαῖον δῶκεν θεὸς, οὐδ' ὅσον αὐτῶν
Φῦλον ἀεξήσουσιν ἀειθαλέος βιότοιο.
Θαῦμα μὲν οὖν καὶ τοῦτο, δαμήμεναι ἄφρονα φῦλα
Δεσμοῖσιν ἱμερτοῖς, καὶ ὁμόγνια φίλτρα δαῆναι.
Καὶ πόθον οὐ νοέοντα ἐν ἀλλήλοισι κεράσσαι·
Οἷά περ ἀνθρώποισιν ἐπιφροσύνη τε νόος τε
Ὀφθαλμοὺς ἐπέτασσεν, ἔρον θ' ὑπεδέξατο θυμῷ.
Εἰ δὲ καὶ ὀθνείοις ἐπεμήνατο ὑψόθι φίλτροις,
Οἷος μὲν πόθος ἐστὶν ἀριζήλοις ἐλάφοισιν
Ἀτταγέων ὅσος ἐστὶ τανυκραίροις ἐπὶ δόρκοις
Πέρδικες· πῶς δ' αὖτε θοοῖς χαίρουσιν ἐφ' ἵπποις
Ὠτίδες, αἷσι πέλονται ἀεὶ λασιώτατον οὔας.
Ψιττακὸς αὖ τε λύκος τε σὺν ἀλλήλοισι νέμονται.
Αἰεὶ γὰρ ποθέουσι λύκοι πρασίζουσαν ὄρνιν.
Ὄβριμ' Ἔρως πόσος ἐσσὶ, πόσον σθένος, ἄπλετος ἀλκή.
Πόσσα νοεῖς, πόσα κοιρανέεις, πόσα δαῖμον ἀθύρεις.
Γαῖα πέλει στιβαρὴ, βελέεσσι δὲ σεῖο δονεῖται.
Ἄστατος ἔπλετο πόντος, ἀτὰρ σύ γε καὶ τὸν ἔπηξας.
Ἤλυθες εἰς αἰθέρα, οἶδε δέ σε μακρὸς Ὄλυμπος.
Δειμαίνει δέ σε πάντα, καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθε,
Γαίης ὅσσα τ' ἔνερθε, καὶ ἔθνεα λυγρὰ θανόντων,
Οἱ Λήθης μὲν ἄφυσσαν ὑπὸ στόμα νηπαθὲς ὕδωρ,
Καὶ φύγον ἄλγεα πάντα, σὲ δ' εἰσέτι τρομέουσι,
Σῷ δὲ μένει καὶ τῆλε θέεις, ὅσον οὔποτε λάμψει
Ἠέλιος φαέθων· σῷ δ' αὖ πυρὶ καὶ φάος εἴκει
Δειμαῖνον, καὶ Ζηνὸς ὑπείκουσιν κεραυνοί.
Τοίους ἄγριε δαῖμον ἔχεις πυρόεντας ὀϊστοὺς,
Παιδολέτας, ἀγρίους, φρενοφθόρους, οἰστρήεντας,
Τηκεδόνα πνείοντας, ἀνηκέστους· οἷσι καὶ αὐτοὺς
Θῆρας ἀνεπτοίησας ἐπ' ἀζεύκτοισι πόθοισι·
Θάμβος, ὅτ' αὖ κεραοῖσιν ἀγαυνέλῳ πτερόεντες
Ἀτταγέες νώτοισιν ἐπὶ στικτοῖσι θορόντες·
Ἢ δόρκοις πέρδικες ἐπὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες
Ἱδρῶ ἀποψύχουσι, παρηγορέουσί τε θυμὸν
Καύματος ἀζαλέοιο δυσηχέος πτερύγεσσιν.
Ἢ ὁπότε σπεύδουσιν ἐπὶ χαλεπόποδες ἵππου
Ὠτὶς ὀλισθαίνουσα δι' ἠέρος ἱμερόεσσα.
Σάργοι δ' αἰπολίοισιν ἐπέρχονται· ἀμφὶ δὲ σύβῳ
Φῦλον ἅπαν νεπόδων τὸ πολύπλανον ἐπτοίηται.
Ἕσπονται δ' ἅμα πάντες, ὅτ' ἄγρια κύματα τέμνει·
Στείχοντες δ' ἑκάτερθε γεγηθότες· ἀμφὶ δὲ πόντος
Ἀφρεῖα, λευκοῖσι πτερυσσόμενος πτερύγεσσιν.
Αὐτὰρ ὅγ' οὐκ ἀλέγων ξείνης φιλίης πανάθεσμος
Εἰναλίοις ἑτάροις δαίνυται στομάτεσσι δαφοινοῖς
Δαινύμενος· τοὶ δ' αὖτε ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶντες
Οὐδ' ὡς ἐχθαίρουσι, καὶ οὐ λείπουσι φονῆα.
Σοὶ δὲ τάλας, κακοεργὲ, καὶ αὐτῷ σοι μετόπισθεν
Πόντιοι ἀγρευτῆρες ἐπαρτύνουσιν ὄλεθρον
Καὶ δολερῷ περ ἐόντι, καὶ ἰχθυφόνῳ τελέθοντι.
Ἔστι δέ τις δρυμοῖσι παρέστιος ὀξύκερως θὴρ
Ἀγριόθυμος Ὄρυξ, κρυερὸς θήρεσσι μάλιστα.
Τοῦ δ' ἤτοι χροιὴ μὲν ἅτ' εἰαρινοῖο γάλακτος,
Μούναις ἀμφὶ πρόσωπα μελαινομένῃσι παρειαῖς.
Δίπλα δέ οἱ μετόπισθε μετάφρενα πίονα δημῷ.

Aſperrimo villo, rigida, non ovibus.
Talem ferè etiam Subus habet ruffum aſpectu
Colorem, ſplendens, ſed non amplius ita villoſum,
Neque item quatuor firmatum cornibus:
Sed duobus robuſtis in latiſſima fronte.
Degit etiam in duobus elementis ſubus: quoniam ipſe qui ambulat
Cùm enim in profundum tendit, celéres fluctus ſecans,
Tunc ſanè magnum agmen unà per mare iter faciens
Piſcule item ſectatur: membra verò eius lingunt,
Delectati cornuto amico molli ſubo:
In primis autem pagrique & minuti melanuri,
Et acus, mullique, & aſtacus utrinque ſecus comitantur.
Miraculum eſt hoc, miraculum ingens, quando feras
Peregrini angunt amores: & modum-excedentes illecebræ.
Non enim ipſis inter ſe ſolùm amicitiæ æqualis
Legem neceſſariam dedit Deus, neque tantùm quatenus earũ
Genus propagetur ſemper pullulante vita.
Miraculum quidem igitur etiam hoc eſt, ſubigi bruta ſecula
Nexibus amatoriis, & congeneres illecebras perſentiſcere,
Et cupidinem non intelligentem inter ſeſe miſcere:
Quemadmodum hominibus intelligentiáque menſque
Oculos aperuit, amorémque recepit animo.
Quòd ſi etiam peregrinis furunt in ſublime amoribus:
(Id verò demum multò maximè admiratione dignum eſt.)*

Tale quiddã hic deeſſe videtur.

Qualis quidem amor eſt inſignibus ceruis
Attagenum: quantus item eſt erga cornutas damas
Perdicum: quomodo autem rurſum velocibus gaudent equis
Otides, quibus flores ſemper maximè hirſuta auris:
Pſittacus item lupúſque coniunctim paſcuntur.
Semper enim appetunt lupi viridem avem.
Valide amor, quantus es! quanta eſt tua infinita poteſtas!
Quanta cogitas, quantum imperitas, quanta, dive, ludis!
Terra eſt ſtabilis, telis autem tuis concutitur:
Inquies eſt mare, at tu etiam illud fixiſti:
** Penetraſti te uſque in cœlũ, novítque te magnus Olympus.*
Pertimeſcunt autem te omnia, & cœlum ſpatioſum supernè,
Et quæcunque infra terram ſunt, & ſecula triſtia defunctorũ,
Qui Lethes quidẽ hauſerunt ore miſerias-abolentem aquam,
Et euaſerunt dolores omnes: te autem etiam formidãt. (aſpicit
Tua autem potentia etiam procul penetras, quantũ nũquã
Sol lucidus. Tuo denique igni etiam lumen ſolare concedit
Metuens, & Iovis unà cedunt fulmina.

Phraſis Plauti, Varronis & Apuleij. Cui contraria, emergere ſe, item erumpere ſe, qui utitur Lucret. lib. 4.

Tales, ò crudelis dive, tenes igneas ſagittas,
Furiales, ardidas, rationis corruptrices, furibundas,
Tabem ſpirantes, immedicabiles: quibus etiam ipſas
Feras perculiſti ad non copulandos amores.
Stupendum eſt, quãdo cornutam ſuper pellem ceruinã alati
Attagenes tergis maculoſis inſilientes,
Aut damis perdices alas frequenter vibrantes
Sudorem refrigerant, recreántque animum
Ab æſtu ſqualido, agitatis alis:
Aut quando anteit ſompedem equum
Tarda lapſa per aërem amabilis.
Sargi verò ad caprarum-greges accedunt: circa ſubũ autem
Genus omne piſcium errabundum ſtupet:
Sectantur verò unà omnes, cùm ſæuos fluctus ſecat:
*Incedúntque utrinque ſecus * gaudibundi: circum autẽ mare*
Spumat candidis verberatum pinnis.

Verbum Apuleij.

At ille non curans peregrinam amicitiam planè-nefarius,
Marinos ſocios mandit ore cruento
Epulans. Illi autem quamuis mortem ob oculos cernentes
Tamen ne ſic quidẽ auerſantur, neque deſerunt interfectorẽ.
Sube infelix, malefice, etiam tibi met ipſi poſtea
Marinam piſcatores intentant perniciem,
Quantumlibet aſtuto & piſcium-interfectori.
Eſt porrò quædam ſaltibus familiaris acuto cornu fera,
Sævus Oryx, horrendus feris vel maximè.
Huius verò color quidem eſt tanquam veris lactis,
Solis circa faciem nigricantibus genis.
Gemina verò ipſi pone dorſa ſunt pinguia adipe:

Acuta autem cornuum ſublimes ſurgunt
Cuſpides,funeſtæ,nigram ſpeciem habentes:
Et ære acuto,ferroque rigido,
Saxóque aſpero duriores ſunt.
Venenatam quoque *,ſed inanem naturam cornibus* ineſſe
Animus porrò Orygibus ferox & immanis eſt.(perhibent.
Neque enim ſagacis canis pertimeſcunt latratum,
Non ſuis ſylueſtris iuxta ſcopulos grunnitum :
Ac ne quidem tauri validum mugitum fugiunt :
Non etiam Pardorum vocem crudelem perhorreſcunt:
Neque ipſius fugiunt magnum rugitum leonis:
Neque homines curant,immanitate animi.
Sæpenumerò autem in præcipitiis interiit fortis
Venator,Orygibus cruentis obuiam factus
Vbi autem conſpexerit Oryx intrepidam feram,
Aut aprum exertis-dentibus, aut aſperis-dentibus leonem,
Aut horrẽdorũ vrſorum exitialem audaciam, mox ad terrã
Inclinat caputq́ ,facieḿq; prorſus affigit
Extenſam,fixiſque in terram amaris iaculis
Verbum Plautinum. *Irruentem * mantat: illum autem interimit primus ſpolians,*
Obliquè namque inclinans paulum cornutam frontem,
Armis acutioribus obſeruans irruit in feram.
At ille nihil curat, verùm ex aduerſo indomitè rectà fertur,
Acutis rigens & firmatus ſcopulis.
Sicuti quando in ſyluis irruente leone
Dianæ donis præditus robuſtus vir, venator
Haſtam fulgidam tenens validis manibus
Firmiter conſiſtens manet: hunc autem efferatè ſæuientem
Excipit,obiectum ferens anceps æs:
Ita Oryges ſuſtinent irruentes tunc feras
Seipſas interficientes,& proprio furore domitas.
Facilè namque in pectoribus penetrant cuſpides.
Copioſum verò ſanguinem atrum de vulnerib. vtrinq; fecus
Effuſum linguis ſtatim illicò lingunt:
Neque verò effugiendi quantum libet cupidis facultas adeſt.
Sed ſeſe mutuò perimunt mutuis cædibus.
Et aliquis ruſticorum,aut bubulcus,aut aliquis arator
Geminis cadaueribus ante pedes iacentibus *incidens,*
Prædam felicem occupet valde-attonito animo.
Deinceps inter feras cornutas ſecula
Celebrare conuenit ingentium elephantorum.
Illa enim in malis validiſſima arma gemina,
Similia exertis dentibus,cœlum verſus porrecta.
Ita verti, quaſi legeretur ἐκφύσιας, non ἐνέφησαν, vt vulgo. *Alij quidem è vulgo exuſioſos * nominant dentes*
Per errorem:nobis autem cornua vocare
Viſum eſt.Sic enim nobis natura cornuum dictat.
Argumenta autem ſunt *non obſcura ad certò colligendum.*
Feris enim germina è malis ſuperioribus,
Quæcunque quidem cornuta ſunt,*ſurſum-verſum vergunt:*
Sin autem deorſum inclinauerint,verè ſunt dentes.
Illis autem geminis elephantinis cornibus
Radices quidem primùm è capite prognatæ ſunt,
Ex ingenti ingentes , fagorum inſtar: inferne autem deinde
Occultata pellibus,commixta cum temporibus
In malam impelluntur,genis denudata,
Falſam vulgo opinionem præbuerunt dentium.
Certè etiam aliud mortalibus illuſtre eſt documentum.
Omnes enim feris rigidi ſunt dentes,
Neque artificus cedunt:ſed intractabiles manent:
Quos ars elaborare cornua polïens ſi voluerit
Latos,refragantur iniquè. Sin autem violenter tractentur,
Franguntur inſtar-caulis contumaces. At è cornibus
Arcuſque rotundi & innumera alia *fabricantur opera.*
Vt & cornua hæc,quos vocant dentes,
Ad flectendum & extendendũ artificibus-eborariis cedunt.
Belluis autem magnitudo quidem tanta eſt *, quantam nunquam in terra*
Alia fera geſtat:diceres conſpecto elephante
Aut verticem montis immenſum,aut nubem grauem
Tempeſtatẽ afferentẽ miſeris mortalibus , in terra incedere.

Ὀξεῖαι κεράων δὲ μετήοροι ἀντέλλουσιν
Αἰχμαὶ πευκεδαναὶ, μέλαν εἶδος ἔχουσαι·
Καὶ χαλκοῦ θηκτοῖο, σιδήρου τε κρυεροῖο,
Πέτρου τ' ὀκριόεντος ἀρειότεραι τεθύασιν.
Ἰοφόρον, κενεὴν δὲ φύσιν κεράεσσι λέγουσι.
Θυμὸς δ' αὖτ' Ὀρύγεσσιν ὑπέρβιος ἠδ' ἀπηνής.
Οὔτε γὰρ ἀκείνοιο κύνας τρομέουσιν ὑλαγμὸν,
Οὐ συὸς ἀγραύλοιο παρὰ σκοπέλοισι βρύχημα.
Οὐδὲ μὲν ἐκ ταύρου κρατεροῦ μύκημα φέβονται.
Πορδαλίων δ' οὐ γῆρυν ἀμειλίχα πεφρίκασιν.
Οὐδ' αὐτοῦ φεύγουσι μέγα βρύχημα λέοντος.
Οὐδὲ βροτῶν ἀλέγουσιν ἀναιδείῃσι νόοιο.
Πολλάκι δ' ἐν κρημνοῖσιν ἀπώλετο καρτερὸς ἀνὴρ
Θηρητὴρ, Ὀρύγεσσι δαφοινοῖς ἀντιβολήσας.
Ὁππότε δ' ἀθρήσειεν Ὄρυξ κρατερόφρονα θῆρα
Ἢ σῦν χαυλιόδοντ', ἢ καρχαρόδοντα λέοντα,
Ἢ κρυερὸν ἄρκτων ὀλοὸν θράσος, αὐτίκ' ἄρ' αὖ
Νευστάζει κεφαλῇ τε, μέτωπά τε πάμπαν ἐρείδει
Τείνας αὐχένα, πήξας τε πρὸς χθονὶ πικρὰ βέλεμνα
Ἐσσύμενον μίμνει· τὸν δ' ὤλεσε πρῶτος ἐναίρων.
Δόχμια γὰρ κλίνας βαιὸν κεράεντα μέτωπα,
Τεύχεσιν ὀξυτέροις δεδοκημένος ἔμπεσε θηρί.
Αὐτὰρ ὅγ' οὐκ ἀλέγει, κατὰ δ' ἄντιον ἰθὺς ὁρούει,
Ὀξέσι πεφρικὼς συνερειδόμενος σκοπέλοισιν.
Ὡς δ' ὅτ' ἐνὶ ξυλόχοισιν ἐπεσσυμένοιο λέοντος
Ἀρτέμιδος δώροισι κεκασμένος ἄλκιμος ἀνὴρ,
Αἰχμὴν ἀστράπτουσαν ἔχων κρατεραῖς παλάμῃσιν
Εὖ διαβὰς μίμνει· τὸν δ' ἄγρια θυμαίνοντα
Δέξατο προβλῆτα φέρων ἀμφήκεα χαλκόν.
Ὡς Ὄρυγες μίμνουσιν ἐπεσσυμένους τότε θῆρας
Αὐτοφόνους, σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσι δαμέντας.
Ῥεῖα γὰρ ἐν στέρνοισιν ὀλισθαίνουσιν ἀκωκαί.
Πολλὸν δ' αἷμα κελαινὸν ἀπ' ὠτειλῶν ἑκάτερθεν
Ἐκχύμενον γλώσσῃσιν ἰδὲ τάχα λιχμάζουσιν.
Οὐδὲ μὲν ἐκφυγέειν ὅσ' ἱμείρουσι πάρεστιν·
Ἀλλήλους δ' ὤλεσσαν ἀμοιβαίοισι φόνοισι.
Καί κέ τις ἀγρονόμων, ἢ βουκόλος, ἠέ τις ἀροτρεὺς,
Ἀμφιδύμοις νεκύεσσι παραὶ ποσὶν ἀντιβολήσας,
Ἄγρην ἀσπαστὴν ἔχοι μεγαθαμβέϊ θυμῷ.
Ἑξείης ἐνὶ θηρσὶ κερατοφόροισι γένεθλα
Ἀείδειν ἐπέοικεν ἀπειρεσίων ἐλεφάντων.
Κεῖνα γὰρ ἐν γενύεσσιν ὑπέρβια τεύχεα δοιά,
Εἴκελα χαυλιόδουσιν, ὃ δ' οὐρανὸν ἀντέλλοντα,
Ἄλλοι μὲν πλήθοις ὀλοοὺς ἐνέφησαν ὀδόντας
Πλαζόμενοι· γνώμῃ δὲ κεράατα μυθήσασθαι
Εὔαδεν· ὧδε γὰρ ἄμμι φύσις κεράων ἀγορεύει.
Σήματα δ' οὐκ ἀΐδηλα διακριδὰ τεκμήρασθαι.
Θηρσὶ γὰρ ἐκφύσιες γενύων ἀπὸ τῶν ἐρύοντο,
Ὅσσαι μὲν κερόωνται, ἀναφερεῖς ἀΐσσουσιν·
Εἰ δὲ κάτω νεύσειαν, ἀτεχνῶς εἰσὶν ὀδόντες.
Κείνοισιν δὲ διπλοῖς ἐλεφαντείοις κεράεσσι
Ῥίζαι μὲν πρώτιστον ἀπὸ κρατὸς πεφύασιν,
Ἐν μεγάλῳ μεγάλαι φηγῶν ἅτε· νέρθε δ' ἔπειτα
Κρυπτόμεναι ῥινοῖσιν, ὁμιλοῦσαι κροτάφοισιν
Ἐς γένυν ἰθύνονται, γενύων ἀπογυμνωθεῖσαι.
Ψευδέα τοῖς πολλοῖσι δόκησιν ὄπασσαν ὀδόντων.
Ναὶ μὴν ἄλλο βροτοῖσιν ἀρίφραδὲς ἔπλετο σῆμα.
Πάντες γὰρ θήρεσσιν ἀκαμπέες εἰσὶν ὀδόντες,
Οὐδὲ τέχναις εἴκουσιν, ἀμείλικτοι δὲ μένουσι,
Τοὺς σοφίῃ τεύξαι κεραοξόος ἢν ἐθέλῃσιν
Εὐρέας, ἀντιλέγουσιν ἀπηνέες· ἢν δὲ βιῶνται,
Ἀγνῦνται καυληδὸν ἀπειθέες. ἐκ δὲ κεράων
Τόξα τε κυκλοτερῆ καὶ μυρία τεύχεται ἔργα.
Ὡς δὲ κεράατα κεῖνα, τά τοι καλέουσιν ὀδόντας,
Γνάμπτειν, ἀρτύνειν ἐλεφαντοτόμοις ὑποείκει.
Θηρσὶ δέ τοι μέγεθος μὲν, ὅσον μή πω κατὰ γαῖαν
Ἄλλος θὴρ φορέει, φαίης κεν ἰδὼν ἐλέφαντα
Ἢ κορυφὴν ὄρεος περιώσιον, ἢ νέφος αἰνὸν
Χεῖμα φέρον δειλοῖσι βροτοῖς, ἐπὶ χέρσον ἰόντα.

Ἰσθμιον δ' ἠέριον ἐπὶ οὔασι βαιοτέροισι,
Κύκλοισι, ξεστοῖς. ἀτὰρ ὀφθαλμοὶ τελέθουσι
Μείονες ἢ κατ' ἐκεῖνο δέμας, μεγάλοι περ ἐόντες.
Τῶν δ' ἤτοι μεσσηγὺς ἀπὸ κροτάφων ἐκθρώσκει μεγάλη ῥίς,
Λεπτή τε σκολιή τε, προβοσκίδα τὴν καλέουσι.
Κείνη θηρὸς ἔην παλάμη· κείνῃ τὸ θέλουσι
Ῥηϊδίως ἔρδουσι. ποδῶν γε μὲν οὐκ ἴσα μέτρα.
Ὑψόθι γὰρ σκελέων πολὺ πρόσθεν ἀείρονται.
Ῥινὸς δ' αὖτε δέμας διαπέπταλος ἀμφιβέβηκεν
Αἴσχιστος κρατερός τε, τὸν οὐκ ἂν ἕλοι οὐδὲ κραταιὸς
Θηκτὸς πανδαμάτωρ τε διατμήξειε σίδηρος.
Θυμὸς ἀκήλητος πέλεται κατὰ δάσκιον ὕλην,
Ἄγριος· ἐν δὲ βροτοῖς πρηΰς μερόπεσσί τ' ἐνηής.
Ἐν μὲν ἄρα χλοεροῖσι πολυκνήμοισί τε βήσσαις
Καὶ φηγοὺς κοτίνους τε καὶ ὑψικάρηνα θέμεθλα
Φοινίκων ἀνόρριζα κατὰ χθονὸς ἐξετάνυσσεν,
Ἐγχρίψας θηκτοῖσιν ἀπειρεσίοις γενύεσσιν.
Ὁππότε δ' ἐν μερόπων βριαροῖσι πέλει παλάμῃσι,
Λήθετο μὲν θυμοῖο, λίπεν δέ μιν ἄγριον ἦτορ.
Ἔτλη καὶ ζεύγλην, καὶ χείλεσι δέκτο χαλινά,
Καὶ παῖδας νώτοισι φέρει σημάντορας ἔργων.
Φήμη δ' ὡς ἐλέφαντες ἐπ' ἀλλήλοισι λαλεῦσι,
Φθογγὴν ἐκ στομάτων μερόπων ἐκπροϊέντες.
Ἀλλ' οὐ πᾶσιν ἄκουστος ἔην θήρειος αὐδή.
Κείνης δ' εἰσαΐουσι μόνοι πιδασεύτορες ἄνδρες.
Θαῦμα δὲ καὶ τόδ' ἄκουσα, κρατεροτάτους ἐλέφαντας
Μαντικὸν ἐν στήθεσσιν ἔχειν κέαρ, εἰδέναι δὲ θυμῷ
Γινώσκειν σφετέροιο μόρου πελάουσαν ἀνάγκην.
Οὐκ ἄρα τοι μούνοισιν ἐν ὀρνίθεσσιν ἔασι
Κύκνοι μαντιπόλοι γόον ὕστατον αἰδόντες·
Ἀλλὰ καὶ ἐν θήρεσσιν ἑοῦ θανάτοιο τελευτὴν
Φρασσάμενοι τόδε φῦλον ἰάλεμον ἐντύνουσι.

Ῥινόκερως δ' ὄρυγος μὲν ἔην δέμας ἀϊκτῆρος
Οὐ πολλὸν μείζων· ὀλίγον δ' ἐπὶ ἄκρατα ῥινὸς
Ἀντέλλει κέρας αἰνὸν ἀναχυθὲν, ἄγριον ἄορ.
Κεῖνο καὶ χαλκὸν τε διατρήσειεν ὀρούσας,
Οὐτήσας βριαρόν τε διατμήξειε χαράδρην.
Κεῖνος καὶ βριαρόν περ ἐφορμηθεὶς ἐλέφαντι,
Πολλάκις ἐν κονίῃσι νέκυν τοιοῦτον ἔθηκεν.
Ἠρέμα δὲ ξανθοῖς ἐπὶ καλλικόμοισι μετώποις
Καὶ νώτῳ ῥαθάμιγγες ἐπίτριμα πορφύρεσσι.
Πάντες δ' ἄρσενές εἰσι, καὶ οὔποτε θῆλυς ὁρᾶται.
Καὶ πόθεν οὐκ ἐδάην. φράζω δ' ὡς οὐ δεδαηκώς.
Εἴτ' οὖν ἐκ πέτρης ὀλοὸν τόδε φῦλον ἐπῆλθεν,
Εἴτ' αὐτόχθονές εἰσιν, ἐπαντέλλουσι δὲ γαίης.
Εἴτε καὶ ἐξ ἀλλήλων, τέρας ἄγριον, ἐκφύονται
Νόσφι πόθων, καὶ νόσφι γάμων, καὶ νόσφι τόκοιο.
Ἤδη καὶ διεροῖσιν ἐν ὑγροπόροιο θαλάσσης
Βένθεσιν αὐτοφυῆ τε φύει καὶ ἀμήτορα φῦλα,
Ὄστρεον, ἀπτολέμους τ' ἀφύας, κόχλων τε γένεθλα,
Ὄστρακά τε, στρόμβους τε, τά τε ψαμάθοισι φύονται.
Μοῦσα φίλη, βαιῶν οὐ μοι θέμις ἀμφὶς ἀείδειν.
Οὐτιδανοὺς λίπε θῆρας, ὅσοις μὴ κάρτος ὀπηδεῖ,
Πανθῆρας χαροποὺς, ἠδ' αἰλούρους κακοεργούς,
Τούς τε κατοικιδίοισιν ἐφωπλίσαντο καλιαῖς,
Καὶ τυτθοὺς, ἀπαλοὺς, ὀλιγοδρανέας τε μυωξούς·
Τοὶ δή τοι σύμπασαν [illegible]
Χειμερίην ὥρην, δέμας ὕπνοισιν μεθύοντες·
Δύσμοροι, οὔτε βορὴν [illegible]
Φωλειοῖσι δ' ἑοῖς ὕπνον τόσσον τανύουσιν,
Ἢ νέκυες κεῖνται δυσχείμερον οἶτον ἑλόντες.
Αὐτὰρ ἐπὴν ἔαρος πρῶτον γελάσωσιν ὀπωπαί,
Ἄνθεά τ' ἐν λειμῶνι νέον γε μὲν ἡβήσωσιν,
Νωθρὸν κινήσαντο δέμας μυχάτης ἀπὸ λόχμης,
Φάεά τ' ἀμπετάσαντο, καὶ ἔδρακον ἠελίου φῶς,
Καὶ γλυκερῆς νεοτευχὲς ἐδωδῆς ἐμνήσαντο·
Αὖθις δὲ ζωοί τε πάλιν τ' ἐγένοντο μυωξοί.

Λεῖπε καὶ λάσιον φῦλον ἀπτολέμοιο σκιούρου.
Ὅς ῥά νύ τοι θέρεος μεσάτου ζαφλεγέεσσιν ἐν ὥραις

Robuſtum verò caput ei eſt iuxta aures breuiuſculas,
Curuis politis ſed oculi ſunt
Minores quàm pro illo corpore, quamuis per ſe *magni.*
Horum autem in medio exilit magnus naſus,
Tenuiſque, curuuſque, proboſcidem quem nominant:
Illa feræ eſt manus: illâ quæcunque volunt elephanti
Facilè expediunt. Pedum quidem non ſunt *æquales menſuræ:*
Altè namque anterius multò magis attolluntur.
Cutis porrò corpus rigida ambit,
Turpiſſima, denſaq́ue, quam nequaquam quantumuis validũ
Acutum, omniáque domans diſſecuerit ferrum.
Animus ipſis *indomitus eſt in opaca ſylua,*
Et *ferus: inter homines verò * manſues, hominibúſque mitis:*
Et quidem in floridis ſaltuoſiſq́ue paſcuis
Et fagos, oleaſtróſque, & excelſa ſecula
Palmarum, radicitùs in terram proſternit,
Incidens acutis & *ingentibus malis.*
Quando autem in hominum validis eſt manibus:
Obliuiſcitur quidem iræ, deſerit verò eum ſæuum cor:
Suſtinet quoque iugum, & labiis recipit frænos,
Et pueros dorſo geſtat monſtratores operum.
Fama autem eſt *quòd elephanti inter ſe colloquantur,*
Vocem ex ore articulatam barrientes:
Verùm non omnibus auditu-facilis eſt ferina vox,
Sed illam exaudiunt ſoli cicuratores.
Miraculum porrò etiam hoc audiui, robuſtiſſimos elephãtos
Fatidicum in pectoribus habere cor: & apud animum
Cognoſcere ſuæ mortis aduentantem neceſſitatem.
Non ergo ſolis in auibus ſunt
Cycni vates luctum vltimum canentes,
Sed etiam inter feras ſuum obitus finem
*Animaduertentes hoc genus, * leſſum faciunt.*

Rinoceros autem oryge quidem eſt corpore impetuoſo
Non multò maior. Exiguum verò ſupra ſummitatem naſi
Surgit cornu, graue, acutum, ſæuum telum.
Illo ferrúmque traiecerit impetu facto
Vulnerans, firmúmque diſiecerit ſaxum.
Ille etiam, validum licet, irruens in elephantum,
Sæpe in pulueribus mortuum talem proſtrauit.
Senſim verò in ruffa & pulchricoma fronte
Et in dorſo maculæ confertim purpuraſcunt.
Omnes verò mares ſunt, nec vnquam fœmina conſpicitur,
Et vnde oriantur *non noui. Loquor autem nõ tanquã ſciẽs,*
An ex petra exitioſum hoc genus prodierit,
An ex terra nati ſint, exiſtantq́ue è tellure,
An deniq́ue à ſeſe mutuò (monſtrum horrendum) procreẽtur;
Sine amoribus, & ſine nuptiis, & ſine partione.
Iam etiam in humidis vndoſi maris
Gurgitibus a ſeipſis-facta naſcuntur ſine-matre ſecula:
Oſtreum, imbelleſque apuæ, cochlearúmque genera,
Teſtaceáque, conchileſque, & quæ in arenis naſcuntur.
Muſa amica, circa parua non decet me diu morari:
Minutas miſſas fac beſtias, quibus robur non comitatur:
Pantheras inquam *truces, & muſtelas maleficas,*
Et quæ domeſticos armantur aduerſum nidos,
Et paruos, teneros, imbelleſq́ue glires:
Qui ſanè totum latent perpetuò
Hybernum tempus, corpore ſomno ebrij:
Infelices: neque cibum capiunt, neque lumen intuentur:
Sed in latebris ſomnum tam longum ducunt,
Aut mortui iacent, triſte-hybernum fatum ſortiti.
Aſt vbi veris primi riſerint aſpectus,
Floréſque in pratis recens pubeſcere cœperint,
Pigrum mouent corpus intimo ex latibulo,
Luminàque aperiunt, & intuentur ſolis lumen,
Et dulcis recens cibi recordantur:
Rurſum verò viui fiunt glires.
Relinquo etiam hirſutum genus imbellis ſciuri,
Qui ſanè æſtatis mediæ ardidis in horis

Exemplo Apuleii, qui x i. Metamorph. vitam manſuem dixit.

Verbum Plautinum, apud quẽ Thetis leſſum fecit filio. Eſt & apud Cice. De legibus.

Caudam erigit, tegmen natiuæ domus:
Velut pauones ſuam domum ſplendidam
Curuam obumbrant illuſtrem ac picturatam caudam,
Quibus nihil Iouis fabricauit conſilium
Pulchrius iucundis oculis ad videndum,
Neque eorum *quæ almâ in terra matre ingrediuntur:*
Neque eorum *quæ alis per aërem immenſum tendunt:*
Neque etiam eorum *quæ in gurgitibus ſanos fluctus ſecant.*
Talis in pauonibus inſignibus fulget
Auro rubenti permixtus ardens ignis.
Non dicam etiam *horridum genus aſperi echini*
Maioris: (geminæ enim echinis rigidis
Difficiles ſunt formæ) horridúmque rotundum ſeptum.
Nam alij quidem paruíque & imbelles ſunt,
Exiguis horrentes in cute ſpinis,
Alij verò etiam magnitudine multò maiores ſunt, *& vtrinq;*
Acutè rigent maioribus cuſpidibus.
Prætermitto quoque *triplicia ſecula, malorum imitationem, ſimiarum.*
Quis enim non odiſſet tale genus, turpe aſpectu,
Imbecillum, odioſum, deforme, verſutum?
Illæ etiam charos catulos, turpes, geminos enixæ
Non ambobus æqualiter ſuum partiuntur amorem:
Sed alterũ quidẽ amãt, alterũ verò oderũt amorib. nimiis:
In ipſiſq; vlnis ſuarum interficit matrum.
Neque vero etiam talparum terrigena ſecula
Herbiuororum & *cæcorum canere volunt camœnæ:*
Quamuis fama incredibilis inter homines peruagata ſit,
Talpas regio ſanguine gloriari ſe oriundos eſse.
Phineo namque olim lucidus iratus fuit Titan:
(*Phineo* inquam *quem nutriit inclyta Thracia terra.*)
Fatidici Apollinis indignatus ob victoriam:
Et ipſum lumine orbauit: Impudentia verò genera ei *immiſit*
Harpyiarum, alata, ipſi *aſſidentia acerba ſecula.*
Verùm cùm tranſirent illac *ad aureum premium*
Argoâ in naui, Iaſoni opitulantes
Filij duo Boreæ, Zetes Calaiſque cæcum
Miſerati ſenem, occiderunt tandem iſta genera.
Et dulcem membris dederunt ori cibum.
Verùm ne ſic quidẽ Phaëthon iram ſedauit: ſed ipſum ocyus
Talparum fecit genus, qui prius non erant.
Propterea etiamnunc & cæcum illud *manet, & vorax cibi.*

Οὐρὴν ἀντέλλει σκέπας ἐμπτερίνοιο μελάθρου·
Οἷον δή του ταῶνες ἑὸν δέμον ἀγλαόκερτον
Γραπτὸν ἐπισκιάουσιν ἀειρεπτὴν αἰολόεντα.
Τῶν οὐδὲν μερόπεσσι Διὸς τεχνήσατο μῆτις
Φαιδρότερον τερπνοῖσιν ἐν ὄμμασιν εἰσοράασθαι,
Οὐδ' ὅσα πουλυπόδειραν ἐπὶ χθόνα μητέρα βαίνει,
Οὐδ' ὁπόσα πτερύγεσσιν ἐπ' ἠέρα πουλὺν ὁδεύει,
Οὐδὲ μὲν ὅσσα βυθοῖσιν ἐπ' ἀγλαὰ κύματα τέμνει.
Τοῖον ἐπ' ὀρνίθεσσιν ἀειζώοις ἀμαρύσσει
Χρυσῷ πορφυρέοντι μεμιγμένον αἰθόμενον πῦρ.
Οὐκ ἐρέω κρυερὸν γένος ὀκριόεντος ἐχίνου
Μείζονος· (ἀμφίδυμοι γὰρ ἐχίνοις ὀξυκόμοισιν
Ἀργαλέαι μορφαί) κρυερόν τε περίδρομον ἕρκος.
Οἱ μὲν γὰρ βαιοί τε καὶ ὑπεδνοὶ τελέθουσι,
Τυτθῇσι φρίσσοντες ἐπὶ προβολῇσιν ἀκάνθαις·
Οἱ δ' ἄρα καὶ μεγέθει πολὺ μείζονες, ἠδ' ἑκάτερθεν
Ὀξέα πεφρίκασιν ἀρειοτέρῃσιν ἀκωκαῖς.
Λείπω τρισσὰ γένεθλα κακῶν μίμημα πιθήκων.
Τίς γὰρ ἂν οὐ στυγέοι τοῖον γένος, αἰσχρὸν ἰδέσθαι,
Ἀβληχρόν, στυγερόν, δυσδέρκετον, αἰολόβουλον;
Κεῖναι καὶ φίλα τέκνα δυσειδέα δοιὰ τεκόντες,
Οὐκ ἀμφοῖν ἀτάλαντον ἑὸν μοιρήσαντο ποθητόν.
Ἀλλὰ τὸ μὲν φιλέουσι, τὸ δ' ἐχθαίρουσι πόθοισιν.
Αὐταῖς δ' ἀγκαλίδεσσιν ἑὸν ἔκτεινε τοκήων.
Οὐ μὴν οὐδ' ἀσπαλάκων αὐτόχθονα φῦλα
Ποιοφάγων, ἀλαῶν, μέλπειν ἐθέλουσιν ἀοιδαί.
Εἰ καὶ βάξις ἄπιστος ἐπ' ἀνθρώποις ἐφῆνεν
Ἀσπάλακας βασιλῆος ἀφ' αἵματος εὐχετάασθαι.
Φινεῖ γάρ ποτε δὴ φαέθων ἐκοτέσσατο Τιτάν,
(Φινεῖ, τὸν ῥ' ἀτίταλλε κλυτὴ Θρηΐκιε κολώνη,)
Μαντιπόλῳ Φοίβοιο χολωσάμενος περὶ νίκης,
Καί οἱ φέγγος ἄμερσεν· ἀναιδέα φῦλα δ' ἐπῆψεν
Ἁρπυίας, πτερόεντα παρέδρια πικρὰ γένεθλα.
Ἀλλ' ἐπεὶ οὖν ὥρμαντο μετὰ χρύσειον ἄεθλον
Ἀργῴης ἐπὶ νηὸς Ἰήσονι συμπνεύσαντες
Παῖδε Βορηϊάδαι Ζήτης Κάλαΐς τε, γεραιὸν
Οἰκτείραντο, γένος τε κατέκτειναν ποτὲ φῦλα,
Καὶ γλυκερὴν μελέεσσι δόσαν στομάτεσσιν ἐδωδήν.
Ἀλλ' οὐδ' ὣς φαέθων χόλον εὔνασεν, ἀλλά μιν αἶψα
Ἀσπαλάκων ποίησε γένος μὴ πρόσθεν ἐόντων·
Τοὔνεκα νῦν ἀλαόν τε μένει καὶ λάβρον ἐδωδῆς.

ΟΠΠΙΑΝΟΥ ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

OPPIANI DE VENATIONE
LIBER TERTIVS.

Ἀλλ᾽ ὅτε δὴ κεραῶν ἀείσαμεν ἔθνεα θηρῶν,
Ταύρους, ἠδ᾽ ἐλάφους, ἠδ᾽ εὐρυκέρωτας ἀγαυούς,
Καὶ δόρκους Ὄρυγάς τε, καὶ αἰγλήεντας ἴορκους,
Ἄλλα θ᾽ ὅσοισιν ὕπερθε κάρατα τευχήεντα·
Νῦν ἄγε καρχαρόδοντα θεὰ φραζώμεθ᾽ ὅμιλον
Σαρκοβόρων θηρῶν καὶ χαυλιόδοντα γένεθλα·
Πρῶτον δὲ λέοντι κλυτὴν ἀναθώμεθα μολπήν.
Ζηνὸς ἔσαν θρεπτῆρες ὑπερμενέος Κρονίδαο
Νηπιάχου Κούρητες, ὅτ᾽ ἀρτίγονόν μιν ἐόντα
Ἁρπαμένη γενετῆρος ἀμειλίκτοιο Κρόνοιο
Κλεψίτοκος Ῥείη κόλποις ἐνικάτθετο Κρήτης.
Οὐρανίδης δ᾽ ἐσιδὼν κρατερὸν νεοθηλέα παῖδα,
Πρώτους ἀμφήλλαξε Διὸς ῥυτῆρας ἀγαυούς,
Καὶ θῆρας ποίησεν ἀμειψάμενος Κούρητας.
Οἱ δ᾽ ἄρ᾽ ἐπεὶ βουλῇσι θεοῦ μερόπηΐδα μορφὴν
Ἀμφεβάλοντο Κρόνοιο, καὶ ἀμφιέσαντο λέοντας,
Δώρεσιν μετόπισθε Διὸς μέγα κοιρανέοντος
Θηρσὶν ὀρεσαύλοις, καὶ ῥιγεδανὸν θοὸν ἅρμα
Ῥείης εὐώδινος ὑπὸ ζεύγλῃσιν ἄγουσιν.
Αἰόλα φῦλα δὲ τοῖσι, καὶ εἴδεα θηρσὶν ἑκάστοις.
Τοὺς μὲν νῦν προχοῇσι πολυρραθάγου ποταμοῖο,
Ἴστρῳ ἐπ᾽ εὐρὺ ῥέοντι κυήσατο τοξευτεῖρα
Ἀρμενίη, Πάρθων τε πολύσπορος εὔβοτος αἶα.
Ξανθοκόμαι τελέθουσι, καὶ οὐ τόσον ἀλκήεντες.
Πάσσονα μὲν φορέουσι δέρην, μεγάλην δέ τε κόρσην,
Ὄμματα δ᾽ αἰγλήεντα, καὶ ὀφρύας ὑψιβαθείας,
Ἀμφιλαφεῖς ἐπὶ ῥῖνα, κατηφέας· ἐκ δ᾽ ἄρα δειρῆς
Καὶ γενύων ἑκάτερθε θοαὶ κομόωσιν ἔθειραι.
Τοὺς δὲ τρέφει μεγάλως Ἐρεμβῶν αὖθις ἄρουρα,
Τὴν ἔθνη μερόπων εὐδαίμονα κικλήσκουσι.
Δειραὶ καὶ κείνοις, καὶ στήθεα λαχνήεντα,
Καὶ πυρὸς ἀστράπτουσιν ἀπ᾽ ὀφθαλμῶν ἀμαρυγαί.
Ἔξοχα δ᾽ ἐν πάντεσσιν ἀρίζηλοι τελέθουσιν.
Ἀλλ᾽ ὀλίγον τούτων γένος ἔλλαχε μυρίος αἶα.
Πουλὺς δ᾽ ἐν Λιβύῃ ἐριβώλακι διψάδι γαίῃ
Ὄχλος ἐπιβρομέει βαρέων βρύχημα λεόντων,
Οὐκ ἔτι λαχνήεις· ὀλίγη δ᾽ ἐπιδέδρομεν αἴγλη·
Σμερδαλέος δὲ πρόσωπα, καὶ αὐχένα· πᾶσι δὲ γυίοις
Ἦκα μέλαν κυάνοιο φέρει μεμορυγμένον ἄνθος.
Ἀλκὴ δ᾽ ἐν μελέεσσιν ἀπείρεσιος, ἠδὲ λεόντων
Κοιρανικῶν Λίβυες μέγα κοιρανέουσι λέοντες.
Ἔκ δέ ποτ᾽ Αἰθιόπων Λιβύην ἐπεμίξατο γαῖαν,
Θαῦμα μέγ᾽ εἰσιδέειν, μελανόχροος, ἠΰκομός τε,
Εὐρὺς ὕπερθε κάρηνα, πόδας δασύς, ὄμμασι δ᾽ αἴθοψ,
Μουνάσι ξανθοῖς φοινισσόμενος στομάτεσσι.
Ἔδρακον, οὐ πυθόμην, κεῖνόν ποτε θῆρα δαφοινόν,

SED poſtquam iam cornutarum
ceciniınus ſecula ferarum,
Tauros inquam & ceruos, atque
Eurycerotas ſplendidos,
Et damas, Orygéſque, & inſignes
capreas,
Cateráque quibus ſupernè capita
ſunt armata:
Nunc age ſis aſperum-dentibus,
Diua, exponamus cœtum
Carniuorarum ferarum, & exertis-dentibus prædita genera,
Primum verò leoni celebre conſecremus carmen.
Iouis erant nutricij præpotentis Saturnidæ
Infantuli Curetes, quando recens editum ipſum
Sublatum à patre crudeli Saturno
* Clepens-partum Rhea ſinibus impoſuit Cretæ.
Saturnius autem conſpicatus validum nouellum filium,
Primos transformauit Iouis ſeruatores inclytos,
Et leones fecit, vices-rependens Curetibus.
Ipſi autem ſanè poſtquam conſilus Dei humanam formam
Mutarunt Saturni, & induerunt leones,
Muneribus poſtmodò Iouis potenter imperitant
Feris montiuagis, & terribilem ac celerem currum
Rheæ fœcundæ ſub iugis trahunt.
Varia autem genera illis & formæ leonibus ſingulis.
Alios quidem propter oſtia multiſtrepi fluminis,
Ad Iſtrum ſeu Tigrim latè fluentem produxit iaculatrix
Armenia, Parthorúmque fertilis ac fœta tellus,
Flauicomi ſunt hi, & non adeò robuſti.
Amplum quidem geſtant collum: magnum verò caput,
Oculos autem fulgidos, & ſupercilia ſupernè promiſſa,
Vtrinq;-dependentia ad naſum, triſtia. Porrò autem de collo
Atque genis vtrinque ſecus prolixæ luxuriant iubæ.
Alios verò educat fertilis Arabum rurſus terra
Quam ſecula hominum Felicem nominitant.
Colla etiam illis, & pectora hirta ſunt,
Et ignis effulgurant ab oculis ſcintillæ.
Eximiè verò inter omnes præſtantes ſunt.
Sed exiguum horum numerum nacta eſt immenſa tellus.
Magna verò in Libya, fœcunda & ſiticuloſa terra,
Turba rugit fortium rugitum leonum,
Non amplius hirta: exiguus verò promicat ſplendor.
Terribilis autē eſt facie, & ceruicibus. Omnib. autē mēbris
Subnigrum fuſco fert temperatum, florem.
Robur verò eſt in mēbris immane, quantū, atq; inter leones
Regios Libyci potenter dominantur leones.
Caterùm aliquādo ex Æthiopibus in Libyā venit terrā
(Mirabile viſu) nigricolor, barbatúſque
Lato ſupernè capite, pedes hirtus, oculis ardens,
Solo rubicundo purpuraſcens ore.
Vidi, non audiui, illam aliquando feram cruentam,

* Id eſt occultans.

Sic dicunt boni auctores: Terra Africa, terra Græcia, terra Italia, &c. Ennius: Africa terribili tremit horrida terra tumultu. Exempla paſſim obuia apud Salluſt. A. Gel. alibíſque. Sic m[illegible] verti, terrā Mauritaniam, Bœotiam.

Imperatoriiſque venit tranſmiſſa oculis.
Cibo non indigent * quoties ſecula leonum.:(rum laboribus.
Sed alium quidem diem cœnæ impendunt: alium verò ite-
Nec ſomnum extremos capit * propter terminos ſcopuli:
Sed apertè dormit, audacem animũ verſans. (ſpertina nox.
Dormit autem vbicunque eum occuparit ſuprema & ve-
Audiui porrò & hoc de manſuetariis-leonum iuuenibus
Dextra ſub manu geſtare fuluum leonem
*Carnem celerem, quæ omnia ſoluat genua ferarum.
Quinquies autem fœmina partionis ſoluit zonam.
Fama igitur reuera inanis eſt quòd vnum pariat.
Imò Quinque fert prima-vice: ſed quatuor poſtea
Partu * ſcymnos, & deinceps vno pauciores.
Aluo ex tertia tres proſiliunt: at è quarta
Gemini catuli: poſtremò autem vnum profert mater
Vtero fœcundo inclytum regem leonem.
Pantheræ autẽ pernicioſæ duplex genus: aliæ quidẽ ſunt
Maiores aſpectu, & ampliores lata dorſa:
Aliæ verò etiamnum minores quidem, verùm robore neuti-
Formæ autẽ vtriſq; ſimiles variegantur, (quam deteriores.
Præter ſolam caudam, quæ diuerſa conſpiciuntur:
Minoribus quidem maior eſt; magnis autem minor:
Bene-compacta femora, oblongum corpus, viſus ſplendidus:
Cæſiæ-ſunt pupillæ ſub palpebris fulgentibus:
Cæſiæ-ſunt ſimul, & intus purpuraſcunt,
Ardentibus ſimiles & flammantes: ſed infernè
Pallidique venenatique in ore dentes:
Cutis dædala, colórque micans,
Obſcurus, denſis nigricantibus oculis.
Celerrimè currit, & fortiter rectà irruit.
Diceres cùm videres, aëriam ferri.
Cæterùm & hoc genus celebrant Poëtæ
Antea fuiſſe Bacchi vuiferi nutrices.
Qua-cauſa etiam nunc vino admodum exultant,
Capientes ore Liberi Patris magnum munus.
Quæ autẽ neceſſitas ex hominib. inclytas trãſmutarit mulie-
In hoc Pantherarum genus ſæuum, iterum canam. (res
Porrò aliud velox geminum genus videas,
Lynces illuſtres. Aliæ namque ſunt aſpectu
Exiguæ, minoréſque armantur in lepores:
Aliæ autem maiores ſunt, inſiliúntque facilè
Pulchri-cornibus ceruis, & acutioribus Orygibus:
Formámque geminam ac perſimilem induerunt.
Æquales quidem ex palpebris ab oculis fulgores
Blandè fulgurant: facies autem vtriſque
Hilaris eſt, breuéque caput, & curua auris.
Solus autem aſpectu diuerſus eſt color.
Minores quidem lynces cingit pellis rubra:
Maioribus autem croceúſque ſulphuríque ſimilis eſt color.
Eximiè verò hæc genera caram amant ſobolem,
Et perſpicaces lynces, & oculis-flammantes leones,
Pantheræq; exitioſæ, & tigrides rapidæ:
Harum autem ferarum quando * pullos nouellos in ſyluis
Furtim rapuerint intrepidi venatores,
Illæ verò poſtea retrò iterum reuertentes viderint
Subitò vacuáſque domos, & deſolata habitacula,
Lugent clarè ingentem luctum, & ſanè procul
Eiulatum edunt ſuſpirioſum, veluti patriâ
Exciſa ſub haſta, & ardente igne edaci,
Volitantes circum liberos valde plorant mulieres.
Nimirum tantum liberorúmque, & recens-editæ ſo-
bolis
Amorem in corde inſtillauit Deus: neque ſanè ſolis
Hominibus, qui cuncta ratione inuenerunt:
Verùm etiam reptilibus, & piſcibus, atque etiam ipſis
Feris crudiuoris, & in-ſublimi-degentibus gregibus
Auium. Tantò videlicet natura fortior eſt aliis rebus
Qualem quidem curam liberorum in fluctibus delphin
Semper agit, glaucúſque ſplendidus, phocáque olida:
Quomodo etiam inter aues amorem perpetuum habent

Quot dies, pro quotidie, vel indies, verbũ Apuleij. Sic Plautus: Quot menſibus, vt vulgò quoque dicimus, Quotannis. Sic Latini dicunt, Propter ripam, viam, aquarium, &c. Lucret. lib. 5. Oceani propter litus. Vel ſi legas τοίης, vertendũ erit, torpedinem. Retineo vocem Græcam, exemplo Lucretij: Et catuli pantherarum, ſcymníque leonum.

Pulluli etiam elephanti dixit Florus lib. 1. cap. De bello Tarentino.

Κοιρανικοῖς τ' ἔμολεν διαπόμπιμος ὀφθαλμοῖσι.
Φορβῆς οὐ χατέει ποτ' ἤματα φῦλα λεόντων·
Ἀλλὰ τὸ μὲν δόρποισι μέλει, τὸ δὲ τ' αὖτε πόνοισιν.
Οὐδ' ὕπνον μυχάτοισιν ἔχει παρὰ τέρμασι πέτρης·
Ἀμφαδὸν ὑπνώει δὲ θρασύφρονα θυμὸν ἑλίσσων.
Εὕδει δ' ἔνθα κίχησιν ὑπείρεχος ἑσπερίη νύξ.
Ἔκλυον αὖ καὶ τοῦτο λεοντοκόμων αἰζηῶν,
Δεξιτερῆς ὑπὸ χειρὸς φέρειν αἴθωνα λέοντα
Σάρκα θοὴν, τὴ πάντα λύειν ἀπὸ γούνατα θηρῶν.
Πεντάκι θηλυτέρη δὲ τόκου ἀπελύσατο ζώνην.
Βάξις ἄρ' ἀτρεκέως ἀνεμώλιος ὡς ἕνα τίκτει·
Πέντε φέρει πρώτιστον· ἀτὰρ πίσυρας μετέπειτα
Ὠδῖνι σκύμνους, κατὰ δ' ἑξείης ὑστερόθεν
Νηδύος ἐκ τριτάτης τρεῖς ἔκθορον· ἐκ δὲ τετάρτης
Ἀμφίδυμοι παῖδες· πύματον δ' ἕνα γείνατο μήτηρ
Γαστρὸς ἀριστοτόκοιο κλυτὸν βασιλῆα λέοντα.
Παρδάλιες δ' ὀλοαὶ, δίδυμον γένος, αἱ μὲν ἔασι
Μείζονες εἰσιδέειν, καὶ πάσσονες εὐρέα νῶτα.
Αἱ δ' ἔτ' ὀλιζότεραι μὲν, ἀτὰρ μένος οὔτι χερείους.
Εἴδεα δ' ἀμφοτέρῃσιν ὁμοῖα δαιδάλλονται,
Νόσφι μόνης οὐρῆς, τῇ τ' ἔμπαλιν εἰσοράαται.
Μείζοσι μὲν μείζων τελέθει, μεγάλῃσι δὲ μείων.
Εὐπαγέες μηροὶ, δολιχὸν δέμας, ὄμμα φαεινὸν,
Γλαυκιόωσι κόραι βλεφάρεσσιν ὑπὸ μαρμαίρουσι,
Γλαυκιόωσιν ὁμοῦ τε, καὶ ἔνδοθι φοινίσσονται,
Αἰθομέναις ἴκελαι, πυριλαμπέες· αὐτὰρ ἔνερθεν
Ὠχροί τ', ἰοτόκοι τε περὶ στομάτεσσιν ὀδόντες.
Ῥινὸς δαιδαλέος, χροιή τ' ἐπιπαμφανόωσα,
Ἠερίης, πυκινῇσι μελαινομένῃσιν ὀπωπαῖς.
Ὠκύτατον θείει, καί τ' ἄλκιμον ἰθὺς ὀρούει.
Φαίης ὅππότ' ἴδοιο διηερίην φορέεσθαι.
Ἔμπης καὶ τόδε φῦλον ἐπικλείουσιν ἀοιδοὶ
Πρόσθ' ἔμμεναι Βάκχοιο φερεσταφύλοιο τιθήνας.
Τοὔνεκα εἰσέτι νῦν οἴνῳ μέγα καγχαλόωσι,
Δεχνύμεναι στομάτεσσι Διωνύσοιο μέγα δῶρον.
Τίς χρειὼ ἐκ μερόπων δὲ κλυτὰς ἤμειψε γυναῖκας
Ἐς τόδε Παρδαλίων γένος ἄγριον, αὖθις ἀείσω.
Ναὶ μὴν ἄλλο θοὸν διφυὲς γένος ὄψεαι
Λύγκας ἀριζήλους. αἱ μὲν γὰρ ἔασιν ἰδέσθαι
Τυτθαὶ, βαιοτέροισί τ' ἐφοπλίσσαντο λαγωοῖς.
Ταὶ δ' ἄρ τε μείζονές εἰσιν, ἐπιθρώσκουσί τε ῥεῖα
Εὐκεράοις δ' ἐλάφοισι, καὶ ὀξυτέροις Ὀρύγεσσι·
Μορφὴν τ' ἀμφίδυμον παρομοίιον ἀμφιέσαντο·
Ἶσαι μὲν βλεφάροισιν ἀπ' ὀφθαλμῶν ἀμαρυγαὶ
Ἱμερόεν στράπτουσι· πρόσωπα δ' ἀμφοτέρῃσι
Φαιδρὰ πέλει, βαιόν τε κάρη, καὶ καμπύλον οὖας·
Μούνη δ' εἰσιδέειν ἀνομοίιος ἔπλετο χροιή.
Μείοσι μὲν λυγκῶν ἐπιδέδρομε ῥινὸς ἐρευθὴς,
Μείζοσι δὲ κροκόεν τε θεείῳ τ' ἴκελον ἄνθος.
Ἔξοχα δ' αὖ τάδε φῦλα φίλην ἀγάσαντο γενέθλην,
Εὔγληνοι λύγκες τε, πυρίγληνοί τε λέοντες,
Παρδάλιες τ' ὀλοαὶ, καὶ τίγρεις ὠκυμένοισαι.
Τῶν δ' ὁπότε σκύμνους νεοθηλέας ἐν ξυλόχοισι
Λάθρῃ συλήσωσιν ἀθαρβέες ἀγρευτῆρες,
Αἱ δ' ἄρ' ἔπειτ' ὀπίσω πάλιν ἐρχόμεναι ἀθρήσωσιν
Ἐξαπίνης κενεούς τε δόμους καὶ ἔρημα μέλαθρα,
Μύρονται λιγέως ἀδινὸν γόον, ἐκ δ' ἄρα τηλοῦ
Κωκυτὸν στενάχουσι πολύστονον, οἷά τε πάτρης
Πορθομένης ὑπὸ δουρὶ καὶ αἰθομένης πυρὶ λάβρῳ,
Πεπταμέναι περὶ τέκνα μέγα κλαίουσι γυναῖκες.
Ἦ ῥα πόσον τεκέων τε καὶ ἀρτιγόνοιο γενέθλης
Φίλτρον ἐνὶ κραδίῃ στάξεν θεός· οὐδ' ἄρα μούνοις
Ἀνθρώποις, οἳ πάντα νοήμασι μητίσαντο,
Ἀλλὰ καὶ ἑρπυστῆρσι, καὶ ἰχθύσιν, ἠδὲ καὶ αὐτοῖς
Θήρεσσιν ὠμηστῇσι, καὶ ὑψιπόλοις ἀγέλαισιν
Οἰωνῶν. τόσσον ῥα φύσις κρατερώτατον ἄλλων.
Οἵην μὲν κομιδὴν τεκέων ἐνὶ κύμασι δελφὶς
Αἰὲν ἔχει, γλαυκός τε χάροψ, φώκη τε δυσαής.
Πῶς δ' ἄρ' ἐν οἰωνοῖσι πόθον αἰώνιον ἔχουσιν

Ὧν τεκέων, φῆναί τε, βαρυφθόγγοι τε πέλειαι,
Αἰετῶν τά τε φῦλα, πολυζωοί τε κορῶναι.
Πῶς δ' ὄρνις κατὰ δώματα συνέστιος ἀνθρώποισιν
Ἀρτιτόκος νεαροῖσι περισκαίρουσα νεοσσοῖς
Κίρκον ὑπὲρ τέγεος καταπάλμενον ἀθρήσασα,
Ὀξὺ μὲν ἐκλάγξασα, καὶ ἄνθορεν ὀξὺ λακοῦσα·
Αὐχένα δ' ὑψόσ' ἄειρεν ἐς ἠέρα γυρώσασα,
Καὶ πάσαις ἐκ νέρθεν ἑαῖς ἔφριξεν ἐθείραις,
Καὶ πτερὰ πάντα χάλασσε ποτὶ χθόνα· τοὶ δ' ἄρα δειλοὶ
Τεῖχος ὑπαὶ πτερύγων ἀολλέες πτύζουσι νεοσσοί.
Ἡ δὲ καὶ ἄψ ἐφόβησε, καὶ ἤλασεν ὄρνιν ἀναιδῆ,
Εἰρυομένη φίλα τέκνα, τά τ' εἰσέτι νήπια φέρβει,
Ἄπτερα, λυσικόμων θαλάμων ἀπολυόμενα δεσμοῦ.
Ὡς δὲ καὶ ἐν θήρεσσιν ἐρίβρυχοί τε λέαιναι,
Πορδάλιές τε θοαί, καὶ τίγριδες αἰολόνωτοι,
Παισὶ πέρι προβιβᾶσι, καὶ ἀγρευτῆσι μάχονται·
Καί τε πέρι σφετέρων τεκέων τετλᾶσι δαμῆναι,
Ἀντίον αἰχμητῇσι συνιστάμεναι μερόπεσσιν.
Οὐδέ ποτ' ἐρρίγασιν ἑὰς ἐν ἀγῶνι γενέθλης
Οὐ πληθὺν ἐπιοῦσαν ἀκοντοβόλων αἰζηῶν,
Οὐ χαλκὸν σελαγεῦντα, καὶ ἀστράπτοντα σίδηρον,
Οὐδὲ βολὰς βελέων τε θοάς, μυλάκων τε θαμειάς.
Σπεύδουσιν δ' ἢ πρόσθε θανεῖν, ἢ τέκνα σαῶσαι.

Ἄρκτοι δ' ἀγριάδες, φόνιον γένος αἰολόβουλον,
Λαχνήεν μὲν πυκινὸν δασύτριχον ἀμφιέσαντο,
Μορφὴν δ' οὐκ ἀγανὴν πεπαμένοι τοῖσι γοργωποῖς.
Καρχαρόν, οὐλόμενον, τανυὸν στόμα, κυανέη ῥίς,
Ὄμμα θοόν, σφυρὸν ὠκύτατον, δέμας εὐρυκάρηνον,
Χεῖρες χερσὶ βροτῶν ἴκελαι, πόδες ἠδὲ πόδεσσι.
Σμερδαλέη βρυχή, δολερὸν κέαρ, αἰόλον ἦτορ,
Καὶ πολλή τε Κύπρις, καὶ οὐ κατὰ κόσμον ἰοῦσα.
Ἤματα γὰρ καὶ νύκτας ἐελδόμεναι φιλότητος
Αὐταὶ θηλύτεραι μάλ' ἐπ' ἄρσεσιν ὁρμαίνουσι,
Παῦρα μεθιέμεναι γαμίης παντερπέος εὐνῆς,
Τέκνα ἐνὶ σχόμεναι νηδὺν ὅτε κυμαίνουσιν.
Οὐ γάρ τοι θήρεσσι νόμος, γαστὴρ ὅτε πλήθει,
Εἰς λέχος ἐρχομένοις τελέειν φιλοτήσιον ἔργον,
Νόσφι μόνον λυγκῶν, ὀλιγοδρανέων τε λαγωῶν.
Ἄρκτος δ' ἱμείρουσα γάμου, στυγέουσά τε λέκτρον
Χῆρον ἔχειν, τόσα τλῆσι τελέσσατο μητίσασθαι.
Πρὶν τοκετοῖο μολεῖν ὥρην, πρὶν κύριον ἦμαρ,
Νηδὺν ἐξέθλιψε, βιάσσατο δ' Εἰλειθυίας.
(Τόσση μαχλοσύνη, τόσσος δρόμος εἰς Ἀφροδίτην.)
Τίκτει δ' ἡμιτέλεστα, καὶ οὐ μάλα σώματα τυκτά·
Σάρκα δ' ἄσημον, ἄναρθρον, ἀείδελον εἰσιδέσθαι.
Ἀμφοτέρων δὲ γάμου παιδοτροφίης τε μέμηλεν.
Ἀρτιτόκος δέ τ' ἐοῦσα μετ' ἄρσενος ἔνδον ἰαύει·
Λιχμᾶται γλώσσῃ τε φίλον γόνον, οἷά τε μόσχοι
Λιχμῶνται γλώσσῃσιν ἀμοιβαδὶς ἀλλήλοισι
Τερπόμενοι· γάνυται δὲ βοὸς χροῒ καλλικέρως βοῦς·
Οὐδ' ἀποπλάζονται πρὶν ἀπὸ γλυκὺν ἵμερον ἐλθεῖν.
Θυμὸν δ' ἐμπεδίως εὐφραίνουσι νομῆος·
Ὡς ἄρκτος λιχμῶσα φίλους ἀνεπλάσατο παῖδας,
Εἰσόκε μυκηθμοῖσιν ἀναιδέα ποθρίζωσι.

Ναὶ μὴν χειμερίην πανυπέρτατα δείδιεν ὁρμὴν
Καὶ λασίη περ ἐοῦσα· χιὼν δ' ὅτε πάντα μαλάσσει,
Ἑσπερίου ζεφύροιο πανεπίστεπτα χευαμένοιο,
Κεύθετ' ἐνὶ σπήλυγγι, τόθι σκέπας εὐρὺ καὶ εὐρύ.
Καὶ βόσιος χατέουσα πόδας χεῖράς τε λιχμαίνει
Οἷά τ' ἀμελγομένη, καὶ γαστρὸς ἔκλεψεν ἐρωήν.
Τοῖα νύ που βένθεσσιν ἐν ἀτρυγέτοιο θαλάσσης
Πουλύποδες σκολιοὶ περὶ κύμασι μητίσαντο,
Χείματος οἳ μέσσοιο κρυερὸν πνείοντος ἀήτου
Κεύθονται πλοκάμοισιν ἑὰς πλοκαμῖδας ἔδοντες.
Αὐτὰρ ἐπὴν ἔαρ ὑγρὸν εὔφορον ἀνθήσειεν,
Ἀκρεμόνες σφισὶν αἶψα νέοι πάλιν ἐβλάστησαν,
Καὶ πάλιν ἐστεφανωμένοι δολιχὴν πλώουσι θάλασσαν.

Ἑξείης ἐνέπωμεν ἐύσφυρον, ἠερόεντα,
Κραιπνόν, ἀελλόποδα, κρατερώνυχον, αἰπὺν ὄναγρον,

Suorum liberorum, & oſſifraga, querulaq́; columba,
Aquilináque ſecula, viuacéſque cornices.
Quomodo etiam gallina per ædes familiaris hominibus,
Quæ-nuper-peperit, implumes circumſiliens pullos
Accipitrem ſupra tectum deſilientem conſpicata,
Acute quidem glocitat ſtatim, & ſubſilit clare ſtrepens:
Ceruices autem altè erigit in aërem contorquens in-gyrum:
Et omnibus vtrinque ſuis inhorreſcit comis, i. plumis
Et alas omnes demittit ad terram: at miſeruli
Sub tegmine bene-alato pulli pipiunt teneri.
Ipſa verò & retrò fugat, & aſpellit auem impudentem,
Muniens caros pullos, quos etiamnum paruulos paſcit,
Implumes, ſoluentium-comas ouorum liberatos vinculo.
Ita autem etiam inter feras terribiléſque leana,
Panthéræq; celeres, & tigrides picta terga,
*Pro liberis prodeunt in-aciem, & * venatoribus pugnant.*
Quin etiam pro ſua prole ſuſtinent domari,
Ex aduerſo bellatorum conſiſtentes hominum.
Nec vnquam horrent ſuæ in certamine ſobolis,
Non turbam inuadentem ſagittariorum iuuenum,
Non æs micans & fulgens ferrum,
Neque iactus teloríumque celeres, lapidúmque confertos.
Satagunt autem vel prius mori, vel liberos eripere.

Vrſi verò ſylueſtres, funeſtum genus, ac verſutum,
Lanuginem quidem denſam & aſperam induerunt,
Formam verò minimè blandam toruis aſpectibus.
Aſperum, exitioſum, extenſum os ipſis eſt: *niger naſus:*
Viſus acris, talus celerior, corpus lato-capite:
Manus manibus hominum ſimiles, pedéſque pedibus
Terrificus fremitus, doloſum cor ſubdolum pectus
Et multa libido, & non decenter incedens.
Dies enim ac noctes appetentes cœtus
Ipſæ fœminæ cupidè in mares irruunt,
Paullum intermittentes nuptialem & voluptarium lectum:
Fœtus geſtantes aluo quando turgent.
Non enim eſt feris conſuetudo, venter cùm plenus eſt,
Cubile ineuntibus perficere venereum opus,
Præter ſolos lynces, imbecilloſque lepores.
Vrſa autem expetens cœtum, cùm oderit lectum
Viduum habere, tanta fœtus-edendo ſuſtinuit excogitare:
Priuſquam partionis appetat tempus, & priuſquam ſtatus dies,
Ventrem exprimit, violentérque accerſit Lucinam.
(Tanta libido, tantus eſt curſus in Venerem.)
Parit ſemperfectos & non dearticulatos fœtus:
Carnémque rudem indigeſtam, deformem aſpectu.
Simul autē & cōiugio & liberorum nutricationi dat operā.
Recens verò puerpera quando eſt, cum maſculo mox dormit:
Lambitque lingua carum fœtum: ceu vituli
Lingunt linguis alternatim ſe inuicem
Oblectantes: lætatur verò bouis cute pulchricornis bos:
Neque diſcedunt prius, quàm dulce deſiderium abierit:
*Animum verò * continuatis vnà oblectant paſtoris.*
Sic vrſa lingens caros refingit catulos,
Dum rugitibus impudenter fremant.

Sanè quidem hybernum vehementer pertimeſcit impetũ,
Quantumuis hirſuta ſit. Nix autem quando cuncta mollit,
Occiduo Zephyro denſè admodum eam fundente,
Occultatur in ſpelunca, vbi tegmen latum & amplum eſt:
Et cibo carens pedes manúſque lingit
Quaſi mulgens, & ventris depellit vel fallit *deſiderium.*
Talia in gurgitibus vaſti maris
Polypi quoque *obliqui in vndis excogitarunt:*
Hyeme qui media horridum ſpirante frigus,
Latitant in ſpeluncis ſua flagella ambedentes.
Aſt vbi ver humidum ac fœcundum floruerit,
Pedes ipſis celeriter noui iterum ſuccreſcunt:
Et rurſum flagellis-inſtructi longum nauigant mare.

Deinceps dicamus pulchrum-pedibus, aërium,
Velocem, rapidum, validis-vngulis, procerum onagrum:

Vt Catullus. Noli pugnare duobus. Græcismus etiam ab aliis vſurpatus verſu pro lib. 4. ex Horatio citato, Aſi cum Decertantem Aquilonibus.

Continuatis, prolequi, continuari, verbũ Apuleij.

Qui eſt pulcher corpore, latus, amplus aſpectu,
Argenteus colore, longis-auribus, velociſſimus currendo.
Linea autem nigra mediam ſpinam-dorſi cingit,
Niueis vtrinque ſecus diſtincta coronis.
Frumento veſcitur, & paſcit eum copioſè herbida tellus.
At ipſe robuſtus bonum pabulum eſt feris.
Secula porrò rapidorum æmula admodum ſunt *onagrorum,*
Multiſque vxoribus exultantes ſuperbiunt.
Fœminæ verò comitantur, quoquò maritus duxerit:
Ad paſcua ducunt, cùm voluerint imperare,
Ad fontes fluuiorum, ferarum vinum: & iterum mox
Ad denſa ſtabula, cùm heſperus ſomnum induxerit.
Zelum verò maſculis omnibus in ſuos excitat
Filios tenellos efferatus furor atque immanis,
Cum enim fœminæ ſtiterit partum Lucina,
Propè admodum aſſidens ſuum fœtum coràm ſpeculatur.
Et ſanè vbi catulus matris ad pedes ceciderit,
Si quidem fœmina eſt, amat prolem, & vtrinque ſecus
Lingua lingens caram ſobolem amanter-complectitur:
Maſculum autem ſi viderit, tunc ſanè, tunc animum concitat
Vel, ignea matre. ſi legas πυρμήνει. *Funeſto zelo * circa matrem crudelis fera:*
Proſilit verò cupiens filij genitalia ſecare
Verenda, ne poſtea iuuenis pubeſcat.
Ipſa verò, quamuis puerpera ſit, & infirma à partione,
Subſiſtere id eſt opitulari, verbum Apuleio admodum familiare. *Filio miſero, qui bello-inuaditur à* patre, *mater * ſubſiſtit.*
Quemadmodũ autẽ olim in bello luctuoſo matris in cõſpectu
Infantem trucidant crudeles bellatores,
Ipſámque trahunt, adhuc palpitantis cæde
Filio implicitam, lugubriter admodum eiulantem,
Laniantem, tenerámque genam, infráque vbera
Sanguine madentem calido, calidoque lacte:
Ita etiam fœmina Onager ſuper filio prorſus ſimilis eſt
Miſerè quiritanti, & miſerabiliter eiulanti.
Diceres miſerrimam, ſuum filium circumplexam
Blanda dicere, & ſupplicantem fari talia:
Mi vir, mi vir, quare tui vultus exaſperantur?
Cur *oculi rubeſcunt, qui priùs ſplendidi erant?*
Annon faciem intueris ſaxificæ propè Meduſæ?
Annon prolem venenatam crudelis draconis?
Annon ſcymnum ſæuum montiuagæ leænæ?
Filium (heu me miſeram!) quem enixa ſum, quem exſculabis.
Ad verbũ ſonato. Nõ matem pones, vel, efficies. Emaſculare verbum Apuleij: quod vulgo etiã eunare dicimus. Et alius neſcio quis. Deteſtare late ſtabilem facere. *Filiũ* inquam *tuũ maxillis tuis exorauimus à diis *, emaſ-*
Reprime te: ius tu: ne reſeca: quid mihi reſecuiſti? quid feciſti
Filio? nihil feciſti eum, *toto corpore mutilato. (ob partum!*
Miſera ego atque *ærumnoſa, maximè intempeſtiuum*
Et tu, mi fili, miſerrime ſceleratiſſimi parentis cauſa!
O miſera ego ter infelix, inanem fœtum enixa!
Et tu, fili, excelſus non vnguibus leonum,
Sed infeſtis genis & leonnis parentis!
Talia aliquis miſerrimam illam *circa ſuum tenerum filium*
Loqui dixerit. Hunc autem nihil curantem cruento
Vorare ore crudelem filij eſcam.
Iupiter pater, quàm eſt zeli ſæuum cor!
Illum etiam naturâ fortiorem videri
Feciſti ô Rex, dediſtiq; ei ignis acutum impetum:
Dextrâ autem ferre adamantinum tribuiſti gladium.
Non liberos ille *ſeruat caros dulcibus parentibus,*
Non ſodales, affinéſque, vbi quem *inuaſerit, non nouit conſanguineos,*
Quando difficilis & impetuoſus venerit.
Ille etiam quondam in ſuos armauit liberos
Ipſos ſemideos, & laudatas Heroidas:
Ægidem videlicet *Theſeum, & Æolidem Athamantem:*
Atticámque Prognen, & Threiciam Philomelam:
Colchicámque Medeam, inſignémque Themiſtonem.
Verumtamen poſt genus hominum ærumnoſorum
Feris quoque Thyeſteam pernicialem appoſuit menſam.
Eſt porrò in præcipuis in finibus Æthiopum
Equorum-ſylueſtrium copioſum genus, inſtructum virulentis
Duobus exertis-dentibus. Pedum ſanè non ſolidam vngulã,

Ος τε πέλει φαιδρὸς δέμας, ἠΰς τ', εὐρὺς ἰδέσθαι,
Αργύφε@- χροιὴν, δολιχούατος, ὀξύτατος θεῖν.
Ταινίη δὲ μέλαινα μέσην ῥάχιν ἀμφιβέβηκε,
Χιονέης ἑκάτερθεν ἀειρομένη στεφάνῃσι.
Χιλὸν ἔδει, φέρβει μιν ἄδην ποιήεσσα αἶα.
Αλλ' αὐτὸς κρατερὸς ἀγαθὴ βόσις ἔπλετο θηρσί.
Φῦλα δ' ἀελλοπόδων ζηλήμονα πάμπαν ὀνάγρων,
Πολλῇσίν τ' ἀλόχοισιν ἀγαλλόμενοι κομόωσι.
Θηλύτεραι δ' ἕπονθ' ὅπῃ τοι πόσις ἡγεμονεύει,
Πρὸς νομὸν ἰθύουσιν, ἐπὴν ἐθέλῃσιν ἀνώγειν·
Πρὸς πηγὰς ποταμῶν, θηρῶν μέθυ, καὶ πάλιν αὖθις
Πρὸς λασίους οἴκους, ὅταν Εσπερος ὕπνον ἄγῃσι.
Ζῆλον δ' ἄρσεσι πᾶσιν ἐπὶ σφετέροισιν ὀρίνει
Υἱάσι νηπιάχοισι παναγρ@- οἶστρ@- ἀναιδής.
Οππότε θηλυτέρῃ γὰρ ἔχει τόκον Ειλείθυια,
Αγχι μάλ' ἑζόμεν@- σφέτερον γόνον αὐτὸς ὀπιπεύει.
Καί ῥ' ὅτε νηπίαχον μητρὸς ὑπὸ ποσσὶ πέσῃσιν,
Εἰ μὲν θῆλυ πέλει, ποθέει τέκος, ἠδ' ἑκάτερθε
Γλώσσῃ λιχμάζων φίλον γόνον ἀμφαγαπάζει·
Αρσενα δ' εἰ μὲν ἴδοι, τότε δὴ τότε θυμὸν ὀρίνει
Αργαλέῳ ζήλῳ πυριμήτορι ἀργαλέ@- θήρ.
Εκ δ' ἔθορεν μεμαὼς παιδὸς φύσιν ἐκταμέεσθαι
Μήδεα, μὴ μετόπισθεν ἕην γε μὲν ἡβώοντα·
Η δὲ, λεχὼ περ ἐοῦσα, καὶ ἀδρανέουσα τόκοισι,
Παιδὶ λυγρῷ πολεμιζομένῳ μήτηρ ἐπαμύνει.
Ως δ' ὅποτ' ἐν πολέμῳ πολυκηδέϊ μητέρ@- αὐτῆς
Νηπίαχον κτείνουσιν ἀπηνέες αἰχμητῆρες,
Αὐτὴν τ' αὖ ἐρύουσιν ἔτ' ἀσπαίροντι φόνοισιν
Υἱῷ πλεγνυμένην, στονόεν μέγα κωκύουσαν,
Δρυπτομένην ἁπαλήν τε παρειὰν, νέρθε τε μαζῶν
Αἵματι δευομένην θερμῷ, λιαρῷ τε γάλακτι·
Ως καὶ θῆλυς Οναγρ@- ἐφ' υἱεῖ πάμπαν ἔοικεν
Οἰκτρὰ κινυρομένῃ, καὶ δύσμορα κωκυούσῃ.
Φαίης κεν ποτνιᾶσθαι, ἑὸν παῖδ' ἀμφιβεβῶσαν
Μείλιχα μυθεῖσθαι, καὶ λισσομένην ἀγορεύειν·
Ανερ ἄνερ, τί νυ σοῖο πρόσωπα τετρηχόντα;
Ομματα φοινίχθη δέ τά τ' αὖ πάρος αἰγλήεντα;
Οὐχὶ μέτωπον ἀθρεῖς λιθοεργέ@- ἄγχι Μεδούσης;
Οὐ γόνον ἰοβόρον παναμειλίκτοιο δράκοντος;
Οὐ σκύμνον πανάθεσμον ὀρειπλάγκτοιο λεαίνης;
Παῖδα, λυγρὴ, τὸν ἔτικτον, ὃν ἀρήσασθε θεοῖσι,
Παῖδα τεὸν γένυεσσι τεῇς ἐκ ἀρσενα θήσεις;
Ισχε φίλ@-, μὴ τέμνε. τί μοι τέμες; οἷον ἔρεξας
Παῖδα; τὸ μηδὲν ἔθηκας, ὅλον δέμας ἐξαμήσας.
Δειλὴ ἐγὼ, πανάποτμος ἀωροτάτοιο λοχείης·
Καὶ σὺ τέκος παίδ' ἄλλον ἀγηνορίοιο τοκῆ@-·
Δειλὴ ἐγὼ τρισάλαινα, κενὸν τόκον ὠδίνασα·
Καὶ σὺ τέκος τμηθεὶς οὐχὶ στονόεσσι λεόντων,
Αλλ' ἐχθραῖς γένυεσσι λεοντείου τοκῆ@-.
Τοιά τε αὖ πανάποτμον ἐὸν περὶ νήπιον υἷα
Μυθεῖσθαι φαίη τις· ὁ δ' οὐκ ἀλέγοντα ἀμείβοι
Δαίνυσθαι στομάτεσσιν ἀμείλιχα παιδὸς ἐδωδά.
Ζεῦ πάτερ, οἷον ἔην ζήλοιο πανάγριον ἦτορ.
Κεῖνον καὶ φύσι@- κρατερώτερον εἰσοράασθαι
Θῆκας, ἄναξ, δῶκας δὲ πυρὸς μένος ὀξὺ φέρεσθαι·
Δεξιτερῇ δὲ φέρειν ἀδαμάντινον ὤπασας ἄορ.
Οὐ παῖδας τηρεῖ φίλους γλυκεροῖσι τοκεῦσιν,
Οὐχ ἑτάρους, πηούς τε μολὼν, οὐκ οἶδεν ὁμαίμους,
Οππότε κεν ἀργαλέ@- τε καὶ ἄσπετος ἀντιβολήσῃ.
Κεῖν@- καὶ σφετέροισιν ἐπ' ἔτραπεν ἠρώεσσι
Αὐτοὺς ἡμιθέους, καὶ ἀμύμονας ἡμιθεαίνας,
Αἰγείδην Θησῆα, καὶ Αἰολίδην Αθάμαντα,
Ατθίδα καὶ Πρόκνην, καὶ Θρηϊκίην Φιλομήλην,
Κολχίδα τε Μήδειαν, ἀρίζηλόν τε Θεμιστώ.
Αλλ' ἔμπης μετὰ φῦλον ὀϊζυρὸν ἀνθρώπων
Θηρσὶ Θυεστείην ὀλοὴν παρέθηκε τράπεζαν.
Εστι δ' ἐνὶ κρημνοῖσιν ἐπὶ τέρμασιν Αἰθιοπήων
Ιππάγρων πολὺ φῦλον ἐπιχθονίοις ἀρήϊον
Δοιοῖς χαυλιόδουσι, ποδῶν γε μὲν οὐ μίαν ὁπλὴν.

Χαλ-

Χηλὴν δ' αὖ φορέουσι διχηλὴν ἴκελον ἐλάφοισι·
Χαίτη δ' αὐχενίη μεσάτην ῥάχιν ἀμφιβαλοῦσα
Οὐραίην ἐς πάτην μεταπίπτεται· οὐδὲ βροτοῖσι
Δουλοσύνην ἔτλη ποθ' ὑπέρφιαλον γένος αὐτῶν·
Ἀλλ' εἰ καί ποθ' ἕλωσιν ἐϋστρέπτοισι βρόχοισιν
Ἵππαγρον δολίοισι λόχοις μηχανόεντες Ἰνδοί,
Οὔτε ἐδωδὴν ἐθέλει μετὰ χείλεσιν αἶψα πάσασθαι,
Οὔτε πιεῖν, ὀλοὸς δὲ φέρειν ζυγὸν ἔπλετο δοῦλον.
Φράζεο δὴ δύο φῦλα δυσαίνεα καρχαρόδοντα,
Μηλοφόνον τε λύκον, δολοδερκέα τ' αὖτις ὕαιναν,
Τὸν μὲν ποιμνήων καὶ αἰπολίων ἐλατῆρα·
Τὴν δ' ἐχθρὴν σκυλάκεσσι, γεραιοτέροις τε κύνεσσι.
Τὸν μὲν νυκτερινὸν διὰ γαστρὸς ἄφυκτον ἐρωὴν
Ἀργηστῶν ἐρίφων τε πολύπλοκον ἁρπακτῆρα·
Τὴν δέ τε νυκτιπόρον καὶ νυκτιπλανῆ τελέθουσαν,
Οὕνεκά οἱ διὰ νύκτα φάος, σκότος αὖτε κατ' ἠῶ.
Εἴδεα δ' ἀμφοτέροις ἀνομοίια θηροὶ δαφοινοῖς.
Τὸν μὲν γάρ τε κύνεσσι παρείκελον ὀπίσσειο
Μάζοσι, ποιμενικοῖς, λασίη δ' ὀπίσσεται οὐρή.
Ἡ δέ τε κυρτοῦται μεσάτην ῥάχιν, ἀμφὶ δὲ πάντη
Λαχνήεσσα κυρεῖ, κατὰ δ' ἔρραπται δέμας αἰνὸν
Κυανέης ἑκάτερθεν ἐπίτρεχε ταινίησιν·
Στεινή τ' ἐκτάδιός τε πέλει, καὶ νῶτα καὶ οὐρή,
Ῥῖνας τ' ἀμφοτέρῃσιν ἐπικλείουσιν ὀδοῦσι.
Ῥιγεδανόν τοι μήν τε διατμήξας περὶ ποσσὶν
Εἰ φορέοις, φορέοις σκυλάκων μέγα δεῖμα κραταιῶν,
Καὶ σὲ κύνες κείνοισιν ἐπεμβεβαῶτα πεδίλοις
Ἀντίον οὐχ ὑλάουσι, πάρος γε μὲν ὑλακέοντες.
Εἰ δὲ λύκου δέρμας ῥινὸν ἀποτεκτήναιο
Τύμπανον εὐκέλαδον Διδυμαίου ἀλεσικάρπου,
Μοῦνόν τοι μετὰ πᾶσι βαρύβρομον ἔκλαγεν ἠχήν,
Καὶ μοῦνον παταγεῖ· τὰ δ' εὔθροα πρόσθεν ἐόντα
Τύμπανα σιγάζει, κωφοῖ τε πάντας ἰωήν.
Καὶ φθίμενοι γὰρ ὄϊς φθίμενον λύκον ἐρρίγασι.
Θαῦμα δὲ καὶ τόδ' ἄκουσα περὶ στικτοῖσιν ὑαίνας,
Ἄρσενα καὶ θήλειαν ἀμείβεσθαι λυκάβαντι.
Καί ῥ' ὅτε μὲν τελέθουσι δυσδερκέα νυμφιόωντα,
Νωλεμέως ἱμείροντα γάμων, ποτὲ δ' αὖθις ὁρᾶσθαι
Θηλυτέρην νύμφην, λοχίην, καὶ μητέρα κεδνήν.
Ἀλλὰ λύκων τελέθει πολύστιχα πέντε γένεθλα·
Εἴδεα δ' ἀλλήλοις ἀνομοίια τεκμήραντο
Φῶτες ἀμορβῆες, τοῖσιν μάλα δῆλα τὰ φῦλα.
Πρῶτα μὲν ἐκ κείνοισι θρασύφρονα τοξευτῆρα·
Ξανθὸς μὲν περὶ τοῖς εἶδος, ἀτὰρ περιηγέα γυῖα.
Καὶ κεφαλὴν φορέει πολὺ μείζονα, καὶ θοὰ κῶλα,
Γαστέρα δ' ἀργαίνουσαν ἔχει πολιοῖς ῥαθάμιγξι.
Σμερδαλέον δ' ἠχεῖ τε καὶ ὑψόθι πάμπαν ὀρούει,
Αἰὲν ἐπισσείων κεφαλήν, πυρόεν τε δεδορκώς.
Ἄλλος δ' αὖ μεγέθει μὲν ὑπέρτερος, ἅψεα δ' αὖτε
Μακεδανός, πάντεσσι θοώτερος ὠκὺς λύκοισι·
Τὸν μέροπες κίρκον τε καὶ ἅρπαγα κικλήσκουσι·
Πολλῷ σὺν ῥοίζῳ δὲ μάλ' ὄρθριος εἶσιν ἐπ' ἄγρην
Πρώτην ἀμφιλύκην· ῥέα γάρ τ' ὀλιγοδεύετ' ἐδωδῆς.
Χροιὴ δ' ἀργεννὴ σελαγεῖ πλευράς τε καὶ οὐρήν.
Ναίει δ' οὔρεα μακρά· τὸν δ' ὁππότε χείματος ὥρῃ
Ἐκ νεφέων προχυθεῖσα χιὼν κρυόεσσα καλύψῃ,
Δὴ τότε καὶ πολίεσσι πέλας κίεν θὴρ ὀλοόφρων,
Πᾶσαν ἀναιδείην ἐπιειμένος εἵνεκ' ἐδωδῆς·
Λάθρη τ' ἐμπελάει μάλα τ' ἠρέμας, ὄφρα κεν αἶγα
Ἐξαρπάξῃ· τὴν δ' αἶψα θοοῖς ὀνύχεσσιν ἔμαρψεν.
Ἔστι δέ τις Ταύροιο προβλῆτος ὑπὲρ ἀκτῆς
Ἐν ζάθῃ Κιλικῆς τε πάγοις, καὶ πρῶνας Ἀμανοῦ,
Καλὸς ἰδεῖν θήρεσσι μετέξοχος, ἐν τε καλεῦσι
Χρύσεον, ἀστράπτοντα πυκνοκόμοισιν ἐθείραις,
Οὐ λύκος, ἀλλὰ λύκου προφερέστατος αἰπύτατος θήρ,
Χείλεσι χαλκείοισι τεθηγμένος, ἄσπετος ἀλκήν.
Πολλάκι τοι καὶ χαλκὸν ἀτειρέα, πολλάκι λᾶαν
Ἐμμενέως ἔθραυσε, καὶ αἰχμήεντα σίδηρον·
Καὶ κύνα Σείριον οἶδε, καὶ ἀντέλλοντα φοβεῖται.

Sed vngulam gerunt fiſſam, ſimilem ceruis.
Iuba autem ceruicalis, mediam ſpinam-dorſi circumtegens,
Caudam ad extremam pertinet: neque hominibus
Seruitutem tolerat vnquam ſuperbũ genus atque indomitũ:
Sed etiamſi quando ceperint firmiter-flexis laqueis
Equum-ferum doloſis inſidiis ingenioſi Indi,
Neque cibum vult ore ſtatim capere,
Neq; bibere: ſed pernicioſus eſt ad ferendum iugum ſeruile.
Conſidera iã deinceps duo genera infeſta-aſperis dẽtibus,
Ouicidam q; lupum, cachinnantemq; rurſus hyænam:
Illum quidem ouium atque caprilium vaſtatorem:
Hanc autem infeſtam catulis: maioribuſq; canibus.
Illũ quidem nocturnum propter ventris ineuitabilẽ impetum
Alborum hædorum aſtutum raptorem:
Hanc verò noctiuagam, noctiuagamq; itemque,
Quia ipſi per noctẽ eſt lumen, caligo contrà per aurorã.
Formæ verò vtriſque diſſimiles ſunt feris cruentis.
Nam illum quidem canibus perſimilem videas
Maſtibus, paſtoralibus, hirta verò eum ſequitur cauda:
Hæc autem inflectitur in gibbum mediam circa ſpinam dorſi: vſquequaque verò
Hirſuta eſt, & compunctum eſt corpus graue
*Nigris * vtrinque ſecus densè lineis:*
Anguſtaque oblongaque eſt, & dorſo & cauda:
Naſumque vtriſque includunt dentibus.
Terribilem cuius particulam reſectam circa pedes
Si geſtes, geſtabis canum magnũ terriculamentum robuſtorũ:
Et te canes illis incedentem ſoleis
Non allatrant, quamuis prius quidem latrantes.
Sin autem lupo excoriato ex pellibus confeceris
Tympanum ſonorum, Didymenis frugiperdum,
Solum ſanè inter omnia grauem edit ſonum,
Et ſolum perſtrepit. Quæ autem ſonora antea fuerant,
Tympana, ea conticeſcere facit, obtunditq; omnẽ ſtrepitum.
Etenim mortuæ quoque oues mortuum lupum perhorreſcunt.
Miraculum etiam hoc audiui de maculoſis hyænis,
Marem & fœminam mutari quotannis:
Et ſane aliàs quidem eſſe ſetrum ſponſum,
Perpetuò appetentem concubitus: aliàs verò contrà videri
Fœminam, ſponſam, puerperam, & matrem ſedulam.
*Sed luporum ſunt * incana quinque genera:*
Formas verò inter illos diſpares obſeruarunt
Paſtores, quibus valde manifeſta ſunt genera illa.
Primum quidem, quem nominant ferocem iaculatorem:
Flauus quidem eſt tota forma: ſed rotunda membra
Et caput habet longè maius, & velocia crura:
Ventrem verò albicantem habet canã maculã:
Horribiliter verò vlulat, & ex alto prorſus irruit,
Semper quatiens caput, flammeum quiddam videns.
Alius rurſum magnitudine quidem ſuperior: membris autẽ
Longus, inter omnes celerior velocitate lupos:
Quem homines circum & raptorem nominant.
Magno autem cũ ſtridore valde matutinus tendit ad pradã,
Primum ſub crepuſculum: facilè enim indiget cibo.
Color autem candidus illuminat latera & caudam.
Incolit autem montes longos. Hos verò cùm hyemis tempore
E nubibus effuſa nix gelida occuluerit:
Tunc ſanè & vrbem propinquat fera pernicioſa meditans,
Omnem impudentiam induta ob cibum:
Furtimque propinquat valde tacitè: donec capram
Comprehenderit. Hanc autẽ mox acutis vnguibus corripit:
Eſt & alius lupus Tauri nimoſa ſupra iuga
Degens, Ciliceſque colles, & vertices Amani,
Pulcer aſpectu, inter feras prorſus eximius: quẽ etiã vocant
Aureum, fulgentem nimium condenſis comis.
Non lupus hic eſt, ſed lupo præſtantior excelſus leo:
Labiis aneis armatus, inſuperabilis robore.
Sæpe quidem & æs firmum, ſæpe lapidem
Fortiter perfregit, & acutum ferrum:
Et canem Sirium nouit, & exorientem metuit.

Verbum probum: vt &, circumſecus, quo vtor carm. 295. Lucil. lib. 22. apud Nonium: Zopyrion labiis cadit vtrinque ſecus. Lucret. lib. 4: Quare etiã atque ſecus circũ corpus vapulet. Apul. Metamorph. 9. Tunc ſibi eiicit violentior vtrinque ſecus contentio multum. Incanui veteribus idem quod canum.

Mox etiam ſpecum ſubit late terræ,
Aut ſpeluncam caliginoſam, donec ab æſtu
Sol deſiſtat, & pernicioſa canicula ſtella.
Lupi porrò rurſum duplices ſunt *truculentum genus, ceruicibus breues,*
Latiſſimique humeris, ſed hiſpidi femora:
Et pedibus ac facie minores: oculis parui.
Horum alter quidem argenteis tergis, & ventre albo
Illuſtris eſt: obſcurus autē ſolarū extremitatib. ultimis plantarum.
Quem quidam Ictinum canum nuncupant.
Sed alter colore nigricante cernitur,
Minor quidem priore, at robore non deſtitutus,
Venatur verò horribiliter in lepores irruens,
Omnéſque è membris arrecti horrent pili.
Sæpenumerò autem lupi etiam cum pantheris cruentis
In cœtum conueniunt, unde robuſta ſecula,
Lupi-ceruarij procreantur. *Simul.a.ferunt duplicem,* & *(mixtum florē,*
Matrē quidē pellibus referentes*: facie verò cōtrà patrē.*
Tigridis porrò deinceps generoſum corpus canamus,
Qua non iucundius quicquam *natura præbuit artificioſa*
Oculis ad videndum, ferarum inter ingentem turbam.
Tantum autem inter feras excellens eſt tigris,
Quantum inter aërias pauo pulcher aues.
Per omnia ipſam videas montanam veluti leænam,
Præter ſolam pellem, qua varia cincta eſt,
Inſigniter purpuraſcente, & floſculis micante.
Talem quidem igneum ſub ſuperciliis oculi
Splendorem fundunt. Sed corpus eſt tale:
Robuſtum, & *carnoſum: talis eſt longam-umbram-faciens (cauda:*
Tales circum ora vultus: tale supernè
Nutat ſupercilium: ita crepitant dentes.
Celerrima autem eſt inter veloces eximiè feras.
Ipſi enim curſu ſimilis eſt Zephyro *genitori:*
Quamuis malè dixerim genitori. Quis enim hæc pro certo (confirmauerit,
Quòd feræ ſubigantur ab aëre ſponſo?
Eſt enim illa inanis fama, quòd hoc genus
Fœmineum uniuerſum ſit, & expers maris.
Sæpenumerò enim conſpicias floridum ac pulchrū maritum:
Non quidem ita facilè videas. Nam relictis ſuis catulis
Iugiter fugit, venatores ubi conſpexerit.
Fœmina verò comitatur catulos, dolénſque animo
(Gaudium ingens venatoribus) ad retia rectà accedit.
Aper autem martius valde excellens eſt inter feras.
Concubitus quidē appetit extremis in vallibus præcipitiorū:
Valde autem odit ſtrepitum ſonorum ferarum.
In fœminam verò pertinax irruens oberrat,
Et admodū amore-inſaniens laſciuit: circa collū autē arrecta
Horrent ſetæ inſtar criſtatarum galearum.
Spumámque deſtillat in terra: at dentibus
Copioſam pulſat candidam ſpumam *anhelitu feruido:*
Et bilis circa coitum multò maior eſt, *quàm verecundia.*
Fœmina verò ſi quidem ſuccumbens marito *maneat,*
Extinguit omnem iram, conſopitque feræ impetum.
Sin autem auerſata fugiat connubialem lectum,
Illicò percitus calido & igneo œſtro,
*Aut * nuptias facit, vi fortiter cogens,*
Aut mortuam in pulueribus abijcit malis irruens.

Nuptias facere de re venerea dixerunt Petronius & Apuleius.

Eſt verò quædam de apro fama, in albo dente eius
Occultam ineſſe ardidam & igneam vim.
Signum autem huius rei *hominibus certum conſtat.*
Quando enim magna turba atque *conferta venatorum*
Cum canibus audacibus humi feram proſtrauerint,
Haſtis longis cateruatim domitam:
Si tunc de ceruicibus aliquis ſublatum pilum tenuem
Feræ adhuc anhelantis admoueat denti,
Illicò valde in gyrum conuoluitur aduſtus pilus:
Atque etiam in ipſis canibus ſuper latera utrinque ſecus,
Ubi apri malarum admoti ſunt ardidi dentes,
Veſtigia uſtulata per pellem extenſa ſunt.
Hyſtricibus porrò nuſquā quicquam eſt per opacam ſyluā

Αὐτίκα δὲ ῥωχμοὺς καταδύεται ἠρίος ὕλης.
Ηὲ κατὰ σπήλυγγος ἐρεμνοῦ, εἰσόκεν ἄζης
Ηέλιος παύσαιτο, καὶ οὐλομένη κυνὸς ἀστήρ.
Ἀκμονες αὖ δοιοὶ φόνιον γένος, αὐχένα βαιοί,
Εὐρύτατοι τ' ὤμοισιν, ἀτὰρ λασιότεροι μηροῖς,
Καὶ πόδας, ἠδὲ πρόσωπον ἐλάσσονες, ὄμματα βαιοί.
Τῶν ὁ μὲν ἀργυρέοισι, καὶ γαστέρι λευκῇ
Παμφαίνει· δνοφερὸς δὲ μόνον ἄκρα νείατα ταρσῶν,
Ὅν τινες ἴκτινον πολιόστεχα φῶτες ἔειξαν.
Αὐτὰρ ὅγε χροιῇσι μελαινομένῃσι πέφανται,
Μείων μὲν προτέροιο, τὸ δ' ἀλκὸς οὐκ ἐπιδευής,
Θρώσκει δ' ἔκπαγλον ἐπὶ πτώκεσσιν ὀρούων,
Πᾶσαί τ' ἐκ μελέων ὀρθαὶ φρίσσουσιν ἔθειραι.
Πολλάκι δ' αὖτε λύκος καὶ πορδαλίεσσι δαφοιναῖς
Εἰς εὐνὴν ἐπέβησαν, ὅθεν κρατερόχροα φῦλα,
Θῶες· ὁμοῦ δὲ φέρουσι διπλοῦν μεμορυγμένον εἶδος,
Μητέρα μὲν ῥινοῖσι, προσώπασι δ' αὖ γενετῆρα.
Τίγριδος αὖ μετέπειτα κλυτὸν δέμας ἀείδωμεν·
Τῆς οὐ τερπνότερον φύσις ὤπασε τεχνήεσσα
Ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, θηρῶν μετὰ πουλὺν ὅμιλον.
Τόσσον δ' ἐν θήρεσσι μέγ' ἔξοχος ἔπλετο τίγρις,
Ὅσσον ἐν πτερόεσσι ταὼς καλὸς οἰωνοῖσι.
Πάντα μιν ἀθρήσειας ὀρεσσίβιον οἷα λέαιναν,
Νόσφι μόνου ῥινοῖο, τὸν αἰόλον ἐστεφάνωται,
Δαίδαλα πορφύροντα, καὶ ἄνθεσι μαρμαίροντα.
Τοίην μὲν πυρόεσσαν ὑπὸ βλεφάροισιν ὀπωπὴ
Μαρμαρυγὴν στράπτουσιν· ἀτὰρ δέμας ἔπλετο τοῖον,
Καρτερὸν, εὔσαρκον· τοίη δολιχόσκιος οὐρή.
Τοῖα περὶ στομάτεσσι προσώπατα· τοῖον ὕπερθεν
Νεύει ἐπισκύνιον· τοῖοι καναχηδὸν ὀδόντες.
Ὠκυτέρη τελέθει δὲ θοῶν πανυπείροχα θηρῶν.
Αὐτὴ γάρ τε θέειν ἰκέλη Ζεφύρῳ γενετῆρι·
Οὔτι γε μὴν γενετῆρι, τίς ἂν τάδε πιστώσαιτο,
Θῆρες ὅτι δμηθεῖεν ὑπ' ἠέρι νυμφευτῆρι;
Ἔπλετο γὰρ κενεὴ κείνη φάτις, ὡς τόδε φῦλον
Θῆλυ πρόπαν τελέθει καὶ ἀδέμνιον ἄρσενός ἐστι.
Πολλάκι γάρ κεν ἴδοις πολυανθέα καλὸν ἀκοίτην.
Ῥεῖα γὰρ οὐκ ἂν ἴδοις. δὴ γάρ τε λιποῦσα τέκνα,
Ἐμμεμαὼς φεύγει, θηρήτορας εὖτ' ἂν ἴδηται.
Ἡ δ' ἕπεται σκύμνοισιν, ἀνιάζουσα τε θυμὸν
(Χάρμα μέγ' ἀγρευτῆρσι,) πρὸς ἄρκυας ἰθὺς ἱκάνει.
Κάπρος ἐνυάλιος δὲ μέγ' ἔξοχος ἐν θήρεσσιν·
Εὐνὰς μὲν ποθέει πυμάτοις ἐνὶ βένθεσι κρημνῶν.
Ἔξοχα δὲ στυγέει δοῦπον πολυηχέα θηρῶν·
Θηλυτέρῃ δ' ἀλίαστος ἐφορμαίνων ἀλάληται,
Καὶ μάλ' ἐρωμανέων σπέρχει· κατὰ δ' αὐχένας ὀρθαὶ
Φρίσσουσι τρίχες, οἷα περισσολόφων πηλήκων.
Ἀφρὸν ἀποσταλάει τε κατὰ χθονός, αὐτὰρ ὀδόντων
Πολλὸν ἐπικροτέει λευκόχροον ἄσθματι θερμῷ·
Καὶ χόλος ἀμφὶ γάμοισι πολὺ πλέον ἠέπερ αἰδώς.
Θηλυτέρη δ' εἰ μέν κεν ὑποκλάζασα μένῃσιν,
Ἔσβεσε πάντα χόλον, κατὰ δ' εὔνασε θηρὸς ἐρωήν.
Εἰ δέ κ' ἀνηναμένη φύγῃ φιλότητος εὐνήν,
Αὐτίκ' οἰστρομένος θερμῷ πυρόεντι μύωπι,
Ἢ γάμον ἐξετέλεσσεν ἀνάγκῃ ἶφι δαμάσσας,
Ἢ νέκυν ἐν κονίῃσι βάλεν γενύεσσιν ὀρούσας.
Ἔστι δέ τις κάπροιο φάτις περὶ, λευκὸν ὀδόντα
Λάθριον ἐντὸς ἔμεν μαλερὴν πυρόεσσαν ἀϋτμήν.
Σῆμα δ' ἐφημερίοισιν ἀριφραδὲς ἐρρίζωται.
Ὁππότε γὰρ πολὺς ὄχλος ἐπήτυμος ἀγρευτήρων
Σὺν κυσὶν εὐτόλμοισι ποτὶ χθονὶ θῆρα βάλωνται
Αἰχμῇσιν δολιχῇσιν ἐπασσύτεροι δαμάσαντες,
Δὴ τότ' ἀπ' αὐχένος εἴ τις ἀειράμενος τρίχα λεπτήν,
Θηρὸς ἔτ' ἀσθμαίνοντος ἐνιχρίμψειεν ὀδόντι,
Αἶψα μάλα σφαιρηδὸν ἀνέδραμεν αἰθομένη θρίξ·
Καὶ δ' αὐτοῖσι κύνεσσιν ἐπὶ πλευρῆς ἑκάτερθεν,
Ἔνθα συὸς γενύων πέλασαν αἴθωνες ὀδόντες,
Ἴχνεα πυρωθέντα διὰ ῥινοῖο τέτυκται.
Ὑστρίγγων δ' οὔπω τι πέλει κατὰ δάσκιον ὕλην

Ῥίγιον εἰσιδέειν, οὔτ' ἀργαλεώτερον ἄλλο·
Τόσσον τοι μέγεθος μὲν, ὅσσα λύκοισι δαφοινοῖς,
Βαιὸν ὀλιζότερον, κρατερὸν δέμας· ἀμφὶ τε ῥινὸς
Τρηχείαις λασίαισι πυκνὰ φρίσσουσιν ἐθείραις,
Ὁπποίαις θωρήξατ' ἐχίνων αἰόλα φῦλα.
Ἀλλ' ὅτε μιν σεύωσιν ἀρείονες ἔξοχα θῆρες,
Δὴ τότ' ἐμήσατο τοῖα· θοὰς δ' ἤγειρεν ἐθείρας,
Καί τ' ὀπίσω νώτοισιν ἀκαχμένον ὠκυπέτησιν
Ἰθὺς ἀκοντίζει μαλερὸν βέλος· ἀμφότερον δὲ
Φεύγει τ' ἐμμενέως, καὶ ἐγκλινόμενος πολεμίζει.
Δηθάκις ἔκτεινεν κύνα καρχαρέην. ἔνθα κε φαίης
Αἰζηὸν τόξων δεδαηκότα τοξάζεσθαι.
Τούνεκεν ὁππότε μιν θηρήτορες ἐσίδωνται,
Οὔ τι κύνας μεθιᾶσι, δόλον δ' ἐπιτεκτήναντο,
Τὸν μετέπειτ' ἐρέω, θηρῶν φόνον ὁππότ' ἀείδω.

Ἰχνεύμων βαιὸς μὲν, ἀτὰρ μεγάλοισιν ὁμοίως
Μέλπεσθαι θήρεσσι πανάξιος εἵνεκα βουλῆς,
Ἀλκῆς τε κρατερῆς ὑπὸ ῥαπιδανοῖς μελέεσσιν.
Ἦ γάρ τοι κέρδεσσιν ἐξέκτανε δίπλοα φῦλα,
Ἑρπυστῆρας ὄφεις τε, καὶ ἀργαλέους κροκοδείλους,
Κείνους Νειλῴους, ξεῖνον γένος. ὁππότε γάρ τις
Θηρῶν ἀργαλέων εὕδῃ, τριστοιχα πετάσσας
Χείλεα, καὶ χάος εὐρὺ, καὶ ἄσπετον αἰόλον ἕρκος,
Δὴ ῥα τότ' ἰχνεύμων δολίην ἐπὶ μῆτιν ὑφαίνων,
Λοξοῖς ὀφθαλμοῖσιν ἀπείριτα θῆρα δοκεύει,
Εἰσόκε δὴ βαθὺν ὕπνον ἐπὶ φρεσὶ πασσαλεύσῃ.
Αἶψα δ' ἄρ' ἐν ψαμάθοισιν, καὶ ἐν πηλοῖσιν ἑλιχθεὶς
Ῥίμφ' ἔθορεν, πυλεῶνα διαπτάμενος θανάτοιο
Τολμηρῇ κραδίῃ, διὰ δ' εὐρέος ἤλυθε λαιμοῦ.
Αὐτὰρ ὅγ' ἐξ ὕπνου βαρυαχέος ἔγρετο δειλός,
Καὶ κακὸν ἐν λαγόνεσσι φέρων τόσον ἀπροτίοπτον,
Πάντῃ μαινόμενος καὶ ἀμήχανος ἀμφαλάληται.
Ἄλλοτε μὲν ποτὶ τέρματ' ἰὼν μυχάτοιο ποταμοῖο·
Ἄλλοτε δ' αὖ ψαμάθοισι κυλινδόμενος ποτὶ χέρσον,
Ἄγχιν ἀσθμαίνων, στρεφόμενος ἀμφ' ὀδύνῃσιν.
Αὐτὰρ ὅγ' οὐκ ἀλέγει, γλυκερῇ δ' ἐπιτέρπετ' ἐδωδῇ,
Ἥπατι δ' ἄγχι μάλιστα παρήμενος εἰλαπινάζει.
Ὀψὲ δὲ τοῦ προλιπὼν κενεὸν δέμας ἔκθορε θηρός.

Ἰχνεῦμον, μέγα θαῦμα, μεγασθενὲς, αἰολόβουλε,
Ὅσσον τοι κραδίη τόλμης χάδεν, ὅσσον ὑπέστης,
Ἀγχίμολον θανάτοιο τεὸν δέμας ἀμφὶς ἐρείσας.
Ἀσπίδα δ' ἰοφόρον τοίαις ἐδαμάσσατο βουλαῖς.
Πᾶν δέμας ἐν ψαμάθοισι καλύψατο θῆρα δοκεύων,
Νόσφι μόνης οὐρῆς τε, καὶ ὀφθαλμῶν πυρόεντων.
Οὐρὴ εἰ δολιχὴ γὰρ ὀφιονέη τε τέτυκται,
Ἄκροισιν κατ' ἄκρον ἐπισσείουσι κορύμβοις
Ἄντα μελαινομένη, θηρῶν φολίδεσσιν ὁμοίη.
Τὴν δ' ὅτε φοινήεσσαν ἔχις φολόεσσαν ἴδηται,
Ἀντία γυρώσας προκαλέσσατο θῆρα δαφοινόν·
Ἀσπὶς δ' ἐξαίξεν ὀλοὸν τότ' ἄειρε κάρηνον,
Στήθεά τ' εὔρυνεν, στυγερὸν δ' ὑπεγύμνωσεν ὀδόντα,
Μαρναμένη γενύεσσιν ἐτώσια λευγαλέῃσιν.
Ἀλλ' οὐκ ἰχνεύμων τότ' ἀρήιος ἐν ψαμάθοισι
Δηθύνει, πικρὸν δὲ θορὼν ἐδράξατο λαιμόν,
Δάρδαπτεν δὲ γένυσσιν ἑλισσομένην ἑκάτερθε,
Καὶ νέκυν αὐτίκ' ἔθηκ' ἀποσπάσιον ἐκπλύουσαν
Πάγκακον, θανάτοιο φίλον, ζαμενῆ χόλον ἰόν.

Ναὶ μὴν αἰολόβουλος ἐπ' ἀγραύλοισι μάλιστα
Θηρσὶ πέλει κερδὼ, μάλ' ἀρήιος ἐν πραπίδεσσι,
Καὶ πυκινῇ ναίει πυμάτοις ἐνὶ φωλειοῖσιν,
Ἑπταπύλους εὔξασα δόμους, τρητάς τε καλιὰς
Τηλόθ' ἀπ' ἀλλήλων, ἵνα μιν θηρήτορες ἄνδρες
Ἀμφὶ θύρην λοχόωντες ὑπὸ βροχίδεσσιν ἄγωνται.
Ἀργαλέη γενύεσσι καὶ ἀντία δηρίσασθαι
Θηρσὶν ἀρειοτέροισι, καὶ ἀγρώστῃσι κύνεσσιν.
Εὖτε δὲ χεῖμα πέλῃ κρυόεν, βόσιος δὲ χατίζῃ,
Γυμναὶ δ' ἀμπελίδες περὶ βότρυσιν ἰνδάλλονται,
Δὴ τότε καὶ περὶ θῆρα πικρὴν ἐπὶ μῆτιν ὑφαίνει,
Οἰωνούς τε δόλοισιν ἑλεῖν, καὶ τέκνα λαγωῶν.

Horribilius aſpectu, neque tetrius aliud:
Quorum quidem magnitudo ferè eſt, quanta lupis cruentis,
Paullò tamen *breuius validum corpus: circúmque pellis*
Aſperis ac *denſis circumſecus horret aculeis,*
Qualibus armata ſunt echinorum varia genera.
Sed cùm ipſum agitant robuſtiores eximiè feræ,
Tunc ſanè excogitat talia. acutos erigit aculeos;
Atque retrò dorſo affixum volucri
Rectà iaculatur velox telum: ſimul autem
Et fugit conſtanter, & declinans præliatur.
Sæpenumerò perimit canem aſperum-dentibus. Sic dixeris
Iuuenem arcuum peritum iaculari.
Quapropter, quando eum venatores conſpexerint,
Nequaquam canes dimittunt, ſed dolum machinatur,
Quem poſterius cõmemorabo, ferarum cædem quando canã.

Ichneumon paruus quidem eſt: *ſed magnis ſimiliter*
Celebrari feris digniſſimus, ob ſolertiam,
Ac robur validum ſeu firmis membris.
Etenim dolis interimit duplicia genera,
Reptiliſque ſerpentes, & difficiles crocodilos,
Illos Niliacos, exitiale genus. Quando enim aliqua,
Ferarum letalium dormierit, ampla aperiens
Labia, & rictum latum, & immenſum ac *varium ſeptum*
dentium,
Tunc ſanè Ichneumon doloſum vaframentum texens,
Obliquis oculis vaſtam feram obſeruat,
Donec tandem profundum ſomnũ in pectoribus cõfirmarit.
Illicò autem in arenis & in luto volutatus
Facilè proſilit, veſtibulum penetrans mortis
*Audaci animo: per latum autem deſcendit * gutturem.*
At ille è ſomno grauiſono excitatur miſer.
Et malũ in viſceribus geſtans, tantum , támque *inſperatum*
Vndique furens & conſilij inops oberrat,
Alias quidem ad terminos tendens extremi fluuij:
Aliàs verò iterum in arenis rotatus ad terram,
Vehementer anhelans, ac diſtortus cruciatibus.
At ipſe Ichneumon *non curat, ſed dulci oblectatur cibo,*
Hepatique proximè aſſidens epulatur.
Tandem verò relinquens vacuum corpus proſilit ex fera.

O Ichneumon, ingens miraculum, robuſte & verſute,
Quantã tibi cor audaciã cepit! quãtũ periculum *ſuſtinuiſti!*
Vicinum morti tuum corpus vndique firmans.
Aſpidem porrò venenatam talibus domat conſiliis:
Totum corpus in arenis occultat, aſpidem obſeruans.
Præter ſolam caudam, & oculos igneos:
(Cauda enim ipſi prolixa, ſerpentináque eſt:)
Summis caput motat doloſis apicibus,
Exaduerſum nigricans, ſerpentum ſquammis ſimilis.
Vbi autem inſtantem-ſe aſpidem fuſcam viderit,
Ex aduerſo in-gyrũ-ſe contorquẽs prouocat ferã cruentam:
Aſpis verò venenatum in aduentantem attollit caput,
Pectoráque dilatat, dirúmque denudat dentem,
Pugnans malis incaſſum pernicioſis.
Sed non Ichneumon tunc pugnax in arenis
Moratur, ſed acerbo proſiliens cõprehendit aſpidẽ *gutture:*
Laniátque genis volutatam vtrinque,
Et mortuam celeriter proſternit, vanum expuentem
Letale, mortis amicum, vehemens virus.

Sanè aſtuta inter agreſtes maximè
Feras eſt vulpes, valde martia in pectoribus:
Et callida habitat intimis in cauernis,
Septem portarum aperiens domos, perforatóſque nidos
Procul à ſe inuicem, ne ipſam venatores
Circa oſtium inſidiantes in laqueos conijciant.
Aſpera eſt dentibus etiã ad depugnandum aduerſa-fronte
*Cum feris * melioribus, & venaticis canibus.*
Quando autem hyems eſt rigida, cibóque indiguerit,
Nudæ autem vites circum racemos apparent:
Tunc ſanè etiam in feram amaram verſutiam texit,
Auéſque dolis capit, & catulos leporum.

Veteres etiam gutturem, vt papauerem, maſc. gen. dicebant. Vide Nonium.

More Salluſtiano, Virgiliano & Horatiano, atque Apuleiano: pro robuſtioribus vel fortioribus, de quo & ſuprà.

Dic mihi etiam illa, ô ſonora Muſa atque canora,
Mixta, naturâ ferarũ ex diuerſis confuſam habẽtia genera,
Pantheram variam tergo ſimul communémque camelo.
Iuppiter pater, quot quantáque excogitaſti, quot genera nobis plantaſti,
Quot mortalibus largitus es, quot item marinis piſcibus!
Qui hanc excogitaſti prorſus camelorum variam figuram,
Dum induiſti pellibus ferocibus pantheris,
Illuſtre, placidum ac manſuetum genus hominibus.
Collum ei eſt longum: maculoſum corpus: aures breues:
Exile supernè caput, longi pedes, lata plantæ:
Crurũ verò non æquales mẽſura, pedéſq; nõ prorſus ſimiles:
Sed anteriores ſunt longiores, poſteriores autem
Multò breuiores, & claudicantibus ſimiles.
E medio autem capite geminum cornu rectà prorumpit:
Neq; tamẽ cornu corneũ: ſed ſecundũ aures in medio capitis
Molles ſupra tempora exoriuntur apices.
Amplum, quaſi ceruo, rotundum os, tenuéſque
Intus infixi ſunt & lactei circumcirca dentes.
Splendorem illuſtrem effundunt oculi,
Cauda verò porrò eſt ceruina, velocibus veluti damis,
Summis ponè nigricantibus villis.
Certè & aliud genus meis vidi oculis,
Geminum, magnum miraculum, cum paſſere camelum:
Quem tamen, quamuis leuibus annumeratum auibus,
Et alatum, mea canent carmina,
Propterea, quod noſtra ipſum capit lex varia venationis.
Neque enim auium eum ſubegit hoſtile viſcus,
Neque aëriam arundines permeantes ſemitam:
Sed equi, canéſque veloces, & tecti laquei.
Huius ſanè magnitudo quidem immenſa, vt poſſit ſupra
Tergum latiſſimum portare tenerum puerum:
Et pedes alti ſunt ſimiles tardis camelis,
Quaſi frequentibus firmati ſquamis,
Aſpera ad vſque gemina genua: aliè verò erigit
Breue quidem caput, longum verò ac hirſutum collum
Nigrum motat atque plumoſum: non tamen supernè,
Ad Boream verò ſtrepente humido noto:
Euro autem inſtante, currit ad Zephyrum ventum.
Commoto verò Zephyro celeriter ad Eurum pergit.
Aëris ſublimibus quaſi innatans viis.
Sed tamen ad currendũ quantumlibet pedib. velocib. ſtu
Ipſis fuerunt æqualem celeritatem auibus.
Neque verò ambus ſimilis aſcenſilis concubitus:
Bactrum veluti genus i. cameli habent auerſos cœtus.
Parit autẽ V egrande ouum, quod ſcilicet capiat tantã auẽ,
Vndique lapideis munitum putaminibus.
*Lepores canamus, venationis quaſi quãdã fertilẽ * autumnitatẽ*
Corpus eſt eis breue ac hirſutũ: lõgiſſima auris:
Paruum supernè caput: breues pedes: non æqualia crura.
Colorem verò induerunt diſſimilem: alij quidem ſunt
Nigri, obſcurique id eſt fuſci pulla in terra:
Flaui rurſum alij in campis rubicundis.
Sed rotundi acres emittunt oculi
Angulos inſomnia inſtructos. Nunquam enim
Somnum in palpebris dormitantes capiunt,
Metuentes ferarúmque vim, hominúmque crudele cor.
Noctu verò etiam excitantur, & in cœtum conueniunt:
Iugiter amant: partui verò iam vicinæ
Nunquam reſpuunt mariti petulcam ſalacitatem,
Ne quidẽ cùm in vtero geſtant fœcundam & celerẽ ſagittã.
Eximiè enim hoc genus ex omnibus quæ ſpatioſa educat tellus
Multiparum eſt. Alium ſanè extra ventrem
Fœtus proſilit perfectus: alium verò intus
** Depilem geſtat: alius porrò ſemper fectus creſcit:*
Aliũ deniq; in inde articulatũ habet ſeminalẽ fœtũ aſpectu.
Ordine. a. ac deinceps parit eos: & nũquã fœmina impudens
Obliuiſcitur libidinẽ, ſed perficit quæcũq; animus iubet,
Ne quidem in ipſis partus doloribus recuſans Venerem.

Exemplo Catonis de re ruſtica cap. 5. Varro etiam Ephem. apud Nonium, Auctumnum genere neutro vſurpatur. Etenim diutius flauerat & auctumnũ ventoſum fuerat. Sic B. Cyprianus Tract. contra Demetrianũ: Nec adeò arboreis fœtibus auctumna fœcunda ſunt.
Hoc verbo vtitur Varro lib. de vit. P. Rom. Ludis pueri præſules erant glabri ac depiles propter ætatẽ, quos antiqui Romani Ludios appellabãt. Sic de occaſione aliquando fecit: Quæ depile fugax poſſidet occiput.

Ἔννεπέ μοι καὶ κεῖνα, πολύθροε Μοῦσα λίγεια,
Μικτὰ φύσιν θηρῶν διχόθεν κεκερασμένα φῦλα,
Πόρδαλιν αἰολόνωτον ὁμοῦ ξυνήν τε κάμηλον.
Ζεῦ πάτερ, ὅσσα τέχνησας, ὅσ᾽ εἴδεα πολλὰ φύτευσας,
Ὅσσα βροτοῖσιν ὄπασσας, ὅσ᾽ εἰναλίοισι νέποδεσσιν·
Ὃς τόδε μήσαο, πάγχυ καμήλου αἰόλον εἶδος
Ἀμφιέσας ῥινοῖσιν ἀναιδέσι παρδαλίεσσι,
Φαίδιμον ἱμερόεν τιθασὸν φῦλον ἀνθρώποισι.
Δειρὴ οἱ ταναή, στικτὸν δέμας, οὔατα βαιά,
Ψιλὸν ὕπερθε κάρη, δολιχοὶ πόδες, εὐρέα ταρσά,
Κώλων δ᾽ οὐκ ἴσα μέτρα, πόδες δ᾽ οὐ πάμπαν ὁμοῖοι·
Ἀλλ᾽ οἱ πρόσθεν ἔασιν ἀρείονες, ὕστατοι δὲ
Πολλὸν ὀλιζότεροι, κατά τ᾽ ὀκλάζουσιν ὁμοῖοι.
Ἐκ δὲ μέσης κεφαλῆς δίδυμον κέρας ἰθὺς ὀρούει,
Οὔτι κέρας κεράεν, κόρσαι δ᾽ οὔατα μεσσόθι κόρσης
Ἀβληχραὶ κροτάφοισιν ἐπαντέλλουσι κεραῖαι.
Ἄρκιον, ὡς ἐλάφοιο, τέρεν στόμα, λεπταλέοι τε
Ἐντὸς ἐρηρέδαται γαλακτόχροες ἀμφὶς ὀδόντες.
Αἴγλην μαρμαίρουσαν ἀπαστράπτουσιν ὀπωπαί.
Οὐρὴ δ᾽ αὖτ᾽ ἐλάχεια θοαῖς ἅτε δορκαλίδεσσιν,
Ἄκροισιν μετόπισθε μελαινομένῃσιν ἐθείραις.
Ναὶ μὴν ἄλλο γένεθλον ἐμοῖς ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
Ἀμφίδυμον, μέγα θαῦμα, μετὰ στρουθοῖο κάμηλον,
Τὴν ἤτοι κούφοις μεταειδομένην οἰωνοῖσι,
Καὶ πτερόεσσαν ἐοῦσαν, ἐμαὶ μέλψουσιν ἀοιδαί,
Οὕνεκεν ἡμετέρης μιν ἔχει νόμος αἰόλος ἄγρης.
Οὔτε γὰρ ὀρνίθων σφε δαμάσσατο δήϊος ἰξός,
Οὔτε δ᾽ ἠερίην δόνακες πατέοντες ἀταρπόν.
Ἀλλ᾽ ἵπποι σκύλακές τε θοοί, καὶ ἀειδέα δεσμά.
Τῆς ἤτοι μέγεθος μὲν ὑπέρβιον, ὅσσον ὕπερθεν
Νώτοις εὐρυτάτοισι φέρειν τεθαλέα κοῦρον·
Καὶ πόδες ὑψιτενεῖς, ἴκελοι νωθοῖσι καμήλοις,
Οἵ ποτε θαμινῇσιν ἀρηράμενοι φολίδεσσι
Σκληροὶ ἄχρι διπλῆς ἐπιγουνίδος· ὕψι δ᾽ ἀείρει
Βαιὴν μὲν κεφαλήν, πολλὴν δὲ τανύτριχα δειρήν
Καλὴν κινεῖ πολύπτερον, οὐ μὲν ὕπερθεν.
Ἐς δὲ Βορῆν σμαραγεῦντος ἐπὶ δροσεροῖο νότοιο,
Εὔρου δ᾽ ἱσταμένοιο, θέει Ζεφυρίτισιν αὔραις,
Κινυμένου Ζεφύρου δέ, θοῶς εἰς Εὖρον ἐλαύνει.
Ἠέρος ὑψηλῇσιν ἐπιπλώουσα κελεύθοις.
Ἀλλ᾽ ἔμπης θείει ποσὶ κραιπνοῖς πελάθουσα,
Αὐτοῖσιν φορέεσσιν ἴσον τάχος οἰωνοῖσιν.
Οὐδὲ μὲν ὀρνίθεσσιν ὁμοίιος ἀμβατὸς εὐνή,
Βάκτριον οἷά τε φῦλον, ἔχουσιν ἀπόστροφα λέκτρα.
Τίκτει δ᾽ ἄσπετον ᾠόν, ὅσον χαδέειν τόσον ὄρνιν,
Κύκλοισι λαϊνέοις θωρησσόμενον κελύφεσσι.
Πτῶκας ἀείδωμεν θήρης ἀείδωμεν ὀπώρην.
Σῶμα πέλει τυτθόν, λάσιον, δολιχώτατον οὖας·
Βαιὸν ὕπερθε κάρη, βαιοὶ πόδες, οὐκ ἴσα κῶλα·
Χροιὴν δ᾽ ἀμφιέσαντ᾽ ἀνομοίιον. οἱ μὲν ἔασι
Κυάνεοι, δνοφεροὶ δὲ μελάμβωλον κατ᾽ ἄρουραν·
Ξανθοὶ δ᾽ αὖτ᾽ ἕτεροι πεδίον ἐπὶ μιλτοπάρηον.
Αὐτὰρ ἐπιγλήνοι χαροπὸν στράπτουσιν ὀπωπαί
Κανθῶν ἀγρυπνίῃ κεκορυθμέναι· οὔποτε γὰρ δὴ
Ὕπνον ἐπὶ βλεφάρεσσιν ἀποβρίξαντες ἔχοντι,
Δειδιότες θηρῶν τε βίην, μερόπων τε θοὸν κῆρ·
Νυκτὶ δ᾽ ἔτ᾽ ἐγρήσσουσι, καὶ ἐς φιλότητα μέλονται.
Νωλεμὲς ἱμείρουσι γάμων δ᾽, ἔτι ἐγγὺς ἐοῦσαι
Οὔποτ᾽ ἀναίνονται πόσιος πολύθουρον ἐρωήν,
Οὐδ᾽ ὅτε γαστρὶ φέρουσι πολύσπορον ὠκὺ βέλος.
Ἔξοχα γὰρ τόδε φῦλον, ὅσ᾽ ἄπλετος ἔτρεφεν αἶα,
Πολύγονον τελέθει· τὸ μὲν ἄρ πόθι νηδύος ἐκτὸς
Ἔμβρυον ἀθρώσκει τετυγμένον· ἄλλο δ᾽ ἔσωθεν
Νέον ἔτι χρὸς φορέει· τὸ δ᾽ ἄρ᾽ ἡμιτέλεστον ἀέξει.
Ἄλλο δ᾽ ἄναρθρον ἔχει θορικὸν βρέφος εἰσιδέσθαι.
Ἑξείης τίκτει δέ, καὶ οὔποτε θῆλυς ἀναιδὴς
Λήθεται μαχλοσύνης, τελέει δ᾽ ὅσα θυμὸς ἀνώγει,
Οὐδ᾽ αὐταῖς ὠδῖσιν ἀναινομένη Κυθέρειαν.

ΟΠΠΙΑΝΟΥ ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

OPPIANI DE VENATIONE
LIBER QVARTVS.

ΕΙΔΕΑ μὲν τόσα θηρσὶ τόσαι δ᾽ ἀνὰ δάσκιον ὕλην
Νυμφίδιοι φιλότητες ὁμηθείαι τε πέλονται,
Ἔχθεά τε, κρυεροί τε μόθοι, γάμιοί τε χαμευναί·
Τλησιπόνων δ᾽ ἀνδρῶν χρέος ἄπλετον ἀείδωμεν,
Ἀμφότερον κρατερόν τε μένος, καὶ ἐπίφρονα βουλὴν,
Κέρδεά τ᾽ αἰολόβουλα, πολυφράστοις τε δόλοισι
Φραξαμένην κραδίην. ἡ γάρ τε πρὸς ἄγρια φῦλα
Μάρναται, οἷσι θεὸς σθένος ὤπασε καὶ μένος ἠΰ,
Καὶ φρένας, οὐδ᾽ αὐτῶν πολὺ μείονας ἀγρευτήρων.
Ἤθεα πολλὰ πέλει κλειτῆς πολυαρκέος ἄγρης
Ἄρθμια καὶ θήρεσσι, καὶ ἔθνεσιν, ἠδὲ χαράδραις
Μυρία· τίς κεν ἅπαντα μιῇ φρενὶ χωρήσειεν,
Εἰπέμεναι χρῆ μοίρεσιν ὑπ᾽ ἀκελάδοισιν ἀοιδαῖς;
Τίς δ᾽ ἂν πάντ᾽ ἐσίδοι; τίς δ᾽ ἂν τόσον ὠπήσαιτο
Θνητὸς ἐών; μοῦνοι δὲ θεοὶ ῥέα πάντ᾽ ἐσορῶσιν.
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω, τά τ᾽ ἐμοῖς ἴδον ὀφθαλμοῖσι,
Θήρην ἀγλαΐην ὀπιστείχων ξυλόχοισιν·
Ὅσσα τ᾽ ἀπ᾽ ἀνθρώπων ἐδάην, τοῖσιν τὰ μέμηλεν
Αἰόλα παντοίης ἐρατῆς μυστήρια τέχνης,
Ἱμείρων τάδε πάντα Σευήρου Διὸς υἷι
Ἀείδειν. σὺ δὲ πότνα θεὰ παγκοίρανε θηρῶν
Εὐμενέουσα θοῇ βασιληΐδι λέξον ἀκουῇ,
Ὄφρα τεῶν ἔργων προδαεὶς ἐφέτματα πάντα
Θηροφονῇ, μακάρεστος ὁμοῦ παλάμῃ καὶ ἀοιδῇ.
Θηρῶν, οἱ μὲν ἔασιν ἐπίφρονες αἰολόβουλοι,
Ἀλλὰ δέμας βαιοί, τοὶ δ᾽ ἔμπαλιν ἀλκήεντες,
Βουλὴν δ᾽ ἐν στήθεσσιν ἀνάλκιδες· οἱ δ᾽ ἄρ᾽ ὁμαρτῇ
Καὶ κραδίην δειλοί, καὶ γυῖα πέλουσ᾽ ἀμενηνοί,
Ἀλλὰ πόδεσσι θοοί· τοῖσιν δὲ θεὸς πόρε πάντα,
Βουλὴν κερδαλέην, κρατερὸν μένος, ὠκέα γοῦνα.
Γιγνώσκουσι δ᾽ ἕκαστος ἑῆς φύσιος κλυτὰ δῶρα,
Ἔνθ᾽ ὀλιγοδρανέες τε, καὶ ἔνθα πέλουσι δαφοινοί.
Οὐκ ἔλαφος κεράεσσι θρασύς, κεράεσσι δὲ ταῦρος.
Οὐ γενύεσσιν Ὄρυξ κρατερός, γενύεσσι λέοντες·
Οὐ ποσὶ Ῥινόκερως πίσυνος, πόδες ὅπλα λαγωῶν.
Πόρδαλις οἶδ᾽ ὀλοὸν παλαμάων λοίγιον ἰόν,
Καὶ σθένος οἰὸς ἔης μέγα λαϊνέοιο μετώπου·
Καὶ κάπρος μένος οἶδεν ἑῶν κρατεροῖο ὀδόντων.
Ὅσσαι μέν νυν ἔασιν ἐπακτήρεσσι δαφοινοῖς
Μουνάδιν ἐν σκοπέλοισι προμήθειαί τε πάγαι τε,
Κεκριμένας φράσσωμεν θήρας ἐπὶ θηρσὶν ἑκάστοις.
Ξυνὰ δὲ ταῦτα πέλουσιν, ὁμοίης δ᾽ ἔλλαχεν ᾠδῆς·
Ξυναὶ θηρεσιαὶ δὲ λίνων, ξυναὶ δὲ ποδάγραι·
Ξυνὰ δέ τ᾽ ἀνθρώποισι ποδώκεα πάντα γένεθλα,
Ἵπποις ἠδὲ κύνεσσι διωκέμεν· ἐκ ποτὲ δ᾽ αὖτε
Καὶ μούνοις ἵπποισι κυνῶν ἄτερ ἰθὺς ἐλαύνειν,

ATQVE tot quidem formæ ſunt feris: tot autē per opacā ſyluā
Sponſalitij amores, & conſuetudines ſunt:
Odiáque, hoſtiliáque prælia; ſylueſtréſque concubitus.
Deinceps autem laborioſorum virorum neceſſitatem ingentem canamus:
Simul validúmque robur, & fraudulentas inſidias,
Vafrauentáque callida, verſutiſque artibus
Munitum cor. Hoc enim aduerſus fera genera
Pugnat, quibus Deus robur conceſſit, & vires firmas;
Et animos, nec ipſis multò minores venatoribus.
Mores varij ſūt celebris multiſq; retibus perficiēdæ venationis;
Congruētes tā feris quàm gētibus atque vallibus,
Innumeri. Quis cuncta uno pectore complectatur,
Ut memores aptè canoris carminibus?
Quis verò omnia perſpiciat, & quis tantum cernat,
Qui homo natus ſit? Soli autem Dij facilè omnia peruident.
Sed ego commemorabo, quæ meis vidi oculis,
Venationem ſplendidam obiens in ſaltibus:
Tum quæ ex hominibus didici, quibus curæ ſunt
Varia omnigena & amabilis arcana artis,
Cupiens hæc omnia Seueri Diui filio
Canere. Tu verò, veneranda Dea, antiſtita venationis,
Beniuolens celeri iſta regis dic auri,
Ut tuorum operum prædoctus præcepta omnia
Feras occidat, feliciſſimus ſimul manu & camœna.
Ferarum aliæ quidem ſunt verſutæ & callidæ,
Sed corpore paruæ: aliæ autem vice verſa robuſtæ,
Aſtutia autem in pectoribus imbelles: aliæ porrò ſimul
Et corde timidæ, & membris ſunt debiles:
Verū pedib. pernices: aliis deniq; Deus largitus eſt omnia:
Conſilium vafrum: validum robur: velocia genua.
Cognoſcunt autem vnaqueq; ſuæ naturæ inclyta munera,
Et qua parte ſint imbecillæ, & qua parte ſint noxiæ.
Nō ceruus cornib. audax eſt: ſed cornib. audax eſt taurus:
Non genis Oryx: ſed validi ſunt genis leones:
Nec pedibus Rhinoceros fretus eſt: pedes arma leporum.
Panthera nouit pernicioſa vnguium letale venenum,
Et robur feræ ouis magnum ſaxeæ frontis:
Et aper robur nouit ſuorum validiſſimum dentium.
Quot quidem igitur ſunt venatoribus cruentis
Singulatim in ſcopulis artes & laquei,
Separatas ediſſeremus venationes in feris ſingulis.
Communia verò iſta ſunt, ſimiléque ſortita ſunt carmen:
Communes venationes retium, communéſque pedicæ:
Communia item ſunt hominibus velocia omnia genera
Equis & canibus ad perſequendum: interdum verò contrà
Etiam ſolis equis, ſine canibus, rectà ad agitandum:

Equis inquam illis, qui per Mauritaniam terram
Paſcuntur, aut Africanis, qui non robore manuum
Cohibentur lupatis violentis frenis,
Sed obtemperant virgis, quoquò homo duxerit.
Proinde equiſones illorum conſcenſores equorum
Etiam canes relinquunt amicos, freti autem venantur
Equis, & ſolis radiis, & ſine adiutoribus.
Commune denique eſt iaculari, & ex aduerſo ſagittis ferire
Feras eminentiores, quæ hominibus audacter repugnant.
*Porrò ad rete neceſſe eſt dirigere * guberna venationis,*
Et flatum ventorum fugere, ventúmque ſpeculari.
Quemadmodum autem pontigradorũ navigiorũ conſcẽſores
Sedentes in puppibus, & nauium tractantes guberna,
Aërem obſeruant, & candidis auſtris
Obſequentes, expandunt velivolarum carbaſa nauium:
Sic etiam in terra iubeo venatores
Obſeruare vtrinque aſpirantes ventos,
*Vt retia * deſtituant, & feras agitent undique*
Auris occurſantes: quia valde feris omnibus
Acerrimi ſunt narium olfactus. Quòd ſi verò percipiant
Aut virorum odorem, aut diductis retis,
Retrò ruunt, & receſſim fugiunt,
Ipſo aduerſus homines, laborémq; inanẽ efficiunt venationis.
Quapropter mihi obſeruent ingruentes ventos
Venatores, perticáſque caſſiumq; ſeriem inſtruant
Contra venti impetum: retrò verò agitent
Verſus Auſtrum, ſereno excitato Borea:
Verſus Septentrionem verò, flante vuido Auſtro:
Euro autem incumbente occurrant Zephyri flabris:
Commoto denique Zephyro celeriter verſus Eurum agitent.
Sed tu mihi primò leonum eximiam venationem
In animo repone, & virorum forte pectus.
Locum quidem primò omnium deſignant, profecti illuc
Vbi circum ſpeluncas grauiter rugiens bene-iubatus leo
Moratur, ingens terror boum, ipſorúmque paſtorum.
Leonis deinde poſtea ingentem ſpeculantur
Veſtigiis tritis viam, qua frequens
Largiter hauriens ad flumen-tendens rectà commeat.
Ibi ſanè foueam quidem rotundam circumduxerunt
Latam, atque amplam: ſed media in foſſa
Columnam excitant magnam, erectam & arduam.
De hac verò ſuſpendunt ſublimem, abſtractum
Agnum ſubrumum à nuper enixa matre.
Porrò extra foueam rotundam circulariter extruunt
Maceriam confertam condenſis ſaxis,
Ne fortè accedens leo *doloſum hiatum conſpiciat.*
Et ſanè altè pendens ſubrumus agnus balat:
Illius autem famelicum cor feriis balatus:
*Anquirens autem properat *, amico exhilaratus animo,*
Veſtigium accelerans ad balatum: & huc atque illuc
Spectans igneum quiddam: *ſtatímq; accedit prope dolum:*
Circumq; vertitur: vehemens autem eum fames ſtimulat.
Illicò autem ſeptum quidem tranſilit, ventri obſecutus:
Excipitq; eũ fouea ampla, circumſepta: neq; animaduertit
Quòd ad profundum venerat improuiſi barathri. (ille,
Vſquequaque autem vertitur reciprocus ſemper ruens:
Qualis circa metam victorioſus ac pernix equus,
Repreſſus manibus & auriga freno.
At ipſi è ſpecula edita conſpicati
Venatores accurrunt, beneq; ſectis loris
Religatam demittunt bene-flexam affabrè-factam caueam,
Aſſum etiam illic dolum occultantes eſcæ.
At ille è foſſâ ſperans mox euaſurum,
Et ſic quidem capiuntur leones *circa fuſam Afrorum*
& ſiticuloſam terram.
Sed latiflui ad ripas Euphratis
Equos quidem truculentos & magnanimos adornantes
Ferinum ad certamen: quia acres ſunt,
Expeditiſſimi ad currẽdũ, & intrepidi ad fortiter dimicãdũ:
Et ſoli ſuſtinent contra leones fremere.

Pro, Gubernacula. Ita vſurpat Lucilius lib. 10. & Lucret. lib. 2. & 4. Sic contrà quę vulgò Hiberna dicuntur, ea Salluſtius Hibernacula dixit Iugurth. eiúſque æmuli. Corn. Tacit. XIV. Annal. Cohortes aliáque nouis hibernaculis locata. Deſtruere, pro collocare, ponere, ſtatuere vſurpatunt veteres.

Horatius: Amico quę dederis animo.

Ἵπποισιν κέλσειν, ὅσοι περὶ Μαυρίδα γαῖαν
Φέρβοντ', ἢ Λιβύεσσιν, ὅσοι μὴ κάρτεϊ χειρῶν
Ἄγχονται ψαλίοισι βιαζομένοιο χαλινοῦ·
Πείθονται δὲ λύγοισιν ὅπῃ βροτὸς ἡγεμονεύει·
Τοὔνεκεν ἱππηλάται κείνων ἐπιβήτορες ἵππων,
Ἠδὲ κύνας λείπουσι φίλους, πίσυνοι τ' ἐλόωσιν
Ἵπποις ἠελίου τε βολῇ, καὶ νόσφιν ἀρωγῶν.
Ξυνὸν ἀκοντίζειν δὲ, καὶ ἀντία τοξάζεσθαι
Θῆρας ἀριπρεπέας, τοί τ' ἀνδράσιν ἶφι μάχονται.
Ἐς δὲ λίνον χρειὼ στέλλειν οἴακα θήρης,
Καὶ πνοιὴν ἀνέμων φεύγειν, ἀνέμων τε δοκεύειν.
Οἷα δὲ ποντοπόρων ἀκάτων ἐπιβήτορες ἄνδρες
Ἑζόμενοι πρύμνῃσι νεῶν ἐφέποντες ὀχῆας
Ἠέρα παπταίνουσι, καὶ ἀργέσσι νότοισι
Πειθόμενοι, τανύσαντο λινοπτερύγων ὅπλα νηῶν.
Ὧδε καὶ ἐν ξηρῇ κέλομαι θηρήτορας ἄνδρας
Παπταίνειν ἑκάτερθεν ἐπιπνείοντας ἀήτας·
Ὄφρα λινοστατέωσι δολοστατέωσί τε πάντῃ
Αὔραις ἀντιάσαντες· ἐπεὶ μάλα θήρεσι πᾶσιν
Ὀξύταται ῥινῶν ὀσφρήσιες· εἰ δὲ φράσαιντο
Ἢ σταλίκων ὀδμὴν, ἢ πεπταμένοιο λίνοιο,
Ἔμπαλιν ἰθύνουσιν, ὀπισθοφάδην δὲ φέβονται,
Αὐτοῖς αὐτὰ βροτοῖσι, πόνον δ' ἄχρειον θέσαν ἄγρης.
Τῷ μοι παπταίνοιεν ἐπαιγίζοντας ἀήτας
Θηροφόνοι, σταλικάς τε, λινοστασίην τ' ἐρύοιεν
Ἀντιπέρην ἀνέμοιο βολῆς· ἔπειτα δ' ἐλάοιεν
Ἐς Νότον αἰθρήεντος ἐγειρομένου Βορέαο,
Ἐς δὲ Βορῆν σμαραγεῦντος ἐπὶ δροσεροῖο νότοιο,
Εὔρου δ' ἱσταμένοιο θέειν Ζεφυρείῃσιν αὔραις,
Κινυμένου Ζεφύρου δὲ θοῶς εἰς Εὖρον ἐλαύνειν.
Ἀλλὰ σύ μοι πρώτιστα λεόντων ἔξοχον ἄγρην
Ἐν θυμῷ βάλλοιο, καὶ ἀνδρῶν ἄλκιμον ἦτορ·
Χῶρον μὲν πρώτιστον ἐπιφράσαντο κιόντες,
Ἔνθα περὶ σπήλυγγας ἐρίβρεμος ἠΰκομος λὶς
Ἐνδαίει, μέγα δεῖμα βοῶν, αὐτῶν τε νομήων·
Θηρὸς δ' αὖ μετέπειτα πελώριον ἀθρήσαντο
Ἴχνεσι τετριβομένοισιν ἀταρπιτὸν, ἣ ἔνι πολλὸς
Λαβρὸν πιόμενος ποταμήπορος ἰθὺς ὁδεύει.
Ἔνθ' ἤτοι βόθρον μὲν ἐΰδρομον ἀμφὶς ὄρυξαν
Εὐρὺν, καὶ περίμετρον, ἀτὰρ μεσάτῃ ἐνὶ τάφρῳ
Κίονα δ' ἐδμάσθην μέγαν ὄρθιον ὑψικόλωνον·
Τοῦ δ' ἄπο μὲν κρεμάσαντο μετήορον αὖ ἐρύσαντες
Ἀρνειὸν νεογιλὸν ὑπ' ἀρτιτόκοιο τεκούσης·
Ἔκτοσθεν δ' αὖ βόθροιο περίδρομον ἐστεφάνωσαν
Αἱμασιὴν πυκάσαντες ἐπασσυτέροις μυλάκεσσιν,
Ὄφρα κε μὴ ἐγγύσας δολερὸν χάος ἀθρήσειε.
Καὶ ῥ' ὁ μὲν ὑψικρεμὴς ὑπομάζιος ἀμνὸς ἀΰτει.
Τοῦ δέ τε πταλίην κραδίην ἐπάταξεν ἰωή.
Μαιόμενος δ' ἴθυνε φίλον κεχαρημένος ἦτορ
Ἴχνος ὀπιπεύων βληχῆς. ἀλλ' ἔνθα καὶ ἔνθα
Παπταίνων πυρόεν· τάχα δ' ἤλυθεν ἄγχι δόλοιο·
Ἀμφί τε δινεῖται, κρατερὸς δέ ἑ λιμὸς ὀρίνει.
Αὐτίκα δ' αἱμασιὴν μὲν ὑπέρθορε γαστρὶ πιθήσας·
Δέκτο δέ μιν χάος εὐρὺ περιστεφὲς, οὐδ' ἐνόησεν,
Ὡς ἐπὶ βυσσὸν ἵκανεν ἀνοΐστοιο βερέθρου.
Πάντοθι δινεῖται δὲ παλίσσυτος αἰὲν ὀρούων·
Ὁπποῖος περὶ νύσσαν ἀεθλοφόρος θοὸς ἵππος,
Ἀγχόμενος παλάμῃσι καὶ ἡνιόχοιο χαλινῷ.
Οἱ δ' ἄρ' ἀπὸ σκοπιῆς τηλαυγέος ἀθρήσαντες
Ἀγρώτηρες ὄρουσαν, ἐϋτμήτοισι δ' ἱμᾶσι
Δησάμενοι καθιᾶσιν εὔστροφα τυκτὰ μέλαθρα,
Ὀπταλέον κἀκεῖσε δόλον κρύψαντες ἐδωδῆς.
Αὐτὰρ ὅγ' ἐκ βόθροιο δοκεύμενος αὐτίκ' ἄλυξεν.
Ὡς δὲ μὲν ἀμφὶ χυτὴν Λιβύων πολυδίψιον αἶαν·
Αὐτὰρ ἐϋρρείταο παρ' ὄχθαις Εὐφρήταο
Ἵπποις μὲν χαροποῖς μεγαλήτορας ἀρτύναντες
Θήρειον ποτὶ μῶλον, ἐπεὶ χαροποὶ γεγάασι,
Κραιπνότατοι θείειν, καὶ ἀναιδέες ἶφι μάχεσθαι.
Καὶ μοῦνοι τετλᾶσι λεόντων ἀντία βρυχᾶν·

Οἱ δ᾽ ἄλλοι τρείουσι καὶ ἀγκλίνουσιν ὀπωπάς,
Δειμαίνοντες ἄνακτος ἑοῦ πυριλαμπέα κανθόν,
Ὡς ἐφάμην καὶ πρόσθεν ἐν ἱππελάτῃσιν ἀοιδαῖς.
Πεζοὶ δὲ ἐκπετάσαντο λίνοιο περίδρομον ἕρκος,
Ἄρκυας ἀσπιστῆρας ὀρθοῖς λαμδοῖσι σταλίκεσσι.
Τόσσον δ᾽ αὖ ἑκάτερθεν ἐπιπροὔχουσι κεραίαι,
Ὅσσον ἐπημύει κέρας ἀρτιτόκοιο σελήνης.
Τρεῖς δ᾽ αὖ λοχόωσι λίνων ἔπι θηρητῆρες,
Εἷς μέσατος, δοιοὶ δ᾽ ἄρ᾽ ἐπ᾽ ἀκροτάτοισι κορύμβοις,
Ὁππόσον ἐκ μεσάτοιο γεγωνότος ἀμφοτέροισιν
Εἰσαΐειν ἑκάτερθε διπλῶν ἀκρόπτερα φωτῶν.
Οἱ δ᾽ ἄλλοι στήσαντο νόμῳ πολέμοιο δαφοινοῦ
Φρυκτοὺς αὐσταλέους πυριλαμπέας ἀμφὶς ἔχοντες.
Ἀνδρῶν δ᾽ αὐτὸς ἕκαστος ἔχει σάκος ἐν χερὶ λαιῇ
Ἀσπίδος ἐν πατάγῳ, θηρσὶν μέγα δεῖμα δαφοινοῖς.
Δεξιτερῇ δὲ φέρει πεύκης ἄπο δαιόμενον πῦρ.
Ἔξοχα γὰρ δείδοικε πυρὸς μένος ἠΰκομος λίς,
Οὐδ᾽ ἐσιδεῖν τέτληκεν ἀσκαρδαμύκτοισιν ὀπωπαῖς.
Οἱ δ᾽ ὁπότ᾽ ἀθρήσωσι λεόντων ἄλκιμον ἦτορ,
Πάντες ὁμῶς ἱππῆες ἐπέσσυθεν, ἀμφὶ δὲ πεζοὶ
Ἕσπονται καναχοῦντες, ἀϋτὴ δ᾽ αἰθέρ᾽ ἱκάνει.
Θῆρες δ᾽ οὐ μίμνουσιν, ὑποτροπάδην δὲ νέονται,
Θυμὸν ὀδὰξ τείροντες, ἀμύνεσθαι μὴ ἐθέλοντες.
Ὡς δ᾽ ἰχθῦς ἀνὰ νύκτα δολόφρονες ἁλιῆες
Πρὸς βόλον ἰθύνουσι θοαῖς ἀκάτοισι φέροντες
Λαμπομένας δαΐδας, τοὶ δὲ τρείουσιν ἰδόντες
Ἔλλοπες, οὐδὲ μένουσιν ἑλισσομένην ἀμαρυγήν·
Ὣς καὶ θῆρες ἄνακτες ἐπημύουσιν ὀπωπάς.
Καὶ τότε δειδιότες κύκλον ἀνδρῶν, καὶ φλόγα πυρσῶν,
Αὐτόματοι πλεκτοῖσι λίνων λαγόνεσσι πέλασσαν.

Ἔστι δέ τις θήρης τρίτατος νόμος Αἰθιοπήων
Ἀκάματος, μέγα θαῦμα· τὸ δ᾽ ἀνέρες ὀβριμόεντες
Αἰθίοπες κάρτει πίσυνοι πίσυρες τελέθουσι·
Πλεκτὰ σάκη τεύχουσιν ἐυστρέπτοισι λύγοισι
Καρτερά, καὶ πλευρῇσιν ἐειδόμενα, ῥινοὺς δὲ βοείας
Ἀζαλέας τανύουσιν ἐπ᾽ ἀσπίσιν εὐκυκλοέσσαις,
Ἄλκαρ ἔμεν τ᾽ ὀνύχων κρατερῶν, γενύων τε δαφοινῶν.
Αὐτοὶ δ᾽ οἰὸς ἄωτα περὶ δέμας ἀμφιέσαντο,
Σφιγξάμενοι καθύπερθεν ἐπασσυτέροισι τελαμῶσι.
Καὶ κορύθεσσι κρύπτουσι κάρηνα· μοῦνα δ᾽ ἀθρήσεις
Χείλεα καὶ ῥῖνάς τε, καὶ ὄμματα μαρμαίροντα.
Ἀντία δὲ θηρὸς ἴασιν ἅμ᾽ ὁρμαῖς κελαδοίσαις,
Μάστιξιν θαμινῇσι δι᾽ ἠέρος αἰθύσσοντες.
Αὐτὰρ ὅγ᾽ ἐκ σπήλυγγος ἀναθρώσκων θοὸν ὀξύς
Βρυχᾶται πετάσας φόνιον χάος ἀντία φωτῶν,
Δερκόμενος χαροποῖσιν ἐπ᾽ ὄμμασιν αἰθόμενον πῦρ,
Θυμῷ παφλάζων, ἴκελος δνοφεροῖς κεραυνοῖς.
Οὐ τοῖον Γάγγαο ῥόος πρὸς ἠελίοιο
Ἰνδὸν ἀνὰ δάπεδον Μαρυανδέα λαὸν ἀμείβων
Μυκᾶται βρύχημα πελώριον, εὖτ᾽ ἀπὸ κρημνῶν
Ἐκπροθορὼν ἐκάλυψε μολὼν δέμας αἰγιαλοῖο·
Ὅς τε καὶ εὐρύτατός περ ἐὼν καὶ τ᾽ εἴκοσιν ἄλλοις
Κυρτοῦται ποταμοῖσι κυκώμενος λάβρον ὕδωρ·
Οἷον ὑποβραχάει δρυμὸς ἄσπετον, ἠδὲ χαράδραι,
Βρυχηθμοῖς ὀλοοῖσιν ὑποβρέμεται δ᾽ ὅλος αἰθήρ.
Καί ῥ᾽ ὁ μὲν αὐτίκ᾽ ὄρουσε λιλαιόμενος χροὸς ἆσαι,
Λαίλαπι χειμερίῃ παναλίγκιος· οἱ δὲ μένουσιν
Ἀστεμφεῖς πυρόεσσαν ἐπαΐσσουσαν ἰωήν.
Αὐτὰρ ὅγ᾽ ἔν τ᾽ ὀνύχεσσι γένυσί τε λαβραλέῃσιν
Ἄγρατος, ὅν κεν ἕλῃσιν ἐπαΐσσων κεραΐζει.
Τὸν δ᾽ ἕτερος κατόπισθε μέγ᾽ αἰθηρῶν αἰζηῶν
Κικλήσκει πατάγων τε, διαπρύσιόν τε γεγωνώς.
Αἶψα δ᾽ ὑποστρεφθεὶς μεγαλήτωρ ἠΰκομος λὶς
Ὦρτο λιπὼν ὃν ἔμαρψεν ὑπὸ στόμα, καὶ πάλιν ἄλλον
Δόχμιος ἠϋγένειον δονέει θῆρα κελαινόν.
Ἄλλοι δ᾽ ἀλλαχόθεν μιν ἐπασσύτεροι κλονέουσι,
Ῥινοῖσιν πίσυνοι, σακέεσσί τε, καὶ τελαμῶσι,
Τοὺς οὔτε κρατεροὶ γενύων τέμνουσιν ὀδόντες,
Οὔτε σιδηρείων ὀνύχων πείρουσιν ἀκωκαί.

Alij autem equi *trepidant, & retrò auertunt oculos,*
Metuentes regis ſui fulgentem aſpectum:
Vt dixi etiam antea in equeſtribus carminibus.
Pedites verò expandunt retis ſinuoſum ſepimentum,
Retia craſſa frequentibus affigentes furcis.
Tantum porrò vtrinque prominet cornu,
Quantum conniuet cornu nouæ lunæ.
Tres verò excubant ad retia venatores:
Vnus medius: duo autem ad extrema cornua,
Quantum ex medio ſpatio acclamantes ſibi inuicem
Exaudire poſſint vtrinque geminorum extremæ-alæ virorũ.
Alij autem conſiſtunt more belli cruenti
Faces ſqualidas igneas circum tenentes.
Virorum verò vnuſquiſque habet ſcutum in manu læua,
Clypei cum ſtrepitu, feris magnum terriculamentum cruẽtis.
Dextra verò geſtat de pinu flagrantem ignem.
Valde enim metuit ignis vim bene-iubatus leo,
Neque intueri cum *ſuſtinet * irretortis oculis.*
Illi verò cùm conſpexerint leonum forte pectus,
Omnes ſimul equites impetũ faciunt: circũſecus verò pedites
Sequuntur ſtrepentes: clamor autem in cœlum pertingit.
Leones autem non manent, ſed conuerſim reuertuntur,
Animum mordicus ſcindentes, defendere tamen nõ volẽtes.
Quemadmodum verò piſces per noctem doloſi piſcatores
*Ad * bolum impellunt, velocibus ſcaphis ferentes*
Lucidas faces: trepidant verò conſpicati
Piſces, neque ſuſtinent agitatam flammam:
Sic etiam leones reges claudunt oculos.
Et tunc metuentes turmam virorum & flammam lampadum
Vltrò plexis retium lateribus accedunt.

Exemplo Horatij.

Licet retineamus vocem Græcam, quam Plautus latinitate donauit, & poſt eum vſurpauit Auſonius, atque Suetonius De claris Rhetoribus, & alij.

Et porrò quædam venationis tertia ratio Æthiopum,
Indefeſſa, magnum miraculum. Hoc autem viri robuſti
Æthiopes robore freti quatuor perficiunt.
Nexos vmbones fabricant lentis ex viminibus
Firmos, & lateribus conuenientes: pelles autem bubulas
Siccas extendunt ſuper clypeos rotundos,
Præſidium vt ſit & vnguiũ acutorũ, & dentium cruentorũ.
Ipſi verò ouis flores id eſt, lanam *toto corpore induunt,*
Conſtringentes ſupernè crebris loris;
Et galea occulunt capita: ſola verò videbis
Labiáque, naréſque, & oculos micantes.
Contra feram autem pergunt cum impetu ſonoro,
Flagellis frequentibus per aërem verberantes.
At ille quidem de ſpelunca proſiliens vehemens,
Fremit, aperto cruento rictu contra venatores,
Videns truculentis oculis ardentem ignem,
Ira æſtuans, ſimilis infeſtis fulminibus.
Non ita Gangis fluentum aduerſum ſoli,
Indum per ſolum, Maryandinum populum permeans,
Mugit mugitum vaſtum, cùm ex præcipitiis
Proſiliens occulunt veniens corpus litoris:
Qui quamuis latiſſimus ſit per ſe, *etiam viginti aliis*
Augetur fluminibus, turbans impetuoſam aquam:
Quemadmodem reſonat ſylua vehementer, & valles
Fremitibus triſtibus: reboat verò totus æther.
Et ſanè ipſe quidem illicò irruit, cupiens corpore exſaturari,
Turbini hyberno perſimilis. Illi verò expectant
Immoti igneum fulminantémque impetum.
At ipſe quidem vnguibus maxilliſque diris
Indomitus, quemquem corripuerit, cum *tundens lacerat.*
Hunc verò alius ponè vehementer inſequens iuuenis
Aduocat perſtrepénſque, valdéque clamans.
Mox autem conuerſus magnanimus & iubatus leo
Excitatur, relicto eo *quem comprehenderat ore: & iterum alius*
Obliquus bene-barbatum commouet leonem nigrum.
Alij verò aliunde ipſum frequentes laceſſunt,
Pellibus freti, ſcutiſq́, & loris:
Quæ neque validi maxillarum ſecant dentes,
Neque ferreorum vnguium perforant cuſpides.

At ille irritum conſumit laborem, abſque delectu furens:
Hunc quidē relinquens: illam autem attollēs humo celeriter
Reſupinans: in alterum rurſum indomitus rectà irruens.
Vt autem quando belli martium virum ac robuſtum*
Hoſtilis circumdederit corona feruentis prælij:
At ille ſpirans robur Martis huc & illuc
Ruit, manu vibrans cruentam haſtam:
Tandem verò eum ſubigit bellatrix turba virorum,
Omnes ſimul incumbentes. Ille autem procumbit humi
Percuſſus denſis & longis haſtis:
Item ille leo infeſtis renuncians laboribus,
Tandem hominibus concedit præmia omnia certaminis.
Spumam verò deſtillat, ad terram oculos affigens.
Sicut autem aliquis multis cumulatus oleaſtris
Pugilatus in certaminibus à viro robuſto,
Exaduerſo frequentibus vulneribus domitus,
Stat quidem primùm perfuſus ſanguine copioſo,
Quaſi per-vinum-titubans, & huc illuc-iactans caput,
Sed poſtea humi genu-flexo extenditur:
Ita ille quoque in arena exhauſta membra exporrigit.
Ipſi verò tunc vrgent multò magis: mox autem ſupernè
Omnes trahentes firmis ligant vinculis
Non fugientem, ſed valde placidum & quietum.
O nimium audaces quantum conceperunt animo, quantum patrarunt, facinus!
Horrendum illud monſtrum quaſi arietem attollunt.
Audiui quòd foueis ſimilibuſque inſidiis
Ceperint & Lynces feroces, atque ſecula
Pantherarum deceperint, ſed longè minoribus foſſis.
Columnam autem non è ſaxo, ſed è quercu ſecant palum:
Neq; etiam in ſublimi-pendulā capra prolem ſuſpendunt,
Sed canis: huius verò genitalia religant loris
Tenuibus. Ipſe autem illicò diſcruciatus doloribus,
Latratibus perſtrepit, & pantheras inclamat.
Illa verò admodum lætatur, pérque ſyluam rectà irruit,
Quemadmodum autem cùm piſcatores retis dolum ſtatuunt
Nexum è ſparto Salmucide, & in lateribus
Polypum aut mugilem igne vſtulantes ponunt:
Nidor autem in foueas penetrat, & ad naſſam
Piſces vltrò-venientes allicit, neque poſſunt illi
Rurſum ſe-emergere, ſed triſte incidunt in exitium:
Sic illa catulum procul inaudiens
Currit, & inſilit, nullum ſuſpicata dolum ſubeſſe:
Ventri verò morem gerens ſpecus propinquat barathri,
Pantheras etiam dona Bacchi capiunt.
Venatoribus doloſis doloſum potum fundentibus,
Nihilq; metuentibus diuini indignationem Bacchi.
Pantheræ enim nunc quidem ſunt ferarum genus: at olim
Non feræ truces, verùm formoſæ erant fœminæ,
Vinolentæ, pampiniferæ, trieterice, florido-capite,
Bacchi petulci & choreas excitantis nutrices.
Infantem enim Bacchum Agenoris aluit Ino
Mammam præbens primiſluam filio Iouis.
Vnà verò ſimul educauit eum & Autonoë & Agaue:
At non in Athamantis crudelibus ædibus,
Verū in mōte, quē quōdā femur cognomento indigetabant.
Iouis enim potentem vxorem valde metuentes,
Et Pentheum tyrannum Echioniden horrentes,
Abiegna in ciſta diuinum genus repoſuerunt,
Pellibuſque induerunt, & circumdederunt racemis:
In ſpecu, & circum puerum myſticam choream-agitarunt:
Tympanáque pulſarunt, & cymbala manibus increpuerūt,
Pueri ploratum tegumenta. Prima autem exhibuerunt
Feſta occultam circum arcam: cùmque his ſanè
Bœotica clàm ſacra attingebant fœminæ.
De monte autem cum fidelibus cœtum ſocijs
Inſtituerunt, currentes extra terram Bœotiam.
Futurū enim erat, futurū erat inquam, vt expers antea vitium
Terra, vites produceret ſub ſoluente-curas Baccho.
Arcam porrò arcanam ſacer chorus ſublatam

* pro, militiæ, vel in bello.

Αὐτὰρ ὁ μαψιδίοις ἐπιθύει πόνον ἄκριτα θύων.
Τὸν μὲν καλλείπων, τὸν δ' αἰρόμενος χθονὸς αἶψα
Ὑπτιόων, τῷ δ' αὖτις ἀάσχετος ἰθὺς ὀρούων.
Ὡς δ' ὁπότ' ἐν πολέμοισιν ἀρήϊον ἄνδρα κραταιὸν
Δήϊος ἀμφιβάλῃ στεφάνη μαλερῇ μόθοιο·
Αὐτὰρ ὅγε πνείων μένος Ἄρεος ἔνθα καὶ ἔνθα
Ἀΐσσει, παλάμῃ κραδάων πεφονωμένον ἔγχος·
Ὀψὲ δέ μιν δάμνησιν ἐνυάλιος λόχος ἀνδρῶν,
Πάντες ὁμοῦ βρίσαντες· ὁ δ' ἐκλίνθη κατὰ γαίης
Βαλλόμενος πυκινοῖσι τανυγλώχισιν ἀκωκαῖς.
Ὣς ὅγ' ἀηδίστοισιν ἀπειπάμενος καμάτοισιν,
Ὀψὲ βροτοῖσιν ἔδωκε βραβήϊα πάντα μόθοιο·
Ἀφρὸν ἀποσταλάει δὲ ποτὶ χθόνα κανθὸν ἐρείδων.
Ὡς δὲ βροτὸς πολλοῖσιν ἐστεμμένος κοτίνοισι
Πυγμαχίης ἐν ἀγῶσιν, ὑπ' ἀνέρος ἀλκήεντος,
Ἀντίην δ' ἀσσυτέρῃσιν ὑπ' ὠτειλῇσι δαμασθεὶς,
Ἔστη μὲν πρώτιστα λελουμένος αἵματι λάβρῳ,
Οἷα μεθυσφαλέων, ἑτεροκλινέων τε κάρηνον·
Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπὶ γαῖαν ὑποκλαδὸν ἐξετανύσθη,
Ὣς ὅγ' ἐπὶ ψαμάθου κεκμηότα γυῖα τάνυσσεν.
Οἱ δὲ τότ' ἐγκονέουσι πολὺ πλέον· αὐτὰρ ὕπερθεν
Πάντες ἐρυσσάμενοι κρατεροῖσι δέον ὑπὸ δεσμοῖς
Οὐδὲν ἀλευάμενον, μάλα δ' ἤρεμον ἀτρεμέοντα.
Ὦ μέγα τολμήεντες, ὅσον χάδον, ὅσσον ἔρεξαν,
Αἰνὸν κεῖνο πέλωρον ἅτε κτίλον ἀείρουσιν.

Ἔκλυον, ὡς βόθροισιν ὁμοιίοισίν τε δόλοισι
Θήρασαν καὶ Θῶας ἀναιδέας ἠδὲ γένεθλα
Πορδαλίων ἀπάτησαν, ἀτὰρ πολὺ μείοσι βόθροις.
Κίονα δ' οὐχὶ λίθοιο, δρυὸς δ' ἐτάμοντο κεραίην·
Οὐδὲ μὲν ὑψικρεμῆ χιμάρου γόνον ἠώρησαν,
Ἀλλὰ κυνός· τοῦ δ' αὖτ' ἀπὸ μήδεα δῆσαν ἱμᾶσι
Λεπταλέοις, ὁ δ' ἄρ' ὦκα περιστερχὴς ὀδύνῃσιν,
Ὠρυθμοῖς ὑλάει, καὶ πορδαλίεσσιν ἀϋτεῖ.
Ἡ δὲ μάλ' ἰάνθη, διά τε δρυὸς ἰθὺς ὀρούει.
Ὡς δ' ὁπότ' ἰχθυβόλοι κύρτον δόλον ἐστήσαντο
Πλεξάμενοι σπάρτῳ Σαλαμινίδι, καὶ λαγόνεσσι
Πούλυπον ἢ κεστρῆα περιφλεγέθοντες ἔθεντο·
Ὀδμὴ δ' ἐς πλαταμῶνας ἀφίκετο, καὶ ποτὶ κύρτον
Ἔλλοπας αὐτομάτους εἰσήγαγεν, οὐδὲ δύνανται
Αὖτις ὑπεκδῦναι, δεινοῦ δ' ἐκύρησαν ὀλέθρου·
Ὣς κείνη σκύλακος ἀποπρόθεν εἰσαΐουσα,
Ἔδραμε, καὶ θόρεν, οὔτ' ὀϊσαμένη δόλον εἶναι·
Γαστέρι πειθομένη δὲ μυχοῖς ἐπέλασσε βερέθρου.

Πορδάλιας καὶ δῶρα Διωνύσοιο δάμασσαν,
Θηροφόνων δολερῶν δολερὸν πόσιν οἰνοχεόντων,
Οὐδὲν ἀλευομένων ζαθέοιο κότον Διονύσου.
Πορδάλιες νῦν μὲν θηρῶν γένος, ἀλλὰ πάροιθεν
Οὐ θῆρες βλοσυραί, χαροποὶ δὲ πέλοντο γυναῖκες,
Οἰνάδες, ἀγροφόροι, τριετηρίδες, ἀνθοκάρηνοι,
Βάκχου φοιταλιῶτος ἐγερσιχόροιο τιθῆναι.
Νηπίαχον γὰρ Βάκχον Ἀγηνορὶς ἔτραφεν Ἰνώ,
Μαζὸν ὀρεξαμένη προτερόρρυτον υἷι Ζηνός.
Σὺν δ' ἄρ' ὁμῶς ἀτίταλλε καὶ Αὐτονόη καὶ Ἀγαυή.
Ἀλλ' οὐκ εἰν Ἀθάμαντος ἀταρτηροῖσι δόμοισιν,
Οὔρεϊ δ', ὃν τότε μηρὸν ἐπικλήδην καλέεσκον.
Ζηνὸς γὰρ μεγάλην ἄλοχον μέγα δειμαίνουσαι,
Καὶ Πενθῆα τύραννον Ἐχιονίδην τρομέουσαι,
Εἰλατίνῃ χηλῷ θεῖον γένος ἐγκατέθεντο,
Νεβρίσι δ' ἀμφεβάλοντο, καὶ ἐστέψαντο κορύμβοις,
Ἐν σπέει, καὶ περὶ παῖδα τὸ μυστικὸν ὠρχήσαντο.
Τύμπανα δ' ἐκτύπεον, καὶ κύμβαλα χερσὶ κρόταινον,
Παιδὸς κλαυθμυρισμῶν προκαλύμματα· πρῶτα δ' ἔφαινον
Ὄργια κευθόμενα περὶ λάρνακα· σὺν δ' ἄρα τῇσιν
Ἀονίαι λάθρῃ τῇς ἱερῶν ἅπτοντο γυναῖκες.
Ἐκ δ' ὄρεος πιστοῖσιν ἀγυρμοσύνην ἑτάροισιν
Ἔντυον ἰθῦσαι Βοιωτίδος ἔκτοθι γαίης.
Μέλλε γὰρ ἤδη μέλλεν ἀήμερος ἡ πρὶν ἐοῦσα
Γαῖα φυτηκομέειν ὑπὸ λυσιπόνῳ Διονύσῳ.
Χηλὸν δ' ἄρρητον ἱερὴν χερσὶν ἀείρασαι,

Πει-

Στεψάμεναι νώτοισιν ἀνεστήσαντ' ὄνοιο.
Εὐρίπου δ' ἵκανεν ἐπ' ἠόνας, ἔνθα κίχανεν
Πρέσβυν ὁμοῦ τεκέεσσιν ἁλιπλάνον· ἀμφὶ δὲ πᾶσαι
Γριπῆας λίσσοντο ξυνοῖς ἀκάτοισι περῆσαι·
Αὐτὰρ ὅγ' αἰδεσθεὶς ἱερὰς ὑπεδέξατο γυναῖκας.
Καὶ δή οἱ χλοερὴ μὲν ἐπήνθεε σέλμασι μίλαξ,
Πρύμναν δ' ὡραῖον σέλινον καὶ κισσὸς ἔρεπτον.
Καί κεν ὑπὲρ πόντοιο κυβίστεον ἀσπαλιῆες,
Δείματι δαιμονίῳ πεπτηότες· ἀλλὰ πάροιθεν
Ἐς γαῖαν δόρυ κέλσε. πρὸς Εὐβοίην δὲ γυναῖκας,
Ἠδ' ἐπ' Ἀρισταίοιο θεὸν κατάγοντο φέρουσαι·
Ὃς θ' ὕπατον μὲν ἔναιεν ὄρος, κεράεσσιν ὑπ' ἄντρου.
Μυρία δ' ἀγραύλων βιοτὴν ἐδιδάξατο φωτῶν.
Πρῶτος ποιμνείην γ' ἱδρύσατο· πρῶτος ἐκεῖνος
Καρποὺς ἀγριάδος λιπαρῆς ἔτρεψεν ἐλαίης·
Καὶ ταμίσῳ πρῶτος γάλα πήξατο, καὶ ποτὶ σίμβλους
Ἐκ δρυὸς αἰείρας ἀγανὰς ἐνέκλεισε μελίσσας.
Ὃς τότε καὶ Διόνυσον ἑῷ νεογιλὸν ὑπ' ἄντρῳ
Ἰνοῦς ἔτρεφε δεξάμενος ἐκ χηλοῖο·
Σὺν Δρυάσιν δ' ἀτίτηλε μελισσοκόμοισί τε νύμφαις,
Εὐβοΐσιν τε κόρῃσι καὶ Ἀονίῃσι γυναιξίν.
Ἤδη κουρίζων δ' ἑτάροισι μετὰ παισὶν ἄθυρε,
Νάρθηκα προταμὼν στερεὰς οὐτάζετο πέτρας·
Αἳ δὲ θεῷ μέθυ λαρὸν ἀνέβλυσαν ὠτειλάων.
Ἄλλοτε δ' ἀρνειοὺς αὐτοῖς ἐδάιζε δορῇσι,
Καὶ μελεϊστὶ τάμεν, νέκυας δ' ἔρριψεν ἔραζε·
Αὖθις δ' ἄψεα χερσὶ πάλιν συνέβαλλε.
Οἱ δ' ἄφαρ ἔζωον, χλοερὴν δ' ἅπτοντο νομοῖο.
Ἤδη καὶ θιάσοισιν ἐμέμβλετο, καὶ κατὰ πᾶσαν
Γαῖαν ἐσκίδνατο δῶρα Θυωναίου Διονύσου.
Πάντη δὲ θνητοῖς ἀρετὴν πολύσκεπτα φαίνων.
Ὀψὲ δὲ καὶ Θήβης ἐπεβήσατο, καὶ περὶ παιδὶ
Πᾶσαι ὑπηντίασαν Καδμηΐδες· αὐτὰρ ὁ μάργος
Πενθεὺς οὐχὶ δετὰς παλάμας ἔδεε Διονύσου,
Καὶ θεὸν αὐτοφόνοισιν ἀπείλεε χερσὶ δαΐξαι,
Οὐ Τυρίου Κάδμοιο καταιδόμενος τρίχα λευκήν,
Οὐδὲ κυλινδομένην οἷσι περὶ ποσσὶν Ἀγαυήν.
Σύρειν δ' αἰνομόροισιν ἐκέκλετο οἷς ἑτάροισι,
Σύρειν τε κλείειν τε, χορόν τ' ἤλαυνε γυναικῶν.
Οἱ μὲν νυν Βρόμιον Πενθηϊάδες φυλακῆες
Δεσμοῖσιν δοκέοντο σιδηρείοισιν ἄγεσθαι,
Ἄλλοι Καδμεῖοί τε· θεοῦ δ' οὐχ ἅπτετο δεσμά.
Παχνώθη δὲ κέαρ θιασώτου· πάντα δ' ἔραζε
Ῥῖψαν ἀπὸ κροτάφων στεφανώματα, θύσθλά τε χειρῶν.
Πάσαις δ' ἔσταλαγε Βρεμιάσι δάκρυ παρειῶν.
Αἶψα δ' ἀνηΰτησαν, ἰὼ μάκαρ ὦ Διόνυσε,
Ἅπτε σέλας φλογερὸν πατρώϊον, ἂν δ' ἐλέλιξον
Γαῖαν, ἀτασθαλίης δ' ὄπασον τίσιν αἶψα τυράννου.
Θὲς δὲ περὶ σκοπιῇσι πυρίσπορε Πενθέα ταῦρον,
Ταῦρον μὲν Πενθῆα δυσώνυμον, ἄμμε δὲ θῆρας
Ὠμοβόρους ὀλοοῖσι κορυσσομένας ὀνύχεσσιν,
Ὄφρα μιν, ὦ Διόνυσε, διὰ στόμα δαιτρεύσωμεν.
Ὣς φάσαν εὐχόμεναι, τάχα δ' ἔκλυε Νύσιος ἄναξ.
Πενθέα μὲν ταύρειον ἐδείξατο, φοίνιον ὄμμα
Αὐχένα τ' ἤγειρεν, κέρας δ' ἀνέτειλε μετώπου.
Ταῖσι δὲ γλαυκιόωντας ἐθήκατο θηρὸς ὀπωπὰς,
Καὶ γένυας θώρηξε, κατέγραψεν δ' ἐπὶ νώτου
Ῥινὸν ὀπωρινοῖσιν, καὶ ἄγρια θήκατο φῦλα.
Αἳ δὲ θεοῦ βουλῇσιν ἀμειψάμεναι χρόα καλὸν
Πορδάλιες Πενθῆα περὶ σκοπέλοισι δάσαντο.
Τοῖα δ' ἀείδοιμεν, τοῖα φρεσὶ πιστεύοιμεν,
Ὅσσα Κιθαιρῶνος δὲ κατὰ πτύχας ἔργα γυναικῶν,
Ἢ μυσαρὰς κείνας τὰς ἀλλοτρίας Διονύσου
Μητέρας, οὐχ ὁσίως ψευδηγορέουσιν ἀοιδοί.
Θηρευτὴρ δέ τις ὧδε πάγην ἑτάροισι σὺν ἄλλοις
Θηρσὶ φιλακρήτοισιν ἐμήσατο Πορδαλίεσσι.
Πίδακα δεξάμενοι Λιβύης ἀνὰ διψάδα γαῖαν,
Ἥ τ' ὀλίγη μάλα πολλὸν ἀνυδροτάτην κατὰ χώρην
Ἀπροφάτως ἀΐδηλον ἀναστάλει μέλαν ὕδωρ,

Et coronatam tergis impoſuerunt aſini:
Euripique venerunt ad litora: ubi offenderunt
Senem cum liberis mariuagum id eſt, piſcatorem: *circum*
verò omnes Bacchæ
Piſcatores rogarunt, vt gurgitem nauibus traiicerent.
At ille ſenex *reueritus ſacras excepit fœminas.*
Et ſanè ipſi viridis quidem efflorescebat in tranſtris taxus:
Puppim verò venuſtum apium, & hedera implicabant.
Et quidem in mare deſiluiſſent piſcatores,
Terrore diuino perculſi. Sed prius
Ad terram nauem appulit. In Eubœam verò fœminæ
Atque Ariſtæi domum Deum deducebant ferentes:
Qui ſupremũ quidem incolebat montem, ſub cornibus antri:
Infinita autem agreſtem vitam docuit virorum.
Primus ille *rem pecuariam informauit: primus ille*
Fructus agreſtis & pinguis expreſſit oliuæ:
Et coagulo primus lac compegit: & ad aluearia
De quercu exemtas dulces incluſit apes.
Qui tunc quoque Liberum-patrem ſuo tenerum ſub antro
Inoa aluit acceptum ex ciſta,
Cumq́; Dryadibus eduxit, apiúmq; curatricibus Nymphis
Eubœiſque cum virginibus, & Bœoticis mulieribus.
Bacchus *verò etiamnum puer æqualibus cum pueris luſit,*
Ferulaq́; reſecta duras vulnerabat petras:
Hæ verò Deo vinum dulce profuderunt è vulneribus:
Aliàs verò agnos cum *ipſis diſcerpebat pellibus,*
Et membratim diſſecabat, mortuóſque proiiciebat humi.
Rurſum verò membra manibus aptè committebat.
Ipſi verò ſtatim reuiuiſcebant, viridéque carpebant pabulũ.
Iam etiam pompis dabat operam: & per vniuerſam
Terram ſpargebantur dona Thyonei Bacchi.
Vbique verò ille *mortalibus numen vagabatur oſtendens.*
Tandem verò etiam Thebas ingreſſus eſt, & puero
Omnes occurrerunt Cadmeides. Sed furiis ille
Pentheus non ligandas manus ligabat Bacchi,
Et Deum propriis interminabatur manib. ſe interemturũ:
Nõ Tyrij Cadmi reueritus capillũ album id eſt, canitiem,
Neque prouolutum ſuos ante pedes Agauen.
Sed trahere miſeris acclamabat ſuis ſociis,
Et raptare inquam, *& includere: chorúmque expellebat fœ-*
Et iam quidem Bacchum Penthei ſatellites (*minarum.*
Vinculis exiſtimabant ferreis duci,
Aliique Thebani: Deum autem non tangebant vincula.
Contriſtatum eſt autem cor Bacchi, omniaq́; humi
Proiiciebãt de tẽporibus ornamẽta, ferulásque de manibus:
Omnibúſque ſtillabat Bacchis lacryma à genis:
Statimque exclamarunt: Iò beate Bacche,
Accende fulmen ardidum paternum, & concute
Terram, impiique concede nobis *vindictam illicò tyranni:*
Pone verò ad hos montes, ô igne ſate, Penthea taurum:
Taurum quidem fac *Pentheum infamem; nos autem feras*
Crudiuoras funeſtis armatas vnguibus,
Vt ipſum, ô Bacche, ore dilaniemus:*
Sic dixerũt precantes. Statim autem exaudiuit Nyſius rex:
Ac Pentheo quidem taurinum fecit & trucem aſpectum,
Ceruicéſque erexit: cornu verò produxit è fronte:
Bacchis autem cæſios fecit feræ oculos,
Et malas armauit, pinxitque in dorſo
Pellem floribus *autumnalibus, & ſæua effecit genera.*
Ipſæ verò Dei voluntate cùm mutaſſent corpus pulchrum,
Panthera, Penthea propter ſcopulos dilaniarunt.
Taliáne canamus? Taliáne animis credamus?
Quæ verò Cythæronis in angulis opera mulierum fuerint,
Aut ſcelerosas illas, alienas Bacchi
Matres, non ſanctè mentiuntur Poëtæ;
Venator autem aliquis ita decipulam ſociis cum aliis
Feris vinoſis excogitauit Pantheris.
Fontem eligentes Africæ per ſiticuloſam terram,
Qui paruus valde amplam & ſicciſſimam per regionem
Occultè obſcuram egerit & pullam aquam:

* Vel miſerabiliter ſi legas δια στόνα.

Ita Salluſtius Iugurtha de terra Africa loquitur eius verbis libenter vtimur, quãuis gignentia latius patere quam [illegible] non neſciã neque negem. Gignẽtia pro plãtis ac ſtirpibus vſurpat etiam Lactant. De ira Dei ca. 13. Vide quę annotaui ſuprà lib. 2. 419. Ablatiuus pro accuſatiuo, more veterum qui ſæpe his caſibus promiſcuè vſi ſunt. Vt Salluſt. lib. 1. Hiſtor. Pauci potẽtes, quorũ in gratia plerique conceſſerant. Idem Iugurth. cũ talem virũ in poteſtatem habuiſſet. Simul, pro ſimul atque: more veterum.

Neque foras profunditur cum ſtrepitu, ſed admodũ difficulter
Scaturit, & ſtagnans manet, arenáſque ſubit.
Vnde Pantherarum genus ſemum tendit poſt auroram
Bibens: at mox ſub crepuſculum excitati
Venatores portant viginti amphoras,
Vini dulcis, quod vndecimo antè anno
Expreſſit aliquis viniferis plantationibus deditus.
Aqua autem immiſcent meracum merum: ac deſerto
Latice purpureo non procul inde excubant,
Vſquequaque obuoluti corpus validum aut ſtragulis,
Aut ipſis retibus, quoniam tegumentum aliud nullũ poſſũt
Inuenire, neq; ex lapidibus, neq; pulchricomis ex arborib'.
Omnis enim extenſa eſt ſterilis & * *nuda-gignentiũ terra.*
Has autem ſanè caniculari à ſole percuſſas
Simul & ſitis & gratus alicu odor,
Scaturiginem autem proximã violentam, & pullam aquã
Lambunt & vinum. In ſe mutuò autem cunctæ
Inſiliunt quidem primùm choreas-agitantibus ſimiles:
Deinde corpore grauantur facieſque in terram diuinam
Senſim declinant deorſum. Poſtea autem omnes
Ebrietas ſubigens humi proſternit, alibi aliam.
Quemadmodum autem cùm in epulis haurientes è craterib.
Æquales etiamnunc adoleſcentes, etiamnunc pubeſcentes, (lanugine
Suauiter cantillant prouocantes à cœna
Se inuicem vtrinque mutuis poculis:
Tandem autem quieſcunt, eóſque proijcit alium ſupra aliũ
Et mentem & oculos aggrauans robur vini:
Ita illæ quoque feræ ſupra ſe mutuò fuſæ
Sine labore magno in venatorum * *poteſtate-rediguntur.*
Vrſis verò machinãtur celebrem & ingentem venationẽ,
Tigrim quicumq; accolunt, & Armeniam inclytam-arcubus
Copioſa turba abeunt in vmbroſas valles ſaltuum,
Sollertes, cum audacibus & ſagacibus canibus,
Veſtigia anquirentes pernicioſarum vagarum-ferarum.
Sed cùm viderint canes ſigna plantarum,
Sectantur, indaginémque obſeruant ordine & conſequenter,
Nares quidem oblongas prope terram ponentes.
Retrò autem ſiquod forte nouum viderint
Veſtigium, feſtinantes ſaliunt ſtatim ridentes
Obliti prioris *. *Simul autem ad extremum peruenerint*
Felicis veſtigationis, feraq́; ad varium cubile:
E veſtigio ille quidem ſalit à manu venatoris,
Miſerabiliter admodum latrans, exhilaratus vehementer (animo.
Vt autem cum puella lactei in veris tempore
Nudis pedibus per montes omnes oberrat,
Flores quærens. Huic autem valde procul remotæ
Suauem anterius violam indicat halitus:
Eique valde lætatur ridétque animus leuis:
Errátque inexplebilis: ac reuinciens caput,
Vadit in agreſtium ædes cantillans parentum:
Sic canis delectatur animus audax. At venator
Quantumuis illum properantem vi cohibens loris,
Ridens reuerſus abit ad cœtum ſociorum:
Ipſiſq; & ſaltum oſtendit, & feram acerbam
Ipſe & particeps-laboris vbi inſidiantes reliquerunt.
Illi autem feſtinantes ſanè furcas defigunt firmas,
Retiáque expandunt, & caſſes circumponunt.
Binos verò collocant geminis vtrinque in cornibus
Viros ad extremitates caſſium ſupra fraxineos colles.
Ex ipſis porrò cornibus, & iuuenibus tantoribus
Læua quidem funem benetortum extendunt,
Prolixum & lineum, paululum ſupra terram,
Vt vmbilico tenus viri pertineat nexus:
A quo fune dependeant varij & pellucidi
Flores faſciis, varia terriculamenta ferarum:
Sint etiã nſuſpenſa pennæ innumeræ lucidæq;
Auiúmque aëriarum formoſa ala,
Vulturum, canorúmque olorum, longarúmque ciconiarum.
Dextrâ autem inſidias ſub præcipitiis col-
locant,

Οὐδὲ προχύσι χεῖται κελαρίζουσα, ἀλλὰ μάλ' αὔτως
Βλύζει τε, σταδίη τε μένει. ψαμάθοισί τε δύνει·
Ἔνθεν πορδαλίων γένος ἄγρενον ἐστι μετ' ἠῶ
Πιόμενον· τοὶ δ' αἶψα κατὰ κνέφας ἐλθόντες
Ἀγρευτῆρες ἄγουσιν ἐείκοσιν ἀμφιφορῆας
Οἴνου ἡδυμέοιο, τὸν ἑνδεκάτῳ λυκάβαντι
Θλίψέ τις οἰνοπέδοισι φυτηκομέοισι μεμηλώς·
Ὕδατι δ' ἐγκεράσαντο λάβρον μέθυ. καὶ προλιπόντες
Πίδακα πορφυρέην, οὐ τηλόθεν αὐλίζονται,
Πρόπρο καλυψάμενοι δέμας ὄβριμον, ἢ σισύρῃσιν,
Ἢ αὐτοῖσι λίνοισιν, ἐπεὶ σκέπας οὔ τι δύναιντο
Εὑρέμεν, οὔτε λίθων, οὔτ' ἠϋκόμων ἀπὸ δενδρέων.
Πᾶσα γὰρ ἐκτέταται ψαφαρὴ καὶ ἀδένδρεος αἶα.
Τὰς δ' ἄρα σειριόεντος ὑπ' ἠελίοιο τυπείσας
Ἀμφότερον δίψη τε, φίλη τ' ἐκάλυψεν ἀϋτμή.
Πίδακι δ' ἐμπήδησαν βρεμαίνοντι, καὶ μέλαν ὕδωρ
Λάπτουσιν Διονύσου· ἐπ' ἀλλήλῃσι δὲ πᾶσαι
Σκιρτῶσιν μὲν πρῶτα χορευτῇσιν ἐϊκυῖαι,
Εἶτα δέμας βαρύθουσι, προπρηνέα δ' ἐς χθόνα δῖαν
Ἠρέμα νευστάζουσι κάτω· μετέπειτα δὲ πάσας
Κῶμα βιησάμενον χαμάδις βάλεν ἄλλυδις ἄλλην.
Ὡς δ' ὁπότ' εἰλαπίνῃσιν ἀφυσσάμενοι κρητήρων
Ἥλικες εἰσέτι παῖδες, ἔτι χνοάοντες ἰούλοις,
Λαρὸν ἀείδουσι προκαλιζόμενοι μετὰ δεῖπνον
Ἀλλήλους ἑκάτερθεν ἀμοιβαδίοισι κυπέλλοις·
Ὀψὲ δ' ἐκόρησαν, τοὺς δ' ἔρριψεν ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ,
Καὶ φρένα, καὶ βλεφάρεσσιν ἐπιβρίσαν μένος οἴνου·
Ὣς κεῖναι μάλα θῆρες ἐπ' ἀλλήλῃσι χυθεῖσαι
Νόσφι πόνου κρατεροῖο ὑπ' ἀγρευτῆρσι γένοντο.

Ἄρκτοισιν καὶ πονέουσι κλυτὴν πελώριον ἄγρην,
Τίγριν ὅσοι ναίουσι, καὶ Ἀρμενίην κλυτότοξον.
Πουλὺς ὄχλος βαίνουσι τανύσκια βένθεα δρυμῶν
Ἴδριες, ἀντιβίοις σὺν εὐρρίνεσσι κύνεσσιν,
Ἴχνια μαστεύοντες ὀλοῶν πολυπλανέα θηρῶν·
Ἀλλ' ὁπότ' ἀθρήσωσι κύνες σημεῖα ταρσῶν,
Ἕσπονται, στίβιας τε πεδηγετέουσιν ἐφεξῆς,
Ῥῖνας μὲν ταναὰς σχεδόθεν χθονὸς ἐνθέντες,
Ἐξοπίσω δ' εἴπερ τι νεώτερον ἀθρήσειαν
Ἴχνος, ἐπειγόμενοι θόρον αὐτίκα καγχαλόωντες,
Λαθόμενοι τοῦ πρόσθεν· ἐπὴν δ' εἰς ἄκρον ἵκωνται
Εὐπαγέος στίβιος, θηρὸς δὲ πανάιολον εὐνήν,
Αὐτίκ' ὁ μὲν θρώσκει παλάμης ἄπο θηρητῆρος
Οἰκτρὰ μάλ' ὑλακόων κεχαρημένος ἔξοχα θυμόν.
Ὡς δ' ὅτε παρθενικὴ λαχόεντος ἐν εἴαρος ὥρῃ
Ἀβλαύτοισι πόδεσσιν ἀν' οὔρεα πάντ' ἀλάληται,
Ἄνθεα διζομένη· τὸ δέ οἱ μάλα τηλόθ' ἐούσῃ
Νηδύμιον προπάροιθεν ἴον μήνυσεν ἀϋτμή·
Τῇ δὲ μάλ' ἰάνθη, κοῦφος δὲ θυμὸς ἀγέρθη.
Ἀλᾶται δ' ἀκόρητος, ἀναψαμένη δὲ κάρηνον
Εἶσιν ἐς ἀγραύλων δόμον ἀείδουσα τοκήων·
Ὣς κυνὸς ἰαίνει θυμὸς θρασύς· αὐτὰρ ἐπακτὴρ
Καὶ μάλα νιν θύνοντα βιησάμενος τελαμῶσι
Καγχαλόων παλίνορσος ἔβη μεθ' ὅμιλον ἑταίρων.
Τοῖσι δὲ δρυμὸν διεπέφραδε, θῆρά τε πικρὸν
Αὐτὸς καὶ συνάεθλος ὅπου λοχόωντες ἔβησαν.
Οἱ δ' ἄρ' ἐπειγόμενοι σάλικας στήσαντο κραταιούς,
Δίκτυά τ' ἀμπετάσαντο, καὶ ἄρκυας ἀμφεβάλοντο.
Ἐν δὲ δύω κλίνας δοιαῖς ἑκάτερθε κεραίαις
Ἀνέρας ἀκροτάτοις ἐπὶ μελινέοισι πάγοισιν.
Ἐκ δ' αὐτῶν κεράων τε, καὶ αἰζηῶν [illegible],
Λαιῇ μὲν μήρινθον ἐϋστρεφέα τανύουσι
Μακεδανὴν λινέην, ὀλίγον γαίης ἔφυπερθεν,
Ὅσσον ἐπ' ὀμφαλὸν ἀνδρὸς ἱκνεύμεναι [illegible]·
Τῆς ἄπο μὲν κρεμάσαντες ἐϋδαίδαλα μαρμαίροντα
Ἄνθεα ταινιῶν, πολυχρόα δείματα θηρῶν·
Ἐκ δ' ἄρ' ἀπήρτηται πτίλα μυρία μαρμαίροντα,
Οἰωνῶν γ' ἠερίων περικαλλέα πτερά,
Γυπῶν, πολιῶν τε κύκνων, δολιχῶν τε πελαργῶν.
Δεξιτερῇ δ' ἀλέοις ὑπὸ ῥωγάσιν ἑστήσαντο,

Οἱ χλοεροῖς πετάλοισι θοῶς πυκάσαντο μέλαθρα,
Τυτθὸν ἀπ' ἀλλήλων, πίσυρες δ' ἐκάλυψαν ἕκαστον
Ἀνέρας, ὀρπήκεσσι περὶ δέμας ἀμφιέσαντες.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ κόσμον ἐπαρτέα πάντα πέλονται,
Σάλπιγξ μὲν κλαγγηδὸν ἐσήμηνεν· ἡ δὲ τε χειῆς
Ὀξὺ λίγηκε θοροῦσα, καὶ ὀξὺ δέδορκε λακοῦσα.
Αἰζηοὶ δ' ἐπόρουσαν ἀολλέες, ἔνθα δ' ἑκάτερθεν
Ἀντία θηρὸς ἴασι φαλαγγηδὸν κλονέοντες.
Ἡ δ' ὅμαδον προλιποῦσα καὶ ἀνέρας, ἰθὺς ἐσσύει
Γυμνὸν ὅπου λεύσσει πεδίον πολύ· κεῖθεν ἔπειτα
Κλαγγηδὸν πατάγουσιν ἐπ' ὀφρύα μηρίνθοιο
Σειόμενοι, καὶ δεῖμα πολύχροον· ἡ δὲ τ' ἀνιγρὴ
Ἀμφίβολος μάλα πάμπαν ἀτυζομένη πεφόρηται.
Πάντα δ' ὁμοῦ δείδοικε, λόχον, κτύπον, αὐλὸν, ἀϋτήν,
Δειμαλέην μήρινθον ἐπὶ κελάδοντος ἀήτου
Ταινίαι τ' ἐφύπερθε δινεῖαι κραδάουσι,
Κινύμεναι πτέρυγές τε λιγεῖαι συρίζουσιν.
Οὕνεκα παπταίνουσα κατ' ἄρκυας ἀντίον ἕρπει·
Ἐν δ' ἔπεσεν λινέοισι λόχοις· τοὶ δ' ἐγγὺς ἐόντες
Ἀκρόλινοι θρώσκουσι καὶ ἐγκονέοντες ὕπερθεν
Σπαρτίδι τὴν τανύουσι περίδρομον· ἄλλο δ' ἐπ' ἄλλῳ
Μαίεται τὸ λίνον· μάλα γὰρ τότε θυμαίνουσιν
Ἄρκτοι καὶ γένυεσσι, καὶ ἀργαλέαις παλάμῃσι.
Πολλάκι δ' ἐξαυτῆς φύγον ἀνέρας ἀγρευτῆρας,
Δίκτυά τ' ἐξήλυξαν, ἀΐστωσαν δέ τε θήρην.
Ἀλλὰ τότε κρατερός τις ἀνὴρ παλάμην ἐπέδησεν
Ἄρκτου δεξιτερήν, χερσὶ δὲ πᾶσαν ἐρωήν,
Δῆσε τ' ἐπισταμένως, τάνυσέν τε ποτὶ ξύλῳ τῷ,
Καὶ πάλιν ἐγκατέκλεισε δρυὸς, πεύκης τε μελάθρῳ,
Πυκνοῖσι στροφάλιγξιν ἑὸν δέμας ἀσκαίρουσαν.

Χρειὼ δὲ σκοπέλου μὲν ἀναντέος ἠδὲ πάγοιο
Σεύεσθαι προθέοντα ποδώκεα φῦλα λαγωῶν·
Πρὸς δὲ κατάντεα σοφοῖσι περιφραδέεσσιν ἐλαύνειν.
Αὐτίκα γὰρ σκύλακάς τε καὶ ἀνέρας ἀθρήσαντες
Πρὸς λόφον ἰθύνουσιν· ἐπεὶ μάλα γινώσκουσιν
Ὅττι πάρεσθεν ἔασιν ὀλιζότεροι πόδες αὐτοῖς.
Τοὔνεκα ῥηΐδιοι πελάουσι πρὸς ὑψικολώνας·
Ῥηΐδιαι πελάουσι, δυσαντέες ἱππελάτῃσι.
Ναὶ μὴν ἀτραπιτοῖο γεωμορίοιο ἐλαύνειν.
Κουφότεροι γὰρ ἔασι τρίβῳ, καὶ ποσσὶν ἐλαφροί.
Ῥεῖα δ' ἐνιθραύουσιν ἀρηρομένῃ ἐνὶ γαίῃ,
Καὶ θέρεος βαρύθουσι πόδες, καὶ χείματος ὥρῃ
Ἄχθος ἐπισφυρίων ὀλοὴν κρηπῖδα φέρουσιν.

Ἢν ποτ' ἐλαύνῃς δόρκον δὲ, φυλάσσεο μὴ μετὰ πολλὸν
Ἐκτάδιον δολιχόν τε δρόμον καὶ τέρμα πόνοιο
Τυτθὸν ὑποσταίη, λαγόνων δ' ἄπο οὖρα χεύῃ.
Δόρκοι γὰρ περὶ ἄλλα δρόμοις ἐνὶ μεσσατίοισι
Κύστιδα κυμαίνουσιν ἀναγκαίοισιν ὑπ' ὄμβροις
Βεβριθυῖαν, λαγόνας δὲ ποτ' ἰσχίον ὀκλάζουσιν.
Ἢν δ' ὀλίγον πνεύσωσι πολυσμαράγων ἀπὸ λαιμῶν,
Πολλὸν ἀρειότεροι, λαιψηρότεροί τε πέλονται,
Γούνασιν ἀφορτεῦσι καὶ ἔγκασι κουφοτέροισι.

Κερδὼ δ' οὔτε λόχοισιν ἁλώσιμος, οὔτε βρόχοισιν,
Οὔτε λίνοις· δεινὴ γὰρ ἐπιφροσύνῃσι νοῆσαι,
Δεινὴ δ' οὔτε κάλωα ταμεῖν, ὑπὸ δ' ἅμματα λῦσαι,
Καὶ πυκινοῖσι δόλοισιν ἀλύξαι τέρμα θανάτοιο.
Ἀλλὰ κύνες μιν ἔπεφνον ἀολλέες· οὐδ' ἄρ' ἐκεῖνοι,
Καὶ κρατεροί περ ἐόντες, ἀναιμωτὶ δαμάσαντο.

Aut viridibus frondib us denſe ſtipant tuguria,
Paullum à ſe inuicem: quatuor autem abducunt vnoquoque
Viros, frondibus vniuerſum corpus inuoluentes.
Verum vbi decenter adornata omnia ſunt,
Tuba quidem reſonat vehementer. Ipſa autem vrſa *ex ca-*
Acutè infremit proſiliens, & toruũ videt clamans. (*uerna*
Iuuenes verò irruunt conferti, & vtrinque
Contra feram tendunt turmatim tumultuantes.
Ipſa autem turbâ relictâ & viris, rectà fertur
Vacuum quà videt campum latum. Inde poſtea
*Cum-clamore quatiunt ſupercilia * indaginis*
Agitantes, & formidinem varij coloris. Ipſa verò triſtis
Dubia prorſus & perquam vexata fertur:
Omniaque ſimul metuit: turbam, ſonitum, tibiam, clamorẽ,
Terribilem funem ſonante vento.
Faſciæ autem supernè aëria vibrantur,
Agitatæq; alæ clarè ſibilant.
Quocirca ſpectans ad retia ex aduerſo repit:
Inciditque in lineas inſidias: illi autem, propè qui ſunt
Ad extrema retia-conſtituti proſiliunt, & incũbẽtes supernè
Fune vinctam extendunt cinctam-vndique. Aliud autem ſupra aliud
Cumulant rete. Præcipuè enim tunc furunt
Vrſi & genis & aſperis manibus.
Sæpe verò rurſum effugerunt venatores,
Retiáque declinarunt, irritúmque reddiderunt venatum.
Sed tunc robuſtus aliquis manum alligat
Vrſi dextram, adimitque ei omnem impetum,
Vincitque ſcitè, extenditque eam ad ſtipitem aliquem:
Et iterum includit quercus, piníque domuncula,
Crebris gyris ſuum corpus torquentem.

Oportet porrò à ſcopulo quidem accliui atque colle
Agitare præcurrentia velocia ſecula leporum,
Et ad decliuem locum callidis vaframentis impellere.
Simul atque enim canes & venatores viderint,
Ad vertices tendunt: quando optimè norunt,
Quòd anterius ſunt breuiores pedes ipſis:
Propterea facilia leporibus ſunt iuga-montium,
Facilia inquam leporibus, at difficilia aditu *equitibus.*
Sanè quidem in ſolo veruacto agitandum.
Expeditiores enim ſunt in plana-ſemita, & pedibus leues.
Facilè verò offendunt arata in terra:
Et æſtate graues ſunt ipſis *pedes, & hyemis tempore*
Genuum tenus exitiale crus ferunt.

Si quando autẽ perſequeris damam, caue ne poſt multũ
Prolixum, longúmque curſum, & terminum laboris,
Paullum ſubſiſtat, & ex lumbis vrinam effundat.
Damæ enim præ-reliquis feris *curſibus in mediis*
Veſicâ turgent neceſſariis imbribus
Grauatæ: lumbos verò vſque ad femur inflectunt.
Sin autem paullum reſpirarint ſonoro è gutture,
Longè meliores velocioréſque ſunt,
Genibus expeditioribus, & inteſtinis leuioribus.

Vulpecula denique nec inſidiis capi-poteſt, nec laqueis,
Neq; retibus: aſtuta nãq; eſt *calliditate ad animaduertẽdũ*
Verſuta quoq; eſt *ad funes diſſecãdos, & nexus diſſoluẽdos,*
Et vafris dolis ad euadendum è morte:
Sed canes eam perimunt frequenter: verùm nè illi quidem,
Quantumuis robuſti ſint, ſine ſanguine eam *ſubigunt.*

Formidinẽ intelligit Auſonius Epiſt.4. Vago dumoſa per auia ceruos Circũdas maculis & multa indagine pinna.

Robuſtiores, validiores. Vid. ſuprà.

ΟΠΠΙΑΝΟΥ ΑΛΙΕΥΤΙΚΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

OPPIANI DE PISCATIONE
LIBER PRIMVS.

SECVLA tibi maris, diuerſáſque acies
Omnis generis piſcium, natatile genus Amphitrites,
Ediſſeram, ô terra ſuprema poteſtas Antonine:
Queq́; fluctuantem tenent effuſionem: & vbi ſingula
Paſcuntur, humidáque connubia, humidáſque generationes,
Et vitam piſcariam: & odia & amicitias,
Et inſidias, marinæq́; verſatilia vaframenta artis
Lucroſæ, quæcunque viri in piſces excogitarunt,
Obſcuros, inconſpicuum innatantes mare,
Audaci corde: perſpexerunt autem non perſpicuos
Gurgites, & aſtutiâ maris menſuras diſtribuerunt,
Diuini. Aprum quidem montanum atque etiam vrſum
Venator videtque & occurrentem obſeruat
Palàm, vt & eminus illum feriat, & comminus domet.
Ambo autem tutò in terra, feráque & vir
Pugnant: canes verò comites & ductores
Belluas oſtendunt, & dirigunt dominos ſuos
Cubile in ipſum, & auxiliatores prope ſequuntur.
Neque ſanè his vel hyems tantum metum, vel autumnus
Æſtum affert. Multa enim venatorum ſunt *receptacula,*
Latebræq́; vmbroſæ, & iuga, antráque ſaxi
Viui: multi verò diffuſi per montes
Argentei fluuij, ſitis remedium, atque lauacrorum
Æterni præbitores: uiréntque propter fluenta
Herbæq́; humiles, mollis cubatio ad ſomnum capiendum
Apricum à defatigatione, & tẽpeſtiuas cœnas celebrandum
Materiæ agreſtis, qualia in montibus multa naſcuntur.
Oblectatio autem ſequitur venationem magis quàm ſudor.
Qui verò auibus ſtruunt perniciem,
Facilis etiam his & conſpicua captura.
Nam alias quidem dormientes prædantur ex nido
Clanculum: alias autem arundinibus attrahunt viſcoſis:
Aliæ denique p'exa in ſepta incidunt ipſæ,
Cubile indigentes, inamœnum verò domicilium nanciſcũtur.
Tolerãtib. v. laborũ piſcatorib. improuiſa quidẽ ſunt *certa-*
Spes autẽ inſtabilis permulcet mẽtes tanquã ſomniũ. (mina,
Non enim immobilem ſupra terram decertant:
Sed ſemper horridáque [illegible] *furenti*
Aqua circumaguntur, [illegible] *ex terra conſpicere*
Terrorem affert, & vel [illegible] *oculis vſurpare.*
Lignis verò in exiguis procellarum famuli
Errabundi, & animum in fluctibus ſemper habentes,
Semper quidem nubem purpuream ſpeculantur:
Semper autem horrent nigricantem meatum maris:
Nec vllũ impetuoſorũ vẽtorũ tegumẽtũ, neq́; vllũ imbrium
Præſidium, non ignis auxilium autumnalis ferunt.

[illegible] Lucre[illegible]: [illegible]. Nec frigora quamus Vſurpare oculis. Et 4. Cùm iam deſtiterunt ea ſenſibus vſurpare.

ΕΘΝΕΑ τοι πόντοιο, πολυσπερέας τε φάλαγγας
Παντοίων νεπόδων, πλωτὸν γένος Ἀμφιτρίτης,
Ἐξερέω, γαίης ὕπατον κράτος Ἀντωνῖνε.
Ὅσσά τε κυματόεσσαν ἔχει χύσιν· ἧχί θ' ἕκαστα
Ἐννέμεται, δηροῖς τε γάμοις, δηραῖς τε γενέθλαις,
Καὶ βίον ἰχθυόεντα, καὶ ἔχθεα, καὶ φιλότητας,
Καὶ βουλὰς, ἁλίης τε πολύτροπα δήνεα τέχνης
Κερδαλέης, ὅσα τοῖσιν ἐπ' ἰχθύσι μητίσαντο
Ἀφράστοις, ἀΐδηλον ὅτε πλώουσι θάλασσαν
Τολμηρῇ κραδίῃ. κατὰ δ' ἔδρακον οὐκ ὀπιπτὰ
Βένθεα, καὶ τέχνῃσιν ἁλὸς διὰ μέτρα δάσαντο,
Δαιμόνιοι. χλούνην μὲν ὀρίδρομον ἠδὲ καὶ ἄρκτον
Θηρητὴρ φράσατε, καὶ ἀντιόωντα δοκεύει
Ἀμφαδίην, τηλόθεν τε βαλεῖν, σχεδόθεν τε δαμάσσαι.
Ἄμφω δ' ἀσφαλέως γαίης ἔπι θήρ τε καὶ ἀνὴρ
Μάρνανται· σκύλακες δὲ συνέμποροι ἡγεμονῆες
Κνώδαλα σημαίνουσι, καὶ ἰθύνουσιν ἄνακτας
Εὐνὴν εἰς αὐτήν, καὶ ἀρωγόνες ἐγγὺς ἕπονται.
Οὐδ' ἄρα τοῖς οὐ χεῖμα τόσον δέος, οὐδὲ μὲν ὀπώρη
Φλέγμα φέρει. πολλαὶ γὰρ ἐπακτήρων ἀλεωραὶ
Λόχμαι τε σκιεραὶ, καὶ δειράδες, ἄντρα τε πέτρης
Αὐτοφυῆ· πολλοὶ δὲ πεπλανόμενοι κατ' ὄρεσφιν
Ἀργύρεοι ποταμοὶ, δίψης ἄκος, ἠδὲ λοετρῶν
Ἀέναοι ταμίαι· παρὰ δὲ χλοάουσι ῥεέθροις
Ποίαι τε χθαμαλαὶ, μαλακὴ κλισίη τ' ὕπνον ἑλέσθαι
Εὔδιον ἐκ καμάτοιο, καὶ ὥρια δόρπα πάσασθαι
Ὕλης ἀγρομένοιο, τά τ' οὔρεσι πολλὰ φύονται.
Τέρψις δ' ἕπεται θήρῃ πλείων, ἢ ἱδρώς.
Ὅσσοι δ' οἰωνοῖσιν ἐφοπλίζονται ὄλεθρον,
Ῥηιδίη καὶ τοῖσιν ἄγρη καὶ ἐπόψιος ἄγρη.
Τοὺς μὲν γὰρ ἰαύοντας ἐληΐσσαντο καλιῆς
Κρύβδην· τοὺς δὲ δόναξιν ἐπισταμένως ἰξοφόροισιν·
Οἱ δὲ ταλυπλέκτοισιν ἐν ἕρκεσιν ἤλυθον αὐτοὶ
Εὐνῆς χρηΐζοντες, ἀτερπέα δ' αὖλιν ἔκυρσαν.
Τλησιπόνοις δ' ἀγρευτῆρσιν ἀτέκμαρτοι μὲν ἄεθλοι,
Ἐλπὶς δ' οὐ σταθερὴ σαίνει φρένας ἠΰτ' ὄνειρος.
Οὐ γὰρ ἀκινήτῳ γαίης ὕπερ ἀθλεύουσιν·
Ἀλλ' αἰεὶ κρυερῷ τε καὶ ἄζοτα μαργαίνοντι
Ὕδατι συμφέρονται, ὃ καὶ γαίηθεν ἰδέσθαι
Δεῖμα φέρει, καὶ μοῦνον ἐν ὄμμασι πειρήσασθαι.
Δούρασι δ' ἐν βαιοῖσιν ἀελλάων θεράποντες
Πλαζόμενοι, καὶ θυμὸν ἐν οἴδμασιν αἰὲν ἔχοντες,
Αἰεὶ μὲν νεφέλην ἰοειδέα παπταίνουσιν·
Αἰεὶ δὲ τρομέουσι μελαινόμενον πόρον ἅλμης·
Οὐδέ τι φυταλέων ἀνέμων σκέπας, οὐδέ τις ὄμβρων
Ἀλκὴ οὐ πυρὸς ἦμαρ ὀπωρινοῖο φέρονται.

Πέ

Πρὸς δ' ἔτι καὶ βλοσυρῆς δυσδερκέα δείματα λίμνης
Κήτεα πεφρίκασι, τά τε σφίσιν ἀντιόωσιν,
Εὖτ' ἂν ἀποπλώωσιν ἄδυτον πέλαγος θαλάσσης.
Οὐ μὲν τις σκυλάκων ἁλίην ὁδὸν ἡγεμονεύει
Ἰχθυβόλοις· ἴχνη γὰρ ἀείδελα νηχομένοισιν.
Οὐδ' αὐτοὶ λεύσσουσιν ὅπη σχεδὸν ἵξεται ἄγρης
Ἀντιάσας· οὐ γάρ τι μίαν ὁδὸν ἵσταται ἰχθύς·
Θρίξιν δ' ἀσθενέεσσι παλιγνάμπτοιό τε χαλκοῦ
Χείλεσι, καὶ δονάκεσσι, λίνοισί τε κάρτος ἔχουσιν.
Οὐ μὴν τερπωλῆς ἀπολείπεται, εὖτ' ἐθέλῃσι
Τέρπεσθαι· γλυκερὴ δὲ πέλει βασιλήϊος ἄγρα.
Νῆα μὲν εὐπήγατον εὔζυγον, ἔξοχα κούφην,
Αἰζηοὶ κώπῃσιν ἐπειγόμενοι ἐλόωσι,
Νῶτα θαλάσσης τύπτοντες· ὁ δ' ἐν πρυμνῇσιν ἀερθεὶς
Ἰθυντὴρ ἐλάστιν ἄγει καὶ ἀμεμφέα νῆα·
Χῶρον ἐς εὐρυάλον τε καὶ εὔδια πορφύροντα.
Ἔνθα δὲ δαιτυμόνων νεπόδων ἀπερείσια φῦλα
Φέρβεται, οὓς θεράποντες ἀεὶ κομέουσιν ἐδωδῇ
Πολλῇ πιαίνοντες, ἑτοιμότατον χορὸν ἄγρης,
Σοί τε μάκαρ, καὶ παιδὶ μεγαυχέα πώεα θήρης.
Αὐτίκα γὰρ χειρὸς μὲν εὔστροφον εἰν ἅλα πέμπεις
Ὁρμιήν· ὁ δ' ἄρ' ῥίμφα γένυν κατεδέξατο χαλκοῦ
Ἰχθὺς ἀντιάσας, τάχα δ' ἕλκεται ἐκ βασιλῆος
Οὐκ ἀέκων. σοὶ δ' ἦτορ ἰαίνεται, ὄρχαμε γαίης·
Πολλὴ γὰρ βλεφάροισι καὶ ἐν φρεσὶ τέρψις ἰδέσθαι
Παλλόμενον, καὶ ἑλισσόμενον πεπεδημένον ἰχθύν.
Ἀλλά μοι ἵλαος εἶεν ἁλὸς πόρον ἐμβασιλεύων,
Εὐρυμέδων Κρονίδης γαιήοχος, ἠδὲ θάλασσα
Αὐτή, καὶ ναετῆρες ἐριγδούποιο θαλάσσης
Δαίμονες, ὑμετέρας δ' ἀγέλας καὶ ἁλιθρέπτα φῦλα
Εἰπεῖν αἰνήσατε. σὺ δ' ἰθύνειας ἕκαστα
Πότνια θεά, καὶ πατρὶ καὶ υἱέι παμβασιλῆος
Θυμήρη τάδε δῶρα τεῆς πόρσυνον ἀοιδῆς.
Μυρία μὲν δὴ φῦλα καὶ ἄκριτα βένθεσι πόντου
Ἐμφέρεται πλώοντα, τὰ δ' οὔ κέ τις ἐξονομήνας
Ῥηϊδίως εἴποι, οὐ γάρ τις ἀφίκετο τέρμα θαλάσσης·
Ἀλλὰ τριηκοσίων ὀργυιῶν ἄχρι μάλιστα
Ἀνέρες ἴσασίν τε καὶ ἔδρακον Ἀμφιτρίτην.
Πολλὰ δ' (ἀπειρεσίη γὰρ ἀμετροβαθής τε θάλασσα)
Κέκρυπται, τά κεν οὔτις ἀείδελα μυθήσαιτο
Θνητὸς ἐών· ὀλίγος δὲ νόος μερόπεσσι καὶ ἀλκή.
Οὐ μὲν γὰρ γαίης πολυμήτορος ἤ τοι ὀΐω
Παυροτέρας ἀγέλας, οὔτ' ἔθνεα μείονα φέρβειν.
Ἀλλ' ἴση ἀμφήρισις ἐν ἀμφοτέροισι γενέθλη,
Εἰ δ' ἑτέρη προβέβηκε, θεοὶ σάφα τεκμαίροιντο.
Ἡμεῖς δ' ἀνθρωπείοισι νόοισι μέτρα φέρωμεν.
Ἰχθύσι γὰρ γένεά τε, καὶ ἤθεα, καὶ πόρος ἅλμης
Κέκριται, οὐδέ τι πᾶσι νομαὶ νεπόδεσσιν ὁμοῖαι.
Οἱ μὲν γὰρ χθαμαλοῖσι παρ' αἰγιαλοῖσι νέμονται,
Ψάμμον ἐρεπτόμενοι, καὶ ὅσ' ἐν ψαμάθοισι φύονται·
Ἵπποι, κόκκυγές τε θοοί, ξανθοί τ' ἐρυθῖνοι,
Καὶ κίθαροι, καὶ τρίγλα, καὶ ἀδρανέες μελάνουροι,
Τρηχούρων τ' ἀγέλαι, βούγλωσσοι, καὶ πλατίουροι,
Ταινίαι ἁβροχαί, καὶ μορμύρος αἰόλος ἰχθύς,
Σκόμβροι, κυπρῖνοί τε, καὶ οἳ φίλοι ἠϊόσιν·
Ἄλλοι δ' αὖ πηλοῖσι καὶ ἐν τενάγεσσι θαλάσσης
Φέρβονται, βάτιδές τε, βοῶν θ' ὑπέροπλα γένεθλα,
Τρυγών τ' ἀργαλέη, καὶ ἐπώνυμον οὔνομα νάρκη,
Ψῆτται, καὶ κλαρέαι, καὶ τριγλίδες, ἔργα τ' ὀνίσκων,
Σαῦροί τε, σκέπανοί τε, καὶ ὅσσ' ἐντέτροφε πηλεῖς.
Θῖνα δ' αὖ πρασιὰς ὑπὸ χλοεραῖς βοτάνῃσι
Βόσκονται μαινίδες, ἠδὲ τράγοι, ἠδ' ἀθερῖναι,
Καὶ σμαρίδες, καὶ βλέννος, ἰδὲ σπάροι, ἀμφότεροί τε
Βῶκες, ὅσοις τ' ἄλλοισι φίλον πρασιὴν ἀμφινέμεσθαι.
Κεστρεῖς αὖ, κέφαλοί τε δικαιότατον γένος ἅλμης,
Λάβρακές τ' ἀμίαι τε θρασύφρονες, ἠδὲ χρέμητες,
Πηλαμύδες, γόγγροι τε, καὶ ὃν καλέουσιν ὀλισθόν,
Γείτονα ναίουσιν ἀεὶ ποταμοῖσι θάλασσαν,
Ἢ λίμνας, ὅθι λαρὸν ὕδωρ μεταπαύεται ἅλμης,

Ad hæc etiam ſæui deformia terriculamenta ſtagni
Ceta pertimeſcunt, quæ ipſis occurrunt.
Quando humidi abyſſum traijciunt maris,
*Nec ſanè * vlla canum marinam viam ducendo monſtrat*
*Piſcatoribus. veſtigia enim obſcura ſunt * natantibus*
Neque ipſi conſpiciunt, vbi prope veniet ad capturam.
Occurrens: non enim vnam viam inſiſtit piſcis.
Pilis autem debilibus, reflexique æris
Labris, & perticis retibuſque valent.
Non tamen voluptate deſtituitur, ſiquidem volueris
Delectari: iucunda autem eſt imperatoria piſcatio.
Nauem quidē bene compactam, bene iunctam, eximiè leuē
Iuuenes remis feſtinanter impellunt.
Tergum maris verberantes: at in puppi ſupremus
Gubernator vehementem atque inculpatam nauem flectit
Locum in ſpacioſum & tranquillè purpuraſcentem.
Illic autem epulonum piſcium infinita ſecula
Paſcuntur, quos famuli ſemper curant, cibo
Copioſo pinguefacientes promptiſſimum cœtum prædæ,
Tibique ô fortunate, & filio glorioſo greges capturæ.
Statim enim manu quidem bene tortam in mare demittis
Lineam: at mox genam recipit æris id eſt hamum
Piſcis occurrens. celeritérque trahitur ab Imperatore
Non inuitus: tuus verò animus delectatur, ô princeps terræ.
Multiplex enim in oculis & in animis voluptas eſt *videre*
Palpitantem & volutatum vinctum piſcem.
Sed mihi propitius-quidem ſis maris meatui imperitans,
Latè regnans Saturnide Neptune, atque mare
Ipſum, & incolæ ſonori maris
Dij: veſtros autem greges & mari innutrita ſecula
Dicere concedite. Tu verò dirigas ſingula
Veneranda Diua, & patri ac filio regis-omnium
Grata hæc munera tui confice carminis.
Innumera igitur ſecula & confuſa in gurgitibus maris
Feruntur natantia. Hæc autem nemo elocutus fuerit
Facilè. Nemo enim peruenit ad terminum maris.
Sed trecentarum orgyiarum tenus cùm maximè,
Homines ſciunt & viderunt Amphitriten:
Multa autem (infinitum enim eſt immenſúmque mare)
Occulta etiam *ſunt, quæ nemo incognita eloquatur*
Qui mortalis ſit: exigua verò mens eſt *hominibus & vis*
Non enim terrâ multorum-parente puto mare
Pauciores greges, neque genera minora paſcere.
Verùm ſiue æqualis eſt *in vtrâque ſoboles,*
Siue altera pars *antiſtat, Dij certò perſpiciunt:*
Nos verò humanis ingenijs menſuras feramus,
Piſcibus porrò ortúſque & mores: & meatus maris
Separata ſunt, neque omnibus paſcua piſcibus ſimilia.
Nam alij quidem humilia prope litora degunt,
Arenam comedentes, & quæcunque in arenis naſcuntur:
Equi, cuculique celeres, rubrique erythini,
Et cithara & mullus, & imbecilli melanuri,
Trachurorúmque greges, buglosſi & platyuri,
*Tæniæ molles, & mormylus * maculoſus piſcis,*
Scombri, cyprinique, & qui amici ſunt *litoribus.*
Alij autem rurſus in luto & in limo maris
Paſcuntur, batidéſque, boúmque præualida genera,
Paſtinacáque difficilis & verum nomen torpedo,
Paſſeres & clarea, & triglides, negotiáque aſellorum,
Lacertaq́; ſcepanique, & quæcunque innutriuntur cœno.
Litus verò ad viride ſub viridibus herbis
Paſcuntur mænides, & hirci, atque ariſtæ,
Et ſmarides, & blennus, atque ſpari, & vtrique
Boues, & quibuſcunque alijs iucundum eſt *circa viridem locum paſci.*
Mugiles porrò, cephalique, iuſtiſſimum genus maris,
Lupique, amiæq́; feroces, atque chremetes,
Pelamydes, congriq́; & quem indigetant oliſthum,
Vicinum incolunt ſemper fluminibus mare,
Aut ſtagnis, vbi dulcis aqua deſinit à ſalſugine,

Sc... [illegible] ... Virgi... Georgicon ... natantum.

Exemplo Virgilij.

Coprosíque alluuio congeritur cœnoſa,
Tractis verticibus à terra ibi depaſcuntur
Pabulum gratum, dulcique mari pingueſcunt.
Lucius verò neque dem ipſos flumines egreditur extra,
Ex mari autem in oſtia renatat: anguilla verò
Ex fluminibus litoribus ſe inſinuant maris.
Scopulique maris cincti multiformes ſunt: *alij quidem ſunt*
Muſco humidi: circiem verò alga copioſa nata eſt:
Circa quas perca, & iulides, & hiatula
Paſcuntur, ſalpaq; cum eis picta-terga,
Et turdi delicati, & phuca, quáſque piſcatores
Viri cognomento mulieroſi appellant.
Aliæ verò humiles arenoſum prope mare ſunt
Scabræ petræ, quas cirisque, ſuculáque, & reguli,
Præterea mylus, mullique roſea genera depaſcuntur.
Aliæ porrò herbis intecta humidas frontes
Petræ ſargum tenent familiarem, ac ſcianam,
Fabrúmque, & coruinum cognomine nigro colori,
Et ſcarum, qui ſolus inter piſces omnes mutos
Edit humidam vocem, & ſolus cibum
Retrò emittit in os iterum
Manducans, ouibus expuens ſimiliter pabulum.
Quæ verò petræ *oſtreis plenæ* ſunt *, aut conchis,*
In illis ſunt *cubilia & ſtabula, vt ſubeant piſces.*
In his autem oxyphagi, & immanes agriophagi,
Cercurique manent, & opſophagi, & lubricæ
Murænæ, ſcombrique, tardeq; morientium genus orphorum,
Qui præ omnibus in terra diu morantur
Viui, & diſſecti adhuc viuunt ferro,
Alij verò in gurgitibus ſub aqua manent
In latibulis, ouiſque, & epatos, atque prepontes
*Validi, magnique *, ingenio, tardíque * per vias*
Voluuntur: quo circa etiam nunquam ſuam relinquũt ſpecũ:
Sed ibi latent in receſſu, quicunque propè acceſſerit
Debilioribus improuiſam piſcibus mortem afferentes,
Inq; illis aſellus numerantur, qui præ omnibus
Pertimeſcit autumnalis caniculæ acutam vim:
Manétque ſubiens tenebricoſum angulum, neque
Prodit, quamdiu ſpirat feralis ſtella.
Eſt autem quidam ſcopulis mari-circumfluis ſtudens,
Rubicundus aſpectu, mugilibus natura ſimilis piſcis,
Quem hominum alij quidem nominant adonin,
Alij verò exocœtum indigetant, proptereà quòd cubilia
Extra mare ponit, ſolúſque in terram prodit
Ex omnibus *qui branchias, oris plicas, vtrinque habent.*
Quando enim compoſuit glauci maris opera tranquillitas,
Tunc ille cum ruentibus vnà impetum faciens fluentis
In petris extenſus dormit apricum ſomnum:
Auium verò marinarum metuit genus, quæ ipſi ſunt
Inimicæ: quarum quamcunque conſpexerit accedentem
Palpitat ſaltatori ſimilis, vt ipſum mare
Longius longiúſque prouolutum à ſcopulis fluctus ferunt:
Alij verò & in petris & in arenis paſcuntur,
Splendori aurata cognominis, atque dracones,
Siniique glaucique, & robuſti ſynodontes,
Scorpius impetuoſus, duplex genus, & vtraq;
Sphyrænæ oblongæ, raphidéſque præter has teneræ
Præterea charax, leuéſque ſaltatores ſunt
Gobij, ubíque murium difficile genus, qui præ omnibus
Sunt audaces piſcibus, atque etiam viris reſiſtunt,
Quamuis non ſint tanti. Solidâ autem maximè
Cute, & derſis freti intus dentibus,
Piſcibus & hominibus fortioribus pugnant.
Alij verò in immenſo manſionem mari habent,
Procul à terra, nec littoribus ſunt ſocij.
Thunni quidem currentes, inter piſces excellentes impetu
Velociſſimi, gladiique cognominis, atque robuſtiſſimum
Orcynorum genus, & prenades, atque cubeæ
Et Scoliæ, Scytalæq;, & hippuri ſecula,

Pro indole vel natura hic vſurpo. Sic etiam de inanimis alij poſuerunt: vt ingenium loci, ingenium ſitus, &c. Florus lib. 2. cap. de reb. in Hiſp. geſtis. More Plauti eadem valent, inter vias, & per vias. vt IC. noſtri, per moras, &c, inter moras.

Πολλὴ δὲ προχοῇσι συμβάλλεται ἰλυόεσσα,
Ἑλκομένη δίνῃσιν ἀπὸ χθονός· ἔνθα νέμονται
Φορβὴν ἱμερτήν, γλυκερῇ δ' ἁλὶ πιαίνονται.
Λάβραξ δ' οὔτ' αὐτῶν ποταμῶν ἀπολείπεται ἔξω,
Ἐκ δ' ἁλὸς ἐς προχοὰς ἀνανήχεται· ἐγχέλυες δὲ
Ἐκ ποταμῶν πλωτοῖσιν ἐνιχρίμπτουσι θαλάσσης.
Πέτραι τ' αἰγιαλοῖο πολυειδέες· αἱ μὲν ἔασι
Φύκεσι μυδαλέαι· περὶ δὲ βρύα πολλὰ πέφυκε·
Ταῖς ἔπι πέρκαι, καὶ ἰουλίδες, ἀμφί τε χάνναι
Φέρβονται, σάλποι τε μετὰ σφίσιν αἰολόνωτοι,
Καὶ κίχλαι ῥαδιναί, καὶ φυκίδες, ἅς θ' ἁλιῆες
Ἀνδρὲς ἐπωνυμίην θηλύφρονος ἐνδέξαντο.
Ἄλλαι δὲ χθαμαλαὶ ψαμαθώδεος ἄγχι θαλάσσης
Λεπράδες, ἃς κίρις τε, σύαινά τε, καὶ βασιλίσκοι,
Ἐν δὲ μύλοι, τρίγλης τε ῥοδόχροα φῦλα νέμονται.
Ἄλλαι δ' αὖ ποίῃσιν ἐπίχλοοι ὑγρὰ μέτωπα
Πέτραι σαργὸν ἔχουσιν ἑταῖρον ἠδὲ σκίαιναν,
Χαλκέα, καὶ κορακῖνον ἐπώνυμον αἴθοπι χροιῇ,
Καὶ σκάρον, ὃς δὴ μοῦνος ἐν ἰχθύσι πᾶσιν ἀναύδοις
Φθέγγεται ἰκμαλέην ἀλαλαγήν, καὶ μοῦνος ἐδωδὴν
Ἄψορρον προΐησιν ἀνὰ στόμα δεύτερον αὖθις
Δαινύμενος, μήλοισιν ἀναπλείων ἴσα φορβήν.
Ὅσσαι δ' αὖ χήμῃσι περίπλεοι, ἢ λεπάδεσσιν,
Ἐν δέ σφιν θαλάμαι τε, καὶ αὔλια δύμεναι ἰχθῦς.
Τῇσιν δ' ὀξυφάγοι, καὶ ἀναιδέες ἀγριοφάγοι,
Κέρκουροί τε μένουσι, καὶ ὀψοφάγοι, καὶ ὑγραὶ
Μύραιναι, σκόμβροι τε, καὶ ὀψιμόρων γένος ὀρφῶν,
Οἳ πάντων περίαλλα κατὰ χθόνα δηθύνουσι
Ζωοί, καὶ τμηθέντες ἔτι ζώουσι σιδήρῳ.
Ἄλλοι δ' ἐν βένθεσσιν ὑπόβρυχα μιμνάζουσι
Φωλεοῖς, ὄνοι τε, καὶ ἧπατος, ἠδὲ πρέποντες
Ἴφθιμοι, μεγάλοι τε φυήν, νωθροί τε κέλευθα
Εἰλεῦνται· τὸ καὶ οὔποθ' ἑὴν λείπουσι χαράδρην.
Ἀλλ' αὐτοῦ λοχόωσι παραὶ μυχόν, ὅς κε πελάσσῃ,
Χειροτέροις ἀΐδηλον ἐπ' ἰχθύσι πότμον ἄγοντες.
Ἐν δ' ὄνος καὶ τοῖς ἐναρίθμιος, ὃς περὶ πάντων
Πτήσσει ὀπωρινοῖο κυνὸς δριμεῖαν ὁμοκλήν·
Μίμνει δ' ἐγκατάδυς σκοτίον μυχόν, οὐδὲ πάροιθεν
Ἔρχεται, ὄφρ' ἄησιν ἐπὶ χθονὸς ἄγριος ἀστήρ.
Ἔστι δέ τις πέτρῃσιν ἁλικλύστοισι μεμηλὼς
Ξανθὸς ἰδεῖν, κεστρεῦσι φυὴν ἐναλίγκιος ἰχθῦς,
Τὸν μέν που ἕτεροι μὲν ἐπικλείουσιν ἄδωνιν·
Ἄλλοι δ' ἐξώκοιτον ἐφήμισαν, οὕνεκα κοίτας
Ἐκτὸς ἁλὸς τίθεται, μοῦνος δ' ἐπὶ χέρσον ἀμείβει,
Ὅσσοι τε βράγχια, στόματος πτύχας ἀμφὶς ἔχουσιν.
Εὖτε γὰρ εὐνήσῃ χαροποῖο ἁλὸς ἔργα γαλήνη,
Αὐτὰρ ὅγ' ἐσσυμένοισι συνορμηθεὶς ῥοθίοισι,
Πέτραις ἀμφιταθεὶς ἀμπαύεται εὔδιον ὕπνον.
Ὀρνίθων δ' ἁλίων δέδιε φῦλον, οἵ οἱ ἔασι
Δυσμενέες· τῶν ὅν τιν' ἐσαθρήσῃ πελάοντα,
Πάλλεται ὀρχηστῆρι πανείκελος, ὄφρά ἑ πόντος
Προσπροκυλινδόμενον σπιλάδων ἄπο, κῦμα σπάσῃ.
Οἱ δὲ καὶ ἐν πέτρῃσι καὶ ἐν ψαμάθοισι νέμονται·
Ἀγλαΐῃ χρύσοφρυς ἐπώνυμος, ἠδὲ δράκοντες,
Σιμοί τε, γλαυκοί τε, καὶ ἀλκηεῖς συνόδοντες,
Σκορπίος αἴκτωρ, δίδυμον γένος, ἀμφότεραί τε
Σφύραιναι δολιχαί, ῥαφίδες δ' ἐπὶ τῇσιν ἀραιαί,
Ἐν δὲ χάραξ, κοῦφοί τε κυβιστητῆρες ἔασι
Κωβιοί· ἐν δὲ μυῶν χαλεπὸν γένος, οἳ περὶ πάντων
Θαρσαλέοι νεπόδων, καί τ' ἀνδράσιν ἀντιφέρονται,
Οὔτι τόσοι γε ἐόντες, ἐπεὶ στερεῷ δὲ μάλιστα
Ῥινῷ, καὶ πυκινοῖσι πεποιθότες ἔνδον ὀδοῦσιν,
Ἰχθύσι, καὶ μερόπεσσιν ἀρειοτέροισι μάχονται.
Οἱ δ' ἐν ἀμετρήτοισιν αὐλὴν πελάγεσσιν ἔχουσι,
Τηλοῦ ἀπὸ ψαφαρῆς, οὐδ' ἠόσιν εἰσὶν ἑταῖροι·
Θύννοι μὲν θύνοντες, ἐν ἰχθύσιν ἔξοχοι ὁρμήν,
Κραιπνότατοι, ξιφίαι τε φερώνυμοι, ἠδ' [illegible]
Ὀρκύνων γενεή, καὶ πρημνάδες, ἠδὲ κυβεῖαι,
Καὶ Σκολιαί, Σκυτάλαι τε, καὶ ἱππούρων γένεθλα·

Ἐν τοῖς καὶ καλλίχθυς, ἐπώνυμος ἱερὸς ἰχθύς·
Ἐν κείνοις νέμεται καὶ πομπίλος, ὃν περὶ ναῦται
Ἅζονται· πομπῆα δ' ἐπεφήμισαν οὔνομα νηῶν.
Ἔξοχα γὰρ νήεσσι γεγηθότες ὑγρὰ κέλευθα
Ἑσπόμενοι πομπῆες ἐμίχθησαν ἄλλοθεν ἄλλος,
Ἀμφισκαίροντες εὔζυγον ἅρμα θαλάσσης,
Τοίχους τ' ἀμφοτέρους, τά τε πρυμναῖα χαλινὰ
Οἰήκων· ἄλλοι δὲ περὶ πρώρην ἀγέρονται.
Οὐδέ κεν αὐτομάτους κείνων πλόον, ἀλλ' ὑπὸ δεσμῷ
Φαίης ἁρμοφέροισιν ἐνισχομένους σανίδεσσιν
Ἑλκηθμοῖς ἀέκοντας ἀναγκαίοισιν ἄγεσθαι.
Τόσσον ἔρως γλαφυρῇσιν ἐφ' ὁλκάσιν ἐσμὸν ἀγείρει.
Οἷον δὲ βασιλῆα φερέπτολιν, ἤ τιν' ἀέθλων
[illegible], θαλλοῖσι νεοδρέπτοισι κομῶντα,
Παῖδές τ' ἠΐθεοί τε, καὶ ἀνέρες ἀμφιέποντες
Ὃν δόμον εἰσαγάγωσι, καὶ ἀθρόοι αἰὲν ἕπονται,
Εἰσόκεν ἀγλαὰ μεγάρων ὑπὸ οὐδὸν ἀμείψῃ·
Ὣς οἵγ' ὠκυπόροισιν ἀεὶ νήεσσιν ἕπονται,
Ὄφρ' οὔτις γαίης ἑλάει φόβος· ἀλλ' ὅτε χέρσον
Φράσσωνται, (ξηρὴν δὲ μάλ' ἐχθαίρουσιν ἄρουραν)
Αὖτις ἀφορμηθέντες ἀολλέες ἠΰτε νύσσης
Πάντες ἀποθρῴσκουσι, καὶ οὐκέτι νηυσὶν ἕπονται·
Σῆμα τόδε πλωτῆρσιν ἐτήτυμον, ἐγγύθι γαίης
Ἔμμεναι, οὔς τε λιπόντας ὁμοπλοΐης ἴδωνται.
Πομπίλε, ναυτίλλοισι τετιμένε, σοὶ δέ τις αὔρη
Εὐφραδέας ἀνέμων τεκμαίρεται ἠδὺν ἀήτας.
Εὔδια γὰρ στέλλεις τε, καὶ εὔδια σήματα φαίνεις.
Καὶ μὴν δὴ νήεσσιν ὁμῶς ἐχενηῒς ἑταίρη·
Ἡ δή τοι ταναὴ μὲν ἰδεῖν, μῆκος δ' ἰσόπηχυς·
Χροιὴ δ' αἰθαλόεσσα, φυὴ δέ οἱ ἐγχελύεσσιν
Εἴδεται· ἔξω δέ οἱ κεφαλῆς στόμα νέρθε τέτυκται
Καμπύλον, ἀγκίστρου ὀπισηγέος εἴκελον αἰχμῇ.
Θαῦμα δ' ἐν ἰλύεσσιν ἐχενηΐδες ἐφράσσαντο
Ναῦται· οὐ μὲν δή τις ἐνὶ φρεσὶ πιστώσαιτο
Εἰσαΐων· αἰεὶ γὰρ ἀπειρήτων νόος ἀνδρῶν
Δύσμαχος, οὐδ' ἐθέλουσι καὶ ἀτρεκέεσσι πιθέσθαι·
Νῆα τιταινομένην ἀνέμου ζαχρηέος ὁρμῇ,
Λαίφεσι πεπταμένοισιν ἁλὸς διὰ μέτρα θέουσαν,
Ἰχθὺς ἀντιχανὼν ὀλίγον στόμα νέρθεν ἐρύκει
Πᾶσαν, ὑποζυγὸς βεβιημένος, οὐδέ τι τέμνει
Κῦμα καὶ ἱεμένη κατὰ δ' ἔμπεδον ἐστήρικται,
Ἠΰτ' ἐν ἀκλύστοισιν ἐεργομένη λιμένεσσι.
Καὶ τῆς μὲν λίνα πάντα περὶ προτόνοισι μέμυκε,
Ῥοχθεῦσιν δὲ κάλωες, ἐπημύει δὲ κεραίη
Ῥιπῇ ἐπειγομένη· πρυμνῇ δ' ἔπι πάντα χαλινὰ
Ἰθυντὴρ ἀνίησιν, ἐπειγόμενος ἁλὸς οἶμον.
Ἡ δ' οὔτ' οἰήκεσσιν ἐπαΐζεται, οὔτ' ἀνέμοισι
Πείθεται, οὐ ῥοθίοισιν ἐλαύνεται, ἀλλὰ παγεῖσα
Μίμνει τ' οὐκ ἐθέλουσα, καὶ ἱεμένη πεπέδηται,
Ἰχθύος οὐτιδανοῖο κατὰ στόμα ῥιζωθεῖσα.
Ναῦται δ' ἐρρίγασιν ἀΐδηλα δεσμὰ θαλάσσης
Δερκόμενοι, καὶ θάμβος ἴσον λεύσσοντες ὀνείρῳ.
Ὡς δ' ὅτ' ἐνὶ ξυλόχοισιν ἀερσιπόδην ἐλάφοιο
Θηρητὴρ ἄγρην δεδοκημένος, ἄκρον ἐς ὦμον
Κῶλον ὑπὸ πλευρῇσι βαλὼν ἐπέδησε δρόμοιο·
Ἡ δὲ καὶ ἐσσυμένη περ ἀεικείῃς ὀδύνῃσι
Μίμνει παγεῖσ' ἀέκουσα μένει θρασὺν ἀγρευτῆρα.
Τοίην νηῒ πέδην περιβάλλεται αἰόλος ἰχθύς,
Ἀντιάσας· τοίην δὲ φερώνυμον ἔλλαχεν ἔργων.
Χαλκίδες αὖ, θρίσσαι τε καὶ ἀβραμίδες φορέονται
Ἀθρόαι ἄλλοτε δ' ἄλλον ὁδὸν πόντου, ἢ περὶ πέτρας,
Ἢ πελάγη δολιχάς τ' ἐπιδράμουσιν αἰγιαλοῖσιν,
Αἰὲν ἀμειβόμεναι ξείνην ὁδόν, οἷα πλανῆται.
Ἀνθίαις δὲ μάλιστα νομαὶ πέτρῃσι βαθείαις
Ἔμπυλοι· τοῖς δ' οὔτι φερέστιοι αἰὲν ἔασι,
Πάντη δ' ἀλάζονται ὅπη γένυς, ἔνθα καλέσσῃ
Γαστὴρ, καὶ λαίμαργος ἔρως ἀκόρητος ἐδωδῆς.
Ἔξοχα γὰρ πάντων ἀδηφάγος οἶστρος ἐλαύνει
Κείνους, καὶ νωδόν περ ὑπὸ στόμα χεῖλος ἔχοντας.

In his etiam pulcher piſcis, qui cognomento eſt ſacer piſcis
Inter hos degit quoque pompilus, quem valde nautæ
Venerantur: & à comitatu ipſi impoſuerunt nomen nauium.
Eximiè namque nauibus delectati humida percurrentibus
Sectantur deductores comites, aliunde alius,
Circumſilientes bene-vinctum currum maris,
Lateráque vtraque, circáque eos qui in puppi ſunt frenos
Gubernaculorum. Alij autem circa proram congregantur.
Nec vltrò ſusceptam illorum natationem, ſed vinculo
Diceres bene-compactis detentos tabulis
Tractos inuitos per vim duci.
Tantum amor cauas ad naues agmen congregat.
Qualiter ſanè regem, qui vrbem cepit, aut aliquem
Victorem-athleticum ramis recens-decerptis ſuperbientem
Puerique iuuenéſque, & viri comitantes
Suam domum deducunt, & frequentes ſemper ſequuntur,
Donec pulchrum, ſub ædes, limen tranſcendat:
Sic hi veloces ſemper naues comitantur
Quamdiu nullus terræ eos repellit metus: at vbi terram
Animaduerterint (ſiccam verò admodum oderunt tellurẽ)
Rurſum auerſi frequentes tanquam a meta
Omnes reſiliunt, & non amplius naues ſectantur.
Indicium hoc nautis eſt certum, quòd propè terram
Sint, quando relinquentes ſe comites viderint.
Pompile, nauigationibus venerande: à te vero aliquis
Temperatas ventorum conjicit venire auras:
Serenum enim mittis, & ſerena indicia oſtendis.
Quin etiam nauibus vnà echeneis ſocia eſt:
Quæ ſanè longa quidem eſt aſpectu, longitudine verò cubi-tum æquans:
Colore autem fuſca: ingenium autem ipſi anguillis
Simile eſt. acutum vero ipſi os ſub capite nititur,
Curuum, hami reflexi ſimile acumine.
Miraculum verò lubrica Echeneidis deprehenderunt
Nautæ: non ſanè quiſquam in animo crediderit
Audiens: ſemper enim inexpertorum mens virorum
Expugnatu difficilis, neq; volunt etiã veris fidem-adhibere:
Nauem actam venti vehementis impetu;
Velis expaſſis, maris per menſuras currentem,
Piſcis affixus paruo ore ſubtus inhibet
Totam, ſub carina per-vim-inhærens, neque ſecat
Fluctum vt maximè cupiens: firmitérque defixa eſt,
Tanquam in tranquillis incluſa portubus.
Et huius quidem carbaſa omnia circum rudentes extenſa (ſunt;
Geminique funes, conniuétque antenna
Impulſu feſtinans, inque puppi omnes habenas
Gubernator relaxat, properans ad viam maris.
Illa verò neque gubernacula curat, nec ventis
Obſequitur, non fluctibus impellitur, ſed fixa
Manétque nolens, & eundi-cupida ligata eſt;
Piſcis nihili ori impacta & quaſi irradicata
Nautæ verò horrent inconſpicua vincula maris
Conſpicientes, & miraculum-ſtupendũ pat videntes ſomnio,
Vt autem cum in ſyluis aliquis celeriter currentem
Venator ceruam obſeruans, extremum iaculo
Membrum alato feriens ſiſtit ab impetu:
At illa: licet currendi-cupida, violentis cruciatibus
Defixa, nolens expectat audacem venatorem:
Talem nauis compedem circumijcit varius piſcis
Occurrens: taléque cognomentum ſortitus eſt à factis.
Chalcides porrò, aloſæq; & abramides feruntur
Cumulatim, aliàs vero alia maris ſemitam, aut circa petras
*Aut * pelage longáque percurrunt littora,*
Semper mutantes peregrinam viam, velut errones.
Anthiarũ verò maximè paſcua propè ſcopulos profundos
Sunt: illis autem non ſemper familiares ſunt,
Sed vſquequaque vagantur, quò maxilla, quò iubet
Venter, & vorax amor, inexplebilis eſcæ.
Eximiè namque ſupra omnes edax ſtimulus impellit
Illos, quamuis edentulum ſub ore locum habeant.

Hunc caſum & numerum Lucretius Latinum quoque fecit, vt lib. 5. Oceani propter litus pelagéque ſeuera. Et lib. 6. At pelage multa & late ſubſtrata videmus. Quid ni igitur & nos eo vtamur.

Quatuor autem anthiarum grandia genera paſcuntur,
Flauique, candidiq́; : tertiũ verò genus ſanguine nigri ſunt.
Alios denique euopóſque & aulopos vocant,
Propterea quòd eis ſupernè volutum in orbem
Supercilium obſcurum rotundum circundatum eſt,
Duo autem duris induta membra tunicis
Munientes, in ſinibus natant maris,
Carabus aculeatus, atque aſtacus. Hi verò etiam ambo
In petris degunt: & in petris paſcuntur.
Aſtacus porrò vehementem, & dici non poteſt, qualẽ amorẽ
Proprij cubilis occultat animo, nec vnquam illud
Deſerit ſponte: ſed ſi quis ipſum vi abſtractum
Procul portans aliorſum, iterum ad mare dimittat,
Ibi ille poſt non longum tempus ad ſuam redit ſpeluncam
Feſtinans, nec vult ad peregrinum receſſum alium venire,
Neque ad aliud ſaxum ſe applicat, ſed perſequitur
Et domicilium, quod reliquit, & conſuetudinem ac paſcua
Illius, quod eum aluit, & non auerſatur mare, *(maris*
A quo ipſum profugum abegerunt marinagi piſcatores.
Sic igitur etiam natantibus eſt ſua domus, atque mare.
Patrium, & locus familiaris, vbi procreati ſunt,
Inſtillat in corde dulce gaudium: nec ſanè ſolis
Patria hominibus eſt dulcior aliis regionibus vel rebus
Neq; miſerabilius & deterius quicquam eſt, *quàm ſi quis*
neceſſario
Profugam à patria exigat vitam doloribus plenam,
Peregrinum inter exteros dedecoris iugum trahens.
In illo genere etiam cancri ſunt errones.
Caridumque greges, & impudentia ſecula pagurorum,
Quiq; etiam amphibiis annumeratum ſortem habent.
Omnes verò quibus membrum ſub teſta fixum eſt
Cruſtam exuunt vetuſtiorem, aliáque infernè
Ex carne extrema renaſcitur. At paguri
Quando rupta vim animaduertunt teſta,
Vſquequaque ſatagunt eſcam appetentes,
Facilior cutis ſeparatio vt fiat.
Impletis. Vbi autem diſruptum ſeptum deciderit,
Tunc illi primò quidem in arenis extenduntur
** Temerè, neque pabuli memores nec alicuius alterius rei,*
*Putantes ſe * inter mortuos eſſe, nec aliquid calidum*
Spirare: cuti autem metuunt tenera
Recens-natæ. Poſtea autem rurſum collecto animo, iam
Paulò confidentiores facti, de arena veſcuntur.
Tamdiu autem animũ habent impotentem & imbecillum,
Donec circa membra nouum integumẽtum cõpactum fuerit.
Vt autem aliquis medicus in orbe-granatum virum curans,
Diebus quidem primis à cibo impaſtum arcet,
Noxæ obtundens rapidum robur. Verùm poſtea
Exigua cibi prabet fruſtula, donec vniuerſam *(get:*
Noxã, membraq́; depopulantes dolores cruciatúſq; expur-
Ita illi recentibus non impingunt teſtis,
Metuentes morbi mala fata effugere.
Alij verò reptatores, maris habitant receſſus,
(V.G.) Polypi obliqui & ſcordylus, & piſcatoribus
Inuiſa ſcolopendra, & Oſmylus: etiam ipſi
Amphibij: & fortè aliquis conſpexit agreſtis
Ruricola, maritimis plantationibus occupatus,
Oſmylum fructiferos aut polypum circa ramos
Implicitum, dulcémque de plantis fructum comedentem.
Hos inter reptatores parem ſortita eſt impetum doloſa
Sepia, aliáque genera in aquis teſtacea,
Multa quidem in ſcopulis, alia autem in arenis paſcuntur
Nerita, Stromborúmque genus, & purpura ipſa,
Buccineq́; muréſque, & verum nomen Solen,
Oſtreáque roſcida, & aſperi Echini:
Quos ſi quis etiam paulum diſſectos in ponto
Abijciat, concretique iterum viuique paſcuntur.
Carcinadibus autem ipſiſmet quidem teſta nulla innata eſt
Ab ortu primo: *ſed nudæ & non tectæ & imbelles*
Procreantur, acquiſitias autem domos ſibi *comparant.*

Τέσσαρα δ' ἀνθιέων μεγακήτεα φῦλα νέμονται,
Ξανθοί τ', ἀργεννοί τε, τὸ δὲ τρίτον αἷμα κελαινοί·
Ἄλλους δ' αὐωπούς τε καὶ αὐλωποὺς καλέουσιν,
Οὕνεκα τοῖς καθύπερθεν ἑλισσομένη κατὰ κύκλον
Ὀφρὺς ἠερόεσσα περίδρομος ἐστεφάνωται·
Δοιὼ δὲ σκληροῖσιν ἀρηρότα γυῖα χιτῶσι
Φραξάμενοι, κόλποισιν ἐνιπλώουσι θαλάσσης,
Κάραβος ὀξυπαγὴς, ἠδ' ἀστακός· οἱ δὲ καὶ ἄμφω
Πέτραις ἐνναίουσι, καὶ ἐν πέτρῃσι νέμονται·
Ἀστακὸς αὖ περὶ δή τι καὶ οὐ φατὸν οἷον ἔρωτα
Οἰκείης θαλάμης κεύθει φρεσίν, οὐδέ ποτ' αὐτὴν
Λείπει ἑκὼν· ἢν εἴ μιν ἀναγκαίη τις ἐρύσσας
Τῆλε φέρων ἑτέρωσε πάλιν πόντονδε μεθείη,
Αὐτὰρ ὅγ' οὐ μετὰ δηρὸν ἑὸν νόστον χαράδρην
Σπεύδων, οὐδ' ἐθέλει ξεῖνον μυχὸν ἄλλον ἱκέσθαι,
Οὐδ' ἑτέρης πέτρης ἐπιβάλλεται, ἀλλὰ διώκει
Καὶ δόμον ὃν κατέλειπε, καὶ ἤθεα, καὶ νομὸν αὐτῆς
Κείνης, ἥ μιν ἔφερβε, καὶ οὐκ ἤχθηρε θάλασσαν,
Τῆς μιν ἀπεξεσάωσαν ἁλίπλοοι ἀγρευτῆρες.
Ὣς ἄρα καὶ πλωτοῖσιν ἑὸς δόμος, ἠδὲ θάλασσα
Πατρῴη, καὶ χῶρος ἐοικότος ἔνθα φύοντο,
Στάζει ἐνὶ κραδίῃ γλυκερὸν γάνος, οὐδ' ἄρα μούνοις
Πατρὶς ἐφημερίοισι πέλει γλυκερώτερον ἄλλων·
Οὐδ' ἀλεγεινότερον καὶ κύντερον, εἴ κεν ἀνάγκη
Φυξίπολιν πάτρης τλήσῃ βίον ἀλγινόεντα
Ξεῖνον ἐν ἀλλοδαποῖσιν ἀτιμίης ζυγὸν ἕλκων.
Ἐν κείνῃ γενεῇ καὶ καρκίνοι εἰσὶν ἀλῆται,
Καρίδων τε νομαὶ, καὶ ἀναιδέα φῦλα παγούρων,
Οἵ τε καὶ ἀμφιβίοις ἐναρίθμιον αἶσαν ἔχουσι.
Πάντες δ' οἷσί τε κῶλον ὑπ' ὀστράκῳ ἐστήρικται,
Ὄστρακον ἐκδύουσι γεραίτερον, ἄλλο δ' ἔνερθε
Σαρκὸς ὑπ' ἐκ νεάτης ἀνατέλλεται. οἱ καὶ πάγουροι
Ἡνίκα ῥηγνυμένοιο βίην φράζονται ἐλύτρου,
Πάντῃ μαιμώωσιν ἐδητύος ἐξανύοντες,
Ῥηΐτερον ῥινοῖο διάκρισις ὄφρα γένηται
Πλησάμενοι. εὖτ' ἂν δὲ διατμαγὲν ἕρκος ἐλασθῇ,
Οἱ δ' ἤτοι πρῶτον μὲν ἐπὶ ψαμάθοισι τέτανται
Αὔτως, οὔτε βορῆς μεμνημένοι, οὔτε τευ ἄλλου,
Ἐλπόμενοι φθιμένοισι μετέμμεναι, οὐδέ τι θερμὸν
Ἐμπνείειν, ῥινοῦ δὲ περιδδείουσιν ἀραιὴν
Ἀρτιφύτης. μετὰ δ' αὖτις ἀγειρόμενοι νόον ἤδη
Βαιὸν θαρσήσαντες ὑπὸ ψαμάθοιο πάσαντο.
Τόφρα δὲ θυμὸν ἔχουσιν ἀμήχανον, ἀδρανέοντες,
Ὄφρα περὶ μελέεσσι νέον σκέπας ἀμφιπαγείη.
Ὡς δ' ὅτε τις ἰητὴρ νεοαχθέα φῶτα κομίζων,
Ἤμασι μὲν πρώτοισι βορῆς ἀπάνευθεν ἐρύκει,
Πήματος ἀμβλύνων μαλερὸν σθένος. αὐτὰρ ἔπειτα
Τυτθὰ βορῆς ὀρέγει ῥοσύλια, μέχρις ἁπάσας
Ἀτμὰς γυιοβόρους τε δίας, ὀδύνας τε καθήρῃ·
Ὣς οἵγ' ἀρτιφύτοισιν ἀναίνονται ἐλύτροις,
Δειδιότες νούσοιο κακὰς ὑπὸ κῆρας ἀλύξαι.
Ἄλλοι δ' ἑρπυστῆρες ἀλὸς ναίουσιν ἐναύλους,
Πουλύποδες σκολιοὶ, καὶ σκορδύλος, ἠδ' ἁλιεῦσιν
Ἐχθομένη σκολόπενδρα, καὶ ὀσμύλος· οἳ δὲ καὶ αὐτοὶ
Ἀμφίβιοι· καί πού τις ἀνὴρ ἴδεν ἀγροιώτης
Γηπόνος, αἰγιαλοῖσι φυτηκομίῃσι μεμηλὼς,
Ὀσμύλον ἐϋκάρποις ἢ πουλύπον ἀμφὶ κράδῃσι
Πλεγνύμενον, γλυκερόν τε φυτῶν ἄπο καρπὸν ἔδοντα.
Τοῖς δὲ μεθ' ἑρπυστῆρσιν ἴσον λάχεν οἶμα δολόφρων
Σηπίη, ἄλλα τε φῦλα μετ' οἴδμασιν ὀστρακόρινα,
Πολλὰ μὲν ἐν πέτρῃσι, τὰ δ' ἐν ψαμάθοισι νέμονται,
Νηρεῖται, στρόμβων τε γένος, καὶ πορφύραι αὐταὶ,
Κήρυκές τε, μύες τε, καὶ ἀτρεκὲς οὔνομα σωλὴν,
Ὄστρεά θ' ἑρσήεντα, καὶ ὀκρυόεντες ἐχῖνοι.
Τοὺς εἴ τις καὶ τυτθὰ διατμήξας ἐνὶ πόντῳ
Ῥίψῃ, συμφυέες τε πάλιν ζωοί τε νέμονται.
Καρκινάσιν δ' αὐτοῖς μὲν ἐπ' ὄστρακον οὔ τι πέφυκεν
Ἐκ γενετῆς· γυμνοὶ δὲ καὶ ἀσκεπέες, καὶ ἀφαυροὶ
Τίκτονται, κτητοὺς δὲ δόμους ἐπιμηχανόωνται,

Sic Virgilius 9. Aen. temerè inter tela iacentes, &c. Eſſe in mortuis, & inter mortuos, pro eſſe mortuum: eo modo dictum, quo Plautus eſſe in ſeniorībus, pro eſſe ſeniorem, &c. Sic Græci Theologi, τὸν ἐν ἁγίοις dicunt pro ἅγιον.

Αλλ-

Ἀβληχροῖς μελέεσσι νόθον σκέπας ἀμφιβαλοῦσαι.
Εὖτε γὰρ ἀθρήσωσι λελειμμένον ὀρφανὸν αὔτως
Ὄστρακον, οἰκητῆρος ἀνέστιον οἰχομένοιο,
Αἱ δ' εἴσω καταδῦσαι ὑπ' ἀλλοτρίοισιν ἐρυμνοῖς
Ἑζόμεναι ναίουσι, καὶ ἐν κτεάτεσσι μέλαθρον.
Τῷ δὲ συνερπύζουσι καὶ ἔνδοθεν ἕρκος ἄγουσιν,
Εἴτε τι Νηρείτης λίπε σκέπας, εἴτε τι κῆρυξ,
Ἢ Στρόμβος. Στρόμβων δὲ δόμους φιλέουσι μάλιστα,
Οὕνεκεν εὐρεῖαί τε μένειν κοῦφαί τε φέρεσθαι.
Ἀλλ' ὅτ' ἀεξομένη πλήσῃ μυχὸν ἔνδοθι ναίουσα
Καρκινάς, οὐκέτ' ἐκεῖνον ἔχει δόμον, ἀλλὰ λιποῦσα
Δίζεται εὐρύτερον κόχλου κύτος ἀμφιβαλέσθαι.
Πολλάκι δὲ γλαφυρῆς κόχλου πέρι καρκινάδεσσιν
Ἀλκὴ καὶ μέγα νεῖκος ἐγείρεται· ἡ δ' ἐλάσασα
Κρείσσων χειροτέρην, δόμον ἄρμενον ἀμφέθετ' αὐτῇ.
Ἔστι δέ τις γλαφυρῷ κεκαλυμμένος ὀστράκῳ ἰχθὺς
Μορφὴν πουλυπόδεσσιν ἀλίγκιος, ὅν καλέουσι
Ναυτίλον, οἰκείοισιν ἐπίκλησιν ναυτιλίῃσι.
Ναίει μὲν ψαμάθοισιν, ἄνω δ' ἔρχεται ἄκρον ἐς ὕδωρ
Πρηνής, ὄφρα κε μή μιν ἐνιπλήσειε θάλασσα.
Ἀλλ' ὅτ' ἀναπλώσῃ ῥοθίων ὕπερ Ἀμφιτρίτης,
Αἶψα μεταστρεφθεὶς ναυτίλλεται, ὥς τ' ἀκάτοιο
Ἴδρις ἀνήρ· δοιοὺς μὲν ἄνω πόδας, ὥστε κάλωας,
Ἀντανύει· μέσσος δὲ διαρρέει, ἠΰτε λαῖφος,
Λεπτὸς ὑμήν, ἀνέμῳ δὲ τιταίνεται· αὐτὰρ ἔνερθε
Δοιοὶ ἁλὸς ψαύοντες ἐοικότες οἰήκεσσι,
Πομποί τ' ἰθύνουσι δόμον, καὶ νῆα, καὶ ἰχθύν.
Ἀλλ' ὅτε ταρβήσῃ σχεδόθεν κακόν, οὐκέτ' ἀήταις
Φεύγει ἐπιτρέψας· σὺν δ' ἔσπασε πάντα χαλινά,
Ἱστία τ' οἰήκάς τε· τὸ δ' ἀθρόον ἔνδον ἔδεκτο
Κῦμα· βαρυνόμενος δὲ καθέλκεται ὕδατος ὁρμῇ.
Ὢ πόποι, ὃς πρώτιστος ὄχους ἁλὸς εὕρατο νῆας.
Εἴτ' οὖν ἀθανάτων τις ἐπεφράσατ', εἴτε τις ἀνὴρ
Τολμήεις πρώτιστος ἐδέξατο κῦμα περῆσαι·
Ἤ που κεῖνον ἰδὼν πλόον ἰχθύος, εἴκελον ἔργον
Δουροπαγὲς τόρνωσε, τὰ μὲν πρόσθεν πετάσσας
Ἐκ προτόνων· τὰ δ' ὄπισθε χαλινωτήρια νηῶν.

Κήτεα δ' ὀβριμόγυια, πελώρια θαύματα πόντου,
Ἀλκῇ ἀμαιμακέτῳ βεβριθότα, δεῖμα μὲν ὄσσοις
Εἰσιδέειν· αἰεὶ δ' ὀλοὴν κεκορυθμένα λύσσαν,
Πολλὰ μὲν εὐρυπόροισιν ἀναστρέφεται πελάγεσσιν,
Ἔνθα Ποσειδάωνος ἀτέκμαρτοι σκοπιαί τοι·
Παῦρα δ' ἐπ' ᾐόνων σχεδὸν ἔρχεται, ὅσσα βάρεσσιν
Ἠϊόνας βαρύθοντα, καὶ οὐκ ἀπολείπεται ἅλμης.
Τῶν ἤτοι χρυσόεις τε λέων, βλοσυρή τε ζύγαινα,
Παρδάλιές τ' ὀλοαί, καὶ φύσαλοι ἀΐσσοντες.
Ἐν δὲ μελανθύνων ζαμενὲς γένος· ἐν δὲ δαφοινὸς
Πρίστις, ἀτερπής τε δυσώνυμα χάσματα λάμνης·
Μάλθη θ' ἣ μαλακοῖσιν ἐπώνυμος ἀδρανίῃσι·
Κριοί τ' ἀργαλέοι, καὶ ἀνάρσιον ἄχθος ὑαίνης·
Καὶ κύνες ἁρπακτῆρες ἀναιδέες· ἐν δὲ κύνεσσι
Τριχθαδίη γενεή· τὰ μὲν ἄγριον ἐν πελάγεσσι
Κήτεσι λευγαλέοις ἐναρίθμιον· ἄλλα δὲ φῦλα
Διπλόα καρτίστοισι μετ' ἰχθύσι δινεύονται
Πηλοῖς ἐν βαθέεσσι· τὰ μὲν κέντροισι κελαινοῖς
Κεντρῖναι αὐδιόωνται ἐπώνυμον· ἄλλο δ' ὁμαρτῇ
Κλείονται γαλεοί· γαλεῶν δ' ἑτερόχροα φῦλα,
Σκύμνοι, καὶ λεῖοι, καὶ ἀκανθίαι· ἐν δ' ἄρα τοῖσι
Ῥῖναι, ἀλωπεκίαι, καὶ ποικίλοι· εἴκελα δ' ἔργα
Πᾶσιν ὁμοῦ, μορφή τε· σὺν ἀλλήλοις δὲ νέμονται.

Δελφῖνες δ' ἀκταῖσι πολυρραθάγοισι γάνυνται,
Καὶ πελάγη ναίουσι, καὶ οὔποτε νόσφι θάλασσα
Δελφίνων· περὶ γάρ σφε Ποσειδάων ἀγαπάζει,
Οὕνεκά οἱ κούρην κυανώπιδα Νηρεΐνην
Μαιομένῳ φεύγουσαν ἑὸν λέχος Ἀμφιτρίτην
Φρασσάμενοι δελφῖνες ἐν Ὠκεανοῖο δόμοισι
Κευθομένην ἤγγειλαν· ὁ δ' αὐτίκα κυανοχαίτης
Παρθένον ἐξήρπαξεν, ἀναινομένην τε δάμασσε·
Καὶ τὴν μὲν ὀαρίστειραν ἁλὸς βασίλειαν ἔθηκε·

*Imbecillibus membris * nothum tegmen circumdantes.*
Cum enim viderint deſertum et vacuum forte
Oſtracum, incola deſolatum defuncto,
Tunc ipſa intro ſubeuntes, ſub alienis cruſtis
Sedentes inhabitant, & ſibi acquirunt domum:
Cum hac autem repant & intus ſeptum portant,
Siue aliquod Nerites deſeruit tegmen, ſeu quis præco,
Aut Strombus. Stromborum vero ſubuices amat maximè,
Propterea, quòd & lata ſint ad incolendum & leues ad por
At ubi aucta impleuerit cauitatem intus degens, tandum
Cancellus, non amplius illam habet domum, ſed relictâ eâ
Quærit latiorem cochleæ cauitatem, vt ſibi circumdet.
Sæpe verò de caua teſta cancellis
*Pugna & magna contentio oritur * : exigénſque*
Melior deteriorem, domum conuenientem circundat ſibi.
Eſt autem quidam concaua contectus teſta piſcis
Forma polypis ſimilis, quem vocant
Nautilum, propriè cognominem nauigationibus.
Habitat quidem in arenis: prodit verò ſummam in aquam
Pronus, ne ipſum impleat mare.
At quando natat fluenta ſupra Amphitrites,
Statim conuerſus nauigat, tanquam nauis
Gnarus vir: pari geminos quidem ſurſum pedes velut funes
Extendit, media autem diffluit tanquam velum
Tenuis membrana, vento verò expanditur, ſed infernè
Bini pedes mare attingentes ſimiles gubernaculis,
Ducéſque dirigunt domum, & nauem, & piſcem.
Verum ubi metuit ex propinquo malū, non amplius ventis
Fugit ſe committens: contrahit autem omnes frenos,
Veláque, gubernaculáque: copioſumq; intus recipit
Fluctum: grauatus autem deorſum trahitur aquæ impetu.
O amici: qui primus vehicula maris inuenit naues.
Siue quis Deorum immortalium excogitauit, ſeu quis homo
Audax primus optimus mare traiecit
Fortaſſe illius conſpecta nauigatione, piſcis ſimile opus
Ex ligno coagmentatum ſculpſit: alia quidē flabris expādens
Ex rudentibus: alia verò à tergo gubernacula nauium.
Cete verò grandibus membris, immania miracula maris,
Robore indefeſſo pollentia, terror quidem oculis
Ad intuendum: ſemper autem pernicioſa armata rabie,
Multa quidem lato verſantur in pelago,
Vbi Neptuni obſcuri ſunt proſpectus:
Pauca verò propè litora accedunt, quæ ferunt
Litora ponderoſa, & non deſerunt mare:
Ex quibus ſunt horridúſque Leo, toruáque Zygæna,
Pardaléſque pernicioſæ, & phyſſalis impetuoſi.
In his etiam eſt nigrum thunnorum & validum genus, ruben-
que cruenta
Piſtrix, crudeliſque infauſtis rictibus lamna:
Malthæque, quæ molli cognominis eſt infirmitate:
Arietéſque difficiles, & infeſtum pondus hyæna:
Et canes, raptores impudentes: in canibus verò
Triplex eſt genus: aliud quidem ferum in pelago
Cetis mortiferis annumeratur: alia verò ſecula
Duplicia robuſtiſſimos inter piſces verſantur
In luto profundo alterum quidem aculeis nigris
Centrinæ appellantur deducto nomine: alterum verò con-
Vocantur galei: galeorū autem diuerſa ſunt genera, (ſtellum
Scymni, & lei, & acanthiæ: interque hos
*Squatina, vulpeſq;, & * varij ſimilia verò opera*
Omnibus ſimul, formaq;, conuictim verò inter ſe paſcuntur.
Delphini porrò littoribus ſonoris gaudent,
Et pelage habitant, & nunquam eſt mare abſque
Delphinis: eximiè námque eos Neptunus diligit,
Propterea, quòd ipſi puellam nigris-oculis Nereï filiam
Quærentis fugientem ſuum cœtum Amphitriten
Deprehenſam delphini in Oceani domibus
Latitantem nunciarunt: & ſtatim nigricomus
Virginem eripuit, recuſantémque domuit:
Et hanc quidem coniugem maris reginam conſtituit:

Nothum pro alieno etiam [illegible] ſertur loca lumine luſtrans. Quē [illegible] Reſte rogat vocē Græcam te[illegible].

Id eſt, Expers [illegible] te Ciceronis & Te[illegible].

Poſſet etiā Græcū vocabulum Pœcili retineri. Nam & Apuleius l. Metam. Pœcilem porticum dixit, quæ eſt Græcis ποικίλη.

Nunciíque gratia laudauit fideles ſuos miniſtros:
Suáque in ſorte excellentem eis tribuit honorem.
Sunt autem immania inter cete, quæ etiam mare
Extra in terra animalium-nutricem veniunt ſolum,
Diúque litoribus & mari-vicinis agris
Miſcentur, anguillæq́, & ſcutata teſtudo,
Fibríque pernicioſi, & luctuoſi, quique triſtem
Vocem in litoribus infauſtam emittunt
Hominibus. qui verò eiulatum auribus horrendum
Perceperit, execrandæq́ vocis luctum audierit,
Is non procul à morte mox erit, ſed ipſi noxam
Et fatum abominandâ illa portendit voce.
Certè etiam balenam immanem aiunt è mari
Prodire in terram, & in ſole apricari.
Phocæ autem nocturnæ quidem ſemper deſerunt mare,
Sæpe verò diurnæ in ſcopulis & arenis
Quietæ morantur, & extramarinum ſomnum capiunt.
Iupiter beate, in te omnia & ex te orta ſunt:
Siue igitur ætheris domicilium ſupremum, ſiue etiam vbique
Habitas: (homini námque impoſſibile eſt effatu)
Quali cum amore ſecreta diuiſiſti,
Ætherémque fulgidum, & aërem, & liquidam aquam,
Et terram omnium parentem: à ſe autem inuicem ſingula.
Omnia verò inter ſe mutuò concordiæ vinculo
Irrupto colligaſti: neceſſitate autem defixiſti
Immota commune ſub iugum. Neque enim æther
Abſque *Aëre, neque aër abſque aqua, neque etiam aqua*
Abſque terra eſt: ſed in ſe mutuò naſcuntur:
Omnia verò viam vnam eunt, eaſdemq́ permutant vices.
Quo-circa etiam communibus ſibi velut *obſides-dant generibus*
Amphibiorum: & alij quidem prodeunt in terram
Ex mari alij contrà per aërem Amphitritæ
Miſcentur, leuéſque lari, gemebundáque ſecula
Halcyonum, validæq́ aquilæ marinæ rapaces:
Aliaq́ quæ piſcantur, humidámque exercent prædam.
Aërem rurſus ſecant, quamuis marini ſint,
Lolligines, accipitrúmque genus, marináque hirundo.
Hi verò cum pertimeſcunt validiorem propè piſcem,
Ex mari ſubſiliunt, & aërij volitant:
Sed lolligines quidem & procul & altè alas mittentes,
Neque auem eſſe *putares, neque piſcem,*
Si intuearis, gregatim quando ruunt ad volandum,
At infra has hirundines viam tenent,
Accipitres verò ipſum prope mare volant in aëre,
Supremum attingentes maris fluxum, quantum videre licet
Simul natantibus & volantibus ſimiles.
Aliæ verò quaſi ciuitates ſunt inter piſces: alij verò cœtus
Separati ſunt marinagi generis.
Horum autem alij quidem errant conferti, varia genera,
Gregibus aut exercitibus ſimiles, quique gregales
Vocati ſunt. Alij rurſum ſecūdū ordines, alij verò manipulis
Similes, aut decuriis: alius verò incedit ſolus ab aliis
Solitariè vagans: meant autem bini alij:
Alij verò eodem loco cubilibus in propriis manent:
Hyeme verò ſanè omnes procellarum turbines
Sæuos, ipſiúſque ſonori fluctus maris
Admodum metuunt: quoniam præ aliis
Piſculenta genera eorum aliàs *pertimeſcunt mare*
Furens: tunc autem alij quidem metentes pinnis
Arenam, horrent imbelles: alij verò ſub ſcopulis
Voluti ſubeunt conferti: alij denique profundiſſima
In pelage fugiunt deorſum imum ad fundum.
Illa namque nec valde agitantur, nec à ventis
Funditus voluuntur: penetrat autem nulla procella
Ad radicem maris vltimam: magna autem ipſis profunditas
Horridos cruciatus: & inclementem hyemis impetū (arcet
Aſt vbi floridæ ſuper terram veris horæ
Purpureum riſerint, reſpirauerítq́ mare
Ab hyeme tranquillum, ſerenitaſque fuerit facta

Ἀγγελίης δ' ἤνεσσεν ἐνηέας οὓς θεράποντας,
Κλήρῳ δ' ἐν σφετέρῳ περιώσιον ὤπασε τιμήν.
Ἔστι δ' ἀμφιλίκτοισιν ἐνὶ κήτεσσιν, ὅσοις καὶ ἅλμης
Ἐκτὸς ἐπὶ τραφερῆς φυσίζοον ἔρχεται οὖδας,
Δηρόν τ' ἠιόνεσσι καὶ ἀγχιάλοισιν ἀρούραις
Μίσγοντ' ἔγχελυές τε, καὶ ἀσπιδόεσσα χελώνη,
Καστορίδες τ' ὀλοαὶ δυσπενθέες, αἵ τ' ἀλεγεινὴν
Ὄσσαν ἐπὶ προχάλῃσιν ἀπαίσιον ὠρύονται
Ἀνδράσιν, ὃς δέ κε γῆρυν ἐν οὔασιν ἀλγινόεσσαν
Δέξηται, στυγερῆς τ' ἐνοπῆς κωκυτὸν ἀκούσῃ,
Οὐ τηλοῦ θανάτοιο τάχ' ἔσσεται, ἀλλά οἱ ἄτην
Καὶ μόρον αἰνοτάτη κείνη μαντεύεται αὐδή.
Ναὶ μὴν καὶ φάλαιναν ἀναιδέα φασὶ θαλάσσης
Ἐκβαίνειν χέρσονδε, καὶ ἠελίοιο θέρεσθαι.
Φῶκαι δ' ἐννύχιαι μὲν ἀεὶ λείπουσι θάλασσαν,
Πολλάκι δ' ἠμάτιαι πέτραις ἔπι, καὶ ψαμάθοισιν
Εὔκηλοι μίμνουσι, καὶ ἔξαλον ὕπνον ἔχουσι.
Ζεῦ μάκαρ, ἐς δὲ σὲ πάντα καὶ ἐκ σέθεν ἐρρίζωνται,
Εἴτ' οὖν αἰθέρος οἶκον ὑπέρτατον, εἴτ' ἄρα πάντῃ
Ναιετάεις, (θνητοῖς γὰρ ἀμήχανον ἐξονομῆναι)
Οἵῃ σὺν φιλότητι διακρίνας ἐκέδασσας
Αἰθέρα τ' αἰγλήεντα, καὶ ἠέρα, καὶ χυτὸν ὕδωρ,
Καὶ χθόνα παμμήτειραν ἀπ' ἀλλήλων δ' ἕκαστα·
Πάντα δ' ἐν ἀλλήλοισιν ὁμοφροσύνης ὑπὸ δεσμῷ
Ἀρρήκτῳ συνέδησας· ἀναγκαίῃ δ' ἐπέρησας
Ἀστεμφῆ πάγκοινον ὑπὸ ζυγόν. οὔτε γὰρ αἰθὴρ
Ἠέρος, οὔτ' ἀὴρ ἄτερ ὕδατος, οὐδὲ μὲν ὕδωρ
Γαίης νόσφι τέτυκται· ἐν ἀλλήλοις δὲ φύονται·
Πάντα δ' ὁδὸν μίαν εἶσι, μίαν δ' ἀλλάξαντ' ἀμοιβήν.
Τοὔνεκα καὶ ξυνῇσιν ὁμηρεύουσι γενέθλης
Ἀμφιβίων· καὶ τοὶ μὲν ἀναστείχουσ' ἐπὶ γαῖαν
Ποντόθεν, ἄλλοι δ' αὖτε κατ' ἠέρος Ἀμφιτρίτῃ
Μίσγονται· κοῦφοί τε λάροι, στονόεντά τε φῦλα
Ἀλκυόνων· κρατεροί θ' ἁλιαίετοι ἁρπακτῆρες,
Ἄλλα θ' ὅσ' ἰχθυάᾳ, διερὴν τ' ἐπιβάλλεται ἄγρην.
Ἠέρα δ' αὖ τέμνουσι, καὶ εἰνάλιοί περ ἐόντες,
Τευθίδες, ἰρήκων τε γένος, πόντιά τε χελιδών.
Οἱ δ' ὅτε ταρβήσωσιν ὑπέρτερον ἐγγύθεν ἰχθὺν,
Ἐξ ἁλὸς ἀνθρώσκουσι, καὶ ἠέριοι ποτέονται.
Ἀλλ' αἱ μὲν καὶ τῆλε καὶ ὑψόθι ταρσὸν ἱεῖσαι
Τευθίδες, οὐδέ κεν ὄρνιν ἐίσκοις, οὐδέ κεν ἰχθὺν,
Εἰσορόων, ἀγεληδὸν ὅτ' ὁρμήσωσι πέτεσθαι.
Αἱ δ' ἄρα τῇ ὑπένερθε χελιδόνες οἶμον ἔχουσι.
Ἴρηκες δ' αὐτῆς ἅλμης σχεδὸν ἠερέθονται
Ἄκρον ἐπιψαύοντες ἁλὸς ῥόον, ὅσσον ἰδέσθαι,
Ἀμφω νηχομένοισι καὶ ἱπταμένοισιν ὁμοῖοι.
Αἳ δὲ μὲν ὥστε πόληες ἐν ἰχθύσιν· οἱ δέ θ' ὅμιλοι
Κεκριμένοι γεγάασιν ἀλιπλάγκτοιο γενέθλης.
Τῶν δ' οἱ μὲν πλάζονται ἀολλέες αἰόλα φῦλα,
Ποίμνῃσιν, ἢ στρατιῇσιν ἐοικότες, οἵ τ' ἀγελαῖοι
Κικλήσκονται, τοὶ δ' αὖτε κατὰ στίχας· οἱ δὲ λόχοισιν
Εἴκελοι, ἢ δεκάδεσσιν· ὁ δ' ἔρχεται οἶος ἀπ' ἄλλων
Μουνάδιος ἐρημάδις· ἀτὰρ οἱ δὲ δίζυγες ἄλλοι·
Οἱ δ' αὐτοῦ θαλάμῃσιν ἐν οἰκείοισι μένουσι.
Χείματι μὲν δὴ πάντες ἀελλάων στροφάλιγγας
Σμερδαλέας, αὐτοῦ τε δυσηχέος οἴδματα πόντου
Ἔξοχα δειμαίνουσιν· ἐπεὶ περιώσιον ἄλλων
Ἰχθυόεντα γένεθλα φίλην τρέσσαι θάλασσαν
Μαινομένην· τότε δ' οἱ μὲν ἀμησάμενοι πτερύγεσσι
Ψάμμον, ὑποπλώουσιν ἀνάλκιδες· οἱ δ' ὑπὸ πέτραις
Εἰλόμενοι δύνουσιν ἀολλέες· οἱ δὲ βάθιστα
Ἐς πελάγη φεύγουσι κάτω μυχάτην ὑπὸ βυσσόν.
Κεῖνα γὰρ οὔτι λίην περικυλίνδεται, οὐδ' ὑπ' ἀήταις
Πρυμνόθεν εἰλεῖται. δύεται δ' οὔποτε ἄελλα
Ῥίζαν ἁλὸς νεάτην, μέγα δέ σφισι βένθος ἐρύκει
Ῥιγεδανὰς ὀδύνας καὶ ἀπηνέα χείματος ὁρμήν.
Ἀλλ' ὁπότ' ἀνθεμόεσσαι ἐπὶ χθονὸς εἴαρος ὧραι
Πορφύρεον γελάσωσιν, ἀναπνεύσῃ δὲ θάλασσα
Χείματος ἐκδῦσα, γαληναίη δὲ φανῇται

Ἤπια κυμαίνουσα, τότ᾽ ἰχθύες ἄλλοθεν ἄλλοι
Πασσυδίῃ φοιτῶσι γεγηθότες ἐγγύθι γαίης.
Ὡς δ᾽ ὅτε πολυτλήτοιο νέον πολέμοιο φυγοῦσα
Ὀλβίη ἀθανάτοισι φίλη πόλις, ἥν ῥά τε δηρὸν
Δυσμενέων πάγχαλκος ἐπεπλήμμυρεν ἄελλα,
Ὀψὲ δ᾽ ἀπολλήξασα καὶ ἀμπνεύσασα μόθοιο,
Ἀσπασίως γαίῃ τε, καὶ εἰρήνης καμάτοισι
Τέρπεται ὀρταλέοισι, καὶ εὔδιος εἰλαπινάζει,
Ἀνδράσι τε πλήθουσα χορείῃσίν τε γυναικῶν.
Ὡς οἵ γ᾽ ἀργαλέους τε πόνους καὶ φρίκα θαλάσσης
Ἀσπασίως προφυγόντες, ὑπεὶρ ἅλα καγχαλόωντες
Θρώσκουσ᾽, ἀίσσουσι χορειτέῃσιν ὁμοῖοι.
Εἴαρι δὲ γλυκὺς οἶστρος ἀναγκαίης Ἀφροδίτης
Καὶ γάμοι ἰδῶσιν, καὶ ἀλλήλων φιλότητες
Πᾶσιν, ὅσοι γαῖάν τε φερέσβιον, οἵ τ᾽ ἀνὰ κόλπους
Ἠέρος, οἵ τ᾽ ἀνὰ πόντον κελάρυζον δινεῦνται.
Εἴαρι δὲ πλείστων τεκέων γένος εἰλείθυιαι
Ὠδίνων παύουσι βαρυνομένων ὠδίνων.
Οἱ μὲν γὰρ σπορίης κεχρημένοι, αἱ δὲ τόκοιο
Θήλεες, ἐν ψαμάθοισιν ἀποθλίβουσιν ἀραιὰς
Γαστέρας· οὐ γὰρ ῥεῖα διίσταται, ἀλλ᾽ ἐέργεται
Ὠὰ μετ᾽ ἀλλήλοισιν ἐρείσαντα, πυκινὸν εἴσω
Φόρβῃ συμπεφυῶτα· τὰ δ᾽ ἄθρεα πῶς κε τέκοιεν;
Στεινόμεναι δ᾽ ὀδύνῃσι μόγις κρίνουσι γενέθλην.
Ὡς οὐ ῥηιδίην γονὴν οὐδ᾽ ἰχθύσι μοῖραι
Ὤπασαν, οὐδ᾽ ἄρα μούνῃσιν ἐπιχθονίῃσι γυναιξὶν
Ἄλγεα, πάντῃ δ᾽ εἰσὶν ἐπαχθέες εἰλείθυιαι.
Ἄρσενες αὖτ᾽, ἄλλοι μὲν ἴσ᾽ ἰχθύσι κῆρας ἄγοντες,
Δαιτυμόνες ῥηγμῖσιν ἐπειγόμενοι πελάουσιν·
Ἄλλοι δ᾽ αὖ μετόπισθε διωκόμενοι προθέουσι
Θηλυτέραις ἀγέλῃσιν· ἐπεὶ φιλότητος ἔρωτι
Ἑλκόμεναι σπεύδουσι μετ᾽ ἄρσενας ἀσχέτῳ ὁρμῇ.
Ἔνθ᾽ οἱ μὲν σφετέρας περὶ γαστέρας ἀλλήλοισι
Τριβόμενοι θορὸν ὑγρὸν ἀπορραίνουσιν ὄπισθεν.
Αἱ δ᾽ οἴστρῳ μεμαυῖαι ἐπαΐξασαι στομάτεσσι
Λάπτουσιν· τοιοῖσδε γάμοις πλήθουσι γόνοιο.
Πλεῖστος μὲν νόμος οὗτος ἐν ἰχθύσιν· οἱ δὲ καὶ εὐνὰς
Καὶ θαλάμους ἀλόχους τε διακριδὸν ἀμφὶς ἔχουσι
Ζευξάμενοι· πολλὴ γὰρ ἐν ἰχθύσιν ἔστ᾽ Ἀφροδίτη,
Οἶστρός τε, ζῆλός τε, βαρὺς θεὸς, ὅσσα τε πάντη
Θερμὸς ἔρως, ὅτε λάβρον ἐνὶ φρεσὶ κῶμον ἐγείρει.
Πολλοὶ δ᾽ ἀλλήλοισι διάσταδον εἵνεκ᾽ ἀκοίτης
Μάρνανται, μνηστῆρσιν ἐοικότες, οἳ περὶ νύμφης
Πολλοὶ ἀγειρόμενοι καὶ ὁμήλικες ἀντιφέρονται,
Ὄλβῳ τ᾽, ἀγλαΐῃ τε· τὰ δ᾽ ἰχθύσιν οὐ παρέασιν,
Ἀλλ᾽ ἀλκὴ, γένυές τε, καὶ ἔνδοθι καρχαρὸν ἕρκος.
Τοῖσιν ἀεθλεύουσι, καὶ ἐς γάμον ὁπλίζονται·
Τοῖσιν δ᾽ ἂν προβάλωνται, ὁμοῦ γάμον εὕρετο νίκην.
Καί τινες μὲν πλειόνεσσιν ὁμιλαδὸν ἀλόχοισι
Τέρπονται, Σαργῶν τε γένος καὶ Κόσσυφος αἴθων.
Τοὶ δὲ μίαν στέργουσι, καὶ ἀμφιέπουσιν ἄκοιτιν·
Κάνθαροι, Αἰτναῖοί τε, καὶ οὐ πλεόνεσσι γάνυνται.
Ἀλλ᾽ οὐκ ἐγχελύεσσιν ὁμοῖος οὐδὲ χελώναις,
Οὔτ᾽ οὖν πουλυπόδεσσι γάμου τέλος, οὔτε κελαινῇ
Μυραίνῃ· λεχέων δὲ ἀπεχθέστατον αἶσαν ἔχουσιν·
Αἱ μὲν γὰρ σπειρηδὸν ἐπ᾽ ἀλλήλῃσι χυθεῖσαι
Ἔγχελυες, δέμας ὑγρὸν ἀναστρωφῶσι θαμειαὶ
Πλεγνύμεναι· τῶν δὲ καταλείβεται εἴκελος ἀφρῷ
Ἰχὼρ, ἐν ψαμάθοις τε καλύπτεται· ἡ δέ μιν ἰλὺς
Δεξαμένη κυέει τε, καὶ ἐγχελύων τίκτει ὁλκούς.
Τοίη καὶ γόγγροισιν ὀλισθηροῖσι γενέθλη.
Αἱ δὲ μάλα στυγέουσι καὶ ἐχθαίρουσι χελῶναι
Ὃν γάμον· οὐ γὰρ τοῖσιν ἐπήρατος, οἷα καὶ ἄλλοις,
Τερπωλὴ λεχέων, πολὺ δὲ πλέον ἄλγε᾽ ἔχουσι·
Σκληρὸν γὰρ μάλα κέντρον ἐν ἄρσεσιν εἰς Ἀφροδίτην
Ὀξύ τ᾽ οὐχ ὑποεικτὸν ἀτερπέϊ θήγεται αἰχμῇ.
Τοὔνεκα μαρνάνται τε, πολυγνάμπτοισί τ᾽ ὀδοῦσιν
Ἀλλήλους δάπτουσιν, ὅτι σχεδὸν ἀντιάσωσιν,
Αἱ μὲν ἀλευόμεναι στυγερὸν γάμον, οἱ δ᾽ ἀέκουσαν

Blandè fluctuans: tunc piſces aliunde alij
Conuentim vadunt gaudentes prope terram.
Vt autem populabundi nubem belli quæ effugit
Felix, Dijs immortalibus cara Ciuitas, quam quidem diu
Hoſtium tota ænea obruerat procella:
Tandem verò quieta, & reſpirans à certamine
Lubens gaudétque, & pacis operibus
Delectatur cupidè arripiendis, & ſerena epulatur,
Viriſque plena, tripudiiſque fœminarum:
Sic illi funeſtóſque labores, & horrorem maris
Cupidè effugientes, ſupra mare læti
Saliunt, ruunt, tripudiis ſimiles.
Vere autem dulcis ſtimulus neceſſariæ veneris
Et nuptiæ pubeſcunt, & mutui amores
Omnibus, qui terrámque almam, quique ſinus
Aëris, quiq́ue mare ſonorum frequentant.
Vere autem plurimorum piſcium genus partiones
Ab ouiparis liberant grauantibus doloribus.
Nam alij quidem procreatione indigentes, at partu
Fœminæ, in arenis atterunt molles
Ventres: non enim facile diſcedunt, ſed cohibentur
Oua inter ſeſe apta, intra aluum
Agminatim cohærentia: ea verò conferta qui pariant?
Arctata verò cruciatibus ægrè cernũt id eſt, edunt *partum.*
Sic non facilem partum ne quidem piſcibus fata
Conceſſerunt, neque ſolum terreſtribus mulieribus
Dolores, ſed vbique ſunt moleſtæ partiones.
Mares porrò, alij quidem piſcibus perniciem afferentes
Epulones ad littora feſtinantes accedunt:
Alij verò rurſum retrò, dum fugantur, procurrunt
Cum fœmineis gregibus: quoniam concubitus amore
Tracta feſtinant ad mares indomito impetu.
Ibi alij quidem ſuos ventres inter ſe mutuò
Atterentes ſemen humidum deſtillant à tergo,
Illæ verò fœminæ *œſtro furentes cum impetu ore*
Degluttiunt. Tali coniugio implentur fœtu.
Frequentiſſima quidem hæc lex eſt inter piſces: alij verò etiam cubilia,
Et thalamos, coniugéſque ſeparatim habent,
Quos ſibi iunxerunt. Copioſa enim inter piſces eſt venus
Stimulúſque, & Zelus, grauis Deus, & quæ alia *paris*
Calidus amor, quãdo vehementẽ in animis laſciuiã excitat.
Multi verò inter ſe inuicẽ aduerſis frõtibus propter cõcubitũ
Pugnant, procis ſimiles, qui circa ſponſam
Frequentes congregati, & æquales concurrunt,
Diuitiíſque, formáq́ue. Hæc autem piſcibus non adſunt,
Verùm robur, maxilláq́ue, & intus acutum ſeptum dentium:
His decertant, & coniugium armantur:
*His * quiſq́ue ſuperior fuerit, vnà cũ cõiugio inuenit victoriã,*

Quiſque pro quiſquis, quiſque, more Auſonij, &c.

Et alij quidem pluribus concubinis vxoribus
Delectantur: Sargorúmque genus, & Coſſyphus fuluus:
Alij verò vnam amant & ſectantur vxorem:
V. G. *Canthari, atnæq́ue, nec pluribus gaudent.*
At non anguillis ſimilis eſt neque teſtudinibus,
Neque etiam polypis nuptiarum exitus, neque nigra
Murenæ: lectorum verò abominandum fatum habent:
Nam ipſa quidem flexuoſa inter ſe inuicem fuſa
Anguillæ corpus humidum verſant frequentes
Implicitæ: ab his verò deſtillat ſimilis ſpumæ
Sanies, inq́ue arenis obruitur: eámque limus
Acceptam impregnátque & anguillarum parit tractus:
Talis etiam congris lubricis procreatio eſt.
Teſtudines autem vehementer horrent & oderunt
*Suũ * cœtũ: nõ.n. his expetẽda eſt, quemadmodũ etiã aliis,*

Cœtum vſurpo pro cubitum, vt ſuprà &c.

Delectatio cubilium: ſed multo plures ſuſtinent dolores.
Durus enim admodum ſtimulus in maribus in Venerem.
Os non cedens iniucundo acuitur cœtu.
Quocirca, pugnántque, flexuoſiſq́ue dentibus
Seſe mutuo mordent, quando prope ſibi *occurrunt,*
Fœminæ quidẽ declinãtes aſperas nuptias: mares verò inuitã

Cœtum appetentes ſponte: donec robore
Victam iungat ipſam coacto concubitu,
Quaſi captiuam, belli præmium. ſimilia verò concubitus
Opera ſunt canibus terreſtribus, & marinis teſtudinibus.
Similia quoque phocis: quoniam valde diu ſinguli
A tergo cohærent, apti tanquam vinculo.
Polypi autem pernicioſæq́; nuptiæ, & amarus interitus
Coincidit, communis verò exitus mortis & cœtus.
Non enim prius à concubitu deſiſtit, neque ceſſat,
Quàm ipſum à membris deſtituant vires imbecillem,
Ipſéque in arenis lapſus viribus exhauſtis pereat.
Omnes enim ipſum comedunt, quicunque propè acceſſerint,
Carcinades timidæ, & cancri, atque etiam alij
Piſces, quos antea ipſe deuorabat, facilè ſerpendo-aſſequēs:
A quibus, etiamnum viuus licet, tacens temerè,
Nihil defendens ſe arroditur, donec moriatur.
Tali iniucundo amatorio perit exitio.
Similiter etiam fœmina à doloribus laborans
Perimitur: non enim his ſeparatim, quemadmodū etiā aliis,
Oua proſiliunt, ſed cohærentia ſibi mutuò
Botri in-modum per anguſtum ægrè permeant canalem.
Quapropter etiam anno vlteriorem nunquam menſuram
Polypi viuunt. pereunt enim ſemper
Difficilimis nuptiis, & difficilimis partionibus.
De murena verò fama fertur non obſcura,
Quòd cum ea ſerpens copuletur, & ex mari prodeat ipſa
Prompta, appetens propè cupientem concubitus.
Ibi ipſe quidem flammea exaſperatus intus rabie
Furit in amorem, & propè litus aduoluitur
Acerbus ſerpens: mox autem cauum ſpeculatur ſaxum:
In quo exitiale virus euomit, omnemq́; è dentibus
Expuit funeſtam ac vehementē bilem, theſaurū interitus,
Dum coniugio manſuetus & ſerenus occurrit.
Stans autem ad litus ſuum modum perſtrepit
Vocans concubitum: ſtatim autem inaudit nigra
Vocem murana, & ruit ocyus iaculo.
Illa quidem ex mari proſilit: at ipſe maris
Ex terra cana ſupergreditur fluenta.
Ambo autem inter ſe congredi cupientes
Concurrunt: ſerpentis autem caput recipit hians
Sponſa ſpirans: nuptiis autem gauiſi,
Illa quidē maris iterū ſedis ad conſuetudinē: hūc.a.ad terrā
Tractus fert: horridum autem reſorbet virus,
Deglutiens quod prius eiecerat & expuerat dentibus,
Si verò non deprehendat illam bilem, quam viator,
Certò intuitus eam, abluit fortè aqua rapida:
Tum ipſe indignabundus iactat corpus, donec fatum
Funeſtæ accipiat & improuiſæ irremeabilis mortis,
Pudore ſuffuſus, quòd imparatus iam ſit armis, quib. cōfide-
Eſſe ſerpēs: ad ſaxū.a. vnà perdit & corpus cū veneno. (bat.
Delphin.a. cū viris eodem-modo cōcubitum inſtituunt,
Pudendáque humanis perſimilia corroborant.
Neq; ſemper conſpicuus eſt meatus maſculi, ſed ipſi intus
Occultatur, cōcubitus autē per neceſſitatem extrahitur foras.
Tales quidem ſunt cœtus inter piſces, atque cubilia.
Alius verò alio concubitum appetit tempore,
Et generationem profert aliis quidem æſtas, aliis verò hyēs,
Alijs autem ver, aut præceps partum producit autumnus.
Et alij quidem anno vnam pariunt ſobolem,
Iique plurimi: Lucius autem bis grauatur partu.
Mulis autem apud Græcos Triglæ *ternis cognomines*
ſunt generationibus:
Scorpius porrò quaternis ſuſtinet telum partus-doloribus:
Quinque verò cyprinis generationes ſolis ſunt.
Solius.a. nunquā aiunt procreationē ſe deprehendiſſe aſelli:
Sed etiam nunc illa obſcura inter homines eſt,
Vbi autem verno pleni fuerint fœtu
Piſces ouipari: tunc alij quidem, in ſua regione quiſque,
Quieti manent in ſuis domicilius:
Multi verò congregati communem vitam meditantur

Εὐνῇ ἱμείροντες ἑκούσιον, εἴσοκεν ἀκμῇ
Νικηθεὶς ζεύξῃ μιν ἀναγκαίῃ φιλότητι,
Ηΰτε ληΐδα, πολέμου γέρας· ἶσα δ' ἐκείνοις
Εργα κυσὶ χθονίοισι καὶ εἰναλίῃσι χελώναις,
Εἴκελα καὶ φώκῃσιν· ἐπεὶ μάλα δηρὸν ἕκαστοι
Εξόπιθεν συνέχονται, ἀρηρότες ἠΰτε δεσμῷ.
Πουλύποδος δ' ὀλοοί τε γάμοι καὶ πικρὸς ὄλεθρος
Ξυμφέρεται, ξυνὸν δὲ τέλος θανάτοιο καὶ εὐνῆς.
Οὐ γάρ περ φιλότητος ἀπίσχεται, οὐδ' ἀπολήγει,
Πρίν μιν ἀπὸ μελέων προλίπῃ σθένος ἀδρανέοντα,
Αὐτός τ' ἐν ψαμάθοισι πεσὼν ἀμενηνὸς ὄληται.
Πάντες γάρ μιν ἔδουσιν, ὅσοι σχεδὸν ἀντιάσωσι
Καρκινάδες δειλαί, καὶ καρκῖνοι, ἠδὲ καὶ ἄλλοι
Ιχθύες, οὓς πάρος αὐτὸς ἐδαίνυτο ῥεῖα μαθάρπων.
Τοῖς ὕπο, καὶ ζωός περ ἐὼν ἔτι, κείμενος αὔτως,
Οὐδὲν ἀμυνόμενος δαρδάπτεται ὄφρα θάνῃσι.
Τοίῳ δυστερπεῖ φιλοτησίῳ ὄλλυτ' ὀλέθρῳ.
Ως δ' αὔτως καὶ θῆλυς ὑπ' ὠδίνων μογέουσα
Ολλυται· οὐ γὰρ τοῖσιν ἀποκριδόν, οἷα καὶ ἄλλοις,
Ωὰ διαθρώσκουσιν· ἀρηρότα δ' ἀλλήλοισι
Βοτρυδόν, στεινοῖο μόλις διανίσσεται αὐλοῦ.
Τοὔνεκα καὶ λυκάβαντος ἐφέτειον οὔποτε μέτρον
Πουλύποδες ζώουσιν. ἀποφθινύθουσι γὰρ αἰεὶ
Αἰνοτάτοισι γάμοισι, καὶ αἰνοτάτοισι τόκοισιν.
Αμφὶ δὲ μυραίνης φάτις ἔρχεται οὐκ ἀΐδηλος,
Ως μιν ὄφις γαμέει τε, καὶ ἐς δηὸς ἔρχεται αὐτὴ
Πρόφρων, ἱμείρουσα παρ' ἱμείροντι γάμοιο.
Ητοι ὁ μὲν φλογερῇ τεθοωμένος ἔνδοθι λύσσῃ
Μαίνεται εἰς φιλότητα, καὶ ἐγγύθι σύρεται ἀκτῆς
Πικρὸς ὄφις· τύχε δὲ γλαφυρὴν ἐσεδέρκετο πέτρην.
Τῇ δ' ἔνι λοίγιον ἰὸν ἀπώμοσε, πάντα δ' ὀδόντων
Επτυσε πευκεδανὴν ζαμενῆ χόλον, ὄλβον ὀλέθρου,
Οφρα γάμῳ πρηΰς τε καὶ ἤπιος ἀντιάσειε.
Στὰς δ' ἄρ' ἐπὶ ῥηγμῖνος ἐὸν νόμον ἐρροίζησε
Κικλήσκων φιλότητα, θοῶς δ' ἐσάκουσε κυανὴν
Ιυγὴν μύραινα, καὶ ἔσσυτο θᾶσσον ὀϊστοῦ.
Η μὲν ἄρ' ἐκ πόντοιο τιταίνεται· αὐτὰρ ὁ πόντου
Εκ γαίης πολιοῖσιν ἐπεμβαίνει ῥοθίοισιν.
Αμφω δ' ἀλλήλοισιν ὁμιλῆσαι μεμαῶτε
Συμπεσέτην· ἔχιος δὲ κάρη κατεδέκτο χανοῦσα
Νύμφη φυσιόωσα· γάμῳ δ' ἀπεγηθήσαντε,
Η μὲν δηὸς πάλιν εἶσι μετ' ἤθεα· τὸν δ' ἐπὶ χέρσον
Ολκὸς ἄγει· προτέρην δὲ πάλιν μεταχεύεται ἰὸν
Λάπτων ἐκ πέτρης αὖ καὶ ὀξυφόροισιν ὀδόντων.
Ην δ' ἄρα μή τι κίχῃ κεῖνον χόλον, ἀλλά τ' ὁδίτης
Ατρεκέως ἐσιδών μιν, ἀπέκλυσεν ὕδατι λάβρῳ·
Αὐτὰρ ὅγ' ἀσχαλόων ῥίπτει δέμας, εἴσοκε μοῖραν
Αργαλέοιο λάβῃσιν ἀνοστήτου θανάτοιο,
Αἰδόμενος ὅτ' ἄναλκις ὅπλων ἦλθ', οἷς ἐπεποίθει
Εμμεν ὄφις· πέτρῃ δὲ συνώλεσε καὶ δέμας ἰῷ.
Δελφῖνες δ' ἄνδρεσσιν ὁμῶς γάμον ἐκτελέονται,
Μήδεά τ' ἀνθρωπείοισι πανείκελα καρτύνονται·
Οὐδ' αἰεὶ περιφανὲς πέλει ἄρσενος, ἀλλά οἱ εἴσω
Κέκρυπται, λεχέων δὲ κατὰ χρεῖος ἵκεται ἔξω.
Τοῖαι μὲν φιλότητες ἐν ἰχθύσιν, ἠδὲ καὶ εὐναί.
Αλλος δ' ἀλλοίῃ λεχέων ἱμείρεται ὥρῃ,
Καὶ γενεὴν προφέρει, τοῖς μὲν θέρος, οἷσι δὲ χεῖμα,
Τοῖς δ' ἔαρ, ἢ φθινύθουσα τόκον προὔφηνεν ὀπώρη.
Καὶ τοὶ μὲν λυκάβαντι μίαν μογέουσι γενέθλην,
Οἱ πλεῖστοι. λάβρακες δὲ δὶς ἄχθονται εἰλειθυίαις·
Τρίγλαι δὲ τριγόνοισιν ἐπώνυμοί εἰσι γονῇσι·
Σκορπίος αὖ τετράκις φέρει βέλος ὠδίνεσσι.
Πέντε δὲ κυπρίνοισι γοναὶ μούνοισιν ἔασιν.
Οἴων δ' οὔποτί φασι γένος φράσσασθαι ὀνίσκων,
Αλλ' ἔτι τοῦτ' ἄδηλον ἐν ἀνθρώποισι τέτυκται.
Εὖτ' ἂν δ' εἰαρινοῖο περιπλήθουσι γόνοιο
Ιχθύες ᾠοτόκοι, τοὶ μὲν κατὰ χῶρον ἕκαστοι
Εὔκηλοι μίμνουσιν ἐνὶ σφετέροισι δόμοισι.
Πολλοὶ δ' ἀγρόμενοι ξυνὴν ὁδὸν ὁρμαίνονται

Εὔξεινον μετὰ πόντον, ἵν' αὐτόθι τέκνα τέκωσι.
Κεῖνος γὰρ πάσης γλυκερώτατος ἀμφιτρίτης
Κόλπος, ἀπειρεσίοισι καὶ ὑδρηλοῖς ποταμοῖσιν
Ἀρδόμενος. μαλακαὶ δὲ πολυψάμαθοί τ' ἠϊοναί.
Ἐν δέ οἱ αἰγινέες τε νομαί, καὶ ἀκύμονες ἀκταί,
Πέτραι τε γλαφυραί, καὶ χηραμοὶ ἰλυόεντες,
Ἄκραι τε σκιεραί, καὶ ὅσ' ἰχθύσι φίλτατ' ἔασιν.
Ἐν δέ οἱ οὔτε τι κῆτος ἀάρσιον, οὔτε τι πῆμα
Ἐντρέφεται νεπόδεσσιν ἀλέθριον, οὐδὲ μὲν ὅσσοι
Δυσμενέες γεγάασιν ἐπ' ἰχθύσι βαιοτέροισιν
Ὄλκοι πουλυπόδων, οὐδ' ἀστακοί, οὐδὲ πάγουροι.
Παῦροι μὲν δελφῖνες, ἀκιδνότεροι δὲ καὶ αὐτοί
Κητείης γενεῆς καὶ ἀκάδεες ἐνσεμάδοντες.
Τοὔνεκεν ἰχθύσι κεῖνο πέλει κεχαρισμένον ὕδωρ
Ἐκπάγλως, καὶ πολλὸν ἐπισπέρχουσι νέεσθαι.
Στέλλονται δ' ἅμα πάντες ὁμιλαδόν, ἄλλοθεν ἄλλοι
Εἰς ἓν ἀγειρόμενοι· μία δέ σφισι πᾶσι κέλευθος,
Πομπή τε, ῥοπή τε, καὶ αὖ παλινόστιμος ὁρμή.
Θρηΐκιον δ' ἀνύουσι Βόσπορον αἰὲν ὅμιλοι
Ἑσμοί, Βεβρυκίην τε παρὲξ ἅλα, καὶ στόμα πόντου
Στεινόν, ἀμειβόμενοι δολιχὸν πόρον ἀμφιτρίτης.
Ὡς δ' ὅτ' ἀπ' Αἰθιόπων τε καὶ Αἰγύπτοιο ῥοάων
Ὑψιπέτης γεράνων χορὸς ἔρχεται ἠεροφώνων,
Ἄτλαντος νιφόεντα πάγον καὶ χεῖμα φυγοῦσαι,
Πυγμαίων τ' ὀλιγοδρανέων ἀμενηνὰ γένεθλα·
Τῶν δ' ἄρ' ἐλαυνομένων κατὰ στίχας ἄσπετοι ἑσμοί
Ἠέρα τε σκιάουσι, καὶ ἄλλυτον ὄγμον ἔχουσιν.
Ὣς τότε μυριόφυλοι ἐπὶ τέμνουσι κέλευθα
Εὔξεινον μετὰ κῦμα. πεπλήθει δὲ θάλασσα
Πυκνὸν ὑποφρίσσουσα λεπιζομένη πτερύγεσσιν,
Εἰσόκ' ἐπειγόμενοι δολιχὸν στόλον ἀμπαύσωσι
Καὶ τόκον· ἀλλ' ὅτε μέτρα φθινοπωρίδος ἴσχει ὀπώρης,
Νόστου μιμνήσκονται· ἐπεὶ κρυερώτερον ἄλλων
Χεῖμα κατασκήπτει κείνην ἅλα δινήεσσαν.
Οὐ γὰρ τηλεβαθής, ῥέα δὲ στροβίζετ' ἀήταις,
Οἵ μιν ἐπιρρήσσουσιν ὑπερφίαλοί τ' ὀλοοί τε.
Τοὔνεκ' ἀλυσκάζοντες Ἀμαζονίης ἀπὸ λίμνης,
Αὖθις ὁμοῦ τεκέεσσιν ὑπότροπα πάλιν φορέονται·
Σκίδνανται δ' ἀνὰ πόντον, ὅπῃ τρέψονται ἕκαστοι.
Ἀλλ' ὅσα μὲν μαλάκεια φατίζεται, οἷσί τ' ἄναιμον
Ἐστὶ φυὴ μελέων, καὶ ἀνόστεος, ὅσσα τε φῦλα
Ἢ λεπίσιν πυκινῇσι καλύπτεται, ἢ ὀστράκοισι
Φρακτά, τὰ δ' ὠοτόκεσσιν ὁμῶς ὠδῖνι μέλονται.
Ἐκ δὲ κυνὸς λάβροιο, καὶ αἰετοῦ, ὅσσα τε φῦλα
Κλήζονται σελάχεα, καὶ ἰχθυβόμων βασιλήων
Δελφίνων, φωκῶν τε βοώπιδος αὐτίκα παῖδες
Ἐκ γενετῆς αἰεὶ χαίρουσιν ἐοικότες οἷσι τοκεῦσιν.
Οἱ δ' ἤτοι πάντες μὲν ὅσοι ναίουσι θάλασσαν
Ζωοτόκοι, φιλέουσι καὶ ἀμφιέπουσι γενέθλην·
Δελφίνων δ' οὔ πώ τι θειότερον ἄλλο τέτυκται·
Ὡς ἐτεὸν καὶ φῶτες ἔσαν πάρος, ἠδὲ πόληας
Ναῖον ὁμοῦ μερόπεσσι· Διωνύσοιο δὲ βουλῇ
Πόντον ἀμειψάμενοι καὶ ἰχθύας ἀμφεβάλοντο
Γυῖα· ἀλλ' ἄρα θυμὸς ἐναίσιμος εἰσέτι φωτῶν
Ῥύεται ἀνδρομέην μὲν φρένα, ἠδὲ καὶ ἔργα.
Εὖτε γὰρ ὠδίνων διδύμων γόνος ἐς φάος ἔλθῃ,
Αὐτίχ' ὁμοῦ τ' ἐγένοντο, πέριξ τε τέρεν τε τεκοῦσαν
Νηχόμενοι σκαίρουσι, καὶ ἐσδύνουσιν ὀδόντων
Εἴσω, καὶ μητρῷον ὑπὸ στόμα δινήσουσιν.
Ἡ δὲ φιλοφροσύνῃσιν ἀγάλλεται, ἀμφί τε παισί
Στρωφᾶται γαίουσα, καὶ ἔξοχα καγχαλόωσα.
Μαζὸν δ' ἀμφοτέροισι παρίσχεται, ὄφρ' ἑκάτεροι
Θησαίατο γάλα λαρόν, ἐπεί ῥά οἱ ὤπασε δαίμων
Καὶ γάλα, καὶ μαζῶν ἰκέλην φύσιν οἷα γυναικῶν.
Τόφρα μὲν οὖν τοίῃσι τιθηνείῃσι μέμηλεν·
Ἀλλ' ὅτε κουρίζουσιν ἐν ἄνθει, αὐτίκα τοῖσι
Μήτηρ ἡγήτειρα κατέρχεται εἰς ὁδὸν ἄγρης
Ἱεμένοις· θήρην δὲ διδάσκεται ἰχθυόεσσαν.
Οὐδὲ πάρος τεκέων ἑκὰς ἵσταται, οὐδ' ἀπολείπει,

Euxinum ad pontum, vt ibi liberos pariant.
Ille enim quouis dulcior eſt mare
Sinus, infinitis & copioſis fluminibus
Rigatus: molles item atque arenoſi portus.
Inq; ipſo bonáque paſcua, & carentes fluctibus acta
Saxaque caua, & ſpelunca limoſa,
Promõtoria;, vmbroſa, & quacunq; piſcibus gratiſſima sũt.
Inq; illo nec vllum cete infeſtum, nec vllum nocumentum
Nutritur piſcibus pernicioſum: ac ne quidem, qui
Inimici ſunt piſcibus minoribus,
Tractus polyporum, neque aſtaci, neque paguri.
Pauci quidem delphini: imbecilliores autem & ipſi
Ceteo genere, & innocui in eo degunt.
Quocirca piſcibus grata eſt ea aqua
Vehementer, & admodum feſtinant, vt ibi paſcantur.
Proficiſcuntur autem ſimul omnes gregatim, aliunde alij
In vnum collecti: vnà verò eſt ipſis omnibus via,
Seriéſque, momentúmque, & rurſum redux impetus.
Thracium verò tranſmittunt boſphorum variorũ generum
Agmina, Bebrycumq; extra mare & oſtium ponti
Anguſtum, permeantes longum ſpatium maris.
Vt autem cum ab Æthiopibuſque & Ægypti fluentis
Altè volans gruum cœtus proficiſcitur in aere clangentiũ,
Atlantis niuoſum iugum, & hyemem fugientes,
Pygmæorumq; imbellium infirma ſecula:
His autem volantibus per ſeriem longa agmina
Aeréque inumbrant, inſolubilem ordinem ſeruant:
Ita tum infiniti maris ſecant vias
Euxinum ad fluctum: plenum eſt autem mare
Densè horreſcens, pulſatum pinnis,
Donec feſtinare ad longam viam deſinant:
Et ad partum. Aſt vbi menſura aduentantis autumni,
Reditum parant: quoniam rigidior aliis
Tempeſtas vel hyems turbat illud mare verticoſum.
Non enim valde profundum eſt: ſed facilè concutitur vẽtis,
Qui illud verberant crudeles & pernicioſi.
Quapropter recedentes Amazonio à ſtagno,
Rurſum cum ſobole receſſim feruntur:
Diſperguntúrque per mare, quocunque vertuntur vnuſquiſque:
Sed quæcunque quidẽ mollia vocantur, & quibus exangui
Eſt natura membrorum, & exos, quæq; genera
Aut ſquammis operiuntur, aut teſtis
Munita ſunt, ea omparis ſimul nixibus dant operam.
Ex cane autem vorati, & aquila, & quæcunque genera
Vocantur cartilaginea, & piſcibus imperantibus regibus
Delphinis, phocaque crudeli, ſtatim liberi
A primo ortu exiſtunt ſimiles ſuis parentibus.
Illi autem omnes, quicunque habitant mare
Viuipari, amant ac tuentur ſobolem.
Delphinis autem nunquam quicquam diuinius aliud eſt:
Vt re vera etiam homines fuerunt olim, atque vrbes
Incoluerunt ſimul cum hominibus: Bacchi autem conſilio
Mare ſubegerunt, & piſces induerunt
Membris: ſed ſane animus moderatus adhuc virorum
Seruat hominum & prudentiam & opera.
Vbi enim ex partus doloribus gemella proles in lucẽ venerit
Statim vnà commorantur, circáque ſuam genitricem
Natantes ſaliunt, & ſubeunt dentes
Intra, & materno ſub ore morantur.
Illa verò cum beneuolentia recipit eos, circaq; liberos
Verſatur gaudens, & eximiè exultans:
Mammámque ambobus præbet, qua poſſit vtrique
Inſtillare lac dulce, quoniam ipſi tribuit Deus
Et lac, & vberiũ ſimilem naturam, qualia ſunt mulierum.
Tam diu igitur tali educationi ſtudet.
Verùm vbi iuuenantur ſuo robore, ſtatim eis
Mater ductrix antecedit ad viam prædæ,
Feſtinantibus: capturámque eos docet piſcariam.
Nec prius à natis abſiſtit, neque relinquit,

Quàm pubeſcant adultis membris & viribus:
Sed ſemper ſeruatrices & *inſpectrices propè ſequuntur.*
Quale tunc miraculum animo contempleris,
Delectationémque amabilem ; vbi nauigans fortè *intuitus*
In aura temperata obſeruans, aut tranquillitate, *fueris*
Delphinorum greges formoſos, deſiderium maris.
Nam alij quidem ante frequentes, tamquam adoleſcentes
*A*ut *Iuuenes incedunt, nouella ſoboles, velut chori*
Circulum obeuntes varium & denſum:
Alij verò à tergo magni atque eximij, neque ſeorſum
Incedunt à liberis, excubitor exercitus, vt teneros
Paſcentes ſectantur in vere opiliones agnos.
Vt autem quando ſtudiorum ab operibus pueri redeunt
Frequentes, eóſque à tergo inſpectores proſequuntur
Verecundiæq́; pectoriſque, mentiſque moderatores
Senes: ſenectus námque venerabilem virum reddit:
Ita ſanè etiam delphini ſuos liberos parentes
Comitantur, ne quid ipſis inimicum occurrat.
Quin etiam phoca curat ſobolem nihilo ſecius.
Nam & huic vberáque, & in vberibus lactis
Sunt fluenta: huic autem non in aquis ſed in terram
Soluitur progreſſæ ventris labor, tempeſtiuus partus,
Manet autem dies ipſos duodecim cum liberis
Ibidem in terra: tertia decima verò cum aurora
Catulos in amplexibus tenens nouellos in mare ſubit,
Liberis exultans, patriam quaſi demonſtrans,
Vt autē mulier aliqua *quæ peregrina in terra puerū peperit,*
Lubens inq́; patriam, & ſuam domum peruenit:
Puerum verò in vlnis totum diem geſtans,
Domos commonſtrans matris more diligit
Voluptate inexplebili: ipſe verò licet non intelligēs, ſingula
Contemplatur, domúmq́;, & conſuetudinem omnē parentū:
Ita ſanè etiam ſuam prolem marina bellua
In mare geſtat, & monſtrat opera maris.
O Dij! Non igitur ſolùm inter homines liberi ſunt
Cariſſimi, & oculis dulciores & vita:
Verùm etiam inter aues ſæuáſque feras,
Piſcéſque crudiuoros inuiſus, & natiuus
Ineſt liberorum acutus amor: pro liberis autem
Et mori, & quantumlibet miſerabilem ærumnam
Prompti, miniméque inuiti perpeti cupiunt.
Iam aliquis in montibus valde-rugientem deprehendit
Venator catulos cingentem leonem,
Pugnantem pro ſua prole: neque ille frequentem
Lapidem volantem, neque iaculum curat:
Sed confidenter immutabilem ſeruat audaciam & robur,
Impetitus & depulſus omnibus iactibus:
Nec ille prius, quam moriatur, recedit: ſed ſuper liberis
Semidomitus procumbit: cura autem eſt ipſi non mors
Tanta, quanta illud *ne catulos à venatoribus videat*
Incluſos in ferinam ab ipſis confectam caueam.
Iam etiam recens-enixæ canis catulorū nutricium ad cubile
Paſtor accedens, quamuis antea erat familiaris:
Receſſit, pertimeſcens matris bilem latratoriam,
Qualis illa *pro catulis excubat, neq́; vllam verecundiam*
Nouit: ſed omnibus eſt horribilis acceſſu.
Quomodo autem abſtractas circa vitulas indignantur
Matres? Non ſecus ac mulieribus gemunt
Eiulatibus, ipſóſque vnà dolore afficiunt paſtores.
Et quidem aliquis oſſifragæ miſerabilem luctum inaudiuit
*Matutinum circa pullos, aut * aëdonis variam-vocem habentis*
Aut etiam in vernas hirundines propè incidit,
Lugentes ſuos pullos, quos ipſis deprædati ſunt
Ex nido aut homines immiſericordes, aut dracones.
Inter piſces verò delphin quidem excellit amore
Liberorum: ſic autem etiam alij ſuam ſobolem tuentur.
Miraculum autem marinæ canis eſt *iſtud. Eam enim ſectantur*
Catuli nouelli, & ipſis ſcutum eſt mater.
Sed quando trepidant, magnique terrores ſunt

* Aëdonis appellationē non immeritò retinemus, vſurpatam à pluribus auctoribus: vt Seneca Tragico, Auſonio, Paulino &c. Paulinus ita in Epiſt. ad Auſon. Si conferas fulicas cycnis, & aëdona parræ.

Πρίν γ' ὅτ' ἂν ἡβήσωσι τελεσφόρεϊ γυίᾳ, καὶ ἀκμῇ,
Ἀλλ' αἰεὶ ῥυτῆρες ἐπίσκοποι ἐγγὺς ἕπονται.
Οἷον δὴ τότε θαῦμα μετὰ φρεσὶ θηήσαιο,
Τερπωλήν τ' ἐρατεινήν, ὅτε πλώων ἐσίδηαι
Αὔρῃ ἐν ἀκραέι δεδεγμένος ἢ γαλήνῃ
Δελφίνων ἀγέλας εὐειδέας, ἵμερον ἅλμης.
Οἱ μὲν γὰρ προπάροιθεν ἀολλέες, ἠύτε κοῦροι
Ἠίθεοι στείχουσι, νέον γένος, ὥστε χορεῖον
Κύκλον ἀμειβόμενοι πολυειδέα ποικιλόδινον·
Τοὶ δ' ὄπιθεν μεγάλοι τε, καὶ ἔξοχοι, οὐδ' ἀπάτερθεν
Ἔρχονται τεκέων, φρουρεῖς στρατὸς, ὡς ἀταλοῖσι
Φερβομένοις ἕπονται ἐν εἴαρι ποιμένες ἀμνοῖς.
Ὡς δ' ὅτε μουσοπόλων ἔργων ἄπο παῖδες ἴωσιν
Ἀθρόοι, οἱ δ' ἄρ' ὄπιθεν ἐπίσκοποι ἐγγὺς ἕπονται
Αἰδοῦς τε, πραπίδων τε, νόου τ' ἐπιμήτορες
Πρεσβύτατοι· γῆρας γὰρ ἐναίσιμον ἄνδρα τίθησιν·
Ὡς ἄρα καὶ δελφῖνες ἑοῖς παίδεσσι τοκῆες
Ἕσπονται, μή τι σφιν ἀνάρσιον ἀντιβολήσῃ.
Ναὶ μὴν καὶ φώκη κομέει γόνον οὔτι χέρειον.
Καὶ γὰρ τῇ μαζοί τε, καὶ ἐν μαζοῖσι γάλακτος
Εἰσὶ ῥοαί· τῇ δ' οὔτι κατ' οἴδματα, ἀλλ' ἐπὶ χέρσου
Λύετ' ἀερχομένῃ γαστρὸς μόγος, ὥριος ὠδίς·
Μίμνει δ' ἤματα πάντα δυώδεκα σὺν τεκέεσσιν
Αὐτοῦ ἐνὶ ψαφαρῇ· τρισκαιδεκάτῃ καὶ σὺν ἠοῖ
Σκύμνους ἀγκὰς ἔχουσα νεηλέας εἰς ἅλα δύνει
Παισὶν ἀγαλλομένη, πάτρην ἅτε σημαίνουσα.
Ὡς δὲ γυνὴ ξείνης γαίης ἔπι παῖδα τεκοῦσα,
Ἀσπασίως πάτρην τε καὶ ὃν δόμον εἰσαφίκηται,
Παῖδα δ' ἐν ἀγκοίνῃσι πανημερίη φορέουσα,
Δώματα δεικνυμένη μητρὸς νόμον ἀμφαγαπάζει
Τερπωλὴν ἀκόρεστον, ὁ δ' οὐ φρονέων περ, ἕκαστα
Παπταίνει, μέγαρόν τε, καὶ ἤθεα πάντα τοκήων.
Ὡς ἄρα κἀκείνη σφέτερον γόνον εἰναλίη θὴρ
Ἐς πόντον προφέρει, καὶ δείκνυσιν ἔργα θαλάσσης.
Δαίμονες, οὐκ ἄρα μοῦνον ἐν ἀνδράσι τέκνα πέλονται
Φίλτατα, καὶ φάεος γλυκερώτερα, καὶ βιότοιο·
Ἀλλὰ καὶ οἰωνοῖσιν, ἀμειλίκτοισί τε θηρσὶν
Ἰχθύσι τ' ὠμηστῇσιν, ἀμήχανος, αὐτοδίδακτος
Ἐντρέφεται τεκέων δριμὺς πόθος· ἀμφὶ δὲ παισὶ
Καὶ θνήσκειν, καὶ πᾶσαν ὀιζυρὴν κακότητα
Πρόφρονες, οὐκ ἀέκοντες ἀνατλῆναι μεμάασιν.
Ἤδη τις κατ' ὄρεσφιν ἐριβρύχην ἐνόησε
Θηρητὴρ τεκέεσσι περιβεβαῶτα λέοντα,
Μαρνάμενον σφετέρης γενεῆς ὕπερ, οὐδ' ὅ γε πουλὺς
Χερμάδος ἱπταμένης οὐδ' ἄκοντος ἀλεγίζει·
Ἀλλ' αὔτως ἀτρεμὲς ἔχει θάρσος τε μένος τε
Βαλλόμενος καὶ ἐρυκόμενος πάντῃσι βολῇσιν.
Οὐδ' ὅγε πρὶν θανέειν ἀναβάλλεται, ἀλλ' ἐπὶ παισὶν
Ἡμιδαὴς προβέβηκε, μέλει δέ οἱ οὔτι μόροιο
Τόσσον, ὅσον, μὴ παῖδας ὑπ' ἀγρευτῆρσιν ἴδηται
Εἰρχθέντας θηρῶν ὑπ' αὐτοκμῆτι καλιῇ.
Ἤδη δ' ἀρτιτόκοιο κυνὸς σκυλακοτρόφον εὐνὴν
Ποιμὴν ἐγχρίμψας, εἰ καὶ πάρος ἦεν ἑταῖρος,
Χάσσατο, ταρβήσας μητρὸς χόλον ὑλακόεντα,
Οἷον ὑπὲρ τεκέων προφυλάσσεται, οὐδέ τιν' αἰδῶ
Γιγνώσκει. πᾶσιν δὲ πέλει κρυόεσσα πελάσσαι.
Οἷον δ' ἑλκομένας περὶ πόρτιας ἀσχαλόωσι
Μητέρες; οὐκ ἀπάτερθε γυναικείων στοναχῇσι
Κωκυτῷ, αὐτοὺς δὲ συναλγύνουσι νομῆας.
Καὶ μέν τις φήνης ἀδινὸν γόον ἔκλυεν ἀνὴρ
Ὀρθρινὸν ἀμφὶ τέκνοις, ἢ ἀηδόνος αἰολοφώνου,
Ἠὲ καὶ εἰαρινῇσι χελιδόσιν ἐγγὺς ἔκυρσε
Μυρομέναις ἑὰ τέκνα, τά τε σφίσι ληίσσαντο
Ἐξ εὐνῆς ἢ φῶτες ἀπηνέες, ἠὲ δράκοντες.
Ἰχθύσι δ' αὖ δελφὶς μὲν ἀριστεύει φιλότητι
Παίδων· ὣς δὲ καὶ ἄλλοι ἑὸν γόνον ἀμφιέπουσι.
Θαῦμα δ' ἐπιπλάγκτοιο κυνὸς τόδε. τῇ γὰρ ἕπονται
Τέκνα νεόβλαστα, καί σφιν σάκος ἔπλετο μήτηρ.
Ἀλλ' ὅτε ταρβήσωσι, τότ' ἄσπετα δείματ' ἴασιν

Ἐν πάτρῃ

Ἐν πόντῳ, τότε παῖδας ἑοῖς λαγόνεσσιν ἐδέκτο
Αὐτὴν εἰσθμὴν, αὐτὴν ὁδὸν, ἔνθεν ὄλισθεν
Γεινόμενοι. τοῖον δὲ πόνον μογέουσά περ ἔμπης
Ἀσπασίως τέτληκε, πάλιν δ' ἀπεχεύατο παῖδας
Σπλάγχνοις· αἶψα δ' ἀνῆκαν, ὅτ' ἀμπαύσωσι φόβοιο.
Τοίην καὶ ῥίνη τεκέων πορσύνεται ἀλκήν,
Ἀλλ' οὐκ ἐς νηδὺν καταδύσις, οἷα κύνεσσιν·
Ἀλλά οἱ ἐν πλευρῇσιν ὑποσφαγὲς ἀμφοτέρωθεν
Εἰσὶν ὑπὸ πτερύγεσσιν, οἵη γένυς ἰχθύσιν ἄλλοις·
Τῇσιν ἀπυζομένων τεκέων φόβον ἀμφεκάλυψεν.
Ἄλλοι δ' αὖθ' ἑὰ τέκνα διὰ στόμα παρβεβαῶτα
Δεξάμενοι ῥύονται, ἅτ' ἐς δόμον ἠὲ καλιήν.
Οἷον δὴ καὶ γλαῦκος, ὃς ἔξοχα παῖδ' ἀγαπάζει
Πάντων, ὅσσοι ἔασιν ἐν ἰχθύσιν ὠοτοκῆες.
Κεῖνος γὰρ μίμνει τε παρήμενος, ἔστε φύονται
Παῖδες ὑπ' ὠάδιοι, καί σφιν παρανήχεται αἰεί.
Τοὺς δ' ὅτε καὶ δειμαίνοντας ἴδῃ κρατερώτερον ἰχθὺν,
Ἀμφιχανὼν κατέδεκτο κατὰ στόμα, μέσφα κε δεῖμα
Χάσσηται· τότε δ' αὖτις ἀνέπτυσε λαυκανίηθεν.
Θύννους δ' οὔτιν' ἔγωγ' ἀθεμιστότερον ἔλπομαι ἰχθὺν
Οὐδὲ κακοφροσύνῃ προβεβηκότα ναιέμεν ἅλμην.
Ὠὰ γὰρ εὖτε τέκησιν ἑὴν ὠδῖνα βαρεῖαν,
Αὐτὴ γειναμένη καταδαίνυται ὅσσα κίχησι
Νηλὴς, ἣ κατὰ τέκνα φυγῆς ἔτι νήιδ' ἐόντα
Ἐσθίει, οὐδέ μιν οἶκτος ἐσέρχεται οἷο τόκοιο.
Ἔστι δ' ἃ οὔτε γάμοισι φυτεύεται, οὔτε γονῇσι
Τίκτεται, αὐτοτέλεστα, καὶ αὐτόφυτα φύεθλα,
Ὄστρεα μὲν ξύμπαντα, τὰ τ' ἰλὺς τίκτεται αὐτή.
Κείνων δ' οὔτε τι θῆλυ πέλει γένος, οὐδὲ μὲν ἀμοιβὰς
Ἄρσενες, ἀλλ' ὁμόφυλα καὶ εἴκελα πάντα τέτυκται.
Ὡς δὲ καὶ οὐτιδανῆς ἀφύης ὀλιγηπελὲς ἔθνος
Οὔτινος ἐκγεγάασιν ἀφ' αἵματος, οὐδὲ τοκήων.
Εὖτε γὰρ ἐκ νεφέων Ζηνὸς νόος ὄμβρον ἀφύξῃ
Λάβρον ὑπὲρ πόντοιο, καὶ ἄγριον, αὐτίκα πᾶσα
Μισγομένη δίνῃσιν ἅμα πλήθουσι θάλασσα
Σίζει τ' ἀφρεῖ τε, καὶ ἵσταται οἰδαίνουσα·
Αἳ δ' ἐν ἀτεκμάρτοισι καὶ ἀσκέπτοισι γάμοισιν
Ἀθρόαι ἔκ τ' ἐγένοντο, καὶ ἔτραφεν, ἔκ τ' ἐφάνησαν
Μυρίαι, ἀβληχραὶ, πολιὸν γένος· ἐκ δὲ γενέθλης
Οὔνομ' ἐπικλήδην ἀφρίτιδες αὐδώωνται.
Ἄλλαι δ' ἰλυόεντος ὑπ' ἐκ φλοίσβοιο φύονται.
Εὖτε γὰρ ἐν δίνῃσι, παλιρροίαις τε θαλάσσης
Βράσσηται πάμφυρτος ἀφυσγετὸς ἐξ ἀνέμοιο
Σπερχομένου, τότε πᾶσα συνίσταται εἰς ἓν ἰοῦσα
Ἰλὺς ἀραιάνασα· γαληναίης δὲ τεθείσης
Ἐξ αὐτῆς ψάμαθός τε καὶ ἄσπετα φύρματα πόντου
Πύθεται· ἐκ δὲ φύονται ἀνάριθμοι, εἴκελοι εὐλαῖς·
Οὐ μὲν πού τι τέτυκται ἀκιδνότερον γένος ἄλλο
Δειλαίης ἀφύης· ἰχθύσι δὲ πᾶσιν ἔασι
Δαὶς ἀγαθή· κεῖναι δὲ δέμας περιλιχμάζουσιν
Ἀλλήλων· τόδε δέ σφι βορὴ βιότοιο τέτυκται.
Κεῖναι δ' εὖτε θαλάσσης ἀολλήδην ἐρίπωσιν,
Ἠέ νύ που πέτρην ἀμφίσκιον, ἢ θαλάσσης
Διζόμεναι κευθμῶνας ὑποβρυχίην τ' ἀλεωρήν,
Πᾶσα τότε γλαυκὴ λευκαίνεται ἀμφιτρίτη.
Ὡς δ' ὁπότ' εὐρύπεδον σκιάσῃ νιφάδεσσιν ἄρουραν
Ἑσπερίου Ζεφύροιο θοὸν μένος, οὐδέ τι γαίης
Κυανέης ἰδέειν ὑποφαίνεται, ἀλλ' ἄρα πᾶσα
Ἀργεννὴ χιόνεσσιν ἐπασσυτέραις κεκάλυπται·
Ὡς τότ' ἀπειρεσίῃσι περιπληθὴς ἀγέλῃσι
Φαίνεται ἀργαίνουσα Ποσειδάωνος ἀγυιή.

In maritime liberos intra lumbos recipit,
Per eundem meatum, eandémque viam, unde ceciderũt*
Naſcentes: talem autem laborem afflicta licet, tamen
Libenter ſuſtinet, rurſúmque, infundit liberos
Viſceribus: ſtatim autem remittit eos cum reſpirarint à timore.
Talem etiam ſquatina liberorum præſtat protectionem.
At non in ventrem illi eſt ſubitio, ut canibus:
Verùm ipſi in lateribus ſub cauitate vtrinque
Sunt ſub pinnis, qualis gena eſt piſcibus aliis:* Id eſt, branchia.
His afflictorum liberorum metum protegit,
Alij verò rurſum ſuos liberos per os trepidantes
Receptos ſeruant, tanquam in domum aut nidum.
Quomodo ſanè etiam glaucus, qui eximiè liberos diligit
Ex omnibus, quotquot ſunt in piſcibus ouipari.
Ille enim manétque aſſidens, donec naſcantur
Liberi ſub ouis, & ipſis adnatat ſemper.
Hos autem cum trementes viderit validiorem piſcem,
Rictu aperto recipit in os, donec terriculamentum
Abſceſſerit, tunc ſanè reſpuit eos ex gula.
Thunno autem nullum equidem crudeliorem puto piſcem,
Neque maleuolentia ſuperiorem habitare mare.
Oua namque cùm peperit ſuum dolorem grauem,
Ipſa quæ peperit, deuorat, quotquot nacta fuerit
Immanis, quæ liberos fugæ adhuc ignaros
Comedit, neque illam miſeratio ſubit proprij partus.
Sunt autem quæ neque nuptiis procreantur, nec è ſemine
Naſcuntur, ſponte producta, & ſponte nata ſecula.
Oſtrea quidem omnia, quæque limo procreantur ipſo.
Horum autem neque vllus eſt fœmineus ſexus, neque contrà
Mares, ſed vniuſmodi & ſimilia omnia ſunt.
Sic etiam imbellis apuæ futile genus
Nullo prognatum eſt ex ſanguine, neque à parentibus.
Cum enim ex nubibus Iouis mens imbrem profuderit
Vehementem ſupra mare, & indomitum, ſtatímque totum
Mixtum verticibus plenum fuerit mare,
Verberátque, ſpumátque, & ſtat tumidum:
Tum illæ ex inſciis & obſcuris nuptiis
Frequentes enaſcuntur, & educantur, & apparent
Infinitæ, imbecilles, cana ſoboles, atque ab ortu
Nomine aphreides quaſi dicas ſpumariæ *vſurpantur.*
Aliæ verò limoſa ex alliſione naſcuntur.
Cùm enim in verticibus, reciprocationibúſque maris
Ebullierit promiſcuus limus ex vento
Furente: tunc omnis coït in vnum
Limus rubiginoſus: miti autem conſtituto* mari Sic mare mitũ pro tranquillo Plautus dixit: vt & malacum.
Ex ipſo arenáque, & infinita miſcella maris
Putreſiunt: & inde enaſcuntur innumerabiles apuæ *ſimiles vermibus:*
Non ſanè vllum eſt imbecillius genus aliud
Miſera apua: piſcibus autem omnibus ſunt
Cibus bonus: ipſæ autem corpus circumlinguunt
Sibi inuicem: hoc autem eis pabulum victus eſt.
Illæ autem vbi mare agminatim occuparint,
Aut alicubi fortè ſcopulum vmbroſum, aut maris
Quærentes latibula, humidúmque perfugium:
Totum tunc ceruleum album redditur mare.
Vt autem quando ſpatioſum obtexerit niuibus campum
Occidui Zephyri velox robur, nihilque terræ
Nigræ conſpectui apparet, verùm tota
Candida niuibus denſis cooperta eſt:
Ita tunc infinitis plenum agminibus
Apparet albicans Neptuni æquor.

ΟΠΠΙΑΝΟΥ ΑΛΙΕΥΤΙΚΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

OPPIANI DE PISCATIONE
LIBER SECVNDVS.

ATQVE ita quidem piſcariaq́; pabulationes omnes, & ſecula maris.
Vagantur: taliq́ue coniugio, taliq́ue propagatione generis
Delectantur. Hæc verò fortè aliquis hominibus omnia
Immortalium oſtendit. Quid enim ab hominibus perfici poteſt
Abſque Dijs? Ne quidem pedis plantam ſuſtollere,
Ac ne quidem aperire palpebrarum illuſtres circulos.
Sed ipſi gubernant & dirigunt ſingula.
Procul propè præſentes. Neceſſitas verò eſt immota
Obtēperare illis. *Hanc autē nullum eſt robur, neq; vlla vis,*
Aſperis maxillis ſuperbè reluctantem
Effugere, velut pullum reſpuentem frenos.
Sed ſemper Dij omnium ſupremi habenas vbique
Inflectunt, quoquò voluerint: ille verò ſequitur, quicunque ſanus eſt,
Priuſquam aſpero flagello etiam inuitus compellatur.
Illi etiam artes lucroſas hominibus
*Dederunt * habere, & omnem ſolertiam* eos docuerunt.
Alius verò ab aliis cognomento præditus eſt dæmon
Operibus, quibus quiſque præſidem ſortitus eſt honorem:
Ceres quidem iugique boum, arationiſque terræ,
Triticique fertilis fert honorem meſſis:
Ligna verò fabricari, excitareq́ue ædificia,
Teláſque elaborare ex ouium florido fructu
Pallas homines docuit: munera verò Martis
Gladij, æneæq́; circa membra tunicæ,
Et galeæ, & haſtæ, & quibus præterea *gaudet Bellona.*
Dona verò Muſarúmque & Apollinis ſunt *carmina:*
Mercurius autem concionem, & robuſta certamina
Tribuit: Vulcano autem curæ eſt fabrilis ſudor.
*Etiam hæc quiſpiam maris * reperta, & finem capturæ,*
Turbámque in humido natantium Deus indulſit obſeruare
Hominibus: qui etiam primò in medio diſruptas cauitates
Terræ congregatis impleuit fluminibus,
Et amarum effudit atque coronauit mare
** Superciliis & litoribus cinctum circumligans:*
*Siue eum * latè imperitantem Neptunum nominitare,*
Siue etiam Nereum vetuſtum, ſiue ſanè Phorcyn
Melius eſt, ſiue deniq; quem aliū maris Deū gubernatorē.
*Sed illi quidem admodum omnes & qui olympum * habent*
Dij, quique mare & qui fertilem tellurem,
Aëremque incolunt, propitium animum habeant,
Tibique, ô beate ſceptrifer, & illuſtri ſoboli,
Et populis omnibus, & noſtris carminibus.
In piſcibus autem neque iuſtitia reperitur, neq; vllus pudor,
Non amicitia: omnes enim infeſti ſibi inuicem
Hoſtes natant. Qui verò robuſtior ſemper
Vorat imbecilliores: alij verò innatat alius

More Virgilij de quo ſuprà in Κυν.

Reperta ſubſtantiuè Lucretius quoque dicit lib. 5. quaſi extremo: Poſterióreque ferè meliores, illa reperta Perdit. &c. Sic lib. 1. & alibi, præclara reperta.

Sic ſupercilium amnis dixit Apuleius 5. Metamo. & ripæ, Metam. 7.

Verbum Salluſtianum Iug. Tutius rati volentibus, quam coactis imperitare.

Habere pro habitare Plautus quoque ſæpe dixit. Vide Noniū cap. 4. vbi adfert loca Virgilij, Salluſtij, &c.

ΩΔΕ μὲν ἰχθυόεντά τε νομοὺς, καὶ φῦλα θαλάσσης
Πλάζονται. τοίῳ δὲ γάμῳ, τοίῃ δὲ γενέθλῃ
Τέρπονται. τὰ δέ που τις ἐπιχθονίοισιν ἅπαντα
Ἀθανάτων σήμηνε. τί γὰρ μερόπεσσιν ἀνύειν
Νόσφι θεῶν; οὐδ' ὅσσον ὑπ' ἐκ ποδὸς ἴχνος ἀεῖραι,
Οὐδ' ὅσσον ἀμπετάσαι βλεφάρων περιφαέα κύκλα·
Ἀλλ' αὐτοὶ κρατέουσι, καὶ ἰθύνουσιν ἕκαστα,
Τηλόθεν ἐγγὺς ἐόντες. ἀναγκαίη δ' ἀπίθηκτος
Πείθεσθαι· τῶν δ' ἔπι πέλει σθένος, οὐδέ τις ἀλκὴ,
Τρηχείαις γενύεσσιν ὑπερφιάλως ἐρύσαντα
Ἐκφυγέειν, ἅτε πῶλον ἀποπτύσαντα χαλινόν.
Ἀλλ' αἰεὶ μάκαρες πανυπέρτατοι ἡνία πάντη
Κλίνουσ', ᾗ κ' ἐθέλωσιν· ὁ δ' ἕσπεται, ὅς κε σαόφρων,
Πρὶν χαλεπῇ μάστιγι καὶ οὐκ ἐθέλων ἐλάηται.
Κεῖνοι καὶ τέχνας πολυκερδέας ἀνθρώποισι
Δῶκαν ἔχειν, καὶ πᾶσαν ἐπιφροσύνην ἐδίδαξαν.
Ἄλλος δ' ἀλλοίοισιν ἐπώνυμος ἔπλετο δαίμων
Ἔργοις, οἷσιν ἕκαστος ὀπίσπορον ἤρατο τιμήν.
Δηὼ μὲν ζεύγλας τε βοῶν ἀρότοιό τε γαίης,
Πυρῶν τ' εὐκάρποιο φέρει γέρας ἀμήτοιο·
Δοῦρα δὲ τεκτήνασθαι, ἀναστῆσαί τε μέλαθρα,
Φᾶρεά τ' ἀσκῆσαι μήλων εὐανθέϊ καρπῷ
Παλλὰς ἐπιχθονίους ἐδιδάξατο· δῶρα δ' Ἄρηος
Φάσγανα, χάλκειοί τε περὶ μελέεσσι χιτῶνες,
Καὶ κόρυθες, καὶ δοῦρα, καὶ οἷς ἐπιτέρπετ' Ἐνυώ.
Δῶρα δὲ μουσάων τε καὶ Ἀπόλλωνος ἀοιδαί.
Ἑρμείης δ' ἀγορήν τε, καὶ ἀλκήεντας ἀέθλους
Ὤπασεν. Ἡφαίστῳ δὲ μέλει ῥαιστήριος ἱδρώς·
Καὶ τάδε τις πόντοιο νοήματα, καὶ τέλος ἄγρης,
Πληθύν θ' ὑγροπόρων θεὸς ὤπασε τεκμήρασθαι
Ἀνδράσιν, ὃς καὶ πρῶτα μεσορραγέας κευθμῶνας
Γαίης ἀγρομένοισιν ἐνιπλήσας ποταμοῖσι
Πικρὴν ἐξέχεεν, καὶ ἐξέστεψε θάλασσαν,
Ὄχθαις καὶ ῥηγμῖσι περίδρομον ἀμφιπεδήσας·
Εἴτε μιν εὐρυμέδοντα Ποσειδάωνα καλεῦσαι,
Εἴτ' ἄρα καὶ Νηρῆα παλαίφατον, εἴτ' ἄρα Φόρκυν
Βέλτερον, εἴτε τιν' ἄλλον ἁλὸς θεὸν ἰθυντῆρα.
Ἀλλ' οἱ μὲν μάλα πάντες, ὅσοι τ' Ὄλυμπον ἔχουσι,
Δαίμονες, οἵ τε θάλασσαν, ὅσοι τ' εὔδωρον ἄρουραν,
Ἠέρα τ' ἐνναίουσι, παλίλαον ἦτορ ἔχοιεν
Σοί τε μάκαρ σκηπτοῦχε, καὶ ἀγλαόπαιδι γενέθλῃ,
Καὶ λαοῖς σύμπασι, καὶ ἡμετέρῃσιν ἀοιδαῖς.
Ἰχθύσι δ' οὔτε δίκη μεταείδιμος, οὔτε τις αἰδὼς,
Οὐ φιλότης· πάντες γὰρ ἀνάρσιοι ἀλλήλοισι
Δυσμενέες πλώουσιν· ὁ δὲ κρατερώτερος αἰεὶ
Δαίνυτ' ἀφαυροτέροισιν· ἄλλῳ δ' ἐπινήχεται ἄλλος

Πέτραις

Πότμον ἄγων ἕτερος δ' ἑτέρου πόρεν εἰδωδήν.
Οἱ μὲν γὰρ γενύεσσι καὶ ἰσχύϊ θαρσήσαντες
Χειροτέροις· τοῖς δ' ἰὸν ἔχει στόμα· τοῖσι δ' ἄκανθαι
Τύμμασι λευγαλέοισιν ἀναιδέες ἀμφιπεφύκασι,
Πικραί τ' ὀξεῖαί τε χόλου πυρόεντος ἀκωκαί.
Οἷσιν δ' οὔτε βίην θεὸς ὤπασεν, οὔτε τι κέντρον
Θῆκεν ἐνὶ μελέεσσι, τοῖς δ' ἐν φρεσὶν ὅπλον ἔθηκε
Βουλὴν κερδαλέην πολυμήχανον ἔν τε δόλοισι
Πολλάκις καὶ κρατερόν τε καὶ ὑπέρτερον ὤλεσαν ἰχθύν.
Οἷον καὶ νάρκη τερενόχροος φάρμακον ἀλκῆς
Ἔσπαρται αὐτοδίδακτον, ἐν οἰκείοις μελέεσσιν.
Ἡ μὲν γὰρ μαλακή τε δέμας καὶ πᾶσ' ἀμενηνή,
Νωθής τε βραδυτῆτι βαρύνεται· οὐδέ κε φαίης
Νηχομένην ἐσιδεῖν· μάλα γὰρ δύσφραστα κέλευθα
Εἱλεῖται, πολιοῖο δι' ὕδατος ἑρπύζουσα·
Ἀλλά οἱ ἐν λαγόνεσσιν ἀναλκείης δόλος ἀλκή,
Κερκίδες ἐμπεφύασι παρὰ πλευρὴν ἑκάτερθεν
Ἀμφίδυμοι, τῶν εἴ τις ἐπιψαύσειε πελάσσας,
Αὐτίκα οἱ μελέων θέρος ἔσβεσεν· ἐν δέ οἱ αἷμα
Πήγνυται, οὐδ' ἔτι γυῖα φέρειν δύναται, ἀλλά οἱ ἀλκή
Ἦκα μαραινομένοιο παρίεται ἄφρονι νάρκῃ.
Ἡ δ' εὖ γινώσκουσα θεοῦ γέρας οἷον ἔλαχε,
Ὕπτιον ἐγκλίνασα μένει δέμας ἐν ψαμάθοισι·
Κεῖται δ' ἀστεμφὴς οἷα νέκυς· ὃς δ' ἂν ἐπ' ἰξὺν
Ἐγχρίμψῃ λαγόνεσσιν, ὁ μὲν λύτο, κάππεσε δ' αὔτως
Ἀδρανέως βαθὺν ὕπνον ἀμηχανίῃσι πεδηθείς.
Ἡ δὲ θοῶς ἀνόρουσε, καὶ οὐ κραιπνή περ ἐοῦσα,
Γηθοσύνη ζωὸν δὲ κατέδεται, ὡς θανόντα.
Πολλάκι καὶ βένθεσσι μετ' ἰχθύσιν ἀντήσασα
Νηχομένων, ταχινὴν μὲν ἐπειγομένων σβέσεν ὁρμήν,
Ἐγγὺς ἐπιψαύουσα, καὶ ἱεμένους ἐπέδησεν.
Ἑστᾶσ' αὖ θ' ἀδρανέες καὶ ἀμήχανοι, οὔτε κελεύθου
Δύσμοροι, οὔτε φυγῆς μεμνημένοι· ἡ δὲ μένουσα
Οὐδὲν ἀμυνομένους κατεδαίνυται, οὐδ' ἀΐοντας.
Οἷον δ' ἐν σφαλεροῖσιν ἐν εἰδώλοισιν ὀνείρων
Ἀνδρὸς ἀπειγομένοιο καὶ ἱεμένοιο φέβεσθαι,
Θρώσκει μὲν κραδίη, τὰ δὲ γούνατα πιλναμένοιο
Ἀσθμαίνει ἅτε δεσμὸς ἐπειγομένοιο βαρύνει.
Τοίην γυιοπέδην τεχνάζεται ἰχθύσι νάρκη.

Βάτραχος αὖ νωθὴς μὲν ὁμῶς καὶ μαλθακὸς ἰχθύς,
Αἴσχιστος δ' ἰδέειν· στόμα δ' οἴγνυται εὐρὺ μάλιστα.
Ἀλλ' ἄρα καὶ τῷ μῆτις ἀέθλευσε γαστέρι φορβήν.
Αὐτὸς μὲν πηλοῖο κατὰ βυθὸν εἰλυθεὶς
Κέκλιται ἀτρεμέων, ὀλίγην δ' ἀνὰ σάρκα τιταίνει,
Ἥ ῥά οἱ ἐκ γένυος νεάτης ὑπένερθε πεφύκει,
Λεπτή τ' ἀργινόεσσά τε, κακὴ δέ οἱ ἔπλετ' ἀϋτμή.
Τὴν θαμὰ δινεύει δόλον ἰχθύσι βαιοτέροισιν·
Οἱ δέ μιν εἰσορόωντες ἐελδόμενοι λαβέεσθαι,
Αὐτὸς δὲ τὴν ἂψ αὖτις ἑλίσσεται ἀτρέμας εἴσω,
Ἦκα μάλ' ἀσπαίρουσαν ἐπὶ στόμα· τοὶ δ' ἑπόμενοι
Οὐδὲν ὀπιπεύοντες κρυπτὸν δόλον, ἄχρι λάθωσι
Βατράχου ἀμφιχανόντος ἔσω γενύεσσι μιγέντες.
Ὡς δ' ὅτε τις κούφοισιν ὀπὴν ὄρνισσιν ἐρείδων,
Πυρὸν τοὺς μὲν ἔχευε δόλῳ προπάροιθε πυλάων,
Ἄλλους δ' ἔνδον ἔθηκεν, ἐπεστήριξε δὲ τέχνην·
Τοὺς δ' ἀλεγιζομένους ἕλκει πόθος ἀγριὸς ἐδωδῆς·
Εἴσω δ' ἐσέρχονται, καὶ οὐκέτι νόστος ἑτοῖμος
Ἐκδῦναι, δυστὸν δὲ κακὴν εὕραντο τελευτήν·
Ὣς κείνους ἀβληχρὸς ἐπισπᾶται ἠπεροπεύων
Βάτραχος, οὐδ' ἐνόησαν ἑὸν σπεύδοντες ὄλεθρον.
Τοῖα καὶ ἀγκυλόμητιν ἐπέκλυον ἐντύνασθαι
Κερδὼ ὅτ' οἰωνῶν ἀγέλην πληθύουσαν ἴδηται,
Δοχμία ἐγκλινθεῖσα, τανυσσαμένη θοὰ κῶλα,
Ὄμματ' ἐπιμύει, πᾶν δὲ στόμα πάμπαν ἐρείδει·
Φαίης κ' εἰσορόων ἢ μιν βαθὺν ὕπνον ἰαύειν,
Ἤ καὶ ἀτρεκέως κεῖσθαι νέκυν· ὧδε γὰρ ἄπνοις
Αἰόλα βυσσοδομεῦσα παρ' ἀσθμαίνει τετάνυσται.
Οἱ δέ μιν εἰσορόωντες, ἀολλέες αὐτίκ' ἰόντες
Ὄρνιθες λάχνην δ' ὀνύχεσσιν σπαράσσουσιν,

Mortem afferens, alterique alter præbet eſcam.
Nam alij quidem maxillis & viribus confiſi
Debilioribus: alius verò venenum habet os, alijs verò ſpinæ
Ictibus mortiferis vicisſim natæ ſunt,
Amaræq; acutæq; iræ ignea cuſpides.
Quibus autem neq; vim Deus tribuit, neq; aliquis aculeus
Additur ex membris, his ex animo arma inſunt
Inſidias callidas & verſutias, illique dolis
Sæpe etiam robuſtum & validiorem ſe perimunt piſcem.
Quale etiam torpedini rotundæ remedium roboris
* *Conſeruat natiuum, in proprijs membris.*
Illa enim mollisque eſt corpore, & tota imbellis,
Pigráque tarditate grauatur, ne diceres
Te natantem illam videre: valde enim obſcuras per vias
Voluitur, canam per aquam ſerpens.
Verùm ipſi in lumbis imbecillitatis dolus eſt ſubſidium,
Radij innati ſunt iuxta latus vtrinque ſecus
Gemini: quos ſi quis attingat accedens,
Statim ipſi membrorum robur extinguit, ſanguiſque ipſi
Congelaſcit, neque amplius mẽbra ferre poteſt, ſed ipſi robur
*Paulatim tabeſcente * remittitur ſtolidæ torpedini,*
Illa verò gnara à Deo quale munus acceperit,
Supinum reclinans manet corpus in arenis:
Perſiſtit autem immota quaſi mortua, quiſquis autem piſcis
Inciderit in lumbos, ille quidem reſoluitur, deciditq; temerè,
Impotenti graui ſomno per impotentiam ligatus.
Ipſa verò celeriter exilit, etiamſi non ſit velox,
Læta, viuúmque deuorat tanquam mortuum.
Sæpe etiam in profundo inter piſces occurrens
Natantibus, celerem quidem ſe tinantium extinguit impetũ,
Prope attingens, & cupidos ligat.
Stant autem ſicci & impotentes, neque viarum
Miſeri, neque fugæ memores: illa verò manens
Nihil repugnantes deuorat, non animaduertentes.
Qualiter autem obſcuris in ſimulacris ſomniorum
Viri dolentis & cupientis fugere,
Salit quidem cor, genua verò perculſi
Firmum quaſi vinculum feſtinantiſque grauat:
Talem compedem fabricatur piſcibus torpedo.

Rana porrò pigérque ſimul & mollis piſcis eſt,
Turpiſſimúſque aſpectu: os verò aperitur ei latũ maximè.
Sed ſanè etiam huic callidam reperit ventri eſcam.
Ipſa quidem per limum profundum voluta
Reclinata eſt intrepida, paruam autem carunculã extendit,
Quæ ſanè ipſi è maxilla ima infernè enata eſt.
Tenuiſque, candidáque: malus verò ipſi eſt odor.
Hanc crebrò motat, dolum piſcibus minutioribus:
Qui quidem ipſam intuentes, expetunt arripere.
At illa eam rurſum attrahit ſenſim introrſum,
Admodũ modicè palpitantẽ ſub ore: illi verò ſubſequuntur,
Nihil ſuſpicãtes occultã fraudem, donec non animaduertẽtes
Ranæ latas intra maxillas miſceantur.
Vt autem cùm quis leuibus decipulam auibus figens,
Triticum aliud quidem ſpargit dolo ante portas,
Aliud autem intus ponit, fulcitque technam:
Has autem cupidas trahit deſiderium vehemens eſcæ:
Intrò autem rediguntur, & non amplius reditus promptus eſt
Ad exeundum, conuiuij autem infelicem reperiunt finem.
Sic illos imbecilla attrahit deceptos
Rana, neque animaduertunt ad ſuam ſe properare perniciem.
Talia etiam callidam audiui inſtruere
Vulpem: quando auium gregem copioſum viderit:
Curua inclinata, extenſa habens velocia crura,
Oculos claudit, & os totum cohibet:
Diceres intuens, aut ipſam profundum ſomnum dormire,
Aut etiam verè iacere mortuam. Sic enim carens ſpiritu
Varia agitans procella porrecta eſt.
Ipſæ vero eam intuentes, copioſæ ſtatim veniunt
Aues. Lanuginem verò ſcalpunt pedibus,

Commutat vox cum dat. uo, &c ceterum ... te Cicero quoque dixit Tuscul.

Scilicet ... [illegible]

Tanquam inſultantes: vbi verò ipſi prope dentes
Venerint, tunc poſtea doli aperiens oſtia
Confeſtim corripit, & trahit latè hians
Prædam lucroſam, quantamcunque caput impetu fulcit.
Atque etiam fraudulenta furtiuam reperit capturam
Sepia. Huic verò è capite enati ſunt tenues
Rami, extenſi tanquam funes, quibus etiam ipſa
Quaſi lineis attrahit piſces in prædam,
Prona in arenis ſub teſta voluta.
Illis verò capillis etiam quando fluctus feruent
In tempeſtate petris adhæret, tanquam quædam nauis
Rudentes litoralibus religatos habens ſcopulis.
Carides verò parua quidẽ ſunt aſpectu, pares verò etiam
In mẽbris: ſed dolis etiã validũ perimunt piſcem (robore,
Labracem, ſuæ cognominem voracitati.
Illi enim feſtinant, & feruntur ad capiendas (pugnandum,
Caridas: his autem neque ad fugiendum eſt robur, neq; ad
Pereuntes verò perimunt, & ſuos occidunt interfectores.
Vbi enim inhiantes intra dentes corripuerint,
Ibi illæ crebrò ſaltunt, & in medium palatum
Acutum cornu infigunt, quod ipſis oritur ſummo
Ex capite: labrax verò amica ſatiatus præda
Punctionẽ nõ curat: illa autem punctio ipſũ paſcitur, & ſerpit,
Donec attritum ipſum occupet mors ex doloribus:
Serò autem cognoſcit, mortuus vulneratum ſe eſſe cuſpide.
Eſt autem quidam in luto degens crudiorius bos,
Latiſſimus omnes inter piſces. Certè nanque ipſa latitudo
Sæpe vndecim duodecimque vlnarum eſt:
Imbecillis autem robore, & ipſi eſt corpus expers virium,
Ac Molle: & ſunt ipſi obſcuri intus dentes,
Paruique, & non validi: vi autem neutiquam domuerit,
Sed fraude, etiam viros ſollertes capit ligatos.
Epulo enim humano valde delectatur: eximiéque ipſi
Hominum carnes dulces ſunt & gratum edulium.
Vbi aliquem viderit imum ſub gurgitem venientem
Hominum, quibus humida ſemita maris
Curæ eſt: ibi ille leuis ſupra caput ſublatus
Natat fortiter, domuum tectis ſimilis,
Immobilis circum-extenſus: vnà verò progreditur quocunq;
Miſer ille. Manẽs verò inſiſtit, tãquã operculũ. (proceſſerit
Vt autem puer fraudulentam perniciem voracibus muribus
Collocat: illum verò neutiquã decipula inſidias cogitantem
Venter intus impellit: mox autem ipſi vas ſupernè
Cauũ ſuperſtrepuit: ipſe verò nõ amplius, multa licet voluẽs,
Effugere poteſt concauum tegumentum, donec ipſum puer
Rapiátque occidátque: riſum verò addat capturæ:
Ita ille ſupra caput humanum pernicioſus piſcis
Extenditur, prohibens emergere, donec ſpiritus
Virum deficiat, animáque exhalet in aquis,
Ibi ipſum mortuum infeſtus complectitur bos,
Vorans, vſu captã difficili prædã.
Et quidem aliquis muſcoſis ſub foueis animaduerſum
Cancrum laudabit, & admirabitur ob artem
Lucroſam. Nam huic quoque calliditatem tribuit Deus,
Vt oſtrea depaſcatur, dulcem & laboris expertem eſcam.
Oſtrea quidem clauſtris expaſſis oſtiorum
Limum lingentia, & aquam cupientia
Extenduntur brachiis inſidentia ſcopulorum.
Cancer porrò calculum ex litore ſublatum
Obliquus acutis fert forpicibus comprehenſum.
Clàm autem appropinquat, medióque imponit lapillum
Oſtreo: deinde poſtea aſſidens epulatur*
Dapem amicam: illud autem oſtreum neutiquam, quantumuis cupiens, claudere
Geminas lances valet: ſed neceſſariò
Hiat, donec moriatur, & prædonem ſatiet.
Huic parua ſtruunt etiam ſtellæ reptiles
Marinæ. Nam has quoque aduerſus oſtrea conſiliũ ſequitur:
Verùm non lapidem ferunt comitem, neque adiutorem
Illi: ſed aſperum membrum infigunt mediis

* Pleonaſmus hic ab optimis auctoribus frequentatur: vt Cicerone, Vlpiano, aliis, vt Salluſt. & Terent. ibi tum.

Ἤ τι καταιγμίζοντες· ἐπὴν δέ οἱ ἐγγὺς ὀδόντων
Ἔλθωσιν, τότ' ἔπειτα δόλου πετάσασα θύρετρα
Ἐξαπίνης συνέμαρψε, καὶ ἄπλετον ἀμφὶ χανοῦσα
Ἄγρην κερδαλέην, ὅσην ἦ κε σθένος ἄρῃ.
Καὶ μὴν ἣν δολόμητις ἐπίκλοπον εὕρετο θήρην
Σηπίη· ἐκ δ' ἄρα οἱ κεφαλῆς πεφύασιν ἀραιαὶ
Ἀκρέμονες, σειρῇσιν ἐοικότες, οἷσι καὶ αὐτὴ
Ὥστε περ ὁρμιῇσιν ἐφέλκεται ἰχθύας ἄγρην,
Πρηνὴς ἐν ψαμάθοισιν ὑπὸ στρακέῳ εἰλυθεῖσα.
Κείναις δὲ πλοκάμοισι καὶ ὁππότε κύματα θύει
Χείματι, πετράων ἀντέχεται, ἠΰτε τις νηῦς
Πείσματ' ἐπακταίοισιν ἀναψαμένη σκοπέλοισι.
Καρῖδες δ' ὀλίγαι μὲν ἰδεῖν, ἴσαι δὲ καὶ ἀλκὴν
Γυίοις, ἀλλὰ δόλοισι καὶ ἄλκιμον ὤλεσαν ἰχθὺν,
Λάβρακα, σφετέρῃσιν ἐπίκλεα λαβροσύνῃσιν.
Οἱ μὲν γὰρ σπεύδουσι, καὶ ἰθύουσι λαβέσθαι
Καρίδας· τοῖς δ' οὔτε φυγεῖν σθένος, οὐδὲ μάχεσθαι,
Ὀλλύμεναι δ' ὀλέκουσι, καὶ οὐ τίνουσι φονῆας.
Εὖτε γὰρ ἀμφιχανόντες ἔσω μάρψωσιν ὀδόντων,
Αἱ δὲ θαμὰ θρώσκουσι, καὶ ἐς μεσάτην ὑπερῴην
Ὀξὺ κέρας πήγνυσι, τό τε σφίσι τέλλεται ἄκρης
Ἐκ κεφαλῆς· λάβραξ δὲ φίλης κεκορημένος ἄγρης
Νύγματος οὐκ ἀλέγει· τὸ δὲ νίσσεταί τε, καὶ ἕρπει,
Εἰσότε πηχθεῖσαν μιν ἕλῃ μόρος ἐξ ὀδυνάων·
Ὀψὲ δὲ γινώσκει νέκυος δεδαϊγμένος αἰχμῇ.
Ἔστι δέ τις πηλοῖσιν ἐφέστιος ὠμοτάτος βοῦς,
Εὐρύτατος πάντεσσι μετ' ἰχθύσιν· ἦ γάρ οἱ εὖρος
Πολλάκις ἑνδεκάπηχυ, δυωδεκάπηχύ τ' ἐτύχθη·
Οὐτιδανὸς δὲ βίην, καί οἱ δέμας ἄμμορον ἀλκῆς
Μαλθακόν, ἐν δέ οἱ εἰσὶν ἀείδελοι ἔνδον ὀδόντες
Βαιοί τ', οὐ κρατεροί· τὸ βίῃ δέ κεν οὔ τι δαμάσσαι,
Ἀλλὰ δόλῳ καὶ φῶτας ἐπιστέψας εἷλε πεδήσας.
Δαιτὶ γὰρ ἀνδρομέῃ μέγα τέρπεται· ἔξοχα δ' αὐτῷ
Ἀνθρώπων κρέα τερπνὰ, καὶ ἀσπάσιος ἐδωδή.
Εὖτε τιν' ἀθρήσῃ νεάτην ὑπὸ βένθεσιν ἰόντα
Ἀνδρῶν, τοῖσιν ὑπόβρυχος οἶμος ἅλμης
Μέμβλεται, αὐτὰρ ὁ κοῦφος ὑπὲρ κεφαλῆφιν ἀερθεὶς
Νήχεται ἀστεμφὴς, μεγάρων ὀρόφοισιν ἐοικὼς,
Ἄτροπος ἀμφιταθείς· σὺν δ' ἔρχεται ὅππῃ κεν ἵκοι
Δειλὸς ἀνήρ· μίμνει δ' ἐφίσταται, ἠΰτε πῶμα.
Ὡς δὲ παῖς δολόεντα μόρον λιχνοῖσι μύεσσιν
Ἔστησεν· τὸν δ' οὔτι παγὶς λόχον ὠδίνοντα
Γαστὴρ ἔνδον ἔλασσε· θοῶς δέ οἱ ἄγγος ὕπερθεν
Κοῖλον ἐπεσμαράγησεν· ὁ δ' οὐκέτι πολλὰ μενοινῶν
Ἐκφυγέειν δύναται γλαφυρὴν σκέπας, ὄφρα ἑ κοῦρος
Μάρψῃ τε κτείνῃ τε, γέλων δ' ἐπιθήσεται ἄγρῃ·
Ὣς ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς βροτέης ὀλοφώϊος ἰχθὺς
Πέπταται ἀντιόων ἀναδύμεναι, εἰσόκεν αὐτμὴ
Φῶτα λίπῃ, ψυχὴ δὲ μετεκπνεύσῃ ῥοθίοισιν.
Ἔνθα ἑ τεθνειῶτα δυσώνυμος ἀμφιέπει βοῦς
Δαιτυμὼν, τέχνῃσιν ἑὴν δυσμήχανον ἄγρην.
Καὶ μήν τις μνιαροῖσιν ὑπὸ πλαταμῶσι νοήσας
Καρκίνον αἰνήσει, καὶ ἀγάσσεται εἵνεκα τέχνης
Κερδαλέης. καὶ τῷ γὰρ ἐπιφροσύνην πόρε δαίμων,
Ὄστρεα φέρβεσθαι, γλυκερὴν καὶ ἄμοχθον ἐδωδήν.
Ὄστρεα μὲν κληῖδας ἀναπτύξαντα θυρέτρων
Ἰλὺν λιχμάζοντα, καὶ ὕδατος ἱμείροντα
Πέπταται, ἀγκοίνῃσιν ἐφήμενα πετραίῃσι.
Καρκίνος αὖ ψηφῖδα παρ' ᾐόνος ἀείρας
Λοξὸς ὀξείῃσι φέρει χηλῇσι μεμαρπώς·
Λάθρῃ δ' ἐμπελάει, μέσσῳ δ' ἐνέθηκε λᾶαν
Ὀστρέῳ· ἔνθεν ἔπειτα παρήμενος εἰλαπινάζει
Δαῖτα φίλην· τὸ δ' ἄρ' οὔτι, καὶ ἱέμενόν περ, ἐρεῖσαι
Ἀμφιδύμοις πλάστιγγας ἔχει σθένος, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
Οἴγεται, ὄφρα θάνῃ τε, καὶ ἁρπακτῆρα κορέσσῃ.
Τῶν δ' ἶσα τεχνάζουσι καὶ ἀστέρες ἑρπυστῆρες
Εἰνάλιοι· καὶ τοῖς γὰρ ἐπ' ὄστρεα μῆτις ὀπηδεῖ.
Ἀλλ' οὐ λᾶαν ἄγουσι συνέμπορον, οὐδ' ἐπίκουρον
Κεῖνοι· τρηχὺ δὲ κῶλον ἐνερείσαντο μέσσοις

Πεπτα-

Πεπταμένης. τὰ μὲν ὧδε πιέζεται, οἱ δὲ νέμονται.
Ὄστρακον αὖ βυθίας μὲν ἔχει πλακός· ἐν δέ οἱ ἰχθὺς
Πίννη ναιετάει κεκλημένος· ἡ μὲν ἀναλκὶς
Οὔτέ τι μητίσασθαι ἐπίσταται, οὔτέ τι ῥέξαι·
Ἀλλ' ἄρα οἱ ξυνόν τε δόμον, ξυνήν τε καλύπτρην
Καρκίνος ἐνναίων, φέρβει τέ μιν, ἠδὲ φυλάσσει,
Τῷ καὶ πιννοφύλαξ κικλήσκεται. ἀλλ' ὅτε κόχλῳ
Ἰχθὺς ἔνδον ἵκηται, ὁ δ' οὐ φρονέουσαν ἀμύξας
Δήγματι κερδαλέῳ πίννην ὑπέγειρεν· ἡ δ' ὀδύνῃσιν
Ὄστρεα συμπτύξασα, καὶ ἔνδοθεν ἔρξατ' ἄγρην
Αὐτῇ τ' ἠδ' ἑτάρῳ ξυνὴν δ' ἅμα δαῖτα ἕλοντο.
Ὣς ἄρα καὶ πλωτοῖσιν ἐν ὑγροπόροισιν ἔασι
Τοὶ μὲν κερδαλέοι, τοὶ δ' ἄφρονες, οἷα καὶ ἡμῖν
Ἀνδράσιν, οὐδέ τι πᾶσιν ἐναίσιμον ἔπλε νόημα.
Φράζεο δ' ἀφραδίῃ προφερέστατον ὑγροκοίτων
Ἰχθὺν, ὃν περὶ πάντας ἀεργότατον τέκεν ἅλμη.
Τοῦ δ' ἤτοι κεφαλῆς μὲν ἄνω τέτραπται ὕπερθεν
Ὄμματα, καὶ στόμα λαβρὸν ἐν ὀφθαλμοῖσι μέσοισιν.
Αἰεὶ δ' ψαμάθοισι πανήμερος ἐκτετάνυσται
Εὕδων· νυκτὶ δὲ μούνῃ ἀνέγρεται, ἠδ' ἀλάληται·
Τοὔνεκα κικλήσκεται καὶ νυκτερίς. ἀλλά μιν ἄτη
Γαστρὸς ἀτεκμάρτοιο κακὴ λάχεν· οὐ γὰρ ἐδωδῆς
Ἢ κόρον, ἤ τι μέτρον ὀπίζεται, ἀλλ' ἀτέλεστον
Λύσσαν ἀεὶ βούβρωστιν ἀναιδέϊ γαστέρι φυλάσσει·
Οὐδέ ποτ' αὖ λήξειεν ἐδητύος ἐγγὺς ἐούσης,
Εἰσόκεν οἱ νηδύς τε μέση δίχα πᾶσα ῥαγείη,
Αὐτός τε προπεσὼν πέσῃ ὕπτιος, ἤ τις ἄλλος
Πέφνῃ μιν νεπόδων πυμάτης ἔμπλειον ἐδωδῆς.
Σῆμα δέ τις τόδε γαστρὸς ἀειμάργοιο πιφάσκω.
Εἰ γάρ τις μιν ἕλῃσι θήρης ἀποπειρήσαιτο,
Χειρὶ βορὴν ὀρέγων, ὁ δὲ δέξεται, εἰσόκεν αὐτῷ
Λαβροτάτου στόματος ὑπεράσεται ἄχρις ἐδωδή.
Κλῦτε γοναὶ μερόπων, οἷον τέλος ἀφραδίῃσι
Λαιμάργοις, ὅσον ἄλγος ἀδηφαγίῃσιν ὀπηδεῖ.
Τῷ τις ἀεργίην δυστερπέα τῆλε διώκοι
Καὶ κραδίης καὶ χειρὸς, ἔχοι δέ τις αἶσαν ἐδωδῆς·
Μηδ' ὅτι ταῖς θοίνῃσι νέον τέρποιτο τραπέζαις.
Πολλοὶ γὰρ τοῖοι καὶ ἐν ἀνδράσιν, οἷσι λέλυνται
Ἡνία, γαστρὶ δὲ πάντες ὀπηδοῦσι χαλινοῖς.
Ἀλλά τις εὑρέσιος φεύγοι τέλος ὑγροκοίτου.
Ἔστι καὶ ἐχινείοισι νόος καὶ μῆτις ἐχέφρων,
Οἵ τ' ἀνέμων ἴσασι βίας, ζαμενεῖς τε θυέλλας
Ὀρνυμένας, νώτοισι δ' ἀνοχλίζουσιν ἕκαστος
Λᾶαν, ὅσον βαρύθοντα περὶ σφετέρῃσιν ἀκάνθαις
Ῥηϊδίως φορέοιεν, ἵν' ἀντία κύματος ὁρμῆς
Βεβριθότες μίμνωσι. τὸ γὰρ δειμαίνουσι μάλιστα,
Μή σφεας ἠϊόνεσσι κυκώμενον οἶδμα κυλίσσῃ.
Πουλυπόδων δ' οὔπω τιν' ὀΐομαι ἔμμεν ἄπυστον
Τέχνης, οἳ πέτρῃσιν ὁμοίιοι ἰνδάλλονται,
Τῷ κε περιπλέξωσι, πέρι σπείραις τε βάλωνται.
Ἄνδρας δ' ἀγρευτῆρας ὁμῶς καὶ κρείσσονας ἰχθῦς
Ῥηϊδίως ἀπάτῃσι παραΐξαντες ἄλυξαν.
Ἀλλ' ὅτε χειρότερός τις ὀλιγοδὸν ἀντιβολήσῃ,
Αὐτίκα πουλύποδές τε καὶ ἰχθύες ἐξεφάνησαν
Μορφῆς πετραίης ἐξάλμενοι, ἐκ δὲ δόλοιο
Φορβὴν ἀλλάξαντο, καὶ ἐξήλυξαν ὄλεθρον.
Χείματι δ' οὔποτε τλᾶσιν ὁδοιπορέειν ἁλὸς ὕδωρ
Πουλύποδες· ζαμενεῖς γὰρ ὑποδειμαίνουσι θυέλλας.
Ἀλλ' οἵγε γλαφυροῖσιν ἐνεζόμενοι θαλάμοισι
Πτήξαντες δαίνυνται ἑοὺς πόδας, ἠΰτε σάρκας
Ἀλλοτρίας· οἱ δ' αὖτις ἑοὺς κορέσαντες ἄνακτας
Φύονται, τόδε που σφὶ Ποσειδάων ἐπένευσε.
Τοῖον καὶ βλοσυροῖσιν ὀρειμάργοισι νόημα
Ἄρκτοις. χειμερίην γὰρ ἀλυσκάζουσαι ὁμοκλὴν,
Δῦσαι φωλειοῖο μυχὸν κατὰ πετρήεντα,
Ὃν πόδα λιχμάζουσιν ἐδητύος ἔργον ἄπαστον,
Μαιόμεναι δαῖτα ἀεικέλιον, οὐδ' ἐθέλουσι
Προβλώσκειν, εὔκρατος ἕως ἔαρ ἡβήσειε.
Ἔξοχα δ' ἀλλήλοισιν ἀνάρσιον ἔχθος ἔχουσι

Apertis: illa quidem ſic premuntur: ipſa verò paſcuntur.
Cócha porrò marina quidẽ habet planitiẽ: in ipſa autẽ piſcis
Pinna habitat, quæ dicitur: ipſa quidem imbecilla,
Neque quicquam excogitare ſcit, neque quicquam facere:
Sed cum ipſa communem domum, communeq; tegmen
Cancer incolit: alitq; eam atque tuetur:
Vnde etiam pinnophylax vocatur. Verùm vbi teſtam
Piſcis intra venerit, is ſe non animaduertentem vellicans
Morſu lucroſo pinnam prehendit: illa verò doloribus
Oſtrea concuſſit, & intus excogitat capturam:
Sibique & ſocio: communemq; ſimul cœnam capiunt.
Sic ſane & inter natatores humidos id eſt, piſces ſunt
Alij quidem aſtuti, alij verò ſtolidi, vt etiam inter nos
Homines, neq; omnibus dexterum eſt inditum ingenium.
Specta verò ſtoliditate excellentiſſimum nocturnam
Piſcem, quem ſupra omnes inertiſſimum procreauit mare.
Huius quidem in capitis ſuperiore parte verſi ſunt ſurſum
Oculi, & os rotatur inter oculos medios:
Semper autem in arenis totum diem extenditur
Dormiens: noctéq; ſolùm excitatur, & oberrat:
Quapropter vocatur etiam veſpertilio: ſed ipſum noxa
Ventris inconſulti mala ſortitur, neque enim cibi
Aut ſatietatem aut vllum modum nouit, ſed inexpletam
Rabiem ſemper voracem impudenti ventre ſeruat.
Neque vnquam deſinerit eſca præſente,
Donec ipſi aluúſque media tota diſrumpatur,
Ipſéq; euerſus cadat ſupinus, aut quis alius
Occidat ipſum ex piſcibus extrema ſaburratum eſca.
Signum verò tibi illud ventris ſemper voracis dico:
*Si quis enim ipſum captum * piſcationis cauſa tenet,*
Manu cibum præbens: ille accipiet, donec ipſum
Voraciſſimum ad os redeat vſque cibus.
Audite ſecula hominum, qualis exitus ſit ſtultitiæ
Guloſæ, quantus dolor voracitatem ſequatur.
Quocirca quis inertiam iniucundam procul arceat,
Et à corde, & à manu ſeruetq; aliquam menſuram cibi:
Neque luxu ipſis animo delectetur menſis.
Multi enim ſunt tales etiam inter homines, quibus ſoluta ſunt
Habena ventriſq; omnes indulgent funes.
Sed aliquis inueniens fugiat exitum noctuæ.
Eſt etiam horridis mens & conſilium Echinis,
Qui ventorum norunt impetus, validáſque procellas
Irruentes: tergiſq; excipiunt vnuſquiſque
Lapidem, quantum grauantem circa ſuas ſpinas
Facilè portent, vt contra fluctus impetum
Onuſti conſiſtant. Hoc enim metuunt maximè,
Ne ipſos litoribus mixtus fluctus voluat.
Polyporum neminem arbitror eſſe qui non audierit
Aſtutiam, qui ſcopulis ſimiles finguntur,
Quemcunq; amplexi fuerint, & flagellis circumdederint:
Viros autem piſcatores ſimul, & robuſtiores piſces
Facilè fraudibus deceptos effugiunt.
Verùm vbi imbecillior aliquis propè acceſſerit,
Statim polypíq; & piſces apparent,
Ex forma ſaxea proſilientes, eq; dolo
Colorem mutant, & effugiunt interitum.
Hyeme autem nunquam audent incedere per maris aquam
Polypos: validas enim metuunt procellas:
Sed ipſi quidem cauis inſidentes cubilibus
Trepidi depaſcuntur ſuos pedes, tanquam carnes
Alienas: illi verò rurſum ſuos cum ſaturarint dominos
Creſcunt: hoc verò fortaſſe ipſis Neptunus tribuit.
Talis etiam toruus montanis indoles eſt
Vrſis: hybernas enim fugientes iniurias,
Subeuntes latibuli receſſum ſcopuloſum
Suum pedem lambunt, cibi opus ieiunum,
Appetentes eſcam inanem, neque volunt
Prorepere, bene temperatum donec ver pubeſcat.
Præcipuè verò inter ſeſe infeſtum odium exercent

Legendum ſuſpicor [illegible] id eſt; Si quis cibum ſumtũ ex piſcatione tenet, &c. Coniecturam meã video comprobari etiam Pal. Cod. ms.

Carabus impetuoſus, murenáque polypúſque.
Mutuò autem ſeſe perimunt alternis cædibus:
Semper verò ipſis piſcaria inter ſe ſtat pugna,
Et certamen: altero autem alter ſuum impleuit ventrem.
Ipſa quidem ſubtus de ſcopulo marmo ruens
Impetuoſa murena fertur per fluctus maris,
Eſcam appetens. Mox autem cernit polypum, litoris
Suprema perreptantem, & gratam ad prædam
Ruit gaudens. Hunc autem non latet propè exiſtens:
Sed primò quidem triſtis percellitur
In timorem: neque facultatem habet murenam effugiendi
Nimirum repens natantem & vehementer ruentem.
Statim autem ipſum corripuit, maxillámque infigit cruentam.
Polypus rurſum inuitus exitiali ſubigitur neceſſitate:
Circa ipſi ui verò membra implicatur: alias verò alios
Omnis generis flexus obliquis flagellis
Efficiens, ſi quo pacto ipſam arceat laqueis
Complexus: ſed nullum malorum remediũ eſt neq; effugiũ.
Facilè enim circumlapſo lubricis membris
Velox murena effluit, tanquam aqua.
At ille aliàs terga maculoſa, aliàs collum
Caudámque extremam circumdat: aliàs verò rurſum
Illabitur oríſque foribus, maxillarúmque receſſibus.
Vt autem luctæ valdè gnari viri
Diu aduerſus ſe mutuò ſuum oſtendunt robur:
Iámque è membris largus & immenſus ſudor
Funditur vtriſque: varia autem lucra artis
Errant, manúſque circa corpus fluctuant:
Sic & polypi acetabula non decenter
Errantia inanibus luctis laborant.
Illa verò eum acutioribus ſub ictibus dentium
Vorat: membrorúmque alia quidem recipit venter,
Alia verò in maxillis celeres atterunt dentes:
Alia denique palpitant, & complicantur ſemeſa,
Adhuc ſpirantia, & effugere cupientia.
Vt autem cùm per ſyluas ſerpentum viam exquirens
Cornutus ceruus naribus indagatum veſtigium inuenit,
Ad latibulum verò peruenit, & ſerpentem extrahit foras,
Voráſque indeſinenter: ille verò implicatur & circa genua,
Et circa collum, pectúſque: ipſa verò ſemeſa funduntur
Fruſtra: multa autem dentes ſub ore manducant:
Sic etiam polypi mouentur varia membra,
Miſeri: neque ipſum conſilium aſtutiæ ſeruat
Ad petram uſurpare ſolitæ. Etiamſi enim aliquando effu-
giens circa petram
Plicetur, colorem verò perſimilem induat:
Non tamen murenæ latet cor: ſed eum ſola
Deprehendit: infecta autem eſt illius calliditas.
Ibi eum miſereris maximè informis mortis cauſa.
Sic ipſe quidem in petris inſidet: illa verò ei propè
Tanquam irridens aſſidet: ſic verò diceres
Loqui murenam crudelem inſultantem polypo:
Quid trepidas, doloſe? quem ſperas te decepturum?
Certè mox etiam ſaxum experiar, num te etiam intrò
Recipiat hic ſcopulus & inclinatus occultet.
Id eſt, teſtam polypi. *Statim verò curuum * ſeptum percutiens beluatur:*
A ſcopulo abſtrahens admodũ trementem: at ille neutiquã
Ne quidem vulneratus, relinquit montem, neque remittit.
Sed tenet, petræ implicitus, donec ipſa
Relinquantur ſola acetabula infixa.
Vt autem quando vaſtata hoſtium manibus vrbe,
Tractis liberiſque & captiuis mulieribus,
Puerum vir colloque & vlnis inhærentem
Genitricis, abripit belli more: at ille manus
Implicatas non remittit à collo, neque ipſum mater
Præ eiulatu dimittit: vnà autem cum eo trahitur ipſa,
Sic & polypi miſerum corpus tractũ
Scopulo adhæret, neque remittit.
Carabus rurſum murenam, licet perquam crudelem,
Deuorat, propria ſuperbia domitam.

Κάραβος αἰχμητὴρ, μύραινά τε πουλύποδές τε·
Ἀλλήλους δ' ὀλέκουσιν ἀμοιβαίοισι φόνοισιν.
Αἰεὶ δ' ἰχθυόεσσα μετὰ σφισὶν ἔστ' ἐνυὼ,
Καὶ μόθος· ἄλλου δ' ἄλλος ἑὴν ἐπλήσατο νηδύν.
Ἡ μὲν ὑπ' ἐκ πέτρης δηλήμονος ὁρμηθεῖσα
Φοιταλέη μύραινα δονεῖται οἴδματα πόντου,
Φορβὴν μαιομένη· τάχα δ' εἴσιδε πουλύποδ' ἀκτῆς
Ἄκρα διερπύζοντα, καὶ ἀσπασίην ἐπὶ θοίνην
Ἔσσυτο γηθόσυνος· τὸν δ' οὐ λάθεν ἐγγὺς ἰοῦσα·
Ἀλλ' ἤτοι πρῶτον μὲν ἀτυζόμενος δεδίηται
Ἐς φόβον, οὐδ' ἄρα μῆχος ἔχει μύραιναν ἀλύξαι
Ἑρπύζων νωχελέως τε καὶ ἄσθματι μαιμώωσαν.
Αἶψα δέ μιν κατέμαρψε, γένυν δ' ἐνέρεισεν ἀναιδῆ.
Πουλύπους αὖτ' ἀέκων ὀλοῆς ὑπὸ μάρναται ἀνάγκαις·
Ἀμφὶ δέ οἱ μελέεσσιν ἑλίσσεται· ἄλλοτε δ' ἄλλας
Παντοίας στροφάλιγγας ὑπὸ σκολιοῖσιν ἱμᾶσι
Τεχνάζων, εἴ πως μιν ἐρυκάνοι ἐν βρόχοισιν
Ἀμφιβαλών· ἀλλ' οὔτι κακῶν ἄκος, οὐδ' ἀλεωρή.
Ῥεῖα γὰρ ἀμφιπεσόντος ὀλισθηροῖς μελέεσσιν
Ὀξυγίη μύραινα διαρρέει, οἷά περ ὕδωρ.
Αὐτὸς δ' ἄλλοτε νῶτα ποικίλα, ἄλλοτε δειρὴν,
Οὐρήν τ' ἀκροτάτην περιβάλλεται· ἄλλοτε δ' αὖτε
Ἐμπίπτει στόματός τε πύλαις, γενύων τε μυχοῖσιν,
Ὡς δὲ παλαισμοσύνης γεγαῶτες ἴδμονες ἄνδρες
Δηρὸν δὴ ἀλλήλοισιν ἑὴν ἀναφαίνετον ἀλκήν·
Ἤδη δ' ἐκ μελέων λιπαρὸς καὶ ἀθέσφατος ἱδρὼς
Χεῖται ἀμφοτέροισι· τὰ δ' αἰόλα κέρδεα τέχνης
Πλάζονται, χεῖρές τε περὶ χροῒ κυμαίνονται·
Ὡς καὶ πουλύποδος κοτυληδόνες οὐ κατὰ κόσμον
Πλαζόμεναι κενεῇσι παλαισμοσύναις μογέουσιν.
Ἡ δέ μιν ὀξυτέροισιν ὑπαὶ πρίοσιν ὀδόντων
Δαρδάπτει· μελέων δὲ τὰ μὲν κατεδέξατο γαστήρ.
Ἄλλα δ' ἔτ' ἐν γενύεσσι θοοὶ τρίβουσιν ὀδόντες·
Ἄλλα δ' ἔτ' ἀσπαίρει, καὶ ζώοντα ἡμιδάϊκτα,
Εἰσέτι πεπταίνοντα, καὶ ἐκφυγέειν ἐθέλοντα.
Ὡς δ' ὅτ' ἀνὰ ξυλόχους ὄφιος ὁδὸν ἐξερεείνων
Βεβριθὼς ἔλαφος ῥινήλατον ἴχνος ἀνεῦρε,
Χειὴν δ' εἰσαφίκανε, καὶ ἑρπετὸν εἴρυσεν ἔξω,
Δάπτει δ' ἐμμενέως· ὁ δ' ἑλίσσεται ἀμφί τε γούνα,
Δειρήν τε, στέρνον τε· τὰ δ' ἡμίβρωτα κέχυνται
Ἄψεα· πολλὰ δ' ὀδόντες ὑπὸ στόμα δαιτρεύουσιν·
Ὡς καὶ πουλύποδος δονέεται αἰόλα γυῖα
Δυσμόρου, οὐδ' ἑ μῆτις ἐπιφροσύνης ἐσάωσε
Πετραίης. εἰ γάρ ποτ' ἀλευάμενος περὶ πέτρην
Πλέξηται, χροιὴν δὲ πανείκελον ἀμφιέσηται,
Ἀλλ' οὐ μυραίνης ἔλαθεν κέαρ. ἀλλά ἑ μούνη
Φράζεται. ἄπρηκτον δὲ πέλει κείνοιο νόημα.
Ἔνθα μιν οἰκτείρειας ἀκοσμήτοιο μόροιο.
Ὡς ὁ μὲν ἐν πέτρῃσιν ὑφίζεται· ἡ δέ οἱ ἄγχι
Ἠΰτ' ἐπεγγελόωσα παρέζεται· ὧδέ κε φαίης
Μυθεῖσθαι, μύραιναν ἀπηνέα κερτομέουσαν·
Τί πτώσσεις δολομῆτα; τίν' ἤλπεαι ἐξαπατήσειν;
Ἦ τάχα καὶ πέτρης πειρήσομαι, εἴ σε καὶ εἴσω
Δέξεται σπιλὰς ἥδε, καὶ ἡμύσασα καλύψῃ.
Αὐτίκα δ' ἀγκύλον ἕρκος ἐνιπλήξασα λαφύσσει,
Χειράδος αὖ ἐρύουσα περίτρομον· αὐτὰρ ὅγ' οὔπω
Οὐδὲ δαϊζόμενος λείπει πάγον, οὐδ' ἀνίησιν,
Ἀλλ' ἔχεται πέτρης εἰλυμένος, εἰσόκεν αὐταὶ
Λείπονται μοῦναι κοτυληδόνες ἐμπεφυυῖαι.
Ὡς δ' ὅτε πορθομένης δηΐων ὑπὸ χερσὶ πόληος
Ἑλκομένων παίδων τε, δορυκτήτων γυναικῶν,
Κοῦρον ἀπὸ δειρῆφι καὶ ἀγκάσιν ἐμπεφυῶτα
Γειναμένης ἐρύσῃ πολέμου νόμος· αὐτὰρ ὁ χεῖρας
Πλέγδην οὐκ ἀνίησιν ἀπ' αὐχένος, οὐδέ ἑ μήτηρ
Κωκυτῷ μεθίησιν, ὁμοῦ δέ οἱ ἕλκεται αὐτή·
Ὡς καὶ πουλύποδος δειλὸν δέμας ἑλκομένοιο
Λισσάδι μυδαλέῃ προσφύεται, οὐδ' ἀνίησι.
Κάραβος αὖ μύραιναν ἀπηνέα περ μάλ' ἐοῦσαν
Ἔδει, ἀντιφόνοισιν ἀγηνορίῃσι δαμεῖσαν.

Ἤτοι ὁ μὲν πέτρης σχεδὸν ἵσταται, ᾗ ἔνι ναίει
Οὐταλέη μύραινα· δύω δ' ἀνὰ κέντρα τιταίνας,
Δήϊα φυσιόων προκαλίζεται ἐς μόθον ἐλθεῖν,
Ἰσόθ' ἀεθλητῇ προμάχῳ στρατοῦ, ὅς ῥά τε χειρῶν
Ἠνορέῃ, πλείστῃ τε δαημοσύνῃσι πεποιθώς,
Ἔντεσι καρτύνας στιβαρὸν δέμας, ὀξέα πάλλων
Ἔγχεα, δυσμενέεσσι προκαλίζετ', ὅς κ' ἐθέλῃσιν
Ἀντιάαν· τάχα δ' ἄλλον ἀριστήων ὀροθύνει·
Ὣς ἄρα μυραίνης θήγει σθένος, οὐδ' ἔτι μέλλει
Δηθύνειν θαλάμῃς δὲ διαΐξασα κελαινῆς,
Αὐχένα γυρώσασα, χόλῳ μέγα μαιμώωσα
Ἀντιάει· τὸν δ' οὔτι, περιστέψασα περ αἰνῶς,
Βλάπτει τρηχὺν ἐόντα· γένυν δ' ἀνεμώλιον αὔτως
Ἐγχρίμπτει, στερεοῖσι δ' ἐτώσια μάρναται ὀδοῦσιν·
Οἱ δὲ πάλιν θλίβονται, ἀμειλίκτου ὡς ὑπὸ πέτρης
Παλλόμενοι γενύεσσι, καὶ ἀμβλύνονται ἐρωῆς.
Τοῦ δὲ μέγα φλεγέθει καὶ ἐείρεται ἄγριον ἦτορ,
Εἰσόκε μιν χηλῇσιν ἐπαΐξας δολιχῇσι
Κάραβος αὐχενίοιο λάβῃ μέσσοιο τένοντος·
Ἴσχει δ' ἐμπεδέως, χαλκείῃ ὥστε πυράγρῃ
Νωλεμές, οὐδ' ἀνίησι καὶ ἱεμένην ἀπαλύξαι.
Ἡ δὲ θέει μογέουσα καὶ ἀσχαλόωσ' ὀδύνῃσι,
Πάντῃ δινεύει σκολιὸν δέμας, αἶψα δὲ νῶτα
Καράβου ἰξυόθεν περιβάλλεται ἀμφιχυθεῖσα.
Ἐν δ' ἐπάγη σκολόπεσσι καὶ ὀξείῃσιν ἀκωκαῖς
Ὀστράκου, οὐτειλαῖς δὲ περιπλήθουσα θαμειαῖς
Ὄλλυται αὐτοδάϊκτος ὑπ' ἀφραδίῃσι θανοῦσα.
Ὡς δ' ὅτε θηρεύων τις ἀνὴρ δεδαημένος ἔργων
Λαῶν ἀμφιδόμοισιν ἐπαγρομένων ἀγορῇσι
Πάρδαλιν ὀκρυνθεῖσαν ἐνιρροίζοισιν ἰωαῖς,
Ἔγχει δέχνυται τανυήκεϊ δοχμὸς ὑποστάς·
Ἡ δὲ καὶ εἰσορόωσα γένυν θηκτοῖο σιδήρου
Ἄγχι κυμαίνουσα κορύσσεται· ἐν δ' ἄρα λαιμῷ
Ἠύτε δουροδόκῃ χαλκήλατον ἔσπασεν αἰχμήν.
Ὣς ἄρα καὶ μύραιναν ἕλε χόλος ἀφραδίῃσι
Δύσμορον, αὐτοτύποισιν ὑπ' οὐτειλῇσι δαμεῖσαν.
Τοίην που κραταιὴν γαίης ἔπι δῆριν ἔθεντο
Ἀμφότεροι ξυλόχοισιν, ὄφις καὶ τρηχὺς ἐχῖνος
Ἀντίβιοι· καὶ τοῖς γὰρ ἀνάρσιος αἶσα μέμηλεν.
Ἤτοι ὁ μὲν προΐδων ὀλοφώϊον ἑρπυστῆρα,
Φραξάμενος πυκινῇσιν ὑπὸ προβολῇσιν ἀκάνθης
Εἱλεῖται σφαιρηδὸν, ὑφ' ἕρκεϊ γυῖα φυλάσσων,
Ἔνδοθεν ἑρπύζων· ὁ δέ οἱ σχεδὸν αὐτίκα θύνων,
Πρῶτα μὲν ἰοτόκοισι περιστέφει ἀμφὶ γένυσσιν,
Ἀλλ' αὔτως μογέει κενεὸν πόνον· οὐ γὰρ ἱκάνει
Χρωτὸς ἔσω, μαλεροῖσι καὶ ἱέμενος περ ὀδοῦσι.
Τοίη μὲν λάχνῃ δυσπαίπαλος ἀμφιβέβηκεν.
Αὐτὰρ ὁ κυκλοτερὴς ἐλοοίτροχος αἰόλα γυῖα
Δινεύων, πυκινοῖσι κυλινδόμενος στροφάλιγξιν
Ἐμπίπτει σπείρῃσι, καὶ οὐτάζει βελέεσσι
Χαίτης ὀξυκόμοιο· ὁ δ' ἄλλοθεν εἴβεται ἄλλος
Ἰχὼρ αἱματόεις· τὸν δ' ἕλκεα πολλ' ἀνιάζει.
Ἔνθα μιν ἀμφιβαλὼν περιηγέϊ πάντοθεν ὁλκῷ
Λυγρὸς ὄφις, χαλεποῖσι πέλει ἔνδον ὑπὸ δεσμοῖς
Ἴσχει τ', ἐμπείρει τε, χόλῳ δ' ἐνερείδεται ἀλκήν.
Τοῦ δ' ἔσω μάλα πᾶσαι ὀλισθαίνουσιν ἄκανθαι
Ὀξέα πεφρικυῖαι· ὁ δ' ἐν σκολόπεσσι πεπαρμὸς
Οὔτε βίης ἀνίησι, καὶ οὐκ ἐθέλων πεπέδηται,
Ἀλλὰ μένει γόμφοισιν ἀτεκμάρτοισιν ἀρηρώς,
Ὄφρα θάνῃ· σὺν δ' αὐτὸν ἀπέφθισε θῆρα πιέζων.
Πολλάκις ἀλλήλοις δὲ μόρος καὶ πῆμα τέτυκτο.
Πολλάκι δ' ἐξήλυξε καὶ ἔκφυγε δειλὸς ἐχῖνος,
Ἐκδὺς ἑρπυστῆρος ἀμυκτοπέδης τε κελαινῆς,
Εἰσέτι τεθνειῶτος ἔχων περὶ σάρκας ἀκάνθαις.
Τοίη καὶ μύραινα κακόφρονι δάμναται ἄτῃ,
Καράβου ἁρπάγμῃ τε καὶ ἀζήτητος ἐδωδῆς.
Κάραβον αὖ καὶ τρηχὺν ὁμῶς καὶ κραιπνὸν ἐόντα
Δάμνατ' ἀφαυρότερός περ ἐὼν καὶ νωθρὸς ἐρωῇ
Πουλύπος. ὁππότε γάρ μιν ὑπὸ σπιλάδεσσι νοήσῃ,

Nam ille quidem propè petram conſiſtit, in qua habitat
Agilis murena: duos autem aculeos extendens
Hoſtilia ſpirans, prouocat in pugnam venire.
Similiter duci alicui anteſignano exercitus: qui & manuum
Robore, belliq́ue peritia fretus,
Armis munito valido corpore, acutas vibrans
Haſtas, ex hoſtibus prouocat quiſquis voluerit
Occurrere: mox autem alium ex ducibus excitat:
Ita hic murenæ acuit animos: neque illa ad prælium
Cunctatur, cubili autem prorumpens obſcuro,
Ceruicem incuruans, bile valde tumultuans
Obuiat: ſium verò neutiquam, circumſtrens licet grauiter,
Lædit, nimirum qui aſper ſit: maxillam verò vanā fruſtrà
Infigit: ſolidis autem incaſſum pugnat dentibus.
** Illi verò rurſum maxillis, crudeli tanquam à ſaxo* Saltus à ſingulari ad pluralem.
Perculſi laborant, & retunduntur ab impetu.
Huius verò valde ardet & excitatur ferum pectus,
Donec ipſum forpicibus irruens longis
Carabus ceruicali comprehendat medio tendine,
Tenétque inhærens æneâ tanquam forcipe
Perpetuò neque remittit, quantumlibet cupientem effugere.
Illa verò vt afflicta & diſtenta doloribus
In omnes partes voluit obliquum corpus: ſtatim verò terga
Carabi acuta circumdat circumfuſa,
Infigitq; cu ſudibus & acutis acuminibus
Oſtrei: vulneribus autem vndique plena frequentibus
Perit à ſeipſa vulnerata, propriâ ſtultitiâ mortua.
Vt autem venatoriorum aliquis peritus operum,
Populis in domibus circulo congregatis foro
Pardalim, efferatam ſtrepitu ſæuitiæ,
Haſta excipit longam cuſpidem habente, curuus ſubſiſtens;
Illa verò etiam intuens maxillam acuti ferri,
Efferatè fluctuans armatur: rictu autem
Tanquam thecâ ex ære ductam trahit cuſpidem:
Sic ſanè etiam murenam capit ira per ſtoliditatem,
Miſeram, à ſe ipſa et impoſitis vulneribus domitam.
Talem quondam aliam ſuper terram pugnam inſtituunt,
Ambo in ſyluis ſerpens, & aſper Echinus
Concurrentes. Nam his quoque inimica ſors curæ eſt.
Ille quidem præuiſo pernicioſo ſerpente,
Munitus denſis obicibus ſpinæ
*Voluitur ſphæræ in modum, ſub * ſepto membra cuſtodiens,* ſpinæ legẽdum, non ſeptui vt [illegible].
Intus reptans: hic autem eum propè ſtatim properans,
Primò quidem veneniparis circumſtrit maxillis:
Verùm fruſtrà exercet vanum laborem. Non enim pertingit
Intra corpus, acutis quantumuis ſatagens dentibus.
Talis ipſum pilus aſper circuit.
At ille rotundus, rotaq; ſimilis varia membra
Mouens, crebris volutus vertiginibus
Incidit voluminibus, & vulnerat cum aculeis
Pilorum acutis. Aliunde verò ſtillat alia
Sanies cruenta: ipſum verò vulnera multa cruciant.
Ibi eum circumdans circumducto vndique tractu
Exitialis ſerpens, difficilibus implicatus vinculis,
Tenétque, inciditque, & per totam infigit robur.
Intra ipſum verò admodum omnes cadunt ſpinæ
Acutum horrentes: ille autem in acuminibus fixus
Neque vim remittit, & inuitus ligatus eſt.
Sed manet, clauis inconſpicuis aptus,
*Donec moriatur: vnà verò ipſam occidit * feram premendo* Id eſt, Echinum.
Sæpe ſibique inuicem mors & pernicies ſunt.
Sæpe verò effugit & euadit miſer echinus
*Emergens * ſe à ſerpente, compedéque obſcura,* De hac Plautina, Lucretiana & Salluſtiana phraſi ſupra ad Kcio.
Etiam nunc mortui habens carnes circa ſpinas.
Talis etiam murena inimica domatur noxa,
Carabo rapaxque & feliciter oblata eſca.
Carabum rurſus & aſperum ſimul & celerem
Comedit quamuis imbecillior, & tardus impetu
Polypus. Quando enim ipſum ſub ſcopulis animaduer-
terit,

Temerè ſecurum, & deſidentem: tunc ipſe clam
Tergum irruens circumnectit varia vincula,
Validorum longis pedum catenis premens.
Vnà verò ipſis extremis acetabulis calidum figit
Canalem conſtringens oris medium, neque remittit
Spiritum aëreum, neque internus, neque alia ex-parte
(Nam & piſcibus reciprocus trahitur aër.)
Sed tenet eum circumlapſus: ille verò natat, aliàs manet:
Aliàs verò palpitat, nonnunquã verò acuminib. in extremis
Rumpitur. Aſt hic neutiquam violentiæ remittit certamen,
Donec eum mortuum deſerat animáque & robur.
Tunc ſanè ipſum prolapſum, aſſidens in arenis
Depaſcitur: tanquam puellus ex vbere nutricis
Labris trahit dulce lac: ita hic carnes
Exſugens acutos meatus-habente extrahit vaſe,
Eliciens: dulciq; pabulo implet ventrem.
Vt autem aliquis latro, prædatoriâ arte
Cogitans pernicioſa, iuſtitiæ cultum nunquam obſeruans,
Veſpertinus anguſtis perculſum in viis
Virum aliquem prætereuntem ab epulo inſidiis-excipit:
Et ille quidem vino grauis reptat ante, humidũ quiddã re-*
Non bene ſobrium reſonans carmen: atq; hic clam(cinens,
A tergo percutit eum & collum manibus cruentis
Rapit inſuper-vrgens, declinatq́; eum in ferum ſomnum
Non procul à morte, & veſtimenta omnia deprædatus
Abit, maleq́; lucroſam geſtans & illicitam prædam:
Tales etiam verſutis machinationes ſunt polypis.
Hi quidem inimici atque infeſti præcipuè ſunt
Inter piſces marinos. ſoli autem in piſcibus variorũ generum
Vindices ſunt, & ſibi mutuò interfectores.

Sic Virgil. Ecloga 3. captum excipere inſidiis. Et 3. itẽ 10. Aen. excipit incautũ. Et Aen. 9. Principio Phalarim & ſucciſo poplite Gygen Excipit. Denique Aen. 12. Aeneas Rutulum Sucronem excipit in latus.

Alij autẽ venenati ſunt inter piſces, ori autẽ deteſtandũ
Virus ineſt, immitiaq́; in morſibus ſerpit.
Tale etiam ſcolopendra, infauſtum reptile maris,
Par terreſtri corpus reptili: ſed hoc noxâ
Infeſtum. Si enim eam quis attingat accedens,
Statim ei prurigo & in cute calidus rubor
Purpurat: vibex verò percutit, tanquam ab herba,
Quam vrticam vocant, cognomento dolorum.
Inimica etiam eſt ſcolopendra præcipue piſcatoribus
Acceſſu: ſi enim forte attingat cruſtam,
Non quiſquam ex piſcibus illius propè hamum
Veniat: tale enim ei graue miſcet virus.
Talis etiam maculoſis iulidibus ingenerata eſt noxa
Per os: has verò maximè profundorum ſcrutatores viri
Vrinatores, ſpongiſecæq́; moleſtiarum patientes oderunt.
Cùm enim conſpexerint ſcrutatorem maris
Satagentem in profundo ſub marinis laboribus,
Tunc ipſa à ſcopulis admodum innumeræ impetu facto
Virum circumcurrunt, & denſe circumfunduntur,
Et ipſi in via nocent laboranti, aliunde aliæ
Morſicantes ore impudentes: at ille affligitur,
Aquis & infeſtis iulidibus implicatus.
Manibus verò, quantum poteſt, feſtinantibuſq; pedibus
Quatit propulſans humidum exercitum: illæ verò ſectantur
Immotæ, muſcis ſimiles, quæ in operibus ruſticis
Viros meſſores autumnali tempore laborantes
Vndequaque moleſtæ æſtatis acies circumuolitant:
Illi verò ſimul quidem laboréque & immodicis ictibus
Aeris ſudant, cruciántque eos muſcæ
Mirum in modũ: illæ verò nihil ab impudentia remittunt,
Priuſquam moriantur, aut rubrum ex viro ſanguinẽ educãt.
Tantus amor etiam his ineſt piſcibus ſanguinis virorum.
Non tamen imbecillum habet morſum, quando pungit ali-
quem
Polypus reptilis, aut ſepia: ſed etiam ipſis
Ineſt exiguus quidem, verum noxius liquor.
Aculeos autem letales inter piſces exerunt,
Gobius, qui arenis, & qui ſcopulis gaudet.
Scorpius celereſq; hirundines, atque dracones,
Et canes, qui aculeis cognomines ſunt difficilibus;

Αὐτὸν ἀτεμβιόωντα, καὶ ἥμενον· αὐτὰρ ὁ λάθρῃ
Νῶτον ἐπαΐξας περιβάλλεται ἀργαλέα δεσμά,
Ἱδρύμενος δολιχῇσι ποδῶν σειρῇσι πιέζων·
Σὺν δέ οἱ ἀκραίῃς κοτυληδόσι θερμὸν ἐρείδει
Αὐλὸν ἐπισφίγγων στόματος μέσον, οὐδ' ἀνίησι
Πνοιὴν ἠερίην, οὔτ' ἔνδοθεν, οὔτ' ἑτέρωθεν.
(Καὶ γὰρ καὶ νεπόδεσσι παλίρροος ἔρχεται ἀήρ.)
Ἀλλ' ἔχει ἀμφιπεσών. ὁ δὲ νήχεται, ἄλλοτε μίμνει,
Ἄλλοτε δ' ἀσπαίρει· ποτὲ δὲ σκοπέλοισιν ἐπ' ἄκροις
Ῥήγνυται· αὐτὰρ ὅγ' οὔ τι βίης μεθίησιν ἄεθλον,
Ὄφρα ἑ τεθνειῶτα λίπῃ ψυχή τε καὶ ἀλκή.
Δὴ τότε μιν προπεσόντα περίδρομος ἐν ψαμάθοισι
Δαίνυται· ὥς τε κόρος νέος ἐκ μαζοῖο τιθήνης
Χείλεσιν αὖτ' ἐρύει γλυκερὸν γλάγος, ὣς ὅγε σάρκας
Λάπτει ὀξυπόροιο κατ' ἰπτούσιον ἄγγεος ἔξω
Μυζήσας· γλυκερῆς δὲ βορῆς ἐμπλήσατο νηδύν.
Ὡς δέ τις ἠμερίκοιτος ἀνὴρ ληΐστορι τέχνῃ
Ὁρμαίνων ἀΐδηλα, δίκης σέβας οὔποτ' ἀέξων,
Ἑσπέριος στεινῇσι κατέπληξεν ἐν ἀγυιαῖς,
Ἄνδρα παραστείχοντα παρ' εἰλαπίνης ὑπόχειρα·
Καί ῥ' ὁ μὲν οἰνοβαρὴς ἕρπει πάρος, ὑγρὸν ἀείδων,
Οὐ μάλα νηφάλιον κλάζων μέλος· αὐτὰρ ὁ λάθρῃ
Ἐξόπιθε προσιὼν ψεῦ, καὶ αὐχένα χερσὶ δαφοιναῖς
Εἷλεν ἐπιβρείσας, κλῖνέν τέ μιν ἄγριον ὕπνον
Οὐ τηλοῦ θανάτοιο, καὶ εἵματα πάντ' ἐναρίξας
Ὤχετο, δυσκερδῆ τε φέρων καὶ ἀνέστιον ἄγρην.
Τοῖα δὲ καὶ πινυτοῖσι νοήματα πουλυπόδεσσιν.
Οἵδε μὲν ἀντίβιοι καὶ ἀνάρσιοι ἔξοχ' ἔασιν
Εἰνάλιοι· μοῦνοι δὲ μετ' ἰχθύσιν αἰολοφύλοις
Ποινητῆρες ἔασι, καὶ ἀλλήλων ὀλετῆρες.
Ἄλλοι δ' ἰοφόροι νεπόδων, στομάτεσσι δ' ἀεικὴς
Ἰὸς ἐνεστήρικται, στυγερὸς τ' ἐπὶ δήγμασιν ἕρπει.
Τοῖον καὶ σκολόπενδρα δυσώνυμον ἑρπετὸν ἅλμης
Ἶσον ἐπιχθονίῳ δέμας ἑρπετῷ· ἀλλά τόγ' ἄτην
Κεύθει. εἰ γάρ οἵ τις ἐπιψαύσειε πελάσσας,
Αὐτίκα οἱ κνῆσις καὶ ὑπὸ χροῒ θερμὸν ἔρευθος
Φοινίσσει· σμῶδιξ δὲ διαπρήσσει, ἠύτε τήνδε,
Τὴν κνίδα κικλήσκουσιν ἐπωνυμίην ὀδυνάων.
Ἐχθρὴ καὶ σκολόπενδρα περιέξοχον ἀσπαλιεῦσιν
Ἐμπελάειν. εἰ γάρ ποτ' ἐπιψαύσειεν ἀγκίστρου,
Οὐκ ἄν τις νεπόδων κείνου πέλας ἀγκίστροιο
Ἔλθοι· τοῖον γάρ οἱ ἐπαχθέα μίσγεται ἰόν.
Τοίη καὶ βδελυροῖσιν ἰουλίσι τέτυκτ' ἄτη
Ἂν στόμα· τὰς δὲ μάλιστα βυθῶν διφήτορες ἄνδρες
Δύπται, σπογγοτόμοι τε δυσπαθέες στυγέουσιν.
Εὖτε γὰρ ἀθρήσωσιν ἐρευνητῆρα θαλάσσης
Σπερχόμενον αἰεὶ βυσσὸν ὑποβρυχίοισι πόνοισιν,
Αἶψ' ὑπὸ πετράων μάλα μυρίαι ὁρμηθεῖσαι
Ἄνδρα περιστεφθεῖσι, καὶ ἀθρόαι ἀμφιχέονται,
Καί μιν ὁδοῦ βλάπτουσι πονεύμενον ἄλλοθεν ἄλλαι
Κνίζουσαι στομάτεσσιν ἀναιδέες· αὐτὰρ ὁ κάμνει
Ὕδασι καὶ στυγεροῖσιν ἰουλίσιν ἀντιβολήσας.
Χερσὶ δ' ὅσον σθένος ἐστὶν, ἐπειγομένοις τε πόδεσσι
Σεῖει ἀμυνόμενος διερὴν στρατιήν. αἱ δ' ἐφέπονται
Ἀστεμφεῖς, μυίαις ἀλίγκιοι, αἵ ῥά τ' ἐπ' ἔργοις
Ἀνέρας ἀμητῆρας ὀπωρινῷ μογέοντας
Πάντοσ' ἀνιηραὶ θέρεος στίχες ἀμφιπέτονται.
Οἱ δ' ἅμα μὲν καμάτῳ τε καὶ ἀκρήτοισι βελέεσσιν
Ἠέρος ἱδρώουσιν, ἀνιάζουσί τε μυίαι
Ἐκπάγλως· αἱ δ' οὐδὲν ἀναιδείης χαλάουσι,
Πρὶν θανέειν, ἢ ξανθὸν ὑπ' ἀνέρος αἷμα πάσασθαι.
Τόσσος ἔρως καὶ τοῖσιν ἐν ἰχθύσιν αἵματος ἀνδρῶν.
Οὐ μὲν θὴν ἀβληχρὸν ἔχει δάκος, οὔτε χαράσσει
Πούλυπος ἑρπυστὴρ ἢ σηπίη· ἀλλὰ καὶ αὐτοῖς
Ἐνστέρεται βαιὸς μὲν, ἀτὰρ βλαπτήριος ἰχώρ.
Κέντρα δὲ πευκήεντα μετ' ἰχθύσιν ὡπλίσσαντο
Κωβιός, ὃς ψαμάθοισι καὶ ὃς πέτρῃσι γέγηθε
Σκορπίος, ὠκεῖαί τε χελιδόνες, ἠδὲ δράκοντες,
Καὶ κύνες, οἳ κέντροισιν ἐπώνυμοι ἀργαλέοισι·

Πάντες ἀποστρεπτοῖς [illegible] ἰόντες.
Τρυγόνι καὶ Ξιφίῃ τε θεὸς κρατερώτατα δῶρα
Γυίοις ἐγκατέθηκεν, [illegible]
Καρτερά· καὶ τῷ μὲν [illegible] ἔξω
Ὄρθιον, αὐτοφυὲς, ἀκαχμένον, οὔ τι σιδήρου
Φάσγανον, ἀλλ' ἀδάμαντι [illegible] ἄορ.
Οὐ κείνου [illegible] ἐπιβρίθοντος ἀκωκὴν
Οὐδὲ μάλα στερεὴ τλαίη λίθος ἀντιάσασα.
Τοίη οἱ ζαμενής τε [illegible] τ' ὁρμή.
Τρυγόνι δ' ἐκ νεάτης ἀνατέλλεται ὄρχιος οὐρῆς
Κέντρον, ὁμοῦ χαλεπόν τε βίῃ, [illegible]
Οὐδέ κεν οἱ Ξιφίαι, οὐ τρυγόνες ἐν γενύεσσι
Φορβὴν πρόσθ' ἐπάσαντο, πρὶν [illegible] δαφοινοῖς
Οὐτῆσαι ζωόν τε καὶ ἄπνοον, ὅ,ττι παρείη·
Ἀλλ' ἤτοι Ξιφίου μὲν ἐπὴν προλίπῃσιν αὐτμή,
Αὐτίκα οἱ κἀκεῖνο [illegible] καρτερὸν ἄορ·
Αὐτῷ δ' [illegible] ἄνακτι συνέσβετο, κὰδ δὲ λέλειπται
Ὀστέον [illegible]
Φάσγανον, οὐδέ κεν αὖ τι καὶ ἱέμενος τελέσειας.
Τρυγόνος δ' οὔ πώ τι κακώτερον ἔπλετο πῆμα
Τρώματος, οὐδ' ὅσα χερσὶν ἀρήια τεχνήσαντο
Χαλκήων, οὐδ' ὅσσα φερεπτερύγων ἐπ' ὀϊστῶν
Πέρσαι φαρμακτῆρες ὀλέθρια μητίσαντο.
Τρυγόνι γὰρ ζωῷ τε [illegible] ἀναιδεῖ
Ζαφλεγὲς οἷόν που τις ἀνὴρ [illegible]
Ζωή τε [illegible] καὶ ἀτειρέα [illegible]
Ἄλυτον· οὐδ' ἄρα μοῦνον ἐνὶ ζώοισιν [illegible]
[illegible]
Καὶ πέτρην [illegible]
Εἰ γάρ τις καὶ τεθαλὲς [illegible] φυτὸν ὥραις
Θάλλει τ' [illegible]
Νέρθεν ὑπορρίζοισιν [illegible] τύμματι κείνῳ
Οὐτάσει, τοῦ δ' ἔπειτα κακῇ βεβολημένον ἄτῃ
Λήγει μὲν πετάλων, [illegible]
Πρῶτον ἀπ' ἀγλαΐης [illegible]
Αὖον τ' [illegible] ὄψεαι ἔρνος.
Κεῖνό ποτ' [illegible]
Κίρκη Τηλεγόνῳ πολυφάρμακος ὤπασε μήτηρ,
Αἰχμάζειν δηΐοισιν ἄγειν μόρον· αὐτὰρ ὁ νήσῳ
Αἰγιβότῳ προσέκελσε, [illegible] πώεα πέρθων
[illegible]
Αὐτῷ, τὸν μάστευε, κακὴν [illegible] κῆρα.
Ἔνθα τὸν αἱμυλίον Ὀδυσσέα μυρία πόντου
Ἄλγεα μοχθήσαντα πολυκμήτοισιν ἀέθλοις,
Τρυγὼν ἀλγινόεσσα δορὶ κατενήρατο ῥίμφα.
Θύννῳ δὲ Ξιφίῃ τε συνέμπορος αἰὲν ὀπηδεῖ
Πῆμα· τὸ δ' οὔποτ' ἔχουσιν [illegible], οὔτε μεθέσθαι,
Οὔτε φυγεῖν, πτερύγεσσιν [illegible] οἶστρον,
Ὅς σφισι [illegible]
Κέντρου [illegible]
Ὀξὺ μάλ' ἐγχρίπτων· χαλεπὴν δ' ἐπὶ λύσσαν ὀρίνει
[illegible]
[illegible]
Τύμματι [illegible] ἄλλοτε δ' ἄλλῃ
Κύματα [illegible] ἄλγος ἔχοντες.
Πολλάκι καὶ νήεσσιν [illegible]
Ῥεῖα [illegible] πολλάκι δ' ἄλμης
Ἔνθορον, ἐς γαῖάν τε κατέδραμον ἀσπαίροντες,
Καὶ μόρον ἠμείψαντο πολυκμήτων ὀδυνάων.
Τοῖον γὰρ δάκος αἰνὸν [illegible], οὐδ' ἀνίησι.
Κεῖνος γάρ τοι καὶ βουσὶν [illegible] εὖτε πελάσσῃ
Οἶστρος, [illegible] λαγόνεσσιν ἀραιαῖς,
Οὔτε τι βουκολέων μέλεται σέβας, οὔτε νομῆος,
Οὐδ' ἀγέλης· ποίην δὲ καὶ αὔλια πάντα λιπόντες
Σεύονται [illegible] οὐδέ τις αὐτοὺς
Οὐ ποταμὸς, οὐ πόντος [illegible], οὐδὲ χαράδραι
Ῥωγαλέαι, οὐ πέτρα τις [illegible] κατερύκει
[illegible] ὀξὺ κελεύων
[illegible]

Omnes [illegible] remittentes.
Paſtinacæ verò Xiphiæq́, Deus robuſtiſſima dona
Membris [illegible] arma [illegible]
Robora [illegible] maxillam [illegible]
Erectum, ſponte enatum, acutum, non ex ferro
Gladium, ſed adamanti parem robore, validum enſem.
Non illius horridam incumbentis aciem
Neque [illegible] valde firmus ſuſtinuerit lapis percuſſus,
Talis ei robuſtuſque ineſt, igneuſque impetus.
Paſtinacæ verò ex ima oritur [illegible] cauda
Aculeus, ſimul difficiliſque violentia & pernicioſus veneno.
Neque Xiphiæ verò neque paſtinacæ in maxillis
Eſca prius [illegible], quam telis cruentis
Vulnerent, [illegible] quippiam & inanimum, quicquid præſtò fuerit.
Verùm Xiphiam quidem, vbi reliquerit ſpiritus,
Statim ipſi etiam [illegible] commoritur validus gladius:
Ipſoq́, arma cum domino extinguuntur: & relinquitur
Os imbelle, quod non poteſt amplius *videri*
Gladius, neque quicquam vt maximè cupias, effeceris eo:
Paſtinaceo verò nullum pernicioſius eſt nocumentum
Illo, neque eorum, quæ manus militaris fabricatæ ſunt
Fabrorum, neque eorum, quæ alatis ſuper sagittis
*Perſæ * venenarij exitialia excogitarunt.*
Paſtinacam enim viuamque telum horridiſſimũ comitatur

Verbum Apuleij, Apolog. 1. Qui venenatum (nequis) accuſat, ſcrupuloſius cibatur.

Valde ardidum: quale fortè aliquis cohorreſcat audiens,
Viuitque peremtâ ipſâ & indomitum induit robur
Immutabile: neque ſolum in animantibus pernicioſam
Noxã, quaſcunq; percuſſerit, eructat: verùm etiã fruticem
Et petram corrumpit, & quocunque illud acceſſerit.
Si quis enim floridam & creſcentem plantam tempore
Ramiſque bene natis, & fructuoſis ſeminibus,
Infernè ſub radicibus impudenti ictu illo
Vulnerauerit, hæc poſtea pernicioſâ percuſſa noxâ
Ceſſat quidem à frondibus, deſtuit verò tanquam à morbo,
Primùmque à nitore tabeſcit, neque diu pòſt
Aridámque, nihilique & nudum ſolus cernes ramum.
Hoc olim ad iaculum longum amentatum
Circe Telegono abundans veneficiis tradidit mater,
Vt ſtrueret hoſtibus marinam mortem. At ille ad inſulam
Capras paſcentẽ appulſus eſt, & ignorauit, ſe greges vaſtare
Patris ſui: venerando autem ſuccurrenti genitori
Ipſi, quem quærebat malam attulit necem.
Ibi illum verſutum Vlyſſem, infinitas maris
Ærumnas emenſam, laborioſis certaminibus,
Paſtinaca doloriſica celeri interemit ictu.
Thunno autem Xiphiæq́, comes ſemper adhæret
Noxa: hãc autem nunquã poſſunt auerſam, neq; dimittere,
Neque effugere: nimirum *pinnis inſidentem ferum aſilum,*
Qui ipſis ardide cane recens exorto
Aculei pernicioſi velox infigit robur,
Acutè admodum imprimens: grauem autem rabiem excitat
Implicans eos doloribus: impellẽſque multos
Impetuoſo flagello vt ſaltent: illi verò atro
Ictu tumultuantur furentes: alias verò alia parte
Fluctum inequitant, inceſſabilem dolorem habentes.
Sæpe etiam nauibus ſublimibus inſiliunt.
Ictu agitati immodico: ſæpe verò ex mari
Proſiliunt, in terrámque percurrunt palpitantes,
Et cum morte permutant ærumnoſos cruciatus.
Talis enim morſus grauis inuadit eos nec remittit.
Quin etiam boues infeſtus vbi propinquauerit
Aſilus, infixeritque aculeum lumbis mollibus,
Neque bubulcorum ab eis colitur autoritas, neque paſtoris:
Neque armenti. prato autem & ſtabulis omnibus relictis
Agitantur rabie percuti: neque vllus ipſis
Fluuiorum, nec mare imperuium, neque ſpeluncæ
Abrupta, nec ſcopulus vllus inuius arcet
Impetum taurinum, quando feruet acutè impellens
Stimulus, pertinacibus adigens doloribus.

Vbique enim mugitus, vbique item ipſi ſaltus vngulæ
Voluuntur: talis ipſum fert acerba procella.
Et hic quidem piſcibus cruciatus ſimilis eſt atque bobus.
Delphini autem in gregibus maris valde dominantur,
Eximiè viribuſq́ue & forma ſplendore ſuperbientes,
Impulſuque celeri. Nam teli inſtar per mare
Volant, flammeúmque lumen emittunt oculis
Acutiſſimum: & alicubi aliquem trepidantem ſub foueis,
Et aliquem ſub arenis volutatum cernunt piſcem.
Quantum enim leues inter aues ſunt reges
Aquilæ, aut feras inter crudiuoras leones,
Quantum excellunt in reptilibus dracones:
Tantũ etiã delphini inter piſces ſunt principes. (ex aduerſo
Hos autem neq; venientibus accedere propè, nec quiſquam
Oculos in eos conijcere ſuſtinet: ſed pertimeſcunt regis
Procul ſaltus potentes, & ſpiritus anhelantes.
Illi verò quando ruunt cupidi ad eſcam,
Omnes vnà percellunt innumeros greges ſtagni,
Vniuerſos in fugam agentes: implentque timore
Omnem viam: vmbroſiq́ue receſſus, humileſque latebræ
Arctantur portuſq́ue, & litorum anfractus,
Vndequaque coactis. Ille verò epulatur quamdiu voluerit,
Eligens optimum quemque ex infinitis præſentibus.
Veruntamen etiam cum his inimici congrediuntur
Piſces, quos amias vocamus: neque curant
Delphinos: ſolæ autem contra pugnant.

> Hoc comparatiuo vtitur Vlpianus aliquoties: vt l. 1. §. iuxta hoc D. Ad SC. Silanian: licet alij validioris voces, alij exiguioris ſint. & l. 14. ſi ita D. de legat. 2. Et hoc ait poſſe dici, exiguius eſſe præſtand. Item Columella: Aridum ſi dabis, exiguius dato.

*Illæ quidẽ * exiguius eſt quàm thũnis corpus: circũm autem*
Teneues: ſed denſi per os rapidum dentes (carnes
Acutè rigent: quocirca etiam magnam audaciam obtinent,
Neque metuunt validum ducem delphinum.
Vbi enim conſpexerint natantem ſolum ab aliorum
Delphinum grege, tum hæ frequentes aliunde aliæ
Tanquam nuncio exercitus infinitus, in vnũ conuentu facto
Feruntur ad prælium interriti, velut ad turrim
Hoſtium furentes martij milites ſcutati.
Delphinus verò bene barbatus occurſante turba
Principiò quidem non curat, ſed irruit aliàs in aliam,
Raptim trahens gratam prædam adeptus.
Sed cùm eum belli cinxerint acies
Vndique, cúmque caterua magna circumdederint,
Tunc ſanè ei etiam labor animum ſubit iam:
Animaduertitque profundum exitium, nempe infinitos inter ſolus
Concluſus hoſtes: labor autem oſtenditur roboris.
Etenim hæ rabioſè frequentes circumfuſæ
Delphini membris, vim infigunt dentium:
Omnique ex parte lacerant, & intrepidi inhærent:
Multæ quidem capite apprehenſo: aliæ verò genis
Caruleis: aliæ verò ipſis pinnis inhærent:
Multæ autem in lumbis maxillam infigunt cruentam:
Aliæ verò extremam caudam arripiunt: aliæ verò infra
Ventrem, aliæ verò supernè ſupra tergum paſcuntur:
Aliæ autem ex iuba, aliæ verò ex ceruicibus pendent.
At ille omnigenis plenus ærumnis
In ponto vehementer flat, vulneréque ei intus ſuſpirat.
Inſaniens cor: ardéque ei pectus cruciatu.
Vſquequaque verò ſalit, & voluitur infanda furens,
Æſtuans doloribus: ſaltatori verò ſimilis,
Aliàs quidem profundum fluctum percurrit tanquam turbo:
Aliàs autem in imum fertur fundum: ſæpe verò ex maris
Spuma ſubſiliens relabitur, ſi fortè remittat
Agmen hoſtilium piſcium ferox: illæ verò inſeparabiles
Nihil quicquã de vi remittunt: pertinaciter verò ei inhærẽt:
Et cum ipſo ſubeuntque eandem ſubeunt viam,
Rurſumq́ue ſubſiliente vnà extra mare ruunt
Tractæ: diceres nouum monſtrum Neptuno
Gigni, delphinis permixtum atque amiis.
Sic enim difficilium coarctatione ligatur dentium.
Vt autem quando medicus ingenioſus vlcus exhauriens
Tumidum, in quo copioſius impurus intus ſanguis

Πάντη γὰρ βρυχὴ, πάντη δέ οἱ ἅλματα χηλῆς
Εἰλεῦνται· τοίη μιν ἄγει δ' εἰμενία θύελλα.
Καὶ τὸ μὲν ἰχθύσιν ἄλγος ὁμοῖιον ἠδὲ βόεσσι.
Δελφῖνες δ' ἀγέλῃσιν ἄγαν μέγα κοιρανέουσιν,
Ἔξοχοι ἠνορέῃ τε καὶ ἀγλαΐῃ κομόωντες,
Ῥιπῇ τ' ὠκυάλῳ. δὴ γὰρ, βέλος ὥς τι, θάλασσαν
Ἵπτανται, φλογερόν τε σέλας προϊᾶσιν ὀπωπαῖς
Ὀξύτατον, καί που τιν' ὑποπτήσσοντα χαράδραις,
Καί τιν' ὑπὸ ψαμάθοις εἰλυμένον ἔδρακον ἰχθύν.
Ὅσσον γὰρ κούφοισι μετ' οἰωνοῖσιν ἄνακτες
Αἰετοὶ, ἢ θήρεσσι μετ' ὠμηστῇσι λέοντες,
Ὅσσον ἀεξιφύοισιν ἐν ἑρπυστῆρσι δράκοντες,
Τόσσον καὶ δελφῖνες ἐν ἰχθύσιν ἡγεμονῆες.
Τοῖς δ' οὔτ' ἐρχομένοις πελάσαι σχεδὸν, οὔτε τις ἄντην
Ὄσσε βαλεῖν τέτληκεν. ὑποπτήσσουσι δ' ἄνακτος
Τηλόθεν ὁρμήματά τε δεινὰ, καὶ ἄσθματα φυσιόωντα.
Οἱ δ' ὁπότ' ἰθύνωσι λελαιόμενοι μετὰ φορβὴν,
Πάντ' ἄμυδις κλονέουσιν ἀθέσφατα πῶϋ λίμνης
Παμφυγδὴν ἐλόωντες· ἐνιπλήσουσι δὲ φόβοιο
Πάντα πόρον, σπιλάδες τε μυχοὶ, χθαμαλαί τε χαράδραι
Στείνονται, λιμένες τε καὶ ἠϊόνων ἐπιωγαὶ,
Πάντοθεν εἰλυμένων· ὁ δὲ δαίνυται ὅσσ' ἐθέλῃσι,
Κεκριμένον τὸν ἄριστον ἀπειρεσίων παρεόντων.
Ἀλλ' ἔμπης καὶ τοῖσιν ἀνάρσιοι ἀντιφέρονται
Ἰχθύες, οὓς ἀμίας κικλήσκομεν· οὐδ' ἀλέγουσι
Δελφίνων, μοῦναι δὲ κατ' ἀντία δηριόωνται.
Ταὶ μὲν ἀφαυρότεραι θύννων δέμας· ἀμφὶ δὲ σάρκας
Ἀσθενικαί· θαμέες δὲ διὰ στόμα λάβρον ὀδόντες
Ὀξέα τετρήχασι· τὸ καὶ μέγα θάρσος ἔχουσιν,
Οὐδὲ καταπτώσσουσιν ὑπέρβιον ἡγητῆρα·
Εὖτε γὰρ ἀθρήσωσιν ὑπέκσυτον οἶον ἀπ' ἄλλων
Δελφῖνα ἀγέλης, αἱ δ' ἀθρόαι ἄλλοθεν ἄλλαι
Ἠΰθ' ὑπ' ἀγγελίης στρατὸς ἄσπετος, εἰς ἓν ἰοῦσαι
Στέλλονται ποτὶ μῶλον ἀθαμβέες, ὡς ἐπὶ πύργον
Δυσμενέων θύοντες ἀρήϊοι ἀσπιστῆρες.
Δελφὶς δ' εὐγένειος ὑπαντιόωντος ὁμίλου
Πρῶτα μὲν οὐκ ἀλέγει, μετὰ δ' ἔσσυται ἄλλοτ' ἐς ἄλλην,
Ἁρπάζων ἐρίηρα μενοεικέα δαῖτα κιχήσας.
Ἀλλ' ὅτε μιν πολέμοιο περιστέψωσι φάλαγγες
Πάντοθεν, ἀμφὶ δέ μιν στῖχος μέγα κυκλώσωνται,
Δὴ τότε οἱ καὶ μόχθος ὑπὸ φρένα δύεται ἤδη.
Ἔγνω δ' αἰπὺν ὄλεθρον ἀπειρεσίοις ἐνὶ μοῦνος
Ἐρχθεὶς δυσμενέεσσι, πόνος δ' ἀναφαίνεται ἀλκῆς.
Αἱ μὲν γὰρ λυσσηδὸν ἀολλέες ἀμφιχυθεῖσαι
Δελφῖνος μελέεσσι, βίην ἐνέρεισαν ὀδόντων·
Πάντη δὲ δρύπτουσι καὶ ἄτρομοι ἐμπεφύασι·
Πολλαὶ μὲν κεφαλῆς δεδραγμέναι, αἱ δὲ γενείων
Γλαυκῶν· αἱ δ' αὐτῇσιν ἐνὶ πτερύγεσσιν ἔχονται.
Πολλαὶ δ' ἐν λαγόνεσσι γένυν πήξαντο δαφοινήν.
Ἄλλαι δ' ἀκροτάτην οὐρὴν ἕλον· αἱ δ' ὑπένερθε
Νηδύν· αἱ δ' ἐφύπερθεν ὑπὲρ νώτοιο νέμονται.
Ἄλλαι δ' ἐκ λοφιῆς, αἱ δ' αὐχένος ἠώρηνται.
Αὐτὰρ ὁ παντοίῃσι περιπληθὴς καμάτοισι
Πόντον ἐπαιγίζει, στοναχεῖ δέ οἱ ἔνδον ὀρεχθεῖ
Μαινομένη κραδίη· φλεγέθει δέ οἱ ἦτορ ἀνίῃ·
Πάντῃ δὲ θρώσκει, καὶ ἑλίσσεται ἄκριτα θύων,
Παφλάζων ὀδύνῃσι· κυβιστητῆρι δ' ἐοικὼς,
Ἄλλοτε μὲν βαθὺ κῦμα διατμήγει ἠΰτε λαῖλαψ,
Ἄλλοτε δ' ἐς νεάτην φέρεται βρύχα· πολλάκι δ' ἅλμης
Ἀφρὸν ὑπεκθρώσκων ἀναπάλλεται, εἴ κε μεθείη
Ἑσμὸς ὑποβρίαλον νεπόδων θρασύς· αἱ δ' ἀγέραστοι
Οὔτι βίης μεθιᾶσιν, ὁμῶς δέ οἱ ἐμπεφύασι.
Καί οἱ συνδύνουσι, μίαν δ' ὠθεῦσι κέλευθον.
Αὖθις δ' ἀνθρώσκοντι συνέξαλοι ἀΐσσουσιν
Ἑλκόμεναι· φαίης κε νέον τέρας Ἐννοσιγαίῳ
Τίκτεσθαι δελφῖσι μεμιγμένον, ἠδ' ἀμίῃσιν·
Ὧδε γὰρ ἀργαλέῃ ξυνοχῇ πεπέδηται ὀδόντων.
Ὡς δ' ὅταν ἰητὴρ πολυμήχανος, ἕλκος ἀφύσσων
Οἰδαλέον, τῷ πολλὸν ἀνάρσιον ἔνδοθεν αἷμα

Ἐντύνεται· βδέλλαι δὲ γνάθοις κυανόχροα λίμνης
Ἑρπετὰ τειρομένοιο κατὰ χροὸς ἐστήριξε,
Δαίνυται μέλαν αἷμα· τὰ δ' αὐτίκα γυρωθέντα
Κυρτοῦται, καὶ λύθρον ἐφέλκεται, οὐδ' ἀνίησιν
Εἰσόκεν αἱμοβαρῆ ζωρὸν ποτὸν αὖ ἐρύσαντα
Ἐκ χροὸς αὐτοκύλιστα πέσῃ μεθύουσιν ὁμοῖα·
Ὣς ἀμίαις οὐ πρόσθε χαλᾷ μένος, εἰσόκε σάρκα
Κείνην, ἥν τις ἔμαρψεν, ὑπὸ στόμα δαιτρεύσονται.
Ἀλλ' ὅτε μιν προλίπωσιν, ἀναπνεύσῃ δὲ πόνοιο
Δελφίς, δὴ τότε λύσσαν ἐπιφράσαι ἡγητῆρος
Χωομένου· κρυερὴ δ' ἀμίαις ἀναφαίνεται ἄτη.
Αἱ μὲν γὰρ φεύγουσιν· ὁ δ' ἐξόπιθεν κεραΐζων
Εἰδόμενος πρηστῆρι δυσηχέϊ, πάντ' ἀμαθύνει
Δάπτων ἐμμενέως, κατὰ δ' αἵματι πόντον ἐρεύθει,
Λιχμάζων γένυεσσι· παθὼν δ' ἀπετίσατο λώβην.
Ὧδε καὶ ἐν ξυλόχοισιν ἔχει φάτις ἀγρευτήρων
Θῶας ὑπερφιάλους ἔλαφον περιποιπνύεσθαι
Ἀγρομένους. οἱ μὲν γὰρ ἐπαΐγδην γένυσσι
Σάρκας ἀναρπάζουσι, καὶ ἀρτιχύτοιο φόνοιο
Θερμὸν ἔαρ λάπτουσιν· ὁ δ' αἱμάσσων ὀδύνῃσι
Βεβρυχὼς, ὀλοῇσι περίπλεος ὠτειλῇσιν,
Ἄλλοτ' ἐπ' ἀλλοίων ὀρέων διαπάλλεται ἄκρας·
Οἱ δέ μιν οὐ λείπουσιν, ἀεὶ δέ οἱ ἐγγὺς ἕπονται
Ὠμησταί, ζωὸν δὲ διαρταμέοντες ὀδοῦσι
Ῥινὸν ἀποσκύζουσι, πάρος θανάτοιο κυρῆσαι.
Ἀλλ' ἤτοι θῶες μὲν ἀναιδέες οὔτιν' ἔτισαν
Ποινὴν, ἐπὶ δ' ἐγέλασσαν ἀποφθιμένοις ἐλάφοισι,
Δαῖτα κακαισοτάτην τε καὶ ἀλγίστην τελέσαντες.
Θαρσαλέαι δ' ἀμίαι τάχα κύντατα δηρίσαντο.
Δελφίνων κἀκεῖνο περιέξοχον ἔργον ἀκούων
Ἠγασάμην· τοῖς δ' εὖτ' ἂν ὀλέθριος ἐγγὺς ἵκηται
Νοῦσος ἀτερπὴς, τοὺς δ' οὐ λάθεν, ἀλλ' ἐδάησαν
Τέρμα βίου· πέλαγος δὲ καὶ εὐρέα βένθεα λίμνης
Φεύγοντες, κούφοισιν ἐπ' αἰγιαλοῖσιν ἵκελσαν·
Ἔνθα δ' ἀποπνείουσι, καὶ ἐν χθονὶ μοῖραν ἕλοντο,
Ὄφρα τις ἢ μερόπων ἱερὸν τρόχιν ἐννοσιγαίου
Κείμενον αἰδέσσαιτο, χυτῇ δ' ἐπὶ θινὶ καλύψῃ,
Μνησάμενος φιλότητος ἐΰφρονος, ἠὲ καὶ αὐτὸν
Βεβρασμένον ψαμάθοισι δέμας κρύψειε θάλασσα·
Μηδέ τις εἰναλίων ἐσίδῃ νέκυν ἡγεμονῆα,
Μηδέ τις ἐχθομένων ἐνὶ χερσὶ λωβήσαιτο
Δυσμενέων. ἀρετὴ δὲ καὶ ὀλλυμένοισιν ὀπηδεῖ,
Καὶ κράτος, οὐδ' ᾔσχυναν ἑὸν κλέος οὐδὲ θανόντες.
Κεστρέα δ' ἐν πάντεσσιν ἁλὸς νεπόδεσσιν ἀκούω
Φέρβειν πρηΰτατόν τε δικαιότατόν τε νόημα.
Μοῦνοι γὰρ κεστρῆες ἐνηέες, οὐδ' ὁμόφυλον,
Οὔτε τιν' ἀλλοίης γενεῆς ἄπο πημαίνουσιν·
Οὐδέ ποτε ψαύουσιν ὑπὸ στόμα σαρκὸς ἐδωδῆς,
Οὐδὲ φόνου λάπτουσιν· ἀπημοσύνῃ δὲ νέμονται,
Αἵματος ἄχραντοι, καὶ ἀκηδέες, ἁγνὰ γένεθλα.
Φέρβονται δ' ἢ χλωρὸν ἁλὸς μνίον, ἠὲ καὶ αὐτὴν
Ἰλὺν, ἀλλήλων τε δέμας περιλιχμάζουσι.
Τοὔνεκα καί τιν' ἔχουσι μετ' ἰχθύσι τίμιον αἰδῶ.
Οὐ γάρ τις κείνων νεαρὴν τόκον, οἷα καὶ ἄλλων,
Σίνεται, ὠμοφάγων δὲ βίην ἀπέχουσιν ὀδόντων.
Ὣς αἰεὶ μετὰ πᾶσι δίκης προτεθεῖσα κεῖται
Αἰδοίης, πάντῃ δὲ γεράσμιον ἤρατο τιμήν.
Οἱ δ' ἄλλοι μάλα πάντες ὀλέθριοι ἀλλήλοισιν
Ἔρχονται· τὸ καὶ οὔποτ' ἐσόψεαι ὑπνώοντας
Ἰχθύας· ἀλλ' ἄρα τοῖσι καὶ ὄμματα καὶ νόος αἰεὶ
Ἐγρήσσει παννύχιος· ἐπεὶ τρομέουσι μὲν αἰεὶ
Φέρτερον ἀντιόωντα, χερειοτέρους δ' ἐλάουσι.
Μούνους δ' οὔποτέ φασιν ἀνὰ κνέφας ἀσπαλιῆες
Εἰς ἄγρην πεσέειν ἀπαλὸν σκάρον· ἀλλά που ὕπνον
Ἐννύχιον κοίλῃσιν ὑπαὶ κευθμῶσιν ἰαύειν.
Οὐ μέν τι τόδε θαῦμα, δίκην ἀπάτερθε θαλάσσης
Ναιετάειν· οὐ γάρ τι πάλαι πρέσβειρα θεάων,
Οὐδὲ μετὰ θνητοῖσιν ἔχε θρόνον· ἀλλὰ κυδοιμοὶ
Δυσκέλαδοι, καὶ θοῦρος Ἄρης φθισήνορος ἄτης,

Alitur: humidam ſobolem, nigra ſtagni
Reptilia afflictam ad cutem figit,
Ut depaſcantur atrum cruorem: illa verò ſtatim rotundata.
Gibboſa ſunt, & ſaniem attrahunt, neque remittunt,
Donec ſanguine-grauata meracum potum educentia
De cute ſponte, voluta cadant ebriis ſimilia:
Sic amiis non antè remittit vis, quàm carnem
Illam, quam quiſque corripuit, ſub ore conficiant.
Verùm vbi eum reliquerint, reſpiraritque à defatigatione
Delphin, tunc ſanè rabiem cerneres ducis
Irati horrendaq́, amiis viciſſim apparet noxa.
Nam illæ quidem fugiunt: ipſe autem à tergo populans,
Similis preſteri grauiſono, omnia vaſtat
Vorans perpetuò, ſanguine verò mare rubicundum facit
Ligurien maxillis: perpeſſus verò reddit iniuriam.
Sic etiam in ſyluis, habet venatorum ſermo
Lupos ceruarios crudeles ceruum exercere
Congregatos: nam hi quidem impetu facto, maxillis
Carnes abripiunt, & recens perpetratæ cædis
Calidum ſanguinem lingunt: ille verò cruentus doloribus
Rugiens, exitialibus plenus vndique vulneribus
Aliàs ad aliorum montium fertur iuga:
Hi verò eum non relinquunt, ſed ſemper eū propè ſequūtur
Crudiuori: viuum autem diſcerpentes dentibus
*Pellem * deſpiunt, priuſquam ad mortem perueniat.*
Veruntamen Thoës quidem immanes nullam luunt
Pœnam, ſed etiam derident interemtos ceruos,
Epulo maximè infelici & miſerabili perfecto:
Feroces autem amiæ ſtatim aſperrimè præliantur.
Delphinorum hoc quoque præclarum facinus audiens
Miratus ſum. His vbi letalis propè aduenerit
Morbus grauis, eos non latet: ſed norunt
Finem vitæ: pelagus autem & lata profunda ſtagni
Fugientes, mollia ad litora appelluntur:
Ibi verò expirant, & in terra mortem oppetunt,
Vt aut aliquis ex hominibus ſacrum curſorem Neptuni
Iacentem revereatur, ſuper ſaſo autem in litore tegat.
Recordatus amicitiam iucundam, aut etiam ipſum
Alliſum arenis, corpus occultet mare:
Nec quiſquam piſcium conſpiciat mortuum principem,
Neque aliquis, defunctio licet, in corpore noceat
Inimicus: virtus autem etiam pereuntes comitatur,
Et robur, nec deturpant ſuam præſtantiam, neque quidē mortui.
Mugilem verò inter omnes maris piſces audio
Alere mitiſſimumq́, iuſtiſſimumq́, ingenium.
Soli enim mugiles manſueti, neque congenerem piſcem,
Neque quenquam alterius generis lædunt:
Nec vnquam attingunt ore carnis eſcam,
Neque ex cæde lambunt: ſed innocenter paſcuntur,
Sanguine impolluti, & innoxij, ſancta genera.
Depaſcuntur autem vel viridem maris algā, vel etiā ipſum
Lutum: ſibique inuicem corpus circumlingunt.
Quapropter etiam quandam obtinent inter piſces honorificam venerationem:
Non enim quiſquam ipſorum nouellam ſobolem, vt aliorū,
Lædit, ſed crudiuororum vim abſtinent dentium.
Sic ſemper inter omnes iuſtitiæ præmia propoſita ſunt
Venerandæ: vbique verò venerabilem ſortitur honorem.
At alij omnes exitiales ſibi mutuò.
Veniunt: quocirca etiam nunquam conſpexeris dormientis
Piſces: ſed ipſis & oculi & animus ſemper
Excubat peruigil. Quoniam horrent ſemper quidem
Robuſtiorem occurrentem, imbecilliores autem propellunt.
Solum verò nunquam aiunt, per caliginem, piſcatores,
In capturam incidere mollem ſcarum: ſed alicubi ſomnum
Nocturnum cauis ſub latebris capere.
Veruntamen non hoc eſt miraculum iuſtitiam procul à mari
Habitare: non enim iam pridem antiquiſſima Dearum
Ne quidem inter homines habebat ſedem, ſed bella
Horrida & crudelis mars homines perimentis noxæ,

* Verbum vagum, quo & Tibullus lib. ... vtitur: ſed apud eum videas legas, deſpexe. Vt lib. ... eleg. ... de ſanctis deſpuere focis. Et lib. ... eleg. vlt. ſicum quæcúque puellam ... cœlo deſpuit ille Deos, &c.

Nutrixq́; lacrymoſorum bellorum lis dolorum largitrix,
Vrebant hominum miſerum genus, neq; quicquam à belluis
Diſtinctæ vrbes hominum erant, ſed leonibus
Crudeliores, turréſque pulchras, atque domos,
Fanaq́; Deorū immortaliū bene fragrātia ſanguine virorū
Fumoq́; atro polluebant Vulcani:
Donec tandem miſerè vaſtatum genus miſeratus eſt Iupiter,
Vobiſq́; Æneadis commiſit terram concreditam:
Sed adhuc etiam prioribus ſub Romanorum imperatoribus
Furebat Mars, Gallóſque & ſuperbos Hiſpanos
Armans, Libyæq́; multas vias, operaq́; Rheni. (ſta facinora
Iſtrūq́; Euphratēq́. Quid mihi in mentem venit *vt hæc ha*
Commemorem? Nunc enim te, ô Iuſtitia nutricula vrbium,
Cognoſco hominibus familiarem, atque cohabitatricem,
Ex quo mihi imperant excelſo ſolio conſcenſo
Vterque, diuinúſque pater, & illuſtris filius.
Ex quibus mihi dulcis portus imperij apertus eſt,
Quos mihi etiam ſeruate, & perpetuò dirigite
Per multas decades voluentium annorum,
Tuq́; ô Iupiter, & vos cælites Iouis cœtus, ſi qua retributio
Pietatis: ſceptro autem ſalutarem felicitatem conferatis. (eſt

Μαῖά τ' ἐϋκλαίστων πολέμων ἔρις ἀλγεσιδώτειρ',
Ἔπλετον ἡμετέρων δ' ἐλεὸν γένος· οὐδέ τι θηρῶν
Κεκριμέναι πτόλιες μερόπων ἔσαν, ἀλλὰ λεόντων
Αἰνότεραι· πύργους τ' εὐτείχεας ἠδὲ μέλαθρα
Νηούς τ' ἀθανάτων εὐώδεας αἵματι φωτῶν
Καπνῷ τ' αἰθαλόεντι κατῄνυον Ἡφαίστοιο·
Εἰσόκε ῥαιομένων γενεὴν ᾤκτειρε Κρονίων·
Ὑμῖν δ' Αἰνεάδῃσιν ἐπέτραπε γαῖαν ἀνάσσειν.
Ἀλλ' ἔτι καὶ προτέροισιν ἐν Αὐσονίων βασιλεῦσι
Θῦεν Ἄρης, Κελτούς τε καὶ αὐχήεντας Ἴβηρας
Θωρήσσων, Λίβυάς τε πολυσπόρον, ἔργα τε Ῥήνου,
Ἴστρον τ', Εὐφρήτην τε. τί μοι τάδε δούρατος ἔργα
Μεμνῆσθαι; νῦν γάρ σε Δίκη θρέπτειρα πολήων
Γινώσκω μερόπεσσι συνέστιον ἠδὲ σύνοικον,
Ἐξ οὗ μοι κραίνουσι μέγαν θρόνον ἐμβεβαῶτες
Ἀμφὼ, θεσπέσιός τε πατὴρ καὶ φαίδιμος υἱός·
Ἐκ τῶν μοι γλυκὺς ὅρμος ἀνακτορίης πεπότασαι.
Τούς μοι καὶ ῥύεσθε, καὶ ἔμπεδον ἰθύνοιτε
Πολλαῖς ἐν δεκάδεσσιν ἑλισσομένων ἐνιαυτῶν,
Ζεύς τε, καὶ οὐρανίδαι Ζηνὸς χορὸς, εἴ τις ἀμοιβὴ
Εὐσεβίης· σκήπτρῳ δὲ τελεσφόρον ὄλβον ἄγοιτε.

ΟΠΠΙΑΝΟΥ ΑΛΙΕΥΤΙΚΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

OPPIANI DE PISCATIONE

LIBER TERTIVS.

NVNC verò age mihi ô ſceptrifer Imperator *varia cōſilia artis*
Piſcatoriæ conſidera, & piſcatoria certamina,
Legemq́; marinorum attende: delectare verò cantu (mare
Noſtro. Tuis enim ſub ſceptris
*Voluitur, & ſecula * Neptuni incolarum:*
Opera autem tibi omnia inter homines parantur,
*Tibi verò me oblectamentum & poëtam * miſerunt*
Dij in Cilicibus ſub Mercurialibus adytis id eſt, Corycij.
*Mercuri, tu verò mihi * Patrie, præſtantiſſime filiorum*
Iouis, lucroſiſſimum inter homines ingenium,
Oſtende, & rege, & duc me, *metam carminis*
Dirigens. Inſidias autem ſollertium piſcatorum.
Ipſe rex omnium primus excogitaſti, & finem capturæ
Omnis generis oſtendiſti, in piſces mortem texens.
Pani autem Corycio profundam tradidiſti artem,
Filio tuo, quem aiunt Iouis ſeruatorem fuiſſe.
Iouis quidem ſeruatorem, Typhaonium verò interfectorem.
Ille enim in casis piſcatoriis deceptum,
Horrendum Typhaonem circumuenit, vt ex barathro
Emergeret ſpatioſo, & in maris veniret actam.
Vbi ipſum acuta fulgura tonitrúſque fulminum
Valde vrentia præcipitarūt: ille verò flagrās ignis imbribus
Capita centum petris affligebat vbique
Laceratus: flaui verò iuxta litora etiam nunc margines
Cruore rubent à Typhaoniis tumultibus.
Mercuri ingenioſe, te verò præcipuum placant

* Id eſt, piſcium, quæ ſunt Plauto pecudes Neptuni, Pſeud. Act. 3. Sc. 2. Sin, vt quidam, legas αἰ ἰδαγεν, erit, conſecrarunt. Vel Patrie. Mercurium appellat πατρῷον, quia hoc nomē quoque inter ἑρμηνείας Deûs recenſet Pollux cap. 1.

ΝΥΝ δ' ἄγε μοι σκηπτοῦχε, πολυαίολα δήνεα τέχνης
Ἰχθυβόλου φράζοιο, καὶ ἀχαλτῆρας ἀέθλους,
Θεσμόν τ' εἰναλίων ξυμβάλλεο· τέρπεο δ' οἴμῃ
Ἡμετέρῃ. σοὶ μὲν γὰρ ὑπὸ σκήπτροισι θάλασσα
Εἱλεῖται, καὶ φῦλα Ποσειδάωνος ἐναύλων·
Ἔργα δέ τοι ξύμπαντα μετ' ἀνδράσι πορσαίνονται.
Σοὶ δ' ἐμὲ τερπωλήν τε, καὶ ὑμνητῆρ' ἀνέηκαν
Δαίμονες ἐν Κιλίκεσσιν ὑφ' Ἑρμαίοις ἀδύτοισιν.
Ἑρμεία σὺ δέ μοι πατρώϊε φέρτατε παίδων
Αἰγιόχου, κέρδιστον ἐν ἀνθρώποισι νόημα
Φαῖνέ τε, καὶ σήμαινε, καὶ ἄρχεο, νύσσαν ἀοιδῆς
Ἰθύνων, βουλὰς δὲ περιφρόνων ἁλιήων
Αὐτὸς ἄναξ πρώτιστος ἐμήσαο, καὶ τέλος ἄγρης
Παντοίης ἐνέφηνας, ἐπ' ἰχθύσι κῆρας ὑφαίνων.
Πανὶ δὲ Κωρυκίῳ βυθίην παρεδώκαο τέχνην
Παιδὶ τεῷ, τὸν φασὶ Διὸς ῥυτῆρα γενέσθαι,
Ζηνὸς μὲν ῥυτῆρα, Τυφαόνιον δ' ὀλετῆρα.
Κεῖνος γὰρ δίκτυοισιν ὑπ' ἰχθυβόλοισι δολώσας
Σμερδαλέον Τυφῶνα παρήπαφεν, ἔκ τε βερέθρου
Δύμεναι ὤρουσε, καὶ εἰς ἁλὸς ἐλθέμεν ἀκτήν.
Ἔνθα μιν ὀξεῖαι στεροπαί, βρονταί τε κεραυνῶν
Ζαφλεγέες πλήξαν· ὁ δ' αἰθόμενος πυρὸς ὄμβροις
Κρᾶθ' ἑκατὸν πέτρῃσι περιστυφελίζετο πάντῃ
Ξαινόμενος· ξανθαὶ δὲ παρ' ἠόνεσιν ἔτ' ὄχθαι
Λύθρῳ ἐρεύθουσι Τυφαονίων ἀλαλητῶν.
Ἑρμεία κλυτόβουλε, σὲ δ' ἔξοχον ἱλάσκονται

Ἰχθυ-

Ἰχθυβόλοι· τῶ καί σε σὺν ἀγραίοισιν ἀΰτῶ
Δαίμοσιν, εὐθήροιο μὲν κλέος ἔρχομαι οἴμης.
Πρῶτα μὲν ἀσπαλιῆι δέμας καὶ γυῖα πελέσθω
Ἀμφότερον καὶ κραιπνὰ, καὶ ἄλκιμα, μήτε τι λίην
Πίονα, μήτε τι σαρκὶ λελειμμένα. δὴ γὰρ ἀνάγκη
Πολλάκις μὲν κρατεροῖσιν ἀνελκομένοισι μάχεσθαι
Ἰχθύσιν, οἷς ὑπέροπλον ἔνι σθένος, εἰσόκεν ἅλμης
Μητρὸς ἐν ἀγκοίνῃσιν ἐλισσόμενοι δονέωνται.
Χρειὼ δ' ἐκ πέτρης τε θορεῖν, πέτρῃ τ' ἀνορούσαι
Ῥηϊδίως· χρειὼ δὲ πόνου βυθίοιο τελεῦντας
Ῥίμφα διαπρῆσσαι δολιχὸν πόρον, ἔς τε βάθιστα
Δῦναι, καὶ μίμνοντα μετ' οἴδμασιν, ὡς ἐπὶ γαίης
Δηθύνειν ἔργοισι πονεύμενον, οἷς ἐνὶ πόντῳ
Ἄνδρες ἀεθλεύουσι ταλάφρονα θυμὸν ἔχοντες.
Ψυχὴν δ' ἀσπαλιεὺς πολυπαίπαλος ἠδὲ νόημα
Εἴη, ἐπεὶ μάλα πολλὰ καὶ αἰόλα μηχανόωνται
Ἰχθύες ἐγκύρσαντες ἀνωΐστοισι δόλοισι.
Τολμήεις δὲ μάλιστα καὶ ἄτρομος, ἀλλὰ σαόφρων
Εἴη, μηδ' ὕπνοιο φιλεῖν κόρον. ὀξὺ δὲ λεύσσοι
Ἐγρήσσων κραδίῃ τε, καὶ ὄμμασι πεπταμένοισιν·
Εὖ δὲ φέροι καὶ χεῖμα Διὸς, καὶ δίψιον ὥρην
Σειρίου. ἱμείροι δὲ πόνων, ἐράοι δὲ θαλάσσης.
Ὧδε γὰρ ἐν ἄγρῃσι καὶ Ἑρμείῃ φίλος εἴη.
Θήρη δ' ἑσπερίη μὲν ὀπωρινῇσιν ἐν ὥραις
Καρτίστη τελέθει, καὶ ἑωσφόρος εὖτ' ἀνατέλλῃ.
Χείματι δ' ἠελίοιο βολαῖς ἅμα πιλναμένῃσι
Στέλλεσθαι· πᾶν δ' ἦμαρ ἐν εἴαρι τηλεθόωντι
Ἄγρης παντοίῃσιν ὀφέλλεται, ἦμος ἅπαντες
Ἔλλοπες ἀγρόμενοι ἐφέστιοι ἐγγύθι γαίης
Ἕλκονται τεκέων τε πόθῳ, δίψῃ τ' Ἀφροδίτης.
Αἰεὶ δ' εἰς ἄνεμον παπταινέμεν, ὅς κεν ἄησιν
Ἤπιος ἀλδαίνων, μαλακὴν ἅλα κοῦφα κυλίνδων.
Λάβρους γὰρ φρίσσουσι καὶ ἐχθαίρουσιν ἀήτας
Ἰχθύες, οὐδ' ἐθέλουσιν ὑπεὶρ ἅλα δινεύεσθαι.
Εὐκραεῖ δ' ἀνέμῳ ἀριδείκετος ἵσταται ἄγρη.
Πάντες δὲ πνοιῇσιν ἐναντία καὶ ῥοθίοισι
Πλωτῆρες ἁλὸς θύνουσιν· ἐπεί σφισιν ὧδε κέλευθος
Ῥηϊτέρη στείχουσιν ἐπ' ἠόνας, οὐδ' ὑπ' ἀνάγκης
Ἐξόπιθεν ῥιπῇσιν ἐλαυνόμενοι μογέουσιν.
Ἀλλ' ἀγρεὺς στέλλοιτο λίνον πνοιῇσι πετάσσας
Οὔριον, ἐς Βορέην μὲν, ἐπὴν νότος ὑγρὸς ἄησιν·
Ἐς νοτίην δὲ θάλασσαν, ἐπειγομένου Βορέαο.
Εὔρου δ' ἱσταμένοιο, ποτὶ Ζεφύροιο κέλευθα·
Πρὸς δ' εὖρον Ζέφυρος φορέοι σκάφος. ὧδε γὰρ ἐσμοὶ
Ἄσπετοι ἀντήσουσι, καὶ εὔβολος ἔσσεται ἄγρη.
Τέτραχα δ' εἰναλίης θήρης νόμον ἐφράσσαντο
Ἰχθυβόλοι· καὶ τοὶ μὲν ἐπ' ἀγκίστροισι γάνυνται.
Τῶν δ' οἱ μὲν δονάκεσσιν ἀναψάμενοι δολιχοῖσιν
Ὁρμιὴν ἵππειον εὔπλοκον ἀγρώσσουσιν·
Οἱ δ' αὔτως θώμιγγα λινόστροφον ἐκ παλαμάων
Δησάμενοι, πέμπουσιν· ὁ δὲ καθέτοισι γέγηθεν,
Ἢ πολυαγκίστροισιν ἀγάλλεται ὁρμιῇσι.
Δίκτυα δ' αὖτ' ἄλλοισι μέλει πλέον ἐντύνασθαι.
Τῶν τὰ μὲν ἀμφίβληστρα, τὰ δὲ γρῖποι καλέονται,
Γάγγαμά τ', ἠδ' ὑποχαὶ στειλῆες, ἠδὲ σαγῆναι.
Ἄλλα δὲ κικλήσκουσι καλύμματα, σὺν δὲ σαγήναις
Πέζας, καὶ σφαιρῶνας ὁμοῦ, σκολιόν τε πάναγρον·
Μυρία δ' ἄλλα τοῖα δολοφραδέων λίνα κόλπων.
Ἄλλοι δ' αὖ κύρτοισιν ἔτι φρένα μᾶλλον ἔχουσι
Κύρτοις, οἳ κνώσσοντας ἑοὺς εὔφρανον ἄνακτας
Εὐκήλους· βαιῷ δὲ πόνῳ μέγα κέρδος ὀπηδεῖ.
Ἄλλοι δ' οὐτάζουσι τανυγλώχινι τριαίνῃ
Ἔλλοπας, ἐκ χέρσου τε, καὶ ἐκ νηὸς, ὥς κ' ἐθέλωσι.
Τῶν πάντων καὶ μέτρον ὅσον καὶ κόσμον ἑκάστου
Ἀτρεκέως ἴσασιν, ὅσοι τάδε τεκταίνονται.
Ἰχθύσι δ' οὐκ ἄρα μοῦνον ἐπ' ἀλλήλοισι νόημα
Πικρὸν ἔην, καὶ μῆτις ἐπίκλοπος, ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς
Πολλάκις ἐξαπατῶσιν ἐπίφρονας ἀγρευτῆρας,
Καὶ φύγον ἀγκίστρων τε βίας, λοχμῆς τε πανάγρου

Piſcatores: quapropter etiam te cum piſcatoriis inuocato
Numinibus, felicis celebrationem aggredior carminis.
Principio quidem piſcatori corpus & membra adſint
Iuxtà & velocia & robuſta, neque nimis
Obeſa, neque etiam carne deſtituta. Namque neceſſe eſt
Sæpe ipſum validis protractus decertare
Piſcibus, quibus immane ineſt robur, quamdiu maris
Genitricis ſuæ in vlnis voluati turbant.
Neceſſe verò eſt & de petra deſilire, & petram inſilire
Facilè: neceſſe item eſt labore marino vigente
Celeriter permeare longam viam, inq; profundiſſima
Subire, & manentem in fluctibus tanquam in terra
Morari laboribus occupatum, quibus in mari
Viri certant tolerantem animum habentes.
Animo autem piſcator experientiſſimo & conſilio
Sit: quoniam valde multa & varia machinantur
Piſces, cùm inciderint in irremeabiles dolos.
Audax verò maximè & imperterritus, atque temperans
Sit: neque ſomni amans ſatietatem: acutè verò videat,
Vigilans & corde & oculis apertis.
Bene autem ferat & hyemem Iouis, & ſiticuloſum tempus
Syrij; deſideret verò labores, améque mare.
Sic enim fœlix in captura & Mercurio carus erit.
Piſcatio autem veſpertina quidẽ autũnalibus temporibus
Optima eſt, & lucifer quando oritur id eſt, matutina.
Hyeme verò vnà cum ſolis radiis ſparſis
Expediri oportet. *Totus autem dies in vere florido*
Capturis quibuſcunque commodus eſt: quando omnes
Piſces litoribus vicini prope terram
Trahuntur, ſobolíſque labore, ſitique Veneris.
Semper autem ventum ſpeculari oportet, *qui flauerit*
*Benignus, ſerenans *, malacum mare leuiter mouens:*
Vehementes enim horrent & oderunt ventos
Piſces, neque volunt ſupra mare id eſt, in ſuperiore eius parte *morari.*
Temperato autem vento fœliciſſima eſt captura.
Omnes verò aduerſus ventos & fluxum
Natatores maris currunt: quoniam ipſis ſic via
Facilior tendentibus ad littora, neque à violentia
Retrò flatibus impulſi laborant.
Sed piſcator inſtruat rete flabris ventorum *expandens*
Secundũ, verſus Boreã quidẽ, vbi auſter humidus flauerit:
Ad Auſtrale verò mare incumbente Borea:
Euro autem ſtante, ad Zephyri vias:
Verſus Eurũ, a. Zephyrus ferat ſcapham: ſic enim examina
Infinita occurrent, & fœlix erit captura.
Quadrifariam marinæ piſcationis legem diſtinxerunt
Piſcatores. Et hi quidem hamis gaudent.
Horum autem alij quidem virgis aptantes longis
Funiculum è cauda equina bene tortum captant:
Alij verò quoquomodo funiculum ex lino tortũ de manibus
Reuinctum mittunt: alius ſanè retibus delectatur,
Aut multorum hamorum gaudet funiculis.
Retia rurſus aliis cura magis eſt apparare.
Quorum alia quidem retia-iacula, alia verò griphi vocãtur
Gangamáque atque hypochæ rotundæ atque ſagenæ.
Alia verò appellant velamina: cum ſagenis verò
Pezas, & Sphærones ſimul, obliquumque panagrum:
Infinitáque & varia huiuſmodi dolo conſutorũ lina ſinuum.
Alij verò rurſum naſſis animum magis habent attentum,
Naſſis inquam quæ dormientes ſuos exhilarant dominos,
Otioſos. Paruo autem labori magnum lucrum comitatur.
Alij verò vulnerant acutæ cuſpidis tridente
Piſces è terraq; & ex naui, quotquot voluerint.
Quorũ omniũ & mẽſuram, quãta ſit & mũdũ vniuſcuiuſq;
Accuratè nôrunt, quicunque talia tractant.
Piſcibus autem non tantùm calliditas inter ſeſe
Solers eſt & conſilium fraudulentum: verùm etiam ipſos
Sæpe decipiunt ſolertes piſcatores:
Et effugiunt hamorũmque vim, laterã que retium.

* Sic Plautus vocat mare tranquillum. Et Leonidas 3. Anthol. μαλακῷ φρίσσει ζεφύρῳ

Iam implicati, & ingenium anteuerterunt virorum,
Calliditate vincentes, dolórque piscatoribus fiunt.
Mugil quidem plexis in vlnis retis
Tractus, dolum rotundum neutiquam ignorat.
In altum verò exilit, appetens aquam summam,
Rectus sursum studens omnibus viribus saltu leui
Ruere: insidias autem solertibus non est frustratus.
Sæpe enim impetu etiam vltimos fines corticum
Facilè transiliit, & euasit mortem.
Si verò hic sublatus primo saltu rursum cadat
In laqueum, non amplius postea vi agit, neque impellitur
Dolens: experientia verò doctus quiescit ab impetu.
Vt autem cùm quis morbo luctuoso animum æstuans
Iam extremum diem videns prope mortem,
Primò quidem cupidus & appetens vitæ
Per omnia valde medicis obsequens est, quæcunque iusserint
Faciens: verùm vbi fata præualuerint ineuitabilia
Inferni, non amplius deinde cura est ipsi vitæ, sed extensus
Cubat, permittens morti exhausta membra:
Sic sanè & mugil nouit ad qualem exitum peruenerit.
Iacet autem prolapsus expectans necem à piscatore sibi inferendum.
Sphyrænæ autem siquando inciderint in retia,
Quærunt laqueum latum in septo morantes.
Ex hoc autem cum impetu serpentum in morem impulsæ
Omnes lubricis exciderunt membris.
Lupus verò pinnis per arenam fortitus
Foueam, quanta capiat ipsius corpus, tanquam in cubile
Recumbit: & ipsi quidem ad litora deducunt
Rete piscatores: ille verò in limo iacens temerè
Libenter euadit & effugit rete exitiale.
Talia struit etiam Mormylus, cùm in capturam
Senserit se incidisse. Ille verò mergitur in arenis.
Lupus verò hamo percussus recuruo acie
In altum subsiliens caput indesinenter infigit
In ipsa linea, vim faciens, vt ipsi vlnus
Latius fiat, & ab hamo effugiat.
Talia etiam Orcyni, grandia Cete, moliuntur.
Vbinámque arripuerint maxillam reflexi ferri id est, hamum
Statim extensi extremum sub profundum eunt
Manum vi trahentes piscatoris: cùm verò peruenerint
Ad solum, statim deinde caput tendentes in terram,
Vulnus rumpunt, expuuntq; cuspidem.
Verùm vbi retibus grandes inciderint
Pisces, qualia boum sunt ouiumq; genera,
Aut batis, aut etiam asinorum pigrum genus, nolunt
Sequi: in arena autem latum corpus proijcientes
Conferti inhærent: laborem verò piscatoribus creant.
Sæpe etiam elabuntur ab hamo soluti.
Leues verò Amiæ & Vulpes cùm tenentur,
Statim sursum festinant præueniẽdi studio: statim verò mediā
Lineam sub dentibus disrumpunt, atque etiam summos
Pilos. Quapropter his ex ære fabricantur piscatores
Fistulam in hamo longiorem, dolorem dentium.
Certè etiam Torpedo suam astutiam non relinquit,
Ictu dolens: percussa verò cruciatibus,
Funiculo lumbos applicat: statim verò per pilos
Equinos, virgámque percurrit, inq; piscatoris
Dextram infigit eiusdem nominis cum pisce dolorem id est, torporem.
Sæpe.n. ex manu arũdo delabitur, instrumẽtaq; piscationis,
Tale enim frigus insidet statim manui.
Sepiæ porrò talibus versutiis dant operam.
Est quidam in alvo succus illis infixus
Niger, pice magis ater, caliginis humidæ
Remedium obscurum, quique ipsis præsidium interitus
Innutritur. Eas.n. vbi occupauerit metus, statim illius succi
Atras guttas euomunt. Circum verò mare
Vniuersum passim polluit, & obscurat vias
Sanies tenebricosa, & euertit omnem conspectum.
Ipsæ verò per fuliginosam statim fugiunt viam.

Ἤδη ἐνισχόμενοι, φθὰν δὲ φρένας ἴδριας ἀνδρῶν,
Βουλῇ νικήσαντες, ἄχος δ' ἀγρεῦσι γένοντο.
Κεστρεὺς μὲν πλεκτῇσιν ἐν ἀγκοίνῃσι λίνοιο
Ἑλκόμενος δόλον οὔτι περίδρομον ἠγνοίησεν.
Ὕψι δ' ἀναθρώσκει λελιημένος ὕδατος ἄκρου,
Ὀρθὸς ἄνω σπεύδων ὅσον σθένος ἅλματι κούφῳ
Ὁρμῆσαι· βουλῆς δὲ σαόφρονος οὐχ ἁμαρτεῖ·
Πολλάκι γὰρ ῥιπῇσιν ὕπατα πείσματα φελλῶν
Ῥηϊδίως ὑπέραλτο, καὶ ἐξήλυξε μόροιο.
Εἰ δέ γ' ἀφορμηθεὶς πρῶτον στόλον, αὖτις ὀλισθῇ
Ἐς βρόχον, οὐκ ἔτ' ἔπειτα βιάζεται, οὐδ' ἀνορούει,
Ἀχνύμενος· πείρῃ δὲ μαθὼν ἀναπαύεται ὁρμῆς.
Ὡς δ' ὅτε τις νούσῳ πολυκηδέϊ θυμὸν ἀλύων
Ἤδη λοίσθιον ἦμαρ ὁρώμενος ἐγγύθι πότμου,
Πρῶτα μὲν ἱμείρων τε καὶ ἱέμενος βιότοιο,
Πάντα μάλ' ἰητῆρσιν ὑφίσταται, ὅσσα κέλονται
Ῥέζειν· ἀλλ' ὅτε κῆρες ἐπικρατέωσιν ἄφυκτοι
Αἴδος, οὐκ ἔτ' ἔπειτα μέλει βίου, ἀλλὰ τανυσθεὶς
Κεῖται, ἐπιτρέψας θανάτῳ κεκαφηότα γυῖα·
Ὣς ἄρα καὶ κεστρεὺς ἰδὼν τέλος οἷον ἱκάνει.
Κεῖται δὲ προπεσὼν, μίμνων μόρον ἀγρευτῆρος.
Σφύραιναι δ', ὅτε καί ποτ' ἐνιπλέξωσι λίνοισι,
Δίζονται βρόχον εὐρὺν ἐν ἕρκεϊ δινεύουσαι.
Τοῦ δὲ διαδῦν' ὀφίων νόμον ὁρμηθεῖσαι,
Πᾶσαι ὀλισθηρῇσι διεξέπεσον μελέεσσι.
Λάβραξ δὲ πτερύγεσσι διὰ ψαμάθοιο λαχήνας
Βόθρον, ὅσον δέξασθαι ἑὸν δέμας, ἠΰτ' ἐς εὐνὴν
Ἐκλίνθη. καὶ τοὶ μὲν ἐπ' ἠϊόνας κατάγουσι
Δίκτυον ἀσπαλιῆες· ὁ δ' ἰλύϊ κείμενος αὕτως
Ἀσπασίως ἤλυξε, καὶ ἔκφυγεν ἄγριον ὄλεθρον.
Τοῖα δὲ τεχνάζει καὶ Μορμύλος, εὖτ' ἂν ἐς ἄγρην
Φράσσηται προσιόντ'· ὁ δὲ δύεται ἐν ψαμάθοισι.
Λάβραξ δ' ἀγκίστροιο τυπεὶς ἀγκαμπέος αἰχμῇ,
Ὕψος ἀναθρώσκων κεφαλὴν ἀζηχὲς ἐρείδει
Αὐτῇ ἐν ὁρμιῇ βεβιημένος, ὄφρα οἱ ἕλκος
Εὐρύτερόν τε γένοιτο, καὶ ἀγκίστροιο φύγῃσι.
Τοῖα καὶ Ὄρκυνοι μεγακήτεες ἐμήσαντο.
Εὖτε γὰρ ἁρπάξωσι γένυν γναμπτοῖο σιδήρου,
Ῥίμφα τιταινόμενοι νεάτην ὑπὸ βύσσαν ἵενται,
Χεῖρα βιαζόμενοι θηρήτορος· ἢν δ' ἀνύσωσιν
Εἰς πέδον, αὐτίκ' ἔπειτα κάρη τείνοντες ἐς οὖδας
Ὠτειλὴν ἔρρηξαν, ἀποπτύουσι δ' ἀκωκήν.
Ἀλλ' ὁπότ' αὖ καθέτοισι πελώριοι ἀμφιχάνωσιν
Ἰχθύες, οἷα βοῶν τε πέλει προβάτων τε γένεθλα,
Ἢ βατὶς, ἢ καὶ ὄνων νωθρὸν δέμας, οὐκ ἐθέλουσιν
Ἕσπεσθαι· ψαμάθοισι δ' ἐπὶ πλατὺ σῶμα βαλόντες,
Ἀθρόοι ἐμβαρύθουσι· μόγον δ' ἀγρεῦσιν ἔθηκαν.
Πολλάκι δ' ἐξώλισθον ὑπ' ἀγκίστροιο πεσόντες.
Λαιψηροὶ δ' Ἀμίαι, καὶ ἀλώπεκες, εὖτ' ἂν ἔχωνται.
Εὐθὺς ἄνω σπεύδουσιν ὑποφθάδον· αἶψα δὲ μέσσην
Ὁρμιὴν ὑπ' ὀδοῦσι διέτμαγον, ἠδὲ καὶ ἄκρας
Χαίτας· τοὔνεκα τοῖσιν ἐχαλκεύσαντ' ἁλιῆες
Αὐλὸν ἐπ' ἀγκίστρῳ δολιχώτερον, ἄλγος ὀδόντων.
Ναὶ μὴν καὶ νάρκη σφέτερον νόον οὐκ ἀπολείπει,
Πληγῇ ἀνιάζουσα· πιτνομένη δ' ὀδύνῃσιν
Ὁρμιῇ λαγόνας προσεπτύσσεται· αἶψα δὲ χαίτης
Ἱππείης δόνακός τε διέδραμεν, ἐς δ' ἀγκῶνος
Δεξιτερὴν ἔπεμψε φερώνυμον ἰχθύος ἄλγος.
Πολλάκι δ' ἐκ παλάμης κάλαμος πέσεν, ὅπλα τε θήρης,
Τοῖος γὰρ κρύσταλλος ἐνίζεται αὐτίκα χειρί.
Σηπίαι αὖ τοίοισι δολοφροσύνῃσι μέλονται.
Ἔστι τις ἐν μήκωσι θόλος κεύθμοισι πεπηγὼς
Κυάνεος, πίσσης δνοφερώτερος, ἀχλύος ὑγρῆς
Φάρμακον ἀπροτίοπτον, ὅ τε σφισὶν ἄλκαρ ὀλέθρου
Ἐντρέφεται. τὰς δ' εὖτ' ἂν ἕλῃ φόβος, αὐτίκα κείνου
Ὀρφναίας ῥαθάμιγγας ἀνήμεσαν· ἀμφὶ δὲ πόντου
Πάντη περὶξ ἐμίηνε καὶ ἠμάλδυνε κέλευθα
Ἰχὼρ ἀχλυόεις, ἀνὰ δ' ἔσχασε πᾶσαν ὀπωπήν·
Αἱ δὲ δι' αἰθαλόεντος ἄφαρ φεύγουσι πόροιο

Ῥηϊδίως,

Ῥηϊδίως, καὶ φῶτα, καὶ εἴποθι φέρτερον ἰχθύν.
Ταῖς δ' ἴσα τεχνάζουσι καὶ ἠερόφοιτα γένεθλα
Τευθίδες· οὐδ' ἄρα τῇσι μέλας δόλος, ἀλλ' ὑπέρυθρος
Ἐντρέφεται, μῆτιν δὲ πανείκελον ἐντύνονται.
Τοίοις μὲν φρονέουσι νοήμασιν· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
Ὄλλυνται πυκινῇσιν ἐπιφροσύνῃς ἁλιήων.
Τοὺς μὲν γὰρ πελάγεσσιν ἐν ἠλιβάτοισι θέοντας
Ῥηϊδίως ἐρύουσιν· ἐπεὶ σφίσιν οὔτι νόημα
Ποικίλον. ἤδη γάρ τις ἐπέσπασε καὶ κεραμοῖσι,
Γυμνοῖς τ' ἀγκίστροισιν ἑλὼν πελαγόστροφον ἰχθύν.
Ὅσσοι δ' αὖ γαίης ἁλιερκέος ἄγχι νέμονται,
Τοῖσιν δ' ὀξύτερος πέλεται νόος· ἀλλὰ καὶ αὐτῶν
Βαιοὶ μὲν καρῖσιν ἀφαυροτέραις ἐρύονται·
Τευθίδες ἢ θυσάνοις, ἢ καρκίνῳ ἀμφιχανόντες·
Καρκινάσιν τ' ὀλίγοισι, καὶ εἰ κρέας ἀλμυρὸν ἅπτοις,
Πετραίαις θ' ἕλμισι, καὶ εἴ τι ποι ἄγχι παρείη
Ἰχθυόεν· βαιοὺς δ' ἐπὶ μείζοσιν ὁπλίζοιο.
Δείπνοις γὰρ μαργῶντες ἐπισπεύδουσιν ὄλεθρον.
Ἦ γὰρ ἀεὶ πλωτῶν σιφλὸν γένος ὑγρὰ θεόντων.
Θύννον μὲν κορακῖνος ἄγει, λάβρακα δὲ κρεὶς
Πιαλέη· χαυνοὶ δὲ φίλον φάγροισι δέλεαρ·
Καὶ βῶκες συνόδοντι, καὶ ἱππούροισιν ἴουλος·
Τρίγλη δ' ὀρφὸν ἔπεφνε, καὶ ἕλκυσε κίρραδα πέρκη·
Μαινίσι δὲ χρύσοφρυς ἀνέλκεται· αὐτὰρ ἀλεγειναὶ
Μύραιναι μετὰ σάρκας ἐπειγόμεναι φορέονται
Πουλυπόδων· ὅσσοι τε δέμας περίμετρον ἔχουσι,
Θύννῳ μὲν καλλίχθυς ἰαίνεται· αὐτὰρ ὀνίσκῳ
Ὄρκυνος· λάβρακα δ' ἐπ' ἀνθίην ὁπλίζοιο·
Ἵππουρον ξιφίῃ, γλαύκῳ δ' ἐπὶ κεστρέα πείρεις.
Ἄλλῳ δ' ἀλλοίην γενεὴν ἐπιτεχνάζοιο,
Κρείσσονι χειρότερον· ἐπεὶ μάλα πάντες ἔασιν
Ἀλλήλοις φορβή τε φίλη, καὶ λοίγιος ὄλεθρος.
Ὡς οὐδὲν λιμοῖο κακώτερον, οὐδὲ βαρείης
Γαστέρος, ἣ κρατέει μὲν ἐν ἀνθρώποισιν ἀπηνής,
Καὶ χαλεπὴ δέσποινα συνέστιος, οὔποτε δασμῶν
Λήθομένη· πολλοὺς δὲ παραπλάγξασα νόοιο
Εἰς ἄτην ἐνέηκε, καὶ αἴσχεσιν ἐξεπέδησε.
Γαστὴρ δὲ θήρεσσι καὶ ἑρπυστῆρσιν ἀνάσσει,
Ἠερίης τ' ἀγέλῃσι· τὸ δὲ πλεῖον ἐν νεπόδεσσι
Κάρτος ἔχει· κείνοις γὰρ ἀεὶ μάργος ἔπλετο γαστήρ.
Ἀνθιέων δὲ πρῶτα περίφρονα πεύθεο θήρην,
Οἵην ἡμετέρης ἐρικυδέος ἐντύνονται
Πάτρης ἐνναετῆρες ὑπὲρ Σαρπηδόνος ἀκτῆς,
Ὅσσοι θ' Ἑρμείαο πόλιν ναυσίκλυτον ἄστυ
Κωρύκιον ναίουσι, καὶ ἀμφιρύτην Ἐλεοῦσαν.
Πέτρας μὲν κείνας τεκμαίρεται ἐγγύθι γαίης
Ἴδρις ἀνήρ, οἷσιν ἐπ' Ἀνθίαι αὐλίζονται
Ἀγχιφυεῖς, κὰδ θῶσι διαρρῶγας γαμέεσσι·
Δουρὶ δ' ἀναπλώσας πινάκων ἰαχῆεα τεύχει
Δοῦπον ἐπικροτέων, πατάγῳ δ' ἐπιτέρπεται ἦτορ
Ἀνθιέων· τῶ καί τις ἀναΐξας αὐτίκα λίμνης,
Παπταίνων ἄκατόν τε καὶ ἀνέρα· τῷ δ' ἄρ' ἑτοίμας
Πέρκας αὐτίκ' ἵησιν ἐν οἴδμασιν, ἢ κορακίνους
Ἀσπαλιεύς, πρώτης ὀρέγων ξεινήϊα φορβῆς·
Αὐτὰρ ὅγ' ἁρπαλέως κεχαρημένος εἰλαπινάζει
Δαῖτα φίλην· σαίνει δὲ δολόφρονα θηρητῆρα.
Ὡς δὲ φιλοξείνοιο μετ' ἀνέρος οἰκία κέλσῃ
Κλεινὸς ἀνήρ, ἢ χερσὶν ἐν ἔργμασιν ἠὲ νόοιο,
Ἀσπασίως τέ μιν εἶδεν ἐφέστιος, εὖ δ' ἐδώρησεν,
Εὖ δέ μιν εἰλαπίναις τε φιλοφροσύναις τ' ἀγαπάζει
Παντοίαις· ἄμφω δὲ γεγηθότες ἀμφὶ τραπέζῃ
Τέρπονται κρητῆρσιν ἀμοιβαίοις δεπάεσσιν·
Ὡς ὁ μὲν ἀσπαλιεὺς κεχαρημένος ἐλπωρῇσι
Μειδιάει, δείπνοις δὲ νέοις ἐπιτέρπεται ἰχθύς.
Ἔνθα δ' ἔπειθ' ὁ μὲν αἰὲν ἐπημάτιος ποτὶ πέτρην
Στέλλεται, οὐδ' ἀνίησιν ἑὸν πόνον, οὐδ' ἀπολείπει
Δεῖπνα φέρων· οἱ δ' αὐτίκ' ἀολλέες ἀμφαγέρονται
Δαιτυμόνες κατὰ χῶρον, ἅτε κλητῆρος ἄγοντος·
Αἰεὶ δὲ πλεόνεσσιν ἑτοιμοτέροισί τε παρέχει

Facilè, & virum, & ſicubi robuſtiorem piſcem.
His autem paria ſtruunt etiam aërivaga ſecula
Lolligines: neque ſanè his ater liquor, verum ſubruber
Innutritur: fraudem verò prorſus ſimilem inſtruunt.
Talibus quidem ſapiunt vaframentis. Sed tamen etiam
Pereunt ſolertibus aſtutiis piſcatorum.
Hos enim quidem in mari alto currentes,
Facilè extrahunt: quoniam ipſis nullum eſt ingenium
Verſutum. Iam enim aliquis attraxit etiam cepis,
Nudiſque hamis captum marivagum piſcem.
Quicunq; verò contra prope terrã mari coërcitam paſcuntur,
His acutior eſt mens: verum & ex illis
Parui quidem ſquillis vilioribus trahuntur:
Lolligines aut fimbriis aut cancro circumhiantes:
Cancriſq; paruis, ſi etiam carnem ſalitam annectas,
Et ad ſaxa degentibus lumbricis, & quicquid prope adfuerit
Piſculentum: paruos verò in maiores inſtruas.
Cœnis enim inſanientes feſtinant ad interitum.
Certè enim natantium vorax genus eſt humida currentium.
Thunnum quidem coracinus ducit: labracem verò caris
Pinguis: hiatulæ verò Phagris amica illecebra ſunt:
Et Boces ſynodonti, & Hippuris iuli.
Mullus verò orphum occidit, & attrahit Ciradem perca:
Mænidibus autem Chryſophrys extrahitur: verùm moleſtæ
Murænæ ad carnes properæ feruntur
Polyporum: quiq; corpus grande habent,
Thunno quidem piſcis pulcher delectatur: verum aſello
Orcynus: labracem verò in anthiam inſtruas:
Hippurum Xiphiæ, in glaucum verò mugilem configas.
In alium verò aliud genus adornes,
Robuſtiori inferiorem: quoniam admodum omnes ſunt
Sibi mutuo eſcaque grata, & vorax interitus.
Ut nihil eſt fame deterius, neque graui
Ventre: quæ imperat ſanè inter homines crudelis,
Et grauis domina cohabitatrix, nunquam diſtributionum
Obliuiſcens: multos verò deturbatos mente
In noxam coniecit, & probris implicuit.
Venter & feris & reptilibus imperat,
Aëriiſque gregibus: maius autem in piſcibus
Robur habet: illis enim ſemper eximium eſt venter.
Anthiarum verò primùm ſolertem audi capturam,
Qualem noſtræ inſtituunt glorioſæ
Patriæ incolæ, ſupra Sarpedonis actam,
Quiq; Mercurij vrbem nauibus celebrem
Corycum habitant, & circumfluam Eleuſam.
Petras quidem illas obſeruat prope terram
Catus vir: iuxta quas Anthiæ ſtabulantur
*Viuis * cauernis præditas, latebris ſciſſas frequentibus.*
Ligno autem adnauigans, tabularum ſonorum excitat
Strepitum pulſans: illis autem delectatur animus
Anthiarum. Unde etiam aliquis procurrit ſtatim ex mari
Spectans ſcaphámque & virum. Huic autem paratas
*Percas illicò obiicit inter fluctus, aut * cornos*
Piſcator, primæ præbens Xenia eſcæ.
*At ille raptim * lætabundus epulatur*
Epulum gratum: aduláque fraudulentum piſcatorem.
Qualiter autem hoſpitalis viri domum appellit
Clarus vir, vel manus operibus vel animi,
Libenterq; ipſum videt hoſpes, benéque eum muneribus,
Bene etiam eum epulis & beneuolentia excipit
Omnis generis: ambo autem gaudentes circa menſam
*Oblectantur * cratere mutuis poculis:*
Sic piſcator quidem gauiſus ſpe
Ridet: cœniſque nouis delectatur piſcis.
Hic deinde ille quidem ſemper totum diem petram
Proiicit, neque remittit ſuum laborem, neque deſinit
Epulas ferre: illi verò mox frequentes circum congregantur
Conuiuæ prope locum: tanquam vocatore eos ducente.
Semper verò pluribus promptioribúſque præbet

Excepto Virgilio qui 1. Aeneid. viuo ſedilia ſaxo, dixit,

Ita hos piſces vocat Auſonius in Moſella.

Vel, gaudibundus, vt Apul. loquitur.

Cratera, æ. vt Chlamida, æ. eſt apud Apuleium abſque.

Eſcam rapiendam: neque illis aliæ viæ.
Neque alia latibula in animis obuerſantur, *ſed manentes*
Ibi commorantur, quaſi ſtabulis paſtorum
Oues hybernis diebus morantur,
Ne pauxillum quidem *ſtabula cupientes egredi.*
Illi verò vbi intuiti fuerint ſublatam à terra,
*Acceleratámq; * abietibus ſcapham nutricem, ſtatim omnes*
Id eſt, remis: vt ſæpe alibi.
Erecti, exultantes, ſupráq; mare verſantes
Amicabiliter ludunt, & occurrunt nutrici.
Vt autem quando implumibus fert pabulum pullis
Mater, verna Zephyri prima nuncia hirundo,
Illi verò leuiter pipientes ſaliunt in nido,
Gaudentes circa matrem, & deſiderantes eſcam,
Roſtrum aperiunt: tota verò domus perſtrepit
Viri hoſpites recipientis, acutè ſtridentibus pullis:
Sic hi quoque nutricio obuiam veniente
Læti exiliunt ſaltatorio quaſi in circulo.
Illos autem piſcator cibis copioſioribus pinguefaciens,
Manúque palpans, manúque dona porrigens
Cicurat amicum animum. Continuò autem ipſi tanquã regi
Obediunt, & manus quocunque annuerit vibratione,
Eò celeriter ruunt. Ille verò aliàs poſt nauem,
Aliàs ante, aliàs verò prope continentem
Mittit dextram. Hos autem videas tanquam pueros
Viri inſtitutione palæſtræ in loco
Huc & illuc currentes, inſpector quò iuſſerit.
Aſt vbi ipſi curationis quidem ſatis fuerit: *captura autem* iam cordi erit,
Sanè tunc funiculũ quidem religatum habens circa leuam
Sedet, hami verò telum, validúmq; velóxque
Inſtruit: & alios quidem auertit manu iubens
Omnes ſimul: lapidem verò ſublatum proijcit in aquam:
Illi verò huius cauſa ſubmerguntur, putantes pabulum eſſe.
Ipſorum autem vnũ tantum relinquit ſeparatum quẽcunq; (voluerit,
Miſerum ſupremis gauiſum epulis.
Hamum quidem porrigit ſupra mare: at ille noxam
Confeſtim arripuit: ille verò trahit ambabus manibus
Calidus vir, celerem capiens & furtiuam prædam.
Latet autem Anthiarum cæterarum cœtũ. Si namq; viderint
Aut ſtrepitũ audiuerint impedientem capturã eius qui tra- (hitur,
Non amplius ipſi tanta fercula aderunt, vt veniant
Iterũ retrograde: deteſtantur .a. conſpuentes odióq; habẽtes
Et curam & locum pernicioſum. Sed aliquis ſit
Robuſtus, validéq; vi adhibita ipſum extrahat,
Vel etiam ſecundus quiſpiam attingat laborem,
Sic enim non ſentientes ſuam doloſam capturam,
Ipſi pinguefacti, vt decet rurſum *pinguefaciunt:*
Semper verò vbi volueris, aderit felix captura.
Alij verò validáque vi & robore membrorum
Freti, magnum certamen in anthiam inſtituunt:
Non amicitiam, non cibos conficientes: ſed ad aciem
Hami feſtinant, & fortitudine vim moliuntur.
Ex ære quidem duro fabricatus, aut ferro
Hamus eſt: dupliciter verò cuſpides habent
Gemini: magnum rudẽtem ex lino tortum: circa ipſum verò
Labracem viuum adigunt, ſi ipſis præſtò fuerit.
Si verò mortuus fuerit, celeriter ipſi aliquis ſub os ponit plũ- (bũ
Delphinum quem vocant: ille verò deprimente plumbo
Nutatque reflectitque caput, viuenti ſimilis.
Funis verò validuſq; & bene prolixus eſt: *verũ vbi ſonitũ*
Anthiæ in- audientes proſilierint ex mari,
Alijs quidem eſt cura remigij labor: at ipſe ſumma
Ex puppi piſcator dolum curuum in mare demittit,
Senſim retrahens: ipſi verò ſtatim omnes ſequuntur
Nauémque & fugientem, viſo ſimili piſce,
Feſtinantes ad eſcam præueniendi ſtudio ruentes
Inter ſe mutuo: diceres in virum hoſtilem aliquem
Genua celeriter mouere in fugam verſum: illi verò victoriam
Bonam expetunt. At quem eximium viderit
Piſcator, huic cibum præbet: at ille rapidè

Φορβὴν ἁρπαλέην· οὐδέ σφισιν ἄλλα κέλευθα,
Οὐδ᾽ ἄλλοι κευθμῶνες ἐνὶ φρεσίν· ἀλλὰ μένοντες
Αὐτοῦ δινεύουσιν, ἅτε σταθμοῖσι νομήων
Πώεα χειμερίοισιν ἐν ἤμασιν αὐλίζονται,
Οὐδ᾽ ὀλίγον σηκοῖο λιλαιόμενα προνέεσθαι.
Οἱ δ᾽ ὅτ᾽ ἐσαθρήσωσιν ἀειρομένην ἀπὸ χέρσου
Σπερχομένην τ᾽ ἠγ τοῖς ἀκάτου ἔσω, αὐτίκα πάντες
Ὀρθοὶ καγχαλόωντες ὑπὲρ ἅλα δινεύοντες
Ἱμερόεν παίζουσι, καὶ ἀντιόωσι τιθήνῃ.
Ὡς δ᾽ ὁπότ᾽ ἀπτίλοισι φέρει βόσιν ὀρταλίχοισι
Μήτηρ, εἰαρινὴ Ζεφύρου προτάγγελος ὄρνις,
Οἱ δ᾽ ἁπαλὸν τρύζοντες ἐπιθρώσκουσι καλιῇ
Γηθόσυνοι περὶ μητρί, καὶ ἱμείροντες ἐδωδῆς
Χεῖλος ἀναπτύσσουσιν· ἅπας δ᾽ ἐπὶ δῶμα λέλακεν
Ἀνδρὸς ξεινοδόκοιο λίγα κλαζουσι νεοσσοῖς·
Ὡς οἵ γε θρεπτῆρος ἐναντίον ἐρχομένοιο
Γηθόσυνοι θρώσκουσι, χορειτύπον ὡς ἀνὰ κύκλον.
Τοὺς δ᾽ ἀγρεὺς βρώμῃσιν ἐπασσυτέρῃσι λιπαίνει,
Χειρί τ᾽ ἐπιψαύων, χειρός τ᾽ ἄπο δῶρα τιταίνων,
Πρηΰνει φίλον ἦτορ· ἄφαρ δέ οἱ ὥστ᾽ ἄνακτι,
Πείθονται, καὶ χειρὸς ὅπη νεύσειε μένουσι,
Ῥίμφα διαΐσσουσιν· ὁ δ᾽ ἄλλοτε νηὸς ὄπισθεν,
Ἄλλοτε δὲ προπάροιθε, ποτὲ δὲ σχεδὸν ἠπείροιο
Πέμπει δεξιτερήν· τοὺς δ᾽ ἔφεαι ὥστε παῖδας
Ἀνδρὸς ἐπιφροσύνῃσι παλαιστροσύνης ἀνὰ χῶρον,
Τῇ καὶ τῇ θύνοντας, ὅπῃ κέ πος ἔνθα κελεύσῃ.
Ἀλλ᾽ ὅτε οἱ κομιδῆς μὲν ἅδην, θήρης τε μέλῃσι,
Δὴ ῥα τότ᾽ ὁρμιὴν μὲν ἀναψάμενος περὶ λαιῇ
Ἵζεται, ἀγκίστρου δὲ βέλος κρατερόν τε, θοόν τε
Ὁπλίζει· καὶ τοὺς μὲν ἀπέτραπε χειρὶ κελεύων
Πάντας ὁμῶς· λᾶαν δ᾽ ἀείρας ἔρριψε καθ᾽ ὕδωρ·
Οἱ δ᾽ ἐπὶ τῷ δύνουσιν, ἐελδόμενοι βόσιν εἶναι.
Τῶν δ᾽ ἕνα μοῦνον ἔασεν ἀπόκριτον, ὅν κε θέλῃσι,
Δύσμορον, ὑστατίοισι κεχαρμένον ἐν δαίτεσσιν.
Ἄγκιστρον μὲν ὄρεξεν ὑπεὶρ ἁλός· αὐτὰρ ὅγ᾽ ἄτην
Καρπαλίμως ἥρπαξεν· ὁ δ᾽ ἔσπασεν ἀμφοτέρῃσι
Θερμὸς ἀνήρ, ὠκεῖαν ἑλὼν καὶ ἐπίκλοπον ἄγρην.
Λήθει δ᾽ Ἀνθίαν ἄλλων ὁμήγυριν· εἰ γὰρ ἴδοιντο,
Ἢ σμαραγῆς ἀΐοιεν δυσαγρέος ἡρπαμένοιο,
Οὐκέτι οἱ ποτὶ δεῖπνα παρέσσονται, ὅς κεν ἵκοιτο
Αὖτις ὑποτροπάδην· ἀπὸ δ᾽ ἔπτυσαν ἐχθαίροντες
Καὶ κομιδὴν καὶ χῶρον ὀλέθριον. ἀλλά τις εἴη
Ἴφθιμος, κρατερῶς δὲ βιησάμενός μιν ἀνέλκοι,
Ἢ καὶ δεύτερος ἄλλος ἐφαπτέσθω καμάτοιο.
Ὧδε γὰρ οὐ φρονέοντες ἑὴν δολομήχανον ἄγρην,
Αὐτοὶ πιανθέντες ἐοικότα πιαίνουσιν·
Αἰεὶ δ᾽ εὖτ᾽ ἐθέλῃσθα, παρέσσεται εὔστοχος ἄγρα.
Ἄλλοι δ᾽ ἰφθίμῃ τε βίῃ, καὶ κάρτεϊ γυίων
Πειθόμενοι, μέγαν ἆθλον ἐπ᾽ ἀνθίῃ ὁπλίζονται,
Οὐ φιλίην, οὐ σῖτα πονεύμενοι· ἀλλ᾽ ἐς ἀκωκὴν
Ἀγκίστρου σπεύδουσι καὶ ἰσοφέη βιόωνται·
Χαλκοῦ μὲν σκληροῖο τετυγμένον, ἠὲ σιδήρου
Ἄγκιστρον τελέθει· δίχα δὲ γλωχῖνας ἔχουσιν
Ἀμφίδυμοι· μέγα πεῖσμα λινόστροφον· ἀμφὶ δ᾽ ἄρ᾽ αὐτῷ
Λάβρακα ζώοντα περίλασαν, εἴ σφι παρείη.
Εἰ δὲ θάνοι, τάχα οἵ τις ὑπὸ στόμα θῆκε μόλιβδον,
Δελφῖν᾽ ὃν καλέουσιν· ὁ δὲ βρίθοντι μολίβδῳ
Νεύει τ᾽, ἀγκλίνει τε κάρη ζώοντι ἐοικώς.
Θῶμιγξ δὲ κρατερή τε, καὶ εὐπλεκὸς ἦν ὅτε δοῦπον
Ἀνθίαι ἀΐοντες ἀναθρώσκωσι θαλάσσης,
Ἄλλοις μὲν μέλεται κώπης πόνος· αὐτὰρ ὅγ᾽ ἄκρης
Ἐκ πρύμνης ἁλιεὺς δόλον ἀγκύλον εἰς ἅλα πέμπει,
Ἦκ᾽ ἀναδινεύων· οἱ δ᾽ αὐτίκα πάντες ἕπονται
Νηΐ τε καὶ φεύγοντι, δεδορκότες εἴκελον ἰχθύν,
Σπεύδοντες μετὰ δαῖτα φθάσαι θοὸν ἀΐσσουσιν
Ἀλλήλων· φαίης κεν ἐπ᾽ ἀνέρα δήϊον ἄνδρα
Γούνατ᾽ ἐλαφρίζειν προβλήμενον· οἱ δ᾽ ἄρα νίκης
Ἐσθλῆς ἱμείρουσιν· ὁ δ᾽ ἔξοχον ὅς κεν ἴδηται
Ἀγρευτής, τῷ δαῖτα παρέσχεθεν· αὐτὰρ ὁ λάβρως

Δῶρα λαβὼν δυσάποτμα μετεισ. αὐτὰρ ἔπειτα
Ἀλκὴν ἀμφοτέρων κε διαγνοίης, οἷος ἄεθλος
Μαρναμένων ἀνδρός τε καὶ ἰχθύος ἐκκομέοιτο.
Τοῦ μὲν γὰρ στιβαροί τε βραχίονες, ἠδὲ μέτωπα,
Ὦμοί τ', αὐχένιοί τε διαζωμένοι τε τένοντες,
Κάρτεϊ κυμαίνουσι, καὶ ἐνωρὴν τανύονται.
Αὐτὰρ ὅγ' ἀχαλίνων ὀδύνῃς ὑπὸ μαίνεται ἰχθὺς
Ἕλκων αὖ ὑπτιόωντα, βιαιόμενος εἰς ἅλα δύειν
Ἄσχετα μαιμώων. ὁ δὲ κέκλεται ἄνδρας ἑταίρους
Ἐμπίπτειν ἐλάτῃσι· διωκομένης δ' ἀκάτοιο,
Ἐμπάλιν ἐκ πρύμνης ὅλος ἕλκεται ἰχθὺς ὁρμῇ.
Κλάζει δ' ὁρμιὴ, χειρὸς δ' ἀπολείβεται αἷμα
Πειρομένης· ὁ δ' ἄρ' οὔτι βαρὺν μεθίησιν ἀγῶνα.
Ὡς δ' ὅτε δύω μεμαῶτες ὑπέρβιοι ἀνέρες ἀλκὴν,
Ἅμματ' ἐπ' ἀλλήλοισι τιταινόμενοι βιόωνται
Ἑλκέμεναι, ῥιπῇσιν ὀπισθοπόροις ἐρύοντες·
Δηρὸν δ' ἀμφοτέροισι καμάτων ἴσα μέτρα φέροντες
Ἐμμενέως ἕλκουσι, καὶ ἐμμενέως ἐρύονται·
Ὣς τοῖς, ἰχθυβόλῳ τε καὶ ἰχθύϊ νεῖκος ὄρωρε,
Τοῦ μὲν ἀπαΐξαι, τοῦ δ' ἕλκειν ἱεμένοιο.
Οὐ μέν μιν λείπουσιν ἐν ἄλγεσιν ἰχθύες ἄλλοι
Ἀνθίαι, ἀλλ' ἐθέλουσιν ἀμυνέμεν· ἐν δέ οἱ αὐτῷ
Νῶτα βίῃ χρίμπτουσι, καὶ ἐμπίπτουσιν ἕκαστος·
Ἄφρονες, οὐδ' ἐνόησαν ἑὸν τείροντες ἑταῖρον.
Πολλάκι καὶ σμήριγγα λιλαιόμενοι γενύεσσι
Ῥῆξαι, ἀμηχανέουσιν, ἐπεὶ στόμα τοῖσιν ἄοπλον.
Ὀψὲ δέ μιν καμάτῳ τε καὶ ἕλκεϊ μοχθίζοντα,
Πυκνῇς τ' εἰρεσίῃσι βιώμενος ἕσπασεν ἀνήρ.
Εἰ δ' ἄρα οἱ καὶ τυτθὸν ὑπείξεται, οὔ μιν ἔπειτα
Ἑλκύσει. τοῖον γὰρ ὑπερφίαλον σθένος αὐτῶν.
Πολλάκι δ' ὀξυτέρην ὑπὲρ ῥάχιν ἔτμαγε δάψας
Ὁρμιὴν, ὁ δ' ἔβη λιπὼν κενὸν ἀγρευτῆρα·
Τοῖον καὶ καλλιχθὺς ἔχει σθένος, ἠδὲ γένεθλον
Ὀρκυνῶν, ὅσσοι τε δέμας κητώδεες ἄλλοι
Πλάζονται· τοὶ δὲ βραχέεσσιν ἀγρώσσονται.

Ἄλλους δ' αὖ βρώμῃσι καὶ εἰλαπίνῃσι δολώσας
Ἀγρώσσει ἁλιεύς· ἀγαθὸς δέ οἱ ἔσσεται ἰχθὺς
Κάνθαρος, ὃς πέτρῃσιν ἀεὶ λασίῃσι μέμηλε·
Κύρτον δὲ πλέξας περίδρομον ὅττι μέγιστον
Τεύχων, ἢ σπάρτοισιν Ἰβηρίσιν, ἢ λύγοισι
Ῥάβδους ἀμφιβαλών· λαύρη δέ οἱ εἴσοδος ἔστω,
Γαστήρ τ' εὐρυχανής· δέλεαρ δέ οἱ ἔνδον ἐνείη
Πούλυπον ἑρπυστὴν, ἢ κάραβον, ἐκ πυρὸς ἄμφω
Ὀπτηθέντας· κνίση γὰρ ἐφέλκεται ἰχθύας εἴσω.
Ὧδε μὲν ἐντύνας πλεκτὸν δόλον, ἐγγύθι πέτρης
Δόχμιον ἀγκλίνας ὑφάλιον λόχον· αὐτίκα δ' ὀδμὴ
Κάνθαρον ὦρσέ τε, καὶ ἷξε ποτὶ ἔνδοθι κύρτου,
Οὐ μάλα θαρσαλέως προτέρην ὁδὸν, ἀλλὰ τάχιστα
Δειμαίνων παλίνορσος ἀνέδραμεν· ἔνθεν ἔπειτα
Κυρτεὺς μὲν καινοῖσιν ἀεὶ νεοτερπέα φορβὴν
Ἐντίθεται· τοὺς δ' αἶψα δυσάμμορος εἰς ἓν ἀγείρει
Γαστήρ· ἄλλος δ' ἄλλον ἄγει πανάποτμον ἑταῖρον.
Ἤδη δ' ἀτρομέοντες, ἀολλέες ἔνδοθι κύρτου
Ἀγρόμενοι, πανῆμαρ ἐνὶ φωλειόν τε μέλαθρον
Κτησάμενοι μίμνουσι· κακὴν δ' εὕραντο καλιήν.
Ὡς δ' ὁπότ' ὀρφανικοῖο μετ' οἰκία ἠϊθέοιο
Οὔτι σαοφροσύνῃσι μεμηλότες ἥλικες ἄλλοι
Κλητοί τ' αὐτόκλητοί τε πανήμεροι ἠγερέθονται,
Κτῆσιν ἀεὶ κείροντες ἀνηγεμόνος δόμοιο,
Οἷα νέους ἀνίησι χλιδήμονας ἀκρατὴς ἥβη·
Ἐκ δὲ κακοφροσύνης ἰκέλην εὕροντο τελευτήν.
Ὣς τοῖς ἀγρομένοισι παράγχοθεν ἵσταται ἄτη.
Ἡνίκα γὰρ πολλοί τε καὶ ἐδωδαῖς εὖ γεγάωσι,
Δὴ τότ' ἀνὴρ κύρτοιο ἐπὶ στόμα πῶμα καλύψας
Εὖ ἀραρὲς τοὺς δ' ἔνδον ἐν ἕρκει πεπτηῶτας,
Ὕστατον κνώσσοντας ἀνείρυσεν· ὀψὲ δ' ὄλεθρον
Φρασσάμενοι σπαίρουσι, καὶ ἐκδῦναι μεμάασι,
Νήπιοι, οὐδ' ἔτι κύρτον ἁλὸς σύνοικον ἔχουσιν.
Ἀδμώνην δ' ἐπὶ κύρτον ὀπωρινὸν ἐντύνονται

Donis acceptis infelicibus recurrit. Inde poſtea
Robur vtriuſque contemplabere, quale certamen ſit
Pugnantium, viriq́ue & piſcis tracti.
Illius enim robuſtaque brachia, atque frons,
Humeriq́, ceruicalesq́, & cruribus admodum tendines
Robore turgent, & violenter intenduntur.
At ipſe præ dolore indignans furit piſcis,
Trahens reſupinantem, violentus in mare ſubire
Indomitum cupiens: ille verò hortatur viros ſocios
Vt incumbant abietibus: Perſequente verò ſcapha
Rurſus ex puppi totus trahitur piſcis impetu.
Stridet verò funis, manuque deſtillat ſanguis
Quæ diſſecatur: ipſe verò nequaquam grauem remittit luctã.
Vt autem duo admixti præualidi viri robore
Vincula inter ſe mutuo extenſi vi conantur
Trahere, momentis retro tendentibus trahentes:
Diu autem ambo laborum pares menſuras ſuſtinentes,
Aſſiduè trahunt, & aſſiduè trahuntur:
Sic illis, piſcatorique & piſci contentio exiſtit,
Altero quidem euadere, altero autem trahere ſatagente.
Nec ſanè ipſum deſerunt in doloribus piſces cæteri
Anthiæ, ſed ſtudent defendere: in ipſomet autem
Terga vi figunt, & irruunt vnuſquiſque:
Stolidi, neque animaduertunt ſe ſuum affligere ſodalem.
Sæpe etiam funem cupientes maxillis
Rumpere, non poſſunt, quando os eſt ipſis inerme.
Tandem verò ipſum defatigationeq́, & vulnere laborantẽ
Crebriſq́, remigiis adigens trahit vir id eſt piſcator.
Si verò ipſi vel paululum cedat, non ipſum poſtea
Trahet. Tam enim enorme robur ipſorum eſt.
Sæpe verò acutam ſupra ſpinam diſſecuit admorſum
Funem, refugitque relicto vacuo piſcatore.
Tale etiam pulcher piſcis habet robur, atque genus
Orcynorum, & quicunque corpore cetoſi alij
Errant: tenuibus verò brachijs capiuntur.

Alios autem porrò eſcis & epulis deceptos
Capit piſcator: commodus verò ipſi erit piſcis
Cantharus, qui petris ſemper aſperis delectatur.
Naſſam verò plectas rotundam, quàm maximam
Fabricans aut ex ſpartis Iberis, aut viminibus,
Baculos circumdans: anguſtus verò ipſi aditus eſto,
Venterq́, capax: eſcam verò ipſi intus immittas
Polypum reptilem, aut carabum, ab igni ambo
Aſſos: nidor enim attrahit piſces intrò.
Ita quidem vbi inſtruxeris plexum dolum, prope petram
Obliquas reclines ſubmarinas inſidias: mox verò odor
Cantharum impellit, & peruenit ille intra naſſam,
Non admodum confidenter prima via, ſed celerrimè
Impulſus retrogradus recurrit: inde poſtea
Curator quidem fiſcellæ illis ſemper nouum pabulum
Indit: ipſos autem mox infelix in vnum congregat
Venter: alius verò alium adducit conſimilem ſodalem.
Iam verò intrepidi frequentes in naſſa
Collecti totum diem in ea ſedentes, quaſi domicilium
Nacti, manent: malum verò inueniunt nidum.
Quemadmodum verò pupilli adoleſcentis ad domum
Nequaquam modeſtiæ ſtudioſi æquales alij
Vocatique & vltro-venientes per totum diem congregantur
Poſſeſſionem ſemper tondentes gubernatore deſtituta domus,
Qualiter iuuenes relaxat voluptuarios impotens pubertas:
Ex temeritate autem ſimilem inueniunt exitum:
Sic illis collectis prope adſtat noxa.
Quando enim multiq́, & bene pingues fuerint,
Tunc vir fiſcellæ os operculum abdit
Bene aptum: illos autem intus in ſepto trepidantes
Supremum dormitantes extrahit: ſero autem exitum
Ad is inaduertentes palpitant & emergere cupiunt.
Stolidi, neque amplius naſſam aquæ amicam habent.
Aduerſus Admones verò fiſcellam autumnalem adornant,

Vimineam:medijs verò in aquis impellunt,
Infernè reuincientes perforatum lapidem ſedatorem,
Scilicet, fiſcellæ. *Suberei verò cortices portant ſurſum dolū:ipſi* verò ſemper*
Quatuor litorales humidos calculos immittunt.
His verò madefactis circumcreſcit lacteus
Mucus marinus,cuius deſiderium piſces trahit
Paruos,imbelles,vorax genus.Illi verò congregantur,
Ad naſſam procurrentes,in complexibuſque manent.
Admones verò videntes intra gibboſum receſſum
Collectos,mox omnes in ipſos irruunt
Eſcam cupientes:illos autem non capiunt,ſed ſubterfugiunt
Facilè. Ipſi verò neutiquam, vt maximè cupientes,poſſunt
Iterum emergere è plexo dolo:ſed aliis
Nocumenta parantes ſibi ipſis inueniunt exitium.
Vt autem in ſyluis aliquis montanus venator
Feræ decipulam ſtruit,crudelique intus vinculo
Ligat canis conſtringens genitalia:huius verò doloribus
Sonorus ſtrepitus procul afflicti
Penetrat:circa ipſum verò remugit ſylua:at audiens
Pardalis gaudet,& currit,veſtigium clamoris
Indagans:ſtatim autem irruit & inſilit:hunc quidem poſtea
Surſum rapit occultus dolus: illa verò in fouea
Volutatur illapſa: cordi autem ipſi eſt,non ampliùs eſca,
Sed timor. Ipſi autem nullum effugium eſt paratum:
Talia etiam Admones perpetiuntur.pro cibo autem
In mortem irruunt,& inferni ſeptum ineuitabile.
Et quidem aliquis aloſis ſimul & chalcidibus capturam
Excogitat autumnalem, & lamirum capit, & ſecula
Trachurorum:naſſam quidem ex ſpartis texens
Affabrè,frixorum cicerum indit maſſam,
Vino madefactam bene edorato:miſcetque puellæ
Lacrymam Aſſyriæ Theantidis,(quam olim dicunt
Cum patrem adamaſſet infandum facinus perpetraſſe:
Veniſſéque in concubitum irata Venere:
Sed poſtquam ipſam etiam arborem cognominem radicibus
Fatum Deorum,lugétque,& ſuam deflet noxam: (fixit
Lacrymis humectata concubitus gratia:) cuius immiſcens
Diuinam guttam,fiſcellam quidem collocat in aquis:
Odor autem ſtatim mare percurrit fragrans,
Aduocans greges multiformes: illi verò feruntur
Afflatu ſuaui perculſi:ſtatim verò naſſa
Scilicet laboris. *Repletur,piſcatori ferens felicem * compenſationem.*
Salpæ autem viridibus quidem ſemper algis maximè
Delectantur:illâ verò etiam capiuntur eſcâ.
Nauigat quidem prioribus diebus in vnum locum
Piſcator:ſemper verò per aquas lapides mittit,
Parua ſaxa inquam *reuinciens circum algas virentes.*
Matuta Lucretio aliiſque eſt aurora. *Verùm vbi iam quinta viderit polum * Matuta,*
Salpæ verò collectæ circa illum locum paſcuntur:
Tunc inſtruit naſſæ dolum:intra ipſam verò
Algis inuolutos lapides mittit:circa verò herbas
Marinas oſtiis religat,quibus gaudent
Salpæq; & quotquot plantiuori piſces ſunt *alij:*
Qui tunc collectis herbis veſcuntur:ſed poſtea
In receſſum irruunt. Ipſe verò ſtatim naſſam ſurſum trahit,
Celeriter retrò nauigans:ſilentio verò ipſi perficitur opus
Vtriſque tacitis,& ſtrepitu carentibus remis.
Silentium enim omnibus quidē conducibile eſt piſcationibus,
Maximè verò in ſalpis:quoniam admodum his ingenium eſt
Meticuloſum. Timor verò laborem infelicis capturæ reddit.
Mullo autem nullum piſcem *aio deterioribus cibis*
Delectari:omnē enim limū maris,quemcunq; deprehēderit,
Paſcitur:deſiderat autem fœtidam præcipuè eſcam:
Corporibus autem mirum in modum delectatur humanis
Putreſcentibus,vbi quem ceperit lugubre mare.
Quocirca etiam ipſum illecebris exhalantibus odorem
Facilè trahunt,quæcunque ſpirant inimicum halitum.
Similes verò mullis porciſque dico eſſe
Mores,inquinatis ſemper circa ventris appetitum.

Οἰσύινον· μέσσοισι δ' ἐν ὕδασιν ἐμπλάζοντες
Νέρθεν ἀναψάμενοι τρητὸν λίθον ἑδραστῆρα·
Φελλοὶ δ' ὀχμάζουσιν ἄνω δόλον· ἐν δέ οἱ αἰεὶ
Τέσσαρας ἀκταίους διεροὺς κάχληκας ἱεῖσι.
Τοῖς δὲ διαινομένοισι περιτρέχεται γλαγόεσσα
Μύξα θαλασσαίη, τῆς ἵμερος ἰχθύας ἕλκει
Βαιούς, ἀπτολέμους, λίχνον γένος· οἱ δ' ἀγέροντες
Κύρτον ἔπι προθέοντες, ἐν ἀγκοίνῃσι μένουσιν.
Ἀδώνιες δ' ὁρόωντες ἐπὶ κυρτοῖο μυχοῖσιν
Ἀγρομένους, τάχα πάντες ἐπὶ σφίσιν ὁρμήθησαν
Λαιμὸν ἐελδόμενοι· τοὺς δ' οὐχ ἕλον, ἀλλ' ὑπάλυξαν
Ῥηιδίως· οἱ δ' οὔτι καὶ ἱέμενοι σθένος ἔχουσιν
Αὖτις ὑπεκδῦναι πλεκτὸν λόχον· ἀλλ' ἑτέροισι
Πήματα πορσύνοντες ἐπὶ σφίσιν εὗρον ὄλεθρον.
Ὡς δ' ὅτε τις ἐν ξυλόχοισιν ὀρέστερος ἀγρευτήρ
Θηρὶ πάγην ἤρτυνεν, ἀπηνεῖ δ' ἔνδοθι δεσμῷ
Δῆσε κυνὸς σφίγξας ἀπὸ μήδεα· τῶ δ' ὀδύνῃσιν
Ἠχήεις ὁμαδὸς ἀπόπροθι πειρομένοιο
Ἔρχεται· ἀμφὶ δέ οἱ στενάχει δρυμός· ἡ δ' ἀΐουσα
Πάρδαλις ἰαίνει τε, καὶ ἔδραμεν, ἴχνος ἀυτῆς
Μαιομένη· τάχα δ' ἦξε, καὶ ἔνθορε· τὸν μὲν ἔπειτα
Ὑψόσ' ἀναρπάζει κρυπτὸς δόλος· ἡ δ' ἐνὶ βόθρῳ
Εἰλεῖται προπεσοῦσα· μέλει δέ οἱ οὐκέτι δαιτὸς,
Ἀλλὰ φόβου· τῇ δ' οὔτις ὑπέκδυσις οὐδ' ἐπιμίμνειν·
Τοῖα καὶ Ἀδώνιες δειλοὶ πάθον· ἀντὶ δὲ φορβῆς
Πότμον ἐφορμήσαντο, καὶ Ἄϊδος ἕρκος ἄφυκτον.
Καὶ μέν τις θρίσσαισιν ὁμῶς καὶ χαλκίσιν ἄγρην
Φράσσατ' ὀπωρινήν, καὶ λάιμον εἷλε, καὶ ἔθνη
Τραχούρων· κύρτον μὲν ὑπὸ σπάρτοισιν ὑφήνας
Εὐπαγέως· φρυκτῶν δ' ὀρόβων ἐσέχευατο μάζας
Οἴνῳ μυδαλέην εὐώδεϊ· μίξε δὲ κούρης
Δάκρυον Ἀσσυρίης Θειαντίδος, ἥν ποτε φασὶ
Παιδὸς ἐρασσαμένην δυσμήχανον ἔργον ἀεῖσαι,
Ἐλθεῖν δ' ἐς φιλότητα χολωσαμένης Ἀφροδίτης·
Ἀλλ' ὅτε μιν καὶ δένδρον ἐπώνυμον ἐρρίζωσεν
Αἶσα θεῶν, γοάει τε, καὶ ἣν ὀλοφύρεται ἄτην
Δάκρυσι δευομένη λέκτρων χάριν· ἧς ἐνιμίσγων
Θεῖον ὀπόν, κύρτον μὲν ἐφορμίζει ῥοθίοισιν·
Ὀδμὴ δ' αἶψα θάλασσαν ἐπέδραμε λειριόεσσα,
Κικλήσκουσ' ἀγέλας πολυειδέας· οἱ δὲ φέρονται
Πνοιῇ ἐνδυκέως δεδονημένοι· ὦκα δὲ κύρτος
Πίμπλαται, ἀγρευτῆρι φέρων εὔθηρον ἀμοιβήν.
Σάλπαι δ' ἰκμαλέοις μὲν ἀεὶ φύκεσσι μάλιστα
Τέρπονται· κείνῃ δὲ καὶ ἀγρώσσονται ἐδωδῇ.
Πλώει μὲν προτέρῃσιν ἐν ἤμασιν εἰς ἕνα χῶρον
Ἁλιεὺς αἰεὶ δὲ μετ' οἴδμασι λᾶας ἵησι
Χερμάδας ἁψάμενος περὶ φύκεα τηλεθόωντα.
Ἀλλ' ὅτε δὴ πέμπτην μὲν ἴδῃ πόλον ἠριγένεια,
Σάλπαι δ' ἀγρόμεναι κεῖνον πέριξ ἀμφινέμονται,
Τῆμος ἐπεντύνει κύρτου δόλον· ἐν δέ οἱ εἴσω
Φύκεσιν εἰλυμένους λᾶας βάλεν· ἀμφὶ δὲ ποίας
Εἰναλίας στομίοισιν ἐδήσατο, τῇσι χαίρωσι
Σάλπαι τ', ἠδ' ὅσσοι βοτανηφάγοι ἰχθύες ἄλλοι.
Οἱ τότ' ἀγειρόμενοι ποίας φάγον· αὐτὰρ ἔπειτα
Ἐς μυχὸν εἰσέθορον· ὁ δ' αὐτίκα κύρτον ἀνῆκε
Ῥίμφα μεταπλώσας· σιγῇ δέ οἱ ἄνυται ἔργον,
Ἀνδράσι τ' ἀφθόγγοισι, καὶ ἀσμαράγοις ἐρέτῃσι.
Σιγὴ γὰρ πάσῃ μὲν ὀφελλομένη ἔπλετο θήρῃ,
Ἔξοχα δ' ἐν σάλπῃσιν· ἐπεὶ μάλα τῇσι νόημα
Πτοιαλέον· πολλὸν δὲ πόνον δύσθηρον ἔθηκε.
Τρίγλαις δ' οὔπω φημὶ χερειοτέρῃσιν ἐδωδαῖς
Τέρπεσθαι· πᾶσαν γὰρ ἅσιν ἁλὸς ἥν κε κίχῃσι
Φορβεῖται, ἱμείρει δὲ δυσώδεος ἔξοχα δαιτός.
Σώμασι δ' ἐκπάγλως ἐπιτέρπεται ἀνδρομέοισι
Πυθομένοις, εὖτ' ἄν τιν' ἕλῃ στονόεσσα θάλασσα.
Τῷ καί μιν δολίοισιν ἐπιπνείουσιν ἀϋτμὴν
Ῥηιδίως ἕλκουσιν, ὅσα πνέει ἐχθρὸν ἄημα.
Εἴκελα δὲ τρίγλῃσι συεσσί τε φημὶ τετύχθαι
Ἤθεα, συρομένοισιν ἀεὶ περὶ γαστέρος ὁρμῇ.

Ἀμφω

Ἄμφω δ', οἱ μὲν ἴασιν ἀρίπρεπτοι ἐν ἰχθύεσσιν,
Οἱ δ' ἐνὶ χερσαίοισιν ἀριστεύουσ' ἀγέλῃσιν.
Οὐ μὴν οὐ μελάνουρον ἀπατήσαις, οὔτ' ἐνὶ κύρτῳ
Ῥηϊδίως ἀπατῶν, οὔτ' ἐν λινοεργέϊ κόλπῳ.
Ἔξοχα γὰρ μελάνουρος ἐν ἰχθύσι καὶ μὲν ἀναλκὴς
Ἠδὲ σαοφρονέων· λίχνη δέ οἱ οὔποτ' ἐδωδὴ
Θυμήρης· αἰεὶ δὲ γαληναίης μὲν ἐούσης,
Κέκλιται ἐν ψαμάθοισι καὶ οὐκ ἀναδύεται ἅλμης·
Ἀλλ' ὅτε κυμαίνουσα περιτρηχῇσι θάλασσα
Λάβρον ἐξ ἀνέμων, τότε δὴ μοῦνοι μελάνουροι
Κῦμα διαΐσσουσιν ἀολλέες, οὔτε τιν' ἀνδρῶν,
Οὔτε τιν' εἰνάλιον πεφρικότες· οἱ μὲν ἅπαντες
Ἐς πάτον ἢ κρηπῖδα φόβῳ δύνουσι θαλάσσης,
Οἱ δὲ τότ' ἠϊόνας τε πολυφλοίσβους ἐφέπουσι,
Πέτραις τ' ἐμπλώουσιν ἀγήμονες, εἴ τιν' ἐδωδὴν
Κοπτομένην δέξωνται ὑπαὶ ῥοθίοισι θαλάσσης·
Νήπιοι, οὐδ' ἐδάησαν ὅσον πινυτώτεροι ἄνδρες,
Οἳ κείνους καὶ πάμπαν ἀγαιομένους ἕλον ἄγρῃ.
Χειμερίῃ πλημμυρίῃ ὅταν ζέσῃ Ἀμφιτρίτης,
Ἵστατ' ἐπὶ προὔχουσαν ἀνὴρ ἁλιηχέα πέτρην,
Ὀξύτατον τόθι κῦμα περὶ σπιλάδεσσι μεμυκὸς
Εἴδατα δ' ἀγνυμένοισιν ἐπασσύτερα ῥοθίοισι,
Τυρὸν ὁμοῦ δήμητρι πεφυρμένον· οἱ δ' ἐπὶ φορβὴν
Ἀσπάσιοι θρώσκουσιν ἐπειγόμενοι μελάνουροι.
Ἀλλ' ὅτε οἱ παρέωσιν ἀολλέες ἐς δόλον ἄγρης,
Αὐτὸς μὲν τρέπεται λοξὸν δέμας, ὄφρα οἱ ὕδωρ
Μήτι κατασκιάοιτο, καὶ ἰχθύσι τάρβος ἐνείη·
Ἔστι δέ οἱ λεπτός τε δόναξ μετὰ χερσὶν ἑτοῖμος,
Λεπτὴ δ' ὁρμιὴ κούφης τριχὸς ἄπλοκος αὔτως,
Βαιοῖς τ' ἀγκίστροισιν ἀναπλέκεται θαμέεσσι·
Τοῖς δ' ἐπέθηκε δέλεαρ, ὃ καὶ πάρος ἧκε καθ' ὕδωρ·
Πιμπλὰς δ' ἐς βαθὺ κῦμα κυκώμενον· οἱ δ' ὁρόωντες
Αὐτίκ' ἐπιθρώσκουσι καὶ ἁρπάζουσιν ὄλεθρον.
Οὐδ' ἁλιεὺς εὔκηλον ἔχει χέρα, πυκνὰ δ' ἀνέλκει
Ἐκ δινέων ἄγκιστρα, καὶ εἰ κενὰ πολλάκις εἴη.
Οὐ γὰρ βρασσομένης κεν ἐπιφράσσαιτο θαλάσσης
Ἀτρεκέως, εἴτ' οὖν τις ἐνίσχεται, εἴτε καὶ αὔτως
Κύματ' ἀνακλονέουσιν· ἐπὴν δέ τις ἀμφιχάνῃσι,
Ῥίμφα μιν ἐξείρυσε, πάρος δόλον ἐν φρεσὶ θέσθαι,
Πρὶν φόβον οὐτιδανοῖσιν ἐνιπλῆξαι μελανούροις.
Τοίην χειμερίην ἐπιτέχνεται ἰχθύσιν ἄγρην.
Ναὶ μὴν καὶ κεστρῆα καὶ οὐ λίχνον περ ἐόντα
Ἤπαφον, ἀγκίστροισι περιστείνοντες ἐάσαντες
Εἶδαρ ὁμοῦ δήμητρι μεμιγμένον, ἠδὲ γάλακτος
Πηκτοῖσιν δώροισιν. ἐφυρήσαντο δὲ ποίην
Τοῖσιν ὁμοῦ μίνθην εὐώδεα, τήν ποτε κούρην
Φασὶν ὑποχθονίην ἔμμεναι Κωκυτίδα νύμφην.
Κλίνατο δ' εἰς εὐνὴν Ἀϊδωνέος· ἀλλ' ὅτε κούρην
Μουνογένην ἥρπαξεν ἀπ' Αἰτναίοιο πάγοιο,
Δὴ τότε μιν κλάζουσαν ὑπερφιάλοις ἐπέεσσι
Ζήλῳ μαργαίνουσαν ἀτάσθαλα, μηνίσασα
Δημήτηρ ἀμάθυνεν ἐπεμβαίνουσα πεδίλοις.
Φῆ γὰρ ἀγαυοτέρη τε φυὴν καὶ κάλλος ἀμείνων
Περσεφόνης ἔμμεναι κυανώπιδος· ἐς δέ μιν αὐτὴν
Εὔξατο νοστήσειν Ἀϊδωνέα, τὴν δὲ μελάθρων
Ἐξελάσειν· τοίη οἱ ἐπὶ γλώσσης θόρεν ἄτη.
Ποίη δ' οὐτιδανὴ καὶ ἐπώνυμος ἔκθορε γαίης·
Τὴν ἐναφυρήσαντες ἐπ' ἀγκίστροισι βάλοντο.
Κεστρεὺς δ' οὐ μετὰ δηρὸν, ἐπεί ῥά μιν ἵξεν ἀϋτμὴ,
Ἀντιάσας, πρῶτον μὲν ἀποσταδὸν ἀγκίστροιο,
Λοξὸν ὑπ' ὀφθαλμοῖς ὁράᾳ δόλον, εἴκελος ἀνδρὶ
Κείνῳ, ὅς ἐν τριόδοισι πολυτρίπτοισι κυρήσας
Ἔστη ἐφορμαίνων· κραδίη δέ οἱ ἄλλοτε λαιὴν,
Ἄλλοτε δεξιτερὴν ἐπιβάλλεται εἰς ὁδὸν ἐλθεῖν.
Παπταίνει δ' ἑκάτερθε· νόος δέ οἱ ἠΰτε κῦμα
Εἱλεῖται· μάλα δ' ὀψὲ μιῆς ὠρέξατο βουλῆς.
Ὣς ἄρα καὶ κεστρῆϊ παναίολα μερμηρίζει
Θυμὸς, ὀϊόμενός τε δόλον, καὶ ἀπήμονα φορβήν.
Ὀψὲ δέ μιν νόος ὦρσε, καὶ ἤγαγεν ἐγγύθι πότμου.

Ambo autem, hi quidem eximij ſunt inter piſces,
Illi verò in terreſtribus excellunt gregibus.
Non ſanè melanurum ab illeris, neque in naſſa
Facilè deceperis, neque in ſinu ex lino laborato i. reti.
Eximiè namque melanurus inter piſces & imbecillus eſt
Et temperans. delicata autem ei nunquam eſca
Grata eſt: ſemper verò tranquillitate quidem exiſtente
Cubat in arenis, & non emergit ex mari.
Verùm ubi fluctuans turbatur mare
Impetuoſis à ventis, tunc ſanè ſoli melanuri
Fluctum percurrunt frequentes, neque vllum virorum,
Neque vllum marinorum id eſt, piſcium pertimeſcentes;
hi quidem omnes
In imum fundamentum metu ſubeunt maris:
Hi verò tunc littoráque obſtrepera ſectantur,
* *Petráſque propinquant errabundi, ſi quam eſcam*
Pulſatum oſtendat ab fluctibus mare.
Stolidi, neque norunt, quanto callidiores ſint viri,
Qui illos etiam omnino vitantes capiant piſcatione.
Hyberna exundatio cùm feruet Amphitritæ,
Conſiſtit ſupra eminentem in mare reductam petram,
Vehementiſſimus ubi fluctus circa ſcopulos occultat:
Eſcas verò fractis ſubiergit fluentis,
Caſeum ſimul cum Cerere ſubactum. Ipſi verò ad pabulũ
Lubentes ſaliunt feſtinantes melanuri.
At ubi aſtiterint ipſi conferti ad tactum capturæ,
Ipſe quidem vertit curuum corpus, ut ipſi aqua
Nihil umbræ exhibeat, & piſcibus timorem iniiciat.
Eſt autem ipſi tenuiſque virga in manibus parata:
Tenuis verò funiculus leui pilo annexus temerè,
Paruiſque hamis implectitur confertis.
His imponit illecebram, quã etiam ante proiecit in aquam.
Miſit autẽ illa in profundũ fluctũ confuſũ: Illi verò videntes
Statim adſiliunt, & rapiunt perniciem.
Neque piſcator quietam tenet manũ, ſed crebrò ſurſũ trahit
Ex verticibus hamos, etſi vacui ſæpe ſint.
Non enim feruente intelligere queat mari
Certò, ánne aliquis teneatur infixus, an etiam temerè
Fluctus commoueant. Ubi verò quis implicatus fuerit,
Statim ipſum extrahit, priuſquam dolum animaduertat,
Priuſquam terrorem imbellibus incutiat melanuris.
Talem hybernum ſtruunt perficit capturam.
Certè etiam mugilem, etiamſi is non ſit vorax,
Decipiunt, hamis anguſtis circumdantes
Cibum vna Cerere permixtum, & lactis
Coagulatis muneribus. Subigunt autem herbam
Cum his ſimul. mentham (ſcilicet odoram:) quam olim puellã
Perhibent ſubterraneam fuiſſe Cocytidem nympham.
Recubuit verò in cœtum Plutonis: ſed cùm filiam
Unicam (Proſerpinam) rapuit ab Ætneo monte,
Tunc ſanè ipſam ſtrepentem ſuperbis dictis
Æmulatione inſanientem proteruè irata
Ceres obtriuit conculcans plantis:
Dicebat enim ſe illuſtrioréinque genere & forma præſtantiorẽ
Proſerpina eſſe nigroculâ: ad ſe verò ipſam
Gloriabatur rediturum Plutonem: hanc verò ex ædibus
Exacturum. Talis ipſi in linguam inſiliit noxa.
Herba verò nihili & cognominis exſiliit è terra.
Hanc ſubigentes hamis induunt.
Mugil verò paulò poſt, ubi ipſum attigit halitus,
Occurrens primò quidem remotus ab hamo,
Obliquè oculis cernit dolum, ſimilis viro
Illi, qui in triuiis multum tritis, cùm in ea inciderit,
Stat meditabundus: cor autem ipſi aliàs læuam,
Aliàs dextram cogitat in viam procedere.
Spectat verò in utramq. partẽ: animus autẽ ipſi velut fluctus
Voluitur: admodum autem ſerò unum appetit conſilium.
Ita ſanè etiam mugili varia cogitat
Animus, ſuſpicánſque dolum & innocuam eſcam.
Tandẽ verò ipſum animus impellit & adducit prope mortẽ.

Sic infrà 610. vεττας, hic non proximât. ut propinquare pro, proximare omnino. Salluſt. & Apul. sic me non propinquare infrà lib. 4. 701.

Rurſum verò trepidans recedit: ſæpéque iam
Occupat timor attingentem eſcam & retrò auertit impetū.
Vt autem cùm infans puella foris verſante
Matre vel cibum deſiderans, vel quid aliud,
Incurrere quidem metuit matris iram neque prodire
Quantumuis cupiens ſuſtinet: arrepens verò clanculum
Rurſum retrò auertitur: cordi autem ipſius aliàs audacia,
Aliàs illabitur miſer metus: oculi verò ſemper
Acutè ſpectantes ad veſtibulum directi ſunt:
Ita hic quoque ingrediens reuoluitur mutus piſcis.
Verùm vbi confiſus acceſſerit propè, non admodum promptè
Attingit eſcam: cauda verò prius verberans excitans
Hamum: ne fortè aliquis in corpore caleat halitus.
Vnum enim quippiam mugilibus reliquū eſt comedere.
Deinde poſtea extremo diſcindit ore
Cibum arrodens: piſcator verò ipſum ſtatim ære
Configit impellens, tanquam ferocem equum coërcens
Auriga duris neceſſitatibus frænis:
Extrahitq́; & palpitantem in terram proijcit piſcem.
Etiam Xiphiam pernicioſis decipiunt hamis:
Verùm non eſt Xiphiæ talis mors, neque par alia.
Non enim hamis aptant eſcam:
Sed ille quidem nudúſque & minimè occultatus pendet,
Laqueis duplicibus præfixus retrò cuſpidibus.
Ab hoc quàm robuſtiſſimum religatum supernè
Mollem candidorum piſcium vnum, labro ſummo
Reuinciunt ſcitè: Xiphias verò vbi impetuoſus venerit,
Statim depaſcitur corpus piſcis gladio vehementi.
Hoc verò lacerato defluunt ligamenta vinculi:
Ipſis autem hamis circumuoluitur maxillis.
At ille non animaduertit ſuam mortem, ſed grauem
Eſcam inhians captus attrahitur viri robore.
Multa verò in Xiphiam piſcatores inſtruunt:
Præcipuè autem qui Tyrrheni maris ſemitam anquirunt:
Circáque Maſſiliam, ſacram vrbem, circáque Celtas.
Ibi enim ſtupendiq́; & piſcibus nulla re ſimiles
Inacceſſi Xiphiæ pergrandes degunt.
Illi verò ſcaphas ipſis conformes Xiphiis
Et corpus piſculentum, & gladios fabricantes,
Ex aduerſum dirigunt: ipſe verò non ſubit capturam,
Putans non naues pulchris tranſtris præditas ſe videre,
Verùm alios Xiphias, commune genus: donec ipſum viri
Vndequaque circumdent: ipſe verò animaduertit poſterius
Acie tricuſpide confixus: neque ipſi robur ſuppetit (noxā
Ad fugiendum quantumuis cupienti: neceſſe verò eſt domari eum.
Sæpe quidem & nauis vlciſcens captatem,
Gladio perforat indeſinenter robuſtus piſcis.
Illi verò celeriter ſtimuli boum ferrei ictibus
Ex maxillis amputant totum gladium: in nauis autem
Septo clauus impactus hæret: ipſe autem trahitur orbatus robore.
Vt autem quando hoſtibus dolum ſtruentes Martis
Qui cupiunt intra turréſque & vrbem ſe penetrare
Arma deprædati marte peremptis cadaueribus,
Ipſi armantur, & currunt ad portas:
Illi autem tanquam ſuis feſtinantibus ciuibus
Aperiunt portas, & non gaudent ſocius:
Sic ſanè & Xiphiam ſimile corpus decipit nauium.
Et quidem obliquus in complexibus retis
Circumdatus Xiphias admodum fatuus ſtoliditate
Perit: qui ſalui quidem, emergere ſatagens:
Propè verò pertimeſcans plexum dolum, ſtatim retrò
Cedit: neq; ipſi armatura talis in animo, quāta, auxiliatur,
E maxillis: timidus verò manet exhauſto animo,
Donec ipſum extrahant ad littora, vbi cum haſtis
Viri condenſis, cum impetu impellentes,
Caput percutiunt: ille verò perit deſipiente animo.
Stoliditas etiam ſcombrum capit, & pinguem Thunnum,
Et Raphidas, & ſecula multiplicium Synodontum.
Scombri quidem cernentes in ſepto ſubſultantes

Αὖτις δ' ἔτρεσε καὶ ἀνεχάσσατο· πολλάκι δ' ἤδη
Εἷλε φόβος ψαύοντα, καὶ ἔμπαλιν ἔτραπεν ὁρμήν.
Ὡς δ' ὅτε νηπίαχος κούρη παῖς, ἐκτὸς ἰούσης
Μητέρος, ἢ βρώμης λιχνευομένη, ἠέ τευ ἄλλου,
Ψαῦσαι μὲν ξείνοιο μένος χόλον, οὐδ' ἀναδῦναι
Ἐλδομένη τέτληκεν· ὑφαρπάζουσα δὲ λάθρῃ
Αὖτις ἀνατρέπεται· κραδίη δέ οἱ ἄλλοτε θάρσος,
Ἄλλοτε δ' ἐμπίπλησι δειλὸς φόβος· ὄμματα δ' αἰεὶ
Ὀξέα παπταίνοντα ποτὶ προθύροισι τέτανται·
Ὣς δὴ ἐπεμβαίνων ἀλεείνεται ἄπνοος ἰχθύς·
Ἀλλ' ὅτε θαρσήσας πελάσῃ σχεδὸν, οὐ μάλ' ἑτοίμως
Ψαύει βορῆς· οὐρῇ δὲ πάρος μάστιγι ἐγείρων
Ἄγκιστρον, μή πού τις ἐνὶ χροῒ θέρμετ' ἀϋτμή.
Λοιδὸν γὰρ κεστρεῦσιν ἀπώμοτόν ἐστι πάσασθαι.
Ἔνθεν ἔπειτ' ἄκροισι διακνίζει στομάτεσσι
Δαῖτα περιξύων· ἀγρευτὴς δὲ μιν αὐτίκα χαλκῷ
Πῆξεν ἀνακρούων, ὥστε θρασὺν ἵππον ἐέργων
Ἡνίοχος σκληρῇσιν ἀναγκαίῃσι χαλινοῦ.
Ἂν δ' ἔρυσε, σπαίροντα δ' ἐπὶ χθονὶ κάββαλεν ἰχθύν.
Καὶ Ξιφίην ὀλοοῖσι παρήπαφον ἀγκίστροισιν.
Ἀλλ' οὐ μὲν Ξιφίῃ τοῖος μόρος, οὐδ' ἴσος ἄλλος.
Οὐ γὰρ ἐπ' ἀγκίστροισιν ἐπιτίθεται εἶδαρ.
Ἀλλὰ τὸ μὲν γυμνόν τε καὶ ἄκλοπον ἠώρηται,
Μηρίνθου διπλῇσιν ἀρηρόμενον ἔμπαλιν αἰχμαῖς.
Τοῦ δ' ὅσον κρατεροῖσιν ἀναψάμενοι καθύπερθε
Μαλθακὸν ἀργινόων τε πίθων ἕνα, χείλεος ἄκρου
Δῆσαν ἐπιστάμενοι· Ξιφίης δ' ὅτε θοῦρος ἵκηται,
Αὐτίκα δαίνυται δέμας ἰχθύος ἄορι λάβρῳ.
Τοῦ δὲ δαϊζομένοιο καταρρέει ἅμματα δεσμοῦ,
Αὐταῖς δ' ἀγκίστροιο περιστρέφεται γενύεσσιν.
Αὐτὰρ ὅγ' οὐ δεδάηκεν ἑὸν μόρον, ἀλλὰ βαρεῖαν
Δαῖτα χανὼν, ἀγοραῖς ἕλκεται ἀνέρος ἀλκῇ.
Πολλὰ δ' ἐπὶ Ξιφίῃ θηρήτορες ὁπλίζονται·
Ἔξοχα δ' οἳ Τυρσηνὸν ἁλὸς πόρον ἀγρώσσουσιν,
Ἀμφί τε Μασσαλίην ἱερὴν πόλιν, ἀμφί τε Κελτούς.
Κεῖθι γὰρ ἐκπαγλοί τε καὶ ἰχθύσιν οὐδὲν ὁμοῖοι
Ἄπλατοι Ξιφίαι μεγακήτεες ἐμβεβάασιν·
Οἱ δ' ἀκάτους αὐτοῖσιν ἐεισαμένας Ξιφίῃσι,
Καὶ δέμας ἰχθυόεν, καὶ φάσγανα τεκτήναντες
Ἀντίον ἰθύνουσιν· ὁ δ' οὐκ ἀναδύεται ἄγρην,
Ἐλπόμενος μὴ νῆας, ἐϋσσέλμοις ἀραρυίας
Ἀλλ' ἑτέρους Ξιφίας, ξυνὸν γένος, ὄφρά μιν ἄνδρες
Πάντη κυκλώσωσιν· ὁ δ' ἐφράσατ' ὕστερον ἄτην
Αἰχμῇ τριγλώχινι πεπαρμένος, οὐδέ οἱ ἀλκὴ
Φεύγειν ἱεμένῳ περ, ἀναγκαίη δὲ δαμῆναι.
Πολλάκι μὲν καὶ νηὸς ἀμυνόμενος κατεαγὼς
Φασγάνῳ ἀντιτόρησε διαμπερὲς ὄβριμος ἰχθύς.
Οἱ δὲ θοῶς βουπλῆγος ὑπὸ χαλκοῖο τυπῇσιν
Ἐκ γενύων ἔκοψαν ἅπαν ξίφος· ἐν δ' ἄρα νηὸς
Ἔλκεϊ γόμφος ἄρηρεν· ὁ δ' ἕλκεται ὀρφανὸς ἀλκῆς.
Ὡς δ' ὅτε δυσμενέεσσι δόλον τεύχοντες Ἄρηος,
Ἱέμενοι πύργων τε καὶ ἄστεος ἔνδον ἱκέσθαι,
Ἔντεα συλήσαντες ἀρηϊφάτων ἀπὸ νεκρῶν
Αὐτοὶ θωρήξαντο, καὶ ἔδραμον ἄγχι πυλάων·
Οἱ δ' ὥστε σφετέροισιν ἐπειγομένοις πολιήταις
Ἀγκλίνουσι θύρετρα, καὶ οὐ γήθησαν ἑταίροις·
Ὣς ἄρα καὶ Ξιφίην ἴκελον δέμας ἤπαφε νηῶν.
Καὶ μὲν δὴ σκολιῇσιν ἐν ἀγκοίνῃσι λίνοιο
Κυκλωθεὶς Ξιφίης μέγα νήπιος ἀφροσύνῃσιν
Ὄλλυται, ὃς θρώσκειν μὲν ὑπεκδῦναι μενεαίνει,
Ἐγγύθι δ' ὀρρωδῶν πλεκτὸν δόλον, αὖθις ὀπίσσω
Χάζεται, οὐδέ οἱ ὅπλον ἐνὶ φρεσὶν οἷον ἀρήγει
Ἐκ γενύων· δειλὸς δὲ μένει κεκαφηότι θυμῷ,
Ὄφρα μιν ἐξερύσωσιν ἐπ' ἠϊόνας, ἔνθα ἑ δούροις
Ἄνδρες ἐπασσυτέροισι κατ' αἰδέα γλαῦκ' ἐχοντες
Κρᾶτα συνηλοίησαν· ὁ δ' ὄλλυται ἄφρονι θυμῷ.
Ἀφροσύνη καὶ σκόμβροι ἅλεν, καὶ πίονα Θύννον,
Καὶ Ῥαφίδας, καὶ φῦλα πολυσπερέων Συνοδόντων.
Σκόμβροι μὲν λεύσσοντες ἐν ἕρκεϊ πεπληῶτας

Ἄλλοις.

Ἄλλοι, ἠράσαντο λίνου πολυωπὸν ὄλεθρον
Ἐς δῦναι· τοίη τις ἐσέρχεται εἰσορόωντας
Τερπωλή, παίδεσσιν ἀπειρήτοισιν ὁμοίη,
Οἵ τε πυρὸς λεύσσοντες ἀναιθομένοιο φαεινὴν
Μαρμαρυγήν, ἀκτῖσιν ἰαινόμενοι γελόωσι·
Ψαύειν δ' ἱμείρουσι, καὶ ἐς φλόγα χεῖρ' ὀρέγουσι
Νηπίην· τάχα δέ σφισιν ἀνάρσιον ἐξεφάνη πῦρ.
Ὡς οἵ γ' ἱμείρουσιν ἀνοστήτοιο λόχοιο
Ἐσπίπτειν θαλάμοισι· κακοῦ δ' ἀντῶσιν ἔρωτος.
Ἔνθ' οἱ μὲν κέλσαντες ἐν ἀρτίοισι βρόχοισιν
Ἔκθορον· οἱ δ' εἰρχθέντες ἐνὶ στεινοῖσι πόροισι
Πικρὸν ἀνέτλησαν, σφιγκτὸν μόρον ἐκτελέοντες.
Πολλοὺς δ' ἀκτῇσιν ἐφελκομένοιο λίνοιο
Ὄψεαι ἀμφοτέρωθεν ἀρηρότας ἠΰτε γόμφους·
Τοὺς μὲν ἔτι φρονέοντας ἐσελθέμεν ἄρκυν ὀλέθρου,
Τοὺς δ' ἤδη μεμαῶτας ὑπεκδῦναι κακότητος,
Ἔνδοθεν ἰκμαλέοισιν ἐνισχομένους βροχίδεσσι.

Θύννοι δ' αὖ σκόμβροισιν ἴσον πόνον ἀθλεύουσιν
Ἀφραδίῃ· καὶ τοῖς γὰρ ὁμοῖος ἵμερος ἄτης
Ἐμπίπτει, δολίοιο λίνου λαγόνεσσι μιγῆναι.
Ἀλλ' οὐ μὲν κείνοισιν ὑποβρύχια γαστέρος εἴσω
Ἔρχονται· σκολιοῖσι δ' ἐπαΐσσουσιν ὀδοῦσι,
Σώματα μεσσόμενοι περὶ ἄρκιον· ἐν δ' ἄρ' ὀδοῦσιν
Ὑγρὸν ἐρειδομένοις πέπαται λίνον· οὐδέ τι μῆχος
Ἐκλύσιος· δεσμῷ δὲ πεδηθέντες μογέοντες
Ἕλκονται ποτὶ χέρσον ὑπ' ἀφραδίῃσιν ἑῇσι.
Καὶ μὲν δὴ ῥαφίδων τοῖος νόος· αἱ δ' ἔτι κόλπον
Δικτύου ἐκπροφύγωσι, πόνου δ' ἔκτοσθε γένωνται,
Αὖθις ὑποστρέφουσι· λίνου δ' ἐπιμαίεται αὐτὰς
Δούνακι ... τὸ δ' ἄρ σφισι δύεται εἴσω,
Ἴσχει τ' ἐμπεδέως πυκινοὺς ἔντοσθεν ὀδόντας.

Αὐτὰρ τοι Συνόδοντες ἴσοις στείχουσι λόχοισιν
Κεκριμένοι· τοῖς δ' εὖτ' ἂν ἀνὴρ ἀγκίστρον ἐφείῃ,
Οἱ μὲν ὑποστρέψαντες λοξὸν φάος ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ
Πάντες ὑποκλίνουσι, καὶ οὐκ ἐθέλουσι πελάσσαι.
Ἀλλ' ὅτε τις προθορὼν ἑτέρης στιχὸς αἶψα δέλεαρ
Ἁρπάξοι, τότε κέν τις ἐοῖ φρεσὶ θάρσος ἔλοιτο,
Ἀγκίστρῳ δ' ἐπέλασσε, καὶ ἕλκεται· οἱ δ' ὁρόωντες
Ἀλλήλοις περὶ δαιτὶ γεγηθότες ἰαίνονται.
Ἑλκόμενοι σπεύδουσι δ' ὑποσταδόν, ὅς κε θάνῃσι
Πρῶτος ἁλούς, ἅ τε παῖδες ἀθύρμασι καγχαλόωντες.

Θύννων δ' αὖ φῦλον μὲν ἀπ' εὐρυπόροιο τέτυκται
Ὠκεανοῦ, στείχουσι δ' ἐς ἡμετέρης ἁλὸς ἔργα
Εἴαρος ἐν λύσσῃ, ὅτ' οἰστρήσωσι γάμοιο.
Τοὺς δ' ἤτοι πρῶτον μὲν Ἰβηρίδος ἔνδοθεν ἅλμης
Ἀνέρες ἀγρώσσουσι, βίῃ κομόωντες Ἴβηρες.
Δεύτερα δ' ἂν Ῥοδανοῖο περὶ στόμα θηρητῆρες
Κελτοί, Φωκαῖοί τε παλαίφατοι ἐνναετῆρες.
Τὸ τρίτον ἀγρώσσουσιν ὅσοι Τρινακρίδι νήσῳ
Ἐνναίεται, πόντου τε παρ' οἴδμασι Τυρσηνοῖο.
Ἔνθεν ἀπειρεσίοισιν ἐνὶ βένθεσσιν ἄλλοθεν ἄλλοι
Σκίδνανται, καὶ πᾶσαν ἐπιπλώουσι θάλασσαν.
Πολλὴ δ' ἔκπαγλός τε πέλεται ἰχθυβόλοισιν
Ἄγρη, ὅτ' εἰαρινῶν θύννων στρατὸς ὁρμήσῃσι.
Χῶρον μὲν πάμπρωτον ἐπιφράσσαντο θαλάσσης,
Οὔτε λίην στεινὸν ἐπιρρηγῖνι παρ' ὄχθαις,
Οὔτε λίην ἀνέμοισιν ἐπίδρομον, ἀλλὰ καὶ αἴθρῃ
Καὶ σκεπανοῖς κευθμῶσιν ἐσάρκια μέτρα φέροντα.
Ἔνθ' ἤτοι πρῶτον μὲν ἐπ' ὄρθιον ὑψίλοφον
Ἴδρις ἀναβαίνει θυννοσκόπος, ὅς τε κιούσας
Παντοίας ἀγέλας τεκμαίρεται, αἵ τε, καὶ ὅσσαι,
Πεφράδει δ' ἑτάροισι· τὰ δ' αὐτίκα δίκτυα πάντα
Ὥς τε πόλις προβέβληνται ἐν οἴδμασιν· ἐν δὲ πυλωροὶ
Δικτύου, ἐν δὲ πύλαι, μυχάτοι τ' αὐλῶνες ἔασιν.
Οἱ δὲ θοῶς στείχοντες ἐπὶ στίχας, ἠΰτε φάλαγγες
Ἀνδρῶν ἐρχομένων κατὰ φυλάδας· οἱ μὲν ἔασιν
Ὁπλότεροι, τοὶ δ' εἰσὶ γεραίτεροι, οἱ δ' ἐν μέσῳ
Ὥρῃ· ἀπειρέσιοι δὲ λίνων ἔντοσθε ῥέουσιν,
Εἰσόκεν ἱμείρωσι, καὶ ἀγρευθεῖσιν ἀνέλκηται
Δίκτυον· ἀφνειὴ καὶ ἔξοχος ἵσταται ἄγρη.

Alios, adamant retis multiforatile exitium
Introire. Talis quædam ſubit intuentes
Delectatio, pueris inexpertis ſimilis.
Qui ignis cernentes flagrantis ſplendidum
Fulgorem, radiis delectati rident:
Attingere vero cupiunt, & in flammã manum extendunt
Puerilem: mox autem ipſis inimicus apparet ignis:
Sic illi cupiunt irremeabilium inſidiarum
Irruere latibulum: in miſerum vero incidunt amorem:
Ibi alij quidem appulſi latioribus laqueis,
Exiliunt: alij verò coërciti anguſtioribus foraminibus
Amaram ſuſtinent conſtringendo mortem perficientes.
Multos autem ad litora pertracto reti
*Videas * vtrinque ſecus cohærentes tanquam clauos:*
Alios quidem etiamnum cogitantes ingredi rete perniciei,
Alios verò iã cupientes emergere ex miſeria, (i perniciosu
Intus humidis detentos in laqueis.

Verb. ad ſecus: de hoc verſu ſupra [illegible] procul ab [illegible]

Thunni porrò Scombris parem laborem exercent
Per ſtultitiam: nam his quoque ſimile deſiderium noxæ,
Incidit, doloſi retis lumbis miſceri:
Sed non quidem illas ſub aquas intra ventrem retis
Subire: ſed obliquis irruunt dentibus,
Corporis medietatem ſemetam ſufficientem: in dentibus verò
Humidum infixis inhæret rete: neque vlla ratio
Effugiendi: vinculo autem irretiti laborantes
Trahuntur ad terram, à ſtultitia capti.
Et ſanè etiam rapindum talis animus eſt: illæ verò vbi ſinũ
Retis effugerint, & extra laborem conſtitutæ fuerint,
Iterum reuertuntur: reti verò irata
Morſu infigunt: illud autem ipſis ſubit intrò,
Tenetq; firmiter confertos intus dentes.

Verum Synodontes æqualibus vadunt manipulis
Separatibus autem vir vbi hamum immiſerit,
Ipſi quidem receſſim retortum viſum in ſe inuicem
Omnes inflectunt, & non volunt propinquare.
Verùm vbi quis proſiliens ex altera ſerie illecebrã celeriter
Rapuerit, tunc aliquis in animo confidentiam ſumit:
Hamumq; proximat: & trahitur: illi verò videntes
Se inuicem circa cibum gauiſi delectantur.
Dum trahuntur: feſtinantq; anteuertendi ſtudio, quis moria-
Primus captus, velut pueri luſibus exultantes. (tur

Thunnorum autem porrò genus quidem ex lato eſt
Oceano, vadunt autem in noſtri maris opera
Verni poſt rabiem, quando ſtimulo perciti ſunt nuptiarum.
Hos verò primum Ibericum intra mare
Viri capiunt, vi ſuperbientes Hiſpani:
Deinde verò circa Rhodani oſtium piſcatores
Celtæ, Phocæaq; priſci incolæ, id eſt, Maſſilienſes
Tertiò capiunt eos quicunque Trinacridis inſulæ ſunt
Inhabitatores, mariſque iuxta fluctus Tyrrheni.
Inde immenſa per profunda aliunde alij
Diſperguntur, & vniuerſum implent mare.
*Copioſa autem immenſaq; * præſest piſcatoribus*
Præda, quando vernorum thunnorum exercitus irruit.
Locum quidam primò omnium deſignant maris,
Neque valde anguſtum prona ad litora,
Neque admodum ventis expoſitum, ſed tum æthrâ,
Tum opacis latebris mediocres menſuras habentem.
Ibi primum quidem ſupra arduum & excelſum collem
Callidus aſcendit Thunniſpex, quiq; venientes
Omnigenos greges augurat, qualéſque & quanti ſint:
Nunciátque ſocijs. Mox verò retia cuncta
Tanquam vrbs procedunt in fluctibus veſtibulaq;
In reti, & oſtia intimáque atria ſunt.
Illi verò celeriter feruntur turmatim, tanquam catervæ
Virorum proficiſcentium, tributim: alij quidem ſunt
Iuniores: alij verò ſunt ſeniores: alij demq. in media
Ætate: infiniti autem intra retia fluunt,
Quamdiu cupiunt, & donec captus ſubtrahatur
Rete: locuples autem & eximia conſtat captura.

Id eſt, præſtò eſt, vide Ioſ. Scalig. lib. 2. Lect. Auſon. cap. 11.

ΟΠΠΙΑΝΟΥ ΑΛΙΕΥΤΙΚΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

OPPIANI DE PISCATIONE
LIBER QVARTVS.

ALIOS verò piſcatoribus ſubiecit prædam venationis
Humidus amor: exitialibuſque coniugijs pernicioſæq; veneri
Occurrerunt, feſtinantes ad ſuam amatoriam noxam.
Sed tu mihi potentiſſime Vrbes tenentium Regum,
Ipſeq; ô Antonine, & filij diuinum cor,
Beneuoli auſcultetis, & marinis gaudeatis
Oblectationibus: qualibus meam mentem munifica
Muſæ ornarunt, & coronarunt carminis
Munere diuino, & mihi præbuerunt veſtris
Miſcere dulcem liquorem & auribus & animis. (oculis
Pernicioſe Amor & fraudulēte: Deorū pulcherrime q̃dē
Ad intuendum: dolorificentiſſime verò cùm cor perturbas
Illabens improuiſus: ſub pectus verò tanquam procella
Miſceris: efflas autem ignis acerbam vim,
Aeſtuans doloribus & inæſtimabilibus furoribus:
Lacrymas autē tibi emittere profuſū gaudium eſt & audire
Ex imo eiulatum: ſub viſceribus autem calidum ruborem
Purpurare: cutis verò mutatum florem abolere:
Oculóſque cauare, mentemq; omnem euertere
Furibundam. Multos verò & in mortem prouoluiſti,
Quibuſcunque impetuoſus & efferatus occurriſti,
Rabiem afferens. Talibus enim exultas epulis.
Siue itaque inter Deos antiquiſſimus es ortu,
Ex Chao autem emerſiſti informi, acuta face
Splendens: primus .a. cōiugiorum iūxiſti leges, vel, vincula:
Primus item cubicularis certationibus impoſuiſti finem:
Siue te etiam alis ſublatum Deum volucrem
Peperit Paphi regina ingenioſa Venus,
Beneuolens ſis, mitis verò & ſerenus nobis venias,
Menſuram ferens. Non enim quiſquā recuſat opus amoris.
*Vbique quidem * imperitas, vbiq; verò te etiam expetunt,*
Et valde pertimeſcunt. Is verò beatus eſt, qui amorem
Temperatum acceperit, & in præcordijs cuſtodierit.
Tibi verò neque cœlitum gens ſatis eſt, neque genus
Humanum: non feras renuis, nec quæcunque paſcit
Aër immenſus. Intimi verò ſub latebras ſtagni
Mergeris. Expedis verò etiam in piſces fuſcas
Sagittas: vt ne quicquam tuæ rude atque expers neceſſitatis
Relinquatur, ne quidem qui humida natat piſcis.
Qualem quidem amorem inter ſe mutuò ſanciunt,
Et deſiderium vehemens varij ſcari, neque in laboribus
Seſe mutuò deſerunt, auxiliatore autem animo
Sæpe quidem percuſſi ab hamo cruento
Alius, aſſiliens defenſor ſcarus piſcis dentibus
Funiculum detondit, & eripuit ſaluum ſocium,
Et dolum irritum fecit, & piſcatorem dolore affecit.

Verbum Salluſtianum.

Ἄλλους δ' ἀγρευτῆρσιν ὑπήγαγε ληΐδα θήρης
Ὑγρὸς ἔρως· ὀλοοῦ τε γάμου ὀλοῆς τ' ἀφροδίτης
Ἤντιασαν, σπεύδοντες ἑὴν φιλοτήσιον ἄτην.
Ἀλλὰ σύ μοι κάρτιστε πολισσούχων βασιλήων,
Αὐτός τ' Ἀντωνῖνε καὶ υἱέος ἠγάθεον κῆρ,
Πρόφρονες εἰσαΐοιτε, καὶ εἰναλίοισι γάνυσθε
Τερπωλαῖς, οἵῃσιν ἐμὸν νόον ἠπεδανόν γε
Μοῦσαι κοσμήσαντο, καὶ ἐξέστεψαν ἀοιδῆς
Δώρῳ θεσπεσίῳ, καί μοι πόρον ὑμετέροισι
Κιρνᾶσθαι γλυκὺ νᾶμα καὶ οὔασι καὶ πραπίδεσσι.
Σχέτλι' ἔρως, δολομῆτα, θεῶν κάλλιστε μὲν ὄσσοις
Εἰσιδέειν, ἄλγιστε δ' ὅτε κραδίῃ ὀρεχθείς,
Ἐμπίλνῃς ἀδόκητος, ὑπὸ φρένα δ' ὥστε θύελλα
Μίσγεαι, αἰθύσσεις δὲ πυρὸς δριμεῖαν ἐρωήν,
Παφλάζων ὀδύνῃσι καὶ ἀκρίτοισι μανίαις.
Δάκρυ δέ σοι προβαλεῖν λαερὸν γάνος, ἠδ' ἐσακούειν
Βυσσόθεν οἰμωγήν, σπλάγχνοις δ' ὑπὸ θερμὸν ἔρευθος
Φοινίξαι, χροιῆς δὲ παρέτροπον ἄνθος ἀμέρσαι,
Ὄσσε τε κοιλῆναι, πρὸς δ' αὖ φρένα πᾶσαν ἀεῖραι
Μαινομένην· πολλοὺς δὲ καὶ ἐς μόρον ἐξεκύλισας,
Οἷσιν χειμέριός τε καὶ ἄγριος ἀντεβόλησας
Λύσσαν ἄγων· τοίαις γὰρ ἀγάλλεαι εἰλαπίνῃσιν.
Εἴτ' οὖν ἐν μακάρεσσι παλαίτατος ἐσσὶ γενέθλῃ,
Ἐκ Χάεος δ' ἀνέτειλας ἀμορφέος, ὀξέϊ πυρσῷ
Λαμπόμενος· πρῶτος δὲ γάμων ἐζεύξαο θεσμούς,
Πρῶτος δ' εὐναίοις ἀέθλοις ἐπεθήκαο τέκμαρ·
Εἴτε σε καὶ πτερύγεσσιν ἀειρόμενον θεὸν ὄρνιν
Τίκτε Πάφου μεδέουσα πολύφραδμος Ἀφροδίτη,
Εὐμενέοις, πρηῢς δὲ καὶ εὔδιος ἄμμιν ἱκάνοις,
Μέτρον ἄγων· οὐ γάρ τις ἀναίνεται ἔργον ἔρωτος.
Πάντη μὲν κρατέεις, πάντη δέ σε καὶ ποθέουσι,
Καὶ μέγα πεφρίκασιν· ὁ δ' ὄλβιος ὅς κεν ἔρωτα
Εὔκραον κομέῃ τε, καὶ ἐν στέρνοισι φυλάσσῃ.
Σοὶ δ' οὔτ' οὐρανίων γενεῆς ἅλις, οὔτε τι φύτλης
Ἀνδρομέης· οὐ θῆρας ἀναίνεαι, οὐδ' ὅσα βόσκει
Ἀὴρ ἀτρυγέτη· νεάτης δ' ὑπὸ κεύθεσι λίμνης
Δύνεις· ὁπλίζεις δὲ καὶ ἐν νεπόδεσσι κελαινοῖς
Ἀτράκτους, ὡς μή τι τεῆς ἀδίδακτον ἀνάγκης
Λείπηται, μηδ' ὅστις ὑποβρύχια νήχεται ἰχθύς.
Οἵην μὲν φιλότητα μετ' ἀλλήλοισι τίθενται,
Καὶ πόθον ὀξυβελῆ ἑκτοὶ σκάροι, οὐδ' ἐνὶ μόχθοις
Ἀλλήλους λείπουσιν, ἀρηγόνι δὲ θυμῷ
Πολλάκι μὲν πληγέντος ὑπ' ἀγκίστροισι δαφοινοῖς,
Ἄλλος ἐπαΐξας πρόμαχος σκάρος ἰχθύσιν ὀδοῦσιν
Ὁρμιὴν ἀπέκειρε, καὶ ἐξεσάωσεν ἑταῖρον,
Καὶ δόλον ἠμάλδυνε, καὶ ἀσπαλιῆ' ἀκάχησεν.

Ἤδη

Ἤδη δ' ἐν κύρτοισι παλιμπλεκέεσσιν ἁλόντα
Ἄλλος ὑπεξεῖλκε, καὶ ἐξερύσατ' ὀλέθρου.
Εὖτε γὰρ ἐς κύρτοιο πέσῃ λόχον αἰόλος ἰχθὺς,
Αὐτίκ' ἐπεφράσθη τε, καὶ ἐκδῦναι χατέοντες
Πειρᾶται· στρέψας δὲ κάτω κεφαλήν τε καὶ ὄσσε,
Ἔμπαλιν εἰς οὐρὴν ἀνανήχεται ἴχνος ἀμείβων.
Ταρβεῖ γὰρ σχοίνους τανυήκεας, αἵ τε θύρῃσιν
Ἀμφιπεφρίκασιν, καὶ τύζουσιν ὅπωπας
Ἀντίον ἐρχομένοιο, φιλακτήρεσσιν ὁμοῖαι.
Οἱ δέ μιν εἰσορόωντες ἀμήχανα δινεύοντα
Ἔκτοθεν ἀντιόωσιν ἀρήγονες, οὐδὲ λιπόντες
Τειρόμενον· καί πού τις ἑὴν ὤρεξεν ἀπαρχὴν
Οὐρὴν, ὄφρα τε χεῖρα λαβεῖν ἔντοσθεν ἑταῖρον.
Αὐτὰρ ὁ δὰξ ἐμφὺς ἐρύσσατο· ὁ δ' ἔκπαλιν ἄϊδος ἔξω
Οὐρὴν ἡγετέραν ὑπὸ στόμα δεσμὸν ἔχοντα.
Πολλάκι δὲ προφανέντος ἑὴν ἔντοσθεν ἐόντος
Οὐρὴν ἄλλος ἔμαρψε, καὶ ἐξείρυσσε θύραζε
Ἑσπόμενον· τοίοις δὲ νοήμασι πότμον ἄλυξαν.
Ὡς δ' ὅτε παιπαλόεσσαν ἀναστείχωσι κολώνην
Φῶτες ὑπὸ σκιερῆς νυκτὸς κνέφας, ἡνίκα μήνη
Κέκρυπται, νεφέων δὲ κελαινιόωσι καλύπτραι.
Οἱ δ' ἄχθει μογέουσι, καὶ ἀτρίπτοισι κελεύθοις
Πλαζόμενοι, χεῖρας δὲ μετ' ἀλλήλοισιν ἔχουσιν.
Ἑλκόμενοι δ' ἕλκουσι πόνων ἐπίκουρον ἀμοιβήν.
Ὣς οἵ γ' ἀλλήλοισιν ἀμοιβαίῃ φιλότητι
Ἀλκτῆρες γεγάασι. τὸ δὲ σφισὶ μήσατ' ὄλεθρον
Δειλαίοις· ὀλοοῦ δὲ καὶ ἀλγινόεντος ἔρωτος
Ἤντησαν, βλαφθέντες ἐπιφροσύναις ἀγρέων.
Τέσσαρες ἐμβεβάασι θοὸν σκάφος ἀγρευτῆρες·
Τῶν ἤτοι δοιοὶ μὲν ἐπηρετμοῖσι πόνοισι
Μοχλεύοντι, τρίτατος δὲ δολόφρονα μῆτιν ὑφαίνων,
Θῆλυν ἀνάψας ἔνοσθε σκάρον ἀκροτάτοιο
Χείλεος, ἐν δίνῃσι λινοζώστῳ ὑπὸ δεσμῷ.
Ζωὴν μὲν κέρδιστον ἀγρεύειν, ἢν δὲ θάνῃσι,
Δέχνυτο μολύβδοιο μετὰ στόμα δέξατο τέχνην·
Μηρίνθου δ' ἑτέρωθεν ἐλαύνεται ἄλλος ὄπισθεν
Δινωτὸς μολύβδοιο βαρὺς κύβος ἅμματος ἄκρου·
Καί ῥ' ἡ μὲν ζωοῖσιν ἐοικυῖα ἐν ῥοθίοισιν
Ἑλκομένη θήλεια πταίνεται ἐξ ἀγρέος.
Τέτρατος αὖ κύρτοιο βαθὺν δόλον ἀντίον ἕλκει
Ἐγγύθεν· οἱ δ' ὁρόωντες ἀολλέες ἐγγὺς ἵενται
Κραιπνὸν ἐπειγόμενοι βαιοὶ σκάροι, ὄφρ' ἐρύσωνται
Ἑλκομένην ἄλοχον· τὸ δὲ πέριξ νέεσσιν ἅπαντη,
Οἴστρῳ θηλυμανεῖ βεβολημένοι· οἱ δ' ἐλάτῃσι
Νῆα κατασπέρχουσιν ὅσον σθένος· οἱ δ' ἐφέπονται
Ἑσσυμένως· τάχα δ' οὖσι πανύστατος ἔπλετ' ἀρωγή.
Εὖτε γὰρ ἀγρομένους τε καὶ ἄγχι μαιμώοντας
Θηλείης ἐπὶ λύσσαν ἴδῃ νόος ἀσπαλιῆος·
Ἐν κύρτῳ κατέθηκεν ὁμοῦ λίνον ἠδὲ μόλιβδον,
Ὃς σκάρον ἐμβαρύθων εἴσω σπάσεν· οἱ δ' ἄρ' ὁμαρτῇ
Ὡς ἴδον ὡς ἐκέχυντο προφθάδον, ἄϊδος ἕρκος
Πλεκτὸν ἐπισπεύδοντες· ἐπειγομένοις δὲ λόχοισι
Στείνονται, προβολή τε λύγων καὶ χάσμα πυλάων
Ἀργαλέον. τοίοις γὰρ ἐπαΐσσουσι μύωπες.
Ὡς δὲ ποδωκείης μεμελημένοι ἀνέρες ἄθλων,
Στάθμης ὁρμηθέντες, ὑπόχυτοι ὠκέα γοῦνα
Προπροτιταινόμενοι δολιχὸν τέλος ἐγκονέουσιν
Ἐξανύσαι· πᾶσιν δὲ πόνος νύσσα τε πελάσσαι,
Νίκης τε γλυκύδωρον ἑλεῖν κράτος, ἔς τε θέρετρα
Ἀΐξαι, καὶ κῦδος ἀέθλιον ἀντιβαλέσθαι·
Τόσσος ἔρως καὶ τοῖσιν ἐς ἄϊδος ἡγεμονεύει
Ἐχθρῶν κευθμῶνας ἀνοστήτοιο λόχοιο.
Καί τε τὰ δ' ἐς φιλότητα, καὶ ὕστατον οἶστρον ἔχοντες
Αὐτόματοι πιμπλᾶσιν ἐφίμερον ἀνδράσιν ἄγρην.
Ἄλλοι δ' αὖθι θέσαν ἔσω κύρτοιο κνεφαίου
Ζωὴν ἐγκαταθέντες ὑπὸ σπιλάδεσσι τίθεντο)
Κίναις, ὅσοις μέμηλε γλαγόεις σκάρος· οἱ δ' ὑπ' ἔρωτος
Αὐτὴν θηρώμενοι ἐρωτικὸν ἀμφαγέρονται,
Ἀμφί τε λιχμάζουσι, καὶ ἐξερέουσιν ἁπάντῃ

Iam verò in naſſis reflexis captum
Alius ſubtraxit, & conſeruauit ex interitu.
Vbi enim in naſſe inciderit inſidias verſicolor piſcis,
Statim conſiderat, & emergere ex pernicie
Conatur: conuertens autem deorſum caputque & oculos,
Retrò in cauda renatat, clauſtrum tranſiliens.
Metuit enim funes longam aciem habentes, qui oſtio
Circum horrent, & vulnerant oculos
Ex aduerſo venientis ſudibus ſimiles.
Illi verò eum conſpicientes inexplicabiliter hærentem,
Exterius occurrunt opitulatores, neque relinquentes
Preſſum: & interdum aliquis ſuam porrexit exhibens
Caudam, vt ſuam manu vt apprehēdat, qui intus eſt ſocius.
At hic quidē morſu infixus eſt, ille verò extraxit eum ex
Caudam ducem ſub ore vinculum habentem. *(inferno,*
Sæpe exeunte ſuam eo qui intus eſt
Caudam, alius corripuit, & extraxit foras
Sequentem. Talibus verò vafrimentis mortem euitarunt.
Vt autem cùm aſperum aſcendunt collem
Viri ſub vmbroſæ noctis caliginem, quando luna
Occultata eſt, nubium verò obſcurant eam velamina:
Illi verò in caligine laborant, & non tritis vijs
Errabundi, manus autem inter ſeſe conſertas habent:
Tracti verò trahunt, laborum auxiliari viciſſitudine:
Sic illi ſibi inuicem mutua amicitia
Subſidiatores ſunt. Hoc autem ipſis machinatur interitum
Miſeris: pernicioſo autem & dolorifico amori
Occurrerunt, læſi inſidijs piſcatorum.
Quatuor conſcendunt velocem ſcapham piſcatores.
Quorum duo quidem remigij laboribus
Occupantur: tertius verò fraudulentum conſilium texens,
Fœminam alligans trahit ſcarum ſummo
Labio in aquis, linteo ſub vinculo.
Viuam quidē vtiliſſimū eſt *attrahere: ſi verò mortua fuerit*
Delphinum plumbi per os recipit artem.
Ex linea verò alterinſecus demiſſus eſt alius retrò
Volutus plumbi grauis cybus nexu ſummo.
Et hæc quidem viuis ſimilis in fluentis
Tracta fœmina emittitur à piſcatore.
Quartus rurſum naſſæ profundum dolum ex aduerſo trahit
Prope: ipſi verò videntes denſi ſtatim appetunt,
Velociter feſtinantes, pulli ſcari, vt liberent.
Tractam ſcapham autem circumcurrunt omni ex parte,
Oeſtro mulieroſo adacti: hi verò abietibus id eſt, remis vel contis abiegnis
Nauem accelerant, quantum poſſunt: illi verò ſequuntur,
Cum impetu: celeriter autem ipſis extremum eſt auxilium.
Quando enim congregatóſque & effuſè ruentes
Fœminæ in rabiem viderit animus piſcatoris:
In naſſa reponit ſimul linum atque plumbum,
Quod ſcarum aggrauans intrò trahit: illi verò ſimul
Vt viderunt, vt infuſi ſunt, ſeſe inuicē præuenire cupiētes, ad
Plexū properātes: frequētatis autem manipulis (inferni ſeptum
Arctantur, & oſtium vimineum, & hiatus portarum
Difficilium. Tales enim irruunt ſtimuli.
Vt autem pernicitatis pedum ſtudentes in certaminibus
Carceribus elapſi, ruentes, velocia genua
Aſſiduè vlterius protendentes, longum ſtadium ſatagunt
Conficere: omnibus autem labor metamque propinquare
Victoriæque dulcem auferre excellentiam, inque fores
Ruere, & robur certaminis ſibi conciliare:
Tantus amor etiam his in inferni domum *dux eſt,*
Vt inſiliant latebras irremeabilium inſidiarum.
Impudentiſſimè verò in amorem, & extremum ſtimulū ha-
Spontanei implent deſiderabilem viris capturam. *(bentes*
Alij verò rurſum fœminam intra naſſam obſcuram
Viuam inderentes ſub ſcopulis ponunt *(verò præ amore*
Illis, quibus ſtudet vel immoratur *candidas ſcarus. Ipſi*
Aura demulſi amatoria circum congregantur,
Circúmque lambunt, & exquirunt vndique,

Indagantes naſſæ deſcenſum: ſtatim verò perueniunt
Ad introitum latum, ineluctabile ſeptum habentem.
Irruunt autẽ vehementer omnes cumulatim: neq; ulla ratio
Emergendi: odioſum verò amorum inuenerunt finem. (eſt
Vt autem aliquis auibus mortem doloſam ferens
Fœminam fruticibus occultat denſis
Auem eiuſdem linguæ, comitem conſuetum aucupij:
Hæc autẽ ſuauiter cantillat argutũ carmen: illæ verò audiẽtes
Omnes approperant, & in laqueum ipſum innituntur,
Fœminæ ſonis ſeductæ vocis:
Sic illi naſſæ illabuntur lateribus ſimiliter.
Talem verò etiam Cephalis amor conciliat noxam.
Nam & hos fœmina decipit in aquis
Tracta, floridaque eſt, pinguiſque membra.
Sic enim conſpicientes ipſam infiniti circum colliguntur:
Pulchritudine verò ad ſtuporem vſque adacti nolunt
Deſerere: quouis autem deſideriorum illecebræ ducunt
Calefactos, etiamſi ipſos infeſtam ducas
In terram, extrahens fœmineam fraudem: illi verò ſequuntur
Denſi, neque fraudum recordati, neque piſcatorum:
Sed tanquam iuuenes perpulchræ vultum mulieris
Spectantes, primò quidem eminus contemplantur,
Formam mirantes per-amabilem, prope verò poſtea
Accedunt, & obliuiſcuntur, & non amplius per illas vias
Incedunt, per quas ante: ſectantes autem lætantur,
Deliniti ſuauibus motibus veneris:
Sic illorum quaſi œſtro percuſſorum videas humidũ cœtum
Volutorum: mox autem ipſis inuiſi veniunt amores.
Statim enim reticulum vir affabrè factum eleuans
Sinum proijcit, & copioſam attrahit capturam,
Facile foraminibus-retis comprehenſam circumtegens
Sepia porrò iuuenuſtæ in-amore ad maiorẽ currunt no-
Non enim his neque naſſam exitialem, neque lini (xam.
Circumuolutiones immittunt in-mari-laborãtes piſcatores:
Sed facili negocio attrahunt, alligantes vnã ſola piſcatores
In aquis. Illæ verò vbi eminus viderint,
Celeriter admodum accurrunt: circumplicataq; inhærent,
Impactæ gyris tanquam peregrè videntes
Virgines diu abſentem fratrem, aut genitorem
Autem domum incolumem reuerſum:
Aut recens iugis cubicularis veneris
Puella capta, nuptiarum felici vinculo
Sponſum amplectitur, collo per totam noctem vincula
Candidis vtrinque brachiis circumdans:
Ita tunc aſtutæ ſepiæ circumuoluuntur
Inter ſeſe. Non enim ipſis remittitur opus amoris,
Donec extrahant eas in ſcapham piſcatores.
Illæ verò adhuc cohærẽt, cũ amore verò ſimul mortẽ oppetũt.
Has quidem etiam naſſis decipiunt veris tempore.
Naſſas enim obumbrantes ſub ramis myricæ,
Aut oleaſtri frondibus floridis: aut etiam alia
Lanugine in litoribus arenoſis ponunt. (concubitus,
Illæ verò ſimul quidem generationis appetentes, atq; etiam
Naſſam intra feſtinant, & ſedentes in frondibus
*Ibi quidem * deſinunt amores, deſinunt verò etiam miſeræ*
Vitæ, à piſcatoribus extractæ ſolertibus.
Eximiè verò ex omnibus piſcibus triſtem amorem
Merulus exercet: in turdos autem flagrat pectore
Oeſtroq;, Zeloq;, graui Deo, æſtuans.
Merulo neque cubile vnum ſociale, non coniunx vna,
Non thalamus: multæ verò vxores, multæq; ſpeluncæ
Separatæ occultant domeſtica cubicula fœminarum,
His ſemper perdius ſub cauis latebris
Turdi habitant, ſimiles recens nuptis
Sponſis, quas nondum quiſquam viderit extra thalamum
Progredientes: in ipſis verò nuptialis flagrat pudor.
Sic hæ quoque abditæ intra thalamos vnaquæq;
Semper commorantur, quocunque maritus ipſe iuſſerit.
Merulus rurſum petris aſſidens nunquam relinquit
eas

Græciſmus ab Horatio vſurpatus: vt, deſine molliũ quæ relarũ. Ac Apuleius, Symmachus, alij etiam deſinere vel deſiſtere aliquam rẽ dixerunt: vt etiam perſeuerare, pergere aliquam rem vt alibi obſeruo. Sic infrà 651. παύσαντο ὀδυρμῶν.

Μαιόμενοι κύρτοιο καταίβασιν· αἶψα δ' ἵκοντο
Εἴσθμην εὐρεῖαν ἀνέκβατον ἕρκος ἔχουσαν.
Ἐν δ' ἔπεσον μάλα πάντες ὁμιλαδόν, οὐδέ τι μῆχος
Ἐκδῦναι, στυγερὴν δὲ πόθων εὕραντο τελευτήν.
Ὡς δ' ὅτις οἰωνοῖσι μόρον δολόεντα φυτεύων,
Θήλειαν θάμνοισι κατακρύψῃσι λασίοισιν
Ὄρνιν ὁμογλώσσοιο συνέμπορον ἰθάδα θήρης·
Ἡ δὲ λίγα κλάζει ξουθὸν μέλος· οἱ δ' ἀΐοντες
Πάντες ἐπαΐσσουσι, καὶ ἐς βρόχον αὐτὸν ἵενται,
Θηλυτέρης ὄπεσσι παραπλαγχθέντες ἰωῆς·
Ὡς κεῖνοι κύρτοιο πέσον λαγόνεσσιν ὁμοῖοι.
Τοίην δ' αὖ κεφάλοισιν ἔρως περιβάλλεται ἄτην.
Καὶ γὰρ τοὺς θήλεια παρήπαφεν ἐν ῥοθίοισιν
Ἑλκομένη, θαλερή τε πέλει λιπόωσά τε γυῖα.
Ὡς δὲ γὰρ εἰσορόωντες ἀπείρονες ἀμφαγέρονται,
Κάλλει δ' ἐκπάγλως βεβλημένοι οὐκ ἐθέλουσι
Λείπεσθαι· πάντη δὲ πόθων ἴυγγες ἄγουσι
Θελγομένους, εἰ καί σφεας ἀνάρσιον ἠπεροπεύοις
Χέρσον ἐφελκύων θῆλυν δόλον· οἱ δ' ἐφέπονται
Ἀθρόοι, οὔτε δόλων μεμνημένοι, οὔθ' ἁλιήων.
Ἀλλ' ὥς τ' ἠΐθεοι περικαλλέος ὄμμα γυναικὸς
Φρασσάμενοι, πρῶτον μὲν ἀποσταδὸν αὐγάζοντο
Εἶδος ἀγαιόμενοι πολυήρατον, ἄγχι δ' ἔπειτα
Ἤλυθον, ἐκ δ' ἐλάθοντο, καὶ οὐκέτι κεῖνα κέλευθα
Ἔρχονται τὰ πάροιθεν· ἐπεσσύμενοι δὲ γάνυνται,
Θελγόμενοι λιαρῇσιν ὑπαὶ ῥιπῇς ἀφροδίτης·
Ὡς κείνων εἴσιδες ἐστροφέας ὑγρὸν ὅμιλον
Εἱλομένων· τάχα δέ σφιν ἀπεχθέες ἦλθον ἔρωτες.
Αἶψα γὰρ ἀμφίβληστρον ἀνὴρ εὐεργὲς ἀείρας,
Κόλπον ἐπιπροέηκε, καὶ ἄσπετον ἔσπασε θήρην,
Ῥηϊδίως ἀψῖσι περίσχετον ἀμφικαλύψας.
Σηπίαι αὖ δυσέρωτες ἐπὶ πλέον ἔδραμον ἄτης.
Οὐ γὰρ τοῖς ἢ κύρτον ὀλέθριον, οὐδὲ λίνοιο
Ἀμφιβολὰς ἑλίκας διζήσονται ἀγρευτῆρες·
Ἀλλ' αὐτοὺς ἐρύουσιν ἀναψάμενοι μίαν οἴην
Ἐν ῥοθίοις· αἱ δ' εὖτ' ἂν ἀποπρόθεν ἀθρήσωσιν,
Αἶψα μάλ' αἴσσουσι· περιπλέγδην δ' ἐνέχονται
Ἐμφύμεναι σπείρῃσιν, ἅτε ξεινηθεν ἰδοῦσαι
Παρθενικαὶ δηναιὸν ἀδελφεὸν, ἢ γε τοκῆα
Ἤπειτ' ἐν μεγάροισιν ἀπήμονα νοστήσαντα·
Ἢ νέον ἀγγελίῃσιν ὑπ' εὐναίης ἀφροδίτης
Κούρη ληϊσθεῖσα γάμων εὐαγέϊ δεσμῷ
Νυμφίον ἀμφιπλέξασα, δι' αὐχένι πάννυχα δεσμὰ
Ἀργυφέοις ἑκάτερθε βραχίοσι γυρώσασα·
Ὡς τότε κερδαλέαι περὶ σηπίαι εἱλίσσονται
Ἀλλήλαις· οὐ γάρ σφι μεθίενται ἔργον ἔρωτες,
Εἰσόκεν ἐξερύσωσιν ἐπὶ σκάφος ἀσπαλιῆες·
Αἱ δ' ἔτι συμπεφύασι, πόθῳ δ' ἅμα πότμον ἕποντο.
Τὰς μὲν καὶ κύρτοισι παρήπαφεν εἴαρος ὥρη.
Κύρτους καὶ σκιάσαντες ὑπὸ πτόρθοισι μυρίκης,
Ἢ κομάρου πετάλοισι τεθηλόσιν, ἠὲ καὶ ἄλλῃ
Λάχνῃ, ἐπ' ἠιόνεσσι πολυψαμάθοισιν ἔθηκαν.
Αἱ δ' ἅμα μὲν γενεῆς κεχρημέναι, ἠδὲ καὶ εὐνῆς,
Κύρτον ἔσω σπεύδουσι, καὶ ἥμεναι ἐν πετάλοισιν,
Αὐτοῦ μὲν παύσαντο πόθων, παύσαντο δὲ δειλῆς
Ζωῆς, ἀγρευτῆρσιν ἀνελκόμεναι πινυτοῖσιν.
Ἔξοχα δ' ἐκ πάντων νεπόδων ἀλεγεινὸν ἔρωτα
Κόσσυφος ἀθλεύει· κίχλαις δ' ἐπιδαίεται ἦτορ,
Οἴστρῳ τε ζήλῳ τε βαρύφρονι δαίμονι θύων.
Κοσσύφῳ οὔτ' εὐνὴ μία σύννομος, οὐ δάμαρ οἴη,
Οὐ θάλαμος. πολλαὶ δ' ἄλοχοι, πολλαὶ δὲ χαράδραι
Κεκριμέναι κεύθουσιν ἐφέστια λέκτρα γυναικῶν,
Τῇσιν ἀεὶ πανημὰρ ὑπὸ γλαφυροῖσι μυχοῖσι
Κίχλαι ναιετάουσιν ἀλίγκιαι ἀρτιγάμοισι
Νύμφαις, ἃς οὔπω τις ἴδοι θαλάμοιο πάροιθεν
Ἐρχομένας· ἐν δέ σφι γαμήλιος αἴθεται αἰδώς·
Ὡς αἵγ' ἐνδόμυχοι θαλάμων ἔντοσθεν ἑκάστη
Αἰὲν ἐνδιάουσιν, ὅπῃ πόσις αὐτὸς ἀνώγοι·
Κόσσυφος αὖ πέτρῃσι παρήμενος οὔ ποτε λείπει,

Αἰὲν

Αἰὲν ἔχων φυλακὴν λεχέων ὕπερ, οὐδέ ποτ' ἄλλῃ
Τέτραπται, πανῆμαρ δ' ἀμφιστρέφεται, ὁπότε δ' ἄλλοις
Παπταίνων θαλάμοις, καί οἱ νόος οὐκ ἐπὶ φορβὴν
Στέλλεται, οὔτι τιν' ἄλλον ἔχει πόνον, ἀλλ' ἐπὶ νύμφαις
Μοχθίζει δύσζηλος ἀειφρούροισι πόνοισι.
Νυκτὶ δέ οἱ βρώμης τε μέλει καὶ παύεται ἔργων
Τυτθὸν ἴσον φυλακῆς ἀζηχέος· ἀλλ' ὅτε κίχλαι
Ὃν τόκον ὠδίνωσιν, ὁ δ' ἄσχετα τῆλος ἀίσσει
Ἀμφιπεριδδείσας· ὁτὲ δ' ἔρχεται ἄλλοτε ἄλλην
Εἰς ἄλοχον, μέγα δή τι περιδδείσαντι ἐοικὼς
Ὠδίνων· οἷον δὲ μετὰ φρεσὶν ἄχθος ἄγει
Μήτηρ μουνογόνοιο θοὴν ὠδῖνα θυγατρὸς
Πρωτοτόκου φρίσσουσα· τὸ γὰρ μέγα δεῖμα γυναικῶν.
Αὐτὴν δ' οὔτι χέρειον ἐπέρχεται εἰλειθυίης
Κῦμα πόνων· πάντῃ δ' ἐκ θαλάμων δεδόνηται
Εὐχομένη, στενάχουσα, μετήορον ἦτορ ἔχουσα,
Εἰσόκε λυσιπόνοιο βοῆς ἔντοσθεν ἀκούσῃ·
Ὡς ὁ περιδδείσας ἀλόχοις περιδαίεται ἦτορ.
Τοῖόν που λεχέων ἀΐω νόμον ἐντύνασθαι
Ἀσσυρίους, οἳ Τίγριν ὑπὲρ ποταμὸν ἄστε' ἔχουσι,
Βάκτρων τ' ἐνναέτας, ἑκηβόλον ἔθνος ὀϊστῶν.
Καὶ γὰρ τοῖς πλεῦνές τε γαμήλια λέκτρα γυναῖκες
Κεκριμέναι μετέπουσι, καὶ εὐνάζονται ἅπασαι
Νύκτας ἀμειβόμεναι· μέγα δέ σφισι κέντρον ὀπηδεῖ
Ζήλου ἀτειρέος, ζήλῳ δ' ὀλέκονται,
Αἰὲν ἐπ' ἀλλήλοισι βαρὺν θήγοντες Ἄρηα.

Ὡς οὐδὲν ζήλοιο κακώτερον ἀνδράσιν ἄλγος
Ἐντρέφεται· πολλοὺς δὲ γόους, πολλὰς δὲ τίθησιν
Οἰμωγάς· λύσσης γὰρ ἀναιδέος ἐστὶν ἑταῖρος·
Λύσσῃ δ' ἀσπασίως ἐπιμίσγεται, ἐς δὲ βαρεῖαν
Ἄτην ἐξεχέρδισε, τέλος δέ οἱ ἔπλετ' ὄλεθρος.
Ὡς καὶ τὸν δύστηνον ὑπήγαγε κόσσυφον ἄτη
Δαμνῆναι, χαλεπὰς δὲ γάμων ἐπέπεσεν ἀμοιβάς.
Εὖτε γὰρ ἀθρήσει σπιλάδων ἐπινίσσοντα
Ἰχθὺν ἀσπαλιεὺς ἀλόχου πέρι μόχθον ἔχοντα,
Ἀγκίστρῳ κρατερῷ περιβάλλεται ὅττι τάχιστα
Καρίδα ζώουσαν, ἐπ' ἀγκίστροιο δ' ὕπερθεν
Βριθὺς ἀνῆπται μολίβδου κύβος· αὐτὰρ ὁ λάθρῃ
Πρὸς πέτραις ἀφίησι βαρὺν δόλον· ἐγγύθι δ' αὐτῶν
Δινεῖ θαλαμῶν· ὁ δ' ἐσέδρακεν, αἶψα δ' ἐγερθεὶς
Ὡρμήθη, καρίδα δόμων ἔντοσθεν ἱκάνειν
Ἐλπόμενος, λέκτροις ἀνάρσιον ἠδ' ἀλόχοισιν.
Αἶψα δ' ἐπιθρώσκων, ὁ μὲν ἔλπεται ἐν γενύεσσι
Τίνυσθαι καρίδος ἐπήλυσιν· οὐδ' ἐνόησεν
Ὃν μόρον ἀμφιχανών· ἁλιεὺς δέ μιν αἶψα δοκεύων
Χαλκείαις ξυνέεσσιν ἀνακρούων γενύεσσιν.
Εἴρυσ' ἀσχαλόωντα, καὶ ὕστατον ἀσπαίροντα·
Καί πού μιν τοίοισιν ἐνίσπε κερτομίῃσιν·
Ἤδη νῦν ἀλόχους τε περιφρούρεε φυλάσσων,
Ὦ τάλαν, ἐν θαλάμοις τε μένων ἐπιτέρπεο νύμφαις.
Οὐ γάρ σοι μία Κύπρις ἑήνδανεν, οὐδὲ μί' εὐνή·
Ἀλλὰ μάλ' ἐν τόσσῃσιν ἀγάλλεαι μοῦνος ἀκοίτης
Εὐναῖς· ἀλλ' ἴθι δεῦρο, γάμος δέ τοί ἐστιν ἑτοῖμος
Νυμφίε, χερσαίοιο πυρὸς λαμπετικὸς αὐγή.
Τοῖα δέ που νείκεσε, καὶ οὐκ ἀΐοντα προσαυδῶν.
Κίχλαι δ', εὖτε θάνῃ φρουρὸς πόσις, ἐκτὸς ἰοῦσαι
Πλάζονται θαλάμων, ξυνὸν δ' ἥρῳ αἱρεῖ πότμον.

Καὶ μὲν δὴ φιλότητι καὶ ἀλλήλων ἐπαρωγῇ
Ὄλλυνται γαλεοί τε κύνες, καὶ φῦλα κελαινῶν
Κεντροφόρων· λευκὸς μὲν ἐπ' ἀγκίστρῳ πεπέδηται
Ἰχθύς· ἀσπαλιεὺς δὲ κιὼν ὅθι πηλὸς ἀϊδνὴς
Ἐμβύθιος, δολιχῇσιν ἐφίζεται ὀργυιῇσιν,
Ἄγκιστρον καθίησι, θοῶς δέ τις ἔσπασεν ἄτην
Ἀντιάσας· ὁ μὲν αὐτίκ' ἀνέλκεται· οἱ δέ μιν ἄλλοι
Φραζόμενοι μάλα πάντες ἀολλέες αἰὲν ἕπονται,
Ὄφρ' αὐτῇ ἐπὶ νηὶ καὶ ἀγρευτῇσιν ἵκωνται.
Δὴ τότε τοὺς μὲν ἕλοις λίνῳ περιηγέϊ κύκλῳ,
Τοὺς δὲ σιδηρείοισι καταιγίδην οὐτάζων
Αἰχμαῖς τριγλώχισι καὶ ἀλλοίοισι δόλοισιν.

Semper agens excubias pro lectis, nec vnquam aliò
Vertitur: toto verò die verſatur ibi: aliàs alios
Obſeruans thalamos: & ipſi animus non ad pabulum
Mittitur, nec vllum alium habet laborem: ſed ſuper ſponſis
Sollicitus eſt, male-æmulus peruigilibus laboribus.
Noctu autem ipſi & eſca curæ eſt, & quieſcit ab operibus,
Pauxillum quantum, cuſtodiæ continuæ: ſed quando turdi
Suum partum edunt, tum hic indomitus fertur
Circumtremens: venit autem aliàs aliam
Ad vxorem, valde ſanè trepidanti ſimilis
Dolorũ partus cauſâ. Qualem verò in animo dolorẽ ſuſtinet
Mater, vnicæ celerem partionem filiæ
Primiparæ horrens: hic enim magnus metus eſt mulierum:
Ipſam verò nihilo minor attingit partus
Laborum fluctus: vbique verò extra thalamum circumagitur
Vota faciens, ſuſpirans, ſuſpenſum animum habens,
Donec vocem quæ laborem ſoluat intus audiuerit:
Sic ille circum vxores trepidans vritur animo.
Talem alicubi cubilium audio legem inſtituiſſe
*Aſſyrios, qui Tigrim ſupra flumen vrbes * habent,*
Bactrorúmq; incolas, procul iaculantẽ nationẽ ſagittariorũ.
Etenim his pluresq; connubiales lectos vxores
Diſtincte curant, & concumbunt omnes
*Noctes alternantes: magnus autẽ ipſos ſtimulus * continuatur*
*Zeli * cruciabilis: Zelo autem pereunt,*
Semper in ſe mutuò grauem acuentes martem.
Quam nullus æmulatione peior hominibus dolor
Ineſt: multos verò luctus, multóſque affert
Eiulatus: furoris enim impudentis eſt ſocia.
Furori autem libenter commiſcetur: inq; grauem
Noxam euadit: finis verò ei eſt exitium.
Quemadmodum etiam miſerum inducit merulum noxâ
Domari: difficiles autem nuptiarum incidit vices.
Cum enim viderit ad ſcopulos commorantem
Piſcem piſcator pro vxore laborem ſuſtinentem,
Hamo firmo circumdat quàm celerrimè
Caridem viuam. Supra hamum verò
Grauis aptus eſt plumbi cubus. At ipſe clam
Ad rupes demittit grauem dolum: prope verò ipſos
Verſatur thalamos. Ille autem conſpicit, ſtatimq; excitatus
Fertur cum impetu, caridem intra domos venturam
Sperans, lectis inuiſam, & vxoribus.
Statim verò irruens ille quidem ſperat maxillis
Vltorem ſe caridis aduentum: neque animaduertit
Suæ mortis inhiaſſe. Piſcator verò ipſum ſtatim obſeruans
Æreis configit impellens genis,
Trahitque ægrè ferentem, & extremùm palpitantem.
Et forte ipſum talibus increpat inſultationibus:
I nunc & circum vxores excuba cuſtodiens:
O miſer, in thalamiſque manens oblectare ſponſis.
Non enim tibi vna Venus placuit, neque vnum cubile:
Sed valde tot gaudes ſolus vxorum
Concubitu: verum age, veni huc: nuptiæ verò tibi ſunt paratæ
Sponſe, terreſtris ignis illuſtris ſplendor.
Talia quædam exprobrat etiam non audienti dicens.
Turdi verò quando mortuus fuerit cuſtos maritus extra procedentes
Errant thalamos, communemq; oppetunt cum viro mortem.

Et quidem ſanè amore, & mutuo auxilio
Pereunt galeique canes, & ſecula nigrorum
Centrophororum. Albus quidem ſupra hamum ligatus eſt
*Piſcis: piſcator autem * profectus eò vbi lutum obſcurũ eſt*
In profundo, longis inſidet orgyis,
Hamúmque demittit: celeriter autẽ aliquis attrahit noxã
Qui inciderit. Ille quidem mox attrahitur: at ipſum alij
Obſeruantes admodum omnes frequentes ſemper ſequuntur,
Donec ipſam ad nauem & piſcatores venerint.
Tum ſanè alios quidem ceperis retis rotundo circulo:
Alios verò ferreis, cum impetu percutiens,
Cuſpidibus triplicibus & alijs dolis.

Iſte [illegible] co Scholiaſte [illegible] Continuatum, pro continuo: verbum Apuleio, [illegible] Plautinum, vt & Aeternitas [illegible].

Verbum proficiſcendi non ſolum de [illegible] ſed [illegible] de [illegible] motu de loco vno in aliũ. Sic Salluſtius in fragmẽtis. Profectus quidẽ [illegible] natura. Quid quod [illegible] etiam pecuniam proficiſci dicunt, non quòd peregre proficiſcatur, ſed quod ab vno ad aliũ tranſeat. Et Cic. proficiſcendi [illegible] a de Diuinat.

Non enim prius fugiunt retrogradi, quàm ſocium
Tractum viderint: ſimul verò cupiunt perire.
Qualiter autem nuper mortui filij cadauer ex ædibus
Sepulchrum ad lacrymabile ſui proſequuntur parentes
Unicum, circa quem plurimùm fruſtra ſe affligunt:
Unguibus verò lacerati præ dolore, circa filium eiulantes
Sepulchro inhærent, & non volunt domum
Reuerti, ſed commori luctuoſo mortuo:
Sic hi nolunt ab attracto relinqui,
Donec eodem exitio à piſcatoribus interimantur.
Alios verò peregrinus & non inteſtinus maris
Cepit amor, terreſtrem in piſcibus ſtimulum excitans
Extra mare. Extraneæ amicitiæ quale telum attingit
Polypos, ſargorúmque genus, petris amicum.
Sanè Polypi quidem Mineruæ, id eſt, oleæ amant
Ramos, & termitibus in glaucis amorem
Traxerunt. Profectò magnũ miraculũ eſt deſiderio mentem
Trahi: pinguiſque ſtirpis ramis gaudere. *(arboreo*
Ubi enim fructuoſa propè mare eſt olea,
Uicinis in terris litoralis florens,
Illuc Polypi mens trahitur, velut ad veſtigium
Cnoſſi & ſagacis canis, vt qui in montibus
Feræ inueſtigat obliquum greſſum perſcrutans
Naris ex nuncio certo, & illam citò
Cõprehẽdit, neq; fruſtratus eſt: ad ſuũ verò accedit dominũ:
Sic & virentem illum deprehendit propè oleam
Polypus: emergit verò è profundis, & in terram proſerpit
Lætabundus: termitibus verò Mineruæ accedit.
Ibi ſanè primò quidem exultans, circa radicis
Fundum verſatus volutatur, tanquam puer
Qui recens aduenientem ſuam nutricem amplexatur:
Circa illam verò implicatur: ad ſinúmque manus attollit,
Cupiens collúmque & ceruices circumdare:
Sic ille circa ramos voluitur, teritate gaudens.
Deinde poſtea extremis affixus acetabulis
Surſum ſerpit cupidus circa comáſque
Implicatur, aliàs aliũ tenens ramum: quemadmodũ aliquis
Reuerſus peregrè ſuos ſalutat amicos
Frequenter occurrentes, volutus circa collum:
Aut ſicut alias implicatur circum abietes
Humida circumuolutio hederæ: extenſa autem à radice
Serpit: vſquequaque verò circumfluit ramis:
Sic ille gaudens pingues amplectitur oleæ
*Termites *, oſculabundo planè ſimiliter: ſed quum ab amore*
Ceſſat, iterum maris in ſinum deorſum repit,
Expletus amore, oleagineóque deſiderio.
Cuius quidem etiam ipſum amoris capit dolus, vt norunt
Piſcatores. Ramos enim colligant oleæ
Quàm maximè generoſos, & plumbum medium inſerunt,
Atque ex ſcapha trahunt: ſed non negligit oleam
Polypus, verùm inuadit & amplexatur amicos
Ramos: neq; amplius poſtea, licet tractus in capturam,
Uincula amorum remittit, donec intra rediatur
Nauem ille verò non odit, etiamſi periens oleam.
Sargi verò capienis in amoribus animũ habent occupatũ.
Capras verò deſiderant: monticoliſque pecudibus
Mirum in modum gaudent, licet ipſi marini ſint.
Certè miraculum non ſperatum concordia genera anima-
lium peperiſſe
Inter ſeſe, montiúmque iuga, truculentúmque mare.
Quando enim caprarum paſtores ad litora minant
Capellas, in verticibus locis marinis
Apricas, quando calidus caleſtis ſtat Sirius:
Tunc illi & balatum ad litus audientes,
Vocémque paſtorum ſonoram, omnes gregatim,
Ut maximè alioqui tardi ſint, feſtinantes feruntur
Sargi, & ſaliunt ad litora maris
Lætantes: cornutúmque adulant gregem,
Circúmque lambunt, & denſi circumfunduntur
Crebrò ſubſultantes: occupat autem admiratio paſtores.

Osculabun[illegible] ... dextram.

Οὐ γὰρ πρὶν φεύγουσιν ὑπότροποι, ἄχρις ἑταῖρον
Ἑλκόμενον λεύσσωσιν, ὁμοῦ δ' ἐθέλουσιν ὀλέσθαι.
Οἷον δ' ἀρτιφάτοιο παιδὸς νέκυν ἐκ μεγάροιο
Τύμβον ἐς ἀμφιχυτὸν στείχουσι τοκῆες
Τηλύγετον, τὸν πολλὰ μάτην περικωκύουσι
Δρυπτόμενοι δ' ὀδύνῃσι τέκος περικωκύοντες
Ἠρίῳ ἐμπεφύασι, καὶ οὐκ ἐθέλουσι μέλαθρα
Νοστῆσαι ξυνῷ δὲ συναποθανεῖν τῷ νεκρῷ.
Ὣς οἵ γ' οὐκ ἐθέλουσιν ἀφ' ἑλκομένοιο λιπέσθαι,
Εἰσόκεν αὐτὸν ὄλεθρον ὑπ' ἀγρευτῇσιν ἕλωνται.
Ἄλλους δ' ἀλλότριός τε καὶ οὐκ ἐνδήμιος ἅλμης
Εἷλεν ἔρως, χερσαῖον ἐνὶ ἰχθύσιν οἶστρον ἐγείρων
Ἔξαλον· ἀλλοδαπῆς φιλίης βέλος οἷον ἱκάνει
Πουλύποδας, σαργῶν τε γένος πέτρῃσιν ἑταῖρον.
Ἤτοι πουλύποδες μὲν Ἀθηναίης φιλέουσιν
Ἔρνεα, καὶ θαλλοῖσιν ἐπὶ γλαυκοῖσιν ἔρωτα
Ἔσπασαν· ἦ μέγα θαῦμα πόθῳ φρένα δινηθῆναι
Ἑλκεσθαι, λιπαρῷ τε φυτοῦ πτόρθοισι χαίρειν.
Ἔνθα γὰρ ἀγλαόκαρπος ἀγχιάλοιο θαλάσσης
Γείτοσιν ἐν χώροισιν ἐπακταίη τεθαλυῖα,
Κεῖθι δὲ πουλύποδος νόος ἕλκεται, ὥς τ' ἐς ἴχνος
Κνωσσίου ἀργεννοῖο κυνὸς μένος, ὅς τ' ἐν ὄρεσσι
Θηρὸς ἀνιχνεύει σκολιὴν ὁδὸν ἐξερεείνων
Ῥινὸς ὑπ' ἀγγελίης νημερτέος, καί τέ μιν ὦκα
Μάρψεν, οὐδ' ἀλιώτησεν, ἔβη δ' ἐπὶ ὃν ἄνακτα.
Ὣς καὶ τηλεθάουσαν ἐλαίην ἐγγὺς ἑλὼν
Πουλύπους ἀνέδυ μὲν βυθῶν, καὶ γαίας ἀνέρπει
Κηγηθώς, πρέμνοισι δ' Ἀθηναίης ἐπιβαίνει.
Ἔνθ' ἤτοι πρῶτον μὲν ἀγαλλόμενος περὶ ῥίζης
Πυθμένας εἱλεῖται στρωφώμενος, οἷά τε κοῦρος,
Ὅς τε νέον προμολοῦσαν ἑὴν τροφὸν ἀμφαγαπάζει,
Ἀμφὶ δέ οἱ πλέκεται, κόλποις δ' ὀρέγει χέρας αἴρων,
Ἱέμενος δειρῇ τε καὶ αὐχένι πηχύνασθαι·
Ὣς ὁ περὶ πρέμνοισιν ἑλίσσεται, ἔρνεϊ χαίρων.
Ἔνθεν ἔπειτ' ἄκροισιν ἐρειδόμενος κοτύλῃσιν,
Ὑψόσ' ἀνέρπυζει λιλαιόμενος, ἀμφὶ δὲ χαίτας
Πλέκεται· ἄλλοτε δ' ἄλλον ἔχων κλάδον, οἷά τις ἀνὴρ
Νοστήσας ξείνηθεν ἑοὺς ἀσπάζεθ' ἑταίρους,
Ἀθρόον ἀντιόωντας, ἑλισσόμενος περὶ δειρήν.
Ἠὲ ὡς ἐν βλωθροῖσιν ἑλίσσεται ἀμφ' ἐλάτῃσιν
Ὑγρὸς ἕλιξ κισσοῖο· τιταινόμενος δ' ὑπὸ ῥίζης
Ἑρπύζει· πάντῃ δὲ περιρρέει ἀκρεμόνεσσιν.
Ὣς ὁ γε γηθόσυνος λιπαρῆς περιβάλλετ' ἐλαίης
Ὄρπηκας κυνέοντι πανείκελος· ἀλλ' ὅτ' ἔρωτος
Λωφήσῃ, πάλιν αὖτις ἁλὸς μετὰ κόλπον ἀφέρπει,
Πλησάμενος φιλότητος, ἐλαιηροῦ τε πόθοιο.
Τοῦ δὴ καὶ ἔρωτος ἕλεν δόλος, ὡς ἐδάησαν
Ἰχθυβόλοι· θαλλοὺς γὰρ ὁμοῦ δήσαντες ἐλαίης
Ὅττι μάλ' εὐφυέας, μόλιβδον μέσον ἐγκατέθηκαν,
Ἐκ δ' ἀκάτου σύρουσιν· ὁ δ' οὐκ ἀμέλησεν ἐλαίης
Πουλύπους, ἀλλ' ὄρουσε, καὶ ἀμφιπλέξεν ἑταίρους
Πτόρθους· οὐδ' ἔτ' ἔπειτα, καὶ ἑλκόμενός περ ἐς ἄγρην,
Δεσμὰ πόθων ἀνίησιν, ἕως ἔντοσθε γένηται
Νηός· ὁ δ' οὐκ ἔχθηρε καὶ ὀλλύμενός περ ἐλαίην.
Σαργοὶ δ' αἰγείοισι πόθοις ἔπι θυμὸν ἔχουσιν.
Αἰγῶν δ' ἱμείρουσιν· ὀρεσσαύλοις δὲ βοτοῖσιν
Ἐκπάγλως χαίρουσιν, καὶ εἰνάλιοί περ ἐόντες.
Ἦ σέβας οὐκ ὀϊστὸν ὁμόφρονα φῦλα τεκέσθαι
Ἀλλήλοις, ὀρέων τε πάγους χαροπήν τε θάλασσαν.
Εὖτε γὰρ αἰγονομῆες ἐπ' ᾐόνας εἰσελάσωσι
Μηκάδας, ἐν δίνῃσι λοεσσαμένας ἁλίῃσιν
Ἐνδίους, ὅτε θερμὸς ἀλύσκιος ἵσταται ἀστήρ·
Οἱ δὲ τότε βληχήν τε ποτ' αἰγιαλὸν ἀΐοντες,
Αὐδήν τ' αἰπολίων βαρυηχέα, πάντες ὁμιλαδὸν
Καὶ νωθεῖς περ ἐόντες ἐπειγόμενοι φορέονται
Σαργοί, καὶ θρώσκουσιν ἐπ' αἰγιαλοῖσι θαλάσσης
Γηθόσυνοι· κεραὸν δὲ περισσαίνουσιν ὅμιλον,
Ἀμφί τε λιχμάζουσι, καὶ ἀθρόοι ἀμφιχέονται
Πυκνὰ κατασκαίροντες· ἔχει δέ τε θαῦμα νομῆας,

Πρῶτα δ' ἔχιν' αἶγες δὲ φίλον χρόνον ἀκούουσαι
Δέχνυνται· τοὺς δ' οὔτις ἔχει κόρος ἀγρομενάων.
Οὐ τόσον ἐν σταθμοῖσι κατασκίοισι νομήων
Μητέρας ἐκ βοτάνης ἔριφοι σκαίροντες ἰούσας
Πολλῇ γηθοσύνῃ τε φιλοφροσύνῃ τε δέχονται·
Ἠχεῖ δ' ἅπας περίχωρος ἀγαλλομένοισιν ἰωαῖς
Νηπιάχων κλαγγῇσι· νόος δ' ἐγέλασσε βοτήρων·
Ὡς κεῖνοι κεραοῖσι περισκαίρουσ' ἀγέλῃσιν.
Εὖτ' ἂν δ' ἐναλίων μὲν ἄδην κορέσωσι λοετρῶν,
Αἱ δὲ πάλιν στείχωσιν ἐς αὔλια, δὴ τότε σαργοὶ
Ἀχνύμενοι, μάλα πάντες ἀολλέες ἐγγὺς ἕπονται
Κύματος ἀκροτάτοιο γέλως ἵνα χέρσον ἀμείβει.
Ὡς δ' ὅτε τηλύγετον μήτηρ γόνον, ἢ καὶ ἀκοίτην
Εὐνέτις, ἀλλοδαπὴν τηλεχθέα γαῖαν ἰόντα
Ἀχνυμένη στέλλῃσι· νόος δέ οἱ ἔνδον ἀμύσσει
Ὅσσον οἱ μεσσηγὺς ἁλὸς χύσις, ὅσσα τε κύκλα
Μηνῶν· ἀκροτάτοισι δ' ἐπεμβαίνουσα θαλάσσης
Κύμασι δακρυόεσσαν ἀπὸ στόμα γῆρυν ἵησι,
Σπεύδειν λισσομένη· καί μιν πόδες οὐκ ἔτ' ὀπίσσω
Ἱεμένην φορέουσιν, ἔχει δ' ἐπὶ πόντον ὀπωπάς·
Ὡς κείνοις καί κέν τις ὑπ' ὄμμασι δάκρυα φαίη
Στάζειν, οἰωθεῖσι πεδ' ἐλαυνομένων πάλιν αἰγῶν.
Σαργὲ τάλαν, τάχα γάρ σε κακὸν πόθον αἰπολίοισι
Φημὶ πεσεῖσθαι· τοῖος νόος ἀσπαλιήων
Εἰς ἄτην καὶ κῆρα τεοὺς ἔτρεψεν ἔρωτας.
Πέτρας μὲν κείνας τεκμαίρεται ἐγγύθι γαίης
Πρῶτον, ἀεὶ διδύμοισιν ἀνισχομένας κροτάφοισιν
Ἐγγύθεν, αἳ στεινωπὸν ἁλὸς διὰ χῶρον ἔχουσιν,
Αἰθέρος ἀκτίνεσσι διαυγέας, αἷς ἔνι σαργοὶ
Πολλοὶ ναιετάουσι, συνέστιον αὖλιν ἔχοντες.
Ἔξοχα γὰρ πυρσοῖσιν ἐπ' ἠελίοιο γάνυνται.
Ἔνθα δ' ἀνὴρ μελέεσσιν ἑεσσάμενος δέρος αἰγῶν,
Δοιὰ κέρα κροτάφοισι περὶ σφετέροισιν ἐνάψας,
Στέλλεται ἑρμαίνων νόμιον δόλον· ἐς δ' ἅλα βάλλει
Κρέασιν αἰγείοισιν ὁμοῦ κνίσῃ τε λιπάνας
Ἄλφιτα· τοὺς δ' ὀδμή τε φίλη, δολόεσσά τ' ὀπωπή,
Φορβή τ' ἀφθονίως ἐφέλκεται, οὐδέ τιν' ἄτην
Ἐν φρεσὶν ὁρμαίνουσιν, ἀγαλλόμενοι δὲ μένουσιν
Αἰγὶ περισσαίνοντες ἐϊκότα δυσμενέ' ἄνδρα,
Δύσμοροι, ὡς ὀλοοῖο τάχ' ἀντιόωσιν ἑταίρου,
Οὐ φρεσὶν αἰγείῃσιν ἀρηρότος· αὐτίκα γάρ σφιν
Ῥάβδον τε κραναὴν ὁπλίζεται, ἠδὲ λίνοιο
Ὁρμιὴν λευκοῖο, βάλλει δ' ὑπὲρ ἀγκίστροιο
Χειλῆς αἰγείης κρέας ἔμπηκτον· οἱ μὲν ἐδωδὴν
Ἐσσύμενοι ἥρπαξαν· ὁ δ' ἔσπασε χειρὶ παλίντροπον
Αὖ ἐρύων. εἰ γάρ τις ὀΐσεται ἔργα δόλοιο,
Οὐκ ἂν ἔτ' ἐμπελάσειεν, κεἰ λασιότριχας αὐτὰς
Αἶγας ἄγοι· φεύγουσι δ' ὑποπτήξαντες ὁμαρτῇ
Καὶ μορφὴν καὶ δαῖτα καὶ αὐτὴν εὔδιον πέτρην.
Εἰ δὲ λάθοι, καὶ κραιπνὸν ἔχοι πόνον, οὔ κέ τις ἄγρης
Λειφθείη, πάντας δὲ δαμάσσεται αἰγὸς ὀπωπή.

Ἄλλος δ' αὖ σαργοῖσιν ἐνὶ πόθος εἴαρος ὥρῃ
Ἀλλήλων· λέκτρων δὲ γάμων πέρι δηριόωνται.
Πολλαῖς δ' εἷς ἀλόχοις πέρι μάρναται· ὃς δέ κεν ἀλκῇ
Νικήσῃ, πάσῃσιν ἱκανὸς ἔπλετ' ἀκοίτης·
Πέτραις δ' εἰσελάει θῆλυν στόλον, ἔνθ' ἁλιῆες
Κύρτον ἐτεχνήσαντο βαθὺν περιηγέα πάντῃ·
Τὸν δὲ φυτῶν λάχνῃσι περὶ στόμα πάντα πύκασσαν,
Μύρτων, ἢ δάφνης εὐώδεος, ἤ τευ ἄλλου
Πτόρθοισιν θαλεροῖσιν ὅπως σκιάοντες.
Τοῖς δ' οἶστρος ποτὶ μῶλον ἐπεγείρει ὀαριστάς
Μάρνασθαι· πολλὴ δὲ γαμήλιος ἔπλετ' ἐνυώ.
Ἀλλ' ὅτ' ἀεθλεύσας τις ἕλῃ κράτος, αὐτίκα πέτρην
Παπταίνει γλαφυρὴν ἀλόχοις δόμον· ἐς δ' ἴδε κύρτον
Κείμενον, εὐφύλλοισιν ἐπηρεφέ' ἀκρεμόνεσσιν,
Ἔνθ' ἐλάει νυμφεῖος ἑὸν χορόν· αἱ μὲν ἔπειτα
Κύρτον ἔσω δύνουσιν· ὁ δ' ἐκτόθι πάντας ἐρύκει
Ἄρσενας, οὐδέ τιν' ἄλλον ἐᾷ νύμφῃσι πελάσσαι·
Ἀλλ' ὅτ' ἂν ἐμπλήσῃ πλεκτὸν δόλον, ὕστατος αὐτὸς

Qui iam primum cognoſcunt: capræ verò amicum exitum non inuitæ
Excipiunt. Hos autem nulla capit ſatias lætitiæ.
Non tantopere in ſtabulis vmbroſis paſtorum
Matres ex prato hœdi circumſultantes
Multo cum gaudio & beniuolentia excipiunt.
Quãdo vniuerſa circumiacens regio exultantibus clamorib.
Paruulorũ hœdorum *reſonat: animus autẽ ridet paſtorum:*
Quantopere illi cornutos circumſiliunt greges
*Quando autẽ marmorum quidẽ * ſatiatẽ habẽt lauacrorũ,*
Illæ verò capræ *rurſum vadunt ad ſtabula: tunc ſanè ſargi*
Dolentes, admodum omnes denſi ponè ſequuntur,
Fluctibus extremis riſus vbi terram attingit.
Vt autem cum dilectum mater filium, aut etiam maritum
Vxor peregrinam procul in terram proficiſcentem
Dolens dimittit, animus autem ei intus triſtitiâ afficitur,
Quanta ei in medio, maris effuſio ſit quantíque circuli
Menſium: extremis autem ſupergrediens maris
Fluctibus lacrymabilem ab ore querimoniam emittit.
Feſtinare eum *rogans: & ipſam pedes non amplius retrò*
Cupidam ferunt: ſed habet in mare conuerſos *oculos:*
Sic illos etiam aliquis ſub oculis lacrymas diceret
Stillare, ſolos relictos depulſis rurſum capris.
Sarge infelix! Mox enim malo deſiderio in paſtores
Aio fore vt incidas. Talis mens piſcatorum
In fraudem & mortem tuos conuertit amores.
Petras quidem illas obſeruat prope terram
Primo vir geminis quæ ſurgunt capitibus
Propè, quæque angustum per mare locum habent,
Ætheris radiis conſpicuas: in quibus ſargi
Multi habent, communem manſionem tenentes.
Præcipuè enim facibus ſolis gaudent.
Ibi aliquis membris indutus pellem caprarum,
Gemina cornua temporibus ſuis reuinciens,
Et mittitur meditans paſcuum dolum: in mare verò iacit
Carnibus caprinis ſimul nidoréque pinguefactam
Farinam. Hos autem odórque amicus fraudulentáque facies
Pabulúmque benignè præbitum attrahit: neque vllam noxam
In animis cogitant: ſed exultantes manent
Capræ adulantes aſſimulatum hoſtilem virum.
Miſeri in quàm pernicioſum mox incidunt ſodalem,
Cum animis caprinis minimè conuenientem! Iamiam enim in
Virgámque aſperam expedit, & lini *(ipſos*
Funiculum albi: mittítque ſuper hamum
Labri caprini carnem infixam. Illi quidem cibum
Cupidè rapiunt: ipſe verò trahit manu *reſupinans: ſi enim quis intelliget opera fraudulenta,*
Non amplius acceſſerit, etiamſi hirſutas ipſas
Capras adducat: fugiunt autem trepidantes vnà
Et formam, & cibum, & ipſum aprica petra.
Si verò lateat, & velocem habeat laborem, nullus à captura
Relinquetur: ſed omnes domabit capræ aſpectus.

Aliud verò etiam ſargis cordi eſt deſiderium veris tẽpore
Inter ſe inuicem: ſuper concubitu verò nuptiarum dimicant:
De multis verò vnus vxoribus pugnat: qui verò robore
Vicerit, omnibus ſufficiens eſt maritus.
Ad petras verò compellit fœmineum agmen, vbi piſcatores
Naſſam fabricarunt profundam rotundam vndequaque.
*Hanc verò * gignentium foliis circum os totam ſtiparunt,*
Myrtorum, aut lauri odoræ, aut alterius alicuius
Ramis viridibus ſicuti inumbrantes.
Hos verò ſtimulus ad certamen incitat concubitores
Vt pugnent: vehemens verò nuptialis eſt dimicatio.
Verũ vbi quis re bene geſta adeptus fuerit victoriam, ſtatim
Circumſpicit cauã, vxoribus domiciliũ: cõſpicitq́ue naſſam (petrã
Iacentem, formoſis tectam frondibus:
Illuc compellit ſponſus ſuum cœtum. Illæ quidem deinde
Intra naſſam ſubeunt. Ipſe verò exterius omnes arcet
Mares, neque vllum alium patitur ſponſis appropinquare.
Sed cum impleuerit plexilem dolum, poſtremus ipſe

Accuſatiuo hoc à recto Satias formato vtitur aliquoties Lucretius. Rectus eſt etiam apud Terentium.

Gignentia, [illegible] Græci [illegible] ſupra [illegible]

thalamum sicut hi, irremeabile inferni cubile.
Vt autem cum ouilio aliquis ex pascuis minans
Greges gregatim reducit iterum: in q; ostiis
Stans stabuli animo numerat ouium
Multitudinem bene recensens, an ipsi salua omnia sint:
Omnibus verò coactis impletum quidem stabulum,
Arctatur: ultimus verò post ipsas insilit pastor:
Sic ipsæ quidem prius intra cauum recessum
Fœminæ succedunt: at posterior insilit maritus
Cum miseris vnà miser festinans thoribus:
Talia quidem in piscibus amor insluit certamina:
Talibus verò fraudibus amatorii pereunt.
Hippuri autem vbi quippiam in mari viderint
Fluctuans, hoc omnes frequentes prope sectantur:
Præcipue verò cùm nauem disruptam procellis,
Quæ miserabiliter Neptunum immitem experta est,
Diuisit magnus fluctus, & separatim alia ab aliis
Ligna agitat noxiis multifidis soluta.
Tunc autem Hippurorum greges tabulas currentes
Sectantur affectant: qui verò inciderit ex piscatoribus,
Copiosam facilè prædam capit, & sine inuidia.
Sed hoc quidem nautis prohibeat Saturnius
Marinus Neptunus: naues autem per latum mare cur-
Auris lenibus illæsæ & inconcussæ, rant
Onus vicissitudinariis transuehentes laboribus.
Hippuris verò alias machinas fabricare
Licet, incolumitatéque nauiũ conseruatã exercere capturã.
Densos tabularum illus simul sepientes
Vorticibus imponunt: inferius autem lapidem ligant,
Grauẽ, qui deorsũ trahat. Quæ quidẽ admodũ omnia aquæ
Modicè agitant: vmbræ verò amantia statim genera
Hippurorum gregatim colliguntur circa terga autem
Delectati tabulis versantur constanter.
His verò tum piscatores adnauigant prompti
Ad capturam: hamos verò sub cibis instruunt,
Et mittunt: illi verò trahunt, valde festinantes ad interitum.
Quemadmodum autem canes cibis aliquis ad pugnã incitat
Agitans medius prædã dilaniandam: illi verò ventris causa
Admodũ insanientes, seq; inuicẽ præueniẽdi studio rapaci
Alter alterum præcurrunt, & in manum respiciunt (furore
Viri, quocunq; proiecerit: cõtentio autẽ apparet ex dentibus:
Sic hi hamis irruunt promptè,
Facilè autem captum extrahet alium super alium,
Si velox fuerit ipsi enim festinant quàm piscatores
Magis, per stultitiam ad suam ipsorum mortẽ properantes.
Tali astutia & Pompili capiuntur.
Etenim his similis est animus ad vmbratica desideria.
Loliginibus autem sagittam aliquis machinetur
Intendens glomeri geminam: circa ipsam verò
Crebrò iungat reflectens maxillis
Hamos sibi inuicem propinque, quibus corpus
Maculosum infigat Iulidis, pendulos æris
Morsus occultans: carnes verò super gurgitibus stagni
Talem religatum habens trahit dolum: at vitiata
Loligo, inuaditq; & premit incidens
In humidos lumbricos: infigitur q; labris æris, (innuta
Neque amplius, quantumuis satagens, relinquere potest, sed
Trahitur sponte implicatũ suũ corpus postquã circumdedit.
Et quidem aliquis iuxta portus tranquillos maris
Capturam anguillarum instruit puer ludens,
Intestinum ouis accipit prælongum, & mittit in aquam
Extensum, longis simile lineis.
Illa verò conspicata irruit & attrahit illud. Ipsam verò de-
glutientem
Sentit, & ouillum statim rotundat spiritu
Intestinum inflans: illud autem assurgit flatu vehementi
Tumidum: impletq; dilatatum os miseræ
Anguillæ: spiritu autem angustatur afflicta
Humano: & ligata est quamuis cupiens effugere,
Donec tumens & indomitum suspirans

Εἰς θαλάμας ἅμα τοῖσιν ἀνέκβατον ἀΐδος εὐνήν.
Ὡς δ' ὅτε μηλονόμος τις ἀνὴρ βοτάνηθεν ἐλαύνων
Πώεσιν ἀγέλας ἀνάγει πάλιν, ἐν δὲ θύρῃσιν
Ἱστάμενος σταθμοῖο νόῳ πεμπάζεται οἰῶν
Πληθὺν εὖ διέπων, εἰ οἱ σόα πάντα πέλονται·
Πάσῃσι δ' εἰλομένῃσι περιπλήθουσα μὲν αὐλὴ
Στείνεται· ὕστατος δὲ μετὰ σφίσιν ἔσσυτο ποιμήν·
Ὣς αἱ μὲν προτέρωθεν ἔσω κοίλοιο μυχοῖο
Θήλειαι καταδύσαντο, ὁ δ' ὕστερος ἔνθορ' ἀκοίτης,
Δειλαίαις ἅμα δειλὸς ὁ ἐπισπεύδων λεχέεσσι.
Τοῖα μὲν ἐν νεπόδεσσιν ἔρως ἐνίησιν ἄεθλα·
Τοίαις δ' ἐξαπάτῃσιν ἐρωμανέες ὀλέοντο.
Ἱππουροι δ' ὅτε κέν τι μετ' οἴδμασιν ἀθρήσωσι
Πλαζόμενον, τῷ πάντες ἀολλέες ἐγγὺς ἕπονται.
Ἔξοχα δ' ἥν ποτε νῆα διαρραισθεῖσαν ἀέλλαις,
Αἰνὰ Ποσειδάωνος ἀμειλίκτοιο τυχοῦσα,
Σχασσάμενον μέγα κῦμα διέκρινεν ἄλλοθεν ἄλλα
Δούρατ' ἐλαύνῃσι πολυγλώχισι λυθέντα·
Τῆμος δ' ἱππούρων ἀγέλαι πινάκεσσι θεούσαις
Ἕσπωνται μεθέπουσιν, ὁ δ' ἢν κύρσῃσιν ἁλιήων
Πολλὴν ῥεῖα λίνοις ἄγρην ἕλεν, ἠδ' ἀμέγαρτον.
Ἀλλὰ τὸ μὲν ναύτῃσιν ἀλεξήσειε Κρονίων
Εἰνάλιος Γαιήοχος· νῆες δὲ διὰ πλατὺ κῦμα θέοιεν
Αὔραις ἀκηλήτοισιν ἀπήμονες, ἠδ' ἀτίνακτοι,
Φόρτον ἀμοιβαίοισι μετοχλίζουσαι καμάτοισιν.
Ἱππούροις δ' ἄλλοια νοήματα τεχνήσασθαι
Ἔστιν, ἀσινομένῃ δὲ νεῶν μεταβαινέμεν ἄγρῃ.
Συμφερτοὺς δονάκων, σφαίρῃ ἶσ' ἀναγυρώσαντες
Δίναις ἐγκατέθηκαν, ἔνερθε δὲ λᾶαν ἔδησαν
Βριθὺν ὑφορμιστῆρα· τὰ μὲν μάλα παῦρα καθ' ὕδωρ
Ἀτρέμα δινεῖται· φιλόσκια δ' αὐτίκα φῦλα
Ἱππούρων ἀγεληδὸν ἀγείρεται· ἀμφὶ δὲ νῶτα
Τερπόμενοι δονάκων ἀναστρέφονται μένον συνεχέως
Τοῖς δὲ τότ' ἀσπαλιῆες ἐποκέλλουσιν ἑτοῖμοι
Εἰς ἄγρην· ἄγκιστρα δ' ὑπ' εἴδασιν ἐντύνοντες
Πέμπουσιν· οἱ δ' ἐρύουσι μάλα σπεύδοντες ὄλεθρον.
Ὡς δὲ κύνας βρώμησιν ἀνὴρ ἐπὶ μῶλον ὀρίνει
Δινεύων μέσσοισιν ἕλωρ· τοὶ δ' ἕνεκα γαστρὶ
Ἔξοχα μαργαίνοντες ὑποφθαδὸν ἁρπαγῇ λύσσῃ
Ἀλλήλους προθέουσι, καὶ ἐς χεῖρας παπταίνουσιν
Ἀνέρος, ὅππῃ κε ῥίψειεν· ἔρις δ' ἀναφαίνετ' ὀδόντων·
Ὣς οἵγ' ἀγκίστροισιν ἐπαΐσσουσιν ἑτοίμως·
Ῥηϊδίως δ' ἄγρην κεν ἐρύσσαι ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ
Κραιπνὸς ἐών· αὐτοὶ γὰρ ἐπισπεύδουσ' ἁλιήων
Μᾶλλον, ὑπ' ἀφραδίῃσιν ἑὸν μόρον ἐγκονέοντες.
Τοίῃ δ' ἐξαπάτῃσι καὶ πομπίλοι ἀγρεύονται.
Καὶ γὰρ τοῖς ἴσον ἦτορ ἐπὶ σκιερεῖσι πόθοισι.
Τευθίσι δ' ἄτρακτόν τις ἀνὴρ ἐπιμηχανάοιτο,
Ἐντυνέων κλωστῆρι παναίκελον, ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
Πυκνὰ καταζεύξειεν ἀνακλίνων γλωχῖνας
Ἀγκίστρ' ἀλλήλοισι παραγχίδε', οἷς ἐπὶ σῶμα
Ποικίλον ἐμπείρειεν ἰουλίδος, ὕπτια χαλκοῦ
Δήγματ' ὀπιπεύουσαν· γλαυκῆς δ' ἐπὶ βένθεσι λίμνης
Τοῖον ἀναψάμενος σύρει δόλον· ἡ δ' ἐσιδοῦσα
Τευθὶς, ἐφορμηθεῖσα, καὶ ἀμφιπεσοῦσα πιέζει
Ἰκμαλέοις ἑλμίνθεσσι, πάγη δ' ἐνὶ χείλεσι χαλκοῦ·
Οὐδέτι καὶ μεμαυῖα λιπεῖν δύναται, ἀλλ' ἀέκουσα
Ἕλκεται, αὐτόπλεκτον ἑὸν δέμας ἀμφιβαλοῦσα.
Καὶ μέν τις λιμένεσσι παρ' ἀκλύστοισι θαλάσσης
Ἄγρην ἐγχελύων τεχνήσατο κοῦρος ἀθύρων·
Ἔντερον οἰὸς ἑλὼν περιμήκετον ἧκε καθ' ὕδωρ
Ἐκτάδιον, δολιχῇσιν ἐϊκὸς ὁρμιῇσιν.
Ἡ δ' ἐσιδοῦσ' ἐπόρουσε, καὶ ἕσπασεν· τὴν δὲ χανοῦσαν
Ἔγνω, ὁ μήλειον ἄφαρ κυρτῶσιν ἀϋτμῇ
Ἔγκατον ἐμπνείων· τὸ δ' ἀνίσταται ἄσθματι λάβρῳ
Οἰδαλέον· πλῆσεν δὲ πεπταμένον στόμα δειλῆς
Ἐγχέλυος· πνοιῇ δὲ περιστείνεται μογέουσα
Ἀνδρομέῃ, δέδεται δὲ καὶ ἱεμένη περ ἀλύξαι,
Εἰσόκεν οἰδαίνουσα, καὶ ἄσχετον ἀσθμαίνουσα

Digitized by Google

Ὑψόσ' ἀναπλώσῃ, καὶ χεῖρ' ἐς ὁδίτιες γλύηται.
Ὡς δ' ὅτε τις πλείου πειρώμενος ἀμφιφορῆος,
Αὐλὸν ἐναιρήσειεν ὑπὸ στόμα φυσητῆρα·
Ἄσθματι δ' αὖ ἐρύει μέθυ πὸτ' ἔμπαλιν ἕλκων
Χείλεσιν ἀκροτάτοις· τὸ δ' ἀναστρέχει ἀνδρὸς ἀϋτμῇ.
Ὡς αἵγ' ἐγχέλυες πνοιῆς ὕπο κυμαίνονται
Ἕλκονται δολίοιο ποτὶ στόμα φυσητῆρος.
Ἔστι δέ τις νεπόδων δειλὸς καὶ ἄναλκις ὅμιλος
Ἀσθενέων ἀφύης ἀδινὸν γένος, αἳ καλέονται
Ἐγγραύλεις· ἀγαθὴ δὲ βόσις πάντεσσιν ἔασιν
Ἰχθύσιν· αἰεὶ δέ σφιν ἐνὶ φρεσὶ φύζα δέδηε·
Πάντα δ' ὑποτρομέουσιν· ὁμῶ ἀλλήλαις δὲ χυθεῖσαι
Σωρηδὸν μίμνουσι, καὶ ἀθρόαι ἐμπεφύασιν,
Ἠΰτ' ἀναγκαίοιο βίην δεσμοῖο φέρουσαι.
Οὐδέ κε μητίσαιο διάκρισιν ἀθρόου ἐσμοῦ,
Οὐδὲ λύσιν· τοῖον γὰρ ἐν ἀλλήλοισιν ἔχονται.
Πολλάκι μὲν καὶ νῆες ἐν ἔργμασιν ἠΰτ' ἔκυρσαν
Κείναις· πολλάκι δ' ἐσφιν ἐνιπλήσσουσιν ἐρετμοῖς
Κληΐδων ἐλατῆρες· ἐρύκετο δ' ἱεμένη περ
Κώπη, πετραίης ἅτε χοιράδος ἀντιτυχοῦσα.
Καί που τις ζατρεκὲς βαρύστομον ὀξὺν ἀείρας
Ἐγγραύλεις ἐτίναξε, καὶ οὐ διέκερσε σιδήρῳ
Στῖφος ἅπαν, βαιὴν δ' ἀγέλης ἀπεδάσσατο μοῖραν.
Καὶ τῆς μὲν κεφαλὴν πέλεκυς τάμε, τὴν δ' ἐκόλουσεν
Οὐρῆς, τὴν δ' ἤλασε μέσην· τὴν δ' εἷλεν ἅπασαν·
Οἰκτρὸν ἰδεῖν, μογεροῖσιν ἐοικότα σώμασι νεκρῶν.
Αἱ δ' οὐδ' ὡς ἐλάθοντο, καὶ οὐκ ἀνέηκαν ἔχουσαι
Δεσμὸν ἑόν· τοῖός τις ἐνὶ σφίσι γόμφος ἄρηρε.
Καί μέν τις παλάμῃσιν ἅτε ψαμάθοιο βαθείης
Ἀντλήσας, κείνῃσιν ἐν ἰχθύσιν ἀμήσαιτο.
Τὰς δ' ὁπότε φράσσονται ἐπὶ σφίσι πεπτηυίας
Ἰχθυβόλοι, κείνοις περιπτύσσουσι σαγήναις
Ἀσπασίως· πολλὴν δὲ ποτὶ ῥηγμῖνας ἄγουσιν
Ἄγρην, νῆάς τε πλείους, καὶ ἄγγεα πάντ' ἀφύεσσιν
Ἠδ' ἀκάτους ἔπλησαν· ὅτ' ἠϊόσιν δὲ βαθείαις
Θημῶνας νήουσιν ἀπειρεσίης χύσιν ἄγρης.
Οἷον δ' ἐργατίναι Δηοῦς πόνον ἐκτελέσαντες
Πνοιῇς, χθονίοισί τε διακρίναντες ἐρετμοῖς,
Καρπὸν ἐϋτροχάλοιο μέσον κατὰ χῶρον ἀλωῆς
Πουλὺν ἐνήσαντο· περιπλήθουσα δὲ πάντη
Πυροφόρος στεφάνη λευκαίνεται ἔνδον ἀλωῆς.
Ὣς τότ' ἀπειρεσίῃσι περιπληθὴς ἀφύῃσιν
Ὀφρὺς ἀγχιάλη λευκαίνεται αἰγιαλοῖο.
Φῦλα δὲ πηλαμίδων ἐκ μὲν γένος εἰσὶ θαλάσσης
Εὐξείνου· θυώνης καὶ βαρύφρονος εἰλείθυιαι.
Κεῖναι γὰρ Μαιώτις ὅπῃ ξυμβάλλεται ἅλμῃ
Ἀγρόμεναι λιμναῖον ὑπὸ στόμα, καὶ δονακῶδες
Ὑδρηλοῖς, ὠδῖνος ἐπαλγέος ἐμνήσαντο.
Καὶ τὰ μὲν ἄσσα κίχωσι μεταδρομάδην κατέδουσιν
Ὠὰ· τὰ δ' ἐν δονάκεσσι καὶ ἐν σχοίνοισι μένοντα
Πηλαμίδων ἀγέλας ὥρῃ τέκεν· αἱ δ' ὅτε κῦμα
Πρῶτον ἐπιψαύσωσι πόροιό τε πειρήσονται,
Ξεῖνον ἐπὶ ῥόθιον σπεύδουσι μετὰ πλόον, οὐδ' ἐθέλουσι
Μίμνειν ἔνθα γένοντο, καὶ ἡβαιαί περ ἐοῦσαι.
Θρηΐκιος δέ τίς ἐστιν ἁλὸς μυχός, ὅν τε βάθιστον
Φασὶ Ποσειδάωνος ἐνὶ κλήροισι τετύχθαι·
Ἐκ τοῦ καί τε μέλας κικλήσκεται, οὐδέ ἑ λάβροι
Λίην, οὐδ' ὑπέροπλοι ἐπιθρώσκουσιν ἀῆται.
Ἐν δ' ἄρα οἱ κευθμῶνες ὑποβρύχιοι πεφύασι
Κοῖλοι, πηλώεντες, ἀθέσφατοι, οἷς ἔνι πολλὰ
Τίκτεται, ἡβαιοῖσιν ἃ ἰχθύσι δαῖτας ὀφέλλει.
Ἔνθα καὶ ἀρτιγόνοισι πέλει πρώτιστα κέλευθα
Πηλαμίδων ἐσμοῖσιν· ἐπεὶ περιώσιον ἄλλων
Εἰναλίων φρίσσουσι δυσαέα χείματος ὁρμήν.
Χεῖμα δὲ Πηλαμίδεσσιν ἀπαμβλύνει φάος ὄσσων.
Ἔνθα δ' ἐν εὐρυπόροισιν ἁλὸς λαγόνεσσι πεσοῦσαι
Αὔτως ἠλιθίοισιν ἀέξονται· αἱ δὲ μένουσι
Λαρὸν ἔαρ· τῇ δέ σφι καὶ ἵμερος ἄρτιος εὐνῆς.
Πλησάμεναι δὲ τόκοιο, παλιμπετὲς αὖτις ἴενται

Surſum emergat,& in piſcatoris poteſtatem redigatur.
Vt autem cum quis plenum explorans vas,
Canalem habens infigit ori flatorem id eſt, ſiphonem
Anhelitum autem extrahit vini poculum rurſum trahens
Labris extremis:illud autem recurrit ad viri ſpiritum:
Sic hæ quoque anguillæ à flatu fluctuantes,
Trahuntur fraudulenti ad os inflatoris.
Eſt etiam quædam piſcium timida,& imbecillis turba:
Infirmæ ſcilicet apuæ,imbelle genus,quæ vocantur
Engraules bonum autem pabulum omnibus ſunt
Piſcibus:ſemper autem ipſis in animis fuga cogitatur,
Omniaq; pertimeſcunt:inter ſe verò confuſæ
Aceruatim manent,& frequentes cohærent
Tanquam neceſſarij vim vinculi ſuſtinentes:
Neque inuenias diſcretionem lati cœtus,
Neque ſolutionem:ſic enim à ſe mutuo continentur.
Sæpe quidem etiam naues in operibus id eſt,in curſu *quaſi alliſæ ſunt*
Illis:ſæpe verò ipſis impingunt remis
Tranſtrorum impulſores:inhibetur autem quantumlibet feſtinans
Remus,tanquam in ſaxeum ſcopulum incidiſſet.
Et fortè quis ſecurim acutam rectè attollit,
Atque engraules percutit,& non diſcutit ferro
Agmen omne,ſed paruam cohortis abſcindit partem.
Et huius quidē caput ſecuris amputat:alteram verò mutilat
Caudâ:aliā verò mediam:aliam denique aufert totā,
Miſerabile viſu,triſtibus ſimilia corporibus mortuorum.
Hæ verò ne ſic quidē obliuiſcuntur, neq; remittunt tenētes
Vinculum ſuum.talis quidam in ipſis clauus infixus eſt.
Et quidem aliquis manibus quaſi in arenam profundam
Incidiſſet,illis in piſcibus meſſem exerceat.
Has autem vbi intellexerint in ſeſe irruentes
Piſcatores,cauis implicant ſagenis
Libenter:copioſam verò ad litora agunt
Prædam,abſque labore,& vaſa omnia apuis
Atque naues complent:ad litora autem profunda
Cumulos extruunt infinitæ profuſionem capturæ.
Quemadmodū verò agricolæ Cereris laborē cū perfecerint,
Flabris,terreniſq; diſcriminātes remis, id eſt ventilabris,
Frumentum rotundæ medio in loco areæ
Copioſum extruunt:abundans verò vndique
Triticum recipiens cribrum albicat intra aream:
Ita tunc infinitis vſquequaque plenum apuis
Supercilium marini albatur litoris.
Secula verò Pelamydum ſoboles quidem ſunt maris
Euxini:Thunnæ verò moroſæ partus.
Illæ enim Mæotis quà coniungitur mari,
Congregatæ paluſtre ſub oſtium,& arundineta
Aquatica,partionem dolorificam obeunt:
Et alia quidē,quæcunq; apprehendunt, reciprocè deuorant
Oua:alia verò in tabulis & in funibus remanentia
Pelamydum greges tēpore gignunt. Hæ verò poſtquā fluctū
Primùm attigerunt,& mare tentarunt,
Ad peregrinam maris feſtinant natationem, neque volunt
Manere vbi natæ ſunt,vt maximè ſint paruæ.
Thracius verò quidē eſt maris receſſus,quē etiā profundiſſimum
Perhibent Neptuni in ſortibus eſſe:
Ex quo etiam niger appellatur:neque ipſum impetuoſi
Admodum,neque validi inuadunt venti.
In ipſo autem latibula humida ſunt
Caua,lutoſa,immenſa:in quibus multa
Generantur,exiguis quæ piſcibus cibos præbent.
Ibi etiam recens natis ſunt primæ viæ
Pelamydum cœtibus : quoniam vehementer præ cæteris
Marinis horrent difficilem hyemis impetum.
Hyems autem Pelamydibus hebetat lumen oculorum.
Ibi verò in ſpatioſis maris cauitatibus irruentes
Temerè commorantur:creſcentes verò expectant
Dulce ver:hic verò ipſis etiā appetitus perficitur cōcubitus.
Impletæ verò fœtu,reduces iterum proficiſcuntur

Paternum ad mare: laborémque ventris ibi deponunt.
Has verò ſuprà nigri quidem ſupra latum fluctum maris
Thraces capiunt inclementi hyemis tempore,
Captura difficili & iniucunda, hoſtilitatis
Lege cruenta, & immani ſuo exitij.
Eſt quædam non longa quidem, at craſſitie maxima,
Longitudine tanta quantus cubitus; firma trabs: in illa verò
Multa quidem plumbi profuſio: multæq́; ferri (ſumma
Cuſpides triſpides denſe inhærent.
Funis autem ipſam prælongus aptè nexus circundat.
Ligno autem nauigantes, maris via qua eſt profundiſſima.
In gurgitem obſcurum firmiſſimum demittunt infernè
Fundi abiegni validum robur. Statim autem impulſu
Feſtinans, plumbóque deorſum vergens atque ferro
Fertur in vltimas radices maris, vbi infirmis
Pelamydibus illiditur in limo volutatis:
Corripitq́; & configit, quantũ deprehẽdit humidum cœtum.
Illi verò celeriter extrahunt agitatas circa ferrum
Percuſſas miſerabiliter ferreis doloribus.
Has verò aliquis intuens etiam ferox vir
Miſeretur capturæq́; infelicis & mortis gratia.
Nam alterius quidem lateribus adactus eſt haſtæ mucro:
Alterius. v. caput cõfixit velox telũ: alia verò ſupra caudã
Vulnerata eſt: ventrẽ verò alterius, alterius. v. hauſit terga
Acerbus Mars: alia verò ſecundũ *media ilia confoſſa eſt.*
Vt autem quando inclinato martio prælio
Haſta cæſos & ex puluere & è ſanguine ereptos.
In lectum igneum id eſt, rogum *ipſorum componunt ſocij*
Lugentes: multa verò & varia corpora mortuorum
Vulnera, & omnis generis ictus implent Martis,
Sic & Pelamydibus infert dolores vſquequaque
Simulachrum pugnæ, amicum tamen piſcatoribus.
Alij verò rurſum retibus capiunt genera imbecillium
Palamydũ: ſemper enim ſub crepuſculũ quicquid in mare
Inciderit, tremunt: timorémque tenebricoſum habent.
In caligine autem capiuntur afflictæ in profundo.
Retia enim valde leuia linorum conſtituta leuium
In orbem agitant: vt pulſantes remorum
Tergum maris: contis verò cum impetu ſtrepunt.
Illæ verò à ſplendore ſonoro atque tumultu
Fugitiuæ ſaliunt, linique in ſinum feruntur
Firmiter conſiſtentis, arbitrantes propugnaculum eſſe.
Stultæ, quæ ſtrepitus timore in mortem inciderunt.
Ibi alij quidem funibus feſtinant vtrinque
Rete extrahentes ad litora: illæ verò videntes
Funes agitatos, vanos metus habentes
Volutæ trepidant, & frequentes conuoluuntur.
Multa tum quidem piſcatoriis vota faciat Diis
Piſcator rete iaciens, vt neque quicquam ſaliat extra linũ,
Neque aliquid commotum oſtendat viam. Si enim viderint
Pelamydes, celeriter vi auerſæ ſupra leue linum
In profundum ſaliunt, & infectam relinquunt piſcationem.
Niſi verò ipſis Deorum aliquis marinorum iraſcatur.
Sæpe terreſtre ſupra litus tractæ
Extra mare, nolunt relinquere linum, ſed inhærent
Ipſi funi tortuoſo affixæ,
Sic etiam in ſyluis montani venatores
Capiunt imbecillem ceruum felici arte,
Linea coronantes totum quercetum: circum autem leuium
Auium ligant veloces pennas. Hæ verò videntes
Incaſſum trepidant vano metu: neque propinquare
Fruſtra alis territæ, audent:
Donec venatores irruentes eos capiant.
Et quidem aliquis Vrinator marinorum bene gnarus operum
Abſque dolo manibus inuadens capit ipſis
Piſces, tanquam terram perambulans ſemitam maris,
Sargumq́; trepidantem metu, timidámque ſcienam.
Sargi quidem metuentes, denſi in receſſum maris
Voluti trepidant, ſupra ſe inuicem verò funduntur

Πατρῷον μετὰ κῦμα, λόχον δ' ἀπὸ γαστρὸς ἔθεντο.
Τὰς δ' ἤτοι μέλανος μὲν ὑπὲρ βαθὺ λαῖτμα Πόντοιο
Θρήικες ἀγρώσσουσιν ἀπηνέος χείματος ὥρῃ,
Θήρην ἀργαλέην καὶ ἀτερπέα, δυσμενέοντες
Θεσμὸν ὑφ' αἱματόεντα, καὶ ἄγριον αἶσαν ὀλέθρου.
Ἔστι τις οὐ δολιχὴ μέν, ἀτὰρ πάχετός γε μεγίστη,
Μῆκος ὅσος πῆχυς, στιβαρὴ δοκίς· ἐν δέ οἱ ἄκρῃ
Πολλὰ μὲν μολίβδοιο χύσις, πολλαὶ δὲ σιδήρου
Αἰχμαὶ τριγλώχινες ἐπασσύτεραι πεφύασι·
Πεῖσμα δέ μιν περίμηκες ἐΰπλοκον ἀμφιβέβηκε.
Δουρὶ δ' ἀναπλώοντες, ὅθι πλέος ἔνθα βάθιστος,
Ἐς βυθὸν ἠερόεντα περικρατὲς ἧκαν ἔνερθεν
Πυθμένος εἰλατίνοιο κρατερὸν σθένος· αἶψα δὲ ῥιπῇ
Σπερχόμενον μολίβδῳ τε καταιβάτις, ἠδὲ σιδήρῳ,
Σεύεται ἐς νεάτας ῥίζας ἁλός, ἔνθ' ἀμαθώδεις
Πηλαμύσι ἐρείπεται ἐν ἰλύϊ πεπτηυίαις·
Σὺν δ' ἕλε, σὺν δ' ἐπέρασεν ὅσον κίχεν ὑγρὸν ὅμιλον.
Οἱ δὲ θοῶς ἀνέρυσαν εἰλαμένας περὶ χαλκῷ,
Πεπαρμένας ἐλεεινὰ σιδηρείοις ὀδύνῃσι,
Τὰς δέ τις εἰσορόων καί κεν θρασυκάρδιος ἀνὴρ
Οἰκτείρειεν ἄγρης τε δυσάγρεος, ἠδὲ μόροιο.
Τῆς μὲν γὰρ λαγόνεσσιν ἐλήλατο δουρὸς ἀκωκή,
Τῆς δὲ κάρη ξυνέπειρε θοὸν βέλος· ἡ δ' ὑπὲρ οὐρὴν
Οὐτάσθη· νηδὺν δ' ἑτέρης, ἄλλης δ' ἔλε νῶτα
Δριμὺς Ἄρης· ἄλλη δὲ μέσην κενεῶνα πέπαρται.
Ὡς δ' ὅτε κλινθέντος ἐνυαλίοιο κυδοιμοῦ,
Δουριδάμας κονίης τε καὶ αἵματος ἐξερύσαντες,
Εὐνὴν εἰς πυρὸς ἑτάρων ἐπιστέλλουσιν ἑταῖροι
Μυρόμενοι· τὰ δὲ πολλὰ καὶ αἰόλα σώμασι νεκρῶν
Ἕλκεα, παντοῖαί τε βολαὶ πλήθουσιν Ἄρηος·
Ὡς καὶ Πηλαμύδεσσιν ἐπιπρέπει ἄλγεα πάντη,
Εἴδωλον πολέμοιο, φίλον γε μὲν ἀσπαλιεῦσιν.
Ἄλλοι δ' αὖ κούφοισι λίνοις ἕλον ἔθνε' ἀφαυρῶν
Πηλαμύδων· αἰεὶ γὰρ ἀνὰ κνέφας ὅττι κεν ἅλμῃ
Ἐμπέσῃ, τρομέουσι, φόβον δ' ἐρεβαῖον ἔχουσιν.
Ὀρφνῇ δ' ἀγρεύονται, ἀπιζόμεναι κατὰ βένθος.
Δίκτυα γὰρ μάλα κοῦφα λίνων στήσαντες ἐλαφρῶν
Κυκλόσε δινεύουσι βίῃ θείνοντες ἐρετμοῖς
Νῶτον ἁλός, κοντοῖς δὲ κατάιγδην κτυπέουσιν.
Αἱ δ' ὑπὸ μαρμαρυγῆς πολυηχέος ἠδ' ὁμάδοιο
Φυζαλέαι θρώσκουσι, λίνου δ' ἐς κόλπον ἵενται
Ἀτρέμας ἑστηῶτος, ὀϊόμεναι σκέπας εἶν.
Νήπιαι, αἳ δούποιο φόβῳ μόρον εἰσεπέρησαν.
Ἔνθ' οἱ μὲν σπεύδουσιν ὁμαρτήσαντες ἑκάτερθεν,
Δίκτυον ἐξερύοντες ἐπ' ἠϊόνας· αἱ δ' ὁρόωσαι
Σχοίνους κινυμένας, ἀνεμώλια δείματ' ἔχουσαι
Εἰλόμεναι πτώσσουσι, καὶ ἀθρόαι ἐσπείρωνται.
Πολλά κεν ἀγραίοισι τότ' ἀρήσαιτο θεοῖσι
Δικτυβόλος, μή τ' οὖν τι θορεῖν ἐκτοσθε λίνοιο,
Μή τέ τι κινύμενον δεῖξαι πόρον· εἰ γὰρ ἴδοιντο
Πηλαμύδες, τάχα πᾶσαι ὑπὲρ κούφοιο λίνοιο
Ἐς βυθὸν ἀΐσσουσι, καὶ ἄπρηκτον λίπον ἄγρην.
Εἰ δ' οὔ σφιν μακάρων τις ἁλιπλάκτων νεμεσήσει,
Πολλάκι καὶ ψαφαρῆς ὑπὲρ ᾐόνος ἑλκυσθεῖσαι
Ἔξαλοι, οὐκ ἐθέλουσι λιπεῖν λίνον, ἀλλ' ἐνέχονται
Αὐτῇ ἐνὶ σχοίνῳ πολυδινέϊ πεπηγυῖαι.
Ὧδε καὶ ἐν ξυλόχοισιν ὀρίστεροι ἀγρευτῆρες
Εἷλον ἀναλκείην ἔλαφον ἐπαγρέϊ τέχνῃ,
Μηρίνθῳ στέψαντες ἅπαν δρίος· ἀμφὶ δὲ κούφων
Ὀρνίθων ἐδήσαντο θοὰ πτερά· ταὶ δ' ὁρόωσαι
Ἠλίματα πτώσσουσι κενὸν φόβον, οὐδὲ πελάσσαι
Μαψιδίως πτερύγεσσιν ἀτυζόμεναι μεμάασιν,
Εἰσόκε θηρητῆρες ἐπαΐξαντες ἕλωσι.
Καὶ μέν τις δύτης ἁλίων εὐμήχανος ἔργων
Νόσφι δόλου παλάμῃσιν ἐπαΐξας ἕλεν αὐτοὺς
Ἰχθῦς, αὐτὸ χέρσον ἀμειβόμενος πόρον ἅλμης,
Σαργόν τε σφίζοντα φόβῳ, δειλήν τε σκίαιναν·
Σαργοὶ μὲν δείσαντες ἀολλέες ἐς μυχὸν ἅλμης
Εἰλύμενοι πτώσσουσιν, ἐπ' ἀλλήλοις δὲ χέονται

Δὴ τότε ἀμφιπεσόντες, ἀναφρίσσουσι δ᾽ ἀκάνθας
Νῶτα μεταχλίναντες· ἅτε σκολόπεσσιν ἁπάντῃ
Φραξάμενοι πυκινοῖσι περίδρομον ἕρκος ἀλωῆς
Ἀγρονόμοι, τεύχουσι μέγαν πόνον· οὐδέ κεν αὖ τις
Ἐσβαίη· σκῶλοι γὰρ ἐρητύουσι κέλευθον·
Ὣς κείνοις οὐκ ἄν τις ἐπιχρίμψειεν ἑτοίμως,
Οὐδ᾽ ἐπὶ χεῖρα βάλοι· περὶ γὰρ φρίσσουσι κελαιναὶ
Πεπήγεισαι πυκινῇσιν ὑπὸ σκολόπεσσιν ἄκανθαι.
Ἀλλά τις ἰδμοσύνῃσιν ἀνὴρ ὑπὸ βένθεα πόντου
Ἐσσυμένως δύοιτο, περιφράζῃ τε ἑ πέτρῃ
Σαργούς, ἔνθα κάρη τε καὶ οὐραίη κλίσις αὐτῶν.
Χεῖρα δ᾽ ὕπερ κεφαλῇσι βαλὼν, κάτωθεν δ᾽ ἀκάνθαις
Ἦκα καταρρέξοι τε, ἐπικλίνοι τε πιέζων·
Οἱ δ᾽ αὔτως μίμνουσιν ἀρηρότες ἀλλήλοισιν
Ἀστεμφεῖς, προβολῇσι πεποιθότες ὀξείῃσιν·
Ἔνθα δύω παλάμῃσιν ἀνὴρ ἑκάτερθεν ἀείρας
Αὖτις ἀναπλώει τελέσας πανεπίκλοπον ἄγρην.

Πετραίην καὶ σκίαιναν ἐπὴν φόβος ἦτορ ἵκηται,
Ἐσσυμένως σπιλάδεσσιν ἐπέσσυτο, καί τινα κοίλην
Χειὴν εἰσυπόρουσε περίδρομον, ἢ χαράδρην,
Ἢ ποίας βρύουσιν ὑπέδραμεν, ἢ καὶ ὑγρεῖς
Φύκεσιν· οὐδὲ γάρ οἱ τι μέλει σκέπας, οἷον ἅπασαν
Δεξάμενον ῥύσαιτο· κάρη δ᾽ ἄρα δίζεται οἶον
Φράξασθαι· κεφαλὴν δὲ κατακρύψασα καὶ ὄσσε,
Ἔλπεται οὐχ ὁρόωσα λαθεῖν ὁρόωντος ἐφορμήν.
Ὡς δ᾽ ὅτε τις ὠμηστῆρος ἐπεσσυμένοιο λέοντος
Βουβαλὶς ἐν λόχμῃσι κάτω στρέψασα κάρηνον,
Μαψιδίην φυλακὴν προβάλλεται, οὐδ᾽ ἐράασθαι
Ἔλπεται, εἰσόκε δή μιν ἐπαΐξας ὀλοὸς θὴρ
Δαρδάψῃ· τῆς δ᾽ ἔστι νόος τοῖος, οὐδὲ κάρηνον
Ἀγκλίνει, ἔλπεται δὲ καὶ ὀλλυμένη περ ἀλύξαι·
Τοῖα δὲ καὶ Λιβύης πτερόεν βοτὸν αἰολόδειρον
Νήπια τεχνάζει· ματίη δέ οἱ ἔπλετο τέχνη·
Ὡς ἀταλῇ μελέῃσιν ὑπ᾽ ἐλπωρῇσι σκίαινα
Κέκρυπται· τάχα γάρ μιν ἐρυσσάμενος παλάμῃσιν
Ἀγρευτὴρ ἀνέδυ τε, καὶ ἀφραίνουσαν ἔδειξε.

Τόσσα μὲν ἰχθυβόλων ἐδάην δηναιὰ τέχνης
Δήνεα, καὶ πόσσοισιν ἐπ᾽ ἰχθύσι λυγρὸν ὄλεθρον.
Τοὺς δ᾽ ἄλλους ξύμπαντας ὁμοῖος αἶσα κιχάνει,
Κύρτων τ᾽, ἀγκίστρων τε, βαθυπτέχεός τε λίνοιο,
Ῥεῖάς τε, πειθόντες, ὅσ᾽ ἀνδράσιν ἔργα τέχνης.
Τοὺς μὲν ὑπηματίους, τοὺς δ᾽ ἑσπερίους δαμόωντας,
Εὖτ᾽ ἂν ὑπὸ πρῶτον νυκτὸς κνέφας ἰχθυβολῆες
Πυρσοὺς ἀναψάμενοι γλαφυροῖο σκάφος ἰθύνοντες,
Ἰχθύσιν ἀξείνοισιν ἀείδελον ἄγουσιν ἄγρην·
Ἔνθ᾽ οἱ μὲν πεύκης λιπαρῇ φλογὶ καγχαλόωντες
Ἀμφ᾽ ἀκάτους θύνουσι, νέον δ᾽ ἴδον ἑσπέριον πῦρ,
Ῥεῖα τριγλώχινος ἀμειλίκτοιο τυχόντες.

Ἔστι δέ τις θήρης ἑτέρης νόμος ἰχθυβόλοισι
Φαρμακτῆς, οἳ λυγρὸν ἐπ᾽ ἰχθύσι μητίσαντο
Φάρμακον, ὠκύμορον δὲ τέλος νεπόδεσσιν ἔθηκαν.
Οἱ δ᾽ ἤτοι πρῶτον μὲν ἐπασσυτέροις βολίδεσσι,
Κοντῶν τε ῥιπῇσι, καὶ εἰρεσίῃσιν ἐρετμῶν
Εἰλεδὸν νεπόδων δειλὰς στίχας εἰς ἕνα χῶρον
Κοιλοφυῆ, κευθμῶσιν ὑπαγνύμενον θαμινοῖσιν.
Ἔνθ᾽ οἱ μὲν δύνουσιν ὑπὸ γλαφυραῖς σπιλάδεσσι·
Τοὶ δὲ περιστείνουσι λίνων ἀρκύα πάντη
Δίκτυα κυκλώσαντες, ἅτ᾽ ἀνδράσι δυσμενέεσσι
Δοιὰ περιπροβαλόντες ἀνάρσια τείχεα πέτρης.
Καὶ τότ᾽ ἀνὴρ ἄργιλλον ὁμοῦ πίειραν ἀείρας,
Ῥίζαν θ᾽, ἣν κυκλάμινον ἐφήμισαν ἰητῆρες,
Μίξας ἐν παλάμῃσι δύω συμφύρατο μάζας.
Πόντῳ δ᾽ ἐγκατέβαλλε λίνων ὕπερ· ἀμφὶ δ᾽ ἄρ᾽ αὐτῶν
Κοιλάσι καὶ θαλάμῃσι δυσώδεα φάρμακ᾽ ἤλειψε
Χεῖσμα τε ἰχθυδόκοιο, καὶ ἐξεμίανε θάλασσαν.
Καὶ τὸν μὲν παλίνορσον ὀλέθρια φαρμάξαντα
Δέξατο νηῦς· τοὺς δ᾽ αἶψα κακὴ καὶ ἀναρσίος ὀδμὴ
Πρῶτα μὲν ἐν θαλάμῃσιν ἱκάνεται· ἀχλυῒ δ᾽ ὄσσε
Καὶ κάρηνον καὶ γυῖα βαρύνεται, οὐδὲ δύνανται

Obliqui circumlapſi: horreſcunt verò ſpinis
Terga erigentes: velut ſudibus vſquequaque
Munientes frequentibus rotundum ſeptum horti
Agricolæ, noxus magnum laborem: neque aliquis
Ingredi queat: obices enim impediunt viam:
Sic in illos nemo inciderit inultus:
Neque manum iniecerit. Circum enim rigent nigræ
Aliæ ſuper alias denſis acuminibus ſpinæ.
Sed aliquis peritè ſub profunda maris
Cum impetu mergatur: circumſpiciátque vndique
Sargos vbinam & caput & caudarum flexus ipſorum ſit:
Manũ verò supernè in capita mittẽs, inferne verò in ſpinas,
Senſim conficiat, & inflectat premens eos.
At illi temerè manent infixi ſibi mutuò
Firmiter, munimentis conſiſi acutis.
Ibi duos manibus vir vtrinque leuans
Rurſum emergit perfectâ vaferrimâ capturâ.

Petris verò amica ſcienam vbi timor in animo attigerit,
Cupidè ad ſcopulos fertur, & in aliquam cauam
Latebram tranſilit rotundam, aut vallem,
Aut ſub herbas marinas currit, aut etiam humidam
Algam. Neque enim illi cura eſt aliquod tegumentum, quod totam
Acceptam conſeruet: caput autem quærit ſolum
Munire: capútque cum occultarit & oculos,
Putat non videntem ſe latere videntis impetum.
Vt autem aliqua crudiuoro irruente leone
Bubalis in fruticibus cum deorſum verterit caput,
Fruſtraneam cuſtodiam obijcit, neque conſpici ſe
Putat, donec ſanè ipſam inuadens pernicioſa fera
Dilaniet: huius verò animus eſt vniuſmodi, neque caput
Reflectit, putátque etiam dum perit ſe euaſuram.
Talia etiam Africa alatum pecus curuiceruicum
Puerilia exercet: vana autem eſt ipſi ars.
Sic tenera inani ſpe sciana
Occultatur. Mox enim ipſam extrahens manibus
Piſcator emergit, & ſtolidam oſtendit.

Talia quidem piſcatorum noui in mari laborantia artis
Conſilia, & tot in piſces triſtem interitum.
Reliquos verò omnes ſimile fatum apprehendit
Naſſarúmque, hamorúmque, & latè plexi lini,
Illiſque credentis, quæ viris inſtrumenta artis ſunt.
Alios quidem diurnos: alios verò veſpera capit domitos,
Quando ſub primum noctis crepuſculum piſcatores
Facibus accenſis cauam ſcapham gubernantes,
Piſcibus ſecuris obſcuram mortem afferunt.
Ibi illi quidem piceæ pingui flamma lætantes
Circa nauem currunt, malũmque vidẽt veſpertinũ ignem,
Ictus tricuſpidis crudelis occurrentes.

Eſt porrò quædam capturæ alia ratio piſcatoribus
** Venenarius, qui exitiale in piſces excogitarunt*
Venenum velocémque finem piſcibus imponunt.
Illi verò iam primum quidem denſioribus iaculis
Contorúmque impulſu & verberibus remorum
Cogunt piſcium timidos greges in vnum locum
Concauum, latibulis infractum frequentibus.
Ibi alij quidem ſubeunt cauos ſcopulos:
Alij autem circumſtant linorum rotunda vndequaque
Retia cingentes, quaſi viris hoſtilibus
Duplices circumobijcientes firmos muros ſcopuli.
Et tunc aliquis argillam ſimul pinguem accipiens,
Radicémque, quam Cyclaminum appellant medici,
Miſcens manibus duas ſubigit maſſas, ſeu placentas.
Mari autem inijcit ſuper lina: circum ipſas autem
Cauitates & latebras graueolentia pharmaca vngit
Vnguentis infeſtis, & polluit mare.
Et hũc quidem reducẽ, poſtquam pernicioſa venena parauit,
Recipit nauis: illos autem ſtatim malus & inimicus odor
Primò quidem in latibulis attingit: caligine verò oculi
Et caput & membra grauantur, neque poſſunt

Venenatus verbũ Apuleij.

Manere in latebris, afflicti autem funduntur
Extrà ſub ſcopulis. At ipſis multo eſt mare
Amarius. Talis enim in aquis noxa mixta eſt.
Illi autem tanquam vino-grauati pernicioſo ebrij halitu,
Vſquequaq; verſantur, & nuſquam locum habent vacuum
Relictum ab afflictione. Cum impetu verò intus
Feſtinantes incidunt tranſilire cupientes.
Sed nulla eſt à difficili noxa liberatio, neque effugiũ vllum.
Multis verò ictibus & ſaltibus fluctuant
Cruciati: multus verò currit ſuper mare
Pereuntium anhelitus: hoc autem piſcibus eſt miſera
Eiulatio. At exterius ſuper doloribus piſcatores
Delectati manent læti, donec ſilentium
Mare teneat, ſtrepitúſque & difficilis prælij
Deſinant, ſuſpirioſum efflantes anhelitum.
Et tunc infinitorum cadauerum extrahunt turbam
Communi defunctos vnà noxio fato.
Vt autem quando in hoſtes inſtruunt martem
Facilem cupientes vaſtare vrbem, neque deſiſtunt
Damna excogitare aduerſus ipſos: quin & aquam
Fontium venenant pernicioſam: illi verò in turribus
Faméque difficili & ærumna laborantes
Aqua item hoſtili, odioſa & informi morte
Pereunt: cadaueribus autem vrbs redundat tota:
Sic hi triſtique morte & inexpectato fato
A viris venenarijs domiti pereunt.

Μίμνειν ἐν κευθμῶσιν, ἀπαζόμενοι δὲ θέουσιν
Ἐκτὸς ὑπὸ σπιλάδων· ἡ δέ σφισι πουλὺ θάλασσα
Πικροτέρη. τοῖον γὰρ ἐν ὕδατι πῆμα πέφυκεν.
Οἱ δ' ὥστ' οἰνοβαρεῖς ὀλοῇ μεθύοντες ἀϋτμῇ,
Πάντῃ δινεύουσι, καὶ οὔποθι χῶρον ἔχουσι
Λειπόμενον κακότητος· ἐπαΐγδην δὲ κίουσι
Σπερχόμενοι πέτρῃσι διεκθορέειν μεμαῶτες·
Ἀλλ' οὔτις χαλεπῆς ἄτης λύσις, οὐδ' ἀλεωρή·
Πολλαῖς δὲ ῥιπαῖς τε καὶ ἅλμασι κυμαίνοντες
Τειρόμενοι· πολλὸν δ' ἐπιπροχέει ἀμφὶ τένεσμον (?)
Ὀλλυμένων φύσημα· τόδ' ἰχθύσιν ἔπλετο δειλὴ
Οἰμωγή. τοὶ δ' ἐκτὸς ἐπ' ἄλγεσιν ἀσπαλιῆες
Τερπόμενοι μίμνουσιν ἀκηδέες, εἰσόκε σιγὴ
Πόντον ἕλῃ, φλοίσβοιο δὲ κ' ἀργαλέοιο κυδοιμοῦ
Παύσωνται, στονόεσσαν ἀποπνείοντες ἀϋτμήν.
Καὶ τότ' ἀπειρεσίων νεκύων ἐρύουσιν ὅμιλον,
Ξυνῷ τεθνειῶτας ὁμοῦ λωβήτορι πότμῳ.
Ὡς δ' ὅτε δυσμενέεσσιν ἐπεντύνωνται ἄρηα,
Φρουδὴν ἐλδόμενοι ῥαῖσαι πόλιν, οὐδ' ἀνιᾶσι
Πήματα βουλεύοντες ἐπὶ σφίσιν· ἀλλὰ καὶ ὕδωρ
Κρηνάων φαρμάξαν ὀλέθριον· οἱ δ' ἐπὶ πύργοις
Λιμῷ τ' ἀργαλέῳ, καὶ ὀϊζύϊ μοχθίζοντες,
Ὕδατί τ' ἐχθοδοπῷ, στυγερῷ καὶ ἀεικέϊ πότμῳ
Ὄλλυνται· νεκύων δὲ πόλις πεπλήθεν ἅπασα·
Ὣς οἱ ἀργαλέῳ τε μόρῳ καὶ ἀεικεῖ πότμῳ
Ἀνδράσι φαρμακτῆρσιν ὑποδμηθέντες ὄλοντο.

ΟΠΠΙΑΝΟΥ ΑΛΙΕΥΤΙΚΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ.

OPPIANI DE PISCATIONE
LIBER QVINTVS.

HINC deinceps audiens conſidera, Domine orbis,
Quàm nihil ſit hominibus difficile neque in terra
Matre effectu, neque per ſinum latum maris:
Sed aliquis reuera ſimilem ſuperis progeniem
Homines produxit. imbecilius verò robur attribuit:
Siue Iapeti proles multi conſilij Prometheus
Comparandum Dijs elaborauit genus, aqua terram
Iungens, cor autem Deorum illeuit vnguento:
Siue etiam cruore diuiniſſimo prognati ſumus
Titanum. Non enim quicquam eſt ſuperius hominibus,
Exceptis Dijs: ſolis autem concedemus Dijs immortalibus.
Quantas quidem in montibus vim inſuperabilem habentes
Feras animoſas homo extinxit? quot autem ſecula
Auium in nubibus & aëre commorantia
Cepit, humile licet ipſe habens corpus, neque leonem
Liberauit animus elatus quò minus caperetur: neq; ſeruauit
Aquilam ventoſus alarum motus, ſed & Indam
Belluam nigra cute præditam, vaſtam molem, vi
Flexerunt onerantes, ſub iugis autem poſuerunt
Mulorum, vt difficilem ſuſtinerent laborem trahendi
Cete verò quæcunque grandia Neptuni in campis

ΕΝΘΕΝ ἔπειτ' ἀΐων τεκμαίρεο, κοίρανε γαίης,
Ὡς οὐδὲν μερόπεσσιν ἀμήχανον, οὐδ' ἐνὶ γαίῃ
Μητρὶ κραινέμεν, οὐ κόλποις ἀν' ἠερόεντα θαλάσσης·
Ἀλλά τις ἀτρεκέως ἰκέλην μακάρεσσι γενέθλην
Ἀνθρώπους ἀνέφυσε, χερείονα δ' ὤπασεν ἀλκήν.
Εἴτ' οὖν Ἰαπετοῖο γένος πολυμῆτα Προμηθεὺς
Ἀντίθεον μακάρεσσι κάμε γένος, ὕδατι γαῖαν
Ξυμμίξας, κραδίην δὲ θεῶν ἔχρισεν ἀλοιφῇ·
Εἴτ' ἄρα καὶ γ' ἰχῶρος θεορρύτου ἐκφυόμεσθα
Τιτήνων. οὐ γάρ τι πέλει χαλεπώτερον ἀνδρῶν,
Νόσφι θεῶν· μούνοισι δ' ὑπείξομεν ἀθανάτοισιν.
Ὅσσους μὲν κατ' ὄρεσφι βίην ἄπρηκτον ἔχοντας
Θῆρας ὑπερφιάλους βροτὸς ἔσβεσεν; ὅσσα δὲ φῦλα
Οἰωνῶν νεφέλῃσι καὶ ἠέρι δινεύοντα
Εἷλε, χαμαιζηλόν περ ἔχων δέμας· οὐδὲ λέοντα
Ῥύσατ' ἀγηνορίη δ' ἀναθηρομέναι· οὐδ' ἐσάωσεν
Αἰετὸν ἠνεμόεις πτερύγων ῥόθος· ἀλλὰ καὶ Ἰνδὸν
Θῆρα κελαινόρρινον ὑπέβριον ἄχθος ἀνάγκῃ
Κλῖναν ἐπιβρίσαντες, ὑπὸ ζεύγλῃσι δ' ἔθηκαν
Οὐρήων ταλαεργὸν ἔχειν πόνον ἑλκυστῆρα.
Κήτεα δ' ὅσσα πέλωρα Ποσειδάωνος ἐναύλοις

Ἐντρέφεται, τὰ μὲν οὔτι χερείονα φημὶ θαλάσσης
Τίκτειν ἀμορφάγων τεκέων χθονός· ἀλλὰ καὶ ἀλκῇ
Καὶ μεγέθει προβέβηκεν ἀάσχετα δείματα πόντου.
Ἔστιν ἐν ἠπείρῳ χελύων γένος, οὐδέ τι ἀλκὴ,
Οὐδ' ἄτην ἴσασι· θαλασσαίῃ δὲ χελώνῃ
Οὐ μάλα θαρσαλέως τις ἐν οἴδμασιν ἀντιβολήσει.
Εἰσὶ δ' ἐνὶ τραφερῇσι δάκοι κύνες· ἀλλὰ κύνεσσιν
Εἰναλίοις οὐκ ἄν τις ἀναιδείῃ ἐρίσειεν.
Πορδαλίων γένος ἐστὶν ὀλοίιον· ἀλλὰ θαλάσσης
Ἀργότεραι· χέρσον μὲν ὁδοιπορέουσιν ὕαιναι·
Πολλῷ δ' ἐν ῥοθίοις κρυερώτεραι. εἰσὶ μὲν ἄρνες
Κριοὶ μηλονόμων πρηΰτατον γένος· οὐ δὲ θαλάσσης
Κριοῖς μειλιχίοισι πανίσταται, ὅς κε πελάσσῃ.
Τίς δὲ τόσον φορέει χλουνῆς σθένος, ὅσσον ἀκανθαι
Λάμναις τίς δὲ λέοντος ἐνὶ φρεσὶν αἴθεται ὀργὴ,
Ὅσση ῥιγεδανῇσιν ἀντήσατο Ζυγαίναις;
Φώκην δὲ βλοσυρὴν καὶ ἐπὶ χθονὶ χαιτήεσσαι
Ἄρκτοι τρομέουσι, καὶ ἐς μόθον ἀντιόωσαι
Δάμνανται· τοίοισι μέλει θήρεσσι θάλασσα.
Ἀλλ' ἔμπης καὶ τοῖσιν ἐπεφράσαντο βαρεῖαν
Ἄτην ἡμερίων ἄμαχον γένος· ἐκ δ' ἁλιήων
Ὄλλυνται, κεῖνοι ὅτ' ἐς μόθον ὁρμηθεῖεν.
Τῶν ἐρέω θήρης βαρὺν πόνον· ἀλλ' ἀΐοιτε
Εὐμενέες βασιλῆες, ἀλύμαντα τείχεα γαίης.

Κήτεα μέσσοις μὲν ἐντρέφεται πελάγεσσι
Πλεῖστά τε καὶ μέγιστα· τὰ δ' οὐκ ἀναδύεται ἅλμης
Ἀνθάκις, ἀλλ' [illegible] ἔχει [illegible] θαλάσσης
Βενθονόμοι· μορφῇ δὲ βορῆς ἀζηχεῖ λύσσῃ
Αἰὲν πεινάουσι, καὶ [illegible] αἰνῆς
Μαργοσύνῃ [illegible]
Ὀ[illegible]
Ἐς κόρον ἀμπαῦσαι κείνων γένυας; οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
Ἀλλήλους [illegible]
Πέφνον, ἀλλήλοις δὲ βορὴ καὶ δαῖτες ἔασι.
Πολλάκι καὶ νήεσσιν ἄγει δέος ἀντιάοντα
Ἑσπέριον κατὰ πόντον Ἰβηρικὸν, ἔνθα μάλιστα
Γείτονος Ὠκεανοῖο λελοιπότ' ἀπείριτον ὕδωρ
Εἰλεῦνται, νήεσσιν ἐεικοσόροισιν ὁμοῖα.
Πολλάκι δὲ πλαγχθέντα καὶ [illegible]
Ἀγχιβαθοῦς, ὅτε κέν τις ἐπὶ [illegible]
Πᾶσι δ' ὑπερφιάλοισι πέλει θήρεσσι θαλάσσης,
Νόσφι κυνῶν, βαρύγυια καὶ [illegible] ἔδα.
Οὔτε γὰρ εἰσορόωσι διαπρόσθεν, οὔτε θάλασσαν
Πᾶσαν ἐπιστείχουσι βαρυνόμενοι μελέεσσιν
Ἠλιβάτοις· μάλα δ' ὀψὲ κυλινδόμενοι φορέονται.
Τοὔνεκα καὶ πάντεσσιν ὀπάονος ἔρχεται ἰχθὺς
Βαιὸς ἰδεῖν, δολιχός τε δέμας, λεπτὴ δέ οἱ οὐρή.
Ἔξοχος, ὃς [illegible] ἡγεμονεύει
Σημαίνων· τῷ καί μιν ἐπώνυμον Ἡγητῆρα
Κήτεϊ δ' ἐκπάγλως κεχαρισμένος ἔστιν ἑταῖρος,
Πομπός τε, φύλαξ τε. [illegible]
Ῥηϊδίως· κεῖνος γὰρ ἐφέσπεται ἰχθύϊ μούνῳ,
Πιστὸς [illegible]
Στρωφᾶται· τείνει δὲ [illegible]
Οὐρὴν, ἥ οἱ ἕκαστα προαγγέλλει, εἴτε τιν' ἄγρην
Ἔστιν ἑλεῖν, εἴτ' οὖν τι κορύσσεται ἐγγύθι πῆμα,
Εἴτ' ὀλίγη πόντοιο πέλει χύσις, ἣν ἀλέεινειν
[illegible], αὐδήεσσα δ' ὅπως ἐπιδείκνυται οὐρή
Πάντα μάλ' ἀτρεκέως· τῷ δὲ πείθεται ὕδατος ἄχθος.
Κεῖνος γὰρ σημάντωρ τε καὶ οὔατα καὶ φάος ἰχθὺς
Θηρὸς πέλει· κείνῳ δ' ἀΐει, κείνῳ δὲ δέδορκεν,
Ἡνί' ἐπιτρέψας ὀρθῶς βιότοιο φυλάσσειν.
Ὡς δὲ πάις γενετῆρα παλαίτερον ἀμφαγαπάζει
Φροντίσι γηροκόμοισιν ἀποθρέπτεια τίνων,
Τὸν δ' ἤδη μελέεσσι καὶ ὄμμασιν ἀδρανέοντα
Ἐνδυκέως μεθέπων θεραπεύεται, ἔν τε κηδείοις
Χεῖρ' ὀρέγων, καὶ πᾶσιν ἐν ἔργμασιν αὐτὸς ἀμύνων·
Πατρὶ δὲ γηράσκοντι νέον σθένος υἱέες εἰσίν·
Ὡς κεῖνος φιλότητι ἀνάπτει δάκος ἅλμης

Innutriuntur: quæ quidem neutiquam minora aio mare
Parere crudiores liberis terra, ſed & robore
Et magnitudine antecedunt immania monſtra ponti.
Eſt in continente teſtudinum genus, neque vllum robur,
Neque noxam norunt: marinæ autem teſtudini
Non admodum confidenter aliquis in fluctibus occurret.
Sunt verò in terra mordaces canes: ſed canibus
Marinis non quiſquam immanitate certauerit.
Pantherarum terra pernicioſa bellua eſt: ſed maris
Difficiliores. Terra n quidem ambulant hyænæ,
Multò verò in fluctibus horribiliores. Sunt quidem
Arietes opilionum manſuetum pecus: non autem maris
Arietibus blandis vtetur quiſquis eos propinquauerit.
Quis autem tantum ferat apri robur, quàm ſunt tallu aſpera
Lamnæque autem Leonis in præcordiis ardet vis tanta,
Vt horridis comparari queat Zygænis?
Phocam verò crudelem etiam in terra ſetoſi
Vrſi horrent, & in pugna n occurrentes
Domantur. Talibus cura eſt belluis mare.
Sed tamen etiam aduerſus has excogitarunt grauem
Noxam hominũ inexpugnabile genus: à piſcatoribus autẽ
Perimuntur, cæteam quando in pugnam feruntur.
Quorum dicam capturæ grauem laborem. Sed auſcultate
Beniuoli ô reges, cœleſtes muri terres.
Cete medio quidem degunt in mari
Plurimáque & vegrandia. Hæc verò non emergunt ſe ſalo
Sæpe: ſed n ferme occupant fundum maris
Ob grauitatem, appetunt verò pabulum perpetua rabie
Semper fa nelica, & nunquam ventris difficilis
Voracitatem remutentia. Quæ enim tanta erit eſca,
Quæ ſatis ſit ad implendum ventris profundum, quæ crudelẽ
Ad ſatietatẽ componat ipſorum maxillam? illi verò etiã ipſi
Se mutuò perdunt, imbecilliorem præſtantior viribus
Occidens: ſibi inuicem verò pabulum & epulum ſunt.
Sæpe etiam nauibus inferunt metum occurrentia
Occiduum per mare Ibericum, vbi maximè
Vicini Oceani linquentia immenſam aquam
Voluuntur, nauibus, quæ viginti remis impelluntur ſimilia.
Sæpe verò errantia etiam prope litus perueniunt,
Profundo vicinum, vbi quis in ipſa armetur,
Omnibus autem vegrandibus ſunt belluis maris,
Exceptis canibus, difficiles, quiſque non benè conficiat, mea-
Neque enim vident procul, neque mare (tus,
Omne permeant grauatæ membris
Vaſtis: valde autem tardè volutæ feruntur.
Quocirca etiam omnibus comes venit piſcis
Paruus aſpectu: longúmque corpus, tenuis verò ipſi eſt cauda:
Eximius, qui ante maris ſemitam ducit
*Signũ dans. Qua de cauſa etiã ipſum appellarũt * Hegete-* Id eſt, Ducem, vel Ductorem.
Ceto autem ſupra modum gratus eſt ſodalis, (ra-
Duxque, cuſtoſque. Fert autem illum quocunque volueris
Facilè: illum enim ſectatur piſcem ſolum,
Fido fidum habens ſemper animum. Prope verò ipſum
Verſatur. Extendit autem propter oculos
Caudam, quæ ipſi ſingula nunciat, ſiue aliquam prædam
Eſt capere, ſiue aliquod paratur propè nocumentum,
Siue exigua maris eſt profunditas, quam declinare
Expediat. Quaſi vocalis autem monſtrat cauda
Omnia valde certò: obtemperat autem illud aquæ pondus.
Ille enim anteſignanúſque, & aures, & lumen piſcis
Belluæ eſt: illo & audit, illo & videt,
Habenis commiſſis ipſi ſuæ vitæ ad cuſtodiendum.
Vt autem filius patrem ſeniorem diligit
Curis ſenem fouentibus educationis præmia ei perſoluens:
Hunc autem iam membris & oculis imbecillum
Aſſiduè comitans ei adhæret, ac vis
Manum præbens & omnibus in rebus ipſe eum defen-
dens.
Patri verò ſeneſcenti nouum robur filij ſunt.
Sic ille amore implicat belluam maris

Piſcis,tanquam nauem gubernans clauo,freno.
Aut ab ortu primo cognatum ſanguinem
Sortitus eſt: aut ipſum ille volens ſociauit animo.
Sic neque roboris,neque formæ eſt vtilitas
Tanta,quanta animi. Vis autem ſtolida eſt inanis.
Quin etiam admodum elatum extinxit,& ſeruauit
Exiguus homo valens conſilio: quando etiam cetus immanis
Vaſtis membris paruum præmittit piſcem.
Quapropter aliquis omnium primo capiat ſpeculatorē Ducē
Illum,ſub hamo vi & eſca deceptum.
Non enim vnquam viuo hoc *impetu facto domueris*
Belluam: ſublato autem velociter erit victoria.
Non enim amplius,neque maris purpurei videt vias
Certè,neque noxam propinquam euitare nouit:
Sed temerè, tanquam nauis oneraria peremto gubernatore,
Oberrat incuſtodita,impos,quocunque tulerit
Cærulea aqua: tenebroſis autem & non munitis vijs
Infertur, viduatus auxiliatore auriga.
Sæpe & petris & littoribus appellitur
Errans. Talis ipſi ob oculos volat caligo.
Tunc ſanè velocibus cogitationibus ad laborem capturæ
Piſcatores feſtinant,precati ſuperos,
Vt ceticidæ dolorificum capiant monſtrum maris.
Quemadmodū autē cùm hoſtiū fortis manipulus hoſtibus
Clandeſtinus propinquat, mediam noctem obſeruans,
Dormientes autem deprehendit vigiles pro portis,
Marte propitio: percuſſos verò domat:
Inde porrò ſummamq́ ad vrbem & munitionem in ipſam
Audentes properant,ignis iaculum,vrbis perniciem
Torrem pulchrarum ædium vaſtatorem ferentes:
Ita tunc confidenter piſcatorius exercitus feſtinant
Incuſtoditam ad belluam,occiſo rectore.
Huius verò primùm quidem in animis conſiderant
Pōdus quātū ſit & magnitudo. Sūt.n.hæc ſigna mēbrorum.
Si quidem enim maris voluta per vortices
Paullum ſe extendat, ſpinam, verticémque monſtrans
Extremam: certè ingens illud,& eximium eſt: neq;.n. ipſum
Facilè fert illud ſubmouens tanquam vecte *mare.*
Si verò quid etiam dorſi apparet,non tantum onus
Nunciat. Faciles *enim minoribus* ſunt *viæ.*
His verò funis quidem frequentioribus aptus
Ligamentorum nodis tortuoſis factus eſt,
Quantúſque rudens nauis eſt, neque magna
Neque paruæ id eſt, mediocris. *Longitudo autem protenditur ſufficiens capturæ.*
Hamus autem affabrè factus reciprocis ſculptus eſt
Cuſpidum eminentiis,fixus vtrinque,
Vt poſſit & petram rapere,& fruſtrum ſaxi traijcere.
Tantum ſcutum horridum, quantum bigarum tegat.
Torta verò catena circumijcitur extremitatibus nigri
Hami,firma,ex ære facta,quæ dentium
Pernicioſam ſuſtineat vim, & rictus cuſpidis.
Vinculo autem in medio rotundi circuli fabricati ſunt.
Denſi inter ſe mutuo,qui vertiginem prohibeant
Errabundam: ne piſcis abrumpat ferrum
Cruentans: dum exitialibus circumuertitur doloribus.
Sed circumcirca plexum laqueum voluunt.
Eſcam verò in hamo iniucundam exhibent,
Taurinum nigrum hepar, eximium, aut etiam humerum
Taurinum,maxillis conuenientia vorantis.
Multa verò piſcatoribus tanquam in prælium,
Acuuntur,validæq́ acides firmæq́ tridentes,
Harpæ,ſtimuliq́ boum acuti, quæq́ talia plura
Incudibus ſonoris ferramenta fabricantur.
Cupidè autem lembis pulchra tabulata habētibus cōſceſſis.
Tacitè annuentes,quicquid opus fuerit *ſibi mutuò*
Mutuntur. Remis autem ſub quietis mare
Senſim albant, cauentes ſtudioſè ſtrepitum.
Ne quid animaduertat magnus cetus, fugiens autē redeat
Profundum ſub humidum: caſſum autē laborem ſuſcipiant.

Ἰθύνει, ὥστε νῆα νέμων οἰήϊ χαλινῷ.
Ἤ που τοι φύσιος προτέρης ἄπο σύμφυτον αἷμα
Εἴλαχεν, ἠέ μιν αὐτὸς ἑκὼν ἑταρίσσατο θυμῷ.
Ὡς οὔτ' ἠνορέης, οὔτ' εἴδεός ἐστιν ὄνειαρ
Τόσσον, ὅσον πραπίδων· ἀλκὴ δ' ἀνεμώλιος ἄφρων.
Καί τι μέγα βριάοντα κατέσβεσεν, ἠδ' ἐσάωσε
Βαιὸς ἀνὴρ εὔμητις· ἐπεὶ καὶ κῆτος ἄαπτον
Ἀπλάτοις μελέεσσιν ὀλίγον προβάλλεται ἰχθύν·
Τοὔνεκά τις πάντων πρῶτον ἕλοι σκοπὸν ἡγητῆρα
Κεῖνον, ὑπ' ἀγκίστροιο βίῃ καὶ δαιτὶ δολώσας.
Οὐ γάρ κε ζώοντος ἐπιβρίσας δαμάσαιο
Κνώδαλον· οἰχομένου δὲ θοώτερος ἔσσετ' ἄεθλος.
Οὐ γὰρ ἔτ' οὔθ' ἅλμης ἰοειδέος εἶδε κέλευθα
Ἀτρεκέως, οὐ πῆμα παρασχεδὸν ἐξαλέασθαι.
Ἀλλ' αὔτως, ἅτε φορτὶς ὀλωλότος ἰθυντῆρος,
Πλάζεται ἀπροφύλακτον, ἀμήχανον, ᾗχιν ἄγῃσι
Γλαυκὸν ὕδωρ· σκοτίοις δὲ καὶ ἀφράστοισι πόρεσσιν
Ἐμφέρεται, χηρωθεὶς ἀρωγοῦ ἡνιόχοιο.
Πολλάκι καὶ πέτρῃσι καὶ ἠϊόνεσσιν ἔκελσε
Πλαζόμενον· τοίη οἱ ἐπ' ὄμμασι πίλναται ἀχλύς.
Δὴ ῥα τότ' ὀτρηροῖσι νοήμασιν ἐς πόνον ἄγρης
Ἰχθυβόλοι σπεύδουσιν ἐπευξάμενοι μακάρεσσι
Κητοφόνοις, ἀλεγεινὸν ἑλεῖν τέρας ἀμφιτρίτης.
Ὡς δ' ὅτε δυσμενέων βριαρὸς λόχος ἀντιβίοισι
Λάθριος ἐμπελάσῃ, μεσάτην ἐπὶ νύκτα δοκεύσας,
Εὕδοντας δὲ κίχῃσι φυλακτῆρας περὶ πυλάων
Ἄρεος ἀμφιέποντος, ἐπαΐξας δ' ἐδάμασσεν.
Ἔνθεν ἔπειτ' ἄκρην τε πόλιν καὶ πύργον ἐπ' αὐτὴν
Θαρσαλέοι σπεύδουσι, πυρὸς βέλος, ἄστεος ἄτην,
Δαλόν, ἐϋδμήτων μεγάρων αἰστῆρα φέροντες·
Ὡς τότε θαρσαλέως ἁλιεὺς στρατὸς ἐγκονέουσιν
Ἄφρακτον μετὰ θῆρα, πεφασμένου ἰθυντῆρος.
Τοῦ δ' ἤτοι πρώτιστον μὲν ἐνὶ φρεσὶ τεκμαίρονται
Ἄχθος ὅσον, μέγεθός τε· τὰ δ' ἔπι σήματα γυίων.
Εἰ μὲν γὰρ πόντοιο κυλινδόμενος μετὰ δίναις
Βαιὸν ὑπερτέλλοιτο ῥάχιν, λοφιήν τε φαίνων
Ἀκρήν, ἦ μέγα κεῖνο, καὶ ἔξοχον· οὐδὲ γὰρ αὐτὸ
Ῥηϊδίως φορέει μιν ἀναχλίζουσα θάλασσα.
Εἰ δέ τι καὶ νώτοιο φαείνεται, οὐ τόσον ἄχθος
Ἀγγέλλει. κοῦφαι γὰρ ἀφαυροτέροισι κέλευθοι.
Τοῖσιν δ' ὁρμιὴ μὲν ἐπασσυτέραις ἀραρυῖα
Θωμίγγων ξυνοχῇσι πολυστρεφέεσσι τέτυκται,
Ὅσσος τε πρότονος νηὸς πέλει, οὔτε βαθεῖα,
Οὔτ' ὀλίγης· μῆκος δὲ τιταίνεται ἄρκιον ἄγρῃ.
Ἄγκιστρον δ' ἀρχῆς ἐπαμοιβαῖς κεχάρακται
Γλωχίνων προβολῇσιν ἀκαχμένον ἀμφοτέρωθεν,
Οἷον καὶ πέτρην ἑλέειν, καὶ ῥωγάδα πεῖραι.
Τόσσον ἔην κρυερόν, ὅσον περὶ χάσμα καλύψαι·
Δινωτὴ δ' ἄλυσις περιβάλλεται ἄκρα κυανοῦ
Ἀγκίστρου, στιβαρή, χαλκήλατος, ἥ κεν ὀδόντων
Ἀργαλέην ἀνέχοιτο βίην, καὶ χάσματος αἰχμάς.
Δεσμῷ δ' ἐν μεσάτῳ τροχοειδέα κύκλα τέτυκται
Πυκνὰ παρ' ἀλλήλοισιν, ἅ κεν στρεφάλιγγας ἐρύκοι
Φοιταλέας, μηδ' ἰχθὺς ἀπορράξειε σίδηρον
Αἱμάσσων, ὀλοῇσι περιστρεφθεὶς ὀδύνῃσιν.
Ἀλλὰ περιστροφάδην πλεκτὸν βρόχον εἱλίσσουσι·
Δαῖτα δ' ἐπ' ἀγκίστρῳ δυστερπέα πορσύνουσι,
Ταύρειον μέλαν ἧπαρ ἀπόκριτον, ἠὲ καὶ ὦμον
Ταύρειον, γνύθεσσιν ἐοικότα δαινυμένοιο.
Πολλαὶ δ' ἀγρευτῇσιν ὁμόστολοι, ὡς ἐς ἄρηα
Θήγονται, κρατεραί τ' ἀκίδες, στιβαραί τε τρίαιναι,
Ἅρπαι βουπλῆγές τε ῥαφίστομοι, ἄσσα τε τοῖα
Ἄκμοσι δουπηγάδοις ῥαιστήρια χαλκεύονται.
Ἐσσύμενοι δ' ἀκάτοισιν ἐϋσσέλμοις ἐπιβάντες,
Σιγῇ νευστάζοντες, ὅ,τι χρεῖος ἀλλήλοισι
Σημαίνονται· κώπαις δ' ὑπ' ἀκηλοίαις θάλασσαν
Ἀτρέμα λευκαίνουσι, φυλασσόμενοι μάλα δοῦπον,
Μή τι μάθοι μέγα κῆτος, ἀναδύμενον δὲ νέοιτο
Βυσσὸν ὑπὸ βρυχίην, ἀλίην δέ κε μόχθον ἄροιντο.

Ἀλλ'

Ἀλλ' ὅτε κε σχεδὸν ἦσιν ὁμαρχήσωσί τ' ἀέθλῳ,
Δὴ τότε θαρσαλέως πρώρης ἄπο θηρὶ πελώρῳ
Πῆμα δόλου προὔθηκαν. ὁ δ' ὡς ἴδε δαῖτα βαρεῖαν,
Ἆλτο, καὶ οὐκ ἀμέλησεν ἀναιδέϊ γαστρὶ πιθήσας.
Μάρψε δ' ἐπαΐξας γναμπτὸν δόλον. αὐτίκα δ' εἴσω
Ἄγκιστρον κατέδυ τετορημένον εὐρέϊ λαιμῷ.
Ἐν δ' ἐπάγη γλωχῖσιν· ὁ δ' ἕλκεϊ θυμὸν ὀρινθεὶς,
Πρῶτα μὲν ἀσχαλόων ὀλοὴν γένυν αὐτίκα πάλλει,
Χαλκείην θώμιγγα διαρραῖσαι μενεαίνων.
Ἀλλ' ἄρα οἱ κενεὸς τέταται πόνος. ἔνθεν ἔπειτα
Στρευγόμενος φλογέῃσιν ὑποχθίζων ὀδύνῃσι,
Δύεται ἐς κόλποισιν ὑποβρυχίοισι θαλάσσης.
Τῷ δὲ τάχ' ἀσπαλιῆες ἐπιτρωπῶσιν ἅπασαν
Ὁρμιήν. οὐ γὰρ ἔνι σθένος ἀνθρώποισιν
Ὅσσον τ' αὖ ἐρύσαι, καὶ ἀναινόμενον δαμάσασθαι
Βριθὺ πέλωρ, ῥεῖα γάρ ὅγε σὺν αὐτοῖς σέλμασι νηῶν
Ἑλκύσει ποτὶ βυσσὸν ὅτ' ὁρμήσειε φέρεσθαι.
Οἱ δέ οἱ ὁρμιῇ προσαρηρότας εὐρέας ἀσκοὺς
Πνοιῆς ἀνδρομέης πεπληθότας αὐτὶς ἐς ὕδωρ
Δυομένῳ πέμπουσιν· ὁ δ' ὀχθίζων ὀδύνῃσι
Ῥινῶν οὐκ ἀλέγει· κατὰ δ' ἕλκουσιν οὐκ ἐθέλοντας
Ῥηϊδίως, ἄκροιο λιλαιομένους θηρὸς ἀφροῦ.
Ἀλλ' ὁπότ' ἐς δάπεδον τηχθῇ μεμογηότι θυμῷ,
Στῇ ῥα μέγ' ἀφρείων, τιταινόμενος, ὥστε τις ἵππος
Ἱδρῶτ' ἐξανύσας καματώδεα, τέρματος ἄκρου
Ἀφρῷ ὑπ' αἱματόεντι γένυν σκολιοῖσι χαλινοῖς
Ἐμπρίει, θερμὸν δὲ διὰ στόμα κίδναται ἆσθμα·
Ὣς ὅ γε μέγ' ἀσθμαίνων ἀμπαύεται, οὐδέ οἱ ἀσκοὶ
Μίμνειν ἱεμένῳ περ ἐπιτρωπῶσιν ἔνερθεν·
Αἶψα δ' ἄνω σπεύδουσι, καὶ ἔξαλοι ἀΐσσουσι
Πνοιῇ ἀειρόμενοι· τῷ δ' ἵσταται ἄλλος ἄεθλος.
Ἔνθ' ἤτοι πρώτιστον μὲν ἐπαΐσσει γενύεσσι
Ῥιπὴν μαψιδίην λιλαιόμενος αὖ ἐρύοντα
Δέρματ' ἀμύνεσθαι· τὰ δ' ἀνίπταται, οὐδὲ μίμνει.
Φεύγει δὲ ζώοισιν ἐοικότα φοβεομένοισιν·
Αὐτὰρ ὅγ' ἀσχαλόων μυχάτην πάλιν ἵεται ἅλμην,
Πολλὰς δὲ στροφάλιγγας ἑλίσσεται, ἄλλοτ' ἀνάγκῃ,
Ἄλλοτ' ἑκὼν, ἕλκων τε καὶ ἑλκόμενος παλινόρσως.
Ὡς δ' ὅτε δουροτόμοι ξυνὸν πόνον ἀθλεύωσι
Πρίονος, ἐγκονέοντες ὅτε τρόπιν ἠέ τιν' ἄλλην
Χρειὼ ναυτιλίῃσιν ἐπισπεύδουσι τελέσσαι·
Ἄμφω δὲ τρηχεῖαν ἐρειδόμενοι σιδήρου
Ἀλκὴν αὖ ἐρύουσι, καὶ οὔποτε ταρσὸς ὀδόντων
Τέτραπται μιᾶς οἴμου. ἐπιβριθόμενος δ' ἑκάτερθεν
Κλάζει τε, πρίει τε, καὶ ἔμπαλιν ἕλκεται αἰεί.
Τοῖον καὶ ῥινοῖσι πέλει καὶ θηρὶ δαφοινῷ
Νεῖκος, ἀγχομένων τε, βιαζομένων θ' ἑκάτερθεν·
Πολλὴν δ' αἱματόεσσαν ὑπὲρ ἁλὸς ἔπτυσεν ἄχνην
Παφλάζων ὀδύνῃσιν· ὑποβρύχιον δ' ἐμέμυκε
Μαινομένου φύσημα. περιστένεται δέ οἱ ὕδωρ
Ἀμβολάδην· φαίης κεν ὑπ' οἴδμασι πᾶσαν ἀϋτμὴν
Κευθομένην βορέαο δυσαέος αὐλίζεσθαι·
Τόσσον ἀνασθμαίνει λάβρον μένος· ἀμφὶ δὲ πυκναὶ
Δίναις οἰδαλέῃσιν ἑλισσόμεναι στροφάλιγγες
Οἴδματα κοιλαίνουσι διϊσταμένοιο πόροιο.
Οἷον δ' Ἰονίοιο παρὰ στόμα, καὶ κελάδοντος
Τυρσηνοῦ πόντοιο μέσῃ πορθμοῖο διαρρὼξ
Εἰλεῖται, λάβροισιν ὑπ' ἄσθμασι Τυφάονος
Παιομένη, δειναὶ δὲ τιταινόμεναι στροφάλιγγες
Κῦμα θοὸν κυκλοῦσι, περιστρέφεται δὲ κελαινὴ
Ἑλκομένη δεινοῖσι παλιρροίῃσι Χάρυβδις·
Ὣς τότε κητείοισιν ὑπ' ἄσθμασι χῶρος ἁπάντῃ
Παιόμενος βέμβικας ἑλίσσεται ἀμφιτρίτης.
Ἔνθα τις ἰχθυβόλων γλαφυρὴν σκάφος ὠκὺς ἐρέσσων
Ἐς χέρσον κατάγοιτο, καὶ ἀκταίης ἀπὸ πέτρης
Ὁρμιὴν ἅψαιτο, καὶ αὐτίκα νοστήσειε,
Πρυμνησίοις ἅτε νῆα κατασχεθέους ὑπὸ δεσμοῖς.
Τὸν δ' ὅτε παιφάσσοντα λάβῃ κόρος, ἔκ τ' ὀδυνάων
Θὴρ ὀλοὸς μεθύῃ, καμάτου δέ οἱ ἄγριον ἦτορ

Sed cùm ipſum propius acceſſerint & congreſſi fuerint certa-
Tunc ſane confidenter de prora belluæ immani (mine,
Noxam doloſam proponunt. Illa verò vt vidit eſcam grauē,
Subſilit, & non negligit, impudenti ventri obſequuta.
Corripit autem impetu facto flexum dolum: ſtatim autē intrà
Hamus ſubijt adactus lato gutturi:
Infixus vero eſt cuſpidibus. Ille.v. vulnere animū concitatus,
Primū quidē indignans pernicioſā maxilla aduerſū vibrat,
Æneum lorum diſrumpere cogitans.
Sed ipſi inanis extenditur labor. Deinde poſteà
Feſtinans igneis perculſus doloribus,
Subit ſinus humidos maris.
Huic autem celeriter piſcatores permittunt vniuerſam
Lineam. Non enim ineſt tantum robur hominibus
Vt poſſint reſupinare, & inuitum domare
Grāde mōſtrū. Facilè namq. eos vnà cum ipſis trabibus nauiū
Traheret ad profundum, quando cum impetu fertur.
Hi verò ipſi funiculo annexus amplos vtres
Spiritu humano repletos ſtatim in aquam
Subeunti mittunt. At ille æſtuans doloribus
Pelles nihil moratur. Attrahit verò nolentes
Facilè ſummam deſiderantes maris ſpumam.
At quando in ſolum propinquarit afflicto animo,
Stat ſanè valde ſpumans & dolens: vt aliquiſ equus
Sudore confecto laborioſo, fine extremo
Spumæ ſub cruenta maxillam curuis frenis
Infigit: calidus autem per os ſpargitur anhelitus:
Sic ille vehementer ſuſpirans requieſcit, neque ipſi vtres
Manere quantumuis volenti permittunt inferius,
Statim verò ſurſum properant, & ex mari ſaliunt
Flatu ſublati. Huic autem aliud inſtat certamen.
Ibi ergo primum quidem impetum facit, maxillis
Impulſu fruſtraneo ſatagens retrahentes ſe
Pelles vlciſci. Hæ autem auolant, neque ipſum expectant:
Fugiunt autem viuis fugientibus ſimiles.
At ille fremens ad intimum rurſus fertur mare,
Multis autem turbinibus voluitur, interdum neceſſariò,
Interdum volens: trahenſq; & tractus reciprocus.
Vt verò cùm lignatores communem laborem exercent
Serra feſtinantes, quando carinam, aut aliquam aliam
Rem neceſſariam nauis ſatagunt conficere:
Ambo autem aſperam infixi ferri
Vim retrahunt ad ſe & nunquam ſeries dentium
Vertitur vnâ viâ: incumbens verò vtrinque
Frangitq; ſecatq; & rurſum trahitur ſemper:
Talis etiam pellibus exiſtit & feræ crudeli
Contentio, rei actæque coactæq; vtrinque.
Multam verò ſanguinolentam ſupra mare expuit ſpumam
Æſtuans doloribus. Humidus verò clauditur
Furentis ſpiritus. Circumgemit verò ipſi aqua
Cumulatim. Diceres ſub fluctibus vniuerſum flatum
Latentem Boreæ impetuoſi commorari:
Tanta reſpirat valida vis. Circum verò crebri
Vorticibus tumidis voluti flexus
Fluctus cauant, diſſiliente ſemita.
Qualiter autem Ionium iuxta oſtium, & ſonantis
Tyrrheni maris media freti ruptura
Voluitur, vehementibus flatibus Typhonis
Pulſata: graues autem extenſi flexus
Fluctum velocem contorquent, circumuoluitur autem nigra
Tracta vehementibus refuſionibus charybdis:
Sic tum cetis ſub flatibus lacus vndequaque
Agitatus vertigines voluit maris.
Ibi aliquis piſcatorum glabram ſcapham celeriter remigans
In terram ſubducat & littorali à petra
Lineam aptet, & ſtatim reuertatur,
A puppe tanquam nauem religatē vinculis.
Hanc autem vbi tumultuantem ceperit ſatias, ēque dolorib.
Fera pernicioſa ebria fuerit: labore autem ipſi ferum
cor

Inflexum fuerit, inclinauerint verò mortis odioſa bilances:
Vter quidem primus recurrit fines victoriæ
Nuncians: magnum autem animum in piſcatoribus excitat.
Qualem verò è dolorifico redeuntem bello
Præconem candidis in veſtibus, atque facie
Hilari exultantes ſui ſequuntur ſodales,
Fauſtum nuncium expectantes ſtatim audire:
Sic illi lætantur conſpicati infernis
Pellem redeuntem, læta nunciantem. Statim verò alij
Vtres exoriuntur & emergunt mari,
Grauem belluam trahẽtes. Illa verò trahitur perniciosa fera
Nolens, laboréque & vulnere animum languens.
Ibi tum piſcatorum audacia colligitur: properè autem naues
Pulchris remis inſtructas impellunt feſtinantibus remigiis.
Multus verò ſtrepitus, multiſque per pontum flatus
Properantium ſtridet, & ſe mutuò in certamen
Exhortantium. Diceres te bellicum laborem virorum
Videre. Talis enim in præcordiis ſtat virtus:
Tantus autem ſonituſque, & deſiderium pugnæ.
Horum quidem aliquis etiam procul malè ſonantem ſtrepitum audiens
Paſtor caprarum, vel villoſum in vallibus pecus paſcens,
Vel lignator piceæ exciſor, aut feras perimens
Stupefactus, maréque & litus propè accedit:
Stans autem in præcipitio, ſtrenuum laborem virorum
Pugnæ maritimæ ſpeculatur, & finem capturæ
Stupendæ. Illos autẽ humidus Mars inextinguibilis incitat.
Ibi alius quidem in manibus acutæ cuſpidis tridentem
Vibrat: alius verò acutæ haſtæ telum. Alij verò ferunt
Curuam falcem. Alius verò quiſpiã ſtimulum boum intentat
Ancipitem: omnibus verò labor, omnibus verò è ferro
Manus armat firma maxilla. Circa feram autem
Iaciunt, vulnerant, cum impetu impellentes.
At illa roboris quidem enermis oblita eſt,
Nec amplius poteſt maxillis, vt maximè cupiens, aſpellere
Naues irruentes. Pinnarum autem præualido impulſu
Extremâque cauda marinum per fluctum ſulcans,
Rurſum in puppim trudit naues: opera verò remorum
Virorúmque virtutem inflectit iterum, tanquam ventus
Contrarius aduerſus proras fluctum voluit.
Horum autem clamor perſtrepit, ſatagentium laborare.
Fluctus autem vniuerſus cruore polluitur effuſo
Vulneribus pernicioſis. Feruet verò immenſa aqua
Sanguine ceteo: cæruleum autem rubeſcit mare.
Vt autem cum hyberno delabente flumine
Sinum in tumidum de collibus vertices rubros habentibus
Lutum cruentum voluitur aquæ impetu,
Miſſum fluuio: latè verò rubeſcit aqua
Flauo ex puluere, & quaſi cruor occupat mare:
Ita tunc ceteo ſemita ſanguine miſcetur
Purpureis effuſionibus, vulnerati iaculis.
In vulneribus autem ipſi haurientes fluxum aſperginis
Mortiferum inſtillant: at vulneribus miſcetur ſalſugo
Tanquam ignis, & belluæ pernicioſæ conciliat interitum.
Quemadmodũ autẽ Iouis verbere icis carinã ætherius ignis
Mare tranſmittentem, populatur autem ipſam ardidus
Ictus: hanc verò adhuc magis impellens armat
Miſtum hoſtilibus ſimul ignibus mare:
Sic illius graueſque ictus, doloréſque armat
Aſpergine putreſcente fœtida fera aqua.
Sed quando ipſam domitam multifacis doloribus
Iam exitialis iuxta veſtibulum mortis
Parca adducit: tunc ſanè ipſam religatam ad terram
Gaudentes pertrahunt. at illa trahitur inuita licet,
Multis cuſpidibus confixa, tanquam clauis,
Titubans pernicioſa mortis fine inebriata.
Illi verò magnum victoriæ pæana celebrantes,
Remigio properantes exultant in mari,
Acutum accelerantibus modum canentes.
Vt verò cum maritimo abietibus dirempto prælio

Κλίνηται, ῥίμφ' ἐκ δὲ μάχης στυγεροῖο τελευτή,
Ἀσκὸς μὲν πρώτιστος ἀνέδραμε πείρατα νίκης
Ἀγγέλλων· μέγα δ' ἦτορ ἐν ἀγρευτῆρσιν ἄειρεν.
Οἷον δ' ἀλγινόεντος ἀνερχόμενον πολέμοιο
Κήρυκ' ἀργυφέοισιν ἐν εἵμασιν, ἠδὲ προσώπῳ
Φαιδρῷ καγχαλόωντες ἐπὶ μεθέπουσιν ἑταῖροι,
Αἴσιον ἀγγελίην πεποθήμενοι οὔατ' ἀκοῦσαι·
Ὣς οἱ καγχαλόωσιν ἐπαθρήσαντες ἔνερθεν
Ῥινὸν ἀνερχόμενον, ἀγγέλλοντ'· αὐτίκα δ' ἄλλοι
Ἀσκοὶ ἐπαντέλλουσι καὶ ἀνδύουσι θαλάσσης,
Βεβριθὸς πέλωρ ἕλκοντες· ὁ δ' ἕλκεται οὐλόμενος θὴρ
Οὐκ ἐθέλων, μόχθῳ τε καὶ ἕλκεϊ θυμὸν ἀλύων.
Ἔνθα τότ' ἰχθυβόλων θράσος ἄγρεται· ἆψ δὲ νῆας
Εὐκώπους ἐλάουσιν ἐπειγομένοισιν ἐρετμοῖς·
Πολλὴ δ' ὀμαραγή, πολλὴ δ' ἀνὰ πόντον ἀϋτμὴ
Σπερχομένων πεπάγεσι, καὶ ἀλλήλοις ἐς ἄεθλον
Κεκλομένων. φαίης κεν ἐνυάλιον πόνον ἀνδρῶν
Δέρκεσθαι. τοίη γὰρ ἐπὶ φρεσὶν ἵσταται ἀλκή.
Τόσσος δὲ φλοῖσβός τε καὶ ἵμερος ἰωχμοῖο·
Τῶν μέν τις καὶ τῆλε δυσηχέα δοῦπον ἀκούσας
Αἰπόλος, ἢ βαθύμαλλον ἐν ἄγκεσι πῶυ κομίζων,
Ἢ δρυτόμος πεύκαις ὀλετήρ, ἢ θῆρας ἐναίρων,
Θαμβήσας πόντου τε καὶ ἠόνος ἐγγὺς ἱκάνει·
Στὰς δὲ κατὰ προβλῆτος, ἀπειρέσιον πόνον ἀνδρῶν
Φυλόπιδος ξυνῆς θηήσατο, καὶ τέλος ἄγρης
Ἐκπάγλου. τοὺς δ' ὑγρὸς Ἄρης ἄσβεστος ἐγείρει.
Ἔνθ' ὁ μὲν ἐν παλάμῃσι τανυγλώχινα τρίαιναν
Πάλλει· ὁ δ' ὀξείης αἰχμῆς βέλος· οἱ δὲ φέρουσιν
Εὐκαμπῆ δρεπάνην· ὁ δέ τις βουπλῆγα τιταίνει
Ἀμφίτομον· πᾶσιν δὲ πόνος, πᾶσιν δὲ σιδήρῳ
Χεῖρας ἐφοπλίζει βριαρὴ γένυς· ἀμφὶ δὲ θῆρα
Βάλλουσ', οὐτάζουσι, κατεπείγουσιν ἰόντες·
Αὐτὰρ ὅγ' ἠνορέης μὲν ἐπελήσατο ἀλκῆς,
Οὐδ' ἔτ' ἔχει γενύεσσι καὶ ἱέμενός περ ἐρύκειν
Νῆας ἐπεσσυμένας. πτερύγων δ' ὑπὸ καρτερῇ ῥιπῇ
Ἄκρῃ τ' ἀλκαίῃ βύθιον διὰ κῦμα λαχαίνων,
Ἔμπαλιν ἐς πρύμνας ὠθεῖ νέας· ἔργα δ' ἐρετμῶν
Ἀνδρῶν τ' ἠνορέην γνάμπτει πάλιν, ἠΰτ' ἀήτης
Ἀντίβιος πρῴρῃσιν ἐναντία κῦμα κυλίνδων.
Τῶν δ' ἐνοπὴ κέκληγεν ἐρειδομένων πονέεσθαι.
Κῦμα δ' ἅπαν λύθροιο μολύνεται ἐκχυμένοιο
Ὠτειλῆς ὀλοῇσι· τὸ δὲ ζέει ἄπλετον ὕδωρ
Αἵματι κητείῳ· γλαυκὴ δ' ἐρυθραίνεται ἅλμη.
Ὡς δ' ὅτε χειμερίοιο κατερχομένου ποταμοῖο
Κόλπον ἐς οἰδματόεντα λόφων ἄπο μιλτοκαρήνων
Ἰλὺς αἱματόεσσα κυλίνδεται ὕδατος ὁρμῇ,
Κυρναμένη δίνῃσιν· ἑκὰς δ' ἐρυθραίνεται ὕδωρ
Ξανθῆς ἐκ κονίης, λύθρος δ' ἔχει ὥστε θάλασσαν·
Ὣς τότε κητείοιο πόρος λύθροισι πέφυρται
Φοινίαις προχοῇσι δαϊζομένου βλήεσσιν·
Ἐν δ' οἱ ὠτειλῇσιν ἀφυσσάμενοι ῥόον ἄλλου
Πλαδαρὸν στάζουσ'· ἡ δ' ἕλκεσι μίσγεται ἅλμη,
Ἠΰτε πῦρ, καὶ θηρὶ ὀλοώτατον ὦρσεν ὄλεθρον.
Ὡς δὲ Διὸς μάστιγι βαλὼν ζάπος αἰθέριον πῦρ
Πόντον ἀμειβομένην· νέμεται δέ μιν αἴθαλος ὁρμὴ
Ῥιπὴ· τὴν δ' ἔτι μᾶλλον ἐποτρύνουσα κορύσσει
Μισγομένη δήοισιν ὁμοῦ πυρσοῖσι θάλασσα·
Ὣς κείνου χαλεπάς τε βολὰς ὀδύνας τε κορύσσει
Ἀτμῇ πυθομένοιο δυσαίος ἄγριον ὕδωρ.
Ἀλλ' ὅτε μιν δαμάσαντα πολυτμήτοις ὀδύνῃσιν
Ἤδη λευγαλέοιο παρὰ προθύροισι θανάτοιο
Μοῖρα φέρει, τότε δή μιν ἀναψάμενοι ποτὶ χέρσον
Γηθόσυνοι σύρουσιν· ὁ δ' ἕλκεται οὐκ ἐθέλων περ
Πολλῇσι γλωχῖσι πεπαρμένος, ἠΰτε γόμφοις,
Νευστάζων ὀλοοῖο μόρου τέλος οἰνοβαρείων·
Οἱ δὲ μέγαν νίκης παιήονα κυδαίνοντες,
Εἰρεσίῃ σπέρχοντες ἐπαλάζουσι θαλάσσῃ
Ὀξὺν ἐπειγομένοις ἐν ἄρμασι νόμον ἀείδοντες.
Ὡς δ' ὁπότ' εἰναλίοιο [illegible] ἄρηος,

Νῆας

Νῆας ἀνὰ ψάμμοιο νεῶν ἐπιβήτορας ἄνδρας
Δυσμενέας ποτὶ χέρσον ἐπειγόμενοι κατάγουσι
Γηθόσυνοι νίκης· ἐπὶ δ' ὄρθιον ἰαχοῶσι.
Ναυμάχοι εἰρεσίῃς πεπνυμένοι· οἱ δ' ἁλόντες
Ἀχνύμενοι δ' ὀλέθρῳ ἀνάγκῃ ξυνέπονται.
Ὣς οἵγ' αἰνοπέλωρον ἀνὰ ψάμμους δάκος ἄγουσι
Γηθόσυνοι καὶ τολμηρὸν ἐπ' ἠϊόνας. ἀλλ' ὅτε χέρσον
Ἐμπελάσῃ, τότε δή μιν ἐτήτυμος ὀρσινόλεθρος
Λοίσθιος ἀμφιέπει, πτερὰ ξαίνει τε θάλασσαν
Σμερδαλέαις πτερύγεσσιν, ἅτ' ἀμφίπυρος περὶ βωμῷ
Ὄρνις ἑλισσομένη, ὑπὸ στροφάλιγγι κελαινῇ
Δύσμορος· ἦ μάλα πολλὰ λιλαίεται οἶδμα θ' ἱκέσθαι.
Ἀλλά οἱ ἠνορέης λέλυται σθένος, οὐδ' ἔτι γυῖα
Πείθεται, ἐς χέρσον δὲ καθέλκεται αἶνον ἀϋτῶν·
Φορτὶς ὅπως εὔρεια πολύζυγος, ἥν τε θαλάσσης
Ἀνέρες ἐξερύουσιν ἐπὶ ψαμάθοισιν ἀνάγοντες,
Χείματος ἱσταμένοιο μεταπνεῦσαι καὶ καμάτοιο
Ποντοπόρου· βαρὺς δὲ πόνος ναύτῃσιν ἐπίκειται.
Ὣς οἵγ' ὀμβριμόγυιον ἐπὶ χθόνα κῆτος ἄγουσι.
Πλῆσται δ' ἠϊὼν πᾶσαν ὑπ' ἀπλάτοισι μελέεσσι
Κεκλιμένου· τέταται δὲ νέκυς φρικτὸς ἰδέσθαι.
Τοῦ μέν τις φθιμένοιο καὶ ἐν χθονὶ τεταμένοιο
Εἰσέτι δειμαίνει πελάαν δυσδερκέϊ νεκρῷ·
Ταρβεῖ δ' οὐκ ἔτ' ἐόντα, καὶ οἰχομένοιό περ ἔμπης
Πεφρικὼς αὐτοῖσιν ἐνὶ γναθμοῖσιν ὀδόντας.
Ὀψὲ δὲ θαρσήσαντες ἀολλέες ἀμφαγέρονται
Θάμβει παπταίνοντες ἐρείπιον ὠμηστῆρος·
Ἔνθ' οἱ μὲν γενύων ὀλοὰς στίχας ἠγάσαντο,
Δεινοὺς χαυλιόδοντας ἀναιδέας ἠΰτ' ἄκοντας
Τριστοιχεὶ πεφυῶτας ἐπασσυτέροισιν ἀκωκαῖς.
Ἄλλοι δ' ὠτειλὰς πολυδινήτοιο πελώρου
Χαλκοτύπους ἀφόωσιν· ὁ δ' ὀξὺ προφέρουσαν ἄκανθαν
Θηεῖται ῥαχίεσσιν ἀνισταμένην σκολόπεσσιν·
Ἄλλος δ' ἀλκαίην, ἕτερος πολυχανδέα νηδύν,
Καὶ κεφαλὴν ἀπέλεθρον ἐρειδόμενοι ἠγάσσαντο.
Καί τις ἀνὴρ ὁρόων βλοσυρὸν δάκος Ἀμφιτρίτης
Ἤθεσιν ἐν χερσαίοισι πολὺ πλέον ἠὲ νέεσσι
Δηθύνων, ἑτάροισι μετέννεπεν ἐγγὺς ἐοῦσι·
Γαῖα φίλη θρέπτειρα, σὺ μέν τέκες ἠδ' ἐκόμισσας
Φορβῇ χερσαίῃ· κόλποις δ' ἐνὶ σοῖο θανοίμην,
Ἦμαρ ὅτ' ἀντήσῃ τὸ μόρσιμον· ἔργα δὲ πόντου
Εὐμενέοι· χέρσῳ δὲ Ποσειδάωνα σεβοίμην·
Μηδέ μ' ἐν ἀργαλέαις ὀλίγον δόρυ κύμασι πέμποι,
Μηδ' ἀνέμοις νεφέλαις τε κατ' ἠέρα παπταίνοιμι.
Οὐ γὰρ ἁλὸς ῥοθίων τόσος φόβος, οὐδ' ἀλεγεινὸς
Ἀνδράσι ναυτιλίης καὶ ὀϊζύος, ἣν μογέουσιν,
Αἰεὶ δυσηχέεσσι συναντήσαντες ἀέλλαις.
Οὐδ' ἅλις ὀλλυμένοισιν ὑγρὸς μόρος, ἀλλ' ἔτι τοίους
Δαιτυμόνας μίμνουσιν· ἀτυμβεύτου δὲ τάφοιο
Θηρείου λαιμοῖο μυχοὺς πλήσαντο τυχόντες.
Δειμαίνω τοίων ἀχέων τροφόν· ἀλλὰ θάλασσα
Χαῖρέ μοι ἐκ γαίης· ἑκάθεν δέ μοι ἔπλεο αἰεί.

Κήτεα μὲν τοίοισιν ὑποδάμνανται πόνοισιν,
Ὅσσα δέμας προβέβηκεν ὑπέρφυες ἄχθεα πόντου.
Ὅσσα δὲ βαιοτέρων μελέων λάχε, τοῖσι καὶ ἄγρη
Βαιοτέρη· θήρης δ' ἐοικότα τεύχε' ἔασι,
Μείονες ὁρμιαί, μείων γένυς ἀγκίστροιο,
Φορβὴ παυροτέρη, γενύων δέος· αὐτὴ δὲ ῥινῶν
Αἰγοδόρων, ἀψῖδες ἀναπτόμεναι κολοκύντης
Ἀζαλέης, θήρειον ἄνω δέμας ἀνερύουσι.

Λάμνης δὲ σκύμνοισιν ὅτ' ἀντήσωσιν ἁλιῆες,
Πολλάκι καὶ σειρὴν αὐτὴν ἐπαρτέα δεσμὸν ἐρετμοῦ
Λυσάμενοι προὔτειναν ἐν οἴδμασιν· ἡ δ' ἐσιδοῦσα
Ἔσσυτο, καὶ γενύων προΐει μένος. αἶψα δὲ σειρῇ
Ἐμπεφυῶτες μίμνουσιν, ἅτ' ἐν δεσμοῖσιν, ὀδόντες
Ἀγκύλοι· ἔνθεν ἔπειτα πόνος ῥηΐτερος ἑλέσθαι
Λάμνην τριγλώχινος ἐναὶ ῥιπῇσι σιδήρου.

Ἔξοχα δ' ἐχθοδοποῖς ἐνὶ κήτεσι μαργαίνουσι
Λαιμῷ λαβρότατοί τε κυνῶν ὑπέροπλα γένεθλα·

Nauibus reuinctis nauium conſcenſores viros
Hoſtes ad terram feſtinantes ſubducunt
Laeti victoria à tergo ſonitum clamant.
Nauale remis praeuntes autem vinuli &
Dolentes hoſtes nece ſitae ſubſequuntur:
Ita hi immane reliquum maſtrum maris
Gaudentes ſubducunt ad litora. At vbi terrae
Appropinquauerit, tunc ſanè ipſum vera inuadit pernicies
Extrema palpatque, diuerbit que mare
Horrendis pinnis, velut aſſubrefactum circa aram
Auis voluta mortis vertigine nigra:
Miſera certè valde multum cupit in mare peruenire.
Sed ipſi fortitudinis ſoluta eſt vis, neque amplius membra
Obtemperant, in terram verò pertrahitur grauiter ſpirans:
Velut nauis oneraria, lata, multiuga, quámque mare
Viri extrahunt in terram ſubducentes,
Hyeme inſtante vt reſpirent à labore
Pontigradae: grauis autem labor nautis incumbit:
Sic hi validis membris in terram cetum trahunt.
Complent autem litus vniuerſum immenſis membris
Reclinatis: extenditur autem mortuus maximè horrendus aſpectu.
Hunc quidem aliquis occiſi & in terra exporrecti,
Adhuc reformidat accedere deformi cadaueri.
Horret autem nō amplius ſuperſtitē, & defuncti licet, tamen
Metuens ipſis in maxillis dentes.
Tandem autem confiſi frequentes congregantur
Cum ſtupore inſpectantes cadauer crudiuora belluae.
Ibi alij quidem maxillarum perniciosam ſeriem mirantur
Graues exertos dentes, immanes tanquam haſtas,
Triplici ſerie inhaerentes denſis cuſpidibus:
Alij verò vulnera ſaepius hoſtiliter petiti monſtri
Ferro facta contrectant: alius autem acutam ſpinam
Contemplatur, horrendis ſurgentem acuminibus.
Alij verò caudam, alij valde capacem ventrem.
Et caput immenſum intuentes mirantur.
Et aliquis cernens crudelem belluam maris
Moribus in terreſtribus multò plus quam nauibus
Immorans ſocios alloquitur propè aſſiſtentes:
Terra amica nutrix, tu quidem peperiſti atque educaſti me
Eſca terreſtri: ſinibus autem in tuis moriar,
Dies quando occurrit fatalis: opera autem maris
Propitia ſint mihi: terrâ autem Neptunum venerer,
Neque me in periculoſis paruum lignum fluctibus mittat:
Neque ventos nubéſque in aëre aſpiciam.
Non enim maris fluctuum tantus metus, neque moleſta
Hominibus nauigationis, & calamitatis, qua laborant,
Semper grauiſonis colluctantes procellis.
Neque ſatis eſt pereuntibus humida mors: ſed adhuc tales
Conuiuatores expectant: inſepulti verò ſepulchri
Ferini rictus latebras implent incidentes.
Horreſco talium dolorum nutricem. Sed tu mare
Salue mihi ex terra: procul autem mihi ut ſis.

Cete quidem talibus ſubigunt laboribus,
Quaecunque corpore antecelluni vegrandi pondera maris:
Quae autem minora membra ſortita ſunt, his etiam captura
Facilior, piſcationi autem conuenientia ferramenta ſunt:
Minores lineae, minor gena hami:
Eſca minor, genarum doluit at pro viribus
E pelibus caprinis, rotula reuincta ex cucurbita
Arida, ferinum ſurſum corpus extrahunt.

Lamnae verò catulis quando occurrunt piſcatores
Saepe & lorum ipſum, nexum vinculum remi
Solutum obtendunt in fluctibus. Illa verò intuita
Irrumpit, & maxillarum emittit robur. Statim autem catenae
Infixi manent, tanquam in vinculis dentes
Curui. Hinc poſtea labor facilimus capiendi
Lamnam, tricuſpidis ictibus ferri.

Eximiè verò hoſtilia inter cete inſaniunt
Rictu voracitatéque canum valde armata ſecula.

Supra modum vero ſunt iniurij & ſuperbi: neque quicquam
Occurrentes contremiſcunt, impudentiam effrenam,
Semper exundantem in præcordiis rabiem habentes.
Sæpe verò piſcatoribus etiam in linum irruentes,
Naſſiſque propinquantes perdiderunt piſcatoribus
Capturam piſculentam, ſuum animum pinguefacientes.
Hos autem aliquis piſcator obſeruans, cum piſcibus ipſis
Configens hamis, ingentem prædam capturæ
Facile trahet, circa ventrem inſanientes.
Phocæ verò non hami parati ſunt, neque aliqua cuſpis
Triſida, quæ hauriat illius corpus. Eximiè autem ipſam
Pellis ſupra membra dura amplectitur, validum ſepimentū.
At quando concinnis retibus cingunt
Phocam piſcatores inter piſces inuiti,
Tunc ſanè bis velóxque labor, ſtudiúmque eſt pertrahendi
Rete in litora: quando Phocam furentem
Non pertraxerint, etiam valde multi adeſſent
Retia: facilè verò viique, vnguiúmque cuſpidibus
Rumpétque impelléţque, & erit piſcibus auxilium
Vnà tractis, magnus verò dolor in animis piſcatorum.
Sed ſi ipſum pertraxerint præueniendo prope terram,
Ibi & tridente, & validis fuſtibus,
Contiſque firmis impetuosè pulſantes
In tempora occidunt: quoniam Phocis interitus
Celerrimus in capite contingit vulneratis.
Certè etiam teſtudines admodum ſæpe occurrentes
Piſcationem læſerunt, & viris nocumentum extiterunt.
Harum verò eſt labor capiendi facilimus omnium
Viro audaci, & intrepidum animum habenti.
Si enim quis ſubiens aſperam teſtudinem in fluentis
Supinam inuerterit in teſtam, non amplius illa,
Multa licèt cupiens, poteſt mortem effugere:
In alto autem natat leui natatione palpitans,
Pedibus mare appetens: riſus autem occupat piſcatores.
Illam verò interdum quidem occidunt ferreis ictibus:
Aliàs verò in laqueis religatis perſequuntur.
Quemadmodum autem cum puerilia ſapiens puer montigradam
Inuertit aſperam captam teſtudinem: at illa in terga
Inclinata valde multum ſatagit ad ſolum peruenire,
Rugoſa pedum quatiens, & curua genua labore
Crebrò palpitans: riſus autem habet quiſquis viderit:
Sic illius congener maris bellua ſupina ſalo
Infertur, lædenda à viris piſcatoribus.
Sæpe verò in terram enatat: at ex percuſſione radiorum
Solis, ſquammas adurit. Sicca verò membra
In mare fert. Hanc verò non amplius, etiam ſi cupientem,
Fluctus niger accipit, ſed fert illam. Ipſa verò voluitur
Supernè, valde deſiderans imum mare. At intuentes
Piſcatores perfacilè & libenter domuerunt.
Delphinum verò captura abominanda, neque Diis
Ille ampliùs propinquauerit ſacrificator amicus, neq; aram
Caſtè attigerit: contubernales autem polluit,
Qui de induſtria volens Delphinis machinatus interitum.
Æquè enim cum humanis abhorrent cædibus
Dij marinorum exitialem necem ducum.
Similes enim ſunt hominibus cogitationes & miniſtris
Iouis in mari ſonantis. Quocirca etiam amore ortus ſui
Vſi ſunt. Valde autem ſunt coniuncti ſibi mutuò.
Iam enim Delphines mites hominibus qualem
Capturam facilem in piſces inſtruxerunt
Inſula in Eubœa in fluctibus Ægeis?
Cum enim veſpertina piſcationis labore occupantur
Piſcatores, piſcibus ignis ferentes terriculamentum,
Lampadis æneæ velox lumen: tunc ſectantur eos
Delphines, ad ſociam feſtinantes perniciem.
Ibi quidem: trementes receſſim declinant
Piſces: at exterius irruentes coniunctim
Delphines, fugant eos, & cupientes ad profundum
Verti, ad terram exoſam impellunt.

Ἔξοχα δ' ὑβρισταὶ καὶ ἀγήνορες· οὐδέ τι φῶτας
Ἀντιβίους τρομέουσιν, ἀναιδέα θυμὸν ἀγήνορα
Αἰεὶ μαιμώωσαν ἐνὶ στέρνοισι λύσσαν ἔχοντες.
Πολλάκι δ' ἰχθυβόλοισι καὶ ἐς λίνον ἀΐξαντες,
Κύρτοις τ' ἀγχιβάσαντες, ἐδηλήσαντο θεμείων
Ἄγρην ἰχθυόεσσαν, ἑὸν κέαρ ἰαίνοντες.
Τοὺς δέ τις ἀγρευτὴρ δεδοκημένος ἰχθύσιν αὐτοῖς
Πείρας ἀγκίστρῳ, μέγα κέρδος ἀνελκύσσει θήρης
Ῥηϊδίως ἐρύσσει περὶ γαστέρα μαιμώοντας.
Φώκῃ δ' οὐκ ἄγκιστρα τετεύχαται, οὔτε τις αἰχμὴ
Τρίγλωχιν, ἥ κεν ἵκοιτο κείνης δέμας· ἔξοχα γάρ μιν
Ῥινὸς ὑπὲρ μελέων στερεὴ λάχεν, ὄβριμον ἕρκος.
Ἀλλ' ὅτ' ἐνιπλέξωσι λίνοις ἀφελεῖς ἐόντες
Φώκην ἀσπαλιῆες ἐν ἰχθύσιν οὐκ ἐθέλοντες,
Δὴ τότε δὶς κραιπνός τε πόνος σπουδή τε καθέλκειν
Δίκτυον ἐς ῥηγμῖνας· ἐπεὶ Φώκην μεμαυῖαν
Οὐκ ἂν ἐρυσσείησι, κεἰ μάλα πολλοὶ ἄγοιεν
Δίκτυα· ῥηϊδίως δὲ βίῃ τ' ὀνύχων θ' ὑπ' ἀκωκαῖς
Ῥήξει τ' ἀΐξει τε, καὶ ἔσσεται ἰχθύσιν ἀλκὰρ
Ἑλκομένοις· μέγα δ' ἄχος ἐνὶ φρεσὶν ἀσπαλιήων.
Ἀλλ' εἰ μιν καὶ ἑλόντες ὑποφθάδιον ἐπὶ γαίης,
Ἔνθα γε καὶ τριόδοντι, καὶ ὀρθίοις ῥοπάλοισι,
Δούρασί τε στιβαροῖσι καταΐσσοντες
Ἐς κροτάφους τύπτουσιν· ἐπεὶ φώκεσσιν ὄλεθρος
Ὀξύτατος κατὰ κόρσην ἱκάνεται οὐταμένῃσι.
Ναὶ μὴν καὶ χέλυες μάλα πολλάκις ἀντιόωσαι
Θήρην λωβήσαντο, καὶ ἀνδράσι πῆμα γένοντο.
Τάων δ' ἔπλετο μόχθος ἑλεῖν ῥήϊστος ἁπάντων
Ἀνέρι θαρσαλέῳ, καὶ ἀταρβέα θυμὸν ἔχοντι.
Εἰ γάρ τις καταδὺς κραταιὰν χέλυν ἐν ῥεέθροισιν
Ὑπτίην ἀντιστρέψει ἐπ' ὄστρακον, οὐκέτι κείνη,
Πολλὰ καὶ ἱεμένη, δύναται μόρον ἐξαλέασθαι·
Ὕψι δ' ἀναπλώει κοῦφον πλόον ἀσπαίρουσα,
Ποσσὶν ἅλα μεμαυῖα· γέλως δ' ἔχει ἀγρευτῆρας.
Τὴν δ' ὁτὲ μὲν θείνουσι σιδηρείοισι βέλεσσιν,
Ἄλλοτε δ' ἐν βροχίδεσσιν ἀναψάμενοι μεθέπουσιν.
Ὡς δ' ὅτε νηπίαχα φρονέων πάϊς οὐρεσίφοιτον
Ἀντρέψει τρηχεῖαν ἑλὼν χέλυν· ἡ δ' ἐπὶ νῶτα
Κεκλιμένη μάλα πολλὰ λιλαίεται οὔδεος ἱκέσθαι
Ῥικνὰ πόδεσσι σείουσα, καὶ ἀγκύλα γούνατα μόχθῳ
Πυκνὸν ἐπισπαίρουσα· γέλως δ' ἔχει ὅς κεν ἴδηται.
Ὡς κείνης ὁμόφυλον ἁλὸς δάκος ὕπτιον ἅλμῃ
Ἐμφέρεται, λώβητον ὑπ' ἀνδράσιν ἰχθυβόλοισι.
Πολλάκι δ' εἰς ψαφαρὴν ἀνανήχεται· ἐκ δὲ θαλάσσης
Ἠελίου φολίδας ἀφαυαίνεται· αὖα δὲ γυῖα
Ἐς πόντον φορέει. τὴν δ' οὐκέτι καὶ μεμαυῖαν
Κῦμα μέλαν δέχεται, φορέει δέ μιν· ἡ δὲ κυλίνδει
Ὕψι, μάλ' ἱεμένη νεάτης ἁλός· οἱ δ' ἐσιδόντες
Ἰχθυβόλοι μάλα ῥεῖα καὶ ἀσπασίως ἐδάμασσαν.
Δελφίνων δ' ἄγρη μὲν ἀπότροπος, οὐδὲ θεοῖσι
Κεῖνος ἔτ' ἐμπελάσειε θυηπόλος, οὐδέ κε βωμοῖς
Εὐαγέως ψαύσειεν· ὁμεστίους δὲ μιαίνει,
Ὅς κεν ἑκὼν δελφῖσιν ἐπιφράσσηται ὄλεθρον.
Ἶσα γὰρ ἀνδρομέῃσιν ἀποχθαίρουσι φονῇσι
Δαίμονες εἰναλίων ὀλοὸν μόρον ἡγητήρων.
Ἶσα γὰρ ἀνθρώποισι νοήματα καὶ προπόλοισι
Ζηνὸς ἐνιγδούποιο. τὸ καὶ φιλότητι γενέθλης
Κέχρηνται· μέγα δ' εἰσὶ συνάρθμιοι ἀλλήλοισιν.
Ἤδη γὰρ δελφῖνες ἐνηέες ἀνδράσιν οἵην
Ἄγρην ἀθήρητον ἐπ' ἰχθύσιν ὡπλίσαντο,
Νήσῳ ἐν Εὐβοίῃ μετὰ κύμασιν Αἰγαίοισιν.
Εὖτε γὰρ ἑσπερίης θήρης πόνον ἐγκονέουσιν
Ἰχθυβόλοι, νεπόδεσσι πυρὸς φορέοντες ὁμοκλήν,
Ἰπνοῦ χαλκείοιο θοὸν σέλας· οἱ δ' ἐφέπονται
Δελφῖνες, σπεύδοντες ἐπισπεύδοντες ὄλεθρον.
Ἔνθ' οἱ μὲν φοβέοντες ἀπεστροφάδην δονέονται
Ἰχθύες· οἱ δ' ἔκτοσθεν ἐπαΐσσοντες ὁμαρτῇ
Δελφῖνες, φοβέουσι, καὶ ἱεμένοις ἐπὶ βυσσὸν
Τρωπᾶσθαι, ποτὶ χέρσον ἀνάρσιον ἐξήλασαν.

Πυκνὴν

Πυκνὰ δ' ἐπαΐσσοντες, ἅτ' ἀνδράσι θηρητῆρσι
Θῆρα κύνες σεύοντες, ἀμοιβαίης ὑλακῇσι.
Τοὺς δ' ἀγχοῦ ποτὶ χέρσον ἀπειγομένους ἁλιῆες
Ῥηιδίως βάλλουσιν ἐυγλώχινι τριαίνῃ.
Τοῖσι δ' ἄφυκτα κέλευθα· διορχεῦνται δ' ἐπὶ πόντῳ
Καὶ πυρὶ καὶ δελφῖσιν ἀμυνόμενοι βασιλεῦσιν.
Ἀλλ' ὁπότ' αὖ θήρης ἁλιάγριος ἔργον ἀνύσθῃ,
Δὴ τότ' ἀπαιτίζουσι παρὰ χθόνι ἐμπελάοντες
Μισθὸν ὁμοξενίης, θήρης ἀποδάσμιον αἶσαν.
Οἱ δ' οὐκ ἀπανεύουσι, πόρον δ' εὐαγρέα μοῖραν
Ἀσπασίως. εἰ γάρ τις ὑπερφιάλως ἀλίτηται,
Οὐκέτι οἱ δελφῖνες ἀρωγένες εἰσὶν ἐπ' ἄγρῃ.
Καὶ μήν τις Λέσβοιο παλαίφατον ἔργον ἀοιδοῦ
Ἔκλυεν, ὡς δελφῖνος ἐφεζόμενος περὶ νώτοις
Κῦμα μέλαν περάασκε καθήμενος ἄτρομος, αἰεὶ
Ἀείδων, καὶ πότμον ὑπέκφυγε ληιστήρων,
Ταιναρίην τ' ἐπέλασσεν ἐπὶ προβλῆσι Λακώνων.
Καί πού τις Λίβυος κούρου πόθον οἶδεν ἀκούων,
Τοῦ ποτὲ ποιμαίνοντος ἐράσσατο θερμὸν ἔρωτα
Δελφίς· σὺν δ' ἄθυρε παρ' ἠόσι, καὶ κελαδεινῇ
Τερπόμενος σύριγγι λιλαίετο ποίμνῃσιν αὐτοῖς
Μίσγεσθαι, πόντον τε λιπεῖν, ξυλόχους τ' ἀφικέσθαι.
Ἀλλ' οὐδ' ἠιθέοιο πόθου ἔτι πᾶσα λέλησθεν
Αἰολὶς οὔ τι παλαιόν, ἐφ' ἡμετέρῃ δὲ γενέθλῃ
Δελφίς, ὅς ποτε παιδὸς ἐράσσατο νησαίοιο·
Νήσῳ τ' ἐνναίεσκεν· αἰεὶ δ' ἔχε ναύλοχον ὅρμον
Ἀστὸς ὅπως, ἑταρὴν δὲ λιπεῖν ἠναίνετο θυμῷ.
Ἀλλ' αὐτοῦ μίμναζε πανέστιος ἐξέτι τυτθοῦ
Σκύμνος ἀεξηθεὶς ὀλίγον βρέφος ἤθεσι παιδὸς
Σύντροφος. ἀλλ' ὅτ' ἵκοντο τέλος γυιαρκέος ἥβης,
Καί ῥ' ὁ μὲν ἠιθέοισι μετέπρεπεν, αὐτὰρ ὁ πόντῳ
Ὠκύτατος δελφὶς ἑτέρων προφερέστατος ἦεν.
Δὴ ῥα τότ' ἔκπαγλόν τε, καὶ ἄφατον, οὐδ' ἐπίελπτον
Θαῦμα ἦν ξείνοισι καὶ ἐνναέτῃσιν ἰδέσθαι.
Πολλοὺς δ' ὤτρυνε φήμη ἰδεῖν σέβας ὁρμηθέντας
Ἠίθεον δελφῖνι συνηβώοντας ἑταίρους.
Πολλαὶ δ' ἠιόνων ἀγοραὶ παρὰ ἦμαρ ἐπ' ἦμαρ
Ἱεμένων ἵσταντο σέβας μέγα θηήσασθαι.
Ἔνθ' ὁ μὲν ἐμβεβαὼς ἀκάτῳ, κοίλοιο πάροιθεν
Ὅρμου ἀναπλώεσκε· κάλει δέ μιν, οὔνομα αὔσας
Κεῖνο, τό μιν φώνεσκεν ἔτι πρώτης ἀπὸ φύτλης.
Δελφὶς δ' αὖτ' εὖτε, ἐπεὶ κλύε παιδὸς ἰωήν,
Κραιπνὰ θέων ἀκάτοιο φίλης ἄγχιστος ἵκανε,
Σαίνων τ' οὐραίῃ, κεφαλήν τ' ἀνὰ γαῦρος ἀείρων,
Παιδὸς ἐπιψαύειν λελιημένος· αὐτὰρ ὁ χερσὶν
Ἦκα καταρρέζεσκε φιλοφροσύνῃσιν ἑταῖρον
Ἀμφαφαζόμενος· τοῦ δ' ἵετο θυμὸς ἱκέσθαι
Αὐτὴν εἰς ἄκατον παιδὸς πέλας. ἀλλ' ὅτ' ἐς ἅλμην
Κοῦφα κυβιστήσειε, ὁ δ' ἐγγύθι νήχετο κούρου,
Αὐτῇσι πλευρῇσιν ἀνὰ πλευρὰς ἀναείρων,
Αὐτῇσιν γνάθοισι παρὰ γνάθον, ἠδὲ καρήνῳ
Ἐγχρίμπτων κεφαλήν· φαίης κέ μιν ἱμείροντα
Κύσσαι, καὶ στέρνοισι περιπτύξαι μενεαίνειν
Ἠιθέου· τοίη γὰρ ὁμοῖος ἐνήχετο ῥιπῇ.
Ἀλλ' ὅτε καὶ πελάσειε παρ' ᾐόνα, αὐτίκα κοῦρος
Ἀψάμενος λοφιῆς, διερῶν ἐπεβήσατο νώτων·
Αὐτὰρ ὅγ' ἀσπασίως παιδὸς δέμας ἔμφρονι θυμῷ
Δεξάμενος φοίτασκεν ὅπῃ νόος ἠιθέοιο
Ἤλασεν, εἴτ' ἐπὶ πόντον ἐπ' εὐρέα τηλε κέλευθα
Στέλλοι, εἴτ' αὐτοῖο λιμένος δίζοιτ' ἀμείβειν,
Ἢ χέρσον πελάειν· ὁ δ' ἐπείθετο πᾶσαν ἐφετμήν.
Οὔτε τις ἡνιόχῳ πῶλος τόσον ἐν γνάθοισι
Μαλθακὸς ἀγνάμπτοισιν ἐφέσπεται, οὐδὲ χαλινοῖς·
Οὔτε τις ἀγρευτῆρι κύων ἰθὺς ὀτρύνοντι
Τόσσον ὑπεικαθέων ἐπιπείθεται, ᾗχι ἄγῃσιν·
Οὐδ' ἔτι κεκλομένοιο τόσον θεράποντες ἄνακτος
Πειθόμενοι ῥέζουσιν ἑκούσιον ἔργον ἔχοντες·
Ὅσσον ἐπ' ἠιθέῳ δελφὶς φίλος ὀτρύνοντι
Πείθετ', ἄτερ ζεύγλης τε, βιαζομένων τε χαλινῶν.

Crebrò inſilientes: velut viris venatoribus
Feram canes agitantes alternis latratibus.
Hos verò prope ad terram alliſos piſcatores
Facilè conſigunt acuto tridente:
Illis autem impedita ſunt viæ: ſaliunt autem in mari
Et ab igne, & à Delphinis impulſi regibus.
Sed cum piſcationis felicis opus confectum fuerit:
Tunc ſane exigunt propè accedentes
Mercedem ſocietatis, piſcationis diuiſam portionem.
At illi non abnuunt, ſed præbent bonæ capturæ partem
Libenter. Si enim quis in piè violarit eos,
Non amplius ipſi Delphines auxiliatores ſunt ad capturã.
Et quidem aliquis Leſbij antiquum caſum cantoris
Audiuit, quomodo Delphini vectus tergis
Fluctum nigrum traiecerit, ſedens interritus, ſemper
Canens, & necem ſubterfugerit latronum,
Tænariamq́; propinquauit ad litora Laconum.
Et aliquando quis Libyci pueri amorem cognouit fando,
Quem quondam paſcentem amauit calido amore
Delphin, & colluſit ei iuxta litora, & ſonora
Delectatus fiſtula cupiebat pecudibus ipſis
Miſceri, maréque relinquere, & ad ſyluam venire.
Sed necdum adoleſcentis amorem vniuerſa oblita eſt
Æolis: neque olim, ſed noſtro ſeculo
Delphin vt aliquando puerum amarit inſulanum:
In inſula autem habitabat: ſemperq́; tenebat naualem portũ
Tanquam ciuis: ſodalem verò relinquere recuſabat animo:
Sed ipſius manebat conuictor inde vſque à paruo
Catulus adultus, paruus infans moribus pueri
Aſſuefactus. at poſtquam attigerũt finem robuſtæ pubertatis,
Et hic quidem inter adoleſcentes excellebat, ſed ille in mari
Celerrimus Delphin alijs præſtantior erat:
Tunc ſanè ſtupendum, & incredibile dictu, & inſperatum
Miraculum erat peregrinis, & incolis viſu.
Multos autem excitabat fama ad videndum miraculum impulſos,
Adoleſcentem cum Delphine vnà pubeſcentes ſodales
Multa verò propè litora cateruæ in dies ſingulos
Cupientium ſteterunt pietatem inſignem contemplari.
Ibi ille quidem conſcenſo nauigio cauum ante
Portum nauigabat: vocabátque ipſum, nomen ſonans
Illud, quo ipſum appellauerat adhuc prima ab ætate.
Delphin autẽ tãquã ſagitta, poſtquã audiuit pueri clamorẽ,
Velociter currens ad ſcapham amicam proximus venit,
Blandienſque cauda, caputq́; per ſuperbiam attollens,
Puerum attingere cupiens, at ille manibus
Senſim demulcebat cum beniuolentia ſocium
Diligens. Huius verò cupiebat animus peruenire
Ipſam in ſcapham puerum prope. Verum vbi in mare
Leuiter ſaliſſet, ille prope natabat adoleſcentem,
Ipſis lateribus ad latera ſe attollens,
Ipſis genis prope genam, atque capiti
Adfigens caput. Diceres ipſum cupere
Oſculari, & pectoribus applicare velle
Adoleſcentis. Tali enim ſocio natabat impulſu.
Sed quando etiam propius acceſſerat litora, ſtatim puer
Tangens collum eius humida conſcendit terga.
*At ille libenter pueri corpus * beniuolenti animo*
Recipiens ibat quocunque mens adoleſcentis
Impellebat, ſiue adhuc mare in ſpatioſum procul ituberet
Mitti, ſiue temerè portus locum legere,
Aut terra accedere. Ille verò auſcultabat omnem iuſſum.
Neque vllus aurigæ equulus tam in maxillis
Mollis flexibilibus obſequitur ita frænis:
Neque vllus venatori canis aſſuetus incitanti
Tantum cedens obtemperat, quocunque duxerit:
Neque adhuc vocante tantum miniſtri rege
Obtemperantes peragunt voluntarium opus habentes:
Quantum adoleſcenti Delphin amicus incitanti
Obediebat abſque iugo cogentibúſque frænis.

* Ita verti, quaſi legeretur ἔμφρονι, quod rectius eſſe puto.

Neque ipſum ſolum geſtare cupiebat ſed etiam alij
Obſequebatur, cui ipſum iubebat rex ſuus: portabatq́; eum
Tergis, nullum laborem renuens præ amore.
Talis quidem viuo amicitia fuit. verum vbi puerum
Mors rapuit, primum quidem lugenti ſimilis
Delphin littoribus accurrebat, æqualem adoleſcentem
Quærens. Diceres te veram vocem audire
Eiulantis. Talis ipſum ineuitabilis occupauerat luctus.
Neque amplius vocantibus obtemperabat ſæpius ciuibus
Inſulanis: nec cibum præbitum volebat
Capere. Valde autem ipſis etiam ex mari fuit fugitiuus
Ille, neque quiſquam ipſum cognouit, nec amplius locum conſuetum
Deueniebat. Illum quidem alicubi pueri deſiderium defuncti
Extinxit, & mortuo commori feſtinantē ſodali.
Verùm tamen etiam tantum mai ſuetudine excellentes,
Et tam hominibus conſentientē animū habentes Delphinos
Thraces iniurioſi, & quicunque Byzantis habent
Vrbem ferreis animis capiunt.
Certè valde noxij & improbi: neque liberis
Neque parentibus parcerent. fratres verò occiderent
Facilè. Talis verò lex eſt crudelis capturæ.
Matrem quidē miſeri partus gemella ſoboles propè ſequitur
Delphinum, teneris ſimilis adoleſcentibus.
Thraces iterum etiam his crudeles imminent,
Mittentes haſtam leuem, improbum ad laborem capturæ.
Hi quidem ſanè videntes feſtinantem ſcapham ex aduerſum
Intrepidi manent, & in periculum non reſpiciunt,
Nullum putantes ab hominibus dolum, neq; ullam noxam
Venturam: adulant verò benignos quaſi ſodales
Læti, occurrentes in ſuum gaudentes exitium.
Illi verò celeriter propinquantes iaculatore tridente
Cuſpidem claudunt, telum maximè horribile capturæ,
Ex Delphinis vnum paruum extrema percutiunt noxa.
At hic conuolutus à cruciatu, acerbè dolens,
Statim humidum intra ſubmergitur mare,
Æſtuans & ex vulnere, & ex grauibus cruciatibus:
Illi verò ipſum non trahunt violenti. profectò enim capturæ
Fruſtranea vanum, & inanem laborem ſuſciperent:
Sed ipſi cupientes longam permittunt ad auferendum
Lineam, & nauem accelerant remis,
Sequentes Delphini afflicti vias,
Verùm vbi horrendis imbecillus doloribus
Defecerit, & cuſpidibus circumpalpitauerit ferri,
Sanè tunc defectus viribus emergit, robuſtis membris
Exhauſtus, leuibus ſublatus fluentis,
Extremum ſpirans, mater verò ipſum nunquam deſerit,
Sed ſemper laborantem comitatur, & redeunti
Ex profundo, dolentiq́; & grauiſſimè ſuſpiranti
Similis. Diceres eiulantem videri
Matrem vaſtata vrbe ab hoſtibus,
Liberiſque tractis ſub prædam, haſtæ neceſſitate.
Sic illa grauiter dolens vulneratam circa ſobolem,
Quaſi ipſa laboraret, & vulneraretur ferro,
Verſatur: at alterum fœtum ſua de via
Ablegat, urgens in ipſum, *& impellens perſequitur:*
Fuge inquiēs mea *proles. homines.n. impij, nō amplius ſocij*
Nobis, ſed ferrū aduerſum nos *inſtruunt & capturam. (ſūt*
Iam etiam Delphinis intentant mortem,
Fœdera Deorum *immortalium, & concordiam violantes*
Noſtram, quam antea inter nos mutuò conſtitueramus.
Talia etiamſi muta tamen liberis ſuis
Loquitur. Et hunc quidem auertit procul vt fugiat:
Sed alterum horribiliter afflictum conflicta
Ipſam propè ſcapham ſectatur, neque deſerit,
Nec quiſquam, cupiens licet, auertat matrem,
Neq; percutiēs eā, neq; aliud vllū afferēs metum: ſed vnà
Tracta miſera attrahitur, vt accedat propè (cum prole
Hoſtium ſub manus. Impij profectò & valde ſcelerati
Iſti, neque miſerantur afflictam cernentes,

Οὐ μὲν μιν μούνῳ φορέειν θέλεν, ἀλλὰ καὶ ἄλλῳ
Πείθετο, τῷ μιν ἄνωγεν ἄναξ ἑὸς· ἂν δ' ἐκόμιζε
Νώτοις, οὔτινα μόχθον ἀναινόμενος φιλότητι.
Τοίη μὲν ζωοῖ φιλίη πέλεν· ἀλλ' ὅτε παῖδα
Πότμος ἕλε, πρῶτον μὲν ὀδυρομένῳ ἀτάλαντος
Δελφὶς αἰγιαλοῖσιν ἐπέδραμεν, ἥλικα κοῦρον
Μαστεύων· φαίης κεν ἐτήτυμον ἴσαν ἀκούειν
Μυρομένου. τοῖον μιν ἀμήχανον ἄμπεχε πένθος.
Οὐδ' ἔτι κικλήσκουσιν ἐπείθετο πολλάκις αὖτις
Νησαίοις, οὐ βρῶσιν ὀρεγνυμένην ἐθέλεσκε
Δέχνυσθαι· μάλα δ' αὖ τοι καὶ ἐξ ἁλὸς ἔπλετ' ἄϊστος
Κεῖνος, οὐδέ τις αὐτὸν ἐπεφράσατ', οὐδέ τι χώρῳ
Ἵκετο· τὸν μέν που παιδὸς πόθος οἰχομένοιο
Ἔσβεσε· σὺν δὲ θανόντα θανεῖν ἐσσύμενον ἑταίρῳ.
Ἀλλ' ἔμπης καὶ τόσσον ὀνείασι προφέροντας,
Καὶ τόσον ἀνθρώποισιν ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντας
Θρήικες ὑβρισταὶ, καὶ ὅσοι Βύζαντος ἔχουσιν
Ἄστυ, σιδηρείοισι νοήμασιν ἀγρώσσουσιν.
Ἦ μέγ' ἀταρτηροὶ καὶ ἀτάσθαλοι· οὐδέ κε παίδων,
Οὐ πατέρων φείσαντο, κασιγνήτους δ' ὀλέκοιεν
Ῥηϊδίως. τοῖος δὲ νόμος δυσέμπελος ἄγρης·
Μητρὶ μὲν ἀντιτόκῳ δίδυμον γένος ἐγγὺς ἕπηται
Δελφίνων, ἀταλοῖσιν ἐοικότες ἠϊθέοισι·
Θρήικες αὖ καὶ τοῖσιν ἀπηνέες ἐπινέονται,
Στειλάμενοι δόρυ κοῦφον ἀτάσθαλον ἐς πόνον ἄγρης.
Οἱ μὲν δὴ λεύσσοντες ἐπειγόμενον σκάφος ἄντην
Ἀτρεμέες μίμνουσι, καὶ ἐς φόβον οὐχ ὁρόωσιν,
Οὔ τινα εἰσάμενοι μερόπων δόλον, οὐδέ τιν' ἄτην
Ἔσσεσθαι· σαίνουσι δ' ἐνηέας οἷά θ' ἑταίρους
Γηθόσυνοι, χρίμπτοντες ἑὸν χαίροντες ὄλεθρον.
Οἱ δὲ θοῶς πελάσαντες ἀκοντιστῆρι τριαίνῃ
Τὴν ἀκίδα κλείουσι, βέλος κρυερώτατον ἄγρης,
Δελφίνων ἕνα κοῦρον ἀναιδέϊ βάλλον ἄτῃ.
Αὐτὰρ ὅγ' ἰδνωθεὶς ὀδύνας ὑπὸ πικρὸν ἀχεύων,
Αὐτίχ' ὑποβρυχίης εἴσω καταδύεται ἅλμης,
Ὀχθίζων σφακέλῳ τε, καὶ ἀργαλέοισιν ἀνίαις.
Οἱ δέ μιν οὐκ ἐρύουσι βιώμενοι· ἦ γὰρ ἂν ἄγρης
Μαψιδίης θεῖεν καὶ ἐτώσιον ἔργον ἄροιντο·
Ἀλλά οἱ ἱέμενοι δολιχὴν ἐφιᾶσιν ἄγεσθαι
Μήρινθον, καὶ νῆα κατασπέρχουσιν ἐρετμοῖς,
Ἑσπόμενοι δελφῖνος ἀτυζομένοιο κελεύθοις,
Ἀλλ' ὅτε λευγαλέῃς ὀλιγηπελίῃσιν ὀδύνῃσι
Κάμνῃ, καὶ γλωχῖσι περισκαίρῃσι σιδήρου,
Δὴ ῥα τότ' ἀδρανίῃ ἀναδύεται, ἄψεα γυῖα
Κεκμηκὼς, κούφοισιν ἀειρόμενος ῥοθίοισιν,
Ὕστατα φυσιόων· μήτηρ δέ μιν οὔποτε λείπει,
Ἀλλ' αἰεὶ μογέοντι συνέσπεται, ἐκ τ' ἀΐοντι
Βυσσόθεν ἀχνυμένῃ τε καὶ αἰνότατον στενάχουσῃ
Εἰδομένη· φαίης κεν ὀδυρομένην ὁράασθαι
Μητέρα πορθομένης πόλεος περὶ δυσμενέεσσι,
Παίδων θ' ἑλκομένων ὑπὸ ληΐδα δουρὸς ἀνάγκῃ·
Ὣς ἥγ' αἰὲν ἄχουσα δαϊζομένῳ περὶ παιδὶ,
Ὥς τ' αὐτὴ μογέουσα καὶ οὐτηθεῖσα σιδήρῳ
Δινεῖται· τὸν δ' ἄλλον ἑὸν ἀπὸ παῖδα κελεύθου
Στέλλει ἐπιμαστίζουσα, καὶ ὀτρύνουσα διώκει·
Φεῦγε τέκος· μέροπες γὰρ ἀνάρσιοι οὐκέθ' ἑταῖροι
Ἡμῖν, ἀλλὰ σίδηρον ἐφοπλίζουσι καὶ ἄγρην.
Ἤδη καὶ δελφῖσιν ἐποτρύνουσιν Ἄρηα,
Σπονδάς τ' ἀθανάτων καὶ ὁμοφροσύνην δηλέοντες
Ἡμετέρην, τὴν πρόσθεν ἐπ' ἀλλήλοις ἐθέμεσθα.
Τοῖα καὶ ἄφθογγός περ, ὅμως τεκέεσσιν ἑοῖσι
Μυθεῖται· καὶ τὸν μὲν ἀποτρέπει τῆλε φέβεσθαι,
Τῷ δ' ἑτέρῳ κρυεροῖς μελεδήμασι συμμογέουσα
Αὐτὴ ἄγχ' ἀκάτοιο συνέσπεται, οὐδ' ἀπολείπει·
Οὐδέ τις ἱέμενός περ ἀποτρέψειε τεκοῦσαν
Οὔτε βαλὼν, οὔτ' ἄλλο φέρων δέος· ἀλλ' ἅμα παιδὶ
Ἑλκομένῳ δύστηνος ἀφίκεται, ὄφρα πελάσσῃ
Δυσμενέων ὑπὸ χεῖρας· ἀνάρσιοι ἦ μέγ' ἀλιτροὶ
Οἵδ', οὔτ' οἰκτείρουσιν ἀτυζομένην ὁρόωντες,

Οὔτε νόον γνάμπουσι σιδήρεον, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν
Χαλκείαις ἀκίδεσσι καταιδὸν ἐλάσαντες
Παῖδά τε καὶ γενέτειραν ὁμῇ συναπέφθισαν ἄτῃ.
Ἔφθισαν, οὐκ ἀέκουσαν, ἐπεὶ περὶ παιδὶ θανόντι
Μήτηρ καὶ φρονέουσα καὶ ἱεμένη δεδάϊκται.
Ὡς δ' ὅτ' ἐπ' ἀπτολέμοισι χελιδόσι νηπιάχοισι
Νέρθεν ὑπ' ὀρόφοιο τυχὼν ὄφις ἄγχ' ἀφίκηται,
Καὶ τοὺς μὲν κατέπεφνε καὶ ἔσπασεν εἴσω ὀδόντων.
Μήτηρ δὲ πρῶτον μὲν ἀτυζομένη ποτέεται
Λοίγια τετριγυῖα θρῆν γόον· ἀλλ' ὅτε παῖδας
Ἀθρήσει φθιμένους, ἡ δ' οὐκέτι φύξιν ὀλέθρου
Δίζεται, ἀλλ' αὐτοῖσιν ὑπαὶ γενύεσσι δράκοντος
Εἰλεῖται, μόρον ἔστ' ἂν ἕλῃ παιδοκτόνος ἄτη.
Ὣς ἄρα καὶ δελφῖνι νέῳ συναπέφθιτο μήτηρ,
Χεῖρας ἐς ἰχθυβόλων αὐτάγρετος ἀντιάσασα.
Ἔθνεα δ' ὀστρακόεντα, τά θ' ἑρπύζουσι θαλάσσῃ,
Πάντα φάτις μήνης μὲν ἀεξομένης κατὰ κύκλον,
Σαρκὶ περιπλήθειν, καὶ πλείονα ναιέμεν οἶκον·
Φθινούσης δ' ἐξαῦτις ἀφαυροτέροισι μέλεσσι
Ῥικνοῦσθαι· τοίη τις ἐπὶ σφίσιν ἔστιν ἀνάγκη.
Τῶν δὲ τὰ μὲν δύνοντες ὑπόβρυχα χερσὶ λέγονται
Ἀνέρες ἐκ ψαμάθοιο, τὰ δ' ἐκ σπιλάδων ἐρύουσι
Νωλεμὲς ἐμπεφυῶτα· τὰ δ' ἠόσιν ἔπλυσαν αὐταῖς
Κύματα καὶ βόθροισι λαχαινομένης ψαμάθοιο.
Πορφύραι αὖ πέλει δή τι μετ' ὀστρείοισιν ἔασι
Λίχναι· τοίη δ' ἔσφιν ἐτήτυμος ἵσταται ἄγρη.
Κυρτίδες ἀβολαὶ ταλάροις γεγάασιν ὁμοῖαι
Πυκνοῖσι σχοίνοισι τετυγμέναι· ἐν δ' ἄρα τῇσι
Στρόμβους συγκλάσαντες ἐδωδὴν ἥμενοι τίθενται.
Αἱ δ' ὅταν ἐμπελάσωσι βορῆς μεθύουσαι ἔρωτι,
Γλῶσσαν ὑπὲκ θαλάμης δολιχὴν βάλον· ἡ δὲ τέτυκται
Λεπτή τ' ὀξεῖά τε· διὰ σχοίνων δ' ἐτάνυσσαν
Φορβῆς ἱέμεναι· χαλεπῆς δ' ἐκύρησαν ἐδωδῆς.
Γλῶσσα γὰρ ἐν σχοίνοισιν ἐρειδομένη πυκινοῖσιν
Οἰδαίνεται· στείνει δὲ λύγαν βρόχος, οὐδέ τ' ὀπίσσω
Ἀνδύνει μεμαυῖα· μένει δ' ὀδύνῃσι ταθεῖσα,
Εἰσόκεν αὖ ἐρύσωσι περὶ γλώσσῃ μεμαῶτες,
Πορφυρέοις κάλλιστον ὑφάσμασιν ἄνθος ἄγοντες.
Σπογγοτόμων δ' οὐ φημὶ κακώτερον ἄλλον ἄεθλον
Ἔμμεναι, οὐδ' ἄνδρεσσιν ὀιζυρώτερον ἔργον.
Οἳ δή τοι πρῶτον μὲν ὅτ' ἐς πόνον ὁπλίζονται,
Βρώμῃ τ' ἠδὲ ποτοῖσιν ἀφαυροτέροισι μέλονται,
Ὕπνῳ τ' οὐχ ἁλιεῦσιν ἐοικότι μαλθάσσονται.
Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ εὔηχον ἐφοπλίζοιτ' ἐς ἀγῶνα,
Μολπῆς δ' ἀφόρμιγγος ἔχων Φοιβήιον εὖχος,
Πᾶσα δέ οἱ μέλεται κομιδὴ πάντῃ δὲ φυλάσσει
Πιαίνων ἐς ἄεθλα λιγυφθόγγου μέλος αὐδῆς·
Ὣς οἵ γ' ἐνδυκέως κομιδὴν εὔφρονα ἔχουσιν,
Ὄφρα σφιν πνοιή τε μένοι ποτὶ βυσσὸν ἰοῦσιν
Ἀσκηθής, προτέρου δ' ἀναψύξωσι πόνοιο.
Ἀλλ' ὅτ' ἀέθλοισιν μέσσον πόρον ἐξανύοντες,
Εὐχωλαῖς μακάρεσσιν ἁλὸς μεδέουσι βαθείης
Ἀρῶνται, κήτειον ἀλεξῆσαι σφίσι πῆμα,
Μηδέ τιν' ἀντιάσαι λώβην ἁλός· ἢν δ' ἐσίδωσι
Κάλλιχθυν, τότε δή σφι νόον μέγα θάρσος ἱκάνει.
Οὐ γάρ πω κείνοισι νομαῖς ἔνι κῆτος ἀπηνές,
Οὐ δάκος, οὐδέ τι πῆμα θαλάσσιον ἄλλο φαάνθη·
Ἀλλ' αἰεὶ καθαροῖσιν, ἀπημάντοις τε πόροισι
Τέρπονται· τῷ καί μιν ἐφήμισαν ἱερὸν ἰχθύν.
Τῷ δ' ἐπιγηθήσαντες ἐπισπεύδουσι πόνοισι·
Πείσματι μακεδνῷ μεσάτης ὕπερ ἰξύος ἀνὴρ
Ζωσθείς, παλάμαις δ' ἐν ἀμφοτέρῃσιν ἀείρει,
Τῇ μὲν ἐρειδομένην μολίβδου χερὶ ἀμφιμεμαρπώς,
Δεξιτερῇ δ' ἅρπην εὐήκεα χειρὶ τιταίνει.
Φρουρεῖ δ' ἐν γενύεσσιν ὑπὸ στόμα λευκὸν ἄλειφαρ·
Στὰς δ' ἄρ' ὑπὲρ πρώρης ἐσκέψατο πόντιον οἶδμα,
Ὁρμαίνων βριθύν τε πόνον καὶ ἀθέσφατον ὕδωρ.
Οἱ δέ μιν ὀτρύνουσιν, ἐποτρυνοῦσί τε μύθοις
Θαρσαλέως ἐπὶ μόχθον, ἅτ' ἐν νύσσῃ βεβαῶτα.

Neque animum flectunt ferreum, verùm & ipſam
Æneis cuſpidibus impetuoſè impellentes
Prolemq́ue & matrem eadem ſimul occidunt noxa ...
Occiderunt inquam *non inuitam: quoniam circa ...*
Mater & ſciens & cupiens vulneratur.
Vt autem cùm in implumes hirundines tenellas
Infernè ſub tecto incidens ſerpens, prope eas acceſſerit,
Et has quidem occidit, & attrahit intra dentes:
Mater verò primùm quidem afflicta volat
Miſerabiliter ſtridens cædis luctum. Verum vbi pueros
Viderit necatos, illa non iam amplius fugam exitij
Quærit, ſed ipſis ſub maxillis draconis
Voluitur, donec eam rapiat pullicida noxa:
Sic etiam Delphino iuueni commoritur mater,
In manus piſcatorum ſponte capta occurrens.
Genera verò oſtracea, quæ ſerpunt in *mari,*
Omnia rumor eſt *luna quidē augeſcente ſecundum orbem*
Carne repleta eſſe, & maiorem habitare domum:
Decreſcente verò rurſum tenuioribus membris
*Corrugari. Talis quædam in ipſis eſt * neceſſitas.*
Horum autem alia quidē ſubeuntes humida manibus legunt
Viri ex arena, alia verò à ſcopulis abſtrahunt
Firmiter inhærentia: alia denique litoribus expuunt ipſis
Fluctus & foueis effoſſæ arenæ.
Purpuræ porrò admodum ſanè inter oſtrea ſunt
Voraces. Talis autem ipſis vera conſtat captura.
Naſſæ paruæ calathis ſunt ſimiles
Denſis funibus confectæ: in his ſanè
Strombos complicantes cum hiatulis ponunt.
Hæ verò cùm acceſſerint, eſca inebriatæ amore,
Linguam ſubitus è teſta longam emittunt. Illa verò eſt
Tenuiſq́ue, acutaq́ue. Per funes verò extendunt eam
Cibum deſiderantes: moleſtè verò occurrunt eſcæ.
Lingua enim in funibus infixa denſis
Intumeſcit, anguſtat .v. nimiū laqueus: neque amplius retrò
Emergit quamuis *cupiens, manet verò doloribus extenſa*
Donec extrahant eam piſcatores *circa linguam ſatagentes,*
Purpureis pulcherrimum telis florem ferentes.
Spongiariis autem non autumo peius aliud certamen
Eſſe, neque viris miſerabilius opus.
Qui ſanè primò quidem, quando ad laborem inſtruuntur,
Ciboque & potu pauciore aluntur,
Somnóque non conueniente piſcatoribus effœminantur.
Vt autem cùm quis dulciſonum inſtruitur in certamen
Cantus ſuauis habens Phœbeam gloriam:
Vniuerſa autem illi cura eſt præparatio, vbique verò cautionem adhibet,
Pinguefaciens in certamina acuta carmen vocis:
Sic illi ſedulò præparationem diligentem habent,
Vt ipſis ſpiritúſque maneat ad profundum vergentibus
Illæſus, prioríque refocillentur à labore.
Sed cùm exerceant mediam viam maris *emetientes,*
Vota facientes ſuperis mari imperantibus vaſto
Precantur, cetum euitare vt liceat *ipſis nocumentum,*
Neque vlla occurrat noxa maris. Vbi verò intuiti fuerint
Piſcē pulchrū, tūc ſanè ipſis in *animū magna audacia venit*
Non enim vnquam in illis regionibus cetus crudelis,
Non beſtia, aut vllū nocumentū marinū aliud cōſpectū eſt:
Sed ſemper puris, innoxiiſque vijs
Delectantur: vndè etiam ipſum appellarunt ſacrū piſcem.
Hoc læti piſcatores *feſtinant ad labores.*
Fune longo mediam ſupra coxam vir
Cinctus eſt: manibus verò in ambabus ſumit.
Hac quidem lævâ *pregrauem plumbi maſſam correptam,*
Dextrâ autem falcem bene acutam manu vibrat.
Continet autem in maxillis ſub ore candidum vnguentum.
Stans autem ſuper proram ſpectat marinum fluctum,
Verſans animo *grauémque laborem, & immenſam aquā.*
Hi verò ſocij *ipſum incitant, impelluntq́ue cohortationibus*
Confidenter ad laborem, velut in carceribus incedentem.

* hic eſt, natura lex.

Aliquem velocitatis pedum peritum. Verùm ubi animo
Confiſus fuerit, verticibus quidem inſilit, illum verò attrahit
Cupientem cani plumbi aggrauantis impetus.
At ille in profundum profectus expuit vnguentū candidum.
Hoc autem valde radiat, & aqua miſcetur ſplendor,
Caliginis velut fax per obſcuritatem viſum illuſtrans.
Petris verò appropinquans ſpongias videt: hæ verò naſcūtur
In extremis foueis fixæ in ſcopulis:
Et ipſis etiam ſpiritum fama eſt eſſe, qualis etiam alijs,
Quæcunque ſtreperis in ſcopulis naſcuntur.
Statim verò irruens falce ſecat manu craſſa,
Quaſi quidam meſſor, ſpongiarum corpus, neque quicquam cunctatur
Moras nectens. funem verò celeriter mouet, ſociis
Signū dans, velociter ipſum vt extrahāt. Sāguis .n. noxius
Statim à ſpongiis ſtillat: circáque virum
Voluitur: fœtore verò grauis ſæpe virum
Extinxit naribus inhærens grauis ſanies.
Quapropter celeriter emergit, tanquam cogitatio,
Extractus. Quem quidem aliquis conſpicatus elapſum ex mari,
Utrumque, & gaudeat, & miſerans doleat.
Sic enim debilibus reſoluti membris
Timore & labore dolorifico membra ſoluta ſunt.
Sæpe verò in odioſiſſimam incidens & crudelem capturam,
Saliens in maris profundam ſemitam, non amplius ſuſtinet
Infelix, occurrens deformi belluæ & vaſtæ.
Et ipſe quidem ſuis ſociis quatiens crebrò vinculum
Iubet ſe retrahere. At ipſi corpus ſemilacerum
Ceteáque vis & comites trahunt viri,
Miſerabile viſu, adhuc nauis appetentem & ſociorum.
Hi verò celeriter illámque viam, & triſte certamen
Dolentes relinquunt, & in terram ſubducunt
Reliquias miſeri circumſtentes ſocij.
Tot noui, ô ſceptrifer à Ioue nutrite, opera maris.
Tibi verò ſemper naues quidem innocuæ dirigantur,
Delatæ mollibus & rectigradis ventis:
Semper autem piſcoſum vſquequaque compleatur mare,
Terraq́; inconcuſſa Neptunus ſeruet.
Tutò radicata fundamenta infernè cuſtodiens.

FINIS.

Ἄνδρα ποδωκείης δεδαημένον· ἀλλ' ὅτε θυμῷ
Θαρσήσῃ, δίναις μὲν ἐνήλατο· τὸν δὲ καθέλκει
Ἱέμενον πολιοῦ μολίβδου βεβριθότος ὁρμή.
Αὐτὰρ ὅγ' ἐς βυσσὸν προμολὼν ἐξέπτυσ' ἐλαίου·
Ἡ δὲ μέγα στίλβει τε καὶ ὕδατι μίσγεται αὐγή,
Ὄρφνης ἠύτε πυρσὸς ἀνὰ κνέφας ὄμμα φαείνων.
Πέτραις δ' ἐμπελάσας σπόγγους ἴδεν· οἱ δὲ φύονται
Ἐν νεάτοις πλαταμῶσιν ἀρηρότες ἐν σπιλάδεσσι.
Καὶ σφισι καὶ πνοιὴν φάτις ἔμμεναι, οἷα καὶ ἄλλοις,
Ὅσσα πολυρραθάγοισιν ἐνὶ σπιλάδεσσι φύονται.
Αἶψα δ' ἐπαΐξας δρεπάνῃ τάμε χειρὶ παχείῃ,
Ὥστέ τις ἀμητὴρ, σπόγγων δέμας, οὐδέ τι μέλλει
Δηθύνων· σεῖον δὲ θοῶς κίνησεν, ἑταίροις
Σημαίνων κραιπνῶς μιν ἀνελκέμεν. αἷμα γὰρ ἐχθρὸν
Αὐτίκ' ἀπὸ σπόγγων ῥαθαμίζεται· ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀνδρὶ
Εἱλεῖται· πνοιὴ δὲ δυσαὴς πολλάκι φῶτα
Ἔσβεσε μυκτήρεσσιν ἐνισχόμενος βαρὺς ἰχώρ.
Τοὔνεκα λαιψηρῶς ἀναδύεται, ὥστε νόημα
Ἑλκόμενος· τὸν μέν τις ἰδὼν προφυγόντα θαλάσσης
Ἀμφω γηθήσει τε, καὶ οἰκτείρων ἀκάχοιτο.
Ὧδε γὰρ ἠπεδανοῖσι παρειμένου μελέεσσι,
Δείματι καὶ καμάτῳ θυμαλγεῖ γυῖα λέλυνται.
Πολλάκι δ' ἐχθίστης τε τυχὼν καὶ ἀπηνέος ἄγρης
Ἁλλόμενος ἐς πόντοιο βαθὺν πόρον, οὐκέτ' ἀνίσχε
Δύσμορος, ἀντιάσας δυσδερκέϊ θηρὶ πελώρῳ.
Καί ῥ' ὁ μὲν οἷς ἑτάροισιν ἐπισσείων θαμὰ δεσμὸν,
Κέκλεται αὖ ἐρύειν· τὸ δέ οἱ δέμας ἡμιδάϊκτον
Κητείη τε βίη καὶ ὁμόστολοι ἑλκύουσιν ἄνδρες,
Οἰκτρὸν ἰδεῖν, ἔτι νηὸς ἐφιέμενον καὶ ἑταίρων.
Οἱ δὲ θοῶς κεῖνόν τε πόρον καὶ λυγρὸν ἄεθλον
Ἀχνύμενοι λείπουσι καὶ ἐς χέρσον κατάγοντες
Λείψανα δυστήνοιο περικλαίοντες ἑταῖροι.
Τόσσ' ἐδάην, σκηπτοῦχε Διοτρεφὲς, ἔργα θαλάσσης.
Σοὶ δ' αἰεὶ νῆες μὲν ἀπήμονες ἰθύνοιντο
Πεμπόμεναι λιαροῖσι καὶ ἰθυπόροισιν ἀήταις·
Αἰεὶ δ' ἰχθυόεσσα περικλύζοιτο θάλασσα,
Γαίης τ' ἀστυφέλικτα Ποσειδάων ἐρύοιτο
Ἀσφάλιος ῥιζόθεν θεμείλια νέρθε φυλάσσων.

ΤΕΛΟΣ.

ΚΟΙΝΘΟΥ

ΚΟΙΝΤΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ, ΤΟΥ ΚΑΙ ΚΑΛΑΒΡΟΥ ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΩΝ ΟΜΗΡΩ.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Θερσίτην κτεῖνε πρῶτον, ἰδ' ἀγλαΐα Πενθεσίλειαν.

COINTI SMYRNÆI, ALIAS Q. CALABRI, DERELICTORVM AB HOMERO.

LIBER PRIMVS.

Primus *liber* Therſiten necat, & celebrem Pentheſileam.

Εὖθ' ὑπὸ Πηλείωνι δάμη θεοείκελος Ἕκτωρ,
Καί ἑ πυρὰ κατέδαψε, καὶ ὀστέα γαῖα κέκευθε,
Δὴ τότε Τρῶες ἔμιμνον ἀνὰ Πριάμου πτολίεθρον,
Δειδιότες μένος ἠὺ θρασύφρονος Αἰακίδαο·
Ηὖτ' ἐνὶ ξυλόχοισι βόες βλοσυροῖο λέοντος
Ἐλθέμεν οὐκ ἐθέλουσιν ἐναντίαι, ἀλλὰ φέβονται
Ἰλαδὸν πτώσσουσαι ἀνὰ ῥωπήια πυκνά.
Ὣς οἱ ἀνὰ πτολίεθρον ὑπέτρεσαν ὄβριμον ἄνδρα,
Μνησάμενοι προτέρων, ὁπόσων ἀπὸ θυμὸν ἴαψε,
Θύων Ἰδαίοιο περὶ προχοῇσι Σκαμάνδρου,
Ἠδ' ὅσσους φεύγοντας ὑπαὶ μέγα τεῖχος ὄλεσσεν,
Ἕκτορά θ' ὡς ἐδάμασσε, καὶ ἤρυσε πάλιν ἄστυ,
Ἄλλους θ' οὓς ἐδάιξε δι' ἀτρυγέτοιο θαλάσσης,
Ὁππότε δὴ τὰ πρῶτα φέρε Τρώεσσιν ὄλεθρον,
Τῶν οἵ γε μνησθέντες, ἀνὰ πτολίεθρον ἔμιμνον.
Ἀμφὶ δ' ἄρα σφίσι πένθος ἀνιηρὸν *
Ὡς ἤδη στονόεντι καταιθομένης πυρὶ Τροίης.
Καὶ τότε Θερμώδοντος ἀπ' εὐρυρέεθρα ῥέοντος,
Ἤλυθε Πενθεσίλεια θεῶν ἐπιειμένη εἶδος,
Ἄμφω, καὶ στονόεντος ἐελδομένη πολέμοιο,
Καὶ μέγα ἀλευομένη στυγερὴν καὶ ἀεικέα φῆμιν,
Μή τις ἑὸν κατὰ δῆμον ἐλεγχείῃσι χαλέψῃ
Ἀμφὶ κασιγνήτης ἧς εἵνεκα πένθος ἄεξεν,
Ἱππολύτης, τὴν γάρ ῥα κατέκτανε δουρὶ κραταιῷ,
Οὐ μὲν δή τό γ' ἑκοῦσα, τιτυσκομένη δ' ἐλάφοιο.
Τοὔνεκ' ἄρα Τροίης ἐρικυδέος ἵκετο γαῖαν.
Πρὸς δ' ἔτι οἱ τόδε θυμὸς ἀρήιος ὁρμαίνεσκεν,
Ὄφρα καθηραμένη περὶ λύματα λυγρὰ φόνοιο,
Σμερδαλέας θυέεσσιν Ἐρινύας ἱλάσσηται,
Αἵ οἱ ἀδελφειῆς κεχολωμέναι αὐτίχ' ἕποντο
Ἄφρασται· κεῖναι γὰρ ἀεὶ περὶ ποσσὶν ἀλιτρῶν
Στρωφῶντ', οὐδέ τι ἐστὶ θεὰς ἀλεξέμεν ἠδ' ὑπαλύξαι.
Σὺν δέ οἱ ἄλλαι ἕποντο δυώδεκα πᾶσαι ἀγαυαί,
Πᾶσαι ἐελδόμεναι πόλεμον καὶ ἀεικέα χάρμην,
Αἵ οἱ δμωίδες ἔσκον, ἀγακλειταί περ ἐοῦσαι.
Ἀλλ' ἄρα πασάων μέγ' ὑπείρεχε Πενθεσίλεια.
Ὡς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ εὐρὺ μετ' ἀστράσι δῖα Σελήνη
Ἐκπρέπει ἐν πάντεσσιν ἀρίζηλος γεγαυῖα,
Αἰθέρος ἀμφιραγέντος ὑπαὶ νεφέων ἐριδούπων,

POSTQVAM ab Achille Peleo nato Hector, vir Dei inſtar habens, ſuperatus erat, (Troiã conſternatio, extincto Hectore.)
Roguſq́; illũ abſũpſerat et omnia eius oſſa in cineres, cõſederat:
Troiani deinceps ſe in vrbe Priami continebant,
Preſtans Æacidæ animoſi robur pertimeſcentes.
Ut enim boues in ſaltu truci Leoni (Sime à bobus leonẽ formidantibus.)
Obuiam venire detrectant, ſed gregatim
Per denſa virgulta pauitantes fugiunt.
Sic illi intra vrbis mœnia fortis viri impetum ſubterfugie-
Memores priorum, quàm multis cupita amputauerit, (bant:
Dum circa Idæi Scamandri ripas graſſatur:
Et quot, ſub vaſtis Troiæ mœnibus in fugã actos, dederit exi-
Hectoremq́; ut vicerit, & luce vrbis Troianæ raptârit: (tio:
Alios etiã per mare inquietũ inſulas habitãtes vt bello ſub-
Cum initio Troianis exitium afferret. (egerit,
Horum illi recordati in vrbe permanebant.
Interim iam triſtis inter eos luctus exortus erat,
Ac ſi iam lamentabili Troia incendio conflagraret.
Tum demum à Limnage Thermodontis amne (Pentheſilea Troianis auxilio venit.)
Pentheſilea, mulier Dearum preferens ſpeciem, aduenit,
Bifariã affecta. Nã & luctifici belli cupido eam inceſſerat,
Et odioſæ turpiſq́; famæ pudebat, verentem
Ne quæ in gente ſua probris ipſam deformaret
Ob ſororem, cuius gratia vulnus animo fouebat,
Hippolytam. Hanc enim validâ haſtâ interemerat. (Cædes fortuita.)
Non quidem hoc dedita opera, ſed ceruum iaculo petens. (Triſtis venationis euentus.)
Idcircò in Troiæ illuſtris terram ſe contulit.
Inſuper ad hoc etiam Martius illam animus ſtimulabat: (Expiatio cædis.)
Ut nimirum à triſti cædis labe expiata,
Sacris Furias terribiles placaret, (Furiæ piaculares.)
Quæ ſororis cauſa ei ſuccenſentes è veſtigio ſequebantur,
Occultæ. Hæ n. perpetuò circa pedes impiorum (has euitet.
Verſantur. Nec fieri poteſt, vt quiſquam enormiter peccans
Cũ ipſa.v. aliæ venerant duodecim, omnes virtute inſignes, (Amazones Penthes. Comites eiúsq. pulchritudo per comparationes duas,)
Omnes belli infeſſæq́; pugnæ ſtudio flagrantes:
Quæ eius miniſtræ erant, quãuis rerũ geſtarũ gloria excelle-
Omnes tamen longè ſupereminebat Pentheſilea. (rent.
Ut.n. in cælo longè lateq́; patente inter ſtellas diuam Luna
Admiranda claritate ſua cunctas præfulget,
Aethere inter nubes, vnde fragor interdum exſiſtit, hiante:

Ita illa inter cunctas ad bellum feſtinantes præſigne decus exhi-
Aderant autem hæc, Clonia, Polemuſa, Derione, (bebat.
Euandra, Antandra, & diua Bremuſa.
Tum etiam Hippothoë, vnaq; Harmothoë nigris oculis,
Alcibiéque & Antibrote cum Derimachia.
Et poſt has Thermodoſſa, magnam haſta gloriam ſibi vendicans.
Tot bellicoſæ tum Pentheſileæ in comitatu erant.
Qualis verò ab Olympo ſemper mobili deſcendit
Aurora, fulgentibus equis animum oblectans,
Cum Horis pulchricomis: & inter eas omnes,
Quamuis nihil reprehendendum habeant ſplendore formæ præ-
Talis Pentheſilea vrbem ad Troianam venit: (ſtat:
Eximia inter omnes Amazones. Troes verò
Vndique circumfuſos ingens admiratio ſubit, dum intuentur
Inuicti Martis filiam profundis tibialibus indutam.
Fœminam Deabus ipſis ſimilem. Quia in vultu eius
Vtrumque inerat, terror ſimul & ſplendor formæ,
Ridens amabiliter; & ſub ſuperciliis illices
Oculi radiorum in morem fulgebant;
Pudórque rubore genas tinxerat. In quibus
Diuina quædam gratia, vim maſculam induta, reſidebat.

Troum lætitia, per ſimile.

Oppidani ergo, vtut hactenus mœſti, lætabantur.
Vt ſit, quando agreſtes de monte conſpicantur

Iris, pluuiæ ſignum.

Iridem, è mari latiſſimo exſurgentem;
Cum imbrem, Dei munus, deſiderant: & iam arua
Iouis aquam exoptantia penitus areſcunt.
Tandem verò nigreſcit ingens cœlum. Illi igitur, viſo
Bono venti & pluuiæ imminentis prodigio,
Gaudent, qualibet propter agros antehac ſuſpiria duxerint.
Sic etiam Troiana proles cum viderunt in patria

Spei effectus.

Acrem Pentheſileam, ad bellum cupidè tendentem
Gaudebant. Vbi enim cor hominis ſpes boni
Alicuius ſubit, triſtificam expectorat moleſtiam.

Priami affectio, per comparat.

Ideò & Priami animus, licet multo gemitu (leuationis ſenſit.
Magnoq; animi cruciatu premeretur, modicum tamen re-
Perinde atq; homo, qui oculorum cæcitate diu multumq; labora-
Et vel almam intueri lucem, vel mortem obire exoptat, (uit,
Seu medici fidelis opera, ſiue Deo ipſo,
Caliginem ab oculis diſcutiente, auroræ tandem fulgorem viſu
Non quidem vt antea, ſed tamen paululum recreatur (percipit
A longa calamitate: quamuis adhuc triſtem morbi cruciatum
Sub palpebris relictum habeat. Ita fortem ſanè
Pentheſileam Laomedontis filius intuetur
Dum modico quidem gaudio fruitur, ſed plus adhuc filiorum
Interfectorum cauſa ſe affligtat. Reginam ergò in ædes ſuas ducit.
Et omnibus beneuolentiæ officiis ſedulò afficit, ac ſi filia eſſet,

Honores Penth. exhibiti à Priamo.

Viceſimo demum anno ex longinquis terris reuerſa.
Et opiparam ei cœnam inſtruit: qualem agitant
Magnifici Reges, cum ſubactis gentibus
De victoria læti, in florida ſolemnitate conuiuantur.
Muneráq; ei pulchra & pretioſa dedit, multaq; inſuper re-
Additurum, ſi fractis bello Troianis opem ferret (cepit ſe

Pollicitatio Penth. Iactantia militaris.

Illa verò in ſe facinus recipit, quod mortalium nemo animum indu-
Debellare Achillem, & numeroſiſſimas Achiuûm copias (xerit,
Delere, naueſq; in ignem conijcere.
Quam Fatua! Nequaquam enim nôrat, quam haſta præ-
Prælio viris quoque exitiali præualeret, (ſtans Achilles,

Matrona prudens, Andromaches præſagium de Penthe. cum Hectore collata.

Hanc vt audiuit generoſa Eetionis filia
Andromache, his verbis animum ſuum affatur
O miſella! cur tam grandia elato animo iactitas?
Non ea tibi vires ſunt, vt cum intrepido Pelida
Depugnes: ſed funeſtam tibi necem ſtatim adferet.
Infelix! quæ intemperies animum exagitat? certè quam pro-
Mortis terminus & ſors Dei fatalis imminet. (ximè tibi
Hector enim te vi bellica longè anteſtabat: (affecit:
Et tamen, licet tam fortis, ſuccubuit, & Troas ingenti mœrore
Qui illum vniuerſi, non aliter ac Deum, in vrbe ſuſpiciebant.
Sed mihi etiam venerandiſque parentibus magno erat ho-
neſtamento,

Storgæ coniugales.

Quam diu vixit. Atq; vtinam me ſuper ingeſta terra occuluiſſet

Ὣς ἥγ' ἐν πάσῃσι μετέπρεπεν ἐσσυμένῃσιν.
Ἔνθ' ἄρα οἱ Κλονίη, Πολεμοῦσά τε, Δηριόνη τε,
Εὐάνδρη τε, καὶ Ἀντάνδρη, καὶ δῖα Βρέμουσα,
Ἠδὲ καὶ Ἱπποθόη, μετ' Ἁρμοθόη κυανῶπις,
Ἀλκιβίη τε, καὶ Ἀντιβρότη, καὶ Δηριμάχεια.
Ταῖς δ' ἐπὶ Θερμώδωσα μέγ' ἔγχεϊ κυδιόωσα.
Τόσσαι δ' ἄρ' ἀμφίεπον τὸ δαΐφρονι Πενθεσιλείᾳ.
Οἵη δ' ἀκαμάτοιο κατέρχεται ἀπ' Οὐλύμποιο
Ἠὼς, μαρμαίρουσιν ἀγαλλομένη φρένας ἵπποις,
Ὡράων μετ' ἐυπλοκάμων, μετὰ δ' ἀσφισι πάσαις
Ἐκπρέπει ἀγλαὸν εἶδος, ἀμωμήτοις περ ἐούσαις·
Τοίη Πενθεσίλεια μόλεν ποτὶ Τρώιον ἄστυ,
Ἔξοχος ἐν πάσῃσιν Ἀμαζόσιν· ἀμφὶ δὲ Τρῶες
Πάντοθεν ἐσσύμενοι, μέγ' ἐθάμβεον, εὖτ' ἐσίδοντο
Ἄρεος ἀκαμάτοιο βαθυκνήμιδα θύγατρα,
Εἰδομένην μακάρεσσιν, ἐπεί ῥά οἱ ἀμφὶ προσώπῳ
Ἄμφω, σμερδαλέον τε, καὶ ἀγλαὸν εἶδος ὀρώρει,
Μειδιόων ἐρατεινὸν, ὑπ' ὀφρύσι δ' ἱμερόεντες
Ὀφθαλμοὶ μαρμαῖρον ἀλίγκιον ἀκτίνεσσιν.
Αἰδὼς δ' ἀμφερύθηνε παρήια, τῶν δ' ἐφύπερθεν
Θεσπεσίη ἐπέκειτο χάρις, καταειμένη ἀλκήν.
Λαοὶ δ' ἀμφεγάνυντο, καὶ ἀχνύμενοι τὸ πάροιθεν.
Ὡς δ' ὁπότ' ἀθρήσαντες ἀπ' οὔρεος ἀγροιῶται
Ἶριν ἀνεγρομένην ἐξ εὐρυπόροιο θαλάσσης,
Ὄμβρου ὅτ' ἱμείρουσι θεουδέος, ὁππότ' ἀλωαὶ
Ἤδη ἀπαυαίνονται, ἐελδόμεναι Διὸς ὕδωρ,
Ὀψὲ δ' ὑπαχλύνθη μέγας οὐρανὸς, οἱ δ' ἐσιδόντες
Ἐσθλὸν σῆμ' ἀνέμοιο, καὶ ὑετοῦ ἐγγὺς ἐόντος,
Χαίρουσι, τὸ πάροιθεν ἐπιστενάχοντες ἀρούραις.
Ὣς ἄρα Τρώιοι υἷες, ὅτ' ἔδρακον ἔνδοθι πάτρης
Δεινὴν Πενθεσίλειαν, ἐπὶ πτόλεμον μεμαυῖαν,
Γήθεον. Ἐλπωρὴ γὰρ ὅτ' ἐς φρένας ἀνδρὸς ἵκηται
Ἀμφ' ἀγαθοῦ, στυγερὴν ἀμαλδύνει κακότητα.
Τοὔνεκα καὶ Πριάμοιο νόος πολέα στενάχοντος,
Καὶ μέγ' ἀκηχεμένοιο, ἐνὶ φρεσὶ τυτθὸν ἰάνθη.
Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀλαοῖσιν ἐπ' ὄμμασι πολλὰ μογήσας,
Ἱμείρων ἐσιδεῖν ἱερὸν φάος, ἢ θανέεσθαι,
Ἢ πόνῳ ἰητῆρος ἀμύμονος, ἠὲ θεοῖο
Ὄμματ' ἀπαχλύσαντος, ἴδῃ φάος ἠριγενείης,
Οὐ μὲν ὅσον τὸ πάροιθεν, ὅμως δ' ἄρα βαιὸν ἰάνθη
Πολλῆς ἐκ κακότητος, ἔχει δ' ἔτι πήματος ἄλγος
Αἰνὸν ὑπὸ βλεφάροισι λελειμμένον· ὣς ἄρα δεινὴν
Υἱὸς Λαομέδοντος ἐσέδρακε Πενθεσίλειαν.
Παῦρον μὲν γήθησε, τὸ δὲ πλεῖον εἵνεκα παίδων
Ἄχνυτ' ἀποκταμένων, ἄγε δ' εἰς ἑὰ δώματ' ἄνασσαν
Καί μιν προφρονέως τίεν ἔμπεδον, ὥς τε θύγατρα,
Τηλόθε νοστήσασαν ἐεικοστῷ λυκάβαντι.
Καί οἱ δόρπον ἔτευξε πανείδατον, οἷον ἔδουσι
Κυδάλιμοι βασιλῆες, ὅτ' ἔθνεα δῃώσαντες,
Δαίνυντ' ἐν θαλίῃσιν, ἀγαλλόμενοι περὶ νίκης.
Δῶρα δέ οἱ πόρε καλὰ, καὶ ὄλβια, πολλὰ δ' ὑπέστη
Δωσέμεν, ἢν Τρώεσσι δαϊζομένοις ἐπαμύνῃ.
Ἡ δ' ἄρ' ὑπέσχετο ἔργον, ὃ οὔποτε θνητὸς ἐώλπει,
Δῃώσειν Ἀχιλῆα, καὶ εὐρέα λαὸν ὀλέσσειν
Ἀργείων, νῆάς τε πυρὸς καθύπερθε βαλέσθαι.
Νηπίη. οὐδέ τι ᾔδη ἐυμμελίην Ἀχιλῆα,
Ὅσσον ὑπέρτατος ἦεν ἐνὶ φθισήνορι χάρμῃ.
Τῆς δ' ὡς οὖν ἐσάκουσεν ἐὺς πάϊς Ἠετίωνος
Ἀνδρομάχη, μάλα τοῖα ἑῷ προσελέξατο θυμῷ·
Ἆ δειλὴ, τί νυ τόσσα μέγα φρονέουσ' ἀγορεύεις;
Οὐ γάρ τοι σθένος ἐστὶν ἀταρβέι Πηλείωνι
Μάρνασθ', ἀλλά σοι ὦκα φόνον, καὶ λοιγὸν ἐφήσει.
Λευγαλέη, τί μέμηνας ἀνὰ φρένας; ἦ νύ τοι *
Ἕστηκε θανάτοιο τέλος, καὶ δαίμονος αἶσα.
Ἕκτωρ γὰρ σέο πολλὸν ὑπέρτερος ἔπλετο δουρί.
Ἀλλ' ἐδάμη κρατερός περ ἐὼν, μέγα δ' ἤκαχε Τρῶας
Οἵ ἑ θεὸν ὣς, πάντες ἀνὰ πτόλιν εἰσορόωντο.
Καί μοι ἔην μέγα κῦδος, ἰδ' ἀντιθέοις τοκέεσσι,
Ζωὸς ἐών· ὡς ἐμὲ χυτὴ κατὰ γαῖα καλύψαι,

Πρὶν

Πρὶν σφε δι' ἀνθερεῶνος ὑπ' ἔγχεϊ θυμὸν ὀλέσσαι.
Νῦν δ' ἄρ' ἀάσπετον ἔργον ὀϊζυρὸν εἰσενόησα,
Κεῖνον ὅτ' ἀμφὶ πόληα ποδώκεες εἴρυον ἵπποι
Ἀργαλέως Ἀχιλῆος, ὅ μ' ἀνέρος εὖνιν ἔθηκε
Κεδνοῦ, τό μοι αἰνὸν ἄχος πέλει ἤματα πάντα.
Ὣς φάτ' ἐὺ κατὰ θυμὸν ἐΰσφυρος Ἠετιώνη,
Μνησαμένη πόσιος· μάλα γὰρ πένθος ἀέξει
Ἀνδρὸς ἀποφθιμένοιο σαόφροσι θηλυτέρῃσιν·
Ἠέλιος δ' ὠκεῖαν ἑλισσόμενος περὶ δίνης,
Δύσετ' ἐς ὠκεανοῖο βαθὺν ῥόον· ἄνυτο δ' ἠώς·
Οἱ δ' ὅτε δὴ παύσαντο ποτοῦ, δαιτός τ' ἐρατεινῆς,
Δὴ τότε που δμωαὶ στόρεσαν θυμήρεα λέκτρα,
Ἐν Πριάμοιο δόμοισι, θρασύφρονι Πενθεσιλείῃ.
Οὐδὲ κιοῦσ' εὔδεσκεν, ὕπνος δέ οἱ ὄσσ' ἐκάλυψε
Νήδυμος ἀμφιπεσών· μόλε δ' αἰθέρος ἐξ ὑπάτοιο,
Παλλάδος ἐννεσίῃσι, μένος δολόεντος ὀνείρου,
Ὅππως μιν λεύσσουσα, κακὸν Τρώεσσι γένηται,
Οἷ τ' αὐτῇ μεμαυῖα ποτὶ πτολέμοιο φάλαγγας·
Καὶ τὰ μὲν ὣς ὥρμαινε δαΐφρων Τριτογένεια·
Τῇ δ' ἄρα λυγρὸς ὄνειρος ἐφίστατο, πατρὶ ἐοικώς,
Καί μιν ἐποτρύνεσκε ποδάρκεος ἀντ' Ἀχιλῆος
Θαρσαλέως μάρνασθαι ἐναντίον· ἡ δ' ἀΐουσα,
Γήθεεν ἐν φρεσὶ πάμπαν· ὀΐσατο γὰρ μέγα ἔργον
Ἐκτελέσειν αὐτῆμαρ ἀνὰ μόθον ὀκρυόεντα·
Νηπίη, ἣ ῥ' ἐπίθησεν ὀϊζυρῷ περ ὀνείρῳ
Ἑσπερίῳ, ὃς φῦλα πολυτλήτων ἀνθρώπων
Θέλγει ἐν λεχέεσσιν ἐπικέρτομα βάζων·
Ὅς μιν ἄρ' ἐξαπάτησεν, ἐποτρύνων πονέεσθαι·
Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐπόρουσε ῥοδόσφυρος Ἠριγένεια,
Δὴ τότε Πενθεσίλεια μέγ' ἐνθεμένη φρεσὶ κάρτος,
Ἐξ εὐνῆς ἀνόρουσε, καὶ ἀμφ' ὤμοισιν ἔδυνε
Τεύχεα δαιδαλόεντα, τά οἱ θεὸς ὤπασεν Ἄρης·
Πρῶτα μὲν ἂρ κνήμῃσιν ὑπ' ἀργυφέῃσιν ἔθηκε
Κνημῖδας χρυσείας, αἵ οἱ ἔσαν εὖ ἀραρυῖαι.
Ἕσσατο δ' αὖ θώρηκα παναίολον· ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν
Θήκατο κυδιόωσα μέγα ξίφος, ᾧ περὶ πάντῃ
Κουλεὸς εὖ ἤσκητο δι' ἀργύρου ἠδ' ἐλέφαντος·
Ἂν δ' ἔθετ' ἀσπίδα δῖαν ἀλίγκιον ἄντυγι μήνης,
Ἥ θ' ὑπὲρ ὠκεανοῖο βαθυρρόου ἀντέλλῃσιν
Ἥμισυ πεπληθυῖα περιγναμπτῇσι κεραίης,
Τοίη μαρμαίρεσκεν ἀάσπετον· ἀμφὶ δὲ κρατὶ
Θῆκε κόρυν κομόωσαν ἐθείρασι χρυσείῃσιν·
Ὣς ἣ μὲν μορόεντα περὶ χροῒ θήκατο τεύχη·
Ἀστεροπῇ δ' ἀτάλαντος ἐείδετο, τὴν ἀπ' Ὀλύμπου
Ἐς γαῖαν προΐησι Διὸς μένος ἀκαμάτοιο,
Δεικνὺς ἀνθρώποισι μένος βαρυηχέος ὄμβρου,
Ἢ πολυρροίζων ἀνέμων ἄλληκτον ἰωήν·
Αὐτίκα δ' ἐγκονέουσα δι' ἐκ μεγάροιο νέεσθαι,
Δοιοὺς εἵλετ' ἄκοντας ὑπ' ἀσπίδα· δεξιτερῇ δὲ,
Ἀμφίτυπον βουπλῆγα, τόν οἱ Ἔρις ὤπασε δεινή,
Θυμοβόρου πολέμοιο πελώριον ἔμμεναι ἄλκαρ·
Τῷ ἔπι καγχαλόωσα, τάχ' ἤλυθεν ἔκτοθι πύργων,
Τρῶας ἐποτρύνουσα μάχην ἐς κυδιάνειραν
Ἐλθέμεναι· τοὶ δ' ὦκα συναγρόμενοι πεπίθοντο,
Ἄνδρες ἀριστῆες, καί περ πάρος οὐκ ἐθέλοντες
Στήμεναι ἀντ' Ἀχιλῆος· ὁ γὰρ περὶ δάμνατο πάντας.
Ἡ δ' ἄρα κυδιάασκεν ἀάσχετα· ἕζετο δ' ἵππῳ
Καλῷ τ', ὠκυτάτῳ τε, τόν οἱ ἄλοχος Βορέαο
Ὤπασεν Ὠρείθυια πάρος Θρῄκηνδε κιούσῃ,
Ξείνιον, ὅς τε θοῇσι μετέπρεπεν Ἁρπυίῃσι·
Τῷ ῥα τόθ' ἑζομένη, λίπεν ἄστεος αἰπὰ μέλαθρα
Ἐσθλὴ Πενθεσίλεια· λυγραὶ δέ μιν ὀτρύνεσκον
Κῆρες ὁμῶς πρώτην τε καὶ ὑστατίην ἐπὶ δῆριν
Ἐλθέμεν· ἀμφὶ δὲ Τρῶες ἀνοστήτοισι πόδεσσι
Πολλοὶ ἕποντ' ἐπὶ δῆριν ἀταρβέα τλήμονι κούρῃ
Ἑλλαδόν, ἠΰτε μῆλα μετὰ κτίλον, ὅς θ' ἅμα πάντων
Νισσομένων, προθέῃσι, δαημοσύνῃσι νομῆος·
Ὣς ἄρα τῇ γ' ἕσποντο βίῃ μέγα μαιμώωντες
Τρῶες ἀταρβέες καὶ Ἀμαζόνες ὀβριμόθυμοι·

Antequam ipſe, mentum haſta transfixit, animam eff[illegible] et.
At nunc rem acerbiſſimam magno meo malo aſpexi,
Quando eum circa vrbem veloces Achillis equi
Crudeliter aptabat. Is me viro orbauit, quod mihi eſt acerbiſſimũ.
Cui mea libaui virgineas. Qui cruciatus p ōne vita tempus
Sic intra animũ ſuũ loquebatur cogitabat pulchra Ectio-
Mariti recordans. Grauiſſimus ſollicitus pudicis (nis nata,
Matronis, ex illo viro accreſcit.
Interea Sol, rapido ſe vertigine circumuoluens,
Profundum Oceani fluxum ſubijt, exactaque dies erat.
Quare cum potu ciboque ſuaui ſe reficere deſiiſſent,
Gratum exinde cubile ſternunt famulæ,
In Priami ædibus, temeraria Pentheſilea.
Quæ abiẽs ad quietẽ, recipõit, oculoſq; eius ſomnus obtegit,
Suauiter illapſus. Venit autem ex ſummo æthere,
Palladis inſtinctu ſomnij vis fraudulenti:
Vt eo viſo, damna Troianis acceſſeret,
Et ſibi metipſi, ad belli phalanges præcipitantim ruens.
Atque hæc ita belli ſciens Minerua agitabat.
Illi autem triſte ſomnium adſtabat, patris formam referens:
Et incitabat ipſam, vt cum Achille rapidiſſimo
Fidenter manus conferret. Quod audiens illa
Toto pectore gaudebat: putauit enim, egregium facinus,
Se die illo in aſpero conflictu patraturam.
Demens! quæ infelici ſomnio morem geſſit,
Et quidem veſpertino: quod ærumnoſorum genus hominum
Inſtratis demulcet, ludibria affatim blaterans.
Quod & ipſam ad pugnam inſtigando deluſit.
Cæterum vbi roſea ingruit Aurora:
Mox Pentheſilea, cum magnum animo robur indidiſſet,
E lecto proſiliit, humeriſque induit
Arma fabrefacta: quæ Deus illi Mars donârat.
Ac primum candidis tibiis applicauit
Ocreas ex auro, quæ ipſi bene aptæ erant.
Thoracem inde variegatum induit: & humero
Subligauit magnum enſem gloriabunda: circa quem vndiq;
Vagina argento & ebure probe elaborata erat.
Diuinum etiam clipeum ſuſtulit, lunæ orbi ſimilem,
Quæ ſuper altifluo Oceano exoritur,
Sub cornibus incuruis ad dimidiam ſui plena
Sic illa inſigniter fulgebat. Capiti etiam
Impoſuit galeam, aureis comis criſtatam.
Hoc illa modo arma lethalia corpori circundabat:
Et ſimilis apparebat fulguri, quod de cælo
Ad terram mittit Iouis inuicti poteſtas,
Vim pluuiæ ſtrepitantis mortalibus portendens:
Aut continuum horriſonorum ventorum fragorem.
Mox autem ex aula prodire feſtinans,
Duo ſumpſit pila ſub ſcuto; & dexterâ
Ancipitem bipennem, quam trux Contentio ei dederat:
Vt ingens exitioſi belli præſidium foret.
Hac exſultans, mox extra turres ſe corripuit,
Troianos inſtigans ad pugnam viris glorioſam
Vt ire maturarent. Statim igitur coeuntes imperata fecerunt
Viri principes: etſi antea detrectabant.
Stare contra Achillem. Hic enim egregiè omnes domabat.
Ipſa autem effuſè gloriabatur. Et inſidebat caballo
Eleganti celerrimoque: quem Boreæ illi vxor
Orithyia, in Thraciam migrans, olim donauerat
Hoſpitale munus. Qui etiam inter pernices Harpyias emi-
nebat.
Eo tunc conſcenſo, celſas vrbis ædes reliquit
Fortis Pentheſilea. Sed triſtes eam impellebant
Parcæ vt ad primum & nouiſſimum certamen
Veniret. Circumq; Troes, pedibus non reuerſuris
Multi ad propudioſũ certamẽ puellã laboris patiẽtẽ ſeque-
Turmatim, velut oues arietem. Qui ſimul omnes (bantur,
Euntes antecedit, ſolertiâ paſtoris.
Sic etiam illam magna vi percita ſequebantur
Troiani fortes & Amazones magnanimæ.

V[illegible] temp[illegible] deſcriptio.
Somnium Penth.
Somnium fallax.
Temp. matutin.
Penth. armatura.
Fulguris ſi-[illegible]
Penth. ful-guri ſimi-lis.
Fœmina virorum dux, Troianos in hoſtem educit.
[illegible]
Fatalis neceſſitas.
Comparatione.

Et qualis fuit Minerua, cùm contra Gigantes iuit:
Aut Diſcordia turbarum autor, cùm per exercitum ruit:
Talis inter Troes acris Pentheſilea ſe gerebat.
Priamus Deo ſupplicat pro Troum & Penth. ſalute.
Tunc, verò Ioui Saturnio, multa expertas attollens
Manus præſtans opulenti Laomedontis filius
Preces fundebat, ad ſacrum conuerſus fanum Idæi
Iouis, qui perpetuo oculis ſuis Ilium intuetur.
Audi pater, & populum Achaicum hac tandem luce
Da ſuccumbere manibus Mauortiæ reginæ,
Ipſamq́; reducem ac ſaluam ædibus meis reſtitue:
Id gratia tribuens egregio tuo filio Marti præpotenti
Tū etiam ipſi. Quādoquidem cœleſtiū Dearū formā refert
Nam planè à diuina tua proſapia genus ducit.
Parce etiam meo cordi. Quid mala multa tolerarim
Deperditis liberis: quos Parcæ mihi comprehenderunt
Argiuûm manibus in hoſtes conflictus prima acie.
Parce, dum adhuc pauci ſuperſumus de ſanguine nobilis
Dardani, nec dum vrbs exciſa eſt. Vt & nos denique
A deteſtandis cædibus & bello reſpiremus. (acuto clangore
Augurium ſiniſtrum.
Sic dixit, magnum concipiens votū. Ei verò aquila cum
Iam animum efflantem tenens vnguibus columbam,
A ſiniſtra repentè aduolat. Ex animo igitur
Priamus conſternatur, præſagiens ſe non amplius viſurum
In viuis Pentheſileam, è bello reuerſam,
Et futurum erat, vt verè die illa hoc ita
Parcæ effectum darent. Quare fracto ille animo mœrebat.
Græci Troū eruptionē mirantur per compar.
At Argiui procul inde mirantur, dum vident
Troianos belluis ſimiles eſſe, quæ in montibus
Triſte gregibus lanigeris negocium faceſſunt,
Et Pētheſileam, impetum ignis repræſentare, qui ei virgultis
Aridis, concitante vento, bacchatur.
Græci cuiuſdam verba ad commilitones.
Et quiſpiam in vnum congregatos tali ſermone alloquitur.
Quis quæſo Troianos poſt occiſum Hectorē coegit. (tos fore.
Quos putauimus non amplius ad occurrendum nobis prom-
Nūc. v. repētè magna prœlij cupiditate æſtuantes inferuntur.
Et ſanè quiſpiā, inter medios verſans, ad labores pugnæ eos
exſtimulat.
Deum eſſe dixeris. Quia rem arduam molitur
Sed agite, firmam modo fiduciam animis conceperimus.
Bellicæ fortitudinis memores ſimus. Nam neque nos
Sine Diuûm numine cū Troianis hodie prælio decernemus.
Dixerat. At illi cum ſplendidis corpora armis circumdediſ-
E nauibus effunduntur, humeros robore amicti: (ſent.
Conflictus.
Et concurrunt, beſtiarum ritu crudiuorarum,
Cruentum ad certamen, & pulchra conferunt arma,
Haſtas & loricas, validóſque ex boum tergoribus clypeos,
Et galeas ponderoſas, alterque alterius corpus ære
Intrepidè ferit: adeò vt campus Troianus ſanguineo colore
Amazonū virtus & cædes.
Ibi occidit Pētheſilea Molionē & Perſinoum, (tingeretur.
Iliſſumq́; & Antitheum, nec non fortem Lereum,
Hippalmumq́; & Æmoniden, validúmque Elaſippum.
Derione verò proſtrauit Laogonū. Et Clonie Memppum.:
Qui olim ex Phylaca Proteſilao comes venerat.:
Vt cum Troianis robore præſtantibus manus conſertaret.
Hoc interfecto, Podarci animus commouetur
Iphiclidæ. Nam inter ſocios hunc apprimè diligebat.
Extemplo igitur diuam Clonien perit: penitúſque illi
Per ventrem grauis haſta tranſit. Ac ſtatim
Cum telo ſanguis erumpit, & inteſtina cuncta ſequuntur.
Penth. Podarcē cædit.
Propter illam Pentheſileam irâ exarſit, & Podarci
Vulnus inflixit prælongâ haſtâ in craſſum manus
Dexteræ muſculum, venâſque ſanguine turgidas
Diſſecuit, cui niger per vulnus apertum cruor
Ebulliit confeſtim. Ideò cum gemitu ſe retrò
Amazonis æſtus per compar. ar bor's proſtratæ.
Proripuit. Nam animum eius ægritudo deiecerat.
Quo abeunte deſiderium Phylacenſibus ortum eſt
Ingens, at is paululum ex acie ſubmotus,
Protinus inter manus ſociorum ſuorum exſpirauit.
Porrò Idomeneus Bremū ā lōga haſta lethaliter ſauciat.
Secundum dexteram mammam: & ſtatim ei cor diſſoluit.

Ἠδ' οἵη Τριτωνὶς, ὅτ' ἤλυθεν ἄντα Γιγάντων,
Ἢ Ἔρις ἐγρεκύδοιμος, ἀνὰ στρατὸν ἀΐσσουσα·
Τοίη ἐνὶ Τρώεσσι θοὴ πέλε Πενθεσίλεια·
Καὶ τότε δὴ Κρονίωνι πολυτλήτους ἀναείρας
Χεῖρας Λαομέδοντος ἐΰς γόνος ἀφνειοῖο.
Εὔχετ' ἐς ἱερὸν νηὸν τετραμμένος Ἰδαίοιο
Ζηνὸς, ὃς Ἴλιον αἰὲν ἑοῖς ἐπιδέρκεται ὄσσοις.
Κλῦθι πάτερ καὶ λαὸν Ἀχαϊκὸν ἤματι τῷδε
Δὸς πεσέειν ὑπὸ χερσὶν Ἀρηΐδος βασιλείας,
Καὶ δή μιν παλίνορσον ἐμὸν ποτὶ δῶμα σάωσον
Ἁζόμενος τεὸν υἷα, πελώριον, ὄβριμον Ἄρην,
Αὐτήν θ', οὕνεκ' ἔοικεν ἐπουρανίῃσι θεῇσιν
Ἐκπάγλως, καὶ σεῖο θεοῦ γένος ἐστὶ γενέθλης·
Αἴδεσσαι δ' ἐμὸν ἦτορ, ἐπεὶ πολλὰ κακὰ τέτληκα,
Παίδων ὀλλυμένων, οὕς μοι περὶ Κῆρες ἄμερψαν,
Ἀργείων παλάμῃσι, κατὰ στόμα δηϊοτῆτος·
Αἴδεο δ' ὡς ἔτι παῦροι ἀφ' αἵματος εἰμὲν ἀγαυοῦ
Δαρδάνου, ὡς ἀδάϊκτος ἔτι πτόλις, ὄφρα καὶ ἡμεῖς
Ἐκ φόνου ἀργαλέοιο, καὶ Ἄρεος ἀμπνεύσωμεν·
Ἦ ῥα μέγ' εὐχόμενος· τῷ δ' αἰετὸς, ὀξὺ κεκληγὼς,
Ἤδη ἀποπνείουσαν ἔχων ὀνύχεσσι πέλειαν,
Ἐσσυμένως οἴμησεν ἀριστερός, ἀμφὶ δὲ θυμῷ,
Τάρβησεν Πριάμοιο νόος· φάτο δ' οὐκέτ' ἀθρήσειν
Ζωὴν Πενθεσίλειαν, ἀπὸ πτολέμοιο κιοῦσαν·
Καὶ τότε γ' ὣς ἤμελλεν ἐτήτυμον ἤματι κείνῳ
Κῆρες ὑποτελέειν. ὁ δ' ἄρ' ἄχνυτο θυμὸν ἐαγώς.
Ἀργεῖοι δ' ἀπάνευθεν ἐθάμβεον, εὖτ' ἐσίδοντο
Τοὺς μὲν δὴ θήρεσσιν ἐοικότας, οἵ τ' ἐν ὄρεσσι
Ποίμνης εἰροπόκοισι πόνον στονόεντα φέρουσι,
Τὴν δὲ πυρὸς ῥιπῇ ἐναλίγκιον, ἥ τ' ἐπὶ θάμνοις
Μαίνεται ἀζαλέοισιν, ἐπειγομένου ἀνέμοιο.
Καί τις ἀν' ἀγρομένοισιν ἔπος ποτὶ τοῖον ἔειπε,
Τίς δὴ Τρῶας ἄγειρε μεθ' Ἕκτορα δῃωθέντα,
Οὓς φάμεν οὐκ ἔτι νῶϊν ὑποστήσειν μεμαῶτας·
Νῦν δ' ἄφαρ ἀΐσσουσι λιλαιόμενοι μέγα χάρμης·
Καί νύ τις ἐν μέσσοισιν ἐποτρύνει πονέεσθαι·
Φαίης κεν θεὸν ἔμμεναι, ἐπεὶ μέγα μήδεται ἔργον·
Ἀλλ' ἄγε θάρσος ἄατον ἐνὶ στέρνοισι λαβόντες,
Ἀλκῆς μνησώμεσθα δαΐφρονος· οὐδὲ γὰρ ἡμεῖς
Νόσφι θεῶν Τρώεσσι μαχησόμεθ' ἤματι τῷδε.
Ὣς φάτο· τοὶ δὲ φαεινὰ περὶ τεύχεα θέντες.
Νηῶν ἐξεχέοντο μένος καταειμένοι ὤμοις·
Σὺν δ' ἔβαλον θήρεσσιν ἐοικότες ὠμοβόροισι.
Δηρινὲς αἱματόεσσαν, ὁμοῦ δ' ἔχον ἔντεα καλὰ,
Ἔγχεα, καὶ θώρηκας, ἐϋσθενέας τε βοείας,
Καὶ κόρυθας βριαράς. ἕτερος δ' ἑτέρου χρόα χαλκῷ
Τύπτον ἀπηλεγέως· τὸ δ' ἐρεύθετο Τρώϊον οὖδας·
Ἔνθ' ἕλε Πενθεσίλεια Μολίονά τε, Περσίνοόν τε
Ἰλισσόν τε, καὶ Ἀντίθεον, καὶ ἀγήνορα Λέρνον,
Ἵππαλμόν τε, καὶ Αἱμονίδην, κρατερόν τ' Ἐλάσιππον·
Δηριόνη δ' ἕλε Λαογόνον· Κλονίη δὲ Μένιππον,
Ὅς ῥα πάρος Φυλάκηθεν ἐπέσπετο Πρωτεσιλάῳ,
Ὄππως κὲν Τρώεσσιν ὑπερμενέεσσι μάχοιτο·
Τοῦ δ' ἄρ' ἀποφθιμένοιο, Ποδάρκεϊ θυμὸν ὄρινεν
Ἰφικλείαδῃ· τὸν γὰρ μέγα φίλατ' ἑταίρων·
Αἶψα δ' ὅ γ' ἀντιθέην Κλονίην βάλε· τῆς δὲ διὰ πρὸ
Ἤλυθε δόρυ στιβαρὸν κατὰ νηδύος· ἐκ δέ οἱ ὦκα
Δουρὶ χύθη μέλαν αἷμα· συνέσπετο δ' ἔγκατα πάντα.
Τῆς δ' ἄρα Πενθεσίλεια χολώσατο, καί ῥα Ποδάρκεα
Οὔτασεν ἐς μυῶνα παχὺν περιμήκεϊ δουρὶ,
Χειρὸς δεξιτερῆς, διὰ δὲ φλέβας αἱματοέσσας
Κέρσε· μέλαν δέ οἱ αἷμα δι' ἕλκεος οὐταμένοιο,
Ἔβλυσεν ἐσσυμένως. ὁ δ' ἄρα στενάχων ἀπόρουσεν
Εἰσοπίσω· μάλα γάρ οἱ ἐδάμνατο θυμὸν ἀνίη,
Τοῦ δ' ἄρ' ἀποιχομένοιο, πόθη Φυλακῆσιν ἐτύχθη
Ἄσπετος. ἀλλ' ἄρα βαιὸν ἀπὸ πτολέμοιο λιασθεὶς,
Κάτθανεν ἐν παλάμῃσιν σφετέρων ἐν χερσὶν ἑταίρων.
Ἰδομενεὺς δὲ Βρέμοντα κατέκτανε δούρατι μακρῷ,
Δεξιτερὸν παρὰ μαζόν· ἄφαρ δέ οἱ ἦτορ ἔλυσεν.

Ἠδ' ἐ-

Ἠδ' ἔπεσε, μελίῃ ἐναλίγκιος, ἥν τ' ἐν ὄρεσσι
Δρυτόμοι τέμνουσιν ὑπείροχον, ἡδ' ἀλεγεινὸν
Ῥοῖζον ὁμῶς καὶ δοῦπον ἐρειπομένη προΐησιν.
Ὣς ἣ ἀνοιμώξασα πέσεν· τῆς δ' ἄψεα πάντα
Λῦσε μόρος· ψυχὴ δ' ἐμίγη πολυαέσιν αὔραις.
Εὐάνδρην δ' ἄρα Μηριόνης, ἰδὲ Θερμώδουσαν
Εἷλεν, ἐπεσσυμένας ὀλοὴν ἀνὰ δηϊοτῆτα.
Τὴν μὲν ἄρ' ἐς κραδίην ἐλάσας δόρυ, τὴν δ' ὑπὸ νηδὺν
Φασγάνου ἐξείψας· τὰς δ' ἐσσυμένως λίπεν ἦτορ.
Δερινόην δ' ἐδάμασσεν Ὀϊλῆος ὄβριμος υἱὸς,
Ἔγχει ὀκριόεντι διὰ κληῖδα τυχήσας·
Ἀλκιβίην δ' ἄρα Τυδείδης, καὶ Δηριμαχείην,
Ἀμφω κρᾶτ' ἀπέκοψε σὺν αὐχένι, ἄχρις ἐπ' ὤμους
Ἄορι ἀργαλέῳ· ταὶ δ' ἠΰ τε πόρτιες ἄμφω
Κάππεσον, ἅς τ' αἰζηὸς ἄφαρ ψυχῆς ἀπαμέρσῃ,
Κόψας αὐχενίους στιβαρῷ βουπλῆγι τένοντας·
Ὣς αἱ Τυδείδαο πέσον παλάμῃσι δαμεῖσαι,
Τρώων ἀμ πεδίον, σφετέρων ἀπὸ νόσφι καρήνων
Τῇσι δ' ἐπὶ Σθένελος κρατερὸν κατέπεφνε Κάβειρον,
Ὃς κίεν ἐκ Σηστοῖο, λιλαιόμενος πολεμίζειν
Ἀργείοις, οὐδ' αὖθις ἑὴν νοστήσατο πάτρην.
Τοῦ δὲ Πάρις κραδίην ἐχολώσατο δηωθέντος·
Καί ῥ' ἔβαλε Σθενέλοιο κατ' ἀντίον· οὐδ' ἄρα τόν γε
Οὔτασεν ἱέμενός περ· ἀπεπλάγχθη γὰρ οἰστὸς
Ἄλλῃ, ὅπῃ μιν Κῆρες ἀμείλιχοι ἰθύνεσκον·
Κτεῖνε γὰρ ἐσσυμένως Εὐήνορα χαλκομίτρην,
Ὅς ῥ' ἐκ Δουλιχίοιο κίεν Τρώεσσι μάχεσθαι·
Τοῦ δ' ἄρ' ἀποφθιμένοιο, πάϊς Φυλῆος ἀγαυοῦ
Ὠρίνθη· μάλα δ' ὦκα λέων ὣς πώεσι μήλων
Ἔνθορε· τοὶ δ' ἄρα πάντες ὑπέτρεσαν ὄβριμον ἄνδρα.
Κτεῖνε γὰρ Ἰτυμονῆα, καὶ Ἱππασίδην Ἀγέλαον,
Οἵ ῥ' ἀπὸ Μιλήτοιο φέρον Δαναοῖσιν ὀϊζύν,
Νάστῃ ἅμ' ἀντιθέῳ, καὶ ὑπ' Ἀμφιμάχῳ μεγαθύμῳ,
Οἳ Μυκάλην ἐνέμοντο, Τιτάνοιό τε λευκὰ κάρηνα,
Βράγχου τ' ἄγκεα μακρά, καὶ ἠϊόεντα Πάνορμον,
Μαιάνδρου τε ῥέεθρα βαθυρρόου, ὅς ῥ' ἐπὶ γαῖαν
Καρῶν ἀμπελόεσσαν ἀπὸ Φρυγίης πολυμήλου
Εἶσι, πολυγνάμπτῃσιν ἑλισσόμενος προχοῇσι·
Καὶ τοὺς μὲν κατέπεφνε Μέγης ἐν δηϊοτῆτι·
Ἄλλους δ' αὖτ' ἐδάμασσεν, ὅσους κίχε δουρὶ κελαινῷ·
Ἐν γάρ οἱ στέρνοισι θράσος βάλε Τριτογένεια,
Ὄφρα γε δυσμενέεσσιν ὀλέθριον ἦμαρ ἐφείῃ·
Δρέσαιον δ' ἐδάμασσεν ἀρηΐφιλος Πολυποίτης,
Τὸν, τέκε δῖα Νέαιρα περίφρονι Θειοδάμαντι,
Μιχθεῖσ' ἐν λεχέεσσιν, ὑπαὶ Σιπύλῳ νιφόεντι,
Ἧχι θεοὶ Νιόβην λᾶαν θέσαν, ἧς ἔτι δάκρυ
Πουλὺ μάλα στυφελῆς καταλείβεται ὑψόθι πέτρης,
Καί οἱ συστοναχοῦσι ῥοαὶ πολυηχέος Ἕρμου,
Καὶ κορυφαὶ Σιπύλου περιμήκεες, ὧν καθύπερθεν
Ἐχθρὴ μηλονόμοισι * περίπλατ' ὁμίχλη·
Ἡ δὲ πέλει μέγα θαῦμα παρερχομένοισι βροτοῖσιν·
Οὕνεκ' ἔοικε γυναικὶ πολυστόνῳ, ἥ τ' ἐπὶ λυγρῷ
Πένθει μυρομένη, μάλα μυρία δάκρυα χεύει·
Καὶ τὸ μὲν ἀτρεκέως φῂς ἔμμεναι, ὁππότ' ἄρ' αὐτὴν
Τηλόθεν ἀθρήσειας· ἐπὴν δ' οἱ ἐγγὺς ἵκηαι,
Φαίνεται αἰπήεσσα πέτρη, Σιπύλοιο ἀπορρώξ.
Ἀλλ' ἡ μὲν μακάρων ὀλοὸν χόλον ἐκτελέουσα,
Μύρεται ἐν πέτρῃσιν, ἔτ' ἀχνυμένῃ εἰκυῖα·
Ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλοισι φόνον, καὶ κῆρ' ἐτίθεντο
Ἀργαλέον· δεινὸς γὰρ ἐνεστρωφᾶτο κυδοιμὸς
Λαοῖς ἐν μέσσοισιν· ἀταρτηρὸν δέ οἱ ἄγχι
Εἱστήκει θανάτοιο τέλος· περὶ δέ σφι Κῆρες
Ἀργαλέαι στρωφῶντο, φόνον στονόεντα φέρουσαι·
Πολλῶν δ' ἐν κονίῃσι λύθη κέαρ ἤματι κείνῳ
Τρώων, Ἀργείων τε· πολὺς δ' ἀλαλητὸς ὀρώρει·
Οὐ γάρ πως ἀπέληγε μένος μέγα Πενθεσιλείης,
Ἀλλ' ὥς τίς τε βόεσσι κατ' οὔρεα μακρὰ λέαινα
Ἐνθόρῃ, ἀΐξουσα, βαθυσκοπέλου διὰ βήσσης,
Αἵματος ἱμείρουσα, τό οἱ μάλα θυμὸν ἰαίνει·

Quæ procubuit inſtar fraxini, quam in monte
Eminentem cædunt lignatores, eáque horrificum
Strepitum & fragorem procumbens edit:
Sic illa cum gemitu cadit, & omnes eius artus
Mors ſoluit: animáque aëris ventoſis commiſcetur.
Euandram dehinc Meriones, & Thermodiſſam
Interemit, exitiali in conflictu graſſantes,
Illam haſta in cor impacta, hanc in ventrem
Enſe infixo: quas extemplo cor deſtituit.
Derionen verò profligauit ſtrenuus Oilei natus
Cum haſta rigida clauem ceruicis transuerberaſſet.
Alcibie porrò Tydides & Derimachie,
Capita vnà cum ceruicibus, ad humeros vſque abſcidit — Amaz. Vitulis obtruncans ſimiles
Lethali gladio. Quæ amba non aliter prociderunt,
Quàm vitulæ: quas iuuenis aliquis ſubito anima priuat
Ceruicales neruos valida ſecuri amputans.
Sic illæ, manibus Tydidæ trucidatæ, in campo
Troianorum ſeorſum à ſuis capitibus procubuêre.
Poſt has Sthenelus fortem peremit Cabirum:
Qui ex Seſto cupiditate belligerandi ſucceſus venerat
Cum Argiuis: nec in patriam ſuam reuerſus eſt vnquam.
Quo hoſtiliter cæſo Paris ira exarſit,
Telumq́; in Sthenelum torſit, nec tamen illum — Paridis ſtrenuum facinus.
Sauciauit, quamlibet enixus. Aberrauit enim arundo
Alio, quò immites eam Parcæ dirigebant.
Nam ſtatim Euenorem, æreo baltheo inſignem, trucidauit:
Qui ex Dulichio, ad pugnam cum Troianis profectus erat.
Propter hunc ita extinctum illuſtris Phylei natus
Commouetur, & ſubitò vt Leo in greges ouium — Megetis fortitudo.
Impetum facit, omnéſque fortem virum exhorreſcunt:
Necat autem Itymoneum, & Agelaum Hippaſiden:
Qui à Mileto Danais malas hoſtiles afferebant:
Vnà cum Naſte egregio, & ſub Amphimacho magnanimo: — Chorographia Caris.
Qui Mycalen tenebant, candidáque Titani iuga:
Et longas Branchi valles atque Panormum littoralem,
Mæandriq́; profundi fluenta: qui in terram
Carum vitiferam, ex Phrygia ouibus abundante — Mæander.
Labitur, flexuoſas intra ripas ſe prouoluens.
Hos itaque Meges in conflictu interfecit.
Et alios inſuper ſtrauit, quotquot haſta nigra contigit.
Minerua enim pectori eius fiduciam immiſerat,
Vt mortem hoſtibus funeſtam inferret.
Dreſæum deinde extinctum dedit Polypœtes Marti carus:
Quem Theiodamanti ſolerti diua Neæra peperit,
In lecto coniugali commixta, ſub Sipylo niuoſo:
Vbi Dij in ſaxum verterunt Nioben: cuius adhuc lacryma
Largiſſima ex rigida altè petra deſtillat: — Topographia. Niobes transformatio.
Cumq́; ipſa multiſoni Hermi vnda gemunt,
Et longè protenta Sipyli cacumina: ſuper quibus
Perpetuò volat nebula paſtoribus inimica,
Illa autem ingens hominibus qui prætereunt miraculum e-
Quia gemibundam refert mulierem, quæ triſti (xiſtit
Se luctu conficiens lacrymas infinitas profundit.
Et hoc reuera ſe ita habere dixeris, ſi ipſam
A longinquo adſpexeris: ſi autem prope acceſſeris,
Arduus apparet ſcopulus, & Sipyli fragmentum.
Hæc itaque exitialem Diuûm iram explens
Lamentatur inter ſaxa, dolentis etiamnum ſpeciem repræ- — Redit ad conflictū.
ſentans.
Cæterùm alij aliis necem inferentes ſtragem faciebant
Atrocem. Dirus enim tumultus in medio — Proſopopœia.
Populorum verſabatur, quem propè funeſtus
Stabat mortis terminus: & circa illos Parcæ
Lethiferæ agitabantur, luctificam ſecum cædem apportantes.
Plurimis itaque cor die illa in puluere ſolutum fuit
Troianis Argiuiſq́; ingenſq́; vlulatus oriebatur.
Nullo enim modo acris Penthesileæ vis ceſſabat: — Pentheſilea Leænæ comparatur.
Sed vt Leæna quædam in longis montibus boues
Magno impetu per vallem ſcopulis præcipitem inuadit
Sanguinem appetens, qui animum eius valde exhilarat:

Ita tunc in Danaos virgo Martia irruebat.
Qui attonitum habentes animum pedem referebant.
Simile à fluctu maris.
Ipſa verò inſtabat, vt horriſoni maris fluctus
Citis nauibus, cùm candida vela explicat.
Ventus ſecundus eas impellens: & vndique mugiunt pro-
Mari ad longam terræ crepidinem eructante. (montoria,
Penth. ſuperba in Græcos Comminatio.
Sic illa inſequens Danaûm phalanges dirumpit,
Et immaniter animo ſuo ridens, nimis eos inceſſit.
Proh Canes! vos tetram, quam Priamo feciſtis, iniuriam
Hodie: nemo enim, robur meum euadens, (luetis,
Gaudium caris parentibus & liberis atque vxoribus
Referet, ſed alitibus & beſtiis epulum trucidati
Iacebitis, nec tumulus terræ ſuper vos aggeretur.
Quò nunc vis Tydidæ? quò Æacidæ?
Quò Aiacis abiit? hos enim fortiſſimos eſſe perhibent.
Sed nunquam manus conſerere mecum audebunt:
Ne animas illarum è membris ad inferos mittam.
Pēth. ſtrenuitas.
Sic fata, magna in Argiuos animo impreſſionem fecit:
Parca viribus haud diſſimilis: numeroſamq; deiecit turbã:
Nunc oris profundi ſecurim adigens: nunc rurſus
Pilum acutum vibrans. Geſtabat etiam ipſi equus diſcolor
Pharetram & arcum immitem: ſi vſpiam illi
Opus in cruento conflictu ſagittis vulnificis
Arcúque foret. Interim acres illam viri ſectabantur
Hectoris bellicoſi fratres & amici,
Rigidum pectore Martem ſpirantes:
Qui leuigatis Danaos haſtis transfodiebant.
Græcorum ſtrages, per comp.
Hi itaque non ſecus ac ſiti folia, aut guttæ pluuiales
Conferti cadebant: & ingemebat vaſta tellus.
Sanguine humectata, & cadaueribus oppleta.
Equi etiam ſagittis confixi aut haſtis,
Vires ſuas exhalantes vltimum edebant hinnitum.
Alij mandibulis pulueri mordicus impreſſis palpitabant.
Quos equi Troiani à tergo irruentes,
Vt ſentinam calcabant, inter cadauera prolapſos.
Et quiſpiam inter Troianos magno perfuſus gaudio obſtu-
Penth. turbini ſimilis.
Vt Pentheſileam per aciem graſſari vidit. puit.
Atro turbini ſimilem. Qui in mari
Furit, quando vis ſolis ſol magna efficacitate præditus *in*
Et is vana ſpe inflatus hęc iactitauit. (Capricornũ ingreditur,
Amici quàm manifeſtè è cœlo venit
Stulta Troum de Penth. iactatio.
Hodie Dearum quæpiam Vt cum Argiuis depugnet,
Nobis opem ferens magnanimo Iouis decreto.
Qui Priami forte nunc præpotentis reminiſcitur:
Qui ab immortali eius ſanguine ſe ortum eſſe gloriatur
Non enim eſt quod putemus nos mortalem hîc fœminam in-
Quæ tam animoſa tam ſplendidis armis prædita eſt: (tueri
Sed Mineruam, vel magnanimam Bellonam,
Vel Litem, aut etiam præclaram Latonæ natam, ideo futu-
Hodie luctuoſam Argiuis cædem adferat. (rum ſpero vt ipſa
Flammiſq; exitialibus naues crémet: quibus olim
Vt Troiam venerunt, multa nobis mala importantes:
Venerunt inquam *inſuperabile nobis damnum cum Mar-*
te afferentes.
Sed nequaquam, denuo in Græciam reuerſi,
Patriã gaudio afficiẽt. Quãdoquidẽ Deus nobis præſidio eſt.
Sic quiſpiã Troianorũ animũ gaudio delibutus garriebat
Stolidus! non enim perpendit graue malũ, quod impendêret
Sibimet, & Troianis, & ipſi Pentheſileæ.
Achillis & Aiacis luctus ſuper Patroclo. Amicitia nec morte extincta.
Nihil enim dum infelici de prælio cognouerat
Aiax magnanimus, & vaſtator vrbium Achilles:
Sed ambo ad Menœtiadæ tumulum fuſi iacebant,
Memores amici, & alibi alium luctus detinebat.
Hos enim Deorum quiſpiam à pugna remorabatur:
Vt triſti exitio perfungerentur quàm plurimi Græcorum,
A Troianis & ſæuâ Pentheſilea trucidati,
Quæ impetu in eos facto dira meditatur: augeſcitque illi
Robur & fiducia ſubinde magis: nec vnquam cuſpidem
In caſſum dirigit: ſed ſemper vel terga fodit
Fugientium, vel præcordia contra venientium.

Ὣς τῆμος Δαναοῖσιν ἀρηϊὰς ἔνθορε κούρη.
Οἳ δ᾽ ὀπίσω χάζοντο, τεθηπότα θυμὸν ἔχοντες,
Ἡ δ᾽ ἕπετ᾽, ἠΰτε κῦμα βαρυγδούποιο θαλάσσης,
Νηυσὶν ὠκείῃσιν, ὅτ᾽ ἱστία λευκὰ πετάσσῃ
Οὖρος ἐπειγόμενος· βοόωσι δὲ πάντοθεν ἄκραι
Πόντου ἐρευγομένοιο ποτὶ χθονὸς ἠόνα μακρήν·
Ὣς ἥγ᾽ ἐσσυμένη, Δαναῶν ἐδάιζε φάλαγγας.
Καί σφιν ἐπηπείλησε, μέγα φρεσὶ μειδιόωσα,
Ὦ κύνες, οἳ Πριάμοιο κακὴν ἀποτίσετε λώβην
Σήμερον· οὐ γάρ πού τις ἐμὸν μένος ἐξυπαλύξας,
Χάρμα φίλοις τοκέεσσι, καὶ υἱάσιν, ἠδ᾽ ἀλόχοισιν
Οἴσεται· οἰωνοῖς δὲ βορὴ, καὶ θηρσὶ θανόντες
Κείσεσθ᾽· οὐδέ τι τύμβος ἐφ᾽ ὑμέας ἵξεται αἴης·
Πῆ νῦν Τυδεΐδαο βίη, πῆ δ᾽ Αἰακίδαο,
Πῆ δ᾽ Αἴαντος, τοὺς γὰρ φάτις ἔμμεν ἀρίστους·
Ἀλλ᾽ ἐμοὶ οὐ τλήσονται ἔναντι δηριάασθαι,
Μή σφιν ἀπὸ μελέων ψυχὰς φθιμένοισι πελάσσω·
Ἦ ῥα, καὶ Ἀργείοισι μέγα φρονέουσ᾽ ἐνόρουσε,
Κηρὶ βίην εἰκυῖα. πολὺν δ᾽ ὑπεδάμνατο λαὸν,
Ἄλλοτε μὲν ξυστῷ βαθυσμερδνῷ, ἄλλοτε δ᾽ αὖτε
Πάλλουσ᾽ ὀξὺν ἄκοντα· φέρεν δέ οἱ αἰόλος ἵππος
Ἰοδόκην, καὶ τόξον ἀμείλιχον, εἴ που ἄρ᾽ αὐτῇ
Χρειὼ ἂν αἱματόεντα μόθον βελέων ἐπιγενέσθαι,
Καὶ τόξοιο πέλοιτο· θοοὶ δέ μιν ἄνδρες ἕποντο
Ἕκτορος ἀγχεμάχοιο, κασίγνητοί τε, φίλοι τε,
Ὄμβριμον ἐν στέρνοισιν ἀναπνείοντες Ἄρηα,
Οἳ Δαναοὺς ἐδάιζον ἐϋξέστῃς μελίῃσι·
Τοὶ δὲ θοοῖς φύλλοισιν ἐοικότες, ἢ ψεκάδεσσιν,
Πῖπτον ἐπασσύτεροι· μέγα δὲ στένεν ἄσπετος αἶα,
Αἵματι δευομένη, νεκύεσσί τε πεπληθυῖα·
Ἵπποι δ᾽ ἀμφὶ βέλεσσι πεπαρμένοι, ἢ μελίῃσιν
Ὕστατον χρεμέτιζον, ἑὸν μένος ἐκπνείοντες·
Οἱ δὲ, κόνιν βρυχμοῖσι δεδραγμένοι, ἀσπαίρεσκον·
Τοὺς δ᾽ ἄρα Τρώϊοι ἵπποι, ἐπεσσύμενοι μετόπισθεν,
Ἄντλον ὅπως, στείβεσκον ὁμοῦ κταμένοισι πεσόντας·
Καί τις ἐνὶ Τρώεσσιν ἀγάσσατο μακρὰ γεγηθὼς,
Ὡς ἴδε Πενθεσίλειαν ἀνὰ στρατὸν ἀΐσσουσαν,
Λαίλαπι κυανέῃ ἐναλίγκιον, ἥ τ᾽ ἐνὶ πόντῳ
Μαίνεθ᾽, ὅτ᾽ αἰγοκερῆϊ συνέρχεται ἠελίοιο·
Καί ῥ᾽ ὅγε μαψιδίῃς ὀΐ ἐλπωρῇσιν ἔειπεν,
Ὦ φίλοι, ὡς ἀναφανδὸν ἀπ᾽ οὐρανοῦ εἰλήλουθε
Σήμερον ἀθανάτων τις ἐν Ἀργείοισι μάχεσθαι,
Ἡμῖν ἦρα φέρουσα, Διὸς κρατερόφρονι βουλῇ.
Ὅς τάχα που μέμνηται ἐϋσθενέος Πριάμοιο·
Ὅς ῥά οἱ εὔχεται εἶναι ἀφ᾽ αἵματος ἀθανάτοιο.
Οὐ γὰρ τήνδε γυναῖκά γ᾽ ὀΐομαι εἰσοράασθαι
Αὕτως θαρσαλέην τε, καὶ ἀγλαὰ τεύχε᾽ ἔχουσαν,
Ἀλλ᾽ ἄρ᾽ Ἀθηναίην, ἢ καρτερόθυμον Ἐνυὼ,
Ἢ Ἔριδ᾽, ἢ κλειτὴν Λητωΐδα· καί μιν ὀΐω
Σήμερον Ἀργείοισι φόνον στονόεντα βαλέσθαι,
Νῆάς τ᾽ ἐμπρήσειν ὀλοῷ πυρὶ, τῇσι πάροιθεν
Ἤλυθον ἐς Τροίην, ἡμῖν πολλὰ κακὰ φέροντες,
Ἤλυθον ἄσχετον ἄμμιν ἐπ᾽ Ἄρει πῆμα φέροντες.
Ἀλλ᾽ οὐ μὰν παλίνορσοι ἐς Ἑλλάδα νοστήσαντες,
Πάτρην εὐφρανέουσιν, ἐπεὶ θεὸς ἄμμιν ἀρήγει·
Ὣς ἄρ᾽ ἔφη Τρώων τις, ἐνὶ φρεσὶ πάγχυ γεγηθώς·
Νήπιος· οὐδ᾽ ἐφράσσατ᾽ ἐπεσσύμενον βαρὺ πῆμα
Οἷ αὐτῷ, καὶ Τρωσὶ, καὶ αὐτῇ Πενθεσιλείῃ·
Οὐ γάρ πω τι μόθοιο δυσηχέος ἀμφιπέπυστο
Αἴας ὀβριμόθυμος, ἰδὲ πτολίπορθος Ἀχιλλεύς.
Ἀλλ᾽ ἄμφω περὶ σῆμα Μενοιτιάδαο κέχυντο,
Μνωόμενοι ἑτάροιο· γόος δέ ἓ ἔχεν ἄλλυδις ἄλλον·
Τοὺς γὰρ δὴ μακάρων τις ἐρύκε νόσφι κυδοιμοῦ,
Ὄφρ᾽ ἀλεγεινὸν ὄλεθρον ἀναπλήσωσι δαμέντες
Πολλοὶ ὑπὸ Τρώεσσι, καὶ ἐσθλῇ Πενθεσιλείῃ·
Ἣ σφιν ἐπαΐσσουσα κακὰ μήδετο, καί οἱ ἄεξεν
Ἀλκὴ ὁμῶς, καὶ θάρσος ἐπὶ πλέον· οὐδέ οἱ αἰχμὴ
Μαψιδίην ποτ᾽ ἴθυνεν, ἀεὶ δ᾽ ἢ νῶτα δάιζε
Φευγόντων, ἢ στέρνα κατ᾽ ἀντίον ἀϊσσόντων·

Θερμῷ

Θερμῷ δ' αἵματι πάμπαν ἐδεύετο· γυῖα δ' ἐλαφρὰ
Ἔπλετ' ἐπεσσυμένης· κάματος δ' οὐ κάμνατο θυμὸν
Ἀτρομέης, ἀλλ' ἀδάμαντος ἔχεν μένος· εἰσέτι γάρ μιν
Οὕνεκα μοῖρα ποτὶ κλεινὸν ὀτρύνουσ' Ἀχιλῆα
Αἶσα λυγρὴ κύδαινεν· ἀπόπροθι δ' ἑστηυῖα
Χάρμης, κυδιάασκεν ὀλέθριον, οὕνεκ' ἔμελλε
Κούρην οὐ μετὰ δηρὸν ὑπ' Αἰακίδαο χέρεσσι
Δάμνασθ'· ἀμφὶ δέ μιν ζόφος ἔκρυφε· τὴν δ' ἐρίθαινεν
Αἰὲν ἀϊστὸς ἐοῦσα, καὶ ἐς κακὸν ἦγεν ὄλεθρον
Ὕστατα κυδαίνουσα, ἡ δ' ἄλλοθεν ἄλλον ἔναιρεν.
Ὡς δ' ὅτ' ἐρσήεντος ἔσω κήποιο θορεῦσα,
Ποίης ἐελδομένη θυμηδέος εἴαρος, πόρτις,
Ἀνέρος οὐ παρεόντος, ἐπέσσυται ἄλλοθεν ἄλλη
Σινομένη φυτὰ πάντα, νέον μάλα τηλεθόωντα,
Καὶ τὰ μὲν ἀρχατίδαψε, τὰ δ' ἐν ποσὶν ἠμάλδυνεν
Ὣς ἄρ' Ἀχαιῶν υἷας ἐπεσσυμένη καθ' ὅμιλον
Κούρη Ἐνυαλίη, τοὺς μὲν κτάνε, τοὺς δ' ἐφόβησε·
Τρωϊάδες δ' ἀπάνευθεν Ἀρήϊα ἔργα γυναικὸς
Θαύμαζον, πολέμοιο δ' ἔρως λάβεν Ἱπποδάμειαν
Ἀντιμάχοιο θύγατρα, Μενεπτολέμοιο δ' ἄκοιτιν
Σιφένλω, κρατερῇσι δ' ὑπαὶ φρεσὶ μαιμώωσα.
Θαρσαλέον φάτο μῦθον, ὁμήλικας ὀτρύνουσα
Δῆριν ἐπὶ στονόεσσαν· ἔγειρε δέ οἱ θράσος ἀλκή·
Ὦ φίλαι, ἄλκιμον ἦτορ ἐνὶ στέρνοισι βαλοῦσαι
Ἀνδράσιν ἡμετέροισιν ὁμοῖον, οἳ περὶ πάτρης
Δυσμενέσιν μάρνανται, ὑπὲρ τεκέων τε, καὶ ἡμέων,
Οὔποτ' ἀναπνείοντες ὀϊζύος, ἀλλὰ καὶ αὐταὶ
Πὰρ θέμεναι φρεσὶ θυμὸν, ἴσης μνησώμεθα χάρμης.
Οὐ γὰρ ἀπόπροθεν εἰμὲν ἐϋσθενέων αἰζηῶν·
Ἀλλ' οἷον κείνοισι πέλει μένος, ἔστι καὶ ἡμῖν,
Ἶσοι δ' ὀφθαλμοί, καὶ γούνατα, πάντα δ' ὁμοῖα·
Ξυνὸν δ' αὖ πάντεσσι φάος, καὶ νήχυτος ἀήρ·
Φορβὴ δ' οὐχ ἑτέρη· τί δ' ἐπ' ἀνδράσι λώϊον ἄλλο
Θῆκε θεός, τῷ μή τι φεβώμεθα δηϊοτῆτος;
Ἦ οὐχ ὁρᾶτε γυναῖκα μέγ' αἰζηῶν προφέρουσαν
Ἀγχεμάχων, τῆς δ' οὔτι πέλει σχεδὸν οὔτε γενέθλη,
Οὐ γὰρ ἐὸν πτολίεθρον· ὑπὲρ ξείνοιο δ' ἄνακτος
Μάρναται ἐκ θυμοῖο, καὶ οὐκ ἐμπάζεται ἀνδρῶν,
Ἐνθεμένη φρεσὶ θάρσος, ἀτειρέα τε νόημα·
Ἡμῖν δ' ἄλλοθεν ἄλλα παραὶ ποσὶν ἄλγεα κεῖται·
Τῇ μὲν γὰρ φίλα τέκνα, καὶ ἀνέρες ἀμφὶ πόληι
Ὤλοντ'· αἳ δὲ τοκῆας ὀδυρόμεθ' οὐκ ἔτ' ἐόντας·
Ἄλλαι δ' αὖτ' ἀκάχηνται ἀδελφειῶν ἐπ' ὀλέθρῳ,
Καὶ πηῶν· οὐ γάρ τις ἀζυγὴς κακότητος
Ἄμμορος· ἐλπωρὴ δὲ πέλει καὶ δούλιον ἦμαρ
Εἰσιδέειν· τῷ μή τις ἔτ' ἀμβολίη πολέμοιο
Εἴη τειρομένῃσιν· ἔοικε γὰρ ἐν δαῒ μᾶλλον
Τεθνάμεν, ἢ μετόπισθεν ὑπ' ἀλλοδαποῖσιν ἄγεσθαι,
Νηπιάχοις ἅμα παισὶν, αἰσχρῇ ὑπ' ἀνάγκῃ
Ἄστεος αἰθομένοιο, καὶ ἀνδρῶν οὐκ ἔτ' ἐόντων.
Ὣς ἄρ' ἔφη· πάσῃσι δ' ἔρως στυγεροῖο μόθοιο
Ἔμπεσεν· ἐσσυμέναι δὲ περὶ τείχεος ὁρμαίνεσκον
Βήμεναι ἐν τεύχεσσιν, ἀρηγέμεναι μεμαυῖαι
Ἄστεϊ καὶ λαοῖσιν· ὀρίνετο δέ σφισι θυμός·
Ὡς δ' ὅτ' ἔσω σίμβλοιο μέγ' ἰύζωσι μέλισσαι,
Χείματος οὐκ ἔτ' ἐόντος, ὅτ' ἐς νομὸν ἐντύνονται.
Ἐλθέμεν, οὐδ' ἄρα τῇσι φίλον πέλει ἔνδοθι μίμνειν,
Ἄλλη δ' αὖ ἑτέρην προκαλίζεται ἐκτὸς ἄγεσθαι,
Ὣς ἄρα Τρωϊάδες ποτὶ φύλοπιν ἐγκονέουσαι,
Ἀλλήλας ὤτρυνον· ἀπόπροθι δ' εἴρια θέντο,
Καὶ ταλάρους· ἀλεγεινὰ δ' ἐπ' ἔντεα χεῖρας ἴαλλον.
Καί νύ κεν ἄστεος ἐκτὸς ἅμα σφετέροισιν ὄλοντο
Ἀνδράσι, καὶ σθεναρῇσιν Ἀμαζόσιν ἐν δαῒ κεῖναι,
Εἰ μὴ σφέας κατέρυξε πύκα φρονέουσα Θεανὼ
Ἐσσυμένας, πινυτοῖσι παραυδήσασ' ἐπέεσσι·
Τίπτε κλόνον αἰνόν, ἐελδόμεναι ποτὲ θεῖναι
Σχέτλιαι, οὔτι πάροιθε πονησάμεναι περὶ χάρμης,
Ἀλλ' ἄρα νήϊδες ἔργον ἐπ' ἄτλητον μεμαυῖαι,
Ὄρνυσθ' ἀφραδέως; οὐ γὰρ σθένος ἔσσεται ἶσον

Et calido tota ſanguine conſpergitur: agiliaque membra
Erant graſſantis: nec labor animum defatigabat
Intrepidæ: ſed vim adamantis habebat. Adhuc enim ipſam
* * * *
Parca funeſta decorabat: & procul ſtans
Extra pugnam, & exultabat lethaliter: quia deſtinarat
Puellam non multo poſt Æacidæ manibus
Domare. & obtexerat eam caligo. Incitabat autẽ Amazonẽ
Nulli vnquam viſa, & ad ſuprẽmum internum ducebat.
Nouiſſimum illi honorem addens. Hæc verò tum alibi alium *(perimebat.*
Vt quando in roſcidum irrupit hortum,
Verno tempore iuuenca dulcis herbæ cupida,
Dum villicus abeſt: tum aliunde aliò fertur,
Vaſtátque omnes plantas, recenti flore germinantes,
Alias equidem depaſcitur, alias pedibus conculcat.
Sic etiam Achiuorum natos, in acie inuadens,
Martia virgo, partim occidit, partim in fugam egit.

Penth. comparatur vaccæ hortum vaſtanti.

Troades autem procul Mauortis mulieris facinora
Admirantur. tum belli cupido inceſſit Hippodamiam
Antimachi filiam, & bellicreſi vxorem
Tiſiphoni, fortiſque animi ſtimulo percita
Plenam fiduciæ orationem habuit: qua æquales exhortaretur
Ad triſtiſonum certamẽ. Audacia namq; illi vires excitabat.
Amicæ, fortem pectoribus animum infigite,
Non minus quàm viri noſtri, qui pro patria
Contra hoſtes parentum & noſtræ ſalutis cauſa propugnant,
Nunquam ab ærumnis reſpirantes. Agedum & ipſæ,
Indutæ pectoribus fiduciã, ad ſimilẽ nos pugnã accingamus!
Non enim multum à iuuenibus abſumus robuſtis,
Sed quale ipſis eſt robur, nobis etiam eſt,
Paríſque oculi, & genua, & omnia ſimilia:
Lux etiam omnibus communis, & liquidus aër,
Nec diuerſum eſt nutrimentum. Et quid aliud viris quo nos *(præcellant.*
Nonne videtis fœminam viris longè præſtare
Bellacibus? cuius neque familia in propinquo eſt,
Neque vrbs ſua: ſed pro rege externo,
Ex animo belligeratur, nec magnifacit viros
Eam pectore virtutem, tam imperterritum complexa eſt animum.

Stulta cupido & ridiculus conatus. Adhæc mulieris curioſitatis & κακοζηλίας inſigne exemplum. Hippodamia Troianas fœminas ad arma cohortatur exempla Penth.

Nobis autem aliunde aliæ ante pedes miſeriæ obiectæ ſunt,
Aliis enim clari liberi & mariti ante vrbem
Perierunt. Aliæ parentes deploramus non vltra ſuperſtites.
Aliæ ob fratrum & propinquorum necem
Animiſe diſcrutiant. Nullam à calamitoſiſſima infelicitate
Immunis eſt. Adde, quod metuendũ, ne diẽ ſeruitute grauẽ
Videamus. Ideo nulla pugnandi mora
Sit tantopere afflictis. Satius eſt in prælio
Occumbere, quàm ab alienigenis poſtmodum, neceſſitate
Triſti coactas, vnà cum infantibus liberis abduci,
Vrbe incendio abſumta, & viris è medio ſublatis.
Sic dixit. Vniuerſas igitur triſtis pugnæ cupido
Inceſſit: & continuo extra mœnia conantur
Prorumpere armata manu: ſuppetias ferre properantes
Vrbi & ciuibus: animúſque illis commotus erat.
Vt cùm in aluearijs magno apes fremitu muſſitant,
Poſt hyemem exactam, cùm ad euolandum in paſcua
Seſe accingunt, nec amplius includi ipſis amicum eſt,
Sed alia aliam ad excundum prouocat.
Sic Troades ad conflictum feſtinantes
Se mutuo inſtigant: procul ſepoſitis cum lana
Calathis: & ad ſæua arma manus adijciunt.
Et procul dubiò ante vrbem occidione, vnà cum ſuis illæ
Viris & ſtrenuis Amazonibus in conflictu periiſſent:
Niſi impetum earum prudens Theano,
Prudentibus affata verbis, cohibuiſſet,
Quæ ad grauem pugnæ ſtrepitum, bellandi quadam ardore
Infelices cùm nullam prius bello operam dederitis,
Sed planè rudes ad rem vobis intolerabilem properantes
Ruitis inſipienter? Non enim pares erunt vires

A colo ad arma. Troianæ erupturæ ad prælium apib. comparantur.

Theano à propoſito dehortatur mulieres. Mulíebris prudentiæ exemplũ.

Amazonū ſtudia.

Vobis,& Danais belligerandi arte probè imbutis.
At Amazonibus certamen infeſtum, & equitandi ſtudium,
Cæteraq́; opera quæ viro cōpetunt,iam inde à principio cor-
Unde fit,vt animus perpetuò Martem iſtis ſpiret. (di ſunt.
Neque virorum operâ indigent,quandoquidē labor ad ma-
Animum prouexit & intrepida genua fecit. (gnum robur
Quid? quod iſtam Martis robuſtis natam eſſe perhibent.
Quare nō par eſt fœminarū aliquā cū ea in certamē deſcen-
Aut forte Deorum quispiam ad vota clarū præſto eſt.(dere.
Eadem quidem generis origo eſt vniuerſis hominibus ſed
Alius alia verſatur.aliudque potiſſimum eſt (circa munia
Opus,quod mente ſua cognitum quis exercet.
Idcirco à clamoſa deſiſtentes pugna,
Telam in veſtris ædibus inſtaurate.
Viri autem noſtri belli curam gerent.
Et ſpes felicis ſtatus mox aderit. Quia Achiuos
Videmus ſuccumbere, & virorum robur egregiè viget
Noſtrorum:nec eſt quòd malè nobis metuamus. Non enim
Oppugnatione premunt hoſtes inſ.illi:nec tā acerba (vrbem
Neceſſitas incumbit,vt & fœminæ pugnæ diſcrimen adire
Sic anilla igitur ſeniori morem geſsēre. (cogantur.
Et è longinquo ſ pugnā ſpectarunt. Cæterùm in acie Græcorū
Adhuc ſtragem edebant Pentheſilea,& vndiq; trepidabant
Nec lamentabilis interitus effugium illis patebat. (Achiui:
Sed veluti capræ balantes ſub immanibus Pardalis
Maxillis conficiuntur.Nec cupiditas amplius belli tenet
Viros,ſed fugæ:& alius aliò ſe ſubducit,
Pars armis ad terram rejectis ab humeris:
Pars vna cum armis.& deſtituti aurigis
Equi diſſipabantur. Apud infeſtantes quidem gaudium,
At multum gemitus apud intereuntes erat:nec quicquam
Dabatur afflictis. Sed breuis erant vitæ (opis
Omnes,quos in aſpera conſpectus fronte illa comprehendit.
Sicut vbi ingraueſcens magno murmure venti procella
Arbores longas partim radicitus humi proſternit,
Cum floribus adhuc vireſcentes, partim à caudice deſuper
Diſſipat,truncatique rami inter ſe confuſi iacent: (auulſas
Ita ingens Danaum exercitus in puluere iacebat proſtratus
Numine fatorum,& Pentheſileæ haſta.
Sed cum futurum eſſet,vt & naues incenderentur
Troum manibus:ad bellicoſi Aiacis forte
Aures clamor triſtis peruenit. Igitur Æacidē ſic cōpellauit.
Heus Achilles,ingens mihi vociferatus aures
Circumſtrepit,ac ſi prælium grande commiſſum fuerit.
Eamus ergo ne præoccupantes Troiani apud naues
Argiuos cædant,claſſemq́; incendio vaſtent,
Et vtrique noſtrûm turpis ignominiæ labes
Aſpergatur.Non enim à magno Ioue progenitos decet
Sacrum genus parentum dehoneſtare. Qui & ipſi
Splendidam Troum vrbem haſtato Marte olim,
Cum bellaci Hercule , regnante Laomedonte expugnarunt.
Vt nunc effectum iri noſtris confido
Manibus,cum vtrique ingens robur vigeſcat.
Sic dixit,eique morem geſſit audax vis Æacidæ.
Clangorem enim illætabilem auribus ſuis perceperat.
Ambo igitur properant ad fulgentia arma:
Quibus induti ex aduerſo conſiſtunt exercitui.
Horumq́; inſignia arma valde reſonant,furitq́; ipſis
Animus,æquè ac Martis:tantum robur vtrique
Feſtinantis dederat clypei agitatrix Minerua.
Argiui autem læti erant, cum fortes viros conſpexerunt,
Similes filiis magni Aloei:
Qui impoſituros ſe quondam iactitabant ſuper latum Olym
pum arduos montes,
Oſſamq́; excelſam,& Pelion altiiugum:
Vt ſic conixi etiam in cœlum vſque peruenirent.
Tales ſe obiectarunt terribili pugnæ
Æacidæ,magnum expetentibus Achiuis gaudium:
Ambo hoſtium turbam peſſundare feſtinantes.
Multos igitur inuictis haſtis peremerunt.

Margin notes:
- *Græcorum ſtrages & fuga, per comparat.*
- *Aiax ad ſuccurrendum Græcis Achill. hortatur.*
- *Hercules Troiam cepit. Nobilitas virtute parta, virtute conſeruanda.*
- *Achilles & Aiax Græcis opem ferunt. & comparantur Gigantib.*
- *Affectus maieſtatis temerarius conatus. Aloidæ.*

Ὑμῖν, καὶ Δαναοῖσιν ἐπισταμένοισι μάχεσθαι·
Αὐτὰρ Ἀμαζόσι δῆρις ἀμείλιχος, ἱππασίαι τε
Εὔαδον ἐξ ἀρχῆς, καὶ ὅσ᾽ ἀνέρες ἔργα πέλονται·
Τοὔνεκ᾽ ἄρα σφίσι θυμὸς Ἀρήϊος αἰὲν ὄρωρεν·
Οὐδ᾽ ἀνδρῶν δεύονται, ἐπεὶ πόνος εἰς μέγα κάρτος
Θυμὸν ἀνέγρωσε, καὶ ἄτρομα γούνατ᾽ ἔθηκε·
Τὴν δὲ φάτις καὶ Ἄρηος ἔμεν κρατεροῖο θύγατρα·
Τῷ οἱ θηλυτέρην τιν᾽ ἐριζέμεν, οὔ τι ἔοικεν·
Ἠέ τάχ᾽ ἀθανάτων τις ἐπήλυθεν εὐχομένοισιν·
Πᾶσι δ᾽ ἄρ᾽ ἀνθρώποισιν ὁμὸν γένος, ἀλλ᾽ ἐπὶ ἔργα
Στρωφῶντ᾽ ἄλλος ἐπ᾽ ἄλλα· πέλει δ᾽ ἄρα κεῖνο φέριστον
Ἔργον, ὅ, τι φρεσὶν ᾖσιν ἐπιστάμενος πονέηται·
Τοὔνεκα δηϊοτῆτος ἀποσχόμεναι κελαδεινῆς,
Ἱστὸν ἐποιχόμεναι ἐνὶ οἰκ(ε)ίοισι μελάθροις·
Ἀνδράσι δ᾽ ἡμετέροισι περὶ πολέμοιο μελήσει·
Ἐλπωρὴ δ᾽ ἀγαθοῖο τάχ᾽ ἔσσεται, οὕνεκ᾽ Ἀχαιοὺς
Δερκόμεθ᾽ ὀλλυμένους· μέγα δὲ κράτος ὄρνυται ἀνδρῶν
Ἡμετέρων· οὐδ᾽ ἔστι κακὸν δέος· οὔτι γὰρ ἄστυ
Δυσμενέες κυκλοῦσιν ἀνηλέες, οὐδ᾽ ἀλεγεινὴ
Γίνετ᾽ ἀνάγκη καὶ θηλυτέρησι μάχεσθαι·
Ὣς φάτο· ταὶ δ᾽ ἐπίθοντο παλαιοτέρῃ περ ἐούσῃ
Τηλόθι δ᾽ ἀμφὶ μάχην ἐσέδρακον· ἡ δ᾽ ἔτι λαοὺς
Δάμνατο Πενθεσίλεια· περιτρομέοντο δ᾽ Ἀχαιοί·
Οὐδέ σφι θανάτοιο πέλεν στονόεντος ἀλυξις,
Ἀλλ᾽ ἅτε μηκάδες αἶγες, ὑπὸ βλοσυροῖσι γένυσσι
Πορδάλιος κτείνοντο, πόθος δ᾽ ἔχεν οὐκέτι χάρμης
Ἀνέρας, ἀλλὰ φόβοιο· καὶ ἄλλυδις ἄλλος ὄρουσεν·
Οἱ μὲν ἀπορρίψαντες ἐπὶ χθόνα τεύχε᾽ ἀπ᾽ ὤμων
Οἱ δ᾽ ἄρα σὺν τεύχεσσι, καὶ ἡνιόχων ἀπάνευθεν,
Ἵπποι ἔσαν φεύγοντες· ἐπεσσυμένοις δ᾽ ἄρα χάρμα
Ἔπλετ᾽, ἀπολλυμένων δὲ πολὺς στόνος· οὐδέ τις ἀλκὴ
Γίγνετο τειρομένοισι, μινυνθάδιοι δὲ πέλοντο
Πάντες, ὅσους ἐκίχανεν ἀνὰ κρυερὸν στόμα χάρμης·
Ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἐπιβρίσασα μέγα στενάχουσα θύελλα,
Ἄλλα μὲν ἐκ ῥιζῶν χαμάδις βάλε δένδρεα μακρὰ
Ἄνθεσι τηλεθόωντα, τὰ δ᾽ ἐκ πρέμνοιο κέδασσεν
Ὑψόθεν, ἀλλήλοισι δ᾽ ἐπικλασθέντα κέχυνται,
Ὣς Δαναῶν κέκλιτο πολὺς στρατὸς ἐν κονίῃσι
Μοιράων ἰότητι, καὶ ἔγχει Πενθεσιλείης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ νῆες ἐνιπρήσεσθαι ἔμελλον
Χερσὶν ὑπὸ Τρώων, τότε που μενεδήϊος Αἴας
Οἰμωγῆς ἐσάκουσε, καὶ Αἰακίδην προσέειπεν,
Ὦ Ἀχιλεῦ, περὶ δή μοι ἀπείριτος ἤλυθεν αὐδὴ
Οὔασιν, ὡς πολέμοιο συνεσταότος μεγάλοιο·
Ἀλλ᾽ ἴομεν, μὴ Τρῶες ὑποφθάμενοι παρὰ νηυσὶν,
Ἀργείους ὀλέσωσι, καταφλέξωσι δὲ νῆας·
Νῶϊν δ᾽ ἀμφοτέροισιν ἐλεγχείη
Ἔσσεται. οὐ γὰρ ἔοικε Διὸς μεγάλοιο γεγαῶτας.
Αἰσχύνειν πατέρων ἱερὸν γένος, οἵ ῥα καὶ αὐτοὶ
Τρώων ἀγλαὸν ἄστυ διέπραθον ἐγχείῃσι
Τὸ πρὶν, ἅμ᾽ Ἡρακλῆϊ δαΐφρονι, Λαομέδοντος,
Ὥσπερ νῦν τελέεσθαι ὑφ᾽ ἡμετέρῃσιν ὀΐω
Χερσὶν, ἐπεὶ μέγα κάρτος ἀέξεται ἀμφοτέροισιν.
Ὣς φάτο. τῷ δ᾽ ἐπίθησε θρασὺ σθένος Αἰακίδαο·
Κλαγγὴν γὰρ στονόεσσαν ὑπέκλυεν οὔασιν οἷσιν·
Ἄμφω δ᾽ ὁρμηθέντες ἐπ᾽ ἔντεα μαρμαίροντα·
Καὶ τὰ μὲν ἑσσάμενοι, κατεναντίον ἔσταν ὁμίλου,
Τῶν δ᾽ ἄρα τεύχεα καλὰ μέγ᾽ ἔβραχε· μαίνετο δέ σφιν
Ἶσον θυμὸς Ἄρηϊ· τόσον σθένος ἀμφοτέροισιν
Δῶκεν ἐπειγομένοισι σακέσπαλος Ἀτρυτώνη.
Ἀργεῖοι δ᾽ ἐχάρησαν, ἐπεὶ ἴδον ἄνδρε κραταιὼ,
Εἰδομένω παίδεσσιν Ἀλωῆος μεγάλοιο,
Οἵ ποτ᾽ ἐπ᾽ εὐρὺν Ὄλυμπον ἔφαν θέμεν οὔρεα μακρὰ,
Ὄσσαν τ᾽ αἰπεινὴν, καὶ Πήλιον ὑψικάρηνον.
Ὅππως δὴ μεμαῶτε, καὶ οὐρανὸν εἰσαφίκωνται·
Τοῖοι ἄρ᾽ ἀντέστησαν ἀταρτηροῖο πολέμοιο
Αἰακίδαι, μέγα χάρμα λιλαιομένοισιν Ἀχαιοῖς,
Ἄμφω ἐπειγόμενοι δηΐων ἀπὸ λαὸν ὀλέσσαι·
Πολλοὺς δ᾽ ἐγχείῃσιν ἀμαιμακέτῃσι δάμασσαν

Ὡς

Ὡς δ' ὅτε πίονα μῆλα βοοδμήτορε λέοντε
Εὑρόντ' ἐν ξυλόχοισι, φίλων ἀπάνευθε νομήων,
Πασσυδίῃ κτείνωσιν ἄχρις μέλαν αἷμα πιόντες.
Σπλάγχνων ἐμπλήσωνται ἑὴν πολυχανδέα νηδὺν
Ὣς οἵ γ' ἄμφω ὄλεσσαν ἀπειρέσιον στρατὸν ἀνδρῶν·
Ἔνθ' Αἴας ἕλε Δηΐοχον, ἠδ' Ἀρήϊον Ὕλλον.
Εὐρυνόμον τε φιλοπτόλεμον, καὶ Ἐνυέα δῖον·
Ἀντάνδρην δ' ἄρα Πηλείδης ἕλε, καὶ Πολέμουσαν,
Ἠδὲ καὶ Ἀντιβρότην, μετὰ δ' Ἱπποθόην ἐρίθυμον·
Τῇσι δ' ἐφ' Ἁρμοθόην· ἐπὶ δ' ὤλετο λαὸν ἅπαντα
Σὺν Τελαμωνιάδῃ μεγαλήτορι· τῶν δ' ὑπὸ χερσὶ
Πυκναί τε, στιβαραί τε κατηρείποντο φάλαγγες·
Ῥεῖα δ' ἀργαλέως, ὡσεὶ πυρὶ δάσκιος ὕλη,
Οὔρεος ἐν ξυλόχοισιν, ἐπισπέρχοντος ἀήτεω.
Τοὺς δ' ὁπότ' εἰσενόησε δαΐφρων Πενθεσίλεια
Θῆρας ὅπως θύνοντας ἀνὰ μόθον ὀκρυόεντα,
Ἀμφοτέρων ὥρμησε κατ' ἀντίον, ἠΰτε
Πόρδαλις, ἐν ξυλόχοισιν, ὀλέθριον ἦτορ
Αἰνὰ σειο σαίνουσα, θορεῖ κατέναντ' ἐπιόντων
Ἀγρευτῶν, οἳ δέ μιν ἔντεσι θωρηχθέντες,
Ἐσσυμένην μίμνουσι, πεποιθότες ἐγχείῃσιν·
Ὣς ἄρα Πενθεσίλειαν Ἀρήϊοι ἄνδρες ἔμιμνον,
Δούρατ' ἀειράμενοι· περὶ δέ σφισι χαλκὸς
Κινυμένων· πρώτη δ' ἔβαλεν περιμήκετον ἔγχος
Ἐσθλὴ Πενθεσίλεια. τὸ δ' ἐς σάκος Αἰακίδαο
Ἷξεν, ἀπεπλάγχθη δὲ διατρυφὲν, εὖτ'
Τοῖ' ἔσαν Ἡφαίστοιο περίφρονος ἄμβροτα δῶρα·
Ἡ δ' ἕτερον μετὰ χερσὶ τιτύσκετο θοῦρον ἄκοντα·
Αἴαντος κατέναντα, καὶ ἀμφοτέροις ἀπείλει·
Νῦν μὲν ἐμὸν διὰ χειρὸς ἐτώσιον ἔκθορεν ἔγχος·
Ἀλλ' ὀΐω, τάχα τῷδε μένος, καὶ θυμὸν ὀλέσσειν
Υἱέων ἀμφοτέρων, οἵ τ' ἄλκιμοι εὐχετάασθε
Ἔμμεναι ἐν Δαναοῖσιν· ἐλαφροτέρη δὲ μόθοιο
Ἔσσεται ἱπποδάμοισι μετὰ Τρώεσσιν ὀϊζύς.
Ἀλλά μοι ἆσσον ἵκεσθ' ἀνὰ κλόνον, ὄφρ' ἐσίδησθε
Ὅσσον Ἀμαζόσι κάρτος ἐνὶ στήθεσσιν ὄρωρεν·
Καὶ γάρ μευ γένος ἐστὶν Ἀρήϊον· οὐδέ με θνητὸς
Γείνατ' ἀνήρ, ἀλλ' αὐτὸς Ἄρης, ἀκόρητος ὁμοκλῆς·
Τοὔνεκά μοι μένος ἐστὶ πολὺ προφερέστατον ἀνδρῶν.
Ἦ μέγα· τοὶ δ' ἐγέλασσαν, ἄφαρ δέ οἱ ἤλασ' αἰχμὴ
Αἴαντος κνημῖδα παναργυρέην· οὐδέ οἱ εἴσω
Ἤλυθεν ἐς χρόα καλόν, ἐπειγομένη περ ἱκέσθαι·
Οὐ γὰρ δὴ πέπρωτο μιγήμεναι αἵματι κείνου
Δυσμενέων στονόεσσαν ἐνὶ πτολέμοισιν ἀκωκήν·
Αἴας δ' οὐκ ἀλέγιζεν Ἀμαζόνος, ἀλλ' ἄρα Τρώων
Ἐς πληθὺν ἀΐξευσε· λίπεν δ' ἄρα Πηλείωνι
Οἴῳ Πενθεσίλειαν, ἐπεί ῥά οἱ ἐν φρεσὶ θυμὸς
Ἤδειν, ὡς Ἀχιλῆϊ, καὶ ἰφθίμῃ περ ἐούσα,
Ῥηΐδιος πόνος ἔσσεθ', ὅπως ἴρηκι πέλεια.
Ἡ δὲ μέγα στονάχησεν, ἐτώσια δοῦρα βαλοῦσα·
Καί μιν κερτομέων προσεφώνεε Πηλέος υἱός.
Ὦ γύναι, ὡς ἀλίοισιν ἀγαλλομένη ἐπέεσσιν
Ἡμέων ἤλυθες ἄντα, λιλαιομένη πολεμίζειν,
Οἳ μέγα φέρτατοί εἰμεν ἐπιχθονίων ἡρώων·
Ἐκ γὰρ δὴ Κρονίωνος ἐριγδούποιο γενέθλης
Εὐχόμεθ' ἐκγεγάμεν· τρομέεσκε δὲ καὶ θοὸς Ἕκτωρ
Ἡμέας, εἰ καὶ ἄπωθεν ἐσέδρακεν ἀΐσσοντας·
Δῆριν ἐπὶ στονόεσσαν· ἐμὴ δέ μιν ἔκτανεν αἰχμὴ
Καὶ κρατερόν περ ἐόντα· σὺ δ' ἐν φρεσὶ πάγχυ μέμηνας,
Ἣ μέγ' ἔτλης. καὶ νῶϊν ἐπηπείλησας ὄλεθρον
Σήμερον. ἀλλά σοι ἦμαρ ἐλεύσεται ὕστατον ἤδη·
Οὐδὲ γὰρ οὐδ' αὐτός σε πατὴρ ἔτι ῥύσεται Ἄρης
Ἐξ ἐμέθεν· τίσεις δὲ κακὸν μόρον, ὥς τ' ἐν ὄρεσσι
Κεμμὰς ἐπαντήσασα βοοδμήτορι λέοντι·
Ἦ οὔπω τόδ' ἄκουσας, ὅσων ὑποκάππεσε γυῖα
Ξάνθου πὰρ προχοῇσιν ἐφ' ἡμετέρῃς παλάμῃσιν;
Ἢ σεῦ πευθομένης μάκαρες φρένας ἐξέλοντο
Καὶ νόον, ὄφρα σε Κῆρες ἀμείλιχοι ἀμφιχέωνται;
Ὣς εἰπὼν ὄρμησε, κρατερῇ χειρὶ προτείνων

Non aliter quàm duo Leones boum domitores, pingues oues, — Strages ab Æacidis edit, per compar.
In ſaltu inuentas ſine amicis paſtoribus,
Confertim trucidant, vſque dum nigro illarum *ſanguine*
Viſceribus capaciſſimum ventrem expleuerint. (hauſto.
Sic illi innumerabilem virum turbam exitio dederunt.
Ibi Aiax occidit Deichum & Hyllum Mauortium.
Eurynomúmque belli amantem, & diuum Enyeum.
Antandren verò obtruncat Pelides, & Polemuſam,
Nec non Antibroten, & cum ea acris animi Hippothoen.
Et ſuper his etiam Harmathoen: & inuadit totum exerci-
Cum Telamoniade cordato, horúmque manibus (tum
Denſa & valida ſternuntur agmina
Facilè & ſine mora, ac ſi igni ſylua opaca abſumatur
In montis ſaltu, vrgente vento.

Hos itaque cùm animaduertit Pentheſilea belli gnara — Penth. cum Achille & Aiace congreſſus per compar.
Graſſantes per aſperam aciem, non ſecus ac feras,
Obuiam vtriq; tendit, vt ferox
Pardalis in ſylua, perniciali animo prædita,
Terribili caudæ motu inſilit in inuadentes
Venatores, qui in armis loricati
Appropèrantem præſtolantur, fiduciâ in haſtis poſitâ
Sic & Pentheſileam Martiam heroës expectant
Sublatis haſtis, circumq; eos æs crepat
Dum ſe mouent. Princeps autem emiſit prælongam haſtam
Fortis Pentheſilea, quæ in Æacidæ ſcutum
Peruenit, ſed quamprimùm attigit, diffracta reſultat.
Talia Vulcani ſolertis cœleſtia erant arma.
Mox ipſa alterum manibus iaculum acre dirigit
In Aiacem & vtrique minatur.
Nunc quidem irritum ex manu mea haſtile exilijt:
Sed confido hoc me ſtatim euerſuram robur & vitam. — Penth. minæ, & iactantia.
Vtreque veſtrum, qui fortiſſimi gloriamini
Eſſe inter Danaos. Et leuior belli
Calamitas erit Troianis, equûm domitoribus.
Verùm propius ad me accedite, vt cognoſcatis
Quanta Amazonibus vis in præcordiis vigeſcat.
Nam genus mihi eſt Martium, nec mortalis me
Vir creauit, ſed ipſe Mars, bellici fremitus nunquam ſatur:
Ideo mihi longè præſtantius eſt robur quàm viris.

Hæc iactauit, at illi riſerunt, & confeſtim trans adegit haſta eius
Aiacis ocream ex ſolido argento, nec tamen in eius
Pulchram cutem penetrauit, quamlibet penetrandi cupida:
Non enim in fatis erat, vt ſanguini eius miſceretur
Luctificus hoſtium mucro in pugnis.
Aiax itaque non curabat Amazonem: ſed Troum
In globum abſceſſit, permiſitq; Pelidæ
Soli Pentheſileam, quia animo ſuo penitus
Notum habebat, quod Achilli, quantumlibet fortis,
Facilis labor eſſet futura, vt videlicet *accipitri luta.*
Illa itaque valde ingemuit haſtis incaſſum emiſsis:

Sed dictis inceſſens eam Peleï filius affatur. — Achilles ſuperbè & minaciter reſpondet Penth. Gloriatio militaris de præſtãtia.
Mulier, quàm futilibus verbis exultans
Aduerſum nos veniſti, dimicare cupiens:
Qui multò excellentiſſimi ſumus Heroum in terrâ.
Nam ex Iouis tonantis proſapia
Gloriamur nos ortos eſſe, & formidabat etiã velox Hector
Nos, ſi vel procul accelerantes videbat
Ad funeſtum certamen, meáque illum peremit cuſpis,
Vt vt fortis erat. at tu tota mente inſanis,
Quæ ardua molitis, & nobis interminata es interitum.
Hodie. verùm tibi iam iam vltima dies veniet.
Neque ſane ipſe tè Mars parens deinceps eripiet
Ex meis manibus, ſed infelici lues fato: veluti in montibus
Cerua Leoni obuiam facta, boum domitori.
Vtrùm hoc nunquam audiuiſti, quot hominum *ſuccubue-*
Prope Xanthi vorticem, manibus noſtris? (rint membra,
An tibi audienti Dij mentem ademerunt,
Et rationem, vt immites te Parcæ amplecterentur? — Ach. haſta vulnerat Penth.
Sic fatus irruit, valida manu protendens

Lethalem & prolixam haſtam, à Cherone fabricatam:
Ac ſubito ſupra papillam bellicoſam Pentheſileam
Vulnerat dexteram, cui niger profluit cruor
Repentè, ſubitóque membris debilitatur:
Et grandem è manu bipennem dimittit. nóxque ei circum
Oculos tenebris ſuborreſcit, & pectus ſubeunt dolores.
Sed tamen reſpirat, ac virum inſeſtum intuetur,
[Penth. deliberatio & interitus.] *Qui iam ex celeri equo ipſam abſtracturus erat.*
Ergo deliberauit, vtrum manu educto ingenti gladio,
Expectaret rapidi Achillis impetum aduenientis,
An ſubitò ex equo velociſſimo deſiliens,
Supplicaret inimico viro, eique mox promitteret
Affatim æs & aurum, quæ mentes penitus oblectant
Mortalium hominum, etiamſi quis valde ſit ferox.
[Pecuniæ vis.] *Si his fortè ſæua Æacidæ vis perſuaderetur:*
Aut etiam æqualis ætatis rationem habens in animo,
Redeundi domum facultatem concederet euadere cupienti.
Hæc quidem ita verſabat: ſed Dij aliò reiecerunt.
Illi enim accedenti grauiter ſuccenſuit Pelei filius:
Et ſubito vnà cum ipſa tranſuerberauit equi corpus,
[Comp. gemina.] *Veluti quis verubus ad ignem flammantem*
Viſcera transfigit, cœnam feſtine apparans.
Aut vt quiſpiam ſonoram eiaculatus in monte tragulam
Venator, mediam cerui aluum traiicit,
Raptim, penitúſque peruolans acuta cuſpis,
In alticomæ quercus truncum, aut in piceam infigitur.
Sic etiam Pentheſileam, vnà cum inſigni equo,
Penitus transadegit cruenta haſta
[Honeſtatis & pudoris ſtudium etiam morte.] *Pelides: quæ mox cum puluere & morte commiſcetur,*
Compoſitè cadens ad terram, nec pudor
Formoſum corpus dedecorat: ſed extenditur in latũ ventrẽ,
Circa haſtam palpitans incumbitque agili equo.
[Simile.] *Veluti abies horridi vi Boreæ fracta*
Quam alicubi proceriſſ. in longis vallibus & ſylua,
Iuxta fontem tellus nutrit ſibimet ingens decus:
Talis Pentheſilea veloci defluit equo,
Etiamnum formoſa, & frangitur ipſi haſta.
[Troianorũ fuga per ſimilitudinem.] *Troes autem, vt in pugna occiſam viderunt,*
Gregatim trepidantes, ad vrbem fugerunt,
Ingenti luctu animum valde conturbati.
Vt cùm in lato mari, vento ingraueſcente,
Nautæ amiſſa naui effugerunt exitium,
Pauci, multa in calamitoſo mari perpeſſi,
Tandémque terra eis prope appares & oppidum:
Tum labore acerbo confecti, ſtatim omnes
E mari properant, valde mœrentes propter nauem,
Et ſocios, quos ſub atram voraginem impulit tempeſtas.
Ita Troiani, ad vrbem è prælio fuga elapſi,
Deplorabant omnes inuicti Martis filiam,
Et milites, qui in luctuoſo conflictu perierant.
Illi autem cachinno inſultans, vultum gloriabatur Pelei natus,
[Ach. occiſæ inſultat.] *Iaceto nunc in puluere, canum eſca & volucrum*
Infelix. Quis enim te ſeduxit, contra me
Vt venires? an fortè putabas, è pugna reuerſam
Te aſportaturam infinita præmia à Priamo grandæuo,
Interfectis Argiuis? ſed nequaquam hoc tibi propoſitum
Dij ſecundarunt: cum longè pollentiſſimi ſimus
Heroum, Danais ingens lumen, & Troianis peſtis,
[πολυπραγμοσύνης & curioſitatis fructus.] *Ac tibi etiam infortunatæ: quandoquidem te nigra Parca*
Et animus concitarunt, fœminarum operibus relictis
Ad bellum vt venires, quod etiam viri extimeſcunt.
Sic fatus, haſtam extraxit Pelei filius
Ex rapido equo, & miſera Pentheſilea.
Et vterque palpitarunt vna haſta trucidati.
Eique de capite detraxit caſſidem micantem
Inſtar ſolis radiorum aut fulgurum Iouis:
[Penth. formæ dignitatis per comp.] *Cuius, etiam in puluere & ſanguine iacentis,*
Pulchra facies ex fronte amabilis reluxit,
Quamuis extinctæ. Atque vt obeuntes viderunt

Λαοφόνον δόρυ μακρὸν ὑπαὶ Χείρωνι πονηθέν·
Αἶψα δ' ὑπὲρ μαζοῖο δαΐφρονα Πενθεσίλειαν
Οὔτασε δεξιτεροῖο· μέλαν δέ οἱ ἔρρεεν αἷμα
Ἐσσυμένως· ἡ δ' ἴθαρ ὑπεκλάσθη μελέεσσιν·
Ἐκ δ' ἔβαλεν χειρὸς πέλεκυν μέγαν· ἀμφὶ δέ οἱ νὺξ
Ὀφθαλμοὺς ἤχλυσε, καὶ ἐς φρένα δῦσαν ἀνῖαι·
Ἀλλὰ καὶ ὣς ἔμπνευσε, καὶ ἔσιδε δήϊον ἄνδρα,
Ἤδη μιν μέλλοντα καθελκέμεν ὠκέος ἵππου·
Ὥρμηνεν δ' ἢ χειρὶ μέγα ξίφος εἰρύσσασα,
Μεῖναι ἐπεσσυμένοιο θοὸν Ἀχιλῆος ἐρωήν,
Ἢ κραιπνῶς ἵπποιο κατ' ὠκυτάτοιο θοροῦσα,
Λίσσεσθ' ἀνέρα δῖον, ὑποσχέσθαι δέ οἱ ὦκα
Χαλκὸν ἅλις, καὶ χρυσόν, ἅ τε φρένας ἔνδον ἰαίνει
Θνητῶν ἀνθρώπων, κεἰ μάλα τις θρασὺς εἴη·
Τοῖς εἴ πως πεπίθοιτ' ὀλοὸν σθένος Αἰακίδαο·
Ἢ καὶ ὁμηλικίην αἰδεσσάμενος κατὰ θυμόν,
Δώῃ νόστιμον ἦμαρ ἐελδομένῃ περ ἀλύξαι.
Καὶ τὰ μὲν ὣς ὥρμαινε· θεοὶ δ' ἑτέρως ἐβάλοντο·
Τῇ γὰρ ἐπισκυζωθείς, μέγ' ἐχώσατο Πηλέος υἱός·
Καί οἱ ἄφαρ συνέπειρεν ἀελλόποδος δέμας ἵππου,
Εὖτέ τις ἀμφ' ὀβελοῖσιν ὑπαὶ πυρὸς αἰθαλόεντος
Σπλάγχνα διαμπείρησιν ἐπειγόμενος περὶ δόρπον
Ἢ δ' ὥς τις σονόεντα βαλὼν ἐν ὄρεσσιν ἄκοντα
Θηρητήρ, ἐλάφοιο μέσην διὰ νηδύα κέρσῃ
Ἐσσυμένως, πταμένη δὲ διαμπερὲς ὄβριμος αἰχμή,
Πρέμνον ἐς ὑψικόμοιο πάγῃ δρυός, ἢ πίτυος.
Ὣς ἄρα Πενθεσίλειαν ὁμῶς περικαλλέϊ ἵππῳ
Ἀντικρὺ διέπερσεν ὑπ' ἔγχεϊ μαιμώωντι
Πηλείδης· ἡ δ' ὦκα μίγη κονίῃ, καὶ ὀλέθρῳ,
Εὐσταλέως ἐριποῦσα κατ' οὔδεος· οὐδέ οἱ αἰδὼς
Ἤσχυνεν δέμας ἠΰ· τάθη δ' ἐπὶ νηδύα μακρή,
Δουρὶ περισπαίρουσα, θοῷ δ' ἐπικέκλιτο ἵππῳ,
Εὖτ' ἐλάτη κλασθεῖσα βίῃ κρυεροῦ Βορέαο,
Ἥν τέ που αἰπὺ τέθηλεν ἀνά τ' ἄγκεα μακρὰ καὶ ὕλην
Οἱ αὐτῇ μέγ' ἄγαλμα τρέφει περὶ πίδακι γαῖα,
Τοίη Πενθεσίλεια κατ' ὠκέος ἔριπεν ἵππου
Θηητή περ ἐοῦσα· κατεκλάσθη δέ οἱ αἰχμή.
Τρῶες γ' ὡς ἴδοντο δαϊκταμένην ἐνὶ χάρμῃ,
Πασσυδίῃ τρομέοντες, ἐπὶ πτόλιν ἐσσεύοντο,
Ἄσπετ' ἀκηχέμενοι μεγάλῳ περὶ πένθεϊ θυμόν·
Ὡς δ' ὅτ' ἀν' εὐρέα πόντον ἐπιβρίσαντος ἀήτου
Ναῦται, νῆ' ὀλέσαντες ὑπεκπροφύγωσιν ὄλεθρον,
Παῦροι, πολλὰ καμόντες ὀϊζυροῦ ἁλὸς εἴσω.
Ὀψὲ δ' ἄρα σφίσι γαῖα φάνη σχεδόν, ἠδὲ καὶ ἄστυ
Τοὶ δὲ μόγῳ στονόεντι τετρυχωμένοι ἄλγεα πάντες
Ἐξ ἁλὸς αἴσσουσι, μέγ' ἀχνύμενοι περὶ νηός,
Ἠδ' ἑτάρων, οὓς αἰνὸν ὑπὸ ζόφον ἤλασε κῦμα,
Ὣς Τρῶες ποτὶ ἄστυ πεφυγότες ἐκ πολέμοιο,
Κλαῖον πάντες Ἄρηος ἀμαιμακέτοιο θύγατρα,
Καὶ λαούς, οἳ δῆριν ἀνὰ στονόεσσαν ὄλοντο·
Τῇ δ' ἐπικαγχαλόων, μεγάλ' εὔχετο Πηλέος υἱός,
Κεῖσο νῦν ἐν κονίῃσι κυνῶν βόσις, ἠδ' οἰωνῶν,
Δειλαίη· τίς γάρ σε παρήπαφεν ἀντ' ἐμεῖο
Ἐλθέμεν; ἦ που ἔφησθα μάχης ἀπονοστήσασα,
Οἴσειν ἄσπετα δῶρα παρὰ Πριάμοιο γέροντος,
Κτείνασ' Ἀργείους; ἀλλ' οὔ τι γε σόν γε νόημα
Ἀθάνατοι τέλεσαν, ἐπεὶ μέγα φέρτατοί εἰμεν
Ἡρώων, Δαναοῖσι φάος μέγα, Τρωσὶ δὲ πῆμα,
Ἠδὲ σοὶ αἰνομόρῳ, ἐπεί νύ σε κῆρες ἐρεμναί,
Καὶ τεὸς ἐξορόθυνε, γυναικῶν ἔργα λιποῦσαν,
Βήμεναι ἐς πόλεμον, τὸν περ τρομέουσι καὶ ἄνδρες.
Ὣς εἰπών, μελίην ἐξείρυσε Πηλέος υἱός
Ὠκέος ἐξ ἵπποιο, καὶ αἰνῆς Πενθεσιλείης·
Ἄμφω δ' ἀσπαίρεσκον, ὑφ' ἓν δορὶ δμηθέντες·
Ἀμφὶ δέ οἱ κρατὸς κόρυν εἵλετο μαρμαίρουσαν,
Ἠελίου ἀκτῖσιν ἀλίγκιον, ἢ Διὸς αἴγλῃ·
Τῆς δὲ καὶ ἐν κονίῃσι, καὶ αἵματι πεπτηυίης,
Ἐξεφάνη ἐρατῇσιν ὑπ' ὀφρύσι καλὰ πρόσωπα,
Καίπερ ἀποκταμένης, οἳ δ' ὡς ἴδον ἀμφιέποντες

Ἀργεῖοι,

Ἀργεῖοι θάμβησαν, ἐπεὶ μακάρεσσιν ἐῴκει·
Κεῖτο γὰρ ἐν τεύχεσσι κατὰ χθονὸς, ἠύτ' ἀτειρὴς
Ἄρτεμις ὑπνώουσα Διὸς τέκος, εὖτε κάμῃσι
Γυῖα κατ' οὔρεα μακρὰ, θοοὺς βάλλουσα λέοντας·
Αὐτὴ γάρ μιν ἔτευξε καὶ ἐν φθιμένοισιν ἀγητὴν
Κύπρις ἐυστέφανος, κρατεροῦ παράκοιτις Ἄρηος,
Ὄφρα τι καὶ Πηλῆος ἀμύμονος υἷ' ἀκαχήσῃ·
Πολλοὶ δ' ἠρήσαντο κατ' οἰκία νοστήσαντες,
Τοίης ἀλόχοιο παραὶ λεχέεσσιν ἰαῦσαι·
Καὶ δ' Ἀχιλεὺς ἀλίαστον ἑῷ ἐνὶ τείρετο θυμῷ,
Οὕνεκά μιν κατέπεφνε, καὶ οὐκ ἄγε δῖαν ἄκοιτιν
Φθίην εἰς εὔπωλον, ἐπεὶ μέγεθός τε, καὶ εἶδος
Ἔπλετ' ἀμώμητός τε καὶ ἀθανάτῃσιν ὁμοίη·
Ἄρεϊ δ' ἔμπεσε πένθος ἀμφὶ θυγατρὸς,
Θυμὸν ἀκηχεμένῳ· τάχα δ' ἔκθορεν Οὐλύμποιο
Σμερδαλέῳ ἀτάλαντος ἀνακτυπέοντι κεραυνῷ,
Ὄν τε Ζεὺς προΐησιν· ὁ δ' ἀκαμάτης ἀπὸ χειρὸς
Ἔσσυται ἢ ἐπὶ πόντον ἀπείριτον, ἢ ἐπὶ γαῖαν,
Μαρμαίρων· τῷ δ' ἀμφὶ μέγας πελεμίζετ' Ὄλυμπος.
Τοῖος Ἄρης ταναοῖο δι' ἠέρος ἀχαλέων κῆρ,
Ἔσσυτο σὺν τεύχεσσιν, ἐπεὶ μόρον αἰνὸν ἄκουσε
Παιδὸς ἑῆς· τῷ γάρ ῥα κατ' οὐρανὸν εὐρὺν ἰόντι,
Αὖραι μυθήσαντο θοαὶ Βορέαο θύγατρες
Κούρης αἰνὸν ὄλεθρον· ὁ δ' ὡς κίεν ἶσος ἀέλλῃ,
Ἰδαίων ὀρέων ἐπεβήσατο· τῷ δ' ὑπὸ ποσσὶν
Ἄγκεα κινύτο μακρὰ, βαθύρρωχμοί τε χαράδραι,
Καὶ ποταμοὶ, καὶ πάντες ἀπείρεσιοι πόδες Ἴδης·
Καί νύ κε Μυρμιδόνεσσι πολύστονον ἤνυσεν ἦμαρ,
Εἰ μή μιν Ζεὺς αὐτὸς ἀπ' Οὐλύμποιο φόβησε
Σμερδαλέῃς στεροπῇσι, καὶ ἀργαλέοισι κεραυνοῖς.
Οἵ οἱ πρόσθε ποδῶν θαμέες ποτέοντο δι' αἴθρης,
Δεινὸν ἀπαιθόμενοι· ὁ δ' ἄρ' εἰσορόων ἐνόησε
Πατρὸς ἐριγδούποιο μέγα βρομέουσαν ὁμοκλὴν·
Ἔστη δ', ἐσσύμενός περ ἐπὶ πτολέμοιο κυδοιμόν·
Ὡς δ' ὅτ' ἀπ' ἠλιβάτου σκοπιῆς περιμήκεα λᾶαν,
Λάβρος ὁμῶς ἀνέμοισιν ἀπορρήξῃ Διὸς ὄμβρος,
Ὄμβρος ἄρ', ἠδὲ κεραυνὸς, ἐπικτυπέουσι δὲ βῆσσαι
Λᾶος κυλινδομένοιο, ὁ δ' ἀκαμάτῳ ὑπὸ ῥοίζῳ
Ἔσσυτ' ἀναθρώσκων μάλα ταρφέα, μέχρις ἵκηται
Χῶρον ἐς ἰσόπεδον, στῇ δ' ἄφαρ οὐκ ἐθέλων περ,
Ὣς Διὸς ὄβριμος υἱὸς Ἄρης ἀέκοντί περ θυμῷ
Ἔστη ἐπειγόμενός περ, ἐπεὶ μακάρων μεδέοντι
Πάντες ὁμῶς εἴκουσιν Ὀλύμπιοι, οὕνεκ' ἄρ' αὐτῶν
Πολλὸν ὑπέρτατός ἐστι βίη, δ' οἱ ἄσπετος ἀλκή·
Πολλὰ δέ μιν πορφύροντα, θοὸς νόος ὀτρύνεσκεν,
Ἄλλοτε μὲν, Κρονίδαο μέγ' ἀσχαλόωντος ἐνιπὴν
Σμερδαλέην τρομέοντα, ποτὶ οὐρανὸν ἀπονέεσθαι,
Ἄλλοτε δ' οὐκ ἀλέγειν οὗ πατρὸς, ἀλλ' Ἀχιλῆι
Μίξαι ἐν αἵματι χεῖρας ἀτειρέας· ὀψὲ δέ οἱ κῆρ
Μνήσαθ' ὅσοι καὶ Διὸς ἐνὶ πτολέμοισι δάμησαν
Υἱέες, οἷς οὐδ' αὐτὸς ἐπήρκεσεν ὀλλυμένοισι·
Τοὔνεκ' ἀπ' Ἀργείων ἑκὰς ἤιεν· ἦ γὰρ ἔμελλεν
Κεῖσθαι ὁμῶς Τιτῆσι, δαμεὶς στονόεντι κεραυνῷ,
Εἴ τι Διὸς ἀθανάτοιο παρὲκ νόον, ἄλλα μενοίνα.
Καὶ τότ' Ἀρήιοι υἷες ἐυσθενέων Ἀργείων
Σύλεον ἐσσυμένως βεβροτωμένα τεύχεα νεκρῶν
Πάντῃ ἐπαΐσσοντες. μέγα δ' ἄχνυτο Πηλέος υἱὸς
Κούρης εἰσορόων ἐρατὸν σθένος ἐν κονίῃσι·
Τοὔνεκά οἱ κραδίην ὀλοαὶ κατέδαπτον ἀνῖαι,
Ὁππόσον ἀμφ' ἑτάροιο Πατρόκλοιο δαμέντος·
Θερσίτης δέ μιν ἄντα κακῷ νείκεσσε μύθῳ·
Ὦ Ἀχιλεῦ, φρένας αἰνὲ, τί ἢ νύ σευ ἤπαφε δαίμων
Θυμὸν ἐνὶ στέρνοισιν Ἀμαζόνος εἵνεκα λυγρῆς,
Ἣ νῶιν κακὰ πολλὰ λιλαίετο μητίσασθαι·
Καί τοι ἐνὶ φρεσὶ σῇσι γυναιμανὲς ἦτορ ἔχοντι,
Μέμβλετο ὡς ἀλόχοιο πολύφρονος, ἥν τ' ἐπὶ ἕδνοις
Κουριδίην μνηστεύσαιο, λιλαιόμενος γαμέεσθαι.
Ὥς σ' ὄφελον κατὰ δῆριν ὑποφθαμένη βάλε δουρί,
Οὕνεκα θηλυτέρῃσιν ἄδην ἐπιτέρπεαι ἦτορ.

Argiui obſtupuerunt: quoniam Deabus ſimilis erat.
Iacebat enim humi in armis, vt inuicta
Diana Iouis nata, dormiens, cum defatigata
Membra in altis montib. & rapidos leones ſternendo.
Ipſa enim ſpectabilem eam reddiderat, etiam poſt mortem,
Coroligera Venus, ſtrenui Martis concubina:
Vt mœrore aliquo afficeret etiam Pelei non culpandi filiũ.
Multi autem optabant ſe domum reuerſos
Talis poſthac vxoris in lecto dormire.
Imo ipſe Achilles grauiter animo ſuo excruciabatur,
Quod eam necaſſet, nec diuinam oblatam vxorem duxiſſet
In Phthiam equis fœcundam: quandoquidẽ ſtatura & forma
Inculpabilis eſſet, & Deas æquipararet.
Marti autem acerbus luctus obortus eſt, propter filiam
Animum excrucianti: quare confeſtim ex olympo erupit
Par horrendo & nunquam non tonanti fulmini,
Quod Iupiter eiaculatur: & hoc è manu inuicta
Euolat, aut ſuper mare immenſum, aut ſuper terram,
Candens, eoque vaſtus concutitur olympus.
In hunc modum Mars patulum per aëra corde indignans
Graſſatur cum armis, poſtquam de triſti fato cognouit
Filiæ ſuæ. Ei enim in amplo deambulanti cœlo
Auræ, præpropera Boreæ natæ, renunciarant
Lamentoſum filiæ exitium. Ipſe igitur cum turbinis modo
In Idæis iugis conſtitit, eiúſque pedibus (delapſus eſſet
Longæ conualles tremuere, & præruptæ voragines,
Amnéſque, & cuncta Idæ radices profundæ.
Et ſanè querulum Myrmidonibus diem attuliſſet:
Niſi eum Iupiter ipſe de cœlo exterruiſſet
Fulgetris horrificis, & fulminibus infeſtis:
Quæ ante pedes eius crebra volitabant, per æthram
Grauiter ardeſcentem. Ipſe igitur videns agnouit
Patris altitonantis horriſonantem fremitum,
Et reſtitit, quamlibet feſtinans ad ſtrepitum belli.
Ac velut de ſpecula excelſa cùm ſaxum ingens
Vehemens Iouis imber abrupit auxilio ventorum,
Imber inquam & fulmen: intonántque valles,
Dum impetuoſè voluitur: id continuo fragore
Ruit ſubſultans quàm creberrimè, donec venerit
Ad locum planum & ſtatim conſiſtat vel inuitum.
Sic Mars ſtrenuus Iouis filius, etiam inuito animo
Subſtitit quamlibet concitatus. Nanque Deorum regi
Omnes pariter Olympij Dij cedunt, propterea quod inter
Longè ſupremus eſt, eique infinita eſt poteſtas. (ipſos
Et multa verſantem celer animus impellit,
Nunc Iouis valde indignantis minas
Terribiles formidantem, ad cœlum remeare:
Nunc patrem ſuum non vereri, ſed cum Achille
Committere manus indomitas in ſanguine. Tandem verò in
Reuocat, quot etiam Iouis in pugnis interempti fuiſſent (mẽtẽ
Nati, quibus neque ipſe ſubſidio veniſſet oppetentibus.
Ideo procul ab Argiuis ſe recepit. Aliqui futurum erat,
Vt inter Titanes iaceret fulmine luctiſono proſtratus.
Quod cùm ſciret, præter decretum Iouis, aliò animum flexit,
Et tunc Martij potentem Argiuorum nati
Extemplo cruenta mortuorum arma ſpoliabant,
Vndique graſſantes. At Pelei filius valde contriſtabatur,
Delectabilem puellæ ſpeciem in puluere contuens.
Ideo nimia ægritudo ipſius cor edebat,
Non minus quàm nuper ob Patrocli amicum interfectum.
Therſites autem coràm improba eum oratione valde obiurgauit:
Heus Achilles vecors, quare tibi malus genius conturbat
Animum in pectore, infelicis Amazonis cauſa:
Quæ multa nobis mala conſciſcere auebat:
Ac tibi qui mulieroſum in pectore tuo cor habes,
Curæ hæc eſt vt cordata vxor, quam ſponſalibus donis
Virginem ambieris, domum ducere cupiens.
Vtinam te præueniens in pugna haſta traieciſſet:
Quia fœmineis ſupra modum animum titillaris.

Martis furor & è cœlo eruptio per ſimile.

Auræ.

Mars Iouis fulmine ab incepto deterretur.

Simile.

Metus ſuperiorum conatus inferiorum inhibet.

Seditionis effectus.

Sera pœnitentia. Achilles amat mortuam.

Vitilitigator.

Therſites conuicia ingerit Ach.

Mulieris & hominis deſcriptio.

Nec vlla corruptam tibi mentem cura afficit,
Egregium virtutis opus: quam primum intuitus es fœminam.
Degener, vbi eſt tibi amplius fortitudo, vel ratio?
Vbi boni principis ſtrenuitas? nec dum neſcis.
Quantum luctus Troianis effœminatis extiteris.
Nihil enim hominibus voluptate pernicioſius eſt
In venerem ruente: quæ dementem reddit virum, (tur.
Qui vel inprimis cordatus erat. laborem verò gloria comita-
Etenim viro pugnaci victoria decori eſt, & Martis opera
Voluptati imbellis autem mulierum torus perplacet
Voluptatis & laboris effectus per antitheſin.
Dixit magnopere obiurgans. Exarſit itaque ira in ipſum
Magnanimus Pelides: qui ſtatim valida manu
Percuſſit eum ſecundum maxillam & aurem. Tum omnes
Maledicentiæ & obtrectationis merces.
Effunduntur dentes ad terram, & labitur ipſe (pariter
Pronus, pérque os ei ſanguis erumpit
Achilles pugno interficit Therſiten.
Copioſus, ſubitóque imbecillis è membris animus fugit
Viri nullius pretij: & lætitia peruaſit populum Achiuum.
Hos enim prorſum acerbis conuiciis impetebat,
Cum ipſe eſſet vituperandus. Hic enim Danais erat pudori.
Græci Therſitæ necem approbant.
Et quiſpiam Argiuum Marte expeditorum ſic effatur,
Aperte, & non occultè, quo grauis ira comitatur
Effrenis linguæ incommoda.
Eſt adhuc iuſtitia, & effrenem linguam noxa punit:
Quæ mortalib. perpetuò cruciatus ad cruciatus accumulat.
Ad hunc modum quis Danaûm verba fecit. At indignans (animo
Pelides animoſus, hoc eum ſermone affatur.
Ach. mortuo inſultat.
Iaceas nunc in puluere dementiæ oblitus.
Non enim decet malum viro meliori ſe opponere:
Qui & ante hac Vlyſſis cor patiens
Nefariè commouiſti, proba in ipſum plurima deblaterans.
Sed non eodem modo Pelides tibi cognitus eſt,
Qui vitam tibi ſolui, & quidem non validâ manu
Feriens: & te fatum immite obtexit.
Tuáque ignauia vita deſtituiſti. Sed procul ab Achiuis
In malam rẽ faceſſito, & inter mortuos contumelias dicito.
Sic dixit audacis Æacidæ fortis natus.
Solus autem Tydides inter Argiuos Achilli
Diomedes Ther. necẽ vlciſci conatur.
Succenſebat propter Therſiten interemptum. Quia eadem
Se ſtirpe ortum eſſe gloriabatur. Nam hic illuſtris erat
Tydei præſtans filius, ille verò Agrij viri diuini,
Therſitæ familia.
Agrij inquam qui generoſi Oenei frater fuerat.
Oeneus autem filium procreârat Martium inter Danaos
Tydeum cuius natus erat fortis Diomedes.
Ideo propter caſum Therſiten grauiter commotus eſt.
Et quidem contra Peliden manus ſuſtuliſſet:
Placabilitatis exemplum.
Niſi inhibuiſſent præſtantiſſimi Achiuûm filij,
Multis demulcentes verbis cateruatim, ſicut & ipſum
Peliden ex alia parte retinebant. Namque in animo habe-
Iam etiam gladiis inter ſe contendere fortiſſimi (bant.
Argiuûm. Eos enim maligna ira incitabat.
Sed tamen monitis amicorum obtemperarunt.
Cæterum miſericordia proſecuti illuſtrem Pentheſileam
Imperatores Atridæ, quam & ipſi demirabantur,
Troianis reddiderunt ad vrbem magnifici Ili auferendam,
Cum armis ſuis: cum de Priami voluntate cognouiſſent,
Legationem mittentis. Is enim animo ſua deſtinârat,
Penth. funus.
Puellam magnanimam, vnà cum armis & equo,
In magnificum opulenti Laomedontis tumulum inferre.
Nota antiquæ funerationis ritus.
Ideo rogum ei ante vrbem conſtruxit
Excelſum & amplum: cui ſuper impoſuit viraginem,
Cum multis opibus, quas decebat cum defuncta
Regina prædiuite in ignem congeri.
Eam itaque rapida vis Vulcani abſumſit. (ſtans
Flamma nimirum edax, & populus ab omni parte circum-
Propere pyram exſtinxit fragranti vino,
Et oſſibus ſublatis vnguenti quantum ſatis erat admiſcuere
Dulcis, & in cauam vrnam condiderunt: inſuper etiam ipſis
Pingue ſeuum impoſuerunt vaccæ, quæ inter armenta
Paſcentia in Idæis montibus eximia fuerat.
Amazonũ ſepultura.
Troiani autem, cùm deploraſſent ipſam, vt caram filiam,

Οὐδέ νύ σοί τι μέμηλεν ἐνὶ φρεσὶν ἠλεμάτοισιν
Ἀμφ' ἀρετῆς κλυτὸν ἔργον, ἐπὴν ἐσίδηαι γυναῖκα.
Σχέτλιε, ποῦ νύ τοι ἐστὶ περὶ σθένος ἠδὲ νόημα.
Πῆ δὲ βίη βασιλῆος ἀμύμονος; οὐδέ τι οἶσθα
Ὅσσον ἄχος Τρώεσσι γυναιμανέεσσι τέτυκται·
Οὐ γὰρ τερπωλῆς ὀλοώτερον ἄλλο βροτοῖσιν
Ἐς λέχος ἱεμένης, ἣ ἄφρονα φῶτα τίθησι,
Καὶ πινυτόν περ ἐόντα. πόνῳ δ' ἄρα κῦδος ὀπηδεῖ·
Ἀνδρὶ γὰρ αἰχμητῇ νίκης κλέος, ἔργα τ' Ἄρηος
Τερπνά· φυγοπτολέμῳ δὲ γυναικῶν εὔαδεν εὐνή.
Ἦ, μέγα νεικείων· ὁ δέ, οἱ περιχώσατο θυμῷ
Πηλείδης ἐρίθυμος. ἄφαρ δέ ἑ χειρὶ κραταιῇ
Τύψε κατὰ γναθμοῖο, καὶ οὔατος· οἱ δ' ἅμα πάντες
Ἐξεχύθησαν ὀδόντες ἐπὶ χθόνα· κάππεσε δ' αὐτὸς
Πρηνής· ἐκ δέ οἱ αἷμα διὰ στόματος πεφόρητο
Ἀθρόον· αἶψα δ' ἄναλκις ἀπὸ μελέων φύγε θυμὸς
Ἀνέρος οὐτιδανοῖο· χάρη δ' ἄρα λαὸς Ἀχαιῶν·
Τοὺς γὰρ νείκεε πάμπαν ἐπεσβολίῃσι κακῇσιν,
Αὐτὸς ἐὼν λωβητός· ὁ γὰρ Δαναῶν πέλεν αἰδώς·
Καί ῥά τις ὧδ' εἴπεσκεν ἀρηϊθόων Ἀργείων
Ἀμφαδὸν, οὔτι κρυφηδὸν, ἐπὴν χόλος αἰνὸς ὀπηδεῖ,
Ἐστι θέμις, καὶ γλῶσσαν ἀναιδέα τίνυται ἄτη.
Ἥ τ' αἰεὶ μετόπισθεν ἐπ' ἄλγεσιν ἄλγος ἀέξει.
Ὣς ἄρ' ἔφη Δαναῶν τις· ὁ δ' ἀσχαλέων ἐνὶ θυμῷ
Πηλείδης ἐρίθυμος, ἔπος ποτὶ τοῖον ἔειπεν,
Κεῖσο νῦν ἐν κονίῃσι, λελασμένος ἀφροσυνάων.
Οὐ γὰρ ἀμείνονι φωτὶ χρεὼν κακὸν ἀντιφερίζειν.
Ὅς καὶ που πρόπαροιθεν Ὀδυσσῆος ταλαὸν κῆρ
Ἀργαλέως ὤρινας, ἔλεγχεα μυρία βάζων·
Ἀλλ' οὐ Πηλείδης τοι ὁμοίιος ἐξεφαάνθη,
Ὅς σεο θυμὸν ἔλυσα, καὶ οὐκ ἐπὶ χειρὶ βαρείῃ
Πληξάμενος, σὲ δὲ πότμος ἀμείλιχος ἀμφεκάλυψεν.
Σῇ δ' ὀλιγοδρανίῃ θυμὸν λίπες. ἀλλ' ἀπ' Ἀχαιῶν
Ἔῤῥε, καὶ ἐν φθιμένοισιν ἐπεσβολίας ἀγόρευε·
Ὣς φάτ' Αἰακίδαο θρασύφρονος ὄβριμος υἱός·
Τυδείδης δ' ἄρα μοῦνος ἐν Ἀργείοις Ἀχιλῆϊ
Χώετο, Θερσίταο δεδουπότος, οὕνεκ' ἄρ' αὐτοῦ
Εὔχετ' ἀφ' αἵματος εἶναι, ἐπεὶ πέλεν ὃς μὲν ἀγαυοῦ
Τυδέος ὄβριμος υἱός, ὁ δ' Ἀγρίου ἰσοθέοιο·
Ἀγρίου, ὃς Οἰνῆος ἀδελφεὸς ἔπλετο δίου·
Οἰνεὺς δ' υἷα γείνατ' ἀρήϊον ἐν Δαναοῖσι
Τυδέα· τοῦ δ' ἐτέκετο πάϊς σθεναρὸς Διομήδης·
Τοὔνεκα Θερσίταο περὶ κταμένοιο χαλέφθη.
Καί νύ κε Πηλείωνος ἐναντίον ἤρατο χεῖρας,
Εἰ μή μιν κατέρυξαν Ἀχαιῶν φέρτατοι υἷες,
Πολλὰ παρηγορέοντες ὁμιλαδόν· ὡς δὲ καὶ αὐτὸν
Πηλείδην ἑτέρωθεν ἐρήτυον· ἤδη γὰρ ἔμελλον
Ἤδη καὶ ξιφέεσσιν ἐριδμαίνειν οἱ ἄριστοι
Ἀργείων. τοὺς γάρ ῥα κακὸς χόλος ὀτρύνεσκεν·
Ἀλλ' οἱ μὲν πεπίθοντο παραιφασίῃσιν ἑταίρων·
Οἱ δὲ μέγ' οἰκτείραντες ἀγαυὴν Πενθεσίλειαν.
Ἀτρεΐδαι βασιλῆες, ἀγασσάμενοι δὲ καὶ αὐτοὶ,
Τρωσὶ δόσαν ποτὶ ἄστυ φέρειν ἐρικυδέος Ἴλου
Σὺν σφίσι τεύχεσιν, ἐπεὶ Πριάμοιο νόησαν
Ἀγγελίην, προϊέντος. ὁ γὰρ φρεσὶν ᾗσι μενοίνα
Κούρην ὀβριμόθυμον, ὁμῶς τεύχεσσι, καὶ ἵππῳ,
Ἐς μέγα σῆμα βαλέσθαι ἀφνειοῦ Λαομέδοντος·
Καί οἱ πυρκαϊὴν νήησατο πρόσθε πόληος
Ὑψηλὴν, εὐρεῖαν· ὕπερθε δὲ, θήκατο κούρην
Πολλοῖς σὺν κτεάτεσσιν, ὅσα κταμένῃ ἐπέοικεν
Ἐν πυρὶ συγχεύασθαι ἐϋκτεάνῳ βασιλείῃ·
Καὶ τὴν μὲν κατέδαψε μένος μέγα Ἡφαίστοιο,
Φλὸξ ὀλοή· λαοὶ δὲ περισταδὸν ἄλλοθεν ἄλλος
Πυρκαϊὴν σβέσσαντο θοῶς εὐώδεϊ οἴνῳ
Ὀστέα δ' ἀλλέξαντες, ἄδην ἐπέχευαν ἄλειφαρ
Ἡδὺ, καὶ ἐς κοίλην χηλὸν θέσαν· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτοῖς,
Πίονα δημὸν ὕπερθ' ἔβαλον βοὸς, ἥ τ' ἀγέλῃσιν
Ἰδαίοις ἐν ὄρεσσι μετέπρεπε φερβομένῃσι·
Τρῶες δ' ὥστε θύγατρα φίλην περικωκύσαντες,

Ἀχνύμενοι

Ἀχνύμενοι τάρχυσαν ἐΰδμητον περὶ τεῖχος,
Πύργῳ ἔπι προὔχοντι, παρ' ὀστέα Λαομέδοντος,
Ἦρα φέροντες Ἀρῆϊ, καὶ αὐτῇ Πενθεσιλείῃ·
Καὶ οἱ πὰρ κατέθαψαν Ἀμαζόνας, ὅσσαι ἅμ' αὐτῇ
Ἑσπόμεναι, περὶ δ' ἥρεν, ὑπ' Ἀργείοισι δάμησαν·
Οὐδ' ἄρ' ἀμφὶ τύμβοιο πολυκλαύτοιο μέγηραν
Ἀτρεΐδαι, Τρώεσσι δ' ἐϋπτολέμοισιν ἔασαν
Ἐκ βελέων ἐρύσασθαι, ὁμῶς κταμένοισι καὶ ἄλλοις.
Οὐ γὰρ ἐπὶ φθιμένοισι πέλει κότος, ἀλλ' ἐλεεινοὶ
Δήϊοι οὐκ ἔτ' ἐόντος, ἐπὴν ἀπὸ θυμὸς ἔληται.
Ἀργεῖοι δ' ἀπάνευθε δόσαν πυρὶ πολλὰ κάρηνα
Ἡρώων, οἳ δή σφιν ὁμοῦ κτάθεν, οἱ δ' ἐδάμησαν
Τρώων ἐν παλάμῃσιν, ἀνὰ στόμα δηϊοτῆτος,
Πολλὰ μάλ' ἀχνύμενοι κταμένων ὕπερ· ἔξοχα δ' ἄλλων
Ἀμφ' ἀγαθοῦ κλαίεσκον Ποδάρκεος· οὐ γὰρ ἔτ' ἐσθλοῦ
Δεύετ' ἀδελφειοῖο μάχῃ ἔνι Πρωτεσιλάου,
Ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη, πρόσθεν ὑφ' Ἕκτορι κεῖτο δαμασθεὶς
Ἦυς Πρωτεσίλαος· ὁ δ' ἔγχεϊ Πενθεσιλείης
Βλημένος, Ἀργείοισι λυγρὸν περικάββαλε πένθος.
Τοὔνεκά οἱ πληθὺν μὲν ἀπόπροθι ταρχύσαντο
Τεθνειώτων. κείνῳ δὲ πέριξ ἐβάλοντο καμόντες
Οἴῳ σῆμ' ἀρίδηλον, ἐπεὶ θρασὺς ἔπλετο θυμῷ.
Νόσφι δὲ Θερσίταο λυγρὸν δέμας οὐτιδανοῖο
Θάψαντες, ποτὶ νῆας εὐπρώρους ἀφίκοντο,
Αἰακίδην Ἀχιλῆα μέγα φρεσὶ κυδαίνοντες.
Ἦμος δ' αἰγλήεσσα κατ' ὠκεανοῖο βεβήκει
Ἠώς, ἀμφὶ δὲ γαῖαν ἐκίδνατο θεσπεσίη νύξ,
Δὴ τότ' ἄρ' ἐν κλισίῃς Ἀγαμέμνονος ἀφνειοῖο
Δαίνυτο Πηλείδαο βίη. σὺν δ' ἄλλοι ἄριστοι
Τέρποντ' ἐν θαλίῃς, μέχρις ἠῶ δῖαν ἱκέσθαι.

Non ſine mœrore ſepelierunt iuxta mœnia bene ſtructa,
In turri editâ, iuxta oſſa Laomedontis:
Officium præſtantes Marti & ipſi Pentheſileæ.
Et prope eam terræ mandarunt Amazones, quæ ipſam
Comitatæ, in conflictu ab Argiuis peremtæ erant.
Neque eis flebile inuiderunt ſepulchrum
Atridæ: ſed Troianis bellicoſis reddiderunt
Ex telis eripiendas vnà cum alijs interfectis.
Mortuis enim nō eſt iraſcendū, imo miſericordia digni ſunt
Hoſtes nō ſuperſtites amplius, cū animus hoſtilis extinctus eſt
Argiui etiam ſeorſum tradiderunt igni multa capita
Heroum, qui vna cum illis interfecti ſuccubuerant,
Troianorum manibus in ore feruidi conflictus.
Magno affecti vulnere ex obitu ipſorum. Præ cæteris autem
Adeò ſtrenuū lugebāt Podarcē. Vt etiā tōderent tur. Non.r.
Auxiliū fratris Proteſilai in pugna requirebat. (fortis amplius
Sed iam antea ab Hectore obtruncatus iacebat
Egregius Proteſilaus. ipſe verò haſta Pentheſileæ
Ictus, Argiuos funeſto affecit luctu.
Idcirco longè ab eo ſepelierunt turbam
Mortuorum. Ipſi autem multo labore aggerârunt
Soli monimentum inſigne & conſpicuū: quod animo interrito
Seorſum quoq; deforme imbellis Therſitæ cadauer (fuiſſet.
Cū humaſſent, ad naues firmis proris inſtructas ſe receperūt.
Achillē Æaci nepotē ex animo magnū deferētes honorem.
Tandem cùm in Oceanum deſcendiſſet clara
Dies: & nox diuina telluri circumfunderetur:
Tunc in opulenti Agamemnonis tabernaculis
Vis Pelidæ cibū capiebat, ſimulq; alij optimates (appeteret.
Epulis animos diffundebāt vſq; dū diuinū Aurora lumen

Mortui humaniter tractandi Græcorum in acie cæſorum: exequiæ.

Proteſilai mors.

Clauſula libri a Veſpertini tēporis notatione.

ΚΟΙΝΤΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ
ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Δεύτερον, Ἀντιλόχου καὶ Μέμνονος ἄχνυτ' ὄλεθρον.

COINTI SMYRNÆI
DERELICTORVM
LIBER II.

Secundus Antilochi & Memnonis interitum dolet.

ΑΥΤΑΡ ἐπεὶ κορυφὰς ὀρέων ὑπερηχέντων
Λαμπρὸν ὑπὲρ φάος ἦλθεν ἀτειρέος ἠελίοιο,
Οἱ μὲν ἄρ' ἐν κλισίῃσιν Ἀχαιῶν ὄβριμοι υἷες
Γήθεον, ἀκαμάτῳ μέγ' ἐπευχόμενοι Ἀχιλῆϊ.
Τρῶες δ' αὖ μύροντο κατὰ πτόλιν. ἀμφὶ δὲ πύργοις
Ἑζόμενοι, σκοπίαζον. ἐπεὶ δέος ἔλλαβε πάντας,
Μὴ δή που μέγα τεῖχος ὑπερθορὴ ὄβριμος ἀνήρ,
Αὐτούς τε κτείνῃ, κατὰ δ' ἔμπρησῃ πυρὶ πάντα·
Τοῖσι δ' ἄρ' ἀχνυμένοισιν, ἐνὶ μετέειπε Θυμοίτης,
Ὦ φίλοι, οὐκ ἔτ' ἔγωγε περὶ φρεσὶν οἶδα νοῆσαι,

AT cum altiſonorum montium iuga
Splendidum indefeſſi ſolis iubar ſuperaſſet,
Validi Achiuum nati in caſtris
Lætabantur, fauſtis acclamationibus inuictum Achillem proſequentes.
Troiani verò lugebant per vrbem: & turribus
Inſidentes cuſtodias agebant: nam timor inuaſerat omnes,
Ne quando vir immanis ardua tranſiliret mœnia,
Ipſiſq; ferro deletis, cuncta igni vaſtaret. (ita differuit:
Inter hos igitur mœrore perculſos Thymœtes grandæuus
Ipſe equidē viri amico nullas amplius rationes animo cōci-

Matutini temp. deſcriptio.

Thymœtes ad perturbatos Troianos oratio, & conſilium de fuga.

(pere queo

Quodnam huic triſti bello remedium adhibendum ſit,
Cum pugnax nam Hector ceciderit, qui ingens Troianorum
Præſidium ante hac fuit, nec tamen Parcas euitare potuit,
Sed Achillis manibus caſus occubuit: cui, arbitror,
Etiam Deus prælio congreſſus ſuccumberet.
Quomodo etiam hanc ſuperauit in cõflictu (quæ tamen aliis
Argiuis formidinẽ incuſſit) Pentheſilea egregiã bellatricem:
Erat enim ſtupenda. Ego certè illam vbi conſpexi,
Putaui Deorũ quẽpiam ex cœlo aduẽtaſſe, (procul aberat.
Qui lætiſſimas nobis ſuppetias afferret: quod tamen à verò
Verũ agite conſiliũ capiamus quid factu nobis ſit præſtabi-
Vtrum amplius cum infeſtis hoſtibus decertemus, (lius,
An verò iã ſtatim ex vrbe periẽte fuga nos proripiamus.
Nõ enim vltrà Argiuis reſiſtere vel pares eſſe poterimus,
Prodeunte in aciem Achille ſæuiſſimo.
Priami cõſilium de expectando Memnone & defendenda patria. *Sic cum peroraſſet, Laomedontis cum filius ita excepit,*
Amicè, cæterique Troiani, & fortes belli ſocij:
Ne quæſo præ metu è patria noſtra diſcedamus. (curramus-
Nec porrò cum hoſtibus longius ab vrbe infeſtis ſignis con-
Sed è turribus & muro illos arceamus, donec venerit
Memnon magnanimus, adducens infinitas cohortes
Gentium, quæ Æthiopiam incolunt, nigros homines produ-
Iam enim ſpero hunc non longè à terra (centem.
Noſtra eſſe: ſiquidem ad ipſum non ita nuper
Legationem miſi, cùm valde animi diſcruciarer. (primum
Atque ille benignè mihi promiſit ſe omnia cõfecturũ, quam-
Troiam veniſſet. Iámque in propinquo eum eſſe confido,
Quare paulìſper adhuc durate: cùm multo ſatius ſit
Fortiter in acie occumbere, quàm fuga arrepta
Viuere inter homines exteros probris affectos.
Pro patria vita profundenda. *Sic dixit ſenior: nequaquam verò ſapienti Polydamanti*
Bellum vltra cordi erat. Ideo prudentem orationem edidit.
Polydamãtis conſiliũ de reddenda Helena. *Siquidem Memnon diſertè tibi promiſit,*
Se dirum à nobis excidium propulſaturum: non inuideo,
Quo minus præſtolemur virũ excellẽtẽ in vrbe: ſed tamẽ a-
Vereor, ne huc veniẽs cũ multis ſuis occũbat (pud animum
Vir ille, & multis aliis exitio ſit
Noſtratium. Vires enim Achiuûm valde confirmantur,
Quare agite nec procul ex patria noſtra fugam ingreſſi
Improperia multa ob fœdam ignauiam ſuſtineamus,
Vbi tranſierimus in peregrinam regionem: nec in patria
Subſiſtentes trucidemur in conflictu Argiuûm.
Bellorum cauſæ præcidendæ. *Sed iam Danais (etiamſi ſerũ, tamen conducibilius fuerit)*
Nunc etiam nobilem Helenam, & opes eius,
Tum quas Sparta ſecum auexit, tum etiam alias
Plures tantum offerentes pro vrbe & nobiſmet ipſis,
Tradamus, dum facultates hoſtica turba nondum diuiſit
Noſtras, nec vrbem funeſtus ignis abſumſit.
Nunc igitur morigeras mihi aduertite mẽtes: non enim arbi-
Alium vtilius conſilium inter Troianos excogitaturũ. (trer
Sero ſapiũt phryges. *Vtinam verò & antea præcepto obſecutus eſſet meo*
Hector, cùm in patria vrbe retinere eum conarer.
Sic Polydamas virtute præſtans monebat: Troes
Intra animos: qui quidẽ approbabãt audita: ſed non apertè
Sentẽtiã dicebãt: omnes enim cũ trepidatione principẽ ſuum
Reuerebantur & Helenam, quamuis illius cauſa pereũtes.
At hũc, quamlibet probũ, Paris corã magno iurgio adoritur.
Paris conſilium Polyd. reprehendit. *Polydama, tu equidam es imbellis & ignauus,*
Nec fortis in pectore animus tibi exiſtit,
Sed pauor & fuga. iactas te quidem optimum eſſe
In Senatu, ſed deteriora quàm omnes alij conſilia ſcis de-
Accedum ergo tu ipſe à pugna abſtineto: (promere.
Et domi te deſes contine: alij autem
Circa me armentur ciues, donec machinamentum
Inueniamus optatum huius crudelis belli.
Viris fortibus vnà cum opere, ingens gloria accreſcit:
Pueris autem & mulierculis fuga cordi eſt (colloco
Gloria laboris (ſed neceſſatij) fructus. *Quas tu animi timiditate refers. Ideo nullam in te fiduciam*
Si forte pugnæ interes. Animoſos enim cunctorum ſpiritus
deprimis.

Ὃ πρὸς ἔπειτ' ὄνειαρ ἀνιηροῦ πολέμοιο,
Ἕκτορος ἀρχεμάχοιο δεδουπότος, ὃς μέγα Τρώων
Κάρτος ἔην τὸ πάροιθε, καὶ οὐδ' ὣς κῆρας ἄλυξεν.
Ἀλλ' ἐδάμη παλάμῃσιν Ἀχιλλέος, ὀβρίμου, εἴ οἱ
Καὶ θεὸν ἀντιάσαντα, μάχῃ ἔνι δηώσειε.
Οἵην τήνδ' ἐδάμασσεν ἀνὰ κλόνον, ἣν περ οἱ ἄλλοι
Ἀργεῖοι φοβέοντο, δαΐφρονα Πενθεσίλειαν·
Καὶ γὰρ ἔην ἔκπαγλος· ἐγὼ δέ μιν ὡς ἐνόησα,
Ὠισάμην μακάρων τιν' ἀπ' οὐρανόθεν ἐνθάδ' ἱκέσθαι,
Ἡμῖν χάρμα φέρουσαν, ὃ δ' οὐκ ἄρ' ἐτήτυμον ἦεν·
Ἀλλ' ἄγε φραζώμεσθα τί λώιον ἄμμι πέλοιτο,
Ἢ ἔτι που δηίοισι μαχώμεθα δυσμενέουσιν,
Ἢ ἤδη φεύγωμεν ἀπ' ἄστεος ὀλλυμένοιο.
Οὐ γὰρ ἔτ' Ἀργείοισι δυνησόμεθ' ἀντιφερίζειν
Μαρναμένων κατὰ δῆριν ἀμειλίκτου Ἀχιλῆος.
Ὣς ἄρ' ἔφη· τὸν δ' υἱὸς ἀμείβετο Λαομέδοντος.
Ὦ φίλος, ἠδ' ἄλλοι, Τρῶες, ἀρηίφατοί τ' ἐπίκουροι,
Μὴ τοίνυν δειμαίνοντες ἑῆς χαζώμεθα πάτρης,
Μηδ' ἔτι δυσμενέεσσι μαχώμεθα τῆλε πόληος.
Ἀλλά που ἐκ πύργων, καὶ τείχεος, εἰσόκεν ἔλθῃ
Μέμνων ὀβριμόθυμος, ἄγων ἀπερείσια φῦλα,
Λαῶν, οἳ ναίουσι μελαμβρότου Αἰθιοπῆος·
Ἤδη γάρ ῥα καὶ αὐτὸν ὀίομαι ἀγχόθι γαίης
Ἔμμεναι ἡμετέρης· ἐπεὶ οὔ νύ τι νόσφι
Ἀγγελίην προέηκα μέγ' ἀχνύμενος περὶ θυμῷ·
Αὐτὰρ ὅγ' ἀσπασίως μοι ὑπέσχετο πάντα τελέσσαι,
Ἐλθὼν ἐς Τροίην· καί μιν σχεδὸν ἔλπομαι εἶναι·
Ἀλλ' ἄγε τλῆτ' ἔτι βαιόν, ἐπεὶ πολὺ λώιόν ἐστι
Θαρσαλέως ἀπολέσθαι ἀνὰ κλόνον ἢ φυγόντας
Ζώειν ἀλλοδαποῖσι παρ' ἀνδράσιν, αἴσχε' ἔχοντας.
Εἶφ' ὁ γέρων· ἀλλ' οὔ τι σαόφρονι Πουλυδάμαντι
Ἥνδανεν εἰσέτι δῆρις· ἐύφρονα δ' ἔκφατο μῦθον,
Εἰ μὲν δὴ Μέμνων τοι ἀριφραδέως κατένευσεν
Ἡμέων αἰνὸν ὄλεθρον ἀπωσέμεν, οὔ τι μεγαίρω
Μέμνονα δέχθαι ἀνὰ πτόλιν, ἀλλ' ἄρα θυμῷ
Δείδω μὴ σὺν ἑοῖσιν ἑταίροισιν δαμείη
Κεῖνος ἀνήρ, πολέεσι δὲ καὶ ἄλλοις πῆμα γένηται
Ἡμετέροις· δεινὸν γὰρ ἐπὶ σθένος ὄρνυτ' Ἀχαιῶν.
Ἀλλ' ἄγε μή τι πόληος ἑκὰς ἀπὸ τῆλε φυγόντες,
Αἴσχεα πολλὰ φέρωμεν ἀναλκείῃ ὑπὸ λυγρῇ,
Ἀλλοδαπὴν προϊόντες ἐπὶ χθόνα, μηδ' ἐνὶ πάτρῃ
Μίμνοντες, κτεινώμεθ' ὑπ' Ἀργείων ὀρυμαγδῷ,
Ἀλλ' ἤδη Δαναοῖσι, καὶ εἰ βραδύ, λώιον εἴη,
Εἰσέτι κυδαλίμην Ἑλένην, καὶ κτήματ' ἐκείνης,
Ἠμὲν ὅσα Σπάρτηθεν ἀνήγαγεν, ἠδὲ καὶ ἄλλα
Ἀνθέμεν, ὅσσα φέροντες ὑπὲρ πόλιός τε, καὶ αὐτῶν,
Ὡς οὔ πω κτήσια δάσαντο φῦλα δίδωσιν
Μετέρων, οὐδ' ἄστυ κατέδαψε πῦρ ἀίδηλον.
Νῦν δ' ἄγ' ἐμοὶ πείθεσθε ἐνὶ φρεσίν· οὐ γὰρ ὀίω
Ἄλλον ἀμείνονα μῆτιν ἐνὶ Τρώεσσι φράσασθαι·
Αἴθ' ὄφελον καὶ πρόσθεν ἐμῆς ἐπάκουσεν ἐφετμῆς
Ἕκτωρ, ὁππότε μιν κατερήτυον ἔνδοθι πάτρης.
Ὣς φάτο Πουλυδάμας ἐὺς κρατερός· ἀμφὶ δὲ Τρῶες
Ἤνεον εἰσαΐοντες ἐνὶ φρεσίν, οὐδ' ἀναφανδὸν
Μῦθον ἔφασκον· πάντες γὰρ ἑὸν τρομέοντες ἄνακτα
Ἅζοντ' ἠδ' Ἑλένην, κείνης ἕνεκ' ὀλλύμενοί περ.
Τὸν δὲ καὶ ἐσθλὸν ἐόντα Πάρις μέγα νείκεσεν ἄντην·
Πουλυδάμα, σὺ μὲν ἐσσὶ φυγοπτόλεμος, καὶ ἄναλκις·
Οὐ δέ σοι ἐν στέρνοισι πέλει μενεδήιον ἦτορ,
Ἀλλὰ δέος, καὶ φύζα. σὺ δ' εὔχεαι ἔμμεν ἄριστος
Ἐν βουλῇ· πάντων δὲ χερείονα μήδεα οἶδας·
Ἀλλ' ἄγε σὺ μὲν αὐτὸς ἀπόσχεο δηιοτῆτος.
Μίμνε δ' ἐνὶ μεγάροισι καθήμενος· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι,
Ἀμφ' ἐμὲ θωρήξονται ἀνὰ πτόλιν, εἰσόκε μῆχος
Εὑρώμεσθα θυμῆρες ἀνηλεγέος πολέμοιο·
Ἀνθρώποις μέγα κῦδος ἀέξεται, ἠδὲ καὶ ἔργον·
Φύζα δὲ νηπιάχοισι μάλ' εὔαδεν, ἠδὲ γυναιξί·
Κείνης θυμὸν ἔοικας· ἐγὼ δέ τοι οὔ τι πέποιθα
Μαρναμένῳ· πάντων γὰρ ἀμαλδύνεις θρασὺ κάρτος,

Μέγα

Μέγα νεικείων. ὁ δὲ χωόμενος, φάτο μῦθον
Πουλυδάμας· οὐ γάρ οἱ ἐναντίον ἄζετ' ἀῦσαι
Κεῖνος, ἐπεὶ στυγερός, καὶ ἀπάλαμνος, ἠδ' ἀσύφηλος,
Ὅς φίλα μὲν σαίνῃσιν ἐνωπαδίς, ἄλλα δὲ θυμῷ
Πορφύρει, καὶ κρύβδα τὸν οὐ παρεόντα χαλέπτει·
Τῷ ῥα καὶ ἀμφαδίην μέγα νείκεσε δῖον ἄνακτα·
Ὤ μοι ὅτι χθονίων πάντων ὀλοώτατε φωτῶν,
Σὸν θράσος ἤγαγε νῶϊν ἀεικέα. σὸς νόος ἔτλη
Δηρὸν ἀπειρεσίην καὶ τλήσεται, εἰσόκε πάτρην
Σὺν λαοῖς σφετέροισι δαϊζομένην ἐσίδηαι.
Ἀλλ' ἐμὲ μὴ τοιόνδε λάβοι θράσος· ἀμφὶ δὲ τάρβος
Ἀσφαλὲς αἰὲν ἔχοιμι, σόον δέ μοι οἶκον ὀφέλλειν·
Ὣς ὅγ' ἔφη· ὁ δ' ἄρ' οὔτι προσέννεπε Πουλυδάμαντα·
Μνήσατο γὰρ, Τρώεσσιν ὅσας ἐφέηκεν ἀνίας,
Ἠδ' ὅσσας ἔτ' ἔμελλεν, ἐπεί ῥά οἱ αἰθόμενον κῆρ
Μᾶλλον ἐφωρμήσειεν θανεῖν, ἢ νόσφι γενέσθαι
Ἀντιθέης Ἑλένης· ἧς εἵνεκα Τρώϊοι υἷες
Ὑψόθεν ἐσκοπίαζον ἀπ' ἄστεος αἰπεινοῖο,
Δεγμένοι Ἀργείους, ἠδ' Αἰακίδην Ἀχιλῆα·
Τοῖσι δ' ἄφαρ μετὰ δηρὸν ἀρήϊος ἤλυθε Μέμνων.
Μέμνων, κυανέοισι μετ' Αἰθιόπεσσιν ἀνάσσων,
Ὃς κίε λαὸν ἄγων ἀθέσφατον. ἀμφὶ δὲ Τρῶες
Γηθόσυνοι μιν ἴδοντο κατὰ πτόλιν, ἠΰτε ναῦται,
Χείματος ἐξ ὀλοοῖο, δι' αἰθέρος ἀθρήσαντες,
Ἤδη τειρόμενοι, Ἑλίκης περιηγέος αἴγλην·
Ὣς λαοὶ κεχάροντο περισταδόν. ἔξοχα δ' ἄλλων,
Λαομεδοντιάδης· μάλα γάρ νύ οἱ ἦτορ ἐώλπει,
Δῃώσειν πυρὶ νῆας ὑπ' ἀνδράσιν Αἰθιόπεσσιν·
Οὕνεκ' ἔχον βασιλῆα πελώριον. ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
Πολλοὶ ἔσαν, καὶ πάντες Ἄρηα μαιμώωντες·
Τῷ ῥ' ἄσμενος κύδαινεν ἐὺν γόνον Ἠριγενείης
Δωτίνῃς ἀγαθῇσι καὶ ἀφνειῇ τεθαλυίῃ.
Ἀλλήλοις δ' ὀάριζον ὁμ' εἰλαπίνῃ, καὶ ἐδωδῇ·
Ὃς μὲν ἀριστῆας Δαναῶν, καὶ ὅσ' ἄλγε' ἀνέτλη
Ἔργ' ἐνέπων, ὁ δὲ, πατρὸς ἑοῦ καὶ μητρὸς ἑοῖο
Ἀθάνατον βίον αἰέν, ἀπειρεσίης τε ῥέεθρα
Τηθύος, ὠκεανοῦ βαθυρρόου ἱερὸν οἶδμα,
Ἠδὲ καὶ ἀκαμάτου πείρατα χθονός, ἀντολίας τε
Ἠελίου, καὶ πᾶσαν ἀπ' ὠκεανοῖο κέλευθον
Μέχρις ἐπὶ Πριάμοιο πόλιν, καὶ πρηῶνας Ἴδης,
Ἠδὲ καὶ ὡς ἐδάιξεν ὑπὸ στιβαρῇσι χέρεσσιν
Ἀργαλέων Σολύμων ἱερὸν στρατόν, οἵ μιν ἰόντα
Εἶργον· ὃ καὶ σφίσι πῆμα, καὶ ἄσχετον ὤπασε πότμον
Καὶ τὰ μὲν, ὡς ἀγόρευε· καὶ ὡς ἴδεν ἔθνεα φωτῶν
Μυρία, τοῦ δ' ἀίοντος ὑπὸ φρεσὶ τέρπετο θυμός
Καί ἑ καθαπτόμενος, γεραρῷ προσεφώνεε μύθῳ,
Ὦ Μέμνον, τὸ μὲν ἄρ με θεοὶ ποίησαν ἰδέσθαι
Σὸν στρατὸν, ἠδὲ καὶ αὐτὸν ἐν ἡμετέροισι μελάθροις·
Ὡς κέν μοι ἔτι κρήνειαν, ἵν' Ἀργείους ἐσίδωμαι
Ὀλλυμένους ἅπαντας ὑπ' ἐγχείῃσι τεῇσιν·
Καὶ γὰρ δὴ μακάρεσσιν ἀπειρέσια πάντα ἔοικας
Ἐκπάγλως, ὡς οὔτις ἐπιχθονίων ἡρώων.
Τῷ σ' ὀΐω κείνοισι φόνον στονόεντα βαλέσθαι·
Νῦν δ' ἄγε τέρπεο θυμὸν ἐν εἰλαπίνῃσιν
Σήμερον· αὐτὰρ ἔπειτα μαχήσεαι, ὡς ἐπέοικεν·
Ὣς εἰπὼν, παλάμῃσι δέπας πολυχανδὲς ἀείρας,
Μέμνονα προφρονέως στιβαρῷ δειδίσκετο κυπέλλῳ
Χρυσείῳ, τό ῥα δῶκε περίφρων Ἀμφιγυήεις
Ἥφαιστος κλυτὸν ἔργον, ὅτ' ἤγετο Κυπρογένειαν,
Ζηνὶ μεγασθενέϊ, ὁ δ' ἄρ' ὤπασεν υἷι δῶρον
Δαρδάνῳ ἀντιθέῳ· ὁ δ' Ἐριχθονίῳ πόρε παιδί·
Τρωῒ δ' Ἐριχθόνιος μεγαλήτορι, αὐτὰρ ὁ, Ἴλῳ
Κάλλιπε σὺν κτεάτεσσιν. ὁ δ' ὤπασε Λαομέδοντι·
Αὐτὰρ ὁ Λαομέδων, Πριάμῳ πόρεν, ὅς μιν ἔμελλεν
Υἷι δωσέμεναι. τὸ δέ οἱ θεὸς οὐκ ἐτέλεσσεν.
Κεῖνο δέπας περικαλλὲς ἐθάμβεεν ἐν φρεσὶ Μέμνων
Ἀμφαφόων, καὶ τοῖον ὑποβλήδην φάτο μῦθον·
Μὴ χρὴ ἐν δαιτὶ πελώριον ἀγχετάασθαι.
Οὐδ' ἄρ ὑποσχεσίῃ κατερύκεμεν, ἀλλὰ ἕκηλον

Dixit magno eum conuicio inceſſens. Iratus verò hæc verba. (reddit
Polydamas: non enim verebatur et reclamare.
Is enim odio dignus, ſceleratus & malignus eſt,
Qui coràm amicè blanditur: ſed diuerſa animo ſuo
Cogitat, & clàm abſentem rodit.
Propterea apertè principem generoſum recriminabatur.
Heu perditiſſime omniũ quotquot in terris viuũt hominũ
Temeritas tua calamitatẽ nobis attulit, animus tuus ſuſcepit
Infinitũ hoc bellũ, et perferre audebit, donec patriã (auſus fuit
Vnà cum ſuis incolis deuaſtari cernas.
Nequaquam verò talis me temeritas capiat: ſed tutus
Mihi perpetuò metus ſubſit: & ſalua res eſt ſi domũ meã ſeruẽ.
Dixit: at is nihil Polydamanti reſpondit, (angeámque.
Dum animo recolit, quantum Troianis curarum conciliaſſet,
Et quantum adhuc reliquum eſſet: nã flagrans ipſius animus
Properat mortem adire potius, quàm ſeparari
A Deas æquparãte Helena. Propter quã Troiugenũ nati
Altè ſpeculabantur ex ſublimi vrbe,
Exſpectantes Achiuorum & Æacidæ Achillis irruptionẽ.
His autẽ nõ multò poſt belli potẽs Memnõ auxilio venit,
Memnon inter atricolores Æthiopes ſummũ imperiũ tenẽs,
Is acceſſit copias ducens maximas, & undique Troes
Læti per vrbem illum ſpectabant: vt cùm nautæ
Poſt ſæuam tempeſtatem in æthere vident
Iam fatiſcentes, circumuolubilis Helices ſidus.
Sic populus Memnonẽ circũſtans lætabatur. In primis au-
Laomedontiades. Magnam enim animo ſpem gerebat, (tem
Igni claſſem Græcorũ ſe deleturum, Æthiopicorũ militum
Nam imperatorem egregiũ habebant: ipſorũ etiam (auxilio:
Ingens erat numerus: & omnes vim Martiam ſpirabant.
Ideóque impenſe fortem Auroræ natum præclaris
Muneribus & lautè inſtructo conuiuio honeſtabat.
Inter ipſas verò conuiuij dapes, colloquia inter ſe miſcebant,
Alter enim Danaũ proceres, & quantas ærumnas perpeſſus
Recenſebat: alter patris ſui & Auroræ matris eſſet,
Vitam perpetuo immortalem, & immenſæ fluxus,
Tethyos, & ſacrum profundi Oceani æſtum:
Nec non inuictæ terræ fines, ortúmque
Solis, & totum ab oceano iter,
Vſque ad vrbem Priami & Idæ radices commemorabat:
Adhæc, vt validis contudiſſet manibus
Sacras pugnacium Solymorum copias, qui in profectione ipſi
Obſtiterat: quòd & cladẽ & ineluctabile fatũ illis attuliſſet.
Hæc ita diſſerebat, adiiciens ꝙ nationes hominũ ꝑluſtraſſet
Innumeras. Audiens igitur Priamus ſumma animum voluptate perfundebatur.
Et manu demulcens ipſum oratione honorifica compellabat:
Memno, nunc quidem Dij conceſſerunt videre
Exercitum tuum & teipſum in noſtris ædibus.
Vtinã verò mihi & deinceps hoc effectũ reddant, vt ſtatim
Vniuerſos haſtarum tuarum vi exſcindi videam. (Achiuos
Etenim per omnia quæ excellẽtia ſunt, Diuũ imagine refers
Ad ſtuporem vt nemo, quotquot tellus nutrit heroum.
Idcirco auguror te luctificam illis necem allaturum.
Quare age nunc Martium animum his epulis refice
Hodie: deinde verò præliaberis, vt te dignum eſt.
Ita locutus, capax manibus poculum attollens,
Liberaliter Memnonem accepit: grandi nimirum cyatho
Aureo: quod præclarum opus ſolers & vtroq; pede claudus
Vulcan', cũ Venere duceret in matrimoniũ donauerat
Ioui magnipotenti: is dono hoc rurſus affecit filium (tribuit
Dardanum, virum eximium: qui nato ſuo Erichthonio id
Erichthonius porrò Troi magnanimo. Cæterum hic Ilo
Alias inter opes reliquit. Is Laomedonti dedit.
Hinc Laomedon id Priamo conceſſit: qui cogitarat
Illud tradere filio. Sed Deus hoc ipſi ratum non fecit,
Hoc inſigne poculum apud animum demiratur Memnon
Contrectans, & tali viciſſim ſermone interpellat.
Non decet in conuiuio magnificè gloriari,
Et pollicitando ſe obſtringere: ſed quietè

Polydamas criminatur Parin.

Contra Theoninũ dentem, ſeu obtrectationem. Temeritatis fructus & oppoſitæ cunctationis. Paridis mollities & petulantia. Pertinacia:

Memnonis Troiam aduentus: Troum lætitia per ſimilit.

Conuiuales principum ſermones. Colloquiũ Mem. cum Priamo.

Priamus Memnonem

Priamus Memnoni propinat. Poculi deſcriptio: & Regũ Troia. enumeratio.

Modeſti & temperantis bellatoris exemplum. Modeſta reſponſio Memn.

Cibum capere in ædibus, & quæ res poſtulat machinari.
Vtrum enim ſtrgi ſim, & fortis, nec ne,
Cognoſces in prælio, ubi viri ſpectatur virtus.
Nunc verò de ſomno cogitemus: nec in noctem protrahamus
Compotationem. Moleſtum enim eſt ad pugnā ſe accingenti
Vinum immodicè ſumptum, & noxia vigilia.
Dixit. at hunc ſenior demirans ita affatur:
Ipſe pro libitu nobiſcum epulare, & animo morem gere.
Non enim ego te inuitum detinebo, ſiquidem minimè decet
Vel diſcedentem è conuiuio remorari, vel manentem
E domo pellere. Hac vita regula viris ſancita eſt.
Sic ait. Ille igitur è cœna ſurgit, ſeque cubitum recipit
Poſtremum: vndique alij abeunt: vt quieti ſe tradant
Conuiuæ: quos dulcis inuadit ſomnus.
Interea in Iouis aula fulgurantis
Dij conuiuantur: & inter hos Saturnius pater,
Probe gnarus horriſoni operum belli ſic verba facere cœpit.
Exploratū habetis, Dij vniuerſi quā grauis in bello craſtino
Clades impendeat. Quia plurimorum vim equorum
Cernetis ad currus mactari vtrinque,
Et viros occumbere: de quibus ſi quis anxius fuerit
Veſtrûm, ſe contineat, nec ad genua mea accidens
Supplicet, ſunt enim fata implacabilia etiam nobis.
Sic memorabat in medio ipſorum. Quanquam & ipſi non
Vt quis indignè ferens, à pugna ſeſe auerteret: (ignorarent:
Neque pro filio aut amico deprecaturus ipſum: idque
Fruſtra, in cœlum, nulli corruptioni obnoxium ſe conferret.
Hæc autem vbi audiuerunt ex altitonante Saturni filio
Animo æquo tulerunt, nec contra regem
Vel verbum locuti ſunt. Maiorem enim in modum ipſum
tremebant.
Triſtes igitur, vbi ſua cuique domus erat, ſe receperunt
In lectum. Vbi illorum, quamuis immortales eſſent,
Momentanea ſomni commoditas palpebris ſe circumfudit.
Sed quo tempore arduorum cacumen montium ſuper e-
Nitidus amplo in cœlo Lucifer, qui ad opus (micat
Meſſores, ſuauiſſimè dormientes, ſuſcitat.
Eo bellicoſum Auroræ Luciferæ natum
Vltimus ſopor dimiſit: hic igitur animi robur confirmans,
Iam tum cum hoſtibus pugnā diſceptare cupiebat.
Sed Aurora haud volens ſpatioſum cœlum conſcendit.
Et tunc armis bellicis Troes corpora muniebant,
Vnàque cum illis Æthiopes: & quæcunq; ſociorum agmina
Circa Priamum potentem tum congregata erant.
Totis caſtris properéque è mœnibus ſeſe proripiebant,
Atris nubibus haud abſimiles, quales Iupiter,
Tempeſtate imminente, in denſo aëre cogit.
Statim ergo latum campi æquor repletur. Nam effundebant
Locuſtarum frugiuorarum ritu: quæ feruntur (ſe,
Vt nubes, aut immodicus imber, ſuper latipatentem terram
Innumeris agminibus: tetra hominib. famē allatura. (paſſim
Tātus illorū numerus erat atq; impetus: adeò quidē, vt via
Proceſſu illorū ingemiſcerent. Puluiſq; à pedib. excitabatur.
Argiui autem procul ſtupeſcunt dum vident tanto impetu
Illos rapi, ſtatimque corpus ære obarmant,
Fortitudine Pelidæ confiſi: qui per medios
Ibat, præualidos Titanes equiparans,
Equis & curru inſignis: eiuſque arma
Longè latéque ad inſtar fulgurum rutilabant.
Qualis ex Oceani terram ambientis finibus
Euehitur ſol mortalium illuſtrator in cœlum,
Ita vt conſpiciatur vbique, almáque circum tellus ridet, &
Talis inter Argiuos tunc ferebatur natus Pelei. (æther.
Pari modo inter Troianos etiam Martius incedit Mēnon,
Omnia ruenti in prælium Marti ſimilis: & militum agmina
Regem circumfuſa magno ſtudio regem ſequuntur.
Mox igitur extenſæ Phalanges vtrinque certamen ineūt
Troūm vid. & Danaūm, intérque alios eminent Æthiopes.
Et cum ſtrepitu, inter ſe concurrunt, veluti ponti fluctus
Cum vndique venti, tempore hyemis, coëunt,

Conuiua non cogendus. Cubitum itur. Prouidentia diuina. Iupiter euentum belli. Diis prædicit.

Fatum Stoicum.

Reuerentia erga magiſtratum.

Matut. tēp. deſ.

Troū cum Æthiop.b. expeditio.

Multitudo aptiſſima comparat. declarata.

Achillis ad prælium inceſſus per comp.

Conflictus.

Δαίνυσ' ἐνὶ μεγάροισι, καὶ ἄρτια μηχανάασθαι.
Εἴτε γὰρ ἐσθλός τ' εἰμὶ, καὶ ἄλκιμος, εἴτε καὶ οὐκί,
Γνώσῃ ἐνὶ πτολέμῳ, ὅπου ἀνέρος εἴδεται ἀλκή.
Νῦν δ' ἄγε δὴ κοίτοιο μεδώμεθα· μηδ' ἀνὰ νύκτα
Πίνωμεν· χαλεπὸς γὰρ ἐπειγομένῳ μάχεσθαι
Οἶνος ἀπειρέσιος, καὶ ἀϋπνοσίη ἀλεγεινή.
Ὣς φάτο. τὸν δ' ὁ γεραιὸς ἀγασσάμενος προσέειπεν,
Αὐτὸς ὅπως ἐθέλεις μεταδαίνυσο· πείθεο δ' αὐτῷ·
Οὐ γὰρ ἐγώ σ' ἀέκοντα βιήσομαι. Οὐ γὰρ ἔοικεν
Οὔτ' ἀπιόντ' ἀπὸ δαιτὸς ἐρυκέμεν, οὔτε μένοντα,
Σεύειν ἐκ μεγάροιο. θέμις τοῖος ἀνδράσιν αὕτως·
Ὣς φάτο, ὁ δ' ἐκ δόρποιο μεθίστατο· βῆ δὲ πρὸς εὐνὴν
Ὑστατίην. ἅμα δ' ἄλλοι ἔβαν κοίτοιο μέδεσθαι
Δαιτυμόνες· τοὺς δ' αἶψα ἐπήλυθε νήδυμος ὕπνος.
Αὐτὰρ ἐνὶ μεγάροισι Διὸς στεροπηγερέταο,
Ἀθάνατοι δαίνυντο. πατὴρ δ' ἐν τοῖσι Κρονίων
Εὖ εἰδὼς, ἀγόρευε δυσηχέος ἔργα μόθοιο·
Ἴστε θεοὶ περὶ πάντες ἐπεσσύμενον βαρὺ πῆμα
Αὔριον ἐν πολέμῳ· μάλα γὰρ πολέων μένος ἵππων
Ὄψεσθ' ἀμφ' ὀχέεσφι δαϊζομένων ἑκάτερθεν,
Ἄνδρας τ' ὀλλυμένους· τῶν καί περ κηδόμενός τις
Μιμνέτω ἡμείων, μηδ' ἀμφ' ἐμὰ γούνατ' ἱκέσθω
Λισσέσθω. Κῆρες γὰρ ἀμείλιχοι εἰσὶ καὶ ἡμῖν·
Ὣς ἔφατ' ἐν μέσσοισιν, ἐπισταμένοισι καὶ αὐτοῖς,
Ὄφρα κεν ἀγαλλόμενός τις, ἀπὸ πολέμοιο τράπηται,
Μηδὲ λιτεσσόμενος περὶ υἱέος, ἠδὲ φίλοιο,
Μαψιδίως ἀφίκηται ἀτειρέος ἔνδον Ὀλύμπου.
Καὶ τὰ μὲν ὡς ἐσάκουσαν ἐριγδούποιο Κρονίδαο,
Τλῆσαν ἐνὶ στέρνοισι. καὶ οὐ βασιλῆος ἔναντα
Μῦθον ἔφαν· μάλα γάρ μιν ἀπειρέσιον τρομέεσκον·
Ἀχνύμενοι δ' ἵκανον ὅπῃ δόμος ἦεν ἑκάστου,
Ἐς λέχος, ἀμφὶ δὲ τοῖσι, καὶ ἀθανάτοις περ ἐοῦσιν,
Ὕπνος βληχρὸν ἔθηκεν ἐπὶ βλεφάροισι τανύσθη·
Ἦμος δ' ἠλιβάτων ὀρέων ὑπερέσσυται ἄκρας
Λαμπρὸς ἀν' οὐρανὸν εὐρὺν ἑωσφόρος, ὅς τ' ἐπὶ ἔργον
Ἡδὺ μάλα κνώσσοντας ἀμαλλοδετῆρας ἐγείρει.
Τῆμος Ἀρήϊον υἷα φαεσφόρου Ἠριγενείης
Ὕστατος ὕπνος ἀνῆκεν, ὁ δ' ἐν φρεσὶ κάρτος ἀέξων,
Ἤδη δυσμενέεσσι λιλαίετο δηριάασθαι.
Ἠὼς δ' οὐρανὸν εὐρὺν ἀνήϊεν οὐκ ἐθέλουσα.
Καὶ τότε Τρῶες ἔδυντο περὶ χροῒ δήϊα τεύχη.
Τοῖσι δ' ἅμ' Αἰθίοπές τε, καὶ ὁππόσα φῦλα πέλοντο
Ἀμφὶ βίην Πριάμοιο, συναγρομένων ἐπικούρων
Πασσυδίῃ· μάλα δ' ὦκα πρὸ τείχεος ἐσσεύοντο.
Κυανέοις νεφέεσσιν ἐοικότες, οἷα Κρονίων
Χείματος ὀρνυμένοιο κατ' ἠέρα πουλὺν ἀγείρει.
Αἶψα δ' ἄρ' ἐπλήσθη πεδίον πᾶν· τοὶ δ' ἐπέχυντο
Ἀκρίσιν ὀβριμοβρώτοισιν ἐναλίγκιοι, αἵτε φέρονται
Ὡς νέφος, ἢ πολὺς ὄμβρος ὑπὲρ χθονὸς εὐρυπέδοιο,
Ἄπληκτοι, μερόπεσσιν ἀεικέα λοιμὸν ἄγουσαι.
Ὣς οἵ γ' ἔσταν πολλοί τε, καὶ ὄβριμοι, ἀμφὶ δ' ἄρ' αἶα
Στείνετ' ἐπεσσυμένων· ὑπὸ δ' ἔγρετο ποσσὶ κονίη·
Ἀργεῖοι δ' ἀπάνευθεν ἐθάμβεον, εὖτ' ἐσίδοντο
Ἐσσυμένους· αἶψα δὲ περὶ χροῒ χαλκὸν ἕσαντο,
Κάρτεϊ Πηλείδαο πεποιθότες. ὃς δ' ἐνὶ μέσσοις
Ἤϊε, Τιτήνεσσι πολυσθενέεσσιν ἐοικώς,
Κυδιόων ἵπποισι, καὶ ὄχεσφι· τοῦ δ' ἄρα τεύχη
Πάντῃ μαρμαίρεσκον, ἐειδόμεν' ἀστεροπῇσιν·
Οἷος δ' ἐκ περάτων γαιηόχου ὠκεανοῖο
Ἔρχεται ἠέλιος φαεσίμβροτος, οὐρανὸν εἴσω
Παμφαίνων, τραφερὴ δὲ γελᾷ περὶ γαῖα, καὶ αἰθήρ,
Τοῖος ἐν Ἀργείοισι τότ' ἔσσυτο Πηλέος υἱός·
Ὣς δὲ καὶ ἐν Τρώεσσιν Ἀρήϊος ἤϊε Μέμνων,
Ἄρεϊ μαιμώοντι πανείκελος, ἀμφὶ δὲ λαοὶ,
Προφρονέως ἕποντο, παρισσύμενοι βασιλῆϊ·
Αἶψα δ' ἀμφοτέρων δολιχαὶ πονέοντο φάλαγγες
Τρώων, καὶ Δαναῶν, μετὰ δ' ἔπρεπον Αἰθιοπῆες.
Σὺν δ' ἔπεσον καναχηδὸν ὁμῶς, ἅτε κύματα πόντου,
Πάντοθεν ἀγρομένων ἀνέμων, ὑπὸ χείματος ὥρῃ.

Ἀλλήλοις

Ἀλλήλους δ' ἐδάιζον, ἐυξέστῃς μελίῃσι
Βάλλοντες, μετὰ δέ σφι γόος, κτύπος ἤ τε δεδήει·
Ὡς δ' ὅτ' ἐριδουποι ποταμοὶ μεγάλα στενάχωσιν,
Εἰς ἅλα χευόμενοι, ὅτε λαβρότατος πέλει ὄμβρος
Ἐκ Διός, εὖτ' ἀλίαστον ἐπὶ νέφεα κτυπέωσι
Θεινόμεν' ἀλλήλοισι, πυρὸς δ' ἐξέσσυτ' ἀϋτμή,
Ὡς τῶν μαρναμένων, μέγ' ὑπαὶ ποσὶ γαῖα πελώρη
Ἔβραχε, θεσπεσίη δὲ δι' ἠέρος ἔσσυτ' ἀϋτμή
Σμερδαλέη· δεινὸν γὰρ ἀΰτευν ἀμφοτέρωθεν.
Ἔνθ' ἕλε Πηλείδης Θάλιον, καὶ ἀμύμονα Μέντην,
Ἄμφω ἀριγνώτω. βάλε δ' ἄλλων πολλὰ κάρηνα·
Εὖτε γαίης μυχάτοισιν ὑποχθονίοις ἐπορούσῃ
Λαίλαψ, ἄφαρ δέ τε πάντα κατ' ἀθρόα ἀμφιχέονται
Ἐκ θεμέθλων, μάλα γὰρ περιδίνεται ἔμβαρυ γαῖα,
Ὡς οἵγ' ἐν κονίῃσι κατήριπον ὠκέϊ πότμῳ.
Αἰχμῇ Πηλείωνος. ὃ γὰρ μέγα μαίνετο θυμῷ.
Ὡς δ' αὔτως ἑτέρωθεν ἐῢς πάϊς Ἠριγενείης
Ἀργείους ἐδάιζε, κακῇ ἐναλίγκιος αἴσῃ,
Ἥ τε φέρει λαοῖσι κακὸν καὶ ἀεικέα λοιγόν·
Πρῶτον δ' εἷλε Φέροντα διὰ στέρνοιο τυχήσας
Δούρατι λευγαλέῳ· ἐπὶ δ' ἔκτανε δῖον Ἔρευθον,
Ἀμφω ἐελδομένω πολέμου καὶ ἀεικέα χάρμην·
Οἳ Θρύον ἀμφενέμοντο παρ' Ἀλφειοῖο ῥεέθροις,
Καί ῥ' ὑπὸ Νέστορι βῆσαν ἐς Ἴλιον ἱερὸν ἄστυ·
Τοὺς δ' ὅτε δὴ ἐξενάριξεν, ἐπῴχετο Νηλέος υἷα,
Κτεῖναί μιν μεμαώς. τοῦ δ' Ἀντίλοχος θεοειδὴς
Πρόσθεν ἐλθὼν, ἴθυνε μακρὸν δόρυ, καί οἱ ἅμαρτε,
Τυτθὸν ἀλευαμένοιο· φίλον δέ οἱ εἷλεν ἑταῖρον,
Αἴθοπα Πυρρασίδην. ὁ δὲ χωσάμενος κταμένοιο,
Ἀντιλόχῳ ἐπᾶλτο, λέων ὣς ὀμβριμόθυμος
Κάπρῳ, ὃ ῥά καὶ αὐτὸς ἐναντίον οἶδε μάχεσθαι
Ἀνδράσι, καὶ θήρεσσι, πέλει δέ οἱ ἄσχετος ὁρμή.
Ὡς ὃ θοῶς ἐπόρουσεν· ὁ δ' ὀρείῳ μιν βάλε πέτρῳ
Τοῦ δ' οὔτι λύθη κέαρ, -- οὕνεκ' ἄρ' αὐτῷ
Ἀλγόεντ' ἐπάλαλκε φόνον κρατερὴ τρυφάλεια,
Σμερδαλέον δέ οἱ ἦτορ ἐνὶ στήθεσσιν ὀρίνθη
Βλημένου· ἀμφὶ δέ οἱ κόρυς ἴαχε· καί ῥ' ἔτι μᾶλλον
Μαίνετ' ἐπ' Ἀντιλόχῳ· κρατερὴ δέ οἱ ἔζεεν ἀλκή·
Τοὔνεκα Νέστορος υἷα καὶ αἰχμητήν περ ἐόντα,
Τύψεν ὑπὲρ μαζοῖο· διήλασε δ' ὄμβριμον ἔγχος
Ἐς κραδίην, θνητοῖσιν ὅπῃ πέλει ὠκὺς ὄλεθρος.
Τοῦ δ' ὑποδμηθέντος ἄχος Δαναοῖσιν ἐτύχθη
Πᾶσι, μάλιστα δὲ πατρὶ περὶ φρένας ἤλυθε πένθος
Νέστορι, παιδὸς ἑοῖο παρ' ὀφθαλμοῖσι δαμέντος.
Οὐ γὰρ δὴ μερόπεσσι κακώτερον ἄλγος ἔπεισιν,
Ἢ ὅτε παῖδες ὄλωνται ἑοῦ πατρὸς εἰσορόωντος.
Τοὔνεκα καὶ στερεόν περ ἀκηράμενος φρεσὶ θυμόν,
Ἄχνυτο, παιδὸς ἑοῖο κακῇ ὑπὸ κηρὶ δαμέντος.
Κέκλετο δ' ἐσσυμένως Θρασυμήδεα, νόσφιν ἐόντα·
Ὄρσο μοι ὦ Θρασύμηδες ἀγακλεές, ὄφρα φονῆα
Σοῖο κασιγνήτοιο, καὶ υἱέος ἡμετέροιο,
Νεκροῦ ἑκὰς σεύωμεν ἀεικέος, ἢ καὶ αὐτοὶ
Ἀμφ' αὐτῷ στονόεσσαν ἀναπλήσωμεν ὀϊζύν·
Εἰ δέ σοι ἐν στέρνοισι πέλει δέος, οὐ σύ γ' ἐμεῖο
Υἱὸς ἔφυς, οὐδ' ἐσσὶ Περικλυμένοιο γενέθλης,
Ὅς τε καὶ Ἡρακλῆϊ κατ' ἀντίον ἐλθέμεν ἔτλη·
Ἀλλ' ἄγε δὴ πονεώμεθ'. ἐπεὶ μέγα κάρτος ἀνάγκη
Πολλάκι μαρναμένοισι καὶ ἐν δειλοῖσιν ὀπάζει·
Ὡς φάτο· τοῦ δ' ἀΐοντος ὑπὸ φρεσὶ σύγχυτο θυμὸς
Πένθεσι λευγαλέοισιν· ἄφαρ δέ οἱ ἤλυθεν ἄγχι
Φηρεύς, ὅν ῥα καὶ αὐτὸν ἀποκταμένοιο ἄνακτος,
Εἷλεν ἄχος. κρατεροῖο δ' ἐναντία δηριάασθαι
Μέμνονος ὡρμήθησαν ἀν' αἱματόεντα κυδοιμόν·
Ὡς δ' ὅταν ἀγρευτῆρες ἀνὰ πτύχας ὑληέσσας
Οὔρεος εὐρυβάτοιο λιλαιόμενοι μέγα θήρης,
Ἢ συὸς, ἠ' ἄρκτοιο κατ' ἀντίον ἀΐσσωσι,
Κτεινέμεναι μεμαῶτες, ὁ δ' ἀμφοτέροις ἐπορούσας
Θάρσει μαιμώωντι, βίην ἐπαμύνεται ἀνδρῶν,
Ὡς τότε Μέμνων φρόνεε μέγα· τοὶ δέ οἱ ἄγχι

Alterque alterum confodit, politis fraxinis
Impetens, interque eos gemitus & ſtrepitus feruet.
Vt quando ſonori amnes valde ſtrepunt,
Dum in mare ſe exonerant: cũ denſiſſimus à Ioue nimbus — Simile à fluminum ſtrepitu.
Præcipitat, & grauiſſimum nubes fragorem excitant,
Inter ſe colliſa: prius autem vapor igneus erupit:
Ita illorum ſub pedibus dimicantium ingens terra valde
Reſonant, & per aëra diuinum clamor ruit
Terribilis, immanem enim vtrinque vociferatum edebant.
Ibi Pelides necauit Thalium & Mentam egregium, — Achilles quos inter fecerit: compar.
Ambos cum primis nobiles, & multa aliorũ capita deſecuit,
Non ſecus ac ſi ventus adium baſeis ſubterraneas adoriens
Cum impetu: et mox tota ad terram profligentur
Ex fundamentis: grauis ſiquidem tremore terra quaſſatur,
Ita hoſtes repentino corruebant fato in puluerem.
Haſtâ Achillis confoßi. Hic n. magno furore percitus erat.
Nec ſegnius alibi præſtans Auroræ natus
Argiuos trucidat, Parcæ funeſtæ non diſsimilis, — Memnonis facinora per ſimile.
Quæ calamitoſum fœdúmque exitium populis affert.
Primum autem interfecit Pheronem, transfuerberas pectus
Lethali haſta: cũ quo eo occidit eximium Ereuthum:
Ambos belli amantes & truculenti conflictus:
Qui Thryon incolebant, propè Alphei amnem,
Et ſub Neſtore venerant ad ſanctam Ilii vrbem.
Quos cum ſpoliaſſet, aggreſſus eſt Neleo ſatum,
Perimere eũ conatus: ſed huic Antilochus Diis forma ſimilis, — Pia in parentem fortitudo. Antilochi cum Memnone congreſſio.
Protegens, longam direxit haſtam, atque ab eo aberrauit:
Paululum declinante, cariúmque eius ſodalem ſtrauit
Æthiopa Pyrrhaſiden. Ille igitur ira cõmotus ob interfectũ.
Exſilijt in Antilochum, vt Leo magnanimus — Simile.
In caprum, qui tamen & ipſe cominus ſcit pugnare.
Cum viris & beſtiis. Nam rapidus ei eſt impetus.
Ita ille ſubito ingruit: hic verò vaſto ſaxo molari ferit
In caput: nec tamen cor eius inde ſolutum eſt quod valida
Ab ipſo galea triſtem auertiſſet cædem.
Horrendis igitur modis animus eius efferbuit ob hunc
Ictum, galeáque circumcirca crepuit: tum multò ſæuiore
Furore in Antilochũ irruit, ac fortis in eo ſpiritus æſtuabat.
Ideo Neſtoris filium, licèt bellator eſſet ſtrenuus,
Percuſſit ſupra mamillam, & impegit rigidam haſtam — Antilochi interitus, & Neſtoris mœror. Acerbiſſ. cruciatus ex filiorũ interitu.
In cor, vbi repentinus mortalibus interitus eſt.
Hoc ita caſo, mœror obortus eſt Danais
Vniuerſis, maximè autem patri animum luctus inuaſit
Neſtori filio ante oculos trucidato,
Nunquam enim acerbior hominibus dolor accidit,
Quàm ſi nati, genitoris ſub aſpectu necantur.
Quare etiamſi animum ſolida ratione confirmatũ haberet,
Mœrebat tamẽ, quòd filius à Parca tã funeſta perẽtus eſſet.
Et cõtinuo inuocabat Thraſymedem qui ſeorſum tũ agebat,
Appropera ad me Thraſimedes inclyte, vt percuſſorem — Neſtor Thraſymedem in Memn. exhortatur.
Germani tui & filij mei
Procul à triſti cadauere abigamus, aut etiam ipſi
Propter illum acerbam oppetamus mortem.
Quòd ſi pectori tuo metus ineſt, nequaquam ex me
Natus es, nec de Periclymeni illius proſapia ortus
Qui etiam cum Hercule pugnam inire non expauit.
Quare age contẽdamur: nam ingens robur neceſſitas
Etiam ignauis hominibus in conflictu ſæpe addit.
Sic autẽ illi, quã primũ audiuit, animus uno pectore con- — Neceſſitas defenſionis magiſtra. Thraſym. & Pherei in hoſtem impetus: ſed inanis.
Dolore acerbiſſ. turbatus ſuit *(turbatus fuit*
Dolore acerbiſſ. mox cõfuſq; ad eum accurrit
Phereus, quem & ipſum interfecti principis cauſa
Dolor corripuit, & cruentum cum forti
Memnone certamen inire properarunt,
Vt quando venatores in anfractibus ſyluoſis — Simile.
Montis prolixi, magna prædæ cupiditate accenſi,
Aut aprum aut vrſum contra tendunt,
Eumq; interficere conantur, fera autẽ ambobus ſeſe opponit
Irritata animi fiducia roburq; virorum propulſat:
Ita quoque Memnon tunc altos gerebat ſpiritus, & quamuis comminus hoſtes

Inſtarent: perimere tamen eum non potuerunt
Prælongis haſtis: deflexerunt enim cuſpides procul
A corpore eius: ſiquidem enixè alio ipſas auertit Aurora:
Haſtæ tamen non irrito ictu humi ceciderunt: ſed ſtatim ubi
Vires intendit, Polymnium Megetis prolem necauit,
Magnanimus Phereus. Laomedontem verò letho affecit
Strenuus Neſtoris filius iratũ gerens animũ propter fratrẽ:
Quem in pugna Memnon obtruncârat: iámque ab ipſo
Indefeſſis manibus ænea laxabat arma.
Nihil penſi habẽs quid vel Thraſymedes poſſet vel bonus
(.i. lupi Ceruarij.) *Phereus: nam longè præſtabat: illi igitur, ut duo Thoes,*
Qui ceruã obeũt, immanẽ reformidabant leonẽ Mẽnonem
Non auſi ulterius progredi: miſeros autem Neſtor
Neſtoris mæror & labor. *E propinquo intuitus, ploratus ciebat, hortabatur'q́; alios*
Suos familiares, ut inuaderent hoſtem. Quin & ipſo
Vis amoris paterni. *E curru pugnare feſtinabat. Namq́; ipſum*
Extincti filij amor in prælium trahebat.
Præter vires. Et euenisset, ut propè dilectũ filium etiam ipſe
Occubuiſſet in cõfuſa mortuorũ ſtrage eodẽ modo: niſi Mẽnõ
Illum magnanimus irruentem compelláſſet,
Reuerentiam ex animo præſtans patris ſui æquali:
Nõ eſt honeſtum mihi, ſenior, ut tecũ manus cõferã, (noui.
Senectus reuerenter habenda. *Qui natu grandior es, nam & ego res ad rationẽ exigere*
Putâram ego equidem te maturæ ætatis, & aptũ bello virum
Memnon monet Neſtorem ne ſecum congrediatur. *Occurrere hoſtibus: promptúſque mihi animus ſperabat,*
Certamen hoc tecum dextera & haſta mea dignum fore.
Verùm excede procul acie, ſtrageque horrifica:
Faceſſe inquam, *ne te feriam inuitus et neceſſitate adactus,*
Neu cadas iuxta filium tuum, dum longè præſtantiori viro
Pugnam offers: & ne te mente captum dicant (perior eſt.
Viri: non. n. decorum contra illum contendere qui virib. ſu-
Dixit: at huic ſenex è diuerſo hoc *ſermone reſpondit:*
Neſtor conatũ ſuum defendit ab officio, & iuuentam ſuam prædicat. *O Memnon, hæc ex parte omnino vana ſunt, quæ loqueris,*
Non enim cum hoſtibus dimicantem pro filio,
Inſipere me *dicet quiſquã, dũ truculentũ filij interfectorem*
A cadauere in conſpectu arceo. Utinam verò mihi
Adhuc virium integritas foret: ut experireris meam haſtam:
Leuitas iuuenile vitium. *Nunc verò te ſupra modum effers: nam animus hominis*
In florida ætate nimiũ ſibi fidit, & leuior ei mens eſt. (vtaris.
Quod facit, ut & tu nimium tibi arrogans vaniloquentia
Quod ſi mihi pubertatis florẽ adepto ſolum te obuiã dediſſes
Certè non lætati eſſent tuâ causâ amici, quamlibet fortis.
At nunc moleſto grauor ſenio: ut leo aliquis,
Simile. *Quem moloſſus à caula agnis repleta fugat*
Confidenter: qui licet cupiat, tamen non ſeſe
Vindicat: non enim ſolidi dentes amplius,
Integráq́; ſunt vires: ſed validũ cor tẽporis lõginquitate mar-
Sic & mihi nulla ſe ulterius vis in pectore exſerit, (ceſcit.
Vegeta ſenectus. *Quomodo olim: & tamen adhuc præſtantior ſum*
Multis hominibus, & paucis ſenectus mea *cedit.*
Sic fatus, paululum retro gradum flexit, & filium reliquit
Neſtor cũ ſuis cedit Memnoni. *In puluere ſtratum: cùm ipſi non amplius integra*
Virtus membris flexibilibus ineſſet, ut antea.
Ærumnoſæ enim ſenectutis onere oppreſſus erat.
Sic quoque re infecta abijt haſta ſpectatus Thraſymedes,
Phereúſque magnanimus, & alij familiares amici omnes,
Metu perculſi. Acriter enim vrgebat eos vir pernicioſus.
Ac veluti ab altis montibus vorticoſus amnis
Memnonis in hoſtes impreſſio per comp. *Defertur, ſtrepitu ingenti murmurans:*
Cùm nubilam mortalibus diem obtendit
Iupiter magnã tempeſtatẽ glomerãs, & reboant vſquequaq;
Tonitrua fulguribus mixta, dum nubes à Deo concitatæ vehementer inter ſe
Concurrunt: & caui paſſim inundant agri,
Imbre cum ſonitu ruente: & circumquaque longi
In cunctis montibus torrentes mugiunt horrendum,
Ita Memnon ad littora Helleſponti pellebat
Argiuos, & à tergo imminens, ſtrages edebat.
Plurimi igitur in puluere & cruore tunc animam exſpirant
Sub manibus Æthiopum: & ſanguine tellus fœdatur

Ἤλυθον, ἀλλά μιν οὔ τι κτανέειν ἐδύναντο
Μακρῇσι μελίῃσιν· ἀπεπλάγχθη γὰρ ἄρ' αἰχμὴ
Τῆλε χροός· μάλα γάρ που ἀπέτραπεν Ἠριγένεια·
Δούρατα δ' οὐχ ἁλίως χαμάδις πέσεν, ἀλλ' ὃ μὲν ὠκὺ
Ἐμμεμαὼς κατέπεφνε Πολύμνιον υἷα Μέγητος
Φηρεὺς ὀβριμόθυμος· ὁ δ' ἔκτανε Λαομέδοντα
Νέστορος ὄβριμος υἱός, ἀδελφειοῖο χολωθεὶς
Ὃν Μέμνων ἐδάιξε κατὰ μόθον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
Χερσὶν ὑπ' ἀκαμάτῃσιν ἔλυεν καὶ χάλκεα τεύχη,
Οὔτε ἑ ῥεῖα ἔρυκεν Θρασυμήδης, οὔτι μὲν ἐσθλὸς
Φηρεύς, οὕνεκα πολλὸν ὑπείροχος· οἳ δ' ἅτε θῶες
Ἀμφ' ἔλαφον βεβαῶτε, μέγαν σεβόοντο λέοντα,
Οὔ τι πρόσω μεμαῶτ' ἔτ' ἐλθέμεν, αἰνὰ δὲ Νέστωρ
Ἐγγύθεν εἰσορόων, ἐλεαίρετο, κέκλετο δ' ἄλλους
Σφοὺς ἑτάρους δηίοισιν ἐπελθέμεν· αὐτὰρ καὶ αὐτὸς
Ὥρμαινεν πονέεσθαι ἀφ' ἅρματος, οὕνεκ' ἄρ' αὐτὸν
Παιδὸς ἀποφθιμένοιο πόθος ποτὶ μῶλον ἄγεσκε,
Πὰρ δύναμιν· μέλλεν δὲ φίλῳ παιδὶ καὶ αὐτὸς
Κεῖσθαι ἐνὶ κταμένοις ἐναλίγκιος, εἰ μὴ ἄρ' αὐτὸν
Μέμνων ὀβριμόθυμος ἐπισπόμενον προσέειπεν,
Αἰδεσθεὶς ἀνὰ θυμὸν ὁμήλικα πατρὸς ἑοῖο,
Ὦ γέρον, οὔ μοι ἔοικε κατ' ἀντία σεῖο μάχεσθαι
Πρεσβυτέρου γεγαῶτος, ἐπεὶ γέρας οἶδα νοῆσαι·
Ἦ γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην σε νέον καὶ Ἀρήιον ἄνδρα
Ἀντίαον δηίοισι· θρασὺς δέ μοι ἔλπετο θυμὸς
Χειρὸς ἐμῆς καὶ δουρὸς ἐπάξιον ἔμμεναι ἔργον·
Ἀλλ' ἀναχάζεο τῆλε μόθου, στυγεροῦ τε φόνοιο,
Χάζεο, μή σε βάλοιμι καὶ οὐκ ἐθέλων ὑπ' ἀνάγκῃ,
Μηδὲ τεῷ περὶ παιδὶ πέσῃς, μέγ' ἀμείνονι φωτὶ
Μαρνάμενος, μή σε καὶ ἄφρονα μυθήσονται
Ἀνέρες· οὐ γὰρ ἔοικεν ὑπερτέρῳ ἀντιάασθαι.
Ὣς φάτο, τὸν δ' ἑτέρωθι γέρων ἠμείβετο μύθῳ,
Ὦ Μέμνον, τὰ μὲν ἄρ που ἐτώσια πάντ' ἀγορεύεις·
Οὐ μὲν γὰρ δηίοισι πονεύμενον εἵνεκα παιδὸς
Ἀφραίνειν ἐρέει τις, ἀνηλέα παιδοφονῆα
Νεκροῦ ἐκὰς σεύοντα κατὰ μόθον. ὡς ὄφελόν μοι,
Ἀλκὴ ἔτ' ἔμπεδος ἦεν, ἵνα γνοίης ἐμὸν ἔγχος·
Νῦν δὲ σὺ μὲν μάλα πάγχυ μέγ' εὔχεαι, οὕνεκα θυμὸς
Θαρσαλέος νέου ἀνδρός, ἐλαφρότερος τε νόημα.
Τώ ῥα καὶ ὑψηλὰ φρονέων, ὑπερφίαλα βάζεις·
Εἰ δέ μοι ἡβώοντι κατ' ἀντίον εἰληλούθεις
Οὐκ ἄν τι κεχάροντο φίλοι κρατεροῦ περ ἐόντι·
Νῦν δ' ὥς τίς τε λέων ὑπὸ γήραος ἄχθομαι αἰνῶς,
Ὅν τε κύων σταθμοῖο πολυρρήνοιο δίηται
Θαρσαλέως· ὁ δ' ἄρ' οὔ τι λιλαιόμενός περ ἀμύνει
Οἷ αὐτῷ· οὐ γάρ οἱ ἔτ' ἔμπεδοί εἰσιν ὀδόντες,
Οὐδὲ βίη, κρατερὸν δὲ χρόνῳ ἀμαλδύνεται ἦτορ·
Ὣς ἐμοὶ οὐκ ἔτι κάρτος ἐνὶ στήθεσσιν ὄρωρεν,
Οἷόν περ τὸ πάροιθεν· ὅμως δ' ἔτι φέρτερός εἰμι
Πολλῶν ἀνθρώπων. παύροισι δὲ γῆρας ὑπείκει·
Ὣς εἰπὼν ὑπὸ βαιὸν ἐχάσσατο· λεῖπε δ' ἄρ' υἱὸν
Κείμενον ἐν κονίῃσιν, ἐπεὶ οὔ νύ οἱ ἔτι παλαιοῖς
Γναμπτοῖσι μελέεσσι πέλε σθένος, ὡς τὸ πάροιθεν·
Γήραϊ γὰρ καθύπερθε πολυτλήτῳ βεβάρητο·
Ὣς δ' αὔτως ὑπόρουσεν ἐυμμελίης Θρασυμήδης,
Φηρεύς τ' ὀβριμόθυμος, ἠδ' ἄλλοι πάντες ἑταῖροι,
Δειδιότες· μάλα γάρ σφιν ἐπῴχετο λοίγιος ἀνήρ.
Ὣς δ' ὅτ' ἀπὸ μεγάλων ὀρέων ποταμὸς βαθυδίνης
Καχλάζων φορέηται, ἀπειρεσίῳ ὀρυμαγδῷ,
Ὁππότε συνεχὲς ἦμαρ ἐπ' ἀνθρώποισι τανύσσῃ
Ζεὺς κλονέων μέγα χεῖμα, ὑπεκτυπέουσι δὲ πάντη
Βρονταὶ ὁμῶς στεροπῇσιν, ἅδην νεφέων συνιόντων
Θεσπεσίων, κοῖλαι δὲ περικλύζονται ἄρουραι,
Ὄμβρου ἐπεσσυμένοιο δυσηχέος, ἀμφὶ δὲ μακραὶ
Σμερδαλέον βοόωσι κατ' οὔρεα πάντα χαράδραι,
Ὣς Μέμνων σεύεσκεν ἐπ' ᾐόνας Ἑλλησπόντου
Ἀργείους· μετόπισθε δ' ὀπισσόμενος κεράιζε.
Πολλοὶ δ' ἐν κονίῃσι καὶ αἵματι θυμὸν ἔλειπον
Αἰθιόπων ὑπὸ χερσί· λύθρῳ δ' ἐφορύνετο γαῖα

Ολλυ-

Ὀλλυμένων Δαναῶν· μέγα δ' ἐν φρεσὶ γήθεε Μέμνων
Αἰὲν ἐπεσσύμενος δηΐων στίχας· ἀμφὶ δὲ νεκρῶν
Στείνετο Τρώϊον οὖδας· ὁ δ' οὐκ ἀπέληγε κυδοιμοῦ·
Ἔλπετο γὰρ Τρώεσσι φάος, Δαναοῖσι δὲ πῆμα
Ἔσσεσθ'· ἀλλά ἑ Μοῖρα πολύστονος ἠπερόπευεν
Ἐγγύθεν ἱσταμένη, καὶ ἐπὶ κλόνον ὀτρύνουσα.
Ἀμφὶ δέ οἱ θεράποντες ἐϋσθενέες πονέοντο,
Ἀλκιονεὺς Νύχιος, καὶ Ἀσιάδης ἐΰθυμος
Αἰχμητής τε Μένεκλος, Ἀλέξιππός τε, Κλάδων τε,
Ἄλλοι τ' ἰωχμοῖο μεμαότες· οἵ ῥα καὶ αὐτοὶ
Καρτύναντ' ἀνὰ δῆριν, ἑῷ πίσυνοι βασιλῆϊ.
Καὶ τότε δή ῥα Μένεκλον ἐπεσσύμενον Δαναοῖσι
Πηλείδης κατέπεφνεν· ὁ δ' ἀσχαλόων ἑτάροιο
Μέμνων ὀμβριμόθυμος ἐνήρατο πουλὺν ὅμιλον.
Ὡς δ' ὅτε τις κραιπνῇσιν ἐπεσσύμενος ἐλάφοισι
Θηρητὴρ ἐν ὄρεσσι, λίνων ἔντοσθεν ἐερμένας
Ἰλαδὸν ἀγρομένῃσιν ἐς ὕστατον δόλον ἄγρης
Αἰζαὸν ἔκτεινε, κύνες δ' ἐπικαγχαλάασιν,
Πυκνὸν ὑλακτεόντες, ὁ δ' ἐμμεμαὼς ὑπ' ἀϋτῇ
Κεμμάσιν ὠκυτάτοισι φόνον στονόεντα τίθησιν.
Ὡς τότε Μέμνων ἐδάϊζε πολὺν στρατόν· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
Γήθεον· Ἀργεῖοι δ' ὑπὸ κλυτὸν ἄνδρ' ἐφέβοντο.
Ὡς δ' ὁπότ' ὀξυτενοῦς ἀπ' ὄρεος ἠλιβάτοιο
Πέτρου ἀπειρεσίοιο, τὸν ὑψόθεν ἀκάματος Ζεὺς
Ὤσῃ ἀπὸ κρημνοῖο, βαλὼν στονόεντι κεραυνῷ,
Τοῦ δ' ἀνὰ δρυμὰ πυκνά, καὶ ἄγκεα μακρὰ φαγέντος
Βῆσσαι ἐπικτυπέουσι, περιτρομέουσι δ' ἀν' ὕλην,
Εἴ που μῆλ' ὑπένερθε κυλινδομένοιο νέμονται,
Ἢ βόες, ἠέ τι ἄλλο, καὶ ἐξαλέονται ἰόντος
Ῥιπὴν ἀργαλέην, καὶ ἀμείλιχον· ὡς ἄρ' Ἀχαιοὶ
Μέμνονος ὀμβρίμου ἔγχος ἐπεσσυμένοιο φέβοντο.
Καὶ τότε δὴ κρατεροῖο μολὼν σχεδὸν Αἰακίδαο
Νέστωρ, ἀμφὶ δὲ παιδί μέγ' ἀχνύμενος, φάτο μῦθον·
Ὦ Ἀχιλεῦ μέγα ἕρκος ἐϋσθενέων Ἀργείων,
Ὤλετό μοι φίλος υἱός, ἔχει δέ μοι ἔντεα Μέμνων
Τεθνειῶτος, δείδω δὲ κυνῶν μὴ κύρμα γένηται·
Ἀλλὰ θοῶς ἐπάμυνον· ἐπεὶ φίλος, ὅς τις ἑταίρου
Μέμνηται κταμένοιο, καὶ ἄχνυται οὐκ ἔτ' ἐόντος.
Ὣς φάτο· τοῦ δ' ἀΐοντος ὑπὸ φρένας ἔμπεσε πένθος·
Μέμνονα δ' ὡς ἐνόησεν ἀνὰ στονόεντα κυδοιμόν,
Ἀργείους ἰλαδὸν ὑπ' ἔγχεϊ δηϊόωντα,
Αὐτίκα κάλλιπε Τρῶας, ὅσους ὑπὸ χερσὶ δάϊζεν,
Ἀμφ' ἄλλας φάλαγγας, καὶ ἱέμενος πολέμοιο,
Ἤϊεν ἀντίος, μέγα χωόμενος Ἀντιλόχοιο,
Ἠδ' ἄλλων κταμένων· ὁ δ' ἄρ' εἵλετο χείρεσι πέτρην,
Τήν ῥα βροτοὶ θέσαν οὖρον ἐϋσταχύος πεδίοιο.
Καὶ βάλεν ἀκαμάτοιο κατ' ἀσπίδα Πηλείωνος
Δῖος ἀνήρ· ὁ δ' ἄρ' οὔ τι τρέσας περιμήκεα πέτρην,
Αὐτίκα οἱ σχεδὸν ἦλθε, μακρὸν δόρυ πρόσθε τιταίνων
Πεζός, ἐπεί ῥά οἱ ἵπποι ἔσαν μετόπισθε κυδοιμοῦ·
Καί οἱ δεξιὸν ὦμον ὑπὲρ σάκος ἐστυφέλιξεν·
Ὁ δὲ καὶ οὐτάμενος, ἀταρβεῖ μαίνετο θυμῷ·
Τύψε δ' ἄρ' Αἰακίδαο βραχίονα δουρὶ κραταιῷ·
Τοῦ δ' ἐχύθη φίλον αἷμα· χάρη δ' ἄρ' ἐπήσιον ἥρως,
Καί μιν ἄφαρ προσέειπεν ὑπερφιάλοις ἐπέεσσιν.
Νῦν σ' ὀΐω μόρον αἰνὸν ἀναπλήσειν ὑπ' ὀλέθρῳ
Χερσὶν ἐμῇσι δαμέντα, καὶ οὐκέτι μῶλον ἀλύξαι·
Σχέτλιε, τίπτε σὺ Τρῶας ἀνηλεγέως ὀλέεσκες,
Πάντων εὐχόμενος πολὺ φέρτερος ἔμμεναι ἀνδρῶν,
Μητρός τ' ἀθανάτης Νηρηΐδος; ἀλλά σοι ἤδη
Ἤλυθεν αἴσιμον ἦμαρ, ἐπεὶ θεόθεν γένος εἰμί,
Ἠοῦς ὄμβριμος υἱός, ὃν ἔκτοθι τηλεκλειταὶ
Ἑσπερίδες θρέψαντο παρὰ ῥόον Ὠκεανοῖο·
Τοὔνεκα σεῦ καὶ δῆριν ἀμείλιχον οὐκ ἀλεγύνω,
Εἰδὼς μητέρα δῖαν, ὅσον φερτέρη ἐστὶν
Νηρηΐδος, τῆς αὐτὸς ἐπεύχεαι ἔκγονος εἶναι·
Ἡ μὲν γὰρ μακάρεσσι, καὶ ἀνθρώποισι φαείνει·
Τῇ ὕπο πάντα τελεῖται, ἀπείριτος ἔνδον Ὀλύμπου,
Ἐσθλά τε, καὶ κλυτὰ ἔργα, τά τ' ἀνδράσι γίνετ' ὄνειαρ·

Græcorum pereuntium, totóque pectore exultat Memnon,
Incurſu hoſtium ordines ſubinde perrũpẽs. mortuorũq́; ſtrage
Troianũ ſolũ arctiatur: nec tamẽ ille à perſecutione turbulẽta
Sperabat enim ſe Troianis lumen Danaiſq́; exitiũ (deſiſtit.
Fore: ſed Fatum lugubre falſa eum ſpe ludebat,
Iuxta aſſiſtens, & ad pugnam inſtigans.
Atqui circa ipſum miniſtri robore præſtantes occupati e-
Alcioneus, Nychiúſque, & Aſiades animoſus. rant.

Mem. ſatellites.

Haſtipotéſque Meneclus, Alexippuſq́; Cladonq́;
Aliique pugnæ percupidi: qui & ipſi
Fortiter in conflictu ſe gerebant, ſuo imperatore freti.
Et tunc Meneclum, Danais incumbentem,
Pelides neci dedit. Commotus igitur ob ſocium
Cordatus Memnon, numeroſam ſuſtulit turbam.
Non ſecus, ac ſi quis celeres in montibus ceruas

Memnon venatori ſimilis.

Iam nigris retibus implicitas obruit,
Quas in extremum venationis dolum, gregatim coëgit
Adminiſtrorum ſagacitas. Ibi canes exſultant, omniaque
Crebro latratu miſcent. Ipſe verò ſtrenuè venabulo vtens
Ceruis pernicitate valentibus triſtem infert necem. (litones
Sic Memnon magnam exercitus partẽ concidit: & comi-
Gaudio exſiliunt. Argiui autem virum gloria inſignem fugi-
Vt fit ſi ex arduo monte ſaxum tant.

Comparatio, Græcorum pauorem oſtendens.

Ruit immenſum: quod deorſum Iupiter inuictus
In præceps agit à rupe, horriſono fulmine diuiſum.
Quo per denſa arboreta, & longa deuexa ruinam ſubſultante
Valles fragorem reddunt trepidantq́; in ſylua,
Sicubi infra rotatum illud paſcuntur, oues,
Aut iuuencæ, aut aliud animans: & euitant imminentis
Violentum & ſæuum impetum: non aliter Argiui
Acrem Memnonis irruentis haſtam formidabant.
Tunc verò præualidum Æaciden adit, (profatur:

Neſtor Achillis opẽ implorat.

Neſtor: & propter filium mœrore conturbatus, hæc verba
O Achilles ingens propugnaculum fortium Argiuorum,
Cæſus eſt mihi filius dilectus, & arma obtinet Memnon
Defuncti, metuo etiam, ne canibus præda fiat. (exſtincti
At è veſtigio ſuccurre: nam is demum amicus qui etiam
Memoriã amici ſeruat, eiuſq́; cauſam doles licet nõ amplius
ſuperſtitet. (cumbit.
Sic fatur: illius verò animo ſimulac inaudiuit mœror in-

Amico etiam mortuo officiũ præſtandũ. Achillis cũ Memnone [illegible]

Et vt conſpexit Memnona in triſtiſono conflictu,
Argiuos haſtâ cateruatim trucidantem:
Confeſtim omittit Troas, quos manibus ſuis conficiebat,
Inter alias acies ſeries: & pugnam ardens,
Contra illum tendit, irâ percitus propter Antilochum,
Alióſque interfectos. Ille verò manibus ſaxum corripit,
Quem ſpiciferi terminum ruris agricolæ poſuerant.
Et in ſcutum inuicti Achillis conijcit,
Vir diuino genere ortus. Ille tamen immane ſaxũ nihil ab-
Propius ad eum acceſſit, longamq́; prætendit haſtam (horrẽs
Pedes: nam quadrupedes ei poſt aciem relicti erant.
Et dextrum ipſi humerum ſupra ſcutum percuſſit.
Hic verò quanquam ſaucius, intrepido tamen animo furit
Et ſubito Æacidæ brachium violenta haſta ſauciat,
Ex quo carus ille ſanguis emicat, ideo nequicquam geſtit he-
Ac ſtatim ſuperbis illum dictis compellat: (ros.

Mem. vulnerat Achillem, & ſuperbè alloquitur. Minæ futiles.

Nunc luctuoſo vt fato mortẽ oppetas, equidẽ ſpero futurum,
Manibus meis victus, neque vltra belli diſcrimen euadas.
Improbe, cur tam crudeli Troianos exitio multabas,
Iactans te omnium virorum optimum eſſe,
Deáque matre Nereide ſcilicet natum? ſed tibi iam
Imminet fatalis dies: námque à Diis genus duco etiam ipſe:
Auroræ ſtrenuus filius, quẽ procul ſtridum colentes hortum

Vana nobilitatis iactatio.

Heſperides nutriuerunt, iuxta Oceani ſinum.
Ideo te in immiti certamine non magnifacio:
Cùm conſtet mihi, quanto mater diua potior ſit
Nereide: ex qua te natum gloriaris.
Illa enim Diis & hominibus lucem præbet. (mendum,
Illa exorta omnia perficiuntur intra cœlum nũquam conſu-
Bona & præclara opera, quæ hominibus vtilitatem afferunt.

Hæc autem in Ponti latebris reſidens infructuoſis
Vitam degit, & inter piſces cetaceos demoratur,
Ocioſa & ignobilis. Egóque ipſam nihili æſtimo,
Nec eam de abus cœleſtibus parem cenſeo.
Sic ait: hunc contrà audax Æacida natus increpat: [Achilles ſe & genus ſuum Memnoni anteponit.]
Memnon, quorſum te mens laua nunc exagitat:
Vt te mihi aduerſum feras & in acie compares?
Qui te potentior ſum viribus, genere & formâ,
Nobilem ſortitus ſtirpem Iouis fortiſſimi
Et potentis Nerei, qui marinas procreauit puellas
Nereides, quas etiam Dij in cœlo honore proſequuntur.
Ante omnes verò Thetin præclara conſilia dantem.
Propterea quod Bacchum olim ſuis laribus ſuſcepit,
Cum expaueſceret crudelis Lycurgi violentiam.
Et quod Vulcanum, ingenioſum æris artificem,
Domo ſua recepit cùm deiectus eſſet Olympo.
Et quod ipſum Tonantem è vinculis ſoluit.
Horum memoriam recolentes Dij, omnia luſtrantes,
Matrem meam Thetin venerantur in beato cœlo.
Et experieris Deam eſſe, quando haſta ænea penitus
In iecur tuum, mea virtute percuſſi, adacta fuerit.
De Hectore enim propter Patroclum iratus vindictam
ſumſi. *Tu propter Antilochum mihi*
Suppliciū lues: non enim viri imbellis amicum letho dediſti:
Sed quid imperitorum infantium more
Stamus, parentum noſtrorum facinora verbis extollentes. [Se ipſum prædicare puerile.]
Noſtraq; ipſorum. En Mars adeſt. Adſit etiam virtus.
Sic fatus longum manibus enſem corripit, [Achillis & Memnonis conflictus.]
Nec ſegnius ex alia parte Memnō, cōcurſuq; ardēter facto,
Dum cuiuſq; animus ſtudio gloriæ effertur, audè tundunt
Clypeos quos Vulcanus arte diuina elaborarat, (alternatim
Crebraq; fit impreſſio adeò vt criſtis contingerent
Seſe inuicem colliſæ vtrinque galeæ:
Iupiter autem vtrique bene cupiēs robur adiecit, (quā viris.
Fecitq; vt indefatigabiles eſſēt, et ſolito proceriores, nec quic-
Similes ſed Diuis. Côtētionē. interim vterq; gaudio afficiebat
Qui cū mucrones quàm citiſſimè in corpus adigere cuperēt,
Inter ſcutum videlicet & galeam criſtatam,
Crebrò vires ſuas illuc intendunt: alias etiam
Paullum ſupra ocreas, & infra varium
Thoracem validis aptatum membris infigere gladium
Ambo feſtinabant interim arma illis à Deo cuſa (ſcendit
Circum humeros crepant: & clamor ad æthera diuinum a- [Clamor exercitus, & puluis per comp.]
Troum, Æthiopúmque, & fortium Argiuorum.
Inter ſe pugnantium, puluiſq; ſub pedibus ſe tollit (tum erat:
Ad altum vſq; ad cœlum: nam ingens negotium tunc cōmo-
Vt cùm nebula in montibus cum excitato nimbo exſiſtit:
Quando ſtrepitantes fluminum alueis replentur
Aqua ruente: & fremit omnis torrentium vorago
Immenſum, adeóque cuncti paſtores metuunt
Vndas tempeſtate effuſas, et caliginem pernicialibus gratam
Aliiſq; feris, quas vaſta nutrit ſylua: (lupis.
Ita & illorum circa pedes moleſtus volitabat puluis,
Qui etiam claram ſolis lucem obtexit:
Æthera obumbrans, & dira affligebat populum
Calamitas, non modo ab infelici prælio, ſed puluere etiā pro-
Quē tandem Deorū *quiſpiam à certamine diſpulit (fecta:* [Grauis pugna.]
Repente: ſæua interim peſtes ſtrenuas vtrinque
Phalanges inſtigabant, ad indeſeſſe pugnandum
In triſti illo conflictu: nec Mars finem faciebat cædis
Funeſta. Circumquaq; igitur tellus cruore
Polluebatur effuſo: atraque pernicies voluptatem capiebat.
Anguſtus etiā fiebat à ſtragib. vaſtus & equis Troiæ cāpus,
Quantū hinc & illinc Simois & Xanthus alueo includunt,
Dum ex Ida in ſacrum Helleſpontum decurrunt.
Cum itaque ad ſat longum tempus extracta eſſet pugna, [Amplificatio à Deorū ſtudiis.]
Et æquis vtrinque viribus dimicaretur,
Tum procul è Diis cœleſtibus, qui ſpectatores ſe exhibuerāt
Alij voluptatem ſuper inuicto Pelida, (bant.
Alij ſuper eximio Tithoni & Auroræ nato, animis percipie-

Ἡδ' ἐν ἁλὸς κευθμῶσι μεδημένη ἀτρυγέτοισιν,
Ναίει ὁμῶς κήτεσσι, μετ' ἰχθύσι κυδιόωσα,
Ἄπρηκτος, καὶ ἄϊστος· ἐγὼ δέ μιν οὐκ ἀλεγίζω,
Οὐδέ μιν ἀθανάτοισιν ἐπουρανίοισιν ἐΐσκω·
Ὣς φάτο· τὸν δ' ἐνένιπε θρασὺς πάϊς Αἰακίδαο,
Ὦ Μέμνον, πῶς νῦν σε τεαὶ φρένες ἐξορόθυναν
Ἐλθέμεν ἀντί' ἐμεῖο, καὶ ἐς μόθον ἰσοφαρίζειν·
Ὃς σέο φέρτερός εἰμι βίῃ, γενεῇ τε φυῇ τε,
Ζηνὸς ὑπερθύμοιο λαχὼν ἀριδείκετον αἷμα,
Καὶ θρασέος Νηρῆος, ὃς εἰναλίας τέκε κούρας
Νηρηΐδας, τὰς δή ῥα θεοὶ τίουσ' ἐν Ὀλύμπῳ.
Πασάων δὲ μάλιστα Θέτιν κλυτὰ μητιόωσαν,
Οὕνεκά που Διόνυσον ἑοῖς ὑπεδέκτο μελάθροις,
Ὁππότε δὴ μέμβλωκε βίην ὀλοοῖο Λυκούργου,
Ἠδὲ καὶ ὡς Ἥφαιστον ἐΰφρονα χαλκεοτέχνην
Δέξατο οἷσι δόμοισιν ἀπ' Οὐλύμποιο πεσόντα,
Αὐτόν τ' Ἀργικέραυνον, ὅπως ὑπελύσατο δεσμῶν·
Τῶν μιμνησκόμενοι πανδερκέες Οὐρανίωνες,
Μητέρ' ἐμὴν τίουσι Θέτιν ζαθέῳ ἐν Ὀλύμπῳ·
Γνώσῃ δ' ὡς θεός ἐστιν, ἐπὴν δόρυ χάλκεον εἴσω
Ἐς τεὸν ἧπαρ ἵκηται, ἐμῇ βεβλημένος ἀλκῇ·
Ἕκτορα γὰρ Πατρόκλοιο, σὲ δ' Ἀντιλόχοιο χολωθείς.
Τίσομαι· οὐ γὰρ ὄλεσσας ἀνάλκιδος ἀνδρὸς ἑταῖρον.
Ἀλλὰ τί νηπιάχοισιν ἐοικότες ἀφραδέεσσιν
Ἕσταμεν, ἡμετέρων μυθεύμενοι ἔργα τοκήων,
Ἠδ' αὐτῶν; ἐγγὺς καὶ Ἄρης, ἐγγὺς καὶ ἀλκή·
Ὣς εἰπὼν, παλάμῃσι λάβεν πολυμήκετον ἄορ.
Μέμνων δ' αὖθ' ἑτέρωθε, καὶ ὀξαλέως συνόρουσαν·
Τύπτον δ' ἀζηχέως, ἄμοτον, φρεσὶ κυδιόωντες,
Ἀσπίδας, ἃς Ἥφαιστος ὑπ' ἀμβροσίῃ κάμε τέχνῃ
Πυκνὰ συναΐσσοντες. ἐπιψαύον δὲ λόφοισιν
Ἀλλήλαις ἑκάτερθεν ἐρειδόμεναι τρυφάλειαι·
Ζεὺς δὲ μέγ' ἀμφοτέροισι, φίλα φρονέων, βάλε κάρτος
Τεῦξε δ' ἄρ' ἀκαμάτους, καὶ μείζονας, οὐδὲν ὁμοίους
Ἀνδράσιν, ἀλλὰ θεοῖσιν· ἔρις δ' ἐπεγήθεεν ἄμφω·
Οἱ δ' αἰχμὴν μεμαῶτες ἄφαρ χροὸς ἐντὸς ἐλάσσαι,
Μεσσηγὺς σάκεός τε, καὶ ὑψιλόφου τρυφαλείης,
Πολλάκις ἰθύνεσκον ἑὸν μένος· ἄλλοτε δ' αὖτε
Βαιὸν ὑπὲρ κνημῖδος, ἔνερθε δὲ δαιδαλέοιο
Θώρηκος, στιβαροῖσιν ἀρηρότος μελέεσσιν
Ἄμφω ἐπειγόμενοι, τὰ δέ σφισιν ἄμβροτα τεύχε'
Ἀμφ' ὤμοις ἀράβησε· βοὴ δ' ἵκετ' αἰθέρα δῖον
Τρώων, Αἰθιόπων τε, καὶ Ἀργείων ἐριθύμων.
Μαρναμένων ἑκάτερθε· κόνις δ' ὑπὸ ποσσὶν ὀρώρει
Ἄχρις ἐς οὐρανὸν εὐρύν, ἐπεὶ μέγα κίνυτο ἔργον·
Εὖτ' ὀμίχλη κατ' ὄρεσφιν ὀρινομένου ὑετοῖο,
Ὁππότε δὴ κελάδοντες ἐνιπλήθονται ἔναυλοι
Ὕδατος ἐσσυμένοιο, βρέμει δ' ἄρα πᾶσα χαράδρη
Ἄσπετον, οἱ δ' ἄρα πάντες ὑποτρομέουσι νομῆες
Χειμάρροις, ὁμίχλην τε, φίλην ὀλοοῖσι λύκοισιν,
Ἠδ' ἄλλοις θήρεσσιν, ὅσους τρέφει ἄσπετος ὕλη,
Ὣς τῶν ἀμφὶ πόδεσσι κόνις πεπότητ' ἀλεγεινή,
Ἥ ῥά τε καὶ φάος ἠῦ κατέκρυψεν ἠελίοιο,
Αἰθέρ' ὀμισκιόωσα. κακῶς δ' ὑπεδάμνατ' ὀϊζῦ
Λαοὺς, ἐν κονίῃ τε, καὶ αἰνομόρῳ ὑσμίνῃ.
Καὶ τὴν μὲν μακάρων τις ἀπώσατο δηϊοτῆτος
Ἐσσυμένως, ὀλοαὶ δὲ θοὰς ἑκάτερθε φάλαγγας
Κῆρες ἐποτρύνεσκον, ἀπειρέσιον πονέεσθαι
Δῆριν ἀνὰ στονόεσσαν· Ἄρης δ' οὐ λῆγε φόνοιο
Ἀργαλέου, πάντῃ δὲ πέριξ ἐφοινίσσετο γαῖα
Αἵματος ἐκχυμένοιο· μέλας δ' ἐπῆγεν ὄλεθρος·
Στείνετο δὲ κταμένων πεδίον μέγα, ἱπποβότον τε,
Ὁππόσον ἀμφὶ ῥοαῖς Σιμόεις, καὶ Ξάνθος ἐέργει,
Ἰδῆθεν κατιόντες ἐς ἱερὸν Ἑλλήσποντον·
Ἀλλ' ὅτε δὴ πολλὴ μὲν ἅδην μηκύνετο δῆρις
Μαρναμένων, ἶσον δὲ μένος τέτατ' ἀμφοτέροισι,
Δὴ τότε πού γ' ἀπάνευθεν Ὀλύμπιοι εἰσορόωντες,
Οἱ μὲν θυμὸν ἔτερπον ἀτειρέϊ Πηλείωνι,
Οἱ δ' ἄρα Τιθωνοῖο καὶ Ἠοῦς υἱέϊ δίῳ.

Ὑψόθι δ' οὐρανὸς αἰπὺς ὑπέβραχεν· ἀμφὶ δὲ πόντος
Ἴαχε· κυανέη δὲ περιξ ἐλελίζετο γαῖα
Ἀμφοτέρων ὑπὸ ποσσί· περιτρομέοντο δὲ πᾶσαι
Ἀμφὶ Θέτιν Νηρῆος ὑπερθύμοιο θύγατρες
Ὀμβρίμου ἀμφ' Ἀχιλῆος, ἰδ' ἄσπετα δειμαίνοντο·
Δείδιε δ' Ἠριγένεια φίλῳ περὶ παιδὶ καὶ αὐτὴ
Ἵπποις ἐμβεβαυῖα δι' αἰθέρος· αἱ δέ οἱ ἄγχι
Ἠελίοιο θύγατρες ἐθάμβεον ἑσταυῖαι
Θεσπέσιον περὶ κύκλον, ὃν Ἠελίῳ ἀκάμαντι
Ζεὺς πόρεν εἰς ἐνιαυτὸν ἑὸν δρόμον, ᾧ περὶ πάντα
Ζώει τε, φθινύθει τε, περιπλομένοιο κατ' ἦμαρ
Νωλεμέως αἰῶνος, ἑλισσομένων ἐνιαυτῶν.
Καί νύ κε δὴ μακάρεσσιν ἀμείλιχος ἔμπεσε δῆρις,
Εἰ μὴ ὑπ' ἐννεσίῃσι Διὸς μεγαλοβρεμέταο
Δοιαὶ δ' ἄρ' ἀμφοτέροισι θοῶς ἑκάτερθε παρέσταν
Κῆρες· ἐρεμναίη μὲν ἔβη ποτὶ Μέμνονος ἦτορ·
Φαιδρὴ δ' ἀμφ' Ἀχιλῆα δαΐφρονα· τοὶ δ' ἐσιδόντες
Ἀθάνατοι μέγ' ἄϋσαν· ἄφαρ δ' ἕλε τοὺς μὲν ἀνίη
Ἀργαλέη, τοὺς δ' αὖ, καὶ ἀγλαὸν ἔλλαβε χάρμα·
Ἥρωες δ' ἐμάχοντο κατ' αἱματόεντα κυδοιμόν,
Ἔμπεδον, οὐδ' ἔτι Κῆρας ἐπερχομένας ἐνόησαν.
Θυμόν, καὶ μέγα κάρτος ἐπ' ἀλλήλοισι φέροντες.
Φαίης κε στονόεντα κατὰ μόθον ἤματι κείνῳ
Μάρνασθ', ὥς τε Γίγαντας ἀτειρέας, ἢ κραταιοὺς
Τιτῆνας, ἀτηρὴ δ' ἄρ' ἐπὶ σφισι δῆρις ὀρώρει,
Ἠμὲν ὅτε ξιφέεσσι συνέδραμον, ἠδ' ὅτε λᾶας
Βάλλον ἐπεσσύμενοι περιμήκεας. οὐδέ τις αὐτῶν
Χάζετο βαλλομένων, οὐδ' ἔτρεσαν, ἀλλ' ἅτε πέτραι
Ἕστασαν ἀκμῆτες, κεκασμένοι ἄσπετον ἀλκήν·
Ἄμφω γὰρ μεγάλοιο Διὸς γένος εὐχετόωντο,
Τοὔνεκ' ἄρα σφίσι δῆριν ἴσην ἐτάνυσσεν Ἐνυὼ
Πολλὸν ἐρειδομένοισιν ἐπὶ χρόνον, ἐν δαῒ κείνῃ,
Αὐτοῖς, ἠδ' ἑτάροισιν ἀταρβέσιν. οἱ μέγ' ἀέκητον
Νωλεμέως πονέοντο μεμαότες, ἄχρι καμόντων
Αἰχμαὶ ἀπεγνάφθησαν ἐν ἀσπίσιν, οὐδέ τις ἦεν
Θεινομένων ἑκάτερθεν ἀνούτατος· ἀλλ' ἄρα πάντων
Ἐκ μελέων εἰς οὖδας ἀπέρρεεν αἷμα, καὶ ἱδρώς,
Αἰὲν ἐρειδομένων. κεκάλυπτο δὲ γαῖα νέκυσσιν,
Οὐρανὸς ὡς νεφέεσσιν ἐς αἰγοκερῆα κιόντος
Ἠελίου, ὅτε πόντον ὑποτρομέει μέγα ναύτης·
Τοὺς ἵπποι χρεμέθοντες, ἐπεσσυμένοις ἅμα λαοῖς,
Τεθνεῶτας στίβεσκον, ἅτ' ἄσπετα φύλλα κατ' ἄλσος,
Χείματος ἀρχομένου, μετὰ τὴν ἐθόωσαν ὀπώρην·
Οἱ δέ που ἐν νεκύεσσι, καὶ αἵματι δηριόωντο
Υἱέες μακάρων ἐρικυδέες. οὐδ' ἀπέληγον
Ἀλλήλοις κοτέοντες. Ἔρις δ' ἴθυνε τάλαντα
Ὑσμίνης δυσηχέα· τὰ δ' οὐκ ἔτ' ἴσα πέλοντο·
Ἀλλ' ἄρα Μέμνονα δῖον ὑπὸ στέρνοιο θέμεθλα
Πηλείδης ἔτυψε· τὸ δ' ἀντικρὺ μέλαν ἆορ
Ἐξετόρε· τοῦ δ' αἶψα λίπε πολυήρατος αἰών.
Κάππεσε δ' εἰς μέλαν αἷμα. βράχε δέ οἱ ἄσπετα τεύχη.
Γαῖα δ' ὑπεσμαράγησε, καὶ ἀμφεφόβηθεν ἑταῖροι.
Τὸν δ' ἄρα Μυρμιδόνες μὲν ἐσύλεον· ἀμφὶ δὲ Τρῶες,
Φεῦγον, ὁ δ' αἶψα δίωκε μένος μέγα λαίλαπι ἶσος·
Ἠὼς δ' ἐστονάχησε, καλυψαμένη νεφέεσσιν·
Ἠχλύνθη δ' ἄρα γαῖα. θοοὶ δ' ἅμα πάντες ἀῆται,
Μητρὸς ἐφημοσύνῃσι, βίῃ φορέοντο κελεύθῳ
Ἐς πεδίον Πριάμοιο, καὶ ἀμφεχέοντο θανόντι.
Οἳ καὶ ἀναρπάξαντο θοῶς Ἠοῦς γόνον,
Καὶ φέρον πολιοῖο δι' ἠέρος· ἄχνυτο δέ σφι
Θυμός, ἀδελφειοῖο δεδουπότος. ἀμφὶ δ' ἄρ' αἰθὴρ
Ἔστενε· τοῦ δ' ἐπὶ γαῖαν ὅσαι πέσον αἱματόεσσαι
Ἐκ μελέων ῥαθάμιγγες, ἐν ἀνθρώποισι τέτυκται
Σῆμα καὶ ἐσσομένοις. τὰς καὶ θεοὶ ἄλλοθεν ἄλλας,
Εἰς ἓν ἀγειράμενοι, ποταμὸν θέσαν ἠχήεντα.
Τὸν ῥά τε Παφλαγόνεσσιν ἐπιχθόνιοι καλέουσι,
Πάντες, ὅσοι ναίουσι μακρῆς ὑπὸ πείρασιν Ἴδης.
Ὅς τε καὶ αἱματόεις προρέει ἐπὶ πίονα γαῖαν,
Ὁππότε Μέμνονος ἦμαρ ἵκῃ λυγρόν, ᾧ ἔνι κεῖνος

Tum arduum deſuper immugiit cælum: maréque inferum
Reſonuit & nigra in orbem concuſſa fuit tellus, (& ſuperum
Sub vtriuſque pedibus. Tremuerunt ſimul omnes
Circa Thetim Nerei cordati filiæ,
Strenui Achillis cauſa ſummo timore correptæ.
Ipſa etiam Aurora caro timuit nato,
Dum equis per æthera inueheretur: prope illam
Stantes Solis filiæ non erant abſque ſtupore,
In circulo diuino, quem indeſatigabili Soli (ſa Zodiacum.
Iupiter dedit, anni ſpatio bene percurrendũ, ſub quo vniuer-
Viuunt & intereunt dum circumuertit ſe in dies.
Abſque intermiſſione, annis circumuoluentibus æuum.
Tum certè Diis ipſis acerbiſſima incidiſſet Contentio:
Ni Iouis altiſoni monitis conſilio, Fato [illegible]
Duæ illis vtrinque ſubito adhæſiſſent
Parcæ altera triſtis & nubilo vultu, Memnonis cor adijt,
Altera læta & ſerena facie forte in Achillem. Quibus viſis
Superi clamorẽ magnũ ſuſtulerunt. Et ſtatim alios mœſtitia
Lugubris: alios dulcis & nitida complectitur lætitia. (occupat
Heroes interea cruento inter ſe prælio conflictantur
Pertinaciſſimè, nec Parcas accedere animaduertunt,
Dum ſumma corporis animiq; vi in ſe mutuo feruntur.
Dixeris ſanè non aliter lacrymoſo tunc conflictu
Inter ſe diſceptaſſe, quàm Gigantes indomitos, aut robuſtos Simil. [illegible]
Titanes: namq; validum inter eos certamen incruduerat.
Tum ſi gladiis concurrerent, tum ſi lapides
Prægrandes impetu facto iactarent, neuterq; horum
Ictus illos vel terga vertit vel timori locum dedit: ſed veluti
Immotæ ſteterunt, robore multo armati. (cautes
Ambo enim magni Iouis familia ſe ortos profitebantur.
Ideo diu æquum ipſis Martem ſuſpendit Bellona:
Vt ad longum tempus in iſto prælio colluctarentur,
Tum ipſimet amici impauidi. Qui pro ducibus magno
Nixu alacres conſtanter ſubibant: donec ſeſſorum Mutuũ pro ducibus [illegible] certatio, & ſtrages per Comp.
Mucrones reſilierent in ſcutis: nec quiſquam erat
Inuicem ſe verberantium abſque vulnere, ſed omnium
E membris ad ſolum manabat cruor & ſudor,
Pertinaci conatu dimicantium: opertaq; erat tellus cadaue-
Vt cælum nubibus cum Ægocerotis ſignum intrat (ribus:
Sol, vbi nauta pontum valde reformidat.
Equi autem hinnientes, vnà cum irruentibus cateruis,
Exanimes proculcabant ceu denſa in luco folia,
Hyeme poſt florentem Autumnum ineunte.
Porrò in ſtrage & tabo adhuc decertabant
Percelebres Deorum filij, nec deſinebant (uit bilancem Pugnæ inclinatio: Memnonis cædes: Troũ fuga.
Mutuis in ſe iris exaſperari: at tandem Contentio libra-
Pugnæ feræ eſſe eæq; non amplius æquilibres erant.
Ergo Memnoni Dea nato in ima pectoris
Pelides vulnus inflixit, & per tranſuerſum liuidus enſis
Erupit, atque protinus iucundum eius æuum abruptũ erat.
Procubuit igitur in nigram ſaniem & vaſta ipſius arma in-
Tellusq; reboat, & ſocij paſſim metu cõſternatur. (tonant,
Spolia quidem Myrmidones detrahunt. At vndiq; Troes
Fuga diſſipantur, quos rapidè Achilles inſequitur, acri impe-
tu turbini comparandus.
Tum Aurora nubibus ſeſe condẽs triſtiſſ. edidit gemitus. Venti Auroræ iuſſu cadauer Memn. auferunt,
Telluſq; inhorruit tenebris, & præpetes venti ſimul omnes,
Matris iuſſu, vno rapidum itinere deferebantur
In campum Priami: circumfuſiq; mortuo
Extemplo arripiunt Auroræ natum,
Perq; aëra carum auferunt: ſed interim mœſtus ipſis eſt
Animus, fratris caſi vicem dolens: & circumquaq; æther
Ingemuit. Quotquot verò in terram de ipſo cadebant cruentæ Ex cruentis Memn. guttis amnis naſcitur,
E membris guttæ, inter homines factæ ſunt
Signum etiam poſteros: has enim Dij hinc inde
In vnum collectas, fluuium fecerunt vndiſonantem,
Quem Paphlagonum mortales vocant
Quotquot longas Idæ radices accolunt.
Qui & ſanguinolentus per benignam illic terram labitur, Miraculũ.
Quando funeſta Memnonis dies illuxit, in quo ille

Mortem obiit: & tetra atque ingens exhalat Mephitis
Ex vnda: dixeris etiamnum è lethali vulnere
Saniem deſtillare putridam, quæ fœdum exhalet odorem.
Hæc itaque conſiliis Deorum acciderunt, volabant autem
Celeres venti, rigidum Auroræ natum ferentes
Exiguo ſupra terram ſpatio nubila caligine inuolutum.

Æthiopes Ducis cadauer ſubſequuntur per ſimilitudinem.

At nec Æthiopes à ductore cæſo
Procul vagati ſunt: nam Deus repentè etiam ipſos
Duxit, celeritatem, quam exoptabant adiiciens: quæ prædiiti
Futurum erat, vt paulo pòſt in aëre ſublimes ferrentur:
Ideo regem ſuum deplorantes, à tergo ventos ſequebantur.
Vt cum venatoris in ſaltu proſtrati,
Vel apri, vel leonis faucibus mortiferis,
Cadauer ſublatum laborum patientes ſocij auferunt
Nõ ſine magno dolore: ponè verò canes, heri ſui deſiderium
Ipſo gannitu teſtantes, propter venationem triſtificam, adhæ-
ſa illi, cùm ſæuum reliquiſſent conflictum: (reſcunt.
Rapidos ventos, magno cum gemitu ſectantur,
Prodigioſa quadam nebula inuoluti. paſſimq; Troes
Et Græci ſtupeſcunt: vnà cum rege ſuo
Cunctos ita diſparuiſſe: & profundo animos
Silentio percelluntur. Cadauer autem indefeſſi venti
Memnonis bellicoſi cum graui gemitu repoſuerunt,
Iuxta altifluí Æſepi amnis vndas:
Vbi pulchrè crinitarum Nympharum lucus exſtat

Memn. ſepulchrum.

Amœnus, in quo ei poſtea arduum eduxerunt tumulum
Filiæ Æſepi, omnis generis arboribus
Opacum. Multiſq; lamentis planxerunt Deæ,
Honorem illum filio pulchræ Auroræ deferentes.
Occidit tum ſolis lumen: & deſcendit Aurora

Auroræ & famularũ luctus.

De cœlo: vt natum cariſſimum lugeret, ſtipabantq; illam
Puellæ duodecim capillo decoræ, quarum curæ traditæ ſunt
Arduæ Solis viæ, ſemper circumuoluentis,
Noxq; & dies, & Iouis voluntate quæcunque
Fiunt: eius circa aulam & veſtibula nũquam dirumpenda
Verſantur huc atque illuc: annum circumferentes
Fructibus prægnantem, dum circulus ſe circumuertit
Hyemis gelidæ, & veris floridi,
Atque æſtatis iucundæ, racemoſiq; Autumni:
Hæ tunc delapſæ ab æthere excelſo (ſuum
Graui ſe luctu affligebant propter Memnonẽ: fletumq; illis
Pleiades cõſociabant, adeò quidẽ vt alti mõtes circũſonarẽt,
Et Æſepi fluenta. Luctuſq; ſe commouit indeſinens.

Auroræ lamentatio.

Ipſa igitur in medio ipſarum ſuo circumfuſa nato,
Magno exclamat eiulatu Aurora lamentabilis.
Itáne mihi cara ſoboles interiſti! & matrem tuam luctui
Inuoluiſti inextricabili! nunquam ego te ſublato
Diis immortalibus lucem reddere ſuſtinebo,
Sed ſqualidas inferorum domos ſubibo,
Quò anima à te procul exſtincto auolauit.
Vt Chaos per omnia cum tetra caligine diffundatur.
Vnde etiam Saturnij animum dolor aliquis occupet.
Non enim indignior ſum Nereide, vel Ioue ipſo,
Quæ omnia colluſtro, omnia ad finem vſque perduco
Sed nequicquam: at non videbit amplius meam lucem.
Infernas igitur tenebras peto, Thetin verò euehat in olympũ
E mari, vt Diis & mortalibus lumen exhibeat.
At mihi triſtis caligo, cœlo poſt habito, cordi eſt.
Ne vnquam circa interfectoris tui corpus radios ſpargã.
Hæc querenti lacrymæ ab immortali vultu promanant.
In modum fluuij perennis, & circa exanimem heroëm
Nigra tellus madefit: cõmuniq; dolore nox ambroſia indul-
Cum dilecta nata: omnia inſuper aſtra cœlum obducit (ges
Caligine & nubibus: vt gratam nauet operam Auroræ.

Troianorũ & Græcorum luctus.

Cæterũ Troes in vrbẽ ſe receperãt propter Memnonẽ ani-
Ægri, deſiderabant enim ducem vnà cum militibus: (mis
Nec tamen Argiui admodum lætabantur: verùm & ipſi,
In campo iuxta cæſos commilitones poſitis caſtris
Vtrumque agebant Achillem enim haſta clarum laudi-
bus vehebant,

Κάτθανεν· ἀργαλέη δὲ καὶ ἄσχετος ἔσσυτο ὀδμὴ
Ἐξ ὕδατος· φαίης κεν ἔθ' ἕλκεος οὐλομένοιο,
Τυπτομένοις ἰχῶρας ἀποπνείειν ἀλεγεινόν.
Ἀλλὰ τὰ μὲν βουλῇσι θεῶν τελέθ'· οἱ δ' ἐπέτοντο
Ἠοῦς ὄβριμον υἷα θοοὶ φέροντες ἀῆται
Τυτθὸν ὑπὲρ γαίης, δνοφερῇ κεκαλυμμένον ὄρφνῃ.
Οὐδὲ μὲν Αἰθίοπες ἀποτεμβόμενοι ἄνακτος,
Νόσφιν ἀϊτεῖσθαι δηθύνεον, ἐπεὶ θεὸς αἶψα καὶ αὐτοὺς
Ἦγεν ἀειρομένοισι βαθὺ τάχος, οἷον ἔμελλον
Οὐ μετὰ δηρὸν ἔχοντες, ὑπ' ἠέρι φέρεσθαι·
Τοὔνεχ' ἕποντ' ἀνέμοισιν, ὀδυρόμενοι βασιλῆα.
Ὡς δ' ὅτ' ἀγρευτῆρος ἐνὶ ξυλόχοισι δαμέντος
Ἢ συὸς, ἠὲ λέοντος ὑπὸ βλοσυρῇσι γένυσσι,
Σῶμ' ἀναγειράμενοι μογεροὶ φορέουσιν ἑταῖροι
Ἀχνύμενοι, μετὰ δ' αὖ σφι κύνες ποθέοντες ἄνακτα
Κνυζηθμῷ ἑπέονται, ἀεικέος εἵνεκ' ἄγρης,
Ὡς οἵγε προλιπόντες ἀνηλέα δηϊοτῆτα,
Λαιψηροῖς ἑπόμεντο μέγα στενάχοντες ἀήταις,
Ἀχλύϊ θεσπεσίῃ κεκαλυμμένοι· ἀμφὶ δὲ Τρῶες,
Καὶ Δαναοὶ θάμβησαν, ἅμα σφετέρῳ βασιλῆϊ
Πάντας ἀϊστωθέντας· ἀτειρέσιν δ' ἐνὶ θυμὸν
Ἀμφασίῃ βεβόληντο· νέκυν δ' ἀκάμαντες ἀῆται
Μέμνονος ἀγχεμάχοιο θέσαν, βαρέα στενάχοντες,
Πὰρ ποταμοῖο ῥέεθρα βαθυρρόου Αἰσήποιο,
Ἧχί τε Νυμφάων καλλιπλοκάμων πέλει ἄλσος
Καλὸν, ὃ δὴ μετόπισθε μακρὸν περὶ σῆμ' ἐβάλοντο
Αἰσήποιο θύγατρες, ἄδην πεπυκασμένον ὕλῃ
Παντοίῃ· καὶ πολλὰ θεαὶ περικωκύσαντο
Υἱέα κυδαίνουσαι ἐϋθρόνου Ἠριγενείης·
Δύσετο δ' ἠελίοιο φάος, κατὰ δ' ἤλυθεν ἠὼς
Οὐρανόθεν κλαίουσα φίλον τέκος. ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῇ
Κοῦραι ἐϋπλόκαμοι δυοκαίδεκα, τῇσι μέμηλεν
Αἰὲν ὑψιπορέων τέρμονος αἰπὰ κέλευθα
Νύξ τε, καὶ Ἠριγένεια, καὶ ἐκ Διὸς ὁππόσα βουλῆς
Γίγνεται, ἀμφὶ δόμους, καὶ ἀρρήκτους πυλεῶνας
Στρωφῶντ' ἔνθα καὶ ἔνθα, πέριξ λυκάβαντα φέρουσαι
Καρποῖσι βρίθοντα, κυλινδομένου περὶ κύκλου
Χειμῶνος κρυεροῖο, καὶ ἔαρος ἀνθεμόεντος,
Ἠδὲ θέρους ἐρατοῖο, πολυσταφύλου τ' ὀπώρης.
Αἳ δ' ὅτε δὴ κατέβησαν ἀπ' αἰθέρος ἠλιβάτοιο
Λευκὸν ὀδυρόμεναι περὶ Μέμνονα, σὺν δ' ἄρα τῇσι
Πληϊάδες μύροντο, περίαχε δ' οὔρεα μακρὰ,
Καὶ ῥόος Αἰσήποιο, γόος δ' ἄλληκτος ὀρώρει,
Ἡ δ' ἄρα τῇσι μέσῃσιν, ἑῷ περὶ παιδὶ χυθεῖσα,
Μακρὸν ἀνεστενάχησε πολύστονος Ἠριγένεια·
Ὤλεό μοι φίλον τέκνον· ἐν δ' ἄρα μητέρι πένθος
Ἀργαλέον περίθηκας· ἐγὼ δ' οὐ σεῖο δαμέντος
Τλήσομαι ἀθανάτοισιν ἐπουρανίοισι φαείνειν,
Ἀλλὰ καταχθονίων ἐσδύσομαι αἰνὰ βέρεθρα,
Ψυχὴ ὅπου σέο νόσφιν ἀποφθιμένου πεπότηται,
Πάντ' ἐπικιδναμένη χάεος καὶ ἀεικέος ὄρφνης,
Ὄφρα τοι καὶ Κρονίδαο περὶ φρένας ἄλγος ἵκηται.
Οὐ γὰρ ἀτιμοτέρη Νηρηΐδος, ἐκ Διός εἰμι,
Πάντ' ἐπιδερκομένη, πάντ' ἐς τέλος ἄχρις ἄγουσα
Μαψιδίως. ἦ τ' ἄρ κεν ἐμὸν φάος ἐφράσσατο.
Τοὔνεχ' ὑπὸ ζόφον εἶμι. Θέτιν δ' ἐπ' Ὄλυμπον ἀγέσθω
Ἐξ ἁλὸς, ὄφρα θεοῖσι, καὶ ἀνθρώποισι φαείνῃ·
Αὐτὰρ ἐμοὶ στυγερὸν κατ' οὐρανὸν ἔπλετο ὄρφνη,
Μὴ ἵνα σεῖο φονῆϊ φάος περὶ σῶμα βάλοιμι.
Ὣς φαμένης ῥέε δάκρυ κατ' ἀμβροσίοιο προσώπου
Ἀενάῳ ποταμῷ ἐναλίγκιον· ἀμφὶ δὲ νεκρῷ
Δεύετο γαῖα μέλαινα· συνάχνυτο δ' ἀμβροσίη νὺξ
Παιδὶ φίλῃ, καὶ πάντα κατέκρυψεν οὐρανὸν ἄστρα
Ἀχλύϊ, καὶ νεφέεσσι, φέρων χάριν Ἠριγενείῃ.
Τρῶες δ' ἄστεος ἔνδον ἔσαν περὶ Μέμνονι θυμὸν
Ἀχνύμενοι· πόθεον γὰρ ὁμῶς ἑτάροισιν ἄνακτα.
Οὐδὲ μὲν Ἀργεῖοι μέγ' ἐγήθεον, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
Ἐν πεδίῳ κταμένοισι παρ' ἀνδράσιν αὖλιν ἔχοντες
Ἀμφω, ἐϋμμελίην Ἀχιλῆα κυδαίνεσκον

Ἀντίλ

Ἀντίλοχον δ' ἄρα κλαῖον, ἔχον δ' ἄμα χάρματι πένθος
Παννυχίη δ' ἀλεγεινὸν ἀνεστενάχιζε γοῶσα
Ἠώς· ἀμφὶ δέ οἱ κέχυτο ζόφος. οὐδ' ἔτι θυμῷ
Ἀντολίης ἀλέγιζε, μέγαν δ' ἤχθαιρεν Ὄλυμπον·
Ἄγχι δέ οἱ μάλα πολλὰ ποδώκεες ἔστενον ἵπποι
Γαῖαν ἐπιστείβοντες ἀήθεα, καὶ βασίλειαν
Ἀχνυμένην ὁρόωντες, ἐελδόμενοι μέγα νόστου·
Ζεὺς δ' ἄμοτον ἐβρόντησε χολούμενος. ἀμφὶ δὲ γαῖα
Κινήθη περὶ πᾶσα, τρόμος δ' ἕλεν ἄμβροτον Ἠῶ·
Τὸν δ' ἄρα καρπαλίμως μελάγχροες Αἰθιοπῆες
Θάψαν ὀδυρόμενοι· τοὺς δ' Ἠριγένεια βοῶπις,
Πόλλ' ὀλοφυρομένους, κρατεροῦ περὶ σήματι παιδὸς
Οἰωνοὺς ποίησε, καὶ ἠέρι δῶκε φέρεσθαι·
Τοὺς δὴ νῦν καλέουσι βροτῶν ἀπερείσια φῦλα
Μέμνονας· οἵ ῥ' ἔτι τύμβον ἐπὶ σφετέρου βασιλῆος
Ἐσσύμενοι γοόωσι, κόνιν κατὰ κρατὸς χέοντες
Σήματος· ἀλλήλοις δὲ περιχορίοισι κυδοιμὸν
Μέμνονι ἦρα φέροντες, ὁ δ' εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν,
Ἠέ που ἐν μακάρεσσι κατ' Ἠλύσιον πέδον αἴης
Καγχαλάᾳ. καὶ θυμὸν ἰαίνεται ἄμβροτος Ἠὼς
Δερκομένη. τοῖσιν δὲ πέλει πόνος, ἄχρι καμόντες,
Εἰς ἕνα δηιόωντες ἀνὰ κλόνον, ἠὲ καὶ ἄμφω
Πότμον ἀναπλήσωσι, πονεύμενοι ἀμφὶς ἄνακτι·
Καὶ τὰ μὲν ἐννεσίῃσι φαεσφόρου Ἠριγενείης
Οἷον οἱ τελέθουσι θοοί· τότε δ' ἄμβροτος Ἠὼς
Οὐρανὸν εἰσανόρουσ' ὁμῶς πολυειδέσιν ὥραις,
Αἵ ῥά μιν οὐκ ἐθέλουσαν ἀπήγαγον ἐς Διὸς οὖδας
Παρφάμεναι μύθοισιν, ὅσοις βαρὺ πένθος ὑπείκει,
Καίπερ ἔτ' ἀχνυμένην· ἡ δ' οὐ λάθετ' εἷο δρόμοιο·
Δεῖδε γὰρ Ζηνὸς ἄδην ἄληκτον ἐνιπὴν,
Ἐξ οὗ πάντα πέλονται, ὅσ' ὠκεανοῖο ῥέεθρα
Ἐντὸς ἐέργει, καὶ γαῖα, καὶ αἰθομένων ἕδος ἄστρων·
Τὴν ῥα Πληϊάδες σφετέρας ἴσαν· ἡδὲ καὶ αὐτὴ,
Αἰθερίας ὤϊξε πύλας. σκέδασεν γὰρ ἀχλύν.

Et plangebant Antilochum, ita vt luctu gaudiū temperarēt.
Totam autem noctem querimoniis & fletibus impendit (ſuo
Aurora: et circa ipſam ſparſa erāt tenebræ. nec vltra animo
Ortus curam agebat, ſed exoſus ei erat magnus Olympus.
Et prope illam plurimum alipedes gemebant equi,
Solū fodientes vngulis in floridū, & quanquā (appetebant.
Luctu oppreſſam viderent reginā: reditū tamen magnopere
Iupiter ergo inquietum detonabat iratus, & terra
Vndiq; concutiebatur vniuerſa; adeò vt pauor immortalem
Interea ducē nigricolores Æthiopes (quoq; Aurorā corripet.
Sepeliunt cum planctu: quos Aurora bouinis oculis prædita
Multum lamentantes, ad ſtrenui filij monumentum,
In aues vertit, aëriique ferendos dedit: (citant
Quas longe lateque diffuſe hominum gentes etiam nunc vo-
Memnonides, illæ adhuc principis ſui buſtum
Frequentantes plangunt, cinerem ſuper inſpergentes
Sepulchro: mutuóque inter ſe conflictu tumultuantur,
In Memnonis honorem, qui in Plutonis aula,
Aut inter beatos, in Elyſio terræ campo,
Exſultat. Vnde animo ſolatium ſuo accipit cæleſtis Aurora,
Dū iſtis certatim illis autē certamē durat, vſq; dū poſt multum
Altera alteram dimicando cōfecerit: aut etiā ambæ (laboris
Fatum expleuerint, pro rege decertantes.
Hæc itaque luciferæ nutu Auroræ
Cita præpetes peragunt: tunc verò diua Aurora
In cœlum properauit, vnà cum variantibus horis:
Quæ inuitam ipſam in Iouis eduxerunt ſolum,
Iis appellantes verbis, quibus grauis cedere luctus ſolet,
Quamuis adhuc angeretur: ſed tamen non eſt oblita curſum
Vehementer enim horrebat rigidas Iouis minas, (ſuum.
Ex quo omnia exiſtunt, quæ Oceani fluxus
Complectitur, atque tellus, & flammantium ſedes aſtrorum.
Hanc autem Pleiades anteceſſerunt: tum ipſa
Æthereas reſerauit portas, lumenq; terris diffudit.

Luctus nō impediat officium.

Memnones in aues.

Auium Memnonarū pugna.

Aurora ad officium redit.

Ægri vt compellandi.

Vniuerſitatis autor Deus.

ΚΟΙΝΤΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ

ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

Αἰακίδην Ἀχιλῆα τρίτον καὶ Γλαῦκον ἐναίρει.

COINTI SMYRNÆI

DERELICTORVM

LIBER III.

Tertius Æaciden Achillem, & Glaucum è medio tollit.

ΑΥΤΑΡ ἐπεὶ φάος ἦλθεν
ἐυθρόνου Ἠριγενείης,
Δὴ τότ' ἄρ' Ἀντιλόχοιο νέκυν
ποτὶ νῆας ἔνεικαν
Αἰχμηταὶ Πύλιοι, μέγα στε-
νάχοντες ἄνακτα·
Καί μιν ταρχύσαντο παρ' ἠόσιν
Ἑλλησπόντου,
Πολλὰ μάλ' ἀχνύμενοι· περὶ δ' ἔστενον ὄβριμοι υἷες
Ἀργείων· πάντας γὰρ ἀμείλιχον ἄμφεχε πένθος

CVM igitur pulchrè ſedentis iu-
bar Auroræ veniſſet
Protinus emortuum Antilochi
corpus ad naues portant
Haſtigeri Pylij, magno ducem
gemitu proſequentes.
Atque ipſi iuſta faciunt in littore
Helleſponti.
Maximo mœrore perculſi: & circumquaq; ſuſpiria ducūt ſtre-
Argiuum. Omnes enim acerbus luctus occuparat, (nui filij

Antilocho iuſta fiunt.

Dum gratum Neſtori officium præſtant: qui non prorſus animo frangebatur.
Prudentis enim viri eſt, dolorem ſuſtinere animo
Forti, nec animi ſeſe excruciantem mœroribus ſuccumbere.

Noua expeditio & pugna. Patientiæ philoſophicæ exemplum Neſtor.

Pelides autem ira inflammatus propter ſodalem Antilochũ
Horrendum, in Troianos ſe accingebat: qui & ipſi,
Quamuis exhorreſcentes haſta clarum Achillem,
E mœnibus erumpebãt, prompti ad bellum. *Quoniam ipſis*
Deæ fatales in pectora cõfidẽtiã iniecerãt. Naq; futurũ erat
Vt plurimi deſcẽderẽt ad Plutonẽ, vnde nemo gradũ reuo-
Sub manibus Æacidæ belliſcientis: qui tamen ipſe etiã (cat
Interiturus erat, iuxta vrbem Priami.
Statim igitur vtrinque in vnum locum congrediebantur
Variæ Troianorum gentes & bellicoſorum Argiuûm,

Strages ab Achille facta.

Magno feruore ad excitati prælij Martem ruentes.
Pelides autem inter hos numeroſam profligabat turbam
Hoſtium, & vndique ferax ſanguine tellus
Madeſcebat, & ſtragibus arctabantur fluenta
Xãthi, & Simoentis. Ille autẽ à tergo premẽs ſtrages faciebat
Vſque ad vrbem. Quia pauor homines occuparat.
Et fortè omnes exitio tradidiſſet: portaſq; ſolo æquaſſet
Cardinibus emotis: aut repagula etiam perfregiſſet,
Ex obliquo incumbens: Danaiſque viam pateſeciſſet

Apollo in Achillem tendit.

In vrbem Priami: & opulentam expugnaſſet ciuitatem:
Niſi implacabili is eum ira grauiter exarſiſſet Phœbus,
Vt vidit denſas heroum cohortes letho ſterni.
Quare extemplo de cœlo feræ in morem, iter arripuit,
Pharetram humero geſtans, & immedicabiles ſagittas,
Et ſtetit Æacidæ ex aduerſo: circumq; eum
Corytus & arcus immane reſonabant. Ex oculis verò illius
Magna vis ignis emicabat: & ſub pedibus terra mouebatur
Mox horrificum extulit clamorem potens Deus, vt Achil-(lem
E duello auerteret, conſternatum Dei voce

Apollo Achillem increpat qui ſuperbè reſpondet.

Prodigioſa & Troas è pernicie liberaret.
Procul hinc ô Pelida, à Troianis te ſubducito, non enim æ-(quum eſt
Vt amplius infeſtas hoſtibus manus afferas,
Ne vel Deorum te quiſpiam ex cœlo peſſundet.
Sic dixit. At ille nihil extimuit immortalem Dei vocem.
Iam enim ſeueræ ipſum Parcæ circumuolabant:
Ideo Deum non curabat: ſed immani clamore adortus eſt.

Obſtinatio in malo propoſito exitialis.

Phœbe, cur me etiam inuitum ad pugnandum cum Dijs
Laceſſis, dum fœdifragis Troianis auxilium præſtas?
Iam enim & antea cùm me à conſlictu auerteres,
Non parum offendiſti quando primùm exitio Hectorem
Subtraheres: quo magnificè ſe Troes in vrbe iactabant.
Sed abſcede hinc, & ad cæterorum Deorum ſedem
Te recipe. Ne te feriam quantumuis immortalem.
Sic fatus, ſeorſum linquit Deum, & in Troianos tendit:
Qui adhuc promiſcuè vrbem fugiebant.
Hos itaque inſectatur. At toto pectore excandeſcens

Apollo Achill. fruſtrà monitum vulnerat: cuius caſus ſimili exaggerauit.

Phœbus, animum ſuum his verbis affatur.
O Dij! quantus huic mentem furor agit perpetuò. At eius
Nec ipſe Iupiter deinceps nec quiſquam alius, impetum ſu-(ſtinebit
Dum adeo luxurias, & Dijs ipſis aduerſantur.
Sic ait: & inter nubes conſpectum ſui recondit,
Aeraq; prætendens, inimicum immittit telum:
Et continuò eũ ſauciat in malleolũ pedis: ſtatimq; ægritudo
Cor ſubit: & ſubuertitur admodum turris,
Quam violentia Typhonis vertigine ſubterraneâ
Solo affligit: tellure altè ſuccuſſa:
Hoc modo proſtratum fuit humi ſpectabile Æacidæ (corpus.
Et circumſpiciens ferali & immoderato clamore infrendit.

Achilles inſidiatorẽ ad apertũ congreſsũ prouocat. Pelidæ ſtomachus, cedere neſcius.

Quis occultè peſtiferum contorſit iaculum?
Audeat cominus & aperto Marte mecum congredi:
Vt ater ipſi cruor & viſcera cuncta effundantur
Haſtæ noſtræ impetu, triſtemq; ad Plutonem migret.
Cõpertum.n.habeo, quòd nemo me poſſit, cominus adortus,
Heroum quidem in terris degentium, haſta ſuperare:
Haud equidẽ ſi vel õis pauoris neſciũ cor in pectore egerat,
Cor inquã planè timoris expers habeat, totuſq; ex ære cõſtet

Νέστορι ἦρα φέροντες· ὁ δ' οὐ μέγα δάμνατο θυμῷ·
Ἀνδρὸς γὰρ πινυτοῖο περὶ φρεσὶ τλήμεναι ἄλγος
Θαρσαλέως, καὶ μή τι κατηφιόωντ' ἀκαχῆσθαι·
Πηλείδης δ' ἑτάροιο χολωσάμενος Ἀντιλόχοιο,
Σμερδνὸν ἐπὶ Τρώεσσι κορύσσετο· τοὶ δὲ καὶ αὐτοὶ,
Καίπερ ὑποδδείσαντες ἐϋμμελίην Ἀχιλῆα,
Τείχεος ἐξεχέοντο μεμαότες· οὐ γὰρ ἄρα σφι
Κῆρες ἐνὶ στέρνοισι θράσος βάλον· ἦ γὰρ ἔμελλον
Πολλοὶ ἀνοστήτοιο κατελθέμεν Ἀϊδονῆος
Χερσὶν ὑπ' Αἰακίδαο δαΐφρονος, ὅς ῥα καὶ αὐτὸς
Φθίσεσθαι ἐγγὺς ἔμελλε περὶ Πριάμοιο πόληϊ.
Αἶψα δ' ἄρ' ἀμφοτέρωθεν ὁμίλεον εἰς ἕνα χῶρον
Τρώων ἔθνεα πολλά, μενεπτολέμων τ' Ἀργείων τε,
Μαιμώοντ' ἐς Ἄρηα διεγρομένοιο πολέμοιο.
Πηλείδης δ' ἐν τοῖσι πολὺν περιδάμνατο λαὸν
Δυσμενέων· πάντῃ δ' ἐρυθαίνετο αἵματι γαῖα
Δεύετο, καὶ νεκύεσσι περιστείνοντο ῥέεθρα
Ξάνθου, καὶ Σιμόεντος· ὁ δ' ἑσπόμενος κεράϊζε,
Μέχρις ἐπὶ πτολίεθρον, ἐπεὶ φόβος ἄμφεχε λαούς.
Καί νύ κε πάντας ὄλεσσε, πύλας δ' ἐς οὖδας ἔρεισε
Θαιρῶν ἐξερύσας, ἢ καὶ συνέαξεν ὀχῆας,
Δόχμιος ἐγχριμφθεὶς, Δαναοῖσι δ' ἔθηκε κέλευθον
Ἐς Πριάμοιο πόληα, διέπραθε δ' ὄλβιον ἄστυ·
Εἰ μή οἱ μέγα Φοῖβος ἀνηλέϊ χώσατο θυμῷ,
Ὡς ἴδεν ἄσπετα φῦλα δαϊκταμένων ἡρώων·
Αἶψα δ' ἀπ' Οὐλύμποιο κατήλυθε θηρὶ ἐοικὼς,
Ἰοδόκην ὤμοισιν ἔχων, καὶ ἀναλθέας ἰούς.
Ἔστη δ' Αἰακίδαο καταντίον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
Γωρυτὸς, καὶ τόξα μέγ' ἴαχεν. ἐκ δὲ οἱ ὄσσων,
Πῦρ ἄμοτον μαρμαιρε· ποσὶν δ' ὑπεκίνυτο γαῖα,
Σμερδαλέον δ' ἤυσε μέγας θεὸς, ὄφρ' Ἀχιλῆα
Τρέψῃ ἀπὸ πτολέμοιο, θεοῦ ὄπα ταρβήσαντα
Θεσπεσίην, καὶ Τρῶας ὑπὲκ θανάτοιο σαώσῃ.
Χάζεο Πηλείδη Τρώων ἑκάς, οὐ γὰρ ἔοικεν
Οὐκ ἔτι δυσμενέεσσι κακὰς ἐπὶ χεῖρας ἰάλλειν
Μή σε καὶ ἀθανάτων τις ἀπ' Οὐλύμποιο χαλέψῃ,
Ὣς ἄρ' ἔφη· ὁ δ' ἄρ' οὔ τι θεοῦ τρέσεν ἄμβροτον αὐδήν,
Ἤδη γάρ οἱ κῆρες ἀμείλιχοι ἀμφεποτῶντο.
Τούνεκ' ἄρ' οὐκ ἀλέγιζε θεοῦ. μέγα δ' ἴαχεν ἄντην
Φοῖβε, τί ἤ με θεοῖσι, καὶ οὐ μεμαῶτα, μάχεσθαι
Ὀτρύνεις, Τρώεσσιν ὑπερφιάλοισιν ἀμύνων,
Ἤδη γὰρ καὶ πρόσθε μ' ἀποστρέψας ἐσίηνας,
Ἡνίκα, ὁππότε πρῶτον ὑπεξεσάωσας ὀλέθρου
Ἕκτορα, τῷ μέγα Τρῶες ἀνὰ πτόλιν ἠγλάϊζοντο.
Ἀλλ' ἀναχάζεο τῆλε, καὶ ἐς μακάρων ἕδος ἄλλων
Ἔρχεο, μή σε βάλοιμι, καὶ ἀθάνατόν περ ἐόντα·
Ὣς εἰπὼν, ἀπάτερθε θεὸν λίπε, βῆ δ' ἐπὶ Τρῶας·
Οἵ δ' ἔτι που φεύγεσκον ἅμα προπάροιθε πόληος.
Καὶ τοὺς μὲν σεύεσκεν, ὁ δ' ἀσχαλόων ἐνὶ θυμῷ
Φοῖβος, ἑὸν κατὰ θυμὸν ἔπος ποτὶ τοῖον ἔειπεν,
Ὢ πόποι, ὡς ὅγε μαίνετ' ἀεὶ φρένας· ἀλλά οἱ οὔτι
Οὐδ' αὐτὸς Κρονίδης ἔτ' ἀνέξεται, οὔτέ τις ἄλλος
Οὕτω μαργαίνοντα, καὶ ἀντιόωντα θεοῖσιν·
Ὣς ἄρ' ἔφη, καὶ ἄϊστος ὁμοῦ νεφέεσσιν ἐτύχθη·
Ἠέρα δ' ἑσσάμενος, στυγερὸν προέηκε βέλεμνον·
Καί ἑ θοῶς οὔτησε κατὰ σφυρόν· αἶψα δ' ἀνῖαι
Δῦσαν ὑπὸ κραδίην· ὁ δ' ἀνετράπετ' ἠΰτε πύργος,
Ὅν τε βίη Τυφῶνος ὑπὸ χθονὸς προφερέγγει
Ῥήξῃ ὑπὲρ δαπέδοιο, κραδαινομένης βαθὺ γαίης·
Ὣς ἐκλίθη δέμας ἠὺ κατ' οὔδεος Αἰακίδαο.
Ἀμφὶ δὲ παπτήνας, ὀλοὸν, καὶ ἄκριτον ὁμόκλα·
Τίς νύ μοι αἰνὸν ὀϊστὸν ἐπὶ προέηκε κρυφηδὸν,
Τλήτω μὲν κατέναντα, καὶ εἰς ἀναφανδὸν ἱκέσθω,
Ὄφρα οἱ καὶ τοι μέλαν αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα χυθείη
Ἡμετέρῳ περὶ δουρὶ, καὶ Ἄϊδα λυγρὸν ἵκηται
Οἶδα γὰρ ὡς οὔ τίς μοι ἐπιχθονίων ...
Ἐγχείῃ δαμάσασθαι ἐπιχθονίων ἡρώων,
Οὐδ' εἴ περ στέρνοισι μάλ' ἄτρομον ἦτορ ἔχῃσιν,
Ἄτρομον ἦτορ ἔχοι λίην, καὶ χάλκεος εἴη·

Κρύφα

Κρύβδα δ' ἀνάλκιδες αἰὲν ἀγαυοτέροις λοχόωσι·
Τῷ μευ ἴτω κατέναντα, καὶ εἰ θεὸς εὔχεται εἶναι,
Χωόμενος Δαναοῖς, ἐπεὶ νύ μοι ἦτορ ἔολπεν
Ἔμμεναι Ἀπόλλωνα λυγρῇ κεκαλυμμένον ὄρφνῃ·
Ὣς γάρ μοι τὸ πάροιθε φίλη διεπέφραδε μήτηρ,
Κείνου ὑπαὶ βελέεσσιν ὀιζυρῶς ἀπολέσθαι
Σκαιῇς ἀμφὶ πύλῃσι· τὸ δ' οὐκ ἀνεμώλιον ἦεν.
Ἦ, καὶ λυγρὸν ὀιστὸν ἀμειλίκτοισι χέρεσσιν
Ἕλκεος ἐξείρυσσεν ἀναλθέος· ἐκ δέ οἱ αἷμα
Ἔσσυτο τειρομένου· πότμος δ' οἱ ἦτορ ἐδάμνα.
Ἀργαλέον δ' ἔρριψε βέλος· τὸ δ' ἄρ' αἶψα κιοῦσαι
Πνοιαὶ ἀνηρείψαντο· δόσαν δέ μιν Ἀπόλλωνι
Ἐς Διὸς ἐρχομένῳ ζάθεον πέδον· οὐ γὰρ ἐῴκει
Ἄμβροτον ἐξολέσθαι ἀπ' ἀθανάτοιο μολόντα·
Δεξάμενος δ' ὅγε, καρπαλίμως ἀφίκετο μακρὸν Ὄλυμπον
Ἄλλων ἀθανάτων ἐς ὁμήγυριν, ἧχι μάλιστα
Πανσυδίῃ ἀγέροντο, μάχην ἐσορώμενοι ἀνδρῶν.
Οἱ μὲν γὰρ Τρώεσσι μενοίνεον εὖχος ὀρέξαι,
Οἱ δ' ἄρ' Ἀχαιοῖς, δίχ' ἄνδιχα μητιόωντες,
Δέρκοντο κτείνοντας ἀνὰ μόθον, ὀλλυμένους τε.
Τὸν δ' ὁπότ' εἰσενόησε Διὸς πινυτὴ παράκοιτις,
Αὐτίκα μιν νείκεσσεν ἀνιηροῖς ἐπέεσσι·
Φοῖβε, τίη τόδ' ἔρεξας ἀτάσθαλον ἤματι τῷδε,
Λησάμενος κείνοιο, τὸν ἀθάνατοι γάμον αὐτοὶ
Ἀντιθέῳ Πηλῆι συναρτύναμεν; σὺ δ' ἐνὶ μέσσοις
Δαινυμένοις ἤειδες, ὅπως Θέτιν ἀργυρόπεζαν
Πηλεὺς ἠγάγετ' ἄκοιτιν, ἁλὸς μέγα λαῖτμα λιποῦσαν,
Καί σευ φορμίζοντος ἐπήϊεν ἀθρόα φῦλα,
Θῆρές τ' οἰωνοί τε, βαθυκρήμνοί τε κολῶναι,
Καὶ ποταμοὶ καὶ πᾶσα βαθύσκιος ὕλη·
Ἀλλὰ τάων ἐξελάθου, καὶ ἀεικέλιον ἔργον ἔρεξας
Κτείνας ἀνέρα δῖον, ὃν ἀθανάτοισι σὺν ἄλλοις
Νέκταρ ἀποσπένδων, ἠρήσαο παῖδα γενέσθαι
Ἐκ Θέτιδος Πηλῆι· τεῆς δ' ἐπελήσαο ἀρῆς,
Ἦρα φέρων λαοῖσι κρατεροῖο Λαομέδοντος,
Ὧ παρὰ βουκολέεσκες· ὁ δ' ἀθάνατόν περ ἐόντα
Θνητὸς ἐὼν ἀκάχιζε· σὺ δ' ἀφροσύνῃ ἐνὶ θυμῷ
Ἦρα φέρεις Τρώεσσι, λελασμένος ὅσσ' ἐμόγησας·
Σχέτλιε, οὐ νύ τι οἶδας ἐνὶ φρεσὶ λευγαλέῃσιν
Οὐδ' ὅς τις ἀργαλέος, καὶ ἐπάξιος ἄλγεα πάσχειν.
Οὐδ' ὅς τις ἀθανάτοισι τετιμένος· ἦ γὰρ Ἀχιλλεὺς
Ἤπιος ἄμμι τέτυκτο, καὶ ἐξ ἡμῶν γένος ἦεν·
Ἀλλ' οὐ μὰν Τρώεσσιν ἐλαφρότερον πόνον οἴω
Ἔσσεσθ' Αἰακίδαο δεδουπότος, οὕνεκ' ἄρ' αὐτοῦ
Υἱὸς ἀπὸ Σκύροιο θοῶς ἐς ἀπείρονα δῆριν
Ἀργείοις ἐπαρωγὸς ἐλεύσεται, ἴκελος ἀλκὴν
Πατρὶ ἑῷ, πολέσιν δὲ κακὸν δηίοισι πελάσσει.
Ἦ νύ σοι Τρώων οὔ τι μέμβλεται, ἀλλ' Ἀχιλῆι
Ἀμφ' ἀρετῆς ἐμέγηρας, ἐπεὶ πέλε φέρτατος ἀνδρῶν,
Νήπιε, πῶς ἔτι σοῖσιν ἐν ὄμμασι Νηρεΐνην
Ὄψεαι ἐν ἀθανάτοισι Διὸς ποτὶ δώματ' ἰοῦσαν,
Ἥ σε πάρος κύδαινε, καὶ ὡς φίλον ἔδρακεν υἱόν.
Ἦ μέγα νεικείουσα πολυσθενέος Διὸς υἷα
Ἥρη ἀκηχεμένη. ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἠμείβετο μύθῳ·
Ἅζετο γὰρ παράκοιτιν ἑοῦ πατρὸς ἀγαυοῖο.
Οὐδέ οἱ ὀφθαλμοῖσι κατάντιον εἰσοράασθαι
Ἔσθενεν, ἀλλ' ἀπάνευθε θεῶν ἄμικτος ἐόντων
Ἧστο κατωπιόων· ἄμοτον δέ οἱ ἐσκύζοντο
Ἀθάνατοι κατ' Ὄλυμπον, ὅσοι Δαναοῖσιν ἄμυνον·
Ὅσσοι δ' αὖ Τρώεσσι μενοίνεον εὖχος ὀρέξαι,
Κεῖνόν μιν κύδαινον, ἐνὶ φρεσὶ καγχαλόωντες,
Κρύβδην Ἥρης· πάντες γὰρ ἐναντίον οὐρανίωνες
Ἅζοντ' ἀσχαλόωσαν. ὁ δ' οὔπω λήθετο θυμοῦ
Πηλείδης· ἔτι γάρ οἱ ἀμαιμακέτοις ἐνὶ γυίοις
Ἔζεεν αἷμα κελαινὸν, ἐελδομένοιο μάχεσθαι.
Οὐδ' ἄρα οἱ Τρώων τις ἐτόλμα ἐγγὺς ἱκέσθαι
Βλημένου, ἀλλ' ἀπάνευθεν ἀφέστασαν, εὖτε λέοντος
Ἀγρόται ἐν ξυλόχοισι τεθηπότες, ὅν τε βάλῃσι
Θηρητήρ· ὁ δ' ἄρ' οὔτι, πεπαρμένος ἦτορ ἄκοντι,

At ſemper imbelles fortium virtute clariores inſidiis excepiũt.
Ideo obuiam mihi procedat, etiamſi Deum ſe eſſe glorietur
Infenſum Danais. Nam animus mihi auguratur
Apollinem eſſe, horrida caligine inuolutum.
Sic enim mihi olim prædixit amanda mater,
Calamitoſis illius iaculis me periturum eſſe
Ad Scæam portam: neque hoc caſſum fuit.
Dixit, & lethalem ſagittam duris manibus
E vulnere immedicabili euellit: & ſanguis ipſi
Erupit cum cruciatu, lethum, eius cor ſubiit.
Telum igitur magna indignatione abiecit. Quod illico aduo-
Auræ correptum Apollini reddiderunt (lantes
In ſacrum Iouis campum remeanti. Non enim fas erat, vt
Immortale iaculum à Deo profectum, interiret.
Quo accepto, ſeſtinus rediit ſupra ſuum Olympum.
Ad aliorum congregationem Deorũ, ubi magna frequentia
Ex omnibus locis coibant, pertinacem pugnam ſpectaturi.
Alij enim Troianis ſtudebant victoriam præbere,
Alij contra Achiuis: nonnulli etiam ancipiti ſententia fluctuabant.
Qui trucidarent alios in acie, & qui occũberẽt, intuebantur.
Phœbum verò ubi prudens Iouis vxor conſpexit,
Statim moleſtis eum verbis obiurgauit:
Phœbe, quare ſcelus iſtud hoc die patraſti?
Connubij illius oblitus, quod ipſi nos Dij
Semideo Peleo conciliauimus, vnaque in medio
Epulantium cantabas, quo pacto argenteis pedibus Thetim
Peleus vxorẽ duceret, cum vaſtũ maris gurgitẽ deſeruiſſet:
Et te citharam feriente denſa agmina accurrebant,
Beſtiæ, volucréſque & profundis ſcopulis montes,
Necnon fluuij, & omnis opaca veniebat ſylua.
Sed hæc tibi exciderant, & facinus crudele peregiſti,
Diuinum hominem interficiens: quem vna cum aliis Diis
Nectar libans, precatus es filium naſci
Ex Thetide Peleo, tuique voti oblitus es,
Dum opem fers populis validi Laomedontis:
Apud quem armenta paſcebas, iſque te Deum
Mortalis ærumnis moleſtiſſimis affecit. Et tamen inſa-
na tu mente donatus,
Operam Troianis nauas, oblitus quãtos exhauſeris labores.
Improbe, neque tu veſana mente cognitum habes,
Neque quis improbus, & dignus triſtia pati:
Neque quis honorabilis ſit apud Deos. Enimuerò Achilles
In nos benignus erat, & à nobis genus ducebat.
Attamen non arbitror Troianis propterea leuius negotium
Fore, quia Æacides occidit. Nam filius
Natus propediem è Scyro, ad immite bellum
Argiuis præſidio veniet, æquiparans robore
Genitorem ſuum, & plurimis malum hoſtibus afferet.
Nec tu adeo Troianorum curam agis, verum Achilli
Virtutem inuidiſti, quòd hominum præſtantiſſimus eſſet.
Stulte quomodo in poſterum oculis tuis Thetim
Aſpicies, inter Superos, ad Iouis atria euntem,
Quæ te prius inſigniter coluit, & tanquã cariſſimũ ſuſpexit?
Dixit, magnis præpotentis Iouis natum probris inceſſens.
Cum magno animi cruciatu. At is ne verbo quidẽ reſpõdit:
Reuerebatur enim beati ſui parentis uxorem.
Nec oculis eam obtueri ex aduerſum
Potuit: ſed ſeorſum à Diis æternis
Reſedit, deiectis humi oculis. Grauiter verò ſuccẽſebant illi,
Dij in cœlo, qui Danaûm partes tuebantur.
Qui verò Troianis cupiebant palmam tradere,
Ii laudabant ipſum, intimo pectore lætantes,
Clam Iunone. Cuncti enim Cœlites palàm
Formidabant eius iram, at nondũ remiſerat ferociã animi
Pelides. Nam adhuc in vaſtis eius membris
Ater ſanguis feruebat, pugnare cupientis.
Nec ullus Troianorum audebat propius accedere
Ad proſtratum, ſed procul abſiſtebant, velut perplexi
Ruſtici in ſylua à leone, quem percuſſit
Venator, iſq; venabulo pectus transfixũ habẽs nequaquam

Vindicta... fidias obiecta...

Apollo in ...

Contumelia Deo curæ. Peleus nuptiæ, & Epithalamion.

Muſices præſtantia & efficacia

Ingratitudo.

Conſcientia. Apollinis verecundia erga Iunonem.

Achilles etiam lethaliter aucta ſtrenuitas per ſimile

Fortitudinis obliuiſcitur, ſed truculentam torquet viſus aciē,
Tremendum immani rictu infrendens.
Ita & ira & exitialis haſta Pelidæ
Animum acriter ſtimulabāt: ſed Dei ſagitta eū deprimebat.
Achilles aliquot hoſtes trucidat. *Nihilominus tamen raptim ſurgit, & incurrit in hoſtes,*
Quaſſans validam haſtam, confodit q; Orythaona exumium,
Probatum Hectoris ſocium, ſecundum tempora fortè illum.
Non enim caſsis ipſius quamlibet cupientis impedijt oblon-
Sed per eam ſubitò etiam in oſſa penetrauit (gam haſtam:
Inq; fibras cerebri, & floridum ei cor diſſidit.
Dein Hipponoum profligat, circa ſupercilium haſta infixa
In oculi fundamenta, humiq; decidit ipſi pupula
E palpebris, & anima ad Orcum euolauit.
Poſthac Alcithoi tranſuerberata mala
Linguam totam præcidit: qui ad terræ ſolum procubuit
Exſpirans, mucroq; per aurem eminebat.
Et hos quidem occidit, ex aduerſo irruentes, (attulit
Vir diuinæ indolis, ſed plurimorum etiam aliorum vita finē
Fugientium. Adhuc enim feruebat ipſi in pectore ſanguis.
Ach. morti vicinus minis terret & fugat hoſtes. *At cùm artus frigeſcerent, & ſpiritus abſcederet,*
Conſtitit innixus fraxino, cùm hoſtes interim auolarent:
Vah timidi Troes & Dardani! ne quidem me extincto
Haſtam meam euadetis immitem ſed ſimul omnes
Atrocem Furiis noſtris interitum perſoluetis.
Simile. *Sic aiebat, aſt illi audientes pauitabant: perinde ac ſi in*
Rugitum leonis frementis hinnuli tremiſcant (monte
Imbelles, immanem belluam fugientes: ſic & agmina
Troianorum equeſtrium, & alienigenarum ſociorum
Ach. caſus & Troianorum metus per cōpar. *Vltimum Achillis fremitum expaueſcebant,*
Rati ipſum adhuc vulneratum eſſe: qui fato letho
Audacem animum & fortia membra grauatus,
Procubuit inter cadauera, magni inſtar montis.
Tellusq; intremuit, magnumq; dederunt arma fragorem,
Pelida cadente eximio. Troiani autem adhuc animo
Vehementer conſternato erant, hoſtem reſpicientes.
Perinde ac ſi belluam cruentam, à iuuenibus confectam,
Oues circumtrepidant: vbi iuxta ouilia viderint
Stratam: nec propè ad eum accedere audent.
Sed mortuam: non aliter quàm viuam, ipſam exhorrent.
Ita Troiani formidabant Achillem etiam non ſuperſtitem.
Paris exhortatur Troianos ad auferendum cadauer Achillis. *Attamen hoc rerū cardine dictis non parū acuebat Paris*
Exercitum, cùm animo ſuo exultaret. Namq; ſperabat,
Argiuos quieturos eſſe à cruento bello,
Pelida euerſo. Hic enim Danaūm columen erat.
Amici, ſi beneuolentia non fucata auxilium mihi præſtatis,
Aut moriamur hodie ab Argiuis debellati,
Aut integra ſalute verſus Ilium rapiemus
Interemptum Pelidam, Hectoreis equis,
Qui me ad certamen hoſtile, fratre extincto,
Ante victoriam triumphus. *Ferunt mœſti, dum heri ſui deſiderio afficiuntur.*
Quibus ſi fortè abſtraxerimus caſum Achillem,
Quadrupedibus grande decus conciliabimus, & ipſi
Hectori, ſi vllus eſt apud inferos mortalibus
Senſus, vel ſiue reſpectus. Ille enim dira in Troianos meditatus fuit.
Nuncia de vent... Comparatio. *Et Troades ipſum, magna animus lætitia perfuſa,*
Circumſtabunt in vrbe, ceu feroces
Panthera & leana, ob catulos ira ſæuientes,
Exercitatum virum, operoſe venationis peritum.
Sic matronæ Troianæ circa confoſſi Achillis cadauer
Magna frequentia confluent, ingenti ira percitæ:
Aliæ propter parentes indignatæ, aliæ propter maritos:
Pars etiam ſuper filiis: & nōnullæ honoratorū fratrū cauſa.
Maximè verò gaudebit pater meus, & ſeniores,
Quos nolentes in vrbe ſenectus retinet.
Hunc verò poſtquàm nos in vrbem traxerimus,
Altiuolantibus eſcam auibus proponemus.
Mortuo leoni & lepores inſultant. *Sic ait: fortis igitur Æacidæ corpus exanime illi*
Repentè corona cingunt, qui eum horruerant antea
Glaucus, & Æneas, & firmo pectore Agenor.

Λήθετο δ' ἠνορέης, ἀνὰ δὲ στρέφεν ἄγριον ὄμμα
Σμερδαλέον, βλοσυρῇσιν ὑπαὶ γενύεσσι βεβρυχώς.
Ὡς ἄρα Πηλείδαο χόλος καὶ λοίγιον ἔγχος
Θυμὸν ἄδην ἐρέθεσκε· θεοῦ δέ μιν ἰὸς ἐδάμνα·
Ἀλλὰ καὶ ὣς ἀνόρουσε, καὶ ἔνθορε δυσμενέεσσι,
Πάλλων ὄμβριμον ἔγχος· ἕλεν δ' Ὀρυθάονα δῖον
Ἕκτορος ἐσθλὸν ἑταῖρον, ἀνὰ κροτάφοισι τυχήσας·
Οὐ γάρ οἱ κόρυς ἔσχε μακρὸν δόρυ καὶ μεμαῶτος,
Ἀλλὰ δι' αὐτῆς αἶψα καὶ ὀστέου ἔνδον ἵκανεν
Ἶνας ἐγκεφάλοιο· κέασσε δέ οἱ θαλερὸν κῆρ·
Ἱππόνοον δ' ἐδάμασσε, κατ' ὀφρύος ἔνδον ἐρύσας
Ἐς θέμεθλ' ὀφθαλμοῖο· χαμαὶ δέ οἱ ἔκπεσε γλήνη
Ἐκ βλεφάρων· ψυχὴ δὲ κατ' Ἄϊδος ἐξεποτήθη.
Ἀλκιθόου δ' ἄρ' ἔπειτα, διὰ γναθμοῖο περήσας,
Γλῶσσαν ὅλην ἀπέκερσεν· ὁ δ' ἐς πέδον ἤριπε γαίης
Ἀσπαίρων· αἰχμὴ δὲ δι' οὔατος ἐξεφαάνθη·
Καὶ τοὺς μὲν κατέπεφνε, καταντίον ἀΐσσοντας,
Δῖος ἀνήρ· πολλῶν δὲ καὶ ἄλλων θυμὸν ἔλυσε
Φευγόντων. ἔτι γάρ οἱ ἐνὶ φρεσὶν ἔζεεν αἷμα·
Ἀλλ' ὅτε οἱ ψύχοντο μέλη, καὶ ἀπῄει θυμός,
Ἔστη, ἐρεισάμενος μελίῃ ἔπι· τοῖσι δ' ἐπήπυε·
Ἆ δειλοὶ Τρῶες, καὶ Δάρδανοι. οὐδὲ θανόντος
Ἔγχος ἐμὸν φεύξεσθε ἀμείλιχον, ἀλλ' ἅμα πάντες
Τίσετ' αἰνὸν ὄλεθρον Ἐριννύσιν ἡμετέρῃσιν·
Ὣς φάτο. τοὶ δ' ἀΐοντες ὑπέτρεσαν, εὖτ' ἐν ὄρεσσι
Φθόγγον ἐριβρύχοιο νεβροὶ τρομέωσι λέοντος
Δείλαιοι, μέγα θῆρα πεφυζότες· ὣς ἄρα λαοὶ
Τρώων ἱπποπόλων, ἠδ' ἀλλοδαπῶν ἐπικούρων
Ὑστατίην Ἀχιλῆος ὑποτρομέεσκον ὁμοκλήν,
Ἐλπόμενοι μιν ἔτ' ἔμμεν ἀνούτατον· ὃς δ' ὑπὸ πότμῳ
Θυμὸν τολμήεντα, καὶ ὄμβριμα γυῖα βαρυνθείς,
Ἤριπεν ἀμφὶ νέκυσσιν, ὄρει ἐναλίγκιος αἰπεῖ·
Γαῖα δ' ὑπεσμαράγησε, καὶ ἄσπετον ἔβραχε τεύχη,
Πηλείδαο πεσόντος ἀμύμονος· οἱ δ' ἔτι θυμῷ
Δήϊοι εἰσορόωντες, ἀπειρέσιον φοβέεσκον·
Ὡς δ' ὅτε θῆρα δαφοινόν, ὑπ' αἰζηοῖσι δαμέντα,
Μῆλα περιτρομέουσι, περὶ σταθμὸν ἀθρήσαντα,
Βλημένον, οὐδέ οἱ ἄγχι παρεὶ θηῆσαι μεμάασιν,
Ἀλλά ἑ, ὡς ζώοντα, νέκυν περιτρομέουσιν·
Ὣς Τρῶες φοβέοντο, καὶ οὐκ ἔτ' ἐόντ' Ἀχιλῆα.
Ἀλλὰ καὶ ὥς, ἐπέεσσι Πάρις μέγα θαρσύνεσκε
Λαόν, ἐπεὶ φρεσὶν ᾗσιν ἐγήθεεν. ἦ γὰρ ἐώλπει
Ἀργείους παύσασθαι ἀμαιμακέτοιο κυδοιμοῦ,
Πηλείδαο πεσόντος· ὃ γὰρ Δαναοῖς πέλεν ἀλκή.
Ὦ φίλοι, εἰ ἐτεόν μοι ἀρήγετε εὐμενέοντες,
Σήμερον ἢ θάνωμεν ὑπ' Ἀργείοισι δαμέντες,
Ἠὲ σαωθέντες, ποτὶ Ἴλιον εἰρύσωμεν
Ἵπποις Ἑκτορέοισι δεδουπότα Πηλείωνα·
Οἵ μ' ἐς δηϊοτῆτα κασιγνήτοιο θανόντος,
Ἀχνύμενοι φορέουσιν, ἑὸν ποθέοντες ἄνακτα·
Τοῖς εἴ πως ἐρύσαιμεν Ἀχιλλέα δηωθέντα,
Ἵπποις μὲν μέγα κῦδος ὀρέξαμεν, ἠδὲ καὶ αὐτῷ
Ἕκτορι, εἴ γέ τις ἔστι κατ' Ἄϊδος ἀνθρώποισιν
Ἢ νόος, ἠὲ θέμιστες· ὃ γὰρ κακὰ μήσατο Τρωσί.
Καί μιν Τρωϊάδες μεγάλα φρεσὶ καγχαλόωσαι
Ἀμφὶ περιστήσονται ἀνὰ πτόλιν, ἠΰτε λυγραὶ
Παρδάλιες τεκέων κεχολωμέναι, ἠδὲ λέαιναι
Ἀνδρὶ πολυκμήτοιο μογερῆς ὀλίσσει θηρὸς
Ὣς Τρῳαὶ περὶ νεκρὸν ἀποκταμένου Ἀχιλῆος
Ἀθρόαι ἀΐξουσιν, ἀπειρέσιον κοτέουσαι·
Αἱ μὲν ὑπὲρ τοκέων κεχολωμέναι· αἱ δ' ἄρ' ἀνδρῶν·
Αἱ δ' ἄρ' ὑπὲρ παίδων, αἱ δὲ γνωτῶν ἐριτίμων·
Γηθήσει δὲ μάλιστα πατὴρ ἐμός, ἠδὲ γέροντες,
Οὓς οὐκ ἐθέλοντας ἐν ἄστεϊ γῆρας ἐρύκει·
Τόνδ' ἡμεῖς εἴ πως ποτὶ πτόλιν ἐρύσαντες,
Θήσομεν οἰωνοῖσιν ἀερσιπότῃσιν ἐδωδήν·
Ὣς φάτο· τοὶ δὲ νέκυν κρατερόφρονος Αἰακίδαο
Ἀμφίβασαν ἐσσυμένως, οἵ μιν φοβέοντο πάροιθεν,
Γλαῦκός τ' Αἰνείας τε, καὶ ὀβριμόθυμος Ἀγήνωρ.

Ἄλλοι τ'

Ἄλλοι τ' οὐλομένοιο δαήμονες ἰωχμοῖο.
Εἰρύσσαι μεμαῶτες ἐς Ἰλίου ἱερὸν ἄστυ·
Ἀλλά οἱ οὐκ ἀμέλησε θεοῖς ἐναλίγκιος Αἴας,
Ἀλλὰ θοῶς σφέας πάντας δ' ἀπὸ δούρατι μακρῷ
Ὦσεν ἀπὸ νέκυος, τοὶ δ' οὐκ ἀπέληγον ὁμοκλῆς,
Ἀλλά οἱ ἀμφεμάχοντο, περισταδὸν ἀίσσοντες,
Αἰὲν ἐπασσύτεροι, ταναχειλέες εὖτε μέλισσαι,
Αἵ θ' ἑὸν περὶ σίμβλον ἀπειρέσιαι ποτέονται
Ἄνδρ' ἀπαμυνόμεναι, ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἀλέγων ἐπιούσας
Κηρία ἐκτάμνησι μελίχροα· αἳ δ' ἀχέουσαι
Καπνοῦ ὑπαὶ ῥιπῆς, ἠδ' ἀνέρος, ἀλλ' ἄρα καὶ ὣς
Ἀντίαι ἀίσσουσιν, ὁ δ' οὐκ ὄθεται, οὐδ' ἄρα βαιόν,
Ὣς Αἴας τῶν οὔ τι μάλ' ἐσσυμένων ἀλέγιζεν,
Ἀλλ' ἄρα πρῶτον ἔπεφνεν ὑπὲρ μαζοῖο τυχήσας,
Μαιονίδην Ἀγέλαον· ἔπειτα δὲ, Θέστορα δῖον·
Εἷλε δ' ἄρ' Ἀρκύθοον, καὶ Ἀγέστρατον, ἠδ' Ἀγάνιππον,
Ζώρόν τε, Νίσσον τε, περικλυτόν τ' Ἐρύμαντα.
Ὃς Λυκίηθεν ἵκανεν ὑπαὶ μεγαλήτορι Γλαύκῳ.
Ναῖε δ' ὅγ' αἰπεινὸν Μελάνιππιον, ἱερὸν Ἀθήνης,
Ἄντα Μασικύτοιο Χελιδονίης σχεδὸν ἄκρης.
Τὴν μέγ' ὑποτρομέουσι τεθηπότες εἰν ἁλὶ ναῦται,
Εὖτε περιγνάμπτωσι μάλα σκοπέλους περὶ πέτρας
Τοῦ δ' ἄρ' ἀποφθιμένοιο, κλυτὸς πάϊς Ἱππολόχοιο
Παχνώθη κατὰ θυμόν, ἐπεί ῥά οἱ ἔσκεν ἑταῖρος.
Καί ῥα θοῶς Αἴαντα κατ' ἀσπίδα πολυβόειαν
Οὔτασεν· ἀλλά οἱ οὔ τι διήλασεν ἐς χρόα καλόν·
Ῥινοὶ γάρ μιν ἔρυντο βοῶν, καὶ ὑπ' ἀσπίδι θώρηξ,
Ὅς ῥά οἱ ἀκαμάτοισι περὶ μελέεσσιν ἀρήρει·
Γλαῦκος δ' οὐκ ἀπέληγεν ἀταρτηροῖο κυδοιμοῦ,
Αἰακίδην Αἴαντα δαμασσέμεναι μενεαίνων
Καί οἱ ἐπευχόμενος, μέγ' ἀπείλεεν ἄφρονι θυμῷ,
Αἶαν, ἐπεί νύ σε φασὶ μέγ' ἔξοχον ἔμμεναι ἄλλων
Ἀργείων, σοὶ δ' αἰὲν ἐπιφρονέουσι μάλιστα
Ἄσπετον, ὡς Ἀχιλῆϊ δαΐφρονι, τῷ σε θανόντι
Πᾶσι συνθανέεσθαι ἐν ἤματι τῷδε καὶ αὐτόν·
Ὣς ἔφατ' ἀκράαντον ἱεὶς ἔπος. οὐδέ τι ᾔδει
Ὅσσον ἀμείνονος ἀνδρὸς ἐναντίον ἔγχος ἐνώμα·
Τὸν δ' ὑποδερκόμενος, προσέφη μενεδήϊος Αἴας·
Ἆ δείλ' οὔ τι οἶδας ὅσον σέο φέρτερος Ἕκτωρ
Ἔπλετ' ἐνὶ πτολέμοισι, μένος δ' ἀλέεινε, καὶ ἔγχος
Ἡμέτερον· πινυτὸν γὰρ ἐμῷ ἔχε κάρτεϊ θυμόν·
Σοὶ δ' ἄρα νόος περὶ ποτὶ ζόφον, ὅς ῥα μ' ἔτλης
Ἐς μόθον ἐλθέμεναι, μέγ' ἀμείνονι περ γεγαῶτι,
Οὐ γὰρ ἐμὸς ξεῖνος πατρώϊος εὔχεαι εἶναι,
Οὐδέ με δωτίνῃσιν παρφάμενος πολέμοιο,
Νόσφιν ἀποστρέψεις, ὡς Τυδέος ὄβριμον υἷα,
Ἀλλὰ καὶ εἰ κείνοιο φύγες μένος, οὔ σέ τ' ἔγωγε
Ζωὸν ἀπὸ πτολέμοιο μεθήσομαι ἀπονέεσθαι·
Ἦ ἄλλοισι πέποιθας ἀνὰ κλόνον, οἳ μετὰ σεῖο,
Μυίαις οὐτιδανῇσιν ἐοικότες, ἀίσσουσιν
Ἀμφὶ νέκυν Ἀχιλῆος ἀμύμονος; ἀλλ' ἄρα καὶ τοῖς
Δώσω ἐπεσσυμένοισι θάνατον, καὶ κῆρας ἐρεμνάς·
Ὣς εἰπὼν Τρώεσσιν ἐπεστρωφᾶτο, λέων ὥς,
Ἐν κυσὶν ἀγρευτῇσι, κατ' ἄγκεα μακρὰ καὶ ὕλην.
Πολλοὺς δ' αἶψ' ἐδάμασσε, μεμαότας εὖχος ἀρέσθαι,
Τρῶας ὁμῶς Λυκίοισι, περιτρομέοντο δὲ λαοί·
Ἰχθύες ὡς ἀνὰ πόντον, ἐπερχομένου ἀλεγεινοῦ
Κήτεος, ἢ δελφῖνος ἁλιτρεφέος μεγάλοιο·
Ὣς Τρῶες φοβέοντο βίην Τελαμωνιάδαο,
Αἰὲν ἐπεσσυμένοιο κατὰ κλόνον, ἀλλ' ἄρα καὶ ὣς
Μάρναντ', ἀμφὶ δὲ νεκρὸν Ἀχιλλέος ἄλλοθεν ἄλλοι
Μυρίοι ἐν κονίῃσιν, ὅπως σύες ἀμφὶ λέοντα,
Κτείνοντ'· οὐλομένη δὲ περὶ σφίσι δῆρις ὀρώρει·
Ἔνθα καὶ Ἱππολόχοιο δαΐφρονα δάμνατο παῖδα
Αἴας ὀμβριμόθυμος· ὁ δ' ὕπτιος ἀμφ' Ἀχιλῆα
Κάππεσεν, εὖτ' ἐν ὄρεσσι περὶ στιβαρὴν δρύα θάμνος·
Ὣς ὅγε δουρὶ δαμεὶς, περικάππεσε Πηλείωνι
Βλήμενος· ἀμφὶ δέ οἱ κρατερὸς πάϊς Ἀγχίσαο,
Πολλὰ πονησάμενος, σὺν ἀρηϊφίλοις ἑτάροισιν,

Atque alij pernicialis belli periti,
Abripere eum conantes ad auguſtam Ilij vrbem.
Verũ huius curã nõ poſt habuit Aiax Dijs æquiparandus.
Aiax pro Ach. cæio propugnat.
Quin ſubitò propugnaret. Omnes igitur longâ haſtâ
Repulit à cadauere: qui tamẽ impreſſionẽ nõ intermiſerunt.
Sed impugnarunt ipſum, circumquaque irruentes,
Subinde denſiores veluti protenſis apes labiis,
Simile ab apibus.
Quæ circa alueare ſuũ agmine innumero volitant, (gnifaciẽs
Dum virũ mella vindemiantem *arcẽt. Qui tamen nõ ma-*
Fauos caſtrat melliteos. Ac quãlibet ille cruciẽtur (inuadẽtes
Fumi impetu & ruſtici: tamen nihilominus
Contra tendũt. Is verò ne minimã quidem ipſarum *ratio-*
Sic Aiax irruptionem horum nihili æſtimat. (nem habet.
Sed primùm necat, ſupra mammam contingens,
Mæoniden Agelaum, & poſt hunc Theſtora diuum.
Interfecti ab Aiace.
Strauit & Arcytheum, & Ageſtratum, atque Agamippum,
Zorumq́, Niſſumq́, præluſtremq́, Erymantem,
Qui ex Lycia venerat, magnanimi Glauci ductu,
Et celſum Melanippium accolebat, fanum Mineruæ,
E regione Maſicyti, Chelidonium iuxta promontorium:
Topographia.
Quod magnopere formidant attoniti in ſalo nautæ
Quando aſperas circum petras inflectunt naues
Hoc ita extincto illuſtris Hippolochi natus
Glaucus Aiacem adoritur, telis & verbis.
Animi mærore deriguit: nam contubernalis eius erat.
Et protinus Aiacis ſcutum, è multis boum coriis confectum,
Verberauit: ſed in honeſtum eius corpus non impegit.
Boum enim tergora illum tutabantur & ſub clypeo thorax,
Qui membris eius laſſitudini non obnoxiis circumhærebat.
Glaucus verò non deſtitit à nociuo conflictu,
Æacidam Aiacem debellare contendens,
Et iactabundus eum verbis inceſſens, grande quippiam ani-
mo inſipienti minabatur.
Aiax, quandoquidem te ferunt præ aliis excellere
Argiuis, & ſupra modũ ob te potiſſimũ elatos habẽt animos,
Nõ minus quàm Achillẽ bella edoctũ: cum quo exanimato,
Spero te etiam ipſum hoc die mortem obiturum eſſe.
Sic loquebatur, verbum irritum edens. Nec perpendebat
Quanto ſuperiorem contra virum haſtam vibraret.
Quem limis intuitus oculis, ſic compellauit fortis Aiax.
Aiax minaciter Glauco reſpondet.
O miſer, nonne cognitum habes, quanto te potior Hector
Fuerit in bello: & tamen ſubterfugerit vim & haſtam
Noſtrã? prudentiã enim cum virtute bellica coniunxerat.
At tibi animus ad tenebras tendit, qui mihi non vereris
In certamen venire, quamuis longè tibi præſtem.
Non enim paternæ tibi hoſpitalitatis ius intercedere mecum,
Nec muneribus me demulſum à bello (iactare potes:
Auertes, vt fortem Tydei natum.
Sed quanquam illius vim effugiſti: non tamen ego te
Soſpitem ex prælio redire ſinam.
An aliis confidis in acie, qui tecum
Non ſecus ac viles muſcæ vagantur
Circa laudati cadauer Achillis: ſed & hos
Morte, ſi appropinquent, donabo, & nigris Parcis.
Sic fatus, ſe in Troianos vertebat, tanquam leo
Aiax, vt leo hoſtes inuadit, qui trepidant vt piſces.
In canes venaticos, per longas conualles & ſyluam:
Et plurimos ibi proſtrauit, quibus ſpes erat victoriã obtinẽdi,
Tam Troas quam Lycios, & contremuerunt cohortes,
Vt piſces in ponto, aduenienti triſti
Ceto, aut Delphino, grandi maris alumno.
Ita Troës metuebant Telamoniadæ robur,
Pertinaciter inſtantis in hoc cõflictu: ſed tamẽ etiã ſic affecti
Pugnam capeſſebãt, & circa cadauer Achillis, alij hic alij
Troianorũ ſtrages & Glauci interitus.
Sine numero, in puluere, velut ſues circa leonem, (illic
Trucidabantur: ac funeſta inter eos contentio exiſtebat.
Ibi etiam Hippolochi pugnacem ſtrauit natum
Aiax magnanimus, qui ſupinus prope Achillem
Procubuit, ſicut virgultum in ſyluis duram iuxta quercum.
Ita is haſtâ victus iuxta Pelidam labitur
Confoſſus, proq́; illo valida Anchiſæ proles
Multis laboribus exhauſtis, Mauortiorũ commilitonũ ope

Traxit cadauer ad Troianos, & in ſacram Ilij vrbem
Dedit aſportandum amicis, magno animi cruciatu affectis.
Æneas vulneratur & prælio excedit. *Ipſe verò pro Achille propugnabat: ſed haſta illum*
Supra muſculum percuſſit Martius Aiax
Manus dexteræ. Quare continuò abſceſſit
E perniciali bello. Ac mox in vrbem ſe recepit
Vbi circa ipſum occupati erant medici periti:
Qui ex vulnere ſanguinem exterſerunt, & alia cuncta
Peregerunt, quæ ſæuas vulneratorum ægritudines ſanant.
Aiax autem pugnam continuat, non abſimilis fulgetro:
Et alibi alium neci tradit: nam valde animi angebatur,
Dolens nimirum perpetuò cæſi patruelis caſum,
Et propè Laërtæ prudentis egregia ſoboles
Cæſorum ab Vlyſſe enumeratio. *Cum hoſtibus manum conſerebat, & valde eum formidabant Troum agmina.*
Interemit autem celerem Piſandrũ, & Martium eius natũ
Manalum: qui nobile Abydi ſolum incolebat. (Nympha
Poſt quem morte afficit Atymnium præſtantem. Quem olim
Pegaſis crine decora forti enixa eſt Emalioni,
Ad Granici amnis fluentum. Iuxtaq; illum
Oreſbium Protei natum transfixit. Qui alta
Habitabat ſub Idæ lustris: nec eum mater
Reducem excepit illuſtris fama Panacea.
Sed Palmis ſuccubuit Vlyſſis. Qui & aliorum
Vlyſſ. ſauciatur: & vulneris autorem occidit. *Complurium vitam haſta ſæuiente rupit,*
Trucidans quæcunque offendit prope cadauer. Sed Alcon
Megaclis bello expediti filius, pilo ferit (ipſum
In dextrum genu. circa ſplendidam igitur ocream
Niger effluxit ſanguis. Verùm hic nullam vulneris curam
Quin ſubito vlneris autori perniciẽ creat. Nã ipſũ (habent
Pugnæ auidum per ſcutum haſta vulnerat.
Et magna vi ac robore manus impellit eum
Supinum ad terram, ſtrepuntq; circa ipſum arma
Lapſantem in puluere, & circumdata membris lorica
Cruore puniceo madeſcit. Ille autem feralem haſtam
Ex corpore euellit & ſcuto, & vnà cum cuſpide exit
Animus ex artubus: & diuina illum vita deſerit.
Inde ſocios eius inuaſit quamuis ſaucius Vlyſſes:
Nec turbulentæ pugnæ finem fecit. Quo modo & alij
Troum ſtrages per compara. *Danai ſimul omnes promiſcuè magno pro Achille*
Studioſè propugnarunt, & numeroſam manibus turbam
Exiguo tẽporis ſpatio trucidarunt leuibus fraxinis. i. haſtis.
Sicut venti leuia humi folia diſpergunt,
Magno impetu in ſyluoſa incumbentes nemora,
Anno incipiente, quando Autumni finis adeſt.
Ita illos haſtis strauerunt Danai Martipotentes.
Omnes enim ſolciti erant Achille defuncto,
Inſigniter autem belli gnarus Aiax, ideo acriter
Troianos pro libitu cædebat, lethali fato aſſimilis.
Paris inſidians Aiaci lapide proſternitur. *In hunc verò arcum tetendit Paris: quem ſubitò, re animad- (uerſa.*
In caput lapide percuſſit, & fregit
Galeã criſtatam triſtis ſilex. Statim igitur nox atra vertigo
Corripuit. Qui & in puluerẽ collabitur: neq; ſagittæ ipſi (ſuæ
Pro votis ſuccurrunt. Diſiectæ enim, aliæ aliò, fuerant
In puluerem, & inanis prope extenſa erat pharetra.
E manibus etiam arcus exciderat. Amici igitur abreptum,
Hectoreis equis ad vrbem Troianam aſportabant,
Modicè adhuc ſpirantem, & triſtia ſuſpiria ducentem,
Nec tamen arma Domini poſthabuerunt: ſed & ipſa
E campo ſublata, ad principem ſuum retulerunt.
Aiax Paridi inſultat. *Quem magno clamore indignantem ſubſecutus eſt Aiax.*
Sic, canis, graue mortis robur euaſiſti
Hodie. Sed tibi ſtatim nouiſſima dies adferetur,
Aut Argiuûm alicuius, aut mea ipſius manu.
Nunc autẽ animus meus aliis curis vocat: quomodo videl.
Troum fuga per ſimile. *Exanime corpus è funeſta ſtrage Danais ſeruem. (Achillis*
Hæc locutus, ſæuas hoſtibus manus iniicit,
Qui adhuc certamen circa Achillis cadauer habebant.
Sed vt viderunt robuſtis ipſius manibus
Multis ſtritum ci ſpi: terrore ſibi non amplius reſiſtebant,

Εἴρυσεν εἰς Τρῶας, καὶ ἐς Ἰλίου ἱερὸν ἄστυ
Δῶκε φέρειν ἑτάροισι, μέγ' ἀχνυμένοις περὶ θυμῷ·
Αὐτὸς δ' ἀμφ' Ἀχιλῆι μαχέσσατο· τὸν δ' ἄρα δουρὶ
Μυῶνος καθύπερθεν Ἀρήϊος οὔτασεν Αἴας
Χειρὸς δεξιτερῆς· ὁ δ' ἄρ' ἐσσυμένως ὑπόρουσεν
Ἐξ ὀλοοῦ πολέμοιο· κιὲν δ' ἄφαρ ἄστεος εἴσω·
Ἀμφὶ δέ οἱ πονέοντο περίφρονες ἰητῆρες,
Οἵ ῥά οἱ αἷμα κάθηραν ἀφ' ἕλκεος· ἄλλα τε πάντα
Τεῦχον ὅσ' οὐταμένων ἀκέας ἀχέοντας ἀνίας·
Αἴας δ' αἰὲν ἐμάρνατ', ἐειδόμενος ἀστεροπῇ,
Κτείνων ἄλλοθεν ἄλλον, ἐπεὶ μέγα τείρετο θυμῷ,
Ἀχνύμενος δὴ αἰὲν ἀνεψιοῖο δαμέντος·
Ἄγχι δὲ Λαέρταο δαΐφρονος υἱὸς ἀμύμων
Μάρνατο δυσμενέεσσι· φοβέοντο δέ μιν μέγα λαοί.
Κτεῖναι Πείσανδρόν τε θοόν, καὶ Ἀρήϊον υἷα
Μαίναλον, ὃς ναίεσκε περικλυτὸν οὖδας Ἀβύδου·
Τῷ δ' ἐπὶ δῖον ἔπεφνεν Ἀτύμνιον, ὅν ποτε νύμφη
Πηγασὶς ἠύκομος θεναρῷ τέκεν Ἠμαθίωνι
Γρηνίκου ποταμοῖο παρὰ ῥόον. ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
Πρωτίου υἷα δάιξεν Ὀρέσβιον, ὅς τε μάλα κεδνᾶς
Ἴδης ναιετάασκεν ὑπὸ πτύχας, οὐδέ ἑ μήτηρ
Δέξατο νοστήσαντα περικλειτὴ Πανάκεια,
Ἀλλ' ἐδάμη παλάμῃσιν Ὀδυσσέος, ὅς τε καὶ ἄλλων
Πολλῶν θυμὸν ἔλυσεν ἐπ' ἔγχεϊ μαιμώωντι,
Κτείνων ὅν κε κίχησι περὶ νέκυν· ἀλλά μιν Ἄλκων
Υἱὸς Ἀρηϊθόοιο Μεγακλέος ἔγχεϊ τύψεν
Πὰρ γόνυ δεξιτερόν, περὶ δὲ κνημῖδα φαεινὴν
Ἔκλυσεν αἷμα κελαινόν. ὁ δ' ἕλκεος οὐκ ἀλέγιζεν,
Ἀλλ' ὄφαρ οὐτήσαντι κακὸν φόνος, οὕνεκ' ἄρ' αὐτὸν
Ἱέμενον πολέμοιο δι' ἀσπίδος οὔτασε δουρί.
Ὦσε δέ μιν μεγάλῃ τε βίῃ, καὶ κάρτεϊ χειρὸς
Ὕπτιον ἐς γαῖαν· κανάχησε δέ οἱ περὶ τεύχη
Βλημένου ἐν κονίῃσι· περὶ μελέεσσι δὲ θώρηξ
Δεύετο φοινήεντι λύθρῳ· ὁ δὲ λοίγιον ἔγχος
Ἐκ χροὸς ἐξείρυσε, καὶ ἀσπίδος, ἕσπετο δ' αἰχμῇ
Θυμὸς ἀπὸ μελέων. λίπε δὲ μιν ἄμβροτος αἰών·
Τοῦ δ' ἑτάρους ἐπόρουσε, καὶ οὐταμένος περ Ὀδυσσεύς·
Οὐδ' ἀπέληγε μόθοιο δυσηχέος. ὡς δὲ καὶ ἄλλοι
Πάντες ὁμῶς Δαναοὶ ἐπιμὶξ μέγαν ἀμφ' Ἀχιλῆα
Προφρονέως ἐμάχοντο, πολὺν δ' ὑπὸ χείρεσι λαὸν
Ἐσσυμένως ἐδάιζον ἐυξέστῃς μελίῃσιν·
Εὖτ' ἄνεμοι θοὰ φύλλα κατὰ χθονὸς ἀμφιχέονται,
Λάβρον ἐπιβρίσαντες, ἐν ἄλσεα ὑλήεντα,
Ἀρχομένου λυκάβαντος, ὅτε φθινύθουσιν ὀπῶραι,
Ὣς τοὺς ἐγχείῃσι βάλον Δαναοὶ μενεχάρμαι.
Μέμβλετο γὰρ πάντεσσιν Ἀχιλλέος ἀμφὶ θανόντος
Ἐκπάγλως δ' Αἴαντι δαΐφρονι, τοὔνεκ' ἄρ' ἥρως
Τρῶας ἄδην ἐδάιζε, κακῇ ἐναλίγκιος αἴσῃ·
Τῷ δ' ἐπὶ τόξ' ἐτίταινε Πάρις· τὸν δ' αἶψα νοήσας
Κάββαλε χερμαδίῳ κατὰ κρατός· τοῦ δ' ἄρα θλάσσε
Ἀμφίφαλον κυνέην ὀλοὸς λίθος· ἀμφὶ δὲ μιν νὺξ
Μάρψεν· ὁ δ' ἐν κονίῃσι κατήριπεν· οὐδέ οἱ ἰοὶ
Ἤρκεσαν ἱεμένῳ, ἐκέχυντο γὰρ ἄλλυδις ἄλλοι
Ἐν κονίῃ· κενεὴ δὲ παρεκτετάνυστο φαρέτρη·
Τόξον δ' ἔκφυγε χεῖρε· φίλοι δέ μιν ἁρπάξαντες,
Ἵπποις Ἑκτορέοισι φέρον ποτὶ Τρώιον ἄστυ
Βαιὸν ἔτ' ἐμπνείοντα, καὶ ἀργαλέον στενάχοντα·
Οὐδὲ μὲν ἔντε' ἄνακτος ἑκὰς λίπον, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ
Ἐκ πεδίοιο κόμισσαν ἑῷ βασιλῆι φέροντες·
Τῷ δ' Αἴας ἐπὶ μακρὸν ἄυτεν ἀγαλέοντι,
Ὦ κύον, ὡς θανάτοιο βαρὺ σθένος ἐξυπάλυξας
Σήμερον· ἀλλά σοι ὦκα ἐλεύσεται ὕστατον ἦμαρ
Ἤ τινος Ἀργείων ὑπὸ χείρεσιν, ἢ ἐμοῦ αὐτοῦ.
Νῦν δ' ἐμοὶ ἄλλα μέμηλε περὶ φρεσίν, ὡς Ἀχιλῆος
Ἐκ φόνου ἀργαλέοιο νέκυν Δαναοῖσι σαώσω·
Ὣς εἰπών, δηΐοισι κακὰς ἐπὶ χεῖρας ἴαλλεν·
Οἳ δ' ἔτι δηριόωντο νέκυν περὶ Πηλείωνος·
Οἱ δέ, οἵ ὡς ἄθρησαν ὑπὸ σθεναρῇσι χέρεσσι
Πολλοὺς ἐκπνείοντας, ὑπέτρεσαν, οὐδέ τι μίμνον,

Οὐπ-

Οὐτιδανοῖς γύπεσσιν ἐοικότες, οὕς τε φοβήσῃ
Αἰετὸς οἰωνῶν προφερέστατος, εὖτ' ἐν ὄρεσσι
Πώεα δαρδάπτωσι λύκοις ὑποδμηθέντα·
Ως τοὺς ἐγγύθεν ὄντας, ἀπεσκέδασε θρασὺς Αἴας
Χερμαδίοισι θοοῖσι, καὶ ἄορι, καὶ μένεϊ ᾧ.
Οἱ δὲ μέγα δειμαίνοντες, ἀπὸ πτολέμοιο φέβοντο
Πασσυδίῃ, ψήρεσσιν ἐοικότες, οἷς τε δαΐζων
Κίρκος ἐπαΐσσει· τοὶ δ' ἰλαδὸν ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ
Ταρφέα δινεύουσιν, ἀλευάμενοι μέγα πῆμα,
Ως οἵ γ' ἐκ πολέμοιο ποτὶ Πριάμοιο πόληα
Φεῦγον ἀεικελίως ἐπιειμένοι αἰσχέα φύζαν,
Αἴαντος μεγάλοιο ὑποτρομέοντες ὁμοκλήν,
Ὃς ῥ' ἕπετ' ἀνδρομέῳ πεπαλαγμένος αἵματι χεῖρας·
Καί νύ κε δὴ μάλα πάντας ἐπασσυτέρους ἀπόλεσσεν,
Εἰ μὴ πεπταμένῃσι πύλῃς ἐπεχύντο πόληα
Βαιὸν ἀναπνείοντες, ἐπεὶ ζωὸς ἦτορ ἴανεν.
Τοὺς δ' ἔλσας ἀνὰ ἄστυ νομεὺς ὡς αἰόλα μῆλα,
Ἤιεν ἐς πεδίον, χθόνα δ' οὐ ποσὶ μάρπτεν ἑοῖσιν
Ἐμβαίνων τεύχεσσι, καὶ αἵματι, καὶ κταμένοισι·
Κεῖτο γὰρ ἄσπετος ὅμιλος ἀπειρέσιος ἐπὶ γαίῃ
Ἄχρις ἐφ' Ἑλλήσποντον ἀπ' εὐρυχόροιο πόληος
Αἰζηῶν κταμένων, ὁπόσους λάχε δαίμονος αἶσα.
Ως δ' ὅτε λήιον αὖον ὑπ' ἀμητῆρσι πίπτει
Πυκνὸν ἐόν, τὰ δὲ πολλὰ κατ' αὔλακα δράγματα κεῖται
Βριθόμενα σταχύεσσι, γέγηθε δὲ θυμὸς ἐπ' ἔργῳ
Ἀνέρος εἰσορόωντος, ὅ, τις κλυτὸν οὖδας ἔχῃσιν,
Ως οἱ ἀμφοτέρωθε κακῷ δμηθέντες ὀλέθρῳ,
Κεῖντο πολυκλαύτοιο λελασμένοι ἰωχμοῖο
Πρηνέες· οὐδέ τι Τρῶες Ἀχαιῶν φέρτατοι υἷες
Σύλεον, ἐν κονίῃσι καὶ αἵματι δηωθέντας.
Πρὶν Πηλεΐον υἷα πυρὶ φλέξαι, ὅς σφιν ὄνειαρ
Ἔπλετ' ἐνὶ πτολέμοισιν, ἐῷ μέγα κάρτεϊ θύων
Τοὔνεκά μιν βασιλῆες ἀπὸ πτολέμου ἐρύσαντες,
Ἀμφὶ νέκυν φορέοντο ἀπειρέσιον, εὖτε φέροντες,
Κάτθεσαν ἐν κλισίῃσι, νεῶν προπάροιθε θοάων.
Ἀμφὶ δέ μιν μάλα πάντες, ἀγειρόμενοι, γοάοντο
Ἀχνύμενοι κατὰ θυμόν· ὁ γὰρ πέλε κάρτος Ἀχαιῶν,
Δὴ τότ' ἐνὶ κλισίῃσι λελασμένος ἐγχειάων,
Κεῖτο βαρυγδούποιο παρ' ᾐόσιν Ἑλλησπόντου.
Οἷος ὑπερφίαλος Τιτυὸς πέσεν, ὁππότε Λητὼ
Ἐρχομένην Πυθῶδε βιάζετο, καί ἑ χολωθεὶς
Ἀκαμάτην περ ἐόντα, θοῶς ὑπεδάμνατ' Ἀπόλλων
Λαιψηροῖς βελέεσσιν, ὁ δ' ἀργαλέῳ ἐνὶ λύθρῳ
Πολυπέλεθρος ἔκειτο κατὰ χθονὸς εὐρυπέδοιο
Μητρὸς ἑῆς, ἡ δ' υἷα περιστονάχησε πεσόντα,
Ἀχθομένη μακάρεσσι, γέλασσε δὲ πότνια Λητώ.
Τοῖος ἄρ' Αἰακίδης δηΐων ἐπικάππεσε γαίῃ,
Χάρμα φέρων Τρώεσσι, γόον δ' ἀλίαστον Ἀχαιοῖς,
Λαῶν μυρομένων· περὶ δ' ἴαχε βένθεα πόντου·
Θυμὸς δ' αὐτίκα πᾶσι κατεκλάσθη φίλος ἔνδον,
Ἐλπομένων κατὰ δῆριν ὑπὸ Τρώεσσιν ὀλέσθαι·
Μνησάμενοι δ' ἄρα τοίγε φίλων παρὰ νηυσὶ τοκήων,
Τοὺς λίπον ἐν μεγάροισι, νεοδμήτων τε γυναικῶν,
Αἵ που ὀδυρόμεναι, μίνυθον κενεοῖς λεχέεσσι,
Νηπιάχοις σὺν παισὶ φίλους ποτιδέγμεναι ἄνδρας,
Μᾶλλον ἀνεστενάχοντο. γόου δ' ἔρος ἔμπεσε θυμῷ·
Κλαῖον τ' αὖ ἀλίαστον, ἐπὶ ψαμάθοισι βαθείαις
Πρηνέες ἐκχύμενοι, μεγάλῳ παρὰ Πηλεΐωνι,
Χαίτας ἐκ κεφαλῆς προθελύμνους δηϊόωντες·
Χευάμενοι δ' ᾔσχυναν ἅδην ψαμάθοισι κάρηνα·
Οἵη δ' ἐκ πολέμοιο βεβηότες τείχεσ' ἀλέντων
Οἰμωγὴ πέλεται, ὅτε δήϊοι ἐμμεμαῶτες,
Καίωσιν μέγα ἄστυ, κατακτείνωσι δὲ λαοὺς
Πασσυδίῃ, πάντη δὲ διὰ κτῆσιν φορέωνται,
Τοίη τοι παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν ἔπλετ' ἀϋτή,
Οὕνεκ' ἀοσσητὴρ Δαναῶν παῖς Αἰακίδαο,
Κεῖτο μέγας παρὰ νηυσὶ θεοτεύκτοισιν ἐν ἔντεσιν,
Οἷος Ἄρης ὅτε μιν δεινὴ θεὰ ὀβριμοπάτρη
Τρώων ἐν πεδίῳ πολυαχέϊ κάββαλε πέτρῃ·

Ignauis vulturibus ſimiles, quos terret
Aquila volucrum præſtantiſſima, quando in collibus
Oues dilacerant, a lupis occiſas.
Sic illos diuerſas in partes diſſipauit animoſus Aiax,
Lapidibus rapidis, & enſe, & fortitudine ſua.
Quare maiorem in modū conſternati, ex acie fugiebant Fugientes ſturnis cōparantur.
Turmatim. Sturnis haud abſimiles, quos inſiſtans
Accipiter circus perſequitur. Hi gregatim alius poſt alium
Frequentes auolant, graue exitium deuitantes.
Non aliter e pugna ad Priami vrbem Troiam
Miſerè ſe recipiunt, turpem induti fugam:
Magnique Aiacis minas expaueſcunt.
Qui ſectabatur humano cruore manus pollutus.
Nec multum aberat, quin omnes ad internectionē deleuiſſet,
Niſi apertis in vrbem portis infuſi eſſent. (cumuenīū erat.
Exiguum vix dum ſpiritus habētes. Nam à tenebris cor cir-
Hos igitur cùm in vrbem incluſiſſet, vt varias paſtor oues,
In campum rediit, nec ſolum pedibus ſuis attingit,
Incedens per arma, & ſanguinem, & cadauera.
Iacebat enim turba, latè diffuſa in terra ſpatioſa,
Vſque ad Helleſpontum, ab oppido latè patente,
Iuuenum cæſorum. quis ſors fatalis obuenerant.
Vt accidit cùm ſeges arida à meſſoribus deyicitur, Multitudo cæſorum ſimili declaratur.
Quæ densè prouenit: multique illic manipuli iacent
Spicis grauati: déque opere lætitiam capit animus
Contuentis heri, qui præclarum hoc aruum tenet.
Ita illi vtrobique funeſta ſubacti morte,
Iacebant flebilis pugnæ obliti,
Facie ad terram verſa. Nec tamen fortiſſima Græcorum Honeſtum vt ſi præferendum.
In puluere et cruore ſtratos, ſpoliabat, (pubes Troia,
Priuſquàm Pelei natum rogo tradidiſſent, qui præſidium Ach. cadauer ad naues defertur.
Erat in bellis, robore ſuo ſtrenuè graſſans. (illorum
Ideo cùm proceres è duello eum extraxiſſent,
Circa procerum cadauer occupati erant: vbi deportatum
In papilione depoſuerant, ante naues feſtinas:
Eúmque cœtu facto omnes grauiter planxerunt,
Ex animo dolentes. In quo enim Græcorum robur ſteterat,
Is tunc in caſtris haſtarum rei bellicæ oblitus
Iacebat, horriſoni prope littora Helleſponti.
Qualis prægrandis Tityus procubuit quādo Latona, (ſcēs ira Atrox vagarum libidinum pœna.
Pythonē verſus iter facienti, vim intētauit: ipſumq́; exarde-
Quamlibet indomitum, ſubitò edomuit Apollo, Ach. cum Tityo trucidato confertur.
Rapidis ſagittis: in tabo igitur funeſto
Ad multa iugera porrectus iacebat per ſpatioſum campum
Matris ſuæ. Quæ ingemuit filij caſum
Superis inuiſi, riſit autem veneranda Latona,
Tantus Æacides in hoſtium terra procubuerat, (petuum
Gaudium afferens Troianis, & contra luctum Achæis per-
Populiśq́; eū deplorantibus, infremuerant alti ponti gurgites.
Et cunctis carus intra viſcera animus infractus erat,
Augurantibus, à Troianis in acie ſe occidione caſum iri.
Cumq́; ad naues recolerent dulcium memoriam parentum Græcorum luctus, per compar. ab expugnata vrbe.
Quos domi reliquiſſent, & recens ductarum vxorum
Quæ in vacuis tunc thalamis mœrore contabeſcerent,
Paruulis cū natis, dilectorū virorū expectatione languidæ:
Eo magis ſuſpirijs indulgebant. Nam amor luctus animis illapſus fuerat,
Flebant igitur continuò per profundas arenas
In ora effuſi, iuxta magnum Peliden,
Et pilos e capite radicitus euellebant.
Infuſoq́; vertices puluere valde turpabant,
Qualis autem à pugna hominibus in mœnia incluſis,
Ploratus exiſtit: vbi hoſtes concitati
Magnum oppidum incendunt & populum trucidant
Ad internecionem: & vndique facultates diripiunt,
Tales apud naues Achiuûm vociferatus erat.
Propterea quòd opifer Danaûm, filius Æacidæ Aliud ſimile. Luctus Myrmidonum.
Ingens, ante naues diuinis telis ſtratus eſſet,
Non ſecus atq; Mars, cùm potens ipſum Dea, Minerua,
In Troum campo ponderoſo profligaſſet ſaxo.

Laus Ach. ab humanitate.

Myrmidones verò indeſinenter Achillem deflebant,
Circa boni eximiã, principis cadauer ſe voluntantes,

Bonus princeps, carus populo.

Tam vtiq; benigni, vt omnibus æqualem ſe præbuerit ſociũ.
Non enim ſuperbus erat erga homines, nec crudelis,
Sed in omnibus rebus tã prudẽtia quã fortitudine pollebat.
Cæterùm Aiax in primis magnos ingemiſcẽs queſtus ciebat,
Carum patrui natum crebrò deoſculans.
A Deo percuſſum: mortalium enim nemini vulnerabilis
Erat, quicunque latipatentem terrarum orbem inhabitant.
Hunc ergo tũc *multo cum gemitu plangebat nobilis Aiax,*
Nunc Pelidæ exanimis tabernaculum
Intrans, nunc in arena maris (verba.
Procero corpore ſtratus, & tandem hæc ſingultans edidit

Aiacis querimonia ſuper interitu Ach.

Heu Achilles, ingens fortium Argiuorum columen,
Occubuiſti ad Troiam, procul à latis Phthiæ campis,
Ferali ex improuiſo ſagitta confixus,
Qualem ignaui in conflictu homines eiaculantur.
Nemo enim, qui grande ſcutum ſe verſare poſſe confidit,
Et peritè temporibus ad Martis opus
Caſſidem accommodare, inq; manu pilum vibrare,
Et æneum thoracem in hoſtico pectore transadigere,
Subitam eminus ſagittis pugnam inſtituit.
Si enim comminus tibi tũc ſe obtuliſſet, qui vulnus tibi inflixit,
Certè non ſine vulnere haſtæ tuæ impetum effugiſſet,
Sed Iupiter fortè in animo habuit hæc omnia perdere,
Atque conatus noſtros in rebus agendis fruſtratur.
Iam enim fortaſſis contra Græcos victoriam Troianis
Annuet, cùm tantum Achiuis propugnaculum abſtulerit.
Eheu, quàm grauiter ſenex in aula Peleus
Ingemiſcet, immanem luctum in moleſta ſenectute ſortitus.
Statim, hoc accepto nuncio vitæ iacturam faciet.
Id quod ipſi etiam conſultius: vt calamitatis memoriã repẽ-
Quòd ſi lethale nati fatum tabe ipſum nõ cõficiet, (tè exuat.
Heu miſer, in luctibus moleſtis ſenium affictabit
Perpetuò, ad focum cruciatibus vitam depaſcens,
Peleus ille qui Diis excellens amicus fuit.
Sed nõ cuncta ad ſperatũ finẽ perducũt ſuperi ægris homi-
Ita quidem ille ſtomachabundus deflebat Pelidam (nibus.

Phœnicis lamentatio.

At Phœnix grandæuus ſupra modum lamentabatur,
Amplexus inſigne Æacidæ magnanimi corpus.
Et lugubre exclamauit ingẽti ſãpiẽs cor mœrore excrucians.
Ergo mihi care fili occidiſti, mihiq; ineuitabilem vſq; luctum
Reliquiſti. Vtinam me humus ſuper iniecta occuluiſſet,
Priuſquàm crudelis tui fati ſpectator eſſem. Non enim mihi
Vlla atrocior animum inceſſit calamitas,
Ne quidem cũ deſerui patriam meam, placidoſq; parentes,
Ad Pelea confugiens per Helladem. Qui me ſuſcepit
Et meritis affecit tantis, vt etiam Dolopibus præficeret:

Pædagogi officium, & præmium.

Atq; te per aulam in vlnis geſtans
Gremio meo repoſuit, & ſolicitè iuſſit
Infantis curam agere, non ſecus ac ſi filius meus eſſes,
Cui obtemperaui. Tu verò latus in ſinu meo
Crebrò patrem me vocitabas, labiis adhuc inarticulatam
vocem proferens
Et meum pueris imprudentia madefactabas
Pectus & tunicam, manibuſq; meis te tenebam,
Gaudio delibutus. Nam cor meum ſpes erexerat
Curatorem vitæ & ſenectutis præſidium me educaturum.
Et hæc quidẽ cuncta votis meis exiguo tẽpore reſpondebant.
Nũc m. ex cõſpectu ad ſtygias *tenebras abiſti, & cor meum*
Miſeris modis angitur, ſiquidẽ ægritudo luctus me conſecit
Funeſtaque vtinam me extinguat inter gemitus & lamẽta:
Antequam Peleus hoc *reſciſcat præclarus: quem exiſtimo*
Supra modum lamentis indulturum, cùm rumor ad ipſum
Miſerrimus enim propter te nobis cruciatus erit, (pferetur.
Patri tuo & mihi qui nimio tui defuncti cauſa
Mœrore confecti forte terram, immutabilis Iouis fato,
Subibimus repente: & quidem multo ſatius fuerit,
Quàm ſine protectore noſtro viuere.
Dixerat hoc ſenior infinitum cumulans in pectore luctum.

Μυρμιδόνες δ᾽ ἄληκτον ἀνεστενάχοντ᾽ Ἀχιλῆα,
Εἰλόμενοι περὶ νεκρὸν ἀμύμονος αἰακτῆς,
Ἠπίου, ὃς πάντεσσιν ἴσος πέλεν ἧεν ἑταίροις·
Οὐ γὰρ ὑπερφίαλος πέλεν ἀνδράσιν, οὐδ᾽ ὀλοόφρων,
Ἀλλὰ σαοφροσύνῃ καὶ κάρτεϊ πάντ᾽ ἐκέκαστο.
Αἴας δ᾽ ἐν πρώτοισι, μέγα στενάχων, ἐγγόνου
Πατροκασιγνήτοιο φίλον ἅμα παῖδα
Βλημένον ἐκ θεόφιν· θνητῶν γε μὲν οὔτι βλητὸς
Ἦεν, ὅσοι ναίουσιν ἐπὶ χθονὸς εὐρυπέδοιο
Τὸν τότ᾽ ἀχέων ὀλοφύρετο φαίδιμος Αἴας
Ἄλλ᾽ ὅτε μὲν κλισίας Πηληϊάδαο δαϊκτάμενος
Ἐσφοιτέων, ὅτε δ᾽ αὖτε παρὰ ψαμάθοισι θαλάσσης
Ἐκχύμενος μάλα πουλὺς, ἔπος δ᾽ ὀλοφύρατο τοῖον,
Ὦ Ἀχιλεῦ, μέγα κάρτος ἐϋσθενέων Ἀργείων,
Κάτθανες ἐν Τροίῃ Φθίης ἑκὰς εὐρυπέδοιο,
Ἐκποθεν ἀπροφάτοιο λυγρῷ βεβλημένος ἰῷ,
Τόν ῥα ποτὶ κλόνον ἄνδρες ἀνάλκιδες ἰθύνουσιν,
Οὐ γάρ τις πίσυνός γε σάκος μέγα νωμήσασθαι,
Ἠδὲ περὶ κροτάφοισιν ἐπισταμένως ἐς Ἄρηα
Εὖ θέσθαι πήληκα, καὶ ἐν παλάμῃ δόρυ πῆλαι,
Καὶ χαλκὸν δηΐοισι περὶ στέρνοισι δαΐξαι,
Ἰοῖσίν γ᾽ ἀπάνευθεν ἐποιχόμενος πολεμίζειν·
Εἰ γάρ σευ κατέναντα τότ᾽ ἤλυθεν, ὅς σ᾽ ἔβαλέν περ,
Οὐκ ἂν ἀνουτητί γε τεὸν φύγεν ἔγχεος ὁρμήν·
Ἀλλὰ Ζεὺς τάχα πάντα μενοίνεεν ἐξολέσαι,
Ἡμέων δ᾽ ἐν καμάτοισιν ἐτώσια ἔργα τίθησιν·
Ἤδη γὰρ Τρώεσσι κατ᾽ Ἀργείων τάχα νίκην
Νεύσει, ἐπεὶ τόσον ἕρκος Ἀχαιῶν ἔρκος ἀπηύρα·
Ὤ πόποι, ὡς ἄρα πάγχυ γέρων ἐν δώματι Πηλεὺς
Ὀχθήσει, μέγα πένθος ἀτερπεῖ γήραϊ κύρσας,
Αὐτῇ σοὶ φήμῃ μιν ἀπορραίσει μέγα θυμόν·
Ὧδε δέ οἱ καὶ ἄμεινον εἴξιος αἶψα λαθέσθαι·
Εἰ δὲ καὶ οὐ φθίσει ἑ κακὴ περὶ γέρος αἶσα,
Ἆ δειλὸς, χαλεποῖσιν ἐνὶ πένθεσι γῆρας ἰάψει,
Αἰὲν ἐπ᾽ ἐσχαρόφιν βίοτον κατὰ θυμὸν ἔδων
Πηλεὺς, ὃς μακάρεσσι φίλος περιώσιος ἦεν·
Ἀλλ᾽ οὐ πάντα τελοῦσι θεοὶ μογεροῖσι βροτοῖσιν.
Ὣς ὁ μὲν ἀχνύμενος ὀλοφύρετο Πηλείωνα.
Φοῖνιξ δ᾽ αὖ ὁ γεραιὸς ἀάσπετα κωκύεσκεν,
Ἀμφιχυθεὶς δέμας ἠΰ, θρασὺ φρένος Αἰακίδαο.
Καί ῥ᾽ ὀλοφυδνὸν ἄϋσε μέγ᾽ ἀχνύμενος πινυτὸν κῆρ,
Ὤλεο μοι φίλε τέκνον, ἐμοὶ δ᾽ ἄχος αἰὲν ἄφυκτον
Κάλλιπες· ὡς ὄφελόν με χυτὴ κατὰ γαῖα καλύψαι
Πρὶν σέο πότμον ἰδέσθαι ἀμείλιχον. οὐ γὰρ ἔμοιγε
Ἄλλο χερειότερόν γ᾽ ἐπήλυθεν ἐς φρένα πῆμα,
Οὐδ᾽ ὅτε πατρίδ᾽ ἐμεῖο λιπὼν, ἀγαυούς τε τοκῆας,
Φεῦγον ἐς Πηλῆα δι᾽ Ἑλλάδος, ὅς μ᾽ ὑπεδέξατο,
Καί μοι δῶρα πόρεν, Δολόπεσσι δ᾽ ἔθηκεν ἀνάσσειν
Καὶ σέ γ᾽ ἐν ἀγκοίνῃσι φορεύμενος ἀμφὶ μέλαθρον,
Κόλπῳ ἐμῷ κατέθηκε, καὶ ἐνδυκέως ἐπέτελλεν
Νηπίαχον κομέειν, ὡσεὶ φίλον υἷα γεγῶτα·
Τῷ πιθόμην. σὺ δέ μοι περὶ στέρνοισι γεγηθὼς
Πολλάκις ἄππα ἔεσκες, ἔτ᾽ ἄκριτα χείλεσι βάζων.
Καί μευ νηπιέῃσιν ἀπηνέσσιν δεύεσκες
Στήθεα, καὶ χιτῶνας, ἔχον δέ σε χερσὶν ἐμῇσι
Πολλὸν ἀγαλλιόων. ἐπεί νύ μοι ἦτορ ἐώλπει
Θρέψειν κηδεμονῆα βίου, καὶ γήραος ἄλκαρ·
Καὶ τὰ μὲν ἐλπομένῳ βαιὸν χρόνον ἔπλετο πάντα·
Νῦν δ᾽ ἤδη ἄϊστος ὑπὸ ζόφον· ἀμφὶ δ᾽ ἐμὸν κῆρ
Ἄχνυτ᾽ ἀζοράς, ἐπεί νύ με θυμὸς ἰάπτει
Ἀργαλέον· τό με εἴθε κατὰ φθίσειε γοῶντα
Πρὶν Πηλῆα πυθέσθαι ἀμύμονα, τόν περ ὀΐω
Κωκύσειν ἀλίαστον, ὅτ᾽ ἀμφί ἑ φῆμις ἵκηται.
Οἴκτιστον γὰρ νῶϊν ὑπὲρ σέθεν ἔσσεται ἄλγος
Πατρί τε σῷ καὶ ἐμεῖο, τοί περ μέγα σεῖο θανόντος
Ἀχνύμενοι, τάχα γαῖαν ὑπαὶ Διὸς ἄσπετον αἶσαν
Δυσόμεθ᾽ ἐσσυμένως· καί κεν πολὺ λώϊον εἴη,
Ἢ ζώειν ἀπάνευθεν ἀοσσητῆρος ἑοῖο·
Ἦ ῥ᾽ ὁ γέρων, δηίαστον ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἀέξων·

Πὰρ δέ οἱ Ἀτρείδης ὀλοφύρετο δάκρυα χεύων·
Ωἴμωξεν δ' ὅ γ' ὀξύ, μάλ' αἰθόμενος κέαρ ἔνδον·
Ὤλεο Πηλείδη Δαναῶν μέγα φέρτατε πάντων,
Ὤλεο, καὶ στρατὸν εὐρὺν ἀνέρκεα θῆκας Ἀχαιῶν·
Ῥηΐτεροι δ' ἄρα σεῖο καταφθιμένοιο πελόμεσθα
Δυσμενέεσσι· σὺ δὲ χάρμα πεσὼν Τρώεσσιν ἔθηκας,
Οἵ σε πάρος φοβέοντο, λέονθ' ὡς αἴολα μῆλα·
Νῦν δ' ἐπὶ νηυσὶ θοῇσι λιλαιόμενοι μαχέονται.
Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥα καὶ βροτοὺς ψευδέσι λόγοις
Θέλγεις, ὃς κατένευσας ἐμοὶ Πριάμοιο ἄνακτος
Ἄστυ διαπραθέειν· τὸ δ' οὐ τελέεις ὡς ὑπέστης.
Ἀλλὰ λίην ἀκάχησας ἐμὰς φρένας. οὐ γὰρ ὀίω
Εὑρέμεναι πολέμοιο τέκμαρ φθιμένου Ἀχιλῆος·
Ὣς ἔφατ', ἀχνύμενος κέαρ ἔνδοθεν· ἀμφὶ δὲ λαοὶ
Κώκυον ἐκ θυμοῖο θρασὺν περὶ Πηλείωνα·
Τοῖσι δ' ἄρ' ἐπεβρέμεον νῆες περιμυρομένοισιν·
Ἠχὴ δ' ἄσπετος ὦρτο δι' αἰθέρος ἀκαμάτοιο·
Ὡς δ' ὅτε κύματα μακρὰ βίῃ μεγάλοιο ἀήτου
Ὀρνύμεν' ἐκ πόντοιο, ποτὶ ῥηγμῖνα φέρονται
Σμερδαλέον, πάντῃ δὲ περισσαγευμένης ἁλὸς αἰεὶ
Ἀκταὶ ὁμῶς ῥηγμῖσιν ἀπειρέσιαι βοόωσι·
Τοῖος ἄρ' ἀμφὶ νέκυν Δαναῶν στόνος αἰνὸς ὀρώρει,
Μυρομένων ἄληκτον ἀταρβέα Πηλείωνα·
Καί σφιν ὀδυρομένοισι τάχ' ἤλυθε κυανέη νύξ,
Εἰ μὴ ἄρ' Ἀτρείδην προσεφώνεε Νηλέος υἱὸς
Νέστωρ, ὅς ῥά τ' ἔχεσκεν ἐνὶ φρεσὶ μυρίον ἄλγος,
Μνησάμενος σφοῦ παιδὸς ἐΰφρονος Ἀντιλόχοιο·
Ἀργείων σκηπτοῦχε, μέγα κρατέων Ἀγάμεμνον,
Νῦν μὲν ἀποσχώμεσθα δυσηχέος αὐτίκα γόοιο
Σήμερον· οὐ γὰρ ἔτ' αὖθις ἐρωήσει τις Ἀχαιοὺς
Κλαυθμοῦ ἄδην κορέσασθαι, ἐπ' ἤματα πολλὰ γοῶντας·
Ἀλλ' ἄγε δὴ βρότον αἰνὸν ἀταρβέος Αἰακίδαο
Λούσαντες, λεχέεσσιν ἐπιθείομεν· οὐ γὰρ ἔοικεν
Αἰσχύνειν ἐπὶ δηρὸν ἀκηδείῃσι θανόντας.
Καὶ τὰ μὲν ὣς ἐπέτελλε περίφρων Νηλέος υἱός·
Αὐτὰρ ὅ γ' οἷς ἑτάροισιν ἐπισπέρχων ἐκέλευεν
Ὕδατος ἐν πυρὶ θέντας ἄφαρ κρυεροῖο λέβητας
Θερμῆναι, λοῦσαί τε νέκυν, περὶ δ' εἵματα ἕσσαι
Καλά, τά οἱ πόρε παιδὶ φίλῳ ἁλιπόρφυρα μήτηρ
Ἐς Τροίην ἀνιόντι· θοῶς δ' ἐπίθοντο ἄνακτι·
Ἐνδυκέως δ' ἄρα πάντες πονησάμενοι κατὰ κόσμον,
Κάτθεσαν ἐν κλισίῃσι δεδουπότα Πηλείωνα·
Τὸν δ' ἐσιδοῦσ' ἐλέησε περίφρων Τριτογένεια.
Στάξε δ' ἄρ' ἀμβροσίην κατὰ κρατὸς ἥν ῥά τέ φασι
Δηρὸν ἐρυκανέειν νεαρὸν χρόα καὶ δαμέντων·
Θῆκε δ' ἄρ' ἐρσήεντα, καὶ εἴκελον ἀμπνείοντι.
Σμερδαλέον δ' ἄρα τεῦξεν ἐπισκύνιον περὶ νεκρῷ,
Οἷον ὅτ' ἀμφ' ἑτάροιο δαϊκταμένου Πατρόκλοιο
Χωομένου ἐπέκειτο κατὰ βλοσυροῖο προσώπου·
Βριθύτερον δ' ἄρα θῆκε δέμας, καὶ φέρτερον ἰδέσθαι·
Ἀργείους δ' ἕλε θάμβος, ὁμιλαδὸν ἀθρήσαντας
Πηλείδην, ζώοντι πανείκελον· ὅς ῥ' ἐπὶ λέκτροις
Ἐκχύμενος, μάλα πουλὺς ὁδὴν εὕδοντι ἐῴκει·
Ἀμφὶ δέ μιν μογεραὶ ληϊάδες, ἅς ῥά ποτ' αὐτὸς
Λῆμνόν τε ζαθέην, Κιλίκων τ' αἰπὺ πτολίεθρον
Θήβην Ἠετίωνος ἑλών, ἀπέλασσε κούρας,
Ἑστηυῖαι γοάασκον, ἀμύσσουσαι χρόα καλόν·
Στήθεά τ' ἀμφοτέρῃσι πεπληγυῖαι παλάμῃσιν,
Ἐκ θυμοῦ στενάχοντο ἐΰφρονα Πηλείωνα·
Τὰς γάρ δὴ τίεσκε, καὶ ἐκ δηΐων περ ἐούσας.
Πασάων δ' ἔκπαγλον ἀκηχεμένη κέαρ ἔνδον
Βρισηῒς παράκοιτις ἐϋπτολέμου Ἀχιλῆος,
Ἀμφὶ νέκυν στρωφᾶτο, καὶ ἀμφοτέρῃς παλάμῃσι
Δρυπτομένη χρόα καλόν, ἀΰτεεν· ἐκ δ' ἁπαλοῖο
Στήθεος αἱματόεσσαι ἀνὰ σμώδιγγες ἄερθεν
Θεινομένης· ἀγλαΐη δὲ καὶ ἀχνυμένης ἐπέειεν
Ἱμερόεις μάρμαιρε· χάρις δέ οἱ ἀμφέχεν εἶδος.
Τοῖον δ' ἔκφατο μῦθον ὀϊζυρὸν γοόωσα,
Ὤ μοι ἐγὼ πάντων περιώσιον αἰνὰ παθοῦσα.

Quem iuxta plangebat lacrymis Atrides profuſis, Agamem. querela.
Singultuſq; edebat, dolore cor penitus ſuccenſus.
Interiſti Pelida, inter omnes Danaos longè præſtantiſſime!
Interiſti, & lata Græcorum caſtra munimento priuaſti.
Faciliores ſuperatu nunc ſumus, te extincto,
Hoſtibus: at ruina tua lætitiam Troianis conciliaſti:
Qui ante à te fugerunt, vt diſcolores leonem oues,
Et nunc ad ſubitas naues cupidè inibunt prælia.
Summe pater, nunc etiam mortales mendacibus verbis
Decipis. Annuiſti enim mihi, Priami te regis
Vrbem exciſurum. Nunc verò non præſtas, quæ recepiſti:
Sed magna pectus meũ ægritudine afficis. Non enim arbitror
Belli finem me inuenturum, defuncto Achille.
Sic ait intimo corde perturbatus. Tum vndique populus
Ex animo deplorabat fortem Pelidam,
Horúmque plangori naues fremitu reſpondebant adeò, Exercitus ſuper Ach. planctus.
Vt clamor ingens per altum æthera ſurgeret.
Vt cùm vaſti fluctus, magni venti turbine
Et mari commoti, ad littora feruntur Simile à fluctuum ſtrepitu.
Horrendum in modum: paſſimq; continua ſali alliſione,
Promontoria immenſa & crepidines reboant.
Tã horrenda Danaũ lamẽtatio excitabatur circa cadauer:
Dum ſine modo & ſine deplorant imperterritum Pelidam.
Et fuſca nox plorantes fortè oppreſſiſſet:
Niſi Atridem his dictis aggreſſus fuiſſet Neleo genitus Neſtor Agam. de curãdo Ach. cadauere admonet.
Neſtor: qui tamen infinitum in animo luctum gerebat,
Reminiſcens filij ſui cordati Antilochi,
Argiuum Imperator Agamemnon potentia excellens,
Nunc deſiſtamus confeſtim à lamentoſo planctu,
Hoc quidem die. Nemo enim poſthac Achiuos inhibebit,
Quo minus fletu ſe exſatient, per multos dies lamentantes. Sepulturæ honos non differendus.
Sed agedum, ſimul ac fœdum intrepido Æacidæ cruorem
Abluerimus, lecto eum imponamus, non enim decet
Diuturna ſepulturæ neglectione mortuos dehoneſtare:
Hæc ita præcepta dedit prudens Nelei filius.
Cæterùm rex familiares ſuos ſine mora iuſſit,
Mox frigidæ aquæ ollas igni appoſitas Curatio cadaueris ante exequias.
Calefacere, & cadauer abluere, & veſtibus amicire
Pulchris, quas purpura tinctas caro filio dederat mater,
Troiam proficiſcenti, celeriter itaque paruerunt Domino.
Cumq; ſtudioſè omnia, vt decebat, adminiſtraſſent,
In tabernaculo cæſum Pelidem depoſuerunt.
Quem viſum ſolers Pallas miſeratur,
Ambroſiamq; in caput ſtillat. Quam perhibent Minerua ambroſia perfundit Achil.
Corpus morte extinctorum diu recẽs à putredine *ſeruare:*
Facitque rorulentum, & ſpirantibus ſimilem.
Supercilia etiam in mortuo truculenta reddidit,
Qualia prius, ob Patroclum ſodalem interfectum
Irati, in atroci vultu reſidebant.
Adhæc magnificentius & oculis ſpectantium præſtabilius
Achillis corpus exhibet.
Argiuos igitur ſtupor ſubit cateruatim ſpectantes
Pelidam viuenti ſimilem. Qui in lecto (mam repræſentaret.
Experrectus, ad inſignẽ amplitudinẽ, dormientẽ planè for-
Et prope illum laborioſæ ancillæ: quas ipſe quondam Captiuarũ luctus.
Lẽmnum ſacram, & altam Cilicum vrbem,
Theben Eetionis, expugnans ceperat puellas:
Stantes lugebant adeò, vt formoſum corpus ſibi lacerarent, Gratus animus.
Et pectora vtraque tundentes palma,
Ex animo deflebant beneuolum Pelidam: Clementia.
Has enim honeſto loco habuerat, quãuis ex hoſtibus natas.
Ante omnes autem intimo pectore conturbata
Briſeis vxor bello probati Achillis, Briſeidis lamenta.
Circa cadauer verſatur, & vtrãque manibus
Honeſtum corpus lancinans vociferatur, eq; tenero
Pectore cruentæ vibices turgeſcunt.
Plãgẽtis ſeſe, ſed tamẽ formæ ſplendor ex ipſa licet ſũmo do-
Amabiliter elucet, & gratia vultũ ambit. (lore cruciaretur,
Hæc autem verba edidit, miſerabiliter ingemiſcens. Coniugalis amor.
Heu mihi quæ omniũ triſtiſſimis nunc affecta ſum cladibus.

Non enim vnquam tanta me calamitas inuaſit,
Nec germanorum nec amplæ patriæ cauſa,
Quanta te fatis concedente. Nam tu mihi feſta dies:
Et ſolis lumen iucundúmque æuum:
Spes etiam omnis *boni & ingens curarum leuamen:*
Splendore omni atque parentibus ipſis optabilior
Eras. Solus enim mihi omnia fuiſti, licet ſerua tua *eſſem.*
Adhæc me vxoris loco habuiſti ſeruilib. a miſeriis exēptam
At nunc in nauibus aliquis quiſpiam Achiuum me abducet,
In fertilem Spartam, aut ſiticuloſum Argos,
Atque ancillæ officio fungens, triſtes perferam dolores,
Te orbata, infelix. vtinam me verò
Terra effoſſa abſcondidiſſet, antequam fati tui ſpectatrix (fuiſſem.
Ita hæc caſum deplorabat Peliden
Cum miſeris ancillis, & mœſtis Achiuis,
Plangens & dominum & virum: eiúſque acerba
Lacryma nunquam ſiccabatur, ſed ad ſolum vſq; deſtillabat
E palpebris: veluti nigra vnda de fonte,
Qui ex petra ſcaturit, ſupra quem glacies & nix
Effunditur ad duram terrā & circumquaq; humor concretus
Ab Euro pariter & radiis ſolis, liquefactatur.
Tunc verò exaudierunt planctum increbeſcentem
Filiæ Nerei, quæ vaſtum maris gurgitem tenent:
Omnibúſque amarus in pectus dolor incubuit:
Et queſtus miſerabiles ediderunt, adeò vt Helleſpontus reſonaret.
Cæruleis igitur corpora peplis velatæ,
Raptim contendunt, vbi claſſis Achiuum ſtabat,
Per canos fluctus toto agmine, circúmque illas
Viam facientes mare diſcedit: & feruntur ipſæ
Cum clangore, inſtar gruum citarum,
Quæ duram hyemē præſentiſcunt. Ac triſte gemunt circum
Plorantes balenæ. Statim igitur venerunt quo contendebant,
Fortem ſororis filium lugentes
Efflictim. Muſæ etiam, ſubitò Helicone relicto,
Acceſſerunt, magnum in corde dolorem geſtantes:
Vt honorē hunc deferrēt Thetidi, pulchros oculorum orbes
Iupiter. v. magnā & ſecurā Argiuis fiduciā indidit, (habēti:
Vt ne amicum Dearum agmen formidarent,
Apertè viſū in caſtris, quæ tum Achillis (mortales eſſent.
Circa exanime corpus ſuſpiria trahebāt, quamuis Diuæ im-
Simul oēs, adeò vt litora Helleſpōti ſonitu lamētorū miſcerē(tur.
Tūc. v. omne ſolū circa Æacidæ cadauer immadeſcit
Lacrymis, & pontus valde ingemit: populíque
Lugentis arma lacrymis tota fœdantur. (ſtus.
Nec non papiliones & naues: ſiquidē ingēs cōmotus erat lu-
Porrò mater in Pelidæ amplexū fuſa, oſcula impreſſit ori
Filij ſui, & hanc lacrymans querimoniam protulit.
Lætetur per Cœlum Aurora, roſeo inſignis peplo,
Lætetur animo ſuo, iræ propter Aſteropæum, valedicens
Axius latifluus, & Priami genus.
At ego ad Olympum me conferam, & ad pedes
Iouis immortalis procidam magno cum gemitu,
Quòd me inuitam viro comprimendam dedit,
Et tali viro, quem triſtis ſubitò corripuit ſenectus.
Itaque mortis finem adducentia iam pro foribus adſtant.
Veruntamen huius curā non tam afficior, quàm Achillis.
Quem mihi in Æacidæ Iupiter aula promiſit ſe
Fortem effecturum: etenim diſpliceret mihi connubium illud.
Nunc enim nimbiſonus eram ventus, nunc aqua.
Modo volucrem ſimulabam, aut ignis concitati æſtum.
Nec mihi vir hic poterat thoro iungi, (plectitur:
Quòd transformarer in omnia, quæ tellus & cœlum in ſe cō-
Donec nutu mihi cōfirmauit rex ſuperū, ſe filiū meū nobilē
Et formæ maieſtate & belli gloria inſigniturū, atq; hæc qui-
Verè præſtitit. Nam præſtantiſſimus virorum euaſit. (dem
At ſubitò illum fato obnoxium fecit, mihique luctum acerbiſſimum conciliauit.
Ideo cœlum peto Iouiſque ingreſſa palatium,
Deplorabo cariſſimum natum: & quos labores ſuſtinuerim
Pro ipſo, filiſque indigna ſorte vexatis,

Ciſſæ & piæ matronæ exemplum.

Fletus cum ſcaturigine compar.

Nereidum mœror & in caſtra Græc. aduentus, vt & Muſarum.

Thetidis lamentantis oratio.

Transformatio Thetidis.

Οὐ γάρ μοι τόσσον περ ἐπήλυθεν ἄλλοτε πῆμα,
Οὔτε κασιγνήτων, οὔτ' εὐρυχόροιο πάτρης.
Ὅσσον σεῖο θανόντος. ἐπεὶ σύ μοι ἱερὸν ἦμαρ,
Καὶ φάος ἠελίοιο πέλες, καὶ μείλιχος αἰὼν,
Ἐλπωρή τ' ἀγαθοῖο, καὶ ἄσπετον ἄλκαρ ἀνίης·
Πάσης τ' ἀγλαΐης πολὺ φέρτερος, ἠδὲ τοκήων
Ἔπλεο. πάντα γὰρ εἷς ἦς δμωῇ περ ἐούσῃ
Καί ῥά μ' ἔθηκας ἄκοιτιν, ἑλὼν ἄπο δούλια ἔργα·
Νῦν δέ τις ἐν νήεσσιν Ἀχαιῶν ἄξεται ἄλλος
Σπάρτην εἰς ἐρίβωλον, ἢ ἐς πολυδίψιον Ἄργος·
Καί κεν ἀμφιπολεύουσα, κακὰς ὑποτλήσομαι ἄτας
Σεῦ ἀπονοσφισθεῖσα δυσάμμορος. ὡς ὄφελόν μοι
Γαῖα χυτὴ ἐκάλυψε, πάρος σεο πότμον ἰδέσθαι.
Ὣς ἡ μὲν δμηθεῖσ' ὀλοφύρετο Πηλείωνα
Δμωῇς σὺν μογερῇσι, καὶ ἀχνυμένοισιν Ἀχαιοῖς,
Μυρομένη καὶ ἄνακτα, καὶ ἀνέρα. τῆς δ' ἀλεγεινὸν
Οὔ ποτ' ἐτέρσετο δάκρυ, κατείβετο δ' ἄχρις ἐπ' οὖδας
Ἐκ βλεφάρων, ὥσπερ τε μέλαν κατὰ πίδακος ὕδωρ
Πετραίης, ἧς πουλὺ ὕπερ παγετός τε χιών τε
Ἐκκέχυται στυφελοῖο κατ' οὔδεος, ἀμφὶ δὲ πάχνη
Τήκεθ' ὁμῶς Εὔρῳ τε, καὶ ἠελίοιο βολῇσι·
Καὶ τότε δή ῥ' ἐσάκουσαν ἀεξομένοιο
Θυγατέρες Νηρῆος, ὅσαι μέγα βένθος ἔχουσι·
Πάσῃσιν δ' ἀλεγεινὸν ὑπὸ κραδίῃ πέσεν ἄλγος
Οἰκτρὸν δ' ἐστονάχησαν· ὑπίαχε δ' Ἑλλήσποντος·
Ἀμφὶ δὲ κυανέοισι καλυψάμεναι χρόα πέπλοις,
Ἐσσύμεναι οἴμησαν, ὅπῃ στόλος ἔπλετ' Ἀχαιῶν,
Πασσυδίῃ, πολιοῖο δι' οἴδματος· ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν
Νισσομένῃσι θάλασσα διΐστατο· ταὶ δ' ἐφέροντο
Κλαγγηδὸν κραιπνῇσιν ἐειδόμεναι γεράνοισιν,
Ὀσσόμεναι μέγα χεῖμα· περιστενάχοντο δὲ λυγρὸν
Κήτεα μυρομένῃσιν· ἵκανον δ' ἆψ ὅπῃ ἵεντο,
Παῖδα κασιγνήτης κρατερὸν ξένα κωκύουσαι
Ἐκπάγλως. Μοῦσαι δὲ θοῶς Ἑλικῶνα λιποῦσαι,
Ἤλυθον, ἄλγος ἄλαστον ἐνὶ στέρνοισιν ἔχουσαι,
Ἀρνύμεναι τιμὴν ἑλικώπιδι Νηρεΐνῃ.
Ζεὺς δὲ μέγ' Ἀργείοισι, καὶ ἔμπεδον ἔμβαλε θάρσος,
Ὄφρα μὴ ἐσθλὸν ὅμιλον ὑποδδείσωσι θεάων,
Ἀμφαδὸν ἀθρήσαντες ἀνὰ στρατόν· αἱ δ' Ἀχιλῆος
Ἀμφὶ νέκυν στενάχοντο, καὶ ἀθάνατοί περ ἐοῦσαι
Πᾶσαι ὁμῶς. ἀκταὶ δὲ περίαχον Ἑλλησπόντου·
Δεύετο δὲ χθὼν πᾶσα περὶ νέκυν Αἰακίδαο
Δάκρυσι, καὶ μέγα πένθος ἐπέστενεν· ἀμφὶ δὲ λαῶν
Μυρμιδόνων, δάκρυσι φορύνετο τεύχεα πάντα,
Καὶ κλισίαι, καὶ νῆες, ἐπεὶ μέγα πένθος ὀρώρει·
Μήτηρ δ' ἀμφιχυθεῖσα, κύσε στόμα Πηλείωνος,
Παιδὸς ἑοῦ, καὶ τοῖον ἔπος φάτο δακρυχέουσα,
Γηθείτω ῥοδόπεπλος ἀν' οὐρανὸν Ἠριγένεια,
Γηθείτω φρεσὶν ᾗσι μεθεὶς χόλον Ἀστεροπαίου
Ἀξιὸς εὐρυρέεθρος, ἠδὲ Πριάμοιο γενέθλη·
Αὐτὰρ ἐγὼ προτὶ Ὄλυμπον ἀφίξομαι, ἀμφὶ δὲ ποσσὶ
Κείσομαι ἀθανάτοιο Διὸς μεγάλα στενάχουσα,
Οὕνεκά μ' οὐκ ἐθέλουσαν ὑπ' ἀνέρι δῶκε δαμῆναι,
Ἀνέρι, ὃν τάχα γῆρας ἀμείλιχον ἀμφὶ μέμαρπε,
Κῆρές τ' ἐγγὺς ἔασι, τέλος θανάτοιο φέρουσαι·
Ἀλλά μοι οὐ κείνοιο μέλει τόσον, ὡς Ἀχιλῆος,
Ὅν μοι Ζεὺς κατένευσεν ἐν Αἰακίδαο δόμοισιν
Ἔφθιμον θήσειν, ἐπεὶ οὔτε μοι εὔαδεν εὐνή.
Ἄλλοτε μὲν ζαὴς ἄνεμος πέλον, ἄλλοτε δ' ὕδωρ,
Ἄλλοτε δ' οἰωνῷ ἐναλίγκιος, ἢ πυρὸς ὁρμῇ·
Οὐδέ μοι θνητὸς ἀνὴρ δύνατ' ἐν λεχέεσσι μιγῆναι
Γιγνομένῃ ὅσα γαῖα, καὶ οὐρανὸς ἐντὸς ἐέργει,
Μέσφ' ὅτε μοι κατένευσεν Ὀλύμπιος υἷα δῖον
Ἔκπαγλον θήσειν, καὶ Ἀρήϊον· ἀλλὰ τὰ μέν που,
Ἀτρεκέως ἐτέλεσσεν. ὁ γὰρ πέλε φέρτατος ἀνδρῶν·
Ἀλλά μιν ὠκύμορον ποιήσατο, καί μ' ἀκάχησε.
Τοὔνεκ' ἐς οὐρανὸν εἶμι. Διὸς δ' ἐς δώματ' ἰοῦσα,
Κωκύσω φίλον υἷα, καὶ ὁππόσα πρόσθ' ἐμόγησα
Ἀμφ' αὐτῷ, καὶ παισὶν ἀεικέα τειρομένοισιν.

Μνήσω

Μνήσω ἀκηχεμένη, ἵνα οἱ καὶ θυμὸν ὀρίνω.
Ὣς ἔφατ' αἰνὰ γοόωσ' ἁλίης Θέτις. ἡ δέ οἱ αὐτὴ
Καλλιόπη φάτο μῦθον, ἐχέφρονα φρεσὶ θυμόν·
Ἴσχεο κωκυτοῖο θεὰ Θέτι, μηδ' ὀργοῦσα,
Εἵνεκα παιδὸς ἑοῖο θεῶν μεδέοντι καὶ ἀνδρῶν
Σκύζεο· καὶ γὰρ Ζηνὸς ἐρισμαράγοιο ἄνακτος
Υἷες ὁμῶς ἀπόλοντο, κακῇ περὶ κηρὶ δαμέντες·
Κάτθανε δ' υἱὸς ἐμεῖο, καὶ αὐτῆς ἀθανάτοιο,
Ὀρφεύς, οὗ μολπῇσιν ἐφέσπετο πᾶσα μὲν ὕλη,
Πᾶσα δ' ἄρ' ὀκρυόεσσα πέτρη, ποταμῶν τε ῥέεθρα,
Πνοιαί τε λιγέων ἀνέμων ἀλέγαρτον ἀέντων.
Οἰωνοί τε θοοῖσι διεσσύμενοι πτερύγεσσιν.
Ἀλλ' ἔτλην μέγα πένθος, ἐπεὶ θεὸν οὔ τι ἔοικε
Πένθεσι λευγαλέοισι καὶ ἄχθεϊ θυμὸν ἀχεύειν·
Τῷ σε καὶ ἀχνυμένην μεθέτω χόλος υἷος ἐσθλοῦ
Καὶ γάρ οἱ κλέος αἰὲν ἐπιχθονίοισιν ἀοιδοὶ,
Καὶ σθένος ἀείσουσιν, ἐμῇ ἰότητι, καὶ ἄλλων
Πιερίδων. σὺ δὲ μή τι κελαινῷ πένθεϊ θυμὸν
Δάμναο, θηλυτέρῃσιν ἴσον γοόωσα γυναιξίν·
Ἦ οὐκ ἀΐεις ὅτι πάντας, ὅσοι χθονὶ ναιετάουσιν,
Ἀνθρώποις, ὀλοὴ περιπέπταται ἄγριος αἶσα,
Οὐδὲ θεῶν ἀλέγουσα; τόσον σθένος ἔλλαχε μούνη,
Ἣ καὶ νῦν Πριάμοιο πολυχρύσοιο πόληα
Ἐκπέρσει, Τρώων καὶ Ἀργείων ὀλέσασα
Ἀνέρας, ὅντε θέλῃσι· θεῶν δ' οὔ τίς μιν ἐρύξει.
Ὣς φάτο Καλλιόπη, πινυτὰ φρεσὶ μητιόωσα,
Ἠέλιος δ' ἀπόρουσεν ἐς ὠκεανοῖο ῥέεθρα.
Ὦρτο δὲ νὺξ μελάνοιο κατ' ἠέρος ἐκπετάσασα,
Ἅτε καὶ ἀχνυμένοισι πέλει θνητοῖσιν ὄνειαρ.
Αὐτοῦ δ' ἐν ψαμάθοισιν Ἀχαιῶν ἔδραθον υἷες
Ἰλαδὸν ἀμφὶ νέκυν, μεγάλῃ βεβαρηότες ἄτῃ·
Ἀλλ' οὐχ ὕπνος ἔμαρπτε θοὴν Θέτιν· ἀγχὶ δὲ παιδὸς
Ἧστο σὺν ἀθανάτῃσι Νηρηΐσιν, ἀμφὶ δὲ Μοῦσαι
Ἀχνυμένην ἀνὰ θυμὸν ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλη,
Πολλὰ παρηγορέεσκον, ὅπως λελάθοιτο γόοιο·
Ἀλλ' ὅτε καγχαλόωσα δι' αἰθέρος ἤλυθεν Ἠώς,
Λαμπρότατον τὸ φάος πᾶσιν Τρώεσσι φέρουσα,
Καὶ Πριάμῳ (Δαναοὶ δὲ μέγ' ἀχνύμενοι, Ἀχιλῆα
Κλαῖον ἐπ' ἤματα πολλά, περιστενάχοντο δὲ μακραὶ
Ἠϊόνες πόντοιο, μέγα δ' ὀλοφύρετο Νηρεὺς
Ἦρα φέρων κούρῃ Νηρηΐδι· σὺν δέ οἱ ἄλλοι
Εἰνάλιοι μύροντο θεοί, φθιμένου Ἀχιλῆος)
Καὶ τότε δὴ μεγάλοιο νέκυν Πηληϊάδαο
Ἀργεῖοι πυρὶ δῶκαν, ἀάσπετα νηήσαντες
Δοῦρα, τά οἱ φορέοντες ἀπ' οὔρεος Ἰδαίοιο
Πάντες ὁμῶς ἐμόγησαν, ἐπεί σφεας ὀτρύνοντες
Ἀτρεΐδαι προέηκαν ἀπειρέσιον φορέειν ὕλην
Ὄφρα θοῶς καίοιτο νέκυς κταμένου Ἀχιλῆος·
Ἀμφὶ δὲ τεύχεα πολλὰ πυρὴν περινηήσαντο
Αἰζηῶν κταμένων. πολλοὺς δ' ἐφύπερθε βάλοντο
Τρώων υἷας ἀμύμονας, οὓς ἐδάμασσαν,
Σὺν δ' ὄϊας σῦάς τ' ἴφθιμον βρίθοντας ἀλοιφῇ.
Φάρεα δ' ἐκ χηλῶν φέρον ἄσπετα κωκύουσαι
Δμωαί, καὶ πάντα πυρῆς καθύπερθε βάλοντο
Χρυσόν τ' ἤλεκτρόν τ' ἐπενήνεον. ἀμφὶ δὲ χαίτας
Μυρμιδόνες κείραντο, νέκυν δ' ἐκάλυψαν ἄνακτος.
Καὶ δ' αὐτὴ Βρισηῒς ἀκηχεμένη περὶ νεκρῷ,
Κειραμένη πλοκάμους πύματον πόρε δῶρον ἄνακτι
Πολλοὺς δ' ἀμφιφορῆας ἀλείφατος ἀμφιχέοντο·
Ἄλλους δ' ἀμφὶ πυρῇ μέλιτος θέσαν, ἠδὲ καὶ οἴνου
Ἡδέος, οὗ μέθυ λαρὸν ἐδώδει νέκταρι ἶσον·
Ἄλλα δὲ πολλὰ βάλοντο ἀάσπετα, θαῦμα βροτοῖσιν,
Ὅσσα χθὼν φέρει ἐσθλά, καὶ ὁππόσα δῖα θάλασσα·
Ἀλλ' ὅτε δὴ περὶ πάγχυ πυρὴν διεκοσμήσαντο
Πεζοὶ ἅμ' ἱππήεσσι, σὺν ἔντεσιν, ἐῤῥώσαντο
Ἀμφὶ πυρὴν πολύδακρυ. ὁ δ' ἔκποθεν Οὐλύμποιο
Ζεὺς ψεκάδας κατέχευεν ὑπὲρ νέκυν Αἰακίδαο
Ἀμβροσίας. δίῃ τε φέρων Νηρηΐδι τιμὴν,
Ἑρμείαν προέηκεν ἐς Αἴολον, ὄφρα καλέσσῃ

In memoriam reuocabo mœſtiſſima. Vt etiam ipſius animo
ſcrupulum iniiciam.
Sic ait grauiter queritans æquore nata Thetis. Tum ipſa ei
Calliope, [illegible] ſubſidiū habēs, hæc verba reddidit.
Cohibe eiulatum, Diua Thetis, nec doloris impatiens
Filij tui cauſa, in Deum hominumq́ regem
Exacerbare. Nam & Iouis altitonantis domini
Filij non minus, iniquo extincti fato, interiere.
Mortuus eſt & meus filius, quæ & ipſa ſum Dea immor-
Orpheus, cuius carmina inſecuta eſt omnis ſylua, (talis
Et omnis horrida petra, amniumq́ fluenta
Ac ſtridulorū ventorum auræ, violenter flantium,
Et volucres ſubito aëra pennis traijcientes.
Sed luctū ingentē fortiter ſuſtinui: quoniā Deorū nulli fas eſt,
Triſti luctu & mœrore animum excarnificare.
Ideo etiā à te, quamtumuis perturbata, ita ſuper ſtrenuo nato
Nam gloriam ipſius perpetuò inter mortales poetæ [illegible]
Et virtutē carminibus celebrabunt, meo inſtinctu & aliarum
Pieridum. Quare atro luctus animum nequaquam
Submittas, mortalium fœminarum exemplo eiulans.
Nonne audis, quòd omnes, in terra quotquot habitant
Homines, ſæua & inuicta fatorum neceſſitas circumdet,
Nec Deos obſeruans, tantum virium ſola obtinet:
Quæ & propediem diuitis Priami vrbem
Excindet vbi Troum & Argiuum exitio dederit
Iunctim: quādocūq́ ipſi libuerit: nec vllus eā Deū remora-
Sic dixit Calliope, prudētiſſimo animo cōſilia tractās. (bitur.
Interim Sol in Oceani gurgitem deproperauerat:
Et nox opaca per aëra ſpatioſum ingruebat:
Quæ etiam anxiis mortalibus eſt leuamen.
Illic igitur in arenis ſomnum capiunt Achiuūm nati
Gregatim, circa cadauer calamitatis mole laſſati.
Somnus autē nō cōplectitur feſtinā Thetin: ſed iuxta natum
Sedet cum Nereidibus mortis legi exēptis, & propè Muſæ
Animi ſe diſcruciantem per vices, alia aliunde,
Multum conſolantur: vt ægritudinem ex animo deleat.
Cæterùm vbi ridens per æthera venit Aurora,
Sereniſſimam lucem cum omnibus Troianis afferens
Tum Priamo (Danai autē magno mœrore percuſſi, Achillē
Per multos dies deplorabāt, gemituſq́ reddebāt lōga circū-
Ponti littora: & magnus lamentabatur Nereus, (quaque
Obſequium præſtans filiæ Nereidi: cumq́ ipſo cæteri
Dij marini lugebant, ob interemtum Achillem.)
Tunc itaque grandis Pelidæ cadauer
Igni tradiderunt Argiui, magna congeſta ſtrue
Lignorum: quibus ad ipſum aduehendis ex monte Idæo
Omnes ſimul laborabant: cùm inſtigantes illos
Atridæ emiſiſſent, copioſam allatum materiem:
Vt ſtatim cæſi Achillis cadauer cremaretur.
Arma ergo plurima rogo accumulant
Interfectorum iuuenum: nec paucos ſuper iniiciunt
Vna Troum forma inſignes natos, quos obtruncauerant.
Adiiciunt etiam oues & porcos onuſtos pinguedine.
Veſtes prætereà innumeras ex capſis afferunt plorantes
Ancillæ: omniaq́ pyræ deſuper immittunt.
Aurum denique & ſuccinum coaceruant. Capillos autem
Myrmidones abradunt, & cadauer regis his cooperiunt.
Ipſa etiam Briſeis, dum functum mœret,
Detonſam ſibi cæſariem vltimum domino munus exhibet.
Hinc multas amphoras adipe plenas affundunt.
Alias inſuper rogo apponunt melle refertas & vino
Suauiſſimo, cuius dulce merum nectaris odorem referebat.
Aliaq́ multa addūt fragrātia, vſq; ad demirationē hominū,
Quæ tellus producit, & quæ mare diuinum eximia.
Cum itaq́ rogum ſatis ſuperq́ adornaſſent,
Pedites cum equitibus armati circumierunt
Pyram lacrymoſam. Tunc deſuper ex olympo
Iupiter effudit ſuper corpus Æacidæ rorem
Ambroſium, diuaq́ Nereidi honorem deferens,
Mercurium amandauit ad Æolum, vt exciret

Calliopes Muſæ conſolatoria ad Thetin oratio.

Inter alia Muſarum officia et illud hoc eſt, ægris animis conſolationis medelã adhibere.

Patientia in aduerſis præſtanda.

Sapientiæ eloquentiæ vis & effectus.

Orphei laus à carminum efficacitate.

Affectus ratione coercendi.

Dignum laude virū Muſa vetat mori.

Veſpert. temp. deſcriptio.

Exequiæ Achillis.

Notetur ratio funerandi apud antiquos.

Iupiter cadauer irrorat: & Æolum ventos rogo immittere iubet.

Præpetum ventorum robur ſacrum. Nam prope erat,
Vt Æacidæ cadauer combureretur: illo igitur aduentante
Æolus non difficilem ſe præbuit, ſed aduocatos, aſperum
Continuo Aquilonem, & rapidum Zephyri flatum,
Ad Troiam miſit, ſubita procella bacchantes,
Qui mox arripuêre viam, ſuper mare vt ferrentur
Magno impetu, & accelerantibus his infremuit
Terra ſimul pontuſq; glomeranturq; in alto
Cuncta nubes, per magnum volitantes aëra.
Illi igitur, Ioue ſic volente, caſi Achillis
Celeriter in rogum inuolãt cõiunctis viribus. Mox attollitur
Ardentis Vulcani, commouetq; ſe planctus infinitus (flãma
Stupendæ molis corpus hic notatur. Myrmidonum. At venti, quamuis concitato turbine flarent:
Integrum diem & noctem cadauer ſedulo obeuntes,
Validis tamen flatibus vrebant. Surgit ergo denſus
In diuinum aëra fumus, crepitátque ingens materia
Dum tota igni abſumitur, & nigra inde fauilla exſiſtit.
Cũ verò magni rẽ negotij venti indefatigabiles confeciſſent,
In antrum quiſq; ſuum, cum nubibus ſe receperunt.
Oſſa Ach. ſepeliuntur. Porrò Myrmidones, vbi vaſti corporis regem ignis funeſtus conſumſerat,
Vltimum poſt alios, qui necati erant in mortui honorem,
Equos, viroſq;, & quæcunque alia lacrymantes
Achiui, ex theſauris deprõpta auguſto cadaueri adiecerant:
Tandem pyram vino reſtinxerunt. Oſſa autem illius
Inſigniter exſtabant: quia cæteris non æqualia
Erant, ſed inuicti gigantis inſtar: nec alia
Cum his permixta erant. Nam boues & equi,
Et Troiugenæ, promiſcuè cum aliis mortuis
Haud longè iacebant, circa cadauer, quod in medio,
Vulcani æſtu conſumtum, iacebat ſeparatim.
Oſſa autem illius omnia, cum gemitu, amici
Collegerunt in vrnam capacem & ponderoſam,
Ex argento conflatam, quæ fulgido auro tota inſignita erat.
Et hæc ambroſia atq; vnguento penitus delibuta reddiderũt
Nerei filiæ, Achillem magno honore afficientes:
Boumq; aruinam indiderunt, permixtũ condientes.
Cum dulci melle. Genitrix autem amphoram ipſi
Præbuit, quam olim Bacchus dono ipſi dederat,
Inſigne opus Vulcani: in qua recondiderunt
Reliquias magnanimi Achillis. At buſtum
Et ingens monimentum Græci aggerarunt
In ſummo littore, iuxta Helleſponti profunda,
Audacem Myrmidonum regem luctu proſequentes.
Equorum Ach. mœror. Neque immortales equi impauidi Æacidæ
Manſerunt lacrymarum expertes, iuxta naues: ſed etiam
Equi plorant. Fletu ob dominũ ſuũ, in bello peremtum, ſe macerabãt (ipſi
Nec volebant amplius inter homines laborioſos, aut equos
Argiuum verſari, tam immani luctu affecti erant!
Sed trans Oceani fluxus & antra Tethyos,
Procul ab ærumnoſorum hominum commercio, ſe trãsferre:
Vbi eis quondam ortum dedit diuina Podarge,
A Zephyro ſonoro inita, vt ambo procellas curſu æquarent.
Atque ſine mora perfeciſſent, quæ ipſis animus deſtinabat:
Niſi Deorum eos decretum retraxiſſet: donec Achillis
Impiger filius è Scyro veniret. Quem ipſi etiam
Fatum equorum Achillis. Exſpectabant, ſi quando ad exercitum veniret. Nam illis
Hoc fatum naſcentibus ſacri nata Chai
Parcæ agglomerarãt, licet immortales diuinaq; originis eſſet:
Vt primum à Neptuno domarentur: atque deinde
A forti Peleo, & tertio inuicto ab Achille:
Quarto autem poſt hos, à Neoptolemo magnanimo,
Quem etiam in campum Elyſium poſthac erant
Deportaturi, ad beatorum regionem, Iouis conſilio.
Quamobrem acerbo cor mœrore ſauciati. (labantur.
Solicito animi deſiderio dominum ſuum apud naues præſto-
Alterum quidem deplorantes, alterum verò tueri cupientes.
Et tunc horriſoni tumidam æquoris vndam linquens
Neptunus ad littus venit, nec homines ipſum
Viderunt: ſed Deabus Nereo ſatis adſtitit,

Λαιψηρῶν ἀνέμων ἱερὸν μένος. οὐ γὰρ ἔμελλεν
Καιέσθ' Αἰακίδαο νέκυς. τοῦ δ' αἶψα μολόντος,
Αἴολος οὐκ ἀπίθησε· κιχησάμενος δ' ἀνεγείρει
Καρπαλίμως Βορέην, Ζεφύροιό τε λάβρον ἀϋτήν,
Ἐς Τροίην προέηκε, θοῶς θύοντας ἀέλλῃ·
Οἱ δὲ θοῶς οἴμησαν ὑπὲρ πόντοιο φέρεσθαι
Ῥιπῇ ἀπειρεσίῃ· περὶ δ' ἴαχεν ἐσσυμένοισι
Πόντος ὁμοῦ καὶ γαῖα· συνεκλονέοντο δ' ὕπερθε
Πάντα νέφη, μεγάλοιο δι' ἠέρος ἀΐσσοντα·
Οἳ δὲ Διὸς βουλῇσι δαϊκταμένου Ἀχιλῆος
Αἶψα πυρὴν ἐσόρουσαν ἀολλέες· ὦρτο δ' ἀϋτμὴ
Ἡφαίστου μαλεροῖο· γόος δ' ἀλίαστος ὀρώρει
Μυρμιδόνων. ἄνεμοι δὲ καὶ ἐσσύμενοί περ ἀέλλῃ,
Πανῆμαρ, καὶ νύκτα, νέκυν περιποιπνύοντες,
Καῖον ἐπιπνείοντες. ἀνὰ δ' ἔχετο πουλὺς *
Καπνὸς ἐς ἠέρα δῖον, ἐπέστενε δ' ἄσπετος ὕλη
Δαμναμένη πυρὶ πάσα. μέλαινα δ' ἐγίνετο τέφρη.
Οἱ δὲ μὲν ἐκτελέσαντες ἀτειρέες ἔργον ἄηται,
Εἰς ἑὸν ἄντρον ἕκαστος ὁμοῦ νεφέεσσι φέροντο·
Μυρμιδόνες δ' ὅτ' ἄνακτα πελώριον, ὕστατον ἤδη,
Ἤνυσε πῦρ ἀΐδηλον, ἀποκταμένων περὶ νεκρῷ,
Ἵππων τ', αἰζηῶν τε, καὶ ἄλλ' ὅσα δακρυχέοντες
Ὄμβριμον ἀμφὶ νέκυν κειμήλια θῆκαν Ἀχαιοί,
Δὴ τότε πυρκαϊὴν οἴνῳ σβέσαν· ὀστέα δ' αὐτοῦ
Φαίνετ' ἀριφραδέως· ἐπεὶ οὐχ ἑτέροισιν ὁμοῖα
Ἦν, ἀλλ' οἷα γίγαντος ἀτειρέος. οὐδὲ μὲν ἄλλα
Σὺν κείνοις ἐμέμικτο, ἐπεὶ βόες, ἠδὲ καὶ ἵπποι,
Καὶ παῖδες Τρώων, μίγδα κταμένοισι καὶ ἄλλοις,
Βαιὸν ἄπωθε κέοντο περὶ νέκυν, ὃς δ' ἐνὶ μέσσοις
Ῥιπῇ ὑφ' Ἡφαίστοιο δεδμημένος, οἶος ἔκειτο.
Τοῦ δ' ἄρ' ὀστέα πάντα περιστενάχοντες ἑταῖροι,
Ἄλλεγον ἐς χηλὸν πολυχανδέα τε, βριαρήν τε,
Ἀργυρέην. χρυσῷ δὲ διηνεκὲς ἀμφὶ κέκαστο·
Καὶ τὰ μὲν ἀμβροσίῃ, καὶ ἀλείφατι πολλῷ δίηναν
Κοῦραι Νηρῆος, μέγ' Ἀχιλλέα κυδαίνουσαι.
Ἐν δὲ βοῶν δημὸν θέσαν, ἀθρόα περχύσασαι
Σὺν μέλιτι λιαρῷ· μήτηρ δέ οἱ ἀμφιφορῆα
Ὤπασε, τόν ῥα πάροιθε Διώνυσος πόρε δῶρον,
Ἡφαίστου κλυτὸν δῶρον ἐΰφρονος· ᾧ ἐνὶ θῆκαν
Ὀστ' Ἀχιλῆος μεγαλήτορος. ἀμφὶ δὲ τύμβον
Ἀργεῖοι, καὶ σῆμα πελώριον ἀμφεβάλοντο
Ἀκτῇ ἐπ' ἀκροτάτῃ παρὰ βένθεσιν Ἑλλησπόντου,
Μυρμιδόνων βασιλῆα θρασὺν περικωκύοντες·
Οὐδὲ μὲν ἄμβροτοι ἵπποι ἀταρβέος Αἰακίδαο
Μίμνον ἀδάκρυτοι παρὰ νήεσιν. ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
Μύροντο σφετέροιο δαϊκταμένου βασιλῆος.
Οὐδ' ἔθελον μογεροῖσιν ἔτ' ἀνδράσιν, οὐδὲ μὲν ἵπποις
Μίγνυσθ' Ἀργείων, ὀλοὸν περὶ πένθος ἔχοντες.
Ἀλλ' ὑπὲρ Ὠκεανοῖο ῥοὰς, καὶ Τηθύος ἄντρα,
Ἀνθρώπων ἀπάτερθεν ὀϊζυρῶν φορέεσθαι,
Ἧχι σφέας τὸ πάροιθεν ἐγείνατο δῖα Ποδάργη
Ἄμφω ἀελλόποδας Ζεφύρῳ κελάδοντι μιγεῖσα·
Καί νύ κεν αἶψ' ἐτέλεσσαν ὅσα σφίσι μήδετο θυμὸς,
Εἰ μὴ σφέας κατέρυξε θεῶν νόος, ὄφρ' Ἀχιλῆος
Ἔλθοι ἀπὸ Σκύροιο θοὸς πάϊς, ὅν ῥα καὶ αὐτοὶ
Δέχνυνθ', ὁππόθ' ἵκοιτο ποτὶ στρατόν. οὕνεκ' ἄρα σφιν
Θέσφατα γεινομένοισι Χάους ἱεροῖο θύγατρες
Μοῖραι ἐπεκλώσαντο, καὶ ἀθανάτοις περ ἐοῦσι.
Πρῶτα Ποσειδάωνι δαμήμεναι, αὐτὰρ ἔπειτα,
Θαρσαλέῳ Πηλῆϊ, καὶ ἀκαμάτῳ Ἀχιλῆϊ
Τέτρατον αὖτ' ἐπὶ τοῖσι, Νεοπτολέμῳ μεγαθύμῳ,
Τὸν καὶ εἰς Ἠλύσιον πεδίον μετόπισθεν ἔμελλον
Ζηνὸς ὑπ' ἐννεσίῃσι φέρειν, μακάρων ἐπὶ γαῖαν.
Τοὔνεκα καὶ στυγερῇ βεβολημένοι ἦτορ ἀνίῃ,
Μίμνον παρ νήεσσιν, ἑὸν κατὰ θυμὸν ἄνακτα,
Τὸν μὲν ἀκηχέμενοι, τὸν δ' αὖ ποθέοντες ἰδέσθαι·
Καὶ τότ' ἐρισδούποιο λιπὼν ἁλὸς ἄμβροτον οἶδμα,
Ἤλυθεν Ἐννοσίγαιος ἐπ' ἠϊόνας. οὐδέ μιν ἄνδρες
Ἔδρακον, ἀλλὰ θεῇσι παρίστατο Νηρείνῃσι·

Καί ῥα

Καὶ ῥα Θέτιν προσέειπεν ἔτ' ἀχνυμένην Ἀχιλῆος·
Ἴσχεο νῦν περὶ παιδὸς ἀπειρέσιον γοόωσα·
Οὐ γὰρ ὅγε φθιμένοισι μετέσσεται, ἀλλὰ θεοῖσιν·
Ὡς καὶ Διώνυσος, ἠδὲ σθένος Ἡρακλῆος·
Οὐ γάρ μιν μόρος αἰνὸς ὑπὸ ζόφον αἰὲν ἐρύξει,
Οὐδ' Ἀΐδης ἀλλ' αἶψα καὶ ἐς Διὸς ἵξεται αὐγάς·
Καί οἱ δῶρον ἔγωγε θεουδέα νῆσον ὀπάσσω
Εὔξεινον κατὰ πόντον, ὅπῃ θεὸς ἔσσεται αἰὲν
Σὸς πάϊς· ἀμφὶ δὲ φῦλα περικτιόνων μέγα λαῶν
Κεῖνον κυδαίνοντα θυηπολίῃς ἐρατεινῆς,
Ἶσον ἐμοὶ τίσουσι· σὺ δ' ἴσχεο κωκύουσα
Ἐσσυμένως, καὶ μή τι χαλέπτεο πένθεϊ θυμόν·
Ὣς εἰπὼν, ὅ γε πόντον ἀπῴχετο ἴκελος αὔρῃ,
Παρφάμενος μύθοισι Θέτιν· τῆς δ' ἐν φρεσὶ θυμὸς
Βαιὸν ἀνέπνευσεν, τὰ δέ οἱ θεὸς ἐξετέλεσσεν·
Ἀργεῖοι δὲ γοῶντες ἀπήϊσαν, ἧχι ἑκάστῳ
Νῆες ἔσαν, τὰς ἦγον ἀφ' Ἑλλάδος· αἱ δ' Ἑλικῶνα
Πιερίδες νίσσοντο, καὶ εἰς ἅλα Νηρεΐναι
Δῦσαν, ἐὸν στενάχουσαι ἐΰφρονα Πηλείωνα.

Et Thetin allocutus eſt, quæ Achillis adhuc caſum anxiè
Deſine tandem nimio indulgere luctui ob natum. (mœrebat.
Non enim hic cum manibus inferis deget, ſed cum Diis ſu-
Vt mitis Bacchus, & Hercules robuſtus, (peris:
Non enim lugubre fatum perpetuis eum tenebris præpediet,
Vt nec Pluto: ſed mox ad lucidas Iouis ſedes euehetur.
Atque ego ipſi muneris loco caram Diis inſulam tradam,
Ad pontum Euxinum, vbi pro Deo habebitur perpetuo
Natus tuus. Et circumquaque finitimorum gentes hominũ
Gratis illum ſacrificiis venerantes (inſigniter
Non minori quàm me cultu afficient. Ideo parcius lamentis
Confeſtim, nec luctu animum conficito.
Sic fatus, auræ ſimilis in æquor diſceſſit,
Hac Thetidi conſolatione adhibita: cuius in pectore animus
Nonnihil reſpirauit. Promiſſaq́; et Deus adimpleuit.
Argiui autem gementes ſe retulerunt, vbi cuiuſque
Naues erant, quas è Græcia adduxerant. Ad Heliconem
Pierides redierunt, & mare Nereides (etiam
Subiêre, cordatum ſuum Peliden deflentes.

Neptunus Thetin cõſolatur, & immortalitatem Ach. promittit.

Ach. inſula.

ΚΟΙΝΤΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ
ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

Τέταρτον, ἀμφ' υἱῷ Θέτις θῆκε κύδιμ' ἄεθλα.

COINTI SMYRNÆI
DERELICTORVM
LIBER IV.

Quarto in honorem filij Thetis propoſuit glorioſa certaminum præmia.

ΟΥ δ' ἂρ μὲν Ἱππολόχοιο δαΐφρονος ὄβριμον υἷα
Τρῶες ἀδάκρυτον δηλοὶ λίπον, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
Δαρδανίης προπάροιθε πύλης ἐρικυδέα φῶτα
Πυρκαϊῆς κατύπερθε βάλον· τὸν δ' αὐτὸς Ἀπόλλων
Ἐκ πυρὸς αἰθομένοιο μάλ' ἐσσυμένως ἀναείρας,
Δῶκε θοοῖς ἀνέμοισι φέρειν Λυκίης σχεδὸν αἴης·
Οἳ δέ μιν αἶψ' ἀπένεικαν ὑπ' ἄγκεα, τῆλ' ἀνάγοιο
Χῶρον ἐς ἱμερόεντα, πέτρην δ' ἐφύπερθεν ἔθεντο
Ἄρρηκτον, Νύμφαι δὲ περίβλυσαν ἱερὸν ὕδωρ
Ἀενάου ποταμοῖο, τὸν εἰσέτι φῦλ' ἀνθρώπων
Γλαῦκον ἐπικλείουσιν ἐΰρροον· ἀλλὰ τὰ μέν που
Ἀθάνατοι τεύξαντο γέρας Λυκίων βασιλῆϊ·
Ἀργεῖοι δ' ἐπὶ θυμὸν ἀνεστενάχοντ' Ἀχιλῆα
Νηυσὶ παρ' ὠκυπόροισιν, ἔτειρε δὲ πάντας ἀνίη
Ἀργαλέη, καὶ πένθος, ἐπεί ῥά μιν ὡς ἴον υἷα
Δίζοντ', οὐδέ τις ἦν ἀνὰ στρατὸν [illegible] ἀδάκρυς·
Τρῶες δ' αὖ [illegible] εἰσορόωντες
Τοὺς μὲν ἀκηχεμένους, τὸν δ' ἐν πυρὶ δαιχθέντα·
Καί τις [illegible], μῦθον μετὰ τοῖσιν ἔειπεν,
Νῦν πᾶσιν τοῖσιν ἄελπτον ἀπ' οὐλύμποιο Κρονίων
Ἡμῖν ὤπασε χάρμα λιλαιομένοισιν ἰδέσθαι,

INTERIM nec fortem belli-coſi Hippolochi filium
Troes indeploratum reliquerunt, miſeri: verùm & ipſi
Ante portam Dardaniam virum præclarum
Rogo impoſuerunt. Hunc verò ipſe Apollo,
Ex flamma ardente præproperè ſublatum,
Rapidis iuxta Lyciam regionem ventis aſportandum dedit:
Qui protinus eum abſtulerunt longè ſub Tauri vallem,
In locum amœnum & ſaxum ſuper impoſuerunt
Duriſſimum. Nymphæ autem elicuerunt ſacrum liquorem
Perennis fluuij: quem etiam nunc gentes hominum
Largifluum appellant Glaucum. Hoc itaque
Dij in honorem regis Lyciorum effecerunt.
Argiui autem animoſum deflebant Achillem,
Ad naues citò meantes: omneſq́; ægrimonia vexabat
Acerba & luctus: quoniam ipſum, vt ex ſe genitum
Requirebãt, nec quiſquã fuit in tã latis caſtris ſine lacrymis
Troes contrà ingenti afficiuntur gaudio, vbi vident
Hos mœrore ſe affligentes: illum igni conſumtum.
Et quiſpiam vota concipiens, hæc verba inter illos edidit.
Nunc omnibus inſperatum cœlitus Saturni filius
Gaudium nobis exhibuit, videndi pridem cupidis

Glauci funus: & miraculoſa in Lyciam tranſlatio.

Glauci fl. origo.

Glauci perturbatio: & Troum lætitia & iactatio inanis.

Interfectum ad Troiam Achillem. Etenim ſpero,
Extincto hoc, nobiles Troianorum gentes reſpiraturas,
A crudeli ſanguinis effuſione, & mortifero prælio.
Semper ipſi inſano animi motu graſſabatur haſta peſtilens,
Triſti cruore polluta, nec ullus è nobis
Illi faciem obuertens diem vidit poſterum.
Ergo nunc perſuaſum habeo fugam arrepturos fortes Achi-
Roſtratis nauibus in pugna confoſſo Achille. (uiuorum natos
O ſi adhuc robur Hectoris ſuperſtes eſſet, vt ſimul omnes
Argiuos in caſtris ſuis internecioni daret.
Confutatio orationis ſuperioris.
Sic dixit Troum quiſpiam toto lætus pectore. (ſerunt.
Alius autē rem penitus cōſiderans, aliunde his verbis diſ-
Tua quidem opinio fert, infeſtas Danaū copias in nauibus,
Arrepta fuga per cæruleum mare ſtatim, vela daturas.
At cum bello magna cupiditate incumbant, nequaquam
Sunt & alij validi & conſtantes viri. (fugient.
Tydides, Aiaxq́; & ſtrenui filij Atrei,
Quos adhuc ego pertimeſco poſt occiſum Achillem.
Hos vtinam argenteo decorus arcu è medio tollat Apollo,
Forte quies à bello indignaq́; cæde,
Pro votis, illo tempore nobis continget.
Dij Ethnicorum diſcordes. Dij in partes diuiſi.
Sic ait. At in cœlo Dij ingemiſcunt,
Qui Danais præpotentibus fautores erant:
Et capita obuelant nubibus immenſis,
Animum contriſtati. Cæteri autem lætantur,
Qui gratum Troianis belli finem optabant afferre.
Iuno Iouē obiurgat, propter neglectam Thetin.
Atque tunc alloquitur Iouem inclyta Iuno.
Iupiter fulminator, cur partes tueris Troianas?
Pulchricomæ oblitus puellæ, quam ſuperiori tempore
Optatam generoſo Peleo uxorem ſocialis,
In Pelij vallibus, & nuptias ei ipſe inſtruxiſti,
Supra hominum ſortē cuncti ſanè epulo interfuimus die illa
Immortales Dij, multaq́; inſignia munera obtulimus. (luctū.
Sed hæc obliuioni tradidiſti, magnumq́; deſtinaſti Græciæ
Vxoris linguam, ſi frugi eſt, ferre memento, &c.
Sic ait. hanc verò nullo dignatur reſponſo inuictus Iupiter.
Sedebat namq́; animi ſe excrucians & multa ſecum volu-
Quòd Priami vrbem euerſuri eſſent (tans:
Prouidentia.
Argiui, quibus triſte inferre exitium cogitabat
In bello luctifico, & horriſono mari:
Iouis ſollicitudo de Troia.
Atque hæc ita meditabatur, quæ peregit deinde.
Græci procurant corpora.
Interea ad altum Oceani gurgitem Aurora peruenerat,
Et nigram denſa tenebra inuaſerant terram,
Cum nonnihil à labore homines reſpirant.
Tunc in nauibus Argiui, quamuis mœſti, cœnam ſumpſerūt.
Non enim fieri poteſt, vt ab auido ventre propulſetur
Dira fames, quando viſcera ſubit:
Sed mox grauantur velocia membra, nec ullum remedium
Edendi neceſſitas.
Occurrit, ægrificam niſi quis aluum ſatiauerit.
Propterea eſcam carpſerunt, tametſi lugerent Achillem.
Prædura enim omnes vrgebat neceſſitas.
Somni effectus.
Hos igitur ſaturatos dulcis ſopor opprimit,
Et membra curis laxat, vigoremq́; renouat.
At cùm ad ortum capita vertiſſent vrſæ,
Exercitus commotio per ſimilia.
Rapidum ſolis iubar exſpectantes, & Aurora ſurgeret.
Tunc etiam ſe commouit præpotentum Argiuorū exercitus,
Cædem Troianis, & funeſtam perniciem meditans,
Et fluctuant non aliter, quàm vaſta maris Carij vnda,
Aut etiam arida & profunda ſeges, vbi ingruit
Flatus Zephyri immodicus, qui nubes cogit.
Sic etiam mouebatur exercitus ad littora Helleſponti.
Diomedes pugnam capeſſere hortatur.
Et tunc Tydeo ſatus ad Græcos huius rei cupidos, verba
Amici, ſi reuera bellica virtute præſtamus, (fecit.
Nūc multo acrius cū infeſtis hoſtibus manus committamus:
Ne vnquam animū recipiant, Achille nō amplius ſuperſtite
Ergo agite inſtructi armis & curribus atque equis,
Vrbem cingamus. Labor enim gloriam exhibebit.
Aiax Thetidis aduentum expectare iubet.
Sic ait in medio Danaūm. Sed procerus Aiax ita eum
excepit.
Tydida, tu quidem bene & non incaſſum mones,
Inſtigans cū Troianis Marte valētibus pugnā redintegrare

Ἐν Τροίῃ Ἀχιλῆα δεδουπότα· ἦ γὰρ ὀΐω
Βλημένου ἀμπνεύσειν Τρώων ἱερὰ φῦλα,
Αἵματος ἐξ ὀλοοῖο, καὶ ἀνδροφόνου ὑσμίνης·
Αἰεὶ δ' οἱ φρεσὶν ᾗσιν ἐμαίνετο λοίγιον ἔγχος
Αἵματι ἀργαλέῳ πεπαλαγμένον. οὐδέ τις ἡμέων
Κεῖνον ἐσάντα ἰδὼν ἔτ' ἐπέδρακεν Ἠριγένειαν·
Νῦν δ' ἐΐω φεύξεσθαι Ἀχαιῶν ὄμβριμα τέκνα,
Νηυσὶν ἐϋξέστῃσι, δαϊκταμένου Ἀχιλῆος·
Ὡς ὄφελον μένος ἦεν ἔθ' Ἕκτορος, ὄφρ' ἅμα πάντας
Ἀργείους στονόεσσιν ἐνὶ κλισίῃσιν ὄλεσσεν.
Ὡς ἄρ' ἔφη Τρώων τις ἐνὶ φρεσὶ πάγχυ γεγηθώς·
Ἄλλος δ' αὖ ἑτέρωθε, πύκα φρονέων, φάτο μῦθον,
Φῆσθα σὺ μὲν Δαναῶν ὀλοὸν στρατὸν ἐνθάδε νηῶν,
Πόντον ἐπ' ἠερόεντα, φυγόντας αἶψα νέεσθαι·
Ἀλλ' οὐ μὲν φεύξονται, λελιημένοι μέγα χάρμης·
Εἰσὶ γὰρ κρατεροί τε, καὶ ὄμβριμοι ἀνέρες ἄλλοι,
Τυδείδης, Αἴας τε, καὶ Ἀτρέος ὄμβριμοι υἷες·
Τοὺς ἐγὼ ἔτι δείδοικα, καὶ ἐκταμένου Ἀχιλῆος·
Τοὺς εἴθ' ἀργυρότοξος ἀναιρήσειεν Ἀπόλλων,
Καί κεν ἀνάπνευσις πολέμου, καὶ ἀεικέος οἴτου
Ἡμῖν ἐελδομένοισιν ἐγίγνετο ἤματι κείνῳ·
Ὡς ἔφατ'. ἀθάνατοι δὲ κατ' οὐρανὸν ἐστενάχοντο,
Ὅσσοι ἔσαν Δαναοῖσιν ἐϋσθενέεσσιν ἀρωγοί·
Αὐτὰρ δὲ κρᾶτ' ἐκάλυψαν ἀπειρεσίοις νεφέεσσι
Θυμὸν ἀκηχέμενοι· ἐτέρποντο δὲ τ' ἐγάθοντο ἄλλοι
Εὐχόμενοι Τρώεσσι [illegible] θυμηδὲς ἐρέξαι.
Καὶ τότε δὴ Κρονίωνα κλυτὴ προσεφώνεεν Ἥρη.
Ζεῦ πάτερ ἀργικέραυνε, τί Τρώεσσιν ἀρήγεις
Κούρης ἠϋκόμοιο λελασμένος, ἥν ῥα πάροιθεν
Ἀντιθέῳ Πηλῆϊ πόρες θυμηδέ' ἄκοιτιν
Πηλίου ἐν βήσσῃσι, γάμον δέ οἱ αὐτὸς ἔτευξας
Ἄμβροτον, οἱ δέ νυ πάντες ἐδαινύμεθ' ἤματι κείνῳ
Ἀθάνατοι, καὶ πολλὰ δόμεν περικαλλέα δῶρα;
Ἀλλὰ τῶν ἐξελάθου· μέγα δ' Ἑλλάδι μήσαο πένθος,
Ὡς ἄρ' ἔφη, τὴν δ' οὔ τι προσέννεπεν [illegible] Ζεύς·
Ἧστο γὰρ ἀχνύμενος κραδίην, καὶ πολλὰ μενοινῶν,
Οὕνεκεν ἤμελλεν Πριάμου πόλιν ἐξαλαπάζειν
Ἀργεῖοι, τοῖς αὐτὸς ἐμήδετο λοιγὸν ὀπίσσω
Ἐν πολέμῳ στονόεντι, καὶ ἐν βαρυηχέϊ πόντῳ·
Καὶ τὰ μὲν ὣς ὥρμαινε, τὰ δὴ μετόπισθε τέλεσσεν·
Ἠὼς δ' ὠκεανοῖο βαθὺν ῥόον εἰσαφίκανεν·
Κυανέην δ' ἄρα γαῖαν ἐκάλυψεν ἄσπετος ὄρφνη·
Ἦμος ἀνέπνευσαν βροτοὶ βαιὸν καμάτοιο,
Ἀργεῖοι δ' ἐπὶ νηυσὶ δόρπεον, ἀχνύμενοί περ·
Οὐ γὰρ ῥηΐδιόν ἐστιν ἀπωσάμενον μελεαίνης
Λιμὸν ἀτερπέα γαστρὸς, ὁπότ' ἐν στέρνοισιν ἵκηται,
Ἀλλ' ὕδατα θοὰ γυῖα βαρύνεται, οὐδέ τι μῆχος
Γίγνεται, ἢν μή τις κορέσῃ θυμαλγέα νηδύν·
Τοὔνεκα δεῖπν' ἐπάσαντο, καὶ ἀχνύμενοι Ἀχιλῆος.
Αἰνὴ γὰρ μάλα πάντας ἐπωρίνεσκεν ἀνάγκη
Τοῖσι δὲ πασσαμένοισιν ἐπήλυθε νήδυμος ὕπνος,
Λῦσε δ' ἀπὸ μελέων ὀδύνας, [illegible] ὦρσεν·
Ἀλλ' ὅτε δὴ κεφαλὰς μὲν ἐπ' ἀντολίην ἔχον ἄρκτοι,
Δέγμεναι ἠελίοιο θεοῦ φάος, ἔγρετο δ' Ἠώς,
Δὴ τότ' ἀνέγρετο λαὸς ἐϋσθενέων Ἀργείων,
Πορφύρων Τρώεσσι φόνον, καὶ κῆρ' ἀΐδηλον·
Κίνυτο δ' ὥς τε πόντος ἀπείριτος Ἰκαρίοιο,
Ἠὲ καὶ ἀσταλέον βαθὺ λήϊον, ὁππότ' ἵκηται
Ῥιπὴ ἀπειρεσίη νεφεληγερέος Ζεφύροιο·
Ὣς ἄρα κίνυτο λαὸς ἐπ' ᾐόσιν Ἑλλησπόντου·
Καὶ τότε Τυδεΐδης φάτ' ἐελδομένοισιν ἀκούειν,
Ὦ φίλοι, εἰ ἐτεόν γε μενεπτόλεμοι πελόμεσθα,
Νῦν μᾶλλον στυγερῇσι μαχώμεθα δυσμενέεσσιν·
Μή πως θαρσήσωσιν, Ἀχιλλέος οὐκ ἔτ' ἐόντος.
Ἀλλ' ἄγε σὺν τεύχεσσι, καὶ ἅρμασιν, ἠδὲ καὶ ἵπποις
Ἴομεν ἀμφὶ πόληα. πόνος δ' ἄρα κῦδος ὀπάζει.
Ὡς ἔφατ' ἐν Δαναοῖσιν. ἀμείβετο δ' ὄμβριμος Αἴας·
Τυδείδη, τὰ μὲν ἐσθλὰ καὶ οὐκ ἀνεμώλια βάζεις,
Ὀτρύνων Τρώεσσιν ἐϋπτολέμοισι μάχεσθαι

Ἀγχεμάχοις Δαναοῖσιν, οἳ ἐσσύμενοι καὶ αὐτοί·
Ἀλλὰ χρειὼ νήεσσιν ἐμίμνειν, ἄχρις ἐξ ἁλὸς ἔλθῃ
Δῖα Θέτις· μάλα γάρ οἱ ἐνὶ φρεσὶν ἔλπεται ἦτορ
Υἱέος ἀμφὶ τάφῳ περικαλλέα θεῖναι ἄεθλα.
Ὥς μοι χθιζὴ ἔειπεν, ὅτ' εἰς ἁλὸς ἤιε βένθος
Νόσφιν ἄγων Δαναῶν. καί ἑ σχεδὸν ἔλπομαι εἶναι
Ἐσσυμένην· Τρῶες δὲ, καὶ εἰ θάνε Πηλέος υἱὸς,
Οὐ μάλα θαρσήσουσιν, ἔτι ζώοντος ἐμεῖο
Καὶ σεῖο, καὶ αὐτοῦ ἀμύμονος Ἀτρείδαο.
Ὣς ἄρ' ἔφη Τελαμῶνος ἐῢς πάϊς. οὐδέ τι ᾔδη
Ὅττι ῥά οἱ μετ' ἄεθλα κακὸν μόρον ἔντυε δαίμων
Ἀργαλέον· τὸν δ' αὖτις ἀμείβετο Τυδέος υἱός·
Ὦ φίλε, εἰ ἐτεὸν Θέτις ἔρχεται ἤματι τῷδε
Υἱέος ἀμφὶ τάφῳ περικαλλέα θεῖναι ἄεθλα,
Παρ νήεσσι μένωμεν, ἐρυκανόωντε καὶ ἄλλους·
Καὶ γὰρ δὴ μακάρεσσι θεοῖς πείθεσθαι ἔοικεν·
Καὶ δ' ἄλλως Ἀχιλῆϊ, καὶ ἀθανάτων ἀέκητι,
Αὐτοὶ φραζώμεσθα δόμεν θυμηδέα τιμήν·
Ὣς φάτο Τυδείδαο δαΐφρονος ὄμβριμον ἦτορ·
Καὶ τότ' ἄρ' ἐκ πόντοιο κίεν Πηλῆος ἄκοιτις,
Αὔρῃ ἐῳθινῇ ἐναλίγκιος· αἶψα δ' ἵκανεν
Ἀργείων ἐς ὅμιλον, ὅπῃ μεμαῶτες ἔμιμνον,
Οἱ μὲν ἀεθλεύοντες ἀπειρεσίῳ ἐν ἀγῶνι,
Οἱ δὲ φρένας καὶ θυμὸν ἀεθλητῆρσιν ἰῆναι·
Τοῖσι δ' ἅμ' ἀχνυμένοισι Θέτις κυανοκρήδεμνος
Θῆκεν ἄεθλα φέρουσα, καὶ ὀτρυνέσκεν Ἀχαιοὺς
Αὐτίκ' ἀεθλεύειν· τοὶ δ' ἀθανάτῃ πεπίθοντο.
Πρῶτος δ' ἐν μέσσοισιν ἀνίστατο Νηλέος υἱὸς,
Οὐ μὲν πυγμαχίῃσι λιλαιόμενος πονέεσθαι,
Οὔτε παλαισμοσύνῃ πολυτειρέϊ· τῷ γὰρ ὕπερθε
Γυῖα, καὶ ἅψεα πάντα, λυγρὸν κατεδάμνατο γῆρας·
Ἀλλ' οἱ ἐν στήθεσσιν ἔτ' ἔμπεδος ἔπλετο θυμὸς,
Καὶ νόος· οὐδέ τις ἄλλος ἐριδμαίνεσκεν Ἀχαιῶν
Κείνῳ, ὅτ' ἐν ἀγορῇ ἐπέων πέρι δῆρις ἐτύχθη·
Τῷ καὶ Λαέρταο κλυτὸς πάϊς εἴκεσκε μύθων
Εἰν ἀγορῇ, καὶ ὃς βασιλεύτατος ἦεν
Πάντων Ἀργείων, ἐϋμμελίης Ἀγαμέμνων·
Τοὔνεκ' ἐν μέσσοισιν ἐΰφρονα Νηρηΐνην
Ὕμνεεν ὡς πάσῃσι μετέπρεπεν εἰναλίῃσιν,
Εἵνεκ' ἐϋφροσύνης, καὶ εἴδεος ἠδ' αἴσυος,
Τέρπεθ'· ὁ δ' ἱμερόεντα γάμον Πηλῆος ἔνισπε,
Τόν ῥά οἱ ἀθάνατοι μάκαρες συνεπεκτήναντο
Πηλίου ἀμφὶ κάρηνα, καὶ ἀμβροσίην ὡς ἐπάσαντο
Δαῖτα παρ' εἰλαπίνῃσιν· ὅτ' εἴδατα θεῖα φέρουσαι
Χερσὶν ὑπ' ἀμβροσίῃσι θοαὶ παρενήνεον Ὧραι
Χρυσείοις κανέοισι. Θέμις δ' ἄρα καγχαλόωσα,
Ἀργυρέας ἐπέπηξεν ἐπισπέρχουσα τραπέζας·
Πῦρ δ' Ἥφαιστος ἔχευεν ἀκήρατον· ἀμφὶ δὲ νύμφαι
Ἀμβροσίην ἐκέρων ἐνὶ χρυσείοις κυπέλλοισιν·
Αἳ δ' ἄρ' ἐς ὀρχηθμὸν Χάριτες τράποντ' ἱμερόεντα·
Μοῦσαι δ' ἐς μολπήν, ἐπετέρπετο δ' οὔρεα πάντα,
Καὶ ποταμοὶ, καὶ θῆρες· ἰαίνετο δ' ἄφθιτος αἰθὴρ,
Ἄντρα τε Χείρωνος περικαλλέα, καὶ θεοὶ αὐτοί.
Καὶ τὰ μὲν ἄρ Νηλέος ἐῢς πάϊς Ἀργείοισι
Πάντα μάλ' ἱεμένοις κατελέξατο· τοὶ δ' ἀΐοντες
Τέρπονθ'· ὅσα Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἄφθιτα ἔργα
Μέλπε μέσῳ ἐν ἀγῶνι. πολὺς δ' ἀμφίαχε λαὸς
Ἀσπασίως· ὁ δ' ἄρ' ἔνθεν ἔχων ἐοικότα φῶτα,
Ἐκπάγλως κύδαινεν ἁρμοδίοισιν ἐπέεσσιν,
Δώδεχ' ὅπως διέπερσε κατὰ πλόον ἄστεα φωτῶν,
Ἕνδεκα δ' αὖ κατὰ γαῖαν ἀπείρονα, ὡς ἐδάϊξε
Τήλεφον, ἠδὲ βίην ἐρικυδέος Ἠετίωνος
Θήβας ἐν δαπέδοισι, καὶ ὡς Κύκνον ἔκτανε δουρὶ
Υἷα Ποσειδάωνος, ἰδ' ἀντίθεον Πολύδωρον,
Καὶ Τρωΐλον θηητὸν, ἀμύμονά τ' Ἀστεροπαῖον,
Αἵματι δ' ὡς ἐρύθηνεν ἅδην ποταμοῖο ῥέεθρα
Ξάνθου, καὶ νεκύεσσιν ἀπειρεσίοισι κάλυψε
Πάντα ῥόον κελάδοντα, Λυκάονος ὁππότε θυμὸν
Νόσφισεν ἐν μελέων, ποταμοῦ σχεδὸν ἠχήεντος,

Pugnaces Danaos, qui ſponte ſua illuc feruntur.
Verùm commorandum eſt in nauibus, dum venerit è mari
Diua Thetis, cuius in pectore animus magnopere gaudet,
Ad tumulum nati pulchra certantibus præmia proponere:
Vt heri mihi retulit, cum maris profundum ſubiret,
Seorſum à cæteris Danais, nec iam procul auguror eſſe
Properantē. Troes autem, etiamſi mortem obijt Pelei natus,
Non multum fiducia habebunt, me adhuc incolumi,
Et te, atque etiam Agamemnone inculpato.
Ita dixit egregius Telamonis filius, nec præſciuit
Quòd atrocem ſibi mortem poſt certamina fatum pararet
Crudele. Eiq́; reſpondit Tydei natus:
Amice, ſi haud dubiè Thetis hoc die veniet,
Vt pulchra ad nati buſtum certamina inſtituat,
Præſtolemur ad naues, inhibentes etiam alios.
Æternis etenim Diuis parere decet:
Et alioquin Achilli, etiam ſine Deorum monitu,
Vt gratum deferam, honorem ipſius conſtituamus.
Talia verba dabat Diomedis belliſciq́; cor animoſum.
Et tunc ex ponto Pelei vxor ſeſe extulit,
Auræ matutinæ ſimilis. Et ſtatim venit
Argiuorum in cœtum: vbi remanſerant prompti
Alij vt in ludo frequenti decertarent:
Alij vt Athletarum ſpectaculo animum oblectarent.
Quibus in vnum coactis Thetis, cærulea redimita vitta
Præmia allata depoſuit, & hortatrix fuit Graiugenis,
Vt protinus certamen inirent. Hi igitur Diuæ paruerunt.
Ac princeps in medium prodijt Neleo editus,
Non pugillatu contendere cupiens,
Nec plurimum defatigante lucta. Deſuper enim
Membra & cunctos artus moleſta grauabat ſenectus:
Sed vegetus adhuc in pectore animus erat,
Et intellectus: nec quiſquam Achiuûm alius contendebat
Cum ipſo, ſi in concione de eloquentia certamen motum eſſet.
Idcirco & clarus Laertæ natus diſertæ orationis palmam
In concione illi cedebat, & qui ſummum imperium gerebat
Inter omnes Argiuos, fraxinea præſtans haſta Agamemnon.
Ideo in medio agmine ſapientem Nerei filiam
Celebrabat, quòd omnes Deas maris præcelleret,
Animi virtute & formæ decore. Quæ cùm audiret,
Lætitia afficiebatur. Ille autem de Pelei nuptiis verba fecit,
Quas Dij immortales ipſi confeciſſent
In iugis Pelij, & vt ambroſio ſeſe inuitaſſent
Epulo in nuptiarum ſolēnitate: vbi diuinas afferentes eſcas
Palmis cœleſtibus diuæ horæ accumularunt
Aureis caniſtris: & Themis lætabunda
Argenteas ſine cunctatione menſas poſuit.
Vulcanuſq́; purum [illegible] ignem accendit, & iuxta Nymphæ
Ambroſiam in aureis ſcyphis miſcuerunt.
Gratiæ autem ad amabilem ſe conuerterunt ſaltationem,
Et ad cantū Muſæ: vnde cunctos mōtes voluptas permulſit,
Necnō amnes & beſtias, & exultauit æther corruptionis ex-
Antráque Chironis amœna, & ipſi Dij. (pers,
Hæc ita Argiuis viuida Nelei proles
Omnia pro votis ipſorū memorauit: qui hæc audientes (facta
Suauiter afficiebant. Is porrò Achillis præſtantis immortalia
Oratione diſerta celebrat in medio circo: numeroſus plau-
ſum dat exercitus
Beneuolenter. Inde igitur exordio ducto, virū fama illuſtrem
Mirum in modum laudat verbis ad hoc *conuenientibus:*
Vt duodecim hominū oppida inter nauigandum exſciderit,
Et vndecim in ſpatioſa continente: vt percuſſerit
Telephum, & nobilis Eetionis robur
In Thebes ſolo: & vt haſta Cycnum peremerit,
Neptuno ortum, atque Diis ſimilem Polydorum,
Troilum etiam ſpecioſum, & fortem Aſteropæum.
Et vt prorſus ſanguine rubefecerit vndam fluminis
Xanthi: & ingenti cæſorum ſtrage obtexerit
Totum fluuium ſtrepitantem: quando Lycaonis animum
E corpore exterminauit, prope ſonorum amnem:

[illegible] probat conſilium. Neſcia mēs [illegible] quæ futura.

Ingenij & Animi [illegible] Neſtor [illegible] eloquentia. Senectus prudens.

Pelei nuptiarum [illegible] Honorabile coniugiū.

Neſtor Achillis res geſtas cōmemorat.

Et vt Hectora ſtrauerit, & Pentheſileam vicerit.
Ac tandem etiam filium Auroræ aurea ſella conſpicuæ.
Heroicæ perſonæ deſcriptio. *Atque hæc Argiuis qui nec ipſi neſcij erant,*
Commemorauit: & quod excelſa ſtatura fuerit: vtíq; cũ ipſo
Ach. præſtantia. *Nemo cominus contendere valuerit ſine in certamine*
Iuuenum, cum pedum curſu diſceptant,
Siue in ludo equeſtri, aut etiam pugna ſtataria.
Et vt formæ præſtantia Danaos longè ſuperarit, & quòd ipſi
Excellens fuerit, cùm Martis ſæuijt contentio. *(fortitudo*
Orabat igitur Deos immortales vt daretur etiam talem vi-
Illius, è Scyro fluctuoſa profectum. *(dere natum*
Argiui autem ſingula verba ſecundo rumore exceperunt.
Præmium Neſtoris. *Ipſa etiam Thetis argentipes, & obtulit ipſi equos*
Alipedes: quos ſuperioribus annis Achiui haſta valenti
Telephus dono dederat, apud Caici oſtia.
Telephi ſanatio. *Cùm ægrum animi, propter vulnus inſanabile,*
Haſta curaſſet, qua in conflictu eum percuſſerat.
Ipſe in femur, validámque infixerat cuſpidem.
Atque hos Neſtor Neleius ſocijs ſuis
Tradidit: qui ad naues deduxerunt honorificè prædicantes
Curſus certamen. *Similẽ Diis regẽ. Thetis autem in mediam ludorum aream*
Decem vaccas, in præmium curſus, ſtatuit: quibus omnibus
Inſignes erant vitulæ, vbera adhuc ſubeuntes,
Quas olim inuicti animoſa vis Pelidæ
Ex Ida abegerat, magna in haſta fiduciã habẽs. *(ne acceſſi*
Propter quas hi ad certamẽ prodierũt magna palmæ cupidi-
Primus erat Teucer Telamonius: at alter Aiax.
Aiax qui Sagittarios inter Locros eminebat.
Mox igitur religant manibus circum inguina
Fœminalia, & ſubter ventrẽ partes, quas tegi decet, velant,
Verecundia dignantes potentis Pelei vxorem,
Et cæteras maris incolas Nereidas, quæ cum ipſa
Venerant, fortia Argiuûm certamina ſpectatum.
His igitur curſus velociſſimi metam ſtatuit
Atrides, qui in omnes Græcos imperium tenebat.
Eóſque lis incruenta impulit. Quare à carceribus
Rapidè euolarunt accipitribus non abſimiles:
Et curſus eorum ambiguus erat: ex vtroque autem latere
Argiui ſpectatores acclamabant, alius hinc alius inde.
Aſt vbi proxima metæ loca magno nixu contigerant,
Tunc Teucri vires & membra impedierunt
Teucri lapſus. *Dij. Hunc enim Deus aut ſors noxia impegit*
In triſtem ramum Myricæ, altæ radice hærentis:
Huic implicitus humi cadit, magnoq; dolore. *(meſcunt*
Extremum læui pedis retuſum luxatũ ſauciatur, atque intu-
Turgidæ vtrinque venæ. Tum clamorem efferunt
Aiacis victoria. *Argiui in theatro, & anteuertit eum Aiax*
Lætus, militeśq; concurrunt, qui eum ſequuti erant,
Locri, & mox omnium animos lætitia inceſſit.
Vaccas autem abegerunt ad naues transferendas, vt ibi paſcerentur.
Teucrum verò amici ſubito circumſatagentes
Claudicantem abducunt. Ac protinus ipſi medici
Ex planta ſanguinem extergent ac peniculorum imponunt
Lanas vnguento illitas & faſciam circum
Ligant diligenter, ſæuóſque diſpellunt cruciatus.
Aiax & Diomedes lucta contendunt. *Alij dehinc prævalidæ luctæ, ex alio loco ſurgentes*
Non ſegniter animum adiecerunt duo viri fortes,
Tydei equũm domitoris filius, & præſtans viribus Aiax:
Qui in medium proceſſerunt, ſtuporq; tenuit ſpectantes
Simile à feris pugnantibus. *Argiuos. Ambo enim Diis ſimiles erant.*
Congrediuntur igitur ferarum more, quæ in monte
De ceruo pugnant, cùm edendi amor ſtimulat,
Et par vtrique vis eſt, neutráque ipſarum
Ne nimium quidem concedit: tam pertinax eſt ferocia.
Sic æquali hi fortitudine & robore præditi erant. Tan-
Solertia cũ viribus coniuncta. *Validis Tydidem manibus corripit.* *(dem Aiax*
Fractis viribus profligare properans. Sed hic peritia ac ro-
Aiax proſternitur. *Coxendicem retrahens, procerum Telamonis filium* *(bore*
Continuo eleuat, ſupráque brachiorum pulpam connixus

Ἕκτορά θ' ὡς ἐδάμασσε, καὶ ὡς ἕλε Πενθεσίλειαν,
Ἠδὲ καὶ υἷα δῖον ἐϋθρόνου Ἠριγενείης·
Καὶ τὰ μὲν Ἀργείοισιν ἐπισταμένοισι καὶ αὐτοῖς
Μήνυε· καὶ ὡς ἐτέτυκτο πελώριος, ὥς τέ οἱ οὔτις
Ἔσθενε δηιοτῆτι ἐναντίον, οὔτ' ἐν ἀέθλοις
Αἰζηῶν, ὅτε ποσσὶ νέοι περιδηριόωνται,
Οὐδὲ μὲν ἱππασίῃ, οὐδὲ σταδίῃ ἐνὶ χάρμῃ,
Κάλλει θ' ὡς Δαναοὺς μέγ' ὑπείρεχεν, ὥς τέ οἱ ἀλκὴ
Ἔπλετ' ἀπειρεσίη, ὁπότ' Ἄρεος ἵσταιτο δῆρις.
Εὔχετο δ' ἀθανάτοισι καὶ υἱέα τοῖον ἰδέσθαι
Κεῖνον, καὶ Σκύροιο πολυκλύστοιο μολόντα·
Ἀργεῖοι δ' ἄρα πάντες ἐπευφήμησαν ἔπεσσιν,
Αὐτή τ' ἀργυρόπεζα Θέτις, καὶ οἱ πόρεν ἵππους
Ὠκύποδας, τοὺς πρόσθεν ἐϋμμελίῃ Ἀχιλῆϊ
Τήλεφος ὤπασε δῶρον ἐπὶ προχοῇσι Καΐκου,
Εὖτέ ἑ μοχθίζοντα κακῷ περὶ ἕλκεϊ θυμὸν
Ἀκέσατ' ἐγχείῃ, τῇ μιν βάλε δηριόωντα
Αὐτὸς ὑπὸ μηρῷο· διήλασε δ' ὄμβριμον αἰχμήν.
Καὶ τοὺς μὲν, Νέστωρ Νηλήϊος οἷς ἑτάροισιν
Ὤπασεν· οἱ δ' ἐς νῆας ἄγον μέγα κυδαίνοντα
Ἀντίθεον βασιλῆα. Θέτις δ' ἐς μέσσον ἀγῶνα
Θῆκεν ἄρ' ἀμφὶ δρόμοιο βόας· δεκάτῃσι δὲ πάσῃς
Καλαὶ πόρτιες ἦσαν ὑπὸ μαζοῖσιν ἰοῦσαι,
Τάς ποτε Πηλείδαο θρασὺ σθένος ἀκαμάτοιο
Ἤλασεν ἐξ Ἴδης, μεγάλῳ περὶ δουρὶ πεποιθώς·
Τῶν περὶ οἱ δ' ἀνέσταν, ἐελδόμενοι μέγα νίκης.
Τεῦκρος μὲν πρῶτος Τελαμώνιος, ἠδὲ καὶ Αἴας,
Αἴας, ὅς τε Λοκροῖσι μετέπρεπεν ἰοβόλοισιν.
Ἀμφὶ δ' ἄρα ζώσαντο θοῶς περιμήδεα χερσὶν
Φάρεα· πάντα δ' ἔνερθεν, ἃ περ θέμις, ἐκρύψαντο,
Αἰδόμενοι Πηλῆος ἐϋσθενέος παράκοιτιν,
Ἄλλας τ' εἰναλίας Νηρηΐδας, αἳ μετ' αὐτῇ
Ἤλυθον, Ἀργείων κρατεροὺς ἐσιδεῖν ἀέθλους.
Τοῖσι δὲ σημαίνεσκε δρόμου τέλος ὠκυτάτου
Ἀτρεΐδης, ὃς πᾶσι μετ' Ἀργείοισιν ἄνασσε·
Τοὺς δ' ἔρις ὤτρυνεν ἀκήρυκτος, οἱ δ' ἀπὸ νύσσης
Καρπαλίμως οἴμησαν, ἐοικότες ἰρήκεσσι.
Τῶν δὲ καὶ ἀμφήριστος ἔην δρόμος, οἱ δ' ἑκάτερθεν
Ἀργεῖοι λεύσσοντες ἐπίαχον, ἄλλυδις ἄλλος·
Ἀλλ' ὅτε τέρματ' ἔμελλον ἱκανέμεναι μεμαῶτες,
Δὴ τότε Τεύκροιο μένος, καὶ γυῖα πέδησαν
Ἀθάνατοι· τὸν γάρ ῥα θεὸς βάλεν, ἠέ τις ἄτη
Ὄζον ἐς ἀργινόεντα βαθυρρίζοιο μυρίκης.
Τῷ δ' ἄρ' ἐγχριφθεὶς, χαμάδις πέσε. τοῦ δ' ἀλεγεινῶς
Ἄκρον ἀπηγοάσθη λαιοῦ ποδὸς, αἱ δ' ὑπανέσταν
Οἰδαλέαι ἑκάτερθε περὶ φλέβες, οἱ δ' ἰάχησαν
Ἀργεῖοι κατ' ἀγῶνα. παρήϊξε δέ μιν Αἴας
Γηθόσυνος. λαοὶ δὲ συνέδραμον, οἵ οἱ ἕποντο
Λοκροί· αἶψα δὲ χάρμα περὶ φρένας ἤλυθε πάντων·
Ἐκ δ' ἔλασαν μετὰ νῆας ἄγειν βόας, ὄφρα νέμωνται·
Τεῦκρον δ' ἐσσυμένως ἕταροι περιποιπνύοντες,
Ἦγον ἐπισκάζοντα. θοῶς δέ οἱ ἰητῆρες
Ἐκ ποδὸς αἷμ' ἀφέλοντο· θέσαν δ' ἐφύπερθε μοτάων
Εἴρια, συνδεύσαντες ἀλείφασιν· ἀμφὶ δὲ μίτρην
Δῆσαντ' ἐνδυκέως· ὀλοὰς δ' ἐκέδασσαν ἀνίας,
Ἄλλω δ' αὖθ' ἑτέρωθε παλαισμοσύνης ἐρόεσσης
Καρπαλίμως μνώοντο δύω κρατερόφρονε φῶτε,
Τυδέος ἱπποδάμοιο πάϊς, καὶ ὑπέρβιος Αἴας,
Οἵ ῥ' ἴσαν ἐς μέσσον· θάμβος δ' ἔχεν ἀθρήσαντας
Ἀργείους· ἄμφω γὰρ ἴσαν μακάρεσσιν ὁμοῖοι·
Σὺν δ' ἔβαλον θήρεσσιν ἐοικότες, οἵ τ' ἐν ὄρεσσιν
Ἀμφ' ἐλάφοιο μάχονται ἐδητύος ἰχανόωντες·
Ἶσον δ' ἀμφοτέροισι πέλει σθένος, οὐδέ τις αὐτῶν
Λείπεται οὐδ' ἠβαιὸν, ἀταρτηρῶν μάλ' ἐόντων·
Ὣς οἵ γ' ἶσον ἔχον κρατερὸν μένος. ὀψὲ δ' ἄρ' Αἴας
Τυδείδην συνέμαρψεν ἐπισκάρτοισι χέρεσσι
Ἆξαι ἐπειγόμενος· ὁ δ' ἄρ' ἴδρεϊ τε, καὶ ἀλκῇ,
Πλευρὸν ὑποκλίνας, Τελαμώνιον ὄμβριμον υἷα
Ἐξ ὤμων ἀνάειρεν, ὑπὸ μυῶνος ἐρείσας.

Ὤμω

Ὦμον, καὶ ποδὶ μηρὸν ὑποπλήξας ἑτέρωθεν,
Κάββαλεν ὄμβριμον ἄνδρα κατὰ χθονός· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
Ἕζετο· τοὶ δ' ὁμάδησαν· ὃ δ' ἀσχαλόων ἐνὶ θυμῷ
Αἴας ὀμβριμόθυμος, ἀνίστατο δεύτερον αὖθις,
Ὀτρύνων ἐς δῆριν ἀμείλιχον· αἶψα δὲ χερσὶ
Σμερδαλέῃσι κόνιν κατεχεύατο, καὶ μέγα θύων,
Τυδείδην ἐς μέσσον ἀΰτει· ὃ δέ μιν οὔτι
Ταρβήσας, ἤϊεν κατ' ἀντίον, ἀμφὶ δὲ πολλὴ
Ποσσὶν ὑπ' ἀμφοτέρων κόνις ὤρνυτο· τοὶ δ' ἑκάτερθεν
Ταύροις ὅπως συνόρουσαν ἀταρβέες, οἵ τ' ἐν ὄρεσσι
Θαρσαλέου μένεος πειρώμενοι, εἰς ἓν ἵκωνται,
Ποσσὶ κονιόμενοι· περὶ δὲ βρομέουσι κολῶναι
Βρυχηθμῷ ὑπ' ἀμφοτέρων· τοὶ δ' ἄσχετα μαιμαόωντες,
Κράατα συμφορέουσιν ἀτειρέα, καὶ μέγα κάρτος,
Θυμὸν ἐπ' ἀλλήλοισι πονεύμενοι· ἐκ δὲ μόγοιο
Λάβρον ἀνασθμαίνοντες, ἀμείλιχα δηριόωντες.
Πολλὸς δ' ἐκ στομάτων χαμάδις κατεχεύατ' ἀφρός·
Ὣς οἵγε στιβαρῇσιν ἄεθλον πονέοντο χέρεσσιν·
Ἀμφοτέρων δ' ἄρα νῶτα, καὶ αὐχένες ἀλκήεντες
Χερσὶ περικτυπέοντο τετρυχότες, εὖτ' ἐν ὄρεσσι
Δένδρε' ἐπ' ἀλλήλοισι βάλωσ' ἐριθηλέας ὄζους·
Πολλάκι δ' Αἴαντος μεγάλου στιβαροὺς ὑπὸ μηροὺς
Κάββαλε Τυδείδης κρατερὰς χέρας. ἀλλά μιν οὔτι
Ἂψ ὦσαι δύνατο στιβαροῖς ποσὶν ἐμβεβαῶτα·
Τὸν δ' Αἴας καθύπερθεν ἐπισσύμενον ποτὶ γαῖαν
Ἐξ ὤμων ἐτίναξε, καὶ χθονὸς οὖδας ἐρείδων.
Ἄλλοτε δ' ἀλλοίως ὑπὸ χείρεσι δηριόωντες·
Λαοὶ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα μέγ' ἴαχον εἰσορόωντες.
Οἱ μὲν Τυδείδην ἐρικυδέα θαρσύνοντες·
Οἱ δὲ βίην Αἴαντος. ὃ δ' ἄλκιμον ἄνδρα τινάξας
Ἐξ ὤμων ἑκάτερθε, βαλὼν δ' ὑπὸ νηδύα χεῖρα,
Ἐσσυμένως ἔρριψε κατὰ χθονὸς, ἠΰτε πέτρην
Ἀλκῇ ὑποθεὶς ἑῇ· μέγα δ' ἴαχε Τρώϊον οὖδας
Τυδείδαο πεσόντος· ἐπήϋσεν δὲ λαός·
Ἀλλὰ καὶ ὣς ἀνόρουσεν ἐελδόμενος πονέεσθαι
Τὸ τρίτον, ἀμφ' Αἴαντα πελώριον· ἀλλ' ἄρα Νέστωρ
Ἔστη ἐν μέσσοισι, καὶ ἀμφοτέροισι μετηύδα·
Ἴσχεσθ' ἀγλαὰ τέκνα παλαισμοσύνης ὑπερόπλου·
Ἴδμεν γὰρ δὴ πάντες ὅσον προφερέστεροί ἐστε
Ἀργείων, μεγάλοιο καταφθιμένου Ἀχιλῆος.
Ὣς φάτο, τοὶ δ' ἔσχοντο πονεύμενοι· ἐκ δὲ μετώπων
Χερσὶν ἄδην ὀμόρξαντο κατεσσύμενόν περ ἱδρῶτα,
Κύσσαν δ' ἀλλήλους· φιλότητι δὲ δῆριν ἔθεντο·
Τοῖς δ' ἄρα Νηϊάδας πισύρας πόρε πότνια θεάων
Δῖα Θέτις. τὰς δ' αὐτοὶ ἐθηήσαντο ἰδόντες
Ἥρωες κρατεροί, καὶ ἀταρβέες, οὕνεκα πασέων
Ναϊάδων προφέρεσκον ἐϋφροσύνῃ τε, καὶ ἔργοις,
Νόσφιν ἐϋπλοκάμου Βρισηΐδος. ἅς ποτ' Ἀχιλλεὺς
Ληΐσατ' ἐκ Λέσβοιο· νόος δ' ἐτέρπετο τῇσι.
Καί ῥ' ἡ μὲν δόρποιο πέλε ταμίη καὶ ἐδωδῆς·
Ἡ δ' ἄρα δαινυμένοισι καὶ οἰνοχόει μέθυ λαρόν·
Ἄλλη δ' αὖ μετὰ δόρπον ὕδωρ ἐπέχευε χέρεσσιν·
Ἡ δ' ἑτέρη, ἀπὸ δαιτὸς ἀεὶ φορέεσκε τράπεζαν·
Τὰς δ' ἄρα Τυδείδαο μένος, καὶ ὑπέρβιος Αἴας,
Δασσάμενοι, προέηκαν ἐϋστρόφους ἐπὶ νῆας·
Ἀμφὶ δὲ πυγμαχίης ὦρτο σθένος Ἰδομενῆος·
Ἄρνυτ' ἐπεί οἱ θυμὸς ἴδρις πέλε παντὸς ἀέθλου·
Τῷ δ' οὔτις κατέναντα κίεν. μάλα γάρ μιν ἅπαντες
Αἰδόμενοι ὑπόειξαν, ἐπεί ῥα γεραίτερος ἦεν·
Τῷ δ' ἄρ' ἐνὶ μέσσοισι Θέτις πόρεν ἅρμα, καὶ ἵππους
Ὠκύποδας, τοὺς πρόσθε βίη μεγάλου Πατρόκλοιο
Ἤλασεν ἐκ Τρώων, Σαρπηδόνα δῖον ὀλέσσας.
Καὶ τοὺς μὲν θεράποντι πόρεν ποτὶ νῆας ἄγεσθαι
Ἰδομενεύς· αὐτὸς δὲ κλυτῷ ἐν ἀγῶνι μένεσκε·
Φοῖνιξ δ' Ἀργείοισιν ἐϋσθενέεσσι μετηύδα·
Νῦν μὲν ἄρ' Ἰδομενῆϊ θεοὶ δόσαν ἐσθλὸν ἄεθλον
Αὔτως, οὔ τι καμόντι βίῃ, καὶ χερσὶ, καὶ ὤμοις,
Ἀλλ' ἄρ' ἀναιμωτὶ, προγενέστερον ἄνδρα τίοντες.
Ἀλλ' ἄλλοι νέοι ἄνδρες ἐπεντύνεσθε ἀέθλων.

Humero: & genu altrinſecus femur impellens,
Fortem humi virum proſternit, eiq́;
Inſidet. Græci igitur communi voce acclamant: iniquo autem
Aiax cordatus denuo ſurgit, (animo ferens
Feſtinans ad implacabile certamen: ac ſubito manibus
Tremendis puluerem diſpergit, & magna rabie percitus
Tydidem prouocat in medium. Qui nihil eum
Expaueſcens, aduerſum ruit, multúmque
Pedibus amborum pulueris excitatur. Hi igitur vtrinque
Vt intrepidi concurrerunt tauri, qui in montibus,
Roboris audacis periculum facturi, congrediuntur:
Pedibus arenam ſpargentes: & reboant ſcopuli
Amborum mugitu, illi verò truci connixu
Capita indomita committunt & magnas vires,
Mutuam in ſe animi ferociam exercentes, præq́; labore
Valde anhelantes, crudeliter belligerantur.
Multum etiam ſpuma ex ore profunditur ad terram.
Similiter etiam illi validis decertabant manibus.
Et amborum terga & firma ceruices,
Manuum impulſu fragorem edebant: ut cùm in ſyluis
Arbores floridos inter ſe ramos concutiunt.
Sæpe in proceri Aiacis validum femur
Fortes iniecit manus Tydides: ſed nullo eum modo,
Firmis inſiſtentem pedibus, dimouere poteſt.
Hunc verò Aiax supernè, ad terram ſe incuruantem
Humero quaſſat, ad terræ ſolum affligere nitens.
Et alias aliter ſe manibus impetunt,
Hominéſque ab omni parte acclamant ſpectantes,
Dum alij gloria inſignem Tydiden exhortantur,
Alij robuſtum Aiacem: qui tandem virũ fortẽ vbi impulit
Humeros eius huc illuc, & manum ventri admouit,
Repente humi deiecit, non ſecus ac ſaxum,
Viribus præualidis: & valde immugiit Troianus campus.
Tydida cadente, populúſque acclamauit.
Sed tamen adhuc certaminis cupidus ſurrexit
Tertium, in Aiacem ſtatura inſignem. At Neſtor
Prodit in medium, & affatur vtrumque:
Compeſcite nati illuſtres, luctam nimis violentam.
Conſtat enim cunctis quanto præſtantiores ſitis
Argiuis, poſtquam defunctus eſt magnus Achilles.
Sic autem illi deſiſtunt à labore, deq́; frontibus
Crebro manibus abſtergunt ſudorem deſtillantem: (deponunt
Ac mutua dant oſcula: & amico tandem affectu certamen
Quatuor his ergo Naiades dedit veneranda inter Deas,
Sancta Thetis, quas ipſi ſtupuêre intuentes
Validi & intrepidi heroës. Nam inter omnes
Præſtabant Naiades animi virtute & operum induſtria,
Præter conſpicuam crine Briſeidem. Quas olim Achilles
Prædádo abſtulerat ex Leſbo, animúmque his oblectabat.
Una erat procuratrix conuiuij & ferculorum:
Altera epulantibus dulce vinum infundebat:
Tertia in conuiuio manibus lymphas affundebat:
Quarta à ſumpto cibo perpetuò menſam tollebat.
Has fortis Tydides, & violento corpore Aiax,
Partiti, præmiſêre ad naues roſtratas (venerandum.
Surrexit ad pugilatus deinceps certamẽ Idomenei robur
Nam animus illi omnis certaminis peritus erat.
Nemo ſed hunc contra venit. Namq́; omnes illi
Reuerentia quadam ceſſerunt. Quia annis erat grandior.
Propterea in media ſpectantium corona Thetis currum & equos ei dedit
Aëripedes, quos magni vis ante Patrocli
Egerat ex Troûm acie, diuo Sarpedone peremto.
Hos igitur famulo tradidit ad naues ducendos
Idomeneus. Ipſe verò in celebri ludorum conſeſſu manſit.
Tum Phœnix ad ſtrenuos Argiuos ita diſſeruit.
Nunc egregium Dij præmium Idomeneo tribuerunt
Gratis, non vi & manibus atque humeris laboranti,
Sed citra ſanguinem, virum ætate prouectiorem honorantes.
Verùm alij florida ætate viri ad certamen vos accingite.

Iteratus congreſſus, per ſimile à tauris pugnantibus.

Diomedes ab Aiace profligatur.

Grauitas ſenilis. Neſtor litem dirimit.

Placabilitas.

Præmium luctæ IV. Naiades.

Senectus verenda maximè propter virtutem. Pugilatus certamen. Idomenei honoratio.

Phœnix iuuenes exhortatur.

Manus vobis mutuo directè intentantes gnaras
Pugilatus. Et manes Pelidæ exhilarate.
Sic ait: aſt illi, his auditis, ſe mutuò aſpiciebant,
Et loco ſe omnes cōtinuiſſent, periculū certaminis detrectātes
Niſi obiurgaſſet eos illuſtris Nelei filius.

Labor decorus iuuentuti.

Commilitones dilecti, non decet viros belli peritos
Amabile pugillatus certamen defugere: quod iuuenibus
Delectamento eſt, & poſt laborem affert gloriam.

Senes φιλαυτολόγοι. Neſtor prædicatione ſuorum certaminū ceſſantes exuſcitat.

O ſi mihi in membris adhuc vis ineſſet,
Qualis erat Peliæ extincto cum iuſta fecimus
Ego & Acaſtus patrueles, congreſſi in vnum locum:
Quando ancipiti victoria ego cum Polluce Iouis filio
Pugillatu decertaui: nec minus quàm ipſe præmium accepi:
Adhæc in certamine palæſtræ me validiſſimum aliorum etiā
Ancæus ſtupuit & formidauit, nec mihi auſus fuit
Congredi ſpe victoriæ. Namque ipſum
Iam antea inter pugnaces Epeos
Superaueram, quamuis fortis eſſet & puluere tergum fœdauerat cadens,
Iuxta tumulum Amarynæi defuncti: inque eo ſternendo
Multi viri & robur meum admirabantur,
Ideo contra me poſtbac ille manus non ſuſtulit:
Quālibet viribus excellens: præmiūq; citra puluerē accepi.
At nunc me ſenectus & ærūna opprimunt. Ideirco adhortor
Vos, quibus id congruit, vt præmia vindicetis manibus.
Decus enim eſt viro iuueni ex certamine palmam referre.
Hæc loquente ſene, vir audax prodijt,

Epei & Acamantis pugillatio. Vni non omnia cōtingunt dona.

Filius magnanimi, & Dei inſtar habentis Panopei,
Qui & equum fabricatus eſt, in perniciem ciuitatis Priami
Poſtea. Sed nemo propè ſe ei inferre auſus fuit
Ad caſtibus confligendum. belli autem non ita ſolers
Erat cruenti, quando Martis ſæuiret contentio.
Et tunc abſque ſudore Epeus excellens pulcherrima
Dona ad naues Achiuûm ablaturus erat:
Niſi ei ſe obtuliſſet præluſtris Theſei filius
Acamas, haſta ſtrenuus, & magno animi robore præſtans.
Is ſiccis agiles manus innexas habens loris,
Quibus ei Agelaus Euenorides ſcitè
Palmas euinxerat: dominum inſtigans.
Eodem etiam modo Panopidæ principis ſocij
Epeum adhortabantur, qui ceu leo, in medio
Stabat manibus inducta gerens bouis violenter cæſi
Arida tergora: magno igitur clamore fremebat hinc atque (illinc
Exercitus, fortium vim heroum incitans,
Vt inuictas manus ſanguine tingerent. Qui tamen per ſe
Stabant ferociam ſpirantes, intra ludorum ſepta,
Ambo periclitantes manus ſuas, vtrum eſſent,
Vt olim flexibiles an verò à belli continuis moleſtiis ſegniores.
Extemplo igitur contra ſe mutuò palmas extulerunt,
Acutè ſe obſeruantes, & in pedum digitos
Arrecti ſenſim genu ſuum genu commutant,
Alter & alterius ſeſe à graui ictu reducit.

Conflictus eum nubiū concurſu cōparatur.

Concurrerunt tandem velociſſimarum inſtar nubium,
Quæ ventorum agitatione inter ſe commiſſæ,
Fulgur eliduut: & vaſtus ſe æther commouet
Colliſione nubium: grauiſq; ſtrepitus à nimbis & procellis (excitatur.
Ita horum malæ rigidis crepitabant
Ceſtibus, & ſanguis vbertim profluit, deq; frontibus manans
Cruentus ſudor floridas colorat genas.
Iugi tamen nixu decertant: nec Epeus
Deſiſtit, ſed valde robore ſuo furens, vrget aduerſarium.
At huic Theſei natus certamina in primis callens,
Sæpe in vanum vt manus robuſtas dirigeret,
Effecit, & arte diuiſis vtrinque
Manibus, ſupercilio ictum intulit irruens, vt penetraret
Ad oſſa: deq; oculo cruor manauit. vſque
Nihilominus tamen ille dura manu Acamantē contingens,
Plagam tēporibus inflixit, eiuſdemq; humi corpus depreſſit.
Verū hic cōtinuo ſe in pedes leuat, & in fortē virū impetum
Pulſatq; eius caput, qui viciſſim in ſe irruentis, (facit,

Χεῖρας ὑπ' ἀλλήλοισι δαήμονας ἰθύνοντες
Πυγμαχίης, καὶ θυμὸν ἰήνατε Πηλείωνος.
Ὣς φάτο· τοὶ δ' ἀΐοντες, ἐσέδρακον ἀλλήλοισιν.
Ἦκα δ' ἄρ' αὐτοὶ ἔμιμνον ἀνηνάμενοι τὸν ἄεθλον,
Εἰ μὴ σφέας ἐνένιπεν ἀγαυοῦ Νηλέος υἱός,
Ὦ φίλοι, οὔ τι ἔοικε δαήμονας ἄνδρας ἀυτῆς,
Πυγμαχίην ἀλέασθαι ἐπήρατον, ἥ τε νέοισι
Τερπωλὴ πέλεται, καμάτῳ δ' ἐπὶ κῦδος ἀγινεῖ·
Ὡς εἴθ' ἐν γυίοισιν ἐμοῖς ἔτι κάρτος ἔκειτο
Οἷον ὅτ' ἀντιθέου Πελίαο κατεκτερεΐζομεν ἡμεῖς,
Αὐτὸς ἐγὼ καὶ Ἄκαστος, ἀνεψιοὶ εἰς ἓν ἰόντες,
Ὁππότ' ἄρ' ἀμφήριστος ἐγὼ Πολυδεύκεϊ δίῳ
Πυγμαχίῃ γενόμην, ἔλαβον δέ οἱ ἶσον ἄεθλον·
Ἐν δὲ παλαισμοσύνῃ με, καὶ ὁ κρατερώτατος ἄλλων
Ἀγκαῖος θάμβησε, καὶ ἔτρεσεν. οὐδέ μοι ἔτλη
Ἀντίος ἐλθέμεναι νίκης ὕπερ, οὕνεκ' ἄρ' αὐτὸν
Ἤδη που τὸ πάροιθε παρ' αἰχμητῇσιν Ἐπειοῖς
Νίκησ' οὐ μάλ' ἐόντα. πέσεν δ' ἐκονίσατο νῶτα·
Σῆμα παρὰ φθιμένου Ἀμαρυγκέος· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ,
Πολλοὶ θηήσαντο βίην, καὶ κάρτος ἐμεῖο·
Τῷ νύ μοι οὐκ ἔτι κεῖνος ἐναντίον ἤρατο χεῖρας,
Καὶ κρατερός περ ἐών· ἔλαβον δ' ἀκόνιτος ἄεθλον·
Νῦν δέ με γῆρας ἔπεισι, καὶ ἄλγεα. τοὔνεκ' ἄνωγα
Ὑμέας οἷσιν ἔοικεν, ἄεθλια χερσὶ φέρεσθαι·
Κῦδος γὰρ νέῳ ἀνδρὶ φέρειν ἀπ' ἀγῶνος ἄεθλον·
Ὣς φαμένοιο γέροντος, ἀνίστατο θαρσαλέος φώς,
Υἱὸς ὑπερθύμοιο καὶ ἀντιθέου Πανοπῆος
Ὅς ῥα καὶ ἵππον ἔτευξε κακὸν Πριάμοιο πόληϊ
Ὕστερον· ἀλλ' οὔ οἵ τις ἐτόλμα ἐγγὺς ἱκέσθαι,
Εἵνεκα πυγμαχίης. πολέμου δ' οὐ πάγχυ δαήμων
Ἔπλετο, λευγαλέου ὁπότ' Ἄρεος ἔσσυτο δῆρις.
Καί κεν ἀνιδρωτὶ περικαλλέα δῖος Ἐπειὸς
Ἤμελλεν τότ' ἄεθλα φέρειν ποτὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Εἰ μή οἱ σχεδὸν ἦλθεν ἀγαυοῦ Θησέος υἱὸς
Αἰχμητὴς Ἀκάμας μέγα δ' ἐν φρεσὶ κάρτος ἀέξων,
Ἀζαλέους ἱμάντας ἔχων περὶ χερσὶ θοῇσι,
Τούς οἱ ἐπισταμένως Εὐηνορίδης Ἀγέλαος
Ἀμφέβαλεν παλάμῃσιν, ἐποτρύνων βασιλῆα.
Ὣς δ' αὔτως ἑτάροι Πανοπηϊάδαο ἄνακτος
Θάρσυνον Ἐπειόν. ὁ δ' ἐν μέσσοισι, λέων ὣς
Εἱστήκει, περὶ χερσὶν ἔχων βοὸς ἶφι δαμέντος
Ῥινοὺς ἀζαλέας· μέγα δ' ἴαχεν ἔνθα καὶ ἔνθα
Λαὸς, ἐποτρύνοντες ἀμειλίκτων μένος ἀνδρῶν
Μῖξαι ἐν αἵματι χεῖρας ἀτειρέας· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
Ἔσταν μαιμώωντες ἐνὶ ξυνοχῇσιν ἀγῶνος,
Ἄμφω χεῖρας ἑὰς πειρώμενοι, εἴ περ ἔασιν
Ὡς πρὶν εὐτρόχαλοι, μηδ' ἐκ πολέμου βαρύθοιεν·
Αἶψα δ' ἄρ' ἀλλήλοισι κατεναντία χεῖρας ἄειραν
Ταρφέα παπταίνοντες, ἐπ' ἀκροτάτοισι δὲ ποσσὶ
Βαίνοντες κατὰ βαιὸν, ἑὸν γόνυ γουνὸς ἄμειβον,
Ἀλλήλων ἐπὶ δηρὸν ἀλευάμενοι μέγα κάρτος·
Σὺν δ' ἔβαλον νεφέλῃσιν ἐοικότες αἰψηρῇσιν,
Αἵ τ' ἀνέμων ῥιπῇσιν ἐπ' ἀλλήλῃσι θοροῦσαι,
Στεροπὴν προϊᾶσι, μέγας δ' ὀρυθμαίνεται αἰθὴρ
Θηγομένων νεφέων, βαρὺ δὲ κτυπέουσιν ἄελλαι,
Ὣς τῶν ἀζαλέῃσι περικτυπέοντο γένειαι
Ῥινοῖς· αἷμα δὲ πουλὺ κατέρρεεν· ἐκ δὲ μετώπων,
Ἱδρὼς αἱματόεις θαλερὰς ἐρύθαινε παρειάς·
Οἱ δ' ἄλληκτον ἔνεικον μεμαῶτες· οὐδ' ἄρ' Ἐπειὸς
Λῆγεν, ἐπέσσυτο δ' αἰὲν ἑῷ περὶ κάρτεϊ θύων·
Τὸν δ' ἄρα Θησέος υἱὸς ἐϋφρονέων ἐν ἀέθλῳ
Πολλάκις ἐς κενεὸν κρατερὰς χεῖρας ἰθύνεσθαι
Θῆκε· καὶ ἰδρείῃσι διατμήξας ἑκάτερθε
Χεῖρας, ἐς ὀφρύας τύψεν ἐπάλμενος, ἄχρις ἱκέσθαι
Ὀστέον· ἐκ δέ οἱ αἷμα κατέρρεεν ὀφθαλμοῖο.
Ἀλλὰ καὶ ὣς Ἀκάμαντα βαρείῃ χειρὶ τυχήσας,
Τύψε κατὰ κροτάφοιο. χαμαὶ δέ οἱ ἤλασε γυῖα·
Αὐτὰρ ὅγ' αἶψ' ἀνόρουσε, καὶ ἔνθορε φωτὶ κραταιῷ·
Πλῆξε δέ οἱ κεφαλήν. ὁ δ' ἄρ' ἔμπαλιν ἀΐσσοντος

Βαίν

Βαιὸν ὑποκλίνας. σκαιῇ δὲ χερὶ τύψε μέτωπον·
Ἄλλῃ δ' ἀλλα στρέψας ἐπάλμενος· ὃς δὲ καὶ αὐτὸς
Μαιμώων τοίῃ χέρας ὤρεγε. τοὺς δ' ἄρ' Ἀχαιοὶ
Ἀλλήλων ἀπέρυξαν, ἐελδομένους πονέεσθαι
Νίκης ἀμφ' ἐρατεινῆς· τῶν δ' ἐσσυμένως θεράποντες
Ῥινοὺς αἱματόεντας ἄφαρ στιβαρῶν ἀπὸ χειρῶν
Λῦσαν· τοὶ δ' ἄρα τυτθὸν ἀνέπνευσαν καμάτοιο,
Μορξάμενοι σπόγγοισι πολυτρήτοισι μέτωπα.
Τοὺς δ' ἑτάροι τε, φίλοι τε παρηγορέοντες, ἄγεσκον
Ἀντικρὺς ἀλλήλων, ὥς κεν χόλου ἀργαλέοντος
Ἐσσυμένως λελάθωνται, ἀρεσσάμενοι φιλότητα·
Ἀλλ' οἱ μὲν πεπίθοντο παραιφασίῃσιν ἑταίρων·
Ἀνδράσι γὰρ πινυτοῖσι πέλει νόος ἤπιος αἰεί.
Κύσσαν δ' ἀλλήλους· ἔριδος δ' ἐπελήθετο θυμὸς
Λευγαλέης· τοῖς δ' αἶψα Θέτις κυανοκρήδεμνος
Ἀργυρέους κρητῆρας ἐελδομένοισιν ὄπασσεν,
Δοιούς, τοὺς Εὔνηος Ἰήσονος ὄβριμος υἱὸς
Ὦνον ὑπὲρ κρατεροῖο Λυκάονος ἐγγυάλιξεν
Ἀντιθέῳ Ἀχιλῆϊ περικλύστῳ ἐνὶ Λήμνῳ·
Τοὺς Ἥφαιστος ἔτευξεν ἐρισθενέϊ Διονύσῳ
Δῶρον, ὅτ' εἰς Ὄλυμπον ἀνήγαγε δῖαν ἄκοιτιν
Μίνωος κούρην ἐρικυδέα, τήν ποτε Θησεὺς
Κάλλιπεν οὐκ ἐθέλων περικλύστῳ ἐνὶ Δίῃ·
Τοὺς δ' ἄρα Διόνυσος ἑῷ πόρεν υἷι δῶρον
Νέκταρος ἐμπλείους· ὁ δ' ἄρ' ὤπασεν Ὑψιπυλείῃ
Πολλοῖς σὺν κτεάτεσσι Θόας· ἡ δ' υἷι δίῳ
Κάλλιπεν· ὃς δ' Ἀχιλῆϊ Λυκάονος εἵνεκα δῶκε·
Τῶν δ', ἕτερον μὲν ἔδεκτο ἀγαυοῦ Θησέος υἱός.
Ἄλλον δ' αὖτ' Ἐπειὸς ἑὰς ἐπὶ νῆας ἴαλλε
Γηθόσυνος· τῶν δ' ἀμφὶ τετυμμένα τύμματα πάντα
Ἠκέσατ' ἐνδυκέως Ποδαλείριος, ὡς δ' ἄρ' αὐτὸς
Πρῶτα μὲν ἐκμύζησεν, ἔπειτα δὲ χερσὶν ἑῇσι
Ῥάψεν ἐπισταμένως· καθύπερθε δὲ φάρμακ' ἔθηκε
Κεῖνα, τά οἱ πάρος αὐτὸς ἑὸς πατὴρ ἐγγυάλιξε·
Τοῖσι δ' ἄρ' ἐσσυμένως καὶ ἀναλθέα τύμματα φωτῶν
Αὐτῆμαρ μογέοντος ὑπὲκ κακοῦ ἰάονται·
Τῶν δ' ἄρ' ἀμφὶ πρόσωπα, καὶ ἀκομόωντα κάρηνα
Τύμματ' ἀπαλθαίνοντο· κατηπιόωντο δ' ἀνῖαι·

Ἀμφὶ δὲ τοξοσύνης, Τεῦκρος, καὶ Ὀϊλέος υἱὸς
Στῆσαν, οἳ καὶ πρόσθε δρόμου περιδηρήσαντο·
Τῶν δ' ἄρα τηλόσε θῆκεν ἐϋμμελίης Ἀγαμέμνων
Ἱππόκομον τρυφάλειαν· ἔφη δ' ὃ πολλὸν ἀμείνων
Ἔσσεται, ὅς κέρσειεν ἀπὸ τρίχας ὀξέϊ χαλκῷ·
Αἴας δ' αὐτίκα πρῶτος ἑὸν προέηκε βέλεμνον·
Πλῆξε δ' ἄρα τρυφάλειαν· ἐπέκτυπε δὲ χαλκὸς
Ὀξύτατον. Τεῦκρος δὲ μέγ' ἐγκονέων ἐνὶ θυμῷ
Δεύτερος ἧκεν ὀϊστόν· ἄφαρ δ' ἀπέκερσεν ἐθείρας
Ὀξὺ βέλος· λαοὶ δὲ μέγ' ἴαχον ἀθρήσαντες·
Καί μιν κυδαίνεσκον ἀπείρεσιον· οὐδέ κ' ἄρ' αὐτὸν
Πληγὴ ἐπαλγύνεσκε θοοῦ ποδός· ἀλλά μιν οὔτι
Βλάψεν, ὑπαὶ παλάμῃσι θοὸν βέλος ἰθύνοντα·
Καί οἱ τεύχεα καλὰ πόρε Πηλῆος ἄκοιτις
Ἀντιθέου Τρωΐλοιο, τὸν ἠΐθεον μέγ' ἄριστον
Τροίῃ ἐν ἠγαθέῃ, Ἑκάβη τέκεν· οὐδ' ἀπόνητο
Ἀγλαΐης· ἤδη γάρ μιν ἀπήμερσεν Ἀχιλλεὺς
Ἔγχος ὁμοῦ καὶ κάρτος ἀπαμείρων βιότοιο·
Ὡς δ' ὁπότ' ἐρσήεντα, καὶ ἀνθαλέοντ' ἀνὰ κῆπον,
Ὑδρηλῆς καπέτοιο μάλ' ἀγχόθι τηλεθάοντα,
Ἢ στάχυν, ἢ μήκωνα, πάρος καρποῖο τυχῆσαι,
Κέρσῃ τις δρεπάνῳ νεοθηγέϊ, μηδ' ἄρ' ἐάσῃ
Ἐς τέλος ἡδὺ μολεῖν, μηδ' ἐς σπόρον ἄλλον ἱκέσθαι,
Ἀμήσας κενεόν τε, καὶ ἄσπορον αἰθομένοισι,
Μέλλοντ' ἐρσήεντος ὑπ' εἴαρος ἀλδαίνεσθαι,
Ὣς υἱὸν Πριάμοιο, θεοῖς ἐναλίγκιον εἶδος,
Πηλείδης κατέπεφνεν ἔτ' ἄχνοον, εἰσέτι νύμφης
Νήϊδα, νηπιάχοισιν ὁμῶς ἔτι κουρίζοντα·
Ἀλλά μιν εἰς πόλεμον φθισίμβροτον ἤγαγε μοῖρα
Ἥβης ἀρχόμενον πολυγηθέος. ὁππότε φῶτες
Θαρσαλέοι τελέθουσιν, ὅτ' οὐκέτι δεύεται ἦτορ·

Frontem paulum declinans, læua manu percutit,
Alteram in naues impingit aſſiliens. Ita & Acamas ipſe
Omni induſtria manus iactat. Sed hos tandem Achiui
Inter ſe diremerunt, vlterius certare volentes — Certamen pugnorum componitur.
De dulci victoria: quibus mox famuli
Lora cruenta de robuſtis manibus ſine mora
Relaxant, ipſiq́; pauxillum a labore ſeſe recreant.
Foraminoſis ſpongiis facies abſtergentes.
Hos igitur ſocij & amici verbis mulcentes ducebant — Studium concordiæ & placabilitas.
In mutuum complexum, vt acerbæ iræ
Statim memoriam, reſarta inter ſe gratia, deponerent.
Hi itaq; amicorū monitis ſe faciles & obſequētes prebuerūt.
Cordatis enim viris ſemper placida mens eſt.
Mutuaq́; dederunt oſcula, & animus litis obliuia traxit
Funeſtæ, ſubitóque illis Thetis cæruleo redimiculo inſignis
Pro deſiderio ipſorum argenteos crateras dedit — Præmia pugilatus.
Duos: quos Euneus acer Iaſonis filius,
Pretium pro forti Lycaone obtulerat
Semideo Achilli, in Lemno circumflua.
Hos Vulcanus ſpectabilis fabricarat Baccho
Honoratum, cùm ad cœlum eueheret diuam ſibi vxorem — Climax.
Nobilem Minois natam, quam pridem Theſeus
Deſtituerat, præter voluntatem ſuam, in Dia, maris alluuio-
Eos, a. mitis liber dono dederat filio ſuo Thoanti (ne cincta.
Nectare repletos, conceſſitq́; illos Hypſipylæ
Tino is, cum multis opibus. Hæc itaque generoſo illos filio
Reliquit: quos pro redimendo Lycaone Achilli tradidit.
Horum alterum obtinuit illuſtris Theſei proles:
Alterum præſtans Epeus ſuas ad naues miſit
Lætus, quibus cuncta inflicta vulnera
Podalirius accuratè curat: nam ſanguinem ipſis
Primum exprimit. Poſtea manibus ſuis
Solerter conſuit, & medicamenta imponit
Illa, quorum ipſi olim parens copiam fecerat, Æſculapius
Quibus continuo etiam inſanabiles hominum plagæ
Vno die ab ægrifico malo releuantur.
Horum igitur in facie & crinitis capitibus ſtatim
Vulnera ſanabantur, & mitius habebant dolores.

Cæterùm ad ſagittarum certamen Teucer & Oilei natus
Se obtulerunt, qui & antea curſu inter ſe contenderant. — Certamen ſagittarum.
A quibus procul haſta bonus Agamemnon ſtatuit
Galeam equinis ſetis inſignem, & edixit hunc longe ſuperio-
Fore, qui acuto ære criſtam reſecaret. (rem.
Aiax ergo princeps ſuum iaculatur telum,
Et galeam ferit, eſque tinnitum reddit
Acutiſſimum. Teucer verò magno animi nixu incumbens,
Poſterior emittit ſagittam, & protinus pilos præacutum
Auulſit telum. Ac ſpectatores magnum edunt plauſum.
Quin etiam illum ſupra modum laudant, quòd eum
Plaga dolore afficeret, & tamen nihil ipſi
Officeret, volucrem manibus ſagittam dirigenti.
Quare pulchra et arma Pelei coniunx dedit
Troili præſtantis. Quem iuuenum longè optimum
In ſacra Troia Hecaba peperit, nec fructum cepit
Honorificum de ipſo. Iam enim ſæui eum Achillis
Haſta ſimul ac robur, vita ſpoliarant.
Ceu in roſcido & florenti horto,
Aquoſam iuxta foſſam, creſcentem
Vel ſpicam vel papauer, antequam fructum conſequatur,
Quiſpiam falce acuta reſecat, nec ſinit
Ad dulcē peruenire finem, nec ad alteram ſementē durare:
Metens ſegetem inanē, et ſeminis expertem, ſplendido ære:
Quæ tamē à roriſluo vere maturū incremētū acceptura eſſet
Eodē modo etiā natum Priami, Deos formā æquiparantē,
Pelides obtruncauerat, cùm adhuc impubis eſſet, ac ſponſæ
Ignarus, cum pueris adhuc tenera ætatis more ludens.
Et tamen ad perniciale hominibus bellum Parca eum ab-
ſtraxerat,
Lætæ pubertatis annos ingredientem: quando virilis ſexus
Fit audacior, nec amplius cor viribus deſtituitur.

Sic inter ipſas lucet ærumnas decus. Teucri præmium.

Troili interitus, per Compar. à frugibus præmaturè demeſſis. Præmaturus interitus.

Diſci ludus.

Protinus etiam amplum & graue diſcum ſolon vocant
Multi ex agili manu proijcere tentant.
Quē nemo, cū eſſet ſupra modū ponderoſus, mittere poterat
Argiuū. Sed ſolus Aiax fortiter hoſtes ſuſtinēs rotabat illū
E valida manu, velut quercus ſylueſtris
Ramum areſactum, calidæ æſtatis tempore:
Quando cunctæ fruges in agro iam ſiceſcunt.
Omnes igitur ſtupor inuaſit, quòd tam longè è manu euolaſſet
Quòd vix magno labore duo viri ſuſtuliſſent.

Soli ſeu diſci deſcriptio.

Diſcum hunc Antæus violentus olim iaculabatur
Sine negotio è manu, cum periculum faceret roboris ſui,
Priuſquam inter validas manus Herculis eliſus fuit.
Tunc Hercules ſtrenuus cum multa præda adeptus
Obtinuerat inuictæ manus præmium. Sed eum forti
Poſtea Æacidæ Telamoni *munus attribuit, quando cum*
ſilij turrigeri vrbem famigeratam expugnauerat. (*ipſo*
Ille filio dedit, qui cuis in nauibus
Ad Troiam eum attulit, vt parentis ſui
Monimētū habēs, pugnam cū robuſtis Troianis conſereret
Alacriùs, & periclitanti vires exercitamentum eſſet.
Hunc ergo Aiax ad longiſſimum torquebat interuallum.

Aiacis præmium.

Et tunc Thetis ei tradidit inſignia arma
Memnonis præclari: quæ magna admiratione proſecuti ſunt
Ipſi Argiui. Cūcta enim magnitudinis erant eximiæ. (*etiam*
ſlla ergo vir inclytus ſuſcepit magno cum gaudio.
Huius enim craſsis membris ſolius
Congruebant, cùm corpori enormi applicarentur.
Ipſe tandem ingentem ad ſe recepit Solon, vt ſibi foret
Singulari oblectamento, ſi quando exerceri cuperet.

Saltus cer- [redacted]

Tum ſaltu certaturi multi ſurrexerunt.
Quorum longè tranſiliit Agapenor haſta fortis
Signa. Græci igitur vna voce gratulati ſunt viro lōgè ſalienti:
Et pulchra ei arma dedit ingentis Cyeni
Diua Thetis. Hunc enim, poſt cædem Proteſilai
Multis cùm vitam eriperet, Pelei natus interemit
Procerum Troianorum principem, Troaſq́; luctus cooperuit.

Haſtæ iaculatio.

Haſta deinceps leuiore tragula *longè ſuperauit certantes*
Euryalus, populuſq́; magno clamore approbauit. Non enim
ſllū quenquā vel pēnigera ſagitta ſuperaturū eſſe. (*aiebant*
Ideo phialam ei capaciſsimam auferendam dedit
Mater Æacidæ pugnarum periti: quam olim Achilles
Ex argēto cōflatam acquiſiuit, cū haſta ſtrauiſſet Mynetem:
Quo tēpore Lyrneſum, Troianæ ſocietatis oppidū, euaſtauit.

Aiax ad pancratiū alios prouocat.

Porrò Aiax magnanimus, cupiens decertare
Manibus ſimul & pedibus, ſurrexit & prouocauit
In mediū excellentiſſimum heroum quemq́; qui vt viderunt
Immanē & robuſtū virū, obſtupuēre: nec quiſquā auſus eſt
Obuiam illi procedere. Triſtis enim metus infregerat omniū
Vires: & verebantur apud animum, ne ſi quem manibus
Percuteret indefeſſis, faciem illibus
Contunderet repente, eiq́; viro magno eſſet nocumento.
Tandem verò omnes intuiti ſunt pugnacem Euryalum,
Pugillatus gnarum, nec ignorantem Aiacis vires *in media corona*

Euryalus certamen cum Aiace detrectat.

Huiuſmodi emiſit verba audacem hominem formidans
Amici, quemcunque alium Achiuum, quem volueritis,
Excipiam occurrentem: ſed magnum Aiacem exhorreſco.
Longè enim antecellit, ruinam allaturus eſſet vitæ meæ,
Si vaſta cum mole incumbentem ira corriperet. Non enim
Ab inuicto me viro ſaluum ad naues rediturum, (*arbitror*

Aiacis præmium.

Sic dicente riſerunt: & toto pectore lætatus eſt
Aiax animo pollens. Accipit igitur duo talenta
Lucidi argenti, quæ Thetis ipſi præmij loco
Dedit citra laborem: & cari recordatur filij
Aiacem dum intuetur, animoq́; eius mœror illabitur.

Aurigationis certamen.

Alij deinceps, animum equeſtri ſtudio addictum habētes,
Sine cunctatione exurgūt, certaminis enim ratio ſic poſcebat,
Primus Menelaus: deinde Eurypylus, audax pugnator,
Tum Eumelus, Thoaſq́; & par Diis Polypœtes.
Et lora ſubiugia equis iniiciunt, atque ſub currus trahunt.

Αὐτίκα δ' αὖτε σόλον περιμήκεά τε, βριαρόν τε
Πολλοὶ πειρήσαντο θοῶς ἀπὸ χειρὸς ἰῆλαι·
Τὸν δ' οὔτις βαλέειν δυνάτο στιβαρὸν μάλ' ἐόντα
Ἀργείων· οἷος δ' ἔβαλεν μενεδήϊος Αἴας
Χειρὸς ἀπὸ κρατερῆς, ὥστε δρυὸς ἀγρονόμοιο
Ὄζον ἀπαυανθέντα, θέρεος εὐθαλπέος ὥρῃ,
Ὁππότε λήϊα πάντα κατὰ χθονὸς ἀζαίνηται·
Θάμβεον δ' ἄρα πάντες, ὅσον χειρὸς ἐξεπότηθη
Χάλκεος, ὃν αἶψα χεροῖν δύω μογέοντε ἄειραν.
Τόν ῥά ποτ' ἀγκαίοις βίῃ φρίξασκε πάροιθεν
Ῥηϊδίως ἀπὸ χειρὸς ἵνα πειρώμενος ἀλκῆς,
Πρὶν κρατερῇσι χέρεσσι δαμήμεναι Ἡρακλῆος·
Ἡρακλέης δέ μιν αὖτις ἑλὼν σὺν ληΐδι πολλῇ,
Ἀκαμάτης ἔχε χειρὸς ἄεθλιον· ἀλλά μιν ἐσθλῷ
Ὕστερον Αἰακίδῃ δῶρον πόρεν, ὁππότ' ἄρ' αὐτῷ
Ἰλίου ἀντιπύργοιο συνέπραθε κύδιμον ἄστυ
Κεῖνος δ' υἱέϊ δῶκεν· ὁ δ' ὠκυπόροις ἐνὶ νηυσὶν
Ἐς Τροίην μιν ἔνεικεν, ἵνα σφετέροιο τοκῆος
Μνωόμενος, Τρώεσσιν ἐϋσθενέεσσι μάχοιτο
Προφρονέως, εἴη δέ οἱ ἀσκηθῆ... πειρωμένου ἀλκῆς·
Τόν ῥ' Αἴας μάλα πολλὸν ἀπὸ στιβαρῆς βάλε χειρός.
Καὶ τότε οἱ Νηρηῒς ἀγακλυτὰ τεύχεα δῶκε
Μέμνονος ἀντιθέοιο, τὰ καὶ μέγα θηήσαντο
Ἀργεῖοι· λίην γὰρ ἔσαν περιμήκεα πάντα·
Καί τάγε καγχαλόων ὑπεδέξατο κύδιμος ἀνήρ·
Οἴῳ γάρ κείνῳ γε περὶ βριαροῖσι μέλεσσιν
Ἥρμοσεν ἀπλέτοιο κατὰ χροὸς ἀμφιτεθέντα·
Αὐτὸς δ' αὖ ἀνάειρε μέγαν σόλον, ὄφρά οἱ εἴη
Τερπωλῆς μέγα ἔργον ἐπὶ λελαιομένῳ πονέεσθαι.
Οἳ δ' ἄρα δινεῖσκον ἐς ἅλματος, πολλοὶ ἀνέσταν·
Τῶν δ' ἄρ' ὑπέρθορε πολλὸν ἐϋμμελίης Ἀγαπήνωρ
Σήματα· τῷ δ' ὁμάδησαν ἐπ' ἀνέρι μακρὰ θορόντες·
Καί οἱ τεύχεα καλὰ πόρε μεγάλοιο Κύκνοιο
Δῖα Θέτις· τὸν γὰρ φόνῳ ἔπι Πρωτεσιλάου
Πολλῶν θυμὸν ἑλόντα, κατέκτανε Πηλέος υἱὸς
Πρῶτον ἀριστήων· Τρῶας δ' ἄχος ἀμφεκάλυψεν.
Αἰγανέῃ δ' ἄρα πολλὸν ὑπέρβαλε δηριόωντας
Εὐρύαλος· λαοὶ δὲ μέγ' ἴαχον· οὐ γὰρ ἔφαντο
Κεῖνον ὑπερβαλέειν, οὐδὲ πτερόεντι βελέμνῳ·
Τοὔνεκα οἱ φιάλην πολυχανδέα δῶκε φέρεσθαι
Μήτηρ Αἰακίδαο δαΐφρονος, ἥν ποτ' Ἀχιλλεὺς
Ἀργυρέην κτεάτισσε βαλὼν ὑπὸ δουρὶ Μύνητα,
Ὁππότε Λυρνησοῖο διέπραθε Τρώϊον ἄστυ.
Αἴας δ' ὀμβριμόθυμος ἐελδόμενος πονέεσθαι
Χερσὶν ὁμῶς καὶ ποσσὶν ἀνιστάμενος, καλέεσκεν
Ἐς μέσον, ἡρώων τὸν ὑπέρτατον· οἱ δ' ὁρόωντες,
Θάμβεον ὄμβριμον ἄνδρα, καὶ ἄλκιμον· οὐδέ τις ἔτλη
Ἄντα μολεῖν· πάντων γὰρ ὑπέκλασε δεῖμ' ἀλεγεινὸν
Ἠνορέην. φοβέοντο δ' ἀνὰ φρένα μήπως χερσὶ
Τύψας ἀκαμάτῃσιν, ὑπὸ πληγῇσι πρόσωπον
Συγχεύῃ μάλα, μέγα δ' ἀνέρι πῆμα γένοιτο·
Ὀψὲ δὲ πάντες ἴδοντο ἐπ' Εὐρυάλῳ μενεχάρμῃ
Ἴδμονι πυγμαχίης· ὁ δ' ἐείσατ' ἐς δ' ἐνὶ μέσσοις
Τοῖον ἔπος προσέειπεν, ὑποδείσας θρασὺν ἄνδρα.
Ὦ φίλοι, ἄλλον μὲν Ἀχαιῶν, ὅν κε θέλητε,
Τλήσομαι ἀντιόωντα, μέγαν δ' Αἴαντα τέθηπα·
Πολλὸν γὰρ προβέβηκε· διαρραίσει δέ μοι ἦτορ,
Ἤν μ' ἐπιβείσαντα λάβῃ χόλος· οὐ γὰρ ὀΐω
Ἀνδρὸς ἀτ' ἀκαμάτοιο σόον ποτὶ νῆας ἱκέσθαι.
Ὣς φαμένοιο, γέλασσαν· ὁ δ' ἐν φρεσὶ πάμπαν ἰάνθη
Αἴας ὀμβριμόθυμος· ἄειρε δὲ δοιὰ τάλαντα
Ἀργύρου αἰγλήεντος, ἅ οἱ Θέτις εἵνεκ' ἀέθλου
Δῶκεν ἄτερ καμάτοιο. φίλου δ' ἐμνήσατο παιδὸς
Αἴαντ' εἰσορόωσα· γόος δ' ἐνὶ ἔμπεσε θυμῷ.
Οἳ δ' αὖτ' ἱππασίῃ μεμελημένον ἦτορ ἔχοντες,
Ὥρνυντ' αἶψα μάλ', ὥς σφιν ἐπηπύοι τις ἀέθλου·
Πρῶτος μὲν Μενέλαος, ἰδ' Εὐρύπυλος θρασυχάρμης,
Εὔμηλός, Θόας τε, καὶ ἰσόθεος Πολυποίτης·
Ἵππους δ' ἀμφὶ λέπαδνα βάλον, καὶ ὑφ' ἅρματ' ἔρυσσαν

Πάντες

Πάντες ἐπειγόμενοι, πολυγηθέος εἵνεκα νίκης.
Αἶψα δ' ἄρ' εἰς χῶρον ξυνίεσαν βεβαῶτ' ἐπὶ δίφροις,
Χώρῳ ἐν ἀμαθόεντι· ἐπὶ νύσσῃ δ' ἔσταν ἕκαστος·
Καρπαλίμως δ' ἡνία βάλε κρατεροῖς παλάμῃσιν·
Ἵπποι δ' ἐγχριμφθέντες, ἐν ἅρμασι ποιπνύοντες,
Ὅππως τις προθέοιτο· πόδας δ' ὑπεκίνυον αὐτῶν
Οὔατα δ' ὀρθώσαντε, καὶ ἄμπυκα δεύεσκον ἀφρῷ·
Οἱ δ' ἄφαρ ἐγκονέοντες, ἐλαφρῶν ποδῶν μένος ἵππων
Μάστιγ'· οἱ δὲ θοῇσιν ἐοικότες Ἁρπυίῃσιν,
Καρπαλίμως ζεύγλῃσι μέγ' ἔνθορον ἀσχαλόωντες.
Ἅρματα δ' ὦκα φέρεσκον ἀπὸ χθονὸς ἀΐσσοντα·
Οὐδὲ θ' ἁρματροχιὰς ἰδέειν, οὐδὲ ποδοῖιν
Ἐν χθονὶ σήματα· τόσσον ὑπεξέφερον δρόμον ἵπποι
Πουλὺς δ' αἰθέρ' ἵκανε κονίσαλος ἐκ πεδίοιο,
Καπνῷ ἢ ὀμίχλῃ ἐναλίγκιος, ἥν τ' ἐν ὄρεσσιν
Ἀμφιχέῃ σπέρχουσα Νότου μένος, ἢ Ζεφύροιο,
Χείματος ἐγρομένοιο, ὅποτ' οὔρεα δεύεται ὄμβρῳ.
Ἵπποι δ' Εὐμήλοιο μέγ' ἔκθορον· οἱ δ' ἐφέποντο
Ἀντιθέοιο Θόαντος· ἄλλῳ δ' ἄλλος ἀΰτει
Ἅρματι· τοὶ δ' ἐφέροντο δι' εὐρυχόρου πεδίοιο.
* * *
Ὅντινα δήϊοι ἄνδρες ὑποτρομέουσι μάλιστα *
Ἤλιδος ἐκ δίης, ἐπεὶ μέγα ἔργον ἔρεξε
Παρφάμενος θοὸν ἅρμα κακοῦ Οἰνομάοιο,
Ὅς ῥα τότ' ἠϊθέοισιν ἀνηλέα τεῦχεν ὄλεθρον
Κούρης ἀμφὶ γάμοιο περίφρονος Ἱπποδαμείης·
Ἀλλ' οὐ μὴν κεῖνός γε καὶ ἱπποσύνῃσι μεμηλώς,
Ἵππους ὠκύποδας τοίους ἔχεν, ἀλλ' ἄρα πολλὸν
Ποσσὶν ἀφαυροτέρους· οἱ γάρ τ' εἴδοντ' ἀνέμοισιν.
Ἦ, μέγα κυδαίνων ἵππου μένος, ἠδὲ καὶ αὐτὸν
Ἀτρείδην· ὁ δ' ἄρ' ἐνὶ φρεσὶ γήθεε θυμῷ.
Τοὺς δὲ μέγ' ἀσθμαίνοντας, ἄφαρ θεράποντε ἔλυσαν
Ζεύγλης. οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀελλόποδας λύον ἵππους
Πάντες, ὅσοις ἐν ἀγῶνι περὶ δρόμος ἐτύχθη· *
Ἀντίθεον δὲ Θόαντα, καὶ Εὐρύαλον μενεχάρμην
Ἠκέσατ' ἐσσυμένως Ποδαλείριος ἕλκεα πάντα,
Ὅσσα περιδρύφθησαν, ἀπ' ἐκ δίφροιο πεσόντες·
Ἀτρείδης δ' ἄπλατον ἐγήθεεν εἵνεκα νίκης·
Καί οἱ ἐϋπλόκαμος Θέτις ὤπασε καλὸν ἄλεισον
Χρύσεον, ἀντιθέοιο μέγα κτέαρ Ἠετίωνος,
Πρὶν Θήβης κλυτὸν ἄστυ διαπραθέειν Ἀχιλῆα·

Ἄλλοι δ' αὖθ' ἑτέρωθε μώνυχας ἔντυον ἵππους
Ἐς δρόμον ἰθύνοντες· ἕλοντο δὲ χερσὶ βοείας
Μάστιγας· καὶ πάντες ἀναΐξαντες ἐφ' ἵππων,
Ἕζονθ'· οἱ δὲ χαλινὰ γενύεσσιν ἀφρίζοντες
Δάπτον, καὶ ποσὶ γαῖαν ἐπέκτυπον, ἐγκονέοντες
Ἐκθορέειν· τοὶ δ' αἶψα δρόμου ἐξ ἀπὸ νύσσης *
Καρπαλίμως οἴμησαν, ἐειδόμενοι μεμαῶτες,
Ἴκελοι ἢ Βορέαο μέγα πνείοντος ἀέλλαις,
Ἠὲ Νότου κελάδοντος, ὅτ' εὐρέα πόντον ὀρίνει
Λαίλαπι, καὶ ῥιπῇσι· δυσήχεος εὖτ' ἐπιόντος
Ἀντέλλῃ, ναύτῃσι φέρον πολυδάκρυον οἰζύν,

Ὣς οἵγ' ἐσσεύοντο κόνιν ποσὶ καρπαλίμοισιν
Ἐν πεδίῳ κλονέοντες ἀπείριτον. οἱ δ' ἑκάτερθεν
Ἵππους οἷσιν ἕκαστος, τῇ μὲν ἱμάσθλῃ *
Ταρφέα πεπληγώς, ἑτέρῃ δ' ἐν χειρὶ τινάσσων
Νωλεμὲς ἀμφὶ γένυσσι μέγα κτυπέοντα χαλινόν.
Ἵπποι δ' ἐρρώοντο· βοὴ δ' ἀνὰ λαὸν ὀρώρει

Ἄσπετος, οἱ δ' ἐπέτοντο διὰ πλατέος πεδίοιο·
Καί νύ κεν ἐσσυμένως ἐξ Ἄργεος αἰόλος ἵππος
Νίκησεν μάλα πολλόν, ἐφεζομένου Σθενέλοιο,
Εἰ μὴ ἄρ' ἐξήρπαζε δρόμου πεδίονδ' ἀμφίεγανε
Πολλάκις· οὐδὲ μὲν ἐσθλὸς Καπανήϊος υἱὸς
Κάμψαι ἐπέσθενε χερσίν, ἐπεὶ ῥ' ἔτι νῆϊς ἀέθλων
Ἵππος ἔην, γενεῇ δὲ μάλ' οὐ κακός· ἀλλὰ θοοῖο
Θεσπεσίου γένος ἔσκεν Ἀρείονος, ὃν τέκεν ἵππων
Ἅρπυια Ζεφύρῳ πολυηχέϊ, φέρτατον ἄλλων,
Πολλὸν ἐπεὶ ταχέεσσιν ἐείδμαινε πόδεσσι
Πατρὸς ἑοῖο θοῇσι καταιγίσιν· αὐτὰρ Ἄδρηστος

Omnes lætificæ victoriæ ergo feſtinantes.
Mox igitur in ſtadiũ conueniunt, conſcenſis ſellis curulibus
Loco arenoſo, & intra carceres quiſque ſe continent.
Ac protinus habenas extendunt validis manibus.
Equi autem curribus adiuncti, id operam dabant,
Quo pacto quis ante alios *exſiliret, & pedes interim moue-*
Aureſque arrigebant, & phaleras ſpumarizabant. (bant.
Ex aplo cer*tatores* impetu facto perniciũ vim *equorum*
Flagris incitant, qui volucrum more Harpyiarum,
Raptim cum iugis ſuis excurrunt, valde indignantes.
Et currus velociter auferunt, à tellure ſubſultantes
Nec rotarum veſtigia conſpici poſſunt, nec pedum
Humi notæ, adeò curſum abripiunt equi,
Denſúſque adeò puluis è campo ad auras ſurgit,
Inſtar fumi, aut nebulæ, quam in montibus
Circum iuga ſpargit Auſtri vis, aut Zephyri, Simile.
Tempeſtate exorta, cum montes imbre permadeſcunt.
Equi autem Eumeli longè anteuolabant: & inſequebantur
Diuini Thoantis. Tum alius alij clamore fauebat (equo
Curru. Ipſi interim per latum campum feruntur.
* * *
Quem hoſtici viri maximè formidant. *
Ex Ioui *ſacra Elide ſiquidem ingens facinus edidit,*
Præuertens volucrem currum maligni Oenomai,
Qui tunc iuuenibus crudelem parabat necem.
Ob filiæ nuptias prudentis Hippodamiæ:
Sed tamen nec ille, quamuis accuratum in re equeſtri ſtu-
Tam veloces equos habebat, ſed pedibus (dium ponens,
Longè infirmiores. Hi enim ventorum inſtar habent.
Dixit, magna laude attollẽs cornipedum virtutẽ, atq; ipſum
Menelaum: cuius animus intimo pectore lætus erat.
Illos itaq; magno anhelitu quaſſantes ilia, ſtatim famuli ex-
Iugo. Tum cæteri etiam procellipedes laxant equos (ſoluunt
Omnes, qui in circo decurſus palma contenderant.
Eximio autem Thoanti, & forti in prælijs Eurypylo,
Podilirius mox omnia vulnera medicatur
Quibus attriti fuerant, dum è curru prolaberentur.
Cæterum Atrides gaudio immenſo fruebatur propter virtutẽ
Et pulchricomæ Thetis elegans tradidit poculum.
Ex auro confectum, non vulgare nobilis Eetionis peculium
Antequam celebrem Thebæ vrbem Achilles exſcinderet.
Tum alij ex alia Circi parte *ſolidungulos inſtruũt equos*
Ad curſum dirigentes, & corripiunt manibus è corio bubulo Curſus equorum.
Scuticas, atque omnes equis conſcenſis
Reſidentes: hi frana mandibulis ſpumantes
Mordent, & vngulis terram tundunt properantes
Excurrere. Quibus extemplo curſus intenditur. Ex carceri-
Raptim euolant, magno ardore contendendo (bus igitur
Similes aut Boreæ procellis acriter flantis,
Aut Noti ſibilantis, quando latum ciet mare Simile à ventis.
Turbine & æſtu, cum thuribulum horrificum nimboſum
Oritur, nautis flebile naufragium afferens.
Ita illi ruunt, puluerem rapidis pedibus
In campo glomerantes infinitum. Rectorum autem
Quilibet equos ſuos hortatur, vnà flagris
Crebro ſtimulans, altera manu agitans
Indefeſſe crepitans circa mandibulas frænum.
Equi interim magna vi feruntur, ac clamor in populo exori-
Vehemens, illis per latum campi æquor volitantibus. (tur
Et continuo verſicolor ex Argis equus
Longè viciſſet alios, inſidente Sthenelo: Stheneli equus.
Niſi è curriculo abripuiſſet herum & in campi obliquum e-
uagatus eſſet
Crebrò, nec quantumuis fortis Capanei filius
Flectere eũ manibus potuit, namq; certaminũ adhuc rudis
Erat equus: ſed origine nequaquam, vitioſus. Celer enim
Genus diuinum trahebat ab Arione, quem edidit equorum
Nulli ſecundam Harpyia multiſono Zephyro.
Et quidem multum rapidis pedibus contendebat
Cum velocibus genitoris ſui procellis: atque hunc Adraſtus

A Superis dono accepit, unde illius ortus erat.

* * * *

Tydei autem natus eum dono dedit amico ſuo Stenelo
In Diis cara Troia: qui pedibus eius magnopere confiſus, (Euentus votis ſæpiſſ. non reſpõdet.)
Quòd pernix eſſet, in circum et equorum certamen eum *ad-*
Ipſe in primis ſperans ſe inſignem palmam (duxerat,
De hoc equorũ curſu relaturũ. verũ ei animo ipſius nihil gau
In his *funebrib. Ach. ludis ſeſe exercẽs. Redyt.n. (dij attulit,*
Secundo loco, Atridéſq; quamlibet velocem præuertit
Arte. Spectatores igitur Agamẽnonẽ honorifico clamore pro
Nec nõ pugnacis Sthenelı equũ, & ſimul ipſũ, (ſequebatur,
Quòd ſecũdũ tamẽ locũ obtinuiſſet: & ſi ſæpenumero extra (Ars præſtat viribus.)
Exiliſſet: dũ pedib. pp ingẽs robur ferociret. (fixos terminos
Et tunc Atridæ exſultanti Thetis tribuit
Argenteum thoracem à Diis oriundi Polydori.
Sthenelo autem dedit grauem Aſteropæi caſſidem
Ex ære, & haſtilia duo, balteúmque inſuper durabilem.
Reliquis verò equitibus, & quotquot illa die
Certatum conuenerant ad Achillis buſtum,
Omnibus dona præbuit. Inter hos verò animo triſtis erat
Prudentis Laërtæ filius, quòd ſe (buiſſet ludis
Specimen fortitudinis exhibere cupientem, à ſtrenuis prohi-
Mæſtificum vulnus, quod acer ipſi inſlixerat Alcon,
Pro fortis Æacidæ cadauere propugnanti.

Ἐκ μακάρων ἔχε δῶρον· ὅθεν γένος ἔπλετο κείνου·

* * * *

Καὶ μὴν Τυδέος υἱὸς ἑῷ πόρε δῶρον ἑταίρῳ
Τρωιάδα ζαθέην· ὁ δέ οἱ μέγα ποσσὶ πεποιθὼς
Ὠκὺν ἐόντ' ἐς ἀγῶνα, καὶ εἰς ἔριν ἤγαγεν ἵππων,
Αὐτὸς ἐνὶ προτέροισιν ὀϊόμενος μέγα κῦδος
Ἱππασίης ἀνελέσθαι· ἐδ' οὔτι οἱ ἦτορ ἰαίνει
Ἀμφ' Ἀχιλῆος ἄεθλα πονεύμενος· ἦ γὰρ ἔμελλεν ἱκέσθαι
Δεύτερος, Ἀτρείδης δὲ παρήλασεν ὠκὺν ἐόντα
Ἰδρείῃ· λαοὶ δ' Ἀγαμέμνονα κυδαίνεσκον,
Ἵππον τε Σθενέλοιο θρασύφρονος· ὅδ' ἦ καὶ αὐτὸς,
Οὕνεκα δεύτερος ἦλθε, καὶ εἰ πολλάκι νύσσης
Ἐξέθορεν, μεγάλῳ περὶ κάρτεϊ, οἷς ποσὶ θύων.
Καὶ τότ' ἄρ' Ἀτρείδῃ Θέτις ὤπασε κυδιόωντι
Ἀργύρεον θώρηκα θεηγενέος Πολυδώρου·
Δῶκε δ' ἄρα Σθενέλῳ βριαρὴν κόρυν Ἀστεροπαίου
Χαλκείην, καὶ δοῦρε δύω, καὶ ἀτειρέα μίτρην.
Ἄλλοις δ' ἱππήεσσι, καὶ ὁππόσοι ἤματι κείνῳ
Ἦλθον ἀεθλεύσοντες Ἀχιλλῆος ποτὶ τύμβον,
Δῶρα πόρεν πάντεσσιν· ἐπὶ σφίσι δ' ἄχνυτο θυμὸν
Υἱὸν Λαέρταο δαΐφρονος, οὕνεκ' ἄρ' αὐτὸν
Ἀλκῆς ἱέμενον, κρατερῶν ἀπέρυξεν ἀέθλων
Ἕλκος ἀνιηρὸν, τό μιν οὔτασεν ἐμβεβαὼς Ἄλκων,
Ἀμφὶ νέκυν κρατεροῖο προμαχούμενον Αἰακίδαο·

ΚΟΙΝΤΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ

ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ.

Πέμπτον, ὅπου μαρμάροισιν ἐπ' ἔντεσι μαίνεται Αἴας.

COINTI SMYRNÆI

DERELICTORVM

LIBER V.

Quinto, propter arma prærepta, in furorem agitur Aiax.

(Achillis arma in medium ponit Thetis.)

SED cum multifaria confecta eſſent certamina:
Tandem magnanimi Achillis cæleſtia arma
In medium collocat Diua Thetis.
Vndique autem
Varia effigies renidebant, quas Vulcani ingenium
In clypeo audacis Æacidæ fecerat.
Hæc verò ingenioſè & politè effecta erãnt in opere diuino. (Effigies in clypeo Ach. Cœlum.)
Cœlum, & Æther, cumque terra Pontus inerat,
Venti etiam nubéſque, necnon Luna & Sol,
Diuerſis inter ſe locis diſtincta: et exſculpta erãt omnia ſigna
Quotquot verſatile per cœlum circumferuntur:
Infra quæ ſimul aër infinitus erat diffuſus, (Aer.)
Inque eo alites, roſtris porrectis, circumuolitabant.
Dixiſſes, viuas vnà cum flaminibus vẽtorũ huc illuc *ferri.*
In margine expreſſa erat Tethys, et profundus Oceani æſtus, (Oceanus.)
E quibus amniũ ſuſurrantiũ fluxus ſeleriter ſcaturiebant,
Diuerſis in orbem partibus per terram ſe voluentium. (Opera.)

ἈΛΛ' ὅτε δὴ πολλοὶ μὲν ἀπηνύσθησαν ἄεθλοι,
Δὴ τότ' Ἀχιλλῆος μεγαλήτορος ἄμβροτα τεύχη
Θῆκεν ἐνὶ μέσσοισι θεὰ Θέτις. ἀμφὶ δὲ πάντῃ
Δαίδαλα μαρμαίρεσκεν, ὅσα σθένος Ἡφαίστοιο
Ἀμφὶ σάκος ποίησε θρασύφρονος Αἰακίδαο·
Καὶ τὰ μὲν οὖν ἐτέτυκτο θεοκμήτῳ ἐνὶ ἔργῳ,
Οὐρανὸς, ἠδ' αἰθὴρ, γαίῃ δ' ἅμα κεῖτο θάλασσα·
Ἐν δ' ἄνεμοι, νεφέλαι τε, σελήνη τ' ἠέλιός τε,
Κεκριμέν' ἄλλυδις ἄλλα. τέτυκτο δὲ τείρεα πάντα,
Ὁππόσα δινήεντα κατ' οὐρανὸν ἀμφιφέρονται·
Τῶν δ' ὑπὸ ὁμῶς ὑπένερθεν ἀπειρέσιος κέχυτ' ἀήρ·
Ἐν τῷ δ' ὄρνιθες τανυχειλέες ἀμφεποτῶντο·
Φαίης κεν ζώοντας ἅμα πνοιῇσι φέρεσθαι·
Τηθὺς δ' ἀμφετέτυκτο, καὶ Ὠκεανοῦ βαθὺ χεῦμα·
Τῶν δ' ἄρ' ἐξεχέοντο ῥοαὶ ποταμῶν ἀλεγεινῶν,
Κυκλόθεν ἄλλυδις ἄλλη, ἐλισσομέναι διὰ γαίης·

Ἀμφὶ

Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἐνεκέκλυντο κατ' ὄρεα μακρὰ λέοντες
Σμερδαλέοι, καὶ θῶες ἀναιδέες· ἐν δ' ἐγένοντο
Ἄρκτοι, παρδάλιές τε, σύες δ' ἅμα τοῖσι πέλοντο
Ὄμβριμοι, ἀγρώσσοντας ὑπὸ βλοσυρῇσι γένυσσι
Θήγοντες καναχηδὸν εὐκτυπέοντας ὀδόντας·
Ἐν δ' ἀγρέται μετόπισθε κυνῶν μένος ἰθύνοντες·
Ἄλλοι δ' αὖ λάεσσι καὶ αἰγανέῃσι θοῇσι
Βάλλοντες, πονέοντο κατ' ἀντίον, ὡς ἐτεόν περ·
Ἔνθ' ἄρα καὶ πόλεμοι φθισήνορες· ἐν δὲ κυδοιμοὶ
Ἀργαλέοι ἐνέκειντο, κτείνοντο δὲ λαοὶ
Μίγδα θοοῖς ἵπποισι· πέδον δ' ἅπαν αἵματι πολλῷ
Δευομένῳ ἤικτο κατ' ἀσπίδος ἀκαμάτοιο·
Ἐν δὲ Φόβος, καὶ Δεῖμος ἔσαν, στυγερή τ' Ἐνυώ,
Αἵματι λευγαλέῳ πεπαλαγμένη ἅψεα πάντα·
Ἔνθ' Ἔρις οὐλομένη, καὶ ἀμειλιχόθυμοι Ἐρινύες
Ἡ μὲν ἐποτρύνουσα ποτὶ κλόνον ἔσχατον ἄνδρας
Ἐλθέμεν, αἱ δ' ὀλοοῖο πυρὸς πνείουσαι ἀϋτμήν·
Ἀμφὶ δὲ Κῆρες ἔθυνον ἀμείλιχοι· ἐν δ' ἄρα τῇσι
Φοίτα λευγαλέου θανάτου μένος· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
Ὑσμῖναι ἐκέοντο δυσηχέες· ὧν περὶ πάντα
Ἐκ μελέων ἐς οὖδας ἀπορρέεν αἷμα, καὶ ἱδρώς·
Ἐν δ' ἄρα Γοργόνες ἔσκον ἀναιδέες· ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν
Σμερδαλέοι πεπόλευντο περὶ πλοχμοῖσι δράκοντες,
Αἰνὸν λιχμώωντες· ἀπειρέσιον δ' ἄρα θαῦμα
Δαίδαλα κεῖνα πέλοντο, μετ' ἀνδράσι δεῖμα φέροντα,
Οὕνεκ' ἔσαν ζωοῖσιν ἐοικότα κινυμένοισι.
Καὶ τὰ μὲν ἂρ πολέμοιο τεράατα πάντα τέτυκτο·
Εἰρήνης δ' ἀπάνευθεν ἔσαν περικαλλέα ἔργα·
Ἀμφὶ δὲ μυρία φῦλα πολυτλήτων ἀνθρώπων
Ἄστεα καλὰ νέμοντο, δίκη δ' ἐπεδέρκετο πάντα·
Ἄλλοι δ' ἄλλ' ἐπὶ ἔργα χέρας φέρον· ἀμφὶ δ' ἀλωαὶ
Καρποῖσι βρίθοντο· μέλαινα δὲ γαῖα τεθήλει·
Αἰπύτατον δ' ἐτέτυκτο θεουδέϊ ἐπὶ ἔργῳ
Καὶ τρηχὺ ζαθέης ἀρετῆς ὄρος· ἐν δὲ καὶ αὐτὴ
Εἱστήκει φοίνικος ἐπεμβεβαυῖα κατ' ἄκρης
Ὑψηλή, ψαύουσα πρὸς οὐρανόν· ἀμφὶ δὲ πάντῃ
Ἀτραπιτοὶ θαμέεσσι διειργόμεναι σκοπέλοισιν,
Ἀνθρώπων ἀπέεργον ἑὸν πάτον· οὕνεκα πολλοὶ
Εἰσοπίσω χάζοντο, τεθηπότες αἰπὰ κέλευθα,
Παῦροι δ' ἱερὴν οἶμον ἀνήϊον ἱδρώοντες·
Ἐν δ' ἔσαν ἀμητῆρες ἀνὰ πλατὺν ὄγμον ἰόντες,
Σπεύδοντες δρεπάνοισι νεηκέσι· τῇ δ' ὑπὸ χερσὶ
Πολλοὶ ἀμαλλοδετῆρες· ἀέξετο δ' ἐς μέγα ἔργον·
Ἐν δὲ βόες ζεύγλῃσιν ὑπ' αὐχένας αἰὲν ἔχοντες.
Οἱ μὲν ἀπήνας εἷλκον ἐϋσταχύεσσιν ἀμάλλαις
Βριθομένας· οἱ δ' αὖτις ἀροτρεύεσκον ἀρούρας,
Τῶν δὲ πέδον μετόπισθε μελαίνετο· τοὶ δ' ἐφέποντο
Αἰζηοὶ μετὰ τοῖσι, βοοσσόα κέντρα φέροντες
Χερσὶν ἀμοιβαδίης· ἀνεφαίνετο δ' ἄσπετον ἔργον·
Ἐν δ' αὐλοί, κιθάραι τε, παρ' εἰλαπίνῃσι πέλοντο·
Ἐν δὲ χοροὶ ἵσταντο νέων παρὰ ποσσὶ γυναικῶν·
Αἱ δ' ἄρ' ἔσαν ζωοῖσιν ἀλίγκιαι πνείουσαι·
Ἀγχι δ' ἄρ' ὀρχηθμοῖό τε, καὶ εὐφροσύνης ἐρατεινῆς,
Ἀφρὸν ἔτ' ἀμφὶ κόμῃσιν ἔχουσ' ἀνεδύετο πόντου
Κύπρις ἐϋστέφανος· τὴν δ' Ἵμερος ἀμφεπεπότητο,
Μειδιόωσ' ἐρατεινὰ σὺν ἠϋκόμοις Χαρίτεσσιν·
Ἐν δ' ἄρ' ἔσαν Νηρῆος ὑπερθύμοιο θύγατρες,
Ἐξ ἁλὸς εὐρυπόροιο κασιγνήτην ἀνάγουσαι
Ἐς γάμον Αἰακίδαο δαΐφρονος· ἀμφὶ δὲ πάντες
Ἀθάνατοι δαίνυντο μακρὴν ἀνὰ Πηλίου ἄκρην·
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὑδρηλοί τε καὶ εὐθαλέες λειμῶνες
Ἔσκον ἀπειρεσίοισι κεκασμένοι ἄνθεσι ποίης·
Ἄλσεά τε, κρῆναί τε, διειδέες ὕδατι καλῷ·
Νῆες δὲ στονόεσσαι ὑπὲρ πόντοιο φέροντο,
Αἱ μὲν ἄρ' ἐσσύμεναι ἐπικάρσιαι, αἱ δὲ κατ' ἰθὺ
Νισσόμεναι· περὶ δέ σφιν ἀέξετο κῦμ' ἀλεγεινὸν
Ὀρνύμενον· ναῦται δὲ τεθηπότες ἄλλοθεν ἄλλος
Ἐσσυμένας φοβέοντο καταιγίδας, ὡς ἐτεόν περ,
Λαίφεα λευκ' ἐρύοντες, ἵν' ἐκ θανάτοιο φύγωσιν,

Paſſim etiam fabrefacti erant in montibus altis leones
Terrifici, & Thoes audaces, atque truces
Vrſæ Pardaléſque & apri cum illis inerant
Feroces, qui vulnificos ſub nexus genis
Dentes, cum ſtridore, ac fremitu acuebant.
Aderant et etiam venatores à tergo canum vim recta incitantes, Venatio.
Alij autem lapidibus & venabulis citatis
Iaculando contra feras rem gerebant, perinde ac ſi verè ita accideret.
Præterea bella homicidalia, & pugnæ. Belli hypotyposis.
Difficiles inſculpta erant, ac trucidabantur homines
Promiſcuè cum ſuis equis, & omnis campus largo cruore
Imbutus ſpeciem referebat in ſcuto firmiſſimo.
Iuxtáque Metus & Timor erant, & luctifera Bellona,
Omnia membra funeſto tabo fœdata.
Et prope Lis perniciaĺis, & feroces Erinnyes:
Illa incitans viros, vt ad violentum prælium
Currerent: hæ exitialis incendij flammam exſpirantes.
Et circum Parcæ implacabiles curſitabant: inter quas
Peſtifera Lethi vis incedebat: & prope illam
Conflictus elaborati erant horriſoni: quorum vndique
E membris ad ſolum deſtillabat ſanguis & ſudor.
Inductæ etiam Gorgones efferæ: quibus hinc atque illinc
Tremendi circa cincinnos Dracones excuſi erant,
Linguas horribili modo exſertantes. Incredibile autem miraculum
Simulachra illa præbebant, adeò vt hominibus pauorē incuterent.
Similia enim erant viuis & motu præditis.
Et hæc quidem omnia erant belli monſtra.
Pulchra autem pacis ſeparatim opera fabricata erant. Pacis opera adumbrata.
Nam innumeræ calamitoſorum hominum nationes
Inſignes vrbes incolunt, & iuſtitia obit cuncta. Ciuitates bene conſtitutæ.
Alij autem alijs officijs manus adhibebant. Et paſſim agri
Fructibus graueſcunt, & tellus nigra floreſcit.
Adhæc in diuino hoc opere formatus erat celſiſſimus
Et aſper mons ſanctæ virtutis in quo ipſa Mons virtutis
Stat palmæ vertici pedibus innitens:
Ardua & ad cœlum pertingens: circumq́; circa omnes Difficilis eius aditus.
Viæ, crebris interclusæ ſcopulis,
Faciles hominum acceſſum arcent. Nam plurimi
Retrocedunt, arduo itinere abſterriti:
Et perpauci ſurſum per ſacram adſcendunt viam ſudantes.
Erant ibi meſſores ſecundum latum ordinem procedentes,
Qui recēs cote ſubactis falcib. properāt, eiſq; ad manus ſūt
Multi manipulorum ligatores, & opus ad magnum effectum promouetur.
Illic boues, colla iugis continenter inſerta habentes Meſſis.
Alij plauſtra trahunt ſpiciferis faſcibus
Onuſta: alij rura inuertunt aratris, Aratio
A quorum tergo glebæ nigreſcunt: & ſequuntur
Iuuenes ponè, boum agitatores ſtimulos gerentes,
Manibus alternis: & ingens apparet opus.
Illic tibiæ Cytharæq́; conuiuiis adhibentur: Conuiuiorum feſtiuitas
Illic choreæ mulierum ætate florentium ſub pedibus inſtituūtur:
Quæ non aliter ſeſe exercent, quam ſi viuæ exiſtant.
Et prope ſaltationem & lætitiam feſtiuam,
Spumam adhuc capillis aſperſam habens, emergit ſalo
Venus Corolligera. Quam circum Cupido volat,
Ridéſque ſuauiter cum Gratiis pulchricomis.
Adſunt etiam Nerei magnanimitate præcellentis natæ, Nuptiæ.
Ex ponto latiuago germanam deducentes
Ad bellicoſi connubia Pelei: & vna omnes
Dij epulantur in longis Pelei cacuminibus.
Ac paſſim irrigua & florida prata
Erant innumeris graminis floribus conſita:
Saltúſque & fontes, pulchra perſpicui lympha.
Præterea naues ſuper mare feruntur: Nauigatio.
Aliæ, in obliquum, aliæ in directum
Procedentes, & increbreſcit circa illas aſper fluctus:
Dum ſeſe commouet. Nautæ autem hic illic conſternati,
Imminentes formidant procellas, ac ſi verè ita ſe res habeat,
Candida vela dimittentes, vt mortis diſcrimen effugiant.

Alij ad remos ſedent occupati, & circa naues
Crebro remigum impulſu agitatas, nigrum albeſcit marmor.
Quibus ſuper exſultans, cum monſtris Pontiuagis,
Elaboratus erat Neptunus, & nimbipedes eum caballi,
Tanquam verè properantes, ſuper mare vehebant,
Aurea ſcutica ſtimulati, & fluctus, quacunque
Ruerent, ſternebatur, & æquabilis ante eos tranquillitas
Erat. vtrinque autem, frequenti agmine circa regem
Congregati. Delphines effuſè lætabantur.
Blandientes regi maris & per ventoſam maris vndam
Natantium ſpeciem habebant, quamuis ex argento conflati.
Ac præterea innumera alia artificioſè ſcuto impreſſa erant
Diuinis ſolertis Vulcani manibus.
Cuncta autẽ in modum coronæ altus Oceani ſinus ambie-
Nam extimus erat in ora, qua totus (bat.
Clypeus obſirmatus, & omnis operis varietas concluſa fue-
Iuxta illum galea magnæ molis iacebat. (rat.
Galeæ Ach. deſcriptio. *In qua effictus Iupiter, valde iraſcentis forma,*
Cælo inſidens, & Dij occupati erant vndique,
Ioui auxilium ferendo, contra Titanes litem ipſi mouentes:
Quos iam vehemens flamma cinxerat, & tela triſulca
Sine fine, nubium inſtar, erumpebant
Cœlitus. Inſuperabile enim Iouis robur ſe exſerebat,
Ac hoſtes conflagrantibus ſimiles adhuc anhelitũ ducebant.
Prope etiam pulcher thoracis ſinus reclinatus erat
Thorax. Ocreæ. *Adeò firmus, vt frangi nequiret, qui Pelidæ* ſolius *capax*
Ocreæ etiam grandes efformatæ erant, & leues vtrinq; (erat.
Soli Achilli quamuis plurimum grauitatis haberent.
Nec procul fulmineus enſis magnũ fulgorem reddebat,
Gladius. *Aureo cingulo ornatus, & argentea*
Vagina, in quo manubrium eboris conſtans
Pretioſis ſegmentis, inſigni nitore excellebat.
Et iuxta hæc porrecta erat humi longa haſta,
Haſta. *Pelias, alticomantiũ referẽs magnitudinẽ abietũ, (ctorum.*
Cruorem adhuc exhalans cum aliorum *tum ſanguine He-*
Atque tunc cæruleo reticulo velata Thetis inter Argiuos
Thetis optimo Græcorum Ach. arma donat. *Diuina verba protulit,* adhuc *ſuper Achille mœrens.*
Nũc equidẽ cũcta ludorũ funebriũ munera ſuũ finẽ habent,
Quæ in defuncti nati honorẽ licet *grauiter dolens exhibui.*
At nunc procedat qui cadauer ſeruauit, & optimus eſt *A-*
Spectabilia enim & cæleſtia illi arma induenda (chiuũm.
Tradam, quæ etiam Dijs immortalibus arrident.
Sic ait. Aſt verbis diſceptaturi ſurgunt
Aiax & Vlyſſes æque ſibi Ach. arma vendicant. *Filius Laertæ, & eximij Telamonis*
Aiax, qui longè ſuperabat omnes inter Danaos,
Vt conſpicuum ſplendet in cœlo ſidus
Heſperus, qui inter omnes ſtellas clariſſimo fulgore præſtat.
Hunc referens, armis Pelidæ adſtat,
Et petit teſtimoniũ virtutis & arma *ab Idomeneo pñte et*
Cõſultoq; Agamẽnone. Hos. n. pſuaſũ habebat (Nelei filio
Certo glorioſæ illius *pugnæ res cognitas habere.*
Nec minus Vlyſſes eorum iudicio ſe totum credebat.
Neſtoris conſilium de iudicibus ex Troianis captiuis deligendis. *Erant enim ſapientes & integri inter Danaos.*
Neſtor igitur cum Idomeneo & nobiliſſimo Atrei filio,
Vt ambo cupiebãt, hæc verba cõmunicauit, ſeorſum ab aliis.
Amici, profectò ingẽs & cui vix obſiſtatur, malum hodie
Nobis conciliant Cælites curarum expertes,
Magno Aiace, & prudenti Vlyſſe,
Ruentibus ad vehemens & difficile certamen.
Vtricunque enim horum palma deus potiri dederit,
Gaudebit is intimo pectore, alter verò magnũ ſibi luctum
Incuſans omnes Græcos, omnium verò maximè (cumulabit,
Nos, nec amplius ille nobiſcum, vt prius,
In pugna ſtabit. ſed ingentis cauſa doloris erit Achiuis,
Vtriuis illorũ maleſuada ira ſubegerit. Quoniã præ ceteris
Heroib. pollẽt, alter virtute bellica, alter cõſiliorũ prudẽtia.
Quare obſequimini mihi, cùm ætatis vos præcedam
Spatio non exiguo, & ſenio prolixo adiunctam habeam
Peritiam quoque. Siquidem multas ſecundas & aduerſas res
expertus ſum.

Οἱ δ' ἕζοντο δ' ἐρετμὰ πονεύμενοι. ἀμφὶ δὲ νηυσὶ,
Πυκνὸν ἐρεσσομένῃσι, μέλας λευκαίνετο πόντος·
Τοῖς δ' ἔπι εἰδόμενος καὶ κήτεσιν εἰναλίοισιν
Ἤσκητ' Ἐννοσίγαιος· ἀελλόποδες δέ μιν ἵπποι,
Ὡς ἐτεὸν σπεύδοντες, ὑπὲρ πόντοιο φέρεσκον
Χρυσείῃ μάστιγι πεπληγότες· ἀμφὶ δὲ κῦμα
Στόρνυτ' ἐπεσσυμένων· ὁμαλὴ δ' ἄρα πρόσθε γαλήνη
Ἔπλετο. τοὶ δ' ἑκάτερθεν ἀολλέες, ἀμφὶς ἄνακτα
Ἀγρόμενοι, δελφῖνες ἀπειρέσιον κεχάροντο
Σαίνοντες βασιλῆα· κατ' ἠερόεν δ' ἁλὸς οἶδμα
Νηχομένοις ἴνδαλλον, καὶ ἀργύρεοί περ ἐόντες·
Ἄλλα δὲ μυρία κεῖτο κατ' ἀσπίδα τεχνήεντα,
Χερσὶν ὑπ' ἀθανάτῃς πυκινόφρονος Ἡφαίστοιο·
Πάντα δ' ἄρ' ἐστεφάνωτο βαθὺς ῥόος Ὠκεανοῖο.
Οὕνεκ' ἔην ἔκτοσθε κατ' ἄντυγος· ᾗ ἔνι πᾶσα
Ἀσπὶς ἐνεστήρικτο, δέδεντο δὲ δαίδαλα πάντα·
Τῇ δ' ἄρα πὰρ κατέκειτο κόρυς μέγα βεβριθυῖα·
Ζεὺς δέ οἱ ἀμφετέτυκτο, μέγ' ἀσχαλόωντι ἐοικὼς,
Οὐρανῷ ἐμβεβαώς· ἀμφὶ δ' ἀθάνατοι πονέοντο
Τιτήνων ἐσσευομένων, Διὶ συμμεμαῶτες.
Τοὺς δ' ἤδη κρατερὸν πῦρ ἄμπεχεν· ἐκ δὲ κεραυνοὶ
Ἄλληκτοι, νιφάδεσσιν ἐοικότες, ἐξεχέοντο
Οὐρανόθεν. Ζηνὸς γὰρ ἀάσπετον ὤρνυτο κάρτος.
Οἱ δ' ἄρ' ἔτ' αἰθομένοισιν ἐοικότες, ἀμπνείεσκον·
Ἀμφὶ δὲ θώρηκος γύαλον παρεκέκλιτο καλὸν,
Ἄρρηκτον, βριαρόν τε, τὸ χάνδανε Πηλείωνα·
Κνημῖδες δ' ἐτέτυκτο πελώριαι· ἀμφὶ δ' ἐλαφραὶ
Μούνῳ ἔσαν Ἀχιλῆϊ, μάλιστα βριαραί περ ἐοῦσαι.
Ἀγχόθι δ' ἄσπετον ἄορ ἀπέλαμπε μαρμαίρεσκε
Χρυσείῳ τελαμῶνι κεκασμένον, ἀργυρέῳ τε
Κουλεῷ. ᾧ ἔπι κώπη ἀρηραμένη ἐλέφαντος
Θεσπεσίοις τεύχεσσι μετέπρεπε παμφανόωσα·
Τοῖς δὲ παρεκτετάνυστο κατὰ χθονὸς ὄμβριμον ἔγχος
Πηλιὰς, ὑψικόμοισιν ἐειδομένη ἐλάτῃσι,
Λύθρου ἔτι πνείουσα, καὶ αἵματος Ἑκτορέου.
Καὶ τότ' ἐν Ἀργείοισι Θέτις κυανοκρήδεμνος
Θεσπέσιον φάτο μῦθον, ἀκηχεμένη Ἀχιλῆος·
Νῦν μὲν δὴ καὶ ἀγῶνος ἄεθλια πάντα τελέσθη,
Ὅσσ' ἐπὶ παιδὶ θανόντι μέγ' ἀχνυμένη κατέθηκα·
Ἀλλ' ἴτω ὅς κ' ἐσάωσε νέκυν, καὶ ἄριστος Ἀχαιῶν·
Καὶ νῦν οἱ θηητὰ καὶ ἄμβροτα τεύχε' ἕσασθαι
Δώσω, ἃ καὶ μακάρεσσι μετήνδανεν ἀθανάτοισιν·
Ὣς φάτο· τοὶ δ' ἀνόρουσαν ἐειδομένοντ' ἐπέεσσιν.
Υἱὸς Λαέρταο, καὶ ἀντιθέου Τελαμῶνος
Αἴας, ὃς μέγα πάντας ὑπείρεχεν ἐν Δαναοῖσιν.
Ἀστὴρ ὡς ἀρίδηλος ἀν' οὐρανὸν αἰγλήεντα
Ἕσπερος, ὃς μέγα πᾶσι μετ' ἄστρασι παμφαίνησι,
Τῷ ἴκελος, τεύχεσσι παρίστατο Πηλείδαο.
Ἤτεε δ' Ἰδομενῆα ἀυτὴν, καὶ Νηλέος υἷα,
Ἠδ' ἄρα μητιόεντ' Ἀγαμέμνονα· τοὺς γὰρ ἐώλπει
Ἴδμεναι ἀτρεκέως ἐρικυδέος ἔργα μόθοιο.
Ὣς δ' αὔτως Ὀδυσεὺς κείνοις ἔπι πάγχυ πεποίθει·
Οἱ γὰρ ἔσαν πινυτοί, καὶ ἀμύμονες ἐν Δαναοῖσι·
Νέστωρ δ' Ἰδομενῆϊ, καὶ Ἀτρέος υἱέϊ δίῳ
Ἄμφω ἐελδομένοισιν, ἔπος φάτο, νόσφιν ἀπ' ἄλλων,
Ὦ φίλοι, ἦ μέγα πῆμα, καὶ ἄσχετον ἤματι τῷδε
Ὑμῖν συμφορέουσιν ἀκηδέες οὐρανίωνες,
Αἴαντος μεγάλοιο, περιφραδέος τ' Ὀδυσῆος
Ἐσσυμένων ἐπὶ δηρὶν ἀάσχετον, ἀργαλέην τε·
Τῶν γὰρ τ' ὁπποτέρῳ δώῃ θεὸς εὖχος ἀρέσθαι,
Γηθήσει κατὰ θυμόν. ὁ δ' αὖ μέγα πένθος ἀέξει,
Πάντας ἀτιμάζων Δαναοὺς, περὶ δ' ἔξοχα πάντων
Ἡμέας· οὐδέ τι κεῖνος ἐν ἡμῖν ὡς τὸ πάροιθε
Στήσεται ἐν πολέμῳ· μέγα δ' ἔσσεται ἄλγος Ἀχαιοῖς,
Κείνων ὁππότερόν περ ἕλῃ χόλος, οὕνεκα πάντων
Ἡρώων προφέρουσιν· ὁ μὲν πολέμῳ, ὁ δὲ βουλῇ·
Ἀλλ' ἄγ' ἐμεῖο πίθεσθε, ἐπεὶ ῥα γεραίτερός εἰμι
Αἰὼν, οὐκ ὀλίγον περ· ἔχω δ' ἐπὶ γήραϊ πολλῷ
Καὶ νόον, οὕνεκεν ἐσθλὰ καὶ ἄλγεα πολλὰ μόγησα.

Αἰὲν δ'

Αἰεὶ δ' ἐν βουλῇσι γέρων πολύιδρις ἀμείνων
Ὁπλοτέρου πέλει ἀνδρὸς, ἐπεὶ μάλα μυρία οἶδε.
Τοὔνεκα Τρωσὶν ἐφῶμεν ἐΰφροσι τῆσδε δικάσσαι
Αἰακίδῃ τ' Αἴαντι, φιλοπτολέμῳ τ' Ὀδυσῆϊ.
Ἠδ' ὅς τις ἐξεσάωσε νέκυν Πηλεΐδαο
Ἐξ ὀλοοῦ πολέμοιο, δορύκτητοι γὰρ ἐν ἡμῖν
Πολλοὶ Τρῶες ἔασι, νεοδμήτῳ ὑπ' ἀνάγκῃ
Οἵ ῥα δίκην ἰθεῖαν ἐπὶ σφίσι ποιήσονται,
Οὔ τινι ἦρα φέροντες, ἐπεὶ μάλα πάντας Ἀχαιοὺς
Ἶσον ἀπεχθαίρουσι, κακῆς μεμνημένοι ἄτης.
Ὣς φαμένου, προσέειπεν ἐϋμμελίης Ἀγαμέμνων,
Ὦ γέρον, ὡς οὔ τις πινυτώτερος ἄλλος ἐν ἡμῖν
Σεῖο πέλει Δαναῶν, οὔτ' ἂρ νέος, οὔτε παλαιὸς,
Ὃς φῂς Ἀργείοισιν ἀπηλεγέως χαλεπῆναι
Ἀνέρ', ὅτινα τῶνδε θεοὶ μετόπισθε βάλωσι
Νίκης. οἱ γὰρ ἄριστοι ἐνὶ σφίσι δηριόωνται
Καί ῥά μοι ἔνδοθεν ἦτορ ἐνὶ φρεσὶ ταῦτα μενοινᾷ,
Ὄφρα δορυκτήτοισι δικασπολίην ἐπάσωμεν.
Τοῖς καὶ ἀπεχθόμενός τις, ὀλέθρια μήσατο ἔργα
Τρωσὶν ἐϋπτολέμοισι, χόλον δ' οὐκ ἄμμιν ἐπάσει.
Ὣς φάτο· τοὶ δ' ἕνα θυμὸν ἐνὶ στέρνοισιν ἔχοντες
Ἀμφαδὸν ἠρνήσαντο δικασπολίην ἐρατεινήν
Τῶν δ' ἄρ' ἀναινομένων Τρώων ἐρικυδέες υἷες
Ἕζον τ' ἐν μέσσοισι, δορύκτητοί περ ἐόντες,
Ὄφρα θέμιν, καὶ νεῖκος Ἀρήϊον, ἰθύνωσιν·
Αἴας δ' ἐν μέσσοισι μέγ' ἀσχαλόων, φάτο μῦθον,
Ὦ Ὀδυσεῦ φρένας αἰνὲ, τί τοι νόον ἤπαφε δαίμων
Ἶσον ἐμοὶ φρονέειν, περὶ κάρτεος ἀκαμάτοιο·
Ἦ φῂς αἰνὸν ὅμιλον ἐρυκακέειν Ἀχιλῆος
Βλημένου ἐν κονίῃσιν, ὅτ' ἀμφὶ Τρῶες ἔβησαν;
Ὁππότ' ἐγὼ κείνοισι φόνον στονόεντ' ἐφέηκα
Σεῖο καταπτώσσοντος, ἐπεί νύ σε γείνατο μήτηρ
Δείλαιον, καὶ ἄναλκιν ἀφαυρότερον περ ἐμεῖο,
Ὅσσον τίς τε κύων μεγαλοβρύχοιο λέοντος·
Οὐ γάρ τοι στέρνοισι πέλει μενεδήϊον ἦτορ
Ἀλλά τοι ἀφικάμενε θάρσος καὶ ἀτάσθαλα ἔργα·
Ἦ τόδ' ἐξελάθου, ὅτ' ἐς Ἰλίου ἱερὸν ἄστυ
Ἐλθέμεναι ἀλέεινες ἅμ' ἀγρομένοισιν Ἀχαιοῖς·
Καί σε καταπτώσσοντα, καὶ οὐκ ἐθέλοντ' ἐφέπεσθαι,
Ἤγαγον Ἀτρεΐδαι, ὡς μὴ ὤφελλες ἱκέσθαι
Σῇς γὰρ ὑπ' ἐννεσίῃσι κλυτὸν Ποίαντος υἷα
Λήμνῳ ἐν ἠγαθέῃ λίπομεν μεγάλα στενάχοντα,
Οὐκ οἴῳ δ' ἄρα τῷδε λυγρὴν ἐπεμήσαο λώβην
Ἀλλὰ καὶ ἀντιθέῳ Παλαμήδεϊ τεῦξας ὄλεθρον,
Ὃς σέο φέρτερος ἔσκε βίῃ, καὶ εὔφρονι βουλῇ·
Νῦν δ' ἤδη καὶ ἐμεῖο κατ' ἀντίον ἐλθέμεν ἔτλης,
Οὔτ' εὐεργεσίης μεμνημένος, οὔτε τι θυμῷ
Ἀζόμενος σέο πολλὸν ὑπέρτερον, ὅς ἐνὶ χάρμῃ
Ἐξεσάωσα πάροιθεν, ὑποτρομέοντα κυδοιμὸν
Δυσμενέων, ὅτε σ' ἄλλοι ἀνὰ μόθον εἰωθέντα
Κάλλιπον ἐν δηΐων ὁμάδῳ, φεύγοντα καὶ αὐτόν.
Ὡς ὄφελον καὶ ἐμεῖο θρασὺν σθένος ἐν δαΐ κείνῃ
Αὐτὸς Ζεὺς ἐφόβησεν ἀπ' αἰθέρος, ὄφρα σε Τρῶες
Ἀμφιτόμοις ξιφέεσσι διαμελεϊστὶ κέδασσαν
Δαῖτα κυσὶ σφετέροισι, καὶ οὐκ ἂν ἐμεῖο μενοίνας
Ἐλθέμεναι κατέναντα, δολοφροσύνῃσι πεποιθώς.
Σχέτλιε, τίπτε, βίῃ πολὺ φέρτατος ἔμμεναι ἄλλων
Εὐχόμενος, μέσσοισιν ἔχες νέας, οὐδέ τι θυμῷ
Ἔτλης ὥσπερ ἔγωγε θοὰς ἐκτοσθεν ἐρύσσαι
Νῆας, ἐπεί νύ σε τάρβος ἐπήϊεν, οὐδὲ μὲν αὐτὸν
Πῦρ νηῶν ἀπάλαλκες. ἐγὼ δ' ὑπ' ἀταρβέϊ θυμῷ
Ἔστην καὶ πυρὸς ἄντα, καὶ Ἕκτορος, ὅς μ' ὑπόεικε
Πάντῃ ἐν ὑσμίνῃ, σὺ δέ μιν δείδιες αἰεί·
Ὡς ὄφελον τόδε νῶϊν ἐνὶ πτολέμῳ τις ἄεθλον
Θῆκεν, ὅτ' ἀμφ' Ἀχιλῆϊ δεδουπότι δῆρις ὀρώρει,
Ὄφρ' ἐκ δυσμενέων με, καὶ ἀργαλέοιο κυδοιμοῦ
Ἔδρακες ἔντεα καλὰ ποτὶ κλισίας φορέοντα
Αὐτῷ ὁμῶς Ἀχιλῆϊ δαΐφρονι, νῦν δ' ἄρα μύθων
Ἰδρείῃ πίσυνος μεγάλων ἐπιμαίεαι ἔργων.

Semper autem in conſiliorū tractatione peritus ſenex potior
Eſt homine florentioris ætatis: cum plurimarum rerum cognitione valeat. (dibant litem,
Idcirco prudētibus Troianis negotiū permittamus diſcepta-
Inter Diis comparandū Aiacē & belli amantem Vlyſſem,
Vter nimirum eripuerit cadauer Pelide
Ex funeſta illa dimicatione: captiui enim inter nos
Multi ſunt Troiani, recens ſub iugum noſtrum redacti:
Qui iuſtam ſententiam de illis pronunciabunt,
Nullius gratiam captantes: cùm vniuerſos ſimul Achiuos
Æquali odio proſequantur, diræ calamitatis memores.
Taliter orantem affatur haſta pollens Agamemnon.
O Senex, quàm nemo alius inter nos conſultior
Te eſt Danaûm, neque iuuenis, neque ætate prouectus:
Qui præſagis atrociter offenſum iri Argiuis,
Heroem, vtrumcunque ex his Dij poſtpoſuerint
Victoriæ. Nam præſtantiſſimi inter ſeſe litigant.
Et ſanè eandem conſilij rationem animus meus ſecū verſat:
Vt videlicet *dijudicandi arbitrium captiuis tradamus:*
Quib. cū alteruter iniuriā acceptā feret, perniciali clade af-
Bellaces Troianos: nec in nos iracundiæ bilē effundet. (ficiet
Sic dixit. Græci igitur vnam ſententiā in animis habentes,
Publicè controuerſiæ huius dijudicationem detrectabant.
Quibus recuſantibus: præclari Troūm nati,
Quamuis bello capti, in medio conſederunt, (niſtrarent.
Vt ius in hac *cōtrouerſia militari rectè admi-* (ba erumpit.
Aiax igitur in medio cōſeſſu: magno ſtomacho in hæc ver-
Heu Vlyſſes improbæ mentis, cur animū tuum malus genius
Vt de inuicto robore mecum contendas? (ita ſeducit,
Num iactas, hoſtium globum te repuliſſe ab Achille,
In puluerem proiecto, cùm Troes ei vndique imminerent?
Quo tempore luctificam ego illis necem intuli;
Te pauitante: quoniam te mater edidit
Timidum & inualidum, meq; tanto debiliorem,
Quanto canis aliquis horrēdū frementi leone deterior eſt.
Non enim animus tibi eſt in pectore, qui hoſtem intrepidè
Sed temeritati & ſceleratis rebus ſtudes. (exſpectet.
An tibi elapſum hoc eſt, quod ad ſacram Ilij vrbem
Proficiſci cum Achiuis conſociatus verebaris
Et te fugitantem & comitari recuſantem
Adduxerunt Atridæ? vtinam verò non veniſſes.
Tuis enim conſiliis celebrem Pœantis filium
In grata Diis Lemno magnos edentem gemitus reliquimus:
Nec huic ſolummodo triſtem machinatus es iniuriam,
Verū etiā Palamedi, diuini ingenij viro interitus autor fuiſti: (ſti.
Qui te fortitudine & conſilio prudenti longè anteibat.
Nunc etiam mihi litem mouere non erubeſcis,
Nec beneficij memor in te collati *nec quicquā apud animū*
Honoris tribuens te multo ſuperiori: qui tè in pugna
Iam olim ſeruaui, conſternatum impreſſione
Hoſtium: cùm te alij in conſtictu deſertum
Reliquiſſent, inter hoſtium globos, & ipſum fugæ deditum;
O ſi etiam meam vim audacem in illo diſcrimine
Ipſe ex cœlo Iupiter conſternaſſet! vt te Troes
Ancipitibus gladiis in fruſtra diſſecuiſſent, lancinatum diſ-
Canibus ſuis eſcam. Ita non auderes mecum iecissent
In certamen deſcendere, ſubdola calliditate fretus.
Improbe quare, cùm viribus te longè præpollere aliis
Iactes, nauigia in medio tenes: nec tanta es animi
Fiducia, vt quemadmodū ego, ad extrema ſubducas celeres
Naues? quippe te pauor inuaſit. At nec hoſticum
A nauibus ignem prohibuiſti: ipſe autem animo impauido
Et incendio & Hectori me obieci, qui mihi cedebat
Vbique in prælio: quem tu perpetuò exhorruiſti.
Vtinam quis in pugna hoc nobis præmium
Propoſuiſſet, quando circa proſtratum Achillem certamen
Vt me ex hoſtibus & difficili pugnæ tumultu (glíſcebat,
Pulchra hæc arma ad papiliones referentem vidiſſes,
Vnà cum ipſo Achille pugnaci. At nunc verborum
Solertia confidens, ad res magnas aſpiras.

Auſcultā eum cui quatuor ſunt aures. Prudens & conſulta ſenectus.

Iudicium incorruptum.

Agamemnon approbat conſilium Neſtoris.

Troes captiui denudicant litē Græcorū. Miranda ſors: Captiui de victoribus ſuis iudicēs.

Aiacis cum Vlyſſe litigantis oratio.

Sue miſſitis.

Seipſe laudat, & alios præ ſe contemnit & vituperat.

At enimuerò tantum tibi virium non eſt, vt inuicta
Arma induas bellicoſi Æacidæ, aut haſtam
Vibres manibus. Mihi verò omnia ſunt
Apta: & me decet ſplendida hæc arma geſtare,
Qui pulcherrima Dei Vulcani munera neutiquam dedeco-
Sed quid ignauis inter nos verbis altercantes (rem.
Stamus de nitidis generoſi Achillis armis,
Vter noſtrûm in exitiali pugna ſit melior?
Militare enim hoc fortitudinis præmium, non moleſtæ
Garrulitatis, in medium depoſuit argentipes Thetis.
Verborum autem neceſſarius in foro vſus eſt hominibus.
Scio equidem: quòd te longè nobilior & fortior
Sum: ſiquidē ex eadē, quâ magnus Achilles, proſapia genus

Vlyſſes Aiacem confutat.

Sic aut. hunc verò amaris verbis è regione adortus (duco.
Filius Laërtæ, verſuta conſilia agitans.

Solertiæ & eloquentiæ effectus.

Aiax nugator, cur tantum verborum in me temerè effutis?
Dicis me hominem nullius pretij, & improbū, atq; imbellē
Eſſe, quem te longè ſuperiorem eſſe auſim dicere

Inductio.

Conſilio & eloquio, quæ hominibus vires augent.
Etenim excelſam petram, quæ aliàs frangi nequit,
Ingenio ſuccidunt in montibus viri lapidum ſectores.
Non magno negotio. Induſtria etiam procelloſum mare
Nautæ tranſmittunt, cum magno æſtu fluctuat.
Arte venatores validos domant leones,
Pardaleſq; & apros, & aliarum beſtiarum genera.
Adhæc fortes tauri ſubijciuntur iugo
Hominum induſtria. Ratione denique omnia perficiuntur.
Et ſemper eſt in conſulto homine, in negotiis
Cunctis, & in deliberationibus, homo peritus præſtabilior.
Ideo ingenio & ſapientiâ valentem audax Oenidæ filius
Socium me ex omnibus delegit, vt accederem
Ad Troianorum vigiles: vbi ingens facinus ambo cõiun-
Adhæc ipſum fortis Pelei inclytum natum (ctim peregimus.
Socium Atridis adiunxi. ſi etiam alio
Heroë inter Græcos opus fuerit,
Neque tuis ille manibus adductus veniet, neque aliorum
Argiuorum conſiliis: ſed Achiuûm ego ſolus ipſum
Adduxero, blandis adhortatus verbis,
Ad iuuenum certamen. Magno enim præſidio hominibus
Eſt cum ſapientia temperata. At robur virile (oratio
Inefficax eſt, & proceritas ad nihil conducit
Viri, niſi prudens eum conſilium comitetur.
Atqui mihi iuxta robur ac conſilium ſuppeditarunt
Dij immortales & inſigne me Græcis emolumentum fecerūt.
Nec verò, tu vt affirmas, me nuper fugientem ſeruaſti
Ab hoſtili fremitu: non enim fugi: ſed ſimul omnes
Irruentes Troianos fortiter ſuſtinui: qui licet impreſſionem
Violento conatu: ego tamen manuum robore, (in me facerent
Multis animum diſſolui. Non igitur vera tu iactitas.
Non enim me protegebas in acie. ſed tibi ipſi
Stabas opem ferens: ne quis te haſta configeret,
Terga dantē ex conflictu. Naues autem in mediū ſubtraxi,
Nō quòd vim hoſtiū extimeſcam: ſed vt ingenioſam operam
Vnà cum Atridis aſſiduè huic bello impendam.
Tu ſanè extremo loco naues ſtatuiſti: at ego
Fœdis me ipſum plagis cùm deformaſſem:
Vrbem Troianam ingreſſus ſum, vt explorarem.
Quæ de triſti bello conſilia tractarent.
Neque Hectoris haſtam pertimui: quin ipſe etiam
Inter primos me accinxi, ad pugnandum promtus
Cum illo, quando fiduciâ virium omnes prouocabat.
Iā verò propter Achillē multo plures quàm tu viros per-
De hoſtibus: & eripui vnà cum armis extinctum. (emi
Nec haſtam reformido tuam. niſi me tabificum
Vulnus, adhuc doloribus angat, propter arma
Hæc percuſſum, cæſumq; Achillem.

Aiax, à ſe Achilleum eſſe contendit.

Adde quòd & mihi, vt Achilli, excellens à Ioue ſanguinis
ortus deriuatur.
Talia verba dedit: cui fortis hæc reddidit Aiax.
O doloſe Vlyſſes, & omnium hominum nequiſſime!

Οὐ γάρ τοι σθένος ἐστὶν ἐν ἔντεσιν ἀκαμάτοισι
Δύμεναι Αἰακίδαο δαΐφρονος, οὐδέ μὲν ἔγχος
Νωμῆσαι παλάμῃσιν. ἐμοὶ δ' ἄρα πάντα τέτυκται
Ἄρμια, καί μοι ἔοικε φορήμεναι ἀγλαὰ τεύχη,
Οὔτι καταισχύνοντι θεοῦ περικαλλέα δῶρα·
Ἀλλὰ τί ἢ μύθοισιν ἐριδμαίνοντε κακοῖσιν,
Ἕσταμεν ἀμφ' Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἀγλαὰ τεύχη,
Ὅς τις φέρτερός ἐστιν ἐνὶ φθισήνορι χάρμῃ;
Ἀλκῆς γὰρ τόδ' ἄεθλον ἀρήιον, οὐκ ἀλεγεινῶν
Θῆκεν ἐνὶ μέσσοισιν ἐπέων Θέτις ἀργυρόπεζα·
Μύθων δ' εἰν ἀγορῇ χρειὼ πέλει ἀνθρώποισιν·
Οἶδα γὰρ ὡς σέο πολλὸν ἀγαυότερος, καὶ ἀρείων
Εἰμί· γένος δέ μοί ἐστιν, ὅθεν μεγάλῳ Ἀχιλῆι.
Ὣς φάτο· τὸν δ' ἀλεγεινὰ ὑποβλήδην ἐνένιπεν
Υἱὸς Λαέρταο, πολύτροπα μήδεα νωμῶν,
Αἶαν ἀμετροεπές, τί νύ μοι τόσα μὰψ ἀγορεύεις·
Οὐτιδανόν με φάθεις, καὶ ἀργαλέον, καὶ ἄναλκιν
Ἔμμεναι, ὃς σέο πολλὸν ὑπέρτερος εὔχομαι εἶναι
Μήδεσι, καὶ μύθοισι, τά, τ' ἀνδράσι κάρτος ἀέξει.
Καὶ γάρ τ' ἠλίβατον πέτρην, ἄρρηκτον ἐοῦσαν,
Μήτι ὑποτμήγουσιν ἐν οὔρεσι λατόμοι ἄνδρες
Ῥηιδίως, μήτι δὲ μέγαν βαρυηχέα πόντον
Ναῦται ὑπεκπερόωσιν, ὅτ' ἄσπετα κυμαίνηται·
Τέχνῃσι δ' ἀγρόται κρατερούς δαμόωσι λέοντας,
Παρδάλιάς τε, σύας τε, καὶ ἄλλων ἔθνεα θηρῶν·
Ταῦροι δ' ἐμβριμόθυμοι ὑπὸ ζεύγλῃσι δαμέντες
Ἀνθρώπων ἰότητι νόῳ δέ τε πάντα τελεῖται.
Αἰεὶ δ' ἀφραδέος πέλει ἀνέρος ἀμφιπόλοισι;
Πᾶσι καὶ ἐν βουλῇσιν ἀνὴρ πολύιδρις, ἀμείνων·
Τοὔνεκ' ἐϋφρονέοντα θρασὺς πάις Οἰνείδαο
Λέξατό μ' ἐκ πάντων ἐπιτάρροθον, ὄφρ' ἀφικοίμην
Ἐς φύλακας· μέγα δ' ἔργον ὁμῶς ἐτελέσσαμεν ἄμφω·
Καὶ δ' αὐτὸν Πηλῆος ἐϋσθενέα κλυτὸν υἷα
Ἤγαγον Ἀτρείδῃσιν ἐπίρροθον· ἢν δὲ καὶ ἄλλου
Ἥρωος χρειώ τις ἐν Ἀργείοισι πέληται,
Οὐδ' ὅγε χερσὶ τεῇσιν ἐλεύσεται, οὐδὲ μὲν ἄλλων
Ἀργείων βουλῇσιν· ἐγὼ δέ ἑ μοῦνος Ἀχαιῶν
Ἄξω, μειλιχίοισι παραυδήσας ἐπέεσσι,
Δῆριν ἐς αἰζηῶν· Μέγα γὰρ κράτος ἀνδράσι μῦθος
Γίγνεται, εὐφροσύνῃ μεμιγμένος. ἠνορέη τε,
Ἄπρηκτος τελέθει· μέγεθος δ' εἰς οὐδὲν ἀέξει
Ἀνέρος, εἰ μή οἱ πινυτὴ ἐπὶ μῆτις ἕπηται·
Αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ κάρτος ὁμοῦ, καὶ μῆτιν ὄπασσαν
Ἀθάνατοι, τεῦξαν δέ μ' Ἀργείοισιν ὄνειαρ·
Οὐδὲ μέν, ὡς σύ μ' ἔφησας, πρόσθε φεύγοντα σάωσας
Δηΐων ἐξ ἐνοπῆς, οὐ γὰρ φύγον, ἀλλ' ἅμα πάντας,
Τρῶας ἐποιχομένους μένον ἔμπεδον· οἱ δ' ἐπέχυντο
Ἀλκῇ μαιμώοντες. ἐγὼ δ' ὑπὸ κάρτεϊ χειρῶν
Πολλῶν θυμὸν ἔλυσα, σὺ δ' οὐκ ἄρ' ἐτήτυμα βάζεις·
Οὐ γάρ μοι γ' ἐπάμυνας ἀνὰ μόθον. ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ
Ἔστης ἦρα φέρων, μή τις νύ σε δουρὶ δαμάσσῃ
Φεύγοντ' ἐκ πολέμοιο· νέας δ' ἐς μέσσον ἔρυσσα,
Οὔτι περιτρομέων δηΐων μένος, ἀλλ' ἵνα μάχης
Αἰὲν ἅμ' Ἀτρείδῃσιν ὑπὲρ πολέμοιο φέρωμαι.
Καὶ σὺ μὲν ἔκτοθεν ἔστησας νέας, αὐτὰρ ἔγωγε,
Αὐτὸν ἀεικίσσας πληγῇς ὑπὸ ἀργαλέῃσιν,
Ἐς Τρώων πτολίεθρον ἐπήλυθον, ὄφρα πύθωμαι
Ὁππόσα μητιόωντο ὑπὲρ πολέμοιο δυσηχέος·
Οὐδὲ μὲν Ἕκτορος ἔγχος ἐδείδιον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
Ἐν προτέροις ἀνόρουσα μαχέσσασθαι μενεαίνων
Κείνῳ, ὅτ' ἠνορέῃ πίσυνος προκαλέσσατο πάντας.
Νῦν δ' ἔτι ἀμφ' Ἀχιλῆι πολὺ πλέονας κτάνον ἄνδρας
Δυσμενέων, ἐσάωσα δ' ὁμοῦ τεύχεσσι θανόντα.
Οὐδὲ μὲν ἐγχείην τρομέω σέθεν, ἀλλά με λυγρὸν
Ἕλκος ἔτ' ἀμφ' ὀδύνῃσιν ἐπείγεται εἵνεκα τευχέων
Τῶν δ' ὕπερ κτηθέντα, δαϊκταμένου Ἀχιλῆος.
Καὶ δέ μοι ὡς Ἀχιλῆι πέλει Διὸς ἔξοχον αἷμα.
Ὣς ἄρ' ἔφη· τὸν δ' αὖτις ἀμείβετο καρτερὸς Αἴας·
Ὦ Ὀδυσσεῦ δολόμητι, καὶ ἀργαλεώτατε πάντων,

Οὔτε

Οὐδέ σ' ἐκεῖσ' ἐνόησα πονεύμενον, οὐδέ τις ἄλλος
Ἀργείων, ὅτε Τρῶες Ἀχιλλέα δηιόωντα
Ἵεντ' ἐρύσασθαι μεμαότες· ἐγὼ δ' ὑπὸ δουρὶ καὶ ἀλκῇ
Τῶν μὲν γούνατ' ἔλυσα κατὰ μόθον, οὓς δ' ἐφόβησα,
Αἰὲν ἐπεσσύμενος· τοὶ δ' ἀργαλέως φοβέοντο
Χήνεσιν ἢ γεράνοισιν ἐοικότες, οἷς ἐπορούσῃ
Αἰετὸς ἠϊὸν πεδίον κατὰ βοσκομένοισιν·
Ὣς Τρῶες πτώσσοντες ἐμὸν δόρυ, καὶ θοὸν ἄορ,
Ἴλιον εἰσκατέδυσαν, ἀλευάμενοι μέγα πῆμα·
Σοὶ δ' εἰ καί ποτε κάρτος ἐπήλυθεν, οὔ τι μεθ' ἄλλων
Μάρναο δυσμενέεσσιν· ἑκὰς δέ που ἔνθα καὶ αὐτός,
Ἀμφ' ἄλλῃσι φάλαγξι πονεύμενος, οὐ περὶ νεκρῷ
Ἀντιθέου Ἀχιλῆος, ὅπου μάλα δῆρις ὀρώρει·
Ὣς φάτο· τὸν δ' Ὀδυσεὺς ἀμείβετο κερδαλέον κῆρ·
Αἶαν, ἐγὼ οὐ σεῖο κακώτερος ἔλπομαι εἶναι
Οὐ νόον, οὐδὲ βίην, εἰ καὶ μάλα φαίδιμος ἐσσί,
Ἀλλὰ νόον μὲν ἔγωγε πολὺ προφερέστερός εἰμι
Σεῖο κατ' Ἀργείους. βίῃ δέ κεν ἀμφιέει σε.
Ἠὲ καὶ ἀγαυότερος· τὸ δέ που καὶ Τρῶες ἴσασιν,
Οἵ με μέγα τρομέουσι, καὶ ἢν ἀπάτερθεν ἴδωνται.
Καὶ δ' αὐτὸς σάφα οἶδας ἐμὸν μένος, ἠδὲ καὶ ἄλλοι,
Ἀμφὶ παλαισμοσύνῃ πολυτειρέι πολλὰ μογήσας,
Ὁππότε δὴ περὶ σῆμα δαϊκταμένου Πατρόκλοιο
Πηλείδης ἐρίθυμος ἀγακλυτὰ θῆκεν ἄεθλα·
Ὣς φάτο Λαέρταο κλυτὸς πάϊς ἀντιθέοιο·
Καὶ τότε Τρώων υἷες ἔριν δικάσαντ' ἀλεγεινὴν
Αἰζηῶν· νίκην δὲ καὶ ἄμβροτα τεύχεα δῶκαν,
Πάντες ὁμοφρονέοντες, ἐυπτολέμῳ Ὀδυσῆϊ·
Τοῦ δ' ἄμοτον γήθησε νόος, στονάχησε δὲ λαός·
Παχνώθη δ' Αἴαντος ἐὺ σθένος· αἶψα δ' ἄρ' αὐτῷ
Ἄτη ἀεικελίη περικάππεσε· πᾶν δέ οἱ εἴσω
Ἔζεσε φοίνιον αἷμα· χολὴ δ' ὑπερέβλυσεν αἰνή,
Ἥπατι δ' ἔγκατ' ἔμικτο, περὶ κραδίην δ' ἀλεγεινὸν
Ἶξεν ἄχος· καὶ δριμὺ δι' ἐγκεφάλοιο θεμέθλων
Ἐσσύμενον, μήνιγγας ἄδην ἀμφήλυθεν ἄλγος.
Σὺν δ' ἔχεεν νόον ἀνδρός· ἐπὶ χθονὶ δ' ὄμματα πήξας,
Ἔστη ἀκινήτῳ ἐναλίγκιος· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
Ἀχνύμενοί μιν ἄγεσκον ἐϋπρώρους ἐπὶ νῆας,
Πολλὰ παρηγορέοντες· ὁ δ' ὑστατίην ποσὶν οἶμον
Ἤιεν, οὐκ ἐθέλων· σχεδόθεν δέ οἱ ἕσπετο Μοῖρα.
Ἀλλ' ὅτε δὴ μετὰ νῆας ἔβη καὶ ἀτρύγετον πόντον,
Ἀργεῖοι δόρποιο μεμαότες, ἠδὲ καὶ ὕπνου,
Δῦ τότ' ἔσω μεγάλοιο Θέτις κατεδύσετο πόντου.
Σὺν δ' οἱ ἄλλαι ἴσαν Νηρηΐδες, ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν
Νήχετο κήτεα πολλά, τὰ τρέφει ἁλμυρὸν οἶδμα.
Αἱ δὲ μέγα σκύζοντο Προμηθέι μητιόωντι,
Μνωόμεναι, ὡς κεῖνος θεοπροπίῃσι Κρονίων
Δῶκε Θέτιν Πηλῆϊ, καὶ οὐκ ἐθέλουσαν ἄγεσθαι.
Κυμοθόη δ' ἐνὶ τῇσι, μέγ' ἀσχαλόωσ' ἀγόρευεν·
Ὢ πόποι, ὡς ὅγε λυγρὸς ἐπάξια πήματ' ἀνέτλη
Δεσμῷ ἐν ἀρρήκτῳ, ὅτε οἱ μέγας αἰετὸς ἧπαρ
Κεῖρεν ἀεξόμενον, κατὰ νηδύος ἔνδοθι βαίνων.
Ὣς φάτο Κυμοθόη κυανοπλοκάμοις ἁλίῃσιν.
Ἠέλιος δ' ἀπόρουσεν, ἐπεσκιόωντο δ' ἀρουραί,
Νυκτὸς ἐπεσσυμένης, ἐπεκίδνατο δ' οὐρανὸν ἄστρα.
Ἀργεῖοι δ' ἐπὶ νηυσὶ τανυπρῴρεσσιν ἴαυον,
Ὕπνῳ ὑπ' ἀμβροσίῳ δεδμημένοι, ἠδὲ καὶ οἴνῳ
Ἡδεῖ, τὸν Κρήτηθε παρ' Ἰδομενῆος ἀγαυοῦ
Ναῦται ὑπὲρ πόντοιο πολυκλύστοιο φέρεσκον.
Αἴας δ' Ἀργείοισι χολούμενος, οὔτ' ἄρα δόρπου
Μνήσατ' ἐνὶ κλισίῃ μελιηδέος, οὔτε μιν ὕπνος
Ἀμφέχεν, ἀλλ' ὅγε τοῖσιν ἐν ἔντεσι δύσετο θύων.
Εἵλετο δὲ ξίφος ὀξύ, καὶ ἄσπετα πορφύρεσκεν,
Ἢ ὅγ' ἐνιπρήσῃ πυρὶ νῆας, καὶ πάντας ὀλέσσῃ
Ἀργείους, ἢ μοῦνον ὑπὸ ξίφεϊ στονόεντι
Δηώσῃ μελεϊστὶ θοῶς δολόεντ' Ὀδυσῆα.
Καὶ τὰ μὲν ὡς ὥρμαινε, τὰ δὲ τάχα πάντ' ἐτέλεσσεν,
Εἰ μή οἱ Τριτωνὶς ἀάσχετον ἔμβαλε λύσσαν·
Μήδετο γὰρ φρεσὶν ᾗσι πολυτλήτου Ὀδυσῆος,

Nequaquam te iſthic vidi dimicantem, nec quiſquam alius
Argiuum: vbi Achillem Troes peremtum
Abſtrahere nitebantur. Ego verò haſta ac viribus vtēs, (egi
Aliquorū genua eneruaui in eo cōflictu, et cæteros in fugam
Pertinaciter vrgens: qui magna conſternatione fugiebant,
Anſeribus aut gruibus ſimiles, in quos impetum fecit
Aquila, in campo iuxta ripas extenſo paſcentes. Simile.
Ita Troes, haſta mea & rapidi enſis metu,
In Ilium ſeſe receperunt, à pernicie ſibi cauentes.
Ac licet tum fortitudo te inceſſerit: tamen non propè me
Manus contuliſti cum hoſtibus: ſed lōgè alicubi ipſe aberas,
Inter alios ordines pugnans, non pro cadauere
Præclari Achillis: vbi certamen maximè increbreſcebat.
Sic inquit: cui vulpino Vlyſſes animo ita reſpondit.
Aiax, ego me non inferiorem te eſſe confido,
Neque mente, neque viribus: etiamſi valde clarus exiſtas.
Imò mentis induſtria ego longè ſum præponendus
Tibi inter Argiuos, & robore corporis par,
Aut etiam inſignior. Id quod etiam apud Troianos conſtat:
Qui me valde trepidant, ſi verò procul conſpexerint.

Vlyſſes ſe cum corporis tum animi viribus Aiacē ſuperare oſtendit.

Atque tu ipſe probè expertus es meas vires, æquè ac alij,
Cum laborioſa mecum lucta multum certares:
Poſteaquam ad trucidati Patrocli monumentum
Fortis Pelides magnifica præmia ſtatuiſſet.
Ita dixit nobilis egregij Laërtæ natus.
Et tunc Troiani dijudicarunt acerbam hanc litem
Heroum palmámque ac cœleſtia arma tribuerunt
Omnes vnanimi ſententia bellaci Vlyſſi.
Cuius mēs lætitia ingenti perfunditur: ſed ingemiſcit populus
Et ſtrenuus Aiacis vigor triſtitia quaſi congelaſcit. *Statim igitur ipſum*

Vlyſſi victoria & Aiacis indignatio.

Ægra noxa circumplectitur: omniſque in corpore eius
Sanguis puniceus efferuet, atraq́; bilis exuberat,
Viſceribus cum epate commixtis: circumq́; cor ſæuus
Mœror ſubſidit, & acerbus per fundamenta cerebri
Penetrans dolor meninges etiam inceſſit,
Ac conturbat mentem viri. Fixis igitur humi oculis
Tanquam immotus ſtabat. Sed contubernales
Anxij ad roſtratas eum naues deducebant,
Multum conſolantes. Ipſe verò vltimam pedibus viam
Calcabat inuitus: nam proximè eum Mœra ſubſequebatur.
Porrò cùm ad naues & indomitum mare ſe recepiſſent
Argiui, cibi & ſomni appetentes,
Tunc in vaſtum ſe pontum demiſit Thetis:
Cumq́; ea cæteræ etiam abierunt Nereides. Et circa illas
Balænæ multæ natabant, quas ſalſus alit æſtus,
Illæ autem valde iratæ erant ſagaci Prometheo,

Thetidis diſceſſus: & Nympharū de Promethei oraculo colloquium.

Memoriā repetentes quod Iupiter oraculis eius motus
Thetin Peleo, quamuis recuſantem, nuptum dediſſet.
Quare Cymothoë inter illas magna cū indignatione hæc ver-
O Dij quā dignū hic ſceleratus ſupplicium luit, (ba protulit.
In vinculis tenaciſſimis: quando ingens ei aquila iecur
Laniabat renaſcens, in intimum ventrem graſſans.
Hæc memorat Cymothoë Nymphis maris, cæruleo capilla-
Interea ſol abſceſſit, et agri vmbras induerūt, (mēto decoris:
Nocte accelerante, perq́; cœlum ſidera diſpergebantur.
Argiui autem in longis proris nauibus cubabant,
Dulci ſomno vinóque ſuperati
Iucundo, quod ex Creta, illuſtris Idomenei ditionē,
Nautæ trans fluctiſonum mare aduexerant.
Sed Aiax in Græcos exacerbatus, neque cœnæ
Memor erat in tabernaculo, neque ſomnus ipſum
Amplectebatur: ſed furiatus armis ſe induit ſtrenuis:
Arripuitq́; enſem acutum: & atrocia animo deliberauit,
Vtrum ipſe incenderet naues, & omnes exitio traderet
Argiuos: an ſolum triſtifico gladio
Membratim conciderét ſine mora doloſum Vlyſſem.

Aiacis propoſitum & furor à Minerua immiſſus.

Hæc ita ſecū agitabat. Quibus & e veſtigio finē impoſuiſſet:
Niſi Minerua ei rapidum immiſiſſet furorem.
Solicita enim erat in pectore ſua de patiente Vlyſſe,

Sacrorum memor, quæ perpetuò ille ipſi offerebat.
Ideo proceri Telamoniadæ robur
Simile à turbine procelloſo.
Ab Argiuis auertit: is verò ibat turbini ſimilis
Horrifico, triſtibus procellis grauato,
Qui nautis prodigium gelidi pauoris adfert.
Quando Pleias indefatigabilis oceani in gurgitem
Mergitur celebratum Oriona fugiens:
Et aëra perturbat, furitq; hyeme ſalum.
Huic ſimilis ruit, quocunque ipſum membra ferebant.
Aliud à fera iraſcente.
Et circumquaque curſitauit, non aliter quàm fera impudens,
Quæ per ſcopuloſæ anfractus vallis graſſatur,
Rictu ſpumans, & triſtia multa deſtinat.
Aut canibus aut venatoribus, qui catulos ei infeſtarunt,
E fouea extractos: ideo maxillis infrendens,
Sicubi in ſyluis caros fœtus adhuc cernat.
Cui ſi quis occurrat, animum ita rabie percita
Funeſtus et tunc vitæ dies circumuenit.
Tam ferociter ille curſitabat, & atrum ipſi cor feruebat.
Sicut ahenum ad Vulcani focum grauiter
Comparatur A. animi feruor cum olla efferueſcente.
Magno ſonore furit vi ignis ardentis,
Cùm undique circa ventrem eius multa ligna vruntur,
Induſtria miniſtri, magno ſtudio properantis,
Vt ſaginati porcelli ſetas euellat.
Ita magnum illius in pectore cor æſtuabat.
Aliæ ſimilitud.
Et ſæuiebat tanquam latiſſimum mare, & procella,
Aut rapida vis ignis violenti, quando acriter
Furit in monte magni flatus venti.
Et undique denſa ſylua flamma ſternitur.
Ita Aiax, doloribus cor ingens ſauciatus,
Lethali furore agitatur: & larga ei ſpuma fluit
Ex ore: ac ſtridor inter dentes oritur.
Arma etiam in humeris reſonant. Græci autem videntes,
Cuncti ſimul vnius viri fremitum exhorreſcunt.
Et tunc ab oceano prodijt aurifrenis Aurora:
Proſopopœia ſomni.
Et ſomnus in altum abijt Cœlum, ſimilis auræ,
Occurritq; Iunoni, denuò ad Olympum reuertenti
A Thetye ſacra, quo pridie profecta erat.
Hæc igitur illum oſculo excepit, quòd bonus ipſi gener eſſet,
Ex quo Iouem in lecto ſopiuerat,
Super Idæ vertice, Argiuis iraſcentem.
Statim verò hæc in Iouis ædes conceſſit. At ille ad torum
Paſithea volauit: & gentes hominum expergiſcebantur.
Aiax interim, inuicto Orioni ſimilis,
Aiax oues trucidat. per ſim. à foliis decuſſis.
Ibat, crudelem geſtans rabiem in pectore.
Tandem in oues impetum facit: ceu leo ferox
Maleſuada fame cor efferum ſubactus
Atque eas confertim, alias hic, alias illic in puluerem
Deiecit: vt validi Boreæ impetus frondes
Decutit, cum finita æſtate aſpera hyems reuertitur.
Sic Aiax magna indignatione in oues incurrit,
Putans triſte exitium Danais ſe inferre.
Atqui tunc Menelaus ad fratrem accedens,
Clam aliis Græcis, his eum verbis affatur,
Menelai ad fratrẽ querela de furore Aiacis.
Hodie procul dubio omnibus funeſta dies aderit,
Magno Aiace animum ſic lymphatum habente.
Qui mox naues ſuccendet, & nos trucidabit
Omnes in tentoriis: dum ob arma tantopere iratus eſt.
O ſi Thetis de his certamen non inſtituiſſet!
Nec Laërtæ filius longè præſtantiori viro
Litem mouere auſus eſſet, animo inſipiente!
Nunc igitur magno malo obnoxij ſumus: et malus nos genius anxios reddit.
Propugnaculum enim belli, poſt cæſum Achillem
Solum reſtabat præſtans virtus Aiacis. Sed & hunc
Triſti interitu nobis eripiunt Dij, mala nobis accumulantes:
Vt cuncti ignobili exitio pœnas luamus.
Ita dicentem alloquitur haſtatus Agamemnon.
Ne iam, mi Menelaë, nimis animum mœrori ſubmittens.
Succenſeas prudenti Cephallenorum regi Vlyſſi
Non enim hic in culpa eſt: cùm ſæpenumero nobis

Ἱρῶν μνωομένη, τά οἱ ἔμπεδα κεῖνος ἔρεξε·
Τοὔνεκα δὴ μεγάλοιο μένος Τελαμωνιάδαο
Τρέψεν ἀπ' Ἀργείων· ὁ δ' ἄρ' ἤιε λαίλαπι ἶσος
Σμερδαλέῃ, στυγερῇσι καταιγίσι βεβριθυίῃ,
Ἥ τε φέρει ναύτῃσι τέρας κρυεροῖο φόβοιο.
Πληιὰς εὖτ' ἀκάμαντος ἐς ὠκεανοῖο ῥέεθρα
Δύεθ' ὑποπτώσσουσα περικλυτὸν Ὠρίωνα,
Ἠέρα συγχλονέουσα· μέμηνε δὲ χείματι πόντος.
Τῇ ἴκελος οἴμησεν, ὅπῃ μιν γυῖα φέρεσκεν·
Πάντῃ δ' ἀμφιθέεσκεν, ἀναιδέι θηρὶ ἐοικώς,
Ὅς τε βαθυσκοπέλοιο διέσσυται ἄγκεα βήσσης,
Ἀφρείων γένυεσσι, καὶ ἄλγεα πολλὰ μενοινῶν
Ἢ κυσὶν, ἠδ' ἀγρευταῖς, οἵ οἱ τέκνα δηώσαντες,
Ἄντρων ἐξερύσαντες· ὁ δ' ἀμφὶ γένυσσι βεβρυχώς,
Εἴ που ἔτ' ἐν ξυλόχοισιν ἴδοι θυμαρέα τέκνα·
Τῷ δ' εἴ τις κύρσειε, μεμαότα θυμὸν ἔχοντι,
Αὐτοῦ οἱ βιότοιο λυγρὸν περιτέλλεται ἦμαρ·
Ὣς ὅγ' ἀμείλιχα θῦνε, μέλαν δέ οἱ ἔζεεν ἦτορ.
Εὖτε λέβης ἀλίαστον ὑπ' ἐσχάρῃ Ἡφαίστοιο
Ῥοιβδηδὸν μαίνηται ὑπαὶ πυρὸς αἰθομένοιο
Γαστέρα ἀμφὶ δὲ πάντοθεν ὅτε ξύλα πολλὰ θέρηται,
Ἐννεσίῃ δρηστῆρος, ἐπειγομένου ἐνὶ θυμῷ
Εὐτριχέος σιάλοιο περὶ τρίχας ὥς κεν ἀμέρσῃ.
Ὣς τοῦ ὑπὸ στέρνοισι πελώριος ἔζεε θυμὸς
Μαίνεθ' ἅτ' ἠΰτε πόντος ἀπείριτος, ἠδὲ θύελλα,
Ἢ πυρὸς ἀκαμάτοιο θοὸν μένος, εὖτ' ἀλίαστον
Μαίνηται κατ' ὄρεσφι βίῃ μεγάλου ἀνέμοιο,
Πίπτει δ' αἰθομένῃ πυρὶ πάντοθεν ἄσπετος ὕλη,
Ὣς Αἴας Ὀδύνῃσι πεπαρμένος ὄβριμον ἦτορ,
Μαίνετο λευγαλέως· ἄπλετος δέ οἱ ἔρρεεν ἀφρὸς
Ἐκ στόματος· βρυχὴ δὲ περὶ γναθμοῖσιν ὀρώρει·
Τεύχεα δ' ἀμφ' ὤμοισιν ὑπέβραχε. τοὶ δ' ὁρόωντες
Πάντες ὁμῶς ἑνὸς ἀνδρὸς ὑπεζώεσκον ὁμοκλήν.
Καὶ τότ' ἀπ' ὠκεανοῖο κίεν χρυσήνιος ἠώς·
Ὕπνος δ' οὐρανὸν αἶψε, ἴκελος αὔρῃ·
Ἥρῃ δὲ ξύμβλητο νέον πρὸς Ὄλυμπον ἰούσῃ
Τηθύος ἐξ ἱερῆς, ὅτε που προτέρῃ μόλεν ἠοῖ·
Ἡ δ' ἐκύσεν ἑλοῦσ' ἐπεὶ οἱ πέλε γαμβρὸς ἀμύμων,
Ἐξ οὗ οἱ Κρονίωνα κατηύνασεν ἐν λεχέεσσιν
Ἴδης ἀμφὶ κάρηνα, χολούμενον Ἀργείοισιν.
Αἶψα δ' ἄρ' ἡ μὲν ἔβη Ζηνὸς δόμον· ὃς δ' ἐπὶ λέκτρα
Πασιθέης οἴμησεν· ἀνέγρετο δ' ἔθνεα φωτῶν.
Αἴας δ' ἀκαμάτῳ ἐναλίγκιος Ὠρίωνι,
Φοίτα, ἐνὶ στέρνοισιν ἔχων ὀλοόφρονα λύσσαν·
Ἐν δ' ἔθορε μήλοισι, λέων ὣς ὀμβριμόθυμος
Λιμῷ ὑπ' ἀργαλέῳ δεδμημένος ἄγριον ἦτορ·
Καὶ τὰ μὲν ἐν κονίῃσιν ἐπασσύτερ' ἄλλοθεν ἄλλα
Κάββαλεν, ἠΰτε φύλλα μένος κρατεροῖο Βορέαο
Χεῦε, ὅτ' ἀνυμένου θέρεος μέγα χεῖμα τράπηται
Ὣς Αἴας μήλοισι, μέγ' ἀχαλόων, ἐπόρουσεν,
Ἐλπόμενος Δαναοῖσι κακὰς ἐπὶ κῆρας ἰάλλειν·
Καὶ τότε δὴ Μενέλαος ἀδελφεῷ ἄγχι παραστὰς
Κρύβδ' ἄλλων Δαναῶν, τοῖον ποτὶ μῦθον ἔειπε
Σήμερον ἦ τάχα πᾶσιν ὀλέθριον ἔσσεται ἦμαρ,
Αἴαντος μεγάλοιο περὶ φρεσὶ μαινομένοιο,
Ὅς τάχα νῆας ἐνιπρήσει, κτενέει δὲ καὶ ἡμᾶς
Πάντας ἐνὶ κλισίῃσι, κοτεσσάμενος περὶ τευχέων·
Ὡς ὄφελον μὴ τῶν δὲ Θέτις πέρι δῆριν ἔθηκε,
Μηδ' ἄρα Λαέρταο πάις μέγ' ἀμείνονι φωτὶ
Ἔτλη δηριάασθαι ἐναντίον ἄφρονι θυμῷ·
Νῦν δὲ μέγ' ἀασάμεθα, κακὸς δέ τις ἤγαγε δαίμων.
Ἕρκος γὰρ πολέμοιο δεδουπότος Αἰακίδαο
Μοῦνον ἔτ' ἦν Αἴαντος ἐὺ σθένος· ἀλλ' ἄρα καὶ τὸν
Ἡμέων ἐξολέσουσι θεοί, κακὰ νῶιν ἄγοντες.
Ὥς κεν πάντες ἅμ' αἶσαν ἀναπλήσωμεν ὄλεθρον·
Ὣς φάμενον, προσέειπεν ἐϋμμελίης Ἀγαμέμνων·
Μὴ νῦν ὦ Μενέλαε, μέγ' ἀχνύμενος περὶ θυμῷ
Σκύζεο μητιόωντι Κεφαλλήνων βασιλῆι·
Οὐ γὰρ ὅγ' αἴτιός ἐστιν, ἐπεὶ μάλα πολλάκις ἡμῖν

Γίγνεται

Γήραος ἐσθλὸν ὄνειαρ, ἄχος δ' ἄρα δυσμενέεσσιν·
Ὣς οἱ μὲν Δαναῶν, ἀκαχήμενοι ἠγορέωντο.
Μηλονόμοι δ' ἀπάνευθε παρὰ Ξάνθοιο ῥεέθροις
Πτώσσον ὑπαὶ μυρίκῃσιν, ἀλευάμενοι βαρὺ πῆμα·
Ὡς δ' ὅταν αἰετὸν ὠκὺν ὑποπτώσσωσι λαγωοὶ,
Θάμνοις ἐν λασίοισιν, ὅτ' ἐγγύθεν ὀξὺ κεκληγὼς
Πωτῆτ' ἔνθα καὶ ἔνθα, τανυσσάμενος πτερύγεσσιν.
Ὣς οἵγ' ἄλλοθεν ἄλλος ὑπέτρεσαν ὄβριμον ἄνδρα·
Ὀψὲ δ' ὅγ' ἀρνειῷ κατακταμένῳ σχεδὸν ἔστη·
Καί ῥ' ὀλοὸν γελάσας, τοῖον ποτὶ μῦθον ἔειπε,
Κεῖσο νῦν ἐν κονίῃσι, κυνῶν βόσις, ἠδ' οἰωνῶν·
Οὐ γὰρ σ' ἔτ' Ἀχιλλεὺς ἐρύσατο κύδιμα τεύχη,
Ὧν ἕνεκ' ἀφραδέων μέγ' ἀμείνονι δηριάασκες.
Κεῖσο κύον· σὲ γὰρ οὔτι γοήσεται ἀμφιπεσοῦσα
Κουριδίη μετὰ παιδὸς, ἀάσχετον ἀσχαλόωσα,
Οὐ τοκέες· τοῖς οὔτι μετέσσεαι ἐλπομένοισι
Γήραος ἐσθλὸν ὄνειαρ, ἐπεὶ νόσφι τῆλ' ἀπὸ πάτρης
Οἰωνοί τε, κύνες τε, δεδουπότα δαρδάψουσιν·
Ὡς ἄρ' ἔφη, δολόεντα μετὰ κταμένοις Ὀδυσῆα
Κεῖσθαι ὀϊόμενος, μεμορυγμένον αἵματι πολλῷ·
Καὶ τότε οἱ Τριτωνὶς ἀπὸ φρενὸς, ἠδὲ καὶ ὄσσων
Ἐσκέδασεν μανίην, βλοσυρὴν πνείουσαν ὄλεθρον·
Ἡ δὲ θοῶς ἵκανε ποτὶ Στυγὸς αἰνὰ ῥέεθρα,
Ἧχι θοαὶ ναίουσιν Ἐριννύες, αἵ τε βροτοῖσιν
Αἰὲν ὑπερφιάλοισι κακὰς ἐφιᾶσιν ἀνίας·
Αἴας δ' ὡς ἴδε μῆλα κατὰ χθονὸς ἀσπαίροντα,
Θάμβεεν ἐν φρεσὶ πάμπαν, ἐείσατο γὰρ δόλον εἶναι
Ἐκ μακάρων, πάντεσσι δ' ὑπεκλάσθη μελέεσσι,
Βλήμενος ἄλγεσι θυμὸν ἀρήϊον. οὐδ' ἄρα πρόσσω
Ἔσθενεν ἀσχαλόων ἐπιβήμεναι, οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω,
Ἀλλ' ἔστη, σκοπιῇ ἐναλίγκιος, ἥ τ' ἐν ὄρεσσι
Πασάων μάλα πολλὸν ὑπέρτερον ἐρρίζωται.
Ἀλλ' ὅτε οἱ παλίνθυμος ἐνὶ στήθεσσιν ἀγέρθη,
Λυγρὸν ἀνεστονάχησεν· ἔπος δ' ὀλοφύρετο τοῖον·
Ὤ μοι ἐγὼν, τίπτε τόσσον ἀπέχθομαι ἀθανάτοισιν,
Οἵ με φρένας βλάψαντο, κακὴν δ' ἐπὶ λύσσαν ἔθεντο,
Μῆλα κατακτεῖναι, τά μοι οὐκ ἔσαν αἴτια θυμοῦ;
Ὡς ὄφελον τίσασθαι Ὀδυσσέος ἀργαλέον κῆρ
Χερσὶν ἐμαῖς, ὅ νύ μοι κακὴν περιέβαλεν ἄτην,
Λυγρὸς ἐὼν μάλα πάγχυ, πάθοι δέ κεν ἄλγεα θυμῷ,
Ὁππόσα μητιόωνται Ἐριννύες ἀνθρώποισιν
Ἀργαλέοις· δοῖεν δὲ καὶ ἄλλοις Ἀργείοισιν
Ὑσμίνας ὀλοὰς, καὶ πένθεα δακρυόεντα,
Αὐτῷ τ' Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι· μηδ' ὅς ἀπήμων
Ἔλθοι ἐὸν ποτὶ δῶμα λιλαιόμενός περ ἱκέσθαι·
Ἀλλὰ τί μοι στυγερῶν μετ' ἔμμεναι ἐσθλὸν ἐόντα;
Ἐρρέτ' Ἀργείων ὀλοὸς στρατὸς· ἐρρέτω αἰὼν
Ἄτλητος. οὐ γὰρ ἔτ' ἐσθλὸν ἔχει γέρας, ἀλλὰ χερείων
Τιμήεις τε πέλει, καὶ φίλτερος· ὡς γὰρ Ὀδυσσεὺς
Τίετ' ἐν Ἀργείοισιν, ἐμεῦ δ' ἀπὸ πάγχυ λάθοντο
Ἔργων ὁππόσ' ἔρεξα, καὶ ἔτλην εἵνεκα λαῶν·
Ὣς εἰπὼν παῖς ἐσθλὸς ἐϋσθενέος Τελαμῶνος,
Ἑκτόρεον ξίφος ὦσε δι' αὐχένος· ἐκ δ' οἱ αἷμα
Ἐσσύμενον κελάρυζεν. ὁ δ' ἐν κονίῃσι τανύσθη
Τυφῶν ὥς, τὸν Ζηνὸς ἐνεπρήσαντο κεραυνοί·
Ἀμφὶ δὲ γαῖα μέλαινα μέγα στονάχησε πεσόντος,
Καὶ τότε δὴ Δαναοὶ κίον ἀθρόοι, ὡς ἐσίδοντο
Κείμενον ἐν κονίῃσι· πάρος δέ οἱ οὔτις ἵκανεν
Ἐγγύς· ἐπεὶ μάλα πάντας ἔχεν δέος εἰσορόωντας·
Αἶψα δ' ἄρα κταμένῳ περικάππεσον· ἀμφὶ δὲ κρατὶ
Πρηνέες ἐκχύμενοι ἄσπετον ἀμφεχέοντο. *
Καί σφιν ὀδυρομένων, γόος αἰθέρα δῖον ἵκανεν·
Ὡς δ' ὅταν εἰροπόκων ὀΐων ἀπὸ νήπια τέκνα
Ἀνέρες ἐξελάσωσιν, ἵνα σφίσι δαῖτα κάμωνται,
Αἳ δὲ μέγ' ἀσπαίρουσι διηνεκὲς μεμακυῖαι
Μητέρες, ἐκ τεκέων σηκοὺς περιχηρωθέντας
Ὣς οἵγ' ἀμφ' Αἴαντα μέγα στένον ἤματι κείνῳ
Πανσυδίῃ· μέγα δέ σφιν ἐπέβραχε δάσκιος Ἴδη.
Καὶ πεδίον, καὶ νῆες, ἀπειρεσίη τε θάλασσα·

Inſigni ſit emolumento, & contrà hoſtibus damno.
Talia de Danais hi mœſti inter ſe conferebant.
Paſtores autem procul ad Xanthi alueum (tarent. — Paſtorum fuga comparata leporum formidini.
Ex ternati ſub myricis deliteſcebant, vt graue exitium eui
Ceu fit vbi celerem aquilam formidant lepores,
Inter denſos frutices: quando prope acutum clangens
Huc illuc expanſis alis volitat.
Ita illi alio alius immanem virum fugitantes extimuêre.
Tandem is prope cæſum arietem adſtat,
Et funeſtum ridens, his dictis infit.
Iaceto nunc in puluere, canum, & volucrum cibus. — Aiax arietem pro Vlyſſe mactat.
Nec enim ipſius te Achillis præclara arma defenderunt,
Quorum cauſa fatuus cum multo fortiori contendiſti.
Iaceto canis. Non enim te amplexa lugebit
Vxor cum filio, immoderatè dolens:
Neque parentes quibus nequaquam aderis, vt ſperant,
Commodum ſenectutis leuamen: cùm te procul à patria
Aues & canes obtruncatum ſint deuoraturi.
Sic dixit, veteratorem Vlyſſem inter cadauera
Iacere autumans, multo ſanguine fœdatum.
Et tunc ipſi Minerua à mente, & oculis
Diſcuſſit rabiem, ſæua mortis vulnera ſpirantem, — Aiax ad ſe reuerſus miſeriam ſuam deplorat.
Quæ confeſtim ad dirum Stygis amnem ſe recepit:
Vbi rapidæ verſantur Furiæ, quæ mortalibus
Superbis perpetuò diros immittunt angores.
Aiax igitur vt vidit oues humi palpitantes,
Obſtupuit toto pectore. Senſit enim fraudem eſſe
A ſuperis: & omnibus elanguit membris,
Martium cor doloribus perculſus, adeò vt nec prorſum
Nec rurſum præ ægritudine incedere potuerit:
Conſtitit autem ſpeculæ ſimilis, quæ in montibus
Longè cunctis altior radicibus hæret. — Aiax ſtupens cõp. ſcopulo.
Cùm verò ſe animus in pectore iterum collegiſſet,
Miſeris modis ingemuit, & his verbis lamentatus eſt.
Hei mihi! cur adeò ſuperis exoſus ſum?
Qui ratione me priuarũt, & triſti rabie affecerũt, (citarunt,
Vt oues interficerẽ, quæ hanc animi impatiẽtiã mihi nõ con-
Vtinã de maligno Vlyſſis pectore vindictã ſumere licuiſſet,
Manibus meis: quod in atrocẽ me hanc calamitatẽ coniecit, — Dirarũ efficax imprecatio.
Cùm homo ſit longè perditiſſimus. Patiatur autem eos animi
Quos Furiæ decernunt hominibus (cruciatus — Mala imprecatur Vlyſſi & Græcis.
Flagitioſis: dénique hæc etiam cæteris Argiuis
Exitiales pugnas, & lacrymarum plenos luctus.
Ipſiq; Atridæ Agamemnoni, nec is incolumis — Querela de virtutis & bonorum contemtu.
Redeat domum ſuam, vt redire cupit, (tem?
Sed quid me iuuat verſari inter ſceleratos virtute præſtan-
Male pereat peſtilens Argiuum exercitus, valeat æuum
Irreuocabile. Non enim vir bonus amplius præmiis affici-
tur, ſed longè deterior
Et honoris & fauoris fructum præcipit: ſiquidem Vlyſſes
In pretio eſt apud Græcos: meorum verò prorſus obliti ſunt
Facinorum, quæ geſſi pro popularibus, & toleraui.
Hæc vbi dixerat ſtrenuus Telamonis præſtans filius,
Enſem Hectoreum per iugulum adigit. Mox ſanguis illi — Aiax ſibi mortem conſciſcit.
Cum ſibilo erumpit, & ipſe in puluerem extenditur,
Vt Typhon, quem Iouis fulmina adusſerunt.
Et circumcirca nigra terra valde ingemit, eo cadente.
Atque tunc Græci frequentes acceſſerunt, vt conſpicati ſunt — Quercu cadente quiſque ligna colligit.
In puluere iacentem Antea verò nemo ipſi (diretur.
Propinquauerat. Quòd omnes ſimul eũ videntes metu prãpe-
Extemplo autem circum cadauer ſe proſternunt. & capitibus — Græcorum luctus, per ſimil. ab ouibus.
Pronis in terram effuſi denſum puluerem inſpergunt,
Et lamentantium ploratus ad Iouis æthera vſque aſcendit.
Sicut vbi teneros à lanigeris ouibus agnos
Paſtores abigunt, vt ſibi epulum parent,
Valde ſubſiliunt continuo cum balatu
Matres in caulis, fœtu ipſarum orbatis.
Ita Græci circa Aiacem valde plangebant illo die,
Totis caſtris: magnumq; remittebat ſonitum vmbroſa Ida,
Et campus atque naues, nec non laſiuagum mare.

Teucri lamentatio per comp. Vide ſcholia. *Teucer verò propter ipſum volebat ſibi mortē cōſciſcere*
*Funeſtam,ſed alij ab ingenti eum gladio prohibebant,**
Qui iuxta focum humeros cinere conſperſus
Deſuper à capite,maiorē in modū deplorat orbitatis tēpus,
Matre defuncta,quæ patre orbatum eum educauit.
Sic & ille eiulabat,fratre confoſſo,
Reptans circa cadauer,& hæc verba lugens emiſit.
Aiax magnanime,quid tibi mentem ita corrupit.
Vt tibi ipſi mortem lamentabilem & exitium afferres?
Ideóne,vt Troiugenæ à calamitate reſpirarent,
Et Argiuos peſſumdarent,te ſublato irruentes?
Non enim his vltrà,vt prius,fiducia pereuntibus
In prælio erit. Tu enim præſidiū aduerſus omnē cladē eras.
Ac nec mihi reditus,te hic extincto,maturatio
Grata eſt,ſed me etiam arbitror hic interiturum eſſe,
Et tecum me tellus frugifera operiat. (*ſuperſunt.*
Non enim tam ſolicitus ſum de parentibus,qui fortè adhuc
Si viui adhuc potiuntur Salamine:
Quàm de te mortuo. Nam tu mihi inſigni ornamento eras.
Tecmeſſæ luctus. *Hæc magno dixit gemitu: & addebat ſuſpiria nobilis*
Strenui Aiacis coniunx. Quam licet (*Tecmeſſa*
Captiuam,vxoris loco habuit,ipſámque omnium
Dominam eſſe fecit,quæ in ædibus matronæ
Dotatæ gubernant,cum maritis legitimè deſponſatis.
Hæc autem fortibus eius brachiis compreſſa
Euryſaces f. Aiacis. *Filium Euryſacem peperit,omnia patri ſimilem.*
Verùm hic tum adhuc tener in cunabilis relictus erat.
Sed mater valde ingemiſcēs,ꝓpe amicū cadauer ſe ꝓſtrauit
Mēbris pulueri impreſſis,et elegās corpus deformauit.(*ſētiēs.*
Atq; lugubrē extulit vocē,magnū intimo corde dolorem per
Heu q̃ infelix ego ſum,poſtquā occidiſti,nō quidē cōfectus
Hoſtium manibus in prælio,ſed à te ipſo.
Ideo me intolerabilis luctus inuadit. Nō enim ſperaſſem,
Te extincto me in ærūnis & ſqualore vitā ducturam eſſe,
Ad Troiam,ſed hæc omnia maligna diſſipauerunt Parcæ.
Coniugalis Philoſophia. *Vtinam me olim penitus hiatu deglutiſſet alma tellus:*
Antequàm atrocis tui fati ſpectatrix eſſem. Nō enim mihi
Alia vnquam acerbior pectus inuaſit miſeria,
Ne quidē tum tēporis,quo primùm me longè à cara patria
Et parentibus raptabas,inter alias captiuas.
Valde plangentem,quòd me,quæ regina prius
Fuiſſem magnifica,ſeruilis conditio nunc oppreſſiſſet.
Sed tamē nec propter iucūdam patriam,nec propter parētes
Amiſſos tam curis afficior,quàm ob tuum interitum: (*ſti.*
Propterea quòd miſeræ mihi omnē beneuolentiam exhibui-
Et me vnanimem conſtituiſti vxorē: ac pollicebaris,quòd me
Clemens victor. *Cultæ Salaminis propediem reginam facturus eſſes,*
A Troia reuerſus. Quæ deus haud perfecta dedit.
Sed tu interim ex viuentum conſpectu diſcedis,nec vlla te
Mei aut pueri cura tangit:qui patri animū non exhilarabit:
Pupillorū miſeria. *Nec in regnum tuum* ſucceſſor *euehetur,ſed ipſum alij*
Vile mancipium facient: nam patre non amplius ſuperſtite
Infantes ſubiecti ſunt curæ hominum proh multò
Deteriorum,in funeſta enim orbitate moleſta vitæ conditio
Omnibus exiſtit & aliunde alia ærumnæ accumulantur.
Quin & me miſeram ſeruilis mox vita,ſtatus abripiet,
Te antè abrepto,qui mihi Dei inſtar eras.
Grata erga benemeritis hæredes. *Ita dicentem affatus amicè affectus Agamemnon,*
Heus puella:nemo deinceps te ſeruituti addicet alius,
Forti Teucro,& me inter viuos agente.
Agamemnon conſolatur Tecmeſſā. *Sed te multis aſſiduè muneribus proſequemur,*
Et diuæ loco honorabimus,ſobolémq; tuam:non minus quàm ſi adhuc ſuperſit
Semideus Aiax,qui robur Græcorum erat.
Vtinam non toti Græciæ luctum creaſſet:
Dum ſua ſe manu peremit. Nec enim innumerabile
Hoſtium agmen Marte eum profligate valuiſſet.
Græcorum mœror propter Aiacem. *Sic ait,anxius intimo pectore. Et paſſim milites*
Miſeris modis plangebāt,adeò vt Helleſpōtus reperċuteret
Planctus,tam ſæua inter eos graſſabatur ægritudo.

Τεῦκρος δ' ἀμφ' αὐτῷ μάλα κήδετο κῆρας ὀπάσσαι
Ἀργαλέας· τὸν δ' ἄλλοι ἀπὸ ξίφεος μεγάλοιο εἶργον **
Ὥς τε παρ' ἐσχαρεῶνι, τέφρῃ πεπαλαγμένος ὤμους
Κακκεφαλῆς μάλα πόλλ' ὀδύρεται ὀρφανὸν ἦμαρ,
Μητρὸς ἀποφθιμένης, ἥ μιν ἔτρεφε νήπια παῖδα,
Ὣς ὅγε κώκυε, κασιγνήτοιο δαμέντος,
Ἑρπύζων περὶ νεκρόν. ἔπος δ' ὀλοφύρετο τοῖον·
Αἶαν καρτερόθυμε, τί ἤ νύ σοι ἔβλαβεν ἦτορ,
Οἷ αὐτῷ στονόεντα φόνον, καὶ πῆμα βαλέσθαι;
Ἦ ἵνα Τρώιοι υἷες ὀιζύος ἀμπνεύσωσιν,
Ἀργείους δ' ὀλέσωσι, σέθεν κταμένοιο κιόντες;
Οὐ γὰρ τοῖς δ' ἔτι θάρσος, ὅσον πάρος, ἀλλυμένοισιν
Ἔσσεται ἐν πολέμῳ· σὺ γὰρ ἔπλεο πήματος ἄλκαρ·
Οὐδέ τ' ἐμοὶ νόστοιο τέλος σέο δεῦρο θανόντος
Ἁνδάνει, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐέλδομαι ἐνθάδ' ὀλέσθαι,
Ὄφρα με σὺν σοὶ γαῖα φερέσβιος ἀμφικαλύπτῃ·
Οὐ γάρ μοι τοκέων τόσσον μέλει, οἵ που ἔτ' εἰσίν,
Εἴπου ἔτ' ἀμφινέμονται ἔτι ζωοὶ Σαλαμῖνα,
Ὅσσον σεῖο θανόντος, ἐπεὶ σύ μοι ἔπλεο κῦδος.
Ἦ ῥα μέγα στενάχων· ὁ δ' ἔστενε δῖα Τέκμησσα
Αἴαντος παράκοιτις ἀμύμονος. ἣν περ ἐοῦσαν
Ληιδ' ἑήν, σφετέρην ἄλοχον θέτο, καί μιν ἁπάντων
Τεῦξεν ἄνασσαν ἑῶν, ὅσα περ ἀνὰ δῶμα γυναῖκες
Ἑδνωταὶ μεδέουσι, παρ' ἀνδράσι κουριδίοισιν·
Ἡ δ' οἱ ἀχραμάτησιν ὑπ' ἀγκοίνῃσι δαμεῖσα,
Εὐρυσάκην τέκεθ' υἷα, ἐοικότα πάντα τοκῆι·
Ἀλλ' ὁ μὲν οὖν ἔτι τυτθὸς ἐνὶ λεχέεσσι λέλειπτο·
Ἡ δὲ μέγα στενάχουσα, φίλῳ περικάππεσε νεκρῷ
Ἐντυπὰς κονίῃσι, καλὸν δέμας αἰσχύνουσα.
Καί ῥ' ὀλοφυδνὸν ἄυσε, μέγ' ἀχνυμένη κέαρ ἔνδον·
Ὤ μοι ἐγὼ δύστηνος, ἐπεὶ θάνες, οὔτι δαϊχθεὶς
Δυσμενέων παλάμῃσιν ἀνὰ μόθον, ἀλλά οἱ αὐτῷ·
Τῷ μοι πένθος ἄλαστον ἐποίχεται· οὐ γὰρ ἐώλπειν
Σεῖο κατακταμένοιο πολύστονον ἦμαρ ἰδέσθαι
Ἐν Τροίῃ· τὰ δὲ πάντα κακαὶ δὲ κῆρες ἔχευαν
Ὥς μ' ὄφελον τοπάροιθε σφαγερὴ χάνε γαῖα, *
Πρὶν σέο πότμον ἰδέσθαι ἀμείλιχον· οὐ γὰρ ἔμοιγε
Ἄλλο χερειότερον ποτ' ἐσήλυθεν εἰς φρένα πῆμα,
Οὐδ' ὅτε με πρώτιστον ἐμῆς ἀπὸ τηλόθι πάτρης,
Καὶ τοκέων εἴρυσσας ἅμ' ἄλλαις ληιάδεσσι,
Πολλ' ὀλοφυρομένην, ἐπεὶ νύ με τόφριν ἄνασσαν
Αἰδοίην περ ἐοῦσαν ἐπῄιε δούλιον ἦμαρ·
Ἀλλά μοι οὔτε πάτρης θυμηδέος, οὔτε τοκήων
Μέμβλεται οἰχομένων, ὁπόσον σέο δηωθέντος,
Οὕνεκά μοι δειλῇ θυμήρεα πάντα μενοίνας,
Καί ῥά μ' ἔθηκας ἄκοιτιν ὁμόφρονα, καὶ ἔφησθα
Τεύξειν αὐτίκ' ἄνασσαν ἐϋκτιμένης Σαλαμῖνος
Νοστήσας Τροίηθε· τὸ δ' οὐ θεὸς ἄμμι τέλεσσεν·
Ἀλλὰ σὺ μὲν ἄιστος ἀπῴχεαι, οὐδέ νύ σοι περ
Μέμβλετ' ἐμεῦ, καὶ παιδός, ὃς οὐ πατρὶ τέρψεται ἦτορ,
Οὐ σέο κοιρανίης ἐπιβήσεται, ἀλλά μιν ἄλλοι
Δμῶα λυγρὸν τεύξουσιν, ἐπεὶ παῖδες οὐκ ἔτ' ἐόντος
Νηπίαχοι κομέονται ὑπ' ἀνδράσι μάλα πολλὸν
Χειροτέροις, ὀλοὴ γὰρ ἐπ' ὀρφανίῃ βαρὺ αἰὼν
Πάντῃ πέλει, καὶ πήματ' ἐπ' ἄλλοθεν ἄλλα χέονται·
Καὶ δὲ μὲ δειλαίην τάχα δούλιον ἄξεται ἦμαρ
Οἰχομένου σέο πρόσθεν, ἐμοὶ θεὸς ὡς ἐτέτυξε.
Ὣς φαμένην προσέειπε φίλα φρονέων Ἀγαμέμνων·
Ὦ γύναι, οὔ νύ σέ τις δμωὴν ἔτι θήσεται ἄλλος,
Τεύκρου ἔτι ζώοντος ἀμύμονος, οὐδ' ἐμεῦ αὐτοῦ,
Ἀλλά σε τίσομεν αἰὲν ἀπειρεσίοις γεράεσσι,
Τίσομεν ὥς τε θεήν, καὶ σὸν τέκος, ὡς ἔτ' ἐόντος
Ἀντιθέου Αἴαντος, ὃς ἔπλετο κάρτος Ἀχαιῶν·
Αἴθ' ὄφελον μηδ' ἄχος Ἀχαιοῖς θήκατο πᾶσιν,
Αὐτὸς ἑῇ ὑπὸ χειρὶ δαμείς· οὐ γάρ μιν ἀπείρων
Δυσμενέων ποτε λαὸς ὑπ' Ἄρεϊ δηώσασθαι·
Ὣς ἔφατ' ἀχνύμενος κέαρ ἔνδοθεν· ἀμφὶ δὲ λαοὶ
Οἰκτρὸν ἀνεστενάχησαν, ὀνίαχε δ' Ἑλλήσποντος
Μυρομένων, ὀλοὴ δὲ περὶ σφίσι πίλατ' ἀνίη·

Καί δ'

Καὶ δ' αὐτὸν λάβε πένθος Ὀδυσσέα κερδαλέον περ
Κείνου ἀποκταμένοιο, καὶ ἄχνυτο θυμὸν ἀνιγρῷ,
Τοῖον ἔπος μετέειπεν ἀκηχεμένοισιν Ἀχαιοῖς·
Ὦ φίλοι, ὡς οὐκ ἔστι κακώτερον ἄλλο χόλοιο
Γίγνεται, ὅς τε βροτοῖσιν ἐριν ὀλοὴν ἀέξει·
Ὃς καὶ νῦν Αἴαντα πελώριον ἐξορόθυνεν
Ἀμφ' ἐμοὶ ἐν φρεσὶν ᾗσι χολωσάμενον, ὡς ὄφελόν μοι
Μή ποτε Τρώιοι υἷες Ἀχιλλέος ἔντεα τεῦχον
Νίκην ἀμφιβάλοντ' ἐπ' ἐλωρία· τῆς πέρι θυμῷ
Ἀχνύμενος παῖς ἐσθλὸς ἐϋσθενέος Τελαμῶνος,
Ὤλετο χερσὶν ἑῇσι· χόλου δέ οἱ οὔ τι ἔγωγε
Αἴτιος, ἀλλά τις αἶσα πολύστονος, ἥ μιν ἐδάμνα·
Εἰ γάρ μοι κέαρ ἔνδον ἐνὶ στέρνοισιν ἐώλπει
Κεῖνον ἀάσασθαι κατὰ θυμόν, οὔτ' ἂν ἔγωγε
Ἦλθον ἐελδόμενος νίκης ὕπερ, οὔτε τιν' ἄλλον
Ἐν Δαναοῖσιν ἔασα μεμαότα δηρίσασθαι·
Ἀλλά ἑ αὐτὸς ἔγωγε θεουδέα τεύχε' ἀείρας,
Προφρονέως ἂν ἔασα, καὶ εἴ τί περ ἄλλο μενοίνα.
Νῦν δέ μιν οὔ τι ἔγωγε μέγ' ἀχνύμενον χαλεπῆναι
Ὠισάμην μετόπισθεν, ἐπεὶ ῥά οἱ οὔτε γυναικὸς,
Οὔτε περὶ πτόλιος μεμαχήμεθ', οὔτ' ἄρ' ὄλβου·
Ἀλλά μοι ἀμφ' ἀρετῆς νεῖκος πέλεν, ἧς πέρι δῆρις
Τερπνὴ γίγνεται αἰὲν ἐχέφροσιν ἀνθρώποισι.
Κεῖνος δ' ἐσθλὸς ἐὼν στυγερῇ ὑπὸ δαίμονος αἴσῃ
Ἤλιτεν· οὐ γὰρ ἔοικε μέγ' ἀσχαλάαν ἐνὶ θυμῷ·
Ἀνδρὸς γὰρ πινυτοῖο, καὶ ἄλγεα πολλ' ἐπιόντα
Τλῆναι ὑποκραδίῃ στερεῇ φρενί, μηδ' ἀκάχησθαι.
Ὣς φάτο Λαέρταο κλυτὸς πάϊς ἀντιθέοιο·
Ἀλλ' ὅτε δὴ κορέσαντο γόου, καὶ πένθεος αἰνοῦ,
Δὴ τότε Νηλέος υἱὸς ἔτ' ἀχνυμένοισιν ἔειπεν·
Ὦ φίλοι, ὡς ἄρα Κῆρες ἀνηλέα θυμὸν ἔχουσιν.
Ἡμῖν ἄλγε' ἐβάλοντο λυγρῷ ἐπὶ πένθεϊ πένθος,
Αἴαντος φθιμένοιο, πολυσθενέος τ' Ἀχιλῆος,
Ἄλλων τ' Ἀργείων, ἐμοῦ υἱέος ἀντιθέοιο
Ἀντιλόχου· ἀλλ' οὔ τι θέμις κταμένους ἐνὶ χάρμῃ
Κλαίειν ἤματα πάντα, καὶ ἀσχαλάαν ἐνὶ θυμῷ·
Ἀλλὰ γόου λήθεσθαι ἀεικέος· οὕνεκ' ἄμεινον
Ἔρδειν, ὅσσα βροτοῖσιν ἐπὶ φθιμένοισιν ἔοικε,
Πυρκαϊὴν καὶ σῆμα, καὶ ὀστέα ταρχύσασθαι·
Νεκρὸς δ' οὔ τι γόοισιν ἀνέγρεται, οὐδέ τι οἶδε
Φράζεσθ', εὖτέ μιν Κῆρες ἀμείλιχοι ἀμφιχάνωσιν.
Ἦ ῥα παρηγορέων· οἱ δ' αἶψ' ἀολλέες βασιλῆες
Ἀθρόοι ἀμφαγέροντο, μέγ' ἀχνύμενοι κέαρ ἔνδον.
Καί ῥ', μέγαν περ ἐόντα, θοὰς ἐπὶ νῆας ἔνεικαν
Πολλοὶ ἀείραντες, κατὰ καὶ ἀμφίεσαν χλαίνῃσιν,
Αἷμ' ἀποφαιδρύναντες, ὅ οἱ βριαροῖς μελέεσσι
Τερσόμενον ἔσκεν σὺν ἔντεσι καὶ κονίῃσι.
Καὶ τότ' ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων φέρον ἄσπετον ὕλην
Αἰζηοὶ, πάντῃ δὲ νέκυν περινηήσαντο.
Πολλὰ δ' ἄρ' ἀμφ' αὐτῷ θῆκαν ξύλα, πολλὰ δὲ μῆλα,
Φαρέα τ' εὐποίητα, βοῶν τ' ἐρικυδέα φῦλα,
Ἠδ' ἔτι ὠκυπόδεσσιν ἀγαλλομένους ποσὶν ἵππους,
Χρυσόν τ' αἰγλήεντα, καὶ ἄσπετα τεύχεα φωτῶν,
Ὅσσα πάρος κταμένων ἀπελύσατο φαίδιμος ἀνήρ·
Ἤλεκτρόν τ' ἐπὶ τοῖσι διαυγέα, τόν ῥά τε φασὶν
Ἔμμεναι ἠελίοιο πανομφαίοιο θυγατρῶν
Δάκρυ, τὸ δὴ Φαέθοντος ὑπὲρ κταμένοιο χέαντο,
Μυρόμεναι μεγάλοιο παρὰ ῥόον Ἠριδανοῖο·
Καὶ τὸ μὲν ἠέλιος γέρας ἄφθιτον υἷι τεύχων
Ἤλεκτρον ποίησε, μέγα κτέρας ἀνθρώποισι·
Τό ῥα τότ' εὐρυπέδῳ πυρῇ καθύπερθε βάλοντο
Ἀργεῖοι, κλυτὸν ἄνδρα δεδυότα κυδαίνοντες
Αἴαντα· ἀμφὶ δέ οἱ μεγάλα στενάχοντες ἔθεντο
Τιμήεντ' ἐλέφαντα, καὶ ἄργυρον ἱμερόεντα,
Ἠδὲ καὶ ἀμφιφορῆας ἀλείφατος, ἄλλα τε πάντα
Ὅττι πέλει κυδρόν τε, καὶ ἀγλαὸν ὄλβον ὀφέλλει·
Ἐν δ' ἔβαλον κρατερὸν πυρὸς μένος· ἦλθε δὲ πνοιὴ
Ἐξ ἁλὸς, ἣν προέηκε θεὰ Θέτις, ὄφρα θέρειτο
Αἴαντος μεγάλοιο βίη· ὁ δὲ νύκτα καὶ ἠῶ

Ipſum etiam Vlyſſe̅ a conſilijs præſtantem luctus prehendit,
Illius trucidati causa, animoque triſtitia grauatus
Huiuſmodi verbis ad mœrentes Argiuos diſſeruit.
Commilitones cariſſimi, quã nihil vnquã ira pernicioſius
Eſſe ſolet: quæ damnoſam inter homines litem excitat,
Quæ nunc etiam Aiacem procerum ad furorem impulit
In me animo ſuo exacerbato. Velle̅m autem ut mihi
Nunquam Troiani captiui de Achillis armis
Victoriam inſignem tribuiſſent. Propter quam animo
Perturbatus fortis Telamonis robuſti natus
Suis ſibi manib. perniciem intulit. Iræ autẽ eius mihi ne-
Imputãda eſt, ſed fato cupiã triſti, quod ipſum euertit. (quaq;
Si enim hoc mihi mens in pectore præſagiſſet,
Ipſum tam immoderato animo id laturum, certè ego
De victoria cum ipſo non ſuſcepiſſem certamen, nec quẽquã
Inter Danaos qui voluiſſet litigare, paſſus eſſem: (animi
Sed egomet poſtquàm diuina arma retuleram, ipſi
Vltro permiſiſſem, & ſi quid aliud expetiuiſſet.
Iam verò ego ipſum nunquam doloris moleſtia adeò ſuccu-
Exiſtimaui deinceps, quando cum ipſo nec de vxore, (buiſſe
Nec de vrbe controuerſarer, nec de ampla poſſeſſione:
Sed mihi de virtute contentio erat, cuius non tamen
Iucundum perpetuo inter cordatos homines exſtitit.
Ideo ille quamuis virtute præſtans, iniquã Dei ſorte
Peccauit. Non enim decet animum ira ſubmittere. (gruẽtes
Prudentis namq; viri eſt res aduerſas etiam, conſertim in-
Forti animo tolerare, nec propterea mœrori ſuccumbere.
Sic ait celebris Laërtæ præſtantis filius.
Vbi verò ſatietas gemitus querimiq; luctus eos ceperat:
Tandem Neleo ſatus adhuc contriſtatis verba fecit.
O amici quàm immiſericordem affectum habent Parcæ!
Luctum enim luctui funeſto repente nobis cumularunt,
Quando Aiax & præualidus Achilles interijt,
Alijq; Argiui, nec non filius meus
Antilochus. At neutiquam fas caſos in bello
In omne tempus deplorare, & impatiente animo eſſe,
Sed indecori fletus tandem obliuiſci, nam ſatius eſt
Facere ea, quæ hominibus defunctis debentur,
Pyram & tumulum, & oſſa terræ mandare.
Mortuus. n. nũquã lamẽtis reuocatur, nec quidquam nouit
Ad rationẽ exigere, ſimul ac immites eũ Parcæ abſorbuerũt
His dictis ſolabatur eos. Diuini ergo reges
Frequentes ſtatim conuenerunt, magno animos mœrore perturbati.
Et Aiacem quamlibet magnum, ad citas naues portarunt
Multi pariter leuantes, linteiſque inuoluerunt,
Poſt abſtutum cruorem, qui validis eius membris
Siccus adhærebat, vnà cum armis & puluere.
Et tunc è montibus Idæis multum materiæ detulerunt
Iuuenes, & vndique circa cadauer aggeſſerunt.
Primum igitur multa circa eum ligna poſuerunt: deinde oues
Et bene contextas veſtes, eximiáque boum genera.
Adhæc citiſſimis pedibus exultantes equos
Aurúmque lucidum, & arma innumera virorum,
Quæ trucidatis quondam viris illuſtribus detraxerat.
Et poſt hæc electrum tranſlucidum: quod aiunt
Eſſe natarum ſolis, omnium linguarum homines luſtrantis,
Lacrymam, quam ſuper extincto Phaëtonte fuderunt,
Lugentes apud magni Eridani amnem.
Et hanc Sol in honorem filij immortalem tranſmutans,
Electrum fecit, rem inter homines pretioſam.
Quale tunc ſpatioſo rogo ſuper iniecerunt
Argiui ut præclarum virum poſt necem ità honorarent,
Aiacem. Appoſuerunt etiam ipſi in ignis cum ſuſpirijs,
Pretioſum ebur & argentum, ex obſcuris terræ viſceribus
Necnon amphoras adipe refertas, cæteraq; omnia (effoſſum,
Quæ magnifica ſunt & ſplendidas opes augent.
Tandem vim rapidi ignis ſubdiderunt: & flatus venit
E mari, quem diua Thetis excitauit ut cremaretur
Magni Aiacis cadauer: qui per noctem atque diem

Vlyſſes ai [illegible] ſe excuſat [illegible]

Virtutis cõtentio bona. Heſiod.

Ita vincendi & patienter aduerſa toleranda.

Neſtoris admonitio, de funerãdo Aiace.

Aiacis funus.

Rogus & teſta eum conjectæ. Funera veterum ſumptuoſiſſima.

Electrum.

Cadaueris crematio per Comp.

Iuxta naues, accelerante vento, conflagrabat.
Qualiter olim triſulco Iouis fulmine.
Enceladus conficiebatur in mari vaſto,
Subter Trinacriam, & tota inſula ſuccindebatur.
Aut qualiter viuentia membra igni auferenda dedit
Hercules, Neſſi dolo ad extremas incitas adactus,
Vbi ingens adiuſit facinus: tota ingemiſcebat Oeta.
Dum viuus ille arderet: & æthera ſe eius animus immiſcuit
Inſignem virum relinquens, inſertúſque fuit Dijs
Ipſe, cùm corpus eius tellus labori obnoxia excepiſſet.
Taliter in pyra iacebat, pugnæ oblitus,
Aiax cum armis. Populus autẽ præ multitudine ſe vrgebat
In littore. Et Troes quidẽ lætabantur: at Græci mœſti erant.
Cæterùm vbi grande corpus ignis funeſtus conſumſiſſet:
Tandem rogum vino reſtinxerunt. Reliquias autem Herois
In vrna aurea condiderunt, ac terræ ipſis
Aggerem immenſum circumfuderunt: non procul à Rhœteo
Et protinus ad agiles naues dilabebantur, (promontorio.
Animo perturbati. Illũ enim iuxta atq; Achillem coluerant.
Tunc atra nox, hominibus ſomnum afferens ingruebat.
Græci igitur vbi cœnam ſumſerant, & diem expectabant,
Modicum feſſis palpebris nictantes.
Grauis enim met⁹ inceſſerat animos ipſorũ, ne Troes in ipſos
Noctu impreſſionem facerent, Telamoniade è viuis ſublato.

Oſſium ſepelitio.

Καίετο πὰρ νήεσσιν, ἐπειγομένου ἀνέμοιο·
Οἷός που τὸ πάροιθε Διὸς στεροπῇσι κεραυνῷ
Ἐγκέλαδος δέδμητο κατ' ἀργαλέοιο θαλάσσης
Θρινακίης ὑπένερθεν, ὅλη δ' ὑπετύφετο νῆσος,
Ἢ οἷος ζώοντα μέλη πυρὶ δῶκε φέρεσθαι
Ἡρακλέης, Νέσσοιο δολοφροσύνῃσι χαλεφθείς,
Ὁππότ' ἔτλη μέγα ἔργον, ὅλη δ' ἀμφίστενεν Οἴτη
Ζωοῦ καιομένοιο, μίγη δέ οἱ αἰθέρι θυμὸς
Ἄνδρα λιπὼν ἀρίδηλον, ἐνεκρίνθη δὲ θεοῖσιν
Αὐτὸς ἐπεί οἱ σῶμα πολύκμητον χάδε γαῖα,
Τοῖ⊙ ἄρ' ἐν πυρὶ κεῖτο λελασμέν⊙ ἰωχμοῖο
Αἴας σὺν τεύχεσσι· πολὺς δ' ἐπεστείνετο λαὸς
Ἀγχιάλοις· Τρῶες δ' ἐγάνυντ', ἀκάχοντο δ' Ἀχαιοί.
Ἀλλ' ὅτε δὴ δέμας ἠῢ κατηνύσε πῦρ ἀΐδηλον·
Δὴ τότε πυρκαϊὴν οἴνῳ σβέσαν. ὀστέα αὐτοῦ
Χαλκῷ ἐνὶ χρυσέῃ θῆκαν, περὶ δὲ σφίσι γαῖαν
Χεῦαν ἀπειρεσίην Ῥοιτηΐδος οὐχ ἑκὰς ἀκτῆς·
Αὐτίκα δ' ἐσκίδναντο πολυσκάλμους ἐπὶ νῆας,
Θυμὸν ἀκηχέμενοι· τὸν γὰρ τίον ἶσον Ἀχιλλεῖ·
Νὺξ δ' ἐπόρουσε μέλαινα, μετ' ἀνέρας ὕπνον ἄγουσα·
Οἱ δ' ἄρα δαῖτα πάσαντο, καὶ ἠριγένειαν ἔμιμνον,
Βαιὸν ἀποβρίξαντες ἀμειβομένοις βλεφάροισιν·
Αἰνῶς γὰρ φοβέοντο κατὰ φρένα, μή σφι Τρῶες
Νυκτὸς ἐπέλθωσιν, Τελαμωνιάδαο θανόντος.

ΚΟΙΝΤΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ
ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΕΚΤΟΝ.

Ἕκτῳ, ὑπ' Εὐρυπύλῳ Νιρεὺς πίπτει ἠδὲ Μαχάων.

COINTI SMYRNÆI.
DERELICTORVM
LIBER VI.

In Sexto, ab Eurypylo proſternitur Nireus & Machaon.

AVRORA autem, relicto Oceani fluxu & lecto
Tithoni, ſpatioſum cœlum aſcendit, & circumquaq;
Omnibus illuceſcens ſe diffudit, riſitq; tellus & æther.
Ac homines facile intereuntes ad opera ſeſe conuertebant,
Aliiq; alia aggrediebantur. verùm Achiui,
Menelao vocante, in concionem ſeſe effundebant.
Cùm igitur vniuerſi in caſtris conſſent,
Ibi in medio congregatorum cœtu ita verba facit.
Audite, principes Diis nati generoſiſſimi *orationem meam*
Vt dicturus ſum. valde enim in pectore cor mihi affligitur,
Ob milites pereuntes, qui meâ causâ venerunt
Ad arduum hoc *certamen: nec eos domus* ſua *recipiet,*
Nec parentes. Multos enim Dei fatum hîc *infregit.*
Vtinam graue intolerandæ mortis robur
Me ipſum inuaſiſſet, priuſquam huc exercitum contraherẽ.
Nunc verò perpetuos mihi dolores impoſuit ſors fatalis,

Temp. matu.

Concilium Græcorum. & ſimulata Menelai ſententia de fuga.

ΗΜΟΣ δ' ὠκεανοῖο ῥόον καὶ λέκτρα λιποῦσα
Τιθωνοῦ, προσέβη μέγαν οὐρανὸν, ἀμφὶ δὲ πάντη
Κίδνατο παμφανόωσα· γέλασσε δὲ γαῖα καὶ αἰθήρ·
Τοὶ δ' εἰς ἔργα τράποντο βροτοὶ ῥέα φθινύθοντες·
Ἄλλοι δ' ἀλλοίοισιν ἐπώχοντο. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Εἰς ἀγορὴν ἐχέοντο, κελευομένου Μενελάου.
Καί ῥ' ὅτε δὴ μάλα πάντες ἀνὰ στρατὸν ἠγερέθοντο,
Δὴ τότε ἐν μέσσοισιν ἀγειρομένοισι μετηύδα·
Κέκλυτε μῦθον ἐμεῖο διοτρεφέες βασιλῆες
Ὡς ἐρέω· μέγα γάρ μοι ἐνὶ φρεσὶ τείρεται ἦτορ
Λαῶν ὀλλυμένων, οἵ ῥ' ἤλυθον εἵνεκ' ἐμεῖο
Δῆριν ἐς ἀργαλέην· τοὺς οὐχ ὑποδέξεται οἶκος,
Οὐ τοκέες· πολέας γὰρ ἀπέκλασε δαίμον⊙ αἶσα·
Ὡς ὄφελον θανάτοιο βαρὺ σθέν⊙ ἀτλήτοιο
Αὐτῷ μοι ἐπορέσθαι, πρὶν ἐνθάδε λαὸν ἀγεῖραι·
Νῦν δέ μοι ἀλλήκτους ὀδύνας ἐνεθήκατο δαίμων,

Ὀφρ'

Ὄφρ' ἐσίδω κακὰ πολλά. τίς ἂν φρεσὶ γηθήσειεν,
Εἰσορόων ὅτι δηρὸν ἀμήχανα ἔργα μόθοιο;
Ἀλλ' ἄγεθ' ὅσσοι ἔτ' εἰμὲν ἐν ὠκυπόροισι νέεσσι,
Καρπαλίμως φεύγωμεν ἑὴν ἐπὶ γαῖαν ἕκαστος
Αἴαντος φθιμένοιο, πολυσθενέος τ' Ἀχιλῆος,
Τῶν ἔγωγ' οὐκ οἴω κταμένων ὑπαλύξαι ὄλεθρον
Ἡμέας, ἀλλ' ὑπὸ Τρωσὶ δαμήμεναι ἀργαλέοισιν,
Εἵνεκ' ἐμεῦ Ἑλένης τε κυνώπιδος, ἧς νύ μοι οὔ τι
Μέμβλεται, ὡς ὑμέων, ὁπότε κταμένους ἐσίδωμαι
Ἐν πολέμῳ· κείνη δ' ἀλαπαδνοτάτῳ σὺν ἀκοίτῃ
Ἐρρέτω· ἐκ γάρ οἱ πυκινὰς φρένας εἵλετο δαίμων
Ἐκ κραδίης, ὅτ' ἐμεῖο λίπεν δόμον ἠδὲ καὶ εὐνήν.
Ἀλλὰ τὰ μὲν κείνοις, Πριάμῳ, καὶ Τρωσὶ μελέσθω·
Ἡμεῖς δ' αἶψα νεώμεθ', ἐπεὶ πολὺ λώϊόν ἐστιν
Ἐκφυγέειν πολέμοιο δυσηχέος, ἢ ἀπολέσθαι·

Ὣς ἔφατ' Ἀργείων πειρώμενος· ἄλλα δέ οἱ κῆρ
Καὶ κραδίη πόρφυρε, περὶ ζηλήμονι θυμῷ
Τρῶας ὅπως ὀλέσῃ, καὶ τείχεα μακρὰ πόληος
Ῥήξῃ ἐκ θεμέθλων, μάλα δ' αἵματος ἄσαι Ἄρηα,
Δηῒ Ἀλεξάνδροιο μετὰ φθιμένοισι πεσόντος·
Οὐ γάρ τι ζήλοιο πέλει στυγερώτερον ἄλλο·
Καὶ τὸ μὲν ὣς ὥρμαινεν· ἑῇ δ' ἐπίζανεν ἕδρῃ.
Καὶ τότε Τυδείδης ἐγχέσπαλος ὦρτ' ἐνὶ μέσσοις,
Καί ῥα θοῶς νείκεσσεν ἀρηΐφιλον Μενέλαον·
Ἆ δείλ' Ἀτρέος υἱέ, τίη νύ σε δεῖμα κιχάνει
Ἀργαλέον, καὶ τοῖα μετ' Ἀργείοις ἀγορεύεις,
Ὡς πάϊς, ἠὲ γυνή, τῶν περ σθένος ἐστ' ἀλαπαδνόν,
Ἀλλά σοι οὐ πείσονται Ἀχαιῶν φέρτατοι υἷες,
Πρὶν Τροίης κρήδεμνα ποτὶ χθόνα πάντα βαλέσθαι·
Θάρσος γὰρ μερόπεσσι μέγα κλέος, αἶσχος δ' ὄνειδος.
Εἰ δ' ἄρα τις καὶ τῶνδ' ἐπιπείσεται, ὡς ἐπιτέλλεις,
Αὐτίκα οἱ κεφαλὴν τεμέω ἰόεντι σιδήρῳ,
Ῥίψω δ' οἰωνοῖσιν ἀερσιπότῃσιν ἐδωδήν·

Ἀλλ' ἄγεθ' οἷσι μέμηλεν ἐποτρύνειν μένος ἀνδρῶν,
Λαοὺς αὐτίκα πάντας ἐποτρύνωσι κατὰ νῆας
Δούρατα θηγέμεναι, περί τ' ἀσπίδας, ἄλλα τε πάντα
Εὖ θέσθαι, καὶ δεῖπνον ἐφοπλίσσασθαι ἅπαντας
Ἀνέρας, ἠδ' ἵππους, οἵ τ' ἐς πόλεμον μεμάασιν·
Ἐν πεδίῳ δ' ὤκιστα διακρινέει μένος Ἄρης·

Ὣς φάτο Τυδείδης· κατ' ἄρ' ἕζετο, ᾗχι πάρος περ·
Τοῖσι δὲ Θέστορος υἱὸς ἔπος ποτὶ τοῖον ἔειπεν,
Ἀστὰς ἐν μέσσοισιν ὅπῃ θέμις ἐστ' ἀγορεύειν·
Κέκλυτέ μευ φίλα τέκνα μενεπτολέμων Ἀργείων·
Ἴστε γάρ, ὡς σάφα οἶδα θεοπροπίας ἀγορεύειν.
Ἤδη μὲν καὶ πρόσθ' ἐφάμην δεκάτῳ λυκάβαντι
Πέρσειν Ἴλιον αἰπύ· τὸ δὴ νῦν ἐκτελέουσιν
Ἀθάνατοι, νίκη δὲ πέλει παρὰ ποσσὶν Ἀχαιῶν·
Ἀλλ' ἄγε Τυδέος υἱὰ, μενεπτόλεμόν τ' Ὀδυσῆα
Πέμψωμεν Σκῦρόνδε θοῶς ἐνὶ νηῒ μελαίνῃ,
Οἳ ῥα παραιπεπιθόντες Ἀχιλλέος ὄβριμον υἷα
Ἄξουσιν, μέγα δ' ἄμμι φάος πάντεσσι πελάσσει·

Ὣς φάτο Θέστορος υἱὸς ἐΰφρων· ἀμφὶ δὲ λαοὶ
Γηθόσυνοι κελάδησαν, ἐπεί σφισιν ἦτορ ἐώλπει
Κάλχαντος φάτιν ἔμμεν ἐτήτυμον, ὡς ἀγόρευε·
Καὶ τότε Λαέρταο πάϊς μετέειπεν Ἀχαιοῖς,

Ὦ φίλοι, οὐκ ἔτ' ἔοικε καθ' ὑμέας πόλλ' ἀγορεύειν
Σήμερον. ἐν γὰρ δὴ κάματος πέλει ἐσσυμένοισιν.
Οἶδα γὰρ ὡς λαοῖσι κεκμηκόσιν οὐδ' ἀγορητὴς
Ἀνδάνει οὔτ' ἄρ' ἀοιδός, ὃν ἀθάνατοι φιλέουσι
Πιερίδες· παύρων δ' ἐπέων ἔρος ἀνθρώποισι·
Νῦν δ' ὅπερ εὔαδε πᾶσι κατὰ στρατὸν Ἀργείοισι,
Τυδείδαο μάλιστα συνεσπομένου τελέσωμεν·
Ἄμφω γάρ κεν ἰόντε, φιλοπτολέμου Ἀχιλῆος
Ἄξομεν ὄβριμον υἷα, παραιφάμενοι ἐπέεσσιν,
Εἴ κέ μιν μάλα πολλὰ κινυρομένη κατερύκῃ
Μήτηρ ἐν μεγάροισιν, ἐπεὶ κρατεροῖο τοκῆος
Ἔλπομαι κατὰ θυμὸν Ἀρήϊον ἔμμεναι υἷα·

*   *   *

Ὣς φαμένῳ, προσέειπε πύκα φρονέων Μενέλαος·

Vt aduerſa multa videam. Quis læto animo eſſe queat,
Tam diu ineluctabiles belli labores intuens,
Sed agite quotquot adhuc in velocigradis in nauibus ſumus,
Raptim quiſque ſuam in terram fugiamus.
Aiace extincto, & præpotente Achille:
Quibus interfectis, non ego quidem arbitror exitium ſub-
Nos, ſed bellicoſis Troianis ſuccubituros eſſe, (terfugituros
Propter me & Helenam impudentem, cuius ego neutiquam
Curã [illegible] vt veſtri, quando video interfectos
In prælio. Illa igitur effœminatiſſimo cum adultero
Malè pereat: quandoquidẽ ſanam ei Dæmon mẽtẽ abſtulit
E corde, vbi domum & torum meum deſeruit.
Atqui de negotiis illius Priamus & Troes ſint ſolliciti.
Nos verò ſubito reuertamur. Quoniam multo ſatius eſt
Ex bello horriſono fugere quàm in eo perire.

Sic dicit tentans Græcos. Alia verò ratio ipſi
Et cor apud animum Zelotypiâ laborantem verſat,
Quomodo Troianos perdat, & ingentes vrbis muros
Ex fundamentis eruat, & Martẽ ſanguine planè exſaturet,
Si Alexander nobilis inter cæſos occubaret
Non enim profectò quicquam Zelotypiâ infeſtius eſt.
Et hæc quidem ita ſecum agitabat, ſuâque reſidebat ſella.
Atque tunc vibrator haſtæ Tydides in medio Græcorum (ſurrexit,
Et continuò Menelaum bellicoſum obiurgauit.
Proh meticuloſe Atrei fili! quid ita te timor corripuit
Anxius, & talia inter Argiuos concionaris,
Seu puer, aut fœmina, quorum vires ſunt imbecillæ?
Verum tibi præſtantiſſimi Achiuum filii non parebunt,
Antequam cuncta Troiæ pinnacula ad terram deiecerint.
Fortitudo enim ingens hominibus gloria, ſed fuga dedecus.
Quòd ſi quis horum vt imperas, morem geſſerit,
Mox caput ei ferro nigricante præcidam,
Auibuſque altiuagis eſcam illum projiciam.
Verũ agite quibus cura eſt, militũ animis ſtimulos adiicere,
Mox quicquid hîc eſt populorum iubetote in nauibus
Haſtas acuere, & iuxta clypeos aliaque omnia armamenta
Bene collocare: & prandium apparare cunctos
Viros & equos, qui ad bellum prompti ſunt animis.
In campo autem quamprimum Mars diſcernet fortitudinẽ

Sic fatur Tydides & priorem ſedẽ occupat. (vniuſcuiuſque,
Ad illos autem Theſtoris filius his verbis infit,
Exſurgens in medium vbi concionari fas eſt.
Auſcultate me chari bellipotentium Argiuorum nati.
Noſtis enim quod perſpicuè Deum monita effari ſciam.
Siquidem iam olim etiam prædixi decimo vos anno (ducũt.
Expugnaturos eſſe altũ Iliũ quòd quidem nũc ad exitũ per
Superi & victoria Achiuum ante pedes in propinquo eſt.
Sed agite filium Tydei, belloque fortem Vlyſſem,
Continuò ad Scyrum nigra in naui mittamus,
Qui ſtrenuum Achillis filium perſuaſum hortationibus ſuis
Adducant: ingens enim nobis vniuerſis lumen exhibebit.

Hunc in modum ſapientis Theſtoris natus loquitur populique corona
Lætabunda acclamat: animis enim ſuis perſuaſum habebant
Effatum Calchantis verum eſſe vt quidẽ publice diſſeruerat.
Et tunc Laertæ filius ſic Achiuis verba fecit.

Amici, non decet amplius vt apud vos multis verbis vta-
Hodie: laſſitudo enim mœrente ſubiit, (mur
Noui autem quòd hominibus defeſſis neque orator
Volupe ſit neque poëta quem immortales amant
Pierides: ſed paucorum tunc verborum cupido eſt hominib.
Nunc autem, quod Achiuis omnibus in caſtris placet,
Perficiamus, maximè ſi Tydides itineris comes ſit.
Ambo enim ſimul profecti ſtrenuum Achillis
Bellicoſi natum verbis amicis inflexum adducemus,
Etiamſi multis ipſum querelis remoratur
In aula mater: quandoquidem fortis parentis
Mauortium quoque natum fore animo perſuaſum habens,

*   *   *

Ita diſſerenti reſpondet rem probè perpendens Menelaus.

Calchas [illegible] Neoptolemum.

Vlyſſes profectionem in Scyrum vrget. Breuiloquentia v[illegible]

Menelau[illegible] Neopt[illegible]

Vlyſſe! ingens validorum iuuenum emolumentum,
Si ſtrenuus magnanimi Achillis filius
Venerit à Scyro, & cælitum quiſpiam dederit
Exoptantibus nobis *victoriam & reditum in terram Græ-*
Dabo ei vxorem, filiam mea nobiliſſimam, (cam,
Hermionem, multáque ac pretioſa munera cum illa,
Propenſo in eum ſtudio. Non enim arbitror ipſum tū vxorē,
Tum ſocerum tam *bonum ſuperbè repudiaturū eſſe.(ſerūt.*
Sic ait. Et Danai fauſta in hæc verba acclamatione cōſē-
Atq; tūc concio dimiſſa ſuſtullis.a. diſgregabantur ad naues,
Finis cibi ac potus vitium ſuſtentatio.
Cibum appetentes, qui hominum robur eſt.
Poſtquam verò bene ſaturati finem edendi feciſſent,
Tunc cum ſolerti Vlyſſe Tydei filius
Vlyſſis & Diomedis in Scyrum nauigatio.
Velocem nauem in mare infinitum protraxit:
Et è veſtigio commeatu & aliis neceſſariis impoſitis,
Ingreſſi ſunt & ipſi, cumq; ipſis viginti viri
Remigationis gnari, quando contrary ſunt flatus,
Et quando amplum mare ſternit tranquillitas.
Atque vbi in bene fabricatis tranſtris conſederant,
Vaſtos maris fluctus pulſant: multáque circumferuet ſpuma.
Humideq; abiegnis remis ſulcantur viæ
Naui deproperante: nautæ verò non abſque ſudore remigāt.
Simile à bobus plauſtrariis.
Veluti ſi boues, ſub iugo valde laborantes,
Ligneum porrò nitendo plauſtrum trahunt,
Quod præ onere ſub axe circumuolubili ſtridet,
Dumq; vexantur largus per vertices & armos,
Sudor vtrique ad terram vſque defluit.
Ita tunc validos ad remos laborant
Iuuenes, & valde properanter latum mare tranſmeant.
Quos reliqui Græci abeuntes viſu proſequebantur,
Acuuntq; noxia iacula & haſtas, quib. in pugna vtebātur.
Contrà Troiani in vrbe intrepidi armantur,
Ad pugnam properantes, & Diis vota facientes,
Eurypili Troiam aduentus: Troúmque lætitia per Compar.
Vt tandem *quieſcerent à cæde, & reſpirarent à labore.*
Quibus vt deſiderabant, Dij ingens cladis præſidium
Abduxerunt Eurypylum, de proſapia Herculis fortiſſimi.
Ac ſequuntur ipſum homines belli ſcientes
Multi, quotquot longi fluenta Caici
Accolunt, validis confidentes haſtis.
Quem propter animos ad ſummam lætitiam pubes Troica
Vt, quando incluſi caueæ viderint, (erexit.
Mitem virum anſeres, qui pabulum eius proijcit,
Abblandiuntur: quod ille videns animo voluptatem haurit,
Sic & Troum nati gaudebant, cum viderent
Fortem Eurypylum cuius in pectore animus fiducia plenus
Voluptatem è confluxu illorum percipiebat. A veſtibulis &
fœminæ (ſequebatur.
Suſpiciebant virum nobilem, qui eminentiſſimus in exercitu
Velut Leo quiſpiā in mōtibus cum lupis ceruariis cōgreſſus.
Euryp. genus.
Hunc autem Paris excepit & pariter atq; Hectorē coluit,
Conſobrinus enim eius erat, & ex eadem ſtirpe natus.
Nam generoſa Priami ſoror illum peperit
Aſtyocha, fortibus conſerta brachiis
Telephi miraculoſa educatio. Diuina cōſeruatio.
Telephi. Quem vt hoc etiam memorem *imperterrito*
Clam patre ſuo, Auge crine decora ſuſcepit. (Herculi,
Et cùm paruulus eſſet, & lactis indigens, ipſum (uit,
Nutrijt olim velox cerua, & tanquam hinnulum ſuum ama-
Vbera præbens, Iouis decreto. Nec enim fas erat,
Vt Hercule prognatus miſerè interiret.
Eurypylus à Paride hoſpitio excipitur.
Huius ergo filium magnificum cupidiſſimo Paris animo,
Suas ad ædes, per amplam vrbem deduxit
Præter Aſſaraci monumentum, prope celſam domum Hē-
Et ſacrum Mineruæ fanum, vbi ei in vicinia (ctoris.
Palatium erat, & intaminata Hercei Iouis ara.
Et ſuper germanis ipſum cognatiſque ac parentibus
Studioſè rogitabat. Is verò diligenter ei cuncta memorauit.
Ac dum ambo inter ſe procedentes confabulabantur,
Veniunt in magnum fortunatúmque palatium: vbi ſedebat
Cum Deabus conferenda Helena. Gratiarum formam in-
Ac quatuor circa illam famulæ in opere erant. (duta,

Ὦ Ὀδυσεῦ, μέγ᾽ ὄνειαρ ἐϋσθενέων αἰζηῶν,
Ἢν σὺ Ἀχιλλῆος μεγαλόφρονος ὄβριμον υἷα
Ἔλθῃς ἀπὸ Σκύροιο, πόρῃ δέ τις οὐρανιώνων
Νίκην ἐλδομένοισι, καὶ Ἑλλάδα γαῖαν ἵκωμαι,
Δώσω οἱ παράκοιτιν ἐμὴν ἐρικυδέα κούρην
Ἑρμιόνην, καὶ πολλὰ καὶ ἔσθλα δῶρα σὺν αὐτῇ
Προφρονέως· οὐ γάρ μιν ὀίομαι ὅτι γυναῖκα,
Οὔτ᾽ ἄρα πενθερὸν ἐσθλὸν ὑπερφιάλως ὀνόσασθαι.
Ὣς ἄρ᾽ ἔφη· Δαναοὶ δ᾽ ὁμοῦ φήμιξαν ἐπέεσσι·
Καὶ τότε λῦσ᾽ ἀγορήν· τοὶ δ᾽ ἐσκίδναντ᾽ ἐπὶ νῆας
Ἱέμενοι δείπνοιο, τὸ δὴ πέλει ἀνδράσιν ἀλκή·
Καί ῥ᾽ ὅτε δὴ παύσαντο, κορεσσάμενοι μέγ᾽, ἐδωδῆς,
Δὴ τότ᾽ ἅμ᾽ Ὀδυσῆϊ περίφρονι Τυδέος υἱὸς
Νῆα θοὴν εἴρυσσαν ἀπειρεσίης ἁλὸς εἴσω.
Καρπαλίμως δ᾽ ἤια καὶ ἄρμενα πάντα βαλόντες,
Ἐν δὲ καὶ αὐτοὶ ἔβαν· μετὰ δέ σφισιν εἴκοσι φῶτες,
Ἴδμονες εἰρεσίης, ὁππότ᾽ ἀντίαι εἰσὶν ἄελλαι,
Ἠδ᾽ ὁπότ᾽ εὐρέα πόντον ὑποστορέσῃ γαλήνη.
Καί ῥ᾽ ὅτε δὴ κληῖσιν ἐϋκτιτοῖσι κάθισσαν,
Τύπτον ὁμῶς μέγα κῦμα· πολὺς δ᾽ ἀμφέζεεν ἀφρός,
Ὑγραὶ δ᾽ ἀμφ᾽ ἐλάτῃσι διεγραφόωντο κέλευθοι.
Νηὸς ἐπισπευδούσης· περὶ δ᾽ ἱδρώοντες ἔρεσσον.
Ὡς δ᾽ ὅθ᾽ ὑπὸ ζεύγλῃσι βόες μέγα κεκμηῶτες
Δουρατέην ἐρύουσι φέρον μεμαῶτες ἀπήνην,
Ἄχθει τετριγυῖαν ὑπ᾽ ἄξονι δινήεντι,
Τειρόμενοι, πολὺς δὲ κατ᾽ αὐχένας, ἠδὲ καὶ ὤμοις
Ἱδρὼς ἀμφοτέροισι κατείβεται, ἄχρις ἐπ᾽ οὖδας·
Ὣς τῆμος μογέεσκον ὑπὸ στιβαρῇς ἐλάτῃσιν
Αἰζηοί· μάλα δ᾽ ὦκα διήνυσαν εὐρέα πόντον·
Τοὺς δ᾽ ἄλλοι μὲν Ἀχαιοὶ ἀποσκοπίαζον ἰόντας·
Θῆγον δ᾽ αἰνὰ βέλεμνα, καὶ ἔγχεα, τοῖσι μάχοντο·
Τρῶες τ᾽ ἄστεος ἐντὸς ἀταρβέες ἐντύνοντο
Ἐς πόλεμον μεμαῶτες, ἰδ᾽ εὐχόμενοι μακάρεσσι
Ἀμπνεῦσαί τε φόνοις, καὶ ἀμπαύσασθαι καμάτοιο.
Τοῖσι δ᾽ ἐελδομένοισι θεοὶ μέγα πήματος ἄλκαρ
Ἤγαγον Εὐρύπυλον κρατεροῦ γένος Ἡρακλῆος·
Καί οἱ λαοὶ ἕποντο δαήμονες ἰωχμοῖο
Πολλοὶ ὅσοι δολιχοῖο παρὰ προχοῇσι Καΐκου
Ναίεσκον, κρατεροῖσι πεποιθότες ἐγχείῃσιν·
Ἀμφὶ δέ οἱ κεχάροντο μέγα φρεσὶ Τρώιοι υἷες·
Ὡς δ᾽ ὁπότ᾽ ἕρκεος ἐκτὸς ἐεργμένοι ἀθρήσωσιν
Ἥμεροι αὐτὰρ χῆνες, ὅτις σφίσιν εἴδατα βάλλει,
Σαίνουσι, τοῦ τ᾽ ἦτορ ἰαίνεται εἰσορόωντος,
Ὣς ἄρα Τρώιοι υἷες ἐγήθεον, εὖτ᾽ ἐσίδοντο
Ὄβριμον Εὐρύπυλον· τοῦ δ᾽ ἐν φρεσὶ θαρσαλέον κῆρ
Τέρπετ᾽ ἀγειρομένοισιν· ἀπὸ προθύρων δὲ γυναῖκες
Θάμβεον ἀνέρα δῖον· ὁ δ᾽ ἔξοχος ἔσσυτο λαῶν,
Ἠΰτε τις θώεσσι λέων ἐν ὄρεσσι μετελθών·
Τὸν δὲ Πάρις δείδεκτο· τίεν δέ μιν Ἕκτορι ἶσον.
Τοῦ γὰρ ἀνεψιὸς ἔσκεν· ἴης δ᾽ ἐτέτυκτο γενέθλης·
Τὸν γὰρ δὴ τέκε δῖα κασιγνήτη Πριάμοιο
Ἀστυόχη, κρατερῇσιν ὑπ᾽ ἀγκοίνῃσι μιγεῖσα
Τηλέφου, ὅν ῥα καὶ αὐτὸν ἀταρβέϊ Ἡρακλῆϊ
Λάθρῃ ἑοῖο τοκῆος ἐϋπλόκαμος τέκεν Αὔγη·
Καί μιν τυτθὸν ἐόντα, καὶ ἰχανόωντα γάλακτος,
Θρέψε θοή ποτε κεμμάς· ἑῷ δ᾽ ἶσα φίλατο νεβρῷ
Μαζὸν ὑποσχομένη, βουλῇ Διός· οὐ γὰρ ἐῴκει
Ἔκγονον Ἡρακλῆος ὀϊζυρῶς ἀπολέσθαι,
Τοῦ δ᾽ ἄρα κύδιμον υἷα Πάρις μάλα πρόφρονι θυμῷ
Ἦγεν ἑὸν ποτὶ δῶμα δι᾽ εὐρυχόροιο πόληος,
Σῆμα παρ᾽ Ἀσσαράκοιο, καὶ Ἕκτορος αἰπὰ μέλαθρα,
Νηόν τε ζάθεον Τριτωνίδος, ἔνθα οἱ ἄγχι
Δώματ᾽ ἔσαν, καὶ βωμὸς ἀκήρατος Ἑρκείοιο·
Καί μιν ἀδελφειῶν, πηῶν θ᾽ ὕπερ, ἠδὲ τοκήων
Εἴρετο προφρονέως· ὁ δέ οἱ μάλα πάντ᾽ ἀγόρευεν·
Ἄμφω δ᾽ ὣς ὀάριζον, ἅμ᾽ ἀλλήλοισι κιόντες,
Ἦλθον ἐς μέγα δῶμα καὶ ὄλβιον, ἔνθ᾽ ἄρ᾽ ἧστο
Ἀντιθέη Ἑλένη, Χαρίτων ἐπιειμένη εἶδος·
Καί ῥά μιν ἀμφίπολοι πίσυρες περιποιπνύεσκον·

ΑΝ

Ἄλλαι δ' αὖτ' ἀπάνευθεν ἔσω κίον κλυτοῦ θαλάμοιο,
Ἔργα ποτισκοπέουσαι, ὁπόσα δμωῇσιν ἔοικεν·
Εὐρύπυλον δ' Ἑλένη μέγ' ἐθάμβεεν εἰσορόωσα·
Κεῖνος δ' αὖ Ἑλένην· μετὰ δ' ἀλλήλοις ἐπέεσσιν
Ἀμφὶ δ' ἠμείβοντο, δόμῳ ἐνὶ κηώεντι.
Δμωαὶ δ' αὖ τε θρόνους δοιὼ θέσαν ἐγγὺς ἀνάσσης·
Αἶψα δ' Ἀλέξανδρος κατ' ἄρ' ἕζετο, πὰρ δ' ἄρα τῷ γε
Εὐρύπυλος· Δαναοὶ δὲ περὶ ἄστεος αὖλιν ἔθεντο,
Ἧχι φυλακτῆρες Τρώων ἔσαν ἐμβεβαῶτες.
Αἶψα δὲ τεύχεα θῆκαν ἐπὶ χθόνα, πὰρ δὲ καὶ ἵππους
Στῆσαν, ἔτι πνείοντας ὀϊζυροῖο μόγοιο·
Ἐν δὲ φάτνῃσι βάλοντο, τά τ' ὠκέες ἵπποι ἔδουσι.
Καὶ τότε νὺξ ἐπόρουσε, μελαίνετο τ' αἶα, καὶ αἰθήρ.
Οἱ δ' ἄρα δαῖτ' ἐπάσαντο περὶ τεῖχος αἰπεινοῖο
Κήτειοί τε, Τρῶές τε· πολὺς δ' ἐνὶ μῦθος ὀρώρει
Δαινυμένων· πάντη δὲ πυρὸς μένος αἰθαλόεντος
Δαίετο πὰρ κλισίῃσιν· ὑπήχει δ' ὑπό τε σύριγξ,
Αὐλοί τε, λιγυρῇσιν ἀρηράμενοι καλάμοισιν·
Ἀμφὶ δὲ φορμίγγων ἰαχὴ πέλεν ἱμερόεσσα·
Ἀργεῖοι δ' ἀπάνευθεν ἐθάμβεον, εἰσορόωντες
Αὐλῶν, φορμίγγων τ' ἰαχὴν, ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων,
Σύριγγός θ', ἣ δαιτὶ μετατρέπει ἠδὲ νομεῦσι.
Τοὔνεκ' ἄρ' ᾗσιν ἕκαστος ἐνὶ κλισίῃσι κέλευσε
Νῆας ἀμοιβαδὶς φυλακτέμεν, ἄχρις ἐς ἠῶ·
Μὴ σφέας Τρῶες ἀγαυοὶ ἐνιπρήσωσι κιόντες,
Οἵ ῥα τότ' αἰπεινοῖο περὶ τείχεος εἰλαπίναζον·
Ὣς δ' αὔτως κατὰ δώματ' Ἀλεξάνδροιο δαΐφρων
Δαίνυτο Τηλεφίδης μετὰ κλειτῶν βασιλήων
Πολλὰ δ' ἄρα Πρίαμός τε, καὶ ἄλλοι Τρώϊοι υἷες
Ἑξείης εὔχοντο, μιγήμεναι Ἀργείοισιν
Αἰνῇ ἐν ἀγγελίῃ· ὁ δ' ὑπίσχετο πάντα τελέσσειν·
Αὐτὰρ ἐπεὶ δόρπησαν, ἔβαν ποτὶ δῶμα ἕκαστος,
Εὐρύπυλος δ' αὐτοῦ κατελέξατο βαιὸν ἄπωθεν,
Ἐς τέγος εὐποίητον, ὅπη πάρος αὐτὸς ἴαυεν
Ἦυς Ἀλέξανδρος, μετ' ἀγακλειτῆς ἀλόχοιο·
Κεῖνο γὰρ ἔκπαγλόν τι, καὶ ἔξοχον ἔπλετο πάντων·
Ἔνθ' ὅ γε λέξατ' ἰών· τοὶ δ' ἄλλοσε κοῖτον ἔχοντο,
Μέχρις δ' Ἠριγένειαν ἐΰθρονον· αὐτὰρ ἅμ' Ἠοῖ
Τηλεφίδης ἀνόρουσε, καὶ ἐς στρατὸν εὐρὺν ἵκανεν
Σὺν τ' ἄλλοις βασιλεῦσιν, ὅσοι κατὰ Ἴλιον ἦσαν.
Λαοὶ δ' αὐτίκ' ἴσαν ἐν ἔντεσι μαιμώωντες,
Πάντες ἐνὶ πρώτοισι λιλαιόμενοι πονέεσθαι.
Ὣς δὲ καὶ Εὐρύπυλος μεγάλοις περὶ κάτθετο γυίοις
Τεύχεα μαρμαίροντα ἐειδόμενα στεροπῇσι·
Καί οἱ δαίδαλα πολλὰ κατ' ἀσπίδα δῖαν ἔκειτο,
Ὁππόσα πρόσθεν ἔρεξε θρασὺ σθένος Ἡρακλῆος·
Ἐν μὲν ἔσαν, βλοσυροῖσι γενειάσι λιχμώωντες
Δοιοὶ, κινυμένοισιν ἐοικότες εἰσέτι, δράκοντες.
Σμερδαλέον μεμαῶτες· ὁ δὲ σφέας, ἄλλοθεν ἄλλον,
Νηπίαχός περ ἐὼν, ἀπεδάμνατο· καί οἱ ἀταρβὴς
Ἔσκε νόος καὶ θυμὸς, ἐπεὶ Διὶ κάρτος ἐῴκει
Ἐξ ἀρχῆς· οὐ γάρ τι θεῶν γένος οὐρανιώνων
Ἄπρηκτον τελέθει, καὶ ἀμήχανον, ἀλλά οἱ ἀλκὴ
Ἕσπετ' ἀπειρεσίη, καὶ νηδύος ἔνδον ἐόντι·
Ἐν δὲ Νεμειαίοιο βίη τέτυκτο λέοντος
Ὀβρίμου Ἡρακλῆος ἐπὶ στιβαροῖσι χέρεσσι
Τειρομένου κρατερῶς, βλοσυροὶ δέ οἱ ἀμφὶ γένυσσιν
Αἱματόεις ἀφρὸς ἔσκεν· ἀποψύχοντι δ' ἐῴκει·
Ἄγχι δέ οἱ πεποίητο μένος πολυδειράδος ὕδρης,
Αἰνὸν λιχμώωσα, κάρηατα δ' ἀλγινόεντα,
Ἄλλα μὲν οἱ δέδμηντο κατὰ χθονὸς, ἄλλα δ' ἄεξεν
Ἐξ ὀλίγων μάλα πολλά, πόνος δ' ἔχεν Ἡρακλῆα,
Θαρσαλέον τ' Ἰόλαον, ἐπεὶ κρατερὰ φρονέοντε
Ἀμφω· ὁ μὲν τέμνεσκε κάρηατα μαιμώωντα
Ἅρπῃ ὑπ' ἀγκυλόεντι θοῶς· ὁ δὲ καῖε σιδήρῳ
Αἰθομένῳ· κρατερὴ δὲ κατέφθιτο θηρὸς ὁμοκλή.
Ἑξείης δ' ἐτέτυκτο βίη συὸς ἀκαμάτοιο,
Ἀφριόων φρίσσων· φέρεν δέ μιν εἰς ἔτι ζωὸν,
Ζωὸν ἐς Εὐρυσθῆα μέγα σθένος Ἀλκείδαο·

Cætera verò extra thalamum erant magnificum
Intenta rebus, quæ ancillas decent.
Helena autem Eurypylum intuens valdè admirabatur,
Et ille contra Helenam. Mutuòque ſeſe verbis amicis
Ambo excipiebant in thalamo ſuaueolenti.
Seruæ autem duos thronos propè dominam poſuêre:
Moxq́, Alexander reſedit, & iuxta illum
Eurypylus. Interim Danai ante urbem caſtrametantur,
Vbi magnanimûm Troum vigiles erant.
Et ſtatim arma ad terram deponunt: ac prope equos,
Adhuc ex triſti labore anhelantes, ſtatuunt,
Et præſepibus iniiciunt ea, quibus celeres *equi veſcuntur.*
Atque tunc nox appetebat, nigreſcebatq́, tellus & æther.
Cibum autem ſumunt ante ardua mœnia
Cetei Troeſq́, & prolixa oritur ſermocinatio
Inter cœnantes: ac paſſim ardentis vis ignis
Iuxta tentoria accenditur, reſonátque canora fiſtula,
Tibiæq́, ſtridulis compactæ cannis.
Ac paſſim iucundus cithararum fit ſtrepitus
Argiui itaque procul ſtupeſcunt, dum audiunt
Tibiarum cithararúmque vocem, virorum etiam, & equorum,
Ac fiſtulæ, quæ inter conuiuia & paſtores excellit.
Propterea quilibet in caſtris ſuos iuſſit
Vt alternis excubiis naues tutarentur, ad ortum ſolis vſque:
Ne Troes clari irruptione ſua eas incenderent:
Qui tunc ante excelſum murum genio indulgebant.
Eodem tempore, in ædibus Alexandri
Telephides cum inclytis regibus epulabatur,
Et multùm ſanè Priamus & alij Troiani iuuenes (cùm Argiuis
Suo quiſq́, loco exoptabat vt manum conſereret Eurypylus
In aduerſa hac fortuna) is verò ſe omnia confecturũ promiſit.
Porrò cum cœnati fuiſſent, domum ſe quiſque contulerunt:
Eurypyluſque ibidem cubuit paulò ſeorſum:
In affabrè facto conclaui: vbi prius ipſe dormiebat
Alexander inſignis cum vxore famigeratiſſima.
Illud enim admirabile & excellens erat præ omnib. (ſuſcerũt
Huc ille ſe cõferẽs requieuit. Alij verò alibi cubadi locum
Ad Auroram vſq́, pulchrithronã aduẽtũ. At quàmprimũ illu-
Telephides ſurrexit, & ad latè diffuſũ exercitũ peruenit, (xit,
Cum alijs proceribus, qui intra Ilium erant.
Continuò autem milites in armis erant, magna alacritate,
Omnes inter primores ſtrenuè rem gerendi percupidi.
Ita & Eurypylus vaſtis membris circumdedit
Arma, ſplendidis adhibectu fulgetris ſimilia.
Certerum multa variè efficta in clypeo ipſius diuino inerant,
Quæcunq́, ſuperiori ſeculo audax Herculis robur effecerat.
Inibi erant noxius lambentes maxillis
Dracones duo ferociã aſſimiles illis qui viui *mouentur,*
Truculentum quippiam *conãtes. Verũ ille alia parte alium*
Quantumlibet infans elidebat, & intrepidus illi
Mens & animi vigor erat: námq; Iouem viribus repræſentabat
Ab ineunte ætate. Nequaquã enim cœleſtiũ Deorũ ſoboles
Inefficax & ignaua machinarum vnius eſt, ſed robur eis
Ingens adiunctum eſt etiam in vtero adhuc *latentis.*
Deinde in eo expreſſa erat vis Nemeæi leonis,
Qui in validis ſtrenui Herculis manibus
Duriter affligebatur ſæuaſq́, eius circum maxillas
Cruenta ſpuma erat, & expirantis formam habebat.
Prope hunc elaborata erat vis multicipitis hydræ,
Linguas truculenter exſerans: capitáque doloriſica
Partim et ad terram decuſſa erant, partim renaſcebantur
Ex paucis admodum multa: & labor tenebat Herculem,
Audacémque Iolaum: quoniam forti animo inſtabant
Ambo: aliter capita dirum quid molientia falce
Adunca celeriter detruncabat: alter vrebat ferro
Candẽti. Valida ergo belluæ iſtius minæ ita conficiebantur.
Deinde fabricata erat indomiti ſuis violentia,
Spumans genis, & portabat hunc eum reapſe
Viuum ad Euryſtheum ingens Alcidæ robur.

Præcorum & Troi- norum excu- biæ.

Eurypyli cœna.

Euryp. ad pugnã ac- cingitur.

Scutum Eu ryp. conti- net res ge- ſtas Hercu- lis.

I. Dracones Herculi in- dolos. Cunabulis virtus con- tigit ante dictum.

II. Leo Ne- meus. Cunabulis virtus con- tigit ante dictum.

III. Hydra Ler- næa.

IV. Sus Ery- manthius.

V. Ceru. *Artificioſè etiã elaborata erat cerua, pedibus citáque, quæ ni-*
Totum vicinorum agrum infeſtabat: *(ſeris modis*
Et hanc aureo cornu Heros fortis
Tenebat, pernicioſi vaporem ignis efflantem.
VI. Stymphalides aues. *Prope quam immiteſ Stymphalides, quædam ſagittis*
Confixæ in puluere animam exhalant, quædam adhuc de
Cogitantes, per incanum aëra volant. *(fuga*
In quas iratus Hercules alium poſt alium
Subinde arundinem eiaculatur ſimilis valde properanti.
VII. Augeæ ſtabulum. *Ibi etiam vis ingens præſtantis Augeæ*
Solerter in ſcuto immiſſo efformata erat.
Qui profundum diuini Alphæi amnem
Fortis Hercules deriuat & paſſim Nymphæ
VIII. Taurus ignuomus. *Opus ingens ſtupent, ſeorſúmque erat Taurus,*
Ignem ſpirans, quem & ipſum, licet inſuperabilis eſſet,
Fregit valido cornu violenter comprehenſum: *amboq; ipſi*
Conniuentis brachiorum muſculi immiti intendebantur.
IX. Hippolyte. *Et hic quidem mugitum edenti ſimilis erat. At iuxta eum*
In clypeo fabricata erat, Dearum ſpecie veſtita
Hippolyte: & hanc validis manibus
Dum cingulo variè texto ſpoliare cupit,
Coma arreptam detrahebat ex celeri equo. Seorſum verò
X. Diomedis equæ. *Aliæ pauitabant Amazones. Ibi etiam ſæuæ*
In terra Threicia erant Diomedis equæ
Viruoræ, quas ad præſepia deteſtanda,
Vnà cum rege malignè affecto trucidauit.
XI. Geryon. *Inerat & inuicti Geryonis corpus,*
Extincti iuxta boues: eiúſque capita tria *in puluere*
Cruenta hic illic iacebant, vi claua ſubacta.
Ante quem domitus fuerat canis omnium *aliorum exitio-*
Orthrus nomine *vaſto robore æquiparans triſtem* *(ſiſſimus*
Cerberum qui eius frater erat. Ac prope iacebat
Eurytion bubulcus, multo cruore fœdatus.
XII. Heſperidũ mala. *Ibi etiã effecta erant, aurea mala quæ rutilauerant quon-*
Heſperidum per ſtipitem intactum. At quem *(dam*
Horrendus Draco proſtratus erat. Illæ autem huc illuc,
Trepidantes audacẽ magni Iouis natũ fuga ſibi conſulebãt.
XIII. Cerberus. *Adhæc inerat, ingens terror etiam Deorum in oculis,*
Cerberus: quem indefeſſo Typhoëo Echidna edidit,
Sub horribili antro, nigram prope noctem,
Ad exitiales lamentoſi Ditis portas
Exanimem turbam in tenebricoſo barathro coërcent.
Sed facile Iouis eum filius plagis ſubactum,
Ægroq; capite nutantem, præter vaſta Stygis fluenta duxit,
Dum nolentem vi ad inſuetum locum fortiter
Pertrahit. Inde excuſa erant longè conualles
XIV. Prometheus. *Caucaſi, & vincula Promethei, hinc & illinc*
Cum ipſis ſcopulis & membris ſimul abrumpens,
Solutum dedit magnum Titanem Hercules *infeſtáque pro-*
pe illum iacebat
Aquila, vulnifico iaculo corpus transfixa:
XV. Centauri. *Centaurorum etiam effecta erat magna vis prævalidorum,*
Ad Pholi ædes. Liſque & merum incitabat
Monſtra illa vt aduerſus Herculem pugnarent.
Et pars quidem inter piceas proſtrati iacent,
Quas in manibus vt pugnæ remedium tenuerant, pars ad-
Abietibus connitentes certant, neque deſiſtunt. (huc longis
A conflictu: omniúmque capita humectantur cruore,
Non ſecus, ac ſi verè in crudeli pugna conflictu ſaucientur,
Vinóque ſanguis miſcetur & alterantur ſimul cuncta
Fercula, cratereſque, & polita menſæ.
XVI. Neſſus. *Neſſum autem alibi, ad Eueni vndam,*
Fuga elapſum ex hac pugna, conficiebat ſagitta
Ob venuſtam coniugem ſuccenſus, inſculptum deinde fuerat
XVII. Antæus. *Ingens violenti Antæi robur. Quem ipſum etiam*
Secum luctã ferociter contendentem
Altè ſublatum, validis manibus confregerat:
XVIII. Cetus. *Iacebat porrò ad vndoſi Helleſponti oſtia*
Sæua & immanis balæna, rigidis ſagittis
Confixa, diráque Heſionés vincula reſoluebat Hercules:

Κεμμὰς δ' εὖ ἤσκητο θοὴ πόδας, ἥν ῥ' ἐνὶ κείνῃ
Ἀμφὶ περικτιόνων μέγ' ἐπίνατο νῶτα δαΐζειν·
Καὶ τὴν μὲν χρυσέοιο κεράατος ὄμβριμος ἀνὴρ
Ἀμφέχεν, οὐλομένοιο πυρὸς πνείουσαν ἀϋτμήν.
Ἀμφὶ δ' ἄρα στυγεραὶ Στυμφηλίδες, αἱ μὲν ὀϊστοῖς
Βλήμεναι, ἐν κονίῃσιν ἀπέπνεον, αἱ δ' ἔτι φύζης
Μνωόμεναι, πολιοῖο δι' ἠέρος ἐσσεύοντο·
Ταῖσι δ' ἐφ' Ἡρακλέης, κεχολωμένος, ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ
Ἰὸν ἐφίαλλε, μάλα σπεύδοντι ἐοικώς.
Ἐν δὲ καὶ Αὐγείαο μέγα σθένος ἀντιθέοιο
Τεχνήεις ἐτέτυκτο, κατ' ἀκαμάτοιο βοείης·
Τοῦ δ' ἄρα θεσπεσίοιο βαθὺν ῥόον Ἀλφειοῖο
Ὄμβριμος Ἡρακλέης ἐπαγίνεεν· ἀμφὶ δὲ νύμφαι
Θάμβεον ἄσπετον ἔργον· ἀπόπροθι δ' ἔπλετο ταῦρος
Πυρπνόος, ὅν ῥα καὶ αὐτὸν ἀμαιμάκετόν περ ἐόντα,
Γνάμπτε βίῃ κρατεροῖο κεράατος, οἱ δέ οἱ ἄμφω
Ἀκαμάτοι μυῶνες ἐπειγόμενοι τετάνυντο·
Καί ῥ' ὁ μὲν ὡς μυκηθμὸν ἰεὶς πέλεν· ἄγχι δ' ἄρ' αὐτοῦ
Ἀμφὶ σάκος πεποίητο, θεῶν ἐναλιγκίη εἶδος,
Ἱππολύτη· καὶ τὴν μὲν ὑπὸ κρατερῇσι χέρεσσι,
Δαιδαλέου ζωστῆρος ἀμερσέμεναι μενέαινεν,
Ἑλκὲ κόμης ἵπποιο κατ' ὠκέος· αἱ δ' ἀπάνευθεν
Ἄλλαι ὑποτρομέεσκον Ἀμαζόνες· ἀμφὶ δὲ λυγραὶ
Θρηϊκίην ἀνὰ γαῖαν ἔσαν Διομήδεος ἵπποι
Ἀνδροβόροι· καὶ τὰς μὲν ὑπὸ στυγερῇσι φάτνῃς
Αὐτῷ σὺν βασιλῆϊ κακὰ φρονέοντι δαΐξεν.
Ἐν δ' ἦν καὶ ἀκαμάτοιο δέμας πέλε Γηρυονῆος,
Τεθναότος παρὰ βουσί· κάρη δέ μιν ἐν κονίῃσιν
Αἱματόεντα κέχυντο, βίῃ ῥοπάλοιο δαμέντα·
Πρόσθε δέ οἱ δέδμητο κύων ὀλοώτατος ἄλλων,
Ὄρθρος, αἰνῷ ἐναλίγκιος ὀμβρίμῳ ἀλκὴν
Κερβέρῳ, ὅς ῥά οἱ ἔσκεν ἀδελφεός· ἀμφὶ δ' ἔκειτο
Βουκόλος Εὐρυτίων μεμορυγμένος αἵματι πολλῷ.
Ἀμφὶ δὲ χρύσεα μῆλα τετεύχατο μαρμαίροντα
Ἑσπερίδων ἀνὰ χῶρον ἀκήρατον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
Σμερδαλέος δέδμητο δράκων· ταὶ δ' ἄλλοθεν ἄλλαι
Πτώσσουσαι, θρασὺν υἷα Διὸς μεγάλοιο φέβοντο·
Ἐν δ' ἄρ' ἔην μέγα δεῖμα καὶ ἀθανάτοισιν ἰδέσθαι
Κέρβερος, ὅν ῥ' ἀκάμαντι Τυφωεῖ γείνατ' Ἔχιδνα
Ἄντρῳ ὑπ' ὀκρυόεντι, μελαίνης ἄγχι νυκτός,
Ἀμφ' ὀλοῇσι πύλῃσι πολυκλαύτου Ἀΐδαο,
Εἴργων νεκρῶν ὅμιλον ὑπ' ἠερόεντι βερέθρῳ,
Ῥεῖα δέ μιν Διὸς υἱὸς ὑπὸ πληγῇσι δαμάσσας,
Ἦγε καρηβαρέοντα παρὰ Στυγὸς αἰπὰ ῥέεθρα,
Ἕλκων οὐκ ἐθέλοντα βίῃ πρὸς λήϊα χώρης,
Θαρσαλέως. ἐτέτυκτο δ' ἀπόπροθεν ἄγκεα μακρὰ
Καυκάσου· ἀμφὶ δὲ δεσμὰ Προμηθέος ἄλλυδις ἄλλῃ
Αὐτῇσιν σὺν πέτρῃσιν ἀναρρήξας ἅμα γόμφοις
Λῦσε μέγαν Τιτῆνα· λυγρὸς δέ οἱ ἄγχι κεῖτο
Αἰετὸς ἀργινόεντι δέμας βεβλημένος ἰῷ.
Κενταύρων δ' ἐτέτυκτο πολυσθενέων μέγα κάρτος
Ἀμφὶ Φόλοιο μέλαθρον· ἔρις δ' ἐρέθεσκε καὶ οἶνος
Ἀντίον Ἡρακλῆϊ τεράατα κεῖνα μάχεσθαι·
Καί ῥ' οἱ μὲν πεύκῃσι περιδμηθέντες ἔκειντο,
Τὰς ἔχον ἐν χείρεσσι, μάχης ἄκος· οἱ δ' ἔτι μακρῇς
Δηρίοωντ' ἐλάτῃσι μεμαότες, οὐδ' ἀπέληγον
Ὑσμίνης· πάντων δὲ κάρηατα δεύετο λύθρῳ,
Θεινομένων ἀνὰ δῆριν ἀμείλιχον ὡς ἐτεόν περ.
Οἴνῳ δ' αἷμα μέμικτο, συνηλοίηντο δὲ πάντα
Εἴδατα καὶ κρητῆρες, ἐΰξεστοί τε τράπεζαι.
Νέσσον δ' αὖ ἑτέρωθι παρὰ ῥόον Εὐηνοῖο,
Κείνης ἐκπροφυγόντα μάχης, ὑπεδάμνατ' ὀϊστῷ
Ἀμφ' ἐρατῆς ἀλόχοιο χολούμενος· ἐν δ' ἐτέτυκτο
Ὀμβρίμου Ἀνταίοιο μέγα σθένος, ὅν ῥα καὶ αὐτὸν
Ἀμφὶ παλαισμοσύνῃς ἀμοιβαδὶς ἀντιόωντα
Ὑψοῦ ἀειράμενος, κρατερῇς συνέαξε χέρεσσιν·
Κεῖτο δ' ὅπῃ προχέει ῥόον Ἑλλησπόντου
Ἀργαλέον μέγα κῆτος, ἀμειλίκτοισιν ὀϊστοῖς
Βλήμενον, Ἡσιόνης δὲ κακοὺς ἀπελύετο δεσμούς·

Ἀλλα

Ἄλλα δ' ἄρ' Ἀλκείδαο θρασύφρονος ἄσπετα ἔργα
Ἀμφέχετ' Εὐρυπύλοιο διοτρεφέος σάκος εὐρύ·
Φαίνετο δ' ἶσος Ἄρηϊ, μετὰ στίχας αἰσσόντι·
Τρῶες δ' ἀμφιέποντες ἐγήθεον, εὖτ' ἐσίδοντο
Τεύχεά θ' ἥρωά τε, θεῶν ἐπιειμένον εἶδος·
Τὸν δὲ Πάρις ποτὶ δῆριν, ἐποτρύνων προσέειπε,
Χαίρω σεῖο κιόντος, ἐπεί νύ μοι ἦτορ ἔολπεν
Ἀργείους μάλα πάντας ὀϊζυρῶς ἀπολέσθαι
Αὐτῇς σὺν νήεσσιν, ἐπεὶ βροτὸν οὔπω τοῖον
Ἔδρακον ἐν Τρώεσσιν, ἐϋπτολέμοισί τ' Ἀχαιοῖς·
Ἀλλὰ σὺ πρὸς μεγάλοιο, καὶ ὀμβρίμου Ἡρακλῆος,
Τῷ μέγεθός τε βίην τε, καὶ ἀγλαὸν εἶδος ἔοικας,
Κείνου μνωόμενος, φρεσὶν ἀντάξια ἔργα,
Θαρσαλέως Τρώεσσι δαϊζομένοις ἐπάμυνον,
Ἤν πως ἀμπνεύσωμεν, ἐπεὶ σέ γε μοῦνον ὀΐω
Ἄστεος ὀλλυμένοιο κακὰς ἀπὸ κῆρας ἀλέξαι.
Ἦ, μέγ' ἐποτρύνων· ὁ δέ μιν προσέφωνεν ἀνήρ·
Πριαμίδη μεγάθυμε, δέμας μακάρεσσιν ἐοικώς,
Ταῦτα μὲν ἀθανάτων ἐνὶ γούνασιν ἐστήρικται,
Ὅς τε θάνῃ κατὰ δῆριν ὑπέρβιος, ἠδὲ σαωθῇ·
Ἡμεῖς δ' ὥσπερ ἔοικε, καὶ ὡς σθένος ἔστι μάχεσθαι,
Στησόμεθα πρὸ πόληος· ἔπειτα δὲ καὶ τόδ' ὀμοῦμαι,
Μὴ πρὶν ὑποστρέψειν, πρὶν ἢ κτάνω, ἢ ἀπολέσθαι.
Ὣς φάτο θαρσαλέως. Τρῶες δ' ἐπὶ μακρὰ χάροντο·
Καὶ τότ' Ἀλέξανδρόν τε, καὶ Αἰνείαν ἐρίθυμον,
Πολυδάμαντά τ' ἐϋμμελίην, καὶ Πάμμονα δῖον,
Δηΐφοβόν τ' ἐπὶ τοῖσι, καὶ Αἴθικον, ὃς περὶ πάντων
Παφλαγόνων ἐκέκαστο μάχῃ ἔνι τλῆναι ὅμιλον,
Τοὺς ἅμα λέξατο πάντας, ὅπως δηΐοισι πέλωνται,
Ὅππως θαρσήσωσιν ἐνὶ προτέροισι μάχεσθαι
Ἐς πόλεμον· μάλα δ' ὦκα κίον προπάροιθεν ὁμίλου·
Προφρονέως δ' οἴμησαν ἀπ' ἄστεος· ἀμφὶ δὲ λαοὶ
Πολλοὶ ἕποντ', ἠΰτε μελισσάων κλυτὰ φῦλα
Ἡγεμόνεσσιν ἑοῖσι διηρεφέος σίμβλοιο
Βομβεῦσαι καταχεῦεν, ὅτ' εἴαρος ἦμαρ ἵκηται,
Ὣς ἄρα τοῖσιν ἕποντο βροτοί, περὶ δ' ἦεν ἰωή·
Τῶν δ' ἄρα νισσομένων, πολὺς αἰθέρα δοῦπος ὀρώρει.
Αὐτῶν, ἠδ' ἵππων· περὶ δ' ἔβραχεν ἄσπετα τεύχη.
Ὡς δ' ὁπότ' ἂν μεγάλοιο βίη ἀνέμοιο θρασεῖα
Κινήσῃ προθέλυμνον ἀπὸ βυθὸν ἀτρυγέτοιο,
Κύματα δ' ὦκα κελαινὰ πρὸς ἠόνας βοόωντα,
Φῦκος ὑποπτύουσιν, ἐρευγομένοιο κλύδωνος,
Ἠχὴ δ' ἀτρυγέτοισι παρ' αἰγιαλοῖσιν ὄρωρεν,
Ὣς τῶν ἱεμένων, μέγ' ὑπέβραχε γαῖα πελώρη.
Ἀργεῖοι δ' ἀπάνευθε πρὸ τείχεος ἐξεχέοντο
Ἀμφ' Ἀγαμέμνονα δῖον· ἀϋτὴ δ' ἔπλετο λαῶν,
Ἀλλήλοις ἐπικεκλομένων, ἐλθεῖν πολέμοιο
Ἀντιάας, καὶ μή τι καταπτώσσοντας ἐρωεῖν,
Μίμνειν πὰρ νήεσσιν, ἐποτρύνοντα μάχεσθαι·
Τρωσὶ δ' ἄρ' ἐσσυμένοισιν ἐναντίοι, εὖτε βόεσσι
Πόρτιες, ἐκ ξυλόχοιο ποτὶ σταθμὸν ἐρχομένῃσιν,
Ἐκ νομοῦ εἰαρινοῖο κατ' ὄρεος, ὁππότ' ἄρουραι
Πυκνὸν τηλεθάουσι, βρύει δ' ἄλις ἄνθεσι γαῖα·
Πλῆθει δ' αὖτε κύπελλα βοῶν γλάγος, ἠδὲ καὶ οἰῶν,
Μυκηθμός τε πολὺς ὀρίνεται ἔνθα καὶ ἔνθα
Μισγομένων· γαίνυται δὲ μετὰ σφίσι βουκόλος ἀνήρ,
Ὣς τῶν, ἀλλήλοισι μετεσσυμένων, ὀρυμαγδὸς
Ὀρώρει· δεινὸν γὰρ ἀΰτεον ἀμφοτέρωθεν.
Σὺν δὲ μάχην ἐτύπωσαν ἀπείριτον, ἐν δὲ κυδοιμὸς
Στρωφᾶτ' ἐν μέσσοισι μετ' ἀργαλέοιο φόνοιο·
Σὺν δ' ἔπεσον ῥινοί τε, καὶ ἔγχεα, καὶ τρυφάλειαι
Πλησίον· ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἴσον πυρὶ μαρμαίρεσκεν·
Φρίξε δ' ἄρ' ἐγχείῃσι μάχη· περὶ δ' αἵματι πάντῃ
Δεύετο γαῖα μέλαινα δαϊζομένων ἡρώων,
Ἵππων τ' ὠκυπόδων, οἳ δ' ἅρμασιν ἀμφεκέχυντο,
Οἳ μὲν ἔτ' ἀσπαίροντες ὑπ' ἔγχεσιν, οἳ δ' ἐπὶ τοῖσι
Πίπτοντες· στυγερὴ δὲ δι' ἠέρος ἄητ' ἀϋτμή·
Ἐν γὰρ δὴ χαλκὸς ἴσος πέσεν ἀμφοτέροισι
Καί ῥ' οἱ μὲν λάεσσιν ἀπηρτερὼς ἐμάχοντο.

Alia inſuper ardua facinora magnanimi Alcidæ
Amplo ſcuto Eurypyli à Ioue nutriti continebantur.
Videbatur autẽ par Marti, ad ordines militares ſe irruenti.
Troiani vero ſtipantes eum lætabantur, cum viderent
Arma & virum, Deorum forma indutum.
Quem Paris ad certamen inſtigans ita affatus eſt.
Gaudeo te expeditione in hoſtes faciente. Quoniam animus mihi ſperat fore
Vt vniuerſi Argiui internecione deleantur miſerrima,
Cum ipſis nauibus: quando quidem virum talem nunquam
Vidi inter Troianos & bellicoſos Achiuos.
Sed per magnum & fortem Herculem, (referis,
Quẽ corporis magnitudine viribuſque & forma ſpectabili
Memor illius, & digna illo facinora animo concipiens,
Fortiter Troianis, bello attritis, ſuccurrito:
Si forte reſpirare poſſimus, ſiquidem te ſolum confido
Triſte vrbis iam pereuntis fatum auertere poſſe.
Dixit, nõ leue calcar ipſi addẽs. Is verò tali eũ alloquitur
Priamide animoſe, Diis corpore venuſto ſimilis. (ſermone,
Hæc nempe Deorum in genibus firmiter repoſita ſunt,
Quis vel in prælio violento occubiturus ſit, vel ſaluus euaſurus.
Nos vero, vt decet: & vt poſſumus pugnare (confirmo
Pro ciuitate ſtrenuè ſtabimus. Deinde & hoc iureiurando
Me non prius reuerſurũ, quã cædẽ fecerim Græcorũ aut mor.
Sic fidenter ait. Troeſq; valde ſup hoc gaudẽt, te oppeterim.
Et tunc Alexandrum, & Æneam cordatum.
Nec non Polydamantẽ haſtà bonum, & Pammona clarum
Cumque his Deiphobum & Æthicum, qui præ omnibus
Paphlagonibus agmẽ hoſtile in pugna ſuſtinere pollẽs erat.
Hos ſimul omnes legit pugnandi gnaros,
Vt cum primoribus hoſtium dimicarent.
In pugna conſerta citato igitur in primam aciem procedunt.
Promptiſque animis ex vrbe erumpunt: ac militum cohortes
Plurima ſequuntur, ceu nobiles apum gentes
Reges ſuos ſequuntur ex aluearibus bene tectis
Effuſæ cum ſtrepitu, cum Veris tempus aduenit.
Ita illos ad conflictum egreſſos ſequuntur mortales.
Quorum inceſſu ingens ad æthera fragor exſurgit,
Ab ipſis ſimul & equis, circũmq; arma firmiſſima ſtrepuãt:
Vt, cum magni vis venti ingruens
Mouerit ex imo infrugiferi maris gurgitem.
Subitóque nigri fluctus ad littora cum ſonore
Fucum marinum exſpuunt, eructante fluctuum æſtu,
Fremituſque vndarum iuxta inculta littora oritur.
Sic illis imminentibus vaſta tellus valde reſonabat.
Alibi autem Argiui ante murũ, ordine compoſito incedunt
Circa præclarum Agamemnonem, clamorq; hominũ feruet,
Seſe inuicem exhortantium, ſeuum belli conflictum
Vt capeſſant, & ne reformidantes fremitum hoſtium
Impellentium ſuos ad pugnam, apud naues remaneant.
Troianis igitur irruentibus occurrerunt, ceu vaccis
Vituli, e ſylua ad ſtabulum redeuntibus
Ex vernis paſcuis de monte, quando arua
Confertim germinant: & terra florum copiam producit:
Lac enim vaccarum & ouium plena reddit Cymbia,
Mugituſque ingens hic & illic oritur
Dum coëant. Quo fit vt exſultet inter illas armentarius.
Ita inter ſe illis congredientibus fremitus
Excitatur: Horrendum enim vtrinque vociferabantur.
Conſerunt itaq; pugnam ingentem, & tumultus
Cum atroci cæde in medio verſatur.
Concurſántque clypei & haſtæ & galeæ
Cominus, & undequaque velut ignis arma ænea fulgent.
Inhorretq; lanceis pugna: & circumquaque ſanguine
Trucidatorum iuuenum nigra tellus rigatur,
Velocipedumq; equorum, qui curribus circumfuſi iacebant.
Alij adhuc palpitantes ſub haſtis, alij ſuper
Strati. fœdúſque per aëra vapor circumfertur.
Inuaſerat enim vtroſque lis ænea:
Pars equidem gladiis ferociter pugnabant:

Comp. Homerica ex Il. β.

Græcorum & Troian. congreſſus & clamor, per Comp.

Pars rurſus iaculis acutis & ſagittis.
Alij aſcis, & quæ vtrinque feriant ſecuribus,
Validiſque lapidibus ac haſtis cominus pugnam cientibus.
Aliiſque aliud pugnæ tamen manibus tenebat.
Primi autem Argiui Troum phalanges repulerunt
Pauxillum à ſeſe. Verum hi viciſſim impetu facto,
Martem ſanguine madefecerunt, cum in Argiuos irruiſſent.
Eurypylus autem inter hos nigro turbini ſimilis,
Aggrediebatur totum exercitum, & Argiuos trucidabat
Strenue. Valde enim concitatum ei robur dederat
Iupiter, gratum præſtans officium Herculi nobiliſſimo.
Hic idē etiam Nirea virum Dijs formæ decore ſimilem,
Cum Troianis dimicantem, longa traiecit haſta,
Paulùlum ſupra vmbilicum; qui ad terræ ſolum procubuit:
Effunditúrque ei ſanguis: & inſignia arma conſperguntur:
Splendida etiam facies cum florida cæſarie madeſcit.
Inter reliquos enim occiſos in puluere & ſanguine iacebat,
Ceu florida diuitis oleæ planta,
Quam fluuij impetus vortice ſonoro,
Vna cum ripâ, abripit, totam ſcrobem diſſipans
Radicum: iacétque illa floribus onuſta.
Non aliter tunc ad vaſtum telluris ſolum Nirei
Proſtratum erat inſigne corpus, & amabilis formæ ſplendor,
Cui cæſo admodum inſultabat Eurypylus
Iaceto nunc in puluere. Quandoquidem tibi ſufficienda
Quamlibet exoptanti nihil profuguit: ſed ego te forma,
Vt tu elabi cuperes, vita ſpoliaui.
Improbe, non animaduertiſti te cum præſtantiore congreſſum,
At cum robore in conflictu forma elegantia paria non facit.
Ita fatus, præclara cæſi arma iruens
Auferre deſtinabat: ſed contra eum venit Machaon
Ira commotus ob Nireum, qui proximè illum fato cōceſſerat
Haſtā igitur luctificā eum perculit in lato humero
Dextro, emanauítque cruor eius, quamuis multum roboris
Sed tamen ne ſic quidem ex prælio profugit atroci (haberet,
Imo, vt leo quiſpiam, aut aper agreſtis, in montibus
Inter medios venatores ſæuit donec inuadentem ſtrauerit,
Qui princeps eum vulnerauit, in turbam preuertens.
Ita affectus irruit in Machaonem, atque eum ſubito
Prælongâ grauíque haſtâ ſauciauit
In clune dextero. Neque is tamen retro pedem tulit,
Nec adorientē declinauit, tametſi copioſè ſanguis profluerent.
Sed ex templo grandem lapidem ſublatum
Rotauit in caput magnanimi Telephidæ,
Cuius galea luctuoſam necem & peſtem repulit
Continuo. Inde forti viro ſuccenſuit
Maiorem in modum Eurypylus, grauitérque animo com-
Statim per Machaonis pectus haſtam adegit. (motus,
Et cruenta cuſpis ad dorſum vſque peruenit:
Ac veluti taurus maxillâ Leonis ſternitur
Circumq; eius membra crepitant varia arma.
Eurypylus autem illi ſtatim luctificam extrahit haſtam
E ſauciato corpore, & iactabundus magna voce exclamat.
Infelix! nequaquam tibi animus ratione firma
Conſtitit. Qui cum inualidus ſis, viro longe fortiori
Occurriſti. Ideo & infelicis te genij fatum ſibi vendicauit.
Sed hic tibi fructus erit, quòd alites deuorabunt
Carnem tuam in acie cæſi. An adhuc ſperas
Te reuerſurum, & vim atque manus meas effugiturum?
Es medicus quidem, & mitiſſima remedia cognita habes,
Quibus fretus, fortè ſperas te diem exitialem euaſurum.
Verum nec ipſe à profundi aëris Olympo
Pater tuus Aeſculapius cor tuum à morte ſeruabit,
Etiamſi tibi Nectar & Ambroſiam affundat.
Sic ait. Huic verò adhuc modicum ſpirans ille reſpondit.
Eurypyle, nec tibi longum tempus à fatis conceſſum eſt
Viuere: ſed tibi prope adſtat lethalis Parca
In Campo Troiano: in quo nunc nefaria committis.
Ita fantem animus deſerit, & ad inferos ſubito migrat.

Euryp. in pugna res geſtæ.

Nir. ex dijs compa rata forma proſtratus.

Eurypyli inſultatio.

Machaonis cum Euryp. conflictus & interitus.

Eurypylo morte prædicit Moriturus vir gnarus.

Οἳ δ' αὖτ' αἰγανέῃσι ταναῇσιν, ἠδὲ βέλεσσιν·
Ἄλλοι δ' ἀξίνῃσι, καὶ ἀμφιτόμοισι πελέκκεσι,
Καὶ κρατεροῖσι λάεσσι καὶ ἐγχείῃσιν ἔμαρναν·
Ἄλλος δ' ἄλλο χέρεσσι μάχης ὡς δὴ σθένος ἴσχε·
Πρῶτοι δ' Ἀργεῖοι Τρώων ὤσαντο φάλαγγας
Βαιὸν ἀπὸ σφείων. τοὶ δ' ἔμπαλιν ἐξορούσαντες,
Αἵματι δεῦσαν Ἄρηα, μετ' Ἀργείοισι θορόντες.
Εὐρύπυλος δ' ἐν τοῖσι μελαίνῃ λαίλαπι ἶσος,
Λαὸν ἐπῴχετο πάντα, καὶ Ἀργείους ἐνάριζε
Θαρσαλέως. μάλα γάρ οἱ ἀπάσχετο κάρτος
Ζεύς, ῥέξαι χάριν ἐσθλὸν ἐϋκλεεῖ Ἡρακλῆι.
Ἔνθ' ὅγε καὶ Νιρῆα, θεοῖς ἐναλίγκιον ἄνδρα,
Μαρνάμενον Τρώεσσι βάλεν ἀκαχμένῳ δουρί,
Βαιὸν ὑπὲρ λαγόνων. ὁ δ' ἐς πέδον ἤριπε γαίης·
Ἐκ δέ οἱ αἷμ' ἐχύθη, δεύοντο δέ οἱ κλυτὰ τεύχη·
Δεύετο δ' ἀγλαὸν εἶδος ἰδ' εὐθαλέεσσι χαίτῃσι·
Κεῖτο δ' ἐνὶ κονίῃσι, καὶ αἵματι, καὶ κταμένοισιν,
Ἔρνος ὅπως ἐριθηλὲς ἐλαίης ἀκτεάτοιο,
Ἥν τε βίῃ ποταμοῖο κατὰ ῥόον ἠχήεντα,
Σὺν τ' ὄχθῃς ἤισησι, βόθρον δ' ἀπὸ πάντα κεδάσσας
Ῥίζης, ἡ δ' ἀνακεῖται ὑπ' ἄνθεσι βεβριθυῖα,
Ὣς τότε Νιρῆος ἐπὶ χθονὸς ἄσπετον οὖδας
Ἐξεχύθη δέμας ἠΰ, καὶ ἀγλαΐη ἐρατεινή·
Τῷ δ' ἐπὶ Εὐρύπυλος μεγάλ' εὔχετο δηωθέντι.
Κεῖσο νῦν ἐν κονίῃσιν, ἐπεὶ νύ τοι εἶδος ἀγητὸν
Οὔτι λιλαιομένῳ περ ἐπήρκεσεν, ἀλλά σ' ἔγωγε
Νόσφι τεοῦ βιότοιο λιλαιόμενόν περ ἔρυξα·
Σχέτλιε, οὐδ' ἐνόησας ἀμείνονος ἀντίος ἐλθών·
Οὐ γάρ τι κάλλος ἀνὰ κλόνον ἀντιφερίζει.
Ὣς εἰπὼν, κταμένοιο περικλυτὰ τεύχε' ἔμελλε
Αἶψ' ἐπεσσύμενος, τῷ δ' ἀντίος ἦλθε Μαχάων
Χωόμενος Νιρῆος, ὅς οἱ σχεδὸν αἶσαν ἀνέτλη.
Δουρὶ δέ μιν στονόεντι κατ' εὐρέος ἤλασεν ὤμου
Δεξιτεροῦ· τὸ δ' αἷμα πολυσθενέος ἀνέθορεν ἐκτός.
Ἀλλ' οὐδ' ὡς ἀπόρουσεν ἀταρτηροῖο κυδοιμοῦ,
Ἀλλ' ὥς τίς τε λέων, ἢ ἄγριος οὔρεσι κάπρος,
Μαίνετ' ἐνὶ μέσσοισιν ἕως τινὰ δαμάσσῃ·
Ὅς ῥά μιν οὔτασε πρῶτος ἀτυζομένου δ' ὁμίλου·
Τὼς φρονέων, ἐπόρουσε Μαχάονι· καί ῥά μιν ὦκα
Οὔτασεν ἐγχείῃ περιμήκεϊ τε, στιβαρῷ τε,
Δεξιτερὸν κατὰ γλουτὸν· ὁ δ' οὐκ ἀνεχάζετ' ὀπίσσω,
Οὐδ' ὑπόειξ' ἰόντι, καὶ αἵματος ἐσσυμένοιο,
Ἀλλ' ἄρα καρπαλίμως περιμήκεα λᾶαν ἀείρας
Κάββαλε καὶ κάρηνα μεγαθύμου Τηλεφίδαο·
Τοῦ δὲ κόρυς στονόεντα φόνον καὶ κῆρ' ἀπάλαλκεν
Ἐσσυμένως· ὁ δ' ἔπειτα κραταιῷ χώσατο φωτὶ
Εὐρύπυλος, μέγα δ' ἀγριάων ἐνὶ θυμῷ,
Ὠκὺ διὰ στέρνοιο Μαχάονος ἤλασεν ἔγχος·
Αἰχμὴ δ' αἱματόεσσα μετάφρενον ἄχρις ἵκανεν·
Ἤριπε δ', ὡς ὅτε ταῦρος ὑπὸ γναθμοῖο λέοντος·
Ἀμφὶ δέ οἱ μελέεσσι μέγ' ἔβραχεν αἰόλα τεύχη·
Εὐρύπυλος δ' αἶψα πολύστονον εἴρυσεν αἰχμὴν
Ἐκ χροὸς οὐταμένοιο, καὶ ἐπευχόμενος μέγ' ἄϋτει·
Δείλ', οὐ γάρ τοι ἦτορ ἀρηρέμεν ἔσκε νόῳ περ
Ἔπλετ', ὃς οὐτιδανός περ ἐὼν, μέγ' ἀμείνονι φωτὶ
Ἀντίος ἦλθες· τῷ σε κακὴ λάχε δαίμονος αἶσα·
Ἀλλά σοι ἔσσετ' ὄνειαρ, ἐπεὶ οἰωνοὶ δατέονται
Σάρκα τεὴν κταμένοιο κατὰ μόθον· ἢ ἔτι ἔλπῃ
Νοστήσειν, καὶ ἐμὸν μένος καὶ χεῖρας ἀλύξειν,
Ἐσσὶ μὲν ἰητρὸς, μάλα δ' ἤπια φάρμακα εἰδὼς,
Τοῖς πίσυνος τάχα που ὑπεκφυγέειν κακὸν ἦμαρ·
Ἀλλ' οὐ μὲν οὐδ' αὐτός ἀπ' ἠνεμόεντος Ὀλύμπου
Σεῖο πατὴρ τεὸν ἦτορ ἔτ' ἐκ θανάτοιο σαώσει,
Οὐδ' εἴ τοι νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην καταχεύῃ.
Ὣς φάτο· τὸν δ' ὀλίγον ἀναπνείων προσέειπε·
Εὐρύπυλ', οὐδ' ἄρα σοι πολὺν χρόνον αἴσιμόν ἐστι
Ζώειν· ἀλλά σοι ἄγχι παρίσταται οὐλομένη κὴρ
Τρωϊκοῦ ἀμπεδίου, τόθι νῦν ἀΐσυλα ῥέζεις.
Ὣς εἰπὼν λίπε θυμός· ἔβη δ' ἄρα Ἄϊδος εἴσω,

Τὸν δ',

Τὸν δὲ καὶ οὐκ ἔτ' ἐόντα, προσηύδα κύδιμος ἀνήρ·
Νῦν μὲν δὴ σὺ κεῖσο κατὰ χθονός· αὐτὰρ ἔγωγε,
Ὕστερον οὐκ ἀλέγω, καὶ εἰ αὐτίκα πὰρ ποσὶν ὄλεθρος
Σήμερον ἡμετέροισι πέλει λεχέεσσιν, οὔτι γὰρ ἄνδρες
Ζώομεν ἤματα πάντα. πότμος δ' ἐπὶ πᾶσι τέτυκται·
Ὣς εἰπὼν, οὔταζε νέκυν· μέγα δ' ἴαχε Τεῦκρος,
Ὡς ἴδεν ἐν κονίῃσι Μαχάονα· τῇ γὰρ ἄπωθεν
Εἱστήκει μάλα τηλοῦ πονεύμενος, ἐν γὰρ ἔκειτο
Δῆρις ἐνὶ μεσσοισιν· ἐπ' ἄλλῳ δ' ἄλλος ὀρώρει·
Ἀλλ' οὐδ' ὣς ἀμέλησε δεδουπότος ἀνδρὸς ἀγαυοῦ,
Νιρῆος, ὃς κεῖτο παρ' αὐτόθι· τὸν δ' ἐνόησεν
Ὕστερον ἀντιθέοιο Μαχάονος ἐν κονίῃσιν·
Αἶψα δ' ἔγ' Ἀργείοισιν ἐκέκλετο, μακρὰ βοήσας·
Ἔσσυτ' Ἀργεῖοι, μηδ' εἴκετε ἐσσυμένοισι
Δυσμενέεσσιν. νῶϊ γὰρ ἄσπετον ἔσσετ' ὄνειδος
Αἴκε Μαχάονα δῖον ἅμ' ἀντιθέῳ Νιρῆϊ
Τρῶες ἐρυσσάμενοι, ποτὶ Ἴλιον ἀπονέοιντο·
Ἀλλ' ἄγε δυσμενέεσσι μαχώμεθα πρόφρονι θυμῷ,
Ὄφρα δαϊκταμένους ἐρυσώμεθα, ἠὲ καὶ αὐτοὶ
Κείνοις ἀμφὶ θάνωμεν, ἐπεὶ θέμις ἀνδράσιν αὕτη,
Οἷσιν ἀμυνέμεναι, μηδ' ἄλλοις κύρμα γενέσθαι·
Οὐ γὰρ ἀνιδρωτί γε μετ' ἀνδράσι κῦδος ἀέξει·
Ὣς ἄρ' ἔφη· Δαναοῖσι δ' ἄχος φύετο. ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτοῖς
Πολλοὶ γαῖαν ἔδευσαν ὑπ' Ἄρεϊ δμηθέντες
Μαρναμένων ἑκάτερθεν, ἴση δ' ἐπὶ δῆρις ὀρώρει·
Ὀψὲ δ' ἀδελφειοῖο φόνον στονόεντα πύθοντο
Βλημένου ἐν κονίῃ Ποδαλείριος, ἥμενος νηυσὶν
Ἧστο παρ' ὠκυπόροισι, τετυγμένα δούρασι φωτῶν
Ἕλκη ἀκειόμενος· ὦκα δ' ἔντεα δύσετο πάντα,
Θυμὸν ἀδελφειοῖο χολούμενος· ἐν δέ οἱ ἀλκὴ
Σμερδαλέοισι στέρνοισιν ἀέξετο, μαιμώωντι
Ἐς πόλεμον στονόεντα· μέλαν δέ οἱ ἔζεσεν αἷμα
Λάβρον ὑπὸ κραδίῃ· τάχα δ' ἔνθορε δυσμενέεσσι,
Χερσὶ θοῇσιν ἄκοντα τανυγλώχινα τινάσσων.
Εἷλε δ' ἄρ' ἐσσυμένως Ἀγαμήστορος υἷα δῖον
Κλεῖτον, ὃν ἠΰκομος νύμφη τέκεν ἀμφὶ ῥέεθρα
Παρθενίου, ὅς τ' εἶσι διὲκ χθονός, ἠΰτ' ἔλαιον
Πόντον ἐπ' Εὔξεινον προχέων καλλίρροον ὕδωρ·
Ἄλλον δ' ἀμφὶ κασιγνήτῳ κτάνε δῖον ἄνδρα
Λάσσον, ὃν ἀντιθέη Προνόη τέκεν ἀμφὶ ῥεέθροις
Νυμφαίου ποταμοῖο, μάλα σχεδὸν ἄντρου ἀπείρου,
Ἄντρου θεσπεσίου, τὸ δή φασιν ἔμμεναι αὐτῶν
Ἱερὸν Νυμφάων, ὁπόσαι περὶ μακρὰ νέμονται
Οὔρεα Παφλαγόνων, καὶ ὅσαι περὶ βοτρυόεσσαν
Ναίουσ' Ἡράκλειαν· ἔοικε δ' ἐκεῖνο θεοῖσιν
Ἄντρον, ἐπεί ῥα τέτυκται, ἀπειρέσιον μὲν ἰδέσθαι
Λαΐνεον· ψυχρὸν δὲ διὲκ σπέος ἔρχεται ὕδωρ
Κρυστάλλῳ ἀτάλαντον, ἐνὶ μυχάτοισι δὲ πάντῃ
Λαΐνεοι κρητῆρες ἐπὶ στυφελῇσι πέτρῃσιν,
Αἰζηῶν ὡς χερσὶ τετυγμένοι, ἰνδάλλονται·
Ἀμφ' αὐτοῖσι δὲ Πᾶνες, ὁμοῦ Νύμφαι τ' ἐρατειναί,
Ἱστοί τ' ἠλακάται τε, καὶ ἄλλ' ὅσα τεχνήεντα
Ἔργα πέλει θνητοῖσι, τὰ καὶ περὶ θαῦμα βροτοῖσιν
Εἴδεται, ἐρχομένοισιν ἔσω ἱεροῖο μυχοῖο·
Τῷ ἔνι, δοιαὶ ἔασι καταιβασίαι, ἄνοδοί τε,
Ἡ μὲν πρὸς Βορέαο τετραμμένη ἠχήεντος
Πνοιάς, ἡ δὲ νότοιο κατ' ἀντίον ὑγρὸν ἀέντος,
Τῇ θνητοὶ νίσσονται ὑπὸ σπέος εὐρὺ θεάων·
Ἡ δ' ἑτέρη μακάρων πέλεται ὁδός· οὐδέ μιν ἄνδρες
Ῥηιδίως πατέουσιν, ἐπεὶ χάος εὐρὺ τέτυκται,
Μέχρις ἐπ' Ἀϊδωνῆος ἀμειλίκτοιο βέρεθρον·
Ἀλλὰ τὰ μὲν μακάρεσσι πέλει θέμις εἰσοράασθαι·
Ἀμφὶ Μαχάονα κλυτὸν, ἰδ' Ἀγλαΐης κλυτὸν υἷα,
Μαρναμένων ἑκάτερθεν ἀπέφθιτο πουλὺς ὅμιλος·
Ὀψὲ δὲ δὴ Δαναοὶ σφέας εἴρυσαν, ἀθλήσαντες
Πολλὰ μάλ'· αἶψα δὲ νῆας ἐπὶ σφετέρας ἐκόμισσαν
Βαιοί, ἐπεὶ πλεόνεσσι κακὴ περιπέπλατ' ὀϊζὺς
Ἀργαλέη πολέμοιο· πόνῳ δ' ἐνέμιμνον ἀνάγκῃ·
Ἀλλ' ὅτε δὴ μάλα πολλοὶ ἐνεπλήσαντο κελαινὰς

Quem iam exanimatum compellat vir præclarus
Nunc tu hic terram preme. Ego vero
De futuris non ſum anxius, etiamſi ante pedes exitium
Noſtros hodie ſit funeſtum. Non enim nos homines
Omni tempore viuimus, ſed mors ſua cunctis deſtinata eſt.
Sic locutus vulnus intulit cadaueri. Exclamauit autem
Vt vidit in puluere Machaonem, à quo procul (Teucer,
Stabat, ſtrenuè rem gerens. Incumbebat enim verſantibus
In medijs acie contentio, & aliquis in alium inferebatur.
At nec ita tamen neglexit virum nobilem interfectum,
Nireúmque, qui prope iacebat: Quem cognouit
Poſt egregium Machaonem, in puluere ſtratum.
Statim igitur magno clamore Argiuos exſtimulat.
Properate Argiui: nec cedite hoſtibus
Ingruentibus. Nobis enim enorme erit probro,
Si Ioue ortum Machaonem cum formoſiſſimo Nireo
Troes abſtraxerint, & ſic ad Ilium redierint.
Verum agite impenſo cum Danais pugnemus ſtudio;
Vt caſos eripiamus, vel ipſi etiam
Pro illis occumbamus quia hac lege homines tenentur,
Vt ſuos defendant, ne alijs præda fiant.
Non enim abſque ſudore gloria inter homines paratur.
Sic ait. At Danai ægrè tulerunt: & circum illos
Multi terram ſanguine tinxerũt robore Mauortio trucidati,
Vtrobique pugnantium: & æqua fuit pugna.
Tandem luctificam fratris necem reſciuit
In puluerem deiecti Podalirius. Quia naues
Ad veloces reſidebat, haſtis inflicta militum
Vulnera medicans. Quare omnia induit arma,
Propter fratrem ira inflammatus: & robur ei
In pectore immane creſcit, feſtinanti
Ad triſte bellum: niger que ipſi ſanguis æſtuat
Vehementer in corde ſubitoque irruit in hoſtes.
Palmis agilibus pilum longa cuſpide criſpans.
Atque ſtatim Agameſtoris nobilem filium necat,
Clitum, quem Nympha crine ſuperba peperit ad fluenta
Parthenij: qui per terram labitur, olei modo,
In portum Euxinum pulchrifluam vndam exonerans.
Alterum etiam virum inuictum trucidat prope fratrem
Laſſum, quem Diua Pronoë edidit, iuxta alueum
Nymphæi amnis, proximè capacem ſpecum,
Specum illam mirabilem: quam fama refert eſſe ipſarum
Nympharum templum, quotquot in arduis verſantur
Montibus Paphlagonum, & circa racemoſum
Degunt Heracleam: & conuenit Dijs eiuſmodi
Antrum: quia vaſto eſt adſpectu,
Lapideúmque, & frigida per ſpeluncam vnda labitur,
Perinde ac glacies: inq; penetralibus paſſim
Crateres ſaxei, ſuper rigidis ſcopulis,
Ceu hominum manibus facti, conſpiciuntur.
Et prope hos Panes, ſimúlque amabiles Nymphæ,
Fuſiq; coliq;, & ſi qua alia fabrefacta
Mortalibus ſunt opera. Quæ non ſine magna admiratione
Contemplantur, in ſacrum penetrale deſcendentes. (homines
In quo duo ſunt deſcenſus & aſcenſus
Alter ad ſonori Aquilonis ſpectans
Flatum, alter auſtro obuerſus humidas aſpirantis auras,
Vbi mortales latè patens Diuarum luſtrum ſubeunt.
Alter autem Dijs iter præbet, nec illum homines
Facile calcant: cum profunda illis ſit vorago,
Vſque ad ſeueri Plutonis barathrum.
Hoc igitur Dijs tantum fas eſt contemplari.
Circa bonum autem Machaonem, & clarum Aglaiæ natũ
Magna vtrobique caterua pugnantium occumbebat.
Sero tandem Danai ipſos extorſerunt, luctati
Multum, & ſtatim ad naues ſuas tranſtulerunt
Pauci. Nam pleroſque circumuolabat improba ærumna
Difficilis conflictus: inque labore, neceſſitate adacti, perſiſte-
bant.
Cum igitur innumeri exatiaſſent atras

Podalirius fratris necem multa hoſtium cæde vlciſcitur. Pietas fraterna.

Parthenij vnda olei inſtar.

Antrũ Nympharũ in Paphlagonia deſcriptio.

Græci Troianis cæſos duces eripiunt.

Græc. fuga.

Parcas, in ſanguinolento & luctifico prælio:
Tum Argiuûm complures in naues fugam cœperunt,
Quos Eurypylus vrgebat, magnam aduoluens cladem.
Paucique circa Aiacem & fortes Atrei natos
In acie manſerunt. Et ſanè omnes exitio traditi eſſent,
In turba illa verſantes, hoſtium manibus:
Troiû proceres ſuccy pugna excedunt. Si non Oilei filius conſultum Polydamantem
Haſta percuſſiſſet, in dextrum humerum iuxta papillam,
Ita vt ſanguis erumperet: ipſéque paululum pedes referret.
Deiphobum etiam vulnerauit Menelaus gloria præſtans
Circa dexteram mammam, qui citatis pedibus effugit.
Vnáque illuſtris Agamemnon magnam trucidauit cateruã
De multitudine hoſtili. Adortus etiam eſt Æthicum nobilẽ
Haſta ferociens, ſed is inter ſocios ſe abſcondidit.
Vbi verò Eurypylus, populi ſeruator, illos vidit
Euryp. Atridas & Aiacem inuadit. Vniuerſos ſimul infelici excedere conflictu,
Repentè agmen, quod ad naues depulerat, reliquit,
Et ſubito impetum in fortes Atrei natos fecit,
Et animoſam Oilei prolem, qui præ omnibus
Velox erat, inque pugna facilè primas tenebat.
In hos rapide incurrit, prælongam gerens haſtam.
Eique comites erant Paris, & Æneas acer,
Qui ſtatim Aiacem grandi ſaxo percuſſit
Æneas lapide proſternit Aiacem. Vide lib. 14. In firmam galeam, ita vt in puluerem extenderetur,
Animam tamen non efflauit: quia fatalis ipſi dies
In reditu deſtinata erat, iuxta Caphareas rupes.
Ac tollentes ipſum Mauortij ſatellites,
Adhuc modicè ſpirantem ad naues Achiuûm portarunt.
Et tunc præſidio nudantur illuſtres imperatores
Atridulorum periculum. Atridæ, iniiti q; eis perniciales globi
Iaculantium vtrinq; quodcunq; manibus comprehendi poterat.
Pars enim ſtridentia tela fundunt pars lapides,
Nonnulli tragulas. Ipſi igitur in medio incluſi
Obuerſantur, non ſecus quàm apri in medio circo atq; Leones
Simile ab his: qui in circo beſtiis obiiciuntur. Eo die quo principes homines congregant.
Et ſæuiter includunt, dirum illis exitium apparantes
Inter validas beſtias. Quæ in loco circumſepto verſantes
Seruos dilaniant, quicunque eis propinquarit.
Ita illi in media hoſtium corona inuadentes trucidabant.
At neque ſic euadendi, qualibet cupientibus, erat facultas.
Teucer cũ alijs ſubſidio venit regibus. Niſi Teucer veniſſet, & animoſus Idomeneus
Merionéſque, Thoáſque, Diis quoque par Thraſymedes
Qui prius audax Eurypyli robur horrebant:
Et ad naues fugiſſent, graue declinantes nocumentum,
Niſi Atridis metuentes veniſſent
Aduerſus Eurypylum. Pugna igitur inſignis excitatur.
Ibi in ſcutum Æneæ haſtam impingit
Æneas recedit. Teucer lanceâ præſtans: nec tamẽ pulchrũ eius corpus lędit.
Noxam enim ab eo depulit ingens clypeus, quadruplici boum tergore obductus.
Terrore tamen hoc modo iniecto aliquantulum retroceſſit
Variæ ex dei Græcis pauais Meriones autem aggreſſus eſt probatum Laophontem.
Pæoniden: quem Cleomede, inſignis capillo enixa eſt
Ad Axij fluenta. Profectúſque hic erat in ſacram Ilion,
Ad opitulandum Troianis, cum ſtrenuo Aſteropæo.
Hunc Meriones aſpera haſta pupugit
Supra genitalia: & mox illi extraxit cuſpis
Inteſtina: celerrimeq; eius anima ad Orci tenebras auolauit.
Aiacis etiam Oiliadæ fortis comes
Alcimedes in Troum agmen iaculatur:
Et facta prece, in denſam hoſtium aciem torquet
Triſtificum fundâ lapidem. Diffugiunt igitur viri,
Pariter ſtridorem & ſaxum aduenientem expaueſcentes,
Quod lethalis Parca tulit in audacem aurigam
Pammonis Hippaſiden, quem habenas manu tenentem,
Secundum tempora percuſſit ſubitóq; eum curru exturbauit
Ante ſuam rotam: & velox currus per corpus
Exſangue prolapſi cantibus ſuis voluebatur à tergo
Equorum properantium & lugubris eum mors confecit
Extemplo, ſcuticam & frænos procul linquentem.

Κῆρας ἀν' αἱματόεντα, καὶ ἀργαλέον κυδοιμόν,
Δὴ τότε Ἀργείων πολέες φύγον ἔνδοθι νηῶν,
Ὅσσους Εὐρύπυλος μὲν ἐπέχραε κῦμα κακὸν ἰδών·
Παῦροι δ' ἀμφ' Αἴαντε, καὶ Ἀτρέος υἷε κραταιὼ
Μίμνον ἐν ὑσμίνῃ· καὶ δή τάχα πάντες ὄλοντο
Δυσμενέων παλάμῃσι περιτροπέοντες ὅμιλον,
Εἰ μὴ Ὀϊλῆος υἱὸς ἐΰφρονα Πουλυδάμαντα
Ἔγχεϊ τύψε παρ' ὦμον δεξιτερόν, ἄγχι δὲ μαζοῦ·
Ἐκ δέ οἱ αἷμ' ἐχύθη, ὁ δ' ἐχάσσατο τυτθὸν ὀπίσσω·
Δηΐφοβον δ' οὔτησε περικλειτὸς Μενέλαος
Δεξιτερὴν παρὰ μαζὸν, ὁ δ' ἔκφυγε ποσσὶ θοοῖσιν·
Αὐτὰρ Ἀγαμέμνων δῖος ἐνήρατο πουλὺν ὅμιλον
Πληθύος ἐξ ὀλοῆς· μετὰ δ' Αἴθικον ὤχετο δῖον
Θῦνε μεμαὼς· ὁ δ' ἐς ἑτάρους ἀνεχάζετο.
Τοὺς δ' ὁπότ' Εὐρύπυλος λαοσσόος εἰσενόησε
Χαζομένους ἅμα πάντας ἀπὸ στυγεροῖο κυδοιμοῦ,
Αὐτίκα κάλλειπε λαὸν, ὅσα κατὰ νῆας ἤλαυνε·
Καί ῥα θοῶς οἴμησεν ἐπ' Ἀτρέος υἷε κραταιὼ,
Παῖδά τε καρτερόθυμον Ὀϊλέος, ὃς περὶ μὲν θεῖν
Ἔσκε θοὸς, περὶ τ' αὖτε μάχῃ ἔνι φέρτατος ἦεν·
Τοῖς ἐπορουσάμενος ὤρουσεν, ἔχων περιμήκετον ἔγχος·
Σὺν δέ οἱ ἦλθε Πάρις τε, καὶ Αἰνείας ἐρίθυμος.
Ὥς ῥα θοῶς Αἴαντα βάλεν περιμήκεϊ πέτρῳ
Κακκόρυθα κρατερὴν, ὁ δ' ἄρ' ἐν κονίῃσι τανυσθεὶς,
Ψυχὴν οὔτι κάπυσσεν, ἐπεὶ νύ οἱ αἴσιμον ἦμαρ
Ἐν νόστῳ ἐτέτυκτο Καφηρείῃς ἀμφὶ πέτρῃσι·
Καί ῥά μιν ἁρπάξαντες ἀρηΐφιλοι θεράποντες,
Βαιὸν ἔτ' ἐμπνείοντα φέρον ποτὶ νῆας Ἀχαιῶν·
Καὶ τότ' ἄρ' οἰώθησαν ἀγακλυτοὶ βασιλῆες
Ἀτρεΐδαι· τοὺς δ' ἀμφὶς ὀλέθριος ἵστατ' ὅμιλος,
Βαλλόντων ἑκάτερθεν, ὅ τ' ἔλλαβε χερσὶν ἕκαστος·
Οἱ μὲν γὰρ στονόεντα βέλη χέον, οἱ δὲ καὶ λᾶας·
Ἄλλοι δ' αἰγανέας· τοὶ δ' ἐν μέσσοισιν ἰόντες,
Στρωφῶντ', ὥστε σύες μέσσῳ ἕρκει, ἠὲ λέοντες,
Ἤματι τῷ, ὅτ' ἄνακτες ἀολλίσσωσιν ἀνθρώπους,
Ἀργαλέως δ' εἰλεῦσι, κακὸν τεύχοντες ὄλεθρον
Θηρσὶν ὑπὸ κρατερῇσιν· οἱ δ' ἕρκεος ἐντὸς ἐόντες,
Δμῶας δαρδάπτουσιν, ὅς τις σφισιν ἄγχι μόλησιν·
Ὣς οἵ γ' ἐν μέσσοισιν ἐπεσσυμένους ἐδάιζον.
Ἀλλ' οὐδ' ὥς, μόθου ἶσχον ἐελδόμενοί περ ἀλύξαι,
Εἰ μὴ Τεῦκρος ἵκανε, καὶ Ἰδομενεὺς ἐρίθυμος,
Μηριόνης τε Θόας, καὶ ἰσόθεος Θρασυμήδης.
Οἵ ῥα πάρος φοβέοντο θρασὺ σθένος Εὐρυπύλοιο·
Καί κε φύγον κατὰ νῆας, ἀλευάμενοι βαρὺ πῆμα,
Εἰ μὴ ἄρ' Ἀτρεΐδῃσι περὶ δείσαντες ἵκοντο
Ἀντίον Εὐρυπύλοιο· μάχη δ' ἀΐδηλος ἐτύχθη·
Ἔνθα τότ' Αἰνείαο κατ' ἀσπίδος ἔγχος ἔρεισε
Τεῦκρος ἐϋμμελίης· τοῦ δ' οὐ χρόα καλὸν ἴαψεν·
Ἤρκεσε γάρ οἱ πῆμα σάκος μέγα τετραβόειον.
Ἀλλὰ καὶ ὥς, δείσας ἀνεχάσσατο τυτθὸν ὀπίσσω·
Μηριόνης δ' ἐπόρουσεν ἀμύμονι Λαοφόωντι
Παιονίδῃ, τὸν ἔγειναθ' ἐϋπλόκαμος Κλεομήδη
Ἀξίου ἀμφὶ ῥέεθρα· νέον δ' ὅγ' Ἴλιον ἱρὴν
Τρωσὶν ἀρηξέμεναι μετ' ἀμύμονος Ἀστεροπαίου·
Τὸν δ' ὅγε Μηριόνης νύξ' ἔγχεϊ ὀκριόεντι
Αἰδοίων ἐφύπερθε· θοῶς δέ οἱ εἴρυσεν αἰχμὴ
Ἔγκατα· τοῦ δ' ὤκιστα ποτὶ ζόφον ἔσσυτο θυμός·
Αἴαντος δ' ἄρ' ἑταῖρος Ὀϊλιάδαο δαΐφρων
Ἀλκιμέδης ἐς ὅμιλον ἐϋθρονέων βάλε Τρώων·
Ἧκε δ' ἐπευξάμενος δεινὴν ἐς φυλόπιν αἰνὴν
Σφενδόνῃ ἀλγινόεντα λίθον· διὰ δ' ἔτρεσαν ἄνδρες
Ῥοῖζον ὁμῶς, καὶ λᾶαν περιδείσαντες ἰόντα·
Τὸν δ' ὀλοὴ φέρε μοῖρα ποτὶ θρασὺν ἡνιοχῆα
Πάμμονος Ἱππασίδην, τὸν δ' ἄρ' ἡνία χερσὶν ἔχοντα,
Πλῆξε κατὰ κροτάφοιο. θοῶς δέ μιν ἔκβαλε δίφρου,
Πρόσθεν ἑοῖο τροχοῖο. θοὴ δέ οἱ ἅρμα πεσόντος
Αὐχέν' ἐπιστροφάδην δέμας διέηκεν ὀπίσσω
Ἵππων ἱεμένων· θάνατος δέ μιν αἰνὸς ἐδάμνα
Ἐσσυμένως, μάστιγα, καὶ ἡνία νόσφι λιπόντα·

Πάμμονα

Πάμμονι δ' ἔμπεσε πένθος· ἄφαρ δ' ἔθηκεν ἀνάγκη
Ἄμφω, καὶ θεράποντα, καὶ ἵππους, ὄφρ' ἀφίκοιτο.
Καί νύ κεν αὐτοῦ πότμον ἐπέσπε καὶ ὕστατον ἦμαρ,
Εἰ μή τίς Τρώων μιν ἀνὰ κλόνον αἱματόεντα
Ἡνία δέξατο χερσί, καὶ ἐξεσάωσεν ἄνακτα,
Ἤδη τεθνειῶτα δυσὶν ὀλοῇσι χέρεσσιν·
Ἀντίον δ' Ἀκάμαντα κατ' ἀντίον ἀΐξαντα,
Νέστορος ὄβριμος υἱὸς ὑπὲρ γόνυ δουρὶ τυπῆσιν·
Ἕλκεϊ δ' οὐλομένῳ στυγερὰς ὑπέδυσατ' ἀνίας·
Χάσσατο δ' ἐκ πολέμοιο· λίπεν δ' ἑτάροισι κυδοιμὸν
Δακρυόεντα. οὐ γάρ οἱ ἔτι πτολέμοιο μεμήλει·
Καὶ τότε δὴ θεράπων ἐρικυδέος Εὐρυπύλοιο
Τύψε Θόαντος ἑταῖρον Ἐχήμμονα δηιοτῆτι
Ὤμου ὑπ' ἀνθερεῶνα· κραδίην δέ οἱ ἔγχος
Ἷξεν ἀνιηρόν· σὺν δ' αἵματι κὰν ἱδρὼς
Ψυχρὸς ἀπὸ μελέων· καί μιν στραφθέντα φέβεσθαι
Εἰς ὀπίσω, κατέμαρψε μέγα σθένος Εὐρυπύλοιο·
Κόψε δέ οἱ θοὰ νεῦρα· πόδες δέ οἱ αἴκοντες ἔμιμνον
Αὐτοῦ, ὅπῃ μιν τύψε· λίπεν δέ μιν ἄμβροτος αἰών·
Ἐσσυμένως δὲ Θόας τύψεν Πάριν ὀξέϊ δουρὶ
Δεξιτερὸν κατὰ μηρόν· ὁ δ' ἤχετο τυτθὸν ὀπίσσω
Οἰσόμενος θοὰ τόξα, τά οἱ μετόπισθε λέλειπτο·
Ἰδομενεὺς δ' ἄρα λᾶαν, ὅσον σθένε, χερσὶν ἀείρας,
Κάββαλεν Εὐρυπύλοιο βραχίονα· τοῦ δὲ χαμᾶζε
Κάππεσε λοίγιον ἔγχος· ἄφαρ δ' ἄψ χάσσατ' ὀπίσσω
Οἰσόμενος ἕτερον· τὸ γὰρ ῥ' ἔχεν, ἔκβαλε χειρός·
Ἀτρεΐδαι δ' ἄρα τυτθὸν ἀνέπνευσαν πολέμοιο·
Τῷ δὲ θοῶς θεράποντες ἴσαν σχεδόν, οἵ οἱ ἔνεικαν
Ἄγχι δόρυ μακρόν, ὃ πολλῶν γούνατ' ἔλυσε.
Δεξάμενος δ' ὅ γε, λαὸν ἐπῴχετο, κάρτεϊ θύων,
Κτεῖνε δ' ὅν κε κίχησι· πολὺν δ' ἐπελέμναζε ὅμιλον·
Ἔνθ' οὔτ' Ἀτρεΐδαι μίμνον ἔμπεδον, οὔτε τις ἄλλος
Ἀγχιμάχων Δαναῶν· μάλα γὰρ δέος ἔλλαβε πάντας
Ἀργαλέον· πᾶσιν γὰρ ἐπέσσυτο πῆμα κορύσσων
Εὐρύπυλος· μετόπισθε δ' ἐπισπόμενος κεράϊζε·
Κέκλετο δ' αὖ Τρώεσσι, ἰδ' ἱπποδάμοις ἑτάροισιν·
Ὦ φίλοι, εἴδ' ἄγε θυμὸν ἐνὶ στέρνοισι βαλόντες.
Τεύξομεν Ἀργείοισι φόνον, καὶ κῆρ' ἀΐδηλον,
Οἳ δὴ νῦν μήλοισιν ἐοικότες, ἀπονέονται
Νῆας ἐπὶ σφετέρας· ἀλλὰ μνησώμεθα πάντες
Ὑσμίνης ὀλοῆς, ἧς παιδόθεν ἴδμονές εἰμεν.
Ὣς φάτο· τοὶ δ' ἐπόρουσαν ἀολλέες Ἀργείοισιν·
Οἳ δὲ μέγα δείσαντες, ἀτ' ἀργαλέοιο κυδοιμοῦ
Φεῦγον· τοὶ δ' ἐφέποντο, κύνες ὡς ἀργιόδοντες
Κεμάδεσσιν ἀγροτέρῃσιν, ἀν' ἄγκεα μακρά, καὶ ὕλην·
Πολλοὺς δ' ἐν κονίῃσι βάλον, μάλα περ μεμαῶτας
Ἐκφυγέειν ὀλοοῖο βίης στονόεντα κυδοιμόν·
Εὐρύπυλος μὲν ἔπεφνεν ἀμύμονα Βουκολίωνα,
Νῆσόν τε, Χρόμιόν τε, καὶ Ἄντιφον· οἱ δὲ Μυκήνας
Ὤικεον ἀφνειάς, τοὶ δ' ἐν Λακεδαίμονι ναῖον·
Τοὺς ὅ γ' ἐξενάριξεν, ἀριγνώτους περ ἐόντας·
Ἐκ δ' ἄρα πληθὺν εἷλεν ἀπείρονα φῦλ' ἀνθρώπων,
Ὅσσα μοι οὐ σθένος ἐστὶ λιλαιομένῳ περ ἀεῖσαι
Οὐδ' εἴ μοι στέρνοισι σιδήρεον ἦτορ ἐνείη·
Αἰνείας δὲ Φέρητα, καὶ Ἀντίμαχον κατέπεφνεν,
Ἀμφοτέρους Κρήτηθεν ἅμ' Ἰδομενῆϊ κιόντας·
Αὐτὰρ Ἀγήνωρ δῖος ἀμύμονα Μῶλον ἔπεφνεν,
Ὅς ῥ' ἀπ' Ἄργεος ἦλθεν ὑπὸ Σθενέλῳ βασιλῆϊ·
Τὸν βάλεν αἰχμῇ νεοθηγέϊ, πολλὸν ὄπισθε
Φεύγοντ' ἐκ πολέμοιο, τυχὼν ὑπὸ νείατα κνήμης
Δεξιτερῆς· αἰχμὴ δὲ διὰ πλατὺ νεῦρον ἔκερσεν
Ἀντικρὺ ἰθύουσα· συνῆξε δ' ὀστέα φωτὸς
Ἀργαλέως· ἐδάμη δὲ μίγ' ἄλγεσι, ἔφθιτο δ' ἀνήρ.
Ἂν δὲ Πάρις Μόσυνόν τε βάλεν, καὶ ἀγακλέα Φόρκυν.
Ἀμφω ἀδελφειούς, οἵ τ' ἐκ Σαλαμῖνος ἵκοντο
Αἴαντος νήεσσι, καὶ οὐκ ἔτι νόστον ἔλοντο·
Τοῖσι δ' ἔπι, Κλεόλαον ἐΰν θεράποντα Μέγητος,
Εἷλε βαλὼν κατὰ μαζὸν ἀριστερόν· ἀμφὶ δέ μιν νὺξ
Μάρψε κακή, καὶ θυμὸς ἀπέπτατο· τοῖο δ' ἄρ' ἦτορ

Quare Pammona mœror inuaſit. & ſubito ipſi neceſſitate,
flagrante impulit
Duplex munus, & domini & aurigæ rapidius currere.
Atque ibi Parcam & nouiſſimum diem expertus fuiſſet.
Niſi ab eo Troum quiſpiam in cruento conflictu
Frena manibus ſuſcepiſſet, & principem ſeruaſſet,
Quitam ſatis hoſtium manibus vexabatur.
Et regnum petiò Acamantem, cum ex aduerſo ſe inferret
Acer Neſtoris filius ſupra genu haſta verberat.
A quo noxio vulnere acerbos ſubiit dolores,
Et acie exceſſit, ſociíſque pugnam reliquit
Lacrymoſam, neque enim amplius belli cura afficiebatur.
Et tunc celebris Eurypyli ſatelles
Echemmona Thoantis commilitonem, ferit proliantem,
Paulum infra humerum, & ad cor eius haſta
Penetrauit triſtifica. Cumq; ſanguine ebullit ſudor
Frigidus è membris & auerſum, vt fugeret
Retro, comprehendit ingens vis Eurypyli,
Agiléſque et neruos diſſecat, & pedes inuiti hærent
Illic, vbi eum perculerat, ac diuina illum vita defecit.
Hinc ſubito Thoas ſauciauit Parin acuta haſta,
In femur dexterum. qui modicum retro ceſſit,
Allaturus arcum leuem: quem a tergo liquerat.
Cæterum Idomeneus lapide manibus, quantum poterat, tol-
Eurypili brachium percuſſit huius *(lens*
Peſtifera haſta decidit, ſtatimq; retro veſtigia torquet,
Haſta allaturus noua: quam habuerat, e manu ia emiſerat.
Atridæ igitur paulum a pugna moleſtia reſpirarunt.
Ad illum vero mox famuli acceſſerunt: qui attulerunt ei
Haſta non fragilẽ & longã, quæ multorum genua eneruauit.
Qua accepta copias hoſticas robore concitatus inuadebat,
Cedens quemcũq; prehendit: magnamq; ſubigebat cateruã.
Ibi nec Atridæ locum amplius tueri poterant nec quiſquam
Bellatorum Danaorum. Terror enim omnes cepit *(atus*
Anxius: nam omnibus imminebat cladem excitans
Eurypylus, & pone inſequens percutiebat.
Adhortabatur etiam Troianos & ſocios equũm domitores,
Amici! Agite quæſo, fixis intra præcordia animis
Stragem Danais atramq; perniciem creemus,
Qui nunc ouium more diſcedunt
Ad ſuas naues. Ideò memores ſimus omnes
Exitioſæ hoſtibus pugnæ: cuius à pueris inde vſque gnari ſu-
Sic inquit. At hi globo facto irruunt in Argiuos *(mus.*
Græci autem magna trepidatione ex infelici pugna
Fugiunt: & Troes inſtant: vt albis dentibus canes
Ceruis agreſtibus, in porrectis vallibus & nemore:
Multóſque in puluere profligant quantumuis conantes
Triſtes occiſionis funeſtæ minas effugere
Eurypylus ergo honeſtum Bucolionem neci dedit.
Neſumq; Chromiumq; & Antiphum: quorum illi Mycenis
Habitabat opulentis hi. v. Lacedæmone domicilia habebãt,
Quos ille vitã et armis ſpoliauit nil moratus, q nobiles eſſẽt.
Ex gregariis a. militibus infinitũ hominũ agmẽ letho dedit.
Quos mihi qualibet cupiẽti, facultas canendi haud ſuppetit,
Etiamſi mihi ferreum cor pectori ineſſet.
Æneas autem Pheretem & Antimachum ſuſtulit.
Qui ambo cum Idomeneo ex Creta venerant.
Cæterum eximius Agenor Molum haud vituperabilem.
Qui ab Argis venerat, ſub Sthenelo principe. *(peremit,*
Hunc venabulo, recens cote ſubacto ferit longè
Refugientem ex acie, contactum in infimis partibus ſuræ
Dexteræ, cuſpiſq; latos neruos dirumpit,
In adverſũ penetrãs, ſimulq; oſſa hominis diffringit (interiẽs,
Atrociter & cum dolore mors coniungitur. Atque ita vir ille
Inter alios a. Paris Mosynũ trãsfixit, et Phorcyn animo vi
Duos germanos. Qui ex Salamine aduecti erant (re. ſ præditũ,
Aiacis nauibus, nec reditu domum potiebantur.
Et ſuper his Cleolaum probatum, Megetis miniſtrum,
Strauit ictum circa ſiniſtram mammam: nox igitur eum
Dira corripuit, & animus auolauit: eiúſque exſpirantis

Paris vulneratur a Euryp. [illegible]

Euryp. impetus & Græc. fuga.

Euryp. exhortatio.

Fugientes cum ceruis Comp.

Cædes promiscue, ab Euryp. & Troianis facta.

Cor in pectore, adhuc cum dolore luctans,
Crebro motu volatile telum vibrabat.
Alium dehinc calamum eliſit in Eetionem temerarium,
De repente. Eiúſque mandibulam ſubitò perrupit
Æs: ille verò ingemiſcit: & lacryma ei cũ ſanguine permiſcetur
Epilogus à des. temporis nocturni. *Alius itaque alium necabat: & ſpatioſus locus in anguſtum*
Argiuis cateruatim inter ſe collapſis. (redigebatur,
Et ab eo tunc momento naues incendiſſent Troiani:
Niſi ingruiſſet nox ſubitò, ſpiſſum afferens aëra.
Abſceſſit igitur Eurypylus, cúmque eo cætera pubes Troiana,
Non ita longè à nauibus ad oſtia Simoentis:
Ubi caſtrametantur lætis animis. Sed in nauibus
Argiui ſuper arenis ſtrati lamentantur,
Magno ſe mœrore affligentes, propter caſus: quòd iſtic loci
Plurimos in puluere nigrum fatum comprehendiſſet.

Ἔνδον ὑπὸ στέρνοισιν ἔτι κραδίη ἀσπαίρουσα
Ταρφέα παλλομένη, πτερόεν πελέμιξε βέλεμνον·
Ἄλλον δ' αὖ ἄρ' ἧκεν ἐπὶ θρασὺν Ἠετίωνα
Κουρόμενος· τοῦ δ' αἶψα διὰ γναθμοῖο πέρησε
Χαλκός· ὁ δὲ στενάχησε· μίγη δέ οἱ αἵματι δάκρυ·
Ἄλλος δ' ἄλλον ἔπεφνε· πολὺς δ' ἐστείνετο χῶρος,
Ἀργείων ἰλαδὸν δ' ἀλλήλοισι πεσόντων·
Καὶ νύ κεν τότε Τρῶες ἐνέπρησαν περὶ νῆας,
Εἰ μὴ νὺξ ἐπόρουσε βαθὺν μετ' ἄγουσα.
Χάσσατο δ' Εὐρύπυλος σὺν δ' ἄλλοι Τρώιοι υἷες
Νηῶν βαιὸν ἄπωθε, ποτὶ προχοαῖς Σιμόεντος,
Ἧχί περ αὐλιν ἔθεντο γεγηθότες· οἱ δ' ἐνὶ νηυσὶν
Ἀργεῖοι γοάασκον, ἐπὶ ψαμάθοισι πεσόντες,
Πολλὰ μάλ' ἀχνύμενοι κταμένων ὕπερ, οὕνεκ' ἄρ' αὐτῶν
Πολλοὺς ἐν κονίῃσι μέλας ἐκιχήσατο πότμος.

ΚΟΙΝΤΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ
ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ.

Ἑβδόμῳ, ᾧ Ἀχιλῆος ἀπὸ Σκύρου υἱὸς Ἀχαιοῖς.

COINTI SMYRNÆI
DERELICTORVM
LIBER VII.

Septimus, filium Achillis è Scyro adducit Achiuis.

CVM verò cœlum aſtra occultaſſet, & orta eſſet eos,
Clarè omnibus illuceſcens, noctíſque crepuſculum diſceſſiſſet:
Tunc Martij ſtrenuorum Argiuorum nati
Partim ante naues proceſſerunt ad validum certamen,
Machaonis & Nirei exequiæ. *Contra Eurypylum tendentes partim ſeorſum.*
Ibi iuxta naues Machaoni exſequias peregerunt,
Nireóque qui Diis æternis ſimilis erat,
Formæ honeſtate & nitore: ſed vi pollens non erat.
Non enim Dij hominibus omnia perfectè donant,
Sed fato quodam malum bono propè adſtat.
Nihil eſt ab omni parte beatum. *Vt Nireo principi cum amabili formæ ſplendore*
Coniuncta erat imbecillitas. Danai tamẽ eũ nõ neglexerũt:
Sed funebria perſoluerũt, & ad tumulũ deplorarũt ipſũ, (talis
Non minus q̃ Machaona diuinũ: quẽ iuxta ac deos immor-
Sẽper honore proſecuti erãt: quippe præclara in promptu cõſilia ha-
Sed enim ambobus vnũ circũdederũt monumentũ. (beret.
Prælium. *Atque tunc in campo adhuc lethalis Mars furebat,*
Vtrinque verò ingens ſtrepitus & clamor excitabatur,
Cũ haſtis & lapidibus tergora boum i. clypei *frangerentur.*
Podalirij luctus, & deſperatio. Luctus immoderatus. *Hi quidem difficili Marte ita rem gerebant.*
At continenter cibi expers in puluere
Voluebatur, magno cum gemitu, Podalirius, neque ſepul-
Germani relinquebat, animóque ſuo moliebatur. (chrum
Suis ſibi manibus crudeliter vitam abrumpere:
Et nunc quidem manus enſi iniiciebat: nunc verò

ΗΜΟΣ δ' οὐρανὸν ἄστρα κατέκρυφεν, ἔγρετο δ' Ἠὼς
Λαμπρὸν παμφανόωσα, χέρας δ' ἀνεχάσσατο νύκτος,
Δὴ τότ' Ἀρήιοι υἷες ἐυσθενέων Ἀργείων,
Οἱ μὲν, ἔβαν προπάροιθε νεῶν κρατερὴν ἐπὶ δῆριν,
Ἀντίον Εὐρυπύλοιο μεμαότες· οἱ δ' ἀπάτερθεν
Αὐτοῦ πὰρ νήεσσι Μαχάονα ταρχύσαντο,
Νιρέα θ', ὃς μακάρεσσιν ἀριζήλοισιν ἐῴκει
Κάλλεΐ τ' ἀγλαΐῃ τε· βίη δ' οὐκ ἄλκιμος ἦεν·
Οὐ γὰρ ἅμ' ἀνθρώποισι θεοὶ τελέουσιν ἅπαντα·
Ἀλλ' ἐσθλῷ, κακὸν ἄγχι παρίσταται, ἔκ τινος αἴσης·
Ὣς Νιρῆι ἄνακτι παρ' ἀγλαΐῃ ἐρατεινῇ
Κεῖτ' ἀλαπαδνοσύνη· Δαναοὶ δ' οὐκ ἀμέλησαν,
Ἀλλά ἑ ταρχύσαντο, καὶ ὠδύραντ' ἐπὶ τύμβῳ
Ὅσσον Μαχάονα δῖον, ὃν ἀθανάτοισι θεοῖσιν
Ἶσον ἀεὶ τίεσκον, ἐπεὶ πυκινὰ μήδεα ᾔδει·
Ἀλλὰ γὰρ ἀμφοτέροις ταυτὸν περὶ σῆμ' ἐβάλοντο.
Καὶ τότ' ἄρ' ἐν πεδίῳ ἔτι μαίνετο λοίγιος Ἄρης·
Ὦρτο δ' ἄρ' ἀμφοτέρωθε μέγας κόναβος, καὶ ἀυτή,
Ῥηγνυμένων λάεσσι, καὶ ἔγχεσι βοείων·
Καὶ ῥ' οἱ μὲν, πονέοντο ταλασμένῳ ὑπ' Ἄρῃ·
Νωλεμέως δ' ἄρ' ἄπαστος ἐδητύος ἐν κονίῃσι
Κεῖτο μέγα στενάχων Ποδαλείριος· οὐδ' ἔτι σῆμα
Λεῖπε κασιγνήτοιο· νόος δέ οἱ ὁρμαίνεσκε
Χερσὶν ὑπὸ σφετέρῃσιν ἀνηλεγέως ἀπολέσθαι·
Καί ῥ' ὁτὲ μὲν, βάλε χεῖρας ἐπὶ ξίφος· ἄλλοτε δ' αὖτε

Δίζετο φάρμακον αἰνόν, ἑοὶ δέ μιν εἶργον ἑταῖροι,
Πολλὰ παρηγορέοντες· ὃ δ' οὐκ ἀπέληγεν ἀνίης,
  Καί νύ κε θυμὸν ἔλειπεν ὑπὸ παλάμῃσιν ἑῇσιν,
Ἐσθλοῦ ἀδελφειοῖο νεοκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ.
Εἰ μὴ Νηλέος υἱὸς ἐπέκλυεν, οὐδ' ἀμέλησεν
Αἰνῶς τειρομένοιο· κίχεν δέ μιν ἄλλοτε μέν που
Ἐκχύμενον περὶ σῆμα πολύστονον, ἄλλοτε δ' αὖτε
Ἀμφὶ κάρη χεύοντα κόνιν, καὶ στήθεα χερσὶ
Θεινόμενον κρατερῇσι, καὶ οὔνομα κικλήσκοντα
Ἑοῖο κασιγνήτοιο· περιστενάχοντο δ' ἄνακτα
Δμῶες σὺν ἑτάροισι· κακὴ δ' ἔχε πάντας ὀϊζύς.
Καί ῥ' ὅγε μειλιχίοισι μέγ' ἀχνύμενον προσέειπεν,
Ἐσχέμεναι λευγαλέοιο πόνου, καὶ πένθεος αἰνοῦ,
Ὦ τέκος· οὐ γὰρ ἔοικε περίφρονα φῶτα γοῶντα,
Μύρεσθ' οἷα γυναῖκα παρ' οὐκέτ' ἐόντι πεσόντα·
Οὐ γὰρ ἀναστήσεις μιν ἔτ' ἐς φάος, οὕνεκ' ἄιστος
Ψυχή οἱ πεπότηται ἐς ἠέρα, σῶμα δ' ἄδηλον
Πῦρ ὀλοὸν κατέδαψε, καὶ ὀστέα δέξατο γαῖα·
Αὐτὰρ δ' ὡς ἀνέθηλε, καὶ ἔφθιτο· τέτλαθι δ' ἄλγος
Ἄσπετον, ὥσπερ ἔγωγε Μαχάονος οὔτι χερείω
Παῖδ' ὀλέσας, δηΐοισιν ὑπ' ἀνδράσιν, ἐσθλὸν ἄκοντι,
Εὖ δὲ σαοφροσύνῃσι κεκασμένον, οὐδέ τις ἄλλος
Αἰζηῶν φιλέεσκεν ἑὸν πατέρ', ὡς ἐμὲ κεῖνος.
Κάτθανε δ' εἵνεκ' ἐμεῖο, σαωσέμεναι μεμαώς περ
Ὃν πατέρ'· ἀλλά οἱ αἶψα ἀποκταμένοιο πάσασθαι
Σῖτον ἔτλην, καὶ ζωὸς ἔτ' Ἠριγένειαν ἰδέσθαι,
Εὖ εἰδὼς, ὅτι πάντες ἐς ἀμφὶ Ἀΐδαο κέλευθον
Νισόμεθ' ἄνθρωποι, πᾶσιν τ' ἐπὶ πείρατα κεῖται
Λυγρὰ μόροιο στυγεροῖο· ἔοικε δὲ θνητὸν ἐόντα
Πάντα φέρειν, ὁπόσ' ἐσθλὰ διδοῖ θεὸς, ἠδ' ἀλεγεινά.
  Ὣς φάθ'· ὃ δ' ἀχνύμενός μιν ἀμείβετο· τοῦ δ' ἀλεγεινὸν
Ἵζανε εἰσέτι δάκρυ, καὶ ἀγλαὰ δεῦε γένεια·
Ὦ πάτερ, ἄσχετον ἄλγος ἐμὸν κατεδάμνατο ἦτορ
Ἀμφὶ κασιγνήτοιο περίφρονος, ὅς μ' ἀτίταλλεν,
Οἰχομένοιο τοκῆος ἐς οὐρανὸν, ὡς ἑὸν υἷα
Σφῇσιν ἐν ἀγκοίνῃσι, καὶ ἰητήρια νούσων
Ἐκ θυμοῖο δίδαξε, μιῇ δ' ἐνὶ δαιτὶ, καὶ εὐνῇ
Τερπόμεθα, ξυνοῖσιν ἰαινόμενοι κτεάτεσσι·
Τῷ μοι πένθος ἄλαστον ἐποίχεται· οὐδέ τι κείνου
Τεθνειότος φάος ἐσθλὸν ἐέλδομαι εἰσοράασθαι.
  Ὣς φάτο· τὸν δ' ὁ γεραιὸς ἀκηχέμενον προσέειπε·
Πᾶσι μὲν ἀνθρώποισιν ἴσον κακὸν ὤπασε δαίμων,
Ὀρφανίην, πάντας δὲ καὶ ἡμέας αἶα καλύψει.
Οὐ μὲν ἄρ' ἐκτελέσαντες ὁμὴν βιότοιο κέλευθον·
Οὐδ' εἷς ἣν τις ἕκαστος ἐέλδεται, οὕνεχ' ὕπερθεν
Ἐσθλά τε, καὶ τὰ χέρεια θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,
Μοίρης εἰς ἓν πάντα μεμιγμένα, καὶ τὰ μὲν, οὔτις
Δέρκεται ἀθανάτων, ἀλλ' ἀπροτίοπτα τέτυκται
Ἀχλύϊ θεσπεσίῃ κεκαλυμμένα· τοῖς ἐπὶ χεῖρας
Οἴη μοῖρα τίθησι, καὶ οὐχ ὁρόωσ' ἀπ' Ὀλύμπου
Ἐς γαῖαν προΐησι· τὰ δ' ἄλλυδις ἄλλῃ φέρονται
Πνοιῇ ὡς ἀνέμοιο· καὶ ἀνέρι πολλάκις ἐσθλῷ
Ἀμφεχύθη μέγα πῆμα· λυγρῷ δ' ἐπὶ κάππεσεν ὄλβος
Οὔτι ἑκών· ἀλαὸς δὲ πέλει βίος ἀνθρώποισι.
Τοὔνεκ' ἄρ' ἀσφαλέως οὐ νίσεται, ἀλλὰ πόδεσσι
Πυκνὰ ποτιπταίει· τρέπεται δέ οἱ αἰόλον εἶδος,
Ἄλλοτε μὲν ποτὶ πῆμα πολύστονον, ἄλλοτε δ' αὖτε
Εἰς ἀγαθόν· μερόπων δὲ πανόλβιος οὔτις ἐτύχθη
Ἐς τέλος ἐξ ἀρχῆς, ἑτέροις δ' ἕτερ' ἀντιόωσι·
Παῦρον δὲ ζώοντας, ἐν ἄλγεσιν οὔτι ἔοικε
Ζώειν· ἔλπεο δ' αἰὲν ἀρείονα, μὴ δ' ἐπὶ λυγρῷ
Θυμὸν ἔχειν· καὶ γάρ ῥα πέλει φάτις ἀνθρώποισιν,
Ἐσθλῶν μὲν νίσεσθαι ἐς οὐρανὸν ἄφθιτον αἰεὶ,
Ἀργαλέων δὲ ποτὶ ζόφον· ἔπλετο δ' ἀμφω
Σεῖο κασιγνήτῳ, καὶ ἐν μείλιχος ἔσκε βροτοῖσι,
Καὶ παῖς Ἀθανάτοιο, θεῶν δ' ἐς φῦλον ὀΐω
Κεῖνον ἀνελθέμεναι σφετέρου πατρὸς ἐννεσίῃσιν.
  Ὣς εἰπών μιν ἔγειρεν ἀπὸ χθονὸς οὐκ ἐθέλοντα,
Παρφάμενος μύθοισιν, ἄγεν δ' ἀπὸ σήματος αἰνοῦ

Lethale venenũ quærebat. Verũ ſui ipſũ familiares inhibe-
Multũ cõſolãtes: ab angore tamẽ ſibi non tẽperabat (bant.
  Tandem verò ſuis vitam manibus perdidiſſet,
Super recenti ſtrenui fratris tumulo,
Si non id Nelei proles cognouiſſet: quare non poſthabuit Benignitas erga afflictum.
Efflictum ſe excruciantem, ac offendit ipſum aliàs
Proſtratum circa monimentum lugubre, aliàs rurſus
Caput cineribus conſpergentem, & pectus manibus
Validis plangentem, ac vocantem nomen
Sui germani. circum verò Dominum ſuſpiria ciebant Neſtor Podalirium à doloris impatientia reuocat.
Serui vnà cum amicis: & iniqua omnes calamitas tenebat.
Neſtor ergo lenibus verbis lugentem compellauit.
Parce funeſto labori & moleſto luctui,
Mi fili: non enim conuenit, vt qui vir cordatus eſt,
Eiulet, proſtratus iuxta defunctum, fœmina ad exemplum.
Nec enim reuocabis ipſum in lucem: cùm non apparens
Ipſius anima in aëra auolarit: & cadauer ſeorſum
Flamma rapax depaſta ſit, & oſſa exceperit humus.
Vt autem effloruit, ſic periit. Quare interim tolleres
Forti animo: quemadmodũ ego. Machaone nulla parte in-
Filium qui amiſi inter ſæuos hoſtes, inſigniter iaculo (feriorẽ
Inſigniter etiam prudentiâ ornatum. Nec alius quiſquam Pietas in parentem.
Iuuenum vſque adeò dilexit patrem ſuum, vt me ille.
Et occubuit meâ cauſâ ſeruare enitens Luctus moderandus.
Patrem ſuum. At ſtatim illo extincto capere
Cibum non detrectaui: viuuſq; etiam deinceps lucẽ intueri:
Bene perſpectum habens quod omnes communem Orci viã
Ingrediamur nos homines, & omnibus fixæ ſint metæ
Triſtes acerbi fati: ſed par eſt mortali conditione natum
Cuncta tolerare, quæ proſpera det Deus & aduerſa:
  Sic ait: huic verò magno animi cruciatu ille reſpondet, triſtéſque illi Omnibus æquè moriendum. Feras non culpes quod mutare non potes.
Adhuc lacrymæ ebulliunt ſplendidáſque genas humectant,
Mi pater vehemens cruciatus meum cor ſubigit,
Propter germanum prudentem, qui me educauit,
Patre in cœlum tranſlato tanquam ſuum filium,
In ſinu ſuo, & remedia morborum Rara fratrũ gratia.
Fideliter docuit, vnáque in menſa & cubili Podal. mœrorem excuſat.
Nos recreauimus, communi bonorum poſſeſſione fruentes.
Ideo intolerabilis me luctus inuadit, nec illo
Mortuo benignam hanc lucem videre cupio.
  Sic dixit: quem ſenex mœrentem ita affatus eſt. Neſtor Podal. conſolatur à vitæ hum. cõditione.
Vniuerſis hominibus vnum & idem malum Deus tribuit
Orbitatis: terra quoquè nos omnes operiet, Vita hominum variis caſibus obnoxia.
Non quidem ita, vt eundem vitæ curſum confecerimus,
Nec quem vnuſquilibet ſibi exoptat. Nanque ſupra
In deorum genibus tum bona tum mala recondita ſunt.
Omnia in vnum fati cumulum *permixta atque ea nemo*
Diuûm contuetur, ſed ex improuiſo adſunt
Profundâ caligine obtecta. Quibus manus
Solum admouet fatum, & ne proſpiciens quidem de cœlo
In terram demittit, aliáque huc, alia illuc deferuntur,
Vt aura venti: ideo ſæpe fit, vt bono viro
Circumfundatur ingẽs dãnũ, & ſcelerato felicitas accidat
Haud ſponte ſua: diuerſáque eſt vita humana conditio.
Quare nec ſine offenſione procedit, ſed pedibus
Crebro impingit, variéque eius ſpecies alteratur,
Interdum in calamitatem lacrymoſam, interdum verò
In proſperitatẽ. Nec vllus mortalium ab omni parte beatus
A vitæ primordiis ad exitum vſq; : alia obueniunt. (eſt,
Cũ itaq; homines exiguo tẽpore viuant, nõ par eſt in mœrore
Vitam tranſigere: ſed ſemper meliora ſperare: nec triſtitia
Animum deditum habere. Etenim fama eſt inter homines
Virtute præditum migrare in cœlum perpetuo durans,
Vitiis verò pollutum ad tenebras Plutonis. Duobus autem
Frater tuus. Nam & benignus erat erga homines, (præſtitit
Et Diui ſoboles. Quocirca in Deûm familiam ſpero
Patris veſtri monitu illum eſſe euectum.
  Ita fatus humo etiam præter animi ſententiam illũ leua-
Verbis demulcens, amicis ſecumq; duxit à triſti monumẽto

Commiſsio & ſtrages ab Euryp. edita.

Auerſum, & miſerè adhuc ſuſpirantem.
Ac venerunt ad naues: alij autē Achiui negotium habebant
Arduum, itidémque Troes commiſſa denuò pugna.
Eurypyliſque indomito animi robore Marti comparandus,
Indefeſſis manibus & haſta immaniter graſſante
Hoſtica agmina ſternebat, ita vt cadaueribus tellus arctare-
Vtrobiq; cæſis. Ipſe verò per exſanguia corpora incedēs, (tur
Fortiter pugnabat, cruore manus contaminatus
Et pedes: nec finem ſtatuebat calamitoſæ graſſationis.
Sed fortem Peneleum haſta confodit,
Obuiam in crudeli pugnā factum: & paſſim complures alios
Cædit: nec manus à conflictu auertit:

Euryp. auo Herculi ſimilis.

Sed vrget Argiuos, bile tumens: vt quondam
Acer Hercules per longa cacumina Pholoës
In Centauros impreſſionem fecit, robore ſuo furens (ciſſimos,
Quos ad vnum omnes trucidauit, quāuis velocitate præſtan-
Ac robore, perniciaIiſque belli peritos.
Sic is confertum haſti potentum Danaûm agmen
Conficit irruens. Qui gregatim hinc & illinc
Magno numero in puluerem cæſi ſternuntur.

Eſt in iuuencis, eſt in equis patrum virtus, &c.

Simile à fluuio omnia ſternente.

Vt fit cum exundante immenſo quodam flumine
Ripæ auelluntur in arenoſo loco,
Ex vtráque parte innumeræ: ille verò in mare præcipitatur,
Horrendo fluxu exæſtuans. Ac circumquaque
Prærupta dant fragorem, longáque fluenta infremunt,
Subinde ruentibus illis, cunctáq; ei ſepta cedunt.
Non aliter celebres bellipotentum Argiuûm filij
Magna ſtrage ad terram profligantur ab Eurypylo,
Quos in ſanguinolenta acie conſequitur: elabuntur autem

Græci ad naues fugiunt.

Quos pedum vis ſeruat: ſed tamen nihilominus
Ex clamoſa Peneleum turba abripiunt
Ad naues ſuas. Quanquam ægrè cuis pedibus
Peſtes inimicas & crudele fatum euitarent.
Tum præcipiti curſu in naues fugiunt, nec animo illorum
Vires ſuppetunt, vt Eurypylo reſiſtant.
Quia videlicet calamitoſam ipſis fugam immiſerat
Hercules inuictum nepotem robore eximio mactans,
Quare intra murum trepidantes ſe continuerunt.

Simile à capellis.

Vt capellæ, ſub ſcopulo grauem formidantes ventum,
Qui denſam niuem & horridam grandinem affert
Gelido afflatu? Illa igitur, quamuis ad paſcua properent,
Tamen aduerſus turbinem non attollunt ſe ſupra iugum.
Sed dum tēpeſtas deſæuiat, ſub tegmine cunctantur, & vallis
Sub vmbroſis virgultis conglomeratæ paſcuntur
Gregatim: donec iniqua venti procella tranſierint.
Sic Danai in turribus ſuis manebant, (midantes.
Fortem Telephi natū iam iam irruiturum cum tremore for-
Et ſanè is conſtituerat naues exercitúmque perſundare,
Si non Minerua fiduciam Argiuis adieciſſet
Quamuis ſerò. Hi ergo ab altis propugnaculis ſine inter-
Hoſtes anxificis impotentes telis, (miſſione
Confertos necabant: adeò vt muri aſpergerentur tabo
Funeſto, gemituſq; occumbentum hominum exſiſteret.
Atque ſic noctes atque dies certamen agebant
Cetei Troeſq; & pugnipotentes Argiui:
Interdum ante naues, interdum circa longe ductum
Murum: quandoquidem bellum irrequietum erat. Nihi-
lominus tamen

Induciæ.

Pietas erga mortuos.

Per duos dies à cæde & conflictu laborioſiſſimo
Feriati ſunt. Nam venerat ad Eurypylum regem
Legatio Danaûm, vt intermiſſo duello
Rogo tradere occiſos in acie ipſis liceret.
Ipſe igitur ſtatim annuit, & à duro conflictu

Sepultura.

Vtrobique abſtinentes, mortuis iuſta fecerunt
Humi profligatis. Achiui autem præ omnibus alijs
Peneleum lugebant, & monimentum functo aggeſſerunt
Amplum editúmque, poſteris etiam conſpicuum.
Turbámque interfectorum heroum ſeparatim
Sepelierunt ingenti animum luctu conficientes.
Omnibúſque vnam ſimul pyram conſtruxerunt.

Ἐνδυκέως ἑζόμενοι, καὶ ἔτ' ἀργαλέα στενάχοντες·
Ἐς δ' ἄρα νῆας ἵκοντο· πόνον δ' ἔχον ἄλλοι Ἀχαιοὶ
Ἀργαλέον, καὶ Τρῶες, ὀρινομένου πολέμοιο·
Εὐρύπυλος δ' ἀτάλαντος ἀτειρέα θυμὸν Ἄρηϊ
Χερσὶν ὑπ' ἀκαμάτοισι, καὶ ἔγχεϊ μαιμώωντι,
Δάμνατο δήϊα φῦλα· νεκρῶν δ' ἐστείνετο γαῖα,
Κτεινομένων ἑκάτερθεν· ὁ δ' ἐν νεκύεσσι βεβηκὼς,
Μάρνατο θαρσαλέως, πεπαλαγμένος αἵματι χεῖρας,
Καὶ πόδας· οὐδ' ἀπέληγεν ἀταρτηροῖο κυδοιμοῦ·
Ἀλλ' ὅγε Πηνέλεων κρατερόφρονα δουρὶ δάμασσεν,
Ἀντιόωντ' ἀνὰ δηϊοτῆτ' ἀμείλιχον· ἀμφὶ δὲ πολλοὺς
Ἔκτανεν· οὐδ' ὅγε χεῖρας ἀπέσχετο δηϊοτῆτος,
Ἀλλ' ἕπετ' Ἀργείοισι χολούμενος, εὖτε πάροιθεν
Ὀμβριμος Ἡρακλέης Φολόης ἀνὰ μακρὰ κάρηνα
Κενταύροις ἐπόρουσεν, ἑῷ μέγα κάρτεϊ θύων.
Τοὺς ἅμα πάντας ἔπεφνε, καὶ ὠκυτάτους περ ἐόντας,
Καὶ κρατερούς, ὀλοοῦ τε δαήμονας ἰωχμοῖο·
Ὣς ὅγ' ἐπασσυτέρους Δαναῶν στρατὸν αἰχμητάων
Δάμνατ' ἐπεσσύμενος· τοὶ δ' ἰλαδὸν ἄλλοθεν ἄλλος,
Ἀθρόοι ἐν κονίῃσι δεδουπότες ἐξεχέοντο·
Ὡς δ' ὅτ' ἐπιβρίσαντος ἀπειρεσίου ποταμοῖο
Ὄχθαι ὑποτμήγονται ἐπὶ ψαμαθώδεϊ χώρῳ
Μυρίαι ἀμφοτέρωθεν, ὁ δ' εἰς ἁλὸς ἔσσυται οἶδμα,
Παφλάζων ἀλεγεινὸν ἀνὰ ῥόον· ἀμφὶ δὲ πάντῃ
Κρημνοὶ ἐπικτυπέουσι· βρέμει δ' ἄρα μακρὰ ῥέεθρα
Αἰὲν ἐρειπομένων, εἴκει δέ οἱ ἕρκεα πάντα,
Ὣς ἄρα κύδιμοι υἷες ἐϋπτολέμων Ἀργείων
Πολλοὶ ὑπ' Εὐρυπύλοιο κατήριπον ἐν κονίῃσι,
Τοὺς κίχεν αἱματόεντα κατὰ μόθον· οἱ δ' ὑπάλυξαν
Ὅσσους ἐξεσάωσε ποδῶν μένος· ἀλλ' ἄρα καὶ ὥς,
Πηνέλεων ἐρύσαντο δυσηχέος ἐξ ὁμάδοιο
Νῆας ἐπὶ σφετέρας, καίπερ ποσὶ καρπαλίμοισι
Κῆρας ἀλευόμενοι στυγερὰς καὶ ἀνηλέα πότμον.
Πασσυδίῃ δ' ἔντοσθε νεῶν φύγον· οὐδέ τι θυμῷ
Ἔσθενον Εὐρυπύλοιο κατάντια δηριάασθαι,
Οὕνεκ' ἄρα σφίσι φύζαν ὀϊζυρὴν ἐφέηκεν
Ἡρακλέης, υἱωνὸν ἀτειρέα πάμπαν ἀέξων·
Οἱ δ' ἄρα τείχεος ἐντὸς ὑποπτώσσοντες ἔμιμνον,
Αἶγες ὅπως ὑπὸ πρῶνα φοβεύμεναι αἰνὸν ἀήτην,
Ὅς τε φέρει νιφετόν τε πολύν, κρυερήν τε χάλαζαν
Ψυχρὸς ἐπαΐσσων· ταὶ δ' ἐς νομὸν ἐσσύμεναί περ,
Ῥιπὴν οὔτι κατ' ἄκρα ὑπερκύπτουσι κολώνας,
Ἀλλ' ἄρα χεῖμα μένουσιν ὑπὸ σκέπας, ἠδὲ φάραγγας
Ἀχνύμεναι θάμνοισιν ὑπὸ σκιεροῖσι νέμονται
Ἰλαδόν, ὄφρ' ἀνέμοιο κακαὶ λήξωσιν ἄελλαι.
Ὣς Δαναοὶ πύργοισιν ὑπὸ σφετέροισιν ἔμιμνον,
Τηλέφου ὄμβριμον υἷα μετεσσύμενον τρομέοντες·
Αὐτὰρ νῆας ἔμελλε θοὰς καὶ λαὸν ὀλέσσειν,
Εἰ μὴ Τριτογένεια θράσος βάλεν Ἀργείοισιν
Ὀψέ περ· οἱ δ' ἄλληκτον ἀφ' ἕρκεος αἰπεινοῖο
Δυσμενέας βάλλοντες ἀνιηροῖς βελέεσσι,
Κτεῖνον ἐπασσυτέρους· δεύοντο δὲ τείχεα λύθρῳ
Ἀργαλέῳ· στοναχὴ δὲ δαϊκταμένων πέλε φωτῶν·
Αὔτως δ' αὖ νύκτας τε, καὶ ἤματα δηριόωντο
Κήτειοι Τρῶές, καὶ Ἀργεῖοι μενεχάρμαι,
Ἄλλοτε μὲν προπάροιθε νεῶν, ὅτε δ' ἀμφὶ μακεδνὸν
Τεῖχος, ἐπεὶ πέλε μῶλος ἀάσχετος· ἀλλ' ἄρα καὶ ὥς,
Ἤματα δοιὰ φόνοιο, καὶ ἀργαλέης ὑσμίνης
Παύσαντ'· οὕνεκ' ἐκίχανεν Εὐρύπυλον βασιλῆα
Ἀγγελίη Δαναῶν ὥς κεν πολέμοιο μεθέντες,
Πυρκαϊῇ δώωσι δαϊκταμένους ἐνὶ χάρμῃ·
Αὐτὰρ ὅγ' αἶψ' ἐπίθησε, καὶ ἀργαλέοιο κυδοιμοῦ
Παυσάμενοι ἑκάτερθε, νεκροὺς ἀμφεταρχύσαντο,
Ἐν κονίῃ ἐριπόντας· Ἀχαιοὶ δ' ἔξοχα πάντων
Πηνέλεων μύροντο· βάλον δ' ἐπὶ σῆμα θανόντι
Εὐρὺ μάλ', ὑψηλόν τε, καὶ ἐσσομένοισιν ἀρίδηλον·
Πληθὺν δ' αὖτ' ἀπάνευθε δαϊκταμένων ἡρώων
Θάψαν, ἀκηχέμενοι μεγάλῳ περὶ πένθεϊ θυμόν,
Πυρκαϊὴν ἅμα πᾶσι μίαν περινηήσαντες,

Καὶ τε-

Καὶ τάρχυσ'· ὡς δὲ καὶ αὐτοὶ ἐνὶ πτόλει Τρώων υἷες
Τάρχυσαν κταμένους· ὀλοὸς δ' Ἄρης οὐκ ἀπέληγεν,
Ἀλλ' ἔτ' ἐποτρύνεσκε θρασὺ σθένος Εὐρυπύλοιο
Ἀντιάαν δηίοισιν· ὁ δ' οὔπω χάζετο νηῶν,
Ἀλλ' ἔμμενε, Δαναοῖσι κακὴν ἐπὶ δῆριν ἀέξων·
Τοὶ δ' ἐς Σκῦρον ἵκοντο, μελαίνῃ νηὶ θέοντες·
Εὗρον δ' υἷ' Ἀχιλῆος ἑοῦ προπάροιθε δόμοιο,
Ἄλλοτε μὲν βέλεσιν, καὶ ἐγχείῃσιν ἱέντα,
Ἄλλοτε δ' αὖθ' ἵπποισι πονεύμενον ὠκυπόδεσσι.
Γήθησαν δ' ἐσιδόντες ἀτερπέος ἐν πολέμοιο
Ἔργα μετοιχόμενον, καίπερ μέγα τειρόμενον κῆρ
Ἀμφὶ πατρὸς κταμένοιο, τὸ γὰρ προπάροιθε πέπυστο.
Αἶψα δέ οἱ κίον ἄντα τεθηπότες, οὕνεκ' ἐώρων
Θαρσαλέῳ Ἀχιλῆι δέμας περικαλλὲς ὁμοῖον
Τοὺς δ' ἄρ' ὑποφθάμενος, τοῖον ποτὶ μῦθον ἔειπεν,
Ὦ ξεῖνοι, μέγα χαίρετ' ἐμὸν ποτὶ δῶμα κιόντες·
Εἴπατε δ' ὁππόθεν ἐστὲ, καὶ οἵ τινες, ἠδ' ὅτι χρειὼ
Ἤλθετ' ἔχοντες ἐμεῖο δι' οἴδματος ἀτρυγέτοιο·
Ὣς ἔφατ' εἰρόμενος· ὁ δ' ἀμείβετο δῖος Ὀδυσσεύς·
Ἡμεῖς τοι φίλοι εἰμὲν ἐϋπτολέμου Ἀχιλῆος·
Τῷ σε φασὶ τεκέσθαι ἐΰφρονα Δηϊδάμειαν.
Καὶ δ' αὐτοὶ τεὸν εἶδος ἐΐσκομεν ἀνέρι κείνῳ
Πάμπαν· ὁ δ' ἀθανάτοισιν ἐϋσθενέεσσιν ἐῴκει·
Εἰμὶ δ' ἐγὼν Ἰθάκηθεν, ὁ δ' Ἄργεος ἱπποβότοιο,
Εἴ ποτε Τυδείδαο δαΐφρονος οὔνομ' ἄκουσας,
Ἢ καὶ Ὀδυσσῆος πυκιμήδεος, ὅς νύ τοι ἄγχι
Αὐτὸς ἐγὼν ἕστηκα, θεοπροπίης εἵνεκ' ἐλθών.
Ἀλλ' ἐλέαιρε τάχιστα, καὶ Ἀργείοις ἐπάμυνον
Ἐλθὼν ἐς Τροίην· ὣς γὰρ τέλος ἔσσετ' Ἄρηι·
Καί τοι δῶρ' ὀπάσουσιν ἀάσπετα δῖοι Ἀχαιοί·
Τεύχεα δ' αὐτὸς ἐγὼ τεοῦ πατρὸς ἀντιθέοιο
Δώσω, ἅπερ φορέων μέγα τέρψεαι· οὐ γὰρ ἔοικε
Θνητῶν τεύχεσι κεῖνα, θεοῦ δέ που Ἄρεος ὅπλοις
Ἶσα πέλει· πολὺς δὲ περὶ σφίσι πάμπαν ἀρήρει
Χρυσὸς, δαιδαλέοισι κεκασμένος, οἷσι καὶ αὐτὸς
Ἥφαιστος μέγα θυμὸν ἐν ἀθανάτοισιν ἰάνθη,
Τεύχων ἄμβροτα κεῖνα, τά σοι μέγα θαῦμ' ἰδόντι
Ἔσσεται, οὕνεκα γαῖα, καὶ οὐρανὸς, ἠδὲ θάλασσα,
Ἀμφὶ σάκος πεπόνηνται ἀπειρεσίῳ ἐνὶ κύκλῳ,
Ζῷα περὶξ ἤκεινται, ἐοικότα κινυμένοισι
Θαῦμα καὶ ἀθανάτοισι· βροτῶν δ' οὔ πώ ποτε τοῖα
Οὔτε τις ἔδρακε πρόσθεν ἐν ἀνθρώποις οὔτ' ἐφόρεσσεν,
Εἰ μὴ σὸς πατὴρ, τὸν ἴσον Διὶ τῖον Ἀχαιοὶ
Πάντες· ἐγὼ δὲ μάλιστα, φίλα φρονέων, ἀγάπαζον·
Καί οἱ ἀποκταμένοιο, νέκυν ποτὶ νῆας ἔνεικα,
Πολλοῖς δυσμενέεσσιν ἀεικέα πότμον ὀπάσσας·
Τοὔνεκά μοι κείνοιο περικλυτὰ τεύχεα δῶκε
Δῖα Θέτις· τὰ δ' ἄρ' αὖθις ἐελδόμενός περ ἔγωγε
Δώσω προφρονέως, ὁπότ' Ἴλιον εἰσαφίκηαι·
Καί νύ σε καὶ Μενέλαος, ἐπὴν Πριάμοιο πόληα
Πέρσαντες, νήεσσιν ἐς Ἑλλάδα νοστήσωμεν,
Αὐτίκα γαμβρὸν ποιήσεται, ἤν κ' ἐθέλῃσθα,
Ἀμφ' εὐεργεσίης· δώσει δέ τοι ἄσπετ' ἄγεσθαι
Κτήματά τε, χρυσόν τε, μετ' ἠϋκόμοιο θυγατρὸς,
Ὅσσ' ἐπέοικεν ἕπεσθαι ἐϋκτεάνῳ βασιλῆι·
Ὣς φαμένου, προσέειπεν Ἀχιλλέος ὄβριμος υἱός·
Εἰ μὲν δὴ καλέουσι θεοπροπίῃσιν Ἀχαιοὶ,
Αὔριον αἶψα νεώμεθ' ἐπ' εὐρέα βένθεα πόντου,
Ἤν τι φάος Δαναοῖσι λιλαιομένοισι γένωμαι·
Νῦν δ' ἴομεν ποτὶ δώματ' ἐΰξεινόν τε τράπεζαν·
Οἵην περ ξείνοισι· γάμοιο θεοῖς μετόπισθ' ἐμελήσει·
Ὣς εἰπὼν, ἡγεῖθ'· οἱ δ' ἑσπόμενοι, μέγα χαῖρον·
Καὶ δή ῥ' ὅτ' ἐς μέγα δῶμα κίον, περικαλλέα τ' αὐλὴν,
Εὗρον Δηϊδάμειαν ἀκηχεμένην ἐνὶ θυμῷ,
Τηκομένην θ', ὡσεί τε χιὼν κατατήκετ' ὄρεσσιν
Εὔρου ὑπὸ λιγέος καὶ ἀτειρέος ἠελίοιο·
Ὣς ἥγε φθινύθεσκε, δεδουπότος ἀνέρος ἐσθλοῦ·
Καί μιν ἔτ' ἀχνυμένην ἀγακλυτοὶ βασιλῆες
Ἀσπάζοντ' ἐπέεσσι· πάϊς δ' ἐπεὶ ἐγγύθεν ἦλθεν,

Ac bellum. Sic etiam ipſi Troiugenæ in vrbe ſuorum
Interfectos funerarunt. At ſæua Lis non ceſſabat:
Sed porrò audax Eurypyli robur incitabat (bat,
Ad occurſandum aduerſariis: neque enim adhuc à nauibus abſcede-
Sed perſeuerabat infeſtum in Danaos certamen augens.
Cæterum legati in Scyrum nigra nauis curſu tandem ap-
Offenduntque Achillis filium ante ſuum palatium, (pulerunt,
Nunc quidem ſagittas & pila eiaculantem,
Nunc verò citatis equis ſeſe exercitantem,
Et voluptati ipſis eſt, vbi vident terribilis belli
Studia tractare, licet ſupra modum excruciaretur animi
Propter patris interitū. Hoc enim iā pridē fama cognouerat,
Statim igitur illi obuiā proceſſerūt, admirabundi, quòd viderent
Cordati Achillis formoſi corporis ſimilitudine ab eo expri-
Quos præueniens tali oratione excepit: (mi.
Saluete plurimum hoſpites, ad ædes meas profecti,
Ac ſignificate cuiates & qui ſitis quaue etiam in re
Mea nunc indigentes operam per ſterile ſalum huc veneritis?
Sic aiebat ſciſcitans. Reſpondit autem ſermone diuus Vlyſſes.
Nos belligero Achilli neceſſitudine deuincti ſumus,
Cui te aiunt ediſſe prudentem Deidamiam.
Atque ipſi formam tuam comparamus iſti viro
Per omnia qui diuis præpotentibus ſimilis erat.
Ego quidem oriundus ſū ex Ithaca: hic verò ex Argis equorū
Si quādo pugnacis Tydidæ nomē per aures tuas iniſti, (altrice,
Atque prudentis Vlyſſis. Qui nunc prope tibi
Egomet adſto oraculi monitu huc profectus, (giuis ſuccurre,
Quin me miſericordē benignumq; te offer quamprimū, & Ar-
Ad Troiam profectus. Sic enim bello finis erit,
Atq; inæſtimabilia tibi munera largientur nobiles Achiui.
Egóque ipſe arma diuini parentis tui
Reddam: quibus geſtandis magna voluptate afficieris, non e-nim ea ferenda ſunt
Illa hominum armis, ſed ad Dei Martis armaturam
Quàm proximè accedunt: & circunquaq; illis adaptatum
Auri, varijs ſimulachris inſignitur: quibus & ipſe olim multum
Vulcanus animum inter cœlites magnopere exhilarauit,
Qui diuinum illud opus cudit: quod tibi magno miraculo in-
Erit. Nam tellus & cœlum atque mare (tuenti
In ſcuto circa orbem immenſum elaborata ſunt (habentur.
Et animalia vndique, perinde ac ſi moueant ſeſe, expreſſa
Quod & Dij ipſi mirantur: nec vnquam talia hominum
Aliquis inter viros vel vidit antea, vel geſtauit, (coluerunt
Excepto parente tuo. Quem Achiui perinde ac Iouem ipſū
Vniuerſi: ego autem in primis maximo illum amore proſecu-
Et caſi eius cadauer ad naues portaui, (tus ſum,
Multis hoſtibus ſæuam necem cùm intuliſſem.
Quam ob rem mihi præclara eius arma conceſſit
Diua Thetis, quæ rurſus ego lubens,
Pro mea in te propenſione, tradam, quando ad Iliū veneris.
Adhæc Menelaus, poſteaquam vrbe Priami
Euerſa, nauibus in Græciam remeauerimus,
Statim generum ſuum te faciet ſi modo id tibi gratum eſt,
Pro his meritis, & magnas tibi aſportandas dabit
Opes, aurúmque, vnà cum pulchricoma nata,
Quantas dotis loco regem opulentum comitari par eſt.
Sic locuto reſpondit ſtrenuus Achillis filius.
Si ergo me aduocant Achiui, Deum reſponſi moniti:
Cras ſine mora abeamus ſuper latum ponti gurgitem.
Si quid lucis Græcis exoptantibus afferam.
Nunc verò conferamus nos domum, ad menſam hoſpitalem
Vt decet: matrimonij autē in poſterū Dij rationē habebunt.
Hæc fatus præceſſit: illi autem magno delibuti gaudio ſubſequūtur.
Cū ergo in magnificas ædes, aulamq; pulcherrimā veniſſent,
Inuenerunt Deidamiam animi ſeſe angentem,
Et liqueſcentem, veluti nix liquitur in montibus
Vi Euri ſtriduli, & ſolis nunquam ceſſantis:
Ita hæc contabeſcebat, poſt caſum illuſtris mariti.
Eamque adhuc mœrore occupatam famigerati principes
Amicis verbis ſalutarunt, & filius ad ipſam accedens,

Neopt. animi poſtulatis Græc. & legatos domum ducit. Hoſpitalitas.

Coniugalis amor: Deidamia luctus ſui pro Achille.

Singulorum ita nihil … non en retulit non diſſimulanter.
Cauſam autē, quare venient, ad poſtera vſq; Aurorā ſup-
Ne flebilis eam ſolicitudo alias triſtem corriperet, (preſſit.
Ipſumque multis precibus retarderet properantem.
Mox cœnam ſumſerunt, & ſomno animum reficiunt.
Omnes qui Scyri ſolum incolebant.
In mari ſita: quā à maris circumfremunt magni
Materna ſolicitudo. Deidamiæ ſolicitudo de filio. *Fluctus, Æges ad littora ſeſe alludentes, retringentes.*
Verum pulchram Deidamiam ſomnus non cepit,
Dum fraudulentum Vlyſſis nomen recordatur,
Nec non ſemidei Diomedis qui duo ipſam
Achille, bellorum ſtudioſo, viduaſſent.
Intrepidum illius animum adhortati, vt vnà iret
Ad bellum hoſtile: cui ineuitabile fatum obueniſſet,
Eiúſque reditum infregiſſet. Vnde infinitum luctum
Peleo genitori & ipſi Deidamiæ conciliauerat.
Ideò incredibilis animum eius metus terrebat,
Filio ad belli diſcrimen feſtinante,
Ne ſibi luctus luctu ferali cumularetur.
Deid. queſtus & oratio, qua filium dehortatur. *Interim Aurora in magnū aſcēdit cœlum, heroeſq; è lectis*
Properè ſurgunt, idq; Deidamia ſtatim animaduertit.
Confeſtim igitur latus Neoptolemi *pectoribus circumfuſa*
Miſeris modis lamentatur, ad cœlum altè vocem extollens:
Sicut vacca in montibus mugiens indeſinenti
Vitulam ſuam quærit per conualles, & paſſim longa
Editi montis iuga circumfremunt.
Ita illa plangente circumſonat ardua domus.
Vndeque ex penetralibus: magnáque tandem indignatione
in hæc verba erumpit:
Fili quò tibi nunc ſana mens auolauit
Vt hoſpites ad lacrymoſum Ilion comitari velis?
Vbi infelici prælio multi ſalutis iacturam fecerunt,
Quamuis bellum & terrum conflictum edocti.
Tu verò adhuc adoleſcens es, necdum res bellicas
Noſti, quæ exitialem ab hominibus diem propulſant.
Quare tu mihi auſcultato, tuiſque in ædibus maneto:
Ne funeſtum mihi à Troia nuncium aures feriat,
Te in acie extinctum eſſe. Nec enim animus præſagit,
Te huc reuerſurum eſſe ſuperſtitem à bello.
Nec enim ipſe tuus parens exitioſam effugit peſtem.
Sed in certamine occubuit, qui te & alios
Heroas longè antecellebat, & Dea matre natus erat:
Idque horum dolo & conſiliis: qui te quoque
Luctificum adire bellum vrgent.
Ideo ego trepido & anxio corde metuo
Ne mihi te, fili, extincto contingat
Vt orba relicta indigniſſimas perpetiar calamitates.
Non enim vnquam peior fœminæ luctus accidit,
Quàm ſi liberi intereunt, mortuo etiam marito,
Et funeſta nece domus viduatur.
Statim enim vicini agros reſecant,
Omniáque abradunt: nec ius & fas legum reuerentur:
Idcirco non miſerius quicquam eſt
Vidua, e tiam liberis orbi, nihil miſerius. *Ac infirmius quàm vidua in ædibus mulier.* (refert.
Dixit maiorem in modum eiulans: filius contra hæc ipſi
Habe bonū animū, mea mater, & malū omen faceſſere iube.
Non enim præter fatorum diſpoſitionem vllus vir in bello
Neopt. matrem conſolatur. *Quod ſi ita fixum eſt, vt oppetam, pro Achiuis* (occumbit
Oppetam, edito prius *aliquo facinore digno Æacidis.*
Lycomedis ad Neopt. paræneſis. *Sic ait. At proximè ad eum accedit ſenio venerabilis Ly-*
Atque eum belli cupidum ita compellat. (comedes,
Fili cordate, patrem tuum fortitudine repræſentans,
Mors in bello fatalis. Heroicus vitæ exitus. *Scio quod fortis ſis & validus, ſed tamen licet hoc ita ſe ha-*
Et bellum metuo acerbum, & fluctum maris (beat.
Periculoſum. Nautæ enim ſemper vicini ſunt morti.
Nautarum periculum: & cautionis præcepta. *Ideo caue tibi, mi fili, cùm nauigationem inſtitues*
Poſtmodo, vel à Troia, vel aliunde: vt ſæpe vſu venit
Tum, quando cum nebuloſo Capricorno congreditur
Sol, poſt tergum reiecto ſagittarum iaculatore
Arcutenente: cùm ſæuam hyemem nimbi concitant:

Μυθεῖτ' ἀντικρὺ σφισίν, καὶ οὔνομ' ἔειπεν·
Χρειὼ δ' ἥν τιν' ἵκανον, ἐπέκρυφε μητέρος ἑᾶς,
Ὄφρα μὴ ἀχνυμένην μιν ἔτι πολύδακρυς ἀνίη,
Καί μιν ἐπισπεύδοντα μάλα λιτῇσιν ἐρύκοι·
Αἶψα δὲ δαῖτ' ἐπάσαντο, καὶ ὕπνῳ θυμὸν ἴηναν
Πάντες, ὅσοι Σκύροιο πέδον ναιετάασκον
Εἰναλίης, τὴν μακρὰ περιβρομέουσι θαλάσσης
Κύματα ῥηγνύμενα προτὶ ἠόνας Αἰγαίοιο·
Ἀλλ' οὐ Δηιδάμειαν ἐπήρατος ὕπνος ἔμαρψεν,
Οὔνομα κερδαλέοιο μεμνημένην Ὀδυσῆος,
Ἠδὲ καὶ ἀντιθέου Διομήδεος, οἵ ῥά μιν ἄμφω
Εὖνιν ἐποιήσαντο φιλοπτολέμου Ἀχιλῆος,
Παρφάμενοι κείνοιο θρασὺν νόον, ὄφρ' ἀφίκηται
Δήϊον εἰς ἐνοπὴν· τῷ δ' ἄζυγος ἤντετο μοῖρα,
Ἣ νόστον κλάσε πάμπαν· ἀπειρέσιον δ' ἄρα πένθος
Πατρὶ πόρεν Πηλῆϊ, καὶ αὐτῇ Δηϊδαμείῃ·
Τοὔνεκά μιν κατὰ θυμὸν ἀάσπετον ἄμπεχε δεῖμα,
Παιδὸς ἐπεσσυμένοιο ποτὶ πτολέμοιο κυδοιμόν,
Μή οἱ λευγαλέῳ ἐπὶ πένθεϊ πένθος ἵκηται·
Ἠὼς δ' εἰσανέβη μέγαν οὐρανόν· οἱ δ' ἀπὸ λέκτρων
Καρπαλίμως ὄρνυντο. νόησε δὲ Δηϊδάμεια·
Αἶψα δ' ἐοῖς στέρνοισι περὶ πλατέεσσι χυθεῖσα
Ἀργαλέως γοάασκεν ἐς αἰθέρα μακρὰ βοῶσα·
Ἠΰτε βοῦς ἐν ὄρεσσιν ἀπειρέσιον μυκᾶται,
Πόρτιν ἑὴν δίζηται ἐν ἄγκεσιν, ἀμφὶ δὲ μακρὰ
Οὔρεος αἰπεινοῖο περιβρομέουσι κολῶναι,
Ὣς ἄρα μυρομένης, ἀμφίαχεν αἰπὺ μέλαθρον
Πάντοθεν ἐκ μυχάτων· μέγα δ' ἀχνυμένη ἀγόρευε·
Τέκνον, πῇ δὴ νῦν σοι ἐῢς νόος ἐκπεπότηται,
Ἴλιον ἐς πολύδακρυ μετὰ ξείνοισιν ἕπεσθαι,
Ἧχι πολεῖς ὀλέκοντο ὑπ' ἀργαλέῃς ὑσμίνῃς,
Καίπερ ἐπιστάμενοι πόλεμον, καὶ φύλοπιν αἰνήν·
Νῦν δὲ σὺ μὲν νέος ἐσσί, καὶ οὔπω δήϊα ἔργα
Οἶδας, ἅ τ' ἀνθρώποισιν ἀλάλκουσιν κακὸν ἦμαρ·
Ἀλλὰ σὺ μὲν μευ ἄκουσον, ἑοῖς δ' ἐνὶ μίμνε δόμοισι,
Μηδέ μοι ἐκ Τροίηθε κακὴ φάτις οὔασιν ἵκηται
Σεῖο καταφθιμένοιο κατὰ μόθον· οὐ γὰρ ὀΐω
Ἐλθέμεναί σ' ἔτι δεῦρο μετάτροπον ἐξ ὁμάδοιο·
Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ πατὴρ τεὸς ἔφυγε κῆρ' ἀΐδηλον,
Ἀλλ' ἐδάμη κατὰ δῆριν, ὅπερ καὶ σεῖο, καὶ ἄλλων
Ἡρώων προφέρεσκε, θεὰ δέ οἱ ἔπλετο μήτηρ,
Τῶνδε δολοφροσύνῃ καὶ μήδεσιν, οἵ σε καὶ αὐτὸν
Δῆριν ἔπι στονόεσσαν ἐποτρύνουσι νέεσθαι·
Τοὔνεκ' ἐγὼ δέδοικα, περὶ κραδίη δὲ φοβεῦμαι,
Μή μοι καὶ σεῖο τέκνον, ἀποφθιμένοιο, πέλωμαι
Εὖνις καλλειφθεῖσα, ἀεικέα πήματα πάσχειν·
Οὐ γὰρ πώποτε γυναικὶ κακώτερον ἄλγος ἐπεισιν,
Ἢ ὅτε παῖδες ὄλωνται ἀποφθιμένοιο καὶ ἀνδρός,
Χηρωθῇ δὲ μέλαθρον ὑπ' ἀργαλέου θανάτοιο.
Αὐτίκα γὰρ περὶ φῶτες ἀποτμήγουσιν ἀρούρας,
Κείρουσιν δέ τε πάντα, καὶ οὐκ ἀλέγουσι θέμιστας·
Οὕνεκ' οὔ τι τέτυκται ὀϊζυρώτερον ἄλλο
Χήρης ἐν μεγάροισιν ἀκιδνοτέρη τε γυναικός.
Ἦ μέγα κωκύουσα· πάϊς δέ μιν ἀντίον ηὔδα·
Θάρσει μῆτερ ἐμεῖο, κακὸν δ' ἀποπέμπεο φήμην·
Οὐ γὰρ ὑπὲρ κῆράς τις ὑπ' Ἄρει δάμναται ἀνήρ·
Εἰ δέ μοι αἴσιμόν ἐστι δαμήμεναι, οὕνεκ' Ἀχαιῶν
Τεθναίην, ῥέξας καὶ ἄξια Αἰακίδῃσιν.
Ὣς φάτο· τῷ δ' ἄγχιστα κίε γεραρὸς Λυκομήδης,
Καί ῥά μιν ἰωχμοῖο λιλαιόμενον προσέειπεν,
Ὦ τέκος ὀβριμόθυμον, ἑῷ πατρὶ κάρτος ἐοικώς,
Οἶδ' ὅτι καρτερός ἐσσι, καὶ ὄβριμος· ἀλλ' ἄρα καὶ ὥς,
Καὶ πόλεμον δέδοικα πικρόν, καὶ κῦμα θαλάσσης
Ἀργαλέον· ναῦται γὰρ ἀεὶ σχεδόν εἰσιν ὀλέθρου·
Ἀλλὰ σὺ δείδιθι τέκνον, ἐπὴν πλόον εἰσαφίκηαι
Ὕστερον, ἢ Τροίηθεν, ἢ ἄλλοθεν, οἷά τε πολλά,
Τῆμος, ὅτ' αἰγοκερῆϊ συνέρχεται ἠερόεντι
Ἠέλιος, μετόπισθε βαλὼν ῥυτῆρα βελέμνων
Τοξευτήν, ὅτε χεῖμα λυγρὸν κλονέουσιν ἄελλαι,

Ἠδ' ὁπότ'

Ἠδ' ὁπότ' ὠκεανοῖο κατὰ πλατὺ χεῦμα φέρονται
Ἄστρα κατερχομένοιο ποτὶ κνέφας Ὠρίωνος·
Δείδιθι δ' ἐν φρεσὶ σῇσιν ἰσήμερον ἀλεγεινήν,
Ἡνίκα συμφορέονται ἀν' ἀέρα βένθεα πόντου
Ἔκποθεν ἀίσσουσαι ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
Ἢ ὅτε Πληιάδων πέλεται δύσις, ἠέρα καὶ αὐτὴν
Δείδιθι μαιμώωσαν ἔσω ἁλὸς, ἐν δὲ καὶ ἄλλα
Ἄστρα, τά που μογεροῖσι πέλει δέος ἀνθρώποισι
Δυόμεν' ἠδ' ἀνιόντα κατὰ πλατὺ χεῦμα θαλάσσης·
Ὣς εἰπὼν, κύσε παῖδα, καὶ οὐκ ἀνέεργε κελεύθου,
Ἱμείροντα μόθοιο δυσηχέος· ὃς δ' ἐρατεινὴν
Μειδιόων, ἐπὶ νῆα θοὴν ὥρμαινε νέεσθαι·
Ἀλλά μιν εἰσέτι μητρὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἔρυκε
Δακρυόεις ὀαρισμὸς, ἐπισπεύδοντα πόδεσσιν·
Ὡς δ' ὅτε τις θοὸν ἵππον ἐπὶ δρόμον ἰσχανόωντα
Εἴργει ἐφεζόμενος, ὁ δ' ἐρυκανόωντα χαλινὸν
Δάπτει ἐπιχρεμέθων, στέρνον δέ οἱ ἀφρειόωντος
Δεύεται, οὐδ' ἵστανται ἐελδόμενοι πόδες οἰμῆς,
Πουλὺς δ' ἀμφ' ἕνα χῶρον ἀρειοτέροις ὑπὸ ποσσὶ
Ταρφέα κινυμένοιο πέλει κτύπος, ἀμφὶ δὲ χαῖται
Ῥώοντ' ἐσσυμένοιο, κάρη δ' εἰς ὕψος ἀείρει
Φυσιόων μάλα πολλά, νόος δ' ἐπιτέρπεται ἄνακτος,
Ὣς ἄρα κύδιμον υἷα μενεπτολέμου Ἀχιλῆος,
Μήτηρ μὲν κατέρυκε, πόδες δέ οἱ ἐγκονέεσκον·
Ἡ δὲ καὶ ἀχνυμένη περ, ἑῷ ἐπαγάλλετο παιδί·
Ὃς δέ μιν ἀμφιπεσὼν μάλα μυρία, κάλλιπε μούνην
Μυρομένην ἀλεγεινὰ, φίλου κατὰ δώματα πατρὸς·
Οἵη δ' ἀμφὶ μέλαθρα μέγ' ἀσχαλόωσα χελιδὼν,
Μύρεται αἰόλα τέκνα, τά που μάλα τετριγῶτα
Αἰνὸς ὄφις κατέδαψε, καὶ ἤκαχε μητέρα κεδνήν,
Ἡ δ' ὅτε μὲν χήρη περιπέπταται ἀμφὶ καλιὴν,
Ἄλλοτε δ' εὐτύκτοισι περὶ προθύροισι ποτᾶται,
Αἰνὰ κινυρομένη τεκέων ὕπερ· ὣς ἄρα κείνου
Μύρετο Δηιδάμεια· καὶ υἱέος ἄλλοτε μέν που
Εὐνὴν ἀμφιχυθεῖσα, μέγ' ἴαχεν, ἄλλοτε δ' αὖτε
Κλαῖεν ἐπὶ φλιῇσι· φίλῳ δ' ἐγκατέθετο κόλπῳ
Εἴ τι ἐνὶ μεγάροισι τετυγμένον ἦεν ἄθυρμα,
Ὧι ἔπι τυτθὸς ἐὼν, μεγάλας φρένας ἰαίνεσκεν·
Ἀμφὶ δέ οἱ καὶ ἄκοντα λελειμμένον εἴπου ἴδοιτο,
Ταρφέα μὲν φιλέεσκε, καὶ εἴ τι περ ἄλλο γοῶσα
Ἔδρακε παιδὸς ἑοῖο δαΐφρονος· οὐδ' ὅγε μητρὸς
Ἄσπετ' ὀδυρομένης ἔτ' ἐπέκλυεν, ἀλλ' ἀπάτερθε
Βαῖνε θοὴν ἐπὶ νῆα, φέρον δέ μιν ὠκέα γυῖα
Ἀστέρι παμφανόωντι πανείκελον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
Ἕσπετ' ἐΰφρονι Ὀδυσσῆι Τυδέος υἱός·
Λαοὶ δ' εἴκοσι φῶτες ἀρηράμενοι φρεσὶ θυμὸν,
Τοὺς ἔχε κεδνοτάτους ἐνὶ δώμασι Δηιδάμεια,
Καί σφεας ὤπασε παιδὶ θοοὺς ἔμμεναι θεράποντας,
Οἵ τότ' Ἀχιλλέος υἷα θρασὺν περιποιπνύεσκον
Ἐσσύμενον ποτὶ νῆα δι' ἄστεος· ὃς δ' ἐνὶ μέσσοις
Ἤιε καγχαλόων· κεχάροντο δὲ Νηρεΐναι
Ἀμφὶ Θέτιν, καὶ δ' αὐτὸς ἐγήθεε Κυανοχαίτης,
Εἰσορόων Ἀχιλῆος ἀμύμονος ὄβριμον υἷα,
Ὃς δ' ἤδη πολέμοιο λιλαίετο δακρυόεντος,
Καίπερ ἐὼν ἔτι παιδνὸς, ἔτ' ἄχνοος· ἀλλά μιν ἀλκὴ
Καὶ μένος ὀτρύνεσκεν, ἑῆς δ' ἐξέσσυτο πάτρης,
Οἷος Ἄρης ὅτε μῶλον ἐπέρχεται αἱματόεντα,
Χωόμενος δηΐοισι, μέμηνε δέ οἱ μέγα θυμός, *
Καί οἱ ἐπισκύνιον βλοσυρὸν πέλει, ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
Ὄμματα μαρμαίρουσιν ἴσον πυρί, τοῦ δὲ παρειαὶ
Κάλλος ὁμοῦ κρυόεντι φόβῳ καταειμέναι αἰεὶ
Φαίνοντ' ἐσσυμένου· τρομέουσι δέ οἱ θεοὶ αὐτοί,
Τοῖος ἔην Ἀχιλῆος ἐῢς πάϊς· οἱ δ' ἀνὰ ἄστυ
Εὔχοντ' ἀθανάτοισι σαόφρονα ἐσθλὸν ἄνακτα,
Ἀργαλέου παλίνορσον ὑπ' Ἄρεος· οἳ δ' ἐσά-
κουσαν
Εὐχομένων· ὁ δὲ πάντας ὑπείρεχεν, οἵ οἱ ἕποντο·
Ἐλθόντες δ' ἐπὶ θῖνα βαρυγδούποιο θαλάσσης,
Εὗρον ἔπειτ' ἐλατῆρας ἐΰξοου ἔνδοθι νηός,

Et quando in latam Oceani undam rapiuntur
Sidera, deſcendente ad occaſum Orione.
Reformida etiam in animo tuo æquinoctium triſte,
In quo committuntur per latum ponti fundum
Procellæ undecunque exortæ, in marmore vaſto:
Aut cum Pleiadum occaſus eſt. Ipſam præterea capellam
Suſpectam habe, in mare ſe præcipitantem, aliáque
Aſtra quæ ærumnoſis mortalibus terrorem incutiunt,
Dum occidunt vel oriuntur circa ſpatioſum ſalſi gurgitem.
Sic fatus, oſculum dedit nepoti, nec à profectione retraxit
Cupidum belli clamoſi. Is igitur feſtiuum
Ridens, ſtatim ad nauem greſſum accelerat:
Sed matris adhuc ipſum in ædibus moratur
Lacrymabilis ſermo, pedibus citatis feſtinantem.
Vt cum quis celerem equũ, curſus amore inflammatum, Neopt. alacritas per compá generoſo equo.
Cohibet inſidens. is frænum, quo detinetur
Mordet adhinniens, & pectus ſpumantis
Rigatur, nec pedes conſiſtunt ad erumpendum promti,
Atque ingens vtrinque dum leuiſſimis ſe pedibus
Subinde agitat, ſtrepitus exſiſtit: iubæq́ue concitati
Per armos fluctuant. Ac dum caput in altum effert
Identidem naribus ignẽ ſpirat, vnde animus domini voluptatẽ
Sic & nobilem bellipotentis Achillis natum (perfunditur.
Mater quidem detinebat, ſed pedes ei accelerabant.
Illa igitur, quamuis anxia ſuper filio ſuo lætabatur:
Qui eam plus millies oſculatus, ſolam tandem reliquit,
Acerbo ſe luctu in chari patris aula adfligentem.
Non ſecus ac circum ædes ingenti mœſtitia hirundo Neopt. diſceſſus, & Deidamiæ mœſtitia per ſimile ab hirundine.
Luget pilluratos pullos: quos miſerè ſtridentes
Trux ſerpens deuorauit, & ſolicitam contriſtauit matrem:
Quæ nunc orbatum circa nidum ſe expandit
Nunc bene fabricatum circa veſtibulum volat,
Miſeros ploratus ciens ſuper natis. ſic illius cauſa
Plorat Deidamia: ac modo filij
Lecto circumfuſa, alta voce lamentatur, modò
Flet ad poſtes, charóque imponit gremio,
Tum ſi quod in domo ludicrum reſtat.
Quo magnum in tenella ætate pectus oblectauerat:
Aut ſicubi relictum videt eius iaculum,
Crebro oſculatur ſiue aliud quippiam inter lugendum
Ad filium pertinens animoſum conſpicit. Verum is matris
Vltra grauiter eiulantis dicto nõ amplius audiẽs eſt: ſed aliò
Ad citam videlicet nauem ſe proripit: ſtrenuéque eum feſtinã
Per ſimilem ſtellæ lucidiſſimæ: quem (membra,
Tydei natus ſimul cum Vlyſſe comitatur, Neopt. Comites.
Et de populo viginti viri, animum prudentia ac fortitudine
inſtructum habentes:
Quos tũc maximè induſtrios habebat Deidamia in ædibus,
Et ſuo illos nato dederat expeditos eſſe miniſtros:
Hi tunc audacem Achillis filium ſtipabant,
Per vrbem ad nauem properantem. Qui in medio illorum
Lætus incedebat. Nereides verò lætitia perfundebantur
Circa Thetin ipſe etiam Nereus gaudebat,
Strenuum probati Achillis natum conſpiciens:
Qui iam tum lamentabilis belli percupidus erat, Neopt. promtitudo ad bellum. & cum Marte comparando.
Quamuis adoleſcentulus adhuc eſſet & imberbis. Sed robur
ipſi corporis
Ac vis animi faces ſubdidit, diſcedebátque è patria ſua
Inſtar Martis, cum ad cruentam ſe pugnam confert,
Hoſtibus ſuccenſens: & acri furore animum percitũ habet:
Truculentumq́ue ipſi ſupercilium exſiſtit: & vtrinque
Oculi fulgent non aliter quàm ignis: genæ verò illius
Pulchritudine ſimul horrificoq́ue terrore veſtitæ perpetuò
Videntur, dum ruit ad bellum horrentéque, adeò Dij ipſi.
Talis erat bonæ indolis Achillis natus. Ciues autem Amor ſubditorum erga principem.
Vota ſuperis faciebant, vt bonum principẽ ſaluũ præſtarent,
Et reducem à difficili bello. Qui exaudierunt
Precantes. Ille verò eminuit ſupra omnes, qui eũ ſequebãtur.
Hinc ad litus actiſoni maris progreſſi,
Offendunt remiges intra nauem politam.

Neopt. nauigatio: & cum eo legatorũ colloquium.

Paternæ virtus eximiũ naturis generoſis calcar.

Deidamia mœrore filium proſequitur.

Topographia.

Eurypyl. murum oppugnat.

Diomedes ad defenſionẽ murorum ſocios cohortatur.

Legati & comites armantur.

Carbaſa explicantes, aliique in naui impigrè obeuntes.
Ipſe igitur ſine mora cõſcēdit. Miniſtri.a. extrinſecus retina-
Et ancoras, q̃ naueb. ingẽs ppetuò robur adhærẽt (cula laxãt
Tũ Amphitrita maritus Neptunus *ſecũdũ eis curſũ dedit*
Benignè, magnam enim curam animo gerebat de Achiuis,
Qui tum à Troianis & Eurypylo magnanimo premebantur:
Cæterùm Heroes, aſſidentes hinc inde Achillis filio,
Colloquio eũ mulcebant, patris ipſius facinora cõmemorãtes,
Quæ ſapienter ediddiſſet in longa nauigatione, & in ditione
Pugnacis Telephi, & quæ in Troianos deſignaſſet, (tratus
Circa vrbẽ raptãs Hectorẽ *& quæ* incõmodaſſet *Atrides*
Illius itaque animus voluptate perfundebatur, cùm ſperaret
ſe quoque (eſſe adepturum
Cum Patris intrepidi fortitudine & gloriam rerum geſtarũ
At in thalamo, anxia de filio
Præſtans Deidamia, cũ multis ſuſpiriis lacrymas fundebat.
Et cor eius in viſceribus moleſtis curis
Liqueſcebat, vt plumbum molle ſuper prunis
Aut fruſtum ceræ. Nec vnquam deſerebat illam mœror
Proſpectantem in vaſtum mare. Namque mater
Solicita eſt de filio, ſi vel ad epulum ſe contulerit.
Et lintea nauis nimis longè abeuntis ipſi
Iam abſcondebantur, aëriq́; apparebant ſimilia.
Atqui hæc ita mœrebat totum diem lamentis impendens.
Nauis autem ſecundo vento per mare curſum exſequitur,
Leuiter fluctuoſum mare perſtringens:
Purpureiſque vtrinque carinæ latus circumſtrepit fluctus.
Statim igitur triremis pontigrada magnum emetitur ſalum.
Eique noctis tenebræ circumfunduntur: tum quo ventus
Et magiſter vocaret, vt tranſmittat tandem *maris*
Profundum: hinc alma ad cœlum conſcendit Aurora.
Mox Idæorum illis montium vertices apparent:
Chryſaq́; & Sminthiũ delubrũ, atq; Sigeum promontorium,
Tumulus etiam Achillis ſtrenui. At hunc nondum
Filius Laërtæ, rem altius ſecum conſiderans,
Oſtendit Neoptolemo: ne maiorem ipſi luctum conciperet
Animus in pectore. Prætérlegunt etiam inſulas
Calydnaas ſubito. Et Tenedos à tergo relinquitur.
Hinc cernitur Eleuntis ſedes, vbi Proteſilai
Monumentum exſtat, proceris opacum vlmis:
Quæ vbi viderint à tellure ſubuectum
Solem: mox illis in momento cacumina areſcunt.
Tandem nauẽ remis promotam vẽtus ad Troiam appulit:
Venitq́; vbi & aliæ in littore naues erant
Argiuũm: qui tunc infeliciter bellum gerebant,
Pro muro propugnantes, quem antea eduxerant ipſi,
Vt claſſis munimentum eſſet, & fortium ſimul militum,
In hoc *bello. Sed iam Eurypyli manibus*
Futurum erat vt deſtrueretur ſolo æquatus:
Niſi propè animaduertiſſet fortis Tydei natus (luiſſet.
Deiici ardua propugnacula, & repentè volucri naui exi-
Vocẽ igitur animoſã ſuſtulit, quã tã cape intima pcordia illi
Cõmilitones, certè ingẽs aduoluitur clades Argis. (potuêre.
Hodie, quare agite ocyus armis indutis,
Belli laborioſi conflictum ineamus.
Iam enim ſub turribus noſtris præliantur
Belligeri Troes: ne mox longis mœnibus
Perfractis, naues igni immaniter ſuccendant,
Tum nobis haud amplius, pro animi noſtri deſiderio reditus
Cõtingẽt. Quin etiã ipſi præter fati decretũ ſubitò victi caſiq́;
Iacebimus ad Troiam, procul à liberis & vxoribus.
Hæc ait. Aſt illi celerrimè ex cita naui erumpunt
Toto agmine: Pauor enim omnes audientes ceperat,
Excepto forti Neoptolemo: quia referebat
Ingens chari patris robur: quin pugnæ illum cupido inceſſit:
Confeſtim igitur veniunt ad Papilionem Vlyſſis.
Erat enim proximè nauem cerulea prora inſignem.
Multáque ac varia inibi arma poſita erant,
Cum Vlyſſis ſolertis, tum & aliorum
Cum Diis conferendorum ſociorum, quibus cæſos exuerant.

Ἱστία τ' ἐντείνοντες, ἐπειγομένοις τ' ἀνὰ νῆα·
Αἶψα δ' ἄρ' αὐτὸς ἔβη· οἱ δ' ἔκτοθι πείσματ' ἔλυσαν,
Εὐνάς θ', αἳ νήεσσι μέγα σθένος αἰὲν ἕπονται·
Τοῖσι δ' ἄρ' ἀλείην πλόον ὤπασεν Ἀμφιτρίτης
Πρόφρονέως· μάλα γάρ οἱ ἐνὶ φρεσὶ μέμβλετ' Ἀχαιῶν
Τειρομένων ὑπὸ Τρωσὶ, καὶ Εὐρυπύλῳ μεγαθύμῳ·
Οἱ δ' Ἀχιλῆος υἷα, παρεζόμενοι ἑκάτερθεν,
Τέρπεσκον μύθοισιν, ἑοῦ πατρὸς ἔργ' ἐνέποντες,
Ὅσσα τ' ἀνὰ πλόον εὐρὺν ἐμόσσατο, καὶ ποτὶ γαῖῃ
Τηλέφου αἰχμητᾶο, καὶ ὁππόσα Τρῶας ἔρεξεν
Ἀμφὶ πόλιν τε φέρων, καὶ ὅσ' Ἀτρείδῃσι· *
Τοῦ δ' ἰαίνετο θυμὸς ἐελδομένοιο καὶ αὐτοῦ
Πατρὸς ἀταρβήτοιο μένος, καὶ κῦδος ἀέθλων·
Ἡ δέ που ἐν θαλάμοισιν ἀκηχεμένη περὶ παιδὶ
Ἐσθλὴ Δηϊδάμεια, πολύστονα δάκρυα χεῦεν·
Καί οἱ ἐνὶ θυμὸς ὑπ' ἀργαλέῃσιν ἀνίαις
Τήκεθ', ὅπως ἀμαλδὸς ἐπ' ἀνθρακιῇσι μόλιβδος,
Ἠὲ τρύφος κηροῖο· γόος δέ μιν οὔποτ' ἔλειπεν
Δερκομένην ἐπὶ πόντον ἀπείριτον· οὕνεκα μήτηρ
Ἄχνυθ' ἑῷ περὶ παιδὶ, καὶ ἢν ἐπὶ δαῖτ' ἀφίκηται·
Καί ῥά οἱ ἱστία νηὸς ἀπόπροθι πολλὸν ἰούσης,
Ἤδη ἀπεκρύπτοντο, καὶ ἠέρι φαίνεθ' ὁμοῖα
Ἀλλ' ἡ μὲν στενάχιζε, πανημερίη γοόωσα.
Νηῦς δ' ἔθεεν κατὰ πόντον, ἐπισπομένου ἀνέμοιο,
Τυτθὸν ἐπιψαύουσα πολυρρόθου θαλάσσης·
Πορφύρεον δ' ἑκάτερθε περὶ τρόπιν ἔβραχε κῦμα·
Αἶψα δὲ μέγα λαῖτμα διήνυσε ποντοπορεῦσα·
Ἀμφὶ δέ οἱ πέσε νυκτὸς ἐπὶ κνέφας· ἡ δ' ὑπ' ἀήτῃ
Πλῶε κυβερνήτῃ τε, διαφρήσσουσα θαλάσσης
Βένθεα· θεσπεσίη δὲ πρὸς οὐρανὸν ἤλυθεν ἠώς·
Τοῖσι δ' ἄρ' Ἰδαίων ὀρέων φαίνοντο κάρηνα,
Χρύσα τε, καὶ Σμίνθειον ἕδος, καὶ Σιγιὰς ἄκρη,
Τύμβος τ' Αἰακίδαο δαΐφρονος· ἀλλά μιν οὔτι
Υἱὸς Λαέρταο πύκα φρονέων ἐνὶ θυμῷ,
Δεῖξε Νεοπτολέμῳ, ἵνα οἱ μὴ πένθος ἀέξῃ
Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι· παρημείβοντο δὲ νήσους
Καλυδναίας. Τένεδος δ' ἀπελείπετ' ὄπισθεν,
Φαίνετο δ' Ἐλεοῦντος ἕδος θ', ἵνα Πρωτεσιλάου
Σῆμα πέλει πτελέῃσι κατάσκιον αἰπεινῇσιν·
Αἵ δ' ὁπότ' ἀθρήσωσιν ἀνερχόμενον διὰ πόντου
Ἴλιον, αὐτίκα τῇσι θοῶς ἀποφαίνεται ἄκρα·
Νῆα δ' ἐρεσσομένην ἄνεμος φέρεν ἀγχόθι Τροίης·
Ἵκετο δ' ἧχι καὶ ἄλλαι ἔσαν παρὰ θῖνεσι νῆες
Ἀργείων, οἳ τῆμος ὀϊζυρῶς πονέοντο
Μαρνάμενοι περὶ τεῖχος, ὅ περ πάρος αὐτοὶ ἔδειμαν
Νηῶν ἔμμεναι ἕρκος ἐϋσθενέων θ' ἅμα λαῶν,
Ἐν πολέμῳ· τὸ δ' ἄρ' ἤδη ὑπ' Εὐρυπύλοιο χέρεσσι
Μέλλεν ἀμαλδύνεσθαι ἐρειπόμενον ποτὶ γαῖαν.
Εἰ μὴ ἄρ' αἶψ' ἐνόησε κραταιοῦ Τυδέος υἱὸς
Βαλλόμεν' ἕρκεα μακρά· θοῶς δ' ἔκθορε νηός· *
Θαρσαλέως δ' ἐβόησεν, ὅσον χάδεν οἱ κέαρ ἔνδον·
Ὦ φίλοι, ἦ μέγα πῆμα κυλίνδεται Ἀργείοισι
Σήμερον· ἀλλ' ἄγε θᾶσσον ἐς αἰόλα τεύχεα δύντες,
Ἴομεν ἐς πολέμοιο πολυκμήτοιο κυδοιμόν·
Ἤδη γὰρ πύργοισιν ὑφ' ἡμετέροισι μάχονται
Τρῶες ἐϋπτόλεμοι, οἳ τάχα τείχεα μακρὰ
Ῥηξάμενοι, πυρὶ νῆας ἐνιπρήσουσι μάλ' αἰνῶς.
Νῶϊν δ' οὐκ ἔτι νόστος, ἐελδομένοις ἀνὰ θυμὸν,
Ἔσσεται· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ὑπὲρ μόρον αἶψα δαμέντες,
Κεισόμεθ' ἐν Τροίῃ τεκέων ἑκὰς, ἠδὲ γυναικῶν·
Ὣς φάτο· τοὶ δ' ἄκουσα θοῶς ἐκ νηὸς ὄρουσαν
Πασσυδίῃ· πάντας γὰρ ἕλε δρόμος εἰσαΐοντας
Νόσφι Νεοπτολέμοιο δαΐφρονος, οὕνεκ' ἐῴκει
Πατρὶ μέγα κάρτος· ἔρος δέ οἱ ἔμπεσε χάρμης· *
Καρπαλίμως δ' ἵκοντο ποτὶ κλισίην Ὀδυσῆος.
Ἡ γὰρ ἔην ἄγχιστα νεὼς κυανοπρῴροιο·
Πολλὰ γὰρ ἐξημοιβὰ παρ' αὐτόθι τεύχεα κεῖτο,
Ἡ μὲν Ὀδυσσῆος πυκιμήδεος, ἠδὲ καὶ ἄλλων
Ἀντιθέων ἑτάρων, ὁπόσα κταμένων ἀφέλοντο·

Ἔνθ'

Ἔνθ᾽ ἐσθλὸς μὲν ἔδυ καλὰ τεύχεα· τοὶ δὲ χέρεια
Δῶκαν, ὅσοις ἀλαπαδνὸν ὑπὸ κραδίῃ πέλεν ἦτορ·
Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς δύσατο, οἵτ᾽ Ἰθάκηθεν ἕποντο·
Δῶκε δὲ Τυδείδῃ Διομήδεϊ κάλλιμα τεύχη
Κεῖνα, τὰ δὴ Σώκοιο βίῃ εἴρυσε πάροιθεν·
Υἱὸς δ᾽ αὖτ᾽ Ἀχιλῆος ἐδύσατο τεύχεα πατρὸς,
Καί οἱ φαίνετο πάμπαν ἀρηρότα· ἀμφὶ δ᾽ ἐλαφρὰ
Ἡφαίστου παλάμῃσι περὶ μελέεσσιν ἀρήρει,
Καίπερ ἐοῦσ᾽ ἑτέροισι πελώρια· τῷ δ᾽ ἅμα πάντα
Φαίνετο τεύχεα κοῦφα· κάρη δέ μιν οὔτι βάρυνε
Πήληξ, ἀλλά ἑ χερσὶ, καὶ ἠλίβατόν περ ἐοῦσαν,
Ῥηιδίως ἀνάειρεν, ἔθ᾽ αἵματος ἰσχανόωσαν·
Ἀργείων δέ μιν ὅσσοι ἐπέδρακον, οὔτι δύναντο,
Καίπερ ἐελδόμενοι, σχεδὸν ἐλθέμεν, οὕνεκ᾽ ἄρ᾽ αὐτοὺς
Πάντῃ περὶ τεῖχος ἔτειρε βαρὺς πολέμοιο κυδοιμός·
Ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἀν᾽ εὐρέα πόντον, ἐρημαίῃ περὶ νήσῳ,
Ἀνθρώπων ἀπάνευθεν ἐεργμένοι, ἀσχαλόωσιν
Ἀνέρες, οὕς τ᾽ ἀνέμοιο καταιγίδες ἀντιόωσαι,
Εἴργουσιν μάλα πολλὸν ἐπὶ χρόνον· οἱ δ᾽ ἀλεγεινοὶ
Νηὶ περιτρωχῶσι, καταφθινύθει δ᾽ ἄρα πάντα
Ἤια, τειρομένοισι δ᾽ ἐπιπνείει λιγὺς οὖρος,
Ὣς ἄρ᾽ Ἀχαιῶν ἔθνος, ἀκηχέμενον τὸ πάροιθεν,
Ἀμφὶ Νεοπτολέμοιο βίῃ κεχάροντο μολόντι,
Ἐλπόμενοι στονόεντος ἀναπνεύσειν καμάτοιο·
Ὄσσε δέ οἱ μαρμαίρεν, ἀναιδέος εὖτε λέοντος,
Ὅς τε κατ᾽ οὔρεα μακρὰ μέγ᾽ ἀσχαλόων ἐνὶ θυμῷ,
Ἐσσυται ἀγρευτῇσιν ἐναντίον, οἵ τε οἱ ἤδη
Ἄντρῳ ἐπιβαίνωσιν, ἑλεῖν ἐθέλοντες
Σκύμνους οἰωθέντας, ἑῶν ἀπὸ τῆλε τοκήων,
Βήσσῃ ἐνὶ σκιερῇ· ὁ δ᾽ ἄρ᾽ ὑψόθεν ἔκ τινος ἄκρης
Ἀθρήσας ἐπόρουσεν ἐπέσσυται ἀγριάοντι,
Σμερδαλέον βλοσυρῇσιν ὑπαὶ γένυσι βεβρυχώς,
Ὡς ἄρα φαίδιμος υἱὸς ἀταρβέος Αἰακίδαο
Θυμὸν ἐπὶ Τρώεσσιν ἐυπτολέμοισιν ὄρινεν·
Οἴμησεν δ᾽ ἄρα πρῶτον ὅπῃ μάλα δῆρις ὀρώρει
Ἀμπεδίον· τῇ γάρ σφιν ἐπήλετο τεῖχος Ἀχαιῶν
Ῥηίτερον δηίοισιν ἐπὶ κλόνον ἐσσυμένοισιν,
Οὕνεκ᾽ ἀκιδνοτέροισιν ἐπάλξεσιν ἤρηρειστο·
Σὺν δέ οἱ ἄλλοι ἔβαν μέγα μαιμώωντες Ἄρηι·
Εὗρον δ᾽ Εὐρύπυλον κρατερόφρονα, τόν δ᾽ ἅμ᾽ ἑταίροις
Πύργῳ ἐπεμβεβαῶτας, ἐελδόμενος περὶ θυμῷ
Ῥήξειν τείχεα μακρὰ, καὶ Ἀργείους ἀπολέσσειν
Πανσυδίην· τοῖς δ᾽ οὔτι θεοὶ τέλεσαν ἐπ᾽ ἔλδωρ,
Ἀλλά σφέας Ὀδυσεύς, καὶ ὁ καρτερὸς Διομήδης,
Ἰσόθεός τε Νεοπτόλεμος, δῖός τε Λεοντεὺς,
Αἶψ᾽ ἀπὸ τείχεος ὦσαν ἀπειρεσίοις βελέεσσιν·
Ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἀπὸ σταθμοῖο κύνες, μογεροί τε νομῆες,
Καρτεῖ καὶ φωνῇ κρατεροὺς σεύωσι λέοντας
Πάντοθεν ἐσσύμενοι· τοὶ δ᾽ ὄμμασι γλαυκιόωντες,
Στρωφῶντ᾽ ἔνθα καὶ ἔνθα, λιλαιόμενοι μέγα θυμῷ
Πόρτιας, ἠδὲ βόας μετὰ γαμφηλῇσι λαφύξαι,
Ἀλλὰ καὶ ὣς εἴκουσι, κυνῶν ὑπὸ καρτερόθυμων
Σευόμενοι· μάλα γάρ σφιν ἐπαΐσσουσι νομῆες·
Βαιὸν, ὅσον τις ἵησι χερὸς προμήκεα λᾶαν,

*   *   *

Οὐ γὰρ Τρῶας ἔα νηῶν ἀπὸ νόσφι φέβεσθαι
Εὐρύπυλος, δηίων δὲ μάλα σχεδὸν ὀτρύνεσκε
Μιμνέμεν, εἰσόκε νῆας ἕλῃ, καὶ πάντας ὀλέσσῃ
Ἀργείους· Ζεὺς γάρ οἱ ἀπειρέσιον βάλε κάρτος.
Αὐτίκα δ᾽ ὀκριόεντα λίθον, καὶ ἀτειρέα πέτρην,
Ἧκεν ἐπεσσυμένως κατὰ τείχεος ἠλιβάτοιο·
Σμερδαλέον δ᾽ ἄρα πάντα περιπλατάγησε θέμεθλα *
Ἕρκεος αἰπεινοῖο· δέος δ᾽ ἕλε πάντας Ἀχαιοὺς,
Τείχεος ὡς ἤδη πεπτηκότος ἐν κονίῃσιν·
Ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ὥς ἀπόρουσαν ἀταρτηροῖο κυδοιμοῦ,
Ἀλλ᾽ ἔμενον θώεσσιν ἐοικότες, ἠὲ λύκοισι,
Μήλων ληιστῆρσιν ἀναιδέσιν, οὕς τ᾽ ἐν ὄρεσσιν
Ἄντρων ἐξελάουσιν ὁμῶς κυσὶν ἀγροιῶται,
Ἱέμενοι σκύμνοισι φόνον στονόεντα βαλέσθαι

Tunc ſtrenuus pulchra induit arma, deteriora autem
Sumſerunt, quibus infirmus in pectore animus erat.
Vlyſſes verò ſe accinxit illis quæ ex Ithaca ſecuta fuerant,
Et Tydide Diomedi tradit pulchra arma
Illa, quæ violento Soco olim detraxerat.
Filius porro Achillis munit ſe patris armis,
Eíque per omnia ſimilia videtur: illa circumquaque leuia,
Vulcani manib. ita fabricata erãt, vt mẽbris eius cõuenirẽt
Quamuis enim aliis nimis grandia eſſent: huic tamen omnia
Nullius ponderis videntur: nec caput eius grauat
Galea: ſed hanc manibus quamlibet arduam
Facilimè tollit, adhuc ſanguini inhiantem.
Argiuûm autem quotquot eum conſpexerunt non poterant,
Quanquam cuperent, gradum conferre: quòd ipſos
Circa omnem murum grauis pugnæ perplexitas vexaret.
Sicut in latè patenti mari, ad inſulam deſertam,
Procul ab hominibus interclusi ægro ſunt animo
Nautæ, quos aduerſi ventorum turbines
Nimis longo tempore detinent: miſeríque
Per nauem curſitant: ac deficiunt omnia interim
Alimenta: tandem verò extremè afflictis ventus ſecũdus aſpirat.
Non ſecus Achiuûm gens triſtiſſimo mœrore adiecta
Ob virtutem Neoptolemi aduentantis gaudio perfunduntur,
In ſpem erecti, fore vt à labore tandem moleſtiſſ. reſpirent.
Oculi autem ipſi fulgebant vt leoni pertinaci:
Qui arduis in montibus, magna indignatione percitum habens animum,
Contra venatores ruit, qui iam ipſius
Antrum ſubeunt, abſtrahere conantes,
Longè à parentibus ſuis, catulos deſertos
In vmbroſa valle: ille igitur altè ex ſpelunca quapiam
Proſpiciens, in crudeles impetum facit venatores,
Immanem rictu exitiali rugitum edens.
Hunc in morem alacer interriti Æacidæ filius
Iram in Martipotentes Troianos acuit.
Primùm igitur eò greſſum accelerat, vbi pugna maximè exaſperata erat,
In campo. Hac enim, per te imminebat ipſis Achiuũ murus
Facilior expugnatu hoſtibus ad oppugnationem concitatis,
Quòd propugnaculis minus validis ibi fultum eſſet.
Cumq́; eo alij acceſſerunt, Martis vim magnam ſpirantes.
Et deprehenderunt Eurypylum fortem, cumq́; eo amicos,
In turri conſcẽdenda occupatos, sic enim animũ induxerant
Conuellere ſpatioſum murum, & Argiuos delere
Ad internecionẽ. Sed votũ illis euentu Deus nõ comprobauit.
Quin ipſos Vlyſſes, & validus Diomedes,
Deique inſtar gerens Neoptolemus, eximiúſque Leonteus,
Confeſtim à muro iaculis innumeris repulerunt.
Haud ſecus ac canes, operoſiq́; paſtores, à caula
Vi & clamore validos abigunt leones.
Vndique incurrentes: illi igitur glaucis oculis rutilantes
Huc & illuc obuerſantur, magno animorum feruore æſtuãtes,
Vt vitulos & boues maxillis ſuis diſcerpant.
Nihilominus tamen cedunt, à canibus magnanimis
Depulſi. Acriter enim ipſis inſtant pecudum magiſtri.
(Sic etiam Telephi natus cum viris retro ceſſit) *
Ad exiguum ſpatium, quo manu quis lapidem iaciat.
Non enim Troas à nauibus fugari patiebatur
Eurypylus, ſed quàm proximè apud hoſtes iubebat
Conſiſtere, donec nauibus potiretur, omnéſque interimeret
Argiuos: Iupiter enim infinitum ei robur ſuppeditarat.
Statim igitur aſperum ſolidúmque corripiens ſaxum,
Magno impetu in excelſum murum rotat,
Vnde terribili omnia circum ſtrepitu fundamenta cõcutiũtur
Arduæ munitionis, & pauor omnibus Achiuis ingruit,
Ceu muro iam in puluerem conſidente.
Nec tamen idcirco aduerſa pugna exceſſêre Græci
Sed reſtiterunt Thoes imitantes, aut lupos,
Impudentes ouium prædones: quando in montibus
E luſtris eos exigunt agreſtes, canum ope:
Triſtem vbi catulis necem inferre conantur

Propoſitio Geometrica Honorum.

Neopt. patris arma induit.

Lætitia Græcorum ſimili à nautis declaratur.

Neopt. leoni comp.

Euryp. & Troiani à muro repelluntur.

Simile à leonibus à ſtabulo repulſis.

Vide ſchola.

Euryp. vrget oppugnat. muri.

Græci reſiſtentes hoſtibus cum lupis conferuntur defendentibus catulos.

E veſtigio, illi autem iaculis violenter impetiti, non tamen
Cedunt: ſed reſiſtentes pignora ſua defendunt.
Ita & Græci propugnantes pro nauibus & ſalute ſua,
Manebant in acie, quibus audax pugnator Eurypylus.
Atroces minas ante ſubitas naues vniuerſis intentabat.
Vah timidi & imbellem in animis ſpiritum habentes:
Euryp. ſuperbè Græcis minatur. *Nequaquam me telis perterrefactum à nauibus*
Repuliſſetis, niſi murus impreſſioni meæ obſtitiſſet.
Nũc igitur mecũ, vt canes trepidantes in ſylua cũ leone (neſtã
Dimicatis, intus vos continentes dũ ſtragẽ ſubterfugitis fu-
Quod ſi aliquando è nauibus in Troianũ campũ prodieritis,
Ad pugnam tendentes: vt prius: nemo vos
A querula morte defendet: ſed ſimul omnes
Iacebitis in puluere, à me contrucidati.
Sic ait, vanum effutiens verbum, nec ſciebat
Quòd non longè funeſta calamitas ſibi volueretur,
Fortis Neoptolemi manibus, qui ipſum erat
Non multò poſt haſta cruenta prompta *transfixurus.*
Neopt. Troianos in fugam agit. *Nec verò tum is erat abſque forti labore,*
Sed Troas de muro cædebat: qui fugitabant.
Deſuper icti, & neceſſitate eis vrgente, glomerabantur
Circa Eurypylum. Omnes enim anxius timor inceſſerat.
Simile à pueris trepidantibus. *Ac veluti puerili circa patris ſui genua*
Horreſcunt magni Iouis tonitru è nubibus
Eliſum cum aër reboat terrificum.
Hoc modo Troiana pubes, inter milites Cetéos,
Circa magnum regem Neoptolemum extimuerunt.
Quicquid enim manibus torſit, in perniciem recta volauit,
Lacrymoſam belli ſtragem hoſtium capitibus afferens.
Timor Troianorum per compar. *Anguſtia itaque rerum cor penitus perculſi*
Troes, putarunt immanem ſe Achillem conſpicari
Ipſum cum armis. Sed mæſtam tamen hanc perplexitatem
Animo premebant: vt ne grauis formido ſubiret
Pectus Cetéorum, atque Eurypyli principis.
Ipſi interim ſuo quiſque loco ſupra modum trepitantes
Inter pugnæ *cladem horridumq́ metum concluſi erant.*
Verecundia enim detinebat eos & anxia ſimul cõſternatio.
Non aliter, quàm ſi ſcrupuloſam pedibus calcantes viã
Homines, vident de monte præcipitari
Torrentem ſtrepitúſque circa ſcopulum increbreſcit.
Hi non audent per ſonorum fluxum vlterius
Progredi quamuis feſtinẽt. Siquidẽ dum ante pedes exitium
Vident, contremiſcunt, nec vllam viæ rationem habent.
Ita & Troiani ſubſiſtebant, quamuis cupidi irruptionis,
Sub Argiuûm muro: quos tamen Eurypylus Deo inſtar habẽs
Euryp. pertinacia. *Semper ad conflictum incitabat. Sperabat enim*
Immanem in pugna virum multos trucidando, (deſiſtebat.
Fatigatum iri manibus & animi *vigore. Sed is à prælio non*
Minerua Græcis ſuccurrit. Sapientia bella proſperantur. *Horum itaque ſtrenuum laborem conſpicata Minerua*
Sublimes fragrantis olympi ædes relinquit,
Venitque ſuper cacumen montium, nec veſtigiis terram
Attingit feſtinato iter faciens, ſacerq́ ipſam portat aër,
Aſſimilem nubibus, & vento leuiorem.
Troiam itaque dicto citius peruenit, & pedes imponit colli
Sigei ventoſi: vnde conflictum ſpectat
Virorũ comminus pugnantiũ, ſed Achiuos inſigniter decorat.
Neopt. fortitudo: & ſtrages Troum, ſimili amplificata: *Cæterùm Achillis filius excellẽtiſſimum inter alios habebat*
Robur animi & corporis ſimul, quæ duo *ſi iungantur, viris*
Magnam conciliant gloriam: ipſeq́ præditus erat vtroque.
Quia Iouis erat propago, & chari parentis inſtar habebat.
Quo factum, vt imperterritus magnam prope turres ſtragem
perpetraret.
Veluti piſcator in mari vir prædæ cupiditate accenſus,
Dum piſcibus exitium ſtruit vim deſert Vulcani
In ſuam nauem. Tum excitato ardore
Coruſcat circa nauem ignis fulgor, piſces igitur nigro
E ſalo properant, vltimam lucem geſtientes
Intueri: hos enim protenſæ cuſpidis tridente
Conficit aſſultantes, et cor ipſius lætatur ſuper captura.
Ita & nobilis filius feliciter belligerati Achillis,

Ἐσσύμενοι, τοὶ δ' οὔτι βιαζόμενοι βελέεσσι
Χάζοντ', ἀλλ' ἐμένοντες, ἀμύνεσαν πελέεσσιν,
Ὣς ἄρ' ἀμυνόμενοι νηῶν ὕπερ, ἠδὲ καὶ αὐτῶν,
Μίμνον ἐν ὑσμίνῃ· τοῖς δ' Εὐρύπυλος θρασυχάρμης
Ἠπείλει μέγα πᾶσι νεῶν πάρα θεσπεσιάων
Δειλοί, καὶ ἄναλκιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ἔχοντες,
Οὐκ ἄν μ' οἷν βλήεσσι νεῶν ἄπο ταρβήσαντα
Ἠλάσατ', εἰ μὴ τεῖχος ἐμὴν ἀπέρυκεν ὁμοκλήν·
Νῦν δέ μοι, εὖτε λέοντι κύνες πτώσσοντες ἐν ὕλῃ,
Μάρνασθ' ἔνδον ἐόντες, ἀλευόμενοι φόνον αἰπύν·
Ἢν δέ ποτ' ἐκ νηῶν ἐς Τρώιον οὖδας ἵκησθε,
Ὡς τὸ πάρος, μεμαῶτες ἐπὶ μόθον, οὔ νύ τις ὑμέας
Ῥύσεται ἐκ θανάτοιο δυσηχέος, ἀλλ' ἅμα πάντες
Κείσεσθ' ἐν κονίῃσιν ἐμοῦ ὑποδμηθέντες.
Ὣς ἔφατ', ἀκράαντον ἑὸν ἔπος· οὐδέ τι ᾔδει
Ὅττι ῥά οἱ μέγα πῆμα κυλίνδετο βαιὸν ἄπωθεν
Χερσὶ Νεοπτολέμοιο θρασύφρονος, ὅς μιν ἔμελλε
Δαμνᾶν οὐ μετὰ δηρὸν ὑπ' ἔγχεϊ μαιμώωντι·
Οὐδὲ μὲν οὐδὲ τότ' ἔσκεν ἄτερ κρατεροῖο πόνοιο,
Ἀλλὰ Τρῶας ἔναιρεν ἀφ' ἕρκεος· οἱ δ' ἐφέβοντο
Βαλλόμενοι καθύπερθε, περικλονέοντο δ' ἀνάγκῃ
Εὐρυπύλῳ· πάντας γὰρ ἀεικέλιον δέος ᾕρει.
Ὡς δ' ὅτε νηπίαχοι περὶ γούνασι πατρὸς ἑοῖο
Πτώσσουσι βροντὴν μεγάλου Διός, ἀμφὶ νέφεσσι
Ῥηγνυμένην, ὅτε δεινὸν ἐπιστεναχίζεται ἀήρ,
Ὣς ἄρα Τρώιοι υἷες ἐν ἀνδράσι Κητείοισιν
Ἀμφὶ μέγαν βασιλῆα Νεοπτόλεμον φοβέοντο,
Πᾶν ὅ,τι χερσὶν ἴαλλεν· ἐς ἰθὺ γὰρ ἔπτατο πῆμα
Δυσμενέων, κεφαλῇσι φέρον πολύδακρυν Ἄρηα·
Οἳ δ' ἄρ' ἀμηχανίῃ βεβολημένοι ἔνδοθεν ἦτορ
Τρῶες ἔφαντ' Ἀχιλῆα πελώριον εἰσοράασθαι
Αὐτὸν ὁμῶς τεύχεσσι· καὶ ἀμφασίην ἀλεγεινὴν
Κεῦθον ὑπὸ κραδίῃ, ἵνα μὴ δέος αἰνὸν ἵκηται
Ἐς φρένα Κητείων, μηδ' Εὐρυπύλοιο ἄνακτος·
Αὐτοὶ δ' ἄγχοθεν ὄγκου ἀπειρέσιον θαμέοντες,
Μεσσηγὺς κακότητος ἔσαν, κρυεροῖό τε φόβοιο·
Αἰδὼς γὰρ κατέρυκεν ὁμῶς, καὶ δεῖμ' ἀλεγεινόν·
Ὡς δ' ὅτε παιπαλόεσσαν ὁδὸν κατὰ ποσσὶν ἰόντες
Ἀνέρες ἀθρήσωσιν ἀπ' οὔρεος ἀΐσσοντα
Χείμαρρον, καναχῇ δὲ περιβρέμει ἀμφὶ πέτρῃ,
Οὐδέ τι οἱ μεμάασιν ἀνὰ ῥόον ἠχήεντα
Θύμβραι ἢ κονίοντες, ἐπεὶ σφίσι ποσσὶν ὄλεθρον
Δερκόμενοι τρομέουσι, καὶ οὐκ ἀλέγουσι κελεύθου,
Ὣς ἄρα Τρῶες ἔμιμνον ἐελδόμενοί περ ἀυτῆς,
Τεῖχος ὑπ' Ἀργείων· τοὺς δ' Εὐρύπυλος θεοειδὴς
Αἰὲν ἐποτρύνεσκε ποτὶ κλόνον· ἦ γὰρ ἐώλπει
Πολλοὺς δηιόων τὸν πελώριον ἐν δαῒ φῶτα
Χεῖρα καμεῖν, καὶ κάρτος· ὃ δ' οὐκ ἀπέληγε μόθοιο.
Τῶν δ' ἄρ' Ἀθηναίη κρατερὸν πόνον εἰσορόωσα,
Κάλλιπεν Οὐλύμποιο θυώδεος αἰπὰ μέλαθρα,
Βῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς ὀρέων· οὐδ' ἴχνεσι γαίης
Ψαῦε, μάλ' ἐγκονέουσα· φέρεν δέ μιν ἱερὸς ἀήρ,
Εἰδομένην νεφέεσσιν, ἐλαφροτέρην δ' ἀνέμοιο·
Τροίην δ' αἶψ' ἀφίκανε, πόδας δ' ἐπέθηκε κολώνῃ
Σιγέου ἠνεμόεντος· ἐδέρκετο δ' ἔνθεν ἀυτὴν
Αἰχμητάων ἀνδρῶν, κύδαινε δὲ πολλὸν Ἀχαιούς·
Υἱὸς δ' αὖτ' Ἀχιλῆος ἔχεν πολὺ φέρτερον ἄλλων
Θάρσος ὁμοῦ, καὶ κάρτος, ἅ τ' ἀνδράσιν εἰς ἓν ἰόντα
Τεύχουσι μέγα κῦδος· ὃ δ' ἀμφοτέροισι κέκαστο,
Οὕνεκ' ἔην Διὸς αἷμα, φίλῳ δ' ᾔικτο τοκῆι·
Τῷ καὶ ἄτρεστος ἐὼν πολέας κτάνεν ἀγχόθι πύργων.
Ὡς δ' ἁλιεὺς κατὰ πόντον ἀνὴρ λελιημένος ἄγρης,
Τεύχων ἰχθύσι πῆμα, φέρει μένος Ἡφαίστοιο
Νηὸς ἔσω ἐντοσθε. διεγρομένη δ' ὑπ' ἀυτμῇ,
Μαρμαίρει περὶ νῆα πυρὸς σέλας, οἱ δὲ κελαινῆς
Ἐξ ἁλὸς ἀΐσσουσι, μεμαότες ὕστατον αἴγλην
Εἰσιδέειν· τοὺς γάρ ῥα τανυγλώχινι τριαίνῃ
Κτείνει ἐπεσσυμένους, γάνυται δέ οἱ ἦτορ ἐπ' ἄγρῃ,
Ὣς ἄρα κύδιμος υἱὸς ἐυπτολέμου Ἀχιλῆος.

Λαΐ-

Αἰρετον ἀμφὶ τεῖχος, ἐδάμνατο δήια φῦλα
Αὐτῶν ἐσσυμένων· πονέοντο δὲ πάντες Ἀχαιοὶ
Ἄλλοι ὁμῶς ἀλλῇσιν ἐπάλξεσιν· ἴαχε δ' ἄρ'
Αἰγιαλὸς, καὶ νῆες ἐπεστενάχοντο δὲ μακρὰ
Τειρομένων βαλλομένων. καμάτου δ' ὑπεδάμνατο λαοὺς
Ἄσπετος ἀμφοτέρωθε· λύοντο δὲ γυῖα καὶ ἀλκὴ
Αἰζηῶν· ἀλλ' οὔτι μενεπτολέμου Ἀχιλῆος
Ἀμφεχεν υἷα δῖον, ἐπεὶ ῥά οἱ ἐμβεβαὸν ἦτορ
Πάμπαν ἔην ἄτρυτον. αἰεὶ δέ οἱ ἔπ
Ἥψατο μαρναμένοιο· μένος δ' ἀκάμαντι ἐοικὼς
Αἰενάῳ ποταμῷ, τὸν ἀπειρεσίη πυρὸς ὁρμὴ
Οὔ ποτ' ἰοῦσ' ἐφόβησε, καὶ ἢν μέγα μαίνετ' ἀϋτμὴ,
Ἡφαίστου κλονέουσ' ἱερὸν μένος· ἢν γὰρ ἵκηται
Ἐγγὺς, ἐπὶ σμερχνῇ μαραίνεται, οὐδέ οἱ ἀλκὴ
Ἅψασθ' ἀργαλέη σθένει ὕδατος ἀκαμάτοιο,
Ὣς ἄρα Πηλείδαο δαΐφρονος υἱὸς ἐσθλοῦ,
Οὔ τι μόγος στονόεις, οὔτ' ἄρ δέος ἥψατο γούνων,
Αἰὲν ἐρειδομένοιο, καὶ ὀτρύνοντος ἑταίρους·
Οὐ μὴν οὐδὲ βέλος κείνου χρόα καλὸν ἵκανε,
Πολλῶν βαλλομένων, ἀλλ' ὡς νιφάδες περὶ πέτρην
Πολλάκις αὔτως ἔπτατο, πάντη γὰρ ἔρυ
Εὖρος σάκεος, βριαρή τε κόρυς, κλυτὰ δῶρα θεοῖο·
Τοῖς ἔπι καγχαλόων κρατερὸς πάϊς Αἰακίδαο,
Φοίτα μακρὰ βοῶν περὶ τείχεϊ, πολλὰ κελεύων
Ἐς μόθον Ἀργείοισιν ἀταρβέα θυμὸν, οὕνεκα πάντων
Πολλὸν ἔην ὄχ' ἄριστος, ἔχεν δ' ἐπὶ θυμὸν ὁμοκλῆς
Ἀργαλέης ἀκόρητον· ἐοῦ δ' ἄρα μήδετο πατρὸς
Τίσασθ' ἀργινόεντα φόνον· κεχάροντο δ' ἄπαντες
Μυρμιδόνες· στυγερὴ δὲ πέλεν περὶ τείχεος ἀϋτή.
Ἔνθα δύω κτάνε παῖδε πολυχρύσοιο Μέγητος,
Ὃς γένος ἔσκε Δύμαντος, ἔχεν δ' ἐρικυδέας υἷας
Εἰδότας εὖ μὲν ἄκοντα βαλεῖν, εὖ δ' ἵππον ἐλάσσαι
Ἐν πολέμῳ, καὶ μακρὸν ἐπισταμένως δόρυ πῆλαι.
Τοὺς τέκεν ἡ Περίβοια μιῇ ὠδῖνι, παρ' ὄχθας
Σαγγαρίου, Κέλτον τε, καὶ Εὔβιον· οὐδ' ἀπόναντο
Ὄλβου ἀπειρεσίοιο πολὺν χρόνον, οὕνεκα μοῖραι
Παῦρον ἐπὶ σφίσι πάγχυ τέλος βιότοιο βάλοντο·
Ἄμφω δ' ὡς ἴδον ἦμαρ ὁμῶς, κατέθανον ἄμφω
Χερσὶ Νεοπτολέμοιο θρασύφρονος, ὃς μὲν, ἄκοντι
Βλήμενος ἐς κραδίην, ὃ δὲ, χερμαδίῳ ἀλεγεινῷ
Κακκεφαλῆς· βριαρὴ δὲ περιθραυσθεῖσα κορύνῃ,
Ἐθραύσθη τρυφάλεια, καὶ ἐγκέφαλον συνέχευε·
Ἀμφὶ δ' ἄρα σφίσι φῦλα περικτείνοντο καὶ ἄλλων
Μυρία δυσμενέων· μέγα δ' Ἄρεος ἔργον ὀρώρει
Μέσφ' ὅτε δὴ βουλυτὸς ἐπήλυθεν. ἄντο δ' Ἠὼς
Ἀμβροσίη, καὶ λαὸς ἀτάρβεος Εὐρυπύλοιο
Χάσσατο τυτθὸν ἄπωθε νεῶν, οἳ δ' ἀγχόθι πύργων
Βαιὸν ἀπεσσύμενοι· καὶ δ' αὐτοὶ Τρώϊοι υἷες
Ἀμπαύοντο μόθοιο δυσηλεγέος, οὕνεκ' ἐτύχθη
Φύλοπις ἀργαλέη περὶ τείχεϊ, καὶ νύ κ' ἅπαντες
Ἀργεῖοι τότε νηυσὶν ἐπὶ σφετέρῃσιν ὄλοντο,
Εἰ μὴ Ἀχιλλῆος κρατερὸς πάϊς ἤματι κείνῳ,
Δυσμενέων ἀπάλαλκε πολὺν στρατὸν, ἠδὲ καὶ αὐτὸν
Εὐρύπυλον· τῷ δ' αἶψα γέρων σχεδὸν ἤλυθε Φοῖνιξ·
Καί μιν ἰδὼν, θάμβησεν ἐοικότα Πηλείωνι.
Ἀμφὶ δέ οἱ μέγα χάρμα, καὶ ἄσπετον ἄλγος ἵκανεν·
Ἄλγος μὲν, μνησθέντι ποδώκεος αὖτ' Ἀχιλῆος·
Χάρμα δ' ἄρ' οὕνεκά οἱ κρατερὸν παῖδ' εἰσενόησε·
Κλαῖε δ' ὅγ' ἀσπασίως, ἐπεὶ οὔ ποτε φῦλ' ἀνθρώπων
Νόσφι γόου ζώουσι, καὶ εἴ ποτε χάρμα φέροντες·
Ἀμφεχύθη δέ οἱ, εὖτε πατὴρ περὶ παιδὶ χυθείη,
Ὅς τε θεῶν ἰότητι πολὺν χρόνον ἄλγεα τλαίη,
Ἔλθοι ἐὸν ποτὶ δῶμα, φίλῳ μέγα χάρμα τοκῆϊ,
Ὣς ὁ Νεοπτολέμοιο κάρη, καὶ στήθεα κύσσεν
Ἀμφιχυθεὶς, καὶ τοῖον ἀγαπαζόμενος, φάτο μῦθον·
Χαῖρέ μοι ὦ τέκος ἐσθλὸν Ἀχιλλέος, ὅν ποτ' ἐγώγε,
Τυτθὸν ἐόντ', ἀτίταλλον ἐν ἀγκοίνῃσιν ἐμῇσι
Προφρονέως· ὁ δ' ἄρ' ὦκα θεῶν ἐρικυδέϊ βουλῇ
Ἔρνος ὅπως ἐριθηλὲς ἀέξετο· καί οἱ ἔγωγε

Circa murum lapideum agmina hostium prosternit
Aduersum feruentium. Occupati interim sunt omnes Achiui,
Alij circa alia propugnacula: hinc remugit spatiosum
Littus, atque naues et longa resonant inania
Gemitu vulneratorum: laborq́; homines delassat
Indesinens vtrobiq́; resoluuntur denique membra & vires
Iuuenum. Sed nullo modo Martipotentis Achillis
Filiū, diuina indolis, lassitudo cōplectitur. Nam strenuum
Prorsus indefatigabile erat, nihilq́; molestia eum (eius cor
Pugnantem attigit. Quin impetum referebat indefessi
Et perennis fluuij, quem rapida ignis violentia
Nūquam terrat imminens, etiamsi grauiter infamat vetus
Sacrum Vulcani robur aquans: quando enim accesserit
Propius ad alueum extinguitur: nec vires eius
Efficaces indomitam contingere aquam valent.
Sic pugnacis etiam Pelidæ generoso nato,
Neque tristis labor, neque metus genua apprehendit,
Semper connitenti & socios instiganti:
Nec verò telum aliquod corpus illius perstringebat.
Cū tamen innumera iacerentur, verū vt niues circa petram,
Crebro strepitabant incassum: omnia enim latus
Arcebat clypeus, firmaq́; galea, præclara Dei munera.
Quibus exultans validus Æacidæ filius,
Magno clamore murum obibat, multis cohortans
Argiuos ad pugnā haud formidabilem: quia.n. inter omnes
Longe erat præstatiss. animū habebat belli terriculamentorum
Vt insatiabilem inexsatiabilem. Patris etiam sui cogitabat
Cadē dolenda vindicare: lætitiā igitur ceperunt de principe
Myrmidones. Interim horrēdus erat cōflictus circa murum.
Ibi duos peremit filios Megetis auro ditissimi:
Qui soboles erat Dymantis: & gloria illustres natos habebat.
Scientes peritè iaculum torquere, peritè etiam equum agitare
In bello, & longam solerter hastam vibrare.
Quos Peribœa ipsi vno partu in lucem extulit in ripis
Sangarij, Celtū videlicet & Eubiū, nec fructū tamē ceperūt
Immensæ felicitatis ad longum tempus: quod fata
Planè breuem ipsis vitæ terminum præstituissent.
Atque vt ambo simul lucem conspexerant, ita & simul op-
Confidentes Neoptolemi manibus, alter pilo (petierunt
In cor ictus, alter tristi lapide
In caput: grauisq́; illisa cranio
Galea diffracta est, ac cerebrum confudit.
Iuxtà hos cohortes cæduntur etiam aliorum
Hostium innumeræ & ingens Martis negotium oritur:
Donec vespera ingruit. & Aurora dies finem habuit
Alma. Hinc manus Eurypyli imperterriti
Modicum à nauibus recedit. Græci autem iuxta turres
Paululum recreantur: quin etiam ipsi Troum nati
A difficili pugnare quiescunt: quia fuerat
Operosum certamen circa murum. omnes sanè
Argiui tunc vnà cum nauibus suis exitio dati essent:
Nisi fortissimus Achillis filius illa die
Numerosas hostium copias repulisset, ipsumq́; vnà
Eurypylum. Ad illum igitur accessit senior Phœnix,
Cumq́; videret eum Pelidæ adeo similem esse, obstupuit,
Et magnum simul gaudiū atq́; ingēs dolor ipsum occupauit.
Dolor, quòd citissimi Achillis memoria velut oculis obuer-
Gaudium verò quòd fortē ipsius filium agnosceret. (saretur:
Fleuit itaque non illubenter. Nam genus hominum nunquā
Absque ægritudine viuit, etiamsi quandoque gaudio fruitur.
Complexusq́; eum est, perinde ac si pater in filij comple-
xum effundatur:
Qui voluntate Deū longo tempore cum ærumnis conflictatus
Redit domū suam, magnū caro parenti gaudium adferens
Ita ille Neoptolemi caput & pectus osculatus est,
Amplexus inhærens & hæc verba admirabundus edidit.
Salue mihi præclara Achillis proles! quem ego aliquandò
Tenellum adhuc in vlnis meis educaui
Sedulo: quique subito, magnifico Deum consilio numine
Tanquam florida planta, succreuit & me, si ad illius

Labor ex[illegible] & Neoptolemi [illegible] virtus per compa. [illegible] H[illegible] [illegible].

[illegible] Ne[illegible] le.

Cædes à Neopt. fa[illegible].

Gemelli [illegible] manu [illegible] [illegible].

Phœnicis & Neop. [illegible] de [illegible] affectu & cōplectentis oratio per comp. Nulla in hac mortali vita sincera voluptas.

Achillis educatio.

Fidelis pædagogus & frugi alumnus.
Tum corpus reſpicerem, tum loquelam, lætitia inceſſebat.
Magnoq; mihi erat emolumento. Nã magni ipſum faciebã,
Vnicum: & ipſe me parentis loco colebat (tanquam filium
Illius ego pater, & ipſe mihi filius
Rarus amor.
Erat: vt aſſeruiſſes hac intuitus nos eodẽ genere pgnatos eſſe
Propter animorũ conſenſionẽ. Verũ ille virtute me anteibat
Lõgè: vtpote q cũ Dijs forma corporis ac robore cõparãdus.
Huic verò tu prorſus ſimilis extas vt videatur mihi ipſe (eſſet.
Viuus adhuc inter Argiuos verſari: propter hũc ergo acutus
Angit perpetuò, & miſera inſuper ſenectã animũ (me dolor
Confectum habeo. O ſi me humus infuſa obruiſſet,
Eo adhuc viuente! Hoc enim decus hominis eſt:
Si curatoris ſui manibus alicui parentetur.
Propterea, fili, eius memoriam nunquã animus meus depo-
Adhortatio.
Lugens. Tu verò ne luctu animum conficias: (net
Sed age Myrmidonibus, & Achiuis equũm domitoribus
Infractis bello ſuccurre, magna propter egregium parentem
Iracũdia in hoſtes exardeſcẽs. Gloria verò tibi obueniet ſin-
Si Eurypylũ, qui pugna inexaturabilis eſt, ſuperaris. (gularis
Hoc enim ſuperior es & eris, quanto præſtantior
Erat genitor tuus illius ærumnoſo parente.
Hæc dicentem interpellauit filius rufi Achillis.
O ſenex! virtutem noſtram in acie
Euentus belli incerti.
Præpotens fatum, & Mars violentus dijudicabit.
Ita fatus, eodem ſtatim die geſtiebat ante murum
Neopt. promptitudo, & honores à Græcis exhibite.
Excurrere in armis patris ſui: ſed impedijt ipſum
Nox quæ vt relaxationem à labore hominibus afferat,
Ruit ab Oceano, tenebris corpus obuelatum habens:
Cæterùm Argiuûm nati nõ minus illi quàm ſtrenuo Achilli
Præmia virtutis.
Honoris gaudio delibuti apud naues, deferebant, quia fidu
Ipſis inieceràt, tam alacriter ad certamen procedendo. (ciã
Idcirco magnificis illum præmiis condecorarunt,
Infinita munera, quæ homini diuitias accumulant, exhibẽtes,
Alij enim aurum & argentum, alij fœminas
Seruitio addictas: nonnulli etiam æris & ferri vim ingentem:
Et aliqui rubrum in amphoris vinum donarunt,
Equóſque volucri-pedes, & Martia virum arma,
Ac veſtes elaboratas, pulchra mulierum opera.
Quibus beneuolum Neoptolemi cor ſeſe oblectauit.
Hi itaque cœnæ in Papilionibus operam dederunt,
Diuina forma filium Achillis celebrantes,
Agamemnõ Neopt. laudat.
Æquè ac Cœlites immortales, quem Agamemnon
Magna voluptate perfuſus, his verbis compellat.
Haud dubiè audacis Æacidæ proles es,
Mi fili, quia hunc valido robore & forma,
Adhæc ſtatura procera fiduciáque & internis animi virtu-
tibus refers.
Ideo magnam de te voluptatem capio. Námque ſpero
Tuis manibus & haſta infeſta agmina hoſtium,
Et famoſam Priami vrbem me diſpoliaturum,
Quandoquidem patris in te inſtar eſt. Quem videor mihi
Cernere apud naues, quomodo minabatur Troianis,
Ardens ira propter Patroclum neci datum. Verùm hic iam
Deorum conſortio fruitur, & te è Superûm cœtu miſit,
Vt Argiuis pereuntibus hodie ſalutarem operam naues.
Neopt. votum.
Hæc oranti reſpondet acer Achillis natus.
Vtinam, mi Agamemnon, adhuc in viuis offendiſſem illum,
Quo & ipſe dilectum ſuum filium conſpexiſſet,
Nihil dedecorantem patris virtutem: vt mihi promitto
Futurum eſſe, ſi me curarum neſcij Cœlites ſaluum præſtent.
Sic dixit prudentibus conſilijs animũ confirmatũ habens,
Populus autem circumfuſus virum diuinum admirabatur.
Neopt. in patris tentorium digreſſus, deſiderio eius afficitur.
Poſtquam verò cœnæ & conuiuij ſatietas eos cepiſſet:
Tunc ſtrenuus animoſi Achillis natus
Surgens ex epulo, ad tabernaculum ſe contulit
Patris ſui: vbi multa bello interfectorum heroum
Arma iuxta illum repoſita erant, circáque eum diuerſis lo-
Viduæ prædatitiæ captiuæ tentorium adornabant, (cis
Ceu viuo adhuc rege. Vbi verò ille conſpexit arma Troum,
Et ſeruas, ingemuit, & parentis eum deſiderium cepit.

Γήθεον εἰσορόων ἠμὲν δέμας, ἠδὲ καὶ αὐδήν·
Ἔσκε δέ μοι μέγ' ὄνειαρ· ἴσον δ' ἑ παιδὶ τίεσκον
Τηλυγέτῳ· ὃ δ' ἄρ' ἶσον ἐῷ πατρὶ τῖεν ἐμὸν κῆρ·
Κείνου μὲν τ' ἄρ' ἔγωγε πατὴρ, ὃ δ' αὖ υἱὸς ἐμεῖο
Ἔσκεν, ὅπως φαίνεσκεν ἰδών· ἑνὸς αἵματος ἔμμεν
Εἶπες ὁμοφροσύνῃσι· ἀρετῇ δ' ἔγε φέρτερος ἦεν
Πολλὸν, ἐπεὶ μακάρεσσι δέμας καὶ κάρτος ἐῴκει·
Τῷ σύγε πάμπαν ἔοικας· ἐγὼ δ' ἄρ κεῖνον ὀΐω
Ζωὸν ἔτ' Ἀργείοισι μετέμμεναι, ὥ μ' ἄχος ὀξὺ ἀμφέχει
Ἤματα πάντα, λυγρῷ δ' ἐπὶ γήραϊ θυμὸν
Τείρομαι· ὡς ὄφελόν με χυτὴ κατὰ γαῖα κεκεύθει
Κεῖνον ἔτι ζώοντος, ὃ καὶ πέλει ἀνέρι κῦδος
Κηδεμόνος ἑοῖο ὑπὸ χείρεσι ταρχυθῆναι·
Ἀλλὰ τέκος, κείνου μὲν ἐγὼ οὐ λήσομαι ἦτορ,
Ἀχνύμενος· σὺ δὲ μή τι χαλέπτεο πένθεϊ θυμὸν,
Ἀλλ' ἄγε Μυρμιδόνεσσι, καὶ ἱπποδάμοισιν Ἀχαιοῖς
Τειρομένοις ἐπάμυνε, μέγ' ἀμφ' ἀγαθοῖο τοκῆος
Χωόμενος δηΐοισι· κλέος δ' ὅτι ἔσσεται ἐσθλὸν
Εὐρύπυλον δαμάσαντι, μάχης ἀκόρητον ἐόντα·
Τοῦ γὰρ ὑπέρτερός ἐσσι, καὶ ἔσσεαι, ὅσσον ἀρείων
Σεῖο πατὴρ κείνοιο πέλεν μογεροῖο τοκῆος.
Ὣς φαμένον προσέειπε πάϊς ξανθοῦ Ἀχιλῆος,
Ὦ γέρον, ἡμετέρην ἀρετὴν ἀνὰ δηϊοτῆτα
Αἶσα διακρινέει κρατερὴ, καὶ ὑπέρβιος Ἄρης·
Ὣς εἰπὼν, αὐτῆμαρ ἐέλδετο τεύχεος ἑοῖο
Σεύεσθ' ἐς πόλεμον ἑοῦ πατρός· ἀλλά μιν ἔσχε
Νὺξ, ἥ τ' ἀνθρώποισι λύσιν καμάτοιο φέρουσα,
Ἐσσύτ' ἀπ' ὠκεανοῖο, καλυψαμένη δέμας ὄρφνῃ·
Ἀργεῖοι δέ μιν ὡς ἶσον κρατερῷ Ἀχιλῆϊ
Κύδαινον παρὰ νηυσὶ γεγηθότες· οὕνεκ' ἄρ' αὐτοὺς
Θαρσαλέως κατέπεισεν ἐπὶ δῆριν ἑτοίμως,
Τοὔνεκά μιν τίεσκον ἀγακλειτοῖς γεράεσσιν,
Ἄσπετα δῶρα διδόντες, ἅ τ' ἀνέρι πλοῦτον ὀφέλλει·
Οἱ μὲν γὰρ χρυσόν τε καὶ ἄργυρον, οἱ δὲ γυναῖκας
Δμωΐδας, οἱ δ' ἄρα χαλκὸν ἀάσπετον, οἱ δὲ σίδηρον,
Ἄλλοι δ' οἶνον ἐρυθρὸν ἐν ἀμφιφορεῦσιν ὄπασσαν,
Ἵππους τ' ὠκύποδας καὶ Ἀρήϊα τεύχεα φωτῶν,
Φάρεά τ' εὖ ποιητὰ, γυναικῶν κάλλιμα ἔργα·
Τοῖς ἐπὶ θυμὸν ἴαινε Νεοπτολέμοιο φίλον κῆρ·
Καί ῥ' οἱ μὲν δόρποιο ποτὶ κλισίῃσι μέλοντο,
Υἱὸν Ἀχιλλῆος θεοειδέα κυδαίνοντες
Ἶσον ἐπουρανίοισιν ἀτειρέσι· τῷ δ' Ἀγαμέμνων
Πόλλ' ἐπαγγελλόων, τοῖον ποτὶ μῦθον ἔειπεν·
Ἀτρεκέως πάϊς ἐσσὶ θρασύφρονος Αἰακίδαο,
Ὦ τέκος, οὕνεκα οἱ κρατερὸν μένος, ἠδὲ καὶ εἶδος,
Καὶ μέγεθος, καὶ θάρσος, ἰδὲ φρένας ἔνδον ἔοικας·
Τῷ σοι ἐγὼ μέγα θυμὸν ἰαίνομαι· ἦ γὰρ ἔολπα
Σῇσιν ὑπαὶ παλάμῃσι, καὶ ἔγχεϊ δήϊα φῦλα,
Καὶ Πριάμοιο πόληα περικλειτὴν ἀλαπάξαι.
Οὕνεκα πατρὶ ἔοικας· ἐγὼ δ' ἄρα κεῖνον ὀΐω
Εἰσοράαν παρὰ νηυσὶν, ὅτε Τρώεσσιν ὁμόκλα,
Χωόμενος Πατρόκλοιο δεδουπότος· ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη
Ἔστι σὺν ἀθανάτοισι· σὲ δ' ἐκ μακάρων προέηκε
Σήμερον Ἀργείοισιν ἀπολλυμένοις ἐπαμῦναι,
Ὣς φάμενον προσέειπεν Ἀχιλλέος ὄβριμος υἱός·
Εἴθε, ὦ Ἀγάμεμνον, ἔτι ζώοντα κίχανεν,
Ὄφρα με καὶ αὐτὸς ἄθρησεν ἑὸν θυμήρεα παῖδα,
Οὔτι καταισχύνοντα βίην πατρὸς, ὥσπερ ὀΐω
Ἔσσεσθ', ἤν με σόωσιν ἀκηδέες Οὐρανίωνες·
Ὣς ἄρ' ἔφη, πινυτῇσιν ἀρηράμενος φρεσὶ θυμόν·
Λαοὶ δ' ἀμφιέποντες ἐθάμβεον ἀνέρα δῖον.
Ἀλλ' ὅτε δὴ δόρποιο, καὶ εἰλαπίνης κορέσαντο,
Δὴ τότ' ἄρ' Αἰακίδαο θρασύφρονος ὄβριμος υἱὸς
Ἀνστὰς ἐκ δόρποιο, ποτὶ κλισίας ἀφίκανεν
Πατρὸς ἑοῦ· τῷ δὲ πολλὰ δαϊκταμένων ἡρώων
Ἔντεα οἱ παρέκειντ'· ἀμφὶ δέ μιν ἄλλοθεν ἄλλαι
Χῆραι ληϊάδες κλισίην ἐπιπορσύνεσκον,
Ὡς ζώοντος ἄνακτος· ὁ δ' ὡς ἴδεν ἔντεα Τρώων,
Καὶ δμωὰς, στονάχησεν· ἔρος δέ μιν εἷλε τοκῆος.

Ὣς δ'

Ὡς δ' ὅτ' ἀνὰ δρυμὰ πυκνὰ, δι' ἄγκεα ῥωπήεντα
Σμερδαλέοιο λέοντος ὑπ' ἀγρευτῆρσι δαμέντος,
Σκύμνος ἐς ἄντρον ἵκηται εὔσκιον, ἀμφὶ δὲ πάντῃ
Ταρφέα παπταίνει κεινὸν σπέος, ἀθρόα δ' αὐτοῦ
Ὀστέα δερκόμενος κταμένων πάρος οὐκ ὀλίγων περ,
Ἵππων, ἠδὲ βοῶν, μέγ' ἄχνυται ἀμφὶ τοκῆος,
Ὣς ἄρα θαρσαλέοιο πάϊς τότε Πηλείδαο
Θυμὸν ἐπαχνώθη· δμωαὶ δέ μιν ἀμφαγάαντο·
Καὶ δ' αὐτὴ Βρισηὶς, ὅτ' ἔδρακεν υἷ' Ἀχιλῆος,
Ἄλλοτε μὲν θυμῷ γεγήθεεν, ἄλλοτε δ' αὖτε
Ἄχνυτ', Ἀχιλλῆος μεμνημένη· ἐν δέ οἱ ἦτορ,
Ἀμφασίῃ βεβόλητο κατὰ φρένας, ὡς ἔτι κείνου
Αὐτοῦ ἔτι ζώοντος ἀταρβέος Αἰακίδαο·
Τρῶες δ' αὖτ' ἀπάνευθε γεγηθότες, ἔμβριμον ἄνδρα
Εὐρύπυλον κύδαινον ἐνὶ κλισίῃσι καὶ αὐτοί,
Ὁππόσον Ἕκτορα δῖον, ὅτ' Ἀργείους ἐδάιζε,
Ῥυόμενος πτολίεθρον ἑὸν, καὶ κτῆσιν ἅπασαν·
Ἀλλ' ὅτε δὴ μερόπεσσιν ἐπὶ γλυκὺς ἤλυθεν ὕπνος,
Δὴ τότε Τρώιοι υἷες, ἰδ' Ἀργεῖοι μενεχάρμαι,
Νόσφι φυλακτῆρες, εὗδον, βεβαρηότες ὕπνῳ·

Veluti cùm in denſis quercetis, per fruticoſas valles,
Truculenti leonis, à venatoribus occiſi,
Catulus in antrum venerit opacum circumquaque verſus
Spelæum illud diligenter luſtrat, & congeſta
Videns oſſa dilaniatorum non exiguo numero quondam
Equorum & boum magno dolore ob parentem adficitur:
Ita magnanimi tunc filius Pelidæ
Animo doluit. famulæ verò admiratione ipsũ proſequũtur. Ancillarũ & Briſeidis erga Neop. affectio.
Nec non ipſa Briſeis, vbi natum Achillis aſpexit,
Nunc ingens animo gaudium ſenſit, nunc viciſſim
Recordatione Achillis mœrorem refricat: animuſq́; illi
Stupore percellitur in pectore, quaſi re vera
Adhuc ipſe ſuperſtites Achilles, timere neſcius.
Troes autem ſeparatim exultantes ſtrenuum virũ Troum reuerẽtia erga Eurypylum.
Eurypylum laudibus & honoribus etiam ipſi in caſtris proſequuntur
Nõ minus quã diuinum Hectorẽ: vbi Argiuos magna ſtrage profligaſſet
Ab exitio ciuitatẽ ſuã cũctaſq́; poſſeſſiões vindicãs. Virtus honorata.
Sed cùm dulcis mortalibus ſomnus aduentaſſet,
Troiana pubes, & Argiui bello fortes,
Præter excubitores, ſopore grauati quieſcebant.

ΚΟΙΝΤΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ
ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΟΓΔΟΟΝ.

Ὄγδοον Εὐρύπυλον παύει, μόθος ἀγχιπυλάων.

COINTI SMYRNÆI
DERELICTORVM
LIBER VIII.

Octauus Eurypylo finem imponit: conflictus ad portas (oritur.)

ΗΜΟΣ δ' ἠελίοιο φάος περικίδναται αἶαν
Ἐκ περάτων ἀνιόντος, ὅτ' ἄμβροτος Ἠριγένεια,
Δὴ τότε που Τρῶές τε, καὶ Ἀχαιῶν ὄβριμοι υἷες,
Θωρήσσονθ' ἑκάτερθεν, ἐπειγόμενοι περὶ δῆριν·
Τοὺς μὲν, παῖς ἐσθλὸς Ἀχιλλέος ὀτρύνεσκεν
Ἀντιάαν Τρώεσσιν ἀταρβέα θυμὸν ἔχοντας·
Τοὺς δ' ἄρα Τηλεφίδαο μέγα σθένος· ἦ γὰρ ἐώλπει
Τεῖχος μὲν χαμάδις βαλέειν, νῆας τ' ἀμαθῦναι
Ἐν πυρὶ λευγαλέῳ, λαοὺς δ' ὑπὸ χερσὶ δαΐξαι·
Ἀλλ' οἱ ἐλπωρὴ μὲν ἔην ἐναλίγκιος αὔρῃ
Μαψιδίῃ· κῆρες δὲ μάλα σχεδὸν ἑστήκυιαι,
Πολλὸν καγχαλάασκον ἐπ' οὐτιδανὰ μητιόωντι·
Καὶ τότε Μυρμιδόνεσσιν Ἀχιλλέος ὄβριμος υἱὸς
Θαρσαλέον φάτο μῦθον, ἐποτρύνων πονέεσθαι·
Κέκλυτέ μευ θεράποντες· ἀρήιον ἐν φρεσὶ θυμὸν
Θέντες, ἵν' Ἀργείοισιν ἄκος πολέμου γενώμεθα,
Δυσμενέεσσι δὲ πῆμα γενώμεθα· μηδέ τις ἡμέων
Ταρβείτω· κρατερὴ γὰρ ἀλκὴ ἐκ θάρσεος ἀνδρῶν
Γίγνεται ἀνθρώποισι· δέος δὲ βίην ἀμαθύνει,
Καὶ νόον· ἀλλ' ἄγε πάντες ἐς Ἄρεα καρτύνεσθε,

PORRO cùm ſolis iubar per terram diffunderetur,
Ex finibus regreſſi, vbi Aurora antrum eſt:
Tunc Troiani & acres Achiuûm filij Exercitus armantur, à ducibus incitati.
Vtrobique armabantur, ad certamen properantes.
Hos quidem fortis Achillis filius exſtimulabat
Ad occurrendum Troianis intrepido animo præditus:
Illos autem magna vis Telephidæ: ſperabat enim Spes vana.
Fore, vt murum terræ affigeret, & naues aboleret
Exitioſo igni, populúmque Græcorum manibus ſuis trucidaret,
Verùm ſpes ei ſimilis erat auræ.
Eumenides & Parcæ quàm proximè adſtantes
Effuſè cachinnabantur, quòd vana ſibi proponeret.
Et tunc imperterritus Achillis filius ad Myrmidones Neopt. Myrmidonibus.
Animoſã habuit orationẽ ad ſubeundũ belli labores exhortans.
Attendite me clientes. Mauortio pectoribus animo
Induto: vt Argiuis remedium triſtifici belli,
Et hoſtibus nocumentum præbeamus. Nec quis noſtrum Fortitudo.
Paueat, nam ex fiducia propulſandi robur validum
Naſcitur hominibus. Sed timiditas vires attenuat
Et mentem. Verùm agite omnes ad bellum roboramini:

Vt ne reſpiret Troum exercitus, ſed Achillem
Exiſtimet adhuc viuum inter Arguos verſari.
Sic fatus, paterna humeris arma induit

Neopt. in hoſtes tendens ſoli comparatur.

Vndique fulgentia. At Thetis exaltauit animo,
E mari proſpiciens magnam nepotis fortitudinem,
Atque mox erupit extra murum praecelſum,
Conſcenſis immortalibus parentis ſui equis.
Qualis verò ex Oceani terminis apparet
Sol ignis ſuper terra radians admirando,
Igni illo quando cum equis & curru illius circũfertur ſidus

Sirij effect.

Sirium, quod ſollicitum hominibus morbum affert.
Talis in Troianorum copias tendebat fortis heros
Achille ſatus: & ferebant illum equi immortales,
Quos ipſi, hoſtes à nauibus repellere cupienti:
Adduxerat Automedon. Is enim illos gubernabat.
Equi autem gaudebant, quòd ferrent dominum ſuum.
Similẽ Aeacidae, herumq́, cor nunquam marceſcens in ſpẽ
Vtrum illum Achille nihilo inferiorẽ eſſe futurũ. (erigebatur
Ita etiam Argiui magna laetitia affecti conglomerabantur

Graecorum alacritas circa Neopt. ſimile à veſpis.

Circa vim Neoptolemi, inexplebili pugnae cupiditate:
Non abſimiles trucibus veſpis, quae iratae
Alueario euolant, dum pungere cupiunt corpus
Humanum, & omnes circa tectum ruentes,
Magnam cladem inferunt mortalibus, qui praetereunt.
Sic & illi ex nauibus & propugnaculis effunduntur,
Ad bellum concitati: & ſpatioſus arctatur locus.
Totúſque campus procul armis virûm coruſcat,
Sole deſuper per aërem rutilante.

Aliud ſimile.

Qualiter nubes per vaſtum aera fertur,
Magnis Boreae flatibus agitata:
Cùm nix exiſtit, & hyemis tempus
Iniquum: & vbique caelum tenebrae coronant.
Ita tellus vtrinque illis coëuntibus repletur,
Non ita procul à nauibus: & puluis ad caelum latum
Volat ſublatus ac ſtrepunt arma virorum.
Simulq́, currus multi: & effuſo curſu ad praelium contẽdẽtes
Equi hinniunt, & vnumquenque ſua exhortatur
Virtus, ad aciem ciris plenam extimulans.

Exercituũ congreſſus, fluctuum colliſioni aſſimilatur.

Vt cùm vaſtos duo venti fluctus conturbant,
Horrendum frementes, in lato ſalis ſtagno,
Vndecunque inter ſe procellas collidentes:
Quando triſtifica hyems in ſpatioſo maris profundo
Furit, & immenſa circumgemit Amphitrite
Fluctibus ſaeuis, qui ex partibus diuerſis feruntur,
Arduis pares montibus: horridusq́, illis
Vtrinque commotis in ponto fremitus exiſtit.
Ita illi vtrinque ad bellum concurrebant. (ſubdebat.
Horrendo motu perciti. Quin & ipſa contentio faces illis

Conflictus per comp. à tonitru. Prouidentia ſcelera puniens.

Conſluxerunt autem non aliter quàm tonitrua, aut fulgura
Quae magnum fragorem excitant per aërem, vbi venti
Rapidi colluctantur, & quando impetuosè flando
Nubes perfringunt Ioue grauiter iraſcente
Hominibus, qui contra iuſtitiam ſceleratam facinora patrant.
Ita illi animis infeſtis concurrunt, & haſta haſtae
Committitur, ſcutum ſcuto, ac vir virum inuadit.
Princeps igitur ſtrenuus belligeri Achillis natus

Interfectorum à Neopt. enumeratio.

Fortem Melanea ſubegit, & formoſum Alcidamantem,
Pugnacis Alexinomi filios, qui in depreſſa
Cauno habitabat pellucidum iuxta lacum.
Infra niuoſum Imbrum, ad Tarbeli radices.
Interimit etiam Mynetem, Caſſandri filium pedibus celerẽ.
Quem edidit nobilis Creuſa, iuxta amnem fluuij
Lindi pulcherrimi: vbi bellipotentium Carum
Fines, & illuſtris Lyciae promontoria exſiſtunt.
Suſtulit etiam haſta pugnacem Moryn, è Phrygia profe-
ctum.
Et cum hoc Polyinum & Hippomedontem letho dedit,

Troiani [illegible]

Illum in cor, hunc in [illegible] ſauciant,
Et [illegible] cadaueribus
Troum [illegible] virorum.

Ὄφρα μοι ἀμπνεύσῃ Τρώων στρατὸς, ἀλλ' Ἀχιλῆα
Φαίη ἔτι ζώοντα μετέμμεναι Ἀργείοισιν·
Ὣς εἰπὼν, ὤμοισι πατρώια δύσατο τεύχη
Πάντοθε μαρμαίροντα· Θέτις δ' ἠγάλλετο θυμῷ,
Ἐξ ἁλὸς εἰσορόωσα μέγα σθένος υἱωνοῖο·
Καί ῥα θοῶς οἴμησε πρὸ τείχεος αἰπεινοῖο
Ἐμβεβαὼς ἵπποισιν ἑοῦ πατρὸς ἀθανάτοισιν·
Οἷος δ' ἐκ περάτων ἀναφαίνεται ὠκεανοῖο
Ἠέλιος θηητὸν ἐπὶ χθόνα πῦρ ἀμαρύσσων.
Πῦρ, ὅτε οἱ πώλοισι, καὶ ἅρμασι συμφέρετ' ἀστὴρ
Σείριος, ὅς τε βροτοῖσι φέρει πολυκηδέα νοῦσον,
Τοῖος ἐπὶ Τρώων στρατὸν ἤιεν ὄβριμος ἥρως
Υἱὸς Ἀχιλλῆος· φέρον δέ μιν ἄμβροτοι ἵπποι,
Τούς οἱ ἱεμένῳ νηῶν ἄπο λαὸν ἐλάσσαι,
Ὤπασεν Αὐτομέδων· ὃς γὰρ σφέας ἡνιόχευεν·
Ἵπποι δ' αὖτ' ἐχάρησαν, ἑὸν φορέοντες ἄνακτα
Ἴκελον Αἰακίδῃ, τοῦ δ' ἄφθιτον ἦτορ ἐώλπει,
Ἔμμεναι ἀθέρα κἂν τὸν Ἀχιλλέος οὔτι χερείω·
Ὣς δὲ καὶ Ἀργεῖοι μέγα γηθόσυνοι ἀγέροντο
Ἀμφὶ Νεοπτολέμοιο βίην, ἀμοτον μεμαῶτες,
Ἀγριάσι σφήκεσσιν ἐοικότες, αἵτε χλοιῆσι
Χηραμοῦ ἐκ προθέουσι λιλαιόμεναι χρόα θεῖναι
Ἀνδρομέον, πάντες δὲ περὶ σίμβλον ὁρμαίνοντες,
Τεύχουσι μέγα πῆμα παρεσσυμένοισι βροτοῖσιν,
Ὣς οἵγ' ἐκ νηῶν τε, καὶ τείχεος ἐξεχέοντο
Μαιμαῶντες Ἄρηι· πολὺς δ' ἐστείνετο χῶρος
Πᾶν πεδίον δ' ἀπάνευθεν ἐλάμπετο τεύχεσι φωτῶν
Ἠελίου καθύπερθεν ἀπ' αἰθέρος μαρμαίροντος.
Οἷον δὲ νέφος εἶσι δι' ἠέρος ἀσπέτοιο
Πνοιῇσι μεγάλῃσι δονεύμενον Βορέαο,
Ἦμος δὴ νιφετός τε πέλει, καὶ χείματος ὥρη
Ἀργαλέη, πάντῃ δὲ περιστέφει οὐρανὸν ὄρφνη
Ὣς τῶν πίμπλατο γαῖα συνερχομένων ἑκάτερθεν
Νηῶν βαιὸν ἄπωθεν· κόνις δ' εἰς οὐρανὸν εὐρὺν
Πέπλατ' ἀειρομένη· κανάχιζε δὲ τεύχεα φωτῶν.
Σὺν δὲ καὶ ἅρματα πολλά· διεσσύμενοι δ' ἐπὶ μῶλον
Ἵπποι ὑπεχρεμέτιζον. ἐνὶ δ' ἐκέλευεν ἕκαστον
Ἀλκὴ, ἀϊσσέμεν ἐς φύλοπιν ὀτρύνουσα·
Ὣς δ' ὅτε κύματα μακρὰ δύο κλονέουσιν ἀῆται,
Σμερδαλέον βρομέοντες ἀνὰ πλατὺ χεῦμα θαλάσσης
Ὁππόθεν ἀλλήλοισι περιρρήγνυντες ἀέλλας,
Ὁππότε χεῖμ' ἀλεγεινὸν ἐν ἀργαλέῳ βένθει πόντου
Μαίνετ'· ἀναστενάχει δὲ περιστένει Ἀμφιτρίτη
Κύμασιν ἀργαλέοισι, τάδ' ἄλλοθεν ἄλλα φέρονται,
Οὔρεσιν ἠλιβάτοισιν ἐοικότα, τῶν δ' ἀλεγεινὸς
Ὀρνυμένων ἑκάτερθε πέλει κατὰ πόντον ἰωή,
Ὣς οἵγ' ἀμφοτέρωθεν ἐπ' Ἄρεα συμφορέοντο,
Σμερδαλέον μεμαῶτες· Ἔρις δ' ὀρόθυνε καὶ αὐτή.
Σὺν δ' ἔβαλον βροντῇσιν ἐοικότες, ἢ στεροπῇσιν,
Αἵτε μέγα κτυπέουσι δι' ἠέρος, ὁππότ' ἀῆται
Λάβροι ἐριδμαίνουσι, καὶ ὁππότε λάβροι ἀῆται.
Συνέφεας ῥήξωσι Διὸς μέγα χωομένοιο
Ἀνδράσιν, οἵ τ' ἐξ εὐθυμίων ὑπὲρ θέμιν ἔργα κάμωσι·
Ὣς οἵγ' ἀλλήλοισιν ἐπέχραον. ἔγχεϊ δ' ἔγχος
Συμφέρετ', ἀσπίδι δ' ἀσπὶς ἐπ' ἀνέρα δ' ἤιεν ἀνήρ.
Πρῶτος δ' ὀμβριμος υἱὸς ἐϋπτολέμου Ἀχιλῆος
Δάμνατ' ἐύν Μένητα, καὶ ἀγλαὸν Ἀλκιδάμαντα,
Υἷας Ἀλεξινόμοιο δαΐφρονος, ὅς τ' ἐνὶ κοίλῃ
Καύνῳ ναῖε πάροικε, διειδέος ἀγχόθι λίμνης
Ὄμβρου ὑπαὶ νιφόεντι παραὶ ποσὶ Ταρβήλοιο·
Κτεῖνε δὲ Κασσάνδροιο θοὸν ποσὶ παῖδα Μένητα,
Ὃν τέκε δῖα Κρέουσα παρὰ προχοῆς ποταμοῖο
Λίνδου ἐϋρρείταο, μενεπτολέμων ὅθι Καρῶν
Πείρατα, καὶ Λυκίης ἐρικυδέος ἄκρα πέλονται·
Εἷλε δ' ἄρ' αἰχμητὴν Μόρυν Φρυγίηθε μολόντα·
Τὸν δ' ἄρα ὁμῶς Πολυΐδόν τε καὶ Ἱππομέδοντα, κατέκτα
Τὸν μὲν ὑπὸ κραδίην, τὸν δὲ κληῖδα τυχήσας·
Δάμνατ' ἄλλοθεν ἄλλον, ἐπίσχε δ' αἷα νέκυσσι
Τρώων· οἱ δ' ὑπόεικον ἐοικότες ἀμαλοῖσιν

Θάρσυνε,

Θάμνους, οὓς ἐλαοῖο πυρὸς κατεδάμνατ' ἀϋτμὴ
Ῥηϊδίως, ὅτ' ἔπεισιν ὀπωρινοῦ Βορέαο,
Ὣς τῶν ἐσσυμένοιο κατηρείποντο φάλαγγες·
Αἰνείας δ' ἐδάμασσεν Ἀριστόλοχον μενεχάρμην,
Πλήξας χερμαδίῳ κατὰ κρατὸς, ἐν δ' ἀνέθλασσεν
Ὀστέα σὺν πήληκι· λίπεν δ' ἄφαρ ὀστέα θυμός·
Τυδείδης δ' Εὔμαιον ἕλε θοὸν, ὅς ποτ' ἔναιεν
Δάρδανον αἰπήεσσαν, ἵν' Ἀγχίσαο πέλονται
Εὐναὶ, ὅπου Κυθέρειαν ἐν ἀγκοίνῃσι δάμασσεν·
Ἀνδ' Ἀγαμέμνων κτεῖνεν ἑὸν Στράτον, οὐδ' ὅγε Θρῄκην
Ἵκετ' ἀπὸ πτολέμοιο· φίλης δ' ἑκὰς ἔφθιτο πάτρης·
Μηριόνης δ' ἐδάμασσε Χλέμον Πεισήνορος υἷα,
Ἀντιθέου Γλαύκοιο φίλον πιστὸν θ' ἑταῖρον,
Ὅς ῥά τε ναιετάασκε παρὰ προχοῇς Λιμύροιο·
Καί ῥά μιν ὡς βασιλῆα περικτίονες τίον ἄνδρες,
Γλαύκου ἀποφθιμένοιο, καὶ οὐκ ἔτι κοιρανέοντος,
Πάντες, ὅσοι Φοίνικος ἕδος περὶ πάγχυ νέμονται,
Αἰπύ τε Μασσικύτοιο ῥέος, βωμόν τε Χιμαίρης·
Ἄλλος δ' ἄλλον ἔπεφνε κατὰ μόθον· ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
Εὐρύπυλος πολέεσσι κακὰς ἐπὶ Κῆρας ἴαλλε
Δυσμενέων· πρῶτον δὲ μενεπτόλεμον κατέπεφνεν
Εὔρυτον, αὐτὰρ ἔπειτα, Μενοίτιον αἰολομίτρην,
Ἀντιθέους ἑτάρους Ἐλεφήνορος· ἀμφὶ δ' ἄρα σφι
Ἅρπαλον, ὅς ῥ' Ὀδυσῆος δαΐφρονος ἦεν ἑταῖρος·
Ἀλλ' ὁ μὲν οὖν ἀπάτερθεν ἔχεν πόνον, οὐδ' ἐπαμύνειν
Ἔσθενεν ᾧ θεράποντι δεδουπότι· τοῦ δ' ἄρ' ἑταῖρος
Ἄντιφος ὀβριμόθυμος ὑπὲρ κταμένοιο χολωθεὶς,
Καὶ βάλεν Εὐρυπύλοιο κατ' ἀντίον· ἀλλά μιν οὔτι
Οὔτασεν, οὕνεκά οἱ κρατερὸν δόρυ τυτθὸν ἄπωθεν
Ἔμπεσε Μειλανίωνα δαΐφρονα, τόν ποτε μήτηρ
Γείνατο πὰρ προχοῇσιν ἐϋρρείταο Καΐκου
Κλειτὼ καλλιπάρῃος ὑποδμηθεῖσ' Εὐρυάλῳ.
Εὐρύπυλος δ' ἑτάροιο χολωσάμενος κταμένοιο
Ἀντίφῳ αἶψ' ἐπόρουσεν· ὁ δ' ἔκφυγε ποσσὶ θοοῖσιν
Ἐς πληθὺν ἑτάρων· κρατερὸν δέ μιν οὔτι δάμασσεν
Ἔγχος Τηλεφίδαο δαΐφρονος, οὕνεκ' ἔμελλεν
Ἀργαλέως ὀλέεσθαι ὑπ' ἀνδροφόνοιο Κύκλωπος
Ὕστερον· ὣς γάρ που στυγερῇ ἐπιήνδανε Μοίρῃ.
Εὐρύπυλος δ' ἑτέρωθεν ἐπῴχετο· τοῦ δ' ὑπὸ δουρὶ
Αἰὲν ἀποφθιμένοιο κατήριπε πουλὺς ὅμιλος.
Ἠΰτε δένδρεα μακρὰ, βίῃ δμηθέντα σιδήρου,
Οὔρεσιν ἐν λασίοισιν, ἀναπλήσαντα φάραγγας,
Κέκλιται ἄλλοθεν ἄλλα κατὰ χθονὸς, ὣς ἄρ' Ἀχαιοὶ
Δάμναντ' Εὐρυπύλοιο δαΐφρονος ἔγχεϊ θοῷ,
Μέσφ' ὅτε οἱ κίεν ἄντα μέγα φρονέων ἐνὶ θυμῷ
Υἱὸς Ἀχιλλῆος· τοὶ δ' ἄμφω δούρατα μακρὰ
Ἐν παλάμῃσι τίνασσον, ἐπ' ἀλλήλοισι μεμαῶτες·
Εὐρύπυλος δὲ πάροιθεν ἀνειρόμενος προσέειπε·
Τίς πόθεν εἰλήλουθας, ἐναντίον ἄμμι μάχεσθαι;
Ἦ σε πρὸς Ἀΐδα Κῆρες ἀμείλιχοι ἰθὺς φέρουσιν·
Οὐ γάρ τίς μ' ὑπάλυξεν ἐν ἀργαλέῃ ὑσμίνῃ·
Ἀλλά μοι ὅσσοι ἔναντα, λιλαιόμενοι μαχέσασθαι,
Δεῦρ' ἦλθον, πάντεσσι φόνον στονόεντ' ἐφέηκα
Ἀργαλέως· πάντων δὲ περὶ Ξάνθοιο ῥέεθρα
Ὀστέα τε, σάρκας τε, κύνες διὰ πάντ' ἐδάσαντο·
Ἀλλά μοι εἰπὲ τίς ἐσσί, τίνος δ' ἐπαγάλλεαι ἵπποις;
Ὣς φάμενον προσέειπεν Ἀχιλλέος ὄβριμος υἱός·
Τίπτε μ' ἐπισπεύδοντα ποτὶ κλόνον αἱματόεντα
Ἐχθρὸς ἐὼν, ὥσει τε φίλα φρονέων, ἐρεείνεις
Εἰπέμεναι γενεὴν, ἥνπερ μάλα πολλοὶ ἴσασιν;
Υἱὸς Ἀχιλλῆος κρατερόφρονός εἰμ', ὅς ποτ' ἐκεῖνον
Σεῖο πατέρ' ἐφόβησε, βαλὼν περιμήκεϊ δουρί·
Καί νύ κε μιν θανάτοιο κακαὶ περὶ Κῆρες ἔμαρψαν,
Εἰ μή οἱ στονόεντα θοῶς ἰήσατ' ὄλεθρον·
Ἵπποι δ' οἵ με φέρουσιν ἐμοῦ πατρὸς ἀντιθέοιο,
Ὃς τέκεθ' Ἅρπυια, Ζεφύρῳ παρὰ εὐνηθεῖσα·
Οἵ τε καὶ ἀτρύγετον πέλαγος διὰ ποσσὶ θέουσιν,
Ἄκρα ἐπιψαύοντες, ἴσον δ' ἀνέμοισι φέρονται·
Νῦν δ' ἐπεὶ οὖν ἵππων γενεὴν δάης ἠδὲ καὶ αὐτοῦ

Virgultorum, quæ rapidi ignis æſtus conficit
Haud difficulter, cùm autumnalis Boreas graſſatur.
Ita hoc irruente denſæ Troum acies profligabantur.
Æneas autem ſubegit Ariſtolochum pugnacem, *Promiſcua cædes.*
Ictum lapide in caput, & confregit
Bregma vnà cũ caſſide. Statim igitur oſſa animus reliquit.
Tydides porro Eumaũ interfecit acrẽ: qui quondã incolebat
Dardanum ſublimem, vbi Anchiſæ exſtant
Cubilia, quæ Cytheream brachiis ſuis domuit.
Ibi Agamemnon egregium occidit Stratũ: nec is in Thraciã
Rediit à bello, ſed procul à cara patria interiit.
Meriones verò ſuperauit Chlemum, Piſenore natum,
Glauci egregii dilectum & fidum ſodalem,
Qui habitabat prope vndas Limyri,
Eumque iuxta ac regem homines finitimi colebant,
Glauco cæſo, nec amplius imperii habenas tenente,
Omnes nẽpe: qui ſolum Phœnicium vndiq; circũhabitant:
Et ardua Maſſicytis iuga, aramq; Chimæræ
Alius autem alium peremit in acie. Inter quos *Strages ab Euryp. edita.*
Eurypylus multis funeſtas immiſit Parcas
Hoſtibus. Primum itaque bello acrem occidit
Eurytum: deinde Menœtium vario balthæo ornatum,
Eximios amicos Elephenoris & iuxta illos
Harpalum, qui prudentis Vlyſſis ſocius erat.
Verum ille negotium habebat alibi, neque opitulari
Poterat miniſtro occumbenti. At propter hunc ſodalis,
Antiphus cordatus necatum ob id inflammatur,
Et in Eurypylum emittit telum: ſed eum neutiquam
Sauciat: quia valida haſta non ità procul ab eo
Incidit in belli peritum Melanionem, quem olim mater
Peperit, ad pulchrifluum Caici amnem,
Clite, facie inſignis, ab Euryalo compreſſa.
Eurypylus autem propter amicum cæſum iratus,
Antiphum è veſtigio adortus eſt. At hic citus pedibus effugit
In turbam ſociorum, nec rigida eum confecit
Haſta Telephidæ bellacis: quia futurum erat,
Vt crudeliter dilaniatus à Cyclope homicida interiret
Poſtmodo: ſic enim triſti fato placebat.
Eurypylus autem ab alia parte ſe inferebat, eiúſq; haſta
Pertinaciter incumbentis fundebatur ingens caterua.
Veluti proceræ arbores cùm ferri violentia deſectæ ſunt,
In denſis montibus implent valles,
Alibi aliæ humi proſtratæ. Sic etiam Achiui
Sternebantur bellicoſi Eurypyli haſtis: *Neopt. ad Euryp. colloq. & ſermo eius.*
Donec contra eum venit excelſum animum gerens
Filius Achillis. Hi igitur ambo longas haſtas
In manib. quaſſabãt, adſe mutuò protis animis viã affectãtes.
Eurypylus autem princeps ſciſcitando compellauit alterum
Quis verò tu es? vnde veniſti ad pugnandum nobiſcum?
Num te implacabiles ad Ditem Parcæ auferunt?
Nemo enim in aſpero me conflictu effugit,
Sed quotquot ad pugnam premti obuiam mihi
Huc venerunt, his omnibus attuli necem luctificam
Traciter, & omnium ad fluenta Xanthi
Oſſa, & carnes omnino diſcerpſerunt canes.
Verum expone mihi quis ſis, & cuius te equis efferas?
Hæc locutum affatur ſtrenuus Achillis filius,
Quare me dum ad cruentum feſtino conflictum,
Hoſtis cùm ſis, perinde ac bene mihi cupiens interrogas?
Vt genus indicem: quod plurimis perquam notum eſt,
Filius ſum Achillis magnanimi: qui parentem
Tuum quondam in fugam vertit, prælonga haſta illum
Vbi dirum mortis exitium eum corripuiſſet, *Telephi plaga.*
Niſi protinus funeſtam ei plagam ſanaſſet.
Equi autem qui me portant ſunt egregii mei patris:
Quos Harpyia, cum Zephyro olim lecto commiſta peperit: *Achillis equi.*
Qui etiam ſterile pelagus pedibus tranſcurrunt
Extremas vix vngulas tingentes: dum aquè ac venti feruntur.
Nunc autem poſtquàm edoctus es, & de mea ipſius, & equorum proſapia:

Fac etiam inuictæ meæ haſtæ periculum, vertice
Vt collatis viribus eius vim cognoſcas. Origo autem eius in
Pelij excelſi, vbi truncum & ſtationem ſuam reliquit.
Inquit, & ex equis ad terram deſilit vir præclarus
Haſtam prolixam vibrans. Ille autem ex altera parte
Ingens ſaxum validis manibus corripuit,
Et ita torſit, vt in clypeum Neoptolemi ferretur
Aureum, quem tamen neutiquam concuſſit impactum.
ſimile. *Sed veluti rupes ſtabat vaſta in arduo monte. (præcipitat*
Quam nec omnium ſimul fluminum vis, quæ Iupiter ex alto
Loco mouere poteſt: ſiquidem radicibus hæret firmiſſimis
Sic intrepidus fortis Achillis natus perſtat.
Atqui nec hoc pacto audax Eurypyli robur exterruit
Rapidum Achillis filium: namque eum impellebat
Temeritas Deæq́ue fatales. In corde verò animus
Feruebat vtrique, & circum illos arma variè ornata
ſimile. *Sonitum dabant. Ipſiq́ue in ſeſe mutuo inuehebantur, vt beſtiæ*
Truces, quibus in montibus certamen ſurgit:
Quando triſti fame cor ſtimulatæ,
Aut de boue aut ceruo interempto contendunt.
Ambæ magno impetu concitatæ, adeò vt valles fremitu reſul-
Pugnantium: ita & hi concurrunt inter ſeſe (tent
Implacabili certamine commiſſi. Interea circū illos) longum
Vtrinque populorum agmina ſtrenuè rē gerebant, in (extēſa
In conflictu: atroxq́ue inter eos certamen incrudeſcebat.
Ipſi autem ſubitis ventorum flatibus ſimiles,
Haſtis conflictabantur cupientes diſpergere ſanguinem
Mutuum, eóſque indeſinenter Bellona exacuebat
Prope adſtans. Ideóque cōflictationis modum non faciebāt.
Sed clypeos ſibi mutuo tundebant. Quandoque etiam
Ocreas vulnerabant celſiſq́ue conis galeas,
Erat & qui corpus ſtringeret: nam grauis labor vrgebat
Magnanimos heroas. Diſcordia interim voluptate animo
percipiebat,
Eos intuens, plurimúſque ſudor manabat (bantur.
Vtrique. Qui in pugna *durantes ſubinde magis confirma-*
Vterque enim ex Deorum ſanguine erat. Cœlitum verò
Alij fortem Achillis filium decoratum gloria volebant,
Alij diuina forma præditum Eurypylum. At iſti inter ſe
Dimicabant, præduris ſimiles ſcopulis
Celſorum montium: & ingentē vtrinque ſtrepitū reddebant
Euryp. à Neopt. transfigitur. *Haſtis pulſata tunc ſcuta. Tandem verò longa*
Pelias Eurypyli mentum penetrat
Magno labore connixa, vnde puniceus continuò ſanguis,
Erumpit, animaq́ue per vulnus euolat
E membris, lethaliſque oculis offunditur caligo.
Prolabitur itaque in terram cum armis, vt viridis
Vel picea vel abies, horridi vi Boreæ
Et radicibus euulſa, tantum telluris ſpatium occupat
Corpus Eurypyli. Et magnum edit fragorem Troiana tellus,
Ac campus: viridiſque ſtatim circumfunditur cadaueri
Pallor, & honeſtum extinguit ruborem.
Neopt. occiſo inſultat & opima ſpolia detrahit. *Super hoc exultans magnificè gloriabatur fortis Heros.*
Eurypyle, iactitaſti ſanè, te Danaūm naues, & ipſos ſimul,
Hoſtiliter vaſtaturum, & nos omnes miſeris perditurum eſſe
Modis: verū nequaquā tibi Dij cupidinē iſtā expleuerunt:
Quod mea opera te profligauit, quamlibet indomitum,
Ingens patris mei haſta, quam nullus mortalis euitauit,
Nobis ſe obijciens, nec ſi totus eſſet aheneus.
Dixit: & è cadauere prælongam euellit haſtam
Raptim. Troes autem valde expauerunt conſpicati
Fortis animi virum, qui mox arma hoſti *detracta,*
Expeditis ſociis ad naues Achiuūm aſportanda dedit.
Neopt. Troianos inuadens fulmini confertur. *Ipſe autem in celerem currum & indefeſſos equos*
Fertur, qualis ruit per æthera vaſtum
Ab inuicto Ioue fulmen cum fulgetris,
Quod delabens ipſi etiam Dij exhorreſcunt,
Troum ſtrages. *Præter magnum Iouem. Præcipitans autem ad terram*
Arbores & aſperos montes perfringit.
Sic ille in Troas fertur, magno impetu, exitium illis *ſtruens.*

Καὶ δόρατος πείρησαι ἀπειρίτου ἡμετέροιο
Γνώμεναι ἀντιβίην. γενεὴ δέ οἱ ἐν κορυφῇσι
Πηλίου αἰπεινοῖο, τομὴν ὅθι λεῖπε, καὶ εὐνήν.
Ἦ ῥα, καὶ ἐξ ἵππων χαμάδις θόρε κύδιμος ἀνὴρ
Πάλλων ἐγχείην περιμήκετον· ὃς δ᾽ ἑτέρωθεν
Χερσὶν ὑπὸ κρατερῇσιν ἀπειρεσίην λάβε πέτρην·
Καί ῥα Νεοπτολέμοιο κατ᾽ ἀσπίδος ἧκε φέρεσθαι
Χρυσείης· τὸν δ᾽ οὔτι ποτισσύμενος στυφέλιξεν,
Ἀλλ᾽ ἅτε πρὼν εἱστήκει ἀπείριτος οὔρεϊ μακρῷ,
Τόν ῥα Διιπετέων ποταμῶν μένος, οὐδ᾽ ἅμα πάντων,
Ἄψ ὦσαι δύναται· ὁ γὰρ ἔμπεδον ἐρρίζωται,
Ὣς μένεν ἄτρομος Ἀχιλλέος ὄβριμος υἱός.
Ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ὥς, τάρβησε θρασὺ σθένος Εὐρυπύλοιο
Ἄσπετον υἷ᾽ Ἀχιλῆος, ἐπεί ῥά μιν ὀτρύνεσκε
Θάρσος ἑὸν, καὶ Κῆρες, ὑπὸ κραδίῃσι δὲ θυμὸς
Ἔζεεν ἀμφοτέροισι, περὶ σφισι δ᾽ αἰόλα τεύχη
Ἔβραχεν· οἳ δ᾽ ἅτε θῆρες ἐπήϊσαν ἀλλήλοισι
Σμερδαλέοι, τοῖσίν τε κατ᾽ οὔρεα δῆρις ἀέξει,
Ὁππότε λευγαλέῳ λιμῷ βεβολημένοι ἦτορ,
Ἢ βοὸς, ἢ ἐλάφοιο περικταμένου πονέωνται,
Ἄμφω πειράοντες, ἐπικτυπέουσι δὲ βῆσσαι
Μαρναμένων· ὣς οἵ γε συνήϊσαν ἀλλήλοισι,
Δηρὸν συμφορέοντες ἀμείλιχον· ἀμφὶ δὲ μακραὶ
Λαῶν ἀμφοτέρωθεν ἀολλέα πονέοντο φάλαγγες
Ἐς μόθον ἀργαλέον· περὶ δέ σφισι δῆρις ὀρώρει·
Οἱ δ᾽ αἰχμαῖς ῥιπῇσιν ἐοικότες αἰψηρῇσι,
Σὺν ῥ᾽ ἔβαλον μελίῃσι, μεμαότες αἷμα χεάσθαι
Ἀλλήλων· τοὺς δ᾽ αἰὲν ἐποτρύνεσκεν Ἐνυὼ
Ἐγγύθεν ἱσταμένη· τοὶ δ᾽ οὐκ ἀπέληγον ὁμοκλῆς,
Ἀλλὰ σφέας οὔταζον ἐς ἀσπίδας· ἄλλοτε δ᾽ αὖτε
Οὔταζον κνημῖδας, ἰδ᾽ ὑψιλόφους τρυφαλείας·
Καί τις καὶ χροὸς ἧπτ᾽, ἐπεὶ πόνος αἰνὸς ἔπειγε
Θαρσαλέους ἥρωας· Ἔρις δ᾽ ἐπιτέρπετο θυμῷ
Κείνους εἰσορόωσα· πολὺς δ᾽ ἐξέρρεεν ἱδρὼς
Ἀμφοτέρων· οἳ δ᾽ αἰὲν ἐκαρτύνοντο μένοντες·
Ἄμφω γὰρ μακάρων ἔσαν αἵματος· οἱ δ᾽ ἀπ᾽ Ὀλύμπου,
Οἱ μὲν γὰρ κύδαινον Ἀχιλλέος ὄβριμον υἷα,
Οἱ δ᾽ αὖτ᾽ Εὐρύπυλον θεοειδέα· τοὶ δ᾽ ἑκάτερθεν
Μάρναντ᾽, ἀκμήτοισιν ἐειδόμενοι σκοπέλοισιν
Ἠλιβάτων ὀρέων· μέγα δ᾽ ἔβραχον ἀμφοτέρωθεν
Θεινόμεναι μελίῃσι περ᾽ ἀσπίδες· ὀψὲ δὲ μακρὰ
Πηλιὰς Εὐρυπύλοιο διήλυθεν ἀνθερεῶνος,
Πολλὰ πονησαμένη· τοῦ δ᾽ ἔκχυτο φοίνιον αἷμα
Ἐσσυμένως, ψυχὴ δὲ δι᾽ ἕλκεος ἐξεποτήθη,
Ἐκ μελέων· ὀλοὴ δὲ κατ᾽ ὀφθαλμῶν πέσεν ὄρφνη·
Ἤριπε δ᾽ ἐν τεύχεσσι κατὰ χθονὸς, ἠύτε βλωθρὴ
Ἢ πίτυς, ἢ ἐλάτη, κρυεροῦ Βορέαο βίηφι
Ἐκ ῥιζῶν ἐριποῦσα· τόσον [illegible] γαίας
Εὐρυπύλοιο δέμας· μέγα δ᾽ ἔβραχε Τρώϊον οὖδας,
Καὶ πεδίον· χλοερὴ δὲ θοῶς κατεχεύατο νεκρῷ
Ὠχρότης, καὶ καλὸν ἀπημάλδυνεν ἔρευθος·
Τοῦ δ᾽ ἐπικαγχαλόων, μεγάλ᾽ εὔχετο καρτερὸς ἥρως·
Εὐρύπυλ᾽, ἦ που ἔφης Δαναῶν νέας, ἠδὲ καὶ αὐτοὺς
Δηώσειν, καὶ πάντας ὀϊζυρῶς ἀπολέσσειν
Ἡμέας. ἀλλά σοι οὔτι θεοὶ τελέεσκον ἐέλδωρ,
Ἀλλ᾽ ὑπ᾽ ἐμοί σ᾽ ἐδάμασσε, καὶ ἀκάματόν περ ἐόντα,
Πατρὸς ἐμοῖο μέγ᾽ ἔγχος, ὅπερ βροτὸς οὔτις ἀλύξει
Ἡμῖν ἄντα μολὼν, οὐδ᾽ εἰ πάγχαλκος ἔῃσιν.
Ἦ ῥα, καὶ ἐκ νέκυος περιμήκετον εἴρυσεν αἰχμὴν
Ἐσσυμένως· Τρῶες δὲ μέγ᾽ ἔτρεσαν εἰσορόωντες
Ἄνδρα καρτερόθυμον, ὁ δ᾽ αὐτίκα τεύχε᾽ ἀπηύρας,
Δῶκε θοοῖς ἑτάροισι φέρειν ποτὶ νῆας Ἀχαιῶν·
Αὐτὸς δ᾽ ἐς θοὸν ἅρμα θορὼν, καὶ ἀτειρέας ἵππους
Ἤϊεν, οἷός τ᾽ εἶσι δι᾽ αἰθέρος ἀπλέτοιο,
Ἐκ Διὸς ἀκαμάτοιο σὺν ἀστεροπῇσι κεραυνὸς,
Ὅν τε περιδδείσωσι, καὶ ἀθάνατοι κατὰ πάντα
Νόσφι Διὸς μεγάλοιο· ὁ δ᾽ ἐσσυμένος ποτὶ γαῖαν,
Δένδρεά τε ῥήγνυσι, καὶ οὔρεα παιπαλόεντα·
Ὣς ὁ θοῶς Τρώεσσιν ἐπέσσυτο, πῆμα κορύσσων·

Δάμνατο

Δάμνατο δ' ἄλλοθεν ἄλλος, ὅσους κίχον ἄμβροτοι ἵπποι.
Πλήθετο δὲ χθονὸς οὖδας, ἄδην δ' ἐρυθαίνετο λύθρῳ·
Ὡς δ' ὅτε μυρία κὰτ φύλλα κατ' οὔρεος ἐν βήσσῃσι
Ταρφέα πεπτηῶτα, χύδην κατὰ γαῖαν ἐρέψῃ,
Ὣς Τρώων τότε λαὸς ἀάσπετος ἐν χθονὶ κεῖτο
Χερσὶ Νεοπτολέμοιο, καὶ Ἀργείων ἐρισθενέων,
Ὧν ἀπέτως ὑπὸ χερσὶν ὑπέρρεεν αἷμα καὶ ἱδρώς,
Αὐτῶν ἠδ' ἵππων· μάλα δ' ἄντυγες ἀμφ' ὀχέεσφι
Κυάνεαι, δινέοντι σὺν τροχάλοις ἐγξὶν ἰοῦσι·
Καὶ νύ κε Τρώϊοι υἷες ἔσω πυλέων ἀφίκοντο,
Πόρτιες ὥς τε λέοντα φοβεύμεναι, ἢ σύες ὄμβρον,
Εἰ μὴ Ἄρης ἀλεγεινὸς, ἀρηγέμεναι μενέαινων
Τρωσὶ φιλοπτολέμοισι, κατήλυθεν Οὐλύμποιο
Κρύβδ' ἄλλων μακάρων· φέρον δέ μιν ἐς μόθον ἵπποι
Αἴθων, καὶ Φλέγυος· Κόναβος δ' ἐπὶ τοῖσι, Φόβος τε·
Τοὺς Βορέῃ κελάδοντι τέκε βλοσυρῶπις Ἐριννὺς
Πῦρ ὀλοὸν πνείοντας· ὑπέστενε δ' αἰόλος αἰθὴρ
Ἐσσυμένων ποτὶ δῆριν· ὁ δ' ὀτραλέως ἀφίκανεν
Ἐς Τροίην· περὶ δ' αἶα μέγ' ἔκτυπε, θεσπεσίοισιν
Ἵππων ἀμφὶ πόδεσσι· μολὼν δ' ἄγχιστα κυδοιμοῦ,
Πάλλε δόρυ βριαρόν· μέγα δ' ἴαχε, Τρωσὶ κελεύων
Ἀντιάαν δηΐοισι κατὰ κλόνον, οἳ δ' ἀΐοντες
Θεσπεσίην ὄπα, πάντες ἐθάμβεον· οὐ γὰρ ἴδοντο
Ἄμβροτον ἀθανάτοιο θεοῦ δέμας, οὐδὲ μὲν ἵππους·
Ἠέρι γὰρ κεκάλυπτο· νόησε δὲ θέσκελον αὐδὴν,
Ἔκποθεν ἀΐξασαν ἄδην εἰς οὔατα Τρώων,
Ἀντιθέου Ἑλένοιο κλυτὸς νόος. ἐν δ' ἄρα θυμῷ
Γήθησεν, καὶ λαὸν ὑποσσύμενον μέγ' ἄυτει·
Ἆ δειλοί, τί φέβεσθε φιλοπτολέμου Ἀχιλῆος
Υἱέα θαρσαλέον; θνητός νύ τίς ἐστι καὶ αὐτός·
Οὐδέ οἱ ἶσον Ἄρηι πέλει ἀνήρ, ὅς μεν ἀρήγει
Ἡμῖν ἐελδομένοισι· βοᾷ δ' ὅγε μακρὰ κελεύων
Μάρνασθ' Ἀργείοισι κατὰ κλόνον· ἀλλ' ἄγε θυμῷ
Τλῆτε φίλοι, καὶ θάρσος ἐνὶ στήθεσσι βάλεσθε·
Οὐ γὰρ ἀμείνονα Τρωσὶν ὀΐομαι ἄλλον ἱκέσθαι
Ἀλκτῆρα πτολέμοιο· τί γὰρ ποτὶ δῆριν Ἄρηος
Λώϊον, εὖτε βροτοῖσι κορυσσομένοισιν ἀμύνει.
Ὃς νῦν ἡμῖν ἵκανεν ἀρήγων· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
Μνήσασθε πτολέμοιο, δέος δ' ἀπὸ νόσφι βάλεσθε.
Ὣς φάτο· τοὶ δ' ἵσταντο κατ' ἀντίον Ἀργείοισιν,
Ἠΰτ' ἐνὶ ξυλόχοισι κύνες κατέναντα λύκοιο
Φεύγοντες τὸ πάροιθε, βίην περὶ φωσὶ μάχεσθαι,
Ταρφέα μηλονόμοιο παρεγγυόωντος ἔπεσσιν.
Ὣς ἄρα Τρώϊοι υἷες ἀνὰ μόθον αἰνὸν Ἄρηος
Δείματος ἐκτὸς ἔσαν· κατ' ἀντίον ἀνέρος ἀνὴρ
Μάρνατο θαρσαλέως· περὶ δ' ἔκτυπεν ἔντεα φωτῶν
Θεινόμενα ξιφέεσσι καὶ ἔγχεσι, καὶ βελέεσσιν·
Αἰχμαὶ δ' ἐς χρόα δῦνον· ἐδεύετο δ' αἵματι πολλῷ
Δεινὸς Ἄρης· ὀλέκοντο δ' ἀνὰ μόθον ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ.
Μαρναμένων ἑκάτερθε· μάχη δ' ἔχεν ἶσα τάλαντα.
Ὡς δ' ὁπότ' αἰζηοὶ μεγάλης ἀνὰ γουνὸν ἀλωῆς
Ὄρχατον ἀμπελόεντα διατμήγωσι σιδήρῳ
Σπερχόμενοι, τῶν δ' ἶσον ἀέξεται εἰς ἔριν ἔργον,
Ὁππότ' ἴσοι τελέθωσιν ὁμηλικίῃ τε βίῃ τε,
Ὣς τῶν ἀμφοτέρωθε μάχης ἀλεγεινὰ τάλαντα
Ἶσα πέλεν· Τρῶες γὰρ ὑπέρβιον ἐνθέμενοι κῆρ
Μίμνον, ἀταρβήτοιο πεποιθότες Ἄρεος ἀλκῇ·
Ἀργεῖοι δ' ἄρα παιδὶ μενεπτολέμου Ἀχιλῆος·
Κτεῖνον δ' ἀλλήλους· ὀλοὴ δ' ἀνὰ μέσσον Ἐνυὼ
Στρωφᾶτ' ἀργινόεντι λύθρῳ πεπαλαγμένη ὤμους,
Καὶ χεῖρας· ἐκ δέ οἱ αἰνὸς ἀπὸ μελέων ῥέεν ἱδρώς·
Οὐδ' ἑτέροισιν ἄμυνεν, ἴσῃ δ' ἐπετέρπετο χάρμῃ,
Αἰδομένη φρεσὶν ᾗσι Θέτιν καὶ δῖον Ἄρηα.
Ἔνθα Νεοπτόλεμος τηλέκλυτον Περιμήδεα
Δάμναθ', ὃς οἰκί' ἔναιε παρὰ Σμινθήϊον ἄλσος·
Τῷ δ' ἔπι, Κέστρον ἔπεφνε, μενεπτόλεμόν τε Φάληρον
Καὶ κρατερὸν Περίλαον, ἐϋμμελίην τε Μέναλκην,
Ὃν τέκετ' Ἰφιάνασσα παρὰ ζαθέοιο πόδα Κίλλης
Τεχνήεντι Μέδοντι, δαήμονι τεκτοσυνάων·

Tum alibi alius ſternitur, quos immortales equi aſſequũtur.
Ac oppletur telluris æquor, & cruore totum rubeſcit.
Ut quando innumera folia, de monte in valles
Confertim delapſa tellurem cumulatim obtegunt.
Sic innumerabilis tunc Troum multitudo ſtrata erat,
Manibus Neoptolemi & fortium Argiuûm.
Quorũ inter manus larga vis ſãguinis & ſudoris demana-
Tum ab ipſis, tum ab equis, et abundè canthi, ab vtroq; cur-
Mori, circa curuaturas ſuas, rigabantur. (ruum latere
Et ſanè Troum filij intra portas veniſſent,
Vt vitula leonem, aut ſues imbrem fugientes:
Niſi Mars triſtificus, auxiliari cupiens
Bellicoſis Troianis, delapſus eſſet cælo
Clam aliis Diis. portabant autem illum ad prælium equi
Æthon & Phlogius, & Conabus cum his Phobuſq;.
Quos graui ſono Boreæ peperit Erinnys, truci vultu conſpi-
Sæuum ignem efflantes: & ingemuit varius æther (cienda,
Ruentibus his ad conflictum deuenit ergo properè
Ad Troiam: valde autem terra inſonuit, concuſſa diuinis
Equorum pedibus. Et quam proximè conflictum prouectus
Validam quaſſauit haſtam ſubitoq; immani clamore, iuſſit
Vt hoſtiũ impulſione exciperent, quos vbi inaudierũt. (Troia.
Diuinam vocẽ, omnes ſtupor inceſſit. Nõ enim cõtuebantur
Ambroſium immortalis Dei corpus, neque equos:
Aeris.n. nebula obtectus erat. Animaduertit autem vocem
Vndecunque ſatis clarè ad Troum aures delatam, (diuinã,
Mens celebris eximij Heleni. Is ex animo
Gauiſus populum diffugientem clamore reuocat.
Heu timidi quid fugitis bellicoſi Achillis
Temerarium filium? Mortalis certè & ipſe eſt,
Nec Martem robore æquat, qui ſtrenue opitulatur
Nobis deſiderantibus, magnoq; vociferatu nos exhortatur
Ad dimicandum acie cum Argiuis. Verùm agite animis
Durate amici, & fiduciam in pectoribus concipite.
Non enim meliorem Troianis exiſtimo alium affore
Belli hoſtilis propulſatorẽ. Quid enim ad conflictũ Marte
Præſtabilius, cũ mortalib. in procinctu ſtãtibus fert ſuppetias.
Vt nunc venit nobis opitulator: ſed tamen etiam ipſi
Memores eſtote belli, & formidinẽ procul à vobis abijcitote.
Sic dixit. At illi fronte in Argiuos directa reſiſtunt:
Velut in ſyluis canes aduerſus lupum,
Ante a fugientes, vires conuertunt ad pugnandum,
Identidem ouium paſtore verbis illos extimulante.
Sic & Troiugenæ in acerbo Martis tumultu
Extra metum ſunt: & contra virum vir
Pugnat fidenter, increpántque arma virûm,
Pulſata gladiis & haſtis, atque iaculis,
Sed & cuſpides in corpus penetrãt, ac multo cruore madeſcit
Mars acer: dum trucidantur in conflictu alius poſt alium,
Vtro citroq; dimicantiũ. Nam pugna æquas lãces habebat.
Vt cùm iuuenes in fertili ingentis vinea ſolo,
Ordines vitibus conſitos amputant ferro
Feſtinantes. horúmque certatim opus æquale increſcit.
Quandoquidem ætate atque robore pares ſunt.
Ita illorum vtrobique triſtes pugnæ lances
Æquali diſcrimine erant. Troes enim, cùm prævalidum a-
nimis robur indidiſſent,
Reſiſtebant, imperterriti Martis ope confiſi:
Argiui contra filio bellipotentis Achillis freti
Et trucidabant ſe mutuos. Sæváque in medio Bellona
Verſabatur, triſti ſanie humeros polluta,
Ac manus: teterq; ei à membris ſudor defluebat, (piebat.
Et neutros adiuuabat: ſed ex æqua pugna voluptatem ca-
Dum animo ſuo Thetim, & Martem diuinum ſimul vere-
Ibi Neoptolemus celebrem Perimedem (retur.
Deiecit: qui ædes tenebat iuxta lucum Smintheum.
Et poſt eum, Ceſtrum obtrũcauit, belloq; ſtrenuum Phalerum
Ac fortem Perilaum, haſtáque bonum Menalcam,
Quem edidit Iphianaſſa, ad ſacras Cillæ radices
Artificioſo Medonti, fabricatura perito.

Mars Troianis auxilio venit.

Martis equi.

Helenus intellecta Martis præſentia Troes à fuga reuocat.

Troiani ſtrenuum reſiſtunt: per compa.

Anceps prælium, ſimili declaratum.

Bellonæ proſopopœia.

Cædes à Neopt. commiſſa.

Is quidem domi manſerat in patria tellure ſibi dilecta.
De filiis autẽ fructũ nõ cepit. Nã laborẽ eius operaq; cuncta,
Poſteaquam exſtinctus fuit, alieni hæredes diuiſerunt.

Variorum cæſorum deſcriptio.

Deiphobus autem Lyconẽ & Meneptolemũ interemit,
Paulum ſupra inguen feriens, & circa longam haſtam
Cuncta inteſtina eff unduntur, adeoq; totus venter erumpit.
Hinc Æneas Damantem occidit, qui olim
Aulidem incolebat, & comes fuerat Arceſilai
Ad Troiam. Sed non vidit denuo patrium ſolum.
Euryalus inſuper ſubigit iaculo miſerabiliter ictum
Aſtræum, cuius ſubito trans pectus volauerat
Luctifica haſta, & ſtomachi vias præciderat
Homini mortẽ afferens. cibiq; illi cũ ſanguine permiſcentur.
Nec ita procul ab eo profligat Agenor magnanimus
Hippomenem bonum Teucri pugnacis ſodalem,
In claue ceruicis ſubito percuſſum: cumq; ſanguine animus
Exilit è corpore, & lethalis ei nox offunditur.
Teucro itaque mœror oboritur interfecto amico,
Et citum emittit telum in Agenorem intendens.
Verum hunc non contingit. Pauxillum enim declinabat:
Sed cecidit Deiphontis bellicoſi, qui in propinquo erat,
In læuum oculum, & per aurem vſque penetrauit
Dexteram, pupillamq; diffidit. Quia fata
Sæuum impulerant telum quò valebant. Ille autem in pedes
Erectus ſubſiliebat. Eiaculatus igitur ſagittam alteram
Cum ſtridore in iugulum infixit, & ceruicis neruos diſſecuit
Ex aduerſo irruens, eúmque triſte Fatum apprehendit.
Porrò alius alij exitium creabat. Ideo Parcæ lætabantur
Ac Fatalis interitus triſtiſq; Diſcordia, valde cruoris appetens magno ardore percita
Immenſum tollebat clamorem, cui Mars ex aduerſo reſpõ- (dit
Horrendum, & Troianis magnam inſpirauit fiduciam,
Argiuiſq; fugam: & ſubito Phalanges tremefactas retro egit.

Neoptolemi fortitudo.

Sed tamen Achillis filium non conſternat. Imò hic ſubſiſtens
Fortiter pugnam ciet, & alium poſt alium interficit:
Vt ſi quiſpiam muſcis lac obeuntibus
Malum illidat puer tenellus. Qua plaga
Paulatim attritæ omnes propè, alibi tamen aliæ
Animam exhalant. At puer ſtudio iſto delectatur.
Sic etiam alacer implacabilis Achillis natus
Gaudet ſtrage cadauerum, & nihili pendit Martem
Troianis opitulantem: ſed alibi alios multat,
Exercitum Græcorum inuadentes, ceu venti procellis
Reſiſtit incumbentibus vaſti montis iugum: (contraeuntis
Ita ille perſiſtebat intrepidus, quare Mars ei tam alacriter
Succenſebat. Iámq; contra ipſum certamen ingreſſurus erat

Contra Martem Pallas de cœlo venit.

Ipſe, nube abiecta ſacra: niſi Minerua
Ex Olympo deſiluiſſet ad Idam opacam.
Intremuit autem alma tellus, & ſonorus alueus
Xanthi: adeò expauit: timorq; infregit animum
Nympharum. Timebant enim ciuitati Priami.
Nam magni Iouis animus dudum ille ſe prodebat.
Diuiſque arma circumquaq; fulguribus coruſcabant:
Ac horrendi Dracones ab inſuperabili ſcuto
Rapidum ignem ſpirabant: atq; ſummo nubes attingebat
Caſſis diuina: cum veloci igitur Marte deſtinarat
Repente certamen inire, niſi alma Iouis prouidentia
Vtrumque deterruiſſet, ab excelſo æthere
Terrificum intonans. Mars igitur prælio abſcedit,

Diſceſſus Martis & Mineruæ à Prælio.

Et recipit ſe in Thraciam brumalem: neq; amplius Troum
Cura afficitur animus eius inuictus. Nec ſanè induſtria
Pallas in Troum campo manſit: ſed etiam ipſa
Se contulit in religioſam Athenienſiũ terram. Nec amplius
Soliciti erant. Troianorum igitur nati deſtituuntur (de pugna

Fuga Troianorum, per comparat.

Viribus. Argiui autem magna belli cupiditate ſuccenſi
Cedentibus inſtant è veſtigio: tanquam venti
Nauibus, quæ erectis carbaſis in maris fluctum procurrunt
Vaſtum: aut virgultis robur ignis, aut ceruis
Impigri in montibus canes prædam appetentes.
Ita Danai in hoſtes inuehebantur: quoniam ipſis

Ἀλλ' ὁ μὲν, οἴκοι ἔμιμνε φίλῃ ἐνὶ πατρίδι γαίῃ·
Παίδων δ' οὐκ ἀπόνητο· πόνον δέ οἱ ἔργα τε πάντα,
Χηρωσταὶ μετόπισθεν ἀποφθιμένοιο, δάσαντο·
Δηίφοβος δὲ, Λυκῶνα, Μενεπτόλεμόν τε κατέκτα,
Τυτθὸν ὑπὲρ βουβῶνα τυχών· περὶ δ' ἔγχεϊ μακρῷ
Ἔγκατα πάντ' ἐχύθη· ἐκ δ' ἐξέσσυτο νηδύς·
Αἰνείας δὲ Δάμαντα κατέκτανεν, ὅς τε πάροιθεν
Αὐλίδα ναιετάασκε, συνέσπετο δ' Ἀρκεσιλάῳ
Ἐς Τροίην· οὐδ' ἔτι φίλην πάλιν ἔδρακεν αἶαν·
Εὐρύαλος δ' ἐδάμασσε βαλὼν ἀργεινὸν ἄκοντα
Ἀστραῖον· τοῦ δ' αἶψα διὰ στέρνοιο ποτᾶτο
Αἰχμὴ ἀεικέα· στομάχου δ' ἀπέκερσε κελεύθους
Ἀνέρι κῆρα φέρουσα, μίγη δέ οἱ εἴδατα λύθρῳ·
Τοῦ δ' ἄρα βαιὸν ἄπωθεν, ἕλεν μεγάθυμος Ἀγήνωρ
Ἱππομένην, Τεύκροιο δαΐφρονος ἐσθλὸν ἑταῖρον,
Τύψας ἐς κληῖδα θοῶς· σὺν δ' αἵματι θυμὸς
Ἔκθορεν ἐκ μελέων· ὀλοὴ δέ μιν ἀμφεχύθη νύξ·
Τεύκρῳ δ' ἔμπεσε πένθος, ἀποκταμένου ἑτάροιο·
Καὶ βάλεν ὠκὺν ὀϊστὸν, Ἀγήνορος ἄντα τανύσσας.
Ἀλλά οἱ οὔτι τύχησεν, ὑπεκλίνθη γὰρ μάλα τυτθόν·
Ἔμπεσε δ' ἐγγὺς ἐόντι δαΐφρονι Δηϊφόντῃ
Λαιὸν ὀφθαλμόν· διὰ δ' οὔατος ἐξεπέρησε
Δεξιτεροῦ γλήνην τε διέτμαγεν· οὕνεκα μοῖραι
Ἀργαλέον βέλος ὦσαν ὅπῃ θέλον· ὃς δ' ἔτι ποσσὶν
Ὀρθὸς ἀνεσκαίρεσκε· βαλὼν δ' ἄρα δεύτερον ἰὸν,
Λαιμῷ ἐπιρροιζηδὸν· διέθρισε δ' αὐχένος ἶνας
Ἀντικρὺ ἀΐξας· τὸν δ' ἀργαλέη κίχε μοῖρα·
Ἄλλος δ' ἄλλῳ τεῦχε μόρον· κεχάροντο δὲ Κῆρες.
Καὶ Μόρος· ἀγνώσσασα δ' Ἔρις μέγα μαιμώωσα,
Ἤϋσε μάλα μακρὸν, Ἄρης δέ οἱ ἀντεβόησε
Σμερδαλέον. Τρώεσσι δ' ἐνέπνευσεν μέγα θάρσος,
Ἀργείοισι δὲ φύζαν· ἄφαρ δ' ἐλέλιξε φάλαγγας·
Ἀλλ' οὐχ υἷα φόβησεν Ἀχιλλέος· ἀλλ' ὅ γε μίμνων,
Μάρνατο θαρσαλέως, ἕτερον δ' ἐπὶ κτάνεν ἄλλῳ·
Ὡς δ' ὅτε τις μυίῃσι περὶ γλάγος ἐρχομένῃσι,
Χεῖρα περιρρήνῃ κοῦρος νέος· αἱ δ' ὑπὸ πληγῇ
Τυτθὸν δαμναμέναι σχεδὸν ἄλλοθεν ἄλλαι
Θυμὸν ἀποπνείουσι, πάϊς δ' ἐπιτέρπεται ἔργῳ·
Ὣς ἄρα φαίδιμος υἱὸς ἀμειλίκτου Ἀχιλῆος,
Γήθεεν ἀμφὶ νέκυσσι, καὶ οὐκ ἀλέγιζεν Ἄρηος
Τρωσὶν ἐπαΐσσοντος· ἔπεφνε δ' ἄλλοθεν ἄλλον,
Λαοὺς ἐπαΐσσοντας, ὅπως ἀνέμοιο θυέλλας
Μίμνει ἐπεσσυμένας ῥίον οὔρεος μεγάλοιο κολώνη,
Ὣς ἄρα μίμνεν ἄτρεστος, Ἄρης δέ οἱ ἐμμεμαῶτι
Χώετο, καί οἱ ἔμελλεν ἐναντία δηριάασθαι,
Αὐτὸς ἀπορρίψας ἱερὸν νέφος· εἰ μὴ Ἀθήνη
Ἔκποθεν Οὐλύμποιο θόρεν ποτὶ δάσκιον Ἴδην.
Ἔτρεμε δὲ χθὼν δῖα, καὶ ἠχήεντα ῥέεθρα
Ξάνθου, τόσσον ἔλυσε, δέος δ' ἀμφεκέκλασε θυμὸν
Νυμφάων· φοβέοντο δ' ὑπὲρ Πριάμοιο πόληος.
Δὴ γάρ οἱ μεγάλοιο Διὸς διεφαίνετο θυμὸς
Τεύχεσι δ' ἀμβροσίοισι περὶ στεροπὴ
Σμερδαλέοι δὲ δράκοντες, ἀπ' ἀσπίδος ἀργαλέοιο
Πῦρ ἀμοθεν πνείεσκον· ἄνω δ' ἔψαυε νεφέεσσι
Θεσπεσίη τρυφάλεια· θοῷ δ' ἤμελλεν Ἄρηϊ
Μάρνασθ' ἐσσυμένως, εἰ μὴ Διὸς οὐ νόημα
Ἀμφοτέρους ἐφόβησεν, ἀπ' αἰθέρος αἰπεινοῖο
Βροντήσας ἀλεγεινὸν, Ἄρης δ' ἀπεχάζετο χάρμης·
Ἵκετο δ' ἐς Θρήκην δυσχείμερον· οὐδ' ἔτι Τρώων
Μέμβλετό οἱ κατὰ θυμὸν ὑπέρβιον, οὐδὲ μὲν ἐσθλὴ
Παλλὰς ἐνὶ πεδίῳ Τρώων μένεν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ
Ἷξεν Ἀθηναίων ἱερὸν πέδον· οὐδ' ἔτι χάρμης
Μνώοντ' ἐλπομένης· λείποντο δὲ Τρώϊοι υἷες
Ἀλκῆς· Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἱέμενοι πολέμοιο,
Χαζομένοισιν ἕποντο κατ' ἴχνιον, ἠΰτ' ἀῆται
Νήεσσιν ἐσσυμένῃσιν ἅμα λαίφεσιν εἰς ἁλὸς οἶδμα
Ὄμβριμον, ἢ θάμνοισι πυρὸς μένος, ἠὲ κεμάδεσσιν
Ὀτρηροὶ κατ' ὄρεσφι Κύνες λελιημένοι ἄγρης,
Ὣς Δαναοὶ δηΐοισιν ἐπήϊσαν, οὕνεκ' ἄρ' αὐτοῖς

Υἱὸς

Υἱὸς Ἀχιλλῆος μεγάλῳ δορὶ θαρσαλέος,
Κτείνων ὃν κε τύχῃσι κατὰ κλόνον. οἱ δ' ὑπὸ φύζαν
Χαζόμενοι, κατέδυσαν ἐς ὑψίπυλον πολίεθρον·
Ἀργεῖοι δ' ἄρα τυτθὸν ἀνέπνευσαν πολέμοιο,
Ἔλσαντες Πριάμοιο κατὰ πτόλιν ἔθνεα Τρώων,
Ἄρνας ὅπως σταθμοῖσιν ἐπ' οἰοπόλοισι νομῆες·
Ὡς δ' ὁπότ' ἀμπνείουσι βόες μέγα κεκμηῶτες,
Ἄχθος ἀνειρύσαντες ἄνω ποτὶ δύσβατον ἄκριν,
Πυκνὸν ἀνασθμαίνοντες ὑπὸ ζυγὸν· ὣς ἄρ' Ἀχαιοὶ
Ἄμπνεον ἐν τεύχεσσι κεκμηκότες· ἀμφὶ δὲ πύργοις
Μάρνασθαι μεμαῶτες, ἐκυκλώσαντο πόληα·
Οἱ δ' ἄρα ἐνὶ πύλῃσιν ἐπειρύσαντες ὀχῆας,
Ἐν τεύχεσσιν ἔμιμνον ἐπεσσυμένων μένος ἀνδρῶν·
Ὡς δ' ὅτε μηλοβοτῆρες ἐνὶ σταθμοῖσι μένωσι
Λαίλαπα κυανέην, ὅτε χείματος ἦμαρ ἵκηται
Λάβρον ὁμοῦ στεροπῇσι, καὶ ὕδατι καὶ νεφέεσσι
Ταρφέσιν, οἱ καὶ μάλ' οὔτι λιλαιόμενοί περ ἱκέσθαι,
Ἐς νομὸν ἀΐσσουσιν, ἄχρις μέγα λωφήσειε
Χεῖμα, καὶ ἀρύσσειν ποταμοὶ μεγάλα βρομέοντες,
Ὡς οἵγ' ἐν τείχεσσι μένον δειμαίνοντες ὁμοκλὴν
Δυσμενέων· λαοὶ δὲ θοῶς ἐπέχυντο πόληϊ·
Ὡς δ' ὁπότε ψᾶρες πετόπλεοι, ἢ κολοιοὶ
Καρπῷ ἐλαιΐνῳ θαμέες περὶ πάγχυ πέσωσι,
Βρώμης ἱέμενοι θυμηδέος, οὐδ' ἄρα τούς γε
Αἰζηοὶ βοόωντες ἀποτρωπῶσι φέβεσθαι,
Πρὶν φαγέειν, λιμὸς γὰρ ἀναιδέα θυμὸν ἀέξει.
Ὡς Δαναοὶ Πριάμοιο τότ' ἀμφεχέοντο πόληϊ
Ὄμβριμοι, ἐν δὲ πύλῃσι πέσον, μεμαῶτες ἐρύσσαι
Ἔργον ἀπειρέσιον κρατερόφρονος Ἐννοσιγαίου.
Τρῶες δ' οὐ λήθοντο μάχης, μάλα περ δεδιῶτες,
Ἀλλὰ καὶ ὣς, πύργοισιν ἐφεσταότες, πονέοντο
Νωλεμέως. οἱ δ' αἰὲν πολυμμήτων ἀπὸ χειρῶν
Θρῷσκον ὁμῶς λᾶεσσι, καὶ αἰγανέῃσι θοῇσι
Δυσμενέων ἐς ὅμιλον, ἐπεί σφισι τλήμονα Φοῖβος
Ἧκε βίην· αἰεὶ γάρ οἱ ἀμύνειν ἤθελε θυμὸς
Τρωσὶν ἐϋπτολέμοισι, καὶ Ἕκτορος οἰχομένοιο·
Ἔνθ' ἄρα Μηριόνης συχεὸν προέηκε βέλεμνον,
Καὶ βάλε Φυλοδάμαντα φίλον κρατεροῖο Πολίτε.
Τυτθὸν ὑπὸ γναθμοῖο. πάγη δ' ὑπὸ λαιμὸν ὀϊστός·
Κάππεσε δ' αἰγυπιῷ ἐναλίγκιος, ὅν τ' ἀπὸ πέτρης
Ἐμ εὐγλώχινι βαλὼν αἰζηὸς ὀλέσσῃ,
Ὡς ὁ θοῶς πύργοιο κατήριπεν αἰπεινοῖο·
Γυῖα δέ οἱ λίπε θυμός· ἐπέβραχε δ' ἔντεα νεκρῷ·
Τῷ δ' ἐπικαγχαλόων υἱὸς κρατεροῖο Μόλοιο.
Ἄλλον ἐφῆκεν ὀϊστὸν, ἐελδόμενος μέγα θυμῷ
Υἷα βαλεῖν Πριάμοιο πολυτλήτοιο Πολίτην·
Ἀλλ' ὁ μὲν αἶψ' ἀλέεινε, παρακλίνας ἑτέρωθεν
Ὃν δέμας, οὐδέ οἱ ἰὸς ἐπὶ χρόα καλὸν ἴαψεν,
Ὡς δ' ὅτ' ἁλὸς κατὰ πόντον ἐπειγομένης νεὸς οὔρῳ
Ναύτης παιπαλόεσσαν ἰδὼν ἐνὶ χεύματι πέτρην,
Νῆα παρατρέψας, λελιημένος ἐξυπαλύξαι,
Χερσὶ παρακλίνας οἰήϊον, ᾗχι ὁ θυμὸς
Ὀτρύνει, τυτθὴ δὲ βίῃ μέγα πῆμ' ἀπερύκει·
Ὡς ἄρ' ὅγε προϊδὼν ὀλοὸν βέλος, ἔκφυγε πότμον·
Οἳ δ' αἰεὶ μάρναντο· λύθρῳ δ' ἐρυθαίνετο τείχη,
Πύργοι ὑψηλοί, καὶ ἐπάλξεις, ᾗχι τε Τρῶες
Ἰοῖσι κτείνοντο πολυσθενέων ὑπ' Ἀχαιῶν·
Οὔτι μὲν οὐδ' ἀπάνευθε πόνων ἔσαν, ἀλλ' ἄρα καὶ τῶν,
Πολλοὶ γαῖαν ἔρευθον· ὀρώρει δ' αἰπὺς ὄλεθρος,
Βαλλομένων ἑκάτερθε· λυγρῇ δ' ἐπιτέρπετ' Ἐνυὼ
Δῆριν ἐπικλονέουσα κασιγνήτην Πολέμοιο.
Καί νύ κε δὴ ῥήξαντο πύλας, καὶ τείχεα Τροίης
Ἀργεῖοι, μάλα γάρ σφιν ἀάσπετον ἔπλετο κάρτος·
Εἰ μὴ ἄρ' αἶψ' ἐβόησεν ἀγακλυτὸς Γανυμήδης
Οὐρανόθεν κατιδών· μάλα γὰρ περιδείδιε πάτρης·
Ζεῦ πάτερ, εἰ ἐτεόν γε τεῆς ἐξ εἰμὶ γενέθλης,
Σῇσι δ' ὑπ' ἐννεσίῃσι λιπὼν ἐρικυδέα πάτρην,
Εἰμὶ μετ' ἀθανάτοισι, πέλει δέ μοι ἄμβροτος αἰών,
Τῷ μευ νῦν ἐσάκουσον, ἀκηχεμένου μέγα θυμῷ·

Filius Achillis immani haſta fiduciam addebat,
Perimens quemcunq; deprehendit in pugna. At hi in fugam
Conuerſi: altiportam urbem ſubierunt.
Interim Argiui paulisper à prælio reſpirant,
Cùm incluſiſſent Troianorum gentem in Priami urbe,
Vt agnos in deſertis caulis paſtores includunt.
Ac veluti boues admodum defeſſi reſpirant,
Cùm ſurſum traxerunt onus in arcem difficilem acceſſu,
Crebrò anhelantes ſub iugo: Ita Achiui
Vires recolligunt, in armis defatigati, hinc cùm turres
Oppugnare cuperent, corona cingunt urbem.
Illi autem, portis ſuis obdentes repagula,
In armis praſtolantur ingruentium impetum virorum.
Ut cum opiliones in ſtabulis remanere cogit
Caruleus turbo: quando tempeſtatis dies ingruit
Vehemens, ſimul cum fulgetris & aqua atque nubibus
Crebris: ipſiq; neutiquam, quamuis exeundi cupidi
Ad paſcua procedunt, donec ingens deſæuierit
Tempeſtas, & latiſſimi torrentes, multum ſtrepitantes.
Ita illi intra muros ſe continent, impreſſionem extimeſcentes
Hoſtium: quorum cateruæ ſubitò circumfunduntur urbi.
Ac veluti ſturni latiuolantes, aut graculi
Frequentes, oleagino fructui incumbunt,
Eſca cupidi iucunda. Neque eos
Iuuenes clamando in fugam vertunt,
Priuſquam edendi amorem compreſſerint. Eſuries enim impudentem animum facit.
Ita Danai tunc Priami urbi circumglomerabantur
Fortes, inq; portas impetum faciunt, conantes euellere
Immane opus magnanimi Neptuni.
Troiani contra pugnā non detrectabant, quāuis timore perculſi,
Sed nihilominus propugnaculis inſiſtentes laborē ſuſtinebāt
Continuum: ſagittaq; e ſtrenuis ipſorum *manibus*
Exſiliebant, ac pariter lapides citaq; haſtilia,
In hoſtium agmen. Quia ipſis fiduciæ plenum Phœbus
Indidit robur. Semper enim animus eius promptus erat ad opitulandum
Bellicoſis Troianis, etiam Hectore ſublato.
Ibi Meriones infeſtum emittit iaculum,
Et ferit Phylodamantem, fortis Polita amicum,
Paullum infra maxillam, & ſagitta infixa ſedet iugulo:
Ac decidit vulturis in modum: quem de ſaxo
Deiectum, telo acuto iuuenis quiſpiam *exitio mittit.*
Ita citato ille de ardua turri delabitur:
Et membra eius deſerit animus: ſonuítque dum arma ſuper cadauere.
De quo exultans fortis Moli filius,
Alteram eiaculatur arundinem, valde geſtiens animo
Filium ærumnoſi Priami Politen ferire.
Verum hic ſtatim ſibi cauet, aliò declinans
Corpore ſuo, nec telum formoſæ eius cuti noxam intulit.
Ac ſicut in maris ſalo, naui ſecundo flatu impulſa,
Nauta aſperum in fluctu ſcopulum conſpicatus,
Auertit nauem, euadere cupiens,
Et gubernaculum manu inclinat, quo animus ipſum
Iubet, exiguaq; vis ingens damnum auertit:
Sic ille præuidens perniciale telum, effugit lethum.
Illi autem pertinaciter confligebant adeo ut mœnia cruore rubeſcerent,
Celſaq; turres & propugnacula: ubi Troes
Iaculis conficiebantur à præualidis Achiuis.
Nec tamen hi abſque cladibus erant: ſed enim eorum
Multi terram cruentabant: & dira ſtrages oriebatur,
Vtrinq; profligatorū: ſæuaq; Bellona voluptate afficiebatur:
Derin contentionem *Martis ſororem concitans.*
Et certè perrupiſſent portas & mœnia Troia
Argiui: planè enim exſuperabile eis robur erat:
Niſi extemplo vocem ſuſtuliſſet percelebris Ganymedes
Cœlo deſpiciens, valde enim timebat patriæ.
Iupiter omniparens ſi verè ex tua ſtirpe procreatus ſum,
Et numinis tui cōſilio, poſtquā reliqui patriam nobiliſſimam,
Verſor inter Deos, & perenni fruor vita:
Exaudi me nunc, magna animi ægritudine affectum.

Græcorum reſpiratio, per ſimilitud.

Troiæ oppugnatio, cum ſimile.

Simile ab auibus.

Tamē pro pudiosa.

Troianorum defenſio.

Cædes utrimque.

Simile à gubernatore nauis.

Ganymedes Ioui ſupplex pro Troia. Patriæ amor & cura.

Nec enim intueri poſſum, vt vrbs mea conſlagret:
Nec vt familia Dardanidum exſtinguatur hoſtium impreſ-
ſione Troiæ
Funeſta, quo nullus mihi acerbior eſt cruciatus.
Fuerit ſanè ſi ego modo oculis meis non aſpexero (exitium
Illud enim in primis miſerabile & teterrimum eſt: ſi patrium
Hoſtium manibus exſcindi quis viderit.
Iuppiter nebula abſcōdit Troiā. *Iſta nobile Ganymedis pectus magnis cũ ſuſpiriis, diſſerebat.*
Atque tunc Iupiter ipſe denſiſſimis nubibus
Continenter, inclytam Priami vrbem occultabat.
Et tenebris inuoluebatur prælium exitiale: nec vllus eorum
Amplius mœnia, vbi locorũ ſita eſſet: oculis ſignare poterat.
Spiſſis enim nubibus perpetuò obducta erant.
Circumquaque etiam tonitrua, & fulgura cum fragore elide-
Neſtor ab oppugnatione dehortatur. *E cœlo, Danaíque Iouis ſtrepitum audientes (bantur*
Stupor defixit. Inter quos Neleï filius elatâ voce hæc diſſe-
O Argiuûm doctores, non amplius nobis (ruit.
Firma erunt membra, Ioue potenter animoſis
Troianis opitulante: maximam enim cladem aduoluit
Nobis. Sed agite mox ad naues quiſque ſuas reuerſi
Superſedeamus labore & difficili prælio.
Ne vniuerſos igni abſumat, ira maiorẽ in modũ exaſperatus
Atq; his portentis fidem habeamus. Huic enim decet nos
Omnino parère. Siquidem longè præſtantiſſimus eſt
Titanum debellatio. Prudentia ex alienis malis. *Deûm, potentum, & hominum, quibus exigua admodum*
Etenim Titanibus quondam perfidis iratus (vires.
Cœlitus effudit vim ignis: quo infrà
Exarſit vndique tellus & latus Oceani fluxus
Ab imo efferbuit, vt ad extrema vſque perueniret feruor
Et amniũ fluenta exaruerunt quâuis latiſſimè vndantium:
Ac peribant animantiũ genera, quæcunq; alma tellus nutrit,
Et quæ immenſus alit pontus, nec non quæ vnda,
Perennium fluminum: & ſuper his ſpatioſus æther
Fauilla obtectus erat & fuligine: ac vexabatur orbis terrarũ.
Ideo & ego Iouis potentiam hac die reformido.
Viciſſitudo omnium rerum. *Verùm corripiamus nos ad naues. Cùm Troianos defendat*
Hodie: deinceps verò etiam nobis gloriam exhibebit.
Quandóque enim amica eſt dies, quandóque inimica.
Græci ad naues reuerſi excubias accuratius diſponunt. *Nec dum in fatis eſt, vt celebrem euertamus vrbem:*
Si haud dubiè verum eſt Calchantis oraculum,
Quod olim Achiuorum prodidit in concilio,
Nos Priami vrbem decimo anno exciſuros.
Hæc memorat. Ipſi igitur longè relicta famigerata vrbe
Receſſerunt à pugna, Iouis fremitum contremiſcentes.
Viro enim parebant, vetuſtorum ſermonum perito.
Parendum ſenibus peritis. *Nec tamen propterea negligunt in conſpectu cæſos.*
Sed eos terra mandant, ex pugna loco relatos.
Honor erga defunctos. *Non enim eos nubes obtegebat: ſed vrbem*
Arduam & murum inſuperabilem. Iuxta quem numeroſa
Troum pubes & Argiuûm, Marte profligata erat.
Regreſſi itaque ad naues Martia arma deponunt.
Tum puluerem & ſudorem cruorémque eluunt,
Fluidi Helleſponti vndas ingreſſi.
Sol autem infatigatos ſub caliginem equos præcipitat,
Et nox circa terram funditur, auertitq; homines ab operib.
Cæterùm Argiui audacem Achillis boni bellatoris natum
Iuxtà ac patrem honorabant, qui in tentoriis regum
Cibum eſſaè latus ſumebat. Nec labor eum grauârat.
Quia triſtem membris eius curarum moleſtiam Thetis
Exemerat: & infatigabilis vt ſimilis videretur
Effecerat. Is verò ex cœna, cum animum fortem expleuiſſet,
In tabernaculum redit patris ſui, vbi eum ſomnus
Amplectitur. Græci autem ante naues ſomnum ceperunt,
Subinde permutantes excubiarũ vices. Verebantur. n. anxiè
Ne forte Troum exercitus aut pugnacium ſociorum,
Incenderet naues, & vniuerſis reditum interciperet.
Sic etiam per vrbem Priami Troianorum gentes
Circa portas & mœnia alternis vicibus ſomno vacabant,
Triſtificam Argiuûm impreſſionem formidantes.

Οὐ γὰρ τλήσομαι ἄστυ καταιθόμενον προσιδέσθαι,
Οὐδ' ἄρ ἀπολλυμένην γενεὴν ἐν δηιοτῆτι
Ἀργαλέῃ, τῆς οὔτι χερειότερον πέλει ἄλγος.
Ἔσσεται, εὖ μὴ ἔγωγε μετ' ὄμμασιν οἷσιν ἴδωμαι·
Κεῖνο γὰρ αἴσχιστον, καὶ κύντατον, ὁππότε πάτρην
Δυσμενέων παλάμῃσιν ἐρειπομένην τις ἴδηται·
Ἦ ῥα μέγα στενάχων Γανυμήδεος ἀγλαὸν ἦτορ·
Καὶ τότ' ἄρα Ζεὺς αὐτὸς ἀπειρεσίοισι νεφέεσσι
Νωλεμέως ἐκάλυψε κλυτὴν Πριάμοιο πόληα·
Ἠχλύνθη δὲ μάχη φθισίμβροτος, οὐδέ τις αὐτῶν
Ἐξιδέειν ἐπὶ τεῖχος ἔτ' ἔσθενεν, ἧχι τέτυκτο·
Ταρφέσι γὰρ νεφέεσσι διηνεκέως κεκάλυπτο·
Ἀμφὶ δ' ἄρα βρονταί τε, καὶ ἀστεροπαὶ κτυπέοντο
Οὐρανόθεν· Δαναοὶ δὲ Διὸς κτύπον εἰσαΐοντες,
Θάμβεον· ἐν δ' ἄρα τοῖσι μέγ' ἴαχε Νηλέος υἱός·
Ὦ νύ μοι Ἀργείων σημάντορες, οὐκ ἔτι νῶϊν
Ἔσσεται ἔμπεδα γυῖα, Διὸς μέγα θαρσαλέοισι
Τρωσὶν ἀμύνοντος· μάλα γὰρ μέγα πῆμα κυλίνδει
Ἡμῖν· ἀλλ' ἄγε θᾶσσον ἐπὶ νῆας ἰόντες,
Παυσώμεσθα πόνοιο, καὶ ἀργαλέοιο κυδοιμοῦ,
Μὴ δὴ πάντας ἐνιπρήσῃ μάλα περ μενεαίνων·
Τοῖσιν μὲν τεράεσσι πιθώμεθα· τῷ γὰρ ἔοικεν
Ἐπιπείθεσθαι, ἐπεὶ μάλα φέρτατός ἐστιν *
Ἰφθίμων τε θεῶν, ὀλιγοδρανέων τ' ἀνθρώπων·
Καὶ γὰρ Τιτήνεσσιν ὑπερφιάλοισι χολωθεὶς
Οὐρανόθεν κατέχευε πυρὸς μένος· ἡ δ' ὑπένερθεν
Καίετο πάντοθε γαῖα, καὶ ὠκεανοῖο πλατὺ χεῦμα
Ἔζεεν ἐκ βυσσοῖο, καὶ ἐς πείρατ' ἄχρις ἱκέσθαι·
Καὶ ποταμῶν τέρσοντο ῥοαὶ μάλα μακρὰ ῥεόντων·
Δάμνατο δ' ὁππόσα φῦλα φερέσβιος ἔτρεφε γαῖα,
Ἠδ' ὅσα πόντος ἔφερβεν ἀπείριτος, ἠδ' ὁπόσ' ὕδωρ
Ἀενάων ποταμῶν· ἐπὶ δὲ σφίσιν ἄσπετος αἰθὴρ
Τέφρῃ ὑπεκρύφθη, καὶ λιγνύϊ· τείρετο δὲ χθών·
Τούνεκ' ἐγὼ δείδια Διὸς μένος ἤματι τῷδε·
Ἀλλ' ἴομεν ποτὶ νῆας, ἐπεὶ Τρώεσσιν ἀρήγει
Σήμερον· αὐτὰρ ἔπειτα, καὶ ἡμῖν κῦδος ὀρέξει·
Ἄλλοτε γάρ τε φίλη πέλει ἠώς, ἄλλοτε δ' ἐχθρή·
Καὶ δ' οὔπω μοῖρα διαπραθέειν κλυτὸν ἄστυ,
Εἰ ἐτεὸν Κάλχαντος ἐτήτυμος ἔπλετο μῦθος,
Τόν ῥα πάρος κατέλεξεν ὁμηγερέεσσιν Ἀχαιοῖς
Δῃώσειν Πριάμοιο πόλιν δεκάτῳ ἐνιαυτῷ.
Ὣς φάτο· τοὶ δ' ἀπάνευθε περικλυτὸν ἄστυ λιπόντες,
Χάσσαντ' ἐκ πολέμοιο, Διὸς βρομέοντες ὁμοκλήν.
Ἀνέρι γὰρ πεπίθοντο παλαιῶν ἴστορι μύθων.
Ἀλλ' οὐδ' ὥς, ἀμέλησαν ἀποκταμένων ἐνὶ χάρμῃ·
Ἀλλά σφέας τάρχυσαν, ἀπὸ πτολέμου ἐρύοντες·
Οὐ γὰρ δὴ κείνους νέφος ἄμπεχεν, ἀλλὰ πόληα
Ὑψηλήν, καὶ τεῖχος ἀνίμβατον, ᾧ περὶ πολλοὶ
Τρώων υἷες Ἄρηϊ καὶ Ἀργείων ἐδάμησαν·
Ἐλθόντες δ' ἐπὶ νῆας ἀρήϊα τεύχε' ἔθεντο·
Καί ῥα κόνιν, καὶ ἱδρῶτα, λύθρον τ' ἀποφαιδρύναντο
Κύμασιν ἐμβεβαῶτες ἐϋρρόου Ἑλλησπόντου·
Ἠέλιος δ' ἀκάμαντας ὑπὸ ζόφον ἤλασεν ἵππους·
Νὺξ δ' ἐχύθη περὶ γαῖαν, ἀπέτραπε δ' ἀνέρας ἔργων·
Ἀργεῖοι δ' Ἀχιλῆος ἐϋπτολέμου θρασὺν υἷα
Ἶσα τοκῆϊ τίεσκον· ὁ δ' ἐν κλισίῃσιν ἀνάκτων
Δαίνυτο καγχαλόων, καμάτου δέ μιν οὔ τι βάρυνεν,
Οὕνεκά οἱ στονόεντα Θέτις μελεδήματα γυίων
Ἐξέλετ' ἀκμήτῳ δ' ἐναλίγκιον εἰσοράασθαι
Τεῦξεν· ὁ δ' ἐκ δόρποιο, κορεσσάμενος κρατερὸν κῆρ,
Ἐς κλισίην ἀφίκανεν ἑοῦ πατρός, ἔνθά οἱ ὕπνος
Ἀμφεχύθη· Δαναοὶ δὲ νεῶν προπάροιθεν ἴαυον
Αἰὲν ἀμειβόμενοι φυλακάς· φοβέοντο γὰρ αἰνῶς
Τρώων μή ποτε λαὸς, ἢ ἀγχεμάχων ἐπικούρων,
Νῆας ἐνιπρήσῃ· νόστου δ' ἀπὸ πάντας ἀμέρσῃ·
Ὣς δ' αὔτως Πριάμοιο κατὰ πτόλιν, ἔθνεα Τρώων
Ἀμφὶ πύλας, καὶ τεῖχος ἀμοιβαδὸν ὑπνώεσκον.
Ἀργείων στονόεσσαν ὑποβρομέοντες ὁμοκλήν·

ΚΟΙΝΤΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ
ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΕΝΑΤΟΝ.

Δηΐφοβον Φιλοκτήτην τ' ἔνατον μένος ὦρσεν.

COINTI SMYRNÆI
DERELICTORVM
LIBER IX.

Deiphobóque Philoctetæque nonus robur excitát.

ΗΜΟΣ δ' ἐλύσθη νυκτὸς ἀπὸ κνέφας, ἔγρετο δ' ἠὼς
Ἐκ περάτων, μάρμαιρε δ' ἀπείριτος ἄσπετος αἰθὴρ
Δὴ τότ' ἀπείριτοι υἷες ἐϋσθενέων Ἀργείων
Ἀμπεδίον πάπταινον· ἴδοντο δ' Ἰλίου ἄκρην
Ἀννέφελον, χθιζὸν δὲ τέρας μέγα θαυμάζεσκον.
Τρῶες δ' οὐκ ἔτ' ἔφαντο περὶ τείχεος αἰπεινοῖο
Στήμεναι ἐν πολέμῳ· μάλα γὰρ δέος ἔλλαβε πάντας·
Ἀντήνωρ δ' ἐν τοῖσι, θεῶν ἠρήσατ' ἄνακτι·
Ζεῦ, Ἴδης μεδέων, ἠδ' οὐρανοῦ αἰγλήεντος,
Κλῦθί μευ ἀρχομένοιο, καὶ ἔμβρεμον ἄνδρα πόληος
Τρέψον ἀφ' ἡμετέρης, ὀλοὰ φρεσὶ μητιόωντα·
Εἴθ' ὅγ' Ἀχιλλεύς ἐστι, καὶ οὐ κίε δώματ' Ἀΐδαο,
Εἴτε τις ἄλλος Ἀχαιὸς, ὁ εἴκελος ἀνέρι κείνῳ·
Ἄλλοι γὰρ κατὰ ἄστυ θεοτρεφέος Πριάμοιο
Πολλοὶ ἀποφθινύθουσι, κακοῦ δ' οὐ γίνετ' ἐρωὴ,
Ἀλλὰ φόνος τε, καὶ οἶτος ἐπὶ πλέον αἰὲν ἀέξει·
Ζεῦ πάτερ, οὐδέ νύ σοί τι δαϊζομένων ὑπ' Ἀχαιοῖς
Μέμβλεται, ἀλλ' ἄρα καὶ σὺ λελασμένος υἷος ἑοῖο
Δαρδάνου ἀντιθέοιο μετ' Ἀργείοισιν ἀρήγεις·
Ἀλλ' εἴ σοι τόδε θυμὸς ἐνὶ κραδίῃ μενεαίνει,
Τρῶας ὑπ' Ἀργείοισιν ὀϊζυρῶς ἀπολέσθαι,
Ἔρξον ἄφαρ, μηδ' ἄμμι πολὺν χρόνον ἄλγεα τεῦχε·
Ἦ ῥα μέγ' ἀσχαλόων· τοῦ δ' ἔκλυεν οὐρανόθι Ζεὺς·
Καί ῥ' ὁ μὲν αἶψ' ἐτέλεσσεν, ὃ δ' οὐκ ἤμελλε τελέσσειν·
Δὴ γάρ οἱ κατένευσεν, ὅπως ὑπὸ πολλοὶ ὀλοῦνται
Τρῶες ὁμοῦ τεκέεσσι· Δαΐφρονα δ' υἱ' Ἀχιλῆος
Τρεψέμεν οὐ κατένευσεν ἀπ' εὐρυχόροιο πόληος,
Ἀλλά ἑ μᾶλλον ἔγειρεν, ἐπεί νύ ἑ θυμὸς ἀνώγει
Ἦρα φέρειν, καὶ κῦδος ἐΰφρονι Νηρεΐνῃ·
Καὶ τὰ μὲν ὣς ὥρμαινε, θεῶν μεγαφέρτατος ἄλλων
Μεσσηγὺς δὲ πόληος ἰδ' ἀργέος Ἑλλησπόντου,
Ἀργεῖοι, καὶ Τρῶες ἀποκταμένους ἐνὶ χάρμῃ
Καῖον ὁμῶς ἵπποισι· χάρμη δ' ἐπέπαυτο φόνοιο,
Οὕνεκα δὴ Πριάμοιο βίη κήρυκα Μενοίτην
Ἐς Ἀγαμέμνονα πέμψε, καὶ ἄλλους πάντας Ἀχαιοὺς
Αἰτεόμενος νέκυας ἀποκαιέμεν· οἱ δ' ἐπίθοντο
Αἰδόμενοι κταμένους· οὐ γάρ σφι μένος ἐπὶ δηΐοις·
Ἦμος δ' ἐφθιμένοισι πυρὰς ἐνάμοντο δαϊκτοῖς,
Δὴ τότ' Ἀργεῖοι μὲν ἐπὶ κλισίας ἀφίκοντο

CVM antē noctis caligo exacta eſſet, & ſe excitaret Aurora
Ex finibus Oceani, *ac per infinitū ſublimis æther reſplēdeſceret*
Exin numeroſa pubes prævalidorum Argiuûm
Campum perluſtrat & Ilij verticem conſpicit
Nube deſtitutum: heſternúmq; prodigium valde demirātur. Græci heſternum miraculum demirantur: & Troes ſunt obſtinati.
Troiani verò decernunt, ſe nō amplius extra mœnia ardua
Staturos in pugna. Timore enim magno correpti fuerant.
Itaque. Antenor inter eos deûm regem implorat.
Iupiter, Idæ præſidens, & lucido cœlo! Antenoris precatio.
Exaudi me precantem, & virum impetuoſum vrbe
A noſtra auerte, qui perniciali a nobis animo deſtinát.
Siue hic Achilles eſt, nec dum aulam Plutonis ſubiit:
Siue quis alius Achiuûm viro illi ſimilis.
Reliqui enim in ciuitate generoſi Priami
Magno numero intereunt: nec calamitatis modus aut finis
Sed cædes & ſtrages ſubinde magis increſcunt. (*exſiſtit.*
Iupiter venerande! nulla non modò noſtrum, qui à Græcis
Cura te tangit: verùm tu oblitus etiam filij tui (*trucidantur*
Dardani Deos æquiparantis, Achiuos ſubſidio leuas.
Atqui ſi hæc tibi fixa animo ſtat ſententia,
Vt Troas Achiuis miſerè exſcindendos tradas,
Sine mora id perfice, nec lōgo tēpore nobis ærumnas fabricā.
Sic aut enixè ſupplicans: quem Iupiter cœlitus audiuit,
Et alterum quidem continuo perfecit, alterū verò non præ-
Námque annuit et vt plurimi peſſum irent (*ſecturus erat.*
Troes, vnà cum ſobole: verum vt filium Achillis
Auerteret à ſpatioſa vrbe, non annuit: (*bebat.*
Sed illum magis excitauit: quandoquidem animus ipſum iu-
Amicum officium & honorem exhibere cordatæ Nerei filiæ
Atq; hæc ita deſtinebat aliorū deorū potētiſſimus. (Thetidi.
Porrò inter vrbem & longè porrectum Helleſpontum Diligens mortuorū cura apud veteres. Induciæ & cæſorum exequiæ.
Achiui & Troes caſos in prælio (*bat.*:
Cremabant vnà cū equis: & pugnæ vacationē à cæde habe-
Propterea quòd potens Priamus caduceatorem Menœten
Ad Agamemnonem legarat, & cæteros Græcos vniuerſos,
Petens, vt ſibi mortuos comburere liceret: qui conceſſerant
Reuerētiâ erga functos moti, non enim iram habēt cōmunem, Mors inimicitias ſoluit.
Cùm itaque multos hìc illic caſis rogos adornaſſent,
Tandem Achiui ad tabernacula redierunt.

Troeſq́ ad Priami auro abundantis ædes,
Maximo propter occiſum Eurypylum mœrore affecti.
Hunc enim æquè vt Priami filios in pretio habuerant.
Ideo ipſum humarunt ſeorſum ab aliis interfectis,
Dardaniam ante portam, vbi magnum fluentum
Xanthus vorticoſus promouet, Iouis pluuia augeſcens.
Cæterum Achilles interriti filius ſe confert parentis
Ad ſpatioſum ſepulchrum, & profuſis lacrymis exoſculatur

Neopt. Achillis manes apud ſepulchrũ ſalutat.

Fabrefactam defuncti genitoris columnam:
Et iuxta edens ſuſpiria, tali eum oratione ſalutat:
Salue pater etiam ſubter terra. Non enim ego
Tui obliuiſcar ad Ditis domum profecti.

Animas à morte ſupereſſe perſuaſum Pyrrho.

Vtinam te viuum inter Argiuos offendiſſem:
Quo confeſtim, mutua animos voluptate recreati,
Ex ſacro Ilio opes immenſas prædaturi fuiſſemus.
Iam verò neque tu vidiſti prolem tuam, neque ego te
Vidi ſuperſtitem, quamuis videndi tui percupidus.

Imitatio virtutis paternæ.

Nihilominus tamẽ etiã te ſummoto, & inter manes verſãte
Tuam haſtam & tuũ filiũ acriter in conflictu exhorreſcunt
Hoſtes, Danaiq́ cum gaudio intuentur me,
Tibi corpus & formam atque etiam facinora per ſimilem.
Ita fatus tepidas à genis lacrymas abſterget:
Et citato abit ad naues animo præſtantis genitoris,
Non ſolus: nam vnà cum ipſo erant duodecim viri
Ex Myrmidonibus: & inter hos Phœnix grandæuus ſeſta-
Flebiliter ingemiſcens propter Achillem præclarum. (tur
Nox autem venit ſuper terram, & cœlũ ſydera inuaſerunt.
Illi itaque cœna peracta ſomnum ceperunt. Hinc ſurgebat
Tum Argiui arma induunt, & longè ab illis (Aurora,

Græci ad pugnam redeunt: per ſimilitud.

Splendor radiat, ad æthera vſque pertingens.
Ac continuò è portis erumpunt,
Omnibus copiis: niuium in morem, quæ feruntur
Denſæ è nubibus, horrido brumæ tempore.
Taliter hi ſeſe effundunt extra murum: & ingruit clamor
Horrendus, tellúſque eorum inceſſu gemiſcit.
Troiani igitur, vbi audiuiſſent clamorem, & exercitum vidiſ-

Troum pauor.

Obſtupuere, & animus infractus fuit penitus cunctis, (ſent
Fatum adeſſe exiſtimantibus. Circumquaq; enim, vt nubes,
Agmen hoſtium, & inſonant arma viris (apparet
Se mouentibus, ingénſque puluis pedibus excitatur.
Atque tunc vel deorum quiſpiam fiduciam iniecit ani- 10

Deiphobus in hoſtes excitatus, etiam Troianis animum addit.

Deiphobi, & prorſus eum intrepidum fecit: vel etiam ipſum
Animus incitauit ad pugnam, vt à patria repulſus
Sæuas hoſtium copias haſta neci daret.
Animoſa igitur Troianos oratione allocutus eſt.
Agedum amici, dignam bello fiduciam animis inſerite,
Memores, quantas funeſti belli exitus
Ærumnas imponat hominibus haſta acquiſitis captiuis.

Iuſtum bellũ pro defenſione patriæ & ſuorum.

Non enim ſolùm de Alexandro certamen eſt,
Aut Helena, ſed geritur pro vrbe & nobis ipſis,
Atq; vxoribus, nec nõ charis liberis, & venerandis parẽti-
Omniq́; imperij *ſplendore, ac opibus, amabili demq; (bus,*
Terra: quæ me cæſum in pugna operiat
Potius, quàm aſpecturus ſim patriam dilectam ſub iugo
Hoſtium. Nullum enim aliud exiſtimo atrocius
Miſeros inter homines malum exſiſtere poſſe.
Ideo triſti depulſo pauore, circum me omnes

Patriæ caritas.

Confirmate vos ad infeſtum certamen. Nec enim Achilles
Viuus deinceps contra nos pugnam ciebit: ſiquidem ipſum
Funeſtus ignis conſumſit. Sed alius quiſpiam Achiuũm eſt,
Qui nunc coëgit exercitũ: refert tamen Achillem per omnia.
Nec eſt quod alium Græcorum metuatis pro patria
Propugnantes. Quocirca ne fugiamus belli periculum,

Laboris & fortitudinis commoda. Viciſſitudo.

Etiamſi multos pridem tolerauimus labores.
An nondum compertum habetis animo, quòd ærumnoſis
Viris ex labore oriatur florens & beatus rerum ſtatus?
Et poſt noxios ventos, & malignam tempeſtatem,
Iupiter hominibus in aëre afferat ſerenam & tranquillam
diem (nique
Et à morbo periculoſo virium integritas redeat, poſt bellũ de-

Τρῶες δ' ἐς Πριάμοιο πολυχρύσοιο μέλαθρα
Ἀχνύμενοι μάλα δεδουπότος Εὐρυπύλοιο·
Τὸν γὰρ δὴ τίεσκον ἴσον Πριάμοιο τέκεσσι·
Τοὔνεκά μιν τάρχυσαν ἀποκταμένων ἑκὰς ἄλλων,
Δαρδανίης προπάροιθε πύλης, ὅθι μακρὰ ῥέεθρα
Δινήεις προΐησιν, ἀεξόμενος Διὸς ὄμβρῳ.
Υἱὸς δ' αὖτ' Ἀχιλῆος ἀταρβέος ἵκετο πατρὸς
Τύμβον ἐς ἠερόεντα· κύσεν δ' ὅ γε δάκρυα χεύων,
Στήλην εὐποίητον ἀποφθιμένοιο τοκῆος·
Καί ῥα περιστενάχων, τοῖον ποτὶ μῦθον ἔειπε·
Χαῖρε πάτερ καὶ νέρθε κατὰ χθονός· οὐ γὰρ ἔγωγε
Λήσομαι οἰχομένοιο σέθεν ποτὶ δώματ' Ἀΐδαο·
Ὡς εἴθε ζωόν σε μετ' Ἀργείοισι κίχανον·
Τῷ κε τάχ' ἀλλήλοισι φρένα τερφθέντ' ἐνὶ θυμῷ,
Ἰλίου ἐξ ἱερῆς ληισσόμεθ' ἄσπετον ὄλβον·
Νῦν δ' οὔτ' ἄρ σύ γ' ἐσεῖδες ἑὸν τέκος, οὐδέ σ' ἔγωγε
Εἶδον ζωὸν ἐόντα, λιλαιόμενός περ ἰδέσθαι·
Ἀλλὰ καὶ ὥς, σέο νόσφι, καὶ ἐν φθιμένοισιν ἐόντος,
Σὸν δόρυ, καὶ τεὸν υἷα μέγ' ἐν δαῒ πεφρίκασι
Δυσμενέες· Δαναοὶ δὲ γεγηθότες εἰσορόωσι
Σοὶ δέμας, ἠδὲ φυὴν ἐναλίγκιον, ἠδὲ καὶ ἔργα·
Ὣς εἰπὼν ἀπὸ θερμὸν ὀμόρξατο δάκρυ παρειῶν·
Βῆ δὲ θοῶς ἐπὶ νῆας ὑπερθύμοιο τοκῆος,
Οὐκ οἶος· ἅμα γάρ οἱ ἔσαν δυοκαίδεκα φῶτες
Μυρμιδόνων. Φοῖνιξ δ' ὁ γέρων μετὰ τοῖσιν ἐπῄει,
Λυγρὸν ἀναστενάχων περικυδέος ἀμφ' Ἀχιλῆος·
Νὺξ δ' ἐπὶ γαῖαν ἵκανεν, ἐπέσσυτο δ' οὐρανὸν ἄστρα·
Οἱ δ' ἄρα δορπήσαντες, ἕλονθ' ὕπνον· ἔγρετο δ' Ἠώς·
Ἀργεῖοι δ' ἄρα δῦσαν ἐν ἔντεσι· τῆλε δ' ἀπ' αὐτῶν,
Αἴγλη μαρμαίρεσκεν, ἐς αἰθέρα μέχρις ἰοῦσα·
Καί ῥα θοῶς ἔκτοσθε πυλάων ἐσσεύοντο
Πανσυδίῃ, νιφάδεσσιν ἐοικότες, αἵ τε φέρονται
Ταρφέες ἐκ νεφέων, κρυερῇ ὑπὸ χείματος ὥρῃ·
Ὣς οἵ γ' ἐξεχέοντο περὶ τείχεος, ὦρτο δ' ἀϋτὴ
Σμερδαλέη· μέγα δ' αἶα περιστεναχίζετ' ἰόντων.
Τρῶες δ' ὡς ἐπύθοντο βοήν, καὶ λαὸν ἴδοντο,
Θάμβησαν· πᾶσιν δὲ κατεκλάσθη κέαρ ἔνδον,
Πότμον ὀιομένων· περὶ γὰρ νέφος ὥς, ἐφαάνθη
Λαὸς δυσμενέων· καναχίζετο δὲ τεύχεα φωτῶν
Κινυμένων· ἄμοτος δὲ κονίσαλος ὦρτο ποδοῖιν·
Καὶ τότ' ἄρ' ἢ θεῶν τις ὑπὸ φρένας ἔμβαλε θάρσος
Δηϊφόβῳ, καὶ θῆκε μάλ' ἄτρομον, ἠὲ καὶ αὐτὸν
Θυμὸς ἐποτρύνεσκε ποτὶ κλόνον, ὄφρ' ἀπὸ πάτρης
Δυσμενέων ἀγέρωχον ὑπ' ἔγχεϊ λαὸν ἐλάσσῃ·
Θαρσαλέον δ' ἄρα μῦθον ἐνὶ Τρώεσσιν ἔειπεν·
Ὦ φίλοι, εἰ δ' ἄρα θυμὸν Ἀρήιον ἐν φρεσὶ θέσθε,
Μνησάμενοι στονόεντος ὅσα πτολέμοιο τελευτὴ
Ἄλγε' ἐπ' ἀνθρώποισι δορικτήτοισι τίθησιν·
Οὐ γὰρ Ἀλεξάνδροιο πέλει πέρι μοῦνος ἄεθλος,
Οὐδ' Ἑλένης, ἀλλ' ἔστι περὶ πτόλιός τε καὶ αὐτῶν,
Ἠδ' ἀλόχων, τεκέων τε φίλων, γεραρῶν τε τοκήων,
Πάσης τ' ἀγλαΐης, καὶ κτήσιος, ἠδ' ἐρατεινῆς
Γαίης, ἥ με δαμέντα κατὰ κλόνον ἀμφικαλύψει
Μᾶλλον, ἢ ἀθρήσαιμι φίλην ὑπὸ δούρεσι πάτρην
Δυσμενέων· οὐ γάρ τι κακώτερον ἔμμεναι ἄλλο
Πῆμα μέγ' ἀνθρώποισιν ὀιζυροῖσι τετύχθαι·
Τοὔνεκ' ἀπωσάμενοι στυγερὸν δέος, ἀμφ' ἐμὲ πάντες
Καρτύνασθ' ἐπὶ δῆριν ἀμείλιχον· οὐ γὰρ Ἀχιλλεὺς
Ζωὸς ἔθ' ἡμῖν ἄντα μαχήσεται, οὕνεκ' ἄρ' αὐτὸν
Πῦρ ὀλοὸν κατέδαψε· πέλει δέ τις ἄλλος Ἀχαιῶν,
Ὃς νῦν λαὸν ἄγειρε· ἔοικε δὲ πάντ' Ἀχιλῆι·
Μήτε τιν' ἄλλον Ἀχαιῶν ὑποδδείσητε περὶ πάτρης
Μαρναμένοις· τί νυ μή τι φεβώμεθα μῶλον Ἄρηος,
Εἰ καὶ πολλὰ πάροιθεν ἀνέτλημεν μογέοντες·
Ἦ οὔπω τόδ' οἴδατ' ἀνὰ φρένας, ὡς ἀλεγεινοῖς
Ἀνδράσιν ἐκ καμάτοιο πέλει θαλίη τε καὶ ὄλβος,
Ἐκ δ' ἄρα λευγαλέων ἀνέμων, καὶ χείματος αἰνοῦ,
Ζεὺς ἐπάγει μερόπεσσι δι' ἠέρος εὔδιον ἦμαρ·
Ἐκ τ' ὀλοῆς νούσοιο πέλει σθένος, ἔκ τε μόθοιο

Εἰρήνη,

Ἀλλήλοις, τὰ δὲ πάντα χρόνῳ μεταμείβεται ἔργα·
  Ὣς φάτο· τοὶ δ' ἐς Ἄρηα μεμαότες ἐθωρήσσοντο
Ἐσσυμένως· κατὰ δὲ πτόλιν ἔπλετο ποιπνὴ,
Μῶλον ἐς ἀργαλέον κορυσσομένων αἰζηῶν·
Ἔνθ' ἄρα τῷ μὲν ἄκοιτις ὑποδδείσασα κυδοιμόν,
Ἔντε' ἐποιχομένῳ παρεκάββαλε δακρυχέουσα·
Τῷ δ' ἄρα νήπιοι υἷες, ἐπειγόμενοι περὶ πατρὶ,
Τεύχεα πάντα φέρεσκον· ὁ δ' ὁρόων ἄλλοτε μέν που
Ἄχνυτ' ὀδυρομένοισιν, ὅτε δ' ἴδοι αὖ, μειδιάασκεν,
Παισὶν ἀγαλλόμενος· κραδίη δέ οἱ ἔτι μᾶλλον
Ὤρμαινεν πονέεσθαι ὑπὲρ τεκέων τε, καὶ αὐτοῦ·
Ἄλλῳ δ' αὖτε γεραιὸς ἐπισταμένῃς παλάμῃσιν
Ἀμφετίθει μελέεσσιν ἀλεξητήρια χάρμης,
Πολλὰ παρηγορέων φίλον υἱέα, μηδενὶ εἴκειν
Ἐν πολέμῳ· καὶ στέρνα τετρωμένα δεῖκνυε παιδί,
Ταρφέα σήματ' ἔχοντα παλαιῆς δηιοτῆτος·
  Ἀλλ' ὅτε δὴ μάλα πάντες ἐν ἔντεσι θωρήχθησαν,
Ἄστεος ἐξέχυντο, μενοινῶντες πολέμοιο
Ἀργαλέου· ταχέεσσι δ' ἐφ' ἵπποισιν φορέοντο,
Ἱππῆες· πεζοῖσι δ' ἐπέχραον ἔθνεα πεζῶν·
Ἅρμασι δ' ἅρματ' ἵκοντο κατ' ἀντίον· ἔβραχε δὲ χθὼν
Ἐς μόθον ἐσσυμένων· ἐκέκλετο δ' ἄλλον ἕκαστος
Κεκλόμενος· τοὶ δ' αἶψα συνήιον· ἀμφὶ δ' αἴθοψ
Τεύχε' ἐπεσμαράγησε· μίη δ' ἑκάτερθεν ἀϋτὴ
Ἀργαλέη· τὰ δὲ πολλὰ θοῶς ποτίοντο βέλεμνα,
  Βαλλομένων ἀμφοτέρωθεν ὑπ'· ἔγχεσι δ' ἀσπίδες ἀνδρῶν
Θεινόμεναι κτυπέεσκον ἀάσχετον· αἱ δ' ὑπ' ἀκόντων,
Καὶ ξιφέων· πολέες δὲ καὶ ἀξίνῃσι θοῇσιν
Ἀνέρες οὐτάζοντο· ἐφοινίσσετο δ' ἔντεα φωτῶν
Αἵματι. Τρωιάδες δ' ἀπὸ τείχεος ἐσκοπίαζον
Αἰζηῶν στονόεντα μόθον· πάσαις δ' ἔτρεμε γυῖα
Εὐχομένῃς, ἀλόχοισιν ὑπὲρ τεκέων τε, καὶ ἀνδρῶν,
Ἠδὲ κασιγνήτων· πολιοὶ δ' ἅμα τῇσι γέροντες
Ἕζοντ' εἰσορόωντες· ἔχε δ' ὑπὸ φροντίσι θυμὸν
Παίδων ἀμφὶ φίλων. Ἑλένη δ' ἐνὶ δώμασι μίμνεν
Οἴη ἀμφιπόλοισιν· ἐρύκε γὰρ ἄσπετος αἰδώς·
Οἱ δ' ἄμοτον μάρναντο περὶ τεῖχος· ἀμφὶ δὲ Κῆρες
Γήθεον· ἐκλονέειν δ' ἐπαΐσσουσ' ἀμφοτέροισι
Μακρὸν ἔρις βοόωσα· κόνις δ' ἐφοινίσσετο λύθρῳ
Κτεινομένων· ἐλίποντο δ' ἀνὰ κλόνον ἄλλοθεν ἄλλος·
Ἔνθ' ἄρα Δηίφοβος κρατερὸν κτάνεν ἡνιοχῆα
Ἱππασίδην * ὃ δ' ἀπ' ἐϋξέστου δίφροιο
Ἤριπεν ἀμφὶ νέκυσσιν, ἄγος δέ οἱ εἶχεν ἄνακτα·
Δείδιε γὰρ μὴ δῆθεν ἐφ' ἡνία χεῖρας ἔχοντα
Υἱὸς ἐὺς Πριάμοιο κατακτείνειε καὶ αὐτόν·
Ἀλλά οἱ οὐκ ἀμέλησε Μελάνθιος· ἀλλ' ἐπὶ δίφρον
Ἆλτο θοῶς· ἵπποισι δ' ἐκέκλετο μακρὰ τινάσσων
Εὐκλώστ', οὐδ' ἔχε μάστιν· ἔλαυνε δὲ δούρατι θείνων·
Καὶ τοὺς μὲν Πριάμοιο πάϊς λίπεν· ἵκετο δ' ἄλλων
Ἐς πληθὺν· πολέεσσι δ' ὀλέθριον ὤπασεν ἦμαρ
Ἐσσυμένως· ὀλοῇ γὰρ ἀλίγκιος αἰὲν ἀέλλῃ,
Θαρσαλέως δηΐοισιν ἐπώχετο· τοὶ δ' ὑπὸ χερσὶ
Μυρίοι ἐκτείνοντο· πέδον δ' ἐστείνετο νεκρῶν·
  Ὡς δ' ὅτ' ἀν' οὔρεα μακρὰ θοῶς εἰς ἄγκεα βήσσης
Δρυτόμος ἐγκονέων, ποθήνια δάμναται ὕλην,
Ἄνθρακας ὄφρα κάμῃσι, κατακρύψας ὑπὸ γαίαν
Σὺν πυρὶ δούρατα μακρά· τὰ δ' ἄλλοθεν ἄλλα πεσόντα
Πρῶνας ὕπερθε κάλυψαν, ὁ δ' ἂν τέρπεται ἔργῳ·
  Ὡς ἄρα Δηιφόβοιο θοῆς ὑπὸ χερσὶν Ἀχαιοὶ
Ἰλαδὸν ἀλλύμενοι, περικάππεσον ἀλλήλοισι·
Καί ῥ' οἱ μὲν Τρώεσσιν ἔμιμνον· οἱ δ' ἐφέβοντο
Εὐρὺ ἐπὶ Ξάνθοιο ῥόον· τοὺς δ' ὕδατος εἴσω
Δηίφοβος συνέλασσε, καὶ οὐκ ἀπέληγε φόνοιο·
  Ὡς δ' ὁπότ' ἰχθυόεντος ἐπ' ᾐόνος Ἑλλησπόντου
Δίκτυον ἐξερύουσι πολύκμητοι ἁλιῆες.
  Κόλποθεν ποτὶ γαῖαν, ἕως δ' ἄλος εἰσέτ' ἔνεστιν,
Ἔνθορεν αἰζηός, γναμπτὸν δόρυ χερσὶ μεμαρπώς,
Αἰνὸν ὅπῃ ξιφίῃσι φέρει φόνον, ἄλλοθεν ἄλλον
Δάμναται, ὅν κε κίχῃσι, φόνῳ δ' ἐρυθαίνεται ὕδωρ·

Paxq́ue; res omnes temporis ſucceſſu ita commutantur.
  Hūc ad modũ verba fecit: ſtatimq́; ad bellū prompti ar-
Dicto citius, mox vbiq́; per vrbem ſtrepitus exſiſtit, (mantur
Viris ad mortiſicam pugnam ſe accingentibus:
Hic alij vxor, timens belli diſcrimen,
Arma profuſis lacrymis abeunti congerit:
Alij paruuli nati curſitantes circa patrem,
Cuncta inſtrumenta apportant, qui nunc propter illos
Plorantes dolet: nunc verum videt
Voluptatem ex filiis capiens: inq́; acie tanto magis animus
Eum impellit ad labores, pro ſobole & ſeipſo, obeundos:
Alij porrò emeritus ſenex doctis manibus
Applicat circa membra diræ præſidia pugnæ arma,
Multis cohortans dilectum natum, vt nemini cedat
In prælio: & pectus vulneratum oſtentat filio,
Plurima indicia priſtini conflictus repræſentans.
  Cum itaque vniuerſi armis ſe communiſſent,
Ex vrbe erumpunt, magna cupidine pugnæ
Exitialis inq́; celeres equites inuehuntur (pedeſtrium
Equites: in pedites verò impreſſionem faciunt agmina
Et curribus currus obuiam tendunt, reſonatq́; tellus,
Dũ ad pugnam ita concitantur, tũ acclamatione quiſq; ſuos
Accendit, qui ſtatim pedes conferunt, circumq́; illos
Arma crepitant, & vnus vtrinque clamor exiſtit
Atrox: & magna ſubitò euolat telorum vis
  Vtrinque emiſſorum: ſcutáque virũm alia haſtis
Percuſſa fragorem dant ingentem, alia piſis
Et gladiis: multi etiam bipennibus ſubitò adactis
Viri ſauciantur: fœdantúrque arma virorum
Sanguine. Troianæ autem mulieres de muro proſpiciunt
Mortiferam iuuenum conflictationem: vnde omnibus mēbra
Tremunt, vota facientibus pro liberis & maritis
Atque germanis: vtrique illas iuxta ſenes
Sedent ſpectantes: & animum curis depaſcuntur
Propter charam ſobolem: Helena verò intra ædes ſe continet
Sola cum famulis: namq; ingens eam pudor retrahebat.
Illi autē acriter in opere erant ſub mœnibus, & circũ Parcæ
Gaudebant, lethalíque clamore inciſebat vtroſque
Diſcordia, immane vociferans, at puluis rubeſcebat cruore
Interfectorum: dum alibi alius per aciem exitio dabatur.
Ibi Deiphobus obtruncat fortem aurigam
*Hippaſiden *, qui è veloci curru*
Decidit in cadauera: dominum verò eius mœſtitia occupat.
Metuebat enim, ne ſi dum manus habenis admotas haberet,
Etiam ipſum fortis Priami filius letho daret.
Verùm non neglexit eum Melanthius: ſed in currum
Celeriter inſiliit, & equos voce extimulauit logè concutiens
Habenas, nec flagellū tenebat: ſed eos haſta feriēs agitabat.
His itaque Priami filius omiſſis, intulit ſe aliorum
In turbam, & pluribus lethiferum diem adduxit
Derepente, pernicioſo enim turbine ſimilis perpetuo
Animoſe in hoſtes inuehebatur: adeò vt manibus illius
Innumeri trucidarentur, campúſque in arctum redigeretur
  cæſorum multitudine.
  Ac veluti per longos montes in ſaltus conualles deſcēdēs
Lignator feſtinus, ſyluam fruticantem proſternit:
Vt carbones faciat: vbi terra condiderit
Prolixa cum igni ligna, quæ hic illic prolapſa
Iuga deſuper operiunt: vir autem ille opere delectatur,
  Sic etiam feſtinis Deiphobi manibus Achiui
Gregatim cæſi inter ſe procumbunt.
Alij verò partim cum Troianis rem gerunt, partim fugiunt
Ad latum Xanthi fluxum: quos in aquam
Deiphobus cogit: nec cædendi finem facit.
  Non ſecus ac ſi piſciferi in littore Helleſponti
Multo labore exerciti piſcatores rete extrahunt
Sinuatum ad terram, quod cum adhuc in mari eſt,
Inſilit iuuenis, inflexóque conto manibus comprehenſo,
Triſtem Xiphiis necem affert, & alibi alium (cruentatur.
Interemit, quemcunque nactus fuerit: ſtragéque illa vnda

Troiani ... ſe ... armant

Troum & ſuorum conflictus per hypotypoſin.

Troianorum ſenum & mulierum affectus.

Deiphobi res geſtæ.

Strages cōparatur lignis in Sylua cæſis. Aliud ſimile à piſcium cæde.

Sic Deiphobi manibus Xanthi fluenta paſſim
Sanguine rubeſcebant,atq; iis arctè ſe premebant cadauera.
Neopt. & ſociorum facinora. At nec Troes incruentam gerebant pugnam,
Sed eos trucidabat violentus Achillis filius
Inter alias phalanges.Thetis itaque procul conſpiciens,
Tantum de nepote lætitiæ,quantum de filio luctus, percepit.
Eius enim haſta ingens exercitus numerus in puluere
Occubuit vnà cum equis:ipſeq; inſequens ſtrages edidit.
Ibi Amiden obtruncat nobilem, qui ipſi equis
Inſidens occurrit: nec iuuit eum iucundum
Rei equeſtris ſtudium,namq; haſta illum fulgida percuſſit
In ventrem,ita vt mucro per ſpinam dorſi penetraret.
Effuſa itaque ſunt ilia,lethaliſque eum Parca cepit
Confeſtim,ad velocis equi pedes,delapſum.
Peremit etiam Aſcanium & Oenopen,illum feriens
Haſta ſecũdum patulum ſtomachi orificium, hunc in gulam,
Vbi maximè præſens ac cita eſt mors hominibus.
Alios etiam porrò interficit, quos aſſequitur. quiſnam illos
Enumeret,in conflictu virûm quot neci dati fuerint
Manibus Neoptolemi?nec vnquã defatigationẽ eius mẽbra
Simile à decuſſo oliuę fructu. Veluti cùm iuuenum quiſpiam in agro florenti (ſenſerunt.
Toto die validis manibus laborans,
Ad terram decutit infinitum oleæ fructum,
Pertica verberans,& loci ſuperficiem operit:
Ita illius manibus ingens turba proſternitur.
Cæterùm alia parte Tydides,& haſta pollens Agamemnon,
Aliiq; inter Danaos optumates,negotium obibant
Alacriter,in ſæuo certamine,nec interim ſtrenui
Troianorum ductores dant metui locum:verùm & ipſi
Omni animi conatu præliantur, & ſemper retrahunt viros
Terga dantes,multi tamen ſine ducum reſpectu
Ex prælio refugiunt,robur Achiuûm formidantes.
Neopt. Gręcis laborãtibus ſuccurrit. Tandem cognouit ad Scamandri alueum
Profligari Danaos fortis Æacida natus
Subinde denſiores, ideo relicto,quibus antea trucidandis in-
Ad vrbem fugiendi ſpatio, Automedonti præcepit, (ſtabat,
Illuc vt equos impelleret, vbi magna Achiuûm multitudo
ſternebatur.
Is igitur mox paret,& immortalium equorum robur
Scutica concitat ad turbatam illam aciem,hi volant
Comparatur Marti. Subitò per cæſorum cumulos fortem ſecum dominum ferẽtes.
Ac qualis ad bellum lethiferum Mars proficiſcitur.
Equis conſcenſis,paſſimq; tremiſcit tellus,
Eo properante, & diuina circum præcordia Dei
Arma,ignis inſtar fulgentia,intonant.
Talis robuſti Achillis natus tendebat contra
Virtute præſtantẽ Deiphobum:& frequens attollebatur pul-
Automedõ Neopt. Deiphobũ indicat. Circa equorũ pedes, conſpicatus igitur illum vir fortis (uis
Automedon,ſenſit quis eſſet,& ſtatim ad principem
Huiuſmodi ſermonem edidit,inſignem gloria virũ indicans:
Here Deiphobi, iſte globus eſt, at ipſe etiam
Parentem tuum antea expauit. nunc verò egregiam ipſi
Aut Deus,aut Genius quiſpiam, in cor miſit fiduciam.
Sic dixit, cui is nihil reſpondit:ſed eo magis
Equos ad curſum incitauit,vt quamprimum
Succumbentibus à Danais indignum propulſaret Fatum.
Cùm itaque quàm proximè inter ſe coiuiſſent:
Deiphobi hæſitatio per ſimili. Exin Deiphobus, quamuis bellum velut indigus requirens,
Reſtitit: velut ignis rapidus,ſi quando aquam contigerit:
Et obſtupuit,videns Æacidæ magnanimi
Equos & filium procerum,nihilo parente
Inferiorem:animúſque in pectore deſtinebat
Nunc fugere,nunc rurſus cum viro dimicare.
Vt,quando in montibus ſus agreſtis à recens natis catu-
Thoas abigit:Leo autem alia ſe parte oſtendit (lis
Irruens,illius itaque vehemens impetus ſubſiſtit,
Nec porrò nec retro pedem mouere audentis,
Sed ſpumantes ſub maxillis dentes acuit.
Ita Priami filius cum curru & equis reſiſtit,
Multa animo verſans,& manibus haſtam tractans.

Ὣς τοῦ ὑπαὶ παλάμῃσι περὶ Ξάνθοιο ῥέεθρα
Αἵματι φοινιχθέντες ἐνεστείνοντο δὲ νεκροί·
Οὐδὲ μὲν οὐδ' ἄρα Τρῶες ἀναιμωτὶ πονέοντο,
Ἀλλὰ σφέας ἐδάϊζεν Ἀχιλλέος ὄμβριμος υἱὸς
Ἀμφ' ἄλλῃσι φάλαγξι· Θέτις δέ που εἰσορόωσα
Τέρπετ' ἐφ' υἱωνῷ, ὅσον ἄχνυτο Πηλείωνι·
Τοῦ γὰρ ὑπὸ μελίῃ πουλὺς στρατὸς ἐν κονίῃσι
Πίπτεν ὁμῶς ἵπποισιν· ὁ δ' ἑσπόμενος κεράϊζεν·
Ἔνθ' Ἀμίδην ἐδάϊξε περικλυτόν, ὅς ῥά οἱ ἵππῳ
Ἐζόμενος συνέκυρσε, καὶ οὐκ ἀπόνητ' ἐρατεινῆς
Ἱππασίης· δὴ γάρ μιν ὑπ' ἔγχεϊ τύψε φαεινῷ
Ἐς νηδύν· αἰχμὴ δὲ ποτὶ ῥάχιν ἐξεπέρησεν·
Ἔγκατα δ' ἐξεχύθη πάνθ'· εἷλε δέ μιν ὀλομένη κὴρ
Ἐσσυμένως, ἵπποιο θοοῦ περὶ ποσσὶ πεσόντα·
Εἷλε δ' ἄρ' Ἀσκάνιόν τε, καὶ Οἴνοπα· τὸν μὲν ἐλάσσας
Δουρὶ κατὰ στομάχοιο ποτὶ στόμα· τὸν δ' ὑπὸ λαιμόν,
Καίριος ἔνθα μάλιστα πέλει μόρος ἀνθρώποισιν·
Ἄλλους δ' ἔκτανεν, ὅσσους κίχε, τίς κεν ἐκείνους *
Ἀνδρῶν μυθήσαιτο κατὰ κλόνον, ὅσσοι ὄλοντο
Χερσὶ Νεοπτολέμοιο, κάμεν δέ οἱ οὔποτε γυῖα·
Ὡς δ' ὁπότ' αἰζηῶν τις ἀγρῷ ἐνὶ τηλεθόωντι,
Πανῆμαρ κρατερῇσι πονησάμενος παλάμῃσιν,
Ἐς γαῖαν κατέχευεν ἀπείρεσια καρπὸν ἐλαίης
Ῥάβδῳ ἐπισπέρχων, ἐκάλυψε δὲ χῶρον ὕπερθεν,
Ὣς ὑπαὶ παλάμῃσι κατήριπε πουλὺς ὅμιλος·
Τυδείδης δ' ἑτέρωθεν, ἐϋμμελίης τ' Ἀγαμέμνων,
Ἄλλοι τ' ἐν Δαναοῖσιν ἀριστῆες πονέοντο
Προφρονέως ἀνὰ δῆριν ἀμείλιχον· οὐδὲ μὲν ἰθὺς
Τρώων ἡγεμόνεσσι δέος πέλεν· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
Ἐκ θυμοῖο μάχοντο, καὶ ἀνέρας αἰὲν ἔρυκον
Χαζομένους· πολέες δὲ καὶ οὐκ ἀλέγοντες ἀνάκτων
Ἐκ πολέμοιο φέβοντο, μένος τρομέοντες Ἀχαιῶν·
Ὀψὲ δ' ἄρ' εἰσενόησε παρὰ προχοῇσι Καμάνδρου,
Ὀλλυμένους Δαναοὺς κρατερὸς πάϊς Αἰακίδαο
Αἰὲν ἐπασσυτέρους· λίπε δ' οὓς πάρος αὐτὸς ἔναιρεν,
Φεύγοντας προτὶ ἄστυ, καὶ Αὐτομέδοντι κέλευεν
Κεῖσ' ἐλάαν, ὅθι πουλὺς ἐδάμνατο λαὸς Ἀχαιῶν·
Αὐτὰρ ὅγ' αἶψα πίθησε, καὶ ἀθανάτων μένος ἵππων
Σεῦεν μάστιγι ποτὶ κλόνον· οἳ δ' ἐπέτοντο
Ῥίμφα διὲκ κταμένων, κρατερὸν φορέοντες ἄνακτα·
Οἷος δ' ἐς πόλεμον φθεισίμβροτον ἔρχεται Ἄρης,
Ἐμβεβαὼς ἵπποισι, περιτρομέει δ' ἄρα γαῖα
Ἐσσυμένου, καὶ θεῖα περὶ στέρνοισι θεοῖο
Τεύχε' ἐπιβρομέουσιν, ἶσον πυρὶ μαρμαίροντα·
Τοῖος Ἀχιλλῆος κρατερὸς πάϊς ἤιεν ἄντην
Ἐσθλοῦ Δηϊφόβοιο· κόνις δ' ἐπαείρετο πολλὴ
Ἵππων ἀμφὶ πόδεσσιν· ἰδὼν δέ μιν ἄλκιμος ἀνὴρ
Αὐτομέδων, ἐνόησεν ὅτις πέλεν· αἶψα δ' ἄνακτι
Τοῖον ἔπος κατέλεξε, περικλυτὸν ἄνδρα πιφάσκων·
Ὦ ἄναξ, Δηϊφόβοιο πέλει στρατός, ὅδε καὶ αὐτὸς
Σεῖο πάροιθε τοκῆος ὑπέτρεσε· νῦν δέ οἱ ἐσθλὸν
Ἢ θεός, ἢ δαίμων τις ὑπὸ κραδίῃ βάλε θάρσος·
Ὣς ἄρ' ἔφη· τὸν δ' ἄρ' οὔτι προσέειπεν, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον
Ἵπποις ὀτρύνεσκεν ἐλαυνέμεν, ὄφρα τάχιστα
Ὀλλυμένοις Δαναοῖσιν ἀεικέα πότμον ἀλάλκοι·
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἀφίκοντο μάλα σχεδὸν ἀλλήλοισι,
Δὴ τότε Δηΐφοβος, μάλα περ χατέων πολέμοιο,
Ἔστη, ὅπως πῦρ αἰνόν, ὅθ' ὕδατος ἐγγὺς ἵκηται·
Θάμβεε δ' εἰσορόων κρατερόφρονος Αἰακίδαο
Ἵππους, ἠδὲ καὶ υἷα πελώριον, οὔτι τοκῆος
Μείονα· τοῦ δ' ἄρα θυμὸς ὑπὸ φρεσὶν ὡρμαίνεσκεν
Ἄλλοτε μὲν φεύγειν, ὅτε δ' ἀνέρος ἄντα μάχεσθαι·
Ὡς δ' ὅτε σῦς ἐν ὄρεσσι νεηγενέων ἀπὸ τέκνων
Θῶας ἀποστείνῃσι· λέων δ' ἑτέρωθε φανείη
Ἐκ ποδὸς ἰσσύμενος, τὸ δ' ἵσταται ἄσπετος ὁρμή,
Οὔτε πρόσω μεμαῶτος ἴτ' ἐλθέμεν, οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω,
Θήγει δ' ἀφρίοντας ὑπὸ γναθμοῖσιν ὀδόντας·
Ὣς υἱὸς Πριάμοιο σὺν ἅρμασι μίμνε καὶ ἵπποις
Πορφύρων φρεσὶ πολλά, καὶ ἀμφαφόων δόρυ χερσί·

Τὸν δ' υἱὸς προσέειπεν ἀμειλίκτου Ἀχιλῆος·
Πριαμίδη, τίπτε τόσσον ἐπ' Ἀργείοισι μέμηνας
Χειροτέροις; οἳ σεῖο περιδδείσαντες ὁμοκλὴν,
Φεῦγον ἐπεσσυμένοιο, σὺ δ' ἔλπεαι πολλὸν ἄριστος
Ἔμμεναι, ἀλλά τοι εἴπερ ὑπὸ κραδίῃ μένος ἐστὶν,
Ἡμετέρης πείρησαι ἀνὰ κλόνον ἀσχέτου ὁρμῆς·
Ως εἰπὼν οἴμησε λέων ὣς αὖτ' ἐλάφοιο,
Ἐμβεβαὼς ἵπποισι, καὶ ἅρμασι πατρὸς ἑοῖο·
Καί νύ κέ μιν τάχα δουρὶ σὺν ἡνιόχῳ κατέπεφνεν,
Εἰ μή οἱ μέλαν αἶψα νέφος κατέχευεν Ἀπόλλων
Ἔκποθεν οὐλύμποιο, καὶ ἐξ ὀλοοῖο μόθοιο
Ἥρπασε, καί μιν ἔθηκε ποτὶ πτόλιν, ἧχι καὶ ἄλλοι
Τρῶες ἔσαν φεύγοντες· ὃ δ' ἐς κενεὸν δόρυ τύψας
Ἠέρα Πηλείδαο πάις, τοῖον ποτὶ μῦθον ἔειπεν·
Ὦ κύον, ἐξήλυξας ἐμὸν μένος· οὐδέ σοι ἀλκὴ
Ἱεμένῳ ἄρ' ἤρκεσε· θεῶν δέ τις ὥς σ' ἐκάλυψε,
Νύκτα βαλὼν κατ' ὀφθαλμῶν, καὶ ἐκ κακότητος ἔρυξας,

* * *

Εὖτ' ὀμίχλην διέχευε. λύθη δ' εἰς ἠέρα μακρὴν·
Αὐτίκα δ' ἐξεφάνη πεδίον, καὶ πᾶσα περὶ χθών·
Τρῶας δ' εἰσενόησεν ἀποπρόθι πολλὸν ἐόντας
Σκαιὰς ἀμφὶ πύλας· ἴθυσε δ' ἄρα πατρὶ ἐοικὼς
Ἄντα δυσμενέων, οἳ δέ μιν ἐσσεύοντο κιόντα,
Ἠΰτε κῦμ' ἀλεγεινὸν ἐπεσσύμενον τρομέουσι
Ναῦται, ὅτ' ἐξ ἀνέμοιο δυσηχέος ὀρίνηται
Εὐρὺ μάλ' ὑψηλόν τε, μέμηνε δὲ λαίλαπι πόντος.
Ως τοῦ ἐπερχομένοιο, κακὸν δέος ἄμπεχε Τρῶας·
Τοῖον δ' ἔκφατο μῦθον, ἐποτρύνων ἑτάροισι·
Κλῦτε φίλοι, καὶ θάρσος ἐνὶ στήθεσσι βάλεσθε
Ἄξιμον, οἷον ἔοικε φερέμμεναι ἄνδρας ἐσθλοὺς,
Νίκην ἱεμένοισιν ἐϋκυδέα χερσὶν ἀρέσθαι,
Καὶ κλέος ἐκ πολέμοιο δυσηχέος· ἀλλ' ἄγε θυμὸν
Παρθέμενοι, τολμῶμεν ὑπὲρ μένος, εἰσόκε Τροίην
Πέρσωμεν κλυτὸν ἄστυ, καὶ ἐκτελέσωμεν ἐέλδωρ·
Αἰδὼς γὰρ, μάλα πολλὸν ἐπὶ χρόνον ἐνθάδε μίμνοντας
Ἔμμεναι ἀπρήκτους, καὶ ἀνάλκιδας, οἷα γυναῖκας·
Τεθναίην γὰρ μᾶλλον, ἢ ἀπτόλεμος καλεοίμην·
Ως φάτο· τοὶ δ' ἔτι μᾶλλον. ἐς Ἄρεος ἔργον ἔσευαν
Θαρσαλέως, Τρώεσσι δ' ἐπέδραμον· οἳ δὲ καὶ αὐτοὶ,
Προφρονέως μάρναντο περὶ πτόλιν· ἄλλοτε δ' αὖτε.
Ἔκποθεν πυλέων ἀπὸ τείχεος· οὐδ' ἀπέληγε
Δεινὸς Ἄρης, Τρώων μὲν ἐελδομένων ἀπερύξαι
Δυσμενέων στρατὸν αἰνὸν, ἐϋσθενέων τ' Ἀργείων
Ἄστυ διαπραθέειν· ἐν δέ σφ' ἔχε πάντας ὀϊζύς·
Καὶ τότε δὴ Τρώεσσιν ἀρηξέμεναι μενεαίνων
Ἔκθορεν οὐλύμποιο, καλυψάμενος νεφέεσσι,
Λητοΐδης· τὸν δ' αἶψα θοαὶ φορέεσκον ἄελλαι
Τεύχεσι χρυσείοισι κεκασμένον· ἀμφὶ δὲ μακραὶ
Μαρμαίρεσκε κατιόντος ἴσον στεροπῇσι κέλευθοι·
Ἀμφὶ δέ οἱ γωρυτὸς ἐπέκτυπεν. ἔβραχε δ' αἰθὴρ
Θεσπέσιον. καὶ γαῖα μέγ' ἴαχεν· ἔνθ' ἀκάμαντας
Θῆκε παρὰ Ξάνθοιο ῥόον πόδας· ἐκ δ' ἐβόησε
Σμερδαλέον· Τρώεσσι δὲ θάρσος βάλε, δεῖμα δ' Ἀχαιοῖς,
Μίμνειν αἱματόεντα κατὰ κλόνον· οὐδ' Ἐνοσίχθων
Ὄβριμος ἠγνοίησε· μένος δ' ἐμπνεῦσεν Ἀχαιοῖς
Ἤδη τειρομένοισι· μάχη δ' ἀΐδηλος ἐτύχθη
Ἀθανάτων βουλῇσιν· ὄλοντο δὲ μυρία φῦλα
Αἰζηῶν ἑκάτερθε· χωσάμενος δ' ἄρ' Ἀπόλλων
Ἀργείοις ὥρμαινε βαλεῖν θρασὺν υἷ' Ἀχιλῆος
Αὐτοῦ, ὅπου καὶ πρόσθεν Ἀχιλλέα· τοῦ δ' ἄρα θυμὸν
Οἰωνοὶ κατέλεγον, ἀριστερὰ κεκλήγοντες,
Ἄλλά τέ οἱ σήματα πολλά· χόλος δέ οἱ οὐκ ἔτ' ἔμελλε
Πείθεσθαι τεράεσσι· τὸν δ' οὐ λάθε Κυανοχαίτης.
Ἥιει θεσπεσίῃ κεκαλυμμένον· ἀμφὶ δὲ ποσσὶ,
Νισομένοιο ἄνακτος, ἐρεμνὴ κίνυτο γαῖα·
Τοῖον δ' ἔκφατο μῦθον, ἐελδόμενός μιν ἐρύξαι,
Ἴσχεο, τέκνον, μή τι πελώριον υἷ' Ἀχιλῆος
Κτείνῃς· οὐδὲ γὰρ αὐτὸς Ὀλύμπιος ὀλλυμένοιο
Γηθήσει· μέγα δ' ἄλγος ἐμοὶ, καὶ πᾶσι θεοῖσι

Eum igitur Achilis ferocis natus affatur. Neopt. ad duellum prouocat Deiphobū.
Priamide, quid adeò furis in Argiuos
Imbecilliores? qui reformidantes impreſſionem tuam
Irruentis fugiunt; tu ergo putaſti te longè præſtantiſſimum
Eſſe. verùm ſi tibi in corde vires ſunt,
Periculum fac mei in pugna impetus irreuocabilis.
Ita fatus, irruit tanquam leo in ceruum
Inuectus equis & curru patris ſui.
Et mox equidem haſta eum confixiſſet, vnà cum auriga: Apollo Deiphobū è periculo eripit.
Niſi atram ei nubem offudiſſet Apollo
Deſuper ex Olympo, & è perniciali conflictu ipſum
Abreptum tranſtuliſſet ad vrbem: quò etiam alij
Troiani fuga ſe ſubduxerãt: haſta igitur impulſa in vacuum
Aëra Pelidæ filius his *verbis eum proſecutus eſt.*
Proh canis, euaſiſti vim meam. neque verò tibi fortitudo (tua
Quamlibet conanti opem tulit: ſed deorũ aliquis oculos tibi
Miſſa deſuper nebula, teq́; exitio ſubſtraxit. (præſtrinxit

* * *

Poſtquam verò caliginem diſſipauit Apollo *eáque in latè diffuſum aëra reſoluta fuit*
Mox apparuit campus, & omnis circùm tellus.
Troianos ille cognoſcit valde procul abeſſe Neopt. hoſtes perſequitur.
Ad Sceas portas: contendit igitur, patris impetum referens,
Aduerſum hoſtes: qui eum accedentem extimuerunt,
Vt tempeſtatem fluctuum magnificam exhorreſcunt ingruen- Simile à fluctibus.
Nautæ, cum à vento excitata fertur (tem
Admodum lata & ardua, & turbine pontus ſæuit.
Ita illo aduentante improbus terror inceſſit Troianos.
Talem verò ſermonem ad exhortandum ſocios, edebat. Neopt. exhortatio ad Græcos.
Audite amici, & fiduciam animis immittite
Intrepidam: qualem ferre decet ſtrenuos viros,
Qui celebrem manibus victoriam reportare cupiunt,
Et gloriam ex turbulento bello, ergo agite animis
Prompti etiam ſupra vires laboremus, donec Troiæ
Inclytam vrbem capiamus, & voti compotes fiamus.
Pudendum enim, quòd longiſſimum ad tempus hîc manẽtes Ignauus.
Nihil efficiamus, & vt mulieres tam *imbelles*
Emoriar enim potius quã nomen ignaui gerã. (nos exhibeamus.
Sic ait: aſt illi tanto maiori ad Martis opus feruntur
Fiducia, Troianóſq́; incurſant: qui tamen & ipſi
Impenſo ardore pugnam capeſſunt circa vrbem, & quãdoq́;
Intra portas de muris, nec modum graſſandi fecit Apollo præſidio venit Troianis: Neptunus Græcis.
Vir impetuoſus. Troianis interim cupientibus arcere
Infeſtum hoſtium exercitum, validiſque Argiuis
Vrbem expugnare: pernicialis itaq; omnes ærumna tenebat.
Exinde dum Troianis opem ferre inſtituit
E cælo, nubibus velatus, deſilit
Latoides Apollo, *quem præproperi celeriter ferunt turbines*
Aureis armis inſignitum: & latè circumquaque
Viæ deſcendentis fulgurum inſtar micant.
Et Corytus circa illum ſtrepit, fragoremq́; dat æther
Immenſum, & tellus valde reſonat, vbi infatigatos
Xanthi ripæ pedes impoſuit: tum vociferatum edit
Immanẽ, Troianiſque fiduciã adiecit, ſed pauorẽ Achiuis;
Vt in acie cruenta perſiſterent, nec Neptunum
Hoc violentum latuit: quin vires ille Achiuis inſpirat
Iam labaſcentibus, hinc exitialis pugna committitur
Deorum immortalium cõſilijs: innumeræq́; cohortes iuuenũ
Pereunt vtrobiq;. Apollo itaq́; iratus Apollo Neopt. traiecturus, prodigiis & minis Neptuni deterretur. Deus viros præſtantes tutatur.
Argiuis, animum induxit traijcere ferocem Achillis filium
Eo loco, vbi & antea Achillem: ſed ipſius propoſitum
Præpetes deſtituebant: quæ clangorem à ſiniſtra edebant,
Aliáque portenta multa, attamen ira eius non amplius
Ceſſura erat prodigiis, non fefellit autem hoc Neptunum,
Diuino ſpiſſo *aëre obſeptum, circũmque pedes*
Domini aduentantis obſcura mouebatur tellus.
Hunc igitur ſermonem edidit, retrahere ipſum cupiens:
Deſiſte fili, neque ſtupendum Achillis filium
Neci trade, nec enim ipſe Olympius Iupiter *occiſo illo*
Lætabitur: ingens præterea luctus mihi & omnibus diis

Marinis futurus est, vt antehac propter Achillem. (neas.
Quapropter abscede in æthera diuinū: ne mihi stomachū mo-
Et mox vbi profundam magnæ telluris voraginē diruperim,
Ipsum Ilium, sine mora, cum mœnibus suis totum
Vastis tenebris immergam, teq; ipsum pœnitudo incesset.
Ita fatus erat: ille autem dum reuerentia prosequitur pa-
Et vrbi validisque simul ciuibus metuit. (truum suum
Recessit in cœlū spatiosum, at hic in mare, cæterū illi dimica-
Mutuis cædibus graſsātes, & pugna Litis voluptati erat: (bāt
Donec tandem monitu Calchantis Achiui
In naues se receperunt, pugnæ ad tempus obliti.
Calchantis consilio legati ad Philoctetem mittuntur accersendum. *Non enim in fatis erat vrbem Ilij capi,*
Priusquam Philoctetes violentus in castra Græcorum
Venisset, lacrymabilis belli egregiè peritus.
Hoc enim ex fatidicis obseruarat alitibus,
Aut in extis perspexerat, non enim ignarus
Artis vaticinandi fuit: vnò vt Deus prænouit cuncta.
Huic morigeri cùm à tristi prælio digressi fuissent,
Atridæ, ablegarant in Lemnum bene habitatam,
Fortem Tydei filium, & bellipotentem Vlyssem,
Naui citata, qui celeriter ad Vulcani vrbem,
Per latum Ægei maris fluxum, appulerunt
Adulteria & vagæ libidines puniuntur atrociter. Lemniadū crudelitas in maritos. *In Lemnum vitibus abundantem, vbi olim funestū interitū*
Legitimis viris machinatæ fuerant matronæ,
Supra modum iræ indulgētes, quòd eas nullo honore afficerēt,
Sed ancillis toro commiscerentur (carant,
Thraciis, quas vi, armis ac fortitudine in potestatem vindi-
Populantes tunc oram bellistudiosorum Thracum.
Illæ igitur Zelotypia cordibus atrociter incumbente,
Ira intumuerunt: carósque in ædibus maritos (rum
Immaniter trucidarunt suis manibus, nec misertum fuit ho-
Quamuis geniali toro iuncti essent, quia alienissimus reddi-
tur animus
Zelotypia. *Viri & mulieris, quando in Zelotypiæ morbum*
Inciderit, validissimæ enim ægritudines ita impellunt.
Quapropter illæ maritis suis extremum intulerunt malum,
Vna nocte, totamq; viduarunt vrbem,
Dum intrepidos animo spiritus, & robur ingens concipiunt.
Cùm itaq; Lemnum Deo sacram, & antrum contigissent
Saxeum: vbi decumbebat clari Pœantis filius:
Miserabilis Philoctetæ status. *Exin stupor eos incessit: vbi viderunt*
Hominem inter sæuos cruciatus suspiria ducentem,
Et in rigido solo reclinatum: circáque ipsum
Multæ auium plumæ in toro stratæ erant.
Alias autē sibi concinnarat circa corpus, vt hyemē arcerent
Gelidam: quando enim ingrata illum fames inuadebat,
Rapidum eiaculans telum, quò mens iuberet direxit.
Et ipsas quidem aues hesitauit: plumas verò perniciosæ vul-
Super imposuit, vt atros mitigarent cruciatus, (neri
Simile à fera mutilata. *Squalidæ verò comæ circa caput illi sparsæ erant,*
Vt perniciali feræ, quam infestæ dolus venationis (tudine
Veloci pede comprehendit, noctu accedēte, hæc itaq; necessi-
Ad extremas incitas redacta summo pede sæuis dētibus sibi
Amputato, in lustrum suum redit, & cor eius
Fames simul conficit, & acerbi dolores.
Ita illum maligna in vasto specu ægritudo subigebat.
Ac totū ei corpus macie confectū erat, adeò vt sola circū ossa
Cutis hæreret: quin & fœtidus squalor genas obtinebat ma-
Tetra illuuie diffluentis: agerq; illum cruciatus (cies
Opprimebat: concaui denique sub ciliis oculi viri
Grauiter afflicti: nec vnquam gemitus eum deserebat. (uerat
Quia angebat ipsū, quòd liuidū vulnus ad ossa vsq; penetra-
Putrescens desuper: vnde miserabiles cum cura arrodebant.
Aliud ab erosione scopuli marini. *Veluti cùm in littore fluctuosi maris*
Asperam cautem immensi salsugo maris
Vincit subsecando, vt vt dura exsistat:
Cuius interim, dū à vento & tempestuoso fluctu verberatur,
Foramina à mari arrosa excauantur.
Ita illius putrescentis sub planta vulnus serpebat,
Ob rigidum virus, quod dentibus ipsi influxerat.

Ἔσσεται εἰναλίοισιν, ὅπως πάρος ἀμφ' Ἀχιλῆα·
Ἀλλ' ἀναχάζεο δῖον ἐς αἰθέρα, μή με χολώσῃς·
Αἶψα δ' ἀναρρήξας μεγάλης χθονὸς εὐρὺ βέρεθρον,
Αὐτὴν Ἴλιον εἶθαρ ὁμῶς ἅμα τείχεσι πάντα
Θήσω ὑπὸ ζόφον εὐρύν· ἄχος δέ τοι ἔσσεται αὐτῷ.
Ὣς φάθ'· ὁ δ' ἁζόμενος μέγ' ἀδελφειὸν οἷο τοκῆος,
Δείσας τ' ἀμφὶ πόληος, ἐϋσθενέος θ' ἅμα λαοῦ,
Χάσσατ' ἐς οὐρανὸν εὐρύν· ὁ δ' εἰς ἅλα· τοὶ δ' ἐμάχοντο,
Ἀλλήλους ὀλέκοντες· Ἔρις δ' ἐπετέρπετο χάρμῃ.
Μέσφ' ὅτε δὴ Κάλχαντος ὑπ' ἐννεσίῃσιν Ἀχαιοὶ
Ἐς νῆας χάσσαντο, καὶ ἐξελάθοντο μόθοιο·
Οὐ γὰρ δὴ πέπρωτο δαμήμεναι Ἰλίου ἄστυ,
Πρίν γε Φιλοκτήταο βίην ἐς ὅμιλον Ἀχαιῶν
Ἐλθέμεναι, πολέμοιο δαήμονα δακρυόεντος·
Καὶ τὸ μὲν ἠγαθέοισιν ἐπεφράσατ' οἰωνοῖσιν,
Ἠὲ καὶ ἐν σπλάγχνοισιν ἐπέδρακεν· οὐ γὰρ ἄϊδρις
Μαντοσυνάων ἐτέτυκτο· θεὸς δ' ὣς ᾔδεε πάντα.
Τῷ πίσυνοι, στονόεντος ἀποιχόμενοι πολέμοιο,
Ἀτρεΐδαι προέηκαν ἐϋκτιμένην ποτὶ Λῆμνον
Τυδέος ὄβριμον υἷα, μενεπτόλεμόν τ' Ὀδυσῆα
Νηὶ θοῇ· οἱ δ' αἶψα ποτὶ πτόλιν Ἡφαίστοιο
Ἤλυθον, Αἰγαίοιο διὰ πλατὺ χεῦμα θαλάσσης,
Λῆμνον ἐς ἀμπελόεσσαν, ὅπῃ πάρος αἰνὸν ὄλεθρον
Ἀνδράσι κουριδίοισιν ἐμήσατο γυναῖκες,
Ἔκπαγλον κοτέουσαι, ἐπεὶ σφέας οὔ τι τίεσκον,
Ἀλλὰ δμωΐδεσσι παρευνάζοντο γυναιξὶ
Θρηϊκίαις, τὰς δουρὶ, καὶ ἠνορέῃ κτεάτισσαν,
Πέρθοντες τότε γαῖαν ἀρηϊφίλων Θρηΐκων·
Αἳ δὲ μέγα ζήλοιο περὶ κραδίῃσι πεσόντος
Θυμὸν ἀνοιδήσαν, φίλους δ' ἀνὰ δώματ' ἀκοίτας
Κτεῖνον ἀνηλεγέως ὑπὸ χερσίν· οὐδ' ἐλέαιρον
Κουριδίους περ ἐόντας· ἐπεί ῥ' ἀπεπαίνεται ἦτορ
Ἀνέρος, ἠδὲ γυναικός, ὅτε ζηλήμονι νούσῳ
Ἀμφιπέσῃ· κρατερὰς γὰρ ἐποτρύνουσιν ἀνίας·
Ἀλλ' αἱ δὲ σφετέροισιν ὁμ' ἀνδράσι πῆμ' ἐθήκαντο
Νυκτὶ μιῇ, καὶ πᾶσαν ἐχηρώσαντο πόληα.
Παρθέμεναι φρεσὶ θυμὸν ἀταρβέα, καὶ μέγα κάρτος.
Οἱ δ' ὅτε δὴ Λῆμνον κίον, ἠδὲ καὶ ἄντρον κοῖλον
Λάϊνον, ᾗχι κέοιτο πάϊς Ποίαντος ἀγαυοῦ,
Δὴ τότ' ἄρα σφίσι θάμβος ἐπήλυθεν, εὖτ' ἐσίδοντο
Ἀνέρα ἀργαλέῃσιν ἐπιστενάχοντ' ὀδύνῃσι
Κεκλιμένον στερεοῖο κατ' οὔδεος· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ,
Οἰωνῶν πτερὰ πολλὰ περὶ λεχέεσσι κέχυντο·
Ἄλλα δέ οἱ συνέεργε περὶ χροΐ, χείματος ἄλκαρ
Ἀργαλέου· δὴ γάρ μιν ἐπίλαβε λιμὸς ἀτερπὴς
Βάλλεν ἄφυκτον ἰόν, ὅπῃ νόος ἰθύνεσκεν·
Καὶ τὰ μὲν ἂρ κατέδαπτε· τὰ δ' ἕλκεος οὐλομένοιο
Ἀμφετίθει καθύπερθε, μελαίνης ἄλκαρ ἀνίης·
Αὐχμηραὶ δέ οἱ ἀμφὶ κόμαι περὶ κρατὶ κέχυντο
Θηρὸς ὅπως ὀλοοῖο, τὸν ἀργαλέης δόλος ἄρκης
Μάρψῃ νυκτὸς ἰόντα θοοῖς ποσίν, ὃς δ' ὑπ' ἀνάγκης
Τειρόμενος, ποδὸς ἄκρον ἀταρτηροῖσιν ὀδοῦσι
Κόψας, εἰς ἑὸν ἄντρον ἀφίκεται, ἀμφὶ δέ οἱ κῆρ
Τείρει ὁμοῦ λιμός, καὶ ἀργαλέαι μελεδῶναι.
Ὣς τὸν ὑπὸ σπέος εὐρὺ κακὴ περιδάμνατ' ἀνίη·
Καί οἱ πᾶν μεμάραντο δέμας· περὶ δ' ὀστέα μοῦνον
Ῥινὸς ἔην, ὁλοὸν δὲ παρηΐδας ἀμφέχυτ' ἀϋτμὴ
Ἀργαλέη ῥυπόωντος· ἀνιηρὸν δέ μιν ἄλγος
Δάμνατο· κοῖλαι δ' ἔσκον ὑπ' ὀφρύσιν ἀνδρὸς ὀπωπαὶ
Αἰνῶς τειρομένοιο· γόος δέ μιν οὔτι λίπεν,
Οὕνεκά οἱ μέλαν ἕλκος ἐς ὀστέον ἄχρις ἱκάνεν,
Πυθόμενον καθύπερθε· λυγραὶ δ' ὑπέδαπτον ἀνῖαι.
Ὣς δ' ὅτ' ἐπὶ προβλῆτι πολυκλύστοιο θαλάσσης
Πέτρην παιπαλόεσσαν ἀπειρεσίης ἁλὸς ἅλμη
Δάμναθ' ὑποτμήγουσα μάλα στερεήν περ ἐοῦσαν,
Θεινομένης δ' ἄρα τῆς, ἀνέμῳ, καὶ κύματι λάβρῳ,
Χηραμοὶ κοιλαίνονται ὑποβρωθέντι θαλάσσης,
Ὣς τοῦ ὑπ' ἴχνεσιν ἕλκος ἀέξετο πυθομένοιο
Ἰοῦ ἀπὸ στερεοῖο, τόν οἱ ἀπομόρξατ' ὀδοῦσι

Λυγρὸς

Λυγρὸς ἐεὶς ὕδρου, τὸν φασὶν ἀναλθέα τε στυγερόν τε
Ἔμμεναι, ὁππότε μιν τέρσῃ ἐπὶ χέρσον ἰόντα
Ἠελίοιο μένος· τοῦ καὶ μέγα φέρτατον ἄνδρα
Τεῖρε δυσαλθήτοισιν ὑπ' [illegible]
Ἐκ δέ οἱ ἕλκεος αἰὲν ἐπὶ χθόνα [illegible]
Χῶρος πεπάλακτο πέδον πολυχανδέος ἄντρου,
Θαῦμα μέγ' ἀνθρώποισι καὶ ὑστερον ἐσσομένοισι·
Καί οἱ πὰρ κλιντῆρι φαρέτρη κεῖτο μακρὴ,
Ἰῶν πεπληθυῖα· πέλοντο δ' ἄρ' οἱ μὲν ἐπ' ἄγρην,
Οἱ δ' ἐς δυσμενέας, τοὺς ἄμπεχε λοιγίου ὕδρου
Φάρμακον αἰνομόροιο· πάρειτο δὲ οἱ μέγα τόξον
Καὶ τὸ πέλας, γναμπτοῖσιν ἀρηράμενον κεράεσσι,
Χερσὶν ὑπ' ἀκαμάτῃσι τετυγμένον Ἡρακλῆος.
Τοὺς ὁπότ' εἰσενόησε ποτὶ σπέος εὐρὺ κιόντας
Ἐσσυμένως, [illegible] αὐτοῖσι τανύσσαι
Ἀλγινόεντα βέλεμνα, χόλου μεμνημένος αἰνοῦ,
Οὕνεκά μιν τὸ πάροιθε μέγα στενάχοντα λίποντο
Μοῦνον ἐρημαίοισιν ὑπ' αἰγιαλοῖσι θαλάσσης·
Καί νύ κεν αἶψ' ἐτέλεσσεν, ἅ οἱ θρασὺς ἤθελε θυμός,
Εἰ μή οἱ σβέσσαντα χόλον διέχευεν Ἀθήνη,
Ἀνέρας εἰσορόωντες ὁμηθέας· οἱ δέ οἱ ἄγχι
Ἤλυθον, ἀχνυμένοισιν ἐοικότες, καί ῥά μιν ἄμφω
Ἄντρῳ ἔσω κοίλοιο παρεζόμενοι ἑκάτερθεν,
Ἕλκεος ἀμφ' ὀλοοῖο καὶ ἀργαλέων ὀδυνάων
Εἴρεντ'· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἑὰς διεπέφραδ' ἀνίας·
Οἱ δ' ἐθαρσύνεσκον, ἔφαντο δέ οἱ λυγρὸν ἕλκος
Ἐξ ὀλοοῖο μόγοιο καὶ ἄλγεος ἴσσεσθαι,
Εἰ στρατὸν ἐς σφετέρους ἵκηται Ἀχαιῶν, ὃν ῥα καὶ αὐτὸν
Φάντο μέγ' ἀσχαλάαν παρὰ νήεσιν, ἠδὲ καὶ αὐτοὺς
Ἀτρείδας ἅμα τοῖσι· [illegible] Ἀχαιῶν
Αἴτιον ἔμμεναι φάντο, ἀλλ' ἀλεγεινὰς
Μοίρας· ὧν ἐκὰς οὔτις ἀνὴρ ἐπινίσσεται αἶαν,
Ἀλλ' αἰὲν μογεροῖσιν ἐπ' ἀνδράσιν ἀπροτίοπτοι
Στρωφῶντ' ἤματα πάντα θεῶν μένος· ὁππότε μέν που
Βλάπτουσαι κατὰ θυμὸν ἀμείλιχον, ὁππότε δ' αὖτε
[illegible] κυδαίνουσαι, ἐπεὶ μάλα πάντα βροτοῖσι
Κεῖναι στονόεντα καὶ ἤπια μηχανόωνται
Αὐτὰρ ὅπως ἐθέλουσιν· ὁ δ' εἰσαΐων Ὀδυσῆος,
Ἠδὲ καὶ ἀντιθέου Διομήδεος, αὐτίκα θυμὸν
Ῥεῖα κατέπαυσεν ἀνιηροῖο χόλοιο,
Ἔκπαγλον τὸ πάροιθε χολούμενος, ὅσσ' ἐπεπόνθει·
Οἱ δέ μιν αἶψ' ἐπὶ νῆα καὶ ἠϊόνας βαρυδούπους,
Καγχαλόωντες, ἔνεικαν ὁμῶς [illegible]
Καί ῥά οἱ ἀμφεπένοντο δέμας, καὶ ἀμείλιχον ἕλκος
Σπόγγῳ ἐϋτρήτῳ, κατὰ δ' ἔκλυσαν ὕδατι πολλῷ·
Ἀμπνύνθη δ' ὅ γε τυτθόν· ἄφαρ δέ οἱ ἐγκονέοντες,
Δόρπον [illegible] τεύξαντο μαιμώωντι· ἐν δὲ καὶ αὐτοὶ
Δαίνυντ' ἔνδοθι νηός· ἐπήλυθε δ' ἀμβροσίη νύξ·
Τοῖσι δ' ἐφ' ὕπνος [illegible] δ' ἄχρις Ἠριγενείης
Ἀμφιάλου Λήμνοιο παρ' ᾐόνα· αὐτὰρ ἅμ' ἠοῖ
Πείσματα [illegible] ἐϋγναμπτοῖσιν [illegible]
Ἐκτοθεν ἐγκονέοντες· ἐπιπροέηκε δ' Ἀθήνη,
Ἐξόπιθεν πνείοντα τανυπτέρυγος νεὸς οὖρον·
Ἱστία δ' αἶψ' ἐτάνυσσαν ὑπ' ἀμφοτέροισι πόδεσσι,
Νῆα κατιθύνοντες ἐΰζυγον, ἣ δ' ὑπ' ἰωῇ
Ἔσσυτ' ἐπὶ πλατὺ χεῦμα· μέλαν δ' ἀμφέστενε κῦμα
Ῥηγνύμενον· πολιὸς δὲ περίζεε πάντοθεν ἀφρός·
Ἀμφὶ δέ οἱ δελφῖνες ἀολλέες ἐσσεύοντο
Κύματα διαρρίπτοντες ἁλὸς πολιοῖο κέλευθα·
Οἱ δ' αἶψ' ἐς Ἑλλήσποντον ἐπ' ἰχθυόεντ' ἀφίκοντο,
Ἧχι καὶ ἄλλαι νῆες ἔσαν· κεχάροντο δ' Ἀχαιοὶ
Ὡς ἴδον οὓς ποθέεσκον ἀνὰ στρατόν· οἱ δ' ἄρα νηὸς
Ἀσπασίως ἀπέβησαν· ἔχεν δ' ἄρα χεῖρας ἀραιὰς
Ποίαντος θρασὺς υἱὸς ἐπ' ἀνέρας, οἵ ῥά μιν ἄμφω
Λυγρὸν ἐπισκάζοντα ποτὶ χθόνα δῖαν ἄγοντο·
Ἀμφοτέρῳ κρατερῇσιν [illegible] χέρεσσιν.
Ἠΰτ' ἐνὶ ξυλόχοισιν [illegible] κοπέντα
Φηγὸν ἀφ' ὑλοτόμοιο βίας, [illegible]
Τυτθὸν ἐπισμύχας, [illegible]

Sæuus natrix, quem incurabilem & fœtidum aiunt
Esse quando in terram egressum siccarit
Vis solis. Propterea & [illegible] virum longè optimum
Absumebat, immedicabili cruciatu oppressum.
Cuius è vulnere perpetuò ad terram destillante
Saniè capacis antri solum contaminatum erat,
Ingens miraculum hominibus etiam posteris.
Et iuxta tabernaculum ampla ei pharetra adiacebat
Sagittis referta, vnde euolabant aliæ ad prædam auium &
Aliæ in hostes, quæ imbutæ erant exitiali Hydræ (feratum
Pestifera veneno & ante ipsum immanis arcus
Depositus erat prope, inflexis compactus cornibus,
Indefatigatæ Herculis manus, quem fabricarant.
Cæterum cū animaduertisset illos ad speluncā longè latéque
Confestim properauit in vtrūq; torquere (patentē accedere,
Vulnifica tela grauissima ira affectus,
Quod ipsum antea inter magnos gemitus reliquerant.
Solum in deserto maris littore.
Et sine mora perfecisset, quod ferox ei animus destinarat:
Nisi tristem ei iram diluisset Minerua,
Cum viros iisdē moribus institutos viderent: qui propius ad
Accesserunt mœrentibus similes: amboq; ipsum, (illum
In antro conuexo assidentes vtrinque,
De pestifero vulnere & cruciatibus acerbissimis
Percunctati sunt, hic autem suas eis ærumnas commemorat:
Quibus bono ipsum animo esse iubēt, promittuntq; se effecturos,
Vt sæuissima calamitate & cruciatu, sanetur,
Si modo ad Græcorum exercitum se conferas: quem etiam
ipsum vt flebile vulnus
Apud classem ægerrimè id ferre asserunt, nec non ipsos
Atridas vna cū illis, infortunii verò ipsius neminem Achiuū
In causis acceptum referendum confirmant, sed tristibus
Fatis, sine quibus nemo in orbem terrarum venit:
Sed semper laboriosos inter homines, extra conspectum
Versantur per omnes vitæ dies, mortalium interdum vires,
Pro immitis animi arbitrio, deprimunt: quandoque rursus
Quacunque occasione in sublime efferunt, siquidem cuncta
Hæc tum tristia tum læta fabricantur, (hominibus
Quomodo ipsis lubet: ille igitur audita Vlyssis
Et Diis æquandi Diomedis oratione, animum statim
Ac facile ab acerba ira desistere iussit: licet (sus erat.
Supra modū antea irasceretur, ob tantā iniuriā quā perpes-
Hi itaque mox eum ad nauem & horrisonum littus
Læti transferunt, vnà cum telis eius,
Abstergentq; ipsi corpus ac incurabile vulnus
Spongia cauernosa, & eluunt multa aqua.
Hinc paulum respirauit. Mox illi properabundi
Cœnam lautam apparant esurienti. Ipsi quoque
In naui sibi capiunt: tum appetente nocte ambrosia,
Sopor eos inuadit, quo factum vt ad auroram vsq; manerent
In littore salo circumdatæ Lemni: cæterum prima luce
Retinacula celeriter cum aduncis ancoris tollunt,
Sedulò extra nauim laborātes, cæterū Minerua immittebat
Ventum secundum, à puppi rostratæ nauis spirantem. (illis.
Cum igitur velum subitò ab vtroque pede extendissent
Nauem benè compactam dirigentes, quæ flatu impulsa
Fertur in mare latè diffusum, nigerque circumstrides fluctus
Sulcatum & incana vndequaque æstuat spuma: (æquor
Circumq; circa delphines gregatim ruunt,
Vndam secantes, in qua sunt cani maris viæ.
Mox igitur ad piscosum Hellespontū redeunt, (funduntur,
Vbi etiā aliæ naues in statione erāt, Argiui igitur lætitia per-
Dum vident quos desiderauerant in castris, qui è naui
Cupidè exscensum fecerint, manus autē maculētas fulciebat
In viris audax Pœantis filium: qui ambo eum
Misere claudicantem, ad sacram terram deducebant,
Vtrique validis innitentem manibus.
Vt in saltu ad medium vsque succisam
Frondatoris robore fagum, aut pinum resinosam
Paululū adhuc subsistentem, homo lignorū sector relinquit,

Hydræ venenum.

Philoct. legatos uidens accepturus a Minerua placatur.

Ratio affectibus obstans.

Legatorum cum Philoct. colloquium.

Fati potestas.

Phil. placatus à legatis reficitur.

Reditus legatorum à Lemno.

Philoct. claudicans, cum arbore inclinata confertur.

Quando pinguem candicem ſuccidit, vt facis vſum præbeat
Pix in montibus circumſecta. Arborem autem miſerè
Grauatam ventus & infirmitas aliquò acclinant.
Sic intolerabili virum cruciatu depreſſum
Animoſi heroes incumbentem ſibi, deduxerunt
Ad Mauortiã Argiuũm frequentiã. Qui vbi viderunt,
Omnes vehemẽter miſerti ſunt viri, iaculariæ artis periti ſi-
Podalirius ſanitati reſtituit Philoct.
Vulnere cõfecti. Ad firmũ ſanumq́; illũ, (mitũ acerbiſſimo
Subita cogitatione ocius reddidit
Podalirius, Diis cœleſtibus æqualis: dum ſcitè deſuper
Multa vulneri medicamenta illinit: piéque nomen
Patris ſui inuocat. Subitò igitur lætis vocibus Argiui,
Omnes ſimul natum Æſculapij celebrabant.
Hinc aquis mundarunt, oleoq́; perunxerunt
Animi propenſi. Funeſta tum ægritudo & calamitas
Deorum numine euanuit. Græci verò ex animo
Gaudebant intuentes: cum ipſe à morbo reſpiraret.
Pallori enim robur ſucceſſit, languidæq́;
Infirmitati robur vegetũ: omnia deniq́; membra refloruerũt.
Simile à Spicis et gentibus ſe ſenium.
Vt quando aruum, ſpicarum incremento augetur,
Quod inundatione prius ſuffocauerat ſæuæ tempeſtatis
Imber ingraueſcens. illud autẽ cum à ventis quaſi ſanatur,
Ridet, efflorescens per bene ſubactum æquor.
Ita etiam Philoctetæ, prius malehabentis,
Totum corpus ſubito florem recepit, & in conuexa ſpecu
Attriditam affectio erga Phil. & honos.
Reliquit omnes curas, quæ ipſi animum confecerant.
Proinde Atridæ, cùm viderent veluti ab orco redeuntem
Virum: demirati ſunt: aſſerebant enim, opus id eſſe
Deorum: quod & verum, vt exiſtimabant, fuit.
Etenim proceritatem ipſi & formæ nitorem affuderat
Benigna Minerua: taléq́; exhibuit videndũ, qualis fuerat
Antea inter Argiuos, quam infortunio opprimeretur.
Atque tunc in prætorium Agamemnonis opulenti
Omnes ſimul optimates deducebant Pœantium heroëm.
Et honore illuſtri affectum epulo dignabantur.
Sed vbi potus & almi cibi ſatietas eos ceperat,
Tandem compellauit eum haſta probatus Agamemnon.
Amice, quandoquidem te olim deorum voluntate
Agamem. purgatio.
In circumflua Lemno, mente capti, deſeruimus:
Ne in nos propterea atrocem iram cordi infixam geras.
Permiſſio diuina & pœna fatalis.
Non enim ſine numine hoc patrauimus: ſed ipſi
Dij immortales nobis plurima damna accumulare decreue-
Te ſummoto, quoniam apprimè noſti ſagittis (rant,
Hoſtes proſternere, cum pugna te laceſſunt. **
In omni continente & vaſto pelago, obſcurè,
Parcarum arbitrio, & multifidæ exſiſtunt viæ,
Crebræq́; & obliquæ alia aliò conuerſæ:
Per has in fatalem Dei ſortem iuuenes auferuntur,
Inſtar foliorum, quæ flatibus venti
Agitantur, quo fit, vt bonus malam in viam incidat
Sæpe numero, & improbus in bonam: eaſq́; nec deuitare,
Nec quamlibet volens quis eligere terrenus homo poteſt.
Oportet igitur virum prudentẽ, etiamſi abripiatur à procella
Vatie ſed ... fatalis.
Difficilem in viam, firmo pectore infelices caſus perferre.
Quare cùm noxa admiſſa in te deliquerimus, facinus hoc
Muneribus deinceps cumulatiſſimis penſabimus:
Si fortè munitã Troum vrbem capiamus.
Muneribus & promiſſis Phil. reconciliatur.
Nunc verò accipe ſeptem puellas & viginti celeres equos,
Certaminũ palmas nobiles & XII. tripodes: quibus animũ
Perpetuò oblectabis, & in tabernaculis meis
Patientia.
Regius tibi honos perpetuò interconuiuandum habebitur.
Sic fatus, Heroi munera tradit elegantiſſima,
Cui ad hunc modum animoſi Pœantis filius reſpondet.
Amice: nec tibi amplius ſuccenſeo nec alij cuiquam
Humaniſs. Phil. reſponſio.
Argiuũm, ſi fortè quis mea cauſa peccarit.
Scio enim, quòd mutabilis mens ſit viris bonis:
Neque fas, vt quis perpetuò aut nimis rigidum, aut ſegniter remiſſum, ſe præſtet.
Sed interdum ſeueritate, interdũ comitate vtendum. (mulat
Nũc verò cubitũ eamus. Quẽ pugnandi enim neceſſitas ſti-

Πρέμνον ὑποτμήξας λιπαρὸν, δαῒς ὄφρα πέληται,
Πίσσα θεειδ' μινύθουσα κατ' οὔρεα, τὴν δ' ἀλεγεινῶς
Ἀχθομένην ἄνεμος, καὶ ἀδρανίη ποτὶ κλίνῃ,
Ὣς ἄρ' ὑπ' ἀτλήτῳ βεβαρημένον ἄλγεϊ φῶτα
Θαρσαλέοι ἥρωες ἐπικλινθέντα φέρεσκον
Ἀργείων ἐς ὅμιλον ἀρήϊον· οἱ δ' ἐσιδόντες,
Ὤκτειραν μάλα πάντες ἑκηβόλον ἀνέρα, λυγρῷ
Ἕλκεϊ τειρόμενον· τὸν δὲ σθεναρὸν, καὶ ἄνουσον
Ὠκύτερον ποίησεν οἷόν δ' ὄμματος αἰψηρῶ
Ἶσος ἐπουρανίοις Ποδαλείριος, εὖ μὲν ὕπερθεν
Πάσσων φάρμακα πολλὰ καθ' ἕλκεος, εὖ δὲ κικλήσκων
Οὔνομα πατρὸς ἑοῖο· θοῶς δέ οἱ ἰάχησαν Ἀχαιοὶ
Πάντες κυδαίνοντες ὁμῶς Ἀσκληπιοῦ υἷα·
Καί μιν φαιδρύναντο, καὶ ἀμφὶς ἔχευαν ἐλαίῳ
Προφρονέως. ὀλοὴ δὲ κατηφείη, καὶ ὀϊζὺς
Ἀθανάτων ἰότητι κατέφθιτο· οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν
Τέρποντ' εἰσορόωντες· ὃ δ' ἄμπνευεν ἐκ κακότητος
Ἀχροιῇ γ' ἔρευθος ἐπήλυθεν· ἀργαλέῃ δὲ
Ἀδρανίῃ μέγα κάρτος, ἀέξετο δ' ἅψεα πάντα·
Ὡς δ' ὅτ' ἀλδήσκωσιν ὑπὸ σταχύεσσιν ἄρουρα,
Ἥν τὸ πάρος φθινύθουσαν ἀπέκλυσε χείματος αἰνοῦ
Ὄμβρος ἐπιβρίσας· ἡ δ' αἰθομένη ἀνέμοισι,
Μειδιάᾳ, τεθαλυῖα πολυκμήτῳ ἐν ἀλωῇ,
Ὣς ἄρα τειρομένοιο Φιλοκτήταο πάροιθεν
Πᾶν δέμας αἶψ' ἀνέθηλεν· ἐϋξόῳ δ' ἐνὶ κοίλῃ
Κάλλιπε κήδεα πάντα, τά οἱ περιδάμνατο θυμόν
Ἀτρεΐδαι δ' ἐσιδόντες ἅτ' ἐκ θανάτοιο ἀνιόντα
Ἀνέρα, θαυμάζεσκον· ἔφαντο γὰρ ἔμμεναι ἔργον
Ἀθανάτων· τὸ γὰρ ἦεν ἐτήτυμον, ὡς ἐνόησαν·
Καὶ γὰρ μέγεθός τε, καὶ ἀγλαΐην κατέχευεν
Ἐσθλὴ Τριτογένεια· φάνη δ' ἔ, οἷος ἔην περ
Τὸ πρὶν ἐν Ἀργείοισι, πάρος κακότητι δαμῆναι·
Καὶ τότ' ἄρ' ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος ἀφνειοῖο
Πάντες ὁμῶς οἱ ἄριστοι ἄγον Ποιάντιον υἷα·
Καί μιν κυδαίνοντες, ἐπ' εἰλαπίνῃσι γέραιρον·
Ἀλλ' ὅτε δὴ κορέσαντο ποτοῦ, καὶ ἐδητύος ἐσθλῆς,
Δὴ τότε μιν προσέειπεν ἐϋμμελίης Ἀγαμέμνων·
Ὦ φίλ', ἐπειδή σε θεῶν ἰότητι τὸ πάροιθεν
Λήμνῳ ἐν ἀμφιάλῳ λίπομεν βλαφθέντε νόημα,
Μὴ δ' ἡμῖν χόλον αἰνὸν ἐνὶ φρεσὶ σῇσι βαλέσθαι,
Οὐ γὰρ ἄνευ μακάρων, τάδ' ἐρέξαμεν· ἀλλά που αὖ
Ἤθελον ἀθάνατοι νῶϊν κακὰ πολλὰ βαλέσθαι
Σεῦ ἀπονόσφιν ἐόντος, ἐπεὶ περίοιδας ὀϊστοῖς
Δυσμενέας δάμνασθαι, ὅτ' ἀντία σεῖο μάχονται. **
Πᾶσαί τ' ἀν' ἤπειρον, πελάγη τ' ἀνὰ μακρὸν ἄωτε
Μοιράων ἰότητι, πολυσχιδέες τε πέλονται,
Πυκναί τε, σκολιαί τε, τετραμμέναι ἄλλυδις ἄλλη·
Τῶν δὲ δι' αἰζηοὶ φορέονθ' ὑπὸ δαίμονος αἴσῃ,
Εἰδόμενοι φύλλοισιν ὑπὸ πνοιῇς ἀνέμοιο
Σευομένοις· ἀγαθὸς δὲ κακὴν ἐνέκυρσε κέλευθον
Πολλάκις, οὐκ ἐσθλὸς δ' ἀγαθήν· τὰς δ' οὔτ' ἀλέασθαι
Οὔτ' ἄρ' ἑκών τις ἑλέσθαι ἐπιχθόνιος δύναται ἀνήρ·
Χρὴ δὲ σαόφρονα φῶτα, καὶ ἣν φορέηθ' ὑπ' ἀέλλαις
Οἶμον ἀργαλέην, στερεῇ φρενὶ τλῆναι ὀϊζύν·
Ἀλλ' ἐπεὶ ἀασάμεσθα, καὶ ἠλίτομεν, τόδε ἔργον
Ἐξαῦτις δώροισιν ἀρεσσόμεθ' ἀπλέτοισι,
Τρώων, ἢν ποθ' ἕλωμεν ἐϋκτίμενον πτολίεθρον·
Νῦν δ' ἑπτὰ γυναῖκας, ἐείκοσι δ' ὠκέας ἵππους
Ἀθλοφόρους, τρίποδάς τε δυώδεκα· τοῖς ἐπὶ θυμὸν
Τέρψεις ἤματα πάντα, καὶ ἐν κλισίῃσιν ἐμῇσιν
Αἰεί τοι παρὰ δαιτὶ γέρας βασιλήϊον ἔσται·
Ὣς εἰπὼν, ἥρωϊ πόρεν περικαλλέα δῶρα·
Τὸν δ' ἄρα Ποίαντος προσέειπε κρατερόφρονος υἱός·
Ὦ φίλος, οὔτι ἐγὼν ἔτι χώομαι, οὐδὲ μὲν ἄλλῳ
Ἀργείων, εἴ τις ἔτ' ἤλιτεν εἵνεκ' ἐμεῖο·
Οἶδα γὰρ ὡς στρεπτὸς νόος ἀνδράσι πέλεται ἐσθλοῖς,
Οὐδ' αἰεὶ χαλεπὸν θέμις ἔμμεναι, οὐδ' ἀσύφηλον·
Ἄλλοτε μὲν, σμερδνὸν τελέθειν, ὁτὲ δ' ἤπιον εἶναι·
Νῦν δ' ἴομεν ποτὶ κοῖτον, ἐπεὶ χατέουσι μάχεσθαι,

Βέλτερον

Βέλτερον ὑπνώειν, ἢ δαιτὶ πλέον εἰλαπινάζειν·
Ὣς εἰπὼν ἀπόρουσε, καὶ ἐς κλισίην ἀφίκανε
Σφῶν ἑτάρων· οἱ δ᾽ αἶψα φιλοπτολέμῳ βασιλῆϊ
Εὐνὴν ἐντύνοντο μέγα φρεσὶ καγχαλόωντες·
Αὐτὰρ ὅγ᾽ ἀσπασίως κατελέξατο, μέχρις ἐπ᾽ ἠῶ·
Νὺξ δ᾽ ἀνεχάσσατο δῖα· φάος δ᾽ ἐρύθηνε κολώνας
Ἠελίου· καὶ πάντα βροτοὶ περιποίπνυον ἔργα.
Ἀργεῖοι δ᾽ ὀλοοῖο μέγ᾽ ἱέμενοι πολέμοιο,
Οἱ μὲν, δούρατα θῆγον ἐΰξοα· τοὶ δὲ βέλεμνα·
Ἄλλοι δ᾽ αἰγανέας· ἅμα δ᾽ ἠοῖ δαῖτα πένοντο
Αὐτοῖς ἠδ᾽ ἵπποισι· πάσαντο δὲ πάντες ἐδωδήν·
Τοῖσιν δὲ Ποίαντος ἀμύμονος ὄβριμος υἱὸς,
Τοῖον ἔπος μετέειπεν, ἐποτρύνων πονέεσθαι·
Εἶ δ᾽ ἄγε πολέμοιο μεδώμεθα· μὴ δέ τις ἡμέων
Μιμνέτω ἐν νήεσσι πάρος κλυτὰ τείχεα λῦσαι
Τροίης εὐπύργοιο, καταπρῆσαί τε καλιάς.
Ὣς φάτο· τοῖσι δὲ θυμὸς ὑπὸ κραδίῃ μέγ᾽ ἰάνθη·
Δῦσαν δ᾽ ἐν τεύχεσσι, καὶ ἀσπίσιν· ἐκ δ᾽ ἄρα νηῶν
Πασσυδίῃ ἐξήϊσαν κεκορυθμένοι ἐσσεύοντο,
Καὶ βοέοις σακέεσσι, καὶ ἀμφιφάλοις κορύθεσσιν·
Ἄλλος δ᾽ ἄλλον ἔρειδε κατὰ στίχας· οὐδέ κε φαίης
Κείνων ἐσσυμένων ἑτέρης ἱεμένους ἄλλον ἐπ᾽ ἄλλῳ·
Ὣς οἱ ἔσαν πυκινοί, καὶ ἀρηρότες ἀλλήλοισι·

Hũc ſomno reficere corpus, quã prolixius cõuiuio indulgere.
Sic profatus ſe abripuit, & in tentoriũ ſuorum (ſatus eſt. Placabilitas.
Comitum conceſſit, qui ſtatim bellicoſo regi
Cubile inſtruunt magno animum gaudio delibuti.
Ipſe verò lubẽs quiete ad matutinam vſq; lucem fruebatur.
Exinde nox diuina abſceſſit, & puniceo colore iuga ſtruxit
Solis, ppereq́; ad õis generis opa hõines ſe accingebãt. (iubar
Argiui autem, exitialis belli magna cupiditate æſtuantes, Præparatio ad pugnã.
Partim lanceas acuebant politas; partim ſagittas, (bant.
Nonnulli etiam frameas. Et cum lucis exortu ſẽtãculũ para-
Sibimet & equis omneſque cibum ſumebant.
Quos generoſi Pœantis natus fortiſſimus,
His verbis allocutus, ad ſtrenuè rem gerendam excitauit.
Nunc agite in belli curam incumbamus: nec quis veſtrûm Philoct. exhortatio.
In nauibus ſubſiſtat priuſquam clara mœnia diruerimus
Turrita Troiæ, incenderimúſque vicos.
Sic ait: At illi magnum intimo pectore gaudiũ concipiunt.
Induti igitur armis atque clypeis à nauibus
Confertis agminibus erumpunt: inſtructi telis,
Ac bubulis ſcutis, galeiſque criſtatis:
Et alius alium, in ſuo quiſque ordine fulcit, nec dixiſſes
Illis incedentibus, alterum ab altero diſtare:
Tam denſi & coaptati inter ſe erant.

ΚΟΙΝΤΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ
ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ.

Ἐν δεκάτῳ Πάρις Οἰνώνη δ᾽ ἕνα τύμβον ἔδυσαν.

COINTI SMYRNÆI
DERELICTORVM
LIBER X.

In decimo Paris Oenonéque vnum ſubeunt buſtum:

ΤΡΩΕΣ δ᾽ αὖτ᾽ ἔκτοσθεν
ἔσαν Πριάμοιο πόληος
Πάντες σὺν τεύχεσσι, καὶ ἅρ-
μασιν, ἠδὲ καὶ ἵπποις
Ὠκυτάτοις· κοῦς γὰρ ἀποκτα-
μένους ἐνὶ χάρμῃ,
Δειδιότες μὴ λαὸς ἐπιβεί-
σειεν Ἀχαιῶν·
Τοὺς δ᾽ ... σὺν ἐσίδοντο ποτὶ πτόλιν ἀΐσσοντας
Ἐσσυμένως, κταμένοισι χυτὸν περὶ σῆμ᾽ ἐβάλοντο
Σπερχόμενοι· δεινὸν γὰρ ὑποτρομέεσκον ἰδόντες·
Τοῖς δ᾽ ἄρ᾽ ἀχνυμένοισιν ὑπὸ φρεσὶ μῦθον ἔειπε
Πουλυδάμας· ὁ γὰρ ἔσκε λίην πινυτὸς, καὶ ἐχέφρων·
Ὦ φίλοι, οὐκέτ᾽ ἀνεκτὸς ἐφ᾽ ἡμῖν μαίνεται Ἄρης·
Ἀλλ᾽ ἄγε δὴ φραζώμεθ᾽ ὅπως πολέμοιό τι μῆχος
Εὕρωμεν· Δαναοὶ γὰρ δὴ πέρα τοῖσι μένοντες·
Νῦν δ᾽ ἄγε δὴ πύργοισιν ἐϋτμήτοισιν ἐπιβάντες,
Μίμνωμεν νύκτας τε, καὶ ἤματα δηριόωντες,
Εἰσόκε δὴ Δαναοὶ Σπάρτην ἐρίβωλον ἵκωνται,
Ἢ αὐτοῦ παρὰ τεῖχος ἀκηδέστως ἱδρύοντες,
Ἀκλέες ἑζόμενοι, ἐπεὶ οὔ σφισιν ἔσσεται αὐτῶν
Ῥῆξαι τείχεα μακρά, καὶ εἰ μάλα πολλὰ κάμωσιν.

TROES autem extra Priami Troum trepidatio.
vrbem erant
Vniuerſi, cum armis, curribus &
equis
Velociſſimis. Cremabant enim in
pugna peremtos:
Timentes, ne exercitus Achi-
uûm impreſſionem faceret.
Hos igitur vbi viderunt ad vrbem tendere
Raptim, effoſſæ telluris monimentum caſis aggerarunt,
Feſtinantes. Valde enim tremebant viſis hoſtibus:
Quibus ægritudine metúque deiectis, verba fecit
Polydamas, qui apprimè erat prudens & cordatus:
Amici! Mars nõ amplius tolerãdus in nos furit. (di belli Polydamãtis cõſiliũ, vt intra mœnia ſe contineãt.
Verũ agite: cõſiliũ ineam⁹, qua ratione modũ aliquẽ cõficiẽ-
Inueniamus. Danai.n.tã morã quã viribus nos vincunt.
Nunc igitur conſcenſis turribus munitis,
In propugnationes certamine noctes diéſque perſeueremus.
Donec Danai ad fertilem Spartam remearint.
Aut hîc ad mœnia, ſubſiſtentes tædium ceperit
In gloriæ obſeſſionis. Quoniam facultas ipſis non erit
Perrumpendi altos muros, etiamſi diu multúmq; laborarint.

Nõ enim infirmiter à Diis fabricata ſunt æterna hæc opera,
At neque alimonia nos deficit neque potus.
Nam in opulenti Priami ædibus magna vis
Annonæ tuto repoſita eſt, quæ etiam multis aliis hîc
Congregatis prolixum ad tempus eſcam præbuerit
Ad ſatietatem: ſi vel alius nobis expetentibus adueniet
Huc exercitus triplo maior, ad ſuppetias ferendũ promtus.

Æneas Polyd. refutat, & pugnandum ſuadet:

Sic ait. Hunc autẽ animoſus Anchiſæ filius iurgio inceſſit
Polydama, quónam pacto te prudentem eſſe aiunt:
Qui diuturno per vrbem mœrore nos torqueri iubes?
Nõ enim longinquitas temporis tædium afferet hîc Achiuis:
Sed eo grauius incũbẽt, cũ pugnam detrectare nos viderint.
Nos etiam duo animi excruciabimur, dum ciues in patria contabeſcent.
Si fortè multo deinceps tempore hîc nos oppugnabunt:
Nemo enim à Thebis dulce frumentum ſuppeditabit
Nobis, poſtquam incluſi fuerimus vrbe: nemo aduectabit
Ex Mœnia vinum, ſed ægra fame
Miſerè deficiemus, etiamſi mœnia ſatis hoſtem arceant.
Idcirco ſiue, vt funeſtam necem, & fatale excidium effugiamus,
Siue vt infeliciter moleſtiſſima fame pereamus,
Futurum eſt: armati potius aduinctis liberis noſtris,
Et honorandis parẽtibus præliemur. Erit alicubi, vbi Iupiter
Opẽ ferat. Ab huius enim illuſtri ſanguine propagati ſumus.
Quod ſi nobis huic etiam inuiſis moriendum eſt:
Patriam armis tutantes cum gloria occumbere

Procinctus.

Præſtabilius eſt, quã deſidentes domi miſerabiliter interire.
Talia dicentẽ cũcti qui audiebant cũ applauſu excipiũt.
Quare confeſtim galeis & ſcutis, haſtiſque
Se mutuo confirmant. Tum inuicti Iouis vultus
Deſpicit è cœlo accingentes ſe ad bellum
Troas contra Achiuos: & cuiuſque animum excitat,
Vt pertinax duellum vtriq; intendat
Exercitui: prope enim erat, vt Alexander mortem oppeteret
Philoctetæ manibus, pro coniuge laborem ſuſcipiens.

Diſcordiæ proſopopœia.

Illos itaq; in vnũ perduxit locũ Contẽtio pugnæ dominatrix
Nulli apparens: humeris enim circundatam habet nubem
Cruentam, & incedit magnum ciens tumultum,
Nunc in Troianorum agmen, nunc Achiuorum:
Quam Metus & Terror intrepidi ſtipant,
Magnanimam patris germanam venerantes:
Quæ ex paruo in immenſum ſe concitata attollit.
Armáque habet ex adamante, tabo fœdata:
Et pernicioſam in aëra vibrat haſtam: eiúſque ſub pedibus
Atra tellus commouetur. Ignis etiam vaporem exſpirat.
Horrendum, magnum edit clamorem, exhortans
Iuuenes. Qui ſtatim gradum contulerunt, vrgentes
Conflictum. Nam litem in arduum Deus negotium eduxit.

Clamoris comparatio.

Atq; horũ fremitus erat, vt ventorũ procaciter ſpirantium,
Vere ineunte, cum proceræ arbores & ſylua
Frondes producunt: aut veluti in aride fruteto
Ignis crepitat ardens: aut vt mare infinitum magnopere
Sæuit à ventis ſonoro exagitatum & circumquaq; ſtridor
Oritur immanis, adeò vt nautarum genua contremiſcant.
Ita illis irruentibus magnum fragorem reddit vaſta tellus.
Incubuit itaq; illis certamen: & in aliũ alius impetum fecit.

Æneæ facinora.

Primúſque Æneas ex Danais ſtrauit Harpalionem,
Filium Arizeli: quem mater Amphinome edidit
In Bœotorum terra cum Prithœnore inſigni
Ad Troiam venerat, operam militarem Achiuis nauatum.
Hunc ibi Æneas, molli in ventre percuſſum
Anima & dulci vita ſpoliauit
Et poſt eum pugnacis Therſandri filium oppreſſit
Hyllum, acuto haſtili per guttur transfixum.
Quem generoſa Arethuſa ad vndas Lethæi peperit,
In Creta mari cincta. Ideo magnum animi cruciatum Idome- (neo concliauit.

Interemti à Neopt.

Cæterũm Pelida ſatus duodecim viros
Ex Troianis continuo patris ſui haſta orco miſit.
Cebrum principio, deinde Arionem, Paſitheúmque.
Hyſminumq; & Imbraſium, Chidumq;, Phlegamq;,

Οὐ γὰρ ἀβληχρὰ θεοῖς τετεύχαται ἄφθιτα ἔργα,
Οὐδέ τι που βρώμης ἐπιδευόμενοι, οὐδὲ ποτοῖο·
Πολλὰ γὰρ ἐν Πριάμοιο πολυχρύσοιο μελάθροις
Ἔμπεδον εἴδατα κεῖται, ἅπερ πολέεσσι καὶ ἄλλοις
Πολλὸν ἐπὶ χρόνον ἔστ' ἀγειρομένοισιν ἐδωδὴ
Ἐς κόρον, εἰ καὶ ἔτ' ἄλλος ἐϋδμήτοισιν ἵκηται,
Τρὶς τόσος ἐνθάδε λαὸς, ἀρηγέμεναι μεμαώτων·
Ὣς φάτο· τὸν δ' ἐνένιπε θρασὺς πάϊς Ἀγχίσαο·
Πουλυδάμα, πῶς γάρ σε περίφρονα φασὶ τετύχθαι,
Ὅς κέλεαι περὶ δηρὸν ἀνὰ πτόλιν ἄλγεα πάσχειν·
Οὐ γὰρ ἀκηδήσουσι πολὺν χρόνον ἐνθάδ' Ἀχαιοὶ,
Ἀλλ' ἐπιβρίσουσιν, ἀλευομένους ἐσιδόντες·
Νῶϊν ἔσονται ἄλγεα, ἀποφθιμένων ἐνὶ πάτρῃ,
Ἤν πως ἐνθάδε πουλὺν ἐπὶ χρόνον ἀμφιμάχωνται·
Οὐ γάρ τις Θήβηθε μελίφρονα σῖτον ὀπάσσει
Ἡμῖν, ἐπὴν εἰρχθῶμεν ἀνὰ πτόλιν· οὐδέ τι οἴσει
Οἶνον Μαιονίηθεν· ἀνιηρῷ δ' ὑπὸ λιμῷ
Φθισόμεθ' ἀργαλέως, εἰ καὶ μάλα τεῖχος ἀμύνει·
Ἀλλ' εἰ μὲν θάνατόν τε κακὸν, καὶ κῆρας ἀλύξαι,
Ἢ δ' ἄρ' ὀϊζυρῶς θανέειν πολυαχεῖ θυμῷ
Μέλλομεν, ἐν τεύχεσσι σὺν ἡμετέροις τεκέεσσι,
Καὶ γεραροῖς πατέρεσσι μαχώμεθα· καί ῥά ποθι Ζεὺς
Χραισμήσει· κείνου γὰρ ἀφ' αἵματος εἰμὲν ἀγαυοῦ·
Εἰ δὲ οἱ ἄρ κἀκείνῳ ἀπεχθόμενοι θανέωμεν,
Εὐκλειῶς μέγ' ὀλέσθαι ἀμυνομένοις περὶ πάτρης
Βέλτερον, ἢ μείναντας ὀϊζυρῶς ἀπολέσθαι·
Ὣς φάτο· τοὶ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον εἰσαΐοντες.
Αἶψα δὲ δὴ κορύθεσσι, καὶ ἀσπίσι, καὶ δοράτεσσι
Φράχθεν ἐπ' ἀλλήλοις. ἐπὶ δ' ἀκάματος Διὸς ὄσσε
Δέρκετ' ἀπ' οὐλύμποιο κορυσσομένους ἐς Ἄρηα
Τρῶας ἐπ' Ἀργείοισιν, ἔγειρε δὲ θυμὸν ἑκάστου,
Ὄφρα μάχην ἀλίαστον ἐπ' ἀμφοτέροισι τανύσσῃ
Λαοῖς· ἦ γὰρ ἔμελλεν Ἀλέξανδρος θανέεσθαι
Χερσὶ Φιλοκτήταο, πονεύμενος ἀμφ' ἀλόχοιο·
Τοὺς δ' ἄγεν εἰς ἕνα χῶρον Ἔρις μεθέπουσα κυδοιμὸν
Οὔπω φαινομένη· περὶ γὰρ νέφος ἀμφέχεν ὤμοις
Αἱματόεν· φοίτα δὲ μέγαν κλονέουσα κυδοιμὸν,
Ἄλλοτε μὲ Τρώων ἐς ὅμιλον, ἄλλοτ' Ἀχαιῶν
Τὴν δὲ Φόβος καὶ Δεῖμος ἀταρβέες ἀμφεπένοντο,
Πατροκασιγνήτην κρατερόφρονα κυδαίνοντες·
Ἡ δὲ μέγ' ἐξ ὀλίγοιο κορύσσετο μαιμώωσα·
Τεύχεα δ' ἐξ ἀδάμαντος ἔχεν πεπαλαγμένα λύθρῳ
Πάλλε δὲ λοίγιον ἔγχος ἐς ἠέρα· τῆς δ' ὑπὸ ποσσὶ
Κίνυτο γαῖα μέλαινα· πυρὸς δ' ἀμπνεῖεν ἀϋτμὴν
Σμερδαλέον· μέγα δ' αὖεν ἀΰτευν ὀτρύνουσα
Αἰζηούς· οἱ δ' αἶψα συνήϊσαν ὀτρύνοντες
Ὑσμίνην· δηϊοτῆτα γὰρ ἄγε θεὸς ἐς μέγα ἔργον.
Τῶν δ' ὡς ἀνέμων ἰαχὴ πέλε λάβρον ἀέντων,
Εἴαρος ἀρχομένου, ὅτε δένδρεα μακρὰ, καὶ ὕλη
Φύλλα φύει· ἠδ' ὡς τ' ἀζαλέης ξυλόχοιο
Πῦρ βρομέει αἰθόμενον, ἠδ' ὡς μέγα πόντος ἀπείρων
Μαίνεται ἐξ ἀνέμοιο δυσηχέος, ἀμφὶ δὲ ῥοῖβδος
Γίγνετ' ἀπειρέσιος, τρομέει δ' ὑπὸ γούνατα ναύτῃ,
Ὣς τῶν ἐσσυμένων, μέγ' ὑπέβραχε γαῖα πελώρη·
Ἐν δέ σφιν πέσε δῆρις· ἐπ' ἄλλον δ' ἄλλος ὄρουσε
Πρῶτος δ' Αἰνείας Δαναῶν ἕλεν Ἁρπαλίωνα
Υἱὸν Ἀριζήλοιο· τὸν Ἀμφινόμη τέκε μήτηρ
Γῇ ἐν Βοιωτῶν· ὁ δ' ἄρα Προθοήνορι δίῳ
Ἐς Τροίην ἵκανεν ἀμυνέμεν Ἀργείοισι
Τὸν ῥα τότ' Αἰνείας ἁπαλὴν ὑπὸ γαστέρα τύψας,
Νόσφισεν ἐκ θυμοῖο, καὶ ἡδέος ἐκ βιότοιο·
Τῷ δ' ἐπὶ Θερσάνδροιο δαΐφρονος υἷα δάμασσεν
Ὕλλον, ὀξυόεντι βαλὼν κατὰ λαιμὸν ἄκοντι,
Ὅν τέκε δ' Ἀρέθουσα παρ' ὕδασι Ληθαίοιο
Κρήτῃ ἐν ἀμφιάλῳ· μέγα δ' ἤκαχεν Ἰδομενῆα·
Αὐτὰρ Πηλείδαο πάϊς δυοκαίδεκα φῶτας
Τρώων αὐτίκ' ἔπεφνεν ὑπ' ἔγχεϊ πατρὸς ἑοῖο·
Κέβρον μὲν πρῶτα, καὶ Ἀρίονα, Πασιθεόν τε,
Ὑσμινόν τε, καὶ Ἰμβράσιον, Χιδίον τε Φλέγυν τε,

Μνή-

Μνησαῖόν τ᾽ ἐπὶ τοῖσι, καὶ Εὔνομον, Ἀμφίνομόν τε,
Καὶ Φάσιν, ἠδὲ Γαληνὸν, ὃς οἰκία ναιετάασκεν
Γαργάρῳ αἰπεινῷ· μετὰ δ᾽ ἔπρεπε μαρναμένοισι
Τρωσὶν ἐυσθενέεσσιν· ἵκτο δ᾽ ἅμα ποντὶ λαῷ
Ἐς Τροίην· μεγάλα γάρ οἱ ὑπέσχετο πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
Δαρδανίδης Πρίαμος δωσειν περικαλλέα δῶρα·
Νήπιος· οὐ γὰρ ἐφράσατο ἣν μοῖραν. ἦ γὰρ ἔμελλεν
Ἐσσυμένως ὀλέεσθαι ὑπ᾽ ἀργαλέου πολέμοιο,
Πρὶν δόμου ἐκ Πριάμοιο περικλυτὰ δῶρα φέρεσθαι·

Καὶ τότε μοῖρ᾽ ἀΐδηλος ἐπίχραεν Ἀργείοισιν
Εὐρυμένην ἕταρον κρατερόφρονος Αἰνείαο· *
Ὦρσε δέ οἱ μέγα θάρσος ὑπὸ φρένας, ὄφρα δαμάσσας
Πολλούς, αἴσιμον ἦμαρ ἀναπλήσῃ ὑπ᾽ ὀλέθρῳ·
Δάμνατο δ᾽ ἄλλοθεν ἄλλον ἀνηλέϊ θηρὶ ἐοικώς·
Οἱ δέ μιν αἶψ᾽ ὑπόεικον, ἐφ᾽ ὑστατίῃ βιότοιο
Αἰνὸν μαιμώοντα, καὶ οὐκ ἀλέγοντα μόθοιο·
Καί νύ κεν ἔργον ἔρεξεν ἀπείριτον ἐν δαῒ κείνῃ,
Εἰ μή οἱ χεῖρές τε κάμον, καὶ δούρατος αἰχμὴ
Πολλὸν ἀνεγνάμφθη· ξίφος δέ οἱ οὐκ ἔτι κώπης
Ἔσθενεν, ἀλλά μιν αἶσα διέκλασεν· ἀλλ᾽ ὑπ᾽ ἄκοντι
Τύψε κατὰ στομάχοιο Μέγης· ἀνὰ δ᾽ ἔκλυσεν αἷμα
Ἐκ στόματος· τῷ δ᾽ αἶψα σὺν ἄλγεϊ μοῖρα παρέστη·
Τοῦ δ᾽ ἄρ᾽ ἀποκταμένοιο, δύω θεράποντες Ἐπειοῦ
Δηϊλέων τε καὶ Ἀμφίων, ἀπὸ τεύχε᾽ ἑλέσθαι
Ὡρμαίνον· τοὺς δ᾽ αὖτε θρασὺ σθένος Αἰνείαο
Δάμνατο μαιμώοντας ὀϊζυρῷ περὶ νεκρῷ.
Ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἐν οἰνοπέδῳ τις ἐπειγομένας ἐν ὀπώρῃ
Σφῆκας πεπτηῶτας περὶ σταφυλῇσι δαμάσσῃ,
Οἱ δ᾽ ἄρ᾽ ἀποπνείουσι, πάρος γεύσασθαι ὀπώρης,
Ὣς τοὺς αἶψ᾽ ἐδάμασσε, πρὶν ἔντεα ληΐσσασθαι·
Τυδείδης δὲ Μένοντα, καὶ Ἀμφίνοον κατέπεφνεν,
Ἄμφω ἀμύμονε φῶτε· Πάρις δ᾽ ἕλε Δημολέοντα
Ἱππασίδην, ὃς πρόσθε Λακωνίδα γαῖαν ἔναιε
Πὰρ προχοῇς ποταμοῖο βαθυρρόου Εὐρώταο·
Ἤλυθε δ᾽ ἐς Τροίην ὑπ᾽ ἀρηιθόῳ Μενελάῳ·
Καί ῥ᾽ ὁ Πάρις κατέπεφνε τυχὼν ὑπὸ μαζὸν ὀϊστῷ
Δεξιτερόν· ἐκ δέ οἱ ἦτορ ἀπὸ μελέων ἐκέδασσε·
Τεῦκρος δ᾽ αὖ Ζέχιν εἷλε περικλυτὸν υἷα Μέδοντος,
Ὅς ῥά τε ναιετάασκεν ὑπὸ Φρυγίην πολύμηλον,
Ἄντρον ὑπὸ ζάθεον καλλιπλοκάμων Νυμφάων,
Ἧχι ποτ᾽ Ἐνδυμίωνα παρ᾽ ὑπνώοντα βόεσσιν
Ὑψόθεν ἀθρήσασα κατήλυθε δῖα Σελήνη
Οὐρανόθεν· δριμὺς γὰρ ἄγει πόθος ἠϊθέοιο
Ἀθανάτην περ ἐοῦσαν ἐπὶ γουνῶν *
Εὐνῆς σῆμα τέτυκται ὑπὸ δρυσίν· ἀμφὶ δ᾽ ἄρ᾽ αὐτῇ
Ἐκκέχυτ᾽ ἐν ξυλόχοισι βοῶν γλάγος, οἱ δέ νυ φῶτες
Θηεῦνθ᾽ εἰσέτι καὶ νῦν· τὸ γὰρ μάλα τηλόθε φαίης
Ἔμμεναι εἰσορόων πολιὸν γάλα· κεῖθ᾽ ἵησι
Λευκὸν ὕδωρ, καὶ βαιὸν ἀποπροθὲν ἐπὶ τυτθὸν ἵκηται,
Πήγνυται ἀμφὶ ῥέεθρα· πέλει δ᾽ ἄρα λάϊνον οὖδας.
Ἀλκαῖον δ᾽ ἐπόρουσε Μέγης Φυλήϊος υἱός·
Καί μιν ἀεισπαίρουσαν ὑπὸ κραδίην ἐπόρησεν
Ἔγχεϊ· τοῦ δ᾽ αἶψα λύθη πολυήρατος αἰών·
Οὐδέ μιν ἐκ πολέμοιο πολυκλαύτοιο μολόντα,
Καί περ ἐελδόμενοι μογεροὶ δέξαντο τοκῆες
Φυλλὶς εὔζωνος καὶ Μάργασος, οἵ ῥ᾽ ἐνέμοντο
Ἁρπάσου ἀμφὶ ῥέεθρα διειδέος, ὃς ἀλεγεινῷ
Μαιάνδρῳ κελάδοντι ῥόον, καὶ ἀπείριτον οἶδμα
Συμφέρει ἤματα πάντα λάβρῳ περὶ χεύματι θύων·

Γλαῦκον δ᾽ ἐσθλὸν ἑταῖρον ἐυμμελίην Σκυλάκηα
Υἱὸς Οἰλῆος σχεδὸν οὔτασεν ἀντιόωντα,
Βαιὸν ὑπὲρ σάκεος· διὰ δὲ πλατὺν ἤλασεν ὦμον
Αἰχμὴ ἀμειλιχός· περὶ δ᾽ ἔκλυσεν αἷμα βοείην·
Ἀλλά μιν οὔτι δάμασσεν, ἐπεί ῥά οἱ μόρσιμον ἦμαρ
Δέχνυτο νοστήσαντα ἑῆς περὶ τείχεσι πάτρης·
Εὖτε γὰρ Ἴλιον αἰπὺ θεοὶ διέπερσαν Ἀχαιοί,
Δὴ τότ᾽ ἄρ᾽ ἐκ πολέμοιο φυγὼν, Λυκίην ἀφίκανεν
Οἶος ἄνευθ᾽ ἑτάρων, τὸν ἄστεος ἄγχι γυναῖκες
Ἀγρόμεναι τεκέων σφετέρων ὕπερ, ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν

Mneſeúmque, poſt illos: & Eunomum, Amphinomumq́,
Atq; Phaſim, nec non Galenum, qui ades ſuas habebat
In excelſo Gargaro: & eminebat pugna conſerta inter
Validos Troianos. Venerat autem cum pingui agmine
Troiam, ſiquidem plurima illi promiſerat magnique pretij
Et decoris munera ſe daturum Priamus Dardanides:
Imprudens. Fatum enim ſuum animo non perpendit. Nam
Vt repente in prælio aduerſo occumberet, (futurum erat,
Antequam ex aula Priami preclara illa dona auferret.

Atque tunc funeſta Parca in Argiuos conuertit
Eurymenem, fortis Æneæ familiarem:
Nam magnam ipſius in pectore fiduciā excitauit, vt deiectis
Compluribus, fatalem diem interitu ſuo compleret.
Proinde alibi alium ſuſtulit, efferæ belluæ ſimilis,
Eiq́; ſubito hoſtes locum dederunt, extremo vitæ momento
Ferociter aggreſſanti, nec vllum pugnæ diſcrimen curanti,
Et ſane facinus edidiſſet in illo conflictu memorabile,
Niſi manus eius defatigata, & haſtæ mucro
Nimium retuſus fuiſſet, enſiſq́; capulus non amplius
Vires habuiſſet, verum ſors fatalis ipſum eneruauit. Ideo iaculo hunc
In ſtomachum percuſſit Meges, cū ſanguis ebulliit
Ex ore, eique derepente Fatum cum dolore adſtitit.
Cui interempto Epei miniſtri duo
Deileon & Amphion arma adimere
Properabant: ſed audax Æneæ vis
Irruentes miſerè trucidauit, iuxta cadauer.
Vt cùm in vinea quis appetentes Autumni fructum
Propè vuas matureſcentes veſpas occidit:
Quæ exſpirant antequam vindemiam guſtarint.
Sic illos celeriter obtrūcauit, priuſquā arma prædam ſibi fecissent.
Tydides autem Menontē & Amphinoum necat,
Ambos viros egregios. Ac Paris traiecit Demoleontem
Hippaſiden, qui olim habitarat in regione Laconica,
Ad oſtia profundi amnis Eurotæ.
Venerat autem ad Troiam, Menelai bellicoſi ductu.
Atq; Paris eum letho dedit, telo per mamillam tranſacto
Dexteram: animamq́; è membris illius exegit.
Atqui Teucer Zechim confecit nobilē, Medontis filium,
Qui domicilium habebat in Phrygia ouium fœcunda,
Intra antrum Nymphis pulchricomis conſecratum.
Vbi olim Endymionem propè boues dormientem,
Ab alto cùm videret diua Luna: demiſit ſe
Cœlitus: acerbum enim iuuenis deſiderium attrahebat
Diuam viri amore occupatam. Huius etiamnum
Tori monumentum exſiſtit ſub quercubus. Circa quem
Effuſum eſt in nemore lac boum: & mortales
Illud adhuc demirabundi ſpectāt. Nā à longinquo id dixeris
Aſpiciens canum lac, eſſe. Inde autem profluit vt videtur
Candida. Quando verò ad modicum in ſpatium acceſſeris,
Ex omni parte fluxus concreſcūt, tandémq; nihil aliud quā
ſolum eſt marmoreum.
Porrò in Alceum irruit Meges, Phyleia proles,
Et cor ipſi quod perpetuo motu agitatur, tranſadigit
Haſta: ſtatim igitur amabile eius æuum diſſolutum fuit.
Nec à lacrymoſo reuerſum bello,
Quamuis exoptarent ærumnoſi parentes exceperunt,
Phyllis bene ſuccincta & Margaſus, qui vitam degebant
Ad pellucidi Harpaſi undas, vbi cum ſonoro
Mæandro fluxu iis reſonantem immodicum æſtum,
Committit per omnes dies tumido aquarum agmine furens.

Glauci deinde fidelem ſocium haſta probatum Scylaceum
Oilei filius, cominus congreſſum, ſauciat,
Paulum ſupra ſcutum, & latum transfigit humerum
Ægrifica cuſpis, circumq́; tergora bubula cruor manat.
Verùm non interemit ipſum. Nam fatalis eum dies
Exſpectabat reuerſum ſub chara mœnibus patriæ.
Cùm enim Ilium arduum acres euertiſſent Achiui:
Ibi elapſus è bello in Lyciam rediit,
Solus abſque militiæ *ſocius. Eum itaque propè vrbem matronæ*
Concurſu facto, ſuper natis & maritis

Eurymenis Troiani fortitudo & interitus.

Simile à veſpis.

Antrum Nympharum & miraculum circa illud. Mirabile naturæ artificium.

Scylacei vulnus & interitus memorabilis. Ex Ilio è bello fuga.

Rogitant: quibus ipse fata omnium commemorat.
At hæ tristem illum circumstantes lapidibus
Obruunt: ita vt nihil ei reditus in patriam prodesset:
Sed saxa illum magnos inter gemitus cooperuerunt.
Atq; ex missilibus illis funestum ei sepulchrum est factum,
Iuxta lucum & monimentum fortis Bellerophontis
In quo situs est, iuxta Titanidem petram, fama nobilitatam.
Hic itaque cùm fatalem diem hoc exitio compleuisset,
Monitu Apollinis toto orbe celebrati posterioribus seculis
Colitur vt Deus, nec vnquam abolescit ipsius honos.
Philoct. quos sustulerit. *Pœantis autem filius post illos occidit Deioneum*
Et Antenore natum Acamantem hasta potentem:
Aliorũque iuuenum magnam cateruam profligauit.
Comparat. *Currebat enim inter hostes ad inuicti Martis instar,*
Aut sonori amnis qui magna septa euertit
Exundans, quando tẽpestuosè de petra concitatus, (pitatur.
Et pluuia cõmixtus, nõ sine damno tristifico de mõtib. praci-
Cum aliàs sit perennis vndiq; cursu feratur. Nec illum
Obiectæ moles, rapidè æstuantem, cohibent.
Sic nemo audacem inclyti Pœantis filium
Vel eminus oculis intuitus, propius accedere poterat.
Excellens enim robur in eius pectore erat.
Cinguli & pharetræ Herculis descriptio. *Instructus autem venerat armis bellicosi Herculis*
Variè elaboratis. Nam in balthei splendentis circulo
Feroces & impauidæ inerant vrsæ, iuxtáque Thoes
Horrendi, ac truculentum supercilio veluti ridentes
Pantheræ: quas iuxta lupi aderant feroces,
Et sues albis dentibus, robustique leones,
Mirificè instar viuentium effictis. Vndique præterea
Conflictus cum funesta cæde inibi continebantur.
Tot igitur rerũ simulachra in cingulo solerter efformata erãt.
Alius autem pergrandis pharetra exornata fuit.
Inerat enim pernix Mercurius Ioue satus,
Apud Inachi fluenta procerum Argum mactans.
Argus. *Argum illum qui oculis alternatim somnum capiebat.*
Phaethon. *Inerat etiam violentus Phaëthon, super Eridani vnda*
Curru excussus: & de terra conflagrante
Ceu verè arderet, ingens in aëre fumus glomerabatur.
Medusa. *Ad hæc Perseus Deo similis horrẽdam cædebat Medusam,*
Hic, vbi siderum lauacra & terræ fines exsistunt,
Fontésque profundi Oceani: ibi cum indefatigabili
Sole quando occidit, nox Hesperia congreditur.
Inibi etiam inuicti magnus Iapeti filius
Prometheus. *Ad arduam rupem Caucasi suspensus erat*
Vinculis validissimis & aquila exedebat iecur eius,
Subinde renascens. Vnde ipse ingemiscenti similis erat.
Hæc celebres Vulcani manus fabricauerant
Forti Herculi qui ferenda illa dedit nato
Pœantis, cùm admodum familiaris et amicus esset.
His igitur armis se magnificè ostentans, globos militum deij-
ciebat.
Paris cũ Philoct. cõflictus. *Tandem in eum inuectus est Paris tristificas sagittas*
Manibus versans, vnà cum flexili arcu
Confidenter: huic enim vltimus dies imminebat.
Emisit igitur à neruo citum telum, qui stridorem dedit
Euolantis sagittæ: quæ nec incassum è manibus fugit.
At Philoctetam quidem, paululum declinante, aberrauit,
At Cleodorum quamuis nobilem ferijt,
Aliquantulum supra papillam inq; humerum vsque adegit.
Nõ enim latum habebat scutũ, quod tristẽ ei necẽ auertisset,
Sed inermis pedem referebat. Eius enim ab humeris
Polydamas scutum auulserat, cùm lorum ponderosa
Securi dirupisset. Retrocesserat igitur licet adhuc hasta
Vulnifica præliaretur. Sed tristis eum sagitta incessit,
Aliũde aduolãs. Sic enim fatalis genius volebat quodammodo
Acerbũ vitæ exitiũ imponere prudẽtis Lerni filio Cleodoro
Quem Amphiale in opulenta Rhodiorum terra pepererat.
Cùmque hunc itaque Paris lugubri telo prostrauisset,
Mox strenuus egregij Pœantis filius, (cessit,
Impetu facto, subitò intendẽs arcũ, magno illum clamore in-

Εἴροντ'· ὃς δ' ἄρα τῇσι μόρον κατέλεξεν ἅπαντα·
Αἱ δ' ἄρα χερμαδίοισι περισταδὸν ἀνέρα κεῖνον
Δάμνασαν, οὐδ' ἀπόνητο μολὼν ἐς πατρίδα νόστου,
Ἀλλά ἑ λᾶες ὕπερθε μέγα στενάχοντα κάλυψαν·
Καί ῥά οἱ ἐκ βελέων ἐλοὸς περὶ τύμβος ἐτύχθη
Πὰρ τέμενος, καὶ σῆμα κραταιοῦ Βελλεροφόντου·
Τῷ ἔνι, κυδαλίμης Τιτηνίδος ἄγχοθι πέτρης·
Ἀλλ' ὁ μὲν, αἴσιμον ἦμαρ ἀναπλήσας ὑπ' ὀλέθρῳ,
Ὕστερον ἐννεσίῃσιν ἀγαυοῦ Λητοΐδαο
Τίεται ὥς τι θεὸς, φθινύθει δ' οἱ οὔποτε τιμή·
Ποίαντος δ' ἐπὶ τοῖσι πάϊς κτάνε Δηϊονῆα,
Ἠδ' Ἀντήνορος υἱὸν ἐϋμμελίην Ἀκάμαντα·
Ἄλλων δ' αἰζηῶν ὑπεδάμνατο πουλὺν ὅμιλον·
Θῦνε γὰρ ἐν δηΐοισιν ἀτειρέϊ ἶσος Ἄρηϊ,
Ἢ ποταμῷ κελάδοντι, ὃς ἕρκεα μακρὰ δαΐζει
Πλημμύρων, ὅτε λάβρος ἐπειγόμενος πέτρῃσιν,*
Ἐξ ὀρέων ἀλεγεινὰ μεμιγμένος ἔρχεται ὄμβρῳ,
Αἰενάος περ ἐὼν καὶ ἀγάρροος, οὐδέ νυ τόν γε
Εἴργουσιν προβλῆτες, ἀάσπετα παφλάζοντα·
Ὣς οὔτις Ποίαντος ἀγακλειτοῦ θρασὺν υἷα
Ἔσθενεν ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν καὶ ἄπωθε πελάσσαι·
Ἐν γάρ οἱ στέρνοισι μένος περιώσιον ἦεν·
Τεύχεσι δ' ἀμφεκέκαστο δαΐφρονος Ἡρακλῆος
Δαιδαλέοις· ἐπὶ γάρ οἱ ἐν ζωστῆρι φαεινῷ
Ἄρκτοι ἔσαν, βλοσυραί τε καὶ ἀναιδέες· ἀμφὶ δὲ θῶες
Σμερδαλέοι, καὶ λυγρὸν ὑπ' ὀφρύσι μειδιόωσαι
Πορδάλιες· τοῖσιν δ' ἄγχι λύκοι ἔσαν ὀμβριμόθυμοι
Καὶ σύες ἀργιόδοντες, ἐϋσθενέες τε λέοντες,
Ἐκπάγλως ζωοῖσιν ἐοικότες· ἀμφὶ δὲ πάντῃ
Ὑσμῖναι ἐνέκειντο μετ' ἀργαλέοιο φόνοιο·
Δαίδαλα μέν οἱ τόσσα περὶ ζωστῆρα τέτυκτο·
Ἄλλα δέ οἱ γωρυτὸς ἀπειρέσιος ἀμφεκέκαστο·
Ἐν μὲν ἔην Διὸς υἱὸς ἀελλοπόδης Ἑρμείας
Ἰνάχου ἀμφὶ ῥέεθρα κατακτείνων μέγαν Ἄργον·
Ἄργον, ὃς ὀφθαλμοῖσιν ἀμοιβαδὸν ὑπνώεσκεν·
Ἐν δὲ βίη Φαέθοντος ἀπορρὼξ Ἠριδανοῖο,
Βλημένος ἐκ δίφροιο· καταιθομένης δ' ἄρα γαίης
Ὡς ἐτεὸν φαίνοιτο μέγας ἐν ἀέρι καπνός·
Περσεὺς δ' ἀντίθεος βλοσυρὴν ἐδάϊξε Μέδουσαν,
Ἄστρων ἧχι λοετρὰ πέλει, καὶ τέρματα γαίης,
Πηγαί δ' Ὠκεανοῖο βαθυρρόου ἔνθ' ἀκάμαντι
Ἠελίῳ δύνοντι, συνέρχεται ἑσπερίη νύξ·
Ἐν δὲ, καὶ ἀκαμάτοιο μέγας πάϊς Ἰαπετοῖο,
Καυκάσου ἠλιβάτοιο παρηώρητο κολώνῃ
Δεσμῷ ἐν ἀρρήκτῳ· κεῖρε δέ οἱ αἰετὸς ἧπαρ
Αἰὲν ἀεξόμενον· ὁ δ' ἄρα στενάχοντι ἐῴκει·
Καὶ τὰ μὲν ἄρ τεύξαντο κλυταὶ χέρες Ἡφαίστοιο
Ὀμβρίμῳ Ἡρακλῆϊ· ὁ δ' ὤπασε παιδὶ φέρεσθαι
Ποίαντος· μάλα γάρ οἱ ὁμωρόφιος φίλος ἦεν·
Αὐτὰρ ὁ κυδιόων ἐν τεύχεσι, δάμνατο λαούς·
Ὀψὲ δέ οἱ μετόρουσε Πάρις, στονόεντας ὀϊστοὺς
Νωμῶν ἐν χείρεσσι μετὰ γναμπτοῖο βιοῖο
Θαρσαλέως· τῷ γάρ ῥα συνήϊεν ὕστατον ἦμαρ·
Ἧκε δ' ἀπὸ νευρῆφι βέλος, τὸ δ' ἴαχεν,*
Ἰοῦ ἐπεσσυμένοιο· τὸ δ' οὐχ ἅλιον φύγε χειρῶν,
Ἀλλ' αὐτοῦ μὲν ἄμαρτε, διαϊσσὸν μάλα τυτθόν,
Καί ῥ' ἔβαλε Κλεόδωρον ἀγακλυτὸν ἄρ ἐόντα
Βαιὸν ὑπὲρ μαζοῖο, διήλασε δ' ἄχρις ἐς ὦμον·
Οὐ γὰρ ἔχεν σάκος εὐρὺ, τό οἱ λυγρὸν ἔσχεν ὄλεθρον·
Ἀλλ' ὅγε γυμνὸς ἐὼν, ἀνεχάζετο· τοῦ γὰρ ἀπ' ὤμων
Πουλυδάμας ἀπάραξε σάκος, τελαμῶνα δαΐξας
Βουπλῆγι στιβαρῷ· ὁ δ' ἐχάζατο μέσφ' ὁ ἐμάρνατο
Αἰχμῇ ἀνιηρῇ· στονόεις δέ οἱ ἔμπεσεν ἰὸς
Ἄλλοθεν ἀΐξας· ὡς γὰρ τόπου ἤθελε δαίμων
Θήσειν αἰπὺν ὄλεθρον ἐΰφρονος υἱέϊ Λέρνου
Ὃν τέκεν Ἀμφιάλη Ῥοδίων ἐν πίονι γαίῃ.
Τὸν δ' ὡς οὖν ἐδάμασσε Πάρις στονόεντι βελέμνῳ,
Δὴ τότε δὴ Ποίαντος ἀμύμονος ὄμβριμος υἱὸς,
Ἐμμεμαὼς, θοὰ τόξα τιταίνων, ἐκ μέγ' ἀΰτει·

Ω κύον

Ὦ κύον, ὥς σοι ἔγωγε φόνον, καὶ κῆρ' ἀΐδηλον
Δώσω, ἐπεί νύ μοι ἄντα λιλαίεαι ἰσοφαρίζειν·
Καί κεν ἀναπνεύσειαν, ὅσοι σέθεν εἵνεκα λυγρῷ
Τείρονται πολέμῳ· τάχα γὰρ λύσις ἔσσετ' ὀλέθρου,
Ἐνθάδε σεῖο θανόντος, ἐπεὶ σφίσι πῆμα τέτυξαι.
Ὣς εἰπὼν νευρὴν ἐΰστροφον ἄγχοθι μαζοῦ
Εἴρυσε· κυκλώθη δὲ κέρας, καὶ ἀμείλιχος ἰὸς
Ἰθύνθη· τόξου δὲ λίην ὑπερέσχεν ἀκωκὴ
Τυτθὸν ὑπ' αἰζηοῖο βίῃ, μέγα δ' ἴαχε νευρὴ,
Ἐσσυμένοιο δυσηχέος ἰοῦ, ἀφάμαρτε
Δῖος ἀνήρ. τοῦ δ' οὔτι λύθη κέαρ, ἀλλ' ἔτι θυμῷ
Κάρτυνεν· οὐ γάρ οἱ τότε καίριος ἔμπεσεν ἰὸς,
Ἀλλὰ παρέδραμε χροὸς ἐπιξαύων χρόα καλόν·
Ἐξαῦτις δ' ὅγε τόξα τιταίνετο· τὸν δὲ παραφθὰς,
Ἰῷ εὐγλώχινι βάλεν βουβῶνος ὕπερθε
Ποίαντος φίλος υἱός· ὁ δ' οὐκ ἔτ' ἔμιμνε μάχεσθαι,
Ἀλλὰ θοῶς ἀπόρουσε κύων ὥς, ὅς τε λέοντα
Ταρβήσας χάζηται ἐπεσσύμενος τὸ πάροιθεν.
Ὣς ὅγ' ἀλεγεινῇσι πεπαρμένος ἦτορ ἀνίαις
Χάζετ' ἀπὸ πολέμοιο· συνεκλονέοντο δὲ λαοὶ,
Ἀλλήλους ὀλέκοντες· ἐν αἵματι δ' ἔπλετο δῆρις
Κτεινομένων ἑκάτερθε· νεκροὶ δ' ἐπέκειντο νέκυσσι
Πασσυδίῃ, ψακάδεσσιν ἐοικότες, ἠὲ χαλάζῃ,
Ἢ χιόνος νιφάδεσσιν, ὅτ' οὔρεα μακρὰ, καὶ ὕλην
Ζηνὸς ὑπ' ἐννεσίῃ Ζέφυρος, καὶ χεῖμα παλύνει·
Ὣς οἱ ἀμφοτέρωθεν ἀνηλέϊ κηρὶ δαμέντες.
Ἀθρόοι ἀλλήλοισι δεδουπότες ἀμφεχέοντο,
Αἰνὰ δ' ἀνεστενάχιζε Πάρις· περὶ δ' ἕλκεϊ θυμὸν
Τείρετο· τὸν δ' ἀχέοντα μέγ' ἀμφεχέοντ' ἰατῆρες·
Τρῶες δ' εἰς ἑὸν ἄστυ κίον· Δαναοὶ δ' ἐπὶ νῆας
Κυανέας ἀφίκοντο θοῶς· τοὺς γάρ ῥα κυδοιμοῦ,
Νὺξ ἀπέπαυσε μέλαινα· μόγον δ' ἐξείλετο γυίων,
Ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισι πόνων ἀκτῆρα χέασα·
Ἀλλ' οὐχ ὕπνος ἔμαρπτε θοὸν Πάριν, ἄχρις ἐς ἠῶ·
Οὐ γάρ οἵ τις ἤλαλκε λιλαιομένων περ ἀμύνειν
Παντοίοις ἀκέεσσιν, ἐπεί ῥά οἱ αἴσιμον ἦεν
Οἰνώνης ὑπὸ χερσὶ μορεῖν, καὶ κῆρας ἀλύξαι,
Ἢν ἐθέλῃ, ὁ δ' ἄρ' αἶψα θεοπροπίῃσι πιθήσας
Ἤϊεν οὐκ ἐθέλων· ὀλοὴ δέ μιν ἤγαγ' ἀνάγκη
Κουριδίης εἰς ὦπα. λυγροὶ δέ μιν ἀντιόωντες
Κακκαρύζοντες ὄρνιθες ἀΰτεον, οἱ δ' ἀνὰ χεῖρα
Σκαιὴν ἀΐσσοντες· ὁ δὲ σφέας ἄλλοτε μέν που
Δείδιεν εἰσορόων, ὅτε δ' ἀκράαντα πέτεσθαι
Εἴδετο. τοὶ δέ οἱ αἰνὸν ὑπ' ἄλγεσι φαῖνον ὄλεθρον·
Ἷξε δ' ἐς Οἰνώνην ἐρικυδέα· τὸν δ' ἐσιδοῦσαι
Ἀμφίπολοι, θάμβησαν ἀολλέες, ἠδὲ καὶ αὐτὴ
Οἰνώνη· ὁ δ' ἄρ' αἶψα πέσεν περὶ ποσσὶ γυναικὸς,
Ἀμφὶ μέλαν ἐρυθέν τε, καὶ ἔνδοθι μέχρις ἱκέσθαι *
Μυελὸν ἐς λιπόωντα δι' ὀστέου, οὕνεκεν αἰνὸν
Φάρμακον αἰνὸν ἔπυθε κατ' οὐτάμενον χρόα φωτός.
Τείρετο δὲ στυγερῷ βεβολημένος ἦτορ ἀνίῃ·
Ὣς δ' ὅτε τις νούσῳ καὶ ἀργαλέῃ μέγα δίψῃ
Αἰθόμενος κραδίην, αὖον κέαρ αὐαίνηται,
Ὅν τε περιζείουσα χολὴ φλέγει· ἀμφὶ δὲ νωθὴς
Ψυχή οἱ πεπότητ' ἐπὶ χείλεσιν αὐαλέοισιν,
Ἀμφότερον, βιότου τε, καὶ ὕδατος ἱμείρουσα,
Ὣς τοῦ ὑπὸ στέρνοισιν ἐκαίετο θυμὸς ἀνίῃ·
Καί ῥ' ὀλιγοδρανέων, τοῖον ποτὶ μῦθον ἔειπεν·
Ὦ γύναι αἰδοίη, μὴ δή νύ με τειρόμενόν περ
Ἐχθήρῃς, ἐπεὶ ἄρ σε πάρος λίπον ἐν μεγάροισι
Χήρην, οὐκ ἐθέλων περ· ἄγον δέ με κῆρες ἄφυκτοι
Εἰς Ἑλένην, ἧς εἴθε πάρος λεχέεσσι μιγῆναι,
Σῇσιν ἐν ἀγκοίνῃσι θανὼν, ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι·
Ἀλλ' ἄγε πρός σε θεῶν, οἵ τ' οὐρανὸν ἀμφινέμονται,
Πρός τε τεῶν λεχέων, καὶ κουριδίης φιλότητος,
Ἤπιον ἔνθεο θυμόν· ἄχος δ' ἀλεγεινὸν ἄλαλκε,
Φάρμακ' ἀλεξήσοντα κατ' ἕλκεος οὐλομένοιο
Θεῖσα, τά μοι μεμόρηται ἀπωσέμεν ἄλγεα θυμοῦ,
Ἢν ἐθέλῃς· σῇσιν γὰρ ὑπὸ φρεσὶν, εἴτε σαῶσαι

Proh canis! quàm ſubitò tibi necem cum fato exitiali
Inferam! dum cominus æquiparare me contendis.
Atque ſic fiet, vt reſpirent, qui tua cauſa triſtiſſimo
Bello vexantur, ſtatim enim exitialium malorum finis erit,
Te hîc intereunte: quia tu illis perniciem affers.
Sic fatus: neruum mox tortilem ad papillam vſque
Adducit, hinc cornu in circuli modum, circumagitur ſæuaq́;
Dirigitur, ita vt ex arcu ſagittæ mucro promineret (arundo
Aliquantulum, iuuenis vi reducta: illi liquidè inſonat corda
Erumpente telo cum ſtrepitu, nec aberrat (tuo adhuc
Vir præſtans: atqui cor illius nondum diſſoluebatur: ſed ani-
Valebat: non enim opportuno ipſi loco ſagitta infigebat,
Sed ſtrictim formoſum hominis corpus ſauciauerat.
Contrà verò ille arcũ in hoſte dirigit: ſed illum præueniens,
Acuto telo verberat ſupra inguen (moratus:
Dilectus Pœantis filius: qui diutius ad confligendum haud
Sed ſubito aufugit, vt canis quando leonem (ita fuerat
Pauitans retrocedit: qui tamen cum impetu adortus illũ an-
Sic Paris acerbiſſimo transfixum cruciatu pectus habens
Ex acie ſe proripit, mox turbantur inter ſeſe exercitus,
Mutuaſq́; edunt ſtrages, ſanguine itaque conflictus inundat
Vtrinque cadentium: & cadauera cadaueribus incumbunt
Aceruatim, in modum pluuiæ aut grandinis,
Aut guttarum niuis, cùm editos montes & ſyluam
Iouis nutu, Zephyrus, & hyems conſpergunt.
Ita hi vtrinque à ſæua Parca profligati,
Densè inter ſeſe prolapſi conglomerabantur.
Paris autem grauiter ingemiſcebat, & ob vulnus, animi
Angebatur: quem languentem ſtudioſè obibant medici.
At Troes in vrbem ſuam redierunt: Danai contrà ad naues
Cæruleas ſtatim receſſerunt. A prælio enim
Nox auocauit nigra, & laſſitudinem membris exemit,
Infuſo palpebris ſomno qui laboris depulſor eſt.
Verùm ſopor celerẽ Parin haud corripit vſque dũ illuxit
Nemo enim ipſi medetur, quamuis opitulari ſtuderent
Omnis generis remediis, ſiquidem fatale ei erat,
Vt Oenones manibus exitiales Parcas euitaret.
Si medicaretur ipſum, quocirca vt oraculis morem gereret.
Iter ſuſcepit inuitus: triſtis enim adduxit eum neceſſitas
In vxoris conſpectum, infauſtaq́; ei occurſantes.
E vertice alites accinerunt, alia ad manum
Siniſtram volantes, ipſe verò illas modo
Formidat ſuſpiciens modo temerè vagari (portendebant.
Videntur, quæ tamen funeſtam inter cruciatus mortem ei
Venit igitur ad nobilem Oenonem, quem cùm viderunt
Ancillæ, ſimul omnes demirantur, nec non ipſa
Oenone, ipſe verò ſtatim ad pedes vxoris ſe abiecit,
Circumquaque liuidus, non supernè tantum, ſed vt intrinſe-
cus etiam veniret liuor
Ad pinguem vſque medullam per oſſa, quia formoſum
Sauciati viri corpus exitiale putrefecerat venenum,
Et triſti animum cruciatu ex ictu angebatur.
Non ſecus ac ſi quis, morbo & aſpera ſiti valde
Cor ſuccenſum habens toto pectore areſcit,
Quem ſcilicet bilis efferueſcens inflammat, languida igitur
Anima ipſi circum ſicca labia volitat,
Duabus de cauſis: quòd tum vitæ tum aquæ appetens eſt.
Ita in pectore illius cor ægritudine exurebatur.
Atq; vix trahens animam, hoc tandem ſermone illã affatur:
Vxor honoranda, ne quæſo me tantopere afflictum
Odio proſequaris hoſtili: q; te olim deſerui in ædibus noſtris
Viduã: haud equidẽ volẽs: adegerũt.n. me ineuitabiles Parcæ
Ad Helenam, cuius priuſquã lecto me adiſcerẽ, vtinam
Tuis in brachiis extinctus animam exhalaſſem.
Verùm age, perq́; Deos qui cœlum incolunt,
Perq́; tuum thalamum & maritalem amorem,
Indue manſuetũ animum, triſtemq́; offenſæ *dolorem abige,*
Salutaria exitiabili vulneri medicamina (lant:
Imponẽs, quæ fatis decretũ eſt vt animo meo *ægrores depel*
Si modo velis: tuo enim in arbitrio, ſiue ſeruare

Phil. minæ.

Paris ſauciatus & è prælio fugit.

Per quæ quis peccat per ea & punitur.

Conflictus & ſtrages, Troũmque fuga.

Paris oraculi monitu ad Oenones opẽ confugit. Non eſt in medico ſemper, releuetur vt æger.

Paris Oenonæ fit ſupplex.

Comp. ei febricitante.

Paridis oratio.

Improbus in fit demũ neceſſitatem flagitium ſuum confert.

A morte me lamentabili ſine non conſtituas.
Quin miſerere mei q̃ primũ, & mortiferũ virus ſagittarum
Medendo expugna.dũ mihi vires adhuc & membra vigẽt:
Et ne me, triſtis Zelotypiæ affectioni pertinaciter indulgens,
Sinas immitis ſagittæ vulnere vitam profundere,
Ad pedes tuos proſtratum,Litaſque ita offendas — Immiſericordiæ & ſuperbiæ pœna.
Quæ & ipſæ Iouis altitonantis filiæ
Sunt, & ſuperbis hominibus iratæ,
In poſterum luctuoſam immittunt Erynnim:
Verum ô veneranda omitte iram, & malignis obſta Parcis — Litarum. i. precũ proſopopeia.
Repente: etiamſi per ſtultum errorẽ aliquid in te deliquerim.
Sic dixit: illius verò turbidã mẽtẽ non inflexit.(cõpellauit.
Quin cõuiciis hominem inceſſẽs magno cruciatu affectum ſic — Animi muliebris impotentia, ex Zelotypia.
Quid? túne in conſpectum meum prodire audes? quam olim
In ædibus deſeruiſti, grauiſſimo luctu percitam (tã perfidè
Ob Tyndaridẽ tot malorũ cõciliatricem: cuius tu concubitu — Oenone contumelioſè à ſe repellit Parim.
In ſinu gaudens fruebare, quandoquidẽ lõgè præſtantior eſt
Legitima tua vxore: nã & ſenectæ haud obnoxiã eſſe fama
Huic illico hĩc faceſſẽs ad genua accidas nec mihi(phibetur.
Lacrymis oppletus miſerabilia & triſtia oggannias.
Vtinam enim immanis belluæ vis cordi meo ſubeſſet, — Efferа vindictæ cupiditas.
Vt dilaniarem carnes tuas,et inſuper ſanguinem exſorberẽ,
Ob mala quibus me affeciſti, ſceleratæ libidinis morẽ gerens.
Perfide, vbi nunc tibi eſt coronigera Venus?
Vbi immortalis eſt Iupiter generi oblitus?
Hos habe tibi opitulatores, ac procul ab ædibus meis
Hinc apage.& Diis & hominibus dolenda noxa.
Nã tua ô ſcelus, cauſa, etiam Deos immortales luctus appre
Alios ꝓpter nepotes, alios propter filios, exitio datos.(hẽdit,
Quin è tectis te meis hinc amolıris? & ad Helenam cõtẽdis,
Cuius diu noctuq́; ſumma cum indignatione te oportet
Iuxta lectum quiritari, acerbiſſimo dolore confectum,
Donec moleſtiſſimis his cruciatibus leuet.
Ita fata, plorantem à caris ædibus dimiſit:
Stolida! non enim fatum ſuum perpendebat.namq́; futurum
Vt illo extincto, ipſam quoque Parcæ ſequerentur (erat,
E veſtigio: ita enim ſors Iouis telam ei texebat.
Porrò dum ille ſuper hirſuta Idæ iuga properat, — Iuno Paridis calamitate oblectatur: & futura quædam ancillis narrat. IV. anni partes.
Miſerabiliter claudicantem, animoq́; valde perturbatũ,
Iuno animaduertit, & ingens pectore immortali gaudium
Sedens ea cœli parte, vbi Iouis ara exſiſtit: (concipit,
Ex iuxta eam quatuor famulæ ſedebant:
Quas quondam Luna venuſta à ſole compreſſa
Peperit in amplo cœlo infatigabiles, nulla in re ſimiles
Sibi mutuo Forma enim alia diuerſa eſt. **
Altera hyemis & Capricorni agit curam. **
Quatuor enim partibus hominis vita ſubinde permutatur,
Quas illæ per vices obeunt. Verùm hæc
Ipſi per cœlum Ioui curæ fuerint. Illæ autem inter ſe confere-
Vt ſors funeſta exitiali conſilio bant,
Deſtinaſſet, inceſtas Helenæ nuptias conciliare — I. Nuptiæ Helenæ cũ Deiphobo. II. Heleni ad Græcos fuga.
Deiphobo, acerbam præterea Heleni indignationem,
Et ſtomachum propter vxorem iſtam. Vtq; Græcorum filij
Abreptum in excelſis montibus, dum Troianis
Iraſcitur ad citas naues abducturi eſſent.
Vt denique eius inſtinctu robuſti Tydei filius
Comitante Vlyſſe, ſuper ardua irrumpens mœnia, — III. Palladii tranſlatio.
Flebilem allaturus ſit interitum Alcathoo,
Vbi ſapientis Mineruæ ſimulacrũ non inuitum abſtraxerit,
Quod munimentum vrbis & ipſorum erat Troianorum,
Nullus enim Deorum, licet maxima in Troianos *iracundia exardeſcens,*
Opulentam Priami vrbem exſcindere valebat,
Quandiu hæc Dea curarum expers, pro illa ſtaret.
Atqui nec ferro diuinam eius formam architectati fuerant
Viri, ſed è cœlo ipſe Iupiter illud
Demiſerat, in vrbem Priami, auro abundantis.
De his ergo confabulabatur Iouis vxor cum miniſtris, — Paris extinguitur & à Nymphis deflетur.
Et de pluribus inſuper aliis. Parin interim anima in Ida
Deſtituit: nec Helena reducem illum vidit: (montibus

Μήδ' αἶ ἐκ θανάτοιο λίπῃς, εἴπερ καὶ ἐκεῖ.
Ἀλλ' ἐλέαιρε τάχιστα, καὶ ὠκυμόρων ἀπὸ ἰῶν
Ἔξακεσ', ὥς μοι ἔτ' ἀμφὶ μένος, καὶ γυῖα τέθηλε·
Μηδέ τί με ζήλοιο λυγροῦ μεμνημένη αἰνῶς,
Κάλλιπε δηωθῆναι ἀμειλίκτῳ ὑπ' ὀϊστῷ,
Πὰρ ποσὶ σοῖσι πεσόντα, λιταῖς δ' ἀπεχθέα ῥέξεις.
Αἵ ῥα καὶ αὐταὶ Ζηνὸς ἐριγδούποιο θύγατρες
Εἰσὶ καὶ ἀνθρώποισιν ὑπερφιάλοις κοτέουσαι,
Ἐξόπιθεν στυγερὴν ἐπιθύνουσιν Ἐριννύν,
Ἀλλὰ χόλον. ἀλλὰ σὺ πότνια, κακὰς ἀπὸ κῆρας ἔρυκε
Ἐσσυμένας, εἰ καί τι παρήλιτον ἀφραδίῃσιν·
Ὣς ἄρ' ἔφη· τῆς δ' οὔτι φρένας πεπίθεσκε κελαινάς,
Ἀλλά ἑ κερτομέουσα μέγ' ἀχνύμενον προσέειπε·
Τίπτε με εἰλήλουθας ἐναντίον, ἥν ῥα πάροιθεν
Κάλλιπες ἐν μεγάροισι, μέγ' ἄσπετα κωκύουσαν,
Εἵνεκα Τυνδαρίδος πολυκηδέος, ἣν παρ' ἐμοῖο
Τέρπεο κυδιάων, ἐπεὶ ἦ πολὺ φέρτερον ἐστὶ
Τῆς σῆς κουριδίης, τὴν γὰρ φάτις ἔμμεν ἀγήρω·
Κείνης ἐσσυμένως γουνάζεο, μηδέ νυ μοι σὺ
Δακρυόεις, ἐλεεινὰ, καὶ ἀργαλέοντα ὀδύρευ·
Αἴ γάρ μοι μέγα θηρὸς ὑπ' αἰ κραδίῃ μένος εἴη,
Δαψαμένη σέο σάρκας, ἔπειτα δὲ αἷμα λάψαι·
Οἷά τέ μοι πήματ' ἔοργας, ἀτασθαλίῃσι πιθήσας·
Σχέτλιε, ποῦ νύ τοι ἐστὶν ἐϋστέφανος Κυθέρεια;
Πῇ δὲ γαμβροῖο λελασμένος ἄφθιτος Ζεύς;
Τούς ἔχ' ἀοσσητῆρας· ἐμῶν δ' ἀπὸ τῆλε μελάθρων
Χάζεο, καὶ μακάρεσσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνιηρέ·
Σεῖο γὰρ εἵνεκ' ἀλιτρὲ, καὶ ἀθανάτους ἕλε πένθος,
Τοὺς μὲν ἐφ' υἱωνοῖς, τοὺς δ' υἱάσιν ὀλλυμένοισιν·
Ἀλλ' ἀπ' ἐμεῖο δόμοιο, καὶ ἐς Ἑλένην ἀφίκανε,
Ἧς σε χρεὼ νύκτας τε, καὶ ἤματα ἀχνύμενόν περ
Τρύζειν πὰρ λεχέεσσι, πεπαρμένον ἄχρι λυγρῆς,
Εἰσόκε σ' ἰήσειεν ἀνιηρῶν ὀδυνάων·
Ὣς φαμένη γοόωντα φίλων ἀπέπεμψε μελάθρων
Νηπίη· οὐδ' ἄρ' ἐφράσαθ' ἑὸν μόρον· ἦ γὰρ ἔμελλον
Κείνου ἀποφθιμένοιο, καὶ αὐτὴν κῆρες ἕπεσθαι
Ἐσσυμένως· ὣς γάρ οἱ ἐπέκλωσε Διὸς αἶσα·
Τὸν δ' ἄρ' ἐπισσύμενον λασίης ὑπὲρ ἄκριας Ἴδης,
Λυγρὸν ἐπισκάζοντα, καὶ ἀχνύμενον μέγα θυμῷ
Ἥρη ἐσενόησε, καὶ ἄμβροτον ἦτορ ἰάνθη,
Ἑζομένη κατ' Ὄλυμπον, ὅθι Διὸς ἔσκεν ἀλωή,
Καί ῥά οἱ ἀμφίπολοι πίσυρες ἑδριόωντο,
Τάς ποτ' ἄρ' Ἠελίῳ χαροπῷ δμηθεῖσα Σελήνη
Γείνατο οὐρανὸν εὐρὺν ἀτειρέας, οὐδὲν ὁμοίας
Ἀλλήλαις· μορφὴ δὲ διέκριθεν ἄλλη ἀπ' ἄλλης· *
Ἡ δ' ἔπειτα χειμῶνι, καὶ αἰγοκερῆϊ μέμηλε· *
Τέτρασι μοίρῃσιν βροτέη διαμείβεται αἰών,
Αἳ κείνας ἐφέπουσιν ἀμοιβαδόν· ἀλλὰ τὰ μέν που,
Αὐτῷ Ζηνὶ μέλοντι κατ' οὐρανόν· αἱ δ' ὀάριζον
Ὅππως λοίγιος αἶσα περὶ φρεσὶν ὀλοφώϊα
Μήδετο, Τυνδαρίδος στυγερὸν γάμον ἐντύνουσα
Δηϊφόβῳ, καὶ μῆνιν ἀτειρέα Ἑλένοιο,
Καὶ χόλον ἀμφὶ γυναικὸς, ὅπως τέ μιν υἷες Ἀχαιῶν
Ἤμελλον μάρψαντες ἐν ὑψηλοῖσιν ὄρεσσι,
Χωόμενον Τρώεσσι, θοὰς ἐπὶ νῆας ἄγεσθαι.
Ὥς τε οἱ ἐννεσίῃσι κραταιοῦ Τυδέος υἱὸς
Ἑσπομένου Ὀδυσῆος ὑπὲρ μέγα τεῖχος ὀρούσας,
Ἀλκαθόῳ στονόεντα φέρειν ἤμελλεν ὄλεθρον,
Ἁρπάξας ἐθέλουσαν ἐΰφρονα Τριτογένειαν,
Ἥ τ' ἔρυμα πτόλιός τε, καὶ αὐτῶν ἔπλετο Τρώων·
Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ θεῶν τις ἀπειρέσιον χαλεπήνας,
Ἤθελεν ὄλβιον ἄστυ διαπραθέειν Πριάμοιο,
Ἀθανάτης ἔμπεδον ἀκηδέος ἐμβεβαυίας·
Οὐδέ οἱ ἄμβροτον εἶδος ἐτεκτήναντο σιδήρῳ
Ἀνέρες, ἀλλά μιν αὐτὸς ἀπ' οὐλύμποιο Κρονίων
Κάββαλεν ἐς Πριάμοιο πολυχρύσοιο πόληα.
Καὶ τὰ μὲν ὣς ὀάριζε Διὸς δάμαρ ἀμφιπόλοισιν,
Ἄλλα δὲ πολλ' ἐπὶ τοῖσι· Πάριν δ' ἄρα θυμὸς ἐν Ἴδῃ
Κάλλιπεν, οὐδ' Ἑλένη μιν ἐσέδρακε νοστήσαντα·

Αὐτὰρ

Ἀμφὶ δέ μιν νύμφαι μέγ᾽ ἐκώκυον, οὕνεκ᾽ ἄρ᾽ αὐτοῦ
Εἰσέτι που μέμνηντο κατὰ φρένας, ὅσσα πάροιθεν
Ἐξέτι νηπιάχοισι συναγρομένῃσιν ἔειπε·
Σὺν δέ σφι μύροντο θοοὶ βοῶν ἀγρευτῆρες,
Ἀχνύμενοι κατὰ θυμόν· ἐπεστενάχοντο δὲ βῆσσαι.
Καὶ τότε δὴ Πριάμοιο πολυτλήτοιο γυναικὶ
Δεινὸν Ἀλεξάνδροιο μόρον φάτο βουκόλος ἀνήρ·
Τῆς δ᾽ ἄφαρ, ὡς ἐσάκουσε, τρόμῳ περιπάλλετο θυμός·
Γυῖα δ᾽ ὑπεκλάσθησαν· ἔπος δ᾽ ὀλοφύρατο τοῖον·
Ὤλεό μοι φίλε τέκνον· ἐμοὶ δ᾽ ἐπὶ πένθεϊ πένθος
Κάλλιπες αἰὲν ἄφυκτον· ἐπεὶ πολὺ φέρτατος ἄλλων
Παίδων ἔπλεο ἐμοῖο, μεθ᾽ Ἕκτορα· τῷ σε λυγρὴ
Κλαύσομαι, εἰσόκε μοι κραδίῃ πάλλῃσιν ἦτορ·
Οὐ γὰρ ἄτερ μακάρων τάδε πάσχομεν, ἀλλά τις αἶσα
Μήσατο λοίγια ἔργα, τὰ μὴ ὤφελλ᾽ ἐσιδέσθαι.
Ἀλλ᾽ ὤφελον προπάροιθεν ἐν εἰρήνῃ τε, καὶ ὄλβῳ,
Ἐλπομένη καὶ ἔτ᾽ ἄλγεα κακώτερα θηήσασθαι,
Παῖδας μὲν κτεινομένους, κεραϊζομένην δὲ πόληα,
Καὶ πυρὶ δῃουμένην Δαναῶν ὑπὸ καρτεροθύμων,
Σύν τε νυοὺς, θυγατέρας τε μετὰ Τρῳῇσι καὶ ἄλλαις,
Ἑλκομένας ἅμα παισὶ, δορυκτήτῳ ὑπ᾽ ἀνάγκῃ.
Ὣς φάτο κωκύουσα· πόσις δ᾽ οὔ πω τι πέπυστο·
Ἀλλ᾽ ὅ γε Ἕκτορος ἄγχι τάφῳ ἐπὶ δάκρυα χεῦεν,
Οὕνεκ᾽ ἄρ᾽ ἄριστος ἔην, καὶ ἔρυτο δούρατι πάτρην·
Τοῦ περὶ πευκαλίμας Ἀχαιῶν φρένας οὔ τι πέπυστο·
Ἀλλ᾽ Ἑλένη μάλα πολλὰ διηνεκέως γοόωσα,
Ἄλλα μὲν ἐν Τρώεσσιν ἀΰτεεν, ἄλλα δέ οἱ κῆρ
Ἐν κραδίῃ μενοίνα· φίλον δ᾽ ἀνὰ θυμὸν ἔειπεν·
Ἆνερ, ἐμοὶ καὶ Τρωσὶ, καὶ αὐτῷ μέγα πῆμα,
Ὤλεο λευγαλέως· ἐμὲ δ᾽ αἰνῇ ἐνὶ στυγερῇ κακότητι
Κάλλιπες, ἦ τ᾽ ἔμελλον ἀλοιότερα πήματ᾽ ἰδέσθαι·
Ὡς ὄφελόν μ᾽ Ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο πάροιθεν,
Ὁππότε σοὶ ἑπόμην ὀλοῇ ὑπὸ δαίμονος αἴσῃ·
Νῦν δ᾽ ἄρα καὶ σοὶ πῆμα θεοὶ δόσαν, ἠδ᾽ ἐμοὶ αὐτῇ
Αἰνομόρῳ· πάντες δέ με ἀπαστὺν ἐρρίγασι,
Πάντες δ᾽ ἐχθαίρουσιν ἐμὸν κέαρ· οὐδέ πῃ οἶδα
Ἐκφυγέειν· εἰ γάρ κε φύγω Δαναῶν ἐς ὅμιλον,
Αὐτίκα μ᾽ αἰκίσσουσιν ἐμὸν δέμας· εἰ δέ κε μίμνω,
Τρῳαὶ, καὶ Τρῶές με περισταδὸν ἀμφὶς ἄγοντες,
Αἶψα διαρραίσουσι· νέκυν δ᾽ οὐ γαῖα καλύψει,
Ἀλλὰ κύνες δάψουσι, καὶ οἰωνῶν θοὰ φῦλα·
Ὡς ὄφελόν μ᾽ ἐδάμασσε πάρος τάδε πήματ᾽ ἰδέσθαι.
Ὣς ἔφατ᾽, οὔ τι γόωσα πόσιν τόσον, ὅσσον ἑαυτῆς
Μύρετ᾽ ἀτασθαλίης μεμνημένη· ἀμφὶ δὲ Τρῳαὶ,
Ὡς κεῖνον στενάχοντο, μετὰ φρεσὶ δ᾽ ἄλλα μενοίνων
Αἱ μὲν ὑπὲρ τοκέων μεμνημέναι, αἱ δὲ καὶ ἀνδρῶν,
Αἱ δ᾽ ἄρ᾽ ὑπὲρ παίδων, αἱ δὲ γνωτῶν ἐρατεινῶν·
Οἴη δ᾽ ἐκ θυμοῖο δαΐζετο κυδαλίμοιο
Οἰνώνη· ἀλλ᾽ οὔ τι μετὰ Τρῳῇσιν ἐοῦσα
Κώκυεν· ἀλλ᾽ ἀπάνευθεν ἑοῖς ἐνὶ σφετέροισι μελάθροις
Κεῖτο βαρυστενάχουσα παλαιοῦ λέκτρον ἀκοίτεω·
Οἵη δ᾽ ἐν ξυλόχοισι περιτρέφεται κρύσταλλος
Αἰπυτάτων ὀρέων, ὅ τ᾽ ἄγκεα πολλὰ παλύνει
Χευαμένη Ζεφύροιο κατ᾽ αἰγίσιν· ἀμφὶ δὲ μακραὶ
Ἄκριες ὑδρηλοῖσι κατειβόμεναι λιβάδεσσι
Σᾶον θ᾽ ἠδὲ νάπησιν, ἀπείρεσος ἄρ᾽ ἐοῦσα,
Πιδάκος ἐσσυμένης κρυερὸν περιτήκεται ὕδωρ,
Ὣς ἥ γ᾽ ἀχλύουσα μέγα στυγερῇ ὑπ᾽ ἀνίῃ
Τήκετ᾽ ἀκηχεμένη πόσιος περὶ κουριδίοιο·
Αἰνὰ δ᾽ ἀναστενάχουσα, φίλον προσελέξατο θυμόν·
Ὤ μοι ἀτασθαλίης, ὢ μοι στυγεροῦ βιότοιο,
Ἣ πόσιν ἀμφαγάπησα δυσάμμορος, ᾧ σὺν ὀίμην
Γήραϊ τειρομένη ποτὶ κλυτὸν οὐδὸν ἱκέσθαι,
Αἰὲν ὁμοφρονέουσα· θεοὶ δ᾽ ἑτέρωσε βάλοντο·
Ὡς μ᾽ ὄφελόν ποτε Κῆρες ἀνηρείψαντο μέλαιναι,
Ὁππότε νόσφιν ἔμελλεν Ἀλεξάνδροιο πέλεσθαι·
Ἀλλὰ καὶ εἰ ζωός μ᾽ ἔλιπεν, μέγα τλήσομαι ἔργον
Ἀμφ᾽ αὐτῷ θανέειν, ἐπεὶ οὔ νύ μοι εὔαδεν ἠώς·
Ὣς φαμένης ἐλεεινὰ κατὰ βλεφάρων ἐχέοντο

Ac circumfusæ illi Nymphæ valde plangebant: nã memori
Eius animo etiamnum recolebant, quos olim ſermones
Cum in tenella ætate cœtus facerent, cum ipſis contuliſſet:
Et cum his vnà celeres boum paſtores lugebant,
Ex animo mœrentes, lamentis autem reſpondebant valles.
Et tunc Priami afflictiſſimi ſenis vxori
Funeſtum Alexandri obitum bubulcus quidam nunciauit. Hecabæ lu-
Cuius, vbi audiuit, animus tremore concutitur, (*verba,*
Membraq; infracta labãt, & in hæc tandem querula erupit
Itáne occidiſti mihi care fili, mihiq; luctum luctu cumulatum
Nulla vnquã rõne vitabilẽ reliquiſti? cũ lõgè præſtãtiſſimus
Fueris liberorũ meorũ poſt Hectorẽ, ideo te miſerrima altorũ
Deplorabo, quouſque mihi in corde animus mouebitur.
Nec enim ſine Deũ numine hæc patimur, ſed fatum aliquod
Funeſtos hoſce caſus deſtinauit, quas vtinã nõ cognouiſſẽ vn-
Sed multo antè in pace & felicitate diẽ meũ obiiſſem. (*quam*
Auguror verò me adhuc grauiora his ſpectaturam eſſe,
Filios nimirum *interfectos, & vrbem deuaſtatam,*
Igni ſuccenſam à Danais ferociſſimis.
Simul etiam nurus & filias, inter alias Troianas, (*ſtractas.*
Vnà cum ſobole, bellica neceſſitudine ad ſeruitutis iugũ ab-
Hos plorãs queſtus edebat, maritus. a. eius, nihil dũ reſcine-
Verùm ad Hectoris tumulũ ſedebat lacrymas fundẽs. (*rat:*
Propterea quòd optimus fuiſſet, & haſta patriam defendiſſet.
De hoc igitur, dum prudens cor mœrore affligit, nihil dũ au-
Sed Helena magnopere ſine intermiſſione lamẽtans, (*dierat* Helene la-
Alia quidẽ inter Troianos pro palã edebat, alia verò in cor
Tacite voluebat, animumq; dilectum ſic allocuta eſt. (*de ſu.*
Mi vir & mihi, & Troianis, tibique ipſi magna pernicies,
Acerbam oppetiiſti mortem, meq; in calamitate horrenda
Reliquiſti, quæ grauiora mala me victuram præſagium.
O ſi me Harpyiæ iam pridem abripuiſſent:
Cum te perniciali Dei cuiuſquam *fato ſectarer.* Perniciſſi-ſeta.
Nunc verò & tibi malum dederunt Dij & mihi ipſi
Infortunatæ, omnes. n. me extremo cum horrore auerſantur,
Omnes hoſtili cor meũ affectu proſequuntur: nec vſquã noui
Effugij locũ: nam ſi in Danaũ frequentiam me proripuero,
Statim contumelioſè tractabunt corpus meum: ſin manſero,
Troiades & Troiani me ab omni parte circumſtantes
Subitò diſcerpent, ita vt nec cadauer humo condatur.
Sed canes, & rapidæ volucrum gentes id dilanient.
Vtinã verò me cõfeciſſẽ ipſa priuſquã hæc mala adſpexiſſẽ.
Sic fata eſt: nec tã virũ deplorãs, quã n grauis (matronæ
Delicti memoriam refricans lugebat, & paſſim Troianæ
Quaſi ob illum Parim *gemitus ducebãt, ſed mẽte alia ver-*
Dum aliæ parentũ & virorũ memoriã repetunt, (*ſabant,*
Aliæ etiam filiorum & fratrum honoratiſſimorum.
Sola autem ex animo, qui in ea generoſus erat diſcruciaba- Varium & mutabile ſemper fœmineum ingenium.
Oenone: ſed tamen non inter Troianas verſans, (*tur*
Plangebat: virum ſeparatim in ædibus ſuis
Iacebat grauiter, priſtini mariti thalamum ingemiſcens. Oenones mœſtitudo: cum ſimilitudine glacie liquefacta.
Quemadmodum verò glacies, quæ in ſaltibus tanquam co-
Præcelſos montes, valles copioſè humectat, (*rona cingit*
Diffuſa Zephyri procellis: & circumquaque altæ
Montium arces aquoſum diſtillantes humorem,
Præcipitant. illa autẽ, quãuis ſpiſſiſſima per nemora exſiſtat,
In gelidam tamen vndam, ceu *fonte ſcaturiente, liquitur.*
Ita hæc perturbata, triſti ægritudine magnopere
Liqueſcebat, cùm ſe ob virum, cui virgo nupſerat, affligaret: Vxor orbata.
Grauitérque ſuſpirans carum alloquebatur animum.
Heu mihi ob ſcelus! proh vitam mihi acerbam!
Quæ maritũ ſũmo prius *amore cõplexa ſum miſera: cũ quo* Oenone infelicitatem matrimonij ſui deplorat: morique deſtinat.
Senio cõfectã ad præclarũ vitæ limẽ peruẽturã, (*ſperabã* me
Perpetua concordia fruens, ſed Dij aliò detorſerunt.
Vtinam verò me nigra Parca iam olim abripuiſſent,
Quando futurum erat, vt ab Alexandro diuellerer. (*debo,*
Verũ etiãſi me viuus repudiauit, magnũ tamẽ facinus au-
Vt propter ipſum morti occumbam, quandoquidem mihi lux
vitalis non amplius grata eſt.
Ita querentis miſerabiles de palpebris effundebantur

Lacrymæ, dùmque mariti fato defuncti
Memoria vritur vti cera igni, tacitè liquescit.
Patrem enim suum, & ancillas decorè vestitas verebatur.
Donec super almam terram à lato oceano
Nox diffusa est, mortalibus relaxationem laboris afferens.
Tunc ergo genitore cum famulis somnum capiente
In aula, foribus domus perruptis
Exsilit, procellæ instar, & citò eam membra abripiunt.
Vt cùm montibus iuuencam Tauri amore correptam
Animus exstimulat, vt rapidis pedibus feratur
Concitato. hæc præ desiderio complexus nihil
Metuit bubulcum, sed impetu non restringendo aufertur.
Sic vbi in saltu taurum familiarem conspiciat.
Sic illa raptim currens longum iter perficit,
Confestim pedibus funestum conscendere rogum cupiens.
Nec deficiunt ei genua, sed leuitate subinde maiori
Pedes quàm ocyssimè feruntur, vrget enim exitialis Parca,
Et Venus, at nec feras timet hirsutas
Obuiam illis factas sub noctē, quas tamē antea nimirū q̄ ex-
Omnis. v. densorū montium scopulus ipsi calcatur, (horrebat,
Omnes cum rupibus valles & fossæ penetrantur.
Hanc vbi ex alto diuina intuetur Luna,
Memor apud animum honesti Endymionis,
Festinantem magna miseratione prosequitur: & desuper ei,
Splendidè affulgens longas ostendit vias:
Tandem progressa per montem, eò venit vbi etiam aliæ
Nymphæ circa Alexandrum prolixos ciebant planctus.
Hunc autem rapidus iam ignis cinxerat, quia ipsi
Opiliones è diuersis Idæ partibus congregati
Incredibilem aggesserant lignorum struem vt officium luctus
Postremum, cum sodali olim suo principi, exhiberent.
Mœrorēq; in modū circūstantes plorabant, illa verò nullam,
Vbi coràm illum vidit, emisit vocem quamlibet afflicta:
Sed cùm faciem decoram pallio inuoluisset
Subitò in pyram se conijcit, magnumq; excitauit luctum,
Et conflagrauit iuxta maritum. Nympharum autē alibi aliæ
Cū stupore demiratæ sūt, quādo cū viro mortē illā oppetere
Nec deerat quæ animū suū his verbis cōpellaret. (viderunt.
Profectò scelere se Paris obstrinxit: qui in magno pretio ha-
Repudiauit vxorem, & pellicem duxit luxu perditā (bendā
Sibimet & Troianis & vrbi pestilentem cruciatum.
Fatuus! nec cordatæ coniugis respexit affectionem.
In ærumnis, quæ tamen plus quàm solis lucem. i. vitam
Amabat: quamuis nō amore sed odio ipsam prosequeretur.
Sic vna ex Nymphis intra animū loquebatur, illi interim
Rogo Auroræ vitalis diei obliti cremabantur. (in medio
Et circumquaque viri armentarij mirabantur: vt olim
Argiui, cateruatim demirati sunt, vbi cernerent
Euadnen, Capanei membris circumfusam,
Iuxta maritum luctifico Iouis fulmine ictum expirare.
Cæterùm vbi rapidus ignis æstus vtrumq; consumsit,
Oenonemq;, Parimq;, & in vnum eos cinerem redegit:
Tandem pyram vino restinguunt, & ossa eorum
In cratere aureo condunt, circùmq; illa monimentum
Continuo aducunt, arduas superimponunt
Columnas, quarum vna in hanc, altera in illam partem conuersa est.

Ad Paridis bustum festinat.

Comp. à vacca taurum quæritante.

Luna commiseratur Oenonem. Commiseratio.

Amicus etiam post mortem honorandus.

Oenone in flagrantem Paridis rogum se cōiicit.

Honorabile coniugiū scortatores autem & adult. puniet Deus.

Agrestes Parin execrantur & Oenonem laudant.

Sepultura.

Δάκρυα, κηδείοισιν ἀναπλήσαντος ὄλεθρον
Μνωομένη, ἅτε κηρὸς ὑπαὶ πυρὶ τήκετο λάθρῃ·
Αἴζετο γὰρ πατέρα σφὸν, ἰδ' ἀμφιπόλους εὐπέπλους,
Μέχρις ἐπὶ χθόνα δῖαν ἀπ' εὐρέος ὠκεανοῖο
Νὺξ ἐχύθη, μερόπεσσι λύσιν καμάτοιο φέρουσα·
Καί ῥα τόθ' ὑπνώοντος ἐνὶ μεγάροισι τοκῆος
Καὶ δμώων, πυλεῶνας ἀναρρήξασα μελάθρων,
Ἔκθορεν, ἠΰτ' ἄελλα· φέρον δέ μιν ὠκέα γυῖα.
Ὡς δ' ὅτ' ἀν' οὔρεα πόρτιν ἐρασσαμένην μέγα ταύρου,
Θυμὸς ἐποτρύνει ποσὶ καρπαλίμοισι φέρεσθαι
Ἐσσυμένως, ἡ δ' οὔτι λιλαιομένη φιλότητος,
Ταρβεῖ βουκόλον ἄνδρα, φέρει δέ μιν ἄσχετος ὁρμὴ,
Εἴ που ἐνὶ ξυλόχοισιν ὁμήθεα ταῦρον ἴδοιτο·
Ὡς ἥ ῥίμφα θέουσα, διήνυε μακρὰ κέλευθα,
Διζομένη τάχα ποσσὶ πυρῆς ἐπιβήμεναι αἰνῆς·
Οὐδέ τι οἱ κάμε γούνατ'· ἐλαφρότεροι δ' ἐφέροντο
Ἐσσυμένως πόδες αἰέν· ἐπεῖγε γὰρ οὐλομένη κὴρ,
Καὶ Κύπρις· οὐδέ τι θῆρας ἐδείδιε λαχνήεντας
Ἀντιμένους ὑπὸ νύκτα, πάρος μέγα πεφρικυῖα·
Πᾶσα δέ οἱ λασίων ὀρέων ἐστείβετο πέτρη.
Καὶ κρημνοί· πάσας δὲ διεπρήσσοντο χαράδρας·
Τὴν δέ που εἰσορόωσα τόθ' ὑψόθι δῖα Σελήνη,
Μνησαμένη κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Ἐνδυμίωνος,
Πολλὰ μάλ' ἐσσυμένην ὀλοφύρετο· καί οἱ ὕπερθε
Λαμπρὸν παμφαίνουσα μακρὰς ἀνέφαινε κελεύθας
Ἵκετο δ' ἐμβεβαυῖα δι' οὔρεος, ἧχι καὶ ἄλλαι
Νύμφαι Ἀλεξάνδροιο μακρὰ προκωκύεσκον·
Τὸν δ' ἔτι που κρατερὸν πῦρ ἄμφεχεν, οὕνεκ' ἄρ' αὐτὸν
Μηλονόμοι ξυνιόντες ἐπ' οὔρεος ἄλλοθεν ἄλλοι
Ὕλην θεσπεσίην παρεβάλλεον· ὄφρα φέροντες
Ὑστατίην καὶ πένθος ὁμοῦ ἑτάρῳ ἄνακτι.
Κλαίοντες μάλα πολλὰ περισταδόν· ἡ δέ μιν οὔτι
Ἀμφαδὸν ὡς ἄθρησε βοήσατο τειρομένη περ,
Ἀλλὰ καλυψαμένη περὶ φάρεϊ καλὰ πρόσωπα,
Αἶψα πυρὶ ἐνήλατο, γόον δ' ἄρα πουλὺν ἔγειρε,
Καίετο δ' ἀμφὶ πόσει· νύμφαι δέ μιν ἄλλοθεν ἄλλαι
Θάμβεον, εὖτ' ἐσίδοντο μετ' ἀνέρι πεπτηυῖαν.
Καί τις ἑὸν κατὰ θυμὸν ἔπος ποτὶ τοῖον ἔειπεν·
Ἀτρεκέως Πάρις ἦεν ἀτάσθαλος, ὃς μάλα κεδνὴν
Κάλλιπε κουριδίην, καὶ ἀνήγαγε μάργον ἄκοιτιν,
Οἷ αὐτῷ καὶ Τρωσὶ, καὶ ἄστεϊ λοίγιον ἄλγος.
Νήπιος· οὐδ' ἀλόχοιο περίφρονος ἅζετο θυμὸν
Τειρομένης, ἥπερ μιν ὑπὲρ φάος ἠελίοιο,
Καίπερ ἀπεχθαίροντα, καὶ οὐ φιλέοντα, τίεσκεν·
Ὣς ἄρ' ἔφη νύμφη τις ἀνὰ φρένας· οἳ δ' ἐνὶ μέσσῃ
Πυρκαϊῇ καίοντο λελασμένοι Ἠριγενείης·
Ἀμφὶ δὲ βουκόλοι ἄνδρες ἐθάμβεον, εὖτε πάροιθεν
Ἀργεῖοι θάμβησαν ἀολλέες, ἀθρήσαντες
Οἰνάδνην, Καπανῆος ἐπιχυμένην μελέεσσιν,
Ἀμφὶ πόσιν δμηθέντα Διὸς στονόεντι κεραυνῷ·
Ἀλλ' ὅτε δ' ἀμφοτέρους ὀλοὴ πυρὸς ἤνυσε ῥιπὴ,
Οἰνώνην τε, Πάριν τε, μιῇ δ' ὑποκάββαλε τέφρῃ,
Δὴ τότε πυρκαϊὴν οἴνῳ σβέσαν· ὀστέα δ' αὐτῶν
Χρυσέῳ ἐν κρητῆρι θέσαν· περὶ δέ σφισι σῆμα
Ἐσσυμένως τεύξαντο· θέσαν δ' ἄρα δοιὰ ὕπερθεν
Στήλας, αἳ τ' ἔασι τετραμμέναι ἄλλυδις ἄλλη.

ΚΟΙΝΤΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ

ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΕΝΔΕΚΑΤΟΝ.

Ἑνδεκάτῳ φεύγοντας Ἄρης ἐπὶ τείχε' ἐλαύνει.

COINTI SMYRNÆI

DERELICTORVM

LIBER XI.

Vndecimo fugientibus *Troianis* Mars pulſat mœnia.

ΤΡΩΑΙ δ' ἐστενάχοντο κατὰ πόλιν, οὐδ' ἐδύναντο
Ἐλθέμεναι ποτὶ τύμβον, ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἔκειτο
Ἄστεος αἰπεινοῖο· νέοι δ' ἑκάστοτε πολλοὶ
Νωλεμέως πονέοντο· μάχης δ' οὐ λῆγε πόνοιο,
Καίπερ Ἀλεξάνδροιο δεδουπότος, οὕνεκ' Ἀχαιοὶ
Τρωσὶν ἐπεκλονέοντο ποτὶ πτόλιν, οἳ δὲ καὶ αὐτοὶ
Τείχεος ἦιον ἐκτὸς, ἐπεὶ σφέας ἦγεν ἀνάγκη·
Ἐν γὰρ δὴ μέσσοισιν Ἔρις, στονόεσσά τ' Ἐνυὼ
Στρωφῶντ', ἀργαλέῃσιν Ἐριννύσιν ἴκελαι ἄντην·
Ἄμφω ἀπὸ στομάτων ὀλοὸν πνείουσαι ὄλεθρον·
Ἀμφ' αὐτῇσι δὲ Κῆρες, ἀναιδέα θυμὸν ἔχουσαι,
Ἀργαλέως μαίνοντο· Φόβος δ' ἑτέρωθε, καὶ Ἄρης,
Λαοὺς ὀτρύνεσκον· ἐφέσπετο δέ σφισι Δεῖμος,
Φοινήεντι λύθρῳ πεπαλαγμένος, ὄφρ' ἑ φῶτες,
Οἱ μὲν θαρσύνωνται ὁρώμενοι, οἱ δὲ φέβωνται·
Πάντῃ δ' αἰγανέαι τε, καὶ ἔγχεα, καὶ βέλε' ἀνδρῶν,
Ἄλλυδις ἄλλα χέοντο, κακοῦ μεμαῶτα φόνοιο·
Ἀμφὶ δ' ἄρα σφίσι δοῦπος ἐρειδομένοισιν ὀρώρει,
Μαρναμένων ἑκάτερθε, κατὰ φθισίμβροτον χάρμην·
Ἔνθ' ἄρα Λαοδάμαντα Νεοπτόλεμος κατέπεφνεν·
Ὃν τράφεν ἐν Λυκίῃ Ξάνθου καλὰ ῥέεθρα. *
Ὅν ποτ' ἐριγδούποιο Διὸς δάμαρ ἀνθρώποισι
Λητὼ δ' ἀνέφηνεν, ἀναρρήξασα χέρεσσι
Τρηχὺ πέδον Λυκίης ἐρικυδέος, ὁππόθ' ἑοῖο
Δάμναθ' ὑπ' ὠδίνεσσι πολυτλήτοισιν ἀνίῃ
Θεσπεσίου τοκετοῖο, ὅσην ὠδῖνες ἔχεσκον·
Τῷ δ' ἐπὶ Νῖρον ἔλασσε, βαλὼν ἀνὰ δηιοτῆτα
Δουρὶ διὰ γναθμοῖο· πέρησε δ' ἄρα στόμα χαλκὸς
Γλῶσσαν ἔτ' αὐδήεσσαν· ὁ δ' ἔγχεος ἄσχετον αἰχμὴν
Ἄμπεχε βεβρυχώς· περὶ δ' ἔρρεεν αἷμα γένυσσι
Φθεγγομένου· καὶ τὸν μὲν ὑπὸ κρατεροῦ χερὸς ὁρμῆς
Ἐγχεῒ στονόεντι ποτὶ χθονὸς οὖδας ἔρεισε
Δευόμενον θυμοῖο· βάλεν δ' Εὐήνορα δῖον
Τυτθὸν ὑπαὶ λαπάρην· διὰ δ' ἤλασεν ἐς μέσον ἧπαρ
Αἰχμήν· τῷ δ' ἀλεγεινὸς ἄφαρ παρεκόρσεν ὄλεθρος.
Εἷλε δ' Ἰφιτίωνα, καὶ Ἱππομέδοντα δάμασσε
Μαινάλου ὄμβριμον υἷα, τὸν Ὠκυρόη τέκε νύμφη
Σαγγαρίου ποταμοῖο παρὰ ῥόον· οὐ δέ νυ τόνγε
Δέξατο νοστήσαντα· κακαὶ δὲ Κῆρες ἄμερσαν

TROIANÆ autem matronæ
ſuſpiria ducebant per vrbem,
nec poterant
Venire ad tumulum Paridis, *cũ* — Conſtitutæ deſcriptio, [illegible]
nimis procul ſitus eſſet. (mœnia
A celſa vrbe: Iuueneſq́ extra
Continenter in opere erant, pugnæ laboris finẽ nõ habebant,
Quamuis extincto Alexandro, quòd Achiui
Troianos ad vrbem vſque perſequerentur: & hi
Neceſſitate vrgente, è mœnibus erumperent.
In medio igitur eorum contentio & Bellona triſtiſonans
Verſantur, ſæuis planè Furiis aſſimiles,
Ambæq́ è faucibus funeſtam ſpirantes necem:
Et iuxta eas Parcæ, impudentem animum præferentes,
Atrociter bacchãtur, ab alia verò parte Terror & Mauors
Cohortes extimulant, quibus à tergo adeſt ira
Cruento tabo polluta, vt militum:
Qui illam videant pars vires colligat pars in fugam agatur.
Tum quaquà verſum iacula & haſtæ telaq́ virûm
Huc illuc ſparguntur, diræ ſtragis percupida,
Et circum illos fragor connitentes oritur,
Dum exitiali inter ſe pugna contendunt.
Ibi Neoptolemus Laomedontem interfecit — Xãthi Occiſi à Neopt. origo fabuloſa.
Educatum in Lycia, iuxta amœna Xanthi fluenta,
Quem mortalibus olim grandiſoni Iouis concubina
Latona produxit manibus ſuis dirumpens
Aſperum celebris Lyciæ ſolum: cum ſui ipſam
Premeret laborioſis cruciatibus ægritudo
Partus diuini, quantam parturientis dolores excitabant.
Poſt hunc Nirum exitio dedit, ſauciatum in conflictu
Per mandibulam haſta, adeò vt per os ferrum penetraret
Linguam adhuc loquentis, tum ipſe rapidam haſtæ cuſpidem
Impactam gerebat frendens, & circũ genas ſanguis manabat
Loquentis. & hũc quidẽ valida manus ſtrenuitate à iactu
Triſtis haſtæ ad terræ ſolum affixit,
Vita deſtitutum, ſed generoſum Euenora percuſſit
Paulum infra ilia, & adegit in medium hepar
Haſtam: cui mox dolendus contigit interitus.
Sternit etiam Iphitionem: & Hippomedonta necat,
Fortem Mænali filium, quem Ocyrhoe nympha enixa eſt
Ad Sangarij amnis decurſum, nec eum
Suſcepit reducem: ſed infeſtæ ipſam Parcæ orbarunt.

Filio, nõ ſine curis moleſtiſſimis tã graue de nato luctũ conce-
Porrò Æneas Bremontem & Andromachum occidit: (pu.
Æneas quos confecerit. *Hic nutritus erat in Gnoſſo, ille in ſacra Lycto:*
Amboque in vnum locum ex velocibus equis deciderunt:
Vnus palpitabat prælonga transfixus haſta
Iugulum: alter circa temporum doloribus obnoxiorum fun-
Triſti ſaxo è valida manu eliſo *(damenta*
Ictus, anima exhalabat, vnde nigra eum mors amplectebatur.
Equi autem conſternati erant, aurigiſque excuſſis
Fugientes in ſtrage cadauerum errabant.
Quos cùm præſtantis Æneæ famuli
Arripuiſſent, ob dulcem prædam ex animo gaudebant.
Cædes ab aliis commiſſæ. *Ibi Philoctetes exitiali percuſſit iaculo Piraſum,*
Fugientem ex acie, & curuatiles neruos difrupit,
In poſteriori poplitis parte, atq; ita hominis impetum fregit.
Atque hunc quiſpiam Danaûm vt vidit mutilatum,
Statim capite priuauit, feriens haſta
In triſtes ceruicis neruos, tendines funeſtáque tellus ſuſcepit
Truncum, caput verò procul deuolutum ferebatur
Loqui adhuc geſtientis, & celer vnà animus auolabat.
Hinc Polydamas Cleonem et Eurymachũ haſta traycit,
Qui ex Syma venerant ſub Nireo principe,
Ambo docti piſcibus inſidias ſtruere
Exitiales hamo, & demittere in ſacrum mare
Mors non habet reſpectum ad artem. *Retia, & ſcitis manibus de naui*
Directè & expeditè tridentem in piſces vibrare.
Verùm res marinæ perniciem eis non auerterunt.
Bellax autem Eurypylus confecit Hellum inſignem,
Quem prope Gygæam paludem mater peperit
Clito pulchris genis renidens, pronóque corpore in puluerem
Extenſus fuit, & procul ab eo cum longa haſta decidit,
Ex valido humero abſciſſa triſti gladio,
Manus, etiamnũ ad conflictum lanceam attollere cupiẽs,
Mira abſciſſæ manus palpitatio, per ſimile à ſerpentis cauda. *Sed fruſtra: non enim vir amplius ad opus illam dirigebat.*
Ideo incaſſum palpitauit: cen ſaui Draconis
Cauda reſecta ſubſilit, nec vires eam
Sequuntur ad certamen arduũ, quo ſauciatorem pungat.
Sic etiam dextra viri fortis haſta
Contendebat pugnare, ſed nulla amplius vis comitabatur.
Cæterùm Vlyſſes Ænum & Polyindum ſuſtulit
Ambos Ceteos: illum haſta, hunc dolorifico
Enſe confodiens. Sthenelus autẽ egregiũ necauit Abantem,
Pilum eiaculatus, quod penitus per guttur
Adactum, in triſtes occipitis neruos peruenit.
Et cor viri diſſoluit, omniaq; membra infregit.
Tum Tydides proſtrauit Laodocũ, Meliũq; Agamemnõ,
Deiphobuſque Dryantem & Alcimum, atque Agenor
Hippaſi ſpolia detraxit, quamlibet nobilis,
Qui à Peneo fluuio aduenerat, nec amabilem
Parentibus mercedem pro nutricatione rependit, quando eum ſors belli ita fregit.
Inter alios etiam Thoas ſuperauit Lalum, & fortẽ Lyncum,
Merionéſque Lyconem, & Archelochum Menelaus,
Qui ſub vertice Corycio habitabat,
Vulcani rupes ardens & florens. Miraculũ naturæ. *Et Vulcani ſolertis rupem: quæ mortalibus*
Admirationi eſt. perennis enim hanc flamma vrit,
Citra reſtinctionem, tam diu quam noctu. & circa ipſam
Palmæ florent: vberémque fructum ferunt,
Radice licet ardente cum ſaxis: ſed hoc ita
Dij fecerunt, etiam poſteris ſpectandum.
Teucer porrò Hippomedontis egregij filium
Impetuoſius inuectum ſagitta ferire conſtituit.
Mente igitur & manibus oculiſq; dirigit
A flexibili cornu telum: quod cruciatus plenum
Exſiluit è cita manu in virum: eique chorda
Cor vitæ ſedes. *Adhuc ſtridebat, cùm è regione ille palpitaret*
Ictus: nam Parcæ vnà cum iaculo ferebantur
Ad opportunum cordis locum: vbi mens hominum ſedet,
Et vitale robur, maturaq; ad mortem ſunt viæ.
Ad hæc Euryalus ex prævalida emittit manu

Παιδὸς ἀεικέα· μέγα δ' ἄλγος ἔμβαλε πένθος·
Αἰνείας δὲ Βρέμοντα, καὶ Ἀνδρόμαχον κατέπεφνεν,
Ὃς τράφη ἐν Κνωσσῷ, ὃς δ' ἄρα ζαθέῃ ἐνὶ Λύκτῳ·
Ἄμφω δ' εἰς ἕνα χῶρον ἀπ' ὠκυπόδων πέσον ἵππων·
Καί ῥ' ὁ μὲν ἀσπαίρεσκε, πεπαρμένος ἔγχεϊ μακρῷ
Λαιμόν· ὁ δ' ἀγχοτέροιο κατὰ κροτάφοιο θέμεθλα
Χερμαδίῳ στονόεντι μάλα κρατερῆς ἀπὸ χειρὸς
Βλήμενος ἐκπνείεσκε, μέλας δέ μιν ἄμπεχε πότμος·
Ἵπποι δ' ἐπτοίηντο, καὶ ἡνιόχων ἀπάνευθε
Φεύγοντες, πολλοῖσιν ἐνεπλάζοντο νέκυσσι·
Καὶ τοὺς μὲν θεράποντες ἀμύμονος Αἰνείαο
Μάρψαντες, κεχάροντο φίλῃ περὶ ληΐδι θυμόν·
Αὐτὰρ ὁ Φιλοκτήτης ὀλοῷ βάλε Πείρασον ἰῷ
Φεύγοντ' ἐκ πολέμοιο· διέτμαγε δ' ἀγκύλα νεῦρα
Γούνατος ἐξόπιθεν· κατὰ δ' ἔκλασεν ἀνέρος ὁρμήν·
Καί τις μὲν Δαναῶν ὡς ἔδρακε γυιωθέντα,
[illegible] ἄμερσε κάρητος ἐς δόρυ πήξας
Ἀλγήεντα τένοντα· [illegible] δ' ὑπεδέξατο γαῖα
Σῶμα· κάρη δ' ἀπάτερθε κυλινδόμενον προφέρετο,
Ἱεμένου φωνῆς· ταχὺς δ' ἅμα ἔπτατο θυμός·
Πουλυδάμας δὲ, Κλέωνα, καὶ Εὐρύμαχον βάλε δουρί,
Οἳ Σύμηθεν ἵκοντο ὑπαὶ Νιρῆϊ ἄνακτι,
Ἄμφω ἐπιστάμενοι δόλον ἰχθύσι μητίσασθαι
Αἰνὸν ὑπ' ἀγκίστροισι, βαλεῖν δέ τε εἰς ἅλα δῖαν
Δίκτυα, καὶ παλάμῃσι περιφραδέως ἀπὸ νηὸς,
Ἰθὺ καὶ αἶψα τρίαιναν ἐπ' ἰχθύσι νωμήσασθαι·
Ἀλλ' οὔ σφιν [illegible] θαλάσσια ἤρκεσεν ἔργα·
Εὐρύπυλος δὲ μενεπτόλεμον βάλε φαίδιμον Ἕλλον,
Τόν ῥα παραὶ λίμνῃ Γυγαίῃ γείνατο μήτηρ
Κλειτὼ καλλιπάρῃος· ὁ δ' ἐν κονίῃσι τανύσθη
Πρηνής· τοῦ δ' ἀπάτερθεν ὁμῶς δόρυ κάππεσε μακρὸν
Ὤμου ἀπὸ βριαροῖο, κεκομμένη ἄορι λυγρῷ
Χείρ, ἔτι μαιμώωσα ποτὶ κλόνον ἔγχος ἀεῖραι
Μαψιδίως· οὐ γάρ μιν ἀνὴρ εἰς ἔργον ἐνώμα,
Ἀλλ' αὔτως ἤσπαιρεν, ἅτε βλοσυροῖο δράκοντος
Οὐρὴ ἀποτμηθεῖσ' ἀναπάλλεται· οὐδέ οἱ ἀλκὴ
Ἕσπεται ἐς πόνον αἰπύν, ἵνα χραύσειε δαΐξας·
Ὣς ἄρα δεξιτερὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐς αἰχμὴν
Ὁρμαίνει πονέεσθαι· ἀτὰρ μένος οὐκέτ' ἐπῆεν·
Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς Αἶνον ἐνήρατο, καὶ Πολύϊνδον,
Ἄμφω Κητείους· τὸν μὲν δουρί, τὸν δ' ἀλεγεινῷ
Ἄορι δηώσας· Σθένελος δ' ἕλε δῖον Ἄβαντα,
Αἰγανέῃ ὀξυόεντι· ἡ δ' ἀσφαράγοιο διὰ πρὸ
Ἐσσυμένη, ἀλεγεινὸν ἐς ἰνίον ἦλθε τένοντος·
Λῦσε δ' ἄρ' ἀνέρος ἦτορ· ὑπέκλασε δ' ἅψεα πάντα·
Τυδείδης δ' ἕλε Λαοδόκον, Μήλιον τ' Ἀγαμέμνων,
Δηΐφοβος δὲ Δρύαντα, καὶ Ἄλκιμον· αὐτὰρ Ἀγήνωρ
Ἵππασον ἐξενάριξεν, ἀγακλυτὸν περ ἐόντα,
Ὅς ῥ' ἀπὸ Πηνειοῦ ποταμοῦ κίεν· οὐδ' ἐρατεινὰ
Θρέπτρα τοκεῦσιν ἔδωκεν, ἐπεί ῥά μιν ἔκλασε δαίμων·
Ἂν δὲ Θόας ἐδάμασσε Λάλον, καὶ ἀγήνορα Λύγκον·
Μηριόνης δὲ Λυκῶνα, καὶ Ἀρχέλοχον Μενέλαος,
Ὅς ῥά τε Κωρυκίην ὑπὸ δειράδα ναιετάασκεν,
Πέτρην θ' Ἡφαίστοιο περίφρονος, ἥ τε βροτοῖσι
Θαῦμα πέλει· δὴ γὰρ ἐπ' αἴθεται ἀκάματον πῦρ
Ἄσβεστον νυκτός τε, καὶ ἤματος· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
Φοίνικες θαλέθουσι, φέρουσι δ' ἀπείρεσια καρπὸν,
Ῥίζης καιομένης ἅμα λάεσιν· ἀλλὰ τὸ μέν που
Ἀθάνατοι τεύξαντο καὶ ἐσσομένοισιν ἰδέσθαι·
Τεῦκρος δ' Ἱππομέδοντος ἀμύμονος υἷα Μενέτην
Ἐσσυμένως ὥρμαινε βαλεῖν ὀπίσσω βεβλημένος,
Καί ῥα νόῳ, καὶ χερσί, καὶ ὄμμασιν ἰθύνεσκεν
Ἰὸν ἀπὸ γναμπτοῖο κέρατος, ὃς ἀλεγεινὸς
Ἆλτο θοῶς ἀπὸ χειρὸς ἐς ἀνέρα· τοῦ δ' ὑπὸ νευρὴ
Εἰσέτι που κανάχιζεν· ὁ δ' αὐτὸν ἀσπαίρεσκεν
Βλήμενος, οὕνεκα Κῆρες ὁμοῦ φορέοντο βελέμνῳ
Καίριον εἰς κραδίην, ὅθι περ νόος ἴζετ' ἀνδρῶν,
Καὶ μένος, ὀπταλέαι δὲ ποτὶ μόρον εἰσὶ κέλευθοι·
Εὐρύαλος δ' ἄρα πολλὸν ἀπὸ στιβαρῆς βάλε χειρὸς

Λᾶαν

Λᾶαν μέγαν, Τρώων δ' ἐδάιξε φάλαγγας·
Ὡς δ' ὅτε τις γεράνοισι ταναυφθόγγοισι χολωθεὶς
Οὔρεος [illegible] πεδίοιο μέγ' [illegible] ἐπεσύθη,
[illegible] περὶ κρατὶ [illegible],
Ἀλλὰ βάλλει [illegible], διεσκέδασεν δὲ [illegible],
Ἠέρι [illegible] δολιχὰς στίχας· αἱ δὲ φέβονται,
Ἀλλαι δ' εἰς ἑτέρην [illegible] ἀλεγεινοῖσι·
Κλαγγηδὸν μάλα πάγχυ, πάρος κατὰ κόσμον ἰοῦσαι,
Ὡς ἄρα δυσμενέες [illegible] βέλος [illegible],
Ὀβρίμου Εὐρυάλοιο, τὸ δ' οὐχ' [illegible] φέρε δαίμων,
Ἀλλ' ἅμα τῷ [illegible] κρατερόφρονος Μέλητος
Θλάσσε [illegible] μόρος δ' [illegible].
Ἄλλος δ' ἄλλον ἔπεφνε, περιστενάχιζε δ' αἶα·
Ὡς δ' ὅτε [illegible] ἀνέμοιο,
[illegible] καταιγίζων, ἄλλυδις ἄλλα
Δένδρεα μακρὰ πέσῃσιν [illegible] ἐκ ῥιζῶν ἐριπόντα,
Ἄλσει ἐν [illegible], βρέμει δέ τε πᾶσα περὶ χθών·
Ὡς οἵγ' ἐν κονίῃσι [illegible] τεύχεα
[illegible], ἀμφὶ δὲ γαῖα μέγ' ἔβραχεν· οἱ δὲ κυδοιμοῦ
Ἀργαλέου μέμνηντο, μετ' [illegible] πήματα τιθέντες·
Καὶ τότ' ἄρ' Αἰνείαο μάλα σχεδὸν ἦλθεν Ἀπόλλων,
Ἠδ' Ἀντηνορίδαο δαΐφρονος Εὐρυμάχοιο,
Οἳ γὰρ δὴ μάρναντο πολυσθενέεσσιν Ἀχαιοῖς,
Ἄγχι μάλ' [illegible] κατὰ φύλοπιν, [illegible]
Δοιοὶ ὁμήλικες κρατεροὶ βόες, οὐδ' ἀπέληγον
[illegible]· τοῖς δ' αἶψα θεὸς ποτὶ μῦθον ἔειπεν,
Μάντει εἰδόμενος Πολυμήστορι, τόν ποτε μήτηρ
Γείνατ' ἐπὶ Ξάνθοιο ῥοὰς, ἱερῆα [illegible].
Εὐρύμαχ' Αἰνεία τε θεῶν γένος, οὔ τι ἔοικεν
Ὑμέας Ἀργείοισιν ὑπεικέμεν· οὐδὲ γὰρ αὐτὸς
Ὑμῖν [illegible] κεχαρήσεται ὄβριμος Ἄρης,
Ἢν ἐθέλητε μάχεσθαι κατὰ κλόνον· [illegible]
Μακρὸν ἐπ' ἀμφοτέροισι βίου τέλος [illegible].
Ὣς εἰπὼν ἀνέμοισι μίγη, καὶ ἄιστος ἐτύχθη·
Οἱ δὲ νόῳ φράσσαντο θεοῦ [illegible]· αἶψα δ' ἄρ' αὐτοῖς
Θάρσος ἀπειρέσιον κατεχεύατο· μαίνετο δέ σφι
Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι, καὶ ἔνθορον Ἀργείοισιν,
Ἀργαλέοις σφήκεσσιν ἐοικότες, οἵ τ' [illegible]
[illegible] μελίσσαις,
Εὖτε περὶ σταφυλῇσιν ἀλαινομένῃσιν ἐν ὥρῃ
[illegible]
Ὣς ἄρα Τρώων υἷες ἐν πολέμοισιν Ἀχαιοῖς
[illegible] χαίρουσι δὲ Κῆρες ἐρεμναί,
Μαρναμένων· γέλασσεν δ' Ἄρης, ἴαχεν δ' Ἐνυὼ
Σμερδαλέον· μέγα δ' ἀμφὶ [illegible] αἰόλα τεύχη·
Οἱ δ' ἄρα δυσμενέων ἀπερείσια φῦλα δάιζον
Χερσὶν ἀμαιμακέτῃσι· κατεφθίνοντο δὲ λαοί
Αὔτως, ἠΰτ' ἄμαλλα θέρευς [illegible] ὥρῃ,
Ἥν ῥά τ' [illegible] ἀμητῆρες,
Δασσάμενοι κατ' ἀρούρας ἀπείρεσια μακρὰ [illegible]·
Ὣς ἄρα τῶν ὑπὸ χερσὶ κατηρείποντο φάλαγγες
Μυρίαι· ἀμφὶ δὲ γαῖα νεκρῶν [illegible],
Αἵματι πλημμύρεσκεν. Ἔρις δ' ἄρ' ἰαίνετο θυμόν,
Ὀλλυμένων· οἱ δ' οὔτι κακοῦ παύοντο [illegible].
Ἀλλ' ἅτε μῆλα λέοντες ἀνιδρ[illegible]· οἱ δ' ἄρα φύζης
Ἀργαλέης μνώοντο, καὶ ἐξ ὀλοοῦ πολέμοιο
Φεῦγον, ὅσοις ἀδάικτον ἔτ' [illegible] ἐν ποσὶ κεῖτο·
Υἱὸς δ' Ἀγχίσαο δαΐφρονος αἰὲν ὄπισθε
Δυσμενέων μετόπισθεν ὑπ' ἔγχεϊ νῶτα δάιζεν·
Εὐρύμαχος δ' ἑτέρωθεν· ἰαίνετο δ' ἄμβροτον ἦτορ
Ὑψόθεν εἰσορόωντος ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος·
Ὡς δ' ὅτε τις σιάλοισιν ἀνὴρ ἐς λήιον αὖον
Ἐρχομένοις, πρὶν ἀμάλλας ὑπ' ἀμητῆρσι δαμῆναι,
Ἀντία ὀτρύνῃσι κραταιποδὰς κύνας, οἱ δ' ἐσιδόντες
[illegible], καὶ οὐκ ἔτι μιμνάζουσιν αὐτοὺς
Ὕλης [illegible] φύζα
[illegible] κατὰ ποσσὶ κιχόντες,
[illegible]· οἱ δὲ [illegible]
Μακρὸν ἀλαλάζοντες, ἀγαλλ[illegible] ἀρούρης,

Immane ſaxum, & celeres Troum phalanges loco dimouet.
Vt cum quiſpiam gruibus querulis iratus
Vir aruorum cuſtos, magna indignatione eas inuadit,
Rotanſq; circũ caput manu rapida neruis bubulis fundam,
Lapidem obuiam mittit, & cum ſtridore diſſipat.
Lõgos ordines per aera volitãtes: hę autẽ in fuga vertuntur.
Ac inter ſe implicitę & glomeratę huc illuc feruntur,
Magno clangore cum prius tamen decore cuncato agmine incederent.
Sic etiam hoſtes formidabile iaculum expauerunt.
Validi Euryali, neque hoc incaſſum tulit Deus:
Sed vnà cum eiuſde fortis Meletis caput
Plaga cõminuit, & ineuitabile hominẽ fatũ comprehendit.
Alius autem alium trucidauit, vnde tellus longè lateque (ingemuit,
Vt fit quando valido ingraueſcente vento,
Tempeſtuoſè horriſono cum impetu aliæ hic, aliæ illic,
Longè arbores proſternuntur, radicitus erutę
In fertili luco vnde omnis circumſcirca reſonat:
Ita hi in puluere ſternebantur: & crepitabant arma
Immaniter, circũquaq; etiã terra fragorẽ reddebat, alij autem
Operoſe intenti mutuas ſibi clades inferebant. (tem pugna
Et tunc prope ad Æneam, mitis Apollo, & ad bellico-
Eurymachum Antenoris natum, acceſſit. (ſum
Hi enim comminus cum prævalidis Achiuis dimicabant
Contiguam in acie ſtationem habentes: velut ante plauſtrum
Duo eiuſdem ætatis robuſti boues: nec reſiſtebant quicquam
De pugna, quos Deus ſtatim hoc ſermone compellat:
Auguris faciem indutus Polymeſtoris: quem olim mater
Edidit ad Xanthi vndas, Phœbi miniſtrum.
Eurymache & Ænea, deûm genus, nullo modo vos
Argiuis cedere par eſt, nec enim ipſe
Præpotens Mars, vobis occurrens gaudebit,
Si vobis in acie pugnam continuare libeat, quia Parcæ
Longum vtrique vitæ terminum agglomerarunt.
Hæc fatus, ventis ſe commiſcuit, & aſpectui ſubtraxit.
Aſt illi mente ſua Dei potentiam deprehenderunt, nam de
Ipſis fiducia infunditur: furorẽq; concipit (repente immenſa
Animus in pectore, in Argiuos itaque exiliunt,
Acribus veſpis non abſimiles, quæ triſti
Animi commotione percitæ, apes inuadunt,
Quando circum vuas ſiceſcentes Autumni tempore
Volitare aut ex alueolis erumpere vident.
Non ſecus Troum nati in bello ſpectatos Achiuos
Incubuitur cum impetu, nigra autem Parca conſiſtit
Eorum lætantur, rideiq; Mars & clamorem Bellona tollit
Horrificum, magnum inſuper ſtrepitum varia illorum arma
Ibi ergo innumeras hoſtium cateruas perrumpunt (excitant.
Inuictis manibus, & profligant vulgus,
Non aliter quàm ſeges feruida æſtatis tempore,
Quã meſſores impigris manibus grauiter obeunt demetunt,
Prolixa inter ſe iugera per longe lateq; patens aruũ partiti.
Sic illorum manibus funduntur phalanges
Innumeræ, adeo vt terra cadaueribus obſita vndique (concepit
Sanguine inũdaret, contentio ſanè magnum animo gaudium
Ex illorum interitu, hi tamẽ pugna infeſtã non intermittunt,
Sed, vt leones oues, inuadunt Græcos, qui triſtem
Circumſpectant fugam, & ex funeſto prælio
Se tollũt, quibuſcũq; integra adhuc vis in pedibus reſidebat.
At filius Anchiſæ belliſciq; vſque ſectabatur,
Pone hoſtium terga haſta cædens,
Eurymachúſque alibi, hinc ergo lætitiam haurit cor diuinum
Iaculatoris vel ſanatoris Apollinis, ex alto deſpicientis.
Ac veluti vir quiſpiam in porcellos, in aridam ſegetem
Irruentes, antequam manipuli à meſſoribus fuerint proſtrati,
Obuiam concitat robuſtos canes, quibus viſis illi
Repentino terrore concutiuntur: nec amplius cura ipſis eſt
Paſtus: ſed in triſtem vertuntur fugam
Gregatim: quos ſubito canes pedibus inſecuti,
A tergo lacerant crudeliter: illi autem fugiunt
Alto cum grunnitu: vnde agri dominus voluptatem capit.

Simile à funditore.

Strages Troianorum [illegible]

Apollo Æneam & Eurymachum exhortatur

Troiani fortiter [illegible]

Strages Græcorum comparatur [illegible]

Inſecutio Aneæ & Eurymachi cũ ſimili.

Sic & voluptate perfruebatur Phœb. cũ è prælio cerneret
Fugã corripere Argiuũ numeroſas copias: nõ enim vltra eis
Studio erant negotia manuũ, ſed orabant Deos, vt pedes ſeſe
Ocyus auferrent: ſolis enim in pedibus adhuc erat reditus
Spes: quandoquidem omnes inuadebant haſta debacchans
Eurymachus & Æneas, vndique cum illis belli ſocij.

Temeratiæ audaciæ euentus.

Ibi quidam Argiuũm, aut robore nimium fretus,
Aut fati inſtinctu, extinguere ipſum cupientis,

Græci cuiuſdã trũcatio & interitus.

Fugientem ex pugna clamoſa equum inhibebat,
In aciem reflectere properans, vt confligeret
Cum hoſtibus: hunc autem magnanimus Agenor
Præueniens in muſculo, non ſine magno cruciatu, vulnerat,
Ancipiti ſecuri, mox violentiæ ferri cedit
Os brachij ſauciati: & neruos vndique
Facili negotio præſecat, venaq́; cruorem ebulliunt,
Qui collo equi circumfunditur: ille verò ſtatim
Mortuus iuxta procubuit, deſtituitque validam manum,
Adhuc tenaciter flexibili freno, adhærentem,
Qualis viuente adhuc illo fuerat: & magnũ erat miraculũ.
Nam ſanguinolenta ex habena dependebat,
Martis nutu, terrorem hoſtibus afferens.
Dixiſſes illi adhuc opus eſſe, vt equitationi operam nauet.
Et caballus eam trucidati domini indicium geſtabat.

Triſtis Æthalidæ interitus.

Cæterùm Æneas ſupra lumbum haſta ictum, deiecit
Æthaliden: & cuſpis iuxta vmbilicum exit,
Inteſtina ſecum trahens, is igitur in puluere ſtratus,
Manibus corripuit vnà cum inteſtinis cuſpidem,
Cum gemitu immani, inq́; terram dentes impreſſit
Rugiens: tandem ſimul anima atque cruciatus hominem de-
Tum demũ Argiui attoniti erant bouim more, (ſeruerunt.

Græcorum conſternatio: & Neopt. ſolicitudo per compar.

Quos grauiter ſub iugo ad aratrum, conniteentes
Roſtro extento ſubter ilia œſtrum pungit,
Sanguinem appetens, hi igitur ſupra modum indignantes,
Procul ab opere fugiunt, ac propter illos vir ruſticus animi
Tũ aratri labore occupatus, tũ bobus metuens: (diſcruciatus
Ne forſan ponè rigidum aſſultantis
Aratri ferrũ pedibus illiſum neruos ſecet. (dolorẽ cõceperat,
Ita Danai conſternati erant, quorum cauſa magnum animo
Achille ſatus, ingentiq́; clamore exercitum à fuga cohibet.

Neopt. fugientes reuocat, & pugnam inſtaurat. Mors in bello honeſta turpi fugæ præferenda.

Proh timidi! quid trepidatis non aliter quàm imbelles
Sturni: quos circus falco ex aduerſo ruens territat?
Verùm agite, reſumatis animũ, nam multo præſtabilius eſt
In bello occũbere, quàm fugam imbellẽ capeſſere. (continuo
Sic ait, at illi morẽ gerebant, cùm audacem pectori animum
Indidiſſet, ipſe igitur magno animi ſpiritu in Troianos impreſ
Rapidã in manib. haſtile quaſſãs: eumq́; cohortes (ſionẽ facit,
Myrmidonum ſectantur, vim turbini parem
In pectoribus gerentes, tum à conflictu reſpirant
Argiui: mox Neoptolemus patrem animo repræſentans,
Aliũ ſuper aliũ neci tradidit in conflictu, pars obuerſis tergis

Troum retroceſſio, per ſimilit.

Retro ceſſerunt: vt fluctus à Borea procella
Cum magno æſtu littoribus aduoluuntur
E mari concitati, hos autem alius vndecunque ventus
Aduerſum ruens & magno turbine graſſans,
Aquilone adhuc parum ſpirante à littore depellit.
Ita Troianos ad Danaos prius inuectos (uallum
Diuina ſpecie præditi Achillis filius retro ad modicũ inter-
Compulit, nam fidentis Æneæ conſtantia
Fugere non permiſit, ſed auctor fuit in pugna quamlibet
aduerſa fortiter
Perſiſterent, vtrinque autem æqualem intendit Bellona
Pugnam, verùm aduerſus Æneam neutiquam
Filius Achillis haſtam patris ſui vibrauit,
Sed aliò conuertit animum: quia Thetis peplo inſignis
Venerem honorans auertit nepotis
Animum & robur ingens, inter alias verò nationes
Tribus innumerabiles proſternebat, tum de cæſis in acie
Alites gaudent: quod viſcera & carnes hominum
Laniare cuperent: ingemiſcunt verò Nymphæ,
Pulchriflui Simoentis, & Xanthi filiæ.

Ὣς ἄρ' ἰαίνετο Φοῖβος, ὅτ' ἔδρακεν ἐκ πολέμοιο
Φεύγοντ' Ἀργείων πουλὺν στρατόν· οὐ γὰρ ἔτ' αὐτοῖς
Ἔργα δαΐων μεμέλητο· πόδας δ' εὔχοντο θεοῖσιν
Ὦκα φέρεσθαι· κείνοις γὰρ ἔτ' οἴη ποσὶν ἔπλετο νόστου
Ἐλπωρή· πάντας γὰρ ἀπηνέι ἤλασε δουρὶ
Εὐρύμαχός τε, καὶ Αἰνείας, σὺν δὲ σφιν ἑταῖροι·
Ἔνθά τις Ἀργείων, ἢ χείρεσι πάγχυ πεποιθὼς,
Ἢ μοίρης ἰότητι, λιλαιομένης μιν ὀλέσσαι,
Φεύγοντ' ἐκ πολέμοιο δυσηχέος ἵππον ἔρυκε,
Γνάμψαι ἐπειγόμενος ποτὶ φύλοπιν ὄφρα μάχηται
Ἀντία δυσμενέων· τὸν δ' ὀμβριμόθυμος Ἀγήνωρ
Παρφθάμενος μυῶνα κατ' ἐγχείοντα δαΐξεν
Ἀμφιτόμῳ βουπλῆγι, βίῃ δ' ὑπόειξε σιδήρῳ
Ὀστέον οὐταμένοιο βραχίονος. ἀμφὶ δὲ νεῦρα
Ῥηϊδίως σχίσθη· φλέβες δ' ἀνέβλυσαν αἷμα·
Ἀμφεχύθη δ' ἵπποιο κατ' αὐχένας· αἶψα δ' ἄρ' αὐτὸς
Κάππεσεν ἀμφὶ νέκυς· λεῖπεν δ' ἄρα χεῖρας ἐκείνας
Στερρὸν ἔτ' ἐμπεφυυῖαν ἐυγνάμπτοιο χαλινοῦ,
Οἷα τότε ζώοντος ἔην· μέγα δ' ἔπλετο θαῦμα,
Οὕνεκα δὴ ῥυτῆρος ἀπηωρεῖθ' αἱματόεσσα,
Ἄρεος ἐννεσίῃσι, φόβον δηΐοισι, φέρουσα·
Φαίης κεν χατέουσαν ἔθ' ἱππασίης πονέεσθαι·
Σῆμα δέ μιν φέρεν ἵππος ἀποκταμένοιο ἄνακτος·
Αἰνείας δ' ἐδάμασσε βαλὼν ὑπὲρ ἰξύα δουρὶ
Αἰθαλίδην. αἰχμὴ δὲ παρ' ὀμφαλὸν ἐξεπέρησεν
Ἔγκατ' ἐφελκομένη· ὁ δ' ἄρ' ἐν κονίῃσι τανυσθεὶς,
Συμμάρψας χείρεσσιν ὁμῶς χολάδεσσιν ἀκωκὴν,
Δεινὰ μάλα στενάχων, γαίην δ' ἐρέρεισεν ὀδόντας
Βεβρυχώς· ψυχὴ δὲ, καὶ ἄλγεα κάλλιπεν ἄνδρα·
Ἀργεῖοι δὲ βόεσσιν ἐοικότες ἐπτοίηντο,
Οἵ τ' ἄμοτον μεμαῶτες ὑπὸ ζεύγλῃ, καὶ ἀρότρῳ,
Τύψεν ὑπαὶ λαπάρην ταναοῖς ὑπὸ χείλεσιν οἶστρος,
Αἵματος ἱέμενος, τοὶ δ' ἄσπετον ἀσχαλόωσιν
Ἔργου ἑκὰς φεύγοντες, ὁ δ' ἀμφὶ σφισι δ' ἄχνυται ἀνὴρ
Ἀμφ' ἀρόσῳ, περίαν τε πόνον, ζωοῖσιν τ' ἐπὶ βουσὶ,
Μὴ δή που κατόπισθεν ἐπαΐσσοντες ἀρότρου
Κέρσῃ νεῦρα σιδήρεος ἀμείλιχος, ἐν ποσὶ κύρσας,
Ὣς Δαναοὶ φοβέοντο· περὶ σφισι δ' ἄχνυτο θυμὸν
Υἱὸς Ἀχιλλῆος· μέγα δ' ἴαχε λαὸν ἐρύκων.
Ἆ δειλοὶ, τί φέβεσθε, ἐοικότες οὐτιδανοῖσι
Ψήρεσιν, οὕς τ' ἐφόβησε κατ' ἐναντία κίρκος; *
Ἀλλ' ἄγε θέσθ' ἐνὶ θυμὸν, ἐπεὶ πολὺ λώϊόν ἐστι
Τεθνάμεν ἐν πολέμῳ, ἢ ἀνάλκιδα φύζαν ἑλέσθαι.
Ὣς φάτο· τοὶ δ' ἐπίθοντο, θρασὺν νόον ἐν φρεσὶ θέντες
Ἐσσυμένως, ὁ δὲ Τρωσὶ μέγα φρονέων, ἐνόρουσε
Πάλλων ἐν χείρεσσι θοὸν δόρυ. τῷ δ' ἄρα λαοὶ
Μυρμιδόνων ἑπόντο, βίην ἀτάλαντον ἀέλλῃ
Ἐν στέρνοισιν ἔχοντες, ἀνέπνευσαν δὲ κυδοιμοῦ
Ἀργεῖοι· ὁ δ' ἄρ' αἶψα φίλῳ πατρὶ θυμὸν ἐοικὼς,
Ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ ἔπεφνε κατὰ μόθον· οἱ δ' ἀπιόντες,
Χάζοντ' ἠύτε κύματ' ἐκ Βορέαο θυέλλης
Πόλλ' ἐπιπαφλάζοντα κυλίνδεται αἰγιαλοῖσιν,
Ὀρνύμεν' ἐκ πόντοιο, τὰ δ' ἔκποθεν ἄλλος ἀήτης
Ἀντίος ἀΐξας, μεγάλῃ ὑπὸ λαίλαπι θύνων
Ὤσῃ ἀπ' ἠϊόνων Βορέου ἔτι βαιὸν ἄεντος·
Ὣς Τρῶας Δαναοῖσιν ἐπερχομένους τὸ πάροιθεν
Υἱὸς Ἀχιλλῆος θεοειδέος ὦσεν ὀπίσσω
Τυτθὸν, ἐπεὶ μένος ἠὺ θρασύφρονος Αἰνείαο
Φεύγειν οὐκ εἴασε, μένειν δ' ἀνὰ φύλοπιν αἰνὴν
Θαρσαλέως· ἑκάτερθε δ' ἴσην ἐτάνυσσεν Ἐνυὼ
Ὑσμίνην· οὐδ' ἔτι κατ' ἀντίον Αἰνείαο
Υἱὸς Ἀχιλλῆος πάλλε δόρυ πατρὸς ἑοῖο,
Ἀλλ' ἄλλῃ τρέπε θυμὸν, ἐπεὶ Θέτις ἀγλαόπεπλος
Ἀζομένη Κυθέρειαν, ἀπέτραπεν υἱωνοῖο
Θυμὸν, καὶ μέγα κάρτος· ὁ δ' ἄλλων δ' ἔθνεα λαῶν
Δάμνατο μυρία φῦλα· δαϊκταμένων δ' ἐπὶ χάρμῃ
Οἰωνοὶ κεχάροντο, μεμαότες ἔγκατα φωτῶν
Δαρδάψαι, καὶ σάρκας· ἐστενάχοντο δὲ Νύμφαι
Καλλιρόου Σιμόεντος, ἰδὲ Ξάνθοιο θύγατρες·

Καί ῥ' οἱ μὲν πονέοντο· κόνιν δ' ἀκάμαντες ἀῆται
Ὦρσαν ἀπειρεσίην· ἐχύθη δ' ἄρα πᾶσιν ὕπερθεν
Ἠέρα θεσπεσίην, ὥς τ' ἄσπετον [illegible] ὀμίχλην·
Οὐδ' ἄρα φαίνετο γαῖα, βροτῶν δ' ἀμάθυνεν ὀπωπάς·
Ἀλλὰ καὶ ὣς μάρναντο· καὶ ἐς χεῖρας ὅντιν' ἕλοντο,
Κτεῖνον ἀνηλεγέως, καὶ εἰ μάλα φίλτατος ἦεν·
Οὐ γὰρ ἔην φράσσασθαι ἀνὰ κλόνον, οὔτ' ἐλάσαντα
Δήϊον, οὔτ' ἄρ' ἑταῖρον· ἀμηχανίη δ' ἔχε λαούς·
Καί νύ κε μίγδ' ἐφθίντο, καὶ ἀργαλέως ἀπόλοντο
Πάντες ὁμῶς, ἑοῖσιν ὑπὸ ξιφέεσσι πεσόντες
Ἀλλήλων, εἰ μή σφιν ἀπ' Οὐλύμποιο Κρονίων
Ἤρκεσε τειρομένοισι, κόνιν δ' ἀπάτερθεν ἔλασσεν
Ὑσμίνης, ὀλοὰς δὲ κατεπρήϋνεν ἀέλλας·
Οἱ δ' ἔτι δηρίαοντο· πόνος δ' ἄρα πολλὸν ἐτύχθη
Πολλὸν ἐλαφρότερος, δίεκρινον γὰρ εἴτε δαΐξαι
Χρειὼ δήϊον ἄνδρα κατὰ κλόνον, εἴτ' ἀλέασθαι·
Καί ῥ' ὅτε μὲν Δαναοὶ Τρώων ἀνέεργον ὅμιλον,
Ἄλλοτε δ' αὖ Τρῶες Δαναῶν στίχας· ἔπλετο δ' αἰνὴ
Ὑσμίνη· νιφάδεσσι δ' ἐοικότα πῖπτε βέλεμνα
Ἀμφοτέρωθεν ἰόντα· δέος δ' ἔχε μηλοβοτῆρας
Ἔκποθεν Ἰδαίων ὀρέων ὁρόωντας ἀϋτήν·

Καί τις ἐς αἰθέρα δῖον ἐπουρανίοισιν ἀείρων,
Εὔχετο δυσμενέας μὲν ὑπ' Ἄρεϊ πάντας ὀλέσθαι,
Τρῶας δ' ἐκ στονόεντος ἀναπνεῦσαι πολέμοιο,
Ἦμαρ δ' εἰσιδέειν ποτ' ἐλεύθερον· ἀλλά οἱ οὔτι
Ἔκλυον· αἶσα γὰρ ἄλλα πολύστονος ὁρμαίνεσκεν·
Ἅζετο δ' οὔτε Ζῆνα πελώριον, οὔτε τιν' ἄλλον
Ἀθανάτων· οὐ γάρ τι μετατρέπεται νόος αὐτῆς
Κεῖνος, ὅντινα πρῶτον μετ' ἀνδράσι γεινομένοισιν
Ἀνδράσιν, ἠὲ πόλεσσιν ἐπικλώσηται ἀφύκτῳ
Νήματι· τὰ δ' ὑπὸ πάντα μὲν φθινύθει, τὰ δ' ἀέξει·
Τῆς δ' ἐξ ὑπ' ἐννεσίῃσι πόνος, καὶ δῆρις ὀρώρει
Ἱππομάχοις Τρώεσσι καὶ ἀγχεμάχοις Ἀχαιοῖς·
Τεῦχον δ' ἀλλήλοισι φόνον, καὶ ἀνηλέα πότμον
Νωλεμέως· οὐ γάρ τις ἔχεν δέος, ἀλλ' ἐμάχοντο
Προφρονέως. θάρσος γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρας ἐς αἰχμήν.

Ἀλλ' ὅτε δὴ πολλοὶ μὲν ἀπεφθίθεν ἐν κονίῃσι,
Δὴ τότ' Ἀργείοισιν ὑπέρτερον ὤρνυτο θάρσος
Παλλάδος ἐννεσίῃσι δαΐφρονος, ἥ ῥα μολοῦσα
Ὑσμίνης ἄγχιστα μετ' Ἀργείοισιν ἄμυνεν
Ἐκπέρσαι μεμαυῖα κλυτὸν Πριάμοιο πόληα·
Ἣ ῥα μέγα στενάχιζεν, Ἀλεξάνδροιο δαμέντος.

Καὶ τότ' ἄρ' Αἰνείαν ἐρικυδέα δῖ' Ἀφροδίτη
Αὐτὴ ἀπὸ πτολέμοιο, καὶ ἀργαλέης ὑσμίνης
Ἥρπαξεν ἐσσυμένως· περὶ δ' ἠέρα χεῦατο πουλύν·
Οὐ γὰρ ἔτ' αἴσιμον ἦεν ἀνὰ μόθον ἀνέρα κεῖνον
Μάρνασθ' Ἀργείοισι περὶ τείχεος αἰπεινοῖο·
Τὼ γὰρ ἄδην δείδιεν ἀρίφρονα Τριτογένειαν,
Ἐκ θυμοῦ Δαναοῖσιν ἀρηγέμεναι μεμαυῖαν·
Μὴ καὶ ὑπὲρ μοῖραν μιν ἕλῃ θεός· οὐδὲ γὰρ αὐτοῦ
Φείσατο πρόσθεν Ἄρηος, ὃ μὲν πολὺ φέρτερος ἦεν·

Τρῶες δ' οὐκ ἔτ' ἔμιμνον ἀνὰ στόμα δηϊοτῆτος,
Ἀλλ' ὀπίσω χάζοντο τεθηπότα θυμὸν ἔχοντες,
Ἐν γάρ σφιν θήρεσσιν ἐοικότες ὠμοβόροισιν,
Ἔνθορον Ἀργεῖοι, μέγα μαιμώοντες Ἄρηϊ·
Τῶν δ' ἄρα δηϊοωμένων ποταμοὶ πλήθοντο νέκυσσι
Καὶ πεδίον, πολλοὶ γὰρ ἄδην πέσον ἐν κονίῃσιν
Ἄνδρες, ἀδ' ἵπποι. μάλα δ' ἅρματα πολλὰ κέχυντο,
Βαλλομένων· πάντῃ δ' ἀθέσφατον ἔρρεεν αἷμα
Ὑετὸς ὥς· ὀλοὴ γὰρ ἐπέπτεν αἶσα κυδοιμῷ·
Καί ῥ' οἱ μὲν ξιφέεσσι τετυμμένοι, ἠὲ μελίῃσι,
Κεῖντο παρ' αἰγιαλοῖσιν, ἀλίγκιοι κεχυμένοισι
Δούρασιν, εὖτ' ἐπὶ θινὶ βαρυγδούποιο θαλάσσης
Ἀνέρες, ἄστε τὰ δεσμὰ πολυκμήτων ἀπὸ γόμφων
Αὐσάμενοι, σὺν δ' ἄσπετα δὴ ξύλα μακρά, καὶ ὕλην
Ἠλιβάτου σχεδίης, πάντῃ δ' εἰσπλήθεται εὐρὺς
Αἰγιαλός, τοῖσιν δὲ μέλαν περικλύζεται οἶδμα,
Ὣς οἵγ' ἐν κονίῃσι καὶ αἵματι δηωθέντες,
Κεῖντο πολυκλαύτοιο λελασμένοι ἰωχμοῖο·

Illi quidẽ pugnæ labores tolerabãt, at venti indefeſſi puluerẽ
Immenſum excitabant: qui tenebris prætexuit ſupernè tetrũ
A Deo diffuſum aëra ac ſi nebula foret viſui non peruia.
Nec apparuit tellus, nam mortalibus proſpectum ademerat:
Nihilominus tamen pugnæ immorantur: & quemcunq; manibus ſuis obuiam habent, (ſtrictius eſſet.
Sine reſpectu trucidant, etiamſi arctis amicitiæ vinculis ad-
Non enim diſcernere erat in iſto tumultu belliſne
Accederet an amicus, tanta perplexitas homines præpedie-
Et cõmixti inter ſe fuiſſent, fœdaq; occidione periſſent (bat:
Vniuerſi in mortiferos illapſi gladios
Mutuo: niſi de cœlo Saturnius
Opem tuliſſet afflictis, & puluerem longè diſpuliſſet
A conflictu, dirasque ſedaſſet procellas.
Certamen igitur inſtaurarunt, & labor illis tum erat
Multo facilior: cernebant enim vtrum vulnerandus
In acie hoſtis, an cauendus eſſet.
Nunc verò Danai Troum reprimebant agmen:
Interdum rurſus Troiani Danaum ſeries, & omnino grauiſ-
Conflictus: niuis itque ritu cadebant tela (ſimus erat:
Vtrinque emiſſa, & metu opiliones corripiebantur,
Cùm procul ex Idæis montibus prælium viderent.

Et quiſpiam, ad æthera palmas cœlicolis tendens,
Precabatur vt hoſtes ad vnũ oẽs Marte ſiniſtro *ad inter-*
Troesq; à lamentabili bello reſpirarent, (neciõnẽ cedere itur,
Et liberam tandẽ lucẽ intuerentur. ſed illũ Dij nequaquam
Exaudierũt: alia enim lacrymabile fatũ animo molieba-
Et nec magnum Iouem, nec quemuis alium Deorum (tur;
Curabat, nulla enim in re mutatur rigidum eius
Decretum, quod primum in lucem na is
Hominib. & ciuitatib. nõ fugiẽdo agglomerauit (ſim creſcũt.
Filo, eiuſq; arbitrio cũcta, quæ corrupta itereũt, quæ orta vicu
Huius etiã nutu labor & contentio exorta fuerat (Græcos.
Inter Troianos ex equis pugnantes & cominus cõgredientes,
Qui ſtragẽ ſibi mutuo, & crudele fatum afferebant (ptiſſimè:
Abſque remiſſione. nemo enim metu afficie batur: ſed prom-
Pugnã decernebant: fiducia enim viros ad haſtã pertrahit

Cum itaque plurimi in puluere mortem oppetiſſent:
Tandem maior Achiuos fiducia inceſſit,
Bellacis Mineruæ ſuggeſtione: quæ cùm proximè
Ad conflictum ſe contuliſſet pro Argiuis propugnauit,
Exſcindere cupiens celebrem Priami vrbem,
Quæ in magno tum luctu, ſublato Alexandro, verſabatur.

Tunc verò Æneam illuſtrem diua Venus
Ipſa e belli diſcrimine & pernicioſo conflictu
Subitò eripuit, denſamque circumfudit nebulam.
Non enim in fatis erat vt vir iſte in conflictu
Manus cũ Argiuis pro arduis patriæ *mœnibus, confereret.*
Idcirco ſapientem Mineruam impensè cauebat,
Ex animo Danais opitulari conantem,
Ne & præter fata ipſum Dea tolleret è medio: cùm nec ipſi
Antea Marti peperciſſet, qui longè præſtantior erat.

Troes ergo non amplius in prima conflictus acie perſiſte-
Sed retro mentibus attonitis ſe verterunt. (bant,
Crudiuoris enim belluis ſimiles in eos
Incurſarunt Argiui, valde Marte ſecundo *graſſantes.*
Occumbentium itaque cadaueribus opplentur amnes
Per totũ campum, ingẽs enim numerus in puluere ſternitur,
Tum virorum, tũ equorum ac plurimi interemptorum currus
Paſſim fuſi iacent: & vbique magna cruoris vis dimanat
Pluuiæ in morem, exitiale enim fatum per pugnam tumul-
Illi ergo gladiis confixi aut haſtis, (tuariam oberrabat.
Iacebant in littore, non aliter quàm diſiectã
Tabulã, cùm in maris horriſoni crepidine
Homines, tenacibus firmorum clauorum vinculis
Reſolutis, longè diſpergunt ligna, & materiam
Arduæ ratis, & paſſim vaſtum replentur
Littus, aſſerĕſque nigra alluit vnda ſalis:
Ita illi in puluere & tabo trucidati
Iacebant, lacrymoſæ non amplius pugnæ memores

Puluis ingens: & perplexa pugna.

Irrita pro Troianis preces.

Fati neceſſitas Stoica.

Minerua Græcis victoriam conciliat.

Venus Æneã e prælio aufert.

Troũ ſtrages per cõparat.

Fuga in vrbem.

Pauci tandem ex infeſto prælio elapſi
Vrbem ſubierunt cum graue exitium deuitaſſent.
Quorum vxores & liberi à corpore ſanguinolento
Quicquid armorum eſſet, fœdo cruore pollutum recipiunt.
Cunctiſque tepida lauacra apparantur, et per totam vrbem
Diſcurrunt medici ſauciatorum iuuenum
Ædes ſeculo obeuntes, vt vulneratos curent.
At vxores & nati cum gemitu circumſiſtunt reuerſos
A bello, multos etiam non præſentes inclamant.
Hi ergo Troes curis acerbiſſimis cor ſauciati (ad cœnam
Iacebant, & grauiſſima trahebāt ſuſpiria ob cruciatus: nec
A labore ſe cōuertebant, quin & celeres acclamabant equi,
Crebro hinnitu pabulum paſcentes, alibi autem Achiui
In tabernaculis & nauib. eadē quæ Troiani exſequebantur.

Græci Troiam denuo oppugnare aggrediuntur.

Poſtquam verò Oceani gurgitem aurora tranſmiſerat
Rutilantibus equis, & gentes mortalium ſurrexerant:
Exin Mauortij fortium Argiuorum nati
Partim ad altam Priami vrbem contendunt,
Partim in tabernaculis apud ſaucios milites
Remanēt: ne quādo hoſtilis exercitus facta impreſſione (iterū
Naues caperet, Troianis operam nauans, qui de turribus
Decernunt cū Argiuis, nam acerrimus exercitatus fuerat.

Diſtributio portarum Troiæ in certos duces.

Ante Sceam equidem portam, Capanei natus (conſlictus.
Eximio Diomede ſocio, pugnam ciet, hos deſuper
Deiphobus bellipotens fortiſque Polites,
Vnàque alij, validis arcebant telis
Atque lapidibus, hinc ſonitum reddebant percuſſæ
Virorum galeæ & ſcuta, quæ doloriſicam
A iuuenibus necem, & immite fatum propulſabant.
Ad Idæam verò portam certamen habebat
Natus Achillis, & iuxta illum in opere erant cuncti
Myrmidones, ſtrenui conflictus haud ignari,
Quos à muro repellebant infinitis iaculis
Audacter Helenus, & magnanimus Agenor,
Troas ad pugnam excitantes, qui tamen ipſi
Magna promtitudine, pro caræ muris patriæ, propugnabant.
In portis verò quæ in campum & ad citas naues
Tendunt, Vlyſſes & Eurypylus occupati erant.
Continenter illos præſtans ab excelſo propugnaculo
Æneas nihil humile animo verſans, ſaxis abigebat.
Verſus Simoentis vndam negotium habebat moleſtum
Teucer haſta præſtans, alibiq; alius cū ærūnis cōflictabatur.

Teſtudo militaris induſtria Vlyſſis facta.

Tunc illuſtres viri qui circa belliconſum Vlyſſem erant,
Solerti eius conſilio, contra Martis difficultates,
Scuta inſtruxerunt, & ſupra capita extulerunt,
Inter ſe conſerta, totáque ſeries vno impetu cohæſit.
Dixeris ſanè id opacum domus eſſe tectum,
Ita denſum, vt nec venti humidam flantis penetret
Vis ingens, nec è cœlo cadens largus imber
Taliter Argiuūm, condenſatis vndique ſcutis, (animum
Se roborarūt Phalanges, & vnum ad perrumpēdū gerebant
In vnum conſertæ: deſuper autem Troianorum nati
Impetebant illos ſaxis, quæ tanquam à petra duriſſima
Ad almam terram deuoluebantur: multa etiam haſtilia,
Et triſtifica ſagitta, nec non vulnifica pila
Clypeis infigebantur, quædam etiam telluri, multaq; procul
Incaſſum ferebantur, ſpiculis circumflexa, (bant
Cum ex omni parte icerētur, at illi fragorē nihil extimeſce-
Immenſum, neque cedebant: perinde ac ſi ſtillarum plunia-
lium audirent. (nemóque illorum
Strepitum: verum ſubter vno agmine ad murū graſſabantur:
Seiunctus ſtabat ſed inter ſe conferti comitabantur.
Vt nubes tenebricoſa, quam media hyeme
Ex ſummo cœlo latè diſtendit Iupiter.
Citatus autem Phalangi curſus, & ſtrepitus ſub pedibus
Graſſantium erat, puluerémque ſeorſum venti inde
Obortum paululum ſupra terram attollebant
A tergo iuuenum, & vox confuſa circumſonabat.
Vti in aluearia ſuſurrant apes:) fundebat
Et prolixè magnus efferebatur anhelitus, & vaporē circum-

Παῦροι δ' ἐκπροφυγόντες ἀνηλέα δηϊοτῆτα,
Δῦσαν ἀνὰ πτολίεθρον, ἐπεὶ σφίσιν ἦλθε βαρὺ πῆμα·
Τῶν δ' ἄλοχοι, καὶ παῖδες, ἀπὸ χροὸς αἱματόεντα
Τεύχεα πάντα δέχοντο κακῷ πεφορυγμένα λύθρῳ·
Πᾶσι δὲ θερμὰ λοετρὰ τετεύχατο· καὶ δ' ἀνὰ ἄστυ
Ἔσσυντ' ἰητῆρες, κατ' οὐταμένων αἰζηῶν
Οἰκία ποιπνύοντες, ἵν' οὐταμένους ἀκέοιντο.
Τοὺς δ' ἄλοχοι, καὶ τέκνα περιστενάχοντο μολόντας
Ἐκ πολέμου· πολλοὺς δὲ καὶ οὐ παρεόντας ἀΰτευν.
Καί ῥ' οἱ μὲν, στυγερῇ βεβολημένοι ἀπραΐῃ,
Κεῖντο, βαρυστενάχοντες ἐπ' ἄλγεσιν· οὐδ' ἐπὶ δόρπον
Ἐκ καμάτοιο τρέποντο· θοοὶ δ' ἑτέρωθεν ἵπποι
Φορβῇ ἐπιχρεμέθοντες ἀδήν· ἑτέρωθι δ' Ἀχαιοὶ
Παρ' κλισίῃς, νηυσὶ δ' ὁμοῖα Τρωσὶ πένοντο.
Ἦμος δ' ἀκαμάτοιο ῥοὰς ὑπερήλασεν Ἠὼς
Ἵππους μαρμαίροντας, ἀνέγρετο δ' ἔθνεα φωτῶν,
Δὴ τότ' Ἀρήϊοι υἷες ἐϋσθενέων Ἀργείων,
Οἱ μὲν ἔβαν Πριάμοιο ποτὶ πτόλιν αἰπήεσσαν,
Οἱ δ' ἄρ' ἐν κλισίῃσιν ἅμ' ἀνδράσιν οὐταμένοισι
Μίμνον, μή ποτε λαὸς ἐπιβρείσας ἀλεγεινὸς,
Νῆας ἕλῃ, Τρώεσσι φέρων χάριν. οἱ δ' ἀπὸ πύργων
Μάρναντ' Ἀργείοισι, μόθος δ' ἐγρήγορεν αἰνός·
Σκαιῆς μὲν προπάροιθε πύλης Καπανήϊος υἱὸς
Μάρναθ' ἅμ' ἀντιθέῳ Διομήδεϊ· τοὺς δ' ἄρ' ὕπερθε,
Δηΐφοβος μενεχάρμης, κρατερός τε Πολίτης
Σὺν ἄλλοις ἑτάροισιν ἐρητύοντες ὀϊστοῖς,
Ἠδ' ἄρα χερμαδίοισι. περικτυπέοντο δὲ φωτῶν
Βαλλόμεναι κόρυθές τε, καὶ ἀσπίδες, αἵ τ' ἀλεγεινὸν
Αἰζηῶν ῥύοντο μόρον, καὶ ἀμείλιχον αἶσαν·
Ἀμφὶ δ' ἄρ' Ἰδαίῃσιν ἑοῦ μάρνασκε πύλῃσιν
Υἱὸς Ἀχιλλῆος· πονέοντο δὲ οἱ περὶ πάντες
Μυρμιδόνες, κρατεροῖο δαήμονες ἰωχμοῖο·
Τοὺς δ' ἀπὸ τείχεος εἶργον ἀπειρεσίοις βελέεσσι
Θαρσαλέως, Ἕλενός τε, καὶ ὀμβριμόθυμος Ἀγήνωρ,
Τρῶας ἐποτρύνοντες ἀνὰ μόθον· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
Πρόφρονες μάρναντο φίλης περὶ τείχεσι πάτρης·
Ἐς πεδίον δὲ πύλῃσι, καὶ ὠκυπόρους ἐπὶ νῆας
Νισσομένοις, Ὀδυσεύς τε, καὶ Εὐρύπυλος πονέοντο
Νωλεμέως· τοὺς δ' αἰὲν ἀφ' ἕρκεος ὑψηλοῖο
Αἰνείας λάεσσι, μέγα φρονέων, ἀπέρυκε·
Πὰρ δὲ ῥόον Σιμόεντος ἔχεν πόνον ἀλγινόεντα
Τεῦκρος ἐϋμμελίης· ἄλλη δ' ἄλλος ἔχ' ὀϊζύν.
Καὶ τότ' ἄρ' ἀμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα κύδιμοι ἄνδρες
Κείνου τεχνήεντι νόῳ ποτὶ μῶλον Ἄρηος
Ἀσπίδας ἀρτύναντες, βάλλον δ' ἐφύπερθε καρήνων,
Θέντες ἐπ' ἀλλήλοισι. μιῇ δ' ἅπαν ἥρμοσεν ὁρμῇ·
Φαίης κεν μεγάροιο κατηρεφὲς ἔμμεναι ἕρκος
Πυκνὸν, ὃ οὔτ' ἀνέμοιο διέρχεται ὑγρὸν ἀέντος
Ῥιπὴ ἀπειρεσίη, οὔτ' ἐκ Διὸς ἄσπετος ὄμβρος·
Τοῖαι Ἀργείων πεπυκασμέναι ἀμφὶ βοείαις
Καρτύναντο φάλαγγες· ἔχον δ' ἕνα θυμὸν ἐς ἀλκὴν,
Εἰς ἓν ἀρηράμεναι· καθύπερθε δὲ Τρώϊοι υἷες
Βάλλον χερμαδίοισι· τὰ δ' ὡς στερεῆς ἀπὸ πέτρης
Γαῖαν ἐπὶ τραφερὴν ἐκυλίνδετο· πολλὰ δὲ δοῦρα,
Καὶ βέλεα στονόεντα, καὶ ἀγρήεντες ἄκοντες
Πήγνυντ' ἐν σακέεσσι, τὰ δ' ἐν χθονὶ, πολλὰ δ' ἄπωθεν
Μαψιδίως φορέοντο περιγναμφθέντα βελέμνοις,
Πάντοθε βαλλομένων· οἱ δὲ κτύπον οὔτι φέβοντο
Ἄσπετον, οὐδ' ὑπόεικον, ἅτε ψεκάδων ἀΐοντες·
Δεῖμον ἔσω δ' ὑπὸ τείχεος ὁμῶς ἴσαν· οὐδέ τις αὐτῶν
Νόσφιν ἀφεστήκει· συναρηράμενοι δ' ἐφέποντο,
Ὡς νέφος ἠερόεν, τό ῥά που περὶ χείματι μέσσῳ
Αἰθέρος ἐξ ὑπάτοιο μακρὸν διέτεινε Κρονίων·
Πουλὺς δ' ἀμφὶ φάλαγγι δρόμος· καναχὴ δ' ὑπὸ ποσσὶ
Νισσομένων ἐτέτυκτο· κόνιν δ' ἀπάτερθεν ἀῆται
Ὀρνυμένην μάλα τυτθὸν ὑπὲρ δαπέδοιο φέρεσκον
Αἰζηῶν μετόπισθε· περίαχε δ' ἄκριτος αὐδὴ,
Οἷον ὑπὸ σμήνεσσι περιβρομέουσι μέλισσαι.
Ἆσθμα δ' ἄητο πολὺ χύδην, περὶ χεῦε δ' ἀϋτμὴ,

Λαοῖ

Λαοῦ ἐπαιγίζοντος. ἀπειρέσιον δ' ἄρα θυμῷ
Ἀτρεΐδαι κεχάροντο, περὶ σφίσι κυδιόωντες,
Δερκόμενοι πολέμοιο δυσηχέος ἄσχετον ἕρκος·
Ὥρμαινον δὲ πύλῃσι θεοκτίτοιο Πριάμοιο
Ἀθρόοι ἐγχριμφθέντες ὑπ' ἀμφιτόμοισι πελέκκεσι
Ῥῆξαι τείχεα μακρά, πύλας δ' εἰς οὖδας ἐρεῖσαι,
Θαιρῶν ἐξερύσαντες· ἔχεν δ' ἄρα μῆτις ἀγαυὴ
Ἐλπωρήν· ἀλλ' οὔ σφιν ἐπήρκεσαν οὔτε βόειαι,
Οὔτε θοοὶ βουπλῆγες, ἐπεὶ μένος Αἰνείαο
Ὀμβρίμον ἀμφοτέρῃσιν ἐπαρμενον χείρεσι λᾶαν
Ἐμμεμαὼς ἔριψε· δάμασσε δὲ τλήμονι πότμῳ
Ἀνέρας, οὓς κατέμαρψεν ἐν ἀσπίσιν, ὡς ὅτ' ἐν ὄρεσσι
Φερβομένας ὑπὸ πέτρα βίη κρημνοῖο ῥαγέντος
Αἶγας, ὑποτρομέουσι δ' ὅσαι σχεδὸν ἀμφινέμονται,
Ὣς Δαναοὶ θάμβησαν· ὁ δ' εἰς ἔτι λᾶας ὕπερθεν
Βάλλεν ἐπασσυτέρους· κλονέοντο δὲ πάγχυ φάλαγγες.
Ὡς δ' ὅτ' ἐν οὔρεσι πέτρας ἐλελίχθων οὐρανόθι Ζεὺς
Ἀμφὶ μιῇ κορυφῇ συναρηρότας ἄλλυδις ἄλλον
Ῥήξῃ ὑπὸ βροντῇσι, καὶ αἰθαλόεντι κεραυνῷ·
Ἀμφὶ δὲ μηλονόμοι τε, καὶ ἤια πάντα φέβονται.
Ὣς ἄρ' Ἀχαιῶν υἷες ὑπέτρεσαν, οὕνεκ' ἄρ' αὐτοῖς
Αἰνείας συνέχευε θοὸν ἔρυμα πτολέμοιο
Ἀσπίδων ἀκαμάτοισι τετυγμένον, οὕνεκ' ἄρ' αὐτῷ
Θάρσος ἀπειρέσιον θεὸς ὤπασεν· οὐδέ τις αὐτῷ
Ἔσθενεν οἱ κατὰ δῆριν ἐναντίον ὄσσε βαλέσθαι,
Οὕνεκά οἱ μάρμαιρε περὶ βριαροῖς μελέεσσι
Τεύχεα θεσπεσίῃσιν ἐειδόμενα στεροπῇσιν·
Εἱστήκει δέ οἱ ἄγχι δέμας κεκαλυμμένος ὄρφνῃ
Δεινὸς Ἄρης, καὶ πάντα κατίθυνε βέλεμνα,
Καὶ μόρον, καὶ φόβον αἰνὸν ἐπ' Ἀργείοισι φέροντα·
Μάρνατο δ' ὡς ὁπότ' αὐτὸς ἐλελίχθων οὐρανόθι Ζεὺς
Ἀγαλλόμενος ἐδάιξεν ὑπέρβια φῦλα Γιγάντων
Σμερδαλέων, καὶ γαῖαν ἀπείρονα ἐτίναξε,
Τηθύν τ', ὠκεανόν τε, καὶ οὐρανόν· αὐτὰρ δὲ πάντα
Γυῖ' ἐλελίζετ' Ἄτλαντος ὑπὸ ῥύματι Διὸς ὁρμῆς.
Ὣς ἄρ' ὑπ' Αἰνείαο κατηρείποντο φάλαγγες
Ἀργείων ἀνὰ δῆριν· ὁ γὰρ περὶ τεῖχος ἀπάντη
Ἔσσυτο δυσμενέεσσι χολούμενος, ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
Πᾶν ὅ τί οἱ παρέκυρσεν, ἐπεσσυμένῳ ποτὶ μῶλον,
Βάλλεν, ἐπεὶ μάλα πολλὰ μάχης ἀλεγεινὰ χάρμης
Κεῖτο μενεπτολέμων ἐπὶ τείχεσι Δαρδανιώνων,
Τοῖσιν ἄρ' Αἰνείας μεγάλῳ ἐπὶ κάρτεϊ θύων,
Δυσμενέων ἀπέρυκε πολὺν στρατόν· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
Τρῶες καρτύναντο. κακὸν δ' ἔχε πάντας ὀϊζὺς
Ἀμφὶ πόλιν. πολλοὶ δὲ κατέκταθεν, οἱ μὲν Ἀχαιῶν,
Οἱ δὲ καὶ Τρώων· μέγα δ' ἴαχον ἀμφοτέρωθεν,
Αἰνείας μὲν Τρωσὶ φιλοπτολέμοισι κέλευεν
Μάρνασθ' ἀμφὶ πόληος, ἑῶν τεκέων τε, καὶ αὐτῶν
Προφρονέως· υἱὸς δὲ μενεπτολέμου Ἀχιλῆος
Ἀργείους ἐκέλευε παρὰ κλυτὰ τείχεα Τροίης
Μίμνειν, ἄχρι πόληα πυρὶ πρήσαντες ἕλωσι·
Τοὺς δ' ἄμφω στονόεσσα, καὶ ἄσπετος ἄμφεχ' ἀϋτή,
Μαρναμένους ἐπὶ ἦμαρ ὅλον· οὐδέ τις ἦεν
Ἄμπαυσις πολέμοιο λιλαιομένων ἀνὰ θυμόν
Τῶν μὲν, ἑλεῖν πτολίεθρον ὑπὸ μένεος, τῶν δὲ, σαῶσαι·
Αἴας δ' αὖτ' ἀπάνευθε μενεπτολέμου Αἰνείαο
Μαρνάμενος Τρώεσσιν ἐπήγαγε κῆρας ἰάλλων
Σφῶιν ἐπιβαλλόμενος, ἐπεὶ ῥά οἱ ἄλλοτε μέν που
Ἰθὺ βέλος πωτᾶτο δι' ἠέρος, ἄλλοτε δ' αὖτε
Ἀλγινόεντες ἄκοντες· ἐπ' ἄλλῳ δ' ἄλλον ἔπεφνεν·
Οἱ δ' ἀπεπλάζοντες ἀμύμονος αἴξαν ἀϋτῆς,
Ἐς μόθον ἐκ ἔτ' ἔμιμνον· ἔλειπον δὲ τείχεα λαοί.
Καὶ τότε οἱ θεράπων πολὺ φέρτατος ἐν δαῒ Λοκρῶν
Ἀλκιμέδων ἐΰθυμος, ἑῷ πίσυνος βασιλῆι,
Θάρσεΐ τε σφετέρῳ, καὶ θαρσαλέῃ νεότητι,
Ἐμμεμαὼς πολέμοιο, θοῶς ἐπεβήσατο ποσσὶ
Κλίμακος, ὄφρα κέλευθον ἐπὶ πτόλιν ἀνδράσι θείη
Ἀργαλέην σφετέροισι καθύπερθεν, ἠδὲ καὶ ἄλλοις
Ἀσπίδα θεὶς καθύπερθεν, ἀνήιε λυγρὰ κέλευθα,

Agmine reſpirante, ac ſupra modum animo ſuo
Lætabantur Atridæ, apud ſe glorïantes,
Cum viderent ſecurum triſtiſonæ pugnæ munimentum.
Properarunt itaque, vt in Priami ſoue ſatis portas
Denſo cum agmine impreſſione facta, ſecurium vi ancipitũ
Perfringerent longum murum, & portas ſolo affligerent
Cardinibus euulſas: ac ſpecioſum hoc commentũ non carebat
Spe ſua. Sed nec ſcuta profecerunt ipſis,
Nec rapidi bipennes, quoniam vis Æneæ
Graue ſaxum, vtraque comprehenſum manu,
Connixus deiecit, & miſerabili oppreſſit morte
Viros, quos deprehendit ſub ſcutis, quemadmodũ in montib.
Paſcentes ſub ſcopulo exſtantis auulſa rupes moles (ſunt.
Capellas deruit: trepidantq́; cæteræ, quæ propè gramina car-

Heroicè tractatur Dius ecce Æneas ſe xornatur per ſimile destr. per compa. Aliud ſimile.

Sic Danai conſternabantur: ille verò deſuper lapides adhuc
Frequentiores iactabat, & ordines prorſus diſtruebantur.
Non ſecus ac Iupiter Olympius de cælo rupes in monte
Vno vertice cohærentes diuerſis partibus
Tonitruis & coruſco fulmine abrumpit,
Paſſimq́; omnes magiſtri, & cætera cuncta fugitant.
Sic & Achiuûm nati formidine percellebantur, quod ipſorũ
Præſidium bellicum Æneas tam ſubitò confudiſſet,
Validis confectum ſcutis, nam huic
Summam Deus fiduciam ſuppeditarat, itá vt nemo hoſtium
Sinceram tunc oculos obuertere auderet.

Æneæ virtus.

Quando quidem ipſi rutilabant robuſta in membris
Arma, non aliter quàm fulgura diuinitus accenſa.
Steteratque iuxta ipſum obtectus vmbra corpus,
Truculentus Mars, & omnia in directum egit iacula,
Aut mortem aut teram formidinem inferentia Argiuis:
Pugnauitque, vt ipſe in cælo luſtiter olympius, quando
Violentas Gigantum tribus cohortes horrenda ſtrage
Deiecit & concuſſit amplum orbem terrarum,
Tethymq́; cum Oceano & cælum. vbi omnia circumquaq́;
Membra Atlantis potentis Iouis impetu commouebantur.

Cõfertur cum Ioue Gigantes debellante.

Non aliter ab Ænea proſternebantur agmina
Argiuûm in iſta dimicatione. nam huc illuc per murum
Ruebat, hoſtibus ſuccenſens, & è manibus,
Quicquid ipſi ad pugnam concitato offerretur,
Vibrabat, quia magna vis miſſilium, quibus hoſtilem impreſſionem arcerent,
Repoſita erat in bellipotentium Dardanidarum muris.
His tum Æneas magno robore furens,
Numeroſum hoſtis exercitum inhibebat: & circa ipſũ (vexãtur
Troes iterum confirmant, hinc maligna omnes difficultate
Circa vrbem, multique trucidantur tum Achiuorum,
Tum Troiugenarum, & vtrobiq; magnũ extollunt clamorẽ.
Æneas quidem Troianos bellaces hortabatur,
Vt pro vrbe, liberiſque ſuis, atque ſemetipſis, propugnarent
Alacriter: Achillis verò armipotentis filius
Argiuos iubebat ad clara Troiæ mœnia
Durare, donec vrbẽ vndiq; incẽſam in poteſtatẽ redegiſſent.
Vtroſque igitur lamentabile & atrox prælium diſtinebat,
Totum in conflictu diem conterentes, nec vlla à prælio
Reſpiratio erat, quod ex animo cuperent,
Hi vt vi Martia vrbem expugnarent, illi vt ſeruarent.
Cæterum Aiax ſeiunctim à forti Ænea
Pugnans, funeſtum Troianis exitium afferebat,

Aiacis fortitudo.

Iaculatione à longinquo vſus, nam et interdum
Directa per aërem ſagitta volabat, interdum rurſus
Vulnifica pila, aliumq́; poſt alium necabat.
Idcirco Troiani, præſtantis viri fortitudinem extimeſcentes,
In cõflictu nõ ampliꝰ pſtitẽ, ſed corona ciuiũ muros deſtitui.
Atque tunc miniſter ipſius longè ſtrenuiſſimus Locrorum
Alcimedon animoſus, ſuo rege fretus, (in conflictu,
Et propria temeritate, audacique iuuenta,
Cum belli cupiditate æſtuaret, ſubitò pedibus conſcendit
Scalas, vt viam cõmilitonibus in vrbem ſterneret hoſtibus
Exitialem & vt capitis munimentum foret;
Scuto ſuperiniecto, ſurſum periculoſo aſcenſu nititur,

Audacia periculoſa & opus vires ſuperans. Alcimedõ conſcendit muros Troianos: ſed miſerè.

Intrepidam nàmque animo fiduciam indiderat,inq; manu
Nunc ſæuam vibrat haſtam,nunc iterum
Surſum repta,eúmque ſine mora iter aërium effert.
Et ſanè Troianis luctum peperiſſet: niſi ipſi
Iam ſuper eminenti,vrbémque tam poſtremum
Quam primum intuenti, de excelſo propugnaculo
Æneas occurriſſet, nam hæc illum oppugnatio non latebat.
Etiam procul agentem,ideo vaſto eum ſaxo perculit
In caput,& ingens robur fortis viri Æneæ
Scalas ipſi confregit,is è ſublimi,ceu ſagitta
A neruo excuſſa in præceps agitur: è veſtigio fatum exitiale
Circumagitato, animáq; eius cum gemitu cum aëre (adeſt
Statim permiſcetur antequam rigidam attigiſſet tellurem.
Delabitur ergo ad humum in ſolo thorace,nam ab eo procul
Aberrauerat grauis haſta,& immane ſcutum,
Firmáque caſſis,gemitum itaque edidit Locrorum
Manus,cùm viderunt triſti virum caſu deiectum.
Nam ex hiſpido ei capite huc atque illuc
Cerebrum diſpergebatur,& comminuta omnia
Oſſa,agiliáque membra triſti tabo fœdata erant.
Atqui tunc generoſa eximij Pœantis ſoboles
Vt conſpexit Æneam,circa muros ruentem,
Violentæ beſtiæ inſtar,ſubito intorquet ſagittam
In nobilem directam virum,nec aberrat
Ab homine:verùm nequaquam per inſuperabile ſcutum
In pulchrum corpus penetrat.Venus enim auertit
Et clypeum:ſed ſcuti bubuli corium nonnihil ſtrinxit.
Nec tamen fruſtrà humi cadit,ſed Menontem
Inter clypeum & galeam iuba equina inſignem,
Ferit,qui mox de turri deuoluitur: veluti de rupe
Capram ſylueſtrem ſtridula arundine deijcit venator.
Ita ille lapſus exporrigitur,ſacrúmque æuum ab eo decedit.
Quare,Æneas ſocij vicem indignè ferens ſaxum eiaculatur,
Eximiúmque Philoctetæ amicum perimit
Toxachmen.caput enim illi contuderat, omniáque oſſa
Cum galea confregerat.unde nobile ipſi cor reſolutum.
Illum igitur magno clamore inceſſit clari Pœantis natus.
Ænea,nunc animo tuo perſuades,quaſi ſtrenuiſſimus
Sis,dum è turri rem geris,vnde etiam fœmina
Imbelles hoſtibus repugnant. ſi verò quid vales,
Armatus extra mœnia præſtolator,vt experiaris
Qui audax Pœantis filius & haſta & ſagittis poſſit.
Sic ait:huic verò nihil intrepidus Anchiſa natus,
Quamlibet cupiens,reſpondet.quia coortum fuerat
Ærumnoſum vndique circum vrbis mœnia certamen
Et quidem indeſinenter, nec enim de pugna infeſta quicquam remittebant,
Nec ipſis diutiſſimè licet bello vexatis,
Relaxatio dabatur ærumnarum,labor tamen inefficax erat.

Dux ſedulus & circumſpectus.

Philoctetes Æneam ſagitta petens, Medõtem traijcit.

Æneas interimit Phil. ſociũ, & ab eo prouocatur in apertũ.

Ἀτρόμεον ἐνθέμενος κραδίῃ νόον· ἐν δ' ἄρα χειρὶ
Ἄλλοτε μὲν δόρυ πάλλεν ἀμείλιχον, ἄλλοτε δ' αὖτε
Εἶρπεν ἄνω· τὸν δ' αἶψα διηερίη φέρεν οἶμος·
Καί νύ κε δὴ Τρώεσσιν ἄχος θῆκεν, εἰ μὴ ἄρ' αὐτῷ
Ἤδη ὑπερκύψαντι, καὶ εἰσορόωντι πόληα
Ὑστάτιον, καὶ πρῶτον, ἀφ' ἕρκεος ὑψηλοῖο
Αἰνείας ἐπόρουσεν, ἐπεὶ ῥά ἑ λάθεν ἡ χάρμη
Οὐδ' ἀπάτερθεν ἐόντα· βάλεν δέ μιν ὀβρίμῳ πέτρῳ
Κὰκ κεφαλῆς· μεγάλη δὲ βίη κρατερόφρονος ἀνδρὸς
Κλίμακά οἱ συνέαξεν· ὁ δ' ὑψόθεν, ἠΰτ' ὀϊστὸς
Ἱέντ' ἀπὸ νευρῆς· ὀλοὸς δέ οἱ ἕσπετο πότμος
Ἀμφελιλιξαμένῳ· στονόεις δέ οἱ νέεε θυμὸς
Αἶψα μίγη, πρὶν γαῖαν ἐπὶ στυγερὴν ἀφικέσθαι·
Ἤριπε δ' ἐν θώρηκι κατὰ χθονός, οὕνεκ' ἄρ' αὐτὸ
Νόσφιν ἀπεπλάγχθη βριαρὸν δόρυ, καὶ σάκος εὐρὺ
Καὶ κρατερὴ τρυφάλεια· περιστενάχουσι δὲ Λοκρῶν
Λαοί, ὅτ' ἔδρακον ἄνδρα κακῇ δεδμημένον ἄτῃ.
Δὴ γάρ οἱ λασίοιο καρήατος ἄλλυδις ἄλλη
Ἐγκέφαλος πεπάλακτο· συνηλοίηντο δὲ πάντα
Ὀστέα, καὶ θοὰ γυῖα, λυγρῷ πεπαλαγμένα λύθρῳ·
Καὶ τότε δὴ Ποίαντος υἱός, παῖς ἀντιθέοιο,
Ὡς ἴδεν Αἰνείαν περὶ τείχεα μαιμώωντα
Θηρὶ βίην ἀτάλαντον, ἄφαρ προέηκεν ὀϊστόν,
Ἰθύνων ἐς φῶτα περικλυτόν· οὐδ' ἀφάμαρτεν
Ἀνέρος· ἀλλά οἱ οὔτι δι' ἀσπίδος ἀκαμάτοιο
Ἐς χρόα καλὸν ἵκανε· ἀπέτραπε γὰρ Κυθέρεια,
Καὶ σάκος, ἀλλ' ἄρα τυτθὸν ἐπέχραε δέρμα βοείης·
Οὐδ' ἄρα μαψιδίως χαμάδις πέσεν, ἀλλά μιν ἔντα
Μεσσηγὺς σάκεός τε, καὶ ἱπποκόμου τρυφαλείης,
Τύψεν· ὁ δ', πύργοιο κατήριπεν, εὖτ' ἀπὸ πέτρης
Ἄγριον αἶγα βάλῃσιν ἀνὴρ στονόεντι βελέμνῳ·
Ὣς ὁ πεσὼν τετάνυστο· λίπεν δέ μιν ἱερὸς αἰών·
Αἰνείας δ' ἑτάροιο χολωσάμενος, βάλε πέτρῳ
Καί ῥα Φιλοκτήταο κατέκτανεν ἐσθλὸν ἑταῖρον
Τοξαίχμην· θλάσεν δὲ κάρη· συνέαξε δὲ πάντα
Ὀστέα σὺν πήληκι, λύθη δέ οἱ ἀγλαὸν ἦτορ.
Τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄυσε πάϊς Ποίαντος ἀγαυοῦ·
Αἰνεία, σὺ ἔολπας ἐνὶ φρεσὶ σῇσιν ἄριστος
Ἔμμεναι, ἐκ πύργοιο πονεύμενος, ἔνθα γυναῖκες
Δυσμενέεσσι μάχονται ἀνάλκιδες· εἰ δέ τις ἐσσί,
Ἴσχεο τείχεος ἐκτὸς ἐν ἔντεσιν, ὄφρα δαείης
Ποίαντος θρασὺν υἱέα καὶ ἔγχεσι, καὶ βελέεσσιν·
Ὣς ἄρ' ἔφη· τὸν δ' οὔτι θρασὺς πάϊς Ἀγχίσαο,
Καίπερ ἐελδόμενος, προσεφώνεεν, οὕνεκ' ἐφόρμει
Δῆρις ἐΰζυγὲς περὶ τείχεα μακρά, καὶ ἄστυ
Νωλεμέως· οὐ γάρ τι κακοῦ παύοντο μόθοιο·
Οὐδέ σφιν μάλα δηρὸν ἐὸν Ἄρεϊ τειρομένοισιν
Ἔσκε λύσις καμάτοιο, πόνος δ' ἄπρηκτος ὀρώρει·

ΚΟΙΝΤΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ

ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΩΔΕΚΑΤΟΝ.

Δωδεκάτῳ Τρώεσσι Σίνων δόλον ἤγγειλ' ἵππου.

COINTI SMYRNÆI

DERELICTORVM

LIBER XII.

Duodecimo Sinon equi dolum appatat Troianis.

ΑΛΛ' ὅτε δὴ μάλα πολλὰ κάμον περὶ τείχεα Τροίης
Αἰχμηταὶ Δαναοὶ, πολέμου δ' οὐ γίνετο τέκμωρ,
Δὴ τότ' ἀριστήων ἄγυριν ποιήσατο Κάλχας,
Εὖ εἰδὼς ἀνὰ θυμὸν, ὑπ' ἐννεσίῃς Ἑκάτοιο,
Πτήσιας οἰωνῶν, ἠδ' ἀστέρας, ἄλλα τε πάντα
Σήμαθ', ὅσ' ἀνθρώποισι θεῶν ἰότητι πέλονται·
Καί σφιν ἀγειρομένοισιν ἔπος ποτὶ τοῖον ἔειπε·
Μηκέτι πὰρ τείχεσσιν ἐφεζόμενοι πονέεσθε,
Ἀλλ' ἄλλην τινὰ μῆτιν ἐνὶ φρεσὶ μητιάασθε,
Ἢ δόλον, ὃς νήεσσι, καὶ ὑμῖν ἔσσετ' ὄνειαρ;
Ἤδη γὰρ ἔγωγε χθιζὸν ἐσέδρακον ἐνθάδε σῆμα·
Ἴρηξ σεῦε πέλειαν· ἐπειγομένη δ' ἄρα κείνη
Χηραμὸν ἐς πέτρης κατεδύσατο· τοῖο δὲ χολωθεὶς
Ἀργαλέως, μάλα πολλὸν ἐπὶ χρόνον ἄγχοθι μίμνε
Χηραμοῦ· ἡ δ' ἀλέεινεν· ὁ δ' ἐνθύμιος χόλον αἴρων
Θάμνῳ ὑπεκρύφθη· ἡ δ' ἔκθορεν ἀφραδίῃσιν,
Ἔμμεναι ἐλπομένη μιν ἀποπρόθεν· ὃς δ' ἐπορουσας
Δειλαίῃ τρήρωνι φόνον στονόεντ' ἐφῆκε·
Τῷ νῦν μή τι βίῃ πειρώμεθα Τρώϊον ἄστυ
Περσέμεναι, ἀλλ' εἴ τί που δόλος ἀνύσῃ, καὶ μῆτις·
Ὣς ἄρ' ἔφη· τῶν δ' οὔτις ἔην φρεσὶ τεκμήρασθαι
Ἄλκαρ ὀϊζυροῖο μόθου· δίζοντο δ' ἄρ' ἄχος
Εὑρέμεναι. μοῦνος δὲ περιφροσύνῃσι νόησεν
Υἱὸς Λαέρταο, καὶ ἀντίον ἔκφατο μῦθον·
Ὦ φίλ', ἐπουρανίοισι τετιμένε πάγχυ θεοῖσιν,
Εἰ ἐτεὸν πέπρωται ἐϋπτολέμοισιν Ἀχαιοῖς
Ἐκπέρσαι Πριάμοιο δολοφροσύνῃσι πόληα,
Ἵππον τεκτήναντες, ἀριστῆες ἐς λόχον ἄνδρες
Βησόμεθ' ἀσπασίως· λαοὶ τ' ἀπὸ νόσφι νέεσθαι
Ἐς Τένεδον σὺν νηυσὶν, ἐνιπρῆσαι δ' ἄρα πάντα
Ἐκ κλισίην, ἵνα Τρῶες ἀπ' ἄστεος ἀθρήσαντες,
Ἐς πεδίον προχέωνται ἀταρβέες· ἀλλά τις ἀνὴρ
Θαρσαλέος, τὸν δ' οὔτις ἐπίσταται ἐν Τρώεσσι,
Μιμνέτω ἔκτοθ' ἵππου, ἀρήϊον ἐνθέμενος κῆρ,
Ὅς τε ὑποκρίναιτο, βίην ὑπέροπλον Ἀχαιῶν,
Ῥίξας ὑπὸ νόστοιο λιλαιομένων μιν, ἀλύξας,
Ἵππῳ ὑποπτήξας, ὃν ἄρ' εἵνεκα τεύξαντο
Παλλάδι, χωσαμένῃ Τρώων ὑπὲρ αἰχμητάων·
Καὶ τὰ μὲν ὡς ἐπὶ δηρὸν ἀνειρομένοισι πιφαύσκειν,

CVM itaq; plurimum laboris inſumſiſſent circa mœnia Troiæ
Haſtipotentes Danai, nec dum bello finis imponeretur:
Tandem Calchas proceres in conſilium vocat,
Inſtinctu Apollinis, exploratos animo habens
Auium volatus, & ſtellarum portenta, cateráque omnia
Prodigia, quæ Deorum voluntate hominibus obtingunt:
Et huiuſmodi eos oratione congregatos alloquitur:
Ne amplius muros Troiæ obſidendo bellum ducatis:
Quin aliud animis veſtris conſilium verſatis,
Aut dolum, qui nauibus & vobis ipſis ſit emolumento?
Etenim heri mihi hîc oblatum eſt augurium:
Accipiter columbam perſequebatur: illa autem agitata
In cauernam ſcopuli ſe ſubducebat: cui infenſus ille
Grauiter, ad longum tempus manebat prope
Receſſũ: at illa ſibi cauebat, tandẽ ſæuam iram infixã gerens
Dumeto ſe abſcondit: illa igitur imprudenter euolat,
Putans ipſum procul abeſſe, qui ubi ſe ſuſtuliſſet;
Luctuoſam necem miſeræ columbæ immiſit.
Quare ne amplius vi tentemus urbẽ Troianã (riclitemur.
Capere, ſed an dolus & conſilium aliquid fortè efficiat pe-
Sic ait. At nemo illorum ſe ratione aliqua diſpicere dixit
Ærumnoſi belli remedia: quãuis cuperent fabricã aliquam
Reperire, ſolus autem ſolertia ſua cogitauit quippiam
Laertæ filius, & contra hæc verba edidit.
Amice Calcha, omnino Diis cœleſtibus honorate:
Si verè in fatis eſt, vt belligeri Argiui
Dolis Priami vrbem expugnent:
Fabricato equo, viri principes ad inſidias occultas
Ingrediemur eum promptè. Copiæ autem recedant
Nauibus in Tenedum, & incendant omnia
In caſtris: vt Troes ex vrbe conſpicati,
Depoſito metu in campum erumpant: ſed vir quiſpiam
Audax, quem nemo inter Troianos nouit,
Extra equum maneat, Martium ſibi animum indens:
Qui ſimulet, ſe vim Argiuorum prævalidam,
Pro reditu ipſum immolare volentium, effugiſſe, (deriut
Cùm ſe timidè ſub equum fabrefactum recepiſſet: quẽ condi-
Palladi, offenſæ propter haſtigeros Troianos.
Et hæc prolixè ſciſcitantibus ita commemoret,

Calchas cõuentũ Græcorum indicit: & inſidiis Troiam tentari iubet, Augurium quoddam exponens.

Qui non pertingit leonis exuuijs, applicetur vulpinum. Augurãs

Vlyſſes cõſilium proponit de machina equi.

Donec ei fidem, quamlibet difficiles adhibeant,
Túmque ſtatim in vrbem ducant, miſerabilem viſu,
Quò luctifica nobis irruptionis ſignum oſtendat,
Aliis, quidē, in Tenedo ardentem ſubitò facem attollens,
Alios verò ex capaci equo exire iubens,
Quando Troiani curarum expertes ſomnum carpent.
Sic ait: dum igitur omnes prædicant, & præ aliis
[Calchas Vlyſſis commentum approbat, & opus maturare iubet.] Calchas eum demiratur, quòd ſuggeſſiſſet Argiuis
Bonum conſilium & dolum, qui Argiuis futurus
Erat victoriæ adiumentum: at ingens clades Troianis.
Ideo ad bellicoſos principes ſic verba fecit.
Nolite alterius porrò doli rationes vobiſcum inire
Amici, ſed obſequimini pugnaci Vlyſſi.
Commentum enim huius prudentis viri non irritum erit.
Iam enim Dij Græcis deſiderium perficient,
Nec vana hinc inde ſigna exhibentur
A Ioue, namq; deſuper magnum fragorem edunt per ſudum
Tonitrua cum fulgetris, & præteruolant populum
Aues dextræ, intenſa voce clangentes.
Quare ne quæſo longo tempore in vrbis obſidione
[Neceſſitas ſæpe fortitudinis cauſa.] Comoremur. Troianis enim neceſſitas inſpirauit magnum
Animi robur quæ ad defenſionē etiam ignauū exſtimulat.
Et fortiſſimi tunc ſunt homines ad pugnam, cum animis
[Neopt. virtute potius quàm fraude agendū eſſe contendit. Candor heroicus.] Obfirmatis luctificam mortem contemnunt.
Vt nunc Troum nati abiecto terrore propugnant
Pro vrbe ſua, valdéque ipſis animus furit.
Ita loquentem interpellauit fortis Achillis natus.
Heus Calcha, ſtrenui viri cominus cum hoſtibus
Pugnant, extra autē conſpectū cautè rē gerētes de turribus,
Præliantur imbelles, quorumcunq; animum timor infringit.
[Virtus non vafricies viros decet.] Quare nequaquam dolos nunc meditemur aut machinas
Alias, labore enim viros percellere decet,
Et haſta: virtute bellica: in prælio enim præſtantiores ſunt.
Hæc diſſerentem conſtans Laërtiades affatur. (viri fortes.
O magnanime imperterriti Æacidæ fili,
[Vtilitas virtuti anteponitur.] Iſta quidem dicis vt virum honeſtum & fortem decet,
Qui multos labores audacter ſuſcepit, verùm age ocyus
Calchantis conſiliis ad rapidas naues digreſſi
Equum fabricemus manibus Epei,
Qui inter Argiuos longè optimus exſiſtit (cuit,
Architecturæ cauſa. Minerua enim fabrile opus ipſum do-
Sic ait, & cuncti optimates illi morem geſſêre,
[Neopt. & Philoct. aperto Marte Troiam oppugnatam prodigus abſterrentur.] Excepto pugnaci Neoptolemo, nec fortem
Philoctetæ, ſemper ardua ſpirantis animum inducere potuit.
Nondum enim calamitoſi conflictus ſaturi erant,
Sed cupiebant prælio diſceptare: & milites
Suos iubebant circa vaſtum murum
Omnia deferre quæ oppugnationem in bellis adiuuant,
Sperantes munitam ſe vrbem expugnaturos:
Siquidem ambo Deorum conſiliis ad certamen venerant,
Et ſine mora perfeciſſent, quæ animus illis affectabat:
Niſi Iupiter indignationem oſtendiſſet de cœlo: nam terram
Sub pedibus Argiuûm tremefecit, & concuſſit (circumquaq;
Omnem ſuperne aëra, & rapidum intorſit fulmen,
Ante heroës: vnde infremuit omnis
Dardania, quare audax illorū propoſitū ſubito conuertitur
In pauorem, & obliuiſcuntur impetus ac ſtrenui roboris,
Atque celebri vati etiam nolentes parent.
Contulerunt igitur ſe in naues vnà cum aliis Argiuis,
Vatem ſuſpicientes, quem ex Ioue eſſe dicebant,
A Ioue equidem aut certè à Phœbo, eique in omnibus
[Minerua in ſomnis apparens Epeo, excitat eum ad fabricandum equum. Diuinus præſtantiũ virorum afflatus.] morem geſſerunt.
Cùm verò fulgido in cœlo ſydera circumuoluuntur
Vndique ſplendentia, & laborum obliuiſcitur mortalis:
Ecce, Minerua gente Deorum relicta
Omnia teneræ virgini aſſimilis, venit
Ad naues & exercitum Græcorum & bellacis Epei
Supra caput aſtitit in ſomnio, atque ipſum iuſſit
Ligneum equum conſtruere: illiq; promiſit operi incumbenti
Se ipſam auxiliaturam, & mox ipſā equum ingreſſurā eſſe:

Εἰσόκε οἱ πεπίθωνται, ἀπειρέσιόν περ ἐόντες,
Ἐς δὲ πόλιν μιν ἄγωσι θοῶς ἐλεεινὸν ἐόντα,
Ὄφρ' ἡμῖν ἀργεννὸν ἐς Ἄρηα σῆμα πέληται,
Τοῖς μὲν ἄρ' αἰθαλόεντα θοῶς ἀνὰ πυρσὸν ἀείρας,
Τοὺς δ' ἄρ' ἐποτρύνας ἐκβήμεναι δουρίου ἵππου,
Ὁππότε Τρώιοι υἷες ἀκηδέες ὑπνώουσιν·
Ὣς ἔφατο· τὸν δ' ἄρα πάντες ἐπῄνεον· ἔξοχα δ' ἄλλων
Κάλχας μιν θαύμαζεν, ὅπως ὑπεθήκατ' Ἀχαιοῖς
Μῆτιν, καὶ δόλον ἐσθλόν, ὃς Ἀργείοισιν ἔμελλεν
Νίκης ἔμμεναι ἄλκαρ, ἀτὰρ μέγα Τρωσὶ πῆμα·
Τοὔνεκ' ἀριστήεσσιν ἐϋπτολέμοισι μετηύδα·
Μηκέτι νῦν δόλον ἄλλον ἐνὶ φρεσὶ μητιάασθε
Ὦ φίλοι, ἀλλὰ πίθεσθε ἐϋπτολέμῳ Ὀδυσῆϊ·
Οὐ γὰρ οἱ ἔσσετ' ἄπρηκτον ἐϋφρονέοντι νόημα·
Ἤδη γὰρ Δαναοῖσι θεοὶ τελέουσιν ἐέλδωρ·
Σήματα δ' οὐκ ἀτέλεστ' ἀναφαίνετ' ἄλλοθεν ἄλλα
Ζηνός. ἀεὶ μὲν γὰρ ὑπὲρ μέγα κτυπέουσι δι' αἴθρης
Βρονταὶ ὁμῶς στεροπῇσι· παραΐσσουσι δὲ λαοὺς
Δεξιοὶ ὄρνιθες, τανυηχέα κεκληγότες·
Ἀλλ' ἄγε μηκέτι πολλὸν ἐπὶ χρόνον ἀμφὶ πόληα
Μίμνωμεν· Τρωσὶ γὰρ ἐνίπνευσεν μέγ' ἀνάγκη
Θάρσος, ἅ περ καὶ Ἄρηα καὶ οὐτιδανόν περ ἐγείρει·
Κάρτιστοι δὲ τότ' ἄνδρες ἐπὶ μόθον, ὁππότε θυμὸν
Παρθέμενοι, στονόεντος ἀφειδήσουσιν ὀλέθρου·
Ὡς νῦν Τρώιοι υἷες ἀταρβέες ἀμφὶ μάχονται
Ἄστεϊ σφετέρῳ· μέγα δέ σφισι μαίνεται ἦτορ.
Ὣς φάμενον, προσέειπεν Ἀχιλλέος ὄβριμος υἱός·
Ὦ Κάλχαν, δηΐοισι κατ' ἀντίον ἄλκιμοι ἄνδρες
Μάρναντ'· ὅσσοι δ' ἐκτὸς ἀλευάμενοι ἀπὸ πύργων
Οὐτιδανοὶ πονέονται, ὅσων φρένα δεῖμα χαλέπτει.
Τῷ νῦν μήτι δόλον φραζώμεθα μήτε τι μῆχος
Ἄλλο· πόνῳ γὰρ ἔοικεν ἀριστέας ἔμμεναι ἄνδρας,
Καὶ δορί· θαρσαλέοι γὰρ ἀμείνονες ἐν δαῒ φῶτες.
Ὣς φάμενον, προσέειπε μόνος Λαερτιάδαο·
Ὦ τέκος ὀβριμόθυμον ἀταρβέος Αἰακίδαο,
Ταῦτα μὲν ὡς ἐπέοικεν ἀμύμονι φωτὶ καὶ ἐσθλῷ,
Θαρσαλέως μάλα πολλὰ πονεύμενος· ἀλλ' ἄγε θᾶσσον *
Κάλχαντος βουλῇσι θοὰς ἐπὶ νῆας ἰόντες,
Ἵππον τεκταίνωμεν ὑπαὶ παλάμῃσιν Ἐπειοῦ,
Ὅς ῥά τε πολλὸν ἄριστος ὑπ' Ἀργείοισι τέτυκται,
Εἵνεκα τεκτοσύνης· δίδαξε δέ μιν ἔργον Ἀθήνη.
Ὣς φάτο· τῷ δ' ἄρα πάντες ἀριστῆες πεπίθοντο,
Νόσφι Νεοπτολέμοιο δαΐφρονος· οὐδὲ μὲν ἐσθλὸν
Πεῖθε Φιλοκτήταο νόον, κρατερὰ φρονέοντος·
Ὑσμίνης γὰρ ἔτ' ἔσκον ὀϊζυρῆς ἀκόρητοι·
Ὀρνύμενοι δὲ μάχεσθαι ἀνὰ κλόνον· ἀμφὶ δὲ λαοὺς
Σφοῖσι τότ' ἐκέλευον ἀπειρέσιον περὶ τεῖχος
Πάντα φέρειν, ὅσα δῆριν ἐνὶ πτολέμοισιν ὀφέλλει,
Ἐλπόμενοι πτολίεθρον ἐϋκτίμενον ἐξαλαπάξαι·
Ἄμφω γὰρ βουλῇσι θεῶν ἐς δῆριν ἵκοντο·
Καί νύ κεν ἄμφω τέλεσσαν, ὅσα σφίσιν ἤθελε θυμός,
Εἰ μὴ Ζεὺς νεμέσησεν ἀπ' αἰθέρος· ἀμφὶ δὲ γαῖαν
Ἀργείων ἐλέλιξεν ὑπαὶ ποσί, σὺν δ' ἐτίναξεν
Ἠέρα πᾶσαν ὕπερθε, βάλεν δ' ἄμα πάντα κεραυνὸν
Ἡρώων προπάροιθεν, ὑπεσμαράγησε δὲ πᾶσα
Δαρδανίη· τῶν δ' αἶψα μετετράπετ' ἐν νόημα
Ἐς φόβον, ἐκ δ' ἐλάθοντο βίης καὶ κάρτεος ἐσθλοῦ.
Καί ῥα κλυτῷ Κάλχαντι καὶ οὐκ ἐθέλοντε πίθοντο·
Ἐς δ' ἄρα νῆας ἵκοντο σὺν Ἀργείοισι καὶ ἄλλοις,
Μάντιν ἀγασσάμενοι, τὸν ἄρ' ἐκ Διὸς ἔμμεν ἔφασκον,
Οὐ Διός, ἢ Φοίβοιο· πίθοντο δέ οἱ μάλα πάντα.
Ἦμος δ' αἰγλήεντα περιστρέφετ' οὐρανὸν ἄστρα
Πάντοθε μαρμαίροντα, πόνου δ' ἐπιλήθεται ἀνήρ,
Δὴ τότ' Ἀθηναίη, μακάρων γένος ἀμφιλιποῦσα,
Ἤλυθε παρθενικῇ ἀταλάφρονι πάντ' εἰκυῖα
Ἐς νῆας, καὶ λαόν· ἀρηϊφίλου δ' ἄρ' Ἐπειοῦ
Ἔστη ὑπὲρ κεφαλῆς ἐν ὀνείρῳ, καί μιν ἀνώγει
Τεῦξαι δούρειον ἵππον· ἔφη δέ οἱ ἐγκονέοντι
Αὐτὴ συγκαμέειν, αὐτὴ δ' ἄφαρ ἐγγύθι βῆναι

Ἐς

Εἰς ἔργον ὀτρύνουσα· θεᾶς δ' ὅγε μῦθον ἀκούσας
Καγχαλόων ἀνὰ θυμὸν, ἀκηδέος ἔκθορεν ὕπνου·
Ἔγνω δ' ἀθάνατον θεὸν ἄμβροτον· οὐδέ οἱ ἦτορ
Ἄλλο παρὲξ ὥρμαινε, νόον δ' ἔχεν αἰὲν ἐπ' ἔργῳ
Θεσπεσίῳ· πινυτὴ δὲ περὶ φρένας ἤιε τέχνη.
Ἠὼς δ' ὁππότ' ἵκανεν, ἀπωσαμένη κνέφας ἠὺ
Εἰς Ἔρεβος, χαροπὴ δὲ δι' ἠέρος ἤλυθ' αἴγλη,
Δὴ τότε θεῖον ὄνειαρ ἐν Ἀργείοισιν Ἐπειὸς
Ὡς ἴδεν, ὡς ἤκουσεν, ἐελδομένοισιν ἔειπεν·
Οἳ δέ οἱ εἰσαΐοντες ἀπειρέσιον κεχάροντο.
Καὶ τότ' ἄρ' Ἀτρέος υἷες ἄγκεα τηλεθόωντα
Ἴδης ὑψικόμοιο θοοὺς προέηκαν ἱκέσθαι
Ἀνέρας, οἳ δ' ἐλάτῃσιν ἐπιβρίσαντες ἐς ὕλην,
Τάμνον δένδρεα μακρά· περικτυπέοντο δὲ βῆσσαι
Θεινομένων· δολιχαὶ δὲ κατ' οὔρεα μακρὰ κολῶναι
Δάσοντ' ἐκ ξυλόχοιο· νάπη δ' ἀνεφαίνετο πᾶσα·
Πρέμνα δ' ἀπαυαίνοντο, βίην ποθέοντ' ἀνέμοιο·
Καὶ τὰ μὲν ἐν πελέκεσσι διατμήγοντες Ἀχαιοὶ,
Ἐσσυμένως φορέεσκον ἐπ' ἠιόνας Ἑλλησπόντου
Ἐξ ὄρεος λασίοιο· μόγησε δὲ θυμὸς ἐπ' ἔργῳ
Αἰζηῶν τε, καὶ ἡμιόνων· πονέοντο δὲ λαοὶ
Ἄλλοθεν ἄλλος, ὑποδρήσσοντες Ἐπειῷ· *
Οἱ μὲν γὰρ τέμνεσκον ὑποκρινθέντι σιδήρῳ
Δούρατα, καὶ σανίδας διεμέτρεον· οἳ δ' ἄρ' ἀπ' ὄζους
Λείαινον πελέκεσσιν ἔτ' ἀπρίστων ἀπὸ πρέμνων·
Ἄλλος δ' ἄλλο τι ῥέζε πονεύμενος· αὐτὰρ Ἐπειὸς
Ἵππου δουρατέοιο πόδας κάμεν· αὐτὰρ ἔπειτα
Νηδύα, τῇ δ' ἐφύπερθε συνήρμοσε νῶτα, καὶ ἰξὺν
Ἐξόπιθεν. δειρὴν δὲ πάρος, καθύπερθε δὲ χαίτην
Αὐχένος ὑψηλοῖο καθήρμοσεν, ὡς ἐτεόν περ
Κινυμένην, λάσιον δὲ κάρη, καὶ εὔτριχον οὐρὴν
Οὔατά τ', ὀφθαλμούς τε διαυγέας. ἄλλα τε πάντα,
Οἷς ἐπικίνυται ἵππος· ἀέξετο δ' ἱερὸν ἔργον
Ὡς ἐτεὸν ζώοντος, ἐπεὶ θεὸς ἀνέρι τέχνην
Δῶκ' ἐρατεινήν, τετέλεστο δ' ἐπὶ τρισὶν ἤμασι πάντα
Παλλάδος ἐννεσίῃσι· πολὺς δ' ἐπεγήθεε λαὸς
Ἀργείων· θαύμαζε δ' ὅπως ἐπὶ δούρατι θυμὸς,
Καὶ τάχος ἐκπεπόνηται ποδῶν· χρεμέθοντι δ' ἐίκει.
Καὶ τότε δῖος Ἐπειὸς ὑπὲρ μεγακήτεος ἵππου
Εὔχεθ' ὑπ' ἀκαμάτῳ Τριτωνίδι χεῖρας ὀρέξας·
Κλῦθι θεὰ μεγάθυμε· σάου δ' ἐμὲ, καὶ τεὸν ἵππον·
Ὣς φάτο· τοῦ δ' ἐσάκουσε θεὰ πολύμητις Ἀθήνη,
Καί ῥά οἱ ἔργον ἔτευξεν ἐπιχθονίοισιν ἀγητὸν
Πᾶσιν, ὅσοι μιν ἴδοντο, καὶ οἳ μετόπισθε πύθοντο·
Ἀλλ' ὅτε δὴ Δαναοὶ μὲν ἀγάσθεον ἔργον Ἐπειοῦ
Δερκόμενοι, Τρῶες δὲ ταφύζοντες ἔνδοθι πύργων
Μίμνον, ἀλευάμενοι θάνατον, καὶ ἀνηλέα κῆρα,
Δὴ τότ' ἐπ' ὠκεανοῖο ῥοὰς, καὶ Τηθύος ἄντρα,
Ζηνὸς ὑπερθύμοιο θεῶν ἀπάτερθε μολόντος,
Ἔμπεσεν ἀθανάτοισιν ἔρις. δίχα δέ σφισι θυμὸς
Ἔπλετ' ὀρινομένοις· ἀνέμων δ' ἐπιβάντες ἀέλλαις
Οὐρανόθεν φορέοντ' ἐπὶ χθόνα· τοῖσι δ' ὑπ' αἰθὴρ
Ἔβραχεν· οἳ δὲ μολόντες ἐπὶ Ξάνθοιο ῥέεθρα
Ἀλλήλων ἵσταντο κατάντιον, οἱ μὲν Ἀχαιῶν,
Οἳ δ' ἄρ' ὑπὲρ Τρώων· πολέμου δ' ἔρος ἔμπεσε θυμῷ·
Τοῖσι δ' ὁμῶς ἀγέροντο καὶ οἳ λάχον εὐρέα πόντον·
Καί ῥ' οἱ μὲν, δολόεντα, κοτεσσάμενοι, μενέαινον
Ἵππον ἀμαλδῦναι σὺν νήεσιν, οἳ δ' ἐρατεινὴν
Ἴλιον· Αἶσα δ' ἔρυκε πολύτροπος· ἐς δὲ κυδοιμὸν
Τρέψε νόον μακάρεσσιν· Ἄρης δ' ἐξῆρχε μόθοιο.
Ἆλτο δ' Ἀθηναίης κατεναντίον· ὣς δὲ καὶ ἄλλοι
Σύμπεσον ἀλλήλοισι· περὶ σφίσι δ' ἄμβροτα τεύχη
Χρύσεα κινυμένοισι μέγ' ἴαχεν· ἀμφὶ δὲ πόντος
Εὐρὺς ὑπεσμαράγησε, κελαινὴ δ' ἔτρεμε γαῖα
Ἀθανάτων ὑπὸ ποσσί· μακρὸν δ' ἅμα πάντ' ἀΰσαν
Σμερδαλέη δ' ἐνοπὴ ἰάχεις οὐρανὸν ἄχρις ἵκανε,
Μέχρις ἐπ' Ἀϊδωνῆος ὑπερθύμοιο βέρεθρον·
Τιτῆνες δ' ἔσω ὑπένερθε μέγ' ἔτρεσαν· ἀμφὶ δὲ μακρὴ
Ἴδη ὑπεστενάχιζε πᾶσα, καὶ ἠχήεντα ῥέεθρα

Ad opus ita inſtigans: is igitur audiuis Deæ verbis
Animo lætatus, ſecuro è ſono ſubſilit,
Deámque immortalem ac beatam agnoſcit: nec corde ſuo
Aliud præter equũ voluit, ſed mentẽ ſemper habet in opere — Studium in re Minerua-
Diuino, & ſapiens ars circum præcordia eius verſatur.
Cum tandem Aurora veniſſet, denſiſque abegiſſet tenebras — Epeus ſomnium Græcis exponit.
Ad Erebum, & roſeum per aëra iubar ſpargeretur:
Mox diuinum inter Argiuos ſomnium Epeus,
Vt viderat, vt audierat, cupidis expoſuit:
Qui audientes ipſum gaudio incredibili perfunduntur.
Et tunc Atridæ in frondoſas Idæ
Alticomantis valles ire iuſſerunt expeditos — Materia cæditur.
Viros, qui abietibus robore ſuo incumbentes in ſylua,
Proceras arbores ſuccidunt: reſonánsque conualles
Cæſarum impulſu, ac longa in ſpatioſis montibus iuga
Lignis nudantur, omniſque pateſcit ſaltus:
Truncíq; areſcunt, venti flatum expetentes.
Quos ſecuribus ſcindentes Argiui
Subito deportant ad Helleſponti littora.
Ex monte hirſuto, tum occupatus erat in opere animus
Iuuenum & mulorum, negotiúmque habebant homines
Innumeri, alibi alij adminiſtrantes Epeo.
Pars enim ferro diſcreto ſerrâ ſecabant
Ligna, & aſſeres dimetiebantur: pars ramos
Leuigabant ſecuribus à truncis nondum ſectis:
Aliuſque alium peragebat laborem: at Epeus
Lignei equi pedes primum fabricauit: deinde verò — Equus fabricatur.
Ventrem: hinc deſuper coagmentauit dorſum & armos
Poſterius & anterius ceruicem, iubámque ſupra
Arduam ceruicem concinnauit perinde, ac ſi verè
Se moueret: Hiſpidum etiam caput, & ſetoſam caudam,
Necnon oculos perſpicuos, & cætera cuncta,
Quibus equus mouetur: ſacrúmque opus creſcebat
Vt equi verè viuentis, ſiquidem Dea artem viro — Ars à Deo.
Amabilẽ dederat: adeoq; intra triduũ cũcta abſoluta erant.
Palladis afflatu: & populoſus ſuper hoc gaudebat exercitus
Græcorum, ac mirabatur quanam ratione in ligno animus
Et pedum celeritas fabricata eſſent, & hinnienti ſimilis videretur.
Et tunc diuinus Epeus pro ſtupendæ magnitudinis equo — Votum Epei pro equo.
Vota fecit, ad inuictam Mineruam manibus porrectis. — Precatio
Audi Dea magnanima, & ſoſpita me, atque tuum equum. — breuiloqua.
Sic dixit: eumque exaudiuit Minerua ingenioſa Dea:
Et opus ipſius effecit admirandum terrigenis — Deorũ, Ioue, abſente pugna.
Vniuerſis: qui id viderunt, & qui poſtea audiuerunt.
Cæterum cùm Danai lætarentur, opus Epei — [illegible] ſucceſſus.
Contemplantes, & Troiani trepidantes intra turres
Se continerent vt mortem & Parcam immiſericordem ſubterfugerent,
Interim ad Oceani fluxus & Tethyos antra
Ioue magnanimo, procul à Diis, profecto, — Illi [illegible] perſtat quam diu notum fortis eſſe.
Cœlitibus contentio incidit, & diſcors eis animus
Fuit in ea commotione, procellis igitur ventorum conſcenſis,
Cœlitus ad terram deferuntur, & æther ſub illis
Remugit, ipſiq; delati ad Xanthi vortices
Aduerſum ſe mutuo conſiſtunt: pars equidem Argiuis
Pars verò Troum cauſa: animóſque belli cupido inceſſit.
Et aggregantur illis etiam qui vaſtum mare ſortiti ſunt.
Atque tum alij irâ perciti cupiebant inſidioſum
Equum abolere cum nauibus: alij contra amabile Ilium, ſed fatum variè omnia mutans prohibet, & ad conflictum
Mentem Diis conuertit. Mars itaq; pugnæ initium fecit
Et contra Mineruam proſiluit: ita & alij
Inter ſe concurrerẽ: circúmque eos immortalia arma
Ex auro valde crepitabant ex commotione, & pontus circumquaq;
Latiſſimus inſonuit: nigraq; contremuit tellus
Deûm ſub pedibus. ac magnum omnes clamorem ſuſtulerũt.
Adeò vt vox horrenda ad altum vſque cœlum perueniret:
Et ad magnanimi Plutonis barathrum,
Supra quod Titanes magnopere expaueſcebant, ad hæc ardua
Ida ingemuit penitus, & ſonora fluenta

Perpetuorum amnium, longaq́; cum his voragines,
Ac naues Argiuum, Priami denique vrbs inclyta.
Sed hominibus non erat metus, nec ſenſerunt
Deorum litem, ipſorum conſiliis, qui rupes
Manibus auulſas ab Idæo monte,
In ſe vltro citróque eiibrant: hæ autem inſtar arenarum
Facilè diſperguntur, circa velocia Deorum membra
Iupiter in cœlum redit. In minutas partes confractæ, ſed Iouis in finibus terræ
Mētem perſpicacē nō fefellerunt. ſtatim igitur relicto Oceani
Stagno, latepatens cœlum conſcendit, eumq́; vehunt
Eurus & Boreas, Zephyrúſque Notúſque cum illis:
Quos Iris multicolor duxerat ſub iugum diuinum
Currus ſempiterni, quem immortale Æuum illi fabricauit,
Indefatigatis manibus, ex rigido adamante.
Venit itaque in magnum olympi verticem, & concuſſit
Totum deſuper æthera iratus: aliáſque alia (mina
Tonitrua, fulguribus mixta, valde reboant, & inter hæc ful-
Crebra ad terram effunduntur: flagratq́; aer
Infinitus, tum metus Deorum mentibus ingruit,
Omniumq́; mēbra tremuerunt, quamuis immortales eſſent.
Iuſtitia belli diſceptatrix. His igitur timēs inclyta Themis tam cito quàm cogitatio,
Per nubes deſilit, & celeriter ad eos deuenit.
Themis pugnam Deorum ſuā oratione dirimit. Sola enim extra triſtem remanſerat pugnam.
Et hunc ſermonem ad dirimendum pugnam edidit.
Deſiſtite à tumultuoſa conflictatione: non enim decet,
Ioue indignante, propter homines caducos
Immortales Deos inter ſe decertare, aliàs ſubito omnes eua-
Eritis: námque ſuper vos ex alto cunctis montibus (nids
In vnum colliſis, neque filiis neque filiabus
Parcet, ſed ſimul omnes opprimet
Vaſta telluris mole, nec effugium vobis erit
Ad lucem: quin tetra vos perpetuò caligo detineat.
Sic ait. illi verò Iouis minas reformidantes paruêre,
Et à pugna deſtiterunt, iramque abiecerunt,
Moleſtam, & familiarē inter ſe amicitiam inſtaurarunt,
Alijque redierunt in cœlum, alij in mare,
Vlyſſ. ad perficiendum dolū Græcos cohortatur. Pars in terra manebant, tum ad bellaces Achiuos
Prudens Laërtæ filius his verbis diſſeruit:
Amici Argiuū duces, quorum in verbis ſæpe iudicium deſi-
Nunc, vt deſidero, mihi oſtendite, qui ſitis (deratur,
Inſigniter fortes, nec culpandi: enimuerò iam incumbit
Neceſſitatis opus, ideirco Martis virtutis bellicæ memores
Equūq́; dedolatum ingrediamur: vt exitum aliquem (ſimus,
Clamoſi belli inueniamus: ſic enim præſtabilius
Erit, ſi dolo & operoſa arte
Magnam vrbem expugnemus: cuius gratia huc vecti
Multas toleramus ærumnas, procul à natali ſolo.
Sed agite quæſo generoſum, & forte animis robur indatis.
Nam in cōflictu quiſpiā acerba neceſſitatis ſtimulo adactus
Si fiduciam animo conceperit, præſtantem virum interficit
ſæpe,
Licet ipſe ſit deterior, nam valde animum confirmat
Audacia, quæ metu longè potior eſt hominibus.
Fortitudinis laus. Accingite igitur vos principes ad inſidias ſolertes.
At vos alij ad ſacram Tenedi vrbem
Opperimini, donec nos ad vrbem traxerint
Hoſtes, donum Mineruæ deduci putantes.
Iuuenum autē quiſpiā fortis, quē Troes nō certò nouerunt,
Prope equum maneat, ferreo corde præditus:
Atque ipſi omnia curæ ſint quàm diligentiſſimè, quæ ego
Antea propoſui, & nihil aliud in animo cogitet:
Ne Græcorum res Troianis nota fiant.
Sino ad imponendum Troianis operam offert. Sic dixit. Sino autem ei reſpondet, & inſit,
Aliis reformidantibus. ingens enim facinus erat
Patraturus: ideóque ob bonum animi propoſitum ſtrenuus.
Audacia ſtupenda. Illum exercitus demiratur. is igitur in medio cœtu ita fatur:
Vlyſſes, & præſtantiſſimi Argiuûm nati omnes:
Rem hanc ego exoptantibus, perfectam dabo,
Etiamſi me indignis modis tractent, igniq́; deſtinent
Viuentem iniicere, hoc enim animo meo allubeſcit.

Λειμῶν ποταμῶν δολιχαί δ' ἅμα τοῖσι χαράδραι,
Νῆές τ' Ἀργείων, Πριάμοιό τε κύδιμον ἄστυ·
Ἀλλ' οὐκ ἀνθρώποισι πέλεν δέος, οὐδ' ἐνόησαν
Αὐτῶν ἐννεσίῃσι θεῶν, ἴσαν οἱ δὲ, κολώνας
Χερσὶν ἀπορρήξαντες, ἀπ' οὔρεος Ἰδαίοιο,
Βάλλον ἐπ' ἀλλήλους· αἱ δὲ ψαμάθοισιν ὁμοῖαι,
Ῥεῖα διεσκίδναντο· θεῶν περὶ δ' ἄσπετα γυῖα
Ῥηγνύμεναι διὰ τυτθά· Διὸς δ' ἐπὶ πείρασι γαίης
Οὐ λάθεν ἔργα νόον· λιπὼν δ' ἄφαρ ὠκεανοῖο
Χεύματ' ἐς οὐρανὸν εὐρὺν ἀνήϊε· τὸν δὲ φέρεσκον
Εὖρος, καὶ Βορέης· Ζέφυρος δ' ἐπὶ τοῖσι Νότος τε·
Τοὺς δ' ὑπὸ θεσπέσιον ζυγὸν αἰόλος ἤγαγεν Ἶρις
Ἅρματος αἰὲν ἐόντος, ὅ οἱ τεῦξεν ἄμβροτος Αἰὼν,
Χερσὶν ὑπ' ἀκαμάτοισιν, ἀτειρέος ἐξ ἀδάμαντος·
Ἵκετο δ' Οὐλύμποιο ῥίον μέγα, σὺν δ' ἐτίναξεν
Αἰθέρα πάνθ' ὕπερθε χολούμενος· ἄλλοτε δ' ἄλλαι
Βρονταὶ ὁμῶς στεροπῇσι μέγ' ἔκτυπον· ἐκ δὲ κεραυνοὶ
Ταρφέες ἐξεχέοντο ποτὶ χθόνα· καίετο δ' ἀὴρ
Ἄσπετος· ἀθανάτοισι δ' ὑπὸ φρένας ἔμπεσε δεῖμα·
Πάντων δ' ἔτρεμε γυῖα, καὶ ἀθανάτων περ ἐόντων.
Τῶν δ' ἄρα δειδιυῖα κλυτὴ Θέμις, εὖτε νόημα,
Ἆλτο διὲκ νεφέων· τάχα δὲ σφέας εἰσαφίκανε·
Οἴη γὰρ στονόεντος ἀπόπροθι μίμνε μόθοιο·
Τοῖσι δ' ἔκφατο μῦθον, ἐρυκακέουσα μάχεσθαι·
Ἴσχεσθ' ἰωχμοῖο δυσηχέος· οὐ γὰρ ἔοικεν,
Ζηνὸς χωομένοιο, μινυνθαδίων ἕνεκ' ἀνδρῶν
Μάρνασθ' αἰὲν ἐόντας, ἐπεὶ τάχα πάντες ἄϊστοι
Ἔσσεσθ'· ἦ γὰρ ὕπερθεν ἐφ' ὑμέας οὔρεα πάντα
Εἰς ἓν ἀναρρήξας, οὔθ' υἱῶν, οὔτε θυγατρῶν
Φείσεται, ἀλλ' ἄρα πάντας ὁμῶς ὕπερθε καλύψει
Γαίῃ ἀπειρεσίῃ· οὐδ' ἔσσεται ὔμμιν ἄλυξις
Ἐς φάος· ἀργαλέος δὲ περὶ ζόφος αἰὲν ἐρύξει·
Ὣς φάτο· τοὶ δ' ἐπίθοντο, Διὸς τρομέοντες ὁμοκλήν·
Ὑσμίνης δ' ἔσχοντο. χόλον δ' ἀπὸ νόσφι βάλοντο
Ἀργαλέον· φιλότητα δ' ὁμηθέα ποιήσαντο·
Καί ῥ' οἱ μὲν νίσσοντο πρὸς οὐρανόν· οἳ δ' ἁλὸς εἴσω.
Οἱ δ' ἀνὰ γαῖαν ἔμιμνον· ἐϋπτολέμοισι δ' Ἀχαιοῖς
Υἱὸς Λαέρταο πυκνὸ φρονέων, φάτο μῦθον,
Ὦ φίλοι Ἀργείων σημάντορες ἀκριτόμυθοι,
Νῦν μοι ἐελδομένῳ τεκμήρατε οἵ τινές ἐστε
Ἔκπαγλοι κρατεροί τε καὶ ἀμύμονες· ἦ γὰρ ἱκάνει
Ἔργον ἀναγκαίης· ἀλλὰ μνησώμεθ' Ἄρηος,
Ἐς δ' ἵππον βαίνωμεν ἐΰξοον, ὄφρα τι τέκμωρ
Εὕρωμεν πολέμοιο δυσηχέος· ὧς γὰρ ἄμεινον
Ἔσσεται, ἢν καὶ δόλῳ, καὶ μήδεσιν ἀργαλέοισιν
Ἄστυ μέγ' ἐκπέρσωμεν, οὗ εἵνεκα δεῦρ' ἐμολόντες,
Πάσχομεν ἄλγεα πολλά, φίλης ἀπὸ τηλόθι γαίης·
Ἀλλ' ἄγε δὴ σθένος ἠῢ, καὶ ἄλκιμον ἐν φρεσὶ θέσθε·
Καὶ γάρ τις κατὰ δῆριν ἀτειρέϊ ὑπ' ἀνάγκῃ
Θαρσήσας ἀνὰ θυμὸν, ἀμείνονα φῶτα κατέκτα
Χειρότερος γεγαώς· μάλα γὰρ μέγα θυμὸν ἀέξει
Θάρσος, ὅ περ τε μάλιστα πέλει λώϊον ἀνθρώποισιν·
Ἀλλ' ἄγ' ἀριστῆες μὲν ἀμφὶ λόχον ἐντύνεσθε·
Οἱ δ' ἄλλοι Τενέδοιο προτὶ ἱερὸν ἄστυ μολόντες.
Μίμνετε, εἰσόκεν ἄμμε ποτὶ πτόλιν εἰρύσσωσι
Δήϊοι, ἐλπόμενοι Τριτωνίδι δῶρον ἄγεσθαι·
Αἰζηῶν δέ τις ἐσθλὸς, τὸν οὐ σάφα Τρῶες ἴσασι
Μιμνέτω ἄγχ' ἵπποιο, σιδήρεον ἐνθέμενος κῆρ·
Καί οἱ πάντα φυλασσέμεν ἔμπεδον, ὅππως ἔγωγε
Πρόσθ' ἐφάμην· καὶ μή τι περὶ φρεσὶν ἄλλο νοήσῃ,
Ὄφρα μὴ ἀμφαδὰ Τρωσὶν Ἀχαιῶν ἔργα πέλωνται·
Ὣς φάτο. τὸν δὲ Σίνων ἀπαμείβετο, φώνησέν τε,
Ἄλλων δειδιότων· μάλα γὰρ μέγα ἔργον ἔμελλεν
Ἐκτελέειν· τῷ καί μιν ὑπερφρονέοντ' ἀνὰ θυμὸν
Ἠγάσσατο λαός· ὃ δ' ἐν μέσσοισιν ἔειπεν,
Ὦ Ὀδυσεῦ, καὶ πάντες Ἀχαιῶν φέρτατοι υἷες,
Ἔργον μὲν τόδ' ἔγωγε λιλαιομένοισι τελέσσω,
Εἴτε μ' ἀεικίζωσι, καὶ εἰ πυρὶ μαιμώωντες
Βάλλειν ζωὸν ἐόντα· τὸ γάρ νύ μοι εὔαδε θυμῷ,

Η δα-

Ἠὲ κατακτείνωσιν ὑπ᾽ ἀνδράσιν, ἢ ὑπαλύξω,
Ἀργείοις μέγα κῦδος ἐελδομένοισι φέροντα·
Ὣς φάτο θαρσαλέως· μέγα δ᾽ Ἀργεῖοι κεχάροντο·
Καί τις ἔφη, ὡς τῷδε θεὸς μέγα κάρτος ἔδωκε
Σήμερον· οὐ γὰρ πρόσθεν ἔην θρασύς· ἀλλά ἑ δαίμων
Ὀτρύνει πάντεσσι κακὸν Τρώεσσι γενέσθαι,
Ἢ ἡμῖν· νῦν γὰρ ὀΐομαι ἐσσυμένως περ
Ἀργαλέου πολέμοιο τέκμωρ εὔδηλον ἔσεσθαι·
Ὣς ἄρ᾽ ἔφη κατὰ λαὸν ἀρηΐφιλός τις Ἀχαιῶν·
Νέστωρ δ᾽ αὖ ἑτέρωθεν ἐποτρύνων μετέειπε,
Νῦν χρειὼ φίλα τέκνα βίης, καὶ θάρσεος ἐσθλοῦ·
Νῦν γὰρ τέρμα πόνοιο θεοὶ καὶ ἀμείβονα νίκην
Ἡμῖν ἐελδομένοισι φίλας ἐς χεῖρας ἄγουσιν·
Ἀλλ᾽ ἄγε θαρσαλέως πολυχανδέος ἔνδοθεν ἵππου
Βαίνετ᾽. ἐπεὶ μεγάλοισι κλέος μέγα θάρσος ὀπάζει·
Ὡς ὄφελον μέγα κάρτος ἐμοῖς ἔτι γούνασι κεῖτο,
Οἷον ὅτ᾽ Αἴσονος υἱὸς ἑῆς νεὸς ἐκικλήσκετο
Ἀργῴης καλέεσκεν ἀρίστους, ὁππότ᾽ ἔγωγε
Πρῶτος ἀριστήων καταβήμεναι ὡρμαίνεσκον
Εἰ μὴ ἄρ᾽ ἀντίθεος Πελίης ἀέκοντά μ᾽ ἔρυκε·
Νῦν δέ με γῆρας ἔπεισι πολύστονον· ἀλλ᾽ ἄρα καὶ ὥς,
Ὡς νέος ἡβώων καταβήσομαι ἔνδοθεν ἵππου
Θαρσαλέως· θάρσος δὲ θεός, καὶ κῦδος ὀπάσσει.
Ὣς φάμενον προσέειπε πάϊς ξανθοῦ Ἀχιλῆος·
Ὦ Νέστορ, σὺ μὲν ἐπὶ νόῳ προφερέστατος ἀνδρῶν
Πάντων· ἀλλά σε γῆρας ἀμείλιχον ἀμφιμέμαρπεν·
Οὐδέ τις ἐμπεδόν ἐστι βίη χατέοντι πόνοιο·
Τῷ σε χρεὼ Τενέδοιο περὶ ῥηγμῖνας ἱκέσθαι·
Ἐς δὲ λόχον νέοι ἄνδρες, ἐπεὶ ὑσμίνης ἀκόρητοι,
Βησόμεθ᾽ ὡς σὺ γεραιὲ λιλαιομένοις ἐπιτέλλεις·
Ὣς φάτο· τοῦ δ᾽ ἄγχιστα κιὼν Νηλήϊος υἱός,
Ἀμφοτέρας οἱ ἔκυσσε χεῖρας, κεφαλήν τ᾽ ἐφύπερθεν,
Οὕνεχ᾽ ὑπέσχετο πρῶτος ἐς εὐρέα δύμεναι ἵππον
Αὐτός, ἐὸν δέ τε κέκλετο γεραίτερον ἔκτοθι μίμνειν
Ἄλλοις σὺν Δαναοῖσιν· ἐέλδετο γὰρ πονέεσθαι·
Καί ῥά μιν ἰσχανόωντα λιλαιόμενον προσέειπεν·
Ἐσσὶ πατρὸς κείνοιο βίην, καὶ ἐΰφρονι μύθῳ
Ἀντιθέου Ἀχιλῆος· ἔολπα δὲ σῇσι χέρεσσιν
Ἀργείους Πριάμοιο διαπραθέειν κλυτὸν ἄστυ·
Ὀψὲ δ᾽ ἄρ᾽ ἐκ καμάτοιο μέγα κλέος ἔσσεται ὕμμιν,
Πολλὰ πονησαμένοισι κατὰ κλόνον ἄλγεα λυγρά·
Ἄλγεα μὲν περὶ ποσσὶ θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισιν,
Ἐσθλὰ δὲ πολλὸν ἄπωθε, πόνον δ᾽ ἄρα μέσσον ἔλασσαν·
Τοὔνεκα ῥηιδίη μὲν ἐς ἀργαλέην κακότητα
Αἰζηοῖσι κέλευθος, ἀνιηρὴ δ᾽ ἐπὶ κῦδος,
Μέσφ᾽ ὅτε τις στονόεντα πόνον διὰ ποσσὶ περήσῃ.
Ὣς φάτο· τὸν δ᾽ Ἀχιλῆος ἀμείβετο κύδιμος υἱός·
Ὦ γέρον, ὡς σύ γ᾽ ἔλπεαι ἐνὶ φρεσί, τοῦτο πέλοιτο
Ἡμῖν ἐελδομένοισιν, ἐπεὶ πολὺ λώϊον οὕτως.
Εἰ δ᾽ ἑτέρως ἐθέλουσι θεοί, καὶ τοῦτο τετύχθω·
Βουλοίμην δ᾽ ὑπ᾽ Ἄρηϊ εὐκλειῶς ἀπολέσθαι,
Ἠὲ φυγὼν Τροίηθεν, ὀνείδεα πολλὰ φέρεσθαι·
Ὣς εἰπών, ὤμοισι κατ᾽ ἄμβροτα θήκατο τεύχε᾽
Πατρὸς ἑοῦ· τοὶ δ᾽ αἶψα καὶ αὐτοὶ θωρήχθησαν
Ἡρώων οἱ ἄριστοι, ὅσοις θρασὺς ἔπλετο θυμός·
Τούς μοι νῦν καθ᾽ ἕκαστον ἀνειρομένῳ σάφα Μοῦσαι
Ἔσπεθ᾽, ὅσοι κατέβησαν ἔσω πολυχανδέος ἵππου·
Ὑμεῖς γὰρ πᾶσάν μοι ἐνὶ φρεσὶ θήκατ᾽ ἀοιδήν,
Πρίν μοι ἀμφὶ παρειὰ κατασκίδνασθαι ἴουλον,
Σμύρνης ἐν δαπέδοισι περὶ κλυτὰ μῆλα νέμοντι,
Τρὶς τόσον Ἕρμου ἄπωθεν, ὅσον βοόωντος ἀκοῦσαι,
Ἀρτέμιδος περὶ νηόν, ἐλευθερίῳ ἐνὶ κήπῳ,
Οὔρεϊ οὔτε λίην χθαμαλῷ, οὔθ᾽ ὑψόθι πολλῷ·
Πρῶτος μὲν κατέβαινεν ἐς ἵππον κητώεντα
Υἱὸς Ἀχιλλῆος, σὺν δ᾽ ὄβριμος Μενέλαος,
Ἠδ᾽ Ὀδυσεὺς Σθένελός τε, καὶ ἀντίθεος Διομήδης,
Βῆ δὲ Φιλοκτήτης τε, καὶ Ἄντικλος, ἠδὲ Μενεσθεύς·
Σὺν δὲ Θόας ἐρίθυμος, ἰδὲ ξανθὸς Πολυποίτης
Αἴας τ᾽ Εὐρύπυλός τε, καὶ ἰσόθεος Θρασυμήδης·

Vt aut morte ab infeſtis hominibus afficiar aut euadam,
Magnam interim cupientibus Argiuis gloriam acquirens.
Sic ait confidenter: unde magnū Argiuis gaudiū exſtitit.
Et dixit quiſpiam: quam præclaram Deus huic fortitudinem indidit
Hodie! antea enim audax non fuit, ſed Genius ipſum
Impellit, ut omnibus Troianis exitium afferat,
Aut nobis: nunc enim ſpero celeriter
Manifeſtum difficilis belli exitum fore.

Græci iſti [illegible] de mittantur. Fortitudo diuinitus inſpirata.

Sic fatur in exercitu Martiorum quiſpiam Græcorum.
Neſtor autem aliunde inſtigans hæc edifferit.
Nunc, dilecti filij, opus eſt virtute & ſtrenua fiducia.
Nunc enim Dij laborum finem, & victoriam
Expetentibus nobis in caras quaſi manus adducunt.
Quare intrepidis animis in capacis equi viſcera
Conſcendite, nam magnam hominibus gloriam fiducia conciliat.
Vtinam verò præſtans illa vis in genibus meis repoſita eſſet,
Vt erat, cum Æſonis natus in properam nauem
Argoam optimates conuocaret: ubi ego
Primus inter principes in eam deſcendere feſtinabam.
Niſi eximius me Pelias inuitum retraxiſſet.
Nunc verò querula me ſenectus opprimit. ſed tamen nihilominus
Velut iuuenis ætate florens equum ingrediar
Animoſè. Deus porrò fiduciam, & celebrem euentum dabit.

Neſtor hortatur proceres ut equum ingrediantur.

Senilis [illegible].

Sic orantem compellat rufi Achillis filius.
Mi Neſtor, ſapientia quidem præcellis viros
Omnes: verùm afferata ſenectus occupauit,
Nec res gerendas affectanti vires ſatis firma ſuppetunt.
Quapropter ad Tenedi littora ſecedere oportet:
Nos autem iuuenes, nec dum pugnando ſaturati, ad inſidias
Nos conferemus: ut tu ſenior cupientibus præcipis.
Sic fatur: ad eum igitur proximè accedens Neleia proles,
Ambas ipſius manus & caput deſuper oſculatur.
Quòd princeps amplum ſe equum ſubiturum
Receperat, quem ſenior nequaquam foris manere iuſſit.
Cum cæteris Danais: laboris enim deſiderio tenebatur.
Ideo belli cupidum ſic alloquutur.
Patris illius ſoboles es tum viribus, tum cordata oratione,
Achillis diuini. proinde tuis manibus ſpero
Argiuos inclytam Priami urbem expugnaturos eſſe.
Tandem verò ex labore ingens vobis gloria continget,
Multis exhauſtis moleſtijs & ærumnis acerbis in conflictu.
Incommoda enim ante pedes Dij hominibus poſuerunt:
Sed commoda admodum procul: in medio laborem obtenderunt.
Ideo facilis eſt & plana ad triſtem improbitatem
Iuuenibus via, ſed moleſta ad gloriam:
Donec quis acerbum laborem pedibus ſuperarit.

Neopt. à iuuenum periculo ſeparat Neſtorem, qui eum amanter complectitur & laudat.

Laboris ſeduli effectus. Difficilia quæ pulchra.

Sic ait, cui præclarus Achillis filius reſpondit.
O ſenior, quod in animo tuo ſperas id eueniat
Nobis exoptantibus, nam ita fieri multo conducibilius.
Quod ſi aliter Dijs viſum eſt, & hoc fiat.
Malim autem ego glorioſam in bello mortem oppetere
Quàm à Troia fugiendo multum reportare ignominiæ atque probri.
Sic fatus, cœleſtia humeris appoſuit arma
Parentis ſui, ſtatimque & cæteri ſeſe armarunt
Inter heroas optimi, quibus animus erat audentior.
Quos mihi nunc ſingulatim exquirenti, Muſæ perſpicuè
Recenſete, quotquot in multi capacem equum conſcenderūt.
Nam vos omnigenum animo meo carmen indidiſtis,
Antequam mihi circa genas lanugo ſpargeretur,
In campis Smyrnæ inclytas oues paſcenti,
Ter tanto ab Hermo fluuio ſpatio, quanto vociferantem audias.
Prope Dianæ templum, in libero horto,
Monte nec nimis humili, nec in altum nimis porrecto.

Pyrrhi animoſa reſponſio. Vir fortis ad utrumque euentum paratus. Mors honeſta.

Inuocatio Muſarum. Poetæ patria, eruditio, otium.

Princeps equidem in vaſtum aſcendit equum
Filius Achillis, unàque fortis Menelaus.
Et Vlyſſes, Sthenelúſque, ac diuinus Diomedes.
Acceſſit etiam Philoctetes, & Anticlus: & Meneſtheus,
Simulq́; Thoas animoſus, & rufus Polypoëtes,
Aiáxque Eurypylúſque, & par Deo Thraſymedes.

Catalogus Heroum, ingreſſorum equum.

Merionéſque & Idomeneus, ambo apprimè illuſtres:
Et cum illis Podalirius haſta bonus, Eurymachúſque,
Teucérque fortis, & Iamenus magnanimus,
Thalpius, Antilochúſque, belláxque Leonteus.
Et vnà Eumelus intrauit Deo ſimilis, Euryalúſque,
Demophoónque, & Amphimachus, validúſque Agapenor:
Nec non Acamas, & Meges fortis Phylei natus.
Alij denique intrarunt, qui longè optimi erant.
Quot videlicet equus capiebat. poſt quos ſubijt etiā Epeus,
Qui magnum equum fabricarat, & ſolertia ſua nouerat *
Tum aperire, tum claudere illius equi receſſus.
Propterea omnium poſtremus ingreſſus eſt, & intro attraxit
Scalas, quibus aſcenderant. tandē ipſe omnibus probè occlu-
Iuxta clauſtra imbi conſedit. cæteri autem taciti (ſis,
Erant omnes, inter vitam & mortem conſtituti.

Exercitus ad Tenedū profectio.

Aſt alij nauibus latum mare ſulcabant,
Suis tentoriis incenſis, vbi antea ipſis quies nocturna fuerat.
Quibus cum imperio duo fortes viri
Præerant, Neſtor & haſtipotens Agamemnon.
Hos enim, quantumuis cupidos equum ingrediendi.
Argiui retinuerant, vt in nauibus manentes
Aliis imperarent, nam longè melius homines
Opus aggrediuntur, quando principes in conſpectu habent.

Præſentia Domini.

Ideo licet primarij eſſent, foris tamen manebant.
Maturè igitur delati ſunt ad litora Tenedi,
Vbi ancoras deiiciunt in profundum, ipſiq́; exſcendunt,
E nauibus properè, & retinacula alligant
Littori, ibique ſiſtunt quieti,
Præſtolantes tantiſper, dum fax deſiderantibus oſtēderetur.
Equo autem incluſi prope hoſtem erant, modò
De ſe actum eſſe putantes, modò ſe vrbem ſacram exciſuros.
Atque hæc ſperantibus aurora ſuperuenit.

Troiani ex vrbe egreſſi, ſciſcitantur à Sinone de equo.

Cæterùm Troes animaduertunt in littore Helleſponti
Fumum, adhuc attollentem ſe per aëra, neque naues
Vident, quæ funeſtum ex Græcia interitum eis attulerant,
Cuncti igitur hilares ad littus procurrunt,
Armis induti, nam adhuc metus animos obtinebat:
Tum equum probe politum conſpiciunt, & iuxta illum
Reſiſtentes ſtupent, nam opus erat immane.
Infelicem etiam Sinonem in propinquo vident,
Atque ſciſcitantes ex illo de Danais Græcis ex alia parte
alius
In medio circumſtando includunt: blandiſque hinc inde
Verbis initio rogitant, ſed poſtea increpatione

Pertinacia ficta.

Terribili: flagris etiam multis fallacem virum inceſſunt
Ad ſatis longum tempus. is verò immotus tanquam ſaxum

Crudelitas.

Permanet, indefeſſa membra gerens, tandem illi
Aures ſimul & nares à membris reſecant,
Planè deformantes: vt veritatem eloquatur,
Quo pacto Danai cum nauibus auecti ſint, et num equus a-
Incluſum celet: is verò viribus animo ſumtis, (liquid
Talia in medio, dolos nectens profatur.

Inſidioſa oratio Sinonis.

Argiui equidem cum claſſe trans mare fugiunt:
Sed Calchantis monitu Mineruæ bellicoſæ
Equum fabricarunt: vt Deæ iram placarent,
Grauiter offenſæ propter Troianos, pro reditu autem felici,
Necem mihi Vlyſſis conſilio intentabant,
Quo me vndiſonum prope ſalum hoſtium ritu mactarent
Diis marinis. me tamen non fefellerunt: ſed è triſtibus
Libaminibus moliſque ſalſis citato curſu elapſus,
Diuûm conſilio, ad pedes equi me abieci.
Illi igitur inuiti, neceſſitate religionis adacti me reliquerunt
Cùm fortem Iouis magni filiam revererentur. (det.

Patientia.

Sic doloſè memorat, nec animum propter dolores deſpon-
Fortis enim viri eſt ineuitabile malum ſufferre.
Pars quidem exercitus fidem habebat, alij verò dicebant
Verſutum impoſtorem eſſe: quibus ſcilicet conſilium
Laocoontis placebat: is enim prudenti oratione
Aſſeuerabat, exitiales inſidias eſſe, Græcorū cōſiliis ſtructas,

Μηριόνης τε, καὶ Ἰδομενεύς, ἀριδείκετοι ἄμφω·
Σὺν δ' ἄρ' ἐϋμμελίης Ποδαλείριος, Εὐρύμαχός τε,
Τεῦκρός τ' ἀντίθεος, καὶ Ἰάλμενος ὀμβριμόθυμος,
Θάλπιος, Ἀντίλοχός τε, μενεπτόλεμός τε Λεοντεύς·
Σὺν δ' Εὔμηλος ἴεν θεοείκελος, Εὐρύαλός τε,
Δημοφόων τε, καὶ Ἀμφίμαχος, κρατερός τ' Ἀγαπήνωρ·
Σὺν δ' Ἀκάμας τε, Μέγης τε κραταιοῦ Φυλέος υἱός·
Ἄλλοι δ' αὖ κατέβαινον, ὅσοι ἔσαν ἔξοχ' ἄριστοι
Ὅσσους χάνδανεν ἵππος· *
* Ἵππον ἔτευξεν. ἐπίστατο δ' ᾧ ἐνὶ θυμῷ
Ἠ μὲν ἀνοῖξαι κείνοιο πτύχας, ἠδ' ἐπερεῖσαι·
Τοὔνεκα δὴ πάντων ἔβη ὕστατος· εἷρυσε δ' εἴσω
Κλίμακας, ᾗς ἀνέβησαν· ὁ δ' αὖ μάλα πάντ' ἐπερείσας
Αὐτὸς πὰρ κληῖδι καθέζετο. τοὶ δὲ σιωπῇ
Πάντες ἔσαν, μεσσηγὺς ὁμῶς καὶ ὀλέθρου·
Οἱ δ' ἄλλοι νήεσσιν ἐπέπλεον εὐρέα πόντον,
Ἐς κλισίας πρήσαντες, ὅπῃ πάρος αὐτοὶ ἴαυον·
Τοῖσι δὲ κοιρανέοντες, δύω κρατερόφρονε φῶτε
Σήμαινον, Νέστωρ τε, καὶ αἰχμητὴς Ἀγαμέμνων·
Τοὺς δὲ, καὶ ἐνδοιάζοντας καταβήμεναι ἔνδοθεν ἵππου,
Ἀργεῖοι κατέρυξαν, ἵν' ἐν νήεσσι μένοντες,
Ἄλλοις σημαίνωσιν· ἐπεὶ πολὺ λώϊον ἄνδρες
Ἔργῳ ἐπέρχονται, ὅτε σφ' εἰσορόωσιν ἄνακτας·
Τοὔνεκ' ἄρ' ἔκτοθι μίμνον ἀριστῆές περ ἐόντες·
Οἱ δὲ θοῶς ἀφίκοντο ποτὶ ψάμαθον Τενέδοιο·
Εὐνὰς δ' ἔνθ' ἔβαλον κατὰ βένθος, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοὶ
Νηῶν ἐσσυμένως· ἀπὸ δ' ἔκτοθι πείσματ' ἔδησαν
Ἠϊόνος· αὐτοὶ δ' ἄρ' αὐτόθι μίμνον ἕκηλοι,
Δεγμένοι ὁππότε πυρσὸς ἐελδομένοισι φανείη·
Οἱ δ' ἄρ' ἐν ἵππῳ ἔσαν δηΐων σχεδὸν, ἄλλοτε μέν που
Φθείσθαι ὀϊόμενοι, ὁτὲ δ' ἱερὸν ἄστυ δαΐξαι·
Καί τε, ἐλπομένοισιν ἐπήλυθεν ἠριγένεια·
Τρῶες δ' εἰσενόησαν ἐπ' ᾐόσιν Ἑλλησπόντου
Καπνὸν ἔτ' ἀΐσσοντα δι' ἠέρος· οὐδ' ἄρα νῆας
Δέρκοντ', αἵ σφιν ἔνεικαν ἀφ' Ἑλλάδος αἰνὸν ὄλεθρον.
Γηθόσυνοι δ' ἄρα πάντες ἐπέδραμον αἰγιαλοῖσι,
Τεύχε' ἑεσσάμενοι· ἔτι γὰρ δέος ἄμπεχε θυμόν·
Ἵππον δ' εἰσενόησαν ἐΰξοον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
Θάμβεον ἑσταότες· μάλα γὰρ μέγα ἔργον ἐτύχθη·
Ἀγχόθι δ' αὖτε Σίνωνα δυσάμμορον εἰσενόησαν·
Καί μιν εἰρόμενοι Δαναῶν ὕπερ, ἄλλοθεν ἄλλος
Μέσσον ἐκυκλώσαντο περισταδόν· ἀμφὶ δὲ μύθοις
Μειλιχίοις ἐρέοντο πάρος· μετέπειτα δ' ὁμοκλῇ
Σμερδαλέῃ· καὶ πολλὰ δολόφρονα φῶτα δαΐζον
Πολλὸν ἐπὶ χρόνον αἰέν· ὁ δ' ἔμπεδον ἠΰτε πέτρη
Μίμνεν, ἀτειρέα γυῖ' ἐπιειμένος· ὀψὲ δ' ἄρ' αὐτοῦ
Οὔατ' ὁμῶς καὶ ῥῖνας ἀπὸ μελέων ἐτάμοντο
Πάμπαν ἀεικίζοντες, ὅπως νημερτέα εἴπῃ,
Ὅππως βὰν Δαναοὶ σὺν νήεσιν, ἠδὲ καὶ ἵππος
Ἔνδον ἐρητύεσκεν· ὁ δ' ἐνθέμενος φρεσὶ κάρτος
Τοῖα δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι δολοφρονέων ἀγόρευεν·
Ἀργεῖοι μὲν νηυσὶν ὑπὲρ πόντοιο φέβονται,
Μακρῷ ἀκηδήσαντες ἐπὶ πτολέμῳ αἰεί·
Κάλχαντος δ' ἰότητι, δαΐφρονι Τριτογενείῃ
Ἵππον ἐτεκτήναντο, θεῆς χόλον ὄφρ' ἀλέωνται,
Πάγχυ κοτεσσαμένης Τρώων ὕπερ· ἀμφὶ δὲ νόστου
Ἐννεσίῃ Ὀδυσῆος ἐμοὶ μενέαινον ὄλεθρον,
Ὄφρα με δηώσωσι, δυσηχέος ἄγχι θαλάσσης,
Δαίμοσιν εἰναλίοισιν· ἐμὲ δ' οὐ λάθον, ἀλλ' ἀλεγεινάς
Σπονδάς τ' ἐκχυτάς τε μάλ' ἐσσυμένως ὑπαλύξας,
Ἀθανάτων βουλῇσι παραὶ ποσὶ κάππεσον ἵππου·
Οἳ δὲ καὶ οὐκ ἐθέλοντες, ἀναγκαίῃ με λίποντο,
Ἀζόμενοι Διὸς μεγάλου κρατερόφρονα κούρην·
Ὣς φάτο κερδοσύνῃσι· καὶ οὐ κάμεν ἄλγεσι θυμόν·
Ἀνδρὸς γὰρ κρατεροῖο κακὴν ὑποτλῆναι ἀνάγκην.
Τῶν οἱ μὲν πείθοντο κατὰ στρατόν· οἱ δ' ἄρ' ἔφαντο
Ἔμμεναι ἠπεροπῆα πολύτροπον, οἷς ἄρα βουλὴ
Ἥνδανε Λαοκόωντος· ὁ γὰρ πεπνυμένα βάζων
Φῆ δόλον ἔμμεναι αἰνὸν ὑπ' ἐννεσίῃσιν Ἀχαιῶν·

Πάντας

Πάντας δ' ὀτρύνεσκε θοῶς ἐμπρῆσαι μὲν ἵππον,
Ἵππον δουράτεον, καὶ γνῶναι εἴ τι κακὸν κεύθει·
Καί νύ κεν οἱ πίθοντο, καὶ ἐξήλυξαν ὄλεθρον,
Εἰ μὴ Τριτογένεια, κοτεσσαμένη περὶ θυμῷ
Αὐτῷ, καὶ Τρώεσσι, καὶ ἄστεϊ, γαῖαν ἔνερθεν
Θεσπεσίην ἐλέλιξεν ὑπαὶ ποσὶ Λαοκόωντος·
Τῷ δ' ἄφαρ ἔμπεσε δεῖμα· τρόμος δ' ἀμφέκλασε γυῖα
Ἀνδρὸς ὑπερθύμοιο· μέλαινα δέ οἱ περὶ κρατὶ
Νὺξ ἐξεχύθη· στυγερὸν δ' ὑπὸ βλεφάρων πέσεν ἄλγος,
Σὺν δ' ἔχεεν λασίῃσιν ὑπ' ὀφρύσιν ὄμματα φωτός,
Γλῆναι δ' ἀργαλέῃσι πεπαρμέναι ἀμφ' ὀδύνῃσι
Ῥιζόθεν ἐκλονέοντο. περιστρωφῶντο δ' ὀπωπαὶ
Τειρόμεναι καθύπερθεν· ἄχος δ' ἀλεγεινὸν ἵκανε
Ἄχρις ἐς μήνιγγας, ἰδ' ἐγκεφάλοιο θέμεθλα.
Τοῦ δ' ὁτὲ μὲν φαίνοντο μεμιγμένοι αἵματι πολλῷ
Ὀφθαλμοί, ὁτὲ δ' αὖτε δυσαλθέα γλαυκιόωντες·
Πολλάκι δ' ἔρρεον οἷον ἀπὸ στυφελῆς ὅτε πέτρης
Εἴβεται ἐξ ὀρέων νιφετῷ πεπαλαγμένον ὕδωρ·
Μαινομένῳ δ' ἤϊκτο, καὶ ἔδρακε δίπλοα πάντα,
Αἰνὰ μάλα στενάχων· καὶ ἔτι Τρώεσσι κέλευεν,
Οὐδ' ἀλέγιζε μόγοιο· [illegible] δέ οἱ [illegible]
Δῖα θεὰ [illegible] βλέφαρα [illegible]
Αἵματος ἐξ ὀλοοῖο. [illegible] λαός,
Οἰκτείρων φίλον ἄνδρα, καὶ ἀθανάτην Ἀγελείην
[illegible] ἀεσιφροσύνῃσιν [illegible]
Οἱ [illegible] δέμας μεγάλοιο Σίνωνος,
[illegible] πάντα [illegible]
Καὶ [illegible] ἀμφαδίην [illegible]
Τοῦνεκα [illegible] ποτὶ Τρώων ἄστυ,
Ὀψὲ [illegible] ἀγειρόμενοι δ' ἄρα πάντες,
Σειρὴν [illegible]
Δούρατέοις [illegible] Ἐπειὸς
Ποσσὶν [illegible]
Ὄφρα κεν [illegible] ἕπηται,
Ἑλκόμενος Τρώων [illegible] ἅμα πάντες
Εἷλκον [illegible]
Ἑλκουσιν μογέοντες [illegible]
Αἴζηοι, στιβαροὶ δὲ [illegible] φάλαγγες
Τριβόμεναι, δεινὸν δὲ [illegible]
Ἀμφὶς ἐλισσομένοισι [illegible] οἴδμα.
Ὣς οἵγε σφίσι πῆμα ποτὶ πτόλιν ἔργον Ἐπειοῦ
Πάντες ἴσαν μογέοντες, ἀείρειν· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
Πολλὸν ἄδην στεφέων ἐριθηλέα κόσμον ἔθεντο·
Αὐτοὶ δ' ἐστέψαντο κάρη· μέγα δ' ἀπύεσκον
Ἀλλήλοις ἐπικεκλόμενοι· ἐγέλασσε δ' Ἐνυὼ
Δερκομένη πολέμοιο κακὸν τέλος· ὑψόθι δ' Ἥρη
Τέρπετ'· Ἀθηναίη δ' ἐπεγήθεεν· οἱ δὲ μολόντες
Ἄστυ ποτὶ σφέτερον, μεγάλης κρήδεμνα πόληος
Λυσάμενοι, λυγρὸν εἴσηγαγον ἵππον· αὐτὰρ ὀλόλυξαν
Τρωϊάδες· πᾶσαι δὲ περισταδὸν εἰσορόωσαι
Θάμβεον ὄβριμον ἔργον, ὅ σφισιν ἔκευθε πῆμα.
Λαοκόων δ' ἔτ' ἔμιμνεν ἐποτρύνων ἑτάροισιν
Ἵππον ἀμαλδῦναι δηλεῷ πυρί· τοὶ δέ οἱ οὔτι
Πείθοντ', ἀθανάτων γὰρ ὑποδείδισαν ὁμοκλήν.
Τῷ δ' ἐπὶ κύντερον ἄλλο θεὰ μεγάθυμος Ἀθήνη
Δυστήνοις τεκέεσσιν ἐμήδετο Λαοκόωντος·
Ἄντρον γάρ που ἔην [illegible] πέτρῃ
Ἠερόεν, θνητοῖσιν ἀνέμβατον, ᾧ ἔνι θῆρες
Σμερδαλέοι ναίεσκον, ἔτ' ὀλομένοιο γενέθλης
Τυφῶνος, νήσοιο κατὰ πτύχας, ἥν τε Καλύδνην
Λαοὶ ἐπικλείουσιν ἔσω ἁλός, ἀντία Τροίης·
Ἔνθεν ἀνασσεύουσα βίην κάλεσε δρακόντων
Ἐς Τροίην· οἱ δ' αἶψα θεῆς ὑποκινηθέντες,
Νῆσον ὅλην ἐτίναξαν· ὑποσμαράγησε δὲ πόντος
Νισσομένων, καὶ κῦμα διΐστατο· τοὶ δ' ἐφέροντο
Αἰνὸν λιχμώοντες· ὑπέτρεσε δὲ κήτεα πόντου·
Ἀμφὶ δ' ἄρα στενάχοντο μετὰ Ξάνθοιο θύγατρες
Νύμφαι, καὶ Σιμόεντος· ἀπ' Οὐλύμποιο δὲ Κύπρις
Ἄχνυτο· τοὶ δ' ἄφαρ ἷξαν ὅπῃ θεὸς ὀτρύνεσκε.

Et hortabatur omnes, vt è veſtigio equum comburerent.
Equum illum *ligneum, & cognoſcerent num quid abſconditum ibi lateret:* Prudens Laocoontis conſilium.
Et ſanè obſecuti fuiſſent illi, & deuitaſſent exitium:
Niſi Minerua, animum infenſum gerens Minerua terræ motum facit, & Laocoonti viſum adimit.
Ipſi & Troianis oppidóque, terram penitus
Almam ſub pedibus Laocoontis concuſſiſſet.
Vnde mox eum terror inuaſit, tremórque infregit artus
Viri fortiſſimi, & nigra ipſius capiti
Nox circumfuſa eſt, dirúſque palpebris cruciatus incubuit.
Ac hirſuta infra cilia viſum hominis conturbauit.
Tum pupulæ, ſæuis doloribus compunctæ,
Radicitus conuelluntur & diſtorquentur oculi
Intrinſecus afflicti, & acerba ægritudo pertingit
Ad meninges vſque ad cerebri fundamenta.
Et nunc multo ſanguine permiſti apparent eius
Lumina, nunc incurabili glaucomate affecta.
Crebróque fluxu deſtillant, ac ſi à rigido ſcopulo
Niuibus temperata vnda de montibus promanet.
Furenti autem ſimilis erat, & omnia quæ cerneret duplicia erant,
Miſerè ingemiſcebat. ſed tamē adhuc Troianos inſtigabat
Nec ratione habebat doloris, tandē iucundam lucē abſtulit
Cæleſtis Dea, glaucique ipſius oculi erant intra palpebras
A diro ſanguine, ac populus circumgemebat: Troiani verbis Sinonis & prodigio Mineruæ deluſi, equum ad vrbem trahunt.
Amicum hominē commiſerans, & immortalem Mineruam
Formidabant: nec vbi ex imprudentia illam offendiſſent,
Quod corpus ærumnoſi Sinonis mutilaſſent.
Cum animo perſuaſum haberent illum omnia verè narrare.
Tandem ad triſte exitium mens illis ſe inflexit
Quocirca vltro eum ad vrbem deducebant.
Tandem miſeri & omnes inter ſe congregati Malum attractum.
Catenam arduo equo repente iniiciunt,
Supernè religatam, nam induſtrius Epeus ipſi
Verſatiles rotas validis pedibus ſubiecerat,
Vt iuuenes in vrbem ſequi poſſet,
Troum manibus attractus, qui omnes ſimul
Connexi trahunt longa ſerie, veluti nauem Simile à naui quæ in mari promouetur.
Magna contentione trahunt in mare ventiſonum
Vasta: validique circumgemiſcunt cylindri:
Dum premuntur: tandem verò carina grauiter ſtridens,
Celeri lapſu in maris æſtum deuoluitur.
Ita vi ſtructuram, Epei ſibi ipſis nocumentum, ad vrbē,
Cateruatim laborantes, promouent, circáque ipſum
Prolixum floridis è corollis ornatum appendunt,
Ipſi autem ſertis capita redimiti: & magnū populus clamorē edit,
Dum inter ſeſe cohortantur: ridet autem Bellona,
Funeſtum belli finem proſpiciens, & cœlicus Iuno
Voluptate afficitur: ac Minerua lætatur, tandem progreſſi Muri Troiani diruuntur propter equū. Vecors imprudentia. Iratus ad pœnā Deus quos trahit, auſ erre mentē talibus primū ſolet.
Ad vrbem ſuam, magnæ ciuitatis mœnibus
Dirutis, funeſtum introduxerunt equū vlulatumq́ue tollunt
Troianæ nurus: & quotquot in corona illa videbant (enaſeram
Sublimem machinam ſtupuerunt, ea verò iam perniciē ſuam
Sed Laocoon adhuc perſeuerabat adhortando ſocios,
Vt feruido igni equum abolerent, qui tamen ei nequaquam
Obtemperarunt. diuinam enim indignationē pertimeſcebant.
Huic autem magnanima Dea Pallas aliud maiū fœdius Conſtātia. Laocoō in ſententia perſiſtit, eius filij à ſerpentibus necantur.
Excogitauit, in miſeros videlicet *Laocoontis natos.*
Antrum enim ſub aſpera alicubi petra erat
Tenebricoſum, mortalibus inacceſſum, in quo beſtiæ
Horrendæ ſtabulabantur, ſuperſtites de exitioſi proſapia
Typhonis, in receſſu quodam *inſulæ, quam Calydnam*
Homines appellant, in mari, è regione Troiæ.
Inde excitam Draconum vim aduocat
Ad Troiam, hi à Dea repente inſtigati
Inſulam ſuam concutiunt, reſonátque pontus
Horum inceſſu, & fluctus eis dat locum, ipſiq́ue ferebantur
Horribiliter linguas vibrātes: adeò vt & maris cete cohorreſcerent.
Ac ſuſpiria ducerēt vnà cum Xantho filiæ eius
Nymphæ, & Simoentis, at de cœlo proſpiciens Cypris
Indoluit: illi autem ſubito venerunt quo Dea impellebat.

Acuentes noxiis mandibulis dentium perniciem.
Conſternatio. In pueros infelices, dirus igitur inuaſit pauor
Troianos, cùm obſcœna in vrbe monſtra viderent,
Nec vllus iuuenum, quãuis vim animi intrepidam haberet,
Manere ſuſtinuit: omnes enim horrẽdus occupauerat metus
Dum beſtias fugiunt, & dolore correpti erant, ibi fœmina
Plorabant, nec nulla ſuæ prolis immemor erat,
Dum ipſa triſte fatum deuitat, paſſim itaque Troia
Ingemit diſcurſu hominum: & multis inter ſe coeuntibus,
Membra ſauciantur, in plateis enim ſeſe premebant.
Hinc inde trepidantes, ſolus autem procul relictus erat.
Laocoon vnà cum filiis: pernicialis enim Parca impediuerat
Et Dea, Minerua tum monſtra natos illius exitij metu per-
Ambos venenatis corripiunt genis, (culſos,
Qui licet caro parenti manus tenderent, opem tamen ferre
Haud valebat, procul autem Troes hoc conſpicati
Cordibus attonitis plorabant. cùm itaque Minerua
Iuſſum Troianis inimicum promtè exſecuti eſſẽt dracones
Vterque euanuit ſub terram, horũmque veſtigium adhuc
Conſpicitur, vbi ſubierunt in Apollinis templum,
In ſacra Pergamo, antè verò Troiani
Natorum Laocoontis crudeliter interemtorum,
Cenotaphium in cœtum coacti excitarunt, & lacrymas ſuper
Vxoris Laocoontis planctus, per ſimile à Luſcinia. Fudit cæcis oculis genitor, materque (illud
Multis lamentis inani ſuper buſto eiulauit, (noxam
Etiam aliud malum atrocius præſagiens. deplorabat autem
Viri temeritate attractam & ſuperûm iram extimeſcebat.
Vt cùm deſolatum circa nidum queritur
Plurimum ingemiſcens in opaca valle Luſcinia,
Cuius implumes pullos, antequam liquida voce cantillarent
Rictu ſuo peremit vis noxij Draconis,
Matrique dolores repoſuit. ſummopere igitur dolens
Magno circa vacuum nidum ſtridore lamentatur.
Ita & illa miſerabiliter ob interitum ſobolis ingemiſcebat,
Ad monumentum natorum lugens, vnàque altera ipſi
Calamitas acerbiſſima ob mariti cæcitate affectũ, acceſſerat.
Illos igitur extinctos hunc ſolis intuitu priuatum deflebat.
Troes ſacrificant & varia prodigiorum genera apparent. Prodigiis ventura calamitates denunciantur. Cæterùm Troes ſacra Diis adornarunt,
Dulce merum libantes, etenim ſpem animo gerebant
Grauem funeſti belli molem ſe effugituros.
Sed victima non ardebant, & ignis flamma extinguebatur.
Ac ſi imber ſonorus deſuper effuſus eſſet. (femora
Et cruẽtus inde fumus ſurſũ attollebatur cũctaq; hoſtiarum
Trementia ad terram cadebant, labebant etiam aræ
Ad hæc libamina in ſanguinem vertebantur, diuũque è
ſimulachris exundabant lacrymæ.
Quid? quòd templa ſanie rigari, ſuſpiriáque edi
Ex improuiſo vndecunque, alti inſuper muri (mouerentur.
Concuti: & magnum turres fragorem reddere, ac ſi verè cõ-
Tum ſponte repagula portarum ſeſe aperiunt.
Cum ſtridore horrendo: & feralem gemitum edunt.
Aues nocturnæ, ſolitarium quiddam canentes.
Præterea omnia ſidera ſupra vrbem, à Diis fabricatam.
Caligo texit: cùm tamen ſine nubibus tum eſſet
Splendidus æther, exareſcuntq; lauri
Iuxta Apollinis fanum, quæ antehac floridiſſimæ fuerant.
Simul autem lupi & Thoes efferi vlulant
Extra portas: & innumera oſtentantur (runt,
Prodigia, quæ Dardanidis & horum vrbi exitium præſe-
Interea metus triſtis Troum pectora haud ſubijt,
Troū obſtinatio. Tametſi omnia hæc dira per vrbem monſtra viderent.
Cæcitas fatalis. Parcæ enim mentem omnibus excuſſerant, vt poſt epulas
Fatum ſuum, ab Argiuis trucidati, explerent.
Caſſandræ prudentia & anxietas. Sola autem cor integrum, & mentem ſanam habebat
Caſſandra, cuius verba nunquam effectu carebant,
Salutaria monita & præcepta rarò accipiuntur. Sed veriſſima erant: fato autem quodam audiebatur
Quòd vana eſſent, vt exitium Troianis veniret.
Quæ cùm triſtia portenta in vrbe cognouit,
In vnum ſimul concurrentia: altè exclamat: quemadmodum
Simile. Quam in ſylua vir prædæ inhians, (leana,

Θήγοντες βλοσυροῖσι γενείασι λοιγὸν ὀδόντων,
Δυστήνοις ἐπὶ παισί· κακὸν δ' ἐπεΐσατο ῥῖγα
Τρῶας, ὅτ' εἰσενόησαν ἀνὰ πτόλιν αἰνὰ πέλωρα·
Οὐδέ τις αἰζηῶν, οὐδ' εἰ μάλ' ἄτρομος ἦεν,
Μεῖναι ἔτλη· πάντας γὰρ ἀμείλιχον ἄμφεχε δεῖμα,
Θῆρας ἀλευομένους, ὀδύνη δ' ἔχεν· ἔνθα γυναῖκας
Οἴμωζον· καί πού τις ἑῶν ἐπελήσατο τέκνων,
Αὐτὴ ἀλευομένη στυγερὸν μόρον· ἀμφὶ δὲ Τροίη
Ἔστεν' ἐπισσυμένων· πολλοὶ δ' ἄφαρ εἰς ἓν ἰόντες,
Γυῖα σφεῖς ἔθλασαν· ἐνεστείνοντο δ' ἀγυιαὶ
Ἀμφιπεριπτώσσοντες. ἐλέλειπτο δὲ μοῦνος ἄπωθεν
Λαοκόων ἅμα παισί· πέδησε γὰρ οὐλομένη κὴρ,
Καὶ θεός· οἱ δὲ οἱ υἷας, ὑποδδείσαντας ὄλεθρον,
Ἀμφοτέρους ὀλοῇσιν ἀνηρείψαντο γένυσσι,
Πατρὶ φίλῳ ὀρέγοντε ἑὰς χέρας, οὐδ' ὅ γ' ἀμύνειν
Ἔσθενεν· ἀμφὶ δὲ Τρῶες ἀπόπροθεν εἰσορόωντες,
Κλαῖον ὑπὸ κραδίῃσι τεθηπότες· οἱ δ' ἄρ' Ἀθήνης
Πρόφρονες ἐκτελέσαντες ἀπεχθέα Τρωσὶν ἐφετμὴν,
Ἄμφω ἀϊστώθησαν ὑπὸ χθόνα· τῶν δ' ἔτι σῆμα
Φαίνεθ', ὅπου κατέδυσαν ἐς ἱερὸν Ἀπόλλωνος
Περγάμῳ ἐν ζαθέῃ· προπάροιθε δὲ Τρώϊοι υἷες
Παίδων Λαοκόωντος ἀμείλιχα δηωθέντων
Τεῦξαν ἀολλισθέντες κενεὸν τάφον· ᾧ ἔπι δάκρυ
Χεῦε πατὴρ ἀλαοῖσιν ἐπ' ὄμμασιν· ἀμφὶ δὲ μήτηρ
Πολλὰ κινυρομένη κενεῷ ἐπιαῦε τύμβῳ,
Ἐλπομένη τι καὶ ἄλλο κακώτερον· ἔστενε δ' ἄτην
Ἀνέρος ἀφραδίῃ· μακάρων δ' ὑπεδείδιε μῆνιν.
Ὡς δ' ὅτ' ἐρημαίην περιμύρεται ἀμφὶ καλιὴν
Πολλὰ μάλ' ἀχνυμένη κατὰ δάσκιον ἄγκος ἀηδὼν,
Ἧς ἔτι νήπια τέκνα, πάρος κελαδεινὸν ἀείδειν,
Δάμναθ' ὑπὸ γναθμοῖσι βλοσυροῖο δράκοντος,
Μητέρι δ' ἄλγεα θῆκε, καὶ ἄσπετον ἀσχαλόωσα
Μύρεται ἀμφὶ δόμον κενεὸν μάλα κεκληγυῖα·
Ὣς ἥγε στενάχιζε λυγρὸν τεκέων ἐπ' ὀλέθρῳ,
Μυρομένη τεκέων ἐπὶ σήματι· σὺν δέ οἱ ἄλγος
Πῆμα μάλ' ἀργαλέον πόσιος πέλεν ἀμφ' ἀλαοῖο.
Τοὺς μὲν ἀποφθιμένους, τὸν δ' ἄμμορον ἠελίοιο.
Τρῶες δ' ἀθανάτοισιν ἐπεντύναντο θυηλάς,
Λείβοντες μέθυ λαρὸν, ἐπεί σφισιν ἦτορ ἐώλπει
Ἀργαλέου πολέμοιο βαρὺ σθένος ἐξυπαλύξειν.
Ἱρὰ δ' οὐ καίοντο, πυρὸς δ' ἐσβέννυτ' ἀϋτμὴ,
Ὄμβρου ὅπως καθύπερθε δυσηχέος ἐσσυμένοιο·
Καπνὸς δ' αἱματόεις ἀνεκήκιε· μῆρα δὲ πάντα
Πῖπτε χαμαὶ τρομέοντα· κατηρείποντο δὲ βωμοὶ
Σπονδαὶ δ' αἷμα γένοντο· θεῶν δ' ἐξέρρεε δάκρυ,
Καὶ νηοὶ δεύοντο λύθρῳ· στοναχαὶ δ' ἐφέροντο
Ἔκποθεν ἀσκεφάτοιο· σείσαντο δὲ μακρὰ
Τείχεα, καὶ πύργοι μεγάλ' ἔκτυπον, ὡς ἐπεσόντων·
Αὐτόματοι δ' ἄρ' ὀχῆες ἀνωΐγοντο πυλάων,
Αἰνὸν κεκλήγοντες. ἐπεστενάχοντο δὲ λυγρὸν
Ἐννύχιοι ὄρνιθες, ἐρημαῖον βοόωντες·
Ἄστρα δὲ πάντ' ἐφύπερθε θεοδμήτοιο πόληος
Ἀχλὺς ἀμφεκάλυψε, καὶ ἀννεφέλου περ ἐόντος
Οὐρανοῦ αἰγλήεντος· ἀπημαίνοντο δὲ δάφναι
Πὰρ νηὸς Φοίβοιο, πάρος θαλεραί περ ἐοῦσαι·
Ἐν δὲ λύκοι, καὶ θῶες ἀναλκίδες ὠρύσαντο
Ἔκτοθε πυλάων· μάλα μυρία δ' ἀντεφαάνθη
Σήματα, Δαρδανίδῃσι καὶ ἄστεϊ πῆμα φέροντα·
Ἀλλ' οὐ δεῖμ' ἀλεγεινὸν ἐπὶ Τρώων φρένας ἷξε
Δερκομένων ἀλεγεινὰ τεράατα πάντα κατ' ἄστυ·
Κῆρες γὰρ πάντων νόον ἔκβαλον, ὄφρ' ἐπὶ δαιτὶ
Πότμον ἀναπλήσωσιν ὑπ' Ἀργείοισι δαμέντες·
Οἴη δ' ἔμπεδον ἦτορ ἔχεν, πυκινόν τε νόημα
Κασσάνδρη, τῆς οὔποτ' ἔπος γένετ' ἀκράαντον,
Ἀλλ' ἄρ' ἐτήτυμον ἔσκε, ἀκούετο δ' ἔκ τινος αἴσης,
Ὡς ἀνεμώλιον αἰέν, ἵν' ἄλγεα Τρωσὶ γένηται·
Ἥ ῥ' ὅτε σήματα λυγρὰ κατὰ πτόλιν εἰσενόησεν,
Εἰς ἓν ἅμ' ἀΐσσοντα, μέγ' ἴαχεν, εὖτε λέαινα,
Ἥν ῥά τ' ἐνὶ ξυλόχοισιν ἀνὴρ λελιημένος ἄγρης,

Οὔτησ

Οὐτήσῃ ἢ βάλῃ, τῆς δ' ἐν φρεσὶ μαίνεται ἦτορ
Πάντῃ ἀν' οὔρεα μακρά, πέλει δ' οὐ ἄσχετος ἀλκή,
Ὣς ἄρα μαιμώωσα θεοπρόπον ἔνδοθεν ἦτορ,
Ἤλυθεν ἐκ μεγάροιο· κόμαι δέ οἱ ἀμφεκέχυντο
Ὤμοις ἀργυφέοισι, μετάφρενον ἄχρις ἰοῦσαι·
Ὄσσε δέ οἱ μάρμαιρεν ἀναιδέα· τῆς δ' ὑπὸ δειρή,
Ἐξ ἀνέμων ἅτε πρέμνον, ἀδινὸν ἐλελίζετο πάντῃ·
Καί ῥα μέγα στενάχουσα, καὶ ἴαχε παρθένος ἐσθλή.
Ἆ δειλοί, νῦν ἤδη ὑπὸ ζόφον· ἀμφὶ γὰρ ἡμῖν
Ἄστυ πλεῖον πυρὸς ἀνδ, καὶ αἵματος, ἠδὲ καὶ οἴτου
Λευγαλέου· πάντῃ δὲ τεράατα δακρυόεντα
Ἀθάνατοι φαίνουσι, καὶ ἐν ποσὶ κείμεθ' ὀλέθρου·
Σχέτλιοι, οὐδέ τι ἴστε κακὸν μόρον, ἀλλ' ἄρα πάντες
Χαίρετε ἀφραδέοντες· ὃ γὰρ μέγα πῆμα κέκευθεν·
Ἀλλ' ἐμοὶ οὐ πείθεσθ', οὐδ' εἰ μάλα πόλλ' ἀγορεύσω,
Οὕνεκ' Ἐρινύες ἀμφὶ γάμου κεχολωμέναι αἰνοῦ
Ἀργείης Ἑλένης, καὶ Κῆρες ἀμείλιχοι ἀίσσουσι
Πάντῃ ἀνὰ πτολίεθρον. ἐν εἰλαπίνῃ δ' ἀλεγεινῇ
Δαίνυσθ' ὕστατα δόρπα, κακῷ πεφορυγμένα λύθρῳ,
Ἤδη ὁμὴν νεκύεσσιν ὁδὸν εἰλήλουθότες.
Καί τις κερτομέων, ὀλοφώιον ἔκφατο μῦθον·
Ὦ κούρη Πριάμοιο, τίη νύ σε μάργος ἀνώγει
Γλῶσσα κακοφραδίη τ' ἀνεμώλια πάντ' ἀγορεύειν·
Οὐδέ σε παρθενικὴ καὶ ἀκήρατος ἀμφέπει αἰδώς.
Ἀλλά σε λύσσ' ὀλοὴ περιδέδρομε. τοὔνεκα πάντες
Αἰὲν ἀτιμάζουσι βροτοί, πολύμυθον ἐοῦσαν·
Ἔρρε, καὶ Ἀργείοισι κακὴν ὀσσεύεο φήμην,
Ἠδ' αὐτῇ τάχα καὶ ἀλεγεινότερον ἄλγος
Μίμνει Λαοκόωντος ἀτασθάλου· οὐ γὰρ ἔοικεν
Ἀθανάτων φίλα δῶρα δαϊζέμεν ἀφραδέοντα·
Ὣς ἄρ' ἔφη Τρώων τις ἀνὰ πτόλιν. ὣς δὲ καὶ ἄλλοι
Κούρην μωμήσαντο, καὶ οὐ φάσαν ἄρτια βάζειν,
Οὕνεκά σφι [illegible] καὶ ἀργαλέον μόρος αἴσης
Ἄγχι παρεστήκει· τοὶ δ' οὐ νοέοντες ὄλεθρον,
Κούρην κερτομέοντες ἀπήλασαν ἄσχετον ἵππου·
Ἡ γὰρ ἔην μεμαυῖα διὰ ξύλα πάντα κεάσσαι,
Ἠὲ καταπρῆσαι μαλερῷ πυρί, τοὔνεκα πεύκης
Αἰθομένης ἐπιδαλὸν ἀπ' ἐσχαρεῶνος ἑλοῦσα
Ἔσσυτο μαιμώωσ'· ἑτέρῃ δ' ἐν χειρὶ φέρεσκεν
Ἀμφίτυπον βουπλῆγα· λυγρῷ δ' ἐπεμαίετο ἵππῳ,
Ὄφρα λόχον στονόεντα καὶ ἀμφαδὸν ἀθρήσωσι
Τρῶες· τοὶ δ' αἶψα χερῶν ἀπὸ νόσφι βαλόντες
Πῦρ, ὀλοόν τε σίδηρον, ἀκηδέες ἐντύνοντο
Δαῖτα λυγρήν. μάλα γάρ ῥα ἐπήιεν ὑστατίη νύξ.
Ἀργεῖοι δ' ἔντοσθεν ἐγηθεον εἰσαΐοντες
Δαινυμένων ὅμαδον κατ' Ἴλιον, οὐδ' ἀλεγόντων
Κασσάνδρης, τὴν ῥ' αὐτοὶ ἐθάμβεον, ὡς ἐτέτυκτο
Ἀτρεκέως εἰδυῖα νόον, καὶ μῆτιν Ἀχαιῶν.
Ἡ δ' ἅτε πόρδαλις ἔσσυτ' ἐν οὔρεσι καγχαλόωσα,
Ἥν τ' ἀπὸ μεσσαύλοιο κύνες, μογεροί τε νομῆες
Σεῦοντ' ἐσσυμένως, ἡ δ' ἄγριον ἦτορ ἔχουσα,
Ἐξ ὀπίσω χάζεται, ἀκηχεμένη κῆρ·
Ὣς ἥγ' ἵππου ἀπὸ λίσσατο ἐσσυμένη περ
Τρώων ἀμφὶ φόνον. μάλα γὰρ δέχετο πῆμα.

Vulnerarit, aut iaculo fixerit. eius cor in pectore furit,
Per omnium montium iuga: nemóque illius impetum (*cohi-*
Sic in corde fatidico velut œſtro agitata, (*bet.*
Exiuit ex ædibus, & comæ diffuſæ erant
Per humeros argenteos, & per tergum vſque tendebant.
Oculi autem ipſius impudenter rutilabant, at ceruix ei
Huc illuc ſubinde agitabatur, vt virgultum à ventis (ela-
Tandem grauiter gemuit, & in hæc verba erupit virgo præ- (*ra:*
Proh miſeri, nunc tenebras ſubimus. circa enim nos vndique
Vrbs igni & ſanguine atque exitio plena eſt
Ferali, & paſſim monſtra luctifica
Dij ſuperi oſtendunt, & in mortis veſtibulo poſiti ſumus.
O perditi! nec tamen fatum exitiale cognoſcitis, ſed omnes
Animis capti exultatis: hic enim equus *ingens malum oc-*
cultat.
Atqui fidem mihi non habetis, neq; ſi prolixa oratione vtar:
Quoniam Furiæ, horrendum iraſcentes ob nuptias horrẽdas
Helenæ, & immites Parcæ curſitant
Vndique per vrbem: ideo in triſti epulo
Vltima fercula obſcœno inquinata tabo capietis.
Iam commune cum vmbris mortuorum iter ingredientes.
At cauillans quiſpiam exitioſum protulit ſermonem.
O nata Priami, quare effrenis te iubet
Lingua & ſtultiloquentia omnia incaſſum pronunciare?
Neque te virgineus & ſincerus pudor ambit:
Sed pernicialis circum te rabies curſitat. unde fit, vt te nulli
Homines vnquam honore dignentur: cũ tã garrula exiſtas.
Abito in malam rem, & funeſta Argiuis oracula edito,
Tibique ipſi, forte acerbius te ſupplicium
Manet, quàm Lacoontem temerarium, non enim decet,
Cara Superûm dona à quoquam *demente violare:*
Sic Troum quiſpiã in vrbe blaterat, ad hũc modum & alij
Puellam contumelioſè obiurgant: nec ſana eam loqui, aiunt.
Quia exitium illis & vis fati ineluctabilis
Imminebat. propterea nihil de interitu cogitantes,
Illam conuiciis impetitam ab immani equo abigebant.
Inſtituerat enim omnia ipſius ligna diſſipare perfringere
Aut feruido igni cremare, idcirco Piceæ
Ardentis adhuc titione à foco correpto,
Cum impetu furens *irruebat, alteráque manu gerebat*
Ancipitem bipennem: ac rabidè impetebat equum exitialẽ.
Vt inſidias luctificas apertè contemplarentur
Troes, ſed hi confeſtim è manibus ipſi extorſerunt
Ignem & ferrum perniciale, hinc ſecuri appararunt
Funeſtas dapes. præponere enim ingruebat nox ſuprema.
Græci interim in equo lætantur, dum audiunt
Vt cùm ſtrepitu per Ilion conuiuantur, nihilique pendant
Caſſandram: cuius tamen ipſi admiratione ducebantur, quòd
Tam exactè gnara animi & conſilij Græcorum. (*eſſet*
Illa verò ruebat, vt pardalis in monte infrendens,
Quam à ſtabulo canes & ſeduli paſtores
Citato profligant, quæ licet effero corde ſit prædita,
Auerſa tamen cum indignatione retrocedit.
Ita & Caſſandra à ſpatioſo equo recurrit, licet perturbata
Ob Troianorũ cædẽ: grauiſſimã enim expectabat cladem.

Querela de imminenti exitio.
Verax vates.

Troes Caſſandrã probris impetitum abigunt.

Pœna fatalis.

Caſſandræ conatus.

Græcorum affectio in equo.

Caſſandræ indignatio per comp.

ΚΟΙΝΤΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ
ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΡΙΣΚΑΙΔΕΚΑΤΟΝ.

Τεισδεκάτῳ δὲ ἄμυσεν ἐν αἵματι καὶ πυρὶ Τροίη.

COINTI SMYRNÆI
DERELICTORVM
LIBER XIII.

Decimo tertio Troia in ſanguinem & ignem cadit.

Troiani ſecurè genio indulgent. Intempeſtiua ſecuritas.

INTEREA Troiani per vrbem conuiuia agitant, intérque illos
Tibiæ cum fiſtulis valde reſonant, & vbique
Cantio cum tripudiis, & confuſus exſilit vociferatus
Conuiuantium: qualis eſſe ſolet in conuiuio & compotatione.

Ebrietatis effectus, mentis & corporis vitium corruptio.

Ibi quiſpiam pleno poculo manibus correpto
Securè bibit, vnde ipſi mens penitus grauatur,
Et oculi vertigine corripiuntur: aliúdque ſuper alio:
Verbum ore ſuo mutilata loquens effutit.
Quin etiam res in ædibus recondatæ, ac domus ipſa, nō ſecus
Illi videntur ac ſi ſe commoueant, omniáque in vrbe
Circumuerſari putat: caligo & inſuper lumina
Inuoluit: viſus enim mero hebetatur.
Necnon animus iuuenum, ſi immodicè in pectora deſcēdat.
Tandem caput grauatus, in hæc verba erupit (contraxerunt

Stolida, ebrij iactatio. Contemptus hoſtiū inter pocula.

Nequicquam, me Hercule, Danai numeroſū exercitū huc
Improbi, nec perfecerunt quæ animis machinabantur.
Sed negotio infecto ab vrbe noſtra refugerunt,
Puſillis pueris aut fœminis perſimiles.
Sic quiſpiam Troianorum fatur mentem vino impeditus,
Quam ſtolidus, nec interitum pro foribus aduertit!

Occaſio nō neglecta.

Cùm enim ſomnus in vrbe alium alibi vinctum teneret,
Immoderatè vino repletos & cibo:
Ibi demum ardentem Sino facem ſuſtulit:

Sino dat ſignū Græcis inuadēdi Troiam.

Ignis flamma ſignum dans Argiuis: & cor ipſius
Valde ſolicitum erat in pectore, ne ipſum viderent
Strenui Troes, & mox omnia patefierent.
Verùm illi in cubilibus vltimo ſomno indulgebant,
Multo mero onerati. Græci autem ſigno conſpecto
Ex Tenedo, claſſi ad nauigandum ſeſe accingunt.
Tum Sinon ipſe ad equum accedit, & tacitam vocem edit,
Tacitam omnino, ne quis forte inter Troianos exaudiret,
Niſi Danaûm ſolūmodo ductores, à quibus quàm longiſſimè
Somnus auolarat, Troiam expugnare cupientibus.
Incluſi ergo illum audiunt, & ad Vlyſſem
Cuncti aures inclinant: is hortabatur illos, vt
Quietè ſine vllo ſtrepitu exirent, qui & obtemperant
Ad certamen inſtiganti: & ex equo ad terram

Vlyſſis circūſpectio per comp.

Ad pugnandum feſtinant: ſed ille ſolerter inhibet
Cunctos cum impetu erupturos: ipſéque manibus impigris

ΟΙ Δ' ἄρ' ἀνὰ πτολίεθρον ἐδόρπεον· ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
Αὐλοὶ ὁμῶς σύριγξι μέγ' ἤπυον· ἀμφὶ δὲ πάντη
Μολπὴ ἔην ὀρχηθμοῖσι, καὶ ἄκριτος ἔσκεν ἀϋτὴ
Δαινυμένων, ἥ τε πέλει περὶ δαιτὶ καὶ οἴνῳ·
Ὧδε δέ τις, χείρεσσι λαβὼν ἐμπλεῖον ἄλεισον,
Πῖνεν ἀκηδέστως. βαρύθοντο δέ οἱ φρένες ἔνδον·
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὀφθαλμοὶ στρεφεδίνεον· ἄλλο δ' ἐπ' ἄλλῳ
Ἐκ στόματος προΐεσκεν ἔπος, κεκολουμένα βάζων·
Καί ῥά οἱ ἐν μεγάροις κειμήλια, καὶ δόμος αὐτὸς
Φαίνετο, κινυμένοισιν ἐοικότα· πάντα δ' ἐώλπει
Ἀμφιπεριστρωφᾶσθαι ἀνὰ πτόλιν· ἀχλὺς δ' ὄσσοις
Ἀμφέχετ'· ἄκρητος γὰρ ἀμαλδύνεσκεν ὀπωπὰς,
Καὶ νόον αἰζηῶν, ὁπότ' ἐς φρένα χανδὸν ἵκηται·
Καί ῥα καρηβαρέων, τοῖον ποτὶ μῦθον ἔειπεν·
Ἦ ῥ' ἅλιον Δαναοὶ πολὺν στρατὸν ἄγειραν
Σχέτλιοι, οὐδ' ἐτέλεσσαν ὅσα φρεσὶ μηχανόωντο,
Ἀλλ' αὔτως ἀπόρουσαν ἀπ' ἄστεος ἡμετέροιο,
Νηπιάχοις παίδεσσιν ἐοικότες, ἠδὲ γυναιξίν·
Ὣς ἄρ' ἔφη Τρώων τις, ἐεργόμενος φρένα οἴνῳ,
Νήπιος· οὐδ' ἄρ' ἐφράσσατ' ἐπὶ προθύροισιν ὄλεθρον.
Εὖτε γὰρ ὕπνος ἔρυκεν ἀνὰ πτόλιν ἄλλοθεν ἄλλον,
Οἴνῳ ἀναπλήσαντας ἀπειρεσίῳ, καὶ ἐδωδῇ,
Δὴ τότ' ἄρ' αἰθαλόεντα Σίνων ἀνὰ πυρσὸν ἄειρεν,
Δεικνὺς Ἀργείοισι πυρὸς σέλας· ἀμφὶ δέ οἱ κῆρ
Ἄσπετα πορφύρεσκε κατὰ φρένα, μή μιν ἴδωνται
Τρῶες ἐϋσθενέες· τάχα δ' ἂν ἐυτὰ πάντα γένηται·
Ἀλλ' οἱ μὲν λεχέεσσι πανύστατον ὕπνον ἴαυον,
Πολλῷ ὑπ' ἀκρήτῳ βεβαρηότες· οἱ δ' ἐσιδόντες
Ἐκ Τενέδου, νέεσθαι ἐπὶ πλόον ἐντύνοντο·
Αὐτὸς δ' ἄγχ' ἵπποιο Σίνων κίεν. ἧκε δ' ἀϋτὴν
Ἦκα μάλ', ὡς μή πού τις ἐνὶ Τρώεσσι πύθηται,
Ἀλλ' οἶοι Δαναῶν ἡγήτορες, ὧν ἀπὸ νόσφιν
Ὕπνος ἄδην πεπότητο, λιλαιομένων πονέεσθαι·
Οἳ ῥά οἱ ἔνδον ἐόντες, ἐπέκλυον· ἐς δ' Ὀδυσῆα
Πάντες ἐπ' οὔατ' ἔκλινον· ὁ δὲ σφέας ὀτρύνεσκεν
Ἦκα καὶ ἀτρεκέως ἐκβήμεναι· οἱ δ' ἐπίθοντο
Ἐς μόθον ὀτρύνοντι, καὶ ἐξ ἵπποιο χαμᾶζε
Ὁρμαίνον προθέεσθαι· ὁ δ' ἰδρείῃσιν ἔρυκε
Πάντας ἐποτρυνομένους· αὐτὸς δ' ἄρα χερσὶ θοῇσιν

Ιππι

Ἵππου δουρατέοιο, ἀπέωσεν ἔνθα καὶ ἔνθα
Πλευρὰ διοίξας ξεστοῖο μάλ' ἠρέμα ὑπ' Ἐπειοῦ·
Βαιὸν δ' ἐξανέδυσ' ἰδὼν ὑπὲρ ἀμφὶ δὲ πάντη
Τρῶας παπταίνεσκεν, ἐγρηγορόωντας εἴπου ἴδοιτο.
Ὡς δ' ὅτ' ἀργαλέῃ λιμῷ βεβολημένος ἦτορ
Ἐξ ὀρέων ἔλθῃσι λύκος, χατέων μάλ' ἐδωδῆς,
Ποίμνης ἐς σταθμὸν εὐρύν, ἀλευόμενος δ' ἄρα φῶτας
Καὶ κύνας, οἵ ῥά τε μῆλα φυλασσέμεναι μεμάασι,
Βαίνῃ ποσσὶν ἕκηλος ὑπὲρ ποιμνήϊον ἕρκος.
Ὡς Ὀδυσεὺς ἵπποιο κατήϊεν· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
Ὄμβριμοι ἄλλοι ἕποντο Πανελλήνων βασιλῆες
Νισσόμενοι κλίμακος κατὰ στίχας, ἅσπερ Ἐπειὸς
Τεῦξεν ἀεισφορίῃσιν εὐσθενέεσσι κέλευθα
Ἵππον ἐσερχομένοισι, καὶ ἐξ ἵπποιο κιοῦσιν·
Οἵ ῥα τότ' ἀμφ' αὐτοῖσι κατήϊον ἄλλοθεν ἄλλη,
Θαρσαλέοι, σφήκεσσιν ἐοικότες· οὕς τε κλονήσει
Δρυτόμος, οἱ δ' ἄρα πάντες, δεινόμενοι περὶ θυμῷ,
Ὄζου ὑπὲρ προχέονται, ὅτε κτύπον εἰσαΐωσιν.
Ὣς οἵγ' ἐξ ἵπποιο μεμαότες ἐξεχέοντο,
Ἐς Τρώων πτολίεθρον ἐΰκτιτον· ἐν δ' ἄρα πᾶσι
Πάλλ' ἐνὶ στέρνοισι κέαρ· τάχα τοὶ μὲν ἔναιρον
Δυσμενέας, τοὶ δ' ἤρεσσον ἔσω ἁλός· αἱ δ' ἐφέροντο
Νῆες ὑπὲρ μέγα χεῦμα· Θέτις δ' ἴθυνε κέλευθα
Οὖρον ἐπιπροϊεῖσα· νόος δ' ἰαίνετ' Ἀχαιῶν·
Καρπαλίμως δ' ἐλθόντες ἐπ' ἠϊόνας Ἑλλησπόντου,
Ἔνθ' αὖθις στήσαντο νέας, σὺν δ' ἄρμενα πάντα
Εἷλον ἐπισταμένως, ὅσα νήεσιν αἰὲν ἕπονται·
Αὐτοὶ δ' αἶψ' ἐκβάντες, ἐς Ἴλιον ἐσσεύοντο
Ἄψοφοι, ἠΰτε μῆλα περὶ σταθμὸν ἀΐσσοντα
Ἐκ νομοῦ ὑλήεντος, ὀπωρινὴν ὑπὸ νύκτα.
Ὣς οἵγ' ἀνίαχοι Τρώων ποτὶ ἄστυ νέοντο,
Πάντες ἀριστήεσσιν ἀρηξέμεναι μεμαῶτες·
Οἱ δ' ὥς τ' ἀργαλέῳ λιμῷ περιπεινάοντες *
Σταθμῷ ἐπιβρίσωσι κατ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλην,
Εὕδοντος μογεροῦ σημάντορος, ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλοις
Δάμναθ' ἕρκεος ἐντὸς ὑπὸ κνέφας· ἀμφὶ δὲ πάντη,*
Αἵματι καὶ νεκύεσσιν, ὀρώρει δ' αἰνὸς ὄλεθρος,
Καί ῥ' ἔτι πολλῶν Δαναῶν ἐκτοσθεν ἐόντων·
Ἀλλ' ὅτε δὴ μάλα πάντες ἔβαν ποτὶ τείχεα Τροίης,
Δὴ τότε μαιμώοντες, ἀνηλεγέως ἐπέχυντο
Ἐς Πριάμοιο πόληα, μένος πνείοντες Ἄρηος·
Πᾶν δ' εὗρον πτολίεθρον ἐνὶ κλόνου πολέμοιο,
Καὶ νεκύων πάντῃ δὲ περιστονόεντα μέλαθρα
Καιόμεν' ἀργαλέως· μέγα δὲ φρεσὶν ἰαίνοντο·
Ἐν δὲ καὶ αὐτοὶ Τρωσὶ κακὰ φρονέοντες ὄρουσαν.
Μαίνετο τ' ἐν μέσσοισιν Ἄρης, στονόεσσά τ' Ἐνυώ.
Πάντῃ δ' αἷμα κελαινὸν ἀπέρρεε, δεύετο δὲ χθὼν
Τρώων ὀλλυμένων, ἠδ' ἀλλοδαπῶν ἐπικούρων·
Τῶν οἱ μὲν θανάτῳ δεδμημένοι ὀκρυόεντι.
Κεῖντο κατὰ πτολίεθρον ἐν αἵματι· οἱ δ' ἐφύπερθε
Πῖπτον, ἀναπνείοντες ἑὸν μένος· οἱ δ' ἄρα χερσὶ
Δράγδην ἔγκατ' ἔχοντες, ὀιζυρῶς ἀλάληντο
Ἀμφὶ δόμους· ἄλλοι δὲ ποδῶν ἑκάτερθε κοπέντων,
Ἀμφὶ νεκροῖς εἵρπυζον ἀάσπετα κωκύοντες·
Πολλῶν δ' ἐν κονίῃσι μαχέσσασθαι μεμαώτων,
Χεῖρες ἀπηράχθησαν ὁμῶς κεφαλῇσι καὶ αὐταῖς·
Φευγόντων δ' ἑτέρωθεν μελίαι διὰ νῶτα πέρησαν
Ἀντικρὺς ἐς μαζούς· τῶν δ' ἰξύας ἄχρις ἵκοντο
Αἰδοίων ἐφύπερθε διαμπερές, ἧχι μάλιστα
Ἄρεος ἀκαμάτοιο πέλει πολυώδυνος αἰχμή·
Πάντῃ δ' ἀμφὶ πόληα κυνῶν ἀλεγεινὸς ὀρώρει
Ὠρυθμός, στοναχὴ δὲ δαϊκταμένων αἰζηῶν,
Ἔπλετο λευγαλέη· περὶ δ' ἴαχε πάντα μέλαθρα
Ἀάσπετον· οἰμωγὴ δὲ πέλεν στονόεσσα γυναικῶν
Εἰδομένων γεράνοισιν, ὅτ' αἰετὸν ἀθρήσωσιν,
Ὑψόθεν ἀΐσσοντα δι' αἰθέρος· οὐδ' ἄρα τῇσι
Θαρσαλέον στέρνοισι πέλει μένος, ἀλλὰ ἐμοῦνον
Μακρὸν ἀνατρύζουσι, φοβεύμεναι ἱερὸν ὄρνιν·

Lignei equi perplacidè hinc illinc
Latera aperit, Epei haſtati auſpiciis,
Et paulùm emergit ſuſpiciens, ac circumquaque
Troas luſtrat, num vigilantem videat aliquem. Cauta circumſpectio.
Vt cùm triſti fame cor ſtimulatus,
Et valde cibum appetens, de monte lupus ſe confert
Ad amplum gregis ſtabulum: ſed viros deuitans
Et canes, qui ad cuſtodiendum oues promti ſunt,
Tacito greſſu ad ſeptum paſtorale incedit.
Sic Vlyſſes ex equo deſcendit, & poſt ipſum Optimates ex equo deſcendunt.
Alij fortes Græcorum principes ſequuntur,
Gradatim per ſcalas euntes, quas Epeus
Fecerat, vt tranſitum ſtrenuis proceribus commodarent,
Tum ingredientibus equum, tum egredientibus ex equo:
Qui tunc per illas deſcendebant, alij aliunde,
Intrepido animo: non abſimiles veſpis, quas turbat
Lignator: hæ omnes animo commotæ
Ex ramo glomerantur, cùm ſtrepitum exaudiuêre.
Non aliter ex equo illi concitati effunduntur
In munitam Troum vrbem, illiſque
In pectoribus cor palpitat, ſtatim igitur hi trucidabant
Hoſtes, illi autem in mari iam erant, & ferebantur
Naues in ſpatioſo gurgite, ac Thetis curſum dirigebat. Græci è Tenedo reuertentes vrbem inuadunt.
Secundum immittens ventum, vnde Achiuûm animus lætitiam concepit,
Properè igitur euecti ad litora Helleſponti.
Iterum ibi naues ſtatuunt, & armamenta cuncta
Sciè colligunt, quæ naues perpetuo comitantur.
Ipſi autem excenſione facta, ad Ilion properant
Impauidi ceu oues ad ouile feſtinantes
Ex nemoralibus paſcuis ſub crepuſculum autumnale. Simile ab ouibus.
Ita etiam illi ſilentes ad vrbem Troianorum ibant
Omnes auxilium ducibus ferre parati.
Veluti lupi, maleſuada fame concitati, Aliud à lupis.
Ad ſtabulum contendunt, per arduos montes, & ſyluam
Dormiente magiſtro ex defatigatione, aliáſque poſt alias
Dilacerant, per noctem intra ſepta. ita tunc *circumquaque*
plena erant omnia
Cruore & cadaueribus, & funeſta cædes oriebatur.
Quamuis maior pars Danaûm adhuc extra vrbem eſſet. Troia occupatur & inceditur.
Poſtquam verò cuncti ad Troiæ mœnia acceſsêre,
Magno ſtatim impetu præcipites infunduntur
In Priami vrbem, vim Martis ſpirantes,
Totumq; oppidum bello repletum offendunt
Ac ſtragibus, & vbique domos luctuoſas (tem capiunt.
Terribiliter conflagrantes. vnde magnam animis volupta-
Tum ipſi etiam in Troianos hoſtili animo impetum fecerût.
Inter ipſos autem Mars furebat, & luctifica Bellona.
Et vbique ater fluebat ſanguis, ac terra madefiebat, Cædes.
Intereuntibus Troianis, & alienigenis belli ſociis,
Quorum alij horrenda morte proſtrati,
Iacebant per vrbem in ſanguine, alij ſuper eos
Cadebant efflantes animam ſuam, alij etiam manu
Comprehenſis viſceribus miſerè vagabantur
Per ædes: alij pedibus vtrinque amputatis,
Inter mortuos reptabant, horrendum in modum vlulantes.
Adhæc multorû qui cócitati fuerât ad dimicâdû, in puluere
Manus detruncatæ iacebant, vnà cum ipſis capitibus.
Aliorum inter fugiendum per dorſa tranſfixa erant haſtæ
Vſq; ad mâmas, quibuſdâ autê ad lûbos vſq; adactæ erant
Penitus ſupra pubem, vbi maximè
Dolorifica eſt Martis indefeſſi cuſpis.
Vndique etiam per vrbem excitabatur triſtis canum Ploratus: per ſimilit.
Vlulatus, & iuuenum cæſorum gemitus
Erat miſerabilis omnéſque domus reſonabant
Horrendum, & triſtiſſimus fœminarum ploratus exiſtebat,
Grues repræſentantium, cùm aquilam viderint,
Ex alto irruentem per æthera: nec illis
Fortis pectori vis reſidet, ſed tantummodo
Multum ſtrident, ſacram Iouis alitem formidantes.

Conſternatio mulierum.

Ita & Troiades hic & illic magnos ciebant ploratus,
Partim de lectis excitatæ, partim ad terram
Proſilientes: quædam nec triſtis mitræ erant memores,
Sed neglectim errabant, ſubuculis duntaxat
Corpori iniectis, aliæ nec redimiculum prius poterant,
Aut prolixum membris peplum circumdare, ſed irruentes
Dum extimeſcunt hoſtes, ſtupore præpediebantur
Animo percuſſæ & manibus ſolummodo properis
Pudenda tegebant miseræ: nonnullæ triſtem ad modum
E vertice comas euellebant & præcordia manibus
Plangentes, queſtibus omnia replebant, aliæ etiam conflictum
Cum hoſtibus inire audebant, oblitæque
Pauoris, opem ferre contendunt pereuntibus
Viris aut liberis: cum neceſſitas inſignem fiduciam
Indidiſſet, lamentatio autem ſomnum excuſſit teneris
Infantibus, quorum animus curarum adhuc ignarus erat.

Strages per cõpã Subitæ mactatis: & lupis trucidantibus ouile.

Alij iuxta alios exſpirabant, pars etiam ſternebantur
Ita, vt mortem vnà cum ſomniis viderent paſſimque, diræ
Parcæ infelici gaudio afficiebantur ob pereuntium ſtragem.
Illi enim, vt ſues in opulentis regis atriis:
Conuiuium aliis magnificum apparantis,
Sine numero mactabantur, & fœdo cruore permiſcebatur
Vinũ adhuc in crateris reliquum, nec quiſquam erat Græ-
Qui abſque cæde luctificum ferrum geſtaſſet, (corum,
Neque ſi quis admodũ imbellis eſſet, cædebãtur autẽ Troiani
Veluti cum Thoes, aut lupi, oues laniant
Moleſto ſolis æſtu graſſante medio die,
Paſtore non præſente, quando in vmbroſo loco
Gregatim inter ſe coniunctæ omnes
Manent, dum ille lac domum reportat.

Sæuitia lupina.

Tunc vt ventrem expleant multiuorum, cunctas adorti
Atrum bibunt ſanguinẽ, totumque perſeuerantes exitio dant
Gregem, & triſte miſero paſtori epulum ſtruunt.
Ita Danai in vrbe Priami alium poſt alium
Cædebant adorti, in vltimo iſto conflictu.
Nec vllus Troum vulneris expers erat, ſed omnium
Flexibiles artus fœdati erant, multo videlicet *cruore deni-*

Victoria cruenta. Variæ etiã Græcorum neces.

Nec tamen Argiuis incruentum erat certamen. (*grati:*
Sed alii poculis icti, alij menſis,
Pars à focis adhuc ardentibus percuſſi
Titionibus animam exhalabant, & verubus transfixi,
Quibus etiamnum calida ſuum viſcera adhærebant
Ita vt feruidus Vulcanus vapore ſuo circum æſtuaret.
Erant qui ſecuribus & aſciis præacutis
Diſſecti in ſanguine palpitarent nonnullorum à matribus
Digiti præcidebantur, cùm enſi admouiſſent
Manus, ſæuas à ſe Parcas profligare cupientes.
Et quiſpiam forte fortuna occiput & cerebrum alterius,
Saxum iaculatus, in conflictu illo comminuit, illi autem tan-
Sauciatæ in ſtabulo paſtoris ruſtici, (*quam feræ*
Bile concitata immaniter graſſabantur
In funeſta nocte, & Martis cupidine feruidi,
Ad aulam Priami pugnam ciebant, aliunde alium
Concitantes, vbi haſtis Troianorũ *proſtrati fuerunt multi*
Græcorum: quotquot enim Troũ ex ædibus copiã habuerant
Vel gladium, vel haſtam prolixam manibus ſuis efferendi,
Hoſtes cædebant, etiam ita vt vino grauati erant.
Ingẽs interim ſplendor per vrbẽ excitatus erat, nã Achiuũ
Plurimi manibus igneas faces gerebant, vt inter dimicandũ
Hoſtes & amicos certo dignoſcerent.
Et tunc Tydei natus in pugna occurſantem

Corœbi interitus.

Haſtæ vibratorem Corœbum, clari Mygdonis filium,
Haſta per cauum iugulum transfodit,
Vbi præcipites cibi & potus ſunt meatus.
Atque illum hoc modo confixum atra mors apprehendit,
Procubuit ergo in nigrũ cruorẽ, aliorũque ſtragẽ cadauerum,

Stulta impoſſibiliũ pollicitatio.

Vecors! non enim fructum percepit è nuptiis, quarum cauſa
venerat.
Pridie in vrbem Priami, & receperat ſe Achiuos
Ab Ilio depulſurum. ſed nequaquam perfecit illi Deus

Ὣς ἄρα Τρωϊάδες μέγα κώκυον ἄλλοθεν ἄλλαι,
Αἱ μὲν ἀνεγρόμεναι λεχέων ἄπο, ταὶ δ' ἐπὶ γαῖαν
Θρώσκουσαι ταῖς, οὔτι μίτρης ἔτι μέμβλετο λυγρῆς.
Ἀλλ' αὔτως ἀλάλυντο, περὶ μελέεσσι χιτῶνας
Μοῦνον ἑεσσάμεναι· ταὶ δ' οὐ φθάσαν οὔτε καλύπτρην
Οὔτε βαθὺν μελέεσσιν ἔχειν πέπλον, ἀλλ' ἐπιόντας
Δυσμενέας δείσασαι, ἀμηχανίῃ πεπέδηντο,
Παλλόμεναι κραδίην· μοῦνον δ' ἄρα χερσὶ δοιῇσιν
Αἰδῶ ἀπηγεῦ φάρει δυσάμμοροι· αἱ δ' ἐλεεινῶς
Ἐκ κεφαλῆς τίλλοντο κόμην, καὶ στήθεα χερσὶ
Θεινόμεναι, γοάασκον ἀολλέες· ἕτεραι δὲ κυδοιμὸν
Δυσμενέων ἔτλησαν ἐναντίον· ἐκ δ' ἐλάθοντο
Δείματος, ὀλλυμένοισιν ἀρηγέμεναι μεμαυῖαι
Ἀνδράσιν, ἢ τεκέεσσιν, ἐπεὶ μέγα θάρσος ἀνάγκη
Ὤπασεν· οἰμωγὴ δὲ κατὰ φρένας ἔκβαλεν ὕπνον
Νηπιάχοις, ὧν οὔπω ἐπίστατο κήδεα θυμός.
Ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλοισιν ἀπέπνεον· οἱ δ' ἐπίχυντο
Πίτνον ὁμῶς ὁρόωντες ὀνείρασιν· ἀμφὶ δὲ λυγραὶ
Κῆρες ὀϊζυρῶς ἐπεγήθεον ὀλλυμένοισιν·
Οἱ δ' ὥστ' ἀφνειοῖο σύες κατὰ δώματ' ἄνακτος,
Εἰλαπίνην ἄλλοισιν ἀπείρεσιον ἐντύνοντος,
Μυρίοι ἐκτείνοντο· λυγρῷ δ' ἀνεμίσγετο λύθρῳ
Οἶνος ἔτ' ἐν κρητῆρσι λελειμμένος· οὐδέ τις ἦεν
Ὅς κεν ἄτερθε φόνοιο φέρε στονόεντα σίδηρον,
Οὐδ' εἴ τι μάλ' ἄναλκις ἔην· ὀλέκοντο δὲ Τρῶες.
Ὡς δ' ὑπὸ θώεσι μῆλα δαΐζεται, ἠὲ λύκοισι,
Καύματος ἐχθομένοιο διαιθέρος ἤματι μέσσῳ,
Ποιμένος οὐ παρεόντος, ὅτε σκιερῷ ἐνὶ χώρῳ
Ἰλαδὸν ἀλλήλοισιν ὁμῶς συναρηρότα πάντα
Μίμνωσιν, κείνου γλάγος ποτὶ δῶμα φέροντος,
Νηδὺν ἐμπλήσωσι πολυχανδέα, πάντ' ἐπιόντες
Αἷμα μέλαν πίνουσιν, ἅπαν δ' ὀλέκουσι μένοντες
Πῶυ, κακὴν δ' ἄρα δαῖτα λυγρῷ τεύχουσι νομῆϊ.
Ὣς Δαναοὶ Πριάμοιο κατὰ πτόλιν ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ
Κτεῖνον ἐπεσσύμενοι, πυμάτην ἀνὰ δηϊοτῆτα·
Οὐδ' ἄρ' ἔην Τρώων τις ἀνούτατος, ἀλλ' ἄρα πάντων
Πλαγκτὰ μέλη πεπάλακτο, μελαινόμεν' αἵματι πολλῷ·
Οὐδὲ μὲν Ἀργείοισιν ἀνούτατος ἔπλε δῆρις.
Ἀλλ' οἱ μὲν δεπάεσσι τετυμμένοι, οἱ δὲ τραπέζαις,
Οἱ δ' ἐπὶ καιομένοις ὑπ' ἐσχαρεῶσι τυπέντες
Δαλοῖς, οἱ δ' ὀβελοῖσι πεπαρμένοι, ἐκπνείοντες,
Οἷς ἔτι που καὶ σπλάγχνα συῶν περὶ θερμὰ λέλειπτο
Ἡφαίστου μαλεροῖο ἀναζείοντος ἀϋτμῇ.
Ἄλλοι δ' αὖ πελέκεσσι, καὶ ἀξίνῃσι θοῇσιν
Ἤσπαιρον τμηθέντες ἐν αἵματι. τῶν δ' ἀπὸ χειρῶν
Δάκτυλοι ἐτμήθησαν, ὅτ' ἐπὶ ξίφος οὔτε βαλόντες
Χεῖρας, ἐελδόμενοι στυγερὰς ὑπὸ κῆρας ἀμύνειν·
Καί πού τις βρεχμόν τε καὶ ἐγκέφαλον συνέχευε,
Λᾶαν βαλὼν ἑτάροιο κατὰ μόθον· οἱ δ' ἅτε θῆρες,
Οὐτάμενοι σταθμοῖς ἐνὶ ποιμένος ἀγραύλοιο,
Ἀργαλέως μαίνοντο, δ' ἐγειρομένοιο χόλοιο,
Νύχθ' ὑπὸ λευγαλέην· μέγα δ' ἱμείροντες Ἄρηος
Ἀμφὶ δόμοις Πριάμοιο κυδοίμεον, ἄλλοθεν ἄλλοι
Σεύοντες· πολλοὶ δὲ καὶ ἔγχεσι δάμνανται
Ἀργείων. Τρῶες γὰρ ὅσοι σθένον ἐκ μεγάροιιν
Ἢ ξίφος, ἢ δόρυ μακρὸν ἑῇς ἀνὰ χερσὶν ἀεῖραι,
Δυσμενέας δάμναντο, καὶ ὡς βεβαρηότες οἴνῳ·
Αἴγλη δ' ἄσπετος ὦρτο δι' ἄστεος, οὕνεκ' Ἀχαιῶν
Πολλοὶ ἔχον χείρεσσι πυρὸς σέλας, ὄφρ' ἀνὰ δῆριν
Δυσμενέας τε, φίλους τε, μάλ' ἀτρεκέως ὁρόωσι·
Καὶ τότε Τυδέος υἱὸς ἀνὰ μόθον ἀντιόωντα
Αἰχμητῆρα Κόροιβον, Μύγδονος υἷα, *
Ἔγχεϊ κοίλοιο διὰ στομάχοιο τόρησεν.
Ἧχι θοαὶ πόσιός τε καὶ εἴδατός εἰσι κέλευθοι.
Καὶ τὸν μὲν περὶ δουρὶ μέλας κιχήσατο πότμος·
Κάππεσε δ' ἐν μέλαν αἷμα καὶ ἄλλων ἔθνεα νεκρῶν
Νήπιος· οὐδ' ἀπόνητο γάμων, ὧν οὕνεχ' ἵκανεν
Χθιζὸς ὑπὸ Πριάμοιο, καὶ ὑπέσχετ' Ἀχαιοὺς *
Ἰλίου ἂψ ὤσειν· τῷ δ' οὐ θεὸς ἐξετέλεσσεν

Ἐλπω-

Ἐλπωρήν· Κῆρες γὰρ οἱ προὔθηκαν ὄλεθρον·
  Σὺν δ' οἱ Εὐρυδάμαντα κατέκτανεν ἀντιόωντα,
Γαμβρὸν ἐϋμμελίην Ἀντήνορος, ὅς ῥα μάλιστα
Θυμὸν ἐνὶ Τρώεσσι σαοφρονέστατος ἐκέκαστο.
  Ἔνθα καὶ Ἰλιονῆι συνήντετο δημογέροντι,
Καί οἱ ἐπὶ ξίφος αἰνὸν ἐρύσσατο· τοῦ δ' ἄρα πάγχυ
Γηραλέου κλάσθη τε ἄδην ἐνὶ σώματι γυῖα·
Καί ῥα πετασσάμενος μάλα χείρεσιν ἀμφοτέρῃσι,
Τῇ μὲν ἄορ συνέδραξε θοόν, τῇ δ' ἥψατο γούνων
Ἀνδροφόνου ἥρωος· ὁ δ' ἐς μόθον ἐσσύμενός περ,
Ἢ χόλου ἀμβολίῃ, ἢ καὶ θεοῦ ὀτρύναντος·
Βαιὸν ἐπέσχε γέροντος ἑὸν ξίφος, ὄφρα τι εἴπῃ,
Λισσόμενος θοὸν ἄνδρα καὶ ὄβριμον. ὃς δ' ἀλεγεινὸν
Ἴαχεν ἐσσυμένως· σύγχεεν δέ μιν ἀμφίχα δεῖμα·
Γουνοῦμαί σε, τίς ἐσσὶ πολυσθενέων Ἀργείων·
Αἴδεσαι ἀμφὶ γέροντος ἑὰς χεῖρας, ἀργαλέον τε
Ἄσχε χόλον· νέῳ γάρ ῥα πέλει μακρὸν ἀνδρὶ κῦδος
Ἄνδρα νέον κτείναντι καὶ ὄβριμον· εἰ δὲ γέροντα
Κτείνῃς, οὔ νύ τις αἶνος ἐπέσσεται εἵνεκεν ἀλκῆς·
Τοὔνεκ' ἐμεῦ ἀπὸ νόσφιν ἐς αἰζηοὺς τρέπε χεῖρας,
Ἐλπόμενος ποτὲ γῆρας ὁμοῖον ἐμοὶ ἱκέσθαι.
  Ὣς φάμενον, προσέειπε κρατερὸς Τυδέος υἱός·
Ὦ γέρον, ἔλπομ' ἔγωγε ποτὶ γῆρας ἐσθλὸν ἱκέσθαι·
Ἀλλά μοι ὡς ἔτι κάρτος ἀέξεται, οὔτιν' ἐάσω
Ἐχθρὸν ἐμῆς κεφαλῆς, ἀλλ' Ἀΐδῃ πάντας ἰάψω,
Οὕνεκ' ἄρ' ἐσθλὸς ἀνὴρ καὶ δήϊον ἄνδρ' ἀπαμύνει.
  Ὣς εἰπών, λαιμοῖο διήλασε λοίγιον ἄορ
Δεινὸς ἀνήρ· ἴθυνε δ' ὅπῃ θνητοῖς ὅλε πότμος
Ψυχῆς ἐστι τάχιστα, καὶ αἵματος αἰνὰ κέλευθα·
Καὶ τὸν μὲν μόρος αἰνὸς ἀπέκλασε δῃωθέντα
Τυδείδαο χέρεσσιν· ὁ δ' εἰς ἥρωας ἐπαΐσσων
Ἔσσυτ' ἀνὰ πτολίεθρον, ἑὸν μέγα κάρτεϊ θύων·
Δάμνατο δ' ἠΰν Ἄβαντα· βάλεν δ' ὑπὸ δούρατι μακρῷ
Υἷα Περιμνήστοιο περικλυτὸν Εὐρυκόωντα·
Αἴας δ' Ἀμφιμέδοντα, Δαμαστορίδην τ' Ἀγαμέμνων,
Ἰδομενεὺς δὲ Μίμαντα· Μέγης δ' ἕλε Δηϊοπίτην·
Υἱὸς δ' αὖτ' Ἀχιλῆος ἀμαιμακέτῳ ὑπὸ δουρὶ
Πάμμονα δῖον ἔπεφνε, βάλεν δ' ἔπι τοῖσι Πολίτην·
Τισιφονόν τ' ἐπὶ τοῖσι κατέκτανε· τοὺς ἅμα πάντας
Υἷας Πριάμοιο, καὶ ἀντιόωντ' ἀνὰ δῆριν
Δάμνατ' Ἀγήνορα δῖον· ὁ δ' ἄλλοτε δ' ἄλλον ἔπεφνεν
Ἡρώων, πάντῃ δὲ μέλας ἀνεφαίνετ' ὄλεθρος
Ὀλλυμένων· ὁ δέ, πατρὸς ἑοῦ καταειμένος ἀλκήν,
Μαιμώων, ἐδάϊζεν ὅσους κίχεν· ἔνθα καὶ αὐτῷ
Δυσμενέων βασιλῆι κακὰ φρονέων ἐνέκυρσεν,
Ἑρκείου ποτὶ βωμόν· ὁ δ' ὡς ἴδεν υἱ' Ἀχιλῆος,
Ἔγνω ἄφαρ τὸν ἐόντα, καὶ οὐ τρέσεν, οὕνεκ' ἄρ' αὐτὸς
Θυμὸν ἐέλδετο παισὶν ἐπὶ σφετέροισιν ὀλέσθαι·
  Τοὔνεκά μιν προσέειπε λιλαιόμενος θανέεσθαι,
Ὦ τέκος ὀμβριμόθυμον ἐϋπτολέμου Ἀχιλῆος,
Κτεῖνον, μηδ' ἐλέαιρε δυσάμμορον· οὐ γὰρ ἔγωγε
Τοῖα παθών, καὶ τόσσα, λιλαίομαι εἰσοράασθαι
Ἠελίου φάος αὐτὸ πανδερκέος, ἀλλά που ἤδη
Φθείσθαι ὁμῶς τεκέεσσι, καὶ ἐκλελαθέσθαι ἀνίης
Ἀργαλέης, ὁμάδου τε δυσηχέος. ὡς ὄφελόν με
Σεῖο πατὴρ κατέπεφνε, πρὶν αἰθομένην ἐσιδέσθαι
Ἴλιον, ὁππότε τ' ἄποινα περὶ κταμένοιο φέρεσκον
Ἕκτορος, ὃν ἔπεφνε πατὴρ τεός· ἀλλὰ τὸ μέν που *
Κῆρες ἐπεκλώσαντο· σὺ δ' ἡμετέροιο φόνοιο
Ἄασον ὄμβριμον, ὅπως λήθωμαι ἀχέων· *
  Ὣς φάμενον, προσέειπεν Ἀχιλλέος ὄμβριμος υἱός·
Ὦ γέρον, ἱέμενόν με καὶ ἐσσύμενόν περ ἀνώγεις·
Οὐ γάρ σ' ἐχθρὸν ἐόντα μετὰ ζωοῖσιν ἐάσω·
Οὐ γάρ τι ψυχῆς πέλει ἀνδράσι φίλτερον ἄλλο.
  Ὣς εἰπών, ἀπέκοψε κάρη πολιοῖο γέροντος,
Ῥηϊδίως, ὡς εἴ τις ὑπὸ στάχυν ἀμήσειε
Λήϊον ἀζαλέοιο, θέρευς ἀλγηπέος ὥρῃ·
Ἡ δὲ μέγα μύζουσα κυλίνδετο πολλὸν ἐπ' αἶαν,
Νόσφ' ἄλλων μελέων, ὁπόσοις ἐγκίνυτ' ἀνήρ.

Votum. Parcæ enim prius ei necem immiſerunt.
Vnáque Eurydamantem occidit, eum contra ipſum iret,
Haſta valentem Antenoris generum, qui maximè
Inter Troianos integritate animi præcellebat.
Vbi & Ilioneo ſenatori occurrit,
Seuumq; in eum enſem ſtrinxit, huius in corpore
Ætate confecto prorſus membra labefactabantur:
At licet vtraque manu admodum contremiſceret:
Altera tamen acutum corripit gladium, altera genua tangit
Sanguinarij Herois, qui quamuis ad cædem feſtinaret,
Tamen vel iræ remiſſione, vel Dei impulſu
Enſem à ſene paulisper cohibuit, donec aliquid verborũ fa-
Viro acri & ſtrenuo ſupplicans: ille autem miſerabile (ceret
Continuo vocem edit, nam horridus ipſum metus occuparat.
Supplex te oro, quicunque es præpotentium Argiuorum.
Tempera manibus tuis reuerentia quadã à vetulo, & ſæuã
Iram omitte, nam magnum viro decus eſt,
Si iuuenem & fortem interfecerit virum, ſi verò ſenem
Occideris nulla te laus fortitudinis ergo inſequetur.
Idcirco à me ad eos qui ætate florent, manus auertas,
Si ad ſimilem te ſenectam peruenturum ſperas.
Sic orantem, affatur validi natus Tydei.
Heus ſenex! ſpero equidem me bonam ſenectam aſſecuturũ,
Donec tamen robur mihi viget, nullum ſuperſtitem ſinam
Mei capitis hoſtem: ſed Plutoni omnes demittam,
Quia etiam vir bonus de hoſte vindictam ſumit.
Ita fatus, lethali enſe iugulum tranſadigit,
Vir immanis, & eò direxit, vbi mortalibus fatum
Ad animã celerrimè trãſit, & funeſtæ ſanguinis viæ exiſtũt.
Hunc itaque triſtifica mors hoſtiliter cæſum proſtrauit
Manibus Tydidæ. is ſtragem faciendo ad Heroes
In vrbe contendit, ſuo robore maiorem in modum graſſans,
Et ſtrenuum Abantem perimit, longaq; haſta proterit
Eurycoontem, nobilem Perimneſti filium.
Aiax autẽ Amphimedontem, & Damaſtoriden Agamẽnõ,
Idomeneúſque Mimantem, & Deiopeten Meges occidit.
Cæterùm Achille ſatus haſta inuicta
Generoſũ Pãmona neci tradit, & inferẽtẽ ſe Polytẽ confo-
Tiſiphonũmque poſt hos interimit, eoſq; omnes ſimul (dit,
Priami filios, congreſſum præterea in certamine hoſtico ſecit
Agenorem Ioue ortum ſubigit aliũmque poſt alium necat.
Ex Heroibus, vbique ergo nigra mortis imago erat
Intereuntibus Troianis, at ille patris ſui robore inſtructus,
Dũ huc illuc ruit, quotquot prehendit, trucidauit, itidẽ ipſum
Hoſtium regem animo infeſto nactus eſt,
Ad aram Iouis Hercei, is vt conſpexit Achillis natum,
Statim quis eſſet cognouit, nec refugit, nam eo ipſo in loco,
Poſt filios ſuos, vitam profundere exoptabat.
Ideo ad moriendũ promptus, his illum verbis compellauit.
Heus animoſa bellipotentis Achillis ſoboles!
Cade, nec miſerare me infelicem, nequaquam enim ego,
Talia & tanta paſſus cupio intueri
Solis omnia luſtrantis iubar: ſed iam iam
Vnà cum filiis perire, & ægritudinis obliuiſci
Acerbiſſimæ, luctuoſiq; belliſoni me
Parẽs tuus obtruncaſſet, antea quã in ignẽ ſubſidere viderẽ
Ilium! quando redemtionis pretium afferebam pro cæſo
Hectore, quem tunc trucidauerat genitor tuus, verum hæc
ſuis ita
Fuſis Parcæ diſpenſarunt, quare tu cæde noſtra (piat.
Animum feroce exſatia, vt dolorũ tandem obliuio nos ca-
Hæc memorantem, alloquitur fortis Achillis natus.
O ſenex, cupidum & properantem me inuitas.
Non enim te cum ſis hoſtis, inter viuos relinquam.
Nam vita nihil carius eſt hominibus.
Sic fatus cani ſenis caput abſcindit.
Tam facile, quàm ſi quis ſpicam demeſſuerit,
Aridæ ſegetiſq; erata æſtiuis tempore. (batur
Illud autem magno cum gemitu procul ad terram prouolue-
A cæteris membris, quibus ſeſe homo commouet.

Vir moderatus & integer.

Ilionei Diomedi occurrentis deprecatio.

Imbellibus parcendũ.

Diom. ſupplicantem trucidat. Crudelitas nulli parcens.

Aliorum cæſorum enumeratio.

Priami exitus.

Oratio ad [illegible]

Mors grata in ſummis miſeriis.

Vita nil carius.

Decollatio per comparat.

Tragica felicitatis cataſtrophe. Nulla felicitas perpetua.

Iacebat ergo truncus in atro tabo, & aliorum ſtrage virorū,
Cum opulentia, ac genere, numeroſáque prole.
Non enim diu gloria inter homines viget:
Sed aliquando etiā dehoneſtatio ex improuiſo ingruit. (venit.
Hunc equidē fatū ita ſuſtulit: inq; omniū malorū obliuionē

Sæuitia erga innocentes. Aſtyanax de turri præceps datur. Infans luit culpam patris. Simile accommodatiſſimum.

Danai autē, equorū celeritate clari Aſtyanactē præcipuē
E turri excelſa, caramq; illi vitam extinxerunt, (miſerunt
A matre abſtractū: cuius in vlnis tum erat, (uerat.
Hectori quippe ſuccenſebāt: quod tantū ipſis mali cumula-
Dum vixit, ideo proſapiam eius odio habebant,
Filiumq; de arduis mœnibus deijciebant
Infantem, necdum certamina belli edoctum.
Ceu vitulum in montibus lupi, victus penuriâ ſtimulati
E rupe ventoſa, deturbant animis infeſtis,
A grauidis matris vberibus auulſum,
Quæ dulcem fœtum lugens huc illuc currit,
Magno cum queſtu: ſed aliud exinde malum ipſi
Accedit, quando leones etiam ipſam abripuerint.
Sic animi ſe excruciantem: ob filiolum ſuum,
Viri hoſtiles inter alias captiuas, abduxēre
Probi Eetionis natam, miſerabili vociferatu omnia implen-

Andromache ad necem ſe offert hoſtibus.

Interim filij ſui, & mariti, parentiſque ſimul (tem:
Caro animo recordata pulchra Eetione,
Mori properat, quia regibus ſatius eſt
In bello occumbere, quàm victoribus ſeruitutem ſeruire.

Vbi non ſis quis fueris, non eſt cur viuas.

Ideo lugubriter exclamat, magno dolore animum penitus
Agedum nunc & meum corpus de funeſto muro, (confecta:
Vel de petris, aut etiam in ignem, continuo detrudite
Argiui: nam ineluctabiles ærumnæ me premunt.
Probum enim meum genitorem ſuſtulit Pelei natus,
In ſacra Theba, illuſtremq; virum ante Troiam, (exoptaret.
Qui mihi plurimorum bonorū inſtar erat, quæ animus meus
Et paruulū mihi filiū adhuc in ædibus noſtris reliquerat,
Quo magnificè me extollebam: & de quo cùm non exiguas
Spes concepiſſem, improba, & iniqua me ſors fefellit.
Quare, me doloribus oppreſſam, ex ærumnoſa hac vita
Quamprimum exterminate: nec domum veſtram abducite,
Inter ancillas haſta vendicatas, nam animo meo nō amplius
Gratum eſt inter homines verſari: poſteaquam malus genius
Curatores ſuſtulit: & ſæuus me luctus excipit
Poſt acerbiſſimos dolores, à Troianis deſtitutam.
Sic dixit, terram ſubire cupiens, non enim decorum videtur
Illis viuere, quorum inſignem gloriam improperium
Abſorpſit, graue enim eſt ab aliis deſpectui haberi.
At Græci vi recuſantem ad ſeruilem cōditionem abducunt:
Cæterùm alij aliis in ædibus vitam relinquebant.
Viros inter quos flebilis excitabatur vociferatus.
Verùm non itidem domi Antenoris, nam huius

Hoſpitalitatis gratia Antenori parcitur à Græcis propter hoſpitalitatis merituum.

Amicæ hoſpitalitatis memores erant Argiui:
Quòd is olim in vrbe hoſpitio exceperat, & ſeruarat
Egregium Menelaum vnà cum Vlyſſe, eò profectum.
Ideò vt gratiam ei referrent fortiſſimi Græcorum filij,
Vitam ipſi & omnes facultates conceſſerunt,
Themin omnia luſtrantem, virúmque amicum hoc pacto ho-
norantes:

Æneas patrem humeris impoſitum & filiolū manu comprehenſum ex incendio eripit. Mirifica φιλοςοργία & pietas in patriam, patrem & ſobolem.

Tunc etiam præſtans Anchiſæ nobilis filius,
Cùm multum pertuliſſet laboris, pro vrbe Priami à diis o-
Haſta & virili animo, multiſq; vitam ademiſſet, (riundis
Vt vidit ſæuis hoſtium manibus
Vrbem cremari, & ciues ſimul fundi,tus
Ac immenſas opes interire, è domibus etiam
Raptari maritas cum liberis: non diutius ipſi
Spem animus retinebat patriæ muniæ conſpectu fruendi,
Sed immane exitium ſubterfugere mente ſua deſtinabat.

Virtus quouſque valet fortunæ aduerſæ obnititur. Simile à gubernatore nauis.

Vt cùm in alto mari vir clauum gubernans
Nauis, peritè ventum & fluctum deuitat, (pore
Ex omni parte imminentem, ſed tandem triſti hyemis tem-
Manu animoq; defatigatur, ideoq; naue iam fluctib. oppreſſa
Ac pereunte deſtitutis & procul relictis gubernaculis, (uis
In exiguam ſe ſcaphā confert, nec amplius cura afficitur na-

Κεῖτο δ' ἄρ' ἐς μέλαν αἷμα, καὶ εἰς ἑτέρων φόνον ἀνδρῶν
Ὄλβῳ, καὶ γενεῇ, καὶ ἀπειρεσίοις τεκέεσσιν·
Οὐ γὰρ δὴν ἐπὶ κῦδος ἀέξεται ἀνθρώποισιν,
Ἀλλ' ἄρα καὶ ὄνειδος ἐπέσσυται ἀπροτίοπτον.
Καὶ τὸν μὲν πότμος εἷλε· κακῶν δ' ἐγελήσατο πολλῶν.
Οἳ δ' ἐπὶ Ἀστυάνακτα βάλον Δαναοὶ ταχύπωλοι
Πύργου ἀφ' ὑψηλοῖο, φίλον δέ οἱ ἦτορ ἔλεσσαν,
Μητρὸς ἀναρπάξαντες ἐν ἀγκοίνῃσιν ἐόντα,
Ἕκτορι χωόμενοι, ἐπεὶ σφίσι πῆμα κόρυσσε
Ζωὸς ἐὼν ποτὲ, καί οἱ ἀπηχθήραντο γενέθλην,
Καί οἱ παῖδ' ἐκβάλοντο κατ' ἕρκεος αἰπεινοῖο
Νήπιον, οὔπω δηίων ἐπιστάμενον πολέμοιο.
Ἠΰτε πόρτιν ἔρεσφι λύκοι, χατέοντες ἐδωδῆς,
Κρημνοῦ ἐς ἠχήεντα κακοφραδίῃσι βάλωνται,
Μητρὸς ἀποτμήξαντες ἀγακλέων ἀπὸ μαζῶν·
Ἡ δὲ θέει γοόωσα φίλον τέκος ἔνθα καὶ ἔνθα,
Μακρὰ κινυρομένη, τῇ δ' ἐξόπιθεν κακὸν ἄλλο
Ἔλθῃ, ἐπεὶ καὶ λέοντες ἀναρπάξωσι καὶ αὐτήν,
Ὣς τὴν ἀργαλέως ἄλγει περὶ παιδὸς ἑοῖο,
Ἦγον δήϊοι ἄνδρες, ἅμ' ἄλλης ληϊάδεσσι
Κούρην Ἠετίωνος ἀμύμονος αἰνὰ βοῶσαν·
Ἡ δ' ἄρα παιδὸς ἑοῖο, καὶ ἀνέρος, ἠδὲ τοκῆος
Μνησαμένη, φίλον αἰνὸν ἐΰσφυρος Ἠετιώνη,
Ὥρμαινεν θανέεσθαι· ἐπεὶ βασιλεῦσιν ἄμεινον
Τεθνάμεν ἐν πολέμῳ, ἢ χείροσιν ἀμφιπολεύειν·
Καί ῥ' ὀλοφυδνὸν ἄϋσε, μέγ' ἀχνυμένη κέαρ ἔνδον·
Εἰ δ' ἄγε νῦν καὶ ἐμοῖο δέμας κατὰ τείχεος αἰνοῦ
Ἢ κατὰ πετράων, ἢ καὶ πυρὸς αἶψα βάλεσθε
Ἀργεῖοι· μάλα γάρ μοι ἀάσπετα πήματ' ἔασι·
Καὶ γάρ μευ πατέρ' ἐσθλὸν ἐνήρατο Πηλέος υἱὸς
Θήβῃ ἐνὶ ζαθέῃ, Τροίῃ δ' ἐνὶ φαίδιμον ἄνδρα,
Ὅς μοι ἔην μάλα πολλά, τά τ' ἔλδετο θυμὸς ἐμοῖο·
Καί μοι κάλλιπε τυτθὸν ἐν ἡμετέροισιν ἔτι παῖδα,
Ὧι ἔπι κυδιάασκον ἀπείρετον, ᾧ ἔπι πολλὰ
Ἐλπομένην ἀπάφησε κακή, καὶ ἀτάσθαλος αἰών·
Τῷ, νῦ μ' ἀκηχεμένην πολυτειρέος ἐκ βιότοιο
Νοσφίσατ' ἐσσυμένως, μηδ' εἰς ἑὰ δώματ' ἄγεσθε,
Μίγδα δορυκτήτοισιν, ἐπεὶ νύ μοι οὐκ ἔτι θυμῷ
Εὔαδεν ἀνθρώποισι μετέμμεναι, οὕνεκα δαίμων
Κηδεμονῆας ὄλεσσεν· ἄχος δέ μοι ἄγχυται αἰνὸν
Ἐκ Τρώων στυγεροῖσιν ἐπ' ἄλγεσιν ἀμφιθέουσαν.
Ἦ ῥα, λιλαιομένη χθόνα δύμεναι· οὐ γὰρ ἔοικεν
Ζώειν αἳ κείνοισιν, ὅσων μέγα κῦδος, ὄνειδος
Ἀμφιχάνῃ· δεινὸν γὰρ ὑπόψιον ἔμμεναι ἄλλων·
Οἳ δὲ βίῃ ἄεκουσαν ἄγον ποτὶ δούλειον ἦμαρ·
Ἄλλοι δ' ἄλλοις ἐν δώμασι θυμὸν ἔλειπον
Ἀνέρες· ἐν δ' ἄρα τοῖσι βοὴ πολύδακρυς ὀρώρει.
Ἀλλ' οὐκ ἐν μεγάροις Ἀντήνορος, οὕνεκ' ἄρ' αὐτοῦ
Ἀργεῖοι μνήσαντο φιλοξενίης ἐρατεινῆς,
Ὅς ξείνισσε πάροιθε κατὰ πτόλιν, ἠδ' ἐσάωσεν
Ἰσόθεον Μενέλαον ὁμῶς Ὀδυσῆϊ μολόντα·
Τῷ δ' ἐπίηρα φέροντες Ἀχαιῶν φέρτατοι υἷες,
Αὐτὸν μὲν ζώοντα λίπον, καὶ κτῆσιν ἅπασαν,
Καὶ Θέμιν ἀζόμενοι πανδερκέα, καὶ φίλον ἄνδρα·
Καὶ τότε δὴ πάϊς ἐσθλὸς ἀμύμονος Ἀγχίσαο,
Πολλὰ καμὼν περὶ ἄστυ θεοκτιτὸν Πριάμοιο
Δουρὶ, καὶ ἠνορέῃ· πολλῶν δ' ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσας,
Ὡς ἴδε δυσμενέων ὑπὸ χείρεσι καὶ χαλέπῃσιν
Αἰθόμενον πτολίεθρον, ἀπολλυμένους θ' ἅμα λαοὺς
Πασσυδίη, καὶ κτῆσιν ἀπείρετον, ἐκ τε μελάθρων
Ἑλκομένας ἀλόχους ἅμα παίδεσιν, οὐκ ἔτ' ἄρ' αὐτῷ
Ἐλπωρὴν ἔχε θυμὸς ἰδεῖν εὐτυχέα πάτρην,
Ἀλλά οἱ ὡρμαίνεσκε νόος μέγα πῆμ' ὑπαλύξαι·
Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ κατὰ βένθος ἀνὴρ οἰήϊα νωμῶν
Νηὸς ἐπισταμένως, ἀνέμους καὶ κῦμ' ἀλεγεινὸν
Πάντοθεν ἐσσύμενον, στυγερῇ δ' ὑπὸ χείματος ὥρῃ
Χεῖρα κάμῃ καὶ θυμὸν, ὑποβρυχίης δ' ἄρα νηὸς
Ὀλλυμένης ἀπάνευθε λιπὼν οἰήϊα μοῦνος,
Τυτθὸν ἐπὶ σκάφος εἶσι, μέλει δέ οἱ οὐκ ἔτι νηὸς

Φορτίδος·

Φορτίδος· ὣς παῖς ἐσθλὸς ἀμύμονος Ἀγχίσαο
Ἄστυ λιπὼν, δηΐοισι καταιθόμενον πυρὶ πολλῷ,
Υἱέα, καὶ πατέρα σφὸν ἀναρπάξας, φορέεσκε,
Τὸν μὲν ἐπὶ πλατὺν ὦμον ἐφεσσάμενος κρατερῇσι
Χερσὶ, πολυτλήτῳ ὑπὸ γήραϊ μοχθίζοντα·
Τὸν δ' ἀπ' ἀγανῆς μάλα χειρὸς, ἐπιψαύοντα πόδεσσι
Γαίης, οὐλεμαν' ἠδὲ φοβεύμενον ἔργα μόθοιο
Ἐξῆγε πολέμοιο δυσηχέος· ὃς δ' ὑπ' ἀνάγκης
Ἐκρέματ' ἐμπεφυὼς ἁπαλὸς πάϊς· ἀμφὶ δὲ δάκρυ
Χεύατό οἱ ἁπαλῇσι παρειάσιν· αὐτὰρ ὁ νεκρῶν
Σώματ' ὑπέρθορε πολλὰ θοοῖς ποσί· πολλὰ δ' ἐν ὄρφνῃ
Οὐκ ἐθέλων στείβεσκε· Κύπρις δ' ὁδὸν ἡγεμόνευεν,
Υἱωνὸν, καὶ παῖδα, καὶ ἀνέρα πήματος αἰνοῦ
Πρόφρων ῥυομένη· τοῦ δ' ἐσσυμένου ὑπὸ ποσσὶ
Πάντῃ πῦρ ὑπόεικε· διεσχίζοντο δ' ἀϋτμαὶ
Ἡφαίστου μαλεροῖο, καὶ ἔγχεα, καὶ βέλη ἀνδρῶν
Πῖπτον ἐτώσια πάντα κατὰ χθονὸς, ὁππόσ' Ἀχαιοὶ
Κείνῳ ἐπέρριψαν, πολέμῳ ἐνὶ δακρυόεντι·

Καὶ τότε δὴ Κάλχας μεγάλ' ἴαχε λαὸν ἐέργων·
Ἴσχεσθ' Αἰνείαο κατ' ἰφθίμοιο καρήνου
Βάλλοντες στονόεντα βέλη, καὶ λοίγια δοῦρα·
Τὸν γὰρ θέσφατόν ἐστι θεῶν ἐρικυδέϊ βουλῇ
Θύμβριν ἐπ' εὐρυρέεθρον ἀπὸ Ξάνθοιο μολόντα,
Τευξέμεν ἱερὸν ἄστυ, καὶ ἐσσομένοισιν ἀγητὸν
Ἀνθρώποις, αὐτὸν δὲ πολυσπερέεσσι βροτοῖσι
Κοιρανέειν· ἐκ τοῦ δὲ γένος μετόπισθεν ἀνάξειν,
Ἄχρις ἐπ' ἀντολίην τε, καὶ ἀκάματον δύσιν ἐλθεῖν·
Καὶ γάρ οἱ θέμις ἐστὶ μετέμμεναι ἀθανάτοισιν,
Οὕνεκα δὴ πάϊς ἐστὶν ἐϋπλοκάμου Ἀφροδίτης·
Καὶ δ' ἄλλως τοῦ δ' ἀνδρὸς ἀποσχώμεσθα χέρειας,
Οὕνεκ' οἱ χρυσοῖο, καὶ ἄλλων ὅσσα πέπασται,
Ἄνδρα σάοι φεύγοντα καὶ ἀλλοδαπὴν ἐπὶ γαῖαν·
Τῶν πάντων προβέβουλεν ἑὸν πατέρ', ἠδὲ καὶ υἷα·
Νὺξ δὲ μιν ἡμῖν ἔφηνε καὶ υἱέα πατρὶ γέροντι
Ἤπιον ἔκπαγλον, καὶ ἀμεμφέα παιδὶ τοκῆα.

Ὣς φάτο· τοὶ δ' ἐπίθοντο, καὶ ὡς θεὸν εἰσοράασκον
Πάντες· ὁ δ' ἐσσυμένως ἐξ ἄστεος οἷο βεβήκει,
Ἧχί ἑ ποιπνύοντα πόδες φέρον· οἱ δ' ἔτι Τροίης
Ἀργεῖοι πτολίεθρον ἐϋκτίμενον διέπερθον.

Καὶ τότε δὴ Μενέλαος ὑπὸ ξίφεϊ στονόεντι
Δηΐφοβον κατέπεφνε, καρηβαρέοντα κιχήσας
Ἀμφ' Ἑλένης λεχέεσσι δυσάμμορον· ἡ δ' ὑπὸ φύζῃ
Κεῦθετ' ἐνὶ μεγάροισιν· ὁ δ' αἵματος ἐκχυμένοιο
Γήθεεν ἀμφὶ φόνῳ· τοῖον δ' ἐπὶ μῦθον ἔειπεν·

Ὦ κύον, ὥς τοι ἔγωγε φόνον στονόεντ' ἐφέηκα
Σήμερον· οὐδέ σε δῖα κιχήσεται ἠριγένεια
Ζωὸν ἔτ' ἐν Τρώεσσι, καὶ εἰ Διὸς εὔχεαι εἶναι
Γαμβρὸς ἐρισμαράγοιο· μέλας δέ σ' ἔλλαβ' ὄλεθρος
Ἡμετέρης ἀλόχοιο παρ' ἡμετέρῃσι δαμέντα
Ἀργαλέως· ὡς εἴθε καὶ ὀλομένοιο πάροιθε
Θυμὸν Ἀλεξάνδροιο κατὰ μόθον ἀντιόωντος
Νοσφισάμην· καί κέν μοι ἐλαφρότερον πέλεν ἄλγος·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη ἵκανεν ὑπὸ ζόφον εὐρώεντα,
Τίσας αἴσιμα πάντα· σὲ δ' οὐκ ἄρ' ἔμελλον ὀνήσειν
Ἡμετέρη παράκοιτις, ἐπεὶ Θέμιν οὔποτ' ἀλιτροὶ
Ἀνέρες ἐξαλέονται ἀκήρατον, οὕνεκ' ἄρ' αὐτοὺς
Εἰσοράᾳ νυκτός τε, καὶ ἤματος· ἀμφὶ δὲ πάντῃ
Ἀνθρώπων ἐπὶ φῦλα διηερίη πεπότηται,
Τινυμένη σὺν Ζηνὶ κακῶν ἐπιίστορας ἔργων·

Ὣς εἰπὼν, δηΐοισιν ἀνηλέα τεῦχεν ὄλεθρον·
Μαίνετο γάρ οἱ θυμὸς, ὑπὸ κραδίην μέγ' ἀέξων,
Ζηλήμων· καὶ πολλὰ περὶ φρεσὶ θαρσαλέῃσι
Τρωσὶ κακὰ φρονέεσκε, τὰ δὴ θεὰ ἐξετέλεσσεν,
Πρέσβα Δίκη· κεῖνοι γὰρ ἀτάσθαλα πρῶτοι ἔρεξαν
Ἀμφ' Ἑλένης, πρῶτοι δὲ καὶ ὅρκια πημήναντο
Σχέτλιοι, ἐκ ποτὲ κεῖνο δ' ἐκ μέλαν αἷμα, καὶ ἱρὰ
Ἀθανάτων ἐλάθοντο, παραιβασίῃσι νόοιο.
Τῷ καί σφιν μετόπισθεν Ἐρινύες ἄλγεα τεῦχον·
Τοὔνεκ' ἄρ' οἱ μὲν ὄλοντο περὶ τεῖχος, οἱ δ' ἀνὰ ἄστυ

Onerariæ, ita ſtrenuus Anchiſæ præclari filius
Vrbem permittens hoſtibus, multo conflagrantem igne,
Filium & patrem ſuum ereptos auferebat.
Cum hunc in latum humerum validis collocaſſet
Manibus, ægra ſenectute grauatum:
Illũ autẽ tenerrima manu apprehẽsũ, & ſtringentẽ pedibus
Terram, ad dira conflictus negotia extimeſcentem, (exigẽte,
E tumultuoſi belli diſcrimine educebat. neceſſitate igitur ſic
Tenellus puer adhærens quaſi pendebat, & lacryma (rum
Per teneras illi genas fundebatur. ipſe interim Æneas caſo-
Cadauerum multa tranſiliebat citis pedibus, & multa in te-

Diuina pie[illegible] protectio.

Inuitus calcabat, Venúſque viæ ductrix erat, nebris,
Nepotem & filium maritúmque ex triſti periculo
Propenſo animo eripiens, ruinantis autem ſub pedibus
Vndique ignis locum dabat, & diſſindebantur circumquaq;
Ardentis Vulcani halitus, & tela hoſtium (flamma
Omnia ad terram irrita cadebant, quæ Achiui
In illum per lacrymoſum hoc prælium coniecerunt.

Et tunc Calchas magna voce ad cohibendum militem ex-
Deſinite in fortis Æneæ caput (clamans:
Stridentia vibrare tela, & perniciales haſtas:
Nam magno eo Deorum conſilio decretum eſt, vt iſte
A Xantho hunc ad latiſſimum Tybrim profectus,
Sacram condat vrbem, etiam poſteris ſtupendam.
Mortalibus, & vt ipſe longè latéque diſperſis gentibus
Imperet, eiúſque exinde progenies regnet,
Donec ad ortũ & occaſum inſuperabilẽ imperij fines exten-
Nam & ipſi fas eſt Deorum conſortio frui. (dat.
Propterea quòd Veneris pulchricomæ natus eſt.
Aliàs etiam ab hoc viro manus noſtras abſtineamus,
Quod auro, & inter alias poſſeſſiones,
Quæcunq; ſeruarint aliquẽ vel in longinquam terram fu-
His ergo omnibus patrem ſuum prætulit & filium, (gientem:
Et nox vna declarauit ipſum parenti ſeni filium
Mitificè pium, & filio parentem inculpatum.

Calchantis [illegible] vt Æneæ parcatur: & [illegible] de regno in Itali[illegible] Vaticinium de imperio Romano.

Sic at illi verò obſequuntur: & vt Deum ſuſpiciunt
Omnes Æneam, qui ſubito ex vrbe ſua exibat.
Quò properantem pedes ferebant, adhuc verò Troiæ
Oppidum munitum Argiui populabantur.

Pietas duplex. Elogium diſtributio.

Tunc etiam Menelaus triſtifico enſe (diſſet
Deiphobum obtruncat, vino ſomnoq; grauatum: cũ deprehẽ-
Infelicem iuxta Helenæ thalamum: hæc autem fuga ſe
Abdiderat in palatio, at ille, cùm ſanguis profunderetur
Cæde gaudebat: atque hæc inſuper verba emittebat.

Deiphob[illegible] in Helenæ lecto [illegible] cæditur. [illegible] typus.

Proh canis! ſic flebilem tibi necem attuli
Hodie, nec alma te Aurora offendet
Amplius viuum inter Troianos: etiamſi Iouis te eſſe prædi-
Tonantis generum, nam atrox te accepit interitus (cas
In lecto coniugis noſtræ cæſum.
Hoſtiliter. O ſi pridem quoque perditum
Alexandrum, ſingulari mecum pugna congreſſum vita
Spoliaſſem, certè animi moleſtia eſſet mihi nunc leuiſſima.

Menelaus [illegible]

Verùm is iam horridas Orci tenebras ſubijt,
Omnibus quæ fato debentur perſolutis, tibi interim non pro-
Mea coniux: quia nunquã Themin ſcelerati (futura erat.
Homines cuſtam effugiunt: propterea quòd illos
Noctu diúque intuetur, & circumquaq;
Ad hominum nationes per aëra volitat,
Cum Ioue malorum facinorum conſcios puniens.

Vindicta diuina ineuitabilis.

Sic fatus, immitẽ hoſtibus exitium patrabat.
Nam ira ſub corde intumeſcens, ac Zelotypia flagrans
Illi furebat, multáque animo intrepido flagrans, (duxit
Troianis mala meditabatur, quæ Dea vſque ad exitũ per-
Veneranda iuſtitia: illi enim primi ſcelera peregerant
Circa Helenam: & primi fœdus violarant
Sceleſti: cùm nigrum illum cruorem & ſacra
Deorũ immortaliũ tranſgreſſione mẽtis obliuioni tradidiſſẽt.
Ideóque Furiæ ipſis poſtea acerbiſſimas pararunt calami-
tates:
Idcirco alij occubuerunt ante mœnia, alij in vrbe.

Adulterij & periurij pœna.

Cùm in cõuiuio apud vxores pulchricomas voluptati operã dabãt,

Menelaus Helenam interfecturus à Venere placatur.

Tandẽ verò Menelaus, in penetralibus adium,
Inuenit vxorem suam, exhorrescentem iram
Animoſi viri, qui legitimè eã duxerat. qui conſpicatus illam
Zelotypiæ impulſu, ad interficiendum properauit.

Amor vincit omnia.

Niſi vim ipſius inhibuiſſet amabilis Venus,
Quæ illi gladium è manibus excuſſit, & impetum repreſſit.
Triſtem enim zelotypiam eius abegit: & in intimo illi
Pectore & oculis dulcem amorem excitauit.
Inſperatus ergo ſtupor eum inuaſit, nec ſuſtinuit,
Vbi illuſtre formæ decus conſpexit, gladium ceruici admouere:

Illecebroſa forma. Simile.

Sed velut aridum in ſyluoſo monte lignum
Stabat immotus, quod neque rapidi Boreæ turbines
Per aëra concitati agitant, neque auſtri.
Ita ille attonitus diu manebat, & debilitatum ipſi robur erat
Coniugis adſpectu, ſtatim igitur omnium memoriam abiecit,
Quæ in maritali eius toro perfidè egerat.

Veneris potentia.

Omnia enim aliena Cypris aboleuit, quæ omnium
Deorum & mortalium hominum mentem edomat.

Men. ſimulans ſe Helenam occiſurum, ab Agenore retrahitur.

Nihilominus tamen rapido de terra enſe rurſus leuato,
In vxorem irruit: ſed ratio ipſi in mente alia
In hac feſtinatione agitabat, & hoc aſtu Achiuos deluſit.
Atq; tunc eum frater, per ſe cupientem deſiſtere cohibuit,
Per blandis multum verbis interpellans.
Metuebat enim, ne omnia ipſis irrita fierent.
Deſiſte nunc Menelae ab ira, non enim decet te
Vxorem legitimam occidere: cuius cauſâ multas
Ærumnas tolerauimus, Priamo exitium machinantes.

Perfidia. Beneficiũ male compenſatum.

Non enim Helena tibi in cauſa eſt, vt tu quidem cenſes,
Sed Paris, Iouis hoſpitalis & menſæ tuæ
Oblitus, ideo vindictam de eo acerbam Deus ſumſit.

Deorum affectio. Miſericordia.

Sic dixit, at ille morem geſſit. Dij autem celebrem Troiam
Atri nubibus obtecti lugent,
Præter Mineruam pulchricomam & Iunonem:

Voluptas ex vindicta. Nullũ gaudium ſincerum.

Quæ magna lætitia animos delibutos habent, vbi vident
Exſcindi inclytam generoſi Priami vrbem,
Veruntamen nec ipſa ingenioſa Pallas
Omnino lacrymarum expers eſt, nam huius in templo

Nefanda libido: & religionis violatio. Aiax Caſſandram in templo ſtuprat.

Validus Oilei filius Caſſandræ vitium offert,
Animo & mente captus, illa igitur ſcelum ei
Poſtea malum immiſit, & ſtupri pœnas de homine ſumſit.
At facinus eius ſceleſtum non adſpexit, ſed pudor ei
Iráque offuſa erant, & oculos truces auertebat
Ad ſublime templũ: infremuit autem cœleſte ſimulachrum,
Et fani ſolum valde contremuit, ille tamen à turpi interim
Scelere non abſiſtebat, quia mentem illi Venus corruperat.

Troiæ conflagratio.

Paſſim autem alibi aliæ ruunt domus
A vertice, & ſiccus puluis fumo commiſcetur,
Ac ſimul grauis fragor increbreſcit, & tum conflagrant tota
Antimachi ædes: & arx munita ardet,
Circa elegans Pergamum, & templum Apollinis,
Sacrúmque Mineruæ templum, & circa aram
Hercei Iouis. *Thalami etiam venuſti cremantur*
Nepotum Priami, & breuiter *tota vrbs in cinerẽ redigitur.*

Varia interitus Troianorum genera.

At Troiani partim ab Argiuûm pube letho dabantur,
Partim à perniciali igni & ſuis ipſorum ædibus oppreſſi:
Vbi illos & fatum triſte & buſtum fuit.
Alij etiam gladiis iugulos transfixerunt,
Flammam cum hoſtibus in veſtibulo conſpicati.
Alij vnà cum natis vxore interemta,
Procubuerunt, immane facinus neceſſitate exequentes.
Et quiſpiam procul ab hoſtibus ſe eſſe exiſtimans,
E flamma alicunde raptim ſublata vrna,
Aqua rem gerere inſtituit: ſed præuertens illum
Argiuûm quiſpiam haſta ferit, & exitio eum mittit
Temeto mentem grauatum, in mediam igitur domum
Collabitur: & inanis propter eum vrna ruit.
Alij per domum fugienti media columna
Incumbit ardens, arduáque ſecum mortem attrahit.

Τερπόμενοι περὶ δαιτὶ, παρ' ἠϋκόμοις ἀλόχοισιν.
Ὀψὲ δὲ δὴ Μενέλαος ἐνὶ μυχάτοισι δόμοιο,
Εὗρεν ἑὴν παράκοιτιν, ὑποτρομέουσαν ὁμοκλὴν
Ἀνδρὸς κουριδίοιο θρασύφρονος· ὅς μιν ἀθρήσας,
Ὥρμαινε κτανέειν, ζηλημοσύνῃσι νόοιο,
Εἰ μή οἱ κατέρυξε βίην ἐρόεσσ' Ἀφροδίτη,
Οὗ ῥά οἱ ἐκ χειρῶν ἔκβαλε ξίφος, ἔσχε δ' ἐρωήν·
Τοῦ γὰρ ζῆλον ἐρεμνὸν ἀπώσατο· καί οἱ ἔνερθεν
Ἡδὺν ἐφ' ἵμερον ὦρσε κατὰ φρενὸς, ἠδὲ καὶ ὄσσων·
Τῷ δ' ἄρα θάμβος ἄελπτον ἐπήλυθεν· οὐδ' ἄρ' ἔτλη,
Κάλλος ἰδὼν ἀρίζηλον, ἐπὶ ξίφος αὐχένι κῦρσαι,
Ἀλλ' ὥσπερ ξύλον αὖον ἐν οὔρεϊ ὑλήεντι
Ἑστήκει, τὸ μὲν οὔτι βορέαο θύελλαι
Ἐσσύμεναι κλονέουσι δι' ἠέρος, οὔτε νότοιο.
Ὣς ὁ ταφὼν, μένε δηρόν· ὑπεκλάσθη δέ οἱ ἀλκὴ,
Δερκομένου παράκοιτιν· ἄφαρ δ' ὅγε λήσατο πάντων
Ὅσσα οἱ ἐν λεχέεσσιν ἀλίτησε κουριδίοισι·
Πάντα γὰρ ἠμάλδυνε θεὰ Κύπρις, ἥπερ ἁπάντων
Ἀθανάτων δάμνησι νόον, θνητῶν τ' ἀνθρώπων·
Ἀλλὰ καὶ ὣς, θοὸν ἀπὸ χθονὸς αὖθις ἀείρας.
Κουριδίῃ ἐπόρουσε ξίφος· δὲ οἱ ἄλλ' ἐνὶ θυμῷ
Ὡρμᾶτ' ἐσσυμένοιο· δόλῳ δ' ἄρ' ἔθελγεν Ἀχαιούς.
Καὶ τότε μιν κατέρυξεν ἀδελφεὸς ἱέμενόν περ,
Μειλιχίοις μάλα πολλὰ παραυδήσας ἐπέεσσι·
Δείδιε γὰρ μὴ δή σφιν ἐτώσια πάντα γένωνται.
Ἴσχεο νῦν Μενέλαε χολούμενος· οὐ γὰρ ἔοικε
Κουριδίην παράκοιτιν ἀναιρέμεν, ἧς πέρι πολλὰ
Ἄλγε' ἀνέτλημεν, Πριάμῳ κακὰ μητιόωντες·
Οὐ γάρ τοι Ἑλένη πέλει αἰτίη, ὡς σύγ' ἔολπας·
Ἀλλὰ παρὰ ξείνοιο Διὸς, καὶ σεῖο τραπέζης
Λησάμενος· τῷ καί μιν ἐν ἄλγεσι τίσατο δαίμων·
Ὣς φάθ', ὁ δ' αἶψ' ἐπίθησε. θεοὶ δ' ἐρικυδέα Τροίην,
Κυανέοις νεφέεσσι καλυψάμενοι, γοάασκον,
Νόσφιν ἐϋπλοκάμου Τριτωνίδος, ἠδὲ καὶ Ἥρης,
Αἳ μέγα κυδιάασκον ἀνὰ φρένας, εὖτ' ἐσίδοντο
Περθόμενον κλυτὸν ἄστυ θεουδέος Πριάμοιο·
Ἀλλ' οὐ μὲν οὐδ' αὐτὴ ἐΰφρων Τριτογένεια
Πάμπαν ἄδακρυς ἔην, ἐπεὶ ῥά οἱ ἔνδοθι νηοῦ
Κασσάνδρην ἤσχυνεν Οϊλέος ὄμβριμος υἱός,
Θυμοῦ τ' ἠδὲ νόοιο βεβλαμμένος, ἡδέ οἱ αἰνὸν
Εἰσοπίσω βάλε πῆμα, καὶ ἀνέρα τίσατο λώβης.
Οὐδέ οἱ ἔργον ἀεικὲς ἐσέδρακεν· ἀλλά οἱ αἰδὼς
Καὶ χόλος ἀμφεχύθη, βλοσυρὰς δ' ἠνέψεν ὀπωπὰς
Νηὸν ἐς ὑψόροφον· περὶ δ' ἔβραχε θεῖον ἄγαλμα,
Καὶ δάπεδον νηοῖο μέγ' ἔτρεμεν· οὐδ' ὅγε λυγρῆς
Λήγεν ἀτασθαλίης, ἐπεί οἱ φρένας ἄασε Κύπρις.
Πάντῃ δ' ἄλλοθεν ἄλλα κατηρείποντο μέλαθρα
Ὑψόθεν· ἀζαλέη δὲ κόνις συνεμίσγετο καπνῷ
Ὦρτο δ' ἄρα κτύπος αἰνός· καίοντο δὲ πάντα *
Ἀντιμάχοιο μέλαθρα· κατῄθετο δ' ἄσπετα ἄκρη
Πέργαμος ἀμφ' ἐρατήν, περὶ θ' ἱερὸν Ἀπόλλωνος,
Νηός τε ζάθεος Τριτωνίδος, ἀμφί τε βωμὸν
Ἑρκείου· θάλαμοι δὲ κατεσμύχοντ' ἐρατεινοὶ
Υἱωνῶν Πριάμοιο, πόλις δ' ἀμαθύνετο πᾶσα.
Τρῶες δ' οἱ μὲν παισὶν ὑπ' Ἀργείων ὀλέκοντο,
Οἱ δ' ὑπ' ἀργαλέου τε πυρὸς, σφετέρων τε μελάθρων,
Ἔνθα σφι καὶ μοῖρα κακὴ, καὶ τύμβος ἐτύχθη.
Ἄλλοι δὲ ξιφέεσσιν ἑὴν διὰ λαιμὸν ἔλασσαν,
Πῦρ' ἅμα δυσμενέεσσιν ὁμῶς θυρέῃσιν ἰδόντες·
Οἳ δ' ἄρ' ὁμῶς τεκέεσσι κατακτείναντες ἄκοιτιν,
Κάππεσον, ἄσχετον ἔργον ἀνὰ [illegible] τελέσαντες ἀνάγκῃ.
Καί ῥά τις οἰόμενος δηΐων ἑκὰς ἔμμεναι αὐτὸν,
Ἐκποθεν Ἡφαίστοιο θοῶς ἀνὰ κάλπιν ἀείρας,
Ὡρμαίνεν τελέεσθαι ἐφ' ὕδατι· τὸν δὲ παραφθὰς
Ἀργείων τις, ἔτυψεν ὑπ' ἔγχει καὶ ὄλεσσε
Θυμὸν ὑπ' ἀκρήτῳ βεβαρημένον· ἤριπε δ' εἴσω
Δώματος· ἀμφὶ δέ οἱ κενεὴ παρεκάππεσε κάλπις·
Ἄλλῳ δ' αὖ φεύγοντι διὰ μεγάροιο, μέση μιν
Ἔμπεσε καιομένη [illegible] δ' ἤγαγεν αἰπὺν ὄλεθρον.

Πολλαὶ

Πολλαὶ δ' αὖτε γυναῖκες ἀνιηρὴν ὑπὸ φύζαν
Ἐξύμεναι, μνήσαντο φίλων ὑπὸ δώμασι παίδων,
Οὓς λίπον ἐν λεχέεσσιν, ἄφαρ δ' ἀνὰ ποσσὶν ἰοῦσαι
Παισὶν ὁμῶς ἀπόλοντο δόμων ἐφύπερθε πεσόντων·
Ἵπποι δ' αὖτε, κύνες τε δι' ἄστεος ἐπτοίηντο,
Φεύγοντες στυγεροῖο πυρὸς μένος· ἀμφὶ δὲ ποσσὶ
Στεῖβον ἀποκταμένους· ζωοῖσι δὲ πῆμα φέροντες,
Αἰν' ἐρήγνυντο· βοὴ δ' ἀμφίαχεν ἄστυ
Καί τις αἰζηοῖο διὰ φλογὸς ἐσσυμένοιο *
Φθεγγομένου τοὺς δ' ἔνδον ἀμείλιχος αἶσα δάμασσεν·
Ἄλλον δ' ἄλλα κέλευθα φέρεν στονόεντος ὀλέθρου·
Φλὸξ δ' ἄρ' ἐς αἰθέρα δῖαν ἀνέσχετο· πέπτατο δ' αἴγλη
Ἄσπετος· ἀμφὶ δὲ φῦλα περικτιόνων ὁρόωντο
Μέχρις ἐπ' Ἰδαίων ὀρέων ὑψηλὰ κάρηνα,
Θρηικίης τε Σάμοιο καὶ ἀγχιάλου Τενέδοιο·
Καί τις ἁλὸς κατὰ βένθος ἔσω νεὸς ἔκφατο μῦθον·
Ἤνυσαν Ἀργεῖοι κρατερόφρονες ἄσπετον ἔργον,
Πολλὰ μάλ' ἀμφ' Ἑλένης ἑλικοβλεφάροιο καμόντες,
Πᾶσα δ' ἄρ' ἡ τὸ πάροιθε πανόλβιος ἐν πυρὶ Τροίη
Καίεται, οὐδὲ θεῶν τις ἐελδομένοισιν ἄμυνεν·
Πάντα γὰρ ἄτρεπτος αἶσα βροτῶν ἐπιδέρκεται ἔργα·
Καὶ τὰ μὲν ἀκλέα πάντα, καὶ οὐκ ἀρίδηλα γεγῶτα,
Κυδήεντα τίθησι, τὰ δ' ὑψόθι μείονα θῆκε·
Πολλάκι δ' ἐξ ἀγαθοῖο πέλει κακὸν, ἐκ δὲ κακοῖο
Ἐσθλὸν, ἀμειβομένοιο πολυτλήτου βιότοιο·
Ὣς ἄρ' ἔφη μερόπων τις, ἀπόπροθεν ἄσπετον αἴγλην
Εἰσορόων· στονόεσσα δ' ἔτ' ἄμφεχε Τρῶας ὀϊζύς.
Ἀργεῖοι δ' ἀνὰ ἄστυ κυδοίμεον, ἠΰτ' ἀῆται
Λάβροι ἀπείρονα πόντον ἐπιστήσωσι κλονέοντες,
Ὁππότ' ἐπ' αἰπεινῇσι δυσαέος Ἀρκτούροιο
Βωμὸς ἐς ἀστερόεντα θυτήριον ἀντέλλῃσιν,
Ἐς νότον ἠερόεντα τετραμμένον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
Πολλαὶ ὑποβρύχιαι νῆες ἀμαλδύνοντ' ἐνὶ πόντῳ
Ὀρνυμένων ἀνέμων· οἷς ἴκελοι υἷες Ἀχαιῶν
Πέρθεον Ἴλιον αἰπύ· τὸ δ' ἐν πυρὶ καίετο πολλῷ.
Εὖτ' ὄρος λασίοισιν ἄδην καταειμένον ὕλαις,
Ἐσσυμένως καίηται ὑπὸ πυρὸς ὀρνυμένοιο
Ἐξ ἀνέμων, δολιχαὶ δὲ περιστενάχουσι κολῶναι,
Τῷ δ' ἄρα λευγαλέως ἐνιτείρεται ἄγρια πάντα,
Ἡφαίστου βίῃ περιστρεφθέντα καθ' ὕλην·
Ὣς Τρῶες κτείνοντο κατὰ πτόλιν· οὐδέ τις αὐτοὺς
Ῥύετ' ἐπουρανίων· περὶ γὰρ αἰνὰ πάντοτε μοῖραι
Μακρὰ πετάσσαντο, τὰ μὴ βροτὸς οὔποτ' ἀλύξει·
Καὶ τότε Δημοφόωντι, μενεπτολέμῳ τ' Ἀκάμαντι
Θησῆος μεγάλοιο δι' ἄστεος ἤντετο μήτηρ,
Καί ῥ' ἐελδομένη· μακάρων δέ τις ἡγεμόνευεν,
Ὅς μιν ἄγεν κείνοισι κατάντιον· ἡ δ' ἀλάλητο
Φεύγουσ' ἐκ πολέμοιο, καὶ ἐκ πυρός· οἱ δ' ἐσιδόντες
Αἴγλῃ ἐν Ἡφαίστοιο δέμας, μέγεθός τε γυναικὸς,
Αὐτὴν ἔμμεν ἔφαντο θεουδέος Πριάμοιο
Ἀντιθέην παράκοιτιν· ἄφαρ δέ οἱ ἐμμεμαῶτες,
Χεῖρας ἐπερρίψαντο, λιλαιόμενοί μιν ἄγεσθαι
Ἐς Δαναούς· ἡ δ' αἰνὸν ἀναστενάχουσα μετηύδα·
Μή νύ με κύδιμα τέκνα φιλοπτολέμων Ἀργείων,
Δήϊον ὡς ἐρύοντες, ἑαῖς ἐπὶ νῆας ἄγεσθε·
Οὐ γὰρ Τρωϊάδων γένος εὔχομαι, ἀλλά μοι ἐσθλὸν
Αἷμα πέλει Δαναῶν μάλ' εὐκλεὲς, οὕνεκα Πιτθεὺς
Γείνατό μ' ἐν Τροιζῆνι· γάμῳ δ' ἐδνώσατο δῖος
Αἰγεύς· ἐκ δ' ἄρ' ἐμεῖο κλυτὸς πάϊς ἔπλετο Θησεύς·
Ἀλλά με πρὸς μεγάλοιο Διὸς, τερπνῶν τε τοκήων,
Εἰ ἐτεὸν Θησῆος ἀμύμονος ἐνθάδ' ἵκοντο
Υἷες ἅμ' Ἀτρείδῃσι, φίλοισι δὲ παισὶ κείνου
Δείξατ' ἐελδομένοισι κατὰ στρατὸν, οὕς περ ὀΐω
Ὑμῖν ὁμήλικας ἔμμεν· ἀναπνεύσει δέ μευ ἦτορ,
Ἢν κείνους ζώοντας ἴδω, καὶ ἀρείονας ἄμφω.
Ὣς φάτο· οἱ δ' αἴοντες ἑοῦ μνήσαντο τοκῆος
Ἀμφ' Ἑλένης ὅσ' ἔρεξε, καὶ ὡς διέπερσαν Ἀφίδνας
Κοῦροι ἐριγδούποιο Διὸς πάρος, ὁππότ' ἄρ' αὐτοὺς
Τυτθοὺς ἀπὸ δηΐου ἀπεκρύψαντο τιθῆναι,

Plurimæ etiam matronæ in fugam mœſtificam
Actæ, memores erant caræ in domo ſobolis
Quam in cunis liquerant. ſubito igitur pedibus regreſſæ
Vna cum natis peribant, ædibus deſuper collapſis.
Equi autem & canes per vrbem conſternati vagabantur,
Horrendi ignis vim fugientes, & pedibus
Calcant cæſos, viuentibus etiam noxam inferentes
Horrendum infremunt: clamórque per vrbem reſonat.
Ac iuuene aliquo, per flammam dum fugit,
Euocante alios, crudele fatum qui intus erant extinxit
Aliúmque alia luctuoſæ mortis via aufert.
Incendium verò in ſublimem aëra tollitur, ac ſplendor inde
Immenſus, finitimorúmque gentes id paſſim vident. (volitat
Ad ardua vſque Idæorum montium cacumina,
Threiciámque Samum Tenedúmque mari cinctam.
Et quiſpiã in maris gurgite nauigans huiuſmodi *verba (edidit*
Difficillimum fortes Argiui opus perfecerunt,
Plurimis laboribus propter Helenam ſpecioſam exantlatis:
Et Troia illa quondam omnibus bonis abundans, tota igni
Conflagrat, nec vllus Deorum, vt optabant, tutatus eſt,
Inſeparabile enim fatũ cuncta mortalium facta intuetur,
Ac omnia quæ ſunt ignobilia & obſcura
Illuſtria facit, & elata in altum humiliora facit.
Sæpe etiam ex bono malum exſiſtit, & ex malo
Bonum, vita laborioſa ſic *vice alternante*
Ita quiſpiã mortaliũ dixit è lõginquo immẽſum fulgorem
Aſpiciens, interim flebilis adhuc calamitas Troianos vndique angebat.
Argiui autẽ per vrbẽ tumultuabãtur, ſicut ventorũ flatus
Validiſsimi vaſtum mare turbant, quando concitantur,
Cum videlicet *è regione ventoſi Arcturi*
In cœlo ſtellato acerra oritur
Ad auſtrum obſcurum conuerſa, circa cuius ortum
Multæ naues ſubmerſæ hauriuntur in mari,
Graſſantibus ventis, his ſimiles Argiuũm nati
Celſum Ilion vaſtabant: quod multo igni cremabatur.
Ac veluti mons, denſis veſtitus ſyluis,
Subito conflagrat igne ſuprà excitato
A ventis, & longe circumfremunt cautes:
In quo omnes feræ miſerè affliguntur
Vulcani æſtu huc illuc agitatæ per ſyluam.
Ita Troes cædebantur in vrbe, nec quiſquam ipſos
Cælitum eripiebat, nam vndique circum eos Parcæ retia
Longa extenderant, quæ nullus homo vnquam effugit.
Et tunc Demophoonti, bellacique Acamanti
Magni Theſei mater in vrbe occurrebat.
Id ſanè exoptans: Deorum verò quiſpiam præibat
Qui hanc obuiam illis duxit. oberrabat enim
E belli & incẽdij diſcrimine fugiens: cùm igitur illi vidiſſent
In Vulcani ſplendore corpus, & magnitudinem fœminæ,
Priami generoſi ipſam eſſe putabant
Eximiam vxorem: ideo ſtatim impetu in eam facto,
Manus iniecerunt, abſtrahere ipſam cupientes
Ad Danaos: illa autem miſerè ingemiſcens ſic eos *affatur.*
Ne quæſo me clari, bellipotentum Argiuorum nati,
Vt hoſtem abſtractam ad naues veſtras ducatis.
Nõ enim Troianorum genus mihi vendico, ſed mihi clarus
Sanguis eſt è Danais & imprimis nobilis, nam Pittheus
Genuit me in Trœzene, matrimonio autem ſibi iũxit diuinus
Ægeus & ex me natus eſt famigeratus Theſeus:
Sed me per magnum Iouem & iucundos parentes,
Si re vera fortis Theſei huc venerunt
Nati cum Atridis, caris illius filiis
Oſtendite, expetẽtibus hoc in exercitu, quos equidẽ arbitror
Vobis ætate pares eſſe: & refocillabitur cor meum,
Si illos viuos & virtute excellentes videro ambos.
Sic ait. illi autẽ ſimulac audierũt, recordati ſũt parẽtis ſui
Quæ feciſſet propter Helenã, & vt Aphidnas populati eſſẽt
Olim Iouis Tonantis filij: cum ipſos
Procul à pugna diſcrimine nutrices abdidiſſent,

Vicinorum querela de Troiæ euerſione & [illegible] inſtabilitate.

Certæ Periodi regnorum & vrbium: & viciſſitudo omnium rerum.

Vaſtatio Troiæ per Græcos.

Æthra Theſei mater à nepotibus agnoſcitur. Mirabilis & inexpectatus euentus.

Æthræ ad nepotes ignotos oratio.

Adhuc paruulos: meminerunt etiam illuſtris
Æthra, quanta perpeſſa eſſet ſub iugo captiuitatis
Vtrumq́; facta ſocrus ſimul & ancilla
Formoſæ Helenæ: cumq́; tacito ſtupore lætabantur.

Demophoontis reſponſio & ſuauiſſimus auiæ complexus. Philoſtorgia

Tandem fortis eam Demophoon id expetentem alloqui-(tur
Tibi equidem gratum Dij votum implent
Hoc ipſo momento, nam vides natos egregij tui filij
Nos, qui te amicis ſublatam manibus
Transferemus ad naues, & in ſacram Græciæ terram
Lubenter ducemus, vbi prius regina eras.
Sic loquentem magni parentis genitrix amplexatur
Manibus circumdans, amplóſque eius humeros oſculatur,
Caput etiam & præcordia hiſpidumq́; mentum.
Similiter & Acamantem ſuauiatur: & lacrymæ ipſis
Flentibus à palpebris deſtillant præ gaudio,

Elegans comparatio.

Vt fit cùm viri inter peregrinos verſantis
Vulgus interitum diſſeminauit, cum liberi alicunde
Domum reuerſum poſtmodo conſpicati
Iucundo fletu excipiunt, & ipſe viciſſim liberorum
In complexu domi lacrymatur, perq́; ædes
Querula vox dulci indulgentium fletui circũquaq́; reſultat.
Ita illis in lacrymas ſolutis ſuauis ploratus excitabatur.

Seruitus quacunque morte grauior generoſis naturis. Laodice viua à tellure abſorbetur.

Et tunc opulenti Priami filiam
Laodicen perhibent ad æthera manus ſuſtuliſſe,
Vota facientem Diis immortalibus, vt terra ipſi
Dehiſceret prius quàm ſeruilia ad opera manũ admoueret.
Quam Deorum aliquis exaudiuit, & extẽplo terram ſubter
Ampliſſimam rupit, quæ Dei voluntate
Eximiam puellam intra cauam voraginem excepit,
Ilio peſſum eunte: cuius cauſa etiam ipſam ferunt

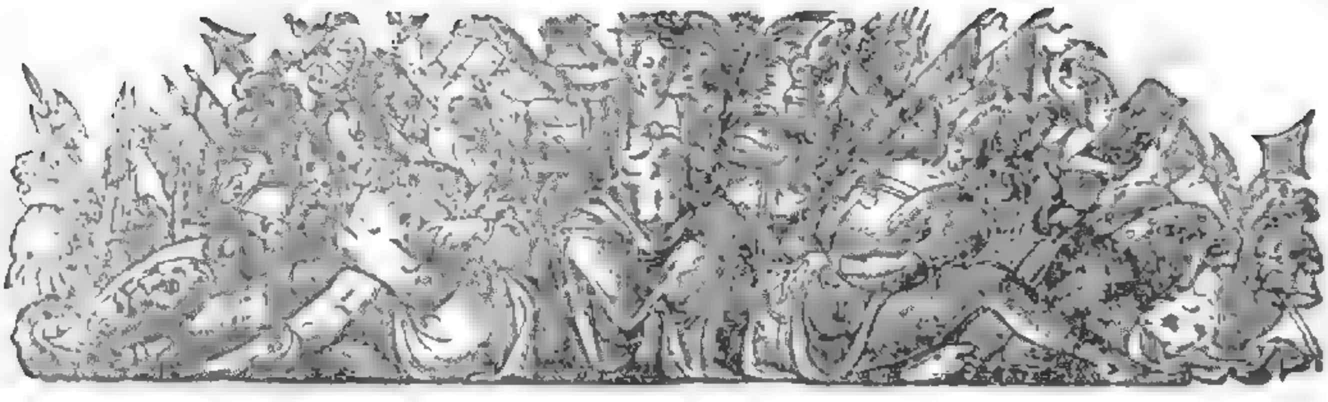
Electra propter excidium Ilion diſparet.

Electram, prolixo peplo veſtitam, corpus ſuum obuelaſſe
Tenebris & nubibus ſubducentem ſe à choro aliarum
Pleiadum, quæ eius ſunt germanæ.
Verùm hæ in conſpectum laborioſis hominibus
Gregatim oriuntur in cœlo: illa autem ſola
Extra viſum perpetuò occultatur, propterea quòd præſtantis eius filij

Fati neceſſitas Stoica.

Dardani vrbs ſacra de culmine decidit, nec ipſe huic
Iupiter ſupremus de cœlo opem tulit, fato enim
Etiam magni Iouis potentia cedit, atqui hoc forte
Sapiens Deorum mens ſubito peregit, aut etiam minimè.
Argiui autem adhuc iram in Troianos ſimulabant.

Νηπιάχους ἔτ' ἐόντας, ἀνεμνήσαντο δ' ἀγαυῆς
Αἴθρης, ὅσσ' ἐμόγησε δορυκτήτῳ ὑπ' ἀνάγκῃ
Αμφοτέρων ἑκυρή τε, καὶ ἀμφίπολος γεγαυῖα
Αντιθέης Ελένης· σὺν δ' ἀμφασίῃ κεχάροντο·
Δημοφόων δέ μιν ὧδε λιλαιομένην προσέειπε·
Σοὶ μὲν δὴ τελέουσι θεοὶ θυμηδὲς ἐέλδωρ
Αὐτίκ' ἐπεὶ ῥα δέδορκας ἀμύμονος υἱέος υἷας
Ημέας, οἵ σε φίλαις συναειράμενοι παλάμῃσιν,
Οἴσομεν ἐς νῆας, καὶ ἐς Ελλάδος ἱερὸν οὖδας
Αξομεν ἀσπασίως, ὅθι περ πάρος ἐμβασίλευες.
Ως φαμένου, μεγάλοιο παιδὸς περιπτύξατο μήτηρ,
Χείρεσιν ἀμφιβαλοῦσα· κύσεν δέ οἱ εὐρέας ὤμους,
Καὶ κεφαλὴν καὶ στέρνα γένειά τε λαχνήεντα·
Ως δ' αὔτως Ακάμαντα κύσεν· περὶ δ' ὄφρυσι δάκρυ
Ηδὺ κατὰ βλεφάρων ἐχεύατο μυρομένοισιν·
Ως δ' ὁπότ' αἰζηοῖο μετ' ἀλλοδαποῖσιν ἐόντος
Λαοὶ φημίξωσι μόρον, τὸν δ' ἔκποθεν υἷες
Υστερον ἀθρήσαντες ἐς οἰκία νοστήσαντα,
Κλαίουσιν μάλα τερπνὸν· ὁ δ' ἔμπαλιν υἱάσι καὶ αὐτὸς
Μύρεται ἐν μεγάροισιν ἐπισμυγερόν, ἀμφὶ δὲ δῶμα
Ηχή τε μυρομένων γοερὴ περιπέπτατ' ἰωή·
Ως τῶν μυρομένων λαρὸς γόος ἀμφιδεδήει.
Καὶ τότε που Πριάμοιο πολυκτεάνοιο θύγατρα,
Λαοδίκην ἐνέπουσιν ἐς αἰθέρα χεῖρας ὀρέξαι,
Εὐχομένην μακάρεσσιν ἀτειρέσιν, ὄφρα ἑ γαῖα
Αμφιχάνῃ, πρὶν χεῖρα βαλεῖν ἐπὶ δούλια ἔργα·
Τῆς δὲ θεῶν τις ἄκουσε, καὶ αὐτίκα γαῖαν ἔνερθεν
Ρῆξεν ἀπειρεσίην· ἡ δ' ἐννεσίῃσι θεοῖο
Κούρην δέξατο δῖαν, ἔσω κοίλοιο βερέθρου,
Ιλίου ὀλλυμένοιο, τῆς εἵνεκά φασι καὶ αὐτὴν
Ηλέκτρην βαθύπεπλον ἑὸν δέμας ἀμφικαλύψαι
Αχλύϊ, καὶ νεφέεσσιν ἀπηχθομένην χορὸν ἄλλων
Πληϊάδων· αἳ δέ οἱ ἀδελφειαὶ γεγάασιν·
Αλλ' αἱ μὲν, μογεροῖσιν ἐπόψιαι ἀνθρώποισιν
Ιλαδὸν ἀντέλλουσιν ἐς οὐρανόν· ἡ δ' ἄρα μούνη
Κεύθεται αἰὲν ἄϊστος, ἐπεί ῥά οἱ υἱέος ἐσθλοῦ
Δαρδάνου ἱερὸν ἄστυ κατήριπεν· οὐδέ οἱ αὐτὸς
Ζεὺς ὕπατος χραίσμησεν ἀπ' αἰθέρος, οὕνεκα μοίραις
Εἴκει καὶ μεγάλοιο Διὸς μένος· ἀλλὰ τὸ μέν που,
Αθανάτων τάχ' ἔρεξεν ἐὺς νόος, ἠὲ καὶ οὐκί·
Αργεῖοι δ' ἔτι θυμὸν ἐπὶ Τρώεσσιν ἔθεντο.

ΚΟΙΝΤΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ
ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΕΣΣΑΡΕΣΚΑΙΔΕΚΑΤΟΝ.

Ὕστατον Ἀργείων νέας ὤλεσε μῆνις Ἀθήνης.

COINTI SMYRNÆI
DERELICTORVM
LIBER XIIII.

In poſtremo, Argiuûm naues ira Mineruæ ſubmerſit.

Καὶ τότ' ἀπ' ὠκεανοῖο θεὰ χρυσόθρονος Ἠὼς
Οὐρανὸν εἰσανόρουσε· χάος δ' ὑπεδέξατο νύκτα·
Οἱ δὲ βίῃ, Τροίην κατὰ ἄκρης δῃώσαντες
Ἀργεῖοι, καὶ κτῆσιν ἀπείρονα ληίσσαντο,
Χειμάρροις ποταμοῖσιν ἐοικότες, οἵ τε φέρονται
Ἐξ ὀρέων καναχηδὸν ὀρινομένου ὑετοῖο,
Πολλὰ δὲ δένδρεα μακρὰ, καὶ ὁππόσα φύετ' ὄρεσφιν
Αὐτοῖς σὺν πρηῶσιν ἐπὶ φορέουσι θαλάσσης,
Ὣς Δαναοὶ πέρσαντες ὑπαὶ πυρὶ Τρώϊον ἄστυ,
Κτήματα πάντα φέρεσκον ἐυσσέλμους ἐπὶ νῆας.
Σὺν δ' ἄρα Τρῳάδας κατάγεσκον ἄλλοθεν ἄλλας.
Τὰς μὲν ἔτ' ἀδμήτας, καὶ νήιδας εἰς γάμοιο,
Τὰς δ' ἄρ' ὑπ' αἰζηοῖσι νέον φιλότητι δαμείσας·
Ἄλλας δ' αὖ πολιοπλοκάμους· ἑτέρας δ' ἄρ' ἐκείνων
Ὁπλοτέρας, ὧν παῖδας ἀπειρύσαντ' ἀπὸ μαζῶν,
Ὕστατον χείλεσσι γλάγος ἐσμαιομένοντας·
Τοῖσιν δ' ἦ Μενέλαος ἐνὶ μέσσοισι καὶ αὐτὸς
Ἦγεν ἑὴν παράκοιτιν, ἀπ' ἄστεος αἰθομένοιο,
Ἐξανύσας μέγα ἔργον. ἔχεν δὲ ἑ χάρμα, καὶ αἰδὼς
Κασσάνδρην δ' ἄγε δῖαν ἐυμμελίης Ἀγαμέμνων·
Ἀνδρομάχην δ' Ἀχιλῆος ἐὺς πάϊς· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Ἕλκε βίῃ Ἑκάβην· τῆς δ' ἀθρόα δάκρυ' ἀπ' ὄσσων,
Πίδακος ὣς, ἐχέοντο· περιτρομέεσκε δὲ γυῖα,
Καὶ κραδίη δείδοικτο φόβῳ· διεδήλετο δὲ χαίτας
Κρατὸς ἐκ πολιοῖο· τέφρη δ' ἐπιπέπλατο πολλή.
Τήν που ἀπ' ἐσχαρεῶνος ἄδην κατεχεύατο χερσὶν,
Ὀλλυμένου Πριάμοιο, καὶ ἄστεος αἰθομένοιο·
Καί ῥα μέγα στενάχιζεν, ἀμφὶ ἑ δούλειον ἦμαρ
Μάρψεν ἀεκαζομένην· ἕτερος δ' ἑτέρην γοόωσαν
Ἦγε Τρῳιάδων σφετέρας ἐπὶ νῆας ἀνάγκῃ·
Αἱ δ' ἀδινὸν γοόωσαι, ἀνίαχον ἄλλοθεν ἄλλαι,
Νηπιάχοις ἅμα παισὶ κινύμεναι μάλα λυγρῶς·
Ὡς δ' ὁπότ' ἀργιόδουσιν ὁμῶς σὺν νήπια τέκνα
Σταθμοῦ ἀπὸ προτέροιο ποτὶ σταθμὸν ἄλλον ἄγωσι,
Ἀνέρες, ἐρχομένου ὑπὸ χείματι, ταὶ δ' ἀλεγεινὸν
Μίγδα περιτρύζουσι διηνεκὲς ἀλλήλοισιν,
Ὣς Τρῳαὶ Δαναοῖσιν ὑπεστενάχοντο δαμεῖσαι·
Ἴσην δ' αὖ καὶ ἄνασσα, καὶ ἡ δμωὴ, φέρεν ἀνάγκην
Ἀλλ' οὐ μὰν Ἑλένην γόος ἄμπεχεν, ἀλλά οἱ αἰδὼς

ATQVE tunc ab Oceano Aurora, aurea ſelle inſidens Dea,
In cœlum euecta eſt, & chaos noctem excepit.
Summa autem vi munitam Troiam hoſtiliter vaſtarunt — Troiæ direptio.
Argiui, immenſáſque opes exſpoliarunt,
Torrentibus hyeme collectis ſimiles, qui præcipitantur
De montibus cum fremitu, pluuia ingruente.
Multáſque arbores, & alia quæ in montibus naſcuntur,
Unà cum ipſis verticibus in mare auferunt.
Sic Danai igni vaſtata vrbe Troiana,
Opes vniuerſas aſportant ad veloces naues.
Vnáque Troades hinc illinc abigunt:
Partim adhuc innuptas, coniugij ſui expertes, — Captiuarũ abductio.
Partim nuper à iuuenibus amore ſubiugatas,
Nonnullas etiam incano obſitas capillo: aliáſque illis
Florentiores: à quarum vberibus infantes abſtraxerant,
Ultimum labiis ſuis lac appetentes.
In medio horum etiam ipſe Menelaus
Ab vrbe ardente vxorem ſuam ducebat,
Opus ingens exſecutus gaudiúmque & pudor eum tenebat.
Caſſandrã autem fatìcanam abducebat fortis Agamemnon;
Andromacham verò generoſus Achillis filius, at Vlyſſes
Vi Hecabam trahebat: cuius larga ex oculis lacryma
Vt ex fonte promanabãt, mẽbraq́; tremore concutiebantur;
Adhuc cor metu trepidabat, euulſerat autem ſibi comas
A cano vertice multúmque cineris circumuolabat,
Quem à foco alicubi copioſè manibus infuderat,
Priamo intereunte, & vrbe conflagrante.
Et valde ingemuit, quòd ſeruilis conditio occupaſſet eam
Fruſtra reluctantem, alius itaque aliam plorantem
Troadum vi ad naues ſuas abducebat.
Quæ vbertim eiulantes aliæ alibi vociferabantur.
Cum teneris natis miſerum in modum queritantes. — Queritatiõ per ſimile.
Ceu fit cùm teneros fœtus vnà cum ſcrofis albidentibus,
A priori ſtabulo ad aliam ſtationem agunt.
Ruſtici propter hyemem ingruentem, illi igitur triſtem
Edunt grunnitum promiſcuè inter ſe & continenter.
Ita & Troianæ à Græcis captæ ingemiſcebant.
Æqualem verò & Domina & ſerua tunc neceſſitatem tolerabant. — Helenæ pudor & mœſtitia.
Helenam tamen luctus non detinebat ſed pudor ipſius

Nigros inſederat ocellos, & deſuper ipſi
Pulchras rubore malas ſuffuderat: intus autem cor eius
Varia in pectore verſabat: ne ipſam delatam
Nigras ad naues, crudelem in modum tractarent Græci.
Ideo trepida caro concutiebatur pectore.
Et calyptra supernè caput obuelata

Adulterij turpitudo. Veneris adulterium.

Veſtigia mariti ſui procedentis ſequebatur,
Purpureas habens pudore genas, non ſecus ac Cypris,
Cùm eam cœlites in Martis brachiis
Palàm viderunt torum ſuum dehoneſtantem,
In denſis periti Vulcani nexibus,
In quibus iacebat corde dolens, & reuerens
Genus Deorum turmatim congregatorum, ipſumque
Vulcanum: graue enim eſt in oculis mariti
Apertè deprehendi in turpitudine, matronis.
Hanc corpore & integro pudore Helena repræſentans,
Vnà cum Troadibus bello captis, etiam ipſa abibat

Græcorum reuerentia erga Helenam: & lætitia, per comp.

Ad claſſē Argiuū remigio inſtructam & circũquaq; homines
Stupore percellebantur cùm viderent mulieris inculpatæ
Splendorem & formam amabilem, nec vllus ſuſtinebat
Illam vel tectè ſaltem maledictis inceſſere,
Nedum apertè. ſed Deæ inſtar eam contemplabantur
Cum voluptate, nam prout omnes concupierant, in conſpectum tandem venerat.
Vt cùm errantibus per mare inexhauſtum
Patria ſua poſt longum tempus exoptantibus apparuerit,
Hi tum ex mari tum ex morte elapſi
Patriæ manus tendunt ingenti animum lætitia perfuſi.
Ita vniuerſi lætabantur Danai, non enim amplius eis
In mentem venit acerbi laboris & belli.
Talem enim Venus mentem omnium effecerat,

Xanthi mœror ob Troiam, per ſimile.

Dum formoſæ Helenæ gratificatur, & Ioui patri.
Tum demum vt caram ſibi vrbem exciſam vidit
Xanthus cruentum adhuc conflictum ſpirans,
Lugebat cum Nymphis, quòd calamitas Troiæ incubuiſſet
Alicunde, Priamique vrbem deleuiſſet.
Sicut vbi matureſcentem ſegetem opprimens grando
Minutatim diſſecat omneſque decutit ſpicas
Violento impetu, & culmus humi ſternitur
Inanis, fructu ad terram excuſſo ac pereunte

Græcorum ouatio per comp.

Miſerabiliter: vnde triſtis & ingens exſiſtit luctus patrifamiliâs.
Ita etiam Xanthi mentem dolor obruebat,
Ilio deſolato, perpetuáque illum triſtitia obtinebat,
Quamuis Deum; longáque ingemuit Ida paſſim,
Atque Simois, & procul omnes luxêre ſpeluncæ
Idææ, Priami vrbem deplorantes.
Græci autem ad naues effuſa cum lætitia ſe recipiebant,
Strenuum glorioſæ victoriæ robur celebrantes,
Quandoq; cœleſte etiam Deorũ immortalium genus, & ſuũ ipſorum
Animũ intrepidũ, denique immortale Epei machinamentũ.
Et cantus per æthera vſque penetrabat veluti graculorum
Infinitus clangor quando dies ſerenus venerit
Poſt rigidam hyemem, & tranquillus eſt æther.

Deorum contraria affectio.

Ita Græcis apud naues intimo corde lætantibus,
Dij in cœlo voluptate afficiebantur, qui adiutores
Fuerant ex animo bellicoſorum Argiuum:
Alij contrà indignabantur qui Troianorum partes fouerant,
Cùm viderent Priami vrbem conflagrare.
Nec tamen præter fatum quamuis cuperent, opem ferre
Valebant: quandoquidem nec Saturnius ipſe obſiſtente fato,

Deus Ethnicorũ fato ſubiectus. Sacrificia & Heroum bene meritorum celebratio. Gratia erga Deum & homines benemeritos.

Parcam facilè depellere poteſt, qui tamen omnes præſtat
Deos generis dignitate, nam ex Ioue omnia exſiſtunt.
Cæterum Argiui multa boum femora aris impoſita
Comburebant vnà cum fiſſis lignis, & circumeuntes altaria
Dulce merum libabant ſuper incenſas hoſtias,
Gratias Diis agentes quòd arduo operi finem impoſuiſſent.
Multis etiam laudibus in hilari conuiuio cohoneſtabant
Omnes, quos ligneus equus armatos ſuſceperat.
Inprimis admirationi ipſis erat Sino inclytus, quòd ſuſtinuiſſet
Triſtiſſimam hoſtium mutilationem, ideo omnes illum

Ὄμμασι κυανέοισιν ἐρίζανε, καί οἱ ὕπερθεν
Καλὰς ἀμφερύθηνε παρειάδας. ἐν δέ οἱ ἦτορ
Ἄσπετα πορφύρεσκε κατὰ φρένα, μή ἑ κιοῦσαν
Κυανέας ἐπὶ νῆας, ἀεικίσσωνται Ἀχαιοί·
Τοὔνεχ' ὑποτρομέουσα, φίλῳ περιπάλλετο θυμῷ·
Καί ῥα, καλυψαμένη κεφαλὴν ὑπένερθε καλύπτρῃ,
Ἕσπετο νισσομένοιο κατ' ἴχνιον ἀνδρὸς ἑοῖο,
Αἰδοῖ πορφύρουσα παρήϊον, ἠΰτε Κύπρις
Εὖτέ μιν οὐρανίωνες ἐν ἀγκοίνῃσιν Ἄρηος
Ἀμφαδὸν εἰσενόησαν, ἑὸν λέχος αἰσχύνουσαν,
Δεσμοῖς ἐν θαμινοῖσι δαήμονος Ἡφαίστοιο,
Τοῖς ἔνι κεῖτ' ἀχέουσα φρεσίν, αἰδομένη τε
Ἰλαδὸν ἠγερθέντων μακάρων γένος, ἠδὲ καὶ αὐτὸν
Ἥφαιστον· δεινὸν γὰρ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἀκοίτας
Ἀμφαδὸν εἰσοράασθαι ἐπ' αἴσχεϊ θηλυτέρῃσι·
Τῇ Ἑλένη ἐϊκυῖα δέμας, καὶ ἀκήρατον αἰδῶ,
Ἤϊε σὺν Τρῳῇσι δορυκτήτοισιν, ἐς αὐτὰς
Νῆας ἐπ' Ἀργείων εὐηρέας. ἀμφὶ δὲ λαοὶ
Θάμβεον, ἀθρήσαντες ἀμωμήτοιο γυναικὸς
Ἀγλαΐην, καὶ κάλλος ἐπήρατον· οὐδέ τις ἔτλη
Κείνην οὔτε κρυφηδὸν ἐπεσβολίῃσι χαλέψαι,
Οὔτ' οὖν ἀμφαδίην, ἀλλ' ὡς θεὸν εἰσορόωντο
Ἀσπασίως· πᾶσιν γὰρ ἐελδομένοισι φαάνθη·
Ὡς δ' ὅτ' ἀλωομένοισι διὰ ἀκαμάτοιο θαλάσσης
Πατρὶς ἐὴ μετὰ δηρὸν ἐπευχομένοισι φανείη.
Οἱ δὲ καὶ ἐκ πόντοιο, καὶ ἐκ θανάτοιο φυγόντες,
Πάτρῃ χεῖρ' ὀρέγουσι γεγηθότες ἄσπετα θυμῷ.
Ὣς Δαναοὶ περὶ πάντες ἐγήθεον· οὐ γὰρ ἔτ' αὐτοῖς
Μνῆστις ἔην καμάτοιο δυσαλγέος, οὐδὲ κυδοιμοῦ·
Τοῖον γὰρ Κυθέρεια νόον ποιήσατο πάντων,
Ἦρα φέρουσ' Ἑλένῃ ἑλικώπιδι, καὶ Διῒ πατρί.
Καὶ τότ' ἄρ' εἰσενόησε φίλον δεδαϊγμένον ἄστυ
Ξάνθος ἔθ' αἱματόεντος ἀναπνείων ὀρυμαγδοῦ,
Μύρετο σὺν Νύμφαισιν, ἐπεὶ κακὸν ἔμπεσε Τροίῃ
Ἔκποθεν, καὶ Πριάμοιο κατημάλδυνε πόληα.
Ὡς δ' ὅτε λήϊον αὖον ἐπιβρίσασα χάλαζα
Τυτθὰ διατμήξῃ, στάχυας δ' ἀπὸ πάντας ἀμέρσῃ
Ῥιπῇ ὑπ' ἀργαλέῃ, καλάμη δ' ἄρα χεύατ' ἔραζε
Μαψιδίη, καρποῖο κατ' οὔδεος ὀλλυμένοιο
Ἀργαλέως, ὀλοὸν δὲ πέλει μέγα πένθος ἄνακτι·
Ὣς ἄρα καὶ Ξάνθοιο περὶ φρένας ἤλυθεν ἄχος,
Ἰλίου οἰωθέντος· ἔχεν δέ μιν αἰὲν ὀϊζύς,
Ἀθανάτου περ ἐόντος. μακρὸν δ' ἀμφέστενεν Ἴδη,
Καὶ Σιμόεις· μύροντο δ' ἀπόπροθι πάντες ἔναυλοι
Ἰδαῖοι, Πριάμοιο πόλιν περικωκύοντες.
Ἀργεῖοι δ' ἐπὶ νῆας ἴσαν μέγα καγχαλόωντες.
Μέλποντες νίκης ἐρικυδέος ὄμβριμον ἀλκήν·
Ἄλλοτε δὲ ζαθέων μακάρων γένος, ἠδὲ καὶ αὐτῶν
Θυμὸν τλήμονα, καὶ ἄφθιτον ἔργον Ἐπειοῦ·
Μολπὴ δ' οὐρανὸν ἷκε δι' αἰθέρος, εὖτε κολοιῶν
Κλαγγὴ ἀπειρεσίη, ὁπότ' εὔδιον ἦμαρ ἵκωνται
Χείματος ἐξ ὀλοοῖο, πέλει δ' ἄρα νήνεμος αἰθήρ·
Ὣς τῶν παρ νήεσσι μέγ' ἔνδοθι γηθόμενον κῆρ
Ἀθάνατοι τέρποντο κατ' οὐρανὸν, ὅσσοι ἀρωγοὶ
Ἐκ θυμοῖο πέλοντο φιλοπτολέμων Ἀργείων·
Ἄλλοι δ' αὖ χαλέπαινον, ὅσοι Τρώεσσιν ἄμυνον,
Δερκόμενοι Πριάμοιο καταιθόμενον πτολίεθρον.
Ἀλλ' οὐ μὰν ὑπὲρ αἶσαν, ἐελδόμενοί περ, ἀμύνειν
Ἔσθενον· οὐδὲ γὰρ αὐτὸς ὑπὲρ μόρον οὐδὲ Κρονίων
Ῥηϊδίως δύνατ' αἶσαν ἀπωσέμεν, ὃς περὶ πάντων
Ἀθανάτων γένος ἐστί, Διὸς δ' ἐκ πάντα πέλονται.
Ἀργεῖοι δ' ἄρα πολλὰ βοῶν ἐπὶ μηρία θέντες,
Καῖον ὁμῶς σχίζῃσι· καὶ ἐσσύμενοι περὶ βωμοὺς
Λείβεσκον μέθυ λαρὸν ἐπ' αἰθομένῃσι θυηλαῖς,
Ἦρα θεοῖσι φέροντες. ἐπεὶ μέγα ἤνυσαν ἔργον·
Πολλὰ δ' ἐν εἰλαπίνῃ θυμηδέϊ κυδαίνεσκον
Πάντας, ὅσους ὑπεδέξατο σὺν ἔντεσι δούρειος ἵππος·
Θαύμαζον Σίνωνα περικλυτὸν, οὕνεχ' ὑπέστη
Λώβην δυσμενέων πολυκηδέα· καί ῥά ἑ πάντες

Μολπῇ

Μολπῇ καὶ γεράεσσιν ἀπειρεσίοισι τίεσκον
Αἰὲν· ὁ δ' ἐνὶ φρεσὶν ᾗσιν ἰανθεὶς τλήμονι θυμῷ
Νίκῃ ἐπ' Ἀργείων, σφετέρῃ δ' οὐκ ἄχνυτο λώβῃ.
Ἀνέρι γὰρ πινυτῷ καὶ ἐπίφρονι πολλὸν ἄμεινον
Κῦδος καὶ χρυσοῖο, καὶ ὄλβου ἠδὲ καὶ ἄλλων
Ἐσθλῶν ὁππόσα ἐστὶ, καὶ ἔσσεται ἀνθρώποισιν.
Οἳ δ' ἄρα πὰρ νήεσσιν ἀταρβέα θυμὸν ἔχοντες,
Δόρπεον ἀλλήλοισι διηνεκέως ἐνέποντες,
Ἠνύσαμεν πολέμοιο μακρὸν τέλος· ἠράμεθ' εὐρὺ
Κῦδος, ὁμῶς δηΐοισι μέγα πτολίεθρον ἑλόντες·
Ἀλλὰ Ζεῦ καὶ νόστον ἐελδομένοις κατάνευσον·
Ὣς ἔφαν, ἀλλ' οὐ πᾶσι πατὴρ ἐπὶ νόστον ἔνευσεν·
Τοῖς δέ τις ἐν μέσσοισιν ἐπιστάμενος· οὐ γὰρ ἔτ' αὐτοῖς
Δεῖμα πέλεν πολέμοιο δυσηχέος· ἀλλ' ἐπὶ ἔργα
Εὐνομίης ἐτρέποντο, καὶ εὐφροσύνης ἐρατεινῆς·
Ὃς δή τοι πρώτιστα μὲν ἐελδομένοισιν ἄειδε
Λαοὶ ὅπως συνάγερθεν ἐς Αὐλίδος ἱερὸν οὖδας,
Ἠδ' ὡς Πηλείδαο μέγα σθένος ἀκαμάτοιο
Δώδεκα μὲν κατὰ πόντον ἰὼν διέπερσε πόληας,
Ἕνδεκα καὶ αὖ κατὰ γαῖαν ἀπείριτον, ὅσσα τ' ἔρεξε
Τήλεφον ἀμφὶς ἄνακτα καὶ ὄμβριμον Ἠετίωνα·
Ὡς Κύκνον κατέπεφνεν ὑπέρβιον, ἠδ' ὅσ' Ἀχαιοὶ
Μαρνάμενοι κατὰ μῆνιν Ἀχιλλέος, ἔργα κάμοντο·
Ἕκτορα δ' ὡς εἴρυσσεν ἑῆς περὶ τείχεα πάτρης.
Ὥς θ' ἕλε Πενθεσίλειαν ἀνὰ μόθον, ὥς τ' ἐδάμασσεν
Υἱέα Τιθωνοῖο· καὶ ὡς κτάνε καρτερὸς Αἴας
Γλαῦκον ἐϋμμελίην, ἠδ' ὡς ἐρικυδέα φῶτα
Εὐρύπυλον κατέπεφνε θοοῦ πάϊς Αἰακίδαο.
Ὥς τε Πάριν δαμάσαντο Φιλοκτήταο βέλεμνα·
Ἠδ' ὁππόσοι δολόεντος ἐσήλυθον ἔνδοθεν ἵππου
Ἀνέρες, ὥς τε πόληα θεουδέος Πριάμοιο
Πέρσαντες, δαίνυντο κακῶν ἀπὸ νόσφι κυδοιμοῦ·
Ἄλλη δ' ἄλλος ἄειδεν, ὅ,τι φρεσὶν ᾗσι μενοίνα·
Ἀλλ' ὅτε δαινυμένοισι μέσον περιτέλλετο νυκτὸς,
Δὴ τότε που δόρποιο, καὶ ἀκρήτοιο ποτοῖο
Παυσάμενοι, λαθικηδέα κοῖτον ἕλοντο *
Χθιζὸν γὰρ καμάτοιο μένος κατεδάπτετο πάντας
Τῷ καὶ παννύχιοι λελιημένοι εἰλαπινάζειν
Παῦσαν θ' οὕνεκεν ὕπνος ἄδην ἀέκοντας ἔρυκεν·
Ἄλλη δ' ἄλλος ἴαυεν· ὁ δ' ἐν κλισίῃσιν ἑῇσιν
Ἀτρείδης ὀάριζε μετ' εὐκόμοιο γυναικός·
Οὐ γάρ πω κείνοισιν ἐπ' ὄμμασιν ὕπνος ἔπιπτεν,
Ἀλλὰ Κύπρις πεπότητο περὶ φρένας, ὄφρα παλαιοῦ
Λέκτρου ἐπιμνήσαιντο, ἄχος δ' ἀπὸ νόσφι βάλοιντο.
Πρώτη δ' αὖθ' Ἑλένη τοῖον ποτὶ μῦθον ἔειπε·
Μή νύ μοι ὦ Μενέλαε χόλον ποτὶ βάλλεο θυμῷ·
Οὐ γὰρ ἐγὼν ἐθέλουσα λίπον σέο δώματα, καὶ εὐνὴν
Ἀλλά μ' Ἀλεξάνδροιο βίη, καὶ Τρώιοι υἷες,
Σεῦ ἀπὸ νόσφιν ἐόντος, ἀνηρείψαντο κιόντες·
Καί με μενοινῶσαν ὀϊζυρῶς ἀπολέσθαι *
Ἢ βρόχῳ ἀργαλέῳ, ἠὲ καὶ ξίφει στονόεντι.
Εἶργον ἐνὶ μεγάροισι, παρηγορέοντες ἔπεσσι
Σεῦ εἵνεκ' ἀχνυμένην, καὶ τηλυγέτοιο θυγατρός·
Τῆς νῦν, πρός τε γάμου πολυγηθέος, ἠδὲ σεῦ αὐτοῦ,
Λίσσομαι, ἀμφ' ἐμέθεν στυγερῆς λελαθέσθαι ἀνίης·
Ὣς φαμένην, προσέειπε πύκα φρονέων Μενέλαος·
Μή τέ τι νῦν μέμνησ' ἀλλ' ἐγκευθ' ἄλγεα θυμῷ λείπεις·
Ἀλλὰ τὰ μέν που πάντα μέλας δόμος ἐντὸς ἐέργοι
Λήθης· οὐ γάρ ἔοικε κακῶν μεμνῆσθαι ἔτ' ἔργων·
Ὣς φάτο· τὴν δ' ἕλε χάρμα, δέος δ' ἐξέσσυτο θυμοῦ·
Ἔλπετο γὰρ παύσεσθαι ἀνιηροῖο χόλοιο
Ὃν πόσιν· ἀμφὶ δέ μιν βάλε πήχεε· καί μιν ἀπ' ἄμφω
Δάκρυ κατὰ βλεφάρων κλείβετο ἡδὺ γοώντων·
Ἀσπασίως δ' ἄρα τώγε παρ' ἀλλήλοισι κλιθέντε,
Σφωϊτέρου κατὰ θυμὸν ἀνεμνήσαντο γάμοιο·
Ὡς δ' ὅτε που κισσός τε καὶ ἄμπελος ἀμφιβάλλονται
Ἀλλήλοις περὶ πρέμνα, τὰ δ' οὔποτε ἐς ἀνέμοιο
Σφῶν ἀπὸ νόσφι βαλέσθαι ἐπισθένει, ὣς ἄρα τώγε
Ἀλλήλοις συνέχυντο, λιλαιόμενοι φιλότητος·

Carmine & innumeris premiis honorabant *(debatur*
Perpetuo, is verò tolerantē in pectore animū lætitia perfun-
Propter Argiuā victoriā, nec ægrè ferebat ſui mutilationem,
Viro enim gnaro & prudenti multo præſtantior eſt
Gloria auro, & fundis atque aliis
Bonis, quæ ſunt & erunt hominibus.

Gloria ſummum virtutis præmium.

Græci itaque apud naues, animum intrepidum habentes,
Conuiuabantur, hæc continuò inter ſe memorantes,
Impoſuimus tandem ſerū bello finem. et amplam retulimus
Gloriam, magnifica vrbe vnà cum hoſtibus expugnata.
Iam reditum etiam exoptantibus Iupiter nutu tuo cōfirma.

Epulum & rerum hoſtibus bello geſtarum decantatio.

Sic loquebantur: at non omnibus Iupiter reditum annuebat.
*Horum autem in medio quiſpiam citharam pulſare doctus**
Diuturni belli exitum canit: non enim amplius illis
Metus ſuberat turbulenti belli. ſed ad opera
Æquitatis & lætitiæ amabilis ſe conuertebant.

* ἀείδει.
Prematuram ſecuritas.

Is itaque principio deſiderantibus canebat:
Quo pacto exercitus ad ſacrum Aulidis ſolum coiuerit:
Deinde quomodo acris infatigabilis Pelidæ vis
Per inſulas maris graſſans, XII. vrbes euerterit,
Et XI. in vaſta continente: quæq; patrarit
Circa regem Telephum & ſtrenuum Eetionem:
Vt Cycnum prævalidum neci dederit: tum quas Achiui
Res gerentes pertulerint ob commotam Achillis iram.
Vtq; Hectorem circa patriæ ipſius mœnia raptarit.
Vt Penthesileam in conflictu ſubegerit & proſtrauerit
Natum Tithoni, ac ſicut fortis Aiax interemerit
Glaucum bellacem: & quemadmodum illuſtrem virum
Eurypylum ſtrenui Æacidæ filius ſuſtulerit:
Quomodo Parin necarint ſagittæ Philoctetæ.
Tandem quot ingreſſi ſint equum doloſum
Heroës: & quòd generoſi Priami
Vrbe ſolo æquata nunc extra tumultus conuiuarentur:
Et alibi alius canebat quod animo ſuo voluebat.
Poſtquam verò conuiuantibus medium noctis ingruebat,
Tandem cœnæ & meracæ compotationi
Fine impoſito, ſecuram ſomni quietem ceperunt.
Pridiana enim labores moleſtia omnes exhauſerat.
Idcirco licet per totam noctem conuiuium extēdere cuperēt.
Deſinebant tamen quod ſomnus quamlibet inuitos valde
Alibi itaq; alius decubuit, in papilione verò ſuo grauabat.
Atrides cum formoſa vxore confabulabatur.
Nondum enim in horum oculis ſomnus inciderat:
Sed Venus animis obuerſabatur: vt priſtini
Thori memores eſſent: & mœrorem procul abiicerent.

Helena in gratiam redit cū Menelao, & mutuum cōplexum.

Prior itaque Helena his maritum verbis compellat.
Ne quæſo iram mihi animo fixam geras, mi Menelaë.
Non enim ego volens domum lectumque tuum reliqui:
Sed me Alexandri violentia Troiana ſoboles,
Te procul abſente, ſine profecto abripuerant.
Et me funeſtè vitam illico abrumpere properantem,
Aut fœdo laqueo, aut triſtifico enſe,
Domi cohibuerunt blandis demulcentes verbis.
Tua & vnicæ filiæ cauſa me afflictantem.
Perquam te coniugiumque noſtrum lætabile ac teipſum
Obſecro, vt omnē moleſtiā propter me conceptā expellares.
Ita loquentem affatur prudens Menelaus.

Excuſatio & deprecatio.

Ne amplius horū refrices memoriā. ſed cōprimamus animo
Atque hæc omnia atra in ſe coërceat domus *(dolores.*
Obliuionis, non enim rerum perperam geſtarum meminiſſe
amplius decet.

Manſuetudo. Condonatio.

Sic ait. illam itaq; gaudium corripit metuſq; ex animo fugit.
Sperabat enim finem moleſtæ iræ facturum
Maritum ſuum, ideo brachia ei circumdat, & vtrique
Lacrymæ è palpebris deſtillant amanter flentibus.
Ac perlubenter in mutuos complexus effuſi,
Ex animi ſententia memores erant coniugij ſui.
Ac velut hedera & vitis conſtringunt
Se mutuo ramuſculorum nexu, quos nulla vnquam vis venti
A ſe diuellere poteſt: ita & iſti duo *(tudinem:*
In amplexu mutuo hærebant, coniugalem appetentes cōſue-

Similes

Achillis anima Neopt. apparens, ad ſacrificium depoſcit Polyxenā, & ſalutaribus eum præceptis inſtruit. Sapientiſs. de virtute colenda Gnomæ. Moderatio luctus. Fortitudo. Docilitas. Cultura præſtantiū virorum. Studium virtutum bonorum. Virtutis difficultas. Sedulitas. Moderatio in vtraque fortuna. [illegible] Mortalitatis conſideratio. Hominum fragilitas. Victima Polyxena. [illegible]

Cæterùm cùm & ipſos placidus inuaſiſſet ſomnus:
Ibi ſtrenua diuini Achillis anima
Supra caput filij ſui aſtitit, qualis erat
Cum adhuc viueret, vbi Troianis dolori & Achiuis gaudio (erat:
Oſculatuſque fuit ipſius collum, & oculos fulgentes
Propensè, ac talibus eum demulcens compellauit.
Salue fili, & nequaquam animum luctu conficias
Propter me defunctum, nam beatis Diis
Nunc ſum familiaris, ideo deſine cor abſumere
Mea cauſa: quin potius virtute mea animum inſtrue.
Perpetuo autem Argiuûm propugnatorem age, nulli cedens
Fortitudine: verùm in concione ſenioribus te viris
Auſcultato: tum demum te omnes cordatum prædicabunt.
Præſtantes etiam viros quibus mens firma eſt cole.
Bonus.n. vir bono amicus eſt, & improbo [illegible] conſequeris:
Quod ſi bonū animo tractabis, bonorū etiā operū ſucceſſum
Sed vir improbus nunquam ad virtutis terminos peruenit,
Cui non recta mens eſt: cuius enim
Arbor difficilis acceſſu eſt, altique ei ad cœlum vſque
Rami excreuerunt, quos autem fortitudo comitatur
Et labor, iucundiſſimum ex labore fructum metunt,
Ad inclytum coronatæ virtutis germen enixi.
Quare age dignū te laude geres, & in cordato pectore, (cies,
Neq; propter res aduerſas animum ægritudine nimiū excru-
Neque in rebus ſecūdis lætitia te efferas, benignus etiam tibi
Erga caros amicos, erga filios, erga vxores. (affectus ſit
Et tibi ſuccurrat animo, quod in propinquo ſint hominibus
Perniciales fati portæ, & functorum habitacula.
Genus enim humanum ſimile eſt plantarum floribus,
Floribus vernis, alij intereunt, illi contrà naſcuntur:
Idcirco mitis eſto, & Argiuis refer, (animo
Maximè verò Atridæ Agamemnoni, ſi quid eorum adhuc
Memoriæ hæret, quæ magno labore geſſerim ad Priami vrbē,
Et quantū prædæ coegerim, antequam in campū Troiæ per-
Ideo mihi nūc ex animo præ cūctis aliis *cupiēti, (uentum eſt.*
E Priami ſpoliis Polyxenam decenter amictam
Quamprimum mactent: nam ipſis ſuccenſeo adhuc
Magis quam olim, propter Briſeidem: & vndique fluctus
Maris cōmouebo, ac tempeſtati tempeſtatem accumulabo:
Vt peccatis ſuis intabeſcentes,
Ad longum hîc maneant tempus, donec mihi
Libamina diffuderint, magno reditus deſiderio adacti.
Ipſam verò, ſi volent, quando animam eripuerint,
Puellam ſepeliri à me ſeorſum, non inuideo.
Sic fatus: velocis in morem auræ ſubito receſſit,
Et confeſtim in campum Elyſium migrauit: vbi eſt
Deſcenſus ex alto cœlo & aſcenſus
Diis immortalibus, ille autem cùm ſomnus ipſum reliquiſſet,
Recordabatur patris ſui, generoſuſq; eius animus lætitia per-
At poſtquam Aurora in amplū aſcendit cœlum, (fundebatur.
Diſpulſa nocte, & luci expoſita fuit tellus & æther:
Exin Achiuûm nati è ſtratis exſilierunt,
Reditus percupidi: nauéſque in altum maris gurgitem
Traxiſſent geſtientes animis: niſi eis
Properantibus obſtitiſſet præſtans Achillis natus,
Et ad concionem vocaſſet, vbi parentis mandata expoſuit.
Audite ex me, cari bello præſtantium Argiuûm nati,
Clariſſimi patris mandatum, quod mihi indicauit
Heri in lecto, per noctem dormienti:
Dixit enim, ſe Diis intereſſe immortalibus,
Iuſſitq; vos & Imperatorem Atriden,
Vt ſibi ex manubiis belli honorarium perpulchrū deligatis,
Polyxenam videlicet *decorè amictam, vaſto ſuper tumulo* immolandam
Edixit etiam, vt eam ſacrificio peracto ſeparatim terra man-
Quod ſi ſpreto ipſius mandato mare ſulcaueritis, (detis.
Interminatur ſe aduerſis in mari fluctibus excitatis,
Exercitum vnà cum nauibus lōgo tempore hîc remoraturū.
Talia dicēti aſſētiūtur: et Achilli tāquā Deo vota faciūt.
Namq; ſubitò in profundo inſurgit fluctus cum procellis

Ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ τοῖσιν ἐπήλυθεν ὕπνος ἀπήμων,
Δὴ τότ' Ἀχιλλῆος κρατεροῦ κὴρ ἰσοθέοιο
Ἔστη ὑπὲρ κεφαλῆς υἱέος, οἷος ἔην περ
Ζωὸς ἐὼν, ὅτε Τρωσὶν ἄχος πέλε, χάρμα δ' Ἀχαιοῖς·
Κύσσε δέ οἱ δειρὴν, καὶ φάεα μαρμαίροντα
Ἀσπασίως· καὶ τοῖα παρηγορέων προσέειπε·
Χαῖρε τέκος, καὶ μή τι δαΐζεο πένθεϊ θυμὸν,
Εἵνεκ' ἐμεῖο θανόντος, ἐπεὶ μακάρεσσι θεοῖσιν
Ἤδη ὁμέστιός εἰμι· σὺ δ' ἴσχεο τειρόμενος κῆρ
Ἀμφ' ἐμέθεν, καὶ κάρτος ἐμὸν ἐνθέο θυμῷ·
Αἰεὶ δ' Ἀργείων πρόμος ἵστασο, μηδενὶ εἴκων
Ἠνορέῃ, ἀγορῇ δὲ παλαιοτέροισι βροτοῖσι
Πείθεο· καί νύ σε πάντες ἐΰφρονα μυθήσονται.
Τίε δ' ἀμύμονας ἄνδρας, ὅτεις νόος ἔμπεδός ἐστιν·
Ἐσθλῷ γὰρ φίλος ἐσθλὸς ἀνὴρ, χαλεπῷ δ' ἀλεγεινός·
Ἢν δ' ἀγαθὸν φρονέῃς, ἀγαθῶν καὶ τεύξεαι ἔργων·
Αἰνῆς δ' οὔποτ' ἀνὴρ ἀρετῆς ἐπὶ τέρμαθ' ἵκανεν,
Ὧι τινι μὴ νόος ἐστὶν ἐναίσιμος· οὕνεκ' ἄρ' αὐτῆς
Πρέμνον δύσβατόν ἐστι, μακροὶ δέ οἱ ἄχρις ἐπ' αἰθέρα
Ὄζοι ἀνηέξηνθ'· ὁπόσοισι δὲ κάρτος ὀπηδεῖ,
Πόνος, ἐν καμάτῳ πολυγηθέα καρπὸν ἀμῶνται.
Εἰς ἀρετῆς ἀναβάντες ἐϋστεφάνου κλυτὸν ἔρνος.
Ἀλλ' ἄγε κύδιμος ἔσσο, καὶ ἐν φρεσὶ πευκαλίμῃσι
Μήτ' ἐπὶ πήματι πάγχυ δαΐζεο θυμὸν ἀνίῃ,
Μήτ' ἐσθλῷ μέγα χαῖρε· νόος δέ τοι ἤπιος ἔστω
Ἔς τε φίλους ἑτάρους, ἔς θ' υἱέας, ἔς τε γυναῖκας,
Μνωομένῳ κατὰ θυμὸν, ὅτι σχεδὸν ἀνθρώποισιν
Οὐλομένοιο μόροιο πύλαι, καὶ δώματα νεκρῶν.
Ἀνδρῶν γὰρ γένος ἐστὶν ὁμοίιον ἄνθεσι ποίης,
Ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι, τὰ μὲν φθινύθει, τὰ δ' ἀέξει·
Τοὔνεκα μείλιχος ἔσσο, καὶ Ἀργείοισιν ἐνίσπε,
Ἀτρείδῃ δὲ μάλιστα, καὶ Ἀγαμέμνονι, εἴ γε τι θυμῷ
Μέμνηνθ', ὅσσ' ἐμόγησα ἀεὶ Πριάμοιο πόληα,
Ἠδ' ὅσα ληϊσάμην πρὶν Τρώιον οὖδας ἱκέσθαι·
Τῷ μοι νῦν κατὰ θυμὸν ἐελδομένῳ περὶ πάντων
Ληΐδος ἐκ Πριάμοιο Πολυξείνην εὔπεπλον
Ὄφρα θοῶς ῥέξωσιν, ἐπεί σφισι χώομαι ἔμπης
Μᾶλλον ἔτ' ἢ τὸ πάροιθε Βρισηΐδος· ἀμφὶ δ' ἄρ' οἶδμα
Κινήσω πόντοιο, βαλῶ δ' ἐπὶ χείματι χεῖμα,
Ὄφρα καταφθινύθοντες ἀτασθαλίῃσιν ἑῇσι,
Μίμνωσ' ἐνθάδε πολλὸν ἐπὶ χρόνον, εἰσόκ' ἐμοί γε
Λοιβὰς ἀμφιχέωνται, ἐελδόμενοι μέγα νόστου·
Αὐτὴν δ', εἴ κε θέλωσιν, ἐπὴν ἀπὸ θυμὸν ἕλωνται,
Κούρην ταρχύσασθαι ἀπόπροθεν, οὔτι μεγαίρω.
Ὣς εἰπὼν, ἀπόρουσε θοῇ ἐναλίγκιος αὔρῃ·
Αἶψα δ' ἐς Ἠλύσιον πεδίον, ἧχι τέτυκται *
Οὐρανοῦ ἐξ ὑπάτοιο καταίβασις, ἄνοδός τε
Ἀθανάτοις μακάρεσσιν· ὃ δ' ὁππότε μιν λίπεν ὕπνος
Μνήσατο πατρὸς ἑοῖο· νόος δέ οἱ ηὖ ἰάνθη.
Ἀλλ' ὅτ' ἐς οὐρανὸν εὐρὺν ἀνήιεν Ἠριγένεια,
Νύκτα διασκεδάσασ', ἐφάνη δ' ἄρα γαῖα, καὶ αἰθὴρ·
Δὴ τότ' Ἀχαιῶν υἷες ἀπ' ἐκ λεχέων ἀνόρουσαν
Ἱέμενοι νόστοιο· νέας δ' ἐς βένθεα πόντου
Εἷλκον καγχαλόωντες ἀνὰ φρένας, εἰ μὴ ἄρ' αὐτοὺς
Ἐσσυμένους κατέρυκεν Ἀχιλλέος ὄβριμος υἱὸς,
Εἰς ἀγορήν τε κάλεσσε, καὶ ἔφατο πατρὸς ἐφετμήν·
Κέκλυτέ μευ φίλα τέκνα μενεπτολέμων Ἀργείων
Πατρὸς ἐμοῦ ἐρικυδέος, ἥν μοι ἔνισπε
Χθιζὸν ἐνὶ λεχέεσσι διὰ κνέφας ὑπνώοντι·
Φῆ γὰρ ἀειγενέεσσι μετέμμεναι ἀθανάτοισιν·
Ἤνωγεν δ' ὑμέας τε, καὶ Ἀτρείδην βασιλῆα,
Ὄφρα οἱ ἐκ πολέμοιο γέρας περικαλλὲς ἄροιτε,
Τύμβον ἐπ' εὐρώεντα Πολυξείνην εὔπεπλον·
Καί μιν ἐπεὶ ῥέξαντες, ἀπόπροθι ταρχύσασθαι·
Εἰ δέ οἱ οὐκ ἀλέγοντες ἐπιπλώοιτε θάλασσαν
Ἠπείλει κατὰ πόντον ἐναντία κύματ' ἀείρας,
Λαὸν ἐμὸν νέεσσι πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἐρύξειν·
Ὣς φαμένου, πείθοντο, καὶ ὡς θεῷ εὐχετόωντο.
Καὶ γὰρ δὴ κατὰ βένθος ἀέξετο κῦμα θυέλλῃ

Εὐρύτερον, καὶ μᾶλλον ἐπήτριμον, ἢ πάρος ἦεν,
Μαινομένου ἀνέμοιο· μέγα δ' ἐρεθύνετο πόντος
Χερσὶ Ποσειδάωνος· ὁ γὰρ κρατεροῦ Ἀχιλῆϊ
Ἦρα φέρεν· πᾶσαι δὲ θοῶς ἐνόρουσαν θύελλαι
Ἐς πέλαγος. Δαναοὶ δὲ μέγ' εὐχόμενοι Ἀχιλῆϊ,
Πάντες ὁμῶς μάλα τοῖα πρὸς ἀλλήλους ὀάριζον,
Ἀτρεκέως γενεὴ μεγάλου Διὸς ἦεν Ἀχιλλεύς·
Τῷ καὶ νῦν θεός ἐστι, καὶ εἰ πάρος ἔσκε μεθ' ἡμῖν·
Οὐ γὰρ ἀμαλδύνει μακάρων γένος ἄμβροτος αἰών.
Ὣς φάμενοι, ποτὶ τύμβον Ἀχιλλέος ἀπονέοντο·
Τὴν δ' ἄγον ἠΰτε πόρτιν ἐς θάνατον, θυηλάς,
Μηλοῖς ἀπειρύσαντες ἐνὶ ξυλόχοισι βοτῆρες·
Ἡ δ' ἄρα μακρὰ βοῶσα, κινύρεται ἀχνυμένη κῆρ·
Ὣς τῆμος Πριάμοιο πάϊς περικωκύεσκε
Δυσμενέων ἐν χείρεσσιν· ἄδην δέ οἱ ἔκχυτο δάκρυ.
Ὡς δ' ὁπότε βριαρῷ ὑπὸ χείματι καρπὸς ἐλαίης,
Οὔπω χειμερίῃσι μελαινόμενος ψεκάδεσσι,
Χεύῃ πουλὺ ἄλειφαρ, ὅτε τρίζωσι δὲ μακρὰ
Ἀρμένα ὑπὸ σπάρτοισι, βιαζομένων ὑπ' αἰζηῶν,
Ὣς ἄρα καὶ Πριάμοιο πολυτλήτοιο θυγατρὸς,
Ἑλκομένης ποτὶ τύμβον ἀμειλίκτου Ἀχιλῆος,
Αἰνὰ ὁμῶς στοναχῇσι κατὰ βλεφάρων ῥέε δάκρυ·
Καί οἱ κόλπος ἔνερθεν ἐπλήθετο· δεύετο δὲ χρώς,
Ἀτρεκέως ἀτάλαντος ἐϋκτεάνῳ ἐλέφαντι·
Καὶ τότε λευγαλέοις ἐπὶ πένθεσι κύντερον ἄλγος
Τλήμονος ἐς κραδίην Ἑκάβης πέσεν. ἐν δέ οἱ ἦτορ
Μνήσατ' ὀϊζυροῖο, καὶ ἀλγινόεντος ὀνείρου,
Τόν ῥ' ἴδεν ὑπνώουσα παροιχομένῃ ἐνὶ νυκτί·
Ἡ γὰρ ὀΐετο τύμβον ἐπ' ἀντιθέου Ἀχιλῆος
Ἑστάμεναι γοόωσα· κόμαι δέ οἱ ἄχρις ἐπ' οὔδας
Ἐκ κεφαλῆς ἐκέχυντο, καὶ ἀμφοτέρων ἀπὸ μαζῶν
Ἔῤῥεε φοίνιον αἷμα ποτὶ χθόνα· δεύετο δὲ σῆμα·
Τοῦ περιδειμαίνουσα, καὶ ὀσσομένη μέγα πῆμα
Οἰκτρὸν ἀνωλύζεσκε· γόον δ' ἔτι μακρὸν ἀύτει,
Εὖτε κύων προπάροιθε κινυρομένη μεγάροιο,
Μακρὸν ὑλαγμὸν ἱεῖσιν, ἐὸν ἀπὸ σχεδὸν γάλακτι,
Τῆς ὑπὸ νήπια τέκνα, πάρος φάος εἰσοράασθαι,
Νόσφι βάλωσιν ἄνακτες, ἕλωρ ἔμεν οἰωνοῖσιν,
Ἡ δ' ὁτὲ μὲν θ' ὑλακῇσι κινύρεται, ἄλλοτε δ' αὖτε
Ὠρυθμῷ, στυγερὴ δὲ δι' ἠέρος ἵκετ' αὐτή.
Ὣς Ἑκάβη γοόωσα, μέγ' ἴαχεν ἀμφὶ θυγατρί·
Ὤ μοι ἐγὼ, τί νυ πρῶτον, ἢ ὕστατον, ἀχνυμένη κῆρ,
Κωκύσω, πλείστοισι περιπλήθουσα κακοῖσιν·
Υἱέας, ἢ πόσιν, αἰνὰ καὶ οὐκ ὀΐολπα παθόντας;
Ἢ πόλιν, ἠὲ θύγατρας ἀεικέας, ἠδ' ἐμὸν αὐτῆς
Ἦμαρ ἀναγκαῖον, ἢ δούλιον; οὕνεκα κῆρες
Σμερδαλέαι πολέεσσί μ' ἐνειλήσαντο κακοῖσι,
Τέκνον ἐμὸν, σοί τ' αἰνὰ, καὶ οὐκ ὀΐολπα, καὶ αὐτῇ
Ἄλγε' ἐπεκλώσαντο· γάμου δ' ἀπὸ νόσφι βάλοντο
Ἐγγὺς ἐόνθ' Ὑμέναιον, ἐπεκρήναντο δ' ὄλεθρον
Ἄσχετον, ἀργαλέον τε, καὶ ἄφατον· ἦ γὰρ Ἀχιλλεὺς
Καὶ νέκυς ἡμετέρῳ ἐνὶ μαίνεται αἵματι θυμόν·
Ὥς μ' ὄφελον μετὰ σεῖο φίλον τέκος ἤματι τῷδε
Γαῖα χανοῦσα κάλυψε, πάρος σέο πότμον ἰδέσθαι.
Ὣς φαμένης, ἄληκτα κατὰ βλεφάρων χέοντο
Δάκρυα· λευγαλέον γὰρ ἔχεν μέγα πένθει πένθος.
Οἱ δ' ὅτ' ἔβαν ποτὶ τύμβον Ἀχιλλέος ζαθέοιο,
Δὴ τότε οἱ φίλος υἱὸς ἐρυσσάμενος θοὸν ἄορ,
Σκαιῇ μὲν κούρην κατερύκεε, δεξιτερῇ δὲ
Τύμβου ἐπιψαύων, τοῖον ποτὶ μῦθον ἔειπε·
Κλῦθι πάτερ σέο παιδὸς ἐπευχομένοιο, καὶ ἄλλων
Ἀργείων, μὴ δ' ἡμὶν ἔτ' ἀργαλέως χαλέπαινε·
Ἤδη γάρ τοι πάντα τελέσσομεν, ὅσσα μενοινᾷς
Σῇσιν ἐπὶ πραπίδεσσι· σὺ δ' ἵλαος ἄμμι γένοιο,
Τεύξας εὐχομένοισι θοὸν θυμηδέα νόστον·
Ὣς εἰπὼν, κούρης διὰ λαιμοῦ ἤλασεν ἄορ
Λευκανίης· τὴν δ' αἶψα λίπε πολυήρατος αἰών,
Οἰκτρὸν ἀνοιμώξασαν ἐφ' ὑστατίῃ βιότοιο·
Καὶ ῥ' ἡ μὲν, πρηνὴς χαμάδις πέσε· τῆς δ' ὑπὸ δειρὴ

Vaſtior & magis continuus quàm antea fuerat,
Vento furente: & ingens commouebatur Pontus
Neptuni manibus: is enim forti Achilli
Hanc gratiam impendit, omnes repentè turbines irruunt — Maris commodò.
In Pelagus. Danai igitur magnis ſe votis obſtringẽtes Achil(lꝭ
Cuncti ſimul talia inter ſeſe identidem memorabant.
Reuera magni Iouis propago fuit Achilles.
Ideóque nunc Deus eſt, etſi antea nobiſcum fuit.
Non enim ſuperûm progeniem abolet ſempiternum æuum.
Sic fati ad buſtum Achillis redeunt.
Et Polyxenam ducunt, ſicut iuuencam ad Dei alicuius ſa(cruꝫ — Polyxenæ ad arã ductæ ciulatus: per comp. duplicem.
Paſtores à matre abſtractam in ſylua ducunt,
Illa prolixo reboans mugitu mœſto corde lamentatur.
Ita tunc Priami nata vlulatu complebat omnia,
Inter inimicorum manus, & vbertim ei lacrymæ promana(bant.
Sicut vbi diram ſub hyemem oliuæ fructus,
Nondum hybernis pruinis nigreſcens,
Multum pinguedinis emittit, & ſtridet ingens
Trapetum, dum partes funibus torquetur à Iuuenibus.
Non ſecus etiam multa experti Priami nata,
Dum abſtrahitur ad buſtum ſæui Achillis,
Triſtes lacrymæ cum gemitibus ex oculis defluebant.
Adeóque ſinus ei ſubtus replebatur, madeſcebátque cutis
Reuera pretioſiſſimo ebori ſimilis.
Tunc etiam poſt tot funeſtos luctus fœdior cruciatus — Hecabæ pauor, & querela, per ſimile. Somnium euẽtu comprobatum.
In cor Hecabæ infelicis irruit, animus namque eius
Reminiſcebatur miſeri ac dolorifici ſomnij,
Quod præterita nocte quieſcens viderat.
Nam putabat ſe ad ſemidei Achillis tumulum
Stare lugentem: & capilli ad terram vſque ipſi
A capite defluebant, & geminis ab vberibus
Manabat lethalis cruor humi, & monumentum rigabat,
Ob hoc metu anxia, & calamitatem nõ exiguam præſagiẽs,
Miſerabilem vlulatum edidit, & cum gemitu maiorem — Sympathia materna.
in modum exclamauit:
Non ſecus ac canis, ante ædes veluti lamentans
Magnum latratum emittit, ſuo lacte diſtenta,
A qua tenellos catulos, priuſquam lucem intuerentur,
Procul abiecerint domini, vt alitibus prædæ ſiant.
Ita igitur nunc latrando luctum prodit: nunc rurſus
Vlulando, odioſuſque per aëra queſtus fertur.
Ita & Hecaba lamentans magnum filiæ cauſa vocifera(tum edidit.
Heu mihi! quid primum aut vltimum mœſto corde
Deplorem, innumeris calamitatibus oppleta?
Natos an virum, dira & inſperata perpeſſos?
An vrbem & natas infelices, & meum ipſius
Diem violentum & ſeruilem? nam Parcæ
Horrendæ plurimis me inuoluerunt malis,
Et tibi etiam ipſi, mea nata graues, nec vnquam expectatas
Miſerias agglomerarunt ſua colo, & procul à nuptiis repu(lerunt
Hymenæi, qui iã ꝓpe erat, exitiũq; tibi cõciliarunt
Ineuitabile ſæuum & infandum: nam Achilles
Etiam extinctus animi ſæuitiã exſerit in noſtrum ſanguinẽ.
Vtinam verò me tecum, dulciſſima proles, hodie
Terra dehiſcens obtexiſſet, antequam interitus tui ſpectatrix
Ita querentis continua ex oculis funduntur (forem.
Lacrymæ, funeſtum enim luctum luctu auctum habebat.
Græci autem cum ad ſepulchrum diuini Achillis perue(niſſent, — Sacrificia diabolica. Neopt. Polyxenam immolantis precatio.
Mox filius eius dilectus enſem acutum ſtringens,
Læua quidem puellam tenebat, dextera autem
Buſtum contingens, tali eum oratione appellabat.
Audi pater, filium tuum precantem aliósque
Argiuos, nec amplius infeſto nobis animo ſuccenſe.
Iam enim tibi omnia peragemus, quæ deſideras
Animo tuo, tu ergo propitius ſis nobis
Dulcem ex templo optantibus reditum ſternens.
His dictis: mortiferum adegit gladium per puellæ — Polyx. decollatio & ſanus.
Iugulum: quam & extemplo dulcis vita deſtituit,
Miſerè ingemiſcentem in extremo vitæ articulo.
Prona igitur humi prolabitur, & ceruix eius

Circumquaq; rubeſcit, niuis inſtar, quæ in monte
Vel ſuis, vrſæ iaculo ſauciatæ,
Purpureo ſanguine repentè in ſummo purpureũ colorem bibit.
Græci autem illam extemplo ad vrbem dederunt auferẽdã
In domum præſtantis virtute Antenoris, quia ipſam
Hic inter Troianis antehac filio ſuo
Eurymacho domi ſuæ vxorem educauerat.
Hic ergo poſtquam nobilem Priami natam funeraſſet
Prope domum ſuam iuxta ſacram Ganymedis
Ædem, & è regione templi Mineruæ:
Exin fluctus reſedit, & ſopita eſt procella
Horrenda fluctúmque tranquillitas pacauit.

Græci conſcenſis nauibus epulantur.

Illi ergo ſine mora naues conſcendunt, lætitia exſultantes,
Sacrumq; Deorum genus celebrant, atque ipſum Achillem,
Mox etiam ſolennes inſtruunt dapes, cæſis boum femora reſecuiſſent
Dijs immortalibus, et vbique lætum erat epulum.
Ipſi interim ex argenteis & aureis poculis
Dulce merũ haurientes bibebãt, gaudióq; delibutus ipſis erat
Animus, quòd in terram ſuam ſe propediem rediturós ſperarent.

Neſtoris ad reditum exhortatio.

Cùm verò cibi & conuiuij ſatietas illos cepiſſet,
Tandem Neleo ſatus bonæ ſpei plenos affatur.
Audite dilecti, qui diuturnas belli minas effugiſtis,
Vt gratum id cupientibus ſermonem proferam.
Iam enim optati reditus tempus adeſt.
Quare diſcedamus, nunc enim fortis Achillis animus
Cladiferam abiecit iram: & vndam compreſſit
Neptunus violentam, adſpirantq; auræ
Placidæ, nec fluctus attollitur, ideo agite nauibus
In maris æſtum protractis de reditu cogitemus.
Sic ait ad cupidos: qui mox ad nauigationẽ ſeſe inſtruebant.

Hecabe in ſaxeam canem mutatur. Canina mordacitas.

Ibi prodigium mortalibus ſtupendum exhibetur.
Nam Priami afflictiſſimi vxor
Ex homine in terram canem mutatur. populus igitur vndiq;
Congregatus obſtupeſcebat. cuncta tandẽ eius mẽbra in ſaxũ
Vertit Deus: ingens miraculum etiam poſteris hominibus:
Cæterùm hanc monitu Calchantis, Achiui
Expedita naui trans Helleſpontum collocarunt.
Et properanter nauibus in mare deuolutis
Omnes impoſuerunt opes, quaſcunque ad Ilium proficiſcẽtes,
Domitis bello finitimis de præda ceperant.
Et quaſcunque ex ipſa aſportabant Troia: quibus maximè
Gaudebant, quòd innumera eſſent, eos autem multæ
Fœminæ bello captæ comitabãtur, ægro animo ſortem ferẽtes:

Calchas cũ Amphilocho remanet, Græcis diſcedentibus.

Ipſi tandẽ ingreſſi fuerũt naues: ſed Calchas nequaquam illis
Se comitem dabat, properè ſe mari committentibus, quin & cæteros
Argiuos reuocabat, nam Capharides circa petras
Lugubre exitium Danais imminens, horrebat.
Hi verò dicto eius nõ audientes erant deceperat enim mentem virorum
Fatum inimicum ſolus duntaxat fatidicæ artis probè gnarus
Amphilochus, acer præſtantis Amphiarai filius
Cum docto Calchante remanſit, his enim erat
Ambobus fato decretum vt procul à ſua patria,

Diſceſſus.

Ad Pamphylorum, Cilicũmque vrbes proficiſcerentur.
Verùm hoc poſtea Dij perfecerunt, interim Achiui
Nauium retinacula à terra ſoluunt, & ancoras
Præproperè tollunt, reſonatq; fretum Helles
Horum feſtino diſceſſu, & naues mari circumluuntur:
In quarum proris multa vndique iacebant ipſis
Arma cæſorum, ſupernè etiam ſigna victoriæ
Plurima ſuſpenſa erant, coronisque naues induerant,
Et capita, haſtáſque & clypeos, quibus pugnauerant
Contra hoſtes, de proris autem imperatores
In cæruleum æquor merum libabant: multum Deos
Precantes, vt curarum expertem ipſis reditum donarent:
Sed preces ventis miſcebantur, & à nauibus
Temerè cum nubibus & aëre auferebantur.

Captiuarũ habitus.

Porrò mœſto ad Troiam corde reſpiciebant
Captiuæ, & multa ſecum queritantes plorabant
Clam Græcis, magnum animis luctum continentes.

Φοινίχθη περὶ πάντοθι, χιὼν ὥς ἥ τ' ἐν ὄρεσσιν
Ἢ συὸς, ἢ ἄρκτοιο κατ' οὐταμένης ὑπ' ἄκοντι
Αἵματι φυρομένη θοῶς ἐρυθαίνεθ' ὕπερθεν.
Ἀργεῖοι δέ μιν αἶψα δόσαν ποτὶ ἄστυ φέρεσθαι
Ἐς δόμον ἀντιθέου Ἀντήνορος, οὕνεκ' ἄρ' αὐτὴν
Κεῖνος ἐνὶ Τρώεσσιν ἑῷ πάρος υἱέϊ δίῳ
Εὐρυμάχῳ ἀτίταλλεν ἐνὶ μεγάροισιν ἄκοιτιν.
Ὃς δ' ἐπεὶ οὖν τάρχυσε κλυτὴν Πριάμοιο θύγατρα
Ἐγγὺς ἑοῖο δόμοιο, παραὶ Γανυμήδεος ἱερὸν
Δώματα, καὶ νηοῖο κατ' ἀντίον Ἀτρυτώνης,
Δὴ τότε παύσατο κῦμα, κατευνάσθη δὲ θύελλα
Σμερδαλέη, καὶ κῦμα κατεστόρεσε γαλήνη.
Οἱ δὲ θοῶς ἐπὶ νῆας ἔβαν, μέγα καγχαλόωντες,
Μέλποντες μακάρων ἱερὸν γένος, ἠδ' Ἀχιλῆα.
Αἶψα δὲ δαῖτ' ἐπάσαντο, βοῶν ἀπὸ μηρία ταμόντες
Ἀθανάτοις· ἱερὴ δὲ θυηπολίη πέλε πάντη·
Οἱ δέ που ἀργυρέοισι, καὶ ἐν χρυσέοισι κυπέλλοις
Πῖνον ἐπισχόμενοι λαρὸν μέθυ· γήθεε δέ σφι
Θυμὸς, ἐελδομένων σφετέρην ἐπὶ γαῖαν ἱκέσθαι·
Ἀλλ' ὅτε δὴ δόρποιο, καὶ εἰλαπίνης κορέσαντο,
Δὴ τότε Νηλῆος υἱὸς ἐελδομένοισιν ἔειπε·
Κλῦτε φίλοι, πολέμοιο μακρὸν φυγόντες ὅμιλον,
Ὄφρα λιλαιομένοισιν ἔπος θυμηδὲς ἐνίσπω.
Ἤδη γὰρ νόστοιο πέλει θυμηδέος ὥρη·
Ἀλλ' ἴομεν· δὴ γάρ που Ἀχιλλέος ὄβριμον ἦτορ
Παύσατ' ὀϊζυροῖο χόλου, κατέρυξε δὲ κῦμα
Ὄβριμος Ἐννοσίγαιος· ἐπιπνείουσι δ' ἀῆται
Μειλίχιοι· οὐδ' ἔτι κῦμα κορύσσεται· ἀλλ' ἄγε νῆας
Εἰς ἅλα εἰρύσσαντες, ἀναμνησώμεθα νόστου.
Ὣς φάτ' ἐελδομένοισιν· οἱ δ' ἐς πλόον ἐντύνοντο,
Ἔνθα τέρας θνητοῖσιν ἐπιχθονίοισι φαάνθη.
Οὕνεκα δὴ Πριάμοιο δάμαρ πολυδακρύτοιο
Ἐκ βροτοῦ ἀργινόεσσα κύων γένετ'· ἀμφὶ δὲ λαοὶ
Θάμβεον ἀγρόμενοι· τῆς δ' ἄψεα λάϊνα πάντα
Θῆκε θεὸς, θάμβος μέγα ἐσσομένοισι βροτοῖσι·
Καὶ τὴν μὲν Κάλχαντος ὑπ' ἐννεσίῃσιν, Ἀχαιοὶ
Νηὸς ἐπ' ὠκυπόροιο πέραν θέσαν Ἑλλησπόντου·
Καρπαλίμως δ' ἄρα νῆας ἔσω ἁλὸς εἰρύσαντες,
Κτήματα πάντ' ἔβαλονθ' ὁπόσ' Ἴλιον εἰσανιόντες,
Ἠνύσαντο πάροιθε, περικτίονας δαμάσαντες,
Ἠδ' ὁπόσ' ἐξ αὐτῆς ἄγον Ἰλίου, οἷσι μάλιστα
Γήθεον, οὕνεκ' ἔσαν μάλα μυρία· τοῖς ἅμα πολλαὶ
Ληϊάδες συνέποντο μάλ' ἀχνύμεναι κατὰ θυμόν·
Αὐτοὶ δ' ἐντὸς ἵκοντο νεῶν· ἀλλ' οὔ σφι Κάλχας
Ἕσπετ' ἐπειγομένοισιν ἔσω ἁλὸς, ἀλλὰ καὶ ἄλλους
Ἀργείους κατέρυκε· Καφηρίσι γὰρ περὶ πέτραις
Δείδιε αἰνὸν ὄλεθρον, ἐπεσσύμενον Δαναοῖσιν·
Οἱ δέ οἱ οὔ τι πίθοντο· παρήπαφε γὰρ νόον ἀνδρῶν
Αἶσα κακή· μοῦνος δὲ θεοπροπίας εὖ εἰδὼς
Ἀμφίλοχος, θοὸς υἱὸς ἀμύμονος Ἀμφιαράου,
Μίμνεν ὁμοῦ Κάλχαντι περίφρονι· τοῖσι γὰρ ἦεν
Αἴσιμον ἀμφοτέροισιν, ἑῆς ἀπὸ τηλόθι γαίης,
Παμφύλων Κιλίκων τε ποτὶ πτολίεθρα νέεσθαι·
Ἀλλὰ τὰ μὲν μετόπισθε θεοὶ θέσαν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Νηῶν πείσματ' ἔλυσαν ἀπὸ χθονὸς, ἠδὲ καὶ εὐνὰς
Ἐσσυμένως ἀνάειραν· ἐπίαχε δ' Ἑλλήσποντος
Σπερχομένων· νῆες δὲ περικλύζοντο θαλάσσῃ·
Ἀμφὶ δ' ἄρα σφίσι πολλὰ περὶ πρῴρῃσιν ἔκειτο
Ἔντε' ἀποκταμένων· καθύπερθε δὲ σήματα νίκης
Μυρί' ἀπῃώρητο· κατεστέψαντο δὲ νῆας,
Καὶ κεφαλὰς, καὶ δοῦρα, καὶ ἀσπίδας, ᾗσι μάχοντο
Ἀντία δυσμενέων· ἀπὸ δὲ πρῴρηθεν ἄνακτες
Εἰς ἅλα κυανέην λεῖβον μέθυ, πολλὰ θεοῖσιν
Εὐχόμενοι μακάρεσσιν, ἀκηδέα νόστον ὀπάσσαι·
Εὐχόμενοι δ' ἀνέμοισι μίγην, καὶ ἀπόπροθι νηῶν
Μαψιδίως νεφέεσσι, καὶ ἠέρι συμφορέοντο·
Αἱ δ' ἄρα πεπταίνεσκον ἐς Ἴλιον ἀχνύμεναι κῆρ
Ληϊάδες· καὶ πολλὰ κινυρόμεναι, γοάασκον
Κρύβδην Ἀργείων, μέγ' ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔχουσαι·

Καὶ ῥ'

Καί ῥ' αἱ μὲν περὶ γούνατ' ἔχον χέρας· αἱ δὲ μέτωπα
Ἄμπεχον ἀγκοίναις· τὰ δ' οὔπω δούλιον ἦμαρ
Ἔστενον, οὔτε πάτρης ἐπὶ πήμασιν, ἀλλ' ἐπὶ μαζῷ
Θυμὸν ἔχον· κραδίη γὰρ ἀπόπροθε νήπιον ἦτορ·
Πάσῃσιν δ' ἐλέλυντο κόμαι, καὶ στήθεα λυγρὰ
Ἀμφ' ὀνύχεσσι δέδρυπτο· παρειῇσι δ' ἐπὶ δάκρυ
Αὐαλέον περίκειτο· κατείβετο δ' ἄλλ' ἐφύπερθε
Πυκνὸν ἀπὸ βλεφάρων· δέρκοντο δὲ τλήμονα πάτρην
Αἰθομένην ἔτι πάγχυ, πολὺν δ' ἀνὰ καπνὸν ἰόντα·
Ἀμφὶ δὲ Κασσάνδρην περικυδέα παπταίνουσαι
Πᾶσαί μιν θηεῦντο, θεοπροπίας ἀλεγεινῆς
Μνωόμεναι· ἡ δέ σφιν ἐπεγγελάασκε γοώσαις,
Καί περ ἀκηχεμένη στυγερῆς ἐπὶ πήμασι πάτρης.
Τρώων δ' ὅσσοι ἄλυξαν ἀνηλέος ἐκ πολέμοιο
Ἀγρόμενοι κατὰ ἄστυ, περὶ νέκυας πονέοντο,
Θαπτέμεναι μεμαῶτες· ἄγεν δ' ἀλεγεινὸν ἐς ἔργον
Ἀντήνωρ· αὐτοὶ δὲ πυρὴν πολέεσσι τίθεντο.
Ἀργεῖοι δ' ἄληκτον ἐνὶ φρεσὶ καγχαλόωντες,
Ἄλλοτε μὲν κώπῃσι διέπρησσον μέλαν ὕδωρ,
Ἄλλοτε δ' ἱστία νηυσὶ μεμαῶτες ἐντύνοντο
Ἐσσυμένως· ὀπίσω δὲ θοῶς ἀπολείπετο πᾶσα
Δαρδανίη, καὶ τύμβος Ἀχιλλέος· οἳ δ' ἀνὰ θυμὸν
Καί περ ἰαινόμενοι, κταμένων μινύθεντες ἑταίρων,
Ἀργαλέως ἀκάχοντο, καὶ ἀλλοδαπῶν ἐπὶ γαίας
Εἰσέβαλον· ἠδέ σφιν ἐφαίνετο τηλόθι νηῶν
Χαζομένη· τοὶ δ' αἶψα παρ' Αἰγιάλοιο φέροντο
Ῥηγμῖνας Τενέδοιο· παρημείβοντο δὲ Χρύσης,
Καὶ Φοίβου Σμινθῆος ἕδος, ζαθέοιό τε Κίλλης.
Λέσβος τ' ἠνεμόεσσ' ἀνεφαίνετο· κάμπτετο δ' ἄκρη
Ἐσσυμένως Λεκτοῖο, τόθι ῥίον ὕστατον Ἴδης·
Λαίφεα δ' ἐμπνείοντα περίαχεν· ἀμφὶ δὲ πρώραις
Ἔβραχεν οἶδμα κελαινόν· ἐπεσκιόωντο δὲ μακρὰ
Κύματα· λευκαίνοντο δ' ὑπὸ ποντοῖο κέλευθοι.
Καί νύ κεν Ἀργεῖοι κίον Ἑλλάδος ἱερὸν οὖδας
Πάντες ὁμῶς κατὰ βένθος ἀκηδέες, εἰ μὴ ἄρα σφι
Κούρη ἐριγδούποιο Διὸς νεμέσησεν Ἀθήνη·
Καί ῥ' ὁπότ' Εὐβοίης σχεδὸν ἤλυθον ἠνεμοέσσης,
Δὴ τότε μητίσασα βαρὺν καὶ ἀμείλιχον οἶτον
Ἀμφὶ βασιλῆϊ, καὶ ἄσχετον ἀσχαλόωσα, *
Ζηνὶ θεῶν μεδέοντι παρισταμένη, φάτο μῦθον,
Ἀθανάτων ἀπάνευθε· χόλον δ' οὐ χάνδανε θυμός·
Ζεῦ πάτερ, οὐκ ἔτ' ἀνεκτὰ θεοῖς ἐπιμηχανόωνται
Ἀνέρες, οὐκ ἀλέγοντες κατὰ φρένας οὔτε σεῦ αὐτοῦ,
Οὔτ' ἄλλων μακάρων, ἐπεὶ ἦ τίσις οὐκ ἔτ' ὀπηδεῖ
Ἀνδράσι λευγαλέοισι, κακοῦ δ' ἄρα πολλάκις ἐσθλὸς
Συμφέρετ' ἄλγεσι μᾶλλον, ἔχει δ' ἄληκτον ὀϊζύν.
Τοὔνεκ' ἄρ' οὔτε δίκην τις ἔτ' ἄζεται, οὐδέ τις αἰδὼς
Ἔστ' παρ' ἀνθρώποισιν· ἔγωγε μὲν οὔτ' ἐνὶ Ὀλύμπῳ
Ἔσσομαι, οὔτ' ἔτι σεῖο κεκλήσομαι, εἰ μὴ Ἀχαιῶν
Τίσομ' ἀτασθαλίην, ἐπεὶ ἦ νύ μοι ἔνδοθι νηῷ
Υἱὸς Ὀϊλῆος μέγ' ἐνήλιτεν, οὐδ' ἐλέαιρε
Κασσάνδρην, ὀρέγουσαν ἀεικέας εἰς ἐμὲ χεῖρας
Πολλάκις, οὐδ' ἔδεισεν ἐμὸν σθένος, οὐδέ τι θυμῷ
Ἠδέσατ' ἀθανάτην, ἀλλ' ἄσχετον ἔργον ἔρεξε.
Τῷ νύ μοι ἀμβροσίῃσι περὶ φρεσὶ μή τι μεγήρῃς
Ῥέξαι, ὅπως μοι θυμὸς ἐέλδεται· ὄφρα καὶ ἄλλοι
Αἰζηοὶ τρομέωσι θεῶν ἀρίδηλον ὁμοκλήν.
Ὣς φαμένην προσέειπε Ζεὺς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν·
Ὦ τέκος, οὔ τοι ἔγωγ' ἀντίσταμαι εἵνεκ' Ἀχαιῶν.
Ἀλλὰ καὶ ἔντεα πάντα, τά μοι πάρος ἦρα φέροντες
Χερσὶν ὑπ' ἀκαμάτοισιν ἐτεκτήναντο Κύκλωπες,
Δώσω ἐελδομένῃ· σὺ δὲ σῷ κρατερόφρονι θυμῷ
Αὐτὴ χεῖμ' ἀλεγεινὸν ἐπ' Ἀργείοισιν ὄρινον.
Ὣς εἰπὼν, στεροπήν τε θοὴν ὀλοόν τε κεραυνὸν,
Καὶ βροντὴν στονόεσσαν ἀταρβέος ἄγχόθι κούρης
Θήκατο· τῆς δ' ἄρα θυμὸς ὑπὸ κραδίην μέγ' ἰάνθη.
Αὐτίκα δ' αἰγίδα θοῦριν ἐδύσατο, παμφανόωσαν,
Ἄρρηκτον, βριαρήν τε, καὶ ἀθανάτοισιν ἀγητήν·
Ἐν γάρ οἱ τετύκοντο κάρη βλοσυροῖο Μεδούσης

Aliae equidem genibus manus impositas habebant, aliae dum
Vlnis amplexabantur, quae nondum seruitutis tempus [illegible]
Gemebant, neque patriae ob cladem, sed in mamma
Animum habebant, extra curas enim est cor infantile.
Omnibus autem diſſoluta coma, & misera pectora
Vnguibus laniata erant, inque genis lacrymae
Haerebant ſqualidae, & aliae deſuper ſtillabant
Confertim ex palpebris, reſpectabant autẽ infelicẽ patriam
Omnino conflagrantem, & denſum unde fumũ ſeſe eleuantem.
Caſſandram etiam nobilem cum intuerentur,
Cunctae ipſam admirabantur, mœſtificae diuinationis
Memores: quae tamen eos plorantes deridebat,
Quamuis aegra animi propter triſtis patriae exitium.
Troianorum autem quotquot è crudeli bello euaſerant,
In urbe collecti cadaueribus operam dabant,
Ad ſepeliendum prompti, ad triſte autem opus Dux erat
Antenor: ipſi vero [illegible] rogum exſtruxerunt.
At Argiui continenti gaudio exſultantes,
Aliàs remis nigram undam diſſecabant,
Aliàs carbaſa nauibus intendebant coniuncti
Feſtinanter, tum ſubito à tergo relinquitur omnis
Dardania, & Achillis tumulus, ii autem quamuis
In animo gauderent, dum caeſos recordantur ſocios:
Grauiter tamen dolebant, [illegible] peregrinorum terram
Adiecti, [illegible] quae procul à nauibus ipſis videtur
Retrocedere [illegible] etiam praeteruehebantur maritimas
Tenedi litora, [illegible] Chryſam,
Et delubrum Apollinis Sminthei, ſacramque Cillae ſedem.
Tum Leſbos ventoſa apparet, & etiam ſummi promontorii
Lecti rapido curſu, ubi [illegible] ultima pars Idae,
Velaque [illegible] ſtrident, & proras circum
Nigra murmurat unda, ac tenebris [illegible]
Fluctus & [illegible] ſuperficie maris albeſcunt.
Peruenissent equidem Argiui in ſacrum Graeciae ſolum
Omnes per profundum maris incolumes, niſi ipſis
Altiſoni Iouis nata infenſa fuiſſet Minerua.
Poſtquam igitur ad ventoſam delati fuerant Euboeam,
Tunc grauem, ſaeuumque interitum animoſa meditata
Regi Locrorum, & vehementer indignata,
Ioui Deorum principi et aſtitit, haec verba ad ipſum fecit,
Seorſum a diis, iramque animus non capiebat.
Iupiter parens, non toleranda amplius in Deos machinãtur
Mortales: neque enim [illegible] rationem habent,
Neque aliorum caeleſtium: dum pœna non conſequitur amplius
Homines improbos, ſed ſaepenumero bonus quam prauus
Magis cum malis adhaerens conſtitutus, miſeriamque habet,
Ideo nec iuſtitiam quis porrò colit nec ullus pudor perpetuũ
Inter homines ſupereſt, ego ſanè in caelo nequaquam
Manebo nec deinceps tua filia vocabor, ſi non Achiuorum
Scelus vlciſcar, quandoquidem cor mihi penitus
Noxa enormi Oilei natus offendit, neque miſertus eſt
Caſſandrae [illegible] ad me palmas extendentis
Crebro: nec genus meum extimuit nec ullam animi
Reuerentiam exhibuit Deae, quin facinus temerariũ patraret.
Ideo diuina tua mente ne inuideas mihi quaeſo
Facere ut animus mihi expetit, quò & alii
Iuuenes manifeſtas Deorum minas exhorreſcant.
Ita loquentem placidis Iupiter verbis affatur.
Nata, ego Graecorum cauſa neutiquam tibi obſiſto.
Imo etiam omnia mea arma, quae mihi olim gratificantes
Indefatigatis manibus Cyclopes fabricarunt,
Dabo expetenti, tu igitur pro animi tui fortiſſimi arbitrio
Ipſa triſtificam in Argiuos tempeſtatem excita,
Haec fatus, fulgur ſubitum & fulmen exitiabile,
Magnificumque tonitru, iuxta puellam intrepidam (cepit.
Poſuit, cuius proinde animus magnam in pectore laetitiã per-
Extemplo induit Aegidem impetuoſam omni ex parte coruſcantem.
Firmam validamque, & Diis ipſis ſtupendam.
In hac enim effictum erat noxiae Meduſae caput

Graeci quo modo abierint, & quae loca praeteruecti fuerint.

Minerua [illegible] Aiacẽ [illegible] a Ioue flagitat.

Ex impunitate peccãdi licentia.

[illegible]

Iup. Mineruae poſtulatis annuit.

Min. Iouis armis inſtructa tempeſtatem aduerſum Graecos excitat.

Aegis.

Terrificum, validéque & qui ignis vim indomiti
Abunde efflarent, Dracones in ſummitate erant.
Ægis igitur tota circa pectus reginæ inſonabat,
Vt ſolet cùm vaſtas æther fulgoribus infremit,
Corripuitque arma patris, quæ nemo Deorum ſuſcepit,
Præter magnum Iouem, & amplum concuſſit olympum.
Tum nubes & aëra confudit: totáque deſuper
Nox circa terram, ſe effudit, ac tenebris mare inuolutũ fuit.
Iupiter autẽ intuẽs magnam inde voluptatẽ cepit. Latum q; ſe
Sub pedibus Deæ cœlum, & æther immugijt, (commouit
Ac ſi inuictus Iupiter ad prælium feſtinaret.
Iris ad Æolum mittitur. *Ipſa autem, vt celerrimè ſupra obſcurum mare ferretur*
Demiſit ex cœlo ad Æolum immortalem Iridem:
Vt omnes ſimul ventos turbine ingraueſcentes mitteret
In ſalum aſperi Caphareiꝫ vnde Achiuos
Continuè ad orti, mare tumidum concitarent,
Exitioſis flatibus furentes, illa ſimulac audiuit,
Ocyus viam arripuit, incuruans ſe circa nubes:
Dixiſſes ignem & aquam cum aëre permixta.
Venit tandem in Æoliam, vbi ventorum tumidè flantium
Antra ſunt rigidis munita petris,
Caua & ſonora: ædéſque proximè adhærent
Æoli Hippotadæ. Offendit autem ipſum domi
Vnà cum vxore & duodecim natis, expoſuitq; illi
Quæ Minerua contra Græcorum reditum conſilia agitaret.
Hic ergo non repugnauit: ſed egreſſus ex ædibus
Validis in manibus ſceptro montem percuſſit:
Vẽti emittuntur ab Æolo: & mare conturbant. *Vbi venti magno ſtrepitantes murmure ſtationem habent*
In vacua ſpelunca: perpetuóq; ſonus circumfremit,
Horrendum rugiens: qui vi dirupit collem,
Tum illi celeriter effunduntur, quos omnes iuſſit atrum
Cogentes turbinem flatus intendere: vt terribilis
Maris commoti tempeſtas Capharei ſinum obrueret.
Mandati feſtina executio. *Extemplo igitur erumpunt, priuſquam audiuiſſent regis*
Totum edictum, horúmque impetu mare infremuit
Vehementer, arduiſque pares montibus aquarum cumuli,
Hinc inde ruunt: vnde frangebatur Achiuûm
Animus in pectore, nam modò naues
Per aëra arduus efferebat fluctus, modò
Quaſi per præcipitium deuolutas, abripiebat
In cæcum gurgitem: ac vehemens æſtus ſubinde
Arenam bullante fluctu euomebat.
Nauigantium perplexitas. *Illi verò ad conſilij inopiam redacti, nec remo*
Adijcere manum præ ſtupore poterant, nec lintea
Vt percupiebant, circa antennas demittere valebant,
A ventis lacerata: nec rurſus dirigere
Ad curſum, ſæua enim procella aduerſum tumultuabantur,
Nec magiſtris vltra vires reſtabant ad nauium
Gubernacula peritis manibus expeditè flectendum.
Omnia enim huc & illuc turbines diſſiparant,
Nec vlla ſpes vitæ reliqua erat. quòd atra
Nox ſimul & ingens tempeſtas, grauiſque Deûm ira
Se commouerat. Neptunus enim ſæuam exciterat mortem,
Dum illuſtris fratris natæ operam nauat,
Quæ & ipſa immaniter ſæuiens deſuper
Fulguribus acriter rem gerebat, & tonitrua cœlitus addebat Iupiter,
In honorem ex animo ſoboli deferẽs ſuæ, omnes autem vndiq;
Inſulæ & continentes maris æſtu inundabant,
Non admodum procul ab Eubœa, vbi maximè
Poſt ſæuos dolores dolores alios *Deus conciliabat*
Naufragia & hominum interitus. *Argiuis: gemitus verò & eiulatus in nauibus*
Erat pereuntium: fragorémque edebant tabulæ nauium
Diſſilientium, illæ enim mutua colliſione
Continuè frangebantur, & inexplicabilis labor exſiſtebat.
Alij quidem remis depellere conati
Naues ſibi imminentes, vnà cum contis miſeri
In vaſtum gurgitem deuoluebantur, fatóque atroci
Oppetebant: vndique enim illos appetebant
Longa nauium fragmina, omniúmque contuſa erant

Σμερδαλέον· κρατερὴν δὲ καὶ ἀκαμάτου πυρὸς ὁρμὴν
Λάβρον ἀποπνείοντες, ἔσαν καθύπερθε δράκοντες,
Ἔβραχε δ' αἰγὶς ἅπασα περὶ στήθεσσιν ἀνάσσης,
Οἷον ὅτε στεροπῇσιν ἐπιβρέμει ἄσπετος αἰθήρ·
Λάζετο δ' ἔντεα πατρὸς, ἃ οὐ θεὸς οὔτις ἄειρε,
Νόσφι Διὸς μεγάλοιο· τίναξε δὲ μακρὸν ὄλυμπον·
Σὺν δ' ἔχεεν νεφέλας τε, καὶ ἠέρα· πᾶσα δ' ὕπερθε
Νὺξ ἐχύθη περὶ γαῖαν· ἐπήχλυσεν δὲ θάλασσα·
Ζεὺς δὲ μέγ' εἰσορόων, ἐτέρπετο· κίνυτο δ' εὐρὺς
Οὐρανὸς ἀμφὶ πόδεσσι θεῆς· περὶ δ' ἔβραχεν αἰθήρ,
Ὡς Διὸς ἀκαμάτοιο ποτὶ κλόνον ἐμμεμαῶτος,
Ἡ δ' ἄρ ὑπὲρ πόντοιο ἠερόεντος φέρεσθαι
Οὐρανόθεν προέηκεν ἐς Αἴολον ἀμβροσίην Ἶριν,
Τόφρ' ἀνέμους ἅμα πάντας ἐπιβρείσαντας ἀέλλῃ
Ἐλθέμεναι κραναοῖο Καφηρέος, ἔνθεν Ἀχαιῶν
Νωλεμέως χυμφθέντας ἀνοιδῆναι θάλασσαν,
Ἀργαλέαις ῥιπῇσι μεμηνότας· ἣ δ' ἀΐουσα,
Ἐσσυμένως οἴμησε περιγναμφθεῖσα νεφέεσσι·
Φαίης κεν πῦρ ἔμμεναι ἀμ' ἠέρι, καὶ μέλαν ὕδωρ·
Ἵκετο δ' Αἰολίην, ἀνέμων ὅθι λάβρον ἀέντων
Ἄντρα πέλει, στυγεροῖσιν ἀρηράμεν' ἀμφὶ πέτρῃσι,
Κοῖλα, καὶ ἠχήεντα· δόμοι δ' ἄγχιστα πέλονται
Αἰόλου Ἱπποτάδαο· κίχεν δέ μιν ἔνδον ἐόντα
Σὺν τ' ἀλόχῳ, καὶ παισὶ δυωκαίδεκα· καί οἱ ἔειπεν
Ὅππως Ἀθηναίη Δαναῶν ἐπεμήδετο νόστῳ.
Αὐτὰρ ὅγ' οὐκ ἀπίθησε, μολὼν δ' ἔκτοσθε μελάθρων,
Χερσὶν ὑπ' ἀκαμάτοισιν, ὄρος μέγα τύψε τριαίνῃ
Ἔνθ' ἄνεμοι κελαδεινοὶ δυσηχέες ηὐλίζοντο
Ἐν κενεῷ κευθμῶνι· περίαχε δ' αἰὲν ἰωὴ,
Βρυχομένη δεινά· βίῃ δ' ἔρρηξε κολώνην·
Οἱ δ' ἄρ ἐξεχέοντο· κέλευσε δὲ πάντας ἐρεμνὴν
Λαίλαπα συμφορέοντας ἀήμεναι, ὄφρ' ἀλεγεινὸν
Ὀρνυμένης ἅλος οἶδμα, Καφηρέος οὖδας καλύψῃ·
Οἱ δὲ θοῶς ὤρνυντο, πάρος βασιλῆος ἀκοῦσαι
Πᾶν ἔπος· ἐσσυμένοισι δ' ἐπεστονάχιζε θάλασσα
Ἄσχετον. ἠλιβάτοισι δ' ἐοικότα κύματ' ὄρεσσιν,
Ἄλλοθεν ἄλλα φέροντο· κατεκλάσθη γὰρ Ἀχαιῶν
Θυμὸς ἐνὶ στέρνοισιν. ἐπεὶ νέας ἄλλοτε μέν που
Ὑψηλὸν φέρε κῦμα δι' ἠέρος, ἄλλοτε δ' αὖτε
Οἷα κατὰ κρημνοῖο κυλινδομένας φορέεσκε
Βυσσὸν ἐς ἠερόεντα. βίῃ δέ τι ἄσχετος αἰεὶ
Ψάμμον ἀναβλύεσκε, διοιγομένοιο κλύδωνος.
Οἱ δ' ἄρ ἀμηχανίῃ βεβολημένοι, οὔτ' ἐπ' ἐρετμῷ
Χεῖρα βαλεῖν ἐδύναντο τεθηπότες, οὔτ' ἄρα λαῖφος
Ἔσθενον ἀμφίκερα, λιλαιόμενοι, εἰρύσασθαι
Ῥηγνύμενον ὑπ' ἀνέμων, οὐδ' ἔμπαλιν ἰθύνασθαι
Ἐς πλόον· ἀργαλέαι γὰρ ἐπικλονέοντο θύελλαι·
Οὐδὲ κυβερνητῇσι πέλεν μένος εἰσέτι νηῶν
Χερσὶν ἐπισταμένῃσι θοῶς οἰήϊα νωμᾶν·
Πάντα γὰρ ἀμφὶς ἄγῃ κακαὶ διέχευον ἄελλαι
Οὐδέ τις ἐλπωρὴ βιότου πέλεν, οὕνεκ' ἐρεμνὴ
Νὺξ ἅμα, καὶ μέγα χεῖμα, καὶ ἀθανάτων χόλος αἰνὸς
Ὦρτο· Ποσειδάων γὰρ ἀμείλικτον πόντον ὄρινεν,
Ἦρα κασιγνήτοιο φέρων ἐρικυδέϊ κούρῃ
Ἥ ῥα καὶ αὐτὴ ὕπερθεν ἀμείλιχα μαιμώωσα,
Θῦνε μετ' ἀστεροπῇσιν. ἐπέκτυπε δ' οὐρανόθεν Ζεὺς
Κυδαίνων ἀνὰ θυμὸν ἑὸν τέκος. ἀμφὶ δὲ πᾶσαι
Νῆσοί τ', ἤπειροί τε, κατεκλύζοντο θαλάσσῃς
Εὐβοίης οὐ πολλὸν ἀπόπροθεν, ἧχι μάλιστα
Τεῦχεν ἀμειλίκτοισιν ἐπ' ἄλγεσιν ἄλγεα δαίμων
Ἀργείοις· στοναχὴ δὲ, καὶ οἰμωγὴ κατὰ νῆας
Ἔπλετ' ἀπολλυμένων· κανάχιζε δὲ δούρατα νηῶν
Ἀγνυμένων· αἳ γὰρ ῥα συνωχαδὸν ἀλλήλοισιν
Αἰὲν ἐρήγνυντο· πόνος δ' ἄπρηκτος ὀρώρει·
Καί ῥ' οἱ μὲν κώπῃσιν ἀπωσέμεναι μεμαῶτες
Νῆας ἐπεσσυμένας αὐτῇς, ἅμα δούρασι λυγροὶ
Κάππεσον ἐς μέγα βένθος· ἀμειλίχῳ δ' ὑπὸ πότμῳ
Κάτθανον· ὦν οὐκ ἄρα σφιν ἐπήχεον ἄλλοθεν ἄλλα
Νηῶν δούρατα μακρὰ· συνηλοίηντο δὲ πάντων

Σώματα

Σώματα λευγαλέως· οἳ δ' ἐν νηυσὶ πεσόντες,
Κεῖντο, κατοφθιμένοισιν ἐοικότες. οἳ δ' ὑπ' ἀνάγκης,
Νήχοντ' ἀμφιπεσόντες ἐυξέστοισιν ἐρετμοῖς·
Ἄλλοι δ' αὖ σανίδεσσιν ἐπέπλεον· ἔβραχε δ' ἠχὴν
Βυσσόθεν, ὥς τε θάλασσαν, ἰδ' οὐρανὸν, ἠδὲ καὶ αἶαν
Φαίνεσθ' ἀλλήλοισιν ὁμῶς συναρηρότα πάντα.
Ἡ δ' ἄρ' ἀπ' οὐλύμποιο βαρύκτυπος Ἀτρυτώνη,
Οὔτι καταισχύνεσκε βίην πατρός· ἀμφὶ δ' ἄρ' αἰθὴρ
Ἴαχεν· ἡ δ' Αἴαντι χόλον, καὶ πῆμα φέρουσα,
Ἔμβαλε νηὶ κεραυνὸν· ἄφαρ δέ μιν ἄλλυδις ἄλλῃ
Ἐσκέδασεν διὰ τυτθά· περίαχε δ' αἶα, καὶ αἰθήρ,
Ἐκλύσθη δ' ἄρα πᾶσα περίδρομος Ἀμφιτρίτη.
Οἳ δ' ἐκ τοῖο νεὸς πέσον ἀθρόοι· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτοὺς
Κύματα μακρὰ φέροντο· περιστράπτεσκε δ' ἀνάκτης
Αἴγλη μαρμαίρεσκε, διὰ κνέφας ἀίσσουσα.
Οἳ δ' ὁπότε λάπτοντες ἁλὸς πολυηχέος ἅλμην,
Θυμὸν ἀποπνείοντες, ὑπὲρ πόντοιο φέροντο.
Ληϊάσιν δ' ἄρα χάρμα καὶ ὀλλυμένῃσι τέτυκτο·
Καί ῥ' αἱ μὲν κατέδυσαν ἔσω ἁλὸς ἀμφιβαλοῦσαι
Χεῖρας ἑοῖς τεκέεσσι δυσάμμοροι· αἱ δ' ἀλεγειναὶ
Δυσμενέων περὶ κρᾶτα βάλον χέρας· οἷς ἅμα λυγρὴ
Σπεῦδον ἀποφθινύθειν, ἵν' ἀντάξια λώβης
Τίσωνται Δαναούς· ἡ δ' ὑψόθεν εἰσορόωσα
Τέρπετ' ἐὸν κατὰ θυμὸν ἀγαυὴ Τριτογένεια.
Αἴας δ' ἄλλοτε μὲν περινήχετο δούρατι νηός,
Ἄλλοτε δ' αὖ χείρεσσι διήνυεν ἁλμυρὰ βένθη,
Ἀκαμάτῳ Τιτῆνι βίην ὑπέροπλον ἐοικώς.
Σχίζετο δ' ἁλμυρὸν οἶδμα περὶ κρατερῇσι χέρεσσιν
Ἀνέρος ὑπερθύμοιο· θεοὶ δέ μιν εἰσορόωντες
Ἠνορέην καὶ κάρτος ἐθάμβεον· ἀμφὶ δὲ κῦμα
Ἄλλοτε μὲν φορέεσκε πελώριον, εὖτ' ἐπ' ἄκρην
Οὔρεος ὑψηλοῖο δι' ἠέρος· ἄλλοτε δ' αὖτε
Ὑψόθεν ἐς φάραγξιν ἐνέκρυφεν· οὐδ' ὅγε χεῖρας
Κάμνε πολυτλήτους· πολλοὶ δέ μιν ἔνθα καὶ ἔνθα
Σβεννύμενοι σμαράγιζον ἐνὶ πόντῳ κεραυνοί.
Οὔπω γὰρ οἱ θυμὸν ἐμήδετο κηρὶ δαμάσσαι
Κούρη ἐριγδούποιο Διὸς μάλα περ κοτέουσα,
Πρὶν τλῆναι κακὰ πολλά, καὶ ἄλγεσι πάγχυ μογῆσαι·
Τοὔνεκά μιν κατὰ βένθος ἐδάμνατο δηρὸν ὀιζύς,
Πάντοθεν τειρόμενον· περὶ γὰρ κακὰ μυρία κῆρες
Ἀνδρὶ περιστήσαντο· μένος δ' ἐνέπνευσεν ἀνάγκη.
Φῆ δὲ καὶ εἰ μάλα πάντες ὀλύμπιοι ἐς ἓν ἵκοντο
Χωόμενοι, καὶ πᾶσαν ἀναστήσωσι θάλασσαν,
Ἐκφυγέειν· ἀλλ' οὔτι θεῶν ὑπάλυξεν ὁμοκλήν.
Δὴ γάρ οἱ νεμέσησεν ὑπέρβιος Ἐννοσίγαιος,
Εὖτέ μιν εἰσενόησεν ἐπαπτάμενον χερσὶ πέτρης
Γυραίης· καί οἱ μέγα χώσατο· σὺν δ' ἐτίναξε
Πόντον ὁμῶς καὶ γαῖαν ἀπείριτον· ἀμφὶ δὲ πάντη
Κρημνοὶ ὑπεκλονέοντο Καφηρέος· οἱ δ' ἀλεγεινὸν
Θεινόμενοι ῥηγμῖνες ἐπέβραχον οἴδματι λάβρῳ
Χωομένοιο ἄνακτος· ἀπὸ δ' εἰς ἅλα πέτρην
Εὐρέα, τῇ ἄρ' ἐκεῖνος ἐπεμαίνετο χερσί·
Καί ῥά οἱ ἀμφὶ πάγοισιν ἑλισσομένου μάλα δηρὸν
Χεῖρες ἀπεδρύφθησαν· ὑπέδραμε δ' αἷμ' ὀνύχεσσι·
Μόρμυρεν δέ οἱ αἰὲν ὀρινομένου περὶ κῦμα
Ἀφρῷ ἀδὴν λάχνῃσι κάρη, λάσιόν τε γένειον·
Καί νύ κεν ἐξήλυξε κακὸν μόρον, εἰ μὴ ἄρ' αὐτῷ,
Ῥήξας γαῖαν ἔνερθεν, ὕπερθ' ἐνέηκε κολώνην,
Εὖτε πάρος μεγάλοιο κατ' Ἐγκελάδοιο δαΐφρων
Παλλὰς ἀειραμένη Σικελὴν ἐπικάββαλε νῆσον.
Ἣ ῥ' ἔτι καίεται αἰὲν ὑπ' ἀκαμάτοιο Γίγαντος,
Αἰθαλέον πνείοντος ἔσω χθονός· ὣς ἄρα Λοκρῶν
Ἀμφεκάλυψεν ἄνακτα δυσάμμορον οὔρεος ἄκρη,
Ὑψόθεν [illegible], βάρυνε δὲ καρτερὸν ἄνδρα·
Ἀμφὶ δέ μιν θανάτοιο μέλας ἐκιχήσατ' ὄλεθρος,
Γαίῃ ὁμῶς δμηθέντα καὶ ἀκαμάτῳ ἐνὶ πόντῳ.
Ὣς δὲ καὶ ἄλλοι Ἀχαιοὶ ὑπὲρ μέγα λαῖτμα φέροντο,
Οἳ μὲν ἄρ' ἐν νήεσσι τεθηπότες, οἳ δὲ πεσόντες
Ἐκτοσθεν νηῶν· ἐλεεινὴ δ' ἔχε πάντας ὀιζύς.

Corpora quàm fœdiſſimè, alij in nauibus prolapſi,
Exanimatorum ritu iacebant, quidam neceſſitate adacti,
Cùm in politos incubuiſſent remos natabant.
Pars etiam tabulis innauigabat. mugijt autem inferior
Funditus: adeò vt mare cœlumque & terra
Inter ſe cuncta pariter conuulſa viderentur.
Minerua autem ab olympo detonans,
Non dedecorabat patris robur, & circumquaque æther
Sonitum reddebat, at Dea iram, & cladem ferens,
Fulmen in nauem intorſit, & ſubito ipſam huc & illuc
In minutas particulas diſiecit: vnde tellus & æther circũ cir-
Et omnis circumflua Amphitrite exundauit. (ca intremuit
Homines igitur è naui denſi cadebant: circùmque illos
Vaſti ruebant fluctus, & à fulguribus Deæ
Fulgor per tenebras diſcurrens reſplendebat.
At illi cũ impotabilẽ turbulenti maris ſalſuginem glutirent,
Exhalantes animam, ſuper mari iactabantur.
Interim fœminis captiuis etiamſi interirẽt, gaudium ſuberat
Quarum aliæ mari ſe immergebant, ita vt complexæ eſſent
Manibus pignora ſua infelices, aliæ dolorẽ is confectæ
Hoſtium capitibus manus circumiecêre, quibus cum miſeræ
Interire properabãt, vt in compenſationẽ ſuæ deho neſtationis
Danaos vleiſcerentur, quod ex alto deſpiciens
Iubens Pallas toto pectore oblectabatur.
Cæterum Aiax nunc ligno ſuæ nauis innatabat,
Nunc manibus ſalſum profundum ſulcabat,
Vim immanem indefatigabili Titani perſimilis,
Salſiſque fluctus validis ſecabatur manibus
Viri magnanimi, Dij verò intuentes ipſum
Animi & corporis vires ſtupebant, & fluctus
Modo ſublimem ferebat, velut in cacumen
Celſi montis per aërem, modo rurſus
Ex alto nauẽ in voragines abſtrudebat, nec tamẽ manus eius
Multa perpeſſæ laſsitudinẽ ſentiebat, multa etiã hinc inde
Fulmina in mari extincta ſtridebant.
Nondum enim vitam eius Parca ſubigere conſtituerat,
Horriſoni Iouis nata, quamuis magna in ſummum ira eſſet ira,
Niſi prius multas ærumnas toleraſſet, & ægritudine planè
confectus eſſet.
Hac de cauſa diu in gurgite calamitas illum edomabat.
Vndique afflictum, nam innumeris parcæ malis
Vnum circumuallauerant, ſed neceſſitas robur inſpirauit.
Iactauit autem, etiamſi cuncti Cœlites in vnum conuenirent
Irati, & totum ex imo eruerent mari, (euitauit
Effugiturum ſe tamen, at nequaquam Deorum vindictam
[illegible] iam pridem indignè tulit præpotens Neptunus:
Quando apprehendiſſe illum manu animaduertit petram
Gyræam, & grauiter ſuper eo excanduit, commouitque
Pontum ſimul & ſpatioſam terram. circumquaque igitur
Succutiebantur Caphareirupes: & horrendum
Pulſatæ crepidines tempeſtuoſis fluctibus reboabant,
Rege indignante, tandem in mare auulſam impulit petram
Ingentem cui manibus ille ſuis adhæreſcebat:
Et cùm ad longum tempus circa tumulos illos volutaretur,
Manus lacerabantur ſanguiſque intercurrebat vngues.
Præterea in murmuranti fluctu indeſinenter ſe agitanti
Caput & mentum hirſutum ſpuma album reddebat.
Et ſanè dirum illud fatum effugiſſet, niſi in eum
Iugum montis tellure ſubtus dirupta immiſiſſet.
Vt olim ſuper magnum Enceladum bellatrix
Pallas Siciliam inſulam ſublatam coniecit.
Quæ adhuc continuè ſuccenditur ab indomito Gigante,
Ardentes flammas exſpirante ſubter terra, ſic & Locrorũ
Infortunatum moderatorem montis vertex cooperuit,
Ex alto reuulſus: ac mole ſua ſuppreſſit virum fortem,
Atraque mortis pernicies illum apprehendit
Tam à terra quàm inſuperabili mari edomitum.
Sic & cæteri in gurgite Achiui iactabantur:
Alij in nauibus attoniti: alij prolapſi
E nauibus: omnes denique funeſta calamitas premebat.

Vindictæ cupiditas.

Aiacis fortitudo.

Aiacis impietas & exitium. Superbi loquentia Deos quam flocci facien.

Comparatur Enceladо.

Aliorum Græcorum interitus.

Naues enim partim obliqua in ſalo ferebantur,
Partim carina ſurſum verſa, aliarum forte mali
Ab antennis inde venti impreſſione confracti erant.
Aliarum ligna in totum rapidi turbines diſperſerant.
Pars vaſtum maris profundum abſorpta ſubierant.
Cum imber continuus ingraueſceret, nec ſuſtinuerant
Tempeſtuoſam maris & Iouis vndam, vnà cum ventis
Commixtam, fluminis enim inſtar manabat æther
Continuè ſubtusq́; diuinum mare æſtuabat.
Tum quiſpiam dixit: talis forte homines oppreſſit tempeſtas,
Cum immenſa Deucalionis pluuia ingruit,
Terraq́; in mare conuerſa eſt, & abyſſus ſe vbiq; diffudit.
Sic quis Danaûm dixit ſtupefactus animũ propter hyemem
Exitioſã. magna.n. multitudo periit: & vbique cadaueribus
Replebatur ingens maris vnda, adeò vt arctarẽtur vniuerſa
Littora. plurimos enim in continentem fluctus exſpuit,
Et ligna nauium Amphitriten grauiſonam
Totam prorſus operuerunt: medius tamen fluctus apparebat.
Alij deniq; aliud funeſtæ Parcæ genus ſortiti ſunt: pars in
Æquore, mari tempeſtuoſè concitato: pars ad ſcopulos (lato
Fractis nauibus miſerabiliter perierunt:
Nauplii dolis, is enim propter filium iraſcens
Orta tempeſtate, & intereuntibus Argiuis,
Quamuis mærens, tamen ſupra modum lætabatur, quòd ipſi
Extemplo Deus vindictam conceſſiſſet: & cernebat inimi-
In gurgite afflictos, quare multis patrem ſuum (cum agmen
Precibus ſollicitabat vt vnà cum nauibus cuncti periſſent,
Cuius preces partim exaudiit Neptunus, partim eas Ponti
Ater fluctus retro auferebat, is igitur ſiccam manu tædam
Incenſam extulit, & hoc aſtu Achiuis impoſuit:
Qui putabant ſe ad cõmodam portus ſtationem appulſuros.
Fœdè enim circa rigidas cautes fuerunt attriti,
Cum ipſis nauibus: & præter hoc malũ triſtius animi vulnus
Suſtinuerunt, quod triſtificis ſcopulis illidebantur (nante
Intempeſta nocte, pauci ergo lethum ſubterfugerũt: quos ſer-
Aut Deus, aut Genius aliquis opifer, cæterum Minerua
Aliâs magnum animo gaudium ſenſit, aliâs
Doluit prudentis Vlyſſis vicem, quod futurum eſſet
Vt multas toleraret miſerias Neptuni indignatione:
Qui tunc animo inuicto planè exoſus
Munitiones & turres fortium Argiuorum,
Quas extruxerant ad Troiam, vt triſtis belli propugnacula
Extemplo mare totum concitat, (forent
Quantum eius ab Euxino defluit ad Helleſpontum,
Et hoc Troianorum littoribus inducit: pluitq; deſuper
Iupiter, rem gratam faciens illuſtri Neptuno.
At nec Apollo expers erat laboris:
Sed cunctos ab Idæis montibus amnes
In vnum locum cogebat, & vndis obruebat opus Achiuûm.
Tunc incurrauit ſe mare, & fluuij cum ſtrepitu decurrerunt,
Torrentéſque aucti Iouis imbre horribiliter.
Hos niger multiſona Amphitrites æſtus impediebat,
Ne mare intrarent, ante quã cuncta aboleuiſſent munimẽta
Danaûm funditus, ipſe præterea tellurem ſubitus
Rupit Neptunus, magnámque vim aquæ produxit
Limum inſuper & arenam & vi valida concuſſit
Sigeum: vnde littora valde infremuêre, & ab ipſis funda-
Dardania excuſa fuit, vndiſque coopertus (mentis
Ingens murus viſcera terræ ſubijt
Latè diductæ. Arena autem ſola adhuc videbatur
Maris retrogreſſi & ſtrepitantium fluuiorum,
Procul à littore verſus interiora, atque hæc olim
Irata Deorum mens peregit, in nauibus autem
Argiui iactabantur: quoſcunque tempeſtas diſſiparat,
Et alio alius deuenit, quò Deus vnumquemq; ducebat,
Quotquot eorum funeſtas in æquore procellas effuge-
runt.

Nauplii vindictæ de Græcis. Vltionis occaſio & ſtudium.

Neptunus & Apollo deſtruunt murum Græcorum inundatione.

Miſerabilis Græcorum reditus.

Αἱ μὲν γὰρ φορέοντ' ἐπικάρσιαι εἰν ἁλὶ νῆες·
Ἄλλαι δ' αὖ στρέψασαι ἄνω τρόπιν· ὧν δέ που ἱστοὶ
Ἐκ κεράων ἐάγησαν, ἐπισπέρχοντος ἀήτεω.
Τῶν δὲ διὰ ξύλα πάντα θοαὶ σκεδάσαντο θύελλαι·
Αἱ δὲ καὶ εἰς μέγα βένθος ὑποβρύχιαι κατέδυσαν,
Ὀμβρίου ἐπιβρίσαντος ἀπείρονος· οὐδ' ὑπέμειναν
Λάβρον ὁμῶς ἀΐσσον θαλάσσης καὶ Διὸς ὕδωρ
Μισγόμενον. ποταμῷ γὰρ ἐναλίγκιος ἔρρεεν αἰθὴρ
Συνεχές· ἡ δ' ὑπένερθεν ἐμαίνετο δῖα θάλασσα.
Καί τις ἔφη, τάχα τοῖον ἐπήλυθεν ἀνδράσι χεῖμα,
Ὁππότε Δευκαλίωνος ἀθέσφατος ὑετὸς ἦλθε·
Παντώθη δ' ἄρα γαῖα· βάθος δ' ἐπεχεύατο πάντῃ·
Ὥς ἄρ' ἔφη Δαναῶν τις, ἐνὶ φρεσὶ χεῖμα τεθηπὼς
Ἀζηχές· πολλοὶ δὲ κατέφθιθεν· ἀμφὶ δὲ νεκρῶν
Πλῆθ' ἁλὸς μέγα χεῦμα· στεινοῦντο δὲ πᾶσαι
Ἠϊόνες· πολλοὺς γὰρ ἀπέπτυσε κῦμ' ἐπὶ χέρσον.
Ἀμφὶ δὲ νήϊα δοῦρα βαρύβρομον Ἀμφιτρίτην
Πᾶσαν ἄδην ἐκάλυψε· μέσον δ' ἄρ' ἐφαίνετο χεῦμα.
Ἄλλοι δ' ἄλλην κῆρα κακὴν λάχον, οἱ μὲν ἀν' εὐρὺν
Πόντον, ὀρινομένης ἁλὸς ἄσχετον, οἱ δ' ἐνὶ πέτραις,
Ἄξαντες περὶ νῆας, ὀϊζυρῶς ἀπόλοντο,
Ναυπλίου ἐννεσίῃσιν· ὁ γὰρ κοτέων μάλα παιδὸς
Χώσατο ἐρχομένοιο, καὶ ὀλλυμένων Ἀργείων,
Καίπερ ἀκηχέμενος, μέγ' ἐγήθεεν, οὕνεκ' ἄρ' αὐτῷ
Δῶκε τίσιν θεὸς αἶψα, καὶ ἔδρακεν ἐχθρὸν ὅμιλον
Τειρόμενον κατὰ βένθος· ἑῷ δ' ἄρα πολλὰ τοκῆϊ
Εὔχεθ', ὁμῶς νήεσσιν ὑποβρύχια πάντας ὀλέσθαι,
Τοῦ δὲ Ποσειδάων τὰ μὲν ἔκλυεν, ἄλλα δὲ πόντου
Ἂψ μέλαν οἶδμα φέρεσκεν· ὁ δ' ἀναλέην χερὶ πεύκην
Αἰθομένην ἀνάειρε· δόλῳ δ' ἀπάτησεν Ἀχαιοὺς,
Ἐλπομένους εὔορμον ἕδος λιμένων ἀφικέσθαι.
Αἰνῶς γὰρ πέτρῃσι περὶ στυφελῇσι δάμησαν
Αὐταῖς σὺν νήεσσι· κακῷ δ' ἐπὶ καὶ πλέον ἄλγος
Τλῆσαν, ἀτειρήσιν προσαρασσόμενοι περὶ πέτραις
Νυκτὶ θοῇ· παῦροι δὲ φύγον μόρον, οὕς τ' ἐσάωσεν
Ἢ θεὸς, ἢ δαίμων τις ἐπίρροθος· αὐτὰρ Ἀθήνη
Ἄλλοτε μὲν μέγ' ἐγήθεεν, ἄλλοτε δ' αὖτε
Ἄχνυτ' Ὀδυσσῆος πινυτόφρονος, οὕνεκ' ἔμελλε
Πάσχειν ἄλγεα πολλὰ Ποσειδάωνος ὁμοκλῇ,
Ὅς ῥα τότ' ἀμφὶ μάλιστα περὶ φρεσὶ πάλλε μεγαίρων,
Τείχεσι καὶ πύργοισιν ἐϋσθενέων Ἀργείων,
Οἷς ἔκαμον Τρώεσσι στυγερῆς ἔμμεναι αὐτάς,
Ἐσσυμένως μάλα πάντα ἀπεπλήμμυρε θάλασσαν,
Ὅσση ἀπ' Εὐξείνοιο κατέρχεται Ἑλλήσποντον·
Καί μιν ἐπ' ἠϊόνας Τρώων βάλεν, ὗε δ' ὕπερθε
Ζεύς, ἐπίηρα φέρων ἐρικυδέϊ Ἐννοσιγαίῳ·
Οὐ μὴν οὐδ' Ἑκάεργος ἄτερ καμάτοιο τέτυκτο,
Ἀλλ' ἄρ' ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων μάλα πάντα ῥέεθρα
Εἰς ἕνα χῶρον ἄγεσκε· κατέκλυσε δ' ἔργον Ἀχαιῶν·
Καὶ τότε δὴ θάλασσα, καὶ ὁππόσοι κελάδοντες
Χείμαρροι τ' ἀνέχοντο ἀεξόμενοι Διὸς ὄμβρῳ,
Τοὺς μέλαν οἶδμα ἀνεῖργε πολυστόνου Ἀμφιτρίτης
Πόντον ἐπελθέμεναι, πρὶν τείχεα πάντ' ἀμαθῦναι
Ἀργείων· Δαναῶν αὐτὸς τ' ἄρα γαῖαν ἔνερθε
Ῥῆξε Ποσειδάων, ἀνὰ δ' ἔβλυσεν ἄσπετον ὕδωρ,
Ἰλύν τε, ψάμαθόν τε· βίῃ δ' ἐτίναξε κραταιῇ
Σίγειον· ἠϊόνες δὲ μέγ' ἔβραχον, ἐκ δὲ θεμέθλων
Δαρδανίη· καὶ ἄϊστον ὑποβρύχιον τε καλύφθη
Ἕρκος ἀπειρέσιον· κατεδύσατο δ' ἔνδοθι γαίης
Μακρὰ διισταμένης. ψάμαθος δ' ἔτι φαίνετο μούνη
Χαζομένου πόντοιο· καὶ ἐκ Δαναῶν ἐριδούπων
Νόσφιν ἀπ' αἰγιαλοῖο κατ' ἔκταθεν· ἀλλὰ τὰ μέν που
Ἀθανάτων ἐτέλεσσε κακὸς νόος· οἱ δ' ἐνὶ νηυσὶν
Ἀργεῖοι πλώεσκον, ὅσους διὰ χεῖμα κέδασσεν·
Ἄλλη δ' ἄλλος ἵκανεν ὅπῃ θεὸς ἦγεν ἕκαστον,
Ὅσσοι ὑπὲρ πόντοιο λυγρὰς ὑπάλυξαν ἀέλλας·

ΝΟΝΝΟΥ ΠΑΝΟΠΟΛΙΤΟΥ

ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

NONNI PANOPOLITÆ

DIONYSIACORVM

LIBER PRIMVS.

ΕΙΠΕ θεὰ Κρονίδαο διάκτορον αἴθοπος αἴγλης,
Νυμφιδίῳ σπινθῆρι λεχωΐδα πυρσοτόκοιο κεραυνοῦ,
Καὶ στεροπὴν Σεμέλης θαλαμηπόλον· εἰπὲ δὲ φύτλην
Βάκχου διστοκίοιο, τὸν ἐκ πυρὸς ὑγρὸν ἀείρας
Ζεὺς ἀτέλεστον ἐόντα μαιώσατο κοῦρον ἀμαίης,
Φειδομέναις παλάμαισι τομὴν μηροῖο χαράξας,
Ἄρσενι γαστρὶ λόχευσε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
Εὖ εἰδὼς τόκον ἄλλον, ὅτι γονόεντι καρήνῳ
Ὃς πάρος ὄγκον ἄπιστον ἔχων ἐγκύμονι κόρσῃ,
Τεύχεσιν ἀστράπτουσαν ἀνηκόντιζεν Ἀθήνην.
Ἄξατέ μοι νάρθηκα, τινάξατε κύμβαλα Μοῦσαι,
Καὶ παλάμῃ δότε θύρσον ἀειδομένου Διονύσου·
Ἀλλὰ χοροῦ ψαύοντα Φάρῳ παρὰ γείτονι νήσῳ,
Στήσατέ μοι Πρωτῆα πολύτροπον, ὄφρα φανείη
Ποικίλον εἶδος ἔχων, ὅτι ποικίλον ὕμνον ἀράσσω·
Εἰ γὰρ ἐφερπύζειε δράκων κυκλούμενος ὁλκῷ,
Μέλψω θεῖον ἄεθλον, ὅπη κισσώδεϊ θύρσῳ
Φρικτὰ δρακοντοκόμων ἐδαΐζετο φῦλα Γιγάντων·
Εἰ δὲ λέων φρίξειεν ἐπαυχένιον τρίχα σείων,
Βάκχον ἀναβλύζω βλοσυροῖς ἐπὶ πήχεσι Ῥείης,
Μαζὸν ὑποκλέπτοντα λεοντοβότοιο θεαίνης·
Εἰ δὲ θυελλήεντι μετάρσιος ἅλματι ταρσῶν,
Πόρδαλις ἀΐξειε πολυειδὲς εἶδος ἀμείβων,
Ὑμνήσω Διὸς υἷα, πόθεν γένος ἔκτανεν Ἰνδῶν,
Πορδαλίων ὀχέεσσι καθιππεύων ἐλεφάντων.
Εἰ δ' ἴκελος ποιέοιτο τύπῳ συὸς, υἷα Θυώνης
Ἀείσω ποθέοντα συοκτόνον εὔγαμον Αὔρην,
Ὀψιγόνου τριτάτοιο Κυβηλίδα μητέρα Βάκχου·
Εἰ δὲ πέλοι μιμηλὸν ὕδωρ, Διόνυσον ἀείσω,
Κόλπον ἁλὸς δύνοντα κορυσσομένοιο Λυκούργου·
Εἰ φυτὸν αἰθύσσοιτο νόθον ψιθύρισμα τιταίνων,
Μνήσομαι Ἰκαρίοιο, πόθεν παρὰ ληνίδι Βάκχῳ
Βότρυς ἀμιλλητῆρι ποδῶν ἐθλίβετο ταρσῷ.
Ἄξατέ μοι νάρθηκα Μιμαλλόνες· ἀμφὶ δὲ νώτῳ
Νεβρίδα ποικιλόνωτον ἐθήμονος ἀντὶ χιτῶνος
Σφίγξατέ μοι στέρνοισι Μαρωνίδος ἔμπλεον ὀδμῆς
Νεκταρέης, βαθὺ δὲ παρ' Εἰδοθέῃ καὶ Ὁμήρῳ
Φωκάων βαρὺ δέρμα φυλασσέσθω Μενελάῳ.
Εὔιά μοι δότε ῥόπτρα καὶ αἰγίδας, ἡδυμελῆ δὲ
Ἄλλῳ δίζυγον αὐλὸν ὀπάσσατε, μὴ καὶ ἐγείρω
Φοῖβον ἐμόν· δονάκων γὰρ ἀναίνεται ἔμπνοον ἠχὼ,
Ἐξότε Μαρσύαο θεημάχον αὐλὸν ἐλέγξας,
Δέρμα παρῃώρησε φυτῷ κολπούμενον αὔραις,

DIC Dea Saturnij nuncium ardentis fulgoris
Sponſalis ſcintilla obſtetricantem flatum fulminis,
Et fulgur Semelæ cubicularium. Dic verò generationem — Propoſitio operis.
Bacchi bis geniti, quem ex igne humidum tollens
Iupiter infantem imperfectum obſtetrice carentis matris
Parce tangentibus manibus ſectionem in femore ſignans
Viri's ventre peperit pater & veneranda mater,
Bene recordatus alterius partus, poſtquam grauido capite
Vt prius tumorem incredibilem habens fœto in capite
Armis fulgentem emiſit Mineruam.
Ferte mihi ferulam, agitate cymbala Muſæ,
Et manu date thyrſum decantati Dionyſi:
Sed & chorum contingentem Pharo vicinâ in inſulâ
Statuite mihi protea verſatilem, vt appareat
Variam figuram habens cùm varium hymnum pulſo.
Si enim arrepſerit Draco in circulum inuolutus tractu,
Canam diuina præmia, vbi hederaceo thyrſo
Horribile draconũ comas habẽtiũ dilaniauit genus Gigãtũ:
Si verò leo infremuerit in dorſo hærentem iubam quatiens,
Baccho hymnum canam terribilis in cubitis Rheæ,
Mamillam ſuffurantem leones paſcentis Deæ,
Si verò procelloſo ſublatus ſaltu pedum
Pardus irruat ingenioſam formam tranſmutans,
Canam Iouis filium, quomodo genus occiderit Indorum,
Loris ex pardalis equitans ſuper elephantos.
Si corpus ſuum ſimile fecerit forma ſuis, filium Thyonæ
Canam deſiderantem occidẽtem ſues bene nuptam Aurã;
Serò nati tertij Cybeliden matrem Bacchi.
Sin verò imitando effictũ aqua fuerit, Dionyſium canam
Sinum maris ſubeuntem armato Lycurgo:
Sin ſe arborem excitarit, falſum ſtrepitum intendens,
Memorabo Icarium, quomodo ad Bacchicum torcular
Vua certatore pedum expreſſa ſit planta.
Ferte mihi ferulam Mimallones, in dorſo verò
Ceruinam varium dorſum habentem conſuetâ pro tunicâ
Adſtringite meo pectori Maroneo plenam vini odore
Nectareo, profundam verò apud Idotheam & Homerum
Phocarum graue corium conſeruetur Menelao.
Bacchica mihi date crepitacula, & caprinas pelles, dulcem (verò
Alteri duplicem tibiam præbete, ne etiam excitem
Phœbum: mearum enim fiſtularum recuſat viuum ſonitum.
Ex quo Marſia cùm Deo contendentem tibiam coarguens
Cutem extendit arbore perflatam auris,

Narratio. [illegible] a Cadmo.

Denudans omnia membra pelle carentis paſtoris.
Verum ô Dea, ab inquirente errabundo incipe Cadmo,
Sidonio cum taurus in littore altis cornibus Iupiter
Deſiderabilem mugitum falſo emiſit gutture, (*litterem*
Et dulcem tenuit, limis oculis aſpiciente & tranſportans mu-
Circundans manus circa ventrem duplici vinculo,
Paruus amor eleuauit, & proximus humida tranſiens bos,
Curuum ſubſternens dorſum impoſita puella
Obliquè genua flectens relaxata dorſa extendens,
Europam ſuſtulit, commoto autem tauro

Iupiter taurus natat per pontum.

Natans vngula ſignauit peruij maris tacitam vndam.
Veſtigijs remiſſis, in mari vero puella
Timore percuſſa taurino nauigabat in dorſo
Immota: non madefacta, cernens vero ipſam ſanè diceres
Aut Thetin, aut Galatean, aut coniugem Neptuni,
Aut dorſo Tritonis inſidentem Venerem. (*nus*
Et nauigationẽ incuruis pedibus bouis mirabatur Neptu-
Triton vero fallacem Iouis mugitum audiens,

Triton Ioue cantante canit.

Ex aduerſo reſpondens Ioui carmen mugiebat concha,
Canens Hymenaeum, decantatam vero puellam
Admirationem metu permiſcens oſtendebat Doridi Nereus
Nouũ videns nautam corniger ũ in ſummitate, merſam verò
Nauim taurum habens a boue portata nauigabat Nympha.
Et humidi tremens ſublimem ſaltum tranſitus
Gubernaculum cornu habebat, & amor erat nauta,

Boreas nantem Iouem iuuat.

Et doloſus Boreas nuptiali commotus aura (*verò*
In veſtẽ omnẽ ſinuando impleuit improb. amator. ab vtraq;
Amorem ſuſſurans abſtraxit immatura mamilla.

Similitudo.

Vt, verò cum Nereidum quæpiam caput ad proſpiciendũ
proferens ſuper mare
Inſidens Delphini liquidam retulit ſerenitatem,
Et ipſi ſublime elata torta eſt humida manus,
Natantis imago, ferens verò ipſam ſiccam à ſalo
Semi apparens latus eſt per aquam humidus viator,
Incuruans ſua dorſa, perrepens vero per pontum
Duplex ſuminas vias ſignauit piſcis cauda:
Sic ipſe taurum ſuſtulit, cum aere ſe intenderet taurus,

Amor Iouem flagellat.

Tum paſtor ceruicem ſeruilem amor flagellauit ceſto.
Et paſtorale tanquam baculum in dorſo arcum tollens
Venereo rexit baculo maritum Iunonis,
In paſcua humida agens Neptunia: pudore autem adfecta
Virgineas purpurauit genas Pallas ſine matre

Mulier Iouem domans.

Aurigam Iouis cernens virginem,
Cùmque Iupiter aquoſo penetraret tranſitum tractu
Non amorem exſtinxit pontus, eo quod ſubmerſam Venerẽ
Cœleſti generauit ſulco grauida aqua.
Et bouis ſine ſtrepitu natantis gubernatrix tranſitus
Puella onus erat & nauta, intuens verò
Imitatricem genibus celerem prudentem nauim maris

Nauta Græcus miratur nauigationem Iouis.

Tale verbum vagabundus Achaicus emiſit nauta:
O oculi, quale hoc miraculũ? quomodo pedib. fluctus ſecans
Natat indomitam per aquam in agris paſtus bos?
Non nauigabilem Iupiter facit terram, non per pontum
Humidus à mari irrigatus ſignatur tractus currus. (*Luna*
Cerno per fluctus adulteriam nauigationem, nunquid ſanè
Non iugatum taurũ habens poſt æthera etiam per mare iter
Sed Thetis marina humidum curſum gubernat. (*facit.*
Verùm non bouis terreſtris formam ſimilem marinus bos
Conſecutus eſt, piſcoſum enim habet corpus, pro nuda autem
Aliter apparens ſine fræno in aqua terreſtrem viatorem
Nereus longam veſtẽ trahens immorigerum taurum impellit.
Aut eſt Ceres ſpicis ornata, humida tranſeunte verò
Cerulea diuidit taurino pede dorſa maris.
Et tu maris poſt fluctus Neptune exul
Terræ ſiticuloſa dorſa tranſi pedeſtris arator.
Naui marina Cereris ſulcum ſecans.
Littoreis ventis peruiam nauigationem in terra faciens.
Taure circumerraſti vagus: non autem Nereus
Paſtor, neq; Proteus arator, neq; Glaucus frumenta terens,
Non palus, non prata ſunt in aquis, ſed in mare

Γυμνώσας ὅλα γυῖα λιπορρίνοιο νομῆος.
Ἀλλὰ θεὰ μάστευε πλανωμένου ἄρχεο Κάδμου·
Σιδονίης ποτὲ ταῦρος ἐπ' ᾐόνος ὑψικέρως Ζεὺς,
Ἱμερόεν μύκημα νόθῳ μιμήσατο λαιμῷ,
Καὶ γλυκὺν εἶχε μόθον, μετοχμάζων δὲ γυναῖκα,
Κυκλώσας παλάμας ἐπὶ γαστέρα δίζυγι δεσμῷ,
Βαιὸς ἔρως κούφιζε, κ' ἐγγύθεν ὑγροπόρος βοῦς,
Κυρτὸν ὀπισθοπόροις λοφιὴν ὑπέθηκε κούρῃ,
Δοχμωθεὶς ὀκλάζων καὶ χαλασμένα νῶτα τιταίνων,
Εὐρώπην ἀνάειρε· δινευμένοιο δὲ ταύρου
Πλωτὰς ὄνυξ ἐχάραξε βατῆς ἁλὸς ἄψοφον ὕδωρ,
Ἴχνεσι φειδομένοισιν, ἐν πόντῳ ἡ κούρη
Δείματι παλλομένη βοέῳ ναυτίλλετο νώτῳ,
Ἀστυφέλικτος, ἀδίαντος, ἰδὼν δέ μιν, ἦ τάχα φαίης
Ἢ Θέτιν, ἢ Γαλάτειαν, ἢ εὔνιν Ἐννοσιγαίου,
Ἢ ῥάχει Τρίτωνος ἐφεζομένην Ἀφροδίτην·
Καὶ πλόον εἰλιπόδην ἐπεθάμβεε Κυανοχαίτης,
Τρίτων δ' [illegible] Διὸς [illegible] ἀκούων
Ἀντίτυπον Κρονίωνι μέλος μυκήσατο κόχλῳ,
Ἀείδων ὑμέναιον, ἀειδομένην δὲ γυναῖκα
Θάμβ[illegible] κεράσας, ἐπεδείκνυε Δωρίδι Νηρεύς,
Ξεῖνον ἰδὼν ναυτῆρα κερασφόρον· ἀκροβαφῆ δὲ
Ὁλκάδα ταύρειον ἔχουσα, βοοσσόος ἔπλεε νύμφη.
Καὶ διερὸν [illegible] μετάρσιον ἅλμα πορείης,
Πηδάλιον κέρας εἶχε, κ' ἵμερος ἔπλετο ναύτης,
Καὶ δόλιος Βορέης γαμίῳ δεδονημένος οὔρῳ,
Φᾶρος ὅλον κόλπωσε δυσίμερος· [illegible] δὲ
[illegible] ἐπεσύριζεν [illegible] μαζῷ.
Ὡς δ' ὅτε Νηρεΐδων τις [illegible] θαλάσσης
Ἑζομένη δελφῖνι χυτὴν ἀνέκυψε γαλήνην,
Καί οἱ αἰωρομένη ἐλελίζετο μυδαλέη χεὶρ,
Νηχομένης μίμημα, φέρων δέ μιν ἄβροχον ἅλμης
Ἡμιφανὴς πέπτατο δι' ὕδατος ὑγρὸς ὁδίτης,
Κυρτώσας ἑὰ νῶτα, [illegible] δὲ πόντου
Δίστιχα [illegible] κέλευθα χαράσσατο ἰχθύος οὐρῇ.
[illegible] ταῦρος,
Βουκόλος αὐχένα δοῦλον Ἔρως ἐπεμάστιε κεστῷ,
Καὶ [illegible] ἅτε ῥάβδον [illegible] τόξον ἀείρων,
Κ[illegible] ποίμαινε [illegible] Ἥρης
Εἰς νομὸν ὑγρὸν ἄγων Ποσιδήϊον· αἰδομένη δὲ
Παρθενίην φοίνιξε παρηΐδα Παλλὰς ἀμήτωρ,
Ἡνίοχον Κρονίωνος ἀπαυγάζουσα γυναῖκα·
Καὶ Διὸς ὑδατόεντι [illegible]
Οὐ πόθον ἔσβεσε πόντος, ἐπεὶ βυθίην Ἀφροδίτην
Οὐρανίης ὤδινεν ἐπ' αὔλακος ἔγκυον ὕδωρ.
Καὶ βοὸς ἀψοφίοιο κυβερνήτειρα πορείης
Κούρη φόρτος ἔην κ' ναυτίλος· εἰσορόων δὲ
Μιμηλὸν ταχύγουνον ἐχέφρονα νῆα θαλάσσης,
Τοῖον ἔπος [illegible] Ἀχαιικὸς ἴαχε ναύτης·
Ὀφθαλμοί, τί τὸ θαῦμα; πόθεν ποσὶ κύματα τέμνων
Νήχεται ἀζυγέτοιο δι' ὕδατος ἀγρονόμος βοῦς;
Μὴ πλωτὴν Κρονίδης τελέει χθόνα, μὴ διὰ πόντου
Ὑγρὸς ἁλιβρέκτοιο χαράσσεται ὁλκὸς ἀμάξης·
Ἢ τάχα κ' κῦμα νόθον [illegible] σελήνη
Ἄζυγα ταῦρον ἔχουσα μετ' αἰθέρα πόντον ὁδεύει;
Ἀλλὰ Θέτις βυθίη διερὸν δρόμον ἡνιοχεύει·
Οὐδὲ ἑ χερσαίῳ τύπον ἴκελον εἰνάλιος βοῦς
Ἔλλαχεν· ἰχθυόεν γὰρ ἔχει δέμας· αὐτὰρ ὁ γυμνὸς
Ἀλλοφανὴς ἀχάλινον ἐν ὕδατι πεζὸν ὁδίτην,
Νηρεὺς ἑλκεσίπεπλος ἀπειθέα ταῦρον ἐλαύνει·
Ἢ πάλι Δημήτηρ σταχυηκόμος· ὑγροπόρῳ δὲ
Γλαυκὰ διασχίζει βοέῳ ποδὶ νῶτα θαλάσσης.
Καὶ σὺ βυθοῦ μετὰ κῦμα Ποσείδαον μετανάστης,
Γαίης διψαλέοντα μετέρχεο πεζὸς ἀροτρεύς,
Νηὶ θαλασσαίῃ Δημήτερος αὔλακα τέμνων·
Χερσαίοις ἀνέμοισι βατὸν πλόον ἐν χθονὶ τεύχων·
Ταῦρε, περιπλάγχθης μετανάστος· οὐδέ κε Νηρεὺς
Βουκόλος, οὐ Πρωτεὺς ἀροτήρ, οὐ Γλαῦκος ἀλωεύς·
Οὐχ ἕλος, οὐ λειμῶνος ἐν οἴδμασιν, ἀλλὰ θαλάσσῃ

Ἀτρυ-

Digitized by Google

Ἀτρυγέτῳ πλώοντες ἀνήροτα γαιόχου ὕδωρ,
Πηδαλίῳ τέμνουσι, καὶ οὐ σχίζουσι σιδήρῳ·
Αὔλακας οὐ σπείρουσιν ὀπάονες Ἐννοσιγαίου·
Ἀλλὰ φυτὸν πόντοιο πέλει βρύα, καὶ σπόρος ὕδωρ·
Ναυτίλος ἀγρονόμος, πλόος αὔλακες, ὁλκὰς ἐχέτλη·
Ἀλλὰ πόθεν μεθέπεις τινὰ παρθένον; ἦ ῥα καὶ αὐτοὶ
Ταῦροι ἐρωμανέοντες ἀναρπάζουσι γυναῖκας;
Ἦ ῥα Ποσειδάων ἀπατήλιος ἥρπασε κούρην,
Ταυρείην κερόεσσαν ἔχων ποταμηίδα μορφήν;
Μὴ δόλον ἄλλον ὕφαινε πάλιν μετὰ δέμνια Τυροῦς,
Ὡς καὶ χθιζὰ τέλεσσεν, ὅτ' ὑδατόεις παρακοίτης
Κύμασι μιμηλοῖσι νόθος κελάρυζεν Ἐνιπεύς;
Τοῖον ἔπος φρονέων Ἑλληνίδος ἔννεπε ναύτης
Θαμβαλέος. βοέους δὲ γάμους μαντεύσατο κούρη,
Καὶ πλοκάμους τίλλουσα γοήμονα ῥῆξεν ἰωήν·
Κωφὸν ὕδωρ, ῥηγμῖνες ἀναιδέες, εἴπατε ταύρῳ,
(Εἰ βόες εἰσαΐουσιν) ἀμείλιχε φείδεο κούρης·
Εἴπατέ μοι ῥηγμῖνες ἐμῷ φιλόπαιδι τοκῆϊ,
Εὐρώπην λιπόπατριν ἐφεζομένην τινὶ ταύρῳ,
Ἅρπαγι καὶ πλωτῆρι, καὶ ὡς δοκέω παρακοίτῃ.
Μητέρι βόστρυχα ταῦτα κομίσσατε κυκλάδες αὖραι·
Ναὶ λίτομαι Βορέη, σὺ δ' ἥρπασας Ἀτθίδα νύμφην·
Δέξο με σαῖς πτερύγεσσι μετάρσιον ἴσχε φωνήν,
Μὴ Βορέην μετὰ ταῦρον ἐρωμανέοντα νοήσω.
Ὡς φαμένη ῥαχίεσσι βοὸς πορθμεύετο κούρη.
Κάδμος ὅθεν πλείοντος ἀπὸ χθονὸς εἰς χθόνα βαίνων,
Ἄσκοπα νυμφοκόμοιο μετῴχετο ἴχνια ταύρου,
Ἦλθε καὶ εἰς Ἀρίμων φόνιον σπέος, εὖτε καὶ αὐταὶ
Φαιδρὰς ἀρρήκτοιο πύλας ἤραξαν Ὀλύμπου,
Εὖτε θεοὶ πτερόεντες ἀχείμονος ὑψόθι Νείλου,
Ὀρνίθων ἀκίχητον ἐμιμήσαντο πορείην,
Ἠερίῳ ξένον ἴχνος ἐρετμώσαντες ἀήτῃ·
Καὶ πόλος ἑπταζώνος ἱμάσσετο. καὶ γὰρ ἐς εὐνὴν
Πλωτὸς Ζεὺς Κρονίδης πεφορημένος, ὄφρα φυτεύσῃ
Τάνταλον οὐρανίων ἀκόρητα φόρον κυπέλλων,
Αἰθέρος ἔντεα θῆκε μυχῷ κεκαλυμμένα πέτρης,
Καὶ στεροπὴν ἔκρυψεν. ὅτε σφετέρων δὲ κεραυνῶν
Καπνὸν ἐρευγομένων, ἐμελαίνετο λευκὰς ἐρίπνη,
Καὶ κρυφίῳ σπινθῆρι πυριγλώχινος ὀϊστοῦ
Πηγαὶ ἐθερμαίνοντο. χαραδραίων δὲ ῥεέθρων
Μυγδονὶς ἀφρώουσα φάραγξ ἐπεβόμβεεν ἀτμῷ.
Καὶ παλάμας τανύσας ὑπὸ νεύματι μητρὸς ἀρούρης,
Ὅπλα Διὸς νεφέλητα Κίλιξ ἔκλεψε Τυφωεύς,
Ὅπλα πυρός. πετάσας δὲ βαρυσμαράγων στίχα λαιμῶν,
Παντοίην ἀλάλαζεν ὁμόφθογγον ὄπα θηρῶν.
Συμφυέες δὲ δράκοντες ἐπερρώοντο μετώπῳ
Παρδαλίων, δασπλῆτας δὲ κόμας λιχμῶντο λεόντων·
Καὶ βοέαις σπειρηδὸν ἐμιτρώσαντο κεραίαις,
Οὐραίαις ἕλικεσσι. τανυγλώσσων δὲ γενειῶν,
Ἰὸν ἀκοντιστῆρα συῶν ἐπεμίγνυον ἀφρῷ,
Ἔντεα δὲ Κρονίδαο θεὶς ὑπὸ λαγάδα πέτρης,
Ἠλιβάτων ἐπέτασσεν ἐς αἰθέρα λήϊα χειρῶν·
Εὐπαλάμῳ δὲ φάλαγγι περὶ σφυρὸν ἄκρον Ὀλύμπου,
Τῇ μὲν ἀποσφίγγων Κυνοσουρίδα, τῇ δὲ πιέζων
Ἄξονι κεκλιμένην λοφίην ἀνέσυρεν ἄρκτου
Παῤῥασίης. ἑτέρῃ δὲ λαβὼν ἀνέκοψε Βοώτην,
Ἄλλῃ φωσφόρον εἷλκε. μάτην δ' ὑπὸ κυκλάδι νύσσῃ
Πρώϊος αἰθερίης ἐποσείετο ἦχος ἱμάσθλης,
Εἴρυσεν ἠριγένειαν· ἐρυκομένοιο δὲ ταύρου
Ἄχρονος ἡμιτέλεστος ἐλώφεεν ἱππότις Ὥρη·
Καὶ σκιεροῖς πλοκάμοισιν ἐχιδνοκόμων κεφαλάων,
Ἀχλυϊ φέγγος ἔην κεκερασμένον, ἠματίη δὲ,
Ἠελίῳ σελάγιζε συναντέλλουσα Σελήνη·
Οὐδὲ Γίγας ἀπέληγε. παλιννόστῳ δὲ πορείῃ
Ἐς νότον ἐκ Βορέαο λιπὼν πόλον εἰς πόλον ἔστη,
Καὶ δολιχῇ παλάμῃ δεδραγμένος ἡνιοχῆος,
Νῶτα χαλαζήεντος ἐμάστιεν αἰγοκερῆος,
Καὶ διδύμους ἐπὶ πόντον ἀπ' αἰθέρος ἰχθύας ἕλκων,
Κριὸν ἀνεστυφέλιξε μεσόμφαλον ἄστρον Ὀλύμπου,

Infructuoſo nauigantes inaratam naues continentem aquam
Clauo ſecant, & non ſcindunt ferro.
Sulcos non ſeminant miniſtri Neptuni.
Sed fructus ponti ſunt muſcus, & ſemen eſt aqua,
Nauta eſt villicus, nauigatio ſulci, tractus eſt ſtiua. Agricultura marina.
Verum vnde ſectaris aliquam virginem? an etiam ipſi
Tauri amore furioſi rapiunt mulieres?
Nunquid Neptunus doloſus rapuit puellam,
Taurinam, cornutam habens fluuialem formam?
An dolum alium texuit, rurſus poſt concubitum Tyrus;
Vt & heri fecit, cum aquoſus concubitor
Fluctibus imitatoribus falſus murmurauit Enipeus?
Tale verbum mare ſuperans Græcanicus dixit nauta
Admirabundus. Taurinas autem nuptias vaticinabatur
Et capillos euellens luctuoſam edidit vocem. (puella,
Turbida aqua, & vos litora impudentia dicite tauro
(Si modo boues exaudiunt) ô immitis parce puellæ. Europa lamentatur quod delicta eſſet.
Dicite mihi litora meo caros habenti liberos parenti
Europam relicta patria inſidere alicui tauro
Rapaci & nautæ, & vt arbitror, coniugi futuro.
Matri crines hoſce adferte circumuolutæ auræ:
Certè ſupplico tibi Borea cum rapuiſti Atticam Nympham. Boreas rapuit nympham Atticam Orythiam.
Accipe me tuis pennis, ſublatam contine vocem,
Ne Boream poſt taurum amore furioſum experiar.
Sic dicens, dorſo bouis traiiciebatur puella.
Cadmus vnde circumuagus à terra in terram tranſiens Cadmus inquirit ſororem Europam. Arimi.
Incerta nuptias adornantis tranſibat veſtigia tauri
Venit & in Arimorum cruentam ſpeluncam, vbi montes
Vagi infractis portas fregerunt Olympi,
Vbique Dij alati hiemis expertes ſuper Nilo
Auium incomprehenſibilem imitabantur tranſitum,
Aeria nouum veſtigium remigantes in aura.
Et polus ſeptem zonarum flagellabatur, etenim ad cubile
Plota Iupiter Saturnius ferebatur, vt plantaret
Tantalum cœleſtium ſtultum furem poculorum, Tantalus [illegible] Deorum [illegible] Iupiter ad Pluta concubitus fulmina abſcondit.
Ætheris arma poſuit ſpelunca abſcondita petra
Et fulgur abſcondit. cùm verò domeſtica fulmina
Fumum eructarent denigrabatur alba rupes,
Et occulta ſcintilla ignitam aciem habentis ſagitta
Fontes incaleſcebant, torrentium autem fluminum
Mygdonis ſpumans vorago obſtrepebat vapore
Et manus extendens innuente matre terra,
Arma Iouis nubiloſa Cilix furatus eſt Typhoëus, Typhoeus furatur Iouis abſcondita fulmina.
Arma ignis. extendens autem grauiter reſonantium aciem (gutturum
Variam obſtrepebat conſonantium vocẽ ferarũ,
Congeniti autem dracones irruebant inſtar
Pardorum, terribiles autem comas lambebant leonum, Horribilis forma Typhœi.
Et boum circulatim cingebantur cornibus
Poſtremis voluminibus, extenſas linguas habentium verò maxillarum
Sagittam iaculatricem ſuum commiſcebant ſpumæ,
Arma verò Saturnij ponens ſub quieta petra,
Sublimium extendit in æthera ſegetem manuum.
Bene conſtructa verò phalange circa radices ſummi cœli Erat [illegible]
Hac quidem conſtringens Cynoſuram: illa verò premens
Circa axem inflexam iubam detraxit vrſæ
Parrhaſiæ: altera verò acceptum contudit Booten
Alia luciferum traxit. fruſtra verò ſub circulari linea Typhoeus cœlum lacerat.
Matutinus ætherea ſibilabat ſonitus ſcuticæ:
Traxit & auroram, inhibito à tauro
Sine tempore, imperfecta ceſſabat equis inſidens hora.
Et vmbroſis capillis anguicomorum capitum
Tenebris lux erat permiſta, diurna verò
Soli luxit cooriens luna. Cœlũ perturbatum à Typhoeo.
Nec Gigas deſiit, redintegrato verò progreſſu
In notum ex Borea relinquens polum polo aſtitit
Et longa manu apprehendens aurigam
Dorſa grandinoſi flagellauit capricorni,
Et geminos in pontum ex æthere piſces trahens
Arietem pulſauit medio loco poſitum aſtrum cœli;

Vicini verno ignis ſplendenti ſublimi circulo,
In æquilibrio ponderatis æqualem diem nocti.
Tractis verò pedibus ſublimabatur Typhoeus (manuum
Nubibus vicinus, pandens verò multiplicem multitudinem
Ætheris innubis obſcurauit candidum fulgorem
Mouens ſerpentum obliquum exercitum, quorum hic quidē
Matutinus axi alligati percurrebat ambitū circuli (ipſius
Cœleſtis verò draconis ſaliebat in dorſo,
Martem explodens, hic verò Cephei proximus puellæ
Cœleſtibus manibus æquabilem circulum voluens,
Vinctam Andromedam alio ſtringebat vinculo,
Obliquus obflexus, hic verò cuſpide cornu
Conſimilis tauri Draco voluebatur Ceraſtes
Concitatus volutatim ſuper bouina fronte
Ex aduerſo reſpondentes hyades corniculatæ ſignum Lunæ
Apertis maxillis, connexorum autem Draconum
Tela iaculantia lora cingebant Booten,
Et audax alius impetum fecit videns ſerpentem aliū cœli,
Cubitum vipereum circumſaltans Ophiuchi.
Et corona coronam aliam circumplectens Ariadnæ,
Ceruicem incuruans voluebatur ventris tractu.
Et Zephyri cingulum, & contraflantis alam Euri
Mouens, multos cubitus habens verſabat Typhoeus,
Lineam in vtramque poſt luciferum veſperum trahens,
Et collem Atlanticum, in muſcoſo autem ſinu
Sæpe corripiens Neptunium currum maris
In terram ex profundo traxit, à mari irrigatis verò comis
Rurſus extrahens ſtabilem equum ſubmerſit à præſepibus
Cœleſtem proiecit in ambitum pullum errantem.
Prælia gerens contra cœlum. cum autem bigæ flagris cæde-
Solares frendebant ſub iugo circulares equi (rentur
Sæpe etiam agreſti leuatum temone
Taurum minaci mugientem cubitu vibrans,
Conſimile ſimulachrum iaculabatur Lunæ,
Et curſum firmauit, inhibens verò frena
Taurorum alba collaria perfregit Dea
Peſtiferum venenum iaculantis fundens ſibilum Echidnæ,
Neque ſæuienti Titanias ceſſit Luna
Luna cum Typhoeo pugnat.
Sed pugnans cum Gigantis ſimul erectis capitibus,
Taurini ſignauit luciferos circulos cornu.
Et boues reſplendetes mugiebant Lunæ,
Hiatum Typhaonij ſtupentes gutturis.
Horæ cœlum ar-[redacted]
Cœleſtes autem phalanges imperterritæ armabant Horæ.
Et ordines cæleſtium voluminum verſato circulo
In clamorem reſplendebant, ſtridebat verò flamma,
Æthera furore concitans exercitus varius, quiq; Boream
Et Libis veſpertina dorſa, & qui ſortiebantur ambitus Euri,
Et Auſtrina brachia, concordi verò tumultu
Inerrantium inconcuſſus oberrabat chorus aſtrorum.
Contragradientes autem apprehenderunt errantes, infremuit
Cœleſti ventre transfixus ardens axis (verò ſonitu
In medio compactus, intuens verò canes agitans ferarum multitudinem
Orió cum Typhoeo pugnat.
Orion enſem extraxit, armato verò latore,
Clara Tenagrææ reſplendebant dorſa machæræ,
Et ſplendorem exſuſcitant ab igne calefacti gutturis
Siticuloſæ ſtellata canis æſtuabat gula.
Canis cœleſtis pugnat cum Typhoeo.
Emittens calidum latratum, & conſueto pro lepore
Feris Typhaoniis emiſit feruorem dentium.
Et polus reſonabat, reſpondens & ipſa
Cœlum ſeptizonum à totidem numero gutturibus
Pleiadum obſtrepebat clamoris è ſeptem oribus Echo,
Et ſtrepitum æqualem reſonabant Planetæ,
Terribilem verò Gigantis videns Serpentinam formam,
Splendidus Ophiuchus mala remouentibus manibus
Flaua igne nutritorum excuſſit dorſa draconum
Splendidum eiaculans obliquum iaculum, circa ignem verò
Turbines ſtridebant, emittebantur verò obliquè
In aëre tumultuantes veneno viperæ infectæ ſagittæ.
Et audax piſcoſi comes Capricorni

Γείτονος εἰαρινοῖο πυραυγέος ὑψόθι κύκλου,
Ἀμφιταλαντεύοντος ἰσόζυγον ἦμαρ ὀμίχλῃ.
Ὁλκαίοις δὲ πόδεσσιν ἀνῃώρητο Τυφωεὺς
Ἀγχινεφής, πετάσας δὲ πολυσπερὲς ἔθνος ἀγοστῶν,
Αἰθέρος ἀννεφέλοιο κατέσκεπεν ἄργυφον αἴγλην,
Αἰθύσσων ὀφίων σκολιὸν στρατόν. ὧν ὁ μὲν αὐτῆς
Ὄρθριος ἀξονίοιο διέστιχεν ἄντυγα κύκλου·
Οὐρανίου δὲ δράκοντος ἐπεσκίρτησεν ἀκάνθῃ,
Ἄρεα σείζων· ὁ δὲ Κηφέος ἐγγύθι κούρης
Ἀστραίαις παλάμῃσιν ἰσόζυγα κύκλον ἑλίξας,
Δέσμιον Ἀνδρομέδην ἑτέρῳ σφηκώσατο δεσμῷ
Λοξὸς ὑποστείχων· ὁ δὲ γλωχῖνι κεραίης
Ἰσοτύπου ταύροιο δράκων κυκλοῦτο κεραστὴς
Οἰστρήσας ἑλικηδὸν ὑπὲρ βοέοιο μετώπου,
Ἀντιτύποις ὑάδας κεραοῖς ἴνδαλμα σελήνης
Οἰγομένοις γενύεσσιν· ὁμοπλεκέων δὲ δρακόντων
Ἰοβόλοι πλαμῶνες ἐμιτρώσαντο Βοώτην·
Καὶ θρασὺς ἄλλος ἔσευεν ἰδὼν ὄφιν ἄλλον Ὀλύμπου,
Πῆχυν ἐχιδνήεντα περισκαίρων Ὀφιούχου,
Καὶ στεφάνῳ στέφος ἄλλο περιπλέξας Ἀριάδνης,
Αὐχένα κυρτώσας ἑλίζετο γαστέρος ὁλκῷ.
Καὶ ζεφύρου ζωστῆρα, καὶ ἀντιπόρου πτερὸν Εὔρου
Αἰθύσσων, πολύπηχυς ἐπεστρωφᾶτο Τυφωεύς,
Νύσσαν ἐς ἀμφοτέρην μετὰ φωσφόρον ἕσπερον ἕλκων,
Καὶ λόφον Ἀτλάντειον. ἐνὶ βρυόεντι δὲ κόλπῳ
Πολλάκι συμμάρψας Ποσιδήϊον ἅρμα θαλάσσης,
Εἰς χθόνα βυσσόθεν εἷλκεν. ἀλιβρέκτων δὲ κομάων
Αὖ ἐρύσας στατὸν ἵππον ὑποβρυχίης ἀπὸ φάτνης
Οὐρανίην ἔρριψεν ἐς ἄντυγα πῶλον ἀλήτην,
Αἰχμάζων ἐς Ὄλυμπον· ἱμασσομένοιο δὲ δίφρου
Ἠελίου χρεμέτιζον ὑπὸ ζυγὰ κυκλάδες ἵπποι·
Πολλάκι δ' ἀγραύλοιο τιταινόμενον ἱστοβοῆος
Ταῦρον ἀπειλητῆρα μεμυκότα πήχεϊ σείων,
Ἰσοφυὲς μίμημα κατηκόντιζε σελήνης,
Καὶ δρόμον ἐστήριξεν. ἀνακρούσας δὲ χαλινὰ
Ταύρων λευκὰ λέπαδνα κατερροίζησε θεαίνης,
Λοίγιον ἰοβόλοιο χέων συριγμὸν ἐχίδνης,
Οὐ δὲ κορυσσομένῳ Τιτηνιὰς εἴκαθε μήνη,
Μαρναμένη δὲ γίγαντος ὁμοκραέεσσι καρήνοις,
Ταυρείης ἐχάραξε φαεσφόρα κύκλα κεραίης,
Καὶ βόες ἀγλήεντες ἐμυκήσαντο σελήνης,
Χάσμα Τυφαονίοιο τεθηπότες ἀνθερεῶνος.
Ἀστραίας δὲ φάλαγγας ἀταρβέες ὥπλισαν Ὧραι.
Καὶ στίχες οὐρανίων ἑλίκων νωμήτορι κύκλῳ,
Εἰς ἐνοπλὴν σελάγιζον. ἐπερροίζησε δὲ πυρσῷ,
Αἰθέρα βακχεύων στρατὸς αἰόλος, οἵ τε Βορῆα
Καὶ Λιβὸς ἕσπερα νῶτα, καὶ οἳ λάχον ἄντυγας Εὔρου,
Καὶ νοτίους ἀγκῶνας. ὁμοζήλῳ δὲ κυδοιμῷ,
Ἀπλανέων ἀτίνακτος ἀπεπλάζετο χορὸς ἄστρων.
Ἀντιπόρους δ' ἐκίχησαν ἀλήμονας, ἔβρεμε δ' ἠχῇ
Οὐρανίῳ κενεῶνι πεπαρμένος ὄρθιος ἄξων
Μεσσοπαγής. ὁρόων δὲ κυνοσσόος ἔθνεα θηρῶν
Ὠρίων ξίφος εἷλκε, κορυσσομένου δὲ φορῆος,
Φαιδρὰ Ταναγραίης ἀμαρύσσετο νῶτα μαχαίρης.
Καὶ σέλας αἰθύσσων πυριθαλπέος ἀνθερεῶνος
Δίψιος ἀστερόεντι κύων ἐπεπάφλασε λαιμῷ,
Πέμπων θερμὸν ὕλαγμα, καὶ ἠθάδος ἀντὶ λαγωοῦ
Θηρσὶ Τυφαονίοισιν ἀνηρύγη ἀτμὸν ὀδόντων·
Καὶ πόλος ἐσμαράγησεν· ἀμειβομένη δὲ καὶ αὐτὴ
Οὐρανὸν ἑπτάζωνον ἰσηρίθμων ἀπὸ λαιμῶν
Πληϊάδων ἀλάλαζε βοῆς ἑπτάστομος ἠχώ·
Καὶ καναχὴν ἰσόμοιρον ἐπηχήσαντο πλανῆται.
Σμερδαλέην δὲ γίγαντος ἰδὼν ὀφιώδεα μορφὴν,
Αἰγλήεις Ὀφιοῦχος ἀλεξικάκων ἀπὸ χειρῶν,
Γλαυκὰ πυριτρεφέων ἀπεσείσατο νῶτα δρακόντων.
Στικτὸν ἀκοντίζων σκολιὸν βέλος. ἀμφὶ δὲ πυρσῷ
Λαίλαπες ἐρροίζησαν, ἐτοξεύοντο δὲ λοξοὶ
Ἠέρα βακχεύοντες ἐχιδνήεντες ὀϊστοί·
Καὶ θρασὺς ἰχθυόεντος ὁμόδρομος Αἰγοκερῆος

Τοξότην

Τοξευτὴς βέλος ἧκεν· ἁμαξαίῳ δὲ σὺν κύκλῳ
Μεσσοφανὴς διδύμῃσι δράκων μεμερισμένος ἄρκτοις,
Αἰθερίης ἐλέλιξε σελασφόρον ὁλκὸν ἁμάξης.
Γείτων δ' Ἠριγόνης ἐλατὴρ ὀπαδοῖος ἁμάξης,
Πήχεϊ μαρμαίροντι καλαύροπα πάλλε Βοώτης·
Γούνατι δ' εἰδώλοιο καὶ ἀγχιτόρῳ παρὰ κύκνῳ,
Φόρμιγξ ἀστερόεσσα Διὸς μαντεύσατο νίκην.
Κωρυκίου δὲ κάρηνα λαβὼν ἐτίναξε Τυφωεύς,
Καὶ Κιλίκων ποταμοῖο ῥόον ναετῆρα πιέζων,
Ταρσὸν ὁμοῦ καὶ Κύδνον ἑνὶ ξύνωσεν ἀγοστῷ,
Καὶ κραναοῖς βελέεσσιν ἰάπτων στίχας ἅλμης,
Εἰς σκοπέλους μετένασσε μετ' αἰθέρα πόντον ἱμάσσων.
Νοσφιζομένου δὲ γίγαντος ἁλιβρέκτου ποδὸς ὁλκῷ,
Φαίνετο γυμνωθεῖσα δι' ὕδατος ἄβροχος ὀσφύς.
Καὶ μεσάτῳ βαρύδουπον ὕδωρ ἐπεβόμβεε μηρῷ.
Νηχόμενοι δὲ δράκοντες ἁλιρροθίων ἀπὸ λαιμῶν
Ἄρεα νεικείοντες ἐπεστρατόωντο θαλάσσῃ,
Ἰὸν ἀποπτύοντες. ἐν ἰχθυόεντι δὲ πόντῳ
Ἱσταμένου Τυφῶνος ἔτι βρυόεντος ἐναύλου,
Βένθεϊ ταρσὰ πέπηκτο, καὶ ἠέρι μίγνυτο γαστήρ,
Θλιβομένη νεφέεσσι. γιγαντείου δὲ καρήνου
Φρικτὸν ἀερσιλόφων αΐων βρύχημα λεόντων,
Πόντιος ἰλυόεντι λέων ἐκαλύπτετο κόλπῳ.
Πᾶσα δὲ κητώεσσα φάλαγξ ἐστείνετο πόντου,
Γηγενέος πλήσαντος ὅλην ἅλα μείζονα γαίης
Ἀκλύστοις λαγόνεσσιν. ἐμυκήσαντο δὲ φῶκαι
Καὶ βυθίῃ δελφῖνες ἐκεκεύθοντο θαλάσσῃ,
Καὶ σκολιαῖς ἕλικεσσιν ἀείπλοκον ὁλκὸν ὑφαίνων
Πουλύπος αἰολόμητις ἐθήμονι πήγνυτο πέτρῃ,
Καὶ μελέων ἴνδαλμα χαραδραίῃ πέλε μορφῇ.
Οὐδέ τις ἄτρομος ἦεν. ἐπερχομένη δὲ καὶ αὐτή,
Οἰστρομανὴς μύραινα δρακοντείης πόθον εὐνῆς
Ποντοπόρων ἔφριξε θεημάχον ἆσθμα δρακόντων.
Πυργώθη δὲ θάλασσα, καὶ ὡμίλησεν Ὀλύμπῳ,
Ἠλιβάτοις πελάγεσσιν· ἀεροπόρου δὲ ῥεέθρου,
Ἠέρος ἄβροχος ὄρνις ἐλούσατο γείτονι πόντῳ.
Καὶ βυθίου τριόδοντος ἔχων μίμημα Τυφωεύς,
Χειρὸς ἀμετρήτοιο ταμὼν ἐνοσίχθονι παλμῷ,
Νῆσον ἁλικρήπιδα δι' ἀπορρῶγα πέζαν ἀρούρης
Ῥίψε κυλινδομένην ὅλην σφαιρηδὸν ἑλίξας.
Μαρναμένου δὲ γίγαντος ἐν ἠέρι γείτονες ἄστρων
Ἠέλιον σκιάοντες ἐθωρήχθησαν Ὀλύμπῳ,
Ἠλιβάτου κρημνοῖο ἀκοντιστῆρες ἀγοστοί.
Καὶ βύθιον μετὰ τέρμα, μετὰ χθονὸς εὔσταχυν ἕδρην.
Ζεὺς νόθος ὥπλισε χεῖρα πυριγλώχινι κεραυνῷ.
Ἔντεα δὲ Κρονίωνος ἀνικήτοισιν ἀείρων
Χερσὶ διηκοσίῃσι πέλωρ ἐμόγησε Τυφωεύς
Βεβριθυῖαν. παλάμῃ δὲ μιῇ κούφιζε Κρονίων.
Ἀννεφέος δὲ γίγαντος ὑπὸ ξηρῇσιν ἀγοστοῖς
Βροντὴ κωφὸν ἔπιπτεν ἀδουπήτου μύκον ἠχοῦς
Ἠρέμα βομβήσασα, μόγις δέ οἱ ἠέρος αὐχμῷ
Ἀσταγέεσσι νιφετοῖσι κατείβετο δίψιος ἕρση.
Ἀστεροπὴ δ' ἤμβλυντο, καὶ ἴκελον αἴθοπι καπνῷ
Μαρμαρυγὴ σελάγιζε κατηφέι λεπταλέον πῦρ,
Καὶ παλάμας νοέοντες ἀπειρεσίοιο τινάκτου
Ἄρσενα πυρσὸν ἔχοντες ἐθηλύνοντο κεραυνοί,
Πυκνὰ δ' ὀλισθήσαντες ἀμετρήτων ἀπὸ χειρῶν
Ἅλμασιν αὐτοκελεύστοις. ἀπεπλάζοντο δὲ πυρσοί,
Οὐρανίην ποθέοντες ἐθήμονα χεῖρα τοροῖο.
Ὡς δ' ὅτε τις πωλοῖο ἀποπτύοντα χαλινὸν
Ξεῖνος, ἀνὴρ ἀδίδακτος ἀπειθέα πῶλον ἱμάσσων,
Πυκνὰ μάτην μογέεσκεν, ὁ δὲ θρασὺς ἔμφρονι θυμῷ,
Χεῖρα νόθην γίνωσκεν ἀήθεος ἡνιόχοιο,
Οἰστρηθεὶς δ' ἀνέπαλτο, καὶ ὄρθιος ὕψι βαίνων
Στηρίξας ἀτίνακτον ὀπισθιδίου ποδὸς ὁπλήν,
Προσθιδίους ὀρθοῖσιν ἀνάστατα γούνατα κόπτων,
Καὶ λόφον ὑψώσασκεν. ἀπ' ἀμφοτέρων δέ οἱ ὤμων
Ἀμφιλαφὴς δεδόνητο παρήορος αὐχένι χαίτη·
Ὣς ὅγε χερσὶν ἔκαμψεν ἀμοιβαίῃσιν ἀείρων

Iaculator telum emiſit, plauſtrali verò in circulo
In medio apparens geminis Draco diuiſus ab vrſis,
Aetheres tremefecit luciferum tractum plauſtri.
Vicinus verò Erigonæ agitator comes plauſtri,
Brachio reſplendenti baculum vibrabat Bootes,
Ad genua verò ſimulachri, & propinquum apud cygnum,
Teſtudo cæleſtis Iouis vaticinabatur victoriam.
Corycij verò cacumina rapiens agitabat Typhoeus,
Et Cilicis fluminis fluctum habitatorem premens,
Tarſum ſimul & Cydnum vnâ commixit manu.
Et aſperis telis iaculans ordines maris
In ſcopulos habitationem tranſtulit poſt æthera pontū flagellans.
Reuertente autem Gigante à mari irrigati pedis tractu,
Apparebant nudi ab aqua non madefacti lumbi,
Et in medio grauiter ſonans aqua perſtrepebat femore.
Natantes verò Dracones in mare reſonantibus à gutturibus
Martem excitantes caſtra locabant contra mare
Venenum expuentes in piſcoſo autem mari
Cùm ſtaret Typhon in muſcoſo flumine — Typhoeus contra mare armatur
In fundamento maris plantam figebat & aeri miſcebatur
Vexatus à nubibus, gigantei verò capitis (venter
Horribilem ſublimes comas habentium audiens rugitum (leonum
Marinus limoſo leo abſcondebatur ſinu.
Omnis verò cetis abundans multitudo angebatur ponti
Cùm Gigas impleret vniuerſum mare maius terra.
Tranquillis ſuis cauitatibus, mugiebant verò phocæ
Et profundo Delphines abſcondebantur mari,
Et obliquis circulis circundatum tractum texens
Polypus aſtutus conſuetæ adfigebatur petræ,
Et corporis eius ſimulachrum torrentis erat forma.
Et nemo intrepidus erat: pertranſiens verò & ipſa,
Oeſtro agitata muræna ſerpentini deſiderium lecti (draconū
Per mare incedentium exhorruit cum Diis pugnātē halitū
Attollebatur verò mare. & conuerſabatur Olympo
Sublato pelago, aëra verò tranſeunte fluctu,
Aëris immadida auis lauabatur in vicino ponto
Et profundi tridentis habens imaginem Typhoeus,
Manus immenſæ abſcindens terram quaſſante vibratione
Inſulam à mari fundatam auulſam plagam terræ
Proiecit reuolutam vniuerſam circulariter voluens.
Pugnante verò gigante in aëre vicinæ aſtrorum
Solem obſcurantes armabantur contra Olympum
Excelſi cacuminis iaculatrices manus.
Et maris poſt terminum, poſt terræ fertile fundamentum,
Iupiter adulterinus armauit manum igneæ aciei fulmine. — Iupiter armatur contra Typhoea.
Arma verò Saturnij inſuperabilibus tollens
Manibus miniſtris immenſum laborabat Typhoëus
Pondere, manu verò vnâ eleuabat Saturnius.
Innubis verò Gigantis ab arentibus manibus
Fulmen ſurdum emittebat ſine fragore ſonitum Echus
Remiſſè bombum emittens, vix verò ipſi aëris ſiccitate
Non ſtillantibus niuibus defluebat ſitibundus ros.
Fulgur verò debilitauit, & ſimilis nigro fumo
Scintilla reſplendebat ſub triſti tenuis ignis,
Et dextras cognoſcentia immenſi vibratoris
Maſculam flammam habentia effœminabantur fulmina,
Crebro lubricè elapſa immenſis ex manibus
Saltu ſpontaneo, aberrabant verò flammæ
Cœleſtem deſiderantes conſuetam manum latoris.
Vt verò quiſpiam equorum agitator conſpuentem frena — Typhoeus fulminibus vibrandis impar,
Hoſpes, vir rudis immorigerum equum flagellans,
Crebro fruſtra laborauit, hic verò audax ſapiens animo,
Manum adulterinam cognouit inſueti agitatoris,
Furore percitus concutitur, & in ſublime rectus tendens
Fulciens inconcuſſam poſterioris pedis vngulam,
Priores protectos eleuauit genua pulſans,
Et iubam ſublimauit, ab vtroque verò ipſi humero
Copioſa agitata eſt protenſa in ceruice iuba,
Sic etiam hic manibus flexit alternis tollens

Ad narrationem reuertitur. Scintillam profugam errantis fulminis.
Cùm verò Inarimos accederet Cadmus errans
Tunc Dictæa ſuper litora humida tranſiens bos,
Ex collo non madefactam ſuo depoſuit puellam,
Et Saturnium videns deſiderio agitatum Iuno
Zelotypiâ inſaniens ridenti iracundia emiſit vocem.
Apollo, tuo patri adſiſte, ne quis arator
Iouem rapiens trahat ad terram inuertentem ſtiuam,
Vtinam rapiens traheret, vt Ioui hoc clamans dicerem.
Perfer duplices ſtimulos & ruſticorum & amorum.
Iuno boui inſultat. Tanquam paſtor ô inclyte ſagittis, tuum paſce patrem.
Ne Saturnium iugo vinciat boum agitatrix Luna
Ne lectum Endymionis videre feſtinans paſtoris
Iouis pungat non parcenti dorſum flagello.
O Iupiter rex, iuuenca cùm eſſet cornigera infelix fuit Io,
Quòd te non aliquando talem vidit maritum, vt peperiſſet
Coæqualem aliquem taurum æqualiter cornua gerẽti coniugi.
Mercurium v. caue boum furem conſuetâ arte
Mercurius boum fur. Ne te rapiens tanquam taurum ſuum furetur patrem.
Et citharam præbeat tuo rurſus filio Phœbo,
Raptoris rapti monumentum, ſed quid faciam?
Debebat vigilantibus toto corpore oculis lucens
Argus adhuc viuere, vt aberrantem in paſcuum retrahens.
Latera Iouis pulſet baculo paſtorum, paſtor Iunonis.
Sic quidem dicebat. Saturnius verò relinquens tauriformem
Similis iuueni currebat circa innuptam puellam, (faciem
Et membra attrectauit, ex pectore verò Nymphæ
Cingulum primo reſoluit circundans, tanquam caſu verò
Tumentem premebat inflexibilis ambitum mamillæ,
Et oſculatus eſt labij ſummitatem, aperiens verò ſilentio
Intemeratum innuptæ cuſtoditum vinculum virginitatis
Immaturum Venereorum decerpſit fructum amorum.
Et duplici diſtentus fœtu fluctuabat venter.
Iupiter cũ Europa cõcumbens. Et ſancti partus ſuam grauidam Nympham
Reliquit Aſterioni opulento coniugi.
Iupiter taurus in cœlũ relatus. Iupiter maritus, ſurgens verò ad pedes agitatoris in cœlo
Sponſus ſtellatus fulgebat taurus cœli,
Verno Phaethonti rotis amantia dorſa cuſtodiens
Flexo genu oriens tempeſtiuè, ſemitinctus verò
Dextrum Orioni pedem protenſum tendens
Apparet. Veſpertinum autem velocior ambitum ſcandens
Vnà currentem orientem præterit agitatorem.
Sic quidem hic cœlo infixus eſt, neque Typhoeus
Vellet adhuc comprehendere Iouis arma, ſagittifero enim
Iupiter Saturnius cum amore polum verſatilem relinquens,
Vagabundo indagatori in monte occurrebat Cadmo
Iupiter incidit in Cadmum. Erranti, commune verò varium condiu conſilium.
Præſcribens Typhoni infelicis coli fila parcæ.
Et Ioui omnipotenti comes capras paſcens Pan
Dedit boues & oues, & cornutarum greges caprarum.
Plectens verò ex calamis tugurium clauſculato vinculo
Infixit ſuper ſolum, & incognita quadam forma
Paſtoralem veſtitum adcommodans corpori Cadmi,
Veſtibus imitatricibus adulterum induit paſtorem.
Iupiter Cadmum induit tanquam paſtorem. Et doloſam fiſtulam ferens perito Cadmo
Dedit Typhaonij gubernatricem mortis.
Fictitium autem paſtorem, & agitatorem generis
Iupiter vocans alatum vnum communicauit conſilium:
Cadme care cane, & cœlum ſerenum erit,
Aliquandiu commorans, et olympius verberabitur. noſtris. n.
Telis cœleſtibus armatus eſt Typhoeus.
Capra mea ſola relinquitur. ſed quid faciet
Capra mea Typhonis contendens cum fulmine?
Veritus ſum, ne rideat ſenex Saturnius, hoſtis verò
Contriſtor ob ceruicem ſuperbam fortis Iapeti.
Vereor fabularum matrem plenam Græciam ne quis Achiuorum
Græcia fabularum mater. Pluuioſum Typhonem, & in altis regnantem vocet,
Aut ſupremum polluens meum nomen. Euade paſtor
In vnam diem, vecordi verò oblectans

Μαρμαρυγὴν φυγάδα πλανοσπόρου (?) κεραυνοῦ.
Ὄφρα μὲν Εἰναρίμοιο ἐπέστιχε Κάδμος ἀλήτης,
Τόφρα δὲ Δικταίης ὑπὲρ ἠόνος ὑγρὰ περήσας βοῦς,
Ἐκ λοφιῆς ἀδίαντον ἑὴν ἀπεθήκατο κούρην·
Καὶ Κρονίδην ὁρόωσα πόθῳ δεδονημένον Ἥρη
Ζηλομανὴς γελόωντι χόλῳ ἐφθέγξατο φωνήν.
Φοῖβε τεῷ γενετῆρι παρίστασο, μή τις ἀροτὴρ
Ζῆνα λαβὼν ἐρύσειεν ἐς ἐκτροπίην ἐχέτλης,
Αἴθε λαβὼν ἐρύσειεν, ὅπως Διὶ τοῦτο βοήσω·
Τέτλαθι δισσὰ κέντρα, καὶ ἀγρονόμων καὶ ἐρώτων·
Ὡς νόμιος κλυτότοξε, τεὸν ποίμαινε τοκῆα,
Μὴ Κρονίδην ζεύξειε βοῶν ἐλάτειρα Σελήνη,
Μὴ λέχος Ἐνδυμίωνος ἰδεῖν σπεύδουσα νομῆος
Ζηνὸς νῶτα νύξειεν ἀφειδέι τύπτε ἱμάσθλῃ.
Ζεῦ ἄνα, πόρτις ἐοῦσα κεράσφορος ἤμβροτεν Ἰώ,
Ὅττι σε μή ποτε τοῖον ἴδεν πόσιν, ὄφρα λοχεύσῃ
Ἰσοφυῆ τινα ταῦρον ὁμοκραίρῳ παρακοίτῃ.
Ἑρμείας πεφύλαξο βοοκλόπον ἤθαδι τέχνῃ,
Μή σε λαβὼν ἅτε ταῦρον ἑὸν κλέψειε τοκῆα,
Καὶ κιθάρην ὀπάσειε τεῷ πάλιν υἷι Φοίβῳ,
Ἅρπαγος ἁρπαγίοιο κειμήλιον. ἀλλὰ τί ῥέξω;
Ὤφελεν ἀγρύπνοισιν ὅλον δέμας ὄμμασι λάμπων
Ἄργος ἔτι ζώειν, ἵνα δισβατὰ εἰς νομὸν ἕλκων,
Πλευρὰ Διὸς πλήξειε καλαύροπι, βουκόλος Ἥρης.
Ἢ μὲν ἔφη· Κρονίδης δὲ λιπὼν ταυρώπιδα μορφήν
Εἴκελος ἠιθέῳ περιδίδρομεν ἄζυγα κούρην,
Καὶ μελέων ἔψαυσεν. ἀπὸ στέρνοιο δὲ νύμφης
Μίτρην πρῶτον ἔλυσε περίδρομον. ὡς ἀέκων δὲ,
Οἰδαλέων ἔθλιβεν ἀκαμπέα κύκλα μαζῶν,
Καὶ κύσε χείλεος ἄκρον. ἀναπτύξας δὲ σιωπῇ
Ἄχραντον ... (?) μίτον ἅμα κορείης,
Ὄμφακα Κυπρίδιον ἐδρέψατο καρπὸν ἐρώτων.
Καὶ διδύμοις ὠδῖσι ... ἐκυμαίνετο γαστήρ.
Καὶ ζαθέης ὠδῖνος ἑὴν ἐγκύμονα νύμφην
Κάλλιπεν Ἀστερίωνι βαθυκτεάνῳ παρακοίτῃ
Ζεὺς πόσις. ἀντέλλων δὲ ποδῶν ἐπὶ νῶτον ἐλαστοῦ (?)
Νυμφίος ἀστερόεις ἀμάρυσσεν ἐν αἴθερι ταῦρος Ὀλύμπου,
Εἴαρι Φαέθοντι φιλοσκόπα νῶτα φυλάσσων,
Ὀκλαδὸν ἀντέλλων ὀμπρηρός (?)· ἡμιφανὴς δὲ
Δεξιὸν Ὠρίωνι πόδα προβλῆτα τιταίνων
Φαίνεται. ἑσπερίην δὲ θοώτερος ἄντυγα βαίνων
Σύνδρομον ἀντέλλοντα παρέρχεται ἡνιοχῆα.
Ὡς ὁ μὲν ἐστήρικτο κατ᾽ οὐρανόν. οὐ δὲ Τυφωεὺς
Μέλλεν ἔτι κρατέειν Διὸς ἔγχεα· τοξοφόρῳ γὰρ
Ζεὺς Κρονίδης σὺν ἔρωτι πόλον δινωτὸν ἐάσας,
Φοιταλέῳ μαστῆρι συνήντετο βούτῃ (?) Κάδμῳ
Πλαζομένῳ. ξυνὴν δὲ πολύτροπον ἤρτυε βουλήν,
Γράψας Τυφῶνι δυσαλθέα νήματα Μοίρης.
Καὶ Διὶ παγμεδέοντι συνέμπορος αἰγιβότης Πὰν
Δῶκε βόας, καὶ μῆλα, καὶ ἀκεροέντας (?) ... αἰγῶν.
Πλέξας δ᾽ ἐκ καλάμων καλύβην ἑλικώδεϊ δεσμῷ
Πῆξεν ὑπὲρ δαπέδοιο, καὶ ἀγνώστῳ τινὶ μορφῇ
Ποιμενίην ἐσθῆτα ... χροῒ Κάδμου,
Εἵμασι μιμηλοῖσι νόθον χλαίνωσε νομῆα,
Καὶ δολίην σύριγγα φέρων εἰδήμονι Κάδμῳ
Δῶκε Τυφαονίοιο κυβερνήτειραν ὀλέθρου.
Ψευδαλέον δὲ βοτῆρα, καὶ ἡνιοχῆα γενέθλης
Ζεὺς καλέσας, ἑτέροισι μίαν ξυνώσατο βουλήν.
Κάδμε φίλε σύριζε, καὶ οὐρανὸς εὔδιος ἔσται,
Δηθύνεις, καὶ Ὄλυμπος ἱμάσσεται· ἡμετέροις γὰρ
Τόξοισιν οὐρανίοισι κεκορυθμένος ἐστὶ Τυφωεύς.
Αἰγὶς ἐμὴ μούνη περιλείπεται· ἀλλὰ τί ῥέξει
Αἰγὶς ἐμὴ Τυφῶνος ἐριδμαίνουσα κεραυνῷ;
Δείδια, μὴ γελάσειε γέρων Κρόνος· ἀντίβιον δὲ
Ἄζομαι αὐχένα γαῦρον ἀγήνορος Ἰαπετοῖο·
Δείδια μυθοτόκον τινὰ Ἑλλάδα, μή τις Ἀχαιῶν
Ὑέτιον Τυφῶνα, καὶ ὑψιμέδοντα καλέσσῃ,
Ἢ ὕπατον, χραίνων ἐμὸν οὔνομα. γίνεο βούτης
Ἐς μίαν ἠριγένειαν, ἀμερσίνοον δὲ λιγαίνων

Ῥύεο

Ῥύεο ποιμενίῃ σέο πηκτίδι ποιμένα κόσμου.
Μὴ νεφηγερέταο Τυφωέος ἦχον ἀκούων,
Μὴ βροντὴν ἑτέροιο νόθου Διός. ἀλλά ἑ παύσω
Μαρνάμενον στεροπῇ, καὶ αἰχμάζοντα κεραυνῷ.
Εἰ δὲ Διὸς λάχες αἷμα καὶ Ἰναχίης γένος Ἰοῦς,
Κερδαλέης σύριγγος ἀληξικάκῳ σέο μορφῇ
Θέλγε νόον Τυφῶνος. ἐγὼ δέ σοι ἄξια μόχθων
Δώσω διπλόα δῶρα. σὲ γὰρ ζωτῆρα τελέσσω
Ἁρμονίης κόσμοιο, καὶ Ἁρμονίης παρακοίτην.
Καὶ σὺ πολυσπερέος γάμου πρωτόσπορος ἀρχὴ
Τεῖνον Ἔρως σέο τόξα, καὶ οὐκέτι κόσμος ἀλήτης.
Εἰ πέλεν ἐκ σέο πάντα βίου, φιλοτήσιε ποιμὴν,
Ἓν βέλος ἄλλο τάνυσσον, ἵνα ξύμπαντα σαώσῃς.
Ὡς πυρόεις Τυφῶνι κορύσσεο. πυρσοφόροι δὲ
Ἐκ σέο νοστήσωσιν ἐμὴν ἐπὶ χεῖρα κεραυνοί,
Πανδαμάτωρ, ἕνα βάλλε τεῷ πυρί. θελγόμενον δὲ
Σὸν βέλος ἀγρεύσειε, τὸν οὐ νίκησε Κρονίων.
Καδμείης δ᾽ ἐχέτω φρενοθελγέος εἶδος ἀοιδῆς,
Ὅσσον ἐγὼ πόθον ἔσχον ἐς Εὐρώπης ὑμεναίους.
Ὡς εἰπὼν κερόεντι πανείκελος ἔσσυτο ταύρῳ,
Ἔνθεν ὄρος πέλε Ταῦρος ἐπώνυμον. ὀξὺ δὲ τείνων
Κάδμος ὁμοφθόγγων δονάκων ἀπατήλιον ἠχὼ,
Κλίνας γείτονι νῶτον ὑπὸ δρυῒ φυλλάδος ὕλης,
Καὶ φορέων ἄγραυλον ἀήθεος εἵματα ποιμνῆς,
Πέμπε Τυφαονίῃσι δολοπλόκον ὕμνον ἀκουαῖς,
Οἰδαλέῃ φύσημα παρηίδι λεπτὸν ἰάλλων.
Ἔνθα Γίγας φιλάοιδος ἐχιδναίῳ ποδὸς ὁλκῷ
Ἄνθορεν εἰσαΐων δόλιον μέλος. ἔνδοθι δ᾽ ἄντρου
Ὅπλα Διὸς φλογόεντα λιπὼν παρὰ μητέρι γαίῃ
Τερψινόου σύριγγος ἐδίζετο γείτονα μολπὴν,
Ἑσπόμενος μελέεσσιν. ἰδὼν δέ μιν ἐγγύθι λόχμης
Κάδμος ἅτε τρομέων, ὑπὸ φωλάδι κεύθετο πέτρῃ.
Ἀλλά μιν ὑψικάρηνος ἀλυσκάζοντα νοήσας
Νεύμασιν ἀφθόγγοισι πέλωρ ἐκάλεσσε Τυφωεύς.
Καὶ δόλον οὐ γίνωσκε λιγύθροον, ἀντίτυπον δὲ
Ποιμένι δεξιτερὴν μίαν ὤρεγεν, ἄρκυν ὀλέθρου
Ἀγνώσσων, μεσάτῳ δὲ δαφοινήεντι προσώπῳ
Ἀνδρομέῳ γελόων κενεαυχέα ῥήξατο φωνήν·
Αἰπόλε τί τρομέεις με; τί φάρεϊ χεῖρα καλύπτεις;
Καλὸν ἐμοὶ βροτὸν ἄνδρα μετὰ Κρονίωνα διώκειν·
Καλὸν ἐμοὶ σύριγγα σὺν ἀστεροπῇσιν ἀείρειν.
Τί ξυνὸν καλάμοισι, καὶ αἰθαλόεντι κεραυνῷ;
Πηκτίδα σὴν ἔχε μοῦνος, ἐπεὶ λάχεν ἄλλο Τυφωεὺς
Ὄργανον αὐτοβόητον Ὀλύμπιον. ἰζόμενος δὲ
Χερσὶν ἀδουπήτοισιν ἐθήμονος ἄμμορος ἠχοῦς,
Πηκτίδος ὑμετέρης ὀλιγηδέος αἴθριος Ζεύς.
Σῶν δ᾽ ὀλίγων δονάκων ἐχέτω κτύπον· οὐτιδανὸς γὰρ
Οὐ πλεκτοὺς καλάμοισι καλάμους στοιχηδὸν ἑλίσσω,
Ἀλλὰ κυλινδομένας νεφέλας νεφέεσσι συνάπτων,
Οὐρανίοις πατάγοισιν ὁμόζυγα δοῦπον ἰάλλω.
Στήσω δ᾽ ἢν ἐθέλῃς, φιλίην ἔριν. ἀλλὰ σὺ μέλπων
Πέμπε μέλος δονακῶδες, ἐγὼ βρονταῖον ἀράσσω.
Πνεύματι μὲν σὺ γέραιρε ἔχων προβλῆτα παρειὴν,
Φυσιόων στομάτεσσιν· ἱμασσομένου δὲ Βορῆος
Ἄσθματι φυσητῆρος ἐμοὶ βρομέουσι κεραυνοί,
Βουκόλε μισθὸν ἔχεις σέο πηκτίδος. οὐράνιον γὰρ
Ἀντὶ Διὸς σκηπτοῦχος ὅτε θρόνον ἡνιοχεύσω·
Ἑσπόμενον μετὰ γαῖαν ἐς αἰθέρα, καί σε κομίσσω.
Αὐτῇ σὺν σύριγγι, καὶ ἢν ἐθέλῃς, ἅμα ποίμνῃ,
Οὐδὲ τεῆς ἀγέλης νοσφίζεαι. ἰσοτύπου γὰρ
Στηρίξω σέο αἶγας ὑπὲρ ῥάχιν Αἰγοκερῆος·
Ἢ σχεδὸν Ἡνιόχοιο, ὃς Ὠλενίην ἐν Ὀλύμπῳ
Πήχεϊ μαρμαίροντι σελασφόρον αἶγα τιταίνει.
Στήσω δ᾽ ὀμβροτόκοιο περὶ πλατὺν αὐχένα Ταύρου,
Σοὺς βόας ἀστερόεντας ἐπιτέλλοντας Ὀλύμπῳ,
Ἢ δροσερὴν παρὰ νύσσαν, ὅπῃ ζωαρκέϊ λαιμῷ
Ἠνεμόεν μύκημα βόες πέμπουσι Σελήνης.
Οὐδὲ τεῆς καλύβης ὀλίγης χρέος· ἀντὶ δὲ λόχμης
Αἰθερίαις ἐρίφοισι συναστράψει σέο ποίμνη,

Libera paſtorali tua fiſtula paſtorem mundi.
Ne nubes cogentis Typhoei ſonitum audiens,
Ne fulmen alterius falſi Iouis, ſed ipſum ceſſare faciam
Contendentem fulgure, & pugnantem fulmine.
Si verò Iouis conſequaris ſanguinem, & Inachiæ gentis Iûs,
Doloſæ fiſtulæ mala auerruncanti tuæ formæ
Oblecta mentem Typhonis, ego verò tibi digna laboribus
Dabo duplicia munera. te enim ſaluatorem perficiam
Harmoniæ mundi, & Harmoniæ coniugem.
Tu quoque prolificarum nuptiarum progenitor princeps
Extende amor tua tela, & non vlterius mundus erit erro.
Si ſunt ex te omnia, ô vitæ, amabilis paſtor
Vnum telum aliud extende, vt vniuerſa ſerues.
Tanquam igneus in Typhonem armare, flammifera verò
Ex te reuertantur in meam manum fulmina.
Omnium domitor vnum percute tuo igne, oblectatum verò
Tuum telum venetur, quem non ſuperauit Iupiter.
Cadmeæ habeat mentes mulcentis formam cantilenæ,
Quantum ego deſiderium habui in Europæ nuptias.
Sic dicens cornuto conſimilis ferebatur tauro,
Vbi mons erat Taurus cognominis, acutè verò tendens
Cadmus conſonantium calamorum deceptorium ſonitum,
Inclinans vicina dorſum in quercu fæcundæ ſyluæ:
Et ferens ruſticum inſueti veſtimentum paſtoris
Miſit Typhaonijs doloſum hymnum auribus.
Tumenti flatum maxilla tenuem emittens.
Vnde Gigas cantus amans ſerpentino pedis tractu
Accurrit audiens doloſam cantilenam, in antro verò
Arma Iouis ignita relinquens matri terræ.
Mentem oblectantis fiſtulæ quærebat vicinam cantilenam,
Sequens membris, videns verò ipſum prope lucum
Cadmus tanquam tremens ſub rimoſa occultabatur petra.
Verùm ipſum ſublato capite Gigas latitantem cognoſcens
Nutibus mutis immanis vocabat Typhœus.
Et dolum non ſentiebat canorum, oppoſito verò
Paſtori dextram vnam præbuit, rete interitus
Ignorans, medio verò valde cruento vultu
Humano ridens vana iactantem fregit vocem.
Paſtor quid tremis me? quid tuæ manum abſcondis?
Pulchrũ eſt mihi mortalẽ virũ poſt Saturnium cõprehẽdere:
Pulchrum mihi fiſtulam poſt fulmina tollere.
Aliquid ſimile eſt calamis, & flammanti fulmini
Lyram tuam habe ſolus, cum conſecutus ſit aliam Typhœus
Organum per ſe clamans cæleſte, ſedens verò
Manibus tacitis conſueti expers ſoni tuæ
Inſtrumento tenui indiget innubilus Iupiter.
Tuarum verò paucarum fiſtularum habeat ſonitum, nullius pretij enim.
Non connexos calamos calamis ordine circumuoluo,
Sed circum volutas nubes nubibus coniungens
Cæleſtibus fragoribus coniugem ſtrepitum emitto.
Statuam verò ſi volueris amicam contentionẽ: ſed tu cantãs
Emitte cantum è fiſtulis, ego fulmineum pulſabo.
Spiritu quidem diſtenſam habens protentam maxillam.
Quando flans ore, flagellato verò Borea
Flatu flabelli mea ſtrepunt fulmina.
Paſtor, mercedem habes tuæ fiſtulæ. cæleſtem enim
Pro Ioue ſceptriger cum thronum gubernabo
Sequentem poſt terram in æthera etiam te feram
Hac ſimul cum fiſtula, & ſi volueris vnà cum grege
Neque tuo grege priuaberis: coæqualis enim
Statuam tuas capras ſuper dorſum Aegoceri,
Aut prope Heniochi, qui Oleniam in cœlo
Cubitu reſplendenti luciferam capellam tendit.
Statuam verò ſuper imbrem generantis latum dorſum tauri
Tuos boues ſtellatos exorientes cœlo.
Aut roridam apud lineã, vbi viuentia calefacienti gutture
Ventoſum mugitum boues mittunt Lunæ.
Neque tua parua caſula indigebis, pro ſylua verò
Cœleſtibus hædis pariter coruſcat tuus grex.

Taurus mons. Cadmus paſtorali habitu fiſtula canit.

Præmia Cadmo oblata.

Et præſepiorum aliorum perficiam formam, vt & ipſa
Aequalia luceant aſinorum apud vicina præſepia.
Sis etiam ſtellatus poſt paſtorem, vbi Boota
Apparet, ſtellatum verò paſtorum baculum & tu tendens
Eſto Lycaonij agitator Arctous plauſtri.
Cæleſtis Typhonis contubernalis felix paſtor.
Hodie in terra cane, & cras intus in Olympo.
Cantilena verò condigna præmia in aſtris lucente circulo
Conſtituam te oculum cæleſtem, ſuaue canentem verò
Cæleſti fiſtulæ tuam fiſtulam coniungam.
Tibi coniugium, ſi volueris, dabo venerandam Mineruæ.
Si verò tibi nõ cæruleis oculis Minerua placet ſume Latonã,
Aut Gratiã, aut Venerẽ, aut Artemin, aut nuptias Iuuentæ,
Stulti immenſa promittunt. *Solius noſtra ne inquiras lectum Iunonis.*
Si verò ſortitus fueris equos percutientem fratrem peritum
Ignitum ſolis quadriiugum currum accipe. (currus,
Si verò Iouis deſideras tanquam paſtor Ægida vibrare,
Dabo tibi hoc munus, ego verò in cælum vadam,
Non curans Saturnum inermem, imbellis enim
Armis mulier exiſtens quid mihi faceret Minerua?
Nemeſis iam Typhoeo infeſta. *Verùm Typhaoniam exordire paſtor victoriam.*
Genuinum canens me nouum regem Olympi,
Sceptra Iouis ferentem, & fulminantem tunicam.
Muſica etiã ſtolidiſſimi delectãtur. *Dixit, & Adraſtea illam ſcribebat vocem.*
Verùm vbi cognouit ſpontaneum in rete venationis
Filo fatali raptum filium terræ
Mentem oblectantium fiſtularum percuſſum ſuaui ſtimulo
Fraudulentam ſine riſu eructauit Cadmus vocem.
Paruum mea fiſtula miratus es ſonitum audiens.
Dic mihi quid faceres ſi tuam ſedem canerem
Septitona cithara victricium hymnum pulſans,
Namque cæleſtibus ego plectris contendens
Phœbum mea cithara præterij, noſtras verò
Chordas tũc ſonantes Saturnius in puluerẽ redegit fulmine.
Cadmus promiſſis ampliſſimis decipit Typhoea. *Filio victo faciens gratiam, ſi verò quando inuenero*
Neruos rurſus rectè diſtentos carmen plectris extendens
Mulcebo arbores omnes, & montes, & animos ferarum,
Et coronam per ſe volutam coæqualem, coæua terra
Oceanum properantem conuerſum recurrentem traham.
Eandem circa metam ducere circumuolutam aquam.
Inerrantium verò aciem, & contra currentes errantes
Stare faciam, & Phaethontem, & temonem Lunæ,
Sed Deos, & Iouem percutiens ignito telo
Solum relinque inclytum ſagittis, vt in conuiuio menſæ
Epulante Typhone, ego & Phœbus contendamus,
Quis alterum ſuperet magnum Typhona exhilarans,
Pieridas ne occide choreas agitantes, vt & ipſæ
Phœbo ſomnum ducente, aut veſtro paſtore
Fœmineam cantilenam concinnent conſonam maſculo car-
Dixit, & rauis ſuperciliis annuit Typhoeus. (mini.
Et capillos vibrauit, eructantibus verò comis
Venenum ſerpentinum circumſpargebantur colles,
Et ſtatim in ſuum antrum ferebatur, ibidem tollens
Typhoeus dat Cadmo fulmina. *Neruos Iouis, eaq́; doloſo præbuit hoſpiti munera Cadmo.*
Neruos, qui in terram deciderant Typhaonia in pugna.
Et munus diuinum fallax laudauit paſtor.
Et illos quidem circumattigit, & conuenientem tanquam chordam
Futuram citharæ abſcondit caua petra,
Ioui Gigantum interemtori reſeruata, parcenti verò
Tenuem flatum mugiente labello emittens.
Attritis membris ſuffurans ſonitum Echus.
Dulciorem cantilenam dixit, & aures multas tendens
Harmoniam audiuit, & non cognouit Typhoëus.
Oblectato autem Gigante adulterinus fiſtula canebat paſtor
Deorum tanquam fugam ſua fiſtula canens,
Et Iouis futuram canebat vicinam victoriam.
Sedenti Typhoni mortem Typhonis canens
Comparatio. *Et maiorem furorem excitauit, & vt iuuenis dulci ſtimulo*
Mollis amore furioſus delectatur æquali puella,

Καὶ φάτνης ἑτέρης τελέσω τύπον, ὄφρα καὶ αὐτὴ
Ἰσοφυὴς λάμψειεν ὄνων παρὰ γείτονι φάτνῃ.
Ἔσσο καὶ ἀστερόεις μετὰ βουκόλον, ἧχι Βοώτου
Φαίνεται. ἀστραίην δὲ καλαύροπα καὶ σὺ τιταίνων
Ἔσσο Λυκαονίης ἐλατὴρ ἀρκτῷος ἁμάξης,
Οὐρανίου Τυφῶνος ὁμέστιος ὄλβιε ποιμὴν,
Σήμερον ἐν χθονὶ μέλπε, καὶ αὔριον ἐντὸς Ὀλύμπου.
Μολπῆς δ' ἄξια δῶρα παρ' ἀστεροφεγγέϊ κύκλῳ
Στηρίξω σ' ὀφθαλμὸν ὀλύμπιον. ἡδυμελεῖ δὲ
Οὐρανίῃ φόρμιγγι τεὴν σύριγγα συνάψω.
Σοὶ γάμον, ἢν ἐθέλῃς, δωρήσομαι ἁγνὸν Ἀθήνης.
Εἰ δέ σοι οὐ γλαυκῶπις ἐφήνδανε, δέχνυσο Λητὼ,
Ἢ Χάριν, ἢ Κυθέρειαν, ἢ Ἄρτεμιν, ἢ γάμον Ἥβης,
Μούνης ἡμετέρης μὴ δίζεο δέμνιον Ἥρης.
Εἰ δ' ἔχεις πληξίππον ἀδελφεὸν ἴδμονα δίφρου,
Ἔμπυρον ἡλίου τετράζυγον ἅρμα δεχέσθω.
Εἰ δὲ Διὸς ποθέεις ὡς αἰπόλος αἰγίδα πάλλειν,
Δώσω σοὶ τότε δῶρον· ἐγὼ δ' ἐς ὄλυμπον ἐλεύσω,
Οὐκ ἀλέγων Κρονίωνος ἀτευχέος. οὐ πτανὴ γὰρ
Ἔντεσι θῆλυς ἐοῦσα τί μοι ῥέξειεν Ἀθήνη;
Ἀλλὰ Τυφαονίην ἀναβάλλεο βουκόλε νίκην,
Γνήσιον ὑμνείων με νέον σκηπτοῦχον ὀλύμπου,
Σκῆπτρα Διὸς φορέοντα, καὶ ἀστράπτοντα χιτῶνα.
Εἶπε καὶ Ἀδρήστεια τόσην ἐχαράξατο φωνήν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ γίνωσκεν ἑκούσιον ἐς λίνον ἄγρης
Νήματι μοιριδίῳ πεφορημένον υἱὸν ἀρούρης,
Τερψινόων δονάκων βεβολημένον ἡδέϊ κέντρῳ,
Κερδαλέην ἀγέλαστον ἀνήρυγε Κάδμος ἰωήν.
Βαιὸν ἐμῆς σύριγγος ἐθάμβεες ἦχον ἀκούσας.
Εἰπὲ τί κεν ῥέξειας ὅταν σέο θῶκον ἀείσω,
Ἑπτατόνου κιθάρης ἐπινίκιον ὕμνον ἀράσσων.
Καὶ γὰρ ἐπουρανίοισιν ἐγὼ πλήκτροισιν ἐρίζων,
Φοῖβον ἐμῇ φόρμιγγι παρέδραμον· ἡμετέρας δὲ
Χορδὰς ἀκελάδεις Κρονίδης ἀμάθυνε κεραυνῷ,
Υἱέϊ νικηθέντι φέρων χάριν. εἰ δέ ποθ' εὕρω
Νεῦρα πάλιν σφιγχθέντα μέλος πλήκτροισι τιταίνων,
Θέλξω δένδρεα πάντα, καὶ οὔρεα, καὶ φρένα θηρῶν·
Καὶ στέφος αὐτοέλικτον ὁμόζυγον ἥλικι γαίῃ
Ὠκεανὸν σπεύδοντα παλινδίνητον ἐρύξω
Τὴν αὐτὴν περὶ νύσσαν ἄγειν κυκλούμενον ὕδωρ.
Ἀπλανέων δὲ φάλαγγα καὶ ἀντιθέοντας ἀλήτας
Στήσω, καὶ Φαέθοντα, καὶ ἱστοβοῆα σελήνης.
Ἀλλὰ θεοὺς καὶ Ζῆνα βαλὼν πυρόεντι βελέμνῳ
Μοῦνον ἔα κλυτότοξον, ὅπως ἐπὶ δαίτα τραπέζης
Δαινυμένου Τυφῶνος, ἐγὼ καὶ Φοῖβος ἐρίζω,
Τίς τίνα νικήσειε μέγαν Τυφῶνα λιαίνων.
Πιερίδας μὴ κτεῖνε χορίτιδας, ὄφρα καὶ αὐταὶ,
Φοίβου κοιμήσαντος, ἢ ὑμετέροιο νομῆος,
Θῆλυ μέλος πλέξωσιν ὁμόθροον ἄρσενι μολπῇ.
Ἔννεπε, καὶ χαροποῖσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Τυφωεὺς,
Καὶ πλοκάμοις ἐδόνησεν, ἐρευγομένων δὲ κομάων
Ἰὸν ἐχιδνήεντα περιρραίνοντο κολῶναι,
Καὶ ταχὺς εἰς ἑὸν ἄντρον ἐπείγετο, κεῖθεν ἀείρας
Νεῦρα Διὸς, δολόεντι πόρεν ξεινήϊα Κάδμῳ.
Νεῦρα, τά περ χθονὶ πίπτε Τυφαονίῃ ποτὲ χάρμῃ,
Καὶ δόσιν ἀμβροσίην ἀπατήλιος ᾔνεσε ποιμήν.
Καὶ τὰ μὲν ἀμφαφάασκε, καὶ ἄρμενον οἷά τε χορδὴν
Ἐσσομένην φόρμιγγι κατέκρυφε κοιλάδι πέτρῃ,
Ζηνὶ Γιγαντοφόνῳ πεφυλαγμένα. φειδομένῳ δὲ
Λεπταλέον φύσημα μεμυκότι χείλεϊ πέμπων
Θλιβομένοις μελέεσσιν ὑποκλέπτων τόνον Ἠχοῦς
Λαρότερον μέλος εἶπε, καὶ οὔατα πολλὰ τιταίνων
Ἁρμονίης ἤκουσε, καὶ οὐ γίνωσκε Τυφωεύς.
Θελγομένῳ δὲ γίγαντι, νόθος συρίζετο ποιμὴν
Ἀθανάτων ἅτε φύζαν ἑῇ σύριγγι λιγαίνων.
Καὶ Διὸς ἐσσομένην ἐμελίζετο γείτονα νίκην,
Ἑζομένῳ Τυφῶνι μόρον Τυφῶνος ἀείδων,
Καὶ πλέον οἶστρον ἔγειρε, καὶ ὡς νέος ἡδέϊ κέντρῳ
Ἁβρὸς ἐρωμανέων ἐπιθέλγεται ἥλικι κούρῃ,

Καί ποτε μὲν χαρίεντος ἐς ἄργυφα κύκλα προσώπου,
Πῆ δὲ βαρυσμήριγγος ἀλήμονα βότρυν ἐθείρης
Δέρκεται, ἄλλοτε χεῖρα ῥοδόχροον, ἄλλοτε μίτρῃ
Σφιγγομένην ῥοδόεντος ἴτυν μαζοῖο δοκεύει,
Αὐχένα παπταίνων γυμνούμενον· ἀμφὶ δὲ μορφῇ
Θέλγεται ἄλλοτε ἄλλον ἄγων ἀκόρητον ὀπωπήν,
Οὐδὲ λιπεῖν ἐθέλει ποτὲ παρθένον· ὣς ὅγε Κάδμου
Θελγόμενον μελέεσσιν ὅλην φρένα δῶκε Τυφωεύς.

Et interdum gratioſæ in candidos circulos frontis,
Interdum grauicrinis vagam vuam capilli
Videt, interdum manum roſei coloris, interdum mitra
Reuinctam roſeæ circulum mamillæ intuetur,
Ceruicem contrectans nudam circa verò formam
Delectatur, huc & illuc voluens inexplebilem vultum,
Neque relinquere vult vnquam virginem: ita hic Cadmo
Delectatam, cantilena mentem totam dedit Typhoeus.

ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ Β.

Ὣς ὁ μὲν αὐτόθι μίμνε παρὰ σφυρὰ φορβάδος ὕλης,
Ἀκροτέρῳ σύνεγγυς μετάτροπα χείλεα σύρων,
Κάδμος Ἀγηνορίδης νόθος αἰπόλος, ἀπροϊδὴς δὲ
Ζεὺς Κρονίδης ἀκίχητος ὑπὸ σπέος ἄψοφος ἕρπων,
Χεῖρας ἑὰς ὥπλιζε τὸ δεύτερον ἠθάδι πυρσῷ·
Καὶ νέφος ἔσκεπε Κάδμον ἀδηλήτῳ παρὰ πέτρῃ·
Μὴ δόλον ἀθρήσειε μαθὼν καὶ φῶρα κεραυνοῦ
Λάθριον, ὑψινόοιο κατακτείνειε Τυφωεὺς
Βουκόλον ἀλλοπρόσαλλον· ὁ δὲ πλέον ἡδέϊ κέντρῳ
Ἤθελεν εἰσαΐειν φρενοθελγέα ῥυθμὸν ἀοιδῆς,
Ὡς δ' ὅτε τις Σειρῆνος ἐπήρατον ὕμνον ἀκούων,
Εἰς μόρον αὐτοκέλευστον ἑκούσιος ἕλκεται ναύτης
Θελγόμενος μελέεσσι, καὶ οὐκέτι κύματα χαράσσων
Γλαυκὸν ἀκυμάντοισιν ὕδωρ λεύκαινεν ἐρετμοῖς·
Ἀλλὰ λιγυφθόγγοιο πεσὼν ἐπὶ δίκτυα μοίρης,
Τέρπετο πηδαλίοιο λελασμένος, ἄστρα ἐάσας
Πληιάδος ἑπταπόροιο καὶ ἄντυγα κυκλάδος ἄρκτου.
Ὣς ὅγε καρφαλέης δονακώδεος ἄσμασι μολπῆς,
Πακτίδος ἡδὺ βέλεμνον ἐδέξατο κόμπον ὀλέθρου·
Ἀλλὰ καλυπτομένου νεφέων σκιοειδέϊ μίτρῃ
Εὔπνοος ἀκελάδοιο δόναξ σίγησε νομῆος,
Ἁρμονίην τ' ἀνέκοψεν· ἀερσιπότης δὲ Τυφωεὺς
Οἶστρον ἑὸν πολέμοιο κατέδραμεν εἰς μυχὸν ἄντρου·
Βροντὴν δ' ἐν ἀνέμοισιν ἐδίζετο φοιτάδι λύσσῃ,
Καὶ στεροπὴν ἀκίχητον· ἐρευνητῆρι δὲ ταρσῷ
Ζαφλεγὲς ἀρπαμένοιο σέλας μάστευε κεραυνοῦ,
Καὶ κενεὸν σπέος εὗρε· δολοφραδίας δὲ νομῆος
Ὀψὲ μαθὼν Κρονίδαο, καὶ αἰολα δήνεα Κάδμου,
Αἰχμάζων σκοπιῇσιν ἐπεσκίρτησεν Ὀλύμπῳ·
Καὶ ποδὸς ἀγκύλον ἴχνος ἔχων ὀφιώδεϊ ταρσῷ,
Ἰὸν ἀκοντιστῆρος ἀπέπτυεν ἀνθερεῶνος·
Ὑψιλόφου δὲ γίγαντος ἐχιδναίοισιν ἐθείραις
Πίδακας ὀμβρήεντες ἐκυμαίνοντο χαράδραι,
Καὶ οἱ ἐπαΐσσοντι βαθυνομένην χθονὸς ἕδρην
Ἀκλινέος σκοπέλοιο Κίλιξ ἐλελίζετο πυθμὴν
Ποσσὶ δρακοντείοισι· πολυσφαράγῳ δὲ κυδοιμῷ
Ταύρου δὲ λοφόεντος ὀρεσσινόμου κενεῶνος,
Γείτονες ὠχρήσαντο φόβῳ Παμφυλίδες ὄχθαι·
Καὶ χθόνιαι σύριγγες ἐβόμβεον, ἔτρεμον ἄκραι
Ἠϊόνες, σείοντο μυχοί, καὶ ἐλείπετον ὄχθαι·
Λυομένης ψαμάθοιο ποδῶν ἐνοσίχθονι παλμῷ,
Οὐ νομός, οὐ τότε θῆρες ἀπήμονες, ὠμοβόροι γὰρ
Ἄρκτοι ἐδαιτρεύοντο Τυφαονίοιο προσώπου
Ἀρκτῴοις γενύεσσι· λεοντείων δὲ καρήνων
Γλαυκὰ δασυστέρνων ἐχαράσσετο γυῖα λεόντων
Χάσμασιν ἰσοτύποισιν· ἐχιδνήεντι δὲ λαιμῷ
Ψυχρὰ πεδοτρεφέων ἐδαΐζετο νῶτα δρακόντων,
Ἠερίους τ' ὄρνιθας ἐδαίνυτο γείτονι λαιμῷ
Ἱπταμένους ἀβάτοιο δι' αἰθέρος· ἀγχιφανῆ δὲ

DIONYSIACORVM
LIBER II.

SIC hic quidem ibi manebat ad radicem fertilis ſyluæ,
Acuta fiſtula verſatilia labra ſtringens
Cadmus Agenorides adulterinus caprarius, improuiſus verò
Iupiter Saturnius incomprehenſibilis ſub ſpelunca ſine ſtrepitu repens
Manus ſuas armauit iterum conſueto igne. Iupiter fulmen recuperat.
Et nubes abſcondebat Cadmum prope obſcuram petram,
Ne dolum verſutum animaduertens, & furem fulminis
Occultum, vafrè ſapiens occideret Typhoeus
Paſtorem mutabilem, hic verò magis dulci ſtimulo Comparatio.
Volebat audire animum mulcentem rhythmum cantilenæ.
Velut autem cùm quis Sirenis doloſum cantum audiens
In perniciem ſpontaneam præcox trahitur nauta Sirenum cantus.
Oblectatus cantilenis, & non amplius fluctum arans
Cæruleam tranquillis aquam dealbat remis:
Sed ſuaue canentis cadens in retia Parcæ,
Delectatur clauí oblitus, aſtra linquens
Pleiadis ſeptigradæ, & ambitum circularis vrſæ.
Sic hic doloſæ commotus flatu cantilenæ,
Inſtrumenti muſici ſuaue iaculum excepit, ducem mortis:
Sed abſconditi nubium vmbroſa mitra
Spirans beneſonantis fiſtula obticuit paſtoris,
Concentúmque abſcidit, aërino lus autem Typhoeus
Furorem trahens prælij cucurrit in hiatum antri: Typhoeus ad pugnā dum ſe accingit.
Fulmen autem in ventis verſans quærebat vago furore,
Et fulgur incomprehenſibile, ſagaci verò planta
Valde ardentem abrepti fulgorem quærebat fulminis,
Et vacuam ſpeluncam inuenit, doloſa verò conſilia
Serò didicit Saturnij, & varia conſilia Cadmi.
Pugnans ſcopulis ſubſiliebat in cœlum.
Et pedis curuum veſtigium habens viperea planta
Telum iaculantis exſpuit gutturis,
Sublimis verò Gigantis vipereis capillis
Fontes pluentis æſtuabant torrentes,
Et ipſi irruenti in profundè firmatum terræ firmamentum
Immoti ſoli Cilix agitabatur fundus
Pedibus Draconis, multum verò ſtrepente tumultu
Tauri ſcilicet montano concuſſo ventre
Vicinæ palleſcebant metu Pamphylides ripæ,
Et terreſtres fiſtulæ reſonabant, tremebant ſumma Horribilis ſtrages à Thyphoeo edita.
Littora, mouebantur cauernæ, & decidebant ripæ.
Soluta arena pedum terram quatienti vibratione,
Non paſcua, non tunc feræ illæſæ. Crudiuora enim
Vrſa mactabantur Typhaonia faciei
Septentrionalibus genis, Leoninorum verò capitum
Cærulea, hirſuta pectora habentium deuorabantur membra leonum
Rictibus conſimilibus, vipereo verò gutture
Frigida in campo nutritorum diſcerpebātur dorſa draconū,
Aëriáſque volucres deuorabat vicino gutture,
Volantes per inuium æthera, propè verò apparentem

Iouis auis aquila.

Aquilam deuorabat potiſſimum, cùm Iouis auis eſſe dicatur.
Deuorabat bouem aratorem & non miſertus eſt videns
Cruore tinctum iugali attritum dorſum vinculo,
Et flumina turbauit bibens in cœna aquam.
Naiadum verò agmina repercutiebat in anguſtum.
Et profundo incedens per tranſibilem fluctũ aqua humiliore
Non irrigatis membris ſine ſandalio ſtabat Nympha
Naias in humido incedens, contendente verò planta
Virginis trementis ad ſiccam petram fluminum
Conſtringebat limoſo conſtricta genua vinculo.
Inſanientis verò gigantis videns multiformem faciem
Trepidus fiſtulam ſenex abiiciebat paſtor,
Eminus fugiẽs, cernẽs verò multiplicẽ multitudinem manuũ
Caprarius debilem abiecit tibiam ventis.
Non ſemen abſcondebat terra laborioſus arator,
Aſpergens iam aratam, poſtea iniecto terram fructu,
Neque Typhaonia manu commoto fructu
Sulcum diuiſum terra inhærenti ſecabat ferro,
Sed boues demiſit. Giganteo verò telo
Diuiſæ cauitates nudabantur terræ,
Et humidam venam ſoluit, aperto verò fluuio
Fluctibus fontanis ſcaturiebat inferior vallis.
Intecti ſoli fundens in ſinibus occultam aquam.
Et ſcopuli deiiciebantur, torrentibus verò fluctibus
Ex aëre decidentes abſcondebantur mari:
Aquas exſiccantes, à terreſtribus verò telis
Per ſe firmata radicabantur nuper genitarũ fundamẽta inſularum.
Arbores verò per ſe radicatæ tranſmouebantur in agris
Et in terram decidit fructus immaturus, iámque florens
Hortus euertebatur, roſea verò conſumebantur prata.
Et Zephyrus agitabatur rotatis cupreſſis
Squalidis foliis, luctus verò amantibus cantilenis,
Lamentabilia Phœbus canebat diſſipatis cupreſſis,
Concinnans luctuoſum hymnum, Amyclæis verò corymbis
Amputata multo magis ingemuit vicina lauro.
Inclinatam verò erexit ſuam pinum dolens Pan.
Et olea recordata vrbem ferentem Atticam Nympham
Amputata Minerua ingemiſcebat oliua.
Et Venus flebat ob puluere fœdatam Anemonem.
Crebrò verò lacrymãs calycum beneolentes capillos.
Capillos molles euulſit puluere infecto roſeto.
Et ſpicam ſemimaturam pereuntem lacrymabatur Ceres.
Nondum feſtum laſciuum agens Thalyſium. Adryades verò
Æquales lugebant relinquentes vmbras arbores Nymphæ.
Et quæpiam ramoſo diuulſo corymbo,
Comes ſine vittis Hamadryas currebat Daphnæ
Ex pinu autem fugiens profundo pede virgo alia,
Proxima dixit aduenæ vicinæ Nymphæ:
Daphnæa concubitum fugiens Hamadryas, vnus curſus ſit
Vtriſque, ne Phœbum videas, ne Pana cognoſcam.
Vos ligna cædentes has arbores præterite, non arbores Daphnæ
Amputatas miſeræ iam ante amputatæ, parce faber
Nauem ne facias pinea ligna ſecans,
Ne fluctus attingat marinæ Veneris
Tuq; querci ſector vltimam præbe mihi gratiam pro corymbis
Cæde me tuis bipennibus, & vel noſtra per vbera
Infige nunquam nuptæ caſtum ferrum Mineruæ.
Vt moriar ante nuptias, & in infernum virgo veniam.
Adhuc ignara amoris, vt Pitys, & qualis Daphne.
Sic vbi dixerat foliis adulterinam confecit mitram.
Et viridi vinculo abſcondit ambitum mamillæ
Verecunda, & femur conſtrinxit femore.
Hæc verò ipſam intuens ſubtriſtem emiſit vocem.
Virginitatis innatum habeo metum, quòd & ipſa
Ex Daphne nata abigenda ſim vt Daphne:
Quò autem fugiam? ſcopulos ſubibo? ſed colles
Proiectos in cœlum in cinerem redegerunt fulmina,
Et metuo tuum Pana inſuauem, qui me lædet.
Vt Pityn, vt Syringa, fugata verò & ipſa

Nymphæ Naiades in anguſtias redactæ à Typhoeo. Paſtoris diffugium tumultuante Typhoeo.

Minerua dolet ob diſſipatos flores.

Αἰετὸν ἤσθιε μᾶλλον, ἐπεὶ Διὸς ὄρνις ἀκούει.
Ἤσθιε βοῦν ἀροτῆρα, καὶ οὐκ ᾤκτειρε δοκεύων
Αἱμοβαφῆ ζυγίῳ κεχαραγμένον αὐχένα δεσμῷ,
Καὶ ποταμοὺς ἐκένωσε πιὼν ὀλιγόρρυτον ὕδωρ·
Νηϊάδων δὲ φάλαγγας ἀπεστυφέλιξεν ἐναύχμῳ,
Καὶ βυθίῳ στείχουσα βατὸν ῥόον ὕδατι πεζῷ
Ἀβρέκτοις μελέεσσιν ἀσάμβαλος ἵστατο νύμφη
Νηϊὰς ὑγροκέλευθος· ἁμιλλητῆρι δὲ ταρσῷ
Κούρης παλλομένης περὶ διψάδα πέτραν ἐναύλων
Σφίγγετο πηλόεντι πεπηγότα γούνατα δεσμῷ·
Μαινομένου δὲ γίγαντος ἰδὼν πολύμορφον ὀπωπὴν
Ταρβαλέος σύριγγα γέρων ἀπεσείσατο ποιμήν,
Νόσφι φυγών· ἑτέρων δὲ πολυσπερὲς ἔθνος ὀρεγμῶν
Αἰπόλος, ἀσθενικὸν ἐπέτρεπεν αὐλὸν ἀέλλαις,
Οὐ σπόρον ἀμφεκάλυψε πέδῳ ταλαεργὸς ἀροτρεύς,
Ῥαίνων ἀρτιχάρακτον ὀπισθοβόλῳ χθόνα καρπῷ·
Οὐδὲ Τυφαονίης παλάμης ναιώτορι καρπῷ
Αὔλακα τεμνομένην ἐροσίχθονι τάμνε σιδήρῳ,
Ἀλλὰ βόας μεθέηκε· γιγαντείῳ δὲ βελέμνῳ
Σχιζομένης κενεῶνες ἐγυμνώθησαν ἀρούρης·
Καὶ διερὴν ὤλισθε λύσιν, ἀνοιγομένῳ δὲ ῥεέθρῳ,
Χεύμασι πηγαίοισιν ἀνέβλυε νέρτερος αὐλών·
Ἀσκεπέος δαπέδοιο χέων ὑποκόλπιον ὕδωρ·
Καὶ σκόπελοι ῥίπτοντο· χαραδραίοις δὲ ῥεέθροις
Ἠερόθεν πίπτοντες ἐνεκρύπτοντο θαλάσσῃ,
Ὕδατα χερσώσαντες· ἀπὸ χθονίων δὲ βελέμνων
Αὐτοπαγῆ ῥιζοῦτο νεηγενέων σφυρὰ νήσων·
Δένδρεα δ᾽ αὐτόπρεμνα μετοχλισθῆσαν ἀρούραις,
Καὶ δαπέδῳ πέσε καρπὸς ἀώριος. ἀνθαλέης δὲ
Κῆπος ἐσυλήθη· ῥοδέοις δ᾽ ἀμαθύνετο λειμών·
Καὶ Ζέφυρος δεδόνητο κυλινδομένων κυπαρίσσων
Αὐχμηροῖς πετάλοισι· φιλοθρήνοισι δὲ μολπαῖς
Αἴλινα Φοῖβος ἄειδε δαϊζομένων ὑακίνθων,
Πλέξας πένθιμον ὕμνον· Ἀμυκλαίων δὲ κορύμβων
Κοπτομένων πολὺ μᾶλλον ἐπέστενε γείτονι δάφνη·
Κεκλιμένην δ᾽ ὤρθωσεν ἑὴν πίτυν ἀχνύμενος Πάν.
Καὶ μορίης μνησθεῖσα φερέπτολιν Ἀτθίδα νύμφην
Τεμνομένην γλαυκῶπις ἐπεστενάχιζεν ἐλαίην·
Καὶ Παφίη δάκρυσε κονιομένης Ἀνεμώνης·
Πυκνὰ δὲ μυρομένη καλύκων εὔοδμα χαίτην,
Βόστρυχον ἁβρὸν ἔτιλλε κονιομένου ῥοδεῶνος·
Καὶ στάχυν ἡμιτέλεστον ὀλωλότα μύρετο Δηώ,
Μηκέτι κῶμον ἄγουσα Θαλύσιον. Ἀδρυάδες δὲ
Ἥλικας ὠδύροντο λιπόσκια δένδρεα νύμφαι·
Καί τις ἐϋπτόρθοιο διχαζομένοιο κορύμβου,
Σύνδρομος ἀκρήδεμνος Ἁμαδρυὰς ἔθορε Δάφνης·
Ἐκ πίτυος δὲ φυγοῦσα βαθεῖ ποδὶ παρθένος ἄλλη,
Ἀγχιφανὴς ἀγόρευσε μετήλυδι γείτονι νύμφῃ·
Δαφναίη φυγόδεμνος Ἁμαδρυάς, εἷς δρόμος ἔστω
Ἀμφοτέραις, μὴ Φοῖβον ἴδῃς, μὴ Πᾶνα νοήσω·
Ὑλοτόμοι τάδε δένδρα παρέλθετε, μὴ φυτὰ Δάφνης
Τέμνετε δειλαίας τετμημένα, φείδεο τέκτον·
Ὀλκάδα μὴ τελέσῃς πιτυώδεα δούρατα τέμνων·
Μὴ ῥοθίων ψαύσειε θαλασσαίης Ἀφροδίτης·
Καὶ δρυτόμος πυμάτην πόρε μοι χάριν ἀντὶ κορύμβων,
Κτεῖνέ με σοῖς πελέκεσσι, καὶ ἡμετέρων διὰ μαζῶν
Πῆξον ἀνυμφεύτοιο σαόφρονα χαλκὸν Ἀθήνης·
Ὄφρα θάνω πρὸ γάμοιο καὶ Ἄϊδι παρθένος ἔλθω·
Εἰσέτι νῆις ἔρωτος ἅτε Πίτυς οἷά τε Δάφνης.
Ὣς φαμένη πετάλοισι νόθην ποιήσατο μίτρην·
Καὶ χλοερῷ ζωστῆρι κατέσκεπεν ἄντυγα μαζῶν
Αἰδομένη, καὶ μηρὸν ἐπεσφηκώσατο μηρῷ·
Ἡ δέ μιν εἰσορόωσα κατηφέα ῥήξατο φωνήν·
Παρθενίης ἔμφυλον ἔχω φόβον, ὅττι καὶ αὐτὴ
Ἐκ Δάφνης γεγαυῖα διώκομαι οἷά τε Δάφνη.
Πῆ δὲ φύγω; σκοπέλους ὑποδύσομαι; ἀλλὰ κολώνας
Ῥιπτομένας ἐς Ὄλυμπον ἐτεφρώσαντο κεραυνοί,
Καὶ τρομέω σέο Πᾶνα δυσίμερον, ὅς με χαλέψει,
Ὡς Πίτυν, ὡς Σύριγγα· διωκομένη δὲ καὶ αὐτὴ

Ἀλλ᾽

Ἄλλη δυσπελέμων ἐρίδρομος ἔσσομαι Ἠχώ·
Οὔπω ταῦτα κάρηνα διέστιχον, ἡμιφανὴς δὲ
Οὔρεα ναιετάω μετὰ δένδρεον, ᾗχι καὶ αὐτὴ
Ἄρτεμις ἀγρώσσει φιλοπάρθενος· ἀλλὰ Κρονίων
Καλλιστοῦς λοχίης ἐνυμφεύσατο, Ἄρτεμιν εἶδος ἀμείψας·
Ἵξομαι εἰς ῥόον οἶδμα, τί μοι γάμος; ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
Ἀστερίην ἐδίωκε γυναιμανέων Ἐνοσίχθων.
Αἴθε λάχον πτερὰ κοῦφα, δι' ὑψιπόρου δὲ κελεύθου
Ἠερίοις ἀνέμοισιν ὁμέμπορον οἶμον ὁδεύσω·
Ἀλλὰ τάχα πτερύγων κενεὸς δρόμος, ὅττι Τυφωεὺς
Ὑψιβάτοις παλάμῃσιν ἐφάψεται νεφελάων·
Εἰ δὲ γάμοις ἀδίκοισι με βιήσαιτο, εἶδος ἀμείψω,
Μίξομαι ὀρνίθεσσι, καὶ ἱπταμένη Φιλομήλῃ,
Καὶ ῥόδον ἀγγέλλουσα, καὶ ἀνθεμόεσσαν ἐέρσην,
Ἔσσομαι εἰαρινοῖο φίλη ζεφύροιο χελιδών,
Φθεγγομένη λάλος ὄρνις ὑπωροφίης μέλος Ἠχοῦς,
Ὀρχηθμῷ πτερύγων περισαίρουσα καλιήν,
Πρόκνη [illegible] παθοῦσα, σὺ μὲν σέο πενθάδι μολπῇ
Υἷα δακρύσειας, ἐγὼ δ' ἐμὰ λέκτρα γοήσω.
Ζεῦ ἄνα μὴ τελέσῃς με χελιδόνα, μή με διώξῃ
Καὶ Τηρεὺς πτερόεις χελιδονίων οἷα Τυφωεύς·
Ἀὴρ ἔσσεται, οὔρεα, πόντος ἀνέμβατος, ἔνδοθι γαίης
Κρύπτομαι· ἀλλὰ Γίγαντος ἐχιδναίοισι ποδεσσιν
Ἰοβόλοι δύνουσιν ὑπὸ χθόνα φωλάδες ὕδραι·
Εἴθε γενοίμην ὕδωρ ὑδρηλὸν οἷα Κομαιθώ,
Πατρῴων κελάδουσα τεθηπότα χεύματα [illegible]·
Οὐκ ἐθέλω παρὰ Κύδνον, ἐπεὶ προχοῇσι συνάψω
Παρθενικῆς δυσέρωτος ἐμὸν φιλοπάρθενον ὕδωρ·
Πῇ δὲ φύγω; Τυφῶνι μιγήσομαι, ἀλλὰ [illegible]
Ἀλλο[illegible] πολυμορφον ὁμοίιον υἷα τοκῆι·
Εἴθε δένδρεον ἄλλο, καὶ ἐκ δρυὸς εἰς δρύας ἔλθω,
Οὔνομα [illegible] σαόφρον[illegible] ἀντὶ δὲ Δάφνης
Μὴ Μύρρης [illegible] ἐπώνυμον ἔρνος ἀκούσω·
Ναὶ λίτομαι παρὰ χεῦμα νοήμονος Ἠριδανοῖο·
Εἴθε Ἡλιάδων καὶ ἐγὼ μία· πυκνὰ δὲ πέμψω
Ἐκ βλεφάρων Ἠλέκτρα φιλοθρήνοις δὲ κορύμβοις
Γείτονος [illegible] πέταλα σείουσα πελάσσω·
Δάκρυσιν [illegible] ἐμὴν στενάχουσα κορείην·
Οὐ γὰρ ἐγὼ Φαέθοντα κινύρομαι, ἵλαθι Δάφνη·
Αἰδέομαι φυτὸν ἄλλο μετὰ προτέρης φυτὸν ὕλης·
Ἔσσομαι ὡς Νιόβη καὶ ἐγὼ λίθος, ὄφρα δὲ αὐτὴν
Λαϊνέην στενάχουσαν [illegible] ὁδῖται·
Ἀλλὰ κακογλώσσοιο τί μοι τύπος; ἵλαθι Λητώ·
Ἐρρέτω αἰνοτόκοιο θεημάχον οὔνομα νύμφης.
Ἡ μὲν ἔφη· Φαέθων δὲ παλινδίνητον ἐλαύνων
Εἰς δύσιν ἔτραπε δίφρον· ἀναθρώσκουσα δὲ γαίης
Ὑψιτενὴς ἅτε χῶρος ἐς ἠέρα σιγαλέη νὺξ
Οὐρανὸν ἀστερόεντι διεχλαίνωσε χιτῶνι,
Αἰθέρα δαιδάλλουσα, καὶ ἀντιπέλας παρὰ Νείλῳ
Ἀθάνατοι πλάζοντο· παρ' ὀρφνήεντι δὲ ταύρῳ
Ζεὺς Κρονίδης ἀΰπνος ἐγρεσιμόχθου φάος Ἠοῦς,
Νὺξ μὲν ἔην· φρουραὶ δὲ περιστιχες ἀμφὶ [illegible]
Ἑπτὰ περὶ ζώνῃσι, καὶ οἷά περ ὑψόθι πύργων
Ἐννύχιοι [illegible], βοὴ δ' ἑτερόθροος ἄστρων
Ἀμφιλαφὴς πεφόρητο, καὶ ἀξονίας κτύπον Ἠχοῦς
Ἐκ προτέρας βαλβῖδος ἐδέχνυτο νύσσα Σελήνης·
Καὶ νεφέων στεφανηδὸν ἐπασσυτέροισι καλύπτραις
Οὐρανὸν ἐστεφάνωσαν φυλάκτορες αἰθέρος ὧραι
Ἀμφίπολοι Φαέθοντος, ἀσυλήτων δὲ πυλάων
Ἀστέρες Ἀτλάντειοι ἐπεκλήϊσαν ὀχῆας·
Μὴ λόχος εἰσελθῃσι πόλιν μακάρων ἀπεόντων·
Ἀντὶ δὲ συρίγγων ἐνοπῆς καὶ ἐθήμονος αὐλοῦ,
Ἐννυχίαις πτερύγεσσι μέλος συρίζον ἀῆται·
Αἰθερίῳ δὲ δράκοντι συνέμπορος Ἀρκάδος ἄρκτος,
Ἐννύχιον Τυφῶνος ἐπὶ σκοπιῇ φόβον ἀθρῶν,
Ὄμμασιν ἀγρύπνοισιν γέρων ἐφύλαξε Βοώτης·
Ἀντολίην ἐδόκευσεν ἑωσφόρος, Ἕσπερος ἀστὴρ
Ἑσπερίην, νοτίας δὲ λιπὼν ἰθυντορα τόξων
Ὀμβρηρὰς Βορέαο πύλας περιδέδρομε Κηφεύς,

Alia ſecundo vocem ciens valde currens ero Echo.
Nondum hæc cacumina pertranſeo, ſemiapparentes verò
Montes inhabito poſt arborem, vbi & ipſa
Diana venatur virginitatis amans, ſed Saturnius
Calliſtûs fortitus eſt cõcubitũ in Artemin formæ trãſmutãs.
Veniam in maris fluctum, quorſum mihi nuptiæ? ſed in ponto
Aſteriam ſectatus eſt amore muliebri inſaniens Neptunus.
Vtinam conſecuta eſſem pennas leues, per altigradam verò
Aëriis ventis comitem viam pertranſirem. (viam.
Sed fortaſſe pennarum vanus curſus, quòd Typhoeus
Sublimibus manibus contingat nubes.
Si verò nuptiis iniuſtis me coëgerit formam mutabo.
Miſcebor cum auibus & volans Philomela,
Et florem annuncians & roſeum rorem,
Ero verni grata Zephyri hirundo.
Eloquens vocalis auis ſub tecto poſita cantilenam Echus,
Saltu volucri circumſaliens domunculam.
Procne grauia paſſa, tu quidem tua luctuoſa cantilena
Filium defleuiſti, ego verò meos thalamos lugebo.
Iupiter rex me feceris ne hirundinem, ne me perſequatur,
Et Tereus pennatus iratus mihi vt Typhoeus,
Aer, montes, pontus inacceſſus, in terra
Occultor, ſed Gigantis vipereis à plantis
Venena iaculantes penetrant ſub terram ſpeluncas incolẽ
Vtinam ſim humida aqua publica, vt Comætho (tes hydræ
Paternis miſcens ſuper ſuſa flumina fabulis.
Non volo apud Cydnum, quia fluentis coniungerem
Virginis in amorem infelicis meam virginitatem amantem
Quo autem fugiam? Typhoni miſcebor, ſed partum (aquam.
Alterius natura multiformem ſimilem filium patri.
Vtinam ſim arbor alia, & ex quercu in quercus tranſeam,
Nomen filia habens prudentis, pro Daphne verò
Ne Myrrhæ infandum cognomen progenies dicar.
Sanè obteſtor per flumen prudentis Eridani
Vtinam ſim Heliadum & ego vna, crebrò verò mittam
Ex oculis Electra, luctum amantibus verò ramis
Vicinæ populo circumuoluta folia admouebo.
Lacrymis abundantibus meam deflens virginitatem
Non enim ego Phaethontem lugebo, miſerere Daphne:
Vereor plantam aliam poſt prioris plantam ſyluæ.
Ero tanquam Niobe & ego lapis, vt verò ipſam
Lapideam ingemiſcentem miſerantur viatores.
Sed quorſum mihi mulieris *linguæ malæ figura? miſerere*
Latona.
Pereat grauis partus cum Diis pugnans nomen Nymphæ.
Hæc ſic dicebat. Phaethon verò vultum volutum agitans
Ad occaſum conuertit currum, reſiliens verò ſuper terram
In alto extenſum velut tegmentum in aëre ſilens nox
Cœlum ſtellata veſtiuit tunica,
Aethera variè pingens, & inuiſibilem apud Nilum
Dii immortales errabant, apud altum verò taurum
Iupiter Saturnius remãſit excitantis ad laborẽ lucẽ auroræ,
Nox quidẽ erat. Excubiæ verò turmatim erãt circa cœlum
Septem circa Zonas, & tanquam ſuper turribus [illegible]
Nocturnus erat, ſtrepitus, clamor verò aliter ſonans aſtrorum
Copioſus ferebatur, & propè axem ſonitum Echus
Ex priſco repagulo excipiebat meta Luna.
Et nubium circulatim continuò ſuccedentibus operculis.
Cœlum ſtipabant cuſtodes ætheris horæ,
Miniſtræ Phaethontis, inuiolatarum verò portarum
Stellæ Atlanticæ occludebant repagula,
Ne agmen ingrederetur vrbem Diis abſentibus
Pro fiſtularum autem voce, & conſueta tibia,
Nocturnis alis cantum canebant venti.
Aetherio verò Draconi comes Arcadis vrſa,
Nocturnum Typhonis impetum ex alto obſeruans
Oculis peruigilibus ſenex cuſtodiuit Bootes.
Ortum obſeruauit Lucifer: Heſperus verò ſtella
Occaſum, pluuiales verò relinquens rectori ſagittarum
Pluuiales Boreæ portas circumcurrebat Cepheus,

[illegible] compreſſa. [margin note, partly illegible]

[illegible] Linguæ [illegible] percuſſam in lapidem. [margin note]

Sereno nox. [margin note, partly illegible]

Excubiæ In cœlo. [margin note]

Et incendium vndique erat, cùm flamma nigra aſtrorum
Et nocturna lucerna inquieta Luna,
Tanquam faculæ lucebant, procelloſo verò turbine
Crebrò procurrentes ab æthere ſummum cœli
Stellæ violentæ perſtringebant aëra igne
A dextera Saturnio, ſaltante verò vibratione
Crebrò emicans perforatis nubibus
Fulgur ſaliebat, alternis verò ictibus
Abſcondebatur, & reſplendebat recurrens caducus ſplēdor.
Et circumuolutiones implexi ignis conſertum voluens
Luce capilloſa ſplendorem exaſperans cometa.

Cometæ. Trabes in cœlo.

Et trabes rutilabant aduenæ, tanquam verò longæ
Ex aëre tendebantur trabes longè extenſa flamma
Ioui auxiliantes, ſub radiis verò reſplendens
E contrario Soli poſitus flectebatur comes imbris,
Iridis curuos circulos multicolor tractus extendens,

Victoria Ioui auxilio venit.

Viridia nigricanti roſeo colori candida commiſcens.
Et Ioui ſoli relicto auxiliatrix veniebat victoria,
Aëris ſummas vias ſignans pede
Latonæ formam habens, & armans parentem
Ex aduerſo reſpondente ore variam emiſit vocem.
Iupiter rex pro tuis liberis primus bellator exiſtas, neq; co-
Mixtam Typhoni nuptiarū ignaram Mineruam (gnoſcam

Victoria Iouem animat.

Matrem ne feceris matre carentem, pugnans verò
Fulmen eleua fulgoriferum telum Olympi.
Et nubes coge iterum pluuioſe Iupiter.
Iam enim ſtabilis vibrat fundamenta mundi
Manibus Typhaoniis, vbi comparia verò ſoluta fuerint
Elementa quatuor negauit ſegetes Ceres.
Iuuenta reliquit poculum. Mars verò abiecit haſtam.

Dij omnes à Typhoeo turbati.

Mercurius baculum depoſuit, lyram proiecit Apollo
Et alatus auolauit relinquens alatas ſagittas,
Formam habens cygni, concinnatricis verò nuptiarum Dea
Sterilis eſt pulchritudo errantis Veneris.
Harmoniæ verò indiſſolubilis ſoluta ſunt vincula. Nuptias
enim adornans

Amor à Typhoeo fugatus.

Cuncta domans indomabilis amor audax ob metū auolauit,
Sagittas relinquens fœcūdas, & conſuetā Lēnum relinquēs.
Tuus ignitus Vulcanus intractabilia genua trahens:

Vulcanus claudus celerrimè cucurrit.

Vah! tardus, debilis habet curſu, vah! quod magnū mira-
Et valde mihi iraſcuntur, miſereor tuam iuuentam, (culum
Nunquid tuus genitor rurſus veniet ad chorum aſtrorum?
Nunquam hoc fiat, etiam ſi Titani filia dicerer.
Nolo Titanas videre imperantes cœlo,
Sed te tuóſque filios, tu verò valido fulmine
Pro Artemide pugna caſta, certè conſeruabo
Virginem indotatam neceſſario coniugi:
Certè partus præſes partum videbit, ſanè extendat
Manus mihi, qualem verò vocabo Dianæ
Vt propitia ſit Ilithyam, cùm ipſa Ilithyia pepererit.
Sic locuta illa vmbroſam ſuam alam ſomnus circumuoluēs,
Inſomnum dedit etiam ſpirantē totam naturam, ſed Iupiter
Erat tunc ſolus inſomnis, lecto verò reclinatus Typhoeus

Rex ſubditis dormientibus ſolus vigilat Typhoeus dormit.

Tarda grauatis inſternebatur dorſa terrenis lectis
Implens matrem terram, aperto verò ſinu.
Chaſmate cauabantur hianti ſpeluncalia cubilia,
Quò d terram ſubirent viperea capita.
Sole verò oriente à linguis & gutturibus

Typhoeus terribili voce Iouem clamat.

In clamorem multos lacertos habēs infremebat Typhoeus,
Iouem magnum inclamans, terribilis verò ipſi venit vox,
In radice compactum quòd firmamentum reflui Oceani
Quater diuiſam circumdaret orbitam mundi
Cingens coronatim totam terram circulari mitra.
Clamante verò Gigante reſpondentis multitudinem vocis
Variam reſonabat, & non vna conſona Echo.
Cùm ille verò armatus eſſet natura multiformi figura
Vlulatus reſonabat luporum, & rugitus leonum,
Flatus aprorum, mugitus boum, ſibila draconum,
Pantherarum audax hiatus, ſæuientium rictus vrſorum,
Rabies canum, media verò Gigas mortali imagine

Καὶ πυρὰ πάντοθεν ἦεν, ἐπεὶ φλόγες αἴθοπες ἄστρων,
Καὶ νύχιοι λαμπτῆρες ἀκοιμήτοιο σελήνης,
Ὡς δαΐδες σελάγιζον, ἀελλήεντι δὲ ῥοίζῳ
Πυκνὰ διαθρῴσκοντες ἀπ' αἰθέρος ἄκρον Ὀλύμπου
Ἀστέρες ἀΐκτηρες ἐπέγραφον ἠέρα πυρσῷ
Δεξιτερῇ Κρονίωνι· χυβιστητῆρι δὲ παλμῷ
Πυκνὰ διαΐσσουσα χαρασσομένων νεφελάων
Ἀστεροπὴ σκίρτησεν· ἀμοιβαίῃσι δὲ ῥιπαῖς
Κρύπτετο, καὶ σελάγιζε παλίνδρομος ἄστατος αἴγλη·
Καὶ πλοκάμοις σελαεινοῖο πυρὸς βοτρυώδεϊ λίξας
Φέγγεϊ λαχνήεντι σέλας τρήχυνε κομήτης·
Καὶ δοκίδες μαρμαιρον ἐπήλυδες· οἷα δὲ μακροὶ
Ἠέριθεν τανύοντο δοκοὶ δολιχήρεϊ πυρσῷ
Ζηνὶ συναιχμάζοντες· ὑπ' ἀκτίνεσσι δὲ λάμπων
Ἀντιπόρου Φαέθοντος ἐκάμπτετο σύνδρομος ὄμβρῳ,
Ἴριδος ἀγκύλα κύκλα πολύχροος ὁλκὸς ὑφαίνων,
Χλωρὰ μελαινομένῳ ῥοδοειδέϊ λευκὰ κεράσσας·
Καὶ Διὶ μουνωθέντι παρήγορος ἵκετο Νίκη,
Ἠέρος ἄκρα κέλευθα διαγράψασα πεδίλῳ,
Λητοῦς εἶδος ἔχουσα, καὶ ὁπλίζουσα τοκῆα,
Ἀντιτύποις στομάτεσσι πολύθροον ἴαχε φωνήν·
Ζεῦ ἄνα σῶν τεκέων, πρόμος ἵστασο, μηδὲ νοήσω
Μνηστευθεῖσαν Τυφῶνι γάμων ἀδίδακτον Ἀθήνην.
Μητέρα μὴ τεύξειας ἀμήτορα· μαρνάμενος δὲ
Ἀστεροπὴν κούφιζε σελασφόρον ἔγχος Ὀλύμπου·
Καὶ νεφέλας συνάγειρε τὸ δεύτερον ὑέτιε Ζεῦ.
Ἤδη γὰρ σαθεροῖο τινάσσεται ἔδρανα κόσμου
Χερσὶ Τυφαονίῃσιν· ὁμοζυγέων δὲ λυθέντων
Στοιχείων σπόρον ἠρνήσατο λήϊα Δηώ.
Ἥβη λεῖπε κύπελλον· Ἄρης δ' ἀπεσείσατο λόγχην·
Ἑρμῆς ῥάβδον ἔθηκε· λύρην δ' ἔρριψεν Ἀπόλλων,
Καὶ πτερόεις πεπότητο λιπὼν πτερόεντας ὀϊστούς,
Εἶδος ἔχων κύκνοιο· γαμοστόλου δὲ θεαίνης
Ἄσπορος ἔπλετο κόσμος ἀλωομένης Ἀφροδίτης·
Ἁρμονίης δ' ἀλύτου λύτο πείσματα· νυμφοκόμος γὰρ
Πανδαμάτωρ ἀδάμαστος Ἔρως θρασὺς εἰς φόβον ἔπτη,
Τόξα λιπὼν γονόεντα, καὶ ἤθεα Λήμνιον ἐάσας·
Σὸς πυρόεις Ἥφαιστος ἀπειθέα γούνατα σύρων·
Ἀβοαὶ ὡς ἀσθενικὸς ἔχει δρόμον, ὦ μέγα θαῦμα
Καὶ μάλα μοι κοτέουσιν, ἐποικτείρω σέθεν Ἥβην·
Ἦ ῥα τεὸς γενέτης πάλιν ἵξεται εἰς χορὸν ἄστρων;
Μήποτε τοῦτο γένοιτο, καὶ εἰ Τιτῆνις ἀκούσω·
Οὐκ ἐθέλω Τιτῆνας ἰδεῖν κρατέοντας Ὀλύμπου·
Ἀλλὰ σὲ καὶ σὰ τέκνα, σὺ δὲ κρατέοντι κεραυνῷ
Ἀρτέμιδος προμάχιζε σαόφρονος, ἦ ῥα φυλάξω
Παρθενικὴν ἀέδνον ἀναγκαίῳ παρακοίτῃ·
Ἦ ῥα τόκου ταμίη τόκον ὄψεται, ἦ ῥα τανύσσῃ
Χεῖρας ἐμοί, τοίην δὲ καλέσσομαι ἰοχέαιραν
Ἵλαον Εἰλείθυιαν, ὅτ' Εἰλείθυια λοχεύσῃ.
Ὡς φαμένης, σκιοειδὲς ἑὸν πτερὸν Ὕπνος ἑλίξας,
Εὔνασε καὶ πνείουσαν ὅλην φύσιν, ἀλλὰ Κρονίων
Ἦν τότε μοῦνος ἄϋπνος· ἐφαπλώσας δὲ Τυφωεὺς
Νωθρὰ βαρυνομένοις ἐπερείσατο νῶτα χαμεύναις,
Πλήσας μητέρα γαῖαν· ἀνοιγομένοιο δὲ κόλπου,
Χάσματι κοιλαίνοντο σπηλάδες εὐναί,
Εἰς χθόνα δυομένοισιν ἐχιδναίοισι καρήνοις·
Ἠοῦς δὲ φανείσης ἀπὸ γλωσσῶν, ἀπὸ λαιμῶν,
Εἰς ἐνοπὴν πολύπηχυς ἐπεβρύχησε Τυφωεύς,
Ζῆνα μέγαν καλέων· βλοσυρὴ δέ οἱ ἵκετο φωνή,
Ῥιζοπαγὴς ὅθι πέζα παλίρροος Ὠκεανοῖο,
Τέτραχα τεμνομένην περιβάλλεται ἄντυγα κόσμου
Ζωννυμένην στεφανηδὸν ὅλην χθόνα κυκλάδι μίτρῃ.
Φθεγγομένου δὲ Γίγαντος ἀμειβομένης στίχα φωνῆς
Παντοίη σμαράγησε, καὶ οὐ μία σύνθροος Ἠχώ.
Τοῦ δὲ κορυσσομένοιο φύσει πολυειδέϊ μορφῆς
Ὠρυγὴ κελάδησε λύκων, βρύχημα λεόντων,
Ἆσθμα συῶν, μύκημα βοῶν, σύριγμα δρακόντων,
Παρδαλίων θρασὺ χάσμα, κορυσσομένων γένυς ἄρκτων,
Λύσσα κυνῶν· μεσάτη δὲ Γίγας βροτοειδέϊ μορφῇ

Ζηνὸς

Ζηνὶ ἀπειλητῆρα ἀνεβρύχησεν ἰωὴν,
Χεῖρες ἐμαί, Διὸς οἶκον ἀράξατε, τὰ θέμεθλα κόσμου
Σείσατε σὺν μακάρεσσι καὶ αὐτέλικτον Ὀλύμπου
Κλάσατε θεῖον ὀχῆα, καὶ αἰθέριος ἐπὶ γαίης
Κίονος ἡρπαμένης φυγέτω δεδονημένος Ἄτλας·
Ἄντυγα δ' ἀστροφόρον ὑπερρίψειεν Ὀλύμπου·
Μηκέτι δειμαίνων ἕλικα δρόμον· οὐ γὰρ ἐάσω
Ὤμοις θλιβομένοις κυρτούμενον υἷ' ἀρούρης
Αἰθέρος ὀχλίζοντα παλινδίνητον ἀνάγκην·
Ἀλλὰ θεοῖς ἑτέροισιν ἀτέρμονα φόρτον ἐάσας
Μαρνάσθω μακάρεσσιν, ἀναρρήξειε δὲ πέτρας
Τρηχαλέοις βελέεσσιν ὀιστεύων πόλον ἄστρων·
Ὃν πάρος ἐστήριζεν, ἱμασσομέναις δὲ κολώναις
Ταρβαλέαι φεύγουσιν ἀνάλκιδες οὐρανὸν Ὧραι,
Δμωΐδες Ἠελίοιο· περιπτύξασαι δὲ λαβοῦσαι
Ἠέρι μίξατε γαῖαν, ὕδωρ πυρί, πόντον Ὀλύμπῳ
Καὶ πισύρων ἀνέμων τελέσω δούλειον ἀνάγκην,
Μάστιξι Βορέην ἐλάσω, νότον, εὖρον ἱμάσσω·
Καὶ ζέφυρον πλήξαιμι, καὶ ἤματι νύκτα κεράσσω
Χειρὶ μιῇ· καὶ γνωτὸς ἐμὸς πολυπίδακι λαιμῷ
Ὠκεανὸς πρὸς Ὄλυμπον ἄγων ὑψούμενον ὕδωρ,
Πέντε παραλλήλων προρεόμενος ὑψόθι κύκλων,
Ἄστρα κατακλύζοι καὶ ὕδατι διψὰς ὁδεύων,
Ἄρκτος ἀμαξαίοιο δεδυκότος ἱστοβοῆος.
Ταῦροι ἐμοὶ δινέοντες ἰσήμερον ἄντυγα κύκλων,
Αἰθέρι μυκήσαιντο, χαρασσομένας δὲ κεραίας
Ἰσοτύπου φλογεροῖο κεράατα ῥήξατε ταύρου·
Καὶ βόες ὑγρὰ κέλευθα μετοχλίσσωσι σελήνης,
Δειδιότες βαρύδουπον ἐμῶν μύκημα καρήνων·
Καὶ βλοσυρὸν μέγα χάσμα διαπτύξασα γενείων
Ἄρκτος ἀνοιστρήσειε Τυφαονὶς ἄρκτον Ὀλύμπου·
Αἰθερίου δὲ λέοντα λέων ἐμὸς ἀμπεπαλίζων,
Ζωδιακῆς ἀέκοντα μετασπάσειε κελεύθου·
Ἡμετέρους δὲ δράκοντας ὄφις φρίξειεν ἁμάξης
Ἀστεροπῆς ὀλίγης κεκορυθμένος· ἀλλὰ θαλάσσης
Κύματα λυσσήεντα, λόφοι χθονός, ἄγκεα νήσων,
Φάσγανά μοι γεγάασι, καὶ ἀσπίδες εἰσὶ κολῶναι,
Καὶ σκόπελοι θώρηκες, ἀαγέες ἔγχεα πέτραι,
Καὶ ποταμοὶ σβεστῆρες ἀκιδνοτάτοιο κεραυνοῦ.
Δεσμοὺς δ' Ἰαπετοῖο Ποσειδάωνι φυλάσσω·
Ἀμφὶ δὲ Καύκασον ἄκρον, ἐΰπτερος ἄλλος ἀρείων
Αἰετός, αἱμοβόροιο παλιμφυὲς ἧπαρ ἀμύσσων
Ἡφαίστου πυρόεντος, ἐπεὶ πυρὸς εἵνεκα κάμνει
Ἥπατος αὐτοφύτοιο χαρασσομένοιο Προμηθεύς·
Υἱὸς δ' ἀντικέλευθον ἔχων τύπον Ἰφιμεδείης,
Κρύψω δίζυγι πέδῃ δολόπλοκον υἷα Μαίης,
Χαλκείῳ ἐν κεράμῳ πεφυλαγμένον, ὄφρα τις εἴπῃ,
Λύσας δεσμὸν Ἄρηος ἐκεύθετο δέσμιος Ἑρμῆς·
Λυσαμένη δ' ἀδάμαντος ἑὴν σφρηγῖδα κορείης
Ἄρτεμις, Ὠρίωνος ἀναγκαίη δάμαρ ἔστω.
Καὶ Τιτυῷ πλάσσειε παλαίτερα φάρεα Λητώ,
Εἰς γάμον ἑλκομένη βεβιημένη· ἀνδροφόνον δὲ
Γυμναλέων σακέων γυμνούμενον Ἄρεα δήσας,
Κοίρανον ὑσμίνης ληΐσσομαι ἀντιφόνοιο
Μνηστὴν ὀψιγάμῳ δὲ συνευνέτιν Ἐφιάλτῃ
Παλλάδα ληΐδα μνηστεύσομαι, ὄφρα νοήσω
Ἄρεα θητεύοντα καὶ ὠδίνουσαν Ἀθήνην.
Καὶ μογεροῖς ὤμοισι παλινδίνητον ἀείρων
Οὐρανὸν Ἀτλάντειον, ἐλαφρίζοι Κρονίων
Ὄρθιος· ἡμετέρων δὲ γάμων ὑμέναιον ἀκούσῃ,
Ζῆλον ὑποκλέπτων, ὅτι νυμφίος ἔσσομαι Ἥρης·
Οὐ μὲν ἐγὼ δαΐδων ἐπιδεύομαι· αὐτόματος δὲ
Δαλὸς ἐμῶν θαλάμων στεροπῆς σέλας· ἀντὶ δὲ πεύκης
Αὐτὸς ἐμοὶ Φαέθων ἰδίης φλογὸς ἁψάμενος πῦρ,
Νυμφιδίην τανύσειε Τυφωέϊ δούλιον αἴγλην,
Καὶ γαμίους σπινθῆρας ἐπαιθύσσοντες Ὀλύμπῳ
Ἀστέρες ἀστράψειαν ἐμῶν λαμπτῆρες ἐρώτων,
Ἀστέρες ἑσπέρια λύχνα· σὺν εὐθαλάμῳ δ' Ἀφροδίτῃ
Κοίτις Ἐνδυμίωνος ἐμὴ θεράπαινα Σελήνη,

Ioui minitantem cum ſtridore eructauit vocem.
O meæ manus, Iouis domum diſſecate, fundamenta mundi
Concutite cum Diis, & per ſe circumuolutum cœli
Frangite diuina repagula, & ætherea in terra
Columna ſubtracta aufugiat conturbatus Atlas.
Ambitum verò in quo ſtellæ vagantur abiiciat Olympi.
Non amplius timens circumuolutum curſum, non enim per-
Humeris arctis incuruatum filium terræ, (mittam
Ætheris mouentem reuolutam neceſſitatem.
Sed Diis reliquis infinitum onus relinquens,
Pugnet cum Diis, refringat verò petras
Aſperis telis iaculans in polum aſtrorum,
Quem antea ſuſtulit, flagellatis verò montibus
Terribiles fugiant imbelles cœlum Horæ,
Seruæ Solis, circumplexum verò capientes
Aëri commiſcete terram, aquam igni, pontum cœlo,
Et quatuor ventorum abſoluam ſeruilem neceſſitatem,
Flagellabo Boream, conturbo Notum, Eurum flagris cœcidā,
Et Zephyrum percutiam, & diei noctem confundam,
Manu vna, & frater meus multiſonali gutture
Oceanus ad cœlum agens ſublatam aquam
Quinque parallelos ſublatus ſuper circulos
Aſtra inundet, & in aqua ſitiens vagetur
Vrſa plauſtralis ſubmerſo temone.
Tauri meum circumagentes æquidialem orbitam circulorū
In æthere mugiant, acutis verò cornibus
Æqualis flammantis cornua frangite tauri.
Et boues humidas vias emoueant Lunæ,
Metuentes grauiſonum meorum mugitum capitum.
Et terribilem magnum hiatum expandens genarum
Vrſa œſtro agitet Typhaonia vrſam cœli.
Aetherium verò Leonem leo meus ſuperans
Zodiaca inuitum deturbet à via.
Noſtros verò Dracones Draco extimeſcat plauſtri.
Fulminibus paucis armatus: ſed maris
Fluctus furioſi, tumuli terræ, conualles inſularum,
Tela mihi ſunt facta, & haſtæ ſunt colles,
Et ſcopuli thoraces, infracta enſes petræ,
Et fluuij extinctores imbecilliſſimi fulminis.
Vincula verò Iapeti Neptuno conſeruo.
Circa verò Caucaſum ſublimem, bene alatus alius melior
Aquila cruentus iterum renaſcens hepar lanians
Vulcani ignitis, cum ignis cauſa laboret
Hepate per ſe nato dilaniato Prometheus.
Filius verò obuiam habens formam Iphimediæ,
Abſcondam compedibus doloſum filium Maiæ,
Aëreo in vaſe cuſtoditum, vt aliquis dicat,
Qui ſoluit vincula Martis occultatur vinctus Mercurius.
Quæ verò ſoluta eſt intactum ſuæ ſigillum virginitatis
Artemis, Orionis neceſſariò ſit coniux.
Et Tityo applicet priora vela Latona,
In nuptias tractu coacta, occiſorem hominum verò
Fractorum ſcutorum denudatum Martem ligans,
Dominum pugnæ prædabor pro cæde pœnam rependentis
Suauem, tardo marito verò connubialem Ephialte
Palladem prædam deſponſabo, vt cognoſcam
Martem pro mercede ſeruientem, & parturientem Mi-
Et laborioſis humeris iter reuolutum tollens (neruam.
Cœlum Atlanticum, eleuet Saturnius
Arduus, noſtrarum verò nuptiarum Hymenæum audiat,
Æmulationem diſſimulans cùm ſponſus ero Iunonis
Non ſanè ego facibus indigeo, ſpontanea verò
Lampas meorum thalamorum fulminis ſplendor, loco verò tedæ
Ipſe mihi Phaëthon propria flamma accendens ignem
Sponſalem tendat Typhoëi ſeruilem ſplendorem
Et nuptiales ſcintillas exſuſcitantes in cœlo
Stellæ refulgeant meorum faces amorum.
Stellæ veſpertini lychni, cum bonos lectos habente verò Ve-
Coniux Endymionis mea famula Luna, (nere

Typhoni verba ſe ad pugnā inſtruentis.

Atlas cœlum portans.

Atlas terræ filius.

Horæ Iouis famulæ.

Oceanus Typhoei frater.

Typhoeus omnibus cœli partibus interitum minatur.

Aquila Promethei iecur lacerans.

Typhoeus Mercurio vincula minatur.

Typhoeus diis ſeruitutem minatur.

Lectos mihi ſternat, & ſi opus ſit lauacris,
Lauabor ſtellatis in aquis Eridani,
Sed Iouis poſt lectum Typhoni circulares Horæ,
Firmate thalamum nuptialem amoris, ab Oceano verò & (ipſe
Latona, Pallas, Venus, Gratia, Artemis, Iuno,
Nuptias adornanti Typhoni adferte cognatam aquam,
Et nuptialibus plectris in mea ad cœnam menſa
Pro Ioue canat Typhoea famulus Apollo.
Non vulgaris terræ fero potum, noſtrum enim
Cœlum in dorſo ſtellas habentem fratrem gubernabo
Cœlum domum habens maternum filius terræ,
Et Saturnum crudelem denuo in lucem protraham,
Fratrem meum certaminis ſocium à terreſtris Barathri
Soluam vincula violenta, denuò reuertentes verò faciam

Typhoeus gigantes contra cœlum minaturus.

Aetherios Titanas contubernales verò adducam
Terra genitos Cyclopes cœlum, alia verò faciam
Arma ignis, multis enim mihi opus eſt fulminibus,
Vbi cum ducentis, & non cum geminis pugnabo,
Manibus ego Saturnio perſimilis: contra ſonantes verò

Typhoeus aliud cœlum vult ædificare.

Meliora, poſt genita multum lucenti maiore face
Fulmina alia fabricabo, latius verò
Altius cœlum aliud ſupernè ſuper hoc conficiam
Stellis pulchrioribus ornatum, non poteſt enim
Prope apparens polus hic totum Typhonem obtegere,
Et poſt muliebrem prolem, & maſculorum puerorum gene-
Multum generantis Iouis multiplicem aliũ plantabo (rationẽ
Sanguinem nouum beatorum multa dorſa habentem non
chorum aſtrorum
Relinquam ſine nuptiis inutilem, ſed coniungam
Viro mulierem, vt ſeruiles liberos pariat.
Virgo alata dormiens prope Booten
Dixit minaciter clamans. Saturnius verò ridebat audiens,
Et pugna vtriſque infremuit, erat verò tumultus
Comes contentio Typhonis. Iouem verò comitabatur victoria
In pugnam, non boum ob armentum, non de ouili

Ὁπλίζονται [illegible].

Erat certamen, non contẽtio erat de pulchritudine Nymphæ,
Non ſtrepitus ob vrbem vilem, ſed ſuper ipſo Ioue
Conſtituta erat pugna, erant verò in genibus victoriæ,
Sceptra Iouis, & ſedes præmia pugnæ,
Iupiter quidem flagellatis nubibus fulmineum pulſans
Aethereum mugitum cantilenam tuba cecinit Bellonæ.
Et nubes circulatim in pectus induens,
Inhibuit Giganteorũ telorũ velamentum, neq; v. Typhoeus
Tacitus erat, capita verò bouis mugitum emittentia
Spontaneæ tubæ reſonabant in cœlo.
Commixti verò dracones ſibilabant Martis tibiæ,
Et ordines ſublimium membrorum armabat Typhœus,
Stipans cum ſcopulo ſcopulum magnum, donec crebræ
Infractæ ordine in modum turris inſurgerent rupes,
Et petram radicitus erutam continuatã impoſuit petræ.

Typhoeus montes accumulat.

Erat verò armati exercitus imago, proxima enim (ſum-
Petram petra firmabat, tumulus tumulum, dorſum verò dor-
Sublimis. v. anfractũ montiũ ſinuoſum impellebat anfractus:
Et aſperi ſecures erant Typhonis colles
Alticollè cacumine abſconditis nubibus.
*Pugnantis verò * * * * * **
Pugnantis verò Gigantis erat ſublimi formã
Vnum corpus, ſed phalanges infinitæ, hæ quidem manuum,

Typhoeus arbores euellit.

Hæ verò leoninorum gutturum bene acutas cuſpides,
Aliæ vipereorum capillorum ſuper alta ſcandentes.
Arbores verò eruebantur Typhaonis à manibus

Iupiter vna fulminis ſcintilla omnia comburens.

Vibratæ contra Saturnium, alia verò terræ
Germina pulcrifolia, quæ onerante vibratione
Iupiter inuitus perdidit vnâ ſcintilla fulminis.
Multa quidem vlmis cum coætanea deiiciebatur picea
Et platanus permagna, tanquam verò iacula mittebantur
Contra Iouem, multa verò ilia frangebantur terræ, (picea
Tota verò quadrilatera circumferentia pulſabatur mundi,
Et quatuor cum Saturnio pugnantes venti:
Aereum tenebroſum in ſublime attollebant puluerem.

Δέμνιά μοι στορέσειε, καὶ εἰ χρέος ἐστὶ λοετρῶν,
Λούσομαι ἀστερόεντος ἐν ὕδασιν Ἠριδανοῖο·
Ἀλλὰ Διὸς μετὰ λέκτρα Τυφωέϊ κυκλάδες Ὧραι,
Πήξατε παστὸν ἔρωτος· ἀπ' Ὠκεανοῖο δὲ καὶ σὺ
Λητώ, Ἀθηναίη, Παφίη, Χάρις, Ἄρτεμις, Ἥρη,
Νυμφοκόμῳ Τυφῶνι κομίσσατε σύγγονον ὕδωρ,
Καὶ γαμίοις πλήκτροισιν ἐμὴν παρὰ δαῖτα τραπέζης
Ἀντὶ Διὸς μέλψειε Τυφωέα λάτρις Ἀπόλλων·
Οὐ ξείνης δαπέδοιο φέρω ποτόν. ἡμέτερον γὰρ
Οὐρανὸν ἀστερόνωτον ἀδελφεὸν ἡνιοχεύσω,
Οὐρανὸν οἶκον ἔχων μητρώιον υἷα γαίης,
Καὶ Κρόνον ὠμηστῆρα τὸ δεύτερον εἰς φάος ἕλκω,
Γνωτὸν ἐμὸν συνάεθλον ἀπὸ χθονίοιο βερέθρου
Λύσω δεσμὰ βίαια· παλιννόστους δὲ τελέσσω
Αἰθερίους Τιτῆνας· ὁμορροφίους δὲ κομίσσω
Γηγενέας Κύκλωπας ἐς οὐρανόν· ἄλλα δὲ τεύξω
Ὅπλα πυρός, πολέων γὰρ ἐμοὶ χρέος ἐστὶ κεραυνῶν,
Οἷς διακοσίοισι καὶ οὐ διδύμοις πολεμίξω,
Χερσὶν ἐγὼ Κρονίδῃ παναλίγκιος· ἐσσομένους δὲ
Κρείσσονας ἀστεροπὰς πολυφεγγέϊ μείζονι πυρσῷ
Ἀστεροπὰς χαλκεύσομαι· ὀρόφιον δὲ
Οὐρανὸν ἄλλον ὕπερθεν ὑπέρτερον ὑψόθι τεύξω
Ἀστράσι νεωτέροισι κεκασμένον· οὐ δύναται γὰρ
Ἀγχιφανὴς πόλος οὗτος ὅλον Τυφῶνα καλύψαι·
Καὶ μετὰ θηλυτόκεια καὶ ἀρσενόπαιδα γενέθλην
Πολυτόκου Κρονίδαο πολύσπορον ἄλλο φυτεύσω
Αἷμα νέον μακάρων πολυνώτιον, οὐ χορὸν ἄστρων
Λείψω νόσφι γάμων ἀχρήιον· ἀλλὰ συνάψω
Ἄρσενι θηλυτέρην, ἵνα δούλια τέκνα λοχεύσῃ
Παρθενικὴ πτερόεσσα παρευνήτειρα Βοώτῃ·
Εἶπεν ὁμοκλήσας· Κρονίδης δ' ἐγέλασσεν ἀκούων,
Καὶ μόθος ἀμφοτέροισιν ἐπέβρεμεν· ἦν δὲ κυδοιμοῦ
[illegible] ἔρις Τυφῶνι· Διὸς δ' ἡγήσατο νίκη
Εἰς μόθον, οὐ βοέης ἀγέλης χάριν, οὐ περὶ ποίμνης
Ἦν ἔρις, οὐ περὶ κάλλος ἐπηγάζετο Νύμφης·
Οὐ κλόνος ἀμφὶ πόληος ἐλαζόνος· ἀλλ' ὑπὲρ αὐτῆς
Ἵστατο δῆρις· ἔην δὲ ἐνὶ γουνάσι νίκης,
Σκῆπτρα Διός, καὶ θῶκος, ἀέθλια δηιοτῆτος·
Ζεὺς μὲν ἐλαυνομένων νεφέων βροντῇσιν ἀράσσων,
Αἰθέριον μύκημα μέλος σάλπιζεν Ἐνυοῦς·
Καὶ νεφέλας ἐκύκλωσεν ἐπὶ στέρνοισι καθάψας,
Εἶχε γιγαντείων βελέων σκέπας· οὐδὲ Τυφωεὺς
Ἄφθογγος ἦν· κεφαλαὶ δὲ βοὸς μυκηθμὸν ἰεῖσαι,
Αὐτόματοι σάλπιγγες ἐπεσμαράγησαν Ὀλύμπῳ·
Συμμιγέες δὲ δράκοντες ἐσύριζον Ἄρεος αὐλοί,
Καὶ στίχας ὑψιβάτων μελέων θώρηξε Τυφωεύς,
Φράξας ἠλιβάτῳ σκοπέλῳ σκόπελον μέγαν, εἰσόκε πυκναὶ
Ἀρρήκτῳ στοιχηδὸν ἐπυργώθησαν ἐρίπναι,
Καὶ πέτρην προθέλυμνον ἐπασσυτέρην θέτο πέτρῃ·
Ἦν δὲ κορυσσαμένης στρατιῆς τύπος· ἀγχιφανὴς γὰρ
Ῥωγάδα ῥωγὰς ἔρειδε, λόφος λόφον, αὐχένα δ' αὐχήν·
Ὑψιτενὴς δ' ἀγκῶνα πολύπτυχον ὤθεεν ἀγκών·
Καὶ κραναοὶ πήληκες ἔσαν Τυφῶνι κολῶναι
Αἰπυλόφῳ κορυφῇ καλυπτόμεναι νεφέλῃσιν.
Μαρναμένου δὲ * * * * * *
Μαρναμένου δὲ γίγαντος ἔην πολυδειράδι μορφῇ
Ἓν δέμας, ἀλλὰ φάλαγγες ἀπείριτοι, αἱ μὲν ἀγοστῶν,
Αἱ δὲ λεοντείων φονίων εὐθήγεες αἰχμαί,
Ἄλλαι ἐχιδναίων πλοκάμων ἐπιβήτορες ἄκρων·
Δένδρεα δ' ἐπλώοντο Τυφαονίων ἀπὸ χειρῶν
Σειόμενα Κρονίδαο κατ' ἀντίον· ἄλλα δὲ γαίης
Ἔρνεα καλλιπέτηλα, τά περ [illegible] παλμῷ
Ζεὺς ἄκων ἀμάθυνεν ἰῇ σπινθῆρι κεραυνοῦ·
Πολλὰ μὲν πτελέῃσι σὺν ἥλικι ῥίπτετο πεύκη,
Καὶ πλάτανος περιμήκης· ἀκοντίζοντο δὲ πεῦκαι
Ἄντα Διός· πολλὴ δὲ λαγὼν ἐρρήγνυτο γαίης·
Πᾶσα δὲ τετράπλευρος ἴτυς σεσείζετο κόσμου·
Καὶ πίσυρες Κρονίωνι συναιχμάζοντες ἀῆται,
Ἠερίην σκοτόεσσαν ἐπυργώσαντο κονίην,

Κύματα κυρτώσαντες. ἱμασσομένης δὲ θαλάσσης
Σικελίης δεδόνητο πολυσχιδές, ἔβρεμον ὄχθαι·
Αἰτναίου δὲ τένοντες ἐμυκήσαντο δὲ πέτραι,
Μάντιες ἐσσομένων Λιλυβηίδες· ἔκτυπε δ' ἀκτὴ
Ἑσπερίη παρὰ χεῦμα Παχυνίδος· ἐγγύθι δ' ἄρκτου
Ἀμφὶ νάπην Θρήισσαν Ἀθωιὰς ἔκλασε νύμφη·
Πιερικῷ καὶ τένοντι Μακηδονὶς ἴαχεν ὕλη·
Ἀντολίης δὲ θέμεθλα τινάσσετο· δενδροκόμοι δὲ
Ἀσσυρίου Λιβάνοιο θυώδεες ἔκτυπον αὐλαί·
Καὶ Διὸς ἀκαμάτοιο καταιχμάζοντα κεραυνοὺς,
Ῥίπτετο πολλὰ βέλεμνα Τυφαονίων ἀπὸ χειρῶν,
Καὶ τὰ μὲν ἀΐσσοντα σεληναίῳ παρὰ δίφρῳ
Ἀσταθέων ἀχάρακτα κατέγραφον ἴχνια ταύρων·
Ἄλλα δὲ δινηθέντα δι' ἠέρος ὀξέϊ ῥοίζῳ
Ἄσθμασιν ἀντιπόροισιν ἐπερρίπιζον ἀῆται·
Καὶ Διὸς ἀψαύστοιο παραπλαγχθέντα κεραυνοῦ
Πολλὰ Ποσειδάωνος ἐδέξατο τερπομένη χεὶρ,
Γειοτόμου γλωχῖνος ἐφειδήσασα τριαίνης·
Ὑγροβαφῆ δὲ βέλεμνα παρὰ Κρονίης πόρον ἅλμης,
Ζηνὶ φέρων ἀνάθημα γέρων ἱδρύσατο Νηρεύς·
Καὶ βλοσυροὺς δύο παῖδας Ἐνυαλίοιο κορύσσας,
Εἶχε Φόβον καὶ Δεῖμον ὀπάονα πατρώιον Ζεύς,
Αἰθέρος ἀσπιστῆρας ὁμήλυδας· ἀστεροπῇ δὲ
Στῆσε Φόβον, καὶ Δεῖμον ἐπεσφήκωσε κεραυνῷ,
Δεῖμα φέρων Τυφῶνι· καὶ ἀσπίδα κούφισε νίκη,
Πρόσθε Διὸς τανύουσα, καὶ ἀντιάχησεν Ἐνυώ·
Ἄρης δ' ἐσμαράγησεν ἐπαιγίζων δὲ θυέλλαις,
Ἠερόθεν πεφόρητο μετάρσιος αἰγίοχος Ζεύς,
Ἑζόμενος πτερόεντι χρόνου τετράζυγι δίφρῳ·
Ἵπποι δὲ Κρονίωνος ὁμόζυγες ἦσαν ἀλῆται,
Καὶ τῇ μὲν στεροπῇσι κορύσσετο, τῇ δὲ κεραυνῷ,
Ἄλλοτε δὲ βροντῇσιν ἐπήγαεν, ἄλλοτε δ' ὄμβρον,
Πηγνυμένης προχέων πετρώδεα νῶτα χαλάζης
Ὀμβρηροῖς βελέεσσι Γιγάντειοι δὲ πυκνοὶ
Κίονες ὑδατόεντες ἐπερρήγνυντο καρήνοις
Ὀξυβελῆ· παλάμαι δὲ Τυφωέος εἶα μαχαίρῃ
Ἠερίῳ τέμνοντο χαλαζήεντι βελέμνῳ·
Καὶ παλάμη κεκόνιστο, καὶ οὐ μεθέηκε κολωνοῦ·
Ἀλλὰ κεραυνοβλήτοιο τομῇ πλαγχθεῖσα χαλάζης
Μάρνατο καὶ πίπτουσα· σκαίρουσα δὲ γαίης
Ἅλμασιν αὐτοκύλιστος ἐπάλλετο μαινομένη χείρ·
Οἷα βαλεῖν ἐθέλουσα, καὶ εἰς ἔτι κύκλον Ὀλύμπου·
Καὶ πρόμος οὐρανίων πυρίων βέλος ὑψόθι σείων,
Δεξιὸν ἐκ λαιοῖο κέρας πτολέμοιο νεμαίνων,
Ὑψιφανὴς πολέμιζεν. ἐς ὑδροπόρους δὲ χαράδρας
Ὦρτο Γίγας πολύπηχυς· ἐπιψαύων δὲ συνάψας
Αὐτομάτῳ σφήκωσεν ἑλισσομένους δάκτυλα δεσμῷ,
Κοιλαίνων παλάμας πολυχανδέας, αἷσιν ἀείρων
Μεσσόθι χειμερίων ποταμῶν ὀρεσίδρομον ὕδωρ,
Χερσὶ βαθυνομέναις μεμερισμένα κύματα πέμπων
Ἀστεροπῇ προέηκε· χαραδραίῳ δὲ ῥεέθρῳ
Βαλλομένη σελάγιζε δι' ὕδατος αἰθερίη φλὸξ
Λαβροτέρῳ σπινθῆρι, καὶ ἔζεε δίψιον ὕδωρ
Αἰθαλόεν· διερὴ δὲ φύσις τερσαίνετο λύθρῳ·
Σβέσσαι γὰρ μενέαινε Γίγας θρασὺς αἰθέριον πῦρ
Νήπιος· οὐδ' ἐνόησε πυραυγέας ὅττι κεραυνοὶ,
Καὶ στεροπαὶ γεγάασιν ἀπ' ὀμβροτόκων νεφελάων·
Καὶ πάλιν ἰθυτμήτας ὑδάτων σπήλυγγας ἐσυλλεν,
Στέρνα Διὸς μενέαινε βαλεῖν ἄτρωτα σιδήρῳ,
Καὶ σκοπιὴ Διὸς ἄντα τιταίνετο· χείλεϊ δ' ἄκρῳ
Ζεὺς ὀλίγον φυσήσας, καὶ ὑψίκρημνον ἐοῦσαν
Λεπταλέον φύσημα παρέτραπε κυκλάδα πέτρην·
Χειρὶ δὲ δινήεντα λόφον νησαῖον ἀράξας,
Εἰς ἐνοπὴν πολύδινος ἀνηέρτο Τυφωεὺς,
Καὶ Διὸς ἀρρήκτοιο κατηκόντιζε μετώπου·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἀντικέλευθον ἀλεύατο μαρμαρον αἰχμὴν,
Κρᾶτα παρακλίνας· στεροπὴ δ' ἐπέκυρσε Τυφωεὺς
Θερμὸν ἀμειβομένη λοξὸν δρόμον· ἀμφὶ δὲ πέτρη
Ἀκροφαὴς ἐκεκαυμένη μελαίνετο μάρτυρι καπνῷ.

Fluctus incuruantes, flagellato verò mari
Siculo reſonabant concha, fremebant ripæ,
Ætnes verò vertices, mugiebant verò petræ,
Vates futurorum Lilybaides, ſonabat verò littus
Heſperium ad fluctum Pachinium, prope verò arctum
Circa ſaltum Thracium Othoias procumbebat Nympha.
Pierico verò iugo Macedonis reſonabat ſylua.
Orientis verò fundamenta vibrabantur, arboribus verò a-
Aſſyrij Libani fragrantes reſonabant ſinus. (bundantes — Pugna Iouis & Typhoei.
Et Iouis indefeſſi contrapugnantia fulmina,
Proijciebantur multa tela Typhaonis à manibus,
Et hæc quidem irruentia Lunarem prope currum
Inſtabilium non impreſſa deſignabant veſtigia taurorum.
Alia verò circumacta per aëra acuto ſtridore
Flatibus contrarijs ſufflabant venti,
Et Iouis intacti aberrantia fulmina
Plurima Neptuni accipiebat gaudens manus,
Terram ſecantis cuſpidis parcens tridenti,
Aqua madida verò tela, ad Saturnij Adriatici tranſitum
Ioui ferens donarium ſenex poſuit Nereus. (maris,
Et terribiles duos liberos Neptuni armans, — Timor & metus, filij Martis.
Habuit Phobum & Demum miniſtrum auei paternus Iu-
Ætheris defenſores comites, fulgure verò (piter
Firmauit Phobon, & demum corroborauit fulmine,
Formidinem ferens Typhoni, & ſcutum eleuauit victoria,
Ante Iouem extendens, & contra ſonabat Bellona.
Mars verò ſtridebat: duellans verò procellas,
Ex aëre ferebatur ſublimis capram in ſcuto habens Iupiter,
Sedens volucri temporis quadriiugo curru.
Equi verò Iouis coniuncti erant errones,
Et partim fulgure armabatur, partim verò fulmine,
Interdum cum tonitru ingruebat, interdum verò imbribus
Congelare profundens indurata in modum petræ dorſa grã-
Pluuioſis telis, Gigantea verò crebra (dinis
Trabes aquoſæ violenter ruebant in capita
Celeriter iaculantes. Manus verò Typhoei tãquã machæra
Aëreo ſecabantur grandiſono telo, — Typhoea manus amputatur.
Et manus puluere fœdabatur & non dimiſit iugum montis:
Sed per niuem deiecta ſectione verberata grandinis
Pugnabat etiam decidens. Emicans verò terra
Saltibus per ſe vibrabatur inſana manus,
Tanquam proijcere volens etiam ad circulum cœli,
Et dux cœleſtium ignium telum in ſublimi vibrans,
Dextrum ex ſiniſtri cornu belli ducens.
In alto apparens bellum gerebat. In aquoſos verò torrentes
Irruebat Gigas multimanus. Contingebat verò coniungens — Typhoeus aquæ fulmen extinguere conatur.
Spontaneo ſtrinxit complicatos digitos vinculo,
Cauans manus capaces, quibus attollens
In medio hybernorum fluuiorum in montes currẽtem aquã.
Manibus cauis diuiſa flumina mittens
Fulmini obiecit. Torrenti verò flumine, — Fulmen aquam comburit.
Vibrata reſplendebat per aquam etherea flamma
Copioſa ſcintilla, & ferueſciebat ſitim facientem aquam — Fulmen aqua non extinguitur.
Ardentem, humida verò natura ſiccabatur cruore.
Extinguere enim moliebatur Gigas audax cœleſtem ignem
Stultus, neque ſciebat igne rutilantia quòd fulmina
Et fulgura fiant ab imbrem generantibus nubibus.
Et rurſus rectè diuiſas trahens ſpeluncas fluminum
Pectora Iouis moliebatur percutere non vulneranda ferro,
Et ſcopulus ante Iouem erat protenſus, labello verò ſupremo — Iupiter flatu ſcopulũ obiectum retorquet,
Iupiter parum efflauit, & ſublime præruptam exiſtentem
Subtilis ſpiritus reflexit orbicularem petram.
Manu verò verticoſum tumulum inſularem frangens,
In clamorem multa vertens efferebatur Typhoeus, — Typhoeus ſcopulis pugnat.
Et Iouis infracti contra frontem iaculabatur.
Verùm hic quidem contradentem fugiebat fulgentem cu-
ſpidem,
Caput auertens, fulgur verò contingebat Typhoeus
Calidũ tranſiens per obliquum curſum, continuo verò petra
In ſummitate candens denigrabatur teſte fumo.

Iupiter iactos ſcopulos repercutit.

Et tertiam proiecit, impulſum verò Saturnius
Expanſæ manus medio vibrante carpo
Spheram tanquam ſalientem infinita manu percutiens,
Miſit rurſus Typhoni: conuerſa verò cum multa
Aeriâ vertigine retrogradi tranſitus
Spontaneus iaculabatur ſagittarium collis
Quartum iaculatus eſt ſuperius, tangens verò
Ægidis ſummos nodos, diuidebatur petra.
Aliam verò proiecit, procelloſa verò petra

Iupiter & Typhoeus robore æquales.

Semiuſta reſplendebat tanquam iaculum colliſa fulmini.
Non ſcopuli humidam nubem diſciderunt, ſed pulſati
Aquoſis nubibus frangebantur colles.
Communis verò vtriſque eiuſdem valoris erat Bellona.
Et Ioui & Typhoni, reſonanti verò telo
Ætheris ſaltatores tumultuabantur fulmina.
Pugnabat verò Saturnius armatus, in conflictu verò
Fulmen quidem ſcuti loco habuit, nubes verò ei erat thorax
Et fulmen Ioui vibrabat, à Ioue fluentia verò fulmina
Ex aere mittebantur igneas cuſpides habentes ſagittæ.
Iam enim circumuagus, à terreſtri ventre
Siccus rorem deſiderantis recurrebat vapor terræ.
Et nubem intus deſiderans ardenti gutture
Suffocabatur calefaciens nubem vicinam, circum verò fumo
Attritorum, ſtrepitus verò ignem nutrientium nubium
Conſtrictus ferebatur macceſſa intus latens flamma,
Quærens mediam viam, poſtquam iubar ſuperius aſcendere
Nefas eſt, fulgur enim reſiliens prohibet,
Pluuioſis guttis ablutus humidus aër
Condenſans humidam nubem ſuperius: ſicco verò
Inferne aperto percurrebat errans ignis.

Comparatio. Ignis è ſilice.

Vt lapis circa lapidem flammantem partum generans.
Lapideum eiaculatur multū attritum ex ſe genitum ignem,
Ignem generans cum fœmina percutitur virili lapide:
Sic colliſis accenditur cœleſtis flamma

Generatio ventorum.

Fumo & nubibus, à terreſtri verò fumo
Tenui facto, progenerati ſunt venti.
Aliam verò ex aquis euagantem, vaporationem terræ,
Sol flammantibus radiis contra è regione eliciens
Feruido humidam exiſtentem extraxit ætheris tractu.
Hæc verò incraſſata nubium gerit tegumentum.
Vibrans verò craſſum laxiore corpus vapore,
Statim reſoluens mollem nubem in fluxum imbris
Aquoſam priorem tranſiit congenitam materiam.
Talis erat flammans nubium figura, quibus & ipſa
Aequalia fulguribus vna generabantur fulmina.
Iupiter verò pater pugnabat, contra aduerſarium verò mittens.
Conſuetam ignem vibrauit iaculatorem leonum.
Proijciens variam vocem habentem immenſorum ordinem
Cœleſti preſtere, à Ioue verò proiecti iaculi gutturum
Vnus ſplendor comburebat manus, immenſas, vnus ſplendor humeros
Innumerabiles diſſipauit, & maculoſum genus draconum,
Et capita frangebant infiniti ætheris tela,
Et capillos Typhonis circum diſſipauit cometa retortus,
Contrà gradiente ſcintilla denſam crinibus facem extendēs
Et capita reſplendebant, accenſis autem comis

Typhoeus igni combuſtus.

Cirrum ſibilantem obſignauit clàm,
Cœleſti ſcintillâ, tabeſcentibus verò draconibus,
Venenum iaculantes ſpumæ ſiccabantur genarum,
Pugnantis verò Gigantis in puluerem redigebantur vultus
Fumo fuliginoſo, niue verò conſperſarum frontium
Niuoſis guttis caneſcebant genæ,
Et quatuor ventorum quadriiugam habuit neceſſitatem.
Si enim in ortum dubios torqueret oculos,
Pugnam ardentem accipiebat vicini Euri
In occaſu, ſi verò intueretur graui vento agitatæ Arcadis vrſæ,
Hyemalis preſteris frigida pulſabatur pruinâ,
Fugiens frigidum flatum niues proijcientis Boreæ.
Et humido agitabatur, & nigricante telo,
Et occaſum intuens terribilem aduerſum Echo,

Καὶ τριτάτην προέβαλλεν· ἐπισκιμφθεῖσαν δὲ Κρονίων
Πιλναμένης παλάμης μεσάτῳ νεύοντι καρπῷ
Σφαῖραν ἅτε θρῴσκουσαν ἀπείρονι χειρὶ πατάξας,
Πέμψε πάλιν Τυφῶνι· μεταστρεφθεῖσα δὲ πολλῇ
Ἠερίῃ στροφάλιγγι παλιννόστοιο πορείης
Αὐτομάτη πέμπεσκεν ὀιστευτῆρα κολώνη·
Τέτρατον ἠκόντιζεν ὑπέρτερον· ἀψαμένη δὲ
Αἰγίδος ἀκροτάτων θυσάνων, ἐδιχάζετο πέτρη.
Ἄλλην δὲ προΐηκεν· ἀελλήεσσα δὲ πέτρη
Ἡμιδαὴς σελάγιζεν ἀρασσομένη κεραυνῷ·
Οὐ σκοπιαὶ νοτερὸν νέφος ἔσχισαν, ἀλλὰ τυπεῖσαι
Ὑδρηλαῖς νεφέλῃσι διερρήγνυντο κολῶναι.
Ξυνὴ δ' ἀμφοτέροισιν ἰσόρροπος ἦεν Ἐνυώ,
Καὶ Διὶ καὶ Τυφῶνι, πολυφλοίσβου δὲ βελέμνου
Αἰθέρος ὀρχηστῆρες ἐβακχεύοντο κεραυνοί·
Μάρνατο δὲ Κρονίδης κεκορυθμένος· ἐν δὲ κυδοιμῷ
Βροντὴν μὲν σάκος εἶχε, νέφος δέ οἱ ἔπλετο θώρηξ·
Καὶ στεροπὴν Διὸς πάλλε, διϊπετέες δὲ κεραυνοὶ
Ἠέρος ἐπτοίηντο πυριγλώχινες οἰστοί·
Ἤδη γὰρ περίφοιτος ἀπὸ χθονίης κενεῶνος,
Ξηρὸς ἀερσιπότητος ἀειρόμενος ἀτμὸς ἀρούρης,
Καὶ νεφέλης ἔντοσθεν ἐελδόμενος αἴθοπι λαιμῷ,
Πνίγετο θερμαίνων νέφος ἔγγυον· ἀμφὶ δὲ καπνῷ
Τριβομένων καναχῇ δὲ πυριβρεμέων νεφελάων,
Θλιβομένη πεφόρητο δυσείβατος ἐνδόμυχος φλόξ,
Διζομένη μέσον οἶμον, ἐπεὶ σέλας ὑψόθι βαίνειν
Οὐ θέμις· ἀστεροπὴν γὰρ ἀναθρώσκουσαν ἐρύκει
Ὀμβρηρῇ ῥαθάμιγγι λελουμένος ὑγρὸς ἀήρ,
Πυκνώσας νέφος ὑγρὸν ὑπέρτερον· ἀζαλέῃ δὲ
Νειόθεν οἰγομένοιο διέτρεχεν ἀλλόμενον πῦρ·
Ὡς λίθος ἀμφὶ λίθῳ φλεγερὴν ὠδῖνα λοχεύων,
Λάινον ἠκόντιζε πολυθλιβὲς αὐτόγονον πῦρ,
Πυρσογόνος ὅτε θῆλυς ἀράσσεται ἄρσενι πέτρῳ·
Οὕτω θλιβομένοισιν ἀνάπτεται οὐρανίη φλὸξ
Λιγνύϊ καὶ νεφέλῃσιν· ἀπὸ χθονίοιο δὲ καπνοῦ
Λεπταλέου γεγαῶτος, ἐμαιώθησαν ἀῆται·
Ἄλλην δ' ἐξ ὑδάτων μεταναστὴν ἀτμίδα γαίης
Ἠέλιος φλογεροῖσι βολαῖς ἀντωπὸν ἀμέλγων,
Τινθαλέῳ κοτέουσαν ἀνείρυσεν αἰθέρος ὁλκῷ·
Ἡ δὲ παχυνομένη νεφέων ὤδινε καλύπτρην,
Σειομένη δὲ πάχεσσιν ἀραιοτέρῳ δέμας ἀτμῷ,
Αἶψ' ἀναλυομένη μαλακὸν νέφος εἰς χύσιν ὄμβρου
Ὑδρηλὴν προτέρην μετεκίαθεν ἔμφυλον ὕλην·
Τοῖος ἔην φλογεροῖς νεφέων τύπος, οἷσι καὶ αὐτοὶ
Ἰσότυποι στεροπῇσι συνωδίνοντο κεραυνοί·
Ζεὺς δὲ πατὴρ πολέμιζε· κατ' ἀντιβίοιο δὲ πέμπων
Ἠθάδα πυρσὸν ἴαλλεν ἀκοντιστῆρα λεόντων,
Βάλλων ποικιλόφωνον ἀπειρεσίων στίχα λαιμῶν,
Οὐρανίῳ πρηστῆρι· Διοβλήτοιο δὲ βελέμνου
Ἓν σέλας ἔφλεγε χεῖρας ἀπείρονας, ἓν σέλας ὤμους
Νηρίθμους ἀμάθυνε, καὶ αἰόλα φῦλα δρακόντων,
Καὶ κεφαλὰς ἐδάιζεν ἀπείρονος αἰθέρος αἰχμαί,
Καὶ πλοκάμους Τυφῶνος ἕλιξ ἀμάθυνε κομήτης,
Ἀντιπόρῳ σπινθῆρι δασύτριχα πυρσὸν ἰάλλων,
Καὶ κεφαλαὶ σελάγιζον· ἀναπτομένων δὲ κομάων
Βόστρυχα συρίζοντα κατεσφρηγίσατο σιγῇ
Οὐρανίῳ σπινθῆρι· μαραινομένων δὲ δρακόντων
Ἰοβόλοι ῥαθάμιγγες ἐτερσαίνοντο γενύων·
Μαρναμένου δὲ γίγαντος ἐπεφράδησαν ὀπωπαὶ
Καπνῷ λιγνυόεντι· νεφοβλήτων δὲ μετώπων
Χιονέαις λιβάδεσσιν ἐλευκαίνοντο παρειαί,
Καὶ πισύρων ἀνέμων τετράζυγον εἶχεν ἀνάγκην·
Εἰ γὰρ ἐς ἀντολίην σφαλερὰς ἕλιξειεν ὀπωπάς,
Ὑσμίνην φλογέεσσαν ἐδέχνυτο γείτονος Εὔρου·
Εἰς κλίσιν εἰ σκοπίαζε δυσήνεμον Ἀρκάδος ἄρκτου,
Χειμερίου πρηστῆρος ἀθαλπέϊ τύπτετο πάχνῃ,
Φεύγων ψυχρὸν ἄημα νιφοβλήτοιο Βορῆος,
Καὶ διερῷ δονέοντο καὶ αἰθαλόεντι βελέμνῳ,
Καὶ δύσιν εἰσορόων βλοσυρὴν ἀντώπιον Ἠχώ,

Ἑσπερίην ἐφόβησε θυελλήεσσαν Ἐνυώ,
Εἴαρι νυσαῖον ζεφυρηΐδος ἦχον ἱμάσθλης·
Καὶ νότος ἀμφὶ τύποντα μεσημβρινὸν αἰγοκερῆα
Ἄντυγας αἰθερίας ἐπεμάστιε θερμὸς ἀήτης,
Φλογμὸν ἄγων Τυφῶνι πυραυγέϊ καύματος ἀτμῷ·
Εἰ πολὺν ὄμβρον ἔχευε κατάρρυτος ὑέτιος Ζεύς·
Λισσομένοις λιβάδεσσιν ὅλον χρόα λοῦσε Τυφωεύς,
Θερμὰ καταψύχων κεκαφηότα γυῖα κεραυνῷ.
Καὶ κραναοῖς βελέεσσι χαραδραίου νιφετοῖο
Παιδὸς ἱμασσομένου, ξηρὴ μαραίνετο μήτηρ·
Δερκομένη δὲ γίγαντος ἐπὶ χροῒ μάρτυρα μοῖραν,
Λαΐνα πηκτὰ βέλεμνα, καὶ ὑδατόεσσαν ἀκωκήν,
Ἠέλιον Τιτῆνα κατηφέϊ λίσσετο φωνῇ,
Ἓν φάος αἰτίζουσα θεήλατον, ὄφρα κε πυρσῷ
Θερμοτέρῳ λύσειε Διὸς πετρούμενον ὕδωρ,
Νεφρομένῳ Τυφῶνι χέων ἐμφύλιον αἴγλην·
Καὶ οἱ ἱμασσομένῳ συνετήκετο· καιομένων δὲ
Ἠλιβάτων ὁρόωσα πυριστεφὲς ἔθνος ἀγοστῶν,
Χειμερίην ἱκέτευε μολεῖν δυσανήμενον αὔρην,
Ἐς μίαν ἠριγένειαν, ἵνα ψυχροῖσιν ἀήταις
Διψαλέην Τυφῶνος ἀποσβέσσειεν ἀνάγκην·
Ἰσοτύπου δὲ τάλαντα μάχης ἔκλινε Κρονίων·
Χειρὶ δὲ δενδρήεσσαν ἀπορρίψασα καλύπτρην,
Μήτηρ ἄχνυτο γαῖα Τυφαονίων κεφαλάων,
Καπνὸν ὀπιπεύουσα· μιαινομένων δὲ προσώπων
Γηγενέος λύτο γοῦνα· ἀεροβατίζουσα δὲ νίκην
Βροντείοις πατάγοισι Διὸς μυκήσατο σάλπιγξ.
Ἤριπε δ' οὐρανίῳ μεθύων φλογόεντι βελέμνῳ
Ὠτειλὴν ἀσίδηρον ἔχων πολέμοιο Τυφωεύς·
Ὑψιτενὴς καὶ νωθρὰ βαλὼν ἐπὶ μητέρι γαίῃ
Κεῖτο περισπείρας ἐριώδεα γυῖα κονίῃ,
Πυρσὸν ἀναβλύζων· Κρονίδης δ' ἐρέθιζε γελάσσας
Τοῖον ἔπος προχέων φιλοπαίγμονος ἀνθερεῶνος·
Καλὸν ἀοσσητῆρα γέρων Κρόνος εὗρε Τυφωεύς·
Χθὼν μόγις υἷα λόχευε μέγαν γόνον Ἰαπετοῖο,
Ἡδὺς ὁ Τιτήνων τιμάοχος· ὡς ὁρόω δὲ
Ἀδρανέες γεγάασι τόσοι Κρονίδαο κεραυνοί,
Δηθύνεις τί μέχρις ἀνέμβατον αἰθέρα ναίειν,
Ψευδόμενε σκηπτοῦχε· μένει δέ σε θῶκος Ὀλύμπου·
Σκῆπτρα Διὸς καὶ πέπλα θεημάχε δέξο Τυφωεῦ.
Ἀστραῖον δὲ κόμιζε ἐς οὐρανόν· ἔνθα δ' ἐθελήσῃς
Αἰθέρι νοστήσειε καὶ Εὐρυνόμη καὶ Ὀφίων·
Καὶ Κρόνος ἀμφοτέροισιν ὁμόστολος· ἐρχομένῳ δὲ
Σοὶ σὺν ποικιλόνωτον ἐς ὑψιπόρων ἴτυν ἄστρων
Δεσμὰ φυγὼν δολόμητις ὁμαρτήσειε Προμηθεύς,
Ἥπατος ἡβώοντος ἀφειδέα δαιτυμονῆα,
Οὐρανίης θρασὺν ὄρνιν ἔχων πομπῆα κελεύθου·
Τί πλέον ἤθελες ἄλλο μετὰ κλόνον, ἢ νοῆσαι
Ζῆνα καὶ Ἐννοσίγαιον ὀπάονα σεῖο θοώκων·
Ζῆνα μὲν ἀδρανέοντα καὶ οὐ σκηπτοῦχον Ὀλύμπου,
Βροντῆς καὶ νεφέων χηρεύμενον· ἀστεροπῆς δὲ
Ἀντὶ πυρὸς ζαθέοιο καὶ ἠθάδος ἀντὶ κεραυνοῦ,
Δαλὸν ἀερτάζοντα Τυφαονίῳ παρὰ δαιτί,
Ἀνδίνης δέχεο τῆς θαλαμηπόλον Ἥρης,
Ὀφθαλμοῖς κοτέοντα τεῶν ζηλήμονα λέκτρων·
Σύζυγα δ' Ἐννοσίγαιον ἀποζευχθέντα θαλάσσης
Ὑμετέρῃ μετὰ πόντον ὑποδρήσσοντα τραπέζῃ,
Διψάδι χειρὶ φέροντα τεὸν δέπας ἀντὶ τριαίνης,
Ἄρεα λάτριν ἔχεις, θεράπων τεός ἐστιν Ἀπόλλων·
Πέμπε δὲ Τιτήνεσσι διάκτορον υἷα Μαίης,
Σὸν κράτος ἀγγέλλοντα καὶ οὐρανίην σέθεν αἴγλην·
Ἐργατίνην δ' Ἥφαιστον ἐθήμονι κάλλιπε Λήμνῳ,
Ὄφρα κεν ἀσκήσειε νεοζυγέι σέο νύμφῃ
Ποικίλον αὐχένιον ὅρμον εὔχροον εὐάστι κόσμῳ·
Ἠὲ πεδοστιβέων ἀμαρύγματα φαιδρὰ πεδίλων,
Οἷσι τεὴ παράκοιτις ἀγάλλεται, ἢ τελέσσῃ
Χρυσοφαῆ θρόνον ἄλλον Ὀλύμπιον, ὄφρα γελάσσῃ
Κρείσσονα θῶκον ἔχουσα τεὴ χρυσόθρονος Ἥρη·
Καὶ χθονίους Κύκλωπας ἔχων ναετῆρας Ὀλύμπου,

Veſpertinam formidauit procelloſam Bellonam.
Vere Niſeum Zephyri venti fremitum flagelli:
Et Notus circa collem meridianum capricorni
Ambitus aëreos flagellabat calidus flatus,
Fulgur adducens Typhoni igne lucenti æſtus vapore,
Si multum pluuiam funderet defluentem pluuioſus Iupiter,
Laboreſ ſoluentibus guttis totum corpus abluit Typhoeus,
Calida refrigerans perſpirantia membra fulmine.
Et aſperis telis torrentis niuis
Puero flagellato ſicca cadebatur mater. — Mater Typhoei. Terra pro Typhoeo ſoli ſupplicat.
Videns verò Gigantis in corpore teſtem mortem,
Lapidea impacta tela, & aquoſum mucronem,
Solem Titanem ſubtriſti obſecrabat voce,
Vnam lucem petens à deo impulſam, vt igne
Calidiore ſolueret Iouis ſaxoſam aquam,
Nine conſperſo Typhoni affundens cognatum ſplendorem,
Et ipſi flagellato vna contabeſcebat. Ardentium verò — Supplicat ventis terra.
Sublimium intuens igne coronatam multitudinem manuum
Hyemalem orabat venire tempeſtuoſam auram
In vnam diem, vt frigidis flatibus
Siticuloſam Typhonis extingueret neceſſitatem.
Aequalis forma verò lancem pugnæ inclinauit Saturnius.
Manu verò nemoroſum abijciens velum,
Mater lugebat terra Typhaoniarum capitum,
Fumum intuens, inqfeſtis verò frontibus
Gigantis ſoluebantur genua, variamans verò victoriam,
Fulmineo ſtrepitu Iouis mugiebat tuba.
Cecidit verò cœleſti ebrius flammanti fulmine.
Vulnus ſine ferro habens belli Typhoeus.
Altè extenſus & tarda proijciens in terram matrem, — Typhoeus in terram proſtratus.
Iacebat protenſus ſerpentina membra puluere
Flammam ſcaturiens. Saturnius verò laceſſebat ipſum ridẽs
Tale verbum profundens feſtiui oris
Pulchrum ſeruatorem ſenex Saturnus inuenit Typhoeus:
Terra vix filium peperit magnam ſobolem Iapeti,
Dulcis Titanum vindex, vt video verò
Impotentia euaduntt propè Saturnij fulmina,
Moraris huc vſque inacceſſum æthera habitare,
Falſe ſceptriger manet verò te ſedes cœli
Sceptra Iouis, & amictus cum Diis contendens accipe Typhoei.
Aſtraeon verò perfer ad æthera, vbi verò volueris
Ad æthera reuertantur & Eurynome & Ophion,
Et Saturnus vtriſque comes, venienti verò
Cum te varium dorſum habentem in altigradorum axem aſtrorum, — Prometheus ab aquila laceratus.
Laqueos fugiens doloſus ſequatur Prometheus.
Hepatis ſubreſcentis non parcentem epulatorem,
Cœleſtis audacem volucrem habens ducem viæ.
Quid amplius voluiſti aliud poſt pugnam, quàm nouiſſe
Iouem & Neptunum miniſtrum tuorum conſeſſuum.
Iouem quidem inualidum, & non regem Olympi
Fulgure & nubibus priuatum, fulminis verò
Pro igne diuino & conſueto pro fulmine
Carbonem ferentem Typhaonium ad cibum,
Seruilis coniugis tuæ cubicularium Iunonis
Oculis iraſcentem tui æmulum lecti.
Coniunctum verò Neptunum diſiunctum à mari
Veſtræ poſt mare inſeruientem menſæ,
Siticuloſa manu ferentem tuum poculum pro tridente,
Martem miniſtrum habes, tuus famulus eſt Apollo.
Mitte verò Titanibus nuncium filium Maiæ
Tuum robur annunciantem, & cœleſtem tuum ſplendorem.
Operarium verò Vulcanum conſueta relinque Lemno, — Vulcanus faber.
Vt conſtruat nouiter coniunctæ tuæ Nymphæ
Varium ceruicis monile, benecoloratum ſplendido ornatu:
Aut pedeſtrium ſplendores pulchros talarium,
Quibus coniux tua exſultet, aut faciat
Deſuper auratum thronum alium cœleſtem, vt rideat
Meliorem ſedem habens tua in aurea ſede Iuno,
Et terreſtres Cyclopas habens incolas cœli,

Facias melioris tuam ſcintillam fulminis.
Sed dolo demulcentem tuam mentem ſpe victoriæ
Auro liga amorem cum aurea Venere,
Ferro conſtringe Martem gubernatorem ferri.
Fulgura fugiunt, & non manent ipſi Bellonæ,
Qui fulguris exigui non extinxiſti inualidum ignem?
Aut vnde auribus tuis immenſis audiens
Fulmineam paruam extimuiſti pluuialem Echo?
Quis te vſque adeò reddidit inualidum? quò abiêre tua tela?
Quò capita canum? quò hiatus illi Draconum?
Et viuax mugitus grauiter ſonantium tuorum gutturum?
Vbi verò ſerpentini longam vmbram faciens telum capilli?
Non amplius ſibilas ſerpentina orbiculari coma?
Quò boantis oris mugitus? quò tuarum manuum
Sublimis acuminis iaculatrices manus?
Non amplius flagellabis circulares ambitus aſtrorum,
Non amplius dealbant ſuum procellæ cuſpides
Spumoſa gutta irriguum os?
Terreſtris cœleſtibus cedant.
Quò mihi horribiles genæ ridentes furioſæ vrſæ?
Cede, cœleſtibus in ſolo nutrite, veſtra enim
Typhoeus ducentas manus habuit.
Manu vna ſuperaui ducentarum acies manuum.
Sed profunda præcipitia habentibus conſtringens collibus
Sicilia triceps totum Typhoea accipiat.
Horribiliter puluere fœdatis centum comatum capitibus:
Tamen licet mentem habueris ſuperbam, & licet ipſis
Spebus irritis ſuperſilijs cœlum,
Faciam tibi miſerrime inane ſepulchrum, vltimum verò
Varum tuum ad tumulum improbe hoc inſcribam:
Terrigenæ hoc ſepulchrum Typhoei, quem quondam ſaxis
Æthera ferientem combuſſit cœleſtis ignis.
Dixit, inceſſens mortuum ſpirantem filium terræ,
Et Iouis omnipotentis fundens victorialem Echo
Lapidea tuba Cilix mugiebat Taurus:
Aquoſis autem pedibus circulatim ſaltabat Cydnus.
Iouis celebrans humido ſtridore victoriam,
Terra luget filium.
In medio apparens profundens concinnem fluxum aqueæ plantæ,
Terra verò petroſa diſcerpens veſtem,
Dolebat inclinata, & flebilis pro Machæra
Abſciſſam à ventis detondebat arboream comam:
Cincinnum ſyluoſi abſcindens capitis,
Folio fundente tanquam menſe, torrenteis verò genas
Terra lacrymatur.
Lacerabat vnguibus, & clamoſas per aquoſos ventres
Profundebat irrigata fluuioſas lacrymas terra,
E Typhaonis autem membris turbines procellæ
Fluctus flagellant, continuata verò Calypſa
Naues tranquille contra equitant ſerenatas,
Non ſolis fluctibus aduenientes, ſed in terra
Sæpius ſuſcitans procelloſus puluis
Rectum pubeſcentem obruit fructum areæ,
Et diſpenſatrix mundi regenerati natura materiæ
Fractæ ventrem hiantem duxit terræ,
Pax cœlo reſtituta.
Inſularéſque ceruices amputatas torrentium
Harmoniæ inſolubilis rurſus obſignabatur vinculo.
Non amplius verò tumultus erat in ſtellis. Sol enim
Villoſum leonem apud ſpiciformem virginem
Zodiacam ſtatuebat præter currentem viam,
Cœleſtis verò Leonis ſaltantem ſuper frontem
Cancrum contrarium frigido Capricorno
Statim retrahens confirmabat Luna,
Non ſanè cantoris oblitus erat Cadmi
Iupiter Saturnius. vocans verò talem dixit ſermonem.
Aereæ vmbriformem diſcutiens nubem caliginis,
Cadme tua fiſtula portas coronaſti Olympi
Cadmus gener Martis & Veneris.
Tuas nuptias cœleſti & ego fiſtula venerabor,
Generum ego te faciam & Martis & Veneris:
Et terreſtris conuiuij cœleſtes habeto conuiuas.
Veniam in tuam domum, quid carius aliud cognoſces,
Quàm beatorum regem tuam tangentem menſam?
Si verò fortunæ volueris alternantes fluctus euitare,

Τεῦξον ἀρειοτέροιο τεὸν σπινθῆρα κεραυνοῦ·
Ἀλλὰ δόλῳ θέλξαντα τεὸν νόον ἐλπίδι νίκης
Χρυσῷ δῆσον ἔρωτα μετὰ χρυσῆς Ἀφροδίτης·
Χαλκῷ σφίγξον Ἄρηα κυβερνητῆρα σιδήρου·
Ἀστεροπαὶ φεύγουσι, καὶ οὐ μίμνουσιν Ἐνυοῦς·
Πῶς στεροπῆς ὀλίγης οὐκ ἔσβεσας ἀπτόλεμον πῦρ;
Ἢ πόθεν οὔασι σοῖσιν ἀμετρήτοισιν ἀκούων,
Βροντείην ὀλίγην ἐδείδιες ὄμβριον ἠχώ;
Τίς σε τόσον ποίησεν ἀνάλκιδα, πῇ σέο αἰχμαί;
Πῇ κεφαλαὶ σκυλάκων; πῇ χάσματα κεῖνα δρακόντων,
Καὶ γένυες μύκημα βαρυφθόγγων σέο λαιμῶν;
Πῇ δὲ δρακοντείης δολιχόσκιος ἰὸς ἐθείρης,
Οὐκέτι συρίζεις ὀφιώδεϊ κυκλάδι χαίτῃ,
Πῇ βοόωντος στόματος μυκήματα, πῇ σέο χειρῶν
Ἠλιβάτου πρηῶνος ἀκοντιστῆρες ἀρωγαί,
Οὐκέτι μαστίξεις ἑλικώδεας ἄντυγας ἄστρων·
Οὐκέτι λευκαίνουσι σὸν ἀελλῆτες ἀκωκαί,
Ἀφριόεντι ῥαθάμιγγι διάβροχον αὐτὸ στόμα;
Πῇ μοι σμερδαλέα γένυα σεσηρότα λυσσάδος ἄρκτου;
Εἶξον ἐπουρανίοισι πεδοτρεφές· ὑμετέρῃ γὰρ
Χειρὶ μιῇ νίκησα διηκοσίων στίχα χειρῶν,
Ἀλλά σε βαθυκρήμνοισι περισφίγγουσα κολώναις
Σικελίη τρικάρηνος ὅλον σε Τυφῶνα δεχέσθω,
Ὄβριμα κονισαλέοις ἑκατὸν κομόωντα καρήνοις·
Ἔμπης εἰ νόον εἶχες ὑπέρβιον, εἰ δὲ καὶ αὐτῷ
Ἐλπίσιν ἀπρήκτοισιν ἐπεσκίρτησας Ὀλύμπῳ,
Τεύξω σοι παναπότμε κενήριον· ὕστατον δὲ
Σὸν κενεὸν παρὰ τύμβον ἀτάσθαλε τοῦτο χαράξω·
Γηγενέος τόδε σῆμα Τυφωέος, ὅν ποτε πέτραις
Αἰθέρα μαστίζοντα κατέφλεγεν αἰθέριον πῦρ·
Ἔννεπε κερτομέων νέκυν ἔμπνοον υἷ' ἀρούρης·
Καὶ Διὶ παμμεδέοντι χέων ἐπινίκιον ἠχὼ
Λαϊνέῃ σάλπιγγι Κίλιξ μυκήσατο Ταῦρος·
Ὑδρηλοῖς δὲ πόδεσσιν ἑλιξ ὠρχήσατο Κύδνος,
Ζηνὸς ἀεθλάζων διερῷ ῥοίζῳ κατὰ νίκην,
Μεσσοφανὴς προχέων νάιον ῥόον ἥλικι ταρσῷ·
Γαῖα δὲ πετρήεσσα διαρρήξασα χιτῶνα,
Ἄχνυτο κεκλιμένη, καὶ πενθάδες ἀντὶ μαχαίρης
Κολουθεῖσαν ἀνέμοις ἀπεκείρατο δενδράδα χαίτην,
Βόστρυχον ὑλήεντος ἀποτμήξασα καρήνου·
Φυλλοχόῳ δ' ἅτε μηνί, χαραδραίας δὲ παρειὰς
Δρύψατο καὶ κελάδοντα δι' ὑδρηλῶν κενεώνων
Ἰκμαλέη προχέει ποταμήια δάκρυα γαίης.
Ἐκ δὲ Τυφαονίων μελέων στροφάλιγγες ἀέλλης
Κύματα μαστίζουσιν, ἐπισσύμεναι δὲ καλύψαι
Οἱ νέας ἀκλύστοιο κατ' ἀντιπλέουσι γαλήνης,
Οὐ μούνοις ῥοθίοισιν ἐπήλυδες· ἀλλ' ἐνὶ γαίῃ
Πολλάκις αἰθύσσουσα θυελλήεσσα κονίη
Ὄρθιον ἡβώοντα κατέκλυσε καρπὸν ἀλωῆς·
Καὶ ταμίη κόσμοιο παλιγγενέος φύσις ὕλης,
Ῥηξιφυῆ κενεῶνα κεχηνότα ἕλξεν ἀρούρης,
Νησαίοις τε τένοντας ἀποτμηγέντας ἐναύλων
Ἁρμονίης ἀλύτοιο πάλιν σφρηγίσσατο δεσμῷ.
Οὐκέτι δὲ κλόνος ἦεν ἐν ἄστρασιν· ἠέλιος γὰρ
Χαιτήεντα λέοντα παρὰ σταχυώδεϊ κούρῃ
Ζωδιακῆς ἔστησε παραΐξαντα κελεύθου·
Οὐρανίου δὲ λέοντος ἐπισκαίροντα μετώπῳ
Καρκίνον ἀντικέλευθον ἀθαλπέος Αἰγοκερῆος
Ἂψ ἀνασειράζουσα διεστήριξε Σελήνη·
Οὐ μὲν ἀοιδοπόλοιο λελασμένος ἔπλετο Κάδμου
Ζεὺς Κρονίδης· καλέσας δὲ τόσην ἐφθέγξατο φωνήν,
Ἠερίης σκιοειδὲς ἀποσκεδάσας νέφος ὄρφνης.
Κάδμε, τεῇ σύριγγι πύλας ἔστεψας Ὀλύμπου·
Σὸν γάμον οὐρανίῃ καὶ ἐγὼ φόρμιγγι γεραίρω·
Γαμβρὸν ἐγὼ τελέσω σε καὶ Ἄρεϊ καὶ Κυθερείῃ·
Καὶ χθονίου δείπνοιο θεοὺς ἔχε δαιτυμόνας·
Ἵξομαι εἰς σὸν δῶμα. τί φίλτερον ἄλλο νοήσεις,
Ἢ μακάρων βασιλῆα τεῆς ψαύοντα τραπέζης;
Εἰ δὲ τύχης ἐθέλῃς ἑτερόζυγα κύματα φεύγειν,

Περθ-

Πορθμεύων βιότοιο γαληναίοιο πορείην·
Ἄρεα μὲν Διρκαῖον ἀεὶ πεφύλαξο χαλέψαι,
Ἄρεα νόσφι χόλοιο κεχολωμένον. ἐννύχιος δὲ
Οὐρανίοιο δράκοντος ἐναντίον ὄμμα τιταίνας
Ῥέζον ὑπὲρ βωμοῖο λαβὼν εὔοδμον ὀφίτην,
Κικλήσκων ἐριοῦχον Ὀλύμπιον ἐν πυρὶ καίων
Ἰλλυρικῆς ἐλάφοιο πολυγλώχινα κεραίην·
Ὄφρα φύγῃς, ὅσα πικρὰ τεῷ πεπρωμένα πότμῳ
Μοιριδίης κλώθουσιν ἑλιξ ἄτρακτος ἀνάγκης,
Εἰ ἐτεὰ Μοιρέων ἐπιπείθεαι· ἀλλὰ τοκῆος
Μνῆστιν ἔα κοτέοντος Ἀγήνορος· ἀστάθμητος δὲ
Ἀμφὶ κασιγνήτων μὴ δείδιθι· κεκριμένοι γὰρ
Πάντες ἔτι ζώουσιν, ἐπεὶ νοτίην χθόνα Κηφεὺς
Νάσσατο Κηφήνων ἐπήρατος Αἰθιοπήων·
Καὶ Θάσος ἐς Θάσον ἦλθεν· ἀερσιλόφοιο δὲ ταύρου
Δύσνιφον ἀμφὶ τένοντα Κίλιξ Κιλίκεσσιν ἀνάσσει.
Θρηϊκίην δ' ἐπὶ πέζαν ἀποσσυθεὶς ἵκετο Φινεύς·
Τὸν μὲν ἐγὼ κομόωντα βαθυπλούτοισι μετάλλοις,
Γαμβρὸν ἐς Ὠρείθυιαν ἄγω καὶ Θρήϊκα Βορρῆν
Νυμφίον ἠχήεντα φιλοστεφάνου Κλεοπάτρης·
Καὶ σὺ κασιγνήτων ἰσοζυγέι νήματι μοίρης
Καδμείων βασίλευε, καὶ οὔνομα λεῖπε πολίταις·
Πλαγκτοσύνης δ' ἀπόειπε παλίμπορα κύκλα κελεύθου,
Καὶ βοὸς ἄστατον ἴχνος ἀναίνεο. Κυπριδίῳ γὰρ
Σύγγονον ὑμετέρην ζυγίῳ νυμφεύσατο θεσμῷ
Ἀστερίων Δικταῖος ἄναξ Κορυβαντίδος ὕλης,
Καὶ τὰ μὲν αὐτὸς ἐγὼ μαντεύσομαι· ἄλλα δὲ Φοίβῳ
Κάλλειψον· σὺ δὲ Κάδμε μεσόμφαλον ἄξονα βαίνων,
Δελφίδος αὐδήεντα μετέρχεο τέμπεα Πυθοῦς.
Ὣς εἰπὼν ἀπέπεμπεν Ἀγηνορίδην μετανάστην
Ζεὺς Κρονίδης· καὶ κραιπνὸς ἐς αἰθέριον ἴτυν ἄστρων
Χρύσεον ἤλασε δίφρον· ἐπεμβεβαυῖα δὲ Νίκη
Ἤλασεν οὐρανίῃ πατρώϊον ἵππον ἱμάσθλῃ·
Καὶ θεὸς ἐς πόλον ἦλθε τὸ δεύτερον· ἐρχομένῳ δὲ
Οὐρανίας πετάσαντο πύλας ὑψαύχενες Ὧραι·
Αἰθέρα δ' ἐστέψαντο· παλιννόστῳ δ' ἐνὶ μορφῇ
Σὺν Διὶ νικήσαντι θεοὶ νίσσοντο Ὀλύμπῳ·
Καὶ πτερόεν μίμημα μετήλλαξαν τὸ πρόσωπον.
Ἀβροχίτων δ' ἀσίδηρος ἐς οὐρανὸν ἦλθεν Ἀθήνη,
Ἄρεα κῶμον ἔχουσα· μέλος δέ οἱ ἔπλετο νίκη·
Καὶ Θέμις ὅπλα Γίγαντος ὀλωλότος ἄφρονι γαίῃ
Εἰς φόβον ἐσσομένων ἐπεδείκνυε μητρὶ Γιγάντων,
Ὑψιπαγῆ κρεμάσασα περὶ προθύροισιν Ὀλύμπου.

Traijciens vitæ tranquillæ tranſitum.
Martem quidem Dircæum ſemper caue lædere
Martem ſine bile iraſcentem. Nocturnus verò
Cæleſtem Draconem contra oculum extendens
Facias ſuper altari capiens odoratum ophiten marmor
Inuocans augutenentem cæleſtem in igne vrens
Illyrici cerui multas cuſpides habens cornu.
Vt fugias quæcunque grauia tuo tibi impendentia fato
Fatalis neuit inuolutus fuſus neceſſitatis,
Si fila parcarum credis: ſed parentis
Recordationem intermitte iraſcētis Agenoris, inſtabilis verò
De fratribus nihil time, iudicati enim
Omnes adhuc viuunt, cum auſtralem terram Cepheus
Habitauit Cephenis gratus Aethiopibus, (tis Tauri
Et Thaſus in Thaſum venit, ſublatum verò conum haben-
Niuibus vexatum circa montē Cilix Cilicibus imperat;
Thraciam in regionem excitus venit Phineus,
Quem ego comatum profundè diuitibus Metallis
Generum in Orithyiam duco, & Thraca Boream,
Sponſum vocalem fatidicum *coronas amantis Cleopatræ.*
Et tu fratrum æqualiter tracto filo Parcæ
Cadmeorum regna, & nomen relinque ciuibus.
Erroris verò nega iteratos circulos viæ,
Et bouis inſtabile veſtigium recuſa: Venereo enim
Connatam veſtram iugali deſponſauit vinculo
Aſterion Dictæus, rex Corybanticæ ſyluæ.
Et hæc quidem ego ipſe vaticinabor, reliqua verò Phœbo
Relinquam: tu verò Cadme medio vmbilico ſitum axem
Delphica famigerabilia accede tempe Pythus. (aſcē-dens,
Sic dicens dimiſit Agenoriden exſulem
Iupiter Saturnius, & velox in æthereorum ambitum aſtrorū
Aureum agitauit currum: aſcendens verò Victoria
Agitauit cæleſti paternum equum flagello.
Et Deus in cœlum venit iterum, venienti verò
Cæleſtes pateſaciebant ianuas altas ceruices habentes Horæ.
Aethera verò coronabant: retrograda verò in forma
Cum Ioue qui vicerat dij reuertebantur in cœlum.
Et volatilem imitationem permutabant formæ. (nerua,
Molles verò tunicas habens ſine ferro in cœlum venit Mi-
Martem encomium habens. Cantio verò ei erat victoria.
Et Themis arma Gigantis pereuntis ſtulta terræ
In timorem futurorum oſtendebat, matri Gigantum,
Alte aſixa adpendens ad veſtibula cœli.

Cadmus olim in ſerpentem mutatur.

Iupiter Cadmo valedicit. Iupiter redit in cœlum.

ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ Γ.

ΑΥΤΟ δ' ἀγὼν ἔτι χεῖμα παρήλυθεν· ἄκρα δὲ φαίνων
Ἀστὴρ ἠελίῳ φαεσφόρα νῶτα μαχαίρης
Ὠρίων ἀνέτελλε, καὶ οὐκ ἔτι κυκλάδι λίμνῃ
Λούετο παχνήεντα δεδυκότος ἴχνια ταύρου·
Οὐκ ἔτι δ' ὀμβροτόκοιο παρὰ κλίμα σύζυγος ἄρκτου,
Ἴχνεσιν ἀβρέκτοισιν ἐλούετο μαρμαῖρον ὕδωρ·
Οὐκ ἔτι Μασσαγέτης μετανάστιον οἶκον ἱμάσσων,
Δουρατέῳ τροχόεντι χαράσσετο κῦμα πεδίλῳ,
Ὑδρηλὰς πάγοισιν ἐπισφρηγῖδας ἄλοκας Ἴστρου·
Ἤδη γὰρ Ζεφύροιο προάγγελος ἐγγύθεν ὥρη
Σχιζομένων καλύκων δροσερὰς ἐμέθυσσεν ἀήτας·
Καὶ λιγυρὴ ἀνθρώποισι συνέστιος εἴαρος κῆρυξ
Ὄρθριον ὕπνον ἄμερσε λάλος τρίζουσα χελιδών,
Ἀρτιφανὴς καὶ γυμνὸς ἀπ' εὐόδμοιο καλύπτρης

DIONYSIACORVM

LIBER III.

SOLVEBATVR verò certamen, cum hiems præteriiſſet; ſumma verò demonſtrans Inubilo enſe lucifera dorſa machæra Orion oriebatur, & non amplius circulari mari Abluebantur pruinoſa ſubmerſi veſtigia tauri.
Non amplius verò imbrē generantis ad plagam ſtrictis vrſæ,
Veſtigiis non humidis pergebat ſplendens aqua.
Non amplius Maſſagetæ exſulem domum pulſans
Ligneo rotundo calcans fluctum tractu
Humidos ſignauit conſtrictis glacie ſulcos Iſtri.
Iam enim Zephyri prænuncia vicina hora
Diuiſorum calycum roreas inebriauit auras
Et vocalis hominibus cohabitans veris præco,
Matutinum ſomnum abſtulit loquax ſtrepens hirundo,
Iam apparens nudus ab odorato tegumento

Orionis ortus.

Tempus vernum.

Vernis ridebat ablutus flos roribus
Nauigatio Cadmi. *Genitalibus. Cilicum verò apud croceos torrentes* ſtabula
Sublimis tauri linquens cacumen cornutum,
Matutinus ibat Cadmus cùm nebulas diſcuſſiſſet aurora.
Et nauigatio tempeſtiua erat, feſtinante verò Cadmo
Ex terra mouebantur retinacula nauium,
Malus verò alti capitis ſuperior aëra pulſans,
Rectus ſtatuebatur, & ſenſim pontum feriens
Flatibus Eois reſonabat leuis ventus,
Ducem habens ſtrepitum, & varios procellis
Fluctus incuruans humidam impediit choream
Silentis Delphinum ſaltatorem tranquillitatis:
Complicati verò rudentes ſtridebant acuto ſonitu.
Secunda nauigatio. *Inſequente verò vento rudentes mugiebant, rectè currite verò*
Velum ſinuabatur coactum turgidum aura.
Diuidebatur verò inſtabilis fluctus iterum volans, ſpuma ibat
Intumeſcens, & naue tranſeunte per pontum (verò
Fluctu reſonante ad carinam ſonabat Echo,
Gubernaculi verò cacumina diuiſo maris tractu
Curua in altum ſublata ſignabant dorſa maris.
Et decimæ poſt metam non hiemalem circularis auroræ
Cadmus tranquillis latus Iouis auris
Troianum per humidum tranſeuntis tranſitum Helles
Rapaci ex vento mugiente trahebatur freto,
In Samum aduerſum, motum excitantis Scamandri
Vicinam Sithoniam, vbi virgo adhuc Cadmi
Cadmus in Thraciam venit. *Harmonia ſeruabatur, & nauim diuinæ Rheæ*
Thraciam mittebant ad litora diuinatores venti,
Et ex Samia intuentes inquietam flammam facis,
Vicini terræ mittebant læti vela nautæ.
Nauem verò traiicientes tranquillum prope portum,
Tranquillam ſummis aquam ſecabant remis,
Et litoris appulerunt ſub tegumentum, immota verò (uis
Perforatus vncus anchoræ ſaxeus accipiebat retinacula na-
Et humida arena grauatæ in ventre
Nauis curuos dentes habentes ſtringebantur frena
Occidente Sole, in litore verò nautæ
Inſtrata arena communiebant cubilia,
Veſpertinam poſt cœnam, grauatis verò hominum
Oculis tacitum veſtigium adduxit ſomnus errans,
Verùm vbi purpurei ad alam nigri Euri
In ſummitate ſignato ſub gradu Teucridis Idæ
Manè ſufficiens apparuit portus aſpiciens aurora,
Oppoſitum nigrum fluctum intuens maris:
Harmoniam tunc Venus vt iungeret marito
Innauigabilia quietæ extendebat dorſa tranquillitatis.
Harmonia Cadmo nupta. *Iam verò clangebat auis matutina aëra ſecans,*
Et acies pulchris galeis ornatæ in deſertis agentiũ Corybantũ
Gnoſſium pulſabant ſcutum quatientem ſaltum choreæ
Veſtigiis menſuratis, grauiter tonante verò chorea
Pulſata circulatim certante ferro,
Bino ſonitu tibia canebat, & ſaltantes vrgens
Conſonantem reſonabat cantilenam, ſaltante ad ſonum vibratione,
Et quercus ſuſurrabant, mugiebant verò petræ,
Omnia elementa Cadmi nuptiis gratulantur. *Et prudenti vibrabantur quaſſatione Baccho incitatæ ſyluæ*
Et Dryades reſonabant, concutiebantur verò crebræ
In chorum oppoſito ſaltu circulares vrſæ.
Rugitu verò leones inter ſe æmulantibus à gutturibus
Sacerdotum ſtrepitum imitabantur Cabeirorum
Sapientem furorem habentem. Catulos verò amante Deâ
Canente Hecate Thyaſum olentes fremebant tibiæ
Non iunctæ, quas antiqua cornua expoliens inuenit ars:
Et ſtrepitu reſonante ſtrepitu gaudentium Corybantum,
Matutinus excitabatur Cadmus, coniuncti verò & ipſi
Matutinum audientes non ſilentem clamorem
Sidonij nautæ pulchra litora habentibus à lectis
Littorei relinquebant à mari impulſa dorſa cubilis,
Cadmus vrbem ingreditur. *Et vrbem luſtrans vagabatur Cadmus viator,*
Nauem relinquens ſocius excitus, venienti verò

Εἰαριναῖς ἐγέλασσε λελουμένον ἄνθος ἐέρσαις
Ζωογόνοις. Κιλίκων δὲ παρὰ κροκόεντας ἐναύλους
Ὑψιλόφου ταύροιο λιπὼν σημάντορα κεραστὴν
Πρώϊος ᾔε Κάδμος, ὅτε ζόφον ἤλασεν ἠώς·
Καὶ πλόος ὥριος ἦεν. ἐπειγομένοιο δὲ Κάδμου
Ἐκ χθονὸς ὀχλίζοντο χαλινωτήρια νηῶν·
Ἱστὸς δ' ὑψικάρηνος ὑπέρτερος ἠέρα τύπτων,
Ὀρθὸς ἐστήρικτο, καὶ ἠρέμα πόντον ἱμάσσων
Πνεύμασιν ἠῴοις ἐπεβόμβεε κοῦφος ἀήτης,
Ποιητὸν ἔχων κελάδημα, καὶ ἀλλοπρόσαλλα θυέλλαις
Οἴδματα κυρτώσας διερῆς ἀνέκοψε χορείης
Σιγαλέης δελφῖνα κυβιστητῆρα γαλήνης·
Συμπλεκέες δὲ κάλωες ἐσύριζον ὀξέϊ ῥοίζῳ·
Σπερχομένῳ δ' ἀνέμῳ στεῦντο μύκον· ἰθυπόρου δὲ
Λαῖφος ἐκολπώθη βεβιημένον ἔγκυον αὔρης·
Σχίζετο δ' ἄστατον οἶδμα παλιμπετὲς ἄφρεε δ' ὕδωρ
Οἰδαλέον· καὶ νηὸς ἐπειγομένης διὰ πόντου
Κύματι βομβήεντι περὶ τρόπιν ἤπυεν ἠχώ·
Πηδαλίου δὲ κόρυμβα διχαζομένης ἁλὸς ὁλκῷ
Κυρτὰ θαλασσεύοντα κατέγραφε νῶτα θαλάσσης·
Καὶ δεκάτης μετὰ νύσσαν ἀχείμονα κυκλάδος ἠοῦς
Κάδμος ἀκυμάντοισι Διὸς πεπορευμένος αὔραις,
Τρώϊον ὑγρονόμοιο διαστείχων πόρον Ἕλλης
Ἅρπαγος ἐξ ἀνέμοιο μεμυκότι σύρετο πορθμῷ,
Εἰς Σάμον ἀντικέλευθον ἐγερσιμόθοιο Σκαμάνδρου
Γείτονα Σιθονίην, ὅθι παρθένος εἰσέτι Κάδμου
Ἁρμονίη πεφύλακτο, καὶ ὁλκάδα θέσπιδι Ῥείη
Θρηϊκίην πέμπεσκον ἐς ᾐόνα μάντιες αὖραι·
Κἀκ Σαμίης ὁρόωντες ἀκοίμητον φλόγα πεύκης,
Ἀγχίγυοι στείλαντο γεγηθότες ἱστία ναῦται·
Νῆα δὲ πορθμεύσαντες ἀκυμάντου σχεδὸν ὅρμου
Νήνεμον ἀκροτάτοισιν ὕδωρ ἐχάρασσον ἐρετμοῖς,
Καὶ λιμένος σχεδὸν ἦλθον ὑπὸ σκέπας. ἀκλινέων δὲ
Τρητὸς ὄνυξ πετραῖος ἐδέξατο πείσματα νηῶν·
Καὶ διερῆς ψαμάθοιο βαρυνομένου διὰ κόλπου
Ὁλκάδος ἀγκυλόδοντες ἐπεσφήκωντο χαλινοί,
Δυομένου Φαέθοντος. ἐπ' αἰγιαλοῖσι δὲ ναῦται
Ἀστορέας ψαμάθοισιν ἐπηξήσαντο χαμεύνας,
Ἑσπερίην μετὰ δαῖτα· βαρυνομένοισι δὲ φωτῶν
Ὄμμασιν ἄψοφον ἴχνος ἐπήγαγεν ὕπνος ἀλήτης·
Ἀλλ' ὅτε πορφυρέοιο παρὰ πτερὸν αἴθοπος Εὔρου
Ἄκρα χαρασσομένην ὑπὸ βαθμίδα Τευκρίδος Ἴδης,
Ὄρθρον ἀποστίλβουσα φάνη λιμενοσκόπος ἠώς,
Ἀντιπέρην μέλαν οἶδμα καταυγάζουσα θαλάσσης·
Ἁρμονίην τότε Κύπρις ἵνα ζεύξειεν ἀκοίτῃ,
Ἄπλοα σιγαλέης ἐτανύσσατο νῶτα γαλήνης.
Ἤδη δ' ἐκλάγξεν ὄρνις ἑῷος ἠέρα τέμνων,
Καὶ στίχες εὐπήληκες ἐρημονόμων Κορυβάντων
Κνώσσιον ἐκρούσαντο σακέσπαλον ἅλμα χορείης
Ἴχνεσι μετρητοῖσι. βαρυσμαράγου δὲ χορείης
Τυπτομένης ἑλικηδὸν ἁμιλλητῆρι σιδήρῳ
Δίκτυπος αὐλὸς ἔμελπε, καὶ ὀρχηστῆρας ἐγείρων
Σύνθροον ἐσμαράγησε μέλος βητάρμονι παλμῷ,
Καὶ δρύες ἐψιθύριζον· ἐμυκήσαντο δὲ πέτραι
Καὶ νοερῷ σείοντο τινάγματι Θυιάδες ὗλαι,
Καὶ δρυάδες κελάδησαν· ἐπαστείοντο δὲ πυκναὶ
Εἰς χορὸν ἀντιτόροι σκιρτήματι κυκλάδες ἄρκτοι·
Βρυχηθμῷ δὲ λέοντες ὁμοζήλων ἀπὸ λαιμῶν
Μυστιπόλων ἀλαλαγμὸν ἐμιμήσαντο Καβείρων
Εὔφρονα λύσσαν ἔχοντα· φιλοσκύλακες δὲ θεαίνης
Μελπομένης Ἑκάτης θιασώδεες ἔβρεμον αὐλοί,
Ἄζυγες, οὓς χρονίη κερατοξόος εὕρατο τέχνη·
Καὶ πατάγῳ κελάδοντι φιλοσμαράγων Κορυβάντων,
Πρώϊος ἔγρετο Κάδμος, ὁμοπλεκέες δὲ αὐτοὶ
Ὀρθρινῆς ἀΐοντες ἀσιγήτοιο βοείης
Σιδόνιοι πλωτῆρες εὐψαμάθων ἀπὸ λέκτρων
Ἀκταίης μεθίεσαν ἁλίκτυπα νῶτα χαμεύνης·
Καὶ πόλιν ἰχνεύων ἐπαΐσσετο Κάδμος ὁδίτης,
Νῆα λιπὼν ἑτάροισιν ἀπόσσυτος· ἐρχομένῳ δὲ

Ἐς δόμον

Ἐς δόμον Ἁρμονίης θαλαμηπόλος ἤντετο Πειθὼ,
Θνητῆς εἶδος ἔχουσα, καὶ ἀχθοφόρου διὰ κόλπου
Οἷα γυνὴ ταλαεργὸς ἀφυσσαμένη πόμα γαίης,
Ἀργυρέην εὔκυκλον ἐκούφισε κάλπιν ἀγοστῷ,
Ἄγγελος ἐσσομένων ὅτι νυμφίον ἠθάδι θεσμῷ
Ζωογόνοις περὶ γάμοιο καθικμαίνουσι λοετροῖς,
Καὶ σχεδὸν ἄστεος ἦεν, ὅπη γλαφυροῖς ἐνὶ βόθροις
Συμπλεκέων ῥυπόωντα ἐπασσυτέρων στίχα πέπλων,
Ποσσὶ πολυσκάρθμοισιν ἐπιστείβουσι χιτῶνας,
Ποσσὶν ὁμοζήλοισι, καὶ ἀκροτάτων ἀπὸ ταρσῶν
Κυανέῃ νεφέλῃ κεκαλυμμένον ἄχρι καρήνου
Κάδμον ἀσημάντοιο δι' ἄστεος ἤγαγε Πειθὼ,
Ξεινοδόκου βασιλῆος ἐρευνήτειρα μελάθρου,
Πομπὸς ὁδοῦ Παφίης· ὑπὸ γούνασιν, ἔνθα τις ὄρνις
Ἑζομένη γλαυκῶπιν ὑπὸ σκέπας ἀβρὸν ἐλαίης,
Ὀμφαίῃ στόμα λάβρον ἀναπτύξασα κορώνη
Ἠιθέῳ νείκεζεν ἐς Ἁρμονίην ὅτι νυμφίον
Ἦεν φειδομένῳ γαμίῳ ποδὶ νωθρὸς ὁδίτης·
Καὶ πτερὰ σεισαμένη φιλοκέρτομον ἴαχε φωνήν·
Νήπιος ἔπλετο Κάδμος, ἢ ἔπλετο νῆις ἐρώτων;
Νυμφίον οὐ βραδὺν οἶδεν ἔρως ταχύς, ἵλαθι Πειθοῖ·
Δηθύνει σέο Κάδμος ἐπειγομένης Ἀφροδίτης·
Θερμὸς ἔρως καλέει σε· τί νυμφίε νωθρὸς ὁδεύεις;
Ἡδὺς ὃς ἱμερόεντος Ἀδώνιδος ἔπλεο γείτων·
Ἡδὺς ὁ Βυβλιάδεσσιν ὁμόπλακα πατρίδα ναίων·
Ἤλιτον· οὐ ῥόον εἶδες Ἀδώνιδος, οὐ χθόνα Βύβλου
Ἔδρακες, οὐχὶ πόλει Χαρίτων δόμος, οὐχὶ χορεύει
Ἀστυόχῳ Κυθέρεια, καὶ οὐ φυγόδεμνιος Ἀθήνη·
Τερπομένην δὲ γάμοισι τιθηνήτειραν ἐρώτων
Πειθὼ πομπὸν ἔχεις, οὐκ Ἄρτεμιν, ἴσχεο μόχθων,
Ἁρμονίης ἀπόνησο, καὶ Εὐρώπην λίπε Ταύρῳ·
Σπεῦδε, καὶ Ἠλέκτρη σε δεδέξεται, ἧς ἀπὸ χειρῶν
Ναὶ δὴ γαμίων ἐμβάλλεο φόρτον ἐρώτων,
Ἐμπορίην φιλότητος ἐπιτρέψας Ἀφροδίτῃ·
Κυπριδίην δὲ θύγατρα φυλασσομένην σέο παστῷ,
Ἄλλην δέξυσο Κύπριν· ἐπαινήσεις δὲ κορώνην
Καὶ γαμίην καλέσεις με θεοπρόπον ὄρνιν ἐρώτων,
Ἤλιτον, ἀλλά με Κύπρις ἐπέπνευσεν· ἐκ Παφίης δὲ
Θεσπίζω σέο λέκτρα, καὶ εἰ πέλον ὄρνις Ἀθήνης.
Ὣς φαμένη, σφρήγιξε λάλον στόμα μάρτυρι σιγῇ·
Ἀλλ' ὅτε οἱ στείχοντι λεωφόρα κύκλα κελεύθου
Τηλεφανὴς βασιλῆος ἐφαίνετο πάνδοκος αὐλή,
Κίοσιν ὑψιθέοισι τανυσσαμένη, τότε Κάδμῳ
Δάκτυλον ἀντιτύποιο νόημα μιμήτορα φωνῆς
Σιγαλέον κήρυκι δόμον σημήνατο Πειθώ,
Ποικίλον ἀστράπτοντα· καὶ αἰθέρα δύσατο δαίμων
Ἀλλοφανὴς πτερόεντι δίαν δονέουσα πεδίλῳ.
Καὶ δόμον ἐσκοπίαζεν ἀλήμονι Κάδμος ὀπωπῇ,
Ἡφαίστου σοφὸν ἔργον, ὃν Ἠλέκτρῃ ποτὲ νύμφῃ
Ἐργοπόνος Λήμνοιο Μυριναίῃ κάμε τέχνῃ
Δαίδαλα πολλὰ φέροντα· νεοσταθέος δὲ μελάθρου
Χάλκεος οὐδὸς ἔην εὐλαπής, ἀμφίθυροι δὲ
Σταθμοὶ ἐμηκύνοντο πολυγλυφέων πυλεώνων·
Καὶ λόφος ἀμφελικτι διεσφαίρωτο καρήνῳ
Μεσσοφανὴς ὀρόφοιο· λιθοστρώτοισι δὲ τοίχοις
Νῶτα κατεσφήκωτο πεπηγότα λευκάδι γύψῳ
Ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῖο· πέλας δέ τις ἔρχατος αὐλῆς
Ἀμφιλαφὴς δροσόεντι φυτῶν ἐβαρύνετο καρπῷ.
Τετράγυος περὶ δόμον, καὶ ἄρσενα φύλλα πετάσσας
Θηλυτέρῳ φοίνικι πόθον πιφάσκετο φοῖνιξ,
Ὄχνη τ' ἀγλαόκαρπος ὁμήλικι σύμφυτος ὄχνῃ
Ὄρθριον ἐψιθύριζεν· ἑλισσομένη δὲ κορύμβοις
Γείτονα πιαλέης ἐπεμάστιε θάμνον ἐλαίης
Εἰαρινοῖς ἀνέμοισιν ἀναινομένη περὶ δάφνη·
Σείετο μυρσίνα φύλλα, καὶ εὐπετάλου κυπαρίσσου
Ὄρθριον ἐρρίπιζε κόμην εὔοδμος ἀήτης·
Συκῆς δ' ἡδυτόκοιο καὶ ἰκμαλέης ἀπὸ ῥοιῆς
Καρπὸς ἐρευθιόων ἐπεθήλεεν εἴκελα καρπῷ·
Ἀγχιφύτῳ καὶ μῆλον ἐπήνθεε γείτονι μήλῳ·

In domum Harmoniæ cubicularia occurrebat Suada,
Hominis imaginem habens, & ponderiſero ſinu
Tanquam mulier laborioſa hauriens potionem terræ,
Auream rotundam euacuauit ſitulam caua manu,
Nuncia futurorum, quòd ſponſum vſitata lege
Genialibus ante nuptias humectant lauacris,
Et prope in vrbe erat, vbi in elegantibus puteis
Coniunctorum ſqualentem continuatorum multitudinem {velorum,
Pedibus peragilibus calcans tunicas.
Pedibus inter ſe contendentibus, & ima à planta
Cyanea nube abſconditum vſque ad caput
Cadmum ignotam per vrbem ducebat Suada,
Hoſpites excipientis regis indagatorem domus,
Dux viæ Paphiæ ex natu, vbi auis quædam
Sedens viridi ſub umbraculo molli oliuæ
Vocalis, os vehemens aperiens cornix
Iuueni ſuccenſebat ad Harmoniam quòd Nympham
Iuerit parcens nuptiali pede tardus viator,
Et pennas quatiens mordacem emiſit vocem.
Infans fuit Cadmus, an fuit inſcius amorum?
Sponſum non tardum nouit velox amor, propitia eſto Suada.
Cunctatur tuus Cadmus tua impellente Venere.
Calidus amor vocat te, quid Sponſe tardus progrederis?
Suauis qui amabilis Adonidis es vicinus:
Suauis qui Bibliadibus vicinam patriam habitas.
Peccaui, non flumen noſti Adonidis, non terram Bybli
Vidiſti, vbi eſt Charitum domus, vbi choreas agit
Aſſiſtit Venus, & non fugiens thalamos Minerua.
Gaudentem verò nuptiis nutricem amorum
Suadam ducem habes, non Artemin, deſine laborum,
Harmonia fruaris, & Europam relinque tauro.
Feſtina, & Electra te accipiet, cuius à manibus
Certè etiam nuptialium coniectaris in onus amorum.
Negotiationem amoris committens Veneri:
Veneream autem filiam cuſtoditam tuo thalamo,
Altam accipe Venerem, laudabis verò cornicem,
Et nuptialem me vocabis vatem auem amorum,
Erraui ſed me Cypris adſflauit, ex Venere enim
Vaticinor tuas nuptias, & ſi fuerim auis Mineruæ.
Sic dicens obſignauit garrulum os teſte ſilentio.
Sed poſtquam ipſi eunti via publica circuitus
Eminus apparens regis adparebat capaciſſima aula,
Columnis in altum erecta extenſa, tunc Cadmo
Digitum contra ſignantis prudentem indicem vocis
Tacitum præconi domum demonſtrabat Suada,
Variè refulgentem, & æthera ſubijt Dea
Iam abiens volanti mutans talari:
Et domum arbitrabatur erranti Cadmus intuitu,
Vulcani artificioſum opus, quem Electra quondam Nympha
Laborioſè Lemni Myrinæa elaborauit arte
Varia multa ferentem, recens verò fabricati palatij
Ferreum ſolum erat ſpatioſum, vtrinque ianuã habẽtes verò
Poſtes producebantur multum ſculptorum veſtibulorum.
Et apex vinculis inuoluebatur capite
In medio tecti apparens, lapidibus verò ſtratis muris
Dorſa firmabantur coagulata candido gypſo
Ad intimum ex ſolo, prope verò hortus arboribus conſitus
ad aulam
Copioſus rorido plantarum grauabatur fructu,
Quatuor menſurarum præ domo, & maſcula folia expandẽs
Fœmineæ palmæ amorem teſtabatur palma,
Et pyrus egregios fructus producens; æqualis conſita pyro,
Matutinum ſuſurrabant, implicata verò corymbis
Vicinum pingue flagellabat arbuſtum oliuæ
Vernis ventis recuſantem apud laurum.
Vibrabat myrtea folia, bene & foliatæ cupreſſi
Matutinè ventilabat comam bene fragrans aura.
A ficu verò ſuaues fructus producente & humida à punicâ
Fructus rubens germinabat nigro fructu,
Prope conſitum malum ſuper florebat vicinum malum.

Veſtes pedibus tundentes lauant.

Mineruæ virgo.

Digitus ſermonis index.

Domus Electræ Vulcanus faber.

Multa verò Phœbeis prudentibus variabantur folijs.
Hyacinthus ab Apolline amatus.
Literas arboreas multùm deflendorum Hyacinthorum,
Et Zephyro flante per plantas nutrientem hortum,
In notos oculos intendebat deſiderio inſatiabilis Apollo,
Et plantam Iuuenis videns agitatam auris
Diſci recordatus lamentabatur, ne qua & puero
Æmulus inuideret etiam in folijs ventus.
Ac ſi verè ipſum adhuc palpitantem in puluere
Apollo flet ob Hyacinthum.
Oculis non flentibus intuitus defleuiſſet Apollo.
Et forma florida formabat lacrymas Phœbi
Lamentabile per ſe excitatum inſcribens Hyacinthis
Hortus erat talis opacus. prope verò erat fons
Duo ora habens vnde erat aduenis potus, vnde triturans
Ex canali deriuabat multifidam obliquam aquam
In plantam aliam poſt aliam, fluxus verò quaſi à Phœbo
Dulce canentis, ſuſurrabat in radice lauri
Et multùm benefabricatus (innitens pedibus in ſaxum)
Aureus ſtabat puer è regione conuiuarum
Lampadis veſpertinæ extendens cœnalem ſplendorem.
Multi verò æqualium membrorum artificioſo ſilentio,
Hiatibus fabricatis rictibus extenſi oris
Canes ficti.
Fictorum canum ordines artificioſi prope ianuam
Stabant hinc & inde, & argenteo cani vicinus
Aureus tumenti canis collatrabat fauce,
Blandiens noto homini: prætereunti verò Cadmo
Imitatricis emiſit vocis hoſpitis ſeruantem ſonitum:
Fabricatamque agitauit adulatricis figuram caudæ,
Poſtquam quidem adhuc Cadmus verſatilis frontis
Oculos conuertens permenſurabat hortum regum:
Et ſculpturas, & pulchritudinem totam depicti Palatij
Lapideorum cernens ſplendores pulchros metallorum.
Tunc verò relinquens forum & lites populorum
Pulchrè ſublimis conos habentis in dorſo ſedens equi,
Emathium Thraciam habens Samum Martis ſedem
Emathion Electræ filius Samothraciæ regnat.
Matris Electræ reginæ in domo ſtetit,
Qui tunc ſolus imperabat, fratrem regens
Habenas imperij, poſtquam patrium ſolum relinquens
Dardanus aduerſum regebat montem agri:
Dardaniam bene turritam cognominem vrbem ſignans.
Idæum aratore deſignans puluerem ſulco.
Rheſus flumen.
Et flumen ſeptem vada habens, bibens, & flumina Rheſi,
Fratri ſortem reliquit habendam, & ſceptra Cabirorum
Dardanus Iouis filius.
Dardanus Emathionis frater, quem Iouis cubilia
Honorarunt, quem nutriuit iuſtitia nutrix cùm accipiens
Sceptra Iouis, & vela temporis, & baculum Olympi
In domum Electræ reginæ accurrebant Horæ,
Imperium Romanũ.
Imperij inſolubilis vaticinatrices Auſoniorum.
Et infantem enutriuerunt, & immutabili Iouis voce
Puer conſpicuam producens recreſcentis florem iuuentutis,
Electræ domum reliquit, cùm tertia fuſio pluuiæ
Fluctibus in turris modum aſcendens inundauit fundamenta mundi.
Primum diluuium.
Primum enim reſonantem expertus eſt imbrem niuis
Ogygus ſublimem per aquam æthera mutens
Terra cùm abſcondebatur tota obruta, ſuprema verò petræ
Theſſalicæ tegebantur, & in alto Pythias ſumma
Nubibus vicina niuali fluxu fluctuabat petra.
Secundum diluuium.
Altera pluuia erat, cùm circularis ambitum terræ
Fluctu inſano abſcondebat infeliciter ningens aqua
Deucalion cùm ſolus comes cum coæua Pyrrha
Pereuntium hominum in naui caua ſecans
Fluctum reuolutum nulla coniectura comprehenſibilis pluuiæ
Aëris aquoſi in gyrum traijciebatur nauta
Et tertia Iouis pluuia, cùm terræ obruit fundamentum
Tertium diluuium.
Et ſcopulos abſcondit, Athoniadis & ipſius
Non irrigua Sithonij abſcondebantur dorſa montis.
Altigradæ tunc fluctum ſcindens pluuiæ
Dardanus antiquam ingrediebatur vicinam Idam.
Cuius tunc Sithonij niuoſi princeps agri,
Cognatus Emathion forum grauiſonum relinquens

Πολλὰ δὲ φοιβείοισι σοφοῖς ποικίλλετο φύλλοις.
Γράμματα δενδρύεντα φιλοκλαύτων ὑακίνθων,
Καὶ ζεφύρου πνείοντος ἀεξιφύτου διὰ κήπου
Ἄστατον ὄμμα τίταινε πόθων ἀκόρητος Ἀπόλλων,
Καὶ φυτὸν ἡβητῆρος ἰδὼν δεδονημένον αὔραις
Δίσκου μνῆστιν ἔχων ἠλύζετο, μή ποτε κούρῳ
Ζηλήμων φθονέσειε καὶ ἐν πετάλοισιν ἀήτης·
Εἰ ἐτεὸν ποτὲ κεῖνον ἔτι σπαίροντα κονίῃ
Ὄμμασιν ἀκλαύτοισιν ἰδὼν δάκρυσεν Ἀπόλλων·
Καὶ τύπον ἀνθεμόεντα μορφώσατο δάκρυα Φοίβου,
Αἴλινον αὐτοκέλευστον ἐπιγράψας ὑακίνθων,
Ὄρχατος ἔπλετο τοῖος ἐΰσκιος· ἄγχι δὲ πηγὴ
Δίστομος ἔνθεν ἔην ναέταις ποτὸν, ἔνθεν ἀρδεὺς
Ἐξ ἀμάρης ὀχέτευε πολυσχιδὲς ἀγκύλον ὕδωρ
Ἐς φυτὸν ἄλλο μετ' ἄλλο· ῥόος δέ τις ὡς ἀπὸ Φοίβου
Ἁβρὰ μελιζομένης ἐπεβόμβεε πυθμένι δάφνης·
Καὶ πολὺς εὐποίητος ἐρειδόμενος πόδα πέτρῳ
Χρύσεος ἵστατο κοῦρος ἐναντία δαιτυμονήων,
Λαμπάδος ἑσπερίης ταινύων ὑπόδορπιον αἴγλην·
Πολλαὶ δ' ἰσοτύπων μελέων τεχνήμονι σιγῇ,
Χάσμασι ποιητοῖσι σεσηρότος ἀνθερεῶνος,
Ψευδαλέων σκυλάκων στίχες εὔφρονες ἄγχι θυράων
Ἕστασαν ἔνθα καὶ ἔνθα, καὶ ἀργυρέῳ κυνὶ γείτων
Χρύσεος οἰδαίνοντι κύων συνυλάκτεε λαιμῷ,
Σαίνων γνωτὰ φῶτα· παρεστείχοντι δὲ Κάδμῳ
Μιμηλῆς ἀπέπεμπε βοῆς ξεινοσσόον ἠχώ·
Ποιητὴν τ' ἐλέλιξε φιλοσσαίνου τύπον οὐρῆς·
Ὄφρα μὲν οὖν ἔτι Κάδμος ἐϋστρέπτοιο μετώπου
Ὄμματα δινεύων διεμέτρεε κῆπον ἀνάκτων·
Καὶ γλυφίδας καὶ κάλλος ὅλον γραπτοῖο μελάθρου
Λαϊνέων ἐσορῶν ἀμαρύγματα φαιδρὰ μετάλλων·
Τόφρα δὲ καλλείψας ἀγορὴν καὶ νείκεα λαῶν,
Φαιδρὸν ἀερσιλόφοιο ἐπὶ ῥάχιν ἥμενος ἵππου,
Ἠμαθίων Θρῄισσαν ἔχων Σάμον Ἄρεος ἕδρην,
Μητέρος Ἠλέκτρης βασιληΐδος εἰς δόμον ἔστη·
Ὃς τότε μοῦνος ἄνασσε κασιγνήτοιο νομεύων
Ἡνία κοιρανίης, ὅτε πάτριον οὖδας ἐάσας
Δάρδανος ἀντικέλευθον ἐνάσσατο πῆξιν ἀρούρης·
Δαρδανίην εὔπυργον ἐπώνυμον ἄστυ χαράξας·
Ἰδαίην ἀροτῆρι διαγράψας κόνιν ὁλκῷ·
Καὶ ῥόον ἑπταπόροιο πιὼν καὶ ῥεύματα Ῥήσου,
Γνωτοῦ κλῆρον ἔλειπεν ἔχειν καὶ σκῆπτρα Καβείρων
Δάρδανος Ἠμαθίωνος ἀδελφεὸς, ὃν Διὸς εὐναὶ
Ἤγειραν, ὃν κομίεσκε Δίκη τροφὸς, εὖτε λαβοῦσαι
Σκῆπτρα Διὸς καὶ πέπλα χρόνου καὶ ῥάβδον Ὀλύμπου
Εἰς δόμον Ἠλέκτρης βασιληΐδος ἔδραμον Ὧραι,
Κοιρανίης ἀλύτοιο προμάντιες Αὐσονιήων·
Καὶ βρέφος ἐθρέψαντο, καὶ ἀτρέπτῳ Διὸς ὀμφῇ
Κοῦρος ἀνασταχύων παλιναύξεος ἄνθεμον ἥβης,
Ἠλέκτρης λίπεν οἶκον, ὅτε τριτάτη χύσις ὄμβρου
Κύμασι πυργωθεῖσα κατέκλυσεν ἕδρανα κόσμου·
Πρώτῃ γὰρ κελάδοντος ἐπειρήθη νιφετοῖο
Ὤγυγος ὑψιβάτοιο δι' ὕδατος αἰθέρα τέμνων·
Χθὼν ὅτε κεύθετο πᾶσα κατάρρυτος· ἄκρα δὲ πέτρης
Θεσσαλίδος κεκάλυπτο, καὶ ὑψόθι Πυθιὰς ἄκρη
Ἀγχινεφὴς νιφόεντι ῥόῳ κυμαίνετο πέτρη.
Δεύτερος ὄμβρος ἔην, ὅτε κυκλάδος ἄντυγα γαίης
Χεύματι λυσσήεντι κατέκρυφε δυσνιφὲς ὕδωρ·
Δευκαλίων ὅτε μοῦνος ὁμόστολος ἥλικι Πύρρῃ
Ὀλλυμένων μερόπων ἐνὶ λάρνακι κοιλάδι τέμνων,
Χεῦμα παλινδίνητον ἀτεκμάρτου νιφετοῖο
Ἠέρος ὑδατόεντος ἑλιξ πορθμεύετο ναύτης.
Καὶ τρίτατος Διὸς ὄμβρος, ὅτε χθονὸς ἔκλυσεν ἕδρην,
Καὶ σκοπέλους ἔκρυψεν· Ἀθωϊάδος δὲ καὶ αὐτῆς
Ἄβροχα Σιθονίης ἐκαλύπτετο νῶτα κολώνης·
Ὑψιπόρου τότε χεῦμα διασχίζων νιφετοῖο
Δάρδανος ἀρχαίης ἐπεβήσατο γείτονος Ἴδης·
Τοῦ τότε Σιθονίης χιονώδεος ἀρχὸς ἀρούρης,
Σύγγονος Ἠμαθίων ἀγορὴν βαρυδούπου ἐάσας,

Θαμβέειν

Θάμβεεν ἀνέρος εἶδος, ἐπεί γε οἱ ἔμφυτος ἥβη
Ἠνορέην καὶ κάλλος ἐμίγνυε σύζυγι μορφῇ,
Θάμβεε τηλίκον εἶδος ἀειφραδέων γὰρ ἀνάκτων
Αὐτόματοι κήρυκες ἀναυδέες εἰσὶν ὀπωπαί,
Καί μιν ἄγων ξείνισσε· σὺν Ἠλέκτρῃ δὲ γανούσῃ
Αἰόλα πιαλέης ἐπεκόσμεε δεῖπνα τραπέζης,
Ξεῖνον ὑποσαίνων φιλίῳ καὶ ἀμεμφέϊ μύθῳ
Πολλὰ τιθείς· ὁ δὲ κυφὸν ὅδ᾽ ὅλος αὐχένα κάμψας,
Ἀμφιπόλων ἀπάνευθεν ἀθελγέας εἷλκεν ὀπωπάς,
Καὶ μόλις εἰλαπίναζε· φιλοξείνοιο δὲ νύμφης
Ἑζομένης ἀντωπὸς ὑποκλέπτοντι προσώπῳ
Αἰδομένην ἐπίτεινε σαόφρονα χεῖρα τραπέζῃ.
Τοῖσι δὲ δαινυμένοισιν ἐπήτριμος ἄλλος ἐπ᾽ ἄλλον
Ἔμπνοος ἐσμαράγησε δόναξ Κορυβαντίδος Ἴδης·
Ἐκ δὲ πολυτρήτοιο πόρου σκιρτήματι χειρῶν
Σύνθροον ἐκρούοντο μέλος μυκητόρος αὐλοῦ
Δάκτυλοι ὠρχήσαντο ἐπιθλίβοντες ἀοιδήν.
Καὶ ἑλικοῖς κροτέοντα τινάγμασι σύνθροον ἠχὼ
Κύμβαλα βομβήεντα συνέκτυπε δίζυγι χαλκῷ
Συμφερτοῖς δονάκεσσιν· ὑπὸ πλήκτρῳ δὲ καὶ αὐτὴ
Ὄρθιος ἑπτατόνοιο λύρης ἐλελίζετο χορδή.
Ἀλλ᾽ ὅτε δὴ μετὰ δαῖτα κορέσσατο Βίστονος αὐλοῦ
Εἰρομένῃ πετάσας φιλοπευθέα θῆκεν ἀνάσσῃ
Κάδμος, ἀλητοπλάγκτοιο μεληδόνος οἶστρον ἐάσας,
Φαιδρὸν ἑοῦ γένος εἶπε, καὶ ἀενάων στίχα θυμῷ
Οἰγομένην κρουνηδὸν ἀνέβρυχεν ἀνθερεῶνος·
Νύμφα φίλη, τί με τόσσον ἀνείρεαι αἷμα γενέθλης;
Ὠκυμόρων μερόπων γενεὴν φύλλοισιν ἐΐσκω·
Φύλλα τὰ μὲν κατέχευαν ἐπὶ χθονὶ θυιάδες αὖραι
Ὥρης ἱσταμένης φθινοπωρίδος· ἄλλα δὲ καρπῷ
Εἰαρινῷ κομόωσι τεθηλότα δενδράδες ὗλαι.
Ὣς βροτέη γενεὴ μινυώριος· ἡ μὲν ὀλέθρῳ
Δάμναται ἐκπνεύσασα βίου δρόμον· ἡ δ᾽ ἔτι θάλλει
Ἄλλη ὅπως ἤξησεν, ἐπεὶ παλινάγρετος ἕρπει
Εἰς νέον ἐκ πολιοῖο ῥέει, μετρούμενος αἰών.
Ἀλλ᾽ ἐρέω ἀοίδιμον ἐμὴν εὔπαιδα γενέθλην·
Ἔστι πόλις κλυτὸν Ἄργος ἐέδλιον ἱππίου Ἥρης,
Νήσου Ταντάλιδος μεσόμφαλον· ἔνθα δὲ κούρην
Θηλυτόκοις ὤπασσε γοναῖς εὐπάρθενος ἀνὴρ
Ἴναχος. Ἰναχίης δὲ περικλυτὸς ἀστὸς ἀρούρης
Νηοπόλος καὶ σειστὰ πολισσούχοιο θεαίνης
Ὄργια βουλοδόμησε θεηγόρα μυστίδι τέχνῃ,
Πρωτόγονος, καὶ Ζῆνα θεῶν πρόμον, ἡγεμον᾽ ἄστρων
Γαμβρὸν ἔχειν ἀπέειπε σέβας πεφυλαγμένος Ἥρης·
Ταυροφυὴς ὅτε πόρτις ἀμειβομένοιο προσώπου
Εἰς ἀγέλην ἄγραυλος ἐλαύνετο σύννομος Ἰώ·
Καὶ δαμάλης ἄγρυπνον ἐθήκατο βουκόλον Ἥρη
Ποικίλον ἀπλανέεσσι κεκασμένον Ἄργον ὀπωπαῖς,
Ζηνὸς ἐπιτηρητῆρα βοοκραίρων ὑμεναίων·
Ζηνὸς ἀθηήτοιο καὶ εἰς νομὸν ἤιε κούρη,
Ὀφθαλμοὺς τρομέουσα πολυγλήνοιο νομῆος.
Γυρόβεω δὲ μύωπι χαρασσομένη δέμας Ἰώ,
Ἰονίης ἁλὸς οἶδμα κατέγραφε φοιτάδι χηλῇ·
Ἦλθε καὶ εἰς Αἴγυπτον ἐμὸν ῥόον, ὃν πολιῆται
Νεῖλον ἐφημίξαντο φερώνυμον, οὕνεκα γαῖαν
Εἰς ἔτος ἐξ ἔτεος πεφορημένος ὑγρὸς ἀκοίτης
Χεύμασι πηλώεντι νέην περιβάλλεται ἰλύν·
Ἤλυθεν εἰς Αἴγυπτον, ὅπῃ βοέην περὶ μορφὴν
Δαιμονίης ἴνδαλμα μεταλλάξασα κεραίης
Ἔπλε θεὰ φερέκαρπος· ἀναπτομένοιο δὲ καρποῦ
Αἰγυπτίης Δήμητρος ἐμὸς κεραοῦχος Ἶσις
Εὐόδμοις ὁμόφοιτος ἑλίσσεται ἀτμὶς ἀήταις·
Ἔνθ᾽ Ἔπαφον Διὶ πατρὶ ἀκηρασίων ἐπὶ κόλπων
Ἰναχίης δαμάλης ἐπαφήσατο θεῖος ἀκοίτης
Χερσὶν ἐρωμανέεσσι· θεηγενέος δὲ τοκῆος
Ἐξ Ἐπάφου Λιβύη· Λιβύη δ᾽ ἐπὶ παστὸν ὁδεύων
Μέμφιδος ἄχρις ἵκανε Ποσειδάων μετανάστης,
Παρθένον ἰχνεύων Ἐπαφηΐδα· καὶ τότε κούρη
Δεξαμένη ναετῆρα βυθοῦ χερσαῖον ὁδίτην

Admirabatur viri formam, cùm ſanè ei ingenita iuuenta
Fortitudinem & pulchritudinem cõmiſcuiſſet cõpare forma.
Obſtupuit tantam formam, valde ſapientum enim regum
Spontaneus nuncius mutus eſt vultus
Et ipſum trahens hoſpitio excepit, cum Electra verò ſplen-
Varias pinguis ornauit cœnas menſe, *(dente*
Hoſpiti blandiens amico & irreprehenſibili ſermone
Multa ponens, hic verò incuruam in ſolum ceruicem fle-
ctens,
Procul à miniſtrantibus puellis nõ delectatos traxit vultus,
Et vix conuiuabatur, hoſpitis amantis verò Nympha
Sedentis è regione furtiuo vultu
Verecundam trahebat temperantem manum ſub menſa.
His verò conuiuantibus continua alia poſt aliam
Inflata reſonabat fiſtula Corybantidis Idæ.
Ex multum perforato tranſitu vero, ſaltatione manuum
Concordem pulſabant cantum mugientis tibiæ
Digitis ſaltantes, ſtringentes cantilenam.
Et volubilibus plaudentia vibrationibus concordem Echò
Cymbala bombum cientia vnà ſonitum edebãt duplici ferrò
Confertis fiſtulis, ſub plectro verò & ipſa
Matutina ſeptiſde Lyræ gemebat chorda.
Sed cùm ſanè poſt conuiuium ſaturabatur Biſtonide tibiâ
Roganti expandens interrogandi auidam ſedem reginæ
Cadmus in mari errantium curarum furorem relinquens,
Clarum ſuum genus dixit, & perpetuorũ ordines annorum
Aperto inſtar torrentis eructauit ore.
Nympha cara, quid me tantũ interrogas ſanguinẽ generis?
Cito morientiũ hominũ generationem (ſimilẽ foliis eſſe dico.)
Folia enim deiiciunt in terram impetuoſa auræ,
Hora inſtante autumni fructus perdente, alia verò fructu
Verno ornant florentia arborea ſyluæ.
Sic etiam humanum genus breuis æui, hoc enim interitu
Domatur exſpirans vitæ curſum, hoc verò adhuc floret
Aliud cùm ceſſerit, poſtquam mutabile repens
In nouum ex antiquo fluit mutatum æuum.
Sed dicam celebratum meum bonos filios habens genus.
Eſt vrbs inclyta Argus ſedes equeſtris Iunonis,
Inſulæ Tantaridæ in medullio ſita, vbi puellam
Fœmineis ſeminauit partubus felix virginibus vir
Inachus. Inachiæ nomen inclytus ciuis terræ
Sacerdos & horrenda ciuitates habentis Deæ
Orgia fundauit diuiniloqua Myſtica arte,
Primigenius, & Iouem Deorum ducem, principem aſtrorũ
Generum habere recuſauit reuerentiam obſeruans Iunonis:
Taurinæ naturæ cum iuuenca referente imagine
In armentum in agro agens agebatur communibus paſcuis
Et iuuencæ inſomnem dedit paſtorem Iuno *(vtens Io,*
Multiplicem non errantibus inſtructum Argum oculis.
Iouis obſeruatorem, boum capita habentium nuptiarum.
Iouis inuiſibilis etiam in paſcuum ibat puella,
Oculos trepidans multos oculos habentis paſtoris:
Membrum verò aſilo lacerata corpus Io.
Ionij maris tumorem deſcripſit vaga vngula,
Venit & in Ægyptum meum fluxum, quem ciues
Nilum appellarunt ex re nomen habentem, eo quod terra
In annum ex anno ſublatus humidus maritus
Fluctu limoſo nouum circumiicit limum.
Venit in Ægyptum vbi bouina in forma,
Infelicis ſimulachrum tranſmutans cornutæ
Fuit Dea fructifera, ſuſpenſo verò fructu
Ægyptia Cereris mea cornua trahentis Iſis
Benefragrantibus comes circumagitur nidor ventis,
Vbi Epaphum Iouis genuit, non violatum quòd ſinum
Inachiæ iuuencæ attrectauit diuinus coniux
Manibus amore furioſis, à Deo genitu verò patris
Ex Epapho Libya, Libia verò in thalamum veniens
Memphin vſque venit Neptunus exſul
Virginem inſectans Epapheidem, & tunc puella
Accipiens habitatorem profundi littoreum viatorem.

Conuiuiũ Electræ.

Electræ Cadmus de ſuo genere.

Hominum fragilitas foliis ſimilis.

Iupiter Io amat. Io in vaccam. Argus Iunonis paſtor.

Io in Ægyptum venit.

Epaphus Iouis & Ius filius. Libya Epaphi filia.

Belus Neptuni & Lybiæ filius.

Iouem Libyum genuit Belum meum ſeminatorem generis,
Et Iouis Aſbyſtæ nouum compenſans vaticinium:
Chaonia prædicant columba ſiticuloſæ arenæ Ammon
Vati quinto verò pater æqualem numerum
Belus continuatam generationem ſeminauit liberorum,
Phinea, & Phœnicē vrbē relinquentem, quibus vnà florens
Cuius reciprocarum vrbium circumuagus Agenor,
Inſtabilis vitæ pater meus habuit profectionem.
Thebas poſt Memphin, in Aſſyriam poſt Thebas,

Aegyptus quinquaginta filiorum pater. Danaus ſo. filiarum pater.

Et ſapiens Aegyptiæ incola Aegyptius terræ,
Grauia mala pariens plurimos liberos habens, qui virili ge-
Arauit tot breuis æui greges puerorum, (nere
Et Danaus patria exſul, qui parauit virili generi
Fœmineum genus extendens nuptialem gladium, vt thalami
Sanguine rubebant dilaniatorum Hymenæorum.
Et occultis gladiis ferrum ferentibus in lectis

Danai filiæ Aegypti filios ſponſos trucidant.

Martialem nudam pugnam ſopiuit fœminea Bellona.
Non tamen Hypermneſtræ malè à ſponſis perpetratum
placuit opus:
Sed repellens iniuſtas à ſocero profectas leges Boreæ
Aerio paternum commiſit ſermonem vento.
Et puram ſeruauit non cruentam manum à ferro.
Fuere autem vtriuſque ſanctæ nuptiæ nuper. florentem verò
Sororem noſtram audax rapuit taurus vagus.
Si modo verè fuit taurus, ego verò non noui fidem habere,

Europa à tauro rapta.

Quod boues deſiderent fœmineos hymenæos,
Et me fratribus ſocium miſit Agenor,
Sororem inquirentem & agreſtem raptorem Nymphæ
Taurum ſine fluctibus exiſtentis natatorem nautam maris:
Cuius cauſa deuius errans huc aſcendo,

Hucuſque Cadmus.

Talia quidem [illegible] *bene reſonantem intra, loquebatur*
Cadmus bene eloquentis fundens ſermonem oris, (aulam,
Paterna narrans liberos ſeruare cupientem furorem inter
Et Tyriorum fluctuum mendacem taurum viatorem,
Sidoniæ incomprehenſibilem non inuentum & raptorē puellæ.
Electra verò audiens conſolatorium emiſit ſermonem,
Hoſpes, ſororem, & patriam & patrem

Mortalis vitæ calamitas.

Lethæo fluctui, & nunquam recordando trade ſilentio.
Sic enim hominum fert vita, alium ab alio
Laborem habens, quòd omnes, quoſcunque mortalis genuit
Fatalis fili ſubiugati ſunt neceſſitati. (venter,
Teſtis ego regina licet ſim, quæ quondam illarum

Electra vna Pleiadum.

Pleiadum fui & ego vna, cuius quondam mater
Fœmineos partus meo obſtetricata eſt ſinu,
Septies Ilithyian ſuo vocans partui
Stimulum eleuans reciproci partus
Teſtis ego: à parentibus enim procul domos inhabito,
Non Steropen, non Maiam comitem, neque Celæno
Sororem prope habens continuam, neque in ſinu
Sororis Thaygetæ Lacedæmona biiugo ferro

Thaygeta Lacedæmonis mater.

Liberos nutriente amplexa ſum gaudenti puerum manu,
Non prope Alcyonæ video domum, neque ipſius
Loquentis Meropæ mentem exhilarantem ſermonem audio.
Quin adhuc illud magis lugeo, iam florens enim
Filius meus patriam relinquens cum lanuginem haberet
Dardanus Idæi tranſiit in ſinum agri, (primæ barbæ

Comæ primitiæ Simoenti oblatæ.

Et Phrygio Simoenti ſacrificia dedit comarum,
Thymbræi fluminis bibens alienam aquam.
Et Libyæ, ad terminum pater meus adhuc laborat,

Atlas cœlum ferens.

Humeris attritus ſenex incuruatus Atlas
Aetheris ſeptem Zonas habentem portans ventrem,

Spes homines alit.

Et tamen tanta paſſa conſolatoriam ſpem alo,
Iouis promiſſis quòd ſororibus cum aliis
Ex terra Atlanticum ventura ſim in polum aſtrorum,
Cœlum domum habens, & ero ſeptima ſtella,
Et tu tuas mitiga ærumnas, improuidum enim
In te in vita errantis fortunæ fluctum voluens
Horrendum inuictæ filum obſignauit Parca,
Perſeuera ferre exſul inflexibilem legem neceſſitatis.
Futurorum præuiam ſuperiorem ſpem alo.

Ζηνὰ Λίβυν τέκε Βῆλον ἐμῆς ἀροτῆρα γενέθλης,
Καὶ Διὸς Ἀσβύσταο νέην ἀντίρροπον ὀμφήν·
Χαονίη βοόωσι πελειάδι διψάδες ἄμμοι·
Μαντιπόλῳ πέμπτῳ δὲ πατὴρ ἰσομέτρον ἀριθμὸν
Βῆλος ἐπασσυτέρην γενεὴν ἐσπείρατο παίδων,
Φινέα καὶ Φοίνικα λιπόπτολιν, οἷς ἅμα θάλλων
Ἀστὸς ἀμοιβαίων πολίων πλείφοιτος Ἀγήνωρ
Ἀσταθὴς βιότοιο πατὴρ ἐμὸς εἶχε πορείην
Ἐς Θήβην μετὰ Μέμφιν, ἐς Ἀσσυρίην μετὰ Θήβην·
Καὶ σοφὸς Αἰγυπτῖος ναέτης Αἴγυπτος ἀρούρης,
Αἰνοτόκος πολύπαις, ὃς ἀρσενόπαιδι γενέθλῃ
Ἤροσε τοσσατίων μινυώρεα πώεα παίδων·
Καὶ Δαναὸς λιπόπατρις, ὃς ὥπλισεν ἄρσενι φύλῳ
Θῆλυ γένος τανυὸν γάμιον ξίφος, ὁππότε παστοὶ
Αἵματι φοινίσσοντο δαϊζομένων ὑμεναίων·
Καὶ κρυφίοις ξιφέεσσι σιδηροφόρων ἐπὶ λέκτρων
Ἄρσενα γυμνὸν ἄρηα κατεύνασε θῆλυς Ἐνυώ·
Οὐ μὲν Ὑπερμνήστρῃ κακονυμφίον εὔαδεν ἔργον·
Ἀλλὰ παρωσαμένη δυσπένθερα θέσμια Βορέου
Ἠερίῃ πατρῷον ἐπέτρεπε μῦθον ἀέλλῃ,
Καὶ καθαρὴν ἐφύλαξεν ἀναίμονα χεῖρα σιδήρου·
Ἔπλετο δ' ἀμφοτέροισιν ὅσιος γάμος· ἀρτιθαλῆ δὲ
Γνωτὴν ἡμετέρην θρασὺς ἥρπασε ταῦρος ὁδίτης·
Εἰ ἐτεὸν πέλε ταῦρος· ἐγὼ δ' οὐκ οἶδα πιθέσθαι·
Εἰ βόες ἱμείρουσι γυναικείων ὑμεναίων,
Καί με κασιγνήτοισιν ὁμήλικα πέμψεν Ἀγήνωρ,
Σύγγονον ἰχνεύοντα καὶ ἄγριον ἅρπαγα νύμφης
Ταῦρον ἀκυμάντοιο νόθον πλωτῆρα θαλάσσης·
Ἧς χάριν ἀστήρικτος ἀλήμων ἐνθάδε βαίνω·
Τοῖα μὲν εὐηχέος ἔσω μυθεῖτο μελάθρου
Κάδμος εὐγλώσσοιο χέων ἔπος ἀνθερεῶνος,
Πατρῴης ὅτι τῶν τεκνοσσόον οἶστρον ἀπειλῆς,
Καὶ Τυρίων ῥοθίων ψευδήμονα ταῦρον ὁδίτην,
Σιδονίης ἀλίγητον ἀπευθέα ἅρπαγα νύμφης·
Ἠλέκτρη δ' αἴουσα παρήγορον ἴαχε φωνήν·
Ξεῖνε, κασιγνήτην καὶ πατρίδα καὶ γενετῆρα,
Ληθαίῃ προφάλαγγι καὶ ἀμνήστῳ πόρε σιγῇ·
Οὕτω γὰρ μερόπων φέρεται βίος, ἄλλος ἀπ' ἄλλου
Μόχθον ἔχων, ὅτι πάντες, ὅσοις βροτέη τέκε γαστήρ,
Μοιριδίου κλωστῆρος ἐδουλώθησαν ἀνάγκῃ·
Μάρτυς ἐγὼ βασίλεια καὶ εἰ πέλον, εἴ ποτε κείνων
Πληιάδων γενόμην καὶ ἐγὼ μία, τῆς ποτε μήτηρ,
Θηλυτέρας ὠδῖνας ἐμῷ μαιώσατο κόλπῳ,
Ἑπτάκις Εἰλείθυιαν ἐπικαλέουσα λοχείην
Κέντρον ἀναφλέξουσα ἀμοιβαίης τοκετοῖο,
Μάρτυς ἐγὼ· πατέρων γὰρ ἀποσκεδὸν δώματα ναίω·
Οὐ Στερόπην, οὐ Μαῖαν ὁμόστολον, οὐδὲ Κελαινὼ
Σύγγονον ἐγγὺς ἔχουσα συνέστιον, οὐδ' ἐνὶ κόλπῳ
Γνωτῆς Ταϋγέτης Λακεδαίμονα δίζυγι χαλκῷ
Παιδοκόμῳ πήχυνα γεγηθότι κοῦρον ἀγοστῷ,
Οὐ σχεδὸν Ἀλκυόνης ὁρόω δόμον, οὐδὲ καὶ αὐτῆς
Φθεγγομένης Μερόπης φρενοτερπέα μῦθον ἀκούω·
Πρὸς δ' ἔτι καὶ τόδε μᾶλλον ὀδύρομαι· ἀρτιθαλὴς γὰρ
Υἱὸς ἐμὸς λιπόπατρις ὅτε χνόον ἔσκε ἰούλων,
Δάρδανος Ἰδαίης μετανάσσατο κόλπον ἀρούρης,
Καὶ Φρυγίῳ Σιμόεντι θαλύσια δῶκε κομάων,
Θυμβραίου ποταμοῖο πιὼν ἀλλότριον ὕδωρ·
Καὶ Λιβύης παρὰ τέρμα πατὴρ ἐμὸς εἰσέτι κάμνει,
Ὤμοις θλιβομένοισι γέρων κυρτούμενος Ἄτλας,
Αἰθέρος ἑπτάζωνον ἀερτάζων κενεῶνα·
Ἔμπης τόσσα παθοῦσα, παρήγορον ἐλπίδα βόσκω,
Ζηνὸς ὑποσχομένοιο ὅτι γνωτῇσι σὺν ἄλλαις
Ἐκ χθονὸς Ἀτλαντείης ἐλεύσομαι εἰς πόλον ἄστρων,
Οὐρανὸν οἶκον ἔχουσα, καὶ ἔσσομαι ἕβδομος ἀστήρ,
Καὶ σὺ τεὰς πρήϋνε μελεδώνας· ἀφραδέος δὲ
Εἰς σὲ βιοπλάγκτοιο τύχης στροφάλιγγα κυλίνδων
Φρικτὸς ἀνικήτοιο μίτος σφρηγίσσατο Μοίρης·
Τλῆθι φέρειν λιπόπατρις ἀκαμπέα θεσμὸν ἀνάγκης·
Ἐσσομένων προκέλευθον ὑπέρτερον ἐλπίδα βόσκω·

Εἰ[illegible]

Εἰ γένος ἐρρίζωσε τεὸν πρωτόσπορος Ἰώ·
Εἰ λάχες ἐκ Λιβύης Ποσιδήϊον αἷμα γενέθλης·
Μίμνε παρ' ὀθνείοισιν ἅτε Δάρδανος οἰκία ναίων,
Ναιετάων ξεῖνον ἄστυ πατὴρ τεὸς ὥσπερ Ἀγήνωρ·
Ὡς Δαναὸς γενετῆρος ἀδελφεός, ὅττι καὶ αὐτὸς
Ἄλλος ἀνὴρ σφέτερον ἔχων γένος ἔνθεον Ἰοῦς,
Αἰθέριον βλάστημα Διὸς πιστὸν οὔνομα Βύρσος·
Αὐτογόνου Νείλοιο πιὼν ἑπτάστομον ὕδωρ,
Ἰναχίην γαῖαν ἐδείμαμεν, ὅππη σχεδὸν Βόσπορος αὐλῶν
Ἰναχίη δάμαλις πεπερημένον ἥκατο ὕδωρ,
Πᾶσι περικτιόνεσσι τιθεὶς φάος, ὅττι ποτὲ κείνου
Ἀκλινέος δεχμῶσι μεμηνότες αὐχένα ταύρου.
Εἶπεν Ἀγηνορίδαο κατευνάζουσα μερίμνας·
Ζεὺς δὲ πατὴρ προέηκε τανύπτερον υἷα Μαίης
Εἰς δόμον Ἠλέκτρης ταχὺν ἄγγελον, ὄφρα κε Κάδμῳ
Ἁρμονίην ὀπάσειεν ἐς ἁρμονίην ὑμεναίων
Παρθένον οὐρανίην μετανάστιον, ἣν Ἀφροδίτης
Λαθριδίῃ φιλότητι γαμοκλόπος ἔσπορεν Ἄρης,
Καὶ τέκος αἰδοίην κρυφίης αὐτάγγελον εὐνῆς
Μήτηρ οὐκ ἀτίταλλεν, ἀπ' αἰθερίοιο δὲ κόλπου
Πήχεϊ κεκλιμένην ἐπιμάζιον ἤγαγε κούρην
Εἰς δόμον Ἠλέκτρης μαιώτιδος, ἧς τόκον Ὧραι
Ὑγρὸν ἐμαιώσαντο λεχωΐδες, ἧς ἔπι πυκνοὶ
Ἀργυφέην σφριγόωντες ἀνέβλυον ἰκμάδα μαζοί·
Δεξαμένη δὲ θύγατρα νόθην ἰσόζυγι θεσμῷ
Σύζυγον Ἠμαθίωνος ἑνὶ ξυνώσατο μαζῷ
Κούρην ἀρτιλόχευτον· ὁμοστόργῳ δὲ μερίμνῃ
Διχθαδίην θρεπτῆρι γονὴν κούφιζεν ἀγοστῷ.
Ὡς δέ τις ἀγροτέρη διδυματόκος ἔνδοθι λόχμης
Λαχνήεσσα λέαινα γαλαξαίῃσιν ἐέρσαις
Σκύμνοις ἀμφοτέροισι διδυμάονας ἅρμοσε μαζούς,
Καὶ διδύμοις τοκετοῖσι μεριζομένην πόρε θηλήν,
Καὶ χρόα λιχμάζουσα καὶ ἄτριχον εἰσέτι δέρμα
Ἰσοτύποις κομιδῇσιν ἀνέτρεφεν ἥλικα φύτλην·
Ὡς τότε τιτθεύουσα φίλη μαιώσατο θηλή,
Ἀρτιγόνων μεθέπουσα τοκηΐδα δίζυγα τέκνων,
Πολλάκι νήπιον υἷα συνεμπορέειν ἥλικι κούρῃ,
Πίονα ἔνθα καὶ ἔνθα μεταΐσσοντα ἰκμάδι μαζοῦ
Πεπταμένῳ πήχυνε φιλήτορι χειρὸς ἀγοστῷ·
Γούνασι δ' ἄρσενα παῖδα συνήρμοσε θήλεϊ κούρῃ
Μηρὸν ἐπισφίγξασα κεχηνότι γείτονι μηρῷ,
Κόλπον ἀναπλώουσα βαθυνομένοιο χιτῶνος·
Καὶ τεκέων κλάζουσα μέλος θελκτήριον ὕπνου,
Ἀμφοτέρους εὕδοντας ἐκοίμισε μαιάδι τέχνῃ,
Πῆχυν ὑποστορέσασα συνήορον αὐχένι παίδων·
Καὶ σφίσι λέκτρον ἔθηκεν ἑὸν γόνυ. διχθαδίῳ δὲ
Φάρεος ἄκρον ἔλιξε διαπτύσσουσα προσώπῳ,
Τέκνα καταψύχουσα καὶ ἔσβεσε καύματος ὁρμήν,
Ἀντίτυπον φύσημα χέων ποιητὸς ἀήτης·
Ὄφρα μὲν ἕζετο Κάδμος ἐχέφρονος ἐγγὺς ἀνάσσης·
Τέρψε λαθὼν πυλαωρὸν ἑῷ ληΐστορι ταρσῷ·
Ἀπροϊδὴς ἀκίχητος ἐς οἰκίον ἤιεν Ἑρμῆς
Εἴκελος ἠϊθέῳ· ῥοδέῳ δέ οἱ ἀμφὶ μετώπῳ
Ἀσκεπέος κεχάλαστο ταναὸς ἕλικος ἐθείρας
Ἀμφιλαφής· στέψας δὲ νεότριχος ἄκρα παρειῆς
Λεπτὸς ἀεξομένων ἐρυθαίνετο κύκλος ἰούλων
Ἀρτιφυὴς ἑκάτερθε περίδρομος· οἷα δὲ κήρυξ
Ἠθάδα ῥάβδον ἄειρεν· ἀθηήτῳ δὲ προσώπῳ
Ἐκ κεφαλῆς νεφέεσσι κεκασμένος εἰς πόδας ἄκρους,
Πιαλέης ἐπέχανε πεπαυμένα δεῖπνα τραπέζης,
Οὐδέ τις Ἠμαθίων σχεδὸν ἔδρακεν, οὐδὲ καὶ αὐτὴ
Ἁρμονίη καὶ Κάδμος ὁμέστιος, οὐ χορὸς ἀνδρῶν
Δούλιος· Ἠλέκτρῃ δὲ θεουδέϊ φαίνετο μούνῃ
Ἑρμῆς ποικιλόμυθος· ἑλὼν δέ μιν εἰς μυχὸν οἴκου
Ἀπροϊδὴς ὀάριζε, καὶ ἀνδρομέην φάτο φωνήν·
Μητροκασιγνήτη Διὸς εὔνετι, χαῖρε γυναικῶν
Πασάων μετόπισθε μακαρτάτη, ὅττι Κρονίων
Κοιρανίην κόσμοιο τεοῖς τεκέεσσι φυλάσσει·
Καὶ χθονὸς ἄστεα πάντα κυβερνήσει σέο φύτλη

Si genus firmauit tuum primogenita Io
Si ſortitus es ex Libya Neptunium ſanguinem familiæ.
Mane apud externos vt Dardanus domos habitans.
Habitans hoſpitalem vrbem vt tuus pater Agenor,
Vt Danaus patris tui frater, quòd & ipſe
Alius vir domum ſuam geſtans habens genus diuinū Iûs,
Aethereum ſurculum à Ioue perfectum nomen Byrſus,
A ſe naſcentis Nili bibens ſeptem oſtia habentem aquam,
Vnam terram ædificauimus, vbi prope Boſphorum luus
Inachia iuuenca penetrando ſuperatum trahit fluuium.
Omnibus vicinis faciens lucem, cùm illius
Incuruati flectebat inſanientis ceruicem tauri.
Dixit Agenoridæ ſopiens curas. (Maiæ
Iupiter verò pater præmiſit extenſas alas habentem filium
In domum Electræ celerem nuncium, vt Cadmo
Harmoniam præberet in harmoniam Hymenæorum,
Virginem à cœlo exſulem, quam Veneris
Furtiuo amore concubitum furatus ſeminauerat Mars,
Et puerum pudens occultum per ſe nunciantem concubitum
Mater non enutriuit, ab æthereo autem ſinu
Cubito reclinantem mammis admotam duxit puellam
In domum Electræ obſtetricatricem, cuius partum Horæ
Humidum obſtetricabantur puerperiis præſidentes, cuius adhuc denſæ
Candidam diſtendentes ſcatuiebant humorem mamillæ.
Accipiens verò filiam adulterinam æquali lege
Coæuam Emathionis vna coniunxit mammæ
Puellam iam genitam. Aequaliter verò amante cura
Duplicem nutrienti partum eleuauit manu.
Vt verò agreſtis geminos pariens in luco
Hirſuta leæna lacteis roribus,
Catulis ambobus geminas applicat mamillas,
Et gemino partui diuiſam præbuit mammam,
Et corpus lingens & ſine pilis exiſtentem adhuc cutem
Æqualibus curis educauit coætaneam generationem.
Sic tunc puerorum nutrice amica obſtetricabatur mamma
Iam genitorum ſequens coniunctionem duplicem filiorum,
Sæpe infantem puerum comitem coxæ puellæ,
Pingues hinc & hinc verſantem humore mamillæ
Expanſa amplectebatur amatrice manus vola.
Genibus verò maſculum puerum conſtituit cum fœminea
Femur complicans hianti vicino femori: (puella
Sinum dilatans diffuſæ tunicæ,
Et puerorum reſonans cantilenam incitatricem ſomni
Ambos dormientes ſopiuit nutricali arte,
Cubitum ſubſternens conſertum ceruici puerorum,
Et ipſis lectum ſtrauit ſuum genu. gemino verò
Pallij ſummitatem voluit exuſcitans fronti
Pueros refrigerans, & extinxit caloris impetum,
Contrarium flatum fundens factitius ventus.
Cum quidem ſedebat Cadmus prudenti vicinus reginæ
Tunc fallens ianitorem ſua prædatrice planta
Non prouiſus, incomprehenſibilis in domum venit Mercu-
Similis iuueni. Roſeam verò ipſi circum frontem (rius
Non tecti demittebatur protenſus tractus capilli
Denſus, coronans verò noua lanugine inducta ſummitatem
Tenuis creſcentium rubebat circulus barbæ (genæ
Nuper natus vtrinque circumfuſus, tanquam verò præco
Conſuetum baculum ſuſtulit, inuiſibili verò fronte;
Ex capite nubibus ornatus ad pedes imos
Pinguis apprehendit ceſſantia fercula menſæ
Neque quis Emathiorum prope ipſum vidit, ſed neque ipſa
Harmonia, & Cadmus conuiua, non chorus virorum
Seruilis. Electræ verò diuinæ apparebat ſoli
Mercurius deſertus, trahēs verò ipſam in penetrale domus
Improuiſus loquebatur, & humana dixit voce,
Matertera Iouis coniux ſalue mulierum
Omnium impoſterum beatiſſima, quòd Saturnius
Imperium mundi tuis liberis ſeruat.
Et terræ vrbes omnes gubernabit tuum genus

Huc vſque Electra Cadmo.

Mercurius ad Electrā mittitur.

Harmonia Veneris & Martis filia.

Harmonia cum Emathione educata.

Similitudo.

Cantilena nutricum.

Ventus factitius.

Mercurius inuiſibilis reliquis.

Dotem tui amoris, mea autem ſimul cum matre Maia
Stellis ſeptem collucebis in cælo,
Currens cum ſole, contrà ex aduerſo oriens Luna.
Sũ tuus ô amans liberorũ generis conſanguineus Mercurius,
Nuncius immortalium extenſas alas habens. E cælo verò
Mercurius Cadmi cõciliator. *Hoſpitalis in altis regnans me tuus premiſit coniux*
Propter tuum hoſpitem diuinum, ſed & ipſa
Obedi tuo Ioui, & Harmoniam tuam puellam
Mitte ire indotatam ſociam coæuo Cadmo,
Et Ioui & Diis gratificare, vexatos enim
Deos hic hoſpes omnes ſeruauit canens.
Hic vir laboranti tuo auxilio fuit coniugi.
Merita Cadmi in Deos. *Hic vir aperuit liberum diem cælo,*
Ne tua demulceat fletu matrem amanti puella.
Sed ipſum in Hymenæum mala propulſanti præbe Cadmo,
Obediens Ioui, & Marti & Veneri.

DIONYSIACORVM

LIBER IIII.

Mercurius in cœlum reuolat. SIC cùm dixiſſet in Olympum bene virgis inſtructus ibat Mercurius,
Excitans alas leues, extenſis autem talaribus
Vnà currens cùm aëris remigabat planta ventis,
Neque mulier Thracia gubernatrix Caberorum,
Sed Iouis cultum habuit, & Martis non iugata puella
Rectos conuertens ſapienti digitos motu,
Harmoniam vocauit forma artificioſa vocis.
Hæc verò extendens palpebrarum oppoſitum ſplendorem
Electræ ſeuerum intuebatur circulum vultus:
Et profundum ineffabilis nouum cumulum doloris
Tacentes indices vaticinabantur genæ.
Virgo verò concutiebatur, et ſequebatur matrem
In domum altè exſtructam, reſerans verò mater
Septem penetralia habentis thalami multum obſignatum
Lapideum ſolum tranſiit, beneuolo verò conſilio (peſſulum
Inſtabilia trepidantis quatiebantur genua Nymphæ.
Et manum roſeas vlnas habentem ſuæ eleuauit puellæ
Apprehendens manu niuea, & penè dixeris
Iuuenta manus habentem te videre albas vlnas habentem Iunonem:
Sed cùm purpureis ſolum refulgens talaribus
Vltimos marmoreæ ſubiit circulos atrij
Virginem mœrentem Atlantias conſtituit Nympha
In ſedem bene fabrefactam, alterna verò & ipſa
Sedens ordine in argento lucente ſella
Nuncium Iouis immorigeræ expoſuit puellæ:
Et ipſam omnia docuit, quæ humana ſimili forma
Diuerſus tanquam iuuenis cœleſtis dixit præco.
Virgo verò audiens multum errantes Hymenæos,
Et coniugem non firmam ſedem habentem conſulũ exſulem
Hoſpitem habere recuſauit, & ex Ioue quacunque parente
Hoſpites accipiens Cadmi boũ agitator dixerat Mercurius,
Et coniugem volùit magis conciuem, vt euitaret
Coniugium domũ ferens ſine munere exiſtentiũ nuptiarum:
Et manu apprehendens ſub triſtem manum nutricis
Lacrymis humida querulam emiſit vocem:
Mater mea, quid paſſa tuam recuſas puellam?
Sic tuam filiam nuper aduenienti viro coniungis?
Quale mihi aliquando munus hic nauta in manus tradet?
An mihi dotem nuptiarum funes nauis præbebit?
Nõ ſciebam, ô liberorũ amans, tuam quòd filiam cuſtodieris
Virginem à patria exſulem mendicas ad nuptias:

Ἕδνα τεῆς φιλότητος· ἐμῇ δ' ἅμα μητέρι Μαίῃ
Ἀστράσιν ἑπταπόροισι συναστράψειας Ὀλύμπῳ,
Σύνδρομος ἠελίοιο συναντέλλουσα σελήνῃ,
Εἰμὶ τεῆς φιλότεκνε γονῆς ἐμφύλιος Ἑρμῆς,
Ἄγγελος ἀθανάτων τανυσίπτερος· οὐρανόθεν δὲ
Ξείνιος ὑψιμέδων με τεὸς προέηκεν ἀκοίτης
Ἀμφὶ τεοῦ ξενίοιο θεουδέος· ἀλλὰ καὶ αὐτὴ
Πείθεο σῷ Κρονίωνι, καὶ Ἁρμονίην σέο κούρην
Πέμπε μολεῖν ἀέκδνον ὁμόστολον ἥλικι Κάδμῳ,
Καὶ Διὶ καὶ μακάρεσσι χαρίζεο· τειρομένους γὰρ
Ἀθανάτους ὁ ξεῖνος ὅλους ἐσάωσεν ἀείδων,
Οὗτος ἀνὴρ μογέοντι τεῷ χραίσμησεν ἀκοίτῃ,
Οὗτος ἀνὴρ ἐπέτασσεν ἐλεύθερον ἦμαρ Ὀλύμπῳ·
Μή σε τεὴ θέλξειε γόῳ φιλομήτορι κούρη.
Ἀλλά μιν εἰς ὑμέναιον ἀλεξικάκῳ πόρε Κάδμῳ,
Πειθομένη Κρονίωνι καὶ Ἄρεϊ καὶ Κυθερείῃ.

ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ Δ.

ΩΣ εἰπὼν ἐς Ὄλυμπον εὔπτερος ἤιεν Ἑρμῆς,
Αἰθύσσων πτερὰ κοῦφα· τιταινομένων δὲ πεδίλων
Σύνδρομος ἠερίων ἐρέσσετο ταρσὸς ἀήταις·
Οὐδὲ γυνὴ Θρήισσα κυβερνήτειρα Καβείρων·
Ἀλλὰ Διὸς σέβας εἶχε, καὶ Ἄρεος ἄζυγι κούρῃ
Ὄρθια δινεύουσα νοήμονι δάκτυλα παλμῷ,
Ἁρμονίην ἐκάλεσσε τύπῳ τεχνήμονι φωνῆς·
Ἡ δὲ τιταινομένη βλεφάρων ἀντώπιον αἴγλην
Ἠλέκτρης ἀγέλαστον ἐδέρκετο κύκλον ὀπωπῆς·
Καὶ βαθὺν ἀφράστοιο νεοσύστατον ὄγκον ἀνίης
Σιγαλέαι κήρυκες ἐμαντεύοντο παρειαί·
Παρθενικὴ δ' ἀνέπαλτο, καὶ ἀμάρτησε τεκούσῃ
Εἰς δόμον αἰπύδμητον· ἀναπτύξασα δὲ μήτηρ
Ἑπταμύχου θαλάμοιο πολυσφρήγιστον ὀχῆα,
Λάινον οὐδὸν ἄμειψε· φιλοστόργῳ δὲ μενοινῇ
Ἄστατα ταρβαλέης ἐλελίζετο γούνατα Νύμφης·
Καὶ παλάμην ῥοδόπηχυν ἑῆς ἀνεκούφισε κούρης
Δεξαμένη παλάμῃ χιονώδεϊ· καὶ τάχα φαίης
Ἥβην χεῖρας ἔχουσαν ἰδεῖν λευκώλενον Ἥρην·
Ἀλλ' ὅτε πορφυρέοισι πόδες στίλβουσα πεδίλοις
Λοίσθια μαρμαίροντος ἐδύσατο κύκλα μελάθρου,
Παρθένον ἀχνυμένην Ἀτλαντιὰς ἵδρυσε Νύμφη
Εἰς θρόνον εὐποίητον· ἀμοιβαίη δὲ καὶ αὐτὴ
Ἑζομένη στιχηδὸν ἐπ' ἀργυροφεγγέϊ δίφρῳ
Ἀγγελίην Κρονίωνος ἀπειθέϊ πέφραδε κούρῃ,
Καί μιν πάντα δίδαξεν, ἴσα βροτοειδέϊ μορφῇ
Ἀλλοφανὴς ἅτε κοῦρος Ὀλύμπιος ἔννεπε κῆρυξ·
Παρθενικὴ δ' ἀίουσα πολυπλανέας ὑμεναίους,
Καὶ πόσιν ἀστήρικτον ἀπορρόφιον μετανάστην
Ξεῖνον ἔχειν ἀπέειπε, καὶ εἰ Διός ἐστι τοκῆος
Ξεινοδόκος Κάδμοιο βοόστροφος ἔννεπεν Ἑρμῆς,
Καὶ πόσιν ἤθελε μᾶλλον ὁμόπτολιν, ὥς κεν ἀλύξῃ
Συζυγίην φερέοικον ἀδωροδόκων ὑμεναίων·
Καὶ παλάμῃ κρατέουσα κατηφέα χεῖρα τιθήνης
Δάκρυσι μυδαλέην πολυμεμφέα ῥήξατο φωνήν·
Μῆτερ ἐμή, τί παθοῦσα τεὴν ἠρνήσαο κούρην;
Οὕτω σὴν θυγατέρα νεήλυδι φωτὶ συνάπτεις;
Ποῖον ἐμοί ποτε δῶρον ὁ ναυτίλος ἐγγυαλίξει;
Ἦ ῥά μοι ἕδνα γάμων πρυμνήσια νηὸς ὀπάσσει;
Οὐκ ἐδάην φιλότεκνε τεὴν ὅτι παῖδα φυλάσσεις
Παρθενικὴν λιπόπατριν ἀλήμονας εἰς ὑμεναίους·

Ἄλλοι

Ἄλλοι ἐμοὶ μνηστῆρες ἀρείονές εἰσι πολῖται.
Τί χρέος ἦν ἀνάεδνον ἔχειν τινὰ γυμνὸν ἀκοίτην,
Ἀλλοδαπὸν φεύγοντα, ἀλυσκάζοντα τοκῆα;
Ἀλλ' ἐρέεις Κρονίωνι τεὸν χραισμῆσεν ἀκοίτην.
Πῶς Διὸς οὐ γέρας εἶχεν Ὀλύμπιον, εἰ πρὸ Ὀλύμπου,
Ὡς ἐνέπεις, προμάχιζε, καὶ οὐ Διὸς εὐνέτις Ἥρη
Ζηνὸς ἀρηγονίῃ συνήρμοσε παρθένον ἥβην;
Οὐ χατέει Κάδμοιο τεὸς πόσις ὑψιμέδων Ζεύς·
Ἱλήκοι Κρονίδης· ἐψεύσατο θέσκελος Ἑρμῆς
Ἀμφὶ Διὸς γενετῆρος, ἐγὼ δ' οὐκ οἶδα πιθέσθαι·
Ἐκ λίπε θοῦρον Ἄρηα κυβερνητῆρα κυδοιμοῦ
Καὶ βροτὸν ἄνδρα κάλεσσεν ἑοῦ συνάεθλον ἀγῶνος,
Ὁ κρατέων κόσμοιο καὶ αἰθέρος. ὢ μέγα θαῦμα,
Τοσσατίους Τιτῆνας ἐνέκλεισε βερέθρῳ·
Καὶ Κάδμου χατέεσκεν ὅπως ἕνα μοῦνον ὀλέσσῃ·
Οἶδας ἐμῶν πατέρων διδυμάονα σύγγονον εὐνήν,
Ζεὺς προπάτωρ ἐμὸς ἔσχε κασιγνήτης λέχος Ἥρης,
Θεσμὸν ἔχων θαλάμων ὁμόφυλον· ἀμφότεροι δὲ
Ἄρης καὶ Κυθέρεια τεῆς ὀπιδέντορες εὐνῆς,
Ἁρμονίης γενετῆρες ἑνὸς γεγάασι τοκῆος,
Δέμνιον ὀμφιέποντες ὁμόγνιον, ἅ μοι ἀνάγκης·
Γνωτὸν μὲν γαμέτην ἔχουσιν, ἐγὼ δ' ἀλίτην πατρίδος ἀκοίτην·
Ὣς φαμένης παρὰ πλευρὰ γοωμένης ὄγκον ὀπωπῆς
Μήτηρ μειδιόωσα, διχαζομένῃ δὲ μενοινῇ
Ἁρμονίην ᾤκτειρε· Διὸς δ' ἀπίθησεν ἀπειλῇ.
Ἀλλὰ περισφίγξασα δέμας φρενοθελγέι δεσμῷ
Κερδαλέῳ ζωστῆρι δολοφράδμων Ἀφροδίτη
Καὶ χροῒ δυσαμένη φιλοτήσια φάρεα Πειθοῦς,
Ἁρμονίης εὔοδμον ἐδύσατο παρθενεῶνα·
Καὶ τύπον οὐρανίων μεταλλάξασα προσώπου
Πεισινόῃ δέμας ἶσον ἐείσατο γείτονι κούρῃ,
Κάδμον ἅτε ποθέουσα καὶ ὡς κρυφίῃ τινὶ νούσῳ
Αἴγλην βαιὰ σβέσασα χλοάοντι προσώπῳ,
Ἀμφιπόλους ἐπέβαινε, παρεδριόωσα δὲ μούνη,
Οἷά περ αἰδομένη, δολίην ἀνενείκατο φωνήν·
Ὀλβίη, οἷον ἔχεις ἐνὶ δώμασι καλὸν ἀλήτην·
Οἷον ἔχεις μνηστῆρα, μακαρτάτη, οἷον ἀκοίτην,
Ὄψεαι ἱμερόεντα, τὸν οὐ λάχε παρθένος ἄλλη·
Ἀτρεκέως Ἀσσυρίης ἀπὸ πατρίδος αἷμα κομίζει,
Ἧχι ῥόος χαρίεντος Ἀδώνιδος· ἱμερόεις γὰρ
Ἐκ Λιβάνου νέος οὗτος, ὅπῃ Κυθέρεια χορεύει·
Ἤλιτον, οὐ τάχα Κάδμον ἐγείνατο θνητὴ γαστήρ·
Ἀλλὰ Διὸς γόνος ἐστί, ἑὴν δ' ἐψεύσατο φύτλην·
Οἶδα πόθεν νέος οὗτος Ὀλύμπιος, εἴ ποτε Μαίη
Σύγγονον Ἠλέκτρην Τιτήνιος ἔσπειρεν Ἄτλας·
Ἁρμονίης πόσις ἦλθεν ἀδελφειοῦ πάις Ἑρμῆς,
Οὐδὲ μάτην Κάδμιλος ἀείδεται· οὐρανίην γὰρ
Μορφὴν μοῦνος ἄμειψε, καὶ εἰσέτι Κάδμος ἀκούει·
Εἰ δὲ πέλει θεὸς ἄλλος ἔχων βροτοειδέα μορφήν,
Ἠμαθίων τάχα Φοῖβον ἐπεξείνισσε μέλαθρα.
Παρθένε πασιμέλουσα μακαρτέρη ἔπλεο τεκούσης
Εἰς πόθον, εἰς ὑμέναιον Ὀλύμπιον· ὢ μέγα θαῦμα,
Λάθριος Ἠλέκτρην νυμφεύσατο μητίετα Ζεύς,
Ἀμφαδὸν Ἁρμονίην μνηστεύεται αὐτὸς Ἀπόλλων·
Ὀλβίη, ἣν ἐπόθησεν ἑκηβόλος· αἴθε καὶ αὐτῆς
Πεισινόης ποθέεσκεν ἔχειν ὑμέναιον Ἀπόλλων·
Οὐ μὲν ἐγώ ποτε Φοῖβον ἀναίνομαι, οἷά τε Δάφνη·
Οὐ νόον Ἁρμονίης μιμήσομαι, ἀλλὰ λιποῦσα
Κλῆρον ἐμὸν καὶ δῶμα, καὶ οὐ ποθέουσα τοκῆας,
Ἕψομαι Ἀπόλλωνι συνέμπορος εἰς ὑμεναίους·
Μέμνημαι ποτὲ τοῖον ἐγὼ τύπον· ἡμετέρῳ γὰρ
Εἰς δόμον ἐμφανέοντα συνεσπομένη γενετῆρι,
Πυθοῖ ἴδον ἄγαλμα, καὶ ὡς τεὸν ἴδον ἀλήτην·
Ὠισάμην Φοίβοιο πάλιν βρέτας ἐνθάδε λεύσσειν.
Ἀλλ' ἐρέεις ὅτι Φοῖβος ἔχει χρυσαυγέα μίτρην·
Χρύσεος ἔπλετο Κάδμος ὅλον δέμας· ἢν δ' ἐθελήσῃς
Δμῶας ἐμοὺς ἔχε πάντας ἀπειρεσίους· ἀντὶ δὲ ἕδνων
Χρυσὸν ἐμὸν ξύμπαντα καὶ ἄργυρον ἐγγυαλίξω·
Καὶ Τυρίης ἐπὶ σοὶ βασιλήια πέπλα θαλάσσης,

Alij mihi proci meliores ſunt ciues.
Quid vtile eſt ſine dote habere aliquem nudam coniugem,
Extraneum, vagum, fugientem patrem?
Sed dices Saturnio tuo auxilio fuit coniugi.
Quomodo Iouis non munus habuiſſet cœleſte, ſi pro cœlo
Vt dicis, pugnauit, & non Iouis coniux Iuno
Iouis ſeruatori adiunxiſſet virginem iuuentam?
Non indiget Cadmo tuus rex in altis regnans Iupiter.
Propitius ipſi ſit Iupiter, mentitus eſt diuinus Mercurius
De Ioue genitore, ego non poſſum credere
Quòd reliquerit impetuoſum Martem gubernatorem bellis
Et mortalem virum vocauerit ſui commilitonē certaminis,
Qui imperat mundo & atheri. Vah! magnum miraculum.
Tantos Titanas incluſit barathro
Et Cadmo indiget, vt vnum ſolum perdat.
Nouiſtis meorum parentum gemellum, cognatum cubile
Iupiter propater meus habuit, ſororis lectum Iunonis,
Legem habens thalamorum conſanguineum: vtrique verò
Mars, & Venus tui adſcenſores thalami,
Harmoniæ parentes vnius ſunt parentis
Thalamum tuentes conſanguineum, hei, neceſſitatem,
Sorores fratrem habent, ego verò patria exſulem coniugem.
Sic dicentis ad latus lugentis cumulum frontis
Mater ridens, fluctuatione verò conſilij
Harmoniam miſerabatur, & Iouis recuſauit minas,
Sed cingens corpus animum demulcente vinculo
Doloſo cingulo doloſa conſilijs Venus,
Et corpori induens beneuolentiam concinnantia veſtimenta Suadæ,
Harmoniæ benefragrantem ſubijt locum vbi virgines erant,
Et imaginem cœleſtis mutans frontis
Piſinoæ corpori ſimilis adſimulabatur vicinæ puellæ
Cadmum tanquam amans, & tanquam occulto quodam (morbo
Exiguum mittens ſplendorem virenti fronte
Ad miniſtros feſtinabat, aſſidens verò ſola,
Tanquam verecunda doloſam emiſit vocem.
Felix, qualem habes in domo pulchrum erronem?
Qualem habes procum feliciſſima qualem coniugem?
Videbis deſiderabilem, quem non accepit virgo alia.
Reuera Aſſyriâ à patria ſanguinem adfert,
Vbi fluxus gratioſi Adonidis, deſiderabilis enim
Ex Libano iuuenis hic, vbi Venus choreas ducit.
Erraui, non facile Cadmum mortalis genuit venter.
Sed Iouis genus habet, ſuam verò mentitus eſt generationē.
Noui vnde ſit iuuenis hic cœleſtis, an olim Maia
Cognatam Electram Titanius ſeminauit Atlas.
Harmoniæ coniux venit filius fratris velox Mercurius,
Neque temerè Cadmelus vocatur, cœleſtem enim
Formam ſolus mutauit, & adhuc Cadmus vocatur.
Si verò eſt Deus alius habens mortalem formam,
Emathiam forte Phœbum ſuo hoſpitio excepit palatio;
Et virgo ab omnibus curata beatior es matre
Ob amorem, & nuptias cœleſtes. Vah! magnum miraculum
Occultus Electram deſponſauit ſapiens Iupiter.
Apertè Harmoniam vxorem poſcit ipſe Apollo.
Felix quam deſiderauit eminus iaculans, vtinam & ipſius
Piſinoes ſe iuuaret habere nuptias Apollo.
Non quidem ego aliquādo Phœbum recuſabo, vt Daphne,
Non mentem Harmoniæ imitabor ſed relinquens
Sortem meam, & domum, & non deſiderans parentes
Venero Apollini comes in Hymenæos.
Memini aliquando talem ego figuram, noſtram enim
In domum fatidicam ſequens patrem
Pythum vidi ſimulachrū, & tanquam tuum vidi erronēm.
Arbitrabar Phœbi rurſus ſimulachrum hic intueri.
Sed dices, quòd Phœbus habeat auro fulgentem mitram:
Aureus eſt Cadmus toto corpore, ſi verò volueris
Seruos meos habe omnes innumeros, & loco dotis
Aurum meum omne & argentum in manus tibi tradam.
Et Tyrij præbebo regalia pepla maris,

Iupiter Titanas occidit.

Dij etiam proximā agnatas ducunt.

Huc vſque Harmonia.

Electra Iouis iuſſa contemnit. Venus Cadmo opitulatur.

Venus in forma Piſinoæ.

Venus in forma Piſinoe ſe Cadmū amare ſimulat.

Electra Atlantis filia.

Daphne Phœbum recuſauit.

Venus in forma Piſinoæ mirificè laudat Cadmum.

Et domum ſi volueris paternam, ſi fas eſt dicere,
Accipe & patrem, & matrem, accipe omnes
Ancillas, & ſolum mihi concede hunc coniugem.
Virgo, quid trepidas? tu quidem in vere mare nauigabis,
Horribilem aquam nauigans, cum amabili verò Cadmo
Oceanum immenſum ego etiam in hyeme penetrabo.
Ne trepides maris fluctum grauiſonum, eo quod ſeruabit
In mari onus amoris maris filia Venus.
Virgo Cadmum habes, ne quæras ſedem Olympi.
Non cupio fulgentem rubentem lapidem Indorum.
Non arborem Heſperidum totum auream, neque me delectat
Heliadum electrum, quantum vna noctis caligo
In qua Piſinoën amplectetur hic erro.
Si verò genus ſequeris ex Marte, ex Venere
Tibi condignas nuptias inuenit nuptiarum præſes tua mater,
Nunquam tantum florem vidi, ſpontaneum enim
Vernum donum natura donauit Cadmo.
Vidi ego manuum roſeos digitos habentem, vidi frontem
Suaue mel ſtillantem, amorem verò generantis vultus
Tanquam roſæ rubent, in ſummitate verò apparentia
Duplicem colorem habentia niuearum refulgent veſtigia plantarum.
In medio purpurea, & tanquam lilia ſunt manus,
Relinquam capillos, vt ne Phœbum excitem,
Colore contumelia adficiens ancillas Hyacinthi.
Si quando voluens mentes oblectantem circulum frontis
Oculos conuertit, vniuerſa reſplendens Luna
Luce radianti, & ſi quando capillos quaſſans
Ceruicem nudam fecit, apparet Phoſphorus aſter.
Labra tacebo, ipſum verò os, tanquam fretum amorum,
Suada inhabitans, fundit mellitam vocem.
Et Gratiæ ſequuntur totum corpus, ſummitates verò manuum
Erubeſco indicare, vt ne lac candidum reprehendam.
Accipe miſeram me contubernalem, iuuenis verò
Dextram tangens, & circum contingens tunicam
Occulti inuenero auxiliaria pharmaca morbi.
Ceruicem nudam videam, & ſedentis premam
Digitum tanquam inuita, vt veſtro in ſinu
Moriar, cùm ſolum parcentem manum remittens,
Vtriuſque ſtrinxerit liberum ambitum mamillæ
Labiis noſtris patula labia figens
Oblectans ſummis oſculis, iuuenem verò
Quamdiu cubitu complectar vel ad Acheronta tranſibo
Sponte, dulcem verò multum deflendam apud Lethen
Dicam & mortuis meam mortem vt excitem,
Miſerationem ſimul & amorem triſti Proſerpinæ.
Et Gratias ſpirantia oſcula illa docebo
Fœminas in amore infelices, quas occidit deſiderabilis ignis.
Et mortuas reddam æmulas, ſi apud Lethen
In Venerem poſt mortem adhuc inuident mulieres.
Sequar ſi volueris etiam comes, non trepido verò
Vagationem quam non experta ſum inuitus, ſiat Cadmi
Puella coniux: ego verò cubicularia ſim,
Vtrinque famula & Harmoniæ, & coniugi:
Sed rurſus formido te, & ſi tegere ſtudes,
Ne quādo tibi in thalamis bilem & æmulationem excitem:
Quòd quamuis Dea exiſtens, & ætheris princeps Iuno
Iouis mortalibus adulteris coniugibus iraſcitur
Europæ irata fuit, & triſtitia adfecit vagam Io:
Neque Deam prætermiſit, iraſcente verò matre
Abegit partus dolore adfectam Mars grauidam Latonam.
Si non Zelus te tenet, amorum vt remedium inueniam,
In vnam auroram mihi da hunc coniugem.
Certè obſecro, per noctis vnum curſum, ſi verò inuides
Manu tua me doce, vt requiem ſciam
Tantam immitem ſemper nocte & die,
Intus latentem habens circa cor auſtum ignem.
Dixit, & Harmoniam tectos fugientem agitauit œſtro,
Ad coniugem exſtimulans amore obedientem puellam.
Hæc verò conuertens mentem geminam conſilio.

Venus in forma Piſinoæ Cadmum ſibi coniugem poſtulat.

Pulchritudo Cadmi.

Eloquentia Cadmi.

Amor multos perdidit.

Piſinoe offert ſe Cadmo famulam.

Iuno pellicibus irata.

Huc vſque Venus in perſona Piſinoæ.

Καὶ δόμον ἢν ἐθέλῃς πατρώϊον, εἰ θέμις εἰπεῖν,
Δέχνυσο καὶ γενέτην καὶ μητέρα, δέχνυσο πάσας
Ἀμφιπόλους, καὶ μοῦνον ἐμοὶ πόρε τοῦτον ἀκοίτην·
Παρθένε τί τρομέεις; σὺ μὲν εἴαρι ποντοπορήσεις,
Στυγνὸν ὕδωρ πλώουσα· σὺν ἱμερόεντι δὲ Κάδμῳ
Ὠκεανὸν περίμετρον ἐγὼ κατὰ χεῖμα περήσω·
Μὴ τρομέεις ἁλὸς οἶδμα βαρύβρομον, ὅττι σαώσει
Εἰν ἁλὶ φόρτον ἔρωτος ἁλὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη·
Παρθένε Κάδμον ἔχεις, μὴ δίζεο θῶκον Ὀλύμπου·
Οὐ ποθέω στίλβουσαν ἐρυθραίην λίθον Ἰνδῶν·
Οὐ φυτὸν Ἑσπερίδων παγχρύσεον· οὐδέ με τέρπει
Ἡλιάδων ἤλεκτρον, ὅσον μία νυκτὸς ὀμίχλη,
Τῇ ἔνι Πεισινόην περιπτύξεται οὗτος ἀλήτης·
Εἰ δὲ γένος μεθέπεις ἐξ Ἄρεος, ἐξ Ἀφροδίτης
Σύγγαμον ἄξιον εὗρε γάμων ταμίη σέο μήτηρ,
Οὔποτε τηλίκον ἄνθος ἐσέδρακον· αὐτόματον γὰρ
Εἰαρινὸν δώρημα φύσις δωρήσατο Κάδμῳ·
Εἶδον ἐγὼ παλάμην ῥοδοδάκτυλον, εἶδον ὀπωπὴν
Ἡδὺ μέλι στάζουσαν ἐρωτοτόκου δὲ προσώπου
Ὡς ῥόδα φοινίσσουσι παρειάδες· ἀκροφανῆ δὲ
Δίχροα χιονέων ἀμαρύσσεται ἴχνια ταρσῶν
Μεσσόθι πορφυρέοντα, καὶ ὡς κρίνον εἰσὶν ἀγοστοί·
Καλλείψω πλοκαμῖδας, ὅπως μὴ Φοῖβον ἐγείρω
Χροιῇ ὀνειδίζουσα θεράπαινας Ὑακίνθου·
Εἴποτε δινεύων φρενοτερπέα κύκλον ὀπωπῆς,
Ὀφθαλμοὺς ἐλέλιξεν, ὅλη σελάγιζε σελήνη
Φέγγεϊ μαρμαίροντι· καὶ εἴποτε βόστρυχα σείσας
Αὐχένα γυμνὸν ἔθηκεν, ἔφαινέ τις Φωσφόρος ἀστήρ,
Χείλεα σιγήσαιμι· τὸ δὲ στόμα πορθμὸν ἐρώτων
Πειθὼ ναιετάουσα χέει μελιηδέα φωνήν.
Καὶ Χάριτες μεθέπουσιν ὅλον δέμας· ἄκρα δὲ χειρῶν
Αἰδέομαι κρίνειν, ἵνα μὴ γάλα λευκὸν ἐλέγξω·
Δέχνυσο δειλαίην με συνέστιον· ἠϊθέου δὲ
Δεξιτερῆς ψαύουσα, καὶ ἀμφαφόωσα χιτῶνα
Κρυπταδίης εὕροιμι παρήγορα φάρμακα νούσου·
Αὐχένα γυμνὸν ἴδοιμι, καὶ ἑζομένοιο πιέζω
Δάκτυλον ὡς ἀέκουσα, καὶ ὑμετέρου διὰ κόλπου
Τεθναίην, ὅτε μοῦνον ἀφειδέα χεῖρα χαλάσσας,
Ἀμφοτέρων θλίψειεν ἐλεύθερον ἄντυγα μαζῶν·
Χείλεσιν ἡμετέροισι μεμυκότα χείλεα πήξας,
Τέρπων ἀκροτάτοισι φιλήμασιν· ἠΐθεον δὲ
Εἰσόκε πηχύνουσα καὶ εἰς Ἀχέροντα περήσω
Αὐτομάτη· γλυκερὸν δὲ πολυκλαύτῳ παρὰ Λήθῃ
Λέξω καὶ φθιμένοισιν ἐμὸν μόρον, ὥς κεν ἐγείρω
Οἶκτον ὁμοῦ καὶ ζῆλον ἀθελγέϊ Περσεφονείῃ·
Καὶ Χαρίτων πνείοντα φιλήματα κεῖνα διδάξω,
Θηλυτέρας δυσέρωτας, ὅσας κτάνεν ἱμερόεν πῦρ·
Καὶ νέκυας τελέσω ζηλήμονας, εἰ παρὰ Λήθῃ
Εἰς Παφίην μετὰ πότμον ἔτι φθονέουσι γυναῖκες·
Ἕσπομαι ἢν ἐθέλῃς καὶ ὁμόστολος· οὐ τρομέω δὲ
Πλαγκτοσύνην ἀδίδακτον· ἀμείλιχε γίνεο Κάδμου
Κουριδίη παράκοιτις, ἐγὼ θαλαμηπόλος εἴην
Ἀμφοτέρων θεράπαινα καὶ Ἁρμονίης καὶ ἀκοίτου·
Ἀλλὰ πάλιν τρομέω σε, καὶ εἰ κρύπτειν μενεαίνεις,
Μή ποτέ σοι διὰ λέκτρα χόλον καὶ ζῆλον ἐγείρω·
Ὅττι θεά περ ἐοῦσα καὶ αἰθέρος ὄρχαμος Ἥρη
Ζηνὸς ἐπιχθονίοισι νόθοις ὀλέχοισι μεγαίρει·
Εὐρώπῃ κεχόλωτο, καὶ ἤλασεν ἄστατον Ἰώ·
Οὐδὲ θεὰς μεθέηκε· χολωομένης δὲ τεκούσης
Ἤλασεν ὠδίνουσαν Ἄρης ἐγκύμονα Λητώ·
Εἰ μὴ ζῆλος ἔχει σε πόθων ἵνα φάρμακον εὕρω,
Ἐς μίαν ἠριγένειαν, ἐμοὶ πόρε τοῦτον ἀκοίτην·
Ναὶ λίτομαι καὶ νυκτὸς ἕνα δρόμον, εἰ δὲ μεγαίρεις
Χειρὶ τεῇ με δίδαξον, ὅπως ἄμπαυμα νοήσω
Τηλίκον ἄσπειστον ἀεὶ κατὰ νύκτα καὶ ἠῶ,
Ἐνδόμυχον μεθέπουσα περὶ φρένα βοσκόμενον πῦρ.
Εἶπε, καὶ Ἁρμονίην φυγοδέμνιον ἤλασε κέντρῳ,
Εἰς πόσιν οἰστρήσασα πόθῳ πειθήμονα κούρην.
Ἡ δὲ μεταστρέψασα νόον διδυμάονι βουλῇ

Ξεῖνον ἔχειν μενέαινε, καὶ οὐκ ἔθελε πατρίδα ναίειν,
Καί τινα μῦθον ἔειπεν, ἱμασσομένη νόον οἴστρῳ·
Ὤμοι, τίς μετάμειψεν ἐμὴν φρένα; χαίρεο πάτρη,
Χαίροις Ἠμαθίων, καὶ πᾶς δόμος, ἄντρα Καβείρων·
Χαίρετε, καὶ σκοπιαὶ Κορυβαντίδες· οὐκέτι λεύσσω
Μητρῴης Ἑκάτης νυχίην θυόεσσαν πεύκην·
Σώζεο παρθενίη, νυμφεύομαι ἡδέϊ Κάδμῳ·
Ἄρτεμι μὴ νεμέσιζε, χαλεπὸν δ' οἶδμα περήσω·
Ἀλλ' ἐρέεις ὅτι Πόντος ἀμείλιχος, οὐκ ἀλεγίζω
Μαινομένου ῥοθίοιο· θανουμένην δὲ δεχέσθω
Ἁρμονίην, καὶ Κάδμον ἐμὸν μητρῷον ὕδωρ.
Ἕψομαι ἠιθέῳ, γάμον ἠπύουσα θεάων·
Εἰ μὲν ἐς ἀντολίην με φέροι πλώουσαν ἀκοίτης,
Ἵμερον Ὠρίωνος ἐς Ἠριγένειαν ἐνίψω·
Καὶ Κεφάλου θαλάμων μνήσομαι· εἰ δέ ποτε ἥξω
Ἐς δύσιν ἠχλυόεσσαν, ὅπη Ἐνδυμίωνι καὶ αὐτή
Λάτμιας ἶσα παθοῦσα παρηγορέει με Σελήνη.
Τοῖα νοοπλανέεσσι μεληδόσιν ἤπυε κούρη,
Ἄσχετος ἱμερόεντι δαϊζομένη νόον οἴστρῳ·
Καὶ χιονέῃ ῥαθάμιγγι διαινομένοιο προσώπου
Ἠλέκτρης κύσε χεῖρα καὶ ὄμματα καὶ πόδας ἄκρους,
Καὶ κεφαλὴν καὶ στέρνα καὶ Ἠμαθίωνος ὀπωπήν,
Χείλεσιν αἰδομένοισι κασιγνήτου παρεόντος·
Πάσας δ' ἀμφιπόλους ἠσπάζετο· μυρομένη δέ
Τυκτὰ πολυγλυφέων ἠσπάζετο κύκλα θυράων
Ἄστρα καὶ κλισίην καὶ ἕρκεα παρθενεῶνος·
Πατρῴην δὲ λαβοῦσα κόνιν προσέπτυξε κούρη,
Καὶ τότε χειρὸς ἔχουσα θεῶν ὑπὸ μάρτυι πομπῇ,
Ἁρμονίην ἀνάεδνον ὀφειλομένην πόρε Κάδμῳ
Ἠλέκτρη, χυτὸν ὑγρὸν ἀπεμάξατο μετώπου·
Κυπριδίην δὲ θύγατρα λαβὼν Ἠῷος ὁδίτης,
Γρηῒ σὺν ἀμφιπόλῳ λίπε δώματα δῶρον ἀνάσσης,
Ἣ πόλιν εἶχε πομπῆα δι' ἄστεος ἄχρι θαλάσσης·
Παρθενικὴν δ' ὁρόωσα παρ' ᾐόνας ὑψόθι πόντου
Ξεῖνον ἐφεσπομένην φλογερῇ ζέουσαν ἀνάγκῃ,
Κύπριδι μεμφομένη φιλονυμφίου ἴαχε μήνη·
Κύπρι καὶ εἰς σὰ τέκνα κορύσσεαι, οὐδὲ καὶ αὐτῆς
Υἱεπέας ὠδῖνος ἐφείσαο κέντρον ἐρώτων·
Ἣν τέκες οὐκ ἐλέαιρες ἀμείλιχα, καὶ τίνα κούρην
Οἰκτείρεις ἑτέρην, ὅτε σὸν γένος ἐς πόθον ἕλκεις;
Πλάζεο καὶ σὺ φίλη Παφίης τέκος, εἰπὲ τεκούσῃ·
Κρυπτὸν Φαέθων σε καὶ αἰσχύνει με Σελήνη.
Ἁρμονίη λιπόπατρι, δυσίμερε, κάλλιπε μήνην
Νυμφίον Ἐνδυμίωνα, καὶ ἕσπεο Κάδμον ἀλήτην·
Τλῆθι φέρειν πόνον ἶσον ἐρωτοτόκου δὲ μερίμνης
Μνώεο καὶ σὺ καμοῦσα πόθου βλημένης Σελήνης·
Ὣς φαμένης ἑτάρους ἐπ' ᾐόνα Κάδμος ἐπείγων,
Ὁλκάδος ἰθυπόροιο παλιμπορα πείσματα λύσας
Εἰαρινῷ κόλπωσεν ἀχειμέρῳ λαῖφος ἀήτῃ·
Διχθαδίους δὲ κάλωας ἐπαψάμενός τινι γόμφῳ
Δουροπαγὲς ποίμαινε δι' οἴδματος ἅρμα θαλάσσης·
Ἰσάζων ἑκάτερθε νεὼς πόδας, οἷα δὲ Φοῖνιξ,
Ναυτιλίης εἰδὼς πατρώϊον ἤθαδα τέχνην,
Πηδαλίῳ παρέμιμνεν· ὀπισθοπόρῳ δὲ καὶ αὐτήν
Ἁρμονίην ἄψαυστον ὁμόστολον ἵδρυσε κούρην,
Νηὸς ἰδὼν ξείνους ἐπιβήτορας, οὓς τότε ναῦται
Μισθοφόρους ἐδέχοντο, καὶ ἠρέμα σύμπλοος ἀνήρ
Ἀμφοτέρους ἑορῶν ἐκεράσσατο θάμβεϊ φωνήν·
Αὐτὸς Ἔρως πέλεν οὗτος ὁ ναυτίλος, οὐ νέμεσις δέ
Υἷα τεκεῖν πλωτῆρα θαλασσαίην Ἀφροδίτην·
Ἀλλὰ βέλος καὶ τόξον ἔχει καὶ πυρσὸν ἀείρει,
Παιδὸς Ἔρως πτερύγεσσι κεκασμένος· εἰσορόω δέ
Ὁλκάδα Σιδονίην, δολόεις τάχα κάρτερος Ἄρης
Ἕζεται ἐν πρυμνῇσιν, ἔσω Λιβάνοιο κομίζων
Ἀσσυρίην πλώουσαν ἀπὸ Θρῄκης Ἀφροδίτην·
Ἵλαθι μῆτερ Ἔρωτος, ἀκυμάντῳ δὲ γαλήνῃ
Πέμπε μοι ἰκμώοντα ὑετὸν ἀχείμονι μητρὶ θαλάσσῃ·
Τοῖον ἔπος λαθραῖον ὁμόπλοος ἔννεπεν ἀνήρ,
Λοξὸς ἐς Ἁρμονίην ἀντίον ὄμμα τιταίνων·

Hoſpitem habere deſiderauit, & non voluit patriam habitare.
Et quoddam verbum dixit flagellata mentem œſtro.
Hei mihi! quis mutauit meam mentem? vale patria, — Harmonia ſententiam mutat.
Vale Emathion, & omnis domus, antra Caberorum.
Valete, & ſpeculæ Corybantides, non amplius videbo
Maternæ Hecatæ nocturnam Thuſum redolentem piceā,
Vale virginitas, nubo dulci Cadmo.
Artemis ne inuideas, truces æquoris fluctum tranſibo.
Sed dices, quòd Pontus ut ſit inmitis, non curo — Varia & mutabilis ſemper fœmina.
Furioſos fluctus: ſimul pereuntem verò accipiat
Harmoniam, & Cadmum meum materna aqua
Sequar iuuenem, nuptias vociferans Dearum.
Siquidem in ortum ferat nauigantem maritus
Amorem Orionis in Auroram cauſabor,
Et Cephali thalamorum recordabor, ſi verò quando venerō
In occaſum caliginoſum, ob Endymionem & ipſa
Latmias æqualia paſſa, conſolatur me Luna.
Talia in mente errantibus curis vociferabatur puella,
Cohiberi non potens deſiderabili laniata mentem œſtro;
Et querula humore ſtillante irrigata frontem,
Electra oſculata eſt manum & oculos, & pedes imos,
Et caput & pectus, & Emathionis frontem, — Harmonia omnes oſculatur etiam oſtiorum circulos.
Labiis verecundis fratris præſentis.
Omnes verò famulas complectebatur, lugens verò
Fabrefactos multum ſculptarum ſalutabat circulos ianuarum,
Inauratos, & cubile & clauſtra conclauis virginum.
Paternum verò accipiens puluerem ſuſpiciebat puella
Et tunc à manu pendens Deorum ſub teſte legatione,
Harmoniam indotatam debitam adduxit Cadmo
Electra fuſum humorem extersit à fronte.
Veneream verò filiam accipiens Eous viator,
Anu cum ſerua reliquit domus, donum reginæ, — Harmonia cum Cadmo diſcedit.
Famulam habebat ductricem per urbem uſque ad mare.
Virginem verò videns ad litora ſupra pontum
Hoſpitem ſequentem ardenti calefactam neceſſitate
Cypridem reprehendens conuiuiorum amans dixit Luna. — Luna Veneri de diſcedente Harmonia.
Venus etiam in tuos liberos armaris, neque & ipſius
Veſtri partus pepercisti ſtimulus amorum.
Quam pepeſiſti illā non miſeraris immitis, & quam puellā
Miſeraris aliam, quando tuum genus in amorem trahis?
Vagare & tu cara Veneris filia, dic matri.
Inceſſit Sol te, & pudore afficit me Luna.
Harmonia patria exſul amore infelix, relinque Lunā
Sponſum Endymionem, & ſequere Cadmum erronem.
Tolera ferre æqualem laborem, amorem generātis verò curæ
Memento & tu laborans ab amore percuſſa Luna,
Sic dicente ſocios ſuper litora Cadmus cogens — Luna Endymionem amans.
Nauis rectè progredientis retrogrados funes ſoluens
Verno ſinuabat non tumultuoſo vela vento.
Duplices verò rudentes tangens aliquo clauo
A ligno compactum duxit per fluctus currum maris.
Æquans utrinque nauis pedes ut verò Phœnix,
Nauigationis ſciens paternam conſuetam artem,
Apud gubernaculum manebat, in puppi verò & ipſam — Currus maris nauis.
Harmoniam intactam comitem conſtituit puellam,
Nauis videns hoſpites vectores, quos tunc nautæ — Nauta quidā de Cadmo & Harmonia.
Mercedem ferentes acceperant, & tacitè unà nauigans vir
Utroſque videns commiſcuit cum admiratione vocem.
Ipſe amor eſt hic nauta, nulla inuidia enim eſt
Filium parere nautam è mari natam Venerem.
Sed telum & arcum habet, & facem eleuat,
Paruus amor alis ornatus, intueor verò
Nauem Sidoniam, doloſus forte fortius Mars
Sedet in puppi, in Libanum ducens
Aſſyriam nauigantem è Thracia Venerem.
Miſerere mater amoris, tranquilla autem ſerenitate
Mitte mihi humidam pluuiam tranquille matris maris.
Tale verbum occultum ſimul nauigans dixit vir,
Obliquus in Harmoniam appoſitum oculum intendens.

Et nauigationẽ perfecit Cadmus in Græciã Phœbei vaticinij
Cadmus in Græciam venit. *Oeſtrum habẽs in præcordiis. Iouis verò ipſi ſemper vrgens*
Diuinus inerrantibus occurrebat ſermo auribus,
Tũc Græcis vndiq; permiſtis recentiora munera porrigens
Danaus Argis puteos fodit. *A principio mali Danai vitam mortalibus ferentem occultauit artem,*
Aquam ferentis Danai; quid enim amplius inuenit Græcis
Si quando ferreis ſolum fodientibus ligonibus
Fiſſura terreſtris fuſum ventrem excauans
Argus arida regio. *Siticuloſum Argus liberauit, puluere verò oblitis ciuibus*
Humidos pedum aditus præbuit nouam aquam
Et profundo ventre paruum fluxum; ſed omni
Cadmus literas Græciæ induxit. *Græciæ vocalia, & prudentia munera ferens*
Linguæ inſtrumenta fecit concordia, cognata verò
Conſonantia ordinatim in non iuncta miſcens
Scriptum vocalis typum ſcripſit ſilentij,
Paterna diuinæ doctus myſteria artis
Thebæ Ægyptiæ centum portarum. *Ægyptiæ ſapientiæ exſul, cum Agenor*
Memphidis incola centum portas habentem conderet Thebam:
Et diuinorum ineffabile emulgens lac librorum
Manus retrogradæ characteres obliquos ſignans
Scripſit curuos circulos, & Ægyptij Dionyſij
Bacchica vagatoris Oſyridis orgia monſtrans,
Myſtica nocturnas initiationes docebat artis,
Et occulta magicum cantum reſonauit Bacchica voce,
Tenuem habens vociferationem, lapidei verò ſtatus ornati templi
Idola altè conditi ſignata varia parietis
Adoleſcens didicit, multum prudenti verò cura
Menſurans ardentem, innumerabilium viam aſtrorum
Et curſum Solis diſcens, & menſuram terræ,
Lunæ facies triplex. *Manus verſatilis complicatos digitos flectens*
Mobilis circulos cognouit retrogradæ Lunæ.
Quomodo tribus circũuolutionibus verſatilẽ formam mutet,
Circumlucens media luna tota reſplendeat facie.
Quomodo verò coniuncta & decreſcens maſculo igne
Solis genitoris non matrem habente generatur ſplendore,
Patris ſuffurans iterum natum ex ſe natum ignem.
Talis erat, & velox, ac Græciæ ciuitates intrans
Nauigationem dimiſit, cum Harmonia verò adducens
Cætum in mari errantium comitum littoralem viatorem
Curribus equeſtribus & onera ferentibus plauſtris
Cadmus oraculum consulit. Oraculum Delphicũ. *Fatidica adyta ſubijt, vbi nactus*
Delphicum non ſilentis medium axem Suadæ,
Vaticinium interrogauit, & ſperantia Pythius axis
Circulum ſuper per ſe ſonantem diuinatus eſt concaua voce.
Cadme fruſtra circumuage multum errans veſtigium trahis.
Inquiris quendam taurum quem non vacciniũ genuit venter
Inquiris quendam taurum, quem non mortalis poteſt comprehendere.
Aſſyriam verò recuſa tuæ ducem legationis
Sequere bouem terreſtrem non quæras taurum cœli.
Sponſum Europæ non nouit paſtor agitare,
Non paſcua, non prata accedit, non alicui ſtimulo
Obtemperat, non ſcutica agitatur, nouit tollere
Veneris mollia capiſtra, & non iugo ligatam aratri,
Ceruicem ſolum amori, & non Cereri extendit.
Sed deſiderium Tyrij tui genitoris relinquens,
Cadmus iubetur vaccam ſequi. *Mane apud extraneos, & Ægyptiæ tuæ Thebæ*
Patriæ ciuitatem habita cognominem, vbi ſe demittens
Ceſſare faciet grauia genua habentem ſuum pedem diuina vacca:
Sic dicens tripodum compreſſit furioſam vocem,
Caſtalius fons. *Et iuga Parnaſſi concutiebat Phœbei ſonitus*
Vocem inaudientia & vocali flumine
Caſtaliæ æſtuabat ſapientis diuina aqua.
Dixit Deus, & Cadmus abiit, & apud templum
Vaccam vidit, euntem verò comitabatur, ſequentes verò
Viri inerrantis bouis tardè parenti vngula
Parcentem æqualem menſuram habentem fecerunt tranſitũ
Seduli miniſtri, vnde tunc Cadmus ambulans
Sacram percurrebat regionem aſpectabilem, vbi intelligens
Pythius nouem circulos habentem montani tractum ſerpẽtis

Καὶ πλόον ἤνυσε Κάδμος ἐς Ἑλλάδα φοιβάδος ὀμφῆς,
Οἶστρον ἔχων πραπίδεσσι· Διὸς δέ οἱ αἰὲν ἐπείγων
Ἔνθεος ἀπλανέεσσιν ἐπέτρεχε μῦθος ἀκουαῖς,
Ἔνθα πανελλήνεσσι νεώτερα δῶρα τιταίνων,
Ἀρχεκάκου Δαναοῖο φερέσβιον ἔκρυφε τέχνην
Ὑδροφόρου Δαναοῖο· τί γὰρ πλέον εὗρεν Ἀχαιοῖς,
Εἴποτε χαλκείῃσι πεδοσκαφέεσσι μακέλλαις
Χάσματος ὑδρηλοῖο χυτὴν κατὰ νῶτα κολάψας,
Δίψιον Ἄργος ἔπαυσε· κονιομένοις δὲ πολίταις
Ὑγρὰ ποδῶν ὀλίσθρα πόρεν ξεινήϊον ὕδωρ
Ἐκ βυθίων λαγόνων ὀλίγον ῥόον· αὐτὰρ ἀπάσῃ
Ἑλλάδι φωνήεντα καὶ ἔμφρονα δῶρα κομίζων,
Γλώσσης ὄργανα τεῦξεν ὁμόθροα· συμφυέος δὲ
Ἁρμονίης στοιχηδὸν ἐς ἄζυγα σύζυγα μίξας
Γραπτὸν ἀσιγήτοιο τύπον τορνώσατο σιγῆς,
Πάτρια θεσπεσίης δεδαημένος ὄργια τέχνης,
Αἰγυπτίης σοφίης μετανάστιος· ἦμος Ἀγήνωρ
Μεμφίδος ἐνναέτης ἑκατόμπυλον ᾤκισε Θήβην·
Καὶ ζαθέων ἄρρητον ἀμελγόμενος γάλα βίβλων,
Χειρὸς ὑποστρόφοιο χαράγματα λοξὰ χαράσσων,
Ἔγραφεν ἀγκύλα κύκλα· καὶ Αἰγυπτίου Διονύσου
Εὔια φοιτητῆρος Ὀσιρίδος ὄργια φαίνων,
Μυστίδας ἐννυχίας τελετὰς ἐδιδάσκετο τέχνης·
Καὶ κρυφίῃ μάγον ὕμνον ἀνίαχε θυιάδι φωνῇ,
Λεπτὸν ἔχων ὀλόλυγμα· λιθοξέστοιο δὲ νηοῦ
Γλυπτὰ βαθυνομένῳ κεχαραγμένα δαίδαλα τοίχῳ
Κρείζων δεδάηκε· πολυφραδέϊ δὲ μενοινῇ
Μετρήσας φλογόεσσαν ἀνηρίθμων ἴτυν ἄστρων,
Καὶ δρόμον ἠελίοιο μαθὼν καὶ μέτρον ἀρούρης,
Χειρὸς εὐστροφάλιγγος ὁμόπλοκα δάκτυλα κάμψας,
Ἄστατα κύκλα νόησε παλιννόστοιο Σελήνης·
Πῶς τρισσαῖς ἑλίκεσσι μετάτροπον εἶδος ἀμείβει,
Ἀμφιφαὴς διχόμηνις ὅλῳ σίλβουσα προσώπῳ·
Πῶς δὲ συναπτομένη καὶ ἀπόρρυτος ἄρσενι πυρσῷ,
Ἠελίου γενετῆρος ἀμήτορι τίκτεται αἴγλῃ,
Πατρὸς ὑποκλέπτουσα παλιμφυὲς αὐτόγονον πῦρ·
Τοῖος ἔην, καὶ κραιπνὸς Ἀχαιΐδος ἄστεα βαίνων
Ναυτιλίην μεθέηκε· σὺν Ἁρμονίῃ δὲ κομίζων
Ἑσμὸν ἀλιπλανέων ἑτάρων χερσαῖον ὁδίτην
Ἅρμασιν ἱππείοισι καὶ ἀχθοφόροισιν ἁμάξαις
Μαντώοις ἀδύτοισιν ἐπέστιχεν, ἔνθα κιχήσας
Δελφὸν ἀσιγήτοιο μεσόμφαλον ἄξονα Πειθοῦς,
Μαντοσύνην ἐρέεινε, καὶ ἔννεπε Πύθιος ἄξων
Κύκλον ἔχων αὐτόβομβον ἐθέσπισε κοιλάδι φωνῇ·
Κάδμε μάτην στρέφοντι πολυπλανὲς ἴχνος ἑλίσσεις·
Μαστεύεις τινὰ ταῦρον, ὃν οὐ βοὸς ἔτικτε γαστήρ·
Μαστεύεις τινὰ ταῦρον, ὃν οὐ βροτὸς οἶδε κιχῆναι·
Ἀσσυρίην δ' ἀπόειπε τεὴν ἡγήτορα πομπήν,
Ἄμφεπε βοῦν χθονίην, μὴ δίζεο ταῦρον Ὀλύμπου·
Νυμφίον Εὐρώπης οὐ βουκόλος οἶδεν ἀείρειν·
Οὐ νομόν, οὐ λειμῶνα μετέρχεται, οὐ τινι κέντρῳ
Πείθεται, οὐ μάστιγι καλάζεται· οἶδεν ἀείρειν
Κυπρίδος ἁβρὰ λέπαδνα, καὶ οὐ ζυγόδεσμον ἀρότρου
Αὐχένα μούνῳ ἔρωτι καὶ οὐ Δήμητρι τιταίνει·
Ἀλλὰ πόθον Τυρίοιο τεοῦ γενετῆρος ἐάσας,
Μίμνε παρ' ἀλλοδαποῖσι, καὶ Αἰγυπτίης σέο Θήβης
Πατρίδος ἄστυ πόλιζον ἐπώνυμον, ᾗχι πεσοῦσα
Εὐνάσει βαρύγουνον ἑὸν πόδα δαιμονίη βοῦς.
Ὣς φάμενος τριπόδων ἐπεκοίμισε θυιάδα φωνήν,
Καὶ ῥέα Παρνησσοῖο τινάσσετο φοιβάδος ἠχοῖ
Γείτονος εἰσαΐοντα καὶ ἔμφρονι ῥεῖθρον,
Κασταλίης πάφλαζε νοήμονος ἔνθεον ὕδωρ·
Εἶπε θεός, καὶ Κάδμος ἐχάζετο, καὶ παρὰ νηῷ
Βοῦν ἴδε· νειοπόρῳ δὲ συνέστιχεν· ἑσπόμενοι δὲ
Ἀνέρες ἀπλάγκτοιο βοὸς βραδυπειθέϊ χηλῇ
Φειδομένην ἰσόμετρον ἐποιήσαντο πορείην.
Ὀτρηροὶ θεράποντες, ὅθεν τότε Κάδμος ὁδεύων
Ἱερὸν ἔδραμε χῶρον, ὁπόθι ἦχι νοήσας
Πύθιος ἐννεάκυκλον ὀρειάδος ὁλκὸν ἀκάνθης

Εὐνας

Εἰ μὴ Κιρραίης θανατηφόρον ἰὸν ἐχίδνης·
Παρνησσοῦ δὲ κάρηνα λιπὼν μετανάστιος ἀνήρ,
Δαυλίδος ἤλυθεν οὖδας ὁμούριον, ἔνθεν ἀκούω
Σιγαλέης λάλον εἷμα δυσηλακάτου Φιλομήλης·
Τηρεὺς ὃν ἐμίαινεν, ὅτι ζυγίην φύγεν Ἥρην
Συζυγίην ἄχορον τελέσας ὀρεσαυλέι νυμφῶν·
Χήρη δ' ἀστορέεστιν ἐπεστενάχιζε χαμεύναις
Εἰνοδίου θαλάμοιο· λάλου δ' ἀλάλοιο δὲ κούρης
Μυρομένης Θρηίκιον ἀναγκαίην Ἀφροδίτην,
Δάκρυσι μιμηλοῖσιν ἀπόθροος ἔστενεν Ἠχώ,
Παρθενικὴν φυγόδεμνον ὀδυρομένη Φιλομήλην·
Ὁππότε φοινήεντι μεμιγμένον αἵματος ὁλκῷ
Γλώσσης ἀρτιτόμοιο κυκώμενον αἷμα κορείης·
Καὶ Τιτυοῦ πτόλιν εἶδεν, ὅπῃ θρασὺς υἱὸς ἀρούρης,
Ἄστεα καλλιπέτηλα διαστείχων Πανοπῆος,
Ἀγνὰ βιαζομένης ἀνεσύρατο φάρεα Λητοῦς,
Ἐκ ποδὸς ἴχνος ἔθηκε Ταναγραίῳ κενεῶνι·
Ἐκ δὲ Κορωνείης Ἁλιάρτιον οὖδας ἀμείβων·
Θεσπιέων δὲ πόληα βαθυκνήμιδά τε Πλαταιάς,
Ἀονίης σχεδὸν ἦλθε πέδον Βοιώτιον ἀμείβων·
Ἧχί ποτ' Ὠρίωνα δυσίμερον υἷα γαίης
Σκορπίος ἀστόργοιο βοηθόος Ἰοχεαίρης
Τηλίκον ἐπρήνιξεν ἀνυμφεύτοιο θεαίνης,
Ἀκροτάτην ἔτι πέζαν ἀναστείλαντα χιτῶνος,
Ὁ βραδὺς ἑρπύζων χθόνιον τέρας· ἀντιβίου δὲ
Ταρσὰ χαλαζήεντι τυχὼν ἐχαράξατο κέντρῳ·
Καὶ γαίης ἐπέβη Χαιρωνίδος, ἔνθα κονίην
Ἀργυφέην τέμνουσα βοὸς λευκαίνετο χηλή,
Καὶ κραναῆς μετόπισθε πολυγνάμπτοια κύκλα πορείης,
Λευκὰ κονιομένων ἀπεσείσατο λύματα ταρσῶν·
Καὶ βοὸς ὀμφήεντα χαμευνάδος ὤκλασε χηλή,
Ἄστεος ἐσσομένοιο προάγγελος· ἀλλ' ὅτε Κάδμῳ
Πύθιον οὐδαίης ἐτελέσσατο θέσφατον ὀμφῆς,
Βοῦν ἱερὴν θυόεντι διαστήσας παρὰ βωμῷ
Δίζετο πηγαίων ὑδάτων χύσιν, ὄφρα καθήρῃ
Μαντιπόλους ἑὸ χεῖρας, ὀπάσσῃ δὲ θυηλαῖς
Ἁγνὸν ὕδωρ· οὔπω γὰρ ἐν οἰνοχύτοισιν ἀμοιβαῖς
Ἀβρὸς ἀεξομένης ἀνεφαίνετο καρπὸς ὀπώρης·
Καὶ πόδας ἐστήριξε δρακοντοβότῳ παρὰ Δίρκῃ·
Στῆ δὲ γαῦρος λοξὰ φανεὶς ὀφιώδεϊ δεσμῷ
Ἄρεος αἰολόνωτος ὄφις κυκλώσατο πηγήν,
Καὶ στρατὸν ἐπτοίησεν, ὅσος πολὺς ἕσπετο Κάδμῳ·
Τὸν μὲν ὑπὸ στέρνοισι δακὼν χαροποῖσι γενείοις·
Τὸν δὲ δαφοινήεντι τυχὼν ἐχάραξεν ὀδόντι,
Ἄλλου μαρναμένοιο βιοσσόον ἧπαρ ἀμύξας
Θῆκε νέκυν· ψαφαρὴ δὲ κατ' αὐχένος ἔρρεε χαίτη
Αὐτομάτη πλαδαρῷ διειλυθεῖσα καρήνῳ·
Καὶ ταχὺς ἀμφελικτὸς ἐπὶ κνημῖδας ἀνέρπων,
Κάδμον ἀπειλητῆρα δράκων ἐζώσατο δεσμῷ·
Καὶ δέμας ὀρθώσας μελέων ὀλιβῶντι πεδίλῳ
Ταυρείης ἐπὶ κύκλον ἐς ὀμφαλὸν ἥλατο βοίης·
Καὶ σκολιαῖς ἕλικεσσι πόδας μιτρούμενος ἀνήρ,
Ὁλκαίῳ βαρύδεσμος ἐχιδναίῳ χάμε σειρῷ.
Φόρτον ἔχων δυσάλυκτα· βαρυνόμενον δὲ φορῆα
Ὀρθὸν ἐσηώτα κατέσπασεν εἰς πέδον ἕλκων·
Καὶ στόμα πικρὸν ἔλυσε· δυσαλγέος δὲ θανόντος
Φοίνιος ὠμοβόρῳ πλατὺς εὐρύνετο λαιμῷ.
Καὶ κεφαλὴν δοχμῶσε· τιναξαμένου δὲ καρήνου
Ὑψιτενὴς ἑλίκτο μέσος κυρτούμενος αὐχήν.
Ἄλλον ἀπεπτοίησε θορὼν ὑπὲρ ἄντυγα κόρσης
Ἀνδρομέης· ἑτέρου δὲ διέδραμεν ἀνθερεῶνος
Ἄσχετος· ἰοβόλῳ δὲ βαλὼν ὀφθαλμὸν ἔρσῃ
Μαρμαρέην ἤχλυσε μελαγχίμος ὄμματος αἴγλην·
Ἄλλου ταρσὸν ἔμαρψε· χαρασσομένων δὲ γενείων
Εἶχε δάκνων, καὶ χλωρὸν ἀνήρυγεν ἀφρὸν ὀδόντων
Εἰς δέμας ἠϊθέοιο· πελιδναίῳ δὲ σιδήρῳ
Ἰσοφυὴς χαλάζοντι διεψύχθη δέμας ἰῷ·
Ἄλλου φυσιόωντος ὑπὸ πληγῇσι γενείων,
Ἀσταθέες μήνιγγες ἐκυμαίνοντο καρήνων.

Sopiuit Cirrhææ letiferum telum echidnæ.
Parnaſſi verò cacumina relinquens exſul vir,
Daulidis petrauit ſibat ſolum finitimum vnde audio
Muta loquax veſtimentum infelicis Philomelæ,
Tereus quam fœdauit, quod iugalis fugiſſet Iuno
Coniugium ſine choreis in montibus celebratorũ Hymenæorum: (Tereus Philomelæ linguam præſecat.)
Puella verò non ſtratis ingemiſcebat in cubilibus
In via poſiti thalami, lingua verò carentis puellæ
Lugentis Thraciam coactam Venerem
Lacrymis imitantibus muta ingemuit Echo,
Virginem lectos fugientem lugens Philomelam.
Quando rubenti commixtum ſanguinis tractu
Linguæ recens amputatæ vna ſcaturiebat ſanguis virginitatis.
Et Tityi vrbem vidit, vbi audax filius terræ (Tityi vrbs.)
Vrbes pulchra folia habentes pertranſiens Panopei,
Sacra coacta retraxit velamenta Latonæ,
Ex pede veſtigium poſuit Tanagræo ventri,
Ex verò Coronea Haliartium ſolum mutans:
Theſpienſium verò ciuitatem, & profundas ocreas habentis Platæas,
Aoniam prope venit ad ſolum Bœotium tranſiens,
Vbi quondam Orionem in amore infelicem filium terræ (Orion à ſcorpio interfectus.)
Scorpius amore carentis auxiliator Dianæ
Tantum præcipitauit innuptæ Deæ
Summam adhuc fimbriam eleuantem tunicæ,
Tardè arrepens terreſtre monſtrum: aduerſi verò
Calcem grandinoſo occupans pungebat aculeo:
Et terram ſubiuit Chæronidem, vbi puluerem (Scorpius calcem Orionis pungit Chæronea.)
Splendidum calcans bouis albeſcebat vngula,
Et longè tranſiens multos flexus habentes circulos tranſitus
Candidas puluere ſordidatorum vibrauit ſordes pedum:
Et bouis vocalis in terram recumbentis flectebatur vngula,
Ciuitatis futuræ prænuncia: ſed poſtquam Cadmo
Pythium litaniatis perfectum eſſet vaticinium vocis (Bos Cadmi in terram procumbit in ſignum vrbis condendæ.)
Bouem ſacram odoriferam conſtituens ad aram
Quærebat fontalium aquarum fluxum, vt ablueret
Sacrificantes ſuas manus, libaret verò ſacrificiis (Cadmus vaccam mactat.)
Sanctam aquam, nondum enim in vino conſitis arcis
Pulcher creſcentis apparebat fructus vitis.
Et pedes firmauit à Dracone depaſtum apud Dircen. (Sacrificaturi manus lauabant fonte Dircæ.)
Stabat verò ſuperbus obliquè apparens, ſerpentino vinculo
Martis maculoſum tergum habens anguis cingebat fontem,
Et exercitum pauore terrebat, qui multus ſequebatur Cadmum.
Hunc quidem ſub pectore mordens truculentis maxillis.
Illum verò cruento arripiens diſcerpſit dente.
Alterius pugnantis vitam agitantem hepar dilanians
Fecit mortuum, ſqualida verò per ceruicem fluebat iubas
Sponte per uliginoſum implicata caput.
Et celer circumuolutus ad ocreas adrepens
Cadmum minacem Draco cinxerat vinculo.
Et corpus erigens membrorum inſurgenti ſaltu
Taurinum circulatim in clypeum ſaliebat pectus:
Et obliquis inuolutionibus pedes cinctus vir,
Tractu magnanimiter ligatus vipereo laborabat vinculo.
Onus habens graue, grauatum verò latorem
Rectum ſtantem auulſit, in ſolum trahens
Et os aſperum ſoluit, cùm verò grauis hic moreretur
Cruentus crudiuoro verſans dilatabatur gutture.
Et caput flectebat, vibrato verò capite
Altè extenſa conuoluebatur media incuruata ceruix (Draco in Cadmi ſocios crudeliſſimè ſæuit.)
Alium perterrefecit inſiliens ſuper ambitum capitis
Virilis, alterius verò percurrebat os
Intolerabilis, venenum iaculante verò conuitiens oculis rore
Splendidam tenebris obduxit patuli oculi fulgorem,
Alterius pedem comprehendit, dilaniatum verò maxillis
Occupabat mordens; & pallidam eructabat ſpumam dentium
In corpus iuuenis, liuenti verò ferro
Æqualis virentis refrigerabatur corpus aculeo. (Dracones frigidi.)
Alio anhelante ſub vulneribus maxillarum,
Vacillantes membranæ fluctuabant capitum.

Morſu venenato. per cerebrum verò effuſum
Tabido naſo defluens fluebat ſanies.

Pallas Cadmo auxilio venit.

Sed cùm Cadmus laboraret, tum propè venit Minerua,
Futura vibrans prænunciam Ægidem victoriæ,
Gorgoneo ornatam vipereo capite.
Et ipſi trepidanti populos ſeruantem emiſit vocem Dea.
Cadme Gigantes occidentis Iouis commilito tumultus
Formidas vnum tantum videns ſerpentem, in bello verò

Typhoeus centiceps.

Tibi confiſus Typhonem præcipitauit Saturnius
Tot comatum ſerpentinis capitibus.
Deſine beſtialum tremens ſtrepitum dentium:
Pallas te incitat, & non lethalem apud Dircen
Liberabit repentem cuſtodem ferreus Mars.
Sed occiſi accipiens graues dentes
Monſtri vipereo circumſeminans terram fructu
Demete Giganteæ vipereas ſegetes pugnæ.
Terra natas verò Phalangas vno coniunge exitio
Quinque relinquens viuos futuris autem Thebis
Spartanorum egregiè fructus reſurgat generatio.

Pallas in cœlum abit.

Sic dicens Pallas confidentem reddidit conſternatū Cadmū,
Et profundum ventoſa ſignauit aëra planta,
Subiens Iouis domum, hic verò arida in terra

Cadmus Draconem ſaxo percutit.

Marmor amplè patentis volubilem molem agri
Stetit eleuans montanum telum, rectigrado verò
Summitatem draconei capitis fregit ſaxo,
Acutum verò gladium extrahens à femore
Ceruicem feræ amputauit: amputatum verò caput
Corpus extra manebat, circumuoluta verò puluere
Conſuetū circulum circumflectebat reſolutum mobilis cauda.
Et ſolo extendebatur Draco mortuus, circa verò mortuum
Impetuoſus Mars grauiter iratus reſonabat. Irato verò
Cadmus mutatorum membrorum volubili forma
Alterius naturæ futurus erat ad Illyrica fundamenta terræ
Nouum habere ſimulachrum Draconis formæ:

Cadmus olim in Draconem mutandus.

Sed hæc quidē fato deſtinabantur poſt tēpus, ſed hic media

Cadmus gigantum ſegetem metit.

Ferrea galea collegit fructum mortis
Draconis maxillarum truculentam meſſem, indigena verò
Palladis curuum aratrum à terra culta in corpus trahens

Cadmus draconis dentes ſeminat.

Et flauam arans milites generantem ſulcum terræ
Venena iaculantium ſeminauit immenſum ordinē dētium:
Et ſpica ex ſe per partum edita creſcebat Gigantum.

Gigantes vnde nati.

Quorū hic quidē ſublimi capite exſiliit ſummitatē extendēs
Pectoris thorace bene muniti, hic verò proſiliente capite
Horribilem ſupra apertum habebat humerum terram.
Alius ſurſum ſuſpiciebat vſque ad vmbilicum, alter in terra
Semiperfectus exoriebatur à terra nutrita arma attollens
Alius extantem criſta eminentiam extendens,
Nondum pectus monſtrabat, & adhuc matris repens
Ex ventre paullulum imperterrito pugnabat cum Cadmo,
Armis per ſe natis armatus. Vah! quantum miraculum,
Armauit Lucina, quem non obſtetricatus eſt venter,
Et aliquis iaculabatur ſecum genitum enſem pulſans
Semiapparens. hic verò leuis totum corpus in lucem protrahens

Gigantes armati naſcuntur.

Summitates pedum non perfectas impactas reliquit in terra:
Non quidem præcepti oblitus erat Cadmus Mineruæ,
Sed rurſus natorum calamum demetebat Gigantum.
Illum quidem ſuper mamilla tranciens ventoſa haſta,
Hunc verò in humero iuxta latam ceruicem verberans
Oſſa hirſuti reſecuit oris,
Alium iaculatore feriens lacerauit ſaxo

Occiſi Gigantes.

Ventre tenus apparentem, & ſanguine horribilium Gigantū
Effuſo inſtar fluminis Mars labebatur in tabo,
Cruentans ſua membra, aſtantis verò tumultui
Purpurea gutta tunica rubebat victoriæ.
Alterius pugnantis ad coxam enſe feriens,
Vna nati perrupit cum iliis tergora clypei,
Et cædes immenſa erat, trucidatorum verò Gigantum
Peſtifer ſanguinei refluebat torrens roris
Enſe percuſſorum. hic verò Palladis ſapienti conſilio

Ἀθύρματι φαρμακόεντι. δι' ἐγκεφάλου δὲ χυθέντος
Μυδαλέῳ μυκτῆρι κατάσσυτος ἔρρεεν ἰχώρ·
Ἀλλ' ὅτε Κάδμος ἔκαμνε, τότε σχεδὸν ἤλυθεν Ἀθήνη
Ἐσσομένης δονέουσα προάγγελον αἰγίδα νίκης,
Γοργείῳ κομόωσαν ἐχιδνήεντι καρήνῳ·
Καί οἱ ἀτυζομένῳ λαοσσόος ἴαχε δαίμων·
Κάδμε γιγαντοφόνοιο Διὸς συνάεθλε κυδοιμοῦ
Δειμαίνεις ἕνα μοῦνον ἰδὼν ὄφιν· ἐν δὲ κυδοιμοῖς
Σοὶ πίσυνος Τυφῶνα κατεπρήνιξε Κρονίων
Τοσσατίοις κομόωντα δρακοντείοισι καρήνοις·
Παύεο θηρείων βρυχέων συριγμὸν ὀδόντων·
Παλλὰς ἐποτρύνει σε, καὶ οὐ φονίη παρὰ Δίρκῃ
Ῥύσεται ἑρπυστῆρα φυλάκτορα χάλκεος Ἄρης·
Ἀλλὰ καταφθιμένοιο λαβὼν δυσαλθέας ὀδόντας
Θηρὸς ἐχιδνήεντι περισπείρας χθόνα καρπῷ
Κεῖρε γιγαντείης ὀφιώδεα λήϊα χάρμης·
Γηγενέων δὲ φάλαγγας ἑνὶ ξύνωσον ὀλέθρῳ,
Πέντε λιπὼν ζώοντας· ἐπεσσομένῃσι δὲ Θήβαις
Σπαρτῶν ἀγλαόκαρπος ἀνασταχύοιτο γενέθλη·
Ὣς φαμένη Παλλὰς θάρσυνε τεθηπότα Κάδμον,
Καὶ βαθὺν ἠνεμόεντι κατέγραφεν ἠέρα ταρσῷ,
Δυομένη Διὸς οἶκον. ὁ δὲ ψαφαρῆς παρὰ βώλου
Μάρμαρον ἀργαλέος εὔτροχον εὐρέος ἀρούρης
Ἵστατο κουφίζων κραναὸν βέλος· ἰθυπόρῳ δὲ
Ἄκρα δρακοντείοιο καρήατος ἔθλασε πέτρῳ·
Θηγαλέην δὲ μάχαιραν ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
Αὐχένα θηρὸς ἔτμηξεν· ἀπαμηθεῖσα δὲ κόρση
Σώματος ἐκτὸς ἔμιμνε. κυλινδομένη δὲ κονίῃ
Ἠθάδα κύκλον ἔλισσε παλίνδρομον ἄστατος οὐρή·
Καὶ δαπέδῳ τετάνυστο δράκων νέκυς. ἀμφὶ δὲ νεκρῷ
Θοῦρος Ἄρης βαρύμηνις ἀνέκραγε χωομένου δὲ
Κάδμος ἀμειβομένων μελέων ἑλικώδεϊ μορφῇ
Ἀλλοφυὴς ἤμελλε παρ' Ἰλλυρίδος σφυρὰ γαίης
Ξεῖνον ἔχειν ἴνδαλμα δρακοντείοιο προσώπου.
Ἀλλὰ τὰ μὲν πέπρωτο μετὰ χρόνον· αὐτὰρ ὁ μέσσῃ
Χαλκείῃ κυνέῃ συνεδέξατο καρπὸν ὀλέθρου
Θηρείων γενύων βλοσυρὸν θέρος· ἐνδαπίης δὲ
Παλλάδος ὁλκὸν ἄροτρον ἀπ' ἐργάδος εἰς χρόα σύρων,
Καὶ χαρίεις ἀρόσας πολεμητόκον αὔλακα γαίης,
Ἰοβόλων ἔσπειρε πολύστιχον ὄγμον ὀδόντων·
Καὶ στάχυς αὐτολόχευτος ἀνηέξητο Γιγάντων·
Ὧν ὁ μὲν ὑψικάρηνος ἀνέδραμεν ἄκρα τιταίνων
Στήθεος εὐθώρηκος· ὁ δὲ προθορόντι καρήνῳ
Φρικτὸν ἀνοιγομένης ὑπερίσχεθεν ὦμον ἀρούρης,
Ἄλλος ἄνω προύκυψεν ἐς ὀμφαλόν· ὃς δ' ἐπὶ γαίῃ
Ἡμιτελὴς ἀνέτελλε κουροτρεφὲς ὅπλον ἀείρων,
Ἄλλος ὑπερκύπτοντα λόφου προβλῆτα τιταίνων,
Οὔπω στέρνον ἔφαινε, καὶ εἰσέτι μητρὸς ἀνέρπων
Ἐκ λαγόνων κατὰ βαιὸν ἀταρβέϊ μάρνατο Κάδμῳ,
Τεύχεσιν αὐτοφύτοις κεκορυθμένος· ὦ μέγα θαῦμα·
Ὥπλισεν Εἰλείθυια, τὸν οὐ μαιώσατο μήτηρ.
Καί τις ἀνηκόντιζεν ὁμόγνιον ἔγχος ἀράσσων
Ἡμιφανής· ὁ δὲ κοῦφος ὅλον δέμας εἰς φάος ἕλκων,
Ἄκρα ποδῶν ἀτέλεστα πεπηγότα λεῖπεν ἀρούρῃ.
Οὐ μὲν ἐφημοσύνης ἐπελήσατο Κάδμος Ἀθήνης,
Ἀλλὰ παλιμφυέων καλάμην ἤμησε Γιγάντων.
Τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο βαλὼν ἀνεμώδεϊ λόγχῃ,
Τὸν δὲ κατὰ κληῖδα παρὰ πλατὺν αὐχένα τύψας,
Ὀστέα λαχνήεντος ἀνέκοψεν ἀνθερεῶνος,
Ἄλλον ἀκοντιστῆρα βαλὼν ἐχαράξατο πέτρῳ
Γαστέρος ἄχρι φανέντα, καὶ αἵματος αὐτογιγάντων
Ἐκχυμένου ποταμηδὸν Ἄρης ὀλίσθανε λύθρῳ,
Φοινίξας ἑὰ γυῖα· παρισταμένης δὲ κυδοιμοῦ
Πορφυρέῃ ῥαθάμιγγι χιτὼν ἐρυθαίνετο νίκης·
Ἄλλου μαρναμένοιο παρ' ἰσχίον ἄορι τύψας,
Συμφυέος διέκερσε σὺν ἰξύϊ νῶτα βοείης.
Καὶ φόνος ἄσπετος ἔσκε. δαϊζομένων δὲ Γιγάντων
Λοίγιος αἱμαλέης ἀνεκήκιεν αὐλὸς ἐέρσης
Ἄορι θεινομένων. ὁ δὲ Παλλάδος ἔμφρονι βουλῇ

Γηγενέων

Γηγενέων τινὰ πέτρον ἐπήορσε καρήνων.
Οἱ δὲ δαφοινήεντι πόθῳ μεθύοντες Ἐνυοῦς
Ἀρεῖ βακχεύθησαν, ὁμογνήτῳ δὲ σιδήρῳ
Ἀλλήλων ὀλετῆρες ἐτυμβεύοντο κονίῃ,
Ἄλλῳ δ᾽ ἄλλος ἔκειτο· ἐρευθιόωντι δὲ λύθρῳ
Στικτὰ διαινομένης ἐμελαίνετο νῶτα βοείης
Γηγενέος κταμένοιο· κατ᾽ οὐδαίης δὲ μαχαίρης
Γνωτοφόνῳ γλωχῖνι διέζετο καρπὸς ἀρούρης.

ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ Ε.

ΑΛΛ᾽ ὅτε δὴ πτολέμων ὀρυμαγδεα λήια κείρων
Κάδμος ὀδοντοφύτων καλάμην ἤμησε Γιγάντων,
Σπένδων λύθρον Ἀρεῖ θαλύσια δυσμενεῶνος·
Φαιδρύνας ἑὰ γυῖα δρακοντοβότῳ παρὰ Δίρκῃ
Δελφίδα βοῦν ἱέρευσε θεοδμήτων ἐπὶ βωμῶν,
Παλλάδι καλὸν ἄγαλμα, κατορχεμένου δὲ θυηλαὶ
Δίζυγες ἔνθα καὶ ἔνθα περιστείχοντο κεραιαί·
Οὐλοχύταις ὁ δὲ γυμνὸν ἑλὼν παρὰ γείτονι μηρῷ
Φάσγανον Ἀσσυρίοιο παρήορον ἐκ τελαμῶνος,
Ἀκροτάτην τρίχα τέμνε τανυρρίνοιο καρήνου
Ἀρεῖ κυπτόωντι. θεοκλύτος δὲ κεραιὰς
Δεξάμενος μόσχοιο παλίντροπον εἴρυσε δέρμα,
Αὐχενίους τε τένοντας ἀπέσχισεν ἄμφις ἐκείνης
Ἀμφιτόμῳ βουπλῆγι, καὶ αἱματόεις βοὸς ὁλκῷ
Λάϊνος ὀκριόεις ἐρυθαίνετο βωμὸς Ἀθήνης,
Καὶ βοέῳ κρατερῷ κεκαρημένος ἀκροτάτην
Πρηνὴς μόσχος ἔπιπτε. δαϊζομένης δὲ σιδήρῳ
Πλευρὰ διατμήξαντες ἐμιστύλλαντο μαχαίρῃ.
Καὶ βοέην τρηχεῖαν ἐγυμνώσαντο καλύπτρην
Ἐκταδίην. ὁ δὲ καθαρὸν ἐπὶ χθονὶ φᾶρος ἑλίξας
Αὐτὸς ἄναξ πεπόνητο, καὶ ἀφνειῶν κρία μηρῶν
Ὠμὰ διατμήξας, ἐκαλύψατο δίζυγι δημῷ,
Μιστύλλων κατὰ μοῖραν· ἐπ᾽ ἀνθρακιῇ δὲ τανύσσας
Σπλάγχνα σιδηρείοισι πεπαρμένα μακρὰ κορύμβοις
Εἴρυσεν ὀπτήσας ἀπαλῷ πυρί, μεσσοπαγῆ δὲ
Ἀκροπόρῳ στοιχηδὸν ἄγων πεπορημένα χαλκῷ,
Ἀνθοκόμῳ κατέθηκε χαμαιζήλοιο τραπέζης,
Δαιδὺς ἐπασσυτέροις ὀβελοῖς ζείοντας ἀείρων,
Καὶ θυόεις ἠλᾶτο δι᾽ ἠέρος ἀτμὸς ἀήτης
Ἀσσυρίου λιβάνοιο. τελεσσαμένης δὲ θυηλῆς
Δεῖπνον ἔην, καὶ Κάδμος ἑλὼν ἐπένειμεν ἑκάστῳ
Κεκριμένης ὀρέγων ἰσοζυγέα μοῖραν ἐδωδῆς.
Δαινυμένων δὲ φάλαγγες ἐπ᾽ εὐκύκλοιο τραπέζης
Εἰλαπίνης ἀπέθεντο πόθον κεκορημένῳ θυμῷ,
Οὐδὲ δράκοντα φονῶν καμάτων τέλος ἔπλετο Κάδμῳ.
Ἀλλὰ μεθ᾽ ἑρπυστῆρα, μετ᾽ ἄγρια φῦλα Γιγάντων
Ἐκτείνων προμάχοισι, καὶ ἄορι μάρνατο λαῷ,
Βάρβαρον ἀμήσων στάχυν Ἄρεος· ἀγχιπόροις δὲ
Ἔγχεα Τεμμικεῦσι. καλεσσαμένου δὲ μαχητὰς
Ποικίλος ἐσμὸς ἵκανε περικτιόνων ἐπικούρων,
Καὶ διδύμοις στρατιῇσιν ἔρις ξυνώσατο Ἐνυοῦς
Φύλοπιν ὠδίνουσα. συνερχομένων δὲ κυδοιμῶν
Τόξον ἐκυκλώθη, δόρυ πάλλετο, σείετο πήληξ,
Καὶ βέλος ἐρροίζησεν· ἐπ᾽ ὀμφαλόεντι δὲ κύκλῳ
Βαλλομένη μυλόεντι λίθῳ σμαράγησε βοείη,
Καὶ κταμένων ῥέεν αἷμα· πολὺς δ᾽ ἐπὶ φορβάδι γαίῃ
Ἡμιθανὴς προκάρηνος ἀνὴρ ἐκυλίνδετο κονίῃ.
Καὶ στρατὸς ἀντιβίων ἱκέτης ἐκλίνετο Κάδμῳ.
Λῦτο δ᾽ ἀγὼν ὀλοός, δὲ μετὰ στροφάλιγγα κυδοιμοῦ

Gigantea quoddam ſaxum excitauit ſuper capita.
Hi verò ſanguineo deſiderio ebrij Bellonæ
Marte bacchabantur, cognato verò ferro
Inuicem occiſores tumulabantur in puluere.
Alteri verò alter adhærebat: rubente verò tabo
Varia madeſcentis nigrabantur dorſa ſcuti
Gigante occiſo: per terreſtrem autem machæram
Fratres occidente cuſpide dilaniabatur fructus terræ.

Cadmus ſepulcat inter Gigantes iaces.

Gigantes à ſe inuicem trucidati.

DIONYSIACORVM
LIBER V.

SED poſtquam ſanè bellorum viſeream ſegetem tondens
Cadmus ex dentibus natorū calamum demeſſuit Gigantum,
Libans cruorem Marti ſacrificia pugnæ
Purgans ſua membra à Dracone paſtam apud Dircen.
Delphicam bouem ſacrificauit Deo exſtructis vt aris
Palladi pulchrum ſimulachrum, ſacrificantis verò ſacrificia
Duplicia hinc & inde circumſpargebantur cornua
Mola, hic verò nudum trahens à vicino femore,
Gladium Aſſyrio extenſum ex vagina
Supremos villos exſecuit extenſum roſtrum habentis capitis
Marte capulato. Vates verò cornua
Prehendens vituli reflexam detraxit cutem,
Ceruicaleſque tendines ab inuicem ſeparauit Thyeſtes
Vtrinque ſecanti boum ſtimulo, & ſanguineo bouis tractu
Lapidea pharetratæ rubebat ara Dianæ,
Et bouino rigido ferro cornuta fronte
Pronus vitulus cecidit. cùm dilaniaretur autem ferro
Latera ſecantes minutatim diuidebant gladio.
Et bouinum hirſutum denudabant tegumentum
Extenſum, hic verò purum in terram veſtimentum trahens
Ipſe rex laborabat, & copiosè creſcentium carnem femorum
Cruda diſſecans operiebat duplici pinguedine,
Diuidens parum, in carbone verò extendens
Inteſtina ferreis transfixa longa à ramis
Traxit aſſans molli igne, in medio obliqua verò
Acuto ordine ducens traiecta ferro
Floribus ornato depoſuit in humilem menſam,
Coquus continua verua feruentia attollens
Et odorifer voluebatur per aëra nidor errans
Aſſyrij thuris. perfecto autem ſacrificio
Conuiuium erat, & Cadmus ſumens diſtribuit cuique
Diuiſi præbens æquilibrem partem cibi.
Conuiuantium verò Phalanges in bene circulata menſa
Conuiuij deponebant deſiderium ſatiato animo,
Neque Dracones occidendi laborum finis erat Cadmo.
Sed poſt ſerpentem, poſt truculenta genera Gigantum
Producens anteſignanos, & enſe pugnabat cum populo,
Barbaram metens ſpicam Martis, propinquis verò
Irruebat Temmicenſibus, cùm vocaſſet verò milites
Varia multitudo venit circum habitantium auxiliatorum
Et geminis exercitibus contentio commiſit Bellonæ
Pugnam procreans, cùm conuenirent verò tumultus
Arcus incuruabatur, haſta vibrabatur, concutiebatur ſecuris
Et iaculum ſibilabat, in rotundo autem circulo
Pulſatus molari lapide ſtridebat è corio bouis clypeus,
Et occiſorum fluebat ſanguis, multus verò in fœcunda terra
Semimortuus pronus vir voluntabatur arena.
Et exercitus hoſtium ſupplex inclinabatur Cadmo.
Soluebatur verò bellum, cruentum verò poſt fluxum pugnæ

Cadmi ſacrificium.

Cadmus cum Temmicenſibus pugnat.

Pugna Cadmi cū hoſtibus.

Cadmus victor.

Cadmus turribus carentis fundamenta firmabat Thebæ.
Multi verò hinc & inde diuiſis terræ ventribus,
Thebas ædificat.
Sulci ſecabantur, multifidarum verò viarum
Fundamenta aſperos dentes habentis bouis ſignabantur ferro:
Multi verò contrariorum ventorum quadriiugo mundo
Participatum graminis menſurabantur vicus.
Et vrbs Aonia Tyriæ variegabatur artis
Pulchritudine lapidea, & operabatur alius poſt alium
Terram ſecanti acie ſecans verſicolorem petram,
Teumeſſus. Helicon. Cithæron.
Operarius Bœotus ſub rupe, quam apud lucum
Teumeſſi quercus habentis obſtetricabantur montes.
Quam Helicon germinauit, & quem peperit Cithæron.
Templa ædificat.
Et templa Deûm perfecit, & domos hominum
Thebarum ſeptem portæ.
Circumſcribens regulis, in infractis verò ſaxis
Septem tranſitus habente porta circulare in vrbem ſignans
Cœlum ſeptizonum ſua imitabatur arte.
Amphion cithara Thebas muro cingit.
Futuram ciuibus Amphioni murum relinquens,
A turribus extruente cithara conſtitutum. cœleſtibus verò
Septem portas poſuit æqualibus numero errantibus.
Prima porta Lunæ.
Æqualem figura primũ quidem in Heſperiũ clima figens
Pharetratam diſtribuit portam cæſios oculos habenti Lunæ,
Ex bouis mugitibus nomen ferentem, quòd & ipſa
Taurinæ naturæ cornuta boum agitatrix Luna
Triplicem figuram habens ſit Tritonis Minerua.
2. Porta Mercurio. Phaetonti.
Secundum Mercurio ſplendenti vicino Lunæ
Dedit munus portam, deſignans verò quartam
Electram Phaethontis cognominem, quòd apparente
Æqualis coloris Electræ reſplendeat rectus ſplendor
Soli flammanti portam appoſitam aurora
Media porta Soli. Quinta Marti. 3. Veneri. 6. Ioui. 7. Saturno.
Mediam poſuit, quòd medius ſit Planetarum.
Quintam verò Marti dedit, tradidit tertiam Veneri
Amborum vtrinque, vt Phaethon medius eſſet
Vicinum bellicoſum Martem ſeparans à Venere
Sextum Iouis ſimulachrum ſplendidiore fecit ornatu,
In ſublimi apparẽte, vltimam verò Saturni accepit ſeptima
Tale ſimulachrũ fecit, & ſacram ciuitatem condens (ſtella.
Thebæ in Bœotia à Thebis Aegyptiis dictæ.
Aegyptiæ nominauit cognominem vrbi Thebarum.
Varium fabricans terreſtrem figuram æqualem cœlo,
Aoniorum verò filiæ pulſabant choreis
Harmoniæ & Cadmi nuptiæ.
Harmoniæ nuptias, in domo verò pulchros lectos habente
Thraciæ dicebant ſaltatrices nomen Nymphæ:
Venus thalamum ornat.
Et Paphia recens factum ornabat thalamum Cadmo,
Filiæ ſuæ canens à Deo vocatos Hymenæos
Mater deſiderabilis, pater verò ob deſiderium filiæ
Nudus ſine haſtis ſaltabat iam mitis Mars,
Dextram ferro carentem inclinans ſuper Venerem,
Et nuptiali tuba canebat animum amorum
Contra ſonantem fiſtulæ, ferriferi verò capitis
Apollo Iſmenius ad nuptias venit.
Conſuetas bene bellantis criſtas vibrabat capilli
Cingens capillos non cruentis corymbis
Texens encomion amoris, cum Diis verò choreas agens
Ad nuptias Harmoniæ Iſmenius venit Apollo,
Septem chordas habente cithara amabilem hymnũ pulſans.
Muſæ nouem.
Et cantum pulſabant vitam ſeruantem nouem Muſæ:
Et manus conuoluebat Polymnia mater choreæ:
Imitantem verò ſignabat mutæ imaginem vocis
Referens manibus ingenioſum typum prudenti ſilentio,
Oculos voluens, multum verſatili verò calceo
Ioui gratificans Thalami præſes aſtabat victoria,
Cadmum laudans Iouis primarium bellatorem circa verò thalamum,
Victoria canit & ſaltat.
Virgineis oribus nuptiale texebat carmen,
Et pedis veſtigium circumflectebat, in bene circulata verò
Verecunda pennas vibrauit circa alas amorum. (chorea
Ex verò variè ſparſarum tædarum collucente ſplendore
Veſpertina oriebatur lux falſa aurora,
Et vocalibus peragilem apud lectum
Tota nocte durans erat comus non ceſſantis choreæ,
Canentium, feſtinans enim ad ſomno carentes Hymenæos
Conſuetam virgam reliquit, cum præfecta eſſet ſomni.

Κάδμος ἀπυργώτοιο θεμείλια πήγνυε Θήβης.
Πολλαὶ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα μεριζομένων κενεώνων
Αὔλακες ἐτμήγοντο. πολυσχιδέων δὲ κελεύθων
Ἕδρανα τρηχυόδοντι βοὸς κεχάραχτο σιδήρῳ.
Πολλαὶ δ' ἀντιπόρων ἀνέμων τετραζυγι κόσμῳ
Ἐμμορέες χορτοισιν ἐμετρήθησαν ἀγυιαί,
Καὶ πόλις Ἀονίη Τυρίης ποικίλλετο τέχνης
Κάλλεϊ λαϊνέῳ, καὶ ἐπόνεεν ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ
Γειοτόμῳ γλωχῖνι ταμὼν ἑτερόχροα πέτρην
Ἐργατίνης Βοιωτὸς ὑπὸ κλέτας, ἣν παρὰ λόχμην
Τευμησσοῦ δρυόεντος ἐμαιώσαντο κολῶναι.
Ἣν Ἑλικὼν βλάστησε, καὶ ἣν ὤδινε Κιθαιρών.
Καὶ νηοὺς ἐτέλεσσε θεῶν, καὶ δώματα φωτῶν
Τερμώσας κανόνεσσιν. ἐν ἀρήκτοις δὲ δομαίοις
Ἑπταπόρῳ πυλεῶνι περίδρομον ἄστυ χαράξας,
Οὐρανὸν ἑπτάζωνον ἑῇ μιμήσατο τέχνῃ.
Ἐσσομένοις ναέταις Ἀμφίονι τεῖχος ἐάσας,
Πυργοδόμῳ κιθάρῃ πεφυλαγμένον. οὐρανίοις δὲ
Ἑπτὰ πύλας ἀνέθηκεν ἰσηρίθμοισιν ἀλήταις.
Ἰσότυπον προτέρην μὲν ἐς ἑσπέριον κλίμα πήξας,
Ὀγκαίην ἐπένειμε πύλην γλαυκώπιδι Μήνῃ,
Ἐκ βοὸς ὀγκηθμοῖο φερώνυμον, ὅττι καὶ αὐτὴ
Ταυροφυὴς κερόεσσα βοῶν ἐλάτειρα Σελήνη,
Τριπλόον εἶδος ἔχουσα πέλει Τριτωνὶς Ἀθήνη.
Δευτέρην Ἑρμάωνι διαυγέϊ γείτονι Μήνης
Δῶκε γέρας πυλεῶνα. διαγράψας δὲ τετάρτην
Ἠλέκτρην Φαέθοντος ἐπώνυμον, ὅττι φανέντος
Σύγχροος Ἠλέκτρης ἀμαρύσσεται ὄρθιος αἴγλη
Ἠελίῳ πυρόεντι πύλην ἀντώπιον εἷσε
Μεσσατίην ἀνέθηκεν, ἐπεὶ μέσος ἐστὶ τῶν ἀλήτων.
Πέμπτην δ' Ἄρεϊ δῶκε, πόρε τριτάτην Ἀφροδίτῃ
Ἀμφοτέρων ἑκάτερθεν, ὅπως Φαέθων μέσος εἴη,
Γείτονα θοῦρον Ἄρηα διατμήγων Ἀφροδίτης.
Ἕκτην Ζηνὸς ἄγαλμα φαεινοτέρῳ κάμε κόσμῳ,
Ὑψιφανῆ. πυμάτην δὲ Κρόνος λάχεν ἕβδομος ἀστήρ.
Τοῖον ἕδος πόνεσε, καὶ ἱερὸν ἄστυ πολίσσας,
Αἰγυπτίης ἐκάλεσσεν ὁμώνυμον ἄστεϊ Θήβης,
Ποικίλον ἀσκήσας χθόνιον τύπον ἶσον Ὀλύμπῳ.
Ἀονίων δὲ θύγατρες ἀνεκρούσαντο χορείαις
Ἁρμονίης ὑμέναιον. ἐϋθαλάμῳ δὲ μελάθρῳ
Θρηϊκίης φθέγξαντο χορίτιδες οὔνομα νύμφης.
Καὶ Παφίη νεότευκτον ἐκόσμεε παστάδα Κάδμῳ
Παιδὸς ἑῆς μέλπουσα θεοκλήτους ὑμεναίους
Μήτηρ ἱμερόεσσα, πατὴρ δ' ὑπὸ χάρματι κούρης
Γυμνὸς ἄτερ σακέων ὠρχήσατο μείλιχος Ἄρης,
Δεξιτερὴν ἀσίδηρον ἐπικλίνων Ἀφροδίτῃ,
Καὶ γαμίῃ σάλπιγγι μελίζετο θυμὸν ἐρώτων
Ἀντίτυπον σύριγγι. σιδηροφόρου δὲ καρήνου
Ἠθάδας εὐπολέμοιο λόφους ἀπεσείσατο χαίτης,
Μιτρώσας πλοκαμῖδας ἀναιμάκτοισι κορύμβοις,
Πλέξας κῶμον ἔρωτι. σὺν ἀθανάτοις δὲ χορεύων
Εἰς γάμον Ἁρμονίης Ἰσμήνιος ἤλυθεν Ἀπόλλων,
Ἑπτατόνῳ κιθάρῃ φιλοτήσιον ὕμνον ἀράσσων.
Καὶ μέλος ἐκρούσαντο βιοσσόον ἐννέα Μοῦσαι.
Καὶ παλάμας ἐλέλιζε Πολύμνια μαῖα χορείης.
Μιμηλὴν δ' ἐχάραξεν ἀναυδέος εἰκόνα φωνῆς
Φθεγγομένη παλάμῃσι σοφὸν τύπον ἔμφρονι σιγῇ,
Ὄμματα δινεύουσα. πολυστρέπτῳ δὲ πεδίλῳ
Ζηνὶ χαριζομένη, θαλαμηπόλος ἵστατο νίκη,
Κάδμον ἀειδάζουσα Διὸς πρόμον. ἀμφὶ δὲ παστῷ
Παρθενίοις στομάτεσσι γαμήλιον ἔπλεκε μολπήν,
Καὶ ποδὸς ἴχνος ἔλισσεν. ἐϋκύκλῳ δὲ χορείῃ
Αἰδομένη πτερὰ πάλλε παρὰ πτερύγεσσιν ἐρώτων.
Ἐκ δὲ πολυσπερέων δαΐδων ὁμοφεγγέος αἴγλης
Ἑσπερίης ἀνέτελλε φάος ψευδήμορος ἠοῦς,
Καὶ λιγυρεῖς στομάτεσσι φιλοσκαρθμῷ παρὰ παστῷ
Πάννυχος ἔπλετο κῶμος ἀκοιμήτοιο χορείης
Μελπομένων. σπεύδων γὰρ ἐς ἀγρύπνους ὑμεναίους
Ἠθάδα ῥάβδον ἔλειπεν, ἐπεὶ ταμίη πέλεν ὕπνου.

Καὶ

Καὶ Θήβῃ χορὸς ἦεν Ὀλύμπιος· ἦν δὲ νοῆσαι
Κάδμον ὁμοῦ καὶ Ἄρηα μιῆς ψαύοντα τραπέζης,
Καὶ γαμίοις θαλάμοισι φέρων νυμφοστόλον Ὥρην,
Ἀρκτῴης ἀνέτελλε δράκων ἐμπόρπιος ἁμάξης,
Ἄγγελος ἐσσομένων, ὅτι σύννομος ἄλκι νύμφη
Ἐκ βροτέης μέλλεν ἔχειν ἑρπύδεα μορφήν
Νυμφίος Ἁρμονίης, μακάρων δέ τις ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ
Εἰς θαλάμους σπεύδοντι γέρας δωρήσατο Κάδμῳ,
Ζεὺς μὲν πάντα τέλεια, κασιγνήτην δὲ γεραίρων
Ἥρην πασιμέλουσαν, ἐπεὶ πέλεν Ἄρεος μήτηρ,
Ἵππιος ἄπασε δῶρα θαλάσσια κυανοχαίτης·
Ἑρμῆς σκῆπτρον ἔδωκεν, Ἄρης δόρυ, τόξον Ἀπόλλων,
Καὶ στέφανον κομόωντα λίθων ἑτεροχροῒ κόσμῳ
Ἁρμονίης Ἥφαιστος ἐπήορσε καρήνου,
Χρυσείοις κροτάφοισιν ἐπικρεμάσας ἀγλαΐην,
Καὶ θρόνον ἀμάρυγμα πόρε χρυσόθρονος Ἥρη,
Ἄρεα κυδαίνουσα πολύφραδμων Ἀφροδίτη,
Χρύσεον ὅρμον ἔχοντα λίθων πολυδαίδαλον αἴγλην
Λευκὸν ἐρευθιόωντι συνήρμοσεν αὐχένι κούρης,
Ἡφαίστου σοφὸν ἔργον, ὅπερ χάριν Κυπρογενείῃ
Τοξότεω ἔρωτος ὅπως θελκτήριον εἴη.
Ἔλπετο γὰρ Κυθέρειαν ἀεὶ βαρύγουνος ἀκοίτης
Υἷα τεκεῖν σκάζοντα ποδῶν μίμημα τοκῆος.
Ἀλλὰ μάτην ἐδόκευε, καὶ ἄρτιον υἷα νοήσας
Λαμπόμενον πτερύγεσσιν ὁμοίϊον υἱέι Μαίης,
Ποικίλον ὅρμον ἔτευξεν, ὃς ἀστεροειδέϊ νώτῳ,
Ὡς ὄφις ἦν ἑλικώδης ἔχων δέμας, οἷα γὰρ αὐτὴ
Δίστομος ἀμφίσβαινα μέσῳ μηρύεται ὁλκῷ,
Ἰὸν ἀποπτύουσα δι' ἀμφοτέροιο καρήνου,
Ἀμφελελιζομένη μελέων ἑτεροζυγι παλμῷ,
Ἐς κεφαλὴν δὲ κάρηνον ἐφερπύζουσα συνάπτει,
Λοξὰ καμπύλα νῶτα περισκαίρουσα πορείῃ.
Ὡς ὄγε ποικίλος ὅρμος ἐπ' ἄρτια νῶτα τιταίνων,
Κάμπτετο κυρτωθεῖσαν ἔχων διδυμάονα δεσμόν,
Ἀμφιλαφὴς φολίδεσσιν ἐς ὀμφαλὸν ἄχρις ἱκάνων
Πλεκτὸς ὄφις δικάρηνος· ὑπὸ στροφάλιγγι δὲ τέχνης
Χρύσεος ὁλκαίης ἐλελίζετο κύκλος ἀκάνθης·
Καὶ οἱ σειομένης κεφαλῆς πολυδινέι παλμῷ
Ψευδαλέον σύριγμα διέπτυεν ἀνθερεῶνος,
Καὶ στομάτων ἑκάτερθεν, ὅπῃ τέλος ἐστὶ καὶ ἀρχή.
Αἰετὸς ἦν χρύσειος ἅτε πτερὰ ἠέρα τέμνων,
Ὀρθὸς ἐχιδναίων διδύμων μεσσηγὺ καρήνων,
Ὑψιφανὴς πτερύγων πισύρων τετράζυγι κύκλῳ.
Τῇ μὲν ξανθὸς ἴασπις ἐπέτρεχε, τῇ δὲ σελήνης
Εἶχε λίθον πάλλευκον, ὃς ἀκεράοιο θεαίνης
Λειπομένης μινύθει, καὶ αὔξεται ὁππότε Μήνη
Ἀρτιφανὴς σέλας ὑγρὸν ἀποστίλβουσα κεραίης
Ἠελίου γενετῆρος ἀμέλγεται αὐτόγονον πῦρ.
Ἄλλο μάργαρον εἶχε φαεσφόρον, ἧς χάριν αἴγλης
Γλαυκὸν ἐρυθραίης ἀμαρύσσεται οἶδμα θαλάσσης
Λαμπομένης. ἑτέρης δὲ μεσόμφαλος αἴθοπι κόσμῳ
Λεπτοφανὲς σέλας ὑγρὸν ἀπέπτυεν Ἰνδὸς Ἀχάτης.
Ἀλλήλαις δ' ἑκάτερθε συναπτομένων κεφαλάων
Χάσματα δισσὰ δράκοντος ἀνεπτύσσοντο καρήνων
Αἰετὸν ἀμφοτέροισι περικλείοντα γενείοις
Σύμπλοκον ἔνθα καὶ ἔνθα· διειδέος δὲ μετώπου
Λυχνίδες ἠκόντιζον ἐν ὄμμασι σύμφυτον αἴγλην,
Ὀξὺ σέλας πέμπουσαν ἐϊκέλην αἴθοπι λύχνῳ
Ἁπτομένῳ. χαιτῶν δὲ λίθων πολυειδέι μορφῇ
Πόντος ἔην. γλαυκὸς δὲ λίθος χλοάοντα σμαράγδου
Δεξάμενος κρύσταλλον ὁμόζυγον εἴκελον ἀφρῷ
Εἶχε φαληριόωντα μελαινομένης τύπον ἅλμης.
Τῷ ἔνι δαίδαλα πάντα τετεύχατο· τῷ ἔνι πάντα
Χρυσοφαῆ μαρμαιρεν ἁλίτροφα πώεα δίνης,
Οἷα περισκαίροντα. πολὺς δέ τις ὑγρὸς ὁδίτης
Μεσσοφανὴς ἐχόρευεν ὀπιπεύων ἅλα δελφίς.
Ψευδαλέην δ' ἐλέλιξεν ἑὴν αὐτόσσυτον οὐρήν.
Καὶ χορὸς ὀρνίθων ἑτερόχροος, ὃν τάχα φαίης
Ἱπταμένων πτερύγων ἀνεμώδεα δοῦπον ἀκούειν.

Et Thebæ tripudium erat cœleſte. poterat autem intelligi
Cadmum ſimul & Martem vnam tangentem menſam,
Et nuptialibus thalamis ferens Nymphas ornātem Horam,
Arctoæ oriebatur Draco comes plauſtri,
Nuncius futurorum, quòd ſocius coniux Nymphæ
Ex mortali ſortitura eſſet ſerpentinam formam.

Draco in cœlo exortus.

Sponſus Harmoniæ. Deorum verò quiſpiam alius poſt aliū
Ad thalamos feſtinanti munus dedit Cadmo,
Iupiter quidem omnia eximia, ſororem autem venerans:
Iunonem omnibus caram, cum eſſet Martis mater,
Equeſtris præbuit munera marina nigros crines habens Neptunus
Hermes ſceptrū dedit, Mars haſtam, arcū Apollo,
Et coronam comam nutrientem lapidum verſicolore ornatu
Harmoniæ Vulcanus eleuauit ſuper caput,
Aureum te mporibus appendens ornamentum, (habens Iuno.
Et ſellam bonis ſtructam lapidibus præbuit auream ſedē ha-
Martem ornans multum ſapiens Venus, (dorem
Aureum monile habentem lapidum multum variatū ſplen-
Candidum rubentis applicauit ceruici puellæ,
Vulcani ingenioſum artificium quod fecerat Veneri
Sagittarij amoris ut ſpectaculorum munus eſſet.

Dij Cadmo dant munera.

Neptuni munus. Vulcanus corona, dat.

Veneris munus

Timebat enim Venerem ſemper grauato genu maritus
Natum parere claudicantem pedibus imitamentum patris
Sed fruſtra viſus fuit, & pedibus valentem filium cognoſcēs
Lucentem alis ſimilem filio Maiæ,
Varium monile fecit, quod ſtellis lucente dorſo, (ipſa
Tanquam ſerpens erat, circulare habens corpus, velut enim
Duplicis oris amphiſbæna medio reuoluitur tractu
Aculeum exſpuens ex vtroque capite.
Circumuoluta membrorum alteriuga vibratione.
Ex capite verò in caput repens complicat
Obliquo incurua dorſa circumſaliens tractu.
Sic hoc varium monile ſtricta dorſa tendens,
Flectebatur incuruatam habens geminam catenam
Copioſum ſquammis in vmbilicum medium veniens
Implexa ſerpens duo capita habens, volumine verò artis
Aureis tractis voluebatur circulus ſerpentis.
Et ipſi voluti capitis multum agitato tremore
Falſum ſibilum emiſit ex ore,
Et ex oribus vtrinque, vbi finis eſt & principium.
Aquila erat aurea tanquam latum aëra ſecans,
Recta ſerpentina gemma inter media capita,
In ſublimi apparens alarum quatuor quadriiugo camo.

Vulcanus claudus

Hac quidem parte flauus Iaſpis incurrebat, illa verò Lunæ
Habuit lapidem totum candidum, qui bene cornutæ Deæ
Deficiente decreſcit, & augetur cùm Luna
Nuper apparens ſplendorem humidum refulgens cornu
A Sole patre demulget per ſe natum ignem.
Alia pars vnionem habebat luciferum ob cuius ſplendorem
Cerulea rubri reſplendet fluctus maris
Lucentis, alterius verò vmbilicus ignito ornatu
Tenuiter apparens ſplendorem humidum expuebat Indus
Achates.

Gēma Lunaris cum Luna creſcens & decreſcens. Luna lucē habet à Sole.

Inuicem verò vtrinque coniunctis capitibus
Hiatus bini draconis pandebantur capitum
Aquilam vtriſque concludentes maxillis
Complicatam hinc & hinc. Per lucidam verò frontem
Lychnites gēma iaculabātur in oculis cōgenitū ſplendorem
Acutum fulgorem mittentem ſimilem ardenti Lychno
Accenſo. Comatus verò gemmarum multiformi figura
Pontus erat. Cærulea verò lapis viridis Smaragdi
Accipiens cryſtallum coniugem ſimilem ſpumæ
Habuit ſpumoſam nigricantis imaginem maris.
Quo in varia omnia fabricata erant, quo in omnia
Aures apparentes ſplendebant in mari nutriti greges litteris
Tanquam circumſaltantes, multus verò aliquis humidus
In medio apparens ſaltabat eradens mare Delphin. (viator
Falſam verò voluit ſuam per ſe incitatam caudam.
Et chorus auium diuerſicolor, quem penè dixeris
Volantium pennarum ventoſum ſonitum audire.

Quale poſtquam Venus munus dediſſet puellæ
Aureum gemmis ornatum ſublatum in ceruice puellæ:
Et nuptialium coniuncta amorum directore ceſto
Harmonia multorum puerorum prolẽ obſtetricabatur ſinu
Generatam paulo poſt, alterno verò partu
Grauidum onus ſoluit filiam generantis Danai,
Quater duinos circulos implens Lunæ.
Prima verò Authonoë fœcundis reſiliebat in ſinu
Matris nouem menſium aperiens partum.
Primum generatis partibus: conſanguinea verò generatione
Pulchra Athamantis creuit coniux Ino
Mater duplicis partus, tertia verò oriebatur Agaue,
Quæ olim nupta Giganteis Hymenæis
Similem filium peperit ex dentibus nato coniugi
Et Charitum ſimulachrum amorem iaculantis frontis.

Semele Iouis quarta filia.

Ioui ſeruata Semeles germinauit quarta
Filiarum, ſoli verò & iuniori licet exiſtenti
Dedit inſuperabilis natura honoraria formæ, (tioni
Maſculum verò tarde factum comparem fœmineæ genera
Harmonia nouum filium lætanti generauit Cadmo,

Polydorus Cadmi & Harmoniæ filius.

Aoniæ Polydorum luciferum aſtrum patriæ,
Iuniorem Semele roſæ ſimili, quem apud Thebas

Pentheus Polydorũ regno priuauit.

Sceptra accipiens iniurius rex ſeparauit Pentheus:
Et illa quidem, vt voluit antiquum tempus ſero perficere.
Adulteriores verò filias obſignauit maritis.

Nuptiæ filiarum Cadmi.

Cadmus alternarum nuptiarum quadriiugo thalamo
Et lectum alium poſt alium ordinauit, munera ferens enim

Ariſtæus Phœbi & Cyrenes filius.

Primus Ariſtæus paſcualis & eiuſdem nominis venator
Sanguis ſapientis Phœbi & dextræ Cyrenes

Autonoe Ariſtæum nupſit.

Autonoen coniugiorum aratorum nuptam dedit lege.
Non quidem Agenorides multos paſcentis peritum artis
Generum habere recuſauit vitam ſeruantem filium Phœbi.

Ariſtæus quatuor ventorum pater.

Sed peruolantium ventorum vitalibus auris
Peſtilentem ſopienti igneæ aſtrum caniculæ,
Puerum incluſit ſolertem apud coniugem, (puellæ
Et nuptiæ erant admodũ felices poſtquam nuptiæ nõ iunctæ
Dedit boues, præbuit capellas, & in montibus paſtum dedit
Et multa ponderifera grauatus baiulus neceſſitate (gregem.
Onus oliuiferæ eleuauit amphoræ,
Munera nuptiarum, multam verò ſolertis geſtauit apis
Variam partum multa foramina habentis fœturæ.
Ille vir primus in monte currens ſaltu plantarum
Inuenit ſcopulos amantis laborẽ ceruos agitantẽ venationis
Quomodo ſolertibus naribus ad imas partes montis fœcundæ
Feræ incertæ canis præſagiat odorem, (ſyluæ
Rectas velocium in curſum aures intendens
Et doloſæ didicit multum implexa retia artis:
Et furcularum formam rectam. ſuper arena verò ferarum
Matutinum immutabile ſignatum veſtigium in terra.
Et pedibus calceamenta curſoria venatorẽ hominem docens
Retineri impoſſibilem incitatum, canes agitantem in curſum venationis
Vela apparentia ad genua vſque ferre.
Ne quando venatoris incitati pedis impetus
Statim retraheretur detracta veſte.

Ariſtæus vſum mellis inuenit.

Ille vir norat multa foramina habentium ordines fauorum.
Errantis verò ſtatuit in deſertis locis vagantis opera apis
Quæ in pratis à flore florem pererrat.
In herbam præclaros fructus habentem, inuolans verò in
Labellis ſummis emulget ſummitatem roris; (ſummitatem
Et lineis curuaturis multum implexæ veſtis
Membra conſtringens vnguibus ab vſque ad comas

Fumus apes ſuffocat.

Et doloſo ſuffocante ignis artificiali fumo
Nocentem mitigauit, vento expoſitam verò vibrans
Facem interminantem amantis fauos api
Biiugum ferrum ſuſtulit, domeſtico verò partu
Cum bombo tumultuoſi non taciturni tumultus

Strepitu apes compeſcuntur.

Manu multum crepitante duplicem ſonitum pulſans
Horribiles armatæ euitabat aculeos apis.
Et præſecans ceræ multa foramina habentis & operculum

Οἷον ἐπὶ Κυθέρεια γέρας δωρήσατο κούρῃ
Χρύσεον ἀλλοΐγγα παρήορον αὐχένι κούρης·
Καὶ γαμίων ζευχθεῖσα πόθων ἰθυντορι κεστῷ
Ἁρμονίη πολύπαιδα γονὴν μαιώσατο κόλπῳ
Τικτομένην χρόνῳ βαιὸν· ἀμοιβαίῃ δὲ λοχείῃ
Ἔγκυον ἄχθος ἔλυσε θυγατρογόνου Δαναοῖο,
Τετράκις ἔνθα κύκλα δίζυγα πλήσασα Σελήνης·
Πρώτη δ' Αὐτονόη γονίμων ἀνεπάλλετο κόλπων
Μητέρος ἐννεάμηνον ἀναπτύξασα λοχείην
Πρωτοτόκοις ὠδῖσιν· ὁμογνίῳ δὲ γενέθλῃ
Καλλιφυὴς Ἀθάμαντος ἀέξατο σύγγαμος Ἰνὼ
Μήτηρ διστοκίης, τριτάτη δ' ἀνέτελλεν Ἀγαύη,
Ἥ ποτε νυμφευθεῖσα Γιγαντείοις ὑμεναίοις
Εἴκελον υἷα λόχευσεν ὀδοντοφύτῳ παρακοίτῃ,
Καὶ Χαρίτων ἴνδαλμα ποθοβλήτοιο προσώπου
Ζηνὶ φυλασσομένη Σεμέλης βλάστησε τετάρτη
Θυγατέρων· μούνῃ δὲ καὶ ὁπλοτέρῃ περ ἐούσῃ
Δῶκεν ἀνικήτοιο φύσις πρεσβήϊα μορφῆς·
Ἄρσενα δ' ὀψιτέλεστον ὁμόζυγα θήλεϊ φύτλῃ
Ἁρμονίη νέον υἷα γεγηθότι γείνατο Κάδμῳ
Ἀονίης Πολύδωρον ἑωσφόρον ἀστέρα πάτρης,
Ὁπλότερον Σεμέλης ῥοδοειδέος, ὃν παρὰ Θήβαις
Σκῆπτρα λαβὼν ἀθέμιστος ἄναξ ἀπενόσφισε Πενθεύς.
Καὶ τὰ μὲν ὡς ἤμελλε γέρων χρόνος ὀψὲ τελέσσαι.
Κηρυχθείσας δὲ θύγατρας ἐπεκλήϊσεν ἀκοίταις
Κάδμος ἀμοιβαίοιο γάμου τετράζυγι παστῷ·
Καὶ λέχος ἄλλο μετ' ἄλλο συνήρμοσε δωροφόρος γὰρ
Πρῶτος Ἀρισταῖος νόμιος καὶ ἐπώνυμος ἀγρεύς,
Αἷμα σοφοῦ Φοίβοιο καὶ εὐπαλάμοιο Κυρήνης
Αὐτονόην ζυγίων ἀροτῶν νυμφεύσατο θεσμῷ.
Οὐ μὲν Ἀγηνορίδης πολυφορβέος ἴδμονα τέχνης
Γαμβρὸν ἔχειν ἀπίθησε βιοσσόον υἷα Φοίβου.
Ἀλλὰ διαπτοίητον ἀήτων ζωαρκέσιν αὔραις
Λοίγιον ἀμβλύνοντι πυρώπιδος ἀστέρα Μαίρης,
Παῖδα συνεκλήϊσσε σεισινέῳ παρακοίτῃ,
Καὶ γάμος ἦν πολύολβος, ἐπεὶ γάμος ἄζυγι κούρῃ
Δῶκε βόας, πόρεν αἶγας, ὀρειδρόμον ὤπασε ποίμνην·
Καὶ πολὺς ἀχθοφόρῳ βεβαρημένος ὀχμὸς ἀνάγκῃ
Φόρτον ἐλαιήεντος ἐκούφισεν ἀμφιφορῆος,
Ἕδνα γάμων. πολλὴν δὲ σοφῆς ἐκόμισσε μελίσσης
Δαιδαλέην ὠδῖνα πολυτρήτοιο λοχείης·
Κεῖνος ἀνὴρ πρώτιστος ὀρειδρόμος ἅλματι ταρσῶν
Εὗρε φιλοσκοπέλοιο πόνον κεμαδοσσόον ἄγρης,
Πῶς νοερῷ μυκτῆρι παρὰ σφυρὰ φορβάδος ὕλης
Θηρὸς ἀσημάντοιο κύων μαντεύεται ὀδμήν,
Ὄρθια ἐξ ὠκέων ἐπὶ δρόμον οὔατα τείνων·
Καὶ δολίης δεδάηκε πολύπλοκα δίκτυα τέχνης·
Καὶ σταλίκων τύπον ὀρθὸν ἐπὶ ψαμάθοιο δὲ θηρῶν
Πρώϊον ἀτρέπτῳ κεχαραγμένον ἴχνος ἀρούρῃ·
Καὶ ποσὶν εὐδρομίδας θηρήτορα φῶτα διδάξας,
Λοχμὴν ἀΐσσοντα κυνοσσόον εἰς δρόμον ἄγρης,
Πέπλα φαεινομένης ἐπιγουνίδος ἄχρι φορῆσαι,
Μή ποτε θηρητῆρος ἐπειγομένου ποδὸς ὁρμὴ
Ἂψ ἀνασειράζοιτο καθελκομένοιο χιτῶνος.
Κεῖνος ἀνὴρ ἐνόησε πολυτρήτων στίχα σίμβλων.
Πλαζομένης δ' ἔστησεν ἐρημάδος ἔργα μελίσσης·
Ἥτις ἐπὶ λειμῶνος ἀπ' ἄνθεος ἄνθος ἀμείβει
Εἰς φυτὸν ἀγλαόκαρπον, ἐρεπτομένη δὲ κορύμβοις
Χείλεσιν ἀκροτάτοισιν ἀμέλγεται ἄκρον ἐέρσης.
Καὶ λινέαις ἕλιξι πολυπλέκτοιο χιτῶνος
Γυῖα περισφίγξας ὀνύχων ἄπο μέχρι κομάων.
Καὶ δολίῳ πνιγόεντι πυρὸς τεχνήεντι καπνῷ
Σινομένην πρήϋνεν· ἐπηνέμιον δὲ τινάσσων
Πυρσὸν ἀπειλητῆρα φιλοσμήνοιο μελίσσης
Δίζυγα χαλκὸν ἄειρεν· ὁμωροφίῃ δὲ λοχείῃ
Βομβηδὸν κλονέοντος ἀσιγήτοιο κυδοιμοῦ
Χειρὶ πολυκροτάλῳ διδυμάονα δοῦπον ἀράσσων,
Φρικτὰ κορυσσομένης ἐφυλάσσετο κέντρα μελίσσης·
Καὶ προταμὼν κηροῖο πολυγλώχινα καλύπτρην

Ἔβλυσε

Ἐξέδυσεν αἰόλα δῶρα μελισσαίοιο τοκῆος·
Πρῶτον ἐϋσταθάμιγγος ἀλείφατος εὗρεν ἐέρσης
Καρπὸν ὅτε βρίθοντι τεμὼν μυλοειδέϊ πέτρῳ
Πίονας ὑγροτόκοιο γονὰς ἔθλιψεν ἐλαίης·
Καὶ σκιερὴν πολύδενδρον ὑπὸ κλίτυς εὐβότου ὕλης
Εἰς ἕλος εἰς λειμῶνα φέρων ἐδίδαξε βοτῆρας,
Ἠελίου φαίνοντος ἐς ἕσπερον ἄχρι νομεύειν.
Πλαζομένων δ' ἀκίχητον ἀπειθέα φοιτάδι χηλῇ
Ἑσπομένων βραδὺν οἶμον ὑπότροπον ὄρχα μήλων,
Εἰς νομὸν ἀνθεμόεντα μιῇ ξυνῶσε κελεύθῳ,
Αἶγα βαλὼν προκέλευθον ὁμοζυγέοιο πορείης.
Καὶ νομίην ἐδάησεν ὀρειάδα Πανὸς ἀοιδήν.
Καὶ πυρὶ σειριάοντα κατεύνασεν ἀστέρα μαίρης·
Καὶ Διὸς ἰκμαίοιο θυώδεα βωμὸν ἀνάψας,
Αἵματι ταυρείῳ γλυκερὴν ἐπεχεύατο λοιβήν,
Ποικίλα φοιταλέης ἐπιβώμια δῶρα μελίσσης
Πλήσας ἁβρὰ κύπελλα μελικράτου κυκεῶνος.
Ζεὺς δὲ πατὴρ ἄκουσε, καὶ υἱέος υἷα γεραίρων,
Πέμψεν ἀλεξικάκων ἀνέμων ἀντίπνοον αὔρην,
Σείριον αἰθαλόεντος ἀναστέλλων πυρετοῖο·
Εἰσέτι νῦν κήρυκες Ἀρισταίοιο θυηλῆς
Γαῖαν ἀναψύχουσιν Ἐτησίαι ἐκ Διὸς αὖραι·
Ὁππότε ποικιλόβοτρυς ἀέξεται οἰνὰς ὀπώρη·
Τὸν μὲν ἔρως πόμπευεν ἐς Ἀονίους ὑμεναίους
Φοίβου Κεῖον υἷα, βοοστίκτου δὲ θυηλῆς
Πᾶσα πόλις στεφθεῖσα, καὶ ἰθυτενεῖς ἀγυιαὶ
Ὀρχηθμῷ μεμέλοντο· ὑπὸ προπύλαια δὲ παστοῦ
Εἰλίποδην ὑμέναιον ἀνεκρούσαντο πολῖται·
Καὶ μέλος ἱμερόφωνον ἀνεκρούσαντο γυναῖκες,
Καὶ γαμίην σύριγγα συνέκλαγον Ἄονες αὐλοί,
Ἔνθεν Ἀρισταίοιο καὶ Αὐτονόης ἀπὸ λέκτρων
Ἀκταίων ἀνέτελλε, φιλοσκοπέλῳ δὲ μενοινῇ
Ἀγρέος αἷμα φέρων ἀπεμάξατο πάτριον ἄγρην,
Ἀρτέμιδος θεράπων ὀρεσίδρομος· οὐ Νέμεσιν δὲ
Δύσμορον Ἀκταίωνα μαθεῖν μελεδήματα θήρης
Υἱωνὸν γεγαῶτα λεοντοφόνοιο Κυρήνης.
Οὔ ποτέ μιν φύγεν ἄρκτος ὀρεστάς, οὐδέ μιν αὐτῆς
Λοίγιον ἐπτοίησε λεχωΐδος ὄμμα λεαίνης.
Πολλάκι δ' ὑψιπότητον ἐπιθρώσκοντα δοκεύων
Πάρδαλιν ἐσφενδόνιζεν, ἀεὶ δέ μιν ὑψόθι λόχμης
Ὄμμασι θαμβαλέοισιν ἐδέρκετο μηλονόμος Πάν,
Ὠκείης ἐλάφοιο παραΐσσοντα πορείην·
Ἀλλά οἱ οὐ χραίσμησε ποδῶν δρόμος, οὐδὲ φαρέτρη
Ἤρκεσεν, οὐ βελέων σκοπὸς ὀρθός, οὐ δόλος ἄγρης·
Ἀλλά μιν ὤλεσε μοῖρα κυνοσπαδὰ νεβρὸν ἀλήτην
Ἰνδώην μετὰ δῆριν ἔτι πνείοντα κυδοιμοῦ
Εὖτε τανυσφύλλοιο καθήμενος ὑψόθι φηγοῦ,
Λουομένης ἐνόησεν ὅλον δέμας Ἰοχεαίρης.
Θηητὴρ δ' ἀκόρητος ἀθηήτοιο θεαίνης
Ἁγνὸν ἀνυμφεύτοιο δέμας διεμέτρεε κούρης
Ἀγχιφανής. καὶ τὸν μὲν ἀείμονος εἶδος ἀνάσσης
Ὄμματι μοιριδίῳ δεδοκημένον, ὄμματι λοξῷ
Νηὰς ἀκρήδεμνος ἀπόπροθεν ἔδρακε νύμφη,
Ταρβαλέη δ' ὀλόλυξεν, ἑῇ δ' ἤγγειλεν ἀνάσσῃ
Ἀνδρὸς ἐρωμανέος θράσος ἄγριον. ἡμιφανὴς δὲ
Ἄρτεμις ἁρπάξασα σὺν εἵματι κυκλάδα μίτρην,
Παρθενίῳ ζωστῆρι σαόφρονας ἔσκεπε μαζούς.
Καὶ διεροῖς μελέεσσιν ἔσω δύνουσα ῥεέθρων,
Αἰδομένη κατὰ βαιὸν ὅλον δέμας ἔκρυφε κούρη·
Ἀκταίων βαρύποτμε, σὲ μὲν λίπεν αὐτίκα μορφὴ
Ἀνδρομέη. πισύρων δὲ ποδῶν ἐδιχάζετο χηλή,
Καὶ τανααὶ γναθμοῖσιν ἐμηκύνοντο παρειαί,
Κνῆμαι ἐλεπτύνοντο, καὶ ἀγκύλα δοιὰ μετώπου
Φύετο μακρὰ κόρυμβα τανυπλόρθοιο κεραίης,
Καὶ στικτοῖς μελέεσσι νόθη ποικίλλετο μορφή,
Καὶ λάσιον δέμας εἶχεν. ἀελλήεντι δὲ νεβρῷ
Εἰσέτι μοῦνος ἔην νόος ἔμπεδος· ὠκυπόρῳ δὲ
Ἔτρεχεν ἀξείνοιο δι' οὔρεος ἅλματι χηλῆς
Θηρητὴρ τρομέων θηρήτορας. ἀλλοφυὴς δὲ

Exemit varia munera melle ſtillantis partus.
Primum bonas guttas habentis unguenti inuenit roris — Ariſtæus primus oleum inuenit.
Fructum, quando grauante ſecans molari lapide
Pingues humidam gignentis partus contriuit oliuæ.
Et vmbroſa multas arbores habente ſub colle boni paſcui
In palum, in pratum ferens docuit paſtores (ſylua
Sole lucente ad veſperam vſque paſcere. (ti vngula
Errantium verò non comprehenſibilẽ immorigeram vagan-
Sequentium tardam viam retrogradarum ordines ouium — Ariſtæus paſtor ouium.
In pratum floridum vna coniunxit ſemita.
Caprum percutiens ducem prauum concordis itineris — Dux gregis caper.
Et paſtoralem nouit montanam Panis cantilenam.
Et igne caput inflammatione lędẽs ſopiuit aſtrum caniculę
Et Iouis humidi fragrans ſacrificiis altare tangens
Sanguine taurino dulce ſuperfudit libamen.
Varia vagantis altari impoſita munera apis
Implens venuſta pocula melle permixti Cyceonis. — Ariſtæus mel ſacrificat.
Iupiter verò pater audiit, & filij filium venerans
Miſit mala propulſantium ventorum contrariam auram
Sirium ardentis remittens febris,
Donec iam nunciæ Ariſtæi ſacrificij — Venti Eteſij mitigāt caniculam.
Terram refrigerant Eteſiæ ex Ioue auræ.
Quando varias vuas ferens augetur vinifer autumnus:
Hunc quidem amor deducebat in Aonios Hymenæos
Phœbi Ceum filium, boue ſignato verò ſacrificio
Omnis vrbs coronata & rectè ſecti vici
Saltatui curioſè intenti erant, in veſtibulo autem thalami
Curuantem pedes Hymenæum præludebant ciues, — Ciues in nuptiis lætantur.
Et cantum vocem deſiderabilem habentem præludebant
Et nuptialis fiſtula conſonabant Aoniæ tibiæ, (mulieres:
Ex quibus Ariſtæi & Autonoes thalamis — Actæon Ariſtæi & Autonoes filius.
Actæon ortus eſt ſcopulis: gaudente verò cura (tionem,
Venatoris ſanguinem ferens imitatus eſt paternam vena-
Dianæ famulus in montibus currens, non Nemeſis autem
Infelicem Actæonem addiſcere, ærumnas venationis — Actæon venator.
Nepotem factum leones occidentis Cyrenes.
Nunquam ipſum effugit vrſa montana, neque ipſum ipſius
Truculentus perterrefecit fœtæ oculus leænæ.
Sæpe verò altiuolantem irruentem cernens
Pantheram præcipitauit, ſemper verò ipſum ſuper luco
Oculis admirabundis intuebatur ouium paſtor Pan,
Velocis cerui præterruentem fugam.
Verùm ipſi non profuit pedum curſus: neque pharetra
Ipſum iuuit, non telorum ſcopus rectus, nõ dolus venationis:
Sed ipſum perdidit fatum à canibus dilaceratũ ceruũ errantẽ
Indicam poſt pugnam adhuc ſpirantem tumultus. — Actæõ ceruus à canibus laceratur.
Cum ramos latè extendente ſedens ſuper fago
Lauantis vidit totum corpus telis delectantis Dianæ.
Spectator verò inſatiabilis, non videndæ Deæ
Sanctum innuptæ corpus oculis menſurans virginis — Actæon Dianã nudam vidit.
Vicinior factus, & illum quidem nudæ imaginem regina
Oculo fatali videntem, oculo obliquo,
Naias ſine vitta è longinquo vidit Nympha, — Naias prodit Actæonem.
Attonita verò vociferata eſt, ſuæ verò annunciauit reginæ
Viri amore inſanientis audaciam feram. ſemi apparẽs verò
Diana rapiens cum veſte circularem mitram,
Virginali cingulo verecundas abſcondit mammas.
Et humidis membris intus ſe mergens in fluctus
Verecunda paullulum totum corpus abſcondit puella:
Actæon infelix, te quidem deſeruit ſtatim forma
Humana. quatuor verò pedum diuiſa eſt vngula, — Actæon in ceruum mutatus.
Et oblongæ maxillis producebantur genæ,
Tibiæ extenuabantur, & curua bina frontis
Producebantur longe ſummitates extenſos ramos habentium cornuum,
Et punctis diſtinctis membris adulterina variabatur forma,
Et hirſutum corpus habuit, velociſſimo autem inſtar procellæ
Adhuc ſola fuit mens firma, velocigrado verò (ceruo — Mentis bona ei ſpīs neq̃ueunt.
Currebat in hoſpitalem per montem ſaltu vngulæ
Venator trepidans venatores, aliter verò formatum

Non amplius priorem regem canes nouerũt, indignatis enim
Imperijs immutabilibus grauiter adfectæ Dianæ
Furioſi canes.
Vagantis furioſo inſanæ anhelitu rabiei.
Ceruos occidentem verò acuebant coniunctam multitudi-
Falſiq; cerui ſeduli frontis (nem dentium,
Punctis diſtinctum deuorabãt falſum corpus inſana rabie
Canes Actæona deuorant.
Et Dea aliud agitauit, vt canes tardis maxillis
Viuum Actæonem præditum ſapienti animo
Lacerarent lentè, vt mentem magis vulneraret,
Acutioribus doloribus. ſub mortali verò ſollicitudine
Fatum ſuum ingemiſcens querula frendebat voce:
Tireſias cæcus quòd Palladem nudam vidiſſet.
O felix Tireſia, tu enim vidiſti ſine tuo exitio
Nudam recuſantis miſericordis imaginem Mineruæ
Non mortuus es, non cerui corpus ſortitus es, neque fronti
Veſtræ prominentia ſublimata ſunt cornua
Viuus tuorum oculorum perdidiſti lucem, veſtrorum verò
Oculorum fulgorem ad mentem tranſtulit Minerua.
Iraſcitur Diana peius quàm Minerua
Vtinam mihi dolorem præbuiſſet conſimilẽ, vtinam & ipſa
Oculis noſtris irruiſſet, velut Minerua.
Vtinam mẽtem permutaſſet, vt corpus, alterius naturæ enim
Forma feræ me habet, & viri mentem plenè obtineo
Noſtro tandem feræ ingemiſcunt exitio.
Imprudentes viuunt, & non ſentiunt mortem.
Solus ego obtineo ſapientem mentem, moriens verò
Lacrymis ferinis prudentes lacrymas libo:
Truculenti iam euadatis canes magis, nunquam in tantum
Saltu furioſo irruiſtis in Leones.
Lugubrem cantum Actæoni amici dicite colles.
Certè obteſtor, certè feræ ſimiles, dic Citheron
Autonoæ quæ videris. Ariſtæo verò patri
Lacrymis ſaxeis meam dic mortem,
Miſerabilis Actæonis lamentatio.
Et canes furioſos non parcentes, hei mihi! quale fatum,
Ipſe meis manibus meos nutriui occiſores
Vtinam leo me domaſſet in mõtibus currẽs! vtinã me trahẽs
Panthera variũ dorſum habẽs diſcerpſiſſet! vtinã me duris
Solidis vnguibus non parcentibus rabioſi vrſi
Ceruum apparentem horribilibus deuoraſſent maxillis
Nõ autem canes me domaſſent familiares, nõ amplius formã
Non amplius cognoſcunt meam alter ſonantem vocem.
Semimortuus hæc dicebat, & non audientem preces.
Ferinã canem voracem obſecrabat lugubri voce.
Sermones quidem effudit prudentes, pro verò voce
Mens tantum priſtina manſit.
Humana ſonuit nihil ſignificantis vox ſonitus
Iam verò per ſe docta montana volabat fama (ceſſitatem:
Fama matri mortẽ filij annũciat.
Autonoæ clamando annũcians à canib. diſcerptam filij ne-
Non quidem quòd cerui hirſuti induiſſet formam,
Sed quòd ſolum perierit. Materno verò adfectus dolore
Diſcalceata ſine vitta flagellabatur luctu mater,
Authonoe miſerrimè ob filium dolet.
Et capillos diſcerpſit, adulterinam verò diſcidit veſtem.
Luctuoſis verò vnguibus ſuas dilacerauit genas,
Sanguine rubens, in pectore verò nudo
Pueros nutrientium rubore infectis vitam ferentem ambitum mamillarum,
Recordata partus, luctus amantis autem frontis
Lacrymis continuis lauabat veſtem puella.
Et canes Actæonis à ſcopulo currentes
Sermonem confirmabant triſtia nunciantem, iuuenis enim
Lacrymis taciturnis vaticinabantur mortem.
Lugentes verò intuens multo magis ingemiſcebat mater.
Et ſeniles capillos ſenex detondit Cadmus. (lierum
Harmonia verò vociferabatur, fletu verò gaudentium mu-
Collatus grauiſonus totam domum irrigabat ſonitus.
Autonoë verò comes Ariſtæo coniugi
Parentes eunt quæſitum laceratum Actæonem.
Ibat inquirens multiuagas reliquias mortui.
Vidit, & non cognouit ſuum filium, vidit formam
Varij cerui: & non vidit viri faciem.
Sæpius verò incogniti præterijt oſſa cerui
In terra proſtrati: & non cognouit, mortui enim
Filij ſui videbatur videre humanam formam.

Οὐκέτι τὸν πάρος ἄνακτα κύνες μάθον· ἀχνυμένης γὰρ
Νεύμασιν ἀστεμφέεσσι βαρυφρονέος ἰοχεαίρης
Φοιτάδος οἰστρήεντι μεμηνότες ἄσθματι λύσσης.
Νεβροφόνον δὲ χάραξαν ὁμόζυγον ἑσμὸν ὀδόντων,
Ψευδομένης τ' ἐλάφοιο παραπλαγχθέντες ὀπωπῆς
Στικτὸν ἐθοινήσαντο νόθον δέμας ἄφρονι λύσσῃ·
Καὶ θεὸς ἄλλο τόησε, κύνας βραδέεσσι γενείοις,
Ἔμπνοον Ἀκταίωνα κεκασμένον ἔμφρονι θυμῷ
Δαρδάπτειν κατὰ βαιόν, ἵνα φρένα μᾶλλον ἀμύξῃ
Ὀξυτέραις ὀδύνῃσιν. ὑπὸ βροτέῃ δὲ μερίμνῃ
Πότμον ἑὸν στενάχων κινυρῇ βρυχήσατο φωνῇ·
Ὄλβιε Τειρεσία, σὺ γὰρ ἔδρακες ἐκτὸς ὀλέθρου
Γυμνὴν ἀναινομένης οἰκτίρμονος εἶδος Ἀθήνης.
Οὐ θάνες, οὐκ ἐλάφοιο δέμας λάχες, οὐδὲ μετώπῳ
Ὑμετέρῳ προβλῆτες ἐπῃώρηντο κεραῖαι,
Ζωὸς τῶν βλεφάρων ὀλέσας σέλας, ὑμετέρων δὲ
Ὀφθαλμῶν ἀμάρυγμα νόῳ μετέθηκεν Ἀθήνη.
Χώεται ἰοχέαιρα χερειοτέρη Τριτογενείης.
Αἴθε μοι ἄλγος ἔπασσεν ὁμοίιον, αἴθε καὶ αὐτὴ
Ὄμμασιν ἡμετέροισιν ἐπήχλυσεν ὥσπερ Ἀθήνη.
Αἴθε νόον μετάμειψεν ἅπερ δέμας· ἀλλοφυὴς γὰρ
Μορφὴ θηρὸς ἔχει με, καὶ ἀνέρος ἦθος ἀέξω.
Σφωϊτέρῳ ποτὲ θῆρες ἐπιστενάχουσιν ὀλέθρῳ,
Ἀφραδέες ζώουσι καὶ οὐ νοέουσι τελευτήν,
Μοῦνος ἐγὼ μερόπων πινυτὸν νόον, ὀλλύμενος δὲ
Δάκρυσι θηρείοισιν ἐχέφρονα δάκρυα λείβω.
Ἄγριαι ἄρτι γένεσθε κύνες πλέον, οὔποτε τόσσον
Ἅλματι λυσσήεντι κατεπτήξασθε λέοντας.
Αἴλινον Ἀκταίωνι φίλαι φθέγξασθε κολῶναι.
Ναὶ λίτομαι, καὶ θῆρες ὁμοῖοι. εἰπὲ Κιθαιρών,
Αὐτονόῃ τάπερ εἶδες, Ἀρισταίῳ δὲ τοκῆι
Δάκρυσι πετραίοισιν ἐμὴν ἄγγελλε τελευτήν,
Καὶ κύνας οἰστρηθέντας ἀφειδέας. ὤμοι ἀνάγκης,
Αὐτὸς ἐμῇς παλάμῃσιν ἐμοὺς ἔθρεψα φονῆας.
Αἴθε λέων με δάμασσεν ὀρειδρόμος. αἴθε με σύρων
Πόρδαλις αἰολόνωτος ἀνέσχισεν. αἴθε με πηροῖς
Ἀμφιπαγεῖς ὀνύχεσσιν ἀφειδέες λυσσάδες ἄρκτοι
Νεβροφανῆ χαροποῖσιν ἐδαιτρεύσαντο γενείοις.
Μὴ δὲ κύνες με δάμασσαν ὁμήθεες. οὐκέτι μορφὴν
Οὐκέτι γινώσκουσιν ἐμὴν ἑτερόθροον ἠχώ.
Ἡμιθανὴς τάδ' ἔλεξε, καὶ οὐκ ἀΐοντα λιτάων
Θηρείην κύνα μάργον ἐλίσσετο πενθάδι φωνῇ.
Μύθους μὲν προέηκεν ἐχέφρονας. ἀντὶ δὲ φωνῆς
Ἀνδρομέης κελάδησεν ἀσήμαντος θροὸς ἠχοῦς.
Ἤδη δ' αὐτοδίδακτος ὀρεστιὰς ἔπτατο φήμη,
Αὐτονόη βοόωσα κυνοσπάδα παιδὸς ἀνάγκην.
Οὐ μὲν ὅπως ἐλάφοιο δασύτριχα δύσατο μορφήν,
Ἀλλ' ὅτι μοῦνον ὄλωλε. φιλοστόργῳ δὲ μερίμνῃ
Νήλιπος ἀκρήδεμνος ἱμάσσετο πένθεϊ μήτηρ,
Καὶ πλοκάμους ἐδάιξε, νόθον δ' ἔρρηξε χιτῶνα·
Πενθαλέοις δ' ὀνύχεσσιν ἑὰς ἐχάραξε παρειάς,
Αἵματι φοινίξασα κατὰ στέρνοιο δὲ γυμνοῦ
Παιδοκόμων ἐρύθημα φερέσβιον ἄντυγα μαζῶν,
Μνησαμένη τοκετοῖο, φιλοθρήνου δὲ προσώπου
Δάκρυσιν ἀενάοισιν ἐλούσατο φάρεα νύμφη.
Καὶ κύνες Ἀκταίωνος ἀπὸ σκοπέλοιο μολόντες,
Μῦθον ἐπιστώσαντο δυσάγγελον· ἠϊθέου γὰρ
Δάκρυσι σιγαλέοισιν ἐμαντεύοντο τελευτήν.
Μυρομένους δ' ὁρόωσα πολὺ πλέον ἔστενε μήτηρ,
Καὶ πολιὴν πλοκαμῖδα γέρων ἀπεκείρατο Κάδμος.
Ἁρμονίη δ' ἰάχησε. φιλοκλαύτων δὲ γυναικῶν
Συμφερτὸν βαρύδουπος ὅλον δόμον ἔβρεχεν ἠχώ.
Αὐτονόη δ' ὁμόφοιτος Ἀρισταίῳ παρακοίτῃ
Ἤιε μαστεύουσα πολύπλανα λείψανα νεκροῦ.
Εἶδε, καὶ οὐ γίνωσκεν ἑὸν γόνον, ἔδρακε μορφὴν
Δαιδαλέης ἐλάφοιο, καὶ οὐκ ἴδεν ἀνδρὸς ὀπωπήν.
Πολλάκι δ' ἀγνώστοιο παρέστιχεν ὀστέα νεβροῦ
Ἐν χθονὶ κεκλιμένοιο, καὶ οὐ μάθεν· ὀλλυμένου γὰρ
Παιδὸς ἑοῦ δοκέεσκεν ἰδεῖν βροτοειδέα μορφήν.

Δύσμορον

Δύσμορον Αὐτονόην οὐ μέμφομαι· ἀλλοφυὴς γὰρ
Λείψανα παιδὸς ὄπωπεν· ἀτεκμάρτου δὲ προσώπου
Γαμφηλὰς ἐνόησε, καὶ οὐκ ἴδε κύκλον ὀπωπῆς·
Καὶ κεράων ἔψαυσε, καὶ υἱέος οὐ μάθε κόρσην.
Λεπταλέους πόδας εἶδε, καὶ οὐκ ἐφράσσατο ταρσούς·
Λεπταλέους πόδας εὗρε, καὶ οὐκ ἴδε κύκλα πεδίλων.
Δύσμορον Αὐτονόην οὐ μέμφομαι· οἰχομένου γὰρ
Ὀφθαλμοὺς βροτέους οὐκ ἔδρακεν, οὐκ ἴδε μορφῆς
Ἀνδρομέης ἴνδαλμα, καὶ οὐκ ἐνόησεν ἰούλων
Ἄνθει πορφυρέῳ κεχαραγμένον ἀνθερεῶνα.
Φοιταλέοις δὲ πόδεσσι διερχομένη ῥάχιν ὕλης,
Τρηχαλέης ἐπάτησε δυσέμβατα νῶτα κολώνης,
Ἀζωστος, ἀπέδιλος, ὀρειπλανέων δ᾽ ἀπὸ μόχθων
Νόστιμος εἰς δόμον ἦλθεν, ἀπρήκτοιο δὲ μερίμνης
Ἀχνυμένη μόγις εὗδε σὺν ἀστόκῳ παρακοίτῃ·
Ἄμφω δὲ σκιεροῖσιν ἐφωμίλησαν ὀνείροις,
Ὄμμασιν ἁρπάξαντες ἀΐδνιον πτερὸν Ὕπνου.
Ψυχὴ δ᾽ ἠιθέοιο κατηφέϊ πατρὶ παρέστη,
Στικτὸν ἔχων ἐλάφοιο σκιοειδέα δέμας· ἐκ βλεφάρων δὲ
Ἔμφρονα δάκρυα χεῦε, καὶ ἀνδρομέην φάτο φωνήν·
Ὦ πάτερ, εὕδεις; καὶ ἐμὸν οὐκ οἶδας ἀνάγκην·
Ἔγρεο, καὶ γίνωσκε νόθην ἄγνωστον ὀπωπήν·
Ἔγρεο, καὶ πτύξαι φίλον ἐλάφοιο κεραίην·
Καὶ κύσον ἔμφρονα θῆρα, τὸν Αὐτονόης τέκε γαστήρ·
Αὐτὸν ὁρᾷς με, τὸν ἔτρεφες· ἀμφότερον γὰρ
Δέρκεαι Ἀκταίωνα, καὶ Ἀκταίωνος ἀκούεις·
Εἰ παλάμην ποθέεις καὶ δάκτυλα παιδὸς ἀφάσσειν,
Προβλῆτας σκοπίαζε πόδας, καὶ χεῖρα νοήσεις·
Εἰ κεφαλὴν ποθέεις, κεφαλὴν ἐλάφοιο δοκεύεις·
Εἰ βροτέους κροτάφους, δολιχὰς σκοπίαζε κεραίας·
Εἰ πόδας Ἀκταίωνος, ὀπισθιδίην ἴδε χηλήν·
Εἰ μελέων τρίχας εἶδες, ἐμοὶ γεγάασι χιτῶνες·
Υἷα πάτερ γίνωσκε, τὸν οὐκ ἐσάωσεν Ἀπόλλων·
Υἷα πάτερ στενάχιζε, τὸν οὐκ ἐφύλαξε Κιθαιρών·
Ἀλλοφυῆ σέο παῖδα κατηφέϊ κεῦθε κονίῃ·
Μὴ τεὸν ἀκτέριστον ὀλωλότα νεβρὸν ἐάσῃς·
Μή σε παραπλάγξειε νόθη καὶ ἄπιστος ὀπωπή·
Αἴθε πάτερ με φύλαξας ἀήθεα θηροσυνάων·
Οὐκ ἂν ἐγὼ πόθον εἶχον ἐρημάδος ἰοχεαίρης·
Οὐκ ἂν ἐγὼ δέμας εἶδον ἐλεύθερον· αἴθε δὲ κούρης
Θνητῆς εἶχον ἔρωτα, χαμαιγενέας δὲ γυναῖκας
Καλλείψας ἑτέροισι, καὶ ἀμμορέας ὑμεναίους
Ἀθανάτην ἐπόθησα· χολωομένης δὲ θεαίνης
Δεῖπνον ἐμῶν σκυλάκων γενόμην, πάτερ· εἰσὶ κολῶναι
Μάρτυρες· εἰ σκοπέλοις οὐ πείθεαι, εἴρεο νύμφας·
Νηιάδες δεδάασιν ἐμαὶ δρύες· ἰσοτύποις δὲ
Θῆρας ἐμοὺς ἐρέεινε, καὶ οὓς ἐκάλεσσα νομῆας·
Ἀλλὰ πάτερ πυμάτην πόρε μοι χάριν· ἀφραδίας δὲ
Πένθος ἔχων φιλότεκνον ἐμοὺς μὴ κτεῖνε φονῆας·
Παιδοφόνους οἴκτειρεν ἀμεμφέας· ἡμετέρης γὰρ
Θηρείης αἴκοντες ἀπεπλάγχθησαν ὀπωπῆς·
Τίς δὲ κύων ἐλάφου ποτὲ φείδεται; ἢ τίς ἀνήρ,
Νεβροφόνοις σκυλάκεσσι χολώεται; ἆ πόσα δειλοί
Κυκλάδας ἔνθα καὶ ἔνθα περιδρομέουσι κολώνας·
Καὶ νέκυν ἰχνεύουσι, τὸν ἔκτανον· ἐκ βλεφάρων δὲ
Δάκρυα μὲν προχέουσιν ἐχέφρονα, καὶ ποσὶν ἄκροις
Δίκτυα πηχύνουσι φιλοστόργῳ τινὶ δεσμῷ
Ἀνδράσιν ἀχνυμένοισιν ἐοικότες· ἡμετέρην δὲ
Πενθαλέαις ὑλακῇσιν ὀδύρονται χαμεύνην·
Ναὶ λίτομαι, μὴ κτεῖνε νοήμονας· ἡμετέρου γὰρ
Δέρματα λαχνήεντος ἐθηήσαντο προσώπου·
Οὐδὲ λιταῖς πείθοντο, καὶ οὐκ ἀπέχραον ὀδόντας,
Ἀλλοίης ἀΐοντες ἐμῆς μυκήματα φωνῆς·
Καὶ κινυροῖς στομάτεσσιν ἐμὴν ἐρέεινον ἐρίπνην·
Σήμερον Ἀκταίωνα τίς ἥρπασεν, εἴπατε πέτραι·
Ποῦ δρόμον ἀμφιέπει κεμαδοσσόον, εἴπατε νύμφαι·
Τοῖα κύνες φθέγξαντο, καὶ ἀντίαχησε κολώνη·
Τίς κεμὰς οὐρεσίφοιτος ἔχει κεμαδοσσόον ἄγρην;
Οὐκ ἔλαφον ποθέεσκον ἀκοντιστῆρ᾽ ἀΐω· φύσις δὲ

Infelicem Antonoën non reprehendo: alterius naturæ enim
Reliquias filij vidit, nulla coniectura deprehẽsibilis verò faciei
Maxillas cognouit, & non vidit circulum faciei.
Et cornua tetigit, & filij non cognouit cranium.
Tenues pedes vidit, & non cognouit plantas.
Tenues pedes inuenit, & non vidit circulos calceorum.
Infelicem Autonoen non reprehendo. mortui enim
Oculos humanos non vidit, non vidit formæ
Humanæ simulachrum, & non cognouit lanuginis
Flore purpureo signatum mentum.
Vagantibus verò pedibus pertransiens dorsum sylue.
Asperi pede calcauit difficilia aditu dorsa montis,
Soluta tunica, sine calceis, in mõte errantibus verò à laborib.
Reuertens in domum venit, præ irrita verò sollicitudine
Dolens vix dormiuit cum infelicem partum habente coniu- (*ge.*
Ambo verò vmbrosis versabantur cum somniis
Oculis rapientes obscuri pennam somni.
Anima verò iuuenis tristi patri adstabat.
Punctis distinctum habens cerui vmbratile corpus, ex oculis (*verò*
Prudentes lacrymas effudit, & mortali dicebat voce
O pater, dormis? & meum non nouisti fatum.
Excitare & cognosce adulterinam incognitam faciem,
Excitare, & amplectere cari cerui cornu.
Et osculare prudentẽ feram, quam Autonoes peperit venter
Ipsum vides me, quem educasti, vtrumque enim
Vides Actæonem, & Actæonem audis.
Si manum desideras, & digitos filij contrectare,
Protensos intuere pedes, & manum cognosces.
Si caput desideras, caput cerui intueris,
Si humana capitis tempora, oblonga intuere cornua,
Si pedes Actæonis, posteriorem cerne vngulam,
Si membrorum pilos vidisti, mea hi sunt vestes.
Filium pater cognosce, quem non seruauit Apollo
Filium pater luge, quem non custodiuit Cithæron.
Alius naturæ factum tuum filium mæsto absconde in puluere
Non tuum insepultum mortuum ceruum relinquas.
Ne te seducat adulterina & incredibilis facies:
Vtinam pater me seruasses insolentem venationi,
Nunquam ego desiderassem solitudine gaudentem Dianam
Nunquam ego corpus vidissem cœleste, vtinam verò puellæ
Mortalis habuissem amorem, terra natas verò mulieres
Relinquens aliis, & cũ morientes nuptias
Immortalem expetiui, irata verò Dea,
Præda meorum canum factus sum pater, sunt colles
Testes, si scopulis non credis, interroga Nymphas,
Naiades nouerunt meæ quercus, æquales verò mihi
Feras meas interroga, & quos inuocaui pastores. (*verò*
Verùm pater vltimum præbe mihi beneficium, imprudentes
Luctum habens filij amantem, meos ne occide occisores,
Filij homicidas miserare irreprehensibiles, à nostra enim
Ferina mutis aberrarunt facie.
Quis verò canis ceruo vnquam parcit? & quis vir (*iculosi*
Hinnulos occidentibus canibus irascitur? Vah! quantũ me-
Circulares hinc & inde circumcurrunt montes. (*verò*
Et mortuum naribus inuestigant, quem occiderunt ex oculis
Lacrymas quidem profundunt prudentes, & pedibus summis
Retia figunt amabili aliquo vinculo.
Viris dolentibus similes, ob nostrum verò
Lugentibus latratibus flent humo proiectum cubile.
Certè obsecro, ne occide sapientes, nostræ enim
Cutem hirsutam viderunt frontis,
Neque precibus obtemperarunt, & non inhibuerunt dentes,
Alienæ audientes meæ mugitus vocis,
Et querulis oribus meam quæsiuerunt rupem.
Hodie Actæonem quis rapuit, dicite petræ,
Quà cursum agitat hinnulos agitantem dicite Nymphæ.
Talia canes dixerunt, & respondit rupes:
Quis hinnulus montiuagus habet hinnulos agitantem venationem?
Non ceruũ audiui ceruum iaculantem, alterius natura verò

Autonoe filium in forma Cerui non cognoscit.

Autonoë [illegible] cũ [illegible] [illegible] vix dormiunt.

Imago Actæonis in [illegible] patri occurrit.

Tuæ coniugio [illegible] vxorem duco.

Actæon [illegible] [illegible] canibus.

Ignorantia non peccat.

Omnes loquuntur.

Rupes canibus respondet.

Actæon mutatus eſt, & fuit ceruus rationalis.
Qui aliquando feras interemit, ſub homines occidente verò
Venatoris ſanguinem ferens venatur Dianâ. (& ipſe
Hæc quidem dolentibus canibus vociferabantur ſcopuli.
Sæpius verò Diana dixit meo inueſtigatori occiſori.
Deſine canis grauiter laborans multum errans veſtigium
Diana loquitur canibus. *Quære Actæonem, quem intus in ventre tollis. (flectens.*
Quære Actæonem, quem occidiſti, ſi volueris
Videbis oſſa ſola tuæ adhuc reliquias eſcæ.
Sed pater per mundum meam mortem per te clamabo.
Actæon de mortis ſuæ cauſſa. *Ramus erat extēſis foliis, hic quidē tiliæ, ille verò erat oliuæ,*
Miſer ego tiliæ quidem cognominem ſurculum relinquens
Actæon oleam aſcēdit. *Ramus in vicinum recurri ſacrum oliuæ.*
Artemidis corpus nudum non viſa intuens.
Peccaui, duplicem enim improbam iniuriam augens,
Palladis in arborem veni, vt viderem corpus Dianæ
Olea Palladi ſacra. *Audacibus oculis, vnde grauiter irata vindicta*
Irruit in Actæonem & Diana, & Minerua.
Iam enim ſudans feruidiſſimo caloris vapore,
Diana laborioſa poſt curſum conſuetæ venationis
Lauabatur quidem puris in aquis, lauata verò
Diana lauans. *Oculos præſtringebat meos oppoſitus ſplendor,*
Niueos radios eiaculans ex aquis.
Diceres verò, quòd apud flumen reciprocum Oceani
Veſpertina reſplenderet per aquam aucta luna.
Pulchritudo Dianæ nudæ. *Naiades verò vociferabantur comites, reſonabat Loxo*
Conſonantem Vpin habens, tranquillo verò fluctu
Nymphæ nudæ viſæ vociferantur. *Natantem impediuit ſororem Hecaergen.*
Et apex in aëre apparens meos abſcondit vultus.
Ex verò arbore præceps decidi in puluerem,
Actæon et olea delabitur. *Et ſortitus ſum ſtatim corpus varium, pro forma verò*
Humana incognitum meum corpus tegebant pili
Actæon mutatus in ceruum. *Et canes venatores ſuos exacuerunt denies,*
Tacebo illa omnia, quid ſecundum dolorem proferam?
Ne te & dormientem iterum ad luctus adigam,
Sæpius arborem illam pertranſiſti, vbi iacent
Reliquiæ Actæonis, ſuper ſolo verò ſoluta
Sæpius varij tranſiſti oſſa cerui
Miſeranda à multis deuoratorum membrorum diſperſa in terra
Ab inuicem ſeparata, ego verò tibi aliud dicam,
Actæō arma ſua patri oſtendit. *Firmum meæ mortis ſignum auctores mali enim*
Videbis pharetram & meum telum prope arborem.
Niſi etiam alata tranſmutata ſunt ſagitta,
Niſi irata rurſus Diana in arborem ſyluæ
Arcum meū transformauit, meamvè rò mutauit pharetram:
Felix hic erat, quod non erat ceruus vagus.
Deeſt aliquid in Græco. *Non canes Orionem canes agitantem, vtinam & ipſum*
Scorpius Actæona occidiſſet acuto aculeo.
Miſer ego, vana enim meam mentem decepit fama.
Phœbus Cyrenen amauit. *Audiens verò quòd Phœbus frater Dianæ*
Cum Cyrena dormiuiſſet, meum verò generaſſet patrem,
Actæon Dianæ cognatus. *Dianam arbitrabar cognatas in nuptias trahere.*
Et rurſus audiens quòd ſponſum candida aurora
Aurora Actæonem amauit, *Rapuit Orionem, & Endymionem Luna.*
Et mortalem Iaſionem coniugem traxit Ceres.
Endymionem Luna, *Putabam, quòd talis mens eſſet Dianæ.*
Ceres Iaſionem. *Verùm ô pater ſepeli adulterinam cornua trahentē formam,*
Neque permittas aliis canibus ludibria fieri.
Actæon orat ſepeliri *Si verò abſconderis meas reliquias caua terra:*
Munus meum & hoc præbe, arcum & ſagittas,
Actæon qualiter cupit formam ſuam depingi. *Fige meum ad tumulum, quod quidem munus eſt mortuorū.*
Sed telum & arcum relinque pater, quòd ſagittis
Delectatur Diana, & curuos arcus intendit.
Viuos formantem verò obſecra artificioſum, vt ſculpat
Varium meum punctatū corpus à ceruice ad pedes ſummos
Solam meæ mortalis formam faciat faciei
Omnes vt cognoſcant meam falſam formam,
Ne verò pater ſcribas meam mortem, non poteſt enim
Lacrymari ob formam ſimul & mortem viator.

Ἀκταίων μετάμειπτο, καὶ ἔπλετο νεβρὸς ἐχέφρων·
Ὅς ποτε θῆρας ἔπεφνεν, ὑπ' ἀνδροφόνῳ δὲ καὶ αὐτὸς
Ἀγχιος αἷμα φέρων ἀγρεύεται Ἰοχεαίρῃ·
Τοῖα μὲν ἀχνυμένων σκυλάκων ἰάχησαν ἐρίπναι·
Πολλάκι δ' Ἄρτεμις εἶπεν ἐμῷ μαστῆρι φονῆι·
Λῆγε κύων βαρύμοχθε πολύπλανον ἴχνος ἑλίσσων·
Δίζεαι Ἀκταίωνα, τὸν ἔνδοθι γαστρὸς ἀείρεις·
Δίζεαι Ἀκταίωνα, τὸν ἔκτανες· ἢν ἐθελήσεις
Ὄψεαι ὀστέα μοῦνα τεῆς ἔτι λείψανα φορβῆς·
Ἀλλὰ πάτερ κατὰ κόσμον ἐμὸν μόρον εἰς σὲ βοήσω·
Θάμνος ἔην πετάφυλλος· ὁ μὲν φιλύρης, ὁ δ' ἐλαίης·
Δειλὸς ἐγὼ φιλύρης μὲν ἐπώνυμον ἔρνος ἐάσας,
Πρέμνον ἐς ἀγχίθεον ἀνέδραμον ἁγνὸν ἐλαίης,
Ἀρτέμιδος χρόα γυμνὸν ἀθηήτοισι δοκεύων.
Ἀασάμην· διδύμην γὰρ ἀτάσθαλον ὕβριν ἀέξων,
Παλλάδος εἰς φυτὸν ἦλθον ἰδεῖν δέμας Ἰοχεαίρης
Τολμηροῖς βλεφάροισιν· ὅθεν βαρύμηνις ἀπειλὴ
Ἔχραεν Ἀκταίωνι καὶ Ἀρτέμιδος καὶ Ἀθήνης·
Ἄρτι γὰρ ἱδρώουσα πυραυγέι καύματος ἀτμῷ,
Ἄρτεμις ἀγρεμάτοιο μετὰ δρόμον ἠθάδος ἄγρης
Λούετο μὲν καθαροῖσιν ἐν ὕδασι, λουομένης δὲ
Ὀφθαλμοὺς ἀμάρυσσεν ἐμοὺς ἀντώπιος αἴγλη,
Χιονέας ἀκτῖνας ἀκοντίζουσα ῥεέθροις·
Φαίης δ' ὡς παρὰ χεῦμα παλιμπόρον Ὠκεανοῖο
Ἑσπερίη σελάγιζε δι' ὕδατος ἔμπλεα μήνη·
Νηιάδες δ' ὀλόλυξαν ὁμήλυδες, ἴαχε Λοξὼ
Σύνθροον Οὖπιν ἔχουσα, γαληναίῳ δὲ ῥεέθρῳ
Νηχομένην ἀνέκοψε κασιγνήτην Ἑκαέργην·
Καὶ λόφος ἠερόφοιτος ἐμὰς ἐκάλυψεν ὀπωπάς·
Ἐκ δὲ φυτοῦ προκάρηνος ἔπεσον, ἰάθησα κονίῃ,
Καὶ λάχον ἐξαπίνης δέμας αἰόλον· ἀντὶ δὲ μορφῆς
Ἀνδρομέης ἄγνωστον ἐμὸν δέμας ἔσκεπε λάχνη·
Καὶ κύνες ἀγρευτῆρες ἑοὺς ἐχάραξαν ὀδόντας·
Σιγήσω τάδε πάντα· τί δεύτερον ἄλγος ἐνίψω;
Μή σε καὶ ὑπνώοντα πάλιν στεναχῇσι πελάσσω·
Πολλάκι δένδρον ἐκεῖνο παρέστιχες, ὁππόθι κεῖται
Λείψανον Ἀκταίωνος· ἐπὶ δαπέδου δὲ λυθέντα
Πολλάκι δαιδαλέοιο παρήμειψας ὀστέα νεβροῦ
Οἰκτρὰ πολυβρώτων μελέων μεμερισμένα γαίῃ
Ἀλλήλων ἀπάνευθεν· ἐγὼ δέ σοι ἄλλο βοήσω
Πιστὸν ἐμοῦ θανάτοιο σημήιον· ἀρχεκάκου γὰρ
Ὄψεαι ἰοδόκην καὶ ἐμὸν βέλος ἐγγύθι δένδρου·
Εἰ μὴ καὶ πτερόεντες ἐμορφώθησαν ὀιστοί,
Εἰ μὴ χωομένη πάλιν Ἄρτεμις εἰς φυτὸν ὕλης
Τόξον ἐμὸν μετάμειψεν, ἐμὴν δ' ἤλλαξε φαρέτρην·
Ὄλβιος Ὠρίων ἦν, ὅτι μὴ πέλε νεβρὸς ἀλήτης·
Οὐ κύνες Ὠρίωνα κυνοσσόον, αἴθε καὶ αὐτὸν
Σκορπίος Ἀκταίωνα κατέκτανεν ὀξέι κέντρῳ·
Δειλὸς ἐγώ, κενεὴ γὰρ ἐμὸν νόον ἤπαφε φήμη·
Εἰσαΐων δ' ὅτι Φοῖβος ἀδελφεὸς Ἰοχεαίρης
Κυρήνῃ παρίαυσεν, ἐμὸν δ' ἔσπειρε τοκῆα·
Ἄρτεμιν ᾐσάμην ἐμφύλιον εἰς γάμον ἕλκειν·
Καὶ πάλιν εἰσαΐων, ὅτι νυμφίον ἀργέτις Ἠὼς
Ἥρπασεν Ὠρίωνα, καὶ Ἐνδυμίωνα Σελήνη·
Καὶ βροτὸν Ἰασίωνα πόσιν εἰρύσσατο Δηώ·
Ὠισάμην ὅτι τοῖος ἔην νόος Ἰοχεαίρης·
Ἀλλὰ πάτερ κτερέιζε νόθην κεραελκέα μορφήν,
Μὴ δὲ λίπῃς ἑτέροισι κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι·
Ἢν δὲ καταχρύψῃς ἐμὰ λείψανα κοιλάδι γαίῃ,
Δῶρον ἐμοὶ καὶ τοῦτο χαρίζεο, τόξα καὶ ἰούς,
Πῆξον ἐμὸν παρὰ τύμβον, ὃ μὲν γέρας ἐστὶ θανόντων·
Ἀλλὰ βέλος καὶ τόξον ἔα πάτερ, ὅττι βελέμνοις
Τέρπεται Ἰοχέαιρα, καὶ ἀγκύλα τόξα τιταίνει·
Ζωοτύπον δ' ἱκέτευε πολυδαίδαλον, ὄφρα χαράξῃ
Στικτὸν ἐμὸν νόθον εἶδος ἀπ' αὐχένος εἰς πόδας ἄκρους·
Μοῦνον ἐμοῦ βροτέοιο τύπον τεύξειε προσώπου,
Πάντες ἵνα γνώσωσιν ἐμὴν ψευδήμονα μορφήν.
Μὴ δὲ πάτερ χαράξειας ἐμὸν μόρον· οὐ δύναται γὰρ
Δακρυχέειν ἐμὸν εἶδος ὁμοῦ καὶ πότμον ὁδίτης·

Εἶπεν ὀνειρείη νοερὴ κεμάς· ἀπροϊδὴς δὲ
Ἔρχετο πωτήεσσα, καὶ Αὐτονόης παρακοίτης
Ἄνθορεν ὀμφήεντος ἀποῤῥίψας πτερὸν ὕπνου.
Ἐκ λεχέων δὲ δάμαρτα πολυπτοίητον ἐγείρας,
Πέφραδε θηρείην κεραελκέα παιδὸς ὀπωπήν,
Καὶ μύθοις ἀγόρευεν, ὅσοις φάτο νεβρὸς ἐχέφρων·
Καὶ γόος ἔπλετο μᾶλλον· Ἀρισταίοιο δὲ νύμφη
Ἤϊε μαστεύουσα παλίντροπον· ἀχνυμένη δὲ
Πυκνὰ τανυπρέμνοιο διέστιχεν ἕδρανα λόχμης·
Καὶ κραναῶν στείβουσα δυσέμβατα κύκλα κελεύθων
Κεῖνο μόγις φυτὸν εὗρε μιαιφόνον, εὗρε δὲ αὐτῷ
Ἰοδόκην καὶ τόξον ἐρημαῖον παρὰ δένδρῳ.
Ὀστέα δ' ἔνθα καὶ ἔνθα χυτῇ μεμερισμένα γαίῃ
Λείψανα πεπτηῶτα μόγις συνελέξατο μήτηρ·
Καὶ φιλίῃ παλάμῃ γλυκερὴν πήχυνε κεραίην,
Καὶ κύσεν αἰνομόροιο δασύτριχα χείλεα νεβροῦ·
Ὀξὺ δὲ κωκύουσα νέκυν τυμβεύσατο μήτηρ·
Πάντα δέ οἱ παρὰ τύμβον ἐπέγραφεν, ὅσσα τοκῆϊ
Ἔννυχος Ἀκταίωνος ὅτι πρὶν φάτο φωνή·
Ὁππότε δὴ ἔβρεμε πένθος Ἀρισταίοιο μελάθρῳ,
Τῆμος δὲ καλλίστερνος Ἐχίονι τίκτεν Ἀγαύη
Γηγενέος θρασὺν υἷα θεημάχον· ἀρτιφάτου δὲ
Πένθεος ἐσσυμένοιο φερώνυμος ἔπλετο Πενθεύς·
Καὶ Νεφέλης μετὰ λέκτρα, μετὰ προτέρους ὑμεναίους,
Εἰς θαλάμους Ἀθάμαντος ἐκώμασε παρθένος Ἰνώ·
Αἰπεινῇ δὲ Λέαρχον ἐγείνατο καὶ Μελικέρτην
Ποντιὰς ἐσσομένη μετανάστιος, οἷά τε τίτθη
Παιδοτόκος Βρομίοιο φερέσβιος· ἀμφοτέροις γὰρ
Μαζὸν ἕνα ξύνωσε Παλαίμονι καὶ Διονύσῳ·
Καὶ Σεμέλη πεφύλακτο φαεινοτέροις ὑμεναίοις·
Ἤδη γὰρ μενέαινε νέον Διόνυσον ἀέξειν,
Ταυροφυὲς μίμημα παλαιγενέος Διονύσου,
Αἰνομόρου Ζαγρῆος ἔχων πόθον ὑψιμέδων Ζεύς·
Ὃν τέκε Περσεφόνεια δρακοντείῃ Διὸς εὐνῇ,
Σύγγαμος οὐδαίοιο μελαγχλαίνου βασιλῆος·
Ζεὺς ὅτε πουλυέλικτος ἔχων ψευδήμονα μορφὴν
Μείλιχος ἱμερόεντι δράκων κυλινδόμενος ὁλκῷ,
Περσεφόνης σύλησεν ἀνυμφεύτοιο κορείην
Κευθομένης, ὅτε πάντες ὅσοι ναετῆρες Ὀλύμπου
Παιδὶ μιῇ θέλγοντο, καὶ ἀγχιγάμου περὶ κούρης
Κυπριδίην ἔριν εἶχον ἀσυλήτων ὑμεναίων
Δωροφόροι· μή πω δὲ μολὼν ἐπὶ δέμνια Πειθοῦς,
Ῥάβδον ἑὴν ἐτίταινε γέρας θαλαμηπόλον Ἑρμῆς·
Ὤπασε δ' ἕδνα γάμοιο λύρην εὔυμνον Ἀπόλλων·
Καὶ δόρυ καὶ θώρηκα γαμήλιον ὤπασεν Ἄρης,
Ἀσπίδα δῶρον ἄγων νυμφήϊον· εὐκελάδου δὲ
Λήμνιον ἀρτιτέλεστον ἔτι πνείοντα καμίνου
Ποικίλον ὅρμον ἔτεινε πολύχροον ἀμφιγυήεις·
Ἤδη γὰρ προτέρην ἀέκων ἠρνήσατο νύμφην,
Ἄρεϊ βακχευθεῖσαν ὀπιπεύων Ἀφροδίτην·
Δεῖξε καὶ μακάρεσσι γαμοκλόπον ἅρπαγα λέκτρων
Ἀγγελίῃ Φαέθοντος ἀραχναίῳ τινὶ δεσμῷ,
Γυμνὸν γυμνὸν Ἄρηα περισφίγξας Ἀφροδίτῃ·
Ζεὺς δὲ πατὴρ πολὺ μᾶλλον ἐθέλγετο Περσεφονείῃ,
Καὶ Διὶ παπταίνοντι φυῆς καὶ παρθένον ἥβην
Ὀφθαλμὸς προκέλευθος ἐγίνετο πομπὸς ἐρώτων
Περσεφόνης ἀκόρητος· ὑπὸ κραδίην δέ οἱ αἰεὶ
Λαίλαπες ἐρροίζοντο ἀνειμένοιο μερίμνης·
Καὶ Πάφος κατὰ βαιὸν ἀνέπτατο μείζονι πυρσῷ
Ἐξ ὀλίγου σπινθῆρος· ἐϋγνάμπτου δὲ θεαίνης
Ζηνὸς ἐρωμανέοντος ἐδουλώθησαν ὀπωπαί,
Καί ποτε χαλκὸν ἔχουσα διαυγέα τέρπετο κούρη
Κάλλεος ἀντιτύποιο δίκασπολος· αὐτομάτῳ δὲ
Σιγαλέῳ κήρυκι τύπον πιστώσατο μορφῆς,
Ψευδαλέον σκιόεντι δέμας κρίνουσα κατόπτρῳ·
Μιμηλὴν δ' ἐγέλασσεν ἐς εἰκόνα· Περσεφόνη δὲ
Αὐτοχάρακτον ἄγαλμα διοπτεύουσα προσώπου,
Ψευδομένης νόθον εἶδος ἐδέρκετο Περσεφονείης·
Καί ποτε διψαλέοιο πυραυγέϊ καύματος ἀτμῷ,

Dixerat in ſomnis rationalis ceruus, improuiſo verò
Veniebat volans, & Autonoes coniux
Exſiluit diuini abiiciens alas ſomni.
Ex lectulis verò coniugem multum conſternatam excitans
Dixit feram cornua trahentem filij imaginem,
Et verba dixit, quæcunque dixerat hinnulus rationalis.
Et luctus fuit magis. Ariſtæi verò puella
Ibat inquirens denuo, dolens verò
Denſas extenſas arbores habentis pertranſiit ſedes luci.
Et longarum calcans difficiles aditu circulos viarum
Illam ægre arborem inuenit cæde fœdatam, inuenit verò ipſã
Pharetram & arcum, deſertam apud arborem.
Oſſa verò huc & inde irrigata diſperſa in terra
Reliquias attonitas vix collegit mater.
Et amica manu dulce amplexa eſt cornu,
Et oſculata eſt miſerè mortui hirſutos pilos habentia labra (*cerui*
Acutè verò plorans mortuum tumulauit mater.
Omnia verò ipſi ad tumulum adſcripſit, quæcunque patri
Nocturna Actæonis in ſomnis dixerat vox.
Poſtquam verò inſonuit luctus in Ariſtæi domo.
Tunc verò pulchrum pectus habens Echioni peperit Agaue
Gigantis audacem filium cum Dijs contendentem, nuper cõ-
Luctus inſtantis ferens nomen erat Pentheus. (*ficti verò*
Et Nephele poſt thalamos, poſt priores Hymenæos.
In thalamos Athamantis acceſſit virgo Ino.
Gratia perpeſſam verò Learchum genuit & Melicertam,
Marina futura exſul, vt nutrix
Puerpera Bromij vitam ferens, vtriſque enim
Mamillam vnam communicauit Palæmoni & Baccho.
Et Semele ſeruabatur illuſtrioribus Hymenæis.
Iam enim meditabatur nouum Bacchum producere.
Tauri natura ſimulachrum olim geniti Bacchi
Miſera morte pereuntis Zagrei habens deſiderium in al-
tis regnans Iupiter
Quem peperit Proſerpina ſerpentino Iouis cubili
Coniux terreſtris nigras veſtes habentis regis Plutonis
Iupiter cum multum verſatilis habens adulterinam formã.
Suauis deſiderabili Draco volutus tractu
Perſephonæ ſpoliauit nondum nuptæ virginitatem.
Occultatæ, cum omnes, quotcunq; incolæ cæli
Puella vna delectarentur, & vicinam nuptiis ob puellam
Venereã cõtentionẽ haberẽt nondũ violatorũ hymenæorum
Munera ferentes, nondum verò accedens ad cubilia Suadæ
Virgam ſuã extenderat munus thalamos ornantẽ Hermes.
Præbuerat verò dona nuptiarũ lyrã ſuaues hymnos canentẽ
Et haſtam & thoracem nuptialem præbuit Mars. (*Apollo*
Haſtam munus ferens ſponſale, bene ſonantis verò
Lemnium tam perfectum ſpirantem adhuc Camini
Varium monile præbuerat multi coloris Vulcanus.
Iam enim priorem inuitus recuſauerat Nympham
Marte furioſam aſpiciens Venerem. (*rem cubilis.*
Demonſtrarat & immortalibus Venerem furantem rapto-
Annunciatio Phaëthontis araneorum telis ſimili quodam
Nude nudum Martem adſtringens Veneri. (*vinculo*
Iupiter verò pater longe magis delectabatur Proſerpina.
Et Iouis intuenti natura virginem condecorantẽ iuuentam.
Oculus præcurſor factus eſt Dux itineris amorum.
Perſephona inſatiabilis, ſub pectore verò ipſi ſemper
Turbines cum impetu ſtridebant nunquam ceſſantis ſollici-
Et Veneris paulatim inſurgebat, maiori flamma (*tudinis.*
Ex exigua ſcintilla, ob bene ſinuatam verò Deam
Iouis amore inſanientis mancipabantur oculi,
Et interdum ferrum habens reſplendens delectabatur puella
Pulchritudinis reuerberatæ iudicio ſpontaneo verò
Tacito præcone imaginem credebat ſuæ pulchritudinis.
Adulterinum umbratili corpus diiudicans ſpeculum,
Imitatricem verò renidebat ob formam. Proſerpina autem
Per ſe ſignatum ſimulachrum intuens frontis
Mendacis adulterinam faciem intuebatur Proſerpinæ.
Et interdum ſiticuloſi feruentis ardoris vapore.

Huc vſque Actæon patri ſuo in ſomnis apparuit.

Ariſtæus cõiugi ſuæ ſomnium de filio expoſuit.

Autonoe filij oſſa inuenit.

Agaue parit Pentheum.

Ino Athamanti nupta, Learchum & Melicertã genuit.

Ino Bacchi nutrix.

Semele Bacchi mater.

Zagreus Iouis & Proſerpinæ filius primus Bacchus.

Iupiter in Draconem mutatus cum Proſerpina cõcumbit.

Omnes Dij Proſerpinam ambiunt.

Venus Vulcani coniux, ob adulterium cum Marte deprehenſa.

Mars cum Venere à Vulcano vinctus.

Ex vultu naſcitur amor.

Amor multos ſubiugat.

Sicca fugiens meridianum veſtigium hora
A radij textoriis laboribus deſiſtebat puella,
Et humidos ſudores excutiens à fronte,
Cingentem in pectoribus caſtam ſoluebat mitram,
Et corpus labores ſoluentibus humectans lauacris,
Fontano ferebatur refrigeranti in fluctu,
Fila relinquens traiecta Palladis telæ:
Neq; Iouis latebat oculum omnia videntem, non tecta verò

Iupiter Proſerpinam nudam videt.

Lauantis totam formam videbat Proſerpinæ.
Non tantum amore percuſſus inſaniebat propter Venerem
Quam deſiderans incomprehenſibile ſemen ſeminauit terra

Iupiter cũ Venere frui non poſſet, ſemen in terram profudit.

Calidum eiaculans per ſe incitatam ſpumam amorum.
Unde prolifica multa cacumina in Cypro habente
Ferarum bene cornutarum bicolor effloruit generatio.

Centauri Cyprij vnde nati.

Et imperator mundi,& cœlum gubernans
In amorem ceruicem flexit,quamuis tantus exiſtens: neque
Non fulgur ipſi profuit armata Venere: (fulmina,
Iunonis verò domum reliquit, & lectum recuſauit Dionæ.

Iupiter cõtemtis omnibus Proſerpinam amat.

Cereris abijciens amorem Dea fugit, deſeruit Latonam:
Solius verò Hymenæo delectabatur Proſerpinæ.

Καρχαλέης φλέγουσα μεσημβρινὸν ἴχνιον Ὥρης,
Κερκίδος ἱστοπόνων καμάτων ἀνεπαύετο κούρη·
Καὶ διεροὺς ἱδρῶτας ἀποσμήξασα μετώπου,
Σφιγγομένην στέρνοισι σαόφρονα λύσατο μίτρην·
Καὶ χρόα λυσιπόνοισι κατικμαίνουσα λοετροῖς,
Πηγαίῳ πεφόρητο καταψύχοντι ῥεέθρῳ,
Νήματα καλλείψασα πεπαρμένα Παλλάδος ἱστῷ·
Οὐδὲ Διὸς λάθεν ὄμμα πανόψιον· ἀσκεπέος δὲ
Λουομένης ὅλον εἶδος ἐδέρκετο Περσεφονείης·
Οὐ τόσον ἱμείρων ἐπεμήνατο Κυπρογενείῃ,
Ἣν ποθέων ἀκίχητα γονὴν ἔσπειρεν ἀρούρης,
Θερμὸν ἀκοντίζων αὐτόσσυτον ἀφρὸν ἐρώτων·
Ἔνθεν ἀεξιτόκοιο κεραστίδος ἔνδοθι Κύπρου
Θηρῶν εὐκεράων διδυμόχροος ἔβλυσε φύτλη·
Καὶ μεδέων κόσμοιο, καὶ οὐρανὸν ἡνιοχεύων
Εἰς πόθον αὐχένα κάμψεν ὁ τηλίκος. οὐδὲ κεραυνοὶ,
Οὐ σθένει χραίσμησε κορυσσομένης Ἀφροδίτης·
Ἥρης δ' οἶκον ἔλειπε· λέχος δ' ἀπέειπε Διώνης,
Δηοῦς ῥίψας ἔρωτα θεοὺς φύγε, κάλλιπε Λητώ·
Μούνης δ' εἰς ὑμέναιον ἐθέλγετο Περσεφονείης.

DIONYSIACORVM
LIBER VI.

NEQVE pater aliquando ſolus habuit amorem: ſed & ipſi
Vnum telum æquale habentes, quotquot incolæ erant cœli
Cereris filiæ Hymenæum dotabant Dei.
Vnde fulgorem roſeæ permutans frontis
Doloribus concitatam mentem flagellabatur Ceres.
Et capitis ſupplex obſtruxit operculum,

Ceres ſollicita ob filiam.

Ceruicales ſoluens demiſſos cirros comæ,
Filiæ metuens dolente verò Deâ
Lacrymis ſponte profuſis humectabantur genæ.
Quòd tot procos vno flammanti telo
In contentionem furore concitatos æmulatricum nuptiarum
Communis amor agitaret certatores amorum.

Ceres Claudum Vulcanum generum recuſat.

Omnes quidem trepidabat: quod verò magis Cerealis mater
Puellæ habere Vulcanum metuebat claudum coniugem.

Ceres Aſtræum adit.

Et domum Aſtræi adijt, bonum pedem habenti planta
Dæmonis fatidici, retro coniectarum verò comarum
Non nexum inſtabilibus vibrabat capillum ventis.
Illam quidem videns annunciauit lucifer: audiens verò
Prodijt ſenex Aſtræus, hic quidem lineis ſignans
Cyaneum pinxit puluerem circa dorſum menſæ:

Aſtræus vaticinatur.

Et formans circulariter incuruato ferro
Fundum quatuor latera habentem pingebat nigro cinere.
Et figuram aliam fecit æquales cuſpides habente trigono:

Aſtræus occurrit Cereti.

Sed hæc quidem reliquit, & venit prope ianuam
Occurrens Cereri, properè ſubeuntibus verò atrium

Heſperus Dux amoris.

Heſperus Dux erat, & in throno ſedebat Ceres,
Patris ſui ad locum, concordi verò cupiditate
Nectareo ſatiati à Cratere venti,

Ceres à vẽtis nectare excipitur.

Deam curas ſoluentibus excipiebant poculis
Filij Aſtræi, bibere verò recuſabat Ceres,
Perſephones ebria curis, qui enim vnam ſobolem genuerunt
Vnicos ob liberos ſemper trepidant parentes.
Sed difficulter perſuaſit recuſantem adhuc Cererem
Suauiloquus Aſtræus, habens animos demulcentē Suadam.
Vnde ſenex poſt cœnam condiit, vt ſollicitudines
Animum mordentes Cereris diſſiparet menſa.
Et quatuor terræ lateribus accommodantes baltheos,

ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ ς.

ΟΥΔΕ πατὴρ ποτε μοῦνος ἔχεν πόθον· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
Ἓν βέλος ἶσον ἔχοντες, ὅσοι ναετῆρες Ὀλύμπου,
Δηοῦς ὑμέναιον ἐεδνώσαντο θεαίνης,
Ἔνθα συνὰς ῥοδέοιο διαλλάξασα μετώπου,
Ἄλγεσιν ἀσχαλόωσα νόον μαστίζετο Δηώ.
Καὶ κεφαλῆς γουνοῦσα ἀπεσφήκωσε καλύπτρην,
Αὐχενίους λύουσα καθειμένα βόστρυχα χαίτης,
Παιδὶ περιδείδουσα· βαρυνομένης δὲ θεαίνης
Δάκρυσιν αὐτοχύτοισι κατικμαίνοντο παρειαί·
Ὅττι τόσους μνηστῆρας ἑνὶ φλογόεντι βελέμνῳ
Εἰς ἔριν οἰστρηθέντας ὁμοζήλων ὑμεναίων
Ξυνὸς ἔρως βάκχευεν ἀμιλλητῆρας ἐρώτων·
Πάντας μὲν τρομέεσκε, τὸ δὲ πλέον Ὀμπνία μήτηρ
Παιδὸς ἔχειν Ἥφαιστον ἐδείδιε χωλὸν ἀκοίτην·
Καὶ δόμον Ἀστραίοιο μετέστιχεν εὔποδι ταρσῷ
Δαίμονος εὐφήμοιο· ὀπισθοπόρων δὲ κομάων
Ἄπλοκον ἀσταθέεσσιν ἐσείετο βόστρυχον αὔραις·
Τὴν μὲν ἰδὼν ἤγγειλεν Ἑωσφόρος· εἰσαΐων δὲ
Ὦρτο γέρων Ἀστραῖος, ὃ μὲν γραμμῇσι χαράσσων
Κυανέην σείπασσε κόνιν περὶ νῶτα τραπέζης·
Καὶ τύπον ἑλικηδὸν ὑπ' ἀγκυλόεντι σιδήρῳ
Πυθμένα τετράπλευρον ἐπέγραφεν αἴθοπι τέφρῃ·
Καὶ τύπον ἄλλον ἔτευξεν ἰσογλώχινι τριγώνῳ·
Ἀλλὰ τὰ μὲν μεθέηκε, καὶ ἤλυθεν ἄγχι θυράων
Ἀντιόων Δήμητρι· ὑποσσυμένων δὲ μελάθρῳ
Ἕσπερος ἡγεμόνευε, καὶ εἰς θρόνον ἵζανε Δηὼ
Πατρὸς ἑοῦ παρὰ θῶκον· ὁμοστόργῳ δὲ μενοινῇ
Νεκταρέῳ κεράσαντες ἀπὸ κρητῆρος ἀῆται,
Δαίμονα λυσιπόνοισιν ἐδεξιόωντο κυπέλλοις
Υἱέες Ἀστραίοιο· πιεῖν δ' ἠρνήσατο Δηώ,
Περσεφόνης μεθύουσα μελήμασι· μουνοτόκοι γὰρ
Τηλυγέτοις διὰ παῖδας ἀεὶ τρομέουσι τοκῆες·
Ἀλλὰ μόγις παρέπεισεν ἀναινομένην ἔτι Δηὼ
Ἡδυεπὴς Ἀστραῖος ἔχων θελξίφρονα Πειθώ.
Ἔνθα γέρων μετὰ δεῖπνον ἐπήρτυεν, ὄφρα μερίμνας
Θυμοδακεῖς Δήμητρος ἀποσκεδάσειε τραπέζῃ·
Καὶ πίσυρας λαγόνεσσι καθαψάμενοι τελαμῶνας,

Παῖδες

Πατρὸς ὑποδρηστῆρες ἱμασσομένοιο ἀῆται·
Νεκταρέῳ δὲ κύπελλα παρὰ κρητῆρι τιταίνων
Εὖρος ἐωνοχόει· προχόῳ δ' ἐπιδόρπιον ὕδωρ
Εἶχε Νότος· Βορέης δὲ φέρων ἐπέθηκε τραπέζῃ
Ἀμβροσίην· Ζέφυρος δὲ παραθλίβων θρόον αὐλοῦ
Εἰαρινοῖς δονάκεσσι μελίζετο θῆλυς ἀήτης·
Καὶ στεφάνους ἔπλεξεν ἑωσφόρος ἄνθεα δήσας
Ὀρθρινοῖς κομόωντα δροσιζομένοισι κορύμβοις·
Καὶ νυχίου λαμπτῆρος ἐθήμονα πυρσὸν ἀείρας
Ἕσπερος ὀρχηστῆρι ποδῶν ἑλελίζετο ταρσῷ,
Πάλλων καμπύλον ἴχνος, ἐπεὶ πέλε πομπὸς ἐρώτων·
Καὶ σκαρθμὸν μεθέλιπε χοροπλεκέων ὑμεναίων·
Ἀλλ' ὅτε δὴ μετὰ δαῖτα θεὰ κεκόρητο χορείης,
Σεισαμένη βαρὺ κέντρον ἀμερσινόοιο μερίμνης
Μαντοσύνην ἐρέεινε· φιλοστόργου δὲ γεραιοῦ
Λαιῇ μὲν παλάμῃ γονάτων θίγε· λισσομένη δὲ
Δεξιτερῇ ψαύεσκε βαθυπλεκέος ὑπήνης·
Καὶ πλέας μνηστῆρας ἑῆς μυθήσατο κούρης,
Θέσφατα μαστεύουσα παρήγορα· μαντοσύναι γὰρ
Ἐλπίσιν ἐσσομένῃσιν ὑποκλέπτουσιν ἀνίας·
Οὐδὲ γέρων Ἀστραῖος ἀναίνετο· μουνοτόκου δὲ
Κούρης ἀρτιλόχευτα γενέθλια μέτρα νοήσας,
Καὶ δρόμον οὐ σφάλλοντα, καὶ ἀπλανέος δρόμον ὥρας
Ἀρχεγόνου· κάμψας δὲ μετάτροπα δάκτυλα χειρῶν
Ἀμφιπαλιννόστοιο μετήλυδα κύκλον ἀριθμοῦ
Ἐκ παλάμης παλάμῃ διεμέτρεε δίζυγι παλμῷ.
Καί οἱ κεκλομένῳ θεράπων εὔκυκλον ἀείρας
Σφαῖραν ἑλισσομένην τύπον αἰθέρος, εἰκόνα κόσμου
Ἀστερίων παρέθηκε λαβὼν ἐπὶ πώματι χηλοῦ·
Ἔνθα γέρων πεπόνητο, καὶ ἄξονος ἄκρον ἑλίσσων
Ζωδιακὸν περὶ κύκλον ἑὸν ἐπέτεινεν ὀπωπήν·
Ἀθρόον ἔνθα καὶ ἔνθα ἀπλανέας καὶ ἀλήτας·
Καὶ πόλον ἀμφελέλιξε· πολυστροφάλιγγι δὲ ῥιπῇ
Εἰς δρόμον ἀστήρικτον ἀτέρμονι κάμπτετο νύσσῃ
Ἄστρασι ποιητοῖσι νόθος κυκλούμενος αἰθήρ,
Ἄξονι μεσσατίῳ τετορημένος· εὗρε δὲ δαίμων
Σφαῖραν ἰδὼν στεφανηδόν, ὅτι πλήθοντι προσώπῳ
Ἀγκύλα συνδέσμοιο διέτρεχε νῶτα Σελήνη·
Καὶ Φαέθων ἰσόμοιρος ἔην ἀντώπιδι Μήνῃ
Κέντρῳ ὑποχθονίῳ πεπορημένος· ἀχλυόεις δὲ
Κῶνος ἀερσιπότητος ἀπὸ χθονὸς ὀξὺς ἀνέρπων,
Ἀντίτυπον Φαέθοντος ὅλην ἐκάλυψε Σελήνην·
Καὶ γαμίης φιλότητος ἀμιλλητῆρας ἀκούων
Ἄρεα δίζετο μᾶλλον· ὑπὲρ δυτικοῦ δὲ μελάθρου
Φῶρα γάμων εὕρησε παρ' ἀστέρι Κυπρογενείης
Ἑσπερίῳ, καὶ κλῆρον ἐπώνυμον εὗρε τοκήων
Παρθενικῆς Ἀστραῖον ὑπὸ στάχυν· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
Ὀμβροτόκου Κρονίδαο φαεσφόρος ἔτρεχεν ἀστήρ·
Ἀλλ' ὅτε πάντα νόησεν ἀριθμήσας δρόμον ἄστρων,
Σφαῖραν ἀειδίνητον ἀπέκρυψε κοιλάδι κίστῃ,
Σφαῖραν ποικιλόνωτον· ἀνειρομένῃ δὲ θεαίνῃ
Τριπλόον ὀμφαίης ἀνεφθέγξατο θέσφατον ἠοῦς·
Δημῆτερ φιλότεκνε, ὑπὸ σκιοειδέϊ κώνῳ
Κλεπτομένου ἀκτῖνος ἀφωτίστοιο Σελήνης,
Νυμφίον ἁρπακτῆρα φυλάσσεο Περσεφονείης,
Κρυπτὸν ἀσυλήτοιο τεῆς ληίστορα τέχνης·
Ἢ λίνα μοιράων ἐπιπείθεαι, ἀπροϊδὴς δὲ
Ἀθρήσεις πρὸ γάμοιο νόθον λαθραῖον ἀκοίτην,
Θελξίνοον, δολόεντα, ἑῷ δυτικῷ παρὰ κέντρῳ,
Σὺν Παφίῃ στείχοντα γαμοκλόπον Ἄρεα λεύσσω·
Ἀμφοτέρους δὲ δράκοντα παρατέλλοντα δοκεύω·
Ὀλβίστην καλέω σε· σὺ γὰρ τετραζύγι κόσμῳ
Ἔσσεαι ἀγλαόκαρπος, ὅτι χθονὶ καρπὸν ὀπάσσεις
Ἀτρυγέτῳ· κούρης γὰρ ὑπὲρ κλήροιο τοκήων
Παρθένος ἀστραίη σταχυώδεα χεῖρα τιταίνει.
Ὣς φάμενος μαντῷον ὑπὸ στόμα κοίμισεν ὀμφήν.
Ἀλλ' ὅτε Δημήτηρ δρεπανηφόρος ἐλπίδα καρπῶν
Ἐσσομένων ἤκουσε, καὶ αὐτοκέλευστον ἀκοίτην
Τηλυγέτης ἀδμῆτος ἀνέγγυον ἅρπαγα κούρης

Patris miniſtri mitis vinciebant venti.
Nectareum verò pocula apud craterem extendens
Eurus vinum fundebat. Aqualis verò poſt cœnalẽ aquam
Habuit Notus Boreas verò ferens impoſuit menſæ
Ambroſiam, Zephyrus verò componens vocem tibiæ
Vernis fiſtulis cantabat muliebris ventus.
Et ſerta plectebat Lucifer flores ligans,
Matutinis ſuperbientes rore aſperſis comis.
Et nocturna facis conſuetum ignem attollens
Heſperus ſaltatrice pedum torquebatur in gyrum planta,
Vibrans curuum veſtigium, cùm eſſet dux amorum.
Et ſaltationis curã gerebat, choreã implexorũ Hymenæorũ.
Verùm vbi ſanè poſt cœnam dea ſatiata eſſet ſaltu Ceres Aſtræum conſulit.
Vibrans grauem aculeum excordis ſollicitudinis
Vaticinium interrogabat, amici verò ſenis
Siniſtra quidem manu genua tetigit, orans verò
Dextra tetigit profundos crines habentem barbam.
Et multos ſponſos ſuæ narrauit puellæ
Diuinos vaticinio expetens conſolatorios ſermones, diuinationes enim
Spe futura auferunt ſollicitudines. Vaticiniorũ vtilitas.
Neque ſenex Aſtræus recuſabat, vnigenitæ verò
Filiæ iam editas natales menſuras cognoſcens,
Et curſum non fallentem, & inerrantis curſum horæ
Primigenæ, flectens verò verſatiles digitos manuum
Demo reuertentis aduenam circulum numeri Aſtræus Sphæram conſulit de fortuna Proſerpinæ.
Ex manu cum manu menſurabat duplici vibratione.
Et ipſi vocanti famulus facilè circumactam attollens
Sphæram circumuolutam imaginem ætheris, figuram mundi
Aſterion depoſuit accipiens in operculo arcæ.
Vnde ſenex operabatur, & axis ſummitatem voluens
Zodiacum circa circulum ſuum intendit vultum, Aſtrologica.
Intuens vndique & inerrantes & Planetas.
Et polum circumuertebat, multum verſatili verò impulſu
In curſum debilem infinita flectebatur meta.
Stellis factitus adulterinus circumuolutus æther.
Axe medio traiectus, inuenit verò Dæmon vir prudens
Sphæram intuens in orbem quod pleno vultu
Curua coniunctionis percurrit dorſa Luna:
Et Sol æquam portionem habens erat oppoſita Lunæ
Centro ſubterreno latus. Caliginoſus verò
Conus aëriuola à terra acutus ſurſum tendens
Oppoſitam Solis totam obſcurauit Lunam:
Et nuptialis amoris certatores audiens
Martem quærebat potiſſimum: ſuper occidente verò domo
Furem concubitus inuenit cum ſtella Veneris
Veſpertina, & ſortem cognominem inuenit parentum
Virginis Aſtrææ ſub ſpica, circa ipſam verò
Imbres generantis Saturnij lucem agitans currebat ſtella. Saturnus imbricus.
Sed cùm omnia conſideraſſet computans curſum aſtrorum
Sphæram ſemper volutam abſcondit in caua ciſta:
Sphæram varium dorſum habentem, interroganti verò Deæ
Triplex diuinæ eructauit vaticinium auroræ. Aſtræus Cereri vaticinatur.
Ceres natam amans, ſub vmbroſo cono
Abſcondito radio non lucentis Lunæ,
Sponſum raptorem caue Proſerpinæ,
Occultum inuiolatæ tuæ prædatorem artis.
Si fila parcarum credis, improuiſum verò
Videbis ante nuptias adulterinum clancularium coniugem,
Laſciuum doloſum ſuo occidentali in angulo,
Vnà cum Venere incendentem concubitus furantẽ Martẽ (video
Cum vtroque verò Draconem coorientem cerno
Feliciſſimam dico te, tu enim in quadriiugo mundo
Eris egregios fructus ferens, quòd terræ fructum præbueris. Ceres fructifera futura.
Infructuoſæ, puella enim ſuper ſortem parentum
Virgo Aſtræa aſpiceam manum extendit.
Sic dicens fatidicam in ore ſuo ſopiuit vocem.
Verùm vbi Ceres falcifera ſpem fructuum
Futurorum audiuit, & ſpontaneum per ſe incitatũ coniugem
Vnigenitæ indomitæ incertum, raptorem puellæ

Ingemuit ſubridens, per altigradam verò viam
Domum ſuam feſtinans attonita ſubijt planta,
Et iugum facile verſatile viperino in ſtabulo
Vtrinque librans collo gemino draconum
Iniunctos ſerpentes conſtrinxit collario:
Et maxillam incuruato conſtringens fręno

Ceres filiam auehit curru iunctis draconibus.

Flaua natura terribilem per currum duxit Ceres.
Puellam abſconditam nubis cyanei coloris caliendri mitra
Et ſonitum per ſe obuium, inſtrementis vehiculum
Serpentes regente flagro cum ſtridore emiſit Boreas,
Aerea equi modo incitata curſum aura
Mobilium pennas leues coniungens draconum
Circa cornu Libyci retrogradum Oceani:
Dictææ v. audiẽs cantũ ornatam galeam habentem Echus,
Cretenſem chorum præterijt grauiter ſonantis tympani
Dorſa circumſalientia ſaltatore ferro.
Et quandam lapideam domum intuens Dea

Proſerpina Siciliam ſubiit.

Siciliæ tria cacumina habentis immenſum ſubijt ſaxum
Adriatica apud litora, vbi fluctus mobilis, maris ſalſi
In occaſum tracta flectitur inſtar ſeculę,
In Libem mittens ex Borea curuatam aquam.
Et ceruleam vbi crebro fluctus perfudiſſet puellam,
Fontali vertigine fundens aſpectabilem aquam
Vicinum ſinum adſpexit æqualem domui
Lapides lecti circumcoronatum tegumento,
Quem natura circumuallauit confragoſo ſinu,
Lapideum inſtrumentum textorum habentem, quod curæ erat vicinis Nymphis.
Et Dea caliginoſa repens in domo

Proſerpina ibi occultata.

Filiam multum vndique concluſam abſcondit occultato ſub ſaxo.
Soluens verò dracones bene alatis à bigis,
Hunc quidem ad dexteram ad cacumen ianuæ.
Hunc verò ad lapideum cuſpidem habentem portæ ſiniſtrũ vectem

Duo Dracones cuſtodes Proſerpinæ.

Conſtituit non videndæ cuſtodem Proſerpinæ.
Ibi verò Calligenam ſuam bona indole præditam nutricem
Reliquit cum qualis, & quæcunque fœminea generatione
Palladis manu grauæ exercet laniſicium opus:
Et pedibus aëra diuiſit, in deſerto paſtu verò cuſtodire
Curuos petrinis imperauit currus Nymphis.
Circa ferratam verò ſecurim exercebatur ferro
Lanam diuidenti carminans pectine lanas puella,
Colo verò circumagebat, multũ verò circumactis impulſibus
Circumuoluens fuſus circumtortus ſaltanti vibratione
Nendo ſactis ſaltabat filis circumuolutus tractu.
Et pedibus circumuagantibus recurrens ad ſummũ à ſummo
Nuper compacta fecit licia, veſtimenti initium.
Tela verò circum voluit, texebat verò radio puella
Stamen extrahens ex licio, circum verò peplum
Sororem telam perficientem ſuam canebat Mineruam.
Virgo Proſerpina, tu verò non nuptias inueni qui effugias.
Sed Draconteis ſponſa es nuptijs.
Iupiter cùm multum volutus mutata facie

Iupiter in Draconem mutatus cum Proſerpina concumbit.

Sponſus deſiderabili Draco circumactus tractu
In penetrale caliginoſi petrtranſijt virginalis loci.
Vibrans verò criſpum mentum, & aſtantium ianuæ
Sopiuit conſimilium latus oculum Draconum.
Et nuptialibus genis corpus lambebat puellæ.

Multum hic deeſt.

Proſerpinæ genitali partu intumeſcebat venter
Mollis. Aethereis verò Draconteis nuptijs

Zagreus Proſerpinæ & Iouis filius.

Zagreum gignens cornutum filium, qui Iouis ſolium
Solus cœleſte adſcendit, manu verò paruula
Fulgur torquebat, nuper verò nati latoris
Puerilibus manibus eleuabantur fulmina,
Neque Iouis thronum habuit diu: verum ipſum gypſo
Fraudulento vngentes circa furacem circulos frontis

Zagreus à Titanibus dilaceratus. Zagrei metamorphoſes.

Deæ hoſtilis ob iram grauiter iratæ, Iunoni
Tartarea Titanes perdiderunt Machæra,
Repercutienti aduerſam faciem intuentem in ſpeculo.
Vnde diuiſis membris Titane ferro
Finem vitæ Bacchus habens iteratum principium,

Ἔσσυτο μειδιόωσα δι' ὑψιπόρου δὲ κελεύθου
Οἶκον ἑὸν σπεύδουσα κατηεῖ δύσατο ταρσῷ,
Καὶ ζυγὸν εὐδίνητον ἐχιδναίῃ παρὰ φάτνῃ
Ἀμφιταλαντεύουσα λόφῳ διδυμάονι θηρῶν,
Ἀζυγέας ἑρπηστῆρας ἐπεσφήκωσε λεπάδνοις·
Καὶ γένυν ἀγκυλόδοντι περισφίγγουσα χαλινῷ,
Ξανθοφυὴς βλοσυροῖο δι' ἅρματος ἤλασε Δηώ.
Παῖδα καλυπτομένην νεφέλης κυαναιγίδι μίτρῃ·
Καὶ κτύπον αὐτοκέλευθον ἐπιβρεμέοντος ἀπήνης
Θηρονόμῳ μάστιγι κατερροίζησε βορῆος,
Ἠερίης ἱππηδὸν ἐπισπομένης δρόμον αὔρης
Ἀστατέων πτερὰ κοῦφα συνεκτείνουσα δρακόντων,
Ἀμφὶ κέρας Λιβυκοῖο παλισσύτου ὠκεανοῖο·
Δικταίης δ' ἀΐουσα μέλος κορυθαίολον Ἠχοῦς,
Κούρητα χορὸν παράμειβε βαρυσμαράγοιο βοείης,
Νῶτα περισκαίροντα κυβιστητῆρι σιδήρῳ·
Καί τινα λάϊνον οἶκον ἐποπτεύουσα θεαίνη
Σικελίης τριλόφοιο πελωρίδα δύσατο πέτρην
Ἀδριάδας παρὰ θῖνας· ὅπῃ χύσις ἄστατος ἅλμης
Εἰς δύσιν ἑλκομένη περικάμπτεται ἴκελος ἀφρῷ,
Εἰς λίβα πεμπίουσα βορειόθεν ἀγκύλον ὕδωρ·
Καὶ κυανῷ ὅθι πυκνὰ ῥόος χυτλώσατο κούρην,
Κοιλαίῃ στροφάλιγγι χέων ἐσοπτὸν ὕδωρ,
Γείτονα κόλπον ὄπωπεν ἰσοσταθέοντα μελάθρῳ,
Λαΐνεος ὀρόφοιο περιστεφθέντα καλύπτρῃ,
Ὃν φύσις ἐδείμησε χαραδραίῳ πυλεῶνι,
Λάϊνον ἱστὸν ἔχοντα μεμηλότα γείτοσι νύμφαις·
Καὶ θεὸς ὀρφναίοιο διερπύζουσα μελάθρου,
Παῖδα πολυσφρήγιστον ἐνέκρυφε φωλάδι πέτρῃ·
Λυσαμένη δὲ δράκοντας ἐϋπτερύγων ἀπὸ δίφρων,
Τὸν μὲν δεξιτεροῖο παρὰ πρηῶνα θυρέτρων,
Τὸν δὲ λιθογλώχινα πύλης παρὰ λαιὸν ὀχῆα
Στῆσεν ἀθηήτοιο φυλακτῆρα Περσεφονείης·
Κάλλιπε δὲ Καλλιγένειαν ἑὴν εὔπαιδα τιθήνην
Κάλλιπε σὺν ταλάροισι, καὶ ὁππόσα θήλει φύτλῃ
Παλλάδος ἀπαλάμοιο νέμει ταλασήϊος ἱδρώς·
Καὶ ποσὶν ἠέρα τέμνε. ἐρημαίοισι δὲ φυλάξαι
Καμπύλα πετραίοισιν ἐπέτρεπεν ἅρματα νύμφαις.
Ἀμφὶ δὲ καρχαρόδοντα γένυν πεπόνητο σιδήρου
Εἰροτόμῳ ξαίνουσα περὶ κτενὶ πόκια κούρη·
Ἠλακάτῃ δ' ἐέλισσε πολυστροφάδεσσι δὲ ῥιπαῖς
Εἰλυφόων ἄτρακτος ὑπεξ ἐπιτάρμονι παλμῷ
Νηθομένην ἐχόρευε μίτον κεκλωσμένος ὁλκῷ·
Καὶ ποσὶ φοιταλέοισι παλινδρομος ἄκρον ἀπ' ἄκρου
Πρωτοπαγῆ ποίησε διάσματα φάρεος ἀρχήν·
Ἱστῷ δ' ἀμφιέλισσεν· ὕφαινε δὲ κερκίδι κούρη
Πήνιον ἐξέλκουσα παρὰ μίτον· ἀμφὶ δὲ πέπλῳ
Γνωτὴν ἱστοτέλεστον ἑὴν ἤειδεν Ἀθήνην·
Παρθένε Περσεφόνεια, σὺ δ' οὐ γάμον εὗρες ἀλύξαι.
Ἀλλὰ δρακοντείοισιν ἐνυμφεύθης ὑμεναίοις·
Ζεὺς ὅτε πολλὰ ἑλικτὸς ἀμειβομένοιο προσώπου
Νυμφίος ἱμερόεντι δράκων κυκλούμενος ὁλκῷ,
Εἰς μυχὸν ὀρφναίοιο διέστιχε παρθενεῶνος·
Σείων δ' [illegible] γένεια· παρισταμένων δὲ θυρέτρων
Εὔνασεν ἰσοτύπων πεφορημένος ὄμμα δρακόντων.
Καὶ γαμίαις γένυεσσι δέμας λιχμάζετο κούρης·
Περσεφόνης γονόεντι τόκῳ κυμαίνετο γαστὴρ
Μείλιχος· αἰθερίων δὲ δρακοντείων ὑμεναίων
Ζαγρέα γειναμένη κερόεν βρέφος, ὃς Διὸς ἕδρης
Μοῦνος ἐπουρανίης ἐπεβήσατο· χειρὶ δὲ βαιῇ
Ἀστεροπὴν ἐλέλιζε· νεηγενέος δὲ φορῆος
Νηπιάχοις παλάμῃσιν ἀείροντο κεραυνοί,
Οὐδὲ Διὸς θρόνον εἶχεν ἐπὶ χρόνον. ἀλλά ἑ γύψῳ
Κερδαλέῃ χρίσαντες ὁπίπλοκα κύκλα προσώπου
Δαίμονος ἀστόργοιο χόλῳ βαρυμηνίος Ἥρης
Ταρταρίῃ Τιτῆνες ἐδηλήσαντο μαχαίρῃ,
Ἀντιτύπῳ νόθον εἶδος ὀπιπεύοντα κατόπτρῳ·
Ἔνθα διχαζομένων μελέων Τιτῆνι σιδήρῳ
Τέρμα βίου Διόνυσος ἔχων παλινάγρετον ἀρχήν,

Ἀλλοφυὴς μορφοῦτο πολυστρεφὲς εἶδος ἀμείβων·
Πῆ μὲν ἅτε Κρονίδης δολιχὸς νέος αἰγίδα σείων·
Πῆ δ' ἑτέρων βαρύγουνος ἅτε Κρόνος ὑετὸν ἰάλλων,
Ἄλλοτε ποικιλόμορφον ἔην βρέφος, ἄλλοτε κούρῳ
Εἴκελος οἰστρηθέντι· νέον δέ οἱ ἄνθος ἰούλων
Ἀκροχαλαινιόωντα κατέγραφε κύκλα προσώπου·
Πῆ δὲ χόλῳ δεδαῶτα λέων μιμηλὸν ἰάλλων
Σμερδαλέον βρύχημα σεσηρότι μαίνετο λαιμῷ,
Ὀρθώσας πυκινῇσι κατάσκιον αὐχένα χαίταις
Ἀμφελελιζομένης λασιότριχος ὑψόθι νώτου,
Αὐτομάτῃ μάστιγι θεσπίζων δέμας οὐρῇ·
Ἔνθα λεοντείοιο λιπὼν ἴνδαλμα προσώπου,
Ὑψιλόφῳ χρεμετισμὸν ὁμοίιον ἔβρεμεν ἵππῳ
Ἄζυγι γαῦρον ἔδοντα μετοχλίζοντι χαλινοῦ·
Καὶ πολιῷ λεύκαινε περιτρίβων γένυν ἀφρῷ·
Ἄλλοτε ῥοιζήεντα χέων συριγμὸν ὑπήνης
Ἀμφιλαφὴς φολίδεσσι δράκων ἑλίσσετο κεράστης,
Γλῶσσαν ἔχων προβλῆτα κεχηνότος ἀνθερεῶνος·
Καὶ βλοσυροῦ Τιτῆνος ἐπεσκίρτησε καρήνῳ,
Ὅρμον ἐχιδνήεντα περιπλοκον αὐχένι δήσας·
Καὶ δέμας ἑρπυστῆρος ἀειδίνητον ἐάσας
Τίγρις ἔην στικτὰς δέμας αἰόλον· ἄλλοτε ταύρῳ
Ἰσοφυὴς στομάτων δὲ νόθον μυκηθμὸν ἰάλλων
Θηγαλέῃ Τιτῆνας ἀνεστυφέλιξε κεραίῃ·
Καὶ ψυχῆς προμάχιζεν, ἕως ζηλήμονι λαιμῷ
Τρηχαλέον μύκημα δι' ἠέρος ἔβραχεν Ἥρη
Μητρυιὴ βαρύμηνις· ἰσοφθόγγῳ δὲ θεαίνῃ
Αἰθέριον κελάδημα πύλαι κατάηχον Ὀλύμπου,
Καὶ θρασὺς ὤκλασε ταῦρος· ἀμοιβαῖοι δὲ φονῆες
Ταυροφυῆ Διόνυσον ἐμιστύλλοντο μαχαίρῃ·
Ζεὺς δὲ πατὴρ προτέροιο δαϊζομένου Διονύσου
Γινώσκων σκιόεντα τύπον δολίοιο κατόπτρου,
Μητέρα Τιτήνων ζάλοις ποινήτορι πυρσῷ,
Ζαγρέος εὐκεράοιο κατέκλεισε φονῆας
Αἰθερίῳ πυλεῶνι, καὶ αἰθομένων ἀπὸ δένδρων
Θερμὰ βαρυνομένης ἐμαραίνετο βόστρυχα γαίης·
Ἀντολίην δ' ἐπέφλεξε, καὶ αἰθαλόεντι βελέμνῳ
Αἴθετο Βάκτριον οὖδας ἑώϊον· ἀγχιπόροις δὲ
Κύμασιν Ἀσσυρίοισιν ἐδαίετο Κάσπιον ὕδωρ,
Ἰνδῷοί τε τένοντες· Ἐρυθραίου δὲ κόλπου
Ἔμπυρα κυμαίνοντος Ἄραψ θερμαίνετο Νηρεύς.
Καὶ δύσιν ἀντιτυπῆ ἐλάων ἑῷ ἐρράϊξε κεραυνῷ
Ζεὺς πυρόεις φιλότεκνος· ὑπὸ Ζεφύροιο δὲ ταρσῷ
Ἡμιδαὲς σέλας ὑγρὸν ἀπέπτυεν ἑσπερὶς ἅλμη,
Ἀρκτῷοί τε τένοντες· ὁμοφλεγέος δὲ καὶ αὐτῆς
Πηγνυμένης πάφλαζε Βορήϊα νῶτα θαλάσσης·
Καὶ νοτίῃ νεάτην ὑπὸ κλίσιν αἰγοκερῆος
Θερμοτέρῳ σπινθῆρι μεσημβρινὸς ἔζεεν ἀγκών·
Καὶ διερῆς βλεφάροισι ποταμήϊα δάκρυα λείβων,
Ὠκεανὸς λιτάνευε χέων ἱκετήσιον ὕδωρ·
Ζεὺς δὲ χόλον πρήϋνε, πεφλεγμένην δὲ κεραυνῷ
Γαῖαν ἰδὼν ἐλέαιρε, καὶ ἤθελεν ὕδατι νίψαι
Λύματα τεφρήεντα καὶ ἔμπυρον ἕλκος ἀρούρης·
Καὶ τότε γαῖαν ἅπασαν ἐπέκλυσεν ὑέτιος Ζεύς,
Πυκνώσας νεφέεσσιν ὅλον πόλον· οὐρανίη γὰρ
Βρονταίοις πατάγοισι Διὸς μυκήσατο σάλπιγξ·
Ἀστέρες ὁππότε πάντες ἐνὶ σφετέροισι μελάθροις
Κεκριμένοι δρόμον εἶχον, ὅτε τετράζυγι δίφρῳ
Ἠέλιος σελάγιζε λεοντείων ἐπὶ νώτων
Ἱππεύων ἑὸν οἶκον· ἐπερχομένη δὲ δίφρῳ
Καρκίνον ὀκτάποδα τριφυὴς κυκλοῦτο Σελήνη·
Καὶ δροσερὴν ὑπὸ πέζαν ἰσημερίῳ παρὰ κύκλῳ
Κύπρις ἀπὸ κριοῖο μεταστήσασα κεραίας,
Εἰαρινὸν δόμον εἶχεν ἀχείμονα ταῦρος Ὀλύμπου·
Γείτων δ' ἠελίοιο προάγγελον ἱστοβοῆος
Σκορπίον εἶχεν Ἄρης μετρούμενον αἴθοπι ταύρῳ,
Δόχμιος ἀντικέλευθον ὀπιπεύων Ἀφροδίτην·
Καὶ τελέων λυκάβαντα δυωδεκάμηνος ὁδίτης
Ἰχθύας ἀστερόεντας ἐπέτρεχεν ἀκρόνυχος Ζεύς,

Alterius naturæ formatus eſt multiplicem formam referens.
Partim tanquam Saturnius longus iuuenis ægida quaſſans
Partim verò reliquorum pede grauis tanquam Saturnus imbrem mittens,
Interdum variam formam habens erat infans, interdum iuueni
Similis inſano, iuuenilis verò ipſi flos lanuginis.
In ſummo nigricantes deſcribebat circulos frontis.
Interdum ira grauis leo imitationis mittens
Horribilem rugitum extenſo inſaniebat rictu,
Erigens denſis vmbroſam ceruicem iubis
Circumtortis hirſutos crines habente ſuper dorſo
Spontaneo flagello incitans corpus cauda.
Vnde leoninæ relinquens imaginem frontis,
Altas iubas habentis hinnitum ſimilem fremebat equo
Iugis ſuperbum dentem continentis freni.
Et candida dealbabat obterens mentum ſpuma.
Interdum ſibilantem effundens ſtridorem menti
Anceps ſquamis draco voluebatur Ceraſtes
Linguam habens protenſam hiantis oris
Et terribili Titanis inſiliebat capiti,
Monile colli ex viperis circumplexum ceruici alligans.
Et corpus ſerpentis ſemper volutum relinquens
Tigris erat punctus corpus varium, interdum tauro
Conſimilis, oris verò falſum rugitum emittens
Acuto Titanas agitauit cornu.
Et pro vita pugnauit, donec æmulante gutture
Horrendum mugitum per aëra inſonuit Iuno
Nouerca grauiter irata, æqualiter ſonanti verò Dea
Æthereum ſtrepitum portæ reſonuerunt Olympi.
Et audax procubuit taurus, alterni verò occiſores
Tauriformem Dionyſium fruſtillatim diſſecabant machæra,
Iupiter verò pater prioris trucidati Dionyſij
Intelligens vmbratilem imaginem doloſi ſpeculi,
Matrem Titanum agitans pœnali flamma,
Zagrei bene cornuti obruit occiſores
Aetherea porta, & ardentibus arboribus
Calidas granatæ tabeſcere fecit comas Terræ.
Ortum verò combuſſit, & ignito telo
Conſtringebat Bactrium ſolum matutinum. Vicinis verò
Fluctibus Aſſyriis comburebatur Caſpium mare,
Indicáque iuga. Erythras verò ſinus
In igne fluctuantis Arabs caleſiebat Nereus.
Et occaſum oppoſitum ſuo præcipitauit fulmine
Iupiter ardens filij amans, ſub Zephyri verò plantis
Semiuſtum ſplẽdorem humidum exſpuit veſpertinum mare,
Arctoáque iuga montium, ſimul combuſti verò & ipſius
Congelati æſtuabant Borealia dorſa maris.
Et Notij muſcoſum ſub occaſum capricorni
Calidiori ſcintilla meridianus ebulliebat mõtium anfractus,
Atque humidis genis fluuiales lacrymas libans,
Oceanus ſupplicabat fundens ſupplicem aquam.
Iupiter verò iram ſedauit, granatam verò fulmine
Terram videns miſeratus eſt, & voluit aqua abluere
Sordes cineroſas & ignitum vulnus terræ
Et tunc terram totam inundauit pluuioſus Iupiter,
Condenſans nubibus totum polum, cœleſtis enim
Fulmineis ſtrepitibus Iouis mugiebat tuba.
Stellæ vbi omnes in ſuis domibus
Diſcretæ curſum habebant, cum quadriiugo curru
Sol reſplendebat leonis in dorſis
Equitans ſuam domum, currens verò ſuper curru
Cancrum octipedem triplicis formæ circumuoluebatur Luna
Et rorida ſub regione æquinoctialem apud circulum.
Venus ab arietis digreſſa cornu
Vernalem domum habuit hyeme carentem taurus cœli.
Vicinus vero Solis prænuncium temonis
Scorpium habuit Mars reſpondentem nigro tauro,
Ex obliquo è diuerſo currentem intuens Venerem.
Et perficiens annum duodecim menſes habens viator
Piſces ſydereos percurrebat Acronychus Iupiter,

Zagreus à Iunone proſtratus.

Iupiter Zagrea vlciſcens comburit terrã. Arbores capilli terræ.

Oceanus Ioui ſupplicat.

Incendium terræ diluuio reſtinguitur.

Aſtrologica.

Sol annum perficiens.

Dexteram trium laterum habens circularem mitram:
Et Saturnus pluuialia dorſa pertranſijt capricorni
Luce capilloſa irriguus, circa verò pulchram
Virginem alis erat eleuatus Mercurius,
Quod iuſtitiam domum haberet iudex ſeptigradi verò
Aetheris aquoſi pandebantur repagula
Ioue pluente, tumultuante verò ſinu
Scatebris pluribus mugiebant torrentes:
Diluuium. *Maritæ verò filiæ auulſæ Oceani*
Stagna leuabantur, & aëris inferiorem aquam
Scatebræ iaculatrices refuderunt Oceani,
Et ſcopuli humectabant, à montibus verò defuſo fluuio
Siticuloſi inſtar fluminis murmurabant colles,
Sublatum eſt verò mare, & in montem ſuper lucum
Nereides Oreades factæ. *Nereides euaſerunt Oreades. Valdè valde miſera:*
Manibus immenſis natabat virgo Echo.
Echo Pana fugit. *Priſcam alium timorem rependens ob mitram,*
Ne quando Pana fugiens cum Neptuno miſceatur.
Pontigradi verò leones inſueto in ſaxo
Terreſtrium ſaltabant in ſpelunca leonum
Lupus inter oues. *Humidis membris, torrentis verò in ſinu*
Marino Delphini occurrebat caper errans:
Et communibus fluctibus à monte defuſi nimbi
Feræ natabant cum piſcibus: flexuoſus verò
Polipus in montibus errans ſaltabat ſuper leporem,
Aqua omnia obruit. *Et humidi Tritones ſub radicibus latibuli ſyluæ*
Viridem ſuſcitantes ſub ilus duplicem caudam,
Panis in montibus ſitis, abſcondebantur domibus,
Simul nauigantem aëriis committentes ventis
Variam conſuetam cochleam, in bene aquoſo verò colle
Pani amanti ſcopulos exſul erat tunc Nereus,
Madidam fiſtulam natantem relinquens,
Et habitator ſaxeus mons pontum permutans
Humidam ſpeluncam habuit ſub tecto habitantis domum Echûs,
Mortui in aquis intumeſcunt. *Et humida tunc homines tumefacti morte*
In aquis ſepeliebantur, plurimus verò alius ſuper alium
Natabat, fluctuoſo mortuus latus tractu.
Et niue reſonanti hiantis ex ore
Affatim à ſcopulo bibens in montibus currentem aquam,
Cecidit leo, procubuit caper, coniugato verò fluctu
Stagna ſimul cum fluctibus, Iouis fluxus aquæ omnes
Ad inuicem miſcebantur, & in vno quatuor auræ
Commiſtorum ventorum flagellabant confuſam aquam:
Et humidam terram omnem videns ſub maiori vibratione,
Sermone minaci vibratam Iouis pluuiâ,
Pontius Neptunus ſuam proiecit emulationem:
Aegrè ferens, quam terram concuteret tridenti?
Nereidum verò turba ſupernatabant in ſicca aqua.
Et viridi Thetim habuit in ilus humidus viator
Triton latæ generationis, ſub piſcoſo verò dorſo
Triumphum agitabat in aëre vaga Agaue.
Et collem aquoſo ferens circumuolutum tractu,
Dorida eleuans exſul currebat Delphin,
Et profunda balæna circum ſaliens in montibus
Errabat perquirens in terra cubantis antra Leænæ.
Et tunc fluctuoſam videns ſub vicina petra
Galateam Pan compellat. *Natantem Galateam reſonabat madidus Pan.*
Quo ferris Galatea per montes loco maris?
Zelus & metus amantium. *An fortè quæris amabilem Cyclopis cantilenam?*
Per Venerem oro te, & per veſtrum Polyphemum,
Ne tegas ſciens grauem amorem, ſi ta petris
Natantem cognoueris meam montiuagam Echo.
Nunquid tibi æqualem habet humidum curſum? an ſanè & ipſa
Inſidens Delphini marinæ Veneris,
Vt Thetis vitta non coronata mea nauigat Echo:
Vereor ne ipſam commoueant inauſpicati fluctus ponti.
Vereor ne ipſam obruat magnus fluxus, quàm ſanè miſera!
Inſtabilis in pelago poſt montes, fluctus aſcendit.
Quæ olim in petris habitabat apparebit aquoſa Echo.

Δεξιτερὴν τρικάρηνον ἔχων κυκλώδεα μίτρην·
Καὶ Κρόνος ὀμβρήεντα νῶτα διέτρεχεν αἰγοκερῆος
Φέγγεϊ λαχνήεντι διάβροχος· ἀμφὶ δὲ φαιδρὴν
Παρθενικὴν πτερύγεσσιν ἔην ὑψούμενος Ἑρμῆς,
Ὅττι δίκης δόμον εἶχε δικασπόλος· ἑπταπόρου δὲ
Αἰθέρος ὑδατόεντος ἀνωίγνυντο ὀχῆες
Ζηνὸς ἐπομβρήσαντος· ἐριφλοισβοιο δὲ κόλπου
Κρουνοῖς πλειοτέροισιν ἐμυκήσαντο χαράδραι·
Ὑδρηλαὶ δὲ θύγατρες ἀποσπάδες Ὠκεανοῖο
Λίμναι ἀνεβλύζοντο, καὶ ἠέρι νέρτερον ὕδωρ
Κρουνοὶ ἀκοντιστῆρες ἀνέβλυον Ὠκεανοῖο,
Καὶ σκοπιαὶ ῥαθάμιζον· ὀρεσσιχύτῳ δὲ ῥεέθρῳ
Διψαλέαι ποταμηδὸν ἐμορμύροντο κολῶναι·
Ὑψώθη δὲ θάλασσα, καὶ εἰς ὄρος ὑψόθι λόχμης
Νηρεΐδες γεγάασιν Ὀρειάδες· ἣ μέγα δειλὴ
Χερσὶν ἀπειρήτοισιν ἐνήχετο παρθένος Ἠχώ,
Ἀρχαίης φόβον ἄλλον ἀμειβομένη περὶ μίτρης,
Μήποτε Πᾶνα φυγοῦσα Ποσειδάωνι μιγείη.
Ποντοπόροι δὲ λέοντες ἀήθεος ἔνδοθι πέτρης
Χερσαίων ἐχόρευον ἐνὶ σπήλυγγι λεόντων
Μυδαλέοις μελέεσσι· χαραδραίῳ δ' ἐνὶ κόλπῳ
Εἰναλίῳ δελφῖνι συνήντετο κάπρος ἀλήτης·
Καὶ ξυνοῖς ῥοθίοισιν ὀρεσσιχύτου νιφετοῖο
Θῆρες ἐναυτίλλοντο σὺν ἰχθύσιν· ὀλκήεις δὲ
Πουλύπος οὐρεσίφοιτος ἐπεσκίρτησε λαγωῷ,
Καὶ διεροὶ Τρίτωνες ὑπὸ σφυρὰ φωλάδος ὕλης
Εὔχλοον αἰθύσσοντες ὑπ' ἰξύϊ δίπτυχον οὐρήν,
Πανὸς ὀρεσσαύλοισιν ἐνεκρύπτοντο μελάθροις,
Σύμπλοον ἠερίοισιν ὑποσχίζοντες ἀήταις
Στικτὴν ἤθαδα κόχλον· ἐν εὐύδρῳ δὲ κολώνῃ
Πανὶ φιλοσκοπέλῳ μετανάστιος ἦν τότε Νηρεύς,
Μυδαλέην σύριγγα διαπλώουσαν ἐάσας·
Καὶ ναέτης πετραῖος ὄρος μετὰ πόντον ἀμείβων
Ἰκμάδιον σπέος εἶχεν ὑπωροφίης δόμον Ἠχοῦς.
Καὶ διεροὶ τότε φῶτες ἀνοιδαίνοντες ὀλέθρῳ
Ὕδασι τυμβεύοντο· πολὺς δέ τις ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ
Πλώετο, κυματόεντι νέκυς πεφορημένος ὁλκῷ·
Καὶ νιφετῷ κελάδοντι κεχηνότος ἀνθερεῶνος
Χανδὸν ἀπὸ σκοπέλοιο πιὼν ὀρεσίδρομον ὕδωρ,
Πίπτε λέων, πέσε κάπρος· ὁμοζυγέϊ δὲ ῥεέθρῳ
Λίμναι ὁμοῦ ποταμοῖσι Διὸς ῥόος ὕδατα πάντα
Ἀλλήλοις κεκέραστο, καὶ ἐν ἑνὶ τέσσαρες αὖραι
Συμμιγέων ἀνέμων ἐπεμάστιον ἄκριτον ὕδωρ·
Καὶ διερὴν χθόνα πᾶσαν ἰδὼν ὑπὸ μείζονι παλμῷ,
Μύθῳ ἀπειλητῆρι τιναστομένην Διὸς ὄμβρῳ,
Πόντιος Ἐννοσίγαιος ἑὴν ἔρριψεν ἀκωκήν·
Ἀσχαλέων τίνα γαῖαν ἀνοχλίσσειε τριαίνῃ;
Νηρεΐδων δὲ φάλαγγες ἐπέπλεον ἄβροχον ὕδωρ·
Καὶ χλοερὴν Θέτιν εἶχεν ὑπ' ἰξύος ὑγρὸς ὁδίτης
Τρίτων εὐρυγένειος· ὑπ' ἰχθυόεντι δὲ νώτῳ
Πομπίλον ἡνιόχευεν ἐν ἠέρι φοιτὰς Ἀγαύη·
Καὶ λόφον ὑδατόεντι φέρων κεκαλυμμένον ὁλκῷ,
Δωρίδα κουφίζων μετανάστιος ἔτρεχε δελφίς,
Καὶ βυθίη φάλλαινα περισκαίρουσα κολώναις,
Πλάζετο μαστεύουσα χαμευνάδος ἄντρα λεαίνης·
Καὶ τότε κυματόεσσαν ἰδὼν ὑπὸ γείτονα πέτρην
Νηχομένην Γαλάτειαν ἀνίαχε μυδαλέος Πάν·
Πῆ φέρεαι Γαλάτεια δι' οὔρεος ἀντὶ θαλάσσης;
Μὴ τάχα μαστεύεις ἐρατὴν Κύκλωπος ἀοιδήν;
Πρὸς Παφίης λίτομαί σε καὶ ὑμετέρου Πολυφήμου,
Μὴ κρύψῃς δεδαυῖα βαρὺν πόθον, εἰ παρὰ πέτραις
Νηχομένην ἐνόησας ἐμὴν ὀρεσίδρομον Ἠχώ.
Ἦ ῥά σοι ἶσον ἔχει διερὸν δρόμον; ἦ ῥα καὶ αὐτὴ
Ἑζομένη δελφῖνι θαλασσαίης Ἀφροδίτης,
Ὡς Θέτις ἀκρήδεμνος ἐμὴ ναυτίλλεται Ἠχώ·
Δείδια μή μιν ὄρινε δυσαίσια κύματα πόντου·
Δείδια μή μιν ἔκευθε μέγας ῥόος· ὢ ἄρα δειλὴ
Ἄστατος ἐν πελάγεσσι μετ' οὔρεα κύματι βαίνει,
Ἡ ποτε πετρήεσσα φανήσεται ὑδατίη Ἠχώ·

Ἀλλὰ

Ἀλλὰ τεὸν Πολύφημον ἔα βραδὺν, ἢν ἐθελήσῃς,
Αὐτὸς ἐμοῖς ὤμοισιν ἀρτάζων σαώσω·
Οὔ με κατακλύζει κελάδων ῥόος, ἢν ἐθελήσω,
Ἴχνεσιν αἰγείοισιν ἐλεύσομαι εἰς πόλον ἄστρων.
Ὣς φαμένῳ Γαλάτεια τόσην ἀντίαχε φωνήν·
Πὰν φίλε σὴν ἀνάειρε δι' οἴδματος ἄπλοον Ἠχώ.
Μή με μάτην ἐρέεινε τί σήμερον ἐνθάδε βαίνω;
Ἄλλον ἐμοὶ πλόον εὗρεν ὑπέρτερον ὑέτιος Ζεύς.
Καὶ γλυκερὴν περ ἐοῦσαν ἔα Κύκλωπος ἀοιδήν,
Οὐκ ἔτι μαστεύω Σικελὴν ἅλα· τοσσάτιον γὰρ
Τάρβος ἔχω νιφετοῖο, καὶ οὐκ ἀλέγω Πολυφήμου·
Εἶπε, καὶ ὑγροπόρειο παρήλυθε Πανὸς ἐναύλους.
Πυκνὰ δὲ κυμαίνοντος ἀμαιμακέτου νιφετοῖο
Πᾶσα πόλις, πᾶς δῆμος ἔην ῥόος. οὐδέ τις αὐχὴν
Ἄβροχος ἦν, οὐ γυμνὸς ἔην λόφος, οὐ ῥίον Ὄσσης·
Οὐ τότε Πήλιον ἄκρον· ὑπὸ τριλόφῳ δὲ κολώνῃ
Τυρσηνὸς κελάδησεν· ἱμασσομένοιο δὲ πόντου
Ἀδριάδες Σικελοῖσιν ἐπέχθεον ὕδασι πέτραι
Ὀμβροτόκοις ῥοθίοισιν· ἐν ἠερίῃ δὲ κελεύθῳ
Μαρμαρυγαὶ Φαέθοντος ἐθηλύνοντο ῥεέθροις·
Ζώνη δ' ἑβδομάτη χθαμαλῆς ὑπὸ ἄντυγα πέζης
Κύμασιν ὀκλαδίοισι σέλας ψύξασα Σελήνη,
Μυδαλέων ἀνέκοψε λελουμένον αὐχένα ταύρων·
Ἀστραίῃ δὲ φάλαγγι μεμιγμένον ὄμβριον ὕδωρ
Λευκοτέρην ποίησε γαλαξαίην ἴτυν ἀφρῷ.
Καὶ ῥοθίῳ γονόεντι χέων ἑπτάστομον ὕδωρ
Ἀλφειῷ δυσέρωτι συνήντετο Νεῖλος ἀλήτης·
Ὧν ὁ μὲν εὐκάρποιο δι' αὔλακος ἤθελεν ἕρπειν,
Τέρπων ἰκμαλέοισι φιλήμασι διψάδα νύμφην·
Ὃς δὲ παρεξαΐξας προτέρην ὁδὸν ἠθάδος ἄγρης
Ἀχνύμενος πεφόρητο· συνερπύζοντα δὲ λεύσσων
Πύραμον ἱμερόεντα τόσην ἀνενείκατο φωνήν·
Νεῖλε, τί κεν ῥέξαιμι καλυπτομένης Ἀρεθούσης;
Πύραμε, τί σπεύδεις, τίνι κάλλιπες ἠθάδα Θίσβην;
Ὄλβιος Εὐφρήτης, ὅτι μὴ λάχε κέντρον ἐρώτων,
Ζῆλον ἔχων καὶ δεῖμα μεμιγμένον; ὑδατόεις γὰρ
Ἱμερτῇ παρίαυε τάχα Κρονίδης Ἀρεθούσῃ·
Δείδια μὴ προχοῇσι τεὴν νυμφεύσατο Θίσβην
Πύραμος, Ἀλφειοῖο παραίφασις ὑμέας ἄμφω
Οὐ Διὸς ὄμβρος ἔγειρεν, ὅσον βέλος Ἀφρογενείης,
Ἕσπεό μοι Φαέθοντι· Συρηκοσίης δ' Ἀρεθούσης
Ἴχνια μαστεύσω· σὺ δὲ Πύραμε δίζεο Θίσβην·
Ἀλλ' ἐρέεις ὅτι γαῖα πιάζεται, ὅτι χαλέπτει
Οὐρανὸς, ὅττι θάλασσα βιάζεται, ὅττι καὶ αὐτὸς
Ἁπλόος ἀφρήεντι ῥόῳ κυμαίνεται αἰθήρ.
Οὐκ ἀλέγω νιφετοῖο μεμηνότος· ὢ μέγα θαῦμα·
Αἰθομένην Διὸς ὄμβρος ὅλην χθόνα, καὶ φλέγα πόντου,
Καὶ ποταμοὺς ἐκάθηρεν· ἀπ' Ἀλφειοῖο δὲ μούνου
Οὐτιδανὸν Παφίης οὐκ ἔσβεσεν ἁπτόμενον πῦρ.
Ἔμπης εἰ κλονέει με τόσος ῥόος, εἰ πυρὶ κάμνω·
Βαιὸν ἐμῆς ὀδύνης πέλε φάρμακον, ὅττι καὶ αὐτὸς
Πλάζεται ἁβρὸς Ἄδωνις ἀνιάζων Ἀφροδίτην·
Οὔπω μῦθος ἔληγε· φόβος δ' ἐβιήσατο φωνήν.
Καὶ τότε Δευκαλίων ἐπιβὰς ὑψούμενον ὕδωρ,
Ναυτίλος ἦν ἀκίχητος ἔχων πλόον ἠεροφοίτην·
Καὶ στόλος αὐτοκέλευθος ἀτέρμονος ἄμμορος ὅρμου
Λάρνακος αὐτοπόροιο κατέγραφε δύσνιφον ὕδωρ·
Καί νύ κε κόσμος ἄκοσμος ἐγίνετο, καὶ γένος ἀνδρῶν
Ἄσπορον Ἁρμονίην ἀνελύσατο πανδότος αἰών·
Ἀλλὰ Διὸς ζαθέου ὑπὸ νεύμασι κυανοχαίτης
Θεσσαλικοῦ σκοπέλοιο μεσόμφαλον ἄκρον ἑλίξας
Γειοτόμῳ τριόδοντι διέσχισε, καὶ διὰ μέσσου
Ῥηγνυμένου κρημνοῖο ἐχάζετο μαρμάρεον ὕδωρ·
Καὶ χύσιν ὑψικέλευθον ἀπωσαμένη νιφετοῖο,
Γαῖα φάνη παλίνορσος· ἀναχωομένων δὲ ῥεέθρων
Εἰς βυθίους κευθμῶνας ἐγυμνώθησαν ἐρίπναι·
Καὶ χθονὸς ὑγρὰ μέτωπα χέων πολυδίψιον αἴγλην
Ἠέλιος ξήρανε, παχυνομένων δὲ ῥεέθρων
Θερμοτέραις ἀκτῖσιν ἐχέρσωθη πάλιν ἰλύς,

Sed tuum Polyphemum relinque tardum, ſi volueris
Ipſe meis humeris eleuans te ſaluabo.
Non me inundat ſtrepens fluxus, vbi voluero,
Veſtigiis capriuis veniam in polum aſtrorum.
Sic dicenti Galatea talem reclamauit vocem:
Pan amice tuam tolle per fluctus nauim non habentē Echo.
Ne me fruſtra interroga, quid hodie huc veniam?
Aliā mihi nauigationem inuenit ſuperiorē pluuius Iupiter.
Et dulcem licet exiſtentem relinque Cyclopis cantilenam.
Non amplius ſector Siculum Mare, tantum enim
Metum habeo niuis, & non curo Polyphemum.
Dixit, & humidos tranſitus habentis præteriit Panis ſtabula anfractus.
Crebro verò fluctuante immenſa niue
Omnis vrbs, omnis populus fluctus erat, neque quis in monte
Siccus erat, non nudus erat tumulus, non cacumen Oſſæ,
Non tunc Pelion ſummum, ſub tricolli verò monte
Tyrrhenus reſonabat, flagellato verò Ponto
Adriades Siculis fremebant aquis petræ
Imbriferis fluctibus, in aëria verò via
Scintillæ Solis emolliebantur fluminibus.
Zona verò ſeptima depreſſi ſub ambitu marginis
Fluctibus elatis ſplendorem frigefaciens Luna,
Humidorum amputauit ablutam ceruicem taurorum.
Cœleſti verò phalangi commixta pluuialis aqua
Candidiorem reddidit lacteam viam ſpuma,
Et fluctu fœcundo fundens per ſeptem oſtia aquam
Alpheo infelici in amore occurrit Nilus errans.
Quorum hic quidem fertilem per ſulcum voluit repere.
Oblectans humidis oſculis ſitientem Nympham,
Hic verò impetuoſè perrūpēs priorē viā cōſuetæ venationis
Dolens ferebatur, vnà repentem verò cernens
Pyramum deſiderabilem tantam emiſit vocem.
Nile, quid faciam abſcondita Arethuſa?
Pyrame, quid feſtinas? cui reliquiſti conſuetam Thiſben,
Felix Euphrates quòd non ſortitus eſt aculeum amoris,
Aemulationem habens & metum commixtū? aquoſus enim
Deſiderabili concumbit forte Iupiter cum Arethuſa.
Timeo ne fluctibus tuam deſponderit Thiſben
Pyramus. Alphei admonitio nos ambos
Non Iouis pluuia, excitauit, quantum telum Veneris.
Sequere me Phaëthontem. Syracuſiæ verò Arethuſæ
Veſtigia ſectabor, tu verò Pyrame quære Thiſben.
Sed dices, quòd terra concutiatur quòd lædit
Cœlum, quòd mare violentia cogitur, quòd & ipſe
Simplex ſpumanti fluxu æſtuat æther.
Non curo niuem inſanientem. Vah! magnum miraculum;
Ardentem Iouis pluuia totam terram, & flammam ponti,
Et flumina purgauit, ab Alpheo verò ſolo
Vilem Veneris non extinxit accenſum ignem.
Tamen licet turbet me tantus fluxus, licet igne laborē
Paruum mei doloris fuit remedium. quòd & ipſe
Erret mollis Adonis excrucians Venerem.
Nondum ſermo conquieuit, metus verò coëgit vocem.
Et tunc Deucalion aſcendens ſublatam aquam (verſantem.
Nauta erat incomprehenſibilis habens nauigationē in aëre
Et nauis per ſe incitata immenſi expers portus
Naniculæ per ſe progredientis ſignauit nimbis infeſtā aquā.
Et ſanè mundus immundus fiebat, & virorum
Sterilem harmoniam reſoluit omnia alens æuum.
Sed Iouis diuini ſub nutu Neptunus
Theſſalici ſcopuli mediam ſummitatem voluens
Terram ſecanti tridente diuiſit, & per medium
Diuiſum cacumen ſubduxit marmoream aquam.
Et fluxum altiuium repellens pluuiæ
Terra apparuit iterum, abactis verò fluctibus
In profundos receſſus, denudatæ ſunt rupes
Et terræ humidas frontes fundens multū aridū ſplendorem
Sol exſiccauit, ſpiſſatis verò fluctibus
Calidioribus radiis exſiccatus fuit rurſus limus,

Polyphemus Galateæ amator.

Galatea Pani reſpondet.

In metu amoris obliuiſcimur.

Aqua cœlo commixta.

Amor nulla aqua extinguibilis.

Mūdus immundus. Genus hominum perit.

Neptuno terram pulſante aqua diluuij ſub terram ſe recipit.

Sol ſiccat terram.

Vt prius, mortali verò facta maiori arte
Vrbes reſtituuntur. Vrbes lapideis firmabantur fundamentis,
Exſtruebantur verò palatia, nuper factarum verò vrbium
Natura rerum reſtituta. Iam natis hominibus denudabantur vici.
Et natura ſerò paſſa eſt, conuolantibus verò turbinibus
Auium alis remigabatur rurſus aër.

Οἷα πάρος· βροτέῃ δὲ πεπυσμένα μείζονι τέχνῃ
Ἄστεα λαϊνέοισιν ἐρείδετο θεμείλοις·
Δωμήθη δὲ μέλαθρα· νεοκτίστων δὲ πολήων
Ἀρτιγόνοις μερόπεσσιν ἐγυμνώθησαν ἀγυιαί,
Καὶ φύσις ἔψε πάλαι, συνιπταμένων δὲ θυέλλαις
Ὀρνίθων πτερύγεσσιν ἐρετμώθη πάλιν ἀήρ.

DIONYSIACORVM LIBER VII.

IAM verò perpetui victus rurſum aucto fructu
Virile fœmineo ſemen genitale ſulco miſcens,
Inſeminatum arauit mundum Cupido beniuolentiæ arator,
Et natura radicabatur nutrix generationis.
Genus humanum reſtitutum. In terra ignem miſcens, & aëri coniunctam aquam,
Cura mortalium. Humanam formauit generationem quadriiugo vinculo.
Sed vitam mortalium diuerſa habebat cura
Incipientem labores, & non ceſſantem à curis.
Et Ioui cuncta adminiſtranti mala perpetientium genus virorum
Expertem lætitiæ oſtendebat vnà educatum æuum.
Nondum enim partus puerperia vincula ſoluens
Bacchus lætitiæ dator. Bacchum eiaculatus erat pater ex grauido femore,
Humanæ requiem curæ, non tunc libatio
Aërios inebriauit greſſus beneuolenti fumo
Vino tincta, coronas verò Deorum pratenſi herba
Filiæ anni inſuaues plectebant Horæ,
Ante vinū inuentum omnia triſtia. Vini enim penuria erat, vini expertis verò chorea
Semiperfecta, inutilis erat gratia, ruſtico enim
Oculos ſolummodo oblectabat, cū circūuertibilibus motibus
Saltator multos circulos faciēs voluebatur turbine plantarū,
Chironomia ſolummodo hominibus oblectantium. Nutus ſermonem habens, manum os, & digitos vocem.
Sed Iouis extendens in genua canos capillos
Aeuum varias formas habens clauum generationis
Supplicis extendens demiſſum tractum barbæ,
Æuum Ioui ſupplicat. Habuit ſupplicationes, in ſolo verò cum traheretur caput
Extenſum aſtrinxit dorſum incuruata ceruix.
Et pede ad terram deflexo infinitam manum extendens
Aeternæ vitæ ſenex dixit paſtor.
Iupiter rex & tu intuere triſtis dolores mundi:
Non vides quòd terram vniuerſam œſtro percuſſerit
Maturam demetens celerem morientis ſpicam iuuentutis?
Nondum reliquiæ illæ tranſierunt, ex quo hominum
Æuum de calamitate hominum conqueritur. Inundaſti gentes omnes, & aëry fluxus imbris
Aëra turbans æſtuauit ad vicinam vſque Lunam.
Valeat cito morientium hominum vita, quorum in morte
Cœleſtia gubernacula recuſo, non amplius mundi
Firmamentum gubernabo. Deorum verò quis alius melior
Æuum gubernationē mundi alterius eſſe cupit. Clauum vitæ retrogradæ accipiat.
Alius meorum annorū habeat curſum, grauiter paſſū enim
Miſerans laboraui multum paſſorum genus hominum.
Sufficiens non eſt ſenium, quod iuuentutem areſacit,
Et tardum virum facit deorſum nutantem capite.
Incuruus cum trepidantibus nimis pedum progreſſibus,
Senium ſuſtentante grauia genua habens ſuſtentatur dulci baculo
Mors omnia ſoluit. Sufficiens non eſt mors, quæ abſcōdit ſæpius obliuione
Sponſum recens choro celebratum comitē æquæuæ Nymphæ
Coniunctionis indiſſolubilis ferētia vitam retinacula ſoluens.
Scio quidem quòd amabiles ſint nuptiæ, vbi ſtridet
Panicæ fiſtulæ conſonans tibia Mineruæ.
Tamen quale lucrum, quòd apud nuptialem thalamum
Septichorda cithara pulſatur Orthia Echo?

ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΩΝ ΒΙΒΛΙΟΝ Ζ.

ΗΔΗ δ' ἀενάοιο βίου παλιναύξει καρπῷ
Ἄρσενα θηλυτέρῃ γόνιμον σπόρον αὔλακι μίξας
Ἄσπορον ἤροσε κόσμον Ἔρως φιλότητος ἀροτρεύς·
Καὶ φύσις ἐρρίζωτο τιθηνήτειρα γενέθλης,
Ἐν χθονὶ πῦρ κεράσασα, καὶ ἠέρι σύμπλοκον ὕδωρ,
Ἀνθρώπων ἐχάραξε γονὴν τετράζυγι δεσμῷ·
Ἀλλὰ βίον μερόπων ἑτερότροπος εἶχεν ἀνίη,
Ἀρχόμενον καμάτοιο, καὶ οὐ λήγοντα μερίμνης·
Καὶ Διὶ παμμεδέοντι δυσπαθέων γένος ἀνδρῶν
Ἄμμορον εὐφροσύνης ἐπεδείκνυε σύντροφος αἰών·
Οὔπω γὰρ τοκετοῖο λεχώϊα νήματα λύσας,
Βάκχον ἀνηκόντιζε πατὴρ ἐγκύμονι μηρῷ,
Ἀνδρομέης ἄμπαυμα μερίμνης· οὐ τότε λοιβῇ
Ἠερίους ἐμέθυσσε πόρους εὐώδεϊ καπνῷ
Οἰνοβαφής· στεφάνους δὲ θεῶν λειμωνίδι ποίῃ
Θυγατέρες λυκάβαντος ἀτερπέας ἔπλεκον Ὧραι·
Οἴνου γὰρ χατέων ἦν, ἀβακχεύτου δὲ χορείης
Ἡμιτελὴς ἀνόνητος ἔην χάρις· ἀγροιώτου γὰρ
Ὄμματα μοῦνον ἔθελγεν, ὅτε στροφάδεσσιν ἐρωαῖς
Ὀρχηστὴρ πολύκυκλος ἐδινεύετο λαίλαπι ταρσῶν,
Νεύματα μῦθον ἔχων, παλάμην στόμα, δάκτυλα φωνήν·
Ἀλλὰ Διὸς πετάσας ἐπὶ γούνατα λευκάδα χαίτην
Αἰὼν ποικιλόμορφος ἔχων κληῖδα γενέθλης,
Ἱκεσίης ὀρέγων κεχαραγμένον ὁλκὸν ὑπήνης,
Εἶχε λιτάς· δαπέδῳ δὲ καθελκομένοιο καρήνου
Ἐκταδίην ἔθλιψε ῥάχιν κυρτούμενος αὐχήν·
Καὶ ποδὸς ὀκλάζοντος ἀτέρμονα χεῖρα πιτνάς,
Ἀενάου βιότοιο γέρων ἐφθέγξατο ποιμήν·
Ζεῦ ἄνα, καὶ σὺ δόκευε κατηφέα δήγματα κόσμου·
Οὐχ ὁράας ὅτι γαῖαν ὅλην οἴστρησεν Ἐνυώ,
Ὥριον ἀμήσουσα ταχὺν φθιμένης στάχυν ἥβης;
Οὔπω λείψανα κεῖνα παρήλυθεν, ἐξ ὅτε φωτῶν
Ἔκλυσας ἔθνεα πάντα, καὶ ὑείου ῥόος ὄμβρου
Ἠέρα κυμαίνων ἐπεπάφλασε γείτονι μήνῃ·
Χαιρέτω ὠκυμόρων μερόπων βίος, ὧν διὰ πότμον
Οὐρανίους οἴηκας ἀναίνομαι· οὐκ ἔτι κόσμον
Πηδαλίοις κυβερνήσω· μακάρων δέ τις ἄλλος ἀρείων
Πηδάλιον βιότοιο παλιννόστοιο δεχέσθω·
Ἄλλος ἐμῶν ἐτέων ἐχέτω δρόμον· αἰνοπαθὲς γὰρ
Οἰκτείρων ἐμόγησα πολυτλήτων γένος ἀνδρῶν·
Ἄρκιον οὐ πέλε γῆρας, ὅπερ νεότητα μαραίνει·
Καὶ βραδὺν ἄνδρα τίθησι κάτω νεύοντα κορύμβῳ,
Κυρτὸς ὅτε τρομεροῖσιν ἀελλοπόδεσσι πορείαις
Γηροκόμῳ βαρύγουνος ἐρείδεται ἡδέϊ βάκτρῳ·
Ἄρκιος οὐ πέλε πότμος, ὃς ἔκρυφε πολλάκι λήθῃ
Νυμφίον ἀρτιχόρευτον ὁμόστολον ἥλικι νύμφῃ
Συζυγίης ἀλύτοιο φερέσβια πείσματα λύσας.
Οἶδα μὲν ὡς ἐρόεις τελέθει γάμος, ὅττι λιγαίνει
Πανιάδος σύριγγος ὁμόθροος αὐλὸς Ἀθήνης·
Ἔμπης κέρδος ὄνειαρ ὅτι ζυγίῳ παρὰ παστῷ
Ἑπτατόνου φόρμιγγος ἀράσσεται ὄρθιος Ἠχώ;

Πηκτίδες

Πηκτίδες οὐ λύουσι μελανδέας· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
Νυμφιδίην ἀχάριστος Ἔρως ἀπεσείσατο πεύκην·
Τερπωλῆς χατέοντας ἀτιμήσας Ὑμεναίους·
Ἀλλὰ πολυκμήτων μερόπων ὀδυνήφατον αἴης
Φάρμακον ἐρρίζωσε βιοσσόον· οὐρανίην γὰρ
Οὐκ ἔδει ποτὲ κεῖνο πίθου κρήδεμνον ἀνοῖξαι
Ἀνδράσι Πανδώρην γλυκερὸν κακόν· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
Ἀνδρομέης κακότητος ὁ παίτιός ἐστι Προμηθεύς,
Ὃς μογερῶν μερόπων ἀλεγίζεται, ἀρχεκάκου γὰρ
Ἀντὶ πυρὸς γλυκὺ νέκταρ, ὃ μακάρων φρένα τέρπει,
Κλέψαι μᾶλλον ἔμελλε καὶ ἀνδράσι δῶρον ὀπάσσαι,
Ὄφρα τεοῖς κεδάσειε ποτοῖς μελεδήματα κόσμου·
Ἀλλὰ λιπὼν βιότοιο πολυφλοίσβοιο μερίμνας
Σὰς τελετὰς σκοπίαζε κυβιστείας, ἐπεί σε θέλγει
Λαοιβαίων θυέων ἀνεμώδης ἀτμὸς ἀλήτης.
Ὡς φαμένοιο γέροντος ἐπὶ χρόνον ἔμφρονι σιγῇ
Μῆτιν ἑὴν ἐλέλιζεν ἀπείρονα μητίετα Ζεύς,
Καὶ φρενὸς ἡνία λῦσεν· ἐπασσυτέρῃσι δὲ βουλαῖς
Ἐγκεφάλου δονέοντος ἐδινεύοντο μενοιναί,
Καὶ Κρονίδης αὐδὴν θεοφήμονα ἴαχε φωνῇ,
Ἄξονος ὀμφήεντος ὑπέρτατα θέσφατα φαίνων·
Ὦ πάτερ ἀενάων ἐτέων αὐτόσπορε ποιμήν,
Μὴ νεμέσα· βροτέη γὰρ ἀνεῖος οὔ ποτε λήξει
Πληθομένης μιμοῦσα φύσις μίμημα σελήνης·
Νέκταρ ἔα μακάρεσσι καὶ ἀνδράσιν ἄλγεος αἴνης.
Αὐτοχύτην γλυκὺν οἶνον ἐοικότα νέκταρι δώσω,
Ἄλλο ποτὸν μερόπεσσιν ἐπάρκιον· ἀρχέγονος δὲ
Ἄχνυται εἰσέτι κόσμος, ἕως ἕνα παῖδα λοχεύσω·
Τίκτω ἐγὼ γενέτης, καὶ τλήσομαι ἄρσενι μηρῷ
Θηλυτόκους ὠδῖνας, ὅπως ὠδῖνα σαώσω·
Χθιζὰ μὲν εὐρυάλωος ἐμῆς ὑπὸ νεύματι Δηοῦς
Γαῖα χαρασσομένη σταχύων μνηστῆρι σιδήρῳ,
Ξηρὴν ἀμαλλοτόκοιο λοχεύσατο καρπὸν ἀρούρης·
Ἤδη δ' ἀγλαόδωρος ἐμὸς πάις ἐν χθονὶ τέξει
Ὑγρὸν ἀκεσσιπόνοιο θυώδεα βότρυν ὀπώρης
Νηπενθὴς Διόνυσος ἀπενθέα βότρυν ἀέξων
Ἀντίπαλος Δηοῦς, καὶ αἰνήσεις με δοκεύων
Ἄμπελον οἰνοτόκοισιν ἐριθηλέα [illegible],
Εὐφροσύνης κήρυκα, καὶ ἀγροίκους παρὰ ληνῷ
Ποσσὶ βαρυνομένοισιν ἀεθλεύοντας ὀπώρην·
Βασσαρίδων δὲ φάλαγγα φιλεύϊον ὑψόθεν ὤμων
Ἄπλοκον αἰθύσσουσαν ἐς ἠέρα μεσσόθι χαίτην·
Καὶ φρένα βακχεύσαντες ἀμοιβαίοισι κυπέλλοις,
Πάντες ἀεισάξουσιν ἐπ' εὐκελάδοιο τραπέζης
Ἀνδρομέης Διόνυσον ἀεξητῆρα γενέθλης·
Τοῦτον ἀεθλεύοντα μετὰ χθόνα συνέμπορον ἄστρων,
Γηγενέων μετὰ δῆριν ὁμοῦ μετὰ φύλοπιν Ἰνδῶν,
Ζηνὶ συναστράπτοντα δεδέξεται αἰόλος αἰθήρ·
Καὶ θεὸς ἀμπελίων ἐπικρεμόωντι κισσῷ,
Ὡς στέφος ἑρπηστῆρα περὶ πλοκάμοισιν ἑλίξας,
Σύμβολον ἧς νεότητος ἔχων ὀφιώδεα μίτρην·
Καὶ μακάρων ὁμότιμος ἐπώνυμος ἀνδράσιν ἔσται
Ἀμφήρης Διόνυσος ἅτε χρυσόρραπις Ἑρμῆς·
Χάλκεος ὥσπερ Ἄρης, ἑκατηβόλος ὥσπερ Ἀπόλλων·
Εἶπε πατήρ· Μοῖραι δὲ συνῄνεσαν· ἀμφὶ δὲ μύθῳ
Ἐσσομένων κήρυκες ἐπίλαρσαν εὔποδες Ὧραι·
Καὶ τὰ μὲν ὣς εἰπόντε διέτμαγεν· ὃς μὲν ἱκάνων
Οἶκον ἐς Ἁρμονίης, ὁ δὲ ποικίλον ἐς δόμον Ἥρης·
Καὶ σοφὸς αὐτοδίδακτος Ἔρως αἰῶνα κυβερνῶν,
Πρωτογόνου χάεος ζοφεροὺς πυλεῶνας ἀράξας,
Ἰοδόκην ἐκόμισσε θεήλατον, ᾗ ἔνι μούνῃ
Εἰς πόθον ἀλλοπρόσαλλον ἐπιχθονίων ὑμεναίων
Ζηνὶ πυριτρεφέες πεφυλαγμένοι ἦσαν ὀϊστοί
Δώδεκα, καὶ χρύσειον ἔπος μετρηδὸν ἑκάστῳ
Ἔγραφεν εἰς μέσα νῶτα ποθοβλήτοιο φαρέτρης·
Πρῶτος ἄγει Κρονίωνα βοώπιδος ἐς λέχος Ἰοῦς·
Δεύτερος Εὐρώπην μνηστεύεται ἅρπαγι ταύρῳ·
Πλουτέος εἰς ὑμέναιον ἄγει τρίτος ἀρχὸν Ὀλύμπου·
Τέτρατος εἰς Δανάην καλέει χρύσειον ἀκοίτην·

Nablia non ſoluunt curas, ſed & ipſe
Virgineam à cho ea alienus amor abiecit facem:
Delectatione carentes contemnens Hymeneos.
Sed laborioſorum mortalium obliuionem inducens curæ
Medicamentum firmauit vitam ſeruans, cæleſte enim
Non debuit aliquando illud dolij operculum aperire
Viris Pandora ſuaue malum, ſed & ipſe
Humanæ infelicitatis cauſa eſt Prometheus,
Qui laborioſorum hominū curā geſſit, nā malum incipientes
Prò igne ſuaue nectar, quod immortalium mentes exhilarat,
Furari potius debuit, & hominibus munus afferre,
Vt hoc diſſiparet potu curas mundi,
Sed relinquens vitæ reſonantis ſollicitudines
Tuas initiationes aſpice ſubtiles, ſiquidem ſanè te oblectat
Non reconciliantium victimarum ventoſus vapor errans,
Sic dicente ſene in tempus ſapienti ſilentio
Conſilium ſuum vertebat infinitum conſultor Iupiter.
Et mentis habenas ſoluit, continuis verò conſiliis
Cerebro ſic mouendo conuertebantur conſilia.
Et Saturnius aucà Deo prolatam emiſit vocem.
Tabulæ diuinæ ſuprema oracula pandens.
O pater æternorum annorum per te ſeminate paſtor,
Noli indignari, mortalis enim intempeſtiua nunquā deſinit
Implens et minuens natura imaginem Lunæ.
Nectar relinque Diis, & viris remedium doloris:
Per ſe fuſo dulce vinum ſimile nectari dabo,
Alium potum mortalibus cōuenientē, principio genitus verò
Luget adhuc mundus, donec vnum filium enitar.
Pario ego genitor, & feram in maſculo femore
Fœmineos dolores partus, vt partum ſeruem,
Heri quidem latas areas habens meæ ſub nutu Cereris
Terra ſignata ſpicarum proco ferro,
Aridum manipulos generantis enixa eſt fructum terræ.
Iam verò præclara munera dans meus filius in terra pariet
Humidum labores lenientis iucundi odoris vuam autumni
Sine mœrore Bacchus non lugentem vuam augens
Aduerſarius Cereris, & laudabis me intuens
Vitem vinum generantibus uberem racemis,
Voluptatis præconem, & ruſticos apud torcular
Pedibus grauatis obterentes autumnum.
Baſſaridū verò phalangem amantem Euium ſuper humeris
Non compoſitum ventilantem per aëra medium capillum.
Et mente inſanientes alternis poculis,
Omnes laudabunt Euium in bene reſonante menſa
Humanæ Bacchum adiutorem generationis:
Hunc certantem poſt terram comitem aſtrorum,
Giganteam poſt pugnam ſimul poſt bellum cum Indis,
Vnà cum Ioue fulminantem accipiet varius æther:
Et Deus vitium impendentem nigræ hederæ,
Vt coronam ſerpentem circa comas voluens,
Signumque eius iuuentutis habens ſerpentinam mitram,
Et cum Diis eiuſdem honoris, cognominis viris erit
Vrbibus conſitus Bacchus tanquam aurea talaria habens
Aëreus vt Mars, late iaculans vt Apollo. (Mercurius:
Dixit pater. Parcæ verò collaudarunt, circa ſermonem verò
Futurorum præcones ſeruarunt bonos pedes habētes Horæ.
Et hæc quidem poſt quam dixerunt diuiſi ſunt; hic quidem veniens
Domum in Harmoniæ, hic verò variam in domum Iunonis.
Et ſapiens per ſe edoctus amor æuum gubernans,
Primogeniti Chaos tenebroſas ianuas concutiens
Pharetram ferebat à Deo impulſam, in qua ſola
In amorem mutabilem terreſtrium nuptiarum
Ioui igne nutritia cuſtodita erant tela
Duodecim, & aureus verſus metri inſtar vnicuique
Inſcribebat in medium dorſum amorem iaculātis pharetræ:
Primum agit Iouem bouis oculos habentis in lectum Iûs:
Secundum Europam conciliat rapaci tauro.
Plutonis in nuptias agit tertius principem cœli,
Quartus in Danaen vocat aureum maritum.

Muſica nō ſoluit curas.

Prometheus nectar potius quàm ignē Dijs furari debuit.

Huc vſque Aeuum. Iupiter Aeuo reſpondet.

Vitæ imago Luna nunquam per tota.

Ceres panem inuenit.

Bacchus vini inuentor.

Iupiter & æuum ab inuicem diſcedunt.

Iouis amores.

Cupido quintam Semeles ſagittam emittit.

Quintus inſtruit Semela ardentes nuptias:
Aquilam Aegina principem ætheris ſextum præbet,
Septimus Antiopen Satyro doloſo coniungit.
Octauus prudentem cygnum adducit nudam corpus habenti Leda
Nonus equinos concubitus adfert Perrhæbidi Diæ:
Oblectatur Alcmena in decimo tribus noctibus coniux.
Vndecimus ſequitur Connubia Laodamiæ.
Duodecimus ter tractum Olympiadis coniugem trahit.
Verùm vbi omnes vidit Cupido ordine tangens:
Alias quidem reliquit igneas, cuſpides habentes ſagittas,
Manu verò quinta ſuſtulit, & applicauit nigro neruo
Hederam in cuſpide conijciens, alatæ ſagittæ
Dei vitiferi vt corona conueniens eſſet:
Nectarei crateris totum telum humore tingens:
Nectareum vt Bacchus creſcere faceret autumnum.

Semele ſeu fica agitat mulos. Prodigium ſuper concubitu Semeles.

Cùm quidē in Iouis domū Amor eleuatus eſſet vibratione,
Tum verò & Semele roſæ ſimili comes crepuſculi matutini
Aureæ extendebat per vrbem ſonitum ſcuticæ,
Mulos agitans, & rectus ſumma in puluere
Tenuis radius rotarum bene munitæ deſcribebat tractus curus.
Oculis enim lethæam abſterſa pennam ſomni
Contrario ablegauit errantem mentem ſomno,
Oracula variè enarranti, & recens natis hederis
Sperabat pulchra folia habentem videre plantam in horto,
Viridem tumenti grauatum immaturo fructu,
Obrutum Iouis plantas augentibus roribus.
Senſim verò cadens per æthera cœleſtis flamma
Arborem totam præcipitauit, ipſius verò non tetigit fructum:
Sed ipſam rapiens extenſis alis volans auis errans
Semiperfectam carente perficiente partum puerperio
Præbuit Ioui. Pater verò ipſam dulci ſinu
Aſſumſit accipiens, femori verò inſuit, pro verò fructu
Taureæ naturæ cornuta figura formatus vir,
Per ſe perfectus pullulauit ſuper inguine patris,
Et Semele arbor erat: exhorreſcens verò puella

Cadmus vocat Tireſiam.

Ex lecto exſiliit, & exterruit parentem
Virentium enarrans luciferum vaporem ſomniorum.
Et Semele perturbabatur arborem ab igne exuſtam audiens
Cadmus rex, vocans verò diuiniloquum filium Charicles
Manè, ardentia enarrauit filiæ ſomnia
Et tunc Tireſiæ accipiens diuinum oraculum

Pater filiam mittit ad ſacrificatū Ioui. Hircus vi... [illegible]

Filiam pater præmiſit in coniunctum templum Mineruæ,
Ioui ſacrificantem iaculatori fulminis
Taurū ſimiliter cornua habentis naturæ ſimulachrum Lyæi.
Et hircum futuræ vuæ trahentem hoſtem autumni.
Inde ibat ante ciuitatem, vt Ioui altare accenderet
Fulguris imperatori. Ad tauricidas verò ſacrificus
Sanguine ſinum madefecit. Cæde verò adſpergebatur puella,
Et capillos irrigauit ſanguinentes ſanguinis tractus.
Et bouinis ſcaturiginibus purpurabantur tunicæ,
Et curſum dirigens ad profundam iuncis herbam
Vicini Aſopi præteriit patriam aquam

Semele in Aſopo lauat.

Virgo vario peplo ornata, vt ablueret fluctibus
Signata multis guttis fluēte madefacta veſtimenta ſanguine.
Et metum alium accepit, & ſupra vicinam ripam
Eoam ad oram mala propulſantis Bacchi
In fluctum in ventos abiecit metum ſomniorum.
Non ſine Deo verò flumen præiuit, ſed ipſam illuc
In fluctus fluminis prædiuinantes deduxerunt Horæ.
Et Semelen intuens apud Aſopi flumina
Lauantem riſit in aere vaga Erinnys,
Recordata Iouis, quòd ſociali morte
Vtrumque vellet percutere flagranti fulmine.
Illic corpus abluerat cum famulis verò nuda

Semele in aquis natat.

Manu remigans per aquam cucurrit puella,
Et caput non madefactum eleuauit nota arte,
In ſublime elatum ſuper fluctum vſque ad comas.
Madefactum etiam pectus terrens ſuper fluctus
Pedibus alternis poſterius impellebat aquam.

Πέμπτος ἐπιστείβει Σεμέλης φλογεροὺς ὑμεναίους·
Αἰετὸν Αἰγίνῃ πρόμον αἰθέρος ἕκτος ἐπάξει·
Ἕβδομος Ἀντιόπην Σατύρῳ δολόεντι συνάπτει·
Ὄγδοος ἱμερόεντα κύκνον γυμνόχροϊ Λήδῃ·
Εἴνατος ἱππεῖα λέκτρα φέρει Περραιβίδι Δίῃ·
Θέλγεται Ἀλκμήνης δεκάτη τριέλικτος ἀκοίτης·
Ἑνδεκάτης μετέπειτα νυμφεύματα Λαοδαμείης·
Δωδεκάτης τρισέλικτον Ὀλυμπιάδος πόσιν ἕλκει.
Ἀλλ᾽ ὅτε πάντας ὄπωπεν Ἔρως στιχηδὸν ἀφάσσων·
Ἄλλους μὲν μεθέηκε πυριγλώχινας ὀϊστούς·
Χειρὶ δὲ πέμπτον ἄειρε, καὶ ἥρμοσεν αἴθοπι νευρῇ
Κισσὸν ἐπιγλώχινι βαλὼν πτερόεντος ὀϊστοῦ
Δαίμονος ἀμπελόεντος ἵνα στέφος ἄρμενον εἴη·
Νεκταρέου κρητῆρος ὅλον βέλος ἰκμάδι βάψας·
Νεκταρέην ἵνα Βάκχος ἀεξήσειεν ὀπώρην·
Ὁππότε μὲν εἰς Διὸς οἶκον Ἔρως κουφίζετο παλμῷ,
Τῆμος δὲ καὶ Σεμέλη ῥοδοειδέϊ σύνδρομος ὄρθρῳ
Ἀργυρέης ἐπέτεινε δι᾽ ἄστεος ἦχον ἱμάσθλης,
Ἡμιόνους ἐλάουσα, καὶ ἰθέος ἄκρα κονίης
Λεπτὸς ἐϋκνήμιδος ἐπιχάρασσεν ὁλκὸς ἀπήνης·
Ὄμμασι γὰρ ληθαῖον ἀμεργομένη πτερὸν ὕπνου,
Ἀντιτύπῳ πέμπουσιν ἀλήμονα θυμὸν ὀνείρῳ,
Θέσφατα ποικίλλοντι, καὶ ἀρτιγόνοισι κορύμβοις
Ἔλπετο καλλιπέτηλον ἰδεῖν φυτὸν ἔνδοθι κήπου,
Ἔγχλοον ἀλδαλέῳ βεβαρημένον ὄμφακι καρπῷ
Νιφόμενον Κρονίωνος ἀεξιφύτοισιν ἐέρσαις·
Ἐξαπίνης δὲ πεσοῦσα δι᾽ αἰθέρος οὐρανίη φλὸξ
Δένδρεον ὅλον ἀμάλδυνεν· αὐτοῦ δ᾽ οὐχ ἥψατο καρποῦ·
Ἀλλά μιν ἁρπάξας τανυσίπτερος ὄρνις ἀλήτης
Ἡμιτελῆ χατέοντα τελεσσιγόνοιο λοχείης,
Ὤρεξεν Κρονίωνι· πατὴρ δέ μιν ἡδέϊ κόλπῳ
Δέκτο λαβών· μηρῷ δὲ συνέρραψεν· ἀντὶ δὲ καρποῦ
Ταυροφυὴς κερόεντι τύπῳ μορφούμενος ἀνὴρ,
Αὐτοτελὴς βλάστησεν ὑπὲρ βουβῶνα τοκῆος,
Καὶ Σεμέλη φυτὸν ἦεν· ὑποφρίσσουσα δὲ κούρη
Ἐκ λεχέων ἀνέπαλτο, καὶ ἐπτοίησε τοκῆα,
Εὐπετάλων ἐνέπουσα σελασφόρον ἀτμὸν ὀνείρων.
Καὶ Σεμέλης δεδόνητο φυτὸν πυρίκαυστον ἀκούων
Κάδμος ἄναξ· καλέσας δὲ θεηγόρον υἷα Χαρικλοῦς,
Πρώϊος αἰθαλόεντας ἐπέφραδε παιδὸς ὀνείρους·
Καὶ τότε Τειρεσίαο δεδεγμένος ἔνθεον ὀμφὴν
Παῖδα πατὴρ προέηκεν ἐς ἀγχίγυον νηὸν Ἀθήνης,
Ζηνὶ θυηπολέουσαν ἀκοντιστῆρι κεραυνοῦ·
Ταύρεον ὀρθοκραίροιο φυῆς ἴνδαλμα Λυαίου·
Καὶ τράγον ἐσσομένης σταφυλῆς [illegible] ἐχθρὸν ὀπώρης·
Ἔνθεν ἔβη πρὸ πόληος, ἵνα Διὶ βωμὸν ἀνάψῃ
Ἀστεροπῆς μεδέοντι· ταυροσφαγέων δὲ τυπαῖς
Αἵματι κόλπον ἔδευσε· φόνῳ δ᾽ ἐρραίνετο κούρη,
Καὶ πλοκάμους ἐδίηνεν ἀειδέες αἵματος ὁλκοί,
Καὶ βοέαις λιβάδεσσιν ἐπορφύροντο χιτῶνες·
Καὶ δρόμον ἰθύνουσα βαθυσχοίνου διὰ ποίης
Γείτονος Ἀσωποῖο μετέστιχε πάτριον ὕδωρ
Παρθένος αἰολόπεπλος, ἵνα σμήξειε ῥεέθροις
Στικτὰ πολυρραθάμιγγι δεδευμένα φάρεα λύθρῳ,
Καὶ φόβον ἄλλον ἔδεκτο, καὶ ὑψόθι γείτονος ὄχθης
Ἠῴην ποτὶ πέζαν ἀλεξικάκου Διονύσου
Εἰς ῥόον εἰς ἀνέμους ἀπεσείσατο τάρβος ὀνείρων·
Οὐκ ἀθεεὶ δὲ ῥέεθρα μετήϊεν· ἀλλὰ ἐκείνην
Εἰς προχοὰς ποταμοῖο προμαντίες ἤγαγον Ὧραι·
Καὶ Σεμέλην ὁρόωσα παρ᾽ Ἀσωποῖο ῥεέθροις
Λουομένην γέλασεν ἐν ἠέρι φοιτὰς Ἐριννύς,
Μνωομένη Κρονίωνος, ὅτι ξυνῷ κενεῷ πότμῳ
Ἀμφοτέρους ἤμελλε βαλεῖν φλογόεντι κεραυνῷ.
Κεῖθι δέμας σμήχουσα σὺν ἀμφιπόλοισι δὲ γυμνὴ
Χεῖρας ἐρετμώσασα δι᾽ ὕδατος ἔτρεχε κούρη,
Καὶ κεφαλὴν ἀδίαντον ἐπήειρεν ἴδμονι τέχνῃ
Ὑψιπόρον ὑπὲρ οἶδμα τιταινομένην ἄχρι κομάων·
Ὑγροβαφῆ καὶ στέρνον ἐπιστείβουσα ῥεέθρου
Ποσσὶν ἀμοιβαίοισιν ὀπίστερον ὤθεεν ὕδωρ·

Οὐδὲ Διὸς λάθεν ὄμμα πανόψιον· ἀμφὶ δὲ κούρῃ
Ὑψιφανὴς ἤγειρεν ἀπείρονα κύκλον ὀπωπῆς·
Καὶ βιοτῆς ἐπίκουρον ἐν ἠέρι τόξον ἀέλκων,
Πατρὸς ὀπιπευτῆρος ἔρως αἰπόλος ἔστη
Τοξότης ἀκίχητος· ἐϋ ἀνθοκόμῳ δὲ βελέμνῳ
Νευρὴ μὲν σελάγιζεν, ἐπισθοτόνοιο δὲ τόξου
Ἑλκομένου ῥοίζησε σοφὸν βέλος εὔιον Ἠχώ·
Ζεὺς δὲ πατὴρ σκοπὸς ἦεν ὁ τηλίκος· ἀπλανέος δὲ
Αὐχένα κάμψεν ἔρωτος ὁμιλάδος αἰθέρος ὁλκῷ
Συριγμῷ γαμίῳ διδονημένος ἰὸς ὀδεύων
Εἰς κραδίην Διὸς ἦλθε παλιγνάμπτοισι σοφὸς ῥοιζῷ,
Ἀκροτάτοις γλυφίδεσσιν ὀϊστεύσας πτύχα μηροῦ,
Ἐσσομένου τοκετοῖο προάγγελος· ἔνθα Κρονίων
Ἄστατον ὄμμα φέρων γαμίης ὀχετηγὸν ἀνάγκης,
Παρθενικῆς ἐς ἔρωτα πόθου μαστίζετο κέντρῳ·
Καὶ Σεμέλην ὁρόων ἐπεπάλλετο, μὴ σχεδὸν ὄχθης
Εὐρώπην ἐνόησε τὸ δεύτερον· ἐν κραδίῃ δὲ
Κάμνε πάλιν Φοίνικα φέρων πόθον· ἀγλαΐης δὲ
Τῆς αὐτῆς ποτὲ εἶχεν· ἀεὶ δέ οἱ ἀμφὶ προσώπῳ
Πατρὸς ὁμογνήτοιο ἀνέλαμπετο σύγγονος αἴγλη·
Ζεὺς δὲ πατὴρ δολόεσσαν ἑὴν ἠλλάξατο μορφήν,
Καὶ Σεμέλης δι' ἔρωτα προώριος αἰετὸς ἔπτη
Ὑψόθεν Ἀσωποῖο θυγατρογόνου ποταμοῖο
Αἰγίνης ἅτε μάρτυς ἐϋπτερύγων ὑμεναίων,
Ὀξυφαὴς μίμημα φέρων ὄρνιθος ὀπωπῆς.
Αἰθέρα δὲ προλέλοιπε, καὶ ἀγχιπόρου σχεδὸν ὄχθης
Γυμνὸν ἐϋπλοκάμοιο δέμας διεμέτρεε κούρης·
Οὐ γὰρ ἰδεῖν μενέαινεν ἀπόπροθεν· ἀλλὰ δοκεύων
Ἀγχιφανὴς παλάμαις ὅλον δέμας ἤθελε κούρης·
Ὃς τόσον καὶ τοῖον ἅτε μοῦνος πανδιοπτεύων
Ὀφθαλμὸν προέηκεν ὅλου δινωτὸν κόσμου,
Ἄρκιον οὐ δοκέεσκεν ἰδεῖν μίαν ἄζυγα κούρην·
Καὶ ῥοδέοις μελέεσσιν ἐρευθιόωσα μέλαν ὕδωρ·
Καὶ ῥόος ἱμερόεις ποταμοῖο ἐπήρατος ἦεν λειμών,
Ἀστράπτων χαρίτεσσιν· ἐπιπτοίησε δὲ νύμφην
Νηϊὰς ἀκρήδεμνος ἀνήρυγε θαυμάτι φωνήν·
Μὴ προτέρην μετὰ Κύπριν ἀκερσεκόμου Κρόνος ἅρπῃ
Μήδεα πατρὸς ἔτεμνεν, ἴσως πάλιν ἄρσενος ἐγείρων
Εἰς τόκον αὐτοτέλεστον ἄγων μορφούμενον ὕδωρ,
Ὁπλοτέρην ὤδινε θαλασσαίην Ἀφροδίτην;
Μὴ ποταμὸς μετὰ πόντον ἐριζήλοισι χορείαις
Κύματος αὐτοτόκοιο λεχώϊον ὁλκὸν ἑλίσσων,
Ἄλλην Κύπριν ἔτικτε, καὶ οὐ κύσε πόντος θαλάσσης;
Μὴ μία Μουσάων τις ἐμὸν πατρώϊον ὕδωρ
Γείτονος ἐξ Ἑλικῶνος ἐλήλυθε, καὶ περὶ πηγὰς
Πηγασίδας προλέλοιπεν ἀμείνονα ἵππιον ὕδωρ,
Ἢ ῥόον Ὀλμειοῖο τινασσομένη δὲ ῥεέθροις
Παρθένον ἀργυρόπεζαν ἐνὶ ποταμοῖσι δοκεύω·
Πείθομαι ὡς ἐθέλουσα μολεῖν ἐπὶ Λάτμιον ἄκρον,
Εἰς λέχος Ἐνδυμίωνος ἀκοιμήτου νομῆος,
Λούεται ἀενάοισι προχοῇσι Σελήνη.
Εἰ δὲ δέμας φαίδρυνε χάριν γλυκεροῖο νομῆος,
Τί χρέος Ἀσωποῖο μετὰ ῥόον Ὠκεανοῖο;
Εἰ δὲ καὶ αἰθερίην μεθέπει χιονώδεα μορφήν
Μήνης ποῖον ἔχουσα σημήϊον; ἀζυγέων γὰρ
Οὐρήων ζυγόδεσμα καὶ ἀργυφέους κύκλους ἀπήνη
Αἰγιαλῷ παρέασιν· ὑποζεῦξαι δὲ λεπάδνῳ
Ἡμιόνους οὐκ οἶδε βοῶν ἐλάτειρα Σελήνη·
Εἰ δέ τις οὐρανίη θεὸς ἤλυθε, παρθενικῆς γὰρ
Γλαυκὰ γαληναίων βλεφάρων ἀμαρύγματα λεύσσω·
Καὶ τάχα Τειρεσίαο παλαιοτέρην μετὰ νίκην
Λούσατο δέρμα βαλοῦσα πάλιν γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Κούρη μὲν ῥοδόπηχυς ἔχει θεοειδέα μορφήν·
Εἰ δέ μιν ἀγλαόμορφος ἐπιχθονίη τέκε γαστήρ,
Αἰθερίων Κρονίωνος ἐπάξιος ἔπλετο λέκτρων.
Τοῖα μὲν ἐν ῥεέθροισιν ὑποβρυχίῃ φάτο φωνῇ·
Ζεὺς δὲ πυριγλώχινι πόθου δεδονημένος οἴστρῳ
Νηχομένης ἐρευθήεντα δάκτυλα κούρης·
Ἀστάθεος δ' ἤγειρεν ἀλήμονα κύκλον ὀπωπῆς·

Neq; Iouis latuit oculũ cũcta videntẽ, circa verò puellam
In ſublimi apparens circũ... aſpectus.
Iupiter ... natantem Semelen.
Et vitæ auxiliatorem in aëre arcum veh...ens,
Patris inſpectantis amor è regione ſtabat,
Sagittarius incomprehenſibilis: floribus ornato verò telo
Neruus quidem reſplendebat, retro acto verò arcu,
Tracto ſtridebat prudens telum Bacchicum Echo,
Cupido ... Iupiter ... capitur.
Iupiter verò pater ſcopus erat, & quidem tantus, vis verò
Ceruicem flexit amoris, & ſimul ætheris tractus
Sibilo nuptiali reſonans ſagitta ...
In cor Iouis venit auerſa prudens vibratione,
Summis ſculpturis vulnerans flexum femoris,
Futuri partus prænuncia, vbi Saturnius
Inſtabilem oculum ferens nuptialis irrigatorem neceſſitatis
Virginis in amorem deſiderij flagellabatur cæſo,
Et Semelen videns palpitabat, ne prope ripam
Europam cognoſceret iterum: in corde verò
Laborabat iterũ Phœniciũ ferens amorẽ, pulchritudinis n.
Eius ... ſemper verò ei circa frontem
Patrius lucebat cognatus ſplendor.
Iupiter verò pater doloſam ſuam mutauit formam:
Iupiter in aquilam mutatus.
Et Semeles ob amorem ante tempus aquila volauit
Altè ſuper Aſopi ... fluuij
Æginæ ... aquilinarum nuptiarum,
Acutè apparens ſimilitudinem ferens auis oculi.
Æthera verò reliquit, & vicinam prope ripam
Nudum bene capillatæ corpus menſurauit puellæ.
Non enim videre deſiderabat ex longinquo, ſed intuens
Prope apparẽs totũ cadẽbat vniuerſũ corpus volebat puellæ:
Quod tantum & talem ſicut vnus qui ...
Amor ... hoc ...tio. Oculos Dei in toto mundo directus.
Oculum ... totius ſtellati ... mundi
Sufficientẽ non putauit qui vidit vnã nõ nuptam puellam.
Et roſeis membris phœniceo colore imbuebatur nigra aqua:
Et fluuius deſiderabilis fluuiale erat pratum
Fulgurans gratiis, intuens verò Nympham
Naias vero non coronata ſuſtulit cum admiratione vocem.
An priorem poſt Venerem ... prius Saturni falce
Saturnus patri genitalia amputauit.
Genitalia patris amputauit, & nec rurſus ſperma ſapiens
In partum per ſe perfectum ducens formatam aquam,
Iam iterum peperit marinam Venerem?
An fluuius poſt pontum æmulantibus choreis
Fluctus ex ſe nati puerperum tractum conuertens,
Aliam Venerem genuit, & non concepit mare?
Nunquid vna Muſarum quædam meam paternam aquam
Semele comparatur Veneri & Muſæ.
Vicino ex Helicone ſubijt, & circa fontes
Pegaſides reliquit meliſſuam caballinam aquam,
... fluxum Olmij, exterſam verò fluctibus
Virginem argenteos pedes habentem in flumine video.
Credo tanquam volens tranſire ad Latmium cacumen,
In lectum Endymionis nunquam dormientis paſtoris,
Lauatur perennibus in fluctibus Luna.
Si verò corpus exornat propter dulcem paſtorem,
Quid opus eſt Aſopi poſt fluxum Oceani?
Si verò etiam ætheriam ſectatur candidiſſimam formam,
Lunæ quale habens ſignum, effrenatorum enim
Mulorum lorum ſubiugium, & argenteum circulum habens currus
Littori proximo ſunt, ſubiugare verò capiſtro
Mulos non nouit boum agitatrix Luna.
Si verò quæ cæleſtis Dea venit. Virginis enim
Cærulea tranquillarum palpebrarum fulgores cerno.
Et forte Tireſiæ antiquiorem poſt victoriam
Lauit cutem conijciens iterũ cæſios oculos habens Minerua.
Comparatur cum Minerua Semele.
Puella quidẽ roſeos cubitus habẽs, habet Deo ſimilẽ formã.
Si verò ipſam præclarũ pẽd is habẽs terreſtris genuit vẽter,
Huc vſque Naias de Semele.
Ætheris, Saturnij condignus erat thalamus.
Hæc quidem in fluctibus ſubmerſa dicebat voce.
Iupiter verò igneas cuſpides habente amoris agitatus œſtro
Iupiter admiratur natantem Semelen.
Natantis videbat roſei coloris digitos puellæ.
Inſtabilis verò torquebat errantem circulum oculi

Partim quidem intuens roſei ſcintillam fulminis
Partim verò bouis oculos habentium palpebrarum ſplendorem, interdum comam
Errantem à ventis, retractis verò comis
Intectæ arbitrabatur liberam ceruicem puellæ.
Pectora verò potius intuebatur, iuxta Iouem verò nudæ
Mamillæ armabantur, iaculatrices amorum.
Et corpus omne peruidebat, non videndi verò ſolius
Oculis pudicis præteribat arcana ſinus.
Amator eſt vbi amat. *Et Iouis ætherij mens exſul repens*
Cum natante Semele ſimul natabat, delectato verò
Suaue inſanientem ſcintillam accipiens conſueto animo
Puello pater conceſſit, languidiſſimo verò telo
Amor ſummum Iouē domat. *Paruus Amor combuſſit iaculatorem fulminis.*
Neque congeries pluuiæ, & non flammanti latori
Fulmen profuit, victa eſt verò & ipſa
Imbellis Veneris pauco igne tanta flamma
Cæleſtis, & paruus amor cum hirſutos pilos habente ſcuto,
Exiguus amor etiam validiſſimos domat. *Cū ægide ceſtus pugnauit, ab amorē generante verò pharetra*
Fulminea grauiter ſonans ſubiugatus eſt ſonitus Echûs.
Et Semeles mouebatur deſiderio animum mulcente aculeo
Stuporem habēs, amica enim amor eſt admirationi vicinus.
Et vix in cœlū venit dolos cōplicans in altis regnās Iupiter,
Diuinam obſeruans reuolutam imaginem faciei.
Et nocturna volens Semeles adſcendere lectum
In occaſum oculū intendebat, quando dulcis veſper veniret.
Amor moræ impatiens. *Et longam Solis reprehendebat veſpertinam horam:*
Et amico ore valde deſiderabilem emiſit vocem.
Dic nox crudelis, inuida quando occidit aurora.
Sed tu facem attolle Iouis incitatricem amorum
Iupiter noctem compellat. *Lampada noctiuagi prædiuinans Lyæi.*
Aemulus Sol me violat, nunquid & ipſe
Amas Semelen, & mihi amanti inuides?
Iupiter Solem incuſat. *Sol turbas me, quamuis didiceris inſaniam amoris.*
Parcenti ſcutica quare tardum equum flagellas.
Noui etiam celerrimum alium occaſum, ſi voluero.
Diurna nox Deo poſſibilis eſt. *Et te & auroram meis nubibus contegam:*
Et te abſcondito apparebit diurna nox,
Iouis feſtinantis nuptias adornans. vt luceant
Aſtra in meridie & conſuetam pompam amorum
Veſperum orientem & non occidentem faciam.
Sed tuum precurſorem Luciferum in occaſum trahens,
Tibi & mihi deſideranti gratificare tota nocte:
Tua Clymene fruaris, & ad Semelen celeriter veniam.
Compellat Phoſphorum & Lunam Clymene. *Iunge mihi tuum currum Lucifer & tu Luna,*
Splendorem mittens plantas curantem, quod generationem
Colunt nuptiæ hæ plantas augentis Bacchi.
Et Semeles amabilibus oriens thalamis.
Cane mihi amanti cum ſtella Veneris.
Et dulcem auge Iouis thalamum curantem caliginem.
Huc vſque Iupiter. *Hæc pater dixit, quæ amor nouit imperare.*
Sed cūm ipſi feſtinanti humi genitum ſaltum extendens,
Summitatem extendens immenſus recurrit conus caliginis
Occidentis caliginem humidam ducens vmbram contra aurors,
Stellatam tunc domum præteriit aërius Iupiter
In Semeles nuptias, non inueſtigabili verò calceo
Iupiter cōmeat ad Semelen. *Saltum currens primum, totam menſurauit planta*
Semitam aëriam, deinde verò veniebat Thebas,
Tanquam penna, vel cogitatio. impulſa verò domo
Spontaneæ ianuæ aperta ſunt repagula.
Et Semelen amico manus amplectebatur vinculo.
Interdum ſuper lecto bouinam mugiens Echo,
Iupiter in variis formis Semelæ apparet. *Humanis membris habens cornutam frontem,*
Æqualis naturæ imitamen bouis caput habentis Bacchi,
Interdū verò leoninam denſas iubas habentē ſubiit formam.
Interdum pardus erat, tanquam audacem filium plantans.
Pardorum agitatorem, & aurigatorem leonum.
Interdum tanquam mitra ornatam ſub ſpiris draconum
Sponſus vitibus conſito comam reuinciebat vinculo.
Nigram conuertens circumactilem hederam comarum.

Πῆ μὲν ἐπιπτεύων ῥοδέου σπινθῆρα κεραυνοῦ·
Πῆ δὲ βοογλήνων βλεφάρων σέλας. ἄλλοτε χαίτην
Πλαζομένην ἀνέμοισι· παρηγορέων δὲ κομάων
Ἀσκεπέος σκοπίαζεν ἐλεύθερον αὐχένα κούρης·
Στέρνα δὲ μᾶλλον ὄπωπε· κατὰ Κρονίδαο δὲ γυμνοὶ
Μαζοὶ ἐθωρήχθησαν ἀκοντιστῆρες ἐρώτων·
Καὶ χρόα πάντα δόκευεν. ἀθηήτοιο δὲ μούνης
Ὄμμασιν αἰδομένοισι παρήιεν ἄρσενα κόλπου·
Καὶ Διὸς αἰθερίοιο νόος μετανάστιος ἔπτη,
Νηχομένῃ Σεμέλῃ συνενήχετο· τερπομένῳ δὲ
Ἡδυμανῆ σπινθῆρα δεδεγμένος ἠθάδι θυμῷ
Παιδὶ πατὴρ ὑπόειξεν· ἀκιδνοτάτῳ δὲ βελέμνῳ.
Βαιὸς Ἔρως ἔφλεξεν ἀλήτορα κεραυνοῦ·
Οὐδὲ χύσις νιφετοῖο καὶ οὐ φλογόεντι φορῆι
Ἀστεροπὴ χραίσμησεν· ἐνικήθη δὲ καὶ αὐτὴ
Ἀπτολέμου Παφίης ὀλίγῳ πυρὶ τόσση φλὸξ
Οὐρανίη, καὶ βαιὸς Ἔρως λασιότριχι ῥινῷ,
Αἰγίδι κεστὸς ἔριζεν· ἐρωτοτόκου δὲ φαρέτρης
Βροντῆς βαρυδούποιο ἐδουλώθη κτύπος Ἠχοῦς,
Καὶ Σεμέλης δεδόνητο πόθου στροφάλιγγι κέντρῳ
Θάμβος ἔχων· φίλιος γὰρ Ἔρως πέλε θαύματι γείτων·
Καὶ μόγις εἰς πόλον ἦλθε δολοπλόκος ὑψιμέδων Ζεὺς,
Ἔνθεον ἀμφιέπων παλινάγρετον εἶδος ὀπωπῆς·
Καὶ νυχίης ἐθέλων Σεμέλης ἐπιβήμεναι εὐνῆς
Εἰς δύσιν ὄμμα τίταινε, πότε γλυκὺς ἕσπερος ἥξῃ·
Καὶ δολιχὴν Φαέθοντος ἐμέμφετο δείελον ὥρην·
Καὶ φιλίοις στομάτεσσι ποθήμερον ἴαχε φωνήν·
Ἔννεπε νὺξ φονίη, φθονερὰ πότε δύεται ἠώς·
Ἀλλὰ σὺ δαλὸν ἄειρε Διὸς προκέλευθον ἐρώτων,
Λαμπάδα νυκτιπόλοιο προθεσπίζουσα Λυαίου·
Ζηλήμων Φαέθων με βιάζεται, ἦ ῥα καὶ αὐτὸς
Ἱμείρεις Σεμέλης, καὶ ἐμοὶ ποθέοντι μεγαίρεις;
Ἥλιε κλονέεις με, καὶ εἰ μάθες οἶστρον ἐρώτων,
Φειδομένῃ μάστιγι πόθεν βραδὺν ἵππον ἱμάσσεις·
Οἶδα καὶ ὀξυτέρην ἑτέρην δύσιν, ἣν ἐθελήσω·
Καὶ σὲ καὶ Ἠριγένειαν ἐμοῖς νεφέεσσι καλύψω·
Καὶ σέο κευθομένοιο, φανήσεται ἠματίη νὺξ,
Ζηνὸς ἐπειγομένοιο γαμοστόλος, ὄφρα φανείη
Ἄστρα μεσημβρίζοντα καὶ ἠθάδα πομπὸν ἐρώτων·
Ἕσπερον ἀντέλλοντα καὶ οὐ δύνοντα τελέσσω·
Ἀλλὰ τεὸν προκέλευθον ἑωσφόρον εἰς δύσιν ἕλκων,
Σοὶ καὶ ἐμοὶ ποθέοντι χαρίζεο· παννύχιος δὲ
Σῆς Κλυμένης ἀπόναιο, καὶ εἰς Σεμέλην ταχὺς ἥξω.
Ζεῦξον ἐμοὶ τεὸν ἅρμα Φαεσφόρε καὶ σὺ Σελήνη,
Μαρμαρυγὴν πέμπουσα φυτηκόμον, ἥτι γενέθλην
Θεσπίζει γάμος οὗτος ἀεξιφύτου Διονύσου·
Καὶ Σεμέλης ἐρατοῖσιν ἐπαντέλλουσα μελάθροις,
Μέλπον ἐμοὶ ποθέοντι σὺν ἀστέρι Κυπρογενείης·
Καὶ γλυκεροῦ μύκητε Διὸς θαλαμηπόλον ὄρφνην·
Τοῖα πατὴρ ἀγόρευε, τὸ δὲ πόθος οἶδε κελεῦσαι·
Ἀλλ᾽ ὅτε οἱ σπεύδοντι χαμαιγενὲς ἅλμα τιταίνων,
Ἀκροτάτης σφενδόνος ἀνέδραμε κῶνος ὀμίχλης·
Δυομένης ζόφον ὑγρὸν ἄγων ἀντίσκιον ἠοῖ,
Ἀστερόεν τότε δῶμα παρέστιχεν ἠέριος Ζεὺς
Εἰς Σεμέλης ὑμέναιον ἀτεκμάρτῳ δὲ πεδίλῳ
Ἅλμα θορὼν πρώτιστον ὅλην ἐμετρήσατο ταρσῷ
Ἀτραπὸν ἠερίην· τὸ δὲ δεύτερον ἵκετο Θήβας,
Ὡς πτερὸν ἠὲ νόημα· διεσσυμένου δὲ μελάθρου
Αὐτόματοι πυλεῶνος ἀνωίχθησαν ὀχῆες,
Καὶ Σεμέλην φιλίῳ παλάμης ἠγκάζετο δεσμῷ·
Πῆ μὲν ὑπὲρ λεχέων βοέην μυκώμενος ἠχὼ,
Ἀνδρομέοις μελέεσσιν ἔχων κερόεσσαν ὀπωπὴν,
Ἰσοφυὲς μίμημα βοοκραίρου Διονύσου·
Πῆ δὲ λεοντείην πυκινότριχα δύσατο μορφήν·
Ἄλλοτε πόρδαλις ἦεν, ἅτε θρασὺν υἷα φυτεύων,
Πορδαλίων ἐλατῆρα καὶ ἡνιοχῆα λεόντων·
Ἄλλοτε μιτρωθεῖσαν ὑπὸ σπείρῃσι δρακόντων
Νυμφίος ἀμπελόεντι κόμην ἐστέψατο δεσμῷ,
Οἰνωπὴ δονέων ἑλικώδεα κισσὸν ἐθείρης,

Βάκχε

Βάκχου πλεκτὸν ἄγαλμα· δράκων δέ τις ἀσκόλιος ἕρπων
Θαρσαλέως λιχμᾶτο ῥοδόχροον αὐχένα νύμφης
Χείλεσι μειλιχίοισι, κατὰ στέρνοιο δὲ βαίνων
Ἀγκλινέων ὀχέεσσιν ἴτυν μιμήσατο μαζῶν·
Συρίζων ὑμέναιον ἐϋσμήνοιο μελίσσης·
Ἡδὺ μέλι προχέων, οὐ λοίγιον ἰὸν ἐχίδνης·
Ζεὺς δὲ γάμῳ δηθύνε, καὶ ὡς παρὰ γείτονι ληνῷ
Εὔιον ἐσμαράγησε θελήμονα υἷα φυτεύων·
Καὶ στόματι στόμα πῆξεν ἐρωμανές· ἱμερόεν δὲ
Νέκταρ ἀναβλύζων Σεμέλην ἐμέθυσσεν ἀκοίτης·
Νεκταρέης ἵνα παῖδα τέκῃ σκηπτοῦχον ὀπώρης·
Ἄγγελον ἐσσομένων λαθικηδέα βότρυν ἀείρων·
Πυρσοφόρῳ ναρθηκι κατὰ τραχέα πῆχυν ἐρείσας·
Ἀλλ' ὅτε θύρσον ἄειρε πολυπλεκέι οἴνοπι κισσῷ,
Δέρμα φέρων δ' ἀφροῖο γυναιμανέος δὲ φορῆος
Λαιῷ ποικιλόνωτος ἐσείετο νεβρὶς ἀγοστῷ·
Γαῖα δὲ πᾶσα γέλασσε, καὶ αὐτοφύτοισι πετάλοις
Ὄρχατος ἀμπελόεις περιδέδρομεν ὄλβιον εὐνήν,
Καὶ δροσεροῦ λειμῶνος ἀνέβρυον ἄνθεα τοῖχοι·
Ἀμφὶ γονῇ Βρομίοιο καὶ ἀνεφέλων ἐπὶ λέκτρων,
Βρονταίοις πατάγοισιν ἐπέκτυπεν ἐνδόμυχος Ζεύς,
Τύμπανα νυκτελίοιο προθεσπίζων Διονύσου·
Καὶ Σεμέλην μετὰ λέκτρα φίλῳ προσπτύξατο μύθῳ,
Ἐλπίσιν ἐσσομένῃσι παρηγορέων ἑὴν νύμφην·
Εἰμὶ γύναι Κρονίδης σὸς νυμφίος· αἰθερίῳ μὲν
Αὐχένα γαῦρον ἄειρε συναπτομένη παρακοίτῃ·
Μείζονα δὲ βροτέης μὴ δίζεο μέτρα γενέθλης·
Οὐ σοὶ ἐριδμαίνει Δανάης γάμος· ἀλλὰ καὶ αὐτῆς
Πατροκασιγνήτης βοέων ὑμέναιον ἐρώτων
Ἔκρυψεν· Εὐρώπη γὰρ ἀγαλλομένη Διὸς εὐνῇ
Ἤλυθεν ἐς Κρήτην· Σεμέλη δ' ἐς Ὄλυμπον ἱκάνει·
Τί πλέον ἤθελες ἄλλο μετ' αἰθέρα καὶ πόλον ἄστρων;
Καὶ ποτέ τις λέξειεν, ὅτι Κρονίδης πόρε τιμήν,
Νερτερίῳ Μίνωι καὶ οὐρανίῳ Διονύσῳ·
Ἀλλὰ μετ' Αὐτονόης βροτὸν υἷα καὶ τόκον Ἰνοῦς,
Τὸν μὲν ἑοῖς σκύλακεσσι δεδουπότα, τὸν δὲ τοκῆος
Παιδοφόνῳ μέλλοντα θανεῖν πτερόεντι βελέμνῳ·
Καὶ μετὰ δυσπελέος μινυώριον υἷα Ἀγαύης
Ἄφθιτον υἷα λόχευε, καὶ ἀθανάτην σε καλέσσω·
Ὀλβίη, ὅττι θεοῖσι καὶ ἀνδράσι χάρμα λοχεύεις,
Υἷα κυσαμένη βροτέης ἐπίληθον ἀνίας.

Baccho plectile ſignum. Draco verò quiſpiam varius repẽs
Audacis lambebat roſei coloris ceruice Nymphæ
Labiis blandis, ad pectus verò tranſiens
Fumarum rotundum ambitum corona ut mamillarum.
Cantillans Hymenæum ſauis gaudentis apis
Suaue mel profundens, non mortiferum aculeum Echidnæ.
Iupiter verò in nuptiis diu manebat, & velut apud vicinum
Bacchum reſonabat amantẽ Euium filium plantans (torcular
Et ori os adſtrinxit amore vi ſauiens, deſiderabile verò
Nectar ſcaturiens Semelen inebriabat coniux
Nectareũ vt filium generaret ſceptrigerum autumni,
Nuncium futurorum mœrores continentem vuam tollens.
Ignifera ferula grauatum cubitum fulciens.
Verũ cũ thyrſum ſuſtuliſſet multũ implicatũ nigra hedera,
Pellem ferens curui, fœminæ amore, furentis verò lateris
Leua variè diſtinctum tergum habens vibrabatur ceruina
Terra v. õis ridebat, & per ſe generatis foliis (pellis manu,
Hortus vitib. conſitus circumcurrit felicem thalamum.
Et roſidi prati ſcaturiebant flores latera.
Circa ſobolem Bromij & nube carentes ad lectos
Fulminei ſtrepitus perſtrepebat intus latens Iupiter.
Tympana nocturni prædiuinans Bacchi.
Et Semelen poſt concubitum amico compellauit ſermone,
Spebus futuris conſolans ſuam Nympham.
Sum ô mulier Saturnius tuus ſponſus. Aetherio quidem
Ceruicem ſuperbam tolle coniuncta cum coniuge.
Maiores verò mortalis ne quæras menſuras generationis:
Non tecũ poteſt contendere Danaes concubitus, ſed & ipſius
Patrue formoſorum Hymenæum amorum.
Abſcondit. Europa enim glorians Iouis concubitu
Venit in Cretam. Semele verò in Olympum venit:
Quid amplius voluiſti aliud poſt æthera & polum aſtrorũ?
Et aliquando quis dixerit: quòd Saturnius præbuit honorem,
Inferno Minoi, & cœleſti Baccho:
Sed poſt Autonoës mortalem filium, & partum Inûs,
Illum quidem ſuis canibus caſu præcipitatum, hũc verò pa
Filij occiſoris moriturum volantis telo. (tris
Et poſt infauſtæ breuis æui filium Agaues.
Immortalem filium gignes, & immortalem te vocabo.
Felix quòd Diis & hominibus gaudium paris,
Filium ejulans mortalis obliuionem inducentem ſollicitudinis.

Iupiter Bacchum generat.

Iupiter ceruinam induit pellẽ.

Iupiter Semelen conſolatur.

Minos Iouis & Europę filius. Sorores Semeles. Melicerta à patre occiſus. Actæon à canibus laceratus.

ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ Η.

Ὣς εἰπὼν ἐς Ὄλυμπον ἔβη θεός· ἀλλὰ μελάθρῳ
Ὑψορόφῳ νόον εἶχεν ἀλώμενον ἐγγύθι νύμφης,
Θήβης οἶστρον ἔχων πλέον αἰθέρος· ἱμερόεις γὰρ
Οὐρανὸς ἦν Κρονίδῃ Σεμέλης δόμος· ἀμφὶ δὲ παστῷ
Ἀμφίπολοι Καδμοῖο Διὸς πέλον εὔποδες Ὧραι·
Καὶ γαμίῃ ῥαθάμιγγι διιπετέων ὑμεναίων
Ὄγκῳ θλιβομένη Σεμέλης κυμαίνετο γαστήρ·
Μαρτυρίῃ δὲ τόκοιο φιλοστεφάνου Διονύσου
Στέμματι θυμὸν ἔτερπεν· ὑπὲρ ἀνθοκόμου δὲ καρήνου
Θυιάδος αὐτοέλικτον ἀνέπλεκε κισσὸν ἐθείρης,
Βασσαρίδων ἅτε μάντις· ἀπεσσομένῃσι δὲ νύμφαις
Ὄψιμον ἀγχιτόκοισιν ἐπωνυμίην πόρε κισσοῦ·
Καὶ βαρὺ κῦμα φέρουσα θεηγενέος τοκετοῖο
Εἴ ποτέ τις σύριγγι γέρων ἐμελίζετο ποιμήν,
Γείτονος εἰσαΐουσα φιλάγραυλον μέλος Ἠχοῦς,
Οἰοχίτων θαλάμοιο διέτρεχε θυάδι φωνῇ·

DIONYSIACORVM
LIBER VIII.

SIC cùm dixiſſet in cœlum abijt Deus, & in domo
Alta culmina habente mentem habuit errantem prope puellam.
Circa Thebas furorem habẽs potius quàm æthera, deſiderabile enim
Cœlum erat Saturnio Semeles domus:
circa lectum verò
Famulæ Cadmi Iouis erant celeres Horæ,
Et nuptiali ſeminati gutta à Ioue auolantium Hymenæorũ
Tumore grauatus Semeles turgebat venter.
Teſtimonio verò partus ſerta amantis Bacchi
Corona animum oblectauit, ſuper floricomo verò capite
Bacchica per ſe tortilem implicauit hederam comæ,
Baſſaridum tanquam vates: abſuturis verò Nymphis
Seram in propinquo natis cognominationem dedit hederæ.
Et grauem tumorem habens Deo natis partus
Si quando quis fiſtula ſenex cantillaret paſtor,
Vicinæ audiens amantis ruſticos cantilenam Echus,
Sine veſte ex thalamo proſilijt bacchantis voce.

Hedera vnde nominata.

Quando ſonitus in mõtibus errans audiebatur biiuga fiſtula:
Altè tecta habentibus ſine calceis proſiliens ex domibus
In dorſum per ſe incitata ſolitaria pergebat ſylua:
Cymbala ſi creparent pedum voluebatur vibratione,
Obliquo incuruum veſtigium tripudians calceo.
Cùm verò extenſa cornua habentem mugientem audiuiſſet
Contrarium mugitum bouis mugiebat gutture. Taurum
Sæpe paſtorali ſub colle Bacchica voce
Pani carmen concinebat, & fuit concordans Echo,
Et paſtoralis cornut reſpondens ſonitui tibiæ (dens
In choream veſtigium flexit, puer verò nondum editus pru-
Saltibus interioribus vnà ſaltabat cum matre.
Tibiis furioſum exemplum & per ſe doctam cantilenam
Semiperfectus reſonabat fundens ſub ſinu exiſtentem Echo.
Ita hic quidem maſculum puerum habentis augebatur ven-
Nuncius lætitiæ ſapiens infans: circa verò puer. (tris tumore
Famuli Saturnij coronabant cœlum Horæ,

Inuidia Semelæ felicitati inuidet.

Et inuidia in alto regnantis intuens Iouis thalamum
Et Semeles partum ex Deo nati pueri
Bacchi æmulationem concepit, & intus in ventre exiſtentis
Ipſa patiens ſine amore ſuo confixa telo,
Et mente doloſa obliquum meditata eſt conſilium.
Martis aduerſarij ferens falſam imaginem
Telis imitantibus, & tanquam ſanguinis tractu,

Inuidia ſe in Martis formam mutat.

Flore venenato ſignauit dorſa ſcuti
Factitia guttula, & tanquam occiſis ab hominibus,
Intingens æqualem formam habẽte adulteratos digitos mi-
Manus rubefacienti adulterino rubore infecit cruore: (nio,
Et ſonitum nouem millenarium extulit ex gutture.
Terribilibus oribus ferens bellicoſam vocem:

Inuidia Palladem & Iunonem concitat.

Mentem furantibus verò ſermonibus perculit Mineruam,
Et inuidam inſanire fecit adhuc magis in iracundia Iunonẽ:
Vtramque verò irritauit, tanto verò dixit ſermone.
Quære tibi iuuenem alium in cœlo ſponſum Iuno,
Alium quia Semele tuum rapuit, cuius ob concubitum
Thebæ ſeptiportæ nuptiale ſolum commutans

Inuidia Iunonem compellat.

Cœlum ſeptizonium recuſat. Pro te verò
Delectatur in vlnis habens terreſtrem grauidam Nymphã.
Quò mihi æmulatio abijt materna? Anne ſanè etiam ipſius
In Semeles nuptias effœminata eſt indignatio Iunonis?
Vbi ſunt tui aculei aſili non parcentis? non amplius in mari

Io. Argus centoculus.

Vacca in mari conſternata agitatur non amplius paſtor
Argus non dormientibus vndique diſperſis oculis
Concubitus furantis Iouis recentiores lectos obſeruat.
Sed quid mihi domus hæc cœleſtis? in terram vadens
Cœlum relinquam paternum, noſtram verò
Thraciam inhabitans non matris dolores cernam,
Dolentis non Iouem concubitus furãtem, nec vnquã veniat
Terram in noſtram deſiderans Biſtoniam puellam.
Cognoſcet qualis Mars ſit quando iraſcitur, noſtram enim

Mars Ioui minatur.

Titanum exitialem habens mortiferam cuſpidem
Ex Thracia Iouem mulierum amore inſanum expellam.
Et occaſionem ſectans, cùm virginem in lectum trahit,
Ero per me incitatus mei vltor lecti.
Quod in terra natis conuerſatus nuptiis

Iupiter terram omnẽ ſuis amoribus fœdauit.

Cœlum varium tergum habens ſuis impleuit amoribus.
Cœlum valeat, hominum domus. Axem ſcando
Calliſto in cœlo circumuoluitur, iam apparet,
Circulus ſublimes conos habentis nomen ferẽs Arcadis vrſæ
Pleiadis ſeptigradæ horreſco curſum: in enim cœlo
Electra turbat me vnà fulgens cum Luna.
Nunc vnde quietem habere pateris quem in ſinu geſtas fi-
lium Latona,
Offendiſti Apollinem, & non Bacchum commoues?
Nate o Vulcane difficulter partu editæ Tritogeniæ,
Filium adulterinæ coniugis pariet ipſe pariens Iupiter.
Parturiens partum alium ſuperiorem virili femore.

Palladem inuidia ſtimulat

Neque tui ſtimuli boum amplius vſus eſt. Cede Minerua,
Deſine Iouis clamans puerperium ambitu in capitis.
Quòd ſapientem partum nuptias perficientis capitis

Εἰ κτύπος οὐρεσίφοιτος ἀλήτης διζυγος αὐλοῦ·
Ὑψιρεφῶν ἀπέδιλος ἀναθρώσκουσα μελάθρων
Εἰς ῥάχιν αὐτοκέλευστος ἐρημάδος ἔτρεχεν ὕλης·
Κύμβαλον εἰ πατάγησε, ποδῶν ἑλελίζετο παλμῷ
Λοξῷ καμπύλον ἴχνος ὑποσκαίρουσα πεδίλῳ·
Εἰ δὲ τανυκραίροιο μεμυκότος ἔκλυε ταύρου,
Ἀντίτυπον μύκημα βοὸς μιμήσατο λαιμῷ·
Πολλάκι ποιμενίῳ ὑπὸ δειράδι θυιάδι φωνῇ
Πανὶ μέλος συνάειδε, καὶ ἔπλετο σύνθρονος ἠχώ·
Καὶ νόμιον κερόεντος ἀμειβομένη κτύπον αὐλοῦ,
Εἰς χορὸν ἴχνος ἔκαμψε· πάϊς δ' ἀλόχευτος ἐχέφρων
Ἄλσεσιν ἐνδομύχοισι συνεσκίρτησε τεκούσῃ
Αὐλομανὲς μίμημα, καὶ αὐτοδίδακτον ἀοιδὴν
Ἡμιτελὴς κελάδησε χέων ὑποκόλπιον ἠχώ.
Ὣς ὁ μὲν ἀρσενόπαιδος ἀέξετο γαστέρος ὄγκῳ
Ἄγγελος εὐφροσύνης νοερὸν βρέφος· ἀμφὶ δὲ κούρῳ
Ἀμφίπολοι Κρονίωνος ἐπέστεφον οὐρανὸν Ὧραι.
Καὶ Φθόνος ὑψιμέδοντος ὀπιπεύων Διὸς εὐνήν,
Καὶ Σεμέλης ὠδῖνα θεηγενέος τοκετοῖο
Βάκχου ζῆλον ἔδεκτο, καὶ ἔνδοθι γαστρὸς ἐόντος
Αὐτοπαθὴς ἄνερως ἑῷ βεβολημένος ἰῷ,
Καὶ φρενὶ κερδαλέῃ σκολιὴν ἐφράσσατο βουλήν.
Ἄρεος ἀντιβίοιο φέρων ψευδήμονα μορφὴν
Ἔγχεσι μιμηλοῖσι, καὶ εἰκόσιν αἵματος ὁλκῷ,
Ἄνθεϊ φαρμακόεντι κατέγραφε νῶτα βοείης
Ποικίλῃ ῥαθάμιγγι, καὶ ὡς κταμένων ἀπὸ φωτῶν,
Βάψας ἰσοτύπῳ δεδολωμένα δάκτυλα μίλτῳ,
Χεῖρας ἐρευθιόωντι νόθῳ φοινίσσετο λύθρῳ·
Καὶ κτύπον ἐννεάχιλον ἀνήρυγεν ἀνθερεῶνος,
Σμερδαλέοις στομάτεσσι φέρων ῥηξήνορα φωνήν·
Κλεψινόοις δ' ἐπέεσσιν ἀνεπτοίησεν Ἀθήνην,
Καὶ φθονερὴν ὤτρυνεν ἔτι πλέον εἰς χόλον Ἥρην·
Ἀμφοτέρας δ' ἐρέθιζε, τόσῳ δ' ἐνέπνευσε μύθῳ·
Δίζεό σοι νέον ἄλλον ἐν αἰθέρι νυμφίον Ἥρη·
Ἄλλον, ἐπεὶ Σεμέλη τεὸν ἥρπασεν, ἧς χάριν εὐνῆς
Θήβης ἑπταπύλοιο γαμήλιον οὖδας ἀμείβων
Οὐρανὸν ἑπτάζωνον ἀναίνεται· ἀντὶ σέθεν δὲ
Τέρπεται ἀγκαλίδεσσι χθονίην ἔγκυμονα νύμφην·
Πῆ μοι ζῆλος ἔβη μητρῷος; ἦ ῥά καὶ αὐτῆς
Εἰς Σεμέλης ὑμέναιον ἐθηλύνθη χόλος Ἥρης;
Πῆ σέο κέντρα μύωπος ἀφειδέος; οὐκέτι πόντῳ
Πόρτις ὀρινομένη πλάζεται, οὐκέτι βούτης
Ἄργος ἀκοιμήτοισι πολυσπερέεσσιν ὀπωπαῖς
Κλεψιγάμου Κρονίδαο νεώτερα λέκτρα φυλάσσει.
Ἀλλὰ τί μοι δόμος οὗτος Ὀλύμπιος; εἰς χθόνα βαίνων
Αἰθέρα καλλείψω πατρώιον· ἡμετέρην δὲ
Θρηίκην ναιετάων, οὐ μητέρος ἄλγεα λεύσσω
Ἀχνυμένης, οὐ Ζῆνα γαμοκλόπον, οὐδέ ποτ' ἔλθῃ
Γαῖαν ἐς ἡμετέρην ποθέων Βιστωνίδα κούρην·
Γνώσεται οἷος Ἄρης ὅτε χώεται· ἡμετέρην γὰρ
Τιτήνων ὀλέτειραν ἔχων θανατηφόρον αἰχμήν,
Ἐκ Θρῄκης Κρονίωνα γυναιμανέοντα διώξω·
Καὶ σκοπιὴν μεθέπων ὅτε παρθένον εἰς λέχος ἕλκει,
Ἔσσομαι αὐτοκέλευστος ἐμῆς τιμήορος εὐνῆς·
Ὅττι χαμαιζήλοισιν ὁμιλήσας ὑμεναίοις
Αἰθέρα ποικιλόνωτον ἑῶν ἔπλησεν ἐρώτων·
Οὐρανὸς ἱλήκοι μερόπων δόμος, ἄξονα βαίνω·
Καλλιστὼ κατ' Ὄλυμπον ἑλίσσεται, ἤδη φαείνει
Κύκλος ὀρεσσιλόφοιο φερώνυμος Ἀρκάδος ἄρκτου,
Πληιάδας ἑπτάπορον φρίσσω δρόμον· ἐν γὰρ Ὀλύμπῳ
Ἠλέκτρη ταράσσει με συναστράπτουσα Σελήνῃ.
Νῦν πόθεν ἠρεμέεις ὃν ἐθηλάζετο υἷα Λητώ,
Ἤχθηρας Ἀπόλλωνα, καὶ οὐ Διόνυσον ὀρίνεις;
Τικτομένης Ἥφαιστε μογοστόκα Τριτογενείης,
Υἱέα νόθης ἀλόχοιο λοχεύσεται αὐτοτόκος Ζεύς,
Ὠδίνων τόκον ἄλλον ὑπέρτερον ἄρσενι μηρῷ·
Οὐδὲ τεοῦ βουπλῆγος ἔτι χρέος· εἶξον Ἀθήνη,
Λῆγε Διὸς βοόωσα λοχήιον αὐτόγονον κάρης·
Ὅττι σοφὴν ὠδῖνα τελεσσιγάμοιο καρήνου

Αἰχμητ

Αἰγύπτει Διόνυσε, ὅτι χθονίης ἀπὸ φύτλης
[illegible] ἀστὴρ Ἀθήνη·
Ἠρ[illegible] Παλλάδος εὔχεος [illegible] αὐτῆς
Αἰδέομαι πολὺ μᾶλλον, ὅταν μερόπων τις ἐνίσπῃ·
Ζ[illegible] Διονύσῳ·
Ἀλλὰ πόλον Κρονίδαο νέοις [illegible]
Ἴξομαι [illegible]
Ι[illegible]
Πρὶν Διὸς οἰνοχόον Γανυμήδεα [illegible]
Βουκόλον [illegible] μετὰ Πέργαμον ἀστὸν Ὀλύμπου,
Ου[illegible] δέπας Ἥβης·
Πρὶν Σεμέλην καὶ Βάκχον ἴδω ναετῆρας Ὀλύμπου·
Καὶ στέφος [illegible] χθονίης Ἀριάδνης,
Σ[illegible] Ἠριγενείης
Κεῖθι μενῶ, μὴ κῆτος ἴδω, μὴ Περσέος ἅρπην·
Μὴ τύπον Ἀνδρομέδης, μὴ Γοργόνος ὄμμα Μεδούσης·
Οὓς Κρονίδης μετόπισθεν [illegible] Ὀλύμπῳ.
Ἡ [illegible] Ἀθήνης·
Καὶ [illegible] Ἥρης·
Καὶ φθόνος ἐξεχέουσα, καὶ ἀγκύλα [illegible],
Ἠε[illegible]
Ο[illegible]
Εἰς [illegible]
Οὐδὲ Διὸς [illegible]
Ἀλλ᾽ [illegible]
Ποσσὶν [illegible]
Α[illegible]
Κ[illegible]
Ἀλλ᾽ ὅτε Δικταίης Κορυβαντίδος [illegible]
Γείτονα Ἀμνισοῖο λεχώιον [illegible] ὕδωρ·
Ἔνθα οἱ [illegible]
Οὐ γὰρ ἀεὶ [illegible]
Τ[illegible] Κρῆτες [illegible]
Ἀμφὶ δέ οἱ [illegible] Κυδωνίας [illegible]
Τῇ ἔνι δαίδαλα πάντα βροτῶν θελκτήρια κεῖται·
Ἐν [illegible]
Παρφάσιες, ἐν δὲ δόλος πολυειδής· ἐν δὲ καὶ αὐτὸς
Σ[illegible] αὐταῖς.
Κ[illegible]
Ἥρη ποικιλόμητις [illegible] παρακοίτην,
Χαῖρε θεὰ δολόεσσα δολοπλόκε, [illegible] καὶ αὐτὴ
Κ[illegible]
Δὸς καὶ ἐμοὶ ζωστῆρα πανάιολον, ὅν ποτε Ῥείη
Δ[illegible]
Οὐ μὲν ἐγὼ Κρονίωνι [illegible]
Οὐδὲ λίθῳ δολόεντι [illegible] παρακοίτην·
Ἀλλὰ γυνὴ χθονίη με βιάζεται, ἧς χάριν Ἄρης
Οὗτος Ἄρης [illegible]
Τί πλέον εἰ γενόμην θεὸς ἄμβροτος; [illegible]
Θνητὴ [illegible] Λητώ·
Οὐ Δανάῃ [illegible] Ζεύς·
Ἀλλὰ σιδηροφόροιο μετὰ σφρηγῖδα μελάθρου
Μ[illegible]
Καὶ [illegible]
Σύμπλοος [illegible]
Οὐδὲ μετὰ Κρήτην [illegible]
Οὐκ ἴδεν Εὐρώπην μετὰ δέμνιον· ὑγροβαφὴς δὲ
Ο[illegible] Ἰνώ.
Οὐδὲ θεὰ [illegible] αὐτὴ
Γαστέρι φόρτον ἔχουσα [illegible] Λητώ,
Α[illegible]
Καὶ σάλον [illegible]
Καὶ λοχίης μόγις [illegible]
Λητὼ [illegible]
Θνητὴ δ᾽ [illegible]
Ου[illegible] Ἥρης·
Δείδια μὴ Κρονίδης με πόσις καὶ γνωτὸς ἀκούων,
Αἰθέρος [illegible]
Μὴ Σεμέλην [illegible].

Pudore [illegible] ex gener[illegible]
Iam ipſe [illegible] Olympi [illegible] tanquam Pallas. — Pallas et cet. [illegible]
Occultans Pallad[illegible] gloria [illegible] carentis, [illegible]
Vereor [illegible] quando mortalium quiſpia[illegible]
Iupiter prabuit [illegible] Marti, [illegible] Baccho.
Sed [illegible] Iouis [illegible] relinquens — Iſter Martis ſacerdos.
Veniam è cœlo exſul, humore concretus verò
Iſter [illegible] regem [illegible]
Antequam Iouis pincernam Ganymedem hîc cognoſcam.
Paſtorem bene comatum poſt Pergamum ciuem cœli,
Cœleſtis [illegible]
Antequam Semelen & Bacchum videam [illegible] cœli.
Et coronam inter aſtra verſantem terreſtris Ariadnæ,
Comitem Solis vnà currentem cum Aurora.
Ibi manebo ne cete videam, & Perſeos falcatum enſem.
Ne formam Andromedæ, ne Gorgonis oculum Meduſæ.
Quos Saturnius poſtea conſtituerit in Olympo.
Dixit, [illegible] exſe nate mentem [illegible] Palladis.
Et magis [illegible] grauiter [illegible] Iuno [illegible] — Huc vſque laudes
Et [illegible]
Iuit obliquas vias per aëra, humanis verò
Oculis & pectoribus ſimilis [illegible] vento,
In dolum, in malitiam mentem furioſam armans,
Neque Iouis grauiter irata leuabatur coniux Iuno;
Sed turbinoſo ſe proripiens pede
[illegible]
[illegible] percurrit vrbes plana,
Doloſam deceptionem quærens, ſicubi inueniret. — Iuno quærit deceptionē Deam.
Sed poſtquam Dictææ Corybantem ſuper petram
Vicini Amneſſi puerperam vidit aquam,
Ibi ipſi varia montana occurrit Dea:
Non enim ſemper manebat apud Iouis falſum tumulum,
[illegible] mendaces. — Cretenſes mendaces.
Circa littera verò ipſi Cydonias ſtabat muris.
In qua [illegible] omnia mortalium oblectamenta reponuntur,
In his erat quidē ſuaſio multũ artificioſa, inerat conſolatio
[illegible]
[illegible]
[illegible] deceptionem doloſo demulcebat ſermone,
[illegible]
Salue Dea [illegible]
[illegible] ſermonibus [illegible] blandus Mercurius,
Da etiam mihi cingulum admodum varium, quod quondā
Alligauit ſuis lateribus, donec deciperet maritum (Rhea
Non quidem ego Saturnio fero lapideam imaginem,
[illegible] lapide doloſo decipio [illegible]
Sed mulier mortalis me violat, cuius ob concubitum
Belicoſus Mars grauiter iratus recuſat cœlum inhabitare — [illegible] querela de [illegible]
Quid [illegible] prodeſt, quòd facta ſim Dea immortalis, [illegible] enim
Mortalis meũ coniugẽ tenet, quem nõ Dea rapuit Latona.
Non cum Danae concubuit iterum pluuioſus Iupiter:
[illegible] poſt clauſtra domus
[illegible] nuptias nauigauit Nympha.
Et ſortita eſt arrham amoris aquam maris, in verò mari
Connauigans inſtabilibus natabat arca ventis,
Neque poſt Cretam rurſus nauigauit taurus Olympi
Non vidit Europam poſt lectum, humore imbuta verò
[illegible] cornigera nauigauit Ino.
Neque Dea nuptias [illegible] ſed & ipſa
In *ventre onus habens multum verſata concurrit Latona*
[illegible] radices [illegible]
Et fluctum non manentem inhoſpitalis maris:
Et puerpera vix vidit liberalem ramum [illegible].
Latona tantum laborauit, & non ipſi auxilio fuit maritus.
Mortalis verò breuis aut vnius ob concubitum Nymphæ
Cœleſtis recuſauit ſororis [illegible] Iunonis,
Vereor ne Iupiter me, coniux & frater audiens
[illegible] expectat muliebrem ob lectum.
Ne Semelen faciat ſui reginam cœli. — Zelotypia [illegible]

Si verò Ioui Saturnio gratificaris potius quàm Iunoni:
Nec verò tuam præbueris omnia demulcentem mitram,
Vt eat ad Olympum meus rurſus filius errans:
Vltimas ad oras tranſibo Oceani.

Harmonia Decepit Iuno Deceptionem.

Aethera relinquens propter mortales Hymenæos.
Tityi in principio nati contubernalis, inde veniam
In domum Harmoniæ & Draconem propè maneo,

Deceptio reſpondet Iunoni.

Sed tu honorans Iouis omnium matrem Nympham,
Da mihi vt habeam cingulum auxiliare, vt fugientem
Demulceam bellicoſum Martem iterū vt cœlum inhabitet.
Sic dicente, reſpondebat Dea perſuadente ſermone:
Mater Martis, Iouis prima thronum occupans Nympha.
Dabo meum cingulum, & ſi quid amplius aliud requiris.

Deceptio ſuum cingulum dat Iunoni.

Credo quòd Diis poſt Saturnum imperas.
Accipe hoc cingulum: cingens verò circa ſinum
Martem quidem receperis in cœlum. ſi verò volueris
Oblecta mentē Saturnij, & ſi opus ſit etiam ipſius Oceani

Vis cinguli deceptionis.

Irati. Mortalium verò relinquens Hymenæum amorum,
Veniet per ſe incitatus in cœlum in altis regnans Iupiter,
Veſtro doloſo circumflexus mentem cingulo,
Hoc meæ Paphiæ mentem oblectans cingulum reprehendit.
Sic dicens conſiliis doloſa ventis ſublata fugit Dea,
Aëra volanti pertranſiens planta.

Dictæum antrum.

Dictæa verò relinquens ſcutum quatiens antrum rupis:
Et puerperam ſpeluncam partum perficientis Deæ
In thalamum Semeles doloſa venit Iuno,
Zelo inflata, melleam linguam habenti verò vetulæ
Æqualis apparens, amanti pueros corpus transformaba(tur nutrici)

Iuno Semele in forma nutricis apparet. Nutrix Semeles.

Filios nutrienti quam ipſe eduxerat Agenor:
Et ipſi dotem dedit, & præbuit viro coniugem,
Tanquam pater, curam verò propter retribuens & ipſa
Infantem adhuc Cadmum ſua obſtetricata eſt mamilla,
Et infantem Europam amico in vlnis geſtauit manu.
Cui corpus æquale habens tranſiit in domum Iuno,
Irata Semelæ, & Veneri, & Baccho,
Nondum lucem videnti, & nuper nuptiis inauguratum ad thalamum.
Ordinem in oppoſitum ſuum inclinauit vultum,
Oculos circumuertens Iouis ne thalamos cognoſceret:

Pithianaſſa Semelæ famula.

Quam quidem Pithanaſſa ſedere fecit ſuper ſella
Famula Semeles Tyriæ germen generationis:
Thelxinoe verò tapetes aptauit in nigra ſella,
Vbi Dea propè ſedebat dolos texens, inuenit autem puellā
Intumeſcentem partu maturi partus,

Semele grauida partu non maturo.

Et fœtum non tangentem perficientis partum Lunæ,
Ventre non ſignificante viridi annunciauit gena.
Et pallor erat inſtans membris prius, ſedente verò
Iunone mentiente doloſum corpus currebat vibratione
Oppoſita, & inferius ad terram inflectebatur nutans
Humeris grauatis ſenex incuruata ceruix,
Et occaſionem ægrè inuenit, ingemuit verò ſermone

Iuno lacrymas ſimulat.

Lacrymas facilè factas detergens à fronte,
Et doloſum dixit ſermonem animum demulcente voce.
Dic vnde, ô regina, tuæ pallent maxillæ?
Quorſum abiit tua pulchritudo illa? quis formæ tuæ inuidēs
Purpureas ſcintillas demolitus eſt à fronte?
Et roſam quis immutauit in cito morientem Anemonem?
Et tu mitigata, quid marceſſis? an forte & ipſa
Audiuiſti turpia illa, quæ clamant ciues?

Loquacitas in vulgo.

Pereat ab initio malarum pernicioſum os mulierum.
Dic verò mihi, ne tege tuæ ſpoliatorem Zonæ.
Quis te Deorum fœdauit? quis abſtulit tuam virginitatem?
Siquidem Mars occultus meam duxit Nympham
Et Semelæ concubuit parcens ipſi Veneri,
Veniat in tuum lectum nuptialem haſtam tangens.

Mars haſtam Semelæ adferre iubetur.

Cognoſcit promptum bello ſuum genitorem tua mater.
Si verò tibi pedibus velox acceſſit ſponſus Mercurius:

Suada Mercurij amica.

Et Semelæ ob pulchritudinem ſuam recuſauit Suadam,
Virgam ſuam præbuerit tui per ſe nunciam thalami
Aut te ornet ſuis aureis calceis,

Εἰ δὲ Διὶ Κρονίωνι χαρίζεαι ἠὲ καὶ Ἥρῃ·
Μὴ δὲ τεὴν ὀπάσειας ἐμοὶ πειθήμονα μίτρην·
Ὄφρα μόλῃ προτὶ Ὄλυμπον ἐμὸς πάλιν υἱὸς ἀλήτης,
Ὑστατίην ἐπὶ πέζαν ἐλεύσομαι Ὠκεανοῖο·
Αἰθέρα καλλείψασα χάριν βροτέων ὑμεναίων,
Τιτυοῦ ἀρχεγόνοιο συνέστιος· ἔνθεν ἱκάνω
Εἰς δόμον Ἁρμονίης, καὶ ὀφίονος ἐγγύθι μίμνω·
Ἀλλὰ σὺ κυδαίνουσα Διὸς παμμήτορα νύμφην,
Δός μοι ἔχειν ζωστῆρα βοηθόον, ὄφρα φυγόντα
Θέλξω θοῦρον Ἄρηα τὸ δεύτερον αἰθέρα ναίειν.
Ὣς φαμένης, ἀπάμειπτο θεὰ πειθήμονι μύθῳ·
Μῆτερ Ἐνυαλίοιο Διὸς πρωτόθρονε νύμφη,
Δώσω ἐμὸν ζωστῆρα, καὶ εἰ πλέον ἄλλο κελεύεις·
Πείθομαι ὅττι θεοῖσι μετὰ Κρονίωνα ἀνάσσεις,
Δέχνυσο τοῦτον ἱμάντα· περισφίγξασα δὲ κόλπῳ
Ἄρεα μὲν κομίσειας ἐς οὐρανόν· ἢν δ' ἐθελήσῃς,
Θέλγε νόον Κρονίδαο, καὶ εἰ χρέος Ὠκεανοῖο
Χωομένου· χθονίων δὲ λιπὼν ὑμέναιον ἐρώτων,
Ἵξεται αὐτοκέλευστος ἐς οὐρανὸν ὑψιμέδων Ζεύς,
Ὑμετέρῳ δολόεντι περιγνάμψας φρένα κεστῷ,
Οὗτος ἐμῆς Παφίης φρενοθελγέα κεστὸν ἐλέγχει.
Ὣς φαμένη δολόμητις ἀπεσσυμένος φύγε δαίμων,
Ἠέρα ποσσὶν ἐλαφροῖς διαστείχουσα πεδίλῳ·
Δικταίης δὲ λιποῦσα σακεσπάλον ἄντρον ἐρίπνης,
Καὶ λοχίην ἀγκῶνα τελεσσιγόνοιο θεαίνης
Εἰς θάλαμον Σεμέλης ἀπατήλιος ἤλυθεν Ἥρη,
Ζήλῳ φυσιόωσα, μελιγλώσσῳ δὲ γεραιῇ
Ἰσοφανὴς φιλόπαιδι δέμας μορφώσατο τιθήνῃ
Παιδοκόμῳ τὴν αὐτὸς ἀνεθρέψατο Ἀγήνωρ·
Καί οἱ κλῆρον ἔδωκε, καὶ ὤπασεν ἀνδρὶ γυναῖκα,
Οἷα πατήρ· κομιδῆς δὲ χάριν τίνουσα καὶ αὐτὴ
Νήπιον εἰσέτι Κάδμον ἑῷ μαιώσατο μαζῷ,
Καὶ βρέφος Εὐρώπην φιλίῳ πήχυνεν ἀγοστῷ·
Τῆς δέμας ἶσον ἔχουσα διέστιχεν ἐς δόμον Ἥρη,
Χωομένη Σεμέλῃ καὶ Κύπριδι καὶ Διονύσῳ,
Μήπω φέγγος ἰδόντι, καὶ ἀρτιγάμῳ παρὰ παστῷ.
Στοῖχον ἐς ἀντικέλευθον ἑὸν παλίνορσον ὀπωπήν,
Ὄμμα παρατρέψασα Διὸς μὴ λέκτρα νοήσῃ·
Τὴν μὲν Πειθάνασσα καθίζανεν ὑψόθι δίφρου
Ἀμφίπολος Σεμέλης Τυρίης βλάστημα γενέθλης·
Θελξινόη δὲ τάπητας ἐφήρμοσεν οἴνοπι δίφρῳ,
Ἔνθα θεὰ σχεδὸν ἧστο δολοπλόκος· εὗρε δὲ κούρην
Βεβριθυῖαν ὠδῖνι πεπαινομένου τοκετοῖο·
Καὶ τόκον οὐ ψαύοντα τελεσσιγόνοιο Σελήνης,
Γαστρὸς σημαίνουσαν χλοερὴν κήρυκα παρειήν.
Καὶ χλόος ἦν ὅπῃ μελέων πάρος· ἑζομένης δὲ
Ἥρης ψευδομένης δολόεν δέμας ἔτρεχε παλμῷ
Ἀντιτύπῳ, καὶ νέρθεν ἐπὶ χθόνα κάμπτετο νεύων
Ὤμοις θλιβομένοισι γέρων κυρτούμενος αὐχήν,
Καὶ πρόφασιν μόγις εὗρεν· ἐπεστενάχιζε δὲ μύθῳ
Δάκρυον εὐποίητον ἀποψήχουσα προσώπου·
Καὶ δολίην κατέλεξεν ἔπος φρενοθελγέι φωνῇ·
Εἰπὲ πόθεν βασίλεια τεαὶ χλοάουσι παρειαί;
Πῇ σέο κάλλος ἐκεῖνο; τίς ἐνδεὲς σεῖο μεγαίρων
Πορφυρέους σπινθῆρας ἀπημάλδυνε προσώπου;
Καὶ ῥόδα τίς μετάμειψεν ἐς ὠκυμόρους ἀνεμώνας,
Καὶ σὺ κατηφιόωσα, τί τήκεαι; ἦ ῥα καὶ αὐτὴ
Ἔκλυες αἴσχεα κεῖνα, τάπερ βοόωσι πολῖται;
Ἐρρέτω ἀρχεκάκων ὀλοὸν στόμα θηλυτεράων·
Εἰπὲ δέ μοι, μὴ κρύπτε τεῆς συλήτορα μίτρης,
Τίς σε θεῶν ἐμίηνε; τίς ἥρπασε σεῖο κορείην;
Εἰ μὲν Ἄρης λαθραῖος ἐμὴν νυμφεύσατο κούρην·
Καὶ Σεμέλῃ παρίαυεν ἀφειδήσας Ἀφροδίτης·
Ἐλθέτω ἐς σέο λέκτρα γαμήλιον ἔγχος ἀράσσων·
Γινώσκει μενέχαρμον ἑὸν γενέτην σέο μήτηρ·
Εἰ δέ σοι ὠκυπέδιλος ἱκάνεται νυμφίος Ἑρμῆς·
Καὶ Σεμέλης διὰ κάλλος ἑὴν ἠρνήσατο Πειθώ,
Ῥάβδον ἑὴν ὀπάσειε τεῆς αὐτάγγελον εὐνῆς·
Ἠέ σε κοσμήσειεν ἑοῖς χρυσέοισι πεδίλοις,

Δῶρον

Δῶρον ἄγων λεχέων σέθεν ἄξιον, ὄφρα καὶ αὐτή
Εἴης χρυσοπέδιλος, ἅπερ Διὸς εὐνέτις Ἥρη.
Εἰ δέ σοι οὐρανόθεν πόσις ἤλυθε καλὸς Ἀπόλλων,
Καὶ Σεμέλης ἐπ' ἔρωτι [illegible] ἔπλετο Δάφνης,
Νόσφι δόλου κρυφίοιο δι' ἠέρος εἰς σὲ χορεύσῃ
Ἁβρὸς ἀσιγήτων ἐπιβήτορος ἅρματι κύκνων,
Ἕδνα τεῆς φιλότητος ἑὴν σύριγγα κομίζων,
Πιστὸν ἑῶν θαλάμων σημήιον· εἰσορόων γάρ
Κάδμος ἐπουρανίην κιθάρην Φοίβοιο νοήσει,
Ἣν ἴδεν αἰολόφωνον ἑοῦ παρὰ δεῖπνα τραπέζης
Ἁρμονίης μέλπουσαν ἐπιχθονίους ὑμεναίους·
Εἰ δὲ γυναιμανέων ἐπεβήσατο κυανοχαίτης
Καί σε σοφῆς [illegible] ἀειδομένης Μελανίππης,
Ἀμφαδὰ μνηστεύσειε, παρὰ προπύλαια δὲ Κάδμου
Νυμφιδίης πήξειεν ἑῆς γλωχῖνα τριαίνης,
[illegible] γέρας ἶσον ἐχιδνοκόμῳ παρὰ Δίρκῃ·
Οἷα παρ' Ἀργείοισι λεοντοβότῳ παρὰ Λέρνῃ
Σῆμα γάμων ἔστησεν Ἀμυμώνη, ὅθι νύμφης
Λερναίης ἔτι χῶρος ἐπώνυμός ἐστι τριαίνης·
Ἀλλὰ τί κικλήσκω σε παρευνέτιν Ἐννοσιγαίου;
Ποῖα Ποσειδάωνος ἔχεις σημήια λέκτρων;
Ὑδρηλαῖς παλάμῃσι χυθεὶς ἠγκάσσατο Τυρώ
Παφλάζων δολόεντι [illegible] μιμηλὸς Ἐνιπεύς·
Εἰ δὲ καί, ὡς ἐνέπεις, σέο νυμφίος ἐστὶ Κρονίων,
Ἐλθέτω εἰς σέο λέκτρα [illegible] κεραυνῷ,
Ἀστεροπῇ γαμίῃ κεκορυθμένος, ὄφρα τις εἴπῃ·
Ἥρης καὶ Σεμέλης νυμφοστόλοι εἰσὶ κεραυνοί.
Ζηλήμων περ ἐοῦσα Διὸς δάμαρ οὔ σε χαλέψει·
Οὐ γὰρ ἐπιτρέψει τεὸς μητρώιος Ἄρης·
Ὀλβίη Εὐρώπη Σεμέλης πλέον, ἣν ἐπὶ νώτων
Ζεὺς κερόεις ἀνάειρε, [illegible] δὲ ταύρου
Ἄβροχος ἀκροτάτοιο δι' ὕδατος ἔτρεχε χηλή,
Καὶ σκάφος ἦεν ἔρωτος ὁ τηλίκος, ἆ μέγα θαῦμα,
Παρθένος ἱππεύσεν τὸν αἰθέρος ἡνιοχῆα·
Ὀλβίζω Δανάην Σεμέλης πλέον, ἧς διὰ κόλπου
Χρύσεος ἐξ ὀρόφοιο κατέρρεεν ὑέτιος Ζεύς
Ἀφνειαῖς ῥαθάμιγξι γυναιμανέος ὑετοῖο·
Οὐ μὲν χρύσεα δῶρα μακαρτάτη ᾔτεε νύμφη·
Εἶχε γὰρ ἕδνον ἔρωτος ὅλον πόσιν· ἀλλά τις εἴη
Σιγὴ ἐφ' ὑμείων, γενέτης μὴ Κάδμος ἀκούσῃ.
Ὣς εἰποῦσα λίπε δῶμα, καὶ ἀχνυμένην ἔτι νύμφην,
Ἥρης ζῆλον ἔχουσαν ἀμιμήτων ὑμεναίων,
Μητροφυῇ Κρονίωνι παλιννόστῳ δὲ κελεύθῳ
Αἰθέρος ἔνδον ἵκανε, καὶ οὐρανίῳ παρὰ θώκῳ
Κείμενα δερκομένη Διὸς ἔντεα νόσφι φορῆος,
Οἷά περ εἰσαΐοντα φίλῳ μειλίξατο μύθῳ·
Βροντὴ καί σε λέλοιπεν ἐμὸς νεφεληγερέτα Ζεύς·
Τίς πάλιν ἁρπάξας σέο νῦν γύμνωσε φορῆα;
Βροντὴ ἐσυλήθης, καὶ αἴτιος οὐ Τυφωεύς,
Ἥρης ξυνὰ παθοῦσα παρήγορε· νυμφοκόμους γάρ
Ἡμέας ἀμφοτέρους ἀναίνεται ὑέτιος Ζεύς,
Οὐ νιφετοῖς ἔτι γαῖα παλύνεται, ὑγροχύτου δέ
Ὄμβρου λειπομένη [illegible] αὐχμηρὸς [illegible],
Αὔλακι καρπὸν ἔχων ἀχρεῖον, ἀγρονόμος δέ
Ἀντὶ κελαινεφέος κικλήσκεται ἀννέφελος Ζεύς,
Ἀστεροπαὶ Κρονίωνι πυρώδεα ῥήξατε φωνήν,
Ζηνὶ γυναιμανέοντι φίλοι [illegible] κεραυνοί.
Ἀλλὰ βαρυζήλων ὀδύνης τιμήορες Ἥρης
Εἰς Σεμέλην ἔρχεσθε γαμοστόλοι· ἕδνα δὲ μίτρης
Λυσσομένη φλογόεντας ἑοὺς δέξαιτο φονῆας·
Τοῖα μὲν ἀφθόγγοισι Διὸς ἔντεσιν ἴαχεν Ἥρη
Ἀχνυμένη, φθονερῷ δὲ χόλῳ κυδαίνετο δαίμων·
Καὶ Σεμέλη βαρύθυμος ἑῷ νεοπενθέϊ θυμῷ,
Ἀστεροπὴν ποθέουσα πυραυγέα πομπὸν ἐρώτων,
Μεμφομένοις στομάτεσσιν ἐὸν λιτάνευεν ἀκοίτην,
Ἡραίης ἐθέλουσα πυριστεφέος τύπον εὐνῆς·
Πρὸς Δανάης λίτομαί σε πολυχρύσων ὑμεναίων,
Δὸς χάριν Εὐρώπης κεραοῦ πόσις· αἰδέομαι γάρ
Κικλήσκειν Σεμέλης σε τὸν ὡς ὄναρ εἶδον ἀκοίτην,

Munus ferens thalamis tuis dignum, vt & ipſa
Sis aureos calceos habens tanquam Iouis coniux Iuno.
Si verò tibi è cœlo coniux venit pulcher Apollo,
Et Semeles ob amorem oblitus eſt Daphnes,
Apollo Daphnen amauit.
Sine dolo occulto per aëra ad te ſaltet
Mollis non taciturnorum inuectus curru Cycnorum.
Munus ſponſale tui amoris ſuam fiſtulam ferens
Apollo fiſtulam ſuã iubetur afferre.
Fidele ſui concubitus indicium, intuens enim
Cadmus cœleſtem citharam Phœbi cognoſcet,
Quam vidit varias voces cientem ſuæ ad cœnam menſæ
Harmoniæ canentem terreſtres nuptias.
Si verò inſuetum amore inſaniens te adſcendit Neptunus,
Ecce ſapienti, conſilio pratulis decantatæ Melanippæ,
Melanippe Neptuni amica.
Apertè procatum eat, in veſtibulo verò Cadmi
Sponſalis figat ſuæ cuſpidem tridentis,
Communicans æquale munus ad capillos ſerpentum habentem Dircen,
Vt Argiuis leones paſcentem ad Lernam
Signum nuptiarum conſtituit Amymone. vnde Nymphæ
Lernæa adhuc regio cognomentum habet Tridentis
Sed quid voco te coniugem Neptuni?
Qualia Neptuni habes ſigna thalami?
Madidis manibus fuſus vlnis amplexus eſt Tyro,
Tyro amica Neptuni.
Aeſtuans doloſo fluxu fictus Enipeus.
Si verò & vt dicis, tuus ſponſus eſt Saturnius,
Veniat in tuos thalamos cum deſiderabili fulmine
Fulgure nuptiali armatus, vt aliquis dicat:
Iunonis & Semelæ thalamum ornantia ſunt fulmina.
Aemulatrix quamuis exiſtens Iouis coniux non tibi nocebit.
Non enim conceſſerit tuus maternus Mars.
Mars Semeles auus maternus.
Felix Europa quam Semele magis, quam ſuper humeris
Iupiter cornutus ſuſtulit, ab amore vulnerati verò tauri
Non irrigata ſummam per aquam cucurrit vngula.
Et nauis fuit amorum ille tantus. Vah! magnũ miraculum,
Europa et Semele collata.
Virgo vexit ætheris rectorem.
Beatam prædico Danaen quam Semelen plus, cuius per ſinum
Aureus ex lecto defluxit pluuioſus Iupiter
Diuite gutta amore mulierum furioſæ pluuiæ.
Non quidem aurea munera fœliciſſima petijt virgo,
Habuit enim munus amoris totum coniugem, ſed aliquod ſit
Silentium ſuper vos, genitor ne Cadmus audiat.
Sic dicens reliquit domum & dolentem adhuc puellam,
Iunonis æmulationem habentem non imitandarum nuptiarum
Fratrem Saturnio, retrograda verò ſemita
In cœlum venit, & cœleſti in loco
Huc vſque Iuno.
Iacentia videns Iouis tela ſine vibratore
Tanquam audientia tali demulſit ſermone:
Fulgur & te reliquit meus nubes congregans Iupiter.
Quis iterum abripiens te nunc priuauit latore?
Fulgur ſpoliatum es, non cauſa eſt Typhoeus,
Iunonis, communia paſſa, conſolatrix. Nuptias adornans enim
Iuno in cœlum Iouis fulmina compellat.
Vtramque noſtrum recuſat pluuioſus Iupiter.
Non pluuiis amplius terra humectatur, humorem fundente
Imbre relicto circumhabitat ſqualore terra,
In ſulco fructum habens inutilem. Paſtor verò
Pro nubes atras cogente vocatur innubis Iupiter,
O fulgura, Iouis igneam emittite vocem.
Iouis amore mulierum furioſo amica dicite fulmina.
Iuno fulmina verbis excitat in Semelen.
Sed grauiter æmulantium dolorum vindices Iunonis
Ad Semelen venite, nuptias inſtruentes: munera verò Zonæ
Inſana flammantes ſuos accipiat occiſores.
Talia quidem mutis Iouis telis elocuta eſt Iuno,
Dolens, inuida verò bile turgebat Dea.
Et Semele grauis animo ſuo nouũ dolorem concipienti animo
Fulgur deſiderans igne fulgentem legatum amorum
Reprehendenti ore ſuum obſecrauit maritum,
Semele poſcit Iouem fulmina.
Iunonij volens igne coronati imaginem lecti.
Per Danaes obſecro te opulentas nuptias.
Da gratiam Europæ cornutus maritus, vereor enim
Audire Semela te quem tanquam ſomnium vidi coniugem,

Acriſius Danaæ pater.

Acriſius Cadmo felicior, ſed & ipſa
Voluiſſet, ſi aureas vidiſſet nuptias pluuius Iupiter.
Si non hoc munus tua Perſei rapuiſſet mater,
Voluiſſet, ſi me portaſſes in aquis taurus viator,
Humeris veſtris, vt erraret & ipſe
Frater meus Polydorus errans raptorem Nymphæ,
Inquirens tanquam Cadmus meum Saturnium latorem.
Sed quorſum mihi taurinarum nuptiarũ figura, aut pluuiæ?
Non volo munus æquale, quod mortalis ſortita eſt puella.
Europæ relinque taurum, mitte Danaæ profuſionem imbris:
Iunonis ſola me habeat thalamorum inuidia, ſi me honoras,

Non eſt mortale quod optat.

Thalamum meum orna ſuper cœleſti tuo igne,
Suſcitans nubium amabile fulgur, fulmen verò
Munus mei amoris incredulæ oſtende Agauæ.
Autonoë horreat meum apud vicinum thalamum
Sponſam ornantium audiens telum fulmineum amorum.
Symbolum per ſe clamans non per præconem annunciatorum tuorum thalamorum.
Da verò vt amplectar amicam flammam, & mentẽ oblectẽ,
Fulgur tangens, & circum contingens fulmina,
Da mihi tuorum thalamorũ coniugalẽ flammam. Omnis verò ſponſa
Flammam habet ducem perficientẽ nuptias Hymenæorũ.
Nunquid ſanè tuis nuptialibus indigna ſum fulminibus,
Martis ſanguinem ferens, & veſtræ Veneris?
Miſera ego, Semeles quidem habet nuptias cito moriens ignis,
Et terreſtres faces. Tangens verò fulmina
Et fulgura contingens tua tibi nubit Iuno.
Sponſe fulminibus gaudens tu quidem multum lucente thalamo
Diuinam imaginem habens in lectum venis Iunonis,
Fulminibus nuptialibus illuſtrans tuam puellam,
Iupiter igneus. Semelæ verò draco vel taurus venis
Illa quidem grauiter ſonantem cœleſtem ſonitum amorum
Exaudit. Semele verò imagine vmbratili formæ
Tauri mendacis adulterinum mugitum audit.

Iupiter Semelæ vt Draco vel taurus cõcubuit.

Sine tumultu ad meos thalamos venit innubis Iupiter.
Et nubes congregans altam ceruicẽ habenti miſcetur Iunoni.
Puellæ v. miſeras nuptias habentis pater meus dedecora fugiẽs
Intus latens tuorum Cadmus euitat ſemitam virorum,
Erubeſcens ciuibus apparere. quòd ciues
Omnes conuiciantur tuis occultis nuptiis:
Accuſantes Semelen quòd furtiuum habeat maritum.
Pulchrũ mihi præbuiſti nuptiale munus opprobria mulierũ:
Et chorus famularũ me inceſſit. Potiſſimũ autẽ præ reliquis
Formido os impetuoſum non tacentis nutricis.
Recordare quis Typhoni doloſam mortem texens,
Tibi præbuit rapacis rurſus ſcintillam fulminis.
Oſtende meo genitori quæ præbuit: ſenex enim

Cadmus ſeruator fulminum Iouis.

Cadmus expetit me tui ſignum thalami.
Nondum ego Saturnij veri vidi faciem
Non oculorum radium luciferum, neque frontis
Scintillas cognoui, & fulgurantem barbam.
Nondum vidi tuam imaginem cœleſtem, ſed video
Pardum aut leonem. Deum verò non vidi coniugem
Vt mortalem te video, quæ paritura ſum Deum.

Sed Clymenen amauit.

Alium ego credebam flammeum concubitum. Sol enim
Cum igne virginali Clymenen amplexus eſt Nympham,
Dixit petens amicum exitium. Æqualis enim Iunoni
In nuptias intueri breuis æui ſperabat Nympha
Blandam ſcintillam tranquilli fulminis.

Iupiter ob votum Semelæ dolet.

Iupiter verò pater audiens inuidas accuſauit Parcas:
Et Semelen miſeratus eſt intempeſtiuam. circa verò Bacchũ
Doloſam cognouit implacabilis iracundiam Iunonis,
Mercurio verò imperauit ex flammeo fulmine
Rapere nouum filium ab igne percuſſæ Thyones,
Et quendam ſermonem dixit pater elatam ceruicem habẽti puellæ.
O mulier an te dolis inuida mens decepit Iunonis?
Anne mulier cenſes, quòd mitia ſint fulmina?
Tolera vt exſpectes aliud tempus dum adhuc onus geſtas
Tolera vt exſpectes aliud tempus donec meum filium parias.
Ne ante partum ignitos poſtules me occiſores,

Ἀκρίσιος Κάδμοιο μακάρτερος· ἀλλὰ καὶ αὐτὴ
Ἤθελον εἰ χρύσειον ἴδον γάμον ὑέτιε Ζεῦ·
Εἰ μὴ τοῦτο γέρας σέο Περσέος ἥρπασε μήτηρ,
Ἤθελον εἴ με κόμιζες ἐν ὕδασι ταῦρος ὁδίτης
Ὤμοις ὑμετέροισιν, ἵνα πλάζοιτο καὶ αὐτὸς
Γνωτὸς ἐμὸς Πολύδωρος ἐρευνητὴρ ἅρπαγα νύμφης,
Μαστεύων ἅτε Κάδμος ἐμὸν Κρονίωνα φορῆα·
Ἀλλὰ τί μοι βοέοιο γάμου τύπος ἢ νιφετοῖο;
Οὐκ ἐθέλω γέρας ἶσον, ὅ περ χθονίη λάχε κούρη·
Εὐρώπη λίπε ταῦρον, ἔα Δανάην χύσιν ὄμβρου·
Ἥρης μοῦνος ἔχει με γάμων φθόνος· εἴ με γεραίρεις,
Παστὸν ἐμὸν κόσμησον ἐπουρανίῳ σέο πυρσῷ,
Αἰθύσσων νεφέων ἐρατὸν σέλας· ἀστεροπὴν δὲ
Ἕδνον ἐμῆς φιλότητος ἀπειθέι δεῖξον Ἀγαυῇ·
Αὐτονόη φρίξειεν ἐμῷ παρὰ γείτονι παστῷ
Νυμφοκόμων ἀίουσα βέλος βροντήιον ἐρώτων,
Σύμβολον αὐτοβόητον ἀκηρύκτων σέο λέκτρων·
Δὸς δέ μοι ἐμπλέξαι φίλιον φλόγα, καὶ φρένα τέρψαι,
Ἀστεροπῆς ψαύουσα, καὶ ἀμφαφόωσα κεραυνούς,
Δός μοι σῶν θαλάμων ζυγίην φλόγα· πᾶσα δὲ νύμφη
Πυρσὸν ἔχει προκέλευθον ὁμόζυγον ὑμεναίων·
Ἦ ῥα τεῶν γαμίων οὐκ ἀξίη εἰμὶ κεραυνῶν,
Ἄρεος αἷμα φέρουσα καὶ ὑμετέρης Ἀφροδίτης;
Δειλὴ ἐγώ, Σεμέλης μὲν ἔχει γάμος ὠκύμορον πῦρ,
Καὶ χθονίους λαμπτῆρας· ἐφαπτομένη δὲ κεραυνοῦ
Καὶ στεροπῆς ψαύουσα τεὴ νυμφεύεται Ἥρη·
Νυμφίε τερπικέραυνε σὺ μὲν πολυφεγγέι παστῷ
Ἔνθεον εἶδος ἔχων ἐπὶ δέμνιον ἔρχεαι Ἥρης,
Ἀστεροπαῖς γαμίῃσι καταυγάζων σέο νύμφην,
Ζεὺς πυρόεις· Σεμέλῃ δὲ δράκων ἢ ταῦρος ἱκάνεις.
Κείνη μὲν βαρύδουπον Ὀλύμπιον ἦχον ἐρώτων
Εἰσαΐει· Σεμέλη δὲ τύπῳ σκιοειδέι μορφῆς
Ταύρου ψευδήλοιο νόθον μυκηθμὸν ἀκούει.
Ἄψοφος εἰς ἐμὰ λέκτρα κατέρχεται ἀνέφελος Ζεύς,
Καὶ νεφεληγερέτης ὑψαύχενι μίγνυται Ἥρῃ.
Κούρης δ' αἰνογάμοιο πατὴρ ἐμὸς αἴσχεα φεύγων,
Ἔνδομυχος σέο Κάδμος ἀλυσκάζει πάτον ἀνδρῶν,
Αἰδόμενος ναίτῃσι φανήμεναι, ὅτι πολῖται
Πάντες ἐπιβρίζουσι τεοῖς κρυφίοις ὑμεναίοις·
Μεμφόμενοι Σεμέλην, ὅτι φώριον εἶχεν ἀκοίτην.
Καλὸν ἐμοὶ πόρες ἕδνον ὀνείδεα θηλυτεράων·
Καὶ χορὸς ἀμφιπόλων ἐμὲ μέμφεται· ἔξοχα δ' ἄλλων
Δειμαίνω στόμα λάβρον ἀσιγήτοιο τιθήνης·
Μνώεο πῶς Τυφῶνι δολόρραφα πότμον ὑφαίνων,
Σοὶ πόρεν ἁρπαμένοιο πάλιν σπινθῆρα κεραυνοῦ·
Δεῖξον ἐμῷ γενετῆρι, τά περ πόρε· γηραλέος γὰρ
Κάδμος ἀπιστεύει με τεῶν σημήιον εὐνῶν.
Οὔπω ἐγὼ Κρονίωνος ἀληθέος εἶδος ὀπωπῶ,
Οὐ βλεφάρων ἀκτῖνα σελασφόρον, οὐ μετώπου
Μαρμαρυγὰς ἐνόησα καὶ ἀστράπτουσαν ὑπήνην·
Οὔπω ἴδον τεὸν εἶδος Ὀλύμπιον· ἀλλὰ δοκεύω
Πόρδαλιν ἠὲ λέοντα, θεὸν δ' οὐκ εἶδον ἀκοίτην·
Ὡς βροτὸν εἰσορόω σε, θεὸν μέλλουσα λοχεύειν·
Ἄλλον ἐγὼ ποθέεσκον ἔχειν γάμον· Ἠέλιος γὰρ
Σὺν πυρὶ νυμφιδίῳ Κλυμένην ἐχάρασσε νύμφην,
Ἔννεπεν αἰτίζουσα φίλον μόρον· ἶσα γὰρ Ἥρῃ
Εἰς γάμον ἀθρῆσαι μινυώριον ἤλπετο νύμφη
Μειλίχιον σπινθῆρα γαληναίοιο κεραυνοῦ·
Ζεὺς δὲ πατὴρ ἀίων φθονεραῖς ὠδύρετο Μοίραις·
Καὶ Σεμέλην ᾤκτειρεν ἄωρον· ἀμφὶ δὲ Βάκχῳ
Κερδαλέον γίνωσκεν ἀμείλικτον χόλον Ἥρης·
Ἑρμείην δ' ἐκάλεσσεν ἀπὸ φλογεροῖο κεραυνοῦ
Ἁρπάξαι νέον υἷα πυριβλήτοιο Θυώνης·
Καί τινα μῦθον ἔειπε πατὴρ ὑψαύχενι κούρῃ·
Ὦ γύναι, ἦ σε δόλοις φθονερὸς νόος ἤπαφεν Ἥρης;
Ἦ ῥα, γύναι, δοκέεις ὅτι μείλιχοι εἰσὶ κεραυνοί;
Τλῆθι μένειν χρόνον ἄλλον, ἕως ἔτι φόρτον ἀείρεις·
Τλῆθι μένειν χρόνον ἄλλον, ἕως ἐμὸν υἷα λοχεύσῃς·
Μὴ πρὸ τόκου πυρόεντας ἀπαιτίζεις με φονῆας·

Οὐ στ-

Οὐ στεροπὴν μεθέπων Δανάης σύλησε κορείην·
Οὐ βροντῆς κελάδημα, καὶ οὐ Τυρίης σέο νύμφης
Εὐρώπης ὑμέναιον ἐνυμφεύσαντο κεραυνοί·
Οὐκ ἴδεν Ἰναχίη Δανάη σέλας· ἀλλὰ σὺ μούνη
Θνητὴ ἀπειρήτων, τὰ μὴ θεὸς ἔτλε Λητώ.
Τοῖον ἔπος κατέλεξε, καὶ οὐ μενέαινεν ἐρίζειν
Νήμασι μοιριδίοισι· δι' αἰθερίοιο δὲ κόλπου
Ἀστράπτων πεφόρητο, καὶ ἱκεσίην ἑῆς νύμφης
Οὐκ ἐθέλων ἐτέλεσσε πόσις στεροπηγερέτα Ζεύς.
Εἰς Σεμέλην δ' ἐχόρευε κατηφέι χειρὶ τιταίνων
Νυμφιδίας ἀπέθηκεν ἀνυμφεύτοιο κεραυνοῦ,
Καὶ θάλαμος στεροπῇσιν ἐλάμπετο, καὶ πυρὸς ἀτμῷ
Ἰσμηνὸς σελάγιζεν· ὅλη δ' ἀμαρύσσετο Θήβη·
Καὶ Σεμέλη φλογόεντας ἑοὺς ὁρόωσα φονῆας,
Αὐχένα γαῦρον ἄειρε, καὶ ὑψινόῳ φάτο φωνῇ·
Πηκτίδος οὐ χατέω λιγυηχέος, οὐ χρέος αὐλοῦ,
Βροντὴ ἐμοὶ γεγάασι Διὸς σύριγγες ἐρώτων·
Αὐλὸς ἐμοὶ κτύπος ἐστὶν ὑπουράνιος· αἰθερίης δὲ
Δαλὸς ἐμῶν θαλάμων στεροπῆς σέλας· οὐτιδανῶν δὲ
Οὐκ ἀλέγω δαΐδων· δαΐδες δέ μοι εἰσὶ κεραυνοί.
Εἰμὶ δάμαρ Κρονίωνος, Ἐχίονός ἐστιν Ἀγαύη·
Αὐτονόην καλέουσιν Ἀρισταίοιο γυναῖκα·
Ἰνὼ ἔχει Νεφέλην, Σεμέλη λάχε σύζυγον Ἥρην·
Οὐ γενόμην Ἀθάμαντος ἐγὼ δάμαρ· ἀκύμορον δὲ
Οὐ τέκον Ἀκταίωνα κυνοσπάδα σύντροφον ὕλης·
Οὐ χατέω φόρμιγγος ἐλεύθερος· οὐρανίη γὰρ
Ἀστραίη κιθάρη Σεμέλης ὑμέναιον ἀείδει.
Ἔννεπε κυδιόωσα, καὶ ἤθελε χερσὶν ἀφάσσειν
Ἀστεροπὴν ὀλέτειραν· ἀφειδήσασα δὲ Μοῖρα
Τολμηρῇ παλάμῃ θανατηφόρον ἔψαυσε κεραυνῶν,
Καὶ γάμος ἦν Σεμέλης θανατηφόρος, ἧς ἐνὶ δεσμῷ
Πυρκαϊὴν καὶ τύμβον ἐδείματο παστὸν Ἐριννύς·
Καὶ λοχίους ἀκτῖνας γαμήλιον ἄσθμα κεραυνοῦ,
Ζηνὸς ἀφειδήσαντος ὅλην τεφρώσατο νύμφην·
Καὶ στεροπὴ πέλε μαῖα, καὶ Εἰλείθυια κεραυνοί·
Κόλπου δ' αἰθαλόεντος διαθρῴσκοντα τεκούσης
Βάκχον ἐπουράνιον μαιώσατο φειδομένη φλόξ,
Μητροφόνῳ σπινθῆρι μεμαρμένων ὑμεναίων·
Καὶ βρέφος ἠλιτόμηνον ἀνηλίκου τοκετοῖο
Ἄσθμασι φειδομένοισιν ἐχυτλώσαντο κεραυνοί,
Καὶ Σεμέλη πυρίκαυτον ἐσαθρήσασα τελευτήν,
Ὤλετο τερπομένη λοχίου μόρου· ἦν δὲ νοῆσαι
Ἵμερον, Εἰλείθυιαν, Ἐριννύας ἐν ἑνὶ παστῷ.
Καὶ βρέφος ἡμιτέλεστον ἑῷ γενετῆρι λοχεῦσαι,
Οὐρανίῳ πυρὶ γυῖα λελουμένον ἤγαγεν Ἑρμῆς·
Ζεὺς δὲ βαρυζήλοιο μεταστρέψας νόον Ἥρης
Ἄγριον ἐπρήϋνε παλίλλυτον ὄγκον ἀπειλῆς·
Καὶ φλογερὴν Σεμέλην μετανάστιον εἰς πόλον ἄστρων,
Οὐρανὸν οἶκον ἔχουσαν, ἀνήγαγε μητέρα Βάκχου,
Αἰθερίοις ναέτῃσιν ὁμέστιον, ὡς γένος Ἥρης·
Ὡς τόκον Ἁρμονίης ἐξ Ἄρεος ἐξ Ἀφροδίτης·
Καὶ καθαρῷ λούσασα νέον δέμας αἴθοπι πυρσῷ,
Καὶ βίον ἄφθιτον ἔσχεν Ὀλύμπιον· ἀντὶ δὲ Κάδμου
Καὶ χθονίου δαπέδοιο καὶ Αὐτονόης καὶ Ἀγαύης
Σύνδρομον Ἄρτεμιν εὗρε καὶ ὡμίλησεν Ἀθήνῃ·
Καὶ πόλον ἕδνον ἐδέξατο, μιῆς ψαύουσα τραπέζης
Ζηνὶ καὶ Ἑρμάωνι καὶ Ἄρεϊ καὶ Κυθερείῃ.

Non fulmen ſectans Danaes priuauit virginitatem,
Non fulguris ſonitus, & non Tyriæ tuæ Nymphæ
Europæ hymenæum conciliarunt fulmina.
Non vidit Inachia Danae fulgur ſed tu ſola
Mortalis expers, quæ non Dea expertus Latona.
Tale verbum dixit, & non cogitauit contendere
Nutibus fatalibus, per cæleſtem verò ſinum
Fulminans ferebatur, & petitionem ſuæ Nymphæ
Non volens perfecit maritus fulgura congregans Iupiter.
In Semelen verò ſaltabat attonita manu extendens
Sponſales feſtiuitas nuptias abolentis fulminis,
Et thalamus fulgoribus lucebat, & ignis vapore
Iſmenus reſplendebat, tota verò illuſtrabatur Thebæ.
Et Semele flammantes ſuos cernens occiſores
Ceruicem ſuperbam ſuſtulit, & elata mentis dixit ſermone:
Inſtrumento Muſico non indigeo acutiſono, nō opus eſt tibia:
Fulmina mihi ſunt Iouis fiſtulæ amorum:
Tibia mihi ſonitus hic cæleſtis. Ætherij verò
Fax meorum thalamorum fulguris ſplendor. Viles verò
Non curo faces, faces verò mihi ſunt fulmina.
Sum coniux Iouis Echionis eſt Agaue:
Autonoën appellabunt Ariſtæi coniugem:
Ino habet Nephelen, Semele ſortita eſt coniugem Iunonem.
Non facta ſum Athamantis ego coniux, cito mortuum verò
Non genui Actæonem à canibus diſcerptum, paſtū in ſyluis
Non indigeo cithara tibi, cæleſtis enim
Aſtrea cithara Semeles Hymenæum cantat.
Dixit exſultans, & voluit manibus tangere
Fulmen mortiferum, non parcens verò, Parca
Audaci manu mortifera tetigit fulmina.
Et nuptiæ erant Semelæ mortiferæ. Cuius in factis
Rogum & tumulum fecit thalamum nuptialem Erinnys,
Et puerperas rudis nuptialis anhelitus fulminis,
Iouis non parcentis *totam in cinerem redegit Nympham.*
Et fulgur erat nutrix, & Ilithyia fulmina,
Sinum verò ardentem percurrentem matris
Bacchum cæleſtis obſtetricata eſt parcens flamma
Matrem occidente ſcintilla arefactorum Hymenæorum.
Et infans intempeſtiuus nondum perfecti partus
Flatibus parcentibus perfuderunt fulmina.
Et Semele ignitum intuens exitum
Moriebatur delectata ob *puerperiam mortem, erat verò cernere*
Amorem, Ilithyiam, & Erinnyas in vno thalamo nuptiali:
Et infantem ſemiperfectum vt à ſuo genitore generaretur
Cæleſti igne membra ablutum duxit Hermes.
Iupiter verò grauem zelū habentis cõuertēs mentē Iunonis
Horribilem mitigauit reſolutum cumulum minarum,
Et ardentem Semelen exſulem in polum aſtrorum,
Cælum domum habentem reduxit matrem Bacchi
Ætherijs incolis contubernalem, tanquam genus Iunonis:
Vt partum Harmoniæ ex Marte, ex Venere.
Et puro ſoluens nouum corpus nigro igne,
Et vitam immortalem habuit cæleſtem, pro verò Cadmo
Et mortali ſolo, & Autonoe, & Agaue
Comitem Dianam inuenit, & conuerſata eſt cum Minerua
Et polum nuptiale munus accepit, vnam tangens menſam
Cum *Ioue & Mercurio, & Marte, & Venere.*

Semele ſuperbè ob fulmen ſibi indulū loquitur.

Agaue Echionis nupta. Autonoe Ariſtæi coniux. Ambitio muliebris.

Semele combuſta.

Bacchus ſemiperfectus.

Semele in cælum ſublata.

DIONYSIACORVM

LIBER IX.

Iupiter Bacchum ſuo femori inſuit. Manus Iouis obſtetrix Bacchi.

IVPITER verò pater Semelæ ardentem perruptorem ſinuū
Semiperfectum puerperium percurrentem fulmen
Accipiens Bacchum inſuit virili femori,
Splendorem verò exſpectauit perficientis partum Lunæ,
Et manus Iouis gubernatrix puerperij,
Spontanea fuit obſtetrix multum conſuti partus, (femoris,
Pueri impregnantis ſoluens laborioſum partum habētia fila
Et Iouis parturientis circumferentia emolliebatur femoris.

Bacchus generatur.

Et puer immaturus non muliebri generabatur lege
Virilem, poſt fœmineum ventrem, ventrem ſcandens.
Quem quidem emergentem ex à Deo facto partu

Horæ coronant Bacchum.

Corona hederacea partus præfectæ coronarunt Horæ,
Futurorum nunciæ, in floricomo verò capite
Bene cornutorum obliquis ſub circulis Draconum,
Tauri naturam habentem Bacchum coronarunt ceraſten.
Et ipſum in Draconi puerperium circa collem

Mercurius Bacchum excipit.

Cubitu ſinuante accipiens Maianatus Mercurius,
Per aëra deuolauit, partu edito verò Baccho
Paternam impoſuit cognominatione n partus
Appellans Dionyſum, poſtquam pede onus tollens
Iuit claudicans Saturnius grauato femore,

Bacchus vnde dicatus Dionyſus.

Eo quòd νῦσος lingua Syracuſia claudus dicatur.
Et Deum iam editum laudauerunt aſſutum
Quòd ipſum bene parturienti pater inſuit femori,
Et ipſum non perfuſum perrumpentem partum
Cubitu puellum non flentem eleuauit cognatus Mercurius.
Et puerum bene cornutæ naturæ ſimulachrum Lunæ,

Bacchus ad filias Lami defertur.

Præbuit filiabus Lami fluuiatilibus Nymphis
Filium Iouis enutrire vnas ornantem, hæ verò accipientes
Bacchum in vlnis geſtarunt, & in os pueri vnaquæq;
Non attritarum lacteum infudit humorem mamillarum:
Et puer per ſe incitatum in cœlum oculum tendens,
Volucris erat inſomnis: alternis verò impulſibus
Aëra percutiens calce gemina delectabatur vibratione,
Et polum inſpexit inſuetum, admirabundus verò
Paternum riſit circulum intuens aſtrorum,
Et infantem intuens Iouis flagellabatur puella,

Lami filiæ à Iunone in furorem datæ.

Filiæ autem Lami iracundia grauiter offenſæ Iunonis,
Dæmoniaca malitia inſaniebant flagello.
In verò domo in famulas irruebant, in triuiis verò
Hoſpites occidente mactabant viatorem virum machæra,

Crudelitas filiarum Lami furioſarum.

Horribiles verò ſtrepebant, variè conuerſo verò impetu
Oculos voluebant deformis vultus.
Undique verò hinc & hinc mente errantibus conſiliis
Currebant inſtabilium rotunda ſaltatione plantarum.
Et capillos inſaniebant in aëra furioſæ auræ
Errantes. Crocei coloris verò in pectoribus cuiuſque
Spumanti gutta veſtis dealbabatur puellæ.
Et ſanè errabunda dementi fluctu rabiei
Infantem adhuc Bacchū fruſtillatim diſſecuiſſent machæra:
Niſi non ſignificati pedis prædatrice planta,

Mercurius clam aufert Bacchum. In domū Inus.

Bacchū clam furatus volucris rurſus rapuiſſet Mercurius.
Et puerum iam portatum habens vitam ſufficienti ſinu
In domum nuper parturientis puerperiam tuliſſet Inus.
Hæc quidem ſuſtulit ſui proſilientem puerperij
Infantem adhuc Bacchum inter vlnas latum Melicertam
Pueros curantibus manibus, intumeſcebant verò mamillæ
Preſſi lactis effundentes rorem.
Et amico ore Deus adblandiebatur Nymphæ,

ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ Θ.

ΖΕΥΣ δὲ πατὴρ Σεμέλης φλογερὸν ῥηξήνορα κόλπων
Ἡμιτελῆ λοχίοιο διαθρώσκοντα κεραυνοῦ,
Δεξάμενος Διόνυσον ἐπιρράψατο ἄρσενι μηρῷ·
Μαιάδ᾽, σέλας δ᾽ ἀνέμιμνε τελεσσιγόνοιο Σελήνης·
Καὶ παλάμη Κρονίωνος κυβερνήτειρα λοχείης
Αὐτομάτη πέλε μαῖα πολυρραφέος τοκετοῖο,
Παιδοτόκου λύουσα μογοστόκα νήματα μηροῦ·
Καὶ Διὸς ὠδίνοντος ἴτυς θηλύνετο μηροῦ·
Καὶ πάις ἠλιτόμηνος ἀμήτορι τίκτετο θεσμῷ
Ἄρσενα θηλυτέρην μετὰ γαστέρα γαστέρα βαίνων·
Τὸν μὲν ἀναθρώσκοντα θεοσσυτέος τοκετοῖο
Στέμματι κισσήεντι λεχωίδες ἔστεφον Ὧραι,
Ἐσσομένων κήρυκες· ἐπ᾽ ἀνθοκόμῳ δὲ καρήνῳ
Εὐκεράων σκολιοῖσιν ὑπὸ σπείρῃσι δρακόντων,
Ταυροφυῆ Διόνυσον ἐμιτρώσαντο κεράστην·
Καί μιν ἔσω δρακόντοιο λεχώιον ἀμφὶ κολώνην
Πήχεϊ κολπωθέντι λαβὼν Μαιάδος Ἑρμῆς,
Ἠέριος πεπότητο, λοχευομένου δὲ Λυαίου
Πατρῴην ἐπέθηκεν ἐπωνυμίην τοκετοῖο,
Κικλήσκων Διόνυσον, ἐπεὶ ποδὶ φόρτον ἀείρων
Ἤιε χωλαίνων Κρονίδης βεβριθότι μηρῷ·
Νῦσος ὅτι γλώσσῃ Συρακοσσίδι χωλὸς ἀκούει·
Καὶ θεὸν ἀρτιλόχευτον ἐκύδαινον Εἰραφιώτην,
Ὅττι μιν ὠδίνοντι πατὴρ ἐρράψατο μηρῷ·
Καί μιν ἀχυτλώτοιο διαθρώσκοντα λοχείης
Πήχεϊ κοῦφον ἄδακρυν ἐκούφισε σύγγονος Ἑρμῆς,
Καὶ βρέφος ἀκεράοιο φυῆς ἴνδαλμα Σελήνης,
Ὤπασε θυγατέρεσσι Λάμου ποταμηίσι νύμφαις,
Παῖδα Διὸς κομέειν στεφανηφόρον· αἱ δὲ λαβοῦσαι
Βάκχον ἐπηχύναντο, καὶ εἰς στόμα παιδὸς ἑκάστη
Ἀθλιβέων γλαγόωσαν ἀνέβλυεν ἰκμάδα μαζῶν·
Καὶ πάις αὐτοκέλευστον ἐς οὐρανὸν ὄμμα τιταίνων,
Ὕπτιος ἦεν ἄυπνος· ἀμοιβαίησι δὲ ῥιπαῖς
Ἠέρα λακτίζων διδυμάονι τέρπετο παλμῷ·
Καὶ πόλον ἐσκοπίαζεν ἀήθεα· θαμβαλέος δὲ
Πατρῴην ἐγέλασσεν ἴτυν δεδοκημένος ἄστρων·
Καὶ βρέφος ἀθρήσασα Διὸς μαστίζετο νύμφη·
Θυγατέρες δὲ Λάμοιο χόλῳ βαρυμηνίος Ἥρης,
Δαιμονίης κακότητος ἐβακχεύθησαν ἱμάσθλῃ·
Ἐν δὲ δόμοις δμωῇσιν ἐπέχραον, ἐν τριόδοις δὲ
Ξεινοφόνῳ δαΐζον ὁδοιπόρον ἀνέρα μαχαίρῃ·
Φρικαλέον δ᾽ ἀλάλαζον· ὑπὸ στροφάλιγγι δὲ ῥιπῆς
Ὀφθαλμοὺς ἑλέλιζον ἀκοσμήτοιο προσώπου·
Πάντῃ δ᾽ ἔνθα καὶ ἔνθα νοοπλανέεσσι μερίμναις
Ἔτρεχον ἀσταθέων ἑλικώδεϊ σκιρτήματι ταρσῶν·
Καὶ πλοκάμους βακχεῦον ἐς ἠέρα θυιάδες αὖραι
Πλαζομένους· κροκόεις δὲ περὶ στέρνοισιν ἑκάστης
Ἀφρικόμῳ ῥαθάμιγγι χιτὼν λευκαίνετο κούρης·
Καί νύ κε φοιταλέης ἐπιρρέοντι κύματι λύσσης
Νήπιον εἰσέτι Βάκχον ἐμιστύλλοντο μαχαίρῃ,
Εἰ μὴ ἀσημάντοιο ποδὸς ληίστορι ταρσῷ,
Βάκχον ὑποκλέψας πτερόεις πάλιν ἥρπασεν Ἑρμῆς·
Καὶ βρέφος ἀντικόμιστον ἔχων ζωαρκέϊ κόλπῳ,
Εἰς δόμον ἀρτιτόκοιο λεχωίδος ἤγαγεν Ἰνοῦς·
Ἡ μὲν ἀνηέρταζεν ἑοῦ θορόεντα λοχείης
Νήπιον εἰσέτι Βάκχον ἐπωλένιον Μελικέρτην
Παιδοκόμοις παλάμῃσιν· ἀνοιδαίνοντο δὲ μαζοὶ
Θλιβομένοιο γάλακτος ἀναβλύζοντες ἐέρσην·
Καὶ φιλίοις στομάτεσσι θεὸς μειλίξατο νύμφην.

Θέσκε-

Θέλγων ἱμερόεντι χέων ἔπος ἀνθερεῶνι·
Δέξο, γύναι, τεὸν υἷα· τεῷ δ' ἐνὶ κάτθεο κόλπῳ
Παῖδα κασιγνήτης Σεμέλης σέθεν, ὃν ἐνὶ παστῷ
Οὐ στεροπῆς ἀμάθυνεν ὅλον σέλας· οὐδέ μιν αὐτοὶ
Μητέρα καίοντες ἐδηλήσαντο κεραυνοί·
Καὶ ζόφος ἀχλυόεντι δόμῳ πεφυλαγμένος ἔστω·
Μηδέ μιν ἀθρήσειεν ἐϋγλήνοιο μελάθρου
Ἠέλιος Φαέθοντος, ἢ ἔννυχον ὄμμα Σελήνης·
Μὴ δέ ἑ κουρίζοντα καὶ εἰ ταυρῶπις ἀκούει,
Ζηλήμων βαρύμηνις ἴδῃ κεκαλυμμένον Ἥρη·
Δέξο κασιγνήτης σέθεν υἱέα· σοὶ δὲ Κρονίων
Ἄξια τῶν καμάτων ὀπάσει θρεπτήρια Νείλου·
Ὀλβίζεο πάσῃσι θυγατράσιν ἔπλεο Κάδμου·
Ἤδη γὰρ Σεμέλη φλογερῷ δέδμητο βελέμνῳ·
Αὐτονόην δὲ θανόντι σὺν υἱέϊ γαῖα καλύψει·
Ἀμφοτέροις δ' ἕνα τύμβον ἀναστήσει Κιθαιρών·
Καὶ μόρον οὐρεσίφοιτος ἐσαθρήσειεν Ἀγαύη
Πενθέος ὀλλυμένοιο νόθης ψαύουσα κονίης,
Παιδοφόνος γεγαυῖα λιπόπτολις· ἀλλὰ σὺ μούνη
Ἔσσεαι εὐκλείωτα τόσης ναέτειρα θαλάσσης,
Οἶκον ἀμειβομένη Ποσιδήϊον· εἰναλίη δὲ
Ὡς Θέτις, ὡς Γαλάτεια φατίζεται εἰναλίη Ἰνώ·
Οὐ χθονίῳ κενεῶνι καταχρύψει Κιθαιρών·
Ἀλλὰ σὺ, Νηρεΐδων μία γίνεαι· ἀντὶ δὲ Κάδμου
Ἐλπίδι λωϊτέρῃ καλέσεις Νηρῆα τοκῆα,
Παιδὶ τεῷ ζώουσα σὺν ἀθανάτῳ Μελικέρτῃ·
Λευκοθέη κρατέουσα χυτῆς κλῃῖδα γαλήνης·
Εὐπλοΐης μεδέουσα μετ' Αἴολον· εὐδιόων δὲ
Σοὶ πίσυνος πλώσειε φιλέμπορος εἰν ἁλὶ ναύτης,
Βωμὸν ἕνα στήσας Ἐννοσίδῃ τε καὶ ἁλικέρτῃ,
Ῥέζων ἀμφοτέροισι. θαλασσαίοιο δὲ δίφρου
Δέξεται ἡνιοχῆα Παλαίμονα κυανοχαίτης.
Ὡς εἰπὼν ἀκίχητος ἐς οὐρανὸν ἔδραμεν Ἑρμῆς,
Ἠέρι δινεύων ἀνεμώδεα ταρσὰ πεδίλων·
Ἰνὼ δ' οὐκ ἀπίθησε· φιλοστόργῳ δὲ μενοινῇ
Παιδοκόμῳ πήχυνεν ἀμήτορα Βάκχον ἀγοστῷ·
Πέπλοι δ' ἁπλώσασα συνωρίδα δίζυγα παίδων,
Δίζυγα μαζὸν ὄρεξε Παλαίμονι καὶ Διονύσῳ·
Καὶ βρέφος ἀμφιπόλῳ παρεδέξατο Μυστίδι νύμφῃ·
Μυστίδι καλλικόμῳ Σιδονίδι, τὴν ἔτι κούρην
Κάδμος ἀνεθρέψατο πατὴρ θαλαμηπόλον Ἰνοῦς,
Ἣ τότε Βάκχον ἔχουσα θεοτρεφέων ἀπὸ μαζῶν
Ἀσκέπτῳ ζοφόεντι κατεκλήϊσσε βερέθρῳ·
Καὶ Διὸς αὐτοβόητος ἀπαγγέλλουσα λοχείην,
Μαρμαρυγὴ σελάγιζε καταυγάζουσα προσώπου·
Τοῖχοι δ' ἀχλυόεντες ἐλάμπετο μελάθρου·
Καὶ ζόφον ἔκρυψε φέγγος ἀθηήτου Διονύσου·
Καὶ Βρομίῳ παίζοντι παρίζετο πάννυχος Ἰνώ·
Πολλάκι δ' ἀσθενέων ἀναθρώσκων Μελικέρτης,
Χείλεσιν ἀντιτύποισιν ἀνάρπασε γείτονα θηλήν,
Εὔια παππάζοντι παραρπάζων Διονύσῳ·
Καὶ θεὸν ἔτρεφε Μύστις ἑὸν μετὰ μαζὸν ἀνάσσης,
Ὄμμασιν ἀγρύπνοισι παρεδρήσσουσα Λυαίῳ·
Καὶ πινυτὴ θεράπαινα φερώνυμα Μυστίδι τέχνῃ,
Ὄργια νυκτελίοιο διδασκομένη Διονύσου·
Καὶ τελετὴν ἄγρυπνον ἐπιστώσουσα Λυαίῳ,
Πρώτη ῥόπτρον ἔστασεν, ἐπεπλατάγησε δὲ Βάκχῳ
Κύμβαλα δινεύουσα περίκροτα δίζυγι χαλκῷ·
Πρώτη νυκτιχόρευτον ἀνεψαμένη φλόγα πεύκης,
Εὔιον ἐσμαράγησεν ἀκοιμήτῳ Διονύσῳ·
Πρώτη καμπύλον ἄνθος ἀναδρέψασα κορύμβων
Ἄπλοκον ἀμπελόεντι κόμην μιτρώσατο δεσμῷ·
Αὐτὴ δ' ἔπλεκε θύρσον ὁμόζυγον οἴνοπι κισσῷ·
Ἀκροτάτῳ δὲ σίδηρον ἐπεσφήκωσε κορύμβῳ
Κευθόμενον πετάλοισιν, ὅπως μὴ Βάκχον ἀμύξῃ·
Καὶ φιάλας γυμνοῖσιν ἐπὶ στέρνοισι καθάψαι
Χαλκείας ἐνόησε, καὶ ἰξύϊ δέρματα νεβρῶν·
Καὶ τελετῆς ζαθέης ἐγκύμονα Μυστίδα κίστην,
Παίγνια κουφίζοντι διδασκομένῳ Διονύσῳ.

Diuinum vocali fundens verbum gutture.
Accipe fœmina, tuum filium, tuo verò impone gremio
Filium ſororis Semeles tuæ, quem in thalamo nuptiali
Non fulguris aboleuit totus ſplendor, neque ipſum ipſa
Matrem accidentes ſcintula perdiderunt fulminis,
Et puer tenebroſa in domo cuſtoditus ſit.
Neque ipſum intueatur in eleganti domo
Diurnus Solis, aut nocturnus oculus Lunæ:
Neque verò ipſum ludentem & licet Tauropis audiat,
Zelotypa grauiter irata videat abſconditum Iuno.
Accipe ſororis tuæ filium, tibi verò Saturnius
Condigna tuis laboribus præbuerit nutritionis præmia Nili.
Felix inter omnes filias es Cadmi.
Iam enim Semele ardenti domita eſt fulmine:
Autonoen verò mortuo cum filio terra obruet.
Vtriſque verò vnum tumulum conſtituet Citheron,
Et mortem in montibus errans intuebitur Agaue
Penthei pereuntis falſum tangens cinerem.
Filij interemtrix facta vrbem relinquens, ſed tu ſola
Eris glorioſa tanti inhabitatrix maris.
Domum tranſmutans Neptuniam. Marina verò
Tanquam Thetis, tanquam Galatea dicetur marina Ino.
Non terreſtri ventre abſconderit Cytheron.
Sed tu Nereidum vna fies, pro verò Cadmo
Spe meliore appellabis Nerea parentem.
Puero tuo viuens cum immortali Melicerta.
Leucothea regens fuſilis clauem tranquillitatis.
Felici nauigationi præfecta poſt Aeolum, tranquillans verò Mercurius Ino diuinitatem pollicetur.
Tibi confiſus nauigauit amans mercaturæ in mari nauta.
Aram vnam ſtatuens Neptuno & Melicertæ.
Sacrificans vtriſque. Marini verò currus
Accipiet gubernatorem Palæmonem Neptunus.
Sic dicens incomprehenſibilis in cœlum cucurrit Mercurius Mercurius in cœlum ſubuolat.
In aëre vibrans ventoſas plantas talarium.
Ino verò non immorigera fuit, amico verò conſilio
Pueros curante in vlnis geſtauit in matre carentem Bacchum manu.
Cubitu verò explicans par geminum puerorum. Palæmon & Bacchus vnà enutriti.
Duplicem mamillam præbuit Palæmoni & Baccho.
Et infans famulæ apponebatur Myſtidi Nymphæ
Myſtidi pulchricomæ Sidoniæ, quam adhuc puellam
Cadmus educauit pater cubicularius Inûs.
Quæ tunc Bacchũ capiens Deum nutrientibus à mamillis.
Improuiſum caliginoſo incluſit barathro, Bacchus barathro incluſus.
Et Iouis per ſe clamans annuncians partum.
Iubar reſplendebat illuſtrans frontis.
Parietes verò tenebroſi candeſcebant domus,
Et caliginem abſcondit lux non videndi Bacchi,
Et Bromio ludenti aſſidebat per totam noctem Ino.
Sæpius verò debilis accurrens Melicerta
Labellis contrariis arripuit vicinam mamillam.
Euia balbutientem arrepens prope Bacchum.
Et Deum nutriebat Myſtis ſua poſt mamillam regina
Oculis inſomnibus aſſidens Baccho.
Et prudens famula ex re nomen habens myſtica arte
Orgia nocturni docta Bacchi,
Et initiationem peruigilem inſtruens Lyæi
Prima roptrum conſtituit, crepitaculo verò ſonuit Baccho
Cymbala pulſans vndique reſonantia duplici ferro.
Prima ad nocturnas choreas accendens flammam piceas
Euium reſonuit inſomni Baccho.
Prima incuruum florem colligens corymbo.
Non complicatam viteo comam coronauit vinculo.
Ipſa verò plectebat thyrſum coniunctum nigra hedera.
Summo verò ferrum ſtrinxit corymbo
Occultatum foliis, vt ne Bacchum vellicaret,
Et phialas nudis ſub pectoribus adaptare
Æreas excogitauit, ad ilia pelles hinnulorum. Hinnulorũ pelles.
Et initiationis diuinæ grauidam Myſticam ciſtam.
Ludicra eleuanti doctæ Baccho.

Prima vipereum ad corpus appendit flagellum
Connexum, tortuoſus verò draco circa duplicatam mitram
Funes incuruans vipereo flectebatur vinculo.
Hunc multum concluſum ſub ſigillo domus
Oculis inerrantibus vidit cunctiuida Iuno,
Myſtidis ineffabilis penetrali cuſtoditum domus.
Et Stygis poſt infixuram pœnam iurauit infernalem aquam

Iuno minatur domui Inûs.

Varia calamitate ſe velle mundare domum Inus.
Et ſanè aboleuiſſet Iouis filium, ſed ipſum Hermes

Bacchus denuo à Mercurio ablatus.

Rapiens tulit Cybelidis in dorſum ſyluæ.
Iuno verò velocibus pedibus cucurrit facili planta
Ab alto debilis, hic verò curſum anteuertit Iunonis.

Mercurius induit formam Phanetis.

Primogeniti verò Solis interminem induit formam,
Et Deum venerans primo ſeminatum, ceſſit ei Iuno,
Falſos radios formidans frontis.
Neque adulterinæ cognouit doloſam imaginem formæ:
Velocioribus verò pedibus montanam oram tranſiens,

Bacchus Rheæ nutriendus datur.

Manibus circumplicatis cornutum filium ferens
Matri Iouis genitoris à leonibus paſtæ dedit Rheæ:
Et aliquod verbum dixit optimos partus habenti Deæ.
Accipe Dea nouum filium tui Iouis, qui bellum Indorum
Certans poſt terram veniet in polum aſtrorum.
Iunoni iratæ magna ſit gratia, non enim permiſit
Quem Saturnius peperit habere filium nutrientem Ino.
Nutrix Bacchi Iouis mater fiat,
Mater Iouis exiſtens, & nepotibus nutrix.
Sic dicens celer genibus in cœlum venit Mercurius.

Mercurius reuolat in cœlum.

Circundans varius ventoſam alam ventis.
Ex ſe nati verò Solis ſuperiorem imaginem relinquens
Veterem redux ſuam induit formam.
Matri filiorum nutrici receſcentem Bacchum relinquens.
Hunc verò Dea nutriuit & adhuc puerum exiſtentem
Currus crudiuororum vectorem fecit Leonum.
Et volubiles Corybantes in Deam capiente Aula
Pueros curante Bacchum coronauerunt choreæ,
Et gladiis ſtrepebant, alternis verò ictibus
Scuta vibrabant præcipitis ferro
Pueritiam auferentes aucti Bacchi.
Et puer exaudiens ſcutorum nutritium ſonitum
Paternis curis creuit Corybantum.
Et puer inhabitatoris habens feras occidens œſtrum
Pedibus quidem velocioribus præteriit greſſum leporis:
Manu verò infantili ſequens hinnulos agitantem vim
Varium ſuſpendit in dorſo ceruinam pellem ferens,
Et audacem varium dorſum habentem tenens extenſum in dorſo,
Tigrin ſuperius eleuauit ſublimem extra vinculum.
Catulos manibus tenens oſtendit matri Rheæ

Bacchi, incredibilis animoſitas.

Rapiens tenellos catulos multũ lac ſtillantibus ab vberibus.
Terribiles verò leones adhuc viuentes trahens
Matri munus tendebat, vt iungeret currus
Duplices ambabus pedes manibus premens.

Rhea Bacchum miratur.

Admirabunda verò riſu læto hæc intuebatur Rhea
Fortitudinem & pugnas nuper geniti Bacchi.
Et truculentum Ioui Bacchum videns interemtorẽ leonum,
Et corpore villoſas induit tunicas,
Euius iam perfectam habens puerilem pubertatem.
Varium cerui gerens in humeris tegmen
Æthereorum æmulam habens imaginem variam aſtrorum:
Et Phrygiæ in ora in ſtabula lyncas agitans

Euius Lyncibus inuectus.

Punctis diſtinctis pantheris ſuum coniunxit currum.
Et tanquam paterni ſoli ſimulachrum venerans.
Sæpe verò immortalis inuectus curru Rheæ,
Parua manu ferens tenero corpore circulos freni

Currus leonum.

Velocem concitatorum retraxit currum leonum.
Et Iouis altiregnantis in mente audaciam augens
Dextram tetendit ad os rabioſi vrſi,
Terribilibus rictibus non metuentes digitos iniiciens.
Digitos eleuantes, & ſtabat mitis fera
Infantilis os ſeruile committens Baccho:

Πρώτη ἐχιδνήεντα περὶ χροὸς ἧψεν ἱμάντα
Σύμπλοκον· εἰλικόεις δὲ δράκων περὶ δίπλακα μίτρην
Ἅμματα κυκλώσας ὀφιώδεϊ κάμπτετο δεσμῷ·
Τόνδε πολυκλήϊστον ὑπὸ σφρηγῖδα μελάθρου
Ὄμμασιν ἀπλανέεσσιν ἴδεν πανεπόψιος Ἥρη,
Μύστιδος ἀφράστοιο μυχῷ πεφυλαγμένον οἴκου·
Καὶ Στυγὸς ὑστερόποινον ἐπώμοσε νέρτερον ὕδωρ,
Παντοίῃ κακότητι κατακλύζειν δόμον Ἰνοῦς,
Καί νύ κεν ἠμάλδυνε Διὸς γόνον· ἀλλά μιν Ἑρμῆς
Ἁρπάξας ἐκόμισσε Κυβηλίδος εἰς ῥάχιν ὕλης·
Ἥρη δ' ὠκυπέδιλος ἐπίδραμεν εὔποδι ταρσῷ
Ὑψόθεν ἀστήρικτος· ὁ δὲ δρόμον ἔφθασεν Ἥρης·
Πρωτογόνου δὲ Φάνητος ἀτέρμονα δύσατο μορφήν,
Καὶ θεὸν ἀζομένη πρωτόσπορον εἴκαθεν Ἥρη,
Ψευδομένας ἀκτῖνας ὑποπτήσσουσα προσώπου·
Οὐδὲ νόθης ἐνόησε δολοπλόκον εἰκόνα μορφῆς·
Καὶ θοωτέροις δὲ πόδεσσιν ὀρειάδα πέζαν ἀμείβων,
Χερσὶ περιπλεχθεῖσι κερασφόρον υἷα κομίζων,
Μητρὶ Διὸς γενέταο λεοντοβότῳ πόρε Ῥείῃ·
Καί τινα μῦθον ἔειπεν ἀριστώδινι θεαίνῃ·
Δέξο θεὰ νέον υἷα τεοῦ Διός, ὃς μόθον Ἰνδῶν
Ἀλλάξας μετὰ γαῖαν ἐλεύσεται εἰς πόλον ἄστρων,
Ἥρῃ χωομένῃ μεγάλη χάρις· οὐ γὰρ ἐάσει
Ὃν Κρονίδης ὤδινεν ἔχειν κουρότροφον Ἰνώ·
Μαῖα Διωνύσοιο Διὸς γενέτειρα γενέσθω,
Μήτηρ Ζηνὸς ἐοῦσα καὶ υἱωνοῖσι τιθήνη.
Ὣς εἰπὼν ταχύγουνος ἐς οὐρανὸν ἤλυθεν Ἑρμῆς,
Κυκλώσας βαλιοῖσιν ὑπηνέμιον πτερὸν αὔραις·
Αὐτογόνου δὲ Φάνητος ὑπέρτερον εἶδος ἀμείψας,
Ἀρχαίην παλίνορσος ἑὴν ἀνεδύσατο μορφήν,
Μητέρι παιδοκόμῳ παλιναυξέα Βάκχον ἐάσας.
Τὸν δὲ θεὰ κομέεσκε, καὶ εἰσέτι κοῦρον ἐόντα
Ἅρματος ὠμοβόρων ἐπιβήτορα θῆκε λεόντων·
Καὶ τροχαλοὶ Κορύβαντες ἔσω θεοδέγμονος αὐλῆς
Παιδοκόμοι Διόνυσον ἐμιβάσαντο χορείῃ·
Καὶ ξίφεα κτυπέεσκον, ἀμοιβαίῃσι δὲ ῥιπαῖς
Ἀσπίδας ἐπεσεύοντο κυβιστητῆρι σιδήρῳ,
Κουροσύνην κλέπτοντες ἀεξομένου Διονύσου·
Καὶ πάϊς εἰσαΐων σακέων μαιήϊον ἠχώ,
Πατρῴαις κομιδῇσιν ἀέξετο Κορυβάντων·
Καὶ νέος ἐνναετῆρος ἔχων θηροκτόνον οἶστρον
Ποσσὶ μὲν ὠκυτέροισι παρέτρεχεν ἴθματα λαγωοῦ·
Χειρὶ δὲ νηπιάχῃ μεθέπων κεμαδοσσόον ἀλκήν,
Ποικίλον ἠώρησεν ἐπ' αὐχένι νεβρίδ' ἀείρων·
Καὶ θρασὺν αἰολόνωτον ἔχων τετανυσμένον ὤμῳ,
Τίγριν ἄνω κούφιζε μετάρσιον ἔκτοθι δεσμοῦ,
Σκύμνους χερσὶν ἔχων ἐπεδείκνυε μητέρι Ῥείῃ·
Ἁρπάξας νέα τέκνα πολυγλαγέων ἀπὸ μαζῶν·
Σμερδαλέους δὲ λέοντας ἔτι ζώοντας ἐρύσσας,
Μητέρι δῶρα τίταινεν, ἵνα ζεύξειεν ἀπήνην,
Δίζυγας ἀμφοτέροισι πόδας παλάμῃσι πιέζων·
Θαμβαλέῃ δὲ γέλωτι γεγηθότι δέρκετο Ῥείη
Ἠνορέην καὶ ἄεθλα νεηγενέος Διονύσου·
Καὶ βλοσυρὸν Διόβακχον ἰδὼν ὀλετῆρα λεόντων,
Καὶ χροῒ λαχνήεντας ἀνεχλαίνωσε χιτῶνας,
Εὔιος ἀρτιτέλεστον ἔχων παιδήϊον ἥβην·
Δαιδαλέην ἐλάφοιο φέρων ὤμοισι καλύπτρην·
Αἰθερίων μιμηλὸν ἔχων τύπον αἰόλον ἄστρων·
Καὶ Φρυγίης ὑπὸ πέζαν ἐς αὔλια λύγκας ἐλάσσας,
Στικτοῖς πορδαλίεσσιν ἑὴν ἔζευξεν ἀπήνην·
Οἷά τε πατρῴων δαπέδων ἴνδαλμα γεραίρων·
Πολλάκι δ' ἀθανάτης ἐποχήμενος ἅρματι Ῥείης,
Βαιῇ χειρὶ φέρων ἁπαλόχροα κύκλα χαλινοῦ,
Κραιπνὸν ἐπειγομένων ἀνεσείρασεν ἅρμα λεόντων·
Καὶ Διὸς ὑψιμέδοντος ἐνὶ φρεσὶ θάρσος ἀέξων,
Δεξιτερὴν ἐπίταινεν ἐπὶ στόμα λυσσάδος ἄρκτου,
Σμερδαλέαις γενύεσσιν ἀταρβέα δάκτυλα βάλλων·
Δάκτυλα κουφίζοντα, καὶ ἵστατο μείλιχος θήρ,
Νηπιάχῳ στόμα δοῦλον ὑποπτήξασα Λυαίῳ·

Καὶ κύσε

Καὶ [illegible] Βάκχου·
Ὡς ὁ μὲν ηὔξετο φιλοσκοπέλῳ παρὰ Ῥείῃ
Ἀρτιθαλὴς ἔτι κοῦρος ὀρέστερος· ἀμφὶ δὲ πέτρῃ
Πᾶνες ἐκυκλώσαντο χορείτιδι υἷα Θυώνης,
Ποσσὶ δασυκνήμοισιν ἀνασκαίροντες ἐρίπναις,
Βάκχον ἀναλάζοντες. ἑλισσομένων δὲ χορείην
Αἰγείη κροτάλιζε ποδῶν σκαρθμήματι χηλή·
Καὶ Σεμέλη κατ᾽ Ὄλυμπον ἔτι πνείουσα κεραυνοῦ,
Αὐχένα γαῦρον ἄειρε, καὶ ὑψιτενεῖ φάτο φωνῇ·
Ἥρη ἐσυλήθης, Σεμέλης τέκος ἔπλετο [illegible]·
Ζεὺς ἐμὸν υἷα λόχευσε, καὶ ἀντ᾽ ἐμέθεν πέλε μήτηρ·
Σπεῖρε πατήρ, καὶ ἔτικτε τὸν ἤροσεν· αὐτοτόκῳ δὲ
Γαστρὶ νόθῃ τέκε παῖδα, φύσιν δ᾽ ἤλλαξεν ἀνάγκη·
Βάκχος Ἐνοσιχθονος πέλε φέρτερος· ὑμετέρῃ γὰρ
Ἥψατο μούνον Ἄρηα, καὶ οὐ τεκνώσατο μηρῷ·
Θάμβος δ᾽ Ὀρτυγίης κλέος ἔκρυψας· οὐρανίῃ γὰρ
Λάθριον Ἀπόλλωνα διωκομένη τέκε Λητώ·
Λητὼ Φοῖβον ἔτικτε, καὶ οὐκ ὤδινε Κρονίων·
Ἑρμείαν τέκε Μαῖα, καὶ οὐκ ἐλόχευσεν ἀκοίτης·
Ἀμφαδίην δ᾽ ἐμὸν υἷα πατὴρ τέκεν. ὦ μέγα θαῦμα.
Δέρκεο σὺν Διόνυσον ἐν ἀγκαλίδεσσι τεκούσης,
Παῖδα πελειδοκόμῳ [illegible] αἰνέομαι δὲ
Ταμίην κόσμοιο θεῶν [illegible] ἀρχῆς.
Παμμήτωρ Βερέκυνθος ἐπέλετο νηπιάχου δὲ
Βάκχου μαζὸν ὄρεξε, τὸν ἔσπασεν ὑψιμέδων Ζεύς·
Τίς Κρονίδης ὤδινε; τίς ἔτρεφεν Ἄρεα Ῥείη;
Παῖδα τεὸν Κυβέλη δὲ ῥαπιζομένη σέο μήτηρ
Ζῆνα τέκεν, καὶ Βάκχον ἀνέτρεφεν εἰν ἑνὶ κόλπῳ
Ἀμφοτέρους ἤειρε καὶ υἱέα καὶ γενετῆρα.
Οὐδὲ τόκῳ Σεμέλης ἀπάτωρ Ἥφαιστος ἐρίζει
Ἄσπορος οὐκ ἐκ φυτῆρος, ὃν αὐτογόνος τέκεν Ἥρη
Ἀπίδανον σκάζοντα ποδῶν ἑτερόζυγι ταρσῷ,
Μητρῴων ἀτέλεστον ὑποκλέπτοντα λοχείην·
Οὐ Σεμέλης πέλε Μαῖα πανείκελος, ἧς πάϊς Ἑρμῆς
Ἰσοφανὴς δολόεις κεκορυθμένος, οἷά περ Ἄρης
Ἥρην ἐξαπάτησεν, ἕως γάλα χεῖρας ἀμέλξεν·
Εἴξατέ μοι· Σεμέλη γὰρ ἑὸν πόσιν ἔλαχε μούνη
Τὸν αὐτὸν ἀρόωντα καὶ ὠδίνοντα γενέθλην·
Ὀλβίστη Σεμέλη χάριν υἱέος· ἡμέτερος γὰρ
Νόσφι δόλου Διόνυσος ἐλεύσεται εἰς χορὸν ἄστρων,
Αἰθέρα ναιετάων πατρώϊον, ὅττι θεαίνης
Τοῦτο τέης ὑπεδέκτο θεοτρεφὲς γάλα θηλῆς,
Ἵξεται αὐτοκέλευστος ἐς οὐρανόν, οὐδὲ χατίζει
Ἡραίου γάλακτος ἀρείονα μαζὸν ἀμέλξας.
Εἶπεν ἀγαλλομένη καὶ ἐν αἰθέρι [illegible]
Ζηνὸς ἀνεπτοίησε δάμαρ μετανάστιδα Ἰνώ,
Ἀτρεΐδης Ἀθάμαντος ἀθεσμοτάτου ἀπὸ δόμου
Εἰσέτι κουρίζοντι χολωσαμένη Διονύσῳ.
Ἐκ θαλάμων δ᾽ ἀγάμοιο διέδραμε δύσμορος Ἰνώ·
Τρηχαλέας ἀπέδιλος ὁδοιπορέουσα κολώνας·
Ἴχνος ἀκηρύκτοισι μεταστείχουσα Λυαίου.
Φοιταλέη δὲ βέβηκε δι᾽ οὔρεος ἄστατα νύμφη·
Ἀγχιχαραδρήεσσαν ἐδύσατο Δελφίδα Πυθώ·
Καὶ μόγις ἴχνος ἔκαμψε δρακοντοβότῳ παρὰ λόχμῃ,
Ἄσχετα πυρσεύουσα, κατὰ στέρνοιο δὲ γυμνοῦ
Πορδαλέον κρύμνον διερρήξατο χιτῶνα,
Αἰνομανὴς περ ἔρρετο νοοπλάγκτοιο δὲ νύμφης
Οἰμωγὴν ἀΐων ἑτερόθροον, ἔτρεμε ποιμήν,
Πολλάκι θεσπεσίην τριποδήϊον εὐπλόκον ἕδρην
Αὐχενίαις πελίκτον ἔην σπειρηδὸν ἐθείραις
Ἥρπασε· λεπταλέῃ δὲ σφιγξαμένη κάρη ζώνῃ
Μικάδαλον μίτρωσε δρακοντείῳ τρίχα δεσμῷ·
Παρθενικὰς δ᾽ ἐδίωξε θεοκλύτους, οὐ τότε λοιβὰς,
Οὐδὲ θυηπολίην μεταδήμιον, οὐ παρὰ νηῷ
Δελφὸς ἀνὴρ ἐχόρευε, περιπλεκτοιο δὲ κισσοῦ
Γυιοβόροις ἑλίκεσσιν ἐμαστίζοντο γυναῖκες·
Θηρητὴρ δ᾽ ἀλέεινεν ἰδὼν ὀρεσίδρομον Ἰνώ,
Καλλείψας ταλάρων λινοεργέα δόλον· ὑψιλόφου δὲ
Αἰπόλος ἤλασεν αἶγας ὑπὸ πτύχα φωλάδα πέτρης,

Et osculatus eſt ſiccis oſculis digitos Bacchi.
Sic hic quidem creſcebat amantem ſcopulos apud Rheam
Iā florens adhuc puer in montibus nutritus, circa verò petrā
Panes circumſtabant in choris ſonantem filium Thyones.
Pedibus hirſutas tibias habentib circumſalientes in ſcopulis.
Baccho Euium clamantes, circumtortorum verò chorea
Aigeum [illegible] pedum [illegible]
Et Semele in Olympo adhuc ſpirans fulmen
Ceruicem ſuperbam attollebat & clara [illegible] dixit voce:
Iuno ſpoliata es Semeles filius est melior.
Iupiter meum filium genuit, & pro me fuit mater.
Seminauit pater, & generauit quē arauit, ipſo parienti verò
Ventre adulterino genuit puerum, naturam verò mutauit
Bacchus Neptuno eſt melior, veſtrum enim (neceſſitas
Attigit [illegible] Martem, & non generauit femore,
Tu [illegible] verò Ortygiæ gloriam obſcuraſti, cœleſtis enim
Occultum [illegible] perſecutionem paſſa peperit Latona
Latona Phœbum genuit, & non peperit Saturnius.
Mercurium genuit Maia, & non peperit maritus.
Vtrumque vero meum filium pater genuit. Vah! magnum
Intuere tuæ Bacchum in vlnis matris (miraculum
Cui [illegible] puerum [illegible] iacentem. Æternum verò
[illegible] mundum Deorum primo ſeminatum principiū
[illegible] Bacchi [illegible] eſt, infantulo enim.
Baccho mamillā exhibuit, quam traxit in altis rex Iupiter.
Quis Saturnum ipſum peperit, quæ nutriuit Martem Rhea
[illegible] verò dicta tua mater
Iouem genuit & Bacchum nutriuit in vno ſinu.
Vtrumque [illegible] & filium & genitorem.
Ne me partu Semeles carens patre Vulcanus contendat,
Non ſeminatus ex patre, quē per ſe concipiens genuit Iuno
Tenuium claudicantem pedum diuerſa planta.
Maternum imperfectum ſuffurantem partum.
Non Semele fuit Maia omnis forma, cuius puer Mercu-
Æqua[illegible] apparens, doloſus armatus, velut Mars (rius
Iunonem decepit, donec lac traxit ex mamillis.
Cedite mihi, Semele enim ſuum maritum ſortita eſt ſola.
Eundem arantem & parturientem generationem.
Feliciſſima Semele ob filium. noſter enim
[illegible] Bacchus veniet ad chorum aſtrorum,
Æthera habitans paternum, quòd Deæ
Tactum ſuſcepit deum nutrientis lac mamillæ,
Veniet per ſe incitatus in cœlum, neque indiget
Iunonio lacte meliorem mamillam emulgens.
Dixit exſultans etiam in æthere, [illegible] verò
Iouis perterruit coniux exſulem Ino.
[illegible] Athamantis iniuriam faciens domui.
[illegible] exiſtentis irata Baccho. (Ino
[illegible] verò fugiens percurrit infœlices nuptias habens
[illegible] nudis pedibus perſultans colles.
[illegible] non annunciata cum impetu inſequens Bacchi.
[illegible] verò adſcendit per montes montes Nympha.
[illegible] terrentem ſubiret Delphicam Pytho:
Et vix vestigium flexit à dracone paſtum apud lucum
Intolerabilia luſtrans, per pectus verò nudum
[illegible] diſcerpens veſtem
Miſere [illegible] ferebatur, mente aberrantis verò Nymphæ
Vlulatum audiens alienigena intremuit paſtor,
Sæpius [illegible] tripodis coniunctam ſedem
[illegible] ſerpentem in ſpiræ modum capillis
Rapuit, tenui verò circumſtringens caput
[illegible] coronauit ſerpenteo capillum vinculo.
Virgineas vero fugauit Deo conſultatrices, non tunc libamen,
Non ſacrificia popularia, non prope templum
Delphus vir ſaltabat, longè implexæ verò hederæ
Membra depaſcentibus ſpiris flagellabantur mulieres,
Venator verò declinabat videns in montibus currentē Ino
Relinquens ſiſcellarum linteum dolum, altos colles haben-
tis vero
Caprarius agebat capras ſub flexu antroſa petræ,

Semele [illegible]
Bacchus [illegible] Marte me[illegible]
Phœbus Latonæ filius.
Maia Mercurij [illegible]
Iuno in [illegible]
Paſtores [illegible] Inoam Ino.

Et boues ſudantes ſub iugum agitans
Arator
Saltus ob Inonis ſenex horruit arator:
Et terreſtris horrens vocis alienifonum ſonitum
Pythias vocalis per montes cucurrit puella
Conſuetum vibrans caput Panopeide voce.
Subiens verò capita profunda tibialia habentis barbæ
Delphicum antrum habitabat metu inſanientis Inûs.
Sed furioſè peruagata multiflexam ſedem ſyluæ
Non latuit Apollinem omnia videntem, prope verò lucum
Sol omnia videns.
Miſerans cito venit, & in mortalem imaginem mutatus
Nympham propè venit, & feminum corpus Inûs
Parcentibus manibus diuina implicabat laurus,
Et ipſi dulcem ſomnum adduxit. Ambroſia verò
Somnolenta inunxit totum corpus flebilis Inûs.
Laborem ſoluente gutta inſanientia membra irrigans
Et diu ibi manſit in Parnaſſide ſylua
Quartum in annum, & vocali in petra
Adhuc infantilis choreis conſtituebat Bacchi
Phœbi vatibus, vna cum peruigilantibus verò piceis
Corycides odorifera adibant orgia Bacchæ.
Et diuinis manibus propulſatoria rabiei
Pharmaca collegerunt, & ſanauerunt feminam.
Vocantis verò Athamantis miniſtri errant
Vndique inquirentes, in montibus errantes verò & ipſæ
Famulæ pergebant multùm flexis itineribus
Inquerentes circumuagantem non auditæ veſtigium reginæ
Errantis incomprehenſibilia, luctuoſarum verò mulierum
Maxillas in luctu cædebant
Horribilis rubicundam vnguis laniauit maxillam,
Et roſeis armauerunt ſpontaneos digitos mamillis.
Et multum planctibus per vrbem ſonitum fundens
Luctuoſi occultauit clauſa domus doloris.
Et plus varia conſilia agitans cœpit Myſtis neceſſitatem.
Habuit verò duplicem dolorem ob errantē adhuc miſeram
Ino labores tolerantem, & raptum Bacchum.
Non quidem rex Athamas querulam lugebat Nympham,
Sed relinquens obliuione ſepultum non annunciatæ deſiderium
Bis genitæ Nepheles prioris poſt lectos Nymphæ Inus,
Athamas Themiſto amat.
Mores profundam Zonam habentis adijt lectos Themiſtus,
Et tertium in Hymenæum agens Hypſeidem puellam
Inû abiecit amorem, & vt mortalis molliter ludens
Altigrado turbine ſublimem aëri mittens
Eleuauit patrem inuocantem compellens Melicertam,
Et ipſi lacrymanti lactiferam ob mammillam.
Virilem mamillam exhibuit, & deſiderium abſcidit matris
Ex thalamis verò Athamantis creſcere fecit Themiſto
Filios bene thorace munitos propulſatores Enyûs,
Schœneus & Leucon Athamantis & Themiſtus filij.
Schœnea & Leucona nouam bellicoſam generationem.
Primogenitis partubus, in vtriſque verò mater
Communis duplicem generationem vnius germen partus
Genuit Porphyrionem, & nutriuit pingui mamilla
Ptœon mala propulſantis germen pueriliæ iuuentæ.
Themiſto furiis ...
Ambos in ſenectute genitos & coæuos, quos quondam mater
Nouercæ tanquam pueros amputauit Themiſto
Duplex præclaros pueros habentis auferans genus Inûs.

Καὶ βόας ἱδρώοντας ὑπὸ ζυγόδεσμον ἐλαύνων,
Ἀλλομένην ἐνόησε γέρων ἔφριξεν ἀροτρεύς·
Καὶ χθονίης φρίξασα βοῆς ἀλλόθροον ἠχὼ
Πυθιὰς ἐμφρήσασα δι' οὔρεος ἔτρεχε κούρη,
Ἤθαδα σειομένη κεφαλὴν Πανοπηΐδι φωνῇ·
Δυσαμένη δὲ κάρηνα βαθυκνήμιδος ὕλης,
Δελφικὸν αἶθεν ἔναιε φόβῳ λυσσώδεος Ἰνοῦς·
Ἀλλὰ διεσσυμένην πολυγνάμπτοιο ἔνδοθεν ὕλης,
Οὐ λάθεν Ἀπόλλωνα πανόψιον· ἄγχι δὲ λόχμης
Οἰκτείρων ταχὺς ἦλθε, καὶ εἰς βροτὸν εἶδος ἀμείψας,
Νύμφης ἐγγὺς ἵκανε, καὶ ἀχράντοιο δέμας Ἰνοῦς
Φειδομένης παλάμῃσι σοφὴ ἐπεμάξατο Δάφνη·
Καί οἱ φίλυμνον ὕπνον ἐπήγαγεν· ἀμβροσίῃ δὲ
Ὑπναλέῃ ἔχρισεν ὅλον χρόα πενθάδος Ἰνοῦς,
Λυσιπόνῳ ῥαθάμιγγι μεμηνότα γυῖα διαίνων·
Καὶ χρόνον αὐτόθι μίμνεν ἔσω Παρνασσίδος ὕλης,
Τέτρατον εἰς λυκάβαντα, καὶ ὀμφαίῃ ἐνὶ πέτρῃ
Εἰσέτι νηπιάχοιο χορὸν ἱδρύσατο Βάκχου
Φοιβάσιν ἅμα παννυχίῃσι συνεγρέμποισι δὲ πεύκαις
Κωρυκίδες θυόεντα μετέστιχον ὄργια Βάκχαι·
Καὶ ζαθέαις παλάμῃσιν ἀλεξητήρια λύσσης
Φάρμακα συλλέξαντο, καὶ ἰήσαντο γυναῖκα·
Κικλήσκων δ' Ἀθάμαντος ἐπίσκοποι ἤλυον ὀπᾶται,
Πάντοθι μαστεύοντες ὀρειπλανέες δὲ καὶ αὐταὶ
Δμωΐδες ἐστιχόωντο πολυστρέπτοισι πορείαις
Διζόμεναι πλάζουσαν ἀπευθέος ἴχνος ἀνάσσης,
Πλαζομένης ἀΐχνητα· φιλοθρήνων δὲ γυναικῶν
Στυγνὸς ἐρευθιόωσαν ὄνυξ ᾔμυσσε παρειήν,
Καὶ ῥοδέοις ὥπλισσαν ἑκούσια δάκτυλα μαζοῖς·
Καὶ πολλοῖς δουπήμασι δι' ἄστεος ἦχον ἰάλλων
Πενθαλέης ἐκάλυψε βεβυσμένος οἶκος ἀνίης·
Καὶ πλέον αἰολόμητις ἐδέχνυτο Μύστις ἀνάγκην·
Εἶχε δὲ διπλόον ἄλγος ἀλωομένης ἔτι δειλῆς
Ἰνοῦς τλησιπόνοιο καὶ ἁρπαμένου Διονύσου·
Οὐ μὲν ἄναξ Ἀθάμας κινυρὴν ὀδύρετο νύμφην·
Ἀλλὰ λιπὼν ἄμνηστον ἀκηρύκτου πόθον Ἰνοῦς,
Δισσοτόκου Νεφέλης προτέρης μετὰ δέμνια νύμφης,
Ἤθεα βαθυζώνοιο μετέστιχε λέκτρα Θεμιστοῦς·
Καὶ τρίτον εἰς ὑμέναιον ἄγων Ὑψηΐδα κούρην,
Ἰνοῦς ῥίψεν ἔρωτα, καὶ ὡς βροτὸς ἁβρὸν ἀθύρων,
Ὑψιπόρῳ στροφάλιγγι μετάρσιον ἠέρι πέμπων,
Κούφισε παππάζοντα παρηγορέων Μελικέρτην·
Καί οἱ δακρυχέοντι γαλακτοφόρου ἀπὸ θηλῆς
Ἄρσενα μαζὸν ἔωξε· πόθον δ' ἀνέκοψε τεκούσης·
Ἐκ λεχέων δ' Ἀθάμαντος ἀνηέξησε Θεμιστὼ
Υἱέας εὐθώρηκας ἀλεξητῆρας Ἐνυοῦς·
Σχοινέα καὶ Λεύκωνα νέην ἐλλήτορα φύτλην,
Πρωτοτόκοις ὠδῖσιν ἐπ' ἀμφοτέροισι δὲ μήτηρ
Ξυνῆς διστοκίης ἄεθλα μιῆς βλάστημα λοχείης
Γείνατο Πορφυρίωνα, καὶ ἔτρεφε πίονι μαζῷ
Πτῷον ἀλεξικάκοιο θαλὸς παιδήϊον ἥβης·
Ἄμφω τηλυγέτους καὶ ὁμήλικας, οὕς ποτε μήτηρ
Μητρυιῆς ἅτε παῖδας ἀπηλοίησε Θεμιστὼ
Δίπτυχον ἀγλαόπαιδος ἐναιρομένη γόνον Ἰνοῦς.

DIONYSIACORVM
LIBER X.

SIC hæc quidem cruenta interemtrix filiorum fuit mater
Inſana, filiorum verò pater ſub teſte pœna
Quòd ſui generis perditricem contubernalem haberet Themiſto
Furens Athamas inſanienti Panos flagello,

ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ Ι.

Σὴ μὲν φονίη παιδοκτόνος ἔπλετο μήτηρ
Μαινομένη· τεκέων δὲ πατὴρ ὑπὸ μάρτυρι ποινῇ,
Ὅττι γονῆς ὀλέτειραν ὁμέστιον εἶχε Θεμιστώ,
Οἰστρηθεὶς Ἀθάμας μανιώδεϊ Πανὸς ἱμάσθλῃ,

Πέμπεν

Ποίμνας εἰς μέσον ἆλτο, καὶ ὡς θεράποντα διώκων
Εἰροπόκων ἐδίωκεν ἀναίτια πώεα μήλων·
Καὶ μίαν ἠέρταζεν ἑὴν ἅτε σύζυγα νύμφην
Σὺν διδύμοις δ' ἐρίφοισι νεογλαγέεσσιν ἀέξων·
Ταῦτα λαβὼν λασίους δὲ πόδας σφηκώσατο δεσμῷ
Διχθαδίῳ· λύσας δὲ παρ' ἰξύι κυκλάδα μίτρην,
Σφιγγομένας μάστιζε δέμας ψευδήμονος Ἰνοῦς,
Μὴ νοέων νόθον εἶδος· ἀεὶ δέ οἱ ἔνδοθι ἀκουῆς
Πανιάδες Κρονίης ἐπεβόμβεε δοῦπος ἱμάσθλης·
Πολλάκι δ' ἀστήρικτος ἑῶν ἀνεπάλλετο θώκων,
Οὔασι ταρβαλέοισι δεδοκημένος ἆσθμα δρακόντων.
Πυκνὰ δὲ τόξα τίταινε· βέλος δ' ἐνὶ κυκλάδι νευρῇ
Εἰς κενεὸν σκοπὸν εἶλκεν ἀνούτατον ἠέρα βάλλων·
Ταρταρίης δ' ὀφιῶδες ἰδὼν ἴνδαλμα θεαίνης,
Πάλλετο δειμαίνων ἑτερόχροα φάσματα μορφῆς,
Ἀφρὸν ἀκοντίζων χιονώδεα μάρτυρα λύσσης·
Ὀφθαλμοὺς μεθύοντας ἀπειλητῆρας ἑλίσσων·
Καί οἱ ἀπιπεύοντι πολυπλανέεσσιν ὀπωπαῖς
Ὄμματα φοινίσσοντο· διὰ κροτάφοιο δὲ λεπταὶ
Ἀστάθεες μήνιγγες ἐδινεύοντο καρήνου·
Ὤλετο δὲ ψυχῆς τρίτατον λάχος· ἀπλανέες γὰρ
Ἀτρέμες ἐγκεφάλοιο μετατρωπῶντο νόημοι,
Καὶ σφαλεραῖς ἑλίκεσσιν ἐβακχεύθησαν ὀπωπαί
Ἀνέρος οἰστρηθέντος· ἀπεπλάζοντο δὲ χαῖται
Σειόμεναι περὶ νῶτον ἀκερσικόμοιο καρήνου·
Καὶ στόμα οἱ βάμβαινε, καὶ ἠέρι χείλεα λύσας
Πέμπεν ἀσημάντων ἐπέων ἑτερόθροον ἠχώ·
Καὶ βροτέας βιότοιο μεληδόνας ἥρπασαν αὖραι
Εὐμενίδων, καὶ γλῶσσα βαρύνετο θυιάδι φωνῇ·
Παπταίνων δ' ἑλικηδὸν ὑπὸ στροφάλιγγι μετώπου,
Ἀλλοφυὲς νόθον εἶδος ἀθηήτοιο Μεγαίρης,
Οἰστρομανὴς Ἀθάμας ἑτερόφρονι σείετο παλμῷ·
Καὶ βλοσυρῆς ἀπὸ χειρὸς ἀμειψινόοιο θεαίνης,
Ἁρπάξαι μενέαινεν ἐχιδνήεσσαν ἱμάσθλην·
Γυμνώσας δὲ μάχαιραν Ἐριννύος ἀντία κόρσης,
Ἤθελε Τισιφόνης ὀφιώδεα βόστρυχα τέμνειν·
Καὶ κενεοῖς ὀάροισιν ἐμίλεε γείτονι τοίχῳ
Παπταίνων σκιόεσσαν ὑπόκλοπον εἰκόνα μορφῆς
Ἀρτέμιδος, καὶ κοῦφον ἰδὼν εἴδωλον ὀπωπῆς,
Φάσμασιν ἀντιτύποισιν ἐς ἵμερον ἤλυθεν ἄγρης·
Ὀψὲ δὲ ποικιλόδακρυς ἔτος μετὰ τέτρατον Ἰνὼ
Νόστιμος εἰς δόμον ἦλθεν· ὀπιπεύουσα δὲ νύμφη
Καὶ πόσιν οἰστρηθέντα καὶ ἄρσενα τέκνα Θεμιστοῦς
Δίπλοον ἄλγος ἔδεκτο, καὶ οὐ γίνωσκεν ἀκοίτης
Ξυνέτην ἀθρήσας γεραρὴν παλινάγρετον Ἰνώ.
Ἀλλὰ πόθον ταχύγουνον ἔχων κεμαδοσσόον ἄγρης,
Εἰς σκοπιὰς ἤιξε [illegible] πεδίλῳ,
Υἱὸν ἰδὼν ἅτε θῆρα κερασφόρον· ἰθυτενὲς δὲ
Τόξον ἔχων ἀκίχητος ἐπεσκίρτησε Λεάρχῳ
Ὑψίκερων ἔλαφον δοκέων ψευδήμονι μορφῇ,
Θηρείοις μελέεσσιν ὁμοίιον· αὐτὰρ ὁ φεύγων
Ταρβαλέος πτερόεντα θοώτερα γούνατα πάλλεν·
Χερσὶ δὲ λυσσαλέῃσιν ὑπηνέμιον βέλος ἕλκων,
Παιδοφόνῳ νέον υἷα πατὴρ ἐπέδησε βελέμνῳ·
Καὶ κεφαλὴν ἄγνωστον ἀπηλοίησε μαχαίρῃ,
Φάσματι νεβροφυεῖσαν· ἀσημάντου δὲ μετώπου
Αἱμαλέης [illegible] γενειάδος ἄκρον ἀφάσσων·
Ἀμφαφόων ἅτε θῆρα, καὶ ἔδραμε δήγματι λύσσης,
Παιδὸς ἔτι σπαίροντος ἀτυμβεύτοιο Λεάρχου,
Μητέρα μαστεύων· στροφάδας δ' ἐλέλιζεν ὀπωπάς,
Οὐδέ τις ἀμφιπόλων σχεδὸν ἤιε· φοιταλέος δὲ
Ἑπταμύχου θαλάμοιο διέστιχεν ὠκέι ταρσῷ,
Κικλήσκων ἑὸν υἷα τὸν ἔκτανεν· ἐν δὲ μελάθρῳ
Νήπιον ἀρτικόμιστον ἐσαθρήσας Μελικέρτην·
Στηρίξας δὲ λέβητα πυρίπνοον ἐσχαρεῶνι,
Εἰς μέσον υἷα θῆκεν· ἀναπτομένοιο δὲ πυρσοῦ
Φοίνιος ὑδατόεντι λέβης ἐπεπάφλασεν ἀτμῷ.
Παππάζων δ' ἰάχησεν ἑὸς πάϊς, οὐδέ τις αὐτῷ
Ἀμφιπόλων χραίσμησεν· ἀελλήεσσα δὲ μήτηρ

Ouilis in medium venit, & tanquam famulus flagellans
Lanigerarum perſecutus eſt innoxia pecora ouium,
Et vnam ſuſtulit ſuam tanquam coniunctam Nympham
Cum geminis infantibus recentis lactis adhuc crescentium,
Hæc ſumens, hirſutos verò pedes conſtrinxit vinculo
Duplici, ſoluens verò circa ilia circularem mitram,
Conſtrictas flagellauit corpus falſæ Inus.
Ignorans adulterinam imaginem, ſemper verò ipſi in aure
Panes Saturniæ infortunii bombus flagellis.
Sæpe verò inſtabilis ſuis concutiebatur à ſedibus,
Auribus formidabilibus viſus ſibi anhelitum draconum,
Crebras verò ſagittas intendit, telũ verò in circulari neruo
In vanum ſcopum traxit impercuſſum aëra percutiens,
Tartareæ verò ſerpentinum videns ſimulachrum Deæ
Vibrabatur formidans diuerſicolores apparentias imaginis
Spumam eiaculans niueam formam habentem teſtem rabiei
Oculos ebrios minaces voluens,
Et ipſi ſatiſfacienti multum errantibus deſiderüs
Oculi rubore inficiebantur, per tempora verò tenues
Inſtabiles membranæ voluebantur capitis,
Periit verò animæ tertia portio, inerrantes enim
Infixæ cerebri vertebantur ſententiæ,
Et dubiis conuerſionibus inſaniebant vultus,
Viri furioſi, vibrabantur verò capilli
Vibrati circa dorſum intonſi capitis.
Et os ipſi tremebat, & aëri labra ſoluens
Emiſit non ſignificantium verborum verſicolorem ſonitum. Ingens rabiei [illegible]
Et mortales vitæ curas rapuerunt venti.
Eumenidum. & lingua grauabatur furenti voce.
Circum flexis verò in orbem ſub vertigine frontis
Alterius figuræ falſam imaginem inuiſibilis Megæræ,
Furore inſanus Athamas amenti agitabatur vibratione,
Et terribili à manu mentem remouentis Deæ,
Rapere ſtudebat vipereum flagellum,
Nudans verò Macheram Erinnyos ante caput
Volebat Tiſiphones ſerpentinum capillum amputare,
Et vanis ſermonibus conuerſabatur vicino muro
Intuens vmbratilem furtiuam imaginem formæ,
Artemidis, & vanum videns idolum frontis
Apparentiis contrariis in deſiderium venit venationis:
Sero verò variè lachrymas affundẽs annum poſt quartum Ino
Reuerſa domum venit, intuens verò Nympha
Et maritum furioſum, & maſculos filios habentem Themiſto
Duplicem dolorem concepit, & non cognouit eam maritus
Coniugem, videns annoſam reducem Ino.
Sed deſiderium velox habens ceruos agitans venationis
In ſpeculas irruit vertiginoſa planta,
Filium videns tanquam feram cornigeram, rectè tenſum verò
Arcum habens incomprehenſibilis inſultauit in Learchum,
Alticornem ceruum arbitrans falſa ſpecie Athamas Learchum pro fera trucidat.
Feræ membris ſimilem, verùm ipſe fugiens
Formidans volebat velociora genua vibrans.
Manibus autem furioſis ventoſum telum trahens
Filium occidente nouum natum pater impediuit telo.
Et caput incognitum amputauit machæra Pater filio caput amputat.
Apparentia hinnulo aſſimulatum, incognitæ verò frontis
Sanguineas viſit menti ſummitatem tangens.
Circum contingens tanquam feram, & currebat ſaltu rabiei
Pueri adhuc palpitantis inſepulti Learchi
Matrem inueſtigans, verſatiles autem vibrabat oculos
Neque quaquam ſeruarum propè acceſſit, vagus verò
Septempenetralem thalamum pertranſiit veloci pede
Vocans ſuum filium, quem occiderat, in verò domo
Infantem paulo ante illatum intuens Melicertam: Melicerta lebeti coquendus imponitur.
Conſtituens verò lebetem ad ignem ſpirantem focum
In medium filium poſuit, incenſi verò ignis
Ruber aquoſo lebes bulliebat vapore.
Patrem verò inclamans vociferabatur ſuus puer, neque quis ipſi
Famularum auxilio ſuſtentabat procellæ velox verò mater

Semiuſtum igne combuſtum rapiens ex lebete
Saltibus vagantibus pedes ventoſos habens cucurrit Ino,
Et candidi ſoli diuidens puluerem.

Ino Leucothea cur dicta.

Leucothea dicta eſt e re nomen ferens, ex verò domo
Valde furioſus Athamas ventoſa genua vibrans
Velociorem inſecutus fruſtra in montibus currentem Ino.
Sed cùm ipſam prope venit multum terribilis maritus,
Inſtabile veſtigium habens dubio pede ſanè tunc miſera
Vicinum feſtinans madidum pedem ponto,
Puero luctuoſo querulam infremebat vocem
Accuſans Saturnium & nuncium filium Maiæ.
Pulchra mihi princeps fulminis præbuiſti nutritionis pretia Bacchi
Semiuſtum intuere coæuum filium Bacchi:
Vbi velis combure non parcenti tuo fulmine,
Matrem, & nouum filium, quem nutrij in vno gremio
Vnà nutritum cum veſtro Deo genito Baccho.
Filium neceſſitate magna Deus in vno fugas:
Qualis mons accipit te cuſtoditum vicinum mari?
Quæ vmbroſa ſpelunca abſcondit te Cithæron?
Quis homo te miſeratur, quem non genitor miſeratur?
Aut gladius aut te mare capiet, ſiquidem neceſſe eſt
Melius in pelago domari, quàm machæra.
Noui vnde hæc calamitas tuæ inuoluatur matri:

Nephele alia coniux Athamantis.

Noui vnde. Nephele enim furias in me mittit
Vt moriar in ponto, vbi decidit virgo Helle.
Audiui per aëra latum in terram Colchorum
Raptoris agni ſublimem aurigam

Phrixus Nepheles filius per mare incolumis venit. Aureum vellus.

Phrixum adhuc viuere exſulem, vtinam & ipſe
Aurei velleris arietis ſublimem viam vadat,
Filius meus patriam relinquens fugiens Melicerta.
Vtinam verò etiam poſt Phœbum miſertus tui Ino
Hoſpes Glauci Neptunus te ſeruet.
Vereor ne poſt mortem inſepulti Learchi
Mortuum inſepultum, indefletum pereuntem & te cognoſcã,
Sanguinea patris palpitantem machæra.
Feſtina fugere Athamantem furioſum, ne verò cognoſcas
Puerorum interemtorem patrem tuæ interemtorem matris.
Accipe me & tu mare, poſt terram accipe Nereu
Manu erga hoſpites benigna poſt Perſea & Melicertã.
Accipe & Danaës poſt nauem vnà nauigantem Ino
Digna impietate & ego paſſa ſum, quòd & ipſam
Sterilem noſtram generationem fecit Saturnius.
Sterilem vt feci victum ferentem ſulcum terræ.
Nouerca quædam exiſtens adulterinam Athamantis generationem
Demetere prius in animo habui: & in me iraſcitur Iuno

Ino Phrixum priuignum amatat, à quo repudiata ſterilitatẽ agris induxerat. Ino cum filio in mare ſe præcipitat.

Nouerca nata nuper nati Bacchi.
Sic vbi dixit, trepidis veſtigijs deſiliit in pontum
Velox ſe deorſum præcipitans cum filio. Leucotheam verò
Expanſis manibus excepit Neptunus
Dijs aquatilibus contubernalem, vnde auxilio eſt
Nautis errantibus, & fuit marina Ino.
Nerei non tumultuantis gubernatrix tranquillitatis.
Quam quidem rex Saturnius oſtendit matri Bacchi:
Quòd gratia Bromij Dea eſſet: hæc verò gaudens
Sorori pontigradæ irriſoriam reſonabat vocem.
Ino Pontum habes, Semele ſortita eſt circulum Olympi:
Cede mihi. Saturnium enim mei aratorem generis
Immortalem coniugem habeo mei partum puerperij
Pro me gignentem, tu verò mortali coniugi
Nupta es Athamanti tui perditori generis.
Tuus filius ſortitus eſt pontum, meus filius æthera habitatum
Veniet in Iouis domum ſupremam, non enim ſimilem puto

Melicerta maris & portuum Deus.

Cœleſtem Bacchum ſubmerſo Melicertæ.
Talia quidem ætherea Semele mugiebat Nympha
Sororis irridens maris imperium habentis vitam Inûs.
Tum verò & Bacchus ſub regione Lydiæ terræ

Bacchus in Lydia educatus.

Bacchica vibrans Cybeleidis organa Rheæ
Florebat ſummitatem habens, quam volebat, altigradi verò
Fugiens ſolis meridianum flagellum,

Ἡμιδαῆ πυρίκαυτον ἀναρπάξασα λεβήτων
Ἅλμασι φοιταλέοισι πεδοτριβέος ἔτρεχεν Ἰνὼ
Καὶ λευκοῖο πέδοιο διατμήγουσα κονίην,
Λευκοθέη πεφάτιστο φερώνυμος· ἐκ δὲ μελάθρου
Αἰνομανὴς Ἀθάμας ἀνεμώδεα γούνατα πάλλων,
Ὠκυτέρην ἐδίωκε μάτην ἐπὶ δρόμον Ἰνώ·
Ἀλλ' ὅτε οἱ σχεδὸν ἦλθε πολυπτοίητος ἀκοίτης,
Ἄστατον ἴχνος ἔχουσα σφαλερῷ ποδί, δὴ τότε δειλὴ
Ἀγχιτόρῳ σπεύδουσα διαινόμενον πόδα πόντῳ,
Παιδὶ φιλοθρήνῳ γοερὴν βρυχῶσα φωνὴν
Μεμφομένη Κρονίωνα καὶ ἄγγελον υἷα Μαίης·
Καλά μοι ἀρχεκέραυνε πόρες θρεπτήρια Βάκχου·
Ἡμιδαῆ σκοπίαζε συνήλικα παῖδα Λυαίου·
Ἢν ἐθέλῃς, σὺ φλέξον ἀφειδέϊ σεῖο κεραυνῷ
Μητέρα καὶ νέον υἷα, τὸν ἔτρεφον ἐν ἑνὶ κόλπῳ,
Σύντροφον ὑμετέροιο θεητρεφέος Διονύσου·
Τέκνον ἀναγκαίῃ μεγάλῃ θεὸς ἐν ἑνὶ φύζεις·
Ποῖον ὄρος δέξεταί σε φυλασσόμενον ἐγγύθι πόντου;
Τίς σκοτίῃ κευθῶνι μυχῷ κρύψει σε Κιθαιρών;
Τίς βροτὸς οἰκτείρει σε, τὸν οὐ γενέτης ἐλεαίρει;
Ἢ ξίφος ἢ σε θάλασσα δεδέξεται, εἰ δ' ἀνάγκη,
Λώϊον ἐν πελάγεσσι δαμήμεναι, ἢ μαχαίρῃ·
Οἶδα πόθεν τόδε πῆμα τεῇ κεκύλισται τεκούσῃ·
Οἶδα πόθεν, Νεφέλη γὰρ Ἐριννύας εἰς ἐμὲ πέμπει·
Ὄφρα θάνω κατὰ πόντον, ὅπη πέσε παρθένος Ἕλλη·
Ἔκλυον ἠερόθεν πεφορημένον εἰς χθόνα Κόλχων
Ἅρπαγος ἀρνειοῖο μετήορον ἡνιοχῆα,
Φρίξον ἔτι ζώειν μετανάστιον· αἴθε καὶ αὐτὸς
Χρυσοπόκου κριοῖο μετήορος οἶμον ὁδεύοι
Υἱὸς ἐμὸς λιπόπατρις ἀλυσκάζων Μελικέρτης·
Αἴθε δὲ καὶ μετὰ Φοῖβον ἐποικτείρων σέο Ἰνὼ,
Ξεινοδόκος Γλαύκοιο Ποσειδάων σε σαώσοι·
Δείδια μὴ μετὰ πότμον ἀτυμβεύτοιο Λεάρχου
Νεκρὸν ἄθαπτον ἄδακρυν ὀλωλότα καί σε νοήσω,
Αἱμαλέῃ γενετῆρος ὀπισπαίροντα μαχαίρῃ·
Σπεῦδε φυγεῖν Ἀθάμαντα μεμηνότα, μηδὲ νοήσῃς
Παιδοφόνον γενετῆρα τεῆς ὀλετῆρα τεκούσης·
Δέξο με καὶ σὺ θάλασσα, μετὰ χθόνα δέχνυσο Νηρεῦ
Χειρὶ φιλοξείνῳ μετὰ Περσέα καὶ Μελικέρτην·
Δέχνυσο καὶ Δανάης μετὰ λάρνακα σύμπλοον Ἰνώ·
Ἄξια δυσσεβίης καὶ ἐγὼ πάθον, ὅττι καὶ αὐτὴ
Ἄσπορον ἡμετέρην γενεὴν ποίησε Κρονίων·
Ἄσπορον ὡς ἐτέλεσσα φερέσβιον αὔλακα γαίης·
Μητρυιή τις ἐοῦσα νόθην Ἀθάμαντος γενέθλην
Ἀμῆσαι προβέβουλα, καὶ εἰς ἐμὲ χώεται Ἥρη,
Μητρυιὴ γεγαυῖα νεοσπόρου Διονύσου.
Ὣς φαμένη τρομεροῖσιν ὑπ' ἴχνεσιν ἥλατο πόντῳ,
Κραιπνὰ κυβιστήσασα σὺν υἱέϊ· Λευκοθέην δὲ
Πεπταμένοις παλάμῃσιν ἐδέξατο κυανοχαίτης
Δαίμοσιν ὑγροπόροισιν ὁμέστιον, ἔνθεν ἀρωγὴ
Ναύταις πλαζομένοισι, καὶ ἔπλετο ποντιὰς Ἰνὼ
Νηρέος ἀφλοίσβοιο κυβερνήτειρα γαλήνης·
Τὴν μὲν ἄναξ Κρονίδης ἐπεδείκνυε μητέρι Λυαίου·
Ὅττι χάριν Βρομίοιο θεὰ πέλεν· ἡ δὲ χαρεῖσα
Γνωτῇ ποντοπόρῳ φιλοκέρτομον ἴαχε φωνήν·
Ἰνὼ πόντον ἔχεις, Σεμέλη λάχε κύκλον Ὀλύμπου·
Εἶξον ἐμοί, Κρονίδην γὰρ ἐμῆς ἀροτῆρα γενέθλης
Ἀθάνατον πόσιν ἔσχον ἐμῆς ὠδῖνα λοχείης,
Ἀντ' ἐμέθεν τίκτοντα· σὺ δὲ χθονίῳ παρακοίτῃ
Νυμφεύθης Ἀθάμαντι τεῆς ὀλετῆρι γενέθλης·
Σεῖο πάϊς ἔλλαχε πόντον, ἐμὸς τόκος αἰθέρα ναίει·
Ἵξεται εἰς Διὸς οἶκον ὑπέρτερον· οὐ γὰρ ἐΐσκω
Οὐράνιον Διόνυσον ὑποβρυχίῳ Μελικέρτῃ·
Τοῖα μὲν αἰθερίη Σεμέλη μυκήσατο νύμφη,
Γνωτῆς κερτομέουσα θαλασσονόμον βίον Ἰνοῦς·
Τόφρα δὲ καὶ Διόνυσος ὑπὸ κλίμα Λυδίδος ἀρούρης,
Εὔϊα δινεύων Κυβεληΐδος ὄργανα Ῥείης,
Ἥβης μῆκος ἔχων, ὅσον ἤθελεν· ὑψιπόρου δὲ
Φεύγων ἠελίοιο μεσημβριάζουσαν ἱμάσθλην,

Ἡσυχα παφλάζοντι δέμας φαίδρυνε λοετρῷ
Μαίονος ποταμοῖο· χαριζομένου δὲ Λυαίου
Πακτωλὸς κελάρυζε ῥόον χρυσαυγέος ὕδωρ
Πορφυρέαις ψαμάθοισι βαθύπλουτον δὲ μετάλλων
Αφνειῷ κυλίνδετο βυθῷ χρυσωπὸς ἰχθύς·
Καὶ Σάτυροι παίζοντες ἐν ἠέρι ταρσὰ μεθέντες,
Εἰς ποταμὸν προχέοντο κυβιστητῆρι καρήνῳ·
Ὧν ὁ μὲν αὐτοπρόσωπος ἐνήχετο χερσὶν ἐρέσσων·
Πρηνὴς δ' ἐν ῥοθίοισι καὶ οἴδμασιν ἴχνος ἐρείσας,
Ποσσὶν ὀπισθοτόνοισιν ὀπίστερον ἔσχισεν ὕδωρ·
Καί τις ὑποβρυχίων κατεδύσατο βένθος ἐναύλων·
Νείατα μαστεύων πολυειδέα ἰχθύσιν ἄγρην·
Τυφλὰ νηχομένοισιν ἐπ' ἰχθύσι χεῖρα τιταίνων·
Καὶ βυθὸν αὖθις ἔλειπε, καὶ ἰχθύας ὤρεγε Βάκχῳ,
Ἰχθύας φοινίεντας ἐχεπλούτοιο ποταμοῖο.
Συμπλεκέεσσι δὲ ποσσὶν ἀρηρότα ταρσὰ συνάπτων,
Κυρτὸς ἐριδμαίνων Σατύρων Σειληνὸς ἀλήτης
Κύμβαχος αὐτοκύλιστος ἐπεσκίρτησε ῥεέθρῳ,
Ὑψόθεν εἰς βαθὺ λαῖτμα, καὶ ἰλύος ἥπτετο χαίτη·
Καὶ διδύμους εἰλυῖ πόδας στηρίξατο πηλῷ·
Ὄλβον ἐϋψήφιδα μεταλλεύων ποταμοῖο·
Καί τις ἐνὶ προχοῇσι μετάφρενον ἠέρι φαίνων,
Ἄβροχον ὦμον ἔλειπε δι' ὕδατος ἰξύα βάπτων
Ἀστραβδὴς ἀτίνακτος· ὁ δ' οὔατα γυμνὰ τιταίνων
Χεύματι μαρμαρέῳ λασίης ἐδιήνατο μηρούς·
Καὶ ῥόον αὐτοέλικτος ἐμάστιε σύμφυτος οὐρά.
Καὶ θεὸς ὀρθώσας κεφαλὴν καὶ στέρνα τανύσσας,
Χεῖρας ἐρετμώσας χρυσέην ἐχάραξε γαλήνην·
Καὶ ῥόδον αὐτοτέλεστον ἀκύμονες ἔπτυον ὄχθαι·
Καὶ κρίνον ἐβλάστησε, καὶ ἴνας ἔστεφον Ὧραι·
Βάκχου λουομένοιο καὶ ἀφράστοιο ῥεέθρου·
Ἄπλοκα κυανέοις ἐρυθαίνετο βόστρυχα χαίτης·
Καί ποτε θηρεύων ὑπὸ ῥωγάδι δάσκιος ὕλης,
Ἥλικος ἠϊθέοιο ῥοδώπιδι θέλγετο μορφῇ·
Ἤδη γὰρ Φρυγίης ὑπὸ δειράδα κοῦρος ἀθύρων,
Ἄμπελος ηὔξητο νεοτρεφὲς ἔρνος Ἐρώτων·
Οὐδέ οἱ ἁβρὸς ἴουλος ἐρευθιόωσαν ὑπήνην,
Ἄχροα χιονέης ἐχαράσσετο κύκλα παρειῆς,
Ἥβης χρύσεον ἄνθος. ὀπισθοτόνου δὲ χαίτης
Βότρυες ἑλικόεντες ἐπ' ἀργυφέων θέον ὤμων
Ἀπλεκέες· λιγυρῇ δὲ πνοῇ σείοντες ἀήτῃ
Ἄσθματι κουφίζοντο. παρηορίην δὲ κομάων
Ἀκροφανὴς ἀνέτελλε μέσος γυμνούμενος αὐχήν.
Καὶ σέλας ἠκόντιζε λιπὼν σκιερὰ πλοκαμῖδος
Μεσσοφανὴς νέφος ὑγρὸν ἀναρρήξασα Σελήνη·
Καὶ στόματος ῥοδέοιο μελίρρυτος ἔρρεε φωνή·
Ἐκ μελέων γὰρ ὄνειαρ ἐφαίνετο· νισσομένου δὲ
Ἐκ ποδὸς ἀργυφέοιο πεδίων ἐρυθαίνετο λειμών·
Εἰ δὲ βοογλήνων ἀνέμων ἀμφέγγεϊ κύκλῳ
Ὀφθαλμοὺς ἑλέλιζεν, ὅλη σελάγιζε Σελήνη·
Τὸν μὲν ἔχων Διόνυσος ὁμήλικα ἁβρὰ ἀθύρων,
Εἴρετο θαμβαλέην προχέων ἐπικάλλεϊ φωνήν,
Ὡς βροτὸς ἀθάνατον δὲ δολοπλόκος ἔκρυφε μορφήν·
Τίς σε πατὴρ ἐφύτευσε; τίς οὐρανίη τέκε γαστήρ;
Τίς Χαρίτων σε λόχευσε; τίς ἤνυσε καλὸς Ἀπόλλων;
Εἰπὲ φίλος, μὴ κρύπτε τεὸν γένος· εἰ μὲν ἱκάνεις
Ἄπτερος ἄλλος Ἔρως, βελέων δίχα, νόσφι φαρέτρης·
Τίς μακάρων σε φύτευσε παραλέξας Ἀφροδίτῃ;
Καὶ γὰρ ἐγὼ δείδοικα σὴν μητέρα Κύπριν ἐνίψαι·
Μὴ γενέτην Ἥφαιστον, ἢ Ἄρεα σεῖο καλέσσω·
Εἰ δὲ σύ, τὸν καλέουσιν ἀπ' αἰθέρος ἤλυθες Ἑρμῆς,
Δεῖξον ἐμοὶ πτερὰ κοῦφα, καὶ ἔμπνοα ταρσὰ πεδίλων·
Πῶς μεθέπεις ἄτμητον ἐπήορον αὐχένι χαίτην;
Μὴ σύ μοι αὐτὸς ἵκανες ἄτερ κιθάρης, δίχα τόξου
Φοῖβος ἀκερσεκόμης κεχαλασμένα βόστρυχα σείων·
Εἰ Κρονίδης με φύτευσε, σὺ δὲ χθονίου ἀπὸ φύτλης
Βουκεράων Σατύρων μινυώριον αἷμα κομίζεις·
Ἶσον ἐμοὶ βασίλευε θεῷ βροτός· οὐ γὰρ ἐλέγξει
Οὐράνιον τεὸν εἶδος ἐπουράνιον αἷμα Λυαίου·

Leuiter feruente corpus abluebat lauacro
Mæonij fluminis, gratificans verò Lyæo
Pactolus reſonabat fundens aurum ſeruantem aquam
Purpureis arenis, profundas diuitias habentium verò metallorum
In ditiſſimo voluebatur flumine auratus piſcis.
Et Satyri ludentes in aëre plantas ponentes
In flumen profundebantur præcipitante capite.
Quorū hic quidē per ſe inuratus natabat manibus remigās.
Pronus verò in fluctibus, & fluminibus veſtigium firmans
Pedibus poſterius extenſis poſteriorem ſecabat aquam.
Et quiſpiam ſubmerſorum ſubiebat fundum torrentium.
In imo inueſtigans piſcium verſicolorem capturam.
Cæcam natantes ad piſces manum extendens.
Et profundum rurſus reliquit, & piſces præbebat Baccho.
Ita no rubentes ditiſſimi fluminis.
Implexum verò pedibus coagmentatas plantas coniungens,
Incuruus contendens Satyrorum Silenus vagus
Pronus per ſe volutus inſilijt in flumen,
Ex alto in profundam aquam, & limum tangebant pili,
Et geminos reſplendenti pedes firmauit limo
Diuitias egregios lapillos habentes quærens fluminis.
Et aliquis in fluctibus dorſum aëri demonſtrans,
Non irrigatum humerū reliquit per aquam coxendicē mergens.
Alto quoque merſus inconcuſſus, hic verò aures nudas tendens.
Flumine marmoreo hirſutum madefecit femur,
Et fluxum per ſe voluta vibrabat congenita cauda,
Et Deus erigens caput, & pectora extendens.
Manu remigans auream natando ſignabat tranquillitatem.
Et roſam per ſe perfectam ſine fluxu exſpuebant ripæ:
Et lilium germinarunt, & lutea coronarunt Horæ.
Baccho lauante, & ſal natans flumum
Non compoſiti Cyanei rubebant cincinni capillis
Et aliquando venans ſub petra vmbroſa ſyluæ,
Æqualis iuuenis roſeâ delectabatur forma.
Nunc etenim Phrygiæ ſub colle puer ludens
Ampelus creſcebat nuper enutritus ramus amorum,
Neque ipſi mollis lanugo rubentis menti
Imberbes niueæ ſignauerat circulos maxillæ,
Iuuentæ aureum florem. In tergum reſectarum verò comarū
Racemi flexuoſi ſuper ſplendidis currebant humeris,
Non complicati. Suaui verò vnà concitati cum aura
Flatu eleuabantur. Retractis verò comis
In ſummitate apparens oriebatur media nudata ceruix.
Et fulgorem eiaculabatur vmbram relinquens, qualis lucet
In medio apparens nubem humidam perrumpens Luna.
Et oris roſei mel ſpirans fluebat oratio.
Ex membris enim emolumentum apparebat. Cùm iret verò
Ex pede argenteo pedum rubebat pratum,
Cum verò facies bouina ventorum illuſtri circulo
Oculos circumuertiſſet, tota reſplendebat Luna.
Hunc quidem habens Bacchus conſobrinum mollis ludens,
Quærebat admirantem profundens ob pulchritudinem, vocē
Tanquam mortalis. Immortalem verò doloſus abſcondebat formam.
Quis te pater plantauit? quis cœleſtis te genuit venter?
Quæ Charitum te enixa? quis te arauit pulcher Apollo?
Dic amice, non abſconde tuum genus. Si quidem venis
Non alatus alter Cupido telis ſine, abſque pharetra.
Quis Deorum te plantauit concumbens cum Venere?
Namque ego formido tuam matrem, Cyprin dicere.
Ne genitorem Vulcanum aut Martem tuum dicam,
Sin verò tu quem vocant ab æthere veniſti Mercurius.
Oſtende mihi pennas leues, & viuas alas talarium
Qui habes intonſam ſublimem ſuper ceruice comam:
Niſi mihi ipſe veneris ſine cithara, ſine arcu
Phœbus intonſus demiſſos cincinnos vibrans.
Si verò Saturnius me plantauit, tu verò terreſtri à genere
Boum cornua habentiū Satyrorum breuis æui ſanguinē fers,
Æqualiter mihi regna Deo mortalis, non enim arguet
Cœleſtem tuam imaginem cœleſtis ſanguis Bacchi.

Bacchus lauat in Meonio flumine

Ampelus cum Luna collatus.

Bacchus Ampelum compellat.

Sed quid voco te ex exigua aliqua famulia?
Bacchus Ampeli formam laudat. *Cognoſco tuum ſanguinem, quamuis tegere ſtudes.*
Soli te peperit concumbens Luna,
Narciſſo grato prorſus ſimilem, cœleſtem enim
Conſimilem imaginem habes cornutæ ſimulacrum Lunæ.
Tale verbum dixit, iuuenis verò gaudebat illo ſermone,
Exſultans, quòd pulchritudine ſuperaret æqualis iuuentis,
Forma ſplendidiore, etiam montano in luco,
Formoſi laudat amant. *Si cantilenam plecteret puer, gaudebat Bacchus audiens,*
Si iuuenis extrà manſiſſet, triſtes habebat genas.
Si Satyrus in cœna amantis ſaltationes menſæ
Tympana manib. pulſaſſet, circa applauſum ſonitũ pulſans:
Et puer extra erat ſectans ceruos iaculatorem venationem:
Puero non præſente recuſabat duplicem pulſum concitantem ſonum,
Si quando Pactoli apud floridum fluuium
Remoratus manſerat cùm cœnæ tempus eſſet.
Ipſe ſuo regi ferens dulciorem aquam
Puero ſeparatim manente flagellabatur Bacchus mœrore.
Si audacem fiſtula ſuſtulerat Libycæ organon Echus,
Tumenti flatum maxilla tenuem emittens
Mygdonem ſibilatorem arbitrabatur Bacchus ſe audire:
[illegible] *Quẽ genuit diuinus Hyagnis, qui in malis contendit Apollini*
Perforatam premens duplicem ſonitum edentem fiſtulam Mineruæ.
Ubi verò cum coæquæuo vnam tetigiſſet menſam, dilecti iuuenis
Puero loquente multum oblectatas habebat aures.
Deſinente verò puero triſtes habebat genas.
Ubi verò profundæ ſaltationis deſiderij impulſus furore
Ampelus ſaltatrice pedum voluebatur vibratione:
Et Satyro ludenti implicaret manum ſaltans,
Transuerſum ex planta aduenam plantam permutans
Bacchus aſpiciens inuida pulſabatur cura,
Ne qua cum Silenis conſueſceret, ne qua cum aliquo iuuene
Coæuo venatore vnà curreret in curſum venationis.
Zelotypus Bacchus repreſſit, ne quis telo
Percuſſus conſimili animos demulcente ſeruus amorum
Pueri leuis ſapientiæ ſeduceret mentem,
Et iuuenem deſiderabilem aliò ſeduceret Bacchi.
Iam florens tanquam puer coæuam ætatem oblectans.
Verum vbi thyrſum ſuſtulit contra rabioſam vrſam,
Aut forti iugalis eſſet Leænam
In occaſum oculos intendit, in aëra obliquè cernens,
Ne Zephyri ſpiraret iterum mortifera venatio.
Quemadmodum prius adoleſcentem occiderat grauis ventus
Diſcum iaculatorem conuertens Hyacinthi.
[illegible] thus diſco per [illegible] tum in caput cõcuſſo interemtus. *Timebat ne Saturnij venator auis amorum*
Improuiſus incomprehenſibilis ſuper Tmolo appareret
Parcentibus vnguibus in aëra puerum attollens
Troiæ vt puerum ſuorum pincernam poculorum.
Ganymedes per aquilam in cœlum raptus [illegible] *Formidabat etiam infelicem in amore rectorem maris*
Ne poſt Tantalidem aureorum conſcenſorem curruum,
In curſum aërium agens alatum vehiculum
Ampelum raperet amore furioſus Neptunus.
Et dulcem haberet ſomnum ſomnum generans tibia lectis.
Et amicas narraret puero falſo fabulas,
Æmulantis cernens vmbratiles imagines formæ.
Si verò aliquid deforme amabilis habebat facies,
Gratum erat hoc ab amore percuſſo Baccho.
Gratius quàm adoleſcentis totum corpus, ſi verò ipſi ſumma
Collata demittebatur per ſtua recta cauda
Vel melle dulciore dulcius erat Baccho.
Et capilli ſordidati incurati capitis
Ipſi magis oblectabant amore inſanientis aſpectum.
Die quidẽ gaudebat cũ ipſi comes eſſet, dolebat verò ſemper
Nocte ſuperueniente, cùm non amplius puerum audiens
Auribus oblectatis conſuetam acciperet vocem,
Rheæ fortes pueros habentis in ſpeluncis pernoctans.
Et ipſum intuens Satyrorum quiſquam oblectabatur diuina forma:
Et occultũ amabilẽ ſubmiſſa voce dicebat ſermonẽ.
Humanæ mentis diſpenſatrix amabilis Suada,

Ἀλλὰ τί κικλήσκω σε μινυνθαδίης ἀπὸ φύτλης;
Γινώσκω τεὸν αἷμα, καὶ εἰ κρύπτειν μενεαίνεις,
Ἠελίῳ σε λόχευσε παρευνηθεῖσα Σελήνη,
Ναρκίσσῳ χαρίεντι πανείκελον· αἰθέριον γὰρ
Ἴνδαλον εἶδος ἔχεις κεραῆς ἰνδάλματα Σελήνης.
Τοῖον ἔπος κατέλεξεν· ὁ δ' ἠγάλλετο μύθῳ,
Κυδιόων ὅτι κάλλος ὑπέρβαλεν ἥλικος ἥβης,
Εἴδεϊ φαιδροτέρῳ καὶ οὐρεσίδος ἔνδοθι ὕλης·
Εἰ μέλος ἔπλεκε κοῦρος, ἐτέρπετο Βάκχος ἀκούων·
Εἰ νέος ἐκτὸς ἔμιμνεν, ἀμειδέας εἶχε παρειάς·
Εἰ Σάτυρος παρὰ δαῖτα φιλοσκάρθμοιο τραπέζης,
Τύμπανα χερσὶν ἔτυπτε περίκροτον ἦχον ἀράσσων·
Καὶ νέος ἐκτὸς ἔην ὑποθήμονα ἐλαφηβόλον ἄγρην·
Κούρου μὴ παρεόντος, ἀναίνετο δίκτυπον ἠχώ,
Εἴ ποτε Πακτωλοῖο παρ' ἀνθεμόεντι ῥεέθρῳ
Δηθύνων ἀπέμιμνεν, ὅπως ἐπιδόρπιος εἴη,
Αὐτὸς ἑῷ βασιλῆϊ φέρων γλυκερώτερον ὕδωρ·
Κούρου νόσφι μένοντος, ἱμάσσετο Βάκχος ἀνίῃ·
Εἰ θρασὺν αὐλὸν ἄειρε Λιβυστίδος ὄργανον Ἠχοῦς,
Οἰδαλέῃ φύσημα παρηΐδι λεπτὸν ἰάλλων,
Μυγδόνος αὐλητῆρος ὀΐετο Βάκχος ἀκούειν·
Ὃν τέκε θεῖος Ὕαγνις, ὃς εἰς χάλυν ἤρισε Φοίβῳ
Τρητὸν ἐπιθλίβων διδυμόθροον αὐλὸν Ἀθήνης·
Εἰ δὲ συνηλικίῃσι μιῆς ἔψαυσε τραπέζης,
Κούρου φθεγγομένοιο πολυτερπέας εἶχεν ἀκουάς·
Παυσαμένου δὲ νέοιο, κατηφείας εἶχε παρειάς·
Εἰ δὲ βαθυσκάρθμοιο πόθου πεφορημένος οἴστρῳ,
Ἄμπελος ὀρχηστῆρι ποδῶν ἑλελίζετο παλμῷ·
Καὶ Σατύρῳ παίζοντι συνέπλεκε χεῖρα χορεύων·
Λόχμιον ἐκ ταρσοῖο μετήλυδα ταρσὸν ἀμείβων,
Βάκχος ὀπιπεύων φθονερῇ δεδόνητο μερίμνῃ·
Εἴ ποτε Σιληνοῖσιν ὁμίλεεν, εἴ τινι κούρῳ
Ἥλικι θηρητῆρι συνέδραμεν ἐς δρόμον ἄγρης,
Ζηλήμων Διόνυσος ἐρήτυε, μή τις ὀϊστῷ
Βλήμενος ἰσοτύπῳ φρενοθελγέϊ λάτρις ἐρώτων
Παιδὸς ἐχεφρονέοιο παραπλάγξειε μενοινήν,
Καὶ νέον ἱμερόεντα μεταστήσειε Λυαίου,
Ἀρτιθαλὴς ἅτε κοῦρος ὁμόζυγον ἥλικα τέρπων·
Ἀλλ' ὅτε θύρσον ἄειρε κατ' ἀντία λυσσάδος ἄρκτου,
Ἢ βριαρῇ ζυγόδεσμα κατηκόντιζε λεαίνης·
Εἰς δύσιν ὄμμα τίταινεν ἐς ἠέρα λοξὰ δοκεύων·
Μὴ Ζεφύρου πνεύσειε πάλιν θανατηφόρος ἄγρη·
Ὡς πάρος ἡβητῆρα κατέκτανε πικρὸς ἀήτης,
Δίσκον ἀκοντιστῆρα κατὰ φρένας Ὑακίνθου.
Δείδιε μὴ Κρονίδαο ἐρασίπτερος ὄρνις ἐρώτων,
Ἀπροϊδὴς ἀλόχευτος ὑπὲρ Τμώλοιο φανείη,
Φειδομένοις ὀνύχεσσιν ἐς ἠέρα παῖδα κομίζων
Τρώϊον οἷά τε κοῦρον ἑὸν δραστῆρα κυπέλλων·
Ἔτρεμε καὶ δυσέρωτα κυβερνητῆρα θαλάσσης·
Μὴ μετὰ Ταντάλιδην χρυσέων ἐπιβήτορα δίφρων
Εἰς δρόμον ἠερόφοιτον ἄγων πτερόεσσαν ἀπήνην,
Ἄμπελον ἁρπάξειεν ἐρωμανέων Ἐννοσίγαιος·
Καὶ γλυκὺν εἶχεν ὄνειρον ὀνειροτόκων ἐπὶ λέκτρων·
Καὶ φιλίοις ὀάριζε νέῳ ψευδήμοσι μύθοις,
Μιμηλῆς ὁρόων σκιοειδέα φάσματα μορφῆς·
Εἰ δέ τι οἱ δύσμορφον ἐπήρατος εἶχεν ὀπωπή,
Ἱμερόεν πέλε τοῦτο ποθοβλήτῳ Διονύσῳ,
Φίλτερον ἡβητῆρος ὅλου χροός· εἰ δέ οἱ ἄκρη
Συμφερτῇ κεχάλαστο δι' ἰξύος ὀρθὸς οὐρή,
Καὶ μέλιτος γλυκεροῖο μελιχροτέρη πέλε Βάκχῳ·
Καὶ πλοκάμοι ῥυπόωντες ἀκηδέστοιο καρήνου
Αὐτοὶ μᾶλλον ἔτερπον ἐρωμανέοντος ὀπωπήν,
Ἤματι μὲν κεχάρητο συνέμπορος· ἄχνυτο δ' αἰεὶ
Νυκτὸς ἐπερχομένης, ὅτε μηκέτι παιδὸς ἀκούων
Οὔασι θελγομένοισιν ἐθήμονα δέχνυτο φωνήν,
Ῥείης ὀβριμόπαιδος ἐνὶ σπέσιν ἰαύων·
Καί μιν ἰδὼν Σατύρων τις ἐθέλγετο θεσπεσίῃ μορφῇ,
Καὶ κρυφίην ἐρόεσσαν ὑποκλέπτων φάτο φωνήν·
Ἀνδρομέης κραδίης ταμίη φιλότησι Πειθώ,

Μοῦνος

Μοῦνος ἐμοὶ νέος οὗτος ἐνηέος ἵλαος εἴη·
Καί μιν ἔχων ἅτε Βάκχος ὁμέστιον οὐ μενεαίνω
Αἰθέρα ναιετάειν μεταμώνιος, οὐ θεὸς εἶναι
Ἤθελον· οὐ Φαέθων φαεσίμβροτος, οὐ ποτὸν ἕλκω
Νέκταρος· ἀμβροσίης δ' οὐ δεύομαι· οὐκ ἀλεγίζω,
Ἀμπελος εἰ φιλέει με, καὶ ἐχθαίρει με Κρονίων.
Ὣς ὁ μὲν ἀμφιέπων ἀπατήλιον ἰὸν ἐρώτων,
Κεκρυμμένον ... ζηλήμονι φωνῇ,
Θαύματι ... κεκερασμένον· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
Εἴδεος ... βεβολημένος ἡδέι κέντρῳ,
Ἴαχε μειδιόων Κρονίδῃ δυσέρωτι τοκῆι·
Νεῦσον ἐμοὶ φιλέοντι μίαν χάριν, ὦ Φρύγιε Ζεῦ·
Νηπίαχον μὲν ἔειπεν ἐμὴ τροφὸς εἰσέτι Ῥείη·
Ὡς στεροπὴν Ζαγρῆι πόρες προτέρῳ Διονύσῳ,
Εἰσέτι παππάζοντι τεὴν πυρόεσσαν ἀκωκήν,
Καὶ βροντῆς κελάδημα, καὶ ὑετίου χύσιν ὄμβρου·
Καὶ πέλε δεύτερος ἄλλος ἔτι βρέφος ὑέτιος Ζεύς·
Σεῖο δ' ἐγὼ προθέλυμνος ἀναίνομαι αἰθέριον πῦρ·
Οὐ νέφος, οὐ βροντῆς ἐθέλω κτύπον· ἢν δ' ἐθελήσῃς,
Ἡφαίστῳ πυρόεντι δίδου σπινθῆρα κεραυνοῦ·
Ἄρης ... θώρηκα καλύπτρην·
Δὸς χάριν Ἑρμάωνι Διὸς ... χύσιν ὄμβρου·
Καί σέο ... ἁρπάζειεν Ἀπόλλων·
Μοῦνον ἐμοὶ φίλε δῶρα φιλοσκάρθμῳ Διονύσῳ·
Καλὸν ἐμοὶ Σεμέλης στεροπὴν ἠέρταζε ...
Μὴ θρόνοι ἀπτολέμοιο ... κεραυνοῦ·
Ναίω Μαιονίην· τί γὰρ αἰθέρι καὶ Διονύσῳ;
Κάλλος ἐμοῦ Σατύροιο φιλαίτερόν ἐστιν Ὀλύμπου·
Εἰπὲ πάτερ, μὴ κρύπτε, τεὸς νέος ὅρκιος ἔστω·
Αἰετὸς ὁππότε παῖδα ... Τευκρίδος Ἴδης,
Φειδομένῳ κάρεζεν ἐς οὐρανὸν ἅρπαγι ταρσῷ·
Τηλίκον ... ὁ βουκόλος, ὅν σὺ τραπέζῃ
Αἰθερίῃ ξυνώσας, ἔτι πνείοντα βοῶν ὀν.
Ζεῦ πάτερ ἵλαθι ... μή μοι ἐνίψῃς
Τρώιον οἰνοχόον, τεῶν δρηστῆρα κυπέλλων·
Ὅττι φαεινοτέρην φέρων ... προσώπου,
Ἀμπελος ἱμερόεις Γανυμήδεος εἶδος ἐλέγχει·
Τμώλιος ... θεῷ ... πολλαὶ
Ἄλλων ... παίδων ... πάντας,
Ἢν ἐθέλῃς, ἀγάπαζε, λιπὼν ἕνα παῖδα Λυαίῳ·
Τοῖον ἔπος κατέλεξε πόθου δεδονημένος οἴστρῳ·
Οὐχ οὕτω λασίης Μαγνησίδος ἔνδοθεν ὕλης,
Βουκόλος Ἀδμήτοιο βόας ποίμαινεν Ἀπόλλων,
Παιδὸς ἐρωτοτόκου ... κέντρῳ·
Ὅσσον ἐπὶ ... φρένα τέρπετο Βάκχος ἀθύρων·
Ἀμφω δ' ἐψιόωντο συνέμποροι ... ἐν ἄλσει·
Ἄλλοτε μὲν ἀκοντίζοντες ἐς ἠέρα ... θύρσον·
Ἄλλοτε δ' ... πέτρῃσι
Ἔστιχον ἀγρώσσοντες ... λεόντων·
Καί ποτε μουνωθέντες ... ὄχθαις
Ἐν ψαμάθοις παίζοντες ... ποταμοῖο
Ἀμφὶ πάλης ... ἀγῶνα·
Τοῖσι μὲν οὐ τρίπος ἦεν ἄεθλιον, οὐδ' ὅτε νίκη
Ἀνθεμόεις παρέκειτο λέβης, οὐ φορβάδες ἵπποι·
Ἀλλὰ λιγυφθόγγων διδυμόθροος αὐλὸς ...
Ἀμφοτέροις δ' ἔρις ἦεν ἐπήρατος· ἐν δ' ἄρα μέσσῳ
Ἵστατο μάργος Ἔρως πτερόεις ἐναγώνιος Ἑρμῆς,
Στέμμα πόθου νάρκισσον ὁμοῦ πλέξας ὑακίνθῳ·
Ἀμφω δ' εἰς μέσον ἦλθον ἀεθλητῆρες ἐρώτων·
Καὶ παλάμας στεφανηδὸν ... νώτου.
Ἀμφοτέρων στρίγξαντες ... ἀγοστῶν,
Πλευρὰ διεσφήκωσαν ὁμόζυγι πήχεος ὁλκῷ·
Καὶ δέμας ἀλλήλων ἀνεκούφισαν ὑψόθι γαίης
Χερσὶν ἀμοιβαίῃσι, καὶ ἥδετο Βάκχος ...
Ἀμφὶ πάλην ... διπλῆν
Τερπωλὴν ... ἀείρας καὶ ἀείρων·
Καὶ παλάμῃ Βρομίου παλάμης περὶ καρπὸν ἑλίξας,
Χερσὶ πολυπλοκέεσσιν ἑτερζυγον ἅμμα πιέζων,
Διχθαδίων ... ἁρμοσθέντα δάκτυλα δεσμῷ·

Solus mihi hic puer amabilis clemens ſit.
Et ipſum habens tanquam Bacchus contubernalem non (cupio
Aethera inhabitare exſul, non Deus eſſe
Volui, non Sol lucem præbens hominibus, non potum traho
Nectaris, ambroſiaq; haud careo, non curo
Ampelus ſi amat me, & me odio habeat Saturnius.
Sic quidem hic ſectans ſubdolam telum amorum
Occultum ab, o ... verbum æmulatrice voce.
Admiratione philtrum habens commixtum: ſed & ipſe
Eius pueri percuſſus dulci ſagitta,
Locutus eſt ridens Saturnio infelici in amore patri.
Annue mihi amanti vnum beneficium ô Phrygie Iupiter:
Infanti quidem dixit mea nutrix adhuc Rhea,
Quod fulmen Zagrei præbueris priori Baccho.
Adhuc puerorum more pappa dicenti tuam igneam aciem,
Et fulguris ſtrepitum, & aquæ defluxionem imbris.
Et fuit ſecundus alius adhuc infans pluuioſus Iupiter.
Tuum verò ego præ terris recuſo æthereum ignem.
Non nubes, non fulguris volo ſtrepitum, ſi verò volueris
Vulcano igneo da ſcintillam fulminis.
Mars tu trium nubium habeat thoracem tegumentum.
Da munus Mercurio à Ioue deſcendens proſuſionem imbris
Et fulmen patris ferat Apollo.
Solum mihi amice da non ſaltatione gaudenti Baccho:
Pulcrum n mihi Semeles fulmen minus tollere.
Nam em occidentes ſcintillæ ſine voluptate ſunt fulminis:
Habito Mæoniam, quid enim æthere cum Baccho?
Pulchritudo mei Satyri mihi gratior eſt cœlo.
Dic pater ne tege, tuus puer iureiurando interſit.
Aquila quando puerum ſub radicibus Teucridis Idæ
Parcens eleuatu in cœlum rapaci pede.
Talem conſecutus eſt pulchritudinem paſtor, quem tu men-(ſa
Cœleſti communicaſti adhuc ſpirantem boum pabula.
Iupiter pater miſerere alas patentes habens, ne mihi dicas.
Troicum pincernam, tuorum miniſtrum poculorum
Quòd lucidiorem ferens ſplendorem frontis
Ampelus deſiderabilis Ganymedis formam arguit:
Tmolius ſ deo eſt melior, ſunt verò multi
Aliorum puerorum amabiles ordines, quos ſimul omnes
Si vis ama relinquens vnum puerum Baccho.
Tale verbum dixit deſiderij percuſſus œſtro:
Non ſic denſa Magneſidis in ſylua
Paſtor Admeti boues pauit Apollo,
Pueri amorem generantis captus dulci ſtimulo:
Quantum ſuper puero mentem oblectauit Bacchus ludens.
Ambo autem delectabantur comites in luco
Interdum iaculantes in aëra thyrſum vagum
Interdum in littore aprico, interdum petris
Incedebant venantes in montibus paſtos catulos leonum
Interdum ſoli relicti ſolitarius ſuper ripis
In arena ludentes pulchros lapillos habentis fluuij
Circa luctam lude delectamen habebant certamen:
Iſtis quidem non tripus erat munus victoris, neque palma
Floridus propoſitus fuit lebes, non ſaginati equi.
Sed ſuauiter ſonantium duplicem ſonum habens fiſtula a-
Vtriſq; verò contentio erat amabilis, in medio verò (morum:
Stabat proteruus amor alatus certamini præfectus Mercu-
rius.
Sertum deſiderij Narciſſum cõplicans cũ Hyacintho.
Ambo verò in medium veniebant certatores amorum
Et manu coronatum torquentes circa dorſum
Vtriſque ſtringentes ſub ilus vinculum manuum
Latera ſtringebant coniugali vlna tractu.
Et corpus inuicem eleuabant ſuper terram
Manibus alternis, & gaudebat Bacchus cœli
Circa luctam dulcem: habuit verò duplicem
Oblectationem amabilem in altum ſublatus, & tollens,
Et manum Bacchi manus circa carpum voluens
Manibus complicatis alterutrum vinculum ſtringens
Duplici cœreum coagmentatos digitos lege,

Fons Ampeli amoris.

Ampelus Ganymedi prælatus.

Apollo Admeti paſtor.

Dexteram volentis conſtringens Bacchi.
Vnde iuuenis ad ilia manus torquens
Bacchus amore inſanientibus corpus manibus ſtringens
Ampelum attollebat, hic verò Bacchum nactus
Impegit pedis talum, & Bacchus ſuauiter ridens
Coæui iuuenis percuſſus molli planta,
Pronus per ſe volutus lubricus decidit in arena.
Et in terram inclinatum volentem ſuper Bacchum
Nudo ventre puer inſidebat verùm hic gaudens
Explicatè hinc & inde effuſus inclinatus fuit humi
Ventre eleuans dulce onus, rectè extenſum verò
Summum in arena pede tractum veſtigium firmans
Dorſum ſuſtulit verſatile, robur verò
Parce demonſtrauit. certatrice verò vibratione,
Manus recuſantis excuſſit onus amorum.
Latera verò flectens, & extendens cubitum in arena,
Adoleſcens multiſcius in reluctantem proſiliit dorſum,
Obliquus in lateribus, ſuper lumbos verò applicans
In ſummitate pedis talo ad pedis malleolū veſtigiū firmans
Ventri duplici medio cingebatur vinculo,
Latera atterens ſub genibus plantam voluens
Rectè expanſam, volutis verò in arena
Vtriuſque laboris prænuncius profluebat ſudor.
Tandem verò cum victus eſſet, licet inuictus foret,
Iouis certatoris habens ſimulachrum patris,
Victus eſt Bacchus ſponte, quòd & ipſe
Iupiter magnus per ſe proſtratus cum Alpheo pugnans
Fregit Herculi volentia genua flectens.
Tale certamen fuit perfectum iocoſum, iuuenis ver
Duplicē ſonū habētem tibiā certamē ſuſtulit gauiſa manus,
Et iuuenis ſudans abluebat membra flumine.
Et puluerem humidum abſterſit, lauantis verò
Ex corpore ſudante amabilis profluebat ſplendor.
Neque certaminis perficiens membris valentem victoriam
Socius iuuenis deſinebat Bacchus ludens:
Sed pedum velocitatis ventoſum propoſuit certamen.
Et varios in amorem ferens procos certaminis:
Prima quidem conſtituit munera Cybelidis organa Rhea
Cymbala in dorſo æs habentia. & varias pelles hinnulorum.
Victoriæ verò erant præmia ſecunda Panis amica:
Fiſtula dulciſona, & ſonora pellis bubula
Ære grauata, terra ſubacta verò poſuit Bacchus ludens
Arenam rubentem paratiſſimam fluminis,
Et Bromius ſtadio diuiſum ſolum terminans
Duplices diuiſæ menſurauit fines viæ
Erigens decens munerum in terra ſignum tranſitus,
Conſtituens metam curſus longum lignum, ex oppoſito verò conſtitutis
Impegit formam carceris in littore thyrſum erigens,
Et Satyros incitauit pugnare ob victoriam:
Acriter verò ipſos exhortante choreis gaudente Baccho
Leneus primus proruit ventoſis pedibus, circa verò ipſum
Ciſſus celer, & amabilis ampelus ſtabant.
Et pedis rectigradi confiſi veloci planta
Innixi ordine incubuerunt, ex ſolo verò
In ſummitate ſignato ſublime veſtigium firmans
Ciſſus turbinata pedum eleuabatur vibratione,
Cuius quidem impulſi dorſum anhelitu calefaciens
Leneus aëris currebat comes ventis
Vicinus præcurrens: ſequentis verò plantæ
Veſtigiis veſtigia pulſauit fuſilem tangentia arenam.
Et tantum vtriuſque relinquebatur medium diuidens,
Quantum telam exercentis canon in pectore puellæ
In medio apparens habet locum inflexili vicina mamillæ.
Et tertius Ampelus erat poſterior. intuens verò
Aemulator Bacchus macerabatur obliquum videns:
Duos præcurrentes certatores certaminis.
Ne qua vincerent, & Ampelus vltimus eſſet.
Sed Deus auxilio fuit, inſpirans verò ipſi robur
Puerum volubili velociorem fecit procella.

Bacchus ſponte tanquam victus in terram cadit.

Iuſta ad ſudorem vſque.

Certamen curſus inſtitutum.

Δεξιτερὴν ἐθέλοντος ἀποσφίγγων Διονύσου·
Ἔνθα μὲν ἀντιτύπους ἐπ' ἰξύϊ χεῖρας ἑλίσσων
Βάκχος ἐρωμανέεσσι δέμας παλάμῃσι πιέζων,
Ἄμπελον ἠέρταζεν· ὁ δὲ Βρομίοιο τυχήσας,
Κόψε ποδὸς κώληπα, καὶ Εὔιος ἡδὺ γελάσσας,
Ἥλικος ἐκ θέοιο τυπεὶς ἁπαλόχροϊ ταρσῷ,
Ὕπτιος αὐτοκύλιστος ἐπωλίσθησε κονίῃ·
Καὶ χθονὶ κεκλιμένοιο, θελήμονος ὑψόθι Βάκχου,
Γυμνῇ νηδύϊ κοῦρος ἐφίζανεν· αὐτὰρ ὁ χαίρων
Ἐκταδὸν ἔνθα καὶ ἔνθα χυθεὶς ἐπεκέκλιτο γαίῃ,
Γαστέρα κουφίζων γλυκερὸν βάρος· ἰθυτενὲς δὲ
Ἄκρον ὑπὲρ ψαμάθοιο ποδοτριβὲς ἴχνος ἐρείσας,
Νῶτον ἀνεστήσε μετάτροπον· ἠνορέην δὲ
Φειδομένην ἀνέφηνεν· ἀμιλλητῆρι δὲ παλμῷ
Χειρὸς ἀναινομένης ἀπεσείσατο φόρτον ἐρώτων·
Πλευρὰ δὲ δοχμώσας, τανύσας δ' ἀγκῶνα κονίῃ,
Ἠΐθεος πολύιδρις ἐπ' ἀντιπάλου θόρε νώτου,
Λοξὸς ἐπὶ πλευρῇσιν· ὑπὲρ λαγόνος δὲ καθάψας
Ἄκρα ποδὸς κώληπι παρὰ σφυρὸν ἴχνος ἐρείσας,
Γαστέρι διχθαδίην μεσάτην μιτρώσατο δεσμήν,
Πλευρὰ περιθλίβων ὑπὸ γούνατι ταρσὸν ἑλίξας
Ὀρθὸν ἀπλωθέντα· κυλινδομένων δὲ κονίῃ
Ἀμφοτέρων καμάτοιο προάγγελος ἔρρεεν ἱδρώς·
Ὀψὲ δὲ νικηθέντος ἀνικήτου περ ἐόντος
Ζηνὸς ἀεθλητῆρος ἔχων ἴνδαλμα τοκῆος,
Νικήθη Διόνυσος ἑκούσιος, ὅττι καὶ αὐτὸς
Ζεὺς μέγας αὐτοκύλιστος ἐπ' Ἀλφειοῖο παλαίων,
Ὤκλασεν Ἡρακλῆι θελήμονα γούνατα κάμψας·
Τοῖος ἀγὼν τετέλεστο φιλέψιος· ἠΐθεον δὲ
Δίθροον αὐλὸν ἄεθλον ἐκόμισσε τερπομένη χείρ,
Καὶ νέος ἱδρώοντα φαιδρύνετο γυῖα ῥεέθρῳ·
Καὶ κόνιν ἰκμαλέην ἀπενίψατο· λουομένου δὲ
Ἐκ χροὸς ἱδρώοντος ἐπήρατος ἔρρεεν αἴγλη·
Οὐδὲ παλαισμοσύνης τελέσας γυιαρκέα νίκην,
Σύνδρομος ἠϊθέοις ἐπαύετο Βάκχος ἀθύρων·
Ἀλλὰ ποδωκείης ἀνεμώδεα θῆκεν ἀγῶνα·
Καὶ βαλιοὺς ἐς ἔρωτα φέρων μνηστῆρας ἀγῶνος·
Πρώτῳ μὲν ἔθηκε δῶρα Κυβηλίδος ὄργανα Ῥείης,
Κύμβαλα χαλκείοντα, καὶ αἰόλα δέρματα νεβρῶν·
Νίκης δ' ἦεν ἄεθλα τὰ δεύτερα Πανὸς ἑταίρη
Σύριγξ ἡδυέπεια, καὶ ἠχήεσσα βοείη
Χαλκοβαρής· ἀρότῳ δὲ τιθεὶς Διόνυσος ἀθύρων
Ψάμμον ἐρευθιόωσαν ἑτοιμοτάτην ποταμοῖο·
Καὶ Βρόμιος σταδίῳ μεμερισμένον οὖδας ὁρίζων,
Δισσὰ διατμηθέντος ἐμέτρεεν ἄκρα κελεύθου·
Ὀρθώσας δεκάδωρον ἐπὶ χθονὶ σῆμα περαίης,
Στήσας τέρμα δρόμου τανάδυ ξύλον· ἀντιπόρου δὲ
Πῆξε τύπον βαλβῖδος ἐπ' ἠόνι θύρσον ἀείρας·
Καὶ Σατύρους ὤτρυνεν ἀεθλεύειν περὶ νίκης·
Ὀξὺ δὲ κεκλομένοιο φιλοσκάρθμοιο Λυαίου
Ληναῖος πρῶτος ἔθορε ποδήνεμος· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτὸν
Κισσὸς ἀελλοπόδης καὶ ἐπήρατος Ἄμπελος ἔστη·
Καὶ ποδὸς ἰθυπόροιο πεποιθότες ὠκέϊ ταρσῷ,
Κεκλιμένοι στιχόων ἐπέστησαν· ἐκ δαπέδου δὲ
Ἄκρα χαρασσομένοιο μετάρσιον ἴχνος ἐρείσας
Κισσὸς ἀελλήεντι ποδῶν κουφίζετο παλμῷ·
Τοῦ μὲν ἐπειγομένοιο μετάφρενον ἄσθμασι θάλπων,
Ληναῖος ἠερίοισιν ἐπέτρεχε σύνδρομος αὔραις
Ἀγχιφανὴς προθέοντος· ὀπισθοπόροιο δὲ ταρσοῦ
Ἴχνεσιν ἴχνια τύψε χυτῆς ψαύοντα κονίης·
Καὶ τόσον ἀμφοτέρων ἀπελείπετο μέσσον ὁρίζον,
Ὁππόσον ἱστοπόνοιο κανὼν πρὸς στήθεϊ κούρης
Μεσσοφανὴς λάχε χῶρον ἀκαμπέϊ γείτονι μαζῷ·
Καὶ τρίτος Ἄμπελος ἦεν ἐπήλυδος· εἰσορόων δὲ
Ζηλήμων Διόνυσος ἐτήκετο λοξὰ δοκεύων
Διχθαδίους προθέοντας ἀεθλητῆρας ἀγῶνος·
Μή ποτε νικήσωσι, καὶ Ἄμπελος ὕστερος ἔλθῃ·
Ἀλλὰ θεὸς χραίσμησεν· ἐπιπνείων δέ οἱ ἀλκὴν
Κοῦρον ἐυτροχάλοιο ταχύτερον θῆκεν ἀέλλης·

Καὶ δι-

Καὶ διδύμων προὔτυψεν ἀεθλοφόρων ἐν ἀγῶνι
Σπερχομένων διερῶ μὲν ὅτ' ἐνὶ γούνατα πάλλων,
Κισσὸς ἐπωλίσθησε πεσὼν ψαμαθώδεϊ πηλῷ·
Καὶ σφαλερὴ Λεναῖος ἐσύρετο γούνατος ὁρμὴ,
Αἶψ' ἀναστείλασα ποδῶν δρόμον· ἀθλοφόροι δὲ
Ἀμφότεροι λείποντο, καὶ Ἄμπελος ἥρπασε νίκην·
Σειληνοὶ δὲ γέροντες ἀνίαχον Εὔϊον ἠχὼ,
Νίκην ἠϊθέοιο τεθηπότες· ἁβροκόμης δὲ
Δέκτο νέος τὰ πρῶτα, τὰ δεύτερα δέχνυτο Λεναῖος,
Ζῆλον ἔχων φθονερὸν δὲ δόλον γίνωσκε Λυαίου,
Καὶ πόθον· αἰδομένῃ δὲ συνήλικας εἶδεν ὀπωπῇ
Λοίσθια Κισσὸς ἄεθλα κατηφέϊ χειρὶ κομίζων.

ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΙΑ.

ΛΥΤΟ δ' ἀγὼν, ἐρόεις δὲ νέος φιλοπαίγμονι νίκῃ
Κυδιόων σκίρτησεν ὁμέστιος ἥλικι Βάκχῳ,
Εἰλιπόδην περὶ κύκλον ἀλήμονα ταρσὸν ἀμείβων·
Δεξιτερὴν παλάμην ὅλην ἐπικλίνων Διονύσῳ·
Καί μιν ἰδὼν ὁ Βάκχος ἀγήνορα δίζυγι νίκῃ,
Ποσσὶ περισκαίροντα φίλῳ μειλίξατο μύθῳ·
Σπεῦδε πάλιν φίλε κοῦρε ποδωκείης μετὰ νίκην·
Καὶ μετὰ δεύτερον ἆθλον ἔχειν τρίτον ἄλλον ἀγῶνα,
Νηχομένων ἀκίχητος ὁμήλικι νήχεο Βάκχῳ·
Ἄμπελε νικήσας με παρὰ ψαμάθοισι παλαίων·
Ἔσσο καὶ ἐν προχοῇσιν ἐλαφρότερος Διονύσου·
Καὶ Σατύρους παίζοντας ἐνὶ σκαρθμοῖσιν ἐάσας,
Εἰς τρίτατον πάλιν ἄλλον ἐπείγεο μοῦνος ἀγῶνα·
Ἐν χθονὶ νικήσας ἐν ὕδασι, καὶ μετὰ νίκην,
Σοὺς ἐρατοὺς πλοκάμους διδύμοις στέψαιμι κορύμβοις·
Διπλόα νικηθέντος ἀνικήτοιο Λυαίου,
Ἔπρεπέ σοι ῥόος οὗτος ἐπήρατος, ἔπρεπε μούνῳ
Κάλλεϊ σῶν μελέων, ἵνα διπλόος Ἄμπελος εἴη·
Χρυσείῃ παλάμῃ χρυσαυγέα ῥεύματα τέμνων·
Καὶ γυμνοῖς μελέεσσι πτερυσσομένου περὶ νίκης
Κοσμήσει σέο κάλλος ὅλον Πακτώλιον ὕδωρ·
Δὸς ποταμῷ γέρας ἶσον Ὀλύμπιον ὅττι καὶ αὐτὸς
Ὠκεανῷ Φαέθων ῥοδέας ἀκτῖνας ἰάλλει·
Πακτωλῷ πόρε καὶ σὺ τεὸν σέλας, ὄφρα φανείη
Ἄμπελος ἀντέλλων ἅτε φωσφόρος· ἀμφότερα γὰρ
Ἀστράπτει ῥόος οὗτος ἐρευθιόωντι μετάλλῳ,
Ὡς σὺ τεοῖς μελέεσσι· βαθυπλούτῳ δὲ ῥεέθρῳ
Σύγχροον εἶδος ἔχοντα καὶ ἠΐθεον δεχέσθω·
Μίξας κάλλεϊ κάλλος, ὅπως Σατύροισι βοήσω·
Πῶς ῥόδον εἰς ῥόδον ἦλθε, πόθεν μία κίρναται αἴγλη
Καὶ περὶ φοινιόωντι καὶ ἀστράπτοντι ῥεέθρῳ.
Αἴθε καὶ ἐνθάδε κοῦρε πέλεν ῥόος Ἠριδανοῖο
Ἡλιάδων ὅθι δάκρυ ῥυηφενὲς, ὄφρα κεν ἄμφω
Καὶ χρυσῷ σέο γυῖα καὶ ἠλέκτροισι λοέσσω.
Ἀλλ' ἐπεὶ Ἑσπερίου ποταμοῦ μάλα τηλόθι ναίεις
Ἵξομαι εἰς Ἀλύβην ἀγχίπτολιν, ὅππόθι γείτων
Γευδὶς ἐϋκτεάνων ὑδάτων λευκαίνεται ὁλκῷ·
Ὄφρα σε Πακτωλοῖο λελουμένον ἐκ ποταμοῖο
Ἄμπελε φαιδρύνοιμι, καὶ ἀργυρέοισι ῥεέθροις
Ἕρμος ἐΰρρείτης ἑτέροις Σατύροισι μελέσθω·
Οὐ γὰρ ἀπὸ χρυσοῖο φέρει ῥόον· ἀλλὰ σὺ μοῦνος
Χρύσεος ἔπλεο κοῦρος ἔχεις καὶ χρύσεον ὕδωρ·
Ὡς εἰπὼν πεφόρητο δι' ὕδατος· ἐκ δαπέδου δὲ
Ἄμπελος ὤρνυτο καὶ ὁμάρτεεν Λυαίῳ·
Καὶ γλυκὺς ἀμφοτέροισιν ἔην δρόμος ἄχρις ἐπ' ἄκρον

Et duobus illis *prior præmiſeris in certamine*
Currentibus humido in litore genua vibrans.
Ciſſus concidit lapſu in arenoſo cœno:
Et lubricus Lenei trahebatur genu impetus
Statim reuocans pedum curſum, certatores verò
Ambo relinquebantur, & Ampelus rapuit victoriam:

Ampelus victor.

Silení verò ſenes attollebant Euium ſonitum,
Victoriam pueri admirantes. Mollicomis verò
Accepit iuuenis prima, ſecundas verò accepit Leneus,
Aemulationem habẽs: inuidum verò dolũ cognouit Bacchi.
Et amorem. Verecundo verò coæuos aſpexit vultu
Vltima Ciſſus certaminis præmia triſte manu referens.

Victi triſtes.

DIONYSIACORVM

LIBER XI.

SOLVEBATVR certamen, amabilis verò iuuenis ludo delectata victoria
Exſiliens ſaltabat, comes coæuo Bacchò,
Curuus pedem circa circulum errantem plantam mutans.
Dexteram totam candidam inclinans Bacchò.
Et ipſum videns Bacchus ſuperbum duplici victoria,
Pedibus circumſalientem amico demulſit ſermone,
Feſtina rurſum care puer pedum celeritatis ad victoriam.
Et poſt ſecundum præmium habere tertium aliud certamen.
Natans incomprehenſibilis coæuo nata cum Baccho.

Bacchus Ampelum ad certamẽ natatus inuitat.

Ampele cum viceris me in arenis certans
Eſto etiam in fluminibus leuior Baccho.
Et Satyros ludentes in choreis relinquens,
In tertium rurſus aliud concitare ſolus certamen.
In terra vincens & in aquis, & poſt victoriam
Tuos amabiles capillos geminis coronabo corymbis.
Dupliciter victo inſuperabili Lyæo
Decet te fluctus hic amabilis, decet ſolum
Pulchritudinem tuorum membrorũ, vt duplex Ampelus ſit.
Aurea manu aureos ſplendores habentes fluctus ſecans,
Et nudis membris contendentis ob victoriam
Ornabit tuam pulchritudinem tota Pactolia vnda,
Da flumini munus æquale cœleſte, quòd & ipſe
Oceano Phaëthon roſeos radios immittit.
Pactolo præbe & tu tuum iubar, vt appareat
Ampelus oriens tanquam Lucifer, vtraque enim
Fulgurat fluctus hic rubenti metallo,
Vt tu tuis membris, profundè diuiti verò flumini
Concolorem formam habentem & iuuenem accipito.

Hermus fluuius.

Miſcens pulchritudini pulchritudinẽ, vt Satyris clamem
Quomodo roſa in roſam venerit, vnde vnus miſcetur ſplendor
Et antè rubenti, & fulguranti flumini:
Vtinam & hic puer foret flumen Eridani,
Heliadum vbi lacryma diuites, vt ambobus,
Et auro tua membra & electro lauem.
Sed quoniam ab Heſperio fluuio valde procul habitas
Veniam in Alybam vicinam vrbem, vbi vicinus
Geudis diuitum fluuiorum dealbatur tractu,
Vt te Pactolo lotum ex flumine
Ampele exornem, & argenteis fluminibus,
Hermus pulchrifluus reliquis Satyris curæ ſit.
Non enim ab auro fert fluctum, ſed tu ſolus
Aureus eſto puer habens & aureas vndas.
Sic dicens ferebatur per aquam: ex ſolo verò
Ampelus tollebatur, & ſequebatur Lyæum,
Et dulcis vtrique erat curſus ſummum à ſummo

Bacchus & Ampelus vnà natant.

Natanti volutati in valde diuite fluuio:
Et Deus aquoſum ferens celeritatis certamen
Currebat inconſtans in aquis nuda fluctibus
Pectora inuciens, agitans verò pedes, & manus remigans
Diuinis inconcuſſa ſignauit dorſa tranquillitatis.
Interdum quidem habens comitem ſuum curſum cum coaeuo puero:
Interdum verò impetu iruēs obſeruans quantum relinqueret
Ampelum propè incedentem comitem vicinum Baccho:
Sed cùm in circulum agēs manus vſq; in fluctu laborans
Humidigrado genibus celer ſpontaneus praebuit victoriam.
Et fluminis poſt fluctum tranſiit in moenia luci
Ampelus ceruicem ſuperbam habens poſt fluuialem victoriam:
Et capillos ornauit ſerpentino corymbo
Horribile habens ſimulachrum anguicomi Lyaei:
Saepius verò in tergo variam videns Bacchi tunicam
Variam membris adulterinam veſtem induens
Purpureo pedem leuem ſtrinxit cothurno
Pictum habēs in corpore peplum, verſante verò in motibus currū
Pantherarum Bacchum aſpiciens agitatorem
Caerulea ſcopulos amantium oſtendit ludicra ferarum.
Interdum montani dorſum adſcendens vrſi
Ferae incitatae terribilem retraxit iubam.
Interdum leoninam hirſutam flagellabat pellem,
Interdum variam equitans ſuper dorſo,
Immiſſus effrenem laetabatur Tigrin agitans:
Et ipſum videns Bacchus habens intus interminationem,
Dixit conſolans amico vaticinante ſermone
Reprehendente ore fundens miſericordem vocem:
Quò ferris amice puer? quid tibi tantum placet ſylua?
Mane mecum Dionyſo venante vnà venans
Conuiuium tangente vnà conuiuare cum Baccho.
Laſciuiens cum comeſſationem ego Satyris excito
Panthera non turbat me, & agreſtis os vrſae:
Nec trepides os rapidum in monte paſcentis leaenae
Solum immitis cornua formida tauri.
Dixit miſerans audacem Ampelum, iuuenis verò
Auribus ſermonem audiebat, mens verò ei intus ludens
Vnde apparuit magnum indicium amanti Baccho
Ampelum annuncians breuis vitae fore, ex ſcopulo enim
Recens florentem quendam hinnulū ſuper humeris ferens
Copioſus ſquamis ſerpens exortus eſt Ceraſtes:
Et ipſum ſuper altare ferens ſuper fundamenta
Immanis praecipitauit percuſſum cornu
Pronum, per ſe deuolutum, in montibus paſti verò hinnuli
Acutum cantum canentis auolauit animus errans.
Victima verò futura ipſa nuncia ſanguinis tractu
Lapidea ſanguineo rubebat ara rore
Vini libati ferens imaginem, intuens verò
Euius ſerpentem cornigerum raptorem hinnuli.
Imprudentis iuuenis diſcens interemtorem Ceraſten,
Luctum miſcuit riſui, & inſtabile habebat conſilium
Duplex, mente verò diuidebatur vicinum mortis
Iuuenem ingemiſcens, ridens ob dulce vinum,
Tamen deſiderabili comes ibat puero
In montem, in litora, & in curſum ſolitae venationis:
Et ipſum videns adhuc Bacchus laetabatur, etenim oculi
Non amplius videntibus ſatietatem pariunt amorum,
Saepius & Bromio accumbente ad menſam
Puer fiſtula cantabat inſuetam Muſam commutans,
Et fiſtularum confudit totum cantum, tanquam verò puero
Pulchra canenti, licet tonum frangeret cantus.
Bacchus ſuper pauimento ſaliens ventoſa vibratione
Manibus vnà plaudebat multum plaudens, pueri verò
Adhuc canentis circa os manus confirmans
Harmoniae cauſam amica amplectebatur lege.
Iurabat & Saturnium, quòd tantum cantor Pan
Nunquam rhythmum cecinerit, & non ſuauiſonus Apollo:
Et audacem intuens puerum mortifera Ate
In montibus venantem & vagantem à Baccho,

Bacchus Ampelo ſponte indulget victoriam.

Ampelus ſuper truculentiſſimis feris equitat.

Bacchus Ampelum ne periculo ſe ſubiiciat, admonet.

Audaces diu non viuunt.

Bacchus Ampelum ſemper comitatur.

Amantibus amicorum omnia grata ſunt.

Νηχομένοις ἕλικεσσιν ἐϋκτεάνου ποταμοῖο·
Καὶ θεὸς ὑδατόεντα φέρων ταχυτῆτος ἀγῶνα,
Εἷρπεν ἀστήρικτος ἐν ὕδασι γυμνὰ ῥεέθροις
Στέρνα βαλών· δονέων δὲ πόδας καὶ χεῖρας ἐρέσσων,
Ἀτρεμέας ἀπάτακτα κατέγραφε νῶτα γαλήνης·
Πῆ μὲν ἔχων ὁμόζυγον ἴσον δρόμον ἥλικι κούρῳ·
Πῆ δὲ παραΐσσων πεφυλαγμένος ὅσσον ἐάσσῃ
Ἄμπελον ἀγχικέλευθον ὁμόδρομα γείτονα Βάκχου·
Ἀλλ' ὅτε κυκλώσας παλάμας ἅτε κύματι κάμνων,
Ὑγροπόρῳ ταχύγουνος ἑκούσιος ὤπασε νίκην·
Καὶ ποταμοῦ μετὰ χεῦμα μετήϊεν ἔνδοθι λόχμης
Ἄμπελος αὐχένα γαῦρον ἔχων ποταμηΐδι νίκῃ·
Καὶ πλοκάμους μίτρωσεν ἐχιδνήεντι κορύμβῳ,
Φρικτὸν ἔχων μίμημα δρακοντοκόμοιο Λυαίου·
Πολλάκι δ' αἰολόνωτον ἰδὼν Βρομίοιο χιτῶνα,
Δαιδαλέῳ μελέεσσι νόθον εἵσατο καὶ δόξας,
Πορφυρέῳ πόδα κοῦφον ἐπεσφήκωσε κοθόρνῳ,
Στικτὸν ἔχων χροῒ πέπλον· ἑλισσομένῳ δ' ἐνὶ δίφρῳ
Παρδαλίων Βάκχον ὁρόων ἐλατῆρα,
Γλαυκῷ φιλοσκοπέλων ἐπεδείκνυε παίγνια θηρῶν·
Πῆ μὲν ὀρεστιάδος λοφιῆς ἐπιβήμενος ἄρκτου
Θηρὸς ἐπειγομένης βλοσυρὴν ἀνεσείρασε χαίτην·
Πῆ δὲ λεοντείην λασίην ἐμάστιζε δορήν·
Ἄλλοτε δαιδαλέων ἐποχήμενος ὑψόθι νώτων,
Ἀστομίδες ἀχάλινον ἐπίσπεε τίγριν ἐλαύνων·
Καί μιν ἰδὼν Διόνυσος ἔχων φρεσὶν ἔνδον ἀπειλήν,
Εἶπε παρηγορέων φιλίῳ μαντώδεϊ μύθῳ,
Μεμφομένοις στομάτεσσι χέων οἰκτίρμονα φωνήν·
Πῇ φέρεαι φίλε κοῦρε; τί σοι τόσον εὔαδεν ὕλη;
Μίμνε μοι ἀγρώσσοντι συναγρώσσων Διονύσῳ·
Εἰλαπίνης ψαύοντι συνειλαπίναζε Λυαίῳ·
Κωμάζων ὅτε κῶμον ἐγὼ Σατύροισιν ἐγείρω·
Πόρδαλις οὐ κλονέει με καὶ ἀγροτέρη γένυς ἄρκτου·
Μὴ τρομέοις στόμα λάβρον ὀρειονόμοιο λεαίνης·
Μοῦνον ἀμειλίκτοιο κεράατα δείδιθι ταύρου·
Ἔννεπεν οἰκτείρων θρασὺν Ἄμπελον· ἠΐθεος δὲ
Οὔασι μῦθον ἄκουε· νόος δέ οἱ ἔνδοθι παίζων,
Ἔνθα φάνη μέγα σῆμα φιλοστόργῳ Διονύσῳ·
Ἄμπελον ἀγγέλλων μινυώριον· ἐκ σκοπέλου γὰρ
Ἀρτιθαλῆ τινα νεβρὸν ὑπὲρ νώτοιο κομίζων,
Ἀμφιλαφὴς φολίδεσσι δράκων ἀνέτελλε κεράστης.
Καί μιν ὑπὲρ βωμοῖο φέρων ἐφύπερθε θεμέθλων
Σμερδαλέῃ πλήξας ἐπιδινήθεντα κεραίῃ
Κύμβαχον αὐτοκύλιστον· ὀρεσσινόμοιο δὲ νεβροῦ
Ὀξὺ μέλος κλάγξαντος ἀπέπτατο θυμὸς ἀλήτης·
Σπονδῆς δ' ἐσσομένης αὐτάγγελος αἵματος ὁλκῷ
Λάϊνος αἱμαλέῃς ἐρυθαίνετο βωμὸς ἐέρσῃς,
Οἴνου λειβομένοιο φέρων τύπον· εἰσορόων δὲ
Εὔιος ἐγρευτῆρα κεραστόρον ἅρπαγα νεβροῦ
Ἄφρονος ἠϊθέοιο μαθὼν ὀλετῆρα κεράστην·
Πένθος μίξε γέλωτι, καὶ ἄστατον εἶχε μενοινὴν
Διχθαδίην· κραδίῃ δὲ μινύζετο γείτονα πότμου
Ἠΐθεον στενάχων, γελόων χάριν ἡδέος οἴνου·
Ἔμπης δ' ἱμερόεντι συνέμπορος ἔσκε κούρῳ
Εἰς ὄρος, εἰς πλαταμῶνα, καὶ εἰς δρόμον ἠθάδος ἄγρης·
Καί μιν ἰδὼν ἔτι Βάκχος ἐτέρπετο· καὶ γὰρ ὀπωπαὶ
Οὔποτε δερκομένοισι κόρον τίκτουσιν ἐρώτων,
Πολλάκι καὶ Βρομίοιο παρεζομένοιο τραπέζῃ
Ἠΐθεος σύριζεν ἀήθεα μοῦσαν ἀμείβων·
Καὶ δονάκων συνέχευεν ὅλον μέλος· οἷα δὲ κούρου
Καλὰ μελιζομένοιο, καὶ εἰ τόνον ἔκλασε μολπῆς,
Βάκχος ὑπὲρ δαπέδοιο θορὼν ἀνεμώδεϊ παλμῷ,
Χερσὶ συνεπλατάγησε πολύκροτος· ἠϊθέου δὲ
Εἰσέτι μελπομένοιο περὶ στόμα χεῖρας ἐρείσας,
Ἁρμονίης προφάσει φιλίῳ περιπτύξατο θεσμῷ·
Ὤμοσε καὶ Κρονίδην, ὅτι τηλίκον ὑμνοπόλος Πὰν
Οὔποτε ῥυθμὸν ἄεισε, καὶ οὐ λιγύφωνος Ἀπόλλων.
Καὶ θρασὺν εἰσορόωσα νέον θανατηφόρος Ἄτη,
Οὔρεσιν ἀγρώσσοντα διαπλαγχθέντα Λυαίου,

Ἤδη

Ἠϊθέου χαρίεντος ὁμοίιον ἥλικι ταρσῷ·
Ἄμπελον ἠπεροπῆι τόσῳ μειλίξατο μύθῳ
Μητρυιὴ Φρυγίοιο χαριζομένη Διονύσου·
Σὸς φίλος ἀΐδιμε κοῦρε, μάτην Διόνυσος ἀκούει,
Ποῖον ἑταιρείης γέρας ἔλλαχες, οὐ σὺ Λυαίου
Θέσπιον ἅρμα φέρεις, οὐ πορδαλίων ἡνιοχεύεις·
Δίφρα τεοῦ Βρομίοιο Μάρων ἔλλαχε τιταίνων
Θηρονόμῳ μάστιγι καὶ εὐλαΐγγι χαλινῷ·
Ποῖον ἔχεις τόδε δῶρον ἀπ' εὐθύρσοιο Λυαίου·
Πηκτίδα Πᾶνες ἔχουσι, καὶ εὔλαλον ἦχον αὐλῶν·
Καὶ Σατύροις περὶ κύκλον ἐειναφάροιο βοείης
Σὸς ταμίας Διόνυσος· ὀρεστιάδες δὲ καὶ αὐταὶ
Βασσαρίδες, ῥαχίῃσιν ἐφεδρήσσουσι λεόντων·
Ποῖα τεῆς φιλότητος ἐπάξια δῶρα κομίζεις,
Πορδαλίων ἐλατῆρα μάτην πεφιλημένε Βάκχῳ;
Πολλάκι Φοιβείοιο καθήμενος ὑψόθι δίφρου
Ὑψιφανὴς ἤλαυνεν Ἀτύμνιος ἠέρα τέμνων·
Ἔκλυες αὐτὸν Ἄβαριν, ὃν εἰς δρόμον ἠεροφοίτην
Ἱπταμένῳ πέμπεσκεν ἀλήμονι Φοῖβος ὀϊστῷ·
Αἰετὸν ἡνιόχευσεν ἐν αἰθέρι καὶ Γανυμήδης
Ζῆνα νόθον πτερόεντα τεοῦ γενετῆρα Λυαίου·
Ἄμπελον οὔποτε Βάκχος ἐκούφισεν ὄρνις ἐρώτων,
Σὸν δέμας ἀδρύπτοισιν ἑοῖς ὀνύχεσσιν ἀείρων·
Τρώϊος οἰνοχόος πέλε φέρτερος, ὃς Διὸς αὐλὴν
Οἶκον ἔχει· σὺ δὲ κοῦρε φέρων πόθον εἰσέτι δίφρου,
Εἰς δρόμον ἀστήρικτον ἀναίνεο πῶλον ἐλαύνειν·
Ὄφρα ποδῶν στροφάλιγγι ποδῶν δεδονημένος ὁπλῇ
Ἵππος ἀελλήεις ἀποσείεται ἡνιοχῆα·
Γλαῦκον ἀπεστυφέλιξαν ἐπὶ χθονὶ λυσσάδες ἵπποι·
Καὶ ξυνῆς μεθέπων Ποσιδήϊον αἷμα γενέθλης,
Ἠέροθεν προκάρηνον ἀπόσπορον ἐννοσιγαίου,
Πήγασος ὠκυπέτης ἀπεσείσατο Βελλεροφόντην·
Δεῦρό μοι εἰς ἀγέλην λιγυηχέες ἧχι νομῆες,
Καὶ βόες ἱμερόεντες· ἐφεδρήσσοντα δὲ ταύρῳ
Ὑψιφανῆ τελέθω σε βοοσσόον ἡνιοχῆα·
Σὸς γὰρ ἄναξ πολὺ μᾶλλον ἐπαινήσει σε δοκεύων,
Ταυροφυὴς Διόνυσος ἐφήμενον ἰξύϊ ταύρου·
Νόσφι τόδε δρόμος ἐστί, ἐπεὶ καὶ θῆλυς ἐοῦσα,
Παρθένος Εὐρώπη βοέων ἐπεβήσατο νώτων,
Χερσὶ κέρας κρατέουσα καὶ οὐ χατέουσα χαλινοῦ·
Ὣς φαμένη πεπίθησε, καὶ ἠέρα δύσατο δαίμων·
Καί τις ἀπὸ σκοπέλοιο κατέτρεχε ταῦρος ἀλήτης
Ἀπροϊδής, καὶ γλῶσσαν ἑῆς ἐπιμάρτυρα δίψης
Χείλεσιν οἰγνυμένοισι προΐαλλεν ἀπὸ στόματος·
Καὶ πίνεν· ἀμφὶ δὲ κοῦρον ἅπερ παρεόντα νομῆα,
Ἵστατο γιγνώσκοντι πανείκελος, οὐδὲ μετώπου
Λοξὸν ἑὸν κεράεσσιν ἀμειλίκτοιο δὲ ταύρου
Πυκνὸν ἐρευγομένοιο ποτὸν πολυχανδέϊ λαιμῷ
Ἠβητὴν ἐδίαινε καταρρέουσα ἰκμὰς ἐέρσης·
Ἰσονόμων ἅτε μάντις, ὅτι χθονίῳ βόες ὁλκῷ
Ἀμφὶ μίαν μογέοντες ἀτέρμονι κυκλάδι κισσοῦ
Ὕδασιν ἀμπελόεσσαν ἐπαρδεύουσιν ἀπαρχήν·
Καὶ θρασὺς ἵζετο κοῦρος ἐπὶ βοέοιο μετώπου,
Ἀμφαφόων ἑλικὴν ἀταρβέϊ χειρὶ κεραίην·
Καὶ βοὸς ὑλονόμοιο πεπληγμένος ἡδέϊ κέντρῳ,
Ἤθελεν ἄζυγα ταῦρον ὀρειδρόμον ἡνιοχεύειν·
Δρεψάμενος δὲ πέτηλα βαθυσχοίνου παρὰ ποίης,
Ψευδαλέην χλοεροῖσι λύγοις ἐπλέξεν ἱμάσθλην,
Μόσχοις ὀξυτέροισι· πολυστρέπτῳ δὲ κορύμβῳ
Γνάμψας ἀγκύλα κύκλα τύπον ποίησε χαλινοῦ·
Καὶ δροσεροῖς πετάλοισι δέμας διεκόσμεε ταύρου,
Καὶ ῥόδα φοινίσσοντα περίπλεξ ἐπεδήσατο νώτῳ·
Καὶ κρίνα καὶ νάρκισσον ἐπήρτησεν μετώπῳ,
Αὐχένι πορφύρουσαν ἐπικρεμάσας ἀνεμώνην·
Καὶ διδύμων ἑκάτερθε κατέστεφε κεραιῶν·
Χερσὶ βαθυνομέναις ξανθόχροα πηλὸν ἀφύσσων
Γείτονος ἐκ ποταμοῖο, καὶ αἰόλον ὑψόθι νώτου
Δέρμα περιστείλας ῥαχίης ἐπεβήσατο ταύρου·
Καὶ βοέαις πλευρῇσι νόθον μάστιγα τιταίνων,

Pueri gratioſi ſimilem æquæuo pede:
Ampelum dolis tali demulſit ſermone.
Nouerca Phrygij gratificata Bacchi.
Tuus amicus venuſte puer fruſtra Bacchus audit,
Quale ſocietatis munus conſecutus es, non tu Lyæi
Diuinum currum fers, non panthera præ curru moderaris:
Bigas tui Bromij Maron ſortitus eſt extendens
Feras regenti flagro, & bene gemmis ornato fræno.
Quale habes hoc munus à bene thyrſum agitante Lyæo:
Pecudum Panes habent, & bene ſonantium ſonum tibiarum:
Et Satyris dedit circuitum grauiter ſonantis bouinæ pellis
Tuus diſpenſator Bacchus, montanæ verò & ipſæ
Baſſarides, ſpinis inſident leonum:
Qualia tua amicitia condigna munera refers,
Pantherarum agitator fruſtra amate Baccho.
Sæpius Phœbeo inſidens ſuper curru
In ſublime apparens agitauit currum Atymnius aëra ſecans.
Audiuiſti ipſum Abarin, quem in curſum aëriuagum
Volanti miſit erranti Phœbus ſagitta
Aquilam rexit in æthere & Ganymedes
Iouem adulterinum alatum tui genitorem Bacchi.
Ampelum nunquam Bacchus eleuauit auis amorum
Tuum non corpus lacerantibus ſuis vnguibus attollens.
Troianus pincerna fuit melior, qui Iouis aulam
Domũ habet. Tu verò puer ferens deſiderium adhuc currus
In curſum inſtabilem recuſa equum agitare.
Quod pedum circuitu pedum agitatus vngula
Equus procelloſus excutit agitatorem:
Glaucum euertebant in terra furioſi equi
Et communis ſectans Neptunium ſanguinem generationis
Ex aëre præcipitem prognatum Neptuno
Pegaſus celeripes excuſſit Bellerophontem.
Huc mihi in armentum dulciſoni vbi paſtores,
Et boues deſiderabiles, inſidentem verò tauro
In ſublimi apparentem te boues agitantem aurigam.
Tuus enim rex multo magis laudabit te intuens
Tauri naturam habens Bacchus inſidentem in dorſo tauri. Ate ſuadet Ampelo vt taurum aſcendat.
Sine meta curſus hic, quandoquidem & fœmina exiſtens
Virgo Europa bouinis inſidebat tergoribus,
Manibus cornu tenens, & non egens fræno.
Sic dicens perſuaſit, & aëra ſubijt Dea.
Et aliquis ex ſcopulo decurrebat taurus vagus
Improuiſus, & linguam ſuæ teſtem ſitis
Labris apertis protendebat ex ore.
Et bibit, circa puerum verò tanquam præſentem paſtorem Taurus Ampelo occurrit.
Stabat intelligenti ſimilis, neque in fronte
Curuum ſuum cornu habebat, indomabilis verò tauri
Crebro eructanti potum capaci gutture
Iuuenem madefaciebat defluens humor roris
Æqualium tanquam vates, quòd terreſtri boues tractu
Circa vnum laborantes interminum circulum hederæ
Aquis irrigant ſtillum.
Et audax ſedebat puer ſuper bouina fronte Ampelus taurum aſcendit.
Circumtrectans incuruum intrepida manu cornu.
Et bouis in ſyluis paſti incitatus dulci ſtimulo
Voluit iniugem taurum montiuagum gubernare.
Decerpens verò folia à profundos iuncos habente herba,
Falſum viridibus viminibus complicauit flagellum Ampelus flagrum ſibi facit.
Vitulis velocioribus, multum verſatili verò corymbo
Flectens incuruos circulos formam fecit fræni:
Et roridis foliis corpus exornauit tauri:
Et roſas rubentes circumligauit dorſum:
Et lilia & narciſſum impendit ipſi in frontem
Dorſo purpureum ſuſpendens papauer.
Et duplex vtrinque inuoluit cornu.
Manibus profundis fuluicolorem limum hauriens.
Vicino ex flumine & variam ſuper dorſum
Pellem inſternens tergum aſcendebat tauri
Et bouinis tergis falſum flagellum intendens,

Bene pilis ornatum tanquam equum ſuum flagellauit occiſo-
Et audax dixit verbum tauriformi Lunæ: (rem.
Ampelus Lunam ſuperbè compellat.
Concede mihi cornuta boum agitatrix Luna.
Vtrinque verò cornutus factus ſum, & taurum agito.
Tale ſuperbiens verbum dixit circulari Lunæ:
Et inuidioſe conſpexit per aëra oculus Lunæ
Ampelum homicida ſublatum rapaci tauro.
Luna Ampelum punit.
Et ipſi miſit œſtrum boues agitans, verùm hic graui
Inſtabiliter vago corpus laceratus œſtro.
Inuia per montis iuga occurrit ſimilis equo.
Et puer iniugem taurum videns furioſo ſtimulo
Veſtigium per conos ſublimes habentes violenter vadentem
Meticuloſus pro labore luctuoſa precabatur voce, (colles
OEſtrum tauro immiſſum.
Hodie conſiſte taure & cras velox ambules
Ne me occidas ſolitaria ſuper petra
Mortem meam infantilem ne Bacchus audiat,
Ne iraſcare, quòd taure, tuum inaurauı cornu,
Ne inuideas quòd Bacchus meam amicitiam conſeruet,
Si verò me occidis, & non curas Bacchum,
Neque aliqua miſericordia habet te obluctum auriga
Quòd iuuenis ſim, quòd & amicus ſim Baccho,
Ad Satyros me deporta & ibi me taure doma,
Vt conſequar poſt mortem valde defectum cinerem,
Certè obſecro amice taure, admonitionem verò cognoſcam,
Mortem meam ingemiſcentis infletbilis Bacchi.
Si tuum aurigam cornigerum gubernas
Similem formam habentem tuæ taurinæ formæ
Euade vocalis, & meam mortem dic Baccho,
Taure tuæ Cereri ingrate, & Baccho
Dolenti Bromio condolet diues Ceres.
Tale verbum roſeus puer dicebat ore vicinus
Infelix, exſiliens verò pedum gemina vngula
Montium ſumma cacumina inuia profundè ſaltans bos,
Ampelus dorſo tauri excuſſus.
Puerum pronum ſuo excuſſit dorſo,
Cecidit verò per ſe deuolutus, in colli verò vertebras cadētis
Mollis ſtridens frangebatur incuruata ceruix.
Et ipſum ſuper ſolo iterum volutum voluens
Acuta cuſpide præcipitauit cornu.
Et mortuus erat ſine capite, inſepulti verò cadaueris
Album rubenti corpus rubebat ſanie.
Et aliquis videns Satyrorum puluere ſordidatū ſuper terrā
Ampeli mors nunciata Baccho.
Ampelum deſiderabilem, malus nuncius venit Baccho:
Et Deus audiens velox cucurrit ſimilis ventis
Non tantum Hercules curſum abſoluit, cum Nymphæ
Mollem Hylam inuidis abſconderunt fluctibus,
Sponſum humidæ cuſtoditum rapaci puellæ,
Quemadmodum tum Bacchus ruebat in montibus currens
in puluere autem
Iacentem ingemuit puerum tanquam viuum intuens.
Et ipſum chlana veſtiebat mortuum ſuper humero,
Ceruinam pellem etiam frigidis membris induens:
Et mortuo licet exiſtentis induit plantas cothurnis:
Et roſis & lilia ſparſit per corpus, circa capillos verò
Tanquam parum ſtrepentis acuto ſtimulo
Florem ſuſtulit cito morientis Anemones,
Bacchus ornat & componit cadauer Ampeli.
Et manui præbuit thyrſum, ſuo verò ipſum texit peplo
Purpureo, & munus intonſi capitis
Capillum vnum amputans impoſuit teſti coruo
Vltimum, Ambroſiam verò accipiens à matre Rhea
Vulneribus infudit, vnde puer formam mutans
Ampelus in vitem.
Ambroſiam fragrantiam ſuo addidit fructui:
Et mortui gratioſi ſuper ſolum extenſi.
Non huic circumfuſum eſt roſeum corpus, citò mortui verò
Et capilli gratioſi amoripari capitis
Auris mitibus agitabantur capitis.
Erat verò quiſpiā deſiderabilis puluere fœdatus, circa verò
Sileni gemebant, dolebant verò Bacchi (mortuum
Nec ipſum pulchritudo reliquit, quamuis mortuus eſſet, vt
Iacebat mortuus ridēti perſimilis, tāquā ſēper (Satyrus.v.
Labiis mutis fundens mellitam vocem,

Εὐχαίτην ἅτε πῶλον ἑὸν μάστιζε φονῆα·
Καὶ θρασὺς ηὔτησεν ἔπος ταυρώπιδι Μήνῃ·
Εἶξον ἐμοὶ κεράεσσα βοῶν ἐλάτειρα Σελήνη·
Ἄμφω γὰρ κεραὸς πέλον, καὶ ταῦρον ἐλαύνω·
Τοῖον ἐπαυχήσας ἔπος ἴαχε κυκλάδι Μήνῃ·
Καὶ φθονερὸν σκοπίαζε δι' ἠέρος ὄμμα Σελήνης,
Ἄμπελον ἀνδροφόνῳ πεφορημένον ἅρπαγι ταύρῳ,
Καί οἱ ἔπεμψε μύωπα βοοσσόον· αὐτὰρ ὁ πικρῷ
Ἄστατα φοιτητῆρι δέμας κεντούμενος οἴστρῳ,
Δύσβατον ἀμφὶ τένοντα κατέτρεχεν ἴκελος ἵππῳ·
Καὶ νέος ἄζυγα ταῦρον ἰδὼν λυσσώδεϊ κέντρῳ,
Ἴχνος ἀβατηλέροισιν ὁδοιπορέοντα κολώναις,
Ταρβαλέος μόχθοιο γοήμονι λίσσετο φωνῇ·
Σήμερον ἵστασο ταῦρε, καὶ αὔριον ὠκὺς ὁδεύσεις·
Μή με κατακτείνειας ἐρημάδος ὑψόθι πέτρης,
Μὴ μόρον ἐμὸν νήπυτον ὅπως μὴ Βάκχος ἀκούσῃ·
Μὴ κοτέσῃς ὅτι, ταῦρε, τεὴν χρύσωσα κεραίην·
Μὴ ζηλώσῃς ὅτι Βάκχος ἐμὴν φιλότητα φυλάσσει·
Εἰ δὲ κατακτείνεις με, καὶ οὐκ ἀλέγεις Διονύσου,
Οὐδέ σε οἶκτος ἔχει σε γαμήμενος ἡνίοχος·
Ὅττι νέος γεγαὼς, ὅτι καὶ φίλος εἰμὶ Λυαίου·
Εἰς Σατύρους με κόμιζε, καὶ αὐτόθι ταῦρε δαμάσσεις·
Ὄφρα τύχω μετὰ πότμον ἐεικελίοιο κονίης·
Ναὶ λίτομαι φίλε ταῦρε, παραιφασίην δὲ νοήσω
Πότμον ἐμὸν στενάχοντος ἀδακρύτου Διονύσου·
Εἰ τεὸν ἡνίοχον κερασφόρον ἡνιοχεύεις,
Ἴκελον εἶδος ἔχοντα τεῇ ταυρώπιδι μορφῇ,
Γίνεο φωνήεις, καὶ ἐμὸν μόρον εἰπὲ Λυαίῳ·
Ταῦρε τεῆς Δήμητρος ἀχάριστε καὶ Διονύσου
Ἀχνυμένῳ Βρομίοιο συνάχνυται ἤπια Δηώ.
Τοῖον ἔπος ῥοδέης νέος ἔννεπεν αἰδὶ γείτων
Δύσμορος· αἴσσων δὲ ποδῶν διδυμάονι χηλῇ
Οὔρεος ἄκρα κάρηνα δυσέμβατα λυσσαλέος βοῦς,
Ἠΐθεον πρηνιζόμενον ἑῶν ἀπεσείσατο νώτων·
Ἤριπε δ' αὐτοκύλιστος, ἐπ' ἀστραγάλου δὲ πεσόντος
Λεπταλέος τετρίζων ἐδιχάζετο δόχμιος αὐχήν,
Καί μιν ὑπὲρ δαπέδοιο παλινδίνητον ἑλίξας,
Θηγαλέῃ γλωχῖνι κατετρύπιξε κεραίας·
Καὶ νέκυς ἦν ἀκάρηνος, ἀκηδέστοιο δὲ νεκροῦ
Λευκὸν ἐρευθιόωντι δέμας φοινίσσετο λύθρῳ·
Καί τις ἰδὼν Σατύρων κεκονιμένον ὑψόθι γαίης,
Ἄμπελον ἱμερόεντα δυσάγγελος ἤλυθε Βάκχῳ·
Καὶ θεὸς εἰσαΐων, ταχὺς ἔδραμεν ἴκελος αὔραις.
Οὐ τόσον Ἡρακλῆος δρόμον ἔλυσεν ὅτε ποτε νύμφαι
Ἁβρὸν Ὕλαν φθονεροῖσι κατεκρύψαντο ῥεέθροις,
Νυμφίον ἰκμαλέῃ πεφυλαγμένον ἅρπαγι κούρῃ·
Ὡς τότε Βάκχος ὄρεσσιν ἐπέδραμεν· ἐν δὲ κονίῃ
Κείμενον ἔστενε κοῦρον ἅτε ζώοντα δοκεύων·
Καί μιν ἀνεχλαίνωσε τὸν ἄπνοον ὑψόθεν ὤμου
Νεβρίδα καὶ ψυχροῖσιν ἐπὶ στέρνοισι καθάψας·
Καὶ νέκυος περ ἐόντος ἐδύσατο ταρσὰ κοθόρνοις·
Καὶ ῥόδα καὶ κρίνα πάσσε κατὰ χροός· ἀμφὶ δὲ χαίταις
Οἷα μινυνθαδίοιο δεδουπότος ὀξέϊ κέντρῳ,
Ἄνθος ἀνηέρτησε ταχὺ φθινύθοντος Ἀνεμώνης·
Καὶ παλάμῃ πόρε θύρσον· ἑῷ δέ μιν ἔσκεπε πέπλῳ
Πορφυρέῳ, καὶ δῶρον ἀκερσεκόμοιο καρήνου
Πλοχμὸν ἕνα τμήξας ἐπεθήκατο μάστακι νεκροῦ
Λοίσθιον· ἀμβροσίην δὲ λαβὼν παρὰ μητέρος Ῥείης
Ὠτειλαῖς ἐπέχευεν, ὅθεν νέος εἶδος ἀμείψας
Ἀμβροσίην εὔοδμον ἑῇ μετέθηκεν ὀπώρῃ·
Καὶ νέκυς χαρίεντος ὑπὲρ δαπέδοιο ταθέντος
Οὐ χλόος ἀμφεχύθη ῥοδέῳ δέμας· ὠκυμόρου δὲ
Καὶ πλοκάμοι χαρίεντες ἐρωτοτόκοιο καρήνου
Αὔραις φειδομένῃσιν ἐπαιθύσσοντο προσώπου·
Ἦν δέ τις ἱμερόεις κεκονιμένος· ἀμφὶ δὲ νεκρῷ
Σειληνοὶ στενάχιζον, ἐπωδύροντο δὲ Βάκχαι,
Οὐδέ ἑ κάλλος ἔλειπε, καὶ εἰ θάνεν, ὡς Σάτυρος δὲ
Κεῖτο νέκυς γελόωντι πανείκελος, εἷα καὶ αἰεὶ
Χείλεσιν ἀφθόγγοισι χέων μελιηδέα φωνήν,

Καὶ

Καὶ νέκυν εἰσορόων γοερὴν ἀνενείκατο φωνὴν
Νηπενθὴς Διόνυσος ἔχων ἀγέλαστον ὀπωπήν,
Μοιράων ποτὲ τοῦτο φθονερὸν λίνον, ἦ ῥα καὶ αὐτοὶ
Ταῦροι ἐπ' ἠϊθέοις ζηλήμονες, ὥσπερ ἀῆται·
Τίς Ζέφυρος μετὰ Φοῖβον ἐπέχραε καὶ Διονύσῳ;
Ὄλβιος ἔπλετο Φοῖβος Ἀτύμνιος ἠϊθέου γὰρ
Ἔλλαχεν οὔνομα τοῦτο· Θεραπναίου δὲ καὶ αὐτὸς
Φάρμακον ἡβητῆρος ἐπώνυμον ἄνθος ἀείρει,
Αἴλινον ἐν πετάλοισιν ἐπιγράψας Ὑακίνθου·
Ποῖον ἔχω καὶ ἐγὼ στεφάνοις στέφος, ἢ τίνα πάλλων
Ἄνθεα φωνήεντα παρήγορα παιδὸς ἀνίης;
Ἀλλὰ τεοῦ θανάτοιο τιμήορον εἰς φόβον ἕλκων
Ἄξομαι εἰς σέο τύμβον ἄωρε ταῦρον ἀλήτην·
Οὐ μὲν ἐγὼ βουπλῆγι τεὸν κτείνοιμι φονῆα,
Ὄφρα λάχῃ μόρον ἶσον ἀραξαμένοιο μετώπου
Ταύροις σφαζομένοισιν· ἀναρρήξαιμι δὲ πικρὴν
Ταύρου γαστέρα πᾶσαν ἐμῆς γλωχῖνι κεραίης·
Ὅττι τανυκραίρῳ σε κατέννυξεν ἀκωκῇ.
Ὄλβιος Ἐννοσίγαιος, ἐπεί τινα γείτονα πέτρης
Παιδὸς ἐμοῦ Φρύγα κοῦρον ἐφίλατο· τὸν δὲ κομίζων
Χρύσεον εἰς Διὸς οἶκον ἀνήγαγεν ἀστὸν Ὀλύμπου·
Καὶ οἱ ὅτε σπεύδεσκεν ἐς ἱπποσύνην Ἀφροδίτης·
Ὤπασεν ἄβροχον ἅρμα γαμοστόλον Ἱπποδαμείης·
Μοῦνος ἐγὼ νέον ἔσχον ἀώριον· ἱμερόεις γὰρ
Ἄμπελος οὐ γάμον εἶδε βιοσσόον, οὐδ' ὅτι παστῷ
Νυμφίδιον νέος οὗτος ἐμὴν ἔζευξεν ἀπήνην·
Ἀλλὰ θανὼν, λίπε πένθος ἀπενθήτῳ Διονύσῳ·
Οὔπω μοι φίλε κοῦρε τεὸν στόμα κάλλιπε Πειθώ·
Ἀλλὰ σέθεν φθιμένοιο καὶ ἄπνοα χείλεα γελᾷ·
Καὶ νέκυος περ ἐόντος ἔτι στίλβουσι παρειαί,
Ὀφθαλμοὶ γελόωσι καὶ εἰσέτι· διχθαδίης δὲ
Εἰσέτι σῆς παλάμης χιονώδεές εἰσιν ἀγοστοί·
Σοὺς δ' ἐρατοὺς πλοκάμους λιγυροὶ δονέουσιν ἀῆται·
Οὐ ῥόδα σῶν μελέων, θανατηφόρος ἔσβεσεν αὔρη·
Ἀλλ' ἔτι σοὶ τάδε πάντα φυλάσσεται· ὤμοι ἐρώτων·
Τίς χρειὼ ἦν ἵνα ταῦρον ἀμείλιχον ἡνιοχεύσῃς;
Εἰ σε διεπτοίησεν ἀελλοπόδων πόθος ἵππων,
Τίπτε μοι οὐκ ἀγόρευες ὅπως ἀπὸ γείτονος Ἴδης
Ἐνθάδε δίφρον ἄγοιμι, καὶ ἀρχαίης ἀπὸ φάτνης
Τρώϊον εἰς σε κόμιζον ἐπουράνιον γένος ἵππων,
Πατρίδα συλήσας Γανυμήδεος, ὃν τρέφεν Ἴδη,
Σοὶ δέμας ἶσον ἔχοντα, τὸν ἀνδροφόνων ἀπὸ ταύρων
Φειδομένοις ὀνύχεσσιν ἐκούφισεν ὑψιπέτης Ζεύς·
Εἰ ποτε μαιμώεσκες ἐν οὔρεσι θῆρας ἐναίρειν,
Τίπτε μοι οὐ κατέλεξας ὅτι χρέος ἔπλετο δίφρου;
Καί κεν ἐμῆς ἐλάσειας ἀτάρμυκα κύκλον ἀπήνης·
Καί κεν ἐμῆς ἄψαυστα δεδεγμένος ἡνία Ῥείης,
Μειλιχίων ἀδίαντος ἐπιμάστιες ἅρμα δρακόντων·
Οὐκέτι σὺν Σατύροισιν ἐπ' ἐννεσίῃ ὕμνον ἀείδεις·
Οὐκέτι Βασσαρίδεσσι φιλοκροτάλοισι κελεύεις·
Οὐκέτι θηρεύοντι συναγρεύσεις Διονύσῳ·
Ὤμοι ὅτ' οὐκ Ἀΐδης πέλεν ἄπνοος, οὐδ' ὅτι νεκρῶν
Δέχνυται ἀγλαὰ δῶρα βαθυπλούτοιο μετάλλου·
Ἄμπελον ὄφρα θανόντα πάλιν ζώοντα τελέσσω·
Ὤμοι ὅτ' οὐκ Ἀΐδης ποτὲ πείθεται· εἰ δ' ἐθελήσῃ
Ὄλβον ὅλον στίλβοντα χαρίζομαι Ἠριδανοῖο,
Δένδρεα συλήσας ποταμήϊα· μαρμαρέην δὲ
Ἄξομαι ἀστράπτουσαν ἐρυθραίην λίθον Ἰνδῶν·
Ἀφνειῆς τ' Ἀλύβης ὅλον ἄργυρον· ἀντὶ δὲ νεκροῦ
Παιδὸς ἐμοῦ χρύσειον ὅλον Πακτωλὸν ὀπάσσω·
Ὣς εἰπὼν στενάχιζε νέκυν νέον· ἐν κονίῃ δὲ
Κείμενον εἰσορόων, πάλιν ἴαχε πενθάδι φωνῇ·
Ζεῦ πάτερ εἰ φιλέεις με, καὶ εἰ πόνον οἶδας ἐρώτων·
Ἄμπελον αὐδήεντα τίθει πάλιν εἰς μίαν ὥρην·
Ὕστατον καὶ μοῦνον ὅπως ἕνα μῦθον ἐνίψῃ·
Τί στενάχεις Διόνυσε τὸν οὐ στενάχοντα ἐγείρεις;
Οὔατά μοι παρέασι, καὶ οὐ βοόωντας ἀκούω·
Ὄμματά μοι παρέασι, καὶ οὐ στενάχοντα δοκεύω·
Νηπενθὴς Διόνυσος ἐμοὶ μὴ δάκρυα λείβῃς·

Et mortuum intuens querulam emiſit vocem
Iucundus Bacchus habens tetricam faciem.
Parcarum decidat inuidum filum, nunquid & ipſi — Bacchi de Ampeli morte querela.
Tauri in pueris ſunt æmuli, vt venti.
Quis Zephyrus poſt Phœbum irruit & in Bacchum?
Felix erat Phœbus Atymnius, iuuenis enim
Sortitus eſt nomen hoc. Therapnæi verò & ipſius
Medicamentum iuuenis cognomen florem tollit.
Lamentabile in folijs inſcribens Hyacinthi.
Quale habeo & ego ſertis ſertum, aut quas vibrans
Roſas vocales conſolatorias pueri doloris?
Sed tuæ mortis vltorem in metum trahens
Ducam ad tuũ tumulum, ô intempeſtiue, taurum errantem, — Bacchus pœnam minatur Tauro.
Non quidem ego bouem ſtimulo tuum occidam occiſorem,
Vt conſequatur mortem æqualem contuſa frontis
Cum Tauris mactatis, confringam verò ſæuum
Tauri ventrem omnem acumine mei cornu.
Quòd longum caput habente te præcipitauit acumine
Felix Neptunus, poſtquam quondam vicinum petræ
Pueri mei Phrygium puellum amauit, hunc verò ferens
Auream in Iouis domum duxit ciuem cœli.
Et ipſi cum contendebat ad equitatum Veneris.
Præbuit immadidum currum nuptias inſtruentem Hippodamiæ:
Solus ego puerum habui intempeſtiuum, deſiderabilis enim
Ampelus non nuptias vidit ſalutiferas, nec in thalamo
Sponſalem iuuenis hic meum iunxit currum:
Sed mortuus reliquit fletum hilari Baccho.
Nondum mihi amice puer tuum os reliquit Suada:
Sed tua mortui etiam inanimata labra habitant.
Et licet mortui exiſtentis adhuc refulgent genæ,
Oculi rident adhuc etiam, duplicis verò — Pulchritudo Ampeli laudatur etiam mortui.
Adhuc tuæ manus niueæ ſunt volæ.
Tuos verò amabiles capillos ſonori agitant venti:
Non roſam in tuis membris mortifera extinxit aura.
Sed adhuc illa omnia tibi ſalua, hei mihi amores,
Quid opus erat vt taurum immitem gubernares?
Si te perturbauit procellipedum deſiderium equorum.
Cur mihi non dixiſti, vt ex vicinâ Ida
Huc currum aduehere m, & antiquis à preſepibus
Troium ad te referens cœleſte genus equorum,
Patriam ſpolians Ganymedis, quem nutriuit Ida
Tibi corpus æquale habentem, quem homicidis à tauris
Parcentibus vnguibus eleuauit altiuolans Iupiter.
Si ſemper deſideraſti in montibus feras conficere.
Quid mihi non dixiſti, quòd bigarum vſus eſſet?
Et mei agitaſſes ſecuram orbitam curris.
Et mea intacta accipiens fræna Rheæ
Blandorum intrepidus flagellaſſes currum draconum.
Non amplius cum Satyris prope vna hymnum canis,
Non amplius cum Baſſaridibus ſtrepitũ amantibus incitas, — Infernus munera reſpuit.
Non amplius cum venante vnà venaris Dionyſio.
Hei mihi, quòd infernus non eſt mitis, neque ob mortuum
Accipit ſplendida munera profundas diuitias habentis metalli
Ampelum vt mortuum rurſus viuentem efficiam.
Hei mihi, quòd infernus non obtemperat, ſi verò vellet
Diuitias omnes fulgentes præberem Eridani
Arbores ſpolians fluuiales, marmoreum verò
Colam fulgentem rubentem lapidem Indorum,
Et diuitis Alyba totum aurum, pro mortuo verò
Puero meo aureum totum Pactolum præbebo.
Sic dicens luxit mortuum iuuenem, in puluere verò
Iacentem intuens rurſus inſonuit lugubri voce.
Iupiter pater ſi amas me, & ſi ærumnas noſti amorum, — Bacchus poſtulat Ampelum vitæ reſtitui.
Ampelum loquentem fac rurſus in vnam horam,
Vltimum & ſolum vt vnum ſermonem dicat.
Quid luges Bacche quem non luctu excitas? — Ampelus Baccham conſolatur.
Aures mihi adſunt, & non clamantem audio.
Oculi mihi adſunt, & non lugentem video.
Sine dolore exiſtens Bacche mihi ne lacrymas libes:

Sed tuum mitte dolorem, poſtquam lethalem ad fontem
Naiades lugent, & non Narciſſus audit.
Heliadum Phaethon querulum non nouit luctum.
Hei mihi quòd non me plantauit pater mortalis, vt eſſem
Comes iuueni vel in inferno, nec verò in Lethe
Ampelum deſiderabilem ſtrepentem ſolum relinquerem.
In amore pueri beatior eſt Apollo
Nomen pueri habens amatum, vtinam & ipſe
Eſſem viteus, Hyacinthus vt Apollo.
Dormis huc uſque & non amplius puer tripudias.
Ad profluenta fluminum quid hodie non amplius accedis,
Situlam habens ex bona arbore. Montano verò in luco
Conſuetæ ſaltationis tua rurſus venit hora.
Si iraſceris amice puer ab amore percuſſo Baccho,
Dic Silenis vt tuum ſermonem audiam.
Si te Leo domuit, ego omnes perdam.
Omnes quotquot Tmoli nutrit promontorium, nec leonibus
Rhea noſtra aliquando parcam, ſed domabo.
Si truculentis maxillis tui fuerunt occiſores.
Panthera ſi deiecit tuum corpus florem amorum.
Non amplius Pantherarum corpus varium inequitabo
Aliæ feræ ſunt. Solius verò iucunda venationis
Diana ex ceruis cornibus tractum currum agit.
Ceruinum peplum habens vehar curru ceruorum.
Si te ſues occiderunt impudentes in vnum rapiens
Omnes ego occidam, & non vnum ſolum relinquam.
Aprum adhuc viuum relictum telis gaudenti Dianæ.
Si verò te taurus occidit improbus acuto thyrſo,
Taurinam radicitus trucidabo generationem.
Sic quidem hic lugebat, amor verò ipſi proximè aſſtitit — Bacchus minatus tauris.
Silenis hirſuti ferens corniferam formam, — Cupido cōſolatur Bacchum.
Thyrſum habens, & variam in corpore pellem indutus
Senem curante ferula corpus confirmabat baculo.
Et Baccho gementi conſolatoriam emiſit vocem.
Alteri ſolue amori tuorum ſcintillas amorum.
Ad nouum iuuenem mutabilem furorem conuertens,
Oblitus mortui, antiqui enim ſemper — Succedente nouo tollitur omnis amor.
Medicamentum eſt amoris amor, nouus non enim perdere
Tempus nouit amorem, licet didicerit omnia abſcondere.
Si verò tui volueris mitigatorium remedium doloris
Meliorem ſectare puerum, amor amorem nouit areſacere.
Et Zephyrum commouit Lacon puer, ſed mortui
Iuuenem Cypariſſum videns amabilis ventus
Inuenit Amyclei præceptum Hyacinthi.
Si voles interroga plantatorem, in ſolo enim
Iacentem videns ſordidatum florem arator
Remedium mortui recentiorem alium plantauit.
Audi olim natorum hominum vt fabulam eloquar.
Mollis erat quondam puer ſuperior coæua pubertate — Cupido Baccho fabulam repetit.
Mæandri ad fluxum multum diuiſi fluminis.
Specie tenui longus, pedes acer, capillos
Rectè extendens, imberbis, in vtriſque verò malis
Ex ſe nata Gratia erat tripudians in fronte.
Oculis verecundis, ex oculis verò ei ſemper
Pulchritudo iaculanti latè ſparſa profluebat ſplendore.
Et corpus habuit lacti prorſus ſimile, propè verò candidam
In ſummitate lucens purpurabat flos, bicolorem plantam. — Fabula de Calamo.
Calamum appellabat pater carus, qui per terram
Ab imo æſtuans obliquum fluxum in lucem trahens:
Serpens verò occultus in terra obliquus viator,
Vehementer reſiliens ſuperauit ceruicem terræ
Intus latens Mæander agens occultam aquam.
Talis erat amabilis Calamus celer, iuuenis verò
Deſiderabili roſeas vlnas habēs coæuo delectabatur Carpo
Qui tantam ſortitus eſſet pulchritudinem, quam non mortalis ſortitus eſſet vir.
Si enim fuiſſet Iuuenis hic apud priores aliquando homines
Vel bene capillata factus fuiſſet ſponſus Auroræ,
Meliorem pulchritudinem habens, roſeo colore ſolus arguēs
Splendorem Cephali & Orionis faciem.

Αλλὰ τεὸν λίπε πένθος, ἐπεὶ φονίην σχεδὰ πηγῆς
Νηιάδες στενάχουσι καὶ οὐ Νάρκισσος ἀκούει·
Ηλιάδων Φαέθων κινυρὴν οὐκ οἶδεν ἀοιδήν·
Ω μοι ὅτ' οὐ μ' ἐφύτευσε πατὴρ βροτὸς, ὄφρα κεν εἴην
Σύνδρομος ἠιθέῳ καὶ ἐν Αἴδι· μηδ' ἐνὶ λήθῃ
Αμπελον ἱμερόεντα λιδοίποτε μοῦνον ἐάσω·
Εἰς πόθον ἠιθέοιο μακάρτερός ἐστιν Απόλλων,
Οὔνομα παιδὸς ἔχων πεφιλημένον· αἴθε καὶ αὐτὸς
Εἴην ἀμπελόεις, Υάκινθος ὥσπερ Απόλλων·
Υπνώεις τέο μέχρι καὶ οὐκ ἔτι κοῦρε χορεύεις·
Εἰς προχοὰς ποταμοῖο τί σήμερον οὐκ ἔτι βαίνεις,
Κάλπιν ἔχων εὔδενδρον; ὀρεστιάδι δ' ἐνὶ λόχμῃ
Ηθάδος ὀρχηθμοῖο τεὸν καλέει ἄλυτον ὥρη·
Εἰ κοτέεις φίλε κοῦρε ποθοβλήτῳ Διονύσῳ·
Φθέγγεο Σειληνοῖσιν ὅπως σέο μῦθον ἀκούσω·
Εἴ σε λέων ἐδάμασσεν, ἐγὼ ξύμπαντας ὀλέσσω·
Πάντας ὅσους Τμώλοιο φέρει λέπας, οὐδὲ λεόντων
Ρείης ἡμετέρης ποτὲ φείσομαι, ἀλλὰ δαμάσσω·
Εἰ βλοσυροῖς γενύεσσι τεοὶ γεγάασι φονῆες·
Πόρδαλις εἰ σκύλαξε τεὸν δέμας ἄνθος ἐρώτων·
Οὐκ ἔτι πορδαλίων δέμας αἰόλον ἡνιοχεύσω·
Αλλοι θῆρες ἔασιν· ὅλης δ' ὀπιήρανος ἄγρης
Αρτεμις ἐξ ἐλάφων κεραελκέα δίφρον ἐλαύνει·
Νεβρίδα πέπλον ἔχων ἐποχήσομαι ἅρματι νεβρῶν·
Εἴ σε σύες κατέπεφνον ἀναιδέες εἰν ἑνὶ μάρψας,
Πάντας ἐγὼ κτείνοιμι, καὶ οὐχ ἕνα μοῦνον ἐάσω
Κάπρον ἔτι ζώοντα λελειμμένον Ιοχεαίρῃ·
Εἰ δέ σε ταῦρος ἔπεφνεν ἀτάσθαλος ὀξέι θύρσῳ·
Ταυρείην προθέλυμνον ἀιστώσαιμι γενέθλην.
Ως ὁ μὲν ἐστενάχιζεν· Ερως δέ οἱ ἐγγύθεν ἔστη,
Σειληνοῦ λασίοιο φέρων κεραελκέα μορφήν,
Θύρσον ἔχων, καὶ στικτὸν ἐπὶ χροῒ δέρμα καθάψας·
Γηραλέῳ νάρθηκι δέμας στηρίζετο βάκτρῳ·
Καὶ Βρομίῳ γοόωντι παρήγορον ἴαχε φωνήν·
Αλλῳ λῦσον ἔρωτι τεῶν σπινθῆρας ἐρώτων,
Εἰς νέον ἠβητῆρα μετάτροπον οἶστρον ἀμείψας,
Λησίμβροτος φθιμένοιο· παλαιοτέροιο γὰρ αἰεὶ
Φάρμακόν ἐστιν ἔρωτος ἔρως νέος· οὐ γὰρ ὀλέσσαι
Ο χρόνος οἶδεν ἔρωτα, καὶ εἰ μάθε πάντα καλύπτειν·
Εἰ δὲ τεῆς ἐθέλεις ὀδυνήφατον ἄλκαρ ἀνίης·
Φέρτερον ἄμφεπε παῖδα· πόθος πόθον οἶδε μαραίνειν·
Καὶ Ζέφυρον κλονέεσκε Λάκων νέος· ἀλλὰ θανόντος
Ηβητὴν Κυπάρισσον ἰδὼν ἐρατεινὸς ἀήτης,
Εὗρεν Αμυκλαίοιο παραίφασιν Υακίνθου·
Ην ἐθέλῃς ἐρέεινε φυτηκόμον· ἐν δαπέδῳ γὰρ
Κείμενον ἀθρήσας κεκονιμένον ἄνθος ἀροτρεύς,
Φάρμακον ὀλλυμένοιο νεώτερον ἄλλο φυτεύει·
Κέκλυθι παλαιγενέων μερόπων ἵνα μῦθον ἐνίψω·
Αβρὸς ἔην ποτὲ κοῦρος ὑπέρτερος ἥλικος ἥβης,
Μαιάνδρου σχεδὰ χεῦμα πολυγνάμπτοιο ποταμοῖο,
Εἴδεϊ λεπταλέῳ ταναὸς, πόδας ὠκὺς, ἐθείρας
Ιθυτενὴς, ἄχνοος· ἐπ' ἀμφοτέραις δὲ παρειαῖς
Αὐτοφυὴς χάρις ἦεν ἐπισκαίρουσα προσώπῳ,
Ομμασιν αἰδομένοισιν· ὑπὸ βλεφάρων δέ οἱ αἰεὶ
Κάλλος ἀστράπτοντι ἑκηβόλος ἔρρεεν αἴγλη·
Καὶ δέμας εἶχε γάλακτι πανείκελον· ἀμφὶ δὲ λευκῷ
Ακροφανὲς πορφύρε ῥόδον διδυμόχροϊ ταρσῷ
Τὸν Κάλαμον καλέεσκε πατὴρ φίλος, ὃς διὰ γαίης
Νειόθι κυμαίνων σκολιὸν ῥόον εἰς φάος ἕλκων
Ερπύζων δ' ἀίδηλος ὑπὸ χθόνα λοξὸς ὁδίτης,
Οξὺς ἀναθρώσκων ὑπερέπταται αὐχένα γαίης,
Ενδόμυχος Μαίανδρος ἄγων ὑπόκολπον ὕδωρ·
Τοῖος ἔην ἐρόεις Κάλαμος ταχύς· ἠιθέῳ δὲ
Ιμερτῷ ῥοδόπηχυς ὁμήλικι τέρπετο Καρπῷ·
Ος τόσον ἔλλαχε κάλλος, ὃ μὴ βροτὸς ἔλλαχεν ἀνήρ·
Εἰ γὰρ ἔην νέος οὗτος ἐπὶ προτέρων ποτὲ φωτῶν,
Καί κεν ἐυσμήριγγος ἐγίνετο νυμφίος Ηοῦς,
Φέρτερον εἶδος ἔχων ῥοδέῳ χροῒ μοῦνος ἐλέγξας
Αγλαΐην Κεφάλοιο καὶ Ωρίωνος ὀπωπήν·

Οὐδέ κεν

Οὐδέ κεν ἀλδήεντι παλάμῃ πήχυνατο Δηώ,
[illegible]
[illegible]
Εἰς πόσις ἀμφοτέρων ... λέκτρα θεάων,
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
Καὶ Κάλαμος ... [illegible]
Καὶ Καρπ... [illegible]
[illegible]
Καὶ πάλιν ἄλλον ἄεθλον ἐν ὕδασιν εἶχον ἀγῶνα·
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
Καὶ δισσὰς ἑκάτερθεν ... δρόμος ... ἀμφω,
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
Ἀλλά μιν ἀντιπάλοιο ... [illegible]
[illegible]
[illegible]
Καὶ Κάλαμος ... [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
Ναϊάδες φράζοιτε, τίς ἥρπασε Καρπὸν ἀήτης;
Ναὶ λίτομαι ... [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
Καὶ Καλάμῳ μετὰ Φοῖβον ἀπώλεσε Καρπὸν ἀήτης·
Καὶ τάχα μιν ποθέων ... [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
Ναϊάδες φράζοιτε, τίς ἔσβεσε ... ἐρώτων;
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

Neque ſanè fertili manu complexa fuiſſet Ceres
Sponſum Iaſionem & Endymionem Luna.
Sed timens ferè hic meliorem propter formam. — Calamus Cephalo & Orioni prælatus.
Vnus maritus vtriuſque nuptum accepiſſet lectis Dea,
Cereris flauicomæ ſequens multas ſegetes habens thalami
Et communem coniugem habens æmulatricem Lunam.
Talis erat amabilis Caia no amicus florem amorum
Pulchritudinem habens, ambo verò coæui ſuper ripa
Vicina ludebant multi flexi fluminis:
Quibus quidem erat ſtudium volubilis curſus, vtriſq; verò — Calamus curſu cum amatore contendit.
Erat contentio, Calamus quidem currebat ſimilis ventis,
Et vlmum loco carceris habens, & metam oliuam.
Litora fluminis percurrebant ad ſummum à ſummo.
Et Calamus genibus celer, ſponte cecidit in terra,
Et Carpo gratioſo voluntariam reliquit victoriam.
Cum puero verò lauante vnà lauabat puer ludens.
Et rurſum ſimile aliud in aquis habebant certamen. — Carpus cũ Calamo natando contendit.
Et tardius in fluento natabat Carpum relinquens.
Prius vadere, et manibus poſterior fluctus ſecans
Carpi natantis ad plantas proximus veniret.
Iuuenis præcurrentis libera dorſa intuens,
Et ſimilis carceris erat curſus, contendebant ambo
Quis quem ſuperaret et ret ... gradus veniret
Ripæ vtriuſque duplicem metam permutans,
Terram in è regione ſitam remigantibus manibus,
Et fluentum viam habebat. ſemper verò ipſi proximus ve-
Puer incitatæ manus parcens impetui (niens
Natantium intuebatur roſicolores digitos manuum.
Et Calamus præcurſor ſuum retraxit impetum,
Iuuem verò conceſſit, & cucurrit manus remigans,
Puer procelloſas ſuper fluctu ceruicem extendens.
Et ſanè ex fluctibus ingreſſus eſt Carpus in terram:
Et poſt terre trem ... ſubijt victoriam.
Sed ipſum contrarius euertit ventus.
Et ducem occidit puerum immitis, pueri enim — Carpus mergitur.
Aperto in verſa aqua traxit gutture.
Et Calamus inuidi fugiens venti procellas
Extra adoleſcentem formidabat vicina litora
Et amicum non præſentem & non audientem cognoſcens
Deſiderabile plorans lugubri frendebat voce. — Calamus ob ſubmerſum Carpum dolens.
Naiades dicite, quis rapuit Carpum ventus?
Obſecro, vltimam date mihi gratiam, venite fontem
Adolium, & patris mei mortiferam aquam — Calamus deuouet aquam.
Fugite, neque bibite fluctum Carpi occiſorem.
Non quidem meus pater iuuenem interemit, ſed inuidens,
Et Calamo poſt Phœbum perdidit Carpum ventus:
Et forte ipſum amans æmulante pupugit vento.
Iuuenem poſt diſcum adducens contra flantem auram.
Nondum meus ex profluento lotus exſiliit aſter
Nondum meus illuxit Lucifer, ſed fluctibus
Carpi ſubmerſo, quorſum mihi lucem amplius videre?
Naiades dicite, quis extinxit lucem amorum?
Et Calamo infelici amatori fratri præſentis
Paruum vnum morientis diuidite racemum capilli.
Et capillos omnes perdito detondete Carpo. — In luctu capilli detondebantur.
Moraris adhuc puer? quid tibi tantum placuit aqua?
Meliorem me amicum inueniſti in aqua, apud quem manens
Miſeri Calami amores proieciſti ventis.
Si vna Naiadum te ipſe ex rapuit Nympha.
Dic & omnibus annunciabo. ſi verò te oblectate
Sororis noſtræ nuptialium Hymenæus amorum,
Dic & flumine ego tuum nuptialem thorum adornabo.
Carpe præternatas me oblitus aquæ litoris
Laboraui ego vocans te, & non clamantem audis.
Si Notus, ſi audax Eurus natando inuaſit, hic erret
Crudelis, initis choreis gaudens improbus hoſtis amorum:
Si Boreas te domuit ad Orithyan vento
Si verò te fluctus obruit, & non reuerſus eſt formam,
Et te pater meus traxit non parcentis fluminis tractu.

Digitized by Google

Aquis homicidis ſuum etiam filium accipiat,
Et Calamum abſcondat mortuum prope Carpum.

Calamus cum Carpo mori cupit.

Sed decidens præceps vbi mortuus eſt Carpus errans,
Extinguam calidum amorem bibens Acheruſiam aquam.
Dixit manans ex palpebris fluxum, prope verò mortuum
Cyaneum capillum mœſto amputauit ferro.
Quem nutriuit, quem ornauit, & præbuit luctuoſum capillū
Mæandro genitori, & vltimam dixit vocem:
Accipe poſt capillos & meum corpus: non poſſum enim
In vnum diem videre lucem ſine Carpo.
Carpo & Calamo vna vita, & ſortiti ſunt ambo
Æqualem furorem amoris in terra, aquoſa verò
Vna mors vtriſque in fluminibus contingat.
Conſtruite Naiades fluuiale ſuper litus
Indiſcretum vtriſque Cenotaphium: circa tumulum verò
Literis luctuoſis carmen exaratum eſto.

Carpi & Calami commune Epitaphium.

Carpi & Calami ſum tumulus, quos prius ambos
Inuicem amantes immitis perdidit aqua.

Calamus ſe ſubmergit.

Dixit, & per ſe volutus delapſus eſt in flumen,
Patris recuſantis bibens filium perdentem aquam.

Carpus & Calamus in fructus & herbas ſui nominis conuerſi.

Et Calamus calamis cognominem præbuit formam
Æqualis naturæ, & Carpum auxit carpus fructus terræ.
Talia conſolans amico blanditus eſt ſermone.
Impetuoſus amor ſuauem ſtimulum extollens Baccho.
Et querulo multo magis flagellabatur animum dolore.
Iuuenis ob mortem immaturam, inſtabilis verò
Filiæ anni procellipedis patris

Horæ anni filiæ.

In domum iuuenis roſeos vultus habentis ierunt Horæ,
Quarum hæc quidem niuoſam vmbraculo circa frontem
Tenuem mutens nigri fulgorem ſplendoris
Frigidas grandinoſo aptauit plantas calceamento.
Et humido capillos conſtringens in capite
Imbripara vittam cinxit in fronte.

Chelidonius ventus.

Et viridem coronam habuit in capite, niuea verò
Pectora condenſata velauit candida mitra.
Hæc verò Chelidoniorum ventorum homines delectantem auram
Exſpuit flans, Zephyrum verò amante capite

Ver.

Vernam rorido comam cinxit vinculo
Floridum ridens, perflans verò peplo
Rectum aperta roſa longam umbram habentem odoratum,
Duplex plexu encomion Adonidi & Veneri.
Alia cum ſororibus feſta incedebat Hora:

Æſtas.

Et ſpicam in ſummis quaſi capillis circumhorrentem corymbis
Dextra eleuans & acutiſecantis maxillam harpæ
Nuncium meſſis, corpus verò ſtrinxit puella
Argennis velis, circumuoluta verò chorea
Apparebat tenuem per veſtem cerealis mater,
Et humidos ſudores demiſſi vultus
Calidiore ſole ſiccabantur genæ.
Alia verò bene arata ductorem Choreæ
Surculum oleaginum caluo ſubiit capite.
Septigradis fluuij irriguum aquis Nili
Et rarum ſectans perfectum capillum capitis,

Autumnum.

Siccatum corpus habuit, eius fructus perdens exiſtens
Folia fundentibus ventis detondit arboreum capillum.
Nondum enim aureatum vertiginum inflexis corymbis
Vuæ viteæ defluxerant in ceruicem Nymphæ,
Neque ſe inebrians merum amans apud torcular
Purpurea inebriauit Maronidas humor gutta.
Neque reuerſus recurſauit Ciſſus errans:

Horæ in domo Solis.

Sed tunc tempus venit fatale, cuius gratia ipſæ
In domum Solis conuenientes cucurrerunt Horæ.

Ὕδασιν ἀνδροφόνοισιν ἑὸν καὶ παῖδα δεχέσθω·
Καὶ Κάλαμον κρύψειεν ὀλωλότος ἐγγύθι Καρποῦ,
Ἀλλὰ πεσὼν προκάρηνος ὅπῃ θάνε Καρπὸς ἀλήτης,
Σβέσσω θερμὸν ἔρωτα πιὼν Ἀχερούσιον ὕδωρ·
Εἶπεν ἀναβλύζων βλεφάρων ῥόον· ἀμφὶ δὲ νεκρῷ
Κυανέην πλοκαμῖδα κατηφέι τάμνε σιδήρῳ·
Ἣν τρέφεν, ἣν κόσμει, καὶ ὤρεγε πένθιμον χαίτην
Μαιάνδρῳ γενετῆρι, καὶ ὕστατον φάτο φωνήν·
Δέξο μετὰ πλοκάμους καὶ ἐμὸν δέμας· οὐ δύναμαι γὰρ
Εἰς μίαν ἠριγένειαν ἰδεῖν φάος ἐκτοθι Καρποῦ·
Καρπῷ καὶ Καλάμῳ βιοτὴ μία, καὶ λάχον ἄμφω,
Ἶσον οἶστρον ἔρωτος ἐπὶ χθονός· ὑδατόεις δὲ
Εἷς μόρος ἀμφοτέροισι καὶ ἐν προχοῇσι γενέσθω·
Τεύξατε Νηιάδες ποταμηίδες ὑψόθεν ὄχθης
Ἀμφοτέροις κενεῶνα κενήριον· ἀμφὶ δὲ τύμβῳ
Γράμμασι πενθαλέοισιν ἔπος κεχαραγμένον ἔστω·
Καρποῦ καὶ Καλάμοιο πέλω τάφος, οὓς πάρος ἄμφω
Ἀλλήλους ποθέοντας ἀμείλιχον ἔκτανεν ὕδωρ·
Εἶπε, καὶ αὐτοκύλιστος ἐπωλίσθησε ῥεέθροις,
Πατρὸς ἀναινομένοιο πιὼν παιδοκτόνον ὕδωρ.
Καὶ Κάλαμος καλάμοισιν ἐπώνυμον ὤπασε μορφὴν
Ἰσοφυῆ, καὶ Καρπὸν ἀέξατο καρπὸς ἀρούρης·
Τοῖον ἀκεσσίπονον φιλίην μειλίξατο μῦθον
Οἶστρος ἔρως γλυκὺ κέντρον ἐγείρων Διονύσῳ·
Καὶ γοερῷ πολὺ μᾶλλον ἐμάστιε θυμὸν ἀνίῃ
Ἠιθέου δι' ὄλεθρον ἀώριον· ἀστάθεος δὲ
Θυγατέρες λυκάβαντος ἀελλοπόδοιο τοκῆος,
Εἰς δόμον ἠιθέοιο ῥοδώπιδες ἤιον Ὧραι·
Ὧν ἡ μὲν νιφόεντα καλύπτρην ἀμφὶ προσώπῳ
Λεπταλέην πετάσασα μελανιπέπλοιο σέλας αἴγλης·
Ψυχρὰ χαλαζήεντι συνήρμοσε ταρσὰ πεδίλῳ·
Καὶ διεροὺς πλοκαμῖδας ἐπισφίγξασα καρήνῳ,
Ὀμβροτόκον κρήδεμνον ἐπεσφήκωσε μετώπῳ·
Καὶ χλοερὸν στέφος εἶχε καρήατι· χιονέη δὲ
Στήθεα πηγνυμένη κατεσκέπε λευκάδι μίτρῃ·
Ἡ δὲ χελιδονίων ἀνέμων τερψίμβροτον αὔρην
Ἔπνεε φυσιόωσα, φιλοζεφύρῳ δὲ καρήνῳ
Εἰαρινὴν δροσόεντι κόμην μιτρώσατο δεσμῷ
Ἀνθεμόεν γελόωσα· διαπνείουσα δὲ πέπλῳ
Ὄρθιον ἀναπταμένοιο ῥόδου δολιχόσκιον ὀδμήν,
Δισσὸν ἔπλεκεν ὕμνον Ἀδώνιδι καὶ Κυθερείῃ·
Ἄλλη ἅμα γνωτῇσι θαλυσιὰς ἔστιχεν Ὥρη·
Καὶ στάχυν ἀκροκόμοισι φρικώδεα κορύμβοις
Δεξιτερῇ ἀνέχουσα καὶ ὀξυτόμον γένυν ἅρπης,
Ἄγγελον ἀμητοῖο, δέμας δὲ σφίγγετο κούρη
Ἀργενναῖς ὀθόνῃσιν· ἑλισσομένη δὲ χορείῃ
Φαίνετο λεπταλέοιο δι' εἵματος ὄμπνια μήτηρ·
Καὶ νοτεροὺς ἱδρῶτας ἀνικμώδοιο προσώπου
Θερμοτέρῳ φαέθοντι καθικμαίνοντο παρειαί·
Ἄλλη δ' εὐαρότοιο προηγήτειρα χορείης
Θαλλὸν ἐλαιήεντα λιπότριχι δήσατο κόρσῃ,
Ἑπταπόρου ποταμοῖο διάβροχον ὕδασι Νείλου·
Καὶ ψαφαρὴν μεθέπουσα μιαινομένην τρίχα κόρσης;
Καρφαλέον δέμας εἶχεν, ἀπὸ φθινοπωρὶς ἐοῦσα
Φυλλοχόοις ἀνέμοισιν ἀπεκείρατο δενδράδα χαίτην·
Οὔπω γὰρ χρυσέων ἕλικας πλεκτοῖσι κορύμβοις
Βότρυες ἀμπελόεντες ἐπέρρεον αὐχένι νύμφης·
Οὐδέ μιν οἰνωθεῖσα φιλάκρητος παρὰ ληνῷ
Πορφυρέης ἐμέθυσσε Μαρωνίδος ἰκμάς ἐέρσης·
Οὐδὲ παλινδίνητος ἀνέδραμε κισσὸς ἀλήτης·
Ἀλλὰ τότε χρόνος ἦλθε μεμορμένος, οὗ χάριν αὐταὶ
Εἰς δόμον Ἠελίοιο συνήλυδες ἔδραμον Ὧραι.

ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΙΒ.

ΩΣ αἱ μὲν διπτύχοιο παρ' ἠιόνεσσιν ὠκεανοῖο
Ἠελίου γενέταο συνεδριόωντο μελάθροις·
Τῇσι δὲ νισομένῃσι συνήντετο ἕσπερος ἀστὴρ,
Θρώσκων ἐκ μεγάροιο· διχομήνη δὲ καὶ αὐτὴ
Ἀρτιφανὴς ἀνέτελλε βοῶν ἐλάτειρα Σελήνη·
Αἱ δὲ φερεζώοιο παρ' ὄμμασιν ἡνιόχοιο
Καρπιμον ἴχνος ἔκαμψαν· ὁ μὲν δρόμον ἄρτι τελέσσας,
Ἠέρος ἐνόστησε· πυρώπιδος ἦτ' ἐλατῆρος
Φωσφόρος αἰγλήεις τετράζυγον ἐγγύθι δίφρου
Θῆκε τὰ θερμὰ λέπαδνα, καὶ ἀστερόεσσαν ἱμάσθλην·
Γείτονος ὠκεανοῖο παρὰ προχοῇσι καθήρας
Μυδαλέον ἱδρῶτι πυριτρεφέων δέμας ἵππων·
Ἵπποι δ' αὐχενίας νοτίας δονέοντες ἐθείρας,
Μαρμαίροις ὀνύχεσσιν ἐπέκτυπον αἴθοπι φάτνῃ·
Θυγατέρες δὲ χρόνοιο περὶ φλογόεντα θόωκον,
Ἱπτάμεναι στεφανηδὸν ἀτειρέος ἡνιόχοιο
Τέσσαρας ἠσπάζοντο δυώδεκα κυκλάδες Ὧραι,
Δμωΐδες ἠελίοιο συνέμποροι αἴθοπι δίφρῳ,
Μυστιπόλοι λυκάβαντος ἀμοιβάδες· Ἠελίῳ γὰρ
Αὐχένα δοῦλον ἔκαμψαν ὅλου κινήτορι κόσμου·
Καὶ οἱ ἀπηύτησεν ἔπος σταχυηκόμος Ὥρη,
Μάρτυρον ἱκεσίης φυλλοφθινοπωρίδος ὥρην·
Ἥλιε ζείδωρε φυτηκόμε κοίρανε καρπῶν,
Οἰνοτόκον ποτὲ βότρυν ἀεξήσουσιν ἀλωαί·
Καὶ μακάρων τινὶ τοῦτο γέρας μνηστεύεται αἰών,
Ναὶ λίτομαι, κρύπτε κασιγνήτῃ, ὅτι μούνη
Πασάων ἀγέραστος ἐγὼ πέλον· οὐ γὰρ ὀπώρην,
Οὐ στάχυν, οὐ λειμῶνα, καὶ οὐ Διὸς ὄμβρον ἀέξω·
Ἔννεπεν· ἐσσομένης δὲ τιθηνήτειρα ὀπώρης
Ἥλιος ἑζομένης καὶ ἀντιτύπῳ παρὰ τοίχῳ
Δάκτυλον ὀρθώσας ἐπεδείκνυε κυκλάδι κούρῃ,
Κύρβιας Ἁρμονίης ἑπταζύγας αἷς ἔνι κεῖται
Ἐν ἑνὶ θέσφατα πάντα, τάπερ φέρε σύνδρομα κόσμῳ
Πρωτογόνοιο Φάνητος ἐπέγραφε μαντιπόλος χείρ·
Καὶ χαράδην ποίκιλλεν ἐπάξιον οἶκον ἑκάστῳ·
Καί τινα μῦθον ἔειπε πυρὸς ταμίης Ὑπερίων·
Κύρβεσι μὲν τριτάτῃσι τεὴν ἔσσεται οἰνὰς ὀπώρη·
Γνώσεαι ἦχι λέων καὶ παρθένος· ἐν δὲ τετάρτῃ
Τίς σταφυλῆς σκηπτοῦχος, ὅπῃ γλυκὺ νέκταρ ἀφάσσων,
Γραπτὸς χειρὶ κύπελλον ἀερτάζει Γανυμήδης·
Τοῖα θεοῦ φαμένοιο φιλάμπελος ἔδραμε κούρη,
Ὄμματα δινεύουσα, καὶ ἐν θεσφάτῳ παρὰ τοίχῳ
Πρώτην κύρβιν ὄπωπεν ἀτέρμονος ἥλικα κόσμου,
Ἐν ἑνὶ πάντα φέρουσαν, ὅσα σκηπτοῦχος Ὀφίων
Ἤνυσεν, ὅσσα τέλεσσε γέρων Κρόνος, ὁππότε τέμνων
Ἄρσενα πατρὸς ἄρουρα λεχώιον ἤροσεν ὕδωρ·
Σπείρων ἄσπορα νῶτα θυγατρογόνοιο θαλάσσης·
Ὅς ποτε λάινον υἷα κεχηνότι δέξατο λαιμῷ
Ζηνὸς ψευδομένοιο νόθον δέμας εἰλαπινάζων·
Καὶ λίθος ἐνδομύχων τοκέων μαιώσατο φύτλην,
Φόρτον ἀκοντίζων ἐγκύμονος ἀνθερεῶνος·
Ἀλλ' ὅτε μαρναμένοιο Διὸς πυριλαμπέα νίκην,
Καὶ Κρονίου νιφετοῖο χαλαζήεσσαν Ἐνυώ,
Ἀμφίπολος Φαέθοντος ἀελλόπος ἔδρακεν Ὥρη·
Γείτονα δέρκετο κύρβιν ἀμοιβάδις· εἶχε δὲ κείνη
Πῶς βροτέην ὤδινε γονὴν πίτυς, ἢ πόθεν ἄφνω
Δενδρείην γενεὴν ἀναπτύξασα λοχείην,
Ἄσπορον, αὐτοτέλεστον ἀνέβλυσεν υἷα πεύκη·
Καὶ πόθεν ἄστεα πάντα κατέκλυσεν ὑέτιος Ζεύς·

DIONYSIACORVM

LIBER XII.

SIC quidem hæ duplicis ad ripas Oceani
Solis patris conſidebant in domibus.
Quibus euntibus occurrit Heſperus ſtella
Saliens ex ædibus. incitata verò & ipſa
Iam apparens oriebatur boum agitatrix Luna.
Hæ verò vitam ferentis apud oculos aurigæ
Fructuoſum veſtigiũ flexerunt, hic quidẽ curſu iam perfecto
Ex aëre reuertebatur, igneos oculos habentis verò agitatoris
Lucifer ſplendens quadriiugum propè currum
Poſuit calida capiſtra, & ſtellatam ſcuticam.
Vicini Oceani apud fluenta lauans
Humidorum ſudore ab igne altorum corpus equorum.
Equi verò dorſuales humidas agitantes iubas
Marmoreis calcibus pulſabant in ardenti præſepi. Deſcriptio veſpertini temporis.
Filiæ verò temporis circum flammeum ſolium
Volantes in modum coronæ imperterriti aurigæ
Quatuor ſalutabant duodecim circulares horæ
Famulæ ſolis ſatellites ardentis currus,
Ancillæ anni alternæ, Soli enim
Dorſum ſeruile flexerunt totius motori mundi.
Et ipſi emiſit ſermonem viticoma hora:
Teſtem ſupplicationis habens autumnalis horam. Hora Soli ſupplicat.
Sol fertilis plantarum ſator rex fructuum
Vinigenam aliquando vuam producent vineæ:
Et beatorum cuipiam hoc munus deſpondet æuum.
Sane obſecro ne tege ſorori, quod ſola
Omnium ego ſine munere ſum, non enim pomum
Non ſpicam, non pratum & non Iouis imbrem augeo.
Dixit, futuri verò nutricem pomi
Sol conſidere iuſſit & oppoſitum ad murum
Digitum extendens oſtendit circulari puellæ.
Tabulas Harmoniæ diſiunctas, in quibus poſita ſunt Tabulæ cõtinentes ſeriem omnium rerũ Phanes.
In vno ſunt omnia, quæ fataliter contingentia mundo
Primigeni Phanetis inſcripſit fatidica manus:
Et penna variegauit conuenientem domum quaque:
Et quendam ſermonem dixit ignis diſpenſator Hyperion.
Tabula quidem tertia erit vineus fructus
Cognoſces vbi Leo & virgo, in quarta verò
Aliquis vuæ rex vbi dulce nectar tangens
Scripta manu poculum eleuat Ganymedes.
Talia Deo dicente vitem amans cucurrit puella,
Oculos commouens, & fatidicum apud murum Primam tabulam vidit Ophiõ Rex.
Primam tabulam vidit infinito coæuam mundo.
In vnum omnia ferentem, quæcunque rex Ophion
Perfecerat, quæcunque abſoluit ſenex Saturnus, circumſecans Saturnus patrem caſtrauit.
Virilia patris aratra puerperam arauit aquam.
Seminans inſeminata dorſa ex filia nati maris.
Qui olim lapideum filium hianti excepit ore,
Iouis mentiti adulterinum corpus conuiuans.
Et lapis ſubterraneorum puerorum obſtetricatus eſt generationem.
Onus iaculans grauidi gutturis.
Sed cum pugnantis Iouis igne lucentem victoriam,
Et Saturni niuoſi grandinoſum per bellum,
Vicina Solis velox vidit Hora.
Vicinam vidit tabulam alternatim habuit verò ipſa
Vnde mortalem peperit fœtum pinus, aut vnde repente
Arboream genitalem explicans partum,
Inſeminatum, per ſe effectum produxit filium picea.
Et vnde vrbes omnes inundauit pluuioſus Iupiter. Diluuium.

In ſubl[i]mi pelago ducens ſublatam aquam.
Quomodo Notus ex Borea, & ex Libe Eurus flagellans
Nauiculam Deucalionis errantem vicinam Lunæ
In fluctum aëriuagum eleuauit expertem impetum.
Et tertiam cùm tabulam introiuit veloci planta
Sacerdos anni volubilis firmabatur puella
Fatalia circumſpiciens varia oracula mundi
Literas rubenti ſapientibus exaratas minio.
Quæcunque varium ſermonem habens ſcripſit primigena
Talia præuaticinantem etiam in tabulis legit, *(mens,*
Iunonis paſtor Argus in volucrem faciem tranſibit.
Argus in auem mutatur. *Nitidum habens centum oculorum formam, ſed & ipſa*
Harpalyce improba. *Harpalyce poſt thalamum vitæ nocentium nuptiarum,*
Filium mactans filiam ducenti patri,
Aërium pennatum remigauerit tranſitum.
Philomelæ lingua à Tereo reſecta & vitiata. *Auis procelloſa, & telum texens Philomela*
Erit varium collum habens triturans hirundo
Teſtimonium vociferans lingua carentis ſilentij,
Varia vocalia, ſolerti ſcribens tunica.
Niobe in ſaxum mutata. *Et Niobe Sipyli ad radices petra prudens*
Lacrymis lapideis lugens ordines filiorum.
Statuetur miſerabilis ſtatua, & erit ibi vicinus.
Rubeus amore inſaniens Phrygius lapis adhuc Rheæ.
Furorem habens illegitimum innuptorum Hymenæorum.
Thiſbe verò humida aqua, & Pyramus coæui ambo,
Ad inuicem ſe amantes, bene coronatam verò puellam
Smilacem deſiderans Crocus erit flos amorum.
Et nuptialem poſt rabiem velocium nuptiarum.
Et Veneris poſt poma leoninam adhuc formam.
Diana furore agitauerit reſpondentem Atalantam.
Et illa quidem in vno omnia pertranſiit inſtabilis Hora.
Donec ad locum venit, vbi igneus Hyperion
Symbola vaticinij ventoſa expoſuit puellæ,
Vbi leo factus eſt lucifer, vbi & ipſa
Filia ſtellata adulterina variatur forma.
Nigram vuam habens æſtate natum florem autumni:
Ibi temporis filia pedes ſopiuit, hæc verò cognouit
Ciſſus aëriuolus amabilis iuuenis in plantam ſerpens.
Erit Ciſſus volutus etiam in ramis, iuuenis verò
Recta ex calamo fiſtula incuruata ventis
Arundines vitium fulcra. *Tenuis plantas augentis apparebit ſurculus agri.*
Vitium ſuſtentaculum & in plantam formam mutans,
Ampelus, viteo præbebit nomina fructui.
Sed poſtquam vaticinia hæc ſacerdos Cereris vidit puella:
Quæſiuit locum illum, vbi prope vicinum murum.
Facta delineabatur imagine Ganymedis forma.
Humorem nectareum ex aureo ſtillans poculo.
Vbi deſcriptorum annorum quadriiugum erat vaticinium.
Ibi Dea amans vuarum laſciuiebat, inuenit verò Nympha
Vaticinia hederifero ſeruata hæc Baccho.
Phœbo laurus. *Phœbo Iupiter annuit habere fatidicam laurum.*
Veneri Roſa. *Et roſam rubeam roſicolori Veneri.*
Mineruæ oliua. *Cæruleum Mineruæ cæruleos oculos habenti ramum oliuæ*
Et ſpicas Cereri, & vites Baccho.
Cereri ſpica. *Hæc quidem in picturis amans Bacchum vidit puella,*
Gauiſa verò irruit. Sorores verò aſſumens
Baccho vitis ſacra. *In fluctum Eoi tranſiit Oceani.*
Equitatus Phaëthontis comes, neque Baccho
Remedium erat ſocio ſubmerſo, neque choreæ
Recordatio erat. Amico verò mentem agitatus furore
Lugubria amara cecinit, incurato verò ſilentio
Aërea dorſa reliquit taciti ſcuti.
Neque ſe inſtrumentum Muſicum oblectauit, triſti verò
Miſerabiliter lugente amicum amante Baccho, *(vultu*
Cohibebatur quidem Lydij fluxus arundines generantis
Hermi
Flumina fluctus ſuos inhibent. *Velociter voluto profluento ventoſa vibratione,*
Neque fluere volebat, ditiſſimo autem fluuio
Pactolus croceus retraxit luctuoſam aquam.
Viri habens imaginem triſtis, circa mortuum verò

Ἠλιβάτοις πελάγεσσιν ἄγων ὑψούμενον ὕδωρ·
Πῶς Νότος ἐκ Βορέαο καὶ ἐκ Λιβὸς Εὖρος ἱμάσσων
Λάρνακα Δευκαλίωνος ἀλήμονα γείτονα Μήνης,
Εἰς πλόον ἠερόφοιτον ἀνήγαγεν ἄμμορον ὅρμου·
Καὶ τριτάτην ὅτε κύρβιν ἐσέδρακεν ὠκέϊ ταρσῷ
Μυστιπόλος λυκάβαντος, ἑλίξ ἐστηρίζετο κούρη
Μαντῷα παπταίνουσα πολύτροπα θέσφατα κόσμου,
Γράμματα φοινίσσοντι σοφοῖς κεχαραγμένα μίλτῳ,
Ὁππόσα ποικιλόμυθος ἐπέγραφεν ἀρχέγονος Φάνης·
Τοῖα προθεσπίζοντα καὶ ἐν πινάκεσσιν ἀείδει,
Ἥρης βουκόλος Ἄργος ἐς ὄρνεον εἶδος ἀμείψει,
Φαιδρὸν ἔχων βλεφάρων ἑκατὸν τύπον· ἀλλὰ καὶ αὐτὴ
Ἁρπαλύκη μετὰ λέκτρον ἀθέσμιον ὑμεναίων
Υἷα δαϊξάσα θυγατρογάμῳ γενετῆρι,
Ἠερίην πτερόεσσαν ἐρέσσεται ὄρνις πορείην
Ὄρνις ἀελλήεσσα, καὶ ἱστοπόνος Φιλομήλη
Ἔσσεται αἰολόδειρος ἀποστίζουσα χελιδὼν,
Μάρτυρα βοώσα λιπογλώσσοιο σιωπῆς,
Δαίδαλα φωνήεντα σοφῷ γράψασα χιτῶνι·
Καὶ Νιόβη Σιπύλοιο παρ' ὀφρύσι πέτρος ἐχέφρων
Δάκρυσι λαϊνέοισιν ὀδυρομένη στίχα παίδων,
Στήσεται εἰκελὸν ἄγαλμα, καὶ ἔσσεται αὐτόθι γείτων
Πορφύρεος ἐρομανὴς Φρύγιος λίθος εἰσέτι Ῥείης,
Οἶστρον ἔχων ἀθέμιστον ἀνυμφεύτων ὑμεναίων·
Θίσβη δ' ὑγρὸν ὕδωρ καὶ Πύραμος ἥλικες ἄμφω
Ἀλλήλους ποθέοντες· ἐυστεφάνοιο δὲ κούρης
Σμίλακος ἱμείρων Κρόκος ἔσσεται ἄνθος ἐρώτων·
Καὶ γαμίην μετὰ λύσσαν ἀελλοπόδων ὑμεναίων·
Καὶ Παφίης μετὰ μῆλα λεοντείην ἐπὶ μορφὴν
Ἄρτεμις οἰστρήσειεν ἀμειβομένην Ἀταλάντην·
Καὶ τὰ μὲν εἰν ἑνὶ πάντα παρέστιχεν ἄστατος Ὥρα·
Εἰσόκε χῶρον ἵκανεν, ὅπῃ πυρόεις Ὑπερίων
Σύμβολα μαντιπόλοιο ἀνεμώδεα πέφραδε κούρῃ,
Ἧχι λέων ἐτέτυκτο σελασφόρος, ἧχι καὶ αὐτὴ
Παρθένος ἀστερόεσσα, νόθῃ ποικίλλετο μορφῇ,
Οἰνάδα βότρυν ἔχουσα θερειγενὲς ἄνθος ὀπώρης·
Κεῖθι χρόνου θυγάτηρ πόδας εὔνασε, ταῦτα δ' ἀείδει
Κισσὸς ἀερσιπότητος ἐρόεις νέος ἐς φυτὸν ἕρπων·
Ἔσσεται κισσὸς ἕλιξ καὶ ἐν ἔρνεσιν· ἠΐθεος δὲ
Ὄρθιος ἐκ καλάμοιο δόναξ κυρτούμενος αὔραις,
Λεπτὸς ἀεξιφύτοιο φανήσεται ἔρνος ἀρούρης,
Ἡμερίδων στήριγμα, καὶ εἰς φυτὸν εἶδος ἀμείψας
Ἄμπελος, ἀμπελόεντι χαρίζεται οὔνομα καρπῷ·
Ἀλλ' ὅτε θέσφατα ταῦτα θαλυσιὰς ἔδρακε κούρη·
Δίζετο χῶρον ἐκεῖνον, ὅπῃ παρὰ γείτονι τοίχῳ
Ποιητῷ κεχάρακτο τύπῳ Γανυμήδεος εἰκὼν,
Ἰκμάδα νεκταρέην χρυσέῳ στάζουσα κυπέλλῳ·
Ἧχι χαρασσομένων ἐτέων τετράζυγος ὀμφὴ
Κεῖθι θεὰ φιλόβοτρυς ἐκώμασεν· εὗρε δὲ νύμφη
Θέσφατα κισσοφόρῳ πεφυλαγμένα ταῦτα Λυαίῳ·
Φοίβῳ Ζεὺς ἐπένευσεν ἔχειν μαντώδεα δάφνην·
Καὶ ῥόδα φοινίσσοντα ῥοδώπιδι Κυπρογενείῃ·
Γλαυκὴν Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι θαλλὸν ἐλαίης·
Καὶ στάχυας Δήμητρι καὶ ἡμερίδας Διονύσῳ·
Τοῖα μὲν ἐν γραφίδεσσι φιλεύιος ἔδρακε κούρη·
Τερπομένη δ' ἤιξε, κασιγνήτας δὲ λαβοῦσα,
Εἰς ῥόον Ἠῴοιο διέστιχεν Ὠκεανοῖο,
Ἱπποσύνης Φαέθοντος ὁμόδρομος· οὐδὲ Λυαίῳ
Φάρμακον ἦν ἑτάροιο δεδυκότος· οὐδὲ χορείης
Μνῆστις ἔην· φιλίῳ δὲ νόον δεδονημένος οἴστρῳ
Αἴλινα πικρὰ λέλακεν· ἀκηδέστῳ δὲ σιωπῇ
Χάλκεα νῶτα λέλοιπεν ἀδουπήτοιο βοείης·
Οὐδέ ἑ πηκτὶς ἔτερπεν· ἀμειδήτῳ δὲ προσώπῳ
Οἰκτρὰ κινυρομένοιο φιλοστόργου Διονύσου·
Ἔσχετο μὲν Λυδοῖο ῥόος δονακώδεος Ἕρμου,
Καρπαλίμῳ κυλινδομένης προχοῆς ἀνεμώδεϊ παλμῷ·
Οὐδὲ ῥέειν μενέαινε, βαθυκτεάνῳ δὲ ῥεέθρῳ
Πακτωλὸς κροκόεις ἀνεσείρασε πένθιμον ὕδωρ,
Ἀνδρὸς ἔχων μίμημα κατηφέος· ἀμφὶ δὲ νεκρῷ

Πηλαίου

Πηλαίων ἀνέκοψε παλίντροπον ὁλκὸν ἐναύλων·
Σαγγάριος προχέων Φρύγιον ῥόον· [illegible] δὲ
Ταντάλιδος στοναχῇσι [illegible] ἄπνοον ἕλκων
Διπλόα δάκρυα χεῦεν ὀδυρομένου Διονύσου·
Καὶ πίτυς αἰάζουσα συνέμπορος ὑλήεντι πεύκῃ,
Λεπταλέον ψιθύριζεν· ἀκερσεκόμου δὲ καὶ αὐτή
Φοίβου δένδρον ἐοῦσα κόμην ἀπεσείσατο δάφνη
Πενθαλέοις ἀνέμοισι· λιπαρὴ δ' ἀτίνακτος ἐλαίη
Φύλλα χαμαὶ κατέχευε, καὶ εἰ φυτὸν ἦεν Ἀθήνης·
Τοῖα πόθῳ στενάχοντα ἀδακρύτου Διονύσου,
Φρικτὰ μετεστρέψαντο παλίλλυτα νήματα Μοῖραι·
Καὶ γόον ἀχνυμένοιο παραιφαμένη Διονύσου,
Ἄτροπος ἐμπεδόμυθος ἀνήρυγεν ἔνθεον ὀμφήν,
Ζώει τοι, Διόνυσε, τεὸς νέος· οὐ δὲ περήσει
Πικρὸν ὕδωρ Ἀχέροντος· ἀκαμπέα δ' [illegible]
Σὸς γόος ἀστρέπτοιο παλινάγρετα νήματα Μοίρης·
Ἄμπελος οὐ τέθνηκε, καὶ εἰ θάνεν· ἡμετέρην γὰρ
Εἰς πόσιν, οὐ γλυκὺ νέκταρ ἐγὼ σέο κοῦρον ἀμείψω,
Τὸν μὲν ἐυσκάλμοισι παλάμαις βητάρμονι παλμῷ,
Δίχροον Ἁρμονίην διδυμόχροος αὐλὸς ἀράσσων,
Ὑμνήσει Φρύγα ῥυθμὸν ἔχων ἢ Δωρίδα μολπήν·
Ἤ μιν ἐν θυμέλῃσιν ἀειρομένοισιν ἀείσει,
Ἀονίου καλάμοιο χέων Ἰσμήνιον ἠχώ·
Ἠὲ ἐτης Μαραθῶνος· ἀείσουσι δὲ Μοῦσαι
Ἄμπελον ἱμερόεντα σὺν ἀμπελόεντι Λυαίῳ·
Καὶ σκολιὴν πλοκάμοιο λιπὼν ὀφιώδεα μίτρην,
Στέμματα βοτρυόεντα περιπλέξεις σέο χαίτῃ,
Φοίβῳ ζῆλον ἄγων, ὅτι πένθεϊ [illegible]
Αἴλινα δενδρήεντα φιλοκλαύτου Ὑακίνθου·
Καὶ σὺ τεὸν μεθέπεις [illegible]
Νέκταρος οὐρανίου χθόνιον τύπον· ἀνθεμόεν δὲ
Παιδὸς Ἀμυκλαίοιο τεὸς νέος εὖχος ἐλέγξει·
Εἰ δὲ πόλεις κείνοιο μαχήμονα χαλκὸν ἀείσει·
Καὶ σίδηρον [illegible]
Ὑγρὸν ἐρευθιόωντος ποταμηίδος ὄμβρον ἐέρσης,
Χρυσὸν ὅλην κομόωντα, καὶ ἐχθαίροντα σιδήρῳ·
Εἰ τὸ [illegible] ἀμφὶ ῥεέθρῳ.
Φέρτερον εὕρεται πολὺ Πακτώλιον ὕδωρ·
Ἄμπελε, πένθος ἔπαυσας ἀπενθήτου Διονύσου·
Ὄφρα μελιρραθάμιγγος ἀεξομένου σέθεν οἴνου
Τερπωλὴν ὀπάσειας ὅλῳ τετράζυγι κόσμῳ·
Καὶ ποτὸν ᾖ μακάρεσσι, καὶ [illegible] Διονύσου·
Βάκχος ἄναξ [illegible] ἵνα δάκρυα λύσῃ·
Ὣς φαμένη γεραρῇσι συνέμπορος [illegible]·
Καὶ [illegible] μέγα θαῦμα [illegible] Βάκχῳ·
Καὶ γὰρ [illegible],
Ἄμπελος αὐτοτέλεστος ἑὴν ἠλλάξατο μορφήν.
Καὶ πέλεν ἥδυμον ἄνθος· ἀμειβομένου δὲ νεκροῦ
Γαστὴρ θάμνος ἔην δολιχήκετος· ἄκρα δ' [illegible]
Ἀκρέμονας βλάστησεν· ἐστηρίζοντο δὲ ταρσοί·
Βόστρυχα βότρυες ἦσαν· ἐμορφώθη δὲ καὶ αὐτή
Νεβρὶς ἀεξομένης πολυδαίδαλον ἄνθος ὀπώρης·
Ἀμπελόεις δὲ κάμαξ ἦν δολιχόσκιος αὐχήν·
Ἰσοφυὴς δ' ἀγκῶνι τιταίνετο καμπύλος ὄρπηξ
Οἰδαίνων σταφυλῇσιν· ἀμειβομένης δὲ κορύμβῳ
[illegible] κόρυμβα τύπον μιμεῖτο κεράων·
Κεῖθι φυτῶν στίχες ἦσαν ἀπειρέσιοι· αὐτοτελὴς δὲ
Ὄρχατος ἀμπελόεις χλοερούς [illegible] ἑλίσσων,
Οἰνοπι γείτονα δένδρα νέῳ μιτρώσατο καρπῷ·
Καὶ νέον ἔπλετο θαῦμα, ἐπεὶ τότε κοῦρος ἀθύρων
Εἰς φυτὸν ὑψιπέτηλον ἑὸν πόδα λοξὸν ἑλίσσων,
Κισσὸς ἀερσιπότητος ἑὴν δενδρώσατο μορφήν·
Καὶ πέλεν [illegible]
Ὄρχατον ἡμερίδων σκολιῷ μιτρώσατο δεσμῷ·
Καὶ φιλίοις πετάλοισι κατάσκιον ἔσκεπε κόρσην·
Καὶ πλοκάμους [illegible] ἀκρήτων ἀπὸ φύλλων
Κυδιόων Διόνυσος· ἀεξομένου δὲ κούρου
Ἀρτιτελεσφορέων ἐδρέψατο καρπὸν ὀπώρης·
Καὶ θεὸς αὐτοδίδακτος ἄτερ ποδὸς ἔκτοθι ληνοῦ

Lutoſorum amputauit retrogradum tractum torrentium.
Sanguineus profundens Phrygium fluxum. Aegrè [illegible] verò
Tantalidis gemitu irriguum ſine ſpiritu trahens
Duplices lacrymas effudit lugente Baccho.
Et pinus eiulans comes cum coena picea
Tenue ſtridebat; intonſi verò & ipſa
Phœbi arbor exiſtens comam excuſſit laurus
Luctuoſis ventis: [illegible] verò [illegible] olea
Folia humi profudit, licet planta eſſet Mineruæ.
Talia amore lugente non flente Baccho,
Horribilia immutabantur reſoluta fila Parcæ.
Et luctum dolentis recuſans Bacchi
Atropos [illegible] eructauit diuinam vocem:
Viuit tibi Bacche tuus iuuenis, neque tranſibit
Acerbam aquam Acherontis, inflexibilia verò vicerunt per-
Tuus luctus non flectendæ reuoluta fila Parcæ. (ficere
Ampelus non mortuus eſt licet obierit, deſiderabilem enim
In potum, non dulce nectar ego tuum puellum mutabo.
Quem [illegible] agilis manus ſaltante vibratione
[illegible] Harmoniam bicolor fiſtula pulſans.
Cantabit Phrygium rhythmum habens, aut Doricam cantile- (nam.
Aut [illegible] in conuiuiis [illegible] bene canens cantabit.
Aonius [illegible] ſonum.
Aut incola Marathonis; canent verò Muſæ
Ampelum deſiderabilem cum vitico Baccho,
Et [illegible] capitis relinquens ſerpentinam mitram
Coronas viteas impones tuis capillis.
Phœbo æmulationem concitans, cum luctuoſis manu exten- (dit
Lamentationes arboreas luctum amantis Hyacinthi.
Et [illegible] mortalis ſola [illegible] generis
Nectaris cœleſtis terrenam imaginem, floridam verò
Pueri [illegible] tuus puer gloriam ſuperabit.
[illegible] pugnax [illegible] extollat.
[illegible] plurima augebit
Humidam rubentis fluuialis imbrem roris
Aurum [illegible] non delectans ferro.
Quod [illegible] ſtrepentis delectatur prope fluxum
Melior [illegible] eſt Pactolia vnda.
Ampele luctum exhibuiſti non lugenti Baccho,
Vt mellis guttas dulcante creſcente tuo vino
Voluptatem præbeas toti quadriiugo mundo.
Et [illegible] mortalibus, & letitiam Baccho.
Bacchus [illegible], mortalium vt lacrymas ſolueret
Sic dicens cum ſenioribus comes incedebat Diua.
Et [illegible] miraculum apparuit teſti Baccho:
Etenim trahens amabilis mortuus velut ſerpens repens
Ampelus per ſe abſolutus ſuam immutauit formam.
Factus amabilis flos, immutato verò mortuo,
Venter palmes erat oblongus, ſummitates verò [illegible]
Ramos germinare fecit, radice vero firmabantur plantæ.
Capilli [illegible] erant, formabatur verò & ipſa
[illegible] creſcentis valde dædalus flos autumni.
Vitea verò [illegible] erat longa vmbram proiiciens ceruix.
Eiuſdem verò [illegible] cubitu extendebatur incuruus
Grandis vuis, mutato verò ramo (ramus
Cum [illegible] imaginem imitabantur cornua:
Vbi plantarum ordines erant infiniti, per ſe perfectus verò
Hortus viteus virides ramos circumflectens,
Nigro vicinas arbores nouo cinxit fructu.
Et nouum extitit miraculum, vbi tunc puer ludens
In plantam ſublimia folia habentem ſuum pedem obliquum
circumflectens
Ciſſus aëriuolans ſuam arbore mutauit figuram.
Et fuit curuus ramis cognominis, [illegible] verò
Hortum vitium incuruo cinxit vinculo,
Et caris foliis vmbroſum obtexit caput.
Et capillos irrigauit mericupidis à foliis
Exſultans Bacchus, aucto verò in plantam iuuene
Iam maturi carpebat fructum autumni.
Et Deus per ſe doctus ſine pede extra torcular

Arbores lugent.

Fiſtula [illegible]

Ampeli forma mutatur.

Bacchus vinum [illegible] uenit.

Vuam perſtringens manus grauato fructu
Manibus circumplicatis vinolentiæ partum comprimens
Purpurei demonſtrauit nuperfuſum aceruum fructus.
Et dulcem potum inuenit, & vinum fundentis Bacchi
Albi madefactarum rubebant digiti manuum.
Et poculum curuum habuit bouis cornu, dulcem potum ha-
bentem verò
Labiis ſummis guſtabat Bacchus rorem.
Guſtauit & fructibus & vtriſque mentem oblectans
Sermonem ſuperbi eructauit gutturis.
Ambroſiam & nectar mei Iouis Ampele procreas
Germina bina ferens adamata fructum Apollo
Non guſtauit laureum, nec bibit ex Hyacintho,
Et ſpica parit ſuauem potum, propitia ſis Ceres,
Eſcam ego mortalibus, & non potum ſolum præbebo.
Ampele & tua mors eſt amabilis, ſanè etiam ipſius
In te & tuam pulchritudinem emollita ſunt fila Parcæ.
In te etiam miſericors infernus fuit, in te & ipſa
Proſerpina aſperam ſuam mutauit ſententiam.
Et te mortuum viuum ſeruauit fratri Baccho.
Non mortuus es, vt obiit Atymnius, non ſtygis vndam,
Non flammam Tiſiphonis, non vidiſti oculos Megæræ,
Viuis mihi verò adhuc puer, licet mortuus ſis, nec te Lethes
Abſcondit vnda, non cõmune habet ſepulchrũ ſed & ipſam
Formam veſtram erubuit terra abſcondere.
Sed plantam te fecit pater meus, filium honorans.
Tuum corpus in dulce nectar rex mutauit Saturnius.
Non natura, vt in ſcriptis Therapnæis corymbis,
Lugubrem infletis tuis impreſſit foliis
Colorem veſtrum, & in ramis puer cuſtodis
Tuorum membrorum radium tua annunciauit mors.
Nondum te deſeruit rubicunda tua forma.
Sed tuæ mortis vindex nunquam quieſcam.
Sacrificato tuum vinum infundens interemtori
Homicidæ, tu verò reprehẽſionẽ Hamadryadibus aduectis
Tuis amabilibus foliis, à bene fragrantibus verò Corymbis
Humores noſtrorum me circumſpirant amorum.
Fructum ego mali aliquando Crateri miſcebo.
Nectareo aliquando ficum inſtillabo poculo.
Ficus ſimul & pomum habet gratiam ad dentes vſque
Non poteſt planta alia tuis vuis contendere.
Non roſa, non Narciſſus formoſus, non Anemone,
Non lilium, non Hiacynthus æquatur ramo Bacchi.
Quòd multum contritis nouis guttis autumni
Tuum potum flores omnes excipient, vnum poculum erit
Mixtum omnibus: & in vnum veniet odoratum.
Floribus multifariis mixtum, vernum enim
Ornabit tuum florem totam pratenſem herbam.
Cede mihi inclyte arcu, multum defletorum quòd foliorum
Luctuoſo coronatus non lugentes capillos vinculo
Lugubria tuis foliis inſcripta ſunt, ſi verò in horto
Coronam fert arcu inclytus ego dulce vinum exhauriam.
Et corona deſiderabili circũcinctar, ſuauem potum verò pra-
Intus meo in animo totũ Ampelum ipſum attollẽs. (bentem
Concede ex vua expreſſo ornatam galeã habẽs, cruentus enim
Fundis cruorem Marti: & viteus Baccho
Vuæ viteſcentis rubentem rorem.
Ceres priuata es poſt Palladem, neq; enim oliuæ
Voluptatem pariunt, nec ſpica virum demulcet.
Pyrus agreſtis fructum habet mellitum, Myrtus auget
Flores odoratos, & non mentem demulcentem fructum
Humanas ventis iaculantur curas
Vobis factus ſum longè melior, noſtro enim
Vino non præſente, iniucunda conuiuia menſæ,
Vino non præſente, ſine voluptate ſunt choreæ.
Si potes cæſia Pallas tua bibe fructum oliuæ.
Tuam plantam clara munera exhibentem noſter ſuperauit
Quòd tuo pingui corpus inungunt oleo (fructus
Viri athletæ triſtes, grauia paſſus verò
Coniugem aut filiam mittens communi morti.

Cornu bouis Bacchi poculum.

Bacchus inuento ſuo ſuperbit.

Vid nulla planta conferenda.

Sine vino omnia frigida.

Vinum hominem lætificat.

Βότρυν ὀλισφίγγων παλάμαις βεβριθότι καρπῷ
Χερσὶ περιπλεκέεσσι μέθης ὠδῖνα πιέζων,
Πορφυρέης ἀνέφηνε νεόρρυτον ὄγκον ὀπώρης·
Καὶ γλυκερὸν ποτὸν εὗρε, καὶ οἰνοχύτου Διονύσου
Λευκὰ διαινομένων ἐρυθαίνετο δάκτυλα χειρῶν·
Καὶ δέπας ἀγκύλον εἶχε βοὸς κέρας· ἡδυπότου δὲ
Χείλεσιν ἀκροτάτοισιν ἐγεύσατο Βάκχος ἐέρσης·
Γεύσατο, καὶ καρποῖσι καὶ ἀμφοτέροις φρένα τέρπων
Μῦθον ἀγηνορίοντος ἀνήρυγεν αὐχένι λαιμοῦ·
Ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἐμοῦ Διὸς Ἄμπελε τίκτεις,
Ἔρνεα δισσὰ φέρων πεφιλημένα καρπὸν Ἀπόλλων
Οὐ φάγε δαφνήεντα, καὶ οὐ πίεν ἐξ ὑακίνθου·
Καὶ στάχυς ὠδίνει γλυκερὸν ποτόν· ἵλαθι Δηώ·
Εἶδαρ ἐγὼ μερόπεσσι, καὶ οὐ ποτὸν μοῦνον ὀπάσσω,
Ἄμπελε καὶ σέο πότμος ἐπήρατος· ἦε καὶ αὐτῆς
Εἰς σὲ καὶ εἰς σὸν κάλλος ἐθηλύνθη λίνα Μοίρης·
Εἰς σὲ καὶ οἰκτίρμων Ἀΐδης πέλεν· εἰς σὲ καὶ αὐτὴ
Περσεφόνη τρηχεῖαν ἑὴν ἤμειψε μενοινὴν·
Καὶ σε νέκυν ζώοντα κασιγνήτῳ Διονύσῳ·
Οὐ θάνες ὡς τέθνηκεν Ἀτύμνιος· οὐ Στυγὸς ὕδωρ,
Οὐ φλόγα Τισιφόνης, οὐκ ἔδρακες ὄμμα Μεγαίρης·
Ζώεις μοι δ' ἔτι κοῦρε, καὶ εἰ θάνες· οὐδέ σε Λήθης
Κρύψεν ὕδωρ, οὐ ξυνὸς ἔχει τάφος· ἀλλὰ καὶ αὐτὴν
Μορφὴν ὑμετέρην ἠδέσατο γαῖα καλύψαι·
Ἀλλὰ φυτόν σε τέλεσσε πατὴρ ἐμὸς, υἷα γεραίρων·
Σὸν δέμας εἰς γλυκὺ νέκταρ ἄναξ ἤμειψε Κρονίων·
Οὐ φύσις ὡς γεγραπτοῖσι Θεραπναίοισι κορύμβοις
Αἴλινον ἀκλαύτοισι τεοῖς ἐχάραξε πετήλοις
Χροιὴν ὑμετέρην· καὶ ἐν ἔρνεσι κοῦρε φυλάσσεις
Σῶν μελέων ἀκτῖνα, τεὴ κήρυξε τελευτή·
Οὔπω σε προλέλοιπεν ἐρευθαλέη σέο μορφή·
Ἀλλὰ τεοῦ θανάτου τιμήορος οὔποτε λήξω,
Θυοσκόῳ τεὸν οἶνον ἐπισπένδων ὀλετῆρι
Ἀνδροφόνῳ· σὺ δὲ μῶμον Ἁμαδρυάδεσσιν ἀνάπτεις
Σοῖς ἐρατοῖς πετάλοισιν· ἀπ' εὐόδμων δὲ κορύμβων
Ἰκμάδες ὑμετέρων με περιπνείουσιν ἐρώτων·
Καρπὸν ἐγὼ μήλοιο ποτὲ κρητῆρι κεράσσω·
Νεκταρέῳ ποτὲ σῦκον ἐπισπείσαιμι κυπέλλῳ·
Σῦκον ὁμοῦ καὶ μῆλον ἔχει χάριν ἄχρις ὀδόντων·
Οὐ δύναται φυτὸν ἄλλο τεαῖς σταφυλῇσιν ἐρίζειν·
Οὐ ῥόδον, οὐ νάρκισσος ἐΰχροος, οὐκ ἀνεμώνη·
Οὐ κρίνον, οὐχ ὑάκινθος ἰσάζεται ἔρνεϊ Βάκχου·
Ὅττι πολυσπερέεσσι νέαις λιβάδεσσιν ὀπώρης
Σὸν ποτὸν ἄνθεα πάντα δεδέξεται· ἓν ποτὸν ἔσται
Μιγνύμενον πάντεσσι, καὶ εἰς μίαν ἵξεται ὀδμὴν,
Ἄνθεσι παντοίοις κεκερασμένον· εἰαρινὴ γὰρ
Κοσμήσει τεὸν ἄνθος ὅλην λειμωνίδα ποίην·
Εἶξον ἐμοὶ κλυτότοξε, πολυδακρύτων ἀπὸ φύλλων
Πενθαλέῳ μιτρώσας ἀπενθέα βόστρυχα δεσμῷ
Αἴλινα σοῖς πετάλοισι χαράσσεται· εἰ δ' ἐνὶ κήπῳ
Στέμμα φέρει κλυτότοξος, ἐγὼ γλυκὺν οἶνον ἀφύσσω·
Καὶ στέφος ἱμερόεν περιβάλλομαι· ἡδυπότην δὲ
Ἔνδον ἐμῆς κραδίης ὅλον Ἄμπελον αὐτὸν ἀείρων·
Εἶξον ἐϋσταφύλῳ κορυθαιόλος· αἱματόεις γὰρ
Σπένδεις λύθρον Ἄρηϊ, καὶ ἀμπελόεις Διονύσῳ
Βότρυος οἰνωθέντος ἐρευθιόωσαν ἐέρσην·
Δηὼ ἐσυλήθης μετὰ Παλλάδα· οὐ γὰρ ἐλαῖαι
Εὐφροσύνην τίκτουσι, καὶ οὐ στάχυς ἀνέρα θέλγει,
Ὄχνη καρπὸν ἔχει μελιηδέα· μύρτος ἀέξει
Ἄνθεα κηώεντα, καὶ οὐ φρενοθελγέα καρπὸν
Ἀνδρομέας ἀνέμοισιν ἀκοντίζουσι μερίμνας
Ὑμείων γενόμην πολὺ φέρτερος· ὑμετέρου γὰρ
Οἴνου μὴ παρεόντος, ἀτερπέα δεῖπνα τραπέζης·
Οἴνου μὴ παρεόντος, ἀθηγέες εἰσὶ χορεῖαι·
Εἰ δύνασαι γλαυκῶπι, τεὸν πίε καρπὸν ἐλαίης·
Σὸν φυτὸν ἀγλαόδωρον ἐμὴ νίκησεν ὀπώρη,
Ὅττι τεῷ λιπόωντι δέμας χρίουσιν ἐλαίῳ
Ἄνδρες ἀεθλητῆρες ἀτερπέες· αἰνοπαθὴς δὲ
Εὐνέτιν ἢ θυγατέρα βαλὼν ξυνῷ ποτὲ πότμῳ

Ἢ τεκέων φθιμένων ἢ μητέρος ἠὲ τοκῆος
Ἀνὴρ πένθος ἔχων, ὅτε γεύσεται ἡδέος οἴνου,
Στυγνὸν ἀεξομένης ἀποσείεται ὄγκον ἀνίης·
Ἄμπελε καὶ μετὰ πότμον ἐϋφραίνεις φρένα Βάκχου·
Πᾶσιν ἐμοῖς μελέεσσιν ἐγὼ σέο πῶμα κεράσσω·
Ἀμφὶ δὲ δένδρεα πάντα κάτω ῥέοντα καρήνῳ
Ἴκελα λισσομένῳ κυρτούμενον αὐχένα κάμπτει·
Ὑψιτενῆ δὲ πέτηλα γέρων ἐκλίνατο φοῖνιξ·
Ἀμφὶ δὲ μηλείη τανύεις πόδας· ἀμφὶ δὲ συκῆ
Χεῖρας ἐφαπλώσας ἐπεσείεται· ὑμετέρην δὲ
Δμωίδες ὡς δέσποιναν ἀγαρίζουσιν ὀπώρην·
Εὖτε τιταινομένων πετάλων κυκλάδι τέχνῃ
Ἀμφιπόλων ὑπὲρ ὦμον ἀνέρχεαι· ἀγχιφύτων δὲ
Ἁβρὰ πολυσπερέων ἑτερόχροα φύλλα κορύμβων,
Οἷα σέθεν κνώσσοντος ἐπιψαύουσι προσώπῳ
Αὔραις φειδομένῃσι καταψύχοντες ἀῆται·
Λεπταλέην ἅτε λάτρις ἐθήμονα ῥιπίδα σείει,
Ψυχρὸν ἑῷ βασιλῆϊ φέρων ποιητὸν ἀήτην·
Εἰ δὲ μεσημβρίζουσαν ἄγεις Φαέθοντος ἀπειλὴν,
Σῆς σταφυλῆς προκέλευθος Ἐτησίας ἔρχεται αὔρη,
Δίψιον εὐνάζουσα πυρώδεος ἀστέρα Μαίρης·
Ὅττι ποτὲ θερμαίνει σε θερειγενὴς δρόμος ὥρης,
Θάλπων σειριόεντι πυρουμένην δρόσον ἀτμῷ·
Εἶπε κυδιόων· προτέρας δ' ἔρριψε μερίμνας,
Φάρμακον ἀκήρατος ἔχων εὐώδεα ὀπώρην·
Καὶ τὰ μὲν ἀμπελόεντος ἀείδεται ἀμφὶ κορύμβου·
Πῶς πέλεν ἀκηρεσσε ἐπώνυμος· ὑμνοπόλων δὲ
Ἄλλη πρεσβυτέρη πέλεται φάτις· ὥς ποτε γαῖαν
Οὐρανόθεν φερέκαρπος Ὀλύμπιος ἔρρεεν ἰχώρ·
Καὶ τέκε Βακχιάδος σταφυλῆς ποτόν· ἐν σκοπέλοις δὲ
Αὐτοφυὴς ἀκόμιστος ἀέξετο καρπὸς ὀπώρης·
Οὔπω δ' ἀμπελὶς ἦεν ἐπώνυμος· ἀλλ' ἐνὶ λόχμαις
Ἀγριὰς ἡβώουσα πολυγνάμπτοισι σελίνοις
Οἰνοτόκων βλάστησε φυτῶν εὐάμπελος ὕλη,
Ὑγρὸν ἀναβλύζουσα βεβυσμένον ὄγκον ἐέρσης·
Καὶ πολὺς ὄρχατος ἦεν, ὅπη στιχόων ἀνέρπων
Σείετο φοινίσσων ἐπὶ βότρυϊ βότρυς ἀλήτης·
Ὧν ὁ μὲν ἡμιτέλεστος ἑὰς ὠδῖνας ἀέξων,
Αἰολα πορφύρων ἑτερόχροϊ φαίνετο καρπῷ·
Ὃς δὲ φαληριόων ἐπεπαίνετο σύγχροος ἀφρῷ·
Καὶ πολὺς ὤθεεν ἄλλος ὁμόζυγα γείτονα γείτων
Ξανθοφυὴς ἑτέρου δὲ μέλας ἰνδάλλετο πίσσῃ
Περκάζων ὅλον ἄνθος· ἀπ' οἰνοτόκων δὲ πετήλων
Σύμφυτον ἀγλαόκαρπον ἐλαίην ἐμέθυσσεν ἅπασαν·
Ἄλλῃ δ' ἀρτιχάρακτος ἐπέτρεχεν ὄμφακι καρπῷ
Βότρυος ἀργυφέοιο μέλας αὐτόσσυτος ἀὴρ,
Ὄγκον βοτρυόεντι φέρων σπαργῶσαν ὀπώρην·
Καὶ πίτυν ἀντικέλευθον ἕλιξ ἔστεψεν ὀπώρης,
Συμφερτοῖς σκιόωσα φιλοσκεπὲς ἔρνος ἰάμοις·
Καὶ φρένα Πανὸς ἔτερπε· τιναχθομένους δὲ Βορῆϊ
Ἀκρέμονας πλάσσουσα παρ' ἀμπελόεντι κορύμβῳ,
Αἱμοβαφὴς ἐλέλιξε κόμην εὐώδεα πεύκη·
Ἀμφὶ δέ μιν σκολιῇσι δράκων δινωτὸς ἀκάνθαις
Λαρὸν εὐρραθάμιγγος ἀμέλγετο νέκταρ ὀπώρης·
Καὶ βλοσυραῖς γενύεσσι ποτὸν Βάκχειον ἀμέλξας,
Βότρυος οἰνωθέντος ἐπιστάζων πόμα λαιμῷ·
Πορφυρέην ῥαθάμιγγι δράκων φοίνιξεν ὑπήνην·
Καὶ θεὸς οὐρεσίφοιτος ὄφιν θάμβησε δοκεύων,
Οἰνωπῇ ῥαθάμιγγι πεφυρμένον ἀνθερεῶνα·
Καὶ στικταῖς φολίδεσσι μετάστροφον ὁλκὸν ἑλίξας,
Πετραίῳ βαθύκολπον ἐδύσατο γείτονα χειῇ·
Εὔιον ἀθρήσας ὄφις αἰόλος· εἰσορόων δὲ
Βάκχος ἐρευθαλέης ἐγκύμονα βότρυν ἐέρσης,
Ὀμφαίης ἐνόησε παλαίτερα θέσφατα Ῥείης·
Καὶ σκοπέλους ἐχάραξε, πεδοσκαφέος δὲ σιδήρου
Ὀξαλέῃ γλωχῖνι μυχὸν κοιλήνατο πέτρης·
Λειήνας δὲ μέτωπα βαθυνομένων κενεώνων
Ἀρχὴν εὐσταφύλοιο τύπον ποιήσατο ληνοῦ·
Βότρυας ἀμήσας νεοθηλέας ὀξέϊ θύρσῳ·

Aut liberis mortuis, aut matre, aut patre,
Vir luctum habens, vbi guſtauerit dulce vinum,
Triſtem aucti excutit cumulum doloris.
Ampele etiam poſt mortem tuam lætificas mentem Bacchi,
Omnibus meis membris ego tuum póculum miſcebo,
Circa verò omnes arbores deorſum ruentes capite
Similes precanti, incuruatam ceruicem flectunt.
In alto, extenſa verò folia ſenex inclinatur, palma — Turbatur locus.
Circa verò malus latè extenſa pedes, circa verò ficus
Manus expandens confirmatur, veſtrum enim
Famulæ vt dominum eleuant fructum: — Vino aliquæ arbores famulæ.
Quando extenſis folijs circulari vibratione
Famularum ſuper humerum incedis, propè plantarum verò
Mollia variè diſperſorum verſicoloria folia racemorum.
Tanquam te dormiente mouent fronti
Auris parcentibus refrigerantes venti
Tenue tanquam famula conſueta flabellum agitat,
Frigidum ſuo regi ferens factitium ventum.
Quod ſi meridianas ducis ſolis minas
Tuæ vuæ adueniens Eteſia venit aura,
Sitibundam ſopiens ignitæ aſtrum caniculæ.
Quando calefacit te vernæ curſus horæ,
Calefaciens ardenti madefactum rorem vapore:
Dixit glorioſus, priores verò abiecit curas, — Huc vſque Bacchus.
Medicamentum puri habens benefragrantem fructum,
Et hæc quidem viteo canuntur de racemo.
Quomodo fuerit puero cognominis. Poetarum enim — Antiquior de vini primo fabula.
Alius antiquior eſt ſermo, vt olim terra
Cœlitus frugiferum cœleſte fluxit ſerum,
Et genuit Bacchicæ vuæ potum, in ſcopulis verò
Per ſe natus neglectus creuerit fructus vuæ.
Nondum enim vitis erat cognomen, ſed in lucis
Agreſtis ad maturitatem accedens multiflexis apiis,
Vinigenarum creuerit plantarum bene vitea materia,
Humidum ſcaturiens impletum cumulum roris.
Et copioſum vinetum eſſet, vbi ordine ſerpens
Agitaretur purpurans ſuper vuam vua vaga.
Quarum hæc quidem ſemiperfectos ſuos partus augens,
Variè purpurans bicolori apparebat fructu,
Hæc verò albeſcens coquebatur concolor ſpumæ.
Et copioſa impulit alia coniugem vicinam vicina.
Flaua apparens, alia verò nigra adſimulabatur pici
Maturitate nigreſcens totus flos, à vinigenis verò folijs
Congenitam egregios fructus habentem totam inebriauit oliuam.
Alteri verò iam ſignatus inuaſit immaturum fructum
Vuæ argenteæ niger per ſe agitatus aër.
Cumulo viteo ferens turgentem vuam.
Et pinum aduerſum volumen coronauit vuæ
Collatis obumbrans obtectum germen ramis.
Et mentem Panis oblectauit, agitatos verò à Borea
Ramos adiungens ad viteum corymbum.
Sanguine tincta implicauit comam bene fragrantem picea.
Circum verò ipſam obliqua draco volubilis ſpina dorſi — Draco lambit humorem vuæ.
Suaue irrorantis lambebat nectar vuæ
Et horribilibus maxillis potum Bacchicum hauriens
Vuæ vino plenæ inſtillans potum in guttur.
Purpuream gutta draco rubefecit barbam.
Et Deus montiuagus ſerpentem miratus eſt intuens
Vitea gutta irrigatum habentem mentum.
Et pictis ſquammis verſatilem tractum trahens
Saxeam profundiſſimam ſubijt vicinam cauernam.
Bacchum intuens ſerpens varius, inſpiciens verò
Bacchus rubeo grauidam vuam rore
Antiquæ cognouit vetuſta oracula Rheæ.
Et ſcopulos effodit, ſolum verò fodiente ferro,
Acuta cuſpide foueam excauauit petræ.
Expoliens verò frontem profundorum ſinuum — Bacchus ex petra fecit torcular.
Spumam bonas vuas habentis imaginem fecit torcularis.
Vuas demetens nuper vireſcentes acuto Thyrſo.

Faciens ſerò nati imaginem vncos vngues habentis harpe,
Et Satyrorum chorus comes erat, quorum hic quidem illorum
Satyri in vindemia occupati.
Obliquus erat vindemians, hic verò vuas vaſe cauo,
Accipiebat reſectas, hic verò complicata folia auellens
Virides mericupidorum excutiebat ſordes fructuum.
Alter ſine thyrſo & bene acuto ferro.
Dexteram ſine ferro ramis intendens.
Racemi flexuoſas fregit ſummitates corymbi.
Frangens flectendo, in vitem oculum intendens.
Et concinno vaſe fuſum proſtrauit fructum,
Tumefaciens vuis in medio ſita dorſa torrentis.
Racemos flexuoſos continuò ſuccedentes impoſuit ſinui.
Calcare vuam.
Explicate hinc & hinc, & tanquam cumulos area
Implens ſinum omnem collegit caua petra,
Et vuam calcauit pedum tripudiante ſaltu.
Et Satyri quatientes in aëre furioſam comam
Conſimile exemplum docti Bacchi,
Maculoſas circumſtringentes in humeris pelles ceruorum
Bacchicis ſtrepebant eadem lingua ſonantis carmen Echus,
Pedibus ſaltationem amantibus conterentes vuam,
Euium canentes, ex grandi vua verò pleno ſinu,
Vino emanante purpurei reddebantur torrentes.
Compreſſa verò pedibus alternis vua,
Candidam rubentis emiſit ſpumam roris.
Et bubulis hauriebant cornibus loco poculorum.
Nondum apparentium vnde poſterius ex illo
Saltatio.
Diuinum nomen hoc commiſto fuit vino.
Et aliquis hauriens mentem oblectantis humorem Bacchi,
Incuruum veſtigium flexit pedum volubili vibratione,
Dextram ex ſiniſtra migratricem plantam alternans.
Et hirſutas irrigauit maxillas humore Bacchi.
Opera ebriorum.
Alius ſaltauit ebrietatis agitatus œſtro:
Tympanū.
Horribilem pulſatæ audiens mugitum pellis bubulæ, (vini
Et quiſpiam ærumnis medentis bibens fluxum nō cohibēdū
Cyaneam roſeo poculo rubefecit barbam.
Alius ſurſum extendens vacillantem ad arborem frontem
Semiapparens intuebatur ſine cingulo vicinam Nympham
Et ſanè alta folia habentem Oreadis in plantam ſyluæ
Repens lubrici pedis curuos vngues habente planta
Niſi ipſum Bacchus traxiſſet, circa verò fontes
Alter excitantis mentem ebrietatis inſana vibratione
Aquatilem ſequebatur recuſantem Naiadem puellam.
Et ſanè natantem hirſuta apprehendiſſet manu,
Rhea Baccho amethyſtum dat contra ebrietatē.
Niſi ipſa anteuertens profundo abſcondita eſſet flumine.
Soli vinum bibenti Baccho dedit Rhea
Inſanæ amethyſtum propulſatricem neceſſitatis.
Multi verò bene cornutorum Satyrorum luſitanti planta
Satyri ebrij.
In choream inſani laſciuiebant, quorum hic quidem ipſius
Calidum habens nouum furorem ſub pectore ducem amorū
Cubitu hirſuto mediam amplectebatur Baccham,
Alter verò dementis ebrietatis furore
Virginis innuptæ pudicam tangebat mitram,
Retro verò trahens ad Venerem recuſantis veſtes puellæ
Manu poſteriori roſea tangebat femora:
Et aliquis recuſantem retraxit ſacerdotem puellam,
Vinum nihil modeſtabile ſuadet.
Facem nocturnis choreis inſeruientem, accendentem Baccho,
Hic verò circa pectora parcentes digitos conijciens
Tumentem attriuit inflexibilis circulum mamillæ.
Et dulcem Bacchus ſuam poſt comeſſationem vuæ
Subijt exſultans Cybeleidis antra Deæ,
Surculos viteos florenti manu tendens
Mæoniumq́ue docuit ſuum inſomne feſtum.

Τεῦχων δ' ὀψιγόνοιο τύπον γαμψώνυχος Ἅρπης·
Καὶ Σατύρων χορὸς ἦεν ὁμόστολος· ὧν ὁ μὲν αὐτῶν
Λοξὸς ἔην τρυγόων· ὁ δὲ βότρυας ἄγγεϊ κοίλῳ
Δέχνυτο τεμνομένους· ὁ δὲ σύμπλοκα φύλλα δαΐζων,
Χλωρὰ φιλακρήτων ἀπεσείσατο λύματα καρπῶν·
Ἄλλος ἄτερ θύρσοιο καὶ εὐτύκτοιο σιδήρου
Δεξιτερὴν ἀσίδηρον ἐπ' ἀκρεμόνεσσι τιταίνων,
Βότρυος εἰλικόεντα κατέκλασεν ἄκρα κορύμβου·
Ὀκλάζων ἐπίκυρτος ἐς ἄμπελον ὄμμα τιταίνων·
Καὶ γλαφυρῷ κενεῶνι χυτὴν ἐστόρεσεν ὀπώρην·
Ὀγκώσας σταφυλῇσι μεσόμφαλα νῶτα χαράδρης,
Βότρυας εἰλικόεντας ἐπασσυτέρους θέτο κόλπῳ,
Ἐκταδὸν ἔνθα καὶ ἔνθα, καὶ ὡς θημῶνας ἀλωῆς
Πλήσας κόλπον ἅπαντα συνήλασε κοιλάδι πέτρῃ·
Καὶ σταφυλὴν ἐπάτησε ποδῶν βητάρμονι παλμῷ·
Καὶ Σάτυροι σείοντες ἐς ἠέρα θυιάδα χαίτην,
Ἰσοφυὲς μίμημα διδασκόμενοι Διονύσου·
Στικτὰ περισφίγξαντες ἐπωμάδι δέρματα νεβρῶν·
Βακχείοις ἀλάλαζον ὁμογλώσσου μέλος ἠχοῦς·
Ποσσὶ πολυσκάρθμοισιν ἀποθλίβοντες ὀπώρην,
Εὔϊον ἀείδοντες· ἐϋσταφύλοιο δὲ κόλπου
Οἴνου ἀναβλύζοντος ἐπορφύρεντο χαράδραι·
Στειβομένη δὲ πόδεσσιν ἀμοιβαίοισιν ὀπώρη,
Λευκὸν ἐρευθαλέης ἀνεκήκιεν ἀφρὸν ἐέρσης·
Καὶ βοέοις ἀρύοντο κεράασιν ἀντὶ κυπέλλων·
Μήπω φαινομένων ὅθεν ὕστερον ἔξετι κείνου,
Θέσκελον οὔνομα τοῦτο κεραννυμένῳ πέλεν οἴνῳ·
Καί τις ἀναβλύζων φρενοθελγέος ἰκμάδα Βάκχου,
Καμπύλον ἴχνος ἔκαμψε ποδῶν ἑλικώδεϊ παλμῷ·
Δεξιὸν ἐκ λαιοῖο μετήλυδα ταρσὸν ἀμείβων·
Καὶ λασίας ἐδίηνε γενειάδας ἰκμάδι Βάκχου·
Ἄλλος ἀνεσκίρτησε μέθης δεδονημένος οἴστρῳ·
Φρικτὸν ἀρασσομένης ἀΐων μύκημα βοείης·
Καί τις ἀκεσσιπόνοιο πιὼν ῥόον ἄσχετον οἴνου,
Κυανέην ῥοδόεντι ποτῷ πορφύρεεν ὑπήνην·
Ἄλλος ἄνω τανύων σφαλερὴν ἐπὶ δένδρεον ὀπωπὴν,
Ἡμιφανὴς σκοπίαζεν ἀμίτρονα γείτονα νύμφην·
Καί νύ κεν ὑψιπέτηλον ὀρειάδος εἰς φυτὸν ὕλης
Ἕρπων ὀλισθηροῖο ποδὸς γαμψώνυχι ταρσῷ
Εἰ μή μιν Διόνυσος ἐρύσατο· ἀμφὶ δὲ πηγὰς
Ἄλλος ἐγερσινόοιο μέθης ἐπεμαίνετο παλμῷ
Ὑδρηλὴν ἐδίωκεν ἀναινομένην ναΐδα κούρην·
Καί νύ κε νηχομένην λασίῳ πήχυνεν ἀγοστῷ·
Εἰ μή μιν φθαμένη βυθίῳ κεκάλυπτο ῥεέθρῳ·
Μοῦνον οἰνοποτῆρι Διωνύσῳ πόρε Ῥείη,
Λυσσαλέης ἀμέθυστον ἀλεξητήριον ἀνάγκης·
Πολλοὶ δ' εὐκεράων Σατύρων φιλοπαίγμονι ταρσῷ
Εἰς χορὸν οἰστρηθέντες ἐκώμασαν· ὧν ὁ μὲν αὐτῶν
Θερμὸν ἔχων νέον οἶστρον ὑπὸ φρένα ποιμένα ἐρώτων,
Πήχεϊ λαχνήεντι μέσην ἠγκάσσατο Βάκχην·
Ὃς δὲ νοοπλανέος μέθης δεδονημένος οἴστρῳ,
Παρθενικῆς ἀγάμοιο σαόφρονος ἥψατο μίτρης·
Αὖ ἐρύων δ' ἐπὶ Κύπριν ἀπειθέος εἵματα νύμφης
Χειρὶ ὀπισθοδέτῳ ῥοδέων ἐπαφήσατο μηρῶν·
Καί τις ἀναινομένην ἀνεσύρατο μύστιδα κούρην·
Λαμπάδα νυκτιχόρευτον ἀναπτομένην Διονύσῳ·
Ὃς δὲ περὶ στέρνοις περιδινομένα δάκτυλα βάλλων,
Οἰδαλέην ἔθλιψεν ἀκαμπέος ἄντυγα μαζοῦ·
Καὶ γλυκερῆς Διόνυσος ἐπὶ μετὰ κῶμον ὀπώρης
Δύσατο κυδιόων Κυβεληΐδος ἄντρα θεαίνης,
Κλήματα βεβρυόεντα φιλανθέϊ χειρὶ τιταίνων·
Μαιονίην τ' ἐδίδαξεν ἑὴν ἄϋπνον ἑορτήν.

ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΙΓ.

ΖΕΥΣ δὲ πατὴρ προέηκεν ἐς αὔλια θέσκελα Ῥείης,
Ἶριν ἀπαγγέλλουσαν ἐγερσιμόθῳ Διονύσῳ·
Ὄφρα δίκης ἀδίδακτον ὑπερφιάλων γένος Ἰνδῶν
Ἀσίδος ἐξελάσειεν ἑῷ πολεμήτορι θύρσῳ,
Νηυμάχον αἰνύσσων ποταμήιον υἷα Κεράστην,
Δηριάδην βασιλῆα, καὶ ἔθνεα πάντα διδάξῃ
Ὄργια νυκτιχόρευτα, καὶ οἰνωπὸν καρπὸν ὀπώρης.
Ἡ μὲν ἐρετμώσασα πτερὸν ἀνεμώδεϊ ῥιπῇ,
Δυσαμένη κελάδοντα λεοντοκόμου μυχὸν ἄντρου,
Ἄψοφον ἴχνος ἔπηξεν· ἀφωνήτῳ δὲ σιωπῇ
Σφιγξαμένη στόμα δοῦλον ὀρεσσιάδος σχεδὸν ἀνάσσης,
Ἵστατο κυρτωθεῖσα· καθελκομένου δὲ καρήνου
Χείλεσιν ἱκεσίοισι πόδας περιπλέξατο Ῥείης.
Καὶ τὴν μὲν Κορύβαντες ἀμειδέι νεύματι Ῥείης,
Θεσπεσίης ἔστεψαν ἐπὶ κρητῆρι τραπέζης·
Θαμβαλέη δὲ πιοῦσα νεήλυδος χύτλον οἴνου,
Τέρπετο βακχευθεῖσα· καρηβαρέουσα δὲ δαίμων
Παιδὶ Διὸς παρέειπε Διὸς μυχήματα βουλῆς·
Ἄλκιμε Διόνυσε, τεὸς γενέτης σε κελεύει,
Εὐσεβίης ἀδίδακτον ἀιστῶσαι γένος Ἰνδῶν·
Ἀλλὰ τεαῖς παλάμῃσι μαχήμονα θύρσον ἀείρων,
Αἰθέρος ἄξια ῥέξον· ἐπεὶ Διὸς ἄμβροτος αὐλὴ,
Οὔ σε πόνων ἄτερ ὧδε δεδέξεται· οὐδέ σοι Ὧραι
Μήπω ἀεθλεύοντι πύλας πετάσουσιν Ὀλύμπου·
Ἑρμείας μόγις ἦλθεν ἐς οὐρανὸν, ὁππότε ῥάβδῳ
Ὄμμασιν ἀστράπτοντα ποδῶν ἄπο μέχρι κομάων,
Βουκόλον Ἄργον ἔπεφνε, καὶ Ἄρεα λῦσε δεσμῶν·
Δελφύνην δ᾽ ἐδάμασσε, καὶ αἰθέρα ναίει Ἀπόλλων·
Οὐδὲ τεὸς γενέτης μακάρων πρόμος ὑψιμέδων Ζεὺς
Νόσφι πόνων ἀνέβαινεν ἐς οὐρανὸν ὄρχαμος ἄστρων·
Εἰ μὴ πρῶτον ἔδησεν ἀπειλητῆρας Ὀλύμπου,
Ταρταρίῳ Τιτῆνας ὑποκρύψας κευθμῶνι·
Καὶ σὺ μετ᾽ Ἀπόλλωνα, μεθ᾽ Ἑρμείαν μογήσας,
Μισθὸν ἔχεις καμάτων πατρώιον οὐρανὸν οἰκῶν·
Ὣς φαμένη πρὸς Ὄλυμπον ἔβη θεός· αἶψα δὲ Ῥείη
Παμμήτωρ προέηκεν ἀγήρατον ἀγγελιώτην,
Πυρρίχον ὀρχηστῆρα φιλοσμαράγοιο τυπάνου,
Φύλοπιν ἀγγέλλοντα κορυσσομένοιο Λυαίου·
Καὶ στρατιὴν πολύμορφον ἀολλίζων Διονύσῳ
Πύρριχος, ἀενάοιο διέδραμε θέμεθλα κόσμου·
Εὐρώπης δὲ φῦλα, καὶ Ἀσίδος ἔθνεα γαίης,
Πάντας ἄγων νίσσεσκεν ἐς ἁβροβίων χθόνα Λυδῶν·
Ἀλλὰ πολυσπερέων προμάχων ἡρωίδα φύτλην,
Καὶ λασίων Σατύρων Κενταυρίδος αἷμα γενέθλης,
Σειληνῶν τε φάλαγγα δασυκνήμοιο γενέθλης·
Καὶ στίχα Βασσαρίδων Κορυβαντίδες εἴπατε Μοῦσαι·
Οὐ γὰρ ἐγὼ τόσα φῦλα δέκα γλώσσῃσιν ἀείσω·
Οὐ δὲ δέκα στομάτεσσι χέων χαλκόθροον ἠχώ,
Ὁππόσα Βάκχος ἄγειρε δορυσσόος· ἀλλὰ λιγαίνων
Ἡγεμόνας, καὶ ὅμουρον ἀοσσητῆρα καλέσσω
Εὐεπίης ὅλον ὅρμον· ἐπεὶ ναυτῆρες ἀλῆται
Πλαγκτοσύνης καλέουσιν ἀρωγόνα Κυανοχαίτην·
Πρῶτα μὲν εὐθύρσοιο καλεσσαμένου Διονύσου,
Ἀκταίων ταχὺς ἦλθεν ὁμόγνιον αἷμα γεραίρων·
Πατρίδος Ἀονίης ἑπτάστομον οὖδας ἐάσας·
Βοιωτῶν δὲ φάλαγγες ἐπέρρεον, οἳ χθόνα Θήβης
Ὤικεον εὐπύργοιο, καὶ ἕδριον Ἐννοσιγαίου
Ἄρνην, καὶ Πετεῶνα, καὶ Ὠκαλέην, καὶ Ἐρυθρὰς,
Ἄρνην βοτρυόεσσαν ἀγαλλομένην Διονύσῳ·

DIONYSIACORVM
LIBER XIII.

IVPITER verò pater præmiſit in domicilia diuina Rheæ,
Irin annunciantem bella excitanti Baccho:
Vt iuſtitiæ indocile ſuperborum genus Indorum
Ex Aſia expelleret ſuo vindice thyrſo:
Nauibus pugnantem demetens fluuialem filium Craſten,
Deriadem regem, & populos omnes doceret
Orgia nocturnis choreis inſtituta, & vineum fructum vuæ.
Hæc quidem remigantium alarum ventoſo impetu
Subiens reſonantis leones paſcentis penetrale antri
Tacitum veſtigium fixit, muto verò ſilentio
Conſtringens os ſeruile montanam propè reginam,
Stabat incuruata, demiſſo verò capite,
Labeis ſupplicibus pedes amplectebatur Rheæ.
Et hanc quidem Corybantes ſeuero nutu Rheæ:
Diuinæ repleuebant cratere menſæ.
Demirata verò bibens nuper nati liquorem vini,
Delectabatur Baccho agitata; capite verò grauata Dea
Filio Iouis preſenti Iouis effata eſt conſilium.
Robuſte Bacche, tuus pater te iubet,
Pietatis indocile euertere genus Indorum.
Sed tuis manibus pugnacem thyrſum extendens
Cælo digna perfice, cum Iouis cæleſtis aula,
Non te ſine laboribus exceptura ſit, neque tibi Horæ
Cum nondum pugnaueris portas aperient cæli.
Mercurius vix venit in cælum, cum baculo
Oculis fulminantem à pedibus vſque ad comas
Paſtorem Argum occidit, & Martem ſoluit à vinculis.
Delphynen verò domuit, & æthera inhabitauit Apollo.
Neque tuus genitor Deorum dux, in altis regnans Iupiter
Sine laboribus peruenit in cælum princeps aſtrorum.
Si non prius ligaſſet interminatores cæli
Tartareo Titanes abſcondens in ſpecu.
Et tu poſt Apollinem, & Mercurium laborans
Mercedem habes laborum paternum cælum inhabitans.
Sic dicens ad cælum iuit Dea, ſtatim verò Rhea
Omnium mater præmiſit ducem exercitus nuncium,
Pyrrhicum ſaltatorem ſonitu gaudentis tympani,
Bellum annunciantem armati Bacchi.
Et exercitum multiformem congregans Baccho
Pyrrhichus æterni percurrebat fundamenta mundi.
Europæ nationes, & Aſiæ populos terræ,
Omnes agens conuertit in molliter viuentium terram Lydorum,
Sed multiplicium anteſignanorum heroicam generationem:
Et hirſutorum Satyrorũ Centaurica ſanguinem generationis
Silenorumq́ phalangem hirſutos pedes habẽtis generationis,
Et ordines Baſſaridum, Corybantides dicite Muſæ.
Neque enim ego tot generationes decem linguis cantabo,
Neque decem oribus fundens ferream vocem,
Quot Bacchus coëgit haſta concitatus, ſed canens
Duces, & finitimum adiutorem inuocabo.
Eloquentiæ totum portum: poſtquam nautæ errantes
Sui errores implorant auxiliatorem Neptunum,
Principio quidem thyrſo bene armato vocante Baccho
Actæon celer venit cognatum ſanguinem venerans
Patriæ Aoniæ ſeptem ora habens ſolum relinquens.
Bœotorum verò phalanges adfluebant, qui terram Thebes
Inhabitabant bene turritæ, & domicilium Neptuni
Arnen, & Peteonem, & Ocaleam & Erythras,
Arnem vineam exſultantem propter Bacchum,

Iris à Ioue ad Bacchũ miſſa.

Deriades rex Indorum.

Iris bibit vinum.

Iris Baccho de bello Indis inferendo.

Via ad cælum non ſine labore.

Argus à Mercurio occiſus.

Martis liberator Mercurius.

Iupiter Titanas domuit.

Mundus, ſcilicet, æternus.

Catalogus ducum.

Homerus eloquij pater.

Actæon Dux primus.

Catalogus vrbium & regionum.

Quique Mideam habitabant, & decantatas Polichnas:
Ileſium & Scolum, & ad mare fundatam Thiſben,
Portum columbis frequentatum marinæ Veneris:
Et ſolum Schœni, & bene comatam Eleona.
Copáſque eximium ſolum, vbi celebrarum audio
Anguillarum nutricem cognominem adhuc paludem:
Et hirſutum Meleonem, & qui ſortiebantur fertilẽ ſyluam
Coriarij Tychij extenſa tibialia habentem nutricem,
Et ſolum Euryali terreſtri cuſtoditum vaticinio,
Currus tardè geniti ex re nomen habens Amphiarai:
Et Theſpidum ciuitatem, & profundè calceatas Plateas,
Et aquoſam Haliartum in monte effuſi fluminis.
Fluctibus medijs diuiſam Heliconis.
Quique habitant vltimam Anthedonem vicinam Ponto.
Paruam piſcatoris ſemper viuentis Polichnam
In humido viuentis Glauci, & qui tempeſtuoſam ſummam
Patriam lauream non tacui paſtoris
Et terræ ſacram vrbem, & magni cœtus Mycaleſſi,
Euryali exemplum ex re nomen ferens menti.
Et terram Niſæam, & cognominem vrbem Coroni
Quibus quidem venientibus matutinum in clima terræ,
Actæon princeps erat, in iuuenis verò victoriam
Auus paternus laureus ſternutabat vates Apollo.
Bœotorum verò alterius princeps erat exercitus
Bene comatus Hymeneus habens non impreſſam barbam,
Iam florens Bromio adamatus, venientem verò
Iuuenẽ pueri nutritor canus primus in acie nomine Phœnix
Sequebatur Laocoonti perſimilis: qui prius Argus
Nauem Iaſoniam aſcendens in terram Colchorum
Vnà nauigans comitabatur armatum Meleagrum.
Talis erat adhuc iuuenis habens puerilem ætatem.
Mollicomis Hymenæus ſubijt pugnam Indorum:
Vibrans vtrinque ad genam coæuam comam.
Et ipſum comitabantur coætanei bellatores
Et Aſpledonis vrbs, & quem gratia nunquam relinquit
Orchomeniorũ Minyæ ſaltãdo terrã pulſans nemus amorũ,
Quique Hyriam paſcebant Deum excipiens ſolum terræ
Hoſpitem ſectantem cognominem Erieos.
Vbi Gigas immenſus à nuptiarum expertibus thalamis
Orion tres patres habens à matre proſilit terra:
Quando Deorum tripliciter ſeminante aucta à generatione
In partum per ſe perfectum transformata fuit effuſio vrinæ,
Sulcum nuptum dans partum perficientis bouis corij.
Et terra non ſeminatum filium venter obſtetricata eſt terra,
Quique habuerunt congregatorum hoſpitale ſolum Achiuorum
Aulida petroſam ſolum Dianæ.
Vbi Dea grauiter irata in monte conſtituta in ara.
Excepit ſacrificium ſimulatæ Iphigeniæ.
Et ceruа montiuaga irreprehenſibili combuſta eſt igni
Raptæ adulterina forma veræ Iphigeniæ.
Quam Vlyſſes attulit doloſus, tanquam Achillis
Futuram ante bellum coniugem, vnde dicitur
Aulis innuptæ nuptiarum curatrix Iphigeniæ.
Nauibus verò Argiuorum ſibilum excitauit Dux ventus
Tacitus flagellans Remoræ ſummitates tranquillitatis.
Ceruam occidenti regi ferens reducem ventum.
Puella verò ſers pergens ſublimis in terram Taurorum,
Horribilia malè hoſpitalium docebatur ſacra Lebetum
Hominem mactans, & homicidam ad aram
Fratrem à mari terrefactum ſeruauit Oreſtem,
Bœotorum tanta venit immenſorum claſſis virorum
Indicam ad pugnam ſequens Hymenæum
Quibus exercitu coniungebantur prudentem ad Delphicam petram
Vicini Phocenſes comites, qui Cypariſſi
Habuerunt ſolum, & terræ Hyampolin, quam audio
Aonia ſuis ſolum cognominis: vbi ob formam
Ceruicem ſuperbam ſuſtulit & contendit cum Minerua,
Quique ſortiebantur Pythonem, & vtrinque præcipitem habentem aream
Criſam decantatam, & Daulidem, & Panopæam

Copæ anguillarum nutrix.

Glaucus.

ſternutatio ſalutatis.

Hymenæus dux alter.

Orion tres patres habens.

Orion ex vrina.

In Taurica nautæ, quibus tunc reperta erat, mactabantur.

Oreſtes ab Iphigenia liberatus.

Python.

Οἵ τε Μίδειαν ἔναιον ἀειδομένας τε Πολίχνας·
Εἰλέσιον καὶ σκῶλον ἁλικρήπιδά τε Θίσβην,
Ὅρμον εὐτρήρωνα θαλασσαίης Ἀφροδίτης·
Καὶ δάπεδον Σχοίνοιο, καὶ εὐχαίτην Ἐλεῶνα,
Κώπας τ' ἀγλαὸν οὖδας, ἐπεὶ φρείτουσιν ἀκούω
Ἐγχελύων θρέπτειραν ἐπώνυμον εἰσέτι λίμνην·
Καὶ λάσιον Μεδεῶνα· καὶ οἳ λάχον εὔβοτον ὕλην
Σκυτοτόμου Τυχίοιο τανυκνήμιδα τιθήνην·
Καὶ πέδον Εὐρυάλῳ χθονίῃ πεφυλαγμένον ὀμφῇ
Ἅρματος ὀψιγόνοιο φερώνυμον Ἀμφιαράου·
Θεσπιέων δὲ πόληα, βαθυκνήμους τε Πλαταιάς,
Ὑδρηλήν τ' Ἁλίαρτον ὀρεσσιχύτοιο ποταμοῖο,
Χεύμασι μεσσατίοισι μεριζομένην Ἑλικῶνος·
Οἵ τ' ἔχον πυμάτην Ἀνθηδόνα γείτονα πόντου,
Βαιὴν ἰχθυβόλοιο ἀεζώοιο πολίχνην
Ὑγροβίου Γλαύκοιο· καὶ οἳ δυσανέμελον ἄκρην
Πατρίδα δαφνήεσσαν ἀσιγήτοιο νομῆος·
Γαίης θ' ἱερὸν ἄστυ καὶ εὐρυχόρου Μυκαλησσοῦ,
Εὐρυάλου μίμημα φερώνυμον αὐθερεῶνος·
Καὶ χθόνα Νισαίην, καὶ ἐπώνυμον ἄστυ Κορωνοῦ·
Τοῖσι μὲν ἐρχομένοισιν ἑῷον εἰς κλίμα γαίης
Ἀκταίων πρόμος ἦεν· ἔτι ἠϊθέοιο δὲ νίκη
Πατροπάτωρ δαφναῖος ἐπέπταρε μάντις Ἀπόλλων·
Βοιωτῶν δ' ἑτέροιο στρατηγὸς ἔην στρατομίλου,
Εὐχαίτης Ὑμέναιος ἔχων ἀχάρακτον ὑπήνην,
Ἀρτιθαλὴς Βρομίῳ πεφιλημένος· ἐρχομένῳ δὲ
Κούρῳ παιδοκόμος πολιὸς πρόμος οὔνομα Φοῖνιξ
Εἵπετο Λαοκόωντι πανείκελος, ὃς πάρος Ἀργοῦς
Νηὸς Ἰησονίης ἐπιβαινόμενος εἰς χθόνα Κόλχων
Σύμπλοος ἀμάρτησε κορυσσομένῳ Μελεάγρῳ·
Τοῖος ἐὼν ἔτι κοῦρος ἔχων παιδήϊον ἥβην
Ἀβροκόμης Ὑμέναιος ἐδύσατο φύλοπιν Ἰνδῶν·
Δινεύων ἑκάτερθε παρηΐδος ἥλικα χαίτην·
Καὶ οἱ ἐφωμάρτησαν ὁμήλυδες ἀσπιδιῶται·
Οἵ τ' Ἀσπληδόνος ἄστυ, καὶ ὃν χάρις οὔποτε λείπει
Ὀρχομενὸν Μινύαο χορεῖτυπον ὄρχον ἐρώτων·
Οἵ θ' Ὑρίην ἐνέμοντο θεοδόχον οὖδας ἀρούρης,
Ξεινοδόκον μεθέπουσιν ἐπώνυμον Ἐριῆος·
Ἧχι γίγας ἀπέλεθρος ἀπειρογάμων ἀπὸ λέκτρων,
Ὠρίων τριπάτωρ ἀπὸ μητέρος ἄλθορε γαίης·
Εὖτε θεῶν τριγόνοισιν ἀεξηθεῖσα φυτλῆς,
Εἰς τόκον αὐτοτέλεστον ἐμορφώθη χύσις οὔρου·
Αὔλακα νυμφεύουσα τελεσσιγόνοιο βοείης·
Καὶ χθονὸς ἄσπορον υἷα λοχεύσατο μαιάδι γαίης·
Οἵ τ' ἔχον ἀγρομένων ξεινοδόκον οὖδας Ἀχαιῶν,
Αὐλίδα πετρήεσσαν ἐδέθλιον Ἰοχεαίρης·
Ἧχι θεὰ βαρύμηνις ὀρεσσαύλῳ παρὰ βωμῷ
Δέκτο θυηπολίην ψευδήμονος Ἰφιγενείης·
Καὶ κεμὰς ὑρεσίφοιτος ἀμεμφέϊ καίετο πυρσῷ,
Ἁρπαμένης νόθον εἶδος ἀληθέος Ἰφιγενείης·
Ἣν Ὀδυσεὺς ἐκόμισσε δολοπλόκος, ὡς Ἀχιλῆος
Ἐσσομένην περὶ μόθοιο παράκοιτιν, ἔνθεν ἀκούει
Αὖλις ἀνυμφεύτοιο γαμοστόλος Ἰφιγενείης·
Ὁλκάσι δ' Ἀργείων ἐπεσύρισε πομπὸς ἀήτης·
Ἄψοφα μαστίζων ἐχενηΐδος ἄκρα γαλήνης·
Νεβροφόνῳ βασιλῆϊ φέρων παλινάγρετον αὔρην·
Κούρη δ' ὀψὲ μολοῦσα μετάρσιος ἐς χθόνα Ταύρων,
Φρικτὰ κακοξείνων ἐδιδάσκετο θέσμια λεβήτων,
Ἀνέρα δαιτρεύουσα, καὶ ἀνδροφόνῳ παρὰ βωμῷ
Γνωτὸν ἁλιπλάνητον ἀνεζώγρησεν Ὀρέστην·
Βοιωτῶν τόσος ἦλθεν ἀμετρήτων στόλος ἀνδρῶν,
Ἰνδῴην ἐπὶ δῆριν ὁμαρτήσας Ὑμεναίῳ·
Τοῖσι συνεστρατόωντο σοφῇ παρὰ Δελφίδι πέτρῃ
Ἀγχίποροι Φωκῆες ὁμήλυδες· οἳ Κυπάρισσον
Εἶχον ἕδος καὶ γαίης Ὑάμπολιν, ἥν περ ἀκούω
Ἀονίης ὑὸς οὖδας ἐπώνυμον, ἣ περὶ μορφῆς
Αὐχένα γαυριόωσα καὶ ἤριζε Τριτογενείῃ,
Οἵ τε λάχον Πυθῶνα, καὶ ἀμφικρήμνον ἁλωήν,
Κρῖσαν ἀειδομένην, καὶ Δαυλίδα καὶ Πανοπῆα

Γείτονα Βάκχον ἔχοντες, ἐπεὶ Δαφναῖος Ἀπόλλων
Κλῆρον ἑὸν ξύνωσε κασιγνήτῳ Διονύσῳ,
Παρνησὸν δικάρηνον· ἀγειρομένοισι δὲ Δελφοῖς
Πυθιὰς ἐμφθέγκτοιο θεηγόρος ἔκλαγε πέτρη·
Καὶ τρίπος αὐτοβόητος· ἀσιγήτοιο δὲ πηγῆς
Κασταλίης λάλον οἶδμα σοφῷ πάφλαζε ῥεέθρῳ·
Εὐβοίων δὲ φάλαγγας ἐκόσμεον ἀσπιδιῶται
Παιδοκόμοι Κορύβαντες ἀεξομένου Διονύσου·
Οἳ Φρύγα κόλπον ἔχοντες ὀρεσσιπόλῳ παρὰ Ῥείῃ,
Νήπιον εἰσέτι Βάκχον ἐκυκλώσαντο βοείαις·
Τόν ποτε πορφυρέῳ κεκαλυμμένον οἴνοπι πέπλῳ,
Εὗρον ἐνὶ σκοπέλοισι κερόεν βρέφος, ἔνθα μιν Ἰνὼ
Μύστιδι παιδοκόμῳ παρεκάτθετο μητρὶ Κορίνθου.
Οἳ τότε πάντες ἵκανον ἀειδομένης ἀπὸ νήσου·
Πρυμνεύς, εὐλεπίδης τε Μίμας, καὶ ὀρείδρομος Ἄκμων,
Δαμνεύς τ', ὠκυθόος τε Σακέσπαλος· οἷς ἅμα βαίνων
Σύνδρομος Ἰδαίῳ κορυθαίολος ἦλθε Μελισσεύς,
Οὕς ποτε δυσσεβίης κεκορυθμένος ἄφρονι κέντρῳ,
Σῶκος ἀειζώοιο πατὴρ νοσφίσσατο πάτρης.
Κόμβης ἑπτατόκου μετὰ μητέρος· οἱ δὲ φυγόντες
Κνώσσιον οὖδας ἵκοντο, καὶ ἔμπαλιν ἦσαν ἀλῆται
Ἐς Φρυγίην Κρήτηθεν, ἀπὸ Φρυγίης ἐς Ἀθήνας,
Ἀλλοδαποὶ ναετῆρες ὁμέστιοι, εἰσόκε Κέκροψ
Σῶκον ἀπηλοίησε δίκης ποινήτορι χαλκῷ·
Καὶ χθόνα καλλείψαντες ἀγακλέος Μαραθῶνος,
Νόστιμον ἴχνος ἔκαμψαν ἐς ἱερὸν οὖδας Ἀβάντων,
Κουρήτων προτέρων χθόνιον γένος, οἷς μέλος αὐλῶν,
Οἷς βίος ἀκελάδων ξιφέων κτύπος, οἷς ποτε ῥυθμῷ
Κύκλα ποδῶν μεμέλητο, καὶ ἀσπιδόεσσα χορείη·
Τοῖσι συνεστρατόωντο μαχήμονες υἷες Ἀβάντων·
Οἳ λάχον ὑλήεσσαν Ἐρέτριαν, οἵ τ' ἐλάχοντο
Καὶ Στύρα καὶ Κήρινθον, ἀειδομένης τε Καρύστου
Ἕδρανα, καὶ Δύστηρον πέδον, οἵ τ' ἔχον ἄκρην
Ἄκρην κυματόεσσαν ἀσιγήτοιο Γεραιστοῦ·
Καὶ Στύγα, καὶ Κοτυλαῖον ἔδος, καὶ Σκιάδος ἕδρην·
Μάρμαρόν τε τελέοντα, καὶ Ὠγυγίης πέδον Αἴθης·
Τοῖς ἅμα λαὸς ἔβαινεν ὁμόστολος, οἷσι πέλε πάτρη
Χαλκὶς ὀπισθοκόμων μητρόπολις Εὐβοιήων·
Ἑπτὰ μὲν ἡγεμόνες στρατὸν ὥπλιζον, ἀλλ' ἕνα πάντες
Θυμὸν ἔχον κατ' Ἄρηα· καὶ ἀστέρας αἴθοπι βωμῷ
Ζωδιακῆς ναέτας ἐμειλίξαντο κελεύθου,
Δεῖαν ἰσαρίθμοισιν ἐπιστρέψαντες ἀήταις·
Κεκροπίδας δ' ἐκόρυσσε μάχης ἀκόρητος Ἐρεχθεὺς
Χρύσεον ἀγλαόπαιδες Ἐρεχθέος αἷμα κομίζων·
Τόν ποτε πυρσοφόρου κατὰ κόλπον παρθενεῶνος
Παρθένος αὐτολόχευτος ἀνέτρεφεν ἄρσενι μαζῷ
Παιδοκόμος γλαυκῶπις Ἀθήνη· αἰδομένη δὲ
Παρθενίῳ πήχυνεν ἀνήβην κοῦρον ἀγοστῷ
Ἡφαιστιάδην· ὅτε δύσγαμος ἀμφιγυήεις
Ἀλλοίῃ φιλότητι γονὴν ἔσπειρεν ἀρούρης,
Θερμὸν ἀκοντίζων αὐτόσσυτον ἀφρὸν ἐρώτων·
Τοῖος Ἀθηναίων στρατιῆς πρόμος ἤλυθεν Ἐρεχθεύς,
Σίφνιον ἔχων συνάεθλον ὁμόπτολιν ἡγεμονῆα·
Οἳ λάχον Οἰνώνης γόνιμον πέδον, οἵ τε καρήνων
Γείτονας Ὑμηττοῖο μελισσοβότους σταθμούς·
Καὶ τέμενος βαθύδενδρον ἐλαιοκόμου Μαραθῶνος·
Οἵ τε πόλιν Κελεοῖο, καὶ οἳ λάχον ὅρμον Ἀθήνης,
Ἀγχίαλον Βραυρῶνα κενήριον Ἰφιγενείης·
Καὶ δάπεδον Θορίκοιο, καὶ ἔδεθλον Ἀφίδνης·
Οἵ τ' ἔχον ἀγλαόπαιδες Ἐλευσινίην χθόνα Δηοῦς
Μυστιπόλοι Ταλάροιο καὶ εὐκάρποιο θεαίνης·
Τριπτολέμου γεγαῶτες ἀφ' αἵματος, ὅς ποτε Δηοῦς
Δίφρον ἐχιδνήεντα δι' ἠέρος ἡνιοχεύων,
Σπικοφόρων ἐπέμαστιε νῶτα δρακόντων·
Καὶ πολὺς ἔνθα καὶ ἔνθα σιδήρεα τεύχεα πάλλων,
Παισὶ κορυσσομένοισι γέρων ἤρχευεν Ἀχαρνεύς.
Καὶ στίχες Ἀτθίδος ἦλθον ἐπήλυδες· ἐγρεμόθων δὲ
Σὺν δορί, σὺν ξιφέεσσιν ἐπεγρομένων ναετήρων,
Εἰς μόθον εὐπήληκας ἐβακχεύθησαν Ἀθῆναι.

Vicinum Bacchum habentes, cum Daphneus Apollo
Sortem ſuam communicauit fratri Baccho,
Parnaſſum bicipitem, congregatis verò Delphis
Pythias vocalis diuina clanxit petra.
Et Trypus per ſe clamans, tacui verò fontis
Caſtaliæ vocalis æſtus ſapienti efferbuit fluctu.
Euboicas verò phalanges ornabant ſcutati
Pueri nutritores Corybantes creſcentis Bacchi.
Qui Phrygium ſinum habentes in montibus verſantē apud
Infantem adhuc Bacchū circumdederāt tympanis: (*Rheam*
Quem quondam purpureo abſconditum nigro peplo
Inuenerant in ſcopulis cornutum infantem, vbi ipſum Ino
Sacerdoti nutrici appoſuit matri Corinthi.
Qui tunc omnes veniebant decantata ab inſula (*Acmon*
Prymneus, & incuruās pedes Mimas, & in mōtibus currēs
Damneúſq́, atq; celer Saceſpalus cū quibus ſimul incedens
Unà currēs cū Idæo variatā galeā habēs venit Meliſſeus.
Quos olim impietatis armatus inſano ſtimulo
Socus mari cuncta pater priuarat patria:
Combam ſeptem liberorum poſt matrem, hi verò fugientes
Cnoſſium ad ſolum venerunt, & rurſus erant errones
In Phrygiam ex Creta, & rurſus ex Phrygia Athenas.
Extranei inhabitatores conuictores, donec Cecrops
Socum amputauit pœnæ ultore ferro.
Et terram relinquentes ma . . abilis Marathonis,
Reuertens veſtigium flexerunt in ſacrum ſolum Abantum,
Curetum priorum terreſtre genus, quibus cantus tibiarum,
Quibus vita erat bene ſonantium gladiorum ſtrepitus, quibus quodam rhythmo
Circuli pedum curæ erant, & ſcutata chorea,
Cum quibus in acie collocabantur pugnaces filii Abantum.
Qui ſortiti fuerant clivoſam Eretriam, qui ſortiebantur am-
Et Styra, & Cerinthum, & laudatæ Caryſti (*bos*
Fundamenta, & Dyſterile ſolum, quiq́; tenebant ſupremam
Acrem fluctuoſam vocalis Geræſti.
Et Stygem, & Cotylæum ſolum, & Sciadis ſedem,
Marmarúq́; colunt, & Ogygiæ ſolum Æthe,
Cū quibus ſimul populus veniebat comes, quibus erat patria
Chalcis retro proiecta comas habētiū Metropolis Euboiēſiū
Septem quidem duces exercitum armabant, ſed vnū omnes
Animum habebant ad Martem, & ſtellas nigra ara
Zodiacæ incolas demulcebant viæ,
Lucem æqualibus numero conuertentes ventis,
Cecropidáſq́; armauit pugnis inſatiabilis Erechtheus
Aureum eximios pueros habētis Erechthei ſanguinē ferens:
Quem quondam flammifera per plicaturam domus virginū
Virgo per ſe genita nutriuit maſcula mamilla.
Nutrix Minerua inuiolata. Pudore verò adfecta
Virginea vlnis implicuit iuuenilē puellum manu,
Vulcanium, cum infelix in nuptiis viróq́; pede claudus
Diuerſo amore ſemen ſeminauit terræ,
Calidum iaculans per ſe impulſam ſpumam amorum,
Talis Athenienſium exercitus princeps venit Erechtheus,
Siphnium habens commilitonem eiuſdem ciuitatis ducem,
Qui ſortiti fuerunt Oenones fœcundum ſolum, quiq́; ſummi-
Vicini Hymetti ab apibus depaſta ſtabula. (*tatum*
Et ſyluam profundi arborem olearum cultoris Marathonis,
Quiq́; vrbem Celei, & qui ſortiti portum Athenes,
Mari vicinum Braurona inane ſepulchrum Iphigeniæ,
Et fundamentum Thorici, & fœcundæ Aphidnes,
Quiq́; tenebant eximios pueros habentis Eleuſiniam ter-
Sacerdotes Talari, & fertilis Deæ (*ram Cereris*
Triptolemi facti è ſanguine, qui quondam Cereris
Currum ſerpentinum per aëra agitans
Varias ſpicas ferentium flagellabat dorſa Draconum.
Et multus hinc & inde ferrea arma vibrans
Pueris armatis ſenex præbuit Acharneus:
Et ordines Atticæ veniebant extranei, ad bellum excitatis
Cum haſta & gladiis concitatis incolis (*verò*
Ad pugnā pulchris galeis armata furioſè agebātur Athenæ.

Parnaſſus biceps.

Corybantes Bacchi nutritores.

Bacchus à Corybantibus infans cornutus inuentus.

Nomina Curetum.

Socus filios in exſilium pellit.

Cecrops Socum peremit.

Chalcis Septem duces exercitus.

Pallas Erechthei nutrix.

Vulcanus cum Pallade non poſſet ſemen in terram fudit. Erechtheus dux Athenienſium.

Commotis verò ad Martem litus reſonabat Phalereum,
Et multas annuncians priorem indigenum generationem
Aurea cicada Atticorum indigenarum ſignum.
Aurea non complicatis comis inſtringebatur cicada.
Atticam terram reliquit & Aeacus, quem adulterina auis
Rapiens ſeminauit mixta cum Aſopide Nympha.
Aquila Aeginæ volucris ſponſus altiuolans Iupiter.
Ex nuptiis verò dictus eſt & Aeacus, potiſſimum præ aliis
Auxiliari voluit fratri Baccho (verò
Aeacus Myrmidonum dux. Myrmidones homines è formicis.
Myrmidonumq́; Phalanges ornauit perita arte,
Qui prius fuerant formicæ ſerpentes in agris.
Pedibus multiplicibus ſollicitè curantes, donec virorum
Ex corpore exiguo è terra natam formam transmutans
Melius in corpus aliud transmutauit in alto regnans Iupi-
Et exercitus germinauit armatus, ſubitò enim (ter
Alterius naturæ, muta, progenita multitudo è terra
In humanum vocale corpus transmutata fuit formica.
Scutum Aeaci.
Quibus Princeps Aeacus imperauit, in elegantis verò ſcuto
Iouem adulterinam ſapientem auem inſcripſit ſignum gene-
Parcentibus vnguibus eleuantem mulierem. (rationis,
Et fluuius igne ardens prope erat, propè verò & puella,
Miſerabiliter mœſta timore erat mortua imago,
Aegina Aſopi filia. Aſopus à Ioue interemtus.
Obliquum oculum intendebat, tanquam lugens parentem
Aſopum genibus tardum, videbatur verò hoc clamare,
Pulchrum mihi ſponſale munus præbuiſti, meum patrem in-
In Creta verò imperauit multilinguis incolis (terimens,
Aſterius gratioſum habens corpus, vtrinque verò (puella
Quantum erat formoſus, tantum & robuſtus, quem olim
Soluens Minos pudicæ vinculum virginitatis
Phæſtias Androgenia cotoneo genuit in thalamo.
Qui tunc populum ducens centum vrbiũ vinicolori Baccho
Minos nepos Semeles.
Venit venerans cognatum ſanguinem generis.
Patris ſui. Semeles enim nepos erat Minos
Cadmi communis generatio, multiplices verò bellatores,
Omnes ad vnum feſtinantem confluebant ducem
Hi quidem è Cnoſſo bellatores, illi verò è Lycto,
Aſterij exercitus.
Mileti exercitibus comites, quibus ſimul multi
Alticollis Gortinis armabantur ciues.
Et habitatores Rhytij, & fertilis Lycaſti,
Et terra Idæi Iouis, & ſolum Thebarum
Et ſolum Ciſami, & vrbes pulchræ Cytæi.
Tali è Creta Princeps venit, venienti verò
Calidioribus radiis fundens ſplendidum ſplendorem
Aſterio reſplendebat cognominis Martis ſtella.
Victoriæ futuræ prior nuncius, ſed in conſilio
Aſterius ſponte à patria exſul.
Vincens, ſpurium furorem inſueti habuit ruris
Immitis, non enim voluit videre poſt pugnam Indorum
Paternum Idææ ornatam galeam habens antrum rupis,
Sed vitam præſulis vrbe carentem, pro Dicta verò
Cnoſſius in Scythia exſul erat ciuis.
Et canum Minoen, & Androgenian relinquens,
Hoſpites occidentium venit ſapiens ad populos barbaros
Aſterioſq́; vocauit, & præbuit nomen Colchorum (Colchorũ
Creticum, quibus noua iura natura præbuit, nutritoris filio-
rum verò
Paternum Amniſi flumen Cretæum relinquens
Verecundo ore adulterinam, bibit Phaſidos aquam
Ariſteus mulſum inuenit.
Solus Ariſtæus tardus ibat clancularius ab aliis,
Quicumque terram inhabitabant finitimam Græciæ terræ.
Qui mellis dulcis multum pertuſis à fauis
Ceruicem ſuperbam tollens, & vinum fundenti Baccho
Contendit irrita dulcis ſpe victoriæ.
Vtriſque verò iudices erant quotcunque incolæ cœli.
Sed puer Phœbi nuper fuſos fluuios fauorum
Immortalibus exhibens dulci excidit victoria.
Quòd Dij craſſum fluxum ramos amantis apiculæ
Accipientes ſatietatem acutam iniucundi haberēt humoris.
Mellis Velox ſatietas.
Et ſatietas erat Deorum tertium poculum, neque quartum
Mixtum guſtabant in orbem reductum poculum,
Etiam valde ſitientes, hauriente verò Baccho,
Humore irrorante mentem oblectantes rore,

Σεισαμένων δ' ἐς Ἄρηα, λιμὴν ἔβρεμε Φαληρεύς,
Καὶ πόλιν ἀγγέλλων προτέρην αὐτόχθονα φύτλην,
Χρύσεος ἀπλέκτοισι κόμαις ἐσφίγγετο τέττιξ·
Ἀτθίδα γαῖαν ἔλειπε καὶ Αἰακὸς, ὃν νόθος ὄρνις
Ἁρπαμένῳ σπείρειε μιγεὶς Ἀσωπίδι νύμφῃ,
Αἰετὸς Αἰγίνης πτερόεις πόσις ὑψιπέτης Ζεύς·
Ἐκ δὲ γάμου πεφάτιστο καὶ Αἰακὸς· ἔξοχα δ' ἄλλων
Χραισμῆσαι μενέαινε κασιγνήτῳ Διονύσῳ·
Μυρμιδόνων δὲ φάλαγγας ἐκόσμεεν ἴδμονι τέχνῃ·
Οἳ πρὶν ἔσαν μύρμηκες ἐρεπτίζοντες ἀρούρης,
Ποσσὶ πολυσπερέεσσι μεμηλότες· εἰσόκεν ἀνδρῶν
Ἐκ χροὸς ὀλιγοδρανέος χαμαιγενὲς εἶδος ἀμείψας,
Φέρτερον εἰς δέμας ἄλλο μετέπλασεν ὑψιμέδων Ζεύς,
Καὶ στρατὸς ἐβλάστησεν ἐνόπλιος· ἐξαπίνης γὰρ
Ἀλλοφυὴς, ἄφθογγος, ἀπόσπορος ἐσμὸς ἀρούρης,
Εἰς βροτὸν αὐδήεντα δέμας μορφώσατο μύρμηξ·
Τῶν προμὸς Αἰακὸς ἦρχεν· ἐν εὐπήκτῳ δὲ βοείῃ
Ζῆνα νόθον σοφὸν ὄρνιν ἐπέγραφε σῆμα γενέθλης,
Φειδομένοις ὀνύχεσσιν ἐλαφρίζοντα γυναῖκα·
Καὶ ποταμὸς πνείοντος ἔην σχεδὸν, ἄγχι δὲ κούρη
Οἰκτρὰ κατηφιόωσα δέει πέλεν ἄπνοος εἰκὼν,
Δόχμιον ὄμμα τίταινεν, ἅτε στενάχουσα τοκῆα
Ἀσωπὸν βραδύγουνον· ἐῴκει δὲ τοῦτο βοῆσαι,
Καλὸν ἐμοὶ πόρες ἕδνον, ἐμὸν γενετῆρα δαμάσσας·
Κρήτῃ δ' ἡγεμόνευε πολυγλώσσων ναετήρων
Ἀστέριος φαιδρωπὸν ἔχων δέμας· ἀμφότερα δὲ
Ὅσσον ἔην ἐρόεις, τόσον ἄλκιμος, ὅν ποτε νύμφης
Λυσάμενος Μίνως δαΐφρονος ἅμμα χορείης,
Φαιστιὰς Ἀνδρογένεια Κυδωναίῃ τέκεν εὐνῇ·
Ὃς τότε λαὸν ἄγων ἑκατόμπολιν οἴνοπι Βάκχῳ,
Ἵκετο κυδαίνων ἐμφύλιον αἷμα γενέθλης
Πατρὸς ἑοῦ· Σεμέλης γὰρ ἀνεψιὸς ἔπλετο Μίνως
Κάδμου ξυνὰ γένεθλα· πολυσπερέες δὲ μαχηταὶ
Πάντες ἐπισπεύδοντι συνέρρεον ἡγεμονῆϊ·
Οἱ μὲν ἀπὸ Κνωσσοῖο μαχήμονες, οἱ δ' ἀπὸ Λύκτου
Μιλήτου στρατιῇσι συνήλυδες· οἷς ἅμα πολλοὶ
Ὑψιλόφου Γόρτυνος ἐθωρήσσοντο πολῖται·
Καὶ ναέται Ῥυτίοιο, καὶ εὐκάρποιο Λυκάστου,
Καὶ χθόνα Ναυσαίοιο Διὸς, καὶ ἔδεθλα Θήβης·
Καὶ δάπεδον Κισάμοιο, καὶ ἄστεα καλὰ Κυταίου.
Τοῖος ἀπὸ Κρήτης πρόμος ἤλυθεν· ἐρχομένῳ δὲ
Θερμοτέραις ἀκτῖσι χέων νασσήϊον αἴγλην,
Ἀστερίῳ σελάγιζεν ὁμώνυμος Ἄρεος ἀστὴρ,
Νίκης ἐσσομένης προάγγελος· ἀλλ' ἐνὶ χάρμῃ
Νικήσας, νόθον οἶστρον ἀήθεος ἔσχεν ἀρούρης
Νηλεής· οὐ γὰρ ἔμελλεν ἰδεῖν μετὰ φύλοπιν Ἰνδῶν
Πάτριον Ἰδαίης κορυθαιόλον ἄντρον ἐρίπνης·
Ἀλλὰ βίον προβέβουλε λιπόπτολιν· ἀντὶ δὲ Δίκτης
Κνώσσιος ἐν Σκυθίῃ μετανάστιος ἔσκε πολίτης·
Καὶ πολιὸν Μίνωα, καὶ Ἀνδρογένειαν ἐάσας,
Ξεινοφόνων σοφὸς ἦλθεν ἐς ἔθνεα βάρβαρα Κόλχων·
Ἀστερίους τ' ἐκάλεσσε, καὶ ὤπασεν οὔνομα Κόλχων
Κρηταιεῦσιν, οἷς ξεῖνα θέμιστα φύσις πόρε· παιδοκόμου δὲ
Πάτριον Ἀμνισοῖο ῥόον Κρηταῖον ἐάσας
Αἰδομένοις στομάτεσσι νόθον πίε Φάσιδος ὕδωρ·
Μοῦνος Ἀρισταῖος βραδὺς ἤϊε λάθριος ἄλλων·
Ὅσσοι γαῖαν ἔναιον ὁμούριον Ἑλλάδι γαίῃ·
Ὃς μέλιτος γλυκεροῖο πολυτρήτων ἀπὸ σίμβλων
Αὐχένα γαῦρον ἀείρας, καὶ οἰνοχύτῃ Διονύσῳ
Ἤριζεν ἀπρήκτῳ μελιηδέος ἐλπίδι νίκης·
Ἀμφοτέροις τ' ἐδίκαζον ὅσοι ναετῆρες Ὀλύμπου·
Ἀλλὰ πάϊς Φοίβοιο νεόρρυτα χεύματα σίμβλων,
Ἀθανάτοις ὀρέγων μελιηδέος ἤμβροτε νίκης·
Ὅττι θεοὶ παχὺ χεῦμα φιλοπτόρθοιο μελίσσης
Δεξάμενοι, κόρον ὀξὺν ἀτερπέος ἔσχον ἐέρσης·
Καὶ κόρος ἦν μακάρων τρίτατον δέπας· οὐδὲ τέταρτον
Κιρναμένου γεύσαντο παλιννόστοιο κυπέλλου,
Καὶ μάλα διψώοντες· ἀφυσσαμένοιο δὲ Βάκχου
Ὄμβρῳ ἐϋρραθάμιγγι νόον τέρποντες ἐέρσης,

Εἰς

Εἰς ὅλον ἦμαρ ἔπινον αὐτοφύτου χύσιν οἴνου·
Καὶ μεθύων γλυκὺν οἶνον ἐθαύμαζεν ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ
Ἐξ ἑτέρου ποθέων ἕτερον δέπας ἡδεῖ θυμῷ
Εὐφροσύνην ἀκόρητον ἔχων θελξίφρονος οἴνου·
Ζεὺς δὲ μελιρραθάμιγγος ἐθάμβεεν ἔργα μελίσσης,
Δαιδαλέην τ' ὠδῖνα φιλοσμήνου τοκετοῖο
Δῶρον Ἀρισταίοιο, καὶ οἰνοχόῳ Διονύσῳ
Ὤπασε λυσιπόνοιο φέρων πρωτάγρια νίκης,
Ἔνθεν Ἀρισταῖος βραδὺς ᾔιεν εἰς μόθον Ἰνδῶν
Ὀψιμος ὑπνώσας προτέρην ὅλον ἅρπαγα πέτρης,
Ἔνδιον Ἑρμείαο λιπὼν Κυλλήνιον ἕδρην·
Οὔπω γὰρ προτέρῃ μερόπων ἐνάσσατο νήσῳ·
Οὔπω δ' ἀτμὸν ἔπαυσε πυρώδεα διψάδος Ὥρης,
Ζηνὸς ἀλεξικάκοιο φέρων φυσίζοον αὔρην·
Οὐδὲ σιδηροχίτων δεδοκημένος ἀστέρος αἴγλην,
Σείριον αἰθαλόεντος ἀνασχέλλων πυρετοῖο
Ἐννύχιον σβέσσε, τὸν εἰσέτι διψαλέον πῦρ
Θερμὸν ἀκοντίζοντα δι' αἰθέρος αἴθοπι λαιμῷ,
Ἄσθμασι λεπταλέοισι καταψύχουσιν ἀῆται·
Ἀλλ' ἔτι Παρρασίης πέδον ᾤκεεν· ἐρχομένῳ δὲ
Λαὸς ἐθωρήχθη βαλανηφάγος Ἀρκὰς ἀλήτης,
Οἵ τ' ἔχον Λασιῶνα, καὶ ἄλσεα καλὰ Κυταίου,
Καὶ κραναὸν Στύμφηλον, ἀοιδομένην τε Πολύχνην,
Ῥίπην, καὶ Στρατίην, καὶ Μαντινέην, καὶ Ἐνίσπην,
Παρρασίην τ' εὔδενδρον, ὅπη πέδον ἐστὶ θεαίνης
Ἀστιβὲς ἀρχεγόνοιο λεχώιον εἰσέτι Ῥείης,
Καὶ δάπεδον Φενεοῖο, καὶ Ὀρχομενοῖο τιθήνην
Ὀρχομενὸν πολύμηλον ἐδέθλιον Ἀπιδανήων,
Οἵ τ' ἔχον Ἀρκαδίην πόλιν Ἀρκάδος, ὅν ποτε μήτηρ
Καλλιστὼ Διὶ τίκτε· πατὴρ δέ μιν εἰς πόλον ἄστρων
Στηρίξας ἐκάλεσσε χαλαζήεντα Βοώτην·
Τόσσον Ἀρισταῖος στρατὸν ὥπλισεν Ἀρκάδι λόγχῃ
Ἀνδράσι μαρναμένοις νομάδας κύνας εἰς μόθον ἕλκων,
Τόν ποτε Κυρήνη κεμαδοσσόος Ἄρτεμις ἄλλη
Φοιβείῃ φιλότητι λεοντοφόνος τέκε νύμφη,
Ὁππότε μιν Λιβύην ψαμαθώδεα καλὸς Ἀπόλλων
Ἤγαγε νυμφεύσας μετανάστιον ἅρπαγι δίφρῳ,
Καὶ μιν ἔτι σπεύδοντα λιπὼν μαντώδεα Δάφνην
Αὐτὸς ἑαῖς παλάμῃσι πατὴρ ὥπλιζεν Ἀπόλλων·
Παιδὶ τόξον ἔδωκε, καὶ ἥρμοσε χειρὶ βοείην
Δαιδαλέην· γλαφυρὴν δὲ καθαπτομένην διὰ νώτου
Ὠμαδίῳ τελαμῶνι καλύψατο φαρέτρην·
Τῷ δ' ἐπὶ Σικελόθεν ἑκηβόλος ἤλυθεν Ἀχάτης,
Καὶ οἱ ἐφωμάρτησαν ἐκηβόλοι ἀσπιδιῶται,
Κιλλυρίων τ' Ἐλύμων τε πολὺς στρατὸς οἵ τε Παλίκων
Ἕδρανον ἀμφενέμοντο· καὶ οἳ Κατάνην παρὰ λίμνην
Γείτονα Σειρήνων πόλιν ᾤκεον, ἃς Ἀχελῴῳ
Τερψιχόρη ῥοδόεσσα βοοκραίρων ἀπὸ λέκτρων
Τίκτεν ἀελλήεντι συναπτομένη παρακοίτῃ·
Οἵ τε ἔχον Καμάρειαν, ὅπῃ κελάδοντι ῥεέθρῳ
Ἵππαρις ἀσθενέων ἐρεύγεται ἀγκύλον ὕδωρ,
Ὑβλαίης θ' ἱερὸν ἄστυ, καὶ οἳ σχεδὸν ᾤκεον Αἴτνης,
Ἧχι πυρὸς κρητῆρες ἀναπτομένης ἀπὸ πέτρης
Θερμὸν ἀναβλύζουσι Τυφαονίης σέλας εὐνῆς·
Οἵ τε δόμοις ἐδάσαντο παρ' ὀφρυόεντι Πελώρῳ,
Καὶ δάπεδον νησαῖον ἁλιρροίζοιο Παχύνου,
Καὶ Σικελὴν Ἀρέθουσαν, ὅπῃ μετανάστιος ἕρπει
Στέμματι Πισαίῳ κομόων Ἀλφειὸς ἀλήτης·
Πορθμεύων βατὸν οἶδμα, καὶ ἀκροτάτου διὰ πόντου
Ἕλκει δοῦλον ἔρωτος ὑπέρτερον ἄβροχον ὕδωρ,
Θερμὸν ἔχων ψυχροῖο δι' ὕδατος ἀπτόμενον πῦρ·
Τοῖς ἔπι Φαῦνος ἵκανε πυρισφρήγιστον ἐάσας
Ἰταλίης τριλόφοιο πελώριον οὖδας ἐρίπνης,
Τὸν βυθίῳ Κρονίωνι συναπτομένη τέκε Κίρκη,
Σύγγονος Αἰήταο πολύεδρος, ἣ περὶ λόχμην
Ὤκεε πετραίοιο βαθύσκια κύκλα μελάθρου·
Καὶ Λίβυες στρατόωντο παρ' ἑσπέριον κλίμα γαίης
Ἀγχινεφῆ ναίοντες ἀλήμονες ἄστυ Κάδμου·
Κεῖθι γὰρ ἀντιπόρων ἀνέμων πεφορημένος αὔραις

In totum diem bibebant in ſolo prouenientis fluxum vini,
Et ebrius dulce vinum mirabatur alius poſt alium, — Bacchus vinum Dijs exhibet.
Ex alio deſiderans aliud poculum dulci animo,
Lætitiam inſatiabilem habens mentem oblectantis vini.
Iupiter verò melle rorantis ſtupebat opera apis.
Et variegatum partum fauos amantis partus
Munus Ariſtæi, & per vina fundenti Baccho
Præbuit labores ſoluentis ferens primas prædas victoriæ.
Vnde Ariſtæus grauis ibat ad pugnam Indorum,
Serò ſopiens priorem claſſem raptorem petræ. — Hic mendum eſt in Græcis
Domum relinquens Mercurij Cyllenæam ſedem,
Nondum enim priori mortalis habitauit inſulæ.
Nondum verò vaporem ſedauit ardentem ſiticuloſæ horæ,
Iouis malorum auerruncifer ens vitam producentē auram,
Neque ferream tunicam habens viſus ſtellæ ſplendorem.
Sirium ardentis repellens caloris
Nocturnum ſedauit adhuc ſiticuloſum ignem.
Calidum iaculantem, per aëra nigra gutture.
Halitibus tenuibus demulcent venti.
Sed adhuc Parrhaſiæ ſolum habitabat, venienti verò,
Populus armabatur glandiuorus Arcas errans
Quique tenebant Laſionem, & nemora pulchra Cytais
Et oblongum Stymphalum, decantatamq; Polychnem,
Ripen, & Stratien, & Mantineen, & Heniſpen,
Et Parrhaſiam arboream, vbi ſolum eſt Deæ.
Non tritum antiquiſſimæ puerperij locus adhuc Rheæ.
Et ſolum Phenei, & Orchomeni patrem,
Orchomenum pecoroſum ſolum Apidaneſium,
Quiq; habebant Arcadiā vrbem Arcadis, quē olim mater
Calliſto Ioui peperit, pater verò ipſam in polum ſtellarum,
Conſtituens appellauit grandines concitantem Booten,
Tantum Ariſtæus exercitum armauit Arcade haſta.
Viris pugnantibus paſtorales canes in pugnam trahens, — Paſtorales canes pugnæ adhibiti.
Quem quondam Cyrene ceruos agitans Diana altera
Apollineo amore leonum interemtrix peperit virgo, — Ariſtæus Apollinis & Cyrenes filius.
Cum ipſam in Libya arenoſa pulcher Apollo
Duxit nuptam adornans exſulem raptore curru,
Et ipſum adhuc feſtinantem relinquens vaticinam Daphnē
Ipſe ſuis manibus pater armauit Apollo.
Puero arcum dedit, & aptauit manui ſcutum, — Apollo filium ſuum armat.
Varium, concinnam verò dependentem ex tergo
Humero impoſito baltheo occludebat pharetram,
Illi verò ex Sicilia procul iaculans venit Achates,
Et ipſum ſequebantur comites ſcutati,
Cillyriorum & Elymorum magnus exercitus, quique Paligorum
Solum circum paſcebantur, & qui Catanam apud Limnā
Vicinam Sirenibus vrbem habitabant, quas Acheloo — Acheloüs & Terpſichore parentes Sirenum.
Terpſichore roſea bouicornibus è lectis
Peperit procelloſo coniuncta viro.
Quique tenebant Camarinam, vbi reſonanti fluctu
Hipparis debilis eructat flexuoſam aquam, — Vrbes Siciliæ.
Hybleſq; ſacra vrbs, & qui propè habitabant Aetnam, — Aetnæ ignis.
Vbi ignis Crateres accenſo è ſcopulo
Calidum ſcaturiunt Typhaonij ſplendorem cubilis.
Quique domos partiti ſunt propè cliuoſum Pelorum,
Et ſolum Niſæum à mari turbati Pachyni,
Et Siculam Arethuſam, vbi exſul reptat
Corona Piſæa ſuperbiens Alpheus errans.
Traijciens peruium flumen, & ſummum per Pontum
Trahit ſeruam amoris ſuperiorem impermixtam aquam,
Calidum habens frigidam per aquam accenſum ignem,
Quibus Faunus ſuperueniens igne obſignatam relinquens
Italiæ tricollis immenſam regionem rupis, — Faunus Iouis & Circe filius.
Quem profundo Saturnio coniuncta peperit Circe
Cognata Aeetæ multas ſedes habens, quæ prope lucum,
Habitabat ſaxei profundas vmbras habentis circulos palatij,
Et Libyes armabantur in occidentali climate terræ, — Cadmus in Libya habitauit.
Nubibus proximam habitantes vagi vrbem Cadmi.
Ibi enim contrariorum ventorum latus auris

Aliquo tempore habitabat Cadmus habens Sithonidem
Nympham.
Coniunctam Harmoniam adhuc virginem, cuius ob formam
Vicinos hoſtes bella generans armauit fama,
Quam Chariten appellauit Libyes exercitus, mollior enim
Biſtonis germinauit terreſtris Gratia alia:

Harmoniæ forma multorum bellorum cauſa.

A qua etiam Libyes Charitum apex, cuius adhuc forma
Rapacis Hyſmines agitatus inſano ſtimulo,
Horribilis amore inſaniens armabatur Barbarus Mars
Populus in deſerto paſcens Mauruſius. Sed quatiens
Manibus terra natis Libycæ telum Mineruæ,
Harmoniæ pugnabat propugnans maritus.
Occidentalium verò terrefecit totum genus Æthiopum,
Cum Ioue armato, cum Marte & Venere,
Ibi etiam vt dicunt prope Tritonidem ſtagnum

Cadmus vbi cum Harmonia concubuerit.

Harmoniæ concubuit roſifronti Cadmus errans,
Nymphæq́; Heſperides carmen cõcinnabant, quarũ ab horto
Venus ſimul & amores ornabant fauſtas nuptias habentem
Auream thalamis ſuſpendentes vuam. (thalamum
Nymphæ verò dos amoris condigna, ſanè à folijs
Harmonia & Cadmus diuitem prope thalamum

Nuptiæ Cadmi & Harmoniæ.

Cæſariem locupletibus coronabant corymbis
Pro roſa nuptiali, & mollior fuit ſponſa,
Aurea dona ferens, munus aureæ Veneris,
Et carmen Aſtrææ cithara in conuiuium excitans,
Auus maternus circulariter ſua ſaltatrice planta
Cælum vndique circumuertens Libycus incuruatus Atlas.
Et cantum Harmoniæ cantillabat vicina voce:
Et coniugalis beniuolentiæ ſuæ monumenta ſponſæ,

Cadmus centum vrbes in Libya condidit.

Dedit pedum in ſolum Libyſticæ Cadmus terræ,
Extruens ciuitatum centenarium, dedit verò cuique
Inacceſſa lapideis eleuata mœnia turribus.
Huius memoriam habentes exercitu coniungebantur milites
Pugnantis Bacchi propugnatores Bellonæ.
Naſcentis habitantes fundamenta vicina Lunæ,
Et Iouis Aſbyſtæ meridiantia ſtabula.
Sacerdotis cornuti, vbi quondam ſæpius Ammon,
Alpheſi ſinuoſam habens imaginem cornu,
Vocalibus oribus diuinauit Heſperius Iupiter.
Quiq́; fluctum Chremetæ, & qui apud Cinyphum fluuium,
Habitabant aridi arenoſum ſolum agri,
Auchetæ, Bacaléſque comites, quos magis alijs
Marte delectantes Zephyreus enutriuit lacertus.
Tantus populus erat centum ciuitatum, aduenienti verò
Multitudini imperabat Cratægonus, quem quondam puella
Anchiroë Chremetæ apud ſcopulum patris

Pſyllus cũ ventis pugnat.

Pſylli vanæ mentis exiguo peperit cubili (Illius
Sponſum in vlnis habens cũ Dijs pugnantẽ, cuius olim fru-
Flatu ſiticuloſo Notus aduſſit calidus ventus.
Verùm hic armans variam galeam habentem Martem
Nauale multitudinem excitauit, vbi vindice lege (nauiũ
Aerijs ventis excitaret Bellonam,
Deſiderans occidere flammeum Notum, propè verò inſulã
Aeoliam claſſis venit ſcutum quatiens, ſed inſanientis
Viri ſagittarij turbulento tumultu

Pſyllus à ventis mari ſubmergitur.

Naum flagellantes armabantur venti
Collatam quatientes tutricem conſpirantem auram,
Et exercitum & Pſyllum tumulabant in mari.
Thraciæ verò Sami confluebant bellatores,
Imperator quos præmiſerat, promiſſam barbam habens
Emathion infirma genua habens, habens niuoſam cæſariem,
Titanum membris ſimiles, quiq́; habebant ambo
Prope mare Myrmecam, & floridam Saocen,
Et Terram Teſmerij, & gratioſi prati campi
Nemora Phyſiada vmbroſa arboreo luco.
Et ſacram Zerynthum peruigilium Corybantum.
Opus celebratæ Perſeidos, vbi puellæ
Sacrificarum tædarum Bacchicæ ſunt rupes,
Quiq́; multas cuſpides habentis ſub fundamento agri
Brettum circumhabitabant, & quæ à vicino ponto

Εἰς χρόνον ὤκεε Κάδμος ἔχων Σιθωνίδα νύμφην,
Σύμπλοκον Ἁρμονίην ἔτι παρθένον, ἧς διὰ μορφὴν
Γείτονας ἀντιβίους πολεμητόκος ὥπλισε φήμη·
Ἣν Χαρίτην ὀνόμηνε Λίβυς στρατός· ἁβροτέρη γὰρ
Βιστονὶς ἐβλάστησεν ἐπιχθονίη Χάρις ἄλλη,
Τῆς ἀπὸ καὶ Λιβύης Χαρίτων λόφος, ἧς ἔτι μορφῇ
Ἅρπαγος Ὑσμίνης δεδονημένος ἄφρονι κέντρῳ
Φρικτὸς ἐρωμανέων ἐκορύσσετο βάρβαρος Ἄρης,
Λαὸς ἐρημονόμων Μαυρούσιος· ἀλλὰ τινάσσων
Χερσὶ χαμαιγενέεσσι Λιβυστίδος ἔγχος Ἀθήνης,
Ἁρμονίης πολέμιζε προασπίζων παρακοίτης·
Ἑσπερίων δ᾽ ἐφόβησεν ὅλον γένος Αἰθιοπήων,
Σὺν Διὶ θωρηχθέντι σὺν Ἄρεϊ καὶ Κυθερείῃ·
Κεῖσε καὶ, ὡς ἐνέπουσι, παρὰ Τριτωνίδα λίμνην
Ἁρμονίῃ παρίαυε ῥοδώπιδι Κάδμος ἀλήτης·
Νύμφαι δ᾽ Ἑσπερίδες μέλος ἔπλεκον, ὧν ἀπὸ κήπων
Κύπρις ὁμοῦ καὶ Ἔρωτες ἐκόσμεον εὔγαμον εὐνὴν
Χρύσεον ἐν θαλάμοισιν ἐπικρεμάσαντες ὀπώρην,
Νυμφίον ἕδνον ἔρωτος ἐπάξιον· ἀπὸ φύλλων
Ἁρμονίη καὶ Κάδμος ἐϋκτεάνῳ παρὰ παστῷ
Πλοχμὸν ἀφνειοῖσιν ἐμιτρώσαντο κορύμβοις
Ἀντὶ ῥόδου γαμίοιο, καὶ ἁβροτέρη πέλε νύμφη,
Χρύσεα δῶρα φέρουσα γέρας χρυσῆς Ἀφροδίτης·
Καὶ μέλος Ἀστραίης κιθάρης ἐπὶ κῶμον ἐγείρας
Μητροπάτωρ σφαιρηδὸν ἑῷ βητάρμονι ταρσῷ
Οὐρανὸν ἀμφιέλιξε Λίβυς κυρτούμενος Ἄτλας·
Καὶ μέλος Ἁρμονίης ἐμελίζετο γείτονι φωνῇ·
Καὶ ζυγίης φιλότητος ἑῆς μνημήϊα νύμφης
Δῶκε πέδον ἐπὶ ἕδρα Λιβυστίδι Κάδμος ἀρούρῃ,
Δωμήσας πολίων ἑκατὸν πάσας· δῶκε δ᾽ ἑκάστῃ
Ἀσφαλέα λαϊνέοις ὑψούμενα τείχεα πύργοις·
Κείνου μνῆστιν ἔχοντες ἐπεστρατόωντο μαχηταὶ,
Μαρναμένου Βρομίοιο προασπιστῆρες Ἐνυοῦς,
Τικτομένης ναίοντες ἐδέθλια γείτονα Μήνης,
Καὶ Διὸς Ἀσβύσταο μεσημβρίζοντας ἐναύλους
Μάντιος κεραοῖο ὅπῃ ποτὲ πολλάκις Ἄμμων
Ἀλφηστὴν ἑλικτὴν ἔχων ἴνδαλμα κεραίης,
Ὀμφαίοις στομάτεσσιν ἐθέσπισεν Ἑσπέριος Ζεύς·
Οἵ τε ῥόον Χρεμέταο, καὶ οἳ παρὰ Κίνυφος ὕδωρ
Ὤικεον ἀζαλέης ψαμαθώδεα πέζαν ἀρούρης
Αὐχῆται Βακαλές τε συνήλυδες, οὓς πλέον ἄλλων
Ἄρει τερπομένους Ζεφυρήϊος ἔτρεφεν ἀγκών·
Τόσσος λαὸς ἔην ἑκατόμπολις· ἐρχομένου δὲ
Πληθὺν ἡγεμόνευε Κραταιγόνος, ὅν ποτε κούρη
Ἀγχιρόη Χρεμέταο παρὰ πλαταμῶνα τοκῆος
Ψύλλῳ κουφονόοιο μινυνθαδίῳ τέκεν εὐνῇ,
Νυμφίον ἀγκὰς ἔχουσα θεημάχον· οὗ ποτε καρποὺς
Ἄσθματι διψαλέῳ Νότος ἔφλεγε θερμὸς ἀήτης·
Αὐτὰρ ὁ ποικιλόπηλον κορυθαίολον Ἄρεα νηῶν
Ναύμαχον ἱστὸν ἄγειρε, ὅπῃ ποινήτορι θεσμῷ
Ἠερίοις ἀνέμοισιν ἀναστήσειεν Ἐνυώ,
Ἱέμενος κτεῖναι φλογερὸν Νότον· ἀγχι δὲ νήσου
Αἰολίης στόλος ἦλθε σακέσπαλος· ἀλλὰ μανέντος
Ἀνδρὸς ἀκοντιστῆρος ἀελλήεντι κυδοιμῷ
Οἱ κέλαδα μαστίζοντες ἐθωρήχθησαν ἀῆται,
Σύμφρονα δονέοντες ἀρηγόνα σύμπνοον αὔρην·
Καὶ στρατιὴν καὶ Ψύλλον ἐπυμβώσαντο θαλάσσῃ.
Θρηϊκίης δὲ Σάμοιο συνέρρεον ἀσπιδιῶται·
Κοίρανος οὓς προΐαλλε βαθυσμήριγγος ὑπήνης
Ἠμαθίων βαρύγουνος ἔχων χιονώδεα χαίτην,
Τιτήνων μελέεσσιν ἐοικότας, οἵ τ᾽ ἔχον ἄμφω
Ἀγχίαλον Μύρμηκα, καὶ ἀνθεμόεντα Σαώκην,
Καὶ χθόνα Τεσμηρέϊο, καὶ εὐλείμωνος ἀρούρης
Ἄλσεα Φυσιάδαο κατάσκια δενδράδι λόχμῃ,
Καὶ ζαθέην Ζήρυνθον ἀκοιμήτων Κορυβάντων,
Κτίσμα φατιζομένης Περσηΐδος, ἔνθα πέδῃ κούρης
Μυστιπόλων δαΐδων θιασώδεές εἰσι πέτραι·
Οἵ τε πολυγλώχινος ὑπὸ κρηπῖδος ἀρούρης
Βρέττον ἀμφενέμοντο, καὶ οἳ παρὰ γείτονι πόντῳ

Ἀτραπιτοὺς βυθίοιο Ποσειδάωνος ἀκούω·
Τόσσαι μὲν στίχες ἦλθον ἐπήλυδες· ἀρχεγόνου δὲ
Ἠλέκτρης ὁμόφυλον ἐθωρήσσοντο γενέθλην·
Κεῖθι γὰρ Ἁρμονίην γένος αἰθέρος, αἷμα θαλάσσης,
Ἄρης, Ζεὺς, Κυθέρεια θεῶν ἐπιτάρροθοι Κάδμου
Κουριδίην ἀνάεδνον ἐδωρήσαντο γυναῖκα·
Τοῖσι κορυσσομένοισι σὺν εὐθύρσῳ Διονύσῳ
Ἠλέκτρη ἀνέτελλεν ἐν αἰθέρι ἕβδομος ἀστήρ,
Δεξιὸν ὑσμίνης σημήιον· ἀμφὶ δὲ νίκην
Πληιάδων κελάδησε βοῆς ἀντίθροος ἠχώ,
Γνωτῆς αἷμα φέρουσα χαριζομένη Διονύσῳ·
Καὶ στρατιῇ πόρε θάρσος ὁμοίιον· ἐρχομένων δὲ
Ὤγυρος ἡγεμόνευεν ἐς Ἄρεα δεύτερος Ἄρης·
Ὤγυρος ὑψικάρηνος ἔχων ἰνδάλματα Γιγάντων·
Τοῦ μὲν ἔην ἄγναμπτον ὅλον δέμας· ἐκ δὲ καρήνου
Αὐχένιοί τε τένοντες ὀπισθοκόμοι ἐπὶ νώτων
Ἰσοφυεῖς πλοκαμῖδες ἀκανθοφόροισιν ἐχίνοις
Ἔρρεον ἰξύος ἄχρι κατήλυδες· εἶχε δὲ δειρὴν
Μακεδνὴν [illegible] ἐναλίγκιον αὐχένι πέτρης,
Βάρβαρον ἦθος ἔχων πατρώιον· οὐδέ τις αὐτοῦ
Φέρτερος [illegible] ἵκετο ἐς μόθον Ἰνδῶν
Νόσφι Διωνύσοιο· καὶ ὤμοσεν [illegible] νίκην
Ἰνδῴην [illegible] δουρὶ μόνος ὀλέσσαι·
Καὶ θρασὺς υἱὸς Ἄρηος ἑὴν Πιμπληίδα λείπων
Βιστονίης Οἴαγρος ἐκώμασεν [illegible]
Ὀρφέα καλλείψας ἐπὶ γούνασι Καλλιοπείης,
Νήπιον ἀρτιγόνον μεμελημένον εἰσέτι μαζῷ·
Κυπριάδας τε φάλαγγας ἐκόσμεε [illegible] ἀγήνωρ
Εὐχαίτης τε Λάπηθος· ἐθωρήσσοντο δὲ πολλοί,
Οἵ τ' ἔλαχον Σφήκειαν ἁλίκτυπον [illegible] νήσου,
Κύπρον ἐυπτερύγων θεοδέγμονα νῆσον Ἐρώτων,
Κυπρίδος αὐτογόνοιο φερώνυμον, ἥς ποτε Κύπρου
Ἄκρα περιγράφων [illegible] τριαίνης,
Ἰσοφυοῦς [illegible] τορνώσατο Νηρεύς·
Ὁππότε γὰρ γονόεντα [illegible] ἄρσενι λύθρῳ
Οὐρανίης [illegible]
Καὶ Παφίην ἐλόχευσε κεραστίδος ἐς χθόνα Κύπρου,
Ἔμφρονα θυμὸν ἔχων ὑπὲρ οἴδματος ἔτρεχε δελφὶς,
Ἑζομένην λοφιῇσιν ἀειράμενος Ἀφροδίτην·
Οἵ τ' ἔχον ὑδατόεν τε πέδον καὶ ἐδέθλια Σεστοῦ,
Καὶ Τάμασον καὶ Τέμβρον, Ἐρυθραίην τε Πολίχνην,
Καὶ τέμενος [illegible] Πανάκρου·
Ἐκ δὲ Σόλων [illegible] Λαπιθάων
Ὕστερον [illegible]
Ὃς ποτε λαὸν ἀγείρων, ἐν εὐθύρσῳ δὲ κυδοιμῷ
Κάτθανε [illegible]
Οἵ τε πόλιν Κινύρειαν [illegible]
Ἀρχαίην Κινύραν τε [illegible] ἕδρης,
Αἰθερίου [illegible] ὅττι πολεύων
Ἔστρεφεν ἀστράπτοντας [illegible] τύπον ἄστρων·
Οἵ τ' εἶχον Κρεμάστειαν ἁλιστεφὲς οὖδας ἀρούρης·
Καὶ Πάφον [illegible] στεφανηφόρον ὅρμον Ἐρώτων,
Ἐξ ὑδάτων ὅτε θέσφατον [illegible] Ἀφροδίτης·
Ἧχι [illegible] Παφίης νυμφήιον ὕδωρ
Σέστραχος ἱμερόεις, ὅθι πολλάκις οἶδμα λαβοῦσα
Κύπρις ἀνεχλαίνωσε λελουμένον υἷα Μύρρης.
Καὶ πόλιν ἀρχεγόνοιο ποτὲ Περσῆος, ὅ ποτε Τεῦκρος
Καλλείψας Σαλαμῖνα χολωομένου Τελαμῶνος,
Ὀψιτέρην τεύξασεν ἀειδομένην Σαλαμῖνα·
Λυδῶν δ' ἁβρὸς ὅμιλος ἐπήιεν, οἵ γ' ἔχον αἶπος
Κιμψὸν [illegible] καὶ ὀφρυόεσσαν Ἰτώνην·
Οἵ τε Τόρυβον ἔχον, καὶ οἱ Πλούτοιο τιθήνης
Σάρδιας [illegible] Ἠοῦς·
Καὶ χθόνα Βακχείην σταφυληκόμον, ἧχί τε κούρῃ
Ἀμπελόεις Διόνυσος ἔχων δέπας ἔμπλεον οἴνου,
Ῥείῃ πρῶτα κέρασσε· πόλιν δ' ὀνόμηνε Κεράσσας,
Καὶ σκοπιὰς [illegible] Ἕρμου
Ὑδατόεν τε Μέταλλον, ὅπη Πακτωλὸς ἰλὺν
Ξανθὸς [illegible]

Diuerticula profundi Neptuni audio.
Tanti quidem ordines veniebant ſocij, antiquæ verò
Electræ contribulem conſeruabant familiam,
Ibi enim Harmoniam genus ætheris ſanguinem maris,
Mars, Iupiter, Venus, Deorum auxiliatores Cadmo,
Puellam ſine dote dabant coniugem.
Hiſce armatis cum bonum thyrſum gerente Baccho.
Electra oriebatur in æthere ſeptima ſtella — Electra ſtella.
Dexterum pugnæ ſignum. Circum verò victoriam
Pleiadum reſonabat clamoris contrà ſonans Echo.
Sororis ſanguinem ferens gratificans Baccho.
Et exercitus præbebat confidentiam ſimilem. Venientib. verò
Ogyrus imperabat in Martem ſecundus Mars:
Ogyrus capite elato habens imaginem Gigantum,
Cuius quidem erat erectum totum corpus: ex capite verò
Et ceruicali collo, in tergum reflexo comæ in humeros
Aequabiles capilli ſpingeris echinis
Fluebant ad ilia vſque deſcendentes, habuit verò ceruicem
Longam, immenſam, conſimilem ceruici montis, — Ogyrus præſtantiſſimus.
Barbarum morem habens paternum, neque quis ipſo
Præſtantior alius venit orientalem ad pugnam Indorum
Præter Bacchum, & iuſiurandum iurauit per victoriam
Quòd velit Indorum terram totā ſua haſta ſolus perdere.
Et audax filius Martis ſuam Pimpleam relinquens
Biſtonij Oeagrus, acceſſit ad aſtrum terræ
Orphea relinquens in genibus Calliopes,
Infantem nuper natum curantem adhuc mamillam,
Cypriadiſque Phalanges ornabat Litrus glorioſus.
Et bene comatus Lapethus, armabantur verò multi
Quiq́; tenebant Sphecean à mari impulſam marginē inſulæ
Cyprum bene alatorum Deos excipientē inſulam Amorū,
Cypridis ex ſe natæ cognominem, cuius quondam Cypro
Summa circumſcribens profunda cuſpide Tridentis
Eiuſdem naturæ exiſtentis Delphinis imaginem tornauit Nereus.
Cum enim fœcunda irrigua virili ſemine
Cœleſtis formauit genitalem ſpumam guttæ.
Et Paphiam genuit cornutæ in terram Cypri.
Prudentem animum habens ſuper fluctu currebat Delphin,
Inſidentem in dorſo tollens Venerem,
Et qui tenebant aquoſum ſolum & fundamenta Seſti.
Et Tanaſum, & Tembrum, & Erythræam Polichnen,
Et nemus profundas arbores habens habitantis in montibus Panarii,
Ex Solis etiam armabatur multus exercitus, & ex Lapithis
Poſterius quam appellarunt cognominem ducis
Qui tunc populum congregabat, in Bacchico verò tumultu
Mortuus eſt, & ſepultus, & nomen reliquit ciuibus,
Quiq́; vrbem Cinyream cognominem adhuc petris
Priſci Cinyræ, & cœleſtis ſolum ſedis
Aetherei ventris cognominem, quòd circa
Conuertiſſet fulminantes cœleſtium ad formam aſtrorum.
Quiq́; habitabāt Cremaſean à mari coronatum ſolum agri.
Et Paphum molli comorum coronigerum portum amorum, — Paphus amorum portus.
Cum ex vndis ad fundamenta terræ rediret Venus.
Vbi è mari natæ Paphiæ ſponſalis vnda
Seſtrachus deſiderabilis, vnde ſæpe aquam ſumens
Venus induit ablutum filium Myrrhæ,
Et fuit priſci quondam Perſei, cui quondam Teucer
Relinquens Salaminem irato patre Telamone,
Poſteriorem condidit celebratam Salaminem,
Lydorum etiam mollis multitudo affluxit, quiq́; habebant ambo
Cimpſum bene ſanctum, & ſuperciliosam Itonem,
Quiq́; Torybum ſpatioſum: & qui Pluti nutricis
Sardias fœcundas coëuas auroræ,
Et terram Bacchicam vuis coronatam, vbi etiam puellæ
Vueus Bacchus habens poculum plenum vino — Bacchus Rheæ vinum miſcet.
Rheæ primò miſcuit, & vrbem vocauit Ceraſſas,
Et ſpeculas Hoam, & qui flumen ſortiebantur Hermum.
Et aquoſum Metallum, vbi Pactolium limum,
Flauæ eiicientes reſplendent opes guttæ,

Et Statalorum armatus eſt multus exercitus, vbi Typhoeus
Calidum eructans igne feruentis ſpiritum fulminis
Combuſſit vicinum locum, in modum turbinis voluto verò
Ardente Typhone in cinerem redacti ſunt ſcopuli
Membriuora ſcintilla areſacto capite.
Sed Iouis Lydi iucundi odoris templum relinquens.
Arius contra Typhoea. *Arius ſine ferro pugnabat ſtimulatore animo*
Sermone iaculatore, & non ſecante ferro,
Lingua coërcens obedientem filium terræ,
Lingua pugna. *Telum habens os impetuoſum, verbum gladium, haſtam vocem,*
Hæc diuinitus aduocato exardens verbum ex gutture:
Sta miſer. flammeus verò Gigas ob myſticam artem
Infractis verbi prudenti vinciebatur vinculo,
Virum reformidans armatum prudenti lancea,
Membra deuincientes compedes habens non ferreas vindice verbo.
Neq; tantum trepidabat iaculatorem fulminis
Horribilis Gigantum inimicus, quantū benè acutum ſacerdotē
Lingua iaculantem vocale telum: habuit verò laborans
Vulnera vocalia traiectus acuto ſermone.
Et ignis vulnus habens transfixus telo calido:
Alio calidiore intellectuali igne laborabat Typhoeus,
Et exercitum firmum firmauit neceſſitate
Plantam vipeream infixam in matrem terram.
Vulneratus non læſum incruenta corpus cuſpide.
Sed hæc quidem prioribus in viris duxit æuum.
Hos verò ſuauiter plaudentes concinna terram planta,
Et Gabius, & Stamnius ad pugnam armarunt Indorum.
Et exercitum ſaltatorem circumtripudiantem cernens,
Tale verbum diceres, quòd princeps ducit
In choream, non in pugnam armatum virum ducens.
Illis enim precantibus præludens choream
Mygdonis tumultū excitans ad conflictum fremebat cithara
Pro chorea mittens pugnæ populos incitantem ſonitum.
Et bello tubæ erant fiſtulæ amorum,
Et gemini Berecynties coniunctæ clangebant tibiæ.
Bubulæ pelles tympana. *Et pulſum vtrinq; iterum grauiter reſonantibus è manibus*
Aereis circumpulſis mugiebant bubulæ pelles.
Et Phryges armabantur apud pugnas incitantium ordines Lydorum,
Quiq; tenebant Budean, & decantatam Polichnen.
Arboribusq; abundantē Mereean, vmbroſum nemus agri,
Qui Dreſium paſcebant, & Oermonoſq; fluuios
Mæandri obliquis nouam circumplectitur aquam,
Et ſolum Doiantis cognominatum: & Celænas
Aurifluas paſcebant, & propugnacula Gorgûs.
Cum quibus vnà armabantur, & qui ſortiebantur ciuitates inhabitare,
Vicinas Sangarij, & Heſperidum fundamenta terræ:
Priaſus dux *Quem dux gubernabat relinquens Serpentinam Dircen,*
Priaſus Aoniæ exſul incola terræ.
Cum enim Phrygiæ ſolum inundaſſet pluuioſus Iupiter
Pluuialis pelagi fundens altigradam aquam,
Et quercus abſcondebantur, & ſummis in campis
Siticuloſi fluminum more fluctuabant colles.
Humidam tunc domum relinquens obrutam imbre
Priaſus deſerta patria. *Et fluctum aëriuagum iaculatorem domuum.*
Priaſus Aoniæ profugus habitabat ſinum terræ
Iouis euitans mortiferam pluuioſam aquam:
Semper verò extraneos apud viros lacrymas libans
Recordabatur Sangarij, & conſuetum quærebat fontem,
Aonij fluminis bibens alienam aquam,
Serò verò niue grauem, & aquoſam neceſſitatem
Iupiter aquæ mitigauit, & ex Sipyli verticibus
Inundatæ Phrygiæ retrogradam expulit aquam,
Et fluxum Neptunus totum tranſpoſuit tranquille,
In profundas ſpeluncas non coniecturabilis maris,
Priaſus in patriam redit. *Et niuis reſonantis denudabantur rupes.*
Et tunc Bœotij recurrens ſolum relinquens
Priaſus poſterius conſilium capiens ſuam ſubiit patriam:
Et patrem gemitibus grauatum inoffenſum cubitis tractu,
Redux in vlnis comprehendit, quem ob pia facta

Καὶ Στατάλων κεκόρυστο πολὺς στρατὸς, ἧχι Τυφωεὺς
Θερμὸν ἀναβλύζων πυριθαλπέος ἄσθμα κεραυνοῦ
Ἔφλεγε γείτονα χῶρον· ἀελλήεντι δὲ καπνῷ
Αἰθομένου Τυφῶνος ἐπεφράδησαν ἐρίπναι
Γυιοβόρῳ σπινθῆρι μαραινομένου κεφαλαίου·
Ἀλλὰ Διὸς Λυδοῖο θυώδεα νηὸν ἐάσας,
Ἄρειος ἀσίδηρος ἐμάρνατο κέντορι θυμῷ,
Μύθῳ ἀκοντιστῆρι, καὶ οὐ τμηκτῆρι σιδήρῳ,
Γλώσσῃ ἐρητύων πειθήνιον υἷα ἀρούρης,
Ἔγχος ἔχων στόμα θοῦρον, ἔπος ξίφος, ἀσπίδα φωνὴν,
Τοῦτο θεοκλήτῳ προχέων ἔπος αἰθερίων·
Στῆθι τάλαν· φλογόεις δὲ Γίγας ὑπὸ μυστίδι τέχνῃ
Ἀρρήκτῳ μύθοιο σοφῷ σφηκώσατο δεσμῷ.
Ἀνέρα δειμαίνων κεκορυθμένον ἔμφρονι λόγχῃ,
Γυιοπέδας ἀσίδηρον ἔχων πειθήνιον μύθῳ·
Οὐ δὲ τόσον δειμαίνεσκεν ἀκοντιστῆρα κεραυνοῦ
Ἀντίγιγας πολύπηχυς, ὅσον ῥηξήνορα μύστην,
Γλώσσῃ ἀκοντίζοντα λάλον βέλος· εἶχε δὲ κάμνων
Ἕλκεα φωνήεντα πεπαρμένος ὀξέϊ μύθῳ·
Καὶ πυρὸς ἕλκος ἔχων τετυπημένος ἄορι θερμῷ,
Ἀλλοίῳ θερμοτέρῳ νοερῷ πυρὶ κάμνε Τυφωεὺς,
Καὶ στρατὸν ἀστυφέλικτον ἐπερρίζωσεν ἀνάγκῃ,
Ταρσὸν ἐχιδνήεντα πεπηγότα μητέρι γαίῃ·
Οὐτηθεὶς ἀχάρακτον ἀναιμάκτῳ δέμας αἰχμῇ·
Ἀλλὰ τὰ μὲν προτέροισιν ἐν ἀνδράσιν ἤγαγεν αἰών·
Τοὺς δὲ λίγα κροτέοντας ὑπ' εὐρύθμῳ χθόνα ταρσῷ
Καὶ Γάβιος καὶ Στύμνιος ἐπὶ κλόνον ὥπλισαν Ἰνδῶν,
Καὶ στρατὸν ὀρχηστῆρα φιλοσκαίροντα δοκεύων,
Τοῖον ἔπος λέξειας, ὅτι πρόμος ἡγεμονεύει,
Εἰς χορὸν οὐκ ἐπὶ δῆριν ἐνόπλιον ἄνδρα κομίζων·
Τοῖσι γὰρ εὐχομένοισιν ἀνακρούουσα χορείην
Μυγδονὶς ἐγρεκύδοιμος ἐπὶ κλόνον ἔβρεμε φόρμιγξ·
Ἀντὶ χοροῦ πέμπουσα μόθου λαοσσόον ἠχώ·
Καὶ πολέμου σάλπιγγες ἔσαν σύριγγες ἐρώτων·
Καὶ δίδυμοι Βρεκυντίδες ὁμόζυγες ἔκλαγον αὐλοί.
Καὶ κτύπον ἀμφιπλῆγα βαρυσμαράγων ἀπὸ χειρῶν
Χαλκείοις κατὰ ῥινοῖσιν ἐμυκήσαντο βοεῖαι·
Καὶ Φρύγες ἐστρατόωντο παρ' ἐγχεσιμόχθον στίχα Λυδῶν·
Οἵ τ' ἔλαχον Βούδειαν, ἀειδομένην τε Πολίχνην·
Δενδροκόμον τε Μύρειαν, εὔσκιον ἄλσος ἀρούρης·
Οἳ Δρεσίην νέμοντο, καὶ Ὀερμονόεντι ῥεέθροις
Μαιάνδρου σκολιοῖσι νέον περιβάλλεται ὕδωρ·
Καὶ δάπεδον Δοίαντος ἐπώνυμον· οἵ τε Κελαινὰς
Χρυσοχόους ἐνέμοντο, καὶ ἐλαστεῖα Γοργοῦς
Τοῖσι συνεστρατόωντο, καὶ οἳ λάχον ἄστεα ναίειν,
Γείτονα Σαγγαρίου, καὶ Ἑσπερίδος ἕδρανα γαίης·
Τῶν πρόμος ἡγεμόνευε λιπὼν ὀφιώδεα Δίρκην,
Πρίασος Ἀονίης μετανάστιος αὐτὸς ἀρούρης·
Ὁππότε γὰρ Φρυγίης πέδον ἔκλυσεν ὑέτιος Ζεὺς,
Ὀμβρηρὴς πελάγεσσι χέων ὑψίδρομον ὕδωρ·
Καὶ δρύες ἐκρύφθησαν, ἀκρολόφοις τ' ἐπὶ βήσσαις
Διψαλέαι ποταμηδὸν ἐκυμαίνοντο κολῶναι·
Ἰκμαλέον τότε δῶμα λιπὼν κεκαλυμμένον ὄμβρῳ,
Καὶ ῥόον ἠερόφοιτον ἀκοντιστῆρα μελάθρων
Πρίασος Ἀονίης μετανάσσατο κόλπον ἀρούρης·
Ζηνὸς ἀλυσκάζων θανατηφόρον ὄμβριον ὕδωρ·
Αἰεὶ δ' ἀλλοδαποῖσι παρ' ἀνδράσι δάκρυα λείβων,
Μνώετο Σαγγαρίοιο· καὶ ἤθαδα δίζετο πηγὴν,
Ἀονίου ποταμοῖο πιὼν ἀλλότριον ὕδωρ·
Ὀψὲ δὲ δυσνιφέος οἴδματα, καὶ ὑδατόεσσαν ἀνάγκην,
Ζεὺς ὕδατος πρήϋνε, καὶ ἐκ Σιπύλοιο καρήνων
Κλυζομένης Φρυγίης παλινάγρετον ἤλασεν ὕδωρ·
Καὶ ῥόον Ἐννοσίγαιος ὅλον μετέθηκε γαλήνῃ
Εἰς βυθίους κευθμῶνας ἀτεκμάρτοιο θαλάσσης,
Καὶ νιφετῷ κελάδοντος ἐγυμνώθησαν ἐρίπναι·
Καὶ τότε Βοιωτοῖο παλινδρομον οὖδας ἐάσας
Πρίασος ὑστερόμητις ἑὴν ἐπεδύσατο πάτρην·
Καὶ γενέτην βαρύγηρυν ἀπήμονα πήχεος ὁλκῷ
Νόστιμος ἀγκὰς ἔμαρψεν, ὃν εὐσεβίων χάριν ἔργων

Ζεὺς μέγας ὀμβρήεντος ἀνεζώγρησεν ὀλέθρου,
Βρόμβιον ὃν καλέουσιν· ἀπὸ Φρυγίοιο δὲ κόλπου
Πρίασον αὐχήεντες ἐκυκλώσαντο μαχηταί·
Ἀστερίῳ δ' ἅμα παιδὶ ἄτερ ἑοῦ γενέταο μολόντος
Ἀρτιθαλὴς Μίλητος ὁμόστολος ἵκετο Βάκχῳ,
Καῦνον ἔχων συνάεθλον ἀδελφεὸν, ὃς τότε Καρῶν
Λαὸν ἄγων ἔτι κοῦρος ἐδύσατο φύλοπιν Ἰνδῶν·
Οὔπω γὰρ δύσερωτα δολοπλόκον ἔπλεκε μορφήν,
Γνωτῆς οἶστρον ἔχων ἀδαήμονος· οὐδὲ καὶ αὐτὴ
Ἀντιτύπου φιλότητος ὁμοζήλων ἐπὶ λέκτρων,
Ζηνὸς [illegible] ἐμελίζετο σύγγονον Ἥρην
Λάτμιον ἀμφὶ βόαυλον ἀκοιμήτοιο Σελήνης·
Ὀλβίζων δ' ὑπ' ἔρωτι μεμηλότα γείτονι πέτρῃ
Νυμφίον Ἐνδυμίωνα ποθοβλήτοιο Σελήνης·
Ἀλλ' ἔτι Βιβλὶς ἔην φιλοπάρθενος· ἀλλ' ἔτι θήρης
Καῦνος ὁμογνήτων ἐδιδάσκετο νῆις ἐρώτων·
Οὔπω δ' ἀβροκόμοιο κασιγνήτοιο φυγόντος,
Δάκρυσιν ὀμβρηθεῖσα δέμας μορφώσατο κούρη·
Καὶ ῥόον ὑδατόεντα γοήμονος ἔβλυε πηγῆς·

* * * *

* * *

Τοῖς δ' ἅμα θαρσήεντες ἐθωρήσσοντο μαχηταί,
Οἳ Μυκάλην ἐνέμοντο, καὶ οἳ λάχον ἀγκύλον ὕδωρ
Εἰς χθόνα δυομένοιο παλιννόστου ποταμοῖο
Μαιάνδρου σκολιοῖο διερπύζοντος ἐναύλους·
Τόσσαι μὲν στίχες ἦλθον· ὁμοζήλῳ δὲ πορείῃ
Λαῶν ἀγρομένων Κυβεληίδες ἔκτυπον αὐλοί,
Μυγδονίης τε πόληος ἐκυκλώθησαν ἀγυιαί·

Impuber magnus à pluuioſo rurſus ſuſcitauit exitio:
Brombion quem vocant, à Phrygio verò ſinu
Priaſum glorantes circumdabant milites.
Aſterio verò ſine ſuo patre pergente
Iam florens Miletus comes venit Baccho.
Caunum habens commilitonem fratrem, qui tum Carum
Populum agens adhuc puer ſubiit pugnã Indorum.
Nondum enim amorem infelicem doloſam texebat formam
Sororis furorem habens incognitæ, neque etiã etiam
Conſimilis amoris concordibus in lectulis
Iouis conuiuiam cantabat coniugem Iunonem.
Latmium circa boum ſtabulum irrequietæ Lunæ.
Beatum prædicans ob amorem curatum vicina petra
Sponſum Endymionem, ab amore percuſſæ Lunæ. (tionem
Sed adhuc Biblis erat amans virginitatis ſed adhuc vena-
Caunus conſanguineorum docebatur inſcius amorum.
Nondum autem mollicomo fratre fugiente,
Lacrymis in pluuiam ſoluta corpore mutata erat puella.
Et fluctum aquoſum lugubris ſcaturiebat fontis.

Bromb[i]us pater Priaſi.

Endymion à Luna amatus.

* * * *

* * * *

Huic ſimul confidentes affluebant milites (aquam
Qui Mycalem inhabitabant, & qui ſortiebantur curuam
In terra ſubeuntis retrogradi fluminis
Mæandri obliqui tranſeuntis per foſſas anguſtas.
Tanti quidem ordines veniebant, concordi verò tranſitu
Populis collectis Cybeleides reſonabant fiſtulæ,
Mygdoniæq́; vrbis vndique circumdabantur compita.

ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΙΔ.

ΡΕΙΗ δ' ὠκυπέδιλος ὀρεσσαύλῳ παρὰ φάτνῃ
Αὐχένα λαχνήεντα [illegible] λεόντων,
Σύνδρομον ἠώρησεν [illegible] ἀήταις,
Ἠερίους [illegible] ἐρετμώσασα πεδίλῳ·
Θιασώδεις δὲ φάλαγγας ἀολλίζουσα Λυαίου,
Ὡς πτερὸν ἠὲ νόημα, διέδραμε θέμεθλα κόσμου,
Εἰς Νότον, ἐς Βορέην, εἰς ἑσπέρον, εἰς κλίσιν Ἠοῦς·
Καὶ δρυσὶ καὶ ποταμοῖσι μίαν ξυνώσατο φωνήν,
Ναϊάδας καλέουσα, καὶ ἀγρονόμους στίχας ὕλης·
Δαιμονίην δ' ἀίουσα γονὴν Κυβεληίδος ἠχοῦς
Πάντοθεν ἠγερέθοντο, καὶ ὑψόθεν εἰς χθόνα Λυδῶν
Ἀπλανέος ἴχνος ἄγουσα μετάρσιος ἵκετο Ῥείη·
Καὶ νυχίην παλίνορσος ἀνέσεισε [illegible] πεύκην,
Μυγδονίαν θερμαίνουσα τὸ δεύτερον ἠέρα πυρσῷ·
Ἀλλὰ μετὰ προμάχων ἡρωίδα φύτλην
Καὶ στρατιὴν ζαθέην με διδάξατε Φοιβάδες Ὧραι·
Πρῶτα μὲν ἐκ Λήμνοιο πυριγλώχινος ἐείσας
Φήμη ἀελλήεσσα Σάμου παρὰ [illegible] πεύκῃ,
Υἱέας Ἡφαίστοιο δύω θώρηξε Καβείρους,
Οὔνομα μητρὸς ἔχοντας ὁμώνυμον, οὓς πάρος ἄμφω
Οὐρανίῳ χαλκῆι τέκε Θρηίσσα Καβειρώ,
Ἄλκωνα, Εὐρυμέδοντά τε δαήμονας ἐσχαρεῶνος·
Καὶ στρατὸς ἐκ Κρήτηθεν ἀολλίζοντο μαχηταί,
Δάκτυλοι Ἰδαῖοι κραναῆς ναετῆρες ἐρίπνης,
Γηγενέες Κορύβαντες ὁμήλυδες, οὕς ποτε Ῥείη
Ἐκ χθονὸς αὐτοτέλεστον ἀνεβλάστησε γενέθλην,
Οἳ βρέφος ἀρτιλόχευτον ἀεξιτόκῳ παρὰ πέτρῃ
Ζῆνα ξιφηφορέοισιν ἐμιτρώσαντο χορείαις,
Κῶμον ἀνακρούοντες ὀρίκτυπον [illegible],

DIONYSIACORVM

LIBER XIIII.

RHEA verò celer pedes apud in montibus conſtituta ſtabula
Ceruicem hirſutam coercens leonum.
Concurrentem extulit leuem malleolum pedibus cum ventis
Aerios tractus remigans talaribus
Diuináſque Phalanges congregans Bacchi
Vt auis, aut cogitatio percurrit fundamenta mundi,
In Notum, in Boream, in occidentem, & inclinationem
Et arboribus, & fluuiis vnam communicauit vocem, (agreſtes
Naiades vocans, & agreſtes ordines ſyluæ,
Diuina verò audiens genitura Cybeleidem Echo
Vndique congregabantur, & altè in terram Lydorum
Inerrans veſtigium ducens ſublimis veniebat Rhea:
Et nocturna retrogreſſa eleuauit ſacram piceam
Mygdoniam calefaciens iterum aëra face.
Sed poſt mortalem anteſignanorum heroicam generationem
Et exercitum diuinum me docete Phœbeæ Horæ:
Primo quidem ex Lemni igneas cuſpides habente rupe
Fama procelloſa Sami à diuina picea
Filios Vulcani duos armauit Caberos,
Nomen matris habentes gentilitium, quos ante ambos
Cœleſti fabro peperit Thracica Cabero
Alcon, Eurymedonq́, peritis foci,
Et totus ex Creta congregabantur milites.
Dactyli Idæi longa inhabitatores rupis,
E terra geniti Corybantes comites, quorum olim Rhea
Ex terra per ſe perfectam germinauit generationem.
Qui infantem recens natum prolificam apud petram
Iouem enſiferis cinxerunt choreis
Encomium pulſantes in monte reſonans doloſum.

Rhea Baccho exercitum colligit.

Deſcripturus Deos Muſas inuocat Nonnus.

Corybantes Iouem ære ſtrepitus tegūt.

Aëra perbacchantes, pulſata verò ære
Nubibus vicina Saturniis obſtrepebat auribus Echo
Infantiam Iouis abſcondens tympanis.
Et Dux gubernabat choro coniunctos Corybantes
Pyrrichus, & Idæus haſtam vibrans, quibus ſimul incedens
Cnoſſius varias generationes denominatus armabat Cyrbas,
Et inuidi Telchines, aduenæ in pugnam Indorum
Ex profundo ventre congregabantur maris:
Et longa manu vibrans oblongam cuſpidem
Venit Lycus, & Scelmis ſequebatur Damnamenea
Patrium dirigens Neptunium currum maris.
Tlepolemi poſt terram in mari errantes exſules
Dæmones ruſtici furioſi, quos antea ipſi
Paterna inuitos reſecantes à terra
Thrinax cum Macareo, & inclytus inſtigauit Aeges.
Filii ſolis currentis nutricis,
Manibus valde inuidis haurientes Stygos undam,
Infrugiferam fertilis Rhodi fecerunt aream.
Aquis infernalibus irrigantes agros.
Quibus centaurorum duplex muis generatio
Equinam formam habens amicum comitabatur Chiron,
Alterius naturæ, indomitus, habens effrenem barbam.
Cyclopum verò Phalanges affluebant, quorum in pugna
Manibus inarmatis vibrabantur montes.
Arma ſaxea, & haſtæ erant rupes.
Et ſpecula montana ſaxea erat ſecuris,
Et Siculæ flammæ erant ardentes ſagittæ,
Et ſplendorem ſuſcitantes conſueti foci,
Facigeris manibus armabantur milites,
Brontéſque & Steropes, & Euryalus & Elatreus
Aegéſque, Trachiuſque, & ſuperbus Alimedes
Sed talis & tantus relinquebatur ſolus Bellonæ
Nubibus vicinus Polyphemus filius Neptuni.
Quòd ipſum marinagus coërcuiſſet ibi manere
Alius amor belli amicior, intuens enim
Semiapparentem Galatean perſtrepebat vicino ponto
Nymphæ Syringi fundens virgines amantem ſonitum,
Et ſcopulorum inhabitatores à per ſe lata domo
Nomen Panos habentes in deſertis paſcentis patris.
Panes armabantur comites, quorum in forma
Humana miſcebatur hirſutæ capræ forma:
Et adulterinam formam habentes bene cornuti capitis
Duodecim Panes erant cornua trahentes, primigeni verò
Panis unius erant in montibus habitantis patris:
Quem quidem vocabant Celænea teſte forma,
Illum verò naturæ Argenuum cognominem. Capricorno verò
Cn ueniens nomen dederant, cùm paſtoralem apud gregem
Caprarum ſatiaretur comprimens lac uberum.
Alius verò generoſus audiebat diuinus Pan,
Copioſus, capillis habens pratum menti.
Et paſtorum armabatur cum Omyſtere Daphœneus
Et metus comitabatur villoſas tibias habentem Philamnum
Xantho Glaucus veniebat comes, repercuſſis enim
Glaucus ſuis membris concolor erat mari
Glaucis oculis intuenti flauus exiſtens flauicolores capillos.
Nomen tale accepit corniger inhabitator rupis:
Et audax Argus venit ferens niueos capillos.
Quibus erant duo Panes comites, quos genuit Hermes
Occulto amore mixtus geminis Nymphis,
Quem quidem montanæ Soſæ rediens ad cubile
Vatem ſeminauit diuinum plenum oraculi.
Agreum fericida cura coopertum venatione.
Illum verò paſcuis ouium paſtoralem amicum cùm Nymphæ
Lectum in agro pernoctantis pertranſiit Penelopæ.
Cui paſtoralis fiſtula curæ erat, cum quibus ſimul Phorbas
Crudelis inexplebilis comitem habebat greſſum.
Et manum ferula ſenex Silenus committens,
Duplicis naturæ armabatur lucifer filius terræ.
Tres pueros ducens Bacchicos, in clamorem enim.

Tyrrhichus. Corybantum dux.

Telchines ſuis præſtigiis Rhodum faciunt infrugiferam.

Cyclopes montes iaculantur.

Ἠέρα βακχεύοντες· ἀρασσομένοιο δὲ χαλκοῦ
Ἀγχινεφὴς Κρονίοισιν ἐπέβρεμεν οὔασιν ἠχώ,
Κευθομένου Κρονίωνος ἀπατηλέα νήπια βοείαις·
Καὶ πρόμος ἡγεμόνευε χορεπλεκέων Κορυβάντων
Πύρριχος, Ἰδαῖός τε σακέσπαλος· οἷς ἅμα βαίνων
Κνώσσιος αἰόλα φῦλα παρώνυμος ὥπλισε Κύρβας,
Καὶ φθονεροὶ Τελχῖνες ἐπήλυδες ἐς μόθον Ἰνδῶν
Ἐκ βυθίου κευθμῶνος ἀολλίζοντο θαλάσσης·
Καὶ δολιχῇ παλάμῃ δονέων περιμήκετον αἰχμὴν
Ἦλθε Λύκος, καὶ Σκέλμις ἐφέσπετο Δαμναμενῆϊ,
Πάτριον ἰθύνων Ποσιδήϊον ἅρμα θαλάσσης·
Τληπολέμου μετὰ γαῖαν ἀλήμονες εἰν ἁλὶ μετανάσται,
Δαίμονες ἀγρονόμοι μανιώδεες· οἳ πάρος αὐτοὶ
Πατρῴης αἴκοντας ἀποτμήξαντες ἀρούρης·
Θρίναξ σὺν Μακαρῆϊ καὶ ἀγλαὸς ἤλασεν Αὔγης·
Υἱέες ἠελίοιο διακουφίοιο τιθήνης,
Χερσὶ πολυζήλοισιν ἀφυσσάμενοι Στυγὸς ὕδωρ,
Ἄσπορον ἀκάρπωσαν Ῥόδου πίειραν ἀλωήν,
Ὕδασι ταρταρίοισι περιρραίνοντες ἀρούρας·
Τοῖς δὲ Κενταύρων διφυὲς πέλε γενέθλη
Ἵππιον εἶδος ἔχοντι φίλῳ συνομάρτεε Χείρων,
Ἀλλοφυὴς ἀδάμαστος ἔχων ἀχάλινον ὑπήνην·
Κυκλώπων δὲ φάλαγγες ἐπέρρεον· ὧν ἐνὶ χάρμῃ
Χερσὶν ἀθωρήκτοισιν ἀκοντίζοντο κολῶναι·
Ἔγχεα πετρήεντα, καὶ ἀσπίδες ἦσαν ἐρίπναι,
Καὶ σκοπιὴ λοφόεσσα χαραδραίη πέλε πέλεκυς·
Καὶ Σικελοὶ σπινθῆρες ἔσαν φλογόεντες ὀϊστοί.
Καὶ σέλας αἰθύσσοντες ἐθήμονος ἐσχαρεῶνος,
Πυρσοφόροις παλάμῃσιν ἐθωρήσσοντο μαχηταί,
Βρόντης τε, Στερόπης τε, καὶ Εὐρύαλος, καὶ Ἐλατρεύς,
Ἄργης τε, Τραχίος τε, καὶ αὐχήεις Ἁλιμήδης·
Ἀλλὰ τόσος καὶ τοῖος ἐλείπετο μοῦνος Ἐνυοῦς
Ἀγχινεφὴς Πολύφημος ὑπόσπορος Ἐννοσιγαίου·
Ὅττι μιν ἐγχεκέλαδος ἔρυκεν αὐτόθι μίμνειν
Ἄλλος ἔρως πολέμοιο φιλαίτερος· εἰσορόων γὰρ
Ἡμιφανῆ Γαλάτειαν ἐπέκτυπε γείτονι πόντῳ,
Νυμφιδίῃ σύριγγι χέων φιλοπάρθενον ἠχώ·
Καὶ σκοπέλων ναετῆρες ἀπ' αὐτοφόροιο μελάθρου
Οὔνομα Πανὸς ἔχοντες ἐρημονόμου γενετῆρος·
Πᾶνες ἐθωρήσσοντο ὁμήλυδες· ὧν ἐπὶ μορφῇ
Ἀνδρομέῃ κεκέραστο δασύτριχος αἰγὸς ὀπωπή·
Καὶ νόθον εἶδος ἔχοντες ἐϋκραίροιο καρήνου
Δώδεκα Πᾶνες ἔσαν κεραελκέες· ἀρχεγόνοιο δὲ
Πανὸς ἔσαν γεγαῶτες ὀρεσσαύλοιο τοκῆος·
Τὸν μὲν ἐφημίξαντο Κελαινέα μάρτυρι μορφῇ·
Τὸν δὲ φυῆς Ἀργεννὸν ὁμώνυμον· αἰγοκέρῳ δὲ
Αἰγικορῆα οὔνομα θῆκαν, ἐπεὶ νομίῃ παρὰ ποίμνῃ
Αἰγείων κεκόρητο ἀποθλίβων γάλα μαζῶν·
Ἄλλος δ' εὐγένειος ἀκούετο θεσπέσιος Πάν,
Ἀμφιλαφὴς πλοκάμοισιν ἔχων λειμῶνα γενείου·
Καὶ νομίων κεκόρυστο σὺν Ὠμηστῆρι Δαφοινεύς,
Καὶ Φόβος ὡμάρτησε δασυκνήμιδι Φιλάμνῳ,
Ξάνθῳ Γλαῦκος ἵκανεν ὁμόστολος· ἀντιτύποις γὰρ
Γλαῦκος ἑοῖς μελέεσσιν ὁμόχροος ἔσκε θαλάσσης,
Γλαυκιόωντι ξανθὸς ἐὼν ξανθόχροα χαίτην·
Οὔνομα τοῖον ἔδεκτο κερασφόρος ἀστὸς ἐρίπνης.
Καὶ θρασὺς Ἄργος ἵκανε φέρων χιονώδεα χαίτην
Τοῖσιν ἔσαν δύο Πᾶνες ὁμήλυδες· οὓς τέκεν Ἑρμῆς
Κεκρυμμένῃ φιλότητι μιγεὶς διδυμάοσι νύμφαις·
Τὸν μὲν ὀρεσσιάδος Σώσας μετανεύμενος εὐνήν,
Μαντιπόλον σπείρασε θεηγόρον ἔμπλεον ὀμφῆς,
Ἀγρέα θηροφόνῳ μελέτῃ πεπυκασμένον ἄγρῃ·
Τὸν δὲ νομαῖς οἰῶν νόμιον φίλον, ὁππότε νύμφης
Δέμνιον ἀγραύλοιο διέστιχε Πηνελοπείης,
Ποιμενίῃ σύριγγι μεμηλότα· τοῖς ἅμα Φόρβας
Ὠμηστὴς ἀκόρητος ὁμόστολον εἶχε πορείην·
Καὶ παλάμην νάρθηκι γέρων Σειληνὸς ἐάσας,
Διπλοφυὴς κεκόρυστο σελασφόρος υἱὸς ἀρούρης,
Τρισσοὺς παῖδας ἄγων θιασώδεας· εἰς ἐνοπὴν γὰρ

Ἀστραῖος

Ἀστραῖος κεκόρυστε, Μάρων κίεν, ἕσπετο Ληνεύς,
Χεῖρας ἀναρρίζοντες ὀρειπλανέος γενετῆρος
Γηροκόμοις ῥοπάλοισιν· ἀποσθενέων δὲ γερόντων
Νωχελὲς ἀμπελόεντι δέμας κουφίζετο βάκτρῳ·
Ὧν μάλα πουλυέλικτος ἔην χρόνος, ὧν ἀπὸ φορβῆς
Πουλυγόνων Σατύρων διφυὴς ἀνέτελλε γενέθλη·
Καὶ Σατύροις κεράεντες ἐκόσμεον ἡγεμονῆες·
Ποιμένιος, Θίασός τε, καὶ Ὑψίκερως, καὶ Ὀρέστας,
Καὶ κεραὸν Φλεγραῖος ἐφωμάρτησεν Ἀπαῖος·
Ἦλθε Γέμων, κεκόρυστο Λύκων θρασύς· Ἀκροπότης δὲ
Πετραίῳ γελόωντι φιλέψιος ἕσπετο Φερεύς,
Καὶ Λάμις οὐρεσίφοιτος ὁμόστολον εἶχε πορείην,
Ληνοβίῳ καὶ Σκίρτος ἐκώμασε σύνδρομος Ἴστρῳ·
Σὺν δὲ Φερεσπόνδῳ Λύκος ἤιεν ἠχέτα κῆρυξ·
Καὶ Προνόμος πραπίδεσσι κεκασμένος· οὓς τέκεν Ἑρμῆς,
Ἰφθίμῃ κρυφίοισιν ὑποζεύξας ὑμεναίοις
Τὴν ποτε Δῶρος ἔτικτε Διὸς βλάστημα γενέθλης
Ῥίζα γονῆς Ἕλληνος· ἀπ' ἀρχεγόνοιο δὲ Δώρου
Δωρίδες ἐβλάστησαν Ἀχαϊκὸν αἷμα γενέθλης·
Τοῖσι γέρας καὶ σκῆπτρον ἐπήνεσεν εἰραφιώτης
Οὐρανίου κήρυκος ἀεξινόοιο τοκῆος·
Αἰεὶ μὲν μεθύουσα φιλακρήτοισι κυπέλλοις
Πᾶσα γονὴ Σατύρων θρασυκάρδιος· ἐν δὲ κυδοιμοῖς
Πάντες ἀπειλητῆρες ἀεὶ φεύγοντες Ἐνυώ,
Νόσφι μόθοιο λέοντες, ἐνὶ πτολέμοισι δὲ λαγωοί·
Ἴδμονες ὀρχηστῆρες ἐπιστάμενοι πλέον ἄλλων
Οἰνοδόκου μέθυ λαρὸν ἀπὸ κρητῆρος ἀφύσσειν·
Τῶν ὀλίγοι γεγάασι μαχήμονες, οὓς θρασὺς Ἄρης
Παντοίην ἐδίδαξε μελεδόνα δηιοτῆτος·
Κοσμῆσαι δὲ φάλαγγα, κορυσσομένου δὲ Λυαίου
Οἱ μὲν ἀδεψήτοισι δέμας κρύψαντο βοείαις·
Οἱ δὲ δοραῖς λασίοισιν ἐκαρτύνοντο λεόντων,
Ἄλλοι πορδαλίων βλοσυρὰς δύσαντο καλύπτρας·
Οἱ δὲ τανυπτόρθοισιν ἐθωρήσσοντο κορύναις·
Οἱ δὲ τανυκραίρων ἐλάφων ἀντίρροπον ἄστρων
Ποικίλον ἐν στέρνοισιν ἐζώσαντο χιτῶνα·
Τοῖς μὲν ἐπὶ κροτάφοισι διδυμάονες ἀμφὶ μετώπῳ
Ὀξυτενεῖς γλωχῖνες ἐμηκύνοντο κεραίης·
Ψεδνὰ δ' ἐπὶ τρηχεῖ καρήατι φύετο χαίτη,
Ἀκροφαεῖς σκολιοῖσιν ἐπ' ἰξύσιν· οὔατα δ' ἄμφω
Νισσομένων πτερύγεσσιν ἐρριπίζον ἀῆται,
Ἰθυτενῆ λασίοισιν ἐπιπλαταγεῦντα γενείοις
Ἐκταδὸν ἱππείη δὲ τιταινομένη διὰ νώτου
Ὄρθιος ἀμφιέλικτος ἐπ' ἰξύος ἔρρεεν οὐρά·
Ἀνδροφυὴς δ' ἑτέρη Κενταυρὶς ἵκετο φύτλη·
Φηρῶν εὐκεράων λασίων γένος, οἷς πόρεν Ἥρη
Ἀλλοφυὲς δέμας ἄλλο κερασφόρον· ὑδρογόνων γὰρ
Ναϊάδων ποτὲ παῖδες ἔσαν βροτοειδέι μορφῇ,
Ἃς Ὑάδας καλέουσι Λάμου ποταμηίδα φύτλην·
Καὶ Διὸς ὠδῖνα τιθηνήσαντο γενέθλην,
Βάκχον ἔτι πνείοντα πολυφύρτοιο τοκετοῖο,
Παιδοκόμοι φύλακες ἀθηήτοι Διονύσου,
Οὐ ξένον εἶδος ἔχοντες· ἐνὶ σκοτίῳ δὲ μελάθρῳ
Πολλάκι πηχύναντο πεπηγότι κοῦρον ἀγοστῷ
Αἰθέρα παππάζοντα Διὸς πατρῷον ἕδρην,
Εἰσέτι κουρίζοντα σοφὸν βρέφος· ἀρτιτόκου δὲ
Πῆ μὲν ἔην ἐρίφῳ πανόμοιος ἔνδοθι μάνδρης
Κρυπτόμενος· δολιχῇ δὲ δέμας πυκάσατο χαίτῃ
Ἀλλοφανές· δολίην δὲ χέων βληχηθμὸν ὀδόντων
Ἴχνεσιν αἰγείοισι νόθην μιμήσατο χηλήν·
Πῆ δὲ γυναικείην φορέων ψευδήμονα μορφήν,
Μιμηλὴ κροκόπεπλος ἐν εἵμασι φαίνετο κούρη
Ἀντιφανής· φθονερῆς δὲ ἀπατάζων νόον Ἥρης,
Χείλεσιν ἀντιτύποισιν ἀνήρυγε θῆλυν ἰωήν·
Καὶ πλοκάμοις εὔοδμον ἐπισφήκωσε καλύπτρην,
Θήλεα πέπλα φέρων πολυδαίδαλα· μεσσατίῳ δὲ
Στήθεϊ δεσμὸν ἔβαλλε, καὶ ὄρθιον ἄντυγα μαζοῦ
Παρθενίῳ ζωστῆρι καὶ οἷα περ ἅμμα κορείης
Πορφυρέῃ λαγόνεσσι συνήρμοσε κυκλάδα μίτρην·

Aſtræus armatus fuit, Maron vadebat, ſequebatur Leneus,
Manus ſublevantes in monte errantis patris
Senes curantibus clavis. Enervatorum vero ſenum
Tardum viteo corpus lavabatur baculo.
Quorum valde ſæpius revolutum erat tempus, quorum ab alimento
Multæ ducentium Satyrorum gemina oriebatur generatio.
Et Satyros cornuti exornabant duces.
Pœmenius, Thiaſuſque, & Hypſicoros, & Oriſtes
Et cornutum Phlegræus ſequebatur Apæus
Venit Gemon, armabatur Lycon audax. Acropotes vero
Petræum ridentem ſcurra comitabatur Phereus,
Et Lamus in montibus vagus comitem habebat greſſum.
Lenobio & Scirtus laſciviebat una currens cum Iſtro.
Cum Phereſpondo Lycus ibat vocalis præco,
Et Pronomus pectore inſtructus, quos genuit Mercurius, Mercurius Satyrorum pater.
Iphthimen occultis ſubiugans nuptiis.
Quam quondam Dorus genuit Iovis germinatio generis.
Radix generationis Græcæ. A primævo vero Doro
Doridos germinavit Græcus ſanguis generationis.
Quibus munus & ſceptrum induiſit Bacchus aſſutus
Cœleſtis præconis mente aucti patris.
Semper quidem inebriata merum amantibus poculis Leones extra bellum in bello lepores ſunt Satyri.
Tota generatio Satyrorum audax corde, in conflictu vero
Omnes interminatores, ſemper fugientes Bellonam,
Sine pugna leones, in bello vero lepores
Exacti ſaltatores, periti magis aliis
Vinum capiente merum dulce è poculo haurire,
Quorum pauci erant bellatores, quos audax Mars
Variam docuit meditationem pugnæ.
Ornare vero phalangem, armato vero Baccho Addictus Satyrorũ
Illi quidem incrudis corpus abſcondebant bubulis pellibus.
Hi vero pellibus hirſutis firmabantur leonum,
Alii pantherarum horribilia ſubierant tegmina.
Hi vero longorum ramorum armantur clavis.
Hi vero longicornium cervorum æquilibrem aſtrorum
Variam in pectore induerunt veſtem.
His quidem in temporibus gemeni in fronte Forma Satyrorum.
In acutum deſinentes cuſpides producebantur cornu.
Rari vero aſpero capiti enati erant capilli
Per ſumma lucentes obliquis in virtutis: aures vero ambas
Incedentium alis ventilabant venti.
Recte extenſis hirſutis perſtrepentes in maxillis Satyri caudati.
Extenſim, equina vero extenſa per dorſum
Acclivis circumvoluta ſuper ilia fluebat cauda.
Virilis naturæ alia centaurica veniebat generatio,
Ferarum bene cornutarũ hirſutũ genus, quibus præbuit Iuno
Alterius naturæ corpus aliud cornigerum. aquis natarum n.
Naiadum quondam pueri erant hominibus ſimiles forma
Quas Hyadas appellant Lami fluviatilem progeniem,
Et Iovis partu felicem nutriverunt prolem,
Bacchum adhuc ſpirantem à multum confuſo partu,
Puerum curantes cuſtodes non viſi Bacchi.
Non novam formam habentes, in umbroſa vero domo
Sæpius in ulnis gerebant compactis puerum manu
Æthera avum invocantem Iovis paternam ſedem,
Adhuc admodum puerum prudentem infantem, nuper na- Bacchi Metamorphoſis.
Ex parte quidem erat hœdo ſimilis, intus in ſtabulo (to vero
Abſconditus, longis vero corpus denſatum habebat villis
Diverſitudoloſorum vero effundens balatum dentium.
Veſtigiis caprinis adulterinam imitabatur ungulam.
Ex parte vero muliebrem ferens fallacem formam.
Imitatrix croceũ peplum habens in veſtibus apparuit puella
Recens editus, invidioſa vero ſeducens mentem Iunonis
Labellis reſpondentibus eructavit muliebrem vocem,
Et capillis benefragrantem induxit vittam.
Muliebria pepla ferens multum varia medio vero
Pectore cingulum circumiecit, & acclivẽ circulum mamillæ Bacchus in virginem mutatus.
Virginali cingulo & tanquam copulam virginitatis
Purpuream iliis aptavit circularem faſciam.

Et dolus erat ſine fructu, cùm cognoſceret ex altis Iuno
Vndique circumagens circumſpicientem oculum frontis.
Formam variabilem intuens Bacchi.
Et Bacchi cuſtodibus iraſcebatur, accipiens verò
Theſſala doloſas, per nebulam, flores terræ
Somnum oblectatorum cuſtodum ſuperinfudit capiti.
Præſtigias veneficas cohibens comarum
Et magicam ſpumam inunxit inungens circa frontem.
Humanam mutauit antiquam faciem frontis.
His quidem aurita natura aſſimulabatur forma.
Equina verò oriebatur per ilia erecta cauda
Coxam flagellans hirſutum tergum habentis vectoris,
Et bouinum germinauit in capite cornu.
Oculi verò dilatabantur in longum extenſæ frontis
Et obliqui capilli demittebantur de fronte
Maxillæ tardidentes mugiebant in genis.
Noua verò per ſe perfecta ab iliis ad pedes ſummos
Denſa de hirſuta ceruice defluebat iuba.
Duodecim verò omnes gubernabant duces.
Spargeus & Glaneus in choreis pulſans, & alterius naturæ
Comes Eurybio vnus coronatus venit Cetteus
Et Rhiphonum Petræus ſequebatur, excelſè h bens verò
Æſacus Orthaonq́, vnà contendebant, quibus vnum ambo
Amphithemis & Faunus faciebant greſſum.
Bene cornuto viro Phaneti comes venit Nomeon,
Centaurorum verò alta duplicis naturæ armabatur familia
Cypria, cùm Cypris curſaret æquale ventis
Veſtigium amantis euitans patris.
Ne patrem inceſtum intueretur concubitorem.
Iupiter verò pater remiſit nuptias intactas relinquens
Velociorem incomprehenſibilem, recuſantem Venerem.
Pro Veneris verò lectulis ſeminauit terra
Pueros gignentium profundens amabilem imbrem amorum.
Terra autem excipiens nuptialem Iouis rorem
Alterius naturæ cornutam eiaculata eſt generationem.
Quibus armatis concurrebant in vnum Bacchæ.
Hæ quidem Mæonia à petra, illæ verò ex montis
Sublimibus prouenerant ſuper Sipyli cacuminibus.
Nymphæ verò tunicas trahentes Oreades virili animo
Rabioſæ confluebant cum thyrſos gerentibus militibus
Quæq́; retrogradorum annorum multum volubili orbita
Longum vixerant ad tempus, hæ verò rupibus
Vicinæ ouium paſtorum vnedones. hæ verò relinquentes
Nemora arborea. & ſyluestris dorſum ſyluæ,
Congenitæ Meliæ quercus coætaneæ, quæ tunc omnes,
In pugnam excitabantur comites, hæ quidem impellentes
Tympana ærea dorſa habentia Cybeleidis organa Rheæ.
Quæque tectos habebant capillos circumuoluta hedera.
Aliæ cingebantur viperæis corymbis.
Manu verò thyrſum eleuabant acutum, quæ tum Lydæ
Mænades comitabãtur vnperterritum in bellum Indorum.
Quorum tunc Baſſarides Thiaſo cauentes perita arte
Meliores concitabantur Bacchi nutrices.
Aegle, Callichoreque, & Eupetale, & Ione,
Et Calyce ridens, & pullulans iiſdẽ paſcuis vtens cum vẽtis,
Ileneq́, Rhodeq́, & Ocynoë, & Ereutho,
Acriſteq́; Metheq́, & ſequebatur iiſdẽ paſcuis vſa Harpe,
OEnanthe roſea, & argentipes Lycaſte,
Steſichore Prothoeq́, & libenter ſubridens Geræ.
Et vinogranida Trygia vltima armata eſt & ipſa.
Abſconditum quidem vnuſquiſque ſuum exercitum duxit
Omnib. v imperabat ignicrepus ſutitius Bacchus. (Baccho.
Fulgurans manifeſtus, in bellum verò ſaltans
Non ſcutum, non haſtam impetuoſam eleuauit, non gladium
Non caninam impoſuit intonſis capillis (humero,
Æreum inſtar capitis tegumentum, ſed capiti
Implexum aſtrinxit ſerpentino capillum vinculo
Capitibus circulariter inuoluens terribilem coronam, pro facto verò
Vario tibiali ſuæ genu patella ſumma,

Iunonis veneficia & dolus.

Nutri cum Bacchi Metamorphoſis.

Iupiter inceſtum cũ filia Venere admiſſurus.

Iupiter cũ Venere frui non poſſet ſemen in terram profudit.

Nymphæ diu viuentes.

Baſſaridum nomina.

Bacchus ſummus belli imperator.

Bacchi armatura.

Καὶ δόλος ἦν ἀδόκητος, ἐπεὶ μάθεν ὑψόθεν Ἥρη·
Πάντοθι δινεύουσα πολύσκοπον ὄμμα προσώπου·
Μορφὴν ἀλλοπρόσαλλον ὀπιπεύουσα Λυαίου.
Καὶ Βρομίου φυλάκεσσιν ἐχώσατο· δεξαμένη δὲ
Θεσσαλίδας δολόεντα παρ' ἀχλύος ἄνθεα γαίης,
Ὕπνον θελξιμέδοντα φυλάκων ἐπέχευε καρήνῳ·
Μάγγανα φαρμακόεντα καταστέλλουσα κομάων·
Καὶ μάγον ἀφρὸν ἄλειψα περιχρίουσα προσώπῳ,
Ἀνδρομέης ἤμειψε παλαίτερον εἶδος ὀπωπῆς·
Τοῖσι μὲν οὐατόεσσα φύσις ἰνδάλλετο μορφῇ·
Ἱππείη δ' ἀνέτελλε δι' ἰξύος ὄρθιος οὐρή,
Ἰγνύα μαστίζουσα δασυστέρνοιο φορῆος·
Καὶ βοέη βλάστησε κατὰ κροτάφοιο κεραίη·
Ὄμματα δ' εὐρύνοντο ταναοκραίροιο μετώπου·
Καὶ σκολιαὶ πλοκαμῖδες ἀνεζεύγνυντο καρήνων·
Γναθμοὶ δ' ἀργιόδοντες ἐμυκήσαντο γενείων·
Σειρὴ δ' αὐτοτέλεστος ἀπ' ἰξύος εἰς πόδας ἄκρους
Ἀμφιλαφὴς λασίοιο κατ' αὐχένος ἔρρεε χαίτη·
Δώδεκα δὲ ξύμπαντες ἐκόσμεον ἡγεμονῆες·
Σπαργεύς τε Γλαυκεύς τε χορείτιδος· ἀλλοφυὴς δὲ
Συνδρόμος Εὐρυβίῳ στεφανηφόρος ἵκετο Κηττεύς·
Καὶ Ῥιφόνῳ πετραῖος ὁμάρτεεν· ἀκρότατος δὲ
Αἴσακος Ὀρθάων τε συνέστιχον· εἰς μίαν ἄμφω
Ἀμφίθεμις καὶ Φαῦνος ἐπεσσεύοντο πορείην·
Εὐκεράῳ τε Φάνητι συνέμπορος ἦλθε Νομίων·
Κενταύρων δ' ἑτέρη διφυὴς κεκόρυστο γενέθλη
Κυπριάς, ὁππότε Κύπρις ἐπέτρεχεν ἴκελον αὔραις
Ἴχνιον ἱμερόεντος ἀλυσκάζουσα τοκῆος,
Μὴ πατέρα ἀθέμιστον ἐσοδρήσειεν ἀκοίτην·
Ζεὺς δὲ πατὴρ ἀπέλειπε γάμων ἄψαυστον ἐάσας
Ὠκυτέρην ἀκίχητον ἀναινομένην Ἀφροδίτην·
Ἀντὶ δὲ Κυπριδίων λεχέων ἔσπειρεν ἀρούρῃ
Παιδογόνον σπείρων φιλοτήσιον ὄμβρον Ἐρώτων·
Γαῖα δὲ δεξαμένη γαμίην Κρονίωνος ἐέρσην
Ἀλλοφυῆ κεραὴν ἀνεκόντισε φυλοθλην·
Τοῖσι κορυσσομένοισι συνέδραμον εἰς ἓν Βάκχαι·
Αἱ μὲν Μαιονίης ἀπὸ πέτρης· αἱ δὲ κολώνης
Ἠλιβάτου ῥίζαν ἐπὶ Σιπύλοιο καρήνων·
Νύμφαι δ' ἑλκεχίτωνες Ὀρειάδες ἄρσενι θυμῷ
Λυσσάδες ἐρρώοντο σὺν θυρσοῖσι μαχηταῖς
Αἵ τε παλιννόστων ἐτέων πολυδινέι κύκλῳ
Μακεδανὸν ζώεσκον ἐπὶ χρόνον· αἱ μὲν ἐρίπνας
Γείτονες οἰονόμων Ἐπιμηλίδες· αἱ δὲ λιποῦσαι
Ἄλσεα δενδρήεντα καὶ ἀγρειάδος ῥάχιν ὕλης,
Συμφυέες Μελίαι δρυὸς ἥλικες· αἱ τότε πᾶσαι
Ἐς μόθον ὠτρύνοντο συνήλυδες· αἱ μὲν ἐλαῦνον
Τύμπανα χαλκεόνωτα Κυβηλίδος ὄργανα Ῥείης·
Αἱ δὲ καταστεφέες πλοκάμους ἑλικώδεϊ κισσῷ
Ἄλλαι ἰουλώθησαν ἐχιδναίοισι κορύμβοις·
Χερσὶ δὲ θύρσον ἄειρον ἀκαχμένον· αἳ τότε Λυδαὶ
Μαινάδες ὡμάρτησαν ἀταρβέες ἐς μόθον Ἰνδῶν·
Ὧν τότε Βασσαρίδες θιασώδεες ἴδμονι τέχνῃ
Κρέσσονες ὠτρύνοντο Διωνύσοιο τιθῆναι·
Αἴγλη, Καλλιχόρη τε, καὶ Εὐπετάλη, καὶ Ἰώνη,
Καὶ Καλύκη γελόωσα, βρύουσά τε σύννομος αὔραις,
Εἰλήνη τε, Ῥόδη τε, καὶ Ὠκυνόη, καὶ Ἐρευθώ,
Ἀκρίστη τε, Μέθη τε· καὶ ἕσπετο σύννομος Ἅρπη,
Οἰνάνθη ῥοδόεσσα, καὶ ἀργυρόπεζα Λυκάστη,
Στησιχόρη Προθόη τε, φιλομμειδής τε Γεραίη,
Οἰνοβαρὴς Τρυγίη πυμάτη κεκόρυστο καὶ αὐτή·
Κεκρυμμένον μὲν ἕκαστος ἑὸν στρατὸν ἦγε Βάκχῳ·
Πάντων δ' ἡγεμόνευε πυρίβρεμος εἰραφιώτης,
Ἀστράπτων ἀρίδηλος· ἐς ὑσμίνην δὲ χορεύων
Οὐ σάκος, οὐ δόρυ θοῦρον ἐκούφισεν, οὐ ξίφος ὤμῳ,
Οὐ κυνέην ἐπέθηκεν ἀκερσεκόμοισιν ἐθείραις
Χάλκεον ἀρχηγὸς κεφαλῆς σκέπας· ἀλλὰ καρήνῳ
Ἄπλοκον ἐσφήκωσε δρακοντείῳ τρίχα δεσμῷ,
Κράασι κυκλώσας βλοσυρὸν στέφος· ἀντὶ δὲ πυκτῆς
Δαιδαλέης κνημῖδος ἑῆς ἐπιγουνίδος ἄκρης,

Ἀργυρα

Ἀρβύλα πορφυρέοις ἐπεθήκατο ταρσὰ κοθόρνοις,
Νεβρίδα λαχνήεσσαν ἐπὶ στέρνοιο καθάψας,
Στικτὸν ἔχων θώρηκα, τύπον κεχαραγμένον ἄστρων·
Λαιῇ μὲν κέρας εἶχε βεβυσμένον ἡδέος οἴνου
Χρύσεον εὐποίητον· ἀπ' οἰνοχύτου δὲ κεραίης
Ὀρθίου οἰνοπότοιο κατέρρεεν ὁλκὸς ἐέρσης·
Χειρὶ δὲ κέντρα θύρσον ἑλιξάμενον οἴνοπι κισσῷ
Δεξιτερῇ κούφιζεν· ἐπ' ἀκροτάτῳ δὲ κορύμβῳ
Χαλκοβαφὴς πετάλοισι κατάσκιος ἦεν ἀκωκή·
Καὶ χρυσέαις λαγόνεσσι περίδρομον ἥρμοσε πέτρην·
Ἀλλ' ὅτε δὴ Διόνυσος ἔβη Κορυβαντίδος ὕλης,
Χρύσεον εὐποίητον ἐδύσατο κόσμον Ἐνυοῦς,
[illegible] χοροτερπέος ἕδρανα Ῥείης
Μαιονίην διάμειβεν· ὀρειοτύποις δ' ἅμα Βάκχαις
Δαίμονι βοτρυόεντι συνεσσεύοντο μαχηταί·
Οἱ μὲν, ἐυστρεφάλοιο κυβερνητῆρες ἀπήνης
Φυταλιῆς κομίσαντο νέης [illegible] Βάκχου·
Πολλαὶ δ' ἡμιόνων στίχες ᾔεσαν· αἱ μὲν ἐνὶ νώτῳ
Νεκταρέους ἀμπελόεντος ἐκούφισαν ἀμφιφορῆας,
Καὶ βραδέων ἐπέθηκαν ὄνων ταλαπενθέϊ νώτῳ
Ῥάμματα φοινικόεντα καὶ αἰόλα δέρματα νεβρῶν·
Ἄλλοι δ' οἰνοποτῆες ἅμα χρυσέοισι κυπέλλοις,
Ἀργυρέους κρητῆρας ἀείρεον ἐκ τραπέζης·
Καὶ χαροπὰς Κορύβαντες [illegible] φάτνης
Αὐχένα παρδαλίων ζυγίῳ δήσαντες ἱμάντι·
Κισσοδέτοις δὲ λέοντας [illegible] λεπάδνοις,
[illegible] ὀδὰξ σφίγξαντες ἀπειλητῆρι χαλινῷ·
Καὶ λασίην Κένταυρος ἔχων φρίσσουσαν ὑπήνην,
Εἰς ζυγὸν αὐτοκέλευστος ἑκούσιον αὐχένα τείνων·
Καὶ Σατύρων πολὺ μᾶλλον ἔχων πόθον ἡδέος οἴνου,
Ἡμιτελὴς χρεμέτιζεν ἀνὴρ κεκερασμένος ἵππῳ,
Ἱέμενος Διόνυσον ἑοῖς ὤμοισιν ἀείρειν·
Καὶ θεὸς [illegible] ἄντυγα δίφρου,
Σαγγαρίου σχεδὸν ἦλθε περὶ Φρύγιον πέδον αἴης,
Λαϊνέης Νιόβης παραμείβετο πενθάδα πέτρην·
Καὶ λίθος Ἰνδὸν ὅμιλον ἐριδμαίνοντα Λυαίῳ
Δακρυόεις ὁρόων βροτέην πάλιν ἴαχε φωνήν·
Μὴ μόθον ἐντύνοιτε θεημάχον, ἄφρονες Ἰνδοί,
Παιδὶ Διὸς [illegible] Ἰνδοί,
Λαϊνέους τελέσῃ καὶ ὑμέας, ὥσπερ Ἀπόλλων
Μυρομένας τύπον ἶσον ἐμῇ πετρώδεϊ μορφῇ·
Μὴ ποταμοῦ [illegible] Ἰνδὸν Ὀρόντην
Γαμβρὸν [illegible] Δηριαδῆος.
Ῥείη [illegible] ἰοχεαίρης,
Φοῖβον φεύγετε Βάκχον ἀδελφεόν· αἰδέομαι γὰρ
Ἰνδῶν κτεινομένων ἀλλότρια δάκρυα λείβειν.
Τοῖα λίθος βοόωσα πάλιν σφρηγίσσατο σιγῇ,
Καὶ θεὸς ἀμπελόεις Φρυγίου μετὰ πέζαν [illegible]
Ἀσκανίης ἐπέβαινεν· ὁμηγερέες δὲ πολῖται
Πάντες ὅσοις [illegible]
Καὶ τελετὰς ἐδέχοντο, καὶ ἠσπάζοντο χορείας,
Αὐχένα δοχμώσαντες ἀνικήτῳ Διονύσῳ,
Εἰρήνης ἐθέλοντες ἀναιμάκτοιο γαλήνην·
Βακχείων τοῖος ἦν κεράων στρατὸς, οἷς ἅμα Βάκχαι
Εἰς μόθον ὡπλίζοντο· [illegible]
Παννύχιος [illegible] Φαίνων,
Οὐρανὸς ἐβρόντησεν, ἐπεὶ τότε μάρτυρι ταρσῷ
Νίκης Ἰνδοφόνοιο τέλος μαντεύσατο Ῥείη.
Εἰς ἔριν ἠῷος ἔβη θεὸς ὕβριν ἐλαύνων
Ἀνδρῶν κυανέων, ἵνα δούλιον αὐχένα Λυδῶν,
Καὶ Φρυγίης ναετῆρα, καὶ Ἀσκανίης πολιήτην
Κοιρανίης [illegible] ὑπὸ ζ[illegible].
Τοῖς τότε Βάκχος ἔπεμψε δύω κήρυκας Ἐνυοῦς,
Ἀγγελίην ἐνέπειν ἢ φευγέμεν ἠὲ πολεμίζειν·
Καὶ σφισιν ἐρχομένοισι συνέστιχεν αἰγιβότης Πάν,
Στῆθος ὅλον σκιόεντα φέρων πώγωνα κομήτην·
Ἥρη δ' ἀειπέδιλος ἐειδομένη δέμας Ἰνδῶν
Οὐλοκόμων μελάνων, μὴ οἴνοπα θύρσον ἀείρειν
Ἀφραίνοντα κέλευε δορυσσόον ὄρχαμον ἀνδρῶν·

Aureas purpureis impoſuit plantas cothurnis.
Ceruinam pellem hirſutam humeris adaptans.
Maculoſum habẽs thoracẽ ad imaginẽ exaratũ aſtrorum.
Siniſtra quidem cornu habebat temperatum dulci vino
Aureum, benefactum, a vinum fundente verò cornu
Erectus vini potum habentis defluxit tractus guttæ.
Manu verò puniceum thyrſum inuolutum nigricolore he-
Dextra leuauit, in ſummo vero corymbo (dera
Ære grauatus foliis inumbratus quaſi latebat mucro.
Et aureis lumbis circularem aptauit petram.
Et cum ſanè Bacchus in Corybantide ſylua.
Aureum benefactum ſubiiſſet ornatum pugnæ
Tranquillas relinquens choreâ delectantis ſedes Rheæ
Mæoniam tranſiit, montes verò calcantibus cum Bacchis
Cum Deo uuigeno vnà excitabantur milites.
Hi quidem bene volubilis gubernatores rhedæ
Vnde ferebant nouæ ſtolones Bacchi. — Stolones rheda vehi.
Multi verò mulorum ordines ibant, in dorſo verò — Muli vina portant.
Nectaris vitei eleuabant amphoras.
Et tardorum impoſuerunt aſinorum patienti dorſo
Stragula phœnicei coloris, & varias pelles hinnulorum, — Pocula inter impedimenta exercitus Bacchi.
Alii verò vini potores cum aureis poculis
Argenteos crateras eleuabant a menſa,
Et fuluum Corybantes intrabant prope ſtabulum
Ceruices pantherarum iugali ligantes loro,
Hedera ligatos vero leones colligabant antilenis.
Mentum conſtringentes minaci freno,
Et hirſutam Centaurus habens horrentem barbam
In iugum per ſe incitatus voluntariam ceruicem extendens
Et Satyrorum longè magis habens deſiderium dulcis vini — Satyrus ſemiequus.
Semiperfectus hinniebat vir commiſtus cum equo,
Deſiderans Bacchum ſuis humeris portare.
Et Deus bene ramati inſiliens orbitam currus
Sangarium ad flumen circa Phrygium ſolum terræ,
Lapidea Niobæ præteruexit luctuoſam petram.
Et lapis Indam multitudinem concertantem cum Baccho
Lacrymans cernens humanam rurſus emiſit vocem. — Niobes lapis loquitur.
Ne pugnam intendite cum Diis pugnantem ſtulti Indi
Cum filio Iouis ne Bacchus minitantes vos etiam — Cum Deo non contendendũ.
Lapideos faciat etiam vos, vt Apollo
Lugentes formam æqualem meæ lapideæ formæ.
Ne fluuio ad fluxum verum nomen habentem Indum O- — Orontes gener Deriadei regis Indorum.
Generum cernatis ſubmerſum Deriadei (rontem
Rhea nata poteſt plus, quàm Diana telis gaudens.
Phœbi fugite Bacchum fratrem, metuo enim.
Indorum occiſorem alienas lacrymas libare.
Talia lapis clamantia rurſus obſignabat ſilentio
Et Deus viteus Phrygiam poſt regionem rupem
Aſcaniam ſubiit, conferti verò ciues
Omnes quibus Bacchus ſuum porrexit fructum,
Et ſacra accipiebant, & ſalutabant choreas,
Ceruicem flectentes inſuperabili Baccho,
Pacis volentes incruentæ tranquillitatem. (Bacchæ
Bacchorum talis erat cornutus exercitus, quibus ſimul
In pugnam armabantur, inſomnia verò gaudenti Baccho — Fulmen indicium victoriæ Baccho.
Per totam noctem ſtellatum igneuolubilem tractum exten-
Cœlum fulminabat, poſtquam tunc teſte calce (dens
Victoriæ Indorum cæde functæ euentum vaticinaretur Rhea.
In pugnam vero matutinus abiit Deus iniuriam agitans,
Virorum Cyaneorum, vt ſeruilem ceruicem Lydorum,
Et Phrygiæ incolam, & Aſcaniæ ciuem
Imperij grauis ſubmitteret iugis.
Quibus tunc Bacchus miſit duos præcones belli,
Nuncium dicere, vt aut fugerent, aut pugnarent.
Et cum illis venientibus vnà incedebat caprarius Pan,
Corpus totum obumbrantem ferens barbam cometæ:
Iuno vero velox pedibus aſſimilata corpus Indorum
Criſpas comas habentium nigrorum, non vinicolorem thyr-
ſum attollere
Inſanientem iuſſit haſtam vibrantem ducem virorum:

Nec cuſtodum Satyrorum clamorem reuereri.
Aſtrais Dux Indorum.
Sed pugnam implacabilem excitare Baccho.
Et quendam ſermonē dixit admonens principem Indorum.
Iuno excitat Indos contra Bacchum.
Dulcis hic reueritus molles ordines mulierum:
Aſtrais pugna, armare & tu Celeneu,
Iuno ad ducem Indorum. Celæneus.
Æs habens diffidens corymbiferum Bacchum.
Haſta verò non eſt thyrſus æqualis, ſed Celeneu
Deriſorem time inſanum, ne te domet,
Mollem inermem euitantem mulierem.
Sic dicens perſuaſit ei, & aëra ſubiit Dea,
Nouerca irata bellum ſuſtinenti Baccho.
Et Bromij præcones aduenerunt, prope verò apparens
Aſtrais arrogans habens inamabiles minas
Aſtrais violat feciales.
Inſaniebat, boum cornua habentes Satyros, & Pana fugans
Suaues præcones contumelia afficiens Bacchi.
Hi verò retrogradi Iouis timida planta
Fuga fauēs veſtigiū flexerūt ad pugnā excitantē Bacchum.
Et exercitum armauit Bacchus in obuiam procedentium ordines Indorum.
Nec latuit tenebroſum Celenea fœminea Bellona.
Sed currens incomprehenſibilis totum exercitum armauit Indorum:
Et audax Aſtrais bellicoſum furorem augens
Aſtacidis reſonantem ad fluctum ſtabat ſtagni
Excipiens vitei aduentum Bacchi.
Sed cùm duplici exercitui alteriugi populo
Amborum ordinem omnem exornarunt duces
Clangore quidem nigricantes ad pugnam vadebant Indi
Thraciis gruibus ſimiles, cùm fugientes
Hiemale flagrum, & ætherium fluxum imbri
Pygmæorū cum gruibus certamen.
Pygmæorum cateruatim irruunt in capita
Thethyis ad flumina, & acuto roſtro
Imbecillis perdunt robur deferentem ſanguinem generis
Volantes inſtar nubis ſuper cornua Oceani.
In pugnam verò vtrinque furioſè debacchabantur milites
Inflexi famuli pugnam excitantis Bacchi.
Baſſaridum arma.
Baſſaridum verò phalanges irruebant, aggregatarum verò
Hæc quidem vipereo caput cingebat vinculo
Hæc verò inuoluebat caput odorata hedera,
Alia verò ærifero dextram armabatur thyrſo,
Furore inſana, alia verò per ceruicem expertes vinculorum,
Longo demiſit, demiſſos concinnos comæ,
Mænalis ſine vitta, in vtriſque verò ipſi humeris
Implexos capillos ventilabat aura.
Alia roptra pulſabat conſociata duplici ferro.
Comas intortas mouens capitis.
Alia verò in manibus detenta ſaltu furoris
Manibus circumpulſans grauiter trementia dorſa bubuli corij
Orthium reſonabat prælij contraſonantem Echo,
Et erant tela thyrſi. Abſcondita verò foliis
Haſtæ vite implexa erat ærea cuſpis.
Hæc verò cruenti cupida tumultus
Crudelium cinxit in ceruice vincula Draconum.
Alia verò varium humerū habens in pectore tegumentum
Baccharum veſtitus.
Pantherarum, alia verò ſupra corpus, tanquam tunicam
Varias ſcopulos amantium induit pelles hinnulorum.
Varia ceruæ circumſtringens tunicam:
Alia catulum habens hirſutam ceruicem habentis Leænæ.
Humano lacteſcenti adulterino concredebat uberi:
Et quædam anguem ſinuoſum indemni illigabat ſinui.
Intus latentem cingulum hiantem vicino femore.
Dulciter ſibilantem. Vini amantiſque puellæ
Serpēs virginitatis cuſtos.
Somnolenta inſomnem cuſtodem virginitatis
Alia plantas ferens ad caudas nudas calceorum.
Pedibus profundas calcans & acutas comas habentes ſpinas.
Pungenti firmum veſtigium corroborauit ſpina.
Et quædam rapiens longas plantas habenti camelo
Incuruam meſſore penetrauit ceruicem thyrſo.
Baccha Camelo caput amputat.
Et cæcis pedibus aberrans à ſemita.
Semiapparens ferebatur, multiflexo verò tranſitu
Vagantis ſine capite incitabat corpus cameli.

Μὴ δὲ φυλακτήρων Σατύρων ἀλαλαγμὸν ἀλέξαι·
Ἀλλὰ μάχην ἄσπονδον ἀναστῆσαι Διονύσῳ·
Καί τινα μῦθον ἔειπε παραιφαμένη πρόμον Ἰνδῶν
Ἡδὺς ὁ δειμαίνων ἁπαλὴν στίχα θηλυτεράων·
Ἀστράεις πολέμιζε, κορύσσεο καὶ σὺ Κελαινεῦ,
Χαλκὸν ἔχων τυπτῆρα κορυμβοφόρου Διονύσου·
Ἔγχεϊ δ' οὐ θύρσος ὁμοίιος· ἀλλὰ Κελαινεῦ
Δειλάδην πεφύλαξο μεμηνότα μή σε δαμάσσῃ
Οὐτιδανὴν ἀσίδηρον ἀθυρμάζοντα γυναῖκα.
Ὣς φαμένη παρέπεισε· καὶ ἠέρα δύσατο δαίμων,
Μητρυιὴ κοτέουσα μόθον πολέμου Διονύσῳ·
Καὶ Βρομίου κήρυκες ἀπήντεον· αἰχμητὴς δὲ
Ἀστράεις ὑψαύχην ἔχων ἄστοργον ἀπειλὴν,
Μαίνετο βουκεράους Σατύρους, καὶ Πᾶνα διώκων
Μειλιχίους κήρυκας ἀτιμάζων Διονύσου·
Οἱ δὲ παλιννόστοιο Διὸς δεισήνορι ταρσῷ
Φύξιον ἴχνος ἔκαμψαν ἐγερσιμόθου Διονύσου·
Καὶ στρατὸν ὥπλισε Βάκχος ἐς ἀντιπόρων στίχας Ἰνδῶν·
Οὐδὲ λάθε ζοφόεντα Κελαινέα θῆλυς Ἐνυώ·
Ἀλλὰ θοῶς ἀλίαστος ὅλον στρατὸν ὥπλισεν Ἰνδῶν·
Καὶ θρασὺς Ἀστράεις μενεδήιον οἶστρον ἀέξων
Ἀστακίδος κελάδοντα παρὰ ῥόον ἵστατο λίμνης
Δέγμενος ἀμπελόεντος ἐπήλυσιν Διονύσου·
Ἀλλ' ὅτε διδύμοις στρατιῆς ἑτεροζύγι λαῷ
Ἀμφοτέρων στίχα πᾶσαν ἐκόσμεον ἡγεμονῆες·
Κλαγγῇ μὲν ζοφόεντες ἐπὶ κλόνον ἤισαν Ἰνδοί,
Θρηικίαις γεράνοισιν ἐοικότες, εὖτε φυγοῦσαι
Χειμερίην μάστιγα καὶ αἰθερίην χύσιν ὄμβρου
Πυγμαίων ἀγεληδὸν ἐπαΐσσουσι καρήνοις,
Τηθύος ἀμφὶ ῥέεθρα· καὶ ὀξυόεντι γενείῳ
Οὐτιδανοῖς ὀλέκουσι λιποσθενὲς αἷμα γενέθλης,
Ἱπτάμεναι νεφεληδὸν ὑπὲρ κέρας ὠκεανοῖο·
Εἰς ἔριν ἀμφοτέρωθεν ἐβακχεύοντο μαχηταὶ,
Ἀκλινέες θεράποντες ἐγερσιμόθου Διονύσου·
Βασσαρίδων δὲ φάλαγγες ἐπέτρεχον· ἀγρομένων δὲ
Ἡ μὲν ἐχιδναίῳ κεφαλὴν ἐζώσατο δεσμῷ·
Ἡ δὲ διεσφήκωσε κόμην εὐώδεϊ κισσῷ,
Ἄλλη χαλκοφόρῳ παλάμην ὁπλίσσατο θύρσῳ
Οἰστρομανής· ἑτέρη δὲ κατ' αὐχένος ἄμμορα δεσμῶν
Μακεδανῆς μεθέηκε καθειμένα βόστρυχα χαίτης
Μαινὰς ἀκρήδεμνος· ἐπ' ἀμφοτέρων δέ οἱ ὤμων
Ἀπλεκέας πλοκαμῖδας ἐρρίπιζεν ἀήτης·
Ἄλλη ῥόπτρα πάταξε συνήορα δίζυγι χαλκῷ,
Πλοχμοὺς ἑλικόεντας ἐπισείουσα καρήνου·
Ἄλλη δ' ἐν παλάμῃσι κατόχετος δή κοτι λύσσης
Χερσὶ περικροτέουσα βαρύβρομα νῶτα βοείης
Ὄρθιον ἐσμαράγησε μόθου ἀντίτυπον ἠχώ·
Καὶ σθένος ἔγχεα θύρσοι· κλεπτομένη δὲ πετήλοις
Δούρατος ἀμπελόεντος ἔην χαλκήλατος αἰχμή·
Ἡ δὲ δαφοινήεντος ἐρωμανέουσα κυδοιμοῦ,
Ὠμοβόρων ἔζωσεν ἐπ' αὐχένι δεσμὰ δρακόντων·
Ἄλλη ποικιλόνωτον ἐπὶ στέρνοιο καλύπτρην
Παρδαλίων· ἑτέρη δ' ἐπὶ χροὸς εἷα χιτῶνα
Στικτὰ φιλοσκοπέλων ἐνεδύσατο δέρματα νεβρῶν,
Δαιδαλέης ἐλάφοιο περισφίγξασα χιτῶνα·
Ἄλλη σκύμνον ἔχουσα δασυστέρνοιο λεαίνης,
Ἀνδρομέῳ γλαγόεντι νόθῳ πισύνατο μαζῷ·
Καί τις ὄφιν τελίεικτον ἀπήμονι δήσατο κόλπῳ,
Ἐνδόμυχον ζωστῆρα κεχηνότα γείτονι μηρῷ,
Μείλιχα μυζόοντα, φιλακτηρίοτε κάρεν
Ὑπναλέης ἄγρυπνον ἐπιτροπῆα κορείης·
Ἄλλη ταρσὰ φέρουσα κατ' οὔρεα γυμνὰ πεδίλων
Ποσσὶ βαθεῖς πατέουσα, καὶ ὀξυθείρας ἀκάνθας
Θηγαλέῃ στατὸν ἴχνος ἐπεστήριξεν ἀκωκῇ·
Καί τις ἐφαρπάξασα τανυκνήμιδι καμήλῳ,
Καμπύλον ἀμητῆρι διέθρισεν αὐχένα θύρσῳ·
Καὶ τυφλοῖσι πόδεσσι παραπλάζουσα κελεύθου,
Ἡμιφανὴς πεφόρητο· πολυγνάμπτῳ δὲ πορείῃ
Φοιταλέης ἀκάρηνον ἐπείγετο σῶμα καμήλου·

Καὶ στρα-

Καὶ σφριγόωσα πάλησιν [illegible]
Ὑψίπορος αὐτοκύλιστος ἐπωλίσθησε κονίῃ·
Ἄλλη δ' ἴχνος ἄγουσα βοοσσόον εἰς ῥάχιν ὤμων
Ἀγρυπνοῦσι ταύρου [illegible]
Καὶ βλοσυροῖς ὀνύχεσσι χαρασσομένης ἀπὸ δειρῆς
Ταυρείων ἀπέσυρε [illegible] καλύπτρην·
Ἄλλη δ' [illegible] νεῦρα
Παρθένον ἀκρηδέμνον ἀσάμβαλον [illegible] πέτρης
Τρηχαλέης [illegible]
Οὐ σκόπελον δ' ἔφριξεν ἀμαιμάκετον, οὐ πόδα κούρης
Ὀξυτενὴς ἀπέδιλον ὄνυξ ἐχάραξε κολώνης·
Πολλὰ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα παρ' Ἀστακίδος στόμα λίμνης
Ἰνδῴη δεδάικτο [illegible]
Δυσμενέων δὲ φάλαγγας ἐκυκλώσαντο μαχηταὶ
Τεύχεσιν ἀντιτύποισι, φερεσσακέες δὲ χορεῖαι
Ῥυθμὸν [illegible] ποδῶν κυκλάδι ταρσῷ·
Καὶ [illegible] ἀέρων,
Οὔρεος ἀκρα [illegible]
Πέμπων [illegible]
Βάκχη δ' [illegible]
Βασσαρὶς [illegible]
Ἄρσενα [illegible]
Καὶ φονίω θρασὺν ἄνδρα [illegible]
Εὐπετάλῳ [illegible]
Κίσσον [illegible]
Στυφελοῦ δὲ [illegible]
Καὶ [illegible]
Κύμβαλα [illegible] χαλκῷ,
Καὶ πολὺ [illegible]
Σύριγξ [illegible] αὐλὸς [illegible]
Βασσαρίδες δ' ὀλόλυξαν [illegible]
Βρονταίοις [illegible]
Ἐκ Διὸς [illegible]
Καὶ πολὺ [illegible]
[illegible]
Αἱμοβαφὲς [illegible] Ἰνδῶν·
Ἀντιβίοις δ' [illegible]
Καὶ [illegible] χθονὸς [illegible]
[illegible]
Καὶ [illegible]
Καὶ [illegible]
Ἐπνεον [illegible]
Ὀχθαις [illegible] Ἰνδὸς [illegible]
Τοίην [illegible]
Ξεῖνον ἰδον [illegible]
Ἀργύφεον [illegible] ὕδωρ,
Οὐδὲ μιν [illegible]
Βομβήσασα μέλισσα λοχεύεται [illegible]
Ἀλλὰ νόον τέρπουσαν ἔχει [illegible]
Ἀνὴρ δ' [illegible]
Βαιὸν [illegible] ὕδωρ,
Λαίλαπα [illegible]
Καὶ μέλι μᾶλλον ἔχει ταχινὸν κόρον. ὢ μέγα θαῦμα,
Τοῦτο πιὼν ἐθέλω πιέειν πάλιν· ἀμφότερον γὰρ
Καὶ γλυκερὸν τόδε χεῦμα, καὶ οὐ κόρον ἀνδράσι τίκτει.
Ἥβη κάλπιν ἄειρε, καὶ ἔρχεο δεῦρο λαβοῦσα
Τρώϊον οἰνοχόον ζαθέων δμῆτῆρα κυπέλλων·
Ὄφρα [illegible] ποταμοῖο,
Ζηνὸς ὅλους κρητῆρας ἀναπλήσῃ Γανυμήδης·
Δεῦτε φίλοι [illegible] ποταμοῖο·
Ἐνθάδε [illegible]
Κεῖνο [illegible] Διὸς πόμα νέκταρ Ὀλύμπου,
Ναϊάδες χθονίοισιν [illegible] κυπέλλοις.

[illegible]
E ſublimi per ſe voluta decidebat in arenam.
Alia verò veſtigium agens in bouem curſibus aptum, dorſum
Incohibilis inſani pellem comprehendebat tauri (ſilus
Et horrendis unguibus diſſecta à cute
[illegible]
Alia viſcera [illegible]
Virgine [illegible] ſine vitta ſine calceis ſupra petram
Horribili cacumine ſaltantem in rupe.
Non ſcopulum verò horrebat inacceſſum, non pedem puellæ
Acutus, ſine calceo nudum lapis ſignabat collis.
Multa verò hinc & hinc apud Aſtacidos os paludis
Indica diſcerpebatur pubes tonſore ferro.
[illegible] verò phalanges cingebant milites,
Armis contra ſonantibus, armifera verò chorea
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] in hoſtes aciem.
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] audacem virum ſcindens corymbo
[illegible] armabatur, vitis abundante verò folio
[illegible] hederam miſit percuſſorem ferri.
[illegible]
[illegible]
[illegible] duplici ferro.
[illegible]
[illegible]
Baſſarides verò vlulabant, excitato autem tumultu
[illegible]
Ex Ioue futuram Baccho vaticinabatur victoriam.
[illegible]
Nigra ſinuoſa terra, & Aſtacidos os paludis
Sanguine tinctum ſuſurrabat cæde mixtum Indorum.
Hos verò miſeratus eſt Deus feſtiuo [illegible].
[illegible] vini munus, ex fluctibus verò
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] nuper fuſi vini beneuolentes auræ,
[illegible] Indus [illegible]
Talem ex ore multum mirantem prorupit vocem:
[illegible]
Album hoc fuit, & non niger qualis aqua
Neque ipſum qualem vidi in multum perforatis fauis
[illegible] apis parturit ſuauem ceram
[illegible]
[illegible] vapore,
[illegible] manibus hauriens fuſilem aquam,
Procellam ſiccæ diſſipat ſtatim ſitis.
Et mel magis habet celerem ſatietatem. Vah magnum miraculum.
Hoc bibens volo bibere iterum, vtrumque enim
Et ſuauis hic fluctus, & non ſatietatem hominibus generat.
Hebe hydriam tolle, & veni huc accipiens
Troium pincernam diuinorum miniſtrum poculorum.
[illegible] hauriens è flumine,
Iouis totos crateras impleas Ganymedes.
Adeſte amici guſtate melleum [illegible] flumen.
Hic ſentio [illegible] cœli per ſe fuſum enim
Illud quod vocant Iouis poculum nectar cœli
Naiades terreſtribus fundunt poculis.

Verba Indi [illegible]

Mel cum vino non comparandum.

Vini nulla ſacietas

DIONYSIACORVM

LIBER XV.

SIC illo dicente in nubis modum aſfluebant nigri Indi
Circa fluctum fluminis mella ſpirantem, quorum hic quidem illorum
Prope ſuſtus firmum veſtigium in limo duplex firmans.
Semiapparens ſtabat, & vmbilicum aqua madefaciens.
Ceruus in flumen incuruatum dorſum applicans,
Manibus excauatis mella ſtillantem hauſit aquam.
Hic verò ad flumen detentus nigra ſiti
Purpureo pretenſum mentum flumine tingens
Pectus ſuprasternens fluuialem ſuper ripam,
Aperto ore attraxit rorem Bacchi.
Pronus verò alius erat adiungens os vicino fonti,
Et humidas ſolo arenoſo manus firmans
Labiis ſitientibus accepit ſitim facientem aquam.
Alij verò oſtraceo vinum hauriebant poculo,
Fundum euacuantes fractæ amphoræ.
Et multa multitudo bibebat ex rubenti flumine,
Vaſe paſtorali fundens fluuialis aceruum roris
Paſtorum agreſte habens poculum, hoſtium verò
Vinum eructantium multum hiante ore
Oculis videntibus duplicabantur rupes.
Et oculis videbantur videre duplicem aquam.
Et profluxus ſuſurrabat vinum amantis fluminis
Flauum ſcaturiens vini fluxum, dulcibibos verò
Vinea eructabant flumina bene olentes ripæ:
Hoſtes verò inebriabat Chalis fluctus: vbi quiſpiam vir
Indus amentis ebrietatis agitatus furore,
In armentum irruebat: & foliis vmbroſum prope lucum
Taurum minacem adduxit vinctum trahens,
Duorum cornuum ſignatum cacumen trahens,
Audacibus manibus duplicis velut cornu
Tauriformem Bacchum ſub iuga ſeruilia trahens:
Alius habens grauem ſecurem harpæ
Capellæ in montibus paſtæ amputauit collum.
Acuta falce diuiſum, & tanquam pellem
Panis bene cornuti amputans inflexos vngues habenti ferro,
Alius amputauit boum cornigerum genus,
Tanquam demetēs Satyrorū taurifaciē habentē formam:
Hic verò longa cornua habentium ceruorum perſecutus eſt genus,
Maculoſæ intuens multifariam formam frontis.
Et tanquam Baſſaridum perdens familiam: variegatis enim
Hinnuleis vniformibus in errorem ducebantur oculi.
Et mortiferis liquoribus totum thoracem fœdans
Indus proſilıente niger rubeſcebat ſanie
Et quis fortiter clamans armabatur in vicinam arborem,
Flagellans vtrinque, & ventis intuens
Agitatam ventis plantarum volubilem comam
Mollicomarum ramos amputabat in cacumine,
Folia diſpergens denſæ quercus, tanquam machæra
Comam intonſi amputans Bacchi,
Pugnans cum foliis: & non cum Satyris contendens.
Voluptatem inutilem habens vmbratilis victoriæ:
Inſaniebat verò hoſtium alius chorus, loco haſtæ verò
Hic quidem rapiēs grauiter ſonantem ſuper humerali baltheo
Tympanum ſubleuabat, & vtrinque percuſſa bouina pelle
Duplicem perſonabat cantilenam ferro ſonantem Echo:
Hic verò multiforaminis ſonitu agitatus tibiæ
Agitabilis vertiginoſa pedum inſaniebat vibratione.
Et quiſpiam immenſis in labiis lotum firmiter tenens
Duplicem harmoniam cantillabat Mygdoniis tibiæ.

Indi vinū bibunt.

Bibentis à flumine habitus.

Ebriis omnia apparēt duplicia.

Quid non ebrietas designat?

Ebriis oculi debiles.

ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΙΕ.

Ὣς φαμένου, νεφεληδὸν ἐπέρρεον αἴθοπες Ἰνδοί,
Ἀμφὶ ῥόον ποταμοῖο μελίπνοον· ὧν ὁ μὲν αὐτῶν
Ἀγχιβαφὴς στατὸν ἴχνος ἐπ᾽ ἰλύϊ δισσὸν ἐρείσας
Ἡμιφανὴς ἑστήκει, καὶ ὀμφαλὸν ὕδατι λούων,
Κυρτὸς ἐς ποταμοῖο κεκυφότα νῶτα συνάπτων,
Χερσὶ βαθυνομένῃσι μελισταγὲς ἤφυσεν ὕδωρ·
Ὃς δὲ παρὰ προχοῇσι κατάσχετος αἴθοπι δίψῃ
Πορφυρέῳ προβλῆτα γενειάδα κύματι βάπτων,
Στήθεα ἐκτανύσας ποταμηΐδος ὑψόθεν ὄχθης
Οἰνωθεὶς στομάτεσσιν ἀνέλκετο ἰκμάδα Βάκχου·
Πρηνὴς δ᾽ ἄλλος ἔκειτο πελάσσας στόμα γείτονι πηγῇ,
Καὶ διερὰς ψαμάθῳ ψαμμαθώδεϊ χεῖρας ἐρείσας
Χείλεσι διψαλέοισιν ἐδέχνυτο δίψιον ὕδωρ.
Ἄλλοι δ᾽ ὀστρακέοισι μέθυν ἀφύοντο κυπέλλοις,
Πυθμένα κουφίζοντες ἑαγότος ἀμφιφορῆος·
Καὶ πολὺς ἑσμὸς ἔπινεν ἐρευθιόωντι ῥεέθρῳ,
Κισσυβίῳ προχέων ποταμηΐδος ὄγκον ἐέρσης,
Μηλονόμων ἄγραυλον ἔχων δέπας· ἀντιβίων δὲ
Οἶνον ἐρευγομένων πολυχανδέος ἀνθερεῶνος
Ὄμμασι δερκομένοισιν ἐδιπλώθησαν ἐρίπναι·
Καὶ βλεφάροις δοκέεσκον ἰδεῖν δίζυγον ὕδωρ·
Καὶ προχοὴ κελάρυζε φιλακρήτου ποταμοῖο,
Ξανθὸν ἀναβλύζουσα μέθης ῥόον· ἡδυπότου δὲ
Οἰνάδας ἠρεύγοντο ῥοαὶ εὐώδεες ὄχθαι·
Δυσμενέας δ᾽ ἐμέθυσσε Χάλις ῥόος· ἔνθα τις ἀνὴρ
Ἰνδὸς ἀμετροπότοιο μέθης δεδονημένος οἴστρῳ,
Εἰς ἀγέλην ἤϊξε, καὶ ἐμπετάλου παρὰ λόχμην
Ταῦρον ἀπειλητῆρα μετήγαγε δέσμιον ἕλκων,
Διχθαδίων κεράων κεχαραγμένον ἄκρον ἐρύσσας,
Τολμηραῖς παλάμαις διδυμάονος οἷα κεραίης
Ταυροφυῆ Διόνυσον ὑπὸ ζυγὰ δούλια σύρων·
Ἄλλος ἔχων δ᾽ ἀσάλευτα σιδηρείης γένυν ἅρπης,
Αἰγὸς ὀρεσσινόμοιο διέθρισεν αὐχένα,
Θηγαλέῳ δρεπάνῳ δεδαϊγμένον· οἷά τε δειρὴν
Πανὸς ἐϋκραίροιο ταμὼν γαμψώνυχι χαλκῷ,
Ἄλλος ἀπηλοίησε βοῶν κεραηΐδα φύτλην·
Οἷά περ ἀμύνων Σατύρων ταυρώπιδα μορφήν·
Ὃς δὲ τανυκραίρων ἐλάφων ἐδίωκε γενέθλην,
Στικτῆς ἱστορέων πολυδαίδαλον εἶδος ὀπωπῆς·
Οἷά τε Βασσαρίδων ὀλέκων στίχας· αἰολίαις γὰρ
Νεβρίσιν ἰσοτύποισι παρεπλάζοντο ὀπωπαί·
Καὶ φονίαις λιβάδεσσιν ὅλον θώρηκα μιαίνων
Ἰνδὸς ἀκοντιστῆρι μέλας ἐρυθαίνετο λύθρῳ·
Καί τις ἐϋσκλήρως ἐκορύσσετο γείτονι δένδρῳ,
Μαστίζων ἑκάτερθε καὶ ἠνεμόεσσι δονητὴν
Ἑσπομένην ἀνέμοισι φυτῶν ἑλικώδεα χαίτην,
Ἀβροκόμων ὄρπηκας ἀπηλοίησε κορύμβων,
Φύλλα διασχίζων λασίης δρυός, οἷα μαχαίρῃ
Πλοχμὸν ἀκερσεκόμοιο διατμήγων Διονύσου,
Μαρνάμενος πετάλοισι, καὶ οὐ Σατύροισιν ἐρίζων·
Τερπωλὴν ἄχρηστον ἔχων σκιοειδέϊ νίκῃ·
Μαίνετο δ᾽ ἀντιβίων ἕτερος χορός· ἀντὶ δὲ λόγχης,
Ὃς μὲν ἑλὼν βαρύδουπον ἐπωμαδίῳ τελαμῶνι
Τύμπανον ἤρταζε, καὶ ἀμφιπλῆγι βοείῃ
Δίζυγον ἐσμαράγησε μέλος χαλκόκροτον ἠχώ·
Ὃς δὲ πολυτρήτοιο βοῇ δεδονημένος αὐλοῦ
Ἄστατος εἱλικόεντι ποδῶν βακχεύετο παλμῷ·
Καί τις ἀπειρεσίοις ἐνὶ χείλεσι λωτὸν ἐρείσας
Δίθροον ἁρμονίην ἐμελίζετο Μυγδόνος αὐλοῦ·

Γορδιέων

[illegible]

Antiqua verò planta currens apud vicinam radicem
Ceruleum bonas guttas profundentis auulſit ramum oliuæ
Imbre rorido irrigatam: tanquam prehendens
Nigricantis gutta Maronidis ſummitatem barbæ.
Alij cum baſtis, cum gladiis, cum galeis,
Incohibiliter inſanientes mentem auferente mentes vino
Orgia imitabantur ſcutiferorum Corybantum:
Veſtigia flectentes armatam circa choream
Et manibus volubiliter alternis motibus
Scuta pulſabantur ſaltatore ferro:
Et quiſpiam intuens Thiaſum canentis orgia Muſæ,
Imitatricem Satyris vnà ſaltabat choream.
Et quiſpiam impulſatæ audiens ſonitum bubulæ pellis,
Blandū morē animo concipiebat: ſtrepitū verò amante curā
Terribilem ventis ſuam abiecit pharetram, (Indorum
Rabiē habens, alius verò mulierū amore inſaniēs princeps
Implexis capillis trahens ſublatam ceruicē habētē Bacchā Ebrij libidinoſi.
Virginem indomitam improbum in concubitum trahens
Complexus eſt ſuper ſolum, extenſus verò in puluere
Manibus amore inſanus reſignauit coronam muliebrem
Spe vana latus, ſtatim enim
Rectus ſcripſit Draco intra ſinum illo vicinus:
Hoſtilem verò irruit in ceruicem, circa collum verò Draco cuſtos pudicitiæ.
Poſtremis caudæ tractibus complicauit circularem mitram.
Trepidantibus verò pedibus fugiens nigricolor vir
Calidum innuptorum excuſſit ſtimulum amorum. Somnus Indos ebrios inuadit.
Circum ceruicale ferens ſerpentini monile aculei.
Cùm verò ebrioſi in montibus currerent Indi,
Tum etiam dulcis ſomnus ſuam alam pernicioſam vibrans
Immotorum errantes irruit in oculos Indorum.
Dormire fecit verò inſanientes immenſo mentem vino,
Paſithea patri gratificans Baccho.
Quorum hic quidem pronus dormiebat ſuper nutanti vultu:
Somnolento naſo ebrietate errantem ſpiritum extendens.
Hic verò grauatum caput impoſuit petræ,
Languidus ad pulchros lapillos habentem fluuialem iacens ripam.
Diurnis verò garriebat in mentem ſeducentibus ſomniis.
Rectos in tempora impactos digitos conijciens.
Pronus verò alius erat extenſus, habuit verò duplicem
Manum ſubmiſſam æquilibrem in duplex latus.
Et quiſpiam ſua manu caput fulciebat carpo manus.
Tanquam ſcaturiens, hic verò incurua membra complicans
Tanquam ſerpens circum volubilis iacebat obliquus dormiens:
Et chorus hoſtium delatus in dorſum ſyluæ,
Hic quidem ſub quercu dormiebat: hic verò vlmi ſub ramo,
Alius verò in latus cadens inclinabatur ſub fago.
Siniſtram ſupercilioſo ſubijciens manum fronti.
Et multa turba quieſcebat, loquax mortuus aëri mittens
Diuerſa effrenem incerta ſonituum Echus
Vino grauatus, alius verò vibrato capite
Annoſæ latum dorſum indulſit radici laurus.
Hunc verò profundum dormientē profundè ſtratis in lectis
Eminentia folia habentis palmæ, aut bene olentis Mineruæ
Sufflans ventis circulariter ſtridebat ramus,
Et aliquis ſuper ſolo fuſili volutabatur in arena.
Summitates pedum profluente mundans fluuio:
Alius verò immenſa ebrietatis inſaniebat vibratione.
Et caput grauatum indulſit vicinæ piceæ. Bacchus Indos hoſtes dormientes inuadit.
Alterius anhelantis vibrabat neruos frontis.
Et hoſtes dormientes videns ridenti fronte
Bacchus rex dixit fundens ſignificantem vocem.
Indorum occiſores famuli inſuperabilis Bacchi
Sine bello ſternentes congregatos filios Indorum
Omnes incruenta vinos capite pugna.
Et immenſo genu ſeruile inclinans Baccho
Indus inſeruiat meæ Thiaſum bacchicum amanti Rheæ.
Vibrans vineum thyrſum, abiciens verò procellis
Aureos calceos à pede conſtringatur cothurnis.
Et caput cingat meo hederaceo vinculo:

Denudans capillos non criſtatæ galeæ.
Et bellorum ſtrepitum relinquens, & bellicoſam Echo
Bacchici inuadunt Indos. *Euium cantet corymbifero Baccho.* (illis
Sic illo dicente miniſtri ſatagebant, quorum hic quidem de
Collo hoſtium ſerpentinum vinculum adſtringens
Traxit draconico vinclum virum tractu.
Alius trahens hirſuta remiſſum tractum barbæ
Virum profundos crines habentem traxit mento.
Et quiſpiam ſuas manus extendens obliquè tortos capillos
habens ad caput
Virum haſta partum ſine vinculo traxit cum barba.
Alius complicatas manus ad dorſum conſtringens
Hoſtem flexuoſo linorum cingebat vinculo
Ceruicali. Trepidanti verò Maron agitabatur vibratione.
Meſſorem mente grauatum Indum tollens.
Alius iaculatorem capiens grauatum ſomno
Bacchici Indos capiunt. *Vinculo viteo circumplexam ceruicem trahens*
Maculoſarum pantherarum ſuper ambitum poſuit bigarũ.
Alterius ad terram inclinati Euium amans turba errans
Manus in tergũ retro extenſas inſolubili ſtringebat vinculo.
Et in iubam impoſuit inflexos pedes habentiũ elephantorũ
Et multus bene circularis ſumẽs lorũ bouinæ pellis tympani
Indum ſuper humerali ligatum habebat loro.
Et quæpiam attollens pedum paſtoris ouium
Baſſaris ſpumoſa mentem exinanientis fluctu furoris
Indum indagatorem profundè diuitis maris
Audaci manu multum flexo tractu maris capillo
Seruile ad iugum, incitato verò Baccho
Hoſtem bene thorace armatum ferreus habebat Erechtheus
Humeris non inclinatis, vino verò errantis bauli
Baccha. λοχία. *Feram nigrum naſum habentem montana agitabat Baccha*
Lumbos flagellans haſta pastorum Elephantorum.
Et auream Hymenæus eleuauit bubulam pellem.
Virum ſpolians aureum ſcutum habentem, lætabundus verò
Puerum amore inſanientibus videbat Bacchus oculis
Telis ſomniculoſi aſpicientem bauli,
Et iuuenis iaculabatur in telis diuinum fulgorem.
Qui dulcis Bacchi accipiens illuſtrabat bellatores.
Diomedes Lego ἀστραφάστας. *Copioſis ſcutis coruſcabat Diomedes.*
Alios verò hoſtes exercitus prædabatur Bacchorum.
Profundum ſomnum habentes comitem dulcis vini
Vbi quis curuum arcum habens deſerta educata in ſylua
Virgo cum ipſis viuis nutrita florebat Nympha.
Pulchra formæ Nicæa lepores petens, Diana altera,
Aliena amoris inexperta Cythereæ,
Feras conficiens, & per veſtigia ſequens in montibus,
Neque in receſſu odorifero abſcondebatur gynacei,
Arma Nicææ. *Atque illi in ſcopulis deſerta paſcua habentis regione.*
Colus erat arcus obſcuro in luco.
Longi fuſi erant alatæ ſagittæ,
Et furcularum lignum rectum montanæ penſum Mineruæ.
Et caſtæ cõmilito conuerſabatur cũ ſagittis gaudenti Dianæ,
Et funes in ſcopulis plectebat conſuetæ venationis
Filo diligenter elaborato iucundius: nunquam ſagitta
Varium formam habentem imbecillem tangebat hinnulum,
Nicæa venatrix. *Damas non perſequebatur, & non tangebat leporem.*
Sed coniungens rubente loro
Fulua hirſutorum flagellabat dorſa leonum.
Sæpe verò telum attollebat contra rabioſam vrſam: (quens
Reprehendebat verò Dianam longè iaculantem quòd relin-
Varium pantherarum genus, & genus leonum.
Imbecillibus ceruis ſuum coniungeret currum.
Neque vnguentum curabat: melle mixtis verò poculis
Aquoſum præmolliebat torrentis poculum fontis.
Domus Nicææ. *Frigidam aquam profundens: & in per ſe edita cauitate*
Puellæ difficilis acceſſu domus deſerta erant rupes:
Sæpe etiam laborioſum poſt curſum conſuetæ venationis
Pantheris prope aſſidebat: vna verò ſub caua petra
Manebat in meridie commorata puerperam prope leænam:
Hæc verò ſerenis ſuperciliis blanda fera

Γυμνώσας πλοκαμῖδας ἀφειλόφου τρυφαλείης,
Καὶ πολέμων ἀλάλαγμα λιπὼν καὶ θούριον ἠχὼ
Εὔϊον ἀείσειε κορυμβοφόρου Διονύσου.
Ὣς φαμένου δρηστῆρες ἐπείγοντο· ἀλλ' ὁ μὲν αὐτῶν
Αὐχένι δυσμενέων ὀφιώδεα δεσμὸν ἑλίξας
Εἵλκε δρακοντείῃ πεπεδημένον ἀνέρα σειρῇ,
Ἄλλος ἑλὼν λασίης κεχαλασμένον ὁλκὸν ὑπήνης
Ἄνδρα βαθυπλοκάμοιο ἀνείρυσεν ἀνθερεῶνος·
Καί τις ἑὰς παλάμας τανύσας σκολιότριχα κόρσῃ
Ἀνέρα δυσελίκτητον ἀδέσμιον εἵλκεν ὑπήνης·
Ἄλλος ὁμοπλέκτους παλάμας ὀπίσω νῶτα καθάψας
Δυσμενέα ἑλικοῖσι λίνων μιτρώσατο δεσμῷ
Αὐχενίῳ· σεισμῷ δὲ Μάρων ἐλελίζετο παλμῷ,
Ἀμητῆρα νόῳ βεβαρημένον Ἰνδὸν ἀείρων·
Ἄλλος ἀκοντιστῆρα λαβὼν βεβιημένον ὕπνῳ
Δεσμῷ ἀβοτρυόεντι περίπλοκον αὐχένα σύρων,
Στικτῇ παρδαλίων ὑπὲρ ἄντυγα θήκατο δίφρων·
Ἄλλου κεκλιμένοιο φιλεύιος ἐσμὸς ἀλήτης
Χεῖρας ὀπισθοτόνους ἀλύτῳ σφηκώσατο δεσμῷ.
Καὶ λοφιὴν ἐπέβησεν ἀκαμπτοπόδων ἐλεφάντων,
Καὶ πολὺς εὐκύκλοιο λαβὼν τελαμῶνα βοείης,
Ἰνδὸν ἐπωμαδίῳ πεπεδημένον εἶχεν ἱμάντι·
Καί τις ἀειράζουσα καλαύροπα μηλοβοτῆρος
Βασσαρὶς, ἀφρίουσα λαθίφρονι κύματι λύσσης
Ἰνδὸν ἐρευνητῆρα βαθυπλούτοιο θαλάσσης,
Τολμηρῇ παλάμῃ πολυκαμπέος εἵλκεν ἐθείρης
Δούλιον ἐς ζυγόδεσμον· ἐπειγομένου δὲ Λυαίου
Δήϊον εὐθώρηκα σιδήρεος εἶχεν Ἐρεχθεὺς,
Ὤμοις ἀκλινέεσσι μεθυσφαλέος δὲ φορῆος
Θῆρα κελαινόρρινον ὀρεστὰς ἤλασε Βάκχη,
Ἰξύα μαστίζουσα δοκευτήτων ἐλεφάντων·
Καὶ χρυσέην ὑμέναιος ἀνήειρε βοείην,
Ἀνέρα συλήσας χρυσάσπιδα· γηθόσυνος δὲ
Κοῦρον ἐρωμανέεσσιν ἐδέρκετο Βάκχος ὀπωπαῖς
Τόξοισιν ὑπνηλοῖο καταυγάζοντα φορῆος
Καὶ νέος ἠκόντιζεν ἐν ἔντεσιν ὄλβιον αἴγλην,
Ὡς γλυκίου Βάκχοιο λαβὼν ἀμάρυσσε μαχητάς
Ἀφνειοῖς σακέεσσιν ἀπαστράπτων Διομήδης·
Ἄλλους δ' ἀντιβίους στρατιὴ ληΐσσατο Βάκχων
Νήδυμον ὕπνον ἔχοντας ὁμόστολον ἡδέος οἴνου·
Ἔνθα τις ἀγκυλότοξος ἐρημάδι σύντροφος ὕλῃ
Παρθένος αὐτοκίδεσσιν ὁμόζυγος ἤνθεε νύμφη
Καλλιπρόσωπος Νίκαια, λαγωβόλος Ἄρτεμις ἄλλη,
Ἀλλοτρίη φιλότητος ἀπειρήτη Κυθερείης,
Θῆρας ὀϊστεύουσα, καὶ ἰχνεύουσα κολώνας·
Οὐδὲ μυχῷ θυόεντι καλύπτετο παρθενεῶνος,
Καὶ οἱ ἐνὶ σκοπέλοισιν ἐρημονόμου πέδα πέτρης
Ἠλακάτη πέλε τόξον ἀειδέος ἔνδοθι λόχμης,
Μηκεδανοὶ κλωστῆρες ἔσαν πτερόεντες ὀϊστοί,
Καὶ ταλάρων ξύλον ὀρθὸν ὀρειάδος ἱστὸς Ἀθήνης,
Καὶ κυνοθηρῇ συνάεθλος ὁμίλεεν Ἰοχεαίρῃ,
Καὶ λίνον ἐν σκοπέλοισιν ἀνέπλεκεν ἠθάδος ἄγρης
Νήματος ἀσκητοῖο φιλαίτερον· οὔποτε τόξῳ
Ποικίλον εἶδος ἔχοντος ἀναλκίδος ἥψατο νεβροῦ,
Δορκάδας οὐκ ἐδίωκε, καὶ οὐκ ἔψαυσε λαγωοῦ·
Ἀλλὰ συζεύξασα δαφοινήεντι χαλινῷ
Γλαυκὰ δασυστέρνων ἐπεμάστιε νῶτα λεόντων·
Πολλάκι δ' ἔγχος ἄειρε καταντία λυσσάδος ἄρκτου·
Μέμφετο δ' Ἰοχέαιραν ἑκηβόλον, ὅττι λιποῦσα
Στικτὸν παρδαλίων γένος, καὶ φῦλα λεόντων,
Οὐτιδαναῖς ἐλάφοισιν ἑὴν ζεύξειεν ἀπήνην,
Οὐδὲ μύρῳ μεμέλητο· μελικρήτων δὲ κυπέλλων
Ὑδατόεν προέβαλλε χαραδραίης πόμα πηγῆς,
Ψυχρὸν ὕδωρ προχέουσα· καὶ αὐτορόφῳ κενεῶνι
Κούρης δυσβάτος οἶκος ἐρημάδες ἦσαν ἐρίπναι·
Πολλάκι δ' ἀγρώσσοιο μετὰ δρόμον ἠθάδος ἄγρης
Παρδαλίων σχεδὸν ἧστο· μιῇ δ' ὑπὸ κοιλάδι πέτρῃ
Μίμνε μεσημβριάζουσα λεχωΐδος ἄγχι λεαίνης·
Ἡ δὲ γαληναίῃσιν ὑπ' ὀφρύσι μείλιχος θὴρ

Ἀσμένως

Ἀδρύπτοις γενύεσσι δέμας λιχμάζετο κούρης·
Καὶ κυνὶ μίμημα κυνὸς εἰδόμενος λασιαύχην
Ὠμοτόκου στόμα λάβρον ὑπεκνύζατο λεαίνης
Χείλεσι σαινομένοισι· δοκεῖν δέ μιν Ἄρτεμιν εἶναι,
Εἰς πέδον ἑκουσίοιο καθελκομένοιο καρήνου
Αὐχένι λαχνήεντι λέων ἐκλίνετο νύμφῃ·
Καί τις ἐνὶ ξυλόχοις ὀρεσίτροφος ἤνθεε βούτης
Ἰθυτενής, ὑπείροχος, ἀέξετο ἥλικος ἥβης,
Οὔνομά οἱ πέλεν Ὕμνος, ὃς ἀγκάδος μέσον ὕλης
Ἱμερτὰς ἐνόμευε βόας παρὰ γείτονι κούρῃ·
Καὶ νομίων δ' ἐρατεινὰ καλαύροπα χερσὶ τινάσσων,
Εἰς βαθὺν ἦλθεν ἔρωτα· καὶ οὐκ ἔτι τέρπετο ποίμναις,
Ἴκελος Ἀγχίσῃ ῥοδοειδέϊ, τόν ποτε Κύπρις
Ἀργεννὸν ἐνόμευεν ὀρεσσινόμων στίχα ταύρων,
Κεστὸν ἐλαφρίζουσα βοοσσόον· ἀμφὶ δὲ λόχμην
Βουκόλος ἀγρώσσουσαν ἰδὼν χιονώδεα κούρην,
Οὐ βοὸς ἀγέλης ἐμπάζετο· φορταλέη δὲ
Εἰς ἕλος αὐτοκέλευστος ἐβόσκετο πόρτις ἐρήμη,
Ἀρχαίου δυσέρωτος ἀποπλαγχθεῖσα νομῆος,
Καὶ δάμαλις πεφόρητο περισκαίρουσα κολώνας
Ποίμνια μαστεύουσα· νέος δ' ἐπλάζετο βούτης
Παρθενικῆς ἐρόων ῥοδοειδέα κύκλα προσώπου,
Καὶ δολόεις ἐρέθιζεν ἔρως ποθέοντα νομῆα
Οἴστρῳ λαβροτέρῳ δεδονημένον· ἐν σκοπέλῳ γὰρ
Παρθενικῆς ἀκίχητον ἐπαιγομένης δρόμον ἄγρης
Πέπλον ὅλον κόλπωσεν ἐς ἠέρα κοῦφος ἀήτης,
Καὶ χρόος ἤνθεε κάλλος· ἐλευκαίνοντο δὲ μηροί,
Καὶ σφυρὰ φοινίσσοντο, καὶ ὡς κρίνον, ὡς ἀνεμώνη,
Χιονέων μελέων ῥοδόεις ἀνεφαίνετο λειμών·
Καὶ νέος ἱμερόεις ἔχων ἀκόρητον ὀπωπὴν
Ἀσκεπέων ἐδόκευεν ἐλεύθερον ἄντυγα μηρῶν·
Βότρυν ὀπισθοτόνοιο κόμης ἐλέλιζεν ἀήτης
Κουφίζων ἑκάτερθεν· ἀειρομένων δὲ κομάων
Λευκοφυὴς σελάγιζε μέσος γυμνούμενος αὐχήν·
Καὶ νέος οὐρεσίφοιτος ὁμάρτεε πολλάκι κούρῃ,
Πῇ μὲν ἐπιψαύων σταλίκων, ἢ τόξον ἀφάσσων,
Πῇ δὲ ποθοβλήτοιο πτερωμένοιο βελέμνου,
Ἱμερτὰς ἐδόκευε ῥοδώπιδα δάκτυλα κούρης,
Εἴποτε πηχύνουσα κέρας ἑλκύσειε νευρήν,
Καὶ παλάμην γυμνοῖτο· λαθὼν νέος ὄμματι λοξῷ,
Λευκὸν ὀϊστεύοντα βραχίονα δέρκετο κούρης,
Ὄμμα παρενδίνητον ἄγων σκηπτοῦχον ἐρώτων,
Εἰ τόσον ὡς Νίκαια πέλει λευκώλενος Ἥρη·
Ἑσπερίην δ' ἐπὶ γαῖαν ἑὴν ἐτίταινεν ὀπωπήν,
Εἰ πλέον ἀγλαοφεγγὴς παρθένος, ἠὲ Σελήνη·
Καὶ νέος ἀμφιέπων ὑποκάρδιον ἕλκος ἐρώτων
Ἐγγὺς ἐών, καὶ νόσφιν ἐών, ἐμνώετο κούρης,
Πῶς βέλος εἰς σκοπιὴν εἷλκεν ὀρειάδος ἀντίον ἄρκτου,
Πῶς δὲ λεοντείην παλάμην ἐσφίγξατο δειρῇ,
Δίζυγα γυμνώσασα βραχίονα μάρτυρι σιγῇ·
Πῶς πάλιν ἱδρώουσα λοέσσατο χεύματι πηγῆς
Ἡμιφανής, καὶ μᾶλλον ἀεὶ μιμνήσκετο πέπλου,
Ὁππότε μιν δονέων καὶ ἐς ὀμφαλὸν ἄχρις ἀείρων
Γυμνώσας χροὸς ἄνθος ἀνηκόντιζεν ἀήτης·
Κείνου μνῆστιν ἔχων, γλυκερὰς ἱκέτευεν ἀέλλας,
Ὄφρα πάλιν βαθύκολπον ἀναστείλωσι χιτῶνα·
Καὶ νέος ἀστήρικτος εὐκραίρῳ παρὰ ποίμνῃ,
Γείτονα θηρεύουσαν ἰδὼν ὑψαύχενα κούρην,
Τοῖον ἀπορροιβδοῦσιν ἔπος ζηλήμονι φωνῇ·
Αἴθε βέλος γενόμην, ἢ δίκτυον, ἢ φαρέτρη·
Αἴθε βέλος γενόμην θηροκτόνον· ὄφρα με γυμναῖς
Χερσὶν ἀναφείσειεν· ὀπισθοτόνοιο δὲ τόξου
Εἴην νευρὰ βόεια πολὺ πλέον, ὄφρα με μαζῷ
Χιονέῳ πελάσειε σαόφρονος ἔκτοθι μίτρης·
Ναὶ δαμάλη, ναὶ μόσχε, σαόφρονος ἔκτοθι μίτρης·
Παρθένε κουφίζεις βέλος ὄλβιον· ἱμερτῆς γὰρ
Ὕμνου μηλονόμοιο μακάρτεροί εἰσιν ὀϊστοί,
Ὅττι τεὴν ψαύουσιν ἐρωτοτόκων παλαμάων·
Σοῖς γλυκεροῖς σταλίκεσσιν ἀφωνήτοισι μεγαίρω·

Non lacerantibus maxillis corpus lambebat puellæ,
Et ſimilis veluti canis terribili ceruice
Crudipara os rapidum adulatoriè tangebat leæna
Labiis parentibus: exiſtimans verò ipſam Dianam eſſe Leo Nicææ
In terram ſupplice tracto capite
Ceruice hirſuta Leo inclinabat ſe Nymphæ,
Et quiſpiã in ſyluis in montibus educatus florebat boũ paſtor
Rectè oculos intendens permagnus iunior æqualis ætate,
Nomen erat ipſi Hymnus, qui agreſtis in media ſylua
Deſiderabiles paſcebat boues prope vicinam puellam:
Et paſtorales amabilibus baculũ manibus vibrans, (gibus
In profundũ venit amorẽ: & non amplius delectabatur gre- Anchiſes
Similis Anchiſæ roſeam faciem habẽti cuius quõdã Cypris
Splendidum paſcebat in montibus paſtorum ordine taurorũ,
Cingulum eleuans boues agitans: prope lacum verò
Bubulcus venantem videns candidam puellam,
Non boum armenta curabat: errans verò
In palude per ſe incitata paſcebatur bucula in ſolitudine,
A ſeniore in amore infelici aberrans paſtore,
Et iuuenca ferebatur ſaliens circa rupes,
Tauros requirens: nouus verò errabat bubulcus
Puellæ intuens roſeam formam habentes circulos frontis, Ex viſu amor.
Et doloſus irritabat amor amantem paſtorem,
Furore vehementiore exagitatum in ſcopulo enim,
Puellæ incomprehenſibilem impulſa curſum venationis
Veſtimentum totum ſinuabat in aëra lenis ventus,
Et corporis florebat pulchritudo: candida verò erant femora,
Et malleoli pedum rubebant, & tanquam roſa, tanquam Anemone
Niueorum membrorum roſeum apparebat pratum:
Et nouus amator habens inſatiabilem aſpectum
Non tectorum videbat liberam orbitam femorum,
Racemum à tergo dependentis comæ agitabat ventus Deſcriptio pulchræ
Eleuans ab vna parte: ſublatis verò comis hominis.
Candida reſplendebat media nudata ceruix:
Et iuuenis montiuagus comitabatur ſæpe puellam,
Interdum quidem tangens furculas, aut arcum contingens,
Interdum verò amorem iaculans exterſum telum,
Deſiderabiles intuebatur roſeos digitos puellæ,
Si quando incuruata cornu incuruaret neruo,
Et manus nudaretur: latens iuuenis oculo obliquo,
Candidum ſagittas iaculans brachium intuebatur puellæ,
Oculum circumuolutum ducens ducem amorum,
An etiam tanquam Nicæa eſſet cãdidas vlnas habẽs Iuno: Nicæa cum
Heſperiam verò in terram ſuum intendebat vultum, Iunone &
An magis ſplendida eſſet puella, quàm Luna: Luna collata.
Et iuuenis tenens in corde vulnus amorum,
Propè, & ſeorſum exiſtens recordabatur puellæ,
Quomodo telum in ſcopum traxiſſet montanam contra vr-
Quomodo leoninam manum conſtrinxiſſet pelle (ſam:
Duplicia nudans brachia teſte vinculo:
Quomodo rurſus ſudans lota eſſet in flumine fontis Nicæa ab
Semiapparens, & potius ſemper recordabatur Pepli, Hymno obſeruata.
Quando ipſum agitans, & ad vmbilicum vſque attollens
Nudans corporis florem eiaculatus eſſet ventus:
Huius recordationẽ habẽs, dulces ſupplex orabat procellas,
Vt rurſus profundos ſinus habentem eleuarent tunicam:
Et iuuenis inconſtans cornigerum penes ouile
Vicinam venantem videns elatam puellam,
Tale abſorbebat verbum amatoria voce:
Vtinam telum fierem, aut rete, aut pharetra
Vtinam telum fierem feras occidens, vt me nudis
Manibus eleuaret: in tergo verò pendentis arcus
Eſſem neruus bubulus multo magis, vt me mamillis
Candidis admoueret caſtam extra mitram.
Certè iuuenca, certè vitule; caſtam extra mitram:
O puella eleuas telum felix, veſtra enim,
Hymno oues paſcente beatiores ſunt ſagittæ,
Quòd tuas tangunt amoriparas manus:
Tuis dulcibus furculis mutis inuideo:

Neque tantum ſurcularum me fert deſiderium: ſed etiam
Deſiderium habeo arcus, & mortua pharetra: (ipſius
Vtinam commorata in meridie amorem iaculantem apud

Amnotû raptus.

Membra refrigeraſſet: video verò elatam puellam (fontem
Certè iuuenca, certè vitule, ſine inuida tunica,
Nondum mihi Cytheræa tanta miſerata es neceſſitate

Sol Martë prodidit.

Trinaciam non noui, & cornua trahens ouile,
Non boues ſolis in hiſce montibus cuſtodio,
Non occultum annunciauit pater meus Martis concubitum:
O puella ne me fuga quamuis boues in paſcua traham:

Tithonus Auroræ amicus. Ganymedes à Ioue raptus.

Cœleſtium thalamorum aſcenſores ſunt paſtores:
Tithonus roſeus fuit ſponſus, quem ob formam
Bigam ſuam immotam ſtatuens lucifera rapuit aurora:
Et Iouis pincerna fuit paſtor, quem ob pulchritudinem
Parcentibus vnguibus eleuauit altiuolans Iupiter:
Huc age boues paſce & iuniorem te appellabo
Alio boum paſtore cum Endymione Lunam
Abijce telum, & accipe baculum, vt aliquis dicat,
Hymni paſtoris boues Venus paſcit.
Sic dixerat, & ſupplicabat: cara verò apprehendebat genua
Manibus mulierum amore inſanientibus, & ſequebatur
& ipſi dicens

Audaces Venus adiuuat.

Agitauit furorem amoris: ſuo verò reprehendebatur ſilentio,
Et tunc confidentiam habens nuptialium miniſtrum amo-
Iacentia Nicææ eleuauit tela venationis (rum,
Et haſtam impetuoſam eleuabat, amoris verò præ maiori
Puellæ iraſcentis dulcem tollebat pharetram: (ſtimulo
Et oſculatus eſt retia leuia, & non ſpirantes ſagittas:
Labiis delectatis cæde contaminatum telum figens
Et pectori admouit non parcente manu premens,
Et aliquod verbum dixit tacita quadam voce:

Arbores locutæ.

Per Venerem rurſus dicite quercus, vt ſupra Pyrrham,
Vt ſupra Deucalionem reprehendiſtis furioſam puellam,
Daphne & tu cara arboream erumpe vocem,
Vtinam pulchra Nicæa prius fuiſſet, ſanè Apollo
Molliorem ſecutus fuiſſet, & non arborem amplexus fuiſſet
Sic dicebat, & fiſtula caſtam propè puellam, (Daphnem.
Teſtem ſui doloris nuptialem cantillabat cantilenam:
Puella verò dicebat arridens paſtori:
Dulcis hæc fiſtula canens Veneris carmen veſter Pan
Sæpius cecinit amorem, & non fuit ſponſus Echus.

Pan Echo amauit.

Vah quanta Daphnis cecinit paſtor: ob cantilenam verò
Puella inuiſis magis occultabatur rupibus,
Paſtoralis fugiens vocis cantilenam. Vah quanta Phœbum
Audiuit cantillantem, & nō mentem delectabatur Daphne.
Sic dicens haſtam impetuoſam oſtendebat dementi bubulco,
Sed hic rabioſo verberatus dulci ſtimulo,
Non ſciens quòd tantum eſſet ſine amore Amazon,
Ducem ſuæ mortis inamabilem clamauit vocem.

Hymnus cupit occidi à Nicæa.

Certe oro te, mitte caram haſtam, niuea verò
Occide me tua manu, & delector, non enim haſtam
Formido ô lectos fugiens, tuum telum, quòd finem
Velociſſimum præberet, vt tandem acerbum defugiam

Amoris ſedes in corde.

Firmum vulnus amoris, ſub pectore depaſcentem ignem.
Moriar, quia mors amabilis, ſi verò telo
Sagittifero poſt Venerem iaculata fueris me & ipſa
Per Venerem oro ne mitte per ceruicem, noſtrum verò
Tuum telum in animum fige, vbi telum eſt amorum.
Ceruici potius immitte tuam haſtam: ne mentem vulneres.
Vulnere alio non indigeo, ſi verò te delectat.
Perferam aliud telum, vt me terra tegat.
Et flammæ vulnus habentem, & vulneratum ferro
Occide me amore infelicem, tuo non parce neruo.
Emolliat verò ferrum, cùm tetigeris me telo.
Sto per me incitatus ego ſcopus oculo delectabili
Digitos marmoreos circa crenas ſagittæ cernens.

Hymnus ſeſe morti offert.

Extenſim rurſus trahentem tuum dulcem neruum,
Dextro roſeo propè admotum tuo vberi.
Moriar, mortuus amoris ſponte dulci morte.
Non curo mortem, & non trepido nubem telorum,

Οὐ δὲ μόνων σκαλίδων με φέρει πόθος· ἀγρὰ καὶ αὐτῆς
Ζῆλον ἔχω τόξοιο καὶ ἀπτολέμοιο φαρέτρης·
Αἴθε μεσημβρίζουσα ποδοβλήτοιο παρὰ πηγῇ
Γυῖα καταψύξειεν· ἴδον δ' ὑψαύχενα κούρην·
Ναὶ δαμάλη, ναὶ μόσχε, δίχα φθονεροῖο χιτῶνος,
Οὔπω με Κυθέρεια τόσην ᾤκτειρας ἀνάγκην,
Θρινακίην οὐκ οἶδα, καὶ οὐ κεραελκέα ποίμνην,
Οὐ βόας Ἠελίοιο κατ' οὔρεα ταῦτα νομεύω,
Οὐ κρυφίην ἤγγειλε πατὴρ ἐμὸς Ἄρεος εὐνήν·
Παρθένε μή με δίωκε, καὶ εἰ βόας εἰς νομὸν ἕλκω·
Οὐρανίων λεχέων ἐπιβήτορές εἰσι νομῆες·
Τιθωνὸς ῥοδέης πέλε νυμφίος, ὃν διὰ μορφὴν
Δίφρον ἑὸν στήσασα φαεσφόρος ἥρπασεν Ἠώς·
Καὶ Διὸς οἰνοχόος πέλε βουκόλος, ὃν διὰ κάλλος
Φειδομένοις ὀνύχεσσιν ἐκούφισεν ὑψιπέτης Ζεύς·
Δεῦρο βόας ποίμαινε, καὶ ὁπλοτέρην σε καλέσσω
Ἄλλην βουκολέουσαν Ἐνδυμίωνι Σελήνην·
Ῥίψον ἔγχος, καὶ ψαῦε καλαύροπος, ὄφρα τις εἴπῃ,
Ὕμνου μαινομένοιο βόας Κυθέρεια νομεύει.
Ὣς φάτο, καὶ λιτάνευε· φίλων δ' ἐδράξατο γούνων
Χερσὶ γυναιμανέεσσι καὶ ἕσπετο· καί οἱ ἐνίψας
Ἔστρεφεν οἶστρον ἔρωτος· ὁ δ' ἠμείβετο σιγῇ,
Καὶ τότε θάρσος ἔχων γαμίων ὑποεργὸν ἐρώτων,
Κείμενα Νικαίης ἀνεκούφισεν ἔντεα θήρης·
Καὶ δόρυ θοῦρον ἄειρε, πόθου δ' ὑπὸ μείζονι κέντρῳ
Κούρης χωομένης γλυκερὴν ἤειρε φαρέτρην·
Καὶ κύσε δίκτυα κοῦφα, καὶ οὐ πνείοντας ὀϊστούς·
Χείλεσι τερπομένοισι μιαιφόνον ἰὸν ἐρείσας,
Καὶ στέρνοις ἐπέλασσεν ἀφειδέϊ χειρὶ πιέζων,
Καί τινα μῦθον ἔειπεν ἀδουπήτῳ τινὶ φωνῇ·
Πρὸς Παφίης φθέγξασθε πάλιν δρύες, ὡς ἐπὶ Πύρρης,
Ὡς ἐπὶ Δευκαλίωνος, ἐλέγξατε λυσσάδα κούρην,
Δάφνη καὶ σὺ φίλη δενδρώδεα ῥῆξον ἰωήν,
Αἴθε καλὴ Νίκαια πάρος πέλε, καί κεν Ἀπόλλων
Ἁβροτέρην ἐδίωκε, καὶ οὐ φυτὸν ἔπλεκε Δάφνην·
Ὣς φάτο καὶ σύριγγι σαόφρονος ἐγγύθι κούρης,
Μάρτυρα ἑῆς ὀδύνης, γαμίην ἐλελίζετο μολπήν·
Παρθενικὴ δ' ἀγόρευεν ἐπεγγελόωσα νομῆϊ,
Ἡδὺς ὁ συρίζων Παφίης μέλος ὑμέτερος Πὰν
Πολλάκι μέλψεν ἔρωτα, καὶ οὐ πέλε νυμφίος Ἠχοῦς,
Ἆ πόσα Δάφνις ἄειδεν ὁ βουκόλος· ἀμφὶ δὲ μολπῇ
Παρθένος ἀσχαλόωσα ἐκεύθετο μᾶλλον ἐρίπναις·
Ποιμενίης φεύγουσα βοῆς μέλος· ἆ πόσα Φοίβου
Ἔκλυε μελπομένοιο, καὶ οὐ φρένα θέλγετο Δάφνη.
Ὣς φαμένη δόρυ θοῦρον ἐδείκνυεν ἄφρονι βούτῃ·
Αὐτὰρ ὁ λυσσήεντι τετυμμένος ἡδέϊ κέντρῳ,
Μὴ νοέων ὅτι τόσσον ἔην ἄστοργος Ἀμαζών,
Πομπὸν ἑοῦ θανάτοιο δυσίμερον ἴαχε φωνήν·
Ναὶ λίτομαι, προΐαλλε φίλον δόρυ· χιονέῃ δὲ
Κτεῖνέ με σῇ παλάμῃ, καὶ τέρπομαι· οὐ γὰρ λόγχην,
Οὐ τρομέω φυγόδεμνε τεὸν ξίφος, ὄπῃ τελευτὴν
Ὀξυτάτην ὀπάσειεν, ὅπως ποτὲ πικρὸν ἀλύξω
Ἔμπεδον ἕλκος ἔρωτος, ὑπὸ φρένα βοσκόμενον πῦρ·
Τεθναίην, ὅτι πότμος ἐπήρατος· εἰ δὲ βελέμνῳ
Τοξοδόκῳ μετὰ Κύπριν ὀϊστεύσῃς με καὶ αὐτή,
Πρὸς Παφίης μὴ πέμπε κατ' αὐχένος· ἡμετέρην δὲ
Σὸν βέλος εἰς φρένα πῆξον, ὅπη βέλος ἐστὶν ἐρώτων·
Αὐχένι μᾶλλον ἴαλλε τεὸν δόρυ, μὴ φρένα τύψῃς·
Ὠτειλῆς ἑτέρης οὐ δεύομαι· εἰ δέ σε τέρπει,
Τλήσομαι ἄλλο βέλεμνον, ὅπως ἐμὲ γαῖα καλύψῃ,
Καὶ πυρὸς ἕλκος ἔχοντα, καὶ οὐτηθέντα σιδήρῳ
Κτεῖνέ με τὸν δύσερωτα· τεῆς μὴ φείδεο νευρῆς·
Θηλύνεις δὲ σίδηρον, ὅταν ψαύσειας ὀϊστῷ·
Ἵσταμαι αὐτοκέλευστος ἐγὼ σκοπὸς ὄμματι τερπνῷ,
Δάκτυλα μαρμαίροντα περὶ γλυφίδεσσι δοκεύων,
Ἐκταδὸν αὖ ἐρύοντα τεὴν μελιηδέα νευρὴν
Δεξιτερῷ ῥοδόεντι πελαζομένην σέο μαζῷ,
Θνήσκω νεκρὸς ἔρωτος ἑκούσιος ἡδέϊ πότμῳ·
Οὐκ ἀλέγω θανάτοιο, καὶ οὐ τρομέω νέφος ἰῶν,

Γυμνὴν

Γυμνὴν ὑμετέρην χιονώδεα χεῖρα δοκεύων
Ἁπτομένην τόξοιο, καὶ ἱμερόεντος ὀιστοῦ,
Εἰς ἐμὲ πάντα βέλεμνα τεῆς [illegible] φαρέτρης,
Εἰς ἐμὲ πέμπε βέλεμνα μιαιφόνα· πικρότεροι γὰρ
Ἄλλοι ἐμὲ κλονέουσι πυριγλώχινες ὀιστοί·
Ἢν δὲ κατακτείνῃς με τεῷ φρενοθελγέι τόξῳ
Παρθένε, [illegible]
Πυρκαϊῆς ἑτέρης οὐ δεύομαι· ἀλλὰ σὺ κούρη
[illegible]
Χειρὶ τεῇ [illegible]
Παρθένος [illegible]
Αὐλὸς ἐμός, μὴ πηκτὶς ἐμῷ σὺν σήματι κείσθω·
Ποιμενίην μὴ βάλλε καλαύροπα μάρτυρα τέχνης·
Ἀλλὰ [illegible]
Πῆξον [illegible]
Δὸς δέ μοι ὑστατίην ἑτέρην χάριν ὑψόθι τύμβου,
[illegible]
[illegible]
[illegible]
Πᾶσιν ἀπαγγέλλουσαν ἐμὴν μινυώριον ἥβην.
[illegible]
[illegible]
Ἱμερτῆς ῥοδόεντα παρηίδος ἄκρα δαΐζειν·
Χειρὶ δὲ σῇ [illegible] τόδε πενθάδι μίλτῳ·
Ἐνθάδε βουκόλος [illegible]
Παρθενικὴ Νίκαια [illegible]
Ὣς φαμένου Νίκαια χολώσατο· [illegible]
[illegible]
Καὶ βέλος [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
Ἀνδροφόνον Νίκαιαν ὀρεστιὰς ἔστενε νύμφη
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
Κλαῦσε δ᾽ [illegible]
[illegible]
Νηὶς ἀβαρβαρέη νεμέσιζε πολλάκι νύμφη
Ἀμφὶ δὲ Δίνδυμον [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
Μήτηρ Ζηνὸς ἄνασσα, καὶ [illegible]
[illegible]
Καὶ δρύες ἐφθέγξαντο, [illegible]
Μή ποτε σοὶ Κύπρις, μὴ Ἄρτεμις [illegible]
Ἔδρακε δ᾽ Ἀδρήστεια μιαιφόνον, [illegible]
Ἔδρακεν Ἀδρήστεια νέκυν [illegible]
Καὶ νέκυν ἀρτιδάικτον ἐδείκνυε Κυπρογενείῃ·
Μέμψατο δ᾽ αὐτὸν Ἔρωτα, καὶ [illegible]
Ὕμνον ἐποικτείροντες ἐλείβετο δάκρυα ταῦροι,
Καὶ δαμάλεις [illegible]
Ποιμένος ἀσπαίροντος [illegible]
Βούτης καλὸς ὄλωλε, καλὴ δέ μιν ἔκτανε κούρη,
Παρθενικὴ [illegible]
Πότμον μισθὸν ἔδωκε [illegible]
Αἵματι χαλκὸν ἔβαψε, καὶ ἔσβεσε πυρσὸν ἐρώτων·
Βούτης καλὸς ὄλωλε, καλὴ δέ μιν ἔκτανε κούρη,
Καὶ νύμφας ἀκάχιζεν, [illegible]
Οὐ πύματον [illegible]

Nudam veſtram niueam manum intuens
Tangentem arcum & deſiderabile telum.
In me omnia tela tua emitte pharetra.
In me mitte tela cæde maculata, grauiores enim
Aliæ me agitant igneas cuſpidas habentes ſagittæ.
Vbi verò occideris me tuo mentem oblectante arcu
Virgo, ne comburas meum corpus confecto igni,
Pyra alta non indigeo, ſed tu puella
Tantum mihi mortuo dulcem circunfunde puluerem.
Manu tua, vltimam paruam gratiam, vt aliquis dicat
Virgo quam cum miſeratur, quem occidit, ne verò mortuū,
Tibia mea, ne lyra meum ad ſepulchrum iaceat.
Paſtoralem ne abiice baculum teſtem artis.
Sed mortuus tuum telum ſuper tumulo
Adfige meo infelici in amore ablutum adhuc cruore.
Da verò mihi vltimam aliam gratiam ſuper tumulo.
Flores Narciſſi ab amore percuſſi creſcant.
Aut Crocus deſiderabilis, aut Smilacis flos amorum.
Vernumq; planta breuis aut papauer Anemonem.
Omnibus annunciantem meam breuis æui iuuentam.
Si verò te non peperit pontus immitis, aut ſcopuli, tum rore
Exiguam mihi funde lacrymæ guttam, tantum ſolum, quan-
Deſiderabilis roſeam genæ ſummitatem poſſis lacerare.
Manu verò tua ſculpe verbum tale lugubri rubrica:
Hic paſtor Hymnus, quem occidit exſortem connubii
Virgo Nicæa, & ſepeliuit mortuum.
Sic dicente illo, Nicæa iraſcebatur, rabioſa verò
Mortiferum ſagittas mittentis denudans operculum phare-
Et telum velocium extraxit, extenſa verò (træ
Incuruum poſt tergum extendit cornu in circulum incuruauit arcum.
Ventoſum verò telum in guttur paſtoris
Loquentis præmiſit, & non cohibile telum errans
Sermonem adhuc profundentem medio obſignauit vinculo.
Sed non mortuus illacrymatus erat tunc, reprehendens verò
Viros interimentem Nicæam montana lugebat Nympha,
Deflens mortuum Hymnum, in arborea verò domo
Rhyndacis aquam portans ſine ſandaliis gemebat puella:
Naiades verò flebant, ſuper Sipylo verò vicina
Lacrymis per ſe fuſis Nioba magis ingemiſcebat petra.
Puella verò tenerrima nuptialium adhuc expers amorum
Nondum Bucolionis coniuncta cum lecto
Nais Abarbarea indignabatur ſæpius Nympha.
Circa verò Dindymum ſummum comites prope lucum
Aſtacides reprehendebant Cybeleidis mores Nymphæ.
Lugubria verò loquebantur, & non tantum nigra morte
Heliades Phaethontem lacrymatæ ſunt mortuum:
Et mortifera indomitam intuens mentem puellæ
Arcum Amor abiecit, & iuramentum iurauit bubulcum.
Puellam nolentem ſubiugare Baccho.
Oculis verò fletus expertibus leoninis in curribus
Dindymis iuuenem cum ſonitu cadente ingemiſcebat Rhea
Mater Iouis regina, & mortui mortem Hymni
Nuptias odio habens lugebat virgo Echo.
Et arbores dicebant, quis tu tantum peccaſti bubulce?
Non quondam tibi Venus, non Diana miſericors fit.
Vidit verò Adraſtea cæde contaminatam, vidit puellam,
Vidit Adraſtea mortuum trepidantem ferro
Et mortuum nuper transfixum monſtrauit Veneri.
Accuſauit verò ipſum amorem, & bene foliato in luco
Hymnum miſerantes libabant lacrymas Tauri:
Et iuuenca flebat, & ingemiſcebat dolens vacca,
Paſtore palpitante, videbatur verò hoc clamare,
Bubulcus pulcher perijt, pulchra verò ipſum occidit puella
Virgo amantem occidit, pro amore verò
Mortem mercedē ipſi dedit, ab amore verò percuſſi paſtoris
Sanguine ferrum tinxit, & extinxit facem amorum.
Bubulcus pulcher perijt, pulchra verò ipſum occidit puella,
Et Nymphas triſtitia affecit, montanam non audiuit petram
Non vltimum audiuit, non reuerita eſt piceam.

Sagittæ amoris omni telo grauiores.

Narciſſus flos in tumulo. Crocus. Smilax.

Epitaphiū Hymni.

Hymnus à Nicæa interemtus

Amor minatur ſe Nicæam Baccho ſubiugaturum.

Vindicta.

Armenta Hymnum lugent.

Supplicantem, non mitte telum, non occide paſtorem.
Et cubile ingemuit Hymnum, mœſtè gemuerunt vrſi,
Et terribilibus oculis leo lugebat bubulcum.
Bubulcus pulcher periit, pulchra verò ipſum occidit puella:
Aliud promontorium nunc quærite boues, indagate tauri
Nouum montem. amans enim meus dulcis periit bubulcus.
Fœminea manu peremtus in quodam luco
Veſtigium ducens, valete paſcua, valete terræ cubilia.
Bubulcus pulcher periit. pulchra verò ipſum occidit puella.
Valete mihi ſpeculæq́; & montes, valete fontes,
Valete Naiades & Hamadryades: vtriq; verò
Pan paſtoralis, & Phœbus ſimul dolebant, ſibi ſtā vagetur,
Quò Nemeſis? quò Venus? amor ne tange Pharetram.
Fiſtula non amplius cane ſtridulus periit bubulcus.
Infelicis verò paſtoris inculpandum ſanguinem [illegible]orum.
Sorori Phœbus monſtrauit, & ingemuit Diana ipſa
Hymni mortuum amorem, quamuis fuiſſet inexperta amorum.

DIONYSIACORVM

LIBER XVI.

Amor. NEC cædes impunè fuit lugubris paſtoris.
Sed ſumens ſuos arcus, & deſiderabile telum trahens
Impetuoſus amor clàm armabatur Baccho,
Sedenti ad oſtia pulchros lapillos habentis fluuij,
Et velox Nicæa poſt curſum conſuetæ venationis
Incomprehenſibile ſudans à ſcopulos amantibus laboribus
Nudum a montibus fluentibus corpus abluebat fluctis(verò
Amor figit cor Bacchi. Nō quidem amor diu moratus eſt lōgè iaculans, ante neruū
In ſum [illegible] apparentem cuſpidem conijciens volantis teli
Arcum ſuum incuruauit, amore verò inſanientis Bacchi
In cor infixit totum telum, in fluentis verò
Bacchus Niceam nandam videt. Natantem Bacchus videns nudam corpore puellam,
Dulciter inſanienti ignito mentem agitabatur telo.
Ibat verò hinc & hinc leporum iaculator, cùm puellam
Interdum intuens circumuolubilem cincinnum comarum:
Inter currendum miſſarum agitatum circularibus ventis,
Interdum verò remotis capitis fulgentem cernens
Ceruicem nudatam ſplendorem emittentem Lunæ:
Et Satyros non curabat, nec amplius delectabatur Bacchis.
Intuens verò in cœlum amoripara dixit voce,
Veniam quocunque voluerit roridus curſus, vbi pharetra
Suaue telum, & arcus amabilis, vbi & ipſi
Virginis innuptæ vnguenta ſpirant lectuli.
Tangam & furcillas, & retia manibus tractabo,
Venabor & ego & conſuetum hinnulum perdam,
Si verò mihi tanquam grauis animo increparit Amazon
Fœmineum eructans ſuauium cumulum minarum,
Puellæ iratæ ad genua manum admouebo
Oliua arbor Mineruæ. Tangens tanquam ſupplex amabile corpus, non quidem oliuæ
Ramum eleuans, eo quod ſit arbor Mineruæ
Virginis innuptæ, & moroſæ, ſed pro acerbo
Ramo ſplendido, meæ dulcem Nymphæ
Vineum fructum habentem mella ſtillantis vuæ
Racemum eleuans ſupplicem, ſin verò iraſcatur
Virgo curuum arcum habens meo corpori, ne haſtam infigat
Ne telum, bene extrahat cæde cōtaminatū: verecūda verò
Summum percutiat meum corpus dulci arcu,
Plagam non curo mentem oblectantem: ſin verò voluerit
Mulierum mancipia amatores. Deſiderabilibus manibus meas contrectet comas
Conſtrictis trahens volentem cincinnum capitis.

Λισσομένην, μὴ πέμπε βέλος, μὴ κτεῖνε νομῆα·
Καὶ λέχος ἔστενεν Ὕμνον, ὀδύρατο δ' ἄρκτος ὀρείη,
Καὶ βλοσυροῖς βλεφάροισι λέων ὠδύρετο βούτην·
Βούτης καλὸς ὄλωλε, καλὴ δέ μιν ἔκτανε κούρη·
Ἄλλο λέπας δίζεσθε βόες· μαστεύσατε ταῦροι
Ξεῖνον ὄρος, ποθέων γὰρ ἐμὸς γλυκὺς ὤλετο βούτης
Θηλυτέρῃ παλάμῃ δεδαϊγμένος ἔν τινι λόχμῃ
Ἴχνος ἄγων· χαίρεσθε νομαί, χαίρεσθε χαμεῦναι,
Βούτης καλὸς ὄλωλε, καλὴ δέ μιν ἔκτανε κούρη·
Χαίρετέ μοι σκοπιαί τε, καὶ οὔρεα, χαίρετε πηγαί,
Χαίρετε Ναϊάδες, καὶ Ἀμαδρυάδες· ἀμφότεροι δὲ
Πὰν νόμιος, καὶ Φοῖβος ὁμοῦ στενάχοντες ἀλάσθω,
Ποῖ Νέμεσις; ποῦ Κύπρις; ἔρως μὴ ψαῦε φαρέτρης·
Σύριγξ μηκέτι μέλπε· λιγύθροος ὤλετο βούτης·
Δειλαίου δὲ νομῆος ἀμεμφέα [illegible]
Γνωτῇ Φοῖβος ἔδειξε, καὶ ἔστενεν Ἄρτεμις αὐτὴ
Ὕμνου νεκρὸν ἔρωτα, καὶ εἰ πέλε νῆις ἐρώτων.

ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ Ις.

Οὐδὲ φόνος νήποινος ἔην [illegible] νομῆος·
Ἀλλὰ λαβὼν τὰ τόξα, καὶ ἱμερόεν βέλος ἕλκων
Θοῦρος Ἔρως αἴδηλος ἐθωρήχθη Διονύσῳ
Ἑζομένῳ παρὰ χεῖλος εὐχροκάλου ποταμοῖο·
Καὶ ταχινὴ Νίκαια μετὰ δρόμον ἠθάδος ἄγρης
Ἄσχετον ἱδρώουσα φιλοσκοπέλων ἀπὸ μόχθων
Γυμνὸν ἑὸν χρυσοῖσι δέμας φαίδρυνε λοετροῖς·
Οὐ μὲν [illegible] ἑκηβόλος ἀμφὶ δὲ νευρὴν
Ἀντιφαῆ πώγωνα βαλὼν πτερόεντος ὀϊστοῦ
Τόξον ἑὸν κύκλωσεν· ἐρωμανέος δὲ Λυαίου
Εἰς κραδίην κατέπηξεν ὅλον βέλος· ἐν δὲ ῥεέθροις
Νηχομένην Διόνυσος ἰδὼν γυμνόχροα κούρην,
Ἡδυμανὴς πυρόεντι νόον δεδόνητο βελέμνῳ·
Ἤϊε δ' ἔνθα καὶ ἔνθα λαγωβόλος [illegible] κούρην,
Πῆ μὲν ἐπιπνείουσιν ἑλικώδεα βόστρυχα χαίτης
Ἐς δρόμον ἱεμένης δεδονημένα κυκλάσιν αὔραις·
Πῆ δὲ παρεγυμνωμένον πλοκάμων στίλβοντα [illegible]
Αὐχένα γυμνωθέντα, σέλας πέμποντα Σελήνης,
Καὶ Σατύρων ἀμέλησε, καὶ οὐκέτι τέρπετο Βάκχαις·
Παπταίνων δ' ἐς Ὄλυμπον, ἐρωτοτόκῳ φάτο φωνῇ·
Ἵξομαι ᾗχι πέλει δροσεροῖς δρόμος, ᾗχι φαρέτρη
Ἡδὺ βέλος καὶ τόξον ἐπήρατον, ᾗχι καὶ αὐταὶ
Παρθενικῆς ἀγάμοιο μύρα πνείουσι χαμεῦναι·
Ψαύσω καὶ σταλίκων καὶ δίκτυα χερσὶ πλάσσω,
Ἀγρώσσω καὶ ἔγωγε καὶ ἠθάδα νεβρὸν ὀλέσσω·
Εἰ δέ μοι ὡς βαρύθυμος ὀνειδίσσειεν Ἀμαζὼν
Θῆλυν ἐρευγομένη μελιηδέος ὄγκον ἀπειλῆς,
Κείνης χωομένης ἐπὶ γούνασι χεῖρα πελάσσω,
Ψαύων ὡς ἱκέτης ἐρατοῦ χροός, οὐ μὲν ἐλαίης
Θαλλὸν ἀειρτάζων, ὅτι δένδρεόν ἐστιν Ἀθήνης
Παρθενικῆς ἀγάμου, καὶ ἀθελγέος· ἀντὶ δὲ πικροῦ
Ἀκρεμόνος λιπόωντος ἐμῇ μελιηδέα νύμφῃ
Οἰνωπὸν καρπὸν ἔχοντα μελιρραθάμιγγος ὀπώρης
Βότρυν ἀειρτάζων ἱκετήσιον· ἢν δὲ χαλέψῃ
Παρθένος ἀγκυλότοξος ἐμῷ χροΐ, μὴ δόρυ πήξῃ,
Μὴ βέλος εὖ ἐρύσειε μιαιφόνον· αἰδομένη δὲ
Ἀκροτάτῳ πλήξειεν ἐμὸν δέμας ἡδέι τόξῳ,
Πληγῆς οὐκ ἀλέγω φρενοθελγέος· ἢν δὲ θελήσῃ
Ἱμερταῖς παλάμῃσιν ἐμῆς δράξαιτο κομάων,
Σφιγγομένης ἐρύουσα θελήμονα βόστρυχα χαίτης·

Οὐ μὲν

Οὐ μὲν ἐρητύω ποτὲ παρθένον· ὡς κοτέων δὲ
Δεξιτερὴν σφίγγουσαν ἀφειδέϊ χειρὶ πιέζω,
Δάκτυλα φοινίσσοντα λαβὼν γαμψώνυχι δεσμῷ,
Κυπριδίου καμάτοιο παρήγορα· παρθενικὴ γὰρ
Κάλλος ὅλον σύλησεν Ὀλύμπιον, ἵλαθι κούρη,
Ἀστακὶς ἐβλάστησε νέη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Ἄλλη ἀνηώρητο φαεσφόρος· ἀπ' ὁτέρα γὰρ
Ἔμπεδον εἶδος ἔχουσα πέλει Νίκαια σελήνη·
Ἤθελον ἱμερόεν πολυδαίδαλον εἶδος ἀμεῖψαι,
Εἰ μὴ ἐρητύει με σέβας πατρώϊον αἰδοῦς,
Καί κεν ἐγὼ Τυρίοιο δι' ὕδατος ὑγροπόρος βοῦς
Ἄβροχον ἐν πελάγεσσιν ἐμὴν Νίκαιαν ἀείρων
Ἔπλεον Εὐρώπης ἅτε νυμφίος ὡς [illegible]
Νῶτον ἐμὸν δονέεσκεν ὀρινομένη ἵνα κούρη
Δεξιτερῇ παλάμῃσιν ἐμῆς δράξαιτο κεραίης·
Ἤθελον [illegible] πόσις, ὄφρα χορ[illegible]
Κουφίζων ἀπάτητον [illegible] γυναῖκα,
Ὡς Κρονίδης Αἴγιναν ὅπως [illegible] πελάσσῃ
Αἰετὸν ἔρνεον ἄλλο γαμοστόλον ἀστέρα ἐρώτων·
Οὐ μὲν ἐὰς [illegible] χεραυνῷ
Νύμφη [illegible] ἔδνον ὀπάσσω,
Μὴ γλυκερὴν Νίκαιαν ἀποφθιμένοιο χολώσω·
Αἴθε πέλον [illegible] ὄρνις [illegible] αὐτὴ
Παρθένος ἡμετέρη φιλέει [illegible] οἰστούς·
Μᾶλλον ἐγὼ Δανάης ποθέων [illegible]
Ἤθελον, ἢ χρύσειος ἐγὼ πέλον [illegible] ἀκοίτης·
Αὐτὸς [illegible] αὐτὸς [illegible]
[illegible] φιλοστόργου [illegible]
Ἔπρεπε γὰρ Νίκαιαν ἐμὴν [illegible] κούρην
Χρύσεον [illegible] ἀκοίτην·
Τοῖον [illegible]
Καί ποτε [illegible]
Ἄνθεα πάντα [illegible] κούρας,
Καί τινα μῦθον ἔειπεν ἐς ἠερόεντας ἀήτας·
Ἄρτι μόγις Νίκαια τεὴν ἴδον ἐνθάδε μορφήν,
Μὴ [illegible] ἄνθεα [illegible]
[illegible]
Ἀλλά [illegible]
[illegible]
Εἰς κρίνον [illegible] χιονώδεας εἶδον [illegible]
[illegible] χαίτην·
Δέξο με [illegible]
Αὐτὸς [illegible]
Ἐνδρομίδας καὶ τόξα καὶ ἱμερόεντας οἰστούς,
Αὐτὸς ἐγὼ Σατύρων οὐ δεύομαι, οὐ [illegible] λόχμῃ
Δίκτυα Κυρήνης [illegible] Ἀπόλλων;
Τίς φθόνος [illegible] καὶ ἐγὼ [illegible]
Αὐτὸς [illegible] ἐμὴν Νίκαιαν ἀείρων·
Οὐ μὲν ἐγὼ [illegible] γὰρ
Εὐρώπην [illegible]
Παρθενικὴ ῥοδόεσσα, τί σοι τόσον εὔαδεν ὗλαι;
Σῶν [illegible] ἐπὶ πέτρῃ
[illegible]
Ἔσσομαι [illegible]
Αὐτὸς ἐγὼ [illegible]
Δέρματα [illegible] πολυδαίδαλα [illegible] βάλλω
[illegible] λεοντείης πυκινότριχα νῶτα καλύπτρης
Γυμνώσας ἐμὰ γυῖα, σὺ δὲ γλυκὺν ὕπνον ἰαύσεις
Νεβρίσι δαιδαλέῃσι [illegible] Διονύσου·
Μυγδονίης δὲ [illegible] σκέπας ἀμφὶ [illegible] βάλλω,
Γυμνώσας Σατύρους· σκυλάκων δέ σοι εἰ χρέος εἴη,
Σοὶ κύνας εἰς ἕνα πάντας ἐμοῦ τάχα Πανὸς ὀπάσσω·
Ἄξομαι ἐκ Σπάρτης ἑτέρους κύνας, οὓς ἀτιτάλλει
Ἠΐθεον ἐς ἔρωτα [illegible] Κάρνειος Ἀπόλλων·
Καὶ κύνας ἀγρευτῆρας Ἀρισταίοιο καλέσσω·
Καὶ λίνα σὺν σαλίγγεσι καὶ ἄρμενα δῶρα κομίσσω,
Ἐνδρομίδας Νομίοιο, καὶ Ἀγρέος, ὡς πάρος [illegible]
Καὶ νομὸν [illegible] καὶ [illegible]
Εἰ δὲ [illegible] φλέγει [illegible],

Non ſanè regi nam tunc virginem: tanquam iraſcens verò
Dextram, ſtringentem crudeli manu comprimam,
Digitos rubicundos capiens vncungui vinculo,
Venerei laboris ſolamina. virgo enim
Pulchritudinē totā prædata eſt cæleſtem. propitia eſto puella,
Alacris germinauit noua roſeos digitos habens aurora,
Alia ruſus ſurrexit lucifer: at tenerior enim
Conſtantem formam habens eſt Nicæa Luna:
Volui amans multifariam formam mutare,
Niſi impediret me nomen paternum pudoris,
Sanè ego Tyriam per aquam per humidum tranſiens bos
Non irrigatam in pelago meam Nicæam attollens
Nauigarem Europæ tanquam ſponſus: tanquā nautus verò
Tergum meum pulſarem, concitata vt puella
Dextra toto candida meum apprenderet cornu:
Vellem vt fierem alatus maritus, vt tanquam choro ducam
Eleuans inconcuſſam ſuper dorſo fœminam,
Vt Iupiter Æginam, vt poſt concubitum perficeret
Aquilam auem aliam pronubam ſtellam amorum.
Non ſanè eius coniugii percutiens patrem fulmine,
Sponſæ patris mortem improbam dotem præberem
Ne dulcem Nicæam moriens læderem:
Vtinam eſſem falſa auis bene alata, vt & ipſa
Virgo noſtra amat volatiles ſagittas.
Potius ego Danaæ deſiderans imaginem humidam amorum
Vellem ſi aureus ego eſſem imber coniux:
Ipſe mihi nuptiarum ipſe ſponſus vt ſaltarem
Diuitis profundens amabilem imbrem agri: (puellam
Conueniebat enim Nicæam meam formoſam faciē habētem
Auream formam habentē habere etiam aureum coniugem.
Tale amore inſaniens verbum clamabat Bacchica voce:
Et quondam odorato in prato ambulans (puellæ
Flores omnes vidit germinantes æqualem colorē habētes cū
Et quoddam verbum dixit in tenebroſos ventos:
Modo vix Nicæa tuam vidi hîc formam:
Anne tuam pulchritudinem mutaſti in flores? pulchrè enim
Tangens roſarum tuas noui genas, (certatim
Sed tua germinat roſa firma: circumdat enim
Naturalem non deſinentem rubentem Anemonem.
In lilium oculum ferens candidiſſimas vidi manus.
Conſpiciens verò hyacinthum vidi Cyaneum colorem habentem capillum.
Accipe me venantem comitem ſi volueris
Ipſe ego furcularum dulce onus ipſe tollam
Veſtes curſorias, & arcus & deſiderabiles ſagittas,
Ipſe ego Satyris non indigeo, nonne in luco
Retia Cyrenes ſuſtulit ipſe Apollo?
Quæ inuidia ſi ſequor & ego rete, non fatigor autem
Ipſe meis humeris meam Nicæam tollens.
Non quidem ego patre ſuperior ſum: in fluctibus enim
Europam non madefactam eleuauit pontigradus bos.
O virgo roſea, quid tibi tantum placuerunt ſyluæ?
Tuis amabilibus membris parce: neque in petra
Non ſtrata tuum tergum atterant humi cubilia
Ero ſi volueris thalamum adornans. in palatio verò
Ipſe ego ſternam tuos lectos, quibus inſternam
Pelles Pantherarum multum varias. quibus ſimul adiiciam
Horribilia leonini denſos pilos habentia terga teguminis
Denudans mea membra, tu verò dulcem ſomnum exiges
Ceruinis pellibus variis tecta Bacchi,
Mygdonii verò ceruì tegmen conueniens ſuperiiciam
Denudans Satyros, canibus verò ſi tibi opus ſit
Tibi canes ad vnum omnes mei forte Panis præbebo.
Ducam in Spartam alios canes, quos educat
Iuuenem in amorem meus Carnius Apollo,
Et canes venaticos Ariſtæi vocabo,
Et retia cum furcellis, & conuenientia munera feram,
Endromidas Nomii, & Agreos, vt prius cognoui
Et paſcua bonis pratis culta, & laborioſi curſum venationis.
Si verò meſſem gignentis trepidas flammam ſiticuloſæ horæ,

Iupiter Europam tauri abduxit.

Iupiter Æginam amauit.

Iupiter in aureum imbrem mutatus Danaem vitiauit.

Bacchus in horto obambulat.

Apollo Cyrenem amauit.

Bacchus ſua ſeruitia Nicææ ſupplex offert.

Canes Spartani.

Digitized by Google

Vitium ſurculos ſuper lectum plantabo.
Et te circumſpirabunt temulentiæ bene ſpirantes auræ,
Iacentem in medio vuis abundantis tegminis.
Bacchus timet pro pulchritudine Nicææ.
Virgo circumuaga amorem iaculantis frontis
Percuſſas ſolis radiis tuas oleo inunge genas.
Ne ſplendor ſolis membrorum radium areſaciat.
Ne capillos igneos demoliantur venti,
Bene verò roſarum in medio & foliis hyacinthi
Vicino tuum caput firmans Baccho
Dis quatuor, vt vnam comeſſationem adoleas
Phœbo & Zephyro, & Veneri & Baccho.
Captiuā verò prebebo ſobolē corpus nigrū habētē Indorū
Thalami noſtri cubicularium, ſed quid generationem
Cyaneam nominaui tui auſpicem thalami?
Nocte nigram lanam induta interdum miſcetur ſplendida
Aſſyriis tenerior es Diana, verùm & ipſe (aurora,
Famulas ſexaginta choreas agitantes tibi adducam,
Vt chorum innumerabilem muniſtrum tibi faciant,
Famulis æqualem montanæ Dianæ,
Similem Oceani filiabus, ne tibi contendat
Diana in ſcopulis, in thalamis Venus.
Diana venans, quamuis ſit domina venationis
Tibi Charites diuini concedam Orchomeni
Famulos meos filios traducens Veneris.
Sed amore mentem oblecta inoblectatam, & te accipiat
Venationis poſt laborem meus lectus, vt appareas
Diana in ſcopulis, & in thalamis Venus,
Quæ inuidia te venari cum vna venante Baccho?
Si verò belli ſortita es furorem, vt inclyta arcu Amazon
Venies Indicam in pugnam vt ſis
Suada ſine prælio, & quando contentio Mineruæ
Accipe etiam ſi volueris ceruos iaculantes thyrſos Bacchi,
Et hinnulorum interfectrix euadas, & veſtris à manibus,
Veſtriſque laboribus meum orna currum,
Pantheram vel Leones ſubiugans freno.
Sic dicens ſectabatur montanam vicinam puellam,
Tale verbum clamans, expecta puella Bacchum coniugē.
Hæc verò irata agreſtem referebat vocem,
Virgines os inſaniens contra Baccho.
Hæc abiens dicas libenter amanti cuipiam Nymphæ.
Si poteris cæſios oculos habentem, aut Dianam in nuptias
Et horribilem Nicæam habes obedientem puellam. (trabere.
Sum enim vtriſque comes, ſi verò te fugit
Improuiſus Hymenæus non partu felicis Mineruæ:
Nicæa ſe Dianæ comparat.
Et mentem non oblectaueris immorigeræ Dianæ,
Thalamum Nicææ ne quæras, neque te videbo
Tangentem arcum, & contrectantem pharetram,
Ne poſt bubulcum Hymnum occiſum, & iam te domem.
Vulnerabo Bacchum inuulnerabilem, ſi verò ferro
Membra geris non ſignanda, & non cedentia telis
Iphimediæ filij.
Filios ſublimes recondam Iphimediæ,
Et te ferreis compedibus vinciam
Nicæa minatur Baccho.
Tuo fratri conſimilem, intus in carcere latentem verò
Ferreis tegulis poſt Martem, & te cuſtodiam
Donec implens duodecim circulos Lunæ,
Aëriis meum amorem abiicias ventis.
Manibus mulierum amore inſanientibus meam ne tange pharetram:
Arcum habeo, tu verò thyrſum, in Aſſyria quidem rupe,
In ſues & leones meum telum hic mitto,
Dianæ comes, ſuper Libani verò petra
Hinnulos & tu ſectare vnà venans cum Venere,
Nicæa Bacchum contemnit.
Non accipio tuos concubitus, & licet Iouis ſanguinem feras.
Si verò Deum vellem habere coniugem, non maritum
Mollicomum, ſine ferro, imbellem, muliebri forma
Habere vellem ego Bacchum, meo verò cuſtoditur thalamo
Sponſus, aut arcu inſignis rex, aut ferreus Mars
Ille quidē arcum habēs, hic gladium munus ſponſale amorū.
Sed quia nō Deorū quempiam accipiam, & ne ipſum quidē
Socerum amor habet me tuum Iouem appellare.
Aliam quære Bacche nouam obedientem Nympham.

Ἡμερίδων ἔρνηγας ὑπὲρ λέκτροιο φυτεύσω·
Καί σε περιπνεύσωσι μέθης εὐώδεες αὖραι,
Κεκλιμένην κατὰ μέσσα πολυσταφύλοιο καλύπτρης·
Παρθενικὴ σκαίρουσα ποτὲ βλητεῖρα μετώπου
Βαλλομένας Φαέθοντι τεὰς ἤλειφε παρειάς,
Μὴ σέλας ἠελίοιο μελῶν ἀκτῖνα μαραίνῃ,
Μὴ πλοκάμους πυρόεντας ὁμαλδύνωσιν ἀῆται·
Ἐν δὲ ῥόδων ἀνὰ μέσσα, καὶ ἐν πετάλοις ὑακίνθου
Γείτονι σὸν κάρηνον ἐρεισαμένη Διονύσῳ
Ἀθανάτοις πισύρεσσιν, ὅπως ἕνα κῶμον ἀνάψῃς
Φοίβῳ καὶ Ζεφύρῳ, καὶ Κύπριδι, καὶ Διονύσῳ·
Ἀντίδιον δ' ὀπάσαιμι γονὴν μελανόχροος Ἰνδῶν
Παστάδος ἡμετέρης θαλαμηπόλον· ἀλλὰ τί φύτλην
Κυανέην ὀνόμηνα τεῆς νυμφοστόλον εὐνῆς;
Νυκτὶ μελαγχλαίνῳ ποτὲ μίσγεται ἀγλαὸς ἠώς·
Ἀσσυρίης ἁβροτέρη πέλεις Ἄρτεμις· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
Δμωΐδας ἑξήκοντα χορίτιδας εἰς σὲ κομίσσω,
Ὄφρα χορὸν τελέθωσιν ἀπείρονα σοὶ πελάτιν
Ἀμφιπόλοις ἰσομοῖρον ὀρειάδος Ἰοχεαίρης,
Ἴκελον Ὠκεανοῖο θυγατράσιν, ὥς τοι ἐρίζῃ
Ἄρτεμις ἀγρώσσουσα, καὶ εἰ πέλε δέσποτις ἄγρης·
Σοὶ Χάριτας ζαθέας χαρίζομαι Ὀρχομενοῖο,
Ἀμφιπόλοις ἐμὰ τέκνα μεταστήσας Ἀφροδίτης·
Ἀλλὰ πόθῳ φρένα θέλξον ἀθελγέα, καὶ σὲ δεχέσθω
Θηρευτῆς μετὰ μόχθον ἐμὸν λέχος· εἴθε φανείης
Ἄρτεμις ἐν σκοπέλοισι, καὶ ἐν θαλάμοις Ἀφροδίτη·
Τίς φθόνος ἀγρώσσειν σε συναγρώσσοντι Λυαίῳ;
Εἰ δὲ μόθου λάχες οἶστρον ἅτε κλυτότοξος Ἀμαζών,
Ἥξεις Ἰνδῴην ἐπὶ φύλοπιν, ὄφρα κεν εἴης
Πειθὼ νόσφι μόθοιο· καὶ ὁππότε δῆρις Ἀθήνης,
Δέξο καὶ ἣν ἐθέλῃς ἐλαφοκτόνα θύρσα Λυαίου,
Νεβροφόνος τε γένοιο, καὶ ἐμαῖσιν ἀπὸ χειρῶν,
Ὑμετέροις τε πόνοισιν ἐμὴν κόσμησον ἀπήνην,
Πόρδαλιν ἢ λέοντας ὑποζεύξασα χαλινῷ.
Ὣς εἰπὼν ἐδίωκεν ὀρειάδα γείτονα κούρην,
Τοῖον ἔπος βοόων· μένε παρθένε Βάκχον ἀκοίτην·
Ἡ δὲ χολωσαμένη βλοσυρὴν ἀντίαχε φωνήν,
Παρθενικῆς στόμα λάβρον ἐπιμαίνουσα Λυαίῳ·
Ταῦτα μολὼν ἀγόρευε φιλαστόργῳ τινὶ νύμφῃ,
Εἰ δυνάσαι γλαυκῶπιν, ἢ Ἄρτεμιν ἐς γάμον ἕλκειν,
Καὶ βλοσυρὴν Νίκαιαν ἔχεις πειθήμονα νύμφην·
Εἰμὶ γὰρ ἀμφοτέρῃσιν ὁμόστολος· εἰ δέ σε φεύγῃ
Ἀπροϊδὴς ὑμέναιος ἀνωδίνητος Ἀθήνης,
Καὶ νόον οὐ θέλξειας ἀπειθέος Ἰοχεαίρης,
Δέμνια Νικαίης μὴ δίζεο· μὴ δέ σε λεύσσω
Ἁπτόμενον τόξοιο καὶ ἀμφαφόωντα φαρέτρης,
Μὴ μετὰ βουκόλον Ὕμνον ὀλωλότα καὶ σὲ δαμάσσω·
Οὐτήσω Διόνυσον ἀνούτατον· εἰ δὲ σιδήρου
Γυῖα φέρεις ἀχάρακτα, καὶ οὐκ εἴκοντα βελέμνοις,
Υἱέας ὑψιλόφους μιμήσομαι Ἰφιμεδείης,
Καί σε σιδηρείοισιν ἀμυκτοπέδοισι πεδήσω
Σῷ κασιγνήτῳ παρομοίιον· ἐνδόμυχον δὲ
Χαλκείοις κεράμοισι μετ' Ἄρεα καὶ σὲ φυλάσσω
Ἄχρις ἀναπλήσας δυοκαίδεκα κύκλα Σελήνης
Ἠερίοις ἐμὸν οἶστρον ἀπορρίψειας ἀήταις·
Χερσὶ γυναιμανέεσσιν ἐμῆς μὴ ψαῦε φαρέτρης·
Τόξον ἔχω, σὺ δὲ θύρσον· ἐν Ἀσσυρίῃ μὲν ἐρίπνῃ
Εἰς ὕας ἢ λέοντας ἐμὸν βέλος ἐνθάδε πέμπω
Ἀρτέμιδος συνάεθλος· ὑπὲρ Λιβάνοιο δὲ πέτρης
Νεβροὺς καὶ σὺ δίωκε συναγρώσσων Ἀφροδίτῃ·
Οὐ δέχομαι σέο λέκτρα, καὶ εἰ Διὸς αἷμα κομίζεις·
Εἰ δὲ θεὸν μενέαινον ἔχειν πόσιν, οὐκ ἂν ἀκοίτην
Ἁβροκόμην, ἀσίδηρον, ἀνάλκιδα θήλεϊ μορφῇ
Εἶχον ἐγὼ Διόνυσον· ἐμοὶ δὲ φυλάσσετο παστῷ
Νυμφίος ἢ κλυτότοξος ἄναξ, ἢ χάλκεος Ἄρης·
Ὃς μὲν τόξον ἔχων, ὁ δὲ φάσγανον ἕδνον ἐρώτων·
Ἀλλ' ἐπεὶ οὐ μακάρων τινὰ δέξομαι, οὐδὲ καὶ αὐτὸν
Πενθερὸν οἶστρος ἔχει με τεὸν Κρονίωνα καλέσσαι,
Ἄλλην δίζεο Βάκχε νέην πειθήμονα νύμφην·

Τί σοι-

Τί σπεύδεις; ἀκίχητον ἔχεις δρόμον, ὥς ποτε Δάφνην
Λητοΐδης ἐδίωκε, καὶ ὡς Ἥφαιστος Ἀθήνην·
Τί σπεύδεις; δρόμος οὗτος ἐτώσιος· ἐν σκοπέλοισι γὰρ
Ἐνδρομίδες πολὺ μᾶλλον ἀρείονές εἰσι κοθόρνων.
Ὣς φαμένην λίπε Βάκχος· ἀεὶ δ' ὑπὸ φορβάδι λόχμῃ
Παρθενικὴν μάστευεν ὀρεσσίδρομον· ἑσπομένῳ δὲ
Σύνδρομος ἀμφεπόνευε κύων πινυτόφρονι θυμῷ,
Τόν ποτε θηρεύοντι φιλοσκοπέλῳ Διονύσῳ
Ὤπασε δῶρον ἔχειν σκυλακοτρόφος ὑψίκερως Πάν·
Καί μιν ἅτε φρονέοντα καὶ αὐδήεντα δοκεύων
Σύνδρομον ἰσοκέλευθον ἑῶν ξυνήονα μόχθων,
Βάκχος ἐρωμανέων φιλίῳ προσελέξατο μύθῳ·
Τίπτε κύον προφερέστε ὁμόδρομος ἐσσὶ Λυαίῳ,
Πανὸς ἀεὶ ποθέοντος ἐπάξιε; τίπτε σὺ μοῦνος
Παρθένον ἰχνεύοντι συνιχνεύεις Διονύσῳ;
Ἦ ῥά σε τὸν τεμέων οἰκτίρμονα θῆκαν ἐρώτων,
Παρθένον ἡμετέρην ἔτι δίζεο· μηδ' ἐνὶ πέτρῃ
Βάκχον ἀλητεύοντα κατ' οὔρεα μοῦνον ἐάσῃς·
Μοῦνος ἐποικτείρεις, καὶ ὡς βροτὸς εἰς ῥάχιν ὕλης
Πλαζομένης λοφόεντι ματεύεαι ἔνδια κούρης,
Κάμνε τεῷ βασιλῆι· χάριν δέ σοι εἵνεκα μόχθων
Δώσω ἀμοιβαίην μετὰ Σείριον ἄστρα μαίρης,
Αἰθέρος ἀστὴρ ἐγώ σε καὶ ἀστερόεντα τελέσσω
Ἄγχι κυνὸς προτέροιο, σταφυλὴν ἵνα καὶ σὺ πεπαίνῃς
Βότρυος εἰλαπίνας ἀκοντίζων σέλας αἴγλης·
Τίς φθόνος, αἴ τ' ἄλλον τρίτατον κύνα, καὶ σὺ φανείης
Σύνδρομος ἀστερόεντος ἐπειγομένοιο λαγωοῦ·
Εἰ θέμις οἰκτείρων με, σαόφρονα μέμφεο κούρην,
Δοχμὸν ὄμμα φέρων Κυβηΐδος εἰς ῥάχιν ὕλης,
Ὅττι με μαστεύοντα, γυνὴ θεὸν ἔτι φεύγει·
Μέμφεο δ' ἀμφοτέρους Ἄδωνιδα καὶ Κυθέρειαν·
Φοιταλέην δ' ἐδίωκε δι' οὔρεος ἄστατον Ἠχώ,
Μὴ τελέσῃ σὺν Πανὶ δυσίμερον ἐγγύθι κούρης,
Μὴ δὲ λίπῃς σὺν Πᾶνα δυσίμερον ἐγγύθι κούρης,
Μή μιν ἑλὼν ζεύξειεν ἀναγκαίοις ὑμεναίοις·
Παρθένον ἤν κεν ἴδῃς με, τεῇ ἄγγελλε σιωπῇ,
Ἢ νοεραῖς ὑλακαῖσιν ἀπαγγέλλων Διονύσῳ
Ἄγγελος ἔσσο πόθοιο· κύων δέ τις ἄλλος ἀλάσθω
Ἢ σύας, ἢ λέοντας ἀπὸ σκοπέλοιο διώκων·
Πὰν φίλε κικλήσκω σε μακάρτατε, ὅττι καὶ αὐτοῦ
Σεῖο κύνες γεγάασιν ἰχνηλάτες ἐρώτων·
Ἀνδρομέην πολύμορφε Τύχη παίζουσα γενέθλην
Ἵλαθι πανδαμάτειρα μετὰ βροτέην τάχα φύτλην,
Καὶ σκυλάκων κρατέεις, ὅτι δύσμορος ἐνθάδ' ἀλήτης
Θητεύει μετὰ Πᾶνα καὶ ἱμείροντι Λυαίῳ·
Παρθενικὴν μέμψασθε φίλαι δρύες, εἴπατε πέτραι,
Καὶ κύνες οἰκτείρουσι, καὶ οὐκ ἐλέαιρεν Ἀμαζών.
Εἰσὶ καὶ ἐν σκυλάκεσσιν ἐχέφρονες, οἷσι Κρονίων
Ἀνδρομέην φρένα δῶκε, καὶ οὐ βροτέην πόρε φωνήν·
Ἔννεπεν ἄγχι φυτοῖο· διὰ πεταλώδεα δὲ κόρυμβα
Φθογγῆς εἰσαΐουσα γυναιμανέος Διονύσου
Ἀρχαίη Μελίη φιλοκέρτομον ἴαχε φωνήν·
Ἄλλοι μὲν Διόνυσε κυνοσσόοι Ἰοχεαίρῃ
Ἐνθάδε θηρεύουσι, σὺ δ' ἀγρώσσεις Ἀφροδίτῃ
Ἡδὺς ὁ δειμαίνων ἁπαλόχροον ἄζυγα κούρην,
Βάκχος ὁ πιστεύσας, ἱκέτης πέλε λάτρις ἐρώτων,
Ἰνδοφόνοις παλάμῃσιν ἀνάλκιδα λίσσετο κούρην·
Σὸς γενέτης οὐκ οἶδε πόθου θελξίφρονι μύθῳ
Εἰς γάμον, εἰς ὑμέναιον ἄγειν πεπιθμένα κούρην·
Οὐ Σεμέλην ἱκέτευσεν, ἕως ἐτρύγησεν ἐρώτων,
Οὐ Δανάην παρέπεισεν, ἕως σύλησε κορείην·
Ζηνὶ συναπτομένην Ἰξίονος εἶδε γυναῖκα,
Καὶ γάμιον χρεμέτισμα, καὶ ἱππείοις ὑμεναίοις,
Ἀντιόπης ἰδάης φιλοπαίγμονα δεσμὸν ἐρώτων,
Καὶ Σατύρων γελόωντα νόθον μιμηλὸν ἀκοίτην·
Ὣς φάτο κερτομέουσα νόον δειδιότα Βάκχου,
Καὶ δρυὸς ἐντὸς ἵκανεν ὁμήλικος· ἐν δὲ κολώναις
Ἀσχαλέων Διόνυσος ὁμάρτεε θυιάδι κούρῃ
Ποσσὶν ἐρωμανέων· καὶ ὠκυπόδης Ἀμαζὼν

Quid feſtinas? non comprehenſibilem habes curſum, vt olim Daphnem
Latonæ filius ſequebatur, & vt Vulcanus Mineruam,
Quid feſtinas? curſus hic inutilis, in ſcopulis enim
Curſorij calces longè meliores ſunt cothurnis.

Apollo Daphnen, Vulcanus Mineruam amat.

Sic elocutam reliquit Bacchus, ſemper verò in fœcundo luco
Puellam quærebat montiuagam, ſe imitantem verò
Vnà currens ſequebatur canis prudens animo,
Quem olim venanti ſcopulos amanti Baccho libens Pan
Dederat munus habendum canum nutritor alta cornua habens
Et ipſum tanquam ſapientem, & loquentem intuens
Socium ex æquo incedentem ſuorum participem laborum,
Bacchus amore inſaniens amico rogabat ſermone:
Quid canis vagus in currendo comes es Baccho,
Pane ſemper amanti condigne? quid tu ſolus
Virginem venanti vnà venaris cum Baccho?

Canis Bacchi.

Anne ſanè te defenſorem miſericordem fecit amorum,
Virginem noſtram adhuc quære, neque in petra
Bacchum errantem per montes ſolum reliquiſti,
Solus miſereris, & tanquam mortalis in dorſo ſyluæ
Errantis montana quæris diuerſoria puellæ,
Labora tuo regi gratiam verò tibi propter labores
Dabo retributionem poſt Syrium ſtellam Caniculæ
Ætheris etiam ego te, & ſtellatum perficiam,
Prope canem priorem, vuam vt & tu maturam reddas
Racemi in luxum iaculans tuum ſplendorem.
Quæ inuidia oriri tertium canem? & tu appares
Comes ſtellati feſtinantis leporis,
Si fas miſeratus me caſtam reprehende puellam,
Obliquum oculum ferens Cybeleidis in dorſum ſyluæ,
Quòd me inquirentem fœmina adhuc Deum fugit:
Reprehende verò vtrunque Adonidem & Venerem:
Vagabundam verò ſectare per montem inſtabilem Echo,
Ne faciat concubitus fugientem meam vlterius Nympham.
Neque relinquas tuum Pana inſuauem prope puellam,
Ne ipſam rapiens coniungat coactas nuptias.
Virginem ſi videris ſtatim venias teſte ſilentio,
Aut prudenti latratu annuncians Baccho,
Nuncius eſto amoris, canis verò alius erret
Aut apros, aut leones à ſcopulo perſequens.
Pan amice voco te beatiſsimum, quòd & ipſi
Tui canes fuerunt indagatores amorum.
Humanam ô multis formis fortuna ludens generationem
Miſerere omnium domitrix, poſt humanum forte genus,
Etiam canibus imperas, quòd infelix hic erro
Famulatur poſt Pana etiam amanti Lyæo.
Puellam reprehendite, amicæ quercus, dicite petræ,
Et canes miſerantur & non miſerata fuit Amazon,
Sunt etiam in canibus mentem habentes, quibus Iupiter
Humanam mentem dedit, & non humanam præbuit vocẽ.
Dixit prope arborem: per foliis plenum verò ramum
Voces audiens ob fœminam inſanientis Bacchi
Antiqua Melia cauillatoriam emiſit vocem:
Alij quidem Bacche, canes agitantes Dianæ
Hîc venantur, tu verò venaris Veneri
Dulcis meticuloſus, molle corpus habentem iniugem puellã,
Bacchus animi fidens, ſupplex fuit famulus amorum,
Indos occidentibus manibus imbellem ſupplex erat puellã
Tuus pater non nouit amoris mentem oblectanti ſermone
Ad nuptias, in hymenæum habere perſuaſam puellam.
Non Semelen ſupplex orauit, donec potiretur amoribus,
Non Danaen perſuaſit, donec prædaretur virginitatem.
Ioui coniunctam Ixionis noſti coniugem,
Et nuptialem hinnitum & equinas nuptias.
Antiopes nouiſti feſtiuum vinculum amorum,
Et Satyrorum ridentem adulterinum ſimulantem coniugem.
Sic dixit inceſſens mentem timidam Bacchi,
Et in arborem venit coæuam: in rupibus verò
Non ceſſans Bacchus comitabatur furentem rabie puellam
Pedibus amore inſanis, & veloces pedes habens Amazon

Canum fidelitas.

Bacchus cani ſuo cælum pollicetur.

Fortuna ludit humana.

Canes ratione prædit.

Iupiter in equum verſus Dian. Ixionis vxore.

Inſtabilis ſumma cacumina tranſiebat inacceſſa petræ,
Veſtigium indagatoris furtim euitans Bacchi.
Et ardenti ſolis flagellatæ corpus æſtu
Non irrigata ſiticuloſa ſiccabantur labia puellæ
Et dolum ignorans ob mulierem inſanientis Bacchi
Flauum flumen vidit vinum amantis fluminis,
Et bibit dulce fluentum vnde biberant nigri Indi.
Et mentem agitata ebrietate inſaniebat puella,
Et caput rotabat peregrinum duplici vibratione,
Et duplex videbatur videre multum capax ſtagnum.
Oculos rotans: grauato verò capite,
Videbat à feris depaſtæ duplicata dorſa rupis,
Et trepidantibus pedibus lubricè decidens in puluere
In alas ſuapte natura volubilis trahebatur vicini ſomni,
Et nuptiali grauata genua habẽs delectabatur veterno Nym(pha)
Quam quidẽ videns dormientẽ amor oſtendit Baccho
Hymnum miſeratus, Nemeſis verò ridebat videns.
Et doloſus Bacchus nullum ſtrepitum edentibus cothurnis
Ad concubitũ ſine ſtrepitu repebat pedum artificioſa vibra(tione,)
Prope puellam verò venit, & ſenſim ſummum trahẽs
Vinculum nondum prædatæ cuſtodem ſoluit Zonæ
Parcente manu, ne virginem ſomnus relinqueret.
Terra verò odoratum explicans cubile
Plantam peperit gratificata Baccho,
Multam verò viteam alleuans obumbrationem
Implexo viteo comas grauabatur fructu,
Et lectus erat folijs obumbratus: vitium enim
A ſe natus cingebat circumuolutum vitibus bene ornatum.
Et multa hinc & hinc ſublimis nigro fructu thalamum,
Venereis ventis agitabatur vua vaga
Et vtroſque legebat. Ramifero verò corymbo
Deſiderabilis inebriabatur coniugis vitis ramus
Implicatam creſcentis adſcendentem hederam fructus.
Et doloſæ nuptiæ erant, ſomnolenti imaginem cubilis,
Somnum habentes certaminis ſocium, priuabatur verò vir(ginitate)
Puella dormiens, & vidit ducem amorum
Somnum miniſtrum ab ebrietate deceptarum nuptiarum.
Multa verò altigrada ſaltatione Thyadis ſylua
Vagus, à ſe clamans plectebat hymnum amorum.
Et cantus erat comes in montibus ſtabulantium nuptiarum
Verecundo ore reſpondebat virgo Echo
Panias vocem poſtea repetens, ſuper ſolum verò ſaltans
Tibia reſonabat Hymen Hymenæa cantans
Deſiderabiles nuptiæ hæ montana clamabat picea.
Anima verò ventiuaga excitata paſtoris
Virginem ſomnolentam nocturnis irritauit inſomnijs,
Sunt etiam amatoris vltrices, ò bene nupta puella
Sponſum ſi fugiſti Hymnum nupſiſti Baccho.
Non rectas leges tuliſti thalamum adornans virgo Nympha,
Occidis enim amantem, & concumbentem non repellis.
Virgo ferreum ſomnum amanti dediſti Hymno,
Virgo profundus ſomnus perdidit tuam virginitatem,
Miſerabilem vidiſti ridens cadentis ſanguinem paſtoris.
Miſerabilius gemens tuæ vidiſti ſanguinem virginitatis:
Sic locuta vmbroſo prorſus ſimilis incitabatur fumo
Anima lacrymans ab amore percuſſi paſtoris.
Tartaream verò incõprehẽſibilis ſubijt omnia capiẽtẽ aulã
Bacchi æmulationẽ habens per ebrietatem deceptarum nu(ptiarum:)
Et arguis fiſtulis nuptialem ſonitum pulſans
Æmulationem diſſimulans ſub corde circa hymnos verſans Pan,
Reprehendens carmen dixerat in alienas nuptias:
Et quiſpiam amore inſanientium Satyrorum in vicino luco
Spectator inſatiabilis non ſpectatorum Hymenæorum:
Bacchicum dixit videns virginalem concubitum:
Pan cornutus adhuc ſolus habet curſum ad Venerem,
Et tu quam perſequeris quondam eris ſponſus Echus,
Et tu dolum quondam talem adiutorem perages,
Veſtrorum adiutorem innuptarum nuptiarum,
Pan amice & tu fias foſſor pro paſtore.

Nicæa ebria.
Ebriis res viſæ duplicantur.
Bacchus vitiat Nicæã dormientẽ.
Spectrum Hymni Nicææ apparet.
Hactenus ſpectrum.
Satyrus amore captus Pani.

Ἄστατος ἄκρα κάρηνα μετήιε δύσβατα πέτρης,
Ἴχνος ἐρευνητῆρος ὑποκλέπτουσα Λυαίου,
Καὶ φλογεροῦ Φαέθοντος ἱμασσομένης χρόα πυρσῷ
Ἄβροχα διψαλέης τερσαίνετο χείλεα κούρης,
Καὶ δόλον ἀγνώσσουσα γυναιμανέος Διονύσου,
Ξανθὸν ὕδωρ ἐνόησε φιλακρήτου ποταμοῖο·
Καὶ πίε νέκταρ ῥέεθρον ὅθεν πίον αἴθοπες Ἰνδοί·
Καὶ φρένα δινηθεῖσα μέθῃ βακχεύετο κούρη,
Καὶ κεφαλὴν ἐλέλιζε μετήλυδα δίζυγι παλμῷ,
Καὶ διδύμην ἐδόκησεν ἰδεῖν πολυχανδέα λίμνην
Ὄμματα δινεύουσα· βαρυνομένου δὲ καρήνου,
Δέρκετο θηρεβότοιο διπλούμενα νῶτα κολώνης,
Καὶ τρομεροῖσι πόδεσσιν ὀλισθήσασα κονίῃ
Εἰς πτερὸν αὐτοκύλιστον ἐσύρετο γείτονος ὕπνου,
Καὶ γαμίῳ βαρύγουνος ἐθέλγετο κώματι νύμφη·
Τὴν μὲν ἰδὼν εὕδουσαν Ἔρως ἐπέδειξε Βάκχῳ,
Ὕμνον ἐποικτείρων, Νέμεσις δ' ἐγέλασσεν ἰδοῦσα·
Καὶ δολόεις Διόνυσος ἀδουπήτοισι κοθόρνοις
Εἰς γάμον ἄψοφος εἷρπε ποδῶν τεχνήμονι παλμῷ·
Κούρης δ' ἐγγὺς ἵκανε, καὶ ἀτρέμας ἄκρον ἐρύσσας
Δεσμὸν ἀσυλήτοιο φυλάκτορα λύσατο μίτρης
Φειδομένῃ παλάμῃ, μὴ παρθένον ὕπνος ἐάσῃ·
Γαῖα δὲ κηώεσσαν ἀναπτύξασα λεχείην,
Φυταλιὴν ὤδινε χαριζομένη Διονύσῳ,
Πολλὴν δ' ἀμπελόεσσαν ἀερτάζουσα καλύπτρην
Πλεκτῷ βοτρυόεντι κόμας ἐβαρύνετο καρπῷ·
Καὶ λέχος ἦν πετάλοισι κατάσκιον· ἡμερίδων γὰρ
Αὐτοφυὴς μίτρωσεν ἕλιξ εὐάμπελον εὐνήν,
Καὶ πολὺς ἔνθα καὶ ἔνθα μεταρσιος οἴνοπι καρπῷ,
Κυπριδίοις ἀνέμοισιν ἐσείετο βότρυς ἀλήτης,
Ἀμφοτέρους τ' ἐπύκαζεν· ἐϋκερόφῳ δὲ κορύμβῳ
Ἱμερόεις ἐμέθυσσεν ὁμόζυγος οἰνάδος ὄρπηξ
Πλεκτὸν ἀεξομένης ὀπιβήτορα κισσὸν ὀπώρης·
Καὶ δολόεις γάμος ἦεν, ὀνειρείης τύπος εὐνῆς,
Ὕπνον ἔχων συνάεθλον· ἐνοσφίσθη δὲ κορείης
Παρθενικὴ κνώσσουσα, καὶ ἔδρακε πομπὸν ἐρώτων
Ὕπνον ὑποδρηστῆρα μεθυσφαλέων ὑμεναίων,
Πολλὰ δ' ὑψιπόρῳ σκιρτήματι Θυάδος ὕλης
Ἄστατος αὐτοβόητος αἰεὶ ἔκρεκεν ὕμνον ἐρώτων·
Καὶ μέλος ἦν ὁμόφοιτον ὀρεσσαύλων ὑμεναίων,
Αἰδομένοις στομάτεσσιν ἀμείβετο παρθένος Ἠχώ
Πανιὰς ὑστερόφωνος· ὑπὲρ δαπέδου δὲ χορεύων
Αὐλὸς ἐπεσμαράγησεν Ὑμὴν ὑμέναια λιγαίνων
Ἱμερόεις γάμος οὗτος ὀρεστιὰς ἴαχε πεύκη.
Ψυχὴ δ' ἠνεμόφοιτος ἀναΐξασα νομῆος
Παρθένον ὑπνώουσαν ἐνυχίοις ἐρέθιζεν ὀνείροις,
Εἰσὶ καὶ ἱμερόεντος Ἐρινύες, ὦ γάμε κούρη,
Νυμφίον εἰ φύγες Ὕμνον, ἐνυμφεύθης Διονύσῳ.
Λοξὰ θεμιστεύεις θαλαμηπόλε παρθένε νύμφη·
Κτείνεις γὰρ ποθέοντα, καὶ οὐ γαμέοντα διώκεις·
Παρθένε χάλκεον ὕπνον ἐρασσαμένῳ πόρες Ὕμνῳ,
Παρθένε νήδυμος ὕπνος ἀπώλεσε σεῖο κορείην·
Οἰκτρὸν ἰδὲς γελόωσα δεδουπότος αἷμα νομῆος,
Οἰκτρότερον στενάχουσα τεῆς ἴδες αἷμα κορείης·
Ὣς φαμένη σκιόεντι πανείκελος ἔσσυτο καπνῷ
Ψυχὴ δακρυόεσσα ποθοβλήτοιο νομῆος·
Ταρταρίην δ' ἀκίχητος ἐδύσατο πανδόκον αὐλήν,
Βάκχου ζῆλον ἔχουσα μεθυσφαλέων ὑμεναίων·
Καὶ λιγυρῇσι δόνακσι γαμήλιον ἦχον ἀράσσων
Ζῆλον ὑποκλέπτων ὑποκάρδιον ὑμνοπόλος Πάν,
Μεμφόμενος μέλος εἶπεν ἐς ἀλλοτρίους ὑμεναίους.
Καί τις ἐρωμανέων Σατύρων παρὰ γείτονι λόχμῃ
Θηητὴρ ἀκόρητος ἀθηήτων ὑμεναίων,
Βακχείην ἀγόρευεν ἰδὼν εὐπάρθενον εὐνήν·
Πὰν κερόεις ἔτι μοῦνος ἔχει δρόμον εἰς Ἀφροδίτην,
Καὶ σὺ διωκομένης ποτὲ νυμφίος ἔσσεαι Ἠχοῦς,
Καὶ σὺ δόλον ποτὲ τοῖον ἀοσσητῆρα τελέσσῃς
Ὑμετέρων δόκευεν ἀνυμφεύτων ὑμεναίων·
Πὰν φίλε, καὶ σὺ γένοιο φυτοσκάφος ἀντὶ νομῆος,

Ποιμ-

Ποιμενίην τ' ἀπόειπε καλαύροπα, καὶ σχεδὸν πέτρης
Λεῖπε βόας καὶ μῆλα· τί σοι ῥέξουσι νομῆες;
Ἔγρεο καὶ σὺ φυτὸν γαμοστόλον οἶνον ἐρώτων·
Οὔπω μῦθος ἔληγε, καὶ ἴαχεν αἰγιβότης Πάν·
Αἴθε πατήρ με δίδαξε τελεσσιγάμου δόλον οἴνου,
Αἴθε νοοπλανέος σταγόνας ἅτε Βάκχος ἀνάσσω,
Καί κεν ἐμῶν ἐτέλεσσα πολυπλανον οἶστρον ἐρώτων,
Ὑπναλέην μεθύουσαν ἰδὼν δυσπάρθενον Ἠχώ·
Ἱλήκοις νομὸς οὗτος· ἐπεὶ σχεδὸν γείτονι πηγῇ
Ἀρδεύειν τάδε μῆλα· φιλακρήτῳ δὲ ῥεέθρῳ
Παρθενικὰς Διόνυσος ἀθελγέας εἰς γάμον ἕλκει·
Φάρμακον εὗρεν ἔρωτος ἑὸν φυτόν· ἐρρέτω αἰγῶν,
Ἐρρέτω ἡμετέρων οἰῶν γλάγος· οὐ δύναται γὰρ
Εἰς πόθον ὕπνον ἄγειν, ἢ παρθένον εἰς γάμον ἕλκειν·
Μοῦνος ἐγὼ Κυθέρεια βιάζομαι οἶκον ἐρώτων,
Σύριγξ Πανὸς ἔφυγεν ἀνυμφεύτους ὑμεναίους,
Καὶ γάμον ἀρτιτέλεστον ἀλαλάζει Διονύσου
Αὐτομάτοις μελέεσσι· τὸ δὲ πλέον ἤθαδι μολπῇ
Φθεγγομένης σύριγγος ἀμείβετο σύνθροος Ἠχώ·
Νυμφίδιε Διόνυσε μέθης θελξίμβροτε ποιμήν
Ὄλβιος ἔπλεο μοῦνος, ἀναινομένης ὅτι νύμφης,
Εὗρες ἀοσσητῆρα γαμοστόλον οἶνον ἐρώτων·
Τοῖον ἔπος κατέλεξε δυσίμερος ἀχνύμενος Πάν
Ζῆλον ἔχων καὶ ἔρωτα τελεσσιγάμοιο Λυαίου·
Καὶ τελέσας φιλότητα καὶ εὐνοδίης πόθον εὐνῆς
Ἀτρέστῳ Διόνυσος ἀνώρατο πεδίλῳ·
Νύμφη δ' ἐγρομένη ποταμηΐδι μέμφετο πηγῇ
Ὕπνῳ χαζομένη, καὶ Κύπριδι, καὶ Διονύσῳ,
Ὄμβρῳ δακρυόεντι κατάρρυτος· ἀχνυμένη δὲ
Ἔκλυε Νηϊάδων γαμίης ἔτι λείψανα μολπῆς,
Καὶ λεχέων κήρυκα ποθοβλήτοιο Λυαίου·
Ἡμερίδων πετάλοισι κατάσκιον εἶδε χαμεύνην
Νεβρίσι νυμφιδίῃσι πυκαζομένην Διονύσου,
Κρυπταδίων λεχέων αὐτάγγελον· εἶδε καὶ αὐτὴν
Μίτρην παρθενίης γαμίης πλήθουσαν ἐέρσης·
Καὶ ῥοδέας ἐχάραξε παρηΐδας· ἀμφοτέρους δὲ
Μηροὺς πεπληγυῖα κινυρῇ βρυχήσατο φωνῇ·
Ὤ μοι παρθενίης, τὴν ἥρπασε Βάκχιον ὕδωρ,
Ὤ μοι παρθενίης, τὴν ἥρπασεν ὕπνος ἐρώτων,
Ὤ μοι παρθενίης, τὴν ἥρπασε Βάκχος ἀλήτης·
Ἐρρέτω ὑδριάδων δολόεν ποτόν· ἐρρέτω ἄλσος
Νύμφαι Ἀμαδρυάδες, τίνα μέμψομαι; ἡμετέρην γὰρ
Ὕπνος, ἔρως, δόλος, οἶνος ἐσυλήσαντο κορείην·
Παρθενικὴν ἀπέειπε καὶ Ἄρτεμις· ἀλλὰ καὶ αὐτὴ
Τίπτε μοι οὐ φυγόδεμνος ὅλον δέμας ἔννεπεν Ἠχώ;
Τίπτε μοι εἰς ἐμὸν οὖας ὅσον μὴ Βάκχον ἀκοῦσαι;
Οὐ πίτυς ἐψιθύρισε καὶ οὐ φθέγξατο δάφνη
Παρθενικὴ πεφύλαξο πιεῖν ἀπατήλιον ὕδωρ·
Ἔννεπε, καὶ πολύδακρυν ἀνέβλυσεν ὄμβρον ὀπωπῆς·
Καί ποτε μὲν μενέαινε κατ' αὐχένος ἄορ ἐρεῖσαι·
Ἄλλοτε δ' αὐτοκύλιστος ἀπ' οὔρεος ἤθελε πίπτειν,
Ὑστατίην προκάρηνος ὀλισθήσασα κονίην,
Καὶ γαμίης μενέαινεν ἀϊστῶσαι δέπας πηγῆς·
Εἰ μὴ ἀμειβομένη προτέρην χύσιν ἰκμάδα Βάκχου
Λευκὸν ὕδωρ κελάρυζε, καὶ οὐκ ἔτι χεῦμα Λυαίου·
Καὶ Κρονίδην ἱκέτευε καὶ Ἄρτεμιν, ὄφρα τελέσσῃ
Αὖλια Νηϊάδων κεκονιμένα διψάδι χέρσῳ·
Πολλάκι δ' ὄμμα τίταινε δι' οὔρεος, εἴ που ἐφεύροι
Ἴχνιον ἀστήρικτον ἀθηήτου Διονύσου,
Ὄφρα βέλη πέμψειε γυνὴ θεόν, ὄφρα δαμάσσῃ
Δαίμονα βοτρυόεντα, καὶ ἤθελε μᾶλλον ἐκείνην
Ἄμπελον εὐναίην φλογερῷ πυρὶ πᾶσαν ὀλέσσαι·
Πολλάκι δ' ἀθρήσασα δι' οὔρεος ἴχνια Βάκχου
Ἠερίας τόξευε, τύπτουσα θυέλλας·
Πολλάκι δ' ἔγχος ἄειρε καὶ εἰ σκοπὸν ἀντίον ἔστη,
Ὄφρα δέμας πλήξειεν ἀνούτητον Διονύσου·
Ἀλλὰ μάτην προέηκε καὶ οὐκ ἔτυχησε Λυαίου,
Καὶ ποταμῷ κεχόλωτο, καὶ ὤμοσε μή ποτε πηγῆς
Χείλεσι διψαλέοισι πιεῖν ἀπατήλιον ὕδωρ.

Paſtorali que relinque baculum, & prope petram
Relinque boues & oues, quid tibi facient paſtores?
Excitare, & tu planta nuptias concinnans vinum amorum.
Nondum ſermo deſijt, & vociferabatur capros paſcens Pan,
Vtinam pater me docuiſſet perficientem nuptias dolum vini,
Vtinam mentem fallentis vuæ tanquam Bacchus imperarem:
Et ſanè meorum perfeciſſem multum errantem furorē amorū
Somnolentam ebriam videns miſeram virginem Echo.
Valeant paſcua hæc. Poſtquam ad vicinum fontem
Irrigantur haſce oues: vinum amanti verò flumine
Puellas Bacchus moroſas in nuptias trahit:
Remedium inuenit amoris ſuam plantā, pereat capellarum,
Pereat noſtrarum ouium lac, non poteſt enim Lau.v.i
In deſiderium ſomnum agere, aut puellam ad concubitum
Solus ego, ô Venus, violor. Heu mihi ob amores! (trahere
Syrinx Panos fugit innuptos Hymeneos.
Et iam perfectum concubitum ouando prædicat Bacchi.
Spontaneis cantibus, & quod maius, conſueta cantilena
Dicente Syringe reſpondet conſona Echo.
Puellaris Bacche ebrietatis mentem demulcens paſtor.
Felix fuiſſe ſolus recuſantis quòd Nymphæ
Inueniſti adiutorem nuptias adornans vinum amorum:
Tale verbum enunciabat inſuauis dolens Pan
Æmulationem habēs, & amorē nuptias perficientis Bacchi:
Et abſoluens amorem, & computalis deſiderium concubitus
Inconſiderato Bacchus in ſublime ferebatur calceo.
Nympha verò excitata fluuiatili reprehendebatur fonte
Somno inſeſcens, & Veneri & Baccho,
Imbre lacrymoſo madida, dolens verò
Audiuit Naiadum nuptialis adhuc reliquias cantilenæ:
Et concubitus præconem ab amore percuſſi Bacchi
Vitium foliis adumbratum vidit humi poſitum cubile.
Ceruinis pellibus virginalibus obtegentem Bacchi
Occultorum lectulorum per ſe nuncium, vidit & ipſam Nicæa ... uitiatā dolet virg.
Zonam virginalis concubitus plenam guttæ:
Et roſeas lacerauit genas: vtraque verò
Femora percutiens querula frendebat voce.
Heu mihi ob virginitatem! quam rapuit Bacchica aqua,
Heu mihi ob virginitatem! quam rapuit ſomnus amorum,
Heu mihi ob virginitatem! quam rapuit Bacchus errans.
Pereat Hydriadum aquarum doloſus potus; pereat etiam ſilua
Nymphæ Hamadryades quem reprehēdam: noſtram enim
Somnus, amor, dolus, vinum deprædata ſunt virginitatem.
Puellas etiam abdicauit Diana, ſed & ipſa
Quid mihi non concubitus fugiens toto corpore dixit Echo?
Quid mihi in meam aurem tantum ut ne Bacchum audi-
Non pinus ſuſurrauit, & non dixit laurus: (res?
Virgo caue bibere doloſam aquam.
Dixit & multum lacrymantem ſcaturiebat imbrem vultus. H... dolens Nicæa.
Et interdum quidem meditabatur per guttur enſem infigere:
Interdum per ſe voluta de monte voluit cadere,
In vltimo præceps prolapſa puluere,
Et nuptialis meditabatur trucidare poculum fontis, Nicæa vult mori.
Niſi mutatus prior fluxus liquorem Bacchicum
Candida aqua fluendo ſtreperet, & non amplius fluxus Bac-
Et Iouem ſupplex orabat & Dianam vt faceret (chi
Domicilia Naiadum puluere areſacta ſitienti littore.
Sæpius verò oculum intendebat per montem, ſicubi inueniret
Veſtigium inconſtans inuiſibilis Bacchi,
Vt percuteret arcu mulier Deum, vt domaret
Deum vueum, & volebat potius ipſam
Vuem thalamo imminentem flāmanti igne omnem perdere. Nicæa cupit Bacchū interimere.
Sæpius verò intuens per montem veſtigia Bacchi
Aërias percutiebat iaculans procellas,
Sæpius verò haſta tollebat, non aliter atque ſi ſcopus contrà ſtaret,
Vt corpus percuteret inuulnerabilis Bacchi.
Sed fruſtra proiecit & non aſſecuta fuit Bacchum:
Et flumini iraſcebatur, & iurauit nunquam quondam fontis
Labiis ſitientibus bibere doloſam aquam,

Digitized by Google

Iurauit verò etiam nocte habere inſomnes oculos,
Iuramentũ Nicææ. *Iurauit non dulcem ſomnum in montibus alium dormire.*
Et canes odio habebat cuſtodes, quòd & ipſi
Non tunc inarmati fuerint cõtra mulierũ in amore inſanum
Quærebat verò ſolers ſublime auxilium mortis, (Bacchum.
Conſtringens conſtringente circumplicatam ceruicẽ vinculo.
Nicæa ſe ſuſpendit. *Reprehenſionem, euitans libenter irridentis æqualis iuuẽtæ.*
Antiquam verò inuita reliquit feras alentem ſyluam
Reuerita poſt concubitum apparere Dianæ.
Nicæa grauida. *Et diuini gutta partus impleta Bacchi*
Ventre onus ferebat, perfecta verò fœtura
Fœmellam obſtetricabãtur genitam vitam calefaciẽtes Ho-
Et curſum nouem circularem confirmabant Lunæ, (ræ
Teletha Bacchi & Nicææ filia. *Ex cõcubitu verò Bacchi à Deo incitata efflorеſcebat puella*
Quam Teleten appellabat ſemper delectante in feſta
Puellam nocte ſaltantem inſequentem Bacchum.
Delectantem crepitaculis & vndique percuſſa bouina pelle.
Et vrbem bonis lapidibus ſtructam vinum amans prope ſta-
Nicæa vrbs à Baccho condita. *Extruxit Deus Nicæam nominatã, quam à Nympha (gnũ*
Aſtacia vocauit, & Indos occidentem poſt victoriam.

Ὤμοσε καὶ μετὰ νύκτας ἔχειν ἄγρυπνον ὀπωπήν,
Ὤμοσε μὴ γλυκὺν ὕπνον ἐν οὔρεσιν ἄλλον ἰαύειν,
Καὶ σκύλακας στυγέεσκε φυλάκτορας, ὅττι καὶ αὐτοὶ
Οὐ τότε θωρήσσοντο γυναιμανέοντι Λυαίῳ·
Δίζετο δ' ἀγχινόεσσα μετάρσιον ἄγρεσιν ὀλέθρου,
Θλιβομένη σφιγκτῆρι περιπλεκὲς αὐχένα δεσμῷ,
Μῶμον ἀλευομένη φιλοκέρτομον ἥλικος ἥβης·
Ἀρχαίην δ' ἀέκουσα λίπεν θηροτρόφον ὕλην
Αἰδομένη μετὰ λέκτρα φανήμεναι Ἰοχεαίρῃ·
Καὶ ζαθέης ῥαθάμιγγι γονῆς πλησθεῖσα Λυαίου,
Γαστέρι φόρτον ἄειρε· τελεσσαμένης δὲ λοχείης,
Θῆλυν ἐμαιώσαντο τόκον ζωαρκέες Ὧραι
Καὶ δρόμον ἐννεάκυκλον ἐπιστώσαντο σελήνης·
Ἐκ δὲ γάμου Βρομίοιο, θεόσσυτος ἤνθεε κούρη,
Ἣν Τελετὴν ὀνόμηνεν ἀεὶ χαίρουσαν ἑορτῇ
Κούρην νυκτιχόρευτον ἐφεσπομένην Διονύσῳ,
Τερπομένην κροτάλοισι, καὶ ἀμφιπλῆγι βοείῃ·
Καὶ πόλιν ἀλαΐγγα φιλακρήτῳ παρὰ λίμνῃ
Τεῦξε θεὸς Νίκαιαν ἐπώνυμον, ἣν ἀπὸ νύμφης
Ἀστακίης ἐκάλεσσε, καὶ Ἰνδοφόνον μετὰ νίκην.

DIONYSIACORVM

LIBER XVII.

NEQVE vinum amantis ebrietatis vinctum ſomno
Bacchus iterum contra Indos armatur. *Viuum capiens inconcuſſum inuulnerabilium genus Indorũ*
Lethæis Bacchus indulſit pugnam ventis:
Sed rurſus Phrygium Thyrſum ſuſtulit. ſublimes criſtas gerente enim.
In pugnam vocante excitabatur Deriadeo,
Et puellæ Amazoniæ vrbem obliuione deletam relinquens
Vino grauem amorem, & ſomnolentos concubitus,
Et Deus dux erat Iouis præconem generis
Cæleſtem radium ferens coruſcante fronte.
Circa verò Lydium currum gigantes occidentis Bacchi,
Tyrſigeri ordines erant, cingebatur verò militibus,
In medio apparens vtrinque, & contrafulminabat cælo
Pulchritudine verò obſcurauit omnes, vidẽs verò ipſum ſta-
Solem igniuum multipliciũ medium ſtellarum, (tim diceres
Et exercitus nullo ferro armatam rex armauit Bellonam
Non gladium, non haſtam, ſed loco ferri
Hederam habens infractam ſuam haſtam, & ipſam voluens
Aſiæ in vrbibus & ſcuta in terra figens
Horribilem agitabat Cybelidis currum Deæ
Floricomo flagello aduenam bigam flagellans
Bacchus in oriente vites plantat. *Vitium ramo vmbroſam coæuа hedera,*
Eoam inebriauit Maronidis terram vua.
Et Bromio comes totus exercitus fluebat Baccho,
Confidentiam habens ob priorem pugnam. quando duplici
Dulce inſanus, ſine ferro coniugi brachio corripiens
Prudentem mortuum, mutum, armatum, Indum attollens
Silenus genibus tardus ſe ſubducebat tardus viator,
Quando tripudians pedum gemino numero,
Baccha ſine reticulo perſtrepebat Mimallon
Indum adhuc dormientem. conſtringens verò ceruicem.
Prædam venata pugna per ſe incitatam venationem.
Ex vrbe verò vrbem tranſibat. vicina verò
Alybe Geudis fluuius. *Venit in Alybes ſolum fertile, vbi vicinus*
Fluctibus opulentis à Ioue peruolantem fluctum voluens,
Geudis diuium aquarum candeſcebat tractu
Argentei ſoli circumradens ventrem.
Hinc perrumpentem valde diuitem apud petram.

ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΙΖ.

ΟΥΔΕ φιλακρήτοιο μέθης πεπεδημένος ὕπνῳ
Ζωγρήσας ἀπέλεκτον ἀνούτατον γένος Ἰνδῶν
Ληθαίοις Διόνυσος ἐπέτρεπε δῆριν ἀήταις·
Ἀλλὰ πάλιν Φρύγα θύρσον ἀνεστήσεν· ὑψιλόφου γὰρ
Εἰς ἔριν καλέοντος ἐπείγετο Δηριαδῆος,
Παιδὸς Ἀμαζονίης τε δόμον ἄμνηστον ἐάσας
Οἰνοβαρῆ φιλότητα καὶ ὑπναλέους ὑμεναίους·
Καὶ θεὸς ἡγεμόνευε Διὸς κήρυκα γενέθλης
Οὐρανίην ἀκτῖνα φέρων σελαγεῦντι προσώπῳ·
Ἀμφὶ δὲ Λύδιον ἅρμα γιγαντοφόνου Διονύσου
Θυρσοφόροι στίχες ἦσαν· ἐμιτρώθη δὲ μαχηταῖς
Μεσσοφανὴς ἑκάτερθε, καὶ ἀντιστράπτεν Ὀλύμπῳ·
Κάλλεϊ δ' ἔκρυψε πάντας· ἰδὼν δέ μιν ἦ τάχα φαίης
Ἠέλιον πυρόεντα πολυσπερέων μέσον ἄστρων·
Καὶ στρατιὴν ἀσίδηρον ἄναξ ὥπλισσεν Ἐνυοῦς,
Οὐ ξίφος, οὐ μελίην θανατηφόρον· ἀντὶ δὲ χαλκοῦ
Κισσὸν ἔχων ἄρρηκτον ἑὸν δόρυ· καί ῥεν ἑλίσσων
Ἀσίδος ἐν πολίεσσι, καὶ ἀσπίδας ἐν χθονὶ πήξας
Ἄγριον ἡνιόχευε Κυβηλίδος ἅρμα θεαίνης
Ἀνθοκόμῳ μάστιγι μετήλυδα δίφρον ἱμάσσων
Ἡμερίδων τ' ἐφύτευσε κατάσκιον ἥλικι κισσῷ,
Ἠῴην ἐμέθυσσε Μαρωνίδος αἶαν ὀπώρης·
Καὶ Βρομίῳ συνάεθλος ὅλος στρατὸς ἔρρεε Βάκχῳ
Θάρσος ἔχων προτέροιο μόθου χάριν· ὁππότε διπλῷ
Ἡδυμανὴς ἀσίδηρος ὁμόζυγι πήχεϊ μάρψας,
Εὔφρονα νεκρὸν ἄναυδον ἐνόπλιον Ἰνδὸν ἀείρων,
Σειληνὸς βαρύγουνος ἐχάζετο νωθρὸς ὁδίτης,
Ὁππότε κουφίζουσα ποδῶν διδυμάονι ῥυθμῷ
Βακχὰς ἀκρήδεμνος ἐπεκροτάλιζε Μιμαλλὼν
Ἰνδὸν ἔτι κνώσσοντα· περισφίγξασα δὲ δειρὴν
Ληΐδα θηρεύσασα μάχης αὐτόσσυτον ἄγρην,
Ἐκ πόλιος δὲ πόληα μετήιεν· ἀγχιπόρου δὲ
Ἤλυθεν εἰς Ἀλύβας πέδον ὄλβιον, ὁππόθι γείτων
Χεύματι ἀφνειῷ διιπετὲς οἶδμα κυλίνδων
Εὔδις, ἀκηρασίων ὑδάτων λευκαίνεται ὁλκῷ
Ἀργυρέου δαπέδοιο περιξύων κενεῶνα·
Ἔνθα διαχρίζοντα βαθυπλούτῳ παρὰ πέτρῃ

Βουκα-

Εὐκεράοις Σατύροισιν ὁμήλυδα πεζὸν ὁδίτην
Βάκχον ἀνὴρ ἀγροῖκος ἐρημάδι δέκτο καλιῇ
Βρόγγος ἀλωομένων ὀρεσίδρομος οὖδας ἐναύλων,
Γηγενέων ἀχάρακτον ὑπὸ κρηπῖδα θεμείλων
Ναίων οἶκον ἄοικον· ὑπερφιάλως δὲ δοτῆρα
Αἰγὸς ἀμελγομένης κεράσας χιονώδεα ἐέρσην
Ξεινοδόκος γλαγόεντι ποτῷ μειλίξατο ποιμήν,
Εὐδάπτοις ἀπάεσσι, καὶ ἀγραύλοισι κυπέλλοις.
Καὶ μίαν ἐξ ἐπέχων οἴων αἰνύσσατο μάνδρης,
Ὄφρα κε δαιτρεύσειε θυηπολίην Διονύσῳ·
Ἀλλὰ θεὸς κατέρυκε· γέρων δ' ἐπεπείθετο Βάκχου
Νεύμασιν ἀστυφέλικτον· ἐὼν δ' ἄψαυστον ἐάσας
Ποιμενίην τινὰ δαῖτα θελήμονι θῆκε Λυαίῳ
Τεύχων δεῖπνον ἄδειπνον ἀδαιτρεύτοις τραπέζαις,
Οἷα Κλεωναίοιο φατίζεται ἀμφὶ Μολόρχου,
Κεῖνα τάχα σπεύδοντι· λεοντοφόνους δὲ ἀγῶνας
Ὥπλισεν Ἡρακλῆι· χάδον δ' ἐπέβαλλε τραπέζῃ
Εἰν ἁλὶ νηχομένης φθινοπωρίδος ἄνθος ἐλαίης,
Βρόγγος ἔχων μίμημα φιλοξείνοιο νομῆος·
Πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι νεοπηγέα τυρὸν ἀείρων,
Ἰκμαλέον, τροχόεντα· θεὸς δ' ἐγέλασσεν ἐσάθρων
Ἀγρονόμων λιτὰ δεῖπνα· φιλοξείνου δὲ νομῆος
Ἵλαον ὄμμα φέρων, ὀλίγης ἔψαυσε τραπέζης
Δαρδάπτων ἀκόρητος· ἀεὶ δ' ἐμέμνητο κείνης
Εἰλαπίνης ὀλίγης ἀναιμάκτοιο τραπέζης,
Μητέρος ἧς μετὰ δόρπον ὀρεσσαύλοιο Κυβήβης,
Καὶ κραναοὺς πυλεῶνας ἐθάμβεε κυκλάδος αὐλῆς,
Πῶς φύσις ἐργοπόνος δόμον ἤλυφε· πῶς δίχα τέχνης
Ἀντιτύποις κανόνεσσιν ἐτορνώθησαν ἐρίπναι·
Ἀλλ' ὅτε Βάκχος ἄναξ νομίης ἐκορέσσατο φορβῆς,
Δὴ τότε δαιμονίῳ δεδονημένος ἄσθματι Βάκχου
Ἀγρονόμος σύριζεν ἐθήμονι Πανὸς ἀοιδῇ
Βρόγγος, ὁ θηλιόων διδυμόχροον αὐλὸν Ἀθήνης,
Ὑμνείων Διόνυσον· ὁ δὲ φρένα τέρπετο μολπῇ·
Καὶ κεράσας κρητῆρι νεόρρυτον ἰκμάδα ληνοῦ
Δῶκε πιεῖν Βρόγγῳ, καὶ ἔννεπε τερψίφρονι μύθῳ·
Δέξο, γέρον, τόδε δῶρον ὅλης ἄμπαυμα μερίμνης·
Οὐ χατέεις δὲ γάλακτος ἔχων εὐώδεα λοιβήν,
Νέκταρος οὐρανίου χθόνιον τύπον, οἷον ἀφύσσων
Ζῆνα μέγαν κατ' Ὄλυμπον ἐυφραίνει Γανυμήδης·
Ἀρχαίου δὲ γάλακτος ἔα πόθον ἀρτιτόκων γὰρ
Μαζῶν θηλυτέρων χιονώδεες ἰκμάδες αἰγῶν
Ἀνέρας οὐ τέρπουσι, καὶ οὐ λύουσι μερίμνας.
Ὣς εἰπὼν νομίοις ξεινήια δῶκε τραπέζῃ
Μητέρα λυσιπόνοιο μέθης εὔβοτρυν ὀπώρην·
Καί μιν ἄναξ ἐδίδαξε φιλανθέος ἔργον ἀλωῆς
Κλήματα γηράσκοντι φυτοσκάφῳ ἔνδοθι βόθρῳ,
Γηραλέου τμήξαντα τεθηλότος ἄκρα κορύμβου
Βότρυος οἰνοτόκοιο * * *
Καλλείψας δὲ νομῆα, καὶ ἀγρονόμον ῥάχιν ὕλης,
Εἰς ἑτέρην ἔσπευδεν ἐρημάδα φύλοπιν Ἰνδῶν,
Καὶ Σατύρων ὁμόφοιτον ὀρίδρομον ἴχνος ἐπείγων,
Ἀμφιπόλοις παλίνορσος ὁμίλεε θυάσι Βάκχαις·
Διψάων δὲ φόνοιο καὶ ἐνθύρσοιο κυδοιμοῦ,
Τυρσηνὸς βαρύδουπον ἔχων σάλπιγγα θαλάσσης
Πομπὸν ἐνυαλίοιο μέλος μυκήσατο κόχλῳ,
Λαὸν ἀολλίζων· θερμοὺς δ' ἐμέθυσσε μαχητὰς
Θερμοτέρους ἐς Ἄρηα νοήμασιν ἀνέρας ἕλκων
Ἰνδῴης ὀλετῆρας ἀβακχεύτοιο γενέθλης·
Τοὺς μὲν ἄναξ Διόνυσος ἐκόσμεεν εἰς μόθον Ἰνδῶν·
Ἀστράεις δ' ἀκίχητος ἰὼν ἤγγειλεν Ὀρόντῃ
Ἰνδῶν δοῦλα γένεθλα, καὶ ἴαχε πενθάδι φωνῇ·
Γαμβρὲ δορυθρασέος πολεμήιε Δηριαδῆος,
Κλῦθι, καὶ εἰσαΐων μὴ χώεο· καί σε διδάξω
Νίκην φαρμακόεσσαν ἀθωρήκτου Διονύσου·
Ἰνδοῖς καὶ Σατύροισιν ἴην μόθος, ἔβρεμε δ' ὄρχος
Βασσαρίδων, καὶ λαὸς ἐμὸς κορύσσετο Λυαίῳ
Ἀστράπτων σακέεσσιν· ἄκοντα φέροντας δὲ δονακῶν
Λυδὸς ἀνὴρ πολύιδρις ἐμοὺς ἔτρεσσε μαχητάς·

Boum cornua habentibus Satyris comitem pedeſtrem via-
Bacchum vir ruſticus ſolitaria accepit caſa (torem,
Brongus rudium in montibus currens eius ſtabulorum, Brongus Baccho hoſpes.
Giganteorum non ſignatum ſuper baſin fundamentorum
Habitans domum ſine domo, lætitia verò datorem
Capellæ lactentis miſcens niueum rorem,
Hoſpes lacteo potu exhilarabat paſtorem,
Eſcis vilibus & ruſticis poculis:
Et vnam lanigerarum ouium reſoluit ex ſtabulo, Brongus Baccho ſacrificat.
Vt mactaret ſacrificium Baccho.
Sed Deus inhibuit: ſenex verò obediebat Bacchi
Nutibus immutabilibus, ouem verò intactam relinquens
Paſtoralem aliquam cœnam volens poſuit Baccho
Faciens cœnam ſine cœna menſa nulla mactatione parata,
Qualia Cleonæum dicitur prope Molorchum,
Talia quamuis feſtinanti, leones verò occidentia certamina
Armauit Herculi: Chaden verò impoſuit menſæ
In mari natantis oliuæ conditaneæ florem oleæ,
Brongus habens ſimulachrum beneuoli paſtoris,
Implexis verò in ſportulis recens factum caſeum tollens
Humidum rotundum: Deus verò ridebat intuens
Ruſticorum tenuia fercula: hoſpitalis verò paſtoris
Propitium oculum ferens exiguam tangebat menſam
Deuorans inſatiabiliter, ſemper verò recordabatur illius
Epuli tenuitatem ſine ſanguine fuſo menſæ,
Matris ſuæ poſt cœnam in monte habitantis Cybeles,
Et longa veſtibula mirabatur circularis ſtabuli,
Quomodo natura opifex domum excauaſſet: quomodo ſine arte Domus Bronci.
Aduerſis normis tornatæ eſſent rupes.
Sed cum Bacchus rex paſtorali ſatiatus eſſet cibo
Tunc ſanè diuino agitatus flatu Bacchi
Ruſticus fiſtula cantabat conſueta Panis cantilena Bacchus Bronco vinum dat bibendum.
Bronchus premens bicolorem tibiam Mineruæ,
Canens Bacchum: hic verò delectabatur mentem cantilena,
Et miſcens cratere nuper fuſum liquorem torcularis
Dedit bibere Brongo, & dixit animum oblectante ſermone:
Sume ſenex hoc munus totius requiem curæ:
Non autem indiges lacte habens benefragrantem guttam,
Nectaris cœleſtis terreſtrem figuram, qualem hauriens
Iouem magnum in cœlo exhilarat Ganymedes.
Antiqui verò lactis mitte deſiderium, nuper parientium
Vberum compreſſorum niuei liquores capellarum, (enim
Viros non delectant, & non ſoluunt curas.
Sic dicens paſtoralis hoſpitalia munera dedit menſæ Lac innento vino relinquendū.
Matrem labores ſoluentis ebrietatis vuis fœcundā vitem:
Et ipſum rex docuit floribus gaudens opus vineæ
Palmites foſſa in plantantem plantarum inclyta fouea
Seneſcentis amputantem florentis ſummitatem rami
*Vuæ vinum generantis * * **
Relinquens verò paſtorem & ſyluestre dorſum ſyluæ
In alteram contendebat montanam pugnam Indorum,
Et Satyrorum comitem per montes currens veſtigium vrgēs
Cum famulis redux conuerſabatur Thyadibus Bacchis.
Sitiens verò cæde, & Thyrſis bene inſtructo tumultu
Tyrſenes grauiſonam habens buccinam maris Tyrſenes buccinator.
Duce in Neptuni cantilenam emugiebat teſtudine,
Populum congregans, horribiles verò inebriabat milites
Calidiores in Martem conſiliis viros trahens
Indiæ occiſores à Baccho non agitati generis.
Hos quidem rex Bacchus ornabat in bellum Indorum:
Aſtrais verò incōprehenſibilis vadens annūciabat Oronti Aſtrais Oronti bellū annunciat, & Bacchi dolum exponit.
Indorum ſeruilem progeniem & reſonabat luctuoſa voce
Socer haſta audacis bellicoſi Deriades
Audi, & audiens ne iraſcere, & te docebo
Victoriam venenatam inermis Bacchi.
Indis vt Satyris erat pugna, fremebat verò palmus
Baſſaridum & populus meus armabatur Lyæo
Fulminans ſcutis: iacula verò ferentes videns
Lydus vir multiſcius meos exhorruit milites.

Stabat verò imbellum Satyrorũ princeps, non iaculũ pugnæ
Manu ferens, non nudum habens gladium, nec ſuper neruũ
Ad ſcopum rectumum venenoſum telum trahens:
Sed cornu bouis habuit, in concauo verò cornu
Venenum inuiſibile inſidiatrix, & argentei fluminis
In pocula penetrans doloſum totum deſudit rorem.
Liquore ſubficiens dulcem potum, in conflictu verò
Bibentes quicunque biberunt nigri Indi
Inſaniam habentes pulſabant choream,
Et ipſis peſtifer ſomnus ingruit: immoti verò
Extremo furore bacchantes in ſomnum dabantur tympanis.
Alij verò in ſtratis inclinabant lectis humi factis
Potum indulgentes irrequieto corpus ſomno
Bacchis imbellibus rapinas & Baccho
Hos verò ſine bello, & bene acuto ferro
Seruile in iugum tunc prædatæ mulieres
Onerantes membris, & hoſtiles ſuper humeros
Tanquam mortui viuentes eleuati ſunt milites,
Qui adhuc fundentes ſubdolum liquorem Bacchi
Satyris ſerui facti ſunt neceſſitate
Veneno inſanientes, ex conflictu verò
Ego relinquebar peſtiferi adhuc expers roris
Labiis non irrigatis fugiens doloſam aquam.
Sed potum caue ô haſtæ vibrator, ne poſt victoriam
Doloſam ſine ferro incruenti Bacchi
Vinus capiaris dolus alius in Marte tanquam reliquæ Indorum.
Sic dicente grauiter iratus iraſcebatur magis Orontes,
Et aſper in pugnam venit recurrens: ſemi enim perfectum
Erat certamen: alterius verò fundamẽta ſtabilita erãt pugnæ.
Poſtquã quidẽ Indicã multitudinẽ in morẽ currẽs armauit
Tum verò Biſarides multum flexũ ſuper taurum Mars,
In pugnã excitabantur, vnà exercitu verò iungebantur Bacchi
Armigeri & Centauri ſine telo: hi quidem ſanè tibia
Effringentes fundamenta eleuabant, hi verò collis
In altum extenſum cacumen, & incipiente conflictu
Irruerunt hoſtibus, multum verò diuiſa partibus montis prærupta
Indicis vultuum iaculabantur capitibus,
Et pedibus tenuibus inſilientes rupi
Panes armabantur furioſi, quorum quidem hic illorum
Rapiens manuali coactam ceruicem vinculo
Hoſtilem capreis diſſipauit virum vngulis
Cum cornibus thorace medium ventrem ſecans.
Hic verò in longos ramos quaſi extenſorum cornuum bene flexis cuſpidibus
Rectum rapiens traiectum Indum vagum
Medio fixum eleuauit, in aërias verò vias
Infelicem altiuolantem iaculabatur cornu
Pronum per ſe volutum: manipulos verò ferentis Cereris
Alius erat manu quatiens calamos ſecantem ſeculam
Tanquam ſpicam belli tanquam manipulos pugna,
Hoſtium meſſuit genua incuruos vngues habenti ferro,
Faciens comeſſationem Martis Thalyſia & Baccho
Amputans hoſpitia capita, & præbuit teſti Baccho
Incuruum humano inquinatum enſem humore
Libamen cruentum ſacrificans Baccho:
Et Parcas inebriauit marinum poculum libans.
Alterius verò ſtantis comprehendens capras paſcens Pan
Manibus complicatis in ceruice vinculum implicans
Hoſtem bene armatum percuſſit cornu
Bifariam diuiſa cuſpide diſcerpto ventre.
Alius ingruentem paſtorali baculo virum diuidens
In medio ſuperbum perfregit ſummitatem frontis.
Et audax Indicum exercitum confidentem fecit Orontes
Verbum minax effundens ſublimi voce:
Ante amici, Satyris excitemus pugnam,
Martem ne trepidate fugientis bellum Bacchi.
Neque quis veſtrũm bibat flauicolorem aquam,
Ne dulcis doloſa inſania venena fontis
Indorum à vino occiſorum trucidata manu Bacchi.
Ne, poſt tot capita & nos ſomnus perdat.

Orontes ſuos ad virtutem hortatur, & monet ne aquam bibant.

Ἵστατο δ' ἀπτολέμιστος Σατύρων πρόμος, οὐ δόρυ χάρμης
Χειρὶ φέρων, οὐ γυμνὸν ἔχων ξίφος, οὐδ' ἐπὶ νευρῇ
Εἰς σκοπὸν ἰθυκέλευθον ἀνειμένον βέλος ἕλκων·
Ἀλλὰ κέρας βοὸς εἶχεν· ἐνὶ γλαφυρῇ δὲ κεραίῃ
Φάρμακον ὑγρὸν ἄσιγε λόχῳ, ἀργυρέου ποταμοῖο
Εἰς προχοὰς δολόεσσαν ὅλην κατέχευεν ἐέρσην
Ἰκμάδι φοινίξας γλυκερὴν ῥόον· ἐν δὲ κυδοιμῷ
Κεύμασι οἱ ψαύοντες ἔσαν πίον αἴθοπες Ἰνδοί,
Ἔμφρονα λύσσαν ἔχοντες ἀνεκρούσαντο χορείην,
Καί σφισι λοίγιος ὕπνος ἐπήιεν· ἀκλινέες δὲ
Ἔσχατα βακχευθέντες ἐπιμάζοντο βοείαις·
Ἄλλοι δ' ἀστρώτοισι κατεκλίνοντο χαμεύναις
Νωθρὸν ἐπιτρέψαντες ἀκοιμήτῳ δέμας ὕπνῳ
Βάκχαις ἀδρανέεσσιν ἑλώρια καὶ Διονύσῳ.
Τοὺς δὲ δίχα πτολέμοιο, καὶ ἀθήκτοιο σιδήρου
Δούλιον ἐς ζυγόδεσμον ἐληίσσαντο γυναῖκες,
Βριθομένοις μελέεσσι καὶ ἀντιβίων ἐπὶ ὤμων,
Ὡς νέκυες ζώοντες ἐλαφρίζοντο μαχηταί,
Οἱ μὲν ἔτι βλύζοντες ὑπίκλοπον ἰκμάδα Βάκχου
Ἀπτολέμοις Σατύροισιν ἐδουλώθησαν ἀνάγκῃ
Χεύματι φαρμακόεντι μεμηνότες· ἐκ δὲ κυδοιμοῦ
Μοῦνος ἐγὼ λιπόμην φονίης ἔτι νῆις ἐέρσης,
Χείλεσιν ἀβρέκτοισι φυγὼν ἀπατήλιον ὕδωρ·
Ἀλλὰ ποτὸν πεφύλαξο δορυσσόε, μὴ μετὰ νίκην
Κερδαλέην ἀσίδηρον ἀναιμάκτοιο Λυαίου
Ζωγρήσῃ δόλος ἄλλος ἐν Ἄρεϊ λοιπὸν Ἰνδῶν·
Ὣς φαμένου, βαρύμηνις ἐχώσατο μᾶλλον Ὀρόντης,
Καὶ τρηχὺς ἐς μόθον ἦλθε παλίνδρομος· ἡμιτελὴς γὰρ
Ἦεν ἀγών· ἑτέρης δὲ θεμείλια πήγνυτο χάρμης.
Ὄφρα μὲν Ἰνδὸν ὅμιλον ἐς ἴδρομος ὥπλισεν Ἄρης,
Τόφρα δὲ Βασσαρίδες πολυκαμπέος ὑψόθι ταύρου
Εἰς μόθον ὠρνύοντο· συνεστρατόωντο δὲ Βάκχῳ
Ὁπλοφόροι καὶ Φῆρες ἀτευχέες· οἱ μὲν ἀρούρης
Ῥηξάμενοι κρηπῖδας ἀνέφερον· οἱ δὲ κολώνης
Ὑψιτενῆ κορυφὴν, καὶ ἀρχομένοιο κυδοιμοῦ
Ἔγχεον ἀντιβίοισι· πολυσχιδέες δὲ χαράδραι
Ἰνδῴαις ἑλικηδὸν ἐσεύοντο καρήνοις·
Καὶ ποσὶ λεπταλέοισιν ἐπισκαίροντες ἐρίπνῃ
Πᾶνες ἐθωρήσσοντο μεμηνότες· ἂν ὁ μὲν αὐτῶν
Μάρψας ἀσπαλάμῳ βεβιημένον αὐχένα δεσμῷ
Δήιον αἰγείοισιν ἀνήλασεν ἀνέρα χηλαῖς
Σὺν βοέῳ θώρηκι μέσον κεράων γαστέρα τέμνων·
Ὃς δὲ τανυπλεκτῶν κεράων ἐυκαμπέσιν αἰχμαῖς
Ὄρθιον ἁρπάξας τετορημένον Ἰνδὸν ἀλήτην
Μεσσοπαγῆ κούφιζεν· ἐς ἠερίας δὲ κελεύθους
Δύστηνον ὑψιπέτηλον ἀνηκόντιζε κεραίης
Κύμβαχον αὐτοκύλιστον· ἀμαλλοφόροιο δὲ Δηοῦς
Ἄλλος ἔην παλάμῃ δονέων καλαμητόμον ἅρπην
Ὡς στάχυν ὑσμίνης, ὡς δράγματα δηιοτῆτος,
Δυσμενέων ἤμησε γοῦνα γαμψώνυχι χαλκῷ,
Τελέων κῶμον Ἄρηι θαλύσια, καὶ Διονύσῳ
Τέμνων ἐχθρὰ κάρηνα· καὶ ὤρεγε μάρτυρι Βάκχῳ
Καμπύλον ἀνδρομέῃ πεπαλαγμένον ἅρπην ἐέρσῃ,
Λοιβὴν αἱματόεσσαν ἐπισπένδων Διονύσῳ·
Καὶ Μοίρας ἐμέθυσσεν ἐνυάλιον πόμα λείβων·
Ἄλλου δ' ἱσταμένοιο δεδραγμένος αἰγίβοτος Πὰν
Χερσὶν ὁμοπλεκέεσσιν ἐπ' αὐχένι δεσμὸν ἑλίξας
Δήιον εὐθώρηκα μετήλασε φίλικι κεραίῃ
Διχοτόμοις γλωχῖσι δαϊζομένου κενεῶνος·
Ἄλλος ἐπαΐσσοντα καλαύροπι φῶτα δαΐζων
Μεσσόθεν ὀφρυόεντα διέθλασεν ἄκρα μετώπου·
Καὶ θρασὺς Ἰνδώην στρατιὴν θάρσυνεν Ὀρόντης,
Μῦθον ἀπειλητῆρα χέων ὑψίθροος φωνῇ·
Δεῦτε φίλοι, Σατύροισιν ἀναστήσωμεν ἐνυώ,
Ἄρεα μὴ τρομέοιτε φυγοπτολέμου Διονύσου·
Μηδέ τις ὑμείων πίνοι ξανθόχροον ὕδωρ,
Μὴ γλυκεροῦ δολόεντα μεμηνότα φάρμακα πηγῆς,
Ἰνδῶν οἰνομόρων δεδαϊγμένα χειρὶ Λυαίου,
Μὴ μετὰ τόσσα κάρηνα καὶ ἡμέας ὕπνος ὀλέσσῃ·

Δεῦτε

Δεῦτε πάλιν μαχόμεσθα πεποιθότες· ἀπτολέμου δὲ
Ἀμφαδίην ποτὲ Βάκχος ἐμὴν σκεδάσειεν Ἐνυώ;
Εἰ δ' ὑμέας μίμνει με φυγὰς σκηπτοῦχος, ὄφρα δαείη,
Οἵοις Δηριάδης προμάχοις ἐς Ἄρηα κορύσσει·
Μαρνάσθω πετάλοισιν· ἐγὼ δ' αἴθωνι σιδήρῳ
Χάλκεον ἔγχος ἔχοντι τί μοι ῥέξειε κορύμβοις
Λυδὸς ἀκοντίζων δρυόεν βέλος; ἀλλὰ μαχητὴν
Σφιγγόμενον βαρύδεσμον, ἀνάλκιδα τοῦτον ἐρύσσας,
Θηλυμανῆ Διόνυσον ὀπάονα Δηριαδῆος·
Οὗτος ὁ θῆλυν ἔχων ἁπαλὸν χρόα πάντας ἐάσας
Ἰνδοὺς τοσσατίους ἑνὶ μάρναο μοῦνον Ὀρόντῃ·
Ἡδὺς ὁ δινεύων κεχαλασμένα βόστρυχα χαίτης,
Ἡδὺς ὁ Βασσαρίδων ἐρόεις πρόμος· ἀλλὰ καὶ αὐτὰς
Κάλλεϊ τοξεύουσι καὶ οὐ βελέεσσι γυναῖκας·
Σοὺς προπόλους Ἰνδοῖσι γυναιμανέεσσι συνάψω
Ἑλκομένους ἐπὶ λέκτρα ἀδεικτήτων ὑμεναίων·
Ὣς εἰπὼν, προμάχοισιν ἐπέδραμε θερμὸς Ὀρόντης
Ἄρεος ἀμώων διφυὲς θέρος· οὐδέ τις ἔτλη
Τοσσατίου προμάχοιο μένειν ἀντίξοον ὁρμήν,
Οὐ θρασὺς Εὐρυμέδων πυρόεις, οὐ σύγγονος Ἄλκων,
Φεῦγε δ' ἄρ' Ἀστραῖος Σατύρων πρόμος· οὐδέ τις αὐτῶν
Σειληνῶν παρέμιμνεν· ἀελλήεντι δὲ ταρσῷ
Γαμβρὸς ἐκεπτοίητος ἐμαίνετο Δηριαδῆος
Ἀντία Κενταύρων ἀειμώδεα λᾶαν ἀείρων,
Καὶ τύχεν Ὑλαίοιο· δασυστέρνοιο δὲ ποιμένος
Ἔθλασεν ἄκρα μέτωπα βαλὼν μυλοειδέϊ πέτρῃ,
Καὶ σκέπας ἰσοέλικτι χαραδρήεντι βελέμνῳ
Ψευδαλέον μίμημα τετυμμένον ἠλάδι γύψῳ
Ἀντίτυπον πήληκος ἐτήτυμον ἕρκος ὀπωπῆς·
Καὶ τὸ μὲν ἐν χθονὶ πῖπτε πολυσχιδὲς αἴθοπι πέτρῳ
Ἴκελον· ἀργυφέη δὲ πέλεν κόνις· αὐτὰρ ὁ κάμνων
Ἐγχεϊ πετραίῳ, πέδον πήχυιεν ἀρούρης·
Κενταύρου δ' ἑτάροιο δι' εὐκεράοιο καρήνου
Ἀμφιέλικτον ἔτμηξε τυχὼν λασίοιο μετώπου
Ταυρείην ἐπίκυρτον ἀπηλοίησε κεραίην,
Καὶ πολὺς εἰς χθόνα πῖπτεν· ὁ δ' ἐπισκαίρων δὲ καρήνῳ
Ἡμιθανὴς κεκύλιστο, καὶ οὔασι τύπτε κονίην·
Καὶ δέμας ὀρθώσας, πυμάτῳ βακχεύετο πυρσῷ
Εἰλιπόδην ἀγέλαστον ἔχων ὀρχηθμὸν ὀλέθρου,
Καὶ κτύπον ἐσμαράγησε, πέλωρ ἅτε ταῦρος ἰάλλων
Τρηχαλέον μύκημα τιταινομένου αὐχένος
Κράατι τυπτόμενος· Ἑλίκην δὲ θηγὴν ἄστεργος Ἐρεμβεὺς
Στήθεϊ χαλκὸν ἔλασσε, καὶ ἀργυφέην ἄντυγα μαζοῦ
Αἵματι φοινήεντι κατέγραφε κυανέη χείρ·
Τὴν δὲ κονιομένην ἑτέρῃ ξυνώσατο ἄτῃ,
Πέπλον ἀνασείσαντες ἀκοντιστῆρες ἀῆται·
Καὶ χροὸς ἔβλυε λύθρον ἐπήρατον· αἰδομένη δὲ
Δεξιτερῇ ξυνάγειρεν ἑὸν φεύγοντα χιτῶνα,
Γυμνὰ φυλασσομένη χιονώδεος ὄργια Βάκχου·
Καὶ θεὸς ἀθρήσας δηΐων ἑτεραλκέα νίκην,
Καὶ Σατύρους πτώσσοντας, ἐπεσμαράγησε κυδοιμῷ,
Ὡς στρατὸς ἐννεάχιλος ἰεὶς βαρύδουπον ἀπὸ λαιμῶν,
Συμφερτοῖς στομάτεσσι χέων ἀντίκτυπον ἠχώ·
Καὶ Βρομίου ταχύγουνος ἐμάρνατο μοῦνος Ὀρόντης
Θνητὸς ἐών· θνητὸς δὲ θεὸν προκαλίζετο φωνῇ.
Ἄμφω δ' ἐς μόθον ἦλθον ὁμήλυδες, ὧν ὁ μὲν αὐτῶν
Ἔγχος ἔχων, ὁ δὲ θύρσον ἀκαχμένον· ἄκρα δὲ Βάκχου
Κρατὸς ἀνουτήτοιο βαλὼν ὑπέροπλος Ὀρόντης
Θηγαλέην Βρομίοιο μάτην ἤρασσε κεραίην.
Οὐ γὰρ ἄναξ Διόνυσος ἀδηλήτοιο καρήνου
Ταυροφυῆ τύπον εἶχε σεληναίοιο μετώπου
Τεμνόμενον βουπλῆγος ἀμοιβαίοις σιδήρῳ,
Ὡς πτερόεις Ἀχελῷος ἀείδεται, οὗ ποτε κόψας
Ἡρακλέης κέρας εἷλε γαμοστόλος· ἀλλὰ Λυαίου
Οὐράνιον μίμημα βοώπιδος εἶχε Σελήνης,
Δαιμονίοις ἄθραυστον ἔχων βλάστημα κεραίης
Ἀντιβίοις ἀτίνακτον· ὁ δὲ θρασὺς ἀντία Βάκχου
Ἠέρι βαρυδούπῳ ὁμοίιος Ἰνδὸς ἀέλλῃ
Ἄλλην ἠκόντιζεν· ἀπεσφάλθη δέ οἱ αἰχμή

Agite rurſus, pugnemus confiſi, imbellis verò
Palàm quando Bacchus meum diſſipet Martem.
Si poteſt expectet me fugitiuus dux, vt ſciat
Quales Deriades anteſignanes in Martem armet.
Pugnet ſolus: ego verò ardenti ferro
Æream haſtam habenti, quid mihi fecerit ramis
Lydus iaculans querneum telum? ſed militem
Conſtrictum grauiter vinclum, imbellem hunc trahens,
Mulieribus inſanientem Bacchum miniſtrum Deriadei.
Hic enim fœmineum habens molle corpus omnes relinquens
Indos tot vni contende ſoli Oronti:
Dulcis hic agitans remiſſos cincinnos capillorum,
Dulcis hic Baſſaridum amabilis dux: ſed & ipſe
Pulchritudine iaculantur, & non telis mulieres:
Tuos miniſtros Indis mulieribus inſanientibus coniungam,
Tractos ad thalamos haud paruarum nuptiarum.
Sic dicens primus in pugna incurrebat calidus Orontes
Martis metens biformem meſſem, neque quis ſuſtinebat
Tanti anteſignani expectare aduerſum impetum,
Non audax Eurymedon ignitus, non cognatus Alcon,
Fugiebat, ſanè verò Aſtræus Satyrorum dux: neque quis
Silenorum expectabat: procelloſa verò planta (ipſorum
Socer furore territus inſaniebat Deriadei
Contra Centauros verſoſum ſaxum attollens,
Et tetigit Hylæum, hirſuti verò paſtoris
Contudit ſummam frontem percutiens molari lapide,
Et tegmen repercuſſit ex loco confragoſo lecto telo,
Falſum ſignum percuſſum adiecto gypſo
Contra ſignatum galeæ veræ ſeptum frontis.
Et hoc quidem in terram cadebat multum diuiſum nigro
Simile. ſplendidus verò erat puluis, ſed laborans (cineri
Haſta ſaxea ſolum prehendebat manu.
Centauri verò ſocij per benecornutum caput
Circumciſi bouis ſtrenuo nactus hirſutam frontem
Taureum incuruum amputauit cornu,
Et multus in terram cecidit, inſiliens verò in caput
Semianimus voluebatur, & auribus pulſabat puluerem.
Et corpus in rectum intendens vltima bacchabatur flamma
Pedem incuruantem nõ ridendã habens ſaltatione mortis.
Et fragor reſonabat monſtroſum tanquam taurus emittens
Terribilem mugitum extenſi gutturis
Caput pulſatus. Helicem verò percutiens hoſtilis Erem-
Pectori ferrum impulit, & albam orbitam mamillæ (beus
Sanguine purpureo depinxit nigra manus:
Hanc verò puluere ſordidatam alia impartiuerunt calami-
Peplum attollentes iaculatores venti: (tate,
Et corpore ſcaturiebat cruor amabilis, verecunda verò
Dextra contraxit ſuam remotam tunicam,
Nuda cuſtodiens niuei orgia Bacchi.
Et Deus intuens hoſtium alternam victoriam,
Et Satyros conſternatos, infremuit conflictu
Tanquam exercitus nouem mille militum grauiſonis à gut-
Collatis oribus fundens contra ſonantem Echo: (turibus
Et Bacchi velocia genua habens pugnabat ſolus Orontes
Mortalis exiſtens: mortali verò Deum prior inuitabat voce.
Ambo verò in pugnam veniebant ſimul venientes, quo-
rum hic quidem illorum
Haſtam habens; ille verò thyrſũ acutũ: ſũmitatẽ verò Bacchi
Capitis inuulnerabilis percutiens validus armis Orontes
Acutum Bacchi fruſtra pulſabat cornu.
Non enim Rex Bacchus inoffenſo capite
Tauriformem imaginem habuit lunaris frontis
Sectam boum ſtimuli penetrabili ferro,
Vt alatus Achelous canitur, cuius quondam pulſans
Hercules cornu auulſit nuptias adornans, ſed Bacchi
Cœleſtem figuram oculos bouis habentis habuit Lunæ:
Diuinæ infractum habens ſurculum cornu
Hoſtibus inconcuſſum, hic verò audax contra Bacchum
Aeris grauiſonæ ſimilis Indus procellæ
Aliam iaculabatur, ſoluta verò fuit ipſi cuſpis

Orontes Bacchum ad ſingulare certamẽ prouocat.

Orontes ſuo exemplo ptimul hoſtes inuadit.

Eurymedõ

Orontes ſocer Deriadei.

Orontes multos hoſtium perdit.

Saltatio mortis.

Orontæ cum Baccho certamen.

Acheloi cum Hercule certamen.

Ceruina tangens plumbi imaginem. contrarij verò
Mittens uinicolorem thyrſum in latum humerum Orontes
Bacchus ſponte aberrabat: ridens verò Bacchum
Haſta hederacea cum Deo pugnans dixit Orontes:
Hic fœmineam multitudinem meo exercitui armans,
Si potes, pugna muliebri tuo thyrſo:
Si potes in prima acie pugna, & ſi hominum mẽtes oblectas
Omnium domitor, vnũ ſolum auſterum demulce Orontem.
Sta dimicans, & cognoſces qualem creſcere faciat
Hydaſpes pater Orõtæ.
Ducem validum ſenex meus Indus Hydaſpes.
Non ex Phrygia ſum, vnde viri ſunt mulieres
Non ſeminatam metentes innuptæ ſpicam iuuentutis,
Non famulus ſine ferro imbellis ſum Bacchi,
Venena tuos anteſignanos non eripient, veſtras verò
Thyades miniſtras prædabor: ex conflictu verò
Silenos famulos meo regi adducam.
Orontes minatur Baccho, eiuſque exercitui.
Tuos Satyros cadentes mea haſta omnes perdam.
Dixerat inclamitans exercitus princeps. audiens verò
Bacchus Rex iraſcebatur, & viteo ramo
Verberauit ad pectus parcens: manu verò
Flore viteo percuſſus diuidebatur thorax:
Neque tectum corpus tetigit Bacchica cuſpis,
Non corpus ſummum laniauit, ferrea verò tunica
Fracta grauiſonus cedebat nudus Orontes
Eoam verò in terram ſuos direxit oculos
Contragrado ſolis, & vltimam dixit vocem:
Sol flammeo curru æthera ſecans,
Vicinum & ſeminalem ſuper ſulcum lucem mittens,
Statue mihi tuos currus, & dic Deriades
Indorum ſeruiles generationes, et à ſe interemptũ Orontem,
Et thyrſos exiguos bellicoſos: dic & ipſius
Victoriam venis partam pugnæ inexperti Bacchi,
Et flumen vineum mentem ſeducentis fluuij:
Dic verò quomodo laſſitudine expertem ferrigerorum exercitum Indorum
Tenuibus folijs diſſipant mulieres.
Si verò tuæ Clymenes recordaris adhuc lecti
Deriades Aſtris ſolis filia.
Libera Deriadem tui germen generis,
Aſtridis ſanguinem ferentem dictæ tuæ puellæ:
Non obtemperem Bromio mulierem ſapienti teſtes trahens
Solem & terram infinitam: & Deum Indorum
Sanctam aquam: tu verò vale, & propitius eſto conflictui
Orontes ſe ipſum interficit.
Indorum pugnantium, & mortuum ſepeli Orontem.
Sic dicens, gladium extraxit: medio verò in ventre figens
Homicida fati infelix inſiliebat ferro:
Bacchus Orontæ morti vicino inſultat.
Et in flumen voluebatur, & nomen dedit Orontem.
Et ipſum adhuc ſpirantem & palpitantem intuens
Bacchus Rex dixit fundens irriſoriam vocem:
Iace mortuus peregrinis in vndis: veſtrum verò
Deriadem morientem pater abſcondat Hydaſpes,
Vos ambos ſocerum & generum perdam
Pro haſta homicida & bene acuto gladio
Vibrans Bacchicos thyrſos & vitium mucronem.
Sed rubicundo occido te ferro.
Non bibiſti mollia flumina mella ſtillantis fluuij,
Non fluuius te abſcondit & aberraſti à dulci vino:
Si volueris bibe ſolus totum fluuium, ſed fluctu
Non indiges fluuij bibens infernalem aquam
Peſtiferam, homicida verò fluxu & liquore amaro
Ventrem diſtenſum habens grauidum morte
Guſta Cocytum & ſi voles bibe Lethen,
Martis vt obliuiſcaris & cruenti ferri
Dixit conuitians humidum mortuum, tumidus verò
Fluctibus inſtabilibus trahebatur mortuus Orontes.
Et animæ membris pernauigantem per flumen
Nymphæ Orontem deflent.
Inanimem eructabant mortuum fluuiatiles ripæ. (Nymphæ
Quem quidem ſepeliuerunt & ingemuerunt lamentabiliter
Epitaphiũ Orontæ.
Nymphæ Hamadryades auream prope ripam Daunadem.
Prope fluctus fluminis, & ſcripſerunt ſuper ſepulchro
Bacchum dedecorans exercitus dux hic iacet

Νεβρίδος ἀψαμένη μολίβου τύπον· ἀντιτύπου δὲ
Πέμπων ἄκοντα θύρσον ἐπὶ πλατὺν ὦμον Ὀρόντης
Βάκχος ἑκὼν ἀφάμαρτεν· ἐπεγγελόων δὲ Λυαίῳ
Ἔγχεϊ κισσήεντι θεημάχος ἔννεπεν Ὀρόντης·
Οὗτος ὁ θῆλυν ὅμιλον ἐμαῖς στρατιῇσι κορύσσων,
Εἰ δύνασαι, πολέμιζε γυναικείῳ σέο θύρσῳ·
Εἰ δύνασαι προμάχιζε, καὶ εἰ μερόπων φρένα τέρπεις
Πανδαμάτωρ, ἕνα μοῦνον ἀθελγέα θέλξον Ὀρόντην·
Ἵστασο δηριόων, καὶ γνώσεαι οἷον ἀέξει
Ὄρχαμον ἄλκιμον τε γέρων ἐμὸς Ἰνδὸς Ὑδάσπης·
Οὐ Φρυγίης γενόμην, ὅθεν ἄρσενές εἰσι γυναῖκες
Ἄσπορον ἀμήσαντες ἀνυμφεύτου στάχυν ἥβης,
Οὐ θεράπων ἀσίδηρος ἀνάλκιδός εἰμι Λυαίου,
Φάρμακα σοῖς προμάχοις οὐ ῥύσεται· ὑμετέρας δὲ
Θυιάδας ἀμφιπόλους ληΐσσομαι· ἐκ δὲ κυδοιμοῦ
Σιληνοὺς θεράποντας ἐμῷ βασιλῆϊ κομίσσω,
Σοὺς Σατύρους πίπτοντας ἐμῷ δορὶ πάντας ὀλέσσω·
Εἶπεν ὁμοκλήσας στρατιῆς πρόμος. εἰσαΐων δὲ
Βάκχος ἄναξ κεχόλωτο, καὶ ἀμπελόεντι κορύμβῳ
Τύψε κατὰ στέρνου πεφιδημένος· ἐκ παλάμης δὲ
Ἄνθεϊ βοτρυόεντι τυπεὶς ἐσχίζετο θώρηξ·
Οὐ δὲ καλυπτομένου χροὸς ἥψατο Βακχιὰς αἰχμὴ,
Οὐ δέμας ἄκρον ἄμυξε· σιδήρειος δὲ χιτὼν
Ῥηγνυμένου βαρύδουπος ἐχάζετο γυμνὸς Ὀρόντης·
Ἠῴην δ' ἐπὶ γαῖαν ἑὰς ἐτίταινεν ὀπωπὰς
Ἀντιπόρου Φαέθοντι, καὶ ὑστατίην φάτο φωνήν·
Ἠέλιε φλογεροῖο δι' ἅρματος αἰθέρα τέμνων,
Γείτονα καὶ κυδνὴν ὑπὲρ αὔλακα φέγγος ἰάλλων,
Στῆσον ἐμοὶ σέο δίφρα, καὶ ἔννεπε Δηριαδῆϊ
Ἰνδῶν δοῦλα γένεθλα, καὶ αὐτοδάϊκτον Ὀρόντην,
Καὶ θύρσους ὀλίγους πολεμήϊας· ἔννεπε καὶ αὐτὴν
Νίκην φαρμακόεσσαν ἀπειρεμόθου Διονύσου,
Καὶ ῥόον οἰνωπέντα νεοσφαλέος ποταμοῖο·
Εἰπὲ δὲ πῶς ἀκάμαντα σιδηροφόρον στρατὸν Ἰνδῶν
Ἀπτολέμοις πετάλοισι διεσκέδασαν γυναῖκες·
Εἰ δὲ τεῆς Κλυμένης μιμνήσκεαι εἰσέτι λέκτρων,
Ῥῦσο Δηριαδῆα τεῆς ἐλεύθερα φύτλης
Ἀστερίδος αἷμα φέροντα φατιζομένης σέο κούρης·
Οὐ πείθομαι Βρομίῳ θηλύφρονι μάρτυρας ἕλκων
Ἠέλιον καὶ γαῖαν ἀτέρμονα, καὶ θεὸν Ἰνδῶν
Ἁγνὸν ὕδωρ· σὺ δὲ χαῖρε· καὶ ἵλαος ἔσσο κυδοιμῷ
Ἰνδῶν μαρναμένων, καὶ ὀλωλότα θάπτε Ὀρόντην.
Ὣς εἰπὼν, ξίφος εἷλκε· μέσῃ δ' ἐνὶ γαστέρι πήξας
Αὐτοφόνῳ βαρύποτμος ἐπεσκίρτησε σιδήρῳ·
Καὶ ποταμῷ κεκύλιστο, καὶ οὔνομα δῶκεν Ὀρόντῃ·
Καὶ ἔτι πνείοντα καὶ ἀσπαίροντα δοκεύων
Βάκχος ἄναξ ἀγόρευε χέων φιλοκέρτομον ἠχώ·
Κεῖσο νέκυς ξείνοισιν ἐν ὕδασιν· ὑμέτερον δὲ
Δηριάδην θνήσκοντα πατὴρ κρύψειεν Ὑδάσπης,
Ὑμέας ἀμφοτέρους ἑκυρὸν καὶ γαμβρὸν ὀλέσσω
Ἀντὶ δορὸς φονίοιο, καὶ εὐθήκτοιο μαχαίρης,
Σείων εὔια θύρσα καὶ ἀμπελόεσσαν ἀκωκὴν,
Ἀλλὰ δαφοινήεντι κατακτείνω σε σιδήρῳ·
Οὐ πίες ἁβρὰ ῥέεθρα μελισταγέος ποταμοῖο,
Καὶ ποταμός σε κάλυψε, καὶ ἤμβροτες ἡδέος οἴνου·
Ἢν ἐθέλῃς πίε μοῦνος ὅλον ῥόον· ἀλλὰ ῥεέθρων
Οὐ χατέεις ποταμοῖο πιὼν Ἀχερόντιον ὕδωρ,
Λοίγιον· ἀνδροφόνου δὲ ῥοῆς καὶ χεύματι πικρῷ
Γαστέρα κυμαίνουσαν ἔχων ἐγκύμονα μοίρης
Γεῦσο Κωκυτοῖο, καὶ ἢν ἐθέλῃς, πίε Λήθην,
Ἄρεος ὄφρα λάθοιο, καὶ αἱμαλέου σιδήρου·
Ἔννεπε κερτομέων διερὸν νέκυν· οἰδαλέος δὲ
Κύμασιν ἀσταθέεσσιν ἐσύρετο νεκρὸς Ὀρόντης·
Καὶ ψυχῆς μελέεσσι διαπλώοντα ῥεέθρῳ
Ἄπνοον ἠρεύγοντο νέκυν ποταμηΐδες ὄχθαι·
Τὸν μὲν ἐταρχύσαντο καὶ ἔστενον αἴλινα νύμφαι,
Νύμφαι Ἀμαδρυάδες χρυσέης παρὰ πυθμένα Δάφνης
Ἀμφὶ ῥοαῖς ποταμοῖο, καὶ ἔγραφον ὑψόθι τύμβου·
Βάκχον ἀτιμήσας στρατιῆς πρόμος ἐνθάδε κεῖται

Αὐτοπείρ

Οὐδὲ μόθου τέλος ἔσκεν ἀτέρμονος [illegible]
[illegible]
Ἀρεϊ βακχευθεῖσα [illegible] Λυαίου
[illegible]
Ἀκλινέες στεφανηδὸν ὁμοζυγίων στίχες Ἰνδῶν·
[illegible]
Κρωβύλα δ' ἐκρεμάλιζε, καὶ αὐχένα κύψε Λυαίῳ
Ἰνδὸς ἀνὴρ ἱκέτης· ὀλίγῳ δ' ἐνὶ δέρματι νεβρῶν
[illegible]
Νίκην Ἰνδοφόνον [illegible] Λυαίου,
[illegible]
Τόφρα δ' Ἀρισταῖος [illegible] φάρμακα [illegible]
[illegible]
Ἄλλῳ χεῖρα πέλασσε, καὶ ἕλκεος ἄκρα χαράξας
Ἰῷ φαρμακόεντι σεσηπότα τάμνε μαχαίρῃ,
Ἀκροτάτῃ παλάμῃ [illegible] δάκτυλα βάλλων·
Καὶ [illegible]
[illegible]
Ὣς ὁ μὲν αἰολον ἕλκος ἀκέσσατο· μαρναμένων δὲ
Ἤδη βαρβαρόφωνος ἐπαύετο Ἰνδὶς Ἐνυώ,
[illegible]
Δυσμενέες [illegible] Ἰνδῴην [illegible]
[illegible]

Aſſe perſiciente dextra trucidatus Indus Orontes. (enim
Non autem pugnæ finis erat indelectabilis ſerui, efficiun
Erat certamē & pugna imperfecta, in ſublime verò apparēs
Indus Mars perſtrepebat retrogrado verò conflictu
Lydum eiulans rabioſe cumulum interminatum [illegible]
Bacchica in conflictum alium accedebat Tyas Bellona
Hoſtes homicides iaculata ramis
Marte Bacchico furore incitata, ramum verò amantis
Hoſtes querneo occidebantur ferro
Cruentum vulnus habentes, inarmata verò Bacchæ Cædes Indorum.
Haſta vitea cum ferrum trauceretur
Inds æreas tunicas habentes obſtupeſcebant ob acutam hede-
Pectora denudata recens vulnerata, faciliores enim (ram
Non tecti thoracis ſagittis petebantur latores.
Aliorum verò alia erat cædes immenſa, quorum à cruore
Fractorum folus rubeſcebant tunicæ
Pugnantium vbi taurus, circulo verò cingebantur Bacchæ
Immote in modum coronæ coniunctorum ordines Indorum.
Et audax tibia canebat cædis carmen, in conflictu verò
Bacchi quidem famuli ramiferi Bacchi
Veriſi erant ſecuribus, & vtrimque ſecantibus machæris
Omnes erant caternatim illæſi, Inds verò
Hoſtes iaculis occidebantur ſolus.
Deinceps verò infigebantur extenſos ramos habentibus in
Indorum cerebra tela, & [illegible] percutiebatur piceæ arboribus
[illegible], percutiebatur pinus, ſagittis percutiebatur
[illegible] existens et laudata in folijs (taurus
Melicerta abſcondebatur alas extenſas habentium nubes
Ne iſtum videret ſagittis perculſum Apollo. (Indorum,
Et nuda manu ſine ſcuto abſque ferro
Bacchæ clauas vibrabat, & cecidit bellator. Strenitus exercitus Bacchi.
Tympana verò reſonabant & ſaltabant milites.
Cymbala verò pulſabantur, & ceruicem demiſit Baccho
Indus vir ſupplex, exigua verò in pelle hinnulorum
Infractæ cuſpides flectebantur iaculorum.
Ære grauis verò inflexa ſecabatur foliato ramo ſecuris
Et quiſpiam Marte furioſorum Satyrorum dux virum per-
Bacchica proſecit folia, recens verò vulneratis [illegible] cutiens
Ærea vitea tunica percutiebatur hedera.
Intuens verò lancem pugnæ alterno impetu
Victoriam Indos occidente dimicantem pro Baccho
Aſtrais incomprehenſibilis cedebat mortem vitans Aſtrais Ariſtæus medicus.
Hastam iouis extenſam formidans Bacchi.
Tunc verò Ariſtæus vita producentia remedia ſpargens
Baſſaridum totum vulnus curabat Phœbea arte, Centaurij herba.
Huic quidem vulneribus imponens centauriam herbam.
Huius verò grauitate mortiferum expurgauit humorem
Sanguinem vndiq; attrahens Cinyra verò medebatur Bac-
Contundens herbas multiformes vulneribus pueas, (cæ
Aut pedis, aut manus, aut pectoris, aut ventris.
Alterius verò ducis mortifero vulneratis teo
Extraxit ferocem cuſpidem, & vulnera [illegible] premens
Sanguinem paulatim emittebat humorem.
Alteri manum admouebat & vulneris ſummitatem ſtrin-
Telo venenato putrefactam amputabat gladio, (gens
Summa manu parcentes digitos iniiciens
Et herbido commiſcens ad vitam ſufficientis flores terræ Mellis vſus in medicina.
Variegatos partus mala repellentis apis
Manu circumſpargens dolores fugantem humorem Bacchi. Vini vſus in vulneribus.
Alios vulneratos curabat Phœbea voce
Horribilem inſuſurrans multinominem hymnum cantilenæ
Sic hic quidem varium vulnus curabat, pugnantium verò
Iam barbaram vocem habens ceſſabat Indica Bellona,
Paternæ cognoſcens ad vitam ſufficientis orgia artis:
Et multos viuos capiebant à bello milites
Baſſarides multi verò reliqui montes Tauri Mons Taurus.
Hoſtes reuerſi ſunt in Indicum clima terræ
Spe irrita in domum Deriades.
Deinde aquatores immenſo victu ventium elephan-
tum.

Digitized by Google

Et Satyros poſt pugnam tumulentum in chorum trahens
Pan paſtoralis reſonabat fundens Epinicium ſonitum.
Et Blemys criſpus rubicundorum dux Indorum
Supplicis eleuabat ſanguinis expertem ramum oliuæ,
Indos occidenti genu ſeruile inclinans Baccho.
Et Deus intuitus incuruatum virum terræ
Manu ſumens eleuauit: multum clamanti ſimul populo
Fuſcis triumphabat rubris procul ab Indis
Imperium odio habentem & mores Deriadei
Arabiæ in regione, poſtquam prope vicinum pontum
Felix ſolum habitabat, & nomen dedit ciuibus.
Et Blemys celer venit in ſeptigradi oſtia Nili
Futurus Rex coætaneus Aethiopum.
Et ipſum ſempeternis Meroës excepit ſolum
Generoſis Blemyum populis prænominem ducem.

Pan Epinicia Encomium canit.
Blemys Baccho fit ſupplex.
Blemys Rex Æthiopum.
Blemyes vnde dicti.

Καὶ Σατύρους μετὰ δῆριν ἐπινίκιον εἰς χορὸν ἕλκων,
Πὰν νόμιος κελάδησε χέων ἐπινίκιον ἠχώ·
Καὶ Βλέμυς οὐλοκάρηνος ἐρυθραίων πρόμος Ἰνδῶν
Ἱκεσίοις κούφιζεν ἀναίμονα θαλλὸν ἐλαίης,
Ἰνδοφόνῳ γόνυ δοῦλον ὑποκλίνων Διονύσῳ.
Καὶ θεὸς ἀθρήσας κυρτούμενον αὐχένα γαίῃ
Χειρὶ λαβὼν ὤρθωσε· πολυγλώσσῳ δ᾽ ἅμα λαῷ
Κυανέων πήχυνεν ἐρυθραίων τηλόθεν Ἰνδῶν
Κοιρανίην στυγέοντα, καὶ ἤθεα Δηριαδῆος
Ἀρραβίης ἐπὶ πέζαν· ἐπεὶ σχεδὸν γείτονι πόντῳ,
Ὄλβιον οὖδας ἔναιε, καὶ οὔνομα δῶκε πολίταις·
Καὶ Βλέμυς ὠκὺς ἵκανεν ἐς ἑπτάπορον στόμα Νείλου,
Ἐσσόμενος σκηπτοῦχος ὁμόζυγος Αἰθιοπήων·
Καί μιν ἀειδρύτοιο Μερόης ὑπεδέξατο πυθμὴν
Ὑψιγόνοις Βλεμύεσσι προσώνυμον ἡγεμονῆα.

DIONYSIACORVM

LIBER XVIII.

Fama malum.

IAM verò alata multa ora habens volabat fama
Aſſyriorum ordinem omnem percurrens ciuitatum.
Nomen annuncians racemiferi Bacchi,
Et audacem Indum Martem, & inclytam vuis vitem.
Et Staphylus Satyrorum exercitum ſine ferro audiens
Orgiáque vitea, & Bacchicos thyrſos Lyæi.
Bacchum videre deſiderabat, & filium Botryn incitans
Rex Aſſyriorum ventoſo ſuper curru,
Obuiam fiebat vuis ornato tranſeunti Baccho.
Et ipſum videns accedentem, & argenteas rotas habentem,
Pantherarúmq; antilenas, & frena illuſtria leonum (currum
Botrys intonſos capillos habens retraxit currum patris:
Et Staphylus rex ſuum inſiliebat in currum
Pantherarum ſtabile veſtigium intuens Bacchi:
Et pede flectente ſuper terram veſtigia firmans
Ramum oleaſtrem diuina manu tendens
Et amico Bacchum rex mitigabat ſermone
Per Iouem ſupplicem tuum Bacche, patrem, *(tereas*
Per Semelen Deum puerum habentem, meum ne filiũ præ-
Audiui quomodo exceperit tuum patrem Lycaon
Ipſum ſimul cum beatis, & filium manu perimens
Noctu ignoranti tuo obiecit parenti.
Et cum Ioue omnium rege vnam tetigit menſam
Arcadiæ in regione, ſuper Sipyli verò cacuminibus
Tantalus, vt dicunt, tuum hoſpitio excepit patrem,
Mactans verò ſuum filium Diis appoſuit cibum.
Et Pelopis latum dorſum quantum comederat Ceres
Transformans ebore adulterino artificioſo ornatu
Filium mactatum rurſus vitæ reſtituit Saturnius.
Rurſus inuicem diuiſa membra coniungens,
Sed quid tibi Bacche Lycaonem filij occiſorem
Hoſpitem Deorum, & Tantalum aërium
Nectareorum nominatum doloſum furem poculorum,
Hoſtilem Ambroſiæ & Nectaris virum dicens?
Iouem & Apollinem vna hoſpitio excepit menſa.
Etiam Phlegyas, cum omnes immerſiſſet mare
Inſulam totam tridente perfringens Neptunus
Vtroſque ſeruauit & non præcipitauit tridente.
Et tu ferens imaginem tui hoſpitalis patris
In vnam auroram meum ingredere palatium.
Da gratiam vtriſque & Botryi & patri:
Sic dicens perſuaſit, ſuo verò inuehebatur curru
Beans ſuam domum ſequente Baccho.

Geſtus ſupplicis.
Ramus oleæ in ſupplicationibus.
Lycaon hoſpes Iouis.
Tantalus hoſpes Iouis.
Ceres humerum Pelopis deuorauit.
Lycaon filium mactauit.

ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΙΗ.

ΗΔΗ δὲ πτερόεσσα πολύστομος ἔπτατο φήμη
Ἀσσυρίην στίχα πᾶσαν ἐπιτροχόωσα πολήων,
Οὔνομα κηρύσσουσα κορυμβοφόρου Διονύσου,
Καὶ θρασὺν Ἰνδὸν Ἄρηα καὶ ἀγλαόβοτρυν ὀπώρην·
Καὶ Στάφυλος Σατύρων στρατιὴν ἀσίδηρον ἀκούων,
Ὄργιά τ᾽ ἀμπελόεντα, καὶ εὔια θύρσα Λυαίου,
Βάκχον ἰδεῖν ἐμενοίνα· καὶ υἱέα Βότρυν ἐπείγων
Κοίρανος Ἀσσυρίων ἀνεμώδεϊ ἐμβάδι δίφρῳ
Ἤντετο βοτρυόεντι περιστιχόωντι Διονύσῳ·
Τὸν μὲν ἰδὼν ἐπιόντα καὶ ἀργυρέοκυκλον ἀπήνην
Παρδαλίων τε λέπαδνα, καὶ ἡνία φαιδρὰ λεόντων,
Βότρυς ἀκερσεκόμης ἀνεσείρασεν ἅρμα τοκῆος·
Καὶ Στάφυλος σκηπτοῦχος ἑοῦ κατεπάλλετο δίφρου,
Παρδαλίων στατὸν ἴχνος ὀπιπεύων Διονύσου·
Καὶ ποδὸς ὀκλάζοντος ἐπὶ χθονὸς ἴχνος ἐρείδων,
Θαλλὸν ἐλαιήεντα θεουδέϊ χειρὶ τιταίνων,
Καὶ φιλίῳ Διόνυσον ἄναξ μειλίσσετο μύθῳ·
Πρὸς Διὸς ἱκεσίοιο τεοῦ Διόνυσε τοκῆος,
Πρὸς Σεμέλης θεόπαιδος, ἐμὸν μὴ παῖδα παρέλθῃς·
Ἔκλυον ὡς ὑπέδεκτο τεὸν γενετῆρα Λυκάων,
Αὐτὸν ὁμοῦ μακάρεσσι, καὶ υἱέα χειρὶ δαΐξας
Νύκτιον ἀγνώσσοντι τεῷ παρέβαλλε τοκῆι,
Καὶ Διὶ παμμεδέοντι, μιῆς ἔψαυσε τραπέζης
Ἀρκάδος ἀμφὶ πέζαν· ὑπὲρ Σιπύλου δὲ καρήνων
Τάνταλος, ὡς ἐνέπουσι, τεὸν ξείνισσε τοκῆα·
Δαιτρεύσας δ᾽ ἑὸν υἷα θεοῖς παρέθηκεν ἐδωδήν·
Καὶ Πέλοπος πλατὺν ὦμον ὅσον θοινήσατο Δηώ,
Μορφώσας ἐλέφαντι νόθῳ τεχνήμονι κόσμῳ
Υἱέα δαιτρευθέντα πάλιν ζώγρησε Κρονίων,
Ἔμπαλιν ἀλλήλοισι μελίσσομενα γυῖα συνάπτων·
Ἀλλὰ τί σοι Διόνυσε Λυκάονα παιδοφονῆα
Ξεινοδόκον μακάρων, καὶ Τάνταλον ἠεροφοίτην
Νεκταρέων ὀνόμηνα δολόφρονα φῶρα κυπέλλων,
Δήιον ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἄνδρα πεφάσκων,
Ζῆνα καὶ Ἀπόλλωνα μιῇ ξείνισσε τραπέζῃ,
Καὶ Φλεγύας ὅτε πάντας ἀνερρίζωσε θαλάσσῃ
Νῆσον ὅλην τελέθοντι διαρρήξας Ἐνοσίχθων,
Ἀμφοτέρους ἐφύλαξε, καὶ οὐ πλήξε τριαίνῃ·
Καὶ σὺ φέρων μίμημα τεοῦ ξεινίοιο τοκῆος,
Εἰς μίαν ἠριγένειαν ἐμῶν ἐπίβηθι μελάθρων,
Δὸς χάριν ἀμφοτέροις καὶ Βότρυϊ καὶ γενετῆρι·
Ὣς εἰπὼν παρέπεισεν· ὃ δ᾽ ἐπῴχετο δίφρῳ,
Ὀλβίζων ἑὸν οἶκον ἐφεσπομένου Διονύσου·

Ἐρὶ δρα-

Καὶ θρασὺς [illegible] Βότρυς [illegible]
[illegible]
Ἤλασε πάτριον ἅρμα, καὶ ἡγεμόνευε Λυαίῳ,
[illegible] ἀνθερεῶσι [illegible]
Χρύσεα Μυγδονίοιο δεδεγμένος ἡνία δίφρου,
[illegible]
[illegible]
[illegible]
Καὶ Σάτυροι προθέοντες [illegible]
[illegible] Λυαίου·
Πολλὰ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα φιλανθέμος ἔτρεχε Βάκχη,
Δύσβατον οἶμον ἔχουσα βαθεῖ ποδὶ, καὶ γνάμψα πέτρης
[illegible]
Καὶ παλάμῃ κροτάλιζε, καὶ εὐθμήτοισι πεδίλοις,
[illegible]
Οἰστρομανὴς καὶ Πᾶνες ἐθήμονες ὑψόθι πέτρης
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
Ὄφρα μὲν ἔτι Βότρυς ἐκόσμεε δαῖτα Λυαίῳ,
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
Σύγχροος ἠελίοιο καὶ ἀντιτύποιο σελήνης·
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
Οἰνωπὴν ἀμέθυστον [illegible] ὑάκινθον·
[illegible] ἀχάτης,
[illegible]
[illegible]
[illegible]
Χρύσεα δουρατέης ἐρυθαίνετο νῶτα καλύπτρης,
[illegible]
[illegible]
Καὶ πολλῶν [illegible] περὶ δούρῳ,
[illegible]
[illegible] Βάκχῳ·
Καὶ μόγις [illegible]
[illegible]
[illegible]
Καὶ θεὸς ἀστερόεσσαν ἐθάμβεεν [illegible] κόσμον
Ξεινοδόχου βασιλῆος ἰδὼν χρυσήλατον αὐλήν·
[illegible]
Ταύρων [illegible]
Δαιτὶ [illegible] Σατύροισι [illegible] Διονύσου·
Καὶ Σταφύλῃ [illegible]
[illegible]
[illegible]
Καὶ νομάδων οἰῶν [illegible] χορείη,
Καὶ δόμον [illegible]
Εὔοδμοι [illegible]
Ἀμφιλαφεῖς δ' [illegible] οἴνου·
Κύμβαλα δ' [illegible] τραπέζῃ
[illegible]
[illegible]
Διπλαδίοις [illegible]
Καὶ κτύπος ἦν κροτάλων ἐπιδόρπιος· ἐν δ' ἄρα μέσσοις
Οἰνοβαρὴς [illegible]
Ἤιεν ἔνθα καὶ ἔνθα Μάρων [illegible] οἴστρῳ,
[illegible]
Χεῖρας ἐὰς διδύμων Σατύρων [illegible]
[illegible]

Et audax equum eleuauit Botrys flagellum.
Tauricam circumuolutum deſertum regionem peragrans
Agitauit patrium currum, & dux erat Baccho.
A[illegible] in terram, in ceruicalibus verò antilenis
Aurea Mygdonij accipens frena currus
Auriga Bacchi Maro inſatiabilis ſcuticæ
Feras paſcentis flagri remiſſum ſtridorem mittens,
Pantherarum agitabat procelloſum currum.
Et Satyri procurſantes pulſabant choream.
Currum circumſaltantes, in monte currentem currum Lyæi.
Multa verò hinc & hinc floribus gaudens currebat Bacchis
Inacceſſam viam habens profundo pede, & flexum petræ
Præruptum altè quaſi ſcutatum menſurabat veloci pede:
Et manu crepitabat, & bene menſuratis pedibus
Laborem faciens profundas rupes habentis viæ.
Furore inſans & Panes conſueti ſuper petrã
Pedibus bene calceatis ſaltabant in puluere
Incalcata cacumen pertranſeuntis rupis.
Sed poſtquam incedentibus appareret regia aula
Procul apparens ſulgens adulterino verſicolore ornatu
Rex ornatus tunc Botrys rhedam paternam trahens
[illegible] pede ibat præuius viator,
Adornans ſimul omnia, amicabili verò cura
Et quidem adhuc Botrys ornaret epulum Lyæo,
[illegible] fercula menſa:
Tum etiam varia munera dans Rex oſtendit Baccho
Ornamenta artificioſa lapide ſtrata domus,
A[illegible] ſplendens multum varium præſſebat ſplendo[illegible]
Concolor ſolis, & contrariæ Lunæ.
Parietes verò argenteis candebant metallis,
Et bene [illegible] fulgurans frontis
Lychnes erat lucerna verũ nomen habens. habuit & ipſam
Domus rubenti ornata nigra petra
Nigricantem Amethyſtum mittentem hyacinthum.
Splendorem verò ardentem emittebat luteus Achates
Et ſquamnarum variis formis reſplendebat Ophites.
A[illegible] verò ſmaragdus erucibat viridem ſplendorem
Columnalis verò ordine circumſtrata in domum
Aurea [illegible] rubebant dorſa tegminis,
Opulentis culminibus, multum verò ſectorum metallorum.
Splendidum bene calculata ſolum variabatur arte,
Et columnarum ambitus bene ſculpto quodam ligno,
Tenuem natura imaginem habuit ſuper ſelli eboris.
Talia ſenex ſceptriger oſtendebat teſti Baccho.
Et vix veſtigium flectebat in Deum excipiente aula
Manu tenens Bacchum. hic verò tarde ſequenti planta
Vagam circumuolutam ſuam intendit faciem.
Et Deus ſtellatam cum ſtupore mirabatur vinicolore ornatu
Hoſpitem excipientis regis videns auro conflatam aulam.
Miniſtros verò extimulabat Rex, & famulos incitans
Taurorum bene nutritorum armentum, & greges ouium
Mactare Satyris boum cornua habentis Bacchi.
Et Staphylo feſtinante erat velox opere interminans
Famulis alternis, affluebant verò multi
Epuli miniſtri, mactabantur verò tauri:
Et in paſcuis verſantium ouium opimi ordines. erat verò chorea,
Et domum Cythara bene ſonantem odorati perſpirabãt vẽti.
Beneolentis verò vrbis nidore implebant vicos.
Copioſè verò inebriabant totam domum guttæ vini,
Cymbala verò reſonabant, & ſonoram apud menſam
Panades fiſtulæ bombum excitabant, fremebant verò tibia
Coniunctæ, & circulus grauiter ſonantis tympani,
Duplicibus crepitibus reſonabat in domo.
Et pulſus erat crepitaculorum ſuper cœnam. In medio verò
Vino grauis trepidantis ferens pedis inſtabilem impetum
Ibat hinc & hinc Maro agitatus œſtro
Rectum ex pauimento retrogradum veſtigium voluens,
Manus ſuas duorum Satyrorum ſuper humerum fulciens
In medio apparẽs, alterius verò pedis eleuabatur vibratione

Botrys Bacchus ædes Botryis ingreditur.

Maro auriga Bacchi.

Mactantur oues.

Maro ebrius.

Digitized by Google

Methe ... vxorem & poculu[m]

Alieni flauum habens colorem, medio mittens
Purpureos radios toto fulgentis capitis,
Oppositum simulachrum lunaribus cornibus
Sinistra quidem recens direptum consueto pleno vino
Humerali cingulo circumplexum utrem [illegible]
Dextra verò poculum, circulo [illegible] circumdabant Bacchæ
Senem saltantem pedum alterna planta.
Tanquam cadere volentem vibrato capite,
Qui tamen nunquam cecidisset, ex ebrietate verò titubans.
Famuli & serui bacchabantur saltantes, [illegible] tes & ipsi
Cum gustaſſent primum inſuetum dulce vinum.

Methe vxor Staphyli.

Et Staphyli regis optimos partus habentem mulierem
Bacchus quoque Methen inebriabat rex.

Methe ebria.

Hæc verò capite grauata bibere iterum orabat Bacchas,
Vinum capiens poculum circumſaltans Bacchi,
Et capite rotabat peregrinum dapifer terra,
Humero inclinans comam alterno tactu
Inſtabilis hinc & hinc inuerſa circa terram verò
Crebro [illegible] lubricis pedibus
Thyadem manibus prehendens Methen ſaltabat Bacchæ.
Et [illegible] vini [illegible] poculo
B[illegible] ebri[illegible] genæ:
Et puer nuper pubeſcens ſimul cum Staphylo patre

Saltatio

Implexus capillos [illegible] ligauit hedera
Coronans in modum ſerti, veſtigijs verò veſtigium mutans
Pedibus concordibus circulariter ſaltabat Botrys,
Dextram à leua accedentem plantam voluens.
Et Staphylus ſaltabat pedum ſaltatrice vibratione,
Incuruum [illegible] agens volubili circulatum tractu

Botrys, Staphylus & Bacchus bibunt ... Deſcriptio auroræ.

Botryos [illegible] in ceruicem cubitum firmans
[illegible] chorum coniungentis Bacchi
[illegible] hinc & hinc dependentes capillos vibrans
Humero [illegible] Methe verò ſaltabat & ipſa
Cubitum inclinans & filio & coniugi
Media inter Staphylum & Botryn, erat verò videre
Voluptatem tripliciter volutam complicata [illegible].
Et Pithus crudus ſenex canos ventis agitans
Poculi dulcis impletus vſque ad dentes
Vino grauis ſaltabat, ebrietate errans veſtigium circumagens,
Et dulcibus guttis [illegible] à gutturibus
Flauam [illegible] barbam:
Et [illegible] totum diem, exhauſtis verò poculis
[illegible] terram totam vmbroſa [illegible] caligo
In ſummo nigricans, & varia luce tenus
Aſtra illuſtrans dein [illegible] bicolor aer
Occidente Sole ſub vmbriformi turbine
Exiguum pone ſequens adhuc habens reliquum auroræ.
Et caliginem veſtiuit ſuo colore taciturna nox,
Cœlum ſtellata depingens tunica,
Hi verò poſt poculum ebrietatis poſt fercula menſæ
Botrys vnà cum patre & vinum fundente Baccho
Inclinati ordine bene ſtratis in lectis
Somni munus ceperunt, & conuerſati ſunt cum ſomnijs.
Sed [illegible] fulgoribus nuncius auroræ
Per [illegible] vmbras relinquentem crepuſculum caliginem,
Bene coronatum tunc Bacchus matutinus exiuit è lecto
Spe Niceæ agitatus, nocturnus enim
Indicato [illegible] ſobolem hederaceo thyrſo
Somniculoſus [illegible] doloſam imaginem belli.
Et ſtrepitum audiens Satyrorum, & fremitum iaculorum
Tumultuoſo [illegible] pugnæ
Somnum [illegible] bellicum habuit verò animo
Vatem [illegible] interminantis ſomnij.
Æmuli enim vidit belli ſimulachrum Lycurgi.
Futurorum dux præuius, quod audax in luco
Difficulter expugnabilis ex ſcopulo Leo rabioſo gutture
Bacchum adhuc ſaltantem & non tangentem ferrum
In metum perterruiſſet, & agitaſſet vſque ad mare
Abſconditum in pelago, fugientem feræ minas

Αλλοτρίης [illegible] χροιὴν ἔχων [illegible], μεσσόθι [illegible]
[illegible] ἀκτῖνας ὅλου σελάγοντι καρήνου,
Ἀντίτυπον μίμημα σεληναίοισι κεραίαις
[illegible]
[illegible]
[illegible] Βάκχαι
[illegible]
Οἷα πεσεῖν μέλλοντα πεπαλμένοιο καρήνου
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] Βάκχας,
[illegible] Λυαίου
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] Βάκχη
[illegible]
[illegible]
[illegible] ἅμα Σταφύλῳ [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] Βότρυς,
[illegible] ταρσὸν [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
Καὶ [illegible] Διονύσου
[illegible]
Ὦμον ἐπαιΐσσοντα· Μέθη δ' ἐχόρευε καὶ αὐτὴ
Πῆχυν ἐπικλίνουσα καὶ υἱεῖ καὶ παρακοίτῃ,
Μεσσατίη Σταφύλου καὶ Βότρυος· ἦν δὲ [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
Ἄστρα καταυγάζων [illegible] ἀήρ,
[illegible]
[illegible]
[illegible]
Οὐρανὸν ἀστερόεντι δαιδάλλουσα χιτῶνι.
Οἱ δὲ μετ' ἀσπίδα [illegible]
[illegible] Διονύσῳ,
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] Λυκούργου
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

Digitized by Google

Καὶ φόβον ἄλλον ὄπωπε λέων θρασὺς, ὅττι γυναῖκας
Θυρσοφόροις ἐδίωκε κεχηνότος αὐχένος [illegible]
Αἱμάσσων ὀνύχεσσι· χαραττομένων δὲ γυναικῶν,
Μύστιδος ἐκ παλάμης ἐκυλινδετο [illegible]
Κύμβαλα δ' ἐν χθονὶ κεῖτο· μεταστρεφθεῖσα δὲ Βάκχη
Δεσμὰ λεοντείοιο [illegible]
Σειρὴν ἀμπελόεσσαν [illegible]
Αὐχένι δὲ λέοντος [illegible]
Θηλὺ δὲ θῆλυς ὅμιλος [illegible]
Καὶ βλοσυροὺς [illegible]
Καὶ μίτρης ἑλικόεσσι [illegible]
Αρτιμίς ἐζώννυεν [illegible]
Ἀστεροπὴ πυρόεσσα [illegible]
Θάμβα παλινδίνητον [illegible]
Τοῖον ὄναρ Διόνυσος [illegible]
Ὀρθὸς ἐὼν [illegible] Ἰνδῶν
Χαλκείην ἀστερόεντα χιτῶνα [illegible]
Καὶ σκολιῷ μιτρώσε κόμην ὀφιώδεϊ δεσμῷ,
Καὶ πόδας ἐσφήκωσε [illegible]
Χειρὶ δὲ θύρσον ἄειρε [illegible]
Καὶ Σάτυρον κίκλησκε [illegible]
Βακχείων στομάτων [illegible]
Κοιρανος ἔγρετο Βότρυς [illegible] χιτῶνα,
Καὶ Πίθον ὑπνώοντα, Μέθη δ' [illegible]
Κρᾶτα μόγις κούφιζε [illegible]
Οκνηρὴν [illegible]
Μιμνεν ἀεὶ [illegible]
Οψὲ δὲ λέκτρον [illegible]
Καὶ Στάφυλος φιλότητι [illegible]
Εἰς ὁδὸν [illegible]
Χρύσειον [illegible]
Οἷς πάρος [illegible]
Καὶ πέπλα ποικίλα [illegible]
Νήματι [illegible]
Καὶ Βρομίῳ [illegible]
Μαρναο [illegible]
Δεῖξον ὅτι [illegible]
Γηγενέας [illegible]
Σὸς [illegible]
Γηγενέων [illegible]
Μέμνημαι [illegible]
Πατρὸς [illegible]
Ασσύριος ποτὲ Βῆλος [illegible]
Κυρίζων Κρόνος [illegible]
Τιτήνων [illegible]
Ομπότε [illegible]
Τάμνον [illegible]
Καὶ Κρόνος [illegible]
Εἶχεν [illegible] Κρόνιον [illegible]
Ψυχρὸν ἀκοντίζων [illegible]
Ηέρι δὲ [illegible]
Καὶ πλέον [illegible]
Θερμοτέρῃ [illegible]
Ωμοβόροις [illegible] Ἰνδῶν [illegible]
Μὴ τρομέεις [illegible]
Κάμπην ὑψικάρηνον [illegible]
Ης σκολιὸν πολύμορφον ὅλον δέμας· ἀλλοφυὴς γὰρ
Λοξὸν αὐτοέλικτον [illegible]
Χείλεσιν ἑρπυστῆρες [illegible]
Ιὸν [illegible]
Ηνθεε πεντήκοντα κάρηνα τὰ ποικίλα θηρῶν·
Καὶ τὰ μὲν [illegible]
Σφιγγὸς [illegible]
Αλλα δὲ [illegible]
Συμφερτῇ δὲ φάλαγγι [illegible]
Σκύλλης [illegible]
Καὶ μέσῳ [illegible]
Ιοβόλοις [illegible]
Τῆς μὲν [illegible]

Et metum alium vidit audax Leo, quod mulieres
Thyrsigeras fugasset hiantis gutturis
Lanians vnguibus: dilaceratarum verò mulierum
Sacerdotali ex manu voluebantur thyrsi in puluerem.
Cymbala verò in terra iacerent: reuersa verò Baccha
Vincula Leonina instringendo vmisisset max...
Vinculum viteum instringens caput.
Humerali vero leonis implicasset ceruicem vinculo.
Infertam verò foemineus grex ingruisset alius super alium
Et horribiles dilaniasset pedes & manus acutas,
Et vix flexuosa seruatum Corymbo
Diana ... coelesti verò sinu
Fulgur ignitum impetu irruens, frontis
F... ... fecisset caecum viatorem.
Tale somnium Bacchus videbat ex lectulis verò
Rectus existens Indam caede inquinatus In...
Aeream stellatum per pectus tunicam.
Et obliquo cinxit comam serpentino vinculo,
Et pedes strinxit rubenti cothurno:
Manu verò ... Bellona:
Et ... vocabat ... verò
Ba... audiens contra ... Echo
Rex excitabatur Botrys suam verò induit tunicam,
Et Pithum somnolentam. Methe verò ... audiit vocem
Caput vix eleuauit, grauato verò capite
P... dormiuit. Otium adhuc Nympham
Expectabat attrita dulciorem somnum frontis.
Sero vero lectum ingressa erat sua tardè obedienti planta.
Et Staphylus Botryn amans sequebatur Bacchum
In viam studiosè hospitalia munera tendens
Auream amphoram cum argenteis poculis,
Quibus antea semper biberat multarum lac capellarum.
Et pretium varia vela quae prope Tigridis aquam
Filo texuit arte elaborasset Persica Arachne.
Et Baccho multi muneris, rex dixit vocem:
Pugna ... Bacche ... digna fac patre.
Ostende quod Saturni feras genus, recens enim natus
Terra natos Titanas repulit ab Olympo
Tuus pater a ... puer, excitare & tu ...
Terra natorum superbum euertere genus Indorum:
Memini quendam sermonem, quem nostro patri
Pri... pater meus dixit ego verò tibi ipsum dicam.
Assyrius quondam Belus mea quondam Rex terra
Eleuans Saturnius humidus concubitus priuantes acumen
Titanum princeps pugnabat tuo patri, (secula
Quando maternis futuri cubilibus
Amputauit concubitum inexpertorum spicam virilem patris aratrorum.
Et Saturnus late generationis accendit Bellonam
Arma pruinosa contra Saturnium mittens
Frigidum eiaculans humidum telum, rectè acuminatae enim
Ex aere mutebantur grandinantes sagittae:
Et magis Sole armabatur flammifer Iupiter,
Calidiore ... soluens in lapides mutatam aquam.
Cruda vescentes sacra facientes ad pugnam Indicam flagellans
Ne trepides Elephantes cum tuus in alto regnans Iupiter
Campen sublimem amputauit fulmine, (re enim
Cuius obliquum totum multiforme corpus: diuersae natu-
Obliquam, per se volutam accendebat Bellona
Labiis serpentes Echidnes à plantis
Telum eructantibus longam vmbram habentem. circa col-
Florebant quinquaginta capita varia ferarum. (lum vero
Et haec quidem constabiliuit leoninis capitibus
Sphingis obscura forma terribilis frontis.
Sed etiam ... refluebat spuma dentium.
Cohaerente vero phalange multorum canum capitum
Scyllae aequale erat imitamentum frontis.
Et corpore medio duplex apparebat Nympha
Tela iaculantibus ornata Draconteis ramis,
Cuius quidem in pectoribus vsque ad summum flexum femorum

S... omnium ... ... um fu... ... vati...

... vtus ha... ... tet Ba...

Nuptialis munera dat Baccho Arachne. ...ica.

Staphylus Bacchum ad ... ... taur.

Staphylus Baccho ho... ... tiam re... ... citat.

Saturni cum Ioue certamen.

Campe quinquaginta capita habuit.

Google

Balenarum ſquammis adulterina aſperabatur forma
[illegible] extenſa: ungues vero multiplicium manuum
In obliquum inflectebantur [illegible] uncus falcis.
[illegible] deſcriptio [illegible] *Ex ſupremo verò collo immenſa per terga*
Scorpius perflexus [illegible] ceruicis cauda
Serpebat grandinoſa ictus acuto aculeo,
Talis variam formā habēs circumuolutam leuabatur Cāpe:
Et ipſam terram vertens & aerem & profunditatem maris,
Volabat cæruleorum alarum alterutra vibratione,
Turbines concitans & armans procellas
Nympha tartaria pennis nigra: ex oculis verò
[illegible] *Procul fluentes ſcintillas emittebat vaga flammas.*
Sed tamen occidit feram pater tuus æthereus Iupiter,
Et [illegible] vicit ſerpentinam Belonam.
[illegible] calcat [illegible] *Euade & tu patri perſimilis: vt & ipſum*
Gigantum interemptorem poſt Saturnum te appellem.
Hoſtilem demetentem terra natorum ſtirpem Indorum.
Tibi bellum hoc conuenit ſimile, à principio nam enim
[illegible] *Tuus pater Saturni propugnatorem be[illegible]*
Sub [illegible] terræ
Indorum [illegible] fuit Idas
[illegible] verò contende Deriadei.
[illegible] Mars ad virtutem Bacchum incitat *Euade mihi & Marti perſimilis, quòd & ipſe*
Tam magnum deiecit Deus pugnantem filium Echidnæ
H[illegible] expuentem [illegible] aculeum [illegible]
Qui ſortiebatur duplicem imaginem coniugii in luco
[illegible] à Marte do[illegible] *[illegible] vibrans [illegible] circulum [illegible]*
Quem Saturnus ingentem habuit pugnantem fulmine
Martem [illegible] aperta planta,
Quando eleuans manus ſuper orbitam femoris
Ioui tuo pugnauit, in aërea verò via
Per [illegible] nubes [illegible] in capite,
[illegible] aues [illegible] in capite
Sæpius corripiens multum capiente epulabatur femore.
Hunc fortiſſimum tuus occidit cognatus Mars.
Marte non voco te deteriorem: non enim contenderis
Omnibus Iouis filiis, poſtquam lethifero tuo thyrſo
Tantum fortiter prælias, quantum [illegible] pugnat Mars,
Et perficis tanquam Phœbus victoriæ præmia, ſcinde verò
Filium ego Iouis alium meo hoſpitio cepi in domo.
Hermetem in meam domum bene alatus venit Perſeus
Terram [illegible] Cydnum relinquens.
Cui tu amicus & dicebat cognominem velaci planta
Viros apud Cilices nuper conſtructam vrbem deſignare.
Caput Meduſæ *Sed hic quidem attollebat non videndæ Meduſæ*
Gorgonis ſummum caput, [illegible] attonitis,
Nuncium lethiæ, mortalis [illegible] inducentem triſtitiæ.
Perſeus cete occidit Erythræum prope mare:
Et tu præcipitato Erythræum [illegible] domum.
Occide verò Deriadem, [illegible] Indum Orontem
Perſeus Andromedam liberat *Cete marino peiorem, mœrentem quidem*
Perſeus Andromedam [illegible] liberauit [illegible]
Grauiter [illegible] Indorum
Virginem [illegible] quiddam encomium retribuam
Gorgona occide[illegible] Perſeo & Indos occidenti Baccho.
Hoc cum dixiſſet retrogradus in ſuam reuertebatur domum
Pulcher Rex, Bromij hoſpes, audiens verò
Dicentem regem delectabatur ſtimulatore ſermone
Thyrſo furioſus Bacchus, bacchabatur verò tumultu
Auribus delectatus pugnam paternam audiens,
Et Saturnium orabat, & volui maiorem victoriam.
Futuram tertiam geminam poſt pugnam Indorum,
Æmulationem habens Saturnij patris. denunciantem verò
inducias vocauit
Cæleſtis præconis propaginem ſimilem ventis
Iphigeniæ prudentem filium amico amplectebatur ſermone:
O puer Mercurij, mihi amate præco,
Hoc profectus annuncia ſuperbo Deriadei.
Rex ſine pugna aut accipe munera Bacchi,
Aut cum Baccho pugna, & eris æqualis Oronti.

Κητείαις φολίδεσσι νόθη τετρηχυῖα μορφῇ
Ὑψιτενής· ὄνυχες δὲ πολυσπερέων παλαμάων
Ἀξὺν ἐδοχμώσαντο τύπον γαμψώνυχος ἅρπης·
Ἐξ ὑπάτης δὲ τένοντος ἀμετρήτοιο διὰ νώτων
Σκορπίος αὐτοέλικτος ὑπὲρ [illegible]
Ἦιεν χαλαζήεντι τετυμμένος ὀξέϊ κέντρῳ·
Τοίη ποικιλόμορφος ἑλισσομένη ἔκλυζε Κάμπη,
Καὶ χθόνα δινεύουσα, καὶ ἠέρα, καὶ βυθὸν ἅλμης,
Ἱπτατο κυανέων πτερύγων ἑτερόζυγι παλμῷ,
Λαίλαπας αἰθύσσουσα, καὶ ὁπλίζουσα θυέλλας
Νύμφα ταρταρίη μελανόπτερος· ἐκ βλεφάρων δὲ
Τηλεφανεῖς ἀπέπεμπεν ἀλήμονα φλογὸς αἴγλην·
Ἀλλ᾽ ἀπὸ θῆρα πατὴρ τεὸς αἰθέριος Ζεύς,
Καὶ κρατέων νίκησεν ἐχιδνήεσσαν Ἐνυώ·
Γίνεο καὶ σὺ τοκῆι πανείκελος· ὄφρα καὶ αὐτὸν
[illegible]
Δυσμενέων ἀμήσαντα χαμαιγενέων στάχυν Ἰνδῶν·
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
Τὸν Κρόνος ἄσπετον εἶχε κατακρύπτοντα κεραυνόν
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
Πᾶσι Διὸς τεκέεσσιν ἐπεὶ φονίῳ σέο θύρσῳ
Τόσσον ἀριστεύεις, ὅσον ἀσχαλόων ἀνὰ μόθον Ἄρης,
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
Ὡς σὺ φίλος, καὶ ἔφασκεν ἐπώνυμον ὠκέϊ ταρσῷ
Ἀνδράσι παρὰ Κίλιξι νεόκτιτον ἄστυ χαράξαι·
Ἀλλ᾽ [illegible] Μεδούσης
[illegible] αἰθέρι
[illegible]
[illegible]
[illegible]
Κῆτος ἐναλίοιο χερείονα, [illegible]
Περσεὺς Ἀνδρομέδην· σὺ δὲ [illegible]
[illegible] Ἰνδῶν
[illegible]
[illegible] Διονύσῳ·
Ὣς εἰπὼν παλίνορσος ἑὸν νόστησε μελάθρον
[illegible]
[illegible]
[illegible] Διόνυσος [illegible]
Οὔασι θελγομένοισι μόθον πατρῷον ἀκούων,
Καὶ Κρονίδην ἱκέτευε, καὶ ἤθελε μείζονα νίκην
[illegible] Ἰνδῶν,
[illegible]
[illegible]
[illegible]
Ὦ τέκος [illegible]
Τοῦτο μολὼν ἄγγειλον ἀγήνορι Δηριαδῆι·
[illegible] Λυαίου,
Ἢ Βρομίῳ πολέμιζε, καὶ ἔσσεαι ἶσος Ὀρόντῃ·

Εἶπε,

Εἶπε, καὶ ὠκυπέδιλος ἀπὸ χθονὸς εἰς χθόνα βαίνων,
Ἠῴην ἐπὶ πέζαν ἀτερπτὸν ἔδυνε κέλευθον
Σκῆπτρον ἔχων γενετῆρος· ὁ δὲ χρυσέων ἐπὶ δίφρων
Βότρυν ἀεξήσας φρενοτερπέα καρπὸν ὀπώρης
Ποσσὶ πολυγνάμπτοισιν ἀπ' ἄστεος ἄστυ βαίνων,
Ἀσσυρίην χθόνα πᾶσαν ἑῆς ἔπλησεν ὀπώρης,
Ἀγρονόμοις ὀρέγων σταφυληκόμον ἄνθος ἀλωῆς,
Ὄφρα μὲν Αὐτολύκοιο ποδὶ πλέξειν αἴθοπες Εὔρου
Φοινικίων Σύρων οὖδας ἐμάστιεν εἰναπὸ δίφρων·
Τόφρα δὲ καὶ Σταφύλῳ μόρος ἔχραεν· ἐν δὲ μελάθρῳ
Δμῶες ἀνερρήξαντο κατὰ στέρνοιο χιτῶνα·
Ἀμφίπολοι δ' ἀλάλαζον· ἐφοινίσσοντο δὲ μαζοὶ
Τυπτόμενοι παλάμῃσι· πολυθρήνων δὲ γυναικῶν
Πενθαλέοις ὀνύχεσσι χαράσσετο κύκλα προσώπου·
Ὀψὲ δὲ δὴ παλίνορσος ἐϋσταφύλων ἐπὶ δίφρων
Νοστήσας Διόνυσος, ἐδύσατο Βότρυος αὐλὴν
Μνῆστιν ἔχων Σταφύλοιο φιλοστόργοιο τραπέζης·
Καὶ Πίθον ὡς ἐνόησε κατηφέοντι προσώπῳ,
Πότμον ἑοῦ Σταφύλοιο σοφῇ μαντεύσατο σιγῇ·
Αὐτίκα Μέθην ἐξείρετο μύθῳ· (καλέσας δὲ)
Εἰπὲ γύναι, τί παθοῦσα τεὴν ἠλλάξαο μορφήν,
Αὐχμηρὴν ὁρόω σε καὶ ἀστράπτουσαν ἐάσας;
Τίς τεὸν ἔσβεσε κάλλος ἀθέσφατον; οὐκ ἔτι πιμπρᾷς
Εὔχροον οἰνωπῇσι παρειῇσι πορφύρεον πῦρ·
Καὶ σὺ γέρον μὴ κρύπτε, πόθεν τάδε δάκρυα χεύεις;
Τίς τάμεν ἀργυφέοιο τεὸν πώγωνα κομήτην;
Τίς πολιὴν ᾔσχυνε; τίς ἔσχισε σεῖο χιτῶνα;
Καὶ σὺ φιλακρήτοιο Μέθης βλάστημα τεκούσης
Τέκνον ἐμοῦ Σταφύλοιο, πόθεν λάχες ἄτριχα κόρσην;
Τίς φθόνος ἠμάθυνε τεὴν ἑλικώδεα χαίτην;
Οὐ πλόκαμοι προχυθέντες ἐπ' αἰγλήεντας ὤμους
Ἀπλανέες Τυρίοιο μύρου πέμπουσιν ἀϋτμήν,
Οὐκ ἔτι βακχευθέντες ἀφ' ὑμετέροιο καρήνου·
Πῶς φορέεις τάδε πέπλα χυτῇ ῥυπόωντα κονίῃ;
Μαρμαρυγὴν δολόεσσαν ἀποστίλβουσι παρειαί·
Πῇ μοι ἔβη Τυρίης βασιλήϊα πέπλα θαλάσσης;
Οὐκ ἔτι γινώσκω σε ἰδὼν κατηφέι προσώπῳ·
Πῇ Στάφυλος σκηπτοῦχος ἀνήλυθεν; ὄφρα νοήσω,
Εἰπέ, τεὸν γενετῆρα τίς ἥρπασεν ἐς μίαν ὥρην;
Γινώσκω τεὸν πῆμα, καὶ εἰ κρύπτειν μενεαίνεις·
Φωνῆς ὑμετέρης οὐ δεύομαι· αὐτόματοι γὰρ
Σιγαλέοις τεὸν πένθος ἀπαγγέλλουσιν ὀπωπαί·
Γινώσκω τεὸν πῆμα, καὶ εἰ κρύπτειν μενεαίνεις·
Δάκρυα σὰς ὀδύνας μαντεύεται· αὐσταλέοι δὲ
Πότμον ἑοῦ Σταφύλοιο τεοὶ βοόωσι χιτῶνες·
Ἐλπίδα δ' ἡμετέρην φθόνος ἥρπασεν· οἰόμην γὰρ
Ἰνδῴην μετὰ δῆριν ἅμα Σταφύλῳ βασιλῆϊ
Χερσὶν ἀερτάζειν θαλαμηπόλον ἑσπέριον πῦρ,
Βότρυος ἀγχεμάχοιο τελεσσαμένου ὑμέναιον·

Dixit, & velox pedibus è terra in terram transiens
Orientalem in regionem semitam persiciebat prauam,
Sceptrum habens patris, hic verò aureis in curribus
Racemum vt culta mentem oblectantem fructum vitis
Pedibus multiflexis ab vrbe vrbem transiens
Assyriam terram totam suo impleuit fructu,
Rusticis prabens vitis ornatum florem vinea.
Postquam quidem Antolyci ad pinnam nigricantis Euri:
Vago Syrum solum perambulauit versicolore curru,
Tum verò & Staphylo mors irruit, in domo verò
Famuli disciderunt in pectore tunicam.
Serua verò fremebant, rubescebant verò mammæ,
Pulsatæ manibus, querularum verò mulierum
Luctuosis vnguibus discerpebantur circuli frontis,
Sero verò retrogradus grandes vuas habentibus in curribus
Reuersus Bacchus, subiit Botryos aulam:
Recordationem habens Staphyli beneuolæ mensæ.
Et Pithum vt vidit tristi fronte,
Mortem sui Staphyli prudenti vaticinabatur silentio
Perscrutans verò Methen, interrogabat sermone:
Dic mulier, quid passa tuam mutasti formam?
Squalidam video te, & fulgentem relictam.
Quis tuam exstinxit pulchritudinẽ immensam? non amplius
Bene ebriis ignicantibus genis purpureum ignem
Et tu senex ne cela, vnde hasce lacrymas fundis?
Quis amputauit latū mentū habens tuam barbam comatã?
Quis canitiem deturpauit? quis discerpsit tuam tunicam?
Et tu vinum amantis Methes germen matris
Fili mei Staphyli, vnde sortitus es caluum caput?
Quæ inuidia demolita est tuam crispatam comam?
Non capilli profusi super ardentes tuos humeros
Inerrantes Tyrij vnguenti emittunt odorem.
Non amplius Baccho agitato à vestro capite?
Qui fers hæc lintea fluenti sordidata puluere?
Splendorem dolosum eiaculantur maxillæ?
Quorsum mihi abierunt Tyrij regifica pepla maris?
Non amplius te cognosco mœrore perdita fronte,
Quò nunc mihi abierunt rex abijt? vt cognoscam?
Dic tuum patrem quis rapuit in vnam horam?
Cognosco tuam calamitatem, etsi celare studes,
Voce vestra non indigeo, spontanei enim
Tacentes tuum luctum annunciant oculi
Cognosco tuam calamitatem, etsi celare studes.
Lacrymæ tuos dolores vaticinantur, squalidæ verò
Mortem sui Staphyli tuæ clamant tunicæ.
Spem verò nostram inuidia rapuit arbitrabar enim
Indicam post pugnam simul cum Staphylo rege
Manibus attollere cubicularium vespertinum ignem
Botryis cominus pugnantis perfectis nuptiis.

Marginal notes: … dei … lem. — Staphyli mors. — Botrys Staphyli filius. — Bacchus Methen Staphyli vxorem alloquitur. — Hei quàm difficile est lætum nõ prodere vultu.

ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΙΘ.

Ὣς φαμένη βαρὺ κέντρον ἔχων νεοπενθέϊ φωνῆς
Κούρης ἀφωνήτῳ σφρηγίσσατο χείλεα σιγῇ,
Δάκρυσιν αὐτοχύτοις νικώμενος· ὀψὲ δὲ μήτηρ,
Οἰκτρὸν ἔπος κατέλεξε Μέθη χαίρουσα Λυαίῳ·
Ὑμετέρης ἄγρυπνον ἐπόπτορα χορείης
Σὸν Στάφυλον, Διόνυσε, κατεύνασε χάλκεος ὕπνος,
Σὸν Στάφυλον, Διόνυσε, Χαρωνίδες ἥρπασαν αὖραι·
Δισσὸν ἐμοὶ βαρὺ πένθος ἐπέχραεν· ἀκμήν ὄντος μὲν

DIONYSIACORVM
LIBER XIX.

SIC cùm dixisset grauem stimulum habens recens lugente vocis
Iuuenis muto obsignabat labia silentio,
Lacrymis per se fluentibus victus, serò mater
Miserabile verbum dixit Methe, gaudens Lyæo.
Vestræ insomnem spectatorem Choreæ
Tuum Staphylum, Bacche, sopiuit ferreus somnus.
Tuum Staphylum, Bacche, Charonides rapuerunt venti.
Duplex mihi grauis luctus insiluit, viuens enim

Marginal notes: Botrys flet ob mortẽ patris. — Methe Baccho de morte Staphyli.

Bacchus me deſeruit, maritus verò meus cecidit morbo,
Et com[m]unem exercui ſuper vtriſque luctum,
Et Staphylo morienti, & non præſenti Baccho.
Sed tua amice Bacche multum ſtillantis vuæ,
Da mihi tuum poculum plenum, vt bibens
Sopiam grauem luctum læto tuo vino.
Spes mihi Bacche Euium amans, ſolummodo vuam.
Solũmodo videro craterẽ, & non amplius lacrymas profun(dam.
Sic locutam miſeratus eſt, miſcens verò poculo
Liquorem ærumnas ſoluentem mala propulſantis præbuit (vini
Puero iuueni, & matri mœſtæ, & biberunt ambo
Mentem oblectanti gutta, mellifluum vinum vuæ,
Et gemitum mitigauit Methe, & Botrys dolorem.
Et quoddam verbum dixit mulier mentis oblectans Baccho,
Veniſti mihi amice Bacche, charũ lumen, non amplius in-
Lacrymas mitigaui potu ſalutaris vini ([illegible]
Non coniugem, non patris lugeo mortem, ſed etiam ipſo
Botrye, vbi voluero, priuabor, vtrumque enim
Bacchum habeo, patrem, & filium [illegible] coniugem.
Sequar, ſi volueris me, & in tuam domum veniam.
Sim Baſſaridum comes, ſi volueris,
Eleuabo tuos thyrſos, & deſiderabilem vuem,
Labiis noſtris publicam tibiam admouebo,
Viduam ne me relinquas, ne duplicem dolorem augeam
Et mortui Staphyli, & abeuntis Bacchi.
Botrym habes famulum, doceatur verò Choreas,
Et Teletas, & thyrſos, &, vbi voles, pugnam Indorum,
Et ipſum videam ridentem vinum amant apud torcular.
Pedibus conculcantem tua partus vitis.
Senioris verò Pithi recordare, ne ipſum relinquas
Tuarum Teletarum ignarum, & expertem dulcis vini.
Sic locutam confirmauit Methen ridenti fronte,
Bacchus rex, & talia vinum amanti dixit Nymphæ:
O mulier præclara munera dans poſt auream Venerem,
Datrix lætitiæ, mortales oblectans mater amorum,
Epulas tangente vnà epulare cum Baccho.
Sis Baccho coronifera vt Venus:
Floribus coronata & bene florentibus ramis
Coronas tuis capitis faciam, æmulantem victoriam,
Vina fundentem faciam te poſt aureum thronum habentem (Hebem.
Eris viteo vnà oriens cum Baccho,
Bacchicorum comes miniſtra poculorum.
Et te Methen vocant ſatietatem homines oblectantem vini
Botrym mea vocabo dolores ſopientem fœtum vitis.
Et Staphylen Botryn ferentem, à Staphylo vocabo
Vitium partum, & viteum rorem,
Non enim ſine Methe potero epulari,
Neque ſine Methe ego vnquam comeſſationem excitaro
Sic dicens Staphyli ebrietate titubantis ad tumulum,
Sine dolore Bacchus non lugubre fecit certamen,
Et hircum bene barbatum, & virum taurum trahens
Duplicia poſuit certaminis præmia, & cithara bene canen-
[illegible]tes contendere
Pierica conuocauit certatores cantilena,
Duplicia poſuit munera, & certatores excitans,
Peritos bene ſonantis lyræ oblectabat ſermone.
Atticam hîc feſtiuitatem inſtitui, in certamine victori enim
Viro vincenti pingue corpus habentem taurum dabo,
Viro verò victo hirſutum caprum tradam in manus.
Sic locuto Baccho, lyram pulſans proſilijt vir,
Biſtoniæ Oeagrus frigidæ incola terræ,
Plectrum habens citharæ protenſum, ſed ſuper ipſo
Atticæ cantatricis incola proſilijt Erechtheus,
Ambo verò in medium veniebant pugnatores certaminis,
Cithararum agitatores, coronabantur verò comæ
Laureæ foliis, & induebantur pepla:
Incipientes verò quatiebant conſueta digitos vibratione,
Extenſum prementes alternatum ordinem neruorum,
Summitatem circumſtringentes, vt neque Orthius eſſet,
Ne quando effœminaret aſſidens virilem cantilenam,

Vinum remedium [illegible]

Bacchus dat vinum Methæ.

Botrum & Pithum Methe Baccho commendat.

Ebrietas [illegible] dehinc [illegible] Botrys & Staphylus [illegible] tranſmutati.

Taurus victoriæ præmium: Hircus victi.

Βάκχος ἐμὲ προλέλοιπε· πόσις δ' ἐμὸς ἔμπεσε νούσῳ,
Καὶ ξυνὴν μεθέηκα δι' ἀμφοτέροισιν ἀνίην,
Καὶ Σταφύλῳ θνήσκοντι, καὶ οὐ παρεόντι Λυαίῳ·
Ἀλλὰ τεῆς φίλε Βάκχε πολυρραθάμιγγος ὀπώρης,
Δός μοι σεῖο κύπελλον ἐπίπλεον, ὄφρα πιοῦσα
Εὐνήσω βαρὺ πένθος ἀπενθήτῳ σέο οἴνῳ·
Ἐλπὶς ἐμοί, Διόνυσε φιλεύιε, μούνην ὀπώρην·
Μοῦνον ἴδω κρητῆρα, καὶ οὐκέτι δάκρυα λείβω·
Ὣς φαμένην ἐλέαιρε· κερασσάμενος δὲ κυπέλλῳ
Ἰκμάδα λυσιμέριμνον ἀλεξικάκου πόρεν οἴνου
Παιδὶ νέῳ καὶ μητρὶ κατηφέϊ· καὶ πίον ἄμφω
Τερψινόου ῥαθάμιγγι μελίρρυτον οἶνον ὀπώρης·
Καὶ στοναχὴν ἐπρήυνε Μέθη, καὶ Βότρυς ἀνίην·
Καί τινα μῦθον ἔειπε γυνὴ θελξίφρονα Βάκχῳ·
Ἦλθες ἐμοί φίλε Βάκχε, φίλον φάος, οὐκέτ' ἀνίη·
Δάκρυον ἐπρήυνα ποτῷ παιήονος οἴνου·
Οὐ πόσιν, οὐ πατέρος στενάχω μόρον· ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ
Βότρυος, ἢν ἐθέλω, χατίσομαι· ἀμφότερον γὰρ
Βάκχον ἔχω γενετῆρα, καὶ υἱέα, καὶ παρακοίτην·
Ἕψομαι, ἢν ἐθέλῃς με, καὶ εἰς τεὸν οἶκον ἱκάνω·
Εἰμὶ Βασσαρίδων ὁμόστολος, ἢν ἐθελήσῃς,
Κουφίζω σέο θύρσον, καὶ ἱμερόεσσαν ὀπώρην,
Χείλεσιν ἡμετέροις ἐπιδήμιον αὐλὸν ἐρείσω·
Χήρην μή με λίπῃς, μὴ διπλόον ἄλγος ἀέξω,
Καὶ φθιμένου Σταφύλοιο, καὶ οἰχομένου Διονύσου·
Βότρυν ἔχεις θεράποντα· διδασκέσθω δὲ χορείας,
Καὶ τελετάς, καὶ θύρσα, καὶ ἢν ἐθέλῃς, μόθον Ἰνδῶν·
Καί μιν ἴδω γελόωντα φιλακρήτῳ παρὰ ληνῷ,
Ποσσὶ θορεῖν? [illegible] τεῆς ὠδῖνας ὀπώρης·
Γηραλέου δὲ Πίθου μιμνήσκεο· μή μιν ἐάσῃς
Σῶν τελετῶν ἀδίδακτον, ἀμμορον ἡδέος οἴνου·
Ὣς φαμένην θάρσυνε Μέθην γελόωντι προσώπῳ
Βάκχος ἄναξ, καὶ τοῖα φιλακρήτῳ φάτο νύμφῃ·
Ὦ γύναι ἀγλαόδωρε μετὰ χρυσέην Ἀφροδίτην,
[illegible]
[illegible]
[illegible] Ἀφροδίτη,
[illegible]
[illegible] ζηλήμονα νίκην.
Οἰνοχόον [illegible] μετὰ χρυσόθρονον Ἥβην·
Ἔσσεαι ἀμπελόεντι συναντέλλουσα Λυαίῳ,
Βακχείων [illegible] ὑποδρήστειρα κυπέλλων·
Καί σε Μέθην καλέουσιν [illegible] τερψιμβρότου οἴνου,
Βότρυν ἐμὸν καλέσω λαθικηδέα καρπὸν ὀπώρης,
Καὶ σταφυλὴν τερεβότρυν ἀπὸ Σταφύλοιο καλέσσω
Ἡμετέρην ὠδῖνα, καὶ ἀμπελόεσσαν ἐέρσην·
Οὐδὲ Μέθης ἀπάνευθε δυνήσομαι εἰλαπινάζειν,
Οὐδὲ Μέθης ἀπάνευθεν ἐγώ ποτε κῶμον ἐγείρω·
Ὣς εἰπὼν Σταφύλοιο μεθυσφαλέος παρὰ τύμβῳ,
Νόσφι γόου Διόνυσος ἀπενθέα θῆκεν ἀγῶνα·
Καὶ τράγον ἠυπώγωνα, καὶ ἄρσενα ταῦρον ἐρύσσας
Δίπτυχα θῆκεν ἄεθλα· καὶ εὐφόρμιγγας ἀείδειν
Πιερικοὺς ἐκάλεσσεν ἀμιλλητῆρας ἀοιδῆς·
Δίπλοα θῆκεν ἄεθλα, καὶ ἀθλητῆρας ἐγείρων,
Ἴδμονας εὐκελάδοιο λύρης μειλίξατο μύθῳ·
Ἀτθίδα [illegible] κῶμον ἐγείρω· ἀεθλοφόρῳ γὰρ
Ἀνέρι νικήσαντι λιπόχροα ταῦρον ὀπάσσω·
Ἀνέρι δὲ νικηθέντι δασὺν τράγον ἐγγυαλίξω·
Ὣς φαμένου Βρομίοιο λύρης κτύπος ἔθορεν ἀνὴρ
Βιστονίης Οἴαγρος ἀθαλπέος αἴης ἀρότης,
Πλῆκτρον ἔχων φόρμιγγι τιταινόμενον· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
Ἀτθίδος ὑμνοπόλου ναέτης ἀνόρουσεν Ἐρεχθεύς·
Ἄμφω δ' εἰς μέσον ἦλθον ἀεθλητῆρες ἀγῶνος
Φορμίγγων ἐλατῆρες· ἐμιτρώσαντο δὲ χαίτας
Δαφναίης πετάλοισιν, ἀνεζώννυντο δὲ πέπλοις·
Ἀρχόμενοι δ' ἐδόνεον ἐθήμονι δάκτυλα παλμῷ,
Ἐκταδίην θλίβοντες ἀμοιβαίην στίχα χορδῆς,
Ἄκρα περισφίγγοντες, ὅπως μὴ ὄρθιος εἴη,
Μή ποτε θηλύνειε παρήμενος ἄρσενα μολπήν,

Καὶ ὠρᾶ-

Καὶ πρῶτος κλήροιο τυχὼν τεχνήμονι ῥυθμῷ
Κεκροπίης ναέτης κιθάρην ἐλέλιζεν Ἐρεχθεύς,
Μέλπων πάτριον ὕμνον· ὅτι ζαθέαις ἐν Ἀθήναις
Καὶ Κελεὸς ξείνισσε βίου παμμήτορα Δηὼ
Τριπτολέμῳ σὺν παιδὶ καὶ ἀρχαίῃ Μετανείρῃ,
Καὶ σφισι καρπὸν ὄπασσεν, ὅτε χθονὸς αὔλακα τέμνων
Τριπτόλεμος στάχυν εὗρε σπερμοφόρων ἐπὶ δίφρων·
Καὶ Κελεοῦ φθιμένοιο νεοδμήτῳ παρὰ τύμβῳ
Ὄμμασιν ἀκλαύτοισιν ἐδάκρυσε Θαλυσιὰς Δηώ·
Ἀλλὰ παρηγορέουσα πάλιν θελξίφρονι μύθῳ
Τριπτολέμου βαρὺ πένθος ἀπέσβεσε καὶ Μετανείρης·
Οὕτω καὶ Διόνυσον ἑῷ ξείνισσε μελάθρῳ
Ἀσσυρίων σκηπτοῦχος ἄναξ· δ' οἱ ἀντὶ τραπέζης
Ὤπασεν εὔια δῶρα, καὶ ἀμπελόεντα [illegible]·
Καὶ Σταφύλου φθιμένοιο φιλακρήτου βασιλῆος
Υἷα Βότρυν ἔπαυσε φιλοθρήνοιο μερίμνης
Καὶ γοερῆς ἀλόχοιο Μέθης εὔνασεν ἀνίας·
Τοῖα σοφὸς φόρμιζε λυρήκτυπος· ἀμφὶ δὲ ῥυθμῷ
Πάντες ὁμοῦ [illegible] Λυαίου
Ἁρμονίην ἱμερόφωνον ἐθαύμαζον Ἀτθίδα μολπήν·
Δεύτερον αἰόλον ὕμνον ἄναξ Οἴαγρος ὑφαίνων,
Ὡς γενέτης Ὀρφῆος ὁμέστιος ἤθεϊ Μούσῃ
Δίστιχον ἁρμονίην ἀνεβάλλετο Φοιβάδι μολπῇ
Τανυεπὴς λιγύμυθος Ἀμυκλαίῳ τινὶ θεσμῷ·
Εὐχαίτην Ὑάκινθον ἀνεζώγρησεν Ἀπόλλων,
Καὶ Στάφυλον Διόνυσος ἀειζώοντα τελέσσει·
Οὔπω μολπὴ ἔληξεν, ἐπεφθέγξαντο δὲ λαοὶ
Εὐφήμοις ἐπέεσσιν ὁμόγλωσσοι ἀπὸ λαιμῶν·
Καὶ Σάτυροι πατάγησαν ἀολλέες· ἐκ δὲ θοώκου
Ἄστατος ἅλλετο Βάκχος ἄνω καὶ ἔνερθε πατάσσων
Δεξιτερήν, καὶ Βότρυς ἀνέδραμεν Εὔιον αὐδῇ
Ἁρμονίην τιμῶν [illegible] ἀοιδοῦ·
Οἰάγρου δὲ κάρηνον ἄναξ ἐστέψατο κισσῷ·
Καὶ γενέτης Ὀρφῆος ἐπιρρέων χθόνα ταρσῷ
Ἀσχαλόων ἄζυγα ταῦρον ἐδέξατο μισθὸν ἀοιδῆς·
Ἀμφὶ δέ μιν σποράδην ἐπεσκίρτησαν ἑταῖροι·
Καὶ τράγον εὐρυγένειον ἄχος καὶ ζῆλον ἀέξων,
Αἰδομέναις παλάμῃσιν ἀνείρυσεν [illegible] Ἀθήνης·
Εὐχαίτης δ' ὁ Βάκχος ἀφειδέϊ χειρὶ κομίζων,
Ἄξια θῆκεν ἄεθλα χοροιτύπου ἀμφὶ νίκης·
Γηραλέου κρητῆρα εὐώδεος ἔμπλεον οἴνου,
Χρύσεον, ἄπλετα μέτρα χαδόντα, διψάδι γαίῃ
Ἰκμάδα τετραέτηρον ἀναβλύζοντα Λυαίου·
Ἡφαίστου σοφὸν ἔργον Ὀλύμπιον, ὅν ποτε Κύπρις
Ὤπασε βοτρυόεντι κασιγνήτῳ Διονύσῳ·
Μείονα δὲ κρητῆρα μέσῳ παρέθηκεν ἀγῶνι
Ἀργύρεον, σελάοντα, περίδρομον, ὅν ποτε Βάκχῳ
Δῶκεν ἄναξ Ἀλύβας ξεινήιον, οἰκία ναίων
Ἀφνειῆς παρὰ πέζαν ἐπιχθονίοιο μετάλλου
Ἀργυρέοις ἀγκῶσι μέλας λευκαίνεται ἀγκών·
Τοῦ περὶ χεῖλος ἄκρον ἐπ' ἀμπελόεντι καρήνῳ,
Κισσὸς ἕλιξ χρυσέῳ δὲ πέριξ ἐποικίλλετο κόσμῳ·
Τοῦτον ἀγῶνι ἔθηκε βαθυνομένου κενεῶνος
Ληνὸν ἔτι πνείοντα νεώτερον [illegible],
Γλεῦκος ἀνυμφεύτοιο Μέθης ποτόν· οὐ νέμεσις γὰρ
Ἀνέρα νικηθέντα πιεῖν ἀμέθυστον ἐέρσην·
Ἀλλ' ὅτε Βάκχος ἄεθλα μέσῳ στήσειεν ἀγῶνι,
Ἴδμονας ὀρχηθμοῖο καλέσσατο μάρτυρι φωνῇ·
Ὅστις ἀεθλεύων κυκλούμενος ἴδμονι ταρσῷ
Νικήσας ὀρχηθμοῖο ποδὸς κρίσιν, οὗτος ἑλκέτω
Καὶ χρύσεον κρητῆρα, καὶ ἡδυπότου χύσιν οἴνου·
Ὃς δὲ πέσῃ σφαλεροῖο ποδὸς δεδονημένος ὁλκῷ
Ἥσσονα δ' ὀρχήσαιτο, καὶ ἥσσονα δῶρα δεχέσθω·
Οὐ γὰρ ἐγὼ πάντεσσιν ὁμοίιος· ἀθλοφόρῳ δὲ
Ἀνέρι νικήσαντι χοροιτύπον ἄβρεον ἀγῶνα,
Οὐ τρίποδα στίλβοντα, καὶ οὐ ταχὺν ἵππον ὀπάσσω,
Οὐ δόρυ καὶ θώρηκα φόνῳ πεπαλαγμένον Ἰνδῶν·
Δίσκον δ' εὐκύκλωτον, ἀκοντιστῆρας ἐλέγχων.
Οὐδὲ ποδωκείης τέταται δρόμος· οὐ δορὸς αἰχμή

Et primus ſortem conſecutus artificioſo rhythmo
Cecropiæ incola citharam quatiebat Erechtheus
Canens patriam cantilenam, quòd ſanctis in Athenis
Et Celeus hoſpitio excepit vitæ omnium matrem Cererem,
Triptolemo cum puero, & antiqua Metanira.

Celeus Triptolemi pater Cererem hoſpitio excipit Metanira.

Et ipſis fructum præbuit, poſtquam terræ ſulcum ſpargens,
Triptolemus ſegetem inuenit ſpiciferis in curribus,
Et Celeo mortuo nuper exſtructo in tumulo

Triptolemus ſeminis inuentor.

Oculis infletis Thalyſias ingemuit Ceres,
Sed conſolans rurſus mentem oblectanti ſermone,
Triptolemi grauem luctum extinxit & Metaneræ.
Sic etiam Bacchum ſua hoſpitio excepit domo,
Aſſyriorum ſceptriger rex verò ipſi pro menſa
Præbuit Bacchica munera, & viteum fluctum,
Et Staphyli mortui temetum amantis regis
Filium Botryn, ceſſare fecit à luctum amante cura,
Et querulæ coniugis Methes ſopiuit dolorem.
Talia prudẽs cãtillabat lyram pulſans, circa verò rhythmũ
Omnes ſimul obſtupebantur, cum thyrſo ornato verò T[illegible]no.
Conuenientem deſiderabilem vocem habentem mirabantur Atticam cantilenam:
Secundum varium hymnum rex OEagrus texens.
Tanquam pater Orphei contubernalis conſueta Muſæ.
Duarum ordinũ Harmoniam præmodulabatur Phœbea ca
Tantiloquus, dulcis ſermonis, Amyclæo aliquo more (tilena
Bene comatum Hyacinthum vita reſtituit Apollo,
Et Staphylum Bacchus ſemper viuentem faciet.

OEagrus pater Orphei. Hyacinthus ab Apolline vitæ reſtitutus.

Nondum feſtum ceſſauit, dixerunt verò populi
Benedicentibus verbis concordes linguas habentibus à gut-
Et Satyri reſonabant congregati, ex conſeſſu verò (turibus
Mobilis ſaltabat Bacchus ſurſum & inferius pulſans
Dexteram, & Botrys recurrit Euium canente voce
Harmoniam concinnam cantoris venerans.

OEagrus certaminis victor coronatus.

OEagri verò caput rex coronabat hedera,
Et pater Orphei defluens in terram planta
Lugens mugientem taurum accepit mercedem cantilenæ.

OEagri victoriæ præmium [illegible]

Circa ipſum verò ordinatim ſaltabant ſocii, (adaugens
Et hircum latas maxillas habentem dolorem & æmulationẽ
Verecundis manibus retraxit cuius Athenarum,
Bene comatus verò Bacchus non parcenti manu ferens
Condigna poſuit dona choream concinnantem circa victo-
Vetuſti craterem bene olentis plenum vini, (riam
Aureum immenſam menſuram capientem, ſitienti terræ
Liquorem quadriennalem ſcaturientem Lyæi.

Bacchus ſaltationibus certamen conſtituit.

Vulcani præſtans opus cœleſte, quem olim Venus
Dedit viteo fratri Baccho.
Minorem verò craterem medio impoſuit certamini
Argenteum, fulgentem, circularem, quem quondã Baccho
Tradidit rex Alybes hoſpitale munus, domos inhabitans
Diuiti in regione, vbi terreſtri metallo
Argenteis montibus niger dealbatur mons.
Cuius ſupra labrum ſummum in viteo capite
Hedera volubilis, aureo verò circum variegabatur ornatu:
Hunc certamen conſtituit in latum extenſo ventre
Torcular adhuc ſpirantem iuniorem acerrimum vua (vindictæ
Muſtum nondum coniugatæ Methes poculum, nulla enim
Virum ſuperatum bibere ebrietatis reſultentem liquorem.
Sed cùm Bacchus certaminis præmia medio poſuiſſet in ſtu-
Peritos ſaltationis vocauit teſte voce: (dio,
Quiſquis certans circumuolutus perita planta
Vincens circumuerſati pedis iudicium: hic trahat
Et aureum craterem & ſuauis poculi fluxum vini.
Qui verò ceciderit allucinantis pedis perculſus tractu:
Et minus ſaltauerit, etiam minora munera accipiet,
Non enim ego omnibus ſimilis, certatori verò
Viro vincenti ſaltando terram pulſans molle certamen
Non tripodem fulgentem, & non velocem equum præbebo
Non haſtam aut thoracem cæde inquinatum Indorum,
Sed diſcum vellè ambulantem, iaculatores excuans.
Neq; velocitatis pedum extenditur curſus: non haſtæ cuſpis

Google

Procul lata: Staphylo verò mortuo regi
Viro tripudia amanti ludibunda munera tendens,
Neque luctæ robuſta membra requirentis munera tendo:
Non curſus equitatus, non Elidis ſunt certamina:
Non curſus Oenomai generos occidentis, noſtra enim
Meta chorus eſt, & carceres ſaltationes plantarum,
Manus volubilis, & agilitas volubilis & nutus frontis
Mobiliter agitati, & vocale ſilentium
Digitos voluens & ſaltatoris oculus.
Tale verbum locuto cornutus Silenus ſurrexit:
Et ter ſenex grauata Maron reſiliebat planta
Aureum fulgentem magnum cratera videns:
Non quòd aureus eſſet ſuperior, ſed quòd ſolum
Haberet bene ſtillantem antiquiſſimum cumulum liquoris
Summum labrum ad vſque: amore verò ipſum dulcis vini
Fecerat iuuenem: canos verò violarat Bacchicus odor.
Et pedes circumvibrabat ſuum periclitans robur,
An grauis ſenectus ceſſare fecit conuerſa membra choreæ.
Et mentem Staphyli ſenex mulcebat voce
Sobrium hirſuto profundens verbum gutture.
Sum Maron commilito non lugentis Bacchi
Lacrymas fundere non noui: quid lacrymis & Baccho
Circuli pedū mea sūt munera ſepulchralia tuū apud tumu-
Accipe me ſubridentem: Maron non nouit curas (lum
Non luctum nouit Maron, non luctuoſa cumulum triſtitiæ.
Deſiderabilis verò eſt famulus non lugentis Bacchi.
Eſto propitius tuo Maroni quamuis biberis aquas Lethes,
Da gratiam, vt bibam olim nati fluorem vini.
Silenus verò nuper libati nouum vinum fructus:
Et Staphylo poſt mortem tanquam viuo ſaltabo,
Quòd chorum malueram nidorem amantis menſæ
Tibi Staphyle viuenti, & non ſpiranti ſalto
Feſtum pulſans ſuper ſepulchrale: ſum verò Bacchi.
Non famulus Phœbi, & non didici lamentabilia cantare
Qualia apud Cretenſes Rex cantauit Apollo
Deflens amabilem Atymnium, Heliadum verò
Hoſpes ego fui alienus ab Eridano.
Sum ſpurius Phaethontis mortui auriga,
Non Spartæ inhabitator, non luctuoſum florem attollens,
Vibrans mollia folia fletum amantium Hyacinthorum.
Hodie ſi Minoi aſſidens iuſta iudicas
Siue etiam floridam habes Rhadamanthi aulam
Elyſii prati in nemoribus pulcher ambulans
Audi tuum Maronem, ego verò tibi pro poculis
Irrevocabilibus oribus eructabo prudentem libationem:
Eſto propitius tuo Maroni, da mihi verò vinicolorem victo-
Victoriam omnibus curatam, ego verò tibi ſuper tumulo (riã
Libabo meorum aureorum primitias pulchras poculorum.
Incipiens craterem meæ poſt munera victoriæ.
Sic locutus ſaltabat Maron volubili planta,
Dextrum ex læua aduenam plantam permutans
Silentium varii ſermonis muta manu ſignans.
Oculos verò vibrauit vagos imaginem ſermonum,
Nutu artificiali intellectualem rithmum texens:
Et caput rotabat & voluit capillos vibrare
Niſi nudam frontem à capillis relicti habuiſſet capitis.
Neque ſanè tanquam ſenex Titanium ſanguinem ferens
Deſcripſit vocali figura Titanium genus,
Non Saturnum aut Phaneten antiquiorem, neque genera-
tionem
Solis Titanis coæuum æquali mundo.
Sed relinquens omnia & Aſtreæ fluxum materiæ
Pincernam Saturnii prudenti variabat ſilentio
Ioui poculum tendentem, & immortalium chorum aliorum
Semper continuo ſuccedentibus delectantem poculis.
Aut diuinum profundentem in craterem liquorem.
Erat verò ipſi Harmoniæ dulcis potus, ſed & ipſam
Nectar haurientem ſaltabat virginem Heben.
In Satyros verò intuens Ganymedis deſcripſit formam
Manibus mutis & cùm cerneret Bacchas,

Τηλεφόρει· Σταφύλου δὲ καταφθιμένοιο βασιλῆος
Ἀνδρὶ φιλοσκάρθμῳ φιλοπαίγμονα δῶρα τιταίνων,
Οὐδὲ παλαισμοσύνης γυιαρκέα δῶρα τιταίνω·
Οὐ δρόμος ἱπποσύνης, ἅτε Ἤλιδος εἰσὶν ἀγῶνες·
Οὐ δρόμος Οἰνομάου γαμβροκτόνος· ἡμετέρη γὰρ
Νύσσα, χορὸς· βαλβῖδες, ὀρχηστήρια ταρσῶν,
Χεὶρ δ' ἑλικὴ, καὶ σκαρθμὸς ἕλιξ, καὶ νεῦμα προσώπου
Ἄστατα κινυμένοιο, καὶ αὐδήεσσα σιωπὴ,
Δάκτυλα δινεύουσα, καὶ ὀρχηστῆρος ὀπωπή·
Τοῖον ἔπος φαμένου, κερόεις Σειληνὸς ἀνέστη·
Καὶ τριγέρων βαρύγουνι Μάρων ἀνεπάλλετο ταρσῷ
Χρύσεον ἀστράπτοντα μέγαν κρητῆρα δοκεύων·
Οὐχ ὅτι χρύσεος ἦεν ὑπέρτερος· ἀλλ' ὅτι μοῦνον
Εἶχεν εὐρραθάμιγγα παλαίτατον ὄγκον ἐέρσης
Ἄκρου χείλεος ἄχρις· ἔρως δέ μιν ἡδέος οἴνου
Θῆκε νέον· πολιὸν δὲ βιήσατο Βακχιὰς ὀδμή.
Καὶ πόδας ἀμφελέλιζεν ἑὸν πειρώμενος ἀλκὴν,
Μὴ βαρὺ γῆρας ἔπαυσε λελασμένα γυῖα χορείης.
Καὶ ψυχὴν Σταφύλοιο γέρων μείλιξατο φωνῇ,
Νηφάλιον λασίῳ προχέων ἔπος ἀνθερεῶνι·
Εἰμὶ Μάρων συνάεθλος ἀπενθήτοιο Λυαίου·
Δακρυχέειν οὐκ οἶδα· τί δάκρυσι καὶ Διονύσῳ;
Κύκλα ποδῶν ἐμὰ δῶρα ταφήϊα σῷ παρὰ τύμβῳ,
Δέξο με μειδιόωντα· Μάρων οὐκ οἶδε μερίμνας·
Οὐ γόον οἶδε Μάρων, οὐ πενθάδος ὄγκον ἀνίης·
Ἱμερόεις πέλε λάτρις ἀπενθέος Διονύσου·
Ἵλαθι σῷ Μάρωνι, καὶ εἰ πίες ὕδατα Λήθης,
Δὸς χάριν, ὄφρα πίοιμι παλαιγενέος χύσιν οἴνου·
Σειληνὸς δὲ νεοσπείστου νέον οἶνον ὀπώρης·
Καὶ Σταφύλῳ μετὰ πότμον ἅτε ζώοντι χορεύσω,
Ὅττι χορὸν προβέβουλα φιλοκνίσσοιο τραπέζης
Σοὶ Σταφύλε ζώοντι, καὶ οὐ πνείοντι χορεύω,
Κῶμον ἀνακρούων ἐπιτύμβιον· εἰμὶ δὲ Βάκχου,
Οὐ θεράπων Φοίβοιο, καὶ οὐ μάθον αἴλινα μέλπειν,
Οἷα παρὰ Κρήτεσσιν ἄναξ ἐλίγαινεν Ἀπόλλων,
Δακρυχέων ἐρατεινὸν Ἀτύμνιον· Ἡλιάδων δὲ
Ξεῖνος ἐγὼ γενόμην ἀλλότριος Ἠριδανοῖο·
Εἰμὶ νόθος Φαέθοντος ὀλωλότος ἡνιοχῆος,
Οὐ Σπάρτης ναέτης, οὐ πένθιμον ἄνθος ἀείρων,
Σείων ἁβρὰ πέτηλα φιλοκλαύτων ὑακίνθων·
Σήμερον εἰ Μίνωϊ παρήμενος ἶσα δικάζεις,
Εἴτε καὶ ἀνθεμόεσσαν ἔχεις Ῥαδαμάνθυος αὐλὴν
Ἠλυσίου λειμῶνος ἐν ἄλσεσιν ἁβρὸς ὁδεύων,
Κέκλυθι σοῦ Μάρωνος· ἐγὼ δέ σοι ἀντὶ κυπέλλων
Ἀνοστήτοις στομάτεσσιν ἐρεύξομαι ἔμφρονα λοιβήν·
Ἵλαθι σῷ Μάρωνι· δίδου δέ μοι οἴνοπα νίκην,
Νίκην πᾶσι μέλουσαν· ἐγὼ δέ σοι ὑψόθι τύμβου
Σπείσω ἐμῶν χρυσέων πρωτάγρια καλὰ κυπέλλων·
Ἀρχόμενος κρητῆρος ἐμοῦ μετ' ἄεθλια νίκης.
Ὣς εἰπὼν ἐχόρευε Μάρων ἑλικῷ ἐνὶ ταρσῷ,
Δεξιὸν ἐκ λαιοῖο μετήλυδα ταρσὸν ἀμείβων,
Σιγὴν ποικιλόμυθον ἀναυδέι χειρὶ χαράσσων·
Ὀφθαλμοὺς δ' ἐλέλιζεν ἀλήμονας εἰκόνα μύθων,
Νεύματι τεχνήεντι νοήμονα ῥυθμὸν ὑφαίνων·
Καὶ κεφαλὴν ἐτίνασσε, καὶ ἤθελε βόστρυχα σείειν,
Εἰ μὴ γυμνὰ μέτωπα λιπότριχος εἶχε καρήνου·
Οὐ δὲ μὲν οἷα γέρων Τιτήνιον αἷμα κομίζων,
Ἔγραφε φωνήεντι τύπῳ Τιτηνίδα φύτλην·
Οὐ Κρόνον, οὐ Φάνητα παλαίτερον· οὐ δὲ γενέθλην
Ἠελίου Τιτῆνος ὁμήλικα ἥλικι κόσμῳ·
Ἀλλὰ λιπὼν ξύμπαντα, καὶ ἀστραίης χύσιν ὕλης
Οἰνοχόον Κρονίδαο σοφῇ ποίκιλλε σιωπῇ,
Ζηνὶ δέπας τανύοντα, καὶ ἀθανάτων χορὸν ἄλλων
Αἰὲν ἐπασσυτέροισιν ἐϋφραίνοντα κυπέλλοις,
Ἢ ζαθέην προχέοντα κατὰ κρητῆρος ἐέρσην·
Ἦν δέ οἱ Ἁρμονίη γλυκερὸν ποτόν· ἀλλὰ καὶ αὐτὴν
Νέκταρ ἀφυσσομένην ὠρχήσατο παρθένον Ἥβην.
Ἐς Σατύρους δ' ὁρόων Γανυμήδεος ἔγραφε μορφὴν
Χερσὶν ἀφωνήτοισιν· καὶ ὁππότε δέρκετο Βάκχας,

Ηβω

Oenomaus generos ſuos occidit.
Saltatio Chironomica.
Silenus ſaltator.
Maron ſaltat

Ἥβην χρυσοπέδιλον ἐχέφρονι δείκνυε σιγῇ·
Τοῖα Μάρων ἐχάραξε πολύτροπα δάκτυλα πάλλων,
Καὶ ποδὸς ἀρρύθμοιο σοφὴν ἀνεσείρασεν ὁρμὴν,
Ἀσταθέος τελέσας πολυκαμπέα μέτρα χορείης·
Ἵστατο δὲ τρομέων, δεδοκημένος ὄμματι λοξῷ,
Τίς τίνα νικήσειε, τίς εἰς ἑὸν οἶκον ἵκοιτο
Μείζονα καὶ πλήθοντα μέθης κρητῆρα κομίζων·
Σειληνὸς δ᾽ ἐχόρευε· πολυστρέπτοιο δὲ τέχνης
Σύμβολα τεχνήεντα κατέγραφε σιγαλέῃ χερί·
Καὶ παλάμαις τότε τοῖος ἐνῆν κτύπος, ᾧ ἔπι πολλὴ,
Υἱέϊ Κυρήνης ἔρις ἔμπεσε καὶ Διονύσῳ
Ἀμφὶ ποτοῦ· μάκαρες δὲ συνήϊον· οὔ ποτε πυγμὴ,
Οὐ δρόμος, οὐ τότε δίσκος ἄεθλια· παιδὶ δὲ Φοίβου
Ὄργανα κεῖτο κύπελλα μεμηλότα καὶ Διονύσῳ,
Καὶ δίδυμοι κρητῆρες· ὁ μὲν χαρίεν χύσιν οἴνου·
Ὃς δὲ φέρων νέα δῶρα φιλοπλόκοιο μελίσσης·
Καὶ Κρονίδης ἐκάθητο δικασπόλος· ἀθλοφόροις δὲ
Ἀβρὸς ἀγὼν τετάνυστο μελισταγέος περὶ νίκης·
Ὄργανα κεῖτο κύπελλα· καὶ ὡς χρυσόπτερος Ἑρμῆς
Αὐτὸς ἔρως· ἐρόεις δ᾽ ἐναγώνιος εἰς μέσον ἔστη
Χειρὶ μιῇ καὶ κισσὸν ἔχων, καὶ θαλλὸν ἐλαίης,
Βάκχῳ κισσὸν ἄνθος· Ἀρισταίῳ δὲ τιταίνων
Στέμμασι Πισαίοισιν ἐοικότα θαλλὸν ἐλαίης
Παλλάδος ἀγνὸν ἄγαλμα· μελικρήτῳ δὲ κυπέλλῳ
Πρῶτος Ἀρισταῖος κεράσας ὠδῖνα μελίσσης,
Ὤρεγεν ἀθανάτοισι σοφὸν ποτὸν ἄλλον ἐπ᾽ ἄλλῳ
Εὐφραίνων, καὶ ἔνειμε δέπας στοιχηδὸν ἑκάστῳ·
Τοῖσι μὲν ἀρχομένοισιν ἐϋρραδάμιγγος ἐέρσης
Ὀξύτατος κόρος ἔσκεν· ἀρυσσάμενοι δὲ κύπελλον,
Τὸ τρίτον ἠρνήσαντο, καὶ οὐχ ἥψαντο τετάρτου·
Καὶ μέλιτος μέμψαντο ταχὺν κόρον· ἡδυπότου δὲ
Ἁβροχίτων Διόνυσος ἀπὸ κρητῆρος ἀφύσσων,
Κούφισε δισσὰ κύπελλα, καὶ ὤρεγε δίζυγι παλμῷ
Τὸ πρῶτον Κρονίδῃ, τὸ δὲ δεύτερον ὤπασεν Ἥρῃ,
Πατροκασιγνήτῳ τρίτατον δέπας Ἐννοσιγαίῳ·
Ἑξείης δ᾽ ἅμα πᾶσι θεοῖς, καὶ Ζηνὶ τοκῆϊ
Τερπωλῆς ἐκέρασσε· κατηφιόωντι δὲ μούνῳ
Μειδιόων ἐπένευσε δέπας ζηλήμονι Φοίβῳ·
Οἱ δὲ πολυσπερέεσσι νόον θέλγοντο κυπέλλοις·
Διψαλέοι δ᾽ ἔτι μᾶλλον ἀεὶ στεῦντο πιόντες·
Καὶ πάλιν ᾔτεεν ἄλλο, καὶ οὐ κόρον ἶσχε κυπέλλων·
Ἀθάνατοι δ᾽ ὀλόλυξαν· ἐπεβρέμοντο δὲ Βάκχαι
Οἰνάδος ἡδυπότοιο φέρειν πρωτεῖα νίκης·
Καὶ μεθύων ἀκίχητος ἔρως ὀχετηγὸς ἀγῶνος
Κισσῷ βοτρυόεντι κόμην ἔστεψε Λυαίου·
Τοῦτο σοφῇ παλάμῃ κεραὸς Σειληνὸς ὑφαίνων,
Δεξιτερὴν μὲν ἔπαυσε, πολυσκαίρῳ δὲ πεδίλῳ
Ἐκ χθονὸς ἠώρητο, καὶ ἠέρα τύπτεν ἀπόντας,
Πῇ μὲν ὅτ᾽ ἀλλήλοισιν ὁμόζυγα ταρσὰ συνάπτων,
Πῇ δὲ διαζεύξας, ἑτερόζυγι πάλλετο τέχνῃ
Ἄλλοτε πουλυέλικτος ὑπὲρ δαπέδοιο χορεύων
Ὀρθὸς ἐπὶ στέρνοις ἑλικώδεϊ σείετο παλμῷ·
Δεξιτερῷ δ᾽ ἀγνάμπτῳ ἐπεστηρίζετο ταρσῷ,
Δάκτυλον ἄκρον ἔχων ἑτέρου ποδὸς, ἢ γόνυ κάμψας
Συμφερτοῖς παλάμῃσιν, ἢ ἐκταδίην πτύχα μηρῶν
Σειληνὸς βαρύγουνος ἔχων ποδὸς ὄρθιον ὁρμὴν,
Καὶ πόδα λαιὸν ἄειρεν ἀπὸ πλευροῖο καὶ ὤμου,
Κουφίζων ἑλικηδὸν ὀπισθοτόνῳ δ᾽ ὑπὸ τέχνῃ
Καμπύλον ἠώρησεν ἐπ᾽ αὐχένι ταρσὸν ἑλίξας·
Καὶ θοῇ στροφάλιγγι παλιντρόποιο χορείης,
Ὕπτιος αὐτοέλικτος ἐκάμπτετο κυκλάδι τέχνῃ.
Πεπταμένην ἐπίκυρτον ἐς ἠέρα γαστέρα φαίνων,
Τὴν αὐτὴν στεφανηδὸν ἀτέρμονα κύκλον ἀμείβων·
Καὶ κεφαλὴ πεφόρητο παρήορος, οἷά περ αἰεὶ
Ἀπτομένη δαπέδοιο, καὶ οὐ ψαύουσα κονίης·
Καὶ ποδὶ λαχνήεντι πέδον Σειληνὸς ἐλίσσων,
Ἄστατος ἔνθα καὶ ἔνθα ποδῶν βακχεύετο παλμῷ·
Καὶ τότε γούνατα κάμπτε, τιταινομένου δὲ καρήνου
Ὕπτιος αὐτοκύλιστος ἐπωλίσθησεν ἀρούρῃ,

Hebē aureos calceos habentē prudenti demonſtrabat ſilētio.
Talia Maron ſignabat multum verſatiles digitos vibrans
chironomia
Et pedis rhythmum bene obſeruantis artificialē retraxit
Mobilis perficiens multiflexas menſuras choreæ (impetū,
Stabat verò trepidans intuens oculo obliquo
Quis quem vinceret, quis in ſuam domum veniret,
Maiorem & plenum ebrietatis craterem ferens.
Silenus verò ſaltabat, multum verſatilis verò artis
Symbola artificioſa ſignauit taciturna manus
Et manibus tum talis inerat pulſus, ob quæ multa
Filio Cyrenes contentio incidit & Baccho, (verò caſtus
Circa certamen de potu, beati verò congrediebantur, non
Non curſus, nō ponebātur diſcus certaminis munera, puero
Organa poſita erant pocula curata, & Baccho (verò Phœbi
Et gemini crateres, hic quidem antiqui fluorem vini
Hic verò ferens noua munera germina amantis apis.
Et Saturnius ſedebat iudex, præmia ferentibus verò
Molle certamē extēdebatur mella ſtillātē ob victoriā. (cum
Organa poſita erāt pocula et velut aureas pēnas habēs Mer
Ipſe amor, amabilis verò certaminis præfectus in medio ſta-
Vna manu & hederam habens, & ramum oliuæ (bat
Baccho hederaceum florem, Ariſtæo verò prætendens
Coronis Piſæis conſimilem ramum oliuæ,
Palladis ſacrum ſimulachrum. Melle mixto verò poculo
Primus Ariſtæus miſcens partum apis
Præbuit immortalibus artificioſum potum alium poſt alium
Oblectans, & diſtribuit poculum ordinatim ſingulis
His quidem incipientibus irrorantis liquoris
Velociſſima ſatietas erat, hauſtis verò poculis
Tertium recuſabant, & non tangebant quartum. (verò
Et mellis reprehendebant velocem ſatietatem, dulcis potus
Molli tunica indutus Bacchus à cratere hauriens
Euauit duo pocula, & præbuit duplici vibratione
Primum Saturnio, ſecundum verò præbuit Iunoni.
Patris fratri tertium poculum Neptuno,
Deinceps ſimul omnibus Diis, & Ioui patri,
Delectatus miſcebat, triſti verò ſoli
Subridens præbuit poculum æmulo Phœbo.
Hi verò multiplicibus mentem oblectabantur poculis.
Sitientes verò adhuc magis ſemper vexabantur bibentes
Et rurſus petebat aliud, & non ſatietatem habebat poculorū
Immortales verò plaudebant, indulgebantur verò Bacchæ
Vitis ſuauem potum præbentis ferre primas partes victoriæ.
Et ebrius incomprehenſibilis amor dux certaminis
Hedera vitea comam coronauit Bacchi.
Hoc prudenti manu cornutus Silenus texens
Dextram quidem ceſſare fecit, multum verò ſaltante pede
Ex terra tollebatur, & in aëra miſit oculos,
Interdum quidem ad inuicem coniunctas plantas connectēs
Interdum verò diſiungens, alterna vibrabatur arte
Interdum multum volubilis ſuper ſolo ſaltans,
Rectus in pectora volubili vibrabatur vibratione.
Dextra verò non flexibili firmus ſtabat in planta,
Digitum ſummum habens alterius pedis, aut genu flectens
Collatis manibus, aut extenſam plicaturam femorum.
Silenus genibus grauis habens pedis rectum impetum,
Et pedem ſiniſtrum ſuſtulit à latere & humero,
Eleuans volutim, retrotenſa verò ab arte
Incuruum ſuſtulit ſuper ceruicem plantam voluens
Et veloci turbine retrograda choreæ,
Supinus per ſe volubilis flectebatur circulari arte.
Volantem incuruum in aëra ventrem oſtendens
Eandem coronatam infinitam orbitam tranſiens
Et caput ferebatur ſublime, tanquam ſemper
Volans ſuper ſolo, & non tangens puluerem.
Et pede hirſuto ſolum Silenus rotans,
Inſtabilis hinc & hinc pedum bacchabatur vibratione.
Et tunc genua flectebat, vibrato verò capite
Supinus per ſe volutus delabebatur in terram.

Bacchus cum Ariſtæo de gloria certat.

Ariſtæus mulſum Diis exhibet.

Mellis facilè eſt ſatietas.

Vini appetitus inſatiabilis.

Habitus ſaltantis.

Silenus in fluuium mutatur.

Et fluuius tranſmutabatur, corpus verò ipſi ſcaturiebat a-
Fluctibus ſpontaneis, mutata verò fronte (quam
In profluuium obliquum fluctuabant cornua.
Metamorphoſis Sileni.
Et fluctus intumeſcebat, mixtum altum caput habens.
Et fundus piſcoſus arena cauabatur venter.
Sileni verò ſoluti mutati erant capilli
In vluam per ſe perfectam, ſuper fluuio verò vicina
Acuminata ſibilabat fiſtula agitata ventis.
Per ſe nata, dulcem verò Maron induit victoriam
In vlnis habens craterem impletum dulci vino.
Sileni verò fuſi munus certaminis, tanquam formam
Argenteum craterem capiens, proiecit fluctibus.
Et profluenta inebriauit choro implexi fluminis
Locus vnde crateris cognominis, dulce bibentem verò
Silenum ſtrepentem audiebat Bacchica aqua:
Et quendam ſermonem dixit Maron fluuiatili fonti.
Non te Maron, ô Silene, violat, in te verò mittam
Vinum rubicundum, & vinum capientem te vocabo.
Accipe ebrietate inſatiabilis tuum vinum, accipe Baccha
Argenteum poculum, & eris argenteos habens vortices,
Flexipes Silene, & in profluentis ſaltas,
Tuorum pedum vertiginem etiam in fluctibus ſerues.
Adhuc es petulans in humida imagine, ſed tu Bacchis
Propitius eſto, & Satyris, & vinum bibentibus fluctibus:
Silenoſq; cuſtodi tui germen generis.
Ad ſummũ verò bibenti Maroni gratificare, neq; te victoriæ
Æmulationem diſſimulantem etiam in fluctibus cognoſcã:
Aquis magis adauge Maronidis vinum fructus.
Eſto etiam in fluctibus concors Baccho.
Stulte quis te docuit cum melioribus contendere?
Silenus rurſus aliam ſuperbam tibiam permutans
Ceruicem ſuperbam ſuſtulit, & in contentionem venit cum
Sed ſe nudans hirſuti corporis ramo alligans (Phœbo.
Viuum vtrem fecit, & ſuper ſæpe arbore
Intus latens ſinuauit imaginem imitans ventus,
Tanquam rurſus canentis, non tacentis paſtoris.
Et ipſum miſeratus transformauit Delphicus Apollo,
Et flumen fecit ſimile, donec illius
Sileni hirſuti diceretur obliqua aqua,
Et ſtrepitum ventiuagum eructat tanquam ſemper
Cum potentioribus non contendendũ.
Contrariis cannis cantante Baccho.
Et tu corpus mutaſti meliori contentionem intendens.
Sileno priori prorſus ſimilis, ſed tu Nympham
Non amplius inquiras ſine calceis conſuetam Baccham,
Baccham ſolutos capillos habentem, montanam, comas e-
nim ſoluentium
Pleiadum immenſa oblectat te generatio.
Non amplius quæres ſerpentea vincula Bacchi,
Anguillas ſequens obliquum partum fluminum.
Et maculoſis ſquammis coagmentati loco Draconum
Piſces veſtris inſerpunt fluctibus.
Si verò tu vuiteo priuatus es Baccho,
Magis beatum iudico te, tu enim & vuam creſcere feceris.
Quid amplius velis aliud tuorum nutritorem malorum pu-
Iouem ferens poſt Bacchum totius genitorem generis: (nicorũ
Pro tuis Satyris fluctuum ordines, pro torculari verò
Oceani reſonantis ſuper dorſo ſaltas,
Similem formam habes, & in fluctibus, nulla verò Nemeſis
Silenum comam nutrientem boum cornua habentibus fron-
Taurinam cornutam habere fluuialem formam. (tibus.
Dixit Maron, & omnes obſtupeſcebant obliquam aquam
Silenum valde fluentem ſaltatorem videntes
Æquale ſimulachrum multiflexi fluminis.

Καὶ ποταμὸς μορφοῦτο· δέμας δέ οἱ ἔβλυεν ὕδωρ
Χεύμασιν αὐτομάτοισιν· ἀμειβομένου δὲ μετώπου
Εἰς προχοὴν δόχμωτον ἐκυμαίνοντο κεραῖαι·
Καὶ ῥόθιον κορυφοῦτο κυκώμενον ὑψικάρηνον·
Καὶ βυθὸς ἰχθυόεις ψαμαθώδης κοιλαίνετο γαστήρ·
Σειληνοῦ δὲ λυθεῖσα ἀμειβομένη πλέκε χαίτη
Εἰς δρυμὸν αὐτοτέλεστον· ἐπὶ ποταμοῖο δὲ γείτων
Ὀξυτενὴς σύριζε δόναξ δινωμένος αὔραις
Αὐτοφυής· γλυκερὴν δὲ Μάρων ἐνεδύσατο νίκην,
Ἀγκὰς ἔχων κρητῆρα βεβυσμένον ἡδέος οἴνου·
Σειληνοῦ δὲ χυθέντος ἄεθλιον, οἷά τε μορφὴν
Ἀργύρεον κρητῆρα λαβὼν, ἔρριψε ῥεέθροις,
Καὶ προχοὰς ἐμέθυσε χορῷ πλεχθέντος ποταμοῦ,
Χῶρος ὅθεν κρητῆρος ἐπώνυμος· ἡδυπότου δὲ
Σειληνοῦ κελάδοντος ἀκούεται εὔιον ὕδωρ·
Καί τινα μῦθον ἔλεξε Μάρων ποταμηίδι πηγῇ·
Οὔ σε Μάρων Σειληνὲ βιάζεται· εἰς σὲ δὲ ῥέψω
Οἶνον ἐρευθιόωντα, καὶ οἰνοδόκον σε καλέσσω·
Δέξο μέθης ἀκόρητε τεὸν μέθυ· δέχνυσο Βάκχε
Ἀργύρεον κρητῆρα, καὶ ἔσσεαι ἀργυροδίνης
Εἰλίποδη Σειληνὲ, καὶ ἐν προχοῇσι χορεύεις·
Σῶν ποδῶν στροφάλιγγα καὶ ἐν ῥεέθροισι φυλάσσεις·
Εἰσέτι κωμάζεις διερὸν τύπον· ἀλλὰ σὺ Βάκχαις
Ἵλαθι, καὶ Σατύροισι, καὶ οἰνοπότῃσιν ἑταίροις·
Σειληνοῖς τε φύλασσε τεὸν βλάστημα γενέθλης·
Ἀκροπότῃ δὲ Μάρωνι χαρίζεο, μηδέ σε νίκης
Ζῆλον ἀποκλέπτοντα καὶ ἐν ποταμοῖσι νοήσω·
Ὕδασι μᾶλλον ἄεξε Μαρωνίδος οἶνον ὀπώρης·
Ἔσσο καὶ ἐν ποταμοῖσιν ὁμοφρονέων Διονύσῳ·
Νήπιε τίς σε δίδαξεν ἀριστεύουσιν ἐρίζειν;
Σειληνὸς πάλιν ἄλλον ὑπέρβιον αὐλὸν ἀμείβων,
Αὐχένα γαῦρον ἄειρε, καὶ εἰς ἔριν ἤλυθε Φοίβῳ·
Ἀλλὰ ἐγυμνώσας λασίου χροὸς ἔρνεϊ δήσας
Ἔμπνοον ἀσκὸν ἔθηκε· καὶ ὑψόθι πολλάκι δένδρῳ
Ἐνδόμυχος κόλπωσε τύπον μιμηλὸς ἀήτης,
Οἷα πάλιν μέλποντος ἀσιγήτοιο νομῆος·
Καί μιν ἐποικτείρων μορφώσατο Δήλιος Ἀπόλλων,
Καὶ ποταμὸν ποίησεν ὁμοίιον, εἰσέτι κείνου
Σειληνοῦ λασίοιο ῥαπίζεται αἰόλον ὕδωρ,
Καὶ κτύπον ἠνεμόφοιτον ἐρεύγεται, οἷά περ αἰεὶ
Ἀντιτύποις δονάκεσσι μελιζομένου Διονύσου·
Καὶ σὺ δέμας μετάμειψας ἀρείονι νεῖκος ἀνάψας
Σειληνῷ προτέρῳ παρόμοιος· ἀλλὰ σὺ νύμφην
Μηκέτι μαστεύσειας ἀσάμβαλον ἠθάδα Βάκχην,
Βάκχην λυσιέθειραν ὀρειάδα· λυσικόμων γὰρ
Πληϊάδων ἀπέλεθρος εὐφραίνει σε γενέθλη·
Μηκέτι μαστεύσῃς ὀφιώδεα δεσμὰ Λυαίου,
Ἐγχέλυας μεθέπων σκολιὴν ὠδῖνα ῥεέθρων·
Καὶ στικτοῖς φολίδεσσιν ἀρηρότες ἀντὶ δρακόντων
Ἰχθύες ὑμετέροισιν ἐφερπύζουσι ῥεέθροις·
Εἰ δὲ σὺ βοτρυόεντος ἐνοσφίσθης Διονύσου,
Μᾶλλον ἐπολβίζω σε, σὺ γὰρ καὶ βότρυν ἀέξεις·
Τί πλέον ἤθελες ἄλλο, τεῶν θρεπτῆρα φοράων
Ζῆνα φέρων μετὰ Βάκχον ὅλης γενετῆρα γενέθλης,
Ἀντὶ τεῶν Σατύρων ποταμῶν στίχας· ἀντὶ δὲ ληνοῦ
Ὠκεανοῦ κελάδοντος ὑπὲρ νώτοιο χορεύεις·
Ἴκελον εἶδος ἔχεις καὶ ἐν ὕδασιν· οὐ νέμεσις δὲ
Σειληνὸν κομόωντα βοοκραίροισι μετώποις
Ταυρείην κερόεσσαν ἔχειν ποταμηίδα μορφήν.
Εἶπε Μάρων, καὶ πάντες ἐθάμβεον ἀγκύλον ὕδωρ
Σειληνοῦ ζαχύτοιο χορευτοῦ εἰσορόωντες
Ἰσοφυὲς μίμημα πολυγνάμπτοιο ποταμοῦ.

ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΩΝ ΒΙΒΛΙΟΝ Κ.

Λῦτο δ' ἀγών· Σάτυροι δὲ σὺν εὐθύρσῳ Διονύσῳ
Βότρυος ἀφνειοῖσιν ἐναυλίζοντο μελάθροις·
Τοῖσι δὲ δαινυμένοις ἐπεκώμασαν οἰνάδες ὧραι,
Καὶ κτύπος ἦν τυπάνων ἐπιδόρπιος· ὀξὺ δὲ σύριγξ
Ἀμφιλαφὴς ἐλίγαινεν ἀρυομένοις δὲ κυπέλλοις
Οἰνοχόοι μογέεσκον ἀειφανέος παρὰ δείπνου·
Καὶ πλέον ἐστήκεσκον ὀπάονας οἶνον ἀφύσσειν
Δαιτυμόνες σαίνοντες· ἀνεσκίρτησε δὲ Βάκχη
Κύμβαλα δινεύουσα· φιλοσκαρθμοῖο δὲ κούρης
Ἄπλοκος ἀκρήδεμνος ἐσείετο βόστρυχος αὔραις·
Καὶ θεὸς ἀμπελόεις καλέσας Σταφύλοιο γυναῖκα
Αὐχμὸν ἀποσμήξας ἐπικόσμεεν οἴνοπι πέπλῳ·
Καὶ Πίθον ἀρχιζόφερον ὅλον ῥυπόωντα καθήρας,
Ἀργεννῷ παλίνορσον ἀνεζώσαντο χιτῶνι,
Ῥίψας πένθιμα πέπλα χυτῷ πεπαλαγμένα τέφρῃ·
Οὐκέτι δ' αὐτοχύτοισι παρήια δάκρυσι δεύων
Βότρυς ἀνεστενάχιζε· Διωνύσῳ δὲ πιθήσας
Φωριαμοὺς ὤιξε θυώδεας· οἰγομένων δὲ
Μαρμαρυγὴ σελάγιζε πολυγλήνων ἀπὸ πέπλων·
Κεῖθεν ἑλὼν Σταφύλου βασιλήια φαιδρὰ τοκῆος
Δύσατο πορφυρέῳ πεπαλαγμένα φάρεα κόχλῳ·
Καὶ θαλίης ψαύοντι συνειλαπίναζε Λυαίῳ·
Τοῖσι δὲ τερπομένοισιν ἀνέδραμεν ἕσπερος ἀστὴρ
Φέγγος ἀναστείλας χορετερπέος Ἠριγενείης·
Δαιτυμόνων δὲ φάλαγγες ἀμοιβάδες ἔνδοθεν αὐλῆς
Ὕπνου δῶρον ἕλοντο βαθυστρώτων ἐπὶ λέκτρων·
Καὶ Πίθος ἄγχι Μάρωνος ἀνήιεν εἰς μίαν εὐνὴν
Νεκταρέην εὔοδμον ἀναβλύζων πόμα ληνοῦ·
Ἀλλήλοις τ' ἐμέθυσκον, ἴσην πνείοντες ἀυτμὴν
Παννύχιοι· Εὐπετάλη δὲ τιθήνειρα Λυαίου,
Δαΐδα ἀψαμένη καὶ Βότρυι καὶ Διονύσῳ,
Δοιὴν ἀμφοτέροισιν ὁμοίιον πορφύρεον ἔντυεν εὐνήν·
Γείτονι δ' ἐν θαλάμῳ Σατύρων δίχα, νόσφι Λυαίου
Ἀμφίπολοι στορέσαντο λέχος χρύσειον ἀνάσσῃ·
Βάκχῳ δ' ἦλθεν ὄνειρος, ἔρις πολέμοιο τιθήνη
Ἅρμασι μιμηλοῖσιν ἐφεδρήσσουσα λεόντων
Ῥείης εἶδος ἔχουσα φιλοκροτάλοιο θεαίνης·
Καὶ φόβος ἡνιόχευεν ὀνειρείων ζυγὰ δίφρων
Ἀντιτύποις μελέεσσι νόθος μορφούμενος Ἄττις·
Καὶ θρόον ὀξὺν ἔχων ἁπαλόχροος ἄρσενι μορφῇ
Ἡνίοχον Κυβέλης ἀπεμάξατο θήλεϊ φωνῇ·
Βάκχου δ' ὑπναλέοιο παρεστηκυῖα καρήνῳ
Φοιτὰς Ἔρις νεμέσησε, καὶ ἐγρεμάχῳ φάτο φωνῇ·
Ὑπνώεις Διόνυσε θεηγενές· εἰς ἐνοπὴν δὲ
Δηριάδης καλέει σε, καὶ ἐνθάδε κῶμον ἐγείρεις·
Μητρυιὴ δ' ἐρέθουσα τεὴν φύξηλιν Ἐνυὼ
Ἥρη κερτομέει σε· σὺ δὲ στρατὸν εἰς χορὸν ἕλκεις·
Αἰδέομαι Κρονίωνι φανήμεναι, ἅζομαι Ἥρην,
Ἅζομαι ἀθανάτοις, ὅτι μὴ κάμες ἄξια Ἥρης·
Τιτήνων δ' ὀλετῆρα ὑπερασπιστῆρα τοκῆος
Αὐχένα γαῦρον ἔχοντα κατ' οὐρανὸν Ἄρεα φεύγω,
Ἀσπίδα κουφίζοντα διάβροχον ἤθαδι λύθρῳ.
Καὶ γνωτὴν σέο μᾶλλον ἀερσιγόνοιο τοκῆος
Αὐτοτελῆ γονόεντος ἀμήτορα παῖδα καρήνου
Παλλάδα δειμαίνω κορυθαιόλον, ὅττι καὶ αὐτὴ
Μέμφεται ἄπρηκτα Βάκχον ἀεργία θῆλυς Ἀθήνη·
Εἴκαθεν αἰγίδι θύρσος, ἐπεί ποτε Παλλὰς ἀγήνωρ
Αἰγίδα κουφίζουσα πύλας ἐστέψεν Ὀλύμπου,
Τιτήνων σκεδάσασα θυελλήεσσαν Ἐνυώ,

DIONYSIACORVM LIBER XX.

SOLVEBATVR verò certamen. Satyri verò cum thyrſo ornato Baccho
Botryos ditiſſimis commorabantur in domibus. Horæ comeſſantur.
Hiſce verò epulantibus petulanter genio indulgebant vitea Horæ,
Et pulſus erat tympanorum ſuper cœnam, acutum verò fiſtula
Confuſa ſtridebat, hauſti verò poculis
Canthari laborabant, iugi in cœna.
Et plus petebant miniſtros vinum haurire
Conuiuæ turbantes. ſaliebat verò Baccha
Cymbala vibrans, ſaltationem verò amantis puellæ
Implexus capillus agitabatur cincinnatus à ventis.
Et Deus vitis vocans Staphyli coniugem
Squallorem detergens ornabat vinicolore peplo. Bacchus Methen conſolatur.
Et Pithum lacum habentem mentum & totum ſqualidum purgans
Candida redux induit tunica,
Proiiciens luctuoſa pepla fictili inquinata cinere.
Non amplius autem per ſe fuſis genas lacrymis humectans
Botrys rurſus ingemiſcebat. Baccho verò obtemperans
Arcas aperuit odoratas, apertis verò
Splendor fulgebat à multum luminis habentibus peplis
Vnde capiens Staphyli regalia ſplendida regis
Induit purpurea infecta veſtimenta cochlea.
Et delicias tangente vnà epulabatur cum Baccho,
Hiſce verò delectatis recurrit veſperugo ſtella Veſpera.
Lucem emittens choreis delectantis auroræ.
Conuiuantium verò phalanges alternæ in aula
Somni munus capiebant profundè ſtratis in lectis
Et Pithus prope Maronem aſcendebat in vnum lectum
Nectareum bene odoratum rurſus ſcaturiens poculũ Bacchi.
Inuicem verò ſe inebriarant æqualem emittentes vaporem Eupetale Bacchi nutrix.
Per totam noctem, Eupetale verò nutrix Bacchi
Lampadem accendens & Botryi & Baccho
Geminum vtriſque purpureum parabat cubile,
Vicino verò in thalamo ſine Satyris & ſine Baccho
Famulæ ſternebant lectum aureum reginæ.
Baccho verò venit ſomnus: contentio belli nutrix
Curribus æmulis inſidens leonum.
Rheæ formam habens crepitacula amantis Deæ:
Et terror agitabat in ſomno apparentium iuga bigarum. Atis Cybeles auriga.
Aduerſis membris adulterinus formatus Attis.
Et tumultum acutum habens molle corpus habens viri formæ:
Aurigam Cybeles ſubagitabat fœminea voce:
Bacchi verò ſomniculoſi aſtans capiti
Vaga contentio iraſcebatur, & tumultum concitanti dixit voce:
Dormis Bacche Dijs genite, ad pugnam verò
Deriades vocat te, & tu hic comeſſationem excitas.
Nouerca verò vituens tuam fugitiuam Bellonam
Iuno inceſſit te: tu verò exercitum in ſaltationem trahis.
Pudet Ioui apparere, pudeſco coram Iunone,
Cum pudore ſum eo immortales quòd non laboraueris digna Iunone
Titanum verò interemptorem propugnatorẽ patris
Ceruicem ſuperbam habentem in cœlo Martem fugio.
Scutum eleuantem madidum conſueto cruore.
Et ſororem tuam magis optimam prolem habentis patris
A ſe perfectam grauidi ſine matre puellam cerebri.
Palladem formido ornatam galeam habentem, quòd & ipſa
Inceſſit virum Bacchum otioſum fœmina Minerua:
Ceſſit Aegidi Thyrſus, quia quondam Pallas ſtrenua Pallas Titanas ſuperauit.
Aegidem eleuans portas coronauit Olympi
Titanum diſſipans procelloſam Bellonam.

Paternum decorauit diuinum partum cerebri.
Et tu Iouis grauidam dedecore afficis plicam femoris.
Ecce quomodo rideant & Mercurius & Apollo:
Hic quidem geminum eleuans telum adhuc cruore
Superborum puerorum infectum Iphimediæ
Hic verò mortui multos oculos habentis patris
Baculum meum expulſorem, ego verò meum æthera fugio
Reprehenſionem euitans bella fugientis Bacchi,
Thyrſóſque quieſcentes intuens Lyæi
Reprehendit ſaltatorem ſcopulis delectantem Bacchum
Virgo Diana, gubernatrix verò currus
Imbellium ceruorum velocium interemptrix leporum,
Reprehendit in montibus errans montanam prope Rheam
Panterarum agitatorem & aurigam Leonum.
Pueri mei Iouis domum meam recuſo: in cœlo enim
Cum pudore timeo inſoleſcentē glorianté adhuc Latonam
Aequalem mihi tendentē ſuorum adiutorem thalamorum
Terra nati Tytij ab amore percuſſi interemptorem:
Et geminis doloribus flagellor, quòd videam
Dolentem Semelen, & bellicoſæ ſtellam Maris:
Non tu Iouis filiis ſimilis, non occidiſti ſagitta
Otum minatorem & ſublimibus pedibus incedentem Epial-
(ten.
Non Tityum alata tua occidiſti ſagitta:
Non audacem Orionem amore infelicem non primum in
acie Iunonis

Argus cuſtos Iunonis.

Argum malum augentis vacca cuſtodem filium terræ
Iouis obſeruatorem Boum cornua habentium nuptiarum
Sed apud Staphylum & Botryen comeſſationem texis
Sine gloria ſine ferro ad vinum hymnum canens:
Dedecore afficis Satyrorum terreſtre genus, quòd & ipſius
Bacchiacam tangentis incruentam choream
Martis ſpem totam indulſerunt poculis:
Licitum eſt & conuiuium poſt pugnam, licet choreas ducere
Indicum poſt bellum in Staphyli ædibus.
Nablia non ceſſant poſt bellicam victoriam.
Sine laboribus non licet inacceſſum æthera habitare:
Non eſt facilis Deorum via: ex virtute verò
Semita cœli à Deo excitata in deſiderium trahit.
Perfer & tu labores multiformes: cœleſtem enim
Iuno tibi iraſcens Iouis vaticinatur aulam.
Sic locuta auolauit, Deus verò reſiliebat ex lecto
Formidabilem adhuc ſonitum habens minacis ſomnij,
Et audax ſaliebat Botrys, ſuam verò induit tunicam
Sidonij radios eiaculantem maris:
Et aureo conſtrinxit apta calceamenta pedi.
Humeris verò indefeſſis circumcingulum ſeruans (telorum,
Splendidum purpuratorum fibula nectebat veſtimentum
Paternam circa lumbos conijciens ſublimem mitram:
Sceptrum habens. Satyri verò cruentum currum
Pantherarum coniunxerunt feſtinanti Baccho:
Sileni verò ſibilo ſtrepebant: mugiebant verò Bacchæ
Thyrſiferæ conuenientes verò exercitus ad pugnam Indorū
Ordine confluebant, & fremebat tibia Bellonæ:
Iudicatas verò phalanges ornabant duces,
Et quiſpiam ſuper dorſum ſaliens aſcendente vibratione
Ad curſum excitatam ſetam flagellabat vrſæ
Furioſæ: alter verò hirſutum pilis ventrem percutiens
Syluestrem agitabat baculo taurum viatorem
Lateribus vtriſque demiſſas plantas coniungens:
Alter verò hirſuta pectora habentium dorſum aſcendebat
Dorſuales iubas comprehens loco freni. (leonum
Et domum paternam ſimul & ſortem relinquens
Botrys rubicundus quadriiugem currum tendens
Vnà currens equitabat cum Staphylum amante Baccho
Famulos habens à tergo, relinquens verò matri Nympham
Albam tunicam indutus aſcendit in aureas rotas habentem
Et iunctarum Phaſylea gubernatrix antilenarum (currum
In collum mulorum auream vibrabat ſcuticam,
Et Pithus latum caput habens poſteriorem currum tendēs
Sequebatur feruens & Botrys & Baccho.

Cœlum nō niſi laborātibus patet.

Satyri Baccho currū inſtruunt.

Quiſpiam vrſam aſcendit.

Πατρῴην ἐγέραιρε σοφὴν ὠδῖνα καρήνου·
Καὶ σὺ Διὸς γονόεσσαν ἐπαισχύνεις πτύχα μηροῦ·
Ἠνίδε πῶς γελόωσι καὶ Ἑρμείας καὶ Ἀπόλλων·
Ὃς μὲν ἀερτάζων δίδυμον βέλος εἰσέτι λύθρῳ
Ὑψιλόφων τεκέων πεπαλαγμένον Ἰφιμεδείης·
Ὃς δὲ κατὰ τριθανόιο πολυβλεφάροιο τοκῆος
Ῥάβδον ἐμὴν ἐλατῆρα· ἐγὼ δ' ἐμὸν αἰθέρα φεύγω
Μῶμον ἀλυσκάζουσα φυγοπτολέμου Διονύσου,
Θύρσους τ' ἠρεμέοντας ἐποπτεύουσα Λυαίου.
Μέμφεται ὀρχηστῆρα φιλοσκοπέλου Διονύσου
Παρθένος ἰοχέαιρα, κυβερνήτειρα δὲ δίφρου
Οὐτιδανῶν ἐλάφων βαλιῶν ὀλέτειρα λαγωῶν,
Μέμφεται οὐρεσίφοιτος ὀρειάδος ἐγγύθι Ῥείης
Παρδαλίων ἐλατῆρα, καὶ ἡνίοχον λεόντων·
Παιδὸς ἐμοῦ Διὸς οἶκον ἀναίνομαι· ἐν γὰρ Ὀλύμπῳ
Αἴζομαι αὐχήεσσαν ἀγαλλομένην ἔτι Λητώ
Ἶσον ἐμοὶ τανύουσαν ἑῶν χραισμήτορα λέκτρων,
Γηγενέος Τιτυοῖο πόθοβλήτοιο φονῆα·
Καὶ διδύμαις ὀδύνῃσιν ἱμάσσομαι, ὅττι δοκεύω
Ἀχνυμένην Σεμέλην, καὶ ἀγάλλεται ἀστέρα Μάρς·
Οὐ σὺ Διὸς τεκέεσσιν ὁμοίιος· οὐ κτάνες ἰῷ
Ὦτον ἀπειλητῆρα, καὶ ὑψιπόδην Ἐπιάλτην·
Οὐ Τιτυὸν πτερόεντι τεῷ κατέπεφνες ὀιστῷ·
Οὐ θρασὺν Ὠρίωνα δυσίμερον, οὐ πρόμον Ἥρης
Ἄργον ἀεξικάκοιο βοοσκόπον υἱὸν ἀρούρης,
Ζηνὸς ὀπιπευτῆρα, βοοκραίρων ὑμεναίων·
Ἀλλὰ παρὰ Σταφύλῳ καὶ Βότρυϊ κῶμον ὑφαίνεις,
Ἀκλειὴς ἀσίδηρος ἐοίνιον ὕμνον ἀείδων·
Αἰσχύνεις Σατύρων χθόνιον γένος, ὅττι καὶ αὐτῆς
Βακχιάδος ψαύοντος ἀναιμάκτοιο χορείης
Ἄρεος ἐλπίδα πᾶσαν ἐπεσπείσαντο κυπέλλοις·
Ἔστι καὶ εἰλαπίνη μετὰ φύλοπιν, ἔστι χορεύειν
Ἰνδῴην μετὰ δῆριν ἐνὶ Σταφύλοιο μελάθρῳ·
Πηκτίδες οὐ παύουσιν ἐνυαλίην μετὰ νίκην·
Νόσφι πόνων οὐκ ἔστιν ἀείμβατον αἰθέρα ναίειν·
Οὐ πέλε ῥηιδίη μακάρων ὁδός· ἐξ ἀρετῆς δὲ
Ἀτραπὸς οὐλύμποιο θεόσσυτος εἰς πόθον ἕλκει·
Τέτλαθι καὶ σὺ πόνους πολυειδέας· οὐρανίην γὰρ
Ἥρη σοὶ κοτέουσα Διὸς μαντεύεται αὐλήν.
Ὣς φαμένη πεπότητο· θεὸς δ' ἀνέπαλτο λεχέων,
Φρικαλέον ἔτι δοῦπον ἀπειλητῆρος ὀνείρου·
Καὶ θρασὺς ἄλλετο Βότρυς, ἑὸν δ' ἔδυνε χιτῶνα
Σιδονίης ἀκτῖνας ἀκοντίζοντα θαλάσσης·
Καὶ χρυσέῳ σφήκωσεν ἐπήρεα ταρσὰ πεδίλῳ·
Ὤμοις δ' ἀκαμάτοισι περιπλεγδὴν φυλάσσων
Φαιδρὸν ἁλιχλαίνων περονήσατο φᾶρος ἀκόντων,
Πατρῴην λαγόνεσσι βαλὼν ὑψίστεφα μίτρην,
Σκῆπτρον ἔχων· Σάτυροι δὲ δαφοινήεσσαν ἀπήνην
Παρδαλίων ἔζευξαν ἐπειγομένῳ Διονύσῳ·
Σειληνοὶ δ' ἀλάλαζον· ἐμυκήσαντο δὲ Βάκχαι·
Θυρσοφόροι στρατιαὶ δὲ συνήλυδες εἰς μόθον Ἰνδῶν
Στιχάδες ἐρρώοντο, καὶ ἔβρεμεν αὐλὸς Ἐνυοῦς·
Κεκριμένας δὲ φάλαγγας ἐκόσμεον ἡγεμονῆες·
Καί τις ὑπὲρ νώτοιο θορὼν ὀπιθήτορι παλμῷ
Εἰς δρόμον ἐγρομένην λασίην ἐπεμάστιεν ἄρκτον
Λυσσαλέης· ἕτερος δὲ δασύτριχα γαστέρα νύσσων
Ἄγριον ἠνιόχευε καλαύροπι ταῦρον ὁδίτην,
Πλευραῖς ἀμφοτέραις κεχαλασμένα ταρσὰ συνάπτων·
Ὃς δὲ δασυστέρνων ῥάχιν ἐπέβαινε λεόντων,
Αὐχενίων πλοκάμων δεδραγμένος ἀντὶ χαλινοῦ·
Καὶ μέγαρον πατρῷον ὁμοῦ καὶ κλῆρον ἐάσας
Βότρυς ἐρευθήεις τετράζυγον ἅρμα τιταίνων
Σύνδρομος ἱππεύεσκε φιλοσταφύλῳ Διονύσῳ,
Δμῶας ἔχων κατόπισθε· μεθεὶς δ' ἅμα μητέρι νύμφην,
Λευκοχίτων ἀνέβαινεν ἐς ἀργυρόκυκλον ἀπήνην·
Καὶ ζυγίων Φαπίλεια κυβερνήτειρα λεπάδνων
Εἰς λόφον ἡμιόνων χρυσέην ἐλέλιζεν ἱμάσθλην·
Καὶ Πίθος εὐρυκάρηνος ὀπίσθιον ἅρμα τιταίνων
Ἕσπετο θυιάζων καὶ Βότρυϊ καὶ Διονύσῳ·

Οἱ μὲν

Οὐ μὲν ἔην ἀγέραστος· ἑλὼν δέ μιν ἐς χθόνα Λυδῶν,
Βάκχος ἄναξ ἵστησι Μέθης ἐγκύμονι ληνῷ
Δεχνύμενον χυτὸν ὄγκον ἐϋρραθάμιγγος ὀπώρης,
Ἄγγεσιν οἰνοδόκοις, ὅθεν οὔνομα τοῦτο φυλάσσων
Πορφυρέῳ κενεῶνι Πίθος παρὰ γείτονι ληνῷ
Ἵσταται οἶνα δῶρα δεδεγμένος εἰσέτι Βάκχου,
Σῆμα Πίθου φλογεροῖο, καὶ εἰ βροτέην λάχε φωνήν·
Τοῖον ἔπος Σατύροισιν ἐρεύγετο κῶμον ἀκούων·
Εἰμὶ Πίθος προτέροιο φερώνυμος· ἄγχι δὲ ληνοῦ
Δέχνυμαι ἡδυπότον γλυκερὸν ῥόον· Ἀσσυρίων δὲ
Λάτρις ἐγὼ Σταφύλου καὶ Βότρυος· ἀμφοτέρους δὲ
Νηπιάχους ἔθρεψα γέρων τροφός· εἰσέτι δ' ἄμφω
Οἷα παλινζώοντας ἐμαῖς λαγόνεσσιν ἀείρω·
Καὶ τὰ μὲν ὡς ἤμελλε μετὰ χρόνον ὀψὲ τελέσσω·
Βάκχος ἄναξ ἀνιὼν δὲ Τύρον, καὶ Βύβλον ὁδεύων,
Καὶ ποταμοῦ θυόεντος Ἀδωνιάδος εὔγαμον ὕδωρ,
Καὶ σκέπελον Λιβάνοιο, καὶ ἔνδια Κυπρογενείης,
Ἀρραβίης ἐπέβαινε, καὶ εὐόδμων ἀπὸ δενδρῶν
Νυσιάδος τανύφυλλον ἐθάμβεε [illegible],
Καὶ πόλιν αἰπὺν ἰδὼν ἀκοντοφόρων ἀνδρῶν·
Ἔνθα τις Ἄρεος αἷμα μιαιφόνος ᾤκεεν ἀνήρ,
Ἤθεσι ῥιγεδανοῖσιν ἔχων μίμημα τοκῆος.
Ὀθνείους ἀμέθυστος ἀμεμφέας εἰς μόρον ἕλκων
Λυσσομανὴς Λυκόοργος· ἀποκταμένων δὲ σιδήρῳ,
Ἔστεφεν ἀνδρομέοισιν ἑὸν πυλεῶνα καρήνοις,
Ἴκελος Οἰνομάῳ καὶ ὁμόζυγος, οὗ ποτε δειλὴ
Παστὸς ἀνυμφεύτοισι δόμοις ἐφυλάσσετο κούρη
Χήρη, γηραλέη, γαμίων ἔτι νῆις ἐρώτων,
Εἰσόκε Τανταλίδαο ἱππηλάτην οἶδμα χαράσσων,
Ἄβροχον ἅρμα φέρων τετράζυγον Ἐννοσιγαίου
Νυμφίδιον δρόμον εἶχεν, ὅτε τροχοειδέϊ κύκλῳ,
Μυρτίλος αἰολόμητις ἐπίκλοπον ἤνυσε νίκην
Μεμηλὼς ἐλάσας ἀπατήλιον ἄξονα κηρῷ,
Οἶκτον ἔχων, καὶ ἔρωτα γοήμονος Ἱπποδαμείης·
Καὶ δρόμος ἦν ἄκραντος· ὑπ' ἠελίοιο δὲ δίφρου
Κηροπαγὴς φλογόεντι ῥυμὸς θερμαίνετο πυρσῷ·
Καὶ κρότον ἠκόντιζε λυθεὶς μινυώριος ἄξων·
Τοῖος ἔην Λυκόοργος ὁμότροφος· ἀχθοφόροις δὲ
Πολλάκις ἐν τριόδοισιν ἀλήμονας ἄνδρας ὁδίτας
Δήσας εἰς δόμον εἷλκεν· Ἐνυαλίῳ δὲ τοκῆϊ
Δαίτρευεν ἱέρευε· δαϊζομένων δὲ μαχαίρῃ
Κρᾶτα θέλων ἐπίκαζε κακοξείνους πυλεῶνας·
Ὡς δ' ὅτε δυσμενέων μετὰ φύλοπιν ὀψὲ μολόντες
Ἀνδρὸς ἀκοντοφόροιο νέης ἀναθήματα νίκης
Ἀσπίδες ἢ πέλεκες ἐπικρεμόωντο μελάθρῳ·
Οὕτω καὶ φονίοιο παρὰ προπύλαια Λυκούργου
Ἄκρα ποδῶν, καὶ χεῖρες ἐπῃώρηντο θανόντων,
Καὶ φόνος ἦν ξείνιος· δὲ Διὸς παρὰ γείτονι βωμῷ
Ὀθνεῖοι στενάχοντες ἐμιστύλλοντο μαχαίρῃ,
Οἷα βόες καὶ μῆλα· περιρραίνοντο δὲ βωμοί,
Σφαζομένων· στικτὴ καὶ κόνις φοινίσσετο λύθρῳ,
Δώματος ἀμφὶ θύρετρα· βιαζόμενοι δὲ πολῖται
Ἀντὶ Διὸς ἀρέοντο θυηπολέειν Λυκοόργῳ·
Οὐδὲ λάθες Διόνυσε δολορραφέος φθόνον Ἥρης·
Ἀλλὰ πάλιν κοτέουσα τεῇ θεοτεύκτῳ γενέθλῃ,
Ἄγγελον Ἶριν ἔπεμψε δυσάγγελον, ὄφρα σε θέλξῃ
Κλεψίνοον κεράσασα δόλῳ ψευδήμονα Πειθώ·
Δῶκε δὲ οἱ βουπλῆγα θεημάχον, ὄφρα κομίσσῃ
Ἀρραβίης μεδέοντι Δρυαντιάδῃ Λυκοόργῳ·
Οὐ δὲ θεὰ δήθυνεν· ἀμειβομένῳ δὲ προσώπῳ
Ἄρεος ἀντιτύποιο νόθην ἐψεύσατο μορφήν·
Καὶ λόφον εὐπήληκα διαιθύξασα καρήνου,
Δαιδαλέους κροκόεντας ἀπορρίψασα χιτῶνας,
Κυδαλέῳ θώρηκι καλύπτετο μαῖα κυδοιμοῦ
Αἱμαλέῳ θώρηκι, καὶ ἐγρεκύδοιμον ἀπειλὴν
Ἄρσενα κερδαλέῃ θρασυρῷ πέμπουσα προσώπῳ,
Γλῶσσαν Ἐνυαλίου τροχαλῇ μιμήσατο φωνῇ·
Τέκνον ἀεικήτου ἀπάρες Ἄρεος, ἦ ῥα καὶ αὐτὸς
Βασσαρίδων τρομερῶν ἁπαλόχροα θῆλυν ἀπειλήν;

Non ſanè erat ſine præmio: rapiens verò ipſum in terram
Bacchus Rex conſtituit Methes gravido torculari (Indorum
Excipientem fluidum cumulum bonas guttas emittentis
Vaſis vinum capientibus, unde nomen hoc ſeruans (uuæ,
Purpureo ventre Pithos id eſt, dolium *apud vicinum tor-* Pithus in dolium mutatus.
Stat Bacchica munera excipiens adhuc Bacchi (cular
Signum Pithi æſtuantis quamuis mortalem ſortiretur vocem:
Tale verbum Satyris eructabat commiſſationem audiens
Sum Pithus prioris nomen ferens. Prope torcular verò Pithus loquitur.
Excipio vinum dulcem fluxum. Aſſyrij verò
Seruus ego Staphyli & Botryis: ambos verò
Pueros enutriui ſenex nutritor, adhuc verò ambos
Tanquam redivivos meis lateribus tollens.
Et hæc quidem vt futurum eſt poſt tempus ſerò perficiam.
Bacchus Rex aſcendens verò Tyrum & Biblum tranſiens
Et fluuij odoriferi Adonidis bene nuptam aquam,
Et ſcopulum Libani & ſedes Veneris
Arabiam aſcendit & bene odoratas ob arbores
Nyſiaci folia extendens admirabatur cacumen luci, [illegible]
Et vrbem ſublimem vidit ferorum nutricem virorum,
Vbi quiſpiam Martis ſanguis cæde maculatus habitabat,
Moribus horribilibus habens imitationem patris (vir
Externos ſobrio abhorrens inculpatos in mortem trahens
Valde inſanus Lycurgus: ob occiſorum verò ferrum,
Coronabat virilibus ſuum veſtibulum capitibus [illegible]
Similis Oenomao & coniux, cuius quondam miſera
Pueris innuptis domibus cuſtodiebatur puella
Vidua, vetula, nuptialium adhuc expers amorum,
Donec Tantalide agitatorem equorum æſtum ſignans
Non irrigatum currum ferens quadriiugem Neptuni
Sponſalem curſum habuit, quando volubili rota Myrtilus [illegible]
Myrtilus doloſum conſilium habens furtiuam perfecit vi-
Effictæ agitans doloſam axem cera (ctoriam,
Miſericordiam habens & amorem luctuoſæ Hippodamiæ,
Et curſus erat inutilis: à ſole enim bigæ
Cera compactus ardenti temo incaleſcebat æſtu,
Et ad plauſum emiſit ſolutus non diu durans axis
Talis erat Lycurgus ſimul educatus, onera vero ferentes Lycurgus cum Oenomao collatus.
Sæpius in triuiis errantes viros viatores
Ligans in domum traxit, Marti verò patri
Mactans ſacrificauit, occiſorum verò machæra [illegible]
Capita mittens muniebat male hoſpitales portas.
Vt verò cùm hoſtium poſt pugnam tardè reuertentes
Viri teliferi noue donaria victoriæ [illegible]
Scuta aut ſecures ſuſpendebantur in domo:
Sic etiam homicidæ ad veſtibula Lycurgi
Extrema pedum & manus ſuſpenſa erant mortuorum,
Et cædes erat, hoſpitalis vero Iouis ad vicinum altare
Peregrini gemiſcentes fruſtatim dilaniabantur gladiis
Vt boues & oues, circumſpargebantur verò altaria,
Mactatorum: maculoſus verò puluis rubeſcebat cruore
Domus circa ianuas: coacti verò ciues
Pro Ioue iubebantur ſacrificare Lycurgo.
Neque ignoras ô Bacche doli conſuentis inuidiam Iunonis:
Sed rurſus iraſcens tuæ diuinum puerum gignenti natiuitati
Nuncium Iridem miſit malum nuncium, vt te oblectaret Iris à Iunone ad Lycurgum miſſa.
Mentem furante miſcens cum dolo fallacem Suadam.
Dedit verò & ipſi ſtimulum boum Diis contendentem vt fer-
Arabiæ regi Dryantis filio Lycurgo. (ret Lycurgus Dryantis filius.
Nec vero Dea multum morata: mutata verò fronte
Martis contrarij adulterinam mentiebatur formam
Et apicem pulchra galea ornatam excitans capitis
Varias croceas ſuas abiiciens tunicas, Iris formã Martis aſſumit.
Fraudulento thorace tegebatur nutrix tumultus
Sanguineo thorace, & tumultum exuſcitantem minationem
Virilem doloſa terribili mittens fronte
Linguam Martis volubili imitabatur voce:
Puer inutilis ſemen Martis, an ſanè & ipſe
Baſſaridum trepidas molle corpus habentem fœmineam in-
terminationem?

Non à Termodonte Amazones ſunt & ipſæ,
Non à Caucaſo bellicoſæ ſunt mulieres,
Non veloces arcus ferunt, & non vibrant ſagittas,
Non audacem equum habent Martium, non ſuper humeris
Barbaram ſemiperfectam eleuant bubulam peltam:
Pudeſio vocans te ad pugnam, quòd mulieres
Bellum interminantur imbelli Lycurgo,
Quieſcis Lycurge armato Baccho.
Mortalis vir fuit hic [illegible], non à genere
Cæleſti germinauit, Iouis verò ipſum græca fama
Eſſe finxit fabula: ego verò non ſcio credere
De partu Saturnij, quòd mortalem virili femore
Filium fœmineum generauit pater meus in [illegible] regnans
Verbis mendacibus non credo, non mortalis vir [illegible] Iupiter-
Iouis mei partum habuit tanquam Pallas germinauit.
Iupiter meus non nouit imbellem puerum generare:
Martem tuum patrem habe teſtem adhuc Palladem
Filiam Iouis fœminam meliorem Baccho.
Filius meus ſequeris tuum magnum robur, neque eges
Patre Marte, quamuis bellis imperet.
Tamen ſi voles, armabor, neque te relinquemus
Solum in bellis. Dea verò ſi tibi opus ſit
Soror Iouis coniux comes ad pugnam Iuno.
[illegible] nepotis propaga[illegible] Lycurgi.
Statuam verò meo Deum accipientem templo (cum verò
Thyrſos Baſſaridum adulteros [illegible], bene cornua haben-
Centaurorum inconcuſſa cornua longa diſcerpens,
Arcusferentium Arabum cornua trahentes arcus faciam,
Et ipſius extenſum verò amputans longum [illegible] ar-
gentem caudam
Silenorum hirſutam faciam equos percutientem ſcutica [illegible]
Hæc ipſi quidem ad te feram, post pugnam à bellis verò
Bacchi flaua ſerta muliebriaque tunicas
Purpureas & muliebrem ſuper illa circularem mitram,
Sororis tuæ coniugi cuſtodiemus Veneri
Conuenientia muliebria munera, amore inſaniens Bacchi
Famularum ordinem omnem meis miniſtris coniungam,
In thalamum indotatum coactarum nuptiarum,
Vt bello captis fas eſt: inutiles verò
[illegible] Euia munera Bacchi
[illegible] accipiet Arabica [illegible]
Et [illegible] complicans Bacchi
[illegible] diuerſam habeat [illegible] artem
[illegible] inhabitans poſt montes, [illegible] verò
Ceruinam pellem relinquens corpus abſcondat tunica,
Fructum molens mola circulari petra.
Et coronas abiiciens, & quam ipſe [illegible]
Communes doceatur curas duplici lege:
[illegible] & Palladi & Veneri
Durius quaſi [illegible] capitis,
Radium eleuans & non amplius cymbala Rhea.
Sileni verò ſenes meæ ad conuiuia menſæ
[illegible] & conſueto pro Baccho
[illegible] & Marti & Lycurgo.
Sic locuta remdebat Dea aureas pennas habens Iris
Falſam accipiens pennis remigans viam.
Et ipſam videns Lycurgus ſuam vaticinabatur victoriam.
Cognoſcens velocem auem, quòd pennas homicidas vibrans
Imbelles nouiſſet columbas in metum trahere.
Viderat enim viderat ſomnium ſimilem, vt in luco
Iubam denſam habens armatus fuerit leo ab hoſo gutture
Et velocium ceruorum cornutum perſequeretur generationẽ
Tale ſomnium cognoſcens, armabatur contra thyades Bac-
Baſſarides ceruis pugnæ inexpertibus aſſimilans. (chas
Et maiorem accepit confidentiam, incitata verò Dea
Nuntiis Iunonis prænuncia venit Baccho
Alæ pedum volucri circumſtringens calceo,
Baculum attollens, & tanquam Iouis nuncius Mercurius
Baccho æream tunicam habenti doloſam contexuit vocem.
Frater immenſa ſapientis Iouis proles, ſine pugna

Οὐκ ἀπὸ Θερμώδοντος Ἀμαζόνες εἰσὶ καὶ αὐταί,
Οὐκ ἀπὸ Καυκασίοιο μαχήμονές εἰσι γυναῖκες,
Οὐ θοὰ τόξα φέρουσι, καὶ οὐ δονέουσιν ὀϊστούς,
Οὐ θρασὺν ἵππον ἔχουσιν ἀρήϊον, οὐδ' ἐπὶ ὤμων
Βάρβαρον ἡμιτέλεστον ἀναείρουσι βοείην·
Αἰδέομαι καλέων σε ποτὶ κλόνον, ὅττι γυναῖκες
Δῆριν ἀπειλείουσιν ἀδηρίτῳ Λυκοόργῳ,
Ἡσυχίην Λυκόοργε κορυσσομένου Διονύσου·
Θνητὸς ἀνὴρ πέλεν οὗτος ἀεὶ, οὐκ ἀπὸ φύτλης
Οὐρανίης βλάστησε· Διὸς δέ μιν Ἑλλάδι φήμῃ
Ἔμμεναι ἔπλασε μῦθος· ἐγὼ δ' οὐκ οἶδα πιθέσθαι
Ἀμφὶ τόκου Κρονίωνος, ὅτι βροτὸν ἄρσενι μηρῷ
Υἷα θῆλυν ἔτικτε πατὴρ ἐμὸς [illegible] Ζεύς·
Μύθοις ψευδαλέοις οὐ πείθομαι, οὐ βροτὸς ἀνὴρ
Ζηνὸς ἐμοῦ τόκον ἔσχεν ἅτε βλάστησεν Ἀθήνη.
Ζεὺς ἐμὸς οὐ δεδάηκεν ἀνάλκιδα παῖδα λοχεῦσαι·
Ἄρεα σὸν γενετῆρα ἔχε μάρτυρον εἰσέτ' Ἀθήνην
Παῖδα Διὸς θήλειαν ἀρειοτέρην Διονύσου·
Τέκνον ἐμὸν μεθέπεις σὺ μέγα σθένος· οὐ δὲ χατίζεις
Πατρὸς Ἐνυαλίοιο, καὶ εἰ πολέμοισιν ἀνάσσει·
[illegible] δ' ἢν ἐθέλεις, θωρήξομαι· οὐ δέ σε λείψω
Μοῦνον ἐνὶ πολέμοισι· θεὰ δέ σοι εἰ χρέος εἴη,
Γνωτὴ Ζηνὸς ἄκοιτις ὁμόστολος εἰς μόθον Ἥρη
[illegible] Λυκόοργου·
[illegible] δ' ἡμετέρου θεοδέγμονος ἔνδοθι νηοῦ
Θύρσους Βασσαρίδων νόθα δούρατα· βουκεράων δὲ
Κενταύρων ἀτίνακτα κεράατα μακρὰ δαΐξας,
Τοξοφόρων Ἀράβων κεραελκέα τόξα τελέσσω·
[illegible] σταδίην δὲ τανὸν δολιχόσκιον οὐρὴν
[illegible] λασίην [illegible] ἱμάσθλην·
Ταῦτα μὲν εἰς σὲ φέρω μετὰ φύλοπιν· ἀπτολέμου δὲ
Βάκχου ξανθὰ πέπλα γυναικείους τε χιτῶνας
Πορφυρέους, καὶ θῆλυν ὕπερ [illegible] κυκλάδα μίτρην,
Γνωτῆ σεῖο δάμαρτι φυλάξομεν Ἀφρογενείῃ,
[illegible] θήλεα δῶρα γυναιμανέος δὲ Λυαίου
[illegible] στίχα πᾶσαν ἐμοῖς δμώεσσι συνάψω
Εἰς ἄλλην ἀνάεδνον ἀναγκαίων ὑμεναίων,
Οἷα δορυκτήτοισι πέλει θέμις· ἀπτολέμοις δὲ
Ἡμερίδων δρεπάνας [illegible] δῶρα Λυαίου
Ὀμφακόεν [illegible] δεδέξεται Ἀρραβίη φλὲξ,
Καὶ θεμιὰ θεράπαινα χέρνητις [illegible] Διονύσου
[illegible] ἔχέτω καὶ ἀνθέα τέχνην,
[illegible] ναιετάουσα μετ' οὔρεα· δαιδαλέην δὲ
Νεβρίδα κάλλείψασα δέμας κρύψειε χιτῶνι,
Καρπὸν ἀλετρεύουσα μύλης τροχοειδέϊ πέτρῃ·
Καὶ στεφάνους ῥίψασα, καὶ ἣν καλέουσιν ὀπώρην·
Κοινὰ διδασκέσθω μελεδήματα δίζυγι θεσμῷ
Δμωὶς ἀναγκαίη, καὶ Παλλάδι, καὶ Κυθερείῃ
Ἠλακάτῃ ταλάροισι, καὶ εὐτροχάλοις ὑμεναίοις,
Κερκίδα κουφίζουσα, καὶ οὐκέτι κύμβαλα Ῥείης·
Σιληνοὶ δὲ γέροντες ἐμῆς παρὰ δαῖτα τραπέζης
[illegible] ἀείσουσι, καὶ ἀντὶ Λυαίου
Κῶμον ἀειρέσουσι καὶ Ἄρεϊ καὶ Λυκοόργῳ·
Ὣς φαμένη μείδησε θεὰ χρυσόπτερος Ἶρις,
Καὶ δολίην ἤμειψε [illegible] πορείην·
Καί μιν ἰδὼν Λυκόοργος ἑὴν μαντεύσατο νίκην,
Γιγνώσκων ταχὺν ὄρνιν, ὅτι πτερὰ φοίνια πάλλων,
Ἀπτολέμους δεδάηκε πελειάδας εἰς φόβον ἕλκειν.
Εἶδε γὰρ εἶδεν ὄνειρον ὁμοίϊον· ὡς παρὰ λόχμῃ
[illegible] κεκόρυστο λέων λυσσώδεϊ λαιμῷ
Καὶ θοὰ ἐλαφείων ἐδίωκε κεραελκέα φύτλην.
Τοῖον ὄναρ νοέων ἐκορύσσετο Θυιάσι Βάκχαις,
Βασσαρίδας κεμάδεσσιν ἀπειρήτοισιν ἐΐσκων·
Καὶ πλέον ἔλλαβε θάρσος· ἀΐξασα δὲ δαίμων
[illegible] Ἡραίοισι [illegible] ἦλθε Λυαίῳ
Ταρσὰ πεδίλων πτερόεντι περιζώσασα πεδίλῳ,
Ῥάβδον ἀειρομένη, καὶ ὡς Διὸς ἄγγελος Ἑρμῆς
Βάκχῳ χαλκοχίτωνι δολόπλοκον ἔπλεκε φωνήν·
Γνωτὲ πολυσθενέος Διὸς τέκος, ἐκτοθι χάρμης

Ὄργια σεῖο κόμιζε φιλοξείνῳ Λυκοόργῳ·
Λεῖπε μόθον, μὴ κτεῖνε φίλον, μὴ φεῦγε γαλήνην.
Ἵλαθι μειλιχίοισι· τίς ἤπιον ἄνδρα δαμάσσει;
Μὴ δὲ τεοῖς ἱκέτῃσιν ἀναστήσειας Ἐνυώ,
Μὴ τεὸν ἀστερόεντι δέμας θώρηκι καλύψῃς,
Μὴ κεφαλὴν σφίγξειας ἀερσιλόφῳ τρυφαλείῃ,
Μὴ τρίχα μιτρώσειας ἐχιδνήεντι κορύμβῳ·
Ἀλλὰ λιπὼν σέο θύρσα μιαιφόνα, καὶ κέρας οἴνου
Εὔποτον ἡδυπότοιο, καὶ ἤθαδα ῥάβδον ἀείρων
Εὔια δῶρα τίταινε φιλοσταφύλῳ Λυκοόργῳ·
Ἄρτι δέμας δὲ κόμισσον ἀναιμάκτῳ σέο πέπλῳ,
Ἄρτι μέλος μέλψωμεν ἀθωρήκτοιο χορείης,
Καὶ στρατὸς ἠρεμέων μενέτω παρὰ δάσκιον ὕλην·
Μὴ μόθον ἐντύνειε γαληναίῳ βασιλῆϊ·
Ἀλλὰ βαλὼν πλοκάμοισι φίλον στέφος ἔρχεο χαίρων
Εἰς δόμον ἀκλήϊστον ἑτοιμοτάτου Λυκοόργου·
Ἔρχεο κωμάζων ἅτε νυμφίος· Ἰνδοφόνους δὲ
Θύρσους σεῖο φύλαξον ἀπειθέϊ Δηριαδῆϊ.
Οὐ μὲν ἄναξ Λυκόοργος ἀνάλκιδα θυμὸν ἀέξει·
Ἔστι γὰρ Ἄρεος αἷμα Διοτρεφές· ἐν δὲ κυδοιμοῖς
Πατρὸς Ἐνυαλίοιο φέρων ὁμόφυλον ἀλκήν·
Οὐδὲ τεοῦ Κρονίωνος ὑποπτήσσειεν Ἐνυώ·
Ὣς φαμένη παρέπεισε· μετὰ χρονίῳ δὲ πεδίλῳ
Αἰθέρος ἔνδον ἵκανε· δολοφροσύνῃ δὲ θεαίνης
Ἐχεμάχους Διόνυσος ἑοὺς ἀπεσείσατο θύρσους,
Καὶ κυνέην λοφόεσσαν ἑῶν ἀνέλυσε κομάων,
Καὶ σάκος ἀστερόεντος ἐθήκατο· χειρὶ δὲ γυμνῇ
Πορφυρέης ἔειρε βεβυσμένον ἄγγος ἐέρσης
Ὀξὺ κέρας, καὶ βότρυν ἀπενθέα· μηκεδανὴν δὲ
Ἄπλοκον ἀμπλέκτοισι κόμην ἐστέψατο κισσῷ,
Καὶ στρατιὴν εὔοπλον ἐγερσιμόθους τε γυναῖκας
Ἐγγύθι Καρμήλοιο λιπὼν, καὶ δίφρα λεόντων
Ἀβροχίτων ἀσίδηρος ἐκώμασε πεζὸς ὁδίτης·
Καὶ μέλος εὐφροσύνης ἐπιδόρπιον ἴαχε σύριγξ,
Καὶ φίλιον σύνθημα συνηχέες ἔβρεμον αὐλοί·
Χερσὶ δὲ δινεύουσα φίλα ῥόπτρα Λυαίου
Βασσαρὶς ἐσκίρτησε παρὰ προπύλαια Λυκούργου·
Καὶ θρασὺς ὡς ἤκουσεν ἄναξ ἀλαλάγματα χορείης,
Αὐλοῦ μελπομένοιο μέλος Βερεκυντίδος ἠχοῦς,
Καὶ καναχὴν σύριγγος ἀρασσομένης δὲ καὶ αὐτῆς
Μαίνετο τυμπάνων διδυμάονα κύκλα βοείης·
Καὶ θεὸν ἀμπελόεντα παρὰ προθύροισι δοκεύων
Σαρδόνιον γελόων φιλοκέρτομον ἴαχε φωνήν,
Βασσαρίδων δ' ἐλατῆρι χέων ἄσπονδον ἀπειλήν·
Ἡμετέρων ὁράας ἀναθήματα ταῦτα μελάθρων,
Καὶ σὺ φίλος κόσμησον ἐμὸν δόμον, ἢ σέο θύρσοις,
Ἢ ποσὶν, ἢ παλάμῃσιν, ἢ αἱματόεντι σιδήρῳ,
Εἰ κραδίῃς Σατύροισι κερασφόρε Βάκχε κελεύεις,
Ὑμέας ἶσα βόεσσιν ἐμῷ βουπλῆγι δαμάσσω·
Τοῦτό σοι ἐξ ἐμέθεν ξεινήϊον, ὄφρα τις εἴπῃ,
Ἢ θεὸς, ἢ μερόπων τις, ὅτι προπύλαια Λυκούργου
Ἡμιτόμοις μελέεσσιν ἐμεστέφθη Διονύσου·
Οὐ παρὰ Βοιωτοῖσιν ἀνάσσομεν, οὐ τάδε Θῆβαι,
Οὐ Σεμέλης δόμος οὗτος, ὅπῃ νόθα τέκνα γυναῖκες
Ἀστεροπῇ τίκτουσι, καὶ ὠδίνουσι κεραυνῷ.
Σείεις οἴνοπα θύρσον, ἐγὼ βουπλῆγα τινάσσω,
Καί σε διατμήξας βοέου κατὰ μέσσα μετώπου
Ὑμετέρην ἑλίκυρτον ἀναρρήξαιμι κεραίην·
Ὣς εἰπὼν ἐδίωκε Διωνύσοιο τιθήνας
Θεινομένας βουπλῆγι· φιλοσκάρθμων δὲ γυναικῶν
Ἡ μὲν ἑῆς παλάμης ἀπεσείσατο κύμβαλα Ῥείης,
Ἡ δὲ φιλοκροτάλων ἀπεθήκατο τύμπανα χειρῶν,
Ἄλλη βοτρυόεσσαν ἀνηκόντιζεν ὀπώρην,
Ἄλλη νεκταρέοισι συνωλίσθησε κυπέλλοις·
Πολλαὶ δ' αὐτοκύλιστον ἀπερρίψαντο κονίῃ
Ἡδυμελῆ σύριγγα, καὶ ἔμπνοον αὐλὸν Ἀθήνης·
Ὡς δ' ὅτε τις παρὰ χεῦμα γαληναίῃ παρὰ λόχμῃ
Ἀντολίου Φαέθοντος ἰδὼν τερψίμβροτον οἴμην
Πανὶ δὲ κῶμον ἄγειρε· συνωρχήσαντο δὲ νύμφαι·

Orgia tua adfer hoſpitali Lycurgo.
Relinque bellum, ne occide amicum, ne fuge pacem.
Propitius eſto blandis, quis benignum virum domaret?
Neque tuis ſupplicibus excites Bellonam,
Ne tuum ſtellato corpus thorace abſcondas.
Ne caput conſtringas ſublimem conum habenti galea.
Ne capillos cingas ſerpentino corymbo.
Sed relinquens tuos Thyrſos cæde contaminatos, & cornu (vini
Vinum dulcis potus, & conſuetum baculum tollens
Bacchica munera fer vites amanti Lycurgo
Nunc corpus tuum produc incruento tuo peplo.
Iam cantum conficiamus inarmatæ choreæ
Et exercitus quietus maneat apud denſam ſyluam.
Ne pugnam intendas tranquillo pacifico regi.
Sed conijciens in capillos amicam coronam veni lætus
In domum non clauſam promptiſſimi Lycurgi.
Veni procacium videns tanquam ſponſus, Indorum eccíſores
Thyrſos tuos cuſtodi immorigero Deriadeo: (vero
Non quidem rex Lycurgus imbellem animum creſcere fa-
Eſt enim Martis ſanguis à Ioue fluens, in bellis verò (ciet.
Patris Martis ferens conſanguineum robur.
Neque tui Saturnij venerebitur Martem.
Sic locuta perſuaſit, cum tardiore verò talari
In ætheris domum venit, dolo verò Deæ
Bellonam excitantes Bacchus ſuos abiecit thyrſos,
Et caſſidem aſperam ſuam reſoluit à comis,
Et ſcutum ſtellas in dorſo habens depoſuit, manu verò nuda
Purpureo ſtillicidio impletum vas liquoris
Acutum cornu & vuam luctus abigentem. Oblongam verò
Non pexam vitta comam coronauit hedera.
Et exercitum bene armatum, & pugnā excitantes mulieres
Prope Carmelum linquens, & bigas leonum, (viator:
Mollem tunicā habēs, ſine ferro comeſſatum quaſi ibat pedes
Et carmen lætitiæ ſuper cœnam adhibendum emiſit fiſtula:
Et amicum ſtrepitum bunges infremebant tibiarum.
Mænas vero voluens Baccho amica pulſatoria Bacchi
Baſſaris ſaltabat, ad veſtibula Lycurgi.
Et audax cum audiuiſſet rex ſtrepitum choreæ.
Tibiæ canentis cantum Berecyntidis Echûs,
Et ſtrepitum fiſtulæ pulſatis verò & ipſius
Inſaniebat intuens vtrinque pulſatos circulos tympani:
Et Deum viteum in veſtibulo cernens
Sardonium ridens cauillatoriam emiſit vocem,
Baſſaridum agitatori fundens irreconciliabilem intermina-tionem:
Noſtro cernis donaria hæc in domo,
Et tu amice orna meam domum, aut tuis Thyrſis,
Aut pedibus, aut manibus, aut ſanguinolento ferro.
Si animitus Satyris, corniger Bacche, imperas,
Vos vt boues meo boum ſtimulo domabo.
Hoc tibi ex me hoſpitale munus, vt quiſquam dicat,
Aut Deus, aut mortalium quiſpiam, quod veſtibula Lycurgi
Semiſectis membris coronata ſint Bacchi:
Non apud Bœotios imperamus, non hæ Thebæ,
Non Semeles domus hæc, vbi adulterinos filios mulieres
Fulgure generant, & pariunt fulmine.
Agites vinicolore Thyrſum, ego boum ſtimulū vibrabo,
Et te diſſecans bouinam per mediam frontem
Veſtrum incuruum perfringam cornu.
Sic locutus perſequebatur Bacchi nutrices
Percuſſas boum ſtimulo, tripudia verò amantium mulierum,
Hæc quidem è ſua manu abiecit cymbala Rheæ.
Hæc verò pulſum amātibus depoſuit Tympana è manibus,
Alia vuis decoratam abijciebat vitem,
Alia Nectareis vna labebatur poculis.
Multæ per ſe volutam abijciebant in puluerem
Dulce canentem fiſtulam, & viuam tibiam Mineruæ.
Vt verò cum quis prope flumen tranquillo in luco
Innubis Solis videns hominem oblectantem cantilenam,
Pani verò encomiū exuſcitauit: vnà ſaltarūt verò Nymphæ.

Iris ſuadet Baccho, vt inermis Lycurgum adeat.

Bacchus perſuaſus arma exuit.

Carmelus mons.

Sardonius riſus.

Lycurgus Baccho mortem minatur.

Lycurgus boum ſtimulo ſæuit.

Repente verò ſcopuli fuſa eſt agitata aqua,
Fluctibus in modum turris eleuati è montibus fuſi fluminis.
Sed hic cantillans abiecit fiſtulam è manibus
Formidans audacem fluctum torrentis fluminis,
Tumido ne oues obrueret fluctu:
Ita hic mentē oblectans diſſipās ſtrepitum choreæ (agitauit
In montem ſublime cacumen habentē caliēdro, non ornatas
Et quatiēs choreā carēs errantē fœmineā Bellona, (Bacchas
Acutum boum ſtimulum ferens munus Iunonis
Ferream tunicam habēs Lycurgus inermi pugnabat Baccho,
Et ſtrepitum fulmineum pulſabat hoſtilis Iuno,
Nouerca grauiter ſonans ingruens Baccho,
Et ipſum perterrefecit, grauiter verò irata Dea
In ſublime armata trepidabant genua Bacchi
Timebat enim Saturnium propugnare pro Lycurgo
Aetheres ſtrepitus pulſum fulmineum audiens.
Trepidantibus verò pedibus fugiēs incomprehenſibilis via-
Flauum rubri ſubiit fluctum maris. (tor
Hunc verò Thetis profunda amico amplectebatur lacerto
Et ipſum intus ſubmerſum in reſonante domo
Manibus hoſpitalibus Arabs amplectebatur Nereus,
Et ipſum conſolans amico demulcebat ſermone:
Dic, quid tibi Bacche ſubtriſtes ſunt oculi?
Non te terra natorum Arabum exercitus, non tē perſequens
Mortalis vir ſuperauit, & non mortalem fugiſti cuſpidem.
Sed Iouis Saturnij ſoror coniux Iuno
Cœlitus armata eſt pugnans cum Lycurgo
Iuno & promtus in bellis Mars & ferreus ether
Quartus erat Lycurgus tantus, in altis regnans verò
Sæpius tuus pater dux ætheris ceſſit Iunoni.
Tibi maior erit gloria quando Deorum quiſpiam dixerit
Quòd Iouis magni coniux & ſoror Iuno
Manus ſuas armauit inermi Baccho.
Talia conſolans Baccho locutus fuit Nereus.
Et horribilibus fluctibus abſcondito Baccho,
Non ceſſans Lycurgus in aquas proiecit vocem.
Vtinam pater me docuiſſet poſt bellum opera maris,
Vt etiam pugnarem, etiam piſcatorum in certamen,
Venans Bacchum ſubmerſis verò à ſinibus
Lydum meum famulum iterum in terram ſtatuens.
Sed quia non didici opera per mare vagantium piſcatorum,
Et profundæ non noui verſute dolum venationis:
Leucothea habe domum profundiſſuam, donec ex ponto,
Et te & quem appellant tranſmutem Melicertam,
Cognatum ſanguinem ferentem & non opus eſt ferro,
Non terreſtri boum ſtimulo immitis, ſed indigeo
Piſcatoribus vt ſubeuntes rubri profunditatem maris
Intus latentem Bacchum eripiant ex mari,
Piſcatores Nerei venatores fabulorum:
Retia non piſcibus explicetis maris,
Sed profundis Bacchum extrahite. Leucotea verò
In terram redeat vnà venata cum Baccho.
Et audax in meam domum coniugetur Palæmon
Non irrigatis membris ſubſeruiens Lycurgo,
Vt relinquens Ephyreū prope mare altorum curſum equo-
rum,
Currum meum coniungat terreſtre ad præſepe
Ipſe ſimul & Bacchus miniſtri vna domus eſto,
Vna domus vtriſque Palæmoni & Baccho.
Sic locutus iraſcebatur, & minabatur mari
Et cano Nereo, & volebat pontum flagellare,
Iupiter verò pater inclamabat inſuperabilem Lycurgum:
Deſipis ò Lycurge fruſtra fluctibus contendens.
Da locum tuis pedibus donec videant oculi.
Audiuiſti, quòd prius à monte defluentem prope fontem
Nudam Thereſias vidit ſolam Mineruam.
Non haſtam longam ſuſtulit & non pugnauit cum Dea:
Et tamen ſolam vidit, & perdidit lucem viſus.
Tale verbum locutus eſt per aërem in altis regnans Iupiter
Impietatem immenſam videns Lycurgi.

Lycurgus agitat Bacchas.

Thetis [illegible] Nereus conſolatur Bacchum.

Vbi mulieribus ſæpe concedunt.

Lycurgus de Baccho mare ingreſſo.

Lycurgus piſcatores compellat.

Lycurgus minatur mari.

Tireſias Mineruam vidit.

Ἀντὶ δὲ σκοπέλοιο χύθη κυκώμενον ὕδωρ,
Κύμασι πυργωθέντος ὀρεσσιχύτου ποταμοῖο·
Αὐτὰρ ὁ συρίζων ἀπεσείσατο πηκτίδα χειρῶν,
Δειμαίνων θρασὺ χεῦμα χαραδραίοιο ποταμοῖο,
Οἰδαλέῳ μὴ μῆλα κατακρύψειε ῥεέθρῳ·
Ὡς ὁ μὲν [illegible] σκεδάσας [illegible] χορείας
Εἰς ὄρος ὑψικάρηνον [illegible] Βάκχας·
Καὶ [illegible] ἀχορεύτος [illegible] θῆλυν Ἐνυὼ,
Ὀξὺ [illegible] φέρων κειμήλιον Ἥρης
Χαλκοχίτων Λυκόοργος ἀτευχέϊ μάρνατο Βάκχῳ,
Καὶ κελαδὸν βροντῆον ἐπέκτυπε δύσμαχος Ἥρα,
Μητρυιὴ βαρύδουπος ἐπιβρίζουσα Λυαίῳ,
Καί μιν [illegible] ἐβάρυνε δὲ θεαίνης
Ὑψόσε [illegible] ἐσείετο γούνατα Βάκχου·
[illegible] Κρονίωνα ἀρηγέμεν ἀμφὶ Λυκούργῳ,
Αἰθερίου [illegible] κτύπον [illegible] ἀκούων·
[illegible] δὲ πόδεσσι φυγὼν ἀκίχητος ὁδίτης
Γλαυκὸν ἐρυθραίης ὑπεδύσατο κῦμα θαλάσσης·
Τὸν δὲ Θέτις [illegible] πήχεϊ δέξατο [illegible],
Καί μιν ἔσω [illegible] πολυφλοίσβοιο μελάθρου,
[illegible] Ἀραψ ἠσπάζετο Νηρεύς·
[illegible] φιλίῳ [illegible] μύθῳ·
Εἰπὲ, τί σοι Διόνυσε κατηφέες εἰσὶν ὀπωπαί;
Οὔ σε χαμαιγενέων Ἀράβων στρατὸς, οὔ σε διώκων
[illegible] ἐνίκησε, καὶ οὐ [illegible] φύγες αἰχμήν
[illegible] Διὸς Κρονίδαο [illegible] Ἥρη
[illegible] Λυκούργῳ
Ἥρη [illegible] Ἄρης, [illegible] χάλκεος αἰθήρ,
[illegible] Λυκόοργος [illegible]
[illegible] σὸς γενέτης [illegible] Ἥρῃ·
Σοὶ πλέον ἔσσεται εὖχος, ὅταν μακάρων τις ἐνίσπῃ,
Ὅττι Διὸς μεγάλοιο δάμαρ καὶ σύγγονος Ἥρη
[illegible] Διονύσῳ·
[illegible] Νηρεύς·
Καὶ [illegible] Διονύσου,
[illegible] Λυκόοργος [illegible]
[illegible] θαλάσσης,
Ὡς κεν [illegible]
Ἀγρεύσας Διόνυσον· ὑποβρυχίων δ' ἀπὸ κόλπων
Λυδὸν ἐμὸν θεράποντα τὸ δεύτερον ἐς χθόνα στήσας,
Ἀλλ' ἐπεὶ οὐ μάθον ἔργα θαλασσοπόρων ἁλιήων,
Καὶ [illegible] δόλον ἄγρης,
[illegible]
Καὶ [illegible] Μελικέρτην,
[illegible]
Οὐ [illegible] ἀλλὰ χατίζω
[illegible]
[illegible] Διόνυσον [illegible] θαλάσσης,
[illegible] Νηρῆος [illegible]
[illegible] θαλάσσης,
Ἀλλ' ἀδύτοις Διόνυσον ἐρύσσατε· Λευκοθέη δὲ
[illegible]
Καὶ [illegible] Παλαίμων
[illegible] Λυκούργῳ,
Ὄφρα λιπὼν Ἐφύρειον ἁλιρροθίων δρόμον ἵππων,
Δίφρον ἐμὸν ζεύξειεν ἐπιχθονίῃ παρὰ φάτνῃ
Αὐτὸς ὁμοῦ καὶ Βάκχος ὀπάονες εἰς δόμος ἔστω,
Εἷς δόμος ἀμφοτέροισι Παλαίμονι καὶ Διονύσῳ·
Ὣς εἰπὼν κεχόλωτο, καὶ ἠπείλησε θαλάσσῃ,
Καὶ πολιῷ Νηρῆϊ, καὶ ἤθελε πόντον ἱμάσσειν·
Ζεὺς δὲ πατὴρ ἰάχησεν ἀμαιμάκετον Λυκόοργον
Ἀφραίνεις Λυκόοργε μάτην ἀνέμοισιν ἐρίζων·
Χάζεο σοῖσι πόδεσσιν ἕως ὁρόωσιν ὀπωπαί·
Ἔκλυες, ὡς τὸ πάροιθεν ὀρεσσιχύτου παρὰ πηγῆς
Γυμνὴν Τειρεσίας θηήσατο μοῦνον Ἀθήνην,
Οὐ δόρυ δολιχὸν ἄειρε, καὶ οὐ πολέμιζε θεαίνῃ.
Εἰκόνα μοῦνον ὄπωπε, καὶ ὤλεσε φέγγος ὀπωπῆς·
Τοῖον ἔπος κατέλεξε δι' ἠέρος ὑψιμέδων Ζεύς,
[illegible] ἀπείρονα Λυκούργου·

ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΚΑ.

ΟΥΔΕ Δρυαντιάδης πολέμου ἀπελύσατο χάρμης·
Ἀλλὰ λαβὼν βουπλῆγα, τὸ δεύτερον, ἔνδοθι λόχμης
Ἔθνεα Βασσαρίδων διζήμενος· ἀμβροσίῃ δὲ
Δῶκε μένος, καὶ θάρσος ἀρειμανὲς ὑψιμέδων Ζεύς,
Ἢ τότε βακχεύουσα καὶ ἄσπετος οἴδματι λύσσης
Μάρμαρον ἠώρησε [illegible] Λυκούργου,
Καὶ [illegible] τρυφάλειαν [illegible] κομάων·
Αὐτὰρ ὁ θαρσήεις ἐπεμάρνατο μείζονι πέτρῃ
Τρηχαλέῃ, καὶ στέρνα βοώπιδος ἤλασε νύμφης,
Οὐδέ μιν [illegible]· χόλῳ δ' ἀπερεύξατο φωνήν·
Ἄρες ἄναξ πολέμοιο πάτερ κρατεροῖο Λυκούργου,
Αἰδέσθητι [illegible] ἀντὶ Λυαίου
Οὐτιδανὴν ἀσίδηρον ὀϊστεύοντα γυναῖκα·
Πόντος ἐμὸν βουπλῆγα βιάζεται· ἐν ῥοθίοις γὰρ
Κρύπτετο μὲν Διόνυσος· ἐγὼ δ' ἄπρηκτος ὁδεύων
Ἵξομαι εἰς ἐμὸν ἄστυ, πόνον δ' ἀτέλεστον ἀέθλων
[illegible] δεσμῷ
Χειρὶ λαβὼν ἐπίεζε, καὶ ἤθελε δεσμὰ [illegible],
Οἷα δορικτήτην μεταναστὸν εἰς δόμον ἕλκων
Παιδοκόμον Βρομίοιο φέρων [illegible],
Ἀμφιπόλῳ βουπλῆγι μετάφρενα δούλια νύσσων·
Οὐδέ μιν ἑστηυῖαν ἀπεστυφέλιξεν· οὐδέ ἑ λύθρῳ
Ἀρτιχύτῳ φοίνιξεν ἀερσιπόδοιο καρήνου·
Ἀλλὰ φύγε θρασὺν ἄνδρα, καὶ εὔξατο μητέρι γαίῃ
Ἀμβροσίη κροκόπεπλος, ὅπως Λυκόοργον ἀλύξῃ·
Γαῖα δὲ καρποτόκεια πετάσσασα [illegible]
Ἀμφίπολον Βρομίοιο φιλόφρονι δέξατο κόλπῳ
Ἀμβροσίην ζώουσαν· ἀμειφθεῖσα δὲ νύμφη,
Εἰς φυτὸν εἶδος ἄμειψε, καὶ ἔμπνοος ἔπλετο ὄρπηξ,
Σειρὴν αὐτοέλικτον ἐπιπλέξασα Λυκούργῳ.
[illegible] ὁμόζυγα αὐχένα δεσμῷ,
Μαρναμένη μετὰ θύρσον ἀπειλητῆρι Κορύμβῳ·
Καὶ φυτὸν αὐδήεντα ζαθέως ποιήσατο Ῥείη
[illegible] χαριζομένη Διονύσῳ·
Ἀμβροσίη δ' ἐβόησε, καὶ ἔμπνοον ἴαχε φωνήν·
Οὐδὲ φυτόν περ ἐοῦσα [illegible],
Σὸν δέμας οὐτήσω, καὶ ἐν ἔρνεσιν· ἀντὶ δὲ σειρῆς
Χαλκείης δήσω σε δυσεκλύτοισι πετήλοις·
Εἰς σὲ καὶ ἀμπελόεσσα κορύσσομαι, ὥς τις ἐνίψει,
Βασσαρίδες κτείνουσι καὶ ἐν πετάλοισι φονῆας,
Φυταλιὰς πεφύλαξο μαχήμονας· ἀντιβίους γὰρ
Ἡμερίδες βάλλουσι, καὶ αἰχμάζουσιν ὀπῶραι·
Σοὶ μαχόμην ζώουσα, καὶ ὀλλυμένη σε δαμάσσω·
Οὕτως ἀριστεύουσι Διωνύσοιο τιθῆναι.
Ἔκλυες εἰναλίην ἐχενηΐδα, πῶς ἐνὶ πόντῳ
Ἰχθὺς βαιὸς, ἄναλκις ἐπέχραε πολλάκι ναύταις
Ἀψ ἀνασειράζων· ὀλίγῳ δ' ὑπὸ χάσματι λαιμοῦ,
Μηκεδανὴν ἀνέκοψε κατάγγυον ὁλκάδα δεσμῷ·
Δέξο με χερσαίην ἐχενηΐδα, δέξο πετήλων
Αὐτοπέδην, ἀσίδηρον ἐεργομένοιο κυδοιμοῦ·
Μίμνε μοι αὐτόθι μίμνε δεδεγμένος υἷα Θυώνης,
Εἰσόκεν ὑποστρέψειε θαλασσαίων ἀπὸ κόλπων·
Τοῖα μὲν ἀμπελόεσσα κορυμβοφόρῳ φάτο φωνῇ
Ἀμβροσίη τανύφυλλος, ἀερσιπόδοιο Λυαίου·
Καὶ χλοεροῖς δεσμοῖσι κατάζυγος ἄγριος ἀνὴρ
Ἀρραγέων ἄπρακτος ἀμυκτοπέδῃσι πετήλων
Ἀμφιπαγὴς ἀλάλαζεν, ἀπειλείων Διονύσῳ·
Οὐ δὲ φυγεῖν σθένος εἶχε, μάτην δ' ἐτίναξεν ἀνάγκῃ
Οὐτιδανοῖς ἕλικεσσι περίπλοκον ἀνθερεῶνα.

DIONYSIACORVM

LIBER XXI.

NEQVE Dryantis filius à priori abſoluebatur pugna:
Sed accept[illegible]oum ſtimulo iterum, in luco
Turbas Baſſaridum quærens: Ambroſiæ verò
Dedit robur, & confidentiam Marte inſanam cœleſtis Iupiter:
Quæ tunc bacchata, & immenſa fluctu rabiei
Marmor eleuauit pugnans cum Lycurgo,
Et fortem galeam quatiebat comarum.
Verùm hic confidens pugnabat maiori petra
Aſpera, & pectora bouinos oculos habētis percuſſit Nym-
Neque ipſam tamen præcipitauit: ira verò emiſit vocē.(pha:
O Mars Rex belli pater fortis Lycurgi,
Cum pudore intuere tuum filium, pro Baccho
Imbellem ſine ferro iaculantem mulierem:
Pontus meum boum ſtimulum violat: in fluctibus enim
Abſconditur quidem Bacchus, ego verò irritus ambulans
Veniā in meam vrbem, laborē verò imperfectum perficiens
Dixit, Ambroſiam verò mediā valido membrorū vinculo
Manu captam compreſſit, & voluit vincula aptare,
Tanquam bello captam reducem in domum trahens
Puerorum nutricem Bacchi ferens cū Thiaſi verſantem
Ancilla boum ſtimulo terga ſeruilia percutiens: (Nymphā,
Neque ipſam ſtantem retraxit: neque ipſam cruore
Iam ſaxo rubefecit percuſſi capitis,
Sed fugit audacem virum & orabat matrem terram
Ambroſia croceum peplum habentes, vt Lycurgum fugeret:
Terra verò fructus gignens expandens ventrem
Seruam Bacchi beneuolo excepit ſinu
Ambroſiam viuentem: euerſa verò Nympha
In plantam formam mutauit, & viuus fuit ramus,
Catenam per ſe volutam implicans Lycurgo
Laqueum repræſentanti conſtrinxit coniugem ceruicem vin-
Pugnans poſt Thyrſum minaci Corymbo: culo,
Et plantam vocalem vehemens fecit Rhea
Vltimum regi gratificans Baccho.
Ambroſia verò clamitabat, & ſpirantem emiſit vocem:
Neq; planta quamuis exiſtēs tui quandoq; pugnæ euitabo.
Tuum corpus vulnerabo, etiam in ramis, loco catenæ vero
Ferreæ inſolubilibus te conſtringam foliis:
In te etiam vitea armabor: vt quis dicat,
Baſſarides occidunt etiam in foliis occiſores,
Arboreos caue milites: hoſtes enim
Vites iaculantur, & pugnant vites.
Tecum pugnabam viuens, & mortua te domabo,
Sic præſtantes ſunt Bacchi nutrices,
Audiuiſti marinam remoram, quomodo in ponto
Piſcis paruus imbellis ingruat ſæpe nautis
Retro trahens: exiguo verò hiatu gutturis
Oblongam amputauit detentam nauem onerariam vinculo:
Accipe me terreſtrem remoram, accipe foliorum
Compedem ſine ferro grandis viæ belli:
Mane mihi hîc accipiens filium Thyones,
Donec reuertatur marinis à ſinibus:
Talia quidem vitea ramifera dixit voce
Ambroſia folia extendens pulſato Baccho.
Et viridibus vinculis cohibitus agreſtis vir
Infractorum inconcuſſus laqueis foliorum
Solidus ſtrepebat interminans Baccho:
Neque ad fugiendum robur habuit, fruſtra verò agitauit neceſſitate
Vilibus circumuolutionibus implexum guttur.

Ambroſiā pugnat cū Lycurgo.

Lycurgus ſaxo Ambroſiam percutit.

Lycurgus Ambroſiā capit:

Ambroſia terram in auxilium ſollicitat.

Ambroſia in vitem tranſmutata.

Ambroſia Lycurgum implicat.

Ambroſia iam vitis facta loquitur.

Lycurgus ab Ambroſia detentus.

Lycurgus ab Ambroſia in vitē mutata vinctus.

Neque per Aſpharagum medium tranſiliebat vox
Grauatum cinctum media corona, circulo verò affluebant
Ceruicem cinctam medium ſuſpenſorio ramo: *Bacchæ:*
[illegible] *Et ſecurim grauem haſtam vibrans rapuit Mars*
Filij ſui. Robuſtam enim timebat furioſam Baccham,
Ne mortifero bouicida corpus feriret Lycurgi:
Neque Dryantiadem grauibus ſoluit vinculis,
Et valde quamuis deſiderans: ſolidum verò ceſſit parens,
Sonitum minatorem Iouis fulmineum audiens.
Et oblongam denſam aſſiduè capilli
Viri immenſi comam euulſit Polyxo.
In ventrem verò hoſtis furioſam manum conijciens,
Tangens thoraca retraxit rapaci tremore,
Irataque frequenter, pugnaces dicite Muſæ,
Quale fuerit tunc miraculum ferreæ quamuis exiſtentis
Fœmineis vnguibus fracta tunica,
Et longis implicans ſolubilibus circumuolutam catenam
Clade ſoluta capillos & vuea Gigarto
Frondibus ornato flagello corpus rubefecit Lycurgi
Lycurgus [illegible] *Sanguinea vibice arato dorſo.*
Philio verò lucoribus ſignauit pedem ſtimulis
Valde inſana: Eriphe verò comes ſutitio Baccho
Apprehendens [illegible] *medium hirſutum* [illegible]
Virum [illegible] *conabatur in terra pugnans verò*
Bacchica Phaſilea [illegible]
Hoſtiliter ventrem ſignauit acuto ſtimulo
[illegible] *Et Theope armata fuit nutrix Bacchi*
Naſum ſcindente ferula, corpus verò diſcerpſit Lycurgi:
Et Bromia Bromij ferens nomen cum qua ſimul Nympha
Ciſſeis vuas amans flagellauit virum hedera.
Et in bello querceo [illegible] *Lycurgo*
[illegible] *Mox tunc apparuit rurſus aliud genus, Arabiæ enim*
Marinum Neptunum montana armauit Rhea
Fiſſis cum [illegible] *fundamentis:*
Et ſoli profundum ſinum habentia concuſſit repagula
Pugnans tridente maris Rex Neptunus:
Intus latentibus ventis percuſſo ventre
Terræmotus. *In terra laborantibus ventis poſtquam vibratore tremore:*
Hiatu cauantur [illegible] *venti,*
Arabiæ verò inconcuſſus quatiebatur ſinus terræ.
Nubibus verò vicina domus vibratore ſoluebantur tremore
Et quercus in terram decidebant, concuſſus verò tridente
[illegible] *Arabs ſaltabat fundus,*
[illegible] *Neptunus* [illegible] *ventus*
[illegible]
Tunc fuit malum aliud poſterius: in ſyluis paſtæ enim
Occiſæ flagello ſerpentinas comas habentis Megæræ
Nyſiacæ in modum tauri mugiebant mulieres
Suorum parentum æmulatrices: agitata verò
Hæc quidem eiaculabatur in aërem puerum erronem,
Ex aëre præcipitem delapſum in puluerem.
Hæc verò earum infantem rapuit, & non recordabatur mamillæ.
Alia puerum occidentem manum rubefecit ferro.
[illegible] *Filium* [illegible] *erat Mænas Agaue:*
Infans [illegible] *incurrebat, nuper verò natos*
Filios quos genuerant in fruſta diſſecabant gladio.
Alius reformidans rabioſam, Panis ſcuticam
In clamorem agreſtem Rex bacchabatur paſtorem.
Sic quidem inſano dolo fluctuabat bubulcus
Mactans ſuos liberos & filios epulans
Pueros vorantibus maxillis: mente errantium verò paſtorũ
Non nutritum virilem partum contumulabat venter
[illegible] *Nympharum manibus: multiflexis verò folijs*
Vndique vallus vinciebatur & non genu flexit Baccho.
Neque ipſi manum tendit propulſatricem neceſſitatis
Neque fulminis metum habuit: interminatus verò capite
Iraſcebatur Baſſaridibus: irruens verò capite
Fulgur cognouit, & non ceſſit Baccho,
Inde victus animus Lycurgi. *Pulſabatur verò hinc & hinc in diuerſas partes: ſparſorum verò telorum.*

Οὐδὲ δι' Ἀσφαράγοιο μέσου πορθμεύετο φωνὴ
Θλιβομένου στεφανηδόν· ἐκυκλώσαντο δὲ Βάκχαι
Αὐχένα μιτρωθέντα μέσον πλεκτῆσι κορύμβοις·
Καὶ πέλεκυν δασπλῆτα δορυσσόος ἥρπασεν Ἄρης
Παιδὸς ἑοῦ· βριαρὴν γὰρ ἐδείδιε λυσσάδα Βάκχην,
Μὴ φονίῳ βουπλῆγι δέμας πλήξειε Λυκούργου·
Οὐδὲ Δρυαντιάδην χαλεπῶν ἀπελύσατο δεσμῶν,
Καὶ μάλα περ ποθέων· στερεὴ δ' ὑπόειξε τοκῆος,
Δοῦπον ἀπειλητῆρα Διὸς βροντῖον ἀκούων·
Καὶ δολιχὴν [illegible] κεραίης
Ἀνδρὸς ἀμαιμακέτοιο κόμην ὤλοψε Πολυξώ·
Γαστέρι δ' ἀντιβίου μανιάδα χεῖρα βαλοῦσα,
[illegible]
Χαλκὸν ἔρρηξε, μαχήμονες εἴπατε Μοῦσαι,
Οἷον ἔην τότε θαῦμα, σιδηρείου γὰρ ἐόντος
Θηλυτέροις ὀνύχεσσι διεζωσμένοιο χιτῶνος,
Καὶ τανασοῖς πλέξασα λυτοῖς ἑλικώδεα σειρὴν,
Κλαίδι λυσιθέτειρα, καὶ ἀμπελόεσσα Γιγαρτὼ
Εὐπετάλῳ μάστιγι δέμας φοίνιξε Λυκούργου
Αἱμαλέῃ σμώδιγγι χαρασσομένων ἀπὸ νώτων·
Φλειὼ δ' [illegible] κατέγραφε ταρσὸν ἀκαίνῃ
Λίην μαινομένη· Ἐρείφη δὲ συνέμπορος εἰραφιώτῃ
Δραξαμένη μέσσοιο δασύτριχος αἰθερεῶνος,
Ἄνδρα βιάζετο μαιομένη ἐπὶ χθονί· μαρναμένη δὲ
Βακχιὰς Φασίλεια κυβιστήτειρα χορείης,
Δυσμενέος κενεῶνα κατέγραφεν ὀξέϊ κέντρῳ·
Καὶ Θεόπη κεκόρυστο τιθηνήτειρα Λυαίου,
Ῥινοτόμῳ νάρθηκι, δέμας δ' ἤραξε Λυκούργου·
Καὶ Βρομίη Βρομίοιο φερώνυμος, ἧς ἅμα νύμφη
Κισσηὶς φιλοβότρυς ἐμάστιεν ἀνέρα κισσῷ·
Καὶ πτολέμῳ δρυόεντι βιαζομένοιο Λυκούργου,
Πᾶσα φάνη πάλιν ἄλλο κακώτερον· Ἀρραβίης γὰρ
Πόντιον Ἐννοσίγαιον ἐθώρηξ᾽ οὔρεσι Ῥείη,
Σχιζομένων καταχθὸν ἀκοντιστῆρι θεμέθλων,
Καὶ δαπέδου βαθύκολπον ἀπεσφήλιξεν ὀχῆα
Αἰχμάζων τριόδοντι θαλασσαίων Ἐνοσίχθων,
Ἐνδομύχοις ἀνέμοισιν ἱμασσομένων κενεώνων
Γειοπόνοις ἀνέμοισιν ἐπεὶ [illegible]
Χάσματι κοιλαίνοντο [illegible] αὖραι·
Ἀρραβίης δ' ἀτίνακτος ἐσείετο κόλπος ἀρούρης·
Ἀγχινεφῆ δὲ μέλαθρα τινάκτορι λύετο παλμῷ,
Καὶ δρύες εἰς χθόνα πῖπτον· ἀρασσομένου δὲ τριαίνῃ
Νῆσος ἀνεστήλικτος Ἄραψ ὠρχήσατο πυθμὴν,
Ὄρχαμον Ἐννοσίγαιος ὑπὸ χθόνα, λάβρος ἀήτης
Νηρείας κευθμῶνα μετερρίζωσεν ἐναύλων,
Τοῖα [illegible] ἄλλο νεώτερον· ὑλονόμου γὰρ
Θειόμεναι μάστιγι δρακοντοκόμοιο Μεγαίρης,
Νυσιάδες ταυρηδὸν ἐμυκήσαντο γυναῖκες,
Σφωιτέρων τοκέων ζηλήμονες· ἐσσυμένη δὲ
Ἡ μὲν ἀνηκόντιζεν ἐς ἠέρα κοῦρον ἀλήτην,
Ἠερόθεν προκάρηνον ἐλισσόμενον κατὰ κονίην·
Ἡ δὲ φίλον βρέφος εἷλε, καὶ οὐκ ἐμνήσατο μαζοῦ·
Ἄλλη παιδοφόνον παλάμην φοίνιξε σιδήρῳ
Υἷα δαϊξάσα, καὶ ἔπλετο Μαινὰς Ἀγαύη·
Καὶ σφετέροις τοκέεσσιν ἐπέδραμον· ἀρτιτόκους δὲ
Υἷας οὓς ἐλόχευσαν ἐμιστύλλαντο μαχαίρῃ·
Ἄλλος ὑποτρομέων μανιάδα Πανὸς ἱμάσθλην
Εἰς στονὴν ἄγραυλον ἄναξ βακχεύετο ποιμήν·
Τοῖα μὲν οἰστρήεντι δόλῳ κυμαίνετο βούτης
Δαιτρεύων ἑὰ τέκνα, καὶ υἱέας εἰλαπινάζων
Παιδοβόροις γενύεσσι νοοπλανέων δὲ βοτήρων
Ἄξενον ἀρσενόπαιδα τόκον τυμβεύσατο γαστήρ
Νυμφάων παλάμῃσι πολυγνάμπτοις δὲ πετήλοις
Ἀμφιταγὲς πεπέδητο, καὶ οὐ γόνυ κάμψε Λυαίῳ·
Οὐδ' οἱ χεῖρα τίταινεν ἀλεξήτειραν ἀνάγκης·
Οὐ βροντῆς φόβον εἶχεν· ἀπειλήσας δὲ καρήνῳ
Χώετο Βασσαρίδεσσιν· ἐπεσσυμένῳ δὲ [illegible]
Ἀστεροπὴν ἐνόησε, καὶ οὐχ ὑπόειξε Λυαίῳ,
Βάλλετο δ' ἔνθα καὶ ἔνθα πλανοστιβέων δὲ βολάων

Τεκ-

Τοσσατίην ἔσηκε μόθων αἰτίζοον ὁρμήν·
Αρεα μοῦνον ἔχεν χραισμήτορα, μοῦνος ἐείξας
Ζηνί, Ποσειδάωνι, Ρέῃ, Χθονί, Νηρεῖ, Βάκχῳ·
Καὶ μογέων ἀγάλακτον ἀ[illegible] ἰούλ·
Αψατε πῦρ, φλέξωμεν ἑὸν φυτόν, ἐν πυρὶ κείσθω
Βακχικὰ ταῦτα πέτηλα, καὶ αἰθομένας διὰ πάντα
Ηματίδας ῥίψωμεν ὑποβρυχίῳ Διονύσῳ,
Ηρώεις Αράβων σημήιον· ἀλλὰ καὶ αὐτὴν
Δεξαμένη κόλποισι Θέτις πνείουσαν ἐπὶ φλὸξ
Τέφρην ἀμπλάκιον ὑποσβέσσειε θαλάσσῃ·
Αὐδᾶτε φάσματα ταῦτα, καὶ αἴολα μάγγανα δεσμῶν,
Μάγγανα Νηρείδων Ποσιδήια ταῦτα δοκεύω·
Λύσατε, καὶ ῥέθεσσι με πλάσσατε μαστιγόεντι
Πρωτ[illegible] φαρμακόεντι κορύσσομαι· ἅψατε πυρκαϊήν,
Οφρα μολὼν παρὰ πόντον ἐμῷ πυρὶ τὸν θεὸν ὄψω
Ξεινοδόκον Βερόης καταφλέξω Μελικέρτην·
Εἶπεν ἀπειλείων καὶ Νηρέϊ καὶ Διονύσῳ·
Αραβίας χθόνα ἦλθεν· ἐπεγρομένου δὲ κυδοιμοῦ
Υἷα διενδίνεντες ἀεξήσαντο κυδοιμοῦ,
Αρεος ἀσσύτερα σιδήρεον· ἀμφὶ δὲ Βάκχου
Δαιμονίης ῥήξαντο πέλαστρα ῥῆτα Μιμαλλίς,
Εἰς φόβον ἐσσυμένῃ Κυβηλίδα θῆλυν ἐνυώ·
Αμβροσίης δὲ πέτηλα ὀλετῆρι ξεστὰ σιδήρῳ,
Δεσμοὺς βοτρυόεντας ἀπεσφήκωσε Λυκούργου,
Καὶ χθονὸς ἐσχατίην παρὰ νηλέα Κυανοχαίτην
Γνωτὸν ἑὸν, καὶ Ζῆνα πόσιν, καὶ μητέρα Ρείην,
Γνοσσαμένη Λυκόοργον, ὅπως ἐναρίθμιος εἴη
Αθανάτοις· Αραβες δὲ πολυκτίστων ὅτι δαιμόνων
Ως θεὸν εὖχα Δούαντες ἑμιλίξαντο θυηλαῖς,
Αντὶ Διωνύσοιο μελιρρόου ἄγγελος ἑταῖρος,
Ανθεα πασσάμενοι ἀβακχεύτῳ Λυκοόργῳ,
Καὶ τὰ μὲν ὡς ἤμελλε γέρων χρόνος ὀψὲ τελέσσαι·
Ζεὺς δὲ πατήρ, ἵνα μή τις ἀλιτρήμων βροτὸς ἀνὴρ
Αλλος ἔχοι μίασμα θεοκτόνος Λυκοόργου
Μηδὲ θεῶν ἀνασείσειεν ἀμαιμάκετον Διονύσῳ,
Αἰνομανῆ Λυκόοργον ἔθηκε τυφλὸν ἀλήτην,
Αλλος ἀγραύλοιο παλινδίνητον ὁδίτην,
Πρωτὸν ἀναλκαίης δίχ' ἑῆς ἀγκύλα πεσεῖν
Πολλάκις ἀντικέλευθα φέρων ἄντια πεδίλοις·
Καὶ τὰ μὲν ἐν σκοπέλοισιν· ἐρημαίῳ δ' ἐνὶ πόντῳ
Θυγατέρες Νηρῆος ἐνὶ θαλαμηπόλῳ αὐλῆς,
Ενδέξιον Διόνυσον ἐκυδήναντο τραπέζῃ·
Καὶ Σεμέλης ῥεῖα δ' ἐπὶ τεκὸς ... [illegible]
Οἰνοχύτην ἕρσαισιν ὕμνεεν ἀκαρκέσσα Λυαίῳ
Μαῖα Διωνύσοιο μελίζετο σὺν τῇ Ινώ·
Καὶ Βερόης ἐνὶ νέκταρ ἀπὸ κρητῆρος ἀφύσσων,
Σαίζοιτο στεφανηφόρος ἑταίρῳ Μελικέρτης·
Ης ὁ μὲν αὐλὸν μίμνεν ἐπὶ θαλαμηπόλος αὐλῆς,
Πόντον ἔχων πλατὺν οἶκον ὑπόβρυχος μεταγαίης·
Καὶ Θέτιδος κρυόεντι γελῶν ἐπεκέκλιτο κόλπῳ·
Καὶ μέλος ἀκέρητος ἑὸν εὐπαιδι Πηλεῖ
Μητέρα στησαμένη ... ἐπέζατο μείλια Ινώ,
Καὶ φίλιον τέκος Παλαίμονα πολλάκι δεσμῷ
Συζέσσεν, στοέτηρον· ἀδουπήτῳ δὲ πεδίλῳ
Οὐκέτι πουλυέλικτον ἀνακρούουσα χορείην,
Βάκχου μὴ παρεόντος ἀεικέλιος Μιμαλλών,
Ιχνια μαστεύουσα θαλασσοπόροιο Λυαίου·
Καὶ Σάτυρος φιλόμοχθος ἔην ἀγέλαστος ὀπωπὴν
Ξείνῳ πένθεϊ κάμνεν· ἀεικὶ αὐτοῖσι δὲ χηλαῖς
Ιστίχον οἰστρήεντες ἀνὰ δρυμὰ Πᾶνες ὀρῆται,
Πᾶνες ἐρευνητῆρες ἀκηρύκτου Διονύσου·
Σιληνὸς δ' ἀχόρευτος ἀκινδέα κύμβαλα ῥίψας
Κεῖτο κατηφιόων· Κερίη δ' ἐγγύζετο νύμφη
Μάκρις ἀπενθήτοιο Διωνύσοιο τιθήνη,
Βακχείης ὀμόδεσμος εὐκνήμιδος ἀπήνης·
Ως οἱ μὲν δεδίηντο κατηφέες· ἀχνυμένοις δὲ
Σκέλλος ἀκυμάντοιο λιπὼν κευθμῶνα θαλάσσης
Παρθένον ἀδίαντον ἑὴν ἤλαυνεν ἀπήνην·
Νόστον ἐπεγχριμέτο στέφη γνέλλων Διονύσου·

Tantum [illegible] mentis contentionem impetum.
Martem [illegible]
Cum Ioue, Neptuno, Rhea, Terra, Nereo, Baccho,
[illegible]
[illegible]
Bacchi [illegible]
[illegible] Bacch[illegible]
Pugnæ Arabum signum [illegible]
Excipiens fluctibus Thetis [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] Nereidum Neptunia [illegible]
[illegible]
[illegible]
Vt [illegible]
[illegible] Melicertem.
[illegible] Bacchi:
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] Lycurgum,
[illegible]
[illegible]
[illegible] Arabes [illegible]
Vt [illegible] Deum [illegible]
Pro [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
Decessi [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] Nerei [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] Bacchi,
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
Et [illegible]
[illegible]
terram viticem.
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] Panes [illegible]
Panes [illegible] Bacchi.
Silenus [illegible]
Iacebat [illegible] Nympha
Macris [illegible]
[illegible]
Sic [illegible]
Secessus non fluctuantis relinquens secessus maris
Paterni [illegible] non irrigatum suum agitabat currum.
Reditum [illegible] peruenientis annuncians Bacchi.

Lycurgus [illegible]

Lycurgus [illegible]

Digitized by Google

Cum quidem foueret Bacchũ in mari nutrita fercula mẽſa,
Tum verò Caucaſium per montem in vrbem Indorum
Vites plantantis Bacchi velox venit præco,

Satyrus Bacch. cornutus

Tauri formis adulterinam faciem habens cornua trahenti (*forma,*
Aduerſam imaginem habens lunaribus cornibus,
Capellæ in montibus paſtæ circa corpus vincula coaptans,
Humerali claue dependentum ex vno humero,
Dextri lateris dependentem ad flexum femoris
Ambobus vtrinque maxillæ aures vibrans,
Vt aſinus auritus hirſutus corpus, ex medio verò
Ilio per ſe inflexa trahebatur cognata cauda.
Circa verò ipſum ridentem confluebant nigri Indi,
Donec propius accederet, vbi duo iuga habente curru

Deriades Rex Indorum curru vectus.

Sedebat Deriades prolixus dux virorum,
Altorum firmum veſtigium reprimens Elephantorum.

Deriades contemnit comites Bacch.

Et Satyrorum ridens conuiciantem emiſit vocem.
Quales Deriadi bicolores viros mittit
Tauriformis Bacchus luſu belli:
Alterius naturæ, non homines quoad totam humanam for
Ferarum imaginem habentes, cum gemina forma (*mam.*

Satyrorum deſcriptio.

Sunt adulterini taurię, & viri, vtrumque enim
Et bouis formam habent, & humanæ faciei,
Et igniius tuus Bacchus dicitur, quòd matris
Ex vtero exortus ſit à Ioue fulminata Thyones.
Et igne eſt aqua longè melior, ſi voluerit
Fluctu æſtuanti pater meus Indus Hydaſpes
Iouis extinxerit ignem ſpirantem flatum fulminis.
Dixit, & belli prænuncia ſigna monſtrans

Deriades ſe ad pugnam extimulat.

Scutum varium dorſum habens immiti pulſauit gladio
In medio apparentem circularem vmbilicum, ex tympano (*verò*
Ferrum pulſato ſtrepebat mortiferum Echo.
Et terribili regi obſtupefacta labra ſoluens
Nuncio Bacchi velociter currens dixit præco:
Deriade rex, Deus Bacchus iubet
Indos accipientes curas fallentis vinum vitis
Libare Diis ſine bello, ſine labore;
Si verò non acceperint, armatur, donec thyrſis
Baſſaridum genu ſeruile inclinet Hydaſpes.
Nuncium audiſti verum, dic & ipſe
Interroganti aliquod verbum, vt nunciem Baccho,
Sic locuto rex remugiit furioſam vocem.
Papæ! quale verbum audax dixit humana fera!
Pudet præconem pugnaci manu interimere,
Non haſtam impetuoſam habentem, & non tangentem tympanum,
Audiuis quantum laborarit tuus dux, audiuit Ganges
Imbecillitatem Bacchi, & fortitudinem Lycurgi.
Noui tuum regem, adulterinum Deum, quomodò fugiens,
In profundum delapſus eſt mala propulſantis maris.
Si verò volueris pedem flecte conterminum in regionem (*Medorum,*
Ibi proiiciens dic ſaltationes Bacchi
Oſtendam Bactrum ſolum, vbi Deus eſt Mithras,
Aſſyrius Phaëthon in Perſide, Deriades enim,
Non didicit cœleſtium Deorum chorum, nec colit
Solem, & Iouem, & bene lucentium chorum aſtrorum,

Saturnus ſuos filios deuorauit.

Non Saturnum, non Iouem noui interemp[illegible] patres,
Non Saturnum doloſum, ſuorum deuora[illegible]erorum,
Ætheris demetentem prolificam mult[illegible]aratro,
Ignero tua munera, & vbi vocabis vite[illegible]
Non accipio potum alium poſt aureum H[illegible]pen.
Vinum meum eſt haſta, hic rurſus potus eſt tympanum,
Non Semele me enixa eſt igne percuſſis nuptiis.

Deriadæ aqua & terra Dij ſunt.

Excipiens thalamis mortiferam flammã. ferrei tunica enim
Nos amplificat bello inſatiabilis Bellona.
Non beatos moror Iouis liberos, vtrique enim
Soli mihi facti Dij, & terra, & aqua.
Hæc abiens dic bella fugienti Baccho,
Abi fugiens incomprehenſibilis dum adhuc arcum traho,
Abi fugiens meum gladium, in pugnam verò armans
Semiperfectas tuas feras, inermeſque mulieres

Ὄφρα μὲν ἄμφεπε Βάκχον ἐνύδρια δεῖπνα τραπέζης,
Τόφρα δὲ Καυκασίοιο δι' οὔρεος εἰς πόλιν Ἰνδῶν
Οἰνοφύτου Βρομίοιο ποδήνεμος ἵκετο κῆρυξ
Ταυροφυὴς νόθον εἶδος ἔχων κεραελκέι μορφῇ,
Ἀντίτυπον μίμημα σεληναίης κεραίης,
Αἰγὸς ὀρεσσινόμοιο περὶ χροῒ δέσματα συνάψας,
Αὐχενίῃ κληῗδι καθημένον ἐξ ἑνὸς ὤμου,
Δεξιτεροῦ πλευροῖο κατήορον εἰς πτύχα μηροῦ
Ἀμφοτέρης ἑκάτερθε παρηίδος οὔατα σείων,
Ὡς ὄνος οὐατόεις λάσιος δέμας· ἐκ μεσάτου δὲ
Ἰξύος αὐτοέλικτος ἐσύρετο σύγγονος οὐρή·
Ἀμφὶ δέ μιν γελόωντι περίρρεον αἴθοπες Ἰνδοί,
Ἔστε προσεγγὺς ἵκανεν, ὅπη διδυμόζυγι δίφρῳ
Ἕζετο Δηριάδης περιμήκετος ὄρχαμος ἀνδρῶν,
Ἠλιβάτων στατὸν ἴχνος ἀναστέλλων ἐλεφάντων·
Καὶ Σατύρων γελόων φιλοκέρτομον ἴαχε φωνήν·
Οἵους Δηριάδῃ διδυμόχροας ἄνδρας ἰάλλει
Ταυροφυὴς Διόνυσος ἀθύρματα δηιοτῆτος,
Ἀλλοφυεῖς, οὐ φῶτας ὅλην βροτοειδέα μορφήν
Θηρῶν εἶδος ἔχοντας· ἔασι διδυμάονι μορφῇ
Εἰσὶ νόθοι ταυροί τε καὶ ἀνέρες· ἀμφότεροι γὰρ
Καὶ βοὸς εἶδος ἔχουσι, καὶ ἀνδρομέοιο προσώπου·
Καὶ πυρόεις σέο Βάκχος ἀκούεται, ὅττι τεκούσης
Ἐκ λοχίων ἀνέτελλε Διοβλήτοιο Θυώνης·
Καὶ πυρός ἐστιν ὕδωρ πολὺ φέρτερον, ἢν ἐθελήσῃ
Χεύματι παφλάζοντι πατὴρ ἐμὸς Ἰνδὸς Ὑδάσπης
Ζηνὸς ἀποσβέσσειε πυρίπνοον ἄσθμα κεραυνοῦ·
Ἔννεπε, καὶ πολέμοιο προάγγελα σήματα φαίνων,
Ἀσπίδα ποικιλόνωτον ἀφειδέι τύψε μαχαίρῃ
Μεσσατίῳ φαίνουσαν ἐλικτὸν ἐς ὀμφαλὸν· ἐκ δὲ βοείης
Χαλκὸς ἀρασσομένης ἐπεβόμβεε λοίγιον ἠχώ.
Καὶ θρασυεργῷ βασιλῆι τεθηπότα χείλεα λύσας
Ἀγγελίην Βρομίοιο ταχύδρομος ἔννεπε κῆρυξ·
Δηριάδη σκηπτοῦχε, θεὸς Διόνυσος ἀνώγει
Ἰνδοὺς δεξαμένους λαθικηδέος οἶνον ὀπώρης
Σπεῖσαι ἐπουρανίοισι δίχα πτολέμων, δίχα μόχθων·
Εἰ δέ κε μὴ δέξαιντο, κορύσσεται, εἰσόκε θύρσοις
Βασσαρίδων γόνυ δοῦλον ὑποκλίνειεν Ὑδάσπης·
Ἀγγελίης ἤκουσας ἐτήτυμον· ἔννεπε καὶ σὺ
Εἰρομένῳ τινὰ μῦθον, ἵν' ἀγγείλω Διονύσῳ·
Ὣς φαμένου, σκηπτοῦχος ἀνεβρυχήσατο φωνήν·
Ὢ πόποι, οἷον ἔπος θρασὺς ἔννεπεν ἀνδρόμεος θήρ·
Αἰδέομαι κήρυκα μαχήμονι χειρὶ δαμάσσαι,
Οὐ λίην θοῦρον ἔχοντα, καὶ οὐ ψαύοντα βοείης·
Ἔκλυες ὅσσα μόγησε τεὸς πρόμος· ἔκλυε Γάγγης
Ἀδρανίην Βρομίοιο, καὶ ἠνορέην Λυκόοργου·
Οἶδα τεὸν βασιλῆα, νόθον θεὸν, ὥς ποτε φεύγων
Εἰς βυθὸν ὠλίσθησεν ἀλεξικάκοιο θαλάσσης·
Ἢν δὲ θέλῃς πόδα κάμψον ὁμούριον εἰς χθόνα Μήδων,
Κεῖθι βαλὼν ἀγόρευε χοροστασίας Διονύσου·
Δείξω Βάκτριον οὖδας, ὅπου θεὸς ἔπλετο Μίθρης
Ἀσσύριος Φαέθων ἐνὶ Περσίδι· Δηριάδης γὰρ
Οὐ μάθεν οὐρανίων μακάρων χορόν· οὐδὲ γεραίρει
Ἠέλιον, καὶ Ζῆνα, καὶ εὐφαέων χορὸν ἄστρων,
Οὐ Κρόνον, οὐ Κρονίδην ἐδάην ὀλετῆρα τοκῆος,
Οὐ Κρόνον ἀγκυλομήτην ἑῶν θοινήτορα παίδων
Αἰθέρος ἀμήσαντα φυτοσπόρον ὁλκὸν ἀρότρῳ·
Ἀγνώσσω σέο δῶρα, καὶ ἣν ὀνόμηνας ὀπώρην,
Οὐ δέχομαι ποτὸν ἄλλο μετὰ χρύσειον Ὑδάσπην·
Οἶνος ἐμὸς πέλεν ἔγχος· ὃ δ' αὖ ποτός ἐστι βοείη·
Οὐ Σεμέλη με λόχευσε πυριβλήτοις ὑμεναίοις
Δεξαμένη θαλάμοισι φόνιον φλόγα· χαλκοχίτων δὲ
Ἡμέας ἤεξησε μόθων ἀκόρητος Ἐνυώ·
Οὐ μακάρων ἀλέγω τεκέων Διός· ἀμφότεροι γὰρ
Μοῦνοι ἐμοὶ γεγάασι θεοί, καὶ γαῖα, καὶ ὕδωρ·
Ταῦτα μολὼν ἀγόρευε φυγοπτολέμῳ Διονύσῳ·
Ἔρχεο φεύγων ἄληκτος ἕως ἔτι τόξον ἐρύκω·
Ἔρχεο φεύγων ἐμὸν ἔγχος· ἐς ὑσμίνην δὲ κορύσσας
Ἡμιτελεῖς σέο θῆρας, ἀθωρήκτους τε γυναῖκας

Δηριάδῃ πολέμιζε, καὶ Ἰνδῴην μετὰ νίκην
Σύνδρομον αὖ ἐρύσω σε δορικτήτῳ Διονύσῳ·
Οὐ μὲν ἐγὼ τελέσω σε διάκτορον· οὐ δύνασαι γὰρ
Λάτριον ἔργον ἔχειν οἰκοσκόπον· ἀλλά σε μακροῖς
Οὔασι ῥιπίζοντα παρ' εἰλαπίνῃσιν ἐάσω·
Ὡς εἰπὼν ἀπέπεμψεν ἀπειλείοντι προσώπῳ,
Καὶ σκολιοῦ πτύκτοιο μέσον κενεῶνα χαράξας,
Τοῖον ἔπος ταχύμυθος ἐπέγραφε δίζυγι δέλτῳ·
Εἰ δύνασαι Διόνυσε, κορύσσεο Δηριαδῆι.
Τοῖα μὲν εἰσαΐων πάλιν ἔδραμεν [illegible]
Σιληνοὶ δ' ἰάχησαν γηθόσυνοι· εἰσαΐων δὲ
Ἐκ ῥοθίων Διόνυσος, ὀρειάσι μίσγετο Νύμφαις·
Καὶ Σάτυροι σκίρτησαν· ἐπωρχήσαντο δὲ Βάκχαι,
Γηραλέοις δὲ πόδεσσι Μάρων ἡγήσατο μολπῆς,
Πῆχυν ἐπικλίνων [illegible] αὐχένι Βάκχης,
Μεσσοφανὴς εὔοδμον ἐπικλίνων γάνος οἴνου·
Καὶ [illegible] Μιμαλλών,
[illegible] Διονύσου·
Καὶ θεὸς [illegible] ἔρριψε μερίμνας,
Τ[illegible] πόντου,
Πάντα σαφῶς [illegible] Πρωτῆος ἀκούων
Ἀξείνων Ἀράβων ἐνοσίχθονα [illegible] ἀρούρης,
Καὶ σφαλερὸν Λυκόοργον ἑῷ ποδὶ τυφλὸν ἀλήτην
Ἔκλυε [illegible]
Πῶς χορὸς [illegible]
Σφωιτέρας ὠδῖνας ἐδηιόωντο γυναῖκας·
[illegible]
[illegible]
[illegible]
Καὶ [illegible] ἀρτιτέλεστον Ἐνυώ·
Τοῖσι δὲ τερπομένοισι παλίνδρομος ἤιε κῆρυξ
[illegible] ἀγαλλομένῳ Διονύσῳ,
[illegible] ὑψαύχενα Δηριαδῆος,
Δίζυγα δ' ἄλλον ἔχων ἐγκύμονα δηιοτῆτος·
Οὐ μὲν ἄναξ [illegible] μαχηταὶ
Θαρσ[illegible] πρὸς ἄστεα Δηριαδῆος,
[illegible]
Καὶ καλέσας Ῥαδάμανθυς ἀλήμονας, οὕς ποτε γαίης
Κρηταίης [illegible] Μίνως
[illegible] Ῥείης,
[illegible] Ἰνδῶν·
Καὶ [illegible] γαίης,
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] φωνῆς,
Καὶ στρατὸς [illegible] Διονύσου,
Τόφρα δὲ Δηριάδης [illegible] Ἰνδῶν,
[illegible]
[illegible]
[illegible]
Λαὸς ἐρετμώσσων [illegible] Ἰνδὸν Ὑδάσπην·
Καὶ στρατιαῖς διδύμῃσιν ἐείδετο φύλοπις Ἰνδῶν,
[illegible] ποταμοῖο,
[illegible] Δηριάδης δὲ
[illegible] Εὔρου·
Ἦν δέ τις αὐτόθι χῶρος εὔσκιος· [illegible]
[illegible] ὕλης
[illegible]
Οὔποτε δένδρεα κεῖνα [illegible]
[illegible]
Ἠέλιος [illegible]
[illegible]
Οὐ [illegible] ὕλην,
Ἐκ Διὸς [illegible]
[illegible] Διὸς [illegible]
Κεῖθι [illegible]
[illegible]

Cum Deriade pugna, & Indicam poſt pugnam
Concurrentem rurſus traham te cum bello capto Baccho.
Non quidem ego te faciam internuncium: non poteris enim
Seruile opus habere domeſticum, ſed te longis
Auribus ſufflantem apud conuiuia relinquam.
Sic locutus dimiſit minaci vultu,
Et ſcuti conuoluti medium ventrem ſignans
Tale verbum cito ſermone inſcripſit duplici libro.
Si potes Bacche, armare contra Deriadem.
Hæc quidem audiens recurrit ſtridulus præco,
Sileni verò affecutus eſt latantes, audiens verò
Ex fluctibus Bacchus, montanis miſcebatur cum Nymphis:
Et Satyri ſaltabant, inſiliebant verò & Bacchæ,
Senilibus vero pedibus Maron ducebat cantilenam,
Cubitum inclinans geminæ ceruici Bacchæ — Comites Bacchi ob Bacche reditum lætantur.
In medio apparens beneolentem inflectens fluorem vini,
Et cantum ſine voce reſonabat Mimallon
Veſtigium audiens retrogradi Bacchi.
Et Deus vtique priſtes abiecit curas,
Et voluptatem ingreſſus eſt poſtquam latuit in ponto
Omnia manifeſtè ſapiente à Proteo audiens, — Proteus Baccho omnia exponit
Inhoſpitalium Arabum Neptunum vibrationem terræ,
Et lubricum Lycurgum ſuo pede cæcum erronem.
Audiuit & paſtoralis mortiferum furorem neceſſitatis.
Quomodo chorus paſtorum torqueretur, quomodo in campis
Suos partus mactarunt fœminæ,
Audiuit vero & cœleſtium Hyadum chorum, audiuit ipſam
Ambroſiam poſt terram orientem Olympos
Ambroſiam inuiolato armatam Lycurgo.
Et laborem ramis ornatum, & [illegible] Bellonam. — Præco ad Bacchum reuertitur.
Hiſce verò delectatus recurrens veniebat præco
Iucundum nuntium optabilis exſultanti Baccho.
Stultitiam dicens ſuperbam Deriadis,
Duplicem tabellam habens grauidum belli.
Non quidem rex neglexit, ad pugnam verò milites
Confidentes excuſſit, ad vrbem Deriades — Minos Rhadamanas è Creta expulit.
[illegible] exarata teſte libro.
Et vocans Rhadamanas vagos, quos olim terræ
Cretenſis mutos à terra propulſauit Minos
Arabiæ in regionem, indixit nutu Rhea,
Frangere nauticas haſtas naualem in pugnam Indorum.
Et cito aſtauit currum matutinum in clima terræ,
Telis fulminans tanquam lucifer circa petram verò
Caucaſiam tumuloſum pertranſiens ventrem.
Eoa tranſiit luciferam regionem terræ,
Solis limitem in meridie ambulans.
Cum thyrſo armatis belli audiret vocem,
Et exercitus vicinus pulſati Bacchi,
Tunc quoque Deriades dentium agmen firmauit Indorum, — Deriades ſuos armat.
Terram in è regione ſitam ſuum exercitum ingentem mittens
Omnem relinquens dolo machinatam ſpem belli
Marti terram tunicam induto, & erat ſuper nauibus
Populus remigans deuinctum Indum Hydaſpen.
Et exercitibus geminis contendebat pugna Indorum.
Vtraque ad ripam ſagittiferi fluminis.
Thures quidem Zephyri ad radices, Deriades verò
Oppoſitè prope venit ad alam nigri Euri.
Erat verò [illegible] bene vmbroſus: vbi denſis
Ramis variis cingebatur dorſum ſylua
Latè extenſum, & caua erat ſpelunca, volans verò
Nunquam arbores illas ſignauit telum errans,
Si quis iaculatus fuiſſet, & non quandam in medio arbuſti
Sol ferebatur incitatus acuto tremore,
Intus latentibus radiis connexa folia ſignans.
Non fluctus aëris magis ſubiit denſam ſyluam, — Martis lucus denſiſſimus.
Ex Ioue pluuio, vix verò ipſi aquætractus
In alto apparens Iouis imber irrigans ſummitates foliorum,
Ibi extenſos ſtipites habentibus nemoribus furtiuus Mars
Altarum viridibus arborum abſcondebatur ramis;

Improuiſus, inconcuſſus, in nemoroſo verò ſinu
Habuit ſilentium cautum greſſum pedum.
Neque carpens occulto pede ſ... vmbroſum lucum.
Non pedis procumbentis habens metum, non loquacem
Labello tremente, & non pallorem in fronte. (echo.
Sed mentem audacem habuit & firmum, in cubilibus verò
Menſurabilē oculis in armis ſomnū dormiens (terreſtribus
Excipiens venientis exercitus concinnam Bellonam.

DIONYSIACORVM
LIBER XXII.

SED poſtquam ſanè ad tranſitum venit, pulchros lapillos habente fluminis
Bacchi pedeſtris multitudo, vbi profundos vortices habētis ſinu
Nauigabilis vnda tanquam Nilus euomitur Indus Hydaſpes:
Tunc ſanè Baſſaridum cantabatur feminea cantilena,
Et hirſutorum Satyrorum chorus ſtrepebat myſtica voce.
Nocturno Phrygum encomio præludens Baccho:
Terra vero omnis ridebat, mugiebant verò petræ.
Naiades verò vlulabant, ſuper flumine verò Nymphæ
Taciturnis voluum reſonabant fluctibus,
Et Siculæ ſtridebant ſub iugis harmoniam cantilenæ,
Qualem præcinunt è melleam linguam habentibus gutturi-
Muſicæ Sirenes: totus verò perſtrepebat lucus (bus
Et cantilenam eloquebātur prudentes quercus ſimilē tibiæ
Hadryades ſubilabant, in frondibus verò ornato Nympha
Semiapparens canebat ex alto proſpiciens ramo.
Candido verò lacte fuſilis candeſcebat fons
Aqueus quamuis exiſtens, torrentis verò in ſinu
Naiades lauabantur lacteis fluminibus
Et lac album bibebant, rubenti verò mamilla
Vinum eructans longa purpurabatur petra
Muſtum nullos ſtolones habentis ſcaturiens rupis
Dulcem potum habentibus fontibus, & per ſe plantis ſini-
Dulcia mella ſtillantes libabantur munera apis (bus
Fauis non carentia, & iam natis à ſurculis
Imberbe acutos capillos habentis reſiliit malum ſpinæ:
Spontaneè verò effuſo in ramis Baccho.
Humore non compreſſo abluebatur arbor Mineruæ
Et canes ſaltantes comprehendebant lepores,
Longi verò dracones bacchabantur choreæ
Veſtigia lambentes Echidnas in coma habentis Bacchi
Ceruicem flectentes, muſit verò alios ſuper alios
Suauē ſibilum gaudentis gutturis.
Oblectato verò dracone erat tunc harmonia prudens,
Et longè voluebatur circumdatus tractus ſpinæ
Pedibus intrepidis ſaliens circa Bacchum.
Indicam verò circulatim inſilientes rupem
Tigrides delectabantur: multa verò quedam in luco
Multitudo ſaltabat in montibus paſtorum elephantorum.
Et tunc præruptas ad conualles Panes vagi
Inacceſſos tenuibus percurrebant montes vngulis
Horribiles quæ non audax auis peruolitaret leuis viator
Altigradarum pennarum permenſurauit duplici agitatio-
Et quatiens capillum protenſum gutturis (nem
Vnà paſſus præſultabat leo ſaltatore apro
Humanam verò aues clangebant imaginem formæ
Æmulatricem imperfectam ſimulantes vocem
Victoriam Indos occidentis propugnantes certaminis,
Et viridibus membris extenſam rectam caudam
Explicatè mouentes: æmulante verò greſſu

Exercitus Bacchi circa Hydaſpem tumultuabatur.

Bacchi præſentia omnia læta.

Ἀπροϊδής, ἀτίνακτος· ἐνὶ δρυόεντι δὲ κόλπῳ
Εἶχεν ἀδουπήτων πεφυλαγμένον ἴχνια ποδῶν·
Οὐδὲ διαξαίνων κρυφίῳ ποδὶ φυλλάδα κύκλων,
Οὐ πόδας ὀκλάζοντας ἔχων φόβον, οὐ λάλον ἠχὼ
Χείλεϊ βαμβαίνοντι, καὶ οὐ χλόον ἀμφὶ προσώπῳ,
Ἀλλὰ νόον θρασὺν εἶχε καὶ ἔμπεδον· ἐν δὲ χαμεύναις
Μετρητὸν βλεφάροισιν ἐνόπλιον ὕπνον ἰαύων,
Δεγμένος ἐρχομένης στρατιῆς εὔρυθμον Ἐνυώ.

ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΚΒ.

ΑΛΛ' ὅτε δὴ πόρον ἶξον ἐϋκρήπιδι ποταμοῖο
Βάκχου πεζὸς ὅμιλος, ὅπῃ βαθυδίνεϊ κόλπῳ
Πλωτὸν ὕδωρ ἅτε Νεῖλος ἐρεύγεται Ἰνδὸς Ὑδάσπης.
Δὴ τότε Βασσαρίδων ἐμελίζετο θῆλυς ἀοιδή,
Καὶ λασίων Σατύρων χορὸς ἔβρεμε μυστίδι φωνῇ,
Νυκτέλιον Φρύγα κῶμον ἀνακρούοντα Λυαίῳ·
Γαῖα δὲ πᾶσα γέλασσεν, ἐμυκήσαντο δὲ πέτραι,
Ναϊάδες δ' ὀλόλυξαν· ὑπὲρ ποταμοῖο δὲ νύμφαι
Σιγαλέαις ἤχησαν ἐπικλύζουσι ῥεέθροις,
Καὶ Σικελαὶ λιγύφωνον ὑπὸ ζυγὰ ῥυθμὸν ἀοιδῆς,
Οἵην ἀνεκρέκοντο μελιγλώσσων ἀπὸ λαιμῶν
Ὑμνοπόλοι Σειρῆνες· ὅλη δ' ἐλελίζετο λόχμη,
Καὶ μέλος ἐφθέγξαντο σοφαὶ δρύες ἴκελον αὐλῷ·
Ἁδρυάδες ἀλάλαζον· ἐπ' εὐπετάλοιο δὲ νύμφη
Ἡμιφανὴς ἤειδεν ὑψικάρηνος κορύμβου·
Χιονέῳ δὲ γάλακτι χυτῷ λευκαίνετο πηγὴ
Ὑδρηλή περ ἐοῦσα· χαραδραίῳ δ' ἐνὶ κόλπῳ
Ναϊάδες λούσαντο γαλακτήεσσι ῥεέθροις,
Καὶ γάλα λευκὸν ἔπινον· ἐρευθιόωντι δὲ μαζῷ
Οἶνον ἐρευγομένη κραναὴ πορφύρετο πέτρη
Γλεῦκος ἀμοσχεύτοιο ἀναβλύζουσα κολώνης,
Ἡδυπότοις λιβάδεσσι, καὶ αὐτοφύτων ἀπὸ κλώνων
Λαρὰ μελιρραθάμιγγος ἐλείβετο δῶρα μελίσσης
Σίμβλων οὐ χατέοντα, καὶ ἀρτιτόκων ἀπὸ θάμνων
Ἄχνοος ὀξυέθειρος ἀνέδραμε μῆλον ἀκάνθης·
Αὐτομάτου δὲ χυθέντος ἐπ' ἀκρεμόνεσσι Λυαίου
Ἰκμάσιν ἀθλιβέεσσιν ἐλούσατο δένδρον Ἀθήνης,
Καὶ κύνας ὀρχηστῆρας ἐπηχύναντο λαγωοί·
Μηκεδανοὶ δὲ δράκοντες ἐβακχεύοντο χορείῃ,
Ἴχνια λιχμώοντες ἐχιδνοκόμου Διονύσου,
Αὐχένα δοχμώσαντες· ἀνήρυγε δ' ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ
Μειλίχιον συρίγμα γεγηθότος ἀνθερεῶνος·
Τερπομένου δὲ δράκοντος ἔην τότε ῥυθμὸς ἐχέφρων·
Καὶ δολιχῆς ἐλέλικτο περίπλοκος ὁλκὸς ἀκάνθης,
Ποσσὶν ἀδειμάντοισι περισκαίρων Διονύσου·
Ἰνδῴην δ' ἐλικηδὸν ἐπισκαίροντες ἐρίπνην
Τίγριδες ἠγάλλοντο· πολὺς δέ τις ἔνδοθι λόχμης
Ἑσμὸς ἀνεσκίρτησεν ὀρεσσινόμων ἐλεφάντων·
Καὶ τότε παιπαλόεντα κατ' ἄγκεα Πᾶνες ἀλῆται
Δύσβατα λεπταλέοισι διέτρεχον οὔρεα χηλαῖς,
Φρικτὰ τὰ μὴ θρασὺς ὄρνις ἐπέπτατο κοῦφος ὁδίτης,
Ὑψιπόρων πτερύγων διεμέτρεε δίζυγι παλμῷ,
Καὶ δονέων πλοκαμῖδα παρήορον ἀνθερεῶνος,
Σύνδρομος ἀντεχόρευε λέων βητάρμονι κάπρῳ·
Ἀνδρομέην δ' ὄρνιθες ἀνέκλαγον εἰκόνα μορφῆς,
Μιμηλὴν ἀτέλεστον ὑποκλέπτοντες ἰωήν,
Νίκην ἰνδοφόνοιο προθεσπίζοντες ἀγῶνος,
Καὶ χλοεροῖς μελέεσσι παρήορον ὄρθιον οὐρὴν
Ἐκτάδιον αἰθύσσοντες· ὁμοζήλῳ δὲ πορείῃ

Πέρδικες

Πορδαλις ὑψιπέτηλος ἐπέτρεχε σύνδρομος ἄρκτῳ,
Καὶ βλοσυρὸν σκυλάκων ἀνεσείρασεν Ἄρτεμις ὁρμὴν,
Μειλιχίης ὁρόωσα χοροιτύπον ἅλμα λεαίνης·
Αἰδομένη δ' εὔκυκλον ἑὸν ἀνεήσατο τόξον
Τερπομένη, μὴ θῆρας ὀϊστεύσειε βελέμνοις·
Καί τις ἐσαθρήσας ἑτερόχροα θαύματα Βάκχου,
Ὄμμα βαλὼν πυκινοῖο δι' ἀκροτάτοιο κορύμβου,
Χειρὶ περισκιάσας βλεφάρων κύκλον ὀπωπῆς
Τόσσον ἰδεῖν μεθέηκεν, ὅσον σκοπιάζεται ἀνὴρ
Ὄμματι τοιοτοῖσι διοπτεύων τρυφαλείης·
Ἢ τότε βακχείῳ χορῷ δεδαημένος ἄγρης,
Φρικτὸν ἔχων μύκημα τανυφθόγγων ἀπὸ λαιμῶν,
Ἐνδόμυχον πυκινοῖο δι' ὄμματος ὄμμα τιταίνων,
Ψευδαλέον βροτέοιο φέρων ἰνδάλματα μετώπου·
Ὣς ὅγε θαύματα πάντα λαθὼν ὑπὸ δάσκιον ὕλην
Ἀπροϊδὴς ἰδόκησεν ὑποκλέπτοντι προσώπῳ·
Ἀντιβίοις δ' ἤγγειλε, φόβῳ δ' ἐλελίζετο Θουρεὺς
Μεμφόμενος Μορρῆι, καὶ ἄφρονι Δηριαδῆι·
Ἔβρεμε δ' Ἰνδὸς ὅμιλος ἀφειδήσας δὲ κυδοιμοῦ
Χάλκεα ταρβαλέων ἐπεσείσατο τεύχεα χειρῶν,
Δένδρεα ποιήεντα δεδονημένα Βακχάδι ῥιπῇ·
Καί νύ κεν Ἰνδὸς ὅμιλος ἑῶν ἀπὸ γείτονος ὄχθης
Μάρτυρον ἱκεσίης γλαυκόχροα θαλλὸν ἑλοῦσα,
Αὐχένα δοῦλον ἔκαμψεν ἀδηρίτῳ Διονύσῳ·
Ἀλλὰ μεταλλάξασα δέμας πολυμήχανος Ἥρη,
Δυσμενέας θάρσυνε, καὶ ἤπαφεν ὄρχαμον Ἰνδῶν,
Θεσσαλίδων μέγαν ὕμνον ἐφαψαμένη Διονύσῳ,
Καὶ Κίρκης κενεῶνα θεοκλήτοις ἐπαοιδαῖς,
Οἷά τε φαρμακτῆρος ἀφαρμάκτοιο ποτοῖο·
Καὶ πίθεν αἰπεινοὺς ταχυπειθέας· εἶπε δ' ἑκάστῳ,
Μή ποτέ τις σφάλλοιτο κατάσχετος αἴθοπι δίψῃ,
Κλεψίνοον ποταμοῖο πιὼν δολόεν ὕδωρ·
Καὶ νύ κε [illegible]
Δαινυμένων στρατιῇσιν [illegible] αἴθοπες Ἰνδοί,
Ἀλλά τις [illegible]
Ἐκ λασίου κενεῶνος Ἁμαδρυὰς ἔνθορε νύμφη·
Χειρὶ δὲ [illegible] Βάκχου,
Μιμηλὴν [illegible]
Δυσμενέων δ' ἐνέπουσα δόλον σιγῆς [illegible],
Οὔασι βοτρυόεντος ἐπεψιθύριζε Λυαίου·
Ἀμπελόεις Διόνυσε φυτηκόμε, κοίρανε καρπῶν,
Σὸν φυτὸν Ἀδρυάσι χάριν, καὶ κάλλος ὀπάζει·
Βασσαρὶς οὐ γενόμην, οὐ σύνδρομός εἰμι Λυαίῳ,
Μούνη ἐμὴ παλάμη ψευδήμονα θύρσον ἀείρει·
Οὐ πέλον ἐκ Φρυγίης σέο πατρίδος, οὐ χθόνα Λυδῶν
Ναιετάω, [illegible] ποταμοῖο·
Εἰμὶ δὲ καλλιπέτηλος Ἁμαδρυὰς, ἧχι μενεχθεῖς
Δυσμενέες λοχόωσιν· ἀφειδήσασα δὲ πάτρης
Ῥύσομαι ἐκ θανάτοιο τεὴν στρατιὴν· ὑμετέροις γὰρ
Πιστὰ φέρω Σατύροισι, καὶ Ἰνδώη περ ἐοῦσα,
Ἀντὶ δὲ Δηριάδαο σοὶ ὁμοφρονέω Διονύσῳ·
Σοὶ γὰρ ὀφειλομένην ἀποτίσω χάριν, ὅττι ῥεέθρῳ
Ὑγροτόκους ὠδῖνας ἔτι δρύας αἰὲν ἀέξει
Ὀμβροτόκῳ ῥαθάμιγγι πατὴρ μέγας ὑέτιος Ζεύς·
Δός μοι σεῖο πέτηλα, καὶ ἐνθάδε ταῦτα φυτεύσω·
Δός μοι σεῖο κόρυμβα, τάπερ λύουσι μερίμνας·
Ἀλλὰ φίλος μὴ σπεῦδε ῥόον ποταμοῖο περῆσαι,
Μή σε δηλήσωνται ἐν ὕδασι γείτονες Ἰνδοί·
Εἰς δρύας ὄμμα τίταινε, καὶ εὐπετάλου ἐνὶ λόχμῃ
Ἀπροϊδῆ σκοπίαζε καλυπτομένων λόχον ἀνδρῶν·
Ἀλλὰ τί σοι ῥέξουσιν ἀνάλκιδες ἐνθάδε λόχμης;
Δυσμενέες ζώουσιν, ἕως ἔτι θύρσον ἐρύκεις·
Σιγὴ ἐφ' ὑμείων, μὴ δήϊος ἐγγὺς ἀκούσῃ,
Μὴ κρυφίοις Ἰνδοῖσιν ἀπαγγείλειεν Ὑδάσπης·
Ὣς φαμένη παλίνορσος Ἁμαδρυὰς ἔστιχε νύμφη,
Ὡς πτερὸν ἠὲ νόημα· μεταλλάξασα δὲ μορφὴν
Ἰσοφυὴς ὄρνιθι διέδραμε φυλλάδας ὕλης,
Ἥλικος αἰθύσσουσα κόμην δρυός· αὐτὰρ ὁ σιγῇ
Μίσγετο Βασσαρίδεσσιν· Ἁμαδρυάδες δὲ θεαίνης

Panthera altiuolans accurrebat currens vnà cum vrſa
Et maculoſorum canum retraxit Diana impetum,
Blandè cernens ſaltando terram quatientē curruum Leænæ.
Verecunda vero ſuum circulis ornatum reſoluit arcum
Delectata, ne feras iacularetur telis.
Et aliquis intuens diuerſa miracula Bacchi
Oculos conijciens denſum per ſummum ramum
Manu protegens in ſpeculorem circulum oculi
Tantum videre praetermiſit, quantum intuetur vir
Oculis factum perſpiciens galeam.
Aut quando tragici chori peritus venationis
Horribilem habens mugitum protenſam vocem habentibus
a gutturibus
Intus latentem factum per oculum oculum tendens
Falſum mortalis ferens ſimulachrum frontis:
Sic hic miracula omnia latitans ſub vmbroſa ſylua
Improuidus vidit furante vultu.
Hoſtibus verò annuncianti: metu verò quatiebatur Thu-
Accuſans Morrhea & ſtultum Deriadem. (reus
Currebat verò Inda multitudo, non parcens verò conflictus
Aerea terribilibus vibrabat tela manibus,
Arbores circumſpiciens agitatas Bacchico impetu.
Et ſane Inda multitudo rapiens a vicina ripa
Teſtem ſupplicij viridis coloris ramum oliuæ
Ceruicem ſeruilem flexit pacifico Baccho.
Sed mutans corpus multa machinans Iuno
Hoſtes confidentes fecit & decepit ducem Indorum.
Theſſalicarum magnum hymnum adaptans Baccho,
Et Circes ventrem a Deo vocatis incantationibus
Tanquam venefici non venenatis fluminis.
Et perſuaſit hoſtes cito obedientes, dixit verò cuique
Ne quis falleretur detentus calida ſiti.
Mentem furantis fluuij bibens doloſam aquam.
Et ſane non ducendum perſiſtentes torrentem.
Epulantibus exercitibus ingruebant nigri Indi,
Sed quædam ventoſum proſpiciens ſuper ramum
Ex denſo ſinu Hamadryas proſilijt Nympha.
Manu vero Thyrſum habens naturam imitabatur Bacchi
Æmulum arborea ſtipantem capillum hedera.
Hoſtium eloquens dolum indice ſilentio,
Auribus vitibus ornati inſuſurrabat Bacchi:
O vitee Bacche, plantas curans, rex fructuum,
Tua planta Adryadibus gratiam, & pulchritudinem prebe-
Baſſaris non ſum, non comes ſum Lyæi, (bis
Solum mea manus adulterinum Thyrſum attollit.
Non ſum ex Phrygia tua patria, non terram Lydorum
Habito, apud fluctum diuitis fluminis.
Sum verò pulchris frondibus ornata Hamadryas, vbi mili-
Hoſtes per inſidias petiuerunt, parcens verò patriæ (tes.
Liberabo ex morte tuum exercitum: veſtris enim
Certa affero Satyris, Indica quamuis exiſtens,
Pro Deriade verò tibi conſentio Baccho.
Tibi enim debitam præbebo gratiam: quòd flumine
Ex humido generatos partus adhuc quercus ſemper auget
Imbrifera gutta pater magnus pluuioſus Iupiter.
Da mihi tua folia, & hic illa plantabo.
Da mihi tuos ramos, qui ſoluunt curas:
Sed ô amice ne feſtina fluctum fluminis tranſire,
Ne te lædant in aquis vicini Indi.
In quercus oculos intende, & frondibus ornato in luco,
Improuiſum contemplare abſconditorum cohortem virorum:
Sed quid tibi faciant imbelles in luco?
Hoſtes viuunt, donec adhuc Thyrſum inhibes.
Silentium ſit in vobis, ne hoſtis vicinus audiat,
Ne occultis Indis annunciet Hydaſpes.
Sic locuta redux Hamadryas faceſſebat Nymphas
Vt auis aut cogitatio, mutans verò formam
Aequalis aui percurrit ad latibulum ſyluæ
Comam lata per ſyluam: verùm hic clanculum
Miſcebatur Baſſaridibus. Hamadryadis verò Deæ

Diana ve- natix

Iuno dolos machinatur.

Indi epulantes Bacchicos inuadunt.

Hamadryas dolum Indorum prodit.

Hamadryas Indi a[illegible] ac Bacchi transfuga.

Dixit ſuis anteſignanis in aures ſermonem, vnicuique
Nutibus conniuens: inte[illegible] cluas verò iubebat ſilentio
Armis armatos Hamadryas magnifice conuiuari,
Et occultum dixit dolos conſuentium dolum Indorum,
Ne ipſos adorirentur thorace non armatis militibus
Adhuc conuiuantes per exercitum: hi verò Baccho
Iubenti obtemperabant & in pugnam erant prompti
Taciturno in conuiuio ſagittifera menſæ.
Et velocem poſt cœnam aſſuebant ſcutati
Vicino ex fluuio bibebant vero cœnalem aquam
Nutibus diuinis ſolertis fluminis,
Ebrietas in mensa vitanda.
Ne exercitum ſomno det ebrietas, & veternus, & caligo.
Et exercitus hinc & hinc bellum amante cadebat cubili
Exiguum Marte ſuper ſcuto ſomnum dormiens,
Iupiter verò pater doloſam auertens mentem Indorum
Veſpertinam amputauit pugnam mugiente bombo
Aurora.
Imbris tota nocte durantis fundens ingruentem Echo.
Sed poſtquam niueos pedes habens ſignans caligimẽ aurora
Matutinum premens roſidâ purpurabatur petra (ſylue
Summum pedibus arrectis aſpicientes belli excitatis velamẽ
Hoſtes prius pulſabant conferti, incepit verò Thureus
Indici belli immenſus dux ſimilis impetu
Sublimi Typhoni irruenti fulmine.
Indi è luco dolo eliciuntur.
Et exercitus ſapientis doloſo nutu Bacchi,
Simulatum metum habebant confiſi, ex conflictu verò
Sponte cedebant volentes, donec Indi
In campum profunderentur relinquentes ſedes luci:
Armis verò copioſis armabatur Lydius vir
In auro apparentem Lycij ſuperbiam Glauci ferens,
Splendor amorum.
Annuncians nouum ſolum vbi Pactolides ripæ
Pulchra rubentis reſplendent diuitia liquoris,
Et roris [illegible] illuminauit ſemitis ex aduerſo auroræ
Quatiens flauam frontem diuitis galeæ
Lydus vir Marte clarus, à pectore verò latoris
Splendor reſplendebat rubentis capitis:
Et galeam fulgentem in capite quatiens,
Ex Alyba dux alius præſtans Baccho
Patria diuitias oſtendit: in illuſtri verò capite
Argentea ſecuris ſplendebat lucidus ſplendor,
Bacchi præſentia omnium terrori eſt hoſtibus.
Candidæ iubar æquale iaculantis lunæ.
Et Deus vagus totos terruit milites
Hoſtium, non nudum habens gladium, non haſtam quatiens,
Sed medius inter anteſignanos latus ſimilis ventis
Dextrum ex læua cornu circumdabat bellis,
Thyrſum iaculans longam vmbram iacientem flori terræ,
Haſta hederacea diuidens nubem Indorum. (Thureus.
Neque ipſum ſublatum caput habens tam grandis agitauit
Non exercitus, non dux alius ſuper inuicem verò fuſi
Baccho hoſtes cedũt.
Cedebant hinc & hinc perrumpente Baccho
Cæruleam verò OEagrus quatiebat Bellonam (rum
Domans inſatiabiliter continuò ſuccedentium ordines viro-
Telo Biſtonio varias galeas habentes ſegetes ſecans.
Vt verò cùm quis effundens fluuius impetuoſam capturam
Comparatio à diluuio.
Inſtabilis ex ſcopulo torrente flumine
Venit in planiciem latus, neque ipſum ipſa
Aggeribus infractis repellunt arua,
Lapides media dorſa perfringentem pontis:
Multa quidem vertitur pinus, multa verò cadens
In altum ſublata à radice eruta trahitur vicina picea:
Ita hic hoſtilis exercitum circumibat, alium poſt alios
Peditem conuerſim interficiens Sithonica lancea:
Et ipſũ circa circulatim voluebatur, & quã appellãt milites
In modum teſtudinis ſcuta iuncta.
Aemulam ſcutis in altũ tollebãt continuatam ſeriem ſcuto-
Gladio quidẽ, ſtabile veſtigiũ firmabat: inclinata verò (rum.
Parma erat frequens, alterna parma vicina,
Arcta, & innuebat criſta criſta, propè verò exiſtens
Virum vir tangebat: excitato verò puluere
Equinis vngulis dealbabantur milites
Vnde quendam primum, quendam verò poſtremum tartaro
mittens

Εἶπε δ' ἑοῖς προμάχοισιν ἐς οὔατα μῦθον, ἑκάστῳ
Νεύμασι λυδιάλλων· νοερῇ δὲ κέλευθα σιωπῇ
Τεύχεσι θωρηχθέντας Ἀμαδρυάς εἰλαπινάζειν,
Καὶ κρυφίην ἀγόρευε δολορραφίην δόλον Ἰνδῶν,
Μή σφιν ἐπιβρίσωσιν ἀθωρήκτοισι μαχηταῖς
[illegible] μετὰ στρατόν· οἱ δὲ Λυαίῳ
Κεκλομένῳ πείθοντο, καὶ εἰς μόθον ἦσαν ἑτοῖμοι,
Σιγαλέοι παρὰ δεῖπνον ἀκοντοφόροιο τραπέζης·
Καὶ ταχινοὶ μετὰ δόρπον ἐπέρρεον ἀσπιδιῶται
Γείτονος ἐκ ποταμοῖο πίον δ' ἐπιδόρπιον ὕδωρ
Νεύμασι θεσπεσίοισι σοφοσσόου ποταμοῖο,
Μή στρατὸν ὑπνώοντι μέθη, καὶ κῶμα, καὶ ὀρφνή,
Καὶ στρατὸς ἔνθα καὶ ἔνθα φιλοπτολέμοιο πέσεν εὐνῇ
Βαιὸν [illegible] ἐπ' ἀσπίδος ὕπνον ἰαύων·
Ζεὺς δὲ πατὴρ δολόεντα μετατρέψας νόον Ἰνδῶν,
Ἑσπερίην ἀνέκοψε μάχην μυκήτορι βόμβῳ
Ὄμβρον παννυχίοιο χέων ἀπερείσιον ἠχώ·
Ἀλλ' ὅτε χιονόπεζα χαρασσομένη ζόφον Ἠὼς
Ὄρθρον ἀμαλδύνουσα δροσερὴν πορφύρετο πέτρην,
Ἄκρον [illegible] σκέπας ὕλης
Δυσμενέες προύτυψαν ἀολλέες· ἦρχε δὲ Θουρεὺς
Ἰνδῶν πτολέμοιο πελώριος, ἴκελος ὁρμὴν
Ἠλιβάτῳ Τυφῶνι κατιόντι κεραυνοῦ·
Καὶ στρατιαὶ πινυταὶ δολόεντι νεύματι Βάκχου,
Ψευδαλέον φόβον εἶχον ἀταρβέες· ἐκ δὲ κυδοιμοῦ
Αὐτόματοι χάζοντο θελήμονες, εἰσόκεν Ἰνδοὶ
Ἐς πεδίον προχέοντο λιπόντες ἕδρα λόχμης·
Τεύχεσι δ' ἀφνειοῖσιν ἐκόσμετο Λυδὸς ἀνήρ,
Χρυσοφαῆ Λυκίοιο τύφον Γλαύκοιο κομίζων,
Κηρύσσων νέον οὖδας, ὅπη Πακτωλίδες ὄχθαι
Φαιδρὰ [illegible] ἐέρσης,
Καὶ [illegible] ἀντίτυπον ἠοῦς,
Σείων ξανθὸν μέτωπον [illegible]
Λυδὸς ἀνὴρ ἀρίδηλος Ἄρει· στέρνων δὲ φορῆος
Μαρμαρυγὴ [illegible] καρήνου·
Καὶ κόρυθα στίλβουσαν ἐπὶ κροτάφοισι τινάσσων,
Ἐξ Ἀλύβης [illegible] ἀριστεύων Διονύσῳ
Πατρίδ' ἔφαινε [illegible] καρήνου
Ἀργυρέη πέλεκυς [illegible] μαρμαρυγὴ αἴγλη,
Χιονέης [illegible] ἀκοντίζουσα σελήνης·
Καὶ θεὸς [illegible] ὅλους ἐφόβησε μαχητὰς
Δυσμενέων, οὐ γυμνὸν ἔχων ξίφος, οὐ δόρυ πάλλων,
Ἀλλὰ μέσος προμάχων [illegible] ἴκελος αὔραις
Δεξιτερὸν ἐκ λαιοῖο κέρας κυκλώσατο χάρμης,
Θύρσον ἀκοντίζων δολιχόσκιον ἄνθεϊ γαίης,
Ἔγχεϊ κισσήεντι διαΐσσων νέφος Ἰνδῶν·
Οὐδέ μιν ὑψικάρηνος ὁ τηλίκος ἤλασε Θουρεύς,
Οὐ στρατός, οὐ πρόμος ἄλλος· ἐπ' ἀλλήλοισι δὲ χυθέντες
Εἴκαθον ἔνθα καὶ ἔνθα [illegible] Διονύσου·
Κυανέην δ' Οἴαγρος ἀνεσφήλιζεν Ἐνυώ,
Δάμνατο ἀκόρητος ἐπασσυτέρων στίχας ἀνδρῶν,
Ἔγχεϊ Βιστονίῳ κορυθαιόλα λήια τέμνων·
Ὡς δ' ὅτε τις προχέων ποταμὸς [illegible] ἄγρην
Ἄστατος ἐκ σκοπέλοιο χαραδραίῳ τινὶ ῥείθρῳ
Ἔρχεται ἐς πεδίον πεφορημένος, οὐδέ μιν αὐταὶ
Ἕρκεσιν [illegible] ἀναστέλλουσιν ἀρωαί,
Λάϊνα μέσσα νῶτα διαξύοντα γεφύρης·
Πολλὴ μὲν κυλίεται πίτυς, πολλὴ δὲ πεσοῦσα
Ὑψικαρὴς προθέλυμνος ἐπέλκεται γείτονι πεύκῃ·
Ὣς ὅγε δυσμενέων στρατὸν ἄμφεπεν, ἄλλον ἐπ' ἄλλον
Πεζὸν ἐπιστροφάδην ὀλέκων Σιθωνίδι λόγχῃ·
Καὶ μιν ἐκυκλώσαντο, καὶ ἣν καλέουσι μαχηταὶ,
Μιμηλὴν σακέεσσιν ἐπυργώσαντο χελώνην·
Ἔγχεϊ μὲν στατὸν ἴχνος ἐρείδετο, κεκλιμένη δὲ
Ἀσπὶς ἔην προθέλυμνος ἀμοιβάδις ἀσπίδι γείτων
Στεινομένη, καὶ ἔνευε λόφῳ λόφος· ἀγχίπορος δὲ
Ἀνέρος ἀνὴρ ἔψαυεν· ἐγειρομένης δὲ κονίης
Ἱππείοις ὀνύχεσσιν ἐλευκαίνοντο μαχηταί·
Ἔνθα τινὰ πρῶτον, τινὰ δ' ὕστατον ἄιδι πέμπων

Βιστονίῃ

Βιστονίης Οἴαγρος ἀπέπτυεν ἄστυς ἀρούρης,
Κτείνων ἄλλοθεν ἄλλον ἑῆς ὁμόζυγος τελέσσας
Ἔργα φατιζομένης ἐπιδευέα Καλλιοπείης,
Τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο θοῷ δορί, τὸν δὲ δαΐζων
Ἄορι κολλήεντι κατ' αὐχένος· αἰνομανῆ δὲ
Δήϊον ἄλλον ἔνυξε παρ' ὀμφαλόν· ἐκ φονίης δὲ
Ὠτειλῆς ἰὸν ἔγχος ἀνείρυσεν· ἑλκομένῳ δὲ
Σπλάγχνα δαφοινήεντι συνέσπασε θερμὰ σιδήρῳ.
Ἄλλου μαρναμένοιο κατέγραφε φάσγανον ἕλκων,
Ἄορι δ' εὐθήκτῳ παλάμην τάμεν· ἡ δὲ πεσοῦσα
Αἱμοβαφὴς ἤσπαιρεν ὑπὸ χθονὸς ἁλλομένη χείρ·
Καὶ παλάμη τέτμητο, καὶ οὐ μεθέηκε βοείην
Ἄκρα περισφίγγουσα κονιομένων τελαμώνων·
Ψυχὴ δ' ὑψιπόρητος ἀναΐξασα θανόντος
Συμπλεκέος ποθέεσκεν ἐθήμονος οἴκου ἥβην·
Ἄλλον ἀνεσκίρτησεν ἀφειδέϊ δουρὶ πατάξας
Θηγαλέῃ λόγχῃ βραχίονος ἄκρα τεμόντας·
Ἄορι δ' ἀσπίδα τύψας· ἀρασσομένης δὲ σιδήρῳ,
Ἄρρηκτος βόμβησε μεσόμφαλα νῶτα βοείης·
Αὐτὰρ ὁ λυσσήεντι μόθου δεδονημένος οἴστρῳ
Ἐγχείην ἐλέλιζε μετήορα κυκλάδι τέχνῃ,
Ἢ πλευρῆς ἑκάτερθεν, ἢ αὐχένος, ἢ σχεδὸν ὤμου·
Σείων δ' ἔνθα καὶ ἔνθα παλινδίνητον ἀκωκήν,
Στεινομένης μεσάτοισι διέτμαγε δηϊοτῆτος,
Κραιπνὸς ἀειρολόφοιο καθήμενος ὑψόθεν ἵππου·
Ὡς δ' ὅτε ῥιγηλοῖο σκιόεν μετὰ χείματος ὥρην,
Φαίνεται ἀσκεπέων νεφέων γυμνούμενος ἀήρ,
Φέγγεος εἰαρινοῖο δεδεγμένος αἴθριον αἴγλην·
Ὣς ὅγε Βακχείων πυκινὰς στίχας ἄτρομος ἀνὴρ
Ἰνδῶν πιεζομένων μεσάτην ἐγύμνωσε κυδοιμόν·
Καί ποτέ τις προμάχοιο παρὰ στόμα χαλκὸν ἀείρας
Δεξιτερὴν βαρύδουπον ἐπὶ γνάθον τύψε μαχαίρῃ·
Καί τις ὁδ' ἀντιβίοισιν ἐν ἠέρι βόμβον ἰάλλων,
Εἰς σκοπὸν ὑψικέλευθον ἐρείπετο λᾶας ἀλήτης·
Καὶ λίθος ἠεροφοιτος ἐπεσμαράγησε καρήνου,
Καὶ λόφον εὐπήληκος ἀπεσφήλιξεν ἐθείρης,
Αὐχενίου δεσμοῖο παρ' ἀνθερεῶνα λυθέντος·
Τῆς δὲ κυλινδομένης, κεφαλὴ γυμνοῦτο φορῆος·
Οὐ μοῦνοι τότε φῶτες ἐπέβρεμον, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
Ἵπποι χαλκοχίτωνες ἐπεσμαράγησαν Ἐνυώ,
Ἄρεα σαλπίζοντες ἐνυαλίῳ χρεμετισμῷ·
Κούρη δ' ὑστερόφωνος ὀρεσσαύλων ἀπὸ λαιμῶν,
Πετραίοις στομάτεσσιν ἀμειβομένη κτύπον αὐλῶν·
Μιμηλὴ χρεμέτιζε μέλος πολεμήϊον Ἠχώ·
Καὶ πολὺς ἀρτιδάϊκτος ἑλίσσετο νεκρὸς ἀρούραις,
Θερμὸν ἀποπτύων ῥόον αἵματος· ὀλλυμένων δὲ
Οἱ μὲν ἐπὶ πλευρῇσιν ἐπηώρηντο θανόντες·
Ὃς δὲ τυπεὶς κεκύλιστο χαραχθέντος κενεῶνος·
Ἄλλος ὑπὲρ δαπέδοιο ψαφαρῇ κεκύλιστο κονίῃ·
Ἄλλος ἐπεστήρικτο παρ' ὀμφαλόεν· ὃς δ' ἐπὶ γαίῃ
Ἀνέρος ἀσπαίροντος ἐπεσκίρτησε καρήνῳ·
Ὃς δὲ πεσὼν ἰάχησε, τετυμμένος ἀνθερεῶνα·
Καὶ πόδας ἀμφελέλιξεν ἔχων ὀρχηθμὸν ὀλέθρου·
Πρηνὴς τ' ἄλλος ἔκειτο, καὶ ὡς κοτέων ἐλετῆρι,
Εὐρυχανὴς ἔσφιγξε μεμηνότι γαῖαν ὀδόντι·
Ἄλλου βαλλομένοιο τανυγλώχινι σιδήρῳ
Λευκὸς ἀκοντιστῆρι χιτὼν ἐρυθαίνετο λύθρῳ·
Ἄλλου μαρναμένοιο τιταινομένων ἀπὸ τόξων
Αἱμοβαφὴς πτερόεντι χαράσσετο μηρὸς ὀϊστῷ·
Καί τις ἑὴν σάλπιγγα μάτην περὶ χεῖλος ἐρείσας,
Ἐχθρὸς ἀνὴρ κελάδησεν ἐγερσιμόθου μέλος ἠχοῦς,
Ὀκνηρὸν φεύγοντα ἑὸν στρατὸν εἰς μόρον ἕλκων·
Οἱ δὲ βοῆς ἀΐοντες ἐπὶ κλόνον ἔρρεον Ἰνδοί·
Θαρσαλέοι δ' ἥψαντο παλιννόστοιο κυδοιμοῦ,
Αἰδόμενοι βασιλῆϊ φανήμεναι ἔκτοθι νίκης·
Καὶ πολέες στεφανηδὸν ἐπέρρεον εἰν ἑνὶ χώρῳ·
Αἰακὸν εὐθώρηκες ἐκυκλώσαντο μαχηταί·
Αὐτὰρ ὁ μέσσος ἔην βεβιημένος, οὐ τρυφαλείῃ,
Οὐ πίσυνος σακέεσσιν, οὐ θώρηκι κυδοιμοῦ·

Biſtoniæ OEagrus demittebat ciuis terræ,
Occidens aliunde alium ſuæ coniugis perficiens
Opera dictæ indigentia Calliopes,
Hunc quidem ſuper mammillam veloci, illum verò diuidens
Gladio copulato iuxta ceruicem: valde furioſum verò
Hoſtem alium percuſſit circa umbilicum: ex lethali verò
Vulnere ſuum gladium extraxit: tracto verò Varietas vulnerum.
Inteſtina rubenti amputauit calida ferro.
Alterius pugnantis ſignauit gladium trahens,
Enſe verò bene acuto manum amputauit, hæc verò cadens
Sanguine tincta palpitabat ſub terram ſaltans manus,
Et manus amputabatur & non reliquit ſcutum
Summitatem circũ amplectẽs puluere ſordidati baltei ſcuti:
Anima verò ventiuaga in ſublime exſiliens mortui
Complicati deſiderabat conſuetæ habitationis iuuentam:
Alium inuitabatur non parcente haſta agitans
Acuta cuſpide brachij ſummitatem truncans.
Gladio verò ſcutum pulſans, pulſati verò ferro
Infractilis bombum emittebant medio umbilicata dorſa ſcuti.
Verùm hic furioſo pugnæ concuſſus furore
Haſtam commouebat peregrinam circulari arte,
Aut latus vtrumque, aut ceruicem, aut prope humerum.
Vibrans verò huc & huc retrogradum mucronem,
Denſi media dorſa diſſecuit conflictus,
Velox ſublimem comam geſtante ſedens ſuper equo.
Ut verò cum trepidæ umbroſam poſt hiemis horam Similitudo.
Apparet non tegentibus nubibus nudus aër,
Lucis vernalis accipiens ſerenum ſplendorem:
Sic hic Bacchicos denſos ordines intrepidus vir
Indorum denſorum medium denudabat pugnam.
Et tunc quidam anteſignani ad os ferrum admouens
Dextram grauem maxillam pulſauit gladio:
Et quiſpiam in hoſtes in aëre ſonitum emittens,
In ſcopum altas vias habentem mouebatur lapis vagus, Lapide cuiquam ceruix frangitur.
Et ſaxum aërium crepabat ſuper caput,
Et verticem capitis pulchrè galeatæ pulſauit comæ,
Ceruicali vinculo prope os ſoluto,
Hac verò deuoluta, caput nudatum fuit latoris.
Non ſolum tunc homines infremebant, ſed & ipſi
Equi ferreas tunicas habentes reſonabant Bellonam,
Martem cantantes martiali hinnitu.
Puella verò vocem repetens montano à gutture
Saxeis oribus alterna reddens ſonitum tibiarum
Æmula hinniebat canticum bellicum Echo:
Et multus iam occiſus voluebatur mortuus in campis,
Calidum exſpuens fluctum ſanguinis: mortuorum verò
Hi quidem in lateribus ſublime attollebantur mortui.
Hic verò pulſatus voluebatur ſecto ventre.
Alius ſuper ſolum foſſili voluebatur arena,
Alius innitebatur ſcuto, hic verò in terra
Viri palpitantis inſultabat capiti.
Alius verò lapſus clamabat, vulneratus circa guttur.
Et pedes vibrabat habens tripudium mortis.
Pronus verò alius iacebat, & tanquam iratus occiſori,
Latè hians compreſſit rabioſo terram dente. Terram mordet.
Alterius percuſſi oblongam cuſpidem habenti ferro
Candida iaculatore tunica rubicunda fiebat cruore.
Alterius pugnantis extenſis à ſagittis
Sanguine tinctum volucri ſecabatur femur ſagitta.
Et quiſpiam ſuam tubam fruſtra circa labra admouens,
Hoſtis vir ſonitum edidit bellum excitantis canticum Echus.
Tardum fugientem ſuum exercitum in mortem trahens.
Hi verò ſonitum audientes ad pugnam affluebant Indi.
Audaces verò tangebant reiteratum conflictum
Formidantes regi apparere ſine victoria. Æacus ab hoſtibus cinctus.
Et multi in coronæ modum irruebant in vno loco
Æacum thoracibus bene muniti cingebant milites.
Sed hic medius erat coactus, non galea,
Non confiſus ſcutis, & non thorace belli,

Minerua [illegible] Æaco.
Sed ipſum paternis munitum loco ferri
Infractis nubibus totum in altum ſuſtulit Minerua.
Quibus prius non irrigati extitit ſqualorem terræ.
Siticuloſam in terram ducens vitalem aquam
Iouis imbrem ſundentis, manipulorum vero genitrices terræ
[illegible] ſtrage [illegible] dat.
Sulci feraces habebant aratro.
Et medius inter hoſtes circulo incluſus diuinus vir,
Hos quidem amputauit veloci haſta, illos vero gladio,
Hos verò ſaxis attriuit: ſolum verò rubeſcebat cruore,
Indorum occiſorum, & inflexi viri cuſpide
Iacebat multiplicìter ſparſorum mortuorum congeries quorum hic quidem illorum
Effictus moriencium.
Semimortuus palpitabat, hic verò terram pedibus atterens,
Supinus, per ſe volutus conuerſabatur cum vicina morte.
Et in ſolo ſuſpirabant, mortuus verò fulciebatur mortuo
Inclinato menſurabiliter, alium vero inſecto gutture,
Frigidum rubenti corpus caleſiebat cruore.
Et cædes immenſa erat, continuo ſuccedente verò cadentum
Terra nigricans irrigua ſanguinis tractu,
Filios ſuos miſerans torrenti dicebat voce,
Fili [illegible] homicida, etenim imperas
Imbri gratias parenti, & ſanguine [illegible]
Imbre quidem fertilem totam humectaſti aream
Græcæ. Indicam verò obruiſti ſulcum cruore.
Qui prius manipulos ferebat, eſt mortifer, ruſticus quidem
Tua planta ſpicam inuenit, tu verò exercitum incidiſti Indorum
Viros demetens poſt ſegetem, vtrinque vero
E Ioue imbrem deducis, & ex Marte ſanguine ningis.
Talia quidem dixit terra victum ferens, ſed Saturnus
E cœlo ſonitum edidit. & Æacum in metum Indorum
Indorum quiſpiam Æacum percutit.
Fulmineis ſtrepitibus Iouis prouocabat buccina
Et quiſpiam ex hoſtibus in Æacum oculum intendens,
Miſit telum, & parum vt corporis ſummitatem laceraret,
Femur retorquens deflexit telum Minerua. (Indorum
Pugnabat verò adhuc magis doloris expertem in medium
Æacus debilis, poſtquam telum tetigit femur,
Tenuis vnguis vt cum vno corporis ſummitatem ſacrificarit:
Et quiſpiã vir incõprehenſibilis ſe ſubduxit pedeſtris viator
Velocis velocioribus, & voluit vicinum lacum
Erechtheus [illegible] ſtem, pedeſtrem perſequitur.
Subire, vbi prius latuerat hunc verò perſequens (theus,
In curſum agitabat venteos pedes habentem equum Erech-
Iterdum tantum capiebat, quantum miſſus cuiuſdam cõyicientis
Teli volantis extenditur recti impetus: (cientis
Erechtheus in terram deiectus.
Et tunc ſane poſt tergum conyciens rurſus rectus ſtetit
Pedeſtris vir, equitem capiens: verum hic flectens
Inflexe confirmauit ſiniſtrum veſtigium in terra
Obliquus in lateribus: reflexa vero planta
Veſtigium ſuſtulit ſublime recta intendens
Dextri pedis ſummos cupallos digitos terræ,
Indicum ſeptem boum corijs tectum habens ſcutum, imaginẽ
[illegible] Indus [illegible]
Nudum habens gladium acutum præcidit. à fronte (turris
Parmam ferreã dorſum habentem incurrebat Indus audax
Aut mori, aut hominem deiicere, aut equum abigere,
E ſe audaci, & vmbilicati ferro
Obliquus per ſe excuſatam reuocans maxillam equi,
Pedeſtris exiſtens agitat ſuperiorem equitem agitatorem
Erechtheus Indum haſta tranſfigit.
Et ſanè ad terram deiecuſſet matre cauentis cuiũ Minerua
Sed ipſum haſta pupugit prope vmbilicum ſummum Erechtheus:
Et terreſtris medium virum tranſfixum haſta ferro (theus:
In pauimentum eiaculatus eſt hic vertiginoſo impetu
Ex aëre præceps deuolutus eſt in puluerem,
Caput præceps ferens ſaltante exitio.
Hunc verò relinquens palpitantem conuertens currum equi:
Alius hoſtibus irruit ciuis Athenarum
Incuruans ſuos arcus, & explicans ad neruum
Calliope. nouem ſagittis nouẽ Indos ab Æaco conſecit.
Rectum ſummum extenſum vſque ad ferrum
In ſcopum traxit telum: optimos liberos habentis vero Nymphæ
Victoriæ ſpem omnem incluſit Calliope: (phæ
Nouem quidem protecit extentas cuſpides habentes ſagittas,
Nouẽ vero viros cõfecit, erat vero aliquis æqualis numerus

Ἀλλά ἑ πατρῴοις πεφυλαγμένον [illegible]
Ἀρρήκτοις νεφέεσσιν [illegible]
Οἷς πάρος ἀβρέκτοισιν [illegible] αὐχμὸν [illegible]
Διψαλέην ἐπὶ γαῖαν ἄγων [illegible]
Ζηνὸς ἐπομβρήσαντος, ἀμαλλοτόκοι [illegible] γαίης
Αὔλακες [illegible] ἔσαν [illegible] ἀρότρῳ·
Καὶ μέσος ἀντιβίων κυκλούμενος ἔνθεος ἀνὴρ,
Τοὺς μὲν ἀπημέλησε θοῇ δορί, τοὺς δὲ μαχαίρῃ,
Τοὺς [illegible] χερμάδεσσι· πέδον δ' [illegible] λύθρῳ,
Ἰνδῶν κτεινομένων, καὶ ἀκαμπέος [illegible] αἰχμῇ
Κεῖτο πολυσπερέων [illegible] ὧν ὁ μὲν [illegible]
Ἡμιθανὴς ἤσπαιρεν· ὁ δὲ χθόνα ποσσὶν ἀράσσων
Ὕπτιος αὐτοκύλιστος ὁμίλεε γείτονι πότμῳ·
Καὶ δαπέδῳ στενάχοντο· νέκυς δ' ἐπερείδετο νεκρῷ
Κεκλιμένῳ [illegible] ἀρτιτόμοιο δὲ λαιμοῦ
Ψυχρὸν ἐρευθιόωντι δέμας θερμαίνετο λύθρῳ·
Καὶ [illegible] ἄσπετος [illegible]
Γαῖα κελαινιόωσα [illegible] αἵματος ὁλκῷ,
[illegible]
[illegible]
Ουδεὶ [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
Τοῖα μὲν [illegible] γαῖα φερεσβι[illegible] ἀλλὰ Κρονίων
[illegible] Αἰακὸν [illegible] Ἰνδῶν
[illegible]
Καί τις [illegible] ἐς Αἰακὸν ὄμμα τιταίνων,
Πέμπε βέλος, καὶ βαιὸν ὅσον χροὸς ἄκρον ἀμύξας,
Μηρὸν [illegible] Ἀθήνη·
Μάρνατο δ' [illegible] Ἰνδῶν
Αἰακὸς [illegible]
[illegible]
Καί τις ἀνὴρ [illegible]
[illegible]
Δύσμεναι [illegible]
Εἰς δρόμον [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
Δεξιτεροῦ ποδὸς ἄκρα [illegible] γαίης,
Ἰνδικὸν [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
Πεζὸς ἐὼν [illegible]
Καί νύ κεν [illegible] Ἀθήνη·
Ἀλλά [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
Ἄλλοις [illegible] Ἀθήνης,
[illegible]
[illegible]
[illegible]
Νίκης [illegible] Καλλιόπεια·
Ἐννέα μὲν [illegible]
Ἐννέα δ' ἄνδρας [illegible] ἀριθμὸς

Πεσσο-

Πιπτομένοις βελέεσσι, καὶ ὀλλυμένοισι μαχηταῖς·
Ὧν ὁ μὲν ἄκρα μέτωπα διέσχισεν ἰὸς ἀλήτης,
Ὃς δὲ δασυστέρνοιο κατέγραφεν ἄντυγα μαζοῦ.
Ἄλλος ὑπὲρ λαγόνων ἔπεσεν, ὁ δ' ὑπὸ νηδύι πῖπτεν·
Μεσσατίη πεπόρητο ἀμαλδυνομένου κενεῶνος,
Ὃς δὲ διὰ πλευρῆς διέδραμεν, ὃς δὲ φυγόντος
Ὀρθὸς ἀελλήεντι ποδὸς ἐνεπήγνυτο ταρσῷ,
Καὶ χθονίῳ σφήκωσεν ὁμόζυγα ταρσὸν δεσμῷ·
[illegible]
Ἄλλου πεμπομένου, καὶ ἔδραμεν ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ,
Ἠερίην στροφάλιγγι κατασχετος [illegible]
Ὡς δ' ὅτε χαλκείων τις ἐν ἄκμονι χαλκὸν ἐλαύνων,
[illegible]
[illegible]
Ἀλλόμενοι σπινθῆρες ἀρασσομένοιο σιδήρου,
[illegible]
Ὃς μὲν ἔην προκέλευθος, ὁ δ' ἐγγύθι, ἄλλος [illegible]
[illegible]
[illegible]
Μαρναμένων [illegible] ἀπὸ τόξων,
Κτείνων ἄλλοθεν ἄλλον [illegible]
Μεσσατίη δὲ φάλαγγι [illegible]
Χεῖρας ἐπιμαστεύουσαν [illegible]
[illegible]
Ἀντα δ' [illegible]
[illegible]
Δίζυγι χαρμονίῃ [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
Οὐδὲ λίπεν [illegible]
[illegible]
Τοὺς δὲ κάτω ποταμοῖο μαχήμονι χειρὶ δαΐζων,
Καὶ νεκύων ἔπλησεν ὅλον ῥόον· ὀλλυμένων δὲ
Αἵματι [illegible] Ὑδάσπης·
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
Νηϊάδες λούσαντο [illegible]
Καὶ φονίαις [illegible] μέλαν ὕδωρ·
Πολλοὶ δ' ἐν [illegible]
Ἱκεσίην [illegible]
Ὃς δὲ [illegible]
[illegible]
Ἀλλὰ λιτὰς [illegible]
Αἰακὸς [illegible]
Αἰχμητὴν τ' ἀσίδηρον [illegible]
Οὐχ ἕνα μοῦνον ἔπεφνε Λυκάονα· δυσμενέας δὲ
Χερσὶν ἀθωρήκτοισι κυλινδομένους ἐπὶ γαίῃ
Νηρίθμους κεράιζε ῥόον ποταμοῖο μιαίνων·
Καὶ πολὺ [illegible] νεκρὸν Ὑδάσπης,
Οὐδ' ἄθεος πολέμιζε καὶ Αἰακός· ἀντιβίους γὰρ
Ὡς γενέτης Πηλεὺς [illegible]
Ἰκελίην μόθον εἶχε [illegible]
Οἷα προθεσπίζων ποταμοῦ [illegible] Σκαμάνδρου
[illegible]
Καὶ μόθον [illegible]
Καί τις ἐνὶ [illegible] νύμφη
Νηϊὰς [illegible]
Νηιάδων [illegible]
Ἄκρον ὕδωρ [illegible]
[illegible]
Δάκρυα Νηιάδεσσιν [illegible]

Missis sagittis, & morientibus militibus.
Quarum hæc quidem summam frontem diuisit sagitta errans,
Alia verò in hirsuto pectore signauit circulum mamillæ,
Alia super ilia, alia in ventrem incidens:
Dimidia ferebatur lacerato ventre,
Alia verò per latus percurrit, alia verò fugientis
Recta in procellæ modum veloci pedũ impingebatur plantæ,
Et terrestri strinxit conuincto pedem vinculo.
Ventosum verò telum extraxit: ex pharetra verò
Cùm aliud mitteretur & cucurrit aliud post aliud
Aërea vertigine detentus imber sagittarum:
Vt verò cùm faber quispiam in incude ferrum percutiens,
Indefesso malleoque [illegible] sonitum emittit,
Percutiens [illegible] exsiliunt verò multæ
Salientes scintillæ pulsati ferri,
[illegible] alteris verò telibus
Altera quidem erat præcursor, alia verò propè, tertia verò tam impetum faciens,
[illegible] comprehendit ardenti vibratione:
[illegible] exercitum in contrarium Indorum
Pugnantium dissipauit assiduis arcubus
[illegible] continuo succedentibus telis.
Media verò [illegible] fugiente nubes Indorum
[illegible]
[illegible] cum Baccho [illegible] splendentem cornu
[illegible] lucens [illegible] splendens
[illegible] signat
[illegible] verò
Nudi signati adhuc apparent circuli cornu:
Neque à pugna destitit vnà pugnans cum Baccho
[illegible] bacchabatur verò in conflictu
Interimens hinc & hinc, & ex campo persequens
In [illegible] traduxit populum vagantem.
[illegible] verò [illegible] circulo cingebant bellatorem
Pulsatum gladiis, & non curantem macheram,
[illegible] continuè succedentibus verò telibus
[illegible] ferratas segetes pugnæ
Velox vir, & omnibus pugnabat, hos quidem in ripis,
[illegible] verò [illegible] flumen pugnaci manu trucidans,
Et mortuis impleuit totum fluctum: mortuorum verò
[illegible] rubebat candidus Hydaspes.
Et qui [illegible] antesignanum fugiens [illegible] impetum,
[illegible] per se volatus delabebatur in flumen,
Trahebatur fluuiali mortuus latus tractu.
[illegible] membris submerso verò cruore
Naiades abluebant valde cruento flumine,
[illegible] erubuit nigra vnda.
Multi verò in profluento abiicientes cuspidem,
Supplicationē demonstrabant inermes, hic quidem in ripa
[illegible] extensus, hic verò in terra
[illegible] genua flectens, incuruatam ceruicem flectens.
Sed supplicationes abnuit superius innuente vultu
[illegible] iram adaugens:
Militem verò inermem attingentem preces
Non vnum solum trucidauit Lycaonem: hostes verò
Manibus inermibus volutos in terra.
Innumerabiles diripiebat fluctum fluminis contaminans.
Et multum maculosus excipiebat mortuum Hydaspes,
Neque sine Deo pugnabat & Aeacus: hostes enim
Tanquam pater Peleus in flumine dilanians
Humidam pugnam habuit, & aquosam Bellonam,
Qualiter prædiuinans fluminis ad fluctum Scamandri
Pugnam semperfectam futuram Achillis:
Et pugnam nepotibus pugna vaticinabatur aui.
Et quædam in profluentis sine soleis vociferabatur Nympha
Naias sine reticulo prospiciens è fluctibus:
O Naiadum contribulis, à Ioue profectum sanguinem ferens
Summam aquam miserare à Ioue profecti fluminis.
Satis Indum perdidit tua hasta, desine Nymphis
Lacrymis Naiadibus non flentibus excitare,

Similitudo.

Æacus plurimos occidit.

In aquis ex fluctibus intumescit.

Aeacus in supplices sæuit.

Indi in Hydaspe submersi.

Digitized by Google

Naias aquoſa & veſtra fuit mater.
Ægina Naias fuit. *Puellam enim fluminis tuam Æginam eſſe audio.*
Recordare quæ te pepererit, & nõ amplius flumẽ cõtamina-
Veniam in fluctum alium, incorruptum in mare tranſeo, (bis
Et me marina excepit Thetis, ſed cura ſit
Sanguineus fluctus hic Erinnyi & Baccho.

Νηιὰς ὑδατόεσσα καὶ ὑμετέρη πέλε μήτηρ·
Κούρην γὰρ ποταμοῖο τεὴν Αἴγιναν ἀκούω·
Μνώεο τίς σε λόχευσε, καὶ οὐκέτι χεῦμα μιαίνεις·
Ἵξομαι εἰς ῥόον ἄλλον, ἀκήρατον εἰς ἅλα βαίνω,
Καί με θαλασσαίη δέξεται Θέτις· ἀλλὰ μελέσθω
Αἱματόεις ῥόος οὗτος Ἐρινύϊ καὶ Διονύσῳ.

DIONYSIACORVM

LIBER XXIII.

SIC locuta auitam ſubijt cruentam aquam
Naias ſanguinolenta irrigua cruore Nympha,
Verùm hic barbaras nationes prope litore enſe pulſans
In flumen conuertit, fugati verò ferro
Hoſtes occidebantur metu percutientes Hydaſpen.
Et copioſus in fluctibus pedes & manus voluens,
Natantes imitabatur, & volebat mortem effugere,
Manibus inexpertis fluuiales fluctus ſecans.
Indi aquis ſubmerſi. *Sed flumine obruebatur, & aquis alius poſt alium*
Grauidus intumeſcens humida tumulabatur morte.
Neque diu ad litus ſcutiferi fluminis
Multitudine tanta cruentorum circumdatus Indorum
Æacus vlterius manſit, poſtquam laboranti aſtaret
Indorum occiſor Bacchus acutos Thyrſos vibrans:
Vnde multum exercitum alium non parcente haſta feriens
Æacus præcipitabat: inſaniebat verò tanquam Mars
Vnà currens cum thorace bene munito fratre Baccho.
Et humida Bacchus conuerſabatur cum coniuncta pugna
Humidam hoſtibus adferens mortem: ſi verò quis vir
Nataret vario ſuper ſcuto fluctus ſecans,
Natantes trucidabat prope dorſum, ſi verò quis Indorum
Pugna in Hydaſpe. *Semiapparens pugnaret ſuper ilia plantam fulciens,*
Thyrſo pectus percuſſit aut ceruicem, fluctus ſecans:
Submerſorum profundorum enim nouerat gremiũ torrentiũ,
Quando ipſum fugientem pugnam grauem Lycurgi
Domo fluctuoſa ſenex excepit Nereus.
Multi verò hinc & hinc circumcludebantur flumine
Filium Iouis trepidantes curſu certantem. quorum hic quidem illorum
Erectus cœnoſo pedes conſtringebatur limo,
Aſe verò affixus, immobilis ab ilio vſque ad caput
Semiapparens produxit ſubmerſam plicaturam femoris
Et Baccho pugnauit in aquis magis, quàm in terra
Ambabus manibus geminas haſtas vibrans,
Bacchus pro Æaco percutitur. *Et hanc quidem pugnabat in lutora in altum mittens*
Aeacum prope verſantem habens ſcopũ, grauiter. v. quatiẽs
Haſtam, inuulnerabilem iaculo confecit Bacchum.
Et quiſpiã defigebatur in flumine *mediũ vẽtrẽ abſcondens,*
Hic verò fugam non inuenit verberatus acuto Thyrſo,
Veſtigia cœnoſo ferens impedita vinculo,
Plantam habens arenis detentam, ſtabat verò alius,
Tibia verò ſaliente non genu ſummitatem irrigans,
Humidam ſanguineam per aquam habuit Bellonam.
Alius. v. radice quaſi adfigebatur ſubmerſũ vſq; ad mẽtum
Et pedes eleuauit ablutum humerum tollens,
Fugiens horribilia flumina irruentia ante faciem.
Alius in profluento totum corpus ex pede ſummo.
Vſque ad medium pectus irriguus, hic verò humectans
Humeros binos, hic verò capillum ſummum fulciens
Excipiebat fluuialem irruentem interminationem.
In profundum alius ſubmerſit humida labra agitans
Homicidam apud fluctum tractus venti.

ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΚΓ.

ΩΣ φαμένη ποταμοῖο ἐδύσατο φοίνιον ὕδωρ
Νηιὰς αἱματόεσσα διάβροχος αἵματι νύμφη·
Αὐτὰρ ὁ βάρβαρα φῦλα παρ' ᾐόνας ἄορι πάλλων,
Εἰς προχοὰς ἔτρεψε· διωκόμενοι δὲ σιδήρῳ
Δυσμενέες κτείνοντο φόβῳ πλήξαντες Ὑδάσπην·
Καὶ πολὺς ἐν ῥοθίοισι πόδας καὶ χεῖρας ἑλίσσων,
Νηχομένους μιμεῖτο, καὶ ἤθελε πότμον ἀλύξαι,
Χερσὶν ἀπειρήτοισι ποτάμια χεύματα τέμνων·
Ἀλλὰ ῥόῳ κεκάλυπτο, καὶ ὕδασιν ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ,
Ἐγκύμων οἰδαίνων διερῷ τυμβεύετο πότμῳ·
Οὐδ' ἐπὶ δὴν παρὰ θῖνα φερεσσακέος ποταμοῖο
Πληθύϊ τοσσατίῃ φονίων κεκαλυμμένος Ἰνδῶν
Αἰακὸς εἰσέτι μίμνεν, ἐπεὶ μογέοντι παρέστη
Ἰνδοφόνος Διόνυσος ἀκαχμένα θύρσα τινάσσων·
Ἔνθα πολὺν στρατὸν ἄλλον ἀφειδέϊ δούρατι νύσσων
Αἰακὸς ἐστυφέλιξεν· ἐμαίνετο δ' οἷά τις Ἄρης
Σύνδρομος εὐθώρηκι κασιγνήτῳ Διονύσῳ·
Καὶ διερῇ Διόνυσος ὁμίλεε σύζυγι χάρμῃ
Ὑγρὸν δ' ἀντιβίοισι φέρων μόρον· εἰ δέ τις ἀνὴρ
Νήχετο δαιδαλέης ὑπὲρ ἀσπίδος οἴδματα τέμνων,
Νηχομένους κεράϊζε μετάφρενον· εἰ δέ τις Ἰνδῶν
Ἡμιφανὴς πολέμιζεν ἐπ' ἰξύϊ ταρσὸν ἐρείσας,
Θύρσῳ στῆθος ἔτυψεν ἢ αὐχένα, χεύματα τέμνων·
Δυομένων βυθίων γὰρ ἠπίστατο κόλπον ἐναύλων,
Ἐξότε μιν φεύγοντα μόθον δυσπαλέα Λυκούργου
Δώματι κυμαίνοντι γέρων ὑπεδέξατο Νηρεύς·
Πολλοὶ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα περικλείοντο ῥεέθρῳ
Υἷα Διὸς τρομέοντες ἀείδρομον· ὧν ὁ μὲν αὐτῶν
Ὀρθὸς ἰλυόεντι πόδας σφηκώσατο πηλῷ,
Αὐτοπαγὴς δ' ἀτίνακτος ἀπ' ἰξύος ἄχρι καρήνου
Ἡμιφανὴς ἀνέτελλε καλυπτομένην πτύχα μηροῦ·
Καὶ Βρομίῳ πολέμιζεν ἐν ὕδασι μᾶλλον ἀρούρης,
Ἀμφοτέραις παλάμαις διδυμάονα δούρατα πάλλων·
Καὶ τὸ μὲν αἰχμάζεσκεν ἐς ἠέρας ὑψόσε πέμπων,
Αἰακὸν ἀντιπάλαιον ἔχων σκοπόν· ἄλλο δὲ σείων
Ἔγχος ἀνουτήτοιο κατηκόντιζε Λυαίου·
Καί τις ἐνεστήρικτο μέσον κενεῶνα καλύψας·
Ὃς δὲ φυγεῖν οὐχ εὗρε τετυμμένος ὀξέϊ θύρσῳ,
Ἴχνια πηλόεντι φέρων πεπεδημένα δεσμῷ,
Ταρσὸν ἔχων ψαμάθοισι κάτοχον· ἵστατο δ' ἄλλος,
Κνήμης δ' ἀλλομένης ἐπὶ γούνατος ἄκρα διαίνων,
Ὑγρὴν αἱμαλέοιο δι' ὕδατος εἶχεν Ἐνυώ·
Ἄλλος ἐνερρίζωτο δεδυκότος ἄχρι γενείου,
Καὶ πόδας ἤειρεν λελουμένον ὦμον ἀείρων,
Φεύγων φρικτὰ ῥέεθρα καταΐσσοντα προσώπου·
Ἄλλος ἐνὶ προχοῇσιν ὅλον δέμας ἐκ ποδὸς ἄκρου
Ἄχρι μέσου στέρνοιο κατάρρυτος· ὃς δὲ διαίνων
Ὤμους διχθαδίους, ὁ δὲ βόστρυχον ἄκρον ἐρείσας,
Δέχνυτο κυματόεσσαν ἐπαΐσσουσαν ἀπειλήν·
Εἰς βυθὸν ἄλλος ἔδυνε διάβροχα χείλεα σείων
Ἀνδροφόνον παρὰ χεῦμα συνέμπορος αἰθερίοιο·

Καί τις

Καί τις ἑοὺς ἑτάρους δεδοκημένος Ἰνδὸς ἀγήνωρ,
Τοὺς μὲν κτεινομένους δολιχῷ δορὶ, τοὺς δὲ μαχαίρῃ,
Ἄλλον ὀιστευθέντα χαραδρήεντι βελέμνῳ·
Τὸν δὲ πολυπλέκτῳ δεδαϊγμένον ὀξέϊ θύρσῳ
Θυρσεῖ νεκρὸν ὅμιλον ἐδείκνυεν· ἀχνύμενος δὲ
Τίλλε κόμην· φθονερῷ δὲ χόλῳ βεβάκχευτο πυρσῷ,
Σφίγγων καρχαρόδοντι μεμυκότα χείλεα δεσμῷ·
Καὶ ταχὺς αὐτοφόνον μιμούμενος Ἰνδὸν Ὀρόντην
Βάρβαρον αἷμα φέρων, καὶ βάρβαρον ἦθος ἀέξων
Ἄορ ἑὸν γύμνωσεν· ἀπορρίψας δὲ χιτῶνα
Ἄρεος ἄρρηκτον ἔρυμα, ἀλεξητήρια βελέμνων,
Καὶ ξίφος ἀτρέπτοισιν ἑῷ κενεῶνι πελάσσας,
Ὑστατίην ταχύποτμος ἀγήνορα ῥήξατο φωνήν·
Γαστὴρ δέχνυσο τοῦτο φίλον ξίφος· αἰδέομαι γὰρ
Μή τις ἐμὲ κτείνειεν ἀνούτατος ἀπτολέμοιο χείρ·
Αὐτὸς ἐμῷ κενεῶνι θελήμονα χαλκὸν ἐλάσσω,
Μή με πατὴρ μέμψαιτο δεδουπότα θήλεϊ θύρσῳ,
Μὴ Σάτυρον, μὴ Βάκχον ἐμὸν καλέσειε φονῆα.
Ἔννεπε κυανέης [illegible] γαστέρος ἄορ ἐλάσσας
Τολμηραῖς παλάμῃσιν ἅτε [illegible] ἄνδρα δαΐζων·
Καὶ θάνεν αὐτοφόνευτος ἐν ἀντιβίοισι Μενοικεὺς,
Αἰδόμενος μετὰ δῆριν ἰδεῖν ἔτι Δηριαδῆα,
Ὄμμασι δ' [illegible] ἑκούσιον ἤνυσε πότμον,
Καὶ μανίης ἄτερ ἄλλος ἐφαίνετο χάλκεος Αἴας·
Καὶ φόνος ἄσπετος ἦεν· ἀναινομένων δὲ ῥεέθρων
Κτεινομένοις σκέπας ἦεν ἐπίρροθος Ὑδάσπης·
Καί τις ἐν ποταμοῖσι πανύστατον ἴαχε φωνήν·
Καὶ σὺ πάτερ προχοῇσι πόθεν σέο τέκνα καλύπτεις;
Πολλάκι Βάκτριον Ἄρεα μετήλυθον, ἀλλὰ ῥεέθροις
Οὔποτε Μῆδον ὅμιλον ἀπέκτανε Μῆδος Ἀράξης·
Περσικὸς Εὐφρήτης οὐκ ἔκρυφε γείτονα Πέρσην·
Πολλάκι μοι παρὰ Ταῦρον ἔην μόθος, ἀλλ' ἐνὶ χάρμῃ
Οὐ Κίλικάς ποτε Κύδνος ἐῷ τυμβεύσατο κόλπῳ·
Οὐ Τάναϊς νιφόεις ἄγων πετρώδεον ὕδωρ,
Γείτονι Σαυρομάτῃ θωρήσσεται, ἀλλὰ κορύσσων
Κόλχοις ἀντιβίοισι χαραδρήεσσαν Ἐνυώ·
Πολλάκι παχνήεντι κατήμυσε βελέμνῳ·
Ἠριδανὸς πέλε σεῖο μακάρτερος, ὅττι ῥεέθροις
Ἀλλοδαπὸν Φαέθοντα, καὶ οὐχ ἕνα κρύψε πολίτην,
Οὐ Γαλάτην ἐκάλυψεν, οὐ τύμβος ἔπλετο Κελτῷ·
Ἀλλὰ φίλοις [illegible] ἀπὸ δενδρων
Ἡλιάδων ἤλεκτρα σελασφόρα δῶρα κυλίνδει·
Ῥῆνος Ἴβηρ βρέφεσσι κορύσσεται, ἀλλὰ δικάζων
Καὶ κρυφίην ὠδῖνα διακρίζων τοκετοῖο,
Κτείνει ξεῖνα γένεθλα· σὺ δὲ κταμένων πολιητῶν
Κρύπτεις γνήσια τέκνα, καὶ οὐ νόθον αἷμα καλύπτεις·
Πῶς δύνασαι ποταμοῖσι μιγήμεναι, ἢ καὶ αὐτῷ
Ὠκεανῷ φύτορι καὶ Τηθύϊ σῇ τεκούσῃ
Αἱμαλέαις λιβάδεσσι φέρεις πλημμυρίδα σείων;
Ἄζεο μὴ νέκυσσι Ποσειδάωνα μιήνῃς,
Σεῖο ῥόος Βρομίοιο χερείοτερος, ὅτι με θύρσοις
Οὐ κλονέει Διόνυσος, ὅσον κλονέεις με ῥεέθροις·
Ὣς εἰπὼν βαρύποτμος ἐδέξατο λοίσθιον ὕδωρ,
Καὶ πλέος ἦν εὔοπλος· ἐκουφίζοντο δὲ λαοὶ
Οἰδαλέοις μελέεσσιν· ἀποφθιμένου δὲ φορῆος
Ἡμιφανὴς πλωτῆρι λόφῳ πορθμεύετο πήληξ
Δυομένη μετὰ βαιὸν, ἐπαιωρούμενοι δὲ ῥεέθροις
Ἐκταδὸν ἐν ῥοθίοισιν ἅτε ἄρμενα νηῶν
Νηχομένου τελαμῶνος ἐναυτίλλοντο βοεῖαι
Στοιχάδες ἔνθα καὶ ἔνθα· βαρυνόμενον δὲ σιδήρῳ
Εἰς βυθὸν ὑγροχίτωνα κατέσπασεν ἀνέρα θώρηξ.
Οὐδὲ μόθου Διόνυσος ἑοὺς ἀπέπαυσε μαχητὰς,
Εἰ μὴ πάντας ἔπεφνεν ἑῷ ταμεσίχροϊ θύρσῳ,
Καλλείψας ἕνα μοῦνον ὅλων κήρυκα θανόντων·
Θύρσεα μοῦνον ἔλειπε θεουδέα μάρτυρα νίκης·
Ἥρη δ' ὡς ἐνόησε δαϊκταμένων φόνον Ἰνδῶν,
Οὐρανόθεν πεπότητο δι' ὑψιπόρου δὲ κελεύθου,
Ἄστατος ἠνεμόεντα χαράσσων ἠέρα ταρσῷ,
Ἀντολίην δ' ἐπέβαινε, καὶ ἤπασεν Ἰνδὸν Ὑδάσπην,

Et quiſpiam ſuos ſocios intuens Indus ſuperbus
Hos quidem interemptos longa haſta, hos verò machæra — Varia mortis genera.
Alium ſagittis petitum torrenti telo:
Alium verò multum implexo trucidatum acuto Thyrſo
Thurei mortuam multitudinem oſtendit. mœrens verò
Lacerauit comam: inuida verò ira bacchabatur flamma
Stringens aſperos dentes habentis reboantia labra vinculo:
Et ſtatim ſe occidentem imitans Indum Orontem — Orontes [illegible]
Barbarum ſanguinem ferens, & barbarum morem adaugẽs,
Gladium ſuum nudauit, abiiciens verò thoracem
Martis inflexum munimentum propulſatorem telorum
Et enſem imperterritus ſuo ventri admouens
Vltimam cito moriens ſuperbam erupit vocem — [illegible] ſuo ſe gladio iugulat.
Venter accipe hunc amicum gladium: metuo enim
Ne quis me interimat, non bellis imbellis manus,
Ipſe meo ventri ſpontaneum ferrum traiiciam:
Ne me pater reprehendat lapſum muliebri Thyrſo,
Ne Satyrum, ne Bacchum meum appellet interfectorem.
Dixit, & ſuum in ventrem gladium iaciens,
Audacibus manibus, tanquam hoſtilem virum diuidens,
Et mortuus fuit per ſe occiſus in hoſtibus Menœceus,
Reueritus poſt pugnam adhuc videre Deriadea,
Oculis vero [illegible] ſpontanea obiit morte,
Et abſque infamia apparuit æreus Aiax.
Et cædes immenſa erat, renuentibus verò fluminibus
Occiſis verò coadiutor erat tumultus Hydaſpes.
Et quiſpiam in flumine omnium vltimam effudit vocem.
Et tu pater in profluente vnde tuos liberos abſcondis?
Sæpius Bactrium Martem tranſiſi: ſed fluminibus
Nunquam Medam multitudinem occidit Medus Araxes
Perſicus Euphrates non aſcondit vicinum Perſam.
Sæpius mihi apud Taurum fuit bellum, ſed in pugna
Non Cilices quondam Cydnus ſuo tumulauit gremio.
Non Tanais niualem agens lapidoſam aquam
Vicino Sauromatæ armatur, ſed concitans
Colchis hoſtibus torrentem Bellonam
Sæpius pruinoſo præcipitauit telo.
Eridanus eſt te beatior quòd fluminibus
Alienigenam Phaëthontem, & non abſcondit ciuem
Non Galatam obruit, & non ſepulchrum fuit Celtæ,
Sed amicis crebris diffuſis ab arboribus
Heliadum electra ſplendorem ferentia munera voluit
Rhenus Iber contra infantes armatur, ſed tanquam Iudex
Et occultum partum diſcernens generationis, — Rhenus [illegible] ber, inceſti [illegible] vindex
Occidit hoſpitem generationem: tu verò occiſorum ciuium
Abſcondis genuinos liberos, & non adulterinum ſanguinem
Quomodo potes fluminibus miſceri, aut etiam ipſi (tegis:
Oceano genitori, & Tethyi tuæ matri
Sanguinolentis guttis cadis mundationem quatiens?
Time ne mortuis Neptunum contamines,
Tuus fluctus Baccho deterior, quòd me Thyrſis
Non agitat Bacchus, quantum agitas me fluminibus.
Sic locutus graue fatum habens excepit vltimam aquam, — Indus in Hydaſpe ſuffocatus.
Et fluctus erat armis bene plenus: eleuabantur verò populi
Tumidis membris, occiſo vero latore
Semiapparens nauigante criſta traiiciebatur galea
Submerſa pene ſublata vero fluminibus
Extenſi in fluctibus tanquam vela nauium
Natantis balthei natabant è bubulis pellibus facti clypei
Ordine hinc & hinc, grauatum verò ferro
In profundum humidam tunicam habentem detraxit virum thorax.
Neque à pugna Bacchus arcuiſſet ſuos milites — Bacchus vnum Thyrſea hoſtẽ viuum relinquit ſuæ victoriæ teſtem.
Niſi omnes occidiſſet ſuo in corpus incidente Thyrſo,
Relinquens vnum ſolum omnium præconem mortuorum.
Thurea ſolum reliquit diuinum teſtem victoriæ
Iuno verò vt cognouit trucidatorum cædem Indorum, — Iuno mal[illegible] Baccho.
Cœlitus deuolauit per altigradam verò viam,
Inſtabilis ventoſa ſignans aërem planta.
Antoliam verò ingreſſa eſt, & amplexa eſt Indũ Hydaſpẽ,

Google

Repente verò ſcopuli fuſa eſt agitata aqua,
Fluctibus in modum turris eleuatis è montibus fuſi fluminis.
Sed hic cantillans abiecit fiſtulam è manibus
Formidans audacem fluctum torrentis fluminis,
Tumido ne oues obrueret fluctu.
Ita hic mentē oblectantis diſſipās ſtrepitum choreæ (agitauit
In montem ſublime cacumen habentē calãthro, non ornatas
Lycurgus agitat Bacchas. *Et quatiēs chorea carēs errantē fœmineã Bellonã, (Bacchas*
Acutum boum ſtimulum ferens munus Iunonis
Ferream tunicam habēs Lycurgus inermi pugnabat Baccho,
Et ſtrepitum fulmineum pulſabat hoſtilis Iuno,
Nouerca grauiter ſonans ingruens Baccho,
Thetis maſu excepit Bacchum. *Et ipſum perterrefecit, à grauiter verò irata Dea*
In ſublime armata trepidabant genua Bacchi
Nereus cõſolatur Bacchum. *Timebat enim Saturnium propugnare pro Lycurgo*
Ætheres ſtrepitus pulſum fulmineum audiens.
Trepidantibus verò pedibus fugiēs incomprehenſibilis via- (tor
Flauum rubri ſubiit fluctum maris.
Hunc verò Thetis profunda amico amplectebatur lacerto
Et ipſum intus ſubmerſum in reſonante domo
Manibus hoſpitalibus Arabs amplectebatur Nereus,
Et ipſum conſolans amico demulcebat ſermone:
Dic, quid tibi Bacche ſubtriſtes ſunt oculi?
Non te terra natorum Arabum exercitus, non te perſequens
Mortalis vir ſuperauit, & non mortalem fugiſti cuſpidem.
Sed Iouis Saturnij ſoror coniux Iuno
Cœlitus armata eſt pugnans cum Lycurgo
Iuno & promtus in bellis Mars & ferreus æther
Quartus erat Lycurgus tantum, in altis regnans verò
Vbi mulieribus ſæpe concedunt. *Sæpius tuus pater dux ætheris ceſſit Iunoni.*
Tibi maior erit gloria quando Deorum quiſpiam dixerit
Quòd Iouis magni coniux & ſoror Iuno
Manus ſuas armauit inermi Baccho.
Talia conſolans Baccho locutus fuit Nereus.
Et horribilibus fluctibus abſcondito Baccho,
Non ceſſans Lycurgus in aquas protecit vocem.
Vtinam pater me docuiſſet poſt bellum opera maris,
Lycurgus de Baccho mare ingreſſo. *Vt etiam pugnarem, etiam piſcatorum in certamen,*
Venans Bacchum. ſubmerſis verò à ſinibus
Lydum meum famulum iterum in terram ſtatuens.
Sed quia non didici opera per mare vagantium piſcatorum,
Et profundæ non noui verſutæ dolum venationis:
Leucotheæ habe domum profundifluam, donec ex ponto,
Et te & quem appellant transmutem Melicertam,
Cognatum ſanguinem ferentem & non opus eſt ferro,
Non terreſtri boum ſtimulo immitis, ſed indigeo
Piſcatoribus vt ſubeuntes rubri profunditatem maris
Lycurgus piſcatores compellat. *Intus latentem Bacchum eripiant ex mari,*
Piſcatores Nerei venatores ſtabulorum:
Retia non piſcibus explicetis maris,
Sed profundū Bacchum extrahite. Leucotea verò
In terram redeat vnà venata cum Baccho.
Et audax in meam domum comitetur Palæmon
Non irrigatis membris ſubſeruiens Lycurgo,
Vt relinquens Ephyreū prope mare alterum curſum equo-
rum,
Currum meum coniungat terreſtre ad præſepe
Ipſe ſimul & Bacchus miniſtri vna domus eſto,
Lycurgus minatur mari. *Vna domus vtriſque Palæmoni & Baccho.*
Sic locutus iraſcebatur, & minabatur mari
Et cano Nereo, & volebat pontum flagellare,
Iupiter verò pater inclamabat inſuperabilem Lycurgum:
Deſipis ò Lycurge fruſtra fluctibus contendens.
Da locum tuis pedibus donec videant oculi.
Thireſias Mineruam vidit. *Audiuiſti, quòd prius à monte defluentem prope fontem*
Nudam Thireſias vidit ſolam Mineruam.
Non haſtam longam ſuſtulit & non pugnauit cum Dea
Et tamen ſolam vidit, & perdidit lucem viſus.
Tale verbum locutus eſt per aerem in altis regnans Iupiter
Impietatem immenſam videns Lycurgi.

Ἀντὶ δὲ σκοπέλοιο χύθη κυκώμενον ὕδωρ,
Κύμασι πυργωθέντος ὀρεσσιχύτου ποταμοῖο·
Αὐτὰρ ὁ συρίζων ἀπεσείσατο πηκτίδα χειρῶν,
Δειμαίνων θρασὺ κῦμα χαραδραίου ποταμοῖο,
Οἰδαλέῳ μὴ μῆλα κατακρύψειε ῥεέθρῳ·
Ὡς ὅγε τερψινόου σκεδάσας ἀλαλάγματα χορείης
Εἰς ὄρος ὑψικάρηνον ἀνάμπυκας ἤλασε Βάκχας·
Καὶ κλονέων ἀχόρευτος ἀλήμονα θῆλυν Ἐνυώ,
Θηγαλέον βουπλῆγα φέρων κειμήλιον Ἥρης
Χαλκοχίτων Λυκόοργος ἀτευχέϊ μάρνατο Βάκχῳ,
Καὶ κέλαδον βρονταῖον ἐπέκτυπε δύσμαχος Ἥρη,
Μητρυιὴ βαρύδουπος ἐπιβρίζουσα Λυαίῳ,
Καί μιν ἀπεπτοίησε· βαρυζήλου δὲ θεαίνης
Ὑψικορυσσομένης, ἐλελίζετο γούνατα Βάκχου·
Ἔλπετο γὰρ Κρονίωνα συνασπίζειν Λυκοόργῳ,
Αἰθερίης πατάγοιο τύπον βρονταῖον ἀκούων·
Ταρβαλέοις δὲ πόδεσσι φυγὼν ἀκίχητος ὁδίτης
Γλαυκὸν Ἐρυθραίης ὑπεδύσατο κῦμα θαλάσσης·
Τὸν δὲ Θέτις βυθίη φιλίῳ πήχυνεν ἀγοστῷ,
Καί μιν ἔσω δύνοντα πολυφλοίσβοιο μελάθρου,
Χερσὶ φιλοξείνοισιν Ἄραψ ἠσπάζετο Νηρεύς·
Τὸν δὲ παρηγορέων φιλίῳ μειλίξατο μύθῳ·
Εἰπέ, τί σοι Διόνυσε κατηφέες εἰσὶν ὀπωπαί;
Οὔ σε χαμαιγενέων Ἀράβων στρατός, οὔ σε διώκων
Θνητὸς ἀνὴρ νίκησε, καὶ οὐ βροτέην φύγες αἰχμήν·
Ἀλλὰ Διὸς Κρονίδαο κασιγνήτη δάμαρ Ἥρη
Οὐρανόθεν κεκόρυστο συναιχμάζουσα Λυκούργῳ·
Ἥρη, καὶ μενέχαρμος Ἄρης, καὶ χάλκεος αἰθήρ,
Τέτρατος ἦν Λυκόοργος ὁπλίτης· ὑψιμέδων δὲ
Πολλάκι σὸς γενέτης πρόμος αἰθέρος εἴκαθεν Ἥρῃ·
Σοὶ πλέον ἔσσεται εὖχος, ὅταν μακάρων τις ἐνίψῃ,
Ὅττι Διὸς μεγάλοιο δάμαρ, καὶ σύγγονος Ἥρη
Χεῖρας ἑὰς θώρηξεν ἀθωρήκτου Διονύσου·
Τοῖα παρηγορέων Βρομίῳ μυθήσατο Νηρεύς·
Καὶ χαροποῖς ῥοθίοισι καλυπτομένου Διονύσου,
Ἀσχαλόων Λυκόοργος ἐς ὕδατα ῥῆξεν ἰωήν·
Αἴθε πατήρ με δίδαξε μετὰ κλόνον ἔργα θαλάσσης,
Ὥς κεν ἀεθλεύσοιμι καὶ ἰχθυβόλον ἐς ἀγῶνα,
Ἀγρεύσας Διόνυσον· ὑποβρυχίων δ' ἀπὸ κόλπων
Λυδὸν ἐμὸν θεράποντα τὸ δεύτερον ἐς χθόνα στήσας,
Ἀλλ' ἐπεὶ οὐ μάθον ἔργα θαλασσοπόρων ἁλιήων,
Καὶ βυθίης οὐκ οἶδα δολορραφέος δόλον ἄγρης,
Λευκοθέης ἔχε δῶμα βαθύρροον, εἰσότε πόντου,
Καί σε, καὶ ὃν καλέουσι μετάτροπον Μελικέρτην,
Σύγγονον αἷμα φέροντε· καὶ οὐ χρειὼ δὲ σιδήρου,
Οὐ χθονίου βουπλῆγος ἀφειδέος, ἀλλὰ χατίζω
Ἰχθυβόλων, ἵνα δύντες Ἐρυθραίης βυθὸν ἅλμης,
Ἐνδόμυχον Διόνυσον ἀναρπάζωσι θαλάσσης,
Ἰχθυβόλοι Νηρῆος ἐρευνητῆρες ἐναύλων·
Δίκτυα μὴ νεπόδεσσιν ἐφαπλώσητε θαλάσσης,
Ἀλλ' ἀδύτοις Διόνυσον ἐρύσσατε· Λευκοθέη δὲ
Ἐς χθόνα νοστήσειε συναγρευθεῖσα Λυαίῳ·
Καὶ θρασὺς εἰς ἐμὸν οἶκον ὁμαρτήσειε Παλαίμων
Ἀβρέκτοις μελέεσσιν ὑποδρήσσων Λυκοόργῳ,
Ὄφρα λιπὼν Ἐφύρειον ἁλιβρεφέων δρόμον ἵππων,
Δίφρον ἐμὸν ζεύξειεν ἐπιχθονίῃ παρὰ φάτνῃ·
Αὐτὸς ὁμοῦ καὶ Βάκχος ὀπάονες· εἷς δόμος ἔστω,
Εἷς δόμος ἀμφοτέροισι Παλαίμονι καὶ Διονύσῳ·
Ὡς εἰπὼν κεχόλωτο, καὶ ἠπείλησε θαλάσσῃ,
Καὶ πολιῷ Νηρῆι, καὶ ἤθελε πόντον ἱμάσσειν·
Ζεὺς δὲ πατὴρ ἰάχησεν ἀμαιμακέτῳ Λυκοόργῳ·
Ἀφραίνεις Λυκόοργε μάτην ἀνέμοισιν ἐρίζων·
Χάζεο σοῖσι πόδεσσιν ἕως ὁρόωσιν ὀπωπαί·
Ἔκλυες, ὡς τὸ πάροιθεν ὀρεσσιχύτῳ παρὰ πηγῇ
Γυμνὴν Τειρεσίας θηήσατο μούνην Ἀθήνην,
Οὐ δόρυ δολιχὸν ἄειρε, καὶ οὐ πολέμιζε θεαίνῃ.
Ἔμπης μοῦνον ὄπωπε, καὶ ὤλεσε φέγγος ὀπωπῆς·
Τοῖον ἔπος κατέλεξε δι' ἠέρος ὑψιμέδων Ζεύς,
Δυσσεβίην ἄσπειρον ὀπιπεύων Λυκοόργου·

ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΚΑ.

ΟΥΔΕ Δρυαντιάδης προτέρης ἀπελύσατο χάρμης·
Ἀλλὰ λαβὼν βουπλῆγα τὸ δεύτερον, ἔνδοθι λόχμης
Ἔθνεα Βασσαρίδων διζήμενος· ἀμβροσίῃ δὲ
Δῶκε μένος, καὶ θάρσος ἀρειμανὲς ὑψιμέδων Ζεύς,
Ἣ τότε βακχευθεῖσα καὶ ἄσπετος οἴδματι λύσσης
Μάρμαρον ἠέρταζε κατεμμάζουσα Λυκούργου,
Καὶ βριαρὴν τρυφάλειαν ἀπεσφήλιξε κομάων·
Αὐτὰρ ὁ θαρσήεις ἐπεμαίνετο μείζονι πέτρῃ
Τρηχαλέῃ, καὶ στέρνα βοώπιδος ἤλασε νύμφης,
Οὐδέ μιν ἐστυφέλιξε· χόλῳ δ' ἀνενείκατο φωνήν·
Ἆρες ἄναξ πολέμοιο πάτερ κρατεροῖο Λυκούργου,
Αἰδόμενος σκοπίαζε τεὸν γόνον ἀντὶ Λυαίου
Οὐτιδανὴν ἀσίδηρον ἀκοντίζοντα γυναῖκα·
Πόντος ἐμὸν βουπλῆγα βιάζεται· ἐν ῥοθίοις γὰρ
Κεύθεται μὲν Διόνυσος· ἐγὼ δ' ἄτρεπτος ὁδεύων
Ἵξομαι εἰς ἐμὸν ἄστυ, πόνον δ' ἀτέλεστον ἀνύων·
Ἔννεπεν· ἀμβροσίην δὲ μέσην γυιοκλέϊ δεσμῷ
Χειρὶ λαβὼν ἐπίεζε, καὶ ἤθελε δεσμὰ καθάψαι,
Οἷα δορικτήτην μετανάστιον εἰς δόμον ἕλκων
Παιδοκόμον Βρομίοιο φέρων θιασώδεα νύμφην,
Ἀμφιπόλῳ βουπλῆγι μετάφρενα δούλια νύσσων·
Οὐδέ μιν ἱσταμένην ἀνεσείρασεν· οὐδέ ἑ λύθρῳ
Ἀρτιχύτῳ φοίνιξεν ἀρασσομένοιο καρήνου·
Ἀλλὰ φύγε θρασὺν ἄνδρα, καὶ εὔξατο μητέρι γαίῃ
Ἀμβροσίη κροκόπεπλος, ὅπως Λυκόοργον ἀλύξῃ·
Γαῖα δὲ καρποτόκεια πετασσαμένη κενεῶνα
Ἀμφίπολον Βρομίοιο φιλόφρονι δέξατο κόλπῳ
Ἀμβροσίην ζώουσαν· ἀιστωθεῖσα δὲ νύμφη,
Εἰς φυτὸν εἶδος ἄμειψε, καὶ ἀμπελόεις πέλεν ὄρπηξ,
Σειρὴν αὐτοέλικτον ἐπιπλέξασα Λυκούργῳ,
Ἀγχονίῳ σφήκωσεν ὁμόζυγον αὐχένα δεσμῷ,
Μαρναμένην μετὰ θύρσον ἀπειλητῆρι κορύμβῳ·
Καὶ φυτὸν αὐδήεντα ζαμενὴς ποιήσατο Ῥείη
Ἡμερίδων βασιλῆϊ χαριζομένη Διονύσῳ·
Ἀμβροσίη δ' ὀλόλυξε, καὶ ἔμπνοον ἴαχε φωνήν·
Οὐδὲ φυτόν περ ἐοῦσα τεήν ποτε δῆριν ἀλύξω,
Σὸν δέμας οὐτήσω, καὶ ἐν ἔρνεσιν· ἀντὶ δὲ σειρῆς
Χαλκείης ἀλύτοις σε περισφίγξω ἐνὶ πετήλοις·
Εἰς σὲ καὶ ἀμπελόεσσα κορύσσομαι, ὄφρα τις εἴπῃ,
Βασσαρίδες κτείνουσι καὶ ἐν πετάλοισι φονῆας,
Φυταλιὰς πεφύλαξο μαχήμονας· ἀντιβίους γὰρ
Ἡμερίδες βάλλουσι, καὶ αἰχμάζουσιν ὀπῶραι·
Σοὶ μαχόμην ζώουσα, καὶ ὀλλυμένη σε δαμάσσω·
Οὕτως ἀριστεύουσι Διωνύσοιο τιθῆναι.
Ἔκλυες εἰναλίην ἐχενηΐδα, πῶς ἐνὶ πόντῳ
Ἰχθὺς βαιὸς ἄναλκις ἐπέχραε πολλάκι ναύταις
Ἂψ ἀνασειράζων· ὀλίγῳ δ' ὑπὸ χάσματι λαιμοῦ,
Μηκεδανὴν ἀνέκοψε κατάσχετον ὁλκάδα δεσμῷ·
Δέξο με χερσαίην ἐχενηΐδα, δέξο πετήλων
Αὐτοπέδην, ἀσίδηρον ἐρισταφύλοιο κυδοιμοῦ·
Μίμνε μοι αὐτόθι μίμνε δεδεγμένος υἷα Θυώνης,
Εἰσόκεν ἂψ νοστήσειε θαλασσαίων ἀπὸ κόλπων·
Τοῖα μὲν ἀμπελόεσσα κορυμβοφόρῳ φάτο φωνῇ
Ἀμβροσίη τανύφυλλος, ἐεργομένοιο Λυαίου·
Καὶ χλοεροῖς δεσμοῖσι κατάσχετος ἄγριος ἀνὴρ
Ἀρραγέων ἀτίνακτος ἀμυκτοπέδῃσι πετήλων
Ἀμφιπαγὴς ἀλάλαζεν, ἀπειλείων Διονύσῳ·
Οὐ δὲ φυγεῖν σθένος εἶχε, μάτην δ' ἐτίναξεν ἀνάγκῃ
Οὐλοδέταις ἑλίκεσσι περίπλοκον αὐθερεῶνα.

DIONYSIACORVM

LIBER XXI.

NEQVE Dryantis filius à priori
abſoluebatur pugna:
Sed accepto boum ſtimulo iterum, in luco
Turbas Baſſaridum quærens: Ambroſiæ verò
Dedit robur, & confidentiam Marte inſanam cœleſtis Iupiter:
Quæ tunc bacchata, & immenſa fluctu rabiei
Marmor eleuauit pugnans cum Lycurgo,
Et fortem galeam quatiebat comarum.

Ambroſia pugnat cum Lycurgo.

Verùm hic confidens pugnabat maiori petra
Aſpera, & pectora bouinos oculos habẽtis percuſſit Nym-
Neque ipſam tamen præcipitauit: ira verò emiſit vocẽ. pha:
O Mars Rex belli pater fortis Lycurgi,
Cum pudore intuere tuum filium, pro Baccho
Imbellem ſine ferro iaculantem mulierem:
Pontus meum boum ſtimulum violat: in fluctibus enim
Abſconditur quidem Bacchus, ego verò irritus ambulans
Veniã in meam vrbem, laborẽ verò imperfectum perficiens

Lycurgus ſaxo Ambroſiam percutit.

Dixit, Ambroſiam verò mediã valido membrorũ vinculo
Manu captam compreſſit, & voluit vincula aptare,
Tanquam bello captam reducem in domum trahens
Puerorum nutricem Bacchi ferens cũ Thiaſi verſantem
Ancillæ boum ſtimulo terga ſeruilia percutiens: (Nymphã,
Neque ipſam ſtantem retraxit: neque ipſam cruore
Iam fuſo rubefecit percuſſi capitis,
Sed fugit audacem virum & orabat matrem terram
Ambroſia croceum peplum habentes, vt Lycurgum fugeret:
Terra verò fructus gignens expandens ventrem
Seruam Bacchi beneuolo excepit ſinu
Ambroſiam viuentem: euerſa verò Nympha
In plantam formam mutauit, & viteus fuit ramus,
Catenam per ſe volutam implicans Lycurgo
Laqueum repræſentanti conſtrinxit coniugem ceruicem vin-
Pugnans poſt Thyrſum minaci Corymbo: culo,
Et plantam vocalem vehemens fecit Rhea
Vitium regi gratificans Baccho.
Ambroſia verò clamitabat, & ſpirantem emiſit vocem:
Neq; planta quamuis exiſtẽs tuã quandoq; pugnã euitabo.
Tuum corpus vulnerabo, etiam in ramis, loco catenæ verò
Ferreæ inſolubilibus te conſtringam foliis:
In te etiam vitea armabor: vt quis dicat,
Baſſarides occidunt etiam in foliis occiſores,
Arboreos caue milites: hoſtes enim
Vites iaculantur, & pugnant vitea.
Tecum pugnabam viuens, & mortua te domabo,
Sic præſtantes ſunt Bacchi nutrices,

Lycurgus Ambroſiã capit.

Ambroſia terram in auxilium ſollicitat.
Ambroſia in vitem transformata.
Ambroſia Lycurgum implicat.
Ambroſia iam vitis facta loquitur.

Lycurgus ab Ambroſia detentus.

Audiuiſti marinam remoram, quomodo in ponto
Piſcis paruus imbellis ingruat ſæpe nautis
Retro trahens: exiguo verò hiatu gutturis
Oblongam amputauit detentam nauem onerariam vinculo:
Accipe me terreſtrem remoram, accipe foliorum
Compedem ſine ferro grandis vuæ belli:
Mane mihi hic accipiens filium Thyones,
Donec reuertatur marinis à ſinibus:
Talia quidem vitea ramifera dixit voce
Ambroſia folia extendens pulſato Baccho.
Et viridibus vinculis cohibitus agreſtis vir
Infractorum inconcuſſus laqueis foliorum
Solidus ſtrepebat interminans Baccho:
Neque ad fugiendum robur habuit, fruſtra verò agitauit neceſſitate
Vilibus circumuolutionibus implexum guttur.

Lycurgus ab Ambroſia in vitẽ mutata vinctus.

Neque per Aſpharagum medium tranſibat vox
[illegible] media corona, circulo verò [illegible]luebant,
Ceruicem cinctum medium ſuffocatore ramo: Bacchæ:
Et ſecurim grauem haſtam vibrans rapuit Mars
[illegible] Bacchicam enim timebat furioſam Bacchum,
Ne [illegible] corpus [illegible] Lycurgi
Neque Dryantis filium à viridibus ſoluit vinculis,
Et valde quamuis deſiderans [illegible] vini verò ceſſit [illegible],
[illegible] fulmineum audiens.
Et oblongam denſam adſuſa capiti
Viriminenſi comam euulſit Polyxo.
In [illegible] verò [illegible] furioſam manum conuciens,
Tangens thoracem retraxit rapaci tremore,
Iratique [illegible] pugnaces dicite Muſæ,
Quale fuerit tunc miraculum ferreæ quamuis exiſtentis
[illegible] tunica,
Et longis implicans ſolubilibus circumuolutam catenam
Clide ſoluta capillos & vitea [illegible]
Frondibus ornato flagello corpus rubefecit Lycurgi
Sanguinea vibice arato dorſo.
[illegible] pedem [illegible]
Valde inſana: Eriphe verò comes ſutuito Bacchi
[illegible] medium [illegible]
Virum conijcere conabatur in terram: pugnans verò
Bacchicæ Phaſyle gubernatrix choreæ
[illegible] acuto [illegible]
Et Theope armata fuit nutrix Bacchi
N[illegible] ferula corpus verò diſcerpſit Lycurgi
Et Bromia Bromij ferens nomen cum qua ſimul Nympha
Ciſſeis vuas amans flagellauit virum hedera.
Et in bello querceo ſubacto Lycurgo
Malum apparuit rurſus aliud peius, Arabiæ enim
Marinum Neptunum montana armauit Rhea
Fiſſis cum ſtrepitu iaculatori fundamentis:
Et [illegible] repagula
Pugnans tridente maris Rex Neptunus:
Intus [illegible] venis percuſſo ventre
In terra laborantibus ventis poſtquam vibratore tremore:
[illegible] venti,
Arabiæ verò [illegible] quatiebatur ſinus terræ.
[illegible] vibratore [illegible] tremore
Et quercus in terram decidebant, concuſſus verò tridente
[illegible]
[illegible] Neptunus ſuper terra [illegible] vehemens ventus
[illegible] fulcitum [illegible]
Tunc fuit malum aliud poſterius: in ſyluis paſſæ enim
Occiſa [illegible] ſerpentinos crines habentis Megeræ
Nyſiacæ in modum tauri [illegible] mulieres
Suorum parentum æmulatrices: agitata verò
Hæc [illegible] erronem,
Ex aëre præcipuerat delapſum in puluerem
Hæc verò carum infantem rapuit, & non recordabatur ma-
Alia puerum occidentem manum rubefecit ferro. (milla.
Filium mactans, & erat Manas Agaue:
[illegible] nuper verò natos
[illegible] gladio.
[illegible] Panis ſcenicam
[illegible] Rex baccabatur paſtorem.
Sic quidem [illegible] bubulcus
Mactans ſuos liberos & filios epulans
Pueros vorantibus maxillis: mente errantium verò paſtorū
Non nutritum virilem partum contumulabat venter
Nympharum manibus multiflexis verò filus
Vndique pallius vinciebatur & non genu flexit Baccho.
Neque ipſi manum tendit propulſatricem neceſſitatis
Neque fulminis metum habuit: interminatus verò capite
Iraſcebatur Baſſaridibus: ingruens verò capite
Fulgur cognouit, & non ceſſit Baccho,
Pulſabatur verò hinc & hinc in diuerſas partes [illegible]orum
verò telorum

Οὐ[illegible] Ἀσφαράγοιο μέσου [illegible]
[illegible] Βάκχαι
[illegible]
Καὶ πέλεκυν [illegible] ἥρπασεν Ἄρης
[illegible] Βάκχον,
[illegible]
Οὔτε [illegible] δεσμῶν,
Καὶ μάλα [illegible] ποθέων [illegible] εἶξε τοκῆος,
Δοῦπον ἀτειρέα [illegible] Διὸς βρονταῖον ἀκούων·
[illegible]
[illegible] Πολυξώ·
[illegible]
[illegible] πολεμοῦ,
[illegible] ἔρρηξε, [illegible] μοῦσαι,
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
Βακχείης Φασύλεια κυβερνήτειρα χορείης,
[illegible]
Καὶ [illegible] πολεμήτειρα Λυαίου,
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
Πῆμα φάνη πάλιν ἄλλο κακώτερον· Ἀρράβων γὰρ
Πόντιον Ἐννοσίγαιον ἐρέτμας ὤπλισε Ῥείη,
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ἐνδυχίοις [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
Καὶ δρύες εἰς χθόνα πῖπτον [illegible]
Νῆσος [illegible] Ἀραψ ὀρχήσατο πυθμήν,
[illegible]
[illegible]
Τέρας [illegible] ἄλλο νεώτερον [illegible]
[illegible] δρακοντοκόμοιο Μεγαίρης,
Νυσιάδες ταυρηδὸν ἐμυκήσαντο γυναῖκες,
[illegible]
Ἡ μὲν [illegible] κεδνὸν [illegible]
[illegible]
Ἡ δὲ φίλον βρέφος εἷλε, καὶ οὐκ ἐμνήσατο μαζοῦ·
[illegible]
[illegible] Μαινὰς Ἀγαυή·
Καὶ [illegible] ἀρτιτόκοις δὲ
[illegible]
[illegible] Πανὸς [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
Νυμφάων [illegible]
[illegible] καὶ οὐ γόνυ κάμψε Λυαίῳ·
Οὐδ' οἱ χεῖρα [illegible] ἀνάγκης·
[illegible]
[illegible]
[illegible] Λυαίῳ,
[illegible]

Tenu-

Τοσσατίων ἑτέρων μόθων ἀντίξοον ὁρμήν·
Ἄρεα μοῦνον ἔχεν χραισμήτορα, μοῦνος ἐρίζων
Ζηνί, Ποσειδάωνι, Ῥέῃ, Χθονί, Νηρέϊ, Βάκχῳ·
Καὶ μογέων ἀχάλινον ἀνηκόντιζεν ἰωήν·
Ἅψατε πῦρ, φλέξωμεν ὅλον φυτόν, ἐν πυρὶ καίθω
Βακχικὰ ταῦτα πέτηλα, καὶ αἰθαλόεσσας διὰ πάντα
Ἡμερίδας ῥίζωμεν ὑποβρυχίου Διονύσου,
Ἠοίης Ἀράβων σημήϊον· ἀλλὰ καὶ αὐτήν
Δεξαμένη κατὰ κῦμα Θέτις πυρίκαυστον ὀπώρην
Τέφρην ἀμπελόεσσαν ἀποσβέσσειε θαλάσσῃ·
Λύσατε φάρματα ταῦτα, καὶ αἰόλα μάγγανα δεσμῶν,
Μάγγανα Νηρεΐδων Ποσιδήϊα ταῦτα δοκεύω·
Λύσατε, καὶ ῥοθίοις με πελάσσατε· μαντιπόλῳ γάρ
Πρωτέϊ φαρμακόεντι κορύσσομαι· ἅψατε πεύκην,
Ὄφρα μολὼν παρὰ πόντον ἐμῷ ποινήτορι θυμῷ
Ξεινοδόκον Βρομίοιο καταφλέξω Μελικέρτην·
Εἶπεν ἀπειλείων καὶ Νηρέϊ καὶ Διονύσῳ·
Ἀρραβίας σχεδὸν ἦλθεν· Ἐνυαλίου δὲ καμόντα
Υἱέα δενδρήεντος ἀνεζώγρησε κυδοιμοῦ,
Ἄρεος ἄορ ἔχουσα σιδήρεον· ἀμφὶ δὲ Βάκχου
Δαιμονίης γύμνωσε σελασφόρα νῶτα Μαχαίρης,
Εἰς φόβον ἀίσσουσα Κυβηλίδα θῆλυν Ἐνυώ·
Ἀμβροσίης δὲ πέτηλα διατμήξασα σιδήρῳ,
Δεσμοὺς βοτρυόεντας ἀποψήχουσα Λυκούργου,
Καὶ χθονὸς ἐκρήμνισε τινάκτορα Κυανοχαίτην
Γνωτὸν ἑόν, καὶ Ζῆνα πόσιν, καὶ μητέρα Ῥείην,
Ῥυσαμένη Λυκόοργον, ὅπως ἐναρίθμιος εἴη
Ἀθανάτοις· Ἄραβες δὲ πολυκνίσσων ἐπὶ βωμῶν
Ὡς θεὸν υἷα Δρύαντος ἐμειλίξαντο θυηλαῖς,
Ἀντὶ Διωνύσοιο μελιρραθάμιγγος ὀπώρης,
Ἀνδρόμεον σπένδοντες ἀβακχεύτῳ Λυκούργῳ,
Καὶ τὰ μὲν ὡς ἤμελλε γέρων χρόνος ὀψὲ τελέσσει·
Ζεὺς δὲ πατήρ, ἵνα μή τις ἀγωνιστήριος βροτὸς ἀνήρ
Ἄλλος ἔχων μίμημα δορυθρασέος Λυκούργου
Μῶμον ἀναστήσειεν ἀμωμήτῳ Διονύσῳ,
Αἰνομανῆ Λυκόοργον ἐθήκατο τυφλὸν ἀλήτην,
Ἄστεος ἀγνώστοιο παλινδίνητον ὁδίτην,
Πομπὸν ἀναγκαίης διζήμενον ἀτραπιτοῖο
Πολλάκις αὐτοκέλευθα σφαλλόντα πεδίλοις·
Καὶ τὰ μὲν ἐν σκοπέλοισιν· Ἐρυθραίῳ δ᾽ ἐνὶ πόντῳ
Θυγατέρες Νηρῆος ἔσω βαθυκύμονος αὐλῆς,
Εὔδιον Διόνυσον ἐμειλίξαντο τραπέζῃ·
Καὶ Σεμέλης ῥίψασα διιπετέος ζῆλον εὐνῆς,
Οἰνοφύτῳ θρασὺν ὕμνον ἀνακρούουσα Λυαίῳ
Μαῖα Διωνύσοιο μελίζετο ποντιὰς Ἰνώ·
Καὶ Βρομίῳ γλυκὺ νέκταρ ἀπὸ κρητῆρος ἀφύσσων,
Σύνδρομος ἰσοέτηρος ἐοινοχόει Μελικέρτης·
Ὡς ὁ μὲν αὐτόθι μίμνεν ἔσω βαθυκύμονος αὐλῆς,
Πόντον ἔχων πλατὺν οἶκον ὑποβρύχιος μεταναστής·
Καὶ Θέτιδος βρύοντι γονεῖς ἐπεκέκλιτο κόλπῳ·
Καδμείην δ᾽ ἀκόρητος ἑὸν εὔπαιδα τιθήνην
Μητέρος αὐτοκασιγνήτην περιπτύξατο μητέρα Ἰνώ,
Καὶ φιλίῳ πήχυϊ Παλαίμονα πολλάκι δεσμῷ
Σύντροφον, ἰσοέτηρον· ἀδουπήτῳ δὲ πεδίλῳ
Οὐκέτι πουλυέλικτον ἀνακρούουσα χορείην,
Βάκχου μὴ παρεόντος ἀνεπτοίησε Μιμαλλών,
Ἴχνια μαστεύουσα θαλασσοπόροιο Λυαίου·
Καὶ Σάτυρος φιλόμολπος ἔχων ἀγέλαστον ὀπωπήν
Ξείνῳ πένθεϊ κάμνεν· ἀλήτοισι δὲ χηλαῖς
Ἴτρεχον οἰστρήεντες ἀνὰ δρυμὰ Πᾶνες ἀλῆται,
Πᾶνες ἐρευνητῆρες ἀκηρύκτου Διονύσου·
Σιληνὸς δ᾽ ἀχόρευτος ἀκηδέα κύμβαλα ῥίψας
Κεῖτο κατηφιόων· Κρονίη δ᾽ ἠχίζετο νύμφη
Μάκρις ἀπενθήτοιο Διωνύσοιο τιθήνη,
Βακχείης ὀχέεσφιν ἐϋτρόχιδος ἀπήνης·
Ὡς οἱ μὲν δεδόνηντο κατηφέες· ἀχνυμένοισι δέ
Σκέλμιος ἀκυμάτοιο λιπὼν κευθμῶνα θαλάσσης
Πατρῴην ἀδίαντον ἑὴν ἔλαυνεν ἀπήνην·
Νόστον ἐπερχομένοιο περαγγέλλων Διονύσου·

Tantum ſtabat manens contrarium impetum.
Martem ſolum habuit auxiliatorem, ſolus contendens
Cum Ioue, Neptuno, Rhea, Terra, Nereo, Baccho,
Et laborans effrenem cum ſtridore emiſit vocem:
Accendite ignem, comburamus totam plantam, in igne po-
Bacchica haec folia, et combuſtas per omnia (nantur
Vites abſcindamus ſubmerſo Baccho,
Pugnae Arabum ſignum: ſed et ipſam
Excipiens fluctibus Thetis igne aduſtam vitem
Cinerem viteum extinxerit mari. — *Lycurgus vitem iubet comburi.*
Soluite texturas has, et varia retia vinculorum,
Retia Nereidum Neptunia haec cerno:
Soluite, et fluctibus me propius admouete: vati enim
Proteo venenato armabor, accendite piceam
Ut vadens per pontum meo vindicante animo
Hoſpitem Bromij comburam Melicertam.
Dixit minans et Nereo et Baccho:
Arabiam prope venit: Martis vero laborantem
Filium arboreo ſeruauit à conflictu
Martis enſem habens ferreum, circa vero Bacchi
Diuina nudauit fulgorifera dorſa Machaerae
In metum agitans Cybelidem muliebrem Bellonam:
Ambroſiae vero folia diſſecans ferro — *Ares opem fert Lycurgo contra Deos.*
Vincula vitea abſtergens Lycurgi,
Et terra manu ſecuit vibratorem Neptunum
Fratrem ſuum, et Iouem maritum et matrem Rheam,
Liberans Lycurgum, vt vnà numeratus eſſet (in aris
Cum immortalibus. Arabes verò multi nidores habentib.
Vt Deum filium Dryantis mitigabant ſacrificiis,
Pro Bacchi mellaſtillante vua
Cruorem fundentes non Bacchato Lycurgo.
Et haec quidem vt futura erant, vetuſtũ tempus ſerò perficiet. — *Arabes Baccho litant.*
Iupiter verò pater ne quis pugnans mortalis vir
Alius imitans haſta audacem Lycurgum
Reprehenſionem excitaret irreprehenſibili Baccho
Valde furioſum Lycurgum fecit caecum erronem
Vrbis incognitae retrogradum viatorem
Ducem neceſſariae quaerentem viae
Saepius per ſe iter facientem turbantem calceis.
Et haec quidem in ſcopulis: Rubro verò in mari — *Lycurgus a Ioue excaecatus.*
Filiae Nerei in profundum fluctum habente aula,
Mariua Bacchum oblectabant menſa.
Et Semeles abiciens è crebre fluentis inuidiam cubilis
Vites plantanti audacem hymnum praeludens Baccho,
Nutrix Bacchi canebat marina Ino:
Et Bromio dulce nectar è cratere hauriens
Conuiuator, coaeuus, vinum fundebat Melicerta. — *Ino nutrix Bacchi.*
Cum hic quidem ibi maneret in profundos fluctus habente
Pontum habens latam domum, ſubmerſus exſul, (aula
Et Thetydis pullulanti ſuſus inclinatus fuit gremio:
Cadmeam verò inſatiabilis ſuam generoſos pueros haben-
tem nutricem
Matris ſororem amplectebatur matrem Ino,
Et amico cubitu amplectebatur Palaemonem ſaepe vinculo
Vnà nutritum coaeuum: Silenti verò calceo
Non amplius volubilem pulſans choream
Baccho non adſtante rurſus terruit Mimallon,
Veſtigia inueſtigans pontigradi Bacchi.
Et Satyrus cantum amans habens non ridentem oculum
Nouo dolore laborauit, inoſtiſtagis verò ungulis
Currebant furioſi per ſyluas Panes errones,
Panes indagatores non annunciati Bacchi.
Silenus verò non ſaltans curâ carentia cymbala abiiciens
Iacebat triſti vultu. Saturnia verò quatiebatur Nympha
Macris non lugentis Bacchi nutrix,
Bacchico vna in curru ſedens bene orbato curru. — *Macris Bacchi nutrix.*
Sic hi quidem trepidabant triſtes, lugentibus verò
Scelmis non fluctuantis relinquens receſſus maris
Paternum non irrigatum ſuum agitabat currum,
Reditum ſuperuenientis annuncians Bacchi.

Δηριάδῃ πολέμιζε, καὶ Ἰνδώην μετὰ νίκην
Ξυνδρομον αὖ ἐρύσω σε δορυκτήτῳ Διονύσῳ·
Οὐ μὲν ἐγώ τελέσω σε διάκτορον· οὐ δύνασαι γὰρ
Λάτριον ἔργον ἔχειν οἰκόσσυτον· ἀλλά σε μακροῖς
Οὔασι πτερύσσοντα παρ' εἰλαπίνῃσιν ἐάσω·
Ὣς εἰπὼν ἀπέπεμψεν ἀπειλείοντι προσώπῳ,
Καὶ σάκεος πλεκτοῖο μέσον κενεῶνα χαράξας,
Τοῖον ἔπος ταχύμυθος ἐπέγραφε δίζυγι δέλτῳ·
Εἰ δύνασαι Διόνυσε, κορύσσεο Δηριαδῆι.
Τοῖα μὲν εἰσαΐων πάλιν ἔδραμεν ἠχέτα κῆρυξ·
Σιληνοὶ δ' ἐκίχησαν γεγηθότες· εἰσαΐων δὲ
Ἐκ ῥοθίων Διόνυσος, ὀρειάσι μίσγετο νύμφαις·
Καὶ Σάτυροι σκίρτησαν· ἐπωρχήσαντο δὲ Βάκχαι,
Γηθαλέοις δὲ πόδεσσι Μάρων ἠγήσατο μολπῆς,
Πῆχυν ἐπικλίνων διδυμάονι αὐχένι Βάκχης,
Μεσσοφανὴς εὔοδμον ἐπικλίνων χύσιν οἴνου·
Καὶ μέλος ἀκρήδεμνος ἐπεσμαράγησε Μιμαλλών,
Ἴχνιον αἴσσουσα παλιννόστου Διονύσου·
Καὶ θεὸς ἀμπλακίης στυγερὰς ἔρριψε μερίμνας,
Ἡδυπαθὴς τ' ἐπέβαινεν, ἐπεὶ λάθεν ἔνδοθι πόντου,
Πάντα σαφῶς νημερτέος ἀμφὶ Πρωτέος ἀκούων
Ἀξείνων Ἀράβων ἐνοσίχθονα πάλλειν ἀρούρης,
Καὶ σφαλερὸν Λυκόοργον ἑῷ ποδὶ τυφλὸν ἀλήτην·
Ἔκλυε καὶ νομίης θανατηφόρον οἶστρον ἀνάγκης·
Πῶς χορὸς ἀγρονόμων ἐλελίζετο, πῶς ἐνὶ βήσσαις
Σφωιτέρας ὠδῖνας ἐδειροτόμησε γυναῖκας·
Ἔκλυε δ' αἰθερίων Ὑάδων χορόν· ἔκλυεν αὐτὴν
Ἀμβροσίην μετὰ γαῖαν ἐπαντέλλουσαν Ὀλύμπῳ,
Ἀμβροσίην ἀκάμαντι κορυσσομένην Λυκοόργῳ·
Καὶ μόθον ἀμπελόεντα, καὶ ὁπλίζουσαν Ἐνυώ·
Τοῖσι δὲ τερπομένοισι παλίνδρομος ἤιε κῆρυξ
Ἀπαθὴς πολύευκτος ἀγαλλομένῳ Διονύσῳ,
Ἀφροσύνην ἐνέπων ὑψαύχενα Δηριαδῆος,
Δίζυγα δέλτον ἔχων ἐγκύμονα δηιοτῆτος·
Οὐ μὲν ἄναξ ἀμέλησεν· ἐς ὑσμίνην δὲ μαχητὰς
Θαρσαλέους ἐδόνησε περὶ ἄστεα Δηριαδῆος,
Σύμβολα γινώσκων κεχαραγμένα μάρτυρι δέλτῳ·
Καὶ καλέσας Ῥαδάμανας ἀλήμονας, οὕς ποτε γαίης
Κρηταίης ἀέκοντας ἀπὸ χθονὸς ἤλασε Μίνως
Ἀρραβίης ἐπὶ πέζαν, ἐπέφραδε νεύματι Ῥείης,
Ῥήξασθαι νέα δοῦρα θαλάσσιον εἰς μόθον Ἰνδῶν·
Καὶ τεὸν ἔλασε δίφρον ἑῷον εἰς κλίμα γαίης,
Τόξοισιν ἀστράπτων ἅτε Φωσφόρος· ἀμφὶ δὲ πέτρην
Καυκασίην λοφόεντα διέστιχε κενεῶνα,
Ἠῴης παράμειβε φεραυγέα πέζαν ἀρούρης,
Ἠελίου βαλβῖδα μεσημβριόωντος ὁδεύων·
Ὄφρα μὲν ἀθύρσοιο μάχης ἀΐοιτο φωνῆς,
Καὶ στρατὸς ἀγχικέλευθος ἀρασσομένου Διονύσου,
Τόφρα δὲ Δηριάδης πυκινὸν λόχον ἵδρυσεν Ἰνδῶν,
Γαίας ἐς ἀντιπέραιαν ἑὸν στρατὸν ἄζυγα πέμπων.
Πᾶσαν ἐπιτρέψας δολομήχανον ἐλπίδα χάρμης
Ἄρρει χαλκοχίτωνι, καὶ ἔπλεεν ὑψόθι νηῶν,
Λαὸς ἐρετμώσσων πεπεδημένον Ἰνδὸν Ὑδάσπην·
Καὶ στρατιαῖς διδύμῃσιν ἐρίζετο φύλοπις Ἰνδῶν,
Ἀμφοτέρην παρὰ πέζαν ἀκοντοφόρου ποταμοῖο,
Θοῦρος μὲν Ζεφύροιο παρὰ σφυρά· Δηριάδης δὲ
Ἀντιπόρου σχεδὸν ἦλθε παρὰ πτερὸν αἴθοπος Εὔρου·
Ἦν δέ τις αὐτόθι χῶρος εὔσκιος, ὃς ποθι πυκνοῖς
Ἔρνεσι παντοίοισιν ἐμιτρώθη ῥάχις ὕλης
Εὐρυπεδής, καὶ κοῖλον ἔην σπέος· ἱπτάμενος δὲ
Οὔ ποτε δένδρεα κεῖνα κατέγραφεν ἰὸς ἀλήτης,
Ἤν τις ὀιστεύσειε, καὶ οὔ ποτε μεσσόθι θάμνων
Ἠέλιος πεφόρητο κατάσσυτος ὀξέι παλμῷ,
Ἐνδομύχοις ἀκτῖσιν ὁμόπλοκα φύλλα χαράξας·
Οὐ χύσις ἠερόφοιτος ἐδύσατο δάσκιον ὕλην,
Ἐκ Διὸς ὑετίοιο· μόγις δέ οἱ ὕδατος ὁλκῷ
Ὑψιφανὴς Διὸς ὄμβρος ἐπέβρεχεν ἄκρα πετήλων·
Κεῖθι τανυσσφέμνοισιν ἐν ἄλσεσι φώριος Ἄρης
Ἠλιβάτων χλοερῇσι φυτῶν κεκάλυπτο κορύμβοις,

Cum Deriade pugna,& Indicam poſt pugnam
Concurrentem rurſus traham te cum bello capto Baccho.
Non quidem ego te faciam internuncium:non poteris enim
Seruile opus habere domeſticum,ſed te longis
Auribus ſufflantem apud conuiuia relinquam.
Sic locutus dimiſit minaci vultu,
Et ſcuti conuoluti medium ventrem ſignans
Tale verbum cito ſermone inſcripſit duplici libro.
Si potes Bacche,armare contra Deriadem.
Hæc quidem audiens recurrit ſtridulus præco,
Silenos verò aſſecutus eſt lætantes, audiens verò
Ex fluctibus Bacchus,montanis miſcebatur cum Nymphis:
Et Satyri ſaltabant,inſiliebant verò & Bacchæ,
Senſibus verò pedibus Maron ducebat cantilenam,
Cubitum inclinans geminæ ceruici Bacchæ
In medio apparens beneolentem inflectens fluorem vini,
Et cantum ſine vittis reſonabat Mimallon
Veſtigium audiens retrogradi Bacchi.
Et Deus vitiatas priſtes abiecit curas,
Et voluptatem ingreſſus eſt poſtquam latuit in ponto
Omnia manifeſtè ſapiente à Proteo audiens,
Inhoſpitalium Arabum Neptunum vibrationem terræ,
Et lubricum Lycurgum ſuo pede cæcum erronem.
Audiuit & paſtoralis mortiferum furorem neceſſitatis.
Quomodo chorus paſtorum torqueretur,quomodo in campis
Suos partus mactarunt fœminæ,
Audiuit verò & cæleſtium Hyadum chorum , audiuit ipſam
Ambroſiam poſt terram orientem Olympos
Ambroſiam indefeſſo armatam Lycurgo.
Et laborem vineis ornatum,& vitiatam Bellonam.
Hiſce verò delectatus recurrens veniebat præco
Incolumis,multum optabilis exſultanti Baccho.
Stultitiam dicens ſuperbam Deriadei,
Duplicem libellum habens grauidum belli.
Non quidem rex neglexit,ad pugnam verò milites
Confidens excuſſit,ad vrbem Deriadei
Symbola legens exarata teſte libro.
Et vocans Rhadamanas vagos, quos olim terræ
Cretenſis inuitos à terra propulſauit Minos
Arrabiæ in regionem,indixit nutu Rheæ,
Frangere nauticas haſtas naualem in pugnam Indorum.
Et cito agitauit currum matutinum in clima terræ,
Telis fulminans tanquam lucifer.circa petram verò
Caucaſiam tumuloſum pertranſiens ventrem
Eoa tranſiit luciferam regionem terræ,
Solis limitem in meridie ambulans.
Cùm thyrſo armati belli audiret vocem,
Et exercitus vicinus pulſati Bacchi,
Tunc quoque Deriades denſum agmen firmauit Indorum,
Terram in è regione ſitam ſuum exercitum iniugem mittens
Omnem relinquens dolo machinatam ſpem belli
Marti ferram tunicam induto,& erat ſuper nauibus
Populus remigans deuinctum Indum Hydaſpen.
Et exercitibus geminis contendebat pugna Indorum
Vtramq; ad ripam ſagittiferi fluminis.
Thures quidem Zephyri ad radices,Deriades verò
Oppoſitus propè venit ad alam nigri Euri.
Erat verò locus bene vmbroſus: vbi denſis
Ramis variis cingebatur dorſum ſyluæ
Latè extenſum,& caua erat ſpelunca,volans verò
Nunquam arbores illas ſignauit telum errans,
Si quis iaculatus fuiſſet,& non quondam in medio arbuſti
Sol ferebatur incitatus acuto tremore,
Intus latentibus radiis connexa folia ſignans.
Non fluctus aëriuagus ſubiit denſam ſyluam,
Ex Ioue pluuio,vix verò ipſi aquæ tractu
In alto apparens Iouis imber irrigauit ſummitates foliorum,
Ibi extenſos ſtipites habentib. in nemoribus furtiuus Mars
Altarum viridibus arborum abſcondebatur ramis

Comites Bacchi ob Bacchi reditum lætantur.

Proteus Baccho omnia exponit.

Præco ad Bacchum reuertitur.

Minos Rhadamanas è Creta expulit.

Deriades ſuos armat.

Martis lucus denſiſſimus.

Improuiſus, inconcuſſus, in nemoroſo verò ſinu
Habuit ſilentium cautum greſſum pedum.
Neque carpens occulto pede foliis vmbroſum lucum.
Non pedis procumbentis habens metum, non loquacem (echo,
Labello tremente, & non pallorem in fronte.
Sed mentem audacem habuit & firmum, in cubilibus verò
Menſurabilẽ oculis in armis ſomnũ dormiens (terreſtribus
Excipiens venientis exercitus concinnam Bellonam.

DIONYSIACORVM

LIBER XXII.

SED postquam ſanè ad tranſitum venit, pulchros lapillos habente fluminis
Bacchi pedeſtris multitudo, vbi profundos vortices habẽtis ſinu
Nauigabilis vnda tanquam Nilus immittitur Indus Hydaſpes:
Tunc ſanè Baſſaridum cantabatur feminea cantilena,
Et hirſutorum Satyrorum chorus ſtrepebat myſtica voce.
Nocturno Phrygium encomium præludens Baccho:
Terra verò omnis ridebat, mugiebant verò petræ.
Naiades verò vlulabant, ſuper flumine verò Nymphæ
Taciturnis volutim reſonabant fluctibus,
Et Siculæ ſtridebant ſub iugis harmoniam cantilenæ,
Qualem præcinunt è melleam linguam habentibus gutturi-(bus
Muſicæ Sirenes: totus verò perſtrepebat lucus
Et cantilenam eloquebatur prudentes quercus ſimilẽ tibiæ
Hadryades ſubilabant, in frondibus verò ornato Nympha
Semiapparens canebat ex alto proſpiciens ramo.
Candido verò lacte fuſilis candeſcebat fons
Aqueus quamuis exiſtens, torrenti verò in ſinu
Naiades lauabantur lacteis fluminibus
Et lac album bibebant, rubenti verò mamilla
Vinum eructans longa purpurabatur petra
Muſtum nullos ſtolones habentis ſcaturiens rupis
Dulcem potum habentibus fontibus, & per ſe plantis ſini-(bus
Dulcia mella ſtillantis libabantur munera apis
Fauis non carentia, & iam natis à ſurculis
Imberbe acutos capillos habentis reſilijt malum ſpinæ:
Sponteneè verò effuſo in ramis Baccho.
Humore non compreſſo abluebatur arbor Mineruæ.
Et canes ſaltantes comprehendebant lepores,
Longi verò dracones bacchabantur chorea
Veſtigia lambentes Echidnas in coma habentis Bacchi
Ceruicem flectentes, miſit verò alios ſuper alios
Suaue ſibilum gaudentis gutturis.
Oblectato verò dracone erat tunc harmonia prudens.
Et longè voluebatur circumdatus tractus ſpinæ
Pedibus intrepidis ſaliens circa Bacchum.
Indicam verò circulatim inſilientes rupem
Tigrides delectabantur: multa verò quædam in luco
Multitudo ſaltabat in montibus paſtorum elephantorum.
Et tunc præruptas ad conualles Panes vagi
Inacceſſos tenuibus percurrebant montes vngulis
Horribiles quæ non audax auis peruolitaret leuis viator
Altigradarum pennarum permenſurauit duplici agitatio-(nem
Et quatiens capillum protenſum gutturis
Vnà paſtus præſultabat leo ſaltatore apro
Humanam verò aues clangebant imaginem formæ
Æmulatricem imperfectam ſimulantes vocem
Victoriam Indos occidentis propugnantes certaminis,
Et viridibus membris extenſam rectam caudam
Explicatè mouentes: æmulante verò greſſu

Exercitus Bacchi circa Hydaſpem tumultuabatur.

Bacchi præſentia omnia læta.

Ἀπτοίης, ἀτίνακτος· ἐνὶ δρυόεντι δὲ κόλπῳ
Εἶχεν ἀδουπήτων πεφυλαγμένον ἴχνια ταρσῶν·
Οὐδὲ διαξαίνων κρυφίῳ ποδὶ φυλλάδα λόχμην,
Οὐ πόδας ὀκλάζοντος ἔχων φόβον, οὐ λάλον ἠχώ,
Χείλεϊ παμφαίνοντι, καὶ οὐ χλόον ἀμφὶ προσώπου,
Ἀλλὰ νόον θρασὺν εἶχε καὶ ἔμπεδον· ἐν δὲ χαμευναῖς
Μετρητὸν βλεφάροισιν ἐκοίμισεν ὕπνον ἰαύων,
Δέγμενος ἐρχομένης στρατιῆς εὔρυθμον Ἐνυώ.

ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΚΒ.

ΑΛΛ' ὅτε δὴ πόρον ἷξον ἐϋκρηπῖδα ποταμοῖο
Βάκχου πεζὸς ὅμιλος, ἐπὶ βαθυδίνεϊ κόλπῳ
Πλωτὸν ὕδωρ ἅτε Νεῖλος ἐρεύγεται Ἰνδὸς Ὑδάσπης.
Δὴ τότε Βασσαρίδων ἐμελίζετο θῆλυς ἀοιδή,
Καὶ λασίων Σατύρων χορὸς ἔβρεμε μυστίδι φωνῇ,
Νυκτέλιον Φρύγα κῶμον ἀνακρέκων Λυαίῳ·
Γαῖα δὲ πᾶσα γέλασσεν, ἐμυκήσαντο δὲ πέτραι,
Νηϊάδες δ' ὀλόλυξαν, ὑπὲρ ποταμοῖο δὲ νύμφαι
Σιγαλέοις ἑλικηδὸν ἐμυκήσαντο ῥεέθροις,
Καὶ Σικελῆς ἐλίγαινον ὑπὸ ζυγὰ ῥυθμὸν ἀοιδῆς,
Οἷον ἀνακρούοντο μελιγλώσσων ἀπὸ λαιμῶν
Ὑμνοπόλοι Σειρῆνες· ὅλη δ' ἐλιγίζετο λόχμη,
Καὶ μέλος ἐφθέγξαντο σοφαὶ δρύες ἴκελον αὐλῷ·
Ἀδρυάδες δ' ἀλάλαζον· ἐπ' ἀκροπόλοιο δὲ νύμφη
Ἡμιφανὴς ἤειδεν ὑποκύψασα κορύμβων·
Χιονέῳ δὲ γάλακτι χυτῷ λευκαίνετο πηγὴ
Ὑδρηλή περ ἐοῦσα· χαραδραίῳ δ' ἐνὶ κόλπῳ
Νηϊάδες λούοντο γαλαξήεσσι ῥεέθροις,
Καὶ γάλα λευκὸν ἔπινον· ἐρευθιόωντι δὲ μαζῷ
Οἶνον ἐρευγομένη κραναὴ πορφύρετο πέτρη
Γλεῦκος ἀμοσχεύτοιο ἀναβλύζουσα κολώνης,
Ἡδυπότοις λιβάδεσσι, καὶ αὐτοφύτων ἀπὸ κόλπων
Λαρὰ μελιρραθάμιγγος ἐλείβετο δῶρα μελίσσης
Σίμβλων οὐ χατέοντα, καὶ ἀρτιτόκων ἀπὸ θάμνων
Ἀχροοιν ὀξυέθειρος ἀνέδραμε μῆλον ἀκάνθης·
Αὐτομάτου δὲ χυθέντος ἐπ' ἀκρεμόνεσσι Λυαίου
Ἰκμάσιν ἀθλίβεσσιν ἐλούετο δένδρον Ἀθήνης,
Καὶ κύνας ὀρχηστῆρας ἐπηχύναντο λαγωοί·
Μηκεδανοὶ δὲ δράκοντες ἐβακχεύοντο χορείῃ,
Ἴχνια λιχμώοντες ἐϋπλοκάμου Διονύσου,
Αὐχένα δοχμώσαντες· ἐπήρυγε δ' ἄλλος ἐπ' ἄλλον
Μειλίχιον σύριγμα γεγηθότος ἀνθερεῶνος·
Τερπομένου δὲ δράκοντος ἔην τότε ῥυθμὸς ἐχέφρων·
Καὶ δολιχῆς ἐλέλικτο περίπλοκος ὁλκὸς ἀκάνθης,
Ποσσὶν ἀειδινέεσσι περισκαίρων Διονύσου·
Ἰνδῴην δ' ἑλικηδὸν ἐπισκαίροντες ἐρίπνην
Τίγριδες ἠγάλλοντο· πολὺς δέ τις ἔνδοθι λόχμης
Ἑσμὸς ἀνεσκίρτησεν ὀρεσσινόμων ἐλεφάντων·
Καὶ τότε κρημνώδεντα κατ' ἄγκεα Πᾶνες ἀλῆται
Δύσβατα λεπταλέοισι διέστιχον οὔρεα χηλαῖς,
Φρικτὰ τὰ μὴ θρασὺς ὄρνις ἐπέπτατο κοῦφος ὁδίτης,
Ὑψιπόρων πτερύγων διμετρήσεε δίζυγι παλμῷ,
Καὶ δονέων πλοκαμῖδα παρήορον ἀνθερεῶνος,
Σύννομος ἀντιχόρευε λέων βητάρμονι κάπρῳ·
Ἀνδρομέην δ' ὄρνιθες ἀνέκλαγον εἰκόνα μορφῆς,
Μιμηλὴν ἀτέλεστον ὑποκλέπτοντες ἰωήν,
Νίκην ἰνδοφόνοιο προμαντεύοντες ἀγῶνος,
Καὶ χλοεροῖς μελέεσσι παρήορον ὄρθιον οὐρὴν
Ἐκτάδιον δονέοντες· ὁμοζήλῳ δὲ πορείῃ

Πόρδαλις

Πορδαλις ὑψιπότητος ἐπέτρεχε σὺνδρομος ἄρκτῳ,
Καὶ βαλίων σκυλάκων ἀνεστήρασεν Ἄρτεμις ὁρμήν,
Μειλιχίως ὁρόωσα χορεῖτυπον ἄξονα λεαίνης·
Αἰδομένη δ' εὔκυκλον ἑὸν αὐήσατο τόξον
Τερπομένη, μὴ θῆρας ὀϊστεύσειε βελέμνοις·
Καί τις ἑσαθρήσας ἑτερόχροα θαύματα Βάκχου,
Ὄμμα [illegible] πυκινὰς δι' ἀκροτάτοιο κορύμβου,
Χειρὶ [illegible] κύκλον ὀπωπῆς
Τόσσον [illegible], ὅσον [illegible] ἀνὴρ
Ὄμμασι [illegible] βαθυχαίτης·
Ἢ ὅτε [illegible] χορεῦ [illegible] ἄγρης,
Φευκτὸν ἔχων μύκημα τανυφθόγγων ἀπὸ λαιμῶν
Ἐνδόμυχον [illegible] δι' ὄμματος ὄμμα τιταίνων,
[illegible] ἀγρείοιο φέρων [illegible] προσώπου·
Ὡς ὅγε θαύματα πάντα λαθὼν ὑπὸ δάσκιον ὕλην
Ἀσκεπέως [illegible] ἀπεκλέπτοντι [illegible]·
Ἀντιβίοις δ' ἤγγειλε· φόβῳ δ' ἠλύξετο Θυρσεὺς
Μεμφόμενος Μορρῆϊ, καὶ ἄφρονι Δηριαδῆϊ·
Ἔβρεχε δ' Ἰνδὸς ὅμιλος ἀφειδήσας ὃ κυδοιμοῦ
Χάλκεα ταρβαλέων ἀποσείετο τεύχεα χειρῶν,
Δένδρεα παπταίνων Διονυσιάδι θυιάδι ῥιπῇ·
Καὶ τάχα Ἰνδὸς ὅμιλος [illegible] ἔρνος
Μάρτυρα ἱκεσίης γλαυκόχροα [illegible] ἐλαίης,
Αὐχένα δοῦλον ἔκαμψεν ἀδηρίτῳ Διονύσῳ·
Ἀλλὰ μεταλλάξασα δέμας πολυμήχανος Ἥρη,
Δυσμενέας θάρσυνε, καὶ ἤπαφεν ἡγεμόνα Ἰνδῶν,
Θεσσαλικῶν μέγαν ὕμνον ἐφαψαμένη Διονύσῳ,
Καὶ Κίρκης κενεῶνα θεοκλήτοις [illegible],
Οἷά τε φαρμακτῆρες ἀφαρμάκτου ποταμοῖο·
Καὶ πίσυνοι [illegible] ταχὺ πειθοῦς εἶπε [illegible],
Μή ποτέ τις σφάλλοιτο κατάσχετος αἴθοπι δίψῃ,
Κλεψίνοον ποταμοῖο πιὼν δολόεν [illegible] ὕδωρ·
Καί νυ καὶ [illegible] ἀφθέγγκτον [illegible]
Δαινυμένοις [illegible] Ἰνδοί,
Ἀλλά τις [illegible]
Ἐκ λασίης κενεῶνος Ἀμαδρυὰς ἄλθορε νύμφη·
Χειρὶ δὲ θύρσον ἔχουσα ἐμιμήσατο Βάκχου,
[illegible]
Δυσμενέων [illegible] σιγῇ,
Οὔασι [illegible] Λυαίου·
Ἀμπελόεις Διόνυσε φυτηκόμε, κοίρανε καρπῶν,
Σὸν φυτὸν Ἀδρυάδεσσι χάριν, καὶ κάλλος ὀπάζει·
Βασσαρὶς οὐ γεγαυῖα, οὐ σύνδρομός εἰμι Λυαίου,
Μούνη ἐμὴ παλάμη [illegible] ἀείρει·
Οὐ πέλον ἐκ Φρυγίης σέο πατρίδος, οὐ χθόνα Λυδῶν
Ναιετάω, [illegible]·
Εἰμὶ δὲ καλλιπέτηλος Ἀμαδρυὰς [illegible]
Δυσμενέες λοχόωσιν, ἀφειδήσασα δὲ πάτρης
Ῥύσομαι ἐκ θανάτοιο τεὸν στρατὸν· ὑμετέροις γὰρ
Πιστὰ φέρω Σατύροισι, καὶ Ἰνδῴη περ ἐοῦσα,
Ἀντὶ δὲ Δηριάδαο, [illegible] Διονύσῳ·
Σοὶ γὰρ [illegible]
Ὑγροτόκους ὠδῖνας ἔτι δρύας αἰὲν ἀέξει
Ὀμβρηρῇ ῥαθάμιγγι πατὴρ μέγας ὑέτιος Ζεύς·
Δός μοι σεῖο πέτηλα, καὶ ἐνθάδε ταῦτα φυτεύσω·
Δός μοι σεῖο κόρυμβα, τὰ [illegible] μερίμνας·
Ἀλλὰ φίλος μὴ σπεῦδε ῥόον ποταμοῖο [illegible],
Μή σοι [illegible] ἐν ὕδασι γείτονες Ἰνδοί·
Εἰς δρύας ὄμμα τίταινε, καὶ [illegible] λόχμῃ,
Ἀπροϊδῆ σκοπίαζε καλυπτομένων λόχον ἀνδρῶν·
Ἀλλὰ τί σοι ῥέξωσιν ἀνάλκιδες ἐνδόθι λόχμης;
Δυσμενέες ζώουσιν, ἕως ἔτι θύρσον [illegible]
Σιγὴ ἔστω ὑμεῖν μὴ δήϊος ἔγγυθι [illegible],
Μὴ κρυφίοις Ἰνδοῖσιν ἀπαγγείλειεν Ὑδάσπης·
Ὣς φαμένη παλίνορσος Ἀμαδρυὰς ἔρπε νύμφα,
Ὡς πτερὸν, ἠὲ νόημα μεταλλάξασα δὲ μορφὴν
Ἰσοφυὴς ὄρνιθι διέδραμε φωλάδα [illegible],
Ἥλικος [illegible] δρυμοῖο [illegible]
Μίσγετο Βασσαρίδεσσιν· Ἀμαδρυάδος δὲ θεαίνης

Panthera altiuolans accurrebat currens vnà cum vrſa
Et maculoſorum canum retraxit Diana impetum. Diana venatrix.
Blandè cernens ſaltando terram quatientē currum Leana.
Verecundāta verò ſuum circulis ornatum reſoluit arcum.
Delectata, ne feras iacularetur telis.
Et aliquis intuens diuerſa miracula Bacchi
Oculos conuertens denſum per ſummum ramum.
Manu protegens in ſpeculorem circulum oculi
Tantum videre prætermiſit, quantum intuetur vir
Oculis ſagittis perſpiciens galeam.
Aut quando tragici chori peritus venationis
Horribilem habens mugitum protenſam vocem habentibus gutturibus
Intùs latentem factum per oculum oculum tendens
Falſum mortalis ferens ſimulachrum frontis.
Sic hic miracula omnia latitans ſub vmbroſa ſylua
Improuidus vidit furante vultu.
Hoſtibus verò annunciauit: metu verò quatiebatur Thureſ
Accuſans Morrhea & ſtultum Deriadem.
Currebat verò Inda multitudo, non parcens verò conſiſtius
Ærea terribilibus vibrabat tela manibus,
Arbores circumſpiciens agitatas Bacchico impetu.
Et ſane Inda multitudo rapiens à vicina ripa
Teſtem ſupplicij viridis coloris ramum oliuæ
Ceruicem ſeruilem flexit pacifico Baccho.
Sed mutans corpus multa machinans Iuno
Hoſtes confidentes fecit & decepit ducem Indorum.
Theſſalicarum magnum hymnum adaptans Baccho, Iuno dolo [illegible] [illegible]tur.
Et Circes ventrem à Deo vocans incantationibus
Tanquam venefici non venenati fluminis.
Et perſuaſu hoſtes citò obedientes, dixit verò cuique
Ne quis falleretur detentus calida ſiti.
Mentem furantis fluuij bibens doloſam aquam.
Et ſanè non dicendum perſiſtentes torrentem. In [illegible] [illegible] cos inuadunt.
Epulantibus exercitibus ingruebant nigri Indi,
Sed quædam ventoſum proſpiciens ſuper ramum
Ex denſo ſinu Hamadryas proſilijt Nympha.
Manu verò Thyrſum habens naturam imitabatur Bacchi Hamadryas dolum [illegible] [illegible] prodit.
Æmulum arborea ſtipantem capillum hedera.
Hoſtium eloquens dolum indice ſilentio,
Auribus vitibus ornati inſuſurrabat Bacchi:
O vitee Bacche, plantas curans, rex fructuum
Tua planta Adryadibus gratiam, & pulchritudinem præbet.
Baſſaris non ſum, non comes ſum Lyæi (bis
Solum mea manus adulterinum Thyrſum attollit.
Non ſum ex Phrygia tua patria, nō terram Lydorum
Habito, apud fluctum diuitis fluminis.
Sum verò pulchris frondibus ornata Hamadryas, vbi mili-
Hoſtes per inſidias petiuerunt, parcens verò patriæ (tes.
Liberabo ex morte tuum exercitum: veſtris enim
Certa affero Satyris, Indica quamuis exiſtens,
Pro Deriade verò tibi conſentio Baccho.
Tibi enim debitam præbebo gratiam: quòd fluminæ
Ex humido generatos partus adhuc quercus ſemper auget Hamadryas [illegible] ac Bacchi [illegible].
Imbrifera gutta pater magnus pluuioſus Iupiter.
Da mihi tua folia, & hic illa plantabo.
Da mihi tuos ramos, qui ſoluunt curas:
Sed ò amice ne feſtina fluctum fluminis tranſire,
Ne te lædant in aquis vicini Indi.
In quercus oculos intende, & frondibus ornato in luco,
Improuiſum contemplare abſconditorum cohortem virorum:
Sed quid tibi faciant imbelles in luco?
Hoſtes viuunt, donec adhuc Thyrſum inbibes.
Silentium ſit in vobis, ne hoſtis vicinus audiat,
Ne occultis Indis annunciet Hydaſpes.
Sic locuta redux Hamadryas ſaceſſebat Nympha,
Vt auis aut cogitatio, mutans verò formam
Æqualis aui peruenit ad latibulum ſyluæ
Coæuam lata per ſyluam: verum hic clanculum
Miſcebatur Baſſaridibus. Hamadryadis verò Deæ

Digitized by Google

Dixit ſuis anteſignanis in aures ſermonem, vnicuique
Nutibus conniuens: inter ... cluas verò iubebat ſilentio
Armis armatos Hamadryas magnificè conuiuari,
Et occultum dixit dolos conſuentium dolum Indorum,
Ne ipſos adorirentur thorace non armatis militibus
Adhuc conuiuantes per exercitum: hi verò Baccho
Iubenti obtemperabant & in pugnam erant prompti
Tacituino in conuiuio ſagittifera menſa.
Et velocem poſt cœnam aſſiuebant ſcutati
Vicino ex fluuio bibebant verò cœnalem aquam
Nutibus diuinis ſolertis fluminis,

Ebrietas in militia vitanda.

Ne exercitum ſomno dēs ebrietas, & veternus, & caligo.
Et exercitus hinc & hinc bellum amante cadebat cubili
Exiguum Martio ſuper ſcuto ſomnum dormiens,
Iupiter verò pater doloſam auertens mentem Indorum,
Veſpertinam amputauit pugnam mugiente bombo

Aurora.

Imbris tota nocte durantis fundens ingruentem Phœbo.
Sed poſtquam niueos pedes habens ſignans caliginē aurora
Matutinum premens roridā purpurabatur petra (ſylua
Summum pedibus arrectis aſpicientes belli excitatis velamē
Hoſtes prius pulſabant conferti, incepit verò Thureus
Indici belli immenſus dux ſimilis impetu
Sublimi Typhoni irruenti fulmine.

Indi è loco doloſè eliciuntur.

Et exercitus ſapientis doloſo nutu Bacchi,
Simulatum metum habebant confiſi, ex conſiliu verò
Sponte cedebant volentes, donec Indi
In campum profunderentur relinquentes ſedes lucis.
Armis verò copioſis armabatur Lydius vir
In auro apparentem Lycij ſuperbiam Glauci ferens,

Splendor armorum.

Annuncians nouum ſolem, vbi Pactolidis ripæ
Pulchræ rubentis reſplendent diuitiæ liquoris,
Et roſeis fulminauit ſcintillis ex aduerſo aurora
Quatiens flauam frontem diuitis galeæ
Lydus vir Marte clarus, à pectore verò latoris
Splendor reſplendebat rubentis capitis:
Et galeam fulgentem in capite quatiens,
Ex Alyba dux alius præſtans Baccho
Patria diuitias oſtendit: in illuſtri verò capite
Argentea ſecuris ſplendebat lucidus ſplendor,

Bacchi preſentia omnibus terrori eſt hoſtibus.

Candida iubar æquale iaculans luna.
Et Deus vagus totos terruit milites
Hoſtium, non nudum habens gladium, non haſtam quatiens,
Sed medius inter anteſignanos latus ſimilis ventis
Dextrum ex læua cornu circumdabat belli,
Thyrſum iaculans longam vmbram iacientem flori terra,
Haſta hederacea diuidens nubem Indorum. (Thureus.
Neque ipſum ſublatum caput habens tam grandis æquauit
Non exercitus, non dux alius ſuper inuicem verò fuſi

Baccho hoſtes cedūt.

Cedebant hinc & hinc perrumpenti Baccho
Cæruleam verò OEagrus quatiebat Bellonam: (rum.
Domans inſatiabiliter continuò ſuccedentium ordines viro-
Telo Bellonio varias galeas habentes ſegetes ſecans.
Ut verò cùm quis effundens fluuius impetuoſam capturam

Comparatio à diluuio.

Inſtabilis ex ſcopulo torrente flumine
Venit in planiciem latus, neque ipſum ipſa
Aggeribus infractis repellunt arua,
Lapides media dorſa perfringentem pontis:
Multa quidem vertitur pinus, multa verò cadens
In altum ſublata à radice eruta trahitur vicina picea:
Ita hic hoſtilis exercitum circuibat, alium poſt alios
Peditem conuerſim interficiens Sithonica lancea:
Et ipſū circa circulatim voluebātur, & quā appelsē milites

In modum teſtudinis ſcuta iungunt.

Aemulam ſcutis in altū tollebāt continuatam ſeriem ſcuto-
Gladio quidē, ſtabile veſtigiū firmabat: inclinata verò (rum.
Parma erat frequens, alterna parma vicina,
Arcta, & innuebat criſtæ criſta, propè verò exiſtens
Unum vir tangebat: excitato verò puluere
Equinis vngulis dealbabantur milites
Unde quendam primum, quendam verò poſtremum tartaro
mittens

Εἶπεν ἑοῖς προμάχοισιν ἐς οὔατα μῦθον, ἑκάστῳ
Νεύμασι δινδιλλων· νοερῇ δὲ κέλευε σιωπῇ
Τεύχεσι θωρηχθέντας Ἁμαδρυάς εἰλαπινάζειν,
Καὶ κρυφίων ἀγόρευε δολορραφέων δόλον Ἰνδῶν,
Μή σφιν ἐπιβρίσωσιν ἀθωρήκτοισι μαχηταῖς
Εἰσέτι δαινυμένοισι μετὰ στρατόν· οἱ δὲ Λυαίῳ
Κεκλομένῳ πείθοντο, καὶ εἰς μόθον ἦσαν ἑτοῖμοι,
Σιγηλοὶ παρὰ δεῖπνον ἀκοντοφόροιο τραπέζης·
Καὶ ταχινὸν μετὰ δόρπον ἐπήρεον ἀσπιδιῶται
Γείτονος ἐκ ποταμοῖο· πίον δ' ἐπιδόρπιον ὕδωρ
Νεύμασι θεσπεσίοισι σαοφρονος ποταμοῖο,
Μὴ στρατὸν ὑπνώσειε μέθη, καὶ νεῖκος, καὶ ἀχλύς,
Καὶ στρατὸς ἔνθα καὶ ἔνθα φιλοπτολέμῳ πέσεν εὐνῇ
Βαιὸν ἐνυαλίης ἐπὶ ἀσπίδος ὕπνον ἰαύων·
Ζεὺς δὲ πατὴρ δολόεντα μεταστρέψας νόον Ἰνδῶν,
Ἑσπερίην ἀπέκοψε μάχην μυκήτορι βόμβῳ
Ὄμβρου παννυχίοιο χέων ἀντώπιον ἠχώ·
Ἀλλ' ὅτε χιονέοιο χαράξαμένη ζόφον ἠὼς
Ὀρθρινὴ ἀμέργουσα δροσώδεα πορφύρετο πέτρη,
Ἄκρον ἀνακλάσαντες ἐγερσιμόθου σκέπας ὕλης
Δυσμενέες προὔτυψαν ἀολλέες· ἦρχε δὲ Θουρεὺς
Ἰνδώης πτολέμοιο πελώριος ὄρχαμος, ἴκελος ὁρμῇ
Ἠλιβάτῳ Τυφῶνι κατιόντι κεραυνοῦ·
Καὶ στρατιὴ πινυτοῖο δολόφρονι νεύματι Βάκχου,
Ψευδαλέον φόβον εἶχεν ἀταρβέες· ἐκ δὲ κυδοιμοῦ
Αὐτόματοι χάζοντο θελήμονες, ὄφρα καὶ Ἰνδοὶ
Ἐς πεδίον προχέοντο λιπόντες ἑδέθλια λόχμης·
Τεύχεσι δ' ἀφνειοῖσι κεκάσσετο Λυδὸς ἀνήρ,
Χρυσοφαῆ Λυκίοιο τύφον Γλαύκοιο κομίζων,
Κηρύσσων νέον ἠέλιον, ὅτι Πακτωλίδος ὄχθης
Φοινικοῦ ἀπὸ ῥεῖθρον ἀπαστράπτει ὄλβος ὑγρῆς,
... ... ἀντωποῦ ... ἠώς,
Σείων ξανθὸν μέτωπον ... τρυφαλείης
Λυδὸς ἀνὴρ ... ἀπὸ στέρνων δὲ σοφοῦ
Μαρμαρυγὴ ... φοινισσόμενου καρήνου·
Καὶ ... πήληκα ...
Ἐξ Ἀλύβων ... ἄλλος ἀριστεύων Διονύσῳ
Πατρῷον ὄλβον ἔφαινε· ... δὲ καρήνῳ
Ἀργυρέη πέλεκυς ἠστράπτετο μαρμαρος αἴγλη,
Λευκὴ ... ἀκοντίζουσα σελήνη·
Καὶ θεὸς ... ἔλασσε μαχητὰς
Δυσμενέων, οὐ γυμνὸν ἔχων ξίφος, οὐ δόρυ πάλλων,
Ἀλλὰ μέσος προμάχων πεφορημένος ἴκελος αὔραις
Δεξιτερὸν ... κέρας ... πολέμοιο,
Θύρσον ἀκοντίζων δολιχόσκιον ἄνθεϊ γαίης,
Ἔγχεϊ κισσήεντι διασχίζων νέφος Ἰνδῶν·
Οὐδέ μιν ὑψικάρηνος ὁ τηλίκος ἤλασε Θουρεύς,
Οὐ στρατὸς, οὐ πρόμος ἄλλος· ἐπ' ἀλλήλοις δὲ χυθέντες
Εἴκαθον ἔνθα καὶ ἔνθα διαστείχοντι Διονύσῳ·
Κυανέην δ' Οἴαγρος ἀνεσφέλιξεν Ἐνυώ,
Δαμνὰς ἀκόρητος ἐπασσυτέρων στίχας ἀνδρῶν,
Ἔγχεϊ Βιστονίῳ κορυθαίολα λήια τέμνων·
Ὡς δ' ὅτε τις προχέων ποταμὸς ... ἄγρην
Ἄστατος ἐκ σκοπέλοιο χαραδρήεντι ῥεέθρῳ
Ἔρχεται ἐς πεδίον πεφορημένος, οὐδέ μιν αὐταὶ
Ῥηξάμεναι ... ἀνασείλλουσιν ἀρουραί,
Λᾶας μεσάτια νῶτα διαξύοντα γεφύρης·
Πολλὴ μὲν κυλίνδεται πίτυς· πολλὴ δὲ πεσοῦσα
Ὑψόσε ῥιζόθεν ... ἐπισύρεται γείτονι πεύκη·
Ὣς ὅγε δυσμενέων στρατὸν ἄμειβεν, ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ
Πεζὸν ... ἑλικῶν Σιθονίδι λόγχῃ·
Καί μιν ἐκυκλώσαντο, καὶ ... μαχηταὶ
Μιμηλὴν σακέεσσιν ἐπυργώσαντο χελώνην·
Ἐγχεϊ μὲν ... ἴχνος ἐρείδετο· κεκλιμένη δὲ
Ἀσπὶς ἔην προθέλυμνος ἀμοιβάδις ἀσπίδι γείτων
Στεινομένη, καὶ ἔνευε λόφῳ λόφος· ἀγχιφανὴς δὲ
Ἀνδρὸς ἀνὴρ ἔψαυεν· ἐγειρομένης δὲ κονίης
Ἱππείοις ὀνύχεσσι, λευκαίνοντο μαχηταί·
Ἔνθα τινὰ πρῶτον, τινὰ δ' ὕστατον Ἄϊδι πέμπων

Βιστονίης Οἴαγρος ἀπήειρον ἄστυ ἀρούρης,
Κτείνων ἄλλοθεν ἄλλον ἑῆς ἤγγελε τελέσσας
Ἔργα ῥαπιζομένης ἐπιδευέα Καλλιοπείης,
Τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο θοῷ δορὶ, τὸν δὲ δαΐζων
Ἄορι κολλητῷ κατ' αὐχένος· αἰνομανῆ δὲ
Δυσμενέα ἄλλον ἔνυξε παρ' ὀμφαλὸν· ἐκ φονίης δὲ
Ὠτειλῆς ἐὸν ἆορ ἀνείρυσεν· ἑλκομένῳ δὲ
Σπλάγχνα διατμήξειε συνέσπασε θερμὰ σιδήρῳ.
Ἄλλου μαρναμένοιο κατέγραφε φάσγανον ἕλκων,
Ἄορι δ' εὐήκτῳ παλάμην τάμεν· ἡ δὲ πεσοῦσα
Αἱμοβαφὴς ἤσπαιρεν ἐπὶ χθονὸς ἁλλομένη χείρ·
Καὶ παλάμη τέτμητο, καὶ οὐ μεθέηκε βοείην
Ἄκρα περισφίγγουσα κονισσαλέου τελαμῶνος·
Ψυχὴ δ' ὑψιπόροισιν ἀναΐξασα θανόντος
Συμπλεκέος ποθέεσκεν ἐθήμονος οἴκου ἀέθλων·
Ἄλλον ἀπειλείεσκεν ἀφειδέϊ δουρὶ πεπάξας
Θηγαλέῃ λογχῇ βραχίονος ἄκρα περήσας·
Ἄορι δ' ἀσπίδα τύψας ἀρασσομένης δὲ σιδήρῳ,
Ἄρραγος ὀμφαλόεντα μεσόμφαλα νῶτα βοείης·
Αὐτὰρ ὁ λυσσήεντι μόθου δεδονημένος οἴστρῳ
Ἐγχείην ἐλέλιζε μετήλυδα κυκλάδι τέχνῃ,
Ἢ πλευρὰς ἑκάτερθεν, ἢ αὐχένος ἢ σχεδὸν ὤμου·
Σείων δ' ἔνθα καὶ ἔνθα παλινδίνητον ἀκωκὴν,
Στειναμένης μέσα νῶτα διέτμαγε δηϊοτῆτος,
Κραιπνὸς ἀερσιλόφοιο κατ' ἐμβάδος ὑψόθεν ἵππου·
Ὡς δ' ὅτε χειμερίου σκιοειδέα μετὰ χρόνον ὥρην,
Φαίνεται ἀσκέπαστον νεφέων γυμνούμενος αἰθὴρ,
Φέγγεος εἰαρινοῖο δεδεγμένος αἴθριον αἴγλην·
Ὣς ὅγε βακχευθέντας ἀνὰ στίχας ἄτρομος ἀνὴρ
Ἰνδῶν σχιζομένων μεσάτην γυμνώσατο χάρμην·
Καὶ τότε τις προμάχοιο ποτὶ στόμα χαλκὸν ἐρείσας
Δεξιτερὴν ἀκάχησε γένυν βαρὺ τύψε μαχαίρῃ·
Καί τις ἐν ἀντιβίοισιν ἐν ἠέρι βόμβον ἰάλλων,
Εἰς σκοπὸν ὑψικέλευθον ἐπέπτατο λᾶας ἀλήτης·
Καὶ λίθος ἠερόφοιτος ἐπεσμαράγησε καρήνῳ,
Καὶ λόφον εὐπήληκος ἀπέσφιγξεν ἐθείρης,
Αὐχένος ἐσπασμένοιο παρ' ἀνθερεῶνα λυθέντος·
Τῆς δὲ κυλινδομένης, κεφαλὴ γυμνοῦτο φορῆος·
Οὐ μοῦνοι τότε φῶτες ἐπέβρεμον, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
Ἵπποι χαλκοχίτωνες ἐπεσμαράγησαν Ἐνυώ,
Ἄρεα σαλπίζοντες ἐνυαλίῳ χρεμετισμῷ·
Κούρη δ' ὑστερόφωνος ὀρεσσαύλοιο λαιμοῦ,
Πετραίοις στομάτεσσιν ἀμοιβαίην κτύπον αὐλῶν·
Μιμηλὴ χρεμέτιζε μέλος πτολεμήϊον Ἠχώ·
Καὶ πολὺς ἀρτιδάϊκτος ἐκυλίετο νεκρὸς ἀρούραις,
Θερμὸν ἀποπτύων ῥόον αἵματος· ὀλλυμένων δὲ
Οἱ μὲν ἐπὶ πλευρῇσιν ἐπηώρηντο θανόντες·
Ὃς δὲ τυπεὶς κεκύλιστο χαμαὶ κλινθεὶς κατὰ γαστρός·
Ἄλλος ὑπὲρ ψαμάθοιο χυτῆς κεκύλιστο κονίης·
Ἄλλος ἐπεσκίρτησε παρ' ἀσπίδι· ὃς δ' ἐπὶ γαίῃ
Ἀνέρος ἀσπαίροντος ἐπεσκίρτησε καρήνῳ·
Ὃς δὲ πεσὼν ἰάχησε, τετυμμένος ἀνθερεῶνα·
Καὶ πόδας ἀμφελέλιξεν ἔχων ὀρχηθμὸν ὀλέθρου·
Πρηνὴς δ' ἄλλος ἔκειτο, καὶ ὡς κοτέων ἐπὶ φωτὶ,
Εὐρυχανὴς ἔσφιγξε μεμηνότι γαῖαν ὀδόντι·
Ἄλλου βαλλομένοιο τανυγλώχινι σιδήρῳ
Λευκὸς ἀκοντιστῆρι χιτὼν ἐρυθαίνετο λύθρῳ·
Ἄλλου μαρναμένοιο τιταινομένων ἀπὸ τόξων
Αἱμοβαφὴς πτερόεντι χαράσσετο μηρὸς ὀϊστῷ·
Καί τις ἑὴν σάλπιγγα μάτην περὶ χεῖλος ἐρείσας,
Ἐχθρὸς ἀνὴρ κελάδησεν ἐγερσιμόθου μέλος ἠχοῦς,
Ὀκνηρὸν φυγάδα στρατὸν εἰς μόρον ἕλκων·
Οἱ δὲ βοῆς ἀΐοντες ἐπὶ κλόνον ἔρρεον Ἰνδοί·
Θαρσαλέοι δ' ἥπτοντο παλιννόστοιο κυδοιμοῦ,
Αἰδόμενοι βασιλῆϊ φανήμεναι ἔκτοθι νίκης·
Καὶ πολέες στεφανηδὸν ἐπεσσεύοντο καθ' ἕνα χῶρον
Αἰακὸν εὐθώρηκες ἐκυκλώσαντο μαχηταί·
Αὐτὰρ ὁ μέσσος ἔην βεβιημένος, οὐ τρυφαλείῃ,
Οὐ σάκεσιν πίσυνος, καὶ οὐ θώρηκι κυδοιμοῦ.

Bistoniæ Oeagrus demittebat ciuis terræ,
Occidens aliunde alium ſuæ coniugis perficiens
Opera dictæ indigentia Calliopes,
Hunc quidem ſuper mamilla veloci haſta, illum verò diuidens
Gladio copulato iuxta ceruicem: valde furioſum verò
Hoſtem alium percuſſit circa vmbilicum ex lethali verò
Vulnere ſuum gladium extraxit: tracto verò Vis eius vulnerum.
Inteſtina rubente amputauit calida ferro.
Alterius pugnantis ſignauit gladium trahens,
Enſe verò bene acuto manum amputauit, hæc verò cadens
Sanguine tincta palpitabat ſub terram ſaltans manus,
Et manus amputabatur & non reliquit ſcutum
Summitatem circũ amplectẽs puluere ſordidati baltei ſcuti:
Anima verò ventiuagã in ſublime exſiliens mortui
Complicati deſiderabat conſuetæ habitationis iuuentam:
Alium minitabatur non parcente haſta agitans
Acuta cuſpide brachij ſummitatem tranciens.
Gladio verò ſcutum pulſans, pulſati verò ferro
Infractibilem bombum emittebant medio vmbilicalia dorſa ſcuti.
Verùm hic furioſo pugnæ concuſſus furore
Haſtam conuertebat peregrinam circulari arte,
Aut latus vtrinque, aut ceruicem, aut prope humerum.
Vibrans verò hinc & hinc retrogradum mucronem,
Denſi media dorſa diſſecuit conflictus,
Velox ſublimem comam geſtante ſedens ſuper equo.
Vt verò cum intrepide vmbroſam poſt hyemis horam Similitudo.
Apparet non tegentibus nubibus nudus aër,
Lucis vernalis accipiens ſerenum ſplendorem:
Sic hic bacchantes per ordines intrepidus vir
Indorum diuiſorum mediam denudabat pugnam.
Et tunc quiſpiam anteſignani ad os ferrum admouens
Dextram grauem maxillam pulſauit gladio:
Et quiſpiam in hoſtes in aëre ſonitum emittens,
In ſcopum altam viam habentem mittebatur lapis vagus, Lapide cuiuſquam ceruix frangitur.
Et ſaxum aë magum crepabat ſuper caput,
Et verticem capitis pulchrè galeatæ pulſauit comæ,
Ceruicali vinculo prope os ſoluto,
Hac verò deuoluta, caput nudatum fuit latoris.
Non ſolum tunc homines infremebant, ſed & ipſi
Equi ferreas tunicas habentes reſonabant Bellonam
Martem cantantes martiali hinnitu.
Puella verò vocem repetens montano à gutture
Saxeis oribus alterna reddens ſonitum tibiarum
Aemula hinniebat canticum bellicum Echo:
Et multus tam occiſus voluebatur mortuus in campis,
Calidum expuens fluctum ſanguinis: mortuorum verò
Hi quidem in lateribus ſublime attollebantur mortui.
Hic verò pulſatus voluebatur ſecto ventre.
Alius ſuper ſolum fuſili voluebatur arena,
Alius tenuebatur ſcuto, hic verò in terra
Viri palpitantis inſultabat capiti.
Alius verò lapſus clamabat, vulneratus circa guttur.
Et pedes vibrabat habens tripudium mortis.
Pronus verò alius iacebat, & tanquam iratus occiſori,
Latè hians compreſſit rabioſo terram dente. Terrã morſ dentes.
Alterius percuſſi oblongam cuſpidem habentis ferro
Candida iaculatore tunica rubicunda fiebat cruore.
Alterius pugnantis extenſis à ſagittis
Sanguine tinctum volucri ſecabatur femur ſagitta.
Et quiſpiam ſuam tubam fruſtra circa labra admouens,
Hoſtis vir ſonitum edidit bellum excitantis canticum
Echus.
Tardum fugientem ſuum exercitum in mortem trahens.
Hi verò ſonitum audientes ad pugnam affluebant Indi.
Audaces verò tangebant reiteratum conflictum
Formidantes regi apparere ſine victoria.
Et multi in coronæ modum ingruebant in vno loco Æacus ab hoſtibus cinctus.
Aeacum thoracibus bene munitis cingebant milites.
Sed hic medius erat coactus, non galea,
Non confiſus ſcutis, & non thorace belli,

Minerua nubibus texit Æaco.

Sed ipſum paternis munitum loco ferri
Infractis nubibus totum in altum ſuſtulit Minerua.
Quibus prius non irrigati exſiccauit ſqualorem terræ,
Siticuloſam in terram ducens vitalem aquam,
Iouis imbrem fundentis, manipulorum vero genitricis terræ
Sulci feraces nubebant aratro.

Aeacus hoſtes trucidat.

Et medius inter hoſtes circulo incluſus diuinus vir,
Hos quidem amputauit veloci, hos lædebat vero gladio,
Hos vero ſaxis antiquis: ſolum vero rubeſcebat cruore,
Indorum occiſorum, & inflexi viri cuſpide
Iacebat multiplicium ſparſorum mortuorum congeries, quorum hic quidem illorum

Habitus morientium.

Semimortuus palpitabat, hic vero terram pedibus atterens,
Supinus, per ſe volutus conuerſabatur cum vicina morte.
Et in ſolo ſuſpirabant, mortuus vero fulciebatur mortuo
Inclinato menſurabiliter, a iam vero inſecto gutture,
Frigidum rubenti corpus caleſiebat cruore.
Et cædes immenſa erat, continuo ſuccedente vero cadentium
Terra nigricans irrigua ſanguinis tractu,
Filios ſuos miſerans torrenti dicebat voce,
Fili Iouis, ſeitilis homicida, etenim imperas
Imbri fructus parienti, & ſanguineæ niui,
Imbre quidem fertilem totam humectaſti aream
Græciæ, Indicam vero obruiſti ſulcum cruore.
Qui prius manipulos ferebat, et mortifer, ruſticis quidem
Tua pluuia ſpicam inuenit, tu vero exercituum incidiſti Indorum
Viros demetens poſt ſegetem, vtrinque vero
E Ioue imbrem deducis, & ex Marte ſanguine ningis.
Talia quidem dixit terra victum ferens, ſed Saturnius
E cœlo ſonitum edidit: & Æacum in metum Indorum
Fulmineis ſtrepitibus Iouis prouocabat buccina

Indorum quiſpiam Æacum percutit.

Et quiſpiam ex hoſtibus in Æacum oculum intendens,
Miſit telum, & parum vt corporis ſummitatem laceraret,
Femur retorquens deflexit telum Minerua. (Indorum
Pugnabat vero adhuc magis doloris expertem in medium
Æacus debilis, poſtquam telum tetigit femur,
Tenuis vnguis ſcalpit viri corporis ſummitatem ſacrificantis:
Et quiſpia vir incóprehenſibilis ſe ſubduxit pedeſtris viator
Veſtigiis velocioribus, & voluit vicinum lucum

Ille vtitur equo hoſtem pedite perſequitur.

Subire vbi prius latuerat hunc vero perſequens (theus
In curſum agitabat ventoſos pedes habentem equum Erech-
Interdum tantum capiebat, quantum miſſus cuiuſdam con
Teli volantis extenditur recti impetus: (cientis

Erechtheus in terram deiectus.

Et tunc ſane poſt tergum conijciens rurſus rectus ſtetit
Pedeſtris vir, equitem capiens: verum hic flectens
Inflexe confirmauit ſiniſtrum veſtigium in terra
Obliquus in lateribus: reflexa vero planta
Veſtigium ſuſtulit ſublime recta intendens
Dextri pedis ſummos impactos digitos terræ,
Indicum ſeptem boum corius tectum habens ſcutum, imaginẽ

Audacia Indi.

Nudum habens gladium acutum vrat... a fronte (turris
Parmam ferreã dorſum habentem, incurrebat Indus audax
Aut mori, aut hominem deucere, aut equum abigere,
Et ſe audaci, & vmbilicari ferro
Obliquus per ſe excitatam reuocans maxillam equi,
Pede Iris exſiliens agitat ſuperiorem equitem agitatorem.

Erechtheus Indum haſta transfigit.

Et ſané ad terram deieciſſet matre carentis ciuem Mineruæ
Sed ipſum haſta pupugit prope vmbilicum ſummum Erech-
Et terreſtri medium virum transfixum haſta ferro (theus:
In pauimentum oſculatus eſt hic vertiginoſo impetu
Ex ære præceps deuolutus eſt in puluerem,
Caput præceps ferens ſaltante exitio.
Hunc vero relinquens palpitantem conuertens curſum equi:
Alius hoſtibus irruit ciuis Athenarum
Incuruans ſuos arcus, & explicans ad neruum
Rectum ſummum extenſum vſque ad ferrum

Calliope nouem ſagittis nouem milites ab Æaco confecit.

In ſcopum traxit telum: optimos liberos habentis vero Nym-
Victoria ſpem omnem videliſſit Calliopæ. (phæ
Nouem quidem proiecit extenſas cuſpides habentes ſagittas,
Nouẽ vero viros cóſecit, erat vero aliquis æqualis numerus

Ἀλλά ἑ πατρῴοις πεπυκασμένον ἀντὶ σιδήρου
Ἀρρήκτοις νεφέεσσιν ὅλον σφήκωσεν Ἀθήνη,
Οἷς πάρος ἀβρέκτοιο κατέσβεσεν αὐχμὸν ἀρούρης,
Διψαλέην ἐπὶ γαῖαν ἄγων βιοτήσιον ὕδωρ,
Ζηνὸς ἐπομβρήσαντος· ἀμαλλοτόκοιο δὲ γαίης
Αὔλακες ὠδίνουσαι ἐκυμαίνοντο ἀρότρῳ·
Καὶ μέσος ἀντιβίων κεκλεισμένος ἔνθεος ἀνὴρ,
Τοὺς μὲν ἀπημάλδυνε θοῷ, τοὺς δὲ μαχαίρῃ,
Τοὺς δὲ λίθοις κρανaοῖσι· πέδον δ᾽ ἐφοινίσσετο λύθρῳ,
Ἰνδῶν κτεινομένων, καὶ ἀκαμπέος ἀνέρος αἰχμῇ
Κεῖτο πολυσπερέων νεκύων χύσις, ὧν ὁ μὲν αὐτῶν
Ἡμιθανὴς ἤσπαιρεν· ὁ δὲ χθόνα ποσσὶν ἀράσσων
Ὕπτιος αὐτοκύλιστος ὁμίλεε γείτονι πότμῳ·
Καὶ δαπέδῳ στενάχοντο· νέκυς δ᾽ ἐπερείδετο νεκρῷ
Κεκλιμένῳ μετρηδὸν· ἀρτιτόμοιο δὲ λαιμοῦ
Ψυχρὸν ἐρευθιόωντι δέμας θερμαίνετο λύθρῳ·
Καὶ φόνος ἄσπετος ἦεν· ἐπασσυτέρων δὲ πεσόντων
Γαῖα κελαινιόωσα κατάρρυτος αἵματος ὁλκῷ,
Υἱέας οἰκτείρουσα χαράδραιῳ ἔννεπε φωνῇ·
Υἱὲ Διός, ζείδωρε, μιαιφόνε, καὶ γὰρ ἀνάσσεις
Ὄμβρου καρποτόκοιο, καὶ αἱμαλέου νιφετοῖο,
Ὄμβρῳ μὲν γονόεσσαν ὅλην ἐδίηνας ἀλωὴν
Ἑλλάδος, Ἰνδῴην δὲ κατέκλυσας αὔλακα λύθρῳ·
Ὁ πρὶν ἀμαλλοφόρος, θανατηφόρος· ἀγροιώταις μὲν
Σὸς ὑετὸς στάχυν εὗρε, σὺ δὲ στρατιῶν ἔτεμες Ἰνδῶν
Ἀνέρας ἀμήσας μετὰ λήϊον· ἀμφοτέρων δὲ,
Ἐκ Διὸς ὄμβρον ἄγεις, ἐξ Ἄρεος αἵματι νίφεις·
Τοῖα μὲν ἔννεπε γαῖα φερέσβιος· ἀλλὰ Κρονίων
Οὐρανόθεν κελάδησε, καὶ Αἰακὸν εἰς φόβον Ἰνδῶν
Βρονταίοις πατάγοισι Διὸς προκάλιζε σάλπιγξ·
Καί τις ἐν ἀντιβίοισιν ἐς Αἰακὸν ὄμμα τιταίνας,
Πέμπε βέλος, καὶ βαιὸν ὅσον χροὸς ἄκρον ἀμύξαι,
Μηρὸν ἐπιγράψαντα παρέτρεπεν ἰὸν Ἀθήνη·
Μάρνατο δ᾽ ἔμπης μᾶλλον ἀνώδυνος εἰς μέσον Ἰνδῶν
Αἰακὸς ἀσθενέων, ἐπεὶ ἰὸς ἥψατο μηροῦ,
Λεπτὸς ὄνυξ ἅτε φωτὸς ἐπὶ χροὸς ἄκρα χαράσσει·
Καί τις ἀνὴρ ἀκίχητος ἐχάζετο πεζὸς ὁδίτης
Ἴχνεσιν ὠκυτέροισι, καὶ ἤθελε γείτονα λόχμην
Δύμεναι, ἧχι πάροιθεν ἐκεύθετο· τὸν δὲ διώκων
Εἰς δρόμον ἠνεμόεντα ποδήνεμον ἵππον Ἐρεχθεὺς
Ἄλλοτε τόσσον ἔμαρπτεν, ὅσον προϊάλλετο βλῆτος
Ἔγχεος ἠλεμάτοιο τιταίνεται ὄρθιος ὁρμή·
Δὴ τότε δὴ μετὰ νῶτα βαλὼν πάλιν ὄρθιος ἔστη
Πεζὸς ἀνὴρ ἱππῆα δεδεγμένος· αὐτὰρ ὁ κάμψας
Ὀκλαδὸν ἐστήριξεν ἀριστερὸν ἴχνος ἀρούρῃ
Λοξὸς ἐπὶ πλευρῇσιν· ἐπιδονέων δὲ ταρσοῦ
Ἴχνιον ἤερταζε μετάρσιον, ὀρθὰ τιταίνων
Δεξιτεροῦ ποδὸς ἄκρα πεπηγότα δάκτυλα γαίῃ,
Ἰνδικὸν ἑπταβόειον ἔχων σάκος, εἰκόνα πύργου,
Γυμνὸν ἔχων ξίφος ὀξὺ προκυμβαλίου δὲ μετώπου
Ἀσπίδα χαλκείνωτον ἐπέδραμεν Ἰνδὸς ἀγήνωρ
Ἠὲ θανεῖν, ἢ φῶτα δαμῆναι, ἢ πῶλον ἐλάσσαι,
Ἀσσοτέρω τολμήεντι, καὶ ὀμφαλόεντι σιδήρῳ
Δόχμιος αὐτοκέλευθον ἀνακρούσας γένυν ἵππου
Πεζὸς ἐὼν ἐτίναξεν ὑπέρτερον ἡνιοχῆα·
Καί νύ κεν ἐς χθόνα ῥῖψεν ἀμήτορος ἀστὸν Ἀθήνης·
Ἀλλά μιν ἔγχεϊ νύξε παρ᾽ ὀμφαλὸν ἄκρον Ἐρεχθεύς,
Καὶ χθονίῳ μέσον ἄνδρα πεπαρμένον ἔγχεϊ χαλκῷ
Εἰς πέδον ἠκόντιζεν· ὁ δὲ στρεφάλιγγι ῥοίζῳ
Ἠέροθεν προκάρηνος ἐπωλίσθησε κονίῃ,
Κράατα κυβιστῆρα φέρων βητάρμονι πότμῳ·
Τὸν δὲ λιπὼν ἀσπαίροντα μετατρέψας δρόμον ἵππου
Ἄλλοις δυσμενέεσσιν ἐπέχραεν ἀστὸς Ἀθήνης,
Κυκλώσας ἑὰ τόξα, καὶ ἁπλώσας ἐπὶ νευρὴν
Ὄρθιον ἀκρότατον τετανυσμένον ἄχρι σιδήρου
Εἰς σκοπὸν εἷλκε βέλεμνον· ἀριστοτόκου δὲ Νύμφης
Νίκης ἐλπίδα πᾶσαν ἐπέτρεπε Καλλιοπείῃ·
Ἐννέα μὲν προέηκε τανυγλώχινας ὀϊστούς,
Ἐννέα δ᾽ ἄνδρας ἔπεφνεν· ἔην δέ τις ἶσος ἀριθμὸς

Περισ-

Πεμπομένοις βελέεσσι, καὶ ὀλλυμένοισι μαχηταῖς·
Ων ἡ μὲν ἄκρα μέτωπα διέσχισεν ἰὸς ἀλήτης,
Ος δὲ δασυστέρνοιο κατέγραφεν ἄντυγα μαζοῦ,
Αλλος ὑπὲρ λαγόνων ἔπεσεν δ' ἐπὶ νηδύϊ πίπτων·
Μεσσατίη πεφόρητο ἀραχθομένου κενεῶνος,
Ος δὲ διὰ πλευροῖο διέδραμεν· ὃς δὲ φυγόντος
Ορθὸς ἀελλήεντα ποδῶν ἐνεπήγνυτο ταρσῷ,
Καὶ χθονίῳ σφίγξασεν ὁμόζυγι ποσσὶ δεσμῷ·
Ηνεμόεν δὲ βέλεμνον ἀνείρυσεν· ἐκ δὲ φαρέτρης
Αλλο πεμπομένοιο, καὶ ἔδραμεν ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ,
[illegible]
Ως δ' ὅτε χαλκεύων τις ἐν ἄκμονι χαλκὸν ἐλαύνει,
[illegible]
[illegible]
Αλλήλοις [illegible]
Ηέρα θερμαίνοντες ἀμοιβαίοισι δὲ ῥιπαῖς
Ος μὲν ἔην προκέλευθος, ὃ δ' ἐγγύθι, ἄλλος [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
Κτεῖναν ἀλλοθεν ἄλλον [illegible]
Μεσσατίης δὲ φάλαγγος [illegible] Ινδῶν,
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
Οὐ βέλος [illegible] πλεξάντες [illegible]
[illegible]
[illegible]
Τοὺς δὲ [illegible]
Καὶ νεκύων ἔπλησεν ὅλον ῥόον· [illegible]
[illegible]
Καί τις ἀνὴρ προμάχοιο φυγὼν ἀνεμώδεα ῥιπήν,
[illegible]
[illegible]
Οἰδαλέοις μελέεσσιν· ὑποβρυχίοιο δὲ λύθρου
Νηϊάδες λούσαντο δαφοινήεντι ῥεέθρῳ,
Καὶ φονίαις λιβάδεσσιν [illegible]
Πολλοὶ δ' ἐν προχοῇσιν [illegible]
Ικεσίην ἀνέφαινον ἀτευχέες, ὃς μὲν ἐπ' ὄχθαις,
Ος δὲ παρὰ ψαμάθοις τεταρυσμένος, ὃς δ' ἐπὶ γαίῃ
Ορθιος ὀκλάζων, κυρτούμενον αὐχένα κάμπτων.
Αλλὰ λιτὰς ἀπίθησεν [illegible]
Αἰακὸς, ἀντιβίοισιν ἀκαμπέα μῆνιν ἀέξων·
Αἰχμητὴν τ' ἀσίδηρον, ἐπιψαύοντα λιτάων
Οὐχ ἕνα μοῦνον ἔπεφνε Λυκάονα· δυσμενέας δὲ
Χερσὶν ἀθωρήκτοισι κυλινδομένοις ἐπὶ γαίῃ
Νηρίθμοις κεράϊζε ῥόον ποταμοῖο μιαίνων·
Καὶ πολὺν ἀστεροπαῖος ἐδέξατο νεκρὸν Υδάσπης,
Οὐ δ' ἄθεος πολέμιζε καὶ Αἰακός· ἀντιβίοις γὰρ
Ως γενέτης Πηλῆος ἔσω ποταμοῖο δαΐζων
Ικμαλέον μόθον εἶχε, καὶ ὑδατόεσσαν Ενυώ,
Οἷα προθεσπίζων ποταμοῦ περὶ χεῦμα Σκαμάνδρου
Φύλοπιν ἡμιτέλεστον ἐπεσσομένην Αχιλῆϊ·
Καὶ μόθον υἱωνοῖσι μόθος μαντεύσατο πάππου·
Καί τις ἐοῖο προχοῇσιν ἀπήυσε [illegible] Νύμφη
Νηϊὰς ἀκρήδεμνος, [illegible] ῥοάων·
Νηϊάδων ὁμόζυγε, Διὸς [illegible] αἷμα [illegible]
Αχρον ὕδωρ ἐλέαιρε Διὸς [illegible] ποταμοῖο·
Αρκιον Ινδὸν ὄλεσσε τεὸν δόρυ, [illegible]
Δάκρυα Νηϊάδεσσιν ἀδακρύτοισιν ἐγείρειν.

Missis sagittis, & morientibus militibus.
Quarum hæc quidem summam frontem diuisit sagitta errans,
Alia verò in hirsuto pectore signauit circulum mamillæ,
Alia super ilia, alia in ventrem incidens:
Dimidia ferebatur lacerato ventre,
Alia verò per latus percurrit, alia verò fugientis
Recta in procellæ modum velocipedū impingebatur plantæ.
Et terrestri strinxit coniuncto pedem vinculo.
Ventosum verò telum extraxit ex pharetra verò
Cùm aliud mitteretur & cucurrit aliud post aliud
Aëria vertigine detentus imber sagittarum:
Vt verò cum faber quispiam in incude ferrum percutiens, Simili tudo.
Indefesso malleo [illegible] stridentem [illegible]
Percutiens [illegible] glebam candentem: exiliunt verò multæ
Salientes, [illegible]
Aërem calefacientes alternis verò ictibus
Altera quidem erat præcursor, alia verò propè, tertia verò iam impetum faciens,
A [illegible] comprehendit ardenti vibratione:
[illegible] exercitum in contrarium Indorum
Pugnantium [illegible]
O [illegible] continuo succedentibus ictis.
Media verò phalange fugiente [illegible] Indorum
[illegible]
Circa apparens cum Baccho resplendentem cornu
[illegible]
[illegible] signat
[illegible] verò
Nudi signati adhuc apparent circuli cornu:
Neque à pugna destitit vnà pugnans cum Baccho
Aeacus imperterritus, bacchabatur verò in conflictu
Interimens hinc & hinc, & ex campo persequens
[illegible] traduxit populum vagantem.
Confertis verò vnum solum circulo cingebant bellatorem
Pulsatum gladiis, & non curantem machæram, Aeacus plurimos occidit.
Non telum [illegible], continuo succedentibus verò ictibus
[illegible] ferreas segetes pugnæ
Velox vir, & omnibus pugnabat, hos quidem in ripis,
[illegible] pugnaci manu trucidans,
Et mortuis impleuit totum fluctum: mortuorum verò
Sanguine obstrepens rubebat candidus Hydaspes.
Et quispiam vir antesignani fugiens versum impetum,
[illegible] per se volutus delabebatur in flumen, In aquis extincti intumescūt.
[illegible] fluuiali mortuus latus tractu
Intumescentibus membris submerso verò cruore
Naiades abluebant valde cruento flumine,
Et [illegible] erubuit nigra vnda.
Multi verò in profluento abiicientes cuspidem,
Supplicationē demonstrabant inermes, hic quidem in ripa
Hic verò ad arenam extensus, hic verò in terra
Erectus genua flectens, incuruatam ceruicem flectens.
Sed [illegible] abnuit superius innuente vultu Aeacus in supplices sæuit.
Aeacus [illegible] iram adaugens:
Militem verò inermem attingentem preces
Non vnum solum trucidauit Lycaonem: hostes verò
Manibus inermibus volutos in terra.
Innumerabiles diripiebat fluctum fluminis contaminans. Indi in Hydaspe submersi.
Et multum maculosus excipiebat mortuum Hydaspes,
Neque sine Deo pugnabat & Aeacus: hostes enim
Tanquam pater Pelei in flumine dilanians
Humidam pugnam habuit, & aquosam Bellonam,
Qualiter prædiuinans fluminis ad fluctum Scamandri
Pugnam semperfectam futuram Achilli:
Et pugnam nepotibus pugna vaticinabatur aui.
Et quædam in profluentis fine soles vociferabatur Nympha
Naias sine reticulo prospiciens è fluctibus.
O Naiadum contribulis, à Ioue profectum sanguinem ferens
Summam aquam miserare à Ioue profecti fluminis.
Satis Indum perdidit tua hasta, desine Nymphis
Lacrymas Naiadibus non flentibus excitare.

Naias aquoſa & veſtra fuit mater.
Aegina Naias fuit. *Puellam enim fluminis tuam Æginam eſſe audio.*
Recordare quæ te pepererit, & nō amplius flumē cōtamina-
Veniam in f uctum alium, incorruptum in mare tranſeo, (bis
Et me marina excepit Thetis, ſed cura ſit
Sanguineus fluctus hic Erinnyi & Baccho.

DIONYSIACORVM
LIBER XXIII.

SIC locuta auitam ſubijt cruentam aquam
Naias ſanguinolenta irrigua cruore Nympha,
Verum hic barbaras nationes prope litore enſe pulſans
In flumen conuertit, fugati verò ferro
Hoſtes occidebantur metu percutientes Hydaſpen.
Et copioſus in fluctibus pedes & manus voluens,
Natantes imitabatur, & volebat mortem effugere,
Manibus inexpertis fluuiales fluctus ſecans.
Indi aquis ſubmerſi. *Sed flumine obruebatur, & aquis alius poſt alium*
Grauidus intumeſcens humida tumulabatur morte.
Neque diu ad litus ſcutiferi fluminis
Multitudine tanta cruentorum circumdatus Indorum
Æacus vlterius manſit, poſtquam laboranti aſtaret
Indorum occiſor Bacchus acutos Thyrſos vibrans:
Vnde multum exercitum alium non parcente haſta feriens
Æacus præcipitabat: inſaniebat verò tanquam Mars
Vnà currens cum thorace bene munito fratre Baccho,
Et humida Bacchus conuerſabatur cum coniuncta pugna
Humidam hoſtibus adferens mortem: ſi verò quis vir
Nataret vario ſuper ſcuto fluctus ſecans,
Natantes trucidabat prope dorſum, ſi verò quis Indorum
Pugna in Hydaſpe. *Semiapparens pugnaret ſuper ilia plantam fulciens,*
Thyrſo pectus percuſſit aut ceruicem, fluctus ſecans:
Submerſorum profundorum enim nouerat gremiū torrentiū,
Quando ipſum fugientem pugnam grauem Lycurgi,
Domo fluctuoſa ſenex excepit Nereus.
Multi verò hinc & hinc circumcludebantur flumine
Filium Iouis trepidantes curſu certantem. quorum hic quidem illorum
Erectus cœnoſo pedes conſtringebatur limo,
A ſe verò affixus, immobilis ab ilio vſque ad caput
Semiapparens produxit ſubmerſam plicaturam femoris
Et Baccho pugnauit in aquis magis, quàm in terra
Ambabus manibus geminas haſtas vibrans,
Bacchus pro Aeaco percutitur. *Et hanc quidem pugnabat in litora in altum mittens*
Aeacum prope verſantem habens ſcopū, grauiter.v. quatiēs
Haſtam, inuulnerabilem iaculo confecit Bacchum.
Et quispiā defigebatur in flumine *mediū vētrē abſcondens,*
Hic verò fugam non inuenit verberatus acuto Thyrſo,
Veſtigia cœnoſo ferens impedita vinculo,
Plantam habens arenis detentam, ſtabat verò alius,
Tibia verò ſaliente non genu ſummitatem irrigans,
Humidam ſanguineam per aquam habuit Bellonam.
Alius.v. radice quaſi adfigebatur ſubmerſū vſq; ad mētum
Et pedes eleuauit ablutum humerum tollens,
Fugiens horribilia flumina irruentia ante faciem,
Alius in profluento totum corpus ex pede ſummo.
Vſque ad medium pectus irriguus, hic verò humectans
Humeros binos, hic verò capillum ſummum fulciens
Excipiebat fluuialem irruentem interminationem.
In profundum alius ſubmerſit humida labra agitans
Homicidam apud fluctum tractis menti.

Ναιὰς ὑδατόεσσα καὶ ὑμετέρη πέλε μήτηρ·
Κούρην γὰρ ποταμοῖο τεὴν Αἴγιναν ἀκούω·
Μνώεο τίς σε λόχευσε, καὶ οὐκ ἔτι χεύματα μιαίνεις·
Ἵξομαι εἰς ῥόον ἄλλον, ἀκήρατος εἰς ἅλα βαίνων,
Καί με θαλασσαίη δέξεται Θέτις, ἀλλὰ μελέσθω
Αἱματόεις ῥόος οὗτος Ἐρινύϊ καὶ Διονύσῳ.

ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΚΓ.

Ως φαμένη πατρῷον ἐδύσετο φόνιον ὕδωρ
Ναιὰς αἱματόεσσα διάβροχος αἵματι νύμφη·
Αὐτὰρ ὁ βάρβαρα φῦλα παρ' ᾐόνας ἄορι τύπτων,
Εἰς προχοὰς ἔσευε· διωκόμενοι δὲ σιδήρῳ
Δυσμενέες κτείνοντο φόβῳ σχίζοντες Ὑδάσπην·
Καὶ πολὺς ἐν ῥοθίοισι πόδας καὶ χεῖρας ἑλίσσων,
Νηχομένοις μιμεῖτο, καὶ ἤθελε πότμον ἀλύξαι,
Χερσὶν ἀπειρήτοις ποταμήϊα χεύματα τέμνων·
Ἀλλὰ ῥόῳ κεκάλυπτο, καὶ ὕδασιν ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ,
Ἔγκυος οἰδαίνων διερῷ τυμβεύετο πότμῳ·
Οὐδ' ἐπὶ δὴν παρὰ θῖνα φερεσσακέος ποταμοῖο
Πλήθεϊ τοσσατίῳ φονίων κυκλούμενος Ἰνδῶν
Αἰακὸς εἰσέτι μίμνεν, ἐπεὶ μογέοντι παρέστη
Ἰνδοφόνος Διόνυσος ἀκαχμένα θύρσα τινάσσων·
Ἔνθα πολὺν στρατὸν ἄλλον ἀφειδέϊ δούρατι νύσσων
Αἰακὸς ἐσφήλιξεν· ἐμαίνετο δ' οἷά τις Ἄρης
Σύνδρομος εὐθώρηκι κασιγνήτῳ Διονύσῳ·
Καὶ διερῇ Διόνυσος ὁμίλεε σύζυγι χάρμῃ
Ὑγρὸν ἐπ' ἀντιβίοισι φέρων μόρον· εἰ δέ τις ἀνὴρ
Νήχετο δαιδαλέης ὑπὲρ ἀσπίδος οἴδματα τέμνων,
Νηχομένους κεράϊζε μετάφρενον· εἰ δέ τις Ἰνδῶν
Ἡμιφανὴς πολέμιζεν ἐπ' ἰξύϊ ταρσὸν ἐρείσας,
Θύρσῳ στῆθος ἔτυψεν ἢ αὐχένα, χεύματα τέμνων·
Δυσμενέων βυθίων γὰρ ἐδήσατο κόλπον ἐναύλων,
Ἐξ ὅτε μιν φεύγοντα μόθον δασπλῆτα Λυκούργου
Δώματι κυμαίνοντι γέρων ὑπεδέξατο Νηρεύς·
Πολλοὶ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα περικλείοντο ῥεέθρῳ
Υἷα Διὸς φοβέοντες ἀείδρομον· ὧν ὁ μὲν αὐτῶν
Ὀρθὸς ἰλυόεντι πόδας σφηκώσατο πηλῷ,
Αὐτοπαγὴς δ' ἀτίνακτος ἀπ' ἰξύος ἄχρι καρήνου
Ἡμιφανὴς ἀνέτελλε καλυπτομένην πτύχα μηροῦ·
Καὶ Βρομίῳ πολέμιζεν ἐν ὕδασι μᾶλλον ἀρούρης,
Ἀμφοτέραις παλάμαις διδυμάονα δούρατα πάλλων·
Καὶ τὸ μὲν αἰχμάζεσκεν ἐς ἠόνας ὑψόσε πέμπων,
Αἰακὸν ἀντικέλευθον ἔχων σκοπόν· αὐτὰρ ὁ σείσας
Ἔγχος ἀνουτήτοισι κατηκόντιζε Λυαίου·
Καί τις ἐνεσκήρικτο μέσον κενεῶνα καλύπτων,
Ὃς δὲ φυγὴν οὐχ εὗρε τετυμμένος ὀξέϊ θύρσῳ,
Ἴχνια πηλόεντι φέρων πεπεδημένα δεσμῷ,
Ταρσὸν ἔχων ψαμάθοισι κατοχῆτον· ἵστατο δ' ἄλλος,
Κνήμης δ' ἀλλομένης ἢ γούνατος ἄκρα διαίνων,
Ὑγρὴν αἱματόεσσαν δι' ὕδατος εἶχεν Ἐνυώ·
Ἄλλος ἐνερρίζωτο δεδυκότος ἄχρι γενείου,
Καὶ πόδας ἤρτησε λελουμένον ὦμον ἀείρων,
Φεύγων φρικτὰ ῥέεθρα καταΐσσοντα προσώπου·
Ἄλλος ἐνὶ προχοῇσιν ὅλον δέμας ἐκ ποδὸς ἄκρου
Ἄχρι μέσου στέρνοιο κατάρρυτος· ὃς δὲ διαίνων
Ὤμους διχθαδίους, ὁ δὲ βόστρυχον ἄκρον ἐρείσας,
Δέχνυτο κυματόεσσαν ἐπεσσυμένην ἀπειλήν·
Εἰς βυθὸν ἄλλος ἔδυνε διάβροχα χείλεα σείων
Ἀνδροφόνον παρὰ χεῦμα συνεστίος αἰθερίοιο·

καί τις

Καί τις ἑοὺς ἑτάρους δεδοκημένος Ἰνδὸς ἀγήνωρ,
Τοὺς μὲν κτεινομένους δολιχῷ δορὶ, τοὺς δὲ μαχαίρῃ,
Ἄλλον ὀϊστευθέντα χαραδρήεντι βελέμνῳ·
Τὸν δὲ πολυπλέκτῳ δεδαϊγμένον ὀξέϊ θύρσῳ
Θούριον νεκρὸν ὅμιλον ἐδέρκετο· ἀχνύμενος δὲ
Τίλλε κόμην, φθονερῷ δὲ χόλῳ βακχεύετο πυρσῷ,
Σφίγγων καρχαρόδοντι μεμυκότα χείλεα δεσμῷ·
Καὶ ταχὺς αὐτοφόνον μιμούμενος Ἰνδὸν Ὀρόντην
Βάρβαρον αἷμα φέρων, καὶ βάρβαρον ἦθος ἀέξων
Ἄορ ἑὸν γύμνωσεν· ἀπορρίψας δὲ χιτῶνα
Ἄρεος ἀρραγὲς ἕρκος, ἀλεξητήρια βελέμνων,
Καὶ ξίφος ἀμπείραντος ἑῷ κενεῶνι πελάσσας,
Ὑστατίην ταχύποτμος ἀγήνορα ῥήξατο φωνήν·
Γαστὴρ δέχνυσο τοῦτο φίλον ξίφος· αἰδέομαι γὰρ
Μή τις ἐμὲ κτείνειεν ἀνάρσιος ἀπτόλεμος χείρ·
Αὐτὸς ἐμῷ κενεῶνι θελήμονα χαλκὸν ἐλάσσω,
Μή με πατὴρ μέμψαιτο δεδουπότα θήλεϊ θύρσῳ,
Μὴ Σάτυρος, μὴ Βάκχος ἐμὸν καλέσειε φονῆα·
Ἔννεπε κυανέης κατὰ γαστέρος ἄορ ἐρείσας
Τολμηραῖς παλάμῃσιν ἅτε ξεῖνον ἄνδρα δαΐζων·
Καὶ θάνεν αὐτοδάϊκτος ἐν ἀντιβίοισι Μενοικεὺς,
Αἰδόμενος μετόπισθεν ἰδεῖν ἔτι Δηριαδῆα,
Ὄμμασι δ' ἀκλαύτοισι θελήμονι κάτθανε πότμῳ,
Καὶ μανίης ἀπάνευθεν ἐφαίνετο χάλκεος Αἴας·
Καὶ φόνος ἄσπετος ἦεν· ἀναινομένων δὲ ῥεέθρων
Κτεινομένους ἐκάλυψε, καὶ ἔπλετο τύμβος Ὑδάσπης·
Καί τις ἑῷ ποταμοῖο πανυστατίην χέε φωνήν·
Καὶ σὺ πάτερ προχοῇσι πόθεν σέο τέκνα καλύπτεις;
Πολλάκι Βάκτριον Ἄρεα μετήϊον, ἀλλὰ ῥεέθροις
Οὔποτε Μῆδον ὅμιλον ἀπέκτανε Μῆδος Ἀράξης·
Περσικὸς Εὐφρήτης οὐκ ἔκρυψε γείτονα Πέρσην·
Πολλάκι μοι παρὰ Ταῦρον ἔην μόθος, ἀλλ' ἐνὶ χάρμῃ
Οὐ Κίλικας ποτὲ Κύδνος ἑῷ τυμβεύσατο κόλπῳ·
Οὐ Τάναϊς χιονῶδες ἄγων πετρούμενον ὕδωρ,
Γείτονι Σαυρομάτῃ θωρήσσεται, ἀλλὰ κορύσσων
Κόλχοις ἀντιβίοισι χαραδρήεσσαν Ἐνυὼ
Πολλάκι παχνήεντι κατεπρήνιζε βελέμνῳ·
Ἠριδανὸς πέλε σεῖο μακάρτερος, ὅττι ῥεέθροις
Ἀλλοδαπὸν Φαέθοντα, καὶ οὐκ ἔκρυψε πολίτην,
Οὐ Γαλάτην ἐκάλυψε, καὶ οὐ τάφος ἔπλετο Κελτῷ·
Ἀλλὰ φίλοις ναέτῃσι ξυνήϊον ἀπὸ δένδρων
Ἡλιάδων ἤλεκτρα φεραυγέα δῶρα κυλίνδει·
Ῥῆνος Ἴβηρ βρεφέεσσι κορύσσεται, ἀλλὰ δικάζων
Καὶ κρυφίην ὠδῖνα διαγνώζων τοκετοῖο,
Κτείνει ξεῖνα γένεθλα· σὺ δὲ φθιμένων πολιητῶν
Κρύπτεις γνήσια τέκνα, καὶ οὐ νόθον αἷμα καλύπτεις·
Πῶς δύνασαι ποταμοῖσι μιγήμεναι, ἠὲ καὶ αὐτῷ
Ὠκεανῷ γενέτῃ, καὶ Τηθύϊ σεῖο τεκούσῃ
Αἱμαλέαις λιβάδεσσι φέρεις πλημμυρίδα σείων;
Ἄζεο μὴ νεκύεσσι Ποσειδάωνα μιήνῃς,
Σεῖο ῥόος Βρομίοιο κακώτερος, ὅττι με θύρσοις
Οὐ κλονέει Διόνυσος, ὅσον κλονέεις με ῥεέθροις·
Ὣς εἰπὼν βαρύποτμος ἐδέξατο λοίσθιον ὕδωρ,
Καὶ πλέος ἦεν εὔοπλος· ἐκουφίζοντο δὲ λαοὶ
Οἰδαλέοις μελέεσσιν· ἀποφθιμένου δὲ φορῆος
Ἡμιφανὴς πλωτῆρι λόφῳ πορθμεύετο πήληξ·
Δυομένη μετὰ βαιὸν, ἐπαιρομένη δὲ ῥεέθροις
Ἐκταδὸν ἐν ῥοθίοισιν ἅτε πρυμνήσια νηῶν
Νηχομένου τελαμῶνος ἐναυτίλλοντο βοεῖαι
Στοιχάδες ἔνθα καὶ ἔνθα· βαρυνόμενος δὲ σιδήρῳ
Εἰς βυθὸν ὑγροχίτωνα κατέσπασεν ἀέρα θώρηξ.
Οὐδὲ μόθου Διόνυσος ἑοὺς ἀπέκοψε μαχητὰς,
Εἰ μὴ πάντας ἔπεφνεν ἑῷ ταμεσίχροϊ θύρσῳ,
Καλλείψας ἕνα μοῦνον ὅλων κήρυκα θανόντων·
Θύρεα μοῦνον ἔλειπε θεουδέα μάρτυρα νίκης·
Ἥρη δ' ὡς ἐνόησε δαϊκταμένων φόνον Ἰνδῶν,
Οὐρανόθεν πεπότητο δι' ὑψιπόρου δὲ κελεύθου,
Ἄστατος ἠνεμόεντι χαράσσετο ἠέρα ταρσῷ,
Ἀντολίην δ' ἐπέβαινε, καὶ ἤπασεν Ἰνδὸν Ὑδάσπην,

Et quiſquam ſuos ſocios intuens Indus ſuperbus,
Hos quidem interemptos longa haſta, hos verò machæra
Alium ſagittis petitum torrenti telo:
Alium verò multum implexo trucidatum acuto Thyrſo
Thures mortuam multitudinem oſtendit: mœrens verò
Lacerauit comam: inuida verò ira bacchabatur flamma
Stringens aſperos dentes habentis reboantia labra vinculo:
Et ſtatim ſe occidentem imitans Indum Orontem
Barbarum ſanguinem ferens, & barbarum morem adaugẽs,
Gladium ſuum nudauit, abiiciens verò thoracem
Martis validum munimentum propulſatorem telorum
Et enſem imperterritus ſuo ventri admouens
Vltimam cito moriens ſuperbam erupit vocem
Venter accipe hunc amicum gladium: metuo enim
Ne quis me interimat, non validis imbellis manus,
Ipſe meo ventri ſpontaneum ferrum trudam:
Ne me pater reprehendat lapſum muliebri Thyrſo,
Ne Satyrum, ne Bacchum meum appellet interfectorem.
Dixit nigrum in ventrem gladium figens,
Audacibus manibus tanquam hoſpitem virum diuidens,
Et mortuus fuit per ſe occiſus in hoſtibus Menœceus,
Veritus poſt pugnam adhuc videre Deriadem,
Oculis verò illachrymatis ſpontanea obiit morte
Et abſque inſania apparuit æreus Aiax.
Et cædes immenſa erat, renuentibus verò fluminibus
Occiſos abſcondit, ſepulchrum erat tumulus Hydaſpes.
Et quiſpiam in flumine omnium vltimam effudit vocem.
Et tu pater in profluente vnde tuos liberos abſcondis?
Sæpius Bactrium Martem tranſiui, ſed fluminibus
Nunquam Medam multitudinem occidit Medus Araxes
Perſicus Euphrates non abſcondit vicinum Perſam,
Sæpius mihi apud Taurum fuit bellum, ſed in pugna
Non Cilices quondam Cydnus ſuo tumulauit gremio.
Non Tanais niualem agens lapidoſam aquam
Vicino Sauromatæ armatur, ſed concitans
Colchis hoſtibus torrentem Bellonam
Sæpius pruinoſo præcipitauit telo.
Eridanus eſt te beatior quòd fluminibus
Alienigenam Phaëthontem, & non abſcondit ciuem:
Non Galatam obruit, & non ſepulchrum fuit Celtæ,
Sed amicis ciuibus diuiſas ab arboribus
Heliadum electra ſplendorem ferentia munera voluit
Rhenus Iber contra infantes armatur, ſed tanquam Iudex
Et occultum partum diſcernens generationis,
Occidit hoſpitem generationem: tu verò occiſorum ciuium
Abſcondis genuinos liberos, & non adulterinum ſanguinem (tegis:
Quomodo potes fluminibus miſceri, aut etiam ipſi
Oceano genitori, & Tethyi tuæ matri
Sanguinolentis guttis cædis inundationem quatiens?
Time ne mortuis Neptunum contamines,
Tuus fluctus Baccho deterior, quòd me Thyrſis
Non agitat Bacchus, quantum agitas me fluminibus.
Sic locutus graue fatum habens excepit vltimam aquam,
Et fluctus erat armis bene plenus: eleuabantur verò populi
Tumidis membris, occiſo verò latore
Semiapparens nauigante criſta traiiciebatur galea
Submerſa pene ſublata verò fluminibus
Extenſi in fluctibus tanquam vela nauium
Natantis balthei natabant è bubulis pellibus facti clypei
Ordine hinc & hinc, grauatum verò ferro
In profundum humidam tunicam habentem detraxit virum thorax.
Neque à pugna Bacchus arcuiſſet ſuos milites
Niſi omnes occidiſſet ſuo in corpus incidente Thyrſo,
Relinquens vnum ſolum omnium præconem mortuorum.
Thurea ſolum reliquit diuinum teſtem victoriæ.
Iuno verò vt cognouit trucidatorum cædem Indorum,
Cœlitus deuolauit per altigradam verò viam,
Inſtabilis ventoſa ſignauit aërem planta.
Antoliam verò ingreſſa eſt, & amplexa eſt Indũ Hydaſpẽ,

Victoria [illegible] geſta.

Orontes ſeipſum necat.

Quidam [illegible] gladio [illegible].

Rhenus Iber, inceſti conceptus vindex.

Indus in Hydaſpe ſuffocatus.

Bacchus vnum Thurea hoſtẽ viuum relinquit victoriæ teſtem.

Iuno machinatur mala Baccho.

Pugnam cruentam excitare Baccho. (Mars.
Sed poſtquam barbaricam vocē habēs Orientalis procubuit
Tunc ſanè nauigationis diuerſas præſtigias texens,

Bacchici flumen tranſeunt.

Fluminibus tranquillis chorus traiiciebat Baccharum,
Et Deus gubernabat per fluctum gubernator(tranſeuntium
Curribus terreſtribus adulterinam nauigationem humorē.v.
Pantherarum non humida vngula ſignabat Hydaſpen.
Et exercitus nauigationem habuerunt tranquilli fluminis,
Quorum hic quidem Indicam tumultuariam nauem multum reuinctam remigans,
Alter verò gubernans humidum naviculæ tranſitum.
Indigenarum ſcapham habuit lina conſuentium piſcatorum

Liber.

Quam rapuerat, alius verò adulterino nauigabat vinculo,
Et lignum per ſe radicatum ſimile naui onerariæ,faciens
Curru artificioſo circumplexas haſtas alligans,
Sine gubernaculo,ſine velo,ſine remis, (enim
Non Boream vocans nauem impellentem:rectè extenſam
In fluuiales profunditates ſubmerſam haſtam mittens
Martis per humidū tranſeūtis ab haſta agitatus natabat.
Et natante nō humectatus ſuper ſcuto flumina ſecās(nauta.
Funem nauticum ferens balthæum ſcutū quatientem habuit
Nouam nauigationem adulterina naue ſignans: (tranſitum.

Equites natantes.

Et exercitus equitum flumen tranſiit, & traiectus equorum
Pedibus erat à dorſis ſublatis agitatoribus:
Et tunc natantis humidum curſum pulchros pedes habentis
Dorſo eleuantis ſuperiorem gubernatorem (equi
Sublimis vetudit per aquam non humectati ceruix,
Et exercitus tumultus excitantium peditum nauigio indigēs

Natare vtribus.

Vtribus tumidis fundens flatuium ventum
Pelle ventoſa permenſus eſt Indum Hydaſpem.
Intus incluſis verò ventis grauidi erant vtres.
Caprinis verò pedibus percurrit Parrhaſius Pan,
Summitatem tranquilli tranſiens fluminis:
Et Lycus gubernabat marinorum curſum equorum
Paternum non humectatum agens quatuor equorum currum.
Et cum fratre exſiſtente:vnà tranſiit:domito verò

Scelmus natat cum tauro per Hydaſpen.

Scelmus tranquillo equitans in fluuio,
Alius ſuper dorſo ſaliens comitem procellis
In nauigationem gubernabat baculo taurum viatorem.
Et bouinis vngulis ſignauit tacitam aquam.
Sileni verò ſenes nauigabant in mari,
Et pedibus,& manibus remigantes Hydaſpen,
Et profundens inſtar torrentis adultricem vocem.
Fratri vndoſo ſenex reſonabat Hydaſpes,
Sermone h interminatorē fundēs fontibus frequenti gutture,
O frater infans quouſque tuus fluctus tranquillus fluit?
Tu verò fluctum tuum concita adoriens Bacchum,
Vt abſcondamus in aquis peditem viatorem.
Tibi & mihi fuit turpe, cùm Bacchi milites
Non irrigatis meum flumen diuidunt pedibus.
Aeole & tu perfice mihi gratiam.hoſtibus verò
Tuos anteſignanos arma procelloſos ventos,

Hydaſpes hortatur Aeolum vt ventos in traiicientes Bacchicos concitet.

Contendentes cum Satyris, quòd exercitus humidus viator
Curribus terreſtribus peruium fecit Hydaſpen,
Et curſum humidum habent in aquis gubernatores.
Tuos ventos arma meo portitori Baccho.
Fluctibus verò trahatur Satyrorum claſſis, aurigarum verò
Tractorum profluentis meus fluctus currum accipiat.
Fluctu rabioſo obrutis agitatoribus.
Non quidem ego impunem inſolentem mortem relinquam
Tibi & mihi eſt dedecus,quando Bacchi milites
Semitam equitant,etiam non irrigatis viatoribus.
Aquam tranſeuntes verò leones euertam Bacchi:
Dic vnde peruius fuit meus fluxus? aqua tincta verò
Naias in profluento vnde hinnitum audit?
Et dorſum piſcoſum vngula equina findit.
Pudet cum fluminibus contendere,quòd mulieres
Nos tranquillis tranſeunt pedibus.
Nunquam audaces meum fluctum nauigarunt Indi
Curribus ſublimibus,& non paternam aquam

Φυλόπιν αἱματόεσσαν ἀναστήσαι Διονύσῳ·
Ἀλλ' ὅτε βαρβαρόφωνος ἑῷος ὤκλασεν Ἄρης,
Δὴ τότε ναυτιλίης ἑτερόξονα μάγγανα τεύχων
Χεύμασιν ἀκλύστοισι χορὸς περάασκε Βακχῶν,
Καὶ θεὸς ἰθύνεσκε δι' οἴδματος ἡνιοχεύων
Ἅρμασι χερσαίοισι νόθον πλόον· ὑγροπόρων δὲ
Πορδαλίων ἀδίαντος ὄνυξ ἐχάραξεν Ὑδάσπην,
Καὶ στρατιαὶ πλόον εἶχον ἀκυμάντοιο ποταμοῖο·
Ὧν ὁ μὲν Ἰνδῴην σχεδίην πολύδεσμον ἐρέσσων,
Ὃς δὲ κυβερνητῆρι [illegible] ἀκάτοιο πορείην,
Ἐνδαπίην σκάφος [illegible]
Ἁρπάξας [illegible] αὐτοδέτῳ δεσμῷ,
Καὶ ξύλον αὐτοτέλεστον [illegible] ὁλκάδι τεύχων
Ἅρματι [illegible] δούρατα δήσας,
[illegible] δίχα λαίφεος, ἐκτὸς ἐρετμῶν,
Οὐ Βορέην [illegible]
Εἰς βρόχους [illegible]
Ἄρεος ὑγροπόρ[illegible] ναύτης·
Καὶ πλωτῆς ἀδίαντος ἐπ' ἀσπίδος οἴδματα τέμνων,
[illegible] δίχα [illegible]
Ξεῖνον [illegible] χαράσσων·
Καὶ [illegible] ἵππων
[illegible]
Καὶ τότε νηχομένου διερὸν δρόμον εὔποδος ἵππου,
[illegible]
[illegible] ὕδατος [illegible]
Καὶ [illegible]
[illegible]
[illegible] Ἰνδὸν Ὑδάσπην·
[illegible] ἀσκοί·
Αἰγείοις δὲ πόδεσσι διέτρεχε Παρράσιος Πὰν,
[illegible] ποταμοῖο·
Καὶ Λύκος [illegible] ἵππων
[illegible]
Καὶ [illegible]
Σκέλμις [illegible] ποταμοῖο·
[illegible]
Εἰς [illegible] Ταῦρον ὁδίτην,
Καὶ [illegible] ὕδωρ·
Σιληνοὶ δὲ [illegible]
Καὶ [illegible] Ὑδάσπην,
Καὶ [illegible]
[illegible] Ὑδάσπης,
[illegible]
[illegible] ἔρπει;
Οἴδμα δὲ σὸν κόρυσσον, ἐπαΐξας Διονύσῳ,
[illegible] ὁδίτην·
[illegible] Βρομίοιο μαχηταὶ
Ἀβρέκτοις ἐμὸν οἶδμα διασχίζουσι πεδίλοις·
[illegible]
Σοὺς προμάχους θώρηξον ἀελλήεντας ἀήτας,
Μαρναμένους Σατύροισιν, ὅτι στρατὸς ὑγρὸς ὁδίτης
[illegible] Ὑδάσπην,
Καὶ [illegible] ἐν ὕδασιν ἡνιοχῆες·
Σοὺς ἀνέμους θώρηξον ἐμῷ πορθμῆϊ Λυαίῳ·
[illegible] Σατύρων [illegible]
[illegible] ἅρμα [illegible]
[illegible]
Οὐ μὲν ἐγὼ νήποινον [illegible]
Σοὶ καὶ ἐμοὶ πέλεν αἶσχος, ὅταν Βρομίοιο μαχηταὶ
[illegible] καὶ ἀβρέκτοισιν ὁδίταις·
[illegible] Διονύσου·
[illegible]
[illegible]
Καὶ ῥάχιν ἰχθυόεσσαν ὄνυξ ἵππειος ἀράσσει·
[illegible]
[illegible] πεδίλοις·
Οὔποτε πλωτῆρες ἐμὸν ῥόον ἔπλεον Ἰνδοὶ
Ἅρμασιν [illegible]

Δενδρώδης ἐχάραξεν ἑῷ προμήκεϊ δίφρῳ,
Ὑψιλόφων λοφίῃσιν ἐρειδόμενος ἐλεφάντων·
Ὣς εἰπὼν ἐκόρυσσεν ἑὸν ῥόον· ἧπτο δὲ Βάκχου
Αἰχμάζων ῥοθίοισιν· ἀελλήεσσα δὲ πολλὴ
Μαρναμένων ὑδάτων βαρὺ μυκήσατο σάλπιγξ·
Καὶ ποταμὸς κελάρυζε βοῶν ὑψούμενον ὕδωρ,
Μαρνάμενος Σατύροισι· πολυφλοίσβου δὲ κυδοιμοῦ
Βασσαρὶς ἀκρήδεμνος ἀπεσείσατο κύμβαλα χειρῶν
Καὶ πόδας ἀμφιέλιξεν, ἐρεσσομένου δὲ ταρσοῦ
Ξανθὰ πολυρράφεων ἀπεσείσατο δέσμια πεδίλων·
Καὶ ῥόος ὑψιμέδων πεπορημένος ἄχρι καρήνου
Βάκχης ὑγρομένης ἑλικώδεας ἔκλυσε χαίτας·
Ἄλλη βαπτομένη διερὰ ἀπεθήκατο πέπλα·
Νεβρίδας οἰδαλέοισιν ἀπερρίψαντο ῥεέθροις·
Καὶ οἱ ὀπισθοτόνοισι κορυσσομένοιο ποταμοῖο
Ὄγκος ἐρευθιόωντι μέλας ἐπισύρετο μαζῷ·
Καὶ Σάτυρος παλάμῃσιν ἐρετμώσας χυτὸν ὕδωρ
Ἰκμαλέην σχίζε δι' ὕδατος ἰθεῖαν οὐρήν·
Γηραλέοις δ' ἄλλοισιν ἀοινοφαλὲς ἴχνος ἐρέσσων,
Ἄστατος ὑδατόεντι Μάρων πεπορημένος ὁλκῷ
Κύμασιν ἀσκὸν ἔλειπε βεβυσμένον ἡδέος οἴνου,
Πυκνὰ δὲ πιπτομένων διδυμόζυγι σύνδεσμος αὐλῶν
Πανιὰς ἀκροτάτοιο δι' ὕδατος ἔπλεε σύριγξ
Κύμασιν αὐτοέλικτος· ἀπειλητῆρι δὲ πλεγμῷ
Σειληνοῦ λασίοις κατ' αὐχένος ἔρρεε χαίτη·
Καὶ ποταμὸς κελάδησεν ἀρυσσάμενος οἴδματι πέτρων
Ξανθὸν ὑπὲρ πεδίοιο χέων μετανάστιον ὕδωρ,
Κικλήσκων Διόνυσον ἐς ὑδατόεσσαν Ἐνυώ·
Καὶ ῥόος ἐγρεκύδοιμος ἔχων ἀντίπνοον αὔρην
Ἀτρεκὲς ὑδροφόροιο διάστιχον ἠέρα φαίνων,
Οἴδματι παφλάζοντι κατέθρωσκε Διονύσου·
Οὐχ οὕτω Διόνυσος ἀρειμανὲς ἔτρεσεν ὕδωρ,
Οὐχ οὕτω ῥόος ἔσχεν ἐγερσιμόθοιο Σκαμάνδρου,
Χεύματι κυματόεντι κατακλύζων Διόνυσον,
Ὡς τότε βακχείην στρατιὴν ἐδίωξεν Ὑδάσπης·
Καὶ ποταμῷ Διόνυσος ἀνέκραγε θυιάδα φωνήν·
Τί κλονέεις Διὸς υἷα διιπετές; ἢν ἐθελήσω,
Τερσαίνει σέο χεῦμα πατὴρ ἐμὸς ὑέτιος Ζεύς·
Ἐκ νεφέων βλάστησας ἐμοῦ Κρονίδαο τοκῆος,
Καὶ νεφεληγερέταο Διὸς βλάστημα διώκεις,
Πατρὸς ἐμοῦ πεφύλαξο βέλος λοχίου κεραυνοῦ,
Μὴ στεροπὴ Βρομίοιο συνέμπορος εἰς σὲ κορύσσῃ·
Ἄζεο μὴ βαρύδουπος ὅ τις Ἀσωπὸς ἀκούσῃς,
Σὸν προχέειν ποταμὸν ἕως ἔτι μῆνιν ἐρύκω,
Ὑδατόεις πυρόεντι κορύσσεαι· οὐ δύνασαι δὲ
Τλῆναι αἰθαλόεντος ἕνα σπινθῆρα κεραυνοῦ·
Εἰ δὲ μέγα φρονέεις χάριν Ἀστερίης σέο νύμφης,
Ἔλλαχεν αἰθερίης Ὑπερίονος αἷμα γενέθλης
Ἠέλιον θρασὺν υἷα πυρώδεος ἡνιόχοιο
Οὐρανὸν ἐκπυρόοντα πατὴρ ἐμὸς ἔφλεγε πυρσῷ·
Καί νύ κεν ἔστενε παῖδα πυρὸς ταμίης Ὑπερίων,
Οὐδὲ χάριν Φαέθοντος ἐμῷ πολέμιζε τοκῆϊ,
Οὐ πυρὶ πῦρ ἀνάειρε, καὶ εἰ πυρὸς ἡγεμονεύει·
Εἰ χάριν ὑμετέρου μεγαλίζεαι Ὠκεανοῖο,
Ἠριδανὸν σκοπίαζε Διὸς πεπληγότα βέλεμνῳ
Ὑμέτερον πνείοντα ἀδελφεόν· αἰνοπαθὴς δὲ
Σὸς διερὸς γενέτωρ μεθυσμένος ἰζῷ κόσμου
Χεύμασι τοσσατίοισι χέων γαιήοχον ὕδωρ
Υἱέα ἴδε φλεχθέντα, καὶ οὐ πολέμιζεν Ὀλύμπῳ·
Οὐ προχοαῖς ἐρίδαινε πυριγλώχινι κεραυνῷ,
Ἀλλὰ τεῶν ὑδάτων ἔτι φείδεο, μὴ δὲ νοήσω
Ἠριδανῷ φλεχθέντι πανείκελον ἶσον Ὑδάσπην·
Ὣς φαμένου βαρύδουπος ἐχώσατο μᾶλλον Ὑδάσπης
Κύμασι λαβροτέροισι χέων ὑψίδρομον ὕδωρ·
Καί νύ κεν ἔκρυψε πάντα ἀβάκχευτον στίχα Βάκχων,
Εἰ μὴ Βάκχος ἄμυνεν· ἀπ' ἀγχιπόροιο δὲ λόχμης
Πυρτοτόκον νάρθηκα βαλὼν ἀντώπιον Ἠοῦς
Ἡλίῳ θερμαίνων· ἐφλέγετο δὲ κορύμβου
Αὐτογόνου σπινθῆρι λοχεύετο δουράτεον πῦρ,

Dendrodes pugnam suo prolongo curru,
Altas cristas habentium dorso innitens Elephantum:
Sic locutus armauit suum fluxum, haerebat vero Baccho
Pugnans cum fluctibus, procelloſa verò multa
Pugnantibus undis barrula mugiebat buccina.
Et flumen resonabat [illegible] sublatam aquam,
Pugnans cum Satyris, resonante verò tumultu
Bassaris [illegible] abiecit Cymbala e ma-
Et pedes circumumbrabat, remigante verò planta (nibus
Flaua [illegible] exeuſsit [illegible]
Et fluxus [illegible] usque ad caput
Bacchae [illegible] obruebat comas,
Alia [illegible] depoſuit pepla,
[illegible] indulgens fluctibus.
[illegible] (tu-
[illegible] niger [illegible] trahebatur ſuper ma-
Et Satyrus [illegible] remigans [illegible] aquam,
Humidam [illegible] per undas rectam caudam.
Senilibus verò pedibus vino carens veſtigiumque remigans
Inſtabilis aquoſo Maron latus tractu
[illegible] reliquit [illegible] dulcis vini.
Crebro vero agitata geminum iugum habentis compes tibiae
Panica [illegible] aqua nauigabat fiſtula
Fluctibus per ſe voluta, minaci verò [illegible]
Sileni [illegible] fluebat iuba.
Et flumen reſonabat humilum fluctu trahens
Flauam [illegible] peregrinam aquam,
Vocans Bacchum in aquoſam pugnam. (tum
Et fluctibus tumultum excitans habens contra ſpirantem ven-
Nubes [illegible] demonſtrans,
[illegible] Bacchi,
Non ſic Bacchus Marte furioſam trepidauit aquam,
Non ſic fluctus [illegible] Scamandri,
[illegible] Bacchum,
[illegible] Bacchicum exercitum perſecutus fuit Hydaſpes.
[illegible] furioſam vocem:
Quid concutis Iouis filium, à Ioue fluens? ubi voluero
Exſiccabit tuum fluctum pater meus pluuius Iupiter.
Ex nubibus generatus es ex meo Saturnio parente,
Et nubes coaceruantis Iouis progeniem perſequeris,
Patris mei caue telum obſtetricalis fulminis.
Ne fulgur Bacchi [illegible] in te armet.
Time [illegible] habens [illegible] audias,
Tuum flumen [illegible] quoad iram prohibeam,
Tu aqu[illegible] armaris, [illegible] vero,
Perferre ardentis vnam ſcintillam fulminis.
Si verò multum ſuperbis propter Aſteriam tuam Nympham,
Sortita eſt illa etherea ſolaris ſanguinem familiae.
Solem [illegible] filium ignei [illegible]
Cœlum [illegible] pater meus combuſſit igne.
Et ſanè gemuit filium ignis diſpenſator Hyperion,
Neque propter Phaëthontem cum meo pugnauit patre,
Non [illegible] ignem ſuſtulit, licet igni dominaretur.
Si propter [illegible] ſuperbis Oceanum,
Eridanum intuere Iouis percuſſum telo,
Veſtrum [illegible] combuſtum fratrem, grauia paſſus verò
Tuus humidus auus cinctus [illegible] mundi
Fluctibus tantis fundens terram continentem aquam,
Filium vidit combuſtum, & non pugnauit cœlo.
Non profluentis contende cũ igneas cuſpides habente ful-
Sed tuis aquis adhuc parce, ne ve cognoſca [illegible] (mine,
Eridano combuſto combuſtum aequaliter Hydaſpen.
Sic dicente grauiter ſonans iraſcebatur magis Hydaſpes,
Fluctibus vehementioribus fundens ſub [illegible] aquam.
Et ſanè obruiſſet omnem iam non bacchantium ordinem
Bacchorum,
Niſi Bacchus impediuiſſet, è vicino verò luco
Ignem parientem ferulam proiiciens aduerſus auroram.
Sole calefecit, valde combuſti verò rami,
Et ſe nata ſcintilla generabatur ligneus ignis,

Vna fulminis ſcintilla tot flumina poteſt comburere.

Phaethon a Ioue fulminatus.

Eridanus fulmine percuſſus,

Hydaſpes grauius in Bacchum armatur.

Bacchus incendit Hydaſpen.

Et profluentis flammam proiecit, minaci verò titione
Ardente flumo fluctibus ardebant litora.
Et multus aëriuagus voluebatur fumus errans.
Loto ardente combuſtóque Cypero.
Et vluas ignis in puluerem redegit. multum volubili verò
Fumo fuliginoſo volubilis impleuit vapor (impetu
Aëreos circulos: totus verò niger reddebatur lacus
Bene olentibus ventis flagellatis arundinibus:
Et ſplendor in profundum ſerpſit: abſcondebantur verò cœno
Piſces combuſti: ſubmerſa verò flamma
Natante ſcintilla irriguus ardebat limus
Humidum accendens: à profundis verò fumus receſſibus
Igneus aquoſo cum impetu ferebatur comes vapore,
Hydriadum verò ordines ſine caliendro veloci planta
Nudæ vndanti oberrabant in atrio:
Et quædam recuſans inflammatam paternam aquam
Naias ſine reticulo inſuetum ſubiit Gangem.
Alia verò Indum habitabat, valde reſonantem Aceſinem
Feruidis membris, aberrantem verò Choaſpes
Aliam montiuagam ſine caliendro Naiadem Nympham
Virginem valde illuſtrem accepit Perſidi vicinus.
Oceanus verò reſonabat interminans Baccho, (gutture,
Aquoſum mugitum fundens multas ſcaturigines habente
Et fluctum ſemper fluentis oris inſtar torrentis emittens
Litora mundi obruit fluctibus verborum,
Æqualis Oceani coniux, coæua mundi,
Omnium nutrix commixtarū aquarum, à te ſeminata Te-
Antiqua, liberos amans quid faciemus? ardens enim (thys
In me, & tuos liberos armatur pluuius Iupiter:
Rapacem enim adulterinam auem habet Saturnium homi-
Aſopus patrem, & filium Bacchum Hydaſpes. (cidam
Sed Iouis fulminibus ducens contrariam aquam
Solem ignitum fluctu extinctore obruam,
Occultabo verò ætheris aſtra, & videat Saturnius
Flumine murmurante inundantem Lunam.
Arctoam verò regionem meis profluentis abluam,
Axis ſumma capita & non irrigatum tractum plauſtri
Et profundi antiquum mei natatorem maris
Cœleſtem Delphinem iterum natatorem faciam.
Occultatum pelago, & inter aſtra vagantem extraham
Reducem è cœlo exulem in terram Celtarum
Eridanum igneum, & aquoſum reddam,
Ætherem nudans ſplendido igne, altigrados verò
Piſces ſtellatos meos rurſus in mare traham
Natantes poſt Olympum in aquis: excitare Tethys,
Aquis ætheris aſtra abſcondamus, vt cognoſcam
Taurum nullis fluctibus agitati rurſus natatorem maris:
Fluctibus verò mollioribus latum humidum viatorem
Europa poſt thalamum, concitetur verò & ipſa
Intuens meam cornutam taurinam formam,
Tauriformis, cornuta, boum agitatrix Luna.
Veniam per altas vias latus in cœlo, vt cognoſcam
Humidum Cephea, & humidam tunicam habentē Booten,
Vt prius Neptunus cùm audax circa Corinthum
Humidus Mars exſultabat in cœleſtem Bellonam.
Abſcondam verò ignitam capram, Iouis nutricem;
Sufficientem aquario præbebo abundantem aquam,
Tethys, & tu mare, armare. Tauriformem enim
Iupiter adulterinum filium genuit, vt omnes perdat,
Et fluuios & homines inſontes, vtrunque verò
Indos Thyrſus traiecit, & combuſſit flamma Orontem.
Dixerat æſtuans profundos fluctus habentis tumore vo-
cis.

Piſces in flumine comburuntur.

Naias relicto Hydaſpe Gangē ingreditur Aceſine.

Oceanus Baccho iratus.

Oceanus vnda ſua cœlo minatur.

Καὶ προχοαῖς φλόγα ῥῖψεν· ἀπειλητῆρι δὲ δαλῷ
Καιομένου ποταμοῖο ῥοαῖς ἐπεπάφλαζον ὄχθαι·
Καὶ πολὺς ἠερόφοιτος ἑλίσσετο καπνὸς ἀλήτης
Λωτοῦ καιομένοιο, καὶ αἰθομένου τε κυπείρου·
Καὶ θρύα πῦρ ἀμάθυνε· πολυστροφάλιγγι δὲ ῥιπῇ
Καπνοῦ λιγνυόεντος ἑλιξ ἐμέθυσσεν ἀϋτμὴ
Ἠερίας ἁψῖδας· ὅλη δ' ἐμελαίνετο λόχμη
Εὐόδμοις ἀνέμοισιν ἱμασσομένων δονακήων·
Καὶ σέλας εἰς βυθὸν ἕρπεν· ἐκεκρύφατο δὲ πηλῷ
Ἰχθύες αἰθαλόεντες· ὑποβρυχίοιο δὲ πυρσοῦ
Νηχομένου σπινθῆρι διάβροχος ἔζεεν ἰλὺς
Ὑγρὸν ἀναπτομένη· βυθίων δ' ἀπὸ καπνὸς ἐναύλων
Ἔμπυρος ὑδατόεντι διέσσυτο σύνδρομος ἀτμῷ·
Ὑδριάδων δὲ φάλαγγες ἀκαμπτύκες ὠκέϊ ταρσῷ
Γυμναὶ κυματόεντος ἀπεπλάζοντο μελάθρου·
Καί τις ἀναινομένη φλογερὸν πατρώϊον ὕδωρ
Νηϊὰς ἀκρήδεμνος, ἀήθεα δύσατο Γάγγην·
Ἄλλη δ' Ἰνδὸν ἔναιεν ἐριβρεμέτην Ἀκεσίνην
Ἀζαλέοις μελέεσσιν· ἀλωομένη δὲ Χοάσπης
Ἄλλην οὐρεσίφοιτον ἀκάλυπτον νηΐδα νύμφην
Παρθενικὴν ἀρίδηλον ἐδέξατο Περσίδι γείτων·
Ὠκεανὸς δ' ἰάχησεν ἀπειλείων Διονύσῳ,
Ὑδατόεν μύκημα χέων πολυπίδακι λαιμῷ,
Καὶ ῥόον ἀενάου στόματος κρουνηδὸν ἰάλλων
Ἠϊόνας κόσμοιο κατέκλυσε χεύμασι μύθων·
Ἥλικος Ὠκεανοῖο παράκοιτι σύζυγε κόσμου,
Παντρόφε συμμιγέων ὑδάτων, αὐτόσπορε Τηθύ,
Ἀρχαίη, φιλότεκνε, τί ῥέξομεν; αἰθαλόεις γὰρ
Εἰς ἐμὲ καὶ σὰ τέκνα κορύσσεται ὑέτιος Ζεύς·
Ἅρπαγα γὰρ νόθον ὄρνιν ἔχει Κρονίωνα φονῆα
Ἀσωπὸς γενετῆρα, καὶ υἱέα Βάκχου Ὑδάσπης·
Ἀλλὰ Διὸς στεροπῇσιν ἄγων ἀντίξοον ὕδωρ
Ἠέλιον πυρόεντα ῥόῳ σβεστῆρι καλύψω,
Κρύψω δ' αἰθέρος ἄστρα, καὶ ἀθρήσει Κρονίων
Χεύματι μορμύροντι κατακλύζοντα σελήνην·
Ἀρκτῴην δ' ὑπὸ πέζαν ἐμαῖς προχοῇσι λοέσσω,
Ἄξονος ἄκρα κάρηνα, καὶ ἄβροχον ὁλκὸν ἀμάξης,
Καὶ βυθίης ἀρχαῖον ἐμῆς πλωτῆρα θαλάσσης
Αἰθέριον δελφῖνα πάλιν πλωτῆρα τελέσσω
Κρυπτόμενον πελάγεσσι, καὶ ἀστεροφοιτον ἐρύσσω
Νόστιμον οὐρανόθεν μετανάστιον εἰς χθόνα Κελτῶν
Ἠριδανὸν πυρόεντα, καὶ ὑδατόεντα τελέσσω
Αἰθέρα γυμνώσας δίφρου πυρός· ὑψιπόρους δὲ
Ἰχθύας ἀστερόεντας ἐμούς, πάλιν εἰς ἅλα σύρω
Νηχομένους μετ' Ὄλυμπον ἐν ὕδασιν· ἔγρεο Τηθύ,
Ὕδασιν αἰθέρος ἄστρα καλύψομεν, ὄφρα νοήσω
Ταῦρον ἀκυμάντοιο πάλιν πλωτῆρα θαλάσσης·
Κύμασι δ' ἁβροτέροισι πεπορημένον ὑγρὸν ὁδίτην
Εὐρώπης μετὰ λέκτρον ὀρινέσθω δὲ καὶ αὐτὴ
Δερκομένη κεράεσσαν ἐμὴν ταυρώπιδα μορφήν,
Ταυροφυὴς κεράεσσα βοῶν ἐλάτειρα Σελήνη·
Ἵξομαι ὑψικέλευθος ἐς οὐρανόν, ὄφρα νοήσω
Ἰκμαλέον Κηφῆα, καὶ ὑγροχίτωνα Βοώτην,
Ὡς πάρος Ἐννοσίγαιος, ὅτε θρασὺς ἀμφὶ Κορίνθῳ
Ὑγρὸς Ἄρης θώρηξεν ἐς ἀστερόεσσαν Ἐνυώ·
Κρύψω δ' ἔμπυρον αἶγα Διὸς τροφόν· ὑδροφόρῳ δὲ
Ἀρκιον ὀμβροχοῆι χαρίζομαι ἄφθονον ὕδωρ.
Τηθύ, καὶ σὺ θάλασσα, κορύσσεο· ταυροφυῆ γὰρ
Ζεὺς νόθον υἷα λόχευσεν, ἵνα ξύμπαντας ὀλέσσῃ,
Καὶ ποταμοὺς καὶ φῶτας ἀναιτίους· ἀμφοτέρους δὲ
Ἰνδοὺς θύρσος ἔπεφνε, καὶ ἔφλεγε πυρσὸς Ὀρόντην.
Ἔννεπε παφλάζων βαθυκύμονος οἴδματι φωνῆς.

ΔΙΟΝΥ-

ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΚΔ.

ΖΕΥΣ δὲ πατὴρ κοτέοντος ἀπείρατε παιδὸς ἀπειλήν,
Δοῦπον ὁμοπλεκέων νεφέων βρονταῖον ἱμάσσων·
Καὶ χόλον ἐπρήϋνεν ἀτέρμονος Ὠκεανοῖο,
Υσμίνην φλογόεσσαν ἐρητύων Διονύσου.
Ηρη δ' ἐσμαράγησε δι' ἠέρος ἄπλετον ἠχώ,
Μῆνιν ἀναστέλλουσα μενεδηΐου Διονύσου·
Καὶ ὑγρὴν παλάμην ὀρέγων οἰκτίρμονι Βάκχῳ
Παιδὶ Διὸς πνείοντι γέρων ἰάχησεν Υδάσπης,
Μῦθον ἀναβλύζων ἱκετήσιον ἀνθερεῶνος·
Φείδεό μοι Διόνυσε διϊπετέος ποταμοῖο
Υδασι καρποτόκοισι φέρων χάριν· ἡμετέρης γὰρ
Εξ ὑδάτων εὔβοτρυς ἀνεβλάστησεν ὀπώρη·
Ασάμην Διόνυσε πυριτρεφὲς· οὐρανίην γὰρ
Σῶν δαΐδων ἀμάρυγμα τεὴν κήρυξε γενέθλην·
Αλλὰ πόθος τεκέων με βιήσατο· Δηριάδῃ γὰρ
Υἱέϊ πιστὰ φέρων ῥοθίων ἐλέλιζον ἀπειλήν,
Ινδοῖς κτεινομένοισι βοηθόον ὄμμα κυλίνδων·
Αἰδέομαι γενετῆρι φανήμεναι, ὅττι θαλάσσῃ
Αἵματι μορμύροντι μεμιγμένα χεύματα σύρων,
Καὶ φονίῃ ῥαθάμιγγι Ποσειδάωνα μιαίνω·
Τοῦτό με τοῦτο κόρυσσεν ἐριδμαίνειν Διονύσῳ·
Πρὸς δὲ τεοῦ ξενίοιο, καὶ ἱκεσίοιο τοκῆος
Αἰδέο παφλάζοντα τεῷ πυρὶ θερμὸν Υδάσπην·
Νηϊάδες φεύγουσιν ἐμὸν ῥόον· ἀμφὶ δὲ πηγάς
Η μὲν ναιετάει ὀλιγόδρομον, ἡ δ' ἐνὶ λόχμαις
Σύνδρομος Αδρυάδεσσι φυτὸν μετὰ πόντον ἀμείβει·
Αλλη δ' Ινδὸν ἔχει μετανάστιος· ἡ δὲ φυγοῦσα
Ποσσὶ κονιομένοισιν ἐδύσατο διψάδα πέτρην
Καυκασίην· ἑτέρη δὲ μεταΐξασα Χοάσπην
Ναίει ξεῖνα ῥέεθρα, καὶ οὐκ ἔτι πάτριον ὕδωρ·
Μὴ καλάμους ὀλέσειας ἐμῶν βλάστημα ῥοάων,
Οἷσιν ἀεξομένοισιν ἐρείδεται οἰνάδος ὄρπηξ
Αμπελόεις· δόνακες γὰρ ἐπ' ἀλλήλοισι δεθέντες
Υμετέρην ἔνυδρον ἀναείρουσιν ὀπώρην·
Μὴ δόνακας φλέξειας, ὅθεν σέο γείτονες αὐλοί·
Μή ποτέ σοι μέμψαιτο τεὴ φιλόμολπος Αθήνη,
Η ποτε Γοργείων βλοσυρὸν μίμημα καρήνων
Φθεγγομένων, Λίβυν εὗρεν ὁμοζυγέων τύπον αὐλῶν·
Καὶ σέο μυστιπόλοιο κυβερνήτειραν ἀοιδῆς
Πανιάδος σύριγγος ὁμόθροον αἴδεο μολπήν·
Λῆγε τεῷ νάρθηκι ῥόον ποταμοῖο μιαίνων,
Οττι ῥόος ποταμοῖο τεοὺς νάρθηκας ἀέξει·
Οὐ ξένον οἶδμα πέρησας ἐπώνυμον· ἀλλοφυῆ γὰρ
Αλλον ἐγὼ Διόνυσον ἐμοῖς φαίδρυνα λοετροῖς,
Ὁπλότερον Βρομίοιο φερώνυμον, εὖτε Κρονίων
Ζαγρέα παιδοκόμοισιν ἐμαῖς παρακάτθετο Νύμφαις·
Καὶ σὺ φέρεις Ζαγρῆος ὅλον δέμας· ἀλλὰ σὺ κείνου
Δὸς χάριν ἀρτιτέλεστον, ὅθεν πέλες· ἀρχεγόνου γὰρ
Εκ κραδίης ἀνέτελλες ἀειδομένου Διονύσου·
Ημετέρου δὲ γέραιρε Λάμου κουροτρόφον ὕδωρ·
Μνώεο Μαιονίης σέο πατρίδος· ὑμετέρου γὰρ
Πακτωλοῦ χαρίεντος ἀδελφεός ἐστιν Υδάσπης·
Καὶ σὺ τόσοις ποταμοῖσι μίαν χάριν ἄρτι τιταίνων,
Γνωτοῖς ὑμετέροισι, τεὴν ἀνασείρασον αἴγλην·
Μηδὲ πυρὶ φλέξῃς ὑδάτων χύσιν· ἐξ ὑδάτων γὰρ
Αστεροπὴ βλάστησε τεοῦ Διὸς ὑέτιον πῦρ·
Αλλὰ χόλον πρήϋνε, τεοῖς ὅτι γούνασι πίπτω,
Μείλιχον οἰκτείρας ἱκέτην ῥόον· ἐν πολέμοις γὰρ
Εἰ θρασὺν αὐχένα κάμπτες, καὶ ἤπιος ἔσκε Τυφωεύς·

DIONYSIACORVM

LIBER XXIV.

IVPITER verò pater irati auertit filij minas,
Fremitum complicatorum nubium fulmineum flagellans,
Et iram mitigauit infiniti Oceani,
Pugnam flammeam coërcens Bacchi.
Iuno verò reſonabat per aëra ingentem ſonitum,
Iram expellens validi Bacchi.
Et humidam manum prębens miſericordi Baccho
Filio Iouis ignito ſenex eructauit Hydaſpes,
Verbum ſcaturiens ſupplex ex gutture.
Parce mihi Bacche à Ioue profecti fluuij
Aquis fructus generantibus ferens gratiam, noſtra enim
Ex aquis bonas vuas habens germinauit vitis.
Peccaui ô Bacche, igne nutrite, cœleſtem enim
Tuarum lampadum fulgor tuam annunciauit familiam,
Sed deſiderium filiorum me coëgit. Deriadæ enim
Filio fidelia adferens, fluctuum volui minas.
Indis occiſis auxiliarem oculum voluens
Pudet patri apparere, quòd mari
Sanguine murmurante mixtos fluctus trahens
Et lethali gutta Neptunum contamino.
Hoc me hoc armauit contendere cum Baccho.
Per verò tuum hoſpitalem, & ſupplicem Iouem
Reuerere æſtuantem tuo igne calidum Hydaſpen.
Naiades fugiunt meum fluctum, circa fontes verò
Hæc quidem inhabitat humidum curſum, hæc verò in luco,
Comes Adryadibus arbores poſt pontum mutat,
Alia verò Indum habitat exſul, hæc verò fugiens
Pedibus puluere ſordidatis ſubijt ſiticuloſam petram
Caucaſiam, alia verò inſecuta Choaſpen
Habitat noua flumina, & non amplius paternam aquam.
Ne calamis perderes meorum germen fluctuum,
Quibus auctis irrigatur vineæ ſurculus,
Viteus, Calami verò inuicem colligati
Veſtrum aquoſum eleuant fructum.
Ne calamos comburas, vnde tuæ vicinæ tibiæ,
Ne olim te reprehendat tua cantus amans Minerua.
Quæ olim Gorgonei terribile ſimulachrum capitis
Dicti, Lybicum inuenit coniunctarum figuram fiſtularum.
Et tuæ ſacerdotalis gubernatricem cantilenæ,
Panicæ Syringis concordem reuerere cantum,
Deſine tua ferula fluxum fluminis marcidum reddere,
Quòd fluxus fluminis tuas ferulas augeat.
Non nouum flumen tranſiſti gentile, alterius naturæ enim
Alium ego Bacchum meis ablui fluminibus,
Mollioris Bacchi nomen habentem, cùm Saturnius
Zagrea pueros nutrientibus meis apponeret Nymphis.
Et tu fers Zagrei totum corpus, ſed tu ipſi
Da gratiam ſerò perfectam, à quo es. Primigeni enim
Ex corde exortus es decantati Bacchi.
Noſtri verò venerare Lami pueros nutrientem aquam.
Recordare Mæoniæ tuæ patriæ, veſtri enim
Pactoli gratioſi frater eſt Hydaſpes,
Et tu tot fluuiis vnam gratiam iam faciens
A fratribus noſtris tuum reuoca ſplendorem.
Nec igne comburas aquarum fluctum, ex aquis enim
Fulmen germinauit tui Iouis pluuialis ignis.
Sed iram mitiga, tuis quòd genibus ſupplex accedo.
Mitem ſternens ſupplicem fluctum, in bellis enim
Cùm audacem ceruicem flecteres, & mitis eſſet Typhoeus.

Iupiter Bacchum & Oceanum ſedat.

Hydaſpes Baccho ſupplex.

Hydaſpes ſe excuſat.

Naiades è Hydaſpe exſules.

Minerua fiſtulæ inuentrix.

Zagreus prior Bacchus.

Tunc quoque abiiciens mutabilem cumulum minarum
Fulmen amputauit pater tuus, an aliis regnans Iupiter?
Sic illo locuto, Bacchus ſuam retraxit piceam.
Et profluenta Arctous rurſus excitauit ventus,
Hyemali flagello ferens tempeſtuoſam auram.
Flumen igne percuſſi refrigerans flammis.
Solem & Bacchum ſimul [illegible] venerans.
Et [illegible] exiluit dux nā ignem. (da ſers
Cū quidem adhuc Bacchus ſupernauigaret humidum Hy-
Tunc etiam confidentiam Martis habens ingentem impetū
Deriades ad Deum pugnam cognominem armauit Indos,
Statuens circa flumina ſuos ordines, vt ipſi vel
Multitudinem exhiberent reuertentium adhuc Bacchantū
Neque latuit Iouis oculum omniuidum, incitatus enim
E cœlo ferebatur propugnans pro Baccho.
Et ſuis euntes auxiliatores alij poſt alios.
Cum Ioue omnes veniebant Dij habitatores cœli
Saltu volanti, & Æginæ propter concubitum
Aquila [illegible] verum ſimulans Iupiter
Alipedem flexum, & Æacum ac magis
Parcentium unguium rapto rapuit planta,
Eleuans ſuſtulit in Martem Deriadem,
Indicam in regionem à languido verò ſinu
Filium Ariſtæum pater ſeruauit Apollo
Formoſis mala propulſantium veſtes curru Cygnorum.
Recordationem habens thalamū leones occidentis Cyrenes.
Et vincēs pelagos liberos habētē, extēſas alas habens caput
Filii Penelopes cornua trahentē Pana comatū, Mercurius
Rhœte Hymenæum ſuſcitauit à morte
Puerum ſui patris gentilem, aërio verò
Semitas ſignauit ſimiles ſtellæ tractu,
Fratri vitreo gratificans Baccho.
Calliope vero Oeagrum ſuis eleuauit humeris.
Et liberorum Vulcanus ſuorum curā habuit Caberorum,
Ambos verò rapuit ſimilis acutæ flammæ.
Amphion verò ſeruauit Erecthea Pallas Athene,
Indorum interfectorem, habitatorem deo fundatarum Athe-
Nymphas verò Adryadas ciues ſeruarunt Olympiadum,
Omnes, quotquot curæ erant amicæ quercus, præ reliquis vero
Daphneas ſeruauit apparens Daphnæus Apolo.
Et ipſis ſimul opitulata eſt comes filio mater
Adhuc ornans puerperio decentes arbores Latona.
Baſſaridum verò phalangem, & corymbos ferētes mulieres,
Ex profundo liberarunt multum tumultuantis fluctus
Filiæ Cydni Zephyrum amantis fluuij,
Nauigabilem ſcientes humidum curſum, quas in victoriam
Martis Indici pater dederat Baccho.
Naiades belli peritas, quas ad pugnam
Contendens cum Ioue Cilix docuerat Typhoeus.
Et exercitus conſtabatur ſimul miſſus, excitatos verò
Bacchus anteuertit omnes, in montibus verſantibus verò in
Axis non irrigati penetrauit fluctum tractu. (curribus
Et Satyrorum curſum habuit comes, quibus ſimul Bacchæ
Amphigradæ, & Panes comites, præ reliquis verò
Velociores Telchines in mari currentibus ſuper equis
Paternæ aurigæ ad mare fundatæ vrbis Athenarum,
In curſum ſequebantur excitato Baccho,
Alij verò erant à tergo, impellebantur verò ad fretum
Ex alia redeuntes non perſpicua via.
Vbi velox pompam agebat alam lentè vibrans
Aquila dux erat per montem contrà ſignatus Iupiter.
Parcentibus vnguibus ſublimem filium ferens
Aeacum, aeria ſublatum altè in via.
Indicaque ſaltabant tripudiantes in rupe,
Et ſcopulos perſequebantur. nocte verò ſtabulabantur in lu-
Et tentoria figentes lentè in vmbroſam ſyluam. (cis:
Hi verò extenſa cornua habentium ceruorum hinnulos agi-
tantem venationem.
Habebant ſimul cū canibus Hamadryadibuſque Nymphis
Hadryades miſcebantur ſurculos amanti Baccho.

Hic uenta digna principe. [illegible]

Deriades armat Indos contra Bacchum.

Iupiter Baccho auxiliatur.

[illegible] Penelopes filius.

Bacchus dux.

Iupiter aquila dux exercitus.

Καὶ νῦν ἀπειλείης πολυτρόπον ὄγκον ἐάσας
Ἀστεροπὴν ἀπέκοψε πατὴρ τεὸς ὑψιμέδων Ζεύς·
Ὣς φαμένου Διόνυσος ἑὴν ἀνεσύρατο πεύκην,
Καὶ προχοὰς ἀρκτῷος ἀνερρίπιζεν ἀήτης,
Χειμερίῃ μάστιγι φέρων [illegible] αὔρην·
[illegible] καταψύχων [illegible],
Ἠέλιον καὶ Βάκχον ὁμοῦ καὶ Ζῆνα γεραίρων·
Καὶ [illegible] δαιμόνιον πῦρ·
Ὄφρα μὲν ἔτι Βάκχος ἐπέπλεεν ὑγρὸν Ὑδάσπην·
Τόφρα δὲ θάρσος Ἄρηος ἔχων περιμήκετον ὁρμῇ
Δηριάδης ἐπὶ δῆριν ἐπώνυμον ὥπλισεν Ἰνδούς,
Στήσας ἀμφὶ ῥέεθρα ἑὰς στίχας, ὄφρα μαχηταὶ
Λαὸν [illegible] ἐπὶ Βάκχον.
Οὐδὲ λάθεν Διὸς ὄμμα πανόψιον· ἐσσύμενος γὰρ
Οὐρανόθεν πεφόρητο προμαχίζων Διονύσου·
Καὶ σφετέροισιν ἰόντες ἀρωγέες ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ
Σὺν Διὶ πάντες ἵκοντο θεοὶ ναετῆρες Ὀλύμπου,
Ἅλματι ποτηέντι καὶ Αἰγίνης χάριν εὐνῆς
[illegible] ὑψιπέτης Ζεύς
Ἀ[illegible] Αἰακὸν [illegible]
[illegible] δεδραγμένος ἁρπάγι ταρσῷ
Κουφίζων ἐκόμισσεν ἐς Ἄρεα Δηριαδῆος,
Ἰνδῴην [illegible] κόλπῳ
Υἱέα Ἀρισταῖον γενέτης ἐσάωσεν Ἀπόλλων
Φοῖβος ἀλεξικάκων πεφορημένος ἅρματι κύκνων,
Μνῆστιν ἔχων [illegible] λεοντοφόνοιο Κυρήνης·
Καὶ [illegible] Ἑρμῆς
Υἷα Πηνελόπης κερόεντα Πᾶνα κομήτην
Ῥοιτὴν ὑμέναιον ἀνεζώγρησεν ὀλέθρου
Παῖδα [illegible] ὁμέστιον· ἠερίῃ δὲ
Ἀτραπιτοὺς ἐχάραξεν ὁμοίιος ἀστέρος ὁλκῷ,
Γνωτῷ [illegible] χαριζόμενος Διονύσῳ·
Καλλιόπη δ' Οἴαγρον ἑοῖς ἀνεκούφισεν ὤμοις·
Καὶ τεκέων Ἥφαιστος ἑῶν ἀλέγιζε Καβείρων·
Ἀμφοτέρους δ' [illegible] ἐναλίγκιος ὀξέϊ πυρσῷ,
[illegible] Ἐρεχθῆα Παλλὰς Ἀθήνη,
Ἰνδο[illegible] Ἀθήνης·
Νύμφας δ' Ἀδρυάδας ναέτας ζώγρησαν Ὀλύμπου
Πάσας, ὅσαις μεμέλητο φίλαι δρύες· ἔξοχα δ' ἄλλων
Δαφναίας ἐσάωσε φανεὶς Δαφναῖος Ἀπόλλων·
Καὶ σφὶν [illegible] μήτηρ
[illegible] δένδρεα Λητώ·
Βασσαρίδων δὲ φάλαγγα, κορυμβοφόρους τε γυναῖκας
Ἐκ βυθίοιο ῥύσαντο πολυφλοίσβοιο κυδοιμοῦ
Θυγατέρες Κύδνοιο φιλοζεφύροιο ποταμοῖο,
Πλωτὸν ἐπιστάμεναι δίερον δρόμον, ἃς ἐπὶ νίκῃ
Ἄρεος Ἰνδῴοιο πατὴρ ἐπορήσατο Βάκχῳ,
Νηϊάδας πολέμοιο δαήμονας, ἅς ποτε χάρμῃ
Μαρνάμενος Κρονίωνι Κίλιξ ἐδίδαξε Τυφωεύς·
Καὶ στρατὸς ὡμάρτησεν ὁμόστολος· ἱεμένους δὲ
Εὔιος ἔφθασε πάντας, ὀρεσσαύλων ἐπὶ δίφρων
Ἄξονος ἀβρέκτοιο [illegible] ῥόον ὁλκῷ·
Καὶ Σατύρων δρόμον εἶχεν ὁμόστολος, οἷς ἅμα Βάκχαι
Ὑγροπόρ[illegible], καὶ Πᾶνες [illegible]· ἔξοχα δ' ἄλλων
Ὠκύτεροι Τελχῖνες ἁλιτρεχέων ἐφ' ἵππων
Πατρῴης ἐλατῆρες ἁλικρήπιδος Ἀθήνης,
Εἰς δρόμον ὡμάρτησαν ἐπειγομένου Διονύσου·
Ἄλλοι δ' ἦσαν ὄπισθεν· ἐπωτρύνοντο δὲ πορθμῷ
[illegible] κελεύθου·
Ἧχι θοὸς πόμπευεν ἐπὶ πτερὸν ἠρέμα πάλλων
Αἰετὸς ἡγεμόνευε δι' οὔρεος ἀντίτυπος Ζεύς·
Φειδομένοις ὀνύχεσσι μετάρσιον υἷα κομίζων
Αἰακόν, ἠερίῃ πεφορημένον ὑψικελεύθῳ·
Ἰνδῴην τ' ἐχόρευον ἐπισκαίροντες ἐρίπνην,
Καὶ σκοπέλους ἐδίωκον· ἐναυλίζοντο δὲ λόχμαις,
Καὶ κλισίας πήξαντες ἐς ἠρέμα δάσκιον ὕλην·
Οἱ δὲ τανυκραίρων ἐλάφων κεμαδοσσόον ἄγρην
Εἶχον ἅμα σκυλάκεσσιν. Ἀμαδρυάδεσσι τε νύμφαις
Ἀδρυάδες μίσγοντο φιλορπήκῳ Διονύσῳ·

Βακχ-

Βασσαρίδων δὲ φάλαγγες ἐρυθραίῃ παρὰ λόχμῃ
Σκύμνον ὀρεσσαύλοιο τιθηνήσαντο λεαίνης·
Αὐτομάτῳ δὲ γάλακτος ἀνέβλυον ἰκμάδι μαζοί·
Ἄλλη ἐχιδναίοιο πόθον μεθέπουσα κορύμβου,
Ἰοβόλων μάστευε δι' οὔρεος ἄντρα δρακόντων,
Θηρονόμον τ' ἀνέφαινεν· ἀκοντιστῆρι δὲ θύρσῳ
Ἡ μὲν νεβρὸν ἔβαλλεν ἀελλόποδα· ἡ δὲ λαθοῦσα
Ἅρματι λυσσήεντι κατέδραμε λυσσάδος ἄρκτου·
Ἡ δὲ μελαμ[illegible] ἐδράξατο Θηρεύς,
Καὶ λοφιῆς ἐπέβαινεν ὀρειτρόφων ἐλεφάντων·
Καί τις ἑκηβόλων βέλος ἥρμοσε κυκλάδι νευρῇ,
Καὶ πτελέην τόξευεν· ὁ δὲ σκοπὸν εἶχεν ἰτείην,
Καὶ πίτυν ἄλλος ἔβαλλε· πολὺς δ' ἐπὶ γείτονα πεύκην
Πεμπομένων ἐσύριζεν ἐν ἠέρι ῥοῖζος ὀιστῶν.
Τοῖσι μὲν ἔβρεμε κώμου ὀρίκτυπος· ἀχνύμενος δὲ
Δηριάδῃ βασιλῆϊ δυσάγγελος ἵκετο Θουρεύς,
Δάκρυσιν ἀφθόγγοισιν ἀπαγγέλλων φόνον Ἰνδῶν,
Καὶ μόγις ἐκ στομάτων ἀνενείκατο πενθάδα φωνήν·
Δηριάδη, σκηπτοῦχε, Διὸς γένος, ἔρνος Ἐνυοῦς,
Ἤομεν, ὡς ἐκέλευσας, ἐς ἀντιπέραιαν Ἐνυώ·
Εὕρομεν ἐν βήσσῃσιν ἐρημάδα γείτονα λόχμην·
Κεῖθι λόχον στήσαντες ἐμίμνομεν, εἰσόκεν ἔλθῃ
Θυρσομανὴς Διόνυσος· ἐπερχομένοιο δὲ Βάκχου,
Αὐλὸς ἐπεσμαράγησεν· ἀδεψήτοιο δὲ βοείης
Τυπτομένων ἑκάτερθεν ἔην χαλκόκροτος ἠχώ.
Καὶ καναχαῖς σύριγγος ὅλη δ' ἐσείετο λόχμη·
Καὶ δρύες ἐφθέγξαντο, καὶ ὠρχήσαντο κολῶναι.
Ναϊάδες δ' ὀλόλυξαν· ἐγὼ δ' ἐκόρυσσα μαχητάς
Ὀκνηρούς, τρομέοντας, ἀνυμφέας εἰς μόθον ἕλκων·
Καὶ θεός, ὃν καλέουσιν, ἀκαχμένα θύρσα τινάσσων,
Οὐτιδανοῖς πετάλοισιν ἐλαύνων ἔθνος Ἰνδῶν,
Κτεῖνε μὲν ἐν πεδίῳ στρατὸν ἄσπετον ὀξέι θύρσῳ,
Βάψεν ἐν ῥοθίοισι δὲ τὸ λείψανον ὤλεσεν Ἰνδῶν·
Ἀλλὰ σοφοὺς Βραχμῆνας ἐρείομεν, ὄφρα δαείης
Εἰ θεὸς οὗτος ἱκάνει ἐς ἡμέας, ἢ βροτὸς ἀνήρ,
Μὴ νυχίην ἀνόνητον ἀναστήσειας Ἐνυώ,
Μὴ στρατὸν ὀλέσσῃς ἀφεγγέϊ δηιοτῆτι·
Ἤδη δ' ἀχλυόεις τετάνυσται ζόφος· ἀγχιφανὴς δὲ
Δῆριν ἀνασχεθέων ἀμαρύσσεται Ἕσπερος ἀστήρ·
Εἰ δὲ πόθος μεθέπει σε δυσαντήτοιο κυδοιμοῦ,
Σήμερον Ἰνδὸν ἔρυκε, καὶ αὔριον εἰς μόθον ἕλκε·
Ὣς εἰπὼν παρέπεισεν ἀπειθέα Δηριαδῆα,
Οὐ χάριν ἀδρανίης πειθήμονα· δυομένῳ δὲ
Μεμφόμενον Φαέθοντι, καὶ οὐκ εἴκοντα Λυαίῳ·
Ἰνδῴην δὲ φάλαγγα μεταστήσας ποταμοῖο
Δηριάδης ὄβριμος ἐχάζετο πενθάδι λύσσῃ,
Ἑζόμενος λοφιῇσι παλιννόστων ἐλεφάντων·
Ἰνδοὶ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα σὺν ὑψιβάτῃ βασιλῆϊ
Εἰς πόλιν ἐρρώοντο φυγόντες ἔνδοθι πύργων,
Νίκην εἰσαΐοντες ἀρειμανέος Διονύσου·
Ἤδη δὲ στονόεσσα δι' ἄστεος ἵπτατο Φήμη,
Σύγγονον ἀγγέλλουσα νεοσφαγέων φόνον Ἰνδῶν·
Καὶ γόος ἄσπετος ἔσκε· φιλανδρίων δὲ γυναικῶν
Πενθαλέοις ὀνύχεσσι χαράσσετο κύκλα προσώπων,
Καὶ μεσάτου στέρνοιο διεσχίζοντο χιτῶνες,
Στέρνα γυμνώσαντες· ἀμοιβαίῃ δ' ἐπὶ ῥιπῇ
Τυπτομένων παλάμῃσιν ἴτυς φοινίσσετο μαζῶν
Αἱμοβαφής· πολιὸς δὲ γέρων ἐπὶ γήραος οὐδῷ
Χιονέην πλοκαμῖδα, [illegible] τάμνε σιδήρῳ
Τέσσαρας ἡβώοντας ὀλωλότας υἷας ἀκούων,
Αἰακὸς οὓς ἐδάμασσε μιῇ δυσπαλέϊ μαχαίρῃ
Κτεινομένοις ἐλεεινά· βαρυτλήτων δὲ γυναικῶν
Ἡ μὲν ἑὸν στενάχιζεν ἀδελφεόν, ἡ δὲ τοκῆα,
Ἄλλη ποικιλόδακρυς ἀνεστενάχιζετο νύμφη
Νυμφίον ἀρτιχόρευτον ἐοικότα Πρωτεσιλάῳ·
Ἄλλη Λαοδάμεια νεοζύγος [illegible]
[illegible] ἀκρήδεμνος ἐτίλλετο βότρυς ἐθείρης·
Καί τις ἀμηχανέουσα δεδουπότος ἀνέρος Ἰνδοῦ
Ἀγχιτόκοις ὠδῖσιν ἀναπλήσασα λοχείης,

Baſſaridum verò phalanges rubrum apud lucum
Catulum in monte ſtabulantis nutriebant leenæ:
Per ſe verò fuſilis lactis ſcaturiebant liquore in mamillæ.
Alia ſerpentini deſiderium ſequens Corymbi
Venena iaculantium inquirebat per montem antra Draconum
Venationemq́; oſtendit: iaculatore verò Thyrſo
Hæc quidem hinnulũ percutiebat procelloſos pedes habentẽ.
Curru rabioſo decurrebat rabioſæ urſæ. *Alia verò a.ens*
Alia.v.nigrã proboſcidẽ habẽtiũ dorſũ prehẽdebat Thoreus,
Et ſuper dorſum aſcẽdit in mõte paſcentium Elephantorum
Et quiſpiam tela iaculantium ſagitta accõmodauit circulari
Et ulmum iaculabatur: hic verò ſcopũ habebat o .ui nervo,
Et pinum alius percutiebat: multus verò in vicinam piceam
Miſſarum ſtridebat in aere ſtridor ſagittarum.
Hiſce quidem fremebat comeſſationum Deus in montibus ſonans, dolens verò
Deriadæ regi malus nuncius venit Thureus
Lacrymis non dicendis annuncians ſtragem Indorum,
Et vix ex ore emiſit luctuoſam vocem:
Deriade ſceptriger Deo natus ſurculus Bellonæ
Vadimus, ut iuſſiſti, in è regione ſitam Bellonam,
Inuenimus in ſaltibus deſertum vicinum lucum,
Ibi agmen ſtatuentes, expectabamus donec veniret
Thyrſo furiſus Bacchus: ſuperueniente verò Baccho
Tibia reſonabat. non coctæ verò bubulæ pellis
Pulſatorum utrinq; erat æriſonus ſonitus.
Et ſtrepitu fiſtulæ totus verò quatiebatur lucus,
Et quercus loquebantur, & ſaltabant colles.
Naiades verò clamore plorabant: ego verò armaui milites
Pigros, trepidantes, immorigeros, in pugnam trahens:
Et Deus, quem vocant, acutos Thyrſos vibrans,
Vilibus foliis percutiens Indorum,
Occidit quidẽ in campo exercitũ immenſum acuto Thyrſo,
Percuſſum, in fluctibus verò reliquum perdidit Indorum.
Sed ſapientes Brachmanes interrogemus, ut cognoſcas
An Deus hic venerit in nos, an mortalis vir,
Ne nocturnam inutilem rurſus conſtituas pugnam,
Ne exercitum perdas tenebroſa pugna.
Iam verò caliginoſa extenditur nox, propè verò apparens
Pugnam reprimens fulget Heſperus ſtella.
Si verò deſiderium ſequitur te inauſpicata pugna,
Hodie Indum prohibe, & cras in pugnam trahas.
Sic locutus diſſuaſit immorigerum Deriadea,
Non propter imbecillitatem obedientem: accidentem verò
Reprehendentem ſolem, & non cedentem Baccho.
Indicam verò phalangem ſtatuens apud fluuium
Deriades fortis cedebat luctuoſa rabie,
Inſidens ceruicibus retrogradorum Elephantorum.
Indi verò hinc & hinc cum ſublimi rege
In urbem deſluebant fugientes intra turres
Victoriam audientes Marte inſani Bacchi,
Iam verò luctuoſa per urbem volitabat fama
Cognatam annuncians nuper trucidatorum cædem Indorũ,
Et luctus immenſus erat, fletus verò amantium mulierum
Luctuoſis unguibus ſignabantur circuli faciei,
Et in medio pectoris diſcerpebantur tunicæ
Pectora nudantes: alterno verò impetu
Pulſatarum manibus ambitus rubeſcebat mamillarum
Sanguine tinctus: canus verò ſenex in ſenectutis limine
Canos capillos triſti amputauit ferro
Quatuor pubeſcentes mortuos filios audiens.
Aeacus quos domuit una graui machæra
Occiſos miſerabiliter, grauiter verò ferentium mulierum
Hæc quidem ſuum gemitu fratrem & patrem,
Alia variè lacrymoſa gemitu indoluit ſponſa
Sponſum recens choro celebratum ſimilem Proteſilao
Altera Laodamia: nuper coniugatæ verò ſponſæ
Implexu ſine reticulo vellebatur uua capilli.
Et quædam conſilij inops occiſi coniux Indi
Partus vicinos fœtus implens puerperij

Baſſarides catulum leænæ lactant.

Thureus Deriadi ſtragem Indorum exponit.

Strepitus conflictus [illegible]

Nocte non pugnandum.

Heſperus

Fama de ſtrage Indorum.

Luctus ob Bacchi victoriam.

Senex quiſpiam quatuor filios in bello amiſit.

Et decima vident partui conuenientes circulos Lunæ,
Irrigua, multum lacrymans ingemuit viri exitio:
Et ad flumen accedens luctuosam rupit vocem:
Non bibam paternum meum vnquam acerbum Hydaspen,
Non amplius eius flumina transeo, non amplius misera
Tuum mortuum occultantem tangam flumen.
Non sanè te, & tuum onus, quod intus in ventre tollis,
Non sanè te & amorem, quem non tempus nouit obscurare.
Quis me capiens portabit, vbi cecidit mortuus coniux.
Vt manibus amplectar humidum mortuum; vt & ipsam
Flumen abscondat me, cùm in aquis versanti marito.
Vtinam verò peperissem filium, et nutriuissem: iam enim mi-
Ventris tumor habuit me maturato partu. (seram
Si verò genuero quondam filium, & inquiret patrem
Filio pappa clamanti vbi ostenderem patrem?
Dixit non audentem conquerens coniugem.
Alia verò ingemuit lugens ob innuptas nuptias
Mortuo sponso, quem non vidit felix nuptiis hora
Corona sponsalis tectum, neque in thalamo
Suauis cantilena cantauit vitam seruans tibia amorum:
Quibus quidem lugentibus erat luctus, in lucis verò
Bacchus suis Satyris, & Indos occidentibus bellatoribus
Conuiuium statuit, mactabantur verò tauri,
Et iuuencæ ordine diuidebantur, machæra
Occisa securibus, rubra verò ab ouils
Crebra hasta partarum sacrificabantur pecora ouium.
Sedentes verò gregatim ad bene circulatam mensam
Sileni Satyriq; cum Thyrso ornato Baccho,
Manibus multiplicibus vnam tangebant mensam.
Bibebatur verò copiosum vinum alternatim, pincerna verò
Beneolentes euacuarunt immensas amphoras,
Nectares haurientes irreprehensibilem vuam fructus.
Hisce verò oblectatus ad craterem cantans
Lesbius per se doctus concinnauit Leucus cantilenam,
Quomodo priores Titanes armati fuerint contra Olympum,
Et Iouis in alto regnantis veram cantabat victoriam.
Quomodo Saturnum lata generationis patrem furantem fulmina
Tartario caliginoso obsignauerat sinu.
Hyemis aquosis frustra armatum armis.
Cypriadisque Lapethus inerunt ciuis terra
Prudenti Cytharædo assidebat, & ipsi cibi
Pinguem partem præbuit, & orauit ipsum cantare
Iucundam tacita non neglectam fabulam Mineruæ,
Telam texentem Venerem contendentem cum Mineruа,
Verùm hic Cythara canens differebat Venerem cantare
Quòd olim stimulum habens colum amantis cura
Manibus inexpertis obiuit telam Minerua,
Radium tollens, & non amplius cingulum amorum,
Et Veneris extensum fuerit crassum filum: vt verò longus
Salignus funis volubilis, quem quadam arte
Tractibus longis senex consuerat textor
Stipans iam perfecta extensa ligna nauium
Hæc verò tota die & tota nocte prope telam
Palladis opus texebat resolutum. Alieno verò
Semita sua manus insueto oblectabat labore.
Et pectine multos dentes habente carminans tunicam,
Et lapidem saltatorem appendens ad mediam stamina
Radio peplum texebat, & fuerat Venus Minerua.
Et labor erat non videndus: texto verò peplo
Latè extensum intumescebat immensum filum: sua sponte
Stamina frangebantur densata tunica, (verò
Habuit verò duplicis laboris testem artis,
Solem & Lychnum, necessariamq; Lunam,
Et chorum saltabant choream agitantes Orchomeni
Famulæ Veneris, volubili verò torquebat motu
Pasithea fusum, & lanam tractans fuit Suada.
Et filum Aglaia noua distribuit regina.
Et mortalium errabat senex vita. Harmonia verò
Ingemuit inutilem innuptis nuptiis.

Mulier partui vicina mortuum maritum luget.

Luctus miserabilis viduæ.

Misera querela viduæ.

Sponsa luget ob sponsum mortuum.

Bacchus ludis lugentibus cum suis lætatur.

Conuiuæ Bacchi, Sileni & Satyri.

Comparatio.

Bellum Titanum.

Saturnius in Tartarum à Ioue missus

Cantilena de Venere telam texente, nec amplius amori operam dante.

Comparatio.

Venus peplum texit.

Καὶ δεκάτης ἐλάουσα λεχώια κύκλα σελήνης,
Ὑδρηλή, πολύδακρυς ἐπέστενεν ἀνδρὸς ὀλέθρῳ,
Καὶ ποταμῷ χαλέπουσα γοήμονα ῥήξατο φωνήν·
Οὐ πίομαι πατρῷον ἐμὸν ποτὲ πικρὸν Ὑδάσπην,
Οὐκ ἔτι κεῖνα ῥέεθρα παρέρχομαι, οὐκ ἔτι δειλὴ
Σὸν [illegible] ποταμοῖο·
Οὐ μά σε καὶ σέο φόρτον, ὃν ἔνδοθι γαστρὸς ἀείρεις,
Οὐ μά σε καὶ τὸν ἔρωτα, τὸν οὐ χρόνος οἶδε μιαίνειν·
Τίς με λαβὼν κομίσειεν ὅπου πέσε νεκρὸς ἀκοίτης,
Ὄφρα [illegible] καὶ αὐτὴν
Κῦμα κατακρύψῃ με σὺν ὑγροπόρῳ παρακοίτῃ·
Αἴθε δὲ καὶ [illegible]
Γαστέρος ὄγκος ἔχει με [illegible] τοκετοῖο·
[illegible] παῖδα, καὶ αἰτίζῃ [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
Βάκχος ἑοῖς Σατύροισι καὶ Ἰνδοφόνοισι μαχηταῖς
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ἀμφικύκλοιο τραπέζης
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] Λεῦκος ἀοιδήν,
Πῶς [illegible] Τιτῆνες [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
Κυπριάδος τε Λάπηθος [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] Ἀθήνης,
[illegible] Ἀθήνῃ.
Αὐτὰρ ὁ [illegible] Κύπριν ἀείδειν·
[illegible]
[illegible]
Κερκίδα κουφίζουσα, καὶ οὐκ ἔτι κεστὸν ἐρώτων,
Καὶ Παφίης τετάνυστο παχὺς μίτος· οἷα δὲ μακρὴ
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] Κύπρις Ἀθήνη·
[illegible]
[illegible]
Στήμονες ἐρρήγνυντο παχυνομένοιο χιτῶνος·
Εἶχε δὲ διχθαδίοιο [illegible]
Ἠέλιον καὶ Λύχνον [illegible]
Καὶ χορὸν ὠρχήσαντο [illegible] Ὀρχομενοῖο,
Ἀμφίπολοι Παφίης, [illegible]
Πασιθέη κλωστῆρα, καὶ [illegible] Πειθώ,
Καὶ μίτον Ἀγλαΐη [illegible]
Καὶ [illegible] Ἁρμονίη δὲ
Ἔστενεν ἀχρήιστον ἀνυμφεύτων ὑμεναίων,

Ἡνίοχος

Ἡνίοχος βιότοιο γάμων ἀδίδακτος αἰών·
Καὶ φλογερὴν ἄγλαπτος ἔρως ἀνελύσατο νευρὴν,
Παπταίνων ἀλόχευτον ἀνήροτον αὔλακα κόσμου·
Οὐ τότε φορμίγγων ἐρόεις κτύπος, οὐ τότε σύριγξ,
Οὐ λιγὺς αὐλὸς ἔμελπεν ὑμὴν ὑμέναια λιγαίνων·
Ἀλλὰ βίου μινύθοντες, ἱμασσομένης τε γενέθλης
Συζυγίης ἀλύτοιο μετωχλίζοντο ὀχῆες·
Καὶ Παφίην φιλόμοχθον ἴδεν ταλαεργὸς Ἀθήνη,
Καὶ χόλον εἶχεν ἔρωτι μεμιγμένον, ὡς ἴδε μακρὴν
Τρηχαλέην μεσάτην ἀπειρεσιπόνου Κυθερείης·
Ἀθανάτοις δ' ἤγγειλε, βαρυζήλῳ δὲ μενοινῇ
Ἔννεπε μεμφομένη, καὶ Κύπριδι καὶ γενετῆρι·
Σὸν δῶρον ἀλλοπρόσαλλον ἀμείβεται οὐράνιε Ζεῦ,
Οὐκ ἔτι μοιράων μεθέπω δόσιν· ἱστοπόνος γὰρ
Κλῆρον ἐμὸν σύλησε τεὴ θυγάτηρ Ἀφροδίτη·
Κλῆρον Ἀθηναίης οὐχ ἥρπασε δέσποινα Ἥρη
Γνωτὴ καὶ παράκοιτις ἐμοῦ Διὸς, ἀλλὰ χαλέπτει
Ἐκ γενετῆς σακέεσσι κορυσσομένην Ἀγελείην
Ἡ ταμίη θαλάμων ἁπαλὴ θεός· ὑμετέρου γὰρ
Ἀπτόλεμος Κυθέρεια πότε προμάχιζεν Ὀλύμπου,
Ἠὲ τίνας Τιτῆνας ἀπώλεσε θήλεϊ κεστῷ;
Ὅττι μετὰ πτολέμους με βιάζεται· ἀλλὰ καὶ αὐτὴ
Εἰπέ μοι Ἰοχέαιρα πότε μεσσόθεν ὕλης
Εἶδες ἀκοντίζουσαν ἀγρώσσουσαν Ἀθήνην,
Τίς καλέει γλαυκῶπιν, ὅτ' ὠδίνουσι γυναῖκες;
Ὣς φαμένης, ἀγέροντο θεοὶ ναετῆρες Ὀλύμπου,
Ἱστὸν ἰδεῖν ἐθέλοντες ἱστουργὸν Ἀφροδίτην·
Καὶ καμάτους ἐσιδόντες ἀπειρεσιμόχθου Κυθήρης,
Θαμβαλέοι νόθον ἔργον ἐκυκλώσαντο θεαίνης·
Καὶ γελόων ἀγόρευε πάλιν φιλοκέρτομος Ἑρμῆς·
Ἱστὸν ἔχεις Κυθέρεια, τεὸν λίπε κεστὸν Ἀθήνῃ,
Εἰς μίτον ἀμφαφάεις, εἰ κερκίδα χερσὶ τιταίνεις,
Καὶ δόρυ θοῦρον ἄειρε, καὶ αἰγίδα Τριτογενείης·
Οἶδα πόθεν Κυθέρεια πολύκροτον ἱστὸν ὑφαίνεις·
Σὸς δόλος οὐ με λέληθε· τεὸς τάχα νυμφίος Ἄρης
Εἰς γάμον ἱμερόεντας ἀπαιτίζει σε χιτῶνας·
Ἄρεϊ πέπλον ὕφαινε· νεοκλώστῳ δὲ σὺ πέπλῳ
Ἀσπίδα μὴ ποίκιλλε· τί γὰρ σακέων Ἀφροδίτῃ;
Τεῦχε τεὸν Φαέθοντα σελαυγέα μάρτυρα λέκτρων,
Φώριον ἀγγέλλοντα τεῶν συλήτορα λέκτρων·
Ἢν ἐθέλῃς, ποίκιλλε καὶ ἀρχαίους σέο δεσμοὺς,
Καὶ θεὸν ἀσκήσειε νόθον πόσιν αἰδομένη χείρ·
Καὶ σὺ τεὸν μετὰ τόξον Ἔρως ἄπρακτον ἐλίσσων,
Μητέρι νήματα τεῦχε φιληλακάτῃ Κυθερείῃ,
Ὄφρα μετὰ πτερόεντα καὶ ἱστοπόνον σε τελέσσω,
Καὶ μετὰ νεῦρα βόεια θεὸν πυρόεντα νοήσω
Πλωτὸν ἐξέλκοντα παρὲκ μίτον ἀντὶ βελέμνων·
Χρυσῷ τεῦξον Ἄρηα μετὰ χρυσῆς Ἀφροδίτης,
Κερκίδα χειρὶ φέροντα, καὶ οὐ πάλλοντα βοείην,
Δίπλακα ποικίλλοντα σὺν ἐργοπόνῳ Κυθερείῃ·
Ἀλλὰ θεὰ Κυθέρεια φιληλακάτην ἀπὸ χειρῶν
Ῥῖψε μίτους ἀνέμοισι, καὶ ἄμπεχε κεστὸν ἱμάντα.
Συζυγίης τ' ἀλέγιζε τὸ δεύτερον· ἀρχέγονος γὰρ
Πλάζεται εἰσέτι κόσμος ἕως ἔτι πέπλον ὑφαίνεις·
Ὣς φαμένου μείδησαν ὅσοι ναετῆρες Ὀλύμπου·
Καὶ μίτον ἡμιτέλεστον ἀπορρίψασα χιτῶνος,
Αἰδομένη γλαυκῶπιν ἑὴν ἐπεβήσατο Κύπρον
Ἀνδρομέης Κυθέρεια τιθηνήτειρα γενέθλης·
Καὶ βίον αἰολόμορφον ἔρως πάλιν ἥρμοσε κεστῷ,
Σπείρων εὐαρότοιο λεχώϊον αὔλακα κόσμου·
Τοίην ἱμερόφωνον ἀνέπλεκε Λεῦκος ἀοιδὴν,
Ἠλακάτης ἀδίδακτον ἀνυμνείων Ἀφροδίτην,
Ἐργοπόνῳ μέγα νεῖκος ἀναστήσασαν Ἀθήνῃ·
Ἀλλ' ὅτε δὴ κόρος ἔσκε φιλακρήτοιο τραπέζης,
Οἶνον ἀναβλύζοντες ἐρημάδι κάππεσον εὐνῇ·
Οἱ μὲν δαιδαλέης ἐπὶ νεβρίδος, οἱ δ' ἐπὶ φύλλων
Πεπταμένων· ἕτεροι δὲ χυτῆς ἐφύπερθε κονίης
Δέρμασιν αἰγείοισιν ἐπεστορέσαντο χαμεύνην·
Ἄλλοι δ' ἐγρεμάχοισιν ἐφωμίλησαν ὀνείροις,

Auriga vitæ nuptiarum viſum eunm.
Et flammeum ſine præmio Amor reſoluit neruum,
Circumſpiciens ſine puerperio inaratum ſulcum mundi.
Non tunc fiſtularum amabilis ſonitus, non tunc fiſtula.
Non arguta tibia canebat Hymen Hymenæa cantans,
Sed vita minuentis, pulſataq́; generationis
Coniugij inſolubilis transmouebantur repagula.
Et Venerem laborioſam vidit opera perferens Minerua
Et iram habuit amori mixtam, quando vidit longum
Aſperum funem laborum inexpertis Veneris.
Dijs verò annunciauit, grauiter verò æmulante ſententia
Dixit accuſans & Venerem & patrem:

Venere in amoribus non occupata mundus periclitatus fuit.

Tuum munus variabile mutatur cœleſtis Iupiter,
Non amplius fatorum ſequor donationem, telum exercens enim
Sortem meam prædata eſt tua filia Venus.
Sortem Mineruæ non rapuit domina Iuno
Soror & coniux mei Iouis, ſed lædit
Ex natiuitate ſcutis armatam Palladem.
Præfecta thalamorum mollis Dea: veſtro verò
Imbellis Venus quando pugnauit pro Olympo?
Aut quóſnam Titanes perdidit muliebri è cingulo?
Quòd poſt bella me violat, ſed & ipſa
Dic mihi Diana tua quando in media ſylua
Vidiſti iaculantem Mineruam?
Quænam inuocat Iunonem, quando partu laborant mulieres
Sic locuta congregabantur Dij habitatores cœli,
Telum videre volentes texentem Venerem.
Et labores videntes laborum inexpertæ Veneris
Obſtupefacti adulterinum opus verſabant Deæ
Et ridens dixit rurſum irriſor Mercurius.
Telam habes Venus, tuum relinque ceſtum Palladi
Cum filum tangis, & radium manibus tendis,
Et haſtam impetuoſam attolle, & Aegidem Palladis.
Noui vnde Venus multi applauſus telam texas:
Tuus dolus me latet, tuus fortis ſponſus Mars
Ad concubitum deſiderabiles poſtulat te tunicas:
Marti peplum plecte, recens verò contexto peplo
Scutum ne variega: quid enim cum ſcutis Veneri?
Fac tui Phaëthontem luciferum teſtem concubitus
Furtiuum annunciantem tui prædatorem thalami.
Si voles varia etiam antiqua tua vincula,
Et Deum exerceat adulterinum maritum pudens manus.
Et tu tuum poſt arcum amor fuſum voluens
Matri fila texe colum amanti Veneri,
Vt poſt alatum etiam telam operantem te faciam.
Et poſt neruos bubulos Deum ignitum cognoſcam
Fuſum trahentem & filum pro ſagittis.
Auro fac Martem poſt auream Venerem.
Radium manuferentem & non vibrantem bubulum ſcutum.
Duplicia variantem cum laborioſa Venere.
Sed Dea Venus ex colum amantibus manibus
Proiice fila ventis, & foue ceſtum lorum,
Coniugiúmque cura denuo: primigenius enim
Errat adhuc mundus, dum adhuc peplum texis:
Sic locuto ridebant quotquot incolæ ſunt cœli,
Et filum ſemiperfectum abijciens tunica
Reuerita Mineruam ſuam ingreſſa eſt Cyprum
Humanæ Venus nutrix generationis,
Et vitam multiformem amor rurſus ordinauit ceſto,
Seminans bene arati puerperiam orbitam mundi.
Talem deſiderabilem vocem habentem retexebat Leucus cantilenam,
Colı inexpertem celebrans Venerem,
Laborioſæ magnam contentionem exuſcitantem Mineruæ:
Sed poſtquam ſanè ſatietas eſſet vinum amantis menſæ
Vinum ſcaturientes in deſerto cadebant lecto.
Hi quidē variam ſuper ceruinam pellem, hi verò ſuper folia
Expanſa, reliqui verò fuſilem ſuper puluerem
Pellibus ouinis ſternebant lectum.
Alij verò pugnam concitantibus verſabantur cum inſomniis,

Minerua de Venere conqueritur.

Dij congregantur.

Mars Veneris adulter.

Sol proditor adulterij Martis & Veneris.

Mercurius falsè vexit Venerem.

Venus viri humanæ nutrix.

Ferreum explicantes Martiali corpus ſomno.
Somnia vigilantium ſtulta ſequuntur.
Quorum hic quidem Indum feriebat inſidentem ſuper equo.
Alius verò Indum percutiebat circa ceruicem, alter verò
Gladio terram pulſauit, hic verò Deriadea. (lanians
Alius verò aeriuagum ſuum telum in altum mittens
Altos Elephantos ſomniculoſo percuſſit telo.
Pantherarum verò generationes, & feræ generationes leonũ
Et canes indagatores in deſerto paſti Bacchi
Habebant æterna cuſtodiæ inſomnem vultum
Totam noctem vigilantes montana in ſylua,
Ne ipſis ingrueret nigrorum bellum Indorum.
Et faces ordine fulgebant in cælo
Bacchiacæ lucernæ irrequietæ ſaltationis.

Χάλκεον ἁπλώσαντες Ἐνυαλίῳ δέμας ὕπνῳ·
Ὧν ὁ μὲν Ἰνδὸν ἔβαλλε καθήμενον ὑψόθεν ἵππου·
Ἄλλος δ' Ἰνδὸν ἔτυψε κατ' αὐχένος· ὃς δὲ δαΐζων
Ἄορι γαῖαν ἔτυψεν, ὁ δ' οὔτασε Δηριαδῆα·
Ἄλλος δ' ἠερόφοιτον ἑὸν βέλος ὑψόσε πέμπων
Ἠλιβάτους ἐλέφαντας ὀνειρείῳ βάλεν ἰῷ·
Παρδαλίων δὲ γένεθλα, καὶ ἄγρια φῦλα λεόντων,
Καὶ κύνες ἰχνευτῆρες ἐρημονόμου Διονύσου
Εἶχον ἀμοιβαίης φυλακῆς ἄγρυπνον ὀπωπὴν
Παννύχιοι ἰχνεύοντες ὀρειάδος ἔνδοθεν ὕλης,
Μή πριν ἐπαΐξειε μελαινομένων μόθος Ἰνδῶν·
Καὶ δαΐδες στοιχηδὸν ἐπαστράπτεσκον Ὀλύμπῳ
Βακχιάδος λαμπτῆρες ἀκοιμήτοιο χορείης.

DIONYSIACORVM

LIBER XXV.

MVSA iterum pugna ſapiens bellum prudenti Thyrſo
Nondum enim genu ſeruile inclinans Baccho
Pugnam ſeptennem Orientalis ſedauit Mars:
Sed anguineis obſtupeſcentes ſuprema menti
Indicæ Platani rurſus clangunt pulli
Bacchici belli vates, non quidem cantabo
Primos ſex annos cùm exercitus intra turres
Indus erat: faciens verò imaginem æmulam Homeri
Vltimum cantabo bellorum annum: ſeptimæ verò
Pugnam numero æqualem mei paſſeris ſignabo. (ipſa
Thebæ verò ſeptẽ portas habenti miſcebo carmen, quòd &
Circũ me furore Bacchico correpta circũcurrit, vt verò Nym
Mamillam ſuam denudauit ſubtriſte ſuper peplum, (pha
Recordata Penthei, impellens verò me ad canendum
Luctuoſam ſuam manum ſenex porrexit Cithæron,
Venerans non lecto illicito: aut clamabo
Parricidam maritum filium à latere cubantem matri,
Aoniæ audio Citharæ ſonitum, dicite Muſæ
Quis rurſus Amphion lapidem non ſpirantem incurſum tra-
Noui vnde ſonitus hic decantatæ forte Thebæ (hit.
Pindaricæ Citharæ perſtrepuit Dorius ſonitus.
Sed rurſus occidamus rubrorum genus Indorum.
Nunquam enim bellum aliud ſimile vidit æuum.
Orientale ante bellum, & non poſt pugnam Indorum,
Aliud ſerius perfectum æquilibre vidit bellum.
Neque tantus exercitus venit ad Ilium: non claſſis Indorum
Tanta, ſed iuuenibus & primigenis contendens
Laborioſos ſudores reſuſcitabo Bacchi.
Iudicans fortitudinem filiorum Iouis, vt cognoſcam
Quis confecerit tale certamen, quis ſimilis fuerit Baccho.
Perſeus quidẽ velox pedibus bene alatũ veſtigium voluens.
Nubibus propinquũ curſum habuit in aëre pedeſter viator,
Si verè volauit, quid verò amplius, ſi pedes vibrans
Exteram remigationem ventoſo natauit calceo?
Quòd cauatæ manus prædatrice vola
Phorcydis vigilantis accipiens oculum vagum
Perſeus Meduſã decollauit.
Tacitum acutè gradientium cuſtoditum ſaltum calceamen-
Seriem viperinam vnius demeſſuit Meduſæ, (torum.
Cui adhuc æſtuans fœtu grauabatur venter,
Pegaſum parturiens, & prægnantem ceruicem Nymphæ
Gorgonis Ilithyia in partu laborans reſecuit ſecula,
Ceruicis equos generantis ſacrificium, imbellis verò
Perſeus pedibus velox eleuauit ſymbola Nymphæ,
Non ſpirantia, Gorgoniæ ſerpentina ſemina iubæ,

ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΚΕ.

Μοῦσα πάλιν πολέμιζε σοφὴν μόθον ἔμφρονι θύρσῳ·
Οὔπω γὰρ γόνυ δοῦλον ὑποκλίνων Διονύσῳ
Φύλοπιν ἑπταέτηρον Ἑῷος ἐκοίμισεν Ἄρης·
Ἀλλὰ δρακοντείοιο τεθηπότες ἄκρα γενείου
Ἰνδώης πλατάνοιο πάλιν κλάζουσι νεοσσοί,
Βακχείου πολέμοιο θεοπρόποι· οὐ μὲν ἀείσω
Πρώτους ἓξ λυκάβαντας ὅτε στρατὸς ἔνδοθι πύργων
Ἰνδὸς ἔην· τελέσας δὲ τύπον μιμηλὸν Ὁμήρου
Ὕστατον ὑμνήσω πολέμων ἔτος· ἑβδομάτης δὲ
Ὑσμίνην ἰσάριθμον ἐμοῦ στρουθοῖο χαράξω·
Θήβῃ δ' ἑπταπύλῳ κεράσω μέλος, ὅττι καὶ αὐτὴ
Ἀμφ' ἐμὲ βακχευθεῖσα περίτρεχεν· οἷα δὲ νύμφη
Μαζὸν ἑὸν γύμνωσε κατηφέος ὑψόθι πέπλου
Μνησαμένη Πενθῆος· ἐποτρύνων δέ με μέλπειν
Πενθαλέην ἑὸν χεῖρα γέρων ὤρεξε Κιθαιρών·
Αἰδόμενος μὴ λέκτρον ἀθέσμιον· ἠὲ βοήσω
Παιδοφόνον πόσιν υἷα παρευνάζοντα τεκούσῃ·
Ἀονίης αἴω κιθάρης κτύπον· ἔννεπε μοῦσα,
Τίς πάλιν Ἀμφίων λίθον ἄπνοον εἰς δρόμον ἕλκει·
Οἶδα πόθεν κτύπος οὗτος ἀειδομένης τάχα Θήβης
Πινδαρέης φόρμιγγος ἐπέκτυπε Δώριος ἠχώ·
Ἀλλὰ πάλιν κτείνωμεν ἐρυθραίων γένος Ἰνδῶν·
Οὔποτε γὰρ μόθον ἄλλον ὁμοίιον ἔδρακεν αἰὼν
Ἠῴου μόθοιο, καὶ οὐ μετὰ φύλοπιν Ἰνδῶν
Ἄλλην ὀψὲ τέλειον ἰσόρροπον εἶδεν Ἐνυώ·
Οὐ δὲ τόσος στρατὸς ἦλθεν ἐς Ἴλιον· οὐ στόλος Ἰνδῶν
Τηλίκος, ἀλλὰ νέοισι καὶ ἀρχεγόνοισιν ἐρίζων
Εὐκαμάτους ἱδρῶτας ἀναστήσω Διονύσου,
Κρίνων ἰσοφόρον τοκέων Διὸς, ὄφρα νοήσω
Τίς κάμε τοῖον ἀγῶνα, τίς ἴκελος ἔπλετο Βάκχου·
Περσεὺς μὲν ταχύγουνος εὔπτερον ἴχνος ἑλίσσων
Ἀγχινεφῆ δρόμον εἶχεν ὁδοιπόρος ἠέρι πεζὸς,
Εἰ ἐτεὸν πεπότητο· τί δὲ πλέον, εἰ σφυρὰ πάλλων
Ξείνην εἰρεσίην ἀνεμώδεϊ νήχετο ταρσῷ;
Ὅττι βαθυνομένης παλάμης λῃστεῖρα καρπῷ
Φορκύδος ἀγρύπνοιο λαβὼν ὀφθαλμὸν ἀλήτην
Ἄψοφον ἀκροτίποισι φυλασσομένων ἅλμα πεδίλων
Ὄγμον ἐχιδνήεντα μιῆς ἤμησε Μεδούσης,
Ἧς ἔτι κυμαίνουσα γοναῖς ἐθλίβετο γαστὴρ,
Πήγασον ὠδίνουσα, καὶ ἔγκυον αὐχένα νύμφης
Γοργόνος Εἰλείθυια λοχοσσόος ἔθρισεν ἅρπη,
Αὐχένος ἱπποτόκοιο θαλύσιον· ἀπτολέμου δὲ
Περσεὺς ὠκυπέδιλος ἐκούφισε σύμβολα νύμφης
Ἄπνοα, Γοργείης ὀφιώδεα λοῖα χαίτης,

Αὐία-

Αἱμαλέῃ ῥαθάμιγγι κατάρρυτα λείψανα κόρσης,
Ἡμιτελὲς σύριγμα νεοτμήτων ἀπὸ λαιμῶν
Λεπτὸν ἀποτρύζοντα, καὶ οὐ σθένει ἄρσενι χάρμης.
Οὐ τότε χερσαίης ἐνοπῆς κτύπος· οὐδ' ἐνὶ πόντῳ
Περσέϊ μαρναμένῳ πολεμήϊα λαίφεα νηῶν
Εὐκελάδοις ἀνέμοισιν Ἄρης κολπώσατο ναύτης·
Οὐ φονίῃ ῥαθάμιγγι Λίβυς φοινίσσετο Νηρεύς·
Οὐ νέκυν αὐτοκέλευστον ἐδέξατο λοίγιον ὕδωρ·
Ἀλλὰ δρακοντείης τρομέων συριγμὸν ἐθείρης,
Σθεινοῦς μαινομένης πτερόεις ἐλελίζετο Περσεύς·
Καὶ κυνέην Ἀΐδαο φέρων καὶ Παλλάδος ἅρπην,
Καὶ πτερὸν Ἑρμάωνος ἔχων, καὶ Ζῆνα τοκῆα,
Ὠκυτέρῳ φύξηλις ἀνήορτο πεδίλῳ,
Εὐρυάλης μύκημα καὶ οὐ σάλπιγγος ἀκούων,
Συλήσας Λιβύης ὀλίγον σπέος, οὐ στρατὸν ἀνδρῶν
Ἔκτανεν, οὐ φλογόεντι πόλιν τεφρώσατο δαλῷ.
Ἀλλ' οὐ τοῖος ἔην Βρομίου μόθος, οὐ ποσὶν ἕρπων
Βάκχος ἐθωρήχθη δολόεις πρόμος· οὐδὲ λοχήτης
Φρουρὸν ἀκοιμήτοιο μετήλυδα κύκλον ὀπωπῆς
Φορκίδος ἀλλοπρόσαλλον ἀμειβομένης πτερὸν ὕπνου
Ἤνυσε θῆλυν ἄεθλον ἀθωρήκτοιο Μεδούσης·
Ἀλλὰ διατμήξας δηΐων στίχα δίζυγι νίκῃ
Χερσαίου πολέμοιο καὶ ὑγροπόροιο κυδοιμοῦ,
Ἀνδρομέῳ γαῖαν ἔδευσε, καὶ αἵματι κῦμα κεράσσας,
Νηρεΐδας φοίνιξεν ἐρευθιόωντι ῥεέθρῳ,
Κτείνας βάρβαρα φῦλα· πολὺς δ' ἔνι ποντίδι γαίῃ
Ὑψιλόφων ἀκάρηνος ἐτυμβεύθη στάχυς Ἰνδῶν·
Πολλοὶ δ' ἐν πελάγεσσιν ὀλωλότες ὀξέϊ θύρσῳ,
Αὐτόματοι ναυτῆρες ἐπεπλώοντο θαλάσσῃ
Ἰνδῶν νεκρὸς ὅμιλος· ἀνικήτου δὲ Λυαίου
Ὕδασιν αἰχμάζοντες ἐγειρομόθου ποταμοῖο,
Ἄρεα κοιμάοντα παρέρχομαι, ὁππότε πεύκῃ
Βακχιὰς αἰθαλόεσσα κατέφλεγε βάρβαρον ὕδωρ
Μυδαλέον διψῆσε, καὶ ἔζεε κύματι θερμῷ
Καπνὸν ἀναβλύζων ποταμήϊον ὑγρὸν Ὑδάσπης·
Ἀλλ' ἐρέεις ὅτι κῆτος ἁλίτροφον ἔκτανε Περσεύς,
Ὄμματι Γοργείῳ πετρώσατο θῆρα θαλάσσης·
Τί πλέον, εἰ φονίης δεδοκημένος ὄμμα Μεδούσης,
Ἀνδρομέων μελέων ἑτερόχροον εἶδος ἀμείψας,
Εἰς λίθον αὐτοτέλεστον ἐμορφώθη Πολυδέκτης,
Βάκχου δ' Ἰνδοφόνου βελοεργὸς πόνος, οὐ μία Γοργώ,
Οὐ λίθος ἠερόφοιτος ἀλήτης, οὐ Πολυδέκτης,
Ἀλλὰ δρακοντοκόμων χθαμαλὴν ἤμησε Γιγάντων
Βάκχος ἀριστεύων ὀλίγῳ ῥηξήνορι θύρσῳ·
Ὁππότε Πορφυρίωνι μαχήμονα κισσὸν ἰάλλων,
Ἐγκέλαδον στροφάλιξε, καὶ ἤλασεν Ἀλκυονῆα,
Αἰχμάζων πετάλοισιν· ἐπεσσεύοντο δὲ θύρσοι
Γηγενέων ὀλετῆρες, ἀοσσητῆρες Ὀλύμπου·
Χερσὶ διηκονίῃσιν ἑλιξ ὅτε λαὸς ἀρούρης
Θλίβεν ἀστερόωντα ἴτυν πολυδειράδι κόρσῃ·
Ἀσπιδίων γόνυ κάμψεν ἀκοντιστῆρι κορύμβῳ
Ἔγχεϊ κισσήεντι, καὶ οὐ πυρόεντι κεραυνῷ,
Τηλίκος ἐσμὸς ἔπιπτεν ὅσον ῥηξήνορι θύρσῳ·
Ἀλλὰ φίλοι κρίνωμεν ἐν ἀντολίῃ μὲν ἀρούρῃ
Ἰνδοφόνους ἱδρῶτας ὀπιπεύων Διονύσου
Ἠέλιος θάμβησεν· ὑπὲρ δυτικοῖο δὲ κόλπου
Ἑσπερίη τ' ἀντῶπα τανύπτερον εἶδε σελήνη
Βαιὸν ἀεθλεύοντα πόνον γαμψώνυχι χαλκῷ,
Καὶ Φαέθων ὅσον εὖχος ὑπέρτερον ἔλλαχε Μήνης·
Τόσσον ἐγὼ Περσῆος ἀρείονα Βάκχον ἐνίψω·
Βάκχος δ' ἀμφοτέρων πέλε μάρτυς, ὁππότε κισσῷ
Καὶ φονίῳ νάρθηκι Μυκηνίδες ἤρισαν αἰχμαὶ
Χαλκοβαρεῖς· Σατύρων δὲ φιλεύιον Ἄρεα φεύγων
Θυρσοφόρῳ Βρομίῳ δρεπανηφόρος ἤϊκτο Περσεύς·
Καὶ δόρυ θοῦρον ἔπεμψε μαχήμονος ἀντία Λυαίου
Οὐτιδανὴν ἀσίδηρον ἀκοντίζων Ἀριάδνην·
Οὐκ ἄγαμαι Περσῆα μίαν κτείναντα γυναῖκα,
Εἵμασι νυμφιδίοισιν ἔτι πνείουσαν ἐρώτων·
Εἰ δὲ Διὸς χρυσέων μεγαλίζεται εἵνεκα λέκτρων,

Cruenta gutta deſſuentes reliquias capitis,
Semiperfectum ſibilum nuper caeſis a gutturibus
Tenuem labefactantem, et non viri pugnâ
Non tunc terreſtris vocis ſonitus, neque in ponto
Cum Perſeo pugnante bellicoſa vela nauium,
Tumultum excitantibus ventis Mars ſinauit nauta.
Non lethali gutta Libycus rubore tingebatur Nereus. Perſei geſta extenuantur præ Bacchi facinoribus.
Non mortuum per ſe volitum excepit exitioſa aqua,
Sed ſerpentina trepidans ſibilum coma
Sthenonis inſane alatus voluebatur Perſeus.
Et galeam inferni ferens, et Palladis falcem, Palladis falx.
Et pennam Mercurij habens, et Iouem patrem,
Velociori fugitiuus attollebatur calceo,
Euryales mugitum et non tubam audiens,
Spolians Libyes exiguam ſpeluncam, non exercitum virorũ
Occidit, non flaminea urbem in cinerem redegit titione
Verùm non talis fuit Bacchi pugna, non pedibus ſerpens
Bacchus armatus fuit doloſus dux belli, neq; inſidias tendẽs
Præſidium inſomnis oculi aduenam circulum frontis
Phorcidis mutabilem tranſmutata pennam ſomni.
Perfecit fœmineum prælium inermis Meduſæ.
Sed diſſecans hoſtium agmina duplici victoria
Terreſtris belli et aqualis tumultus,
Cruore terram humectauit, et ſanguine fluctum miſcens
Nereidas rubeſcere rubicundo flumine,
Interficiens barbaras nationes, multa verò in marre terrâ
Superborum ſine capite tumulabatur ſpica Indorum.
Multi verò in mari interempti acuto Thyrſo
Per ſe incitati nautæ traijciebantur mari
Indorum mortua turba, inſuperabilis verò Bacchi
Aquis pugnantes bellum excitantis fluuij Bacchi geſta breuiter repetuntur.
Martem vnà ſilens prætereo, quando picea
Bacchica ardens combuſſit barbaram aquam
Humida ſitiuiſſe, et ferbuit fluctu calido
Fumum ſcaturiens fluuialem madidum Hydaſpes.
Sed interrogas quòd cete in mari nutritũ interfecit Perſeus Gorgonis caput intuentes in lapidem mutabat.
Oculo Gorgonio in lapidem mutauit feram maris:
Quid tum poſtea, ſi funeſtæ obſeruans oculum Meduſæ
Humanis membris variam formam tranſmutans
In lapidem per ſe perfectum tranſmutatus fuit Pollux, Pollux id lapidem mutatus.
Bacchi verò Indos interficientis fortis labor, non vna Gorgo
Non lapis aërinagus marſonius, aut Pollux,
Sed ſerpentes comarum loco habentium ſegetem demeſſuit Gigantum
Bacchus ſuperans exiguo bellicoſo Thyrſo. Bacchus Gigantes occidit.
Quando Porphyrioni pugnacem hederam extendens
Enceladum euertit, et agitauit Alcyonea,
Præliãs cum foliis iaculabantur verò Thyrſi
Gigantum interemptores, adiutores cœli
Manibus miniſtrantibus volutum cùm populus terræ
Premens ſtellatum circulum eminenti capite
Subiti genu curuauit iaculandi perito corymbo
Haſta hederacea, et non igneo fulmine,
Tanta multitudo cecidit in quantum bellicoſo Thyrſo.
Sed amici iudicemus in orientali quidem terra.
Indos occidentes labores inſpiciens Bacchi
Sol obſtupuit, ſuper occidentali verò ſinu
Veſpertinaq; è regione ſita extenſis alis volãtẽ vidit Luna
Paruum præliantem laborem curuos vngues habenti ferro:
Et Phaëthon quantum decus ſuperius ſortitus eſt Menes,
Tantum ego Perſeo meliorem Bacchum dicam.
Bacchus vtriuſque erat teſtis, quando hedera
Et lethifera ferula Mycenides contenderent haſtæ
Ære graues, Satyrorũ verò Bacchi amantem Martẽ fugiẽs
Thyrſifero Baccho harpam ferens aſſimulatus eſt Perſeus.
Et haſtam longam miſit pugnacem contra Lyæum.
Vilem, inermem iaculans Ariadnem.
Non admiror Perſea vnam occidentem mulierem Perſei geſta extenuantur.
Veſtibus virgineis adhuc ſpirantem amores.
Si verò Iouis aureos ſuperbit propter lectos,

Non Danaen portauit in cœlum pluuius Iupiter,
Illustrans nuptialis virginem amantem imbrem liquoris
Exigui concubitum furantis, Semele verò ascendit in cœlum
Cum Ioue, cum beatis vnam tangens mensam:
Filio [illegible] assidens Baccho.
Non Danae sortita est domum cœlestem, per aquas verò transeunte
In arca existens Iouis nauigabat Nympha,
Reprehendens coniugalium fallacem imbrem amorum,
Instabiles diuitias habentem exiguè riui.
Noui quidem Andromedam, quòd apparet in cœlo,
Sed rursus laborat, etiam in cœlo, & fortassis misera
Sæpe tale dixit verbum indignante voce:
Quid tum postea si me tulisti in æthera sponse Perseu?
Pulchrū mihi præbuisti nuptiale munus cœleste stellata enim
Balæna adhuc agitat me, etiam hic, & nouum aliud [illegible] (ris
Oppositum signum videntis prioris post terram metū ma-
Adhuc vinculum habeo etiam inter stellas, non tua falx — Medusæ caput.
Cœlestis me seruauit: frustrà verò mihi in cœlo.
Placidus astreæ refringet oculus Medusæ,
Balæna adhuc agitat me, & non alas leues tendis.
Mater lugens me violat, quòd & ipsa
Infelix Cassiepea per æthera in mare subit,
Nereidas formidans, & beatum suum cursum vrsæ
Non irrigatum ab Oceano, & non tangentem mare:
Et meum Andromedæ cernens, & Balænam cœli
Senex post terram luget hic Cepheus.
Tale verbum grauiter vincta emisit sæpe Nympha,
Persea inuocans, & non auxilio ei fuit coniux.
Si verò Andromedæ superbit stellis Perseus
Obliquum oculum intende per æthera ibi apparet
Splendidus Ophiuchus serpentem versatilem attollens,
Et coronam circularem intueberis Ariadnæ,
Comitem solis, vel orientem cum Luna
Desiderium annunciantem serta amantis Bacchi.
Noui bellum Minois, quod præbuit muliebris Bellona
Cestum attollens, & non bubulum clypeum:
Quando Venus erat galea armata, quando Suada
Ferream hastam vibrabat, & fuit Pallas Minerua,
Pugnantis Minois consors, in conflictu verò
Imbecillium tumultuabatur nuptias ornans multitudo amorum. — Amor vrbes expugnat.
Et vrbes desiderabiles vrbes expugnans cum populo
Nisæ Megarensi [illegible] strepebat tuba.
Cum meum & amorem videns certaminis socium amorū.
Verè quis verecundè cederet ferreus Mars,
Scutum eleuantem cernens Venerem.
Et amorem pugnantem, & thorace ornato milite
Molles tunicas habens perfecit amor pulchros capillos habentem victoriam.
Spolia enim domus tuis intonsi patris
Comam purpuream detondit vnam coma,
Et vrbem vendidit omnem vno secante ferro,
Capillum demetens ciuitatum gubernatoris capitis.
Minos quidem vrbem expugnans sua quondam pulchri-
Belli finem inuenit, & non superauit ferro, (tudine nuda
Sed desiderio & amore, armati verò Bacchi
Non amor mitigauit bellicosorum pugnam Indorum,
Non Venus armata fuit vnà pugnans cum Baccho.
Pulchritudine vincens bellum finem, non vt a puella
Furore insana auxilio fuit amica Bacchi.
Non dolus amabilis, non capilli Deriadei:
Sed multiplicium bellorum diuersus Indus,
Victoriæ decus habens recrescentis, si verò veneraris — Bacchus cum Hercule collatus.
Inachum, Herculis totum laborem, ipse reprehendam.
Non quidem quòd leonis brachium obliquum inuoluens
Valida manus complexus fuit circundatā ceruicē vinculo,
Mortē adducēs sine ferro, quando ad vitā sufficienti gutture
Inspirabilis faucis medius traijceretur aër. — Hercules leonem suffocauit.
Non admiror etiam hoc, in frondoso quondam luco
Manibus leones occidentibus vincens Cyrene,
Virgo opus fecit simile, quòd & ipsa

Οὐ Δανάην ἀνόμισεν ἐς οὐρανὸν ὑέτιος Ζεύς,
Κυδαίνων γαμίης φιλοπάρθενον ὄμβρον ἐέρσης
Βαιῆς κλεψιγάμοιο· Σεμέλη δ' ἐπέβαινεν Ὀλύμπου
Σὺν Διῒ, σὺν μακάρεσσι μιῆς ψαύουσα τραπέζης
Υἱέϊ θεσπεσίῳ παριζομένη Διονύσῳ.
Οὐ Δανάη λάχεν οἶκον Ὀλύμπιον· ὑγροπόρου δὲ
Λάρνακος ἔνδον ἐοῦσα Διὸς ναυτίλλετο νύμφη
Μεμφομένη ζυγίων ἀπατήλιον ὄμβρον ἐρώτων,
Ἄστατον ὄλβον ἔχοντα μινυνθαδίου ῥεέθροιο.
Οἶδα μὲν Ἀνδρομέδην, ὅτι φαίνεται ἐντὸς Ὀλύμπου,
Ἀλλὰ πάλιν μογέει, καὶ ἐν αἰθέρι, καὶ τάχα δειλὴ
Πολλάκι τοῖον ἔλεξεν ἔπος νεμεσήμονι φωνῇ·
Τί πλέον, εἴ με κόμισσας ἐς αἰθέρα νυμφίε Περσεῦ,
Καλὸν ἐμοὶ πόρες ἕδνον Ὀλύμπιον· ἀστέριον γὰρ
Κῆτος ἔτι κλονέει με, καὶ ἐνθάδε, καὶ νέον ἄλλο
Ἀντίτυπον προτέροιο μετὰ χθόνα καὶ φόβον ἅλμης,
Ἔτι δεσμὸν ἔχω, καὶ ἐν ἄστρασιν, οὐ τεὴ ἅρπη
Οὐρανίη με σάωσε· μάτην δέ μοι ἐντὸς Ὀλύμπου
Μ[illegible] ἀστραίης ἀμβλύνεται ὄμμα Μεδούσης,
Κῆτος ἔτι κλονέει με, καὶ οὐ πτερὰ κοῦφα τιταίνεις·
Μήτηρ ἀχνυμένη με βιάζεται, ὅττι καὶ αὐτὴ
Δύσμορος Κασσιέπεια δι' αἰθέρος εἰς ἅλα δύνει.
Νηρεΐδας δείδουσα, καὶ ὀλβίζει δρόμον ἄρκτου
Ἀβρεχέος ὠκεανοῖο, καὶ οὐ ψαύοντα θαλάσσης·
Καὶ δρόμον Ἀνδρομέδης ἐσορῶν καὶ κῆτος Ὀλύμπου,
Γηραλέος μετὰ γαῖαν ὀδύρεται ἐνθάδε Κηφεύς.
Τοῖον ἔπος βαρύδεσμος ἀνίαχε πολλάκι νύμφη,
Περσέα κικλήσκουσα, καὶ οὐ χραίσμησεν ἀκοίτης·
Εἰ δὲ [illegible] ἐπαγάλλεται ἄστρασι Περσεύς,
[illegible] λοξὸν ὄμμα τίταινε δι' αἰθέρος, ἧχι φαείνει
Ἀγλαὸς Ὀφιοῦχος ὄφιν δινωτὸν ἀείρων,
Καὶ [illegible] κύκλον ἐσόψεαι Ἀριάδνης,
Σύνδρομον [illegible] ἀντέλλοντα Σελήνῃ,
[illegible] φιλοστεφάνου Διονύσου·
Οἶδα μόθον Μίνωος, ὃν ἄρκεσε θῆλυς Ἐνυώ,
Κεστὸν ἐλαφρίζουσα, καὶ οὐ σάκος [illegible] βοείης·
Ὁππότε Κύπρις ἔην κορυθαίολος, ὁππότε Πειθὼ
Χάλκεον ἔγχος ἔπαλλε, καὶ ἔπλετο Παλλὰς Ἀθήνη,
Μαρναμένη Μίνωι συνέμπορος· ἐν δὲ κυδοιμοῖς
Ἀσθενέων [illegible] γαμοστόλος ἑσμὸς ἐρώτων·
Καὶ πόλιας ἱμερόεσσας [illegible] ἅμα λαῷ
Νίσου Μεγαρῆος [illegible] σάλπιγξ·
[illegible] συναέθλιον ἐρώτων,
[illegible] αἰδομένη [illegible] χάλκεος Ἄρης,
Ἀσπίδα κουφίζουσαν ἰδὼν Ἀφροδίτην·
Καὶ πόθον αἰχμάζοντα καὶ εὐθώρηκι μαχητῇ,
Ἀβροχίτων ἐτέλεσσεν ἔρως καλλίτριχα νίκην·
[illegible] ἀκερσεκόμοιο τοκῆος,
[illegible] βότρυν ἐρεμνῆς,
Καὶ πόλιν [illegible] ἑνὶ τμηθεῖσα σιδήρῳ,
[illegible] πολισσούχοιο καρήνου·
Μίνως μὲν πολίπορθος ἑῷ ποτε κάλλει γυμνῷ
Τέρματα [illegible] καὶ οὐ [illegible] σιδήρῳ,
Ἀλλὰ πόθῳ καὶ ἔρωτι, κορυσσαμένου δὲ Λυαίου
Οὐ πόθος [illegible] μόθον Ἰνδῶν,
Οὐ Παφίη κορύσσε συναιχμάζουσα Λυαίῳ·
Κάλλει νικήσασα μόθου τέλος, οὐ μία κούρη
Οἰστρομανὴς χραίσμησεν ἐρωμένη Διονύσου·
Οὐ δόλος ἱμερόεις, οὐ βόστρυχα Δηριαδῆος·
Ἀλλὰ πολυσπερέων πολέμων ἑτερόζονος Ἰνδὸς,
Νίκης εὖχος ἔχων παλιναυξέος· εἰ δὲ γεραίρεις
Ἴναχον Ἡρακλῆος ὅλον πόνον αὐτὸς ἐλέγξω·
Οὐδὲ μὲν ὅττι λέοντι βραχίονα λοξὸν ἑλίξας
Εὐπαλάμῳ πήχυνε [illegible] αὐχένα δεσμῷ,
Πότμον ἄγων ἀσίδηρον, ὅτε ζωαρκέι λαιμῷ
[illegible] ἀστεμφέος μέσος πεπεδημένος ἀήρ·
Οὐκ ἄγαμαι καὶ τοῦτο, ἐπεὶ [illegible] ποτὲ λόχμῃ,
Χερσὶ λεοντοφόνοισιν ἀεθλεύουσα Κυρήνη,
Παρθένος ἔργον ἔτευξεν ὁμοίιον, ὅττι καὶ αὐτὴ

Ἄρτεμι

Digitized by Google

Ἄρσενα θῆρα δάμασσεν ἀκαμπέα θῆλυς ἀγοστῷ.
Ἀσπαίρων δ' ἔτι παῦρος ἐν οὔρεσι Βάκχος ἀέθλων,
Χειρὶ μιῇ λασίου δεδραγμένος αὐχένος ἀνδρός,
Φόνιον εἷλκε λέοντα, καὶ ἄρσενα μητέρι Ῥείῃ
Αὐχενίου πλοκάμοιο κεχηνότα θῆρα πιέζων
Εἷλκεν ἔτι ζώοντα· περισφίγξας δὲ λεπάδνῳ
Θῆρα κυβερνητῆρι διεσφήκωσε χαλινῷ,
Ζεύξας δούλια χείλεα, καὶ ὕπτιος ὑψόθι δίφρου
Ἄγρια ταρσώσας ἐπεμάστιε νῶτα λεόντων·
Παρδαλίων τε γένεθλα καὶ ὠμοβόρων γένος ἄρκτων
Νηπιάχοις παλάμῃσιν ἐδουλώθη Διονύσου.
Οἶδα καὶ Ἀρκάδα κάπρον ὀρίδρομον· ἀλλὰ Λυαίου
Παίγνια κουρίζοντι σύες γένεθλα λεόντων.
Τί πλέον Ἡρακλῆος θρασὺς ἤνυσεν; εἴ ποτε πηγῆς
Πολλὰ καμὼν ὀλίγην ἐκεύθετο λύματα Λέρνης,
Τέμνων αὐτοτελεστα καλύπτα φωλάδος ὕδρης
Φυταλιῆς πολυαύχενος ἀναθρώσκοντα δρακόντων·
Αἰεὶ δὲ μοῦνος ἔπεφνε, καὶ οὐκ ἐκάλεσσε μογήσας,
Ἀρτιφύτων Ἰόλαον ἀλοίτορα κεφαλάων,
Δαλὸν ἀερτάζοντα σελασφόρον, εἰσόκεν ἄμφω
Θῆλυν ὄφιν πρηνίξαν· ἐγὼ δ' οὐκ οἶδα γεραίρειν
Οὐτιδανοὺς δύο φῶτας ἐοικότας ἐχθρὸν ἀνακτα,
Εἷς πόνος ἀμφοτέροις ἐμερίζετο· θυρσοφόρος δὲ
Μοῦνος ἀποτμήξας ἐτινάξατο γηγενέων ὄφεις.
Εὔιος ἔξαρχος τοῦ Διὸς ἔρνος, ἀν ἕνα ὤμων
Ἀμφιλαφεῖς ἑκάτερθεν ἀμοιβάδες ἔρρεον ὕδραι,
Ὕδρης Ἰναχίης πολὺ μείζονες· ἀντὶ δὲ Λέρνης
Ἀστιβέες ἀιθέρι γείτονες ἄστρων,
Ἰλήκοις Ἰόλαε· σὺ γὰρ δέμας ἔφλεξας ὕδρης,
Καὶ μόνος Ἡρακλῆος μόνος ἥρπασε νίκης,
Οὐ Νεμέην ἐλάχειαν ἐμὸς πρόμος, οὐ τινα Λέρνην
Βάκχος ἀείζωος πολυτρηχέων ἀπὸ λαιμῶν,
Θάμνον ἐχιδνήεντα ταμὼν παλινάξιος ὕδρης·
Ἀλλὰ Νότος, καὶ ταρσὰ Βορειάδος, εἰς φέρε σοῦν·
Καὶ Ζέφυρος κῆρυξ φέρων τετράζυγα νίκης
Βάκχου στέμματα ταῦτα λεχώϊα ταῦτα Λυαίου·
Φρικτὰ δρακοντείων ἔχουσα δεσμὰ κομάων
Ἐξ ὅτε παιδὸς ἔλεισε τελεσσιγόνῳ πλόκαμον μηροῦ·
Σιγήσω κεμάδος χρύσεον γένος· Ἡρακλέος
Τηλίκον Ἡρακλῆα μιῆς ἐλάφοιο φονῆα
Μὴ ζηλώσης ἐλάφου μνώεο νεβροφόνον γὰρ
Θυιάσι βαιὸν ἄεθλον ἀειδομένων ἐλαφείων.
Κνώσσον Ἡρακλῆος ἐα πόνον οἰστρομανῆ δὲ
Οὐκ ἄγαμαι τινα ταῦρον ἐπεὶ ἄσεν, ὁππότε πάλλων
Τοσσατίην κορύνην ὀλίγην ἐτίναξε κεραίην·
Πολλάκι τοῦτο τέλεσσε γυνὴ μία, πολλάκι Βάκχη,
Ἄσπετον ἀγλαοὺς ἀγέλην δαιτρεύσατο ταύρων,
Οὐτιδανὴ θεράπαινα βοοκραίρου Διονύσου·
Θηγαλέην δ' ὀξεῖαν ἀνασπῶσα κεραίην,
Πολλάκι οἱ κεράεσσιν ἐμάρνατο μαινόμενος βοῦς,
Εἰς γόνυ ταῦρον ἔκαμψεν ἀκοντιστῆρα λεόντων·
Κάλλιπε καὶ τριλόφοιο κάρηνα Γηρυονῆος·
Καὶ γὰρ ἐμὸς Διόνυσος ἐὺ τανυσίφυλλοι κισσῷ
Ἄλπον ἀπηλοίησε θεημάχον υἱέα γαίης,
Ἄλπον ἐχιδναίοις ἑκατὸν κομόωντα καρήνοις,
Ἠέλιον ψαύοντα, καὶ αὖ ἐρύοντα Σελήνην,
Ἀστραίην πλοκάμοισιν ἐπισφίγξαντα χορείης·
Ἀλλὰ μὲν Ἡρακλῆος, ὃν ἔσπειρεν ἀθάνατος Ζεύς,
Ἀλκμήνης τρισέληνον ἔχων παιδοσπόρον εὐνήν,
Οὐτιδανὸς πόνος ἦεν ὀρειδρόμος· ἔργα δὲ Βάκχου,
Ἢ γίγας πολύπηχυς, ἢ ὑψαύχην πρόμος Ἰνδῶν·
Οὐ κεμὰς, οὐ βόες ἀγέλης στίχες, οὐ λάσιος σῦς,
Οὐδὲ κύων, οὐ ταῦρος, οὐ αὐτοτελὴς ὀπώρη,
Χρυσοφαὴς οὐ κάπρος, ἀσταθὴς ἢ ὄρνις ἀλήτης,
Οὐτιδανὴν ἀσίδηρον ἔχων πτερόεσσαν ἀκωκήν,
Ἢ γένυς ἱππείη ξεινοκτόνος, οὐ μία μίτρη
Ἱππολύτης ἐλάχεια· Διωνύσοιο δὲ μίτρη
Δηριάδης ἀπέλεθρος ἢ εἰκοσίπηχυς Ὀρόντης·
Παμφαὲς υἱὲ Μέλητος Ἀχαιΐδος ἄφθιτε κῆρυξ,

Virilem feram domuit inflexibilem muliebri i inculo.
Nuper verò adhuc plantatus puer in montibus Bacchus lu-
Manu vna hirſutum corripiens guttur (ſitans
Mortiferum traxit leone ꝫ præbuit matri Rheæ
Ceruicalis iubæ hiantem feram premens
Traxit adhuc viuum, circumſtringens verò collario
Feram gubernatore conſtrinxit freno.
Coniungens ſeruiles maxillas, & ſedens ſuper currum
Fera horribiusum flagellauit dorſa leonum.
Pantherarúmq; generationes, & crudiuorarũ genus vrſarum
Infantilibus manibus in ſeruitutem redactum eſt Bacchi.
Noui etiam Arcadũ aprũ in montibus currẽtẽ: ſed Baccho
Ludibria fuerunt puero apri & generationes leonum.
Quid multũ Hercules audax perfecit, ſi quãdã fontẽ Lernæ
Poſtquã multa laborauit exiguum ſerpentinum diſ erauit in
Amputans a ſe natos prouentus in ſpeluncis latentis hydræ
Agrũ multa capita habẽtẽ ſiccas rurſus emittẽtẽ Draconum
Vt nauta verò ſolus occidiſſet, & non inuocaſſet laborans
Iam natorum Iolaum percuſſorem capitum,
Torrem ferentem lucentem, donec ambo
Fœminam anguem eduxerũt, ego verò non noui demirari
Imbelles duos homines pugnantes cum echidna
Vnus labor vtriſque diuidebatur, Thyrſiger verò
Solus amputans ſerpentinos filios terræ
Bacchus euius acclamatis Iouis dux, quorum ſuper humeris
Copioſæ vtrinque per viciſſitudinem fluebant hydræ,
Hydra Inachiæ longè maiores, pro Lerna verò
Inſtabiles ſibilabant in æthere vicini aſtris.
Propitius ſis, Iolae: tu enim corpus combuſſiſti Hydræ,
Et ſolus Herculis ſolus rapuit nomen victoriæ,
Non Nemeæ minimam meus dux, non quandam Lernam,
Bacchus ſuſcitauit, multa guttura habentium faucium
Ramum ſerpentinum amputans rurſum aucta Hydræ,
Sed Notus, & alata calceamẽta Boreali, & pennam Euri
Et Zephyrus præcone a ferens quadrijugæ victoriæ,
Bacchi coronas haſce puerperio condecentes, haſce Lyæi.
Horribilia ſerpẽtinas comas habẽtiũ viperea vincula comarũ.
Ex quo patris reliquũ fœtũ perficientis plicaturã femoris.
Taceboꝰ ceruæ aureum cornu, quòd vocabo
Tantum Herculem vnius ceruæ occiſorem.
Ne tremendi ceruæ recorderis; hinnulos occidenti enim
Thyadi exiguus eſt luſus hinnulos agitans venatio.
Cretenſem Herculis mitte laborem, furore inſanientem verò
Non miror aliquem taurum, quem agitauit, quando vibrans
Tantam clauam exiguum abſcidit cornu.
Sæpius hoc perfecit vnà mulier, ſæpius Baccha,
Immenſum bene cornutorum gregem deuorauit taurorum,
Vilis famula boum cornua habentis Bacchi.
Acutum verò incuruum eripiens cornu,
Sæpius etiam cornibus pugnauit inſanus bos,
In genu taurum flexit iaculatorem Leonum.
Relinque verò tres vertices habentis capita Geryonei.
Etenim meus Bacchus ſua corpora incidente hedera
Alpum percuſſit cum Dijs pugnantem filium terræ,
Alpum ſerpentinis centum ſuperbientem capitibus.
Solem tangentem, & rurſus retrahentem Lunam,
Aſtream capillis conſtringentem in chorea.
Certè etiam quidem Herculis, quem ſeminauit immortalis Iupiter,
Alcmenes trium lunarium noctiũ habens filium ſeminans
Inanis labor fuit montiuagus, opera verò Bacchi, (cubile.
Aut Gigas eſt multumanus, aut ſuperborum dux Indorum.
Non ceruus, non boum armentis ordines, non hirſutus ſus,
Non canis aut taurus, aut per ſe radicatus fructus.
Auratus aut aper, aut inſtabilis auis vaga,
Imbellem inermem habens alatam cuſpidem.
Aut maxilla equina hoſpites occidens, non vna mitra
Hippolytes vilior, Bacchi verò corona
Deriades immenſus, aut viginti brachia habens Orontes.
Omnia illuſtrans fili Meletis Achiua immortalis præco,

Bacchus omnis generis feras domuit.

Lerna palus.

Iolaus Herculis auxiliũ fuit.

Bacchus ſolus filios terræ domuit.

Gigantes ſerpentinos capillos habentes.

Nemea. Lerna.

Geryonis ceps.

Alpus Gigas à Baccho occiſus.

Herculis labores præ Bacchi geſtis extenuati.

Homeri inuocatio & laus.

Sis propitius, tuus liber coniunx ipſi auroræ,
Troiadis pugnæ non recordabor, non enim comparo
Æacidæ Bacchum, aut Hectori Deriadeã.
Cantare quidem oportebat tantum & tale certamen.
Muſam tuam & Bacchum iaculatorem Gigantum:
Aliis verò Poetis labores Achilis relinquere.
Si non hoc munus Thetis rapuiſſet, ſed cantare
Homerum imitat poeta.
Aſpira mihi tuum ſpiritum à Deo agitatum, noſtra enim
Indigeo eloquentia non adeò quòd talem Martem canens,
Indos occidentis labores demolior Bacchi.
Sed Dea me fer denuo in medium Indorum
Vnam haſtam habentem & ſcutum patris Homeri
De integro Muſam nouum prælium inchoaturus inuocat.
Contendentem cum Morrheo, & ſtulto Deriadeo.
Cum Ioue & Baccho armatum, in conflictu vero
Bacchiaca fiſtula exercitum excitantem ſonitum audiam
Et ſonitum non ceſſantem prudentis tubæ Homeri
Vt occidam ſapienti haſta reliquias Indorum,
Vt hic quidem Indicæ ad dorſum fertile ſyluæ
Sedebat Bacchus, cœtus deſertæ habitator rupis
Dilatione belli: motu verò quatiebatur Ganges
Miſerans ſuos liberos, nuper occiſis verò morte
Tota ciuitas agitabatur, luctus verò amantium mulierum
Luctuoſis ſtrepitibus reſonabant vici.
Deriadem verò quatiebat metus, & miraculum & pudor
Iam enim audiuerat omnia: & quod magis oculo obliquo
Indoluit circumſpiciens quòd diuinam formam mutans.
Hydaſpes in vinum mutatus.
Vino fluctuoſo niger murmuraret Hydaſpes:
Ibi etiam alta generationis ſuum pedem languidum voluens
Et ignis caliginoſam habens erroneam caliginem
Flauam curas ſoluentis ebrietatis aſperſit rorem
Oculis conglutinatis, haurienti verò fronte
Fuluas guttas aperiebantur oculi.
Delectatis verò pedibus ſenex ſaltabat canens
Humorem rubicundum malum propulſantis fluuii
Manibus verò ſenilibus fluxum in nubibus hauriens
Purpureo impleuit vino bene olentes areas,
Ioui & Baccho ara erecta.
Et Ioui aram erexit & vinum fundenti Baccho
Intuens Phaethontis inſueti ſerotinum ſplendorem,
Et canes ebrios in littore iuuenis relinquens
Dulcem aquam lambentes cubicantis fluminis.
Venator comes montanæ Dianæ
Deriadi annunciatur flumen in vinum tranſmutatum eſſe.
In vel in veſtigium flexit inobedienti Deriadeo
Annuncians dulcem fluxum ebrietate errantis fluminis:
Iamque adeo vinetis per vrbem currebat odor
Et ſtridentibus ventis totos inebriauit vicos
Victoriam Indos occidentis præuaticinans Baccho.
Turribúſque altis inhabitabant ciues.
Indi vrbē ſuam cuſtodiunt.
Metuentes & murum cingebant ſcutis
Vrbis altos cœtus habentis cuſtodes, in montibus vero
Dolens Bacchus incuſabat ſæpius Iunonem
Quod rurſus inuidens pugnam retraxiſſet Indorum:
Victoriæq; ſpem omnem diſſipauiſſent venti.
Bacchus otij impatiens dolet.
Circumſpiciens verò leones otioſum ad præſepe
Cum impleuiſſet decem circulos reuerſa luna
Menſurans belli trecentanæ curſum aurora:
Qualiter leo rugiit, & ingemuit in luco
Oculis non lacrymantibus ſubtriſti verò Baccho
Attes ſeipſum caſtrauit.
Tunicam trahens Scythicum per montem ſterilis Attes
Venit flagellans aduenam currum leonum,
Rhea diuinæ velox nuncius, qui quondam ferro
Cruentans ſeminalem nuptias perficientis ſpicam iuuentutis
Abiecit non nuptorum amabilem ordinem aratrorum
Virilis meſſis ramale feſtum, ſanguinea verò
Pueros procreante gutta circumſpargens plicam femoris
Attes Bacchum conſolatur.
Calidum percuſſore corpus effœminauit ferro.
Qui tunc moderans currum Cybeleidis Deæ
Nuncius dolenti conſolator venit Baccho:
Et ipſum videns Bacchus recurrit ne propius veniret
Rheam omnium domitricem ducens in pugnam Indorum.

Ἱλάοις εἰς βίβλον ὁμόζυγος Ἠριγενείη·
Τρῳάδος ὑσμίνης οὐ μνήσομαι· οὐ γὰρ ἐίσκω
Αἰακίδῃ Διόνυσον ἢ Ἕκτορι Δηριαδῆα·
Ὑμνεῖν ἀλλ' ἔθελε τεὸν καὶ τοῖον ἀγῶνα.
Μοῦσαν τεὴν καὶ Βάκχον ἀκοντιστῆρα γιγάντων·
Ἄλλοις δ' ὑμνοπόλοισι πόνους Ἀχιλῆος ἐάσω.
Εἰ μὴ τοῦτο Θέτις γέρας ἥρπασεν, ἀλλὰ λιγαίνειν
Πνεῦσον ἐμοὶ τεὸν ἆσθμα θεόσσυτον· ἡμετέρης γὰρ
Δεύομαι οὐ τόσσον ἐπέων ὅτι τοῖον Ἄρηα μέλπων,
Ἰνδοφόνους ἱδρῶτας ἀμαλδύνω Διονύσου·
Ἀλλὰ θεὰ με κόμιζε τὸ δεύτερον ἐς μέσον Ἰνδῶν
Ἔμπεδον ἔγχος ἔχοντα καὶ ἀσπίδα πατρὸς Ὁμήρου,
Μαρνάμενον Μορρῆι καὶ ἄφρονι Δηριαδῆι,
Σὺν Διὶ καὶ Βρομίῳ κεκορυθμένον· ἐν δὲ κυδοιμοῖς
Βακχιάδος σύριγγος ἀγέστρατον ἦχον ἀκούσω·
Καὶ κτύπον οὐ λήγοντα σοφῆς σάλπιγγος Ὁμήρου·
Ὄφρα καὶ ἐγχείῃ πινυτῇ δαΐξω λείψανα Ἰνδῶν·
Ὡς ποτὲ Ἰνδῴοιο παρὰ ῥάχιν εὔβοτον ὕλης
Ἶζε Βάκχος ὅμιλος ἐρημάδος ἀστὸς ἐρίπνης,
Ἀμβολίῃ πολέμοιο· σέβῳ δ' ἐδονεῖτο Γάγγης,
Οἰκτείρων ἑὰ τέκνα· νεοφθιμένων δ' ἐπὶ πότμῳ
Πᾶσα πόλις δεδόνητο· φιλοθρήνων δὲ γυναικῶν
Πενθαλέοις πατάγοισιν ἐπεσμαράγησαν ἀγυιαί.
Δηριαδῆα δ' ἔλιξε φόβος καὶ θάμβος καὶ αἰδώς·
Ἤδη γὰρ κλύε πάντα· τὸ δὲ πλέον ὄμματι λοξῷ
Ἄχνυτο παπταίνων ὅτι θεοειδὲς ἀμείψας
Οἴνῳ κυματόεντι μέλας κελάρυζεν Ὑδάσπης·
Κεῖτο καὶ ὑψίλοφος ἑὸν πόδα νωθρὸν ἑλίσσων
Καὶ τυφλὴν ἀχλυόεσσαν ἔχων ἀλαωπὸν ὀμίχλην
Ξανθὴν λυσιπόνοιο μέθης ἐρραινεν ἐέρσην
Ὄμμασι κολλητοῖσιν ἀφυσσομένου δὲ μετώπου
Οἰνωπὰς ῥαθάμιγγας ἀνεπτύξαντο ὀπωπαί·
Τερπόμενος δὲ πόδεσσι γέρων ἐχόρευεν ἀείδων
Ἰκμάδα φοινήεσσαν ἀπωσάμενος ποταμοῖο·
Χερσὶ δὲ γηραλέῃσι ῥοὴν νεφέεσσιν ἀφύσσων,
Πορφυρέῳ πλήσας οἴνῳ εὐώδεας ἀλωάς,
Καὶ Διὶ βωμὸν ἔπηξε καὶ οἰνοχύτῳ Διονύσῳ·
Ἀθρήσας Φαέθοντος ἀηθέος ὄψιμον αἴγλην,
Καὶ κύνας οἰνωθέντας ἐπ' ἠιόνεσσιν ἐάσας,
Λαρὸν ὕδωρ κάπτοντας ἐυῤῥείτου ποταμοῖο·
Θηρητὴρ ὀπάων ὀρεσσιάδος Ἰοχεαίρης,
Εἰς ἴχνος ἔκαμψεν ἀπειθέϊ Δηριαδῆι·
Ἀγγέλλων γλυκὺ χεῦμα μεθυσφαλέος ποταμοῖο·
Ἤδη δ' ἀμπελόεσσα δι' ἄστεος ἔστιχεν ὀδμή,
Καὶ λιγυρῆς ἀνέμοισιν ὅλας ἐμέθυσεν ἀγυιάς.
Νίκην Ἰνδοφόνοισιν ἐθεσπίζουσα Λυαίῳ·
Πύργοις δ' ὑψιβάτοισιν ἐναυλίζοντο πολῖται·
Δειδιότες καὶ τεῖχος ἐμιτρώσαντο βοείαις
Ἄστεος ὑψιπόλοιο φυλάκτορες· ἐν δὲ κολώναις
Ἀχνύμενος Διόνυσος ἐμέμφετο πολλάκις Ἥρην,
Ὅττι πάλιν φθονέουσα μάχην ἀνεσείρασεν Ἰνδῶν·
Νίκης δ' ἐλπίδα πᾶσαν ἀνερρίπιζον ἀῆται·
Παπταίνων δὲ λέοντας ἀεργηλὴν παρὰ φάτνην
Πλησαμένης δέκα κύκλα παλιννόστοιο σελήνης·
Μετρήσασα μόθοιο τριηκοσίην δρόμον ἠώς,
Οἷα λέων βρυχᾶτο, καὶ ἔστενεν ἔνδοθι λόχμης
Ὄμμασιν ἀκλαύτοισι· κατηφιόωντι δὲ Βάκχῳ
Ἑλκεχίτων Σκυθικοῖο δι' οὔρεος ἄσπορος Ἄττις
Ἵκετο μαστίζων μετανάστιον ἅρμα λεόντων,
Ῥείης θεσπεσίης ταχὺς ἄγγελος, ὅς ποτε χαλκῷ
Φοινίξας γονόεντα τελεσσιγάμου στάχυν ἥβης,
Ῥίψεν ἀνυμφεύτων φιλοτήσιον ὄγμον ἀρότρων
Ἄρσενος ἀμητοῖο θελύσπορον· αἱμαλέῃ δὲ
Παιδογόνῳ ῥαθάμιγγι περιρραίνων πτύχα μηροῦ,
Θερμὸν ἀλοιητῆρι δέμας θήλυνε σιδήρῳ,
Ὃς τότε διφρεύων Κυβεληίδος ἅρματα θεαίνης
Ἄγγελος ἀχνυμένῳ παρήγορος ἦλθε Λυαίῳ·
Καί μιν ἰδὼν Διόνυσος ἀνέδραμε, μὴ σχεδὸν ἔλθῃ,
Ῥείην πανδαμάτειραν ἄγων ἐπὶ φύλοπιν Ἰνδῶν·

Στήσας

Digitized by Google

Στήσας δ' ἄγχι τὸ ἅρμα δι' ἄντυγος ἡνία τείνας,
Καὶ ῥοδέης ἀχάρακτα γενειάδος ἄκρα φαείνων·
Βάκχῳ μῦθον ἔειπε χέων ὀξεῖαν ἰωήν·
Ἀμπελόεις Διόνυσε, Διὸς τέκος, ἔγγονε Ῥείης,
Εἰπέ μοι εἰρομένῳ πότε νόστιμος εἰς χθόνα Λυδῶν,
Ἥξεις οὐλοκαρήνων ἀΐξας γένος Ἰνδῶν,
Οὔπω ληΐδας κυανόχροας ἔδρακε Ῥείη,
Οὔπω σοι μετὰ δῆριν ὀρεσσαύλῳ παρὰ φάτνῃ,
Μυγδονίων ἔσφηξε τεῶν ἱδρῶτα λεόντων
Πακτωλοῦ παρὰ χεῦμα ῥυηφενές, ἀλλὰ κυδοιμοῦ
Ἄψοφον αἰώνων ἑτέων στροφάλιγγα κυλίνδεις·
Οὔπω θηροτρόφῳ θεομήτορι σύμβολα νίκης,
Ἰνδῶν ἐκόμισσας ἑῶα φῦλα λεόντων·
Ἀλλὰ παρ' Ἡφαίστοιο καὶ ἀθανάτης σέο Ῥείης
Δέχνυσο τεύχεα ταῦτα, τά περ κάμε Λήμνιος ἄκμων
Σὺν χθονὶ πόντον ἔχοντα καὶ αἰθέρα καὶ χορὸν ἄστρων·
Οὔπω μῦθος ἔληγε, καὶ ἴαχε Βάκχος ἀγήνωρ·
Σχέτλιοί εἰσι θεοὶ ζηλήμονες, ἐν πολέμοισι μὲν
Εἰς μίαν ἠριγένειαν ἀϊστῶσαι πόλιν Ἰνδῶν,
Ἔγχεϊ κισσήεντι δυνήσομαι· ἀλλά με νίκης
Μητρυιῆς ἀέκοντα παραπλάζει φθόνος Ἥρης·
Ἀμφάδα Δηριάδῃ πρόμος ἵσταται ἄγριος Ἄρης
Μαρνάμενος Σατύροισιν· ἐγὼ δέ ἑ πολλάκι θύρσῳ
Οὐτῆσαι μενέαινον· ἀπειλήσας δὲ Κρονίων
Βρονταίοις παταγοῖσιν ἐμὴν ἀνεσείσατο ὁρμήν·
Ἀλλὰ βαρυσμαράγων νεφέων κτύπεν οὐράνιος Ζεύς·
Σήμερον ἄμπνευσον, καὶ ἔθειρον Ἄρεα δήσω,
Εἰσόκεν εὐπήληκα διατμήξω στάχυν Ἰνδῶν.
Ὣς φάμενον Διόνυσον ἀμείβετο Λύδιος Ἄττις,
Αἰθέρος ἀστερόεσσαν ἀνούτατον ἀσπίδα πάλλων·
Ὦ φίλος, οὐ τρομέεις χόλον Ἄρεος, οὐ φθόνον Ἥρης·
Οὐ μακάρων στίχα πᾶσαν ἔχων παμμήτορα Ῥείην·
Οὐ στρατὸν ἀγκυλότοξον ὅπως καὶ δούρατα πάλλων
Ἠέλιον πλήξειεν, ἢ οὐτήσειε Σελήνην;
Τίς ξίφος Ὠρίωνος ἀμαλδύνειε μαχαίρῃ,
Ἢ χθονίοις βελέεσσιν ὀϊστεύσειε Βοώτην;
Ἀλλ' ἐρέεις γενετῆρα κεραελκέα Δηριαδῆος,
Ὠκεανὸν φορέοντα, τί σοι ῥέξειεν Ὑδάσπης;
Θαρσαλέως πολέμιζε τὸ δεύτερον, ὅττι κυδοιμοῦ
Νίκην ἐκτελέεσσαν ἐμὴ μαντεύσατο Ῥείη·
Οὐ γὰρ πρὶν πολέμοιο τέλος ἔσεται, εἰσόκε χάρμης
Ἕκτον ἀναπλήσωσιν ἔτος τετράζυγες ὧραι·
Οὕτω γὰρ Διὸς ὄμμα καὶ ἀτρέπτου λίνα Μοίρης,
Νεύμασιν Ἡραίοισιν ἐπέκλωσαν· ἐσσομένῳ δὲ
Ἑβδομάτῳ λυκάβαντι διαρραίσεις πόλιν Ἰνδῶν·
Ὣς εἰπὼν Βρομίῳ πόρεν ἀσπίδα καὶ φρένα τέρπων,
Οἴνῳ λυσιπόνοισι φιλακρήτοισι κυπέλλοις
Εἰλαπίνης ἔψαυσεν· ἀρεσσάμενος δὲ τραπέζῃ
Θυμὸν ἑόν, παλίνορσος ἱμάσσε νῶτα λεόντων,
Νόστιμον εἰς Φρυγίην ὀρεσίδρομον ἅρμα νομεύων·
Καυκασίων δ' ἔλασεν παρὰ ῥάχιας ἔνθεν ἐπαύλων·
Ἀσσυρίων δὲ κάρηνα κατ' οὔρεα δύσβατα Βάκτρων,
Καὶ σκοπιὰς Λιβάνοιο παρήλυθε καὶ ῥέα Ταύρου,
Εἰσόκε Μαιονίης ἐπέβη χθονός· αὐτοπαγὴς δὲ
Ῥείης ὀβριμόπαιδος ἐδύσατο θέσκελον αὐλήν·
Ὠμοβόρους δὲ λέοντας ἀποσφίγξας λεπάδνων,
Φάτνης τ' ἐγγὺς ἔδησε, καὶ ἀμβροσίην πόρε φορβήν·
Αὐτὰρ ὁ μητρῴην δεδαημένος ἔνθεον ὀμφήν,
Θυρσομανὴς Διόνυσος ὀρείασι μίσγετο Βάκχαις,
Καλλείψας ἀνέμοισι κατηφέος ὄγκον ἀνίης·
Χειρὶ σάκος δονέων πολυδαίδαλον ὅπλον Ὀλύμπου,
Ἡφαίστου σοφὸν ἔργον· ἀολλίζοντο δὲ λαοὶ
Ποικίλα παπταίνοντες Ὀλύμπια θαύματα τέχνης,
Θαύματα μαρμαίροντα, τά περ κάμεν οὐρανίη χείρ,
Ἀσπίδα δαιδάλλουσα πολύχροον, ἧς ἐνὶ μέσσῳ
Ἐν μὲν γαῖαν ἔτευξε σφαιρηδόν· ἀμφὶ δὲ γαίῃ
Οὐρανὸν ἐστεφάνωσε χορῷ κεχαραγμένον ἄστρων·
Καὶ χθονὶ πόντον ἔτευξεν ὁμόζυγον· αἰθέριον δὲ
Χρυσῷ μὲν φλογόεντι ἐπεγράψατ' ἄντυγι δίφρον

Statuens verò horribilem currum per ambitum rotæ frena extendens:
Et roseæ non rugatas genæ ſummitates oſtendens
Baccho verbum dixit fundens acutam vocem:
Vitee Bacche, Iouis fili, propinque Rheæ
Dic mihi interroganti quando redux in terram Lydorum
Venies criſpa capita habentium trucidans genus Indorum
Nondum prædas Cyanij coloris vidit Rhea
Nondum tibi poſt bellum in montibus ſtabulato præſepi
Mygdoniorum abſterſit tuorum ſudorem leonum
Pactoli ad fluxum diuitem, ſed belli
Tacitum æternorum annorum turbinem voluis:
Nondum feras nutrienti deorum matri ſymbola victoriæ
Indorum adduxiſti orientales nationes leonum.
Sed à Vulcano & immortali tua Rhea
Accipe tela hæc, quæ elaborauit Lemnia incus
Cum terra pontum habentia & cœlum & chorum aſtrorum
Nondum ſermo deſierat, & vociferabatur Bacchus fortis:
Mali ſunt Dij æmuli, in bellis quidem
In vnam auroram trucidare vrbem Indorum
Haſta hederacea potero: ſed me à victoria
Nouercalis inuitum auertit inuidia Iunonis.
Palam etiam Deriade dux ſtat horribilis Mars
Pugnans contra Satyros: ego verò ipſum ſæpius Thyrſo
Vulnerare cogitaui: interminatus verò Saturnius
Fulmineis ſtrepitibus meum retraxit impetum:
Sed grauiter reſonantium nubium ſtrepitum cœleſtis Iupiter
Hodie intermittas, & etiam Martem ligabo,
Donec pulchris galeis ornatam amputem ſpicam Indorum.
Sic locuto Baccho reſpondebat Lydius Attes:
Ætheris ſtellatam inuulneratam haſtam vibrans:
O amice, ne trepides iram Martis, non inuidiam Iunonis:
Non deorum ordinem omnem habēs omnium matrē Rheā
Non exercitum oblique iaculantem, neque haſtas vibrans
Solem percutiat aut vulneret Lunam?
Quis gladium Orionis demolietur enſe,
Aut terreſtribus telis iacularetur Booten?
Sed dices, patrem cornua trahentem Deriadei
Oceanum ferentem, quid tibi fecerit Hydaſpes?
Audax pugna denuo, quòd belli
Victoriam verò perfectam mea vaticinata eſt Rhea.
Non enim prius belli finis erit, donec belli
Sextum impleuerint annum quadriiuges horæ.
Sic enim Iouis oculus & immutabilis fila Parcæ.
Nutibus Iunonis induxerunt, futuro verò
Septimo anno vaſtabis vrbem Indorum.
Sic locutus Baccho præbuit ſcutum & mentem oblectans
Vini curas ſoluentibus merum amantibus poculis
Epulum tetigit, oblectatus verò menſa
Mentem ſuam redux flagellauit dorſa leonum,
Reducem in Phrygiam in montibus currentem currum dirigens.
Caucaſiorum verò agitauit prope cacumina ſtabulorum:
Aſſyriorum verò capita circa montes inacceſſos Bactrorum
Et ſpeculas Libani præteriit, & iuga tauri,
Donec Mæoniam intrauit terram per ſe verò compactam
Rheæ fortes pueros habentis ſubiit diuinam aulam.
Crudiuoros verò leones ſtringendo liberauit ab antilena,
Et prope præſepe ligauit, & Ambroſium præbuit pabulum.
Verum maternum edoctus diuinum oraculum,
Thyrſo inſanus Bacchus montanis miſcebatur Bacchis,
Relinquens ventis ſubtriſtis cumulum triſtitiæ,
Manu ſcutum quatiens valde variam armaturam cœlis
Vulcani prudens opus, congregabantur verò populi
Varia aſpectantes cœleſtia miracula artis
Miracula reſplendentia, quæ elaborauerat cœleſtis manus
Scutum varians varios colores habens, cuius in medio
Terram quidem fecerat rotundam, circa verò terram
Cœlum ſphæra circumduxit choro ſignatum aſtrorum:
Et terræ pontum fecit coniugem, cœleſtem verò
Auro quidem flammantis inuectum ambitu currus

Attes Baccho arma Vulcania porrigit.

Iuno conatibus Bacchi obſtat.

Bacchus Martem vulnerare volens.

Indicum bellum ſexto anno demum perficiendum.

Attes per multas regiones & montes domum reuertitur.

Bacchus Oreadibus mixtus dolores obliuiſcitur.

Deſcriptio cœleſtis picturæ in armis Bacchi.

Solem variegauit, in argenteo verò metallo
Dealbans volubilem totam circulauit Lunam.
Intus verò erant aſtra omnia, quæ multum lucenti mundo
Cingens in modum coronæ volubiliter variatur æther
Septem circa zonas & circum axem verſante circulo
Non irrigatum cœleſtis geminum rhythmum plauſtri
Ambo enim circa orbitam ſuper Oceano
Inuicem ordine ſequuntur ſuper illa, & tantum ſemper
Inferne deſcendentis caput inclinatur vrſæ.
Quantum ſurgentis alterius extenditur ceruix.
Duplicis verò Draconem medium diſtinxit plauſtri
Qui prope vtrumque diuiſa membra coniungens
Ventris cœleſtium volubili inflectitur tractu
Retro retrahens corpus varium, tanquam obliqui
Mæandri reſonantis intortus fluxus, qui per terram
Obliquus incuruum in modum ſpiræ tranſit,
In caput verò Helices contrarium oculum intendens
Stellatis picturis corpus cinctus vrſarum
Aſtris circumcinctus, in lingua verò ipſi ſumma
Lumen expuens extenſa reſplendet ſtella
Mittens multos dentes habētē mediā flammā labris vicina.
Talia quidem medium dorſum prudens artificio elaborauerat faber,
Scuti pulchrè elaborati, gratificans verò Baccho,
Elaborauit à lyra cinctarū à bubus cōdita mœnia Thebarū
Septem tranſitus habentium ordine alternarum portarum
Conditarum, & Zethus erat prope patriam laborans
Grauatam, ſaxeum in humeris onus tollens.
Amphion verò cantabat lyram pulſans, à cantilena verò
In curſum per ſe volutum volubilis ſaltabat rupes
Tanquam oblectata etiam in ſcuto, & penè dixeris
Fictam quamuis exiſtentem, quòd ſaltatione ludens
Surda immobilis agitata fuerit vibratio rupis.
Taciturna verò lyra canentem virum cernens
Velocem pulſantem cantilenam ficta petra
Propè accedere feſtinabat, vt ſuam aurem admouens
Turres ædificante Cythara & veſtram mentem oblectaret
Cantilena ſeptem tonos habētis lapides agitantem ſonitum.
Et ſcutum bene volubile vbi chorus varius aſtrorum (audiēs.
Varium ſufficiens habuit, poſtquam Iouis in aula
Matutinus pincerna diuina variabatur arte
Aquilam bene factam habens alatum latorem.
Tanquam etiam in pictura correptus rapaci planta,
Terribilis verò incitabatur per æthera volans Iupiter,
Non lacerantibus unguibus obſtupefactum puerum tollens
Senſim agitatarum alarum parcens impetu.
Ne lethiferis fluminibus abſconderetur maris
Cœlitus præceps delabens Ganymedes.
Parcas verò trepidauit potius ne primus præbens
Adoleſcens amabile ſuum nomen vicino ponto
Serotinum raperet munus euitatum Helle.
Cœleſtis verò exercebatur Deorum in conuiuio menſa
Puer hauriens prorſus ſimilis, per ſe fuſi verò
Nectareis craterem plenum habuit liquoris
Et Ioui epulanti poculum præbuit: ſedebat verò Iuno
Tanquam irata etiam in ſcuto teſte forma
Animæ æmulationem habens: aſſidens verò Dea
Palladi oſtendit puerum quòd ſuaue nectar cœli
Paſtor ſtelliuagus tanquam pincerna vinum funderet Gany-
Quatiens manu pocula quæ ſortita erat virgo Hebe: (medes.
Mæoniam verò exercuit, poſtquam nutrix fuit Bacchi
Et Moriam, & maculoſam ſerpentem, & diuinam herbam.
Et terræ ingentē filium draconum occiſorem Damaſenem.
Et Tylum ſagittis inflicto ſignatum veloci exitio
Mæoniæ habitatorem breuis æui, qui olim vadens
Mygdonij fluminis ad colles vicini Hermi,
Tetigit manu Draconē, hic verò latam ceruicem extendēs.
Eleuans verò caput non parcente hiatu gutturis
Contra virum irruit, & coxas hominis flagellans
Tractilem vertebat procelloſam caliginem:

Mæander intortus fluuius.

Thebæ ſeptiportæ.

Ganymedes ab aquila raptus.

Iupiter aquila Ganymeden rapuit.

Ἠέλιον ποίκιλλεν· ἐπ' ἀργυρέῳ δὲ μετάλλῳ
Λευκαίνων ἐτόρευσεν ὅλην κυκλώδεα Μήνην·
Ἐν δέ τε τείρεα πάντα τά περ πολυφεγγέϊ κόσμῳ
Μιτρώσας στεφανηδὸν ἑλιξ ποικίλλεται αἰθὴρ,
Ἑπτὰ περὶ ζώνῃσι καὶ ἀξονίῳ περὶ κύκλῳ,
Ἄβροχον οὐρανίης διδυμάονα ῥυθμὸν ἀμάξης·
Ἀμφω γὰρ περὶ νύσσαν ὑπὲρ πόρον ὠκεανοῖο
Ἀλλήλας στείχουσιν ἐπ' ἴχνια καὶ τόσον αἰεὶ
Νειόθι δυομένης κεφαλὴ κατακάμπτεται ἄρκτου
Ὅσσον ἀνερχομένης ἑτέρης ἀνατείνεται αὐχὴν·
Διχθαδίης δὲ δράκοντα μέσον ποίκιλλεν ἀμάξης,
Ὃς σχεδὸν ἀμφοτέρων μεμερισμένα γυῖα συνάπτων,
Γαστέρος οὐρανίης ἑλικώδεϊ κάμπτεται ὁλκῷ,
Ἀψ ἀνασυρράζων δέμας αἴολον, οἷά τε λοξοῦ
Μαιάνδρου κελάδοντος ἑλιξ ῥόος, ὃς διὰ γαίης
Δοχμώσας ὁ [illegible] ἀπειρεσίον ὁδεύει·
Εἰς κεφαλὴν δ' Ἑλίκης ἀντώπιον ὄμμα τιταίνων,
Ἀστραίαις φολίδεσσι δέμας μεμιγμένος ἄρκτων
Γείτονος ἀμφιζώστες· ὑπὲρ γλώσσῃ δέ οἱ ἄκρῃ
Φέγγος ἀποστίλβων περιτηνὲς ἀμβλύσκεται ἀστήρ,
Πέμπτον πουλυόδοντα μέσην φλογὶ χείλεσι γείτων·
Τοῖα μὲν εἰς μέσα νῶτα σοφῇ τεχνήσατο χαλκεὺς
Ἀσπίδος εὐποιήτοιο χαριζόμενος δὲ Λυαίῳ,
Τεῦξε λυρεψήτοιο βοόκτιστα τείχεα Θήβης
Ἑπταπόρων στοιχηδὸν ἀμοιβαίων πυλεώνων
Κτιζομένων, καὶ Ζῆθος ἔην σχεδὸν πατρίδι κάμνων,
Θλιβόμενον πετραῖον ἐπ' αὐχένι φόρτον ἀείρων·
Ἀμφίων δ' ἐλίγαινε λύρην πλήσσων, μελέων δὲ
Εἰς δρόμον αὐτοκύλιστον [illegible]
Οἷά τε θελγομένη καὶ ἐν ἀσπίδι, καί κεν ἐίποις
Πετρήεσσαν ἐοῦσαν, ὅτι σκιρτήματι παίζων
Κωφὸς ἀκινήτοιο [illegible]
Σιγαλέη δὲ λύρη μεμιγμένον ἄνδρα δοκεύων,
Κραιπνὸν ἀνακρούοντα μελίζεται [illegible] πέτρη
Ἀγχιμολεῖν σπεύδεσκεν ὅπως [illegible]
Πυργοδόμου φόρμιγγι καὶ ὑμετέρην φρένα τέρψῃ
Μολπῇ ἑπτατόνοιο λιθοξόον ἦχον ἀκούων·
Καὶ σάκος εὐδίνητον ὅπῃ χορὸς αἰόλος ἄστρων
Δαίδαλον ἄρμενον εἶχεν, ἐπεὶ Διὸς ἔνδοθεν αὐλῆς
Πρώϊος οἰνοχόος ζαθέῃ ποικίλλετο τέχνῃ
Αἰετὸν εὐποίητον ἔχων πτερόεντα φορῆα·
Οἷα καὶ ἐν γραφίδεσσι κατάσκοπος ἁρπαγι ταρσῷ·
Ταρβαλέος δ' εἴκτο δι' αἰθέρος ἱπτάμενος Ζεὺς,
Ἀδρύπτοις ὀνύχεσσι τεθηπότα κοῦρον ἀείρων
Ἠρέμα κινυμένων πτερύγων πεφιδημένος ὁρμῇ·
Μὴ φονίοις ῥοθίοισι κατακρύπτοιτο θαλάσσης
Ἠέριος περίφοιτος ἐπωνυμίας Γανυμήδης·
Μοῖραν δ' ἔτρεμε μᾶλλον ὅπως μὴ πρῶτον ὀπάζων
Ἡβητὴς ἑὸν οὔνομα γείτονι πόντῳ,
Ὄψιμον ἁρπάξειε γέρας [illegible] Ἕλλη·
Οὐρανίης δ' ἤσκητο θεῶν ἐπὶ δαιτὶ τραπέζη
Κοῦρος ἀφυσσομένῳ πανομοίιος· αὐτομάτου δὲ
Νεκταρέης κρητῆρα βεβυσμένον εἶχε λιβάδος,
Καὶ Διὶ δαινυμένῳ δέπας ὤρεγεν· ἕζετο δ' Ἥρη
Οἷα χολωομένη καὶ ἐν ἀσπίδι μάρτυρι μορφῇ
Ψυχῆς ζῆλον ἔχουσα· παρεζομένη δὲ θεαίνη
Παλλάδι δείκνυε κοῦρον, ὅτι γλυκὺ νέκταρ ἀλύπου
Βουκόλος ἀστερόφοιτος [illegible] Γανυμήδης·
Πάλλων χειρὶ κύπελλα τά περ λάχε παρθένος Ἥβη·
Μαιονίην δ' ἤσκησεν ἐπεὶ τροφὸς ἔπλετο Βάκχου,
Καὶ Μορίην καὶ στικτὸν ὄφιν καὶ θέσπιδα ποίην,
Καὶ χθονὸς ἄπλετον υἷα δρακοντοφόνον Δαμασῆνα,
Καὶ Τύλον ἰοβόλῳ κεχαραγμένον ὀξέϊ πότμῳ
Μαιονίης ναέτην μινυώριον, ὅς ποτε βαίνων
Μυγδονίου ποταμοῖο παρ' ὀφρύσι γείτονος Ἕρμου
Ἥψατο χειρὶ δράκοντος· ὁ δὲ πλατὺν αὐχένα τείνας,
Ὑψώσας δὲ κάρηνον ἀφειδέϊ χάσματι λαιμοῦ
Ἀντίον ἀνδρὸς ὄρουσε καὶ ἰσχία φωτὸς ἱμάσσων,
Ὁλκαίην ἐλέλιζε θυελλήεσσαν ὀμίχλην·

Καὶ βεν-

Καὶ βροτέῳ στεφανηδὸν ἐπὶ χροῒ νῶτα πιέζων,
Αλλόμενος περὶ κύκλα νεότριχος ἀνθερεῶνος,
Ολκῷ πουλυέλικτι παρηίδος ἄγρια χαράξας
Ιοβόλοις γενύεσσιν ἀπέπτυεν ἰκμάδα μοίρης·
Καί οἱ ἐπιθρώσκοντι βαρυνομένων ὑπὲρ ὤμων,
Ουρανίαις ἕλικεσσιν ἐμαστίζετο μέσος αὐχήν,
Αἴδος ὅρμον ἔχων ἑρπύλλια γείτονα μοίρης·
Καὶ νέκυς εἰς χθόνα πῖπτεν ὁμοίιος ὄρπεϊ γαίης,
Καὶ νέον οἰκτείρουσα δεδουπότα μάρτυϊ πότμῳ,
Νηϊὰς ἀκρήδεμνος ἐπέστενε γείτονι νεκρῷ·
Καὶ τότε θῆρα πέλωρον ἐσέδρακεν, ὄφρα δαείῃ·
Οὐ γὰρ ἕνα πρήνιζεν ὁδοιπόρον, οὐδὲ νομῆα,
Καὶ Τύλον ἔκτανε μοῦνον ἀώριον, οὐδ' ἐνὶ λόχμῃ
Ενεζόμενος θοίνας ἐσαίνετο, πολλάκι δ' ἕλκων
Αστατον αὐτόρριζον ὑπὸ πρίονι ὀδόντων,
Δένδρεον ἐσχίζεσκε γαμψῷ σὺν ἀνθερεῶνι·
Εμπαλιν αὖ ἐρύων βλοσυρὸν στόμα θηρείων·
Πολλάκι δ' ἠμαθόεντα παλινδίνητον ὁδίτην
Ασθμασιν ἐνδομύχοις προσήλκυεν εἰς στόμα σύρων,
Τηλεφανὴς ὅλον ἄνδρα κεχηνότι δέξατο λαιμῷ·
Καὶ Μορίη σκοπίαζε κασιγνήτοιο φονῆα
Τηλόθι παπταίνουσα· φόβῳ δ' ἐλελίζετο νύμφη,
Ιοβόλον ἐσιδοῦσα πολύστιχον ὁλκὸν ὀδόντων,
Καὶ θανάτου στέφος ἀμφὶς ἑλιξάμενον ἀνθερεῶνι·
Πυκνὰ δὲ κινυμένου δρακοντοβότοιο παρὰ λόχμῃ
Ηλιβάτῳ Δαμασῆνι συνήντετο υἱέι γαίης,
Ον πάρος αὐτοτελεῖ τοκετῷ μαιώσατο μήτηρ,
Εκ γενετῆς μεθέποντα δασύτριχα κύκλα γενείου·
Τικτομένῳ δέ οἱ ἦεν Ἔρις τροφὸς, ἔγχεα δ' αὐτῷ
Μαζὸς ἔην, καὶ χύτλα φόνοι καὶ σπάργανα θώρηξ,
Καὶ δολιχῶν μελέων βεβαρημένος εὐρέϊ χαλκῷ
Νήπιος αἰχμάζων, βρέφος ἄκμενον, αἰθέρι γείτων
Εκ γενετῆς δόρυ πάλλεν ὁμαίμονα, νεοφαὴς δὲ
Ωπλισεν Εἰλείθυια δρακόντων ἀντιβιατήν·
Τὸν μὲν ἐσαθρήσασα περὶ κλίτας εὔβοτον ὕλης,
Κλίνετο λισσομένη, κινυρὴ δ' ἐπεδείκνυε νύμφη
Απλετον ἑρπυστῆρα κασιγνήτοιο φονῆα,
Καὶ Τύλον ἀρτιχάρακτον ἔτι σπαίροντα κονίῃ.
Οὐδὲ γίγας ἀμέλησε πέλωρ πρόμος, ἀλλὰ πιέσσας
Δένδρεον αὐτόρριζον ἀνέσπασε μητρὸς ἀρούρης·
Ωμοβόρῳ δὲ δράκοντι ἐναντία δοχμιὸς ἔστη,
Καὶ πρόμος ἑλικόεις ὀφιώδεϊ μάρνατο σιγῇ,
Αὐχενίῃ σάλπιγγι μόθου σύριγμα ἰάλλων·
Πεντηκοντάπελεθρος ὄφις κεκαλυμμένος ὁλκῷ
Καὶ διδύμους σφιγκτῆρι πόδας σφηκώσατο δεσμῷ,
Καὶ σκολιαῖς ἑλίκεσσι δέμας Δαμασῆνος ἱμάσσων,
Χάσματι λυσσήεντι πύλας ὤιξεν ὀδόντων,
Χείλεσι τοξεύων διερὸν βέλος, ὄμματα σείων·
Λοξὰ φυσιόωντι γιγαντείῳ δὲ προσώπῳ
Επτυεν ὀμβρηροῖσι ῥεύμασι πίδακας ἰοῦ,
Χλωρὸν ἐπισσεύων δολιχόσκιον ἀφρὸν ὀδόντων·
Υψιλόφου δὲ γίγαντος ἐπεσκίασε κάρηνον
Ορθιος ἀΐξας βελέων ἐνοσίχθονι παλμῷ·
Αλλὰ δρακοντείης ἀπεσείσατο φόρτον ἀκάνθης,
Αἰνογίγας, πετάλοισιν ἐοικότα γυῖα τινάσσων.
Καὶ παλάμῃ τανύφυλλον ἑὴν ἐλέλιξεν ἀκωκήν·
Ορθὸν ἀκοντίζων δρυὸς ἔγχος· ἀμφὶ δὲ κόρσῃ
Πῆξε φυτὸν ἐκθέλυμνον, ὅπῃ περὶ κυκλάδα δειρὴν
Αὐχενίῃ γλωχῖνι συνάπτετο δεσμὸς ἀκάνθης·
Καὶ φυτὸν ἐρρίζωτο τὸ δεύτερον· ἀμφὶ δὲ γαίῃ
Κεῖτο δράκων ἀτίνακτος ἑλὶξ νέκυς· ἐξαπίνης δὲ
Θῆλυς ὄφις ξύνευνος παλιννόστῳ πέδον ὁλκῷ,
Εὐνέτις ἀμφιέλικτος ἐδίζετο λοξὸν ἀκοίτην,
Οἷα γυνὴ ποθέουσα νέκυν πόσιν· εἰς σκοπέλους δὲ
Μηκεδανὴς ἐλέλιξε θοώτερον ὁλκὸν ἀκάνθης,
Εἰς ὄρος ἐσσυμένη βοτανηφόρον· ἀμφὶ δὲ λόχμῃ
Δρεψαμένη Διὸς ἄνθος ἐχιδνήεντι γενείῳ
Χείλεσιν ἀκροτάτοις ὀδυνήφατον ἤγαγε ποίην·
Καὶ νέκυος δασπλῆτος ἀλεξητήριον ἔθεσσεν,

Et humano in modum coronæ corpori dorſum coniungens
Saliens circa circulos nuper pilis veſtiti menti,
Ordine multos de ductus habens maxillæ ſimilitudinem ſignans
Venenum iaculantibus dentibus expuit humorem mortis,
Et ipſi inſilienti grauatos ſuper humeros
Cœleſtibus voluminibus cædebatur media ceruix,
Inferni monile habens ſerpentum vicinum morti.
Et mortuus in terram decidit ſimilis ſurculo terræ,
Et iuuenem infortunata cadentem teſte morte
Naias reticulo carens ingemuit vicino mortuo.
Et tunc feram ingentem conſpexit, ut cognoſceret.
Non enim vnum præcipitauit viatorem, neque paſtorem,
Et Tylum non occidit ſolum intempeſtiuum, neque in luco
Inſidens, non ſolum comedebat: ſæpius verò trahens
Inſtabilem per ſe radicatam à ſerra dentium
Arborem ſplendido abſcindit ore,
Rurſus extrahens terribilem flatum maxillarum:
Sæpe etiam arenoſum iterum volutum viatorem
Halitibus intus latentibus latum in os trahens,
Procul apparens totum virum hianti excepit gutture
Et Meroë vidit fratris occiſorem — Meroe Tyli ſoror.
Eminus circumſpeculans: metu verò vertebatur Nympha
Ut venenum iaculantem intuens multos ordines habentem ſerie dentium,
Et mortis coronam viride plexam circa collum:
Ceterum verò ambulans à dracone paſtum circa lucum
Subitò Damaſeni occurrit filio terræ
Quem prius ex ſe nato partu obſtetricata erat mater — Meroe obuia fit Damaſeni.
Ex natiuitate ſequentem hirſutos pilos habentes circulos
Nato verò illi erat Contentio nutrix: gladij verò ipſi menti
Mamma erat & vaſa olearia, cædes & faſcia thorax,
Et longorum membrorum grauatus lato ære, — Damaſeni a tenellis annis deſcriptio.
Infans adhuc præliatus puer valdè, ætheri vicinus
Ex natiuitate haſtā vibrauit ſororem, nuper apparentē verò
Armauerat Lucina ſerpentum bellatorem
Hunc quidem intuens circa cacumen bene paſtum ſyluæ
Flectebatur precans: lugentis verò oſtendit Nympha
Immenſum ſerpentem fratris occiſorem,
Et Tylum nuper laniatum adhuc palpitantem in puluere, — Damaſen vlturus mortem Tyli.
Neque gigas neglexit immenſus anteſignanus, ſed premens
Arborem per ſe radicatam extraxit è matre terra.
Crudiuorum verò draconem contra è tranſuerſo ſtetit
Et dux volubilis ſerpentino pugnabat ſilentio
Ceruicali fiſtula belli ſibilum emittens.
Quinquaginta iugerum ſerpens inuolutus Draco,
Et geminos ſtringente pedes conſtrinxit vinculo:
Et obliquis voluminibus corpus Damaſenis flagellans
Irata fauce ſanuas aperuit dentium
Labiis iaculans humidum telum, oculos vibrans,
Obliquos eadem ſpirantes, giganteo verò fronti
Expuit humido mento ſcaturigines veneni
Viride iaculans longam vmbrā habentem ſpumā dentium,
Sub vmbras verò gigantis ſublime viſitabat caput
Rectus exiliens telorum Neptunia vibratione:
Sed ſerpentinæ excuſſit onus ſpinæ
Magnus Gigas ſcopulis aſſimilata membra quatiens.
Et manu lata folia habentem ſuam vibrauit cuſpidem, — Damaſenis cum Dracone pugna.
Rectum iaculans quernum telum: circum caput verò
Affixit arborem è terra erutam vbi circa circulare collum
Ceruicali cuſpidi coniungitur vinculum ſpinæ,
Et arbor radicabatur denuo, in terra verò
Iacebat draco inconcuſſus volubilis mortuus: ſtatim verò
Fœmineus draco ſcalpens retrogrado ſolum tractu,
Coniux circumuolubilis quærebat obliquum maritum,
Tanquam mulier deſiderans mortuum maritum: in ſcopulos verò
Oblongè vertebat velociorem tractum ſpinæ. — Draconi mortuo herbæ virtute cui nomē flos Iouis vita reſtituta.
In montem concitata herbiferum, circa verò lucum
Decerpens Iouis florem ſerpentino mento
Labiis ſummis dolores pellentem adduxit herbam.
Et mortui grauis expultricem mortis,

Arido naſo applicauit venenum: iaculante verò
Etiã mortuus per ſe volutus agitabatur, & hoc quidẽ ex illo
Mortuum erat: aliud verò vadebat, aliud verò vibrans
Semiperfectus mortuus erat, habens per ſe agitatam caudã:
Draco reuiuiſcit.
Et frigidis maxillis rurſus agitatum ſpiritum intendens
Aperto paulatim conſueto reſonabat gutture
Sibilum profundens mutabilem: ſerò verò gradiens
Redux antiquam ſubiit ſpeluncam promontorialem.
Morya fratri Tylo mortuo eandem herbam admouet.
Et Morya Iouis florem ſuſtulit, circa verò mortuũ
Vitam generanti naſo vitam ferentem applicuit herbam.
Et herba ad vitam vtilis remedium elaborantibus corymbis
Viuum animauit corpus rurſum aucto mortuo.
Anima verò in corpus venit rurſus, intus latenti verò
Frigidum incitatore corpus incaleſcebat igne.
Et mortuus ſequens vitæ reuocatum principium
Dexteri quidem vibrauit pedis palmam, circa verò ſiniſtrũ
Erigens firmum veſtigium, tota firmabatur planta.
Tylus reuiuiſcit.
Viri habens imaginem æqualem, qui in lectis pernoctans
Matutinum aperto excutit ſomnum oculo.
Et rurſus incaluit ſanguis, nuper verò reſpirantis mortui
Manus eleuabantur, & harmonia erat formæ,
Pedibus viæ tranſitus, lux oculis, labiis vox:
Et Cybele ſignata fuit nuper pariens, & tanquam ſinu
Aemulum, non ſignatum eleuans puerperium,
Vnis filiis, & non amanti marito
Rhea lapidem Saturno pro filio offert. Saturnus lapidem deuorat.
Lapideum partum dolos nectens præbuit Rhea,
Aſperum, graue ferculum, hic verò circularem figuram
Abſcondit lapideum filium pater voraci gutture.
Alterius mentiti Iouis corpus conuiuio abſumens.
Et lapidem in illis coſtis difficilem intus eleuans,
Grauatam multos liberos habentem rurſus iaculatus eſt ge-
Onus exſpuens grauidi gutturis. (nerationem
Talia quidem laborioſi opificij multimoda varia artis
Habuit bellicum multas ſcaturigines habentis ſcutum cæli.
Bacchiacum, quod intuentes obſtupeſcebant alius poſt aliũ.
Et ſcuti circularis circulo claudebant latorem.
Ignitum laudantes cœleſtem fabrum.
His verò oblectatis occaſum menſurabat aurora,
Lucem remittens igneos oculos habentis frontis:
Et vmbroſam denigrauit totam terram ſilens nox.
Populi verò hinc & hinc terra ſtratis in lectis
Veſpertino poſt cœnam montano recumbebant in cubili.

Ἀζαλέῳ μυκτῆρι συνήρμοσεν· ἰοβόλῳ δὲ
Καὶ νέκυς αὐτοέλικτος ἐπάλλετο· καὶ τὸ μὲν αὐτοῦ
Ἄπνοον ἦν, ἑτέρῃ δ' ἐπέτρεχεν, ἄλλο δὲ σείων
Ἡμιτελὴς νέκυς ἦεν, ἔχων αὐτόσσυτον οὐρήν·
Καὶ ψυχραῖς γενύεσσι παλινσοον ἆσθμα τιταίνων,
Οἰγομένῳ κατὰ βαιὸν ἐθήμονι βόμβεε λαιμῷ
Συρισμὸν προχέων παλινάγρετον· ὀψὲ δὲ βαίνων
Νόστιμος ἀρχαίην ὑπεδύσατο φωλάδα χηλήν.
Καὶ Μορίη Διὸς ἄνθος ἐκούφισεν· ἀμφὶ δὲ νεκροῦ
Ζωοτόκῳ μυκτῆρι φερέσβιον ἥρμοσε ποίην·
Καὶ βοτάνη ζαθέοισιν ἀκεσσιπόνοισι κορύμβοις
Ἔμπνοον ἐψύχωσε δέμας πάλιν αὔξει νεκρῷ·
Ψυχὴ δ' εἰς δέμας ἦλθε τὸ δεύτερον· ἐνδομύχῳ δὲ
Ψυχρὸν ἀναζώοντι δέμας θερμαίνετο πυρσῷ·
Καὶ νέκυς ἀμφιέπων βιότου παλινάγρετον ἀρχήν,
Δεξιτεροῦ μὲν ἔπαλλε ποδὸς θέναρ· ἀμφὶ δὲ λαιὸν
Ὀρθώσας ἑὸν ἴχνος ὅλῳ στηρίζετο ταρσῷ,
Ἀνδρὸς ἔχων τύπον ἶσον, ὃς ἐν λεχέεσσιν ἰαύων
Ὄρθρον ἐγρομένοις ἀποσείεται ὕπνον ὀπωπῆς·
Καὶ πάλιν ἔζεεν αἷμα· νεοπνεύστοιο δὲ νεκροῦ
Χεῖρες ἐκουφίζοντο, καὶ ἁρμονίη πέλε μορφῆς,
Ποσσὶν ὁδὸς περίη, φάος ὄμμασι, χείλεσι φωνή·
Καὶ Κυβέλη κεχάρακτο νεητόκος, οἷά τε κόλπῳ
Μιμηλὴν ἀχάρακτον ἀναείζουσα λοχείην,
Υἱέα τε πιστοῖσι καὶ ἀστόργῳ παρακοίτῃ
Λαϊνέην ὠδῖνα δολοπλόκον ὤπασε Ῥείη
Ὀκριόεν, βαρὺ δεῖπνον· ὁ δὲ τροχοειδέα μορφὴν
Κρύψε, μάταιον υἷα πατὴρ θοινήτορι λαιμῷ,
Ἄλλην ψευδομένοιο Διὸς δέμας εἰλαπινάζων·
Καὶ λίθον ἐν λαγόνεσσι μογοστόκον ἔνδον ἀείρων,
Θλιβομένην πολύτεκνον ἀνηκόντιζε γενέθλην,
Φόρτον ἀποπτύων ἐγκύμονος ἀνθερεῶνος·
Τοῖα μὲν ἐργοπόνοιο πολύτροπα δαίδαλα τέχνης
Εἶχεν ἐνυάλιον πολυπίδακος ἀσπὶς ὀλύμπου
Βακχιάς, ἣν ὁρόωντες ἐθάμβεον ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ·
Καὶ σάκεος τροχόεντος ἐκυκλώσαντο φορῆα,
Ἔμπυρον αἰνήσαντες ὀλύμπιον ἐργαμόνα·
Τοῖσι δὲ τερπομένοισι δύσιν διεμέτρεεν ἠώς,
Φέγγος ἀναστείλασα πυριγλήνοιο προσώπου,
Καὶ σκιερὴν ἐμέλαινεν ὅλην χθόνα σιγαλέη νύξ·
Λαοὶ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα χαμαιστρώτων ἐπὶ λέκτρων
Ἑσπερίην μετὰ δόρπον ὀρειάδι κάππεσον εὐνῇ.

DIONYSIACORVM

LIBER XXVI.

DERIADÆ verò dormienti triſti ſuper lecto,
Baccho fidelia ferens adſtabat bellicoſa Minerua.
Minerua Deriadæ in ſomnis apparet.
Fratri verò futuram aliam ſpondebat victoriam,
Et corpus mutans verſatile ſimile Oronti,
Generum ſuperbi imitabatur Deriadei,
Et ipſum abiicientem cæde contaminatum furorem Bellonæ
Aemula doloſi decepit facies ſomnij,
Tale verbum clamans, & pereunti in morte
Formidabilem animauit ad pugnam Bacchi.
Dormis Deriade, te verò reprehendo, vrbes enim tenentib.
Totam noctẽ dormientem ſomnũ habere alienum eſt à regibus
Somni modum habet conſilium ferens, circa verò turres
Minerua in ſomnis decipit Deriadeum.
Hoſtes turbant, & non haſtam bellicoſam attollis, (barum
Non audis tympanorum violentum ſonum, non cantum ti-
Non lethalis tubæ exercitum excitantem ſonitum audis.
Noſtram verò filiam nouam luctuoſam viduam
Protonoen miſerare lugentem maritum,
Neque relinquens ô rex tuum non vltum Orontem.

ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ Κϛ.

ΔΗΡΙΑΔΗ δ' εὕδοντι κατηφέος ὑψόθεν εὐνῆς,
Βάκχῳ πιστὰ φέρουσα παρίστατο θοῦρις Ἀθήνη·
Γνωτῷ δ' ἐσσομένην ἑτέρην μνηστεύετο νίκην,
Καὶ δέμας ἀλλάξασα μεταστρεπτὸν ἶσον Ὀρόντῃ,
Γαμβρὸν ἀερσιλόφου μιμήσατο Δηριαδῆος·
Καί μιν ἀποῤῥίψαντα μιαιφόνον οἶστρον Ἐνυοῦς
Μιμηλὴ δολίοιο παρήπαφεν ὄψις ὀνείρου,
Τοῖον ἔπος βοόωσα, καὶ ὀλλυμένῳ ἐπὶ πότμῳ
Ταρβαλέον θάρσυνεν ἐς ὑσμίνην Διονύσου·
Εὕδεις Δηριάδη· σὲ δὲ μέμφομαι· ἀστυόχων γὰρ
Παννύχιον ὕπνον ἔχειν ἀλλότριον ἐστιν ἀνάκτων,
Ὕπνου μέτρον ἔχει βουληφόρος· ἀμφὶ δὲ πύργους
Δυσμενέες κλονέουσι, καὶ οὐ δόρυ θοῦρον ἀείρεις,
Οὐκ ἀΐεις τυπάνων ῥόθιον κτύπον, οὐ μέλος αὐλῶν,
Οὐ φονίης σάλπιγγος ἀγέστρατον ἦχον ἀκούεις·
Ὑμετέρην δὲ θύγατρα νεηλέα πενθάδα χήρην
Πρωτονόην ἐλέαιρε κινυρομένην παρακοίτην·
Μὴ δὲ λίπῃς ἄναξ τεὸν ἀκτέριστον Ὀρόντην·

Κτεῖνον

Κτεῖνον ἐμοὺς ὀλετῆρας ἀτευχέας· ὠκυμόρου γὰρ
Γαμβρὸς σεῖο θανόντος ἔτι ζώουσι φονῆες·
Στῆθος ἐμὸν σκοπίαζε τετυμμένον ὀξέι θύρσῳ·
Ὤμοι, ὅτ' οὐ Λυκόοργος Ἀρήιος ἐνθάδε ναίει·
Ὤμοι, ὅτ' οὐκ Ἀράβεσσιν ὑπερφιάλοισιν ἀνάσσει·
Οὐ θεὸς ἦν Διόνυσος, ὃν εἰς ἁλὸς οἶδμα διώκων,
Θνητὸς ἀνὴρ ποίησεν ὑποβρύχιον μετανάστην·
Δηριάδην ἐνόησα πνέοντα θήλυν Ἐνυώ,
Ἄτρομος ἔσσο λέων, ὅτι χάλκεον ἀνέρα φεύγων
Νεβροχίτων Διόνυσος ἐοικότος ἔπλετο νεβρῷ·
Οὐ κεῖνος κατέπεφνεν ἀρειμανέων γένος Ἰνδῶν,
Ἀλλά μιν αὐτὸς ἔπεφνε πατὴρ τεός· ἐν πολέμοις γὰρ
Σοὺς προμάχους φεύγοντας ἰδὼν ἐδάμασσεν Ὑδάσπης·
Οὐ σὺ πέλεις ἑτέροισιν ὁμοίιος· οὐρανίου γὰρ
Θυγατέρες Φαέθοντος ὑπερφλεγέος σέο πάππου
Αἷμα φέρεις, οὐ θνητὸν ἔχεις δέμας, οὔ σε δαμάσσει
Οὐ ξίφος, οὐ βέλεμνον ἐπιβρίζοντα Λυαίῳ·
Ὣς φαμένη πρὸς Ὄλυμπον ἔβη πολύμητις Ἀθήνη,
Εἶδος ὀνειρείοιο μεταλλάξασα προσώπου·
Δηριάδης δ' ἄναξ ἀπὸ πολίων, ἀπὸ νηῶν,
Κέκλετο κηρύκεσσι πολυσπερὲς ἔθνος ἀγείρειν·
Καὶ πολὺς ἔνθα καὶ ἔνθα θυελλήεντι πεδίλῳ
Λαὸν ἀολλίζων ἑτερόπτολιν ᾔιε κῆρυξ
Ἠῴην προτὶ πέζαν· ἀρειμανέες δὲ μαχηταὶ
Πάντοθεν ἠγερέθοντο καλεσσαμένου βασιλῆος·
Πρῶτα μὲν ὡπλίζοντο κυβερνητῆρες Ἐνυοῦς
Ἀγραῖος, Φλόγιός τε συνήλυδες ἡγεμονῆες,
Ἀρτιτελὲς μετὰ σῆμα νεοφθιμένοιο τοκῆος
Εὐλαίου δύο τέκνα· συνεστρατόωντο δὲ λαοί,
Ὅσσοι Κυρὰ νέμοντο, καὶ Ἰνδώου ποταμοῖο
Βαίδιον Ὀμβήλοιο παρὰ πλατὺ βάρβαρον ὕδωρ·
Καὶ Ῥόδον εὔπυργον ἀρειμανέων πέδον Ἰνδῶν,
Καὶ κραναὸν Προπάνισον, ὅσοι δ' ἔχον ἄντυγα νήσου
Γρηιάων οἱ παῖδες ἐθήμονος ἀντὶ τεκούσης
Ἄρσενα μαζὸν ἔχουσι γαλακτοφόρου γενετῆρος,
Χείλεσιν ἀκροτάτοισιν ὑποκλέπτοντες ἐέρσην·
Οἵ τ' ἐς Ἐσινέον αἰπύ, καὶ οἳ λινοεργέι κύκλῳ
Γάζον ἐπυργώσαντο λινοπλέκτοισι δομαίοις
Ἄρεος ἀκλινὲς ἔρυμα, καὶ οὔ ποτε δάιος ἀνὴρ
Χαλκὸν ἔχων ἔρρηξε λινοχλαίνων στίχα πύργων
Ἀρραγὲς εὐποίητον ἐυκλώστοισι θεμέθλοις·
Τοῖς δ' ἔπι θαρσήεντες ἐπεστρατόωντο μαχηταὶ
Δάρδαι καὶ Πρασίων στρατιαί, καὶ φῦλα Σαλάγγων
Χρυσοφόρων, οἷς πλοῦτος ὁμέστιος, οἷς θέμις αἰεὶ
Χύδροπα καρπὸν ἔδειν βιοτήσιον· ἀντὶ δὲ σίτου
Κεῖνον ἀλετρεύουσι μύλης τροχοειδέι κύκλῳ·
Καὶ σκολιοπλοκάμων Σαβίρων στίχες, οἷσιν ἐχέφρων
Παλθάνωρ πρόμος ἦεν, ὃς ἔστυγε Δηριαδῆα
Ἤθεσιν εὐσεβέεσσιν ὁμοφρονέων Διονύσῳ·
Τὸν μὲν ἄναξ Διόνυσος ἄγων μετὰ φύλοπιν Ἰνδῶν
Ἀλλοδαπὸν ναετῆρα λυρεοδμήτῳ πόρε Θήβῃ,
Καὶ Δίρκῃ παρέμιμνε λιπὼν πατρῷον Ὑδάσπην
Μαιονίου ποταμοῖο πιὼν Ἰσμήνιον ὕδωρ·
Τοῖς δ' ἔπι κυδιόων στρατὸν ἄσπετον ὥπλισε Μορρεύς
Διδνασίδης γενετῆρι συνέμπορος, ὃς τότε λυγρῷ
Γήραϊ πένθος ἔχων κεκερασμένον ἥψατο χάρμης,
Γηραλέῃ παλάμῃ πολυδαίδαλον ἀσπίδα πάλλων·
Καὶ πολιῷ λειμῶνι κατάσκιον ἀνθερεῶνα,
Αὐτόματον κήρυκα χρόνου δολιχοῖο τινάσσων,
Υἱέα ἔτι στενάχων μινυώριον Ἰνδὸν Ὀρόντην
Διδνάσος αἰολόδακρυς· ἄναξ δέ οἱ ἕσπετο Μορρεύς,
Ὄρθιον ἔγχος ἔχων, πινυτὸς ὄφρα δαμάσσῃ
Λαὸν ὅλον Βρομίοιο, καὶ ἤθελε μοῦνος ἐρίζειν
Βάκχῳ γνωτοφόνῳ, καὶ ἀνούτατον υἷα Θυώνης
Οὐτάμεναι μενέαινε κασιγνήτοιο φονῆα·
Καὶ σφισιν ὡμάρτησε πολυγλώσσων γένος Ἰνδῶν,
Οἵ τ' ἔχον ἠελίοιο πόλιν καλλίκτιτον Αἴθρην
Ἀννεφέλου δαπέδοιο θεμείλιον· οἵ τ' ἔχον ἄμφω
Ἀνθήνης λασιῶνα καὶ Ὠρυκίης δόνακα,

Occide meos perditores inermes: intempeſtiuè enim mortui
Generi tui mortui adhuc viuunt occiſores.
Pectus meum intuere verberatum acuto thyrſo,
Hei mihi, quòd non Lycurgus Martius hîc habitat,
Hei mihi, quòd non Arabibus ſuperbis imperat,
Non Deus erat Bacchus, quem in maris fluctum perſequens
Mortalis vir fecit ſub fluctibus latentem exſulem,
Deriadem cognoui ſpirantem fœmineam Bellonam.
Intrepidus ſis leo, quòd ferreum virum fugiens (hinnulo,
Ex hinnulorum pellibus tunicam habens Bacchus ſimilis eſt
Non ipſe occidit Marte furioſorum genus Indorum,
Sed ipſum ipſe occidit pater tuus, in bellis enim
Tuos anteſignanos fugientes videns domuit Hydaſpes,
Non tu es reliquis ſimilis, cœleſtis enim
Filiæ Phaëthontis valde combuſti tui aui
Sanguinem fers, non mortale habes corpus, non te domabit
Non gladius aut telum ingruentem Baccho.
Sic locuta ad cœlum abiit multa conſilia agitans Minerua,
Formam ſomno figuratæ mutans frontis.
Deriades verò Rex ab vrbibus & nauibus
Iuſſit præconibus multiplicem gentem excitare,
Et multus hinc & hinc procelloſa planta,
Populum congregans ex aliis ciuitatibus ibat præco
Orientalem ad regionem, marte verò inſani bellatores
Vndique excitabantur vocante rege,
Primo quidem excitabantur duces belli
Agraus, Phlogiúſque comites duces,
Iam perfectum poſt monumentum nuper occiſi patris.
Eulæi duo filij, vnà armabantur verò populi
Quotcunque Cyra paſcebant, & Indici fluuij
Bedion Ombeli ad latam barbaram aquam,
Et roſeum turribus bene munitam marte furioſorum regionem Indorum,
Et longum Propaniſum, quotcunq; habebant ambitũ inſulæ,
Vetularum qui pueri conſueta pro matre,
Virile vber habent lacferentis patris,
Labiis ſummis ſuffurantes liquorem.
Quique in Eſineum ſublime, & qui lino munito circulo
Gazum in altum ſuſtulerant lino complicatis ſaxis
Martis immotum munimentum, & non quondam fortis vir
Ferrũ habens fregit linteas chlanas habentiũ ordines turriũ.
Infractum, benefactum, bene nexis fundamentis.
Super his confidentes in expeditionem tendebant milites
Dardæ & Praſiorum exercitus, & tribus Salangorum
Aurifero rũ, quibus diuitiæ cõtubernales, quibus fas eſt ſẽper
Chydropum fructum edere vitalem, loco verò cibi
Ipſum molunt mola circulari circulo.
Et obliquos capillos habẽtiũ Zabiorũ ordines, quibus prudẽs
Palthanor dux erat, qui odio habebat Deriadem,
Moribus piis conſentiens Baccho.
Quem quidem rex Bacchus ducens poſt pugnam Indorum
Extraneum habitatorem à lyra ædificatis præbuit Thebis.
Et apud Dircen manſit relinquens paternum Hydaſpem,
Mæonij fluminis bibens Iſmeniam aquam.
Super his exſultans exercitũ ingentem armauit Morrheus,
Didnaſides patri comes, qui tunc moleſto
Senio dolorem habens mixtum tangebat pugnam,
Senili manu multuarium ſcutum vibrans
Et cano prato vmbroſum mentum,
Per ſe motum præconem temporis longi quatiens
Filium adhuc lugens breuis æui Indum Orontem
Didnaſus variè lacrymabilis. Rex verò ipſum ſequebatur
Rectam haſtam habens, adiutor vt domaret (Morrheus
Populum totum Bacchi & voluit ſolus contendere
Cum Baccho fratrem occidente, & inuulnerabilem filium
Vulnerare cogitauit fratris occiſorem. (Thyones
Et ipſos comitabatur multilinguium genus Indorum,
Quique habebant Solis vrbem pulchrè conditam Æthram
Nube carentis ſoli fundamentum, quique habebant ambo
Anthenes arbuſta, & Orycia arundineta,

Minerua Deriadem ad bellum contra Bacchum ſtimulat.

Agræus Dux belli.

Salanges diuites.

Æthra vrbs ſolis.

Et flammeam Niſeam & tranquillas Melanas
Et ſolum verſatile à mari coronatæ Patalinnæ.
Super hos Dyſſæorum crebri ordines, quibus & ipſorū (rorū
Horribiles hirſuta pectora habētiū armabātur tribus Sabi-
[Hirſutum pectus ſignum fortitudinis]
Quibus in pectore hirſuti capilli, quorum gratia ſemper
Animi confidentiam habent, & non trepidant Bellonam.
Cum hiſce vnà armabantur etiam viri auribus incubantes,
[Viri auribus ſuis incubantes.]
Quibus eſt longis ſuper auribus ſomnum dormire
Hos quidem Bringus venit & immenſus in pugnam trahēs
Superbuſq; Danyclus ſimul miſſus, cum quibus vnà incedēs
Hippuro comes procul iaculans incedebat Morrheus:
Et mentem æqualem habentes totum exercitum in auribus incumbentem
Quinque cruenti ornabant duces. (puellæ
Tectaphus in pugnam venit longè iaculans, qui quondam
[Tectaphus in carcerē coniectus à filia à Fame conſeruatus.]
Labiis famelicis propulſatorium mortis,
Patrem ornantis doloſæ carpſit fluctum mamillæ,
Tectaphus aridus ſqualido corpore mortuus prudens
Quando ipſum Rex habens inamabilem interminationem
Deriades cathenis multiplicibus premens
[Tectaphus inedia occidendus.]
Vinctum ſqualido incluſit barathro,
Non nutritum ſqualidum corpus ſpirantem famem
Expertem ſolis & bene circulatæ Lunæ
Et terreſtri abſcondebatur profundo vinctus vir,
Non potum, non quendam cibum ferens, non hominem cer-
Sed in ſolo ſuffoſſorum terræ hiatuum ſub caua regione (nens:
Iacebat malorum patiens, longa verò tabeſcebat fame
Famelici oris imbellem ſpiritum tendens
Viuus mortuis ſimilis, vt verò mortuo
Ex corpore non moto male olentes ſpirarent auræ:
[Inſigne filiæ erga patrem factū.]
Et cuſtodum exercitus ibat deſideratum virum cuſtodiens
Quem tunc doloſa filia deceptorio ſermone
Decepit: ſupplex verò grauiter ſonantem emiſit vocem
Quatiens doloſa quæ nuper peperiſſet veſtimenta Nympha.
Ne me occidatis cuſtodes, nihil fero
Non potum veni afferens, & non quendam cibum patri,
Lacrymas lacrymas ſolùm meo patri adfero
Manus annunciant liberæ, ſi mens vobis
Si mens eſt incredula, inculpatam ſoluite mitram,
Abiicite mihi reticula, excutite manibus tunicam,
Non potum veni ferens vitam ferentem: quin etiam ipſam
Abdite cum patre terreſtri me barathro,
Non metus, non metus ſum, & licet Rex audiat.
Quis mortuum lugenti iraſcatur? miſerè morienti verò
Quis iraſcatur mortuo? quis inanimem non miſeratur?
Oculos verò non clauſos claudam patris.
Abſcondite, quæ mortis eſt inuidia? mortuos verò
Vnum ſepulchrum vtroſque patrem & filiam accipiat.
Sic locuta perſuaſit & in profundum cucurrit filia
[Filia patrē lacte ſuo nutrit. Deriades pietate filiæ motus patrem ſoluit.]
Tenebricoſo patri lucifera: in barathro verò
In os patris infudit mala propellentium lac mamillarum.
Intrepida. ſublatus verò piè opus audiens
Deriades obſtupuit: excellenter ſapientis verò puellæ
Similem ſpectro patrem ſoluit è vinculis. (Indorum
Fama verò vndique proclamata audiebatur, & exercitus
Mammam mortem propulſantis doloſam laudauit puellæ.
Qui tunc Bolingibus præſtabat, tanquam medius ſtellarum
Æthera illuſtrans reſplendet Heſperus ſtella
Heſperus futuræ lumen relinquentis nuncius caliginis
Giglon verò caput ſublime habens & celer Thyræus (terræ
Et ad nubes altè eleuatus Hippalmus ſuper vltima clima
Armarunt varias tribus haſtis audacium Arachotorum,
Derſæórumque phalanges comites, quique ferro
Occiſos per Martem fuſili abſcondunt puluere
Occiſos per pugnam abſcondebant puluere: (torum
Et exercitum incuruos habentem arcus congregans auxilia-
[Tonderi apud Indos ignominioſum.]
Habrathous tardus iuit, nuper præſectarum verò comarum
Pudefactus armatus fuit bilem & dolorem augens (cauſſa
Boum cornua habentis regis, poſtquam ſanè ipſi inſana ra-
Deriades elatam totam reſecuit comam, (bie

Καὶ φλογερὴν Νυσαίαν ἀχείμαντόν τε Μέλαιναν·
Καὶ πέδον ἀστυφέλικτον ἁλιστεφάνου Παταλήνης·
Τοῖς ἔπι Δυσσαίων πυκιναὶ στίχες, οἷσι καὶ αὐτῶν
Φρικτὰ δασυστέρνων ἐκορύσσετο φῦλα Σαβείρων,
Τοῖσιν ἐνὶ κραδίῃ λάσιαι τρίχες, ὧν χάριν αἰεὶ
Ψυχῆς θάρσος ἔχουσι καὶ οὐ πλάζουσιν Ἐνυώ·
Τοῖσι συνεστρατόωντο καὶ ἀνέρες ὠτοκοῖται,
Οἷσι θέμις δολιχοῖσιν ἐπ' οὔασιν ὕπνον ἰαύειν·
Τοὺς μὲν Βρίγγος ἔλαυνε καὶ Ἄσπετος εἰς μόθον ἦγεν
Αὐχήεις τε Δάνυκλος ὁμόστολος, οἷς ἅμα βαίνων,
Ἱππούρῳ συνάεθλος ἑκηβόλος ἔστιχε Μορρεύς·
Καὶ νόον ἶσον ἔχοντες, ὅλον στρατὸν ὠτοκοίτην
Πέντε δαφοινήεντες ἐκόσμεον ἡγεμονῆες·
Τέκταφος εἰς μόθον ἦλθεν ἑκηβόλος, ὅς ποτε κούρης
Χείλεσι πεινήεσσιν ἀλεξητήρια πότμου,
Παιδοκόμου δολόεντος ἀμέρσατο χεύματα μαζοῦ,
Τέκταφος αὐχήεις ψαφαρῷ χροῒ νεκρὸς ἐχέφρων·
Ὁππότε μιν σκηπτοῦχος ἔχων ἄστοργον ἀπειλὴν
Δηριάδης σειρῇσι πολυπλέκτοισι πιέζων,
Δέσμιον αὐχμήεντι κατεκλήϊσσε βερέθρῳ,
Ἄτροφον αὐχμώοντα δέμας κεκαφηότα λιμῷ,
Ἄμμορον ἠελίοιο καὶ εὐκύκλοιο σελήνης·
Καὶ χθονίῳ κεκάλυπτο βυθῷ πεπεδημένος ἀνήρ,
Οὐ ποτόν, οὐ τινα δαῖτα φέρων, οὐ φῶτα δοκεύων,
Ἀλλὰ πεδοσκαφέων λαγόνων ὑπὸ κοιλάδι πέτρῃ
Κεῖτο δυσπαθέων· χρονίῳ δ' ἐστάζετο λιμῷ,
Πενθαλέου στόματος ὀλιγοδρανὲς ἆσθμα τιταίνων,
Ἔμπνοος ἀπνεύστοισιν ὁμοίϊος· οἷα δὲ νεκροῦ
Ἐκ χροὸς ἀζηλίοιο δυσώδεες ἔπνεον αὖραι·
Καὶ φυλάκων στρατὸς ᾖεν ἐελδόμενον ἄνδρα φυλάσσων,
Ὃν τότε κερδαλέη θυγάτηρ ἀπατηλίῳ μύθῳ
Ἤπαφεν· ἱκεσίη δὲ βαρύστονον ἴαχε φωνήν,
Σειομένη δολόεντα νεητόκος εἵματα νύμφη,
Μή με κατακτείνητε φυλάκτορες, οὐδὲν ἀείρω
Οὐ ποτὸν ἦλθον ἄγουσα, καὶ οὔ τινα δαῖτα τοκῆϊ,
Δάκρυα δάκρυα μοῦνον ἐμῷ γενετῆρι κομίζω.
Χεῖρες ἀπαγγέλλουσιν ἐλεύθεραι, εἰ νόος ὑμῖν,
Εἰ νόος ἐστὶν ἄπιστος, ἀμεμφέα λύσατε μίτρην,
Ῥίψατέ μοι κρήδεμνα, τινάξατε χερσὶ χιτῶνα,
Οὐ ποτὸν ἦλθον ἄγουσα φερέσβιον· ἀλλὰ καὶ αὐτὴν
Κρύψατε σὺν γενετῆρι καταχθονίῳ με βερέθρῳ,
Οὐ φόβος, οὐ φόβος εἰμί, καὶ ἢν σκηπτοῦχος ἀκούσῃ
Τίς νέκυν οἰκτείροντι χολώεται; αἰνομόρῳ δὲ
Τίς κοτέει θνήσκοντι; τίς ἄπνοον οὐκ ἐλεαίρει;
Ὄμματα δ' οὐ μύοντα κατακλείσω γενετῆρος·
Κρύψατε, τίς θανάτοιο πέλει φθόνος; εἰλυμένους δὲ
Εἷς τάφος ἀμφοτέρους γενέτην καὶ παῖδα δεχέσθω·
Ὣς φαμένη παρέπεισε, καὶ εἰς μυχὸν ἔδραμε κούρη,
Ὀρφναίῳ γενετῆρι φαεσφόρος· ἐν δὲ βερέθρῳ,
Εἰς στόμα πατρὸς ἔχευεν ἀλεξικάκου γάλα μαζῶν
Ἄτρομος· ὀρθωθεὶς δὲ θεουδέος ἔργον ἀκούων
Δηριάδης θάμβησε· σαοφρονέοιο δὲ κούρης
Εἴκελον εἰδώλῳ γενέτην αἰδέσσατο δεσμῶν·
Φήμη δ' ἀμφιβόητος ἀκούετο, καὶ στρατὸς Ἰνδῶν
Μαζὸν ἀλεξικάκοιο δολοπλόκον ᾔνεσε νύμφης,
Ὃς τότε Βωλίγγεσσι μετέπρεπεν, ὡς μέσος ἄστρων,
Αἰθέρα φαιδρύνων ἀμαρύσσεται ἕσπερος ἀστήρ,
Ἕσπερος ἑσπομένης λιποφεγγέος ἄγγελος ὄρφνης·
Γίγλων δ' ὑψικάρηνος ἀερσιπόδης τε Θυραιεύς,
Ὑψιφανὴς δ' Ἵππαλμος ὑπὲρ πυμάτης κλίμα γαίης,
Ὥπλισαν αἰόλα φῦλα δορυθρασέων Ἀραχώτων,
Δρησαίων τε φάλαγγας ὁμήλυδας, οἵ τε σιδήρῳ
Κτεινομένους κατ' Ἄρηα χυτῇ κρύπτουσι κονίῃ,
Κτεινομένους κατὰ δῆριν ἐπημβάλλοντο κονίῃ·
Καὶ στρατὸν ἀγκυλότοξον ἀολλίσσας ἐπικούρων
Ἀβράθοος βραδὺς ἦλθε· νεοτμήτων δὲ κομάων
Αἰδόμενος κεκόρυστο χόλον καὶ πένθος ἀέξων
Βουκεράου βασιλῆος, ἐπεί νύ οἱ ἄφρονι λύσσῃ
Δηριάδης ὑπέροπλον ὅλην ἀπεκείρατο χαίτην,

Ἰνδοῖς

Ἰνδοῖς πικρὸν ἔνειδος· ἀναγκαῖος δὲ μαχητὴς
Εἰς ἐνοπὴν μόγις ἦλθε, καὶ αἰπυλόφου τρυφαλείης
Λωβητὴν ἐκάλυπτε λιποτρίχου ἄντυγα κόρσης,
Κρυπτὸν ἐνὶ κραδίῃ μεθέπων κότον· ἐν δὲ κυδοιμοῖς
Ἤματι μὲν πολέμιζεν· ἀεὶ δ' ὑπὸ πάννυχον ὄρφνην
Ἄγγελον ἀγγέλλοντα νοήματα Δηριαδῆος
Βάκχῳ πιστὸν ἔπεμπεν ὀπάονα· λαθριδίως δὲ
Δηριάδῃ κεκόρυστο, καὶ ἀμφαδίην Διονύσῳ·
Ξουθῶν δ' ἄγρια φῦλα, καὶ ἐγρεμόθων Ἀριηνῶν
Καὶ Ζαόρων ἐκόρυσσε γονὴν καὶ φῦλον Ἰαόρων,
Κασπείρων τε γένεθλα, καὶ Ἀρβίας, οἵ τ' ἔχον αὐτὴν
Ὑάρωτιν αἰγλήεντα διαστίλβοντα ῥεέθρῳ
Ἠλέκτρου κομόωντα βαθυπλούτοισι μετάλλοις·
Οἵ τ' ἔχον Ἀρσανίην ἐϋδίζην, ἧχι γυναῖκες
Εἰς μίαν ἠριγένειαν ἐθήμονι Παλλάδος ἱστῷ
Ὀξείαις παλάμῃσιν ὅλον τελέουσι χιτῶνα·
Τοῖς δ' ἐπὶ θωρήσσοντο κυβερνητῆρες κυδοιμῶν
Κιρραῖοι δεδαῶτες ἁλίκτυπον ἄντυγα νήσων
Ἄρεος εἰναλίοιο δαήμονες· ὑγροπόρους δὲ
Ὁλκάδας οὐ δεδάασιν· ἀδεψήτῳ δὲ βοείῃ
Δουρατέοις πλώουσι τύποις τεχνήμονι νηῶν,
Δέρματι δ' ἰθύνουσι ῥόθον πλόον, εἷς ἔνι ναύτης
Ἕζεται ἀκλύστοισιν ἐν οἴδμασι ποντοπορεύων,
Ὁλκάσι μιμηλοῖσι θαλάσσια νῶτα χαράσσων·
Τοὺς Θύαμις κόσμησε καὶ Ὅλκασος ὄρχαμος ἀνδρῶν,
Ταρβήεσσι δύο παῖδες ἀκοντοφόροιο τοκῆος·
Καὶ πολὺς ἑσμὸς ἵκανεν Ἀρυζάντειαν ἐάσας
Ξείνου δευτερίου μέλιτος τροφόν, ἧχι πιόντα
Ἠερίης ζείδωρον ἑῷον ἀρδμὸν ἐέρσης
Δένδρεα χαιτήεντα μελίρρυτον ὡς ἀπὸ σίμβλων
Δαιδαλέην ὠδῖνα σοφῆς τίκτουσι μελίσσης.
Αὐτοτόκων πετάλων χλοερὸν ποτόν· εἰς πέδον γὰρ
Ἀρτιφανὴς Φαέθων ὅτε λούεται ὠκεανοῖο
Ὀμβρηρὴν ἠῷος ἀποσείσεται ἰκμάδα χαίτης,
Ῥαίνων ζωοτόκοιο φυτηκόμον αὔλακα γαίης·
Τοῖον Ἀρυζάντεια φέρει μέλι· τῷ ἔνι χαίρων
Νηχομένοις πτερύγεσσιν ὑπὲρ ποταμοῖο χεράδων
Ἵπταται ἄσπετος ὄρνις· ὄφις δέ τις ἀγκύλος ἕρπων
Μηρύσας ἑλικηδὸν ὁμόπλοκον ἀδέϊ δένδρῳ
Ἰκμάδα λειριόεσσαν ἀμέργεται ἅρπαγι λαιμῷ,
Χείλεσι λιχμώων γλυκερὴν ὠδῖνα κορύμβων·
Δενδρείην τε δράκοντες ἀναβλύζοντες ἐέρσην
Ἡδὺ μέλι προχέουσι, καὶ οὐ τόσον ἰὸν ἀλήτην
Πικρὸν ἀποπτύουσιν, ὅσον γλυκὺ χεῦμα μελίσσης,
Ἧχι μελισταγέεσσιν ἐπ' ἀκρεμόνεσσιν ἀείδει
Ὡρίων γλυκὺς ὄρνις ὁμοίϊος εὔφρονι κύκνῳ,
Οὐ μὲν ἀνακρούει Ζεφυρηΐδι σύνθρονος αὔρῃ,
Ὑμνοτόκων πτερύγων ἀνεμώδεα ῥοῖζον ἰάλλων,
Ἀλλὰ σοφοῖς στομάτεσσι μελίζεται, οἷά τις ἀνὴρ,
Πηκτίδι νυμφοκόμῳ θαλαμηπόλον ὕμνον ἀράσσων·
Πολλάκι δ' ὑψιμέλαθρος ὑπὸ δένδρεσι λιγαίνων
Σύνθρονος Ὡρίωνος ἀνέπλεκε γείτονα μολπὴν
Φοινικέαις πτερύγεσσι κεκασμένος· ἦ τάχα φαίης
Μεμφομένου Κατρῆος ἑῷον ὕμνον ἀκούων,
Ὄρθριον αἰολόφωνον ἀηδόνα κῶμον ὑφαίνειν·
Κατρεὺς δ' ἐσσομένοιο προθεσπίζει χύσιν ὄμβρου
Ξανθοφυής, λιγύφωνος· ἀπὸ βλεφάρων δέ οἱ αἴγλη
Πέμπεται ὀρθρινῇσι βολαῖς ἀντίτροπος Ἠοῖ·
Κεῖθι καὶ ἐγρεμόθων μερόπων στρατός, οὓς ἐπὶ χάρμην
Ἄτρομος Ἱππάλμοιο πάϊς θώρηξε Πυλοίτης,
Γνωτὸν ἔχων Βελλαῖον ὁμόστολον ἡγεμονῆα·
Τοῖς ἔπι θωρήσσοντο Σίβαι, καὶ λαὸς Ὑδάρκης,
Καὶ στρατὸς ἄλλος ἵκανε πόλιν Καρμῖναν ἐάσας·
Οἷς ἅμα Κύλλαρος ἦρχε, καὶ Ἀστράϊς ὄρχαμος Ἰνδῶν.
Βρέγγου δίζυγα τέκνα τετιμένα Δηριαδῆι,
Καὶ στόλος ἄλλος ἵκανε τριηκοσίων ἀπὸ νηῶν,
Αἵ τε περιστρώωσιν ἀμοιβάδες ἄλλυδις ἄλλαι
Γείτονες ἀλλήλοισιν ὅπῃ περιμήκεϊ πορθμῷ
Δίστομος Ἰνδὸς ἄγων μεταναστὸν ἀγκύλον ὕδωρ,

Indis acerbum probrum. coactus vero bellator
In pugnam vix venit, & ſublimem criſtam habente galea
Contumelioſa abſcondit capillis deſtituti orbitam capitis,
Abſconditam in corde ſequens iram, in conflictu vero
Die quidem pugnabat, ſemper vero per totam noctis horam
Nuncium annunciantem conſilia Deriades
Baccho fidum miſit nuncium, clàm verò — Hic [illegible] proditor.
Contra Deriadem armabatur, & palam contra Bacchum,
Xuthorum verò horribiles tribus, & pugnas excitantium Arie-
Et Zaororum armauit prolem, & tribum Iarorum (norum
Casperorum generationes, & Arbias, qui habebant ipſum
Hy[illegible] ſplendentem refulgentem flumine
Electri comantem profundas diuitias habentibus metallis:
Quique habebant Arſaniam bene ad meridiem ſitam, ubi
In unam diem conſuta Palladis tela mulieres — Mulieres vna die tunicam texentes.
Velocibus manibus totam abſoluunt tunicam.
Super hos armabantur gubernatores bello
Cirrhæi ſcientes à mari pulſam orbitam inſularum
Martis marini periti, in humido verò gradientes — Conuexæ naues.
Naues non norunt, non cocta verò bouina pelle
Lignea autem imagine artificioſa nauium,
Pelle verò dirigunt adulterinum nauigium, quibus in nauta
Sedet tranquillis in fluctibus mare penetrans
Nauibus [illegible] marina dorſa ſecans.
Quos Thyamis ornabat, & Holcaſus dux virorum
Tarbe[illegible] filii ſpicula ferentis patris:
Et multa multitudo venit AryZanteam linquens
Noui alicuius mellis nutricem, ubi bibentem
Aeris fecundam matutinam irrigationem liquoris
Arbores comatæ melle fluentem tanquam è fauis — Arbores melliflue.
Varium partum prudentis generant apis
Per ſe natorum foliorum viridem potum, in regionem enim
Iam ortus ſulcum abluitur Oceano
Copioſam matutina excutit liquorem coma
Humectans animalia generantis plantis conſitum ſulcum (terræ:
Tale AryZantea fert mel, in quo gaudens
Natantibus pennis ſuper fluuium ambulans
Volitat multa auis, ſerpens verò incuruus repens — Serpentes mel lambentes.
Cingens volutum furtiuum ex dulci arbore
Liquorem floridum carpit rapaci gutture
Labiis lambens dulcem partum racemorum,
Arboreumque dracones erumpentes rorem
Dulce mel profundunt, & non tantum venenum errans
Acerbum expuunt, quantum dulcis fluctus apis,
Vbi mella ſtillantibus in ramis canit
Horion dulcis auis ſimilis prudenti Cygno: — Horion auis.
Non quidem præludit Zephyri in una ſede ſedens cũ vento
Hymnos generantium alarum ventoſum ſtridorem emittens,
Sed prudenti ore cantat, vt quiſpiam vir — Auis in morem viri canens.
Lyra ſponſos ornante thalamum ornantem hymnũ pulſans.
Sæpe verò [illegible] ſuper arbore ſtridens
Confinis Horionis retexit vicinam cantilenam
Puniceis pennis ornatus, ſanè penè dixeris
Querentis Katrei matutinum hymnum audiens
Matutinam verſipellem Luſciniam cantilenam texere.
Katreus verò auis futuræ prædicit fuſionem pluuiæ — Katreus auis pluuiæ prædicens.
Flaua, canora, ex oculis verò ipſi ſplendor
Emittitur matutinis radiis æqualis auroræ.
Ibi verò etiam pugnas excitantium hominum exercitus, quos ad bellum
Intrepidus Hippalmi filius armauerat Pyloetes
Fratrem habens Bellæum ſimul miſſum ducem
Super quos armabantur Sibæ, & populus Hydarcæ,
Et exercitus alius venit vrbem Carminam relinquens,
Cũ quibus ſimul Cyllarus regnauit, & Aſtrais dux Indorũ
Brengi bini filii honorati ipſi Deriadeo,
Et claſſis alia venit trecentis à nauibus
Quæque circumuagantur alternæ alibi alia
Vicinæ inuicem vbi oblongo freto — Indus fluuius.
Anceps Indus ducens peregrinam incuruam aquam,

Repens paulatim ab Indico arundineto
Obliquus ſuper ſolum circa orientalis os ponti
Venit per ſe volutum ſuper collem Aethiopicum:
Vbi æſtate natarum aquarum eleuatus tractu
Fluctibus à ſe natis bracchio bracchium auget
Inundatio. *Et terram pinguem complectitur humidus maritus*
Oblectans humidis oſculis ſiticuloſam Nympham,
Amorem habens multas vlnas habentem manipulos generantium nuptiarum
Menſura alterna verum altos fluctus generans.
Nilus in Aegypto, & matutinus Indus Hydaſpes.
Ibi nigros calculos habente penetrans fluctum vngula
Equus fluuialis in India. *Natat aquoſus fluuialis equus errans,*
Qualis mei Nili æſtate natum fluctum ſignans,
Habitat profundam per aquam humidus viator
Oblongis maxillis, in littore verò incedit
Cuſpide validos dentes habente diuidens dorſum ſiluæ.
Et humidam non impreſſam habens maxillam rapientem (fructus
Hippopotami violentia. *Aemula falce ſpiciferas ſegetes amputat*
Meſſor ſine ferro manipulos ferentis partus.
Talia quidem ſeptem oſtia habentem dicitur propter Nilum
Indici fluminis ferre genus: hi verò relinquentes
Inſularum incuruos circulos & ſedes vicini Indi
Viri armabantur milites, quorum princeps vir
Rigbaſus Aretus cũ 5. filiis in pugnam procedit. *Rigbaſus ſuperabat habens formam gigantum.*
Neque ſenex Aretus relinquebatur Deriadeo
In pugnam vocante ſed grauis: ſed applicans
Aëre grauem hirſuto pectore tunicam,
Senilem eleuans: ſuper dorſum ſcutum,
Ceruice incuruata appendens balteum,
Et exercitum armabat coactus miles
Quinque cum filiis Lyco, & comite Myrſo
Glauco & Periphante & ſerò nato Melaneo.
Et canos capillos circumſtringens galea
Ad læuam æquabilis progrediebatur pugnæ
Dextrum belli cornu filius relinquens,
Quos natura muti oris obſignauerat vinculo
Linguam conſtringens prudentis deductricem vocis.
Cùm enim thalami prope veſtibula ſaltans
Laobien coniugalium nuptiarum in fidem accepiſſet lege
Pueros nutrientibus mutus conuerſaretur cum hymenæis
Diuinum fuit miraculum, poſtquam nuptialem circa aram
Sponſas ornantis volauit ſacrificans Veneris
Spõſus quia tũ in choreas duxerat: in hymnis verò reſonante
Sus piſces [illegible] *Sonitum clangens puerperio condecentẽ ex gutture (palatio*
Vates futurorum grauabatur multos porcellos pariens ſus
Diuerſum & non credendum eleuans partum:
Et piſcium peperit adulterinum genus, ex vtero verò
Humidam piſcoſam eiaculabatur generationem
Recens ornata terreſtris enixa partum ſalſuginis
Homines prodigioſo partu ſuis perturbati. *Et de ſue piſces generante multa ora habens volabat fama*
Populum congregans, multiplices verò ciues
Terreſtrem multiplicis partus intuebantur generationem
Aequale ſimulacrum è mari generati partus:
Vatem verò interrogauit diuinum, interroganti verò
Futurorum prædiuinauit mutorum ordinem puerorum
Mercurius linguæ præſes. *Marina imaginem lingua carentis generationis:*
Et tunc vates dicebat pronuncians diuinationes occultans,
Laobia generat mutos filios. *Vt placaret alas extenſas habentem filium Maiæ*
Linguæ ducem ſapientiæ directorem vocis.
Bacchus mutos loquentes facit. *Laobia verò generauit: alterno verò partu*
Genuit ſuis partus æqualem numero ordinem puerorum
Piſcibus mutis conſimiles, quos poſt victoriam
Bacchus Rex miſeratus eſt: mutis verò in gutturibus
Linguæ vinculum ſoluit, & expulit coæuum ſilentium.
Vocem verò ſerò perfectam communicauit cuique.
Hiſce vnà armabantur ſcutiferi bellatores,
Quique portas habitabant, & qui ſortiebantur prope Eurũ
Inhabitatam Eucolla bellicoſa domicilium auroræ:
Et diuinam Goryandin bene ſeminatum ſulcum terræ:

Ἑρπύζων κατὰ βαιὸν ἀπ' Ἰνδῴου δονακῆος
Λοξὸς ὑπὲρ δαπέδοιο παρ' ἠῴου στόμα πόντου
Ἔρχεται αὐτοκύλιστον ὑπὲρ λόφον Αἰθιοπῆα·
Ἧχι θερειγενέων ὑδάτων ἐπιβήμενος ὁλκῷ
Χεύμασιν αὐτογόνοις ἐπὶ πήχει πῆχυν ἀέξει,
Καὶ χθόνα πιαλέην ἀγκάζεται ὑγρὸς ἀκοίτης,
Τέρπων ἰκμαλέοισιν ἐν ἅμμασι διψάδα νύμφην,
Οἶστρον ἔχων πολύπηχυν ἀμαλλοτόκων ὑμεναίων
Μέτρῳ ἀμοιβαίῳ τεθηλότα κύματα τίκτων
Νεῖλος ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ ἑῷος Ἰνδὸς Ὑδάσπης·
Κεῖθι μελαμψήφιδι διαξύων ῥόον ὁπλῇ
Νήχεται ὑδατόεις ποταμήιος ἵππος ἀλήτης,
Οἷος ἐμοῦ Νείλοιο θερειγενὲς οἶδμα χαράσσων,
Ναιετάει βυθίοις δι' ὕδατος ὑγρὸς ὁδίτης,
Μηκεδαναῖς γενύεσσιν ἐπ' αἰγιαλοῖο δὲ βαίνων,
Αἰχμῇ καρχαρόδοντι διαξύων ῥάχιν ὕλης·
Καὶ δροσερὴν ἀχάρακτον ἔχων γένυν ἅρπαγα καρπῶν,
Μιμηλῇ δρεπάνῃ σταχυηφόρα λήια τέμνει
Ἀμητὴρ ἀσίδηρος ἀμαλλοφόρου τοκετοῖο·
Τοῖα μὲν ἑπταπόροιο φατίζεται εἵνεκα Νείλου,
Ἰνδῴου ποταμοῖο φέρειν γένος· οἱ δὲ λιπόντες
Νήσων ἀγκύλα κύκλα καὶ ἕδρανα γείτονος Ἰνδοῦ,
Ἀνδράσιν ἐθωρήσσοντο μαχήμοσιν, ὧν πρόμος ἀνὴρ
Ῥιγβάσιος ἡγεμόνευεν, ἔχων ἰνδάλματα Γιγάντων·
Οὐδὲ γέρων Ἄρητος ἐλείπετο Δηριαδῆος
Εἰς ἔριν καλέοντος, ἀτὰρ βαρύς, ἀλλὰ καθάψας
Νώτῳ λαχνήεντι κατὰ στέρνοιο χιτῶνα,
Γηραλέον κούφιζεν ὑπὲρ νώτοιο βοείην,
Αὐχένι κυρτωθέντι συνηρμόσας τελαμῶνα·
Καὶ στρατὸν ἐθωρήξεν ἀναγκαῖος πολεμιστὴς
Πέντε σὺν υἱάσι Λύκῳ, καὶ ὁμήλυδι Μύρσῳ,
Γλαύκῳ, Περιφάντι, καὶ ὀψιγόνῳ Μελανῆϊ·
Καὶ πολιὴν κόρυθι κόμην σφίγξας τρυφαλείῃ,
Λαιὸν ἐς ἰσοφάριζον ἐπέστιχε δηιοτῆτος·
Δεξιτερὸν πολέμοιο κέρας τεκέεσσιν ἐάσας,
Οὓς φύσις ἀφθόγγων στομάτων σφρηγίσσατο δεσμῷ,
Γλῶσσαν ὑποσφίγξασα σοφῆς ὀχετηγὸν ἰωῆς·
Ὁππότε γὰρ θαλάμοιο παρὰ προθύροισι χορεύων
Λαοβίην ζυγίοιο γάμου πειθοῖ ... θεσμῷ
Παιδοκόμοις ἄφωνος ὁμιλήσας ὑμεναίοις,
Θέσκελον ἔπλετο θαῦμα· ἐπεὶ γαμίῳ παρὰ βωμῷ
Νυμφοκόμῳ ... ἐπτοίησε θυηπολέων Ἀφροδίτῃ
Νυμφίος ἀμφιχόρευτος ἐν ὕμνῳ δ' ἠχήεντι
Δεύτερον ἀμφιχέασα λεχώιον αἰθέρι ... ἠχῷ
Μάντις ἐθ' ἑσσομένων ἐβαρύνετο πουλυτόκος σῦς
Ἀλλοίην καὶ ἄπιστον ἐλαφρίζουσα λοχείην·
Καὶ τέκεν ἰχθυόεντα νόθον γένος, ἐκ λαγόνων δὲ
Ὑγρὴν ἰχθυόεσσαν ἀπηκόντιζε γενέθλην,
Ἀρτικόμου χθονίοιο λοχευσαμένη τόκον ἅλμης·
Καὶ συὸς ἰχθυγόνοιο πολύστομος ἔπτατο φήμη
Λαὸν ἀολλίζουσα· πολυσπερέες δὲ πολῖται
Χερσαίην πολύτικον ἐθηήσαντο γενέθλην,
Ἰσοφυὲς μίμημα θαλασσοτόκοιο λοχείης·
Μάντιπόλον δὲ γέροντα θεηγόρον εἰρομένῳ δὲ
Ἐσσομένων θέσπιζεν ἀφωνήτων στίχα παίδων,
Εἰναλίης ἴνδαλμα λιπογλώσσοιο γενέθλης,
Καὶ τότε μάντις ἔειπε θεάγγελα θέσφατα κεύθων,
Ὄφρα κεν ἱλάσσαιτο τανύπτερον υἷα Μαίης,
Γλώσσης ἡγεμονῆα σοφῆς ἰθύντορα φωνῆς·
Λαοβίη δ' ὤδινεν· ἀμοιβαίῃ δὲ λοχείῃ
Τίκτε συὸς βαρυφορτοσιν ἰσήριθμον στίχα παίδων
Ἰχθύσιν ἀφθόγγοισιν ἐοικότας, οὓς μετὰ νίκην
Βάκχος ἄναξ ἐλέαιρεν· ἀφθόγγων δὲ λαιμῶν
Γλώσσης δεσμὸν ἔλυσε, καὶ ἤλασεν ἥλικα σιγήν·
Φωνὴν δ' ὀψιτέλεστον ἐπεξυνώσατο ἑκάστῳ·
Τοῖσι συνεστρατόωντο φερεσσακέες πολεμισταί,
Οἵ τε πύλας ἐνέμοντο, καὶ οἳ λάχον ἐγγύθεν Εὔρου
Ναιομένην Εὔκολλα μαχήμονος ἕδρανον ἠοῦς,
Καὶ ζαθέην Γωρύανδιν ἐΰσπορον αὔλακα γαίης·

Τοῖς ἔπι θωρήχθησαν ὅσοι λάχον αἴθοπας Οἴτης
Μητέρα δενδρήεσσαν ἀμετροβίων ἐλεφάντων,
Οἷς φύσις ὤπασε κύκλα διηκοσίων ἐνιαυτῶν
Ζώειν ἀενάοιο χρόνου πολυκαμπέϊ νύσσῃ
Ἠὲ τριηκοσίων, καταβόσκεται ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ
Ἐκ ποδὸς ἀκροτάτου μελανόχροος ἄχρι καρήνου,
Γναθμοῖς μηκεδανοῖσιν ἔχων προβλῆτας ὀδόντας
Δίζυγας ἀμητῆρι τύπῳ γαμψώνυχος ἅρπης,
Θηγαλέῳ δ' ἀμητῆρι διαστείχων στίχα δενδρῶν,
Ποσσὶ τανυκνήμοισιν ἔχων ἴνδαλμα καμήλων,
Καὶ λοφιὴν ὀλίγυρτον ἑῷ πολυχανδέϊ νώτῳ,
Βριθὺν ἔχων νήριθμον ἐπασσυτέρων ἐλατήρων,
Δινεύων στατὸν ἴχνος ἀκαμπέϊ γούνατος ὁλκῷ,
Καὶ τύπον εὐρυμέτωπον ἔχε δράκοντος καρήνου,
Αὐχένα βαιὸν ἔχων καμπύλον· εἶχε δὲ λεπτὸν
Ὄμμασιν ἰσοτύποισιν ὁμοῖον ἴνδαλμα προσώπου,
Ὑψιφανής, ἀπερείσιος, ἑλισσόμενος δὲ πορείῃ,
Οὔατα μὲν λεπτὰ τανύων παρὰ γείτονι κόρσῃ
Λεπταλέων ἀνέμων ὀλίγῃ ῥιπίζεται αὔρῃ·
Πυκνὰ δὲ μαστίζουσα δέμας κλονέοντι τινάγμῳ,
Λεπτοφυὴς ἐλαφρὰ τινάσσεται ἄστατος οὐρή·
Πολλάκι δ' ἐν πολέμοισι γένυν προβλῆτα τινάσσων,
Ἀνέρι ταυροκάρηνος ἐπέχραεν ἠλίβατος θήρ,
Ζώνην κοσμήεντα ... ἑτέροισιν ἀυτήν,
Δινεύων ἑκάτερθε γενειάδος ἔμφυτον αἰχμήν·
Πολλάκι δ' εὐθώρηκα μετάρσιον ἀσπιδιώτην
Ὀρθὸν ἀέρταζε πεπαρμένον ἁρπάγι λαιμῷ·
Ἄνδρα καρχαρόδοντι κατεκρήμνιξεν ἀκωκῇ,
Καὶ νέκυν αὐτοκύλιστον ἑῇ στροφάλιγγι κονίῃ
Ὑψόθεν ἠκόντιζε παλινδίνητον ἀλήτην,
Αἰθύσσων ἑκάτερθεν ἰτυὶ σκολιοῖο γενείου
Κάρχαρον ἔνθα καὶ ἔνθα περὶ προβλῆτας ὀδόντας
Ἀντιτύποις σπειρηδὸν ἐχιδνήεσσιν ἀκάνθαις
Ἄχρι ποδῶν τανύων κεχαραγμένον ἄορ ὀδόντων·
Τοὺς μὲν ἄναξ Διόνυσος ἄγων μετὰ φύλοπιν Ἰνδῶν
Καυκασίην παρὰ πέζαν Ἀμαζονίου ποταμοῖο,
Εἰς φόβον εὐπήληκας ἀνεπτοίησε γυναῖκας
Ἠλιβάτων λοφίῃσιν ἐφεδρήσσων ἐλεφάντων·
Ἀλλὰ τὰ μὲν μετὰ δῆριν· ἐς ὑσμίνην δὲ Λυαίου
Δηριάδῃ καλέοντι τότε πρόμος ἦλθε Πυλαίτης,
Ὀρθόποδα ἐλέφαντα κατὰ κλόνον ἰθύνων,
Καλλίτεκνος Μαραθῶνος ἀρειμανὲς αἷμα γενέθλης·
Καί οἱ ἐς ὑσμίνην ἑτερόθροος ἕσπετο γείτων
Λαὸς ἐϋκρήδεμνος Ἐριστοβάρειαν ἐάσας·
Δερβίκων δὲ γένεθλα συνέσπετο Δηριαδῆϊ,
Αἰθίοπές τε, Σάκαι τε, καὶ ἔθνεα ποικίλα Βάκτρων,
Καὶ πολὺς οὐλοκόμων Βλεμύων στρατός· ἀλλοπρόσωπον δὲ
Αἰθίοπες μεθέπουσι τύπον τεχνήμονα χάρμης·
Ἵππων γὰρ φορέοντες ὀλωλότος ἄντυγα κόρσης,
Ψευδόμενοι κρύπτουσιν ἀληθέα κύκλον ὀπωπῆς,
Καὶ κεφαλὴν βροτέην ἑτέρῳ σφίγγουσι προσώπῳ,
Ἄπνοον ἀσκήσαντες ἐς ἔμπνοον, ἐν δὲ κυδοιμοῖς
Δήϊον ἀγνώσσοντα νόθῳ κλονέουσι καρήνῳ·
Καὶ πρόμος ἐκ στομάτων ἀπατήλιον ἦχον ἰάλλει,
Ἵππιον ἀνδρομέῃ προχέων χρεμετισμὸν ἰωῇ·
Οἱ μὲν ἀολλίζοντο καλέσσαντος βασιλῆος·
Πάντων δ' ἡγεμόνευεν Ἄρεα κοίρανος Ἰνδῶν,
Ὃν διερῇ φιλότητι πατὴρ ἔσπειρεν Ὑδάσπης,
Ἀστερίδος λεχέεσσιν ὁμιλήσας ὑμεναίοις
Κούρης ἠελίοιο· φάτις δέ τις, ὅττι ἑ μήτηρ
Νηιὰς ὠκεανοῖο γένος τεκνώσατο Κητώ,
Ἥν ποτε παφλάζοντι διερπύζων περὶ παστῷ
Νυμφίος ὑδατόεντι γάμῳ πήχυνεν Ὑδάσπης,
Γνήσιον αἷμα φέρων Τιτήνιον· ἀρχεγόνου γὰρ
Ἐκ λεχέων Θαύμαντος ἐγείνατο δίζυγα φύτλην
Ἠλέκτρη ῥοδόπηχυς ὁμόζυγος, ἧς ἀπὸ λέκτρων
Καὶ ποταμὸς βλάστησε, καὶ ἄγγελος οὐρανιώνων
Ἶρις ἀελλήεσσα, καὶ ὠκυρέεθρος Ὑδάσπης·
Ἡ μὲν ἐπιστείβουσα ποδῶν δρόμον· ὃς δὲ ῥοάων

Poſt quos armabantur, quotcunq; ſortiebantur ambitus Oſ
Matrem arboream ſine menſura viuentium Elephantum
Quibus natura præbuit circulum ducentorum annorum
Viuere perpetui temporis multum flexa orbita
Aut trecentorum depaſcit alius poſt alium
Ex pede ſummo nigrum colorem habens vſque ad caput
Maxillis oblongis habens protectos dentes
Bijuges demetente forma incuruos vngues habentis falcis,
Acuto demitore pertranſiens ordines arborum
Pedibus extẽſas tibias habẽtibus habẽs imaginẽ Camelorũ,
Et iubam incuruam ſuo multum capaci dorſo,
Multitudinẽ habẽs innumerabilẽ continuo ſuccedentiũ agi-
Vertens ſtabile veſtigium non flexo genu tractu, (tatorum.
Et imaginem latam frontem habentem ſerpentini capitis,
Ceruicem exiguam habens incuruatam, habuit verò tenue
Oculis ſimilem formam habentibus ſuum ſimulacbrũ faciei
Sublimis, immenſus, voluens verò tranſitum
Aures quidem macilentas extenſas vicino capiti
Tenuiorum ventorum exigua ventilatur aura,
Crebro verò flagellans corpus vibrante agitatione.
Tenuis naturæ exiſtens, exigua agitatur inſtabilis cauda.
Sæpius verò in bellis mentum protenſum quatiens
Viro tauri caput habens irruit alta fera,
Armorũ apparatũ aſperos dẽtes habẽtẽ ferens altera parte
Quatiens vtrinq; lanuginis inſitam cuſpidem. (acutã falcẽ
Sæpius verò thorace bene munitum ſublimem bellatorem
Rectum ſuſtulit traiectum rapaci gutture,
Virum verò dentes aſperos habente præcipitauit cuſpide,
Et mortuum per ſe volutum turbine in puluere
Ex alto iaculabatur rurſus volutum erronem.
Suſcitans volutum orbitam obliqui menti
Aſperum hinc & hinc ad proeminentiam dentium
Aduerſis circulatim ſerpentinis ſpinis
Vſque ad pedes extendens ſignatum enſem dentium,
Quos quidem Rex Bacchus ducens poſt pugnam Indorum
Caucaſiam ad regionem Amazonij fluminis
In metum bipennibus bene armatas perterrefecit mulieres
Sublimium dorſis inſidens Elephantum.
Sed hæc quidem poſt pugnam, in bellum verò Bacchi
Deriadi vocanti tunc princeps venit Pylætes,
Rectipedem elephantem ad pugnam agitans, (nem generis
Pulchram prolẽ habẽtis Marathonis marte inſanũ ſangui-
Et ipſum in pugnam alienigena ſequebatur vicinus
Populus vittis bene ornatus Eriſtobarian relinquens.
Derbicorum verò genera vna ſequebantur Deriadem
Æthiopéſque Sacæq;, & gentes variæ Bactrorum
Et multus criſpos capillos habentium Blemyorum exercitus,
diuerſam verò
Æthiopes ſectantur imaginem artificem pugnæ
Equi enim ferentes mortui ambitum cranij
Mentientes abſcondunt verum circulum frontis
Et caput humanum alia conſtringunt facie
Mortuum exercentes in viuum, in conflictu verò
Hoſtem ignorantem adulterino quatiunt capite,
Et dux ex ore doloſum ſonitum emittit
Equinum humana effundens hinnitum voce:
Hi quidem congregabantur vocante Rege.
Omnibus verò imperabat ad bellum rex Indorum,
Quem humido amore pater ſeminauit Hydaſpes,
Aſtridis partu felicis conſueſcens nuptiis
Filiæ Solis, fama verò quædam eſt, quòd ipſam mater
Naias Oceani genus genuerit Ceto
Quam quondã æſtuantem gradiens circa nuptialem thala-
Sponſus aquoſo concubitu grauidam fecit Hydaſpes, (mum
Genuinum ſanguinem ferens Titanum, primigenii enim
Ex lectulis Thaumantis genuit duplicem prolem
Electra vlnas roſeas habens coniux, à cuius lectis
Etiam fluuius germinauit, & nuncia cœleſtium
Iris procelloſa, & velox flumen habens Hydaſpes.
Hæc quidem inſtruens pedum curſum: is verò fluctuum.

El... dec... an... vi... uunt.

Deſcriptio Elephanti.

Horribilis truculentia Elephanti... lis.

Bacchus Elephantis mulieres terrefecit.

Æthiopes in bellis capite mortui equi ſe armant.

Deriades vnde oriundus. Hydaſpes. Aſtris Solis filia.

Ambo obuium æqualem ſequuntur tranſitum,
Iris in immortalibus, & in fluuiis Hydaſpes.
Tantus ſanè exercitus venit, vrbs verò coanguſtabatur populo
Et ordines ſecuribus armati cingebantur flatibus,
Quadrupedum implentes in vrbe circulos viarum,
Hi quidem in triuiis denſi, hi verò in ſcalis:
Alij altum ante murum, hi verò in turribus
Profundum ſomnum dormiebant ſagittiferis in lectis.
Ducum verò phalanges ſua hoſpitio cepit in domo
Deriades & omnes alternis in ſedibus
Hoſpites excipienti regi vnam tangebant menſam.
His quidem veſpertina cœna, & nocturni ſola ſomni
Curæ erat, & exercitus dormiebat armatus Marti vicinus.
Bellū verò excitante dormientes conuerſabantur cū ſomno
Aemulatricem cum Satyris reſuſcitantes Bellonam.

Ἀμφω δ' ἀντιπέλαθον ἰσόμορον μεθέπουσι πορείην,
Ἶρις ἐν ἀθανάτοισι, καὶ ἐν ποταμοῖσιν Ὑδάσπης·
Τόσσος ἄρα στρατὸς ἦλθε· πόλις δ' ἐστείνετο λαῷ,
Καὶ στίχες ἀμφιπλῆγες ἐμιτρώθησαν ἀήταις,
Τετραπόδων πλήσαντες ἐν ἄστεϊ κύκλα κελεύθων,
Οἱ μὲν ἐπὶ τριόδοισιν ἐπήτριμοι· οἱ δ' ἐνὶ βάθροις·
Ἄλλοι δ' ἀγχιβάτοιο περὶ τείχεος· οἱ δ' ἐπὶ πύργων
Νήδυμον ὕπνον ἴαυον ἀκοντοφόρων ἐπὶ λέκτρων·
Ἡγεμόνων δὲ φάλαγγας ἑῷ ξείνισσε μελάθρῳ
Δηριάδης, καὶ πάντες ἀμοιβαίων ἐπὶ θώκων
Ξεινοδόκῳ βασιλῆϊ μιῆς ἥπτοντο τραπέζης·
Τοῖσι μὲν ἑσπέρια δεῖπνα, καὶ ἐννυχίου πέλεν ὕπνου
Μέμβλετο, καὶ στρατὸς εὗδεν ἐνέντεος Ἄρεϊ γείτων·
Ἐγρεμόθου δ' εὕδοντες ἐφωμίλησαν ὀνείρῳ,
Μιμηλὴν Σατύροισιν ἀναστήσαντες Ἐνυώ.

DIONYSIACORVM
LIBER XXVII.

IAM verò labores ſoluentis quatiens alam ſomni
Orientis aperuit fores bellum pariens aurora.
Et Cephali reliquit lectos luciferos, percuſſus verò
Contrapoſito ſole niger candebat Ganges,
Et fugitiuus modo ſignatus cedebat conus caliginis
Diuiſus luminibus, a rorido verò curru,
Rectus vernis abluebatur fructus liquoribus.
Et tumultus erat, Phaëthon verò igne coronatorum curſum equorum
Perpetuorum annorū flammeus retraxit pallorē,
Vicinum audiens galeis variis decoratum Martis ſonum.
Et exercitum pugnare prouocabat teſte luce,
Calidum iaculans roſeum telum, in terra verò
Pluit ſanguine. *Cruentam nouum imbrem ab humore pluuius Iupiter*
Cœlitus defundebat, cædis prænuncium Indorum.
Et cruentis guttis Martialis pluuij
Siticuloſa cærulei rubebant terga pulueris
Indici ſoli, nuper terſo verò ferro
Solis reſplendebat ſagitta æquilibratus ſplendor.
Apparentes verò phalanges in conflictum armauit Indorum
Deriades ſuperbus, impellens verò milites
Sermonem ex interminante eructauit gutture.
Deriades iubet Panas occidi. *Famuli mei, pugnate confiſi conſueta victoria,*
Et audacem, quem vocant cornigerum filium Thyones,
Famulum æqualia cornua habentis facite Deriadei.
Occidite mihi & Panas percuſſore ferro.
Si verò Dij ſunt, & non fas eſt vulnerare
Panis inuulnerabilis corpus diuiſore ferro,
Panas in montibus paſtos claudam in luco.
Genera paſcentes in deſertis paſtorum Elephantorum.
Multæ feræ ſunt & hic quibus coniungam.
Centauros ſimul & Panas in montibus paſti Bacchi:
Puellæ verò noſtræ cubicularium gregem præbebo
Epulantis Morrhei famulum menſæ:
Et quiſpiam vir ex Phrygia comes viticolori Baccho,
Indici fluminis corpus abluat flumine.
Pro Sangario verò vocabit patrium Hydaſpen,
Alius verò ex Lydia comitatus Bacchum,
Hic famuletur & argentei fluminis
Fluctus relinquens bibat auro reſplendentem Gangem.
Concede mihi Bacche fugiens haſtam Deriadei.
Eſt etiam hic pontus infinitus, ſed maris
Arabici poſt fluctum, & noſtrum te accipiat.

ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΚΖ.

ΑΡΤΙ ΓΗ λυσιπόνοιο τιναξαμένη πτερὸν ὕπνου
Ἀντολίης ᾤιξε θύρας πολεμήιος Ἠώς,
Καὶ Κεφάλου λίπε λέκτρα σελασφόρα· βαλλόμενος δὲ
Ἀντιτύπῳ Φαέθοντι μέλας λευκαίνετο Γάγγης,
Καὶ ζόφος ἀρτιχάρακτος ἐχάζετο κῶνος ὁμίχλης
Σχιζόμενος φαέεσσιν· ἀπὸ δροσεροῖο δὲ δίφρου
Ὄρθιος εἰαρινῇσιν ἐλούετο καρπὸς ἐέρσαις·
Καὶ κλόνος ἦν· Φαέθων δὲ πυριστεφέων δρόμον ἵππων
Ἀενάων ἐτέων φλογέοις ἀπεσύρατο πομπῇ,
Γείτονος εἰσαΐων κορυθαίολον Ἄρεος ἠχήν·
Καὶ στρατὸν αἰχμάζειν προκαλίζετο μάρτυϊ πυρσῷ
Θερμὸν ἀκοντίζων ῥοδέεν βέλος· ἀμφὶ δὲ γαίῃ
Αἱματόεν ξεῖνον ὄμβρον ἀπ' ἰκμάδος ὑέτιος Ζεὺς
Οὐρανόθεν κατέχευε, φόνου προμάντιν Ἰνδῶν·
Καὶ φονίαις λιβάδεσσιν Ἐνυαλίου νιφετοῖο
Διψάδα κυανέης ἐρυθαίνετο νῶτα κονίης
Ἰνδώης δαπέδοιο· νεοσμήκτῳ δὲ σιδήρῳ
Ἠελίου σελάγιζε βέλος ἀντίρροπος αἴγλη·
Φαινομένας δὲ φάλαγγας ἐπὶ κλόνον ὥπλισεν Ἰνδῶν
Δηριάδης ἀγέρωχος· ἐπισπέρχων δὲ μαχητὰς
Μῦθον ἀπειλητῆρος ἀνήρυγεν ἀνθερεῶνος·
Δμῶες ἐμοί, μάρνασθε πεποιθότες ἤθαδι νίκῃ,
Καὶ θρασύν, ὃν καλέουσι κεράσφορον υἷα Θυώνης,
Λάτριν ἰσοκραίροιο τελέσσατε Δηριαδῆος,
Κτείνατέ μοι καὶ Πᾶνας δηιοωντῆρι σιδήρῳ·
Εἰ δὲ θεοὶ γεγάασι, καὶ οὐ θέμις ἐστὶ δαΐξαι
Πανὸς ἀνουτήτοιο δέμας διατμῆγι σιδήρῳ,
Πᾶνας ὀρεσσινόμους κληίσσωμαι ἔνδοθι λόχμης
Ἔθνεα βουκολέοντας ἐρημονόμων ἐλεφάντων·
Πολλοὶ θῆρες ἔασι καὶ ἐνθάδε, τοῖσι συνάψω
Φῆρας ὁμοῦ καὶ Πᾶνας ὀρεσσινόμου Διονύσου·
Κούρῃ δ' ἡμετέρῃ θαλαμηπόλον ἐσμὸν ὀπάσσω
Δαιτυμόνος Μορρῆος ὑποδρηστῆρα τραπέζης·
Καί τις ἀνὴρ Φρυγίηθεν ὁμόστολος οἴνοπι Βάκχῳ,
Ἰνδῴου ποταμοῖο δέμας λούσειε ῥεέθροις·
Ἀντὶ δὲ Σαγγαρίοιο καλέσσει πατρῷον Ὑδάσπην·
Ἄλλος ἀνὴρ Λυδόηθεν ὀπάσσας Διονύσου,
Ἐνθάδε θητεύσειε, καὶ ἀργυρέου ποταμοῖο
Χεύματα καλλείψας, πίοι χρυσαυγέα Γάγγην·
Χάζεό μοι Διόνυσε φυγὼν δόρυ Δηριαδῆος·
Ἔστι καὶ ἐνθάδε πόντος ἀπείριτος· ἀλλὰ θαλάσσης
Ἀρραβίης μετὰ κῦμα καὶ ἡμετέρη σε δεχέσθω,

Εὐρύπορος

Εὐρύτερος βυθὸς οὗτος ἐρεύγεται ἄγριον ὕδωρ,
Καὶ Σατύρους καὶ Βάκχον ἐπαρκέσει ἐστὶ καλύψαι,
Καὶ στίχα Βασσαρίδων οὐ μείλιχος ἐνθάδε Νηρεύς,
Οὐ Θέτις Ἰνδώη σε δεδέξεται, οὐδέ σε κόλπῳ
Ξεινοδόκον μετὰ κῦμα πάλιν φεύγοντα σαώσει,
Αἰδομένη βαρύδουπον ἐμὸν πατέρ' Ὑδάσπην·
Ἀλλ' ἐρέεις, Κρονίωνος ὀλύμπιον αἷμα κομίζω;
Αἰθέρα γαῖα λόχευσε χορῷ κεχαραγμένον ἄστρων·
Οὐρανόθεν γένος εἶχες, ἐμὴ δέ σε γαῖα καλύψει
Καὶ Κρόνον ὠμηστῆρα νέων, δαιτήτορα παίδων
Οὐρανόθεν γεγαῶτα, κατέκρυφε κόλπος ἀρούρης·
Εἰμὶ δορυθρασέος στρατιῆς σημάντωρ, εἰμὶ Λυκούργου
Φέρτερος, ὅς σε δίωξε, καὶ ἀπτολέμους σέο Βάκχας·
Σὸν γένος οὐ κλονέει με Διὸς πάις· αἰνομόρους γὰρ
Σῆς Σεμέλης ἤκουσα πυριβλήτους ὑμεναίους·
Μὴ στεροπὴν ἀγόρευε Διὸς νυμφοστόλον εὐνῆς,
Μὴ κεφαλὴν Κρονίωνος, ἢ ἄρσενα μηρὸν ἐνίψῃς·
Οὐ Διὸς ὠδίνοντος ἐμὲ κλονέουσι λοχεῖαι·
Πολλάκις ὠδίνουσαν ἐμὴν ἐνόησα γυναῖκα·
Σὺν σοὶ δ' ἣν ἐθέλῃ, γενέτης τεὸς αὐτοτόκος Ζεὺς
Ἄρσενι θωρήξειεν Ἄρηι θῆλυν Ἀθήνην,
Νίκην ἣν καλέουσιν, ἵνα πρηῶνας ἀράξας
Παλλάδος αἰμάξω κεφαλὴν ταμεσίχροϊ πέτρῳ,
Ἢ δορὶ τολμήεντι, καὶ εὐκεράων ἀπὸ τόξων
Μηρὸν ἀπειλητῆρος ὀιστεύσω Διονύσου,
Βουκεράων Σατύρων ἡγήτορος, οὐταμένου δὲ
Καὶ Διὶ, καὶ Βρομίῳ, καὶ Παλλάδι μῶμον ἀνάψω·
Εἰ δὲ σὺν ἀμφοτέροισι κορύσσεται Ἀμφιγυήεις
Δεύομαι Ἡφαίστου τεχνήμονος, ὄφρα καὶ αὐτὸς
Τεύχεα χαλκεύσειε πολύτροπα Δηριαδῆι·
Οὐ τρομέω τότε θῆλυν ἐγὼ πρόμον· εἰ δὲ τινάσσει
Ἀστεροπὴν γενετῆρος, ἔχω πατρώιον ὕδωρ,
Καὶ θρασὺν ὃν καλέουσιν ὁμόγνιον αἷμα Λυαίου
Αἰακὸν οὐρανίοιο Διὸς βλάστημα τοκῆος
Ζωὸν καταχθονίῳ δεδαϊγμένον Ἄιδι πέμψω·
Οὐδέ μιν ἁρπάξειε δι' ἠέρος ἱπτάμενος Ζεύς·
Καὶ πολέας Κρονίδαο δεδουπότας υἱέας ἀκούω·
Δάρδανος ἐκ Διὸς ἦεν, καὶ ὤλετο, καὶ θάνε Μίνως,
Οὐδέ μιν ἐρρύσαντο Διὸς ταυρώπιδες εὐναί·
Εἰ δὲ θεμιστεύει καὶ ἐν Ἄιδι, τίς ζῆλος Ἰνδοῖς,
Αἰακὸς εἰ νεκύων σε δικάζεται; ἢν δ' ἐθελήσῃ,
Κοιρανίην νεκύων ἐχέτω καὶ σκῆπτρα βερέθρου,
Καὶ δολιχοὺς ἀγέτω ἐπὶ ψαύοντας Ὀλύμπου
Γηγενέας Κύκλωπας ὀλέσσατε, μὴ δορὸς αἰχμῇ
Γαστρὶ μέσῃ πλήξαντες, ἢ αὐχένι· χαλκοβαρεῖ δὲ
Ὀφθαλμῷ δονέοντι βέλος τετρημένον ἔστω,
Μὴ χθονίους Κύκλωπας ὀλέσσατε, καὶ γὰρ ἐκείνων
Δεύομαι Ἰνδῷος δὲ παρήμενος ἐσχαρεῶνι
Βροντὴν μὲν βαρύδουπον ἐμοὶ σάλπιγγα τελέσσει,
Βροντοῖσιν πατάγοισιν ἰσότυπον, ὄφρα καὶ εἴην
Ζεὺς χθόνιος, στεροπῆς δὲ νέην ἀντίτυπον αἴγλην
Ἀστεροπὴν τεύξει, καὶ ἐνθάδε καί μιν ἐλέγξω
Μαρνάμενος Σατύροισιν, ἵνα φρένα μᾶλλον ἀμύξῃ,
Δηριάδην κτυπέοντα καὶ ἀστράπτοντα δοκεύων
Ζηλήμων Κρονίδης πυρορηγὸς ὄρχαμον Ἰνδῶν
Ὑψιγόνε φλογόεντος ἀκοντιστῆρα κεραυνοῦ·
Τίς φθόνος εἰ πρηστῆρι μαχήμονα χεῖρα κορύσσω;
Μητρὸς ἐμῆς γενέτης φοβερῶν ὀπικήρανος ἄστρων
Αὐτὸς ὅλος Φαέθων πυρόεις πρόμος· εἰ δὲ τοκῆος
Αἷμα φέρω ποταμοῖο, καὶ ὑδατόεντι βελέμνῳ
Μαρνάμενος μόθον ὑγρὸν ἀναστήσω Διονύσῳ,
Βακχῶν ἐχθρὰ κάρηνα ῥοαῖς ποταμοῖο καλύπτων·
Καὶ βυθίην πλήξαντες ἀλοιητῆρι σιδήρῳ
Σώματα Τελχίνων τυμβεύσατε γείτονι πόντῳ
Πατρὶ Ποσειδάωνι μέλοντα· δαιδαλέου δὲ
Δίφρου γλαυκὰ λέπαδνα, καὶ ὑγροπόρων γένος ἵππων
Νίκης πόντια δῶρα κομίσσατε Δηριαδῆι,
Καὶ ναέτην βαρύδεσμον ἀπειρωδῖνος Ἀθήνης
Ἡφαίστου πυρόεντος ἀτάσθαλον αἴθοπι πυρσῷ

Latior profunditas hæc eructat horribilem aquam,
Et Satyros & Bacchum ſufficiens eſt ad obruendum,
Et ordines Baſſaridum, non placidus hic Nereus,
Non Thetis Indica te accipiet, neque te ſinu
Hoſpitē excipientem poſt fluctum iterū fugientem ſeruabit,
Reuerita grauiter ſonantem meum patrem Hydaſpen,
Sed dices: Iouis cœleſtis ſanguinem fero,
Cœlum terra generauit choro ſignatum aſtrorum,
E cœlo genus habuiſti, mea verò te terra abſcondet,
Et Saturnū crudiorum nouorum deuoratorem puerorum,
E cœlo natum, abſcondit ſinus terræ,
Sum haſta audacis exercitus dux, ſum Lycurgo
Melior, qui te fugauit, & imbelles tuas Bacchas.
Tuum genus non turbat me à Ioue profectum, miſeras enim fortis
Tuæ Semeles audiui igne percuſſas nuptias.
Ne fulgur dicas Iouis ſponſam ornans cubilis,
Non caput Saturnij, aut virile femur dixeris;
Non Iouis parturientis me turbant partus,
Sæpius parientem meam cognoui vxorem.
Tecum verò vbi volet, pater tuus à ſe natus Iupiter
Virili armet Marte genitam fœminam Palladem,
Victoriam quam vocant, vt cacumina ſignans
Palladis cruentum caput corporis incidente petra.
Aut haſta audaci, aut bene cornutis ab arcubus
Femur minatoris percutiam Bacchi,
Bona cornua habentium Satyrorum ducis, vulnerato verò
Et Ioui, & Baccho, & Palladis vituperationem accendam.
Si verò cum vtriſque armatur claudus pede vtroque
Indigeo Vulcano artifice, vt & ipſe
Arma fabricet ingenioſa Deriadeo,
Non trepido tunc fœmineum ego ducem; ſi verò quatiet,
Fulgur genitoris, habeo paternam aquam.
Et audacem, quem vocant cognatum ſanguinem Bacchi
Æacum cœleſtis Iouis germen patris.
Viui ſubterreſtri transfixum Plutoni mittam,
Neque ipſum rapiet per aëra volans Iupiter.
Et multos Saturnij cum ſonitu præcipitatos filios audio.
Dardanus ex Ioue erat & perijt, & obijt Minos,
Neque ipſum liberarunt Iouis tauriformes lecti.
Si verò iuſtitiam exercet etiam in inferno, quæ inuidia Indis
Aeacus ſi inter mortuos iudex eſt? ſi verò voluerit
Imperium mortuorum habeat, & ſceptra barathri
Et longos ... tangentes cœlum,
Gigantes Cyclopes perdite, ne haſtæ cuſpide
Ventre medio percutientes, aut ceruice, ære grauatum verò
Oculo volubili telum penetratum ſit,
Non terreſtres Cyclopes perdite, etenim illis
Indigeo, Indico verò aſſidens foco
Fulminis quidem grauiter ſonantem mihi tubam perficiet
Fulminibus ſtrepitibus æqualem, vt ſim
Iupiter terreſtris, fulminis verò nouū æquilibratum ſplendorem
Fulmen faciet, & hic etiam ipſum reprehendam,
Pugnans cum Satyris, vt mentem magis laniet,
Deriadem reſonantem, & fulminantem cernens,
Aemulans Iupiter, latus, ducem Indorum
In ſublime nati flammantis iaculatorem fulminis,
Quæ inuidia, ſi præſtere pugnacem manum armem?
Matris meæ pater timendorum rex aſtrorum
Ipſe totus Phaëthon igneus dux, quia verò patris
Sanguinem fero fluminis, & aquoſo telo
Pugnans bellum humidum excitabo Baccho,
Baccharum hoſtilia capita fluctibus fluuij obruens
Et profunditatem amputantes percuſſore ferro
Corpora Telchinum tumulate in vicino ponto
Patri Neptuno curanda, varij verò
Currus cæruleas antilenas, & in humido gradientiū equorū
Victoriæ marina munera ferte Deriadeo,
Et habitatorem grauiter vinctum partum non expertæ Palladis
Vulcano igneo progenitum rubente igne

Lycurgus Baccho obiicitur. Semele fulmine abſumta.

Telchines Neptuni filij.

Erechtheus vel Erechthonius à Pallade educatus.

Comburite quem vocant Erechtheum: etenim illius
Sanguinem fert illuſtrem Erechthei, quem quondam mamilla
Virgo concubitum fugiens enutriuit Pallas ſine matre
Abſconditum peruigili cuſtoditum ardenti lychno:
Maneat Indica abſconditus ardenti cyſta,
Et vacuus caliginoſi in clauſtro Gynacei,
Et volubiles famulos agilis bouinæ pellis
Peritos ſecuribus armatæ Martialis choreæ
Ducite mihi Corybantes inermes, perditos verò
Triplicibus liberis deploret Caberorum
Lemnias ſine viris, abijciens verò forcipem
Ardens Vulcanus ſuæ perditorem familiæ
Sedentem videat ſuper curru Caberorum
Equorum ferreos pedes habentium aſſeſſorem Deriadeum
Occidamus Iouis filios, Ariſtæum verò domare
Non inuideo Morrhei lepores iaculantem filium Apollinis
Vilis agitatorem germinis amantis apis.
Vos quidem falcibus & ancipiti gladio
Occidite Baſſaridum molles ordines, alta cornua verò ha-
Filium Iouis, cornutus ſicut elis ſilius perdet. (bentem
Ne quis obſtupeſcat cernens agitatorem leænæ
Aut ducem ferocioris inſidentem dorſo urſæ:
Non feratum iugo iunctarum terribile os, quis enim fugiet
Pantheram aut leonem, cum elephantes ſint armati?

Indi ad pugnam veniunt.

Sic locuto rege, ad pugnam ibant Indi,
Hi quidem ſuper dorſis ferrigerorum elephantum.
Hi verò vna armabantur veloces pedes inſtar procellæ ha-
bentibus ſuper equis: (crones,
Et multus erat peditum exercitus immenſus, hi quidem mu-

Viri habentes & arma Indorum.

Hi verò quidem ſcutum ferentes, hic verò clauem pharetræ
Alius eleuabat vir ferro ſaltantem falcem,
Meſſor bellicoſus ibat alius tollens
Scutum, & veloces arcus, & ventoſas ſagittas,
Et bellum conſtituebant ad os vicini Indi
In campum procurrentes, ab arboribus verò ornato luco
Scutis, & gladiis, & infractis foliis
Thyrſifer Bacchus ſuos armauit milites,
Et quatuor ventorum flammantis e regione auroræ
Quater diuiſum exercitum conſtituit Baccharum.
Vnum quidem denſas arbores habentem ad malleolū circu-
Vbi multiplicium fluminum lata tractu claris ſeptentrionis
Caucaſii ſcopuli à Ioue profecta venit aqua.
Alium verò phalangem ordinauit, vbi terræ
Mediæ coronatum in heſperium clima nutans

Quatuor acies à Baccho inſtructæ.

Duo oſtia habens montiuagus ſuum fluctum Indus voluit.
Caloribus vndique cinctam coronans Patalenam
Illa ipſa in regione, vbi prælongo portu
Fluctum circumuolutum ducit grauiter ſonans Hydaſpes
Fluctu purpurante meridianâ trahitur ſalſugo.
Et exercitum bene armatum Rex conſtituit quartum,
Et tertium ornauit, vbi ſeptentrionali in ſinu
Orientis ſub regionem, vnde arundineta irrigans
Mittitur bene olentibus defluens vndis Ganges.
Diſcretæ verò phalangis bene ocreatæ cuiuſque
Quatuor ſecuribus armatos ornauit duces.
Et exercitum incitans populos agitantem emiſit vocem:
Baſſarides, & huc ſaltate: hoſtium verò
Occidite barbaras familias, & haſtis miſcete Thyrſos
Miſcete & gladiis. & conſueta pro menſa
Tuba bellum exuſcitans meis Satyris contingat
Fiſtula mea, viridis verò pugnans ferri
Haſtas vincat acutas foliata vua.
Pro nocturna verò præſultrice Bacchi
Tibia mea dicat verſatilem hymnum Bellonæ,

Genu inclinare.

Mentem oblectantis Bacchi relinquens cœnalem ſonitum.
Si quidem mihi genu ſeruile inclinabit Hydaſpes.
Nec rurſus Bacchis rurſus iratum fluctum armet
Ero propitius, totam verò ipſi illuſtrem aquam
Fluctibus leneis in Bacchicum vinum mutabo,
Faciens dulcia flumina, & ſylueſtris apicem ſyluæ,

Φλέξατε, τὸν καλέουσιν Ἐρεχθέα· καὶ γὰρ ἐκείνου
Αἷμα φέρει προὔχοντος Ἐριχθονίου, ὅν ποτε μαζῷ
Παρθενικὴ φυγόδεμνος ἀνέτρεφε Παλλὰς ἀμήτωρ,
Λάθριον ἀγρύπνῳ πεφυλαγμένον αἴθοπι λύχνῳ·
Μιμνέτω Ἰνδῴῃ κεκαλυμμένος αἴθοπι κίστῃ,
Καὶ κενεοῦ ζοφόεντος ἐν ἕρκεϊ παρθενεῶνος,
Καὶ ἑλικοὺς δρηστῆρας εὐσκάρθμοιο βοείης
Ἴδμονας ἀσπιδόεντος ἐνυαλίοιο χορείης
Ἄξατέ μοι Κορύβαντας ἀτευχέας· ὀλλυμένοις δὲ
Τριχθαδίοις τεκέεσσιν ἐπικλαίουσα Καβείρων
Λημνιὰς ἀνερόδεμνος, ἀπορρίψας δὲ πυράγρην
Αἰθαλόεις Ἥφαιστος ἑῆς ὀλετῆρα γενέθλης
Ἥμενον ἀθρήσειεν ὑπὲρ δίφροιο Καβείρων,
Ἵππων χαλκοπόδων ἐπιβήτορα Δηριαδῆα·
Κτείνωμεν Διὸς υἷας· Ἀρισταῖον δὲ δαμάσσαι
Οὐ φθονέω Μορρῆϊ, λαγωβόλον υἷα Φοίβου,
Οὐτιδανῆς ἐλατῆρα φιλοσπερέθοιο μελίσσης·
Ὑμεῖς μὲν δρεπάνῃσι καὶ ἀμφιτόμῳ μαχαίρῃ
Κτείνατε Βασσαρίδων ἁπαλὰς στίχας· ὑψικέρων δὲ
Παῖδα Διός, κερόεις ἅτε ταῦρος, υἱὸς ὀλέσσει,
Μή τις ὑποπτήξειεν ἰδὼν ἐλατῆρα λεαίνης,
Ἢ στόμον ἀγροτέρης ἐπιβήμενον ἰξύος ἄρκτου,
Μὴ θηρῶν ζυγίων βλοσυρὸν στόμα· τίς γὰρ ἀλύξει
Πόρδαλιν, ἢ λέοντα κορυσσομένων ἐλεφάντων;
Ὣς φαμένου βασιλῆος, ἐπὶ κλόνον ᾔεσαν Ἰνδοί,
Οἱ μὲν ὑπὲρ νώτοιο σιδηροφόρων ἐλεφάντων,
Οἱ δὲ συνεστρατόωντο θυελλοπόδων ἐφ' ἵππων,
Καὶ πολὺς ἦν ἀγελαίων στρατὸς ἄσπετος· οἱ μὲν ἀκωκάς,
Οἱ δὲ σάκος φορέοντες, ὁ δὲ κληῖδα φαρέτρης,
Ἄλλος ἀνηέρταζεν ἀνὴρ χαλκήλατον ἅρπην,
Ἀμητὴρ πολέμοιο, καὶ ἔστιχεν ἄλλος ἀείρων
Ἀσπίδα καὶ θοὰ τόξα, καὶ ἠνεμόεντας ὀϊστούς·
Καὶ μόθον ἐστήσαντο παρὰ στόμα γείτονος Ἰνδοῦ
Εἰς πεδίον προθέοντες· ἀπ' εὐδένδροιο δὲ λόχμης
Ἀσπίσι καὶ ξιφέεσσι καὶ ἀρραγέεσσι πετήλοις
Θυρσοφόρος Διόνυσος ἑοὺς ἐκόρυσσε μαχητάς,
Καὶ πισύρων ἀνέμων φλογερῆς ἀντώπιον ἠοῦς
Τέτραχα τεμνομένην στρατιὴν ἐστήσατο Βακχῶν·
Πρώτην μὲν βαθύδενδρα παρὰ σφυρὰ κυκλάδος ἄρκτου,
Ἧχι πολυσπερέων ποταμῶν πεφορημένον ὁλκῷ
Καυκασίου σκοπέλοιο διιπετὲς ἔρχεται ὕδωρ·
Τὴν ἑτέρην δὲ φάλαγγα συνήρμοσεν, ἧχι ποτὶ γαίης
Μεσσατίης στεφανηδὸν ἐς ἑσπέριον κλίμα νεύων
Δίστομος οὐρεσίφοιτος ἑὸν ῥόον Ἰνδὸς ἑλίσσει,
Καύμασιν ἀμφίζωστον ἐπιστέψας Παταλήνην,
Τὴν αὐτὴν παρὰ πέζαν, ὅπῃ περιμήκεϊ πορθμῷ
Χεῦμα παλινδίνητον ἄγει βαρύδουπος Ὑδάσπης
Κύματι πορφύροντι μεσημβρινὸν ἕλκεται ἅλμην·
Καὶ στρατιὴν εὔχαλκον ἄναξ ἔστησε τετάρτην,
Καὶ τριτάτην κόσμησεν, ὅπῃ νοτίῳ παρὰ κόλπῳ
Ἀντολίης ὑπὸ πέζαν, ὅθεν δονακῆα διαίνων
Στέλλεται εὐόδμοισι κατάρρυτος ὕδασι Γάγγης·
Κεκριμένης δὲ φάλαγγος ἐϋκνήμιδος ἑκάστης
Τέσσαρας ἀμφιπέλεκκας ἐκόσμεε ἡγεμονῆας·
Καὶ στρατὸν ὀτρύνων, λαοσσόον ἴαχε φωνήν·
Βασσαρίδες, καὶ δεῦρο χορεύσατε· δυσμενέων δὲ
Κτείνατε βάρβαρα φῦλα, καὶ ἔγχεϊ μίξατε θύρσους,
Μίξατε καὶ ξιφέεσσι, καὶ ἤθαδος ἀντὶ τραπέζης
Σάλπιγξ ἐγρεκύδοιμος ἐμοῖς Σατύροισι γενέσθω·
Πηκτὶς ἐμὴ χλοερὴ δὲ καταιχμάζουσα σιδήρου
Δούρατα νικήσειεν ἀκαχμένα φυλλὰς ὀπώρη·
Ἀντὶ δὲ νυκτελίοιο χοροστασίης Διονύσου
Αὐλὸς ἐμὸς φθέγξοιτο μετάτροπον ὕμνον Ἐνυοῦς,
Τερψινόου Βρομίοιο λιπὼν ἐπιδόρπιον ἠχώ·
Εἰ μὲν ἐμοὶ γόνυ δοῦλον ὑποκλίνειεν Ὑδάσπης·
Μὴ δὲ πάλιν Βάκχῃσι παλίγκοτον οἶδμα κορύσσῃ,
Ἔσσομαι εὐμενέτης· ὅλον δέ οἱ ἀγλαὸν ὕδωρ
Χεύμασι ληναίοισιν ἐς εὔιον οἶνον ἀμείψω,
Τεύχων λαρὰ ῥέεθρα, καὶ ἀγριάδος λόφον ὕλης·

Μιτρώσω

Μίτρωσω πετάλοισι, καὶ ἀμπελόεντα τελέσσω·
Εἰ δὲ πάλιν προχέουσιν ἀλεξικάκοισιν ἀρήξει,
Ἰνδοῖς κτεινομένοισι, καὶ υἱεῖ Δηριαδῆι
Ἀνδροφυὴς κερόεσσαν ἔχων ποταμηίδα μορφήν,
Χεύματα γεφυρώσαντες ὑπερφιάλου ποταμοῖο,
Ἴχνεσιν ἀβρέκτοισιν ὁδεύσατε δίζιον ὕδωρ.
Καὶ γυμνῇ ψαμάθῳ πατέων αὐχμηρὸν Ὑδάσπην
Πεζὸς ὄνυξ εὐίππος ἐπιξύσειε κολώνην.
Εἰ δὲ πολυσπερχὴς ἀρειμανίων πρόμος Ἰνδῶν
Αἰθερίου Φαέθοντος ἀπόσπορός ἐστι γενέθλης,
Καὶ Φαέθων πυρόεσσαν ἐμοὶ στήσειεν Ἐνυώ,
Θυγατέρες κερόεσσαι ἑῆς ὠδῖνα γεραίρων
Γνωτὸν ἐμοῦ Κρονίδαο πάλιν Φαεθοντίδι χάρμῃ
Πόντον ὑδατόεντα πυρὸς σβεστῆρα κορύσσω·
Θρινακίην δ' ἐπὶ νῆσον ἐλεύσομαι, ἔνθα δὲ ποίμνας
Καὶ βόες αἰθερίοιο πυριγλώχινος ἡνιοχῆος·
Ἠελίου δὲ θύγατρα δορικτητὴν ἅτε κούρην
Λαμπετίην ἀέκουσαν ἐπὶ ζυγὰ δούλια σύρω,
Ὄφρα γόνυ κλίνειε, καὶ εἰς ὄρος Ἄτριον ἄλῃ.
Μυρόμενον βαρύδεσμον ὀπάονα Δηριαδῆα·
Ἐλθέτω, ἢν ἐθέλῃ, μετανάστιος εἰς χθόνα Κελτῶν,
Ὄφρα φυτὸν γεγαυῖα μεθ' Ἡλιάδεσσι καὶ αὐτὴ
Πυκνὰ φιλοθρήνοισιν ἐπικλαύσειε ῥεέθροις·
Σπεύσατέ μοι, καὶ κύκλα μελαγχροίοιο προσώπου
Ἰνδῶν ληϊδίων λευκαίνετε μυστίδι γύψῳ,
Καὶ θρασὺν ἀμπελόεντι περισφίγξαντα κορύμβῳ,
Νεβρίδα χαλκοχίτωνι καθάψατε Δηριαδῆι·
Καὶ Βρομίῳ γόνυ δοῦλον ὑποκλίνων μετὰ νίκην
Ἰνδὸς ἄναξ ῥίψειεν ἑὸν θώρηκα θυέλλαις,
Κρείσσονι λαχνήεντι δέμας θώρηκι καλύπτων,
Καὶ πόδα πορφυρέοισι περισφίγξειε κοθόρνοις,
Ἀργυρέας ἀνέμοισιν ἑὰς κνημῖδας ἐάσας·
Καὶ μετὰ φοίνια τόξα καὶ ἤθαδα ἔργα κυδοιμοῦ
Ὄργια νυκτιχόρευτα διδασκέσθω Διονύσου,
Βάρβαρα δινεύων ἐπιληνία βότρυχα χαίτης·
Δεσμωτῶν δὲ κάρηνα κομίσσατε σύμβολα νίκης
Τμῶλον ἐς ἠνεμόεντα πεπαρμένα μάρτυρι θύρσῳ·
Πολλὰς δ' ἐκ πολέμοιο μετεσσύμενος στίχας Ἰνδῶν
Ζωγρήσας μετ' Ἄρηα, προθύροισι δὲ Λυδῶν
Πήξω μαινομένοιο κέρα τε Δηριαδῆος·
Ὣς φάμενος θάρσυνεν· ἐφρυάσσοντο δὲ Βάκχαι,
Σιληνοὶ δ' ἀλάλαζον ἀρηϊφίλης μέλος Ἠχοῦς,
Καὶ Σάτυροι κελάδησαν ὁμοφθόγγοισι λαιμοῖς,
Καὶ τυπάνου κελάδοντος ὁμόθροος ἔβρεμεν Ἠχὼ
Φρικαλέον μύκημα· φιλοκροτάλων δὲ γυναικῶν
Χερσὶν ἀμοιβαίῃσιν ἀράσσετο δίκτυπος Ἠχώ·
Καὶ νομίη Φρύγα ῥυθμὸν ἀγέρσιμον ἴαχε σῦριγξ,
Καὶ Σάτυροι πολέμιζον, ἐλευκαίνοντο δὲ γύψῳ
Μυστιπόλῳ καὶ φρικτὸν ἐπῃώρητο παρειαῖς
Ψευδομένου νόθον εἶδος ἀκοινώτοιο προσώπου·
Καὶ στρατιῆς προκέλευθος ἐπισπέρχουσα κυδοιμῷ
Μυγδονίη μάρμαιρε δι' ἠέρος ἁλλομένη φλὸξ,
Βακχείην πυρόεσσαν ἀπαγγέλλουσα λοχείην·
Σιληνοῦ δὲ γέροντος ἀπ' εὐκεράοιο μετώπου
Μαρμαρυγὴ σελάγιζεν· ὀρεσσαύλοιο δὲ Βάκχης
Δίπλοος ἀπλέκτοισι δράκων ἐσφίγγετο χαίταις·
Καί τις ἐπ' ἀντιβίοισι μεμηνότα τίγριν ἱμάσσων,
Δίφρον ἀνεπτοίησεν ὁμοζυγέων ἐλεφάντων,
Καὶ πολιὸς κεκόρυστο Μάρων ἑλικώδεϊ θαλλῷ,
Ἡμερίδος ὅρπηκι διχάζων δέμας Ἰνδῶν
Μαρναμένων, καὶ πάντες ὅσοι ναετῆρες Ὀλύμπου,
Ζηνὶ παρεδρήσαντες ἔσω θεοδέγμονος αὐλῆς,
Πασσυδὸν ἠγερέθοντο πολυχρύσων ἐπὶ θώκων·
Τοῖσι δὲ δαινυμένοισιν ἀπὸ κρητῆρος ἀφύσσων
Εὐχαίτης γλυκὺ νέκταρ ἐῳνοχόει Γανυμήδης·
Οὐ τότε γὰρ Τρώεσσιν Ἀχαιϊκὸν ἔβρεμεν Ἄρης,
Ὡς πάρος, ὄφρα κύπελλα πάλιν μακάρεσσι κεράσσῃ
Ἥβη καλλιέθειρα, καὶ ἀθανάτων ἑκὰς εἴη
Τρώϊος οἰνοχόος, μὴ πατρίδος οἶτον ἀκούσῃ·

Coronabo foliis, & vitibus conſitum faciam,
Si verò rurſus profluentis mala pellentibus auxilio erit
Indis occiſis & filio Deriadi
Viri naturam habens cornutam fluuialem formam,
Fluctum ponte ſternentes ſuperbi fluminis
Pedibus non rigatis pertranſite fiſculoſam aquam
Et nuda arena calcans ſiccum Hydaſpen
Pedeſtris ungula bonis equis ornata eradat collem.
Si verò multum perturbatus Marte furioſus dux Indorum
Ætherei Phaethontis ſeminatus eſt ex genere,
Et Phaethon ignitam mihi ſtatuat Bellonam
Filias cornutum ſuæ partum venerans
Fratrem mei Iouis rurſus Phaethontica pugna
Pontum aquoſum ignis extinctorem armabo.
Trinacriam verò in inſulam veniam, vbi greges
Et boues ætherei igne fulgentis aurigæ.
Solis verò filiam bello captam tanquam puellam
Lampetien inuitam ad iuga ſeruilia traho
Vt genu inclinet, & in monte Atris vagetur
Lugens grauiter vinctum famulum Deriadea.
Veniat, ſi volet, exul in terram Celtarum,
Vt arbor facta cum Heliadibus & ipſa
Crebro luctum amantibus imploret fluminibus.
Feſtinate mihi, & circulos nigros nares habentis frontis
Indorum prædabilium captorum dealbate myſtico gypſo
Et audacem viteo circumplexam corymbo
Ceruinã pellẽ ferream tunicã habenti adaptate Deriadeo:
Et Baccho ſeruile genu inclinans poſt victoriam
Indus Rex abijciat ſuum thoracem ventis
Meliore hirſuto corpus thorace abſcondens,
Et pedem purpureis circumſtringat cothurnis,
Argenteas ventis ſuas ocreas relinquens:
Et poſt mortiferas ſagittas, & conſueta opera belli
Orgia nocturnis choreis celebrata doceatur Bacchi
Barbaros quatiens, bacchicos concinnos capillos.
Horum verò capita adferte ſymbola victoriæ
Tmolum in ventoſum tranſfixa teſte Thyrſo.
Multos verò ex bello reſtituam ordines Indorum
Seruans poſt Martem, ad veſtibula verò Lydorum
Figam inſani cornua Deriadei.
Sic locutus animauit, afflabant verò Bacchæ,
Sileni verò perſtrepebant Martem amantis cantum Echus
Et Satyri reſonabant concordantibus in gutturibus:
Et tympano reſonante concors infremebat Echo
Terribilem mugitum, crepitacula verò amantium mulierum
Manibus alternis pulſabatur binos ſonos habens Echo.
Et paſtoralis phrygium rhythmum exercitum concitans emiſit fiſtula,
Et Satyri pugnabant, dealbabantur verò gypſo
Sacrifico, & horribilis eleuabatur in genis
Simulata adulterina facies muta perſonæ
Et exercitus dux præuia ingruens conflictu
Mygdonia rutilabat per aëra ſaliens flamma
Bacchicum ignitum annuncians partum.
Sileni verò ſenis a bene cornuta fronte
Splendor reſplendebat: in montibus ſtabulatæ verò Bacchæ
Tinctus non plexis Draco conſtringebatur iubis:
Et quiſpiam in hoſtes furioſam Tigrim flagellans
Currus perterrefecit coniunctorum Elephantorum,
Et canus armatus fuit Maron volubili germine
Viteo ramo diuidens corpus Indorum
Pugnantium, & omnes quotquot incolæ cœli
Ioui aſſidentes in Deos excipiente aula
Cateruatim congregabantur multum auratis in ſedibus.
Hiſce verò epulantibus è cratere hauriens
Bene comatus ſuaue Nectar fundebat Ganymedes.
Non tunc enim Troianis Græcanicus infremebat Mars
Ut antè, ut pocula rurſus beatis miſceret
Heba pulchras comas habens, & ab immortalibus procul eſſet
Troicus pincerna ne patriæ ſuæ exitium audiret.

Exercitus Bacchi ad pugnam excitatus.

Satyri gypſo ſe illiniunt.

Ganymedes non erat Ioui à poculis, cùm bellum ad Troiam gereretur. Hebe.

Hiſce vnà congregatis concionabatur conſiliarius Iupiter:
Dixit verò Apollini, & Vulcano & Palladi:
Axis rotundi diuiniloque Rex Suadæ
Artis iaculandi ſceptriger, lucifer, cognate Bacchi
Recordare Parnaſſi & veſtri Bacchi;
Ampelus non te latet breuis vitæ, nouiſti etiam ipſam
Geminorum ſcopulorum geminam myſticam piceam:
Sed pro fratre tuo pugna Baccho
Baſſaridum auxiliator cœleſtes ſagittas tendens,
Parnaſſi verò venerare tuam hoſpitalem petram,
Quando encomiũ cantans choreas ducens reſonauit Baccha
Tibi cantum dirigens & inſomni Baccho,
Delphicum vtriſque coniunctum accendens ignem.
Memento tuæ, ô arcu inclyte, leones occidentis Cyrenes
Da gratiam vtriſque & Agreo & Baccho,
Quippe paſtoralis pro Satyrorum paſtoralium pugnato genere.
Iunonis Zelotypiam inhibe grauiter iniquã, ne qua Apollinis
Nouerca rideat Baccho fugiente.
Quæ meorum ſequens iram & zelum amorum
Semper meis pueris armatur, vt te docebo
Matris veſtræ puerperium laborem, quando puerorum

Latona mater Apollinis & Dianæ.

Duplicem ſarcinam habens, multum errans ibat Latona,
Stimulis pueros generantibus flagellata partus.
Quando Penei fugitiuus fluxus, quando Siren
Matrem tuam recuſauit, quando curſum habuit & ipſe
Aſopus grauiter ſonans poſterius veſtigium voluens,
Donec Delus opem tulit obſtetrix, donec Latonæ
Vilibus foliis ſe nex obſtetrix erat palma:

Palma in partu Latonæ.

Et tu Iouis patris & matris intrepida puella
Fratri Pallas opem ferto tuæ ornatori patriæ,
Libera tuos incolas ſecutos Bacchum,
Neque tui Marathonis mortuos liberos intelligas.
Atticæ verò venerare vrbem ferentem ramum oliuæ.
Icario verò ſeni gratificare: namque ipſi
Dabit varias vuas habens ſuum Bacchus fructum.
Recordare Triptolemi & bene grati Celei,
Ne qualos fœcundos dehoneſtes Metaniræ,
Etenim auxiliatores grandes vuas habentis tui Bacchi
Iupiter fertilis generauit pater grauido femore,
Fœmineam verò enixus eſt tuum partum capite.
Sed tuam quatiens natalitiam coenam haſtam,
Aegida verò ſuſcitans gubernatricem Bellonæ,
Fias mihi Satyris auxiliaris, quòd & ipſi
Capellæ in montibus paſtæ hirſutas ferunt tunicas,
Et Deus villicorum paſtoralis fiſtulæ præſes,
Aegide veſtra indiget capras paſcens Pan,
Qui prius non violatis meis ſceptris contendens
Pugnauit contra Titanas, lactiferæ verò nutricis
Capræ Amalthææ in montibus currens fuit paſtor
Liberans & in poſterum auxiliatorem Atticæ pugnæ

Pugna ad Marathonem vbi Medi occiſi.

Medos occidentis lora agitati Marathonis
Aegidam tuam vibra propugnans Baccho,
Pro tuo fratre nigram Aegidem habente, qui tuam patriam
Liberabit expellens Bœotium ducem.
Et cantum canet viuos capientem ciuis Eleuthus
Fidelem ouando canens Apaturium filium Thiones,
Non poſt Phrygium rhythmum reſonabunt Athenæ
Paluſtrem poſt Bacchum Eleuſinio Dionyſo.
O genus varium cœleſte! vah magnum miraculum!
Alieno Deriades adſtat Argolica Iuno
Cecropidas verò phalanges recuſat Attica Minerua,
Matri verò pignora ferens, meũ filium Bacchum relinquens
Et exercitum Thracium ſequentem Bacchum,
Liberat Indicam multitudinem meus Thracius Mars:
Sed igne flammante vnà pugnans cum Baccho
Solus ego contra omnes armor, donec Bacchus
Ceruleam radicitus extirpatam euertat familiam.
Et tu ſemina perficientis virgines amans ſponſe terræ,
Quieſcis Vulcane, & non curas Marathonem.

Τοῖσι συναγρομένοισιν ἀγορήσατο μητίετα Ζεύς·
Ἔννεπε δ' Ἀπόλλωνι, καὶ Ἡφαίστῳ καὶ Ἀθήνῃ,
Ἄξονος ὀμφαλίοιο θεηγόρε κοίρανε Πειθοῦς
Τοξοσύνης σκηπτοῦχε, σελασφόρε, σύγγονε Βάκχου,
Μνώεο Παρνησσοῖο καὶ ὑμετέρου Διονύσου·
Ἄμπελος οὔ σε λέληθεν ἐφήμερος, οἶδα καὶ αὐτὴν
Ἀμφοτέρων σκοπέλων διδυμάονα μυστίδα πεύκην·
Ἀλλὰ κασιγνήτοιο τεοῦ προμάχιζε Λυαίου
Βασσαρίδων ἐπίκουρε, σελάσματα τόξα τιταίνων,
Παρνησσοῦ τε γέραιρε τεὴν ξυνήονα πέτρην,
Ὁππότε κωμάζουσα χορεύτιδος ἴαχε Βάκχη,
Σοὶ μὲν ἐπευτονέουσα καὶ ἀγρύπνῳ Διονύσῳ,
Δελφικὸν ἀμφοτέροισιν ὁμόζυγον ἁψαμένη πῦρ·
Μνώεο σῆς κλυτότοξε λεοντοφόνοιο Κυρήνης,
Δὸς χάριν ἀμφοτέροισι καὶ Ἀγρεῖ καὶ Διονύσῳ,
Ὡς νόμιος Σατύρων νομίων προμάχιζε γενέθλης·
Ἥρης ζῆλον ἄλεξε βαρύφρονα, μή ποτε Φοίβου
Μητρυιὴ γελάσειε Διωνύσοιο φυγόντος,
Ἥτις ἐμῶν ἐφέπουσα χόλον καὶ ζῆλον ἐρώτων,
Αἰεὶ ἐμοῖς τεκέεσσι κορύσσεται· ὥς σε διδάξω
Μητέρος ὑμετέρης λόχιον πόνον, ἡνίκα παίδων
Δίζυγα φόρτον ἔχουσα πολύπλανος ἤιε Λητώ,
Κέντροις παιδογόνοισιν ἱμασσομένη τοκετοῖο,
Ὁππότε Πηνειοῖο φυγὰς ῥόος, ὁππότε Σειρὴν
Μητέρα σὴν ἀπέειπεν, ὅτε δρόμον εἶχε καὶ αὐτὸς
Ἀσωπὸς βαρύδουπος ἐπίστροφον ἴχνος ἑλίσσων,
Εἰσόκε Δῆλος ἄμυνε μαιώτιδος, εἰσόκε Λητοῖ
Οὐτιδανοῖς πετάλοισι γέρων μαιώσατο φοῖνιξ·
Καὶ σὺ Διὸς πατρὸς καὶ μητέρος ἄτρομε κούρη
Γνωτῷ Παλλὰς ἄμυνε τεῆς κοσμήτορι πάτρης,
Ῥύεο σοὺς ναέτας ἐφεσπομένους Διονύσῳ,
Μηδὲ τεοῦ Μαραθῶνος ὀλωλότα τέκνα νοήσῃς,
Ἀκταίης τε γέραιρε φερέπτολιν ὄζον ἐλαίης·
Ἰκαρίῳ δὲ γέροντι χαρίζεο· καὶ γὰρ ἐκείνῳ
Δώσει ποικιλόβοτρυς ἑὸν Διόνυσος ὀπώρην·
Μνώεο Τριπτολέμοιο καὶ ἱλαρότου Κελεοῖο,
Μὴ ταλάρους γονόεντας ἀτιμήσῃς Μετανείρης·
Καὶ γὰρ ἀοσσητῆρας ἐρισταφύλου σέο Βάκχου
Ζεὺς γονόεις ὤδινε πατὴρ ἐγκύμονι μηρῷ,
Θηλυτέρην δ' ἐλόχευσε τεὴν ὠδῖνα καρήνῳ·
Ἀλλὰ τεὴν δονέουσα γενέθλιον ἔγχος λοχείης·
Αἰγίδα δ' αἰθύσσουσα κυβερνήτειραν Ἐνυοῦς,
Γίνεό μοι Σατύροισι βοηθόος, ὅττι καὶ αὐτοὶ
Αἰγὸς ὀρειονόμου λασίους φορέουσι χιτῶνας,
Καὶ θεὸς ἀγρονόμων νομίης σύριγγος ἀνάσσων,
Αἰγίδος ὑμετέρης ἐπιδεύεται αἰγιβότης Πάν,
Ὃς πρὶν ἀσυλήτοισιν ἐμοῖς σκήπτροισιν ἐρίζων
Μάρνατο Τιτήνεσσι· γαλακτοφόροιο δὲ θηλῆς
Αἰγὸς Ἀμαλθείης ὀρεσίδρομος ἔπλετο ποιμήν,
Ῥύεο μὲν μετόπισθε βοηθόον Ἀτθίδι χάρμην
Μηδοφόνου ῥυτῆρα πεπασμένου Μαραθῶνος·
Αἰγίδα σεῖο τίνασσε προασπίζουσα Λυαίου,
Σεῖο κασιγνήτου μελαναιγίδος, ὅς σέο πάτρην
Ῥύσεται ἐξελάσας Βοιώτιον ἡγεμονῆα,
Καὶ μέλος ἀείσει ζωάγριον ἀστὸς Ἐλευθοῦς,
Πιστὸν ἀεθλάζων Ἀπατούριον υἷα Θυώνης·
Οὐ μετὰ δὴ Φρύγα ῥυθμὸν ἀνακρούσουσιν Ἀθῆναι,
Λιμναῖον μετὰ Βάκχον Ἐλευσινίῳ Διονύσῳ·
Ὦ γένος ἀλλοπρόσαλλον Ὀλύμπιον! ὦ μέγα θαῦμα!
Ξείνῳ Δηριαδῆϊ παρίσταται Ἀργολὶς Ἥρη·
Κεκροπίδας δὲ φάλαγγας ἀναίνεται Ἀτθὶς Ἀθήνη,
Μητρὶ δὲ πιστὰ φέρων, ἐμὸν υἷα Βάκχον ἐάσας,
Καὶ στρατιὴν Θρῄισσαν ἐφεσπομένην Διονύσῳ,
Ῥύεται Ἰνδὸν ὅμιλον ἐμὸς Θρηίκιος Ἄρης·
Ἀλλὰ πυρὶ φλογόεντι συναιχμάζων Διονύσῳ
Μοῦνος ἐγὼ πάντεσσι κορύσσομαι, εἰσόκε Βάκχος
Κυανέην πρόρριζον ἀϊστώσειε γενέθλην·
Καὶ σὺ τελεσσιγάμου φιλοπάρθενε νυμφίε γαίης,
Ἠρεμέεις Ἥφαιστε, καὶ οὐκ ἀλέγεις Μαραθῶνος,

Ηχι θεῆς ἀγάμοιο γάμων σέλας, ὔ σε διδάξω
Μυστιπόλους σπινθῆρας ἀκοιμήτοιο λυχνούχου,
Λάρνακα παιδοκόμον μιμνήσκεο Παρθενεῶνος,
Ω ἔνι κοῦρος ἔην γονόεις, ᾗ ἔνι κούρη
Σὸν σπόρον αὐτοτέλεστον ἀνεθρέψατο ἄρσενι μαζῷ·
Σὸν πέλεκυν κούφιζε μαιοτόκον, ὄφρα σαώσῃς
Σῷ λοχίῳ βουπλῆγι τεοὺς ναετῆρας Ἀθήνης
Ηρεμέεις Ἥφαιστε, καὶ οὐ σέο τέκνα σαώσεις;
Ηθάδα πυρσὸν ἄειρε προασπιστῆρα Καβείρων,
Ομμα δὲ σεῖο τίταινε, καὶ ἀρχαίην σέο νύμφην
Μεμφομένην σκοπίαζε τεὴν φιλόπαιδα Καβειρώ·
Λημνιὰς Ἀλκιμάχεια τεῆς ὀλιγοδρανέει ἀλκῆς·
Ως φαμένου ἀΐοντο θεοὶ ναετῆρες Ὀλύμπου
Ξυνοὶ ἀοσσητῆρες Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
Καὶ πυρόεις Ἥφαιστος ὁμαρτὴς Τριτογενείῃ·
Αθανάτοις δ' ἑτέροισιν ὁμίλεε σύνδρομος Ἥρη,
Αρεα χειρὶ ἔχουσα, καὶ εὐρυρέεθρον Ὑδάσπην,
Δυσμενέων συνάεθλον ὁμοζήλοιο κυδοιμοῦ,
Τοῖσι φόβος καὶ δεῖμος ὁμόστολοι, οἷσι καὶ αὐτὴ
Αντίπαλος Βρομίοιο φερέσταχυς ἵκετο Δηώ,
Ζωογόνῳ φθονέουσα φιλοσταφύλῳ Διονύσῳ,
Οττι μέθης ποτὸν εὗρε, παλαιότερον εὖχος ἐλέγξας
Ζαγρέος ἀρχεγόνοιο φατιζομένου Διονύσου.

Vbi Deæ innuptæ nuptialis ſplendor, non te docebo
Myſticas ſcintillas ſemper lucentis tui lychni,
Arcam pueros nutrientis recordare Gynacei
Quo in puer erat terreſtris, quo in puella
Tuum ſemen per ſe perfectum enutriuit viri mamma.
Tuam ſecurim eleuauit obſtetricem, vt ſaluares
Tuo obſtetricante boum ſtimulo, tuæ incolas vrbis Athenarũ
Quieſcis Vulcane, & non tuos liberos ſeruabis?
Conſuetam facem attolle propugnatricem pro Cabêris,
Oculum verò tuum extende, & antiquam tuam ſponſam
Accuſantem intuere tuam pueros amantem Caberorum:
Lemnias Alcimachia tuo indiget robore.
Sic locuto ſe iungebant Dii incolæ cæli
Noui auxiliatores Pallas & Apollo,
Et igneus Vulcanus ſequebatur Tritogeniam.
Cum reliquis immortalibus conuerſabatur concurrens Iuno,
Martem manu tenens, & latè fluentem Hydaſpen,
Hoſtium commilitonem concordis belli,
Quibus timor & metus comites, quibus & ipſa
Hoſtis Bacchi ſpicifera venit Ceres
Genitali inuidens vuas amanti Baccho,
Quòd ebrietatis potum inueniſſet, antiquiorem gloriam re-
Zagrei primigeni dicti Bacchi. (prehendens:

ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΚΗ.

ΕΝΘΑ τις ἀρρήκτου ἔριδος ἦν· ἀμφοτέροι γὰρ
Φαῦνος Ἀρισταῖός τε μίαν συνέλαυνον Ἐνυώ,
Οἷσιν ἐσωμάρτησε καὶ Αἰακὸς ἄξια ῥέζων
Ζηνὸς ἑοῦ γενετῆρος, ἐφ' νώτοιο τιταίνων
Ασπίδα χαλκείην πολυδαίδαλον, ἧς ἐνὶ κύκλῳ
Δαίδαλα πολλὰ πέτασσε, τάπερ κάμε Λήμνιος ἄκμων·
Καὶ στρατὸς κεκόρυστο πολύξενος εἰς μόθον Ἰνδῶν
Σπερχομένων ἀγεληδόν, ὁ μὲν ταμεσίχροϊ κισσῷ
Κραιπνὸς ἐς ὑσμίνην πολυδαίδαλα δίφρα τιταίνων
Παρδαλίων ἐπέβαινεν· ὁ δὲ φρίσσοντι λεπαδνῷ
Ζεῦξεν ἐρυθραίων ὀρεσίδρομον ἅρμα λεόντων,
Καὶ βλοσυρὴν ἴθυνε συνωρίδα· κυανέας δὲ
Αλλος ἐκπλήγευτος ἀκοντίζων στίχας Ἰνδῶν
Αστυφελὴς ἀγέλαιον ἐτέρπετο ταῦρον ἱμάσσων·
Καί τις ἀναΐξας Κυβεληΐδος εἰς ῥάχιν ἄρκτου,
Εχραε δυσμενέεσσι, καὶ οἰνωπὸν θύρσον ἑλίσσων
Ηνιόχους ἐφόβησε τανυκνήμων ἐλεφάντων·
Αλλος ἀκοντίζων στρατιὴν ταμεσίχροϊ κισσῷ
Οὐ ξίφος, οὐ σάκος εἶχε περίδρομον, οὐ δόρυ χάρμης
Φοίνιον, ἀλλὰ πέτηλα φυτῶν ἑλικώδεα σείων
Λεπτῷ χαλκοχίτωνα κατέκτανεν ἀνέρα θαλλῷ·
Καὶ πάταγος βρονταῖος ὑπέκτυπεν ἴκελος αὐλῷ·
Σιληνοὶ δ' ἰάχοντες ἐπεστρατόωντο δὲ Βάκχαι,
Νεβρίδας ὡς θώρηκα κατὰ στέρνοιο βαλοῦσαι·
Καί τις ὀρεσσινόμων Σατύρων ἅτε πῶλον ἐλαύνων
Ποσσὶ διχαζομένοισιν, ἐπὶ ῥάχιν ἵστο λεαίνης·
Ινδοὶ δ' ἀντιάχησαν· ἀολλίζων δὲ μαχητὰς
Βάρβαρος ἐσμαράγησεν ἐγερσιμόθος αὐλὸς Ἐνυοῦς,
Στέμματα μὲν κορύθεσσιν, ἐπέκτυπε δ' αἰγίδι θώρηξ,
Εγχεσι θύρσος ἴσωτο, καὶ ἰσάζοντο χιτῶνες
Αντίτυποι κνημῖδες· ἐπεζεύγνυντο δὲ φωτῶν
Στοιχάδες ἀλλήλοισιν ἐπηρείδοντο βοεῖαι·
Καὶ φυλάκες φυλάκεσσιν· ἀερσιλόφῳ δὲ κορυστῇ
Μυγδονίην πέλεκυν Πελασγὶς ἐπήλασε πέλεξ·

DIONYSIACORVM
LIBER XXVIII.

HIC quædam implacabilis erat contentio: vtrique enim
Phaunus Ariſthæiſque vnam vnà inſtigabant Bellonam
Quos comitabatur & Æacus digna faciens
Ioue ſuo patre, ſuper humerum extendens
Scutum ferreum valde varium, cuius in circulo
Varia multa parata erant, quæ elaborarat lemnia incus, Scutum Æaci.
Et exercitus armabatur varius in bellum Indorum.
Properantium gregatim: hic quidẽ corpus incidente hedera
Velociter in pugnam multimarios currus dirigens,
Pantherarum adſcendit, hic verò horrente antilena
Coniunxit fuluorum in montibus currentem currum leonum
Et terribile direxit par leonum, nigros verò
Alius valde perterritus iaculans ordines Indorum Indi à variis animalibus in curru ad pugnam tracti.
Immotus eſt enim delectabatur taurum flagellans.
Et quiſpiam inſiliens Cybeleidis in dorſum vrſæ
Irruit in hoſtes, & vinicolorem thyrſum voluens,
Gubernatores perterrefecit extẽſas tibias habẽtiũ Elephan-
Alius iaculans exercitum in corpus cadente hedera (torum.
Non gladiũ, nõ ſcutũ habuit circulare, non iaculum pugnæ
Lethiferum, ſed folia arborum volubilia quatiens
Exiguo ferream tunicam habentem occidit virum germine.
Et ſtrepitus fulmineus infremuit ſimilis tibiæ.
Sileni verò clamant, armabantur verò Bacchæ,
Pelles ceruinas tanquam thoracem circa pectus iniicientes.
Et quiſpiam montibus paſtorum Satyrorum tanquam equum Satyrus dorſo Leænæ inſidẽs.
Pedibus diuiſis ſuper dorſum ſtabat Leænæ, (impellens
Indi verò contrà reſonabant, congregans verò milites
Barbara reſonabat exercitum excitans tibia Bellonæ. (rax.
Coronæ quidẽ erant in galeis, reſonabat verò ad Ægidem
Haſtis thyrſus rectè componebatur, & æquabãtur cithari
Aduerſæ ocreæ, coniunctorum verò latorum
Ordine iuncta adinuicem innitebantur bubulæ pelles.
Et pedites peditibus, ſublimes verò conos in galeã habenti
Mygdoniam ſecurem Pelaſgia impellebat ſecuris. (capiti Pugna.

Et pugna erat in prima acie pugnantibus diſſimilis, hic quidem attollens
Bacchica vertebat ſublimem ſaltum choreæ,
Hic verò cadens ingemiſcebat, hic verò ſtrepebat calceo,
Hic verò percuſſus palpitabat, hic verò ſaltabat Baccho,
Alius ex ore bellicoſum ſonitum emittens
Martis haſtam canebat, hic verò epulum Bacchi.
Et initiationi Bacchi vnà reſonabat Bellona.
Bacchica verò reſonabant crepitacula, & ductrix conflictus
Populum congregans vnà reſonabat cum Lyra fiſtula.
Libamini cruorem miſcuit, cædem verò cõfudit cum chorea:
Vbi longè prominẽs ſuo pede leuis extrahens
Phaleneus cum Deriade pugnat.
Contra Deriadem iaculabatur Phaleneus,
Et tetigit infractam ferream tunicam.
Neque extenſum corpus tetigit lethalis cuſpis.
Sed præteriens infixa eſt terræ, ſiticuloſus verò
Deriadem procul furentem cognoſcens
Validus oſtendit Corymbaſus, incitati verò
Guttur amputauit medium enſe verberans.
Et caput amputauit, diuiſo verò capite
Sanguine tinctus ſine capite in terram decidit Phaleneus.
Circa verò ipſũ pugna excitata eſt multiſonora, ſũmũ verò
Dexiochus Phlogii ſupercilium radit ferro
Percutiens ſummam frontem diuiſa galea.
Verum hic conſiſus exiguum genu genu permutans
Extenſo tegebatur fratris ſcuto,
Teucer ſub ſcuto Aiacis tegitur.
Paterno commilitonem fratrem ſcuto abſcondens
Dardaniæ velut Teucrum ſagittarium generationis
In ſcutũ ſeptem boũ coriis tectũ excepit cognatus Aiax.
Statim verò ex vagina Corymbaſus gladium extrahens
Corymbaſus Dexiochum occidit.
Ceruicem Dexiochi præcipitauit gladio,
Et velox circa palpitantem ſaliens cucurrit mortuum.
Valde inſanus Clytius peditum dux, altos conos habentis
Clytius occidit Elephantem.
Velox valde attonitus iaculatus eſt Deriadei, verò
Sed haſtam anteſignani declinando auertit Iuno
Et Clytio irata & Indos occidenti Baccho:
Et tamen non aberrauit velox dux, ſed traiiciens
Feræ immenſæ magnum collum
Rectos pedes habentem elephantem occidit Deriadei
Et laborans doloribus totum vibrauit currum
Ceruice nigra prudens ſublimis fera,
Et maxillam ſuſcitans obliquam proeminentem ex fronte
Sanguine tincta iugalium retraxit vincula antilenarum
Sed illuſtre ſub iugum enſe flectens
Dorſualium abſcidit coniunctum tractum corrigiarum
Auriga impiger, a latè calcato verò præſepi
Sublimem iuuencum alium trahens coniunxit Celaneus
Et Clytius audax erat amaræ ſpe victoriæ.
Dexiochi verò occiſorem vocauit rabioſa voce
Lethalem iniurioſo fundens verbum gutture,
Clytius Dexiochũ prouocat.
Conſiſte canis, ne fuge Corymbaſe, & te docebo,
Quales iaculatores miniſtri ſint Bacchi,
Vos vero in Phrygiam prabas ducam. vrbes verò Indorum
Clytius Dexiocho ſuperbis verbis inſultat.
Diripiet haſta hæc & Indos occidentem poſt victoriam
Deriadem famulum Bacchi faciam.
Puella verò ſine dote ſuam ſoluerit virginitatem,
Accipiens Satyri hirſuta pectora habentes nuptias
Corymbaſus occidit Clytium.
Inda Mygdonium polluta prope Hermum.
Sic verò locuto iraſcebatur Corymbaſus. Seruus pugnantis v.
Loquentis adhuc Clytii amputauit guttur.
Et caput volabat ſublime ſaltu mortis
Sanguinea gutta circum aſpergens puluerem.
Et mortuum ſaltatorem reuolutum relinquens,
Corymbaſus inter Indos robuſtiſſimus.
Silenos perterrefecit Corymbaſus præſtantiſſimus Indorum
Præſtantiſſimus fortitudine poſt Morrheum & regem.
Militemq́; Sebetem conyciens ſuper ambitum mammæ
Ferream impulit haſtam in corpus, ſanguinea verò
Haſta tracta fuſili proſtrauit in puluere.
In OEnomaum verò irruit, hic quidẽ fugitiuus ſimilis ven-(tis
In exercitum Bacchi obſtupefactæ ceſſit plantæ.

Καὶ κλόνος ἦν προμάχων ἑτερόζυγος, ὃς μὲν ἀείρων
Βακχείας ἐλέλιζε μετήορον ἅλμα χορείας,
Ὃς δὲ πεσὼν στονάχιζεν· ὁ δὲ κροτάλιζε πεδίλῳ,
Ὃς δὲ τυπεὶς ἤσπαιρεν· ὁ δ' ἐσκίρτησε Λυαίῳ,
Ἄλλος ἀπὸ στόματος πολεμήϊον ἦχον ἰάλλων
Ἄρεος ἔγχος ἔμελπεν, ὁ δ' εἰλαπίνην Διονύσου,
Καὶ τελετῇ Βρομίοιο συνεστιχάριζεν Ἐνυώ·
Εὔια δ' ἴαχε ῥόπτρα, καὶ ἡγήτειρα κυδοιμοῦ
Λαὸν ἀολλίζουσα συνέκτυπε πηκτίδι σάλπιγξ,
Σπονδῇ λύθρον ἔμιξε· φόνον δ' ἐκέρασσε χορείῃ·
Ἔνθα πολυσκάρθμοιο ἑῷ ποδὶ κοῦφος ἐρύσσας,
Ἀντία Δηριάδαο κατηκόντιζε Φαληνεύς,
Καὶ τύχεν ἀρρήκτοιο σιδηρείοιο χιτῶνος·
Οὐδέ τι τανυσθέντος χροὸς ἥψατο λοίγιος αἰχμή,
Ἀλλὰ παραΐξασα πάγη χθονί· διψαλέος δὲ
Δηριάδην ἀπέλεθρον ἐπιμαίνοντα νοήσας
Ἀλκήεις ἐνόησε Κορύμβασος· ἐσσυμένου δὲ
Αὐχένα τμήξας μεσαίτατον ἄορι τύψας,
Καὶ κεφαλὴν ἀπέκοψε· διαζομένου δὲ καρήνου
Αἱμαλέος ἀκάρηνος ἐπὶ χθονὶ πίπτε Φαληνεύς·
Ἀμφὶ δέ μιν μόθος ὦρτο πολύθροος· ἀκρότατον δὲ
Δεξίοχος Φλογίοιο μεσόφρυον ἔξυσε χαλκῷ,
Πλήξας ἄκρα μέτωπα διχαζομένης τρυφαλείης·
Αὐτὰρ ὁ ταρβήσας ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων,
Μηκεδανῇ κεκάλυπτο κασιγνήτοιο βοείῃ,
Πατρῴῃ συνάεθλον ἀδελφεὸν ἀσπίδι κεύθων,
Δάρδανος ὡς ἅτε Τεῦκρον ὀϊστευτῆρα γενέθλης
Εἰς σάκος ἑπταβόειον ἐδέξατο σύγγονος Αἴας·
Αὐτίκα δ' ἐκ κολεοῖο Κορύμβασος ἄορ ἐρύσσας,
Αὐχένα Δεξιόχοιο κατέπληξε μαχαίρῃ,
Καὶ ταχὺς ἀσπαίροντι θοὸν περιέδραμε νεκρῷ.
Ἀσχαλόων Κλύτιος πεζῶν πρόμος ὑψιλόφου δὲ
Καὶ [illegible] ἀκόντισε Δηριάδαο,
Ἀλλὰ δόρυ σημάντορος [illegible] ἔτρεπεν Ἥρη,
Καὶ Κλυτίῳ κοτέουσα, καὶ Ἰνδοφόνῳ Διονύσῳ·
Ἔμπης δ' οὐκ ἀφάμαρτε ταχὺς πρόμος, ἀλλὰ τορήσας
Θηρὸς ἀμαιμακέτοιο πελώριον ἀνθερεῶνα,
Ὀρθόποδην ἐλέφαντα κατέκτανε Δηριάδαο,
Καὶ μογέων ὀδύνῃσιν, ὅλον ἐτίναξεν ἀπήνην
Αὐχένι κυανέῳ περιδέξιος ἠλίβατος θήρ·
Καὶ γένυν αἰθύσσων σκολιὴν προβλῆτα μετώπου
Αἱμοβαφῆ ζυγίων ἀνεσείρασε δεσμὰ λεπάδνων·
Ἀλλὰ πολυκλείστου ὑπὸ ζυγὸν ἄορι κάμψας
Αὐχένιον ἀπέκοψεν ὁμόζυγον ὁλκὸν ἱμάντων
Ἡνίοχος ταχύγουνος ἀπ' εὐρυβάτοιο δὲ φάτνης
Ὑψιτενῆ ἕτερον ἄλλον ἑλὼν ἔζευξε Κελαινεύς,
Καὶ Κλύτιος θρασὺς ἔσκεν ἀδευκέος ἐλπίδι νίκης.
Δεξιόχου δὲ φονῆα καλέσσατο θυιάδι φωνῇ,
Λοίγιον ὑβριστῆρι χέων ἔπος ἀνθερεῶνι,
Στῆθι κύον, μὴ φεῦγε Κορύμβασε, καί σε διδάξω,
Οἷοι ἀκοντιστῆρες ὀπάονές εἰσι Λυαίου,
Ὑμέας εἰς Φρυγίην λαοσσόος, ἄστεα δ' Ἰνδῶν
Δηώσει δόρυ τοῦτο, καὶ Ἰνδοφόνον μετὰ νίκην,
Δηριάδην θεράποντα Διωνύσοιο τελέσσω·
Παρθενικὴ δ' ἀνάεδνος ἑὴν λύσειε κορείην,
Δεξαμένη Σατύροιο δασυστέρνοιο ὑμεναίους
Ἰνδὴ Μυγδονίοιο μιαινομένη σχεδὸν Ἕρμου.
Ὣς φαμένου κεχόλωτο Κορύμβασος· [illegible] δὲ
Φθεγγομένου Κλυτίοιο διέθρισεν ἀνθερεῶνα,
Καὶ κεφαλὴ πεπότητο μετάρσιος ἅλματι μοίρης
Αἱματέῃ ῥαθάμιγγι περιρραίνουσα κονίην·
Καὶ νέκυν ὀρχηστῆρα κυλινδόμενον ἐάσας,
Σιληνοὺς ἐφόβησε Κορύμβασος ἔξοχος Ἰνδῶν,
Ἔξοχος ἠνορέῃ μετὰ Μορρέα καὶ βασιλῆα.
Αἰχμητὴν ὅτι Σέβητα βαλὼν ὑπὲρ ἄντυγα μαζοῦ,
Χάλκεον ὦσεν ἔγχος ἔσω χροός· αἱμαλέου δὲ
Δούρατος ἑλκομένοιο χυτῇ κατέβαλλε κονίῃ,
Οἰνόμαον δ' ἐπόρευσεν· ὁ μὲν φυγὰς ἴκελος αὔραις
Εἰς στρατιὴν Βρομίοιο τεθηπότι χάζετο ταρσῷ·

Καὶ μιν

Καί μιν ἰδὼν ἐδίωκεν ὀπίστερος· ἐν δ' ἄρα νώτῳ
Μεσσατίῳ δόρυ πῆξε· διαΐσσουσα δὲ ῥιπῇ
Γαστέρος ἀντιτύποιο παρ' ὀμφαλὸν ἔδραμεν αἰχμή·
Αὐτὰρ ὁ φοινήεντι πεπαρμένος ἀμφὶ σιδήρῳ
Πρηνὴς ἀντιδίαιτος ἐπωλίσθησε κονίῃ.
Τὸν δὲ κατὰ βλεφάρων θανατηφόρος ἔσβεσεν ἀχλύς.
Οὐ δὲ μόθου ἀπέληγε πέλωρ Κορύμβος· ἀγὰ μαχηταὶ
Τέσσαρες εὐπέλεκες ἑνὶ κτείνοντο φονῆϊ,
Τυνδάρεός τε Θέων τε, καὶ Ἀντεσίων, καὶ Ὀνείτης·
Καὶ πολὺς ἀντιδίαιτος ἔην νέκυς, οὐ χθονὶ πίπτων
Πρηνής, οὐ δαπέδῳ τετανυσμένος ὕπτιος ἀνήρ,
Ἀλλὰ θανὼν ἀτίνακτος ἐπιστηρίζετο γαίῃ
Μαρναμένῳ προμάχῳ πανομοίιος, ὡς δόρυ πάλλων,
Ὡς τανύων θοὰ τόξα, καὶ ὡς βέλος εἰς σκοπὸν ἥκων.
Καὶ νέκυς ἀγχίμολος ποθέων μετὰ πότμον Ἐνυώ,
Νήματα μοιράων ἰθύνατο δούρατι κούφῳ
Ἴκελος αἰχμάζοντι πολυσπερέων ἀπὸ τόξων,
Ἐκ κεφαλῆς βελέεσσι πεπαρμένος εἰς πόδας ἄκρους,
Ἄρεος ὀρθὸν ἄγαλμα καὶ αἰχμητῆρα θανόντα
Ὄμμασι θαμβηθεῖσιν ἐθηήσαντο μαχηταί,
Ἔγχος ἔτι κρατέοντα, καὶ οὐ ῥίψαντα βοείην,
Νεκρὸν ἀκοντιστῆρα, καὶ ἄπνοον ἀσπιδιώτην·
Καί τις Ἀθηναίοιο τυχὼν δασπλῆτι σιδήρῳ,
Δεξιτερὸν ἄμησε βραχίονος ἄκρον ἀράξας,
Ἡ δὲ κυβιστήσασα φόνου βητάρμονι παλμῷ
Ἤριπεν ἀντιδίαιτος ὁμήλικι σύμπλοκος ὤμῳ,
Ξανθὰ διαξύουσα καταρρυτὰ νῶτα κονίης·
Καί τι κεν ἀγκυλόμης τανάαν δόρυ χειρὶ ἐρύσσας
Ἔγχει τηλεβόλῳ παλινάγρετον εἶχεν Ἐνυώ,
Καὶ λαιῇ πολέμιζε δορυσσόος ἀντίτυπος χείρ·
Ἀλλά μιν ἀντικέλευθος ἀνάρσιος ἔφθασεν ἀνήρ.
Καὶ λαιὴν σχεθέλυμνον ἀμοιβάδι τμῆξε μαχαίρῃ.
Καὶ παλάμη χθονὶ πίπτε· ἀκοντίζων δὲ φονῆα
Αἱματόεις ῥόος αἰὲν ἑκηβόλος ἕλκος ἔρπεν
Πορφυρέαις λιβάδεσσιν· ὑπὲρ δαπέδοιο δὲ δειλὴ
Ἀρμασιν αὐτοκύλιστος ἐπάλλετο μαινομένη χείρ,
Αἵματι φοινιχθεῖσα, καὶ ἀγκύλα δάκτυλα γαίῃ
Εὐπαλάμῳ σφήκωσε μεσοζυγι φοίνικι δεσμῷ,
Οἷα περισφίγγουσα πάλιν τελαμῶνα βοείης·
Καί τινα μῦθον ἔειπεν Ἀρήϊα δάκρυα λείβων,
Ἄλλην εἰσέτι χεῖρα λιλαίομαι, ὄφρα τελέσσω
Τριχθαδίης παλάμῃσιν ἐπάξια Τριτογενείης·
Ἔμπης καὶ μετὰ χεῖρας ἀνάρσιον ἄνδρα διώξω,
Τοῦτό μοι ἠνορέης ἔτι λείψανον, ὄφρα τις εἴπῃ
Εὖχος Ἀθηναίων θεοδέξιον, ὅττι καὶ αὐτοὶ
Ποσσὶν ἀεθλεύουσι διαζυγέων παλαμάων·
Ὡς εἰπὼν προμάχοισιν ἐπέδραμεν ἴκελος αὔραις
Ὑσμίνην ἀσίδηρον ἐπεντύνων ὀλετῆρι·
Οἱ δέ μιν ἀθρήσαντες ἐθάμβεον ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ,
Καὶ πρόμον ἡμιτέλεστον ἐκυκλώσαντο μαχηταί·
Ἀμφιλαφὴς δέ μιν οἶος ἀφειδέϊ τύψε μαχαίρῃ
Πληγὴν ἀλλοπρόσαλλον ἀμοιβαίῳ σιδήρῳ.
Καὶ μόγις εἰς χθόνα πίπτεν· ἔην δέ τις Ἄρεος εἰκὼν
Ὀψιγόνῳ τεκέεσσι φυλασσομένῳ γενετῆρα·
Οὐ τότε μοῦνος ὅμιλος ἐτέμνετο πεζὸς ὁδίτης.
Ἀλλὰ καὶ ἱππείων ἔην φόνος· ἤγαγε δ' ἄλλος
Ἄλλῳ πότμον ἄγων· ἡνίοχος δ' ἡνίοχον κιχήσας,
Ἢ προτέρῳ φεύγοντα μετάφρενα δουρὶ διώκων,
Ἢ σχεδὸν ἀντιόωντα κατὰ στέρνοιο τυχήσας,
Ἱππόθεν ἀντιδίαιτος ἀπεσφήλιξε κονίῃ.
Καί τις ὑπὲρ λαγόνα βεβολημένος ἵππος ἀκωκῇ
Εἰς πέδον ἠκόντιζεν ὑπόσσυτον ἡνιοχῆα,
Οἷος ἀερσιπότητος ὁμήλυσι ταχύδρομος αὔρῃ
Πήγασος ὠκυπέτης ἀπεσείσατο Βελλεροφόντην,
Ἄλλος ἐνιπλήσσοντος ὀλισθηρῶν ἀπὸ νώτων
Ὄρθιος ἱππείης ἀπὸ γαστέρος εἰς χθόνα πίπτων
Κύμβαχος ἐστήρικτο πανώρεες, ἀμφὶ δὲ γαίῃ
Κρᾶτα βαλὼν ἐκύλιστο, λιπὼν πόδας εἰς ῥάχιν ἵππου·
Καὶ θρασεῖς Κύκλωπας ἐκυκλώσαντο μαχηταί.

Et ipſum videns perſecutus eſt à tergo, & ſanè in dorſo
Medio haſtam fixit: perrumpens verò impetum — Œnomaus à Corymbo transfoditur.
Ventris iam ſeſſi circa vmbilicum exſiluit cuſpis:
Sed hic lethali traiectus ferro
Pronus iam transfixus deſiluit in puluerem.
Hunc verò iuxta oculos mortifera extinxit caligo.
Neque à pugnis deſiit immenſus dux, ſed milites
Quatuor ſecuribus bene armati ab vno occiſi ſunt occiſore,
Tyndarusque Theonque & Anteſion & Oneite: — Corymbaſus quatuor milites occidit.
Et multus iam transfixus fuit mortuus, non in terra decidēs
Pronus, non ſolo extenſus ſubiectus vir,
Sed mortuus inconcuſſus confirmabatur in terra
Pugnanti duci perſimilis, tanquam haſta vibrans,
Tanquam intendens veloces arcus, & vt telum in ſcopum:
Et mortuus fortis deſiderans poſt mortem Bellonam trahens. — Corymbaſus multis telis confixus mortuus erectus ſtat.
Fila Parcarum corrigit haſta leui
Similis pugnanti multiplicibus ab arcubus,
A capite telis transfixus ad pedes ſummos
Martis erecta ſtatua, & præliatorem mortuum
Oculis obſtupeſcentibus intuebantur milites,
Haſtam adhuc tenentem, & non abiicientem ſcutum,
Mortuum iaculatorem, & inanimem ſcutatum.
Et quiſpiam Athenienſem nactus graui ferro — Athenenſis cuiuſdam [illegible]
Dexteram amputauit brachij ſummitatem ſignans.
Hæc verò deſiliens caduca ſaltante vibratione
Cecidit iam amputata coæuo connexa humero,
Flaua ſeparans irrigata dorſa pulueris,
Et ſanè ſaltantem longam haſtam manu trahens
Haſta procul iaculante iteratam habuit Bellonam.
Et ſiniſtra pugnauit haſtam quatiens oppoſita manus.
Sed ipſum obuius infeſtus anteuertit vir,
Et ſiniſtram radicitus amputatam alterna percuſſit machæra.
Et manus in terram decidit, iaculans verò occiſorem
Sanguinis effluebat longè protractus tractus liquoris
Purpureis guttis, ſuper ſolo verò miſera
Saltibus per ſe voluta vibrabatur inſana manus,
Sanguine rubefacta, & incuruos digitos terræ
Valida manu habenti conſtrinxit medio vncungui vinculo
Tanquam circumſtringens rurſus balteum ſcuti.
Et quoddam verbum dixit Martiales lacrymas libans,
Aliam adhuc manum deſidero, vt faciam,
Triplici manibus condigna Tritogeniæ Mineruæ.
Et tamen poſt manus hoſtilem virum perſequar,
Hoc mihi fortitudinis adhuc relictum, vt quiſpiam dicat
Gloriam Athenienſium dextram, quòd & ipſi
Pedibus ſuperent amputatis manibus. — Athenenſis manibus carens pedibus pugnat.
Sic locutus primos in acie pugnantes incurſauit ſimilis ventis
Pugnam ſine ferro intendens perduo.
Hi verò ipſum intuentes mirabantur alius ſuper alium,
Et ducem truncum circulo cingebant milites.
Denſis hic verò ſolus non parcente excepit machæra
Plagam mutabilem alterno ferro.
Et vix in terram decidit, erat verò quæpiam Martis imago — Athenienſis occiſus.
Serius nato inhabitatori ſeruanti genitorem.
Non tunc ſola multitudo amputabatur pedeſtris viator,
Sed etiam equitibus erat cædes, peragebat verò alius
Alij mortem adducens, agitator verò agitatorem prehendens, — Pugna equitum.
Aut priori fugiens dorſum haſta traiiciens,
Aut prope obuiam procedentem per pectus nactus,
Ex equo iam percuſſum euertit in puluerem.
Et quiſpiam ſuper ventrem percuſſus equus telo
In ſolum iaculabatur excuſſum equitem gubernatorem,
Qualis aërivolans vago comes vento
Pegaſus celeriter volans excuſſit Bellerophontem, — Pegaſus alatus equus Bellerophontem excuſſit.
Alium valde percuſſus lubrico a tergo
Rectus equino à ventre in terram decidens
Præceps infigebatur humi extenſus, in terram verò
Caput proiiciens volutabat relinquens pedes in dorſo equi;
Et fortes Cyclopes circulo cingebant milites

Iouis adiutores: obſcuro verò populo
Argilippus pugnat cũ facibus. *Argilippus reſplendebat luciferum germen attollens,*
Et terreſtri armatus fuit igneas cuſpides habente fulmine,
Pugnans cum facibus, & trepidabant nigri Indi
Cæleſti preſtere attoniti reformidantes contrarium ignem.
Et igneus dux erat, in hoſtium verò capita
Gigantei ſcintillæ iaculabantur capitis,
Et haſtas ſuperauit, & immenſos gladios Cyclops
Quatiens calida capiſtra, & igneum mucronem
Titionem habens tanquam arcum, & immenſum alium poſt
Indum iaculatore combuſſit vritum igne.
Non vnum Salmonea, adulterino verò arguit fulmine
Non vnum ſolum trucidauit cum Dijs pugnantem, non vna
Euadne Capanei vxor. *Euadne ingemuit tabeſcente Capaneo,* *(ſola*
Et fulguris armatus fuit ſplendorem ſimulatum voluens
Ætherijs fulguribus ferens contra ſonantem ſplendorem,
Extinctum habens fulgorem, quem genuit veſpertina flamma,
Semen ignis ſiculi, & rubentis foci,
Et nubi operculum habuit ſimile, intus latens enim
Abſcondit, & mox reſplenduit fulgor gemina vibratione,
Fulgor. *Lucis cæleſtis ferens imaginem, fulgor enim*
Venientem fugientem habebat mutabilem ſplendorem
Et tonitrus pugnauit cantum ſonorum pulſans,
Fulmineis ſtrepitibus fundens contraſonantem ſonitum,
Et hoſpitem guttam nuper natæ niuis,
Factitiam profundens non diu durantem ſerenam aquam
Simulatis guttis adulterinus fuit innubis Iupiter.
Tonitrus verò æqualem imaginem habentis artificioſum ſo-
nuum relinquens,
In cædem hoſtium Siculo armabatur ferro,
Argilippus Indos multos occidit. *Et quatiens malleum ſublimem alte ſuper humeris*
Hoſtium pulſabat capita grauia ferro.
Pulſauit verò conuerſim nigras acies, tanquam ſemper
Ætnæo ſtrepitu malleo fabricatam incudem verberans:
Et ſpeculæ cacumen intenſa fundamenta habentis pulſans
Haſta volante occurrit Deriadeo.
Argilippus Deriadem regem ſaxo petit. *Et manu immenſum non parcente ſaxum mittens*
Contrà armati nigrum naſum habentis Regis
Pectora hirſuta torrentis percuſſit cuſpide.
Verùm hic tanto grauatus molari lapide
Pectore toto grauabatur, cædem verò auertit Hydaſpes,
Filio ſuo percuſſo; hic verò audax vulnere laborans
Deriades arma amittit. *Indicus haſtam longam ſuis vibrauit è manibus,*
Ferream viginti cubitos habentem, in terram verò proiecit
Pudentibus manibus, & imbellē anhelitum tendens, (ſentiũ,
Splendido cuſpide percuſſus circa ambitum mamillæ
Ex aëre præceps à ſublimi decidit curru,
Tanquam abies immenſa, prealtas iubas habens, hæc verò
Immenſum lati circumcurſauit ſinum agri. *(decidens*
Circa verò ipſum graues in currum eleuabantur Indi
Metuentes Cyclopem deformem, ne quodam impetu
Alte intenſum rurſus aliud rapiens cacumen montem
Aſpero regem occideret telo. *(Polyphemi,*
Longitudinem habens æqualem ſublimem galeam habentis
Et horribilis antiſignani in media reſplendebat fronte
Splendor volubilis vnum oculum habentis frontis.
Et horribilis Cyclopis reformidantes imaginem
Obſtupeſcente quatiebantur metu nigri colores Indi,
E cælo exiſtimantes cæleſtis, quod Luna
Gigantis Cyclopis exoriens in fronte
Plena apparens fulgeret, pugnans pro Baccho,
Iupiter verò pater Cyclopis videns ſimulachrum pugnæ,
Sublimibus in nubibus riſit, quòd antiquarum nubium
Accipiens nouum imbrem infinitum per ſinum *(liquorem,*
Niue obruebatur quidem tunc terra, fuſilem verò non habuit
Non madida dorſa ferens nudata ſiticuloſus aër.
Et Tragius armabatur, cum fratre verò vnà incedens
Sublimi manu quatiens ſcutum æquale rupi,
Sublimis in nubibus abietem oblongam habuit Elatreus,
Haſta arborea capita hoſtilia ſecans,

Ζηνὸς ἀοσσητῆρες· ἀμιχθαλόεντι δὲ λαῷ
Ἀργίλιπος σελάγιζε φεραυγέα [illegible] ἀείρων,
Καὶ χθονίῳ κεκόρυστο πυριγλώχινι κεραυνῷ
Μαρναμένοις δαΐδεσσι, καὶ ἔτρεμον αἴθοπες Ἰνδοὶ
Οὐρανίῳ πρηστῆρι τεθηπότες ἀντίτυπον πῦρ·
Καὶ πυρόεις πρόμος ἔσκε· κατ' ἀντιβίων δὲ καρήνων
Γηγενέος σπινθῆρες ἐτοξεύοντο καρήνου,
Καὶ [illegible] νίκησε, καὶ ἄσπετα φάσγανα Κύκλωψ,
Σείων θερμὰ λέπαδνα καὶ αἰθαλόεσσαν ἀκωκήν,
Δαλὸν ἔχων ἅτε τόξα, καὶ ἄσπετον ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ
Ἰνδὸν ἀκοντιστῆρα κατέφλεγεν αἴθοπι πυρσῷ·
Οὐχ ἕνα Σαλμωνῆα, νόθῳ δ' ἐλέγξε κεραυνῷ
Οὐχ ἕνα μοῦνον ἔπεφνε θεομάχον, οὐ μία μούνη
Εὐάδνη στονάχησε μαραινομένου Καπανῆος,
Καὶ στεροπῆς κεκόρυστο σέλας μιμηλὸν ἑλίσσων
Αἰθερίαις στεροπῇσι φέρων ἀντίκτυπον αἴγλην,
Σβεστὸν ἔχων ἀμάρυγμα, τὸ γὰρ τίκτει ἑσπερίη φλόξ,
Σπέρμα πυρὸς Σικελοῖο καὶ αἴθοπος ἐσχαρεῶνος,
Καὶ [illegible] σκέπας εἶχεν ὁμοίιον· ἔνδομυχον δὲ
[illegible] αἴθοπι σέλας διδυμάονι παλμῷ,
[illegible] φέρων τύπον ἀστεροπῆς [illegible]
[illegible] ἔχε παλινάγρετον αἴγλην·
Καὶ βροντῆς πολέμιζε μέλος κελαδεινὸν ἀράσσων,
[illegible] ἀντίκτυπον ἠχώ,
Καὶ ξείνην ῥαθάμιγγα νεηγενέος νιφετοῖο,
[illegible] προχέων μινυώριον αἴθριον ὕδωρ.
[illegible] λιβάδεσσι νόθος πέλεν [illegible] Ζεύς·
Βροντῆς δ' ἰσοτύπου τεχνήμονα δοῦπον ἐάσας,
Εἰς φόνον ἀντιβίων Σικελῷ κεκόρυστο σιδήρῳ,
Καὶ δονέων ῥαιστῆρα μετάρσιον ὑψόθεν ὤμων,
Δυσμενέων ἤλαυνε καρήατα πυκνὰ σιδήρῳ·
Τύπτε δ' ἐπιστροφάδην ζοφερὰς στίχας, οἷά περ αἰεὶ
[illegible]
Καὶ [illegible] ἔχοντα [illegible] ἀρήξας,
[illegible] Δηριάδηος·
Καὶ [illegible] ἀφειδέι [illegible]
Ἀντία [illegible] βασιλῆος,
[illegible] αἰχμῇ·
[illegible]
Στέρνον ὅλον βεβάρητο· φόνον δ' ἤμυνεν Ὑδάσπης
Παιδὸς ἑοῦ βληθέντος· ὁ δὲ θρασὺς ἕλκεϊ κάμνων,
Ἀκάματον δόρυ θοῦρον ἑῶν ἀπὸ [illegible] χειρῶν,
[illegible] εἰκοσίπηχυ· πέδῳ δ' ἔρριψε [illegible]
Αἰδομέναις παλάμῃσι, καὶ ἀδρανὲς ἆσθμα τιταίνων,
[illegible] τετυμμένος ἄντυγα μαζοῦ,
Ἠέρος [illegible] δίφρου,
Ὡς ἐλάτη [illegible]
Ἄσπετον [illegible] κόλπον ἀρούρης·
Ἀμφὶ δέ μιν δεδαῶτες ἐς ἅρματα κούφισαν Ἰνδοί,
Δειδιότες Κύκλωπα δυσείδεα, μή τινι ῥιπῇ
[illegible] πάλιν ἄλλον ἑλὼν πρηῶνα κολώνης,
Τρηχαλέῳ βασιλῆα κατακτείνειε βελέμνῳ,
Μῆκος ἔχων ἰσόμετρον ἀερσιλόφου Πολυφήμου,
Καὶ βλοσυροῦ προμάχοιο μέσῳ σελάγιζε μετώπῳ
Μαρμαρυγὴ [illegible] μουνογλήνοιο προσώπου·
Καὶ βλοσυροῦ Κύκλωπος ὑποπτήσσοντες ὀπωπὴν
Θαμβαλέῳ δονέοντο φόβῳ κυανόχροες Ἰνδοί,
Οὐρανόθεν δοκέοντες, ὅλην ὅτι [illegible] σελήνην
Γηγενέος Κύκλωπος ἐπαντέλλουσα μετώπῳ,
Πλησιφαὴς ἤστραπτε προασπίζουσα Λυαίῳ·
Ζεὺς δὲ πατὴρ Κύκλωπος ἰδὼν μίμημα κυδοιμοῦ
Ὑψιφανὴς ἐγέλασσεν, ὅτι χθονίων νεφελάων
Δεγμένη ξεῖνον ὄμβρον ἀπείριτον [illegible] κόλπῳ
Νίφετο μὲν τότε γαῖα· χυτὴν δ' οὐκ εἶχεν ἐέρσην,
Ἄβροχα νῶτα φέρων γυμνούμενα δίψιος ἀήρ·
Καὶ Τράγος κεκόρυστο [illegible] δ' ἅμα βαίνων
Ἠλίβατον παλάμῃ δονέων σάκος [illegible],
Ὑψινεφὲς ἐλάτην [illegible] ἔχεν Ἐλατρεύς,
Ἔγχει δενδρήεντι καρήατα δηΐα τέμνων·

Εὐρύαλος

Εὐρύαλος κεκόρυστο· διατμήξας δὲ κυδοιμοῦ
Ἐκ πεδίου φεύγοντα πολὺν στρατὸν ἄχρι θαλάσσης
Κόλπον ἐς ἰχθυόεντα, συνεκλήϊσσε φάλαγγας Ἰνδῶν,
Δυσμενέας νίκησεν ἀκοντοφόρῳ δὲ μετώπῳ,
Ὄρθιον εἰκοσίπηχυ δι᾽ ὕδατος ἄορ ἐλίσσων
Καὶ δολιχῷ βουπλῆγι ταμὼν ἁλιγείτονα πέτρην,
Ῥίψεν ἐπ᾽ ἀντιβίοισιν ἀτυμβεύτων δὲ πολλοῖς
Διχθαδίης ἐνόησαν ἀφ᾽ ἑσπέρου λίνα Μοίρης,
Ἄρεϊ κυματόεντι, καὶ ὀκριόεντι σιδήρῳ.
Ἐν πεδίῳ δ᾽ ὀλολυγμὸς ἀνηείρετο, Βάκχαις
Πρυμνεὺς εὔδιος ἦλθεν ἅτε Πρυμναῖος ἀήτης,
Ῥυόμενος νηκτῆρα συνιππεύοντα θυέλλαις·
Καὶ στρατὸν ἐλπομένοισιν ἐπήλυθεν, οἷος ἐπελθών
Νηυσὶ πολυκλύστοισι γαληναίῳ Πολυδεύκης,
Εὐνήσας βαρὺ κῦμα θυελλοτόκοιο θαλάσσης·
Τοῖς ἅμα σύγγονος ἄλλος ἀριστεύων Ἁλιμήδης
Ὑψιβάτοις ἄξεσσι πέλωρ ἐβακχεύετο Κύκλωψ,
Καὶ δηΐους ἐφόβησε· φυλακτηρίῳ δὲ μετώπῳ
Κυκλάδος ὀφθαλμοῖο περιγλήνοιο φαεινῆς·
Καὶ μιν ἰδὼν Φλόγιος κρατερόφρονα κοίρανος Ἰνδῶν,
Τόξον ἑὸν κύκλωσε, καὶ ἰοδόκης ἐρύσας βέλος
Μεσσοφανῆ πεπόνηκε βαλεῖν ἀκίχητον ὀιστῷ·
Ἀλλὰ πολυσκαρθμοῖο μαθὼν ἀντίτυπον ὁρμήν,
Δόχμιος ἐκκλίνας σοβαρὴν ἀπέλεξεν ἀκωκήν.
Κύκλωψ δ᾽ ὑψικάρηνος ἐπὶ σφέα πρῶνα τινάσσων
Ῥῖψεν ἐπὶ Φλόγιον προμήκη λίθον· αὐτὰρ ὁ φεύγων
Ἅρμασι βουκεράοισι παρίστατο Δηριαδῆος·
Καὶ μόλις ἀστράπτοντα σαόφρονα μηδεα αἰχμῆς
Κεῖθι μένων κοτέων δ᾽ ἐπὶ Φλογίοιο φυγόντος
Λοιγὸν ἀναπτύξας Ἁλιμήδης,
Δώδεκα φῶτας ἔπεφνε μιῆς μυκήματι φωνῆς,
Ἀμφιχέας ἀλαλητὸν ἀνεκτονέοντα βοῆς·
Κυκλώπων δ᾽ ἀλαλητὸς ἐπεσμαράγησεν Ὀλύμπῳ
Γλώσσαις συμβαλέεσιν ὀρχηστῆρες Ἐνυοῦς
Δικτυοὶ Κορύβαντες ἐπεστρώφαντο κυδοιμῷ,
Δαμναῖος μὲν πολέμιζεν ἀεὶ ὑπὸ φῦλα διώκων·
Ποσσὶ δ᾽ ἐλαφροτάτοισιν ἀπειλήτηρ φόβον Ἰνδοῖς
Ὠκύθοος, πολλοὺς δὲ κατέκτανεν ὀξέι πότμῳ,
Τὸν μὲν ἐν σταδίῃ δαμάσας δορί, τὸν δὲ βελέμνῳ,
Τηλεφανής, ἕτερον δὲ ταμὼν βαρὺν ὀξέι χαλκῷ,
Ἄλλον ἔτι προθέοντα ποδὸς ἀνέμοισιν ὁμοίως
Λαιψηροῖς ἐκίχησε, πόδας γούνατα πάλλων,
Εἰς δρόμον Ἰφίκλῳ πανομοίιος, ὅς ποτε ἐπείγων
Ταρσὰ ποδῶν ἀβάπτιστον ἄκρην ἐχάραξε γαλήνης
Καὶ σταχύων ἐφύπερθε μετάρσιον ἔσχε πορείην
Ἀνθερίκων ἀτίνακτον ἀκρότατα ποσσὶ περήσας·
Ὠκυθόῳ πέλε τοῖος ἀελλόπος· ἐν δὲ κυδοιμῷ
Ἑλικόπους ἵστατο Μίμας ὁμόφρονα χάρμην,
Καὶ στρατὸν ἐπτοίησε χορίτιδι ποσσὶ χορεύων
Ξιφήρη ξίφος ἀμφιτινάσσων,
Σχήματα δ᾽ ἔνοπλα ἀγέλαστα σοφῇ ποδὶ πάλλων,
Οἷον ὅτε Κρονίωνος ἐν ἄντροις δοῦπον ἐγείρων
Πύρριχος Ἰδαίοισιν ὁμοῦ ξιφέεσσι θοάζων
Ψευδομένας ἀλαλαγμὸν Ἐνυαλίοιο μελῳδῆς
Ζηνὸς ὑποκλέπτων κρυφίην χρόνον ἡλικίης,
Τοῖον ἔχων ἀμετακλινὲς ἔνοπλον ἅλμα χορείης,
Χαλκοχίτων ἐλέλιζε Μίμας ἀστεμφέα λόγχην,
Τέμνων δ᾽ ἐχθρῶν κάρηνα σιδήρεα λήϊα χάρμης,
Ἰνδοφόνοις πελέκεσσι καὶ ἀμφήκει μαχαίρῃ
Δυσμενέων ἱέρευσε θυηπολίην Βακχῷ
Ἀντὶ θυηπολίης βοέης καὶ ἐθήμονος οἴνου
Λοιβὴν αἱματόεσσαν ὁμοῦ σπένδων Διονύσῳ.
Ὀξυφανὴς δ᾽ Ἰδαῖος ἐδύσατο κάλλος Ἐνυοῦς,
Ὀρχηστὴρ πολέμοιο πολύστροφον ἴχνος ἑλίσσων,
Ἄλκιμος, Ἰνδοφόνοιο μόθου δεδονημένος οἴστρῳ·
Καὶ ζοφερὴν στίχα πᾶσαν ἐδείμαινεν Μελισσεύς,
Θάρσος ἔχων ἀλίαστον, ἐπώνυμον δὲ φυλάσσων
Φρικτὰ κορυσσομένης μιμήσατο κέντρα μελίσσης·
Καὶ ποδὸς ἀστυφέλικτα κυλινδόμενος σοφῷ ταρσῷ,
Σύνδρομος Ὠκυθόῳ ποικίλην κόρυν εἶχεν Ἀκμων·

Euryalus armatus fuit, diſſecans verò belli,
Ex campo fugientem multum exercitum vſque ad mare
Sinum in piſcoſum, et conclaudens ordines Indorum,
Hoſtes ſuperauit iacula ſerente item per procerum
Erectum viginti cubitorum per aquam enſem quatiens,
Et longo boum ſtimulo ſecans mari vicinum ſcopulum
Proiecit in hoſtes, non tumulatæ verò multi
Duplicis cognouerunt à mari irrigatæ fila Parcæ,
Marti fluctuoſo, et aſpero telo.
Ex ſolo verò vlulatus, concitatis verò Bacchis
Prymneus tranquillus venit tanquam Prymnæus ventus,
Liberans natatorem vnà equitantem cum procellis.
Et exercitum multum optabilis ſuperuenit, qualis venit
Nauibus concuſſis ſerenus Pollux
Tranquillans grauem fluctum procellipari maris
Cũ quibus ſimul cognatus alius in bello præſtans Halimedes
Sublimibus iaculis vnà et ſeſe bacchabatur Cyclops,
Et hoſtes perterreſecit: tecti verò oculi
Circularis rotundi, patendit dorſa ſcuti
Et ipſum videns Phlogius occiſorum vir dux Indorum
Arcum ſuum incuruauit, et vere ſuum telum trahens,
Medium apparentem volans percutere voluit telo.
Sed colluctantis obſeruans contrarium impetum
Obliquus vertens ſe declinauit telo
Cyclops altum caput habens, hic verò cacumen quatiens
Abiecit contra Phlogium oblongum telum, verũ hic fugiens
Curribus boum cornua habentis aſtabat Deriadei:
Et vix acutæ gaudens cuſpidem cuſtodem,
Ibi manens, iraſcens verò propter Phlogium fugientem
Letalem guttur aperiens Halimedes
Duodecim homines occidit vnius mugitu vocis
Furioſe profundens viros occidentem bombum vocis.
Cyclopum verò vlulatus reſonabat in cœlo
Linguis tenuibus, et ſaltatores Bellonæ
Dictæi Corybantes exercitu iungebantur ad pugnam.
Damnæus quidem pugnauit hoſtium genera perſequens
Pedibus verò leuioribus perterreſecit minaces
Ocythous, multos verò occidit acuta morte
Hunc quidem in ſtatario prælio domans haſta, hũc verò telo,
Procul apparens, alium verò ſecans graui gladio
Alium adhuc procurrentem fugientem ſimilem ventis
Rabuſtos cõprenẽdit ventoſos pedes habẽtia genua vibrãs,
Ad curſum Iphiclo perſimilis, qui concitans
Plantas pedum inuiam deſcripſit ſummitatem tranquillitatis
Et ſpicas ſuper ſublimem habuit tranſitum.
Aristas herbæ ſtabile cacumen inflexum pedibus tranſiens
Ocythoo fuit talis procellipes, in prælio verò
Flexuoſos pedes habẽtẽ ſtatuit Mimas concordem pugnam.
Et exercitum perterreſecit inter ſaltandum terram pede quatientem enſem quatiens.
Tripudium habens ſine riſu armatum perita planta,
Qualiter, cum Saturnus in antris ſtrepitum excitans
Pyrrhichus Idæis ſcutum gladiis quatiens
Simulatis reſonabat cantum bellicoſum ſonitus,
Iouis ſuffurans recreſcentis abſconditam ætatem.
Talem habens immobilem armatum ſaltum choreæ,
Ferreã tunicam habens quatiebat Mimas vẽtoſã lanceã,
Secans verò hoſtium capita ferreas ſegetes pugnæ,
Indos occidentibus ſecuribus, et ancipiti machæra,
Hoſtium extendebat victimas teſti Baccho.
Pro ſacrificiis boum et conſueto vino,
Libationem ſanguineam libans Baccho.
Acutus verò apparens Idæus ſubiit Encomion Bellonæ,
Saltator belli varium veſtigium vertens,
Incohibitis, Indos occidentis belli agitatus furore.
Et nigrum ordinem omnem perterreſecit Meliſſeus
Confidentiam habens immobilem, nomen verò ſeruans
Horribiles armatæ imitabatur aculeos apis.
Et pedis inſtabilis volutus perita planta,
Vnà currens cũ Ocythoo variã galeã habens ibat Acmon.

Enſis viginti cubitorum.

Pollux ſerenitatis auctor.

Halimedes horrenda voce duodecim hoſtes occidit.

Iphiclus in aqua potuit currere.

Pugnabat verò firmus tanquam malleo fabricata incus
Acmonis clypeus
Haſtam eleuans Corybantidem cuius in medio,
Sæpius ſomnum dormiuit in montibus infans Iupiter
Et Iouis domus erat exigua ſpelunca, vbi illa
Acmon Iouis nutritor.
Capella ſacra lacteo adulterino obſtetricata eſt vbere
Nouum ſcaturiens diuinum lac, quando ſcutum
Partum abſcondentibus ſtrepitibus haſtam vibrantem infremuit Echo
Pulſata per media dorſa ſaltatore ferro.
Et Baly Curetis iaculatorem tendens
Fulgentem, ab obuio Meliſſeo aberrauit Morrheus,
Aberrauit, non enim videbatur bello Corybantas perdere.
Quorum cauſa exercens lapidem ſimulatum Rhea
Datum loco Iouis Saturni impoſuit menſæ,
Communem verò in vnum euntes comparē habebāt pugnā
Martis ſaltatores iniucundi, circa currum verò
Deriadem in modum coronæ cingebant ſcutis
Tela ferentes, in concordi verò conflictu
Turrim circumdabant ſcutiferis choreis.
Sonitus verò aërivagus procurrit ad Iouis aulas,
Et ſtrepitū amborum extimeſcebāt celeres pedes habentes Horæ.

Μάρνατο δ᾽ ἀστυφέλικτος ἅτε σφυρήλατος ἄκμων,
Ἀσπίδα κουφίζων Κορυβαντίδα, ἧς ἐνὶ μέσσῳ
Πολλάκις ὕπνον ἴαυεν ἐν οὔρεσι νηπίαχος Ζεύς·
Καὶ Διὸς οἶκος ἔην ὀλίγον σπέος, ἔνθα κεκείνῳ
Αἲξ ἱερὴ φλαγόεντι νόθῳ μαιώσατο μαζῷ,
Εἶδος ἀναβλύζουσα σοφὸν γλάγος, εὖτε βοείῃ
Κλεψιτόκοις πατάγοισι σακέσπαλον ἔβρεμεν ἠχώ,
Τυπτομένη μέσα νῶτα κυβιστητῆρι σιδήρῳ·
Καὶ Βάλιν Κουρῆτος ἀκοντιστῆρα τιταίνων
Μαρμαίροντ᾽ ἀπὸ πόρπης Μελισσαῖος ἤμβροτε Μορρεύς·
Ἤμβροτεν· οὐ γὰρ ἔοικε μόθῳ Κορύβαντας ὀλέσσαι,
Ὧν χάριν ἀσκήσασα λίθον ψευδήμονα Ῥείη
Ἀντίδοτον Κρονίδαο Κρόνου παρέθηκε τραπέζῃ·
Ξυνὸν δ᾽ εἰς ἓν ἰόντες, ὁμόζυγον εἶχον ἐνυὼ
Ἄρεος ὀρχηστῆρες ἀτερπέος· ἀμφὶ δὲ δίφρῳ
Δηριάδην στεφανηδὸν ἐμιτρώσαντο βοείαις
Τεύχεα πεπταμένοντες· ἐν ἀρθμῷ δὲ κυδοιμῷ
Πύργον ἐκυκλώσαντο φερεσσακέεσσι χορείαις·
Ἠχὼ δ᾽ ἠεροφοῖτις ἀνέδραμεν εἰς Διὸς αὐλάς,
Καὶ κτύπον ἀμφοτέρων ὑποδείδιον ὠκύποδες Ὧραι.

DIONYSIACORVM

LIBER XXIX.

Deriades ſuos ad pugnandum reuocat.

IVNO verò poſtquam cognouit trucidatorum ordines Indorum,
Inexpugnabilem immiſit confidentiam ſuperbo Deriadeo.
Et maiorem furorem amoris excepit pugnæ,
Horribilis rex, anteſignanis verò mittens furiſam vocem
Nigram ordine totam circumcurrit pugnam,
Populum totum fugientem iterum concitatam in pugnam
Alium manſuetudine reuocans, alium minis trahens
Et confidens fuit magis conferti verò & ipſi
Hortante rege ad pugnam confluebant Indi.
Morrheus perrumpit Satyros.
Et Satyrorum ordinē omnē latè iaculans diuiſit Morrheus
Ex parte quidem, in hoſtes retro extenſis ab arcubus
Mittens aërivagam continuo ſuccedentiū nubē ſagittarum.
Ex parte reuolutam ſuam haſtam longam vibrans
Silenorum cornutam perterrefecit generationem.
Bene comatus verò Hymenæus pugnabat gladios vibrans
Theſſalicæ incomprehenſibilis ſuper dorſum ſedens equæ
Indos nigros roſea manu transfigens.
Splēdore verò fulgurauit, videas verò ipsū in medio Indorū
Luciferum reſplendentem deformi concurrentem caligini,
Et hoſtes perterrefecit, poſtquam ſanè ipſi ob formam
Pugnanti Bacchus inſpirauit diuinum robur.
Hunc quidem videns Bacchus præſtantem bello
Delectabatur, & comitem ſuæ non voluit pugnæ
Fulgur Saturnij, quantum haſtam Hymenæi
Si quando equum agitaret incitatum in bellum Indorum,
Variarum Bacchus flagellabat ceruicem ferarum.
Equo verò currū admouit apud puberem frequēter accedēs
Phœbus Atymniū amauit.
Puerū habens, tanquā Phœbus Atymniū. ſtabat. v. ſemper
Prope apparens: amabilis verò & robuſtus in vno vinculo
Iuueni cupiebat apparere, in bellis verò
Etiam nubes tangebat vnà pugnans cum Hymenæo.
Hymenæus Phlegyæ filius à Baccho amatus.
Vnum verò ſolum ipſum impellebat, quòd terreſtri è familia
Filius eſſet Phlegyæ & non Saturnij patris.
Et ipſi ſemper præſto manebat, pater tanquam filium cuſtodiens
Bacchus pro Hymenæo ſollicitus eſt.
Formidans, ne quis procul iaculans telum mittens
Puerum ſagittis configeret ſuperuenientibus verò telis
Dextram protendit dimicans pro Hymenæo,

ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΚΘ.

ΗΡΗ δ᾽ ὡς ἐνόησε δαϊζομένων στίχας Ἰνδῶν,
Δύσμαχον ἔμβαλε θάρσος ἀγήνορι Δηριαδῆϊ
Καὶ πλέον οἶστρον ἔρωτος ἐδέξατο δυσμενέων
Φρικτὸς ἄναξ· προμάχοις δὲ χέων λυσσώδεα φωνὴν,
Κυανέην στιχάδην ὅλην ἀμφεδίνευε χάρμην,
Λαὸν ὅλον φεύγοντα παλίσσυτον εἰς μόθον ἕλκων,
Ἄλλον ἐνὶ μειλιχίῃ μεταπαλλόμενος, ἄλλον ἀπειλῇ·
Καὶ θρασὺς ἔπλετο μᾶλλον, ὁμηγερέες δὲ καὶ αὐτοὶ
Κεκλομένου βασιλῆος ἐπὶ κλόνον ἔρρεον Ἰνδοί·
Καὶ Σατύρων στίχα πᾶσαν ἑκηβόλος ἔσχισε Μορρεύς,
Πῆ μὲν ἐπ᾽ ἀντιβίοισιν ὀπισθοτόνων ἀπὸ τόξων,
Πέμπων ἠερόφοιτον ἐπασσυτέρων νέφος ἰῶν,
Πῆ δὲ παλινδίνητον ἑὸν δόρυ δολιχὸν ἑλίσσων
Σιληνῶν κερόεσσαν ἀνεπτοίησε γενέθλην·
Εὐχαίτης δ᾽ Ὑμέναιος ἐμάρνατο φάσγανα σείων,
Θεσσαλικῆς ἀκίχητος ὑπὲρ ῥάχιν ἥμενος ἵππου,
Ἰνδοὺς κυανέους ῥοδοειδέϊ χειρὶ δαΐζων·
Ἀγλαΐῃ δ᾽ ἤστραπτεν, ἴδοις δέ μιν εἰς μέσον Ἰνδῶν
Φωσφόρον αἰγλήεντα δυσειδέϊ σύνδρομον ὄρφνῃ·
Καὶ δηΐους ἐφόβησεν, ἐπεί νύ οἱ εἵνεκα μορφῆς
Μαρναμένῳ Διόνυσος ἐπέπνεεν ἔνθεον ἀλκήν·
Τὸν μὲν ἰδὼν ὁ Βάκχος ἀριστεύοντα κυδοιμῷ,
Τέρπετο, καὶ συνάεθλον ἑὸν οὐκ ἤθελε χάρμης
Ἀστεροπὴν Κρονίωνος, ὅσον μελίην Ὑμεναίου·
Εἴ ποτε πῶλον ἔλαυνεν ἐπεσσύμενον εἰς μόθον Ἰνδῶν,
Δαιδαλέων Διόνυσος ἐμάστιεν αὐχένα θηρῶν·
Ἵππῳ δ᾽ ἅρμα πέλαζε παρ᾽ ἡβητῆρι θαμίζων,
Κοῦρον ἔχων, ἅτε Φοῖβος Ἀτύμνιον· ἵστατο δ᾽ αἰεὶ
Ἀγχιφανής· ἐρατὸς δὲ καὶ ἄλκιμος ἐν ἑνὶ δεσμῷ
Ἠϊθέῳ μενέαινε φανήμεναι· ἐν δὲ κυδοιμοῖς
Καὶ νεφέων ἔψαυε συναιχμάζων Ὑμεναίῳ·
Ἓν δὲ μόνον δείδιεν, ὅτι χθονίης ἀπὸ φύτλης
Υἱὸς ἔην Φλεγύαο, καὶ οὐ Κρονίδαο τοκῆος·
Καί οἱ ἀεὶ παρέμιμνε, πατὴρ ἅτε παῖδα φυλάσσων,
Δειμαίνων, ἵνα μή τις ἑκηβόλος ἰὸν ἰάλλων
Κοῦρον ὀϊστεύσειεν· ἐπερχομένων δὲ βελέων
Δεξιτερὴν ἐπέτεινε προασπίζων Ὑμεναίου·

Καὶ εἰ

Καί οἱ ἀριστεύοντι τόσην ἐφθέγξατο φωνήν·
Πέμπε βέλος, φίλε κοῦρε, καὶ οὐκέτι μαίνεται Ἄρης·
Κάλλεϊ Βάκχον ἔβαλλες ἀκοντιστῆρα Γιγάντων.
Βάλλε τεοῖς βελέεσσι καὶ ἄφρονα Δηριαδῆα,
Δυσμενέων βασιλῆα θεημάχον, ὄφρα τις εἴπῃ·
Ἀμφοτέρων ἐτύχησε βαλὼν Ὑμέναιος ὀϊστῷ
Εἰς χρόα Δηριαδῆος, καὶ ἐς κραδίην Διονύσου.
Ὡς φαμένου Βρομίοιο, πολὺ πλέον ἥψατο χάρμης
Ἱμερόεις Ὑμέναιος ἑκηβόλος, οὗ ἔπι μᾶλλον
Οἰστρήεις Διόνυσος ἐδύσατο μᾶλλον Ἐνυώ,
Καὶ ζοφερὴν στεφθέλυμνον ἄλην ἐξόρνυε φυλόπιδος·
Καί τις ἰδὼν Διόνυσον ἀφειδέϊ λαίλαπι χάρμης
Ἰνδῴων ἀκίχητον ὀϊστευτῆρα καρήνων·
Τοῖον ἔπος κατέλεξεν [illegible] Μελανῆϊ·
Τοξότα, πῇ σέο τόξα, καὶ ἠνεμόεντες ὀϊστοί;
Ἡμέας ἀβροχίτωνες ὀϊστεύουσι γυναῖκες·
Ἀλλὰ βέλος προΐαλλε μεμηνότι Διονύσῳ,
Μή σε παραπλάζειεν ἐλεύθερον οὔνομα φήμης·
Μὴ τρομέοις ποτὲ Βάκχον, ὃς ἐκ χθονίοιο τοκῆος
Ὠκύμορον λάχεν αἷμα, Διὸς δὲ ἐψεύσατο φύτλην·
Δεῦρο βέλος προΐαλλε, καὶ ἐς σκοπὸν ἄν κε τυχήσας,
Δέχνυσαι ἄπο τὰ δῶρα βαθυπλούτου βασιλῆος,
Αἴκεν ἴδῃ Διόνυσον ἀγήνορα παῖδα Θυώνης,
Πυρκαϊῆς [illegible] δαμέντα βελέμνῳ,
Ἓν δὲ βέλος λύσειεν ὅλον μόθον· ἀμφοτέροις δὲ
Ὕδατι χεῖρας ἄειρε, καὶ εὔχεο μητέρι γαίῃ·
Ῥέζειν δ' ἀμφοτέροισι θυηπολίας μετὰ νίκην
Ἀψεύστοις στομάτεσσιν ὑπόσχεο, καὶ παρὰ βωμῷ
Ταυροφυὴς ἐχέτω κεραηγέα ταῦρον Ὑδάσπης·
Γαῖα δὲ κυανέη μελανόχροον ἀμνὸν δεχέσθω·
Ὣς εἰπὼν παρέπεισεν ὀϊστοβόλον Μελανῆα,
Ἄνδρα νόον [illegible] δεδονημένον οἴστρῳ·
Αὐτὰρ ὁ [illegible] γυμνώσας πῶμα φαρέτρης,
Ἰὸν ἑὸν προβλῆτα, καὶ [illegible],
Τόξον ἐπωδίνοντα παλάμῃ [illegible]
Ἀκρότατον [illegible]
Φοίνια νεῦρα βόεια πελάσσατο γείτονι μαζῷ·
Καὶ βέλος ἰθυκέλευθον ἀπεπλάζετο Διονύσου,
Ζηνὸς ἐρυκόντος· ἐϋστεφάνου δ' Ὑμεναίου
Αἱμοβαφὴς [illegible] χαράσσετο μηρὸς ὀϊστῷ,
Οὐδὲ λάθεν Διόνυσον ὑπ' ἠέρος ἰὸς ἀλήτης,
[illegible]
Ἀλλὰ [illegible] βελέων [illegible],
Καὶ φονίην ἀλάωσεν ἑκηβολίην Μελανῆος.
Καὶ Παφίη γλωχῖνας ἀπηκόντιζε σιδήρων,
Σύγγονος ἱμερόεντι χαριζομένη Διονύσῳ·
Καὶ βέλος ἤλασε τυτθὸν ἀπὸ χροός, ὡς ὅτε μήτηρ
Παιδὸς ἐπικνώσσοντος ἀλήμονα μυῖαν ἐλαύνει,
Ἠρέμα φάρος ἄκρον ἐπισχοῦσα προσώπου·
Καὶ χροὸς [illegible] ἕλκος ἐρευθιόωντι δ' ἐπὶ μηρῷ
Ἀλγεινὸς Ὑμέναιος ἐδείκνυε γείτονι Βάκχῳ,
Δάκρυ χέων [illegible] ὑπ' ὀφρύσιν, ὄφρα νοήσῃ
Δεξιτερὴν ὀδύνησιν ἀλεξικάκου Διονύσου,
[illegible]
Χερσὶν ἔχων Ὑμέναιον ἑὸν ἀπέβαινεν ἀπήνης·
Καί μιν ἄγων ἀπέθηκε πολυκλαύστοιο κυδοιμοῦ
Νωθρὸν ἐπὶ σκιόεντι πέδῳ παρὰ γείτονι φηγῷ
Θῆκε καρηβαρέοντα, καὶ ὡς Ὑάκινθον Ἀπόλλων
Ἔστενεν ἀνδροφόνῳ βεβολημένον ὀξέϊ δίσκῳ,
Μεμφόμενος Ζεφύροιο ζηλήμονος ἄλλυτα θυέλλης·
Οὕτω καὶ Διόνυσος ἀνέσπασε πολλάκι χαίτην,
Ὄμμασιν ἀκλαύτοισιν ἐπικλαύσας Ὑμεναίῳ·
Καὶ χροὸς ἐκτὸς ἐόντας ἰδὼν [illegible] ὀϊστοῦ,
Ἀσπάσιον λάχε θάρσος· ἀφ' αἱμαλέοιο δὲ μηροῦ
Λευκὸν ἐρευθιόωντι διδυμόχροον ἕλκος ἀφάσσων,
Φειδομένῃς παλάμῃσιν ἀνείρυσεν ἄκριν ὀϊστοῦ·
Δάκρυα δ' [illegible] ὀδυρομένοιο δοκεύων,
Ἀμφοτέροις κεχόλωτο καὶ Ἄρεϊ καὶ Μελανῆϊ·
Καὶ γλυκεροὺς ἱδρῶτας ἀποσμήξας Ὑμεναίου,

Et ipſi ſe fortiter præſtanti talem locutus eſt vocem:
Mitte telum, care puer, & non amplius inſanit Mars:
Pulchritudine Bacchi percuſſiſti iaculatorem Gigantum:
Percute tuis telis et [illegible] Deriadeum,
Hoſtium regem cum Diis pugnantem, vt quiſpiam dicat,
Vtroſque tetigit percutiens Hymenæus ſagitta,
In corpus Deriadei, & in cor Bacchi.
Sic locuto Baccho [illegible] magis intendit pugnam,
Amabilis Hymenæus procul iaculans, quo ſuper delectatus
Furioſus Bacchus ſubijt adhuc magis bellum:
[illegible]
Et quiſpiam videns Bacchum inuictum turbine belli
Indorum [illegible] ſagittarium capitum:
Tale verbum dixit [illegible] Melaneo:
Sagittarie, vbi ſunt tui arcus, & ventoſæ ſagittæ?
Nos molles veſtes habentes iaculantur mulieres:
Sed telum [illegible] Baccho,
Ne te ſeducat cæleſte nomen famæ.
Ne trepides vnquam Bacchum, qui ex terreſtri patre
Cito moriturum ſortitus eſt ſanguinem, Iouis verò mentitus eſt [illegible],
Huc telum [illegible] ſcopum ſiquidem pertinges:
[illegible] profundi diuitis [illegible] regis,
Siquidem videat Bacchum ſuperbum filium Thyones
[illegible] telo.
[illegible] ſolueris totum bellum: vtriſque verò
[illegible], & precare matrem terram,
[illegible] ſacrificium poſt victoriam
Non mentiente ore promitte, & prope altare.
[illegible] cornu tractum taurum Hydaſpes.
[illegible] verò nigra nigricolorem agnam accipiet.
[illegible] ſagittarium Melaneum,
[illegible] mentem ſeducentium opum agitatum furore.
[illegible]
[illegible] & attraxit [illegible] neruum,
Arcum tractum manu incuruatum tractu:
[illegible]
Lethales neruos boum applicauit vicinæ mammæ:
Et telum rectigradum aberrabat à Baccho,
Ioue reprimente: bene coronati verò Hymenæi
[illegible] ſignabatur femur telo,
Neque latuit Bacchum ab aere telum errans
[illegible] comes aura:
Sed [illegible] telum emolliuit teli,
[illegible] Melanei,
Et Venus cuſpides auertendo retorſit teli,
[illegible] Baccho.
Et telum auertit tantum a corpore, vt cum mater
A puero adhuc dormiente errantem muſcam abigit
[illegible] ſuſcitans à fronte.
[illegible] femore
[illegible] Hymenæus [illegible] Baccho
[illegible] vt cognoſceret
Dextram [illegible] Bacchi candida
[illegible] verò hic
Manu habens Hymenæum ſuum aſcendit currum,
[illegible]
[illegible] in vmbroſo ſolo apud vicinam fagum:
[illegible] & tanquam hyacinthum Apollo
Defleuit homicida percuſſum acuto diſco,
Accuſans Zephyrum [illegible]:
Sic etiam Bacchus extraxit ſæpius capillos,
Oculis non flentibus plorans ſuper Hymenæo,
Et extra corpus exiſtentes videns cuſpides ſagittæ
Optatam ſortitus eſt confidentiam, à ſanguineo verò femore
Candidam rubicundæ bicolor vulnus tangens
Parcentibus manibus extraxit ſummitatem ſagittæ:
Lacrymas verò adoleſcentis lugentis cernens
Ambobus iratus fuit & Marti & Melaneo:
[illegible] ſudores abſtergens Hymenæi:

Bacchus Hymenæū ad pugnā incitat.

Bacchus amore Hymenæi in hoſtes truculentior eſt.

Vota Diis facta ſoluenda.

Melaneus Bacchum ſagitta vult percutere.

Comparatio inſignis.

Hyacinthus diſco à Zephyro in caput verſo ab Apolline occiſus.

Accuſante ore occultam effundebat vocem.
Ampelum occidit Taurus, Mars Hymenæum perdet:
Vtinam vero omnes occidiſſet quicunque armanti milites,
Relinquens vnum ſolum invulneratum, in bellis enim.
Qualis dolor quatit me trucidati Cabero
Vulnus Satyri quando vnquam quando Bacchum turbat?
Si venus cadat vtrib. comas ornatas habẽs, multitudo ſagetur
Baſſaridum deinde vnum, ſolum ille ſum puerum cogno-
Si clemens arcu inclyte Ariſtæo cadente *ſcam.*
Qualis mihi quondam luctus? bonas guttas habente vua
Meliorem appellantis ſuæ partum apis *liorem.*
Anne forte mihi fato inimicum eſt fugere quondã pueri do-
Quando rurſus forte illum mortuum puerum lugebo?
Quis grauis vtriſque inuidia irruit? ſi fas dicere
Iuno intuens inuido Bacchum oculo,
Et nouum meſſorem nigrum naſum habentis generationis,
Iuueni inuidens, & deſideranti Baccho
Armauit impetu ſuum Martẽ vt percuteret Hymenæũ telo.
Indicans exercentem a lateribus integrum faciem.
Vt mentem infelicis in amore lædat Bacchi,
Sed telum extendens, aut lethales arcus intendens
Simulato Melaneo armor, vt perficiam.
Vindictam deſiderabilis debitam Hymenei,
Si morieris, Hymenæe, relinquens imperfectum bellum.
Cedam ex bello, & non amplius thyrſum attollam,
Hoſtes omnes ego viuos perdam,
Metens vnum hominem tuum Melaneum occiſorem,
Non occidit Deriades te, licet iraſcatur Baccho.
Sis propitia Venus poſt audacem filium Myrrhæ
Suauem alum Adonin, inſuauis impulit Mars,
Impulit, & roſeum corpus tetigit, & per ſemur
Iam rurſus vtero fluendum, trepit in terram cruor amorum.
Sed tuo amanti gratificata Baccho,
Mitte mihi huc Phœbum fratrem peritum artis
Laborum ſoluentis, & puerum ſanabit, inhibe vocem,
Phœbum relinque in cœlo ſine cura, ne ipſum excitem,
Vulnus deſiderabilis illi in memoriam reuocans Hyacinthi,
Mitte mihi, ſi voles, Pæona, ille veniat,
Expers eſt amorum, alienus eſt ab amoribus.
Vulneris imaginem aliam intuitus ſum in bellis enim.
Ares vtrinque vero ... percuſſus rubeſcit cuſpide,
Ipſe vero alius habet in intus laborem, hic vero telo
In illis, alius verò circa aurem, in corde verò
Lethale vulnus habente vnà vulneratus ſum cũ Hymenæo.
Dixit, & terreſiebat deflexim oculo obliquo,
Vulnus gratioſi intuens Hymenæi.
Femori verò hinc & hinc Baccho gratum florem circumfle-
Candidam rubentium bicolor vulnus tingens, *lens*
Puerum rurſus excitauit ſua Pæonea hedera,
Vnam malum propellens circumſpargens Hymenæo,
Vt verò cum caprarius velox incitatam lac figens,
Vt ipſum intendat fixum caprarius vir
Circumcludens in qualis forma circulari, planta:
Candidæ agitans aufert humidum gutta:
Ita hic lethale vulnus curabat Phœbeâ arte, *gnam,*
Et iuuenis iam ſanitati reſtitutus, redintegratam habuit pu-
Manum dolores ſanantis Bacchi nactus.
Et telum aërinagum procul iaculans in ſcopum trahens,
Arcus rurſus incuruauit, feſtinans vero telo
Retributum præbuit te ſuum ſagittario Melaneo.
Et audax impetu concitabatur puer, ſequens verò Bacchum
Semper viros percutiebat, & non amplius relinquebatur à
Baccho.
Vt verò quadam vmbratilis figura viri mortua repens
Propè apparens non ſignata comes cum viro incedit,
Et ipſum ſemper feſtinantem comitatur, ſtante verò
Stat, & ſedente ſedet, in menſa verò
Imitantibus manibus comes vnà epulatur.
Sic hic puer manebat comes verſicolori Baccho,
Neque à pugna Bacchus quieuit, ſed tranſadigens

Bacchus pro vno Hymenæo totum ſui exercitum contemnit.

Venus Adonidis ... ...

Hymenæus ſanatur.

Comparatio.

Hymenæus Melaneum vulneratũ vlciſcitur.

Cõparatio ab vmbra corpus ſequenti.

Μεμφομένοις στομάτεσσιν [illegible] φωνήν,
Ἄμπελον ἔκτανε Ταῦρος, Ἄρης Ὑμέναιον ὀλέσσει·
Αἴθε δὲ πάντας ἔπεφνεν, ὅσοις ἐνὶ [illegible] μαχηταί,
Καλλείψας ἕνα μοῦνον ἀνούτατον ἐν πολέμοισι γὰρ
Ποῖον ἄχος κλονέει με δαϊζομένοιο Καβείρου,
Οὐτειλὴ Σατύρου, πότε [illegible] ποτὲ Βάκχον [illegible]
[illegible]
Βασσαρίδων, καὶ μοῦνον ἀπήμονα παῖδα [illegible]
[illegible] Ἀρισταίοιο πεσόντος·
Ποῖον ἐμοί ποτε πένθος; ἐϋρραθάμιγγος ὀπώρας
Κρείσσονα κικλήσκοντες ἐὰς ὠδῖνα μελίσσης
Οὐ [illegible] μοι [illegible] φυγεῖν ποτε παιδὸς ἀΐδω,
Ὄφρα πάλιν τάχα τοῦτον ὀλωλότα παῖδα γοήσω;
Τίς βαρὺ ἀμφοτέροισιν ἔδοντος ἔχραισεν; εἰ θέμις εἰπεῖν,
[illegible] ζηλήμονι Βάκχον ὀπωπῇ,
Καὶ [illegible] μελαμβροίοιο γενέθλης
Ἡϊθ[illegible] καὶ ἱμείροντι Λυαίῳ,
[illegible] Ὑμέναιον οἴστῷ,
[illegible] ἀγνῶτες ὀπωπήν,
[illegible] Λυαίου·
Ἀλλὰ [illegible] φοίνια τόξα τιταίνων
[illegible] Μελανῆι [illegible]
Ποινὴν ἱμερόεντος ὀφειλομένην Ὑμεναίου·
[illegible] Ὑμέναιε [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] Μελανῆα φονῆα·
[illegible] Διονύσῳ,
Ἵληκοι Κυθέρεια μετὰ θρασὺν υἷα Μύρρης,
[illegible] Ἄδωνιν ἀμείλιχος [illegible] Ἄρης,
Ἤλασε, καὶ ῥοδέου χροὸς ἥψατο, καὶ διὰ μηροῦ
Ἄρτι πάλιν καλαρύζει ἐπὶ χθονὶ λύθρος ἐρώτων·
Ἀλλὰ [illegible] Διονύσῳ
[illegible] τέχνης
[illegible] καὶ κοῦρον ἀκέσσεται· ἴσχεο φωνῆ
Φοῖβον ἔα κατ' Ὄλυμπον ἀκηδέα, μή μιν ἐγείρω
[illegible] Ὑακίνθου·
[illegible] Παιήων [illegible]
[illegible]
[illegible] ἐν πολέμοισι γὰρ
[illegible] αἰχμῇ,
Ἄρει δ' ἄλλος ἔχει παλάμης πόνον, ὃς δὲ βελέμνῳ
Εἰς λαπάρην [illegible] ἐν κραδίῃ δὲ
Λοίγιον ἕλκος ἔχοντι συνούταμαι Ὑμεναίῳ.
Εἶπε, καὶ ἐτρέπετο [illegible] ὄμματι λοξῷ,
[illegible] Ὑμεναίου.
[illegible]
[illegible] ἕλκος [illegible]
Κοῦρον ἀνεζώγρησεν ἑῷ Παιήονι κισσῷ,
[illegible] Ὑμεναίῳ·
Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ ταχυβὰς ἐπειγόμενον γάλα πήξας,
[illegible]
Κυκλώσας ταλάροισι [illegible]
[illegible]
[illegible] ἕλκος ἀκέσσατο Φοιβάδι τέχνῃ,
[illegible]
[illegible] Διονύσοιο [illegible]
Καὶ βέλος ἠερίφοιτον ἑκηβόλον εἰς σκοπὸν ἕλκων,
Τόξα πάλιν κύκλωσε· [illegible] δὲ βελέμνῳ
Ἀντίδοτον [illegible] ἕλκος [illegible] Μελανῆι·
Καὶ θρασὺς ἔσσυτο κοῦρος· ἐφεσπόμενος δὲ Λυαίῳ
Αἰεὶ φῶτας ἔβαλλε, καὶ οὐκέτι λείπετο Βάκχου.
Ὡς δ' ὅτε τις σκιόεις τύπος ἀνέρος ἄπνοος ἕρπων
Ἀγχιφανής, [illegible] ὁμόδρομος ἀνδρὸς ὁδεύει,
Καὶ οἱ ἀεὶ σπεύδοντι συνέσπεται· ἱσταμένου δὲ
Ἵσταται, ἑζομένου δὲ [illegible] ἐν δὲ τραπέζῃ
Μιμηλαῖς παλάμῃσι συνέμπορος εἰλαπινάζει·
Ὣς ἄρα κοῦρος ἔμιμνεν ὁμόδρομος αἰόλῳ Βάκχῳ,
Οὐδὲ μάχης Διόνυσος ἐλώφεεν, ἀλλὰ τορήσας

Μεαν-

Μεσσοπαγῆ κούφιζε πεπαρμένον αἰθέρι θύρσῳ,
Ὄρθιον, ὑψιπότητον· ἐν ἠέρι δὲ κλαδάων
Ἰνδὸν ἐλαφρίζων, ζηλήμονι δείκνυεν Ἥρῃ,
Καὶ τελέων τελετῆσιν ἐπωνυμίῃσιν Ἐνυώ
Θεῖος Ἀρισταῖος δεδαημένος Ἄρεος ἀγρεύς·
Ὡς νόμιος πολέμιζε καλαύροπα χερσὶ τινάσσων,
Νυμφίος Αὐτονόης ἑκατηβόλος· ἐν δὲ κυδοιμοῖς
Τόξον ἔχων κλυτότοξον ἑὸν μιμεῖτο τοκῆα,
Θάρσος ἔχων ἀβρόπλον ὀϊστοβόλοιο τεκούσης
Κυρήνης προτέρης ὑψαιδος· αἰνομανῆ δὲ
Δέσμιον ἐζώγρησεν ἀνάρσιον ἄτρομος ἀγρεύς,
Ἀγρώσσας ἅτε θῆρα, καὶ ἀντιβίων ἐλατῆρα
Ἠθάδι χειρὶ τίταινε βαρὺν λίθον, οἷον ἐρείσας
Πίονος ἔθλιψε χυτὰς ὠδῖνας ἐλαίης·
Δυσμενέας δ' ἐσόβησεν ἀγήνορας ἠθάδι ῥόμβῳ,
Σείων χαλκὸν ἐκεῖνον, ὃν ἐν παλάμῃσι τινάσσων
Φοιταλέης ἐφόβησε μεμυκότα κέντρα μελίσσης·
Θρηΐκιης δὲ Σάμοιο πυρισθενέες πολιῆται
Λημνιάδες δύο παῖδες ἐβακχεύοντο Κάβειροι·
Ἡφαίστου δὲ τοκῆος ἐρευγομένου πυρὸς ἀτμῷ
Συγγενέας σπινθῆρας ἀκόντιζον ὀπωπαί·
Τοῖσι μὲν ἐξ ἀδάμαντος ἔην ὄχος· ἀμφὶ δὲ πῶλοι
Χαλκείῃ κροτέοντες ἀρασσομένην κόνιν ὁπλῇ
Καρχαλέον χρεμετισμὸν ἀνήρυγον ἀνθερεῶνος·
Οὓς φύσεως Ἥφαιστος ἀμιμήτῳ κάμε τέχνῃ,
Πυρσὸν ἀπειλητῆρα διαπνείοντας ὀδόντων,
Οἷα καὶ Αἰήτῃ βασιλῆϊ σημάντορι Κόλχων
Χαλκοπόδων μόρφωσε συνωρίδα δίζυγα ταύρων,
Τεύχων θερμὰ λέπαδνα, καὶ ἔμπυρον ἱστοβοῆα,
Χειρὶ δὲ Λήμνιον ἔγχος, ὅπερ κάμε πατρὸς ἄκμων,
Δεξιτερῇ κούφιζεν· ἐπ' ἀφνειῷ δὲ μηροῖς
Φάσγανον ἤειρε σελασφόρον· εἰ δέ τις ἀνὴρ
Ἀκροτάτοις ὀνύχεσσι λίθον τινὰ ξαίνειεν ἀείρας,
Θηγαλέης ἤραξε πυριδρόμα νῶτα μαχαίρης,
Αὐτόματοι σπινθῆρες ἀϊστεύοντο σιδήρου·
Εὐρυμέδων μὲν ἔλαυνε· πυριβλήτῳ δὲ χαλινῷ
Ἔμπυρον ἡνιόχευε σιδηροπόδων γένος ἵππων,
Ἕλκων δ' αἰθαλόεντι συνήρμοσε χεῖρα βελέμνῳ
Πατρῴης Ἑκάτης θυσανώδεα πυρσὸν ἑλίσσων·
Καὶ φάλαρον σείοντες ἀερσιλόφου τρυφαλείης
Δικταῖοι Κορύβαντες ἐπεστρατόωντο κυδοιμῷ,
Εἰς μόθον οἰστρηθέντες· ἀμιλλητῆρι δὲ χαλκῷ
Φάσγανα τυπτομένοισιν ἐπέκτυπε γυμνὰ βοείαις
Στρεφθεῖσιν ἀντιτύποισι· σακεσπάλος δὲ χορείης
Ῥυθμὸν ἐμιμήσαντο ποδῶν ἑλικώδεϊ παλμῷ
Ἄρεϊ βακχεύοντες· ὀρεσσαύλων δὲ νομήων
Ἰνδῴη δεδάϊκτο γονὴ Κουρῆτι σιδήρῳ·
Καί τις ἀνὴρ προκάρηνος ἐπωλίσθησε κονίῃ,
Εἰσαΐων μύκημα βαρυγδούποιο βοείης·
Καί τις ἀερτάζουσα φιλαίματον ἔγχος Ἐνυοῦς
Βασσαρὶς ἠκόντιζεν· ἀβάκχευτα δὲ γενέθλης
Ἄρσενα πολλὰ κάρηνα δαΐζετο θηλέϊ θύρσῳ·
Καὶ λασίῃ παλάμῃ σκοπιὴν λοφόεσσαν ἀείρων,
Οὔρεος ἄκρα κάρηνα ταμὼν ἐκορύσσετο Ληνεύς,
Πέμπων ὀκριόεσσαν ἐπ' ἀντιβίοισιν ἀκωκήν·
Βάκχη δ' ἀμφαλάλαζε, καὶ ἀμπελόεντες ὀϊστοὶ
Κισσοφόρων παλάμῃσιν ἐδινεύοντο γυναικῶν·
Ἔνθα μέλος πλέξασα καὶ Ἄρεϊ καὶ Διονύσῳ
Εὐπετάλη κεκόρυστο· φιλοσταφύλῳ δὲ πετήλῳ
Κέντορα κισσὸν ἔπεμπεν ἀλοιητῆρα σιδήρου,
Ἰνδῴην δρυόεντι γονὴν ὀλέκουσα κορύμβῳ,
Καὶ δηΐων κλονέουσα νέφος ῥηξήνορι θύρσῳ·
Τερψιχόρη φιλόβοτρυς ἐπεσκίρτησε κυδοιμῷ,
Κύμβαλα δινεύουσα βαρύβρομα δίζυγι χαλκῷ,
Οὐ τόσον Ἡρακλέης Στυμφαλίδας ἤλασε βόμβῳ,
Χαλκὸν ἔχων βαρύδουπον, ὅσον στρατὸν ἤλασεν Ἰνδῶν
Τερψιχόρη κτυπέουσα χοροῦ πολεμήϊον ἠχώ·
Καὶ Τρυγίη βαρύγουνος ἐλείπετο νόσφιν ὁμίλου
Ὑστατίη, καὶ ἔπηξε φίλον πόδα· οὐδέ τις αὐτῇ

In medio impactum eleuauit tranſfixum virum thyrſo,
Erectum, altiuolum, in aëria verò via
Indum eleuans inuidæ demonſtrauit Iunoni,
Et perficiens tribus cognomentis prælium
Diuinus Ariſtæus peritus Martis venator,
Tanquam paſtor pugnabat, baculum manu quatiens,
Sponſus Autonoæ latè iaculans in bellis verò
Arcum habens arcu inclytum ſuum imitabatur parentem,
Confidentiam habens immenſam ſagittas iaculantis matris
Cyrenes prioris Hypſeidis: valde furioſum verò
Vinctum liberauit hoſtem intrepidus venator,
Venatus tanquam feram, & hoſtium agitatorem.
Conſueta manu intendit grauem lapidem, qualem affigens
Pinguis atterit fuſtem partum oliuæ.
Hoſtes verò perterrefecit ſuperbos conſueto turbine,
Quatiens ferrum illud, quod in manibus vibrans
Vagæ fugauit iratos aculeos apis.
Thraciæ verò Sami igne validi incolæ
Lemniadis duo filij bacchabantur Caberes.
Vulcani verò patris eructantis ignis vapore
Cognatas ſcintillas eiaculabantur oculi:
Hiſce quidem ex Adamante erat currus: circùm verò equi
Ferrea pulſantes ſignatum puluerem vngula
Strepitum immitem eructarunt ex gutture:
Quos pater Vulcanus non imitanda elaborauit arte
Facem interminatricem perſpirantes è dentibus,
Velut etiam Æetæ horribili principi Colchorum
Ferreos pedes habentium figurauit compar iugum taurorum
Faciens calida collaria, & ignitum temonem,
Manu verò Lemniam haſtam, quam fabricarat paterna incus
Dextra eleuauit. in ingenioſo verò femore
Gladium eleuauit ſplendorem ferentem: ſi verò quiſpiam vir
Summis vnguibus lapidem quendam carminaret tollens
Acutæ ſecauit igne currentia dorſa machæræ,
Spontaneæ ſcintillæ eiaculabantur ferri.
Eurymedon quidem impellebat, ignem emittente verò freno
Ignitum gubernauit ferreos pedes habentium maximum equorum,
Trahens verò ignito applicauit manum telo
Paternæ Hecatæ Thradibus conuenientē facē circumuoluens.
Et Phalarum quatientes elatas criſtas habentis galeæ
Dictæi Corybantes exercitum ordinabantur ad bellum,
In pugnam furore concitati: certatore verò ferro
Enſes pulſantes reſonabant nudi in ſcutis
Motu contrario. ſcutiferæ verò choreæ
Harmoniam imitabantur pedum volubili vibratione
Marti bacchati, in monte ſtabulantium verò paſtorum
Indica trucidabatur generatio Curete ferro.
Et quiſpiam vir præceps deſilijt in puluerem.
Audiēs mugitum grauiter reſonantis clypei ex pelle bubula:
Et quædam attollens flores amantem haſtam belli,
Baſſaris iaculabatur, à Baccho aliena verò generationis
Virilia multa capita trucidabat fœmineo Thyrſo,
Et hirſuta manu ſcopulum montanum attollens,
Montis ſummæ cacumina amputans armabatur Leneus
Mittens aſperum in hoſtes mucronem.
Baccha verò vndique perſtrepebat, & vitea iacula
Hederiferarum manibus vibrabantur mulierum:
Vnde cantum concinnans & Marti & Baccho
Eupetale armata fuit: vuas verò amanti folio
Punctricem hederam miſit percuſſorem ferri
Indicam querneo prolem perdens ramo,
Et hoſtium quatiens nubem bellicoſo Thyrſo
Terpſichore vuas amans ſaltabat in conflictum
Cymbala quatiens grauiter ſonantia duplici ferro,
Non tantum Hercules Stymphalidas agitauit bombo
Ferrum habens grauiter ſonans, quantum exercitum agitauit Indorum
Terpſichore pulſans chori bellicum ſonitum,
Et Trygia genibus grauata relinquebatur ſeorſum à multitudine
Vltima, & fixit motu pedes, neque quis apud ipſam

Ariſtæus Solis & Cyrenes filius.

Caberi Vulcani filij.

Caberorū currus.

Æetes rex Colchorū.

Stymphalides aues crepitaculi ſonitu ab Hercule pulſæ.

Silenorum mat fit, relinquebant verò ibi ipſam ſolam
Perterrefactam, iucore exhibitam iuuentatem exhibens verò
Manum præbuit Maroni: Maron verò recuſauit anum,
Quòd choros abſcidiſſet vina amantium Corybantum,
Et Satyrorum: ſemper verò Deos orauerat domari
Vetulam inutilem ab haſta Deriadei.
Et Calyce pugnabat aſtans Baccho
Furore inſana: trepide verò ebrietatis vertebatur vibratio-(ne
Ocyus procurrens, grauata verò bello
Genua quidem laborabat, vinum verò amantis Nymphæ
Humidi crines vibrabantur capitis.
Et dolor erat grauiter ſonans, concordi verò prælio
Aſtræus Staphylam. Calycam verò ſequebatur Celeneus.

Aſtræus. Celeneus. Morrheus.

Silenorū verò phalangē haſta concitatus agitauit Morrheus
Occiſam bouum ſtimulo, vna verò interemtoris vociferatione
Aſtræus turbabatur, Maron fugiebat, & ſitiebat Leneus
Sileni tres filij hirſuti, qui per lectos
Sine ſemine per ſe innixus recurrit matris terræ.

Silenus terræ filius.

Deſiderabilem verò Doryclus perterrefecit Lycaſten,
Quib. Deus opē ferebat, nuper verò vulneratarū mulierum
Vulneribus medicamenta aſperſit: Martiali verò ferro
Exagitatam ad ſummum pedem calciendo carentem liberauit puellam

Bacchus medicus.

Rami vitei circumſtringens pedem vinculo.
Eupetales verò ſaniem nuper concitatam exſtinxit vino.
Et Staphyla fuſum ſanguinem mitigauit cantilena.
Myrtus verò vulneratam manum ſanauit myrto.
Et Cabyram ſanauit extrahens telum ex humero.
Nyſæ verò vulnus percuſſit recens vulnerati frontis
Vulnere cruento circumſpargens operculum torcularis
Vnguens hinc & hinc gena n candido gypſo.
Oculis verò non flentibus ingemiſcebat ſuper Lycaſten,

Baſſaris inſana.

Sed poſtquam Baſſaridum dolores mitigauit arte,
Thyrſo furioſus Bacchus pugnabat maiori pugna.
Et quiſpiam mentem eripientis correptus ſaltu inſaniæ
Baſſaris, Indum Martem præterijt Thyas Bellona,
Circa te Lydie Deus: à capillis verò Bacchæ
Non combuſtus reſplendebat circa ceruicē ſpontaneus ignis

Pugna redintegratur.

Et horribilium ducum alterugem multitudinem excitans,
Tibia infremebat exercitum excitantem Martis ſonitum,
Et geminis manibus ſtridorem amantium Corybantum
Curuaturæ vtrinque percuſſæ reſonabant ſcuti.

Fiſtula Panis inuentum.

Cymbala etiam reſonabant, mutans verò cantilenam
Panis ſuauicana pugnas cantabat fiſtula.
Hoſtium verò phalanges infremebant, copioſæ verò
Ex aëre alata cum ſtridore denuò ſibilabant iacula
Sonuit neruus arcus, bombum edebat lapis, mugiebat tuba,
Sed cùm ſanè ad tranſitum veniſſent, vbi latus tractu

Bacchus Deriadem prouocat.

Candidam aquam pleno fluxu rubefecit Hydaſpes,
Tum ſanè Bacchus reſonabat à grauiter tremente gutture.
Quantum nouem millium reſonaret multitudo belli
Horribilem concordium faucium ſonitum, inſtabiles verò
Flauum fugientes in flumen procubuerunt Indi:
Alij verò in campo, exercitus verò diuidebatur Bacchi
Hoſtes occidens & in campo, & in Hydaſpe,
Siti ſicca reſpirantes, quando terra
Aurora medium habuit, & trepidauit calidus viator
Ardentis ſolis meridianam ſcuticam.
Et Deus viteus prouocauit regem Indorum
Sermonem minatorem fundens rabioſo gutture
Quis metus, ſi è flumine fers genus? Princeps Indorum
E cœlo ſortitus eſt ſanguinem: deterior eſt Baccho
Deriades armis confiſus, quantum Ioue eſt Hydaſpes.
Vbi verò voluero, nubibus propè aſto: ſi verò velim
Veniet rectigradum meum telum vſque ad Lunam.
Licet verò multum ſapias ſequēs cornua trahentem formam,
Si potes, prius pugna cum boum cornua habenti Baccho.
Sic illo locuto cum fremitu mugiebant milites,
Cū altero verò alter contendebat vnà pugnans cū Baccho:
Caprinis verò pedibus pugnabat ſuauis Pan.

Σιληνῶν παρέμιμνε· λίπον δέ μιν αὐτόθι μούνην
Ταρβαλέην, χαρίεσσαν ἀφήλικος· ἀκροφανεῖσα δὲ
Χεῖρας ὄρεξε Μάρωνι· Μάρων δ' ἀπίθησε γεραιῇ,
Ὅττι χορούς ἀνέκοψε φιλακρήτων Κορυβάντων,
Καὶ Σατύρων· αἰεὶ δὲ θεοῖς ἠύχετο δαμῆναι
Γρηΐην ἀνέραστον ὑπ' ἔγχεϊ Δηριαδῆος·
Καὶ Καλύκη πολέμιζε πεπεισμένη Διονύσῳ
Οἰστρομανής· τρομερῇ δὲ μέθης ἐλελίζετο παλμῷ
Ὠκέα προθέουσα· βαρυνομένη δὲ κυδοιμῷ
Γούνατα μὲν μογέεσκε· φιλακρήτοιο δὲ νύμφης
Οἰδαλέοι σμήριγγες ἐδονέοντο καρήνου·
Καὶ στόνος ἦν βαρύδουπος· ὁμοζήλῳ δὲ κυδοιμῷ
Ἀστραῖος Σταφύλην, Καλύκην δ' ἐδίωκε Κελαινεύς·
Σιληνῶν δὲ φάλαγγα δορυσσόος ἤλασε Μορρεύς
Θηγομένην βουπλῆγι· μιῇ δ' ὀλετῆρος ὁμοκλῇ
Ἀστραῖος δεδόνητο, Μάρων φύγεν, ὤκλασε Ληνεύς,
Σιληνοῦ τρία τέκνα δασύτριχες, οἳ δίχα λέκτρων
Ἄσποροι αὐτολόχευτες ἀνέδραμον ἰλύος ἀρούρης·
Ἱμερτὴν δὲ Δόρυκλος ἀνεπτοίησε Λυκάστην·
Τὴν θεὸς ἐχραίσμησε· νεουτήτων δὲ γυναικῶν
Ἕλκεσι φάρμακα πάσσεν· ἐναλίῳ δὲ σιδήρῳ
Τεμνομένην ποδὸς ἄκρον ἀπέδιλον ῥύσατο κούρην
Κλήματι ἀμπελόεντι περισφίγξας πόδα δεσμῷ·
Εὐπετάλης δ' ἰχῶρα νεόσσυτον ἔσβεσεν οἴνῳ,
Καὶ Σταφύλης χυτὸν αἷμα κατεπρήυνεν ἀοιδῇ·
Μυρτοῦ δ' οὐταμένην παλάμην ἰήσατο μύρτῳ,
Καὶ Καβύρην ἐσάωσεν ἀνειρύσας βέλος ὤμου,
Νύσης δ' ἕλκος ἔθρυψε νεουτήτοιο μετώπου,
Ἕλκεϊ φοινήεντι περιρραίνων πῶμα ληνοῦ,
Χείλεα ἔνθα καὶ ἔνθα παρηΐδα λευκὰ γύψῳ·
Ὄμμασι δ' ἀκλαύτοισιν ἐπεστονάχιζε Λυκάστῃ·
Ἀλλ' ὅτε Βασσαρίδων ὀδύνας πρηΰνατο τέχνῃ,
Θυρσομανὴς Διόνυσος ἐμάρνατο μείζονι χάρμῃ·
Καί τις ἀμερσινόοιο κατάσχετος ἅλματι λύσσης
Βασσαρίς, Ἰνδὸν Ἄρηα μετέστιχε Θυιὰς Ἐνυώ,
Ἀμφὶ σὲ Λυδὲ δαίμον· ἀπὸ πλοκάμοιο δὲ Βάκχης
Φλεγόμενος σελάγιζε κατ' αὐχένος αὐτόματον πῦρ,
Καὶ βριαρῶν προμάχων ἑτερόζυγον ἑσμὸν ἐγείρων
Αὐλὸς ἐπεσμαράγησεν ἀγέστρατον Ἄρεος ἠχώ,
Καὶ διδύμαις παλάμῃσι φιλοσμαράγων Κορυβάντων
Ἄντυγες ἀμφιτύποιο ἀνεκρούοντο βοείης·
Κύμβαλα δὲ κροτάλιζε· μεταλλάξασα δὲ μολπὴν
Πανιὰς ἐδυμέλεια μόθου ἐμελίζετο σύριγξ·
Ἀντιβίων δὲ φάλαγγες ἐπέβρεμον· ἀμφιλαφεῖς δὲ
Ἠερόθεν πτερόεντες ἀνερροίζησαν ὀϊστοί·
Ἀνήξε βιὸς, βόμβησε λίθος, μυκήσατο σάλπιγξ·
Ἀλλ' ὅτε δὴ πόρον ἷξον ὑπὸ προμήκεος ὁλκῷ
Λευκὸν ὕδωρ μεθέηκε ῥόῳ φοίνιξεν Ὑδάσπης,
Δὴ τότε Βάκχος ἄϋσε βαρυσμαράγων ἀπὸ λαιμῶν,
Ὁππόσον ἐννεάχιλος ἐπιβρέμει ἐσμὸς Ἐνυοῦς,
Φρικτὸν ὁμογλώσσων στομάτων θρόον· ἀσταθέες δὲ
Ξανθὸν ἐρυσσάζοντες ἐπὶ ῥόον ὤκλασαν Ἰνδοί,
Ἄλλοι δ' ἐν πεδίῳ· στρατιὴ δ' ἐμείζετο Βάκχου
Δυσμενέας κτείνουσα, καὶ ἐν δαπέδῳ καὶ Ὑδάσπῃ
Δίψῃ καρχαλέῃ κεχαρηότας, ὁππότε γαίης
Ἠὼς μέσσον ἔχε, καὶ ἔτρεμε θερμὸς ὁδίτης
Αἴθοπος ἠελίοιο μεσημβρίζουσαν ἱμάσθλην·
Καὶ θεὸς ἀμπελόεις προκαλίζετο κοίρανον Ἰνδῶν
Μῦθον ἀπειλητῆρα χέων λυσσώδεϊ λαιμῷ·
Τίς φόβος, εἰ ποταμοῖο φέρεις γένος; ἡγεμὼν Ἰνδῶν
Οὐρανίδην λάχεν αἷμα· χερειότερος δὲ Λυαίου
Δηριάδης ὑπέροπλος, ὅσον Διός ἐστιν Ὑδάσπης·
Ἢν δ' ἐθέλω, νεφέων σχεδὸν ἵσταμαι· ἢν δ' ἐθελήσω,
Ἵξεται ἰθυκέλευθον ἐμὸν βέλος ἄχρι Σελήνης.
Εἰ δὲ μέγα φρονέεις μεθέπων κεραηΐδα μορφήν,
Εἰ δύνασαι, προμάχιζε βοοκραίρῳ Διονύσῳ·
Ὣς φαμένου βρυχηδὸν ἐμυκήσαντο μαχηταί,
Ἄλλῳ δ' ἄλλος ἔριζε συναιχμάζων Διονύσῳ·
Αἰγείοις δὲ πόδεσσιν ἐμάρνατο μείλιχος Πάν·

Ὀξὺ δὲ τοξευτῆρος ὅλην κενεῶνα χαράξας
Θηλαλέῃ Μελανῆος ἀνέσχισε γαστέρα χηλῇ
Ποινὴν ἕλκος ἔχοντος ἀπαιτίζων Ὑμεναίου,
Ὄφρα πυρισφρήγιστον ἐλαφρίσσειεν ἀνίην,
Ὄμμασιν ἀκλαύτοισιν ὀδυρομένου Διονύσου,
Λυσσήεις δὲ Βάκχος ἐπέδραμε δηιοτῆτι,
Καὶ νεφέων ἔψαυσε, καὶ ἥψατο χειρὸς Ὀλύμπου,
Ἄλλοτε μηκύνων ταναὸν δέμας αἰθέρι γείτων,
Καὶ χθονὶ ταρσὸν ἔπηξε, καὶ ἠέρα τύπτε καρήνῳ·
Τοῖσι δὲ μαρναμένοισιν ἐπήλυθεν ἕσπερος ἀστὴρ,
Λύων Ἰνδοφόνοιο θεμείλια δηιοτῆτος·
Ἄρεϊ δ' ὑπνώοντι παρίστατο νεύματι Ῥείης,
Φάσματα ποικίλλουσα δολοπλόκος ὄψις ὀνείρου,
Τοῖον ἔπος βοόωσα νόθῃ σκιοειδέι μορφῇ·
Ἆρες Ἄρες, σὺ μὲν εὗδε δυσίμερε, μοῦνος ἰαύων
Χαλκοχίτων· Παφίην δὲ τὸ δεύτερον ὑψόθι λέκτρων
Ὑμετέρων, Ἥφαιστος ἔχει προτέρην Ἀφροδίτην,
Ἐκ δὲ δόμων ἐδίωξε Χάριν ζηλήμονα νύμφην,
Ἀρχαίην δ' ἄλοχον παλινδρομον εἰς γάμον ἕλκων·
Αὐτὸς Ἔρως τόξευσεν ἀναινομένην Ἀφροδίτην
Ἡφαίστῳ γλυκύμηλον φέρων Χάριν· ἀλλὰ καὶ αὐτὴ
Ζηνὸς μέγαν παρέπεισε πόθων ἀδίδακτος Ἀθήνη
Παρθενικὴ δολόμητις, ὅπως Ἥφαιστον ἀλύξῃ,
Μνησαμένη νόθα λέκτρα παλιμβρέκτων ὑμεναίων,
Μὴ προτέρου μετὰ πότμον Ἐρεχθέος ἄρσενι μαζῷ
Ἄλλον ἀεξήσειε νεώτερον υἱέα γαίης·
Ἔγρεο καὶ Θρήισσαν ἰδὲ πέζαν ἐρίπνης,
Δέρκεο σὴν Κυθέρειαν ἐθήμονος ἔνδοθι Λήμνου,
Δέρκεο πῶς προθύρεια Πάφου καὶ ἕδεθλα Κύπρου
Ἄνθεσιν ἐστεφάνωσεν ὁμιλαδὸν ἐσμὸς Ἐρώτων·
Βιβλιάδων δ' ἀΐεις μεμελημένην Ἀφροδίτην,
Καὶ νέον ἐς φιλότητα παλιντροπον ὕμνον ἀκούων·
Ἆρες ἐνοσφίσθης σέο Κύπριδος· ἀνδροφόνον γὰρ
Ὀψὲ βραδὺς ὠκὺν Ἄρηα παρέδραμε, καὶ τάχα καὶ αὐτὸς
Ἡφαίστῳ πυρόεντι μεμιγμένην Ἀφροδίτην·
Σικελίας δ' ἐπίβηθι, παρίστασο δ' ἐγγὺς καμίνῳ
Λίσσεό μοι Κύκλωπας ἀριστοπόνων δὲ καὶ αὐτῶν
Ἴδμονες Ἡφαίστοιο σοφῶν ζηλήμονες ἔργων,
Σοὶ δολόεν τεύξουσι καὶ ἀρχαίοισι τεοῖς δεσμοῖς,
Ὁπλότερον τελέσουσιν ὁμοίιον, ὄφρα καὶ αὐτὸς
Ἀμφοτέροις δολιοῖσιν ἐμαρπτόμενος ποσὶ χωλὸν
Δήσῃς ὄφρα γάμοιο τεῷ τιμήορι δεσμῷ
Εἰλιπόδην Ἥφαιστον ὁμόζυγα Ἀφροδίτῃ,
Καί σε θεοὶ μὲν πάντες ἐπαινήσουσιν Ὀλύμπου,
Δέσμιον ἀγρεύσαντα τεῶν συλήτορα λέκτρων·
Ἔγρεο καὶ σὺ γάμοιο δολοπλόκε, ἔγρεο νύμφης
Ἀμφιπόλων ἀλέγιζε, τί σοι κακὰ Δηριάδαο;
Σιγήσω, μὴ μῦθον ἐμὸν Φαέθων ἀίοιτο·
Ὣς φαμένη πεπότητο, καὶ αὐτίκα κύκλα πατάξας
Πρώιον ἀρτιχάρακτον ὀπιπεύων φάος ἠοῦς,
Θερμὸς Ἄρης ἀνέπαλτο, Φόβον καὶ Δεῖμον ἐγείρας
Ζεῦξαι φοίνιον ἅρμα ταχύδρομον· οἱ δὲ τοκῆι
Σπερχομένῳ πείθοντο, καὶ ἀγκυλόδοντι χαλινῷ
Δεῖμος ἐεπτοίητος ὀπισθοτενῆ γένυν ἵππου
Δέσμιον αὐχένα δοῦλον ἐπισφίγξασθ' λεπάδνῳ·
Ζεύγλην δ' ἀμφὶς ἔδησεν· Ἄρης δ' ἐπεβήσατο δίφρου·
Καὶ Φόβος ἡνιόχευεν ὄχον πατρῷον ἐγείρων
Εἰς Πάφον ἐκ Λιβάνοιο μετήλυδος, ἐκ τε Κυθήρων
Ἄστατον ἔτραπεν ἅρμα Κεραστίδος εἰς χθόνα Κύπρου,
Πολλάκι πολλάκι Λῆμνον ἐδέρκετο, καὶ προτὶ ἄλλων
Ζηλήμων σκοπίαζε πυρίπνοον ἐσχαρεῶνα,
Κύπριν ἀνιχνεύων δονέει ζηλήμονι ταρσῷ,
Εἴ μιν ἐσαθρήσειε παρ' Ἡφαίστοιο καμίνοις
Ὡς πάρος ἱσταμένην, καὶ ἐδείδιε, μή οἱ ὀπωπὴν
Καπνὸς ἀμαλδύνειε μελαινομένης Ἀφροδίτης·
Ἔδραμε καὶ μετὰ Λῆμνον ἐς οὐρανὸν ὄφρα σιδήρῳ
Νυμφιδίην μάχην αὖτις ἀναστήσειεν Ἐνυὼ,
Καὶ Διὶ, καὶ Φαέθοντι, καὶ Ἡφαίστῳ, καὶ Ἀθήνῃ.

Acutè verò ſagittarij totum ventrem perrumpens
Acuta Melanei diſſecauit ventrem vngula
Pœnam vulnus habens repoſcens Hymenæi,
Vt igne obſignatum leuiorem redderet dolorem
Oculis non flentibus lugentis Bacchi,
Rabioſus verò Bacchus accurrit ad pugnam,
Et nubes tangebat, & tetigit manibus cœlum,
Interdum extendens oblongum corpus ætheri vicinus
Et terra plantam affixit & aëra verberauit capite:
Hiſce verò pugnantibus aduenit Heſperus ſtella
Soluens Indos occidentis fundamenta pugnæ,

Nox pugnā diremit.

Marti verò dormienti aſtabat nutu Rhea
Imagines varians doloſa facies ſomni,
Tale verbum clamans adulterina vmbratili forma:
Mars Mars, tu quidē dormi inſuauis, totus ſolus dormiēs
E ferro tunicam habens: Paphiam verò iterum ſuper lectis
Veſtram, Vulcanus habet priorem Venerem,
E domibus verò abegit Charin æmulam Nympham,

Charis Vulcani Nympha.

Antiquam verò coniugem recurrentem in nuptias trahens:
Ipſe Cupido iaculatus eſt recuſantem Venerem
Vulcano patri adferens Charin: ſed & ipſa
Iouis magno diſſuaſit amorum expers Minerua
Virgo doloſa conſilia habens, vt Vulcanum effugiat.

Minerua Vulcanum amatorem fugit.

Recordata adulterinos thalamos in ſolo nutritorum Hymenæorum,
Ne prioris poſt mortem Erechthei virili mamma
Alium enutriret iuniorem filium terræ:

Erechtheus Vulcani filius à Pallade educatus.

Excitare & Thraciam vade nunc in regionem rupis,
Cerne tuam Cythereiam conſueta in Lemno,
Vide quomodo veſtibula Paphi & fundamenta Cypri
Floribus coronauit comes multitudo amorum:
Bibliadum verò audis decantatam Venerem:
Et nouum amorem reuocatarum nuptiarum:
Mars priuatus es tua Venere, homicidam enim
Hic tardus velocem Martem præcurrit, & cane & ipſe
Vulcano ignito copulatam Venerem.
Siciliam verò ingredere, aſtantes verò Camino
Precare mihi Cyclopes. Pulchra verò opera elaborantis & (ipſius
Periti Vulcani inſignium æmulatores operum,

Cyclopes Vulcani famuli

Tibi dolum tendunt & antiquis tuis vinculis,
Recentius facient conſimile, vt & ipſe
Vtroſque doloſis pedibus comprehendens

Retia Marti Venerique facta.

Vinctas ferens thalami tuo vindice vinculo
Pedes incuruantem Vulcanum conſtringens cum Venere,
Et te Dij quidem omnes laudabunt cœli,
Qui captiuum venatus ſis tuorum prædatorē thalamorum.
Excitare, & tu euadas dolos neclens, excitare, Nymphæ
Ripte curam geras, quid tibi mala Deriades?
Taceat à nobis Sol ne ſermonem audiat.
Sic locuta auolabat, & ſtatim operculum quatiens
Matutinum ſignatum intuens lumen auroræ
Calidus Mars reſiluit, Phobum & Dimum excitans

Dimus & Phobus Martis filij.

Vt coniungant lethalem currum curſu velocē, hi verò patri
Properanti obediebant & curuos dentes habentes fræno
Dimus valde perturbatus conſtringens maxillam equi
Vinctam ceruicem ſeruitem conſtrinxit collari.
Iugū verò circum alligauit. Mars vero aſcendebat currum.
Et Phobus agitabat plauſtrum paternum incitans
In Paphum ex Libano latus & ex Cytheris
Inſtabilem conuertit currum Ceraſtidis in terram Cypri,
Sæpius ſæpius Lemnium intuebatur, & præ aliis
Æmulans cernebat ignes ſpirantem focum
Venerem rurſus veſtigans volubili amuiante planta;
Si qua ipſam videret prope Vulcani caminos
Vt prius ſtantem & metuit, ne ſibi frontem
Fumus demoliretur nigra Veneris:
Cucurrit verò poſt Lemnum in cœlum vt ferro
Virgineam Diis reſuſcitaret pugnam
Et Ioui, & Soli, & Vulcano & Mineruæ.

DIONYSIACORVM

LIBER XXX.

Mars in cœlum reuertitur.

SIC quidem hic ſeptem Zonas habens in cœlum cucurrit Mars
Æmulus grauiter irains, in pugnam verò proſiliens
Audax Bacchus ingruit nigricanti populo

Bacchus abſente Marte cum Indis pugnat.

Interdum quidem inter primos currens terram quatiente vibratione:
Interdum medius inter primos pugnantes, iaculatore verò
Nigræ meſſuit frugum feſta pugnæ,
Et Satyros animauit in Martem Deriadei:
Hoſtilis verò phalangis turbabat nationes trucidans,
Poſtquam vidit Bacchus Martē reliquiſſe pugnā Indorū,
Alter verò alteri contendebat, ramiferi verò tumultus
Dextrum os vehemens indulgens Baccho,
Siniſtrum Ariſtæus cornu percurrebat pugnæ.

Ariſtæus ſiniſtrum cornu tenet.

Et Bacchi famulos intuens adhuc Morrheus
Pugnantes foliis, & floridis ſagittis,
Stulto Deriadeo multum obſtupeſcendam emiſit vocem,
Deriade, quale hoc miraculum, mei cadunt milites
Percuſſi Thyrſis, & lembis foliis?
Armatos verò perdunt ſcuto carentes, immota verò
Baſſarides ſecuribus, & ancipiti machæra
Verberatæ manent ſine vulnere, non fas eſt dicere:
Et tu relinquens ſceptrifer tuam ferream cuſpidem,
Viteum Thyrſum attolle cæde contaminatū, eo quòd quam
Hoſtes multo magis vincunt Corymbi:
Nunquam vidi talem belli imaginem, viles autem
Thyrſi iaculatores meliores ſunt iaculis,
Da etiam mihi quatere viride telum: noſtra enim
Imbellis ferulæ ſuperatæ ſunt ſagittæ.

Bacchici inermes armatos vincunt.

Da mihi flauos calceos ferre, quòd ipſæ
Infractæ ocreæ inclinatæ ſunt à cothurnis.
Quid prodeſt ſi ferreum habeam ſcutum, quando mulieres
Magis vincunt inermes? in bellis verò
Cymbala quatiunt, & ad terram procumbunt milites,
Et coronis galea, & ceſſit ceruinæ pelli thorax.
Sæpius verò occurrens inuulnerabilis Bacchi
Arbitratus ſum infractum reſcindere guttur
Mittens inconſideratas haſtas, & poſtquā tetigerūt Bacchū
Celeriter percutiēs nō retuſum flectebatur ferrum iaculorū.
Sic illo locuto rendebat rex audax, circa verò generum
Oculos obliquos intendit iræ indice ſilentio,
Et ipſi interminatricem rurſus eructauit vocem.
Quid trepidas Bacchum inermem infans Morrheu?
Dulcis hic formidans Satyrorum ludentem pugnam.

Morrheus gener Deriadei.

Sic locutus animauit imperterritus generum minis,
Et Bacchi primis militibus ingens armabatur Morrheus,
Vulnerauit verò Eurymedontem medium intus tumorem lanians

Eurymedō à Morrheo vulneratus.

Enſe rubicundo, penetrans verò femoris
Pinguē amputauit carnē corpus relinquentē furioſa cuſpis,
Genu verò flexo in terrā decidit ferreā tunicam habēs verò
Alcon non neglexit fratrem lapſum:
Sed violato dux venit gladium attollens,
Et ſcutum verſatile, totum verò tegebat militem,
Scuto in altum tegens corpus viri, hoſtibus verò
Quatiens hinc & hinc validam cuſpidem
Frater fratri ſuccurrit, & vulneratum circumiens

Frater fratri ſuccurrit.

Tanquam circa catulos Leo, rugiebat gutture
Labio rabioſo fundens Corybanticam vocem,
Et ipſum cernens reuolutum perita planta
Æqualis Typhoni immenſus bacchabatur Morrheus,
Fratribus geminis armatus, vt mater

ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ Λ.

Ὣς ὁ μὲν ἑπτάζωνον ἐς οὐρανὸν ἔδραμεν Ἄρης
Ζηλήμων βαρύμηνις· ἐς ὑσμίνην δὲ χορεύων
Θαρσαλέος Διόνυσος ἐπέχραε κυανέῳ λαῷ
Πῇ μὲν ἐνὶ προμάχοισι θορὼν ἐνοσίχθονι παλμῷ,
Πῇ δὲ μέσος προμάχοισιν· ἀκοντιστῆρι δὲ θύρσῳ
Κυανέης ἤμησε θαλύσια δηϊοτῆτος·
Καὶ Σατύρους θώρηξεν ἐς Ἄρεα Δηριαδῆος·
Δυσμενέος δὲ φάλαγγος ἐδαίνυτο φῦλα δαΐζων,
Ὡς ἴδε Βάκχος Ἄρηα λιπόντα φύλοπιν Ἰνδῶν,
Ἄλλος δ' ἄλλον ἔπειγε· κορυμβοφόρου δὲ κυδοιμοῦ
Δεξιτερὸν στόμα λάβρον ἐπιτρέψας Διονύσῳ,
Λαιὸν Ἀρισταῖος κέρας ἔτρεχε δηϊοτῆτος·
Καὶ Βρομίου θεράποντας ὀπιπεύων ἔτι Μορρεὺς
Μαρναμένους πετάλοισι καὶ ἀνθεμόεντι βελέμνῳ,
Ἄφρονι Δηριαδῇ πολυθαμβέα ῥήξατο φωνήν,
Δηριάδη, τί τὸ θάμβος; ἐμοὶ πίπτουσι μαχηταὶ
Βαλλόμενοι θύρσοισι, καὶ οὐτάμενοι πετάλοισι;
Ὁπλοτέρας δ' ἐλίκεσσιν ἀνασπίδες, ἀκλινέες δὲ
Βασσαρίδες πελέκεσσι καὶ ἀμφιτόμῳ μαχαίρῃ
Τυπτόμεναι μίμνουσιν ἀνούτατοι, οὐ θέμις εἰπεῖν.
Καὶ σὺ λιπὼν σκηπτοῦχε τεὴν χαλκήλατον αἰχμὴν
Οἰνωπὸν θύρσον ἄειρε μιαιφόνον, ὅττι σιδήρου
Δυσμενέας πολὺ μᾶλλον ἀριστεύουσι κόρυμβοι·
Οὔποτε τοῖον ἔτυπτα μόθου τύπον· ἠπεδανοὶ δὲ
Θύρσοι ἀκοντιστῆρες ἀρείονές εἰσιν ἀκόντων·
Δὸς καὶ ἐμοὶ κλονέειν χλοερὸν βέλος· ἡμετέρου γὰρ
Ἀπτολέμου νάρθηκος ἐνικήθησαν ὀϊστοί.
Δός μοι ξανθὰ πέδιλα φορήμεναι, ὅττι καὶ αὐταὶ
Ἄρρηκτοι κνημῖδες ὑπεκλίνοντο κοθόρνοις·
Τί πλέον εἰ χάλκειον ἔχω σάκος, εὖτε γυναῖκες
Μᾶλλον ἀριστεύουσιν ἀτευχέες; ἐν δὲ κυδοιμοῖς
Κύμβαλα δινεύουσι, καὶ ὀκλάζουσι μαχηταί,
Καὶ στεφάνοις τρυφάλεια καὶ εἴκαθε νεβρίδι θώρηξ·
Πολλάκι δ' ἀντικέλευθος ἀνουτήτου Διονύσου
Ὠϊσάμην ἄρρηκτον ἀνασχίσαι αὐχένα,
Πέμπων ἄσκοπα δοῦρα, καὶ ὡς ἔψαυε Λυαίου,
Ὀξὺ βαλὼν, ἄγναμπτος ἐκάμπτετο χαλκὸς ἀκόντων·
Ὣς φαμένου, μενέδηϊον ἄναξ θρασὺς ἀμφὶ δὲ γαμβρῷ
Ὄμματα λοξὰ τίταινε χόλου κήρυκι σιωπῇ,
Καί οἱ ἀπειλητῆρα παλίμπαλιν ἔβρυχεν ἰωήν·
Τί τρομέεις Διόνυσον ἀτευχέα, νήπιε Μορρεῦ;
Ἡδὺς ὁ δειμαίνων Σατύρων παίζουσαν Ἐνυώ.
Ὣς φάμενος θώρηξεν ἀταρβέι γαμβρὸν ἀπειλῇ,
Καὶ Βρομίου προμάχοισι πέλωρ ἐκορύσσετο Μορρεύς,
Οὔτασε δ' Εὐρυμέδοντα μέσον βουβῶνα χαράξας
Ἔγχεϊ φοινήεντι, διαΐσσουσα δὲ μηροῦ
Πιμελὴν τάμε σάρκα λιπόχροα θυιὰς ἀκωκή,
Γούνατι δ' ὀκλάζοντι χαμαὶ πέσε χαλκοχίτων δὲ
Ἄλκων οὐκ ἀμέλησε κασιγνήτοιο πεσόντος·
Ἀλλὰ βιαζομένοιο πρόμος ἤϊεν ἔγχος ἀείρων,
Καὶ σάκος ἀδίνητον, ὅλον δ' ἐκάλυπτε μαχητήν,
Ἀσπίδι πυργώσας δέμας ἀνέρος, ἀντιβίοις δὲ
Σείων ἔνθα καὶ ἔνθα παλινδίνητον ἀκωκήν,
Γνωτὸς γνωτὸν ἄμυνε, καὶ οὐτάμενον περιβαίνων,
Οἷα περὶ σκύμνοισι λέων, ἐβρυχᾶτο λαιμῷ
Χείλεϊ λυσσήεντι χέων Κορυβαντίδα φωνήν,
Καί μιν ὀπιπεύων κυκλούμενον ἴδμονι ταρσῷ
Ἰσοφυὴς Τυφῶνι πέλωρ βακχεύετο Μορρεύς,
Γνωτοῖς διχθαδίοις κεκορυθμένος, ὥστε καὶ μήτηρ

Γνωτὲ

Γνωτοῦ κεκλιμένοιο προασπιστῆρα Καβείρου
Δίζυγα δακρύσειεν ὀλωλότα τέκνα Καβείρου,
Εἰς μίαν ἠριπόντας ἑνὶ τμηθέντα σιδήρῳ·
Καί νύ κεν ἀμφοτέροισιν ἰσοζυγέα δῶκεν ὄλεθρον·
Ἀλλὰ διὰ στομάτων βεβιημένον ἆσθμα τιταίνων
Λήμνιον Εὐρυμέδων γενέτην ἐκαλέσσατο φωνῇ·
Ὦ πάτερ ἐργοπόνοιο πυραπνόε κοίρανε τέχνης,
Δός μοι ὀφειλομένην προτέρην χάριν, ὁππότε μούνη
Σικελίην τρικάρηνον ἀρούρης ἥρπασε Δηώ,
Δῶρα καλυπτομένης ὀπτήρια Περσεφονείης·
Ἑσπερίους δ᾽ ἀπέκοψε τεοὺς φυσήτορας ἀσκούς,
Καὶ πλατὺν ἐσχαρεῶνα, καὶ ἅρπαγα σεῖο πυράγρην·
Ἀλλά μιν ἐπτοίησα προασπίζων γενετῆρος
Ἄκμονος ὑμετέροιο βοηθόος· ἐξ ἐμέθεν δὲ
Σῆς Σικελῆς ἀπόθηλος μέλας θερμαίνεται ἀήρ·
Ῥῦσό μοι σὸν παῖδα, τὸν ἄγριος οὔτασε Μορρεύς·
Εἶπε καὶ οὐρανόθεν πυρόεις Ἥφαιστος ὀρούσας
Σύγγονον ἀμφελέλιξε πολυσχιδὲς ἁλλόμενον πῦρ,
Δινεύων παλάμῃ πυρόεν βέλος· ἀμφὶ δὲ δειρὴν
Μορρέος ἀμφελέλικτος ἑλίσσετο πυρσὸς ἐχέφρων,
Αὐχένι μυδώωντι πυρίβλητος ὅρμος ἀνάγκης
Εἱλυφόων· πυρόεν δὲ μετὰ στέφος ἀνθερεῶνος
Ταρσὸν ἐς ἐσχατόωντα θορὼν ἐπιβήτορι παλμῷ
Ἀμφὶ πόδα στρατάρχοιο πυρίπλοκον ἔπλεκε δεσμόν,
Σείων ἐν δαπέδῳ χαμαιγενὲς σέλας ἅλματι πεζῷ·
Θερμαίνετο δὲ κάρηνον ἀναπτομένης τρυφαλείης,
Καί νύ κεν ἐσφήλωκτο τυπεὶς φλογόεντι βελέμνῳ,
Εἰ μὴ Δηριάδαο πατὴρ ἐκώλυσεν Ὑδάσπης·
Ἧστο γὰρ ὑσμίνην δεδοκημένος ὑψόθι πέτρης
Ταυρωπὸν νόθον εἶδος ἔχων βροτοειδέϊ μορφῇ,
Ὅς μιν ἀεξιόχευτος, χέων ἀντίπνοον ὕδωρ
Ψύχων θερμὸν ἄημα πυρισπόρου ἀντιμετώπου,
Αὐαλέα τε πεσόντα διαινόμενος πυρσηγενῆ·
Μορρέα δ᾽ ἁρπάξας ζοφερὴν ἀμφίεσεν ὀμίχλην,
Πορφυρέῃ νεφέλῃ κεκαλυμμένα γυῖα καλύψας,
Μή μιν ἀποκτείνειε σελασφόρος Ἀμφιγυήεις,
Λήμνιον αἰθύσσων θανατηφόρον ἄντιον πῦρ,
Μὴ προτέρου φθιμένοιο γόον φιλότεκνος Ὑδάσπης
Γαμβρὸν ἴδῃ πάλιν ἄλλον ὀλωλότα Δηριαδῆος,
Μὴ δὲ μόρον Μορρῆος ἅμα κλαύσειεν Ὀρόντης·
Πυρσοφόρος δ᾽ Ἥφαιστος ὅλους ἐδίωκε μαχητάς·
Ἱσταμένοις περὶ παῖδα νεούτατον· ὑψόθι δ᾽ ὤμου
Υἷα ἀναφείρων ἐρείσατο γείτονι φηγῷ,
Νόσφιν ἀπὸ φλοίσβοιο, καὶ ἐξήκεστε πεσόντα,
Οὐταμένῳ βουβῶνι φερέσβια φάρμακα πάσσων·
Οὐ δὲ μόθου προτέροιο λελασμένος ἔπλετο Μορρεύς·
Ἀλλὰ πάλιν κεκόρυστο φυγὼν πυρόεσσαν Ἐνυώ,
Καὶ στρατὸν ἀστράπτοντα, καὶ αἰθαλόεσσαν ἀκωκήν,
Καὶ Φλόγιον Στροφίοιο πολύστροφον υἷα κιχήσας
Ἔκτανεν, ὀρχηστῆρα φιλοσκάρθμοιο Διονύσου,
Ὅστις ἀδακρύτοιο παρ᾽ εἰλαπίνῃσι Λυαίου
Ἀντιτύπων ἑλέλιζε πολύτροπα δάκτυλα χειρῶν,
Καὶ θάνατον Φαέθοντος ἐχέφρονι χειρὶ τινάσσων,
Δαιτυμόνας ποίησεν ἀήθεα δάκρυα λείβειν,
Ψευδαλέου Φαέθοντος ἐπικλάζοντος ὀλέθρῳ·
Καὶ νέον αἰθαλόεντα καὶ αὐτοκύλιστον ὑφαίνων,
Πενθαλέον πόρε πένθος ἀπενθήτῳ Διονύσῳ·
Τοῦτον ἰδὼν σκαίροντα δορυσσόος ἔννεπε Μορρεύς,
Ἀλλοίης χορός οὗτος, ὃν ἔπλεκες ἄγχι τραπέζης,
Ὀρχηθμὸν γελόωντα περὶ κρητῆρι τιταίνων,
Ὀρχηθμὸν στενόεντα πόθεν μετὰ δῆριν ὑφαίνεις;
Εἰ δὲ καὶ οἶστρος ἔχει σε χοροστασίης Διονύσου,
Ἀΐδι μυστιπόλευε, καὶ οὐ γύψοιο χατίζεις,
Αὐτοβαφῆ μεθέπων κεκονιμένα κύκλα μετώπου.
Ἢν ἐθέλῃς δὲ χόρευε φιλοθρήνῳ παρὰ Λήθῃ·
Περσεφόνη δ᾽ ἀγέλαστος ἀγαλλέσθω σέο μολπῇ·
Ἔννεπε κυδιόων, καὶ ἐπήιξεν ἶσος ἀέλλῃ,
Σιληνοὺς δ᾽ ἐφόβησεν, ἀμαιμακέτῳ δὲ μαχαίρῃ
Τέκταφος ἀμφεπονεῖτο σακέσπαλος, ὅν ποτε δήσας

Fratris ad terram inclinati propugnatorem Caberi
Geminum defleret occiſum filium Caberi,
Uno die uno diuiſum ferro:
Et ſanè vtroſque æquali dediſſet exitio:
Sed per ora coactum anhelitum tendens
Lemnium Eurymedon patrem inuocauit voce.
O pater laborioſæ ignem ſpirans rex artis,
Da mihi debitam priorem gratiam, quando ſola
Siciliam tria capita habentem Cerealis rapuit Ceres.
Munera abſconditæ ſpectaculo adhibenda Proſerpinæ.
Veſpertinos verò amputauit tuos ſpiritu inflantes vtres,
Et latum focum, & rapacem tuam forcipem:
Sed ipſum perterrui pugnans pro patre
Acmoni veſtro auxiliator: ex me verò
Tua Sicula [illegible] niger incaleſcit aer,
Libera mihi tuum filium, quem horribilis vulnerauit Morrheus.
Dixit, & è cælo ardens Vulcanus ruens
[illegible] circu[illegible] cinxit multum diuiſum ſalientem ignem.
Vibrans in [illegible] igneum telum, circa verò collum
Morrhei per ſe voluitus voluebatur ignis diuinus,
Ceruici cingens igne calentis monile neceſſitatis
Circumuoluens: igneam verò poſt coronam gutturis
Plantam in vltimam ſaliens inuadente vibratione
Circa pedem ducis igne complicabat vinculum,
Quatiens in terra firmum ſplendorem ſaltu pedeſtri.
Incaluit verò caput accenſa galea,
Et ſanè præcipitatus fuiſſet percuſſus inflammato telo,
Si non Deriadis pater prohibuiſſet Hydaſpes.
Stabat verò pugnam intuens ſuper petra
Tauriformis adulterinam [illegible] habens humanam imaginem habente forma
Qui ip[illegible] ſeruauit, [illegible] contra ſpirantem aquam,
Refrigerans calid[illegible] ignem iaculantis frontis,
Sordes cinereas abluens igneas.
Morrheum verò rapiens caliginoſam induit nubem,
Nigra nube abſcondita membra tegens,
Et ipſum occidiſſet Lucifer Vulcanus,
Lemnium [illegible] mortiferum accerſum ignem,
Ne prioris mortui ſe ex filios amans Hydaſpes
Generum vidiſſet rurſus alium mortuum Deriadei,
Ne verò mortem Morrhei ſimul defleret Orontes.
Ignifer verò Vulcanus totos perſequebatur milites
[illegible] circa filiũ nuper vulneratũ: alte verò ſuper humeros
Filium elevans ſtabiliuit ſub vicina fago
Seorſum à conflictu, & ſanauit lapſum,
Vulnerato buboni vitam referentia medicamenta aſpergẽs.
Neque pugnæ prioris oblitus fuit Morrheus:
Sed rurſus armatus fuit fugiens igneum bellum,
Et ducem fulminantem, & ardentem cuſpidem,
Et Phlogium Strophij multum volubilem filiũ cõprehẽſum
Occidit ſaltatorem tripudia amantis Bacchi,
Qui non lacrymantis in conuiuiis Bacchi
Contra ſignatum vertebat multũ verſatiles digitos manuum,
Et mortem Phaëthontis artificioſa manu quatiens,
Conuiuas fecit inconſuetas lacrymas libare,
Simulati Phaëthontis reſonantis morte.
Et iuuenem ardentem & per ſe volutum oſtendens
Luctuoſum præbuit luctum non lugenti Baccho.
Hunc videns ſaltantem haſtam quatiens dixit Morrheus:
Aliena ſaltatio hæc eſt, quam concinnaſti prope menſam
Saltationem ridiculam circa pocula tendens,
Saltationem gemebundam vnde poſt pugnam oſtendis?
Si verò furor habet te ſaltationis Bacchi
Plutoni ſacrifica, & gypſo non indiges,
Per ſe tinctus quærens puluere ſordidatos circulos frontis,
Ubi voles verò ſalta luctus amantem prope Lethen.
Proſerpina verò moroſa exultet tua cantilena
Dixit exultans, & incurrit ſimilis procellæ,
Silenos verò perterruit, indomita verò machæra
Tectaphus ſe tegebatur ſcutũ quatiens, quem quõdã vinciens

Eurymedõ Vulcanum patrem alloquitur.

Vulcanus sanat filiũ.

Morrheus insultat Phlogio [illegible]

Tectaphus in carcere fame necãdus à filia servatur.

Deriades abſcondit in profundo barathro,
Neque effugere mortem inuenit denuo, in neceſſitate enim.
Quis poteſt vnquam mortem a viro hoſtilem auertere,
Crudelis omnium domitrix mors quando Parca iubet?
Non enim Tectaphum inuenit dolus morientem ſeruare.
Qui tunc rabioſus exercitum perſequebatur Bacchi,
Bene cornutorum Satyrorum libenter ludentia membra haſta percutiens,
Pugnam verò excitantis demeſſuit Pyles guttur,
Onthyri verò frontem non parcenti verberauit machæra,
Et Pytham latum pectus habentem amputauit ferro
Et ſanè aliam multitudinem cõtinuo ſuccedentium occidiſſet:
Sed ipſum Eurymedon velox vidit, & ipſi aſtitit
Ancipitem aduerſariam Corybantid in manu quatiens.
Tundebat verò ſummam frontem, diuiſo verò capite
Rectus ſanguinea fluebat canalis liquoris.
Et dux in terram cecidit, irrigans vero puluerem
Semimortuus volutus eſt, humi vero foſſe domus
Antiquam malitiam, & vltimoris fila Parcæ.
Ingemuit verò doloſi recordatus adhuc amoris
Puellæ mortem propulſantis querula frendebat voce:
Cuius lugentis fluebant lacrymæ vnà cum ſermone:
Mater mea, & nutrix doloſa, infelices nuptias habẽs puella:
Quare mihi nõ propè veniſti, quãdo propius veni ad moriẽ.
Nunc quare non ſuccurriſti mihi rurſus intrepida puella?
Quorſum tuus amor abijt vitam producens? an ſanè ſeruas
Fidem tuo viuenti, & non morienti patri.
Si dolus ex inferno poterit virum referre,
Quare mihi dolum alium meliorem, quare conſilium
Et inferno red tus nõ patet *Doloſum mortis poſt terreſtres ſpeluncas,*
Vt manus inferni etiam in bellis fugiam,
Si modo eſt redux via a quo reditus non eſt barathri.
Tale verbum vix dixit, & non amplius credebat voci.
Et patrem cernens nuper vulneratum ſuper turri
Filia Tecta ph. Meroe ob mortuũ patrem dolet. *Miſerabilis variè lacrymabilis ſcaturiebat luctuoſam vocẽ,*
Aerio verò obliquo comam fœdauit puluere,
Pectora nudans tracta tunica,
Et caput ſcalpſit, incurabili verò patri
Tanquam audienti talem elocuta eſt vocem:
Fili pater infelix lactiferæ tuæ puellæ
Hodie non iſt tranſitibus in labiis tui mortui,
Quale habeo lac aliud vitam ferens, quo infelix
Animam tuam reditem in te referam?
Qualem habeo rurſus aliam auxiliatricẽ mamillã prebebo:
Vtinam etiam Plutonem poſſem decipere!
Tibi pater, vnum munus aliud ſeruatur, non enim relinquã
Solum in mortuis te: tu verò occiſæ tuæ filiæ
Accipe & ceruicis ſanguinem, poſt prius lac vberis,
Venite Deriades cuſtodes, pro? verò illo
Filiæ amor erga patrẽ. *Oſtendite mihi ſpeluncam aliam in terra, quò vadens*
Mortuum meum patrem rurſum viuentem faciam:
Non infernus cuſtodibus ſimilis, vt perficiam
Labores ſoluentem dolorem alium adiutorem patris.
Volui gladium illum cæde contaminatum, vt domarer
Filia cum patre cõmoritura. *Patrem occidente iniquo animo cadens ferro.*
Hic qui noſtri caput amputauit patris,
Occide & ſanè Meroen poſt Tectaphum, vt quiſpiã dicat,
Et patrem & filiam vno præcipitauit gladio.
Dixit lacrymas fundens, labor verò augebatur maior,
Et geminis exercitibus accendebatur Bellona,
Tennarides verò occidit Daſyllium gladio Morrheus,
Nunquam hoſtibus abijcientem ſcutum,
Hoſtibus inconcuſſum Amycleum ciuem,
Maxillæ dextram os gladium figens.
Alcymachia Harpalionis filia. *Occidit verò Alcimachiã in montibus currentẽ in vna lege*
Fortitudinem & pulchritudinem ſuper æqualem ætatem,
Puellam Harpalionis grandes vuas habentis patris,
Quæ fuit audax, & in domum venit Iunonis,
Hederam tollens, quam Argolica odio habebat Dea,
Quantum rubentem conſuetam amabat Rhea.

Δηριάδης ἔκρυψεν ἔσω γλαφυροῖο βερέθρου,
Οὐδὲ φυγεῖν μόρον εὗρε τὸ δεύτερον· ἐν γὰρ ἀνάγκῃ
Τίς δύναταί ποτε πότμον ἀπ' ἀνέρος ἐχθρὸν ἐρύκειν,
Νηλεὲς πανδαμάτειρα θανεῖν ὅτε μοῖρα κελεύει;
Οὐ γὰρ Τέκταφον εὗρε δόλος θνήσκοντα σαῶσαι,
Ὃς τότε λυσσώων στρατιὴν ἐδίωξε Λυαίου
Εὐκεράων Σατύρων φιλοπαίγμονα γυῖα δαΐζων,
Ἐγχεμόθου δ' ἤμησε Πυλαιέος ἀνθερεῶνα,
Ὀνθύρου δὲ μέτωπον ἀφειδέι τύψε μαχαίρῃ.
Καὶ Πύθον εὐρύστερνον ἀπήλοησε σιδήρῳ,
Καί νύ κεν ἄλλον ὅμιλον ἐπασσυτέρων κτάνε Βάκχων·
Ἀλλά μιν Εὐρυμέδων ταχὺς ἔδρακε, καί οἱ ἄντην
Δισσομένην ἀντίβιον Κορυβαντίδα χειρὶ τινάσσων·
Ἔθλασε δ' ἄκρα μέτωπα· διχαζομένου δὲ καρήνου,
Ὄρθιος αἱματόεις ἀνεκήκιεν αὐλὸς ἐέρσης·
Καὶ πρηνὴς εἰς χθόνα πίπτε, φοινίσσων δὲ κονίην
Ἡμιθανὴς κεκύλιστο, πεδοσκαφίου δὲ μελάθρου
Ἀρχαίην κακότητα, καὶ ὑστατίης λίνα μοίρης·
Ἔστενε καὶ δολόεντος μεμνημένος εἰσέτι φίλτρου
Παιδὸς ἀλεξικάκου κινυρῇ βρυχήσατο φωνῇ·
Τοῦ δὲ κινυρομένοιο κατείβετο δάκρυα μύθῳ,
Μῆτερ ἐμή, μαῖα δολόπλοκε, δύσγαμε κούρη,
Τίπτε μοι ἐγγὺς ἦλθες, ὅτ' ἐγγύθεν ἦλθον ὀλέθρου·
Νῦν πόθεν οὐ χραισμήσεις ἐμοὶ πάλιν ἄτρομε κούρη,
Πῇ σέο φροῦδος ἔρως βιοδώτορος; ἦε φυλάσσεις
Πιστὰ τεῷ ζώοντι, καὶ οὐ θνήσκοντι τοκῆι·
Εἰ δόλος ἐξ ἀΐδαο δυνήσεται ἀνέρα κομίζειν,
Δίζεό μοι δόλον ἄλλον ἀρείονα, δίζεο βουλὴν
Κερδαλέην θανάτοιο μετὰ χθονίους κενεῶνας,
Ὄφρα φύγω καὶ ἀΐδαο καὶ ἐν πολέμοισιν ἀλύξω,
Εἰ πέλει νόστιμος οἶμος ἀνοστήτοιο βερέθρου·
Τόσσον ἔπος μόλις εἶπε, καὶ οὐκέτι πείθετο φωνῇ,
Καὶ γενέτην ὁρόωσα νεούτατον ὑψόθι πύργου,
Οἰκτρὴ πουλυδάκρυς ἀνέβλυε πενθάδα φωνήν,
Ἠερίῃ λοξῇ δὲ κόμην ᾔσχυνε κονίῃ,
Στήθεα γυμνώσασα διαζομένοιο χιτῶνος,
Καὶ κεφαλὴν ἤμυξεν· ἀνηκέστῳ δὲ τοκῆι
Οἷα καὶ εἰσαΐοντι τόσην ἐφθέγξατο φωνήν,
Τέκνον πάτερ βαρύποτμε γαλακτοφόρου σέο κούρης,
Σήμερον ἀπολάγεις οὐ χείλεσι σοῖο θανόντος,
Ποῖον ἔχω γλάγος ἄλλο φερέσβιον, ᾧ ἔπι δειλὴ
Ψυχὴν ὑμετέρην παλινάγρετον εἰς σὲ κομίσσω;
Ποῖον ἔχω πάλιν ἄλλον ἀρηγόνα μαζὸν ὀρέξω·
Αἴθε καὶ Ἀϊδωνῆα δυνήσομαι ἠπεροπεύειν·
Σοὶ πάτερ, ἓν γέρας ἄλλο φυλάσσεται· οὐ γὰρ ἐάσω
Μοῦνον ἐν φθιμένοισι σε· σὺ δὲ κταμένης σέο κούρης
Δέξο καὶ αὐχένος αἷμα μετὰ στέρνοιο γάλα μαζοῦ·
Ἔλθετε Δηριάδαο φυλάκτορες· αὐτὰρ ἐκεῖνος
Δείξατέ μοι μυχὸν ἄλλον ὑπὸ χθονός, ἧχι μολοῦσα
Νεκρὸν ἐμὸν γενετῆρα πάλιν ζώοντα τελέσσω·
Οὐκ ἀΐδης φυλάκεσσιν ὁμοίιος, ὄφρα τελέσσω
Λυσίπονον δόλον ἄλλον ἀλεξητῆρα τοκῆος·
Ἤθελον ἄορ ἐκεῖνο μιαιφόνον, ὄφρα δαμείην
Πατρὸς ἐμῷ βαρύθυμος ἐλαθεῖσα σιδήρῳ·
Οὗτος ὃς ἡμετέροιο κάρην ἔτμηξε τοκῆος,
Κτεῖνέ νυ καὶ Μερόην μετὰ Τέκταφον, ὄφρα τις εἴπῃ,
Καὶ γενέτην καὶ παῖδα μιῇ ὀλέκεσσε μαχαίρῃ·
Ἔννεπε δακρυχέουσα, πόνος δ' ἀέξετο μείζων,
Καὶ διδύμαις στρατιῇσιν ἐπερρίπιζεν Ἐνυώ,
Τενναρίδης δ' ἔκτεινε Δασύλλιον ἄορι Μόρρευς,
Μή ποτε δυσμενέεσσιν ὑπορρίψαντα βοείην
Ἀντιβίοις ἄτρεπτον, Ἀμυκλαῖον πολιήτην,
Γναθμοῦ δεξιτεροῖο παρ' ὀστέον ἶχος ἐρείσας·
Ἔκτανε δ' Ἀλκιμάχειαν ὀρειδρόμον ἐν ἑνὶ θεσμῷ
Ἠνορέην καὶ κάλλος ἰσόρροπον ἥλικος ἥβης,
Κούρην Ἁρπαλίωνος ἐϋσταφύλοιο τοκῆος,
Ἣ πέλε τολμήεσσα, καὶ εἰς δόμον ἤλυθεν Ἥρης,
Κισσὸν ἀερτάζουσα, τὸν Ἀργολὶς ἔστυγε δαίμων,
Ὅσσον ἐρευθιόωσαν ἐθήμονα φίλατο Ῥείη·

Καὶ βρέτας

Καὶ βρέτας ἀσπαίροντος ἐμάστιε οἴνοπι θύρσῳ
Χάλκεον ἀμπελόεντι δέμας πλήσσουσα κορύμβῳ,
Μητρυιὴν βαρύμηνιν ἀτιμάζουσα Λυαίου·
Οὐδὲ χόλον διέφυγε παλιγκότου φύξιμον Ἥρης
Λημνιὰς Ἀλκιμάχεια θεημάχος, ἀλλ' ἐνὶ γαίῃ
Ὀθνείῃ κτερέϊστο· μετὰ πτολέμοις δὲ τοκῆα
Οὐκ ἴδεν Ἁρπαλίωνα, τὸ δεύτερον οὐκ ἴδε πάτρην
Λῆμνον Ἰησονίης νυμφήϊον Ὑψιπυλείης·
Ἀλλὰ παρὰ ξείνοισι χυτῇ κεκάλυπτο κονίῃ,
Πότμον ἀμειβομένη ποινήτορα· φεῦ μέγα δειλή·
Ἤμβροτεν Ἁρπαλίωνος, ἐνοσφίσθη δὲ Λυαίου.
Οὐδὲ δαϊζομένης ζάκοτος κορύσσετο Μορρεὺς
Μαινάδος Ἀλκιμάχης θεοπαίγμονος· ἀλλὰ καὶ αὐτὴν
Ἤλιδα ναιετάουσαν Ὀλύμπιον οὖδας ἀρούρης
Ἀλφειοῦ παρὰ χεῦμα φιλοστεφάνου ποταμοῖο,
Ἔκτανε Κωδώνην ἔτι παρθένον, ἵλαθι Μοῖρα,
Οὐ πλοκάμους ἐλέαιρε μαραινομένοιο καρήνου,
Οὐ ῥοδέην ἀκτῖνα κονιομένοιο μετώπου,
Οὐ δὲ περὶ στέρνοισιν ἴσον ἐγχεύμενα μήλῳ
Μαζὸν ἰδὼν ἐλέαιρεν ἀκαμπέα κέντορα μίτρης,
Οὐδὲ βαθυνομένοιο τομὴν ᾐδέσσατο μηροῦ,
Ἀλλὰ τόσον κτάνε κάλλος ἀώριον· οὐταμένη δὲ
Ἡ μὲν ἐπὶ χθονὶ πῖπτεν· ἀπειρεσίας δὲ διώκων
Μαινάδας εὐπέπλους κορυθαιόλος ἔκτανε Μορρεὺς
Εὐρυπύλην, Στερόπην τε, Σόην τ' ἤμησε μαχαίρῃ,
Καὶ Σταφύλην ἐδάϊξεν ἐρευθαλέην τε Γιγαρτὼ
Οὔτασε, καὶ ῥοδόεντος ὑπὲρ μαζοῖο τορήσας
Στέρνα Μελικταίνης φονίῳ πόρφυρε σιδήρῳ·
Καὶ ὅθι βάσκανοι Τελχῖνες ἐπεῤῥώοντο κυδοιμῷ,
Ὃς μὲν ἔχων ἐλάτην περιμήκεα, ὃς δὲ κεραίου
Θάμνον ὅλον πρόῤῥιζον· ὁ δὲ πρηῶνος ἀράξας
Ἄκρον ἀπηλοίησε, καὶ ἐς μόθον ᾔεν Ἰνδῶν,
Λᾶαν ἀκοντιστῆρα μεμηνότι πήχεϊ σείων·
Ἥρη δ' ἀλλοπρόσαλλος ἐπεβρίζουσα Λυαίῳ
Δῶκε μένος καὶ θάρσος ἀγήνορι Δηριαδῆϊ·
Καί οἱ ἀριστεύοντι σελασφόρον ὤπασεν αἴγλην
Εἰς φόβον ἀντιβίοισι· κορυσσομένου δὲ φονῆος
Ἀσπίδος Ἰνδώης ἀμαρύσσετο φοίνιος αἴγλη,
Καὶ κυνέης σελάγιζεν ὑπὲρ λόφον ἀλλομένη φλόξ,
Καὶ θρασὺς ἔτρεμε Βάκχος, ὅπως ἴδε Δηριαδῆος
Ὀμφαλὸν ἀστράπτοντα πυριβλήτοιο βοείης,
Καὶ σέλας ἠερόφοιτον ἀναπτομένης τρυφαλείης·
Τὸν μὲν ἰδὼν Διόνυσος ἐθάμβεεν, οὐδέ οἱ ἔτλη
Ἀντιάαν, νοέων δὲ κορυσσομένης δόλον Ἥρης,
Ποσσὶν ἀναινομένοισιν ἐχάζετο δηϊοτῆτος·
Καὶ τότε θαρσήεντες ἐπὶ κλόνον ᾔεσαν Ἰνδοὶ
Ὑσμίνην Βρομίοιο λιπόντος· εἰσορόων δὲ
Δηριάδης ἐδάϊζεν ἐπασσυτέρων στίχα Βακχῶν,
Ἔγχεϊ ἀμφοτέρῳ παλινδίνητον ἑλίσσων·
Ἀσχαλόων δ' ὁ Βάκχος ἀνήϊεν εἰς ῥάχιν ὕλης,
Καὶ κλονέειν ἀνέμοισιν ἐπίσπετον ἐλπίδα χάρμης,
Μητρυιῆς τρομέων χόλον ἄγριον· ἦλθε δ' Ἀθήνη
Οὐρανόθεν, πρὸ γὰρ ἧκα διάκτορον ὑψιμέδων Ζεὺς
Γνωτὸν ὅπως φεύγοντα φόβῳ πεφοβημένον Ἥρης
Εἰς ἐνοπὴν ἐρύσειε μεταστρέψαντα νόημα.
Στῆ δ' ὄπιθε, ξανθῆς δὲ κόμης ἐδράξατο Βάκχου·
Μούνῳ φαινομένη βλοσυρὴ θεός· ἐκ δὲ μετώπου
Μαρμαρυγὴν πυρόεσσαν ἀνηκόντιζον ὀπωπαί,
Καὶ γοεροὺς σπινθῆρας ἀποπνείουσα, Λυαῖον
Μεμφομένη, κοτέουσα φιλοπτολέμῳ φάτο φωνῇ·
Πῆ φεύγεις, Διόνυσε; τί σοι φόβος ἀντὶ κυδοιμοῦ;
Πῆ σθένος ἄλκιμα θύρσα, καὶ ἀμπελόεντες ὀϊστοί;
Ἀμφὶ σέθεν τινὰ μῦθον ἐμῷ Κρονίωνι βοήσω;
Ποῖον ἴδες μετὰ δῆριν ὀλωλότα κοίρανον Ἰνδῶν;
Ζώει Δηριάδης, καὶ μάρναται εἰσέτι Μορρεύς·
Ποίην δ' οὐρανίην ἐπεδείκνυσας ἔμφυτον ἀλκήν;
Ἦ Λιβύην ἐπέβης, ἢ Περσέος ἔσχες ἀγῶνα,
Ἢ Σθεινοῦς ἴδες ὄμμα λιθώπιδος, ἢ καὶ αὐτῆς
Δύσμαχον Εὐρυάλης μυκώμενον ἀνθερεῶνα;

Et ſtatuam bene fabrefactam flagellabat vinicolore Thyrſo
Aereum viteo corpus percutiens ramo,
Nouercam grauiter iratam contumelia afficiens Bacchi.
Neque iram grauem incenſæ effugit Iunonis
Lemnias Alcimachia cum Dea pugnans, ſed in terra — Alcimachia exul.
Peregrinas tumulabatur, poſt bella verò patrem
Non vidit Harpalionem denuo, non vidit patriam
Lemnum Iaſoniæ ſponſalem Hypſipyleæ:
Sed apud hoſpites fuſo abſcondita eſt puluere.
Mortem rependens vindex vah valde infelix!
Aberrauit ab Harpalione priuabatur verò Baccho.
Neque trucidatæ vehemens armatus fuit Morrheus
Furioſæ Alcimachæ cum Deo ludentis, ſed & ipſam
Elidem habitantem cæleſte ſolum terræ
Alphei ad fluctum coronas amantis fluminis,
Occidit Codonam adhuc virginem, propitia eſſe Parca — Codona à Morrheo occiſa.
Non capillos miſeratus fuit marceſcentis capitis,
Non roſeum radium puluere ſordidatæ frontis,
Neque in pectore æqualem circula pomo
Mamillarũ miſeratus fuit inflexibilem ſtimulatorẽ mitræ,
Neque altè ſcindi vulnus erubuit femoris,
Sed tantam occidit pulchritudinem intempeſtiuã, vulnerata verò
Hæc quidem in terram decidit, innumeras verò perſequens
Mænades peplo ornatas variam galeam habẽs occidit Morrheus — Morrheus plures Mænades occidit.
Eurypylam Steropenq́; Soamq́; amputauit machæra,
Et Staphylam tranſfixit, & rubicundam Gigarto,
Vulnerauit & roſeam ſuper mammam trãſiciens
Pectora Melictenæ lethali purpurauit ferro.
Et inuidi Telchines exercitu commiſcebantur ad conflictum — Telchines Indi.
Hic quidem habens abietem longam, hic verò ex cornu
Ramum totum cum radicibus, hic verò cacumina diſcerpẽs
Summitatem amputauit, & in pugnam ibat Indorum
Lapidem iaculatorem furioſa manu quatiens.
Iuno verò ſe omnibus accommodans ingruens in Bacchum
Dedit robur & confidentiam forti Deriadeo:
Et ipſi ſuperanti luciferum præbuit ſplendorem
In metum hoſtibus, armati verò latoris
Scuti Indici refulgebat lethalis ſplendor,
Et galea radiabat ſuper apicem ſaltans flamma,
Et audax trepidabat Bacchus, poſtquam vidit Deriadei — Bacchus metuit.
Vmbilicum fulminantem ignem iaculantis ſcuti,
Et fulgur aërivagum accenſæ galeæ.
Hunc quidem videns Bacchus ſtupebat, neq́; ipſi ſuſtinuit — Bacchus à pugna aufugit.
Occurrere, ſentiens verò armatæ dolum Iunonis
Pedibus recuſantibus cedebat è pugna.
Et tunc confidentes ad pugnam ibant Indi
Pugnam Baccho relinquente: intuens verò
Deriades trucidabat continuò ſuccedentium ordinem Bacc-harum.
Haſtam vtranque reuolutam voluens.
Anxius verò Bacchus redibat in dorſum ſyluæ,
Et agitare ventis reliquit ſpem pugnæ.
Nouercæ trepidans iram horribilem, venit verò Minerua — Minerua Bacchum ad pugnam reuocat.
E cœlo, præmiſerat enim internunciũ in altis regnans Iupiter
Fratrem, vt fugientem metu perterrefactum Iunonis
In pugnam traheret conuertentem conſilium.
Stetit verò retro, flauam verò comam prehendit Bacchi.
Soli apparens terribilis Dea, ex fronte verò
Splendorem igneum eiaculabantur oculi,
Et intelligibiles ſcintillas aſpirans, Bacchum
Accuſans, irata bellum amanti dixit voce.
Quo fugis, Bacche? quid tibi metus ante bellum?
Vbi ſunt tui validi Thyrſi, & viteæ ſagittæ?
De te quemnam ſermonem meo Ioui vociferabor?
Quem vidiſti poſt pugnam interfectum regem Indorum?
Viuit Deriades, & pugnat adhuc Morrheus?
Quale verò cœleſte oſtendiſti innatum robur?
Num Libyam ingreſſus es, aut Perſei habuiſti certamen,
Aut Sthenus vidiſti oculum lapideos oculos habentis, aut etiam ipſius
Infelix in pugna Euryale mugiens guttur?

Aut capillos cognoſti ſerpentes in crinibus habẽtis Meduſæ,
Aut te multiplicium circumcurſat hiatus Draconum.
Non Semele genuit filiũ pugnacem, Gorgona occidentẽ verò
Dignum filium enixa eſt meo Ioue Acriſii filia.
Non enim meam falcem alatus excuſſit Perſeus:
Mercurium verò venerare nouorum datorem calceamentorum talarium,
Vicinam teſtem habeo ſaxeam feram maris:
Interroga mihi Cephea, quanam fecerit Perſei falx.
Orientem verò interroga & occaſum, vtrumque enim
Nereides trepidant, Andromedes coniugem,
Heſperides canunt obtruncatorem Meduſæ.
Aeacus nunperterritus ſimilis non fuit Baccho:
Non fugit Deriadem, non trepidauit pugnam Indorum.
Heri ruſſum te metuit Arabs dux, donec illius
Veneror Martem impetuoſum, videns patrem Lycurgi,
Inertiam clamantem bellum fugientis Bacchi.
Tuus & meus pater non formidauit pugnam,
Quando Dij Titanes armabantur contra cœlum.
Qualem Ariboam prædatus es reginam Indorum?
Chirobiam non vidit bello partam tua Rhea.
Propitia ſit Iouis gloria, fratrem non te vocabo,
Deriadem fugientem, & imbellium genus Indorum.
Sed accipiens tuos thyrſos recordare pugnæ,
Et pro exercitu pugna, armatis verò Bacchis
Videbis bene armatam vnà pugnantem Mineruam,
Aegidem eleuantem non vulnerabile armorum genus cœli.

Bacchus Minerua animatus ad pugnam redit.

Sic locuta Baccho robur inſpirauit, ſed hic animo
Confidens pugnabat denuò, futuræ verò
Spem omnem victoriæ induſit Mineruæ.
Inde quenquam prius quenquam poſterius occidit Bacchus,
Quando ipſum animauit pugnæ inſatiabilis Pallas,
Occidit quidẽ hoſtium centenarium numerũ crudeli thyrſo,
Multis verò gladiũ præbuit, multũ verſatilẽ, gladio pulſans,
Aut plantarum voluminibus, aut bene ramato corymbo.
Venit pugnans oblongum telum, hi verò percuſſi
Diuino cum ſtrepitu bacchabantur flagello.
Phringi verò vulnerauit humerum ſiniſtrum acuto thyrſo,
Hic verò currens inſuperabilis ſe ſubducebat, fugientẽ verò
Acuto boum ſtimulo præcipitauit Meliſſeus.
In Agretium verò irruit, Bacchicum telum voluens,
Thyrſo inſanus Bacchus procul iaculans, volans verò
Bacchica ſtridebat per aëra haſtæ cuſpis.
Virum percutere volens, & Egretio fugiente
Irruit in Bolinges, & prælia excitantes Arachotas,
In medium præteriit, vinum amante verò folio
Horribilis haſtæ audacium trucidabat tribus Salangerum.
Et exercitus percellebatur ſcutiferorum Arienorum,
Et duces Phringi & Egretij perſequens

Auribus incumbentes.

Bacchus perterruit totum exercitum auribus incumbẽtium.
Et Lygum ſanguinei excuſſit conflictus,
Robuſtus Bacchus, inſidentem verò arbori

Melanion, in arbore ſedens occultè hoſtes ſagittis conficiebat.

Vulnerauit Melanionem doloſum vinicolore thyrſo,
Baſſaridas occultis iaculantem telis.
Sed ipſum ſeruauit illæſum difficulter expugnabilis Iuno
Quòd dolo armaretur, & ſæpius impetum feciſſet Bacchis,
Occulta pugna, ſemper verò ipſum occultauit petra,
Aut arbor alta cacumina habens, abſconditum foliis,
Viros improuiſis iaculantem telis.
Indiq; homicidæ propulerunt à pugna
Fortitudinem trepidantes inſuperabilis Bacchi.

Ἢ πλοκάμοις ἐνόησας ἐχιδνοκόμου Μεδούσης,
Καί σε πολυσπερέων περιδέδρομε χάσματα δρακόντων·
Οὐ Σεμέλη τέκε παῖδα μαχήμονα· γοργοφόνον δὲ
Ἄξιον υἷα λόχευσεν ἐμῷ Διὶ Ἀκρισιώνη.
Οὐ γὰρ ἐμὴν δρεπάνην πτερόεις ἀπεσείσατο Περσεύς·
Ἑρμείαν δὲ γέραιρε νέων δωτῆρα πεδίλων,
Γείτονα μάρτυν ἔχω πετρώδεα θῆρα θαλάσσης·
Εἰρεό μοι Κηφῆα, τί Περσέος ἄρπη ἔρεξεν·
Ἀντολίην δ' ἐρέεινε, καὶ ἑσπερίην· ἀμφοτέρων γὰρ
Νηρεΐδες τρομέουσι τὸν Ἀνδρομέδης παρακοίτην·
Ἑσπερίδες μέλπουσι τὸν ἀμητῆρα Μεδούσης·
Αἰακὸς ἀπτοίητος ἐμεῖο οὐ πέλε Βάκχῳ.
Οὐ φύγε Δηριαδῆα, οὐκ ἔτρεσε φύλοπιν Ἰνδῶν·
Χθιζὰ πάλιν σε φόβησεν Ἄραψ πρόμος, εἰσόκε κείνου
Ἄζομαι Ἄρεα θοῦρον, ἰδὼν γενετῆρα Λυκούργου,
Ἀδρανίην βοόωντα φυγοπτολέμου Διονύσου·
Σὸς καὶ ἐμὸς γενέτης οὐκ ἔτρεσε δηιοτῆτα,
Εὖτε θεοὶ Τιτῆνες ἐθωρήχθησαν Ὀλύμπῳ·
Ποίην Ἀρειβόην ληίσσαο δέσποιναν Ἰνδῶν;
Χειροβίην οὐκ εἶδε δορικτήτην σέο Ῥείη.
Ἱλήκοι Διὸς εὖχος, ἀδελφεὸν οὔ σε καλέσσω,
Δηριαδῆα φυγόντα, καὶ ἀπτολέμων γένος Ἰνδῶν·
Ἀλλὰ λαβὼν σέο θύρσα πάλιν μιμνήσκεο χάρμης,
Καὶ στρατιῆς προμάχιζε, κορυσσομένῃσι δὲ Βάκχαις,
Ὄψεαι εὖ θωρηχθὰ συναιχμάζουσαν Ἀθήνην
Αἰγίδα κουφίζουσαν ἀνούτατον ὅπλον Ὀλύμπου·
Ὣς φαμένη Βρομίῳ μένος ἔμπνεεν· αὐτὰρ ὁ θυμῷ
Θαρσήεις πόλεμιζε τὸ δεύτερον, ἐσσομένης δὲ
Νίκης ἐλπίδα πᾶσαν ἐπήγετο Τριτογενείῃ·
Ἔνθα τινὰ πρότερον, τινὰ δ' ὕστατον ἔκτανε Βάκχος,
Ὁππότε μιν θώρηξε μάχης ἀκόρητος Ἀθήνη·
Κτεῖνε μὲν ἀντιβίων ἑκατοντάδα νηλέϊ θύρσῳ·
Πολλοῖς δ' ἔγχος ἔπασσε πολύτροπον, ἔγχεϊ τύψας,
Ἠὲ φυτῶν ἕλικεσσιν, ἢ εὐέρνηκι κορύμβῳ,
Ἤλυθεν αἰχμάζων κραναὸν ἔγχος· οἱ δὲ τυπέντες
Δαιμονίῃ καναχηδὸν ἐβακχεύθησαν ἱμάσθλῃ·
Φλόγγιν δ' οὔτασεν ὦμον ἀριστερὸν ὀξέϊ θύρσῳ,
Ὃς δὲ θοὸν ἀλύχητος ἐχάζετο· τὸν δὲ φυγόντα
Θηγαλέῳ βουπλῆγι κατεκρήμνιζε Μελισσεύς·
Ἐγρετίῳ δ' ἐπόρουσε, φιλοβρόμον ἔγχος ἑλίσσων
Θυρσομανὴς Διόνυσος ἑκηβόλος· ἠλαίνων δὲ
Βακχιὰς ἐρροίζησε δι' ἠέρος ἔγχεος αἰχμὴ,
Ἄνδρα βαλεῖν ἐθέλουσα, καὶ Ἐγρετίοιο φυγόντος
Ἔμπεσε Βωλίγγεσσι, καὶ ἐγρεμόθοις Ἀραχώταις
Εἰς μέσον ἐπλάγχθη, φιλακρήτῳ δὲ πετήλῳ
Φρικτὰ δορυθρασέων ἐδάιζε τε φῦλα Σαλάγγων.
Καὶ στρατὸς ἐπτοίητο φερεσσακέων Ἀριηνῶν·
Καὶ προμάχους Φλόγγιοιο καὶ Ἐγρετίοιο διώκων
Εὔιος ἐπτοίησεν ὅλον στρατὸν ὠτοκοίτων·
Καὶ Λύγον αἱματόεντος ἀπεσφήλιξε κυδοιμοῦ
Ἀλκήεις ὁ Βάκχος· ἐφεδρήσσοντα δὲ δένδρῳ
Οὔτασε Μελανίωνα δολοπλόκον οἰνάδι θύρσῳ,
Βασσαρίδας κρυφίοισιν ὀιστεύοντα βελέμνοις·
Ἀλλά μιν ἐξεσάωσεν ἀπήμονα δύσμαχος Ἥρη,
Ὅττι δόλῳ κεκόρυστο, καὶ ἔκτανε πολλάκι Βάκχας
Κρυπταδίοις πολέμοισιν, ἀεὶ δέ μιν ἔκρυφε πέτρη,
Ἢ φυτὸν ὑψικάρηνον ὑποκρυφθέντα πετήλοις,
Ἀνέρας ἀφράστοισιν ὀιστεύοντα βελέμνοις·
Ἰνδοὶ τ' ἀνδροφόνοιο μετεστρέψαντο κυδοιμοῦ,
Ἠνορέην τρομέοντες ἀνικήτου Διονύσου.

ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΩΝ

BIBΛION ΛA.

Ως ὁ μὲν Ἰνδῴοιο τυπεὶς ἐγχέσι κυδοιμοῦ
Βάκχος, ἐρυθραίης περιδέδρομε κόλπον ἀρούρης,
Χρύσεα χιονέῃσι παρηίσι βόστρυχα σείων·
Ἥρη δὲ φθονεροῖσιν ἀνοιδαίνουσα μερίμναις
Κοῖλον ἀπειλητῆρι κατέγραφεν ἠέρα ταρσῷ,
Αὐτόθι παπταίνουσα πολυσπερέων στρατὸν Ἰνδῶν
Θύρσοις ἀνδροφόνοισι δεδουπότα Λυαίου·
Καὶ χόλον ἄλλον ἔγειρεν ἐρευθαλέῳ παρὰ πόντῳ,
Ἀνδρομέδης ὁρόωσα πολύτροπα λείψανα δεσμῶν,
Καὶ λίθον ἐν ψαμάθοισι βλοσυρὸν τέρας Ἐννοσιγαίου·
Ἀχνυμένη δ' ἑὸν ὄμμα παρέστρεφεν, ὡς παρὰ πόντῳ
Γοργοφόνου Περσῆος ἴδῃ χαλκήλατον ἅρπην·
Ἤδη γὰρ ταχύγουνον ἐν ἠέρι ταρσὸν ἑλίσσων
Διψὸν ἀμφὶ νέοντα Λιβύης πέδον ἵκετο Περσεύς,
Νηχόμενος πτερύγεσσι· μονογλήνου δὲ γεραιῆς
Φορκίδος ἀγρύπνοιο λαβὼν ὀφθαλμὸν ἀλήτην
Δύσβατον ἄντρον ἔδυνε, καὶ ἀμώων ἀγχὶ πέτρης
Αὖα συρίζοντα θαλύσια λοξὰ κομάων
Γοργόνος ὠδίνοντα διέτμαγεν ἀνθερεῶνα,
Καὶ δρεπάνην φοίνιξε· δαϊζομένης δὲ Μεδούσης
Αἱμοβαφῆ παλάμην ἐφ' ὀφιώδει λοῦσεν ἰχῶρι,
Ἄκρα ταμών· χρυσέῳ δὲ σὺν ἄορι παῖδα λοχεύων
Ἱππείην ἤχυνε γονὴν διδυματόκος αὐχήν·
Καὶ φθονεροῖς στέρνοισι χόλος ἐπάφλασεν Ἥρης,
Ζῆλον ἐρευγομένης διὰ Περσέα καὶ Διόνυσον·
Ἤθελε δὲ Κρονίδαο καὶ ὄμματα, καὶ φρένα θέλγειν,
Εἰς γάμον ψεύστην, καὶ εἰς πτερὸν ἡδέος ὕπνου
Ἑλκόμενον μετὰ λέκτρον, ὅπως δολίῃ τινὶ τέχνῃ,
Ζηνὸς ἔτι κνώσσοντος, ἐπιβρίσειε Λυαίῳ·
Ὀρφναίην δ' ἀίδαο μετήιεν πανδόκον αὐλήν,
Περσεφόνην δ' ἐκάλεσσε, δολόφρονι δ' ἴαχε μύθῳ,
Ὀλβίστην ἐνέπω σε, θεῶν ὅτι τηλόθι ναίεις·
Οὐ Σεμέλην ἐνόησας ἔσω ναίουσαν Ὀλύμπου;
Δείδια, μὴ Διόνυσον, ὃν ἀνδρομέη τέκε γαστήρ,
Ἀστεροπὴν κρατέοντα, μετὰ Ζαγρῆα, νοήσω,
Ἢ χθονίαις παλάμῃσιν ἐλασσείοντα κεραυνούς·
Συλήθης φιλόκαρπε παρὰ σταχυώδεϊ Νείλῳ
Ἀντὶ τεῆς Δηοῦς ἀμαλλοτόκοιο τεκούσης,
Ἄλλῃ βωμὸν ἄγουσι· νόθη δέ τις ὄμπνια Δηώ
Ταυροφυὴς κεράεσσα φατίζεται Ἰναχὶς Ἰώ·
Ἄρεα δ' ὃν ἔτικτον, ὃν οὐρανίη τέκε γαστήρ,
Υἱέα ἐμὸν χθονίῳ πεπεδημένον ἀκλέϊ δεσμῷ
Κρύψεν ἐῷ κεράμοιο περισφίγξας Ἐπιάλτης·
Οὐδέ οἱ ἐχραίσμησεν ἐμὸς πόσις οὐράνιος Ζεύς.
Ἀλλὰ τόκον Σεμέλης φλογερῶν εἰρύσατο πυρσῶν,
Καὶ βρέφος εἰσέτι Βάκχον ἀνεζώγρησε κεραυνοῦ
Ἡμιτελῆ νόθον υἷα· δαϊζομένῳ δὲ μαχαίραις
Ζαγρέϊ οὐ προμάχιζεν ἐπουρανίῳ Διονύσῳ.
Τοῦτό με μᾶλλον ἔγειρεν, ὅτι Κρονίδης πόλον ἄστρων
Ἕδνα πόρεν Σεμέλῃ, καὶ Τάρταρα Περσεφονείῃ,
Οὐρανὸς Ἀπόλλωνι φυλάσσεται, οὐρανὸς Ἑρμῆς
Ναιετάει· σὺ δὲ τοῦτον ἔχεις δόμον ἔμπλεον ὄρφνης.
Τί πλέον ἔπλε δράκοντος ἔχων ψευδήμονα μορφὴν
Δεσμὸν ἀσυλήτοιο τεῆς σύλησε κορείης,
Εἰ μετὰ λέκτρον ἔμελλε τεὰς ὠδῖνας ὀλέσσαι;
Ζεὺς μὲν ἄναξ κατ' Ὄλυμπον ἔχει δόμον ἔμπλεον ἄστρων,
Γνωτῷ δ' ὑγρομέδοντι γέρας πόρεν ἁλμυρὸν ὕδωρ,
Καὶ ζόφον ἀχλυόεντα τεῷ πόρεν οἶκον ἀκοίτῃ·
Ἀλλὰ τεὰς ὥπλιζον Ἐριννύας οἴνοπι Βάκχῳ,

DIONYSIACORVM

LIBER XXXI.

ITA hic quidem Indici perculſus turbine belli
Bacchus, rubræ circumcurrit ſinum terræ,
Aureos candidis genis cincinnos quatiens:
Iuno verò inuidis rurſus tumeſcens curis — Iuno iterũ Bacchica inſidias molitur.
Cauum interminatrice ſignauit aëra planta,
Ibi circumſpiciens multiplicium exercitum Indorum,
Thyrſis homicidis percuſſum Bacchi.
Et iram aliam excitauit rubrum apud pontum,
Andromedæ intuens multiplices reliquias vinculorum.
Et lapidem in arena terribile miraculum Neptuni.
Dolens verò oculum ſuum conuertit ne circa pontum
Gorgonis interfectoris Perſei cerneret ferream falcem.
Iam enim velox genu habentem in aëre plantam voluens,
Siticuloſum circa dorſum Libyum transiebatur Perſeus
Natans pennis, vnum verò oculum habentis vetulæ
Phorcidis inſomnis accipiens oculum errantem
Inacceſſum antrum ſubijt, & metens prope petram
Segetes ſibilantes ſacrificia meſſis obliqua comarum,
Gorgonis parturiens amputauit collum:
Et falcem rubore tinxit, trucidata verò Meduſa
Sanguine tinctam manum ſerpentino abluit liquore.
Summitates amputans, aureo verò cũ enſe puerum generans
Equinam enixa eſt partum gemellos pariens ceruix.
Et inuida in pectoribus ira æſtuauit Iunonis,
Inuidiam eructantis ob Perſea & Bacchum.
Voluit etiam Iouis & oculo & mentem delinire.
In nuptias mendaces, & in pennas dulcis ſomni.
Trahentem ad lectum, vt doloſa quadam arte,
Ioue adhuc dormiente adoriretur Bacchum. — Iunonis dolus.
Vmbroſam verò inferni tranſit ad omnes capientem aulam
Proſerpinam verò inclamauit & doloſo dixit ſermone. — Iuno apud inferos ad Proſerpinã.
Beatiſſimam dico te, quòd procul à Dijs habitas
Nonne Semelen nouiſti habitantem in cœlo?
Timeo, ne Bacchum, quem humanus genuit venter,
Fulgur gubernantem, poſt Zagreum, cognoſcam.
Aut terreſtribus manibus eleuantem fulmina.
Priuata es frugifera, prope ſegetes ferentem Nilum
Pro tua Cerere manipulos generante matre
Alteri altare agunt, adulterina verò quæpiam immatura Ceres
Tauriformis cornuta dicitur Inachis Io,
Martem verò quem genui, quem cœleſtis genuit venter
Filium meum terreſtri vinctum inglorio vinculo,
Abſcondit in ſuo dolio circumſtringens Epialtes,
Neque ipſum adiuuit meus maritus cœleſtis Iupiter.
Sed partum Semeles ardentibus liberauit è flammis,
Et infantem adhuc Bacchum in vitam reuocauit à fulmine,
Semiperfectum, adulterum filium, diuiſo verò gladiis
Zagreo non pugnauit pro cœleſti Baccho.
Hoc verò me magis concitat, quòd Saturnius polum aſtrorũ
Sponſale munus præbuerit Semelæ, & tartarũ Proſerpinæ,
Cœlum Apollini ſeruatur, cœlum Mercurius
Inhabitat, tu verò hanc habes domum plenam caliginis, — Iupiter Draco Proſerpinam vitiauit.
Quid profuit, quòd Draconis habens falſam formam
Vinculum non ſpoliatæ tuæ prædatus eſt virginitatis,
Si poſt concubitum voluit tuos partus perdere?
Iupiter quidem rex in cœlo habet domum plenam ſtellis,
Fratri verò in humido regnãti munus præbuit ſalſam aquã, — Erinnyes contra Bacchum concitantur.
Et tenebras caligionſas tuo præbuit domum coniugi,
Verùm tuas arma Erinnyes vitei coloris Baccho,

Ne mortalem videam adulterinum regem cœli.
Venerare rabioſam Iouis coniugem, venerare Cererem.
Venerare rabioſam puram Themin, vt Indi
Paullulum reſpirent, concuſſo Baccho,
Eſto mihi dolenti vltrix, quod Saturnius
Baccho nectar prabuit, & Marti ſanguem Bellona,
Neque iuuenem Bacchum recinant Athenæ,
Nec ſortiatur munus æquale Eleuſinio Baccho,
Ne initiationes prioris immutet Bacchi.
Ne qualium Cereris dedecore afficiat fructus.
Sic locuta confudit totam mentem Proſerpinæ.
Lacrymis factitiis irrigata fronte
Varia garriens, dea verò adiuuit Deæ,
Et ipſi dedit Megæram comitem, vt perficiat
Inuidum oculum, ferens mentem inuidæ Iunonis.
Hæc verò procelloſo rapiens calceo
Velocitas Deorum.
Ter quidem ſublata fuit, quarto verò venit ad Gangem.
Et mortuam Indam multitudinem tetrica oſtendit Megæra
Et exercitus ſudorem, & fortitudinem Bacchi.
Indos verò occidentes Megæra labores videns Lyæi
Æmula inuidit, & cœleſti magis Iunoni.
Erinnys ex dedecore omnũ lætatur.
Hæc verò mẽte gaudebat. Draconinas comas habẽtis Deæ
Sardonium ridens ſubtriſtem emiſit vocem.
Sic ſuperant iuuenem reges cœli
Sic iaculantur adulterini filii Iouis, ex Semele verò
Iupiter vnum filium genuit, vt omnes perdat.
Indos inites & irreprehenſibiles, ſed diſcat
Iupiter iniuſtus & Bacchus quantum robur ſit Megæræ.
Vah, qualẽ iniuſtã habet mentem in altis regnans Iupiter!
Tyrrheni iniuſti.
Tyrrhenis iniuſtis non pugnat, quòd didicerunt
Furtiuas leges violentas male hoſpitalibus in nauibus
Raptores alienorum, ſiculo nauigant mari.
Dryopes bellatores, Ind. iuſtitiæ dediti.
Non occidit impiorũ Dryopũ genus quibus vita ſunt haſtæ,
Et cædes, pietatem verò curantes occidit Indos,
Quos penè omnia curans Themis, obſtetricata eſt mamma.
Vah qualem iniuſtam habet mentem! immortalem enim
Hydaſpes cõbuſtus.
Mortalis vir combuſſit talem & tantum Hydaſpen,
Mortalis vir combuſſit, quem cœleſtis genuit Iupiter.
Sic locuta volabat per æthera, hæc verò ſilentio
Vicinum Caucaſia in ſpelunca li regione rupis
Horribilẽ tranſmutans membrorum ſerpentinam formam,
Noctuæ quoad naturam ſimilis manſit ibi donec cognoſceret
Iouem magnum dormientẽ, hoc enim dixerat domina Iuno.
Hæc verò Chremeta tranſiit veſpertinam aquam
Iuno conſiliaria ſenex grauis, vbi laborat
Atlas.
Cœleſti turbine Libycus incuruatus Atlas,
Et Zephyri infelicis in amore interrogabat coniugem horam
Iouis excitati miniſtram, vt perficeret
Ex aëre caliginoſo ventoſos pedes habentẽ nuncium ſomno.
Hanc verò vocans amico mitigauit ſermone
Iris Zephyri amica.
Iris plantas augentis Zephyri aureas pennas habens Nympha
Parturientes adiuuans mater amoris procelloſo calceo,
Feſtina ire caliginoſi in veſpertinam domum ſomni
Quære etiam circa Lemnum à mari pulſatum, ſi verò ipſũ inueneris,
Dic vt Saturnij non oblectati oculos oblectet
In vnam diem, vt Indis auxilio ſim.
Sed corpus tranſmuta, nigram verò zonam habentis Deæ
Formam noctis habens deformem matris ſomni
Fias Cyana nomen mentiens, quòd & ipſa
Contrarius membris, quando opus eſt neceſſitate,
In Themin, in Venerem, in Dianam formam muto.
Paſithea verò nuptias promitte, cuius ob formam
Ob amorem omnia etiam grauiſſima perficiuntur.
Deſiderans perficiat quod mihi opus eſt. non te docebo
Quòd quiſpiam mulieres inſaniens ob ſpem omnia perficiat.
Sic illa locuta volabat Dea aureas pennas habens Iris,
Aëra conſpiciens, & in Paphum, in terram Cypri
Inerrantem oculum tendit, & quod maius, ſuper Byblo
Aſſyrio intuita fuit Adonidis bene nuptam aquam,
Quærens vagum errantis veſtigium ſomni,

Μὴ βροτὸν ἀθρήσαιμι νόθον σκηπτοῦχον ὀλύμπου·
Αἴδεο λυσσώουσαν Διὸς εὐνέτιν, αἴδεο Δηώ,
Αἴδεο λυσσώουσαν καθαρὴν Θέμιν, ὄφρα καὶ Ἰνδοὶ
Βαιὸν ἀναπνεύσωσι πτοουμένου Διονύσου
Ἔσσο μοι ἀχνυμένῃ τιμήορος, ὅττι Κρονίων
Βάκχῳ νέκταρ ἔπασσε, καὶ Ἄρει λύθρον Ἐνυώ,
Μηδὲ νέον Διόνυσον ἀνυμνήσωσιν Ἀθῆναι,
Μὴ δὲ λάχῃ γέρας ἶσον Ἐλευσινίῳ Διονύσῳ,
Μὴ τελετὰς προτέροιο διαλλάξειεν Ἰάκχου,
Μὴ πέδα καρπὸν Δηοῦς ἀτιμήσειεν ὀπώρης·
Ὣς ταμένη συνέχευεν ὅλην φρένα Περσεφονείης·
Δάκρυσι πιτναμένοισι διανοσμένα προσώπου,
Αἰόλα κωτίλλουσα· θεὰ δ᾽ ἐπίκουρος θεαίνῃ,
Καὶ οἱ δῶκε Μέγαιραν ὁμόστολον, ὄφρα τελέσσῃ
Βάσκανον ὄμμα φέρουσα νόον ζηλήμονος Ἥρης·
Ἡ δ᾽ ἀελλήεντι διαρπάξασα πεδίλῳ
Τρὶς μὲν ἀνηέρθη, τὸ δὲ τέτρατον ἵκετο Γάγγην,
Καὶ νέκυν Ἰνδὸν ὅμιλον ἀμειδέϊ δεῖξε Μεγαίρῃ·
Καὶ στρατιῆς ἱδρῶτα, καὶ ἠνορέην Διονύσου·
Ἰνδοφόνους δὲ Μέγαιρα πόνους ἐσιδοῦσα Λυαίου,
Ζηλήμων ἐμέγηρε, καὶ οὐρανίης πλέον Ἥρης·
Ἡ δὲ νόῳ γήθησε, δρακοντοκόμου δὲ θεαίνης
Σαρδόνιον γελόωντα κατηφέα ῥήξατο φωνήν,
Οὕτω ἀριστεύουσι νέον βασιλῆες ὀλύμπου,
Οὕτω ἀκοντίζουσι νόθοι Διός· ἐκ Σεμέλης δὲ
Ζεὺς ἕνα παῖδα λόχευσεν, ἵνα ξύμπαντας ὀλέσσῃ
Ἰνδοὺς ἀπτολέμους καὶ ἀμεμφέας· ἀλλὰ δαείη
Ζεὺς ἄδικος καὶ Βάκχος ὅσον σθένος ἐστὶ Μεγαίρης·
Ὢ πόποι οἷον ἄθεσμον ἔχει νόον ὑψιμέδων Ζεύς,
Τυρσηνοῖς ἀδίκοις οὐ μάρναται, οἳ μεδέοντες
Φώρια θεσμὰ βίαια κακοξείνων ἐπὶ νηῶν
Ἅρπαγες ἀλλοτρίων, Σικελὴν πλώουσι θάλασσαν·
Οὐ κτάνε δυσσεβέων Δρυόπων γένος, οἷς βίος αἰχμαὶ
Καὶ φόνος· εὐσεβίην δὲ μεμηλότας ἔκτανεν Ἰνδούς,
Οὓς σχεδὸν πάντα μέλουσα Θέμις μαιώσατο μαζῷ.
Ὢ πόποι οἷον ἄθεσμον ἔχει νόον· ἀθάνατον γὰρ
Θνητὸς ἀνὴρ ἔφλεξε τόσον καὶ τοῖον Ὑδάσπην,
Θνητὸς ἀνὴρ ἔφλεξε, τὸν οὐράνιος τέκετο Ζεύς.
Ὣς εἰποῦσα πεπότητο δι᾽ αἰθέρος· ἡ δὲ σιωπῇ
Γείτονα Καυκασίης ἐπὶ φωλάδα πέζαν ἐρίπνης,
Φρικτὸν ἀμειψαμένη μελέων ὀφιώδεα μορφήν,
Γλαυκὶ φυὴν ἴκελη μίμνεν αὐτόθι, μέχρι νοήσῃ
Ζῆνα μέγαν κνώσσοντα· τὸ γὰρ φάτο κοίρανος Ἥρη.
Αὐτὴ δ᾽ ἑσπερίῳ περ ἐπέσσυτο [illegible] ὕδωρ
Ἥρη μητιόεσσα γέρων βαρύς, ὅππόθι κάμνει
Οὐρανίῃ στροφάλιγγι Λίβυς κυρτούμενος Ἄτλας,
Καὶ Ζεφύρου δυσέρωτος ἐδίζετο σύγγαμον ὥρην
Ζηνὸς ἐπειγομένοιο διάκτορον, ὄφρα τελέσσῃ
Ἠεροέντι σκιόεντι ποδήνεμον ἄγγελον ὕπνου·
Τὴν δὲ καλεσσαμένη, φιλίῳ μειλίξατο μύθῳ,
Ἶρι ἀεξιφύτου Ζεφύρου χρυσόπτερε νύμφη
Εὐλοχίης μήτηρ ἐρωτος ἀελλήεντι πεδίλῳ,
Σπεῦδε μολεῖν ζοφόεντος ἐς ἑσπέριον δόμον ὕπνου,
Δίζεο καὶ περὶ Λῆμνον ἁλίκτυπον, εἰ δέ μιν εὕρῃς,
Λέξον, ἵνα Κρονίωνος ἀθελγέος ὄμματα θέλξῃ
Ἐς μίαν ἠριγένειαν, ὅπως Ἰνδοῖσιν ἀρήξω.
Ἀλλὰ δέμας μετάμειβε· μελαγζώνου δὲ θεαίνης
Μορφὴν νυκτὸς ἔχουσα δυσείδεα μητέρος ὕπνου
Γίνεο Κυανέη ψευδώνυμος, ὅττι καὶ αὐτὴ
Ἀντιτύποις μελέεσσιν, ὅτε χρέος ἐστὶν ἀνάγκης,
Εἰς Θέμιν, εἰς Κυθέρειαν, ἐς Ἄρτεμιν εἶδος ἀμείβω.
Πασιθέης δ᾽ ὑμέναιον ὑπόσχεο· τῆς δὲ ἕκητι κάλλεος
Ἱμείρων ἀνύσειεν ἐμοὶ χρέος· οὐ σε διδάξω,
Ὅττι γυναιμανέων τις ἐπ᾽ ἐλπίδι πάντα τελέσσει.
Ὣς φαμένη πεπότητο θεὰ χρυσόπτερος Ἶρις.
Ἠέρα παπταίνουσα, καὶ εἰς Πάφον, εἰς χθόνα Κύπρου
Ἀπλανὲς ὄμμα τίταινε, τὸ δὲ πλέον, ὑψόθι Βύβλου
Ἀσσυρίου σκοπίαζεν Ἀδώνιδος εὔγαμον ὕδωρ,
Διζομένη πλάζοντος ἀλήμονος ἴχνιον ὕπνου·

Εὗρε

Εὗρε δέ μιν γαμίοιο παρὰ κλέτας Ὀρχομενοῖο·
Κεῖθι γὰρ αὐτὸς ἔμιμνε νοοπλανὲς ἴχνος ἑλίσσων
Πασιθέης ἰόεντα παρὰ προπύλαια σαλεύων·
Καὶ δέμας ἀλλάξασα μεταίολον ἄσκοπος Ἶρις
Κυανέης ἄγνωστον ἐδύσατο νυκτὸς ὀπωπήν·
Ὕπνῳ δ' ἐγγὺς ἵκανε δολοπλόκος· οἷα δὲ μήτηρ
Κλεψινόοις μύθοισιν ἀπατήλιον ἴαχε φωνήν·
Τέκνον ἐμόν, τίο μέχρις ἐμὲ Κρονίδης ἀθερίζει;
Οὐχ ἅλις, ὡς Φαέθων με βιάζεται, ὅττι καὶ αὐτὸς
Ὄρθριος ἀκοντίζει με, καὶ Ἠριγένεια διώκει;
Ζεὺς νόθον υἷα φύτευσεν, ὅπως ἐμὸν ὕπνον ἐλέγξῃ,
Εἷς βροτὸς αἰσχύνει με, καὶ υἱέα· παννύχιος γὰρ
Μυστιπόλῳ σπινθῆρι φιλαυγέα δαλὸν ἀνάπτων
Βάκχος ἀμαλδύνει με, καὶ ἐγρήσσων σε χαλέπτει.
Ὕπνε, τί πανδαμάτωρ κικλήσκεαι, οὐκέτι θέλγεις
Ἀνέρας ἐγρήσσοντας, ὅτι χθονίοιο Λυαίου
Κῦδος ἐμὸν νίκησε νόθον σέλας ἀστερόεν· γὰρ
Φαιδροτέραις δαΐδεσσι κατακρύπτει φλόγας ἄστρων·
Εἷς βροτὸς αἰσχύνει με Φαεσφόρος, ὅττι καλύπτει
Καὶ μεγάλην παρεοῦσαν ἐμὴν ἀκτῖνα Σελήνης·
Ἅζομαι Ἠριγένειαν ἐπιγγελόωσαν ὀμίχλῃ,
Ὅττι νόθον μεθέπω νύχιον σέλας· ἀλλοτρίῳ γὰρ
Ποιητῷ Φαέθοντι φαείνομαι ἤματι νύξ.
Ἀλλὰ σύ μοι φίλε κοῦρε χολώεο διχόφρονι θεσμῷ
Μυστιπόλοις Σατύροισι, καὶ ἀγρύπνῳ Διονύσῳ,
Καὶ Διὸς ὑψιμέδοντος ἀθελγέα θέλξον ὀπωπήν,
Δὸς χάριν ἀχνυμένῃ σέο μητέρι, δὸς χάριν Ἥρῃ
Ἐς μίαν ἠριγένειαν, ὅπως Ἰνδοῖσιν ἀρήξῃ,
Οὓς Σάτυροι κλονέουσι, καὶ εἰσέτι Βάκχος ἐλαύνει·
Ὕπνε τί πανδαμάτωρ κικλήσκεαι; ἢν ἐθελήσῃς,
Τρέψον ἐμοὶ τεὸν ὄμμα, καὶ ἑπταπύλων παρὰ Θήβῃ,
Παννύχιον ἐγρήσσοντα πάλιν Κρονίωνα νοήσεις·
Λῦσον ἀτασθαλίην ἀθέμιν Διός. Ἀμφιτρύων μὲν
Νόσφιν ἑοῦ θαλάμοιο σιδηροχίτων μετανάστης
Μάρναται· Ἀλκμήνῃ δὲ παρίζεται ἔνδομυχος Ζεύς,
Νυμφιδίην ἀκόρητος ἔχων τρισέληνον ὀμίχλην,
Μὴ Διὸς ἐγρήσσοντος ἴδω καὶ νύκτα τετάρτην·
Ἀλλὰ τεῷ Κρονίωνι κορέννυσο, μὴ πάλιν ἄλλην,
Μὴ πάλιν εἰναέλικτον ἀναπλήσειεν ὀμίχλην·
Μνημοσύνης προτέρης μιμνήσκεο, τῇ παριαύων
Ἐννέα νύκτας ἔμιμνεν ἔχων ἄγρυπνον ὀπωπήν,
Οἶστρον ἔχων πολύπαιδα ἀκοιμήτων ὑμεναίων·
Πανδαμάτωρ, θεὸς ἄλλος ὁμήλικος, ἴκελος Ὕπνῳ,
Βαιὸς Ἔρως Κρονίδην ὀλίγῳ νίκησε βελέμνῳ·
Γηγενέων δ' ἐλέησε γονὴν μελανόχροον Ἰνδῶν·
Δὸς χάριν ὑμετέρης γὰρ ὁμόχροές εἰσι τεκούσης·
Ῥῦσο κυανέους, κυανόπτερε, μηδὲ χαλέψῃς
Γαῖαν ἐμοῦ γενετῆρος ὁμόζυγα, τῆς ἀπὸ μούνης
Πάντες ἀνεβλάστησαν ὅσοι ναετῆρες Ὀλύμπου·
Μὴ τρομέοις Κρονίδην, ὅτι σύζυγός ἐστιν Ἥρη,
Μὴ τρομέοις Σεμέλην, ἣν ἔφλεγεν αὐτὸς ἀκοίτης·
Οὐ στεροπὴ πυρόεσσα δυνήσεται ἰσοφαρίζειν,
Οὐ βροντὴ βαρύδουπος ἀρασσομένων νεφελάων·
Μοῦνον ἐμοὶ πτέρα πάλλε, καὶ ἀκλινέας ἐπὶ λέκτρων
Μίμνει Ζεὺς ἄπρακτος ὅσον χρόνον Ὕπνε κελεύεις.
Ἔκλυον ὡς ποθέεις Χαρίτων μίαν, ἀλλὰ σὺ τυτθὸν
Οἶστρον ἔχων θαλάμοιο φυλάσσεο, μὴ δὲ χαλέψῃς
Μητέρα Πασιθέης ζυγίην θαλαμηπόλον Ἥρην·
Εἰ δὲ σὺ ναιετάεις παρὰ Τηθύι λευκάδα πέτρην,
Δηριάδῃ χραίσμησον, ὃν ἔσπειρεν Ἰνδὸς Ὑδάσπης,
Γείτονι πιστὰ φυλάξον, ἐπεὶ τεὸς ἀγχόθι γείτων
Ὠκεανὸς κελάδων προπάτωρ πέλε Δηριαδῆος·
Ὣς φαμένη πεπίθησε, καὶ ὡς ἅτε μητρὸς ἀκούων
Ὕπνος ἐδειμαίνετο, καὶ ὤμοσεν ὄμμα σὺ θέλγειν
Ζηνὸς ἀκοιμήτοιο, καὶ εἰς πετραίης δόμον ἠοῦς·
Ἀλλά μιν ἄντετο Ἶρις, ἵνα Κρονίωνα πεδήσῃ
Ὑπνώειν ἕνα μοῦνον ἐπὶ δρόμον ἠριγενείης·
Αὐτόθι δ' Ὕπνος ἔμιμνε δεδεγμένος εὔγαμον Ἥρην,
Καὶ ταχινὴ πεπότητο θεὰ παλινόστιμος Ἶρις,

Inuenit verò ipſum nuptialis apud cacumen Orchomeni,
Ibi enim ipſe manſit mentem ſeducens veſtigium voluens
Paſitheæ amabilia prope veſtibula verſans.
Et corpus mutans verſatile ſine ſcopo Iris,
Cæruleæ incognitam ſubijt noctis imaginem.
Ad ſomnum verò venit prope doloſa: vt verò mater
Mentem furantibus fabulis decipiens emiſit vocem:
Fili mi, quouſque me Saturnius ſpernit,
Non ſatis eſt quòd ſol me cogit, quòd & ipſe
Matutinus iaculatur me, & aurora perſequitur? (henderet. — Sol noctis hoſtis.
Iupiter adulterinũ filium plantauit, vt meũ ſomnum repre-
Vnus mortalis pudore afficit me & filium: peruigil enim
Sacrificali ſcintilla luciferam lampadem accendens
Bacchus demolitur me, & vigilans te lædit. — Somnus omnium domitor.
O Sõne quid omniũ domitor appellaris? non amplius oblectas
Viros vigilantes, quod terreſtris Bacchi (enim
Encomium meum ſuperauit adulterinus ſplendor: noſtrorum
Puriribus facibus abſcondit flammas aſtrorum,
Vnus homo pudefacit me Lucifer, quod abſcondit
Etiam magnum præſentem meæ radium Lunæ,
Vereor auroram irridentem ob tenebras,
Quòd falſum ſequor nocturnum ſplendorem, alieno enim
Ficto Phaëthonti appareo diurno nox.
Sed tu mihi care puer iraſcere duplici legẽ — Somnus in Iouem ex[illegible] nubibus.
Sacrificis Satyris, & inſomni Baccho,
Et Iouis in alto regnantis non oblectatum demulce oculum
Da gratiam dolenti tuæ matri, da gratiam Iunoni
In vnum diem, vt Indis auxilio ſit,
Quos Satyri quatiunt, & adhuc Bacchus concitat.
O Somne, quid omnium domitor appellaris? ſi volueris
Verte mihi tuum oculum & ſeptiportas apud Thebas
Totam noctem vigilantem rurſus Saturnium cognoſces.
Solue peccatum iniuſti Iouis. Amphitryo quidem
Sine ſuo thalamo ferream tunicam habens exul
Pugnat: Alcmenæ verò adſidet intus latẽs Iupiter (caliginẽ — Iupiter Alcmenam tribus noctibus concubuit.
Nympham inſatiabiliter habens tres lunares nocies durante
Ne Iouis vigilantis videam etiam noctem quartam.
Sed, tuo Saturnio ſatiare, ne rurſus aliam,
Ne rurſus nouos circulos habentem impleat caliginem.
Memoriæ prioris recordare, cum qua concumbens — Memento Mnemoſyne Muſarum matris.
Nouem noctes manſit habens inſomnes oculos,
Furorem habens multos liberos producentem non dormientium nuptiarum.
O omnia domans: Deus alius eiuſdem ætatis ſimilis ſomno,
Paruus Amor Saturnium exiguo ſuperauit telo: — Amor Iouẽ ſuperauit.
Terrigenarum miſeratus eſt prolem nigricolorũ Indorũ.
Da gratiam: veſtra enim eiuſdem coloris ſunt cum matre:
Libera nigros nigras pennas habens, neque læſeris.
Terram mei patris coniugem, à qua ſola
Omnes germinarunt quotquot ſunt incolæ cœli, — Cœleſt. omnes e terra oriundi.
Ne timeas Saturnium, quando coniux propria eſt Iuno,
Ne timeas Semelen, quam combuſſit ipſe maritus.
Non fulgur igneum poterit æquiparare,
Non fulgur grauiſonum fractarum nubium
Solùm mihi pennas vibra, & immotus in lectis — Iupiter etiã ſomno indiget.
Manet Iupiter immotus, quantum tempus Somne iubes.
Audiui quomodo amas Charitum vnam, ſed in animo,
Furorem habens thalami caue, neque noceas, — Somnus Paſitheam amauit. Iuno thalamis præfecta.
Matrem Paſitheæ coniugio præfectam thalamos ornãtem (Iunonẽ
Si vero tu habitas apud Thetidẽ candidam petram
Deriadi opem fer, quem ſeminauit Indus Hydaſpes.
Vicino fidem ſerua: quando tuus ſtridulus vicinus
Oceanus reſonans auus fuit Deriadei. — Oceanus auus Deriadæ.
Sic locuta perſuaſit, & velut matrem audiens
Sõnus perterritus fuit, & iurauit ſe velle oculos permulcere
Iouis peruigilantis, & iam in terræ domum auroræ.
Sed ipſum orauit Iris, vt Iouem vinciret
Dormire vnum ſolum in curſum diei.
Ibi verò Somnus manſit accipiens bene nuptam Heram
Et velox volabat Dea redux Iris,

Properans verò annunciauit irreprehenſibilē ſermonē reginæ.
Hæc verò procelloſa per aera volabat planta
Et dolum plectebat alium, vt prope ad Iouem veniret.
Ceſtus amoris. *Ceſtum eleuans amoris animum oblectantem mitram.*
Et Paphiam inquirebat, ſuper Libano verò ſolam
Aſſyriam inuenit ſolitariam Venerem,
Sedentem, Charites enim in flores varios hortorum
Vernæ mittebantur ſaltatrices Orchomenij.
Hæc quidem eliciens Cilicem crocum, hæc verò ferre
Balſamum deſiderans & Indici arundineti.
Herbam, alia verò pedum bene olentem herbam.
Obſtupefacta verò inopinatè è ſua exſiluit biga
Vt Iouis vidit coniugem Iouis filia Venus.
Dolentem verò intuens valde variam emiſit vocem.
Iuno Iouis coniux, quid tibi pallent genæ?
Quare tui regina ſubtriſtes ſunt oculi?
Anne rurſus fuit imber furtiuus pluuius Iupiter?
Anne iterum fuit taurus in vndis humidis natator?
Quæ rurſus Europa te violat? aut quæ alia
Antiope, Nyctei recuſantis patris,
Simulati Satyri hirſuto nubit cubili?
Anne nouus in concubitum alium excitatur equus ſapiēs,
Iouis concubitus. *Imitante ore adulterinum, hinnitum emittens.*
Num Semelē aliam pueros parienti ſibi conciliauit flamma,
Et fulgur vibrauit gubernatorem amorum?
Num Iuuenca in lectum bene cornuta ſaltat,
Mugitum profundens ad amorem illicem? vbi verò volueris
Iouis ſpectatorem vaccam obſeruantem alium excitas,
Paſtorem inſomnibus ſignatum Argum oculis.
Dic mihi interroganti, &, quantum robur eſt, auxiliabor.
Sic locutam doloſo Dea adorta eſt ſermone:
Cypri Dea mortalibus relinquamus ſolum cœli.
Iupiter Semelen in cœlum reduxit matrem Bacchi,
Ducet etiam Bacchum in cœlum, quæ domus Iunonem
Accipiet, aut in quam regionem veniam? vereor verò
Ne Semelem intuear adulterinam reginam cœli.
Vereor ne caliginoſi videam domum Iapeti.
Ne me accipiens abigat poſt Saturnum extra cœlum.
Gemina ego facta ſum ſocrus tua, noſtri enim
Filij Vulcani, & Martis fuiſti Nympha.
Metuo ne poſt terram in æthere nectar damnans
Vitem, quam vocant, etiam inter Deos plantet.
Iuno de vite. *Ne vnquam hoc fiat, ratio eſt & terra & aqua,*
Ramos ne ferat in æthera, ne ob cubile
Cœlum viteum, vt ſtellatum vocem.
Nec bibam potum alium poſt dulce nectar Olympi.
Metuo ne bello promtam videam ebriam Palladem,
Ne haſtam eleuet in Martem & in Venerem.
Ne ſeductrice gutta mentem alienantis Bacchi,
Æthere audacem excitent pugnam.
Stella vino percuſſa in inuicem rabie concitata,
Ne quando bacchati vniuerſi incolæ cœli.
Orgia imitentur ſcutiferorum Corybantum,
Troium ephebum Iouis pincernam poculorum.
Non ſufficit dedecus illud Diis inimicum, quod cerno
Cœlum ignominia adfectum, & vina fundentem Iouis Hebam
Terreſtribus manibus quando dulce nectar haurit?
Pudore adfecta verò in terram veniam, vtriſque verò
Cœlum relinquam Ganymedi & Baccho.
Æthera relinquam Semeles domum, vna domus ſit
Cœlum vtriſque & Perſeo & Baccho.
Veniam in meum Argos, in ſplendidam vrbem Mycenæ,
In terra habitans, cum mœſta verò matre
Sequitur & ipſe Mars tuus ſponſus, ſed & ipſa
Spartam tuam ingredere, & armatam accipiet
Ferream cum Marte iratam Venerem.
Noui vnde ſequar haſce calamitates, patris Erinnys
Peccatorū in parentes vindicta. *Iniuriam à me repoſcit violati patris.*
Quod Saturnis patris excitata in bello

Σπερχομένη δ᾽ ἤγγειλεν ἀμεμφέα μῦθον ἀνάσσῃ·
Ἡ δὲ θυελλήεντι δι᾽ ἠέρος ἔπτατο ταρσῷ,
Καὶ δόλον ἔπλεκεν ἄλλον ὅπως Διὸς ἐγγύθεν ἔλθῃ,
Κεστὸν ἀειράζουσα πόθου θελξίφρονα μίτρην,
Καὶ Πάφιον μάστευε· Λιβάνῳ δ᾽ ἔπι μούνην
Ἀσσυρίην ἐκίχησεν ἐρημαίην Ἀφροδίτην
Ἑζομένην· χάριτες γὰρ ἐς ἄνθεα ποικίλα κήπων
Εἰαριναὶ στέλλοντο χορίτιδες Ὀρχομενοῖο·
Ἡ μὲν ἀειρομένη Κίλικα κρόκον, ἡ δὲ κομίζειν
Βάλσαμον ἱμείρουσα, καὶ Ἰνδώου δονακῆος
Φυταλιήν· ἑτέρη δὲ ποδῶν εὐώδεα ποίην·
Θαμβαλέη δ᾽ ἀδόκητος ἑῶν ἀνεπάλλατο δίφρων,
Ὡς Διὸς εἶδε δάμαρτα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
Ἀχνυμένην δ᾽ ὁρόωσα πολύτροπον ἴαχε φωνήν,
Ἥρη Ζηνὸς ἄκοιτι, τί σοι χλοάουσι παρειαί;
Τίπτε τεαὶ βασίλεια κατηφέες εἰσὶν ὀπωπαί;
Ἦ ῥα πάλιν πέλεν ὄμβρος ἐπίκλοπος ὑέτιος Ζεύς;
Μὴ πάλιν ἔπλετο ταῦρος ἐν ὕδασιν ὑγρὸς ὁδίτης;
Τίς πάλιν Εὐρώπη σε βιάζεται; ἢ τίς ἄλλη
Ἀντιόπη, Νυκτῆος ἀναινομένου γενετῆρος,
Ἠπεροπῆος Σατύρου λασίῃ νυμφεύεται εὐνῇ;
Μὴ νέος εἰς γάμον ἄλλον ἐπείγεται ἵππος ἐχέφρων,
Μιμηλοῖς στομάτεσσι νόθον χρεμέτισμα ἰάλλων,
Μὴ Σεμέλην ἑτέρην λοχίην ἐμνήσατο πυρσῷ,
Καὶ στεροπὴν ἐλέλιζε κυβερνήτειραν ἐρώτων;
Μὴ νέα ἐς λέκτρον ἐΰκραιρος χορεύει,
Μυκηθμὸν προχέουσα φιλοτήσιον, ἢ ἑλίκωσιν,
Ζηνὸς ἐποπτῆρα βοὸς ἀλέτιν ἄλλον ἐγείρεις,
Βουκόλον ἀγρύπνοισι κεχαραγμένον Ἄργον ὀπωπαῖς·
Εἰπέ μοι εἰρομένῃ, καὶ ὅσον σθένος ἐστὶν ἀρήξω·
Ὣς φαμένην δολόεσσα θεὰ προσπτύξατο μύθῳ·
Κύπρι φίλη, θνητοῖσιν ἐάσομεν ἕδρας Ὀλύμπου,
Ζεὺς Σεμέλην ἐς Ὄλυμπον ἀνήγαγε μητέρα Βάκχου,
Ἄξει καὶ Διόνυσον ἐς αἰθέρα· τίς δόμος Ἥρην
Δέξεται, ἢ τίνα χῶρον ἐλεύσομαι; αἰδέομαι δὲ
Μὴ Σεμέλην ἐσίδοιμι νόθην βασίλειαν Ὀλύμπου·
Δείδια, μὴ ζοφόεντας ἴδω δόμον Ἰαπετοῖο,
Μή με λαβὼν ἐλάσειε μετὰ Κρόνον ἐκτὸς Ὀλύμπου·
Δισσὴ ἐγὼ γενόμην ἑκυρὴ σέθεν· ἡμετέρου γὰρ
Υἱέος Ἡφαίστοιο καὶ Ἄρεος ἔπλεο νύμφη·
Δείδια μὴ μετὰ γαῖαν, ἐν αἰθέρι νέκταρ ἐλέγχων
Ἄμπελον ἣν καλέουσι καὶ ἐν μακάρεσσι φυτεύσῃ·
Μή ποτε τοῦτο γένοιτο, δίκη καὶ γαῖα καὶ ὕδωρ·
Κλήματα μὴ κομίσειεν ἐς αἰθέρα, μὴ χάριν εὐνῆς
Οὐρανὸν ἀμπελόεντα μετ᾽ ἀστερόεντα καλέσσω·
Μὴ δὲ πίω ποτὸν ἄλλο μετὰ γλυκὺ νέκταρ Ὀλύμπου·
Δείδια μὴ φιλοχάρμον ἴδω μεθύουσαν Ἀθήνην,
Μὴ δόρυ κουφίσειεν ἐπ᾽ Ἄρεϊ καὶ Κυθερείῃ,
Μὴ σταγόνι ῥαθάμιγγι νοοσφαλέος Διονύσου,
Αἰθέρι τολμήεσσαν ἀναστήσωσιν Ἐνυώ
Ἀστέρες οἰνοπλῆγες ὁμοῦ ἀλλήλοισι μανέντες,
Μή ποτε βακχευθέντες ὅλοι ναετῆρες Ὀλύμπου
Ὄργια μιμήσωνται φερεσσακέων Κορυβάντων,
Τρώϊον ἔφηβον Διὸς ὀρεκτῆρα κυπέλλων,
Οὐχ ἅλις αἶσχος ἐκεῖνο θεοστυγές, ὅττι δοκεύω
Οὐρανὸν αἰσχυνθέντα, καὶ οἰνοχόον Διὸς Ἥβην
Χερσὶν ἐπιχθονίῃσιν ὅτι γλυκὺ νέκταρ ἀφύσσει;
Αἰδομένη δ᾽ ἐπὶ γαῖαν ἐλεύσομαι· ἀμφοτέροις δὲ
Ἄστρα καλλείψω Γανυμήδεϊ καὶ Διονύσῳ·
Αἰθέρα καλλείψω Σεμέλης δόμον· εἷς δόμος ἔστω
Οὐρανὸς ἀμφοτέροις καὶ Περσέϊ καὶ Διονύσῳ·
Ἵξομαι εἰς ἐμὸν Ἄργος, ἐς ἀγλαὸν ἄστυ Μυκήνης
Ἐν χθονὶ ναιετάουσα· σὺν ἀχνυμένῃ δὲ τεκούσῃ
Ἕψεται αὐτὸς Ἄρης σὸς νυμφίος· ἀλλὰ καὶ αὐτὴ
Σπάρτης σῆς ἐπίβηθι, καὶ ὁπλήεσσα δεχέσθω
Χαλκείην παρ᾽ Ἄρηϊ χολωομένην Ἀφροδίτην.
Οἶδα πόθεν μέθεπω τάδε τὰ κακά· πατρὸς Ἐριννὺς
Ὕβριν ἀποτίζει με βιαζομένοιο τοκῆος,
Ὅττι Κρόνου γενετῆρος ἀνεβλάστησα κυδοιμῷ

Σὺν Διὶ μαρναμένῳ, Τιτῆνας ἔχραεν Ἥρη,
Καλὸν ἐμοὶ Διόνυσον ἰδεῖν μέσον ἐν Ὀλύμπῳ
Ἥμενον ἐγγὺς Ἔρωτος ὁμέστιον ἀφρογενείης,
Αἰγίδα κουφίζοντα μετὰ Κρονίδην καὶ Ἀθήνην.
Ἀλλὰ θεὰ χραίσμησον ἐμῆς δ' ἐπίκουρε ἀνάγκης
Ἐς μίαν ἠριγένειαν ὅπως Διὸς ὄμματα θέλξω·
Δός μοι κεστὸν ἱμάντα τεὴν πανθελγέα μίτρην,
Καὶ Διὸς ὑπνώοντος ἐμοῖς Ἰνδοῖσιν ἀρήξω·
Δὸς χάριν ὀψιτέλεστον, ἐπεὶ κυανόχροες Ἰνδοὶ
Ξεινοδόκοι γεγάασιν Ἐρυθραίης Ἀφροδίτης,
Οἷς κοτέων Διόνυσος ἐπέχραεν, οἷσι καὶ αὐτὸς
Θηλυμανὴς ἄστοργος ἐχώσατο παιδοτόκος Ζεύς,
Καὶ στεροπὴν ἐλέλιξε, συναιχμάζων Διονύσῳ·
Δός μοι κεστὸν ἱμάντα βοηθόον, ᾧ ἐνὶ μούνῳ
Θέλξεις εἰν ἑνὶ πάντα, καὶ ἀξίη εἰμὶ φορῆναι,
Ὡς ζυγίη γεγαυῖα, καὶ ὡς συνάεθλος ἐρώτων.

ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΛΒ.

Ὣς φαμένην παρέπεισε δολοφραδέουσα δ' Ἀφροδίτη
Πείθετο κερδοσύνῃσιν· ἀνειρύσασα δὲ κόλπου
Ἥρῃ δῶρον ἔδωκε θελήμονι κεστὸν ἐρώτων,
Καί τινα μῦθον ἔλεξε χάριν θελκτῆρος ἱμάντος,
Δέχνυσο τοῦτον ἱμάντα τεῆς ἐπίκουρον ἀνίης·
Θέλξεις δ' εἰν ἑνὶ πάντα πόθων ἰθυντῆρι κεστῷ,
Ἠέλιον, καὶ Ζῆνα, καὶ αἰθέρα, καὶ χορὸν ἄστρων,
Καὶ ῥόον ἀστήρικτον ἀπείρονος Ὠκεανοῖο·
Εἶπε, καὶ Ἀσσυρίην Λιβανηίδα δύσατο πέτρην·
Ἥρη δ' ἀστερόφοιτον ἐδύσατο κύκλον Ὀλύμπου·
Καὶ ταχινὴ παλάμῃσιν ἑὴν ἐπεκόσμεε μορφήν·
Πολλάκι δ' ἰσάζουσα, καθειμένον ἄχρι μετώπου
Πλαζομένης ἔστησε μετήλυδα βότρυν ἐθείρης,
Νιψαμένη δὲ μέτωπα καλύψατο φαιδρῷ πέπλῳ,
Καὶ πόρπην συνέεργε νέου κληῖδα χιτῶνος,
Καὶ πλεκτὴν θυόεντι κόμην ἐδίηνεν ἐλαίῳ·
Τοῦ καὶ κινυμένοιο μετ' αἰθέρα, καὶ μετὰ πόντον
Γαῖαν ὅλην ἐμέθυσσε μύρου δολιχόσκιος ὀδμή,
Καὶ κεφαλῇ στέφος εἶχε πολυαίολον, ᾧ ἔνι πολλαὶ
Λυχνίδες ἦσαν ἔρωτες ὀπάονες, ὧν ἀποπέμπει
Φαιδρὰ πιαινομένων ἀμαρύγματα Κυπριδίη φλέξ·
Εἶχε δὲ πέτρον ἐκεῖνον, ὃς ἀνέρας εἰς πόθον ἕλκει,
Οὔνομα φαιδρὸν ἔχοντα ποθοβλήτοιο Σελήνης,
Καὶ λίθον ἱμείρουσαν ἐρωτοτόκοιο σιδήρου,
Καὶ λίθον Ἰνδῷον φιλοτήσιον, ὅττι καὶ αὐτὸ
Ἐξ ὑδάτων βλάστησεν ὁμόγνιος ἀφρογενείης,
Κυανέην θ' ὑάκινθον ἐράσμιον εἰσέτι Φοίβῳ.
Ἀμφὶ δέ οἱ πλοκάμοισιν ἐρωτίδα δήσατο ποίην,
Ἣν φιλέει Κυθέρεια, καὶ ὡς ῥόδον, ὡς ἀνεμώνην,
Καὶ φορέει μέλλουσα μιγήμεναι υἱέϊ Μύρρης,
Καὶ λαγόνας στεφανηδὸν ἀήθεϊ δήσατο κεστῷ·
Εἶχε δὲ ποικίλον αἷμα παλαίτατον, ᾗ χύτο νύμφης
Κρυπταδίῃ φιλότητι κασιγνήτων ὑμεναίων,
Νυμφίον ἀρχαίης ἔτι λείψανον αἷμα κορείης,
Κουριδίης φιλότητος ἵνα μνήσειεν ἀκοίτην·
Καὶ δέμας ἀσκήσασα, καὶ ἀθρήσασα κατόπτρῳ,
Ὡς πτερὸν ἠὲ νόημα δι' αἰθέρος ἔδραμεν Ἥρη·
Καὶ Διὸς ἐγγὺς ἵκανεν, ἰδὼν δέ μιν ὑψιμέδων Ζεύς,
Θερμοτέρους ἐς ἔρωτας ἱμάσσετο κέντορι κεστῷ,
Καὶ Διὸς εἰσορόωντος ἐδουλώθησαν ὀπωπαί,
Καί μιν ὀπιπεύων Κρονίδης ἐξείρετο μύθῳ.

Cum Ioue pugnante Titanas grauauit Iuno.
Pulchrum mihi Bacchum videre in medio cœli
Sedentem prope amorem contubernalem è ſpuma natæ.
Aegidem eleuantem, poſt Saturnium & Palladem.
Sed, ô Dea, fer opem, meæ verò auxiliatricem neceſſitatis
In vnam diem vt Iouis oculos oblectet. — Iuno ceſtũ à Venere petit.
Da mihi ceſtum lorum tuam omnes oblectantem mitram.
Et Ioue dormiente meis Indis auxiliabor.
Da gratiam ſerò perficiendam poſtquam nigricolores Indi
Hoſpitia exceperunt Erythream Venerem.
Quibus iratus Bacchus irruit, quibus & ipſe
Mulierum amore inſanus, amore erga illos carens iratus liberos gignens Iupiter.
Et fulgur vibrauit, vnà pugnans cum Baccho.
Da mihi ceſtum lorum auxiliatorium, in quo ſolo
Oblectas in vno omnes, & digna ſum ferre,
Tanquam coniugium preſes facta, & tanquã adiutrix amorum.

DIONYSIACORVM

LIBER XXXII.

SIC locuta perſuaſit, doloſa verò meditans Venus — Venus dat Iunoni ceſtum.
Perſuadebatur dolis, extrahens verò è ſinu
Iunoni munus dedit, volenti ceſtum amoris.
Et verbum quoddã dixit propter oblectans illud cingulum.
Accipe hoc lorum tui auxilium ferens doloris.
Oblectabis verò in vno omnem amorum ductore cingulo,
Solem, & Iouem, & æthera & chorum aſtrorum,
Et fluxum inconſtantem infiniti Oceani
Dixit, & Aſſyriam Libanicam ſubijt petram.
Iuno verò aſtriuagum ſubiit circulum cœli: — Iuno ornat ſeſe.
Et ſubito prorſus candidam ſuam ornabat formam,
Sæpius verò adæquans dependentem vſque ad frontem
Errantem firmauit aduenam vuam capilli,
Abluens verò frontem abſcondebatur ſplendido peplo,
Et fibulam connectit nouæ clauem veſtis
Et implexam odorifero comam irrigauit oleo,
Quo etiam agitato poſt æthera, & poſt pontum
Terrã totam inebriauit vnguenti longã vmbrã iactãs odor.
Et in capite coronam habuit admodum variã, in quo multi — Corona Iunonis.
Lychnites erant amoris comites, è quibus emittit
Claros concuſſis ſplendores Cypria flamma.
Habuit & lapidem illum, qui viros in amorem trahit.
Nomen clarum habentem amorem iaculantis Lunæ,
Et gemmam appetentem amoriparum ferrum, — Lapis Indicus.
Et gemmam Indicam ad amandum illicem, quod & ipſa
Ex aquis germinauit cognata Veneris è ſpuma natæ,
Caeruleumq; Hyacinthum amabilem adhuc Phœbo.
Circa capillos verò ipſi amoriparam ligauit herbam,
Quam amat Cytherea, & tanquã roſam, tãquã Anemonẽ.
Et fert volens miſceri filio Myrrhæ,
Et lumbos circulariter inſueto ligauit ceſto.
Habuit verò varium ſanguinem antiquiſſimum, quo fuſum
Occulto amore fraternorum nuptiarum fuit Nympha
Virginalem antiquæ adhuc reliquũ ſanguinem virginitatis,
Puellaris amoris vt recordari faceret maritum.
Et corpus exercens, & aſpiciens ſpeculo,
Vt auis aut cogitatio per æthera cucurrit Iuno.
Et prope Ioue venit, videns verò ipſam in altis regnans Iupiter — Iuno ornata ad Iouẽ venit.
Calidiores in amores flagellabatur pungente ceſto,
Et Iouis introſpicientis ſubiugabantur ſeruiti o oculi. — Iupiter amore Iunonis ardens.
Et ipſam intuens Saturnius interrogabat ſermone.

Iuno, quid aſcendiſti Orientale in clima terræ?
Quæ neceſſitas te duxit? quid hodie hic ingrederis?
An rurſus irata armaris vindicans Baccho?
Quid deſideras Indis ſuperbis opem ferre?
Dixit, & ridente animo multa machinans Iuno
Aemulatione furioſa dixit admonendo dicens maritum:
Iupiter pater alius habet me amicus curſus, non enim venio
Martis Indici aut Indos occidentis Bacchi cauſa,
Alienas ſequens curas. Orientis verò
Vicini ſolis pertranſeo ardentes aulas
Properans: alatus enim cupido circa Tethyos vndas
Oceanidis Rhodopes concuſſus furore
Coniunctionem recuſauit, & fuit mundi errans,
Et vita mutilis recedentibus nuptiis.
Hunc ego vocans recurrans huc venio.
Noſti enim quòd iugalis appeller, quòd etiam ipſæ
Puellæ meæ imperium habent in prolem perficientem partũ,
Tale verbum dicenti reſpondebat calidus coniux
Nympha cara, relinque contentionem meus fratis.
Metens radicitus non bacchantium genus Indorum
Valeat, utroſque verò nos nuptiales lecti capiant.
Iupiter ardorem amoris ſui fatetur. *Non enim mihi terreſtris coniugis amor, neque Deæ*
Animum meum delectante tantum furore corripuit ceſto,
Neque quando Taygetæ Atlantidis, cuius à concubitu
Lacedæmõ filius Taygetæ. *Maior natu vrbes tenens natus eſt Lacedæmon,*
Hic, quem amaui Niobes apud vicinam Lernam
Niobe filia Phoronei. *Puellæ primigenæ Phoronei, non tantum Iûs*
Vagæ Inachiæ, tauriformis, quæ prope Nilum
Genuit prolem Epaphi, & primigenæ cornutæ.
Non Veneris tantum veni in deſiderium, cuius ob thalamũ
E Iouis in terram fuſo ſemine Centauri. *Centauros genui mittens ſemen ſulco terræ:*
Quantum tuum iam ſequor ſuauem amorem, ſanè & ipſa
Tanquã iugalis facta, & velut imperiũ habẽs in generatio-
Venereis ſagittis iacularis coniugem. (nes
Sic dicens aureas nubes caternatè circumuoluens
Rotundum, incuruum circulauit tegumentum.
Iouis thalamus ex tẽpore factus. *Et thalami facticia erat forma, quam tunc circulo*
Iridis ætheriæ verſicolor coronabat forma
Purpurea, & Ioui, & egregias vlnas habenti Nymphæ
Per ſe factum tegmen erat in montibus ſtabulatarum nuptiarum.
Iouis & Iunonis concubitus. *Et forma per ſe perfecta neceſſarij erat cubilis.*
Hi verò concubitus gratioſi conuerſabantur dulci lege:
Terra verò odoratam aperiens fœturam
Floribus delectabilibus nuptiale nutriebat cubile,
Et Crocus germinauit Cilix, & naſcebatur Milax,
Et lectum vtriuſque adornabat duplex ramus.
Mulieri verò virilia folia complicauit ex vicina herba,
Quibus amorem ſpirans, & in floribus mollem maritum
Iouem Croco tegens, & Milace coniugem Iunonem.
Et Iouis acutum amorem intelligibili oſtendit ſilentio,
Deſiderabilis Narciſſus inſiliens Anemonæ.
Neq; quis Deorum vmbroſum lectum, non tunc Nymphæ
Vicinæ, non Phaëthon omnia videns, non etiam ipſius
Vidit incorruptos lectos bouiformis oculus Lunæ.
Crebris enim nubibus circumdatus fuit tegumentum cubilis.
Comes Somnus amorum. *Et Iouis oculos mulſit comes ſomnus amorum,*
Vt mollis dormiret in floribus oblectatus Iupiter,
In vlnis habens coniugem inuiſibilibus in lectis.
Erinnys dormiente Ioue Bacchum exagitat. *Tũc etiã varias formas habens in montibus vaga Erinnys*
Nutibus Iunonis armata fuit Baccho,
Et ſonitum reſonabat in oculis Lyæi.
Quatiens grauiter perſonans viperium flagellum.
Et caput rotauit, ſerpentinarum verò comarum
Horribiliter concuſſarum ſibilabat lethalis ſonitus:
Et ſpeculam rigabant deſertam ſcaturigines veneni,
Sed poſtquam feræ imaginem oſtendit frontis
Diana vultopem ferre inſano Baccho. *Grauiter inſaniẽs exhorruit Leo dẽſas iubas habẽti gutture,*
Hiatu ſanguinolento irruens in Bacchum.
Quem quidem mentem priuantis correptum ſaltu rabiei,

Ἥρη, πῇ δὲ βέβηκας ἑῷον εἰς κλίμα γαίης;
Τίς χρειώ σε κόμιζε; τί σήμερον ἐνθάδε βαίνεις;
Ἦ ῥα πάλιν κοτέουσα κορύσσεαι εἵνεκα Βάκχου,
Καὶ ποθέεις Ἰνδοῖσιν ὑπερφιάλοισιν ἀρήξειν;
Ἔννεπε· καὶ γελόωντι νόῳ πολυμήχανος Ἥρη,
Ζηλομανὴς ὀάριζε παραιφαμένη παρακοίτην·
Ζεῦ πάτερ, ἄλλος ἔχει με φίλος δρόμος· οὐ γὰρ ἱκάνω
Ἄρεος Ἰνδῴοιο, καὶ Ἰνδοφόνου Διονύσου,
Ἀλλοτρίας μεθέπουσα μελεδόνας· ἀντολίης δὲ
Γείτονος ἠελίοιο μετέρχομαι αἴθονας αὐλὰς
Σπερχομένη· πτερόεις γὰρ ἔρως περὶ Τηθύος ὕδωρ,
Ὠκεανίδος Ῥοδόπης δεδονημένος οἴστρῳ
Συζυγίην ἀπέειπε, καὶ ἔπλετο κόσμου ἀλήτης,
Καὶ βίος ἀχήρωσεν ἀποιχομένων ὑμεναίων·
Τοῦτον ἐγὼ καλέουσα παλίνδρομος ἐνθάδε βαίνω·
Οἶδα καὶ ὡς ζυγίη κικλήσκομαι, ὅττι καὶ αὐταὶ
Παῖδες ἐμαὶ κρατέουσι τελεσσιγόνου τοκετοῖο·
Τοῖον ἔπος βοόωσαν ἀμείβετο θέρμος ἀκοίτης,
Νύμφα φίλη, λίπε δῆριν, ἐμὸς Διόνυσος ἀλωεὺς
Ἀμήσει προθέλυμνον ἀβάκχευτον γένος Ἰνδῶν·
Χαιρέτω· ἀμφοτέρους δὲ γαμήλια λέκτρα δεχέσθω·
Οὐ γὰρ ἐμὲ χθονίης ἀλόχου πόθος, οὐδὲ θεαίνης
Θυμὸν ἐμὸν θελκτῆρι τόσον ἐβάκχευσε κεστῷ,
Οὐδ' ὅτε Ταϋγέτης Ἀτλαντίδος, ἧς ἀπὸ λέκτρων
Πρεσβυγενὴς πολιοῦχος ἀέξετο Λακεδαίμων,
Οὔτε, ὅτ' ἠρασάμην Νιόβης ἀγχιγείτονι Λέρνῃ
Κούρης ἀρχεγόνοιο Φορωνέος, οὐ τόσον Ἰοῦς
Φοιτάδος Ἰναχίης ταυρώπιδος, ἣ παρὰ Νείλῳ
Τίκτε γονὴν Ἐπάφοιο, καὶ ἀρχεγόνου κεραέσσης·
Οὐ Παφίης τόσον ἦλθον ἐς ἵμερον, ἧς χάριν εὐνῆς
Κενταύρους ἐφύτευσα βαλὼν σπόρον αὔλακι γαίης·
Ὡς σέο νῦν μεθέπω γλυκερὸν πόθον, ἦ ῥα καὶ αὐτὴ
Ὡς ζυγίη γεγαυῖα, καὶ ὡς μεδέουσα γενέθλης
Κυπριδίοις βελέεσσιν ὀιστεύεις παράκοιτιν·
Ὣς εἰπὼν χρυσέας νεφέλας πυργηδὸν ἑλίξας,
Δινωτὴν ἐπίκυρτον ἐσφαίρωσε καλύπτρην,
Καὶ θαλάμου πέλε τύπος, ὃν τότε κύκλῳ
Ἴριδος αἰθερίης ἑτερόχροος ἔστεφε μορφὴ
Πορφυρέη, καὶ Ζηνὶ, καὶ ἀγλαοπήχεϊ νύμφῃ
Αὐτόματον σκέπας ἦεν ὀρεσσαύλων ὑμεναίων·
Καὶ τύπος αὐτοτέλεστος ἀναγκαίης πέλεν εὐνῆς.
Οἱ δὲ γάμου χαρίεντος ὁμίλεον ἡδέϊ θεσμῷ·
Γαῖα δὲ κηώεσσαν ἀναπτύξασα λοχείην
Ἄνθεσιν ἱμερτοῖσι γαμήλιον ἔστεφεν εὐνήν,
Καὶ Κρόκος ἐβλάστησε Κίλιξ, καὶ ἐγείνετο Μίλαξ,
Καὶ λέχος ἀμφοτέρων ἐπεκόσμεε διπλόος ἔρνος.
Θήλεϊ δ' ἄρσενα φύλλα συνέπλεκε γείτονι ποίῃ,
Οἷσι πόθου πνείοντα, καὶ ἐν ἄνθεσιν ἁβρὸν ἀκοίτην
Ζῆνα Κρόκῳ πυκάσασα, καὶ Μίλακι σύζυγον Ἥρην·
Καὶ Διὸς ὀξὺν ἔρωτα νοήμονι δείκνυε σιγῇ
Ἱμερόεις Νάρκισσος ἐπιθρῴσκων Ἀνεμώνῃ·
Οὐδέ τις ἀθανάτων σκιερὸν λέχος, οὐ τότε νύμφαι
Γείτονες, οὐ Φαέθων πανεπόψιος, οὐδὲ καὶ αὐτῆς
Ἔδρακεν ἄφθιτα λέκτρα βοώπιδος ὄμμα Σελήνης·
Πυκναῖς γὰρ νεφέεσσιν ἐμιτρώθη σκέπας εὐνῆς.
Καὶ Διὸς ὄμματα θέλξεν ὀπάων ὕπνος ἐρώτων,
Ὄφρα μὲν ἀβρὸς ἴαυεν ἐν ἄνθεσι θελγόμενος Ζεύς,
Ἀγκὰς ἔχων παράκοιτιν ἀθηήτων ἐπὶ λέκτρων·
Τόσσα δὲ ποικιλόμορφος ἐν οὔρεσι φοιτὰς Ἐρινὺς
Νεύμασιν Ἡραίοισιν ἐθωρήχθη Διονύσῳ,
Καὶ κτύπον ἐσμαράγησεν ἐπ' ὀφθαλμοῖσι Λυαίου,
Σειομένην βαρύδουπος ἐχιδνήεσσαν ἱμάσθλην·
Καὶ κεφαλὴν ἐλέλιξε· δρακοντείων δὲ κομάων
Φρικτὰ τινασσομένων ἐπεσύριζε λοίγιος ἠχώ·
Καὶ σκοπιὴν ἔρραινον ἐρημάδα πίδακες ἰοῦ,
Ἀλλ' ὅτε θηρείοιο τύπον φαίνουσα προσώπου
Αἰνομανὴς ἔβρυχε λέων πυκινότριχι λαιμῷ,
Χάσματι φοινήεντι κατατρέχων Διονύσου,
Τὸν μὲν ἀμαρτινόοιο κατάσχετον ἅλματι λύσσης,

Ἄρτεμις

Ἄρτεμις ἐσκοπίαζε, καὶ ἤθελε λύσσαν ἐλέγξαι·	*Artemis vidit, & voluit rabiem abigere:*
Ἀλλά μιν ἐπτοίησε βαρύκτυπος ὑψόθεν Ἥρη,	*Sed ipſam perterruit grauiter ſonans ex altis Iuno,*
Πυρσὸν ἀκοντίζουσα, καὶ εἴκαθε δέσποτις ἄγρης,	*Facem iaculans, & ceſſit domina venationis,*
Μητρυιὴν κοτέουσα· φύλαξ δέ τις ἔπλετο Βάκχου	*Nouercam odio habens: cuſtos verò quiſpiam fuit Bacchi*
Μαινομένου, καὶ θῆρας ἑοὺς ἀνέκοψεν ἀπειλῇ,	*Inſani, & feras ſuas amputauit minis,*
Καὶ κύνας ἀγρευτῆρας ἐπεσφηκώσατο λαιμῷ,	*Et canes venaticos circumſtrinxit gutture*
Αὐχενίων σφίγξασα πολύπλοκον ὁλκὸν ἱμάντων,	*Ceruicalium ſtringens multiplicem tractum lororum,*
Μὴ χρόα δηλήσειντο ἀποσφαλέος Διονύσου·	*Ne corpus læderent mente aberrantis Bacchi.*
Νερτερίη δὲ Μέγαιρα κελαινιόωσα χιτῶνι,	*Infernali verò Megæra denigrata tunica*
Εἰς ζόφον αὖθις ἵκανεν ἐπαιθύσσουσα Λυαίῳ	*In caliginem rurſus venit excitans Lyæo*
Φάσματα ποικιλόμορφα· μετὰ Βρομίοιο δὲ πολλαὶ	*Spectra varias formas habentia, poſt Bromij verò multæ*
Ἰοβόλοι ῥαθάμιγγες ἐσκύλευον (?) καρήνου,	*Sagittas iaculantes guttæ proijciebantur capite,*
Καὶ βλοσυραὶ ἀντιθῆρες· ἀεὶ δέ οἱ ἔνδον ἀκουαῖς	*Et horribiles ſcenis ie, ſemper verò ipſi in aure*
Νερτερίης σύριζε λαθίφρονος ἦχος ἱμάσθλης,	*Aufernalis ſibilabat mentem occultantis ſonitus flagelli,*
Καὶ μογέων Διόνυσος ἐρημάδος ἔνδοθι λόχμης	*Et laborans Bacchus deſerto in luco*
Λύσβατα φοιτητῆρι διέδραμεν οὔρεα ταρσῷ	*Inacceſſo vago pertranſiit montes pede*
Ἄσθματι δαιμονίῳ δεδονημένος· ἀμφὶ δὲ πέτραις	*Spiritu dæmoniaco agitatus: circa petras verò*
Οἰστρομανὴς ἅτε ταῦρος ἑὰς ἤρασσε κεραίας,	*Furore inſanus tanquam taurus ſua lacerabat cornua,*
Τρηχαλέον μύκημα χέων λυσσώδεϊ λαιμῷ.	*Aſperum mugitum fundens rabioſo gutture.*
Πολλάκι δὲ καλλείψασα καὶ ὑστερόφωνον ἀοιδὴν	*Crebrò verò relinquens etiā poſterius ſonantem cantilenam*
Φθόγγῳ μαινομένῳ μυκήσατο δίθροος ἠχώ,	*Sonitu furioſo mugitum edebat geminū ſonum habens Echo*
Ἀντίτυπον θρασεῖ ἦχον ἀμειβομένη Διονύσου·	*Contrario audaci ſonitus reſpondens Baccho.*
Καὶ βαλιὰς ἐλάφους, λασίας δ' ἐδίωκε λεαίνας	*Et maculoſas ceruas, hirſutaſq; agitabat leænas*
Βάκχος ἀελλήεις μεθέπων ὀρεσίδρομον ἄγρην·	*Bacchus procelloſus ſequens montiuagam venationem.*
Οὐδέ οἱ ἄγχι λέων θρασὺς ἤϊε· ταρβαλέη δὲ	*Neque ipſi propè Leo audax ibat, formidabilis verò*
Ἄρκτος ἐρημαίοιο ἐκεύθετο φωλάδι πέτρῃ,	*Urſa valdè perturbata abſcondebatur caua petra*
Λύσσαν ἀπειλητῆρος ὑποπτώσσουσα Λυαίου.	*Rabiem interminatoris formidans Bacchi.*
Δεξάμενος θεόσσυτον ἐλαστρέα ἦχον ἀκουαῖς	*Accipiens terribilibus à Deo impulſum ſonitum auribus.*
Μηκεδανούς τε δράκοντας ἐειδομένους τινὶ πέτρῃ	*Oblongoſq; dracones aſſimilatos alicui petræ*
Μείλιχα λιχμώοντας ἀπέθρισεν ὑλαίῳ θύρσῳ,	*Suauiter lambentes reſecauit crudeli Thyrſo,*
Καὶ σκοπιὰς ἐτίναξε τανυγλώχινι κεραίῃ,	*Et ſcopulos concuſſit extenſas cuſpides habente cornu,*
Κτεῖνεν ἀνηλείτων ἱκετήια φῦλα λεόντων,	*Occidit immorum ſupplices tribus leonum,*
Καὶ δρύας ἀκάρποις ὑπεξερρίζωσεν ἀρούρας,	*Et quercus frugifera radicitus euulſit terra,*
Ἀδρυάδας τ' ἐδίωκεν· ὀϊστεύων δὲ κολώνας	*Adryadeſq; fugauit, iaculans verò rupes*
Νηϊάδας ποταμοῖο μετὴορας ἤλασε Νύμφας.	*Naiades ex flumine oriundas agitauit Nymphas.*
Βασσαρίδες δ' ἀλάληντο, καὶ οὐχ ἥπτοντο Λυαίου,	*Baſſarideſq; errabant, & non tangebant Bacchum,*
Καὶ Σάτυροι φρίσσοντες ἐνεκρύπτοντο θαλάσσῃ·	*Et Satyri horrentes abſcondebantur in mari.*
Οὐδέ οἱ ἐγγὺς ἵκοντο τεθηπότες ὄγκον ἀπειλῆς,	*Neq; ipſi propius accedebāt obſtupeſcētes cumulū minarū,*
Μὴ σφισιν ἐμπλήξειε χέων ἑτερόθροον ἠχώ,	*Ne in ipſos irrueret fundens alienigenam ſonitum,*
Ἀφρὸν ἀκοντίζων χιονώδεα μάρτυρα λύσσης·	*Spumam eiaculans niueam teſtem rabiei.*
Δηριάδης δ' ὑπέροπλον ἔχων θράσος, ἔχραε Βάκχαις	*Deriades verò ſuperbam habens confidentiam, impetu irruit in Bacchas*
Νεύμασιν Ἡραίοισι πεπαρμένου Διονύσου·	*Nutibus Iunonis conceſſo Baccho*
Ὡς δ' ὅτε χειμερίων ῥοθίων μυκώμενος ὁλκῷ	*Vt verò cùm hyberni ūuum fluctuum mugiens tractu*
Ἄπλοος ἀντιπνοῇσι βακχεύεται πόντος ἀέλλαις	*Innauigabilis contrarijs bacchatur pontus procellis*
Κύμασιν ἠλιβάτοισι κατάρρυτον ἠέρα νίφων,	*Fluctibus ſublatis irriguum aëra ningens*
Πρυμναίοις τε κάλωας ἀεναέϊ κύματι ῥιπῇ	*Et in puppe rudentes immiti fluminis impetu*
Λαίλαπες ἐρρήξαντο, καὶ ἄσθματι λαῖφος ἑλίξας	*Procellæ fregerunt, & flatu velum voluens*
Ἱστὸν αἰχμάλωτον (?) κακὴ φόντα λάβε (?) ἀήτης	*Malum exuit incuruatum rabidus ventus*
Λαίφεσιν ἀμφιζώσειν, ἐδοχμώθη δὲ κεραίη·	*Velis undique cinctum, inflexum verò eſt cornu,*
Ναῦται δ' ἀχλύοντες ἀπηνήναντο δὲ πίδα πόντῳ·	*Nautæ verò anxij induſerunt ſpem ponto.*
Ὡς τότε Βάκχου ὄρινεν ὅλον στρατὸν Ἰνδικὸς Ἄρης·	*Sic tunc Bacchi impulit totum exercitum Indicus Mars,*
Ἔνθα τις οὐ κατὰ κόσμον ἔην ἔρις, οὐ κλόνος ἀνδρῶν	*Ubi quæpiā nō decēter erat contentio, nō tumultus virorum*
Ἶσος ἔην, οὐ δῆρις ὁμοίιος· ἀκαμάτῳ γὰρ	*Aequalis erat, non pugna ſimilis: indefeſſo enim*
Νόστιμος ἐχεκύδειμος ἐπέβραμε χάλκεος Ἄρης,	*Redux tumultum excitans infremuit ferreus Mars*
Μωδαίου περμάχοιο φέρων τύπον, ὃς πλέον ἄλλων	*Modæi ducis ferens imaginem, qui magis alijs*
Ὑσμίνης ἀκόρητος ἀτερπέϊ τέρπετο λύθρῳ,	*Belli inſatiabilis iniucundo delectabatur cruore,*
Ὧι πλέον εἰλαπίνης φόνος εὔαδεν· ἐν δὲ βοείῃ	*Cui magis epulo cædes placuit: in ſcuto verò*
Οἷά τε Γοργείων πλοκάμων ὀφιώδεας ὁλκοὺς	*Tanquam Meduſa capillorum ſerpentinos tractus*
Γραπτὸν εὐσμήριγγος ἔχων ἴνδαλμα τεκούσης·	*Pictum longos capillos habentis habens imaginem matris.*
Δηριάδῃ πέλεν ἶσος ὁμοίιος, οὗ τότε μορφῆς	*Deriades erat æqualis, cuius tunc formæ*
Ῥηξάνωρ ἀγέλαστον ἔχων μίμημα προσώπου,	*Terribilis non ridentem habens imitationem vultus,*
Καὶ σκολιοὺς πλοκαμῖδας ἔχων, καὶ σῆμα βοείης	*Et obliquos capillos ferens, & ſignum ſcuti*
Λυσσομανὴς πρόρεπτο μόθῳ λαοσσόος Ἄρης,	*Valde furioſus latus fuit pugna populos concitans Mars,*
Καὶ προμάχοις θάρσυνεν ὁμογλώσσῳ δὲ δμηθέντες	*Et duces animauit, concordi verò fremitu*
Βάκχου μὴ παρεόντος ἀταρβέες ἔδραμον Ἰνδοί,	*Baccho non præſente imperterriti currebant Indi*
Καὶ κτύπον ἐννεάχιλον ἐπέκτυπε λοίγιος Ἄρης,	*Et ſonitum nouem millium hominū infremuit lethalis Mars,*
Φοιταλέην πλάζουσα Ἔριν ἔχεν ἐν δὲ κυδοιμοῖς	*Vagabundam nutricem habens contentionem, in bellis verò*
Στῆσε Φόβον καὶ Δεῖμον ὀπάονα Δηριαδῆος,	*Conſtituit Phobum & Demum miniſtrum Deriades,*
Καὶ στρατιὴν οἰστρηθεῖσαν ἐρημονόμου Διονύσου	*Et exercitium furioſum reddit in deſerto vagantis Bacchi*

Bacchi etiā deis ra-bies.

Bacchus ſuos fugat.

Deriades in Bacchū irruit.

Similitudo.

Tempeſtas in delectio pto.

Mars ad pugnam contra Bacchicos ſedit.

Modæus bello inſatiabilis.

Deriades,& veternus Iobis,& concurrens Mars:
Commixtæ verò phalanges concordis conſiſtus
Baſſaridum ordinem omnem cingebant ferro
Et multi fugientes ab vno occidebantur occiſore,
Occiſi gladiis,Homerica dicite Muſe,
Quis occidit,quis cecidit ſub haſta Deriadeí?
Æbialus,Thymiſque & Orimenus,& Opheltes
Criaſus Argaſides,Telebes,& Lyctius Antheus, (Catalogus interfectorum.)
Et Thronius,& Aretus, Eumeliſque Molineus,
Vaiduſq; Comarcus,cadebatur verò alius poſt alium
Haſta Deriadeí mortuus exercitus, pereuntium verò
Hic quidem erat in terra extenſus: hic verò in fluminibus
Natabat fluctuantem ferens pugnam,hic verò in mari
Propinquo domitus fuit,fugatum verò ferro
Fluctibus nuper ſignatum rex tumulabat Nereus (Nereus fluctibus obrutus.)
Hic verò procelloſa per montem cucurrit planta
Mortem fugiens,hic verò transfixam haſtam relinquens
In medio infixam circa dorſum ſubijt ſedes ſyluæ,
Indigens abſente mala propulſante Baccho.
Cerucoſus verò Echelaus in non tumulatam incidit mortem. (Echelaus à Mortheo occiſus.)
Morrhei ſublimis percuſſus bellicoſa petra
Cyprius nuper ſignatum habens adhuc circulum barbæ
Alias comas habenti palmæ perſi milis,in bello verò
Mollis intonſus comas habẽs,voluebatur lampadẽ quatiẽs,
Percuſſus coxam ſummam,vbi corporis coacto vinculo
Collatam cotylam natura ordinauit orbitam femoris:
Et mortuus eſt accenſam tenens adhuc myſticam piceam.
Palpitans verò caput ſua in cinerem redegit face. (Echelaus ſua face combuſtus.)
Comburens fuligino ſo multiplicem cincinnum titione.
Et ipſi inſolenter inſultans mordax inclamauit Morrheus:
O puer ficta alienæ à tua nutrice,
Puber Echelaë genus mentitus es Cypri.
Non à Pygmalione habes genus cui præbuit Cypris
Longum vitæ multi temporis tranſitum,
Non te tua Paphia liberauit ſponſus Mars,
Neque tibi immenſos circulos reuertentium annorum
Dedit tua Cytherea,& non inclinantem barbam,
Vt fugeres tuam mortem propulſantibus in curribus
Mulorũ grauia genua habentium ſemper curſum dirigens
Peccauiſtè Cypro fers genus, breuis æui enim
Mars & te domuit ſimilem filio Myrrhæ.
Sic locutus peditibus haſtas quatiens applicauit Morrheus,
Pedes eundo curuantemq; Biblithum trahens, & Derthum
Ceruicem verò ſaltatoris Ergiboli diuidens (extrahens. (Ergibolus occiſus à Mortheo.)
Haſta procul impulſa Phrygios terruit milites,
Sebea verò horribili præcipitauit telo,
Thebanorũq; phalangem, & Actæona fugans
Occidit Euboten Cadmeidis ciuem terræ (Euboteſ occiſus.)
Vnà educatum cum Actæone,concordi verò ſtrepitu
Multi Deriada fugientes immenſum robur
Cateruatim labebantur coniuncti in fila Parcæ,
Spontanea cæde morientes percuſſore ferro, (Multi ſibi manus inferunt.)
Viri vnius impetu,ab inuicem verò cadentes
Sanguineo ordine ſternebantur puluere.
Crimiſus,Himalion,Phraſius,Thargelus,Faon, (Catalogus à Deriade occiſorum.)
Quibus trucidatus vna numeratus cecidit Cælon,
Et mortuus ſanguinolenta Cyes voluebatur morte:
Et cædes immenſa,trucidatorum verò ferro
Hoſtili ſiticuloſa terra prompto lauabatur cruore,
Accipiens nouum imbrem Martialis nimis.
Bacchicæ verò phalangis erat pugna, inſtabiles enim
Pedites quidẽ quatiebãtur , bella verò fugientiũ agitatorum
In metum ex bonis lapidibus constructa reſonabant frena:
Quorum hic montiuagus ſubijt cauam petram (Fugientes varijs locis ſe occultant.)
Hic verò currens extenſa folia habente ſuper cacumine ſe-
Abſconditus foliis,hic verò ſpeluncam Leonum,(debat luci
Alius immenſa ſubijt domicilium vrſæ
Et quiſpiam ſublimem conum habentem per rupem fugiens
Pedibus montium apices calcantibus pertranſit ſummitatem rupis:

Βάκχη δ' ἀρτιτόκοιο παρήλυθε θηρὸς ἐναύλους,
Ταρβαλέῳ [illegible] διαστείβουσα πεδίλῳ·
Οὐ γὰρ ἔχειν ἐθέλεσκε λεοντείην ἔτι πέτρην,
Ἀλλὰ [illegible] ἐλάφων [illegible],
Ἤθεσιν ἀδρανέεσσιν ἐπεὶ [illegible] Βάκχη
Εἰς κραδίην ἐλάφοιο μετήλλαξεν, ἀντὶ λεαίνης.
Καί τις ἀελλοπόδων Σατύρων δεδαημένος ταρσῷ
[illegible] ἀσάνδαλος ἴκελος αὔραις,
Φεύγων Δηριάδαο [illegible] ἀπειλῆς·
Καὶ [illegible] Σιληνὸς ἀλήτης·
Πολλάκι δ' εἰς χθόνα πίπτε κονιομένοιο προσώπου,
Ὀκλάζων ταχύγουνος ὀλισθηροῖσι πεδίλοις,
[illegible] λάσιον δέμας· ἐν δὲ κολώναις
[illegible]
Καὶ [illegible] ἀέθλοις·
Καὶ μόγις [illegible] Μόρρευς αἰχμήν·
Ὀκλαδίοις δὲ πόδεσσιν ἐχάζετο νωθρὸς Ἐρεχθεύς,
[illegible] ἑλιξ [illegible],
Αἰδόμενος [illegible] πολιοῦχον Ἀθήνην.
[illegible]
[illegible] Ἀρισταῖος βεβολημένος ὦμον ὀϊστῷ,
Καὶ στρατιὴν [illegible] Κορυβάντων,
Οὐτηθεὶς λασίοιο κατὰ στέρνοιο Μελισσεύς,
[illegible]
Καὶ [illegible] Κύκλωπες ἀναιδέες εὔποδι ταρσῷ
Εἰς φόβον [illegible], οἷς ἅμα φεύγων
Ἰνδῴην ἀδόνητος ἐλίμπανε Φαῦνος ἐνυώ·
Εὐκεράου δὲ φάλαγγος ὅλον στρατὸν εἰς φόβον ἕλκων
[illegible] ἐχάζετο Παρράσιος Πάν,
[illegible] ὕλην,
[illegible] ἄστατος ἠχώ,
Καὶ [illegible]·
Καὶ [illegible] τότε πάντες [illegible]
[illegible]
[illegible] Διονύσου·
[illegible] νύμφαι
Νηϊάδες [illegible] μελάθροις·
Αἱ μὲν [illegible], αἱ δὲ φυγοῦσαι
[illegible] ῥεέθροις,
Ἄλλαι Ὑδρεάδεσσιν ὁμόστολοι· αἱ δ' ἐνὶ Γάγγῃ
[illegible] τότε πολλαὶ
[illegible] ἐναύλοις,
Νηϊὰς ἀργυρόπεζα φιλοξείνῳ [illegible]
[illegible]
Ἀλλὰ [illegible],
[illegible] ἀσιγήτοις κατὰ [illegible]·
Πολλαὶ δ' [illegible] ἐγγύθι πέτρης
Βασσαρίδες κρουνηδὸν ἐκώκυον· ἀρτιχύτῳ δὲ
[illegible]
[illegible]
[illegible] ἀπενθήτο Διονύσου.

ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΛΓ.

ΑΥΤΑΡ ὁ φοιταλέῳ περιδινεόμενος θέματι ταρσῶν
[illegible] ταχύγουνος ὁμοῖος ἔσκετο ταύρῳ,
Λοίγιον ἆσθμα χέων ἑτερόφρονος οἴδματι λύσσης.
Καὶ Χάρις ὠκυπέδιλος ἐρευθαλέῳ παρὰ κήπῳ
Φυταλιὴν εὔοδμον [illegible],
Ὄφρα [illegible] Παφίων [illegible] λεβήτων

Baccha verò nuper generantis præteriit feræ ſtabula,
Perterrito cacumen pertranſiens calceo.
Non enim habere cupiebat leoninam adhuc petram,
Sed imbellium ceruorum prehendit caſam,
Moribus imbellibus. poſtquam priorem mentem Baccho
In cor cerui conuertit, pro Leæna.
Et quiſpiam pedes inſtar procellæ habētium Satyrorum (do pede
Currebat mobilibus ſine calceis ſimilis ventis
Fugiēs Deriade cū Dux pugnantē timorē interminationis
Et ſcopulos ſectabatur ſenex Silenus errans:
Sæpius verò in terram decidit puluere ſordidata facie
Procumbens veloci genu lubricantibus calceis
Rurſus extendens hirſutum corpus, in rupibus verò
Præ pugna abſcondebatur, & Bacchicum gladiū neceſſitatē
Reliquit imbellibus curatum Thyrſum ventis:
Et vix ſecuri armatis euitauit Morrhei cuſpidem,
Tardis verò pedibus cedebat imbellis Erechtheus
Reſpectantem extendens circularem frontem,
Reueritus bello promtam ſuam vrbes habentem Mineruā.
Bacchicam verò inuitus recuſauit inſanam pugnam,
Siniſtrum Ariſtæus percuſſus humerum ſagitta,
Et exercitum vitauit haſtis audacium Corybantum,
Vulneratus in hirſuto pectore Meliſſeus,
Mamillam rubicundè ſignatam ſummam cuſpide
Et terribiles Cyclopes ſine pudore bonū pedem habēte plāta
In metum vrgebantur conſternati, quibus ſimul fugiens
Indicam immotus reliquit Phaunus pugnam.
Bene cornuta verò phalangis totū exercitū in metū trahens
Antiquo tempore genitus fugitiuus cedebat Parrhaſius Pā,
Taciturnus verò pedibus ſubiit vmbroſam ſyluam
Ne ipſum videret fugientem per montem inſtabilis Echo,
Et ſe irrideat, & imbellem vocet.
Et duces tunc omnes fugiebant, in pugna verò
Æacus ibi ſolus relinquebatur, pugnans verò
Carebat non præſente inſuperabili Baccho:
Et tamen ibi manebat à ſcopulo verò Nymphæ
Naiades profundis occultabantur in domibus.
Hæ quidem Hydaſpiadibus comitibus hæ verò fugientes
Indum in propinquum inhabitabant in fluuiis,
Aliæ verò Hydriadibus comites, hæ verò in Gange
Cruorem abſtergebant nuper excitatum, quas tunc multas
Venientes gregatim in aquoſas torrentes,
Natas argenteos pedes habens hoſpitali iacua
Excepit, & aquoſæ in domicilium domus virginum:
Sed Hamadriades vmbroſis abſcondebantur ramis,
Subeuntes querneas apertas capacitates:
Multæ verò aquas generantibus ſub fontibus prope petram
Baſſarides inſtar torrentis plorabant, nuper fuſo verò
Imbre lacrymoſo luctum amantis frontis
Plenus profundum ſinum habens totus purpurabat ſinus,
Lugens grauem luctum non lugentis Bacchi.

Cyclopes fugat.

Echo Panis amica.

Æacus reliquis fugientibus ſolus manet.

DIONYSIACORVM

LIBER XXXIII.

VERVM hic vago latus ſaltu pedum
Bene cornutus genibus celer ſimilis, concitabatur tauro
Lethalem anhelitum fundens à ratione alienæ æſtu inſaniæ,
Et Charis pede velox rubicundum apud hortum
Plantationem fragrantem carpens ſiſtularum,
Vnguentiſpirantibus Paphiis in lebetibus

Charis coronam Veneri nectens.

Aſſyrij miſcens fuſile partus oliuæ
Floribus Indicis vnguentum faceret reginæ,
Cum variam floridam carpſiſſet herbam.
Regionem totam contemplabatur, & vicino in luco,
Rabiem ſui patris intuens Bacchi,
Mœſta fleuit: patrem amantis verò cura
Luctuoſis vnguibus ſuas lacerabat genas
Et Satyros aſpexit formidantes pugnam.
Codonemq́; cognouit, & exiguæ æui Gigarto
Extenſas ſuper non tumulatum puluerem,
Chalcomedemq́; miſerata eſt, procelloſo pede
Inſani Morrhei euitantem cuſpidem,
Et inuida agitabatur propter Rhodopidem puellam,
Ne quando ſuperaret pulchritudine Venerem.
Mœſta verò in cœlum rediit luctuoſo ſilentio,
Dolorem ſui patris diſſimulans Bacchi.
Et coloris circularis genæ florem mutauit,
Fulgorem ſcintillantem extinxit frontis,
Illam verò triſtem Adonæa dixit Cypris,
Talem ſermonem clamans conſolatorium, ex fronte verò
Paſithea cognouit dolorem præcone ſilentio.
Nympha cara, quid paſſa tuam mutaſti ſpeciem?
Virgo quomodo transfiguraſti rubentem tuam formam,
Vernalem verò radium quis extinxit tuæ frontis,
Non amplius tuorum membrorũ refulget argẽteus ſplendor.
Non amplius, vt prius, tui rident vultus
Sed tuas expone curas, nunquid te infeſtat
Filius meus? Amas verò amore percuſſum apud petram,
Luna amauit Cephalum.
Tanquam Luna aliquem paſtorem, nunquid ipſam
Etiam te poſt auroram amor flagellauit ceſto?
Noui vnde palleant genæ, quòd te puellam
Somnus amator Paſitheæ.
Sponſus caliginoſus procatur ſomnus errans.
Non quidem recuſantem te cogam, neque coniungam
Candidæ Paſitheæ nigricolorem ſomnum coniugem.
Sic locuta illa flebat Charis, & reſpondebat ſermone:
Perpetui mundi plantas ſeminans mater amorum.
Paſtor non turbat me, neque audax cupiditas ſomni,
Non fuit aurora in amore infelix, aut Luna,
Sed labor circumuagus dolore afficit me Bacchi
Patris mei, horrentis Erinnyes, veſtro verò
Si potes pugna pro fratre Baccho.
Paſithea doloris ſui causã Veneri exponit.
Dixit, & patris totum laborem dixit reginæ,
Baſſaridum phalanges infinitas, quas occidebat Morrheus
Et Satyrorum fugacem totum exercitum, dixit & ipſam
Dæmoniacum flagellum agitati Bacchi.
Et querulam palpitantem ſuper ſolo Gigarto,
Codonamq́; dixit ante tẽpus extinctam, pudore affecta verò
Luctum ſimul & pulchritudinem elocuta eſt Chalcomedæ.
Et roſeã ſcintillam permutans frontis
Conſuetum abiecit riſum libenter renidens Venus
Aglaiamq́; vocauit famulam, vt vocaret
Filium libidinoſum amore ſublimem aëriuagum,
Humani fœcundum gubernatorem generis.
Et Gratia veſtigium flexit, multum conuerſa verò fronte
Cum terra pontum aſpexit, & cœlum, ſicubi inueniret
Cupido à matre vocatur.
Mobile veſtigiũ amoris, poſtquam ſuas pẽnas vbique quatit,
Quadruplicem diuiſam oberrans orbitam mundi.
Inuenit verò ipſum circa aurei promontorium ſummum cœli
Nectareas guttas exſpumantem poculis.
Apud ipſum verò ſtabat puer contubernalis mollis luſitans
Hymenæus Vraniæ filius.
Bene comatus Hymenæus, ſuperbæ verò matris
Vraniæ ingenioſum opus, quæ nouit curſum aſtrorum.
Sphæram agens volubilem, præmia poſuit victoriæ
Argi variabilis æquilibrem imaginem formæ.
Et alatus bene circulatum amor ſacrum attollens
Hymenæus cum Cupidine digitis micat.
Aureum monile colli poſuit marinæ Veneris.
Victoriæ præclarum ſignum admodũ variũ, argenteus verò
Ponebatur lebes in certamine, & vinum fundentis idolum
Hebæ,
In medio apparentẽ ſcopum habuit & amabilis Ganymedes

Ἀσσυρίῃ μίξασα χυτὴν ὠδῖνας ἐλαίης
Ἄνθεσιν Ἰνδῴοισι μύρον τεύξειεν ἀνάσσῃ·
Ὁππότε παντοίην δροσερὴν ἐδρέψατο ποίην,
Χῶρον ὅλον θηεῖτο, καὶ ἀγχιπόρῳ παρὰ λόχμῃ,
Λύσσαν ἑοῦ γενετῆρος ὀπιπεύουσα Λυαίου,
Ἀχνυμένη δάκρυσε, φιλοστόργῳ δὲ μερίμνῃ
Πενθαλέοις ὀνύχεσσιν ἑὰς ἐχάραξε παρειάς·
Καὶ Σατύρους σκοπίαζεν ὑποπτήσσοντας Ἐνυώ,
Κωδώνην τ' ἐνόησε μινυνθαδίην τε Γιγαρτώ,
Κεκλιμένας ἐφύπερθεν ἀτυμβεύτοιο κονίης,
Χαλκομέδην τ' ἐλέαιρε, θυελλήεντι πεδίλῳ
Μαινομένου Μόρρηος ἀλυσκάζουσαν ἀκωκήν,
Καὶ φθονερῇ δεδόνητο Ῥοδώπιδος εἵνεκα κούρης,
Μή ποτε νικήσειεν ἐς ἀγλαΐην Ἀφροδίτην·
Ἀχνυμένη δ' ἐς Ὄλυμπον ἀνήιε πενθάδι σιγῇ,
Ἄλγος ἑοῦ γενετῆρος ὑποκλέπτουσα Λυαίου·
Καὶ χροὸς εὐκύκλοιο παρηίδος ἄνθος ἀμείψας
Μαρμαρυγὴν σίλβουσαν ἀπημάλδυνε μετώπου·
Τὴν δὲ κατηφιόωσαν Ἀδωνιὰς ἔννεπε Κύπρις,
Τοῖον ἔπος βοόωσα παρήγορον· ἐκ δὲ μετώπου
Πασιθέης ἐνόησεν ἄχος κήρυκι σιωπῇ.
Νύμφα φίλη, τί παθοῦσα τεὴν ἀλλάξαο μορφήν;
Παρθένε πῶς μετάμειψας ἐρευθαλέην σέο μορφήν,
Εἰαρινὴν δ' ἀκτῖνα, τίς ἔσβεσε σεῖο μετώπου;
Οὐκέτι σῶν μελέων ἀμαρύσσεται ἄργυφος αἴγλη,
Οὐκέτι δ' ὡς τὸ πάροιθε τεαὶ γελόωσιν ὀπωπαί·
Ἀλλὰ τεὰς ἀγόρευε μελεδῶνας, ἆρά σε τείρει
Υἱὸς ἐμός, φιλίοις δὲ πεδοβλήτῳ παρὰ πέτρῃ
Οἷα Σεληναίη τινὰ βουκόλον; ἦρά που αὐτὴν
Καί σε μετ' ἠριγένειαν ἔρως ἐπεμάστιε κεστῷ;
Οἶδα πόθεν χλοάουσι παρηίδες, ὅττι σε κούρην
Νυμφίος ἀχλυόεις μνηστεύεται Ὕπνος ἀλήτης·
Οὐ μὲν ἀναινομένην σε βιήσομαι, οὐδὲ συνάψω
Ἀργάδι Πασιθέῃ μελανόχροον Ὕπνον ἀκοίτην·
Ὣς φαμένης δάκρυσε Χάρις, καὶ ἀμείβετο μύθῳ·
Ἀενάου κόσμοιο φυτοσπόρε μῆτερ ἐρώτων,
Βουκόλος οὐ κλονέει με, καὶ οὐ θρασὺς ἵμερος Ὕπνου,
Οὐ πέλον ἠριγένεια δυσίμερος, οὐ Σελήνη,
Ἀλλὰ πόνος δακρυόεις πυκάζει με Λυαίου
Πατρὸς ἐμοῦ, φρίσσοντος Ἐρινύας· ὑμετέρου δὲ
Εἰ δύνασαι, προμάχιζε κασιγνήτου Διονύσου·
Ἔννεπε, καὶ γενετῆρος ὅλον πόνον εἶπεν ἀνάσσῃ,
Βασσαρίδων τε φάλαγγας ἀπείρονας, ἃς κτάνε Μορρεύς,
Καὶ Σατύρων φύξηλον ὅλον στρατόν, εἶπε καὶ αὐτὴν
Δαιμονίην μάστιγα πλανωμένου Διονύσου·
Καὶ κινυρὴν ἀσπαίρουσαν ὑπὲρ δαπέδοιο Γιγαρτώ
Κωδώνην τ' ἄωρα σβεσθεῖσαν· αἰδομένη δὲ
Πένθος ἐμοῦ καὶ κάλλος ἐπέφραδε Χαλκομεδείης·
Καὶ ῥοδέην σπινθῆρα μεταλλάξασα μετώπου
Ἤθαδε ῥίψε γέλωτα φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη,
Ἀγλαΐην δ' ἐκάλεσσε διάκτορον, ὄφρα καλέσσῃ
Υἱέα θοῦρον ἔρωτι μετήορον ἠεροφοίτην,
Ἀνδρομέης γονόεντα κυβερνητῆρα γενέθλης·
Καὶ Χάρις ἴχνος ἔκαμψε, πολυστρέπτῳ δὲ μετώπῳ
Σὺν χθονὶ πόντον ὄπωπε, καὶ οὐρανόν, εἴ που ἐφεύροι
Ἄστατον ἴχνος Ἔρωτος, ἐπεὶ πτερὰ ποιὸς τόδε πάλλει,
Τέτρατα τεμνομένην κυκλούμενος ἄντυγα κόσμου·
Εὗρε δέ μιν χρυσέοιο περὶ ῥίον ἄκρον Ὀλύμπου,
Νεκταρέας ῥαθάμιγγας ἀκοντίζοντα κυπέλλοις·
Πὰρ δέ οἱ ἵστατο κοῦρος ὁμέστιος ἁβρὸς ἀθύρων
Εὐχαίτης Ὑμέναιος· ἀγηνορέου δὲ τεκούσης
Οὐρανίης σοφὸν ἔργον ἐδαημένης δρόμον ἄστρων
Σφαῖραν ἄγων δινήεσσαν ἀέθλια θήκατο νίκης
Ἄργου δαιδαλέης ἀντίρροπον εἰκόνα μορφῆς·
Καὶ πτερόεις εὔκυκλον ἔρως μυστήριον ἀείρας,
Χρύσεον ὅρμον ἔθηκε θαλασσαίης Ἀφροδίτης,
Νίκης φαιδρὸν ἄγαλμα πανάιολον· ἀργύρεος δὲ
Κεῖτο λέβης ἐν ἀγῶνι, καὶ οἰνοχόου βρέτας Ἥβης,
Μεσσοφανὲς σκοπὸν εἶχε, καὶ ἱμερόεις Γανυμήδης

Οἰνοχόος

Οἰνοχόος Κρονίδαο διαιτητὴρ ἦεν ἀγῶνος,
Στέμμα φέρων παλάμῃσι· φιλακρήτων δὲ βολάων
Λαχμὸς ἔην μεσάτος ἐπιγνάμψαντα δάκτυλα χειρῶν·
Καὶ τὰ μὲν ὀρθώσαντες ἀνέσχεθον, ἄλλα δὲ καρπῷ
Χειρὸς ἐπισφίγξαντο συνήορα σύζυγι δεσμῷ.
Ἀμφοτέροις δ' ἔρις ἦεν ἐπήρατος· ἁβροκόμης δὲ
Πρῶτα λαχὼν Ὑμέναιος ἔχεν δέπας· ἐπταμένην δὲ
Νεκταρέην ῥαθάμιγγα μετάρσιον ἠέρι πέμπων,
Ῥίψε λέβητος ὕπερθε, καὶ οὔ ποτε μητέρι Μούσῃ
Εὐχωλὴν ἀνέφηνε· διεσσυμένη δὲ κυπέλλου
Ἠέρα μέσσον ἔτυψεν ἀερσιπότητος ἐέρση·
Ἀλλὰ παρατρέψασα βολὴν ὀρχηστρίδι παλμῷ
Ἑλκομένη πλαγίοισιν ἀγάλματος ἀμφὶ μετώπου
Ἄψοφος ἄκρον ἔτυψεν ἀδουπήτοιο καρήνου·
Δεύτερος αἰολόμητις Ἔρως τεχνήμονι θεσμῷ
Ἱμερτὸν δέπας εἷλε, καὶ εὔξατο Κυπρογενείῃ
Λαθρίδιος ἐν στέρνοισι, καὶ ἀπλανὲς ὄμμα τανύσσας,
Εἰς σκοπὸν ἠκόντιζεν ἑκηβόλον ἰκμάδα πέμπων·
Νεκταρέου δὲ ποτοῖο παλιννόστητος ἐέρση
Ἰθυτενὴς ἀγνάμπτος ἀγάλματος ὑψόθι κόρσης
Ἠερόθεν βαρύδουπος ἐπεσμαράγησε μετώπῳ·
Ἴαχε δ' ἁβρὸν ἄγαλμα, καὶ υἱέι Κυπρογενείης
Χρυσείη ἐσμαράγησε λέβης ἐπινίκιον ἠχώ·
Καὶ στέφος ἁβρὸν ὄρεξε τὸ ἐγγελάσας Γανυμήδης,
Καὶ ταχὺς αἰόλον ὅρμον ἐφέλκων, καὶ σφαῖραν ὀίσων,
Διπλόον ἦγεν ἄεθλον ἐϋσταγέος γε ἀγῶνος·
Σκιρτήσας δὲ πόδεσσι, κυβιστήσας δὲ καρήνῳ
Κυδιόων ἐχόρευεν Ἔρως θρασύς· ἀντιπάλου δὲ
Πολλάκις ἀχνυμένην χέρα ἤγαγεν ἄχρι μετώπου·
Ἀγλαΐη δέ οἱ ἄγχι παρίστατο· τερψινόου δὲ
Δέξατο χερσὶν ἄνακτος ἀέθλια· νεῦσε δὲ κούρη
Νόσφι μολεῖν, καὶ Ἔρωτος ἐς οὔατα μάρτυρι σιγῇ
Ψιθυρὴν ἀγόρευε δολόφρονα μῦθον ἀνάσσης·
Πανδαμάτωρ, ἀδάμαστε, βιοσσόε, σύγχρονε κόσμου,
Σπεῦσον, ἐπεὶ Κυθέρεια βιάζεται, οὐδέ τις αὐτῇ
Ἀμφιπόλων παρέμιμνε, Χάρις φύγεν, ᾤχετο Πειθώ,
Καὶ Πόθος ἀστήρικτος ἐχάζετο· σοῦ δέ με μούνου
Πέμψεν ἀνικήτοιο τεῆς χατέουσα φαρέτρης·
Ὣς φαμένη ἐρέεινεν Ἔρως, ἵνα πάντα δαείη,
Ὅττι νέοι ξύμπαντες ἀτέρμονος ὁππότε μύθου
Ἀρχὴν εἰσαΐουσι, τέλος σπεύδουσιν ἀκοῦσαι·
Καὶ στομάτων ἀχάλινον ἀπερεύξατο ἰωήν,
Τίς Παφίην ἀκάχησεν; ἐμὴν ἵνα χεῖρα κορύσσω
Μαρνάμενος πάντεσσι, βιαζομένης δὲ τεκούσης,
Νευρὴν πανδαμάτειραν ἐπὶ Κρονίωνα τανύσσω,
Καὶ πάλιν οἰστρήσαντα γαμοκλόπον ὄρνιν ἐρώτων
Αἰετόν, ἤ τινα ταῦρον ἁλὸς πλωτῆρα τελέσσω·
Εἰ δὲ ἑ Παλλὰς ὄρινε, καὶ ἢν χαλκεὺς ἀμεγήρεις,
Κεκροπίου λύχνοιο φαεσφόρα δαλὸν ἀνάψας
Μαρνάμαι ἀμφοτέροισι, καὶ Ἡφαίστῳ καὶ Ἀθήνῃ·
Εἰ δέ μιν ἰοχέαιρα λαγωβόλος ἐς χόλον ἕλκει,
Ἔμπυρον Ὠρίωνος οὐράνιον ἄορ ἐρύσσας
Ἄρτεμιν οἰστρήσω, καὶ αἰθέρος ἐκτὸς ἐλάσσω,
Κουφίζων πτερύγεσσιν ὁμόπτερον υἷα Μαίας,
Ὀτιδανὴν καλέοντα ματήιον ἐπαρηγόνα Πειθώ·
Καλλείψας δὲ βέλεμνα καὶ ἔμπυρον ἅμμα φαρέτρης,
Δαφναίοις πετάλοισι θελήμενα Φοῖβον ἱμάσσω,
Δεσμὸν ἀυδήεντι περισφίγξας ὑακίνθῳ·
Οὐ μὲν ἐνυαλίου τρομέω σθένος, οὐδὲ μενοινῶ
Ἄρεα μαστίζων πεπεδημένον ᾧ ἐνὶ κεστῷ.
Καὶ διδύμους φωστῆρας ὑποδρήσσοντας ἐρύξω
Εἰς Πάφον οὐρανόθεν, καὶ ὀπάονα μητρὶ κομίσσω,
Σὺν Κλυμένῃ Φαέθοντα, σὺν Ἐνδυμίωνι Σελήνην,
Πάντες ἵνα γνώωσιν, ἵνα ξύμπαντα δαμάσσω·
Εἶπε, καὶ ἠερίῃ δινήεα ταρσὸν ἑλίσσων,
Ἔφθασε Πασιθέην πτερύγων διδυμάονι ῥοίζῳ,
Ἄχρι δόμον ἐπέβαινεν ἀκηχεμένης Ἀφροδίτης·
Καὶ μέσον ἀγκὰς ἑλοῦσα γαληνιόωντι μετώπῳ
Πεπταμένῳ πήχυια γεγηθότι κοῦρον ἔρεισε.

Pincerna Iouis iudex erat certaminis,
Coronam ferens in manibus: mericupidorum verò iactuum
Sors erat exercens vtrinque conuerſos digitos manuum: Digitis micare.
Et hos quidem erigentes ſuſtinebant, alios verò vola
Manus conſtringebant coniuges compari vinculo.
Vtriſque verò contentio erat amabilis: mollicomus verò
Primo ſortitus Hymenæus ſuſtulit poculum, volantem verò
Nectaream guttam ſublimè aëri mittens,
Proiecit ſuper lebetem, & non tunc matri Muſæ Nectaris eiaculatio.
Votum oſtendit: concitatus verò poculi
Aëra medium verberauit in ſublime volantis liquor.
Sed auertens iactum ſaltatrice vibratione
Tractus redux ſtatuæ circa frontem
Tacitus ſummitatem ferijt taciti capitis.
Secundus aſtutus amor artificiali lege
Amabile poculum abſtulit, & precatus eſt Venerem
Occultus in pectoribus, & inerrantem oculum extendens,
In ſcopum eiaculatus eſt procul iaculantem liquorē mittens.
Nectarei verò poculi reuolutus liquor
Rectè extenſus non flexilis ſtatuæ ſuper caput
Ex aëre grauiter ſonans reſonabat ſuper frontem.
Reſonabat verò mollis ſtatua, & filio Veneris
Aureus reſonabat lebes victoriarum ſonitum: Lebes Cupidini victori præmium.
Et coronam mollem amori præbuit ridens Ganymedes,
Et celer varium monile trahens, & ſphæram afferens
Duplex habuit præmium guttis decorati certaminis:
Saltans verò pedibus, & ſaltando caput demittens
Exultans ſaltabat amor audax, aduerſario verò
Sæpius mæſtam duxit manum ad frontem.
Aglaia verò ipſi prope aſtabat, mentem oblectantis verò
Accepit manibus regis præmia, innuebat verò puella
Seorſum ire, & amoris in aures teſte ſilentio
Mentientis dixit doloſum ſermonem reginæ.
Omnium domitor indomite vitam ſeruans, coæue mundi,
Feſtina, poſtquam Cytherea violatur, neque quiſpiam ipſi
Famularum præſtò manſit, Charis fugit, ceſſit Suada,
Et deſiderium inconſtans ceſſit, tibi verò me ſola
Miſit inſuperabili indigens pharetra:
Sic locuta interrogauit amor vt omnia ſciret
Quòd iuuenes omnes infiniti quando ſermonis Iuuenes ſunt ſemper auditio curioſi.
Principium audiunt finem feſtinant audire:
Et oris effrenem eructauit vocem:
Quis Paphiam triſtitia affecit meam? vt manum armem Amor Agens.
Pugnans cum omnibus, violata verò matre,
Neruum omnium domitorem in Saturnium extendo,
Et rurſus furore actum concubitum furantem volucrem amoris Iupiter ob amorem in varias formas mutatus.
Aquilam, aut aliquem taurum maris natatorem faciam.
Si verò ipſam Pallas agitat, aut dolore affecit Vulcanus
Cecropij Lychni luciferam lampadem accendens
Pugno vtrique & Vulcano & Mineruæ.
Si verò ipſam telis gaudens lepores iaculans in iram trahit,
Ignitum Orionis cœleſtem gladium extrahens
Dianam furiis agitabo, & extra cœlum expellam,
Eleuans alis volantem filium Maiæ,
Vanam appellantem fruſtra adiutricem Suadam.
Relinquens verò tela & ignitam copulam pharetræ
Laureis folijs volantem Phœbum flagellabo
Vinclum vocali circumſtringens hyacintho:
Non ſanè Martis trepido robur, neque patiar
Martem flagellans vinctum ſuaui ceſto.
Et gemina luminaria feruentia traham
In Paphum è cœlo, & miniſtrum matri afferam.
Cum Clymene Phaëthontem, cum Endymione Lunam,
Omnes vt cognoſcant, quòd omnia domem.
Dixit, & reflexam in aëre plantam voluens,
Anteuertit Paſitheam alarum gemino ſibilo Amor contendit ad matrem.
Donec domos ſubiret ſollicitæ Veneris.
Et medium in vlnas trahens ſerena fronte Venus Amorem oſculatur.
Volantis amplexa fuit gaudentis pueri manu.

Genibus eleuans ſuaue onus, ſedentis verò
Et os pueri oſculata eſt, & oculos: mentem oblectantem verò
Tangens arcum, & contrectans pharetram.
Tanquam iram ſpirans, doloſam rupit vocem:
Fili mi Solis oblitus es, & Veneris:
Paſiphae taurum amauit.
Non amplius Paſiphae mugientes lectos ſequitur,
Sol ridet me, & Aſtridis ſanguinem armat
Filiæ ſuæ, filium belligeſum Deriadea,
Baſſaridum agitatorem ob mulieres inſanientis Bacchi,
Et Satyrorum Bromij ab amore percuſſorum agitatorem.
Hoc me magis mouet, quòd mortalem formam
Mars tumultus excitans habens commilitonem Bellonam
Antiquo amori, non parcens Veneris
Nutibus Iunonijs armatus fuit contra Bacchum,
Indico regi comes, ſed in bello
Mars pro Deriadeo, tu verò pugna pro Baccho
Haſtam habet, tu verò arcum ſuperiorem, cui genu flectit
Amor omnes Deos domuit.
Iupiter ſupremus, & impetuoſus Mars, & legumus Mercurius,
Formidat tuos arcus etiam arcu inclytus Apollo.
Si verò tua cara puer gratificaris Veneri
Pro Baſſaridibus pugna, & noſtro Baccho:
Sed vadens incomprehenſibilis orientale in clima terræ
Indicam ad regionem, vbi famula Bacchi
Eſt quadam inter Bacchas ſuperior æquali iuuenta,
Nomen illi Chalcomeda virginitatem amans, ſi verò ambas
Chalcomedam & Cyprin in Libano videris,
Non poteris, care puer, diſcernere Venerem.
Eò vadens opitulare in deſertis vaganti Baccho
Morrhea amor Chalcomedæ effœminat.
Morrhea iaculans propter pulchritudinem Chalcomedeæ.
Tua verò iaculatione munus condignum ſpondebo
Lemniam bene factam ego coronam ſimilem ſplendoribus
Solis ardentis: tu verò dulce telum mittens
Da gratiam vtriſque, & Cypridi & Baccho
Tuum & meum orna nuptias adornantem auem amorum,
Beneuolentiæ præconem violentia coniunctarum nuptiarū.
Dixit Dea, & proteruus amor reſiliebat è ſinu
Matris ſuæ, & arcum leuauit. circa verò paruum
Humerum omnium domitricem eleuauit pharetram,
Et alatus volabat per æthera, circa Cernam verò
Amor in Morrhea armatur.
Voluens alas leues ictibus contrarius auroræ
Saltabat ridens, quòd tantum agitatorem
Curruum cœleſtium exiguis combuſſit telis,
Et ſplendorem ſolis ſplendor viciſſet amorum,
Et celer Indicam tranſiens ad mediam multitudinem
Arcum ſuum direxit in ceruicem Chalcomedeæ,
Et telum dirigens roſeæ ad circulos genæ
Morrheus à Cupidine vulneratus.
Morrhei in mentem iniſit. remigans verò tranſitum
Volantium alarum duplici comes tractu
Paternas aſcendit in ſtellatos vectes,
Relinquens ignito tranſfixum Indum telo.
Semper verò hinc & hinc perculſus telo,
Morrheus Chalcomedem amat. Amor fortes mollit.
Virgo quò ibat infelix in amore ibat Morrheus
Mutum enſem habens, parcentem haſtam attollens.
Et audacem amabili mentem flagellabatur ceſto:
Circa verò ipſam circulatū amore inſanum oculū tendens,
Nutibus Venereis non delectatos traxit oculos:
Hæc verò doloſa decepit ducem Indorum.
Tanquam ipſum amans, amoris verò imitabatur puella
Falſum indicium, & æthera tangebat Morrheus
Spe vana ſublatus, in corde enim
Puellam arbitrabatur habere telum æquale amorum.
Deformis formoſam amans. Miſerum eſt amorē nō eſſe reciprocum. Chalcomedia ſuos amatores necat.
Vanus vir, quòd puellam temperantem quæreret oblectare,
Nigris membris & non recordaretur formæ.
Et ipſi arridens dolo iaculatrix puella
Propè aſtans irritabat amore infelicem, ſublimem verò
Dixit innupta inſtar velocia genua Nymphæ
Quomodo olim Apollinem fugiſſet Boreali currentem cum
Quomodo humidum ad fluctum extenſi fluminis (vento
Virginalem pedem fixiſſet apud latè fluentem Orontem,

Γούνασι κουφίζουσα φίλον βάρος· ἠρεμέη δὲ
Καὶ στόμα παιδὸς ἔκυσσε, καὶ ὄμματα, θελξινόου δὲ
Απτομένη τόξοιο, καὶ ἀμφαφόωσα φαρέτρην,
Οἷα χόλον πνείουσα δολόφρονα ῥήξατο φωνήν,
Τέκνον ἐμὸν Φαέθοντος ἐλήσαο καὶ Κυθερείης·
Οὐκέτι Πασιφάαν μυκώμενα λέκτρα διώκει,
Ἥλιος γελάᾳ με, καὶ Ἀστρίδος αἷμα κορύσσει
Παιδὸς ἑῆς, υἱῆα μαχήμονα Δηριαδῆα,
Βασσαρίδων ἐλατῆρα γυναιμανέος Διονύσου,
Καὶ Σατύρων Βρομίοιο πεπληγότων ἐλατῆρα·
Τοῦτό με μᾶλλον ἔκαμεν, ὅτι βροτοειδέα μορφὴν
Ἄρης ἐγχεσίδουπος ἔχων συνάεθλον Ἐνυὼ
Ἀρχαίης φιλότητος ἀφειδήσας Ἀφροδίτης
Νεύμασιν Ἡραίοισιν ἐθωρήχθη Διονύσῳ,
Ἰνδῴῳ βασιλῆϊ συνέμπορος· ἀλλ' ἐνὶ χάρμῃ
Ἄρης Δηριάδαο, σὺ δὲ προμάχιζε Λυαίου,
Ἔγχος ἔχει, σὺ δὲ τόξον ὑπέρτερον, ᾧ γόνυ κάμπτει
Ζεὺς ὕπατος, καὶ θοῦρος Ἄρης, καὶ θέσμιος Ἑρμῆς,
Δειμαίνει σέο τόξα καὶ ἐκλυτότοξος Ἀπόλλων·
Εἰ δὲ τεῇ σέο κοῦρε χαρίζεαι Ἀφρογενείῃ,
Βασσαρίδων προμάχιζε καὶ ἡμετέρου Διονύσου·
Ἀλλὰ μολὼν ἀκίχητος ἑῷον ἐς κλίμα γαίης
Ἰνδῴην ἐς πέζαν, ὅπῃ θεράπαινα Λυαίου
Ἔστι τις ἐν Βάκχῃσιν ὑπέρτερος ἥλικος ἥβης,
Οὔνομα Χαλκομέδη φιλοπάρθενος, εἰ δὲ καὶ ἄμφω
Χαλκομέδην καὶ Κύπριν ἐπὶ Λιβάνοιο νοήσῃς,
Οὐ δύνασαι φίλε κοῦρε διακρίνειν Ἀφροδίτην·
Κεῖσε μολὼν χραίσμησον ἐρημονόμῳ Διονύσῳ,
Μορρέα πυρσώσας διὰ κάλλεϊ Χαλκομεδείης·
Σεῖο δ' ὀιστεύσαντος γέρας ἄξιον ἐγγυαλίξω
Λήμνιον εὔτυκτον ἐγὼ στέφος ἴκελον αἴγλαις
Ἠελίου φλογεροῖο· σὺ δὲ γλυκὺ βέλος ἰάλλων
Δὸς χάριν ἀμφοτέροισι, καὶ Κύπριδι καὶ Διονύσῳ
Σὸν καὶ ἐμὸν κόσμησον γαμοστόλον ὄρνιν ἐρώτων,
Εὐφροσύνης κήρυκα βιαζυγέων ὑμεναίων·
Εἶπε θεή, καὶ μαζὸν Ἔρως ἀνεπάλλετο κόλπου
Μητρὸς ἑῆς, καὶ τόξον ἀνείρυσεν· ἀμφὶ δὲ βαιῷ
Ὤμῳ πανδαμάτειραν ἐπῃώρησε φαρέτρην,
Καὶ πτερόεις πεπότητο δι' αἰθέρος, ἀμφὶ δὲ Κέρνην
Κυκλώσας πτερὰ κοῦφα βολαῖς ἀντώπιος Ἠοῦς
Ἥλατο μειδιόων, ὅτι τηλίκον ἡνιοχῆα
Διφρῶν οὐρανίων ὀλίγοις ἔφλεξε βελέμνοις·
Καὶ σέλας ἠελίοιο σέλας νίκησεν ἐρώτων,
Καὶ ταχὺς Ἰνδῴοιο μολὼν κατὰ μέσσον ὁμίλου,
Τόξον ἑὸν ἀνέειξεν ἐπ' αὐχένι Χαλκομεδείης.
Καὶ βέλος ἰθύνων ῥοδέης περὶ κύκλα παρειῆς,
Μορρέος εἰς φρένα τύψεν, ἐρετμώσας δὲ πορείην
Νηχομένων πτερύγων ἑτερόζυγι σύνδρομος ὁλκῷ,
Πατρῴους ἀνέβαινεν ἐς ἀστερόεντας ὀχῆας,
Καλλείψας τετυπημένον Ἰνδὸν ὀϊστῷ.
Αἰεὶ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα πόθου δεδονημένος ἰῷ,
Παρθένος ᾗ περ ἔβαινε, δυσίμερος ᾔει Μορρεύς,
Μυνδὸν ἔχων ἄορ, περιδινωτὸν ἔγχος ἀείρων·
Καὶ θρασὺν ἱμερόεντι νόον μαστίζετο κεστῷ·
Ἀμφὶ δέ μιν σκολιοῖσιν ἐρωμανὲς ὄμμα τιταίνων,
Νεύμασι Κυπριδίοισιν ἀθελγέας εἷλκεν ὀπωπάς·
Ἡ δὲ δολοξεινοῦσα παρήπαφεν ὄρχαμον Ἰνδῶν
Οἷά μιν ἱμείρουσα, πόθου δ' ἀπεμάξατο κούρη
Ψευδαλέον μίμημα, καὶ αἰθέρος ἥπτετο Μορρεύς,
Ἐλπίδι μαψιδίῃ πεφορημένος· ἐν κραδίῃ γὰρ
Παρθενικὴν ἐδόκησεν ἔχειν βέλος ἶσον ἐρώτων
Κοῦφος ἀνήρ, ὅτι κοῦρην σώφρονα δίζετο θέλγειν
Κυανέοις μελέεσσι, καὶ οὐκ ἐμνήσατο μορφῆς·
Καὶ οἱ ἐπιγελόωσα δόλῳ φιλοπαίγμονι κούρη
Ἀγχιφανὴς ἐρέθιζε δυσίμερον, αἰπυτέρην δὲ
Εἶπεν ἀειραμένη τοῖο ποδώκεα γούνατα νύμφης
Πῶς ποτε Φοῖβον ἔφευγε Βορηίδι σύνδρομος αὔρῃ,
Πῶς διεροῦ παρὰ χεῦμα τιταινομένου ποταμοῖο
Παρθένιον πόδα πῆξε παρ' εὐρυρέεθρον Ὀρόντην,

Ὀππότε

Ὁππότε γαῖα χανοῦσα παρ' ὑδρηλὸν στόμα λίμνης
Παῖδα διωκομένην οἰκτίρμονι δέξατο κόλπῳ·
Τοῖον ἔπος φαμένης ἀνεπάλλετο χάρματι Μορρεύς·
Ἓν δὲ μοῦνον ἔδεισε, διωκομένην ὅτι Δάφνην
Ὡς θεὸς οὐκ ἐκίχησε, καὶ οὐκ ἐμίηνεν Ἀπόλλων.
Καὶ βραδὺν ἔννεπε Φοῖβον· ἀεὶ δ' ἐμέμφετο γαίῃ,
Παρθένον ὅττι κάλυψεν ἀπειρήτην ὑμεναίων·
Δεῖδε γὰρ ἐν δείματι γλυκερῷ, μή πως καὶ αὐτὴ
Εἴη Χαλκομέδη φιλοπάρθενος οἷά τε Δάφνη,
Μή μιν ἰδὼν φεύγουσαν ἐτώσιον εἰς δρόμον ἔλθῃ
Μοχθίζων ἀτέλεστον ἐς ἵμερον οἷα περ Ἀπόλλων·
Ἀλλ' ὅτε νὺξ ἀνέτελλε κατευνήτειρα κυδοιμοῦ,
Χαλκομέδη μὲν ἵκανεν ἐρημάδος εἰς ῥάχιν ὕλης,
Ἴχνια μαστεύουσα νοοπλανέος Διονύσου,
Οὐ τότε ῥόπτρα φέρουσα, καὶ εὔια κύμβαλα Ῥείης,
Ὄργια μυστιπόλευεν ἀκοιμήτοιο Λυαίου·
Ἀλλὰ κατηφιόωσα, καὶ οὐ ψαύουσα χορείης
Εἶχεν ἀσιγήτοισιν ἀήθεα χείλεσι σιγήν,
Νοῦσον ἀκεσσαμένη... ὀπιπεύων Διονύσου·
Ὀκναλέοις δὲ πόδεσσι μόγις βραδὺς ᾔει Μορρεύς,
Ἐν θαμὰ παλιζώῳ δεδοκημένος ὄμματι νύμφην.
Μεμφόμενος Φαέθοντα ταχύδρομον· ἑσπόμενον δὲ
Χαλκομέδην νόον εἶχεν ὁμόστολον, ἀσχαλόων δὲ
Κυπριδίοις ὀάροισιν ἀνέκραγε θῆλυν ἰωήν,
Αἰθύσσων πυκινὸν ὑποκάρδιον ἰὸν ἐρώτων·
Ἔρρε βέλος καὶ τόξον Ἄρηιον· ἱμείρω γὰρ
Φέρτερον ἄλλο βέλος με βιάζεται, ἔρρε φαρέτρη,
Κεστὸς ἱμὰς γενέτην ἐμὸν τελαμῶνα βοείης,
Οὐκέτι Βασσαρίδεσσι μαχήμονα χεῖρα κορύσσω,
Ἀλλὰ θεόν, πατρῷον ὕδωρ, καὶ γαῖαν ἐάσας,
Βωμὸν ἀνάστησω καὶ Κύπριδι καὶ Διονύσῳ,
Ῥίψας χάλκεον ἔγχος Ἐνυαλίου καὶ Ἀθήνης·
Οὐκέτι θύρσον ἔχων θωρήξομαι· ἀδρανέος γὰρ
Δαλὸν Ἐνυαλίοιο κατέσβεσε πυρσὸς ἐρώτων·
Ἄλλῳ θερμοτέρῳ πυρὶ βάλλομαι· αἴθε καὶ αὐτὸς
Αἴθε γυναιμανέων Σάτυρος πέλον, ὄφρα χορεύω
Μέσσος ἐν Βασσαρίδεσσι, πάλαμις δ' ἕνα πήχεϊ ...
Σφίγξω δεσμὸν ἔρωτος ἐπ' αὐχένι Χαλκομεδείης.
Εἰς Φρυγίην Διόνυσος ὀπάονα Δηριαδῆα
Δουλοσύνης ἐπάσειεν ὑπὸ ζυγόν, ἀντὶ δὲ πάτρης
Μαιονίη πολύολβος ἐὸν πολιήτην με δεχέσθω·
Τμῶλον ἔχειν ἐθέλω καὶ Καύκασον· ὠγύγιον δὲ
Ἰνδὸν ἀπορρίψας ἐμὸν οὔνομα Λυδὸς ἀκούσω,
Αὐχένα δούλιον ἔμπεδον ὑποκλίνω Διονύσῳ·
Πακτωλός φερέτω με· πόθι μοι πατρῷος Ὑδάσπης;
Χαλκομέδης δεχέτω με δόμος γλυκύς· ἐν πολέμοισι γὰρ
Κύπρις ὁμοῦ καὶ Βάκχος ὑπ' ἀμφοτέροισι βελέμνοις
Γαμβρὸς Δηριαδῆος ἐπήρατος, ὥς τις εἴπῃ,
Μορρέα κεστὸς ἔπεφνε, καὶ ἔκτανε θύρσος Ὀρόντην.
Τοῖα μὲν ἠχήσε, πολυφλοίσβῳ δὲ μερίμνῃ
Τήκετο Χαλκομέδης μεμνημένος· ἐν γὰρ ὁμίλῳ
Θερμότεροι γεγάασιν ἀεὶ σπινθῆρες ἐρώτων·
Ἤδη γὰρ σκιόεντι δρόμῳ αὐτόχθονι παλμῷ
Ἄψοφος ἀννεφέλοιο μελαίνετο κῶνος ὀμίχλης,
Καὶ τρομερὰ ξύμπαντα μιῇ ζεύξασα σιωπῇ.
Οὐδέ τις ἴχνος ἔπειγε δι' ἄστεος Ἰνδὸς Ὑδάσπης,
Οὐ δὲ γυνὴ χερνῆτις ἐθήμονος ἅπτετο τέχνης,
Οὐδὲ οἱ ἐν παλάμῃσι φιληλακάτη παρὰ λύχνῳ,
Κύκλον ἐς αὐτοέλικτον ἴσον ἄτρακτος ἀλήτης,
Ἀστατος ὀρχηστῆρι τιταίνετο νήματος ὁλκῷ·
Ἀλλὰ κάρη βαρύθουσα φιλάγρυπνον παρὰ λύχνον
Εὗδε γυνὴ ταλαεργός, ὄφις δέ τις ἥσυχος ἕρπων
Κεῖτο πεσών· κεφαλὴν δὲ λύων, παλινάγρετον οὐρὴν
Γαστέρος ὑπναλέος ἀνεσείρασεν ὁλκὸν ἀκάνθης·
Καί τις ἀερσιπόδης ἐλέφας παρὰ γείτονι τοίχῳ
Ὄρθιον ὕπνον ἴαυεν ὑπὸ δρυῒ νῶτον ἐρείσας·
Καὶ τότε μοῦνος ἄυπνος ἀνάστατος ἄψοφος ἕρπων,
Ποσσὶ παλιννόστοισιν ἑλιξόπορος κίε Μορρεύς,
Μουνὴν Χειροβίην θαλάμοις εὕδουσαν ἐάσας·

Quando terra hians ad aquoſum os paludis
Puellam fugatam miſerante excepiſſet ſinu:
Tale verbum ipſa locuta quatiebatur gaudio Morrheus
Unum verò ipſum ſolum mouit, fugatam quòd Daphnea
Ut Deus non comprehendiſſet, & non vitiaſſet Apollo:
Et tardum dixit Phœbum: ſemper verò reprehendebat terrā
Virginem quod abſcondiſſet inexpertam nuptiarum.
Metuebat enim trepidans dulci timore & ipſa
Eſſet Chalcomeda virginitatis amans, vt Daphne,
Ne ipſam videns fugientem inanem in curſum veniret
Laborans imperfectum in amorem tanquam Apollo:
Sed cùm nox orta eſſet ſopitrix belli,
Chalcomeda quidem venit deſerta in dorſum ſyluæ
Veſtigia inquirens mente ſeducti Bacchi,
Non tunc tympana ferens, & Bacchica cymbala Rhea
Orgia ſanctè peragebat non dormientis Bacchi:
Sed triſtis, vt non tangens choream, — Chalcomedia Bacchi ſacra olim obſeruat.
Habuit non tacentibus inſuetum labiis ſilentium.
Morbum mala propellentis cognoſcens Bacchi:
Tardis verò pedibus vix tardus ibat Morrheus,
Crebro conuerſo aſpiciens oculo Nympham, — Adfectus amantium.
Accuſans Solem velociter currentem, ſequentem verò
Chalcomeden mentem habuit comitem: dolens verò
Ob Venerea colloquia emiſit fœmineam vocem,
Suſcitans nocturnorum ſubcordialem ſagittam amorum:
Pereat telum, & arcus Martius: deſiderabile enim
Melius aliud telum me cogit, pereat pharetra
Ceſtus lorum vicit meū balteum clypei,
Non ampliùs Baſſaridibus bellicoſam manum armabo,
Sed Deum, paternam aquam, & terram relinquens
Altare conſtituam & Veneri & Baccho.
Abiiciens æream haſtam Martis & Mineruæ.
Non ampliùs Thyrſum habens armabor: imbellis enim
Facem Martis extinxit ignis amorum.
Alio calidiore igne percutior: vtinam & ipſe
Vtinam mulierum amore inſaniens Satyrus eſſem, vt ſaltarē
Intermedius inter Baſſarides, manuſq; vnā cubitū falciens
Conſtringam vinculum amoris in ceruice Chalcomedæ.
In Phrygiam Bacchus ſeruum Deriadea
Seruitutis præbeat ſub iugum, pro patria verò — Amor effœminat etiā fortiſſimos.
Mæonia diues ſuum ciuem me capiat:
Tmolum habere volo, & Caucaſum: primigenium enim
Indum abiiciens meum nomen Lydus audiam,
Ceruicem ſeruilem amoris ſubiicio Baccho.
Pactolus ferat me, quorſum mihi paternus Hydaſpes?
Chalcomedæ accipiat me domus dulcis, in bellis enim
Cypris ſimul & Bacchus, ab vtriſque telis
Gener Deriadei ingratus, vt quiſpiam dicat,
Morrheum ceſtus interemit, & occidit Thyrſus Orontem.
Talia quidem reſonabat, multum ſonante verò cura
Contabeſcebat Chalcomedæ recordatus, in multitudine enim
Calidiores ſunt ſemper ſcintillæ amorum. — Amoris ſcintillæ.
Iam enim vmbroſa currens in ſua terra vibratione
Sine ſtrepitu innubis nigrabatur conus caliginis,
Et trepida omnia vno coniunxit ſilentio,
Neq; quiſpiam veſtigiū incitabat per vrbē Indus Hydaſpes,
Neq; mulier manualis artifex conſuetam tangebat artem,
Neque ipſi in manibus colum amantem apud Lychnum — Imago noctis.
Circulum in per ſe volutum currens fuſus errans
Inſtabilis ſaltatore extendebatur fili tractu.
Sed caput grauata inſomniam amantem apud lychnum
Dormiuit mulier laborioſa, ſerpens verò quiſpiam tranquillus repens
Iacuit cadens, caput verò ſoluens, reducem caudam
Ventris ſomnolenta retraxit tractum ſpinæ
Et quiſpiam celer pedibus Elephas apud vicinum murum — Elephas ſtans dormit.
Rectum ſomnum cœpit ſub quercu dorſum inclinans.
Et tunc ſolus inſomnis excitatus ſine ſtrepitu ſerpens — Chirobia Morrhei vxor.
Pedibus ſæpe reuertentibus volubilis cūctabatur Morrheus
Solam Chirobien thalamis dormientem relinquens,

Et alicuius antiqui ſapientis fabulam audiens,
Viros apud Cilices habens pugnam prope Taurum
Diuinum cœleſtium doctus furorem amorum,
In aere volantem te[illegible]ens ſerenam aulam
Iupiter Europæ Taurus. *Sponſum Europæ aſpiciebat Taurum cœli.*
Axe alligato verò collo multũ errantem oculum extendens.
Calliſto aſpiciebat & inſtabile tractum plauſtri
Cognoſcens quòd fœmina accepiſſet fœmineum maritum.
Simulatæ referentem adulterum corpus Dianæ
Incognitis membris, ſuper eminentem verò Tauri
Myrtilum intuebatur ignem ſpirantem aurigam,
Quòd nuptiis auxilio fuerit, & in nuptias Hippodamiæ
O[illegible] feciſſet imaginem volubilis ceræ
Donec Pelops nuptias inuenit, & prope Caſſiopeam
Aquilam Æginæ alas extendentem vidit maritum,
Et dolum veluti talem furacem, ſis & ipſe
Chalcomedæ ſolueres [illegible]
Et quendam ſermonem dixit habens inſomnem oculum,
Audiui quòd Satyro perſimilis in altis regnans Iupiter
Antiopen doloſa imagine [illegible]
Iupiter Antiopē amauit. *Æmulante amore tripudiis [illegible] nuptiarum.*
Tale habere & ego volo corpus vt ſaltem
In exercitum bene cornutorum Satyrorũ, incognitus veniẽs,
Chalcomedæ vt concubitum meum amantis perficiam.
Nouit vnde Cytherea iraſcaris filius Indorum
Sol ab [illegible] *Vt nos Solis tuæ agitant ſagittæ,*
Nondum memoriam perdidiſti accuſatorum tuorum vinculorum
Non Phaëthon me plantauit, quid me agitas Venus?
Non genuit Paſiphaë me taurum aſpiciens, non Ariadna
Frater ego, dicite [illegible]
Amor miſericors. *Chalcomedem amo, & recuſat[illegible] pharetra,*
Perite lethales arcus, & vertite ſagittas:
Mars me non ſeruauit armata Venere.
Paruus amor domuit me, quem non occidit Bacchus fortis.
Amatores [illegible] *Talia fruſtra per noctem amore infelix dixit Morrheus.*
Neque mentem ſe dicentis [illegible] ſopiuit [illegible]
Chalcomeden concubitum fugientem, poſtquam deſiderium habuit mortis,
Morrheum formidans furioſum, ne ſe trahens
Calid[illegible] vi coniungeret coactis nuptiis
Baccho non præſente, rubro verò mari
Chalcomeda apud ſe loquitur. *Noctiuagum [illegible] quum ſedebat, & inſonuit fluctus cæco:*
Melis beatam dico te, tu enim quondam ignara amorum
Spontaneo turbine corpus proijciens in mare,
Concubitum ob mulieres inſanientis euitaſti Damnamenei.
Tuam mortem beatam dico virginitate gaudentem, furore inſanum enim
Sponſum in te armauit maris filia Venus,
Et tu mare caue, & licet Veneris ſit mater,
Et mortua es in fluctibus adhuc virgo, ſed & ipſam
Chalcomeden volentem aqua abſcondat maris,
Morrhei amantis inexperiam nuptiarum.
Vt noua Britomartis ego concubitum fugiens audiam,
Quam aliquando pontus genuit, & rurſus præbuit terra,
Venereis Minoidis non parcentem amoribus
Non te perterruit amore inſanus Neptunus
Vt Aſteriam virginitate gaudentem, quam in ponto
Errantem perſecutus eſt recurrentem, donec ipſam
Inſtabilem equitantem alterno comitem vento
Fluctibus firmis implantauit Apollo.
Accipe me, accipe mare, hoſpitali tuo ſinu,
Accipe Chalcomeden poſt Meliden, accipe & ipſam
Teneriorem Britomartin recuſantem nuptias,
Vt fugiam Morrheum, & veſtram Venerem,
Chalcomeden miſerare auxiliator virginum.
Sic locuta, quatiebatur mente prope vicinum pontum
Et ſanè per ſe voluta ſubijſſet fluctum maris:
Thetis ſeruat Chalcomedā. *Sed Thetis auxilio fuit, gratificans Baccho*
Et mutato corpore aſtabat Chalcomedia
Bacchiq; imaginem habens conſolatoriam emiſit vocem:
Perfer Chalcomeda, ne time Morrhei cubile,

Καί τινος ἀρχαίοιο σοφοῦ πέρι μῦθον ἀκούσας,
Ἀνδράσι πὰρ Κιλίκεσσιν ἔχων μόθον ἐγγύθι Ταύρου,
Ἔνθεον ἀστραίων δεδαημένος οἶστρον ἐρώτων
Ἠέρι [illegible] μεταπρεπόμενος αἴθριον αὐλὴν,
Νυμφίον Εὐρώπης ἐπεδέρκετο Ταῦρον Ὀλύμπου,
Αὐχένι τε τένοντι πολυπλανὲς ὄμμα τιταίνων,
Καλλιστὼ σκοπίαζε, καὶ ἄστατον ὁλκὸν ἁμάξης,
Γινώσκων ὅτι θῆλυς ἐδέξατο θῆλυν ἀκοίτην,
Μιμηλῆς μετάποτα νόθον δέμας Ἰοχεαίρης
Ἀγνώσσοις μελέεσσιν, ὑποστίλβοντα δὲ Ταύρου
Μυρτίλον ἐσκοπίαζε, πυρίπνοον ἡνιοχῆα,
Ὅττι γάμων χραίσμησε, καὶ εἰς γάμον Ἱπποδαμείης
[illegible] τύπον ἐσχεδίασε κηρῷ,
Ἄχρι Πέλοψ γάμον εὗρε, καὶ ἐγγύθι Κασσιεπείης
Αἰετὸν Αἰγίνης τανυσίπτερον εἶδεν ἀκοίτην,
Καὶ δόλον ὣς ἄθελξε τεὸν [illegible]κλοπον, ἔσσο καὶ αὐτὸς
Χαλκομέδης [illegible] κορείην
Καί τινα μῦθον ἔειπεν ἔχων ἄγρυπνον ὀπωπήν,
[illegible] Σατύρῳ πανείκελος ὑψιμέδων Ζεὺς
[illegible] δολόεντι [illegible] κούρην,
[illegible] φιλοσκάρθμων ὑμεναίων·
[illegible] ἐθέλω κἀγὼ δέμας, ὄφρα [illegible]
[illegible] Σατύρων ἀγνώς [illegible]
Χαλκομέδης [illegible] φιλάρτεος τελέσω·
[illegible] Κυθέρεια [illegible] Ἰνδῶν,
[illegible] τεοῖ [illegible]
Οὔπω [illegible] ἐλελήθεας ἐλεγχομένων σέο δεσμῶν,
Οὐ Φαέθων με φύτευσε, τί με κλονέεις Ἀφροδίτη;
Οὐ τέκε Πασιφάη με βοοσκόπος, οὐκ Ἀριάδνης
[illegible] ἐγὼ [illegible]
Χαλκομέδην ποθέω, καὶ ἀναίνεται [illegible] φαρέτρη,
[illegible] τόξα, καὶ [illegible]
[illegible] κεκορυθμένος Ἀφροδίτης,
Βαιὸς [illegible] Βάκχος ἀγήνωρ·
Τοῖα μάτην κατὰ νύκτα δυσίμερος ἔννεπε Μορρεύς·
Οὐδὲ νόον [illegible] ὕπνου
Χαλκομέδην φεύγουσαν, ἐπεὶ πόθον εἶχεν ὀλέθρου,
Μορρέα δ᾽ ἀρρεῖσα μεμηνότα, μή μιν ἐρύσσας
[illegible] ἀναγκαίοις ὑμεναίοις,
[illegible] παρεόντος ἐρυθραίῃ δὲ θαλάσσῃ
[illegible] κύματι κωφῷ·
Μελίτ᾽ ὀλβίζω σε· σὺ γὰρ πότε νῆις ἐρώτων,
[illegible] ῥίψασα θαλάσσῃ,
Λέκτρα γυναιμανέοντος ἀλύξαο Δαμναμενῆος·
Σὸν μόρον ὀλβίζω φιλοπάρθενον· οἰστρομανῆ γὰρ
Νυμφίον εἰς σὲ κόρυσσεν ἁλὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη.
Καί σε θάλασσα φύλαξε, καὶ εἰ Παφίης πέλε μήτηρ,
Καὶ θάνες ἐν ῥοθίοις ἔτι παρθένος· ἀλλὰ καὶ αὐτὴν
Χαλκομέδην ἐθέλουσαν ὕδωρ κρύψειε θαλάσσης,
Μορρέος ἱμείροντος ἀπείρητον ὑμεναίων·
Ὡς νέα Βριτόμαρτις ἐγὼ φυγόδεμνος ἀκούσω,
Ἥν ποτε πόντος ἔτικτε, καὶ ἔμπαλιν ὤπασε γαῖη,
Κυπριδίων Μινωΐδος ἀφειδήσασαν ἐρώτων·
Οὔ σε δίεπτοίησεν ἐρωμανέων Ἐνοσίχθων,
Οἷά περ Ἀστερίην φιλοπάρθενον, ἣν ἐνὶ πόντῳ
Πλαζομένην ἐδίωκε παλινδρομον, εἰσόκεν αὐτὴν
Ἄστατον ἱππεύουσαν ἀμοιβάδι σύνδρομον αὔρῃ
Κύμασιν ἀστυφέλικτον ἐνερρίζωσεν Ἀπόλλων·
Δέξο με, δέξο θάλασσα φιλοξείνῳ σέο κόλπῳ,
Δέχνυσο Χαλκομέδην μετὰ Μηλίδα, δέξο καὶ αὐτὴν
Ὁπλοτέρην Βριτόμαρτιν ἀναινομένην ὑμεναίους,
Ὄφρα φύγω Μορρῆα, καὶ ὑμετέρην Ἀφροδίτην·
Χαλκομέδην ἐλέαιρε βοηθόε παρθενικάων·
Ὣς φαμένη δεδόνητο νόον σχεδὸν γείτονι πόντῳ,
Καί νύ κεν αὐτοκύλιστος ἐδύσατο κῦμα θαλάσσης·
Ἀλλὰ Θέτις χραίσμησε χαριζομένη Διονύσῳ·
Καὶ δέμας ἀλλάξασα παρίστατο Χαλκομεδείῃ,
Βάκχου τ᾽ εἶδος ἔχουσα, παρήγορον ἴαχε φωνὴν,
Τέτλαθι Χαλκομέδη, μὴ δείδιθι Μορρέος εὐνὴν,

Αἴσω

Digitized by Google

Αἴτιον ὅττι ἔχεις με τεῆς ἀδύτοιο κορείης
Μαρτυρίην μετὰ τοῦτον ἀνυμφεύτων σέο λέκτρων·
Εἰμὶ Θέτις φυγόδεμνος ὁμοίιος, εἰμὶ δὲ αὐτὴ
Οἷά τε Χαλκομέδη φιλοπάρθενος, οὐρανόθεν δὲ
Ζεύς με πατὴρ ἐδίωκε, καὶ ἤθελεν εἰς γάμον ἕλκειν,
Εἰ μὴ μιν ποθέοντα γέρων ἀνέκοψε Προμηθεύς,
Θεσπίζων Κρονίωνος ἀρείονα παῖδα φυτεῦσαι,
Μὴ Θέτιδος ποτὲ κοῦρος ὀπιζείσῃ πατρί,
Καὶ Κρονίδην ἐλάσειεν ἅτε Κρόνον ὑψιμέδων Ζεύς·
Τίπτε μοι δολόεσσα φερέσβιος ἀντιφόνος γὰρ
Αἰκ θάνῃς ἀδίδακτος ἀνυμφεύτων ὑμεναίων,
Βασσαρίδων στίχα πᾶσαν ἀνάρσιος Ἰνδὸς ὀλέσσει·
Ἀλλά μιν ἐξαπάτησε, καὶ ἐκ θανάτοιο σαώσεις
Σὴν στρατιὴν φυγόδηλιν ἱμασσομένου Διονύσου,
Ψευδαλέην Παφίης κενεὸν πόθον. εἰ δέ σε Μορρεὺς
Εἰς λέχος ἑλκύσσειεν ἀναινομένην ὑμεναίους,
Οὐ χατέεις ἐπὶ Κύπριν ἀρηγόνος· ὑμετέρης γὰρ
Φρουρὸν ἔχεις ἀπέλεθρον ὄφιν χραισμῆτα μίτρης·
Ὑμέτερον δὲ δράκοντα λαβὼν μετὰ φύλοπιν Ἰνδῶν,
Στηρίξει Διόνυσος ἐν ἀστερόεντι κύκλῳ,
Ἄγγελον οὐ λήγοντα τεῆς ἀλύτοιο κορείης
Ἐγγὺς ἑοῦ στεφάνοιο φαεσφόρου, εὖτε τελέσσῃ
Ἀστερόεν μέγα σῆμα Κυδωνιὰς Ἀριάδνη,
Ἀρκτῴῳ δὲ δράκοντι δράκων τεὸς ἰσοφαρίζων
Ἀστράψει μερόπεσσι, συναστράπτων Ὀφιούχῳ.
Ὕστερον αἰνήσεις ἁλίην Θέτιν, εὖτε νοήσεις
Ἀστέρα σὸν πυρόεντα συναστράπτοντα Σελήνῃ.
Ἔσσο δὲ θαρσήεσσα γάμου χάριν· οὐ γὰρ ἀκοίτης
Ἔμπεδον ὑμετέρης ἀναλύσεται ἅμμα κορείης·
Οὐ μὰ σὲ καὶ Διόνυσον ἐμῆς ψαύοντα τραπέζης,
Οὐ μὰ σὲ καὶ σέο θύρσον, καὶ εἰναλίην Ἀφροδίτην.
Εἶπε παραιφαμένη, νεφέλη δ' ἐκαλύψατο κούρην,
Μή μιν ἐπαθρήσωσι φυλάκτορες, ἢ σκοπὸς ἀνήρ,
Φώριον ἴχνος ἔχων δολίῳ ποδὶ νυκτὸς ὁδίτης,
Ἢ γυναιμανέων θρασὺς αἰπόλος· ἑσπερίην δὲ
Παρθενικὴν ἐρύσειε παρ' εἰνοδίους ὑμεναίους.

ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΛΔ.

ΚΟΥΡΗ δ' ὠρεσίφοιτος ἐφ' ταχυδίνει ταρσῷ
Ἄψοφον ἴχνος ἔχουσα διέστιχεν ἐς ῥάχιν ὕλης,
Οὐδὲ Θέτις δύθυσεν ἐπ' ἠόνος· ἀλλὰ καὶ αὐτὴ
Πατρῴην βρυόεσσαν ἐδύσατο Νηρέος αὐλήν·
Ἤδη δ' ἀνεφέλοιο δι' ἠέρος ὄμμα τιταίνων,
Ἄντυγας ἀστραίας ἐσιδὼν ἐκορέσσατο Μορρεύς,
Καί τινα μῦθον ἔειπε, μελεδόσι θυμὸν ἱμάσσων·
Πλάζεται ἀλλοπρόσαλλος ἐμὸς νόος, οὐ μία βουλὴ
Εἷς νόος οὐ μεθέπει με, πολυστροφέες δὲ μέριμναι
Ἀμφ' ἐμὲ κυκλώσαντο, οὐ μίαν οἶδα τελέσσαι·
Κτείνω Χαλκομέδειαν ἐπήρατον· ἀλλὰ τί ῥέξω;
Μή με πόθῳ μετὰ πότμον ἀποκτείνειε καὶ αὐτή·
Ἀλλὰ λίπω ζώουσαν ἀνούτατον· ἀμφαδίην δὲ
Παρθένον εἰς ὑμέναιον ἐφέλκομαι· ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
Δηριάδην τρομέω, καὶ Χειροβίην ἐλεαίρω·
Οὐ μὲν ἐγὼ κτείνω ποτὲ παρθένον, ἢν δὲ δαμάσσω,
Πῶς δύναμαι ζώειν ὅτε παρθένον οὐκέτι λεύσσω;
Κάμνω Χαλκομέδης ὅτε λείπομαι εἰς μίαν ὥρην·
Τοῖα μάτην ἐνέπων, πολυμήχανος ᾔε Μορρεύς,
Παφλάζων ὀδύνῃσι ποθοβλήτοιο μερίμνης·
Τὸν δὲ παλινδίνητον ἀλώμενον ὑψόθεν εὐνῆς

Auſpicatam autem habẽs me tuæ inſolubilis virginitatis
Teſtimoniũ edẽtẽ nõ nuptiis conſentientiũ tuorũ thalamorum,
Sum Thetis concubitum fugiens ſimilis, ſum & ipſa
Qualis Chalcomeda virginitatem amans, è cœlo verò
Iupiter me pater perſecutus fuit, & voluit in nuptias trahere — Iupiter Thetidem filiam amauit.
Niſi ipſum amantem ſenex impediſſet Prometheus,
Vaticinatus ſe Ioue meliorem filium plantaturum eſſe:
Ne Thetidis quondam filius ingrueret patri, — Prometheus vates. Iupiter patrem expulit.
Et Saturnũ expelleret, vt Saturnũ in altis regnans Iupiter.
Fraus mihi doloſa vitam mortalibus afferẽs, a te occiſa enim
Si moriaris expers non nuptorum hymenæorum,
Baſſaridum ordinem omnem infeſtus Indus perdet.
Sed ipſum decipe, & ex morte liberabis — Thetis Chalcomedi in dolis, inſtruit.
Tuum exercitum fugacem flagellato Baccho
Mentita Veneris vanum amorem, ſi verò te Morrheus
In concubitum trahat recuſantem Hymenæos
Non indiges ad Venerem auxiliatore: veſtræ enim
Cuſtodem habes immenſum ſerpentem auxilio mitræ. — Draco cuſtos pudicitiæ.
Veſtrum verò Draconem accipiens poſt pugnam Indorum
Firmabit Bacchus in ſtellis fulgente circulo,
Nuncium non ceſſantem tuæ inſolubilis pudicitiæ
Prope ſuam coronam ſplendoriferam, quando perficiet
Stellatum magnum ſignum Cydonea Ariadna.
Arctoo verò Draconi Draco tuus æquiparans
Fulgebit hominibus, vnà fulgens cum Anguitenente.
Denique laudabis marinam Thetim, quando noueris
Stellam tuam ignitam vnà fulgurantem cum Luna.
Eſto verò confidens ob nuptias, non enim ſine cubili
Stabile veſtræ ſoluetur vinculum virginitatis.
Non per te & Bacchum meam tangentem menſam,
Non per te & tuos thyrſos, & marinam Venerem. — Thetis iurans hoc fidem facit.
Dixit admonens, nubes verò abſcondebat puellam,
Ne ipſam cernerent cuſtodes, aut ſpeculator vir
Furtiuum, veſtigium habens doloſo pede noctis viator,
Aut mulierum amore inſanus caprarius; veſpertinã verò
Virginem traheret ad compitales nuptias

DIONYSIACORVM

LIBER XXXIV.

PVELLA verò montiuaga ſua celeriter mota planta
Sine ſtrepitu veſtigium habens pertranſiit in dorſum ſyluæ,
Neque Thetis demerſit in littore, ſed & ipſam — Thetis in mare reuerſa.
Paternam muſcoſam ſubiit Nerei aulam,
Iam verò innubem per aëra oculum tendens
Ambitus ſtellatos intuens ſatiatus fuit Morrheus — Morrheus in dubio animus.
Et quendam ſermonem dixit, curis animum flagellans,
Errat aliter alterq; animatus meus animus, nõ vnũ cõſiliũ
Vna mens non ſequitur me, multiplices verò cogitationes
Circa me circulantur, & non vnam noui perficere.
Occidam Alcimediam amabilem, ſed quid faciam?
Ne me deſiderio poſt mortem occidat & ipſa.
Sed relinquam viuentem non vulneratam, palam verò
Virginem in concubitum traho, ſed animo
Deriaden trepido, & Chirobiam miſeror. — Chirobia Deriadæ filia, Morrhei coniux.
Non quidẽ ego occidam vnquã virginem, ſi verò occidam,
Qui potero viuere, quando virginem nondum video?
Laboro à Chalcomede quando relinquor in vnam horam. — Miſeria amantium.
Talia fruſtra dicens, multa machinatus ibat Morrheus,
Aeſtuans doloribus amatoriæ curæ,
Hunc verò iterum reuolutum errantem ſuper lecto

Solitariæ obliuione ſepultæ relinquentem cubilia Nymphæ
Hyſſacus Morrhei ſeruus. *Vidit vigilans audax Hyſſacus, vbi doloſus verò*
Occultum ignotorum cognouit aculeum amorum,
Fideliſſimus famulus, doloſo verò ipſū interrogauit ſermone
Tale verbum profundens fallax è gutture.
Quare relinques tua lecta, & ſomnolentam tuā Nymphā.
Erras hinc & hinc in tenebris intrepide Morrheu?
An forte Deriades te perturbauit interminatione?
An tibi Chirobia iraſcitur Zelotypa in animo,
Metuentem amare te haſta captum aliquam Baccham.
Etenim quando intuentur amore inſanos coniuges
Occultam ob Venerem ſemper inuident mulieres.
An fors cuncta domans, audax cupido in te armat.
Puellares ſcintillas peruigilis pharetræ
Anne Baſſaridum amas vnam? vt quidem audio
Tres Charites. *Tres Charites natæ ſunt ſaltatrices Orchomeni*
Famulæ Phœbi, & Choreas complicantis Bacchi.
Sunt trecentarum Charitum ordines, quarum vna ſola
Omnibus præſtans apparet, vt & ipſa
Lucidioribus radiis obſcurat ſplendorem aſtrorum
Splendorem bene circularem iaculans Luna.
Et geminis telis armatur in vno vinculo,
Pulchritudine iaculans & pugnans ferro.
Eſt verò Paſithea variam galeam habens, quam Bacchæ
Chalcomeden vocant ego verò eam ipſe dicam
Dianam argenteos pedes habentem aut aureum ſcutum habentem Mineruam.
Sic illo locuto tacuit & ſupercilii ſummitatem detrahens,
Verecundo ore amore infelix dixit Morrheus
Verè Bacchus ſubiit fluctum maris,
Formidans Lycurgum, ſubmerſi verò ſinus,
Nereidas armauit, & ex mari venit adducens
Marinam in Martem ſororem Venerem.
Pro ſponſali verò & bene olenti tunica
Dedit habere thoracem ferreum pro ceſto verò
Ferreum enſem præbuit, & nomen prius mutans
Chalcomeden vocauit armatam Venerem.
Eſt verò Baſſaridibus comes, vtriſque verò
Pugnare ignorans & Cypridi & Baccho.
Et quid fruſtra haſtam impetuoſam tollo? cede cuſpis,
Si Paphia vicit iaculatorem fulminis,
Si bellorum regem ſua ſcintilla domat,
Amor ſolē combuſſit. *Si flammeum Phaethontem combuſſit maiori igne,*
Et quatit igneum, quid faciam fulmini?
Dicite mihi aliquod conſilium auxiliare Veneris.
Vulnerabo ne amorem? vbi alatum comprehendam?
Haſtam attollo? igne pugnat. enſem extraham?
Arcum habet. Arcus verò eſt mei animi accenſus ignis:
Sæpius vulneratus ſum in bello, ſed laborantem
Medicus me ſanauit ſua ad vitam ſufficienti arte, (uens.
Vulneri membrorum dolorem pellentem florem circumuol-
Morrheus ab Hyſſaco amoris remedium poſtulat. *Hyſſace ne abſcondas quædam remedia varia aſpergens*
In meo corde ſanabo vulnus amoris:
Sum quidem hoſtibus ſemper audax, ſed quando video
Chalcomeden præſentem, mea effœminatur cuſpis.
Amor effœminans. *Non trepido Bacchum, reformido verò mulierem,*
Quòd fulgur mittens amatoriæ frontis
Forma iaculatur me, & non amplius arcum extendo.
Vt ſanè Nereidum quandam vidi, ſi fas eſt dicere,
Aut Thetis aut Galatea vna pugnat cum Baccho
Dixit, & ſummis vix tardus veſtigiis incedens,
Ne nocturnam dormientem ſuam coniugem excitaret,
In thalamum rurſus venit: à nigrum ſinum habente Nomia
Procul auertit oculum, & voluit, vt apparens
Chalcomeda luceret, & aurora appareret.
Dolens verò ob amorem in mœſtum decidit thalamum:
Et famulus inſomnis habens deſiderium dulcis ſomni
Somnij porta Elephantina. *Hyſſacus rurſus ſuper ſuum deſuper ſcutum.*
Morrhea verò dormientem decepit imago ſomnij,
Mentem ſeducentibus eboris reſiliens è portis.

Μουνάδος ἀμνήστοιο λελοιπότα δέμνια νύμφης
Ἔδρακεν ἐγρήσσοντα θρασὺς Ὕσσακος· ὡς δολόεις δὲ
Κεύθων ἀτεκμάρτων ἐφράσσατο κέντρον ἐρώτων,
Πιστότατος θεράπων· δολίῳ δέ μιν ἔφρασε μύθῳ,
Τοῖον ἔπος προχέων ἀπατήλιον ἀνθερεῶνος,
Τίπτε λιπὼν σέο λέκτρα, καὶ ὑπναλέην σέο νύμφην,
Πλάζεαι ἔνθα καὶ ἔνθα κατὰ κνέφας ἄτρομε Μορρεῦ;
Μὴ τάχα Δηριάδης σε διεπτοίησεν ἀπειλῇ·
Μή σοι Χειροβίη κοτέει ζηλήμονι θυμῷ,
Ἐλπομένη φιλέειν σε δεδεγμένον τινὰ Βάκχην,
Καὶ γὰρ ὅτ' εἰσορέωσιν ἐρωμανέοντας ἀκοίτας,
Κρυπταδίην διὰ Κύπριν ἀεὶ φθονέουσι γυναῖκες·
Μὴ τάχα πανδαμάτωρ θρασὺς Ἵμερος εἰς σὲ κορύσσει
Νυμφιδίης σπινθῆρας ἀκοιμήτοιο φαρέτρης;
Ἦ τινα Βασσαρίδων ποθέεις μίαν; ὡς μὲν ἀκούω,
Τρεῖς Χάριτες γεγάασι χορίτιδες Ὀρχομενοῖο,
Ἀμφίπολοι Φοίβοιο· χοροπλεκέος δὲ Λυαίου
Εἰσὶ τριηκοσίων Χαρίτων στίχες, ὧν μία μούνη
Πάντων προφέρουσα φαείνεται, οἷα καὶ αὐτὴ
Φαιδροτέραις ἀκτῖσι κατακρύπτει σέλας ἄστρων,
Μαρμαρυγὴν εὔκυκλον ἀκοντίζουσα Σελήνη·
Καὶ διδύμοις βελέεσσι κορύσσεται ἐν ἑνὶ δεσμῷ,
Κάλλεϊ τοξεύουσα, καὶ αἰχμάζουσα σιδήρῳ·
Ἔστι δὲ Πασιθέη κορυθαίολος, ἥν τινα Βάκχαι
Χαλκομέδην καλέουσιν· ἐγὼ δέ μιν αὐτὸς ἐνίψω
Ἄρτεμιν ἀργυρόπεζαν ἰδὲ χρυσάσπιδ' Ἀθήνην·
Ὡς φαμένου σίγησε, καὶ ὀφρύος ἄκρα καθέλκων,
Αἰδομένοις στομάτεσσι δυσίμερος ἔννεπε Μορρεύς·
Ἀτρεκέως Διόνυσος ἐδύσατο κῦμα θαλάσσης,
Δειμαίνων Λυκόοργον· ὑποβρυχίοιο δὲ κόλπου
Νηϊάδας θώρηξε, καὶ ἐξ ἁλὸς ἦλθε κομίζων
Εἰναλίην ἐς Ἄρηα κασιγνήτην Ἀφροδίτην·
Ἀντὶ δὲ νυμφιδίοιο καὶ εὐώδεος χιτῶνος
Δῶκεν ἔχειν θώρηκα σιδήρεον, ἀντὶ δὲ κεστοῦ
Χάλκεον ἔγχος ὄπασσε, καὶ οὔνομα τὸ πρὶν ἀμείψας
Χαλκομέδην ἐκάλεσσε κορυσσομένην Ἀφροδίτην·
Ἔστι δὲ Βασσαρίδεσσι συνέμπορος, ἀμφοτέροις δὲ
Μάρνασθαι ἀγνώσσων, καὶ Κύπριδι, καὶ Διονύσῳ,
Καὶ τί μάτην δόρυ θοῦρον ἀείρομαι; ἔξεο ἀκωκή,
Εἰ Παφίη νίκησεν ἀκοντιστῆρα κεραυνοῦ,
Εἰ πολέμων σκηπτοῦχον ἑῷ σπινθῆρι δαμάζει,
Εἰ φλογερὸν Φαέθοντα κατέφλεγε μείζονι πυρσῷ,
Καὶ φλογέει πνείοντα, τί κεν ῥέξαιμι κεραυνῷ;
Εἴπατέ μοι τινὰ μῆτιν ἀρηγόνα Κυπρογενείης·
Οὐτάσω τὸν Ἔρωτα; πόθεν πτερόεντα κιχείω;
Ἔγχος ἀειράζω; πυρὶ μάρναται· ἄορ ἐρύσσω;
Τόξον ἔχει, τὸ δὲ τόξον ἐμῆς φρενὸς ἁπτόμενον πῦρ·
Πολλάκις ἀτρώτων κατὰ φύλοπιν ἀλλὰ καμόντα
Ἰητήρ μ' ἐσάωσεν ἐπιζωαρκέϊ τέχνῃ,
Ὠτειλῇ μελέων ὀδυνήφατον ἄνθος ἑλίξας.
Ὕσσακε μὴ κρύψῃς τινὰ φάρμακα ποικίλα πάσσων,
Ἔνδον ἐμῆς κραδίης ἰήσομαι ἕλκος ἐρώτων·
Εἰμὶ μὲν ἀντιβίοισιν ἀεὶ θρασύς· ἀλλ' ὅτε λεύσσω
Χαλκομέδην παρεοῦσαν, ἐμὴ θηλύνεται αἰχμή·
Οὐ τρομέω Διόνυσον, ὑποπτήσσω δὲ γυναῖκα,
Ὅττι σέλας πέμπουσα πιθοβλήτοιο προσώπου
Μορφῇ τοξεύει με, καὶ οὐκέτι τόξα τιταίνω.
Ὡς ἄρα Νηρείδων μίαν ἔδρακον, εἰ θέμις εἰπεῖν,
Ἡ Θέτις, ἢ Γαλάτεια συναιχμάζει Διονύσῳ.
Εἶπε, καὶ ἀκροτάτοισι μόγις βραδὺς ἴχνεσι βαίνων,
Μὴ νυχίην εὕδουσαν ἑὴν παράκοιτιν ἐγείρῃ,
Εἰς θάλαμον πάλιν ἦλθε· μελαγκόλποιο Νομείης
Τηλόθεν ἔτραπεν ὄμμα, καὶ ἤθελεν, ὄφρα φανείσης
Χαλκομέδης λάμψειε, καὶ Ἠριγένεια φανείη·
Ἀσχαλέων δ' ὑπ' ἔρωτι κατηφέϊ κάππεσε λέκτρῳ·
Καὶ θεράπων ἄγρυπνος ἔχων πόθον ἡδέος ὕπνου
Ὕσσακος αὖθις ὕπερθεν ἑῆς ἐφύπερθε βοείης·
Μορρέα δ' ὑπνώοντα παρήπαφεν ὄψις Ὀνείρου
Κλεψινόων ἐλέφαντος ἀναΐξασα πυλάων·

Καὶ τινα

Καί τινα μῦθον ἔειπεν ἐπήρατον ἠπεροπῆα·
Δέχνυσο Χαλκομέδην ὑποδμώουσα νυμφίε Μόῤῥευ,
Δέξο καὶ ἐν λεχέεσσι μετὰ πτολέμοις σέο νύμφην
Ἠματίην ὁρόων με, τεὴν εὔφρανες ὀπωπήν,
Καὶ νυχίη παρίαυε φιλήνορι Χαλκομέδη·
Ἔστι καὶ ὑπναλέοιο γάμου χάρις, ἔστι καὶ αὐτῶν
Ἱμερόεις γλυκὺς ὄλβος ὀνειρείων ὑμεναίων·
Ἤθελον ἀγκὰς ἔχειν σε, καὶ ἐγγύθι φαίνεται ἠώς·
Ὣς φαμένη πεπότητο, καὶ ἐξ ὕπνου θόρε Μόῤῥεύς,
Ἀρχομένης τ' ἐνόησεν ἀμερσιγάμου φάος ἠοῦς,
Χαλκομέδην τ' ἐδόκησεν ἔχειν πόνον· αἶψα δὲ σιγῇ
Ἔννεπε, Κυπριδίην ἀπατήλιον ἐλπίδα βόσκων·
Τριπλόον Ἠριγένεια φέρεις φάος, ὅττι κομίζεις
Χαλκομέδην, καὶ φέγγος ἄγεις, καὶ νύκτα διώκεις,
Μόῤῥιος ἀγρύπνοιο παρήγορε, καὶ σὺ φαείνεις
Χαλκομέδη ῥοδόεσσα ῥοδοστεφέος πλέον ἠοῦς.
Οὔποτε τοῖον ἄγουσι ῥόδον λειμωνίδες αὖραι
Παρθενικὴ χαρίεσσα, τεαὶ μεθέπουσι παρειαὶ
Εἰαρινὸν λειμῶνα, τὸν οὐ χρόνος οἶδε μαραίνειν·
Ἄνθεά σοι θαλέουσιν ἅτε φθινοπωρίδες ὧραι,
Σὰ κρίνα καὶ κατὰ χεῖμα φαείνεται, ἀμφιβέβηκε δὲ
Σὸν δέμας οὐ λήγουσαν ἐρευθομένην Ἀνεμώνην,
Ἣν Χάριτες κομέουσι, καὶ οὐκ ὀλέκουσιν ἀῆται·
Οὔνομα σὸν κόσμησας, ἀριστεύουσα σιδήρῳ,
Ἀρμόζον ἠνορέῃ τεὸν οὔνομα· Χαλκομέδην δὲ
Οὔ σε μάτην καλέουσι· σὲ γὰρ τέκε χάλκεος Ἄρης
Κύπριδος ἐν λεχέεσσιν ἐρωτοτόκοιο χορεύων.
Χαλκομέδην μὲν ἅπαντες, ἐγὼ δέ σε μοῦνος ἐνίψω
Χρυσομέδην, ὅτι κάλλος ἔχεις χρυσῆς Ἀφροδίτης·
Πείθομαι ὡς Σπάρτηθεν ἔχεις γένος· ὡς δοκέω γὰρ,
Χαλκομέδην γέννησε σιδηρεχίτων Ἀφροδίτη·
Τοῖον ἔπος κατέλεξε φιλαγρύπνων ἐπὶ λέκτρων·
Ἀλλ' ὅτε φοινικόεντα σέλας πέμπουσα μετώπου
Ὑσμίνης προκέλευθος ἑκηβόλος ἔνθορεν ἠώς,
Ἰνδώην ἐκόρυσσε γονὴν λαοσσόος Ἄρης·
Καὶ τότε θωρηχθέντες ἐϋτροχάλων ἀπὸ λέκτρων
Ἅρμασι Δηριάδαο συνήλυδες ἔῤῥεον Ἰνδοί,
Βάκχαι δ' οὐ παρεόντος ἀνικήτου Διονύσου
Ἐς πεδίον προχέοντο κατηφέες· ἐν κραδίῃ δὲ
Οὐκέτι θαρσήσαντες ἐπεκρατέοντο κυδοιμῷ,
Ἀλλὰ φόβῳ δονέοντο, καὶ οὐ βριαρόφρονι λύσσῃ
Εἰσέτι χαλκοχίτωνες ἐβακχεύοντο γυναῖκες·
Οὐδὲ βαρυφθόγγοιο μεμυκότος ἀνθερεῶνος
Ἀφρὸν ἀνηκόντιζον· ἐν ἀφλοίσβῳ δὲ σιωπῇ
Μίμνον ἀδεψήτοιο σεσιγμένα νῶτα βοείης·
Οὐ δαΐδες σελάγιζον Ἐνυαλίης φλόγα πεύκης,
Καπνὸν ἐρευγόμεναι θανατηφόρον· ἀλλ' ὑπὸ κέντρῳ
Δαιμονίης μάστιγος ἐθηλύνοντο μαχηταί,
Οὐ Σάτυροι κελάδησαν ἐθήμονες, οὐ θρόος αὐλοῦ
Ἔβρεμεν ἐγρεκύδοιμος, ἀβακχεύτῳ δὲ κυδοιμῷ
Σειληνοὶ πολέμιζον ἐχέφρονες, οὐ δὲ μέτωπον
Μίλτον ἐπιχρίσαντες ὁμόχροον αἵματι λύθρῳ
Ξανθὸν ἐφοινίξαντο πρόσωπον ψευδήμονι μορφῇ
Εἰς φόβον, οὐδὲ μέτωπα πεφυρμένα λευκάδι γύψῳ
Ὡς πάρος ἠρύνοντο, καὶ ὡς στόμα πᾶσι πιόντες,
Θερμὸν ἐρημονόμοιο νεόσσυτον αἷμα λεαίνης
Πάντες ἀελλήεντες ἐβακχεύοντο κυδοιμῷ·
Ἀλλὰ φόβῳ γεγάασιν ἐνηέες· ὀκλαλέαι δὲ
Φειδομέναις ἤρασσον ἀδουπήτοις χθόνα χηλαῖς
Φρικτὸν ἀνασκιρτῶντες ὀρειδρόμον ἅλμα χορείης·
Δηριάδης δ' ὑπέροπλος ἐπήχεεν ἄρσενι χάρμῃ,
Σείων ὡς τρυφάλειαν ἑὴν γλωχῖνα κεραίης·
Θηλυτέρῃ δὲ φάλαγγι θορὼν βακχεύετο Μόῤῥεύς·
Οὐ γὰρ Χαλκομέδεια συνέμπορος ἵστατο Βάκχαις,
Ὄφρα μιν αἰδέσσοιτο, κατευνήσειε δὲ γυναικῶν
Αἵματι μορμύρουσαν ἀναστείλειεν ἀκωκήν.
Ἀλλὰ τότε προμάχοισιν ὁμήλυδος ἥπτετο χάρμης,
Παρθένος ἱμερόεσσα, κλυτότοξος Ἀνάξω,
Φᾶρος λεπτὸν ἔχουσα, καὶ ἀργήεντα χιτῶνα·

Et quoddam verbum dixit amabile fallax:
Accipe Chalcomedem obedientem ſponſe Morrheu. Somnus Morrheū decipit.
Sume etiam in lectis poſt bella tuam Nympham.
Diurnam videns me tuum oblectaſti oculum,
Et apud nocturnam concube fortitudinem amanti Chalcemediam:
Eſt etiam per ſomnum oblati concubitus gratia, eſt & ipſorū
Amabilis dulcis inſania ſomno oblati concubitus. Concubitus in ſomnis etiam gratus.
Volui te vlnis habere te, & propè apparet aurora.
Sic locuta volabat, & ex ſomno exſilijt Morrheus,
Incipientiſque cognouit nuptias ſpoliantis lucem auroræ,
Chalcomedámque videbatur habere laborem, ſtatim verò (ſilentio
Dixit, Veneream fallentem ſpem nutriens. Spes fallax.
Triplex aurora fers lumen, quòd adfers
Chalcomeden, & lucem adducis, & noctem fugas,
Morrhei inſomnis conſolatrix, & tu appares
Chalcomeda roſea roſis coronata magis aurora.
Nunquam talem ferunt roſam pratenſes auræ
Virgo gratioſa, tuæ ſequuntur genæ
Vernum pratum, quod non tempus nouit areſacere:
Flores tibi florent tanquam autumnales horæ,
Tua lilia etiam in hyeme apparent, circumſtipat verò
Circa tuum corpus non ceſſantem rubentem Anemonam,
Quam Charites ornant, & non perdunt venti.
Nomen tuum ornaſti, præſtans ferro
Conueniens fortitudini tuum nomen Chalcomeden verò
Non te fruſtra vocant, te enim genuit ferreus Mars Chalcomedæ nomen probatur.
Cypridis in lectis amorem generantis ſaltans.
Chalcomedam quidem omnes, ego verò te ſolus dicam
Chryſomedam, quòd pulchritudinem habes aureæ Veneris. Morrheus Chalcomedam vocat Chryſomedam.
Credo quòd ex Sparta habeas genus, vt puto enim.
Chalcomeden genuit ferream tunicam habens Venus.
Tale verbum dixit in ſomnia delectantibus in lectis.
Sed poſtquam purpurea iubar mittens fronte
Pugnæ dux praua latè iaculans reſilijt aurora:
Indicam armauit prolem populum concitans Mars.
Et tunc armati bene rotundis à lectis
Curru Deriadei comites fluebant Indi,
Bacchæ verò non præſente inſuperabili Baccho
In campum profunde bantur triſtes, in corde verò
Non amplius confiſæ exercitu armabantur in pugna,
Sed metu quatiebantur, & non bellicoſa rabie
Adhuc ferreas tunicas habentes bacchabantur mulieres.
Neque grauiter ſonantis mugientis gutturis
Spumam eiaculabantur: in tranquillo verò ſilentio
Manebant non coctò circumpulſata terga è corio ſcuti.
Non faces ſplendebant Martias flammam piceæ,
Fumum eructantes mortiferum: ſed ſub ſtimulo Abſente duce bellū friget.
Diuini flagelli effœminabantur milites,
Non Satyri reſonabant conſueti, non ſonitus tibiæ
Infremuit tumultum excitans: Baccho carente verò pugna
Sileni pugnabant prudentes, non autem fronti
Minium vngentes concolorem rubicundo cruori Sileni pugnaturi frontem minio oblinebant.
Flauam rubefacti erant faciem falſa forma
In timorem, neque frontem confuſam candido gypſo
Vt prius, dilatabant, & tanquam ore bibentes
Calidum in deſertis paſtæ recens fuſum ſanguinem leænæ
Omnes procelloſi bacchabantur tumultu:
Sed metu erant mites: ſegnes verò Timor homines facit manſuetos.
Inhibitis pulſabant non reſonantibus terram vngulis
Horribilem reprimentes in monte currentem ſaltum choreæ.
Deriades verò ſuperbus irruebat maſcula pugna
Quatiens tanquam galeam ſuæ cuſpidem cornu.
Muliebri verò phalange currens bacchabatur Morrheus:
Non enim Chalcomedia comes ſtabat Bacchis
Vt ipſum placaret, incitatam verò mulierum
Sanguine obſtrepentem remitteret cuſpidem.
Sed tunc ducibus communem tangebant pugnam.
Virgo deſiderabilis, nona arcu inclyta Anaxo
Pallia tenuia ferens & fulgentem tunicam.

In campo hoc enim dixerat ſapiens Thetis, vt ſeruaret
Populum totum laborantem agitatis Bacchi.
Ibi diſcernens Charitum ſimulachrum frontis
Baſſaridas viuas cœpit imbelles vndecim Morrheus,
Quas poſt Chalcomedam iudicabat, Mænalidum verò

Munus nuptiale.

Manus à tergo reuinctas inſolubili conſtrinxit vinculo
Et ordinem capillos ſoluentem ſub iuga ſeruilia trahens,

Deriades in generis eligendis non diuitiarum, ſed fortitudinis rationē habuit.

Prædas famulas ſocero dedit Deriadeo,
Munus nuptiale ſuæ coniugis, denuo vbi ob concubitum
Sponſas ornantem pugnam habuit ſublimia cacumina habentem apud Taurum,
Quando Deriades iuuenem regiam puellam,

Deriadæ generi Morrheus & Orontes. Deriadæ filiæ.

Coæuam Chirobiam iugali conſtrinxit vinculo,
Non enim munus accepit nuptiale princeps Indorum
Puellæ ſuæ, non aurum infinitum, non gemmam maris
Splendidam, armenta verò boum, & greges ouium,
Deriades recuſauit, & bella excitantibus militibus
Filiarum coniunxit munus non capientes nuptias.
Generum habēs Morrhea, & nouem cubitos longū Orontē,
Et geminis ducibus ſuam deſpondit prolem
Morrheo, Chirobiam, & Protonoimam Oronti,
Non enim hominibus terreſtribus, ſimilis erat Morrheus
Sed Giganteorum membrorum elatam ceruicē habētē formā
Indicorum Gigantum imitabatur paternum robur.
Ardui Typhonis habens indigenam generationem.
Vbi igne nutritorum Arimorum apud vicinam petram
Cognatam fortitudinem demonſtrauit teſti Cydno.
Nuptialia munera ferens thalamorum Cilicū ſudores certaminum
Sponſus Acemon, Areten verò poſſidebat ſponſam.
Qui quondam Morrhei nuptiarum proco ferro
Aſſyrie genu flexit, & in iuga Deriadei
Ceruicem petroſam Cilix curuauit Taurus.
Et audax procubuit Cydnus, vnde Cilicum in terra
Sandes Hercules appellabatur adhuc Morrheus
Et hæc quidem in prioribus, in poſteriori verò bello
Thyades viuas cepit non parcente haſta Morrheus.
Exſultans verò effrenem eructauit vocem:
Tibi quidem ego ſceptriger tuæ res pretioſas puellæ,
Bacchas prius duco, poſtea Bacchum præbebo,
Sic locuto Morrheo reſpondebat rex Indorum. (Morrheu
Chirobiam ſine munere ſponſali habens variā galeā habens
Digna mihi dediſti munera ſcutiferis nuptiis
Vrbes ſub ſeruitutem redigens Cilicum ſublimi victoria
Nunc rurſus noua dona præbes, ſi verò volueris
Alias Baſſaridas prædare. Chirobiæ verò
Famulis imple totam domum, circa verò Bacchum

Deriades monet Morrhea ne moueatur pulchritudine Baccharum.

Non indigens Morrheo compedibus verò vinciens
Seruum in ſubiugale vinculum ego Bacchum traham.
Solum mihi caue ferro ſuperati amorem concubitus,
Ne te ob mulieres inſanientibus videam perſimilem Indis.
Oculos non introſpice, & argenteam ceruicem Bacchæ,
Ne amans facias meam Zelotypam puellam.

Deriades ante victoriam prædas partitur.

Sed vbi Bacchi exercitum omnem deleuero
Mæoniam in terram veniam, vnde hauriam
Lydorum immenſas diuitias, quantum Pactolus adauget
Veniam in Phrygiam vrbibus ornatam, vbi Rhea
Nutrix Bacchi, & propinquam perdam
Argenteæ Alybæ regionem felicem, vt feram
Splendida ditiſſimorum niue adſperſa dorſa metallorum.
Euertā verò quā appellāt etiā ſeptē portas habentis terrā
Et cōburam Semeles flammantē domū, vbi thalamo (Thebæ
Reliquias calidas ferunt areſactorum Hymenæorum.
Dixit rex ſceleſtus. Martialis verò generi
Famularum ordinem omnem accepit munera belli.
Deriades Phlogioq́; vt Agræo præbuit Bacchas
Tractas capillis, complicato verò in vincula

Bacchæ per vrbem circumducuntur.

Infracta manibus circumdabantur lora,
Has quidem ducens Phlogius regiæ nuncia victoriæ
Conſtrictas pompam duxit per vrbem, in alto extenſa verò
Hæ quidem bene exſculpti ad veſtibula palatij

Ἐν πεδίῳ· τὸ γὰρ εἶπε σοφὴ Θέτις, ὄφρα σαώσῃ
Λαὸν ὅλον μογέοντα πνεοστροφέος Διονύσου.
Ἔνθα διακρίνας Χαρίτων ἰνδάλματα προσώπου
Βασσαρίδας ζώγρησεν ἀνάλκιδας ἕνδεκα Μορρεύς,
Ἃς μετὰ Χαλκομέδην ἐκρίνατο· Μαιναλίδων δὲ
Χεῖρας ὀπισθοτόνους ἀλύτῳ σφηκώσατο δεσμῷ,
Καὶ στίχα λυσιέθειραν ὑπὸ ζυγὰ δούλια σύρων,
Ληιάδας ἀμφιπόλους ἑκυρῷ πόρε Δηριαδῆι,
Ἕδνον ἑῆς ἀλόχοιο, τὸ δεύτερον ἦχι καὶ αὐτὸς
Νυμφοκόμον μόθον εἶχεν ἀερσιλόφῳ παρὰ Ταύρῳ,
Ὁππότε Δηριαδᾶο ἑὴν βασιληίδα κούρην
Ἥλικα Χειροβίην ζυγίῳ σφηκώσατο δεσμῷ.
Οὐ γὰρ δῶρον ἔλεκτο γαμήλιον ὄρχαμος Ἰνδῶν
Παιδὸς ἑῆς, οὐ χρυσὸν ἀπείριτον, οὐ λίθον ἅλμης
Μαρμαίρειν, ἀγέλας δὲ βοῶν, καὶ πώεα μήλων
Δηριάδης ἀπέειπε, καὶ ἐγχεμόθοισι μαχηταῖς
Θυγατέρων ἔζευξεν ἀδωροδόκους ὑμεναίους,
Γαμβρὸν ἔχων Μορρῆα καὶ ἐννεάπηχυν Ὀρόντην,
Καὶ διδύμοις προμάχοισιν ἑὴν νυμφεύσατο φύτλην,
Μορρέι Χειροβίην, καὶ Πρωτονόμειαν Ὀρόντῃ.
Οὐ γὰρ ἐπιχθονίοισιν ἐοικὼς ἔπλετο Μορρεύς,
Ἀλλὰ γιγαντείων μελέων ὑψαύχενι μορφῇ
Ἰνδῶν γηγενέων μιμήσατο πάτριον ἀλκήν,
Ἠλιβάτου Τυφῶνος ἔχων αὐτόχθονα φύτλην,
Ἔνθα πυριτρεφέων Ἀρίμων παρὰ γείτονι πέτρῃ
Σύγγονον ἀλκήεσσαν ἐπεδείκνυε μάρτυρι Κύδνῳ.
Ἕδνα φέρων θαλάμων Κιλίκων ἱδρῶτας ἀέθλων,
Νυμφίος Ἄκμων, Ἀρετὴν δ' ἐκτήσατο νύμφην·
Ὅς ποτε Μορρῆος γάμων μνηστῆρι σιδήρῳ
Ἀσσυρίη γόνυ κάμψε, καὶ εἰς ζυγὰ Δηριαδῆος
Αὐχένα πετρήεντα Κίλιξ δοχμώσατο Ταῦρος.
Καὶ θρασὺς ὤκλασε Κύδνος, ὅθεν Κιλίκων ἐνὶ γαίῃ
Σάνδης Ἡρακλέης κικλήσκεται εἰσέτι Μορρεύς·
Καὶ τὰ μὲν ἐν προτέροισιν· ἐν ὀψιγόνῳ δὲ κυδοιμῷ
Θυιάδας ἐζώγρησεν ἀφειδέι δούρατι Μορρεύς,
Κυδιόων δ' ἀχάλινον ἀνηρεύγετο ἰωήν·
Σοὶ μὲν ἐγὼ σκηπτοῦχε τεῆς κειμήλια κούρης
Βάκχας πρῶτον ἄγω, μετέπειτα δὲ Βάκχον ὀπάσσω·
Ὣς φαμένου Μορρῆος ἀμείβετο κοίρανος Ἰνδῶν·
Χειροβίην ἀέεδνον ἔχων κορυθαιόλε Μορρεῦ,
Ἄξια μοι πόρες ἕδνα φερεσσακέων ὑμεναίων,
Ἄστεα δουλώσας Κιλίκων ὑψαύχενι νίκῃ·
Ἄρτι πάλιν νέα δῶρα χαρίζεαι· ἢν δ' ἐθελήσῃς,
Ἄλλας Βασσαρίδας ληίσσεο· Χειροβίης δὲ
Ἀμφιπόλων ἔμπλησον ὅλον δόμον· ἀμφὶ δὲ Βάκχου
Οὐ χατέων Μορρῆος, ἀμυκτοπέδαις δὲ πεδήσας
Δοῦλον ἐς ζυγόδεσμον ἐγὼ Διόνυσον ἐρύσσω·
Μοῦνον ἐμοὶ πεφύλαξο δορικτήτους πόθον εὐνῆς,
Μή σε γυναιμανέουσιν ἴδω πανομοίιον Ἰνδοῖς·
Ὄμματα μὴ σκοπίαζε, καὶ ἀργύφεον αὐχένα Βάκχης,
Μὴ ποθέων τελέσειας ἐμὴν ζηλήμονα κούρην·
Αὐτὰρ ἐπὴν Βρομίου στρατιὴν ξύμπασαν ὀλέσσω,
Μαιονίην ἐπὶ γαῖαν ἐλεύσομαι, ἔνθεν ἀφύξω
Λυδῶν ἄσπετον ὄλβον, ὅσον Πακτωλὸς ἀέξει·
Ἵξομαι εἰς Φρυγίην εὐάστυλον, ἵνα ποθι Ῥείη
Παιδοκόμος Βρομίοιο, καὶ ἀγχίαλον δ' ὀλέσσω
Ἀργυρέης Ἀλύβης πέδον ὄλβιον, ὄφρα κομίσσω
Φαιδρὰ βαθυκτεάνων χιονώδεα νῶτα μετάλλων·
Πέρσω δ' ἣν καλέουσι καὶ ἑπτάπυλον χθόνα Θήβης,
Καὶ φλέξω Σεμέλης φλογερὸν δόμον, ὧν ποθι κεύθει
Λείψανα θερμὰ φέρουσι μαρανομένων ὑμεναίων.
Εἶπεν ἄναξ ἀθέμιστος· ἐνυαλίοιο δὲ γαμβροῦ
Ἀμφιπόλων στίχα πᾶσαν ἐδέξατο δῶρα κυδοιμοῦ
Δηριάδης· Φλογίῳ τε καὶ Ἀγραίῳ πόρε Βάκχας
Ἑλκομένας πλοκάμοιο, ὁμοπλέκτῳ δ' ἐνὶ δεσμῷ
Ἄρρηκτοι παλάμῃσιν ἐμιτρώθησαν ἱμάντες.
Τὰς μὲν ἄγων Φλόγιος βασιληίδος ἄγγελα νίκης
Στειγομένας πόμπευε δι' ἄστεος· ὑψιπετὴς δὲ
Αἱ μὲν ἐϋγλυφέεσσι παρὰ προπύλαια μελάθρου

Ἀρχε-

Ἀγχονίῃ θλίβοντο περίπλοκον αὐχένα δεσμῷ.
Ἄλλαις θερμὸν ὄπασσε μόρον πυρόεντι ῥεέθρῳ,
Αἱ δὲ πεδοσκαφέεσσιν ἐτυμβεύοντο ῥεέθροις,
Φρείατος ἐν γυάλοισιν, ὅπη βυθίων ἀπὸ κόλπων
Χερσὶν ἀμοιβαίαις βεβιημένον ἕλκεται ὕδωρ·
Καί τις ἔσω διεροῖο βαθυνομένου κενεῶνος,
Ἡμιθανὴς ἀτίνακτος ἀμοιβαίῃ φάτο φωνῇ·
Ἔκλυον ὡς Ἰνδοῖσι θεὸς πέλε γαῖα καὶ ὕδωρ,
Οὐδὲ μάτην ποτὲ τοῦτο φατίζεται· ἀμφότεροι γὰρ
Εἰς ἐμὲ θωρήχθησαν ὁμόφρονες, εἰμὶ δὲ μέσσον·
Καὶ χθονίοιο θανάτοιο, καὶ ὑδατόεντος ὀλέθρου,
Καὶ μόρον ἐγγὺς ἔχω διδυμάζυγον· ἰλυόεις γὰρ
Καινὸς δεσμὸς ἔχει με, καὶ οὐκέτι ταρσὸν ἀείρω·
Ὑγρὰ δὲ ῥιζώσασα πεπηγότα γούνατα πηλῷ
Ἵσταμαι ἀστυφέλικτος ἐγὼ Μοιρῶν ἑτοίμη·
Καὶ ποταμός με δίωκε, καὶ οὐ χυτὸν ἔτρεμον ὕδωρ·
Αἴθε καὶ αὐτὸς ἔην κελάδων ῥόος, ὄφρα καὶ αὐτὴ
Χεῖρας ἐρετμώσασα διατμήξω μέλαν ὕδωρ.
Ἔννεπεν, οἰγομένου δὲ κατάρρυτα χεύματα λαιμοῦ
Δεξαμένη, μετὰ βαιὸν ἀτυμβεύτῳ θάνε πότμῳ·
Αὐτὰρ ὁ Χαλκομέδης πεπεδημένος ἡδέι κέντρῳ
Μαιναλίδων ἀνόπλων ὅλον στρατὸν ἤλασε Μορρεύς,
Εἰς πόλιν ἀμφιέλισσαν ὀπίστερος ἔγχεϊ νύσσων.
Ὡς δ' ὅτε μηλονόμος πολυχανδέος εἰς μυχὰ μάνδρης,
Συμμιγέων οἰῶν σποράδας στίχας εἰς ἓν ἐλαύνων,
Εἰροπόκων ἴθυνε καλαύροπι ποίμνια μήλων,
Πασσυδίῃ πολέες δὲ συνεστρέφοντο βοτῆρες,
Μῆλα περισφίγγοντες ὁμόζυγι πήχεος ὁλκῷ
Πεσσοτάδην στοιχηδὸν ἀπειρέα, μή ποτε ποίμνης
Κλεισομένης πλάζοιτο παρέξοδος ἑσμὸς ἀλήτης·
Ὣς ὅγε θῆλυν ὅμιλον ἔσω πυλεῶνος ἐέργων
Εἰς πόλιν αἰπύδμητον ἀελλόπος ἤλασε Μορρεύς,
Βακχείην στίχα πᾶσαν ἀποστάδα δηϊοτῆτος,
Καὶ μογέων δόλον εἶχεν ἐτώσιον, ὄφρα κυδοιμοῦ
Ληΐδα καλλιγύναικα λιπὼν μεταναστίον ἄγρην,
Χαλκομέδην ἐρύσειεν ὑπὸ ζυγὰ δουλοσυνάων,
Ἄλλαις θηλυτέρῃσιν ὁμόστολον, ὄφρα οἱ αἰεὶ
Ἠματίη θεράπαινα, καὶ ἔννυχος εὐνέτις εἴη,
Καὶ διδύμων τελέσειεν ἀμοιβάδις ἔργα θεάων,
Λάθρια Κύπριδος ἔργα, καὶ ἀμφαδὸν ἱστὸν Ἀθήνης·
Μορρεὺς δ' οὐκ ἀμέλησε δορυσσόος· ἀγχεμάχου γὰρ
Δηριάδης φύξηλιν ἐπέτρεπε θῆλυν Ἐνυώ,
Βακχιάδος τε φάλαγγος ἐπέχραεν ἄρσενι χάρμῃ,
Ὄφρα περικλείσειε καὶ ἀνέρας· ἐν δὲ κυδοιμοῖς
Εἰς φόβον ἠπείγοντο, θυελλήεσσα δὲ κούρη
Ἵστατο κοσμηθεῖσα πρὸ ἄστεος ἐγγύθι πύργου
Παρθένος ἀκρήδεμνος, ἐρωμανέων δὲ γυναικῶν
Νεύμασι ποιητοῖσι τύπον μιμήσατο κούρη,
Ὄμματα δινεύουσα, καὶ ἤθεος ἔκτοθι μίτρης
Λευκὸς ἐρευθιόωντι χιτῶνι φοινίσσετο μαζός·
Μορρεὺς δ' εἰσορόων ἐτέρπετο, καὶ διὰ πέπλου
Λεπταλέου σφαιρηδὸν ἐὴν τεκμαίρετο μαζοῦ,
Καὶ λίθον εὐποίητον ἴσον δονέοντι δίσκῳ
Παρθένος ἁρπάξασα πελώριον ἄχθος ἁμάξης
Μορρέος εὐπήληκος ἀκόντισεν ἴδμονι τέχνῃ·
Καὶ λίθος ἠερόθεν πεφορημένος ὀξέϊ ῥοίζῳ
Ἀσπίδος ἄκρον ἄραξεν, ὅπῃ χρυσήλατος εἰκὼν
Χειροβίης νόθον εἶχε δέμας ψευδήμονι μορφῇ,
Ποικίλον δὲ κάρηνον ἀπέξεσε, βαλλομένου δὲ
Μαρμαρέῃ γλωχῖνι χαρασσομένοιο μετώπου
Μιμηλῆς ἀμάθυνε περίδρομον εἰκόνα μορφῆς,
Καὶ σάκος ὀλβίζων ἀνεπάλλετο πολλάκι Μορρεύς,
Καὶ κραδίῃ γελόων κρυφίην ἐφθέγξατο φωνήν·
Ἄτρομε Χαλκομέδεια, νέη ῥοδοδάκτυλε Πειθώ,
Κύπριδος ἁβρὸν ἄγαλμα, καὶ εὐθώρηκος Ἀθήνης,
Βακχιὰς Ἠριγένεια, καὶ οὐ δύνουσα Σελήνη,
Γραπτὸν ἐμῆς ἀλόχου τύπον ἔξεσας· αἴθε καὶ αὐτῆς
Χειροβίης ἤμησας ἀληθέος αὐχένα νύμφης·
Ὣς εἰπὼν ἐδίωκε δι' ἄστεος ἄζυγα κούρην,

Laqueali atterebantur circumplexam ceruicem vinculo.
Alias calidam præbuit mortem ignito flumine,
Hæ vero in ſolo effoſſis tumulabantur fluminibus,
Putei in latebris, vbi profundis à ſinibus — Supplicium Baccharũ.
Manibus alternis coacta extrahitur aqua:
Et quædam in humido late cauato ventre
Semimortua inconcuſſa alterna dicebat voce:
Audiui quòd Indis Deus ſit terra & aqua, — Apud Indos Dij, terra & aqua.
Neque fruſtra aliquando hoc dicitur. vtraque enim
In me armati ſunt concordes, ſum verò in medio,
Et terreſtris mortis, & aqueſi exitij,
Et mortem prope habeo duplicem. Limoſus enim
Nouus laqueus habet me, & non amplius plantam eleuo. — Bacchæ morituræ verba.
Humida verò radicata impacta genua cœno
Volo inconcuſſa ego Parcis prompta.
Et fluuius me perſecutus eſt, & non fluidã trepidaui aquam
Vtinam & ipſe eſſem reſonans fluctus, vt & ipſa
Manus remigans diuidam nigram aquam.
Dixit, aperto verò defluentes fluctus gutture:
Accipiens, paulo pòſt non tumulata mortua eſt morte.
Verum hic Chalcomedæ vinctus dulci ſtimulo
Mænalidum inermem totum exercitũ agitauit Morrheus
In vrbem cliuoſam poſterior enſe feriens.
Vt verò cum opilio capacis in penetralia ſtabuli — Similitudo ab ouium.
Commixtarum ouium ſparſos ordines in vnum impellens,
Laniгerarum dirigit paſtorali baculo greges ouium.
Cateruatim multi vero coeunt paſtores
Oues circumſtringentes coniuge vlnæ tractu
Concitato curſu ordine coagmentata, ne qua ouilis
Clauſi vagetur extra ordinem multitudo errans:
Ita hic fœmineam multitudinem intra veſtibula cogens
In vrbem in ſublime extructam pedes inſtar procellæ habẽs agitauit Morrheus,
Bacchicum ordinem omnem abſiſtentem iam à bello,
Et laborans dolum habuit inutilem, vt prælij
Prædam pulchras mulieres habentem relinquens vagam
Chalcomedam extraheret ſub iuga ſeruitij: (venationem,
Aliis fœminis comitem, vt ipſi ſemper
Diurna famula, & nocturna concubina eſſet,
Et geminarum abſolueret alternatim opera Dearum,
Clam Veneris operam, & palam telam Mineruæ. (is enim
Morrheus verò non neglexit haſtam quatiens, propè pugnã- — Morrheus pugnat cũ Baccho.
Deriades fugacem induxerat fœmineam pugnam
Bacchicæq́; phalangis irruit virili pugna
Vt includeret & viros, in bellis verò
In metum impellebantur, procelloſa verò puella
Stabat ornata ante vrbem prope turrim.
Virgo ſine reticulo, amore verò inſanientium mulierum — Chalcomeda ſimulat ſe Morrheũ amare:
Nutibus ſimulatis imaginem imitabatur puella,
Oculos circumagens, & conſpecta ſine mitra
Candida rubicunda tunica rubebat mamma.
Morrheus vero intuens delectabatur, & per peplum
Tenue intumentem circumferentiam conijciebat mammæ,
Et lapidem bene factum ſimilem volubili diſco
Virgo rapiens immenſum pondus currus
Morrhei ſecuribus bene armati iaculabatur perita arte,
Et lapis ex aëre latus acuto ſtridore — Chalcomeda ſaxo percutit imaginem Chirobiæ coniugis Morrhei.
Scuti ſummitatem attriuit, vbi ex auro confecta imago
Chirobiæ ſimulatum habuit corpus falſa forma,
Factitium verò caput abraſit, percuſſa verò
Splendida cuſpide ſignata fronte
Æmulæ conſumſit circularem imaginem formæ.
Et ſcutum beatum prædicans quatiebat ſæpius Morrheus
Et corde ridens occultam dixit vocem:
Intrepida Chalcomedea noua roſeos digitos habens Suada,
Veneris venuſta ſtatua, & bene armata Palladis
Bacchica aurora, & non occidens Luna
Pictam coniugis meæ imaginem eraſiſti: vtinam & ipſius — Amoris improbi vis.
Chirobiæ meſſuiſſes vera ceruicem Nymphæ.
Sic locutus perſequebatur per vrbem innuptam puellam,

Linguam minantem habens, & non manum armans,
Morrheus perſequitur Chalcomedam animo non hoſtili.
Sermonem eiaculans, non virginem enſe feriens,
Manſueta manu parcentem haſtam attollens,
Et horribilis reſonabat clamoris fallacem ſonitum,
Tanquam verè iraſcens dux manſuetus. vtrumque enim
Habuit mentem ridentem, bilem verò oſtendit fronte.
Morrheus mittens telum ſponte aberrat.
Submiſſe verò voluens lubricam emiſit cuſpidem
In ſcopum inutile ſpontaneum: hæc verò fugiens
Aereis genu velox habens currebat concurrens auris:
Hac verò intonſa ventoſo genu impetu
Cincinnos in modum vuæ collectos ventilabant auræ,
Ceruicem denudantes contendentem cum Luna.
Parcentibus verò pedibus ſponte currebat Morrheus,
Interdũ quidẽ bene cõſutorũ pedis veſtigia nuda calceorum
Morrheus Chalcomedã ſequitur.
In malleolos intuens roſeos: interdum verò circum
Agitatæ reuolutim poſteriores cincinnos comæ,
Chalcomedam ſequebatur, & reſonabat dulci ſermone
Suauem non reſonante fundens verbum gutture:
Mane me Chalcomedea amantem bellatorem,
Liberat pulchritudo te, & non curſus, non tantum cuſpides
Virum percutere norunt quantum feruidi amores.
Amoris
Hoſtis non ſum, ne time, pugnans enim
Ferream tua pulchritudo meam ſuperauit cuſpidem.
Haſta non indiges, non ſcuto, veſtra enim
Tanquam gladium, tanquam haſtam impetuoſam habes radium frontis
Et haſta multo magis præcellunt genæ:
Mars à Venere domatur.
Horribile meæ manus ſolutum eſt robur, nulla enim culpa
Si haſtam impetuoſam habeo ſuperatam, quòd & ipſe
Venere ſtante effœminatur truculentus Mars.
Accipe me tuis Satyris comitem: in bellis enim
Indi præualebunt, quamdiu adhuc manum armabo:
Morrheus à Chalcomeda interfici cupit.
Si verò voles tanquam ſeruus ſubſeruiam Baccho,
Si voles, me doma, circa ceruicem, aut ventrem,
Non curo mortem tua transfixus cuſpide
Solum me luge mortuum, lugentis verò
Lacrymæ Chalcomedis etiam me ex inferno efferent:
Virgo, quid trepidas? quòd mitem haſtam attollo,
Tuos capillos cernens reuolutos ſuper humeros
Non tectarum galeam mearum depoſui comarum:
Amor fortitudinis domitor.
Ceruinam pellem intuens odi thoracem ferreum.
Sic illo locuto tranſibat mulier & miſcebatur Bacchis,
Et crudelis Morrheus aberrans tumultu
Audax pugnauit, & contendebat maſcula pugna,
Et tunc grauiter ſonantis relinquens turbinem conflictus,
Reſpirabat Bacchica multitudo, donec recederet Morrheus.
Baſſarides in vrbem à Morrheo actæ.
Baſſaridum verò phalangem per vrbem enſe verberans,
Deriades perſequebatur, donec agitaret prope turre
Apertam ordinem omnem intra portam cogens
Muri alta cacumina habentis. agitatæ verò ferro
In vrbem venerunt auulſæ à conſueta ſylua.
Inſtabiles verò phalanges inſuetos circulos viæ
Vadebant hinc & hinc diſtinctam in pennam Euri
In dorſum Zephyri, iuxta veſpertinum clima terræ:
Hæ quidem Noti apud regionem errantes, hæ verò Boreæ
Baſſarides quatiebantur, & virilẽ animũ habentẽ neceſſitatẽ
Mænades mutabantur, rurſus verò fiebant mulieres,
Baſſarides vrbe clauſæ.
Et bellum recuſabant, colum amantis verò artis,
Et quali recordabantur, & volebant rurſus Mineruæ
Agitare fuſum, & non amplius orgia Bacchi.
Et ordinem candidum perdens nigricolor vir,
Intus latentem circulum habuit vrbem tenentis tumultus.

Γλῶσσαν ἀπειλήεσσαν ἔχων, οὐ χεῖρα κορύσσων,
Μῦθον ἀκοντίζων, οὐ παρθένον ἔγχεϊ νύσσων,
Μειλιχίῃ παλάμῃ πεφιδημένον ἔγχος ἀείρων,
Καὶ βλοσυρῆς κελάδησε βοῆς ἀπατήλιον ἠχώ,
Ὡς ἐτεὸν κοτέων σημάντωρ ἤπιος· ἀμφότερον γὰρ
Εἶχε νόον γελόωντα, χόλον δ' ἀνέφαινε προσώπῳ·
Ἦκα δὲ δινήσας σφαλερὴν προέηκεν ἀκωκὴν
Ἐς σκοπὸν ἀχρήιστον ἑκούσιον· ἡ δὲ φυγοῦσα
Ἠερίαις ταχύγουνος ἐπέτρεχεν ὁμόδρομος αὔραις·
Τῆς δὲ πτερυγοειδὴς ἀνεμώδεϊ γούνατος ὁρμῇ
Πλοχμοὺς βοτρυόεντας ἀνερριπίζον ἀῆται,
Αὐχένα γυμνώσαντες ἐριδμαίνοντα Σελήνῃ.
Φειδομένοις δὲ πόδεσσιν ἑκούσιος ἔτρεχε Μορρεύς,
Πῇ μὲν ἐυρραφέων ποδὸς ἴχνια γυμνὰ πεδίλων
Ἐς σφυρὰ παπταίνων ῥοδοειδέα, τῇ δὲ δοκεύων
Πλαζομένης ἑλικηδὸν ὀπίστερα βόστρυχα χαίτης,
Χαλκομέδην ἐδίωκε, καὶ ἴαχεν ἡδέι μύθῳ,
Μείλιχον ἀφθόγγοιο χέων ἔπος ἀνθερεῶνος·
Μίμνε μοι, ὦ Χαλκομέδεια, τὸν ἱμείροντα μαχητήν,
Ῥύεταί σε τὸ κάλλος, καὶ οὐ δρόμος, οὐ τόσον αἰχμαὶ
Ἄνδρα βαλεῖν δεδάασιν, ὅσον πυρόεντες Ἔρωτες·
Δυσμενέων οὐκ εἰμί, μὴ δείδιθι, μαρνάμενον γὰρ
[illegible] σὸν κάλλος ἐμὴν νίκησεν ἀκωκήν·
Ἔγχεος οὐ χατέεις, οὐκ ἀσπίδος· ὑμετέρου γὰρ
Ὡς ξίφος, ὡς δόρυ θοῦρον ἔχεις ἀκτῖνα προσώπου,
Καὶ μᾶλλον πολὺ μᾶλλον ἀριστεύουσι παρειαί·
Φρικτὸν ἐμῆς παλάμης λέλυται σθένος· οὐ νέμεσις γὰρ
Εἰ [illegible] ἔγχος ἔχω νικώμενον, ὅττι καὶ αὐτὸς
Κύπριδος ἱσταμένης θηλύνεται ἄγριος Ἄρης·
Δέξο με τοῖς Σατύροισιν ὁμόστολον· ἐν πολέμοις γὰρ
Ἰνδοὶ νικήσουσιν, ἕως ἔτι χεῖρα κορύσσω·
Ἢν δ' ἐθέλῃς, ἅτε λάτρις ὑποδρήσσω Διονύσῳ,
Ἢν ἐθέλῃς, με δάμαζε κατ' αὐχένος, ἢ κενεῶνος,
Οὐκ ἀλέγω θανάτοιο τεῇ δεδαϊγμένος αἰχμῇ·
Μοῦνον ἐμὲ στενάχιζε δεδουπότα· μυρομένης δὲ
Δάκρυα Χαλκομέδης με καὶ ἐξ Ἀΐδαο κομίζει·
Παρθένε, τί τρομέεις; ὅτι μείλιχον ἔγχος ἀείρω,
Σοὺς πλοκάμους ὁρόων ἑλικώδεας ὑψόθεν ὤμων
Ἀσκεπέων τρυφάλειαν ἐμῶν ἀπέθηκα κομάων·
Νεβρίδα παπταίνων, στυγέω θώρηκα σιδήρου·
Ὣς φαμένου παράμειβε γυνή, καὶ ἐμίσγετο Βάκχαις.
Καὶ στυγνὸς Μορρεὺς ἀποπλαγχθεὶς κυδοιμοῦ,
Θαρσαλέος πτολέμιζε, καὶ ἤριζεν ἄρσενι χάρμῃ·
Καὶ τότε δυσκελάδοιο λιπὼν στροφάλιγγα κυδοιμοῦ,
Ἄμπνυτο Βάκχου ὅμιλος, ἕως ἀνεχάζετο Μορρεύς,
Βασσαρίδων δὲ φάλαγγα δι' ἄστεος ἄορι τύπτων,
Δηριάδης ἐδίωκεν, ἕως σχεδὸν ἤλασε πύργων
Οἰγομένου στίχα πᾶσαν ἔσω πυλεῶνος ἐέργων
Τείχεος ὑψιλόφοιο· διωκόμεναι δὲ σιδήρῳ
Ἄστεος ἐντὸς ἵκοντο ἀπὸ [illegible] ἠθάδος ὕλης·
Ἀστατέες δὲ φάλαγγες ἀήθεα κύκλα κελεύθου
Ἔστιχον ἔνθα καὶ ἔνθα διακριδὸν εἰς πτερὸν Εὔρου,
Εἰς ῥάχιν Ζεφύροιο, καὶ ἑσπερίου κλίμα γαίης,
Αἱ δὲ Νότου παρὰ χῶρον ἀλώμεναι, αἱ δὲ Βορῆος
Βασσαρίδες κλονέοντο, καὶ ἀρσενόθυμον ἀνάγκην
Μαινάδες ἠλλάξαντο, πάλιν δ' ἐγένοντο γυναῖκες,
Καὶ μόθον ἠρνήσαντο, φιλαλακάτοιο δὲ τέχνης,
Καὶ ταλάρων μνήσαντο, καὶ ἤθελον αὖθις Ἀθήνης
Ἀμφιέπειν κλωστῆρα, καὶ οὐκέτι θύσθλα Λυαίου·
Καὶ στίχα λευκὴν ὀλέσας κυανόχροος ἀνὴρ
Ἔνδομυχον κύκλον εἶχε πολισσούχοιο κυδοιμοῦ.

ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΛΕ.

ΔΗΡΙΑΔΗΣ δ' ἀπέλεθρος ἐμάρνατο θούριδι χάρμῃ,
Καὶ Βρομίου θεράποντας ἐπέχραε κοίρανος Ἰνδῶν
Πῆ μὲν ἀκοντίζων δολιχῷ δορί, πῆ δὲ δαΐζων
Ἄορι κωπήεντι, χαραδραίοις δὲ βελέμνοις
Τοξεύων πεφόρητο, καὶ ὀξυτέροισιν ὀϊστοῖς·
Ὣς αἱ μὲν κλονέοντο κατὰ πτόλιν ἔνδοθι πύργων
Ἔγχει Δηριάδαο, πολυγλώσσου δὲ κυδοιμοῦ
Ἀμφοτέρων κτύπος ἦεν, ἐρευθιόωντι δὲ λύθρῳ
Ἄστεος εὐλάϊγγες ἐφοινίχθησαν ἀγυιαὶ
Κτεινομένων κατὰ μόθον ἐν ἄστεϊ θηλυτεράων·
Ἀκλινέες δὲ γέροντες ἀναπλήσαντες ἐπὶ πύργων
Φυλόπιν ἐσκοπίαζον· ὑπὲρ τεγέων δὲ καὶ αὐταὶ
Θυρσοφόρων στίχα πᾶσαν ἐθηήσαντο γυναῖκες·
Καί τις ὑπὲρ μελάθροιο παρακλινθεῖσα τιθήνη
Παρθένος ἑλκεσίπεπλος ἐδέρκετο θῆλυν Ἐνυώ,
Καὶ κταμένην βαρύδακρυς ἐπέστενεν ἥλικα κούρην,
Οὐδέ τις ἱμερόεσσαν ἑλὼν ἐβιήσατο νύμφην,
Ὅττι γυναιμανέεσσιν ἄναξ ἐπετέλλετο λαοῖς,
Φεύγειν ἄνδιχα λέκτρα δουρικτήτων ὑμεναίων,
Μὴ Παφίης ἀλέγοντες ἀφειδήσωσιν Ἐνυοῦς.
Καί τις ὑπὲρ δαπέδοιο περισκαίρουσα κονίῃ
Παρθενικὴ γυμνοῦτο, παρελκομένου δὲ χιτῶνος
Ἀγλαΐην κεκόρυστο, καὶ ἱμείροντα φονῆα
Οὔτασεν οὐτηθεῖσα, βέλος δέ οἱ ἔπλετο νύμφη,
Καὶ φθιμένη νίκησε· κατ' ἀντιβίοιο δὲ γυμνοὶ
Μηροὶ ἐθωρήχθησαν ὀϊστευτῆρες ἐρώτων·
Καί τις ἑὸν νεκρὸν ἔχων πόθον ἄπνοον ὥσπερ Ἀχιλλεὺς
Ἄλλην Πενθεσίλειαν ὑπὲρ δαπέδοιο δοκεύων,
Ψυχρὰ κονιομένης περιπτύξατο χείλεα νύμφης,
Εἰ μὴ Δηριάδαο ἐδείδιεν ὄγκον ἀπειλῆς·
Καὶ γυμνὰς σκοπίαζεν ἀναινομένης χρόα κούρης,
Καὶ σφυρὰ λευκὰ δόκευε, καὶ ἀσκεπέων πτύχα μηρῶν,
Καὶ μελέων ἔψαυε, καὶ ἥψατο πολλάκι μαζῶν
Οἰδαλέων, ῥοδόεντας, ἐοικότας εἰσέτι μήλοις·
Ἤθελε καὶ φιλότητι μιγήμεναι· ἀλλ' ἅλιον κάμνων
Τοίην ἱμερόεσσαν ἀνέπνεεν αὐτόθι φωνήν·
Παρθενικὴ ῥοδόπηχυ, τεὸν δύσερωτα φονῆα
Οὔτασας οὐτηθεῖσα, θανοῦσα τε ζῶντα δαμάζεις,
Καὶ σὺ τεὸν βλεφάροισιν ἰθύνεις ὀλετῆρα.
Ἔγχος ἐνικήθη σέο κάλλεϊ, σεῖο προσώπου
Μαρμαρυγαὶ κλονέουσιν ὅσον γλωχῖνες ἀκόντων,
Στῆθος ἔχεις ἅτε τόξον, ἐπεὶ σέο μᾶλλον ὀϊστῶν
Μαζοὶ ἀριστεύουσιν ὀϊστευτῆρες ἐρώτων.
Καινὸν ἔχω καὶ ἄπιστον ἐγὼ πόθον, ὅττι διώκω
Κούρης νεκρὸν ἔρωτα καταφθιμένων ὑμεναίων·
Ἄπνοος οἶστρος ἔχει με τὸν ἔμπνοον, εἰ θέμις εἰπεῖν,
Χείλεα φωνήεντα καὶ ἔμπνοα ταῦτα γενέσθω,
Σῶν γλυκερῶν στομάτων ἵνα, παρθένε, μῦθον ἀκούσω.
Τοῖον ἔπος βοόωσα, κυλινδομένην ἐπὶ γαίῃ,
Ἣν κτάνες, ἣν σύλησας, ἀτάσθαλε, κάλλιπε κούρην·
Ἣν σέο χαλκὸς ἔτμηξεν, ἐμοῦ μὴ ψαῦε χιτῶνος·
Τί κρατέεις κενεῶνα, τὸν οὔτασας; ἴσχεο δειλή,
Ἀμφαφάαν ἐμὸν ἕλκος, ὅ μοι πόρες· ἐρρέτω αἰχμή,
Ἐρρέτω ἡμετέρης παλάμης θράσος, ὅττι λιποῦσα
Σιληνοὺς πολιοὺς ἀποφρίσσοντας ἐθείραις,
Καὶ Σατύρων δύσμορφον ὅλον γένος, ἀντὶ γερόντων,
Ἀντὶ δασυστέρνων ἀπαλὴν ἐδάμασσα γυναῖκα·
Ἀλλὰ πόθου βλητοῖο τεοῦ χροὸς ὁλκὸν ἀφάσσων,
Ποίην καλλιβότοιο διαστείχων ῥάχιν ὕλης;

DIONYSIACORVM
LIBER XXXV.

DERIADES verò immenſus pugnabat rabioſa pugna,
Et Bacchi miniſtris ingruebat rex Indorum,
Interdum iaculans longa haſta, interdum vero dilanians
Enſe capulato, torrentibus vero telis
Iaculans ferebatur, & acutioribus ſagittis.
Sic hæ quidem quatiebantur in urbe intra turres
Haſta Deriadæ, multiſoni vero tumultus
Amborum ſonitus erat, rubenti vero ſanguine
Vrbis bene lapidibus ſtratæ rubebant viæ
Occiſis cum ſtrepitu in urbe mulieribus.
Mulieres in urbe occiſæ.
Immoti vero ſenes ſublimes pinnas habentibus in turribus
Pugnam ſpectabant, ſuper tectis vero & ipſæ
Thyrſiferarum ordinem omnem intuebantur mulieres.
Senes è turribus pugnam ſpectant.
Et quædam ſuper domo inclinata nutrix
Virgo peplum trahens cernebat fœmineam pugnam,
Et occiſam grauiter lacrymans ingemuit ſuper coæuā puellā,
Neque quiſpiam amabilem rapiens violabat puellam,
Quod mulierum more inſanis rex imperauerat populis
Fugere hoſtiles lectos haſta partorum hymenæorum,
Ne Venerem curantes parcant bello.
Veneris ſtudijs indicto à rege Deriade prohibitum.
Et quædam ſuper ſolo circumſaliens in puluere
Puella nudabatur, retracta vero tunica
Pulchritudo armata fuit & amantem occiſorem
Vulnerauit vulnerata, telum vero ipſi fuit Nympha,
Et moriens ſuperauit, contra hoſtem vero nuda
Femora armabantur ſagittatores amorum.
Et ſanè mortuum habens deſiderium, inanimatam tanquam (Achilles
Aliam Pentheſileam ſuper ſolo cernens,
Frigida puluere ſordidata cōplexus fuiſſet labia Nymphæ,
Niſi Deriadæ timuiſſet cumulum minarum.
Et nuda conſpexiſſet recuſantis corpus puellæ, (femorum.
Et malleolos candidos cernebat, & non tectorum plicaturas
Formæ vis.
Et membra contrectabat, & tangebat ſæpe mammam
Tumentem roſeam, ſimilem adhuc malo,
Voluit & amore miſceri, fruſtra vero laborans
Talem amabilem emiſit inſanam vocem:
Puella roſeas ulnas habens tuū in amore infelicem occiſorem
Miles morienti mulieri loquens.
Vulneraſti vulnerata, & mortua viuum domas,
Et tu tuum oculis conficis interemptorem
Haſta ſuperata eſt tua pulchritudine tuæ frontis
Splendores quatiunt quantum cuſpides telorum,
Pectus habes tanquam arcum, poſtquam tuæ magis ſagittis
Mammæ vincunt ſagittarij amorum.
Nouum habeo & incredibilem ego amorem quòd perſequor
Puellæ mortuum amorem interemptorum hymenæorum:
Inanimatus furor habet me animatum, ſi fas dicere
Labia vocalia, & animata hæc fiant,
Tui dulcis oris, ut, ò virgo, ſermonem audiam:
Tale verbum clamans, volutam in terra
Quam occidiſti, quam prædatus es, ò improbe, linque puellā,
Quam tuum ferrum diſſecuit, meam ne tange tunicam,
Quid comprimis ventrem, quem vulneraſti? inhibe miſera
Circum contingens meum vulnus, quod mihi præbuiſti, per-
Pereat noſtra manus audacia, quòd relinquens (eat cuſpis
Silenos canis ſubhorrentes capillis,
Et Satyrorum deforme totum genus; pro ſenibus,
Pro hirſutis mollem domuit mulierem:
Sed amatorij tui corporis tractum tangens,
Quale pulchra paſcua habentis tranſiens dorſum ſyluæ,
Moritura militi occidenti verba facit. Nullum memorabile nomē fœminea in cæde eſt.

Vulneris veſtri auxiliatorem in te vocabo
Senem Chironem vitam ferentem ſicubi inuenero,
Medicamenta dolores ſoluentis Paonis opus artis,
Volui quam vocant habere centaurium herbam,
Vt tuis membris dolores lenientem florem circumplicans
Ex inferno viuam non retrogrado ſaluem.
Qualem habeo Magicum hymnũ, aut ſtabilitam cantionem,
Vulnerati tuum ſanguinem ſedabo ventris,
Vt à Deo vocata fundens cantum Bacchea voce.
Optarem prope habere vitam producentem hic fontem,
Vt tuis membris adijciens mitigatoriam aquam,
Mitigem tuum vulnus optabile, vt & ipſam
Animam veſtram reducem in te referam,
Glauce multiplicium annorum vertiginem voluens,
Si fas, infructuoſi relinquens latibulum maris,
Demonſtra mihi herbam ad vitam ſufficientem, demonſtra
Quam olim tuo ore guſtaſti, & vitam trahis (tuam,
Immortalem, aterni temporis volutus tractu.
Sic locutus tranſijt mortuum amorem in animum abſcõdens:
Et mariti occiſi vltrix occurrit Nympha
Protonoe dolens & adhuc mortuum Orontem.
Fœmineam verò phalangem tranſijt, erat vero cognoſcere
Aliam viraginem rubicundam Atalantam.
Chirobia verò accipiens ſcutum, & Morrhei cubile
Irruebat Baſſaridibus & ſimilis erat Gorgo,
Quæ prius bene turrita concuſſa Calydone
Toxei ſuſcitans fratris bubulam pellem
Pugnabat fœmina exiſtens irato Meleagro.
Orſiboe verò apparens cum bella excitante marito
Audaciam Martis imitabatur Deianira,
Quæ aliquando Parnaſſi male hoſpitalem apud petram
Armata fuit Dryopibus & fuit fœminea Amazon.
Multa verò magnos choros habentibus includebantur do-
Et dolor immenſus erat contubernalis tumultus. (mibus,
Alia verò compitalem ſubuerebatur pugnam
Virgo tumultum excitans ſuper tectis vero & aliæ
Lapideis telis armabantur mulieres.
Intus latentes vero phalanges infremebant pugna, (Mars
Poſtquam quidem pugnam excitantem per vrbẽ infremuit
Lydia Baſſaridum in montibus currentia genera percutiens.
Tunc verò Chalcomedea pro muro ſtabat ſola,
Reducem ex bello conuertens tranſitum,
Furore inſanum Morrhea excipiens ſicubi veniret.
Et tunc multum volutum amore inſanum oculum tendens
Virginem vt cognouit, velox venit Morrheus
In curſum deſiderabilem velociora genua vibrans.
Huius verò fugatæ eleuauit peplum ventus.
Delectabatur verò adhuc magis nuda pulchritudine forma
Aſpiciẽs procurrentem ſine caliẽdro candidã Nympham,
Hæc verò ipſum decepit, & verecunda dixit vocem,
Celeriorem Morrhei aſpiciens greſſum.
Si verè ſequeris meos lectos ſponſe Morrheu,
Depone tuum thoracem ferreum, quòd ſaltat
In nuptias mollem tunicam habens, quando Veneri miſce-
tur Mars,
Veſtimento candido tectus, vt Apollo,
Vt Amor & Venus vno coniungat coitu
Nos ambos nuptiale aſcendentes cubile,
Morrheum impetuoſus amor, & Chalcomeden Venus.
Non accipio armatum ego coniugem ſuper lectis,
Sanguine rubentem, & ſquallentem puluere:
Sed fluctu ablue tuum corpus, vt appareas
Tanquam Phaethon profluentis ablutus Oceani.
Abijce Martium tuum ſcutum, abijce mucronem,
Ne quando me percutiat tua mortifera cuſpis,
Depone mihi grauem tuarum ſecurim comarum,
Quòd criſta quatit me agitata galea,
Ne adulterinam imaginem videam ferreæ frontis.
Quis amor delectat me abſcondita tua forma.
Non amplius Mæoniam aſcendam nec in thalamo nuptiali

Glaucus guſtata herba immortalis factus.

Protonoe Orontis coniux.

Chalcomedia Morrheo perſuadet vt ſecum concubiturus, arma prius deponat.

Ἕλκεος ὑμετέροιο βοηθόον εἰς σὲ καλέσσω
Γηραλέον Χείρωνα φερέσβιον εἴ ποθι κιχείω
Φάρμακα λυσιπόνου Παιήονος ἔργα τέχνης·
Ἤθελον ἣν καλέουσιν ἔχειν κενταύριον ἄνθος,
Ὄφρα τεοῖς μελέεσσιν ἀλεξίκακον ἄνθος ἑλίξας
Ἐξ Ἀΐδος ζώουσαν ἀνοστήτοιο σαώσω·
Ποῖον ἔχω μάγον ὕμνον, ἢ ἀστυφέλικτον ἀοιδήν,
Οὐτασμένου τεὸν αἷμα κατευνάσω κενεῶνος,
Ὄφρα θεοκλήτοιο χέων χθόνιον μέλος Βακχάδι φωνῇ·
Ἤθελον ἐγγὺς ἔχειν φυσίζοον ἐνθάδε πηγήν,
Ὄφρα τεοῖς μελέεσσι βαλὼν ὀδυνήφατον ὕδωρ,
Πρηΰνω τεὸν ἕλκος ἐπήρατον, ὄφρα καὶ αὐτήν
Ψυχὴν ὑμετέρην παλινάγρετον εἰς σὲ κομίσσω·
Γλαῦκε πολυετηρίων ἑλίσσων στροφάλιγγα κυλίνδρων,
Εἰ θέμις, ἀτρυγέτοιο λιπὼν κευθμῶνα θαλάσσης
Δεῖξον ἐμοὶ βοτάνην ζωαρκέα, δεῖξον ἐκείνην,
Ἥν ποτε σοῖς στομάτεσσιν ἐγεύσαο, καὶ βίον ἕλκεις
Ἄμβροτον, ἀενάοιο χρόνου κυκλούμενος αἰῶν.
Ὣς εἰπὼν παρέβαινε νέκυν, πόθον ἐν φρεσὶ κεύθων·
Καὶ πόσιος κταμένοιο παλίσσυτος ἤντετο νύμφη
Πρωτονόη στενάχουσα καὶ εἰσέτι νεκρὸν Ὀρόντην.
Θηλυτέρην δὲ φάλαγγα διέστιχεν· ἦν δὲ νοῆσαι
Ἄλλην Ἀντιάνειραν ἐρευθαίνουσαν Ἀταλάντην·
Χειροβίη δὲ λαβοῦσα σάκος καὶ Μορρέος εὐνήν,
Ἔχραε Βασσαρίδεσσι, καὶ ἰκέλη ἔπλετο Γόργῃ,
Ἡ πάρος εὐπύργοιο πελασσαμένης Καλυδῶνος,
Τόξον ἀείρουσα κασιγνήτοιο βοείην,
Μάρνατο θῆλυς ἐοῦσα χολωομένου Μελεάγρου.
Ὀρσιβόη δὲ φανεῖσα σὺν ἐγρεμόθῳ παρακοίτῃ,
Θάρσος Ἐνυαλίοιο ἐμιμήσατο Δηϊανείρης,
Ὁππότε Παρνησοῖο κακοξείνων παρὰ πέτρην
Θωρήχθη Δρυόπεσσι, καὶ ἔπλετο θῆλυς Ἀμαζών.
Πολλαὶ δ' εὐρυχόροισιν ἐκεύθοντο μελάθροις·
Καὶ στόνος ἄσπετος ἦεν ὁμέστιος ὁμεστιόοιο κυδοιμοῦ·
Ἄλλη δ' εἰνοδίην ἐπεθύνετο δηϊοτῆτα
Παρθένος ἐγρεκύδοιμος ἐπὶ τεγέων· δὲ καὶ ἄλλαι
Λαϊνέοις βελέεσσιν ἐθωρήσσοντο γυναῖκες·
Ἐνδόμυχοι δὲ φάλαγγες ἐπεβρόμεον ἔνδον Ἐνυοῖ·
Ὁππότε δὴ ἐγρεμόθοιο δι' ἄστεος ἔβρεμεν Ἄρης,
Λυδὰς Βασσαρίδων ὀρεσιδρόμα φῦλα δαΐζων,
Τεῖχος δὲ Χαλκομέδεια παρὰ τεῖχος ἵστατο μούνη,
Νόστιμον ἐκ πολέμοιο μεταστρέψασα πορείην,
Οἰστρομανῆ Μορρῆα δεδεγμένη ἤν ποθεν ἔλθῃ·
Καὶ τότε πουλυέλικτον ἐρωμανὲς ὄμμα τιταίνων
Παρθένον ὡς ἐνόησε, ποδώκεος ἵκετο Μορρεύς
Εἰς δρόμον ἱμερόεντα θοώτερα γούνατα πάλλων·
Τῆς δὲ διωκομένης ἀνεκούφισε πέπλον ἀήτης·
Θέλγετο δ' εἰσέτι μᾶλλον ἀσκεπέϊ κάλλεϊ μορφῆς,
Παπταίνων προθέουσαν ἀσάνδαλον ἀργάδα νύμφην,
Ἡ δέ μιν ἐξαπάτησε καὶ αἰδομένη ὄπα φωνεῖ,
Ὠκύτερον Μορρῆος ὀπιπεύουσα πορείην,
Εἰ ποθέεις μεθέπειν ἐμὰ δέμνια, νυμφίε Μορρεῦ,
Κάτθεο σὸν θώρηκα σιδήρεον, ὅττι χορεύει
Εἰς γάμον ἁβροχίτων, ὅτε Κυπρίδι μίσγεται Ἄρης,
Εἵματι χιονέῳ πεπυκασμένος ἧπερ Ἀπόλλων,
Ὄφρα Πόθος καὶ Κύπρις ἐνὶ ζεύξωσιν ὀχῆϊ
Ἡμέας ἀμφοτέρους γαμίους ἀναβάντας ἐς εὐνάς,
Μορρέα θοῦρος Ἔρως καὶ Χαλκομέδην Ἀφροδίτη·
Οὐ δέχομαι χαλκοῦν ἐγὼ πόσιν ὑψόθι λέκτρων,
Αἵματι φοινήεντα καὶ αὐχμήεντα κονίῃ·
Ἀλλὰ ῥόον φαίδρυνε τεὸν δέμας, ὄφρα φανείης
Ὡς Φαέθων προχοῇσι λελουμένος Ὠκεανοῖο·
Ῥῖψον ἐνυάλιον σάκος ἀσπίδα, ῥῖψον ἀκωκήν,
Μή ποτέ με πλήξειε τεὴ θανατηφόρος αἰχμή.
Κάτθεο μοι βαρύδουπον τεῶν πήληκα κομάων,
Ὅττι λόφος κλονέει με πεπαλαγμένης τρυφαλείης,
Μὴ νόθον εἶδος ἴδω σιδηρείου προσώπου.
Τίς πόθος Ἀφροδίτης με κεκαλυμμένης σέο μορφῆς;
Οὐκέτι Μαιονίης ἀναβήσομαι, οὐδ' ἐνὶ παστῷ

Δέξομαι,

Δέξομαι, ἢν ἐθέλῃς, με τὸ Μορρέος Βάκχον ἀκοίτην.
Ἔσσομαι Ἰνδὴ κ' ἐγὼ φίλη, ἀντὶ δὲ Λυδῆς
Κυδαίνεις θυέεσσιν ἐρευθαλέην Ἀφροδίτην
Κρυπταδίη Μορρῆος ὁμευνέτις· ἐν δὲ κυδοιμοῖς
Ἰνδὸς ἀνὴρ ἔχέτω με συμμαχέουσαν Ἀφροδίτῃ·
Εἰς σὲ γὰρ ἶσα βέλεμνα, καὶ εἰς ἐμὲ δίπλοα πέμπων
Ἵμερος ἀμφοτέροισι μίαν ξυνώσατο ἀνίην,
Εἰς κραδίην Μορρῆι, καὶ εἰς φρένα Χαλκομεδείῃ·
Κάμνον ἐγὼ κρύπτουσα τεὸν πόθον· οὐ γὰρ ἀκοίτην
Παρθένος αἰδομένη προκαλίζεται εἰς Ἀφροδίτην.
Ὣς φαμένη παρέπεισε γυνὴ δύσερωτα μαχητήν,
Ψευδαλέον γελάσας δὲ δυσίμερος ἔννεπε Μορρεύς·
Οὐ νέμεσις Μορρῆα τὸν ἀμφίπληκα μαχητὴν
Χάλκεον ἔγχος ἔχειν ἐνὶ παστάδι Χαλκομεδείης,
Ὄφρα σε περιπτύξω σε φερώνυμε Χάλκον ἀείρων·
Ἔμπης φοίνιον ἔγχος ἀναίνομαι, οὐδὲ βοείας
Ἀσπίδα, ὡς τελέσω δὲ λελουμένος εἰς σε χορεύσω
Χερσὶν ἀναιμάκτοισι, καὶ ἔσσομαι ἄλλος ἀκοίτης
Γυμνὸς Ἄρης μετὰ δῆριν ἔχων γυμνὴν Ἀφροδίτην
Κούρην Δηριάδαο ἀναίνομαι, αὐτὸς ἐλάσσων
Ἐκ μεγάρων ἀέκουσαν ἐμὴν ζηλήμονα νύμφην·
Οὐκέτι Βασσαρίδεσσι κορύσσομαι, εἴ με κελεύεις,
Ἀλλὰ φίλος παστῶσι μαχέσσομαι, Ἰνδὸν ὀλέσσω
Οἰνοπα θύρσον ἔχων, οὐ χάλκεον ἔγχος ἀείρων.
Ῥίψω δ' ἔντεα πάντα, καὶ ἄνθεα λεπτὰ πιέζω
Ὑμετέρων θαλάμων συμμαρνάζων Διονύσῳ·
Ὣς εἰπὼν παλάμης μελίην ἀπεσείσατο Μορρεύς,
Καὶ λόφον ἱδρώοντος ἀπεστρήκωσε καρήνου
Μυδαλέης τ' ἔρριψεν ἐὺς τελαμῶνα βοείης,
Εὐκαμάτῳ σταλαγμῷ λελουμένον ἡλικος ὤμου,
Λύσατο καὶ χάλκειον ἀπὸ στέρνοιο χιτῶνα,
Αἱμαλέον θώρηκα, καὶ ἔντεα κείμενα γαίῃ
Μορρῆος ἱμερόεντος ἐδείκνυε Ἄρεϊ Κύπρις
Μορφὴν ἀθωρήκτου νικώμενα Χαλκομεδείης,
Καί τινα μῦθον ἔειπεν, ἔην δ' ἐρέθιζεν ἀκοίτην·
Ἄρες ἐσυλήθης, πολεμήια ῥίψατο Μορρεύς
Οὐ φορέων θώρηκα, καὶ οὐ ξίφος, ἀλλὰ γυναῖκα.
Ἱμερτὴν τοξείων ἀπεσείσατο τεύχεα χειρῶν·
Καὶ σὺ τεὸν δόρυ θοῦρον ἀναίνεο, καὶ σὺ θαλάσσῃ
Λούεο σῶν τεκέων γυμνούμενος· ἀντὶ γὰρ αὐτῶν
Κύπρις ἀριστεύει πλέον Ἄρεος, οὐδὲ χατίζει
Ἀσπίδος, οὐ μελίης ποτὲ δεύεται· ἀμφοτέρων γὰρ
Ἔγχος ἐμὸν πέλε κάλλος, ἐμὸν ξίφος ἔπλετο μορφή,
Καὶ βλεφάρων ἀκτῖνες ἐμοὶ γεγάασιν ὀιστοί,
Μᾶζος ἀκοντίζει πλέον ἔγχεος, ἱμερόεις γὰρ
Ἀντὶ δορυσσόου θαλαμηπόλος ἔπλετο Μορρεύς,
Μὴ Σπάρτης ἐπίβαινε, μαχήμονες ἔνθα πολῖται
Χαλκείοις εἴδεσιν ἔχουσι κορύμβα θεᾶς Ἀφροδίτης,
Μὴ σὲ δόρυ κρατέοντα τεῷ σιδήρῳ...
Οὐ τόσον αἰχμάζει δόρυ Ἄρεος, οὐ τόσον αἰχμαὶ
Ἀνέρας οὐτάζουσιν, ὅσον βάλλουσιν ὀπωπαί·
Δέρκεο σοῖς θεράποντες ἀεθλεύουσιν ἐρώτων,
Καὶ θρασὺ πειθόμενον κοῦφον ἀήττητε Κυθήρη.
Ἄρες ὀνειδισθεὶς, ὅτι χάλκεον ἔγχος ἔλειπε
Νεβρείοις Χαλκομεδείης γάμον ἀντεδύνατο Μορρεύς.
Εἶπε μόθοις γελόωσα φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη,
Ἄρεα κερτομέουσα γαμοστόλον, ἀγχὶ δὲ πόντου
Καλλείψας ἀκόμιστον ἐὸν αἰγιαλοῖο χιτῶνα,
Θαλπόμενος γλυκεροῖσι μεληδόσι λούσατο Μορρεύς,
Γυμνὸς ἐὼν ψυχρῷ δὲ δέμας καθάρμοσε θαλάσσῃ,
Θερμὸν ἔχων Παφίης ὀλίγον βέλος· ἐν δὲ ῥεέθροις
Ἰνδῴην ἱκέτευεν ἐρυθραίην Ἀφροδίτην,
Εἰσαΐων ὅτι Κύπρις ἀπὸ σπορέ εσσι θαλάσσης
Λουσάμενος δ' ἀνέβαινε μέλας πάλιν, εἶχε δὲ μορφὴν,
Ὡς φύσις ἐβλάστησε, καὶ ἀλμύρῳ δέμας ἅμα,
Οὐ χροιὴν μετάμειψεν ἐρευθέα περ ἐοῦσαν·
Καὶ κενεὴ χέε λοῦτρον δέμας ἐλπίδι χάρμα· γὰρ
Ἱμερόεις μὲν ἔειπε φανήμεναι ἄζυγι νύμφῃ.
Καὶ λινέῳ κόσμησε δέμας χιονώδεϊ πέπλῳ,

Excipiam ſi vales poſt Morrheum, Bacchum coniugem.
Ero Indica & ego amica, pro Lydia verò
Ornas ſacrificiis rubentem Venerem.
Occulta Morrhei coniux, in bellis verò
Indus vir habeat me vnà pugnans cum Venere.
In te enim aequalia tela, & in me dupla mittens
Deſiderium vtriſque vnum communicauit dolorem.
In cor Morrhei, & in animum Chalcomedis, — *Chalcomedis amor & metus.*
Laboraui ego abſcondens tuū deſiderium, non enim procum
Virgo verecunda prouocat in Venerem.
Sic locuta perſuaſit mulier infelicem in amore militem. — *Morrheus ſtultus perſuaſus.*
Mentita ridens verò amore infelix dixit Morrheus:
Nulla inuidia Morrheum bipennibus armatum bellatorem
Ferreum gladium habere in thalamo Chalcomedis,
Vt complectar te cognomine Chalcon, ferrum attollens.
Tamen lethalem gladium recuſo, neque ſcutum — *Morrheus mulieri obtemperat.*
Tergo, vt vis verò lotus ad te accedam
Manibus incruentis, & ero alius coniux
Nudus Mars poſt pugnam habens nudam Venerem.
Puellam Deriadae recuſo, ipſe agitabo
Ex aedibus inuitam meam aemulam coniugem.
Non amplius Bacchantibus armabor, ſi me iubeas. — *Fluctus amoris illiciti.*
Sed amicus balneatoribus pugnabo, Indum perdam
Vinicolorem Thyrſum habens, non ferream haſtam tollens.
Abiiciam verò tela omnia, & flores tenues quaſſabo.
Veſtro regi pugnans vnà cum Baccho.
Sic locutus è manu haſtam excutiebat Morrheus,
Et galeam ſudante abſtraxit à capite,
Madoreque putridi abiecit ſui balteum ſcuti,
Laborioſa gutta ablutum conuicti humeri,
Soluit etiam ferream à pectore tunicam,
Sanguinolentum thoracem, & arma poſita in terra
Morrhei amantis oſtendit Marti Venus
Forma inermi victa Chalcomedis,
Et quendam ſermonem dixit, ſuumq́, irritauit maritum.
O Mars ſpoliatus es, bella recuſauit Morrheus,
Non ferens thoracem, & non gladium ſed mulierem.
Deſiderabilem amans excuſſit tela è manibus
Et tu tuam haſtam impetuoſam recuſa, & tu in mari
Lauare tuis membris nudatus. Imbe his enim
Venus praeſtantior est multò Marte, neque indiget — *Venus Marte potentior.*
Scuto non haſta vnquam eget. vtriſque enim
Haſta mea eſt pulchritudo, meus gladius eſt forma.
Et oculorum radii mea ſunt tela,
Mamilla iaculatur plus quàm haſta, amabilis enim.
Pro contendente cum haſta cubicularius factus eſt Morrheus,
Ne Spartam ingredere bellicoſi vbi ciues — *Spartanae mulieres armatae.*
Ferream vnguiem habent armata Veneris,
Ne te haſtam tenens tuo percutiat ferro.
Non tantum penetrat armatura Martis, non tantum cuſpides
Viros vulnerant quantum percutiunt oculi.
Aſpice tuos ſimulos ſeruos amorum, — *Oculorum arma ſeruarunt.*
Et audacem ceruicem flecte inſuperabilis Cytherea.
Mars victus eſt quia aream haſtam relinquens
Cerumnam peliem Chalcomedae nuptialem ſubijt Morrheus: — *Morrheus ſe lauat.*
Dixit pugnas videns riſum amans Venus,
Martem irridens nuptias apparentem, propè verò põtum
Relinquens ſqualidam in littore tunicam,
Calefactus dulcibus curis lauabatur Morrheus
Nudus exiſtens, frigido verò corpus purgauit mari
Calidum habens Veneris exiguũ telum: in fluminibus verò
Indicam ſupplicando orabat rubicundam Venerem,
Audiens quod Venus oriunda eſſet è mari.
Lotus verò aſcendit niger rurſus, habuit verò formam,
Vt natura genuerat, & vir non corpus ſalſugo,
Non colorem immutauit reſplendens quamuis erat.
Et vana corpus abluit ſpe, nitens enim — *Corpus lotus non candeſcit.*
Amabilis ſtudebat apparere innuptae Nymphae:
Et linteo armauit corpus niueo colore peplo,

Quale in thorace ſemper ferunt bellatores.
Stans verò muta in littore habuit ſilentium
Chalcomeda doloſa, conuerſa verò puella
Morrhei ſine Chlæna verecundos abſtraxit oculos
Intectum cum pudore reuerita corpus viri: intueri enim

Honeſta virgo virū nudum videns erubeſcit.

Pudeſit fœminea exiſtens lotum virum puella.
Sed poſtquam locum ſolitarium vidit conuenientē concubitui,
Audacem manum præbens verecundæ Nymphæ,
Veſtem intactæ caſtæ tetigit puellæ.
Et ſanè vndique cinctam trahens virili vinculo
Sponſali ſcintilla violabat Bacchicam puellam.
Sed quiſpiam impolluto draco exſiluit e ſinu,

Draco Chalcomedæ pudicitiam tutatur.

Virginis innuptæ auxiliator, circa verò mitram
Copioſus voluebatur cuſtode ventris tractu,
Acutè verò ſibilante non tacentibus à gutturibus
Petræ mugiebant, metu verò voluebatur Morrheus
Ceruicalem mugitum adulterinæ fiſtulæ audiens,
Conſpiciens innuptæ propugnatorem Virginitatis,
Et primus bellator circumuolutus perterrefaciebat bellatorē,
Caudam incuruos circulos facientem ceruici viri inuoluens,
Haſtam habens os rabidum: iaculabantur verò inuiti
Venenum iaculantes vipereæ ſagittæ,
Hæ quidem nulla mitra cinctæ tranſeuntes per capillum:
Hæ verò draconis comas habentis per ilia hæ verò à ſinu
Martem ſibilando canentes bacchabantur bellatores.

Baſſarides abſente Morrheo liberantur.

Cum quidem alta cacumina habentem ad vrbem ſtabat Morrheus,
Chalcomedam doloſam inuitus in nuptias trahens.
Tunc Baſſaridum exercitus bene armata pugna
Haſtam imperterriti euitabat Deriadei.
Etenim è cœlo currens veloces alas habens Mercurius
Oppoſitam Baccho ferens imaginem frontis

Mercurius in Bacchū mutatus.

Bacchicum vocauit totum ordinem arcana voce.
Diuinum verò mulieres poſtquam audierunt Bacchicum ſonitum,
In vnam regionem venerunt, e triuiis verò ducens
Mænalidum totam gentem in incuruos circulos viæ
Duxit veloces pedes habens, donec prope veniret ad turres

Mercurius vigiles dormientes facit.

Et cuſtodum ordinatim non dormientibus oculis
Dulcem ſomnum infudit ſua omnes oblectante virga
Furtiuus Mercurius dux nocturnus: flamma verò
Indis quidem caligo erat, inuiſibilibus verò Bacchis
Lux erat improuiſa, ſilentium verò mulierum

Mercurius Baſſaridas vrbe educit.

Clandeſtinus imperabat per vrbem velox Mercurius,
Manu verò diuina fortem clauem portarum
Heliadum aperuit, & Sol fuit Bacchis,
Diurnam verò poſtquam noctem lucifer expulit Mercurius,
Deriades armis ſuperbus habens inſatiabilem animationem
Baſſaridū inquirebat vrbē deſerētem multitudinē pedeſtrē:

Comparatio.

Vt verò cùm quis noctu profunde diuitibus in ſomnus
Delectatur irrita ſpe attollens
Diuitibus manibus exiguum fluxum imbris,

Somnium de magnis diuitiis.

Somno oblatarum diuitiarum fallacem ſpem nutriens:
Verùm cum apparente roſeam formam habente aurora
Cedit inopis reſoluta imago ſomni,
Cum vanis manibus excitatur nihil tollens,
Abiiciens mentem ſeducentiū vmbratilē delectationē ſomniorum:
Sic tunc Deriades, cum quidem caligo haberet vicos,
Delectabatur Baſſaridum ſibi viſus per ſe incitatam prædā

Vmbratilis victoria.

Tenere intus in concluſis portis,
Mentitam inutilem habens vmbratilem victoriam.
Sed cùm lux illuxit, & non amplius cerneret Bacchas

Deriades Bacchas quæ effugerant, ſequitur.

Vt ſomnium videt omnia, & reſonabat luctuoſa voce,
Tanquam Ioui & Soli iraſceretur, & Baccho,
Mænalidas fugitiuas quærens, circa turres verò
Baſſarides reſonabant ſine caliendro bacchica voce.
Deriades verò perſequebatur demum, excitabatur. v. Iupiter,
Caucaſi in cacuminibus excutiens pennam ſomni,
Et dolum deceptorem cognoſcens mala machinata Iunonis
Silenos perſecutus fuit qui aufugerant, vidit Bacchas
Properantes gregatim à triuiis à turribus,

Οἷον ἐνὶ θώρηξιν ἀεὶ φορέουσι μαχηταί.
Ἱσταμένη δ' ἄφθογγος ἐπ' ἠιόνος εἶχε σιωπὴν
Χαλκομέδη δολόεσσα, μεταστρεφθεῖσα δὲ κούρη
Μορρέος ἀχλαίνοιο σαόφρονας εἴρυσεν ὠπάς,
Α[illegible] αἰδομένη δέμας ἀνέρος· εἰσορόων γὰρ
Αἴδετο θῆλυς ἐοῦσα λελουμένον ἄρσενα κούρη.
Ἀλλ' ὅτε χῶρον ἔρημον ἐσέδρακεν ἄρμενον εὐναῖς,
Τολμηρὴν παλάμην ὀρέγων αἰδήμονι νύμφῃ,
Εἵματος ἀψαύστοιο σαόφρονος ἥψατο κούρης,
Καί νύ κεν ἀμ[illegible]σαν ἑλὼν [illegible]
Νυμφιδίῃ σπινθῆρι βιάζετο Βακχάδα κούρην·
Ἀλλά τις ἀχράαντος δράκων ἀνέπαλτο κόλπου
Παρθενικῆς ἀγάμοιο βοηθόος· ἀμφὶ δὲ μίτρην
Ἀμφιλαφὴς ἐλέλικτο φυλάκτορι γαστέρος ὁλκῷ·
Ὀξὺ δὲ συρίζοντος ἀσιγήτων ἀπὸ λαιμῶν
Πέτραι μυκήσαντο, φόβῳ δ' ἐλελίζετο Μορρεύς,
Αὐχένιον μύκημα [illegible] σάλπιγγος ἀκούων,
Παπταίνων ἀγάμοιο προασπιστῆρα κορείης.
Καὶ πρόμος ἀμφιέλικτος ἀνεπτοίησε μαχητήν,
Οὐρὴν ἀγκυλόκυκλον ἐπ' αὐχένι φωτὸς ἑλίξας,
Ἔγχος ἔχων στόμα λάβρον· ἐπηκόντιζον [illegible]
Ἰὸν ἀκοντίζοντες ἐχιδνήεντες ὀιστοί,
Οἱ μὲν ἀμιτρώτοισι διαΐσσοντες ἐθείραις,
Οἱ δὲ δρακοντοκόμοιο δι' ἰξύος, οἱ δ' ἀπὸ κόλπου
Ἄρεα συρίζοντες ἐβακχεύοντο μαχηταί.
Ὄφρα μὲν ὑψιλόφοιο πρὸς ἄστεος ἵστατο Μορρεύς,
Χαλκομέδην δολόεσσαν [illegible] ἐς γάμον ἕλκων,
Τῆμος δὲ Βασσαρίδων στρατιῆς εὐοπλέος Ἐνυὼ
Ἔγχος ἀτρεμέοντος ἠλεύατο Δηριαδῆος.
Καὶ γὰρ ἀπ' οὐρανόθεν [illegible] Ἑρμῆς
Ἀντίτυπον Βάκχοιο φέρων ἴνδαλμα προσώπου,
Βακχείην ἐκάλεσσεν ὅλην στίχα μυστίδι φωνῇ·
Δαιμονίην δὲ γυναῖκες ἐπεὶ κλύον εὔιον ἠχώ,
Εἰς ἕνα χῶρον ἵκοντο, [illegible] δὲ νομίζων
Μαιναλίδων [illegible] ἐς ἀγκύλα κύκλα κελεύθου
Ἤγαγεν ὠκυπέδιλος, ἕως σχεδὸν ἵκετο πύργων,
Καὶ φυλάκων στιχάδεσσιν ἀκοιμήτοισιν ὀπωπαῖς
Νήδυμον ὕπνον ἔχευεν ἑῇ θελξίφρονι ῥάβδῳ
Φώριος Ἑρμείας ἐπινύχιος· [illegible] δὲ
Ἰνδοῖς μὲν ζόφος ἦεν, ἀθηήτοισι δὲ Βάκχαις
Φέγγος ἔην ἀδόκητον, ἀ[illegible] δὲ γυναικῶν
Λάθριος ἡγεμόνευε δι' ἄστεος ὠκὺς Ἑρμῆς,
Χειρὶ δὲ θεσπεσίῃ βεβαρηότα κληῖδα πυλάων
Ἡλιάδων ὤιξε, καὶ Ἥλιος ἔπλετο Βάκχαις,
Ἠματίην δ' ὅτε νύκτα φαεσφόρος ἤλασεν Ἑρμῆς,
Δηριάδης [illegible] ἀπλήστου ἀϋτῆς,
Βασσαρίδων μάστευε λιπόπτολιν [illegible]
Ὡς δ' ὅτε τις κατὰ νύκτα βαθυπλούτοις ἐν ὀνείροις
Τέρπεται ἀφνειοῖσιν [illegible]
Ἀφνειῇς παλάμῃσι μινυνθαδίην χύσιν ὄμβρου,
Ὑπνοδότων κτεάνων ἀπατήλιον ἐλπίδα βόσκων·
Ἀλλ' ὅτε φαινομένης ῥοδοειδέος Ἠριγενείης,
Χάζεται ἀκτεάνοιο [illegible]
Σὺν κενεῇς παλάμῃσιν ἐγείρεται, οὐδὲν ἀείρων,
Ῥίψας [illegible] σκιοειδέα [illegible] ὀνείρων,
Ὣς τότε Δηριάδης, ὅτε μὲν ζόφος εἶχεν ἀγυιάς,
Τέρπετο Βασσαρίδων δοκέων [illegible] ἄγρην
Ἀμφιέπειν ἔντοσθεν [illegible] πυλεώνων,
Ψευδομένην ἀόνητον ἔχων σκιοειδέα νίκην·
Ἀλλ' ὅτε φέγγος ἔλαμψε, καὶ οὐκέτι δέρκετο Βάκχας,
Ὡς ὄναρ ἔδρακε πάντα, καὶ ἴαχε πενθάδι φωνῇ,
Ὡς Διὶ καὶ Φαέθοντι χολοῖτο, καὶ Διονύσῳ,
Μαινάδας φυγάδας διζήμενος, ἀμφὶ δὲ πύργον
Βασσαρίδες κελάδησαν [illegible] εὐάδι φωνῇ·
Δηριάδης δ' ἐδίωκε τὸ δεύτερον, ἔγρετο δὲ Ζεύς,
Καυκάσου ἐν κορυφῇσιν ἀποσείσας πτερὸν ὕπνου,
Καὶ δόλον ἠπεροπῆα μαθὼν κακομήχανον Ἥρης,
Σιληνοὺς ἐδίωκε πεφυγμένους· εἶδε δὲ Βάκχας
Σπερχομένας ἀγεληδὸν ἀπὸ τριόδων, ἀπὸ πύργων,

καὶ Σι-

Καὶ Σατύρους κείροντα, καὶ ἀμείροντα γυναῖκας
Δηριάδην ἐνόησεν ἐπήλυδα κοίρανον Ἰνδῶν·
Υἱέα δ' ἐν δαπέδῳ κατακείμενον· ἀμφὶ δὲ νύμφαι
Ἐγγὺς ἔσαν στεφανηδόν, ὁ δὲ στροφάλιγγι κονίης
Κεῖτο καρηβαρέων, ὀλιγοδρανὲς ἆσθμα τιταίνων,
Ἀφρὸν ἀκοντίζων χιονώδεα μάρτυρα λύσσης·
Καὶ φθονερῆς ἤλεγξε δόλον δυσμήχανον Ἥρης,
Καὶ δολίην ξυνάκοιτιν ἐμέμψατο κέντορι μύθῳ,
Καί νύ κεν ἀχλυόεντος ὁμέστιον Ἰαπετοῖο
Ὕπνον ὁμιχλήεντα κατέκλεισε βερέθρῳ,
Εἰ μὴ νὺξ ἱκέτευε θεῶν δμήτειρα καὶ ἀνδρῶν·
Καὶ μόγις [illegible] χόλον [illegible] Ἥρη,
Οὔπω ἐμῆς Σεμέλης ἐκορέσσαο δύσμαχε Ἥρη,
Ἀλλ' ἔτι καὶ φθιμένην τάχα ζηλοῖς, οὐδὲ καὶ αὐτή
Σὸν κότον ἐπρήυνεν ἀπειρέα νυμφιδίη φλόξ,
Λέκτρα διαρραίσασα Διοβλήτοιο Θυώνης,
Ἰνδοφόνου τέο μέχρις [illegible] Διονύσου,
Ἅζεο σοὺς προτέρους πάλιν ἄκμονας, εἰσέτι κεῖνοι,
Ἑστᾶσι μοι παίδεσσιν ἀρηγόνες, οὓς ποσὶ δήσας
Ὑμετέροις ἔσφιγξα· σὺ δ' ὕστατα ὑψόθι γαίης
Αἰθέρι καὶ νεφέλῃσι μετήορον ἔσχες ἀνάγκην,
Καὶ θρασὺν ἐννεφέλοισι περίπτυχον ὑψόθι γαίης
Δέσμιον εἶδεν Ἄρης σε, καὶ οὐ χραίσμησε τεκούσῃ,
Οὐ τότε μὲν Ἥφαιστος ἐπήρκεσεν, οὐ δύναται γάρ
Τλῆναι [illegible] σπινθῆρα κεραυνοῦ·
Δήσω σὰς παλάμας χρυσέῳ πάλιν ἠθάδι δεσμῷ·
Ἄρεα δ' ἀρρήκτοισιν ἀλυκτοπέδῃσι πεδήσω,
Καὶ τὸν ἀνηκέστοισιν ὅλον πληγῇσιν ἱμάσσω,
Εἰς τροχὸν αὐτοέλικτον, ὁμόδρομος οἷος ἀλήτης
Τάνταλος ἠερόφοιτος ἢ Ἰξίων μετανάστης,
Εἰσόκε νικήσειεν ἐμὸς πάις φῦλ' Ἰνδῶν·
Ἀλλὰ τεῷ Κρονίωνι χαρίζεο, αἴ κεν ἐλάσσῃς
Λύσσαν [illegible] Διονύσου·
Μηδὲ λίπῃς κοτέοντα τεὸν πόσιν, ἀλλὰ μολοῦσα
Ἰνδῴης ἀχάρακτον ὑπὲρ κλίτος εὐβότου ὕλης,
Βάκχῳ μαζὸν ὄρεξον ἐμὸν μετὰ μητέρα Ῥείην,
Ὄφρα τελειοτέροισιν ἑοῖς στομάτεσσιν ἀμέλξῃ
Σὴν ἱερὴν ῥαθάμιγγα, [illegible] Ὀλύμπου.
Καὶ βατὸν αἰθέρα τεῦξον ἐπιχθονίῳ Διονύσῳ·
Ὑμετέρῳ δὲ γάλακτι δέμας χρίουσα Λυαίου
Σβέσσον [illegible] λύματα νούσου,
Καί σοι ἀμοιβαῖον γέρας ἄξιον· ὑμετέρου γάρ
Στηρίξω [illegible] κύκλον ἐέρσης,
Ἥρη[illegible]
Ἰκμάδα [illegible] σέο μαζοῦ·
Μοῦνον ἐμὰς πεφύλαξο Διὸς φιλοτέκνου ἀπειλάς,
Μηδὲ πάλιν δόλον ἄλλον ἐπιτεχνήσῃ Διονύσῳ·
Ὣς εἰπὼν προέηκε παλίγκοτον εὔνιν Ἥρην,
Βάκχ[illegible] ἀλεξήτειραν ἀνάγκης
Ἵλαον [illegible] Διονύσῳ,
Ὄφρα δέμας Βρομίοιο γαλαξαίοισιν ἐέρσαις
Χειρὶ περιχρίσειε θεοτρόφον ἀπὸ μαζῶν,
Κεῖτο δ' [illegible] θηλῆς
Θεσπεσίῃ ῥαθάμιγγι δέμας χρίουσα Λυαίου,
Ἀχλὺν δαιμονίην ἀπενίψατο λύματα λύσσης,
Καὶ διδύμην φθόνον εἶχεν [illegible] προσώπῳ,
Ἠνορέην ὁρόωσα, καὶ ἀγλαΐην Διονύσου.
Καὶ φθονεροῖς παλάμῃσι μεμηνότος ἥψατο Βάκχου·
Ἀμφὶ δέ οἱ [illegible] χιτῶνος
Ἀμβροσίης πλήθουσαν ἑὴν γυμνώσατο θηλήν,
Θλιβομένην βλύζουσαν [illegible] μαζῷ,
Καί μιν ἀνεζώγρησε, τανυπλοκάμου δὲ Λυαίου
Ὄμμασι μηκεδανοῖσι τόσην διεμέτρεεν ἥβην,
Εἰ τόσον τηλίκον εἶδος ἐπιχθονίη τέκε γαστήρ,
Εἰ τόσος ἦεν Ἄρης ἐγχέσπαλος, εἰ τόσος Ἑρμῆς,
Εἰ Φαέθων πέλε τοῖος, ἢ ἱμερόφωνος Ἀπόλλων·
Καί μιν ἔχειν μενέαινεν ἐν αἰθέρι νυμφίον Ἥβης,
Εἰ μὴ οἱ κατόπισθε μετὰ χρόνον ὑψιμέδων Ζεύς
Μόρσιμον Ἡρακλῆα δυωδεκάεθλον ἀκοίτην·

Et Satyros tondentem & metentem mulieres
Deriadem cognouit pellectorem ducem Indorum:
Filium verò in solo iacentem: circa verò Nymphæ
Prope erant coronatim. hic verò turbine pulueris
Iacebat capite grauatus, paruum valentem ſpiritum tendens,
Spumam eiaculans niueam teſtem furoris,
Et inuidæ accuſauit dolum inuictè machinantem Iunonis,
Et doloſam coniugem reprehendit ſtimulatore ſermone,
Et ſane caliginoſi contubernalem Iapeti
Somnum tenebricoſum incluſiſſet barathro
Niſi nox ſupplicaſſet deorum domitrix & virorum.
Et vix ſapiens perniciosam iram ſedauit Iunonis:
Nōdū mea Semele ſatiata es difficulter expugnabilis Iuno:
Sed adhuc etiam mortuæ forſan iraſceris, neque etiam ipſa
Tuam iram mitigauit infinitam ſponſalis flamma,
Thalamos diſſipans a Ioue percuſſæ Thyones Semeleies
Indos occidentis quouſque ingruis Bacchi?
Time tuas priores iterum incudes, adhuc illi
Adhuc mihi adſunt adiutores, quos pedibus vinciens
Tuis conſtrinxi, tu vero vltima ſuper terram
Aetheris & nubibus ſublime obhabuiſti neceſſitatem,
Et audax in nubibus circumplexam ſuper terram
Vinctam vidit Mars te, & non auxilio fuit matri,
Non igitur Vulcanus opitulatus fuit, non poteſt enim
Ferre ardentis viuam ſcintillam fulminis.
Vinciam tuas manus aureo iterum conſueto vinculo.
Martem vero indiſſolubilibus compedibus ligabo,
Et ipſum inſanabilibus totum plagis flagellabo,
In rotam per ſe inuolutam, concurrens qualis vagabundus
Tantalus aeriuagus, aut Ixion exul.
Donec ſuperet meus puer gentes Indorum.
Sed tuo Ioui gratificare, ſicubi mitigabis
Rabiem valde perturbatam flagellati Bacchi:
Neque relinquas iratum tuum maritum, ſed vadens
Indicæ incomprehenſibilis ſupra cacumen bona paſcua habens ſyluæ,
Baccho mammam exhibe meam poſt matrem Rheam,
Vt perfectiori ſuo ore hauriat
Tuam diuinam guttam prædicentem ad cælum.
Et peruium cælum fac terreſtri Baccho.
Tuo vero lacte corpus ungens Bacchi
Extingue mente ſeducentis deformes ſordes morbi.
Et tibi retributum munus condignum, tuo enim
Conſtituam in cælo conſimilem circulum rori,
Iunonij lactis concolorem vt videret.
Humorem omnes curantem mala propulſantis tuæ mammæ
Solum mihi caue Iouis liberos amantes minas,
Neque rurſus dolum alium intendas Baccho
Sic locutus præmiſit iracundam coniugem Iunonem
Bacchi et ipſam propulſatricem neceſſitatis
Mitem factam trepidanti Baccho.
Vt corpus Bacchi lacteis guttis
Manu iungeret dea nutrientibus à mamillis
Paean verò non erat extra: medicinalis verò mamma
Diuina gutta corpus inungens Bacchi,
Horribiles [illegible] excuſſit ſordes furoris:
Et geminam inuidiam habuit tegente vultu,
Fortitudinem cernens, & pulchritudinem Bacchi,
Et inuidis manibus inſanum tetigit Bacchum.
Circa verò eum os extrahens e tunica
Ambroſia plenam ſuam nudauit mammam,
Compreſſum ſcaturientem ſtillam nuda mamma,
Et ipſum rurſus ſanauit, longas comas habentis verò Bacchi
Oculis longis talem menſurauit iuuentam,
Si talem imaginem terreſtris genuit venter,
Si tantus eſſet Mars haſtam vibrans, ſi tantus Mercurius.
Si Phaethon fuiſſet talis, ſi amabilem vocem Apollo.
Et ipſum habere cuperet in cælo ſponſum Hebes,
Niſi ipſi aduenisſet poſt tempus in altis regnans Iupiter
Fatalem Herculē duodecim labores ſuperantem coniugem.

Iuno appẽſis ad pedib. incudibus e cælo deiecta.

Mars Vulcanus Iunonis filij.

Iunonis lacte cælum [illegible]

Iuno lacte ſuo medetur Baccho: ſed coacta.

Herculis duodecim labores.

Hæc quidem propulſans laborem furioſum Bacchi
Altè apparens adſcendit denuo in chorum aſtrorum.
Ne exercitum ſine ferro vitueretur Bacchi
Pugnantem ferula & viteo ramo,
Et anteſignanos occiſos exiguo forti thyrſo.
Neque pugnam neglexit eius puer, ſed bellatores
Armans redux exercitum excitantem emiſit vocem.
Manu Gigantes interimenti corpus cadentē hedera voluens:
Audaces pugnate iterum, in bellis enim
Iupiter rurſus noſtrorum dux ſtat filio Baccho,
Propitius verò è cælo pugnans pro Baccho
Immortalium chorus venit, & non amplius iraſcitur Iuno.
Quis cum fulgure Iouis pugnabit? aut quando miſeri
Hoſtes manent armato fulmine?
Parentum virtus filios incitat. *Aequalis meo genitori apparebo, in bellis enim*
Gigantes Titanas meus ſuperauit Saturnius
Superabo & ego terra natorum genus Indorum,
Hodie videbitis corymbiferam poſt victoriam
Deriadem ſupplicem tardè obedientem, & chorū Indorum,
Ceruicem inflectentem tranquillo Baccho,
Et fluuium ſequentem ebrietate decipientem Bacchicam aquam.
Bacchus victoriam ſuis promittit. *Hoſtes verò videbitis apud craterem Bacchi*
Flauam aquam bibentes e vinum præbente fluuio,
Et audacem Indum regem comprehenſum viticolore hedera
Laceratum foliis, & viteo ramo,
Aequalia vincula ferentem, quæ poſt fluctus furoris
Nyſiades clamant diuinæ adhuc Nymphæ,
Roboris noſtri teſtes, quando hedera
Ceruicali ſtringens cum Deo pugnantem virum vinculo
Arrabiam timore percuſſit meus audax opere fructus
Saltu viteo deuicto Lycurgo.
Sed tanti poſt circulos reuoluti conflictus
Prædam hoſtium ſpoliabitis, & poſſeſſiones roboris
Splendentes lapideas, meam verò ad matrem Rheam
Tractas capillis conſtituetis mulieres,
Et duces vlciſcemini cadentes, quorum ob mortem
Vexor acutis curis, in corde verò
Vtrumque & vereor & doleo: quòd video
Opheltes inſepultus. *Deriadem viuum & inſepultum Ophelten*
Accuſantem poſt mortem otioſam manum Bacchi.
Non amplius Codone armatur, non amplius miſera
Pugnat Alcimachia haſtam quatiens, ſed & ipſe
Aebialus domitus eſt, & adhuc Thyrſum prohibeo.
Cum pudore vereor poſt pugnam Ariſtæū, ne etiam audiat
Quòd mortuus non inuenit auxiliatorem mortuus Opheltes.
Non poſſum Cretæ Corybantidis vrbem tranſire,
Ne pater Agelaus pereuntem puerum lugeat
Floris mortui cædem impunem audiens,
Cum pudore metuo Minoidi apparere, in tabernaculo enim
Aſterius laborat percuſſus, quem magis aliis
Liberabo, Europæ enim habet genus, ſed poſtquam ſeruauero
Reducem ſanum rurſus patri adducam
Affinem meum poſt pugnam, ne Cadmus audiat
Aſterium indigentem bellum deſerente Baccho.
Sed iterum pugnate, & in vno omnibus opem feram,
Tot hominum vnum ſolum occidens perditorem.

Ἡ μὲν ἀπεξώσασα πόνον μαινάδα Βάκχου,
Ὑψιφανὴς ἀνέβαινε τὸ δεύτερον εἰς χορὸν ἄστρων,
Μὴ στρατιὴν ἀσίδηρον ἐπιμέμψαιτο Διονύσου
Μαρναμένην νάρθηκι, καὶ ἀμπελόεντι κορύμβῳ,
Καὶ προμάχους κταμένους ὀλίγῳ ῥηξήνορι θύρσῳ.
Οὐδὲ μάχης ἀμέλησεν ἑὸς πάϊς, ἀλλὰ μαχητὰς
Θωρήξας παλίνορσος ἀγέρσιμον ἴαχε φωνήν,
Χειρὶ γιγαντοφόνῳ πεπτηότα κισσὸν ἑλίσσων·
Θαρσαλέοι μάρνασθε τὸ δεύτερον· ἐν πολέμοις γὰρ
Ζεὺς πάλιν ἡμείων πρόμος ἵσταται υἱέϊ Βάκχῳ,
Ἵλαος οὐρανόθεν δὲ προασπίζων Διονύσου
Ἀθανάτων χορὸς ἦλθε, καὶ οὐκέτι χάζεται Ἥρη.
Τίς στεροπῇ Κρονίδαο μαχήσεται; ἢ πότε δειλοὶ
Δυσμενέες μίμνουσι κορυσσομένοιο κεραυνοῦ;
Ἶσος ἐμῷ γενετῆρι φανήσομαι· ἐν πολέμοις γὰρ
Γηγενέας Τιτῆνας ἐμὸς νίκησε Κρονίων,
Νικήσω καὶ ἔγωγε χαμαιγενὲς φῦλον Ἰνδῶν·
Σήμερον ἀθρήσητε κορυμβοφόρον μετὰ νίκην
Δηριάδην ἱκέτην βραδυπειθέα, καὶ χορὸν Ἰνδῶν
Αὐχένα δοχμώσαντα γαληναίῳ Διονύσῳ,
Καὶ ποταμὸν μεθέποντα μεθυσφαλὲς εὔιον ὕδωρ,
Ἀντιβίους δ' ἐσίδοιτε παρὰ κρητῆρι Λυαίου
Ξανθὸν ὕδωρ πίνοντας ἀπ' οἰνοτόκου ποταμοῖο,
Καὶ θρασὺν Ἰνδὸν ἄνακτα κατάσχετον οἴνοπι κισσῷ
Πιλνάμενον πετάλοισι, καὶ ἀμπελόεντι κορύμβῳ,
Ἶσα δὲ δεσμὰ φέροντα, τὰ μετὰ κύματα λύσσης
Νυσιάδες βοόωσι θεουδέες εἰσέτι νύμφαι,
Ἀλκῆς ἡμετέρης ἐπιμάρτυρες, ὁππότε κισσοῦ
Αὐχενίῳ σφίγξασα θεημάχον ἀνέρα δεσμῷ
Ἀραβίην ἐφόβησεν ἐμὴ θρασυεργὸς ὀπώρη
Ἅλματι βοτρυόεντι δαμαζομένου Λυκούργου.
Ἀλλὰ τόσων μετὰ κύκλα κυλινδομένοιο κυδοιμοῦ
Ληΐδα δυσμενέων συλήσετε, καὶ κτέρας ἀλκῆς
Μαρμαρέας λαΐγγας, ἐμὴν δ' ἐπὶ μητέρα Ῥείην
Ἑλκομένας πλοκάμοιο μετοικίσσαιτε γυναῖκας,
Καὶ προμάχους τίσασθε δεδουπότας, ὧν ἐπὶ πότμῳ
Τείρομαι ὀξείῃσι μελεδώσσιν, ἐν κραδίῃ δὲ
Ἀμφότερον δείδοικα καὶ ἄχνυμαι, ὅττι δοκεύω
Δηριάδην ζώοντα, καὶ ἀκτέριστον Ὀφέλτην
Μεμφόμενον μετὰ πότμον ἀεργέα χεῖρα Λυαίου·
Οὐκέτι Κωδώνη θωρήσσεται, οὐκέτι δειλὴ
Μάρναται Ἀλκιμάχεια δορυσσόος, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
Αἰβίαλος δέδμητο, καὶ εἰσέτι θύρσον ἐρύκω·
Αἰδέομαι μετὰ δῆριν Ἀρισταῖον, μὴ καὶ ἀκούσῃ
Ὅττι θανὼν οὐχ εὗρεν ἀρήγονα νεκρὸς Ὀφέλτης·
Οὐ δύναμαι Κρήτης Κορυβαντίδος ἄστυ περῆσαι,
Μὴ γενέτης Ἀγέλαος ὀλωλότα παῖδα γοήσῃ,
Ἄνθεος ὀλλυμένοιο φόνον νήποινον ἀκούων·
Αἰδέομαι Μίνωϊ φανήμεναι· ἐν κλισίῃ γὰρ
Ἀστέριος μογέει βεβολημένος, ὃν πλέον ἄλλων
Ῥύσομαι, Εὐρώπης γὰρ ἔχει γένος· ἀλλὰ σαώσας
Νόστιμον ἀρτεμέοντα πάλιν γενετῆρι κομίσσω
Πηὸν ἐμὸν μετὰ δῆριν, ὅπως μὴ Κάδμος ἀκούσῃ
Ἀστέριον χατέοντα λιποπτολέμου Διονύσου·
Ἀλλὰ πάλιν μάρνασθε, καὶ εἰν ἑνὶ πᾶσιν ἀρήξω,
Τοσσατίων ἕνα μοῦνον ἀποκτείνας ὀλετῆρα.

ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ Λϛ.

Ὣς φάμενος θάρσυνε γεγηθότας ἡγεμονῆας,
Δηριαδεὺς δ' ἑτέρωθεν ἑοὺς ὥπλισσεν ἀρωγούς,
Ἀμφοτέρῃ δὲ φάλαγγι θεοὶ ναετῆρες Ὀλύμπου
Κεκριμένοι στέλλοντο κυβερνητῆρες Ἐνυοῦς·
Οἱ μὲν Δηριαδῆος ἀρηγόνες, οἱ δὲ Λυαίου·
Ζεὺς μὲν ἄναξ μακάρων ὑψίζυγος ὑψόθι κίονος
Ἄρεος ἔσχε τάλαντα [illegible]
Ἔμπυρον [illegible] προκαλεῖτο Κυανοχαίτης
Ἠέλιον, [illegible] Ἄρης, Ἥφαιστος Ὑδάσπην,
Ἥρης δ' ἀντιβίην [illegible] Ἄρτεμις [illegible]
[illegible]
Καὶ [illegible]
Ἀμφοτέροις [illegible]
Ἄρης [illegible]
Καὶ δόρυ [illegible]
Μέσσην [illegible]
[illegible]
Παλλάδος [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
Σύγγονον [illegible] Ἄρη Παλλὰς ἀμήτωρ,
[illegible]
[illegible]
Καὶ [illegible] Ἄρης·
Ἀλλά [illegible]
[illegible] Ἥρῃ·
Ἥρη δ' [illegible] Διόνυσον·
Ἄρτεμις [illegible]
Τόξον [illegible]
Ἥρη [illegible]
[illegible] Ἄρτεμις ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ
[illegible]
[illegible]
Καὶ [illegible]
Καὶ γέρανον [illegible]
[illegible]
Καὶ [illegible]
Ὠτειλὰς [illegible]
Καὶ [illegible] Ἥρη·
Χερσὶ δὲ [illegible]
Ἄρτεμιν [illegible]
Τόξα δ' [illegible] αἰχμή,
Οὐδὲ μάχην [illegible] Διὸς [illegible] Ἀρτέμιδος δὲ
[illegible]
[illegible]
Καὶ [illegible] Διὸς [illegible]
Ἄρτεμι θηρία βάλλε, τί μείζοσιν ἀντιφερίζεις;
Καὶ [illegible]
[illegible] Ἀθήνη,
Καὶ [illegible]
Σοὶ κύνες ἀγρώσσουσι, καὶ οὐ πτερόεντες ὀϊστοί,
Οὐ σὺ λεοντοφόνον [illegible] ἀβραίων γὰρ
Σῶν καμάτων ἱδρῶτες ἀνάλκιδές εἰσι λαγωοί·
Σὴν δ' ἐλάφων [illegible] δίφρον,
Σὴν [illegible] Διὸς [illegible]
[illegible]
Ἢν δ' ἐθέλῃς, [illegible] τόξα τιταίνει
Παρθενικὴ [illegible]

DIONYSIACORVM

LIBER XXXVI.

SIC locutus animauit gauiſos duces
Deriades verò ab altera parte ſuos armauit adiutores
Vtrique verò phalange Dij habitatores cœli
Diſcreti immittebantur gubernatores Bellonæ:
Hi quidem Deriadei auxiliatores, hi verò Bacchi.
Iupiter quidem Rex beatorum altiiugus ſuper ſecuri
Martis habuit trutinas deſtexum cœruleum verò
Igneum armoſe prouocabat Neptunus
Solem, Minerua et Mars, Vulcanus Hydaſpen,
Iunoni verò è regione montana Diana ſtabat.
Latoniam verò in pugnam bene conſuetus venit Mars,
Et diuini belli geminum ſonum edens intremuit Echo
Vtriſque beatis, excitatorum vero tumultuum.
Mars ſeptem iugera longus pugnabat cum Pallade,
Et hastam impetuoſam miſit, inſuperabilis verò Dea
Mediam Aegidem verberauit, non aſpiciendi verò capitis
Concuſſit Gorgonis ſerpentinas ſegetes comæ,
Palladis vulnerans hirſutum ſcutum, acuminata verò
Miſſa cum ſtridore inflexa haſtæ cuſpis
Factitium capillum adulterinæ lacerauit Meduſæ.
Puella vero pugnas excitans incitata & ipſa
Cognatam haſtam inſultauit in Martem Pallas ſine matre,
Illam, quam ferens patri edita in coauo ferro
Exſiliit paterno partum perſi ſente capite.
Et in ſomno genu flexit percuſſus vniuerſus Mars.
Sed ipſum eriges renouatum Minerua
Matri amica poſt pugnam inuulneratum tradidit Iunoni:
Iuno vero contendebat contra montanum Bacchum.
Diana vt comes montana, recte ex ergum . verò
Arcum ſuum incuruauit, confundi vero conflictu
Iuno Iouis habens nubem coopertam humeris
Infractum tanquam ſcutum habuit, & Diana aliam poſt aliam
Acuminatam mittens per arbitium telum errans,
In ſcopum inani conſumta euacuauit pharetram:
Et nubem vaſtam totam cooperuit ſagittis,
Et gruum imitatrix erat virgo acuta ga
Volantium in coronæ modum alterno quodam circulo
Et nubi vmbroſa impacta erant ſagittæ,
Vulnera verò non vulneratum ſine ſanguine habuit muliebre tegmen,
Et longum euacuauit ventoſum telum Iuno.
Manu verò voluens condenſata dorſa grandinis,
Dianam percuſſit torrenti telo,
Arcus verò incuruos circulos fregit ſplendens cuſpis,
Neque pugnam amputauit Iouis coniux: Diana verò
Pectoris ſummitatem percuſſit mediam, hac vero vulnerata
Hylæ pro ſoga in terram deſudit pharetram,
Et ipſi arridens Iouis dixit Nympha:
Diana feras percute, quid cum maioribus contendis?
Et ſcopulos aſcende, quorſum tibi bellum? viles verò
Endromidas ferens relinque ocreas Mineruæ,
Et rana tua vibra dolo plexa fericidæ enim
Tibi canes venantur, & non alata ſagittæ,
Non tu leones occidens tractas telum imbellium enim
Tuorum laborum ſudores imbelles ſunt lepores
Tuos vero ceruos cura & bene cornutum tuum currum,
Tuos ceruos cura, quorſum tibi Iouis filium venerans,
Pantherarum agitatore meos aurigam leonum?
Si verò voles, abe arcum, amor quod arcus tendit.
Virgo lectos fugiens, labores ſuſcipiens, tractatum amorum.

Deorum pugna.

Mars cum Pallade pugnat.

Mars Dicerus procubuit in genua.

Iuno cum Baccho pugnat.

Gruum volatus.

Diana à Iunone vulnerata.

Iuno Dianam exenans.

Diana partui præfecta.

Caſtum habere debuiſſes adiutorem partus
Cum Venere, cum Amore, tu enim imperas partui
Sed partum perficientis gubernatrix generationis
Veni puerperarum in thalamum fœminarum,
Et ad partum pertinentibus telis iaculans mulieres,
Similis eſto leoni puerperam prope Nympham,
Pro amante bellum labores partus ſuſcipiens. ſed & ipſius
Deſine continens eſſe continentis cauſſa mitræ,
Quòd tuorum membrorum amans figuram in altis regnans
Puellas innuptas procatur, donec ipſam (Iupiter,
Formam tuam clamant nuptias furantem Arcadeſ ſyluæ,
Calliſtus innuptæ nuptias apparantem, noſtram vero
Prudentem teſtem vrſam adhuc ingemiſcunt tumuli,
Accuſantem ſimulatam formã amore inſanientem Dianæ
Fœminæ quòd lectum ſubiiſſet fœmineus coniux,
Sed tuam inutilem abiiciens pharetram,
Iunonis relinque pugnam melioris, ſi verò voles,
Tanquã obſtetricalis pugna cum nuptias perficiente Venere.

Apollo vulneratã ſororem Dianam à conflictu aufert.

Dixit, vexatam verò præteriit Dianam Iuno:
Hanc verò mero ebriam e tumultu efferens
Vtraque amplexus fuit triſtis Phœbus manu,
Et ipſam ducens ſtatuit deſertum in lucum, (na pugna,
Reuerſus verò incomprehenſibilis conuerſabatur cum diui-
Et profundo dei ignitus dux contrarius ſtetit,

Phœbi contentio cum Neptuno.

Phœbus in pugnam Neptuniam, circa neruum verò
Poſuit telum, & facem eleuauit Delphica picea,
Vtraque manu dextralis, vt armet
Tractu fluctuoſo fulgorem, & arcum tridentis.
Cuſpis verò ardens, & aquea tela
Incidebant in inuicem, irato verò Phœbo
Martius reſonabat cantum paternus æther
Fulmine omni ſtrepitum. procelloſa verò fiſtula
Auribus Phœbeis inſonuit marina Echo. (cochlea
Triton verò latas maxillas habes bombum edebat conſueta
Humanam formam habens imperfectus ab ilio uſq; viridis
Nereides verò perſtrepebant abſcondito verò mari (piſcis:
Concuſſo tridente Arabs mugiebat Nereus,
Cœleſtiſq; phalangis ſuperiorem ſonitum audiens

Neptuni tridens.

Iupiter terreſtris reſonabat, ne Neptunus pulſante
Terram concuſſam fluctuum terram quatiente vibratione
Ordinem mundi emoueret tridente. (rum
Ne quando exornans terreſtrium fundamentum barathro-
Viſibile redderet inuiſibilis terræ fundamentum,
Ne profundorum venam omnem refringeret torrentium,
Infernalis receſſus fundens profugam aquam,
Infernum ſqualidum reſerans veſtibulum.
Tantus ſanè ſtrepitus excitatus eſt Diis contentione con-
gredientibus,
Et terreſtres fiſtulæ infremebant, vtriſque verò

Mercurius Deos ad concordiã hortatur.

Baculum attollens retraxit mitis Mercurius,
Tribus verò immortalibus vnam communem dixit vocem,
Frater Iouis, & fili tu quidem inuictæ procellæ
Facem relinque & arcum, tu verò cuſpidem tridentis,
Ne beatorum Titanes videam ſuper tumultum,
Ne Saturniam poſt contentionem iterum arduam cæli
Denuo Diis Mars inteſtinus ſit,
Ne pugnam aliam videam poſt Saturnium Iapeti
Ne poſt Zagreum etiam ſero natum circa Bacchum
Comburens terram omnem ſuo igne iratus Iupiter
Perpetuis inundet denuo orbitam mundi,
Aquas pluens fuſum æthera, neque cognoſcam

Iunior ſeniori cedat.

Aërio pelago madidum currum maris.
Ne frigidum habeat Phaëthon rurſus igneum ſplendorem,
Antiquiori verò cede gubernatori maris,
Patris fratri retribuens gratiam, quòd veneratur
Marinam tuam Delum maris rex Neptunus.
Neque te relinquat palmæ amor, neque recordatio oliuæ,
Quis rurſus Neptune iudex hic Cecrops?
Quis rurſus Inachus alius ſuam vrbem reſonuit Iunonis?
Quòd & Apollini armaris tanquam Mineruæ,

Κύπριν ἔχειν ὤφελλες ἀοσσητῆρα λοχείης
Σὺν Παφίῃ, σὺν Ἔρωτι· σὺ γὰρ κρατέεις τοκετοῖο.
Ἀλλὰ τελεσσιγόνοιο κυβερνήτειρα γενέθλης
Ἔρχεο παιδοτόκων ἐπὶ παστάδα θηλυτεράων,
Καὶ λοχίοις βελέεσσιν ὀϊστεύουσα γυναῖκας,
Ἴκελος ἔσσο λέοντι λεχωΐδος ἐγγύθι νύμφης,
Ἀντὶ φιλοπτολέμοιο μογοστόκος, ἀλλὰ καὶ αὐτῆς
Λῆγε σαοφρονέουσα σαοφροσύνης ἕνεκεν μίτρης,
Ὅττι τεῶν μελέων πεπόθων τύπον ὑψιμέδων Ζεὺς
Παρθενικὰς ἀγάμους μνηστεύεται, εἰσόκεν αὐτὴν
Εἰκόνα σὴν βοόωσι γαμοκλόπον Ἀρκάδες ὗλαι,
Καλλιστοῦς ἀγάμοιο γαμοστόλον· ἡμετέρην δὲ
Ἐχέφρονα μάρτυρα ἄρκτον ἔτι στενάχουσι κολῶναι,
Μεμφομένην νόθον εἶδος ἐρωμανέος Ἰοχεαίρης
Θηλυτέρην ὅτι λέκτρον ἐδύσατο θῆλυς ἀκοίτης·
Ἀλλὰ τεὴν ἄχρηστον ἀποῤῥίψασα φαρέτρην
Ἥρης κάλλιπε δῆριν ἀρείονος, εἰ δὲ ἐθέλεις,
Ὡς λοχίην πολέμιζε τελεσσιγάμῳ Κυθερείῃ.
Ἔννεπε, τειρομένην δὲ παρήλυθεν Ἄρτεμιν Ἥρη.
Τὴν δὲ φίλῳ μεθύουσαν ὑπὸ κλονέοιο κομίζων
Ἀμφοτέρῳ πήχυνε κατηφέϊ Φοῖβος ἀγοστῷ,
Καί μιν ἄγων ἔστησεν ἐρημάδος ἔνδοθι λόχμης·
Νοστήσας δ' ἀκίχητος ὁμίλεε δήϊδι χάρμῃ·
Καὶ βυθίου θεομάχου, πυρόεις ἀγεμὼν ἀντίος ἔστη,
Φοῖβος ἐς ὑσμίνην Ποσιδήϊον, ἀμφὶ δὲ νευρῇ
Θῆκε βέλος, καὶ πυρσὸν ἀνεκούφισε Δελφίδι πεύκῃ,
Ἀμφοτέρῃ παλάμῃ δεξιός, ὄφρα κορύσσῃ
Ὁλκῷ κυματόεντι σέλας, καὶ τόξα τριαίνῃ,
Αἰχμὴ δ' αἰθαλόεσσα, καὶ ὑδατόεντες ὀϊστοὶ
Συνέπεσον ἀλλήλοισι, χολωομένοιο δὲ Φοίβου
Ἄρεος ἐσμαράγησε μέλος πατρῷος αἰθὴρ.
Βροντῇσιν κελάδημα, θυελλήεσσα δὲ σάλπιγξ
Οὔασι Φοιβείοισιν ἐπέκτυπε πόντιος ἠχώ·
Τρίτων δ' εὐρυγένειος ἐβόμβεεν ἤθαδι κόχλῳ
Ἀνδρομέης ἀτέλεστος, ἀπ' ἰξύος ἄχρις ἰχθύς·
Νηρεΐδες δ' ἀλάλαζον, ἀποκρυφίῃ δὲ θαλάσσῃ
Σειομένου τριόδοντος Ἄραψ μυκήσατο Νηρεύς·
Οὐρανίης τε φάλαγγος ὑπέρτερον ἦχον ἀκούων
Ζεὺς χθόνιος κελάδησε, μὴ Ἐννοσίγαιος ἀράσσων
Γαῖαν ἱμασσομένην ῥοθίων ἐνοσίχθονι παλμῷ
Ἁρμονίην κόσμοιο μετοχλίσσειε τριαίνῃ,
Μήποτε κοσμήσας χθονίων κρηπῖδα βερέθρων
Θηητὴν τελέσειε ἀθηήτου χθονὸς ἕδρην,
Μὴ βυθίων φλέβα πᾶσαν ἀναῤῥήξειεν ἐναύλων
Νερτερίῳ κευθμῶνι χέων μετανάστιν ὕδωρ,
Νέρτερον αὐαλέοντα κατακλύζων πυλεῶνα·
Τόσσος ἄρα κτύπος ὦρτο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων,
Καὶ χθόνιαι σάλπιγγες ἐπέβρεμον, ἀμφοτέροις δὲ
Ῥάβδον ἐλαφρίζων ἀνεσείρασε μείλιχος Ἑρμῆς,
Τρισσοῖς δ' ἀθανάτοισι μίαν ξυνώσατο φωνήν.
Γνωτὲ Διὸς καὶ κοῦρε, σὺ μὲν κλυτότοξε θυέλλαις
Πυρσὸν ἔα καὶ τόξα, σὺ δὲ γλωχῖνα τριαίνης,
Μὴ μακάρων Τιτῆνας ἴδω ζόφον ἀμφὶ κυδοιμῶν,
Μὴ Κρονίην μετὰ δῆριν ἀπειλήτειραν Ὀλύμπου
Δεύτερον ἀθανάτοισιν Ἄρης ἔμφυλος ἔῃ,
Μὴ μόθον ἄλλον ἴδοιμι μετὰ Κρόνον Ἰαπετοῖο,
Μὴ δὲ μετὰ Ζαγρῆα, καὶ ὀψιγόνου περὶ Βάκχου
Φλέξας γαῖαν ἅπασαν ἑῷ πυρὶ χωόμενος Ζεὺς
Ἀενάου κλύσειε τὸ δεύτερον ἄντυγα κόσμου,
Ὕδασιν ὀμβρήσας χυτὸν αἰθέρα, μὴ δὲ νοήσω
Ἠερίοις πελάγεσσι διάβροχον ἅρμα θαλάσσης·
Μὴ ψυχρὴν ἐχέτω Φαέθων πάλιν ἔμπυρον αἴγλην.
Πρεσβυτέρῳ δ' ὑπόεικε κυβερνητῆρι θαλάσσης,
Πατροκασιγνήτῳ τίνων χάριν, ὅττι γεραίρει
Εἰναλίην σέο Δῆλον ἁλὸς μεδέων Ἐνοσίχθων·
Μή σε λίπῃ φοίνικος ἔρως, καὶ μνῆστις ἐλαίης·
Τίς πάλιν Ἐννοσίγαιε δικασπόλος ἐνθάδε Κέκροψ;
Τίς πάλιν Ἴναχος ἄλλος ἑὴν πόλιν ἴαχεν Ἥρης;
Ὅττι καὶ Ἀπόλλωνι κορύσσεαι ὥσπερ Ἀθήνῃ,

Καὶ μόθον

Καὶ μόθον ἄλλον ἔχεις δευτέριον μετὰ φύλοπιν Ἥρης,
Καὶ σὺ πάτερ μεγάλοιο κεραςφόρε Δηριαδῆος
Ἡφαίστου πεφύλαξο σέλας μετὰ λαμπάδα Βάκχου,
Μή σε πυριγλώχινι καταφλέξειε κεραυνῷ.
Ὣς εἰπὼν, ἀνέκοψε θεῶν ἔμφυλον Ἐνυώ,
Καὶ τότε λυσσήεις παλινάγρετον ἄμφεπε χάρμην
Δηριάδης βαρύμηνις, ἀπειλήσας ὡς ἴδε Βάκχας,
Καὶ μόθον ἀρτιμέοντος ὀπιπεύων Διονύσου,
Εἰς ἐνοπὴν οἴστρησε πεφυζότας ἡγεμονῆας,
Καὶ ξυνὴν ἀγυλῆισι καὶ ἱππήεσσιν ἀϋτὴν
Βάρβαρον ἴαχεν ἦχον βαρυφθόγγων ἀπὸ λαιμῶν,
Σήμερον ἢ Διόνυσον ἐγὼ πλοκαμῖδος ἐρύσω,
Ἢ μόθος Βάκχειος ἀϊστώσει γένος Ἰνδῶν·
Ὑμεῖς μὲν Σατύροισιν ἀλεξήτειραν ἀνάγκην
Στήσατε, Δηριάδης δὲ κορυσσέσθω Διονύσῳ·
Ἡμερίδων δὲ πέταλα, καὶ ὄργια ποικίλα Βάκχου
Φλέξατε, καὶ κλισίας ἐμπρήσατε, Μαιναλίδας δὲ
Δμωίδας αὐχήεντι κομίσσατε Δηριαδῆϊ,
Καὶ πυρὶ δήϊα θύρσα μαραίνετε, βουκεράων δὲ
Σειληνῶν Σατύρων τε πολυσπερέων κεφαλάων
Ἀμητὸν κείροντες ἀλοιητῆρι σιδήρῳ,
Στέψατε πάντα μέλαθρα βοοκραίροισι καρήνοις·
Μὴ Φαέθων στρέψειε πυραυγέας ἐς δύσιν ἵππους,
Πρὶν Σατύρους καὶ Βάκχον ἀλυκτοπέδῃσι κομίσσω
Σφιγγόμενον, καὶ στικτὸν ἐμῇ δεδαϊγμένον αἰχμῇ,
Ῥωγαλέον φορέοντα κατὰ στέρνοιο χιτῶνα,
Θύρσον ἀπορρίψαντα· τανυπλοκάμων δὲ γυναικῶν
Χαίτην ἀμπελόεσσαν ἐμῷ πρήσατε δαλῷ·
Θαρσαλέοι δὲ γένεσθε, καὶ Ἰνδώην μετὰ χάρμην
Νίκην κυδιάνειραν ἀείσατε Δηριαδῆος,
Ὄφρα τις ἐρρίγησι καὶ ὀψιγόνων στρατὸς ἀνδρῶν
Ἰνδοῖς γηγενέεσσιν ἀνικήτοισιν ἐρίζειν·
Ἔννεπε, καὶ προμάχους μετεκίαθεν ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ,
Ἡνιόχους οἴστρησεν ἀμετρήτων ἐλεφάντων,
Καὶ φυλάκους πεζῶν ἐπεθήξε κυδοιμῷ
Μαρναμένους πυργηδὸν, ὁμοζήλῳ δὲ κυδοιμῷ
Θυρσομανὴς Διόνυσος ἐρημονόμων στίχα θηρῶν
Εἰς ἐνοπὴν βάκχευσεν· ὀρεστιάδες δὲ κεραστὰ
Δαιμονίῃ ῥοιζηδὸν ἐβακχεύθησαν ἱμάσθλῃ·
Καὶ πολὺς ἐκ στομάτων ἐθωρήσσετο μαινόμενος θὴρ,
Ὠμοβόρων τε δράκοντες ἀποπτύοντες ὀδόντων
Τηλεβόλους πίδακας ἐς ἠέρα φάρμακος ἰοῦ,
Χάσματι συρίζοντι μεμυκότος ἀνθερεῶνος,
Λοξὰ περισκαίροντες, ἐς ἀντιβίους δὲ θέοντες
Αὐτόματον σκοπὸν εἶχον ἐχιδνήεντα βέλεμνα,
Καὶ σκολιαῖς ἑλίκεσσιν ἐμιτρώθη δέμας Ἰνδῶν
Ἑλκομένων, προτέρους δὲ πόδας σφηκώσατο σειρὴ
Εἰς δρόμον ἀΐσσοντας, ἀρειμανέες δὲ γυναῖκες
Δῆριν ἐμιμήσαντο δρακοντοβόλου Φιδαλείης,
Ἣ τότε κέντρον ἔχουσα γυναικείοιο κυδοιμοῦ,
Δυσμενέας νίκησεν ἐχιδνήεσσι κορύμβοις·
Καί τις ἀπὸ στομάτων δολιχόσκιον ἔγχος ἰάλλων
Ἰὸν ἀκοντιστῆρα κατέπτυε Δηριαδῆος,
Καὶ στονόεν ῥαθάμιγγι χαλυβδικὸν ἐδεύετο θώρηξ,
Καὶ νέκυς ἐν χθονὶ κεῖτο τυπεὶς ζώοντι βελέμνῳ
Ἄπνοος, ἀμφιέπων βέλος ἔμπνοον, ὀρθοκέλωρ δὲ
Ἐς λοφιὴν ὁλίκυρτον ἀναΐξας ἐλέφαντος,
Πόρδαλις ἐκρέμαστο μεταρσίῳ ἅλματι ταρσῶν,
Πυκνὰ δὲ θηρείοιο κατεστηρίζετο καρήνου,
Καὶ δρόμον ἤειρεν τανυκνήμων ἐλεφάντων·
Καὶ πολὺς ἑσμὸς ἔπιπτε βαρυσμαράγων ἀπὸ λαιμῶν,
Φρικτὸν ἐρημονόμων ἀΐων βρύχημα λεόντων,
Καί τις ἐνικήθη τρομέων μυκήματι ταύρου,
Καὶ βοὸς εἰσορόων βλοσυρῆς γλωχῖνα κεραίης
Λοξὸν ἀκοντίζουσαν ἐς ἠέρα, φοιταλέος δὲ
Εἰς φόβον ἄλλος ὄρουσεν ὑποσσείων γένυν ἄρκτου·
Θωΰσσων δ' ἰαχῇσιν ὁμόκτυπος ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ
Πανὸς ἀνικήτοιο κύων συνυλάκτεε λαιμῷ,
Καὶ μόθον ὑλακόμωρον ἐδειδίσσοντο μέλανες αἴθοπες Ἰνδοὶ,

Et bellum aliud habes prioris post pugnam Iunonis.
Et tu pater magni corniger Deriades
Vulcani caue splendorem post lampadem Bacchi, — Deorum contentio ſopita.
Ne te igneas cuſpides habenti comburat fulmine.
Sic locutus, amputauit Deorum inteſtinum bellum,
Et tunc rabioſus reuocatam fouit pugnam.
Deriades grauiter iratus, iraſas vt vidit Bacchas, — Deriades renouat prælium.
Et pugnam integrantis vidit Bacchi,
In pugnam rabioſè agitauit, qui aufugerant duces,
Et communem peditibus & equitibus minationem
Barbara infremuit grauiter ſonantibus à gutturibus,
Hodie aut Bacchum ego capillo traham,
Aut pugna Bacchica deſtruet genus Indorum,
Vos quidem Satyris adiutricem neceſſitatem
Statuite. Deriades verò armetur contra Bacchum.
Vitium verò folia, & orgia varia Bacchi
Comburite, & tentoria incendite, Mænalidas verò
Famulas ſuperbo adducite Deriadæ,
Et igne hoſtiles thyrſos areſacite. Boum cornua habentiũ v.
Silenorum Satyrorumq́; multiplicium capitum
Segetem demetentes perditore ferro.
Coronate omnia palatia boum cornua habentibus capitibus.
Ne Sol conuertat igne refulgentes in occaſum equos,
Antequam Satyros & Bacchum compedibus adducam,
Conſtrictum & verberatum mea diſcerptum cuſpide,
Fractum ferentem in pectore tunicam,
Thyrſum abiicientem, extenſos verò capillos habentium mulierum
Comam vite ornatam mea comburite face,
Audaces verò euadite, & Indicam poſt pugnam — [illegible]
Victoriam viros claros facientem canite Deriadæ,
Vt quis horreat, & ſerius natorum exercitus virorum
Indis terrigenis inuictis contendere.
Dixit & duces innuens alium poſt alium,
Aurigas furore incitauit immenſum vincentium elephantum
Et peditum ductores confluunt bello
Pugnantes catervatim, concordi verò prælio
Thyrſo inſanus Bacchus in deſerto paſtarũ ordines ferarum
In pugnam furioſè concitabat. in motibus verò nutritis mulieres — Bacchus [illegible] in pugnam concitat
Dæmoniaco cum fremitu bacchabantur flagello.
Et multa ex oribus armabatur furioſa fera.
Crudiuororum verò Dracones expuentes dentium
Procul iaculatos emittebant in aëra fontes veneni,
Hiatu ſibilante mugientis gutturis,
Obliquè aſſultantes, in hoſtes verò currentes
Spontaneum ſcopum habebant viperea tela,
Et obliquis voluminibus cingebatur corpus Indorum
Tractorum, priores verò pedes conſtrinxerat catena
In curſum inſtantes. Marte verò furioſæ mulieres
Pugnam imitabantur à Dracone proiectæ Phidaleæ,
Quæ tunc ſtimulum habens mulieris belli,
Hoſtes ſuperauit vipereis Corymbis:
Et quiſpiam ex ore longam vmbram trahentem haſtam mittens
Telum iaculatorium expuit Deriades,
Et lethali gutta è chalybe humectabatur thorax,
Et mortuus in terra iacuit percuſſus viuo telo
Sine ſpiritu circumſtipans telum viuum, rectipedum verò
In dorſum incuruum cum impetu irruens Elephantum,
Panthera eleuabatur ſublimis ſaltu plantarum. — Ferarum inter ſe pugna.
Crebro verò feruio conſtituebatur in capite,
Et curſum ſuſtulit extenſa genua habentium elephantem,
Et multa multitudo cecidit grauiter ſtridentibus à gutturibus
Horribilem in deſerto paſtorum audiens rugitum leonum,
Et quiſquam ſuperandus fuit trepidans mugitus tauri,
Et bouis intuens torui cuſpidem cornu
Obliquum iaculantem in aera, vagus verò
In metum alius ruit formidans maxillam vrſi.
Feruus verò fremitibus ſimul ſonans alius poſt alium
Panis inſuperabilis canis collatrabat gutture,
Et pugnam ad latrandum natorum timebant nigri Indi,

Communis verò vtriſque coniux eiuſdem nota erat pugna,
Terra verò ſitiens cædis fluctuabat cruore,
Occiſorum vtrinque multiplicibus verò domitis — Orcus laxat ſua veſtibula, vt vmbris ſit locus.
Multitudine tanta mortuorum anguſtabatur Lethe:
Manu verò ſubmouens infernus caliginoſum peſſulum,
Latiores portas ſuorum aperuit palatiorum,
Occiſorum vtrinque, impulſorum verò barathri
Tartareum mugitum Plutonia reſonabant ripæ.
Et multum tumultum excitans erat ſtrepitus. hoſtium verò
Vulnus occiſorum diuerſum, ex quibus ipſis hic quidem — Vulnerum varietas.
Ex equis labebatur vulneratus guttur,
Hic verò in pectore circularem ambitum mammæ,
Hic verò medium ventrem transfixus cucurrit è curru,
Alius verò bene acuminato ad vmbilicum ſummum telo
Percuſſus per ſe volutus conuerſabatur cum vicino ponto,
Alius verò verberatus medium ſuper temporis circulum: hic verò per humeros,
Et profugus alius cecidit dorſum transfixus cuſpide
Pedes procelloſum vulneratum equum relinquens,
Hic verò cadens imberbis lugebat vna nutritam iuuentam,
Et quiſpiam inſanabilis laceratus hepar telo
Pronus ex elephante cum ſonitu cecidit in puluerem.
Caput inclinans ad ſolum, & manus voluens
Cruentam amplectebatur mœſto terram brachio.
Et quiſpiam vir contra equitem transuerſus ſtetit, — Pedeſtrem equite congreſſus.
Et ſcuti ventrem fuſi's impleuit puluere,
Et terræ plantam infixit excipiens viri impetum.
Manu verò audaci multifarium ſcutum tendens
Equinam arenis omnem aſperſit frontem,
Inſaniens verò caput ſurſum innuenti fronte
Equus ſublatus eſt puluerulentos pilos quatiens,
Incuruas verò lapidibus ornatas exſpuit ſummitates freni,
Tundens verò curuidentem humectatam maxillam ſpuma
Altè extenſus agitabatur, & elatam ceruicem quatiens
Furioſus, effrenis inniuebatur terra
Pedibus retrotectis, & ſuſcitans maxillam vngula
In ſolum iaculabatur excuſſum gubernatorem.
Verùm hoc inclinato celer cucurrit aſper vir
Nudum habens acutum gladium, ſuper ſolo verò extenſi
Nigri ducis diſſecuit guttur.
Alius verò valde perturbatus cedebat equus errans — Martei vagi illi equorum obteriti.
Vicini aurigæ accipiens ſonitum flagelli,
Miſerabilem ſuum morientem calcans agitatorem,
Iacentem iam transfixum palpitantem in puluere.
Colletes verò immenſus habens ingentem formam,
Difficulter expugnabilis nouẽ vlnas lõgus ſimilis Alcyonio.
Bacchicam per medium furioſe graſſabatur pugnam,
Baſſaridumq́; ab agmen poſt pugnam volui trahere
In concubitum dote carentem coactarum nuptiarum,
Et vana pugnauit ſpe tantus vir,
Qualis erat audax Otus inacceſſum æthera ſcandens, — Otus Dianam amauit.
Castum innuptæ deſiderans cubile Dianæ,
Qualis erat amans puræ nuptias Mineruæ
Altus in nubibus in cœlum iaculans Ephialtes
Colletes fuit talis ſuperior cœlo vicinus
Gigantis primi generis, cum Diis pugnantem ſanguinem ferẽs
Indi primigena, & ſufficiens volabat forma,
Vincere impetuoſum Martem poſt filios Iphimediæ. — Iphimedia Charopea Colletem ſaxo occidit.
Sed talem quamuis exiſtentem fœmina occidit acuta petra
Bacchicæ Charopea gubernatrix choreæ:
Et quiſpiam vincentem cernens ceruicem attollentẽ puellã,
Miraculum ira miſcens trepidam dixit vocem.
Mars Mars relinque arcum, & ſcutum, & tuam haſtam,
Mars ſpoliatus es, relinque Caucaſum, homicidas enim — Marti inſultatur ob victoriam fœminæ.
Diuerſas Bacchus Amazones in pugnam trahit,
Armigeros quatiunt ſine ſcuto, veſtro enim.
Non à Thermodonte ſuas adduxit mulieres,
Nouam vidi & incredibilem ego imaginem, non ſcutum in humeris
Non haſtam impetuoſam habent Amazonides Bacchi
Non tantum thorace armatæ vincunt mulieres

Ξυνὴ δ' ἀμφοτέροισιν ὁμόζυγος ἦεν Ἐνυώ,
Γαῖα δὲ διψάς τε φόνου μιαίνετο λύθρῳ,
Κτεινομένων ἑκάτερθε, πολυσπερέων δὲ δαμέντων
Πλήθεϊ τοσσατίῳ νεκύων ἐστείνετο Λήθη·
Χειρὶ δ' ἀποχαλίζων Ἀΐδης ἐρεβώδεα ὀχῆα,
Εὐρυτέρους πυλεῶνας ἑῶν ὤϊξε μελάθρων,
Κτεινομένων ἑκάτερθε· διωκομένων δὲ βερέθρου
Ταρτάρεον μύκημα Χαρωνίδες ἴαχον ὄχθαι.
Καὶ πολὺς ἐγρεκύδοιμος ἔην κτύπος· ἀντιβίων δὲ
Ὠτειλὴ κταμένων ἑτερότροπος, ὧν ὁ μὲν αὐτῶν
Ἱππόθεν ὀλίσθησε τετυμμένος ἀνθερεῶνα·
Ὃς δὲ κατὰ στέρνοιο περίδρομον ἄντυγα μαζοῦ,
Ὃς δὲ μέσον κενεῶνα πεπαρμένος ἔκθορε δίφρου,
Ἄλλος εὐγλώχινι παρ' ὀμφαλὸν ἄκρον ὀϊστῷ
Βλημένος αὐτοκύλιστος ἐκυλίνδετο γείτονι πόντῳ,
Ὃς δὲ τυπεὶς μεσάτην ὑπὲρ ἄντυγος, ὃς δὲ δι' ὤμων,
Καὶ φυγὰς ἄλλος ἔπιπτε ῥάχιν τετορημένος αἰχμῇ
Πεζὸς ἀελλήεντα τετυμμένον ἵππον ἐάσας,
Ὃς δὲ πεσὼν ἀγένειος, ὀδύρετο σύντροφον ἥβην,
Καί τις ἀναλθήτῳ κεχαραγμένος ἥπατι ῥιπῇ
Κύμβαχος ἐξ ἐλέφαντος ἐπὶ δούπησε κονίης,
Κράατα δ' ἐγκλίνας δαπέδῳ, καὶ χεῖρας ἑλίξας
Αἱμαλέην πήχυνε κατηφέϊ γαῖαν ἀγοστῷ·
Καί τις ἀνὴρ ἱππῆος ἐναντία δόχμιος ἔστη,
Καὶ σάκεος κενεῶνα χυτῆς ἔπλησε κονίης,
Καὶ χθονὶ ταρσὸν ἔπηξε δεδεγμένος ἀνέρος ὁρμήν,
Χειρὶ δὲ θαρσαλέῃ πολυδαίδαλον ἀσπίδα τείνων
Ἱππείην ψαμάθοισιν ὅλην ἐρράντισεν ὀπωπήν,
Βακχεύσας δὲ κάρηνον ἄνω νεύοντι μετώπῳ
Ἵππος ἀνηέρθη κονισαλέην τρίχα σείων,
Καμπύλα τ' ἀλαίνων ἀπέπτυεν ἄκρα χαλινοῦ,
Τρίβων δ' ἀγκυλόδοντα παλιμπλεκέα γένυν ἀφρῷ
Ὑψιτενὴς δεδόνητο καὶ ὄρθιον αὐχένα πάλλων
Οἰστρήεις ἀχάλινος ἐπεσκαίριζε τὸ γαίῃ
Ποσσὶν ὀπισθιδίοισι, καὶ αὐχήεντι γένυν ἐπ' ὁπλῇ
Εἰς πέδον ἠκόντιζεν ἀπόσσυτον ἡνιοχῆα.
Αὐτὰρ ἐκεκλιμένῳ τῷ γῆς ἔδραμε κάρχαρος ἀνὴρ
Γυμνὸν ἔχων θοὸν ἄορ, ὑπὲρ δαπέδου δὲ ταθέντος
Κυάνεον προμάχοιο διέθρισεν ἀνθερεῶνα.
Ἄλλος ἐεσσύμενος ἐχάζετο πῶλος ἀλήτης,
Γείτονος ἡνιόχοιο δεδεγμένος ἦχον ἱμάσθλης,
Οἰκτρὸν ἑὸν θνήσκοντα διαστείβων ἐλατῆρα,
Κείμενον ἀσπαίροντα δι' ἀσπαίροντα κονίῃ·
Κολλήτης δ' ἀπέλεθρος ἔχων πελώρια μορφήν
Δυσμάχος ἐννεάπηχυς ἐείκελος Ἀλκυονῆϊ,
Βακχείης κατὰ μέσσον ἐμαίνετο δηϊοτῆτος,
Βασσαρίδων τε φάλαγγα μετὰ κλόνον ἤθελεν ἕλκειν
Εἰς εὐνὴν ἀέκουσαν ἀναέδνων ὑμεναίων,
Καὶ κενεῇ πολέμιζεν ὁδ' ἐλπίδι τηλίκος ἀνήρ,
Οἷος ἔην θρασὺς Ὦτος ἀνέμβατον αἰθέρα βαίνων,
Ἁγνὸν ἀνυμφεύτοιο ποθέων λέχος Ἰοχεαίρης,
Οἷος ἔην φιλέων καθαρῆς ὑμέναιον Ἀθήνης
Ὑψιπόρος ἐς Ὄλυμπον ἀκοντίζων Ἐφιάλτης·
Κολλήτης πέλε τοῖος ὑπέρτερος αἰθέρι γείτων
Γηγενέος προγόνοιο, θεημάχον αἷμα κομίζων·
Ἰνδὸς ἔην πρωτόγονος καὶ ἄρκιος ἔπλετο μορφῇ,
Δίπτυχα θοῦρον Ἄρηα μεθ' υἱέας Ἰφιμεδείης·
Ἀλλὰ τόσον περ ἐόντα γυνὴ κτάνεν ὀξέϊ πέτρῳ
Βακχιάδος Χαρόπεια κυβερνήτειρα χορείης·
Καί τις ἀριστεύουσαν ἰδὼν ὑψαύχενα κούρην,
Θαῦμα χόλῳ κεράσας, τρομερὴν ἐφθέγξατο φωνήν·
Ἄρες Ἄρες λίπε τόξα, καὶ ἀσπίδα, καὶ τεὸν ἔγχος,
Ἄρες ἐσυλήθης, λίπε Καύκασον· ἀνδροφόνους γὰρ
Ἀλλοίας Διόνυσος Ἀμαζόνας εἰς μόθον ἕλκει,
Ὁπλοφόρους δονέουσιν ἀνάσπιδες· ὑμετέρου γὰρ
Οὐκ ἀπὸ Θερμώδοντος ἑὰς ἐκόμισσε γυναῖκας,
Ξεῖνον ἰδὸν καὶ ἄπιστον ἐγὼ πέλεν, οὐ σάκος ὤμοις,
Οὐ δόρυ θοῦρον ἔχουσιν Ἀμαζονίδες Διονύσου,
Οὐ τόσον ἐν θώρηξιν ἀριστεύουσι γυναῖκες

Καυκα-

Καυκασίδες· Βάκχαι δὲ φιλοπτόρθων ἀπὸ χειρῶν
Φ[illegible]λλάδας αἰχμάζουσι, καὶ οὐ χατέουσι σιδήρου.
Ὤ μοι Δηριάδαο μεμηνότος, ὅττι γυναῖκες
Χ[illegible] ὀνύχεσσι δ[illegible]σχίζουσι χιτῶνας·
Ἔννεπε [illegible] κραναὸν βέλος οἷον ἔχουσα
Τηλίκον ὑψίκαρηνον ἀπέκτανεν ἄνδρα Βάκχη.
Δηριάδης δ' ἀκίχητος ἐπέδραμε Θυιάσι Βάκχαις,
Καὶ Χαρόπην ἐδίωκε λιθοσσόον· ἡ δὲ φυγοῦσα
Μάρνατο θαρσήεσσα παρισταμένη Διονύσῳ,
Θύρσον ἀκοντίζουσα φιλανθέα Βακχάδι χάρμῃ.
Δηριάδης δ' Ὀρίθαλλον ἀπηλοίησε σιδήρῳ
Κουρῆτα ὁμόζυγον Ἀβαντίδος ἀστὸν ἀρούρης,
Καὶ κοτέων ἑτάροιο δεδουπότος ἀρχὸς Ἀβάντων
Καρμίνων βασιλῆα κατηκρήμνιξε Μελισσεύς,
Κύλλαρον ὀξυόεντι κατ' αὐχένος ἄορι τύψας
Λογασίδην, ὃς μοῦνος ἐπίφρονος ἔπλε κορυστής,
Δηριάδῃ μεμέληκτο δορυθρασέων πλέον Ἰνδῶν,
Καί μιν ἄναξ φιλέεσκε κατὰ Μορρέα· πολλάκι δ' αὐτῇ
Ὀρσοβόῃ καὶ ἄνακτι μιῆς ἔψαυσε τραπέζης,
Θυγατέρων βασιλῆος ὁμέστιος· ἀμφοτέρας γὰρ
Ἔσχε καὶ [illegible] συνομόστολον [illegible].
Ἔνθα πολὺς προμάχων στρατὸς ἤριζεν· ὑψιφανὴς δὲ
Πευκεσίῳ πολέμιζεν ἀελλοπόδης Ἁλιμήδης,
Καὶ Φλογίῳ κεκόρυστο Μάρων, καὶ Θευρέϊ Νηλεύς.
Ὑσμίνης δὲ τάλαντα πατὴρ ἔκλινε Κρονίων,
Καὶ [illegible] Διόνυσος ἐμάρνατο Δηριαδῆϊ,
Μίξας ἔγχεϊ θύρσον, ἀκοντοφόρῳ δὲ μαχητῇ
Πολλάκις ἀκοντίζοντι μεταλλάξας [illegible],
Δύσατο παντοίης πολυδαίδαλα φάσματα μορφῆς,
Πολλάκι [illegible] μαινομένη φλόξ,
Ἀγκύλον [illegible],
Ἄλλοτε [illegible],
Ὑγρὸς οἰστεύων διερὸν βέλος, ἀμφιέπων δὲ
Ἰσοφυὲς μίμημα λεοντείοιο προσώπου,
Ὄρθιον [illegible] μετάρσιον αἰθερ[illegible],
Τρηχαλέον βρύχημα χέων πυκινότριχι λαιμῷ,
Καὶ κέλαδον βρονταῖον ἐρισμαράγοιο τοκῆος,
Καὶ σκι[illegible] πολυδαίδαλον εἶδος ὀπωπῆς·
Ἀλλοφυὴς [illegible] καὶ ἴκελος ἔρνεϊ γαίης
Αὐτοτελὴς ἀκίχητος [illegible],
Ὡς πίτυς, ὡς πλατάνιστος, ἀμειβομένου δὲ καρήνου
Μιμηλοῖς πετάλοισιν [illegible] δενδρώσατο χαίτην,
Γαστέρα [illegible] ἀκρεμόνας δὲ
Φ[illegible] ἐὰς ποίησε, καὶ ἐφλοίωσε χιτῶνας,
Καὶ πόδας ἐρρίζωσεν, ἀνακρούων δὲ κεραίαις
Μαρναμένου βασιλῆος ἐπεψιθύριζε μετώπῳ,
Καὶ στικτοῖς μελέεσσι τύπον μιμηλὸν ὑφαίνων
Πόρδαλις ὑψιπέτης ἀνεπάλλετο ἅλματι ταρσῶν,
Καὶ λοφιὴν ἐπέβαινεν ἀερσιλόφων ἐλεφάντων·
Κοῦφα [illegible] ἅρμα τινάσσων,
Εἰς πέδον [illegible] θεομάχον [illegible],
Σ[illegible] ἀγκύλα κύκλα χαλινῶν.
Οὐδὲ [illegible], ἀλλὰ Λυαίῳ
Μάρνατο [illegible] αἰχμῇ·
Ἀλλὰ πάλιν μετάμειψε θεὸς δέμας· ὑψιφανὴς γὰρ
Ἠέρα [illegible] ἑλίσσετο πυρσὸς ἀλήτης,
Αἰθύσσων ἀνέμοισι φ[illegible] ἀμφὶ δὲ μαζοῖς
Στήθεα λαχνήεντα διέτρεχε Δηριαδῆος·
Κυκλώσας ὑψιπόρον δὲ [illegible] ἅλματα καπνοῦ
Ἀργεννοῖς λαγόνεσσιν Ἄραψ μελαίνετο θώρηξ
Ἁλλόμενος σπινθῆρι, πυριβλήτου δὲ φορῆος
Ἡμιδαὴς ζείουσα λόφῳ θερμαίνετο πήληξ·
Ἐκ βλοσυροῦ δὲ λέοντος ἐφαίνετο κάπρος ἀλήτης,
Εὐρὺ χανὼν μέγα χάσμα δασυτρίχος ἀνθερεῶνος,
Καὶ λοφιὴν πελάσας ὀπὶ γαστέρι Δηριαδῆος
Ὀρθὸς ὀπισθιδίοιο ποδὸς [illegible] πάλμῳ,
Θηγαλέοις ὀνύχεσσι μέσον κενεῶνα χαράσσων.
Δηριάδης δ' ἀγέρωχος ἐμάρνατο φάσματι κωφῷ,
Ἐλπίδι [illegible] ἤθελε δ' αἰεὶ

Caucaſides. Bacchæ verò ramos amantibus à manibus
Folia armant, & non indigent ferro.
Heu mihi ob Deriadeum inſanum quod mulieres
Ferreas unguibus diſcindunt tunicas
Dixit cum ſtupore iratus montanum telum, quale habens
Tantum caput altum habentem occidit virum Baccha.
Deriades verò incõprehẽſibilis occurrit Thyadibus Bacchis
Et Charopen perſequebatur lapides quatientem, hæc verò
Pugnabat audax aſtans Baccho, (fugiens
Thyrſum iaculans floridum Bacchica pugna

Deriades Charopen fugientem ſequitur.

Deriades verò Orithallum amputauit ferro
Curetem contribulem Abantidis ciuem terra,
Et iraſcens ſocio cadente princeps Abantum
Carmenorum regem deorſum præcipitauit Meliſſeus
Cyllarum acuto circa ceruicem gladio verberans
Logaſiden, qui ſolus cum prudens eſſet bellator,
Deriadæ curæ erat haſta audaces plus quàm Indi,
Et ipſum rex amabat, vt Morrheum, ſæpius verò cum ipſa
Orſoboa & rege vnam tetigit menſam
Filiarum regis conuictor, vtraſque enim
Liſe & pectore ſuperauit vna nutritam iuuentam.
Vbi multus anteſignanorum dux contendebat, in ſublimi apparens verò
Peuceſio pugnabat aëripes Halimedes,
Et contra Phlogiũ armabatur Maro, & Theuteũ Neleus.
Pugnæ verò libram pater inclinabat Saturnius,
Et fortis Bacchus pugnabat Deriadeo,
Miſcens cum haſta thyrſum, iacula ferenti verò militi

Bacchus cum Deriade pugnát.

Interdum iaculanti verſatile corpus mutans.
Subibat omnigenæ multum varia ſpectra formæ,
Interdum verò procelloſa armabatur inſana flamma,
Obliquum incitans ſplendorem ſaltante fumo,
Interdum fluctuans, fallax fluebat aqua,

Bacchi Metamorphoſis.

Humidus iaculans liquidum telum, retinens verò
Eiuſdem naturæ exemplum leoninæ frontis
Erectum eleuauit ſublime guttur
Aſperum rugitum fundens denſas iubas habenti gutture,
Et ſtrepitum fulmineum grauiter tonantis patris,
Et vmbroſa ferens multifariam imaginem frontis
Alius apparens transformabatur & ſimilis plantæ terræ.

Variæ Bacchi transformationes.

Per ſe perfectus incõprehẽſibilis recurrebat æthera pulſans,
Tanquam pinus, tanquam platanus, mutato verò capite
Simulatis foliis adulterinam arboreſcebat comam,
Ventrem truncum habens oblongum, ramos verò
Manus ſuas fecit, & in corticem mutauit tunicas,
Et pedes radicauit, pulſans verò cornibus
Pugnantis regis inſuſurrabat fronti.

Bacchus in arborem.

Et maculoſis membris imaginem æmulam texens
Panthera altiuolans cucurrit ſaltu pedum.
Et dorſum aſcendit ſublimes conos habentium elephantum.
Lenta verò vadens Elephas ſublimis currum quatiens,
In ſolum eiiculabatur cum Dijs pugnantem aurigam,
Quatiens ſplendidas antennas, & incuruos circulos frenorũ.
Neque cadens indiligens fuit immenſus dux, ſed Baccho
Pugnabat transmutato, & vulnerauit Pantheram cuſpis
Sed rurſus mutauit Deus corpus, ſublimis enim
Aëra calefaciens voluebatur ignis vagus,
Suſcitans ventis flammeum telum, circa verò papillas
Pectora hirſuta percurrit Deriadei.

Deriades Bacchum in Pantheram verſum vulnerat.

Bacchus in ignem.

Circulariter verò altigradi capiens ſaltum fumi
Candidis lumbis Arabs denigrabatur thorax
Saliens ſcintilla, ab igni verò percuſſi geſtatoris
Semiuſta feruens criſta incaleſcebat galea.
Ex terribili verò leone apparebat aper errans,
Dilatans magnum hiatum hirſutas ſetas habentis gutturis,
Et ſetam admouens ad ventrem Deriadei
Rectus poſterioris pedis corſilebat ſubſultatione,
Acutis unguibus medium ventrem lacerans.
Deriades verò armis ſuperbus pugnabat cum ſpectro muto
Spe irrita elatus: voluit verò ſemper

Statim ipſis incomprehenſibilē capere ſimulachrū manibus.
Oppoſiti verò leonis ſuam haſtam infixit fronti
Sermonem minacem fundens multiformi Baccho.
Quid formidas Bacche? quorſum tibi dolus pro pugna?
Deriadem trepidans multifariam formam tranſmutas,
Panthera non turbat me bellum fugientis Bacchi
Vrſam ſagittis conficio, & arborem enſe amputo,
Mentiti verò leonis ego ventrem lacerabo.

Brachmanes Indi Sapientes.

Sed ſapientes Brachmanas inermes in te armabo.
Nudi enim ſunt, à Deo verò vocatis incantationibus
Sæpius aeriuagam ſimilem iniugi tauro

Incantatores.

E cœlo deducentes rapiunt Lunam.
Sæpius verò equitantis impulſis in curribus
Inſtabilis Solis inhibent tranſitum.
Dixit inſpiciens diſſimilia ſpectra Bacchi,
Et mentem habuit incredulam, incomprehenſibili verò con-(ſilio
Artem veneficam inſcribens Bacchi,
Sperabat ſuperare Iouis filium arcana arte.
Inde ſaliens incomprehenſibilis recurrit ſuper currus,
Et Deus inſipientem cum Diis pugnantem virum cernens,
Vitem germinauit adiutricem pugnæ.
Et quiſpiam vuis ornatæ à Deo impulſus vineæ ramus

Deriades à Baccho vite illigatus.

Serpens paulatim in argenteas rotas habentem currum
Deriadem conſtrinxit minaci ramo
Vndique circumplexum vinctum, iam germinatum verò
Inſitum ſuſcitans in racemo racemum vagum,
Inſani regis inumbrantem caput,
Quatiebat cingens totum virum. Deriadem verò
Ex ſe natus inebriauit vuis bene fragrantis fructu,
Compedem verò non ferream implicauit gemino pedi,
Et pedes radicauit iugo coniunctorum Elephantum

Remora naues detinet.

Infracta hedera, & non tantum nauem maris
Acuta circumplexorum remora ſumma dentium
Vinculo acutos dentes habenti inhibent in mari.
Tale erat ſimulachrum: fruſtra verò elephantas incitans
Auriga grauiter ſonans ſuum quatiebat flagellum,
Stimulis acutioribus immorigera dorſa lacerans,
Et tantum Indum regem, quem non occidit immenſa cuſpis,
Vitea ſuperauit circumuolutio tanquam dux, circumſtipans (verò
Vitium ramo comprehenſum guttur.
Præfocabatur Deriades obliquo conſtrictus tractu,
Et laborans inconcuſſis voluebatur inſana voce,
Tenuem habens vlulatum religioſi gutturis,

Deriades vinctus miſericord. à Baccho implorat.

Nutibus mutis ſupplices lacrymas libans,
Et manum tendit non vocalem teſte ſilentio,
Laborem totum clamans, lacryma verò fuit forma,
Et diſſipans Bacchus ſuam multa vincula habentem vitem
Compedem viteam retraxit Deriadei.

Bacchus ſoluit hoſtem.

Et coronam vitium circularem hederam relinquens
Vinctam ceruicem ſoluit ſimul plexorum elephantum.
Neq; fugiens quernum extenſos ramos habentis Corymbi
Vinculum minax, & per ſe volutam neceſſitatem
Deriades recuſauerat & inſuetum faſtum minarum:

Poſt pericula impietas redit.

Sed rurſus dux erat cum Diis pugnans: habuit verò conſiliū
Duplex aut Bacchum capere, aut ſeruum facere.
Vtroſque verò amputauit pugna circumcurſatrix caligo,
Et pugna erat poſt noctem, & ſomniferis à thalamis
Excitatos armauit alterna rurſus aurora.
Neque pugnæ finis erat incitato Baccho,
Sed tantorum poſt circulos volutorum annorum
Rhythmum Martis fruſtra infremuit tuba.
Iam verò bellamouentium annorum multiflexa orbita
Bacchica verò perfecta furebat magis Bellona.

Bacchus Indos terreſtri prælio ſuperare nō potuit.

Non quidem negligentes Marte furioſum Bacchum
Reliquerunt immemoribus reboantem ſermonem ventis
Dictæi Rhadamanes concordes, ſed Bacchi
Naues fabricabant bellicoſas, in lucis verò

Rhadamanes Baccho naues fabricant.

Operabantur aliunde alius, hic quidem rotundos faciebat
clauos.
Hic v. mediam laborabat circa carinam, tabulata. v. alius

Αψ αὐτοῖς ἀχίχητον ἑλεῖν εἴδωλον ἀγοστῷ·
Αντιτύπου δὲ λέοντος ἑὸν δόρυ πῆξε μετώπῳ,
Μῦθον ἀπειλητῆρα χέων πολυειδέι Βάκχῳ·
Τί πτώσσεις Διόνυσε; τί σοι δόλος ἀντὶ κυδοιμοῦ;
Δηριάδην τρομέων πολυδαίδαλον εἶδος ἀμείβεις,
Πόρδαλις οὐ κλονέει με φυγοπτολέμου Διονύσου,
Αρκτον ὀιστεύω, καὶ δένδρεον ἄορι τέμνω,
Ψευδομένου δὲ λέοντος ἐγὼ κενεῶνα χαράξω·
Αλλὰ σοφοὺς Βραχμῆνας ἀτευχέας ἐς σὲ κορύσσω·
Γυμνοὶ γὰρ γεγάασι, θεοκλήτοις δ' ἐπαοιδαῖς
Πολλάκις ἠεροφοῖτιν ὁμοίιον ἄζυγι ταύρῳ
Οὐρανόθεν κατάγοντες ἐσαρμάξαντο Σελήνην·
Πολλάκι δ' ἱππεύοντος ἐπειγομένων ἐπὶ δίφρων
Αστατέος Φαέθοντος ἀνεστήσαντο πορείην·
Εννεπε παπταίνων ἑτερόχροα φάσματα Βάκχου,
Καὶ νόον εἶχεν ἄπιστον, ἀμηχανίῃ δὲ μενοινῇ
Τέχνην φαρμακόεσσαν ἐπιγράψας Διονύσου
Ελπετο νικήσειν Διὸς υἱέα μυστίδι τέχνῃ·
Ενθα θορὼν ἀχίχητος ἀνέδραμεν ὑψόθι δίφρου,
Καὶ θεὸς ἀφραίνοντα θεημάχον ἄνδρα δοκεύων,
Αμπελον ἐβλάστησεν ἀρηγόνα δηιοτῆτος·
Καί τις ἐυμαλλοῖσι θελγομένης οἰνάδος ὅρπηξ
Ερπύζων κατὰ βαιὸν ἐς ἀργυρόκυκλον ἀπήνην,
Δηριάδην ἔσφιγξεν ἀπειλητῆρι κορύμβῳ
Αμφιπεριπλεχθέντα πεπεδημένον· ἀρτιθαλῆ δὲ
[illegible] ἐπὶ βότρυι βότρυν ἀλήτην
Μαινομένου βασιλῆος ἐπισκιόωντα μέτωπον,
Σείετο μιτρώσας ὅλον ἀνέρα· Δηριάδην δὲ
αὐτοφυὴς ἐμέθυσσεν ἐξ εὐώδει καρπῷ,
Ιστοπέδην δ' ἀσίδηρον ἐπέπλεκε δίζυγι ταρσῷ,
Καὶ πόδας ἐρρίζωσεν ὁμοζυγέων ἐλεφάντων
Αρρηκτος κισσός, καὶ οὐ τόσον ἐν ὑγρῷ πόντῳ
[illegible] ἐχενηίδος ἄκρα γενείων
Δεσμὸν καρχαρόδοντι διεσφήκωσε θαλάσσῃ·
Τοῖον ἔην μίμημα, μάτην δ' ἐλέφαντας ἐγείρων
Ηνίοχος βαρύδουπος ἀνεσείλιξεν ἱμάσθλην,
Κέντροις ὀξυτέροισιν ἀπειθέα νῶτα χαράσσων·
Καὶ τόσον Ινδὸν ἄνακτα, τὸν οὐ κτάνεν ἄσπετος αἰχμή,
Αμπελόεις νίκησεν ἕλιξ [illegible] ἀμφιέπων δὲ
Ημερίδων ὅρπηκι κατάσχετον ἀνθερεῶνα
Πνίγετο Δηριάδης σκολιῷ πεπεδημένος ὁλκῷ,
Καὶ μογέων ἀτινάκτοις ἐκυλίετο μαινάδι φωνῇ,
Λεπτὸν ἔχων ὀλόλυγμα θεουδέος ἀνθερεῶνος,
Νεύμασιν ἀφθόγγοις ἱκετήσια δάκρυα λείβων,
Καὶ παλάμην ὤρεξεν ἀναυδέα μάρτυρι σιγῇ,
Μόχθον ὅλον βοόων, τὸ δὲ δάκρυον ἔπλετο μορφή,
Καὶ σκεδάσας Διόνυσος ἑὴν πολύδεσμον ὀπώρην,
Ιστοπέδην εὐβότρυν ἀνέσπασε Δηριάδηος,
Καὶ στέφος ἀμφιέλικτον ἐλικώδεα κισσὸν ἐάσας
Δέσμιον αὐχένα λῦσεν ὁμοπλεκέων ἐλεφάντων·
Οὐ δὲ φυγὼν δρυόεντα τανυπτόρθοιο κορύμβου
Δεσμὸν ἀπειλητῆρα, καὶ αὐτοέλικτον ἀνάγκην
Δηριάδης ἀπίθησεν ἐθήμονα κόμπον ἀπειλῆς,
Αλλὰ πάλιν πρόμος ἦε θεημάχος, εἶχε δὲ βουλὴν
Διχθαδίην, ἢ Βάκχον ἑλεῖν, ἢ δμῶα τελέσσαι·
Αμφοτέρας δ' ἀπέκοψε μάχης ἀμφίδρομος ὀρφνή,
Καὶ μόθος ἦν μετὰ νύκτα, καὶ ὑπναλέων ἀπὸ λέκτρων
Εγρομένους θώρηξεν ἀμοιβαίη πάλιν ἠώς.
Οὐδὲ μόθου τέλος ἦεν ἐπειγομένου Διονύσου,
Αλλὰ τόσων μετὰ κύκλα κυλινδομένων ἐνιαυτῶν
Ῥυθμὸν Ενυαλίοιο μάτην ἐπεβόμβεε σάλπιγξ·
Ηδη δ' ἐχεμόθων ἐτέων πολυκαμπέι νύσσῃ
Βακχιὰς ἀρτιτέλεστος ἐμαίνετο μᾶλλον Ενυώ.
Οὐ μὲν ἀφειδήσαντες Αρειμανέος Διονύσου
Κάλλιπον ἀμνήστοισι μεμυκότα μῦθον ἀήταις
Δικταῖοι Ῥαδαμᾶνες ὁμόφρονες· ἀλλὰ Λυαίου
Νῆας ἐτεχνήσαντο μαχήμονας· ἀμφὶ δὲ λόχμας
Ποίπνυον ἄλλοθεν ἄλλος· ὁ μὲν τορνώσατο γόμφους,
Ὃς δὲ μέσην πονέεσκε περὶ τρόπιν, ἴκρια δ' ἄλλος

Ορθὰ πι-

Ὀρθὰ διεσσαμένοισιν ἀμοιβαίοισιν ὑφαίνων
Ὁλκάδι τοῖχον ἔτευχεν, ἐπηγκενίδας δὲ τανύσσας
Μακεδνὰς ἐνέπηξε, βαθυνομένου δὲ μεσόδμης
Μεσσοφανῆ μέσον ἱστὸν Ἄραψ ὠρθώσατο τέκτων,
Λαίφεϊ πεπταμένῳ πεφυλαγμένον· αὐτὰρ ἐπ' ἄκρων
Δουρατέην ἐπίκυρτον ἐτεχνήσαντο κεραίην
Ἴδμονες ἀσπαλάμοιο καὶ Ἡφαίστου, καὶ Ἀθήνης·
Ὣς οἱ μὲν μογέοντες, ἀμιμήτῳ τινὶ τέχνῃ,
Βάκχῳ νῆας ἔτευχον· ἐπασχολέων δὲ κυδοιμῷ
Μαντοσύνης Διόνυσος ἑῆς ἐμνήσατο Ῥείης,
Ὅττι τέλος πολέμοιο φανήσεται, ὁππότε Βάκχοι
Εἰναλίην Ἰνδοῖσιν ἀναστήσωσιν Ἐνυώ·
Καὶ Λύκος ἀκροτάτοιο δι' οἴδματος ἡνιοχεύων,
Νεύμασιν ἀστυφέλικτοισιν ὑποδρήσσων Διονύσου,
Ἄβροχον ἡνιόχευεν ὁδοιπόρον ἅρμα θαλάσσης,
Ἧχι σοφοὶ Ῥαδαμᾶνες ἁλιπλανέες μετανάσται
Νῆας ἐτεχνήσαντο θαλασσοφόνῳ Διονύσῳ.
Καὶ τότε τετρατόροιο χρόνου στροφάλιγγα κυλίνδων
Ἱππιον ἦεν ἕκτον ἑλίσσετο καμπύλος αἰών,
Εἰς ἀγορὴν ἐκάλεσσε μελαρρίνων γένος Ἰνδῶν
Δηριάδης σκηπτοῦχος, ἐπειγομένῳ δὲ πεδίλῳ
Λαὸν ἀολλίζων ἑτερόθροος ᾔιε κῆρυξ.
Αὐτίκα δ' ἠγερέθοντο πολυσπερέων στίχες Ἰνδῶν,
Ἑζόμενοι στοιχηδὸν ἀμοιβαίων ἐπὶ βάθρων·
Λαοῖς δ' ἀγρομένοισιν ἄναξ ἀγορεύετο Μορρεύς·
Ἴστε φίλοι τάχα πάντες ὅσον κάμον ὑψόθι πύργων,
Εἰσότε γαῖα Κίλισσα, καὶ Ἀσσυρίων γένος ἀνδρῶν
Αὐχένα δοῦλον ἔκαμψεν ὑπὸ ζυγὰ Δηριαδῆος,
Ἴστε καὶ ὅσσα τέλεσσα κατακτείνων Διονύσου,
Μαρνάμενος Σατύροισι, καὶ ἀμητῆρι σιδήρῳ
Τέμνων ἐχθρὰ κάρηνα βοοκραίροιο γενέθλης,
Ὁππότε Βασσαρίδων πεπεδημένον ἑσμὸν ἐρύσσας
Ὤπασα Δηριάδῃ πολέμου γέρας, ὧν ὑπὸ λύθρῳ
Ἄστεος εὐλαΐγγες ἐφοινίχθησαν ἀγυιαὶ
Κτεινομένων, ἕτεραι δὲ μετάρσιον ἀμφὶ χορείην
Ἀγχονίῃ θλίβοντο περίπλοκον αὐχένα δεσμῷ,
Ἄλλαι δ' ὑδατόεντος ἐπειρήθησαν ὀλέθρου,
Κρυπτόμεναι κευθμῶνι πεδοσκαφέος κενεῶνος·
Ἀλλὰ πάλιν ναέτῃσιν ἀρείονα μῆτιν ὑφαίνω,
Εἰ σαόφρων Ῥαδαμᾶνες ὅτι δρυτόμῳ τινὶ τέχνῃ
Νῆας ἐτεχνήσαντο φυγοπτολέμῳ Διονύσῳ·
Ἔμπης οὐ τρομέω Διόνυσον ναυμαχέοντα ἐν πτολέμοισι γὰρ
Ἄνδρα φερεσσακέων κεκορυθμένον ὑψόθι νηῶν
Οὐτιδανοῖς πετάλοισι ποτὲ κτείνουσι σιδήρῳ,
Ἢ πῶς λυσσήεις ὀρεσίδρομος ὑψίκερως Πὰν
Θηγαλέοις ὀνύχεσσι διατμήξει δέμας Ἰνδῶν;
Οὐ δύναται βαρύδουπον ὕδωρ Σιληνὸς ἀράσσων,
Ἀπτολέμῳ νάρθηκι μαχήμονα νῆα καλύψαι,
Εἰς χορὸν αἱματόεντα θορὼν λυσσώδεϊ ταρσῷ,
Κῶμον ἀνακρούων θανατηφόρον· οὐδ' ἐνὶ πόντῳ
Ταυρείοις κεράεσσι πεπαρμένον ἄνδρα δαμάζει,
Ἀγχιφανῆ μεσάτοιο διχαζομένου κενεῶνος,
Ἀλλὰ τυπεὶς προκάρηνος ἀτυμβεύτῳ τινὶ μοίρῃ
Κείσεται ἐν ῥοθίοισιν, ὀλισθήσουσι δὲ Βάκχαι
Ἔγχεσι μακεδανοῖσι μιαιφόνον ἐς βυθὸν ἅλμης
Τυπτόμεναι· καὶ νῆας ἀιστώσω Διονύσου,
Ναύμαχον εἰκοσίπηχυ διὰ ὁλκάδος ἔγχος ἑλίσσων·
Ἀλλὰ φίλοι μάρνασθε πεποιθότες· ἀντιβίων δὲ
Μή τις ὑποπλήξειεν ὀπιπεύων στίχα νηῶν
Βακχιάδων· Ἰνδοὶ γὰρ ἐθήμονές εἰσι κυδοιμοῦ
Εἰναλίου, καὶ μᾶλλον ἀριστεύουσι θαλάσσῃ,
Ἠ χθονὶ δηριόωντες· ἀνικήτῳ δὲ σιδήρῳ
Οὐ πολέας Σατύρους ληΐσσομαι· ἀλλὰ κυδαίνων
Ἀντὶ διηκοσίων στρατιαρχῶν ἕνα μοῦνον ἀνύσσω,
Θηλυμανῆ Διόνυσον ὀπάονα Δηριαδῆος.
Ὣς εἰπὼν παρέπεισεν ἀθελγέα Δηριαδῆα
Μορρεὺς αἰολόμητις, ἐπερρήξαντο δὲ λαοὶ
Μῦθον ἐπαινήσαντες, ὁμογλώσσων δ' ἀπὸ λαιμῶν
Ὄμμασι κινυμένοισιν ἰσόθροος ἔβρεμεν Ἠχώ.

Recta ambitibus alternis texens
Naui latus fecit, tabulas verò nauis pretenſas coniungens
Longas affixit, profundam verò columnam ma[?]
In medio apparentem malum Arabs erexit faber
Velo expanſo cuſtoditum, ſed in ſummitatibus Vaticinium Rheæ de India ſubiuganda.
Ligneum incuruum fabricabant cornu
Artifices manu artificioſi, & Vulcani, & Mineruæ.
Sic hi quidem laborantes, non imitanda quadam arte,
Baccho naues fabricabant, bene occupatus verò bello
Vaticinij Bacchus ſuæ recordabatur Rheæ,
Quòd finis belli appariturus eſſet, quando Bacchi
Marinam Indis excitarent bellum.
Et lupus ſummum per fluctum gubernans
Nutibus immutabilibus inſeruiens Bacchi, Curſus maris.
Non irrig[u]um gubernabat viatorem currum maris,
Vbi prudentes Rhadamanes in mari errantes exules
Naues fabricabant in mari interficienti Baccho.
Et tunc quadrigradi temporis turbinem voluens
Equeſtris annum ſextum voluebatur incuruum æuum.
In concionem vocauit nigros naſos habentium genus Indo-
Deriades Rex, incitato verò pede *(rum* Sex annis in India bellum geſtum.
Populum congregans aliter ſonans ibat præco
Statim verò excitabantur multiplicium ordines Indorum,
Sedentes ordinatè alternis in gradibus:
Populis verò congregatis Rex concionabatur Morrheus:
Nouiſtis amici prope omnes, quæ laborauerim ſuper turribus, Morrheus concionatur ad Indos.
Quàm diu terra Cilix, & Aſſyriorum genus virorum
Ceruicem ſeruilem flexit ſub iuga Deriadei,
Nouiſtis etiam quanta perfecerim pugnans cum Baccho
Contendens cum Satyris, & meſſore gladio
Amputās hoſtilia capita boum cornua habētis generationis
Quando Baſſaridum vinctam multitudinem trahens
Præbui Deriadæ belli munus, quarum à ſanguine
Vrbis lapidibus bene ſtrati rubebant viæ
Occiſarum, aliæ verò elatam circa choream
Laqueali ſtringebantur implexam ceruicem vinculo, Morrheus ſua facinora recitat.
Aliæ verò aquoſum experiebantur exitium,
Abſconditæ latibulo in ſolo effoſſi ventris.
Sed rurſus inhabitatoribus melius conſilium texo.
Inuidia Rhadamanas quòd quercus ſecante quadam arte
Naues fabricati ſint pugnas fugienti Baccho. Suſpendia.
Tamen non trepido ballam in nauibus pugnantē: in bellis n.
Virum ſcutiferis armatum in nauibus
Vtilibus folijs interdum occidunt ferro; *(bens Pan* Morrheus de Rhadamanibus nauium fabris.
Aut quomodo rabioſus in montibus currens cornua alta ha-
Acutis vnguibus diſcindet corpus Indorum?
Non poterit grauiter ſonantem aquam Silenus ſecans
Imbelli ferula bellicoſam nauem ſubmergere,
In chorum ſanguineum procurrens rabioſa planta,
Comum repulſans mortiferum. Neque in ponto
Taurinis cornibus transfixum virum domat,
Vicinum medio diuiſo ventre,
Sed vulneratus præceps non ſepulto quodam fato
Iacebit in fluctibus, labeſcent verò Bacchæ
Gladijs oblongis cæde contaminatam in profunditatem ſali
Percuſſæ. Et naues euertam Baccho,
In nauibus pugnans viginti cubitis longum per nauem gla-
dium vibrans.
Sed, ô amici, pugnate confiſi. Hoſtium verò
Ne quis conſternetur aſpiciens ordinem nauium
Bacchicarum: Indi enim aſſueti ſunt pugnæ
Marinæ, & magis præſtantes ſunt in mari,
Quàm terra dimicantes. Inuicto verò ferro
Non multos Satyros prædabor. Sed ſuperbiens
Pro ducentis ducibus vnum ſolum perficiam,
Mulierum amore inſanum Bacchum famulum Deriadæ.
Sic locutus perſuaſit non latum Deriadem
Morrheus varia conſilia agitans. Acclamabant v. populi
Sermonem laudantes. concordibus verò ab oribus
Oculis agitatis æqualiter ſonans infremuit Echo.

Soluit verò Rex concionem, Bacchò verò mittebatur præco
Martiam pugnam indicans obedienti Baccho.
Ambo verò in vnum vadentes prohibitis bellis
Induciæ trium menſium. *Inducias fecerunt in tres circulos Lunæ,*
Donec ſepelirent trucidatorum ordinem mortuorum.
Erat verò quædam pax admodum breuis, infernæ vicina,
Bellum parturientem prætendens pacem.

Λῦσε δ' αὖ ἐξ ἀγορὴν, Ἑρμείης δ' ἐστέλλετο κήρυξ
Πέμπων ὑσμίνην ἐσόπιν πειθήμονι Βάκχῳ·
Ἄμφω δ' εἰς ἓν ἰόντες ἐρυκομόθοιο κυδοιμοῦ
Ἀμβολίην ποίησαν ἐπὶ τρία κύκλα σελήνης,
Εἰσόκε ταρχύσωσι δαϊκταμένων στίχα νεκρῶν·
Ἦν δέ τις εἰρήνη μινυώριος ἄγχι γείτων
Φύλοπιν ὠδίνουσα ἐφαπλώσασα γαλήνην.

DIONYSIACORVM

LIBER XXXVII.

SIC hi quidem amicitiam curantes prudentes Indi
Bacchicam ventis indulgentes pugnam,
Oculis non flentibus ſepeliebant mortuos,
Tanquam vitæ mortalis, qui terreſtria vincula fugiſſent,
Anima poſt mortem eò redit, vnde venit. *Anima miſſa vnde venit, circulari vinculo*
Metam ad antiquam, exercitus verò quieſcebat Bacchi,
Et amicam Bacchus videns belli ſerenitatem,
Matutinus mulos, & comites viros incitans
Ligna amputantur ad comburendum mortuum. *Aridam iuſſit adducere in montibus altam ſyluam,*
Vt igne combureret qui perierat mortuum Opheltem:
Horum quidem erat præcurſor in piceis fragrante ſylua
Phaunus in deſertis paſſis curam habens conſueti luci,
Matris montanæ edoctus diuerſoria Circæ
Et quercus ſecante ordine amputabat arbores ferro,
Multa quidē vlmus in acutū extenſo amputabatur ferro,
Multa verò altas comas habens inſonuit ſecta quercus,
Et multa ſternebatur pinus, & inclinabatur picea,
Aridis foliis, multiplicibus verò ab arboribus
Amputatis paulatim denudabantur rupes.
Et quædam Hamadryadum exſul tranſibat Nympha.
Fontanæ verò incomprehenſibilis inſuetæ miſcebatur puellæ,
Et multus venientibus in monte currens ibat vir
Montis viam habens diuerſam, erat verò cognoſcere
Sublimem prominentem decliuem obliquum; viatorem
Pedibus multum errantibus, bene plexi verò reſtis
Crebro circumſtringentes coagmentata ligna vinculo
Montium impoſuerunt ſuper dorſum, incitatorum verò
Mulorum ordine in montibus decurrens reſonabat vngula
Ligna de montibus deportantur. *Incumbentium, & dorſa copioſam arenam habentis pulueris*
Tractarum à tergo arborum grauabantur onere.
Et Satyri, & Panes miniſtrabant, ex quibus ipſis hic quidem
Ligna ſecantibus manibus alternis ab arboribus
Truncos indefeſſis eleuantes manibus
Pedibus tripudia amantibus ſtrepebant in rupe.
Et hæc quidem in ſyluis paſſi in terrā depoſuerunt, vbi fieri
Euius Bacchus *in ſolo ſignificabat tumulum Opheltæ.*
Coma in funere detonſa. *Et multa multitudo erat ex alia vrbe, ob mortuum verò*
Luctuoſas comas triſti amputauit ferro.
Ob ipſum verò gementes affluebant alius poſt alium,
Mortuum alternis prorſus obumbrantes capillis,
Et mortuum ingemuit Bacchus non luctuoſæ frontis
Oculis non lacrymantibus, intonſi verò capitis
Cincinnum vnum amputans impoſuit munus Opheltæ,
Fecerunt verò rogum centum pedum hinc & hinc
Idæum famuli in montibus nutriti Bacchi,
In rogo verò medio ſternebant mortuum. circa verò defunctum
Aſterius duodecim Indos mactat. *Aſterius Dictæus ſublimem gladium extrahens*
Indos nigros duodecim capite truncans
Poſuit ducēs coronatim continuo ſuccedente quodā ornatu,
Impoſuit verò mellis & vnguenti amphoras.

ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΛΖ.

Ὣς οἱ μὲν φιλότητι μεμηλότες ἔμφρονες Ἰνδοί
Βακχείην ἀνέμοισιν ἐπιτρέψαντες Ἐνυώ,
Ὄμμασιν ἀκλαύτοισιν ἐταρχύσαντο θανόντας,
Οἷα βίου βροτέου γαιήια δεσμὰ φυγόντας,
Ψυχῆς πεμπομένης, ὅθεν ἤλυθε, κυκλάδι σειρῇ
Νύσσαν ἐς ἀρχαίην· στρατιὴ δ' ἀμπαύετο Βάκχου,
Καὶ φιλίην Διόνυσος ἰδὼν πολέμοιο γαλήνην
Ἠῷος ἡμιόνους καὶ ὁμήλυδας ἄνδρας ἐγείρων
Ἀζαλέην ἐκέλευσεν ἄγειν ὀρεσίτροφον ὕλην,
Ὄφρα πυρὶ φλέξειεν ὀλωλότα νεκρὸν Ὀφέλτην·
Τῶν μὲν ἔην προκέλευθος ἐπὶ πιτυώδεος ὕλης
Φαῦνος ἐρημονόμος μεμελημένος ἤθεσι λόχμης,
Μητρὸς ὀρεσσιπόδος δεδαημένος ἔνδια Κίρκης,
Καὶ δρυτόμῳ στιχαδὸν ἐτέμνετο δένδρα σιδήρῳ.
Πολλὴ μὲν πτελέη τανυήκεϊ τάμνετο χαλκῷ,
Πολλὴ δ' ὑψιπέτηλος ἐπέκτυπε κεκλιμένη δρῦς,
Καὶ πολλὴ τετάνυστο πίτυς, καὶ ἐκέκλιτο πεύκη
Αὐχμηρῆς πετάλοισι, πολυσπερέων δ' ἀπὸ δένδρων
Τεμνομένων κατὰ βαιὸν ἐγυμνώθησαν ἐρίπναι.
Καί τις Ἁμαδρυάδων μετανάστιος ἔτρεχε νύμφη,
Πηγαίῃ δ' ἀκίχητος ἀήθεϊ μίσγετο κούρῃ,
Καὶ πολὺς ἐρχομένοισιν ἐπέδραμεν οὔρεϊ ἀνήρ
Οὔρεος οἶμον ἔχων ἑτερόζυγον, ἦν δὲ νοῆσαι
Ὑψιφανῆ, προβλῆτα, κατάντεα, λοξὸν ὁδίτην
Ποσσὶ πολυπλανέεσσιν, ἐυπλεκτοῖο δὲ σειρῆς
Πυκνὰ περισφίγξαντες ἀρηρότα δούρατα δεσμῷ
Οὐρείων ἐπέθηκαν ὑπὲρ ῥάχιν· ἐσσυμένων δὲ
Ἡμιόνων στιχαδὸν ὀρεσίδρομος ἔκτυπεν ὁπλὴ
Στειβομένων, καὶ νῶτα πολυψαμάθοιο κονίης
Συρομένων κατόπισθε φυτῶν ἐβαρύνετο φόρτῳ·
Καὶ Σάτυροι, καὶ Πᾶνες ἐποίπνυον, ὧν ὁ μὲν αὐτῶν
Ὑλοτόμοις παλάμῃσιν ἀμοιβαίων ἀπὸ δένδρων
Φιτροὺς ἀκαμάτοισιν ἐλαφρίζοντες ἀγοστοῖς,
Ποσσὶ φιλοσκάρθμοισιν ἐπεκροτάλιζον ἐρίπνῃ·
Καὶ τὰ μὲν ὑλοτόμοι χθονὶ κάτθεσαν, ᾗχι τελέσσαι
Εὔιος ἐν δαπέδῳ σημήνατο τύμβον Ὀφέλτῃ·
Καὶ πολὺς ἑσμὸς ἔην ἑτερόπτολις, ἀμφὶ δὲ νεκρῷ
Πενθαλέην πλοκαμῖδα κατηφέϊ τάμνε σιδήρῳ,
Ἀμφὶ δέ μιν στενάχοντες ἐπίρροοι ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ,
Νεκρὸν ἀμοιβαίοισιν ὅλως σκιόωντες ἐθείραις,
Καὶ νέκυν ἔστενε Βάκχος ἀπενθήτοιο προσώπου
Ὄμμασιν ἀκλαύτοισιν, ἀκερσεκόμου δὲ καρήνου
Πλοχμὸν ἕνα τμήξας ἐπεθήκατο δῶρον Ὀφέλτῃ·
Ποίησαν δὲ πυρὴν ἑκατόμπεδον ἔνθα καὶ ἔνθα
Ἰδαῖοι θεράποντες ὀρειτρεφέος Διονύσου,
Ἐν δὲ πυρῇ μεσάτῃ στόρεσαν νέκυν, ἀμφὶ δὲ νεκρῷ
Ἀστέριος Δικταῖος ἐπήορον ἄορ ἐρύσσας
Ἰνδοὺς κυανέους δυοκαίδεκα δειροτομήσας
Θῆκαν ἀγὼν στεφανηδὸν ἐπασσυτέρῳ τινὶ κόσμῳ,
Ἐν δ' ἐτίθει μέλιτος, καὶ ἀλείφατος ἀμφιφορῆας·

Καὶ πολλοὶ σφάζοντο βόες, καὶ πίονα ποίμνης
Πρόσθε πυρῆς, κταμένων δὲ βοῶν ἐπενήνεε νεκρῷ
Σώματα κυκλωθέντα καὶ ἀρτιτόμων στίχας ἵππων.
Ὧν ἄπο δημὸν ἅπαντα λαβὼν στοιχηδὸν ἑκάστου
Ἀμφὶ νέκυν στορέσας, ἐκυκλώσατο πίονα μίτρην.
Ἔνθα πυρὸς χρέος ἔσκε φιλοσκοπέλοιο δὲ Κίρκης
Φαῦνος ἐρημονόμος Τυρσηνίδος ἄστυος αἴης,
Ὡς πάϊς ἀγροτέρης δεδαημένος ἔργα τεκούσης
Πυρσοτόκους λάϊγγας ὀρειάδος ὄργανα τέχνης
Ἤγαγεν ἐκ σκοπέλοιο καὶ ἔμπεδα σύμβολα νίκης
Ἠέρθεν πίπτοντες ἐθεσμώσαντο κεραυνοί,
Λείψανα θεσπεσίου πυρὸς ἤγαγεν, ὄφρα κεν αἴθῃ
Πυρκαϊὴν φθιμένοιο, διοβλήτῳ δὲ θεείῳ
Ἀμφοτέρων ἔχρισε λίθων κενεῶνας
Πυρσοτόκων, καὶ λεπτὸν ἐρευθαλέοιο κορύμβου
Κάρφος ἀποξύσας διδυμάοσι μίγνυε πέτροις,
Τρῖβεν δ' ἔνθα καὶ ἔνθα, καὶ ἄρσενι θῆλυν ἀράσσων,
Ἔγκρυφον αὐτολόχευτον ἀνείρυε λάϊνον πῦρ.
Πυρκαϊῇ δ' ἐπέθηκεν, ὅπῃ πέλεν ἀγριὰς ὕλη,
Οὐδὲ πυρὴν φθιμένοιο περιέδραμεν ἀγρόμενον πῦρ·
Ἀλλὰ θεὸς Φαέθοντος ἐναντίον ὄμμα τανύσσας
Ἀγχιφανὴς ἐκάλεσσεν ἑώιον Εὖρον ἀλήτην
Πυρκαϊῆς ὄφρα κεν ἄγοι ἀντίπνοον αὔρην·
Καὶ Βρομίου καλέοντος ἑωσφόρος ἔκλυε γείτων
Ἱκεσίην, καὶ γνωτὸν ἑὸν προέηκε Λυαίῳ
Ἄσθματι πυρσοτόκῳ φλογοειδέα πυρσὸν ἀνάπτων,
Καὶ θάλαμον ῥοδόεντα λιπὼν μαιώιον ἠοῦς,
Πυρκαϊὴν φλογόεσσαν ἀνερρίπιζεν ἀήτης
Παννύχιος, [illegible] ἀλλόμενον πῦρ,
Καὶ σέλας ἐσκίρτησεν ἐς ἠέρα θυιάδος αὔρης
Γείτονες ἠελίοιο σὺν ἀχνυμένῳ δὲ Λυαίῳ
Ἀστέριος Δικταῖον ὁμόγνιον αἷμα κομίζων,
Κνώσσιον ἀμφικύπελλον ἔχων δέπας ἡδέος οἴνου,
Εὐώδη σποδιῆς [illegible] κονίην,
Ψυχὴν ἱμερόφοιτον Ἀρεστορίδαο γεραίρων·
Ἀλλ' ὅτε δὲ δροσόεντος ὑπάγγελος ἅρματος ἠοῦς
Ὄρθρος ἐωσφόρος ἀμφέλυσε νύκτα χαράσσων,
Δὶς τότε πάντες ὅρουσαν, ἀμοιβαίῳ δὲ κυπέλλῳ
Πυρκαϊὴν [illegible] ἰκμάδι Βάκχου,
Καὶ βαλιαῖς πτερύγεσσιν ἐχάζετο θερμὸς ἀήτης
Εἰς δόμον ἠελίοιο φαεσφόρον. Ἀστέριος δὲ
Ὀστέα συλλέξας κεκαλυμμένα δίπλακι δημῷ
Εἰς χρυσέην φιάλην κατέθηκε τὰ λείψανα νεκροῦ,
Καὶ στροφάλιγγι Κορύβαντες ἐπεὶ λάχον ἔνδιον ἴδμης,
Τύμβον ἐτορνώσαντο, βαθυνομένων δὲ θεμέθλων
Νεκρὸν ἐταρχύσαντο μιῆς οἰκήτορα πάτρης,
Κρήτης γηγενέος αἷμα [illegible] κόλπου,
Καὶ κόνιν ὀθνείην πυμάτην ἐπέχευαν Ὀφέλτῃ,
Καὶ τάφον αἰπυτέροισιν ἀνεστήσαντο δομαῖσι,
Τοῖον ἐπιγράψαντες ἔπος νεοπενθέϊ τύμβῳ·
Νεκρὸς Ἀρεστορίδης μινυώριος ἐνθάδε κεῖται
Κνώσιος, Ἰνδοφόνος, Βρομίου συναέθλιος Ὀφέλτης·
Καὶ θεὸς ἀμπελόεις ἐπιτύμβια δῶρα κομίζων,
Αὐτόθι λαὸν ἔρυκε, καὶ ἵζανεν ἱππιὸν ἀγῶνα
Τέρμα δρόμου τελέσας ἐπιπλατὺ ἐν δαπέδῳ δὲ
Ὀργυίης ἰσόμετρος ἔην λίθος ἀμφὶ μέτρῳ,
Ἡμιτόμου κύκλοιο φέρων τύπον εἰκόνα μήνης,
Ἀντιτύποις λαγόνεσσιν ἐύζυγος, οἷά τε ῥαίνων
Ἔργα πόνοις παλάμῃσι γέρων περιηγέα τέκτων,
Ἔνθεον ἀσκήσας τι θεῶν βρέτας, ὅν ποτε γαίῃ
Κουφίζων παλάμῃσι πέλωρ ἱδρύσατο Κύκλωψ.
Νύσσης λαΐνης ἀντίρροπον, ἶσον ὁμοίῳ
Ἀντίπαλον λίθον ἄλλον ὁμόζυγον ἐν χθονὶ πήξας·
Ποικίλα δ' ἦεν ἄεθλα, λέβης, τρίπος, ἀσπίδες, ἵπποι,
Ἄργυρος, Ἰνδὰ μέταλλα, βόες, Πακτωλὸς ἰλύς,
Καὶ θεὸς ἱππήεσσιν ἀέθλια θῆκεν νίκης·
Πρώτῳ μὲν θέτο τόξον, Ἀμαζονίην τε φαρέτρην,
Καὶ σάκος ἡμιτέλεστον, Ἀρηιφίλην τε γυναῖκα,
Τήν ποτε Θερμώδοντος ὑπ' ὀφρύσι πεζὸς ὁδεύων

Et multi mactabantur boues, & oues ouilis
Ante rogum, occiſorum verò boum congregabat mortuo
Corpora circulata, & nuper occiſorum ordines equorum.
Ex quibus pinguedinem omnem accipiens ordine ſinguli
Circa mortuum, ſternens circumdabat pinguem coronam.
Vbi ignis vſus erat, ſcopulos verò amantis Circe
Phaunus in deſerto paſtus Tyrſenidis ciuis terra,
Vt puer agreſtioris doctus opera matris
Ignem generantes lapides montana inſtrumenta artis — Lapides ad excudendum ignem.
Duxit ex ſcopulo, & dum ſigna victoria
Ex aëre decidentia confirmarunt fulmina,
Reliquias diuini ignis duxit, vt accenderet
Regum mortui à Ioue percuſſo verò numine
Vtriuſque inunxit lapidis aſpera latera
Ignem generantis, & tenuem rubentis Corymbi
Surculum detrahens gemino miſcuit lapidi,
Terens verò hinc & hinc, & maſculo fœminam pulſans,
Occultum per ſe edutum extraxit lapideum ignem.
Rogo verò impoſuit, vbi erat agreſtis ſylua,
Neque rogum mortui circumcurrit accerſiti ignis.
Sed Deus contra Phaëthontem oculum intendens
Propè apparens, vocauit matutinum Eurum errantem. — [illegible]
Vt rogi incurua induceret contra ſpirantem auram.
Et Bacchi vocantis auroram ferens audiuit vicinus
Supplicationem, & fratrem ſuum præmiſit ad Bacchum.
Flatu magis ignito flammeum ignem accendens,
Et thalamum roſeum relinquens maternum auroræ,
Rogum ardentem ſufflauit ventus
Per totam noctem, excitans à vento nutritum ſaltantē ignē,
Et ſplendorem saculabantur in aërem bacchici venti
Vicini Solis cum mæſto verò Baccho
Aſterius Dictæum conſanguineum ſanguinem ferens, — Vinum ab Aſterio rogo adfuſum.
Cnoſſium rotundum habens poculum dulcis vini
Bene fragrantem ſoli ſuſi'em inebriauit puluerem.
Animam venturagam Areſtorida venerans. — Ophelces Aſtoris filius.
Sed poſtquam verò roridi prænuncius currus auroræ
Matutinus rubens reſplenduit noctem frangens,
Bis tunc omnes impetum faciebant, alterno verò poculo
Rogum focy extinxerant liquore Bacchi.
Et maculoſis alis recedebat calidus ventus — Aſterius oſſa congregat.
In domum Solis luciferam. Aſterius verò
Oſſa colligens abſcondita duplici pinguedine
In auream phialam appoſuit reliquias mortui.
Et volubiles Corybantes, poſtquam ſortiti fuerunt domicilium ſ da
Tumbam rotundam fecerunt, excauatis verò fundamentis — Ophelces ſepelitur.
Mortuum ſepeliebant vnius habitatorem patriæ
Cretæ genuinum ſanguinem ſoli effuſo in ſinu,
Et puluerem externum vltimum infuderunt Ophelta,
Et ſepulchrum celſioribus conſtituerunt lapidibus,
Tale inſcribentes carmen nuper defleto tumulo:
Mortuus Areſtorides breuis æui hic iacet
Cnoſſius Indos occidens Bacchi comes Ophelces: — Epitaphium Opheltæ.
Et Deus vitem ſuper tumulum munera ferens,
Ibidem populum detinuit, & aſſedit latum certamen — Certamina equeſtria à Baccho inſtituta.
Metam curſus perficiens equis incitatum, in ſolo verò
Sex pedum magnitudinis æqualis erat lata menſura
Semiſecti circuli ferens figuram imaginem Lunæ
Aduerſis lateribus viuax qualem texens
Laborioſis manibus ſenex circulauit faber
Diuinum efficere deſiderans idolum, quem tunc terra
Eleuans manibus immenſus collocauerat Cyclops,
Metæ lapideæ eiuſdem magnitudinis, æqualem illi
Contrarium lapidem alium comparem in terra figens.
Varia verò erant certaminis præmia, lebes, tripes, ſcuta & equi, — Præmia certaminis.
Argentum, Indica metalla, boues, Pactolium lutum auri,
Et Deus equitibus præmia poſuit victoriæ.
Primo quidem arcum poſuit, Amazoniamq́; pharetram. — Præmia primi.
Et ſcutum ſemiperfectum, & Marti caram mulierem,
Quam olim Thermodontis in ripa pedeſtris iter faciens

Lauantem viuam cepit & duxit in vrbem Indorum.
Secundi. *Secundo equum poſuit Boreali vnà currentem cum vento,*
Flauum, oblongis cum vbi atum ceruicem vbis,
Equa grauida. *Semiperfectũ, vtero ferentẽ adhuc pullũ, cuius adhuc onere*
Equeſtrem cumulum habens partus intumeſcebat venter:
Tertij. *Et tertio thoracem, & ſcutum poſuit quarto,*
Quarti. *Quem quidem optima elaborans fabricauit Lemnia incus*
Perficiens aureo artificio, cuius in medio
Vmbilicus argenteo rotundus variebatur ornatu:
Quinti. *Quinto duo talenta munus Pactolia ripæ.*
Erectus verò dicebat inſtigans agitatores:
O amici, quos docuit Mars vrbem euertentem pugnam,
Quibus curſum equitatus donauit Neptunus,
Non quidem ego laborum ignaros viros excito,
Sed laboribus aſperis aſſuetos, noſtri enim
Varijs virtutibus curæ ſunt milites.
Si enim à Tmolo genus ſortitus eſt Lydius vir,
Equitatus perficiet Pelopis digna victoria.
Si verò ſolum Piſæum habet nutricem equorum,
Elidis pulchros currus habentis, & Oenomai ciuis
Nouit Olympiacæ oleæ triferum ramum oliuæ.
Sed non Oenomai fuit curſus: neque agitatores
Hic ſtimulum habent malè hoſpitalium nuptiarum,
Sed virtutis curſus hic liber Veneris.
Si ſolum Aonia aut Phocidis ſanguinem fert,
Pythium Apollini honoratum nouit certamen.
Si tenet prudentem terram olearum cultoris Marathonis,
Nouit vnguis plenam ſitulam liquoris.
Si eſt fertilis Achaiæ ciuis terræ,
Pellenam nouit, vbi tremendum certamen
Viri pugnant lanam amantem ob victoriam,
Hyemali ſtringentes frigida membra tunica.
Si incola germinauit à mari cinctæ Corinthi
Iſthmium certamen in honorem Palæmonis. *Iſthmium veſtri Palæmonis nouit certamen.*
Sic illo locuto, feſtinantes currebant duces
Bigas circumcurrentes alternatim, velocipedem verò
Xanthum omnia ducẽs primum ſub iuga ligauit Erechtheus
Vtrumque fœminam conſtrinxit Podargem,
Quos Boreas ſeminauit bene alatis in lectis,
Sithoniam harpyiam procellipedem in concubitum trahens,
Et ipſos Orithyiam cùm rapuiſſet Atticam Nympham
Præbuit nuptiale munus amoris Erechthei gener ventus
Secundus Actæon pugnacem vibrans ſcuticam,
Et tertius in humido regnantis proles Neptuni
Scelmis erat celeres pullos habẽs, qui ſignauerat ſæpius aquã
Patriam dirigens Neptunium currum maris,
Quartus proſilit Phaunus, qui in mediũ venit certaminis,
Solus habens formam æqualem ſuæ patris matris
Solus ſimulachrum ferens quadriuges equos.
Et Siculæ repagula aſcendit quintus Achates
Furorem habens Piſæum cultoris olearum fluuij,
Equitatu inſatiabilis, cùm ſolum inhabitaret Nymphæ
Alphei in amore infelicis, qui Arethuſam venit,
Non irrigatum nuptiale munus amoris ferens coronif eram aquam.
Et audacem Actæonem aſſumens extra multitudinem
Filio pater feſtinanti amicos præcepit ſermones,
Ariſtæus filium ſuũ Actæonem monet & inſtruit. *Fili Ariſtæi ſolertis patris.*
Quòd quidem quòd fers robur ſufficiens, quòd fers
Cognatam fortitudinis temperatum florem iuuentæ,
Paternum ſanguinem ferens Phœbeium, noſtri verò
Meliores ſuſcitans curſum Arcadici equi.
Sed fruſtra hæc omnia, & non robur, non curſus equorum
In equeſtri certamine ingenium requiritur Prudentia ſcilicet. *Vincere norunt, quantum robur aurigæ.*
Solius aſtutiæ indigus es, equitatus enim
Indiget prudente experto auriga.
Sed tu patrem audi, & equeſtres aſtutias artis,
Quæcunque tempore didici multum varia, & te docebo.
Studeo fili, patrem tuis virtutibus honorato.
Et curſus equitatus tenet laudem, quantum bellum,

Λουόμενον ζώγρησε, καὶ ἤγαγεν εἰς πόλιν Ἰνδῶν·
Δεύτερον ἵππον ἔθηκε Βορηΐδι σύνδρομον αὔρῃ,
Ξανθοφυῆ, δολιχῇσι καὶ ἀσπίλον αὐχένα χαίταις,
Ἡμιτελὲς κυέουσαν ἔτι βρέφος, ἧς ἔτι φόρτῳ
Ἵππιον ὄγκον ἔχουσα γονῆς οἰδαίνετο γαστήρ·
Καὶ τριτάτῳ θώρηκα, καὶ ἀσπίδα θῆκε τετάρτῳ,
Τὴν μὲν ἀριστοπόνος τεχνήσατο Λήμνιος ἄκμων
Ἀσκήσας χρυσέῳ δαιδάλματι, τῆς δ' ἐνὶ μέσσῳ
Ὀμφαλὸς ἀργυρέῳ ἑλικώδεϊ ποικίλλετο κόσμῳ·
Πέμπτῳ δοιὰ τάλαντα γέρας Πακτωλίδος ὄχθης·
Ὀρθωθεὶς δ' ἀγόρευεν ἐποτρύνων ἡνιοχῆας·
Ὦ φίλοι, οὓς ἐδίδαξεν Ἄρης πτολίπορθον ἐνυὼ,
Οἷς δρόμον ἱπποσύνης δωρήσατο Κυανοχαίτης,
Οὐ μὲν ἐγὼ καμάτων ἀδαήμονας ἀνέρας ἐπείγω,
Ἀλλὰ πόνοις θεμένους ἐθήμονας· ἡμετέροι γὰρ
Παντοίαις ἀρετῇσι μεμηλότες εἰσὶ μαχηταί·
Εἰ γὰρ ἀπὸ Τμώλοιο γένος λάχε Λύδιος ἀνὴρ,
Ἱππείης τελέσει Πελοπηΐδος ἄξια νίκης·
Εἰ δὲ πέδον Πισαῖον ἔχει μαιῶτιν ἱππῶν,
Ἤλιδος ἀγλαοδίφρου καὶ Οἰνομάοιο πολίτης
Οἶδεν ὀλυμπιάδος κοτινηφόρον ὄζον ἐλαίης·
Ἀλλ' οὐκ Οἰνομάοιο πέλει δρόμος, οὐδ' ἡνιοχῆες
Ἐνθάδε κέντρον ἔχουσι κακοξείνων ὑμεναίων,
Ἀλλ' ἀρετῆς δρόμος ἐστὶν ἐλεύθερος Ἀφρογενείης·
Εἰ πέδον Ἀονίης, ἢ Φωκίδος αἷμα κομίζει,
Πυθίῳ Ἀπόλλωνι τετιμένον οἶδεν ἀγῶνα·
Εἰ μεδέεις σοφὸν οὖδας ἐλαιοκόμου Μαραθῶνος,
Ἔγνω πληθύος ἐγκύμονα κάλπιν ἐέρσης·
Εἰ πέλεν εὐδένδρου Ἀχαιίδος ἀστὸς ἀρούρης,
Πελλήνην δεδάηκεν, ὅπῃ ῥιγηλὸν ἀγῶνα
Ἀνέρες ἀθλεύουσι φιλοχλαίνῳ περὶ νίκης,
Χείματι σφίγγοντες ἀήθεα γυῖα χιτῶνι·
Εἰ γαίης ἔλαχεν ἁλιζώνοιο Κορίνθου,
Ἰσθμιον ὑμετέροιο Παλαίμονος οἶδεν ἀγῶνα·
Ὣς φαμένου, σπεύδοντες ἐπειγόμενοι ἡγεμονῆες
Δίφρα περιδινέοντες ἀμοιβαδίς, ὠκυπέδην δὲ
Ξάνθον ἄγων πρώτιστον ὑπὸ ζυγὰ δῆσεν Ἐρεχθεὺς
Ἀστυρα καὶ θήλειαν ἐπεσφήκωσε Ποδάργην,
Οὓς Βορέης ἔσπειρεν ἐϋπτερύγων ἐπὶ λέκτρων,
Σιθονίην Ἅρπυιαν ἀελλόπον εἰς γάμον ἕλκων,
Καὶ τότε Ὠρείθυιαν ὅτ' ἥρπασεν Ἀτθίδα νύμφην,
Ὤπασεν ἕδνον ἔρωτος Ἐρεχθέϊ γαμβρὸς ἀήτης·
Δεύτερος Ἀκταίων φιλόδηριν πάλλεν ἱμάσθλην·
Καὶ τρίτος ὀρχαμόωντος ὑπόσπορος Ἐννοσιγαίου
Σκέλμις ἔην ταχύπωλος, ὃς ἔγραφε πολλάκις ὕδωρ
Πατρῴων ἐλάων Ποσιδήϊον ἅρμα θαλάσσης·
Τέτρατος ἀνθόρε Φαῦνος, ὃς εἰς μέσον ἦλθεν ἀγῶνος,
Μοῦνος ἔχων τύπον ἶσον ἑῆς φυτίοιο τεκούσης,
Ἤγε μίμημα φέρων τετραζύγας ἵππους·
Καὶ Σικελῆς δρυφάκτων ἐπεβήσατο πέμπτος Ἀχάτης,
Οἶστρον ἔχων Πισαῖον ἐλαιοκόμου ποταμοῖο,
Ἱπποσύνης ἀκόρητος, ἐπεὶ πέδον ἔννεμε Νύμφης
Ἀλφειοῦ δυσέρωτος, ὃς εἰς Ἀρέθουσαν ἱκάνει,
Ἄβροχον ἕδνον ἔρωτος ἄγων στεφανηφόρον ὕδωρ·
Καὶ θρασὺν Ἀκταίωνα λαβὼν ἀπάνευθεν ὁμίλου
Παιδὶ πατὴρ σπεύδοντι φίλους ἐπετέλλετο μύθους,
Τέκνον Ἀρισταίοιο περίφρονος [illegible],
Ὅττι μὲν ὅττι φέρεις σθένος ἄρκιον, ὅττι κομίζεις
Σύμφυτον ἠνορέην κεκερασμένον ἄνθεϊ ἥβης,
Πάτριον αἷμα φέρων Φοιβήϊον, ἡμετέρους δὲ
Κρέσσονες ἀσκήσουσι δρόμους Ἀρκάδες ἵπποι,
Ἀλλὰ μάτην τάδε πάντα, καὶ οὐ σθένος, οὐ δρόμος ἵππων
Νικᾶν οἶδεν, ὅσον σθένος ἡνιόχοιο·
Μούνης κερδοσύνης ἐπιδευέαι· ἱπποσύνη γὰρ
Χρηΐζει πινυτοῖο δαήμονος ἡνιοχῆος·
Ἀλλὰ πατρὸς ἄκουε, καὶ ἱππείας κέρδεα τέχνης,
Ὅσσα γὰρ [illegible] δεδάηκα πολύτροπα, καὶ σὲ διδάξω·
Σπεῦδε, τέκος, γενετῆρα τεαῖς ἀρετῇσι γεραίρειν,
Καὶ δρόμος ἱπποσύνης μεθέπει κλέος ὅσσον Ἐνυώ.

Σπεῦδ

Σπεῦδε καὶ ἐν σταδίοισι μετὰ πτολέμοισι με γεραίρειν
Ἄρεα νικήσας, ἑτέρην ἐπιδύεο νίκην,
Ὄφρα μετ᾽ αἰχμητῆρα καὶ ἀθλοφόρον σε καλέσσω·
Ὦ τέκος ἄξια ῥέξον ὁμογνώτῳ Διονύσῳ,
Ἄξια καὶ Φοίβοιο, καὶ ἀντιβίας Κυρήνης,
Καὶ καμάτους νίκησον Ἀρισταίοιο τοκῆος.
Ἱπποσύνην δ᾽ ἀνάφαινε φέρων τεχνήμονα νίκην
Κερδαλέην σέο μῆτιν, ἐπεὶ κατὰ μέσσον ἀγῶνος
Ἄλλος ἀνὴρ ἀδίδακτος, ἀπόσσυτα δίφρα παρέλκων
Πλάζεται ἔνθα καὶ ἔνθα, καὶ ἀστατέων δρόμος ἵππων
Ἄσχετος οὐ μάστιγι βιάζεται, οὐδὲ χαλινῷ
Πείθεται, ἡνίοχος δὲ μετάτροπος ἐκτοθι νύσσης
Ἕλκεται, ᾗχι φέρουσιν ἀπειθέες ἅρπαγες ἵπποι·
Ὃς δέ κε τεχνήεντι δόλῳ μεμελημένος εἴη
Ἡνίοχος πλεόνεσσιν ἔχων καὶ ἐλάσσονας ἵππους,
Ἰθύνει προθέοντα δοκεύων ὀπίστερον ἐλατῆρα,
Ἐγγὺς ἀεὶ περὶ νύσσαν ἄγων δρόμον, ἅρμα δὲ κάμπτει
Ἱππεύων περὶ τέρμα, καὶ οὔποτε τέρμα χαράσσων·
Σκέπτεό μοι, καὶ σφίγγε κυβερνητῆρι χαλινῷ,
Δοχμώσας ὅλον ἵππον ἀριστερὸν ἀγχόθι νύσσης,
Λοξὸς ὁ τῇ πλευρῇ ἐγκλιδὸν ἅρμα βαρύνων,
Ἀγχιφανὴς ἄψαυστος ἀναγκαίῃ τινὶ μέτρῳ
Σὸν δρόμον ἰθύνων πεφυλαγμένον, ἄχρι φανείη
Πλήμνη ἑλισσομένου τροχοῦ ἅρματος οἷα περ ἄκρου
Τέρματος ἀπτομένη τροχοειδέι γείτονι κύκλῳ·
Ἀλλὰ λίθον πεφύλαξο, μὴ ἄξονι νύσσαν ἀράξας
Ἐν ἑνὶ δινήσαις καὶ ἅρματα καὶ τεοὺς ἵππους.
Καὶ τεὸν ἔνθα καὶ ἔνθα δρόμον καὶ ἅρμα νομεύων,
Ἔσσο κυβερνήτῃ πανομοίιος, ἀμφοτέρων δὲ
Κέντρον ἐπηπύων, προχέων πληξίππον ἀπειλήν,
Δεξιὸν ἵππον ἔγειρε θοώτερον εἰς δρόμον ἕλκων,
Ἀθλιβέος μετόπισθε παρειμένα κύκλα χαλινοῦ·
Ἔσσο κυβερνήτῃ πανομοίιος ἅρμα νομεύων
Εἰς δρόμον ἰθυκέλευθον, ἐπεὶ τεχνήμονι βουλῇ
Πηδάλιον δίφροιο πέλει νόος ἡνιοχῆος·
Ὣς εἰπὼν παλίνορσος ἐχάζετο παῖδα διδάξας
Ἠθάδος ἱπποσύνης ἑτερόζοα κέρδεα τέχνης·
Καὶ κυνέης ἐντοσθεν ἀήθεος ἄλλος ἐπ᾽ ἄλλῳ
Τυφλὴν χεῖρα πέπηγε φυλασσομένοιο προσώπου,
Κλῆρον ἔχειν ἐθέλων ἑτερόζοον, οἷά τις ἀνὴρ
Εἰς κύβον ἀλλοπρόσαλλος ἑκηβόλα δάκτυλα πάλλων,
Καὶ λάχον ἡνιοχῆες ἀμοιβάδις ἱππομανὴς δὲ
Φαῦνος ἀειδομένης Φαέθοντίδος αἷμα γενέθλης
Κλήρῳ πρῶτος ἔην, καὶ δεύτερος ἦεν Ἀχάτης,
Τῷ δ᾽ ἔπι Δαμναμενεὺς ἀδελφεός, ἀμφὶ δ᾽ ἄρ᾽ αὐτῷ
Ἔλλαχεν Ἀκταίων, ὁ δὲ φέρτατος εἰς δρόμον ἦεν,
Ὕστατον κλήροιο τυχὼν πληξίππος Ἐρεχθεύς·
Καὶ βοέας μάστιγας ἐκούφισαν ἡνιοχῆες
Ἱστάμενοι στιχηδὸν ἀμοιβαίων ἐπὶ δίφρων,
Καὶ σκοπὸς Αἰακὸς ἦεν ἐτήτυμος, ὄφρα νοήσῃ
Καμπτομένους περὶ τέρμα φιλοστεφάνους ἐλατῆρας,
Μάρτυς ἀληθείης ἑτερόθροα νείκεα λύσῃ,
Ὄμμασιν ἀπλανέεσσι διακρίνων δρόμον ἵππων·
Τοῖσι μὲν ἐκ βαλβῖδος ἔην δρόμος, ἱππευόντων δὲ
Ὃς μὲν ἔην προκέλευθος, ὁ δὲ προθέοντα κιχῆναι
Ἤθελεν, ὃς δ᾽ ἐδίωκε μεσαίτατον, ὃς δὲ χαράξαι
Ἀγχιφανὴς μενέαινεν ὀπίστερον ἡνιοχῆα·
Καί τις ἐνὶ σταδίοις ἐλατὴρ ἐλατῆρα κιχήσας
Ἅρματι δίφρον ἔμιξε, καὶ ἡνία χερσὶ τινάσσων
Ἵππους ἀγκυλόδοντι διεπτοίησε χαλινῷ·
Ἄλλος ὁπ᾽ αἴσσοντι συνέμπορος ἡνιοχῆϊ
Εἰς ἔριν ἀμφήριστον ἰσόρροπον εἶχε πορείην,
Δόχμιος ὀκλάζων, τετανυσμένος ἰθὺς ἐλαύνων
Ἰξύι καμπτομένῃ καὶ ἑκούσιον ἵππον ἀνάγκῃ,
Φειδομένῃ παλάμῃ τεχνήμονι βαιὸν ἱμάσσων
Ἐντροπαλιζομένης δοχμώσατο κύκλον ὀπωπῆς,
Δίφρον ὀπισθοπόροιο πεφυλαγμένος ἡνιόχοιο·
Καί νύ κεν αἴσσοντι ποδῶν ἐπιβήτορι παλμῷ
Εἰς τροχὸν αὐτοκύλιστον ὄνυξ ὠλίσθανεν ἵππων,

Stude & iam in ſtadiis poſt bella me venerari,
Martem cùm viciſti, aliam ſubi victoriam,
Vt poſt bellatorem etiam præmia ferentem te appellem.
O puer digna fac cognato Baccho,
Digna etiam Phœbi, & validas manus habente Cyrenæ,
Et labores ſupera Ariſtæi patris.
Equitandi verò artem oſtende, ferens artificialem victoriã
Verſutum tuum conſilium, poſtquam in medio certaminis
Alius vir indoctus, incitatum currum trahens
Vagatur hinc & hinc, & obniorum curſus equorum
Inſtabilis non flagello cogitur, neque equo neque freno
Obtemperat, auriga verò verſatilis extra metam
Trahitur, quocunque ipſum ferunt immorigeri rapaces equi.
Qui verò artificiali dolo ſtudioſus erit
Auriga multi conſilij quamuis habens inferiores equos,
Dirigit præcurrentem cernens agitatorem,
Prope ſemper apud metam agens curſum, currum verò flectit
Equitans circa metam, & nunquam metam ſignans
Conſidera mihi, & ſtringe gubernatore freno,
Inflectens totum equum ſiniſtrum prope metam,
Obliquus in latus inclinatum currum grauans,
Prope apparens non tangens neceſſaria quadam menſura
Tuum curſum dirigens cautum, donec appareat
Modiolus rotæ voluti tui currus, tanquam ſummam
Metam tangentis volubili vicina rota
Sed lapidem caue ne axe metam ſignans
In vno lædas, & currum, & tuos equos.
Et tuum hinc & hinc curſum & currum regens,
Eſto gubernatori perſimilis, vtrumque enim
Stimulum increpans, profundens equos percutientes minas,
Dextrum equum inſtiga, velociorem in curſum trahens,
Infractis tenentem remiſſos circulos freni,
Eſto gubernatori perſimilis currum dirigens
In curſum rectinum, poſtquam artificiali conſilio
Gubernaculum currus eſt mens aurigæ.
Sic locutus reuerſus concedebat filium docens
Conſueti equitatus diſſimiles aſtutias artis.
Et in galeam extra conſuetam alius poſt alium
Cæcam manum iniendu cuſtodita frontis
Sortem habere volens diſſimilem, qualis quiſpiam vir
In teſſeram alias aliter ſe habentem procul iaculantes digitos vibrans,
Et ſortiebantur agitatores alternatim, equitatu inſanus verò
Phaunus laudatæ à Phaëthonte ſanguis familiæ,
Sorte primus erat, & ſecundus erat Achates,
Poſt hunc verò Damnameneus frater, poſt ipſum verò
Sortiebatur Actæon, hic vero optimus in curſu ſterit,
Vltimam ſortem conſecutus equos percutiens Erechtheus.
Et bubulas ſcuticas eleuabant aurigæ
Stantes ordine alternis in curribus,
Et ſpeculator Æacus erat verus, vt cognoſceret
Flexos circa metam coronam amantes agitatores
Teſtis veritatis aliter ſonantes lites ſolueret.
Oculis inerrantibus diſcernens curſum equorum.
Hiſce quidem è carceribus erat curſus, incitatorum verò
Hic quidẽ erat præcurſor, hic verò præcurrentẽ cõprehẽdere
Voluit, hic verò perſequebatur maximè mediũ, hic. v. ſignare
Vicinus cupiebat poſteriorem aurigam.
Et quiſquam in ſtadio agitator agitatorem comprehendens
Cum curru currum commiſcuit, & frena manu quatiens,
Equos curuidente perterruit freno.
Alius in concitatum comes aurigam
In contentionem dubiam æquilibrem habuit greſſum.
Tranſuerſus procumbens, extenſum rectus impellens
Iliis flexis, & ſpontaneum equum neceſſitate,
Parcente manu artificioſa parum flagellans
Reſpectantis incuruauit circulum oculi,
Currum poſterioris cauens agitatoris.
Et ſanè incitante pedum agili ſubſaltatione
In rotam per ſe volutam vnguis delapſus fuiſſet equorum,

Pietas in parentes homini tutiſſima virtus.

Ars curriculum in certamine agitandi.

Meta ſedulo cura cauenda.

Ordo certantium.

Si non adhuc feſtinantem ſuum impulaſſet impetum
Auriga à tergo aduenientem curruum detinens.
Et quiſpiam habens precurſor poſteriorem aurigam
Oppoſitum curſum habuit æmulis in curribus
Inſtabilis hinc & hinc circumcludens agitatorem
Vicinum.& Scelmis filius Neptuni
Marinam ſcuticam Neptuni voluens
Paternum gubernabat in mari paſtorum genus equorum,
Neque tantum volauit alas extendens aëra ſecans
Pegaſus altiuolans, quantum profundorum pedes equorum (*Pegaſus alatus.*)
Terreſtrem incomprehenſibilem fecerunt greſſum.
Populi verò in vnum euntes,in alti colli aliquo loco
Sedentes ordine ſpectatores certaminis
Procul ſpectabant incitatorum curſum equorum:
Quorum hic quidem ſletit latus,hic verò vibrans
Summum digitum quatiebat inſtigans agitatorem,
Alius certatore amore peritus equorum (cum auriga.
Equino amore inſanam mente n habuit, vnà currentem
Et quiſpiam ſui præcurrentem videns currum auriga
Manibus perſtrepebat,reſonabat luctuoſa voce
Confidens,ridens,trepidans, agitatorem vocitans.
Currus benefacti velociores inſanarunt
Interdum quidem volabant ſublimes,interdum in terra
In ſummitate apparentes ferebãtur,e ix tangentes puluerẽ,
Et veloci arenoſum ſolum volubili rota
Currus retrogradi ſignabat tractus ventus
Collata verò contentio erat,excitatus verò & ipſe
Pectoribus equinis ſublimabatur puluis,
Prius verò ac vis irruebant procellis,
Impigri verò agitatores concordibus à linguis
Acutiorem ſcutica cum ſibilo perſonabant vocem,
Sed poſtquã ſanè vltimũ abſoluerunt curſũ, acutus incitans
Scelmis erat primus valde currentem currum tendens (*Scelmis primus certatorum.*)
Et ipſum ſequens flagellabat equum Erechtheus,
Vicinus,& currum poſteriorem penè dixeris
Marini Telcinis videre adſcenſorem currum.
Etenim aeriuolantis Erechthei equus fortis
Geminis naribus iterum reſpiratum anhelitum tendens,
Alterius calefaciebat tergum aurigæ.
Et ſanè dorſuales apprehendebat manibus comas
Retroflexis oculis agitatorem intuens.
Et ſanè concuſſarum volubi turbine maxillarum:
Sed conuertens currum retraxit Erechtheus,
Frena verò ſibrefacta retraxit rapaci tremore
Prope apparentia,& paruam conſtringens maxillã equorũ
Spumans ſtabilis equus exſpuit ſummitatem freni
Et rurſus propè agitauit fugiens effrenem neceſſitatem.
Et ipſum ſuis repagulis irruentem cernens
Scelmis minacem cum ſonitu protecit vocem:
Deſine marinis fruſtra equis contendere.
Alium mei genitoris Pelops quondam currum agitans
OEnomaũ ſuperauit inſuperabilium curſum equorum.
Equitatus quidem ego gubernatorem vocabo,
Equeſtrem in humidis regnantem, tu verò Plexippe tendis
Victoriæ ſpem omnem,in telam perficientem Mineruam,
Neque tua exigua oliua vtilitas eſt,ſed fero
Vt eam coronam aliam,& non exiguam oliuam.
Sic illo locuto conſilio celer iraſcebatur magis Erechtheus,
Et dolum deceptorem,& prudens conſilium texens,
Manibus quidem gubernabat ſuum curſum, in corde verò (*Erechtheus Mineruam inuocat.*)
Equitatus vrbes habentem ſuam auxiliatricem Mineruam
Inuocans, celerem emiſit Atticam vocem:
Domina Cecropie,equos agitans Pallas ſine matre,
Et tu Neptunum tuo ſuperaſti certamine,
Sic tuus incola Marathonium equum agitans,
Filium ſuperet Neptuni Erechtheus.
Tale verbum clamans flagellauit lumbos equorum,
Currus verò curriis appropinquauit æqualiter iunctus. aduerſarij verò
Siniſtra quidẽ grauiter vinclã conſtringẽs maxillã equorũ

Εἰ μὴ ἔτι σπεύδοντα ἑὸν ἀνέκοψεν ἐρωὴν
Ἡνίοχος κατόπισθεν ἐπήλυδα δίφρον ἐρύκων.
Καί τις ἔχων προκέλευθος ὀπίστερον ἡνιοχῆα
Ἀντίτυπον δρόμον εἶχεν ὁμιλαδὸν ἐν διφρείαις
Ἀστατος ἔνθα καὶ ἔνθα περικλείων ἐλατῆρα
Ἀγχιπαλῆ, καὶ Σκέλμις ἐπώνυμος Ἐννοσιγαίου
Ἔνδιον μάστιγα Ποσειδάωνος ἐλίσσων,
Πατρῷον ἴθυνε θαλάσσιον ἐν γένος ἵππων,
Οὐ γὰρ τόσον πέπτατο ταινύπτερος ἠέρα τέμνων
Πήγασος ὑψιπέτης, ὅσον βυθίων πόδες ἵππων
Χερσαίην ἀκίχητον ἐποιήσαντο πορείην.
Λαοὶ δ' εἰς ἓν ἰόντες ἐν ὑψιλόφῳ τινὶ χώρῳ
Ἑζόμενοι στιχόωντες ἐπιστάται ἀγῶνος
Τηλόθεν ἐσκοπίαζον ἐπειγομένων δρόμον ἵππων.
Ὧν ὁ μὲν ἑστήκει παρὰ πλευρὸν, ὁ δὲ πάλλων
Δάκτυλον ἄκρον ἔσειεν, ἐποτρύνων ἐλατῆρα,
Ἄλλος ἀεθλητῆρι πόθῳ δεδαημένος ἵππων
Ἱππείῳ φρένα εἶχεν ἐπιδρομέοντι ἔρωτι ...
Καί τις ἑοῦ προθέοντα ἰδὼν δρόμον ἡνιοχῆος,
Χερσὶν ἐπεκτύπησε, καὶ ἴαχε πενθάδι φωνῇ,
Θαρσαλέος, γελόων, τρομέων, ἐλατῆρα καλέων.
Ἅρματα δ' ἐϋποίητα θοώτερα θυιάδος αὔρης
Ἄλλοτε μὲν πέπτητο μετήορα, πῆ δ' ἐπὶ γαίῃ
Ἀκροφανῆ φορέοντο μόλις ψαύοντα κονίης.
Καὶ ψάμμου ποδὸς ψαμαθῶδες ἰδὼν τροχοειδέϊ κύκλῳ
Ἁρμάτος ἐστιχόωντα παλιμπετὲς ἶχνος ἀήτης
Συνεστειγόμενος ἦν ἀγών, ἐγειρομένη δὲ καὶ αὐτὴ
Στέρνοισιν ἱππείοισιν ἀνηέρτητο κονίη,
Πρόσθε δ' ἀελλάων ἐπεσύροντο θυέλλαις,
Οἱ δὲ θοοὶ ἐλατῆρες ὁμογλώσσων ἀπὸ λαιμῶν
Ὀξύτερον μάστιγος ἐπερροίζησαν ἰωήν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεσαν δρόμον, ὀξὺ δ' ἐλαύνων
Σκέλμις ἔην πρῶτος ταχὺ δρόμον ἅρμα τιταίνων
Καί οἱ ἐφεσπόμενος ἵππον ἵμασσεν Ἐρεχθεύς,
Ἀγχιπαλής, καὶ δίφρον ἐπισπόμενον σχεδὸν εἶπες
Εἰναλίου Τελχῖνος ἰδεῖν ὀχετήτορα δίφρον.
Καὶ γὰρ ἀερσιπότητος Ἐρεχθέος ἵππος ἀγήνωρ
Διδύμοις μυκτῆρσιν παλίνσυτον ἆσθμα τιταίνων,
Ἀλλοτρίου θέρμαινε μετάφρενον ἡνιοχῆος
Καὶ νωτιαίων ἐδράξατο χερσὶ κομάων,
Ἐμπαλιν ὄμμασιν στρεφθεὶς βλέπων ἡνιοχῆα.
Καὶ ... ἐλισσομένων ... γενείων.
... ἀντιστρέψας δίφρον Ἐρεχθεύς,
... ἔρεισε ...
Ἀγχιφανῆ, καὶ ... ἵππων
... ἵππος ... ἄκρα χαλινοῦ
Καὶ πάλιν ἐγγὺς ἔλασσε φυγὼν ἀχάλινον ἀνάγκην
Καὶ μιν ... ἑοῖς ...
Σκέλμις ἀπειλητῆρα ... ἰωήν
Λῆγε θαλασσαίοισι μάτην ἐπὶ πώλοισι ...
Ἄλλον ἐμοῦ γενετῆρος Πέλοψ ποτὲ δίφρον ἐλαύνων
Οἰνόμαον νίκησεν ἀνικήτων δρόμον ἵππων.
Ἱππασίης μὲν ἐγὼ κυβερνητῆρα καλέσσω,
Ἵππιον ὑγρομέδοντα, σὺ δὲ Πλήξιππε τιταίνεις
Νίκης ἐλπίδα πᾶσαν ἐς ἱστοπόνον Ἀθήνην,
Οὐδὲ τεῆς ἐλάης ὀλίγης χρέος, ἀλλὰ κομίζω
Αὐτὴν ἐς στέφος ἄλλο, καὶ οὐκ ὀλίγην ἐλαίην.
Ὣς ... ἐχώσατο μᾶλλον Ἐρεχθεύς,
Καὶ δόλον ... καὶ ἐχέφρονα μῆτιν ὑφαίνων,
Χερσὶ μὲν ... ἑὸν δρόμον, ἐν κραδίῃ δὲ
Ἱππείους πτολιοῦχον ἑὴν ... Ἀθήνην
Κικλήσκων, ταχύμυθον ἀνέπνευσεν Ἀτθίδα φωνήν,
Κοίρανε Κεκροπίης ἱππηλάτι Παλλὰς ἀμήτωρ,
Ὡς σὺ Ποσειδάωνα τεῷ νίκησας ἀγῶνι,
Οὕτω σὸς ναέτης Μαραθώνιον ἵππον ἐλαύνων
Υἱέα νικήσειε Ποσειδάωνος Ἐρεχθεύς.
Τοῖον ἔπος βοόων ἐπιμάστιεν ἰξύα πώλων,
Ἅρματι δ' ἅρμα πέλασσεν ἰσόζυγον· ἀντιβίου δὲ
Λαιῇ μὲν βαρύδεσμον ... ἵππων

Σύνδρομον αὐερύων βεβιημένον ἅρμα χαλινῷ,
Δεξιτερῇ μάστιζεν ἑοὺς ὑψαύχενας ἵππους
Ἐσσυμένους προτέρωσε, μεταστήσας δὲ κελεύθου
Θῆκε παλινδίνητον ὀπίστερον ἡνιοχῆα,
Καὶ εὐτροχάλοις στομάτεσσι χέων φιλοκέρτομον ἠχὼ
Υἷα Ποσειδάωνος ἀμοιβαδὶς ἤχεε φωνῇ,
Ἐνδόπαλιζομένην μεθέπων γελόωσαν ὀπωπήν·
Σκέλμιος εἰκάθης, σεῖο φέρτερός ἐστιν Ἐρεχθεύς,
Ὅττι τεὸν Βορέην ζεφυρηίδος αἷμα γενέθλης
Ἄρσενα καὶ νέον ἵππον ὁδοιπόρον ἄβροχον ἅλμης
Γηραλέη νίκησεν ἐμὴ θήλεια Ποδάργη,
Εἰ μὲν ἀγηνορίης Πελοπηίδος εἵνεκα τέχνης,
Υἱέα τεοῦ γενετῆρος ἁλίδρομον ἅρμα γεραίρων,
Μυρτίλος αἰολόμητις δολόπλοκον ἤνυσε νίκην,
Μιμηλῷ τελέσας ἀπατήλιον ἄξονα κηρῷ·
Εἰ δὲ μέγα φρονέεις γενεῆς χάριν Ἐννοσιγαίου,
Ἵππιον, ὃν καλέεις, βυθίων ἐπιβήτορα δίφρων,
Πόντιον αὐτὸν ἄνακτα κυβερνητῆρα τριαίνης,
Ἄρσενα σὸν νίκησεν ἀρωγέα θῆλυς Ἀθήνη·
Ὣς φαμένη Τελχῖνα παρέδραμεν ἀστὸς Ἀθήνης,
Τῷ δ' ἔπι Φαῦνος ἔλαυνεν ὄχον τέθριππον ἱμάσσων,
Ἀκταίων δὲ τέταρτος ὀπισθότερος ἕσπετο Φαύνῳ
Πατρὸς Ἀρισταίοιο μεμνημένος εἰσέτι μύθων
Κερδαλέων, καὶ λοῖσθος ἔην Τυρσηνὸς Ἀχάτης·
Καὶ θρασὺς Ἀκταίων δολίην ἐφράσσατο βουλήν,
Φαῦνον ἑοῖς ὀνύχεσσιν ἔτι προθέοντα κιχήσας
Ὀξυτέρῃ μάστιγι μεταστρέψας δρόμον ἵππων,
Σύνδρομος ἡνιόχευε [illegible] ἐλατῆρα,
Βαιὸν ὑπερβαίνων, καὶ ἐπ' ἄντυγι γούνατα πήξας
Δίφρον ἀεθλητῆρα κατέγραφεν ἄρματι λοξῷ,
Ἱππείους [illegible] δι' ἄξονος πόδας ὁλκῷ
Καὶ δαπέδῳ πέσεν ἅρμα, τιναχθέντος δὲ δίφρου
Τρεῖς μὲν ὑπὲρ δαπέδοιο μένον πεπτηότες ἵπποι,
Ὃς μὲν ὑπὲρ λαγόνας, ὁ δὲ γαστέρος, ὃς δ' ἐπὶ δειρήν,
Εἷς δέ τις ὀρθὸς ἔμιμνε παρεκκλίνας, ἀμφὶ δὲ γαίῃ
Ἄκρα ποδῶν ῥίζωσε, καὶ ἄστατον αὐχένα σείων
Σύζυγος ἐστήριξεν ὅλον πόδα γείτονος ἵππου,
Κουφίζων ζυγόδεσμα, καὶ ὑψόσε δίφρον ἀνέλκων·
Οἱ μὲν ἔσαν προχυθέντες ἐπὶ χθονός· αὐσταλέος δὲ
Ἡνίοχος κυλίνδετο παρὰ τροχὸν ἄρματι γείτων,
Θρύπτετο δ' ἄκρα μέτωπα, μιαινομένου δὲ γενείου
Ὀξυτενὴς κονίῃσι πέδου χραίνετο τρηχαλέος ἀγκών.
Ἡνίοχος δ' ἀνέπαλτο θοώτερος, ἑστηὼς δὲ
Εἰς χθόνα πεπτηῶτι παρίστατο γείτονι δίφρῳ
Αἰδομένῃ παλάμῃ τετανυσμένον ἵππον ἀνέλκων,
Καὶ θοῇ μάστιγι βραδύπορον ἵππον ἱμάσσων·
Καὶ θρασὺς Ἀκταίων πεπονημένον ἐγγύθι δίφρου
Φαῦνον ὀπιπεύων φιλοκέρτομα ῥήξατο φωνήν·
Λῆγε μάτην ἀέκοντας [illegible] ἵππους,
Λῆγε μάτην· προθέων γὰρ ἀπαγγέλλω Διονύσῳ,
Φαῦνος ὅτι προθέοντας ὅλους ἡνιοχῆας ἐάσας
Νόστιμος ὀψικέλευθος ἐλεύσεται ἅρματα σύρων·
Φείδεο σῆς μάστιγος, ἐπεὶ ταχυεργέϊ κέντρῳ
Σῶν νέων ὤκτειρα δέμας κεχαραγμένον ἵππων·
Ἔννεπεν, ἀστήρικτον ὄχον προκέλευθον ἐλαύνων
Ὠκυτέρῃ μάστιγι· καὶ ἄχνυτο Φαῦνος ἀκούων,
Καὶ μόγις ἐν δαπέδῳ λασίης δεδραγμένος οὐρῆς
Κεκλιμένων ὤρθωσε δέμας κεκονιμένον ἵππων·
Καί τινα λυομένοιο παραΐξαντα λεπάδνου
Πῶλον ἄγων, παλίνορσον ἐπεσφήκωσε χαλινῷ,
Στήσας δ' ἔνθα καὶ ἔνθα παρηορέων πόδας ἵππων,
Ἅρματος ὕψι βέβηκε, καὶ ἴχνιον ἅρματι πήξας,
Φρικαλέῃ μάστιζε τὸ δεύτερον ἵππον ἱμάσθλῃ,
Καὶ πλέον ἤλασε Φαῦνος, ἐποτρύνων δρόμον ἵππων,
Ὠκύτερον δ' ἐδίωκε προτέρτερον ἡνιοχῆα,
Καὶ φθάμενος ἐκίχανεν, ἐπεὶ μένος ἔμβαλεν ἵπποις
Ἵππιος Ἐννοσίγαιος ἑὸν θρασὺν υἷα γεραίρων·
Στεινωπὴν δὲ κέλευθον ἰδὼν περὶ κοιλάδι πέτρῃ,
Ἔμφρονα μῆτιν ὕφαινε δολοπλόκον, ὄφρα κιχήσας

Concurrentem retrahens coactum currum freno,
Dextera flagellaunt ſuos alticeruices equos
Incitatos ulterius, transferens verò via
Fecit reuolutum poſteriorem aurigatorem, — Erechtheus anteuertit Scelmin.
Et volubili ore fundens cauillatorium ſonitum,
Filium Neptuni alterna ſuperauit voce.
Retro conuerſam tenens ridentem frontem:
Scelmis ſuperatus es, te melior eſt Erecthæus,
Quòd tuum Boream Zephyri ſanguinem generis
Virilem & iuuenem equum viatorem non irrigatum maris
Vetula ſuperauit mea fœminea Podarge.
Quòd ſi ſuperbis Pelopicam ob artem,
Veſtri genitoris in mari currentem currum venerans,
Myrtilus conſilio varius doloſam perfecit victoriam,
Falſa faciens doloſam axem cera.
Quod ſi magnum ſuperbis ob generationem Neptuni
Equeſtrem, quem vocas, profundorum adſcenſorem equorum
Marinum ipſum regem gubernatorem Tridentis,
Virilem tuum ſuperauit auxiliatorem fœmina Pallas — Pallas Neptunum ſuperauit.
Sic locutus Telchinem præteriit ciuis Minerua,
Poſt hunc Faunus agitauit currum 4. equorum flagellans.
Acteon verò quartus deinde ſequebatur Faunum
Patris Ariſtæi memor adhuc ſermonum,
Doloſorum, & vltimus erat Tyrrhenus Achates.
Et audax Acteon doloſam meditabatur conſilium,
Faunum ſuis vngulis adhuc præcurrentem prehendens,
Acutiore flagello conuertens curſum equorum.
Vnà currens currum agitabat ſuffurans agitatorem.
Paullum præueniens, & in currum genua figens,
Currum concertatorem deſcripſit curru obliquo.
Equeſtres volubili perradens pedes tractu.
Et in terram cecidit currus, concuſſo verò curru — Faunus in terram deuoluitur.
Tres quidem ſuper ſolo manebant cadentes equi.
Hic quidē ſuper lumbos, hic verò vẽtrẽ, hic verò ceruicem,
Vnus verò quiſpiam rectus manſit declinando, circa verò terrā
Summitates pedum radicabat, & inſtabilem ceruicem quatiens
Coniuncti fulciuit totum pedem vicini equi.
Eleuans iugi vincula, & in altum currum retrahens.
Hi quidem erant profuſi in terram, ſqualidus verò
Agitator voluebatur prope rotam currus vicinus,
Atterebatur verò ſummam frontem, fœdato verò mento
Acutè extenſus puluere fœdabatur ſolo aſperum cubitus. — Faunus reſurgens currum de nuo adſcēdit.
Auriga verò reſiliebat velocior, incitatus verò
In terram decidenti aſtabat vicino curru
Verecunda manu extenſum equum retrahens,
Et varie flagello tardum equum flagellans.
Et audax Acteon laborantem prope currum
Faunum videns illudentem erupit vocem: — Faunus præcurrentes ſequitur.
Deſine fruſtra inuitos incumbendo incitans tuos equos,
Deſine fruſtra, præueniens enim annuncio Baccho
Faunus quòd præcurrentes omnes agitatores relinquens
Reuerſus ſerò veniens veniet currus trahens.
Parce tuæ ſcuticæ, poſtquam corpus cadente ſtimulo
Tuorum iuuenum miſeratus ſum corpus conciſum equorum.
Dixit, inconſtantem currum præcurrentem incitans,
Velociori ſcutica, & dolebat Faunus audiens,
Et vix in ſolo hirſuta prehenſum cauda
Inclinatorum erexit corpus puluere ſordidatum equorum,
Et aliquem ſoluto incitatum capiſtro
Equum ducens, reflexum conſtrinxit freno,
Statuens verò hinc & hinc præteragitatorum pedes equorū,
In currum altum adſcendit, & veſtigium curru figens,
Horribili flagellabat denuo equum ſcutica,
Et magis incitauit Faunus, inſtigans curſum equorum,
Velociorem verò perſequebatur priorem aurigam,
Et præuenientes apprehendebat cùm robur iniecissēt equis
Equeſtris Neptunus ſuum confidentem filium venerans.
Anguſtam verò ſemitam videns circa cauam petram,
Prudens conſilium texuit doloſum, vt comprehendens

Curru artificioſo incitato curſu præteriit Achatem.
Hiatus terræ. *Hiatus erat profundum ſinum habẽs, quem effregerat è via*
Hyemali flagello Iouis profuga aqua,
Ex aëre profundentis, anguſtato verò flumine,
Imbris terram amputantis dorſum cauabatur terræ,
Vnde currens inuitus retraxit currum Achates,
Fugiens vicinam incitationem agitatoris,
Et ipſi feſtinanti, trepidam emiſit vocem.
Adhuc ſtulte Faune tuæ ſordent tunicæ
Adhuc tui currus arenoſa ſunt fulmina
Nondũ tuorum excuſſiſti non ceſſantium puluerẽ equorum
Sordes tuas purga, quorſum tibi tantopere equum incitare?
Ne te rurſum cadentem, & palpitantem cernam.
Tuum audacem Actæonem caue, ne te comprehendens
Taurina tuum dorſum diſtinguat ſcutica,
Ne te denuo præcipitem eiaculetur in puluerem.
Adhuc tua tenes attritos circulos genæ,
Faune quid feſtinas inſane cõmunẽ reprehenſionẽ accendere
Patri Neptuno, & Soli tuo auo?
Time mihi Satyrorum irriſorum os,
Silenum caue, & famulos Bacchi,
Ne tibi arrideant, & ſordido tuo currui.
Vbi pigmentum, vbi herba, vbi pharmaca varia Circæ?
Incitamenta in certaminibus irrita. *Omnia te, omnia deſeruerunt, poſtquam in curſum veniſti certaminis,*
Quis annunciat ſortis tuæ matri,
Et tuum pronum currum, & ſordidatam ſcuticam?
Talem eructabat fortem ſermonem Achates
Cauillans, Nemeſis verò tantum dixit verbum.
Achates in terram cũ curru proſtratus. *Et prope venit Faunus, communem currum agitans,*
Currus verò currum admouit, & axe clauum frangens
Medio impactum confregit percutiens circularis rota,
Et rota per ſe voluta vertiginoſa inclinata fuit in terram.
Oenomai currus. *Currus OEnomai perſimilis, quando cera*
Calefacta Sole ſoluitur doloſus axis,
Equitatum amputauit furioſi aurigatoris.
Anguſtam vero viam habens, remanſit Achates,
Donec quadrupedum ſuper gyrum rota cecidit equorum.
Faunus Achatem prætereit. *Velociori flagello præteriit Faunus Achaten,*
Tanquam non audiens, & eleuauit magis ſcuticam.
Diſci ludus. *Flagellans incomprehenſibilis incitatorum collum equorum,*
Et erat Actæone poſterior, ſed ſalientis
Diſci miſſi erat longam vmbram proyciens impetus,
Quem fortis manu agitans iuuenis mittit.
Populis verò incidit rabies, & contẽdebat alius poſt alium,
Collationes facientes dubiam circa victoriam
Futuram, munera verò procellipedes propter equos
Aut tripus, aut lebes, aut gladius, aut ſcutum,
Præmia victoriæ. *Et ciuis cum ciue, amicus verò contendebat cum amico,*
Senex verò ſeni, iuuenis iuueni, viro verò vir.
Erat verò cõtentio vtrorumq; alter ſonans, hic quidẽ Achatẽ
Venerans alius verò deteriorem Faunum reprehendens,
Spectatorũ de certaminibus varij affectus. *In terram decidentem volutis à curribus,*
Alius contendens, quòd ſecundus fuiſſet Erechtheus,
Marino Telchine poſterior aurigatore, (equorum
Alius verò cũ alio contendebat quòd præuenientiũ curſum
Vicinus ſuperaſſet verſutus ciuis Athenarum,
Scelmin adhuc præcurrentem prætercurrens agitatorem.
Nondum contentio ceſſauit, & anteuertit prope Erechtheus
Equos hinc & hinc in humeris ſemper flagellans.
Et multus equinam per ceruicem fluebat ſudor,
Et hirſutum pectus, ab auriga verò crebra
Squalida gutta defluebant in arenam.
Currus verò vicinis incurrebant veſtigiis equorum
Saltante turbine, & non rotundo ferro,
Tenuis inconcuſſa quatiebat terga pulueris.
Verùm hic volantem poſt curſum ſuper curru
In medium venit certaminis: ſua verò abſterſit tunica
Madore putridis ſudorem ſtillantem à frontibus.
Et ſubito è curru deſcendit, longam verò

Ἅρματι τεχνήεντι παρήιξεν Ἀχάτην·
Ῥωχμὸς ἔην βαθύκολπος, ὃν ἐξέρρηξε κελάδων
Χειμερίῃ μάστιγι Διὸς μετανάστιον ὕδωρ,
Ἠερόθεν προχέοντος, ἐεργομένῳ δὲ ῥεέθρῳ
Ὄμβρου γειοτόμοιο ῥάχις κοίλαινετο γαίης,
Ἧχι μολὼν ἀέκων ἀνεσείρασε δίφρον Ἀχάτης,
Φεύγων ἀγχικέλευθον ἐπιπλοΐην ἐλατῆρος,
Καί οἱ ἐπισπομένῳ τρομερὴν ἐπεφθέγξατο φωνήν·
Εἰσέτι νήπιε Φαῦνε τεοὶ ῥυπόωσι χιτῶνες,
Εἰσέτι σῶν ὀχέων ψαμαθώδεες εἰσὶ κεραυνοί,
Οὔ πω σῶν ἐτίναξας ἀκοιμήτων κόνιν ἵππων,
Λύματα σεῖο κάθηρε, τί σοι τόσον ἵππον ἐλαύνεις;
Μή σε πάλιν πίπτοντα καὶ ἀσπαίροντα νοήσω·
Σὸν θρασὺν Ἀκταίωνα φυλάσσεο, μή σε κιχήσας
Ταυρείῃ τεὸν νῶτον ἐπιστίξειεν ἱμάσθλῃ,
Μή σε πάλιν προκάρηνον ἀκοντίζειε κονίῃ·
Εἰσέτι σῆς μεθέπεις κεχαραγμένα κύκλα παρειῆς,
Φαῦνε, τί μὲν σπεύδεις ξυνόν ποτε μῶμον ἀνάπτειν
Πατρὶ Ποσειδάωνι, καὶ Ἠελίῳ σέο πάππῳ;
Ἅζεό μοι Σατύρων φιλοκέρτομον ἀνθερεῶνα,
Σιληνὸν πεφύλαξο, καὶ ἀμφιπόλους Διονύσου,
Μή σοι ἐπεγγελάσωσι καὶ αὐσταλέῳ σέο δίφρῳ·
Ποῦ θρόνα, ποῦ βοτάναι, ποῦ φάρμακα ποικίλα Κίρκης;
Πάντα σε, πάντα λέλοιπεν, ὅτ' εἰς δρόμον ἦλθες ἀγῶνος·
Τίς κεν ἀπαγγείλειεν ἀγλώσσῳ σέο τεκούσῃ,
Καὶ πρηνὲς σέο ἅρμα, καὶ αὐχμώουσαν ἱμάσθλην;
Τοῖον ἀνοιδήσας ἀγήνορα μῦθον Ἀχάτης
Κερτομέων, Νέμεσις δὲ τόσον ἐφθέγξατο φωνήν.
Καὶ σχεδὸν ἤλυθε Φαῦνος, ὁμὸν δίφρον ἐλαύνων,
Ἄρματι δ' ἅρμα πέλαζε, καὶ ἄξονι γόμφον ἀράσσων
Μεσσοπαγῆ συνέαξε τροχοειδέϊ κύκλῳ,
Καὶ τροχὸς αὐτοκύλιστος ἕλιξ ἐπεκλίνετο γαίῃ,
Ἅρμασιν Οἰνομάοιο πανείκελος, ὁππότε κηρὸν
Θαλπόμενον Φαέθοντι λύσεν ἀπατήλιος ἄξων,
Ἱπποσύνην ἀνέκοψε μεμηνότος ἡνιοχῆος,
Στεινωπὴν δὲ κέλευθον ἔχων, ἀπέμιμνεν Ἀχάτης,
Εἰσόκε τετραπόδων ὑπὲρ ἄντυγος ἤλυσεν ἵππων,
Ὠκυτέρῃ μάστιγι παρήλυθε Φαῦνος Ἀχάτην,
Οἷά περ οὐκ ἀΐων, καὶ ἐκούφισε μᾶλλον ἱμάσθλην,
Μαστίζων ἀκίχητος ἐπειγομένων λόφον ἵππων,
Καὶ πέλεν Ἀκταίωνος ὀπίστερος· ἀλλὰ θορόντος
Δίσκε περισπομένοιο πέλεν δολιχόσκιος ὁρμή,
Ὃν βριαρῇ παλάμῃ δονέων αἰζηὸς ἰάλλει.
Λαοῖς δ' ἔμπεσε λύσσα, καὶ ἤριζον ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ,
Ξυνθεσίας τεύχοντες ἀτέκμαρτον περὶ νίκης
Ἐσσομένης, τὰ δὲ δῶρα θυελλοπόδων χάριν ἵππων
Ἢ τρίπος, ἢ λέβης, ἢ φάσγανον, ἢ βοέη,
Καὶ ναέτης ναέτῃσι, φίλος δ' ἐρίδαινεν ἑταίρῳ,
Γηραλέος δὲ γέροντι, νέος νέῳ, ἀνέρι δ' ἀνήρ,
Ἦν δ' ἔρις ἀμφοτέρων ἑτερόθροος, ὃς μὲν Ἀχάτην
Κυδαίνων, ἕτερος δὲ χερείονα Φαῦνον ἐλέγχων,
Ἐν χθονὶ πεπτηῶτα κυλινδομένων ἀπὸ δίφρων,
Ἄλλος ἐριδμαίνων, ὅτι δεύτερος ἦεν Ἐρεχθεύς,
Εἰναλίου Τελχῖνος ὀπίστερος ἡνιοχῆος,
Ἄλλῳ δ' ἄλλος ἔριζεν, ὅτι φθαμένων δρόμον ἵππων
Ἀγχιτενὴς νίκησε πολύτροπος ἀστὸς Ἀθήνης,
Σκέλμιν ἔτι προθέοντα παραΐξας ἐλατῆρα.
Οὔπω νεῖκος ἔληγε, καὶ ἔφθασεν ἐγγὺς Ἐρεχθεύς
Ἵππους ἔνθα καὶ ἔνθα μετωμαδὸν αἰὲν ἱμάσσων,
Καὶ πολὺς ἱππείοιο δι' αὐχένος ἔρρεεν ἱδρώς,
Καὶ λασίου στέρνοιο κατ' ἡνιόχοιο δὲ πυκναὶ
Αὐχμηραὶ ῥαθάμιγγες ἐπέρρεον εἰς κονίην,
Ἅρματα δ' ἀγχιπόροισιν ἐπέτρεχεν ἴχνεσιν ἵππων,
Ἀλλομένῃ στροφάλιγγι, καὶ οὐ τροχόεντι σιδήρῳ,
Λεπταλέης ἀτίνακτα πατάσσετο νῶτα κονίης·
Αὐτὰρ ὁ πωτηέντα μετὰ δρόμον ὑψόθι δίφρου,
Εἰς μέσον ἤλυθεν ἀγῶνος, ἑῷ δ' ἔσμηξε χιτῶνι
Μυδαλέων ἱδρῶτα διαστάζοντα μετώπων·
Καὶ ταχὺς ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε, μακεδανὴν δὲ

Εἶζυ-

Εἰς ζυγὸν ἀμπαύοντος ἑὴν ἔκλινεν ἱμάσθλην·
Ἵππους δ' Ἀμφιδάμας θεράπων λύεν. ὠκυτέρῃ δὲ
Τερπομένη παλάμῃ πρωτήϊα κούφισε νίκης
Ἰοδόκην, καὶ τόξα, καὶ εὐπήληκα γυναῖκα,
Πάλλων ἡμιτόμοιο μεσόμφαλα νῶτα βοείης·
Τῷ δ' ἔπι δεύτερος ἦλθε θαλασσαίων ἐπὶ δίφρων
Σχέτλιος, ὅππο σφίγγων Ποσιδήϊον ἅρμα θαλάσσης,
Κύκλος ὅσον τροχοῖο ἀπολείπεται ὠκέος ἵππου,
Τοῦ μὲν ἐπισπεύδοντος ὀπισθοτέρων μόγις ἄκρων
Ἐκταδίης ψαύουσιν ἑλισσομένης τρίχες οὐρῆς,
Δεύτερα δ' εἴνεεν ἄεθλα, καὶ ὤρεγε Δαμναμενῆι,
Ἔγκυον ἵππον ἄγεις ζηλήμονι χειρὶ τιταίνων,
Καὶ τρίτος Ἀκταίων ἀνεκούφισε σύμβολα νίκης
Χρυσοφαῆ θώρηκα, παναίολον ἔργον Ὀλύμπου,
Τῷ δ' ἔπι Φαῦνος ἵκανε, καὶ αὐτόθι δίφρον ἐρύσσας,
Ὀμφαλὸν ἀργυρόκυκλον ἀνέσπασε βοείης,
Αὐχμηρὰς μεθέπων ἔτι λείψανα κεῖνα κονίης,
Καὶ Σικελὸς θεράπων βαθυλώϊος ἐγγύθι δίφρου
Χρυσοῦ δισσὰ τάλαντα κατηφέϊ δεῖξεν Ἀχαιῷ
Οἰκτρὸν ἀγωνοθέτῃ φιλοστόργῳ Διονύσῳ.
Αὐτὰρ ὁ πυγμαχίης χαλεπὴν ἔστησεν ἀγῶνα,
Πρώτῳ μὲν θέτο ταῦρον ἀπ' Ἰνδῴοιο βοαύλου
Δῶρον ἄγειν, ἑτέρῳ δὲ μελαρρίνων κτέρας Ἰνδῶν
Βάρβαρον αἰολόνωτον ἄγων κατέθηκε βοείην,
Ὀρθωθεὶς δ' ἀγόρευεν ἀεθλητῆρας ἐγείρων
Εἶπε· δύω δύο φῶτες ἐπιδραμέειν περὶ νίκης·
Πυγμῆς καὶ ἄεθλος ἀτειρέος, ἀελλοφόρῳ δὲ
Ἀνέρι νικήσαντι, δασύτριχα ταῦρον ὀπάσσω,
Ἀνδρὶ δὲ νικηθέντι πολύπτυχον ἀσπίδα δώσω·
Ὣς φαμένου Βρομίοιο σακέσπαλος ὦρτο Μελισσεύς
Ἠθάδι πυγμαχίῃ μεμελημένος, εὐκεράου δὲ
Ἀψάμενος ταύροιο τόσην ἐφθέγξατο φωνήν·
Ἐλθέτω ὃς ποθέει σάκος αἰόλον· οὐ γὰρ ἐάσσω
Ἄλλον πίονα ταῦρον, ἕως ἔτι χεῖρας ἀείρω·
Ὣς φαμένου ξύμπαντας ἐπεσφρήγισσε σιωπή,
Εὐρυμέδων δέ οἱ οἶος ἀνίστατο, τῷ πόρεν Ἑρμῆς
Ὄργανα πυγμαχίης γυιαλκέος, ὃς πάρος αἰεὶ
Πατρῷα μεμέλητο παρήμενος ἐσχαρεῶνι,
Ἡφαιστιάδης σφυρήλατον ἄκμονα τύπτων,
Τὸν μὲν ἐυπλήκτοιο ἀδελφειὸς ἄμφεπεν Ἄλκων,
Ζῶμά τέ οἱ περίθηκε, καὶ ἥρμοσεν ἰξύϊ μίτρην.
Καὶ δολιχαῖς παλάμῃσι κασιγνήτοιο πυκάζων
Ἀζαλέων ἔσφιγξε περίπλοκον ὁλκὸν ἱμάντων·
Καὶ πρόμος εἰς μέσον ἦλθεν, ἑοῦ προβλῆτα προσώπου
Λαιὴν χεῖρα φέρων σάκος ἔμφυτον, ἀντὶ δὲ λόγχης
Ποινὴν παλάμης ταμεσίχροος ἦσαν ἱμάντες,
Αἰεὶ δ' εὐπήλητο φυλάσσετο δυσμάχον ὁρμήν,
Μή ποτέ μιν πλήξειε κατ' ὀφρύος, ἢ μετώπου,
Ἠέ μιν αἱμάξειε τετυμμένον ἄκρον ἀράξας,
Ἄκρα δ' ἀποτμήξειε κατὰ κροτάφοιο τυχήσας,
Εἰς μέσον ἐγκεφάλοιο νοήμονος ἄκρον ἀράξας,
Ἢ παλάμην τρηχεῖαν ἐπὶ κροτάφοισι τιταίνων,
Ὄμματα γυμνώσειε λιπογλήνοιο προσώπου,
Ἢ φοινήεντος ἀρασσομένοιο γενείου
Ὀξυτέρων ἐλάσειε πολύστιχον ὄγμον ὀδόντων·
Ἔνθα μὲν Εὐρυμέδοντος ἐπαιγομένοιο Μελισσεύς
Στήθεος ἄκρον ἔλασσεν, ὁ δὲ σχεδὸν αὐτὰ προσώπου
Χεῖρα μάτην ἐτίταινε, καὶ ἤμβροτεν ἠέρα τύπτων,
Καί μιν ἀεὶ τρομέων περιδίδρομε κόλπον ἀμείβων,
Δεξιτερὴν γυμνοῖο κάτω μαζοῖο τιταίνων.
Ἄμφω δ' εἰς ἓν ἵκανον ὁμιλαδὸν, ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ,
Ἴχνεσι φειδομένοισι ποδὸς πόδα τυτθὸν ἀμείβων,
Χερσὶ δὲ χεῖρας ἔμιξαν, ἐπασσυτέρῃσι δὲ ῥιπαῖς
Φρικτὸς ὁμοπλεκέων ἐπεβόμβεε δοῦπος ἱμάντων
Ἀκροτάτων περὶ χεῖρα, χαρασσομένης δὲ παρειῆς
Αἱμαλέαις λιβάδεσσιν ἐφοινίχθησαν ἱμάντες,
Καὶ γενύων πέλε δοῦπος, ὑπὸ πληγῇ δὲ προσώπου
Εὐρυτέρου γεγαῶτος, ἐκυμαίνοντο παρειαί,
Ὀφθαλμῶν δ' ἑκάτερθεν ἐκοιλαίνοντο προσώπου·

In iugum fabrefactum ſuam inclinauit ſcuticam.
Equos verò Amphidamas famulus ſoluit, velociori verò
Delectata manu primas partes victoriæ eleuauit
Pharetram, & arcus, & pulchra galea armatam mulierem,
Quatiens ſemiſecti in medio poſita dorſa ſcuti.
Poſt hunc ſecundus venit marinis in curribus.
Scelmis incitans Neptunium currum maris,
Rota quantum volubilis relinquitur velocis equi.
Quo quidem incitato rota circumferentias vix ſummas
Extenſæ tangunt reuolutæ pili caudæ,
Altera verò traxit certaminis præmia: & tradidit Damnamenei,
Grauidum equum habes æmula manu tendens;
Et tertius Actæon eleuauit Symbola victoriæ
Deſuper auratum thoracem admodum varium opus cœli,
Poſt quem Faunus venit, & ibidem currum trahens,
Vmbilicum argenteum circulum habentem ſuſtulit ſcuti,
Sordidi retinens adhuc reliquias illas pulueris.
Et Siculus famulus profundas habenas habentẽ prope currũ
Auri duo talenta ſubtriſti oſtendit Achæo
Miſerabilem ſorti beneuolo Baccho.
Verùm hic pugnæ cum ceſtu ſplendide conſtituit certamen.
Primo quidem ſtatuit taurum ab Indico boum ſtabulo.
Munus auferre, ſecundo nigrum naſum habentium poſſeſſionem Indorum.
Barbarum varium tergum habentem ducens poſuit ſcutũ,
Erectus verò dicebat certatores excitans,
Manu validos duos viros contendere ob victoriam.
Ceſtus hoc certamen indomiti præmia ferens verò
Viro ſuperanti, hirſutum taurum præbebo
Viro verò ſuperato multas plicas habentem clypeum dabo.
Sic locuto Baccho ſcutum quatiens excitatus fuit Meliſſus,
Cõſuetæ cum ceſtu pugnæ curam habens, bene cornutum verò
Tangens taurum, talem dixit vocem.
Veniat, qui deſiderat ſcutum varium, non enim relinquam
Alteri pinguem taurum, quoad adhuc manus attollo.
Sic locuto, omnes obſignauit ſilentio,
Eurymedon verò illi ſolus ſurrexit, cui præbuit Mercurius
Inſtrumenta pugnæ ceſtus membrorum robur requirentis,
Paterno curauerat, ſedens apud focum, (qui prius ſemper
Vulcani filius circularem incudem pulſans.
Quem quidem valde percuſſus frater fouebat Alcon,
Cingulũque ei appoſuit, & accommodauit ilibus mitram,
Et longis manibus fratris copulans
Feruidorum, ſtrinxit circumplexum tractum lororum,
Et dux in medium venit, ſuæ proiectum fronti
Siniſtram manum ferens ſcutum naturale, pro lancea verò
Facilæ manus corpus cedentis erant lora, (petum.
Semper verò aduerſarij cauebat non facile expugnabilẽ im-
Ne quando ipſum percuteret circa ſupercilium, aut frontem,
Aut ipſum vulneraret verberatam ſummitatem ſignans,
Summitatem diſſecaret circa tempora tangens,
Medium cerebri prudentis ſummitatem ſignans,
Aut manum aſperam ad tempora extendens,
Oculos nudaret cæcæ frontis,
Aut cruento ſecto mento
Acutiorũ excuteret multos ordines habentẽ ordinẽ dentium.
Ibi quidem Eurymedontis excitati Meliſſeus
Pectoris ſummum impulit, hic verò propè ante frontem
Manum fruſtra extendit, & aberrauit aëra verberans,
Et ipſum ſemper trepidans circumcurrit ſinum pertranſiẽs,
Dextram nudæ deorſum mammæ tendens,
Ambo verò in vnum venerũt cõuenientes, alius ſuper alium,
Veſtigiis parcentibus pedis pedem paruum mutans,
Manu verò manus miſcuerũt, cõtinuo ſuccedẽtibus verò ictibus
Horribilis complicatorum reſonabat ſtrepitus lororum.
Summorum circa manum, laceratæ verò genæ
Sanguineis guttis rubebant ceſtus,
Et maxillarum erat ſtrepitus, ab ictu verò frontis
Latioris factæ æſtuabant genæ.
Oculum verò vtrinque excauabantur frontis.

Erechtheus victor primas partes aufert.

Currus maris.

Certamen cum ceſto inſtruitur.

Meliſſeus ante victoriam præmium ſibi arrogat.

Alcon fratrẽ armat.

Meliſſeus Eurymedõtem percutit.

Lucta.

Eurymedon quidem laborabat Meliſſei perita arte
Intolerabilem ſolis expectans contrarium ſplendorem,
Oculum illuminantis: irruens verò Meliſſeus
Acutiore turbine ſublime veſtigium attollens
Utramq; buccam pulſabant ſub aure, verum hic laborans
Eurymedō victus. *Supinus per ſe volutus firmabat dorſa puluere,*
Animam relinquens ebrio perſimilis, habuit verò caput
Inclinatum ad alterutram partem, & ſanguinis expuit rorē
Tenuiter condenſati: accipiens verò ipſum extra certamen
Mœſtus ſuper dorſo tranſtulit cognatus Alcon
Plaga mentem ſpoliante grauatum, exſiliens verò
Indicum immenſum ſuſtulit ſcutum,
Et geminos Bacchus certatores incitans
Bacchus luctæ certamen inſtituit. *Viris præmia ferentibus luctæ annunciauit certamen,*
Et tripus viginti menſuras capiens præmiū conſtituit victoriæ.
Primo certatori poſuit verò in medium attollens,
Floridum lebetem deteriori verò ſeruans.
Erectus verò inſonuit rurſus ſignificante voce:
Agite viri, & hoc excitate pulchrum certamen.
Dixit: vocante verò coronas amante Baccho,
Primus Ariſtæus, poſtea verò ſecundus ſtabat
Aeacus, validam manum requirentis luctæ doctus opera.
Subligaculo verò tegentes, non videndi naturam pudoris,
Luctatores nudi. *Nudi concertantes ſurrexerunt, utrique verò*
Primo quidem vtraſque manus ſub duplici vola
Complicarunt hinc & hinc fuſi His ſuper dorſa pulueris
Inuicem trahentes alternatim ſune manuum
Geſtus luctatorum. *Summo ſtringentes erat verò circumcurſans vir*
Unum circumuolutum ducens alteriuſque tremore
Trahens tractúſque. incumbebant enim ambo
Manibus alternis, incuruabantur ceruicem.
Medio verò caput confirmando contendebant fronte
Immoti nutantes in terram, in fronte verò
Grauatorum laboris prænuncius fluebat ſudor.
Luctatores arena manus ſuas illinebant. *Humido verò ſudore fuſilem aſpergebat puluerem*
Squalida arena humidam guttam purgans,
Ne ipſum lubrica excideret circumplexus ſune manuum,
Calidum attrita de ceruice humorem demittens.
Amborum verò ſanè dorſa inflexa vlnæ tractu
Duplici complexæ manus ſubigebantur vinculo,
Vibex verò per ſe factus decurrit ſaltu calido
Variè purpurans corpus verò percutiebatur virorum.
Hi verò luctæ diuerſos dolos artis
Inuicem demonſtrabant alternatim. hoſtem verò
Artes luctatorum. *Primus Ariſtæus manus amplectebatur vola*
In terram turbans, doloſæ verò non obliuiſcebatur artis
Æacus ſupposito pede Ariſtæū in terram deiecit. *Æacus varia conſilia agitans, doloſo verò pede*
Siniſtrum Ariſtæi pedis talum illidens
Supinum per ſe volutum totum deiecit ad terram,
Sublimis cacuminis perſimilem, circum verò populi
Supplantatio. *Tantum glorioſum famigerabilem filium Phœbi*
Oculis admirantibus intuebantur cadentem.
Secundus attollebat ſublimem ſuper terram
Eleuans ſine labore immenſum filium Cyrenes
Æaci filii Peleus & Telamon. *Æacus futuram virtutem filiis ſeruans*
Non ignauo Peleo & latum robur habenti Telamoni
In vlnas habens, aut dorſum, aut erectam ceruicem flectens
Vlnis vtriſque medium virum ferens
Æqualem trabibus inuicem oppoſitis habens formam, quas elaboraui faber
Sedans venti procelloſam neceſſitatem.
Et propinquans totum virum ſtratum in puluere,
Aeacus aduerſarij media inſcendit dorſa,
Et pedem expanſum per ventrem intenſum mittens,
In curuum ſumma circa genua vinculum complicans
Planta plantam firmans circa malleolum ſummū voluens,
Et aſper hoſtis extenſus ſuper dorſa
Manus ſuas coronatim adinuicem conuoluens,
Ceruici vinculum iniecit, brachio digitos flectens.
Hoc verò oppreſſo confluebant acuto tremore

Εὐρυμέδων μὲν ἔκαμνε Μελισσέος ἴδμονι τέχνῃ,
Ἄσχετον ἠελίοιο μένων ἀντώπιον αἴγλην,
Ὄμμα καταυγάζοντος· ἐπαΐξας δὲ Μελισσεὺς
Ὀξυτέρῃ στροφάλιγγι μετάρσιον ἴχνος ἀείρας
Ἀμφω γναθμὼ ἔτυψεν ὑπ' οὔατος· αὐτὰρ ὁ κάμνων
Ὕπτιος αὐτοκύλιστος ἐρείσατο νῶτα κονίῃ,
Θυμολιπὴς μεθύοντι πανείκελος, εἶχε δὲ κόρσην
Κεκλιμένην ἑτέρωσε, καὶ αἵματος ἔπτυεν ἄχλυν
Λεπτὰ παχυνομένοιο· λαβὼν δέ μιν ἐκτὸς ἀγῶνος
Στυγνὸς ὑπὲρ νώτοιο μετήγαγε σύγγονος Ἀλκων
Πληγῇ ἀμερσινόῳ βεβαρημένον· ἁλμενος δὲ
Ἰνδῴην πελώριον ἀνήρπαζε βοείην,
Καὶ διδύμοις Διόνυσος ἀεθλητῆρσιν ἐπείγων
Ἀνδράσιν ἀεθλοφόροισι πάλης κήρυξεν ἀγῶνα,
Καὶ τρίπος εἰκοσίμετρος ἀέθλιος ἵστατο νίκης.
Πρώτῳ ἀεθλητῆρι τίθει δ' ἐς μέσσον ἀείρας,
Ἀνθεμόεντα λέβητα χερείονι φωτὶ φυλάσσων·
Ὀρθωθεὶς δ' ἰάχησε πάλιν σημάντορι φωνῇ·
Δεῦτε νέοι, καὶ τοῦτον ἐγείρατε καλὸν ἀγῶνα·
Ἔννεπε· κικλήσκοντι δὲ φιλοστεφάνῳ Διονύσῳ,
Πρῶτος Ἀρισταῖος, μετέπειτα δὲ δεύτερος ἔστη
Αἰακὸς, ὃς παλάμῃσι πάλης δεδαημένος ἔργα·
Ζώματι δὲ σκεπόωντες ἀθηήτου φύσιν αἰδοῦς,
Γυμνοὶ ἀεθλεύοντες ἀνέστησαν· ἀμφότεροι δὲ
Πρῶτα μὲν ἀμφοτέρας παλάμας ἐπὶ δίζυγι καρπῷ
Σύμπλεκον ἔνθα καὶ ἔνθα χυτῆς ἐπὶ νῶτα κονίης
Ἀλλήλους ἐρύοντες ἀμοιβαδὶς ἅμματι χειρῶν
Ἄκρον ὑποσφίγξαντες, ἔην δ' ἀμφίδρομος ἀνὴρ
Ἄνδρα περιδινέοντα ἄγων ἑτερόζυγι παλμῷ
Ἕλκων ἑλκόμενός τε· συνωχμάζοντο γὰρ ἄμφω
Χερσὶν ἀμοιβαίῃσιν, ἐκυρτώσαντο δὲ δειρὴν,
Μεσσατίῳ δὲ κάρηνον ἐπηρείδοντο μετώπῳ
Ἀκλινέες νεύοντες ἐπὶ χθόνας, ἐν δὲ μετώπῳ
Θλιβομένων καμάτοιο προάγγελος ἔρρεεν ἱδρώς·
Μυδαλέῳ δ' ἱδρῶτι χυτὴν ἔρραινε κονίην,
Αὐχμηρὴ ψαμάθοιο διερὴν ῥαθάμιγγα καθαίρων,
Μή μιν ὀλισθηρὴ περιπλοκὸς ἅμματι χειρῶν,
Θερμὴν τειβομένοιο κατ' αὐχένος ἰκμάδα πέμπων·
Ἀμφοτέρων δ' ἄρα νῶτα κατωφερέι πήχεος ὁλκῷ
Δίζυγι συμπλεκέος παλάμης ἐβρίθετο δεσμῷ,
Σμῶδιξ δ' αὐτοτέλεστος ἀνέδραμεν ἅλματι θερμῷ,
Αἰόλα πορφύρουσα, δέμας δ' ὀδάζετο φωτῶν.
Οἱ δὲ παλαισμοσύνης ἐπεδείκνυον μάγγανα τέχνης
Ἀλλήλοις ἀνέφαινον ἀμοιβάδις· ἀντίβιον δὲ
Πρῶτος Ἀρισταῖος παλάμῃ ἐπεμάσσατο καρπῷ,
Εἰς χθόνας ἑλκύζων, δολίης δ' οὐ λήθετο τέχνης
Αἰακὸς αἰολόμητις· ὑποκλέπτοντι δὲ ταρσῷ
Λαιὸν Ἀρισταίοιο ποδὸς κώληπα πατάξας,
Ὕπτιον αὐτοκύλιστον ὅλον κατέβαλλε γαίῃ,
Ἠλιβάτῳ σκοπιῇ πανείκελον, ἀμφὶ δὲ λαοὶ
Τηλίκον αὐχήεντα βοώμενον υἷα Φοίβου
Ὄμμασι θαμβαλέοισιν ἐθηήσαντο πεσόντα.
Δεύτερος ἠέρταζε μετάρσιον ὑψόθι γαίης,
Κουφίζων ἀμόγητι πελώριον υἷα Κυρήνης,
Αἰακὸς ἐσσομένην ἀρετὴν τεκέεσσι φυλάσσων,
Ἀκαμάτῳ Πηλῆϊ καὶ εὐρυβίῃ Τελαμῶνι
Ἀγκὰς ἔχων, ἢ νῶτον, ἢ ὄρθιον αὐχένα κάμπτων,
Πήχεσιν ἀμφοτέροισι μεσαίτατον ἄνδρα κομίζων,
Ἶσον ἀμοιβαίοισιν ἔχων τύπον, οὓς κάμε τέκτων
Πρηύνων ἀνέμοιο θυελλήεσσαν ἀνάγκην·
Καὶ πελάσας ὅλον ἄνδρα στρωθέντα κονίῃ,
Αἰακὸς ἀντιπάλοιο μέσων ἐπεβήσατο νώτων,
Καὶ πόδα πεπταμένον διὰ γαστέρος ἐκτάδα πέμπων,
Καμπύλον ἀκροτάτῳ περὶ γούνατι δεσμὸν συμπλέκων,
Ταρσῷ ταρσὸν ἔρειδε περὶ σφυρὸν ἄκρον ἑλίξας,
Καὶ τραχὺς ἀντιβίου τετανυσμένος ὑψόθι νώτου
Χεῖρας ἑὰς στεφανηδὸν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἑλίξας,
Αὐχένι δεσμὸν ἔβαλλε βραχίονι δάκτυλα κάμψας·
Τοῦ δὲ πιεζομένοιο συνέρρεον ὀξέϊ παλμῷ

Κεκριμένοι κήρυκες ἐποπτῆρες ἀγῶνος,
Μή μιν ἀποκτείνειεν ὁμόζυγι πήχεος ὁλκῷ.
Οὐ γὰρ ἔην τότε θεσμὸς ὁμοίιος, ὃν πάρος αὐτοὶ
Ὀψίγονοι φράσσαντο, τιταινομένων δὲ δεσμῶν
Αὐχενίων πνικτῆρι πόνῳ βεβαρημένος ἀνὴρ
Νίκην ἀντιπάλου μαντεύεται ἔμφρονι σιγῇ,
Ἀνέρα νικήσαντα κατηφέϊ χειρὶ πατάξας.
Καὶ τρίποδα εἰκοσίμετρον ἐπηχύναντο λαβόντες
Μυρμιδόνες θεράποντες ἀεθλοφόρου βασιλῆος,
Ἀκτορίων δὲ λέβητα ταχυσσύτῳ κούφισε ῥιπῇ,
Δεύτερα πατρὸς ἄεθλα κατηφέϊ χειρὶ κομίζων.
Καὶ τότε Βάκχος ἔθηκε ποδῶν ταχυτῆτος ἀγῶνα,
Πρώτῳ ἀεθλητῆρι τιθεὶς κειμήλια νίκης
Ἀργύρεον κρητῆρα, δορικτητήν τε γυναῖκα·
Δευτέρῳ αἰολόδειρον ἐθήκατο Θεσσαλὸν ἵππον,
Καὶ πυμάτῳ ξίφος ὀξὺ σὺν εὐθήκτῳ τελαμῶνι.
Ὀρθωθεὶς δ' ἀγόρευσε, ποδώκεας ἄνδρας ἐγείρων,
Ἀνδράσιν ὠκυπόδεσσιν ἄεθλια ταῦτα γενέσθω.
Ὣς φαμένου, Δικταῖος ἐθήμονα γούνατα πάλλων,
Τῷ δ' ἐπὶ ποικιλόμητις ἀνέδραμεν ὠκὺς Ἐρεχθεὺς
Παλλάδι νικαίῃ μεμελημένος, αὐτὰρ ὀπ' αὐτῷ
Πρίασος ὠκυπόρου Κυβεληίδος ἀστὸς ἀρούρης·
Τοῖσι μὲν ἐκ βαλβῖδος ἔην δρόμος, ὠκύθοος δὲ
Πρῶτος ἀελλήεντι ποδῶν κουφίζετο παλμῷ,
Ἰθυτενῆ προκέλευθον ἔχων δρόμον, ἐσσύμενος δὲ
Δεύτερος ἀγχικέλευθος ὀπίστερος ἦεν Ἐρεχθεύς,
Γείτονος ὠκυπόροιο μετάφρενον ἄσθματι βάλλων,
Καὶ κεφαλὴν θέρμαινε· φιληλακάτοιο δὲ κούρης
Οἷα κανὼν στέρνοιο μέσος περὶ μέτρον
Παρθένος ἱστοπόνος τεχνήμονι χειρὶ τανύσσει,
Ὠκυθόοιο τόσον ὀπίστερος, ἀμφὶ δὲ γαῖαν
Ἴχνια τύπτε πόδεσσι, πάρος κόνιν ἀμφιχυθῆναι·
Καὶ νύ κεν ἀμφήριστος ἔην δρόμος, ἀλλὰ πορείην
Μιμηλὴν ἰσόμετρον ἰδὼν ἐπετείνατο ταρσῷ
Κουφοτέρῳ, καὶ φῶτα παρέδραμε μείονι μέτρῳ,
Ὅσσον ἀνὴρ ἴχνος, ὅθεν τρομέων περὶ νίκης
Τοῖον ἔπος βοόων Βορέην ἱκέτευεν Ἐρεχθεύς·
Γαμβρὸς τεῷ χραίσμησον Ἐρεχθέϊ καὶ σέο νύμφης,
Εἰ μεθέπεις γλυκὺν ἵμερον ἐμῆς ἔτι παιδὸς ἐρώτων,
Δός μοι σῶν πτερύγων βαλίον δρόμον εἰς μίαν ὥρην
Ὠκὺ θέειν, ταχύγουνον ἵνα προθέοντα παρέλθω.
Ὣς φαμένου Βορέης ἱκετήσιον ἔκλυε φωνήν,
Καί μιν ἐϋπτερύγῳ ταχινώτερον ἔθηκεν ἀέλλῃ,
Τρὶς μὲν ὀπιπρέοντο ποδῶν ἀνεμώδεϊ παλμῷ,
Ἀλλ' οὐκ ἰσοτάλαντα, καὶ ὁππόσον ὠκέϊ ταρσῷ
Ὠκυθόου προθέοντος ὀπίστερος ἦεν Ἐρεχθεύς,
Τόσσον ἀελλήεντος Ἐρεχθέος ἔπλετο γείτων
Πρίασος αὐχήεις Φρυγίων γένος· ἐσσυμένων δὲ
Ὁππότε λοίσθιος ἦεν ἔτι δρόμος ἅλματι ταρσῶν,
Ὠκύθοος ταχύγουνος ἔπιπτεν ἐπὶ κονίῃ,
Ἧχι βοῶν πάρος ὄνθος ἀθέσφατος, οὓς περὶ τύμβον
Μυγδονίῃ Διόνυσος ἀπηλοίησε μαχαίρῃ·
Ἀλλὰ παλινδίνητο ποδὸς τροχοδινέϊ παλμῷ,
Εἰ τότε βαιὸς ἔην ἔτι δρόμος ἢ παρὰ βαιὸν
Ἤ πλεν ἀμφήριστος, ἢ ἔφθασεν ἀστὸς Ἀθήνης,
Ὠκύθοος φορέοντο μεταλμένος· ἐσσυμένου δὲ
Ἀντιπάλου προθέοντος ἐπήλυδα ταρσὸν ἀμείβων,
Καὶ κτέρας αἰολόνωτον ἐκούφισεν ὠκὺς Ἐρεχθεὺς
Σιδόνιον κρητῆρα τετυγμένον, Ὠκύθοος δὲ
Εἴρυσε Θεσσαλὸν ἵππον, ὁ δὲ τρίτος ἠρέμα βαίνων
Πρίασος ἄορ ἔδεκτο σὺν ἀργυρέῳ τελαμῶνι·
Καὶ Σατύρων ἐγέλασσε χορὸς φιλοπαίγμονι θυμῷ,
Παπταίνων Κορύβαντα χυτῇ ῥυπόωντα κονίῃ,
Ὄνθον ἀποπτύοντα καταρρέοντα ἀνθερεῶνος·
Καὶ σόλον αὐτοχόωνον ἄγων ἐπέθηκεν ἀγῶνι
Δισκοβόλοις Διόνυσος ἀκοντιστῆρας ἐγείρων,
Πρώτῳ μὲν δύο δοῦρα σὺν ἱπποκόμῳ τρυφαλείῃ
Θῆκεν ἄγων, ἑτέρῳ δὲ διαυγέα κυκλάδα μίτρην,
Καὶ τρίτῳ φιάλην, καὶ ὀϊζύα θῆκε τετάρτῳ,

Iudicati præcones ſpectatores certaminis,
Ne ipſum occideret coniuge vlnæ tractu.
Non enim erat tunc lex ſimilis, quam prius ipſi — Luctatoriæ lex.
Poſt-geniti edixerunt, extenſorum cum vinculorum
Ceruicalium præfocatore labore grauatus vir
Victoriam aduerſarij reſpondet prudenti ſilentio,
Virum vincentem triſti manu percutiens.
Et tripodem viginti menſurarum complectebãtur ſumentes — Actor præmium victoris aufert.
Myrmidones ſerui præmia referentis regis,
Actlon verò lebetem veloci eleuauit impetu,
Secunda patris certaminis præmia triſti manu tollens.
Et tunc Bacchus poſuit pedum velocitatis certamen, — Certamen curſus à Baccho conſtitutum.
Primo certatori ponens res pretioſas victoriæ,
Argenteum craterem, & haſta partam fœminam,
Secundo variam ceruicẽ habentem poſuit Theſſalum equũ,
Et vltimo gladium acutum cum bene acuto balteo. — Præmia certaminis.
Erectus verò dicebat, pedibus veloces viros inſtigans:
Viris greſſu velocibus certaminis præmia hæc fiant.
Sic locuto, Dictæus conſueta genua vibrans,
Poſt hunc verò conſilio varius cucurrit velox Erechtheus
Palladi victrici curæ habitus, ſed poſt ipſum
Priaſus greſſu velocis Cybeleidis ciuis terræ:
Hiſce quidẽ ex carceribus erat curſus, velociter.v. currens
Primus procelloſo pedum eleuabatur tremore,
Rectè extenſum præcedentẽ habens curſum, excitatus verò
Secundus vicinus, poſterior erat Erechtheus,
Vicini velociter currentis dorſum anhelitu percutiens,
Et caput calefecit, colum amantis verò puellæ
Vt canon in pectore medius eſt in quadam menſura
Virgo telam laborans artificioſa manu extendit, — Comparatio.
Velociter currente fuit tantum poſterior, circa verò terram
Veſtigia verberauit pedibus prius puluerem circumfundere.
Et ſane dubius erat curſus, ſed greſſum
Æmulum eiuſdem menſuræ cernens intendebatur planta
Velociore, & virum præcurrit maiori menſura
Quantum viri veſtigium, vnde trepidans circa victoriam. — Erechtheus inuocat Boream.
Tale verbum clamans Boream ſupplicabat Erechtheus:
Socer tuo opem fer Erechtheo, & tuæ Nymphæ,
Si ſequeris dulce deſiderium meæ adhuc puellæ amorum.
Da mihi tuarum alarum varium curſum in vnam horam
Curſu celerem, velox genu habentem, vt præcurrentem præ-(teream.
Sic locuto Boreas ſupplicem audiuit vocem,
Et ipſum agili celeriorem fecit procella — Boreas Erechtheo auxilio eſt.
Ter quidem confirmabantur pedum ventoſo tremore,
Sed non æqualia pondera, & quantum veloci planta
Oxythoo præcurrente poſterior erat Erechtheus:
Tantum procelloſi Erechthei erat vicinus
Priaſus ſuperbus Phrygium genus, incitatorum verò
Quando vltimus erat adhuc curſus ſaltu plantarum,
Oxythous genu celer procumbebat in puluere — Oxythous labitur in fimo boum.
Vbi boum fuerat fimus immenſus, quos circa tumulum
Mygdonia Bacchus amputauit machæra.
Sed retrogradi pedis celeriter volubili tremori
Aut tunc paruus erat adhuc curſus, aut prope vadens
Aut erat dubius, aut præuenerat ciuis Athenarum,
Oxythous ferebatur ſaltans, excitato verò
Aduerſario præcurrente ſuperuenientem pedem permutans,
Et varium dorſum habentem eleuauit velox Erechtheus — Erechtheus victor.
Sidonium cratera fabricatum, Oxythous verò
Traxit Theſſalum equum, tertius verò lentè incedens
Priaſus enſem accipiebat cum argenteo balteo.
Et Satyrorum ridebat chorus iocos amanti animo
Aſpiciens Corybantem fuſili ſordidatum puluere,
Fimum exſpuentem defluentem circa os. — Oxythous fimo ſordidus.
Et diſcum per ſe fuſum ducens impoſuit certamini
Diſcum proiicientes Bacchus iaculatores incitans, — Certamen diſci à Baccho inſtitutum.
Primo quidem duas haſtas cum è ſetis equinis conum habentis caſſidem,
Poſuit ferens, alteri verò pellucidam circularem mitram, — Munera certaminis.
Et tertio phialam, & ærumnam poſuit quarto,

Quam auream cum claue Iouis fibula nexuerat faber:
Erectus verò in medium mentem excitante dixit voce:
Hoc certamen ad diſcum certatores excitat.
Sic locuto Baccho haſta n quatiens excitatus eſt Meliſſeus
Poſt quem ſecundus venit aëripes Halimedes,
Et tertius Eurymedon, & quartus venit Acmon,
Et quatuor ordines ſtabant alius poſt alium.
Et diſcum bene volubilem rapiens proiecit Meliſſeus.
Sileni verò ridebant exiguum viri impetum.
Secundus Eurymedon manum firmabat in diſcum.
Et diſcum bene volubilem rapiens vibratrice palma
Graue telum proiecit circumuolutum bene cinctus Acmon,
Et telum aërivagum cucurrit vnà currens cum ventis,
Et ſcopum Eurymedontis exceſsit maiore menſura
Acuto voluente, & aëripes Halimedes
In ſcopum iaculabatur in aëre diſcum vagum:
Et diſcus aërius ſtridebat cum procellis,
Ex forti manu latus, tanquam ab arcu
Volat mobilibus telum iactatum ventis
Erectum, ex aëre verò decidens voluebatur in terra
Saltu procul gradiente latus adhuc vibratione
Manus volubilis ferens per ſe in incitatum impetum,
Donec ſigna omnia præcurreret, congregati verò
Omnes reſonabant ſpectatores certaminis,
Saltentis diſci demirantes mobilem impetum.
Halimedes victor. Ordo victorum. *Et quatiens duas haſtas cum altum conum habente galea*
Duplicia munera tulit fortis Halimedes.
Acmon verò inter eundem pedes vertens auro ſplendentem eleuauit coronam.
Et tertius Eurymedon phia'am ignem non expertā tollens
Vtrinque anſatam poſſeſsionem ſuſtulit, confuſus verò vultu
Cerninam varium dorſum habentem ſuſtulit Meliſſeus.
Et ducibus Bacchus victoriæ præmia poſuit arcus (trahens
Certamen arcu iaculandi inſtitutum. Præmia certaminis. *Dexteritatis in iaculando donarium, & ſeptē annorum ex-*
Mulum laborioſum conſtituit in certamen,
Et poculum arte factum præmium ſtatuit victoriæ
Viro deteriori cuſtoditum, Euryalus verò
Lignum erigens oblongum malum in terra
Statuit ſuper ſolum arenoſum, in ſublime apparentem verò
Summo malo columba alligata. *Vinctam eleuauit columbam connexam malo,*
Tenue geminos filum circa pedes voluens,
Et Deus congregatis certatoribus emiſit vocem.
In ſcopum aëriuagum ſagittarios excitans:
Qui quidem iaculabitur columba ſummitatem traijciens,
Mulum auferat multum honoratum teſtem victoriæ.
Qui verò aberrarit columba in ſcopum trahens
Auem ab acuminata relinquens intactam ſagitta
Summitatem verò funiculi percutiens alato telo
Deterius iaculatus fuerit, etiam deteriora munera accipiat:
Pro enim mulo poculum feret, vt Phœbo
Arcum gerenti libet, & vinum fundenti Baccho:
Tale verbum clamante diuite Baccho,
Comatus Hymenæus procul iaculans in medio ſtetit:
Et ſcopum rectè gradum ducens è regione oppoſitum malo,
Cnoſsios arcus ferens extenſos circulari neruo
Aſtereus præmiſit ſagittam ſortem tangens.
Et tetigit funiculum: percuſſa verò telo
Aëria ferebatur ſublimis auis vaga,
Et funis in terram decidit, per altigradam verò viam
Oculum ferens volatum, & ſuper nubes cernens
Iaculator Hymenæus promtiſsimo à neruo
In ſcopum aërivagum ventoſam ſagittam trahens
Velocius miſit coram columba tendens,
Et alata volitabat per aëra ſagitta errans,
In ſummitate apparens, media dorſa penetrans nubium,
Hymenæus volantem in aëre columbam ferit. *Stridens cum ventis, telum verò direxit Apollo,*
Fidem præſtans amore infelici fratri Baccho.
Volantem verò tetigit columbam, excitata verò
Pectus ſummum percuſsit grauato verò capite
Auis procelloſa per aëra decidit in terram.

Ην χρυσέῃ κληῖδι Διὸς συνεέργαθε χαλκεύς·
Ορθωθεὶς δ' ἀνὰ μέσσον ἐγερσιγόῳ φάτο φωνῇ·
Οὗτος ἀγὼν ἐπὶ δίσκον ἀεθλητῆρας ἐγείρει.
Ως φαμένου Βρομίοιο, σακέσπαλος ὦρτο Μελισσεύς,
Τῷ δ' ἐπὶ δεύτερος ἦλθεν ἀερσιπόδης Αλυμήδης,
Καὶ τρίτος Ευρυμέδων, καὶ τέτρατος ἤλυθεν Ακμων·
Καὶ πίσυρες στοιχηδὸν ἐφίστασαν ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ,
Καὶ σόλον εὐδίνητον ἑλὼν ἔρριψε Μελισσεύς·
Σιληνοὶ δ' ἐγέλασσαν ὀλίζονα φωτὸς ἐρωήν,
Δεύτερος Ευρυμέδων παλάμην ἐπερείσατο δίσκῳ,
Καὶ σόλον εὐδίνητον ἑλὼν δονέοντι καρπῷ
Βριθὺ βέλος προέηκε περίτροχον εὔλοχος Ακμων,
Καὶ βέλος ἠερόφοιτον ἐπέτρεχε σύνδρομον αὔραις,
Καὶ σκοπὸν Ευρυμέδοντος ὑπέρθορε μείζονι μέτρῳ
Οξὺ δὲ ῥοιζαλέῃ, καὶ ὑψιπόδης Αλυμήδης
Εἰς σκοπὸν ἠκόντιζεν ἐν ἠέρι δίσκον ἀλήτην·
Καὶ σόλος ἠέριος ἐβόμβεεν ἀλλὰ ἀέλλαις,
Εκ βριαρῆς παλάμης πεφορημένος, ὡς ἀπὸ τόξου
Ιπταται ἀστάθμητον βέλος δεδονημένον αὔραις
Ορθιον, ἠερόθεν δὲ πεσὼν ἐκυλίνδετο γαίῃ
Αλματι τηλεπόρῳ πεφορημένος εἰσέτι παλμῷ
Χειρὸς ἐυστρέπτοιο φέρων αὐτόσσυτον ὁρμήν,
Εἰσόκε σήματα πάντα παρέδραμεν· ἠχήεντες δὲ
Πάντες ἐπεβρόμεον θηητῆρες ἀγῶνος,
Αλμα μὲν δίσκοιο τεθηπότες ἄστατον ὁρμήν,
Καὶ δοιὰς δύο δοῦρα σὺν ὑψιλόφῳ τρυφαλείῃ
Δίπτυχα δῶρα κόμιζεν ἀγήνορα Αλυμήδης·
Ακμων δὲ κυκλοπόδης χρυσαυγέα κούφισε μίτρην,
Καὶ τρίτος Ευρυμέδων φιάλην ἀπύρωτον ἀείρας
Αμφίδετον κτέρας εἷλε, κατωπίων δὲ [illegible]
Νε[illegible] ποικιλόνωτον ἀνήειρε Μελισσεύς.
Καὶ στρατιάρχαις Διόνυσος ἄεθλια θήκατο τόξου
Εὐστοχίης ἀνάθημα, καὶ ἑπταέτηρον ἰοῦσαν
Ημίονον ταλαεργὸν ἐπεστήριξεν ἀγῶνι,
Καὶ δέπας εὐποίητον ἄεθλιον ἵστατο νίκης
Ανδρὶ χερειοτέρῳ πεφυλαγμένον, Ευρύαλος δὲ
Νηὸς ὀρθώσας περιμήκετον ἱστὸν ἀρούρῃ
Στῆσεν ὑπὲρ ψαμάθοιο, ὑψιφανῆ δὲ
Δήσατο πελειάδα συμπλεκέων ἱστῷ
Λεπταλέον δισσοῖσι μίτον περὶ ποσσὶν ἑλίξας·
Καὶ θεὸς ἀγρομένοις ἐναγώνιον ἴαχε φωνήν,
Εἰς σκοπὸν ἠερόφοιτον ὀιστευτῆρας ἐγείρων·
Ος μὲν ὀιστεύσει πελειάδος ἄκρα τορήσας,
Ημίονον φερέτω πολυδηρίος μάρτυρα νίκης,
Ος δὲ [illegible] πελειάδος εἰς σκοπὸν ἕλκων
Ορνιν [illegible] ἀχάρακτον ὀιστῷ,
Ακρα δὲ μηρίνθοιο βαλὼν πτερόεντι βελέμνῳ
Ησσονα τοξεύσει, καὶ ἥσσονα δῶρα δεχέσθω·
Αντὶ γὰρ ἡμιόνοιο δέπας οἴσεται, ὄφρα καὶ Φοίβῳ
Τοξοφόρῳ σπείσειε καὶ οἰνοχύτῃ Διονύσῳ·
Τοῖον ἔπος βοόωντος ἐϋκτεάνοιο Λυαίου,
Εὐχαίτης Υμέναιος ἑκηβόλος εἰς μέσον ἔστη,
Καὶ σκοπὸν ἰθύνων ἄγων ἀντίτυπον ἱστοῦ,
Κνώσσια τόξα φέρων τετανυσμένα κυκλάδι νευρῇ
Αστερόεις προέηκε βέλος κλήροιο τυχούσης,
Καὶ τύχε μηρίνθοιο· δαϊζομένη δὲ βελέμνῳ
Ηερίη πεφόρητο μεταχρόνιος ὄρνις ἀλήμων,
Καὶ μίτος εἰς χθόνα πῖπτε, δι' ὑψιπόροιο δὲ κελεύθου
Ομμα φέρων ἑλικηδὸν, ὑπὲρ νεφέων δὲ δοκεύων
Τοξότης Υμέναιος ἑτοιμοτάτης ἀπὸ νευρῆς
Εἰς σκοπὸν ἠερόφοιτον ἀνεμώδη βέλος ἕλκων
Οξύτερον προέηκε πελειάδος ἄντα τιταίνων·
Καὶ πτερόεις πεπότητο δι' ἠέρος ἰὸς ἀλήτης
Ακροφανὴς, μέσα νῶτα διαΐσσων νεφελάων,
Συρίζων ἀνέμοισι· βέλος δ' ἴθυνεν Απόλλων,
Πιστὰ φέρων δυσέρωτι κασιγνήτῳ Διονύσῳ·
Ιπταμένης δ' ἐπέχρισε πελειάδος, ἐσσυμένης δὲ
Στήθεος ἄκρον ἔτυψε, βαρυνομένου δὲ καρήνου
Ορνις ἀελλήεσσα δι' ἠέρος ἔμπεσε γαίῃ,

Ἡμιθανὴς δὲ πέλεια φιλῇ πτερὰ πάλλε κονίῃ,
Ποσσὶ περισκαίρουσα χορεπλεκέος Διονύσου·
Καὶ θεὸς ἡβητῆρος ἀναθρώσκων ἐπὶ νίκῃ,
Χεῖρας ἐπιπλατάγησεν ἐπικλάγξας Ὑμεναίῳ·
Ξυνοὶ δ' εἰν ἑνὶ πάντες ὅσοι παρέμιμνον ἀγῶνι,
Αἰχμητὴν θάμβησαν ἑκηβολίην Ὑμεναίου,
Καὶ γελόων Διόνυσος ἑαῖς παλάμῃσιν ὀρέξας
Ἡμίονον πόρε δῶρον ὀφειλόμενον Ὑμεναίῳ,
Καὶ γέρας Ἀστερίοιο δέπας κούφιζον ἑταῖροι·
Καὶ φιλίην ἐπὶ δῆριν ἀκοντιστῆρας ἐγείρων,
Ἰνδικὰ Βάκχος ἄεθλα φέρων παρέθηκεν ἀγῶνι
Διχθαδίην κνημῖδα, καὶ Ἰνδῴης λίθον ἅλμης,
Ὀρθωθεὶς δ' ἀγόρευε, δύω δ' ἐκέλευσε μαχητάς,
Ὄφρα κεν ἀθύροντι, καὶ οὐ κτείνοντι σιδήρῳ
Μιμηλὴν τελέσωσιν ἀναίμονα εἰκόνα χάρμης·
Οὗτος ἀγὼν δύο φῶτας ἀκοντιστῆρας ἐγείρων
Μείλιχον εἶδεν Ἄρηα, καὶ εὔδιον εἶδεν Ἐνυώ.
Ὣς φαμένου Βρομίοιο σιδήρεα τεύχεα πάλλων,
Ἀστέριος κεκόρυστο, καὶ Αἰακὸς εἰς μέσον ἔστη,
Χάλκεον ἔγχος ἔχων, πολυδαίδαλον ἀσπίδα πάλλων,
Οἷα λέων ἔγχωλος ἐπαΐσσων τινὶ ταύρῳ,
Ἠὲ λαχνήεντι, σιδηρείῳ τε χιτῶνι,
Εἰς μέσον ἐρρώοντο καλυψάμενοι δέμας ἄμφω
Ἄρεος αἰχμητῆρες· ὁ μὲν δόρυ θοῦρον ἰάλλων
Ἀστέριος Μίνωος ἔχων πατρώιον ἀλκήν,
Οὔτασε δεξιτεροῖο βραχίονος ἄρθρον ἀμύξας·
Ὃς δὲ κατ' ἀσφαράγοιο σιδήρεον ἔγχος ἀείρων
Αἰακὸς ὑψιμέδοντος ἑοῦ Διὸς ἄξια ῥέζων,
Νύξαι μὲν μενέαινε μεσαίτατον ἀνθερεῶνα·
Ἀλλά ἑ Βάκχος ἔρυκε, καὶ ἥρπασε φοίνιον αἰχμήν,
Αὐχένα μὴ πλήξειεν ἀκοντιστῆρι σιδήρῳ,
Ἀμφοτέρους δ' ἀνέκοψε, καὶ ἴαχε θυιάδι φωνῇ,
Ῥίψατε τεύχεα ταῦτα, φίλην στήσαντες Ἐνυώ.
Ἄρθμιος ἔστω Ἄρης, καὶ ἀνούτατοί εἰσιν ἀγῶνες·
Ἔννεπεν, ἐχεμόθου δὲ λαβὼν ἀριστήια νίκης
Αἰακὸς αὐχήεις χρυσέας κνημῖδας ἀείρων
Δῶκεν ἑῷ θεράποντι, καὶ ὕστερα δῶρα κομίζων
Ἀστέριος κούφιζε δορικτήτων λίθον Ἰνδῶν.

Semimortua verò columba alas quatiebat in puluere,
Pedibus circumſiliens chorum complicantis Bacchi,
Et Deus puberis reſiliens ob victoriam
Manus percuſſit reſonans ſuper Hymenæum.
Communes verò in vno omnes quotquot manſerant in certamine,
Victricem nubibus obſtupeſcebant peritam iaculatricem
Et ridens Bacchus ſuis manibus tradens
Mulum prebuit munus debitum Hymenæo, (Hymenæi)
Et munus Aſterij poculum eleuabant ſocij.
Et amicam in contentionem iaculatores excitans
Indica Bacchus præmia victoriæ ferens poſuit certamini Aliud genus certaminis à Baccho propoſitũ.
Duplicem ocream, & Indici gemmam maris,
Erectus verò dicebat, duobus verò imperabat bellatoribus,
Vt bello ludente & non occidente ferro
Simulatam perficerent incruentam imaginem pugnæ. Belli ſimulachrum.
Hoc certamen duos viros iaculatores excitans
Suauem vidit Martem & tranquillam Bellonam.
Sic locuto Baccho ferrea arma vibrans
Aſterius armatus fuit, & Aeacus in medio ſtabat
Ferream haſtam habens multiuarium ſcutum vibrans,
Velut leo in agro pernoctans irruens in aliquem taurum,
Aut aprum hirſutum, ferreamque tunicam,
In medium ſtabant abſconditi corpus ambo.
Martis bellatores, hic quidem haſtam impetuoſam emittens
Aſterius Minois habens paternum robur, Aſterius Æacum vulnerat
Vulnerauit dextri brachij articulum lanians.
Hic verò iuxta guttur ferream haſtam attollens
Æacus in alto regnante ſuo Ioue digna faciens
Penetrare quidem cogitabat medium guttur.
Sed ipſum Bacchus prohibuit, & rapuit lethalẽ cuſpidem,
Ceruicem ne percuteret iaculatore ferro,
Vtroſque verò diremit, & emiſit Bacchicam vocem: Bacchus duos certatores dirimit.
Abiicite arma hæc, amicam ſtatuentes Bellonam,
Concors hic Mars, & incruenta ſunt certamina
Dixit bellum euacuantis verò ſumens præmia victoriæ,
Æacus glorioſus aureas ocreas tollens Æacus victor.
Dedit ſuo famulo, & poſteriora munera ferens
Aſterius eleuauit haſta partam gemmam Indorum.

ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΛΗ.

ΛΥΤΟ δ' ἀγὼν λαοὶ δὲ μετήϊον ἤθεα λόχμης,
Καὶ σφετέραις κλισίῃσιν ὁμίλεον· ἀγρονόμοι δὲ
Πᾶνες ἐσαυλίζοντο χαραδρήεντι μελάθροις,
Αὐτοπαγῆ ναίοντες ἐρημάδος ἄντρα λεαίνης,
Ἑσπερίους Σάτυροι δὲ δεδοικότες εἰς σπέος ἄρκτου
Θηγαλέοις ὀνύχεσσι, καὶ οὐ τμητῆρι σιδήρῳ
Πετραίην ὀλίγην ἐσκάψαντο χαμεύνην,
Εἰσόκεν ὄρθρος ἔλαμψε σελασφόρος· ἀγλαΐῃ δὲ
Ἀμφοτέροις ἀνέτελλε γαληναίη φάος Ἠὼς
Ἰνδοῖς καὶ Σατύροισιν, ἐπεὶ τότε κυκλάδι νύσσῃ
Μυγδονίης πολέμοιο καὶ Ἰνδῴοιο κυδοιμοῦ
Ἀμβολίην ἐτάνυσσεν ἕλιξ χρόνος, οὐδέ τις αὐτῆς
Οὐ φόνος, οὐ τότε δῆρις, ἔκειτο δὲ τηλόθι χάρμης
Βακχιὰς ἑξαέτηρος ἀραχνιόωσα βοείη.
Ἀλλ' ὅτε δυσπολέμων ἔτος ἕβδομον ἤγαγον Ὧραι,
Οὐράνιον τότε σῆμα προάγγελον οἴνοπι Βάκχῳ
Φαίνετο, θάμβος ἄπιστον, ἐπεὶ ζόφος ἤματι μέσσῳ
Ἀπροϊδὴς τετάνυστο· κελαινιόωντι δὲ πέπλῳ
Κρυπτόμενον Φαέθοντα μεσημβρινὴ εἶχεν ὁμίχλη·

DIONYSIACORVM

LIBER XXXVIII.

SOLVEBATVR verò certamen, populi verò accedebant domicilia luci,
Et in ſuis tentoriis conuerſabantur, agreſtes verò
Panes inhabitabant præruptis montium domibus
Per ſe compacta habitantes ſolitariæ antra leænæ,
Heſperie Satyri timentes in ſpeluncam viſæ
Acutis vnguibus, & non ſectore ferro
Petroſum exiguum excauabant cubile.
Donec mane illuceret luciferum, iam florens verò
Vtriſque oriebatur tranquilla lux aurora
Indis & Satyris, poſtquam tunc circulari ambitu
Mygdonij belli, & Indici tumultus
Inducias traxiſſet volutum tempus, neque quis ipſius Tempus induciarũ elapſum.
Aut cædes, aut tunc contentio, iacebat verò procul à bello
Bacchicum ſex annorum telas araneæ contrahens ſcuto.
Sed cùm ſanè bellorum annum ſeptimum adduxiſſent horæ
Cœleſte tunc ſignum prænuncium vinicolori Baccho
Apparuit, admiratio incredibile, cùm caligo media die
Improuiſa extenta fuit nigricante verò peplo
Abſconditum Solem meridiana occupabat caligo. Eclipſis Solis.

Furto ablatis verò radiis obumbrabantur rupes.
Et multus hinc & hinc cecidit ignis errans
E curru cœleſti defluens, ſuperficiem verò terræ
Multiplex inundauit imber, vndabant verò petræ
Aereis guttis, donec vix ſuper curru
In alto apparens exortus eſt rurſus ignitus Sol.
Baccho verò dolenti per aëra auſpicata volabat
Aquilæ ſerpentem ferentis prodigium
Aquila altigrada ſerpentem cornutum ferens
Acutis vnguibus, hic verò audacem ceruicem flectens
Pronus per ſe volutus decidit Hydaſpes,
Et trepidum ſimul totum exercitum habet ſilentium.
Idmon Aſtrologus.
Idmon verò varia conſilia ſciens, poſtquam didiciſſet orgia
Vraniæ circularem cognoſcentis viam aſtrorum (Muſe
Intrepidus ſtabat ſolus, poſtquam didiciſſet perita arte
Complicata Phaethonti vmbroſos circulos Lunæ,
Et flammam purpuream ſub obſcuro cono
Cauſa eclypſis ſolaris.
Abſconditi Solis inuiſibilis tranſitus,
Et ſtrepitum fulmineum fractarum nubium,
Aetherium mugitum, & fulgurantem cometam
Et trabis in radium, & ignitum ſaltum fulminis.
Talia à cœleſti edoctus opera Deæ
Stabat confidentem habens mentē, membra verò cuiuſque
Soluebantur, vates verò ſenex ridenti vultu
Suada in labiis.
Idmon firmi ſermonis habens in labiis Suadam
Populum omnem animauit, quòd diuturni belli
Futuram breui cognouiſſet vicinam victoriam.
Erechtheus Idmonem interrogat de prodigio.
Et Phrygium multiſcium interrogauit vatem Erechtheus
Symbola conſiderans ſupra vt Iouis, an ferrent bella
Propitia hoſtibus aut Indos occidenti Baccho,
Non adeò belli deſiderans finem, quam vt audiret
Myſticis ſermonibus curantem ſermonem cœli.
Et ordines ſtellatorum voluminum, & circularem Lunam,
Et occaſum diurnum ſolaris carentem ſplendore,
Abſcondito ſemper verò à Deo profectorum ſermonum
Athenienſium laus. Idmon Erechtheum de Solis eclypſi docet.
Atticæ antiquæ curioſi ſunt ciues.
Neque ſenex neglexit Deos conſulens, ſed Bacchi
Quærens Euios Thyrſos, & non Panopeiam vocem,
Tale verbum fatidicum emiſit è gutture:
Audire cupis mentem oblectantem ſermonem Erechtheu,
Quem ſoli norunt Dij habitatores cœli,
Dicam verò vt me docuit meus laureus Apollo.
Ne fulgur trepides, ne tunc ignem errantem,
Fulguris & eclypſis cauſæ ſunt phyſicæ.
Non curſum Solis caliginoſum, neque Bacchi
Victoriæ futuræ prænunciam auem cœli.
Vt hic acutorum vnguium laceratus cuſpidibus
Explicat prodigium.
Rapacis auis transfixus acuto pede
In profluenta fluminis Draco delapſus eſt Ceraſtes,
Et mortuum ſerpentem ſenex abſcondit Hydaſpes:
Sic Deriadem paternus fluctus armabit
Similem imaginem habentem boum cornua habenti patri.
Talia ſenex loquebatur diuiniloquus, circa ſermonem verò
Diuinatorē gaudebat totus exercitus, præcipuè verò præ aliis
Miraculum miraculo temperauit matre carentis ciuis vrbis Athenæ,
Talis exiſtens dulci ſpe vt in medio
Tripudians Marathone poſt Martem Deriadæ.
Et tunc ſoli agenti ſcopulos amanti Baccho
Mercurius Bacchum conſolatur.
Cognatus è cœlo Iouis nuncius venit Mercurius.
Et quoddam verbum dixit conſolans ſuper victoriam.
Ne trepides hoc ſignum, quamuis fuerit diurna nox.
Hoc tibi intrepide Bacche pater oſtendit Saturnius
Victoriæ Indos occidentis prænuncium, ſoli enim
Secundo fulminanti luciferum Bacchum aſſimulo,
Et audacem caliginoſa nigricolorem Indum nebula
Ætheri enim hæc imago ſimilis, bene lucentis verò
Vt caligo demolitur abſcondita lucem auroræ:
Et rurſus exoriens igne lucente ſuper curru
Sol caliginoſam proiecit caliginem:
Explicatio eclypſis ſolaris.
Sic tuorum oculorum valde procul & tu agitans
Tartarea caliginoſam Erinnyis inuiſibilem caliginem

Κλεπτομένης δ' ἀκτῖνος ἀπεσκιόωντο κολῶναι·
Καὶ πολὺς ἔνθα καὶ ἔνθα κατήιε πυρσὸς ἀλήτης
Ἄντυγος οὐρανίοιο κατάρρυτος, ἄκρα δὲ γαίης
Μυρίος ἔκλυσεν ὄμβρος, ἐκυμαίνοντο δὲ πέτραι
Ἠερίαις λιβάδεσσιν, ἕως μόγις ὑψόθι δίφρου
Ὑψικάρηνος ἀνέτελλε πάλιν πυρόεις Ὑπερίων·
Βάκχῳ δ' ἀσχαλόωντι δι' ἠέρος αἴσιος ἔπτη
Αἰετὸς ὑψικέλευθος, ὄφιν κερόεντα κομίζων
Θηγαλέοις ὀνύχεσσιν, ὁ δὲ θρασὺν αὐχένα κάμπτων
Κύμβαχος αὐτοκύλιστος ἐπωλίσθησεν Ὑδάσπῃ,
Καὶ ξυνεὴν τρομερὴν ὅλον στρατὸν εἶχε σιωπή.
Ἴδμων δ' αἰολόμητις, ἐπεὶ μάθεν ὄργια Μούσης
Οὐρανίης εὔκυκλον ὁδοιπορίην ἴτυν ἄστρων,
Ἄτρομος ἵστατο μοῦνος, ἐπεὶ μάθεν ἴδμονι τέχνῃ
Σύνδρομον ἐς Φαέθοντι κατάσκια κύκλα Σελήνης,
Καὶ φέγγος πορφύρεον ὑπὸ ζοφοειδέϊ κώνῳ
Κρυπτομένου Φαέθοντος ἀθηήτοιο πορείης,
Καὶ πάταγον βρονταῖον ἀρασσομένων νεφελάων,
Αἰθέριον μύκημα, καὶ ἀστράπτοντα κομήτην,
Καὶ δοκίδων ἀκτῖνα, καὶ ἔμπυρον ἅλμα κεραυνοῦ·
Τοῖα ταῦτ' οὐρανίης δεδαημένος ἔργα θεαίνης
Ἵστατο θαρσήεσσαν ἔχων φρένα, γυῖα δ' ἑκάστου
Λύετο, μαντιπόλος δὲ γέρων γελόωντι προσώπῳ
Ἴδμων ἀστυφέλικτον ἔχων ἐπὶ χείλεσι Πειθώ,
Λαὸν ὅλον θάρσυνεν, ὅτι χρονίοιο κυδοιμοῦ
Ἐσσομένην μετ' ἄεθλον ἐδίσατο γείτονα νίκην.
Καὶ Φρύγιον πολύιδριν ἀνείρετο μάντιν Ἐρεχθεὺς,
Σύμβολα παπταίνων ἅτε Διὸς, εἰ πέλε χάρμης
Αἴσια δυσμενέεσσιν, ἢ Ἰνδοφόνῳ Διονύσῳ,
Οὐ τόσον ὑσμίνης ποθέων τέλος, ὅσσον ἀκοῦσαι
Μυστιπόλοις σοφίῃσι μεμηλότα μῦθον Ὀλύμπου,
Καὶ στίχας ἀστραίων ἑλίκων, καὶ κυκλάδα μήνην,
Καὶ δύσιν ἠματίην Φαεθοντίδος ἄμμορον αἴγλης
Κλεπτομένης. αἰεὶ δὲ θεοφράστων περὶ μύθων
Ἀτθίδος ἀρχαίης φιλοπευθέες εἰσὶ πολῖται·
Οὐδὲ γέρων ἀμέλησε θεοπρόπος, ἀλλὰ Λυαίου
Ζητῶν εὔια θύρσα, καὶ οὐ Πανοπηΐδα φωνὴν,
Τοῖον ἔπος μαντῷον ἀνήρυγεν ἀνθερεῶνος·
Ἱμείρεις ἐσακούειν θελξίνοον μῦθον Ἐρεχθεῦ,
Ὃν μοῦνοι δεδάασι θεοὶ ναετῆρες Ὀλύμπου,
Λέξω δ' ὥς με δίδαξεν ἐμὸς δαφναῖος Ἀπόλλων·
Μὴ στεροπὴν τρομέοις, μὴ δείδιθι πυρσὸν ἀλήτην,
Μὴ δρόμον ἠελίου ζοφοειδέα, μὴ δὲ Λυαίου
Νίκης ἐσσομένης προάγγελον ὄρνιν Ὀλύμπου·
Ὡς γὰρ θηγαλέων ὀνύχων κεχαραγμένος αἰχμαῖς
Ἁρπάγος οἰωνοῖο πεπαρμένος ὀξέϊ ταρσῷ
Εἰς προχοὰς ποταμοῖο δράκων ὤλισθε Κεράστης,
Καὶ νέκυν ἑρπυστῆρα γέρων ἔκρυψεν Ὑδάσπης,
Οὕτω Δηριάδην πατρώϊον οἶδμα κορύσσει
Ἴκελον εἶδος ἔχοντα βοοκραίρῳ γενετῆρι·
Τοῖα γέρων ἀγόρευε θεηγόρος, ἀμφὶ δὲ μύθῳ
Μαντιπόλῳ γήθησεν ὅλος στρατὸς, ἔξοχα δ' ἄλλων
Θαύματι θαῦμα κέρασσεν ἀμήτορος υἱὸς Ἀθήνης,
Τοῖος ἐὼν γλυκεροῖσιν ἐπ' ἐλπίσιν, ὡς ἐνὶ μέσσῳ
Κωμάζων Μαραθῶνι μετ' Ἄρεα Δηριαδῆος·
Καὶ τότε μουνωθέντι φιλοσκοπέλῳ Διονύσῳ
Σύγγονος οὐρανόθεν Διὸς ἄγγελος ἤλυθεν Ἑρμῆς,
Καί τινα μῦθον ἔειπε παρήγορον ἀμφὶ νίκῃ·
Μὴ τρομέοις τόδε σῆμα, καὶ εἰ πέλεν ἠματίη νύξ.
Τοῦτο σοι ἄτρομε Βάκχε πατὴρ ἀνέφηνε Κρονίων
Νίκης Ἰνδοφόνοιο προάγγελον· ἠελίῳ γὰρ
Δεύτερον ἀστράπτοντι, φαυγέα Βάκχον ἐΐσκω,
Καὶ θρασὺν ὀρφναίῃ μελανόχροον Ἰνδὸν ὁμίχλῃ·
Αἰθέρι γὰρ τύπος ἐστὶν ὁμοίϊος. εὐφαέος δὲ
Ὡς ζόφος ἠμάλδυνε καλυπτομένης φάος Ἠοῦς,
Καὶ πάλιν ἀντέλλων πυρόεις ὑψόθι δίφρου
Ἠέλιος ζοφόεσσαν ἀπηκόντιζεν ὁμίχλην·
Οὕτω σῶν βλεφάρων μάλα τηλόθι καὶ σὺ τινάξας,
Ταρταρίης ζοφόεσσαν Ἐρινύος ἄσκοπον ἀχλὺν

Ἀστράψεις

Ἀστράψεις κατ' Ἄρηα τὸ δεύτερον ὡς Ὑπερίων,
Τηλίκον οὔποτε θαῦμα γέρων χρόνος ἤγαγεν αἰὼν,
Ἐξ ὅτε δαιμονίοιο πάρος βεβολημένος ἀτμῷ
Κύμβαχος ἠελίοιο φεραυγέος ἔκπεσε δίφρου
Ἡμιδαὴς Φαέθων, ποταμῷ δ' ἐκρύπτετο Κελτῷ,
Καὶ θρασὺν ἠβητῆρα παρ' ὀφρύσιν Ἠριδανοῖο
Ἡλιάδες κινύρονται ἔτι στενάχουσι πετήλοις.
Ὣς φαμένου, Διόνυσος ἐγήθεεν ἐλπίδι νίκης,
Ἑρμείαν δ' ἐρέεινε, καὶ ἤθελε μᾶλλον ἀκοῦσαι
Κελτοῖς ἑσπερίοισι μεμηλότα μῦθον Ὀλύμπου,
Πῶς Φαέθων κεκύλιστο δι' αἰθέρος, ἢ πόθεν αὐταὶ
Ἡλιάδες παρὰ χεῦμα γοήμονος Ἠριδανοῖο
Εἰς φυτὸν ἠμείβοντο, καὶ ἀπὸ πετάλων ἀπὸ δένδρων
Δάκρυα μαρμαίροντα κατασταλάουσι ῥεέθροις·
Καί οἱ ἀνειρομένῳ πετάσας στόμα μείλιχος Ἑρμῆς,
Θέσκελον ἐρροίβδησεν ἔπος φιλοπευθέϊ Βάκχῳ·
Ἀνδρομέου Διόνυσε βίου τερψίμβροτε ποιμὴν,
Εἴ σε παλαιγενέων ἐπέων γλυκὺς οἶστρος ἐγείρει,
Μῦθον ὅλον Φαέθοντος ἐγὼ στιχηδὸν ἐνίψω.
Ὠκεανὸς κελάδων μιτρούμενος ἄντυγα κόσμου,
Ἰκμαλέην περὶ νύσσαν ἄγων γαιήοχον ὕδωρ,
Τηθύος ἀρχεγόνοισιν ὁμιλήσας ὑμεναίοις
Νυμφίος ὑδατόεις Κλυμένην τέκεν, ἥν ποτε Τηθὺς
Κρείσσονα Νηϊάδων δεξῇ μαιώσατο μαζῷ,
Παρθένον ἁπαλοτέρην ἐλάνθεον ἧς ἐπὶ μορφῇ
Ἠέλιος λυκάβαντα δυωδεκάμηνον ἑλίσσων,
Αἰθέρος ἑπτάζωνον ἴτυν στεφανηδὸν ὁδεύων
Κάμνε πυρὸς ταμίης ἑτέρῳ πυρὶ, καὶ φλόγα δίφρου,
Καὶ σέλας ἀκτίνων ἐβιήσατο πυρσὸς ἐρώτων,
Ὁππότε φοινήεντος ὑπὲρ σέλας ὠκεανοῖο
Ἔμπυρον ἠῴοισιν ἑὸν δέμας ὕδασι λούων
Παρθένον ἀγχικέλευθον ἐσέδρακεν, ὁππότε γυμνὴ
Νήχετο πατρῴοισιν ἐπισκαίρουσα ῥεέθροις,
Λευκαίνη δ' ἠστράπτε, ἔην δέ τις, ὥς ὅτε δισσῆς
Μαρμαρυγὴν ἔγκυκλον ἀναπλήσασα κεραίης
Ἑσπερίη σελάγιζε δι' ὕδατος ὑπνία μήνη,
Ἡμιφανὴς τ' ἀπέδιλος ἐν ὕδασιν ἵστατο κούρη,
Ἠέλιον ῥοδέοισιν ἐΐσκουσα παρειαῖς
Καὶ προχοαῖς κεχάρακτο τύπος χροὸς, οὐ τότε μίτρη
Κούρης στέρνα κάλυπτε, καταυγάζουσα δὲ λίμνην
Ἀργυφέων εὔκυκλος ἴτυς φοινίσσετο μαζῶν,
Αἰθερίῳ δ' ἐλατῆρι πατὴρ ἐζεύξατο κούρην,
Καὶ Κλυμένης ὑμέναιον ἀνέκλαγον εὔποδες ὧραι
Καὶ γάμον ἠελίοιο φαεσφόρον, ἀμφὶ δὲ νύμφαι
Ναΐδες ὠρχήσαντο, παρ' ὑδατόεντι δὲ παστῷ
Εὔλοχος ἀστράπτοντι γάμῳ νυμφεύετο κούρη
Καὶ ψυχροῖς μελέεσσιν ἐδέξατο θερμὸν ἀκοίτην,
Ἀστραίη δὲ φάλαγγος ἔην θαλαμηπόλος αἴγλη,
Καὶ μέλος εἰς ὑμέναιον ἀνέπλεκε Κύπριδος ἀστὴρ,
Συζυγίης προκέλευθος ἑωσφόρος, ἀντὶ δὲ πεύκης
Νυμφιδίην ἀκτῖνα γαμοστόλον εἶχε Σελήνη,
Ἑσπερίδες δ' ἀλάλαζον, ἔην δ' ἅμα Τηθύϊ νύμφη
Ὠκεανὸς κελάδησε μέλος πολυπίδακι λαιμῷ,
Καὶ Κλυμένης γονόεντι γάμῳ κυμαίνετο γαστὴρ,
Καὶ βρέφος ὠδίνουσα πεπαινομένου τοκετοῖο
Γείνατο θέσκελον υἷα φαεσφόρον, ἀμφὶ δὲ κούρῳ
Τικτομένῳ κελάδησε μέλος πατρῷος αἰθήρ·
Ὠκεανοῦ δὲ θύγατρες ἀποθρῴσκοντα λοχείης
Υἱέα παππῴοισιν ἐφαιδρύναντο λοετροῖς,
Σπάργανα δ' ἀμφεβάλοντο, καὶ ἀστέρες αἴθοπι παλμῷ
Εἰς ῥόον ἀΐσσοντες ἐθήμονος Ὠκεανοῖο
Κοῦρον ἐκυκλώσαντο, καὶ Εἰλείθυια Σελήνη
Μαρμαρυγὴν πέμπουσα σελασφόρον, ἠέλιος δὲ
Υἱέϊ δῶκεν ἔχειν ἑὸν οὔνομα μάρτυρι μορφῇ
Ἁρμόδιον, νεάτου γὰρ ἐπ' ἀστράπτοντι προσώπῳ
Ἠελίου γενετῆρος ἐπέτρεχε σύγγονος αἴγλη·
Πολλάκι παιδοκόμοισιν ἐν ἤθεσι κοῦρον ἀθύρων
Ὠκεανὸς Φαέθοντα παλινδίνητον ἀείρων
Γαστρὶ μέσῃ κούφιζε, δι' ὑψιπόρου δὲ κελεύθου

Fulminabis iuxta Martem denuo velut Sol,
Tantum nunquam miraculũ vetuſtum tempus duxit æuum,
Ex quo Dæmoniaco prius agitatus calore
Pronus Solis lucif-ri excidit è curru
Semiuſtus Phaëthon fluuioq́; abſconditus fuit Celto,
Et audacem puberem apud colles Eridani
Heliades querulis adhuc ingemiſcunt foliis.
Sic locuto Bacchus gaudebat ſpe victoriæ,
Mercurium verò interrogauit, & voluit magis audire
Celtis veſpertinis curatam fabulam cœli,
Quomodo Phaëthon deuolutus fuerit per ætherem, aut unde
Heliades apud fluctum luctuoſi Eridani (ipſæ
In arborem transmutatæ ſint, & foliis ornatis ab arboribus
Lacrymas ſplendentes deorſum mittunt fluminibus,
Et ipſi interroganti aperiens os iucundus Mercurius
Diuinum eructauit verbum libenter interroganti Baccho:
Humana Bacche vitæ homines oblectans paſtor,
Si te olim natorum verborum dulcis furor concitat,
Hiſtoriam totam Phaëthontis ego ordine dicam.
Oceanus reſonans cingens ambitum mundi,
Humidam circa orbitam ducens terram tenentem aquam,
Tethys primigenis conuerſatus nuptiis
Sponſus aquoſus Clymenem genuit, quam quondã Tethys
Meliorem Naiadibus humida obſtetricata eſt mam[illegible]a
Virginem teneriorem pulchris vlnis condecoratam, cuius ob formam
Sol annum duodecim menſium voluens
Ætheris ſeptizonam circumferentiam coronatim ambulãs
Laborauit ignis diſpenſator alterno igne, & flammã currus
Et ſplendorem radiorum ſuperauit ignis amorum,
Quando rubentis ſuper ſplendorem Oceani
Ignitum Eois ſuum corpus aquis abluens
Virginem vicinam vidit, quando nuda
Natabat paternis ſubſultans in fluminibus,
Lota verò refulgebat, erat verò quæpiam, vt cum gemino
Splendorem rotundam iam impleta cornu
Veſpertina reſplendet per aquam altrix Luna,
Semiapparénſque ſine calceo in aquis ſtabat puella
Solem roſeis æmulans genis,
Et profluentis inſcribebatur forma corporis, non tunc mitra
Virginis pectora abſcondebat, illuſtrans verò littus
Argenteorũ bene circulata circũferẽtia rubebat mãmarum,
Æthereo verò agitatori pater coniunxerat puellam,
Et Clymenes nuptias reclangebant pedibus veloces Horæ,
Et nuptias Solis luciferas, circum verò Nymphæ
Naiades ſaltabant, in aquoſo verò cubili
Bene fœcunda fulminantibus nuptiis ducebatur puella,
Et frigidis membris excepit calidũ coniugem,
Stellata verò phalangis erat thalamos ornans ſplendor,
Et carmen in hymenæum complicauit Veneris ſtella,
Coniugij præuius Lucifer, pro face verò nuptiali
Sponſalem radium nuptias ornantem habuit Luna
Heſperides verò iubilabant, & ſua ſimul Tethyi Nympha
Oceanus inſonuit carmen multos fontes habenti gutture,
Et Clymenes fœcundis nuptiis intumeſcebat venter,
Et infantem pariens maturante partu,
Genuit diuinum filium Luciferum, circa verò puerum
Genitum reſonabat carmen paternus æther,
Oceani verò filiæ deſilientem è partu
Filium auitis abluebant lauacris.
Faſcias verò circumiiciebant & ſtellæ ignito tremore
In flumen incitatæ conſueti Oceani
Puerum circumdabant, & Ilythyia Luna
Splendorem emittens luciferum, Sol verò
Filio dedit habere ſuum nomen teſte forma
Conueniens, iuuenis enim ſuper fulgurante fronte
Solis patris currebat cognatus ſplendor.
Sæpius puerum nutrientibus in moribus puellis inſiſtant
Oceanus Phaëthontem reuolutum attollens
Ventre medio eleuauit, per altigradas verò vias

Phaëthon in Eridanũ cecidit. Heliades in arbores verſæ.

Mercurius Baccho fabulam de Phaëthonte commemorat.

Clymene Oceani & Tethyos filia à Sole amata.

Deſcriptio anni. Ignis Solis igne amoris combuſtus.

Sol Clymenen natantem videt.

Solis & Clymenes nuptiæ.

Climene grauida.

Soluit verò Rex concionem, Baccho verò mittebatur præco
Marinam pugnam indicans obedienti Baccho.
Ambo verò in vnum venientes prohibitis bellis
Induciæ trium mēſium. *Inducias fecerunt in tres circulos Lunæ,*
Donec ſepelirent trucidatorum ordinem mortuorum.
Erat verò quædam pax admodum breuis, inferno vicina,
Bellum parturientem prætendens pacem.

DIONYSIACORVM

LIBER XXXVII.

SIC hi quidem amicitiam curantes prudentes Indi
Bacchicam ventis indulgentes pugnam,
Oculis non flentibus ſepeliebant mortuos,
Tanquam vitæ mortalis, qui terreſtria vincula fugiſſent,
Anima poſt mortem eò redit, vnde venit. *Anima miſſa vnde venit, circulari vinculo*
Metam ad antiquam, exercitus verò quieſcebat Bacchi,
Et amicam Bacchus videns belli ſerenitatem
Matutinus mulos, & comites viros incitans
Ligna amputantur ad comburendum mortuum. *Aridam iuſſit adducere in montibus altam ſyluam,*
Vt igne combureret qui perierat mortuum Opheltem:
Horum quidem erat præcurſor in piceis fragrante ſylua
Phaunus in deſertis paſti curam habens conſueti luci,
Matris montanæ edoctus diuerſoria Circe
Et quercus ſecante ordine amputabat arbores ferro,
Multa quidē vlmus in acutū extenſo amputabatur ferro,
Multa verò altas comas habens inſonuit ſecta quercus,
Et multa ſternebatur pinus, & inclinabatur picea,
Aridis folijs, multiplicibus verò ab arboribus
Amputatis paulatim denudabantur rupes.
Et quædam Hamadryadum exſul tranſibat Nympha.
Fontanæ verò incomprehenſibilis inſuetæ miſcebatur puellæ,
Et multus venientib. in monte currens ibat vir
Montis viam habens diuerſam, erat verò cognoſcere
Sublimem prominentem decliuem obliquum viatorem
Pedibus multum errantibus, bene plexi verò reſtis
Crebro circumſtringentes coagmentata ligna vinculo
Montium impoſuerunt ſuper dorſum, incitatorum verò
Mulorum ordine in montibus decurrens reſonabat vngula
Ligna de montibus deportantur. *Incumbentium, & dorſa copioſam arenam habentis pulueris*
Tractarum à tergo arborum grauabantur onere.
Et Satyri, & Panes miniſtrabant, ex quibus ipſis hic quidem
Ligna ſecantibus manibus alternis ab arboribus
Truncos indefeſſis eleuantes manibus
Pedibus tripudia amantibus ſtrepebant in rupe.
Et hæc quidem in ſyluis paſti in terrā depoſuerant, vbi fieri
Euius Bacchus *in ſolo ſignificabat tumulum Opheltæ.*
Coma in funere detonſa. *Et multa multitudo erat ex alia vrbe, ob mortuum verò*
Luctuoſas comas triſti amputauit ferro.
Ob ipſum verò gementes affluebant alius poſt alium,
Mortuum alternis prorſus obumbrantes capillis,
Et mortuum ingemuit Bacchus non luctuoſæ frontis
Oculis non lacrymantibus, intonſi verò capitis
Cincinnum vnum amputans impoſuit munus Opheltæ,
Fecerunt verò rogum centum pedum hinc & hinc
Idæum famuli in montibus nutritis Bacchi,
In rogo verò medio ſternebant mortuum. circa verò defunctum
Aſterius duodecim Indos mactat. *Aſterius Dictæus ſublimem gladium extrahens*
Indos nigros duodecim capite truncans
Poſuit duces coronatim continuo ſuccedente quodā ornatu,
Impoſuit verò mellis & vnguenti amphoras.

Λῦσε δ' ἄναξ ἀγορήν, Βρομίου δ' ἐστέλλετο κῆρυξ
Πόντιον ὑσμίνην ἐνέπων πειθήμονι Βάκχῳ.
Ἀμφότεροι δ' εἰς ἓν ἰόντες ἐρυκομένοιο κυδοιμοῦ
Ἀμβολίην ποίησαν ἐπὶ τρία κύκλα σελήνης,
Εἰσόκε ταρχύσωσι δαϊκταμένων στίχα νεκρῶν·
Ἦν δέ τις εἰρήνη μινυώριος Ἀΐδι γείτων
Φύλοπιν ὠδίνουσα ἐφαπλώουσα γαλήνην.

ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΛΖ.

ΩΣ οἱ μὲν φιλότητι μεμηλότες ἔμφρονες Ἰνδοὶ
Βακχείην ἀνέμοισιν ἐπιτρέψαντες Ἐνυὼ,
Ὄμμασιν ἀκλαύτοισιν ἐταρχύσαντο θανόντας,
Οἷα βίου βροτέου χαμαίζηλα δεσμὰ φυγόντας,
Ψυχῆς πεμπομένης, ὅθεν ἤλυθε, κυκλάδι σειρῇ
Νύσσαν ἐς ἀρχαίην· στρατιὴ δ' ἀμπαύετο Βάκχου,
Καὶ φιλίην Διόνυσος ἰδὼν πολέμοιο γαλήνην
Ἠῷος ἡμιόνους καὶ ὁμήλυδας ἄνδρας ἐγείρων
Ἀζαλέην ἐκέλευσεν ἄγειν ὀρεσίτροφον ὕλην,
Ὄφρα πυρὶ φλέξειεν ὀλωλότα νεκρὸν Ὀφέλτην·
Τῶν μὲν ἔην προκέλευθος ἴσω πιτυώδεος ὕλης
Φαῦνος ἐρημονόμῳ μεμελημένος ἤθεϊ λόχμης,
Μητρὸς ὀρεσσιπόδος δεδαημένος ἔνδια Κίρκης,
Καὶ δρυτόμῳ στιχηδὸν ἐτέμνετο δένδρεα σιδήρῳ,
Πολλὴ μὲν πτελέη τανυήκεϊ τέμνετο χαλκῷ,
Πολλὴ δ' ὑψιπέτηλος ἐπέκτυπε κοπτομένη δρῦς,
Καὶ πολλὴ τετάνυστο πίτυς, καὶ ἐκέκλιτο πεύκη
Αὐχμηρῇσι πετάλοισι, πολυσπερέων δ' ἀπὸ δένδρων
Τεμνομένων κατὰ βαιὸν ἐγυμνώθησαν ἐρίπναι.
Καί τις Ἁμαδρυάδων μετανάστιος ἔστιχε νύμφη,
Πηγαίῃ δ' ἀκίχητος ἀήθεϊ μίσγετο κούρῃ,
Καὶ πολὺς ἐρχομένοισιν ὀρίδρομος ᾔιεν ἀνὴρ
Οὔρεος οἶμον ἔχων ἑτερότροπον, ἦν δὲ νοῆσαι
Ὑψιτενῆ, προβλῆτα, κατωφερέα, λοξὸν ὁδίτην
Ποσσὶ πολυπλανέεσσιν, εὐπλεκτοιο δὲ σειρῆς
Πυκνὰ περισφίγξαντες ἀρηρότα δούρατα δεσμῷ
Οὐρήων ἐπέθηκαν ὑπὲρ ῥάχιν· ἐσσυμένων δὲ
Ἡμιόνων στοιχηδὸν ὀρειδρόμος ἔκτυπεν ὁπλὴ
Σκαιρομένων, καὶ νῶτα πολυψαμάθοιο κονίης
Συρομένων κατόπισθε φυτῶν ἐβαρύνετο φόρτῳ·
Καὶ Σάτυροι, καὶ Πᾶνες ἐποίπνυον, ὧν ὁ μὲν αὐτῶν
Ὑλοτόμοις παλάμῃσιν ἀμοιβαίων ἀπὸ δένδρων
Φιτροὺς ἀκαμάτοισιν ἐλαφρίζοντες ἀγοστοῖς,
Ποσσὶ φιλοσκάρθμοισιν ἐπικροτάλιζον ἐρίπνῃ·
Καὶ τὰ μὲν ὑλονόμοι χθονὶ κάτθεσαν, ἧχι τελέσσαι
Εὔιος ἐν δαπέδῳ σημήνατο τύμβον Ὀφέλτῃ·
Καὶ πολὺς ἑσμὸς ἔην ἑτερόπτολις, ἀμφὶ δὲ νεκρῷ
Πενθαλέην πλόκαμον κατηφέϊ τάμνε σιδήρῳ,
Ἀμφὶ δέ μιν στενάχοντες ἐπέρρεον ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ,
Νεκρὸν ἀμοιβαίοισιν ὅλως σκιόωντες ἐθείραις,
Καὶ νέκυν ἔστενε Βάκχος ἀπενθήτοιο προσώπου
Ὄμμασιν ἀκλαύτοισιν, ἀκερσικόμου δὲ καρήνου
Πλοχμὸν ἕνα τμήξας ἐπεθήκατο δῶρον Ὀφέλτῃ·
Ποίησαν δὲ πυρὴν ἑκατόμπεδον ἔνθα καὶ ἔνθα
Ἰδαῖοι θεράποντες ὀρεστρεφέος Διονύσου,
Ἐν δὲ πυρῇ μεσάτῃ στόρεσαν νέκυν, ἀμφὶ δὲ νεκρῷ
Ἀστέριος Δικταῖος ἐπήορον ἄορ ἐρύσσας
Ἰνδοὺς κυανέους δυοκαίδεκα δειροτομήσας,
Θῆκεν ἄγων στεφανηδὸν ἐπασσυτέρῳ τινὶ κόσμῳ,
Ἐν δ' ἐτίθει μέλιτος, καὶ ἀλείφατος ἀμφιφορῆας·

Καὶ πολλοὶ σφάζοντο βόες, καὶ πῶϋα μήλων
Πρόσθε πυρῆς, κταμένων δὲ βοῶν ἐπενήνεε νεκρῷ
Σώματα κυκλωθέντα καὶ ἀρτιτόμων στίχας ἵππων.
Ὧν ἄπο δημὸν ἅπαντα λαβὼν στοιχηδὸν ἑκάστου
Ἀμφὶ νέκυν σφαιρηδὸν ἐκυκλώσατο πίονα μίτρην.
Ἔνθα πυρὸς χρεὼς ἔσκε φιλοσκοπέλοιο δὲ Κίρκης
Φαῦνος ἐρημονόμος Τυρσηνίδος υἱὸς ἀρούρης,
Ὡς πάϊς ἀγροτέρης δεδαημένος ἔργα τεκούσης
Πυρσοτόκους λιθάκας ὀρεσιάδος ἔργανα τέχνης
Ἤγαγεν ἐκ σκοπέλοιο καὶ ἐν πέδῳ σήματα νίκης
Ἠέρεθεν πίπτοντας ἐπιστώσαντο κεραυνούς,
Λείψανα θεσπεσίοιο πυρὸς ἤγαγεν, ὄφρα κεν αἴθῃ
Πυρκαϊὴν φθιμένοιο, διοβλῆτα δὲ θείῳ
Ἀμφοτέρων ἔχρισε λίθων κενεῶνας
Πυρσοτόκων, καὶ λεπτὸν ἐρυθραίοιο κορύμβου
Κάρφος ἀποξύσας διδυμάονι μίγνυε πέτρῳ,
Τρίβων δ' ἔνθα καὶ ἔνθα, καὶ ἄρσενι θῆλυν ἀράσσων,
Ἔγκρυφον αὐτολόχευτον ἀνείρυσε λάϊνον πῦρ,
Πυρκαϊῇ δ' ἐπέθηκεν, ὅπῃ πέλεν ἀγρία ὕλη,
Οὐδὲ πυρὴν φθιμένοιο περιδέδρομεν ἁπτόμενον πῦρ·
Ἀλλὰ θεὸς Φαέθοντος ἐναντίον ὄμμα τανύσσας
Ἀγχιφανής, ἐκάλεσσεν ἑῷον Εὖρον ἀλήτην
Πυρκαϊῆς ὑπόκυρτον ἄγειν ἀντίπνοον αὔρην.
Καὶ Βρομίου καλέοντος ἑωσφόρος ἔκλυε γείτων
Ἱκεσίης, καὶ γνωτὸν ἑὸν προέηκε Λυαίῳ
Ἄσθματι πυρσοτόκῳ φλογοειδέα πυρσὸν ἀνάπτων,
Καὶ θάλαμον ῥοδόεντα λιπὼν μητρῷον Ἠοῦς,
Πυρκαϊὴν φλογέεσσαν ἀνερρίπιζεν ἀήτης
Παννύχιος, καὶ πυρσὸν ἀνεμοτρεφὲς ἁλλόμενον πῦρ,
Καὶ σέλας ἠκόντιζον ἐς ἠέρα θυάδες αὖραι
Γείτονες ἠελίοιο σὺν ἀχνυμένῳ δὲ Λυαίῳ
Ἀστέριος Δικταῖον ὁμόγνιον αἷμα κομίζων,
Κνωσσιὰς ἀμφικύπελλον ἔχων δέπας ἡδέος οἴνου,
Εὔοδμον δαπέδοιο χυτὴν ἐμέθυσσε κονίην,
Ψυχὴν ἠεροφοῖτιν Ἀρεστορίδαο γεραίρων·
Ἀλλ' ὅτε δὴ χλοεροῖο προάγγελος ἅρματος Ἠοῦς
Ὄρθρος ἐρευθιόων ἀμφιβύσατο νύκτα χαράσσων,
Δὶς τότε πάντες ὄρουσαν, ἀμοιβαίῳ δὲ κυπέλλῳ
Πυρκαϊὴν ἐσβέσσαντο σὺν ἰκμάδι Βάκχου,
Καὶ βαλιαῖς πτερύγεσσιν ἐχάζετο θερμὸς ἀήτης
Εἰς δόμον ἠελίοιο φαεσφόρον· Ἀστέριος δὲ
Ὀστέα συλλέξας κεκαλυμμένα δίπλακι δημῷ
Εἰς χρυσῆν φιάλην κατεθήκατο λείψανα νεκροῦ,
Καὶ ὀρχησταὶ Κορύβαντες, ἐπεὶ λάχον ἕδρανον Ἴδης,
Τύμβον ἐτορνώσαντο, βαθυνομένων δὲ θεμέθλων
Νεκρὸν ἐταρχύσαντο μιῆς οἰκήτορα πάτρης,
Κρήτης γνήσιον αἷμα πεδοσκαφέος διὰ κόλπου,
Καὶ κόνιν ὀθνείην πυμάτην ἐπίχευαν Ὀφέλτῃ,
Καὶ τέρας αἰπυτέροισιν ἀνεστήσαντο δομαίοις,
Τοῖον ἐπιγράψαντες ἔπος πενθήτορι τύμβῳ·
Νεκρὸς Ἀρεστορίδης ὀλιγοχρόνιος ἐνθάδε κεῖται
Κνώσσιος, Ἰνδοφόνος Βρομίου συνάεθλος Ὀφέλτης.
Καὶ θεὸς ἀμφὶ τάφοις ἐπιτύμβια δῶρα κομίζων,
Αὐτόθι λαὸν ἔρυκε, καὶ ἵζανεν ὠκὺν ἀγῶνα.
Τέρμα δρόμου τελέσας ἱππήλατον ἐν δαπέδῳ δὲ
Ὀργυιῆς ἰσόμετρος ἔην λίθος εὐρέι μέτρῳ,
Ἡμιτόμου κύκλοιο φέρων τύπον εἰκόνα Μήνης,
Ἀντιτύποις λαγόνεσσιν ἐΰζωος οἷον ὑφαίνων
Ἔργα τέχνης παλάμῃσι γέρων τορνώσατο τέκτων,
Ἔνθεον ἀσκήσαι ποθέων βρέτας, ὅν τότε γαίῃ
Κουφίζων παλάμῃσι πέλωρ ἱδρύσατο Κύκλωψ,
Νύσσης λαΐνεος ἀντίρροπος, ἶσον ἐκείνῳ
Ἀντίπαλον λίθον ἄλλον ὁμόζυγον ἐν χθονὶ πήξας·
Ποικίλα δ' ἦεν ἄεθλα, λέβης, τρίπος, ἀσπίδες, ἵπποι,
Ἄργυρος, Ἰνδὰ μέταλλα, βόες, Πακτωλίδος ἰλύς,
Καὶ θεὸς ἱππείοισιν ἀέθλια θήκατο νίκης·
Πρώτῳ μὲν θέτο τόξον, Ἀμαζονίην τε φαρέτρην,
Καὶ σάκος ἡμιτέλεστον, ἀρηϊφίλην τε γυναῖκα,
Ἥν ποτε Θερμώδοντος ὑπ' ὀφρύσι πεζὸς ὁδεύων

Et multi mactabantur boues, & oues ouilis
Ante rogum, occisorum verò boum congregabat mortuo
Corpora circulata, & nuper occisorum ordines equorum.
Ex quibus pinguedinem omnem accipiens ordine singuli
Circa mortuum sternens circumdabat pinguem coronam.
Vbi ignis vſus erat, ſcopulos verò amantis Circæ
Phaunus in deſerto paſtus Tyrſenidis ciuis terræ,
Vt puer agreſtioris doctus opera matris
Ignem generantes lapides montana inſtrumenta artis Lapides ad excutiendū ignem.
Duxit ex ſcopulo, & dum ſigna victoriæ
Ex aëre decidentia confirmarunt fulmina,
Reliquias diuini ignis duxit, vt accenderet
Rogum mortui à Ioue percuſſo verò lumine
Vtriuſque inunxit lapidis aſpera latera
Ignem generantis, & tenuem rubentis Corymbi
Surculum detrahens gemino miſcuit lapidi,
Terens verò hinc & hinc, & maſculo fœminam pulſans,
Occultum per ſe editum extraxit lapideum ignem,
Rogo verò impoſuit, vbi erat agreſtis ſilua,
Neque rogum mortui circumcurrit accenſus ignis.
Sed Deus contra Phaëthontem oculum intendens
Prope apparens, vocauit matutinum Eurum errantem. Eurus ignē [illegible]de.
Vt rogi incuruam duceret contra ſpirantem auram.
Et Bacchi vocantis auroram ferens audiuit vicinus
Supplicationem, & fratrem ſuum præmiſit ad Bacchum.
Flatu magis ignito flammeum ignem accendens,
Et thalamum roſeum relinquens maternum auroræ,
Rogum ardentem ſufflauit ventus
Per totam noctem, excitans à vento nutritum ſaltantē ignē,
Et ſplendorem iaculabantur in aërem bacchici venti
Vicini Solis: cum mœſto verò Baccho
Aſterius Dictæum conſanguineum ſanguinem ferens, Vinum ab Aſterio rogo adfuſū.
Cnoſſium rotundum habens poculum dulcis vini
Bene fragrantem ſoli fuſilem inebriauit puluerem.
Animam ventiuagam Areſtoridæ venerans Ophelites Areſtoris filius.
Sed poſtquam verò viridis prænuncius currus auroræ
Matutinus rubens reſplenduit noctem frangens,
Bis tunc omnes impetum faciebant, alterno verò poculo
Rogum ſocij extinxerunt liquore Bacchi,
Et maculoſis alis recedebat calidus ventus
In domum Solis luciferam. Aſterius verò Aſterius oſſa colligit.
Oſſa colligens abſcondita duplici pinguedine
In auream phialam appoſuit reliquias mortui,
Et volubiles Corybantes, poſtquam fortiti fuerunt domicilium Idæ
Tumulum rotundam fecerunt, excauatis verò fundamentis Ophelites ſepelitur.
Mortuum ſepeliebant vnius habitatorem patriæ
Cretæ genuinum ſanguinem ſolo effoſſo in ſinu,
Et puluerem externum vltimum infuderunt Opheltæ,
Et epitaphium celſioribus conſtituerunt lapidibus,
Tale inſcribentes carmen ſuper defleto tumulo:
Mortuus Areſtorides breuis æui hîc iacet Epitaphiū Opheltæ.
Cnoſſius Indos occidens Bacchi comes Ophelites:
Et Deus vtique ſuper tumulum munera ferens,
Ibidem populum detinuit, & aſſedit latum certamen Certamina equeſtria à Baccho inſtituta.
Metam curſus perficiens equis incitatam, in ſolo verò
Sex pedum magnitudinis æqualis erat lata menſura
Semiſecti circuli ferens figuram imaginem Lunæ
Aduerſis lateribus viuax qualem texens
Laborioſis manibus ſenex circulauit faber
Diuinum efficere deſiderans idolum, quem tunc terra
Eleuans manibus immenſus collocauerat Cyclops,
Metæ lapideæ eiuſdem magnitudinis, æqualem illi
Contrarium lapidem alium comparem in terra figens.
Varia verò erat certaminis præmia, lebes, tripes, ſcuta & equi, Præmia certaminis.
Argentum, Indica metalla, boues, Pactolum lutum aureum.
Et Deus equitibus præmia poſuit victoriæ.
Primo quidem arcum poſuit, Amazoniamq́; pharetram, Præmia primi.
Et ſcutum ſemiperfectum, & Martis caram mulierem,
Quam olim Thermodontis in ripa pedeſtris iter faciens

Lauantem viuam cepit, & duxit in vrbem Indorum.
Secundi. Secundo equum poſuit Boreali vnà currentem cum vento,
Flauum, oblongis obumbratum ceruicem iubis,
Equa grauida. Semiperfectã, vtero ferentẽ adhuc pullũ, cuius adhuc onere
Equeſtrem communem habens partus intumeſcebat venter:
Tertij. Quarti. Et tertio thoracem, & ſcutum poſuit quarto,
Quem quidem optima elaborans fabricauit Lemnia incus
Perficiens aureo artificio, cuius in medio
Vmbilicus argenteo rotundus variebatur ornatu:
Quinti. Quinto duo talenta munus Pactolidis ripæ.
Erectus verò dicebat inſtigans agitatores:
O amici, quos docuit Mars vrbem euertentem pugnam,
Quibus curſum equitatus donauit Neptunus,
Non quidem ego laborum ignaros viros excito,
Sed laboribus aſperis aſſuetos, noſtri enim
Varijs virtutibus curæ ſunt milites.
Si enim à Tmolo genus ſortitus eſt Lydius vir,
Equitatus perficiet Pelopis digna victoria.
Si verò ſolum Piſæum habet nutricem equorum,
Elidis pulchros currus habentis, & Oenomai ciuis
Nouit Olympiaca olea floriferum ramum oliuæ:
Sed non Oenomai fuit curſus: neque agitatores
Hic ſtimulum habent malè hoſpitalium nuptiarum,
Sed virtutis curſus hic liber Veneris.
Si ſolum Aoniæ aut Phocidis ſanguinem fert,
Pythium Apollini honoratum nouit certamen.
Si tenet prudentem terram olearum cultoris Marathonis,
Nouit pinguis plenam ſitulam liquoris.
Si eſt fertilis Achaiæ ciuis terræ,
Pellenam nouit, vbi tremendum certamen
Viri pugnant lanam amantem ob victoriam,
Hyemali ſtringentes frigida membra tunica.
Si incola germinauit à mari cinctæ Corinthi
Isthmium certamen in honorem Palæmonis. Iſthmium veſtri Palæmonis nouit certamen.
Sic illo locuto, feſtinantes currebant duces
Bigas circumcurrentes alternatim, velocipedem verò
Xanthum omniũ ducẽs primum ſub iuga ligauit Erechtheus
Virumque fœminam conſtrinxit Podargem,
Quos Boreas ſeminauit bene alatis in tellis,
Sithoniam harpyiam procellipedem in concubitum trahens,
Et ipſos Orithyiam cùm rapuiſſet Atticam Nympham
Præbuit nuptiale munus amoris Erechthei gener ventus.
Secundus Actæon pugnacem vibrauit ſcuticam,
Et tertius in humido regnantis proles Neptuni
Scelmis erat celeres pullos habẽs, qui ſignauerat ſæpius aquã
Patriam dirigens Neptunium currum maris,
Quartus proſiliit Phaurius, qui in mediũ venit certaminis,
Solus habens formam æqualem ſuæ patris matris
Solus ſimulachrum ferens quadriiuges equos.
Et Sicula repagula aſcendit quintus Achates
Furorem habens Piſæum cultoris olearum fluuii,
Equitatu inſatiabilis, cùm ſolum inhabitaret Nymphæ
Alphei in amore infelicis, qui Arethuſam venit,
Non irrigatum nuptiale munus amoris ferens coroniferam aquam.
Et audacem Actæonem aſſumens extra multitudinem
Filio pater feſtinanti amicos præcepit ſermones,
Aristeus filium suũ Actæonem monet & instituit. Fili Ariſtæi ſolertis patris.
Quòd quidem quòd fers robur ſufficiens, quòd fers
Cognatam fortitudini temperatum florem iuuentæ,
Paternum ſanguinem ferens Phœbeium, noſtri verò
Meliores ſuſcitans curſum Arcadici equi.
Sed fruſtra hæc omnia, & non robur, non curſus equorum
In equestri certamine ingenium requiritur Prudentia senilis. Vincere norunt, quantum robur aurigæ.
Solius aſtutiæ indigus eſt, equitatus enim
Indiget prudente experto auriga.
Sed in patrem audi, & equeſtres aſtutias artis,
Quæcunque tempore didici multum varia, & te docebo.
Studeo fili, patrem tuis virtutibus honorare.
Et curſus equitatus tenet laudem, quantum bellum,

Ἣν μὲν ἐζώγρησε, καὶ ἤγαγεν εἰς πόλιν Ἰνδῶν·
Δεύτερον ἵππον ἔθηκε Βορειάδι σύνδρομον αὔρῃ,
Ξανθοφυῆ, δολιχῇσι κατάσκιον αὐχένα χαίταις,
Ἡμιτελὲς κυέουσαν ἔτι βρέφος, ἧς ἔτι φέρτρῳ
Ἵππειον ξυνὸν ἔχουσα γονῆς ᾠδαίνετο γαστήρ·
Καὶ τριτάτῳ θώρηκα, καὶ ἀσπίδα θῆκε τετάρτῳ,
Τὴν μὲν ἀριστοπόνος τεχνήσατο Λήμνιος ἄκμων
Ἀσκήσας χρυσέῳ δαιδάλματι, τῆς δ' ἐνὶ μέσσῳ
Ὀμφαλὸς ἀργυρέῳ δοχέης ποικίλλετο κόσμῳ·
Πέμπτῳ δοιὰ τάλαντα γέρας Πακτωλίδος ὄχθης·
Ὀρθωθεὶς δ' ἀγόρευεν ἐποτρύνων ἐλατῆρας·
Ὦ φίλοι, οὓς ἐδίδαξεν Ἄρης πτολίπορθον Ἐνυώ,
Οἷς δρόμον ἱπποσύνης δωρήσατο Κυανοχαίτης,
Οὐ μὲν ἐγὼ καμάτων ἀδαήμονας ἀνέρας ἐπείγω,
Ἀλλὰ πόνοις δεδαηότας ἐθήμονας· ὑμέτεροι γὰρ
Παντοίαις ἀρετῇσι μεμηλότες εἰσὶ μαχηταί·
Ἢν ἐκ Τμώλοιο [illegible] Λυδὸς ἀνήρ,
Ἱππείης τελέσει Πελοπηΐδος ἄξια νίκης·
Εἰ δὲ πέδον Πισαῖον ἔχει [illegible] ἵππων,
Ἠλείδος [illegible] καὶ Οἰνομάοιο πολίτης
Οἶδεν Ὀλυμπιάδος κοτινηφόρον ὄζον ἐλαίης·
Ἀλλ' οὐκ Οἰνομάοιο πέλει δρόμος, οὐδ' ἐλατῆρες
Ἐνθάδε κέντρον ἔχουσι κακοξείνων ὑμεναίων,
Ἀλλ' ἀρετῆς δρόμος οὗτος ἐλεύθερος Ἀφρογενείης·
Εἰ μόνον Ἀονίης, ἢ Φωκίδος αἷμα κομίζει,
Πυθῶ Ἀπόλλωνι τετιμένον οἶδεν ἀγῶνα·
Εἰ δὲ [illegible] σοφὸν οὖδας ἐλαιοκόμου Μαραθῶνος,
[illegible]
Εἰ δ' εὐαλδέος ἐστὶν Ἀχαιΐδος ἀστὸς ἀρούρης,
Πελλήνην δεδάηκεν, ὅπῃ ῥιγαλέον ἀγῶνα
Ἀνέρες ἀθλεύουσι φιλοχλαίνου διὰ νίκης,
Χείματι στρίγγοντες ἀήθεα γυῖα χιτῶνι·
Εἰ δ' ἔτι [illegible] ἁλιζώνοιο Κορίνθου,
Ἴσθμιον ὑμετέρου Παλαίμονος οἶδεν ἀγῶνα·
Ὣς φαμένου, σπεύδοντες ἐπήϊξαν ἡγεμονῆες
Δίφρα περιστρέψαντες ἀμοιβαδίς, ὠκυπέδην δὲ
Ξάνθον ἄγον πρώτιστον ὑπὸ ζυγὰ δῆσεν Ἐρεχθεὺς,
Ἄρσενα καὶ θήλειαν ἐπεσφήκωσε Ποδάργην,
Οὓς Βορέης [illegible]
Σιθονίην Ἅρπυιαν ἀελλόποδ' εἰς γάμον ἕλκων,
Καὶ σφίας Ὠρείθυιαν ὅτ' ἥρπασεν Ἀτθίδα νύμφην,
Ὤπασεν ἕδνον Ἔρωτος Ἐρεχθέϊ γαμβρὸς ἀήτης·
Δεύτερος Ἀκταίων [illegible] πάλλεν ἱμάσθλην·
Καὶ τρίτος [illegible] ἐννοσιγαίου
Σκέλμις ἔην ταχύπωλος, ὃς ἔγραφε πολλάκις ὕδωρ
Πάτριον ἰθύνων Ποσιδήϊον ἅρμα θαλάσσης·
Τέτρατος ἔθορε Φαῦνος, ὃς εἰς μέσον ἦλθεν ἀγῶνος,
Μοῦνος ἔχων τύπον [illegible]
[illegible] τετραζύγας ἵππους·
Καὶ Σικελοῦ ἐχέων ἐπεβήσατο πέμπτος Ἀχάτης,
Οἶστρον ἔχων Πισαῖον ἐλαιοκόμου ποταμοῖο,
Ἱπποσύνης ἀκόρητος, ἐπεὶ πέδον [illegible] νύμφης
Ἀλφειοῦ δυσέρωτος, ὃς εἰς Ἀρέθουσαν ἱκάνει,
Ἄβρεχον ἕδνον Ἔρωτος ἄγων στεφανηφόρον ὕδωρ.
Καὶ θρασὺν Ἀκταίωνα λαβὼν ἀπάνευθεν ὁμίλου
Παιδὶ πατὴρ σπεύδοντι φίλους ἐπετέλλετο μύθους,
Τέκνον Ἀρισταίοιο [illegible] τοκῆος,
Ὅττι μὲν [illegible] κομίζεις
Σύμφυτον ἠνορέῃ κεκερασμένον ἄνθεμον ἥβης,
Πάτριον αἷμα φέρων Φοιβήϊον, ἡμέτεροι δὲ
Κρείσσονες [illegible] Ἀρκάδες ἵπποι.
Ἀλλὰ μάτην τόδε πάντα, καὶ οὐ σθένος, οὐ δρόμος ἵππων
Νικῆσαι δεδάασιν ὅσον σθένος ἡνιοχῆος·
Μούνης κερδοσύνης ἐπιδεύεται· ἱπποσύνη γὰρ
Χρηΐζει πινυτοῖο δαήμονος ἡνιοχῆος·
Ἀλλὰ πατρὸς [illegible] ἄκουε, καὶ ἱππεῖα κέρδεα τέχνης,
Ὅσσα γὰρ [illegible] δεδάηκα πολύτροπα, καί σε διδάξω·
Σπεῦδε, τέκος, γενετῆρα τεαῖς ἀρετῇσι γεραίρειν,
Καὶ δρόμος ἱπποσύνης [illegible] κλέος ὅσσον Ἐνυώ,

Σπεῦδ

Σπεῦδε καὶ ἐν σταδίοισι μετὰ πτολέμους με γεραίρειν
Ἄρεα νικήσας, ἑτέρην ἐσαθύσατο νίκην,
Ὄφρα μετ' αἰχμητῆρα καὶ ἀθλοφόρον σε καλέσσω·
Ὦ τέκος ἄξια ῥέξον ὁμογνήτῳ Διονύσῳ,
Ἄξια καὶ Φοίβοιο, καὶ εὐπαλάμοιο Κυρήνης,
Καὶ καμάτους νίκησον Ἀρισταίοιο τοκῆος,
Ἱπποσύνην δ' ἀνάφαινε φέρων τεχνήμονα νίκην
Κερδαλέην σέο μῆτιν, ἐπεὶ κατὰ μέσσον ἀγῶνος
Ἄλλος ἀνὴρ ἀδίδακτος, ἐπισσύτον ἅρμα παρέλκων
Πλάζεται ἔνθα καὶ ἔνθα, καὶ ἀντιπόρων δρόμος ἵππων
Ἄστατος οὐ μάστιγι βιάζεται, οὐδὲ χαλινῷ
Πείθεται, ἡνίοχος δὲ μεταστρεφθεὶς ἐκτόθι νύσσης
Ἕλκεται, ᾗχι φέρουσιν ἀπειθέες ἅρπαγες ἵπποι·
Ὃς δέ κε τεχνήεντι δόλῳ μεμελημένος εἴη
Ἡνίοχος πολύμητις ἔχων καὶ ἐλάσσονας ἵππους,
Ἰθύνει προκέλευθον ὀπιπεύων ἐλατῆρα,
Ἐγγὺς ἀεὶ περὶ νύσσαν ἄγων δρόμον, ἅρμα δὲ κάμπτει
Ἱππεύων περὶ τέρμα, καὶ οὔ ποτε τέρμα χαράσσων·
Σκέπτεό μοι, καὶ σφίγγε κυβερνητῆρι χαλινῷ,
Δοχμώσας ἕνα ἵππον ἀριστερὸν ἄγχοθι νύσσης,
Λοξὸς ἐπὶ πλευρὴν ἐπεγκλιδὸν ἅρμα βαρύνων,
Ἀγχιφανὴς ἄψαυστος ἀναγκαίῳ τινὶ μέτρῳ
Σὸν δρόμον ἰθύνων πεφυλαγμένον, ἄχρι φανείη
Πλήμνη ἑλισσομένου σέθεν ἅρματος οἷα παρ' ἄκρου
Τέρματος ἀπτομένη τροχοειδέϊ γείτονι κύκλῳ·
Ἀλλὰ λίθον πεφύλαξο, μὴ ἄξονι νύσσαν ἀράξας
Εἰν ἑνὶ δηλήσαιο καὶ ἅρματα καὶ σέθεν ἵππους.
Καὶ τεὸν ἔνθα καὶ ἔνθα δρόμον καὶ ἅρμα νομεύων,
Ἔσσο κυβερνήτῃ παρομοίιος, ἀμφοτέρῃσι δὲ
Κέντρον ὀπιπτεύων, προχέων πλήξιππον ἀπειλήν,
Δεξιὸν ἵππον ἔγειρε θοώτερον ἐς δρόμον ἕλκων,
Ἀθλιβέα μεθέποντα περιμήκεα κύκλα χαλινοῦ·
Ἔσσο κυβερνήτῃ παρόμοιος ἅρμα νομεύων
Εἰς δρόμον εὐκάμπτον, ἐπεὶ τεχνήεντι βουλῇ
Πηδάλιον δίφροιο πέλει νόος ἡνιόχοιο·
Ὣς εἰπὼν παλίνορσος ἐχάζετο παῖδα διδάξας
Ἠθάδος ἱπποσύνης ἑτερόζηλα κέρδεα τέχνης·
Καὶ κυνέης ἔντοσθεν ἐθήμονος ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ
Τυφλὴν χεῖρα τίταινε φυλασσομένοιο προσώπου,
Κλῆρον ἔχειν ἐθέλων ἑτερότροπον, οἷά τις ἀνήρ
Εἰς κύβον ἀλλοπρόσαλλον ἑκηβόλα δάκτυλα πάλλων,
Καὶ λάχον ἡνίοχοι ἀμοιβάδις· ἱππομανὴς δὲ
Φαῦνος ἀειδομένης Φαέθοντος αἷμα γενέθλης
Κλήρῳ πρῶτος ἔην, καὶ δεύτερος ἦεν Ἀχάτης,
Τῷ δ' ἔπι Δαμναμενῆος ἀδελφεός, ἀμφὶ δ' ἐπ' αὐτῷ
Ἔλλαχεν Ἀκταίων, ὁ δὲ φέρτατος εἰς δρόμον ἦεν,
Ὑστατίου κλήροιο τυχὼν πλήξιππος Ἐρεχθεύς·
Καὶ βοέας μάστιγας ἐκούφιζον ἡνιοχῆες
Ἱστάμενοι στιχηδὸν ἀμοιβαίων ἐπὶ δίφρων,
Καὶ σκοπὸς Αἰακὸς ἦεν ἐτήτυμος, ὄφρα νοήσῃ
Καμπτομένους περὶ τέρμα φιλοστεφάνους ἐλατῆρας,
Μάρτυς ἀληθείης ἑτερόθροα νείκεα λύσῃ,
Ὄμμασιν ἀπλανέεσσι διακρίνων δρόμον ἵππων·
Τοῖσι μὲν ἐκ βαλβῖδος ἔην δρόμος, ἐσσυμένων δὲ
Ὃς μὲν ἔην προκέλευθος, ὁ δὲ προθέοντα κιχῆναι
Ἤθελεν, ὃς δ' ἐδίωκε μεσαίτατον, ὃς δὲ χαράξαι
Ἀγχιφανὴς μενέαινεν ὀπίστερον ἡνιοχῆα·
Καί τις ἐνὶ σταδίοις ἐλατὴρ ἐλατῆρα κιχήσας
Ἅρματι δίφρον ἔμιξε, καὶ ἡνία χερσὶ τινάσσων
Ἵππους ἀγκυλόδοντι διεπτοίησε χαλινῷ·
Ἄλλος δ' ἀΐσσοντι συνέμπορος ἡνιοχῆι
Εἰς ἔριν ἀμφήριστον ἰσόρροπον εἶχε πορείην,
Δόχμιος ὀκλάζων, τετανυσμένον εὐθὺς ἐλαύνων
Ἰξύϊ καμπτομένῃ καὶ ἑκούσιον ἵππον ἀνάγκῃ,
Φειδομένῃ παλάμῃ τεχνήμονι βαιὸν ἱμάσσων
Ἐμπαλιζομένης δοχμώσατο κύκλον ὀπωπῆς,
Δίφρον ὀπισθοπόροιο πεφυλαγμένος ἡνιόχοιο·
Καί νύ κεν ἀΐσσοντι ποδῶν ἐπιβήτορι παλμῷ
Εἰς τροχὸν αὐτοκύλιστον ὄνυξ ἂν ὤλισθεν ἵππων,

Stude & iam in ſtadiis poſt bella me venerari
Martem cùm viceris, aliam ſibi victoriam,
Ut poſt bellatorem etiam praemia ferentem te appellem.
O puer digna fac cognato Baccho,
Digna etiam Phoebo, & validas manus habentis Cyrenae
Et labores ſupera Ariſtaei patris.
Equitandi verò artem oſtende, ferens artificialem victoriã
Verſutum tuum conſilium, poſtquam in medio certaminis
Alius vir indoctus, incitatum currum trahens
Vagatur hinc & hinc, & obuiorum curſus equorum.
Inſtabilis non flagello cogitur, neque equo neque freno
Obtemperat, auriga verò verſus extra metam
Trahitur, quocunque ipſum ferunt immorigeri rapaces equi.
Qui verò artificiali dolo ſtudioſus erit
Auriga multi conſilij quamuis habens inferiores equos,
Dirigit praecurrentem cernens agitatorem,
Propè ſemper apud metam agens curſum, currum verò flectit
Equitans circa metam, & nunquam metam ſignans
Conſidera mihi, & ſtringe gubernatore freno,
Inflectens totum equum ſiniſtrum prope metam,
Obliquus in latus inclinatim currum grauans,
Prope apparens non tangens neceſſaria quadam menſura
Tuum curſum dirigens cautum, donec appareat
Modiolus rotae voluti tui currus, tanquam ſummam
Metam tangentis volubili vicina rota
Sed lapidem caue ne axe metam ſignans
In vno laedas & currum, & tuos equos.
Et tuum hinc & hinc curſum & currum regens,
Eſto gubernatori perſimilis, vtrumque enim
Stimulum incuruans, profundens equos percutientes minas,
Dextrum equum inſtiga, velociorem in curſum trahens,
Infractis tenentem remiſſos circulos freni,
Eſto gubernatori perſimilis currum dirigens
In curſum reflexum poſtquam artificiali conſilio
Gubernaculum currus eſt mens aurigae.
Sic locutus reuerſus concedebat filium docens
Conſueti equitatus diſſimiles aſtutias artis.
Et in galeam extra conſuetam alius poſt alium
Caecam manum intendit cuſtodita fronte
Sortem habere volens diſſimilem, qualis quiſpiam vir
In teſſeram alias aliter ſe habentem procul iaculantes digitos vibrans,
Et ſortiebantur agitatorẽ alternatim, equitatus inſanus verò
Phaunus laudatae à Phaethonte ſanguis familiae,
Sorte primus erat, & ſecundus erat Achates,
Poſt hunc vero Damnamenei frater, poſt ipſum verò
Sortiebatur Actaeon, hic verò optimus in curſu fletu,
Vltimam ſortem conſecutus equos percutiens Erechtheus.
Et bubulas ſcuticas eleuabant aurigae
Stantes ordine alternis in curribus,
Et ſpeculator Aeacus erat verus, vt cognoſceret
Flexos circa metam coronam amantes agitatores
Teſtis veritatis aliter ſonantes lites ſolueret.
Oculis inerrantibus diſcernens curſum equorum.
Hiſce quidem è carceribus erat curſus, incitatorum verò
Hic quidẽ erat praecurſor, hic verò praecurrentẽ cõprehẽdere
Voluit hic verò perſequebatur maximè mediũ, hic. v. ſignare
Vicinus cupiebat poſteriorem aurigam.
Et quiſquam in ſtadio agitator agitatorem comprehendens
Cum curru currum commiſcuit, & frena manu quatiens,
Equos curuidente perterruit freno.
Alius in concitatum comes aurigam
In contentionem dubiam aequilibrem habuit greſſum,
Tranſuerſus procumbens, extenſum rectius impellens
Ilijs flexis, & ſpontaneum equum neceſſitate,
Parcente manu artificioſa parum flagellans
Reſpectantis incuruauit circulum oculi,
Currum poſterioris cauens agitatoris.
Et ſanè incitante pedum agili ſubſaltatione
In rotam per ſe volutam vnguis delapſus fuiſſet equorum.

Pietas in parentes homini tutiſſima virtus.

Ars curriculum in certamine agitandi.

Meta ſecundis rotis vitanda.

Ordo certantium.

Si non adhuc feſtinantem ſuum impulaſſet impetum
Auriga à tergo aduenientem currum detinens.
Et quiſpiam habens præcurſor poſteriorem aurigam
Oppoſitum curſum habuit æmulis in curribus
Inſtabilis hinc & hinc circumcludens agitatorem
Vicinum, & Scelmis filius Neptuni
Marinam ſcuticam Neptuni voluens
Paternum gubernabat in mari paſtorum genus equorum,
Neque tantum volauit alas extendens aëra ſecans
Pegaſus altivolans, quantum profundorum pedes equorum
Terreſtrem incomprehenſibilem fecerunt greſſum.
Populi verò in vnum euntes, in alto colli aliquo loco
Sedentes ordine ſpectatores certaminis
Procul ſpectabant incitatorum curſum equorum:
Quorum hic quidem ſtetit latus, hic verò vibrans
Summum digitum quatiebat inſtigans agitatorem,
Alius certatore amore percitus equorum (cum auriga.
Equino amore inſanam mentem habuit, vnà currentem
Et quiſpiam ſui præcurrentem videns currum auriga
Manibus perſtrepebat, reſonabat luctuoſa voce
Confidens, ridens, trepidans, agitatorem incitans.
Currus benefacti velociores inſana aura
Interdum quidem volabant ſublimes, interdum in terra
In ſummitate apparentes ferebantur, vix tangentes puluerẽ,
Et veloci arenoſum ſolum volubili rota
Currus rectè gradi ſignabat tractus ventus
Collata verò contentio erat, excitatus verò & ipſe
Pectoribus equinis ſublimabatur puluis,
Pili verò aeris irruebant procellis,
Impigri verò agitatores concordibus à linguis
Acutiorem ſcutica cum ſibilo perſonabant vocem,
Sed poſtquã ſanè vltimũ abſoluerunt curſũ, acutius incitans
Scelmis erat primus valde currentem currum tendens
Et ipſum ſequens flagellabat equum Erechtheus,
Vicinus & currum poſteriorem penè dixeris
Marini Telchinis videre adſcenſorem curruum.
Etenim aërivolantis Erechthei equus fortis
Geminis naribus iterum reſpiratum anhelitum tendens,
Alterius calefaciebat tergum aurigæ.
Et ſanè dorſuales apprehendebat manibus comas
Retroflexis oculis agitatorem intuens.
Et ſanè concuſſarum volubi turbine maxillarum:
Sed conuertens currum retraxit Erechtheus,
Frena verò fabrefacta retraxit rapaci tremore
Prope apparentia, & paruam conſtringens maxillã equorũ
Spumans ſtabilis equus exſpuit ſummitatem freni:
Et rurſus prope agitauit fugiens effrenem neceſſitatem.
Et ipſum ſuis repagulis irruentem cernens
Scelmis minacem cum ſonitu proiecit vocem:
Deſine marinis fruſtra equis contendere.
Alium mei genitoris Pelops quondam currum agitans
OEnomai ſuperauit inſuperabilium curſum equorum.
Equitatus quidem ego gubernatorem vocabo,
Equeſtrem in humidis regnantem, tu verò Plexippe tendis
Victoriæ ſpem omnem, in telam perficientem Mineruam,
Neque tua exigua oliua vtilitas eſt, ſed fero
Viteam coronam aliam, & non exiguam oliuam.
Sic illo locuto conſilio celer iraſcebatur magis Erechtheus,
Et dolum deceptorem, & prudens conſilium texens,
Manibus quidem gubernabat ſuum curſum, in corde verò
Equitatus vrbes habentem ſuam auxiliatricem Mineruam
Inuocans, celerem emiſit Atticam vocem:
Domina Cecropiæ, equos agitans Pallas ſine matre,
Et tu Neptunum tuo ſuperaſti certamine,
Sic tuus incola Marathonium equum agitans,
Filium ſuperet Neptuni Erechtheus.
Tale verbum clamans flagellauit lumbos equorum,
Currui verò currus appropinquauit æqualiter iunctus. aduerſarij verò
Siniſtra quidẽ grauiter vincla conſtringẽs maxillã equorũ

Pegaſus alatus.

Scelmis primus certatorum.

Erechtheus Mineruam inuocat.

Εἰ μὴ ἐπισπεύδουσαν ἑὴν ἀνέκοψεν ἐρωὴν
Ἡνίοχος κατόπισθεν ἐπήλυδα δίφρον ἐρύκων.
Καί τις ἔχων προκέλευθος ὀπίστερον ἡνιοχῆα
Ἀντίτυπον δρόμον εἶχεν ὁμόζυγον ἀντιδίφροις
Ἄστατος ἔνθα καὶ ἔνθα περικλονέων ἐλατῆρα
Ἀγχίγυος, καὶ Σκέλμις ἀπείρονος Ἐννοσιγαίου
Ἐνδμύχιον μάστιγα Ποσειδάωνος ἑλίσσων
Πατρῴων ἡνιόχευε θαλασσοπόρων γένος ἵππων,
Οὐδὲ τόσον πεπότητο ταυνύπτερος ἀέρα τέμνων
Πήγασος ὑψιπότητος, ὅσον βυθίων πόδες ἵππων
Χερσαίην ἀκίχητον ἐποιήσαντο πορείην·
Λαοὶ δ' εἰς ἓν ἰόντες ἐν ὑψιλόφῳ τινὶ χώρῳ
Ἑζόμενοι στοιχηδὸν ἐπιμάρτυρες ἀγῶνος
Τηλόθεν ἐσκοπίαζον ἐπειγομένων δρόμον ἵππων·
Ὧν ὁ μὲν ἑστήκει πεφορημένος, ὃς δὲ τινάσσων
Δάκτυλον ἄκρον ἔσειεν, ὀτρύνων ἐλατῆρα,
Ἄλλος ἀμιλλητῆρι πόθῳ ὀδυνήφατος ἵππων
Ἱππομανῆ φρένα εἶχεν ὁμόδρομον ἡνιοχῆος·
Καί τις ἑοῦ προκέλευθον ἰδὼν δρόμον ἡνιοχῆος,
Χερσὶν ἐπεπλατάγησε καὶ ἴαχε πενθάδι φωνῇ,
Θαρσαλέος, γελόων, τρομέων, ἐλατῆρα κελεύων·
Ἅρματα δ' εὐποίητα θοώτερα θυιάδος αὔρης
Ἄλλοτε μὲν πεπότητο μετάρσια, πῆ δ' ἐπὶ γαίῃ
Ἀκροφανῆ πεφέροντο μόλις ψαύοντα κονίης·
Καὶ τροχαλῷ ψαμαθῶδες ἔδος τροχοειδέι κύκλῳ
Ἅρματος ἰθυπόροιο κατέγραφεν ὁλκὸς ἀήτης·
Σ[illegible] δ' ἔρις ἦεν· ἐγειρομένη δὲ καὶ αὐτὴ
Στήθεσιν ἱππείοισιν ἀνηέρτητο κονίη,
Χαῖται δ' ἠερίοισιν ἐπεῤῥώοντο θυέλλαις,
Ὀτρηροὶ δὲ καὶ ἡνίοχοι ὁμογλώσσοισιν ἀπὸ λαιμῶν
Ὀξυτέρην μάστιγος ἐπεῤῥοίζησαν ἰωήν·
Ἀλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον, ὀξὺ θέουσαν
Σκέλμις ἔην πρώτιστος ἐΰδρομον ἅρμα τιταίνων·
Καί οἱ ἐ[illegible] ἵππον Ἐρεχθεύς
Ἀγχιφανής, καὶ δίφρον ὀπισθοθέειν τάχα φαίης
Εἰναλίου Τελχῖνος ἰδεῖν ἐπιβήτορα δίφρων.
Καὶ γὰρ ἀερσιπότητος Ἐρεχθέος ἵππος ἀγήνωρ
Δοιχμαδίῳ μυκτῆρι παλίνδρομον ἆσθμα τιταίνων,
[illegible] θέρμαινε μετάφρενον ἡνιοχῆος·
Καὶ δὴ νωτιαίην ἐδράξατο χερσὶ κομάων,
[illegible] βλεφάροις ἐλατῆρα δοκεύων.
Καὶ [illegible]
Ἀλλὰ παρεξαΐξας ἀνεστείρωσε δίφρον Ἐρεχθεύς,
Ἡνία δ' εὐποίητα κατέσπασεν ἅρπαγι παλμῷ
Ἀγχιφανῆ, καὶ βαιὸν ὀπισφίγξας γένυν ἵππων
Ἀ[illegible] ἵππος ἀπέπτυεν ἄκρα χαλινοῦ·
Καὶ πάλιν ἐγγὺς ἔλασσε φυγὼν ἀχάλινον ἀνάγκην·
Καί μιν ἰδὼν ὀχέεσσιν ἐπαΐσσοντα δοκεύων,
Σκέλμις ἀπειλητῆρα ἀπεσφενδόνησεν ἰωήν·
Λῆγε θαλασσαίοισι μάτην ἵπποισιν ἐρίζων,
Ἄλλον ἐμοῦ γενετῆρος Πέλοψ ποτὲ δίφρον ἐλαύνων
Οἰνομάου νίκησεν ἀνίκητον δρόμον ἵππων·
Ἱππείης μὲν ἔγωγε κυβερνητῆρα καλέσσω,
Ἵππιον ὑγρομέδοντα, σὺ δὲ πλήξιππε τιταίνεις
Νίκης ἐλπίδα πᾶσαν ἐς ἐντελέουσαν Ἀθήνην,
Οὐδὲ τεῆς ἐλαίης μογερὸν χρέος, ἀλλὰ κομίζω
Ἀμπελόεν στέφος ἄλλο, καὶ οὐκ ὀλίγην ἐλαίην.
Ὣς φαμένου ταχύβουλος ἐχώσατο μᾶλλον Ἐρεχθεύς,
Καὶ δόλον ἠπεροπῆα, καὶ ἔμφρονα μῆτιν ὑφαίνων,
Χερσὶ μὲν ἡνιόχευεν ἑὸν δρόμον, ἐν κραδίῃ δὲ
Ἱππολίην πολιοῦχον ἑὴν ἐπίρροθον Ἀθήνην
Κικλήσκων, ταχύμυθον ἀνήρυγεν Ἀτθίδα φωνήν·
Κοιρανὶς Κεκροπίης ἱπποσόε Παλλὰς ἀμήτωρ,
Ὡς σὺ Ποσειδάωνα τεῷ νίκησας ἀγῶνι,
Οὕτω σὸς ναέτης Μαραθώνιον ἵππον ἐλαύνων,
Υἷα νικήσειε Ποσειδάωνος Ἐρεχθεύς·
Τοῖον ἔπος βοόων ἐπεμάστιεν ἰξύα πώλων,
Ἅρματι δ' ἅρμα πέλασσεν ἰσόζυγον· ἀντιβίου δὲ
Λαιῇ μὲν βαρύδεσμον [illegible] γένυν ἵππων

Σ[illegible]

Σύνδρομον αὐτοέλικτον βεβιημένος ἅρμα χαλινῷ,
Δεξιτερῇ μάστιζεν ἑοὺς ὑψαύχενας ἵππους
Ἐσσυμένους προτέρωσε, μεταστήσας δὲ κελεύθου
Θῆκε παλιννόστητον ὀπίστερον ἡνιοχῆα,
Καὶ δονακοῖς στομάτεσσι χέων φιλοκέρτομον ἠχὼ,
Υἷα Ποσειδάωνος ἀμοιβάδι νείκεε φωνῇ,
Ἐνδιαλιζομένην μεθέπων γελόωσαν ὀπωπήν·
Σκέλμις ἐνικήθης, ὅτι φέρτερός ἐστιν Ἐρεχθεύς,
Ὅττι τεὸν Βάλιον ζεφυρηΐδος αἷμα γενέθλης
Ἄρσενα καὶ νέον ἵππον ὁδοιπόρον ἀβρεχὲ δέμας
Γηραλέη νίκησεν ἐμὴ θήλεια Ποδάργη,
Εἰ μὲν ἀγαλλόμενος Πελοπηΐδος εἵνεκα τέχνης,
Ὑμετέρου γενετῆρος ἁλίδρομον ἅρμα γεραίρεις,
Μυρτίλος αἰολόμητις ἐπίκλοπον ἤνυσε νίκην,
Μιμηλὴν τελέσας ἀπατήλιον ἄξονα κηρῷ·
Εἰ δὲ μέγα φρονέεις γενεῆς χάριν Ἐννοσιγαίου,
Ἵππιον, ὃν καλέεις, βυθίων ἐπιβήτορα δίφρων,
Πόντιον αὐτὸν ἄνακτα κυβερνητῆρα τριαίνης,
Ἄρσενα σὸν νίκησεν ἀρωγέα θῆλυς Ἀθήνη·
Ὣς φάμενος Τελχῖνα παρέδραμεν ἀστὸς Ἀθήνης,
Τῷ δ᾽ ἔπι Φαῦνος ἔλαυνεν ὄχον τέθριππον ἱμάσσων,
Ἀκταίων δὲ τέταρτος ἐπίκλοπος ἕσπετο Φαύνῳ
Πατρὸς Ἀρισταίοιο μεμνημένος εἰσέτι μύθων
Κερδαλέων, καὶ λοῖσθος ἔην Τυρσηνὸς Ἀχάτης·
Καὶ θρασὺς Ἀκταίων δολίην ἐφράσσατο βουλήν,
Φαῦνον ἑοῖς ὀνύχεσσιν ἔτι προθέοντα κιχήσας
Ὀξυτέρῃ μάστιγι μεταστρέψας δρόμον ἵππων,
Σύνδρομος ἡνιόχ[illegible]
Βαιὸν ὑποφθάμενος, καὶ ἐπ᾽ ἄντυγι γούνατα πήξας
Δίφρον ἀμαλλητῆρα κατήγαγεν ἅρματι λοξῷ,
Ἱππείους ξυόεντι διαξύων πόδας ὁλκῷ
Καὶ δαπέδῳ πέσεν ἅρμα, τιναχθέντος δὲ δίφρου
Τρεῖς μὲν ὑπὲρ δαπέδοιο μένον πεπτηότες ἵπποι,
Ὃς μὲν ὑπὲρ λαγόνων, ὁ δὲ γαστέρος, ὃς δ᾽ ἐπὶ δειρῆς,
Εἷς δέ τις ὀρθὸς ἔμιμνε [illegible], ἀμφὶ δὲ γαίῃ
Ἄκρα ποδῶν ῥίζωσε, καὶ ἄστατον αὐχένα σείων
Σύζυγος ἐστήριξεν ὅλον πόδα γείτονος ἵππου,
Κουφίζων ζυγόδεσμα, καὶ ὑψόσε δίφρον ἀείρων·
Οἱ μὲν ἔσαν προχυθέντες ἐπὶ χθονός· αὐσταλέος δὲ
Ἡνίοχος κυλίνδετο πέλας τροχὸν ἅρματι γείτων,
Θρύπτετο δ᾽ ἄκρα μέτωπα, μιαινομένου δὲ γενείου
Ὀξυτενὴς κεκόνιτο πέδῳ κεχαραγμένος ἀγκών.
Ἡνίοχος δ᾽ ἀνέπαλτο θοώτερος, ἐσσύμενος δὲ
Εἰς χθόνα πεπτηῶτι παρίστατο γείτονι δίφρῳ·
Αἰδομένῃ παλάμῃ τετανυσμένον ἵππον ἀνέλκων,
Καὶ θοῇ μάστιγι κατηφέα τύπτεν ἱμάσσων·
Καὶ θρασὺς Ἀκταίων πεπονημένον ἐγγύθι δίφρου
Φαῦνον ὀπιπεύων, φιλοπαίγμονα ῥῆξατο φωνήν·
Λῆγε μάτην ἀΐσσοντας ἐπισπέρχων σέο ἵππους,
Λῆγε μάτην· φθάμενος γὰρ ἀπαγγέλλω Διονύσῳ,
Φαῦνος ὅτι προθέοντας ὅλους ἡνίοχας ἐάσας
Νόστιμος ὀψικέλευθος ἐλεύσεται ἅρματα σύρων·
Φείδεο σῆς μάστιγος, ἐπεὶ ταμεσίχροϊ κέντρῳ
Σῶν ἀέκων ᾤκτειρα δέμας κεχαραγμένον ἵππων·
Ἔννεπεν, ἀστήρικτον ὄχον προκέλευθον ἐλαύνων
Ὠκυτέρῃ μάστιγι, καὶ ἄχνυτο Φαῦνος ἀκούων,
Καὶ μόγις ἐκ δαπέδοιο λασίης δραξάμενος οὐρῆς
Κεκλιμένων ὤρθωσε δέμας κεκονιμένον ἵππων·
Καί τινα λυομένοιο προσαΐξαντα λεπάδνου
Πῶλον ἄγων, τηλίστροφον ἐπεσφήκωσε χαλινῷ.
Στήσας δ᾽ ἔνθα καὶ ἔνθα παρηορίων πόδας ἵππων,
Ἅρματος ὑψὶ βέβηκε, καὶ ἴχνιον ἅρματι πήξας,
Φρικαλέῃ μάστιζε τὸ δεύτερον ἵππον ἱμάσθλῃ,
Καὶ πλέον ἤλασε Φαῦνος, ἐπισπέρχων δρόμον ἵππων,
Ὠκύτερον δ᾽ ἐδίωκε παρέστερον ἡνιοχῆα,
Καὶ φθαμένους ἐκίχανεν, ἐπεὶ μένος ἔμβαλεν ἵπποις,
Ἵππιος Ἐννοσίγαιος ἑὸν θεράποντα γεραίρων·
Στεινωπὴν δὲ κέλευθον ἰδὼν περὶ κοιλάδι πέτρῃ,
Ἔμφρονα μῆτιν ὕφαινε δολοπλόκον, ὄφρα κιχήσας

Concurrentem retrahens coactum currum freno,
Dextera flagellauit ſuos alticeruices equos
Irritatos vlterius, transferens verò via
Fecit reuolutum poſteriorem aurigatorem,
Et volubili ore fundens cauillatorium ſonitum.
Filium Neptuni alterna ſuperauit voce.
Retro conuerſam, tenens ridentem frontem:
Scelmis ſuperatus es, te melior eſt Erechtheus,
Quòd tuum Balium Zephyri ſanguinem generis
Virilem & iuuenem equum viatorem non irrigatum maris
Vetula ſuperauit mea fœminea Podarge.
Quòd ſi ſuperbis Pelopicam ob artem,
Veſtri genitoris in mari currentem currum venerans,
Myrtilus conſilio varius doloſam perfecit victoriam,
Falſa faciens doloſum axem cera.
Quòd ſi magnum ſuperbis ob generationem Neptuni
Equeſtrem, quem vocas, profundorum adſcenſorem equorum
Marinum ipſum regem gubernatorem Tridentis,
Virilem tuum ſuperauit auxiliatorem fœminea Pallas
Sic locutus Telchinem prætercurrit ciuis Mineruæ.
Poſt hunc Faunus agitauit currum 4. equorum flagellans.
Actæon verò quartus doloſe ſequebatur Faunum
Patris Ariſtæi memor adhuc fr[illegible]num,
Doloſorum, & vltimus erat Tyrrhenus Achates.
Et audax Actæon doloſum meditabatur conſilium,
Faunum ſuis vngulis adhuc præcurrentem prehendens,
Acutiore flagello conuertens curſum equorum.
Vna currens currum agitabat ſuffurans agitatorem.
Paullum præueniens, & in currum genua figens,
Currum concertatorem deſcripſit, curru obliquo.
Equeſtres volubili perradens pedes tractu.
Et in terram cecidit currus, concuſſo verò curru
Tres quidem ſuper ſolo manebant cadentes equi.
Hic quidē ſuper lumbos, hic verò vētrē. hic verò ceruicem,
Vnus verò quiſpiam rectus māſit declinādo, circa verò terrā
Summitates pedum radicabat, & inſtabilem ceruicem quatiens
Coniunctis fulciuit totum pedem vicini equi.
Eleuans iugi vincula, & in altum currum retrahens.
Hi quidem erant profuſi in terram, ſqualidus verò
Agitator voluebatur prope rotam currus vicinus,
Atterebatur verò ſummam frontem, fœdato verò mento
Acutè extenſus puluere fœdabatur ſolo atritus cubitus.
Auriga verò reſiliebat velocior, incitatus verò
In terram decidenti aſſtabat vicino currui
Verecunda manu extenſum equum retrahens,
Et vario flagello mœſtum equum flagellans.
Et audax Actæon laborantem prope currum
Faunum videns illudentem erupit vocem:
Deſine fruſtra animoſos incumbendo incitare tuos equos,
Deſine fruſtra, præueniens enim annuncio Baccho
Faunus quòd præcurrentes omnes agitatores relinquens
Reuerſus ſerò veniens veniet currus trahens.
Parce tuæ ſcuticæ, poſtquam corpus cadente ſtimulo
Tuorum intuens miſeratus ſum corpus conciſum equorum.
Dixit, inconſtantem currum præcurrentem incitans,
Velociori ſcutica, & dolebat Faunus audiens,
Et vix in ſolo hirſuta prehenſum cauda
Inclinatorum erexit corpus puluere ſordidatum equorum,
Et aliquem ſoluto incitatum capiſtro
Equum ducens, reflexum conſtrinxit freno,
Statuens verò hinc & hinc præteragitatorum pedes equorū;
In currum altum adſcendit, & veſtigium curru figens,
Horribili flagellabat denuo equum ſcutica,
Et magis incitauit Faunus, inſtigans curſum equorum,
Velociorem verò perſequebatur priorem aurigam,
Et præuenientes apprehendebat cùm robur iniecisset equis
Equeſtris Neptunus ſuum confidentem filium venerans.
Anguſtam verò ſemitam videns circa cauam petram,
Prudens conſilium texuit doloſum, vt comprehendens

Erechtheus anteuertit Scelmin.

Pallas Neptunum ſuperauit.

Faunus in terram deuoluitur.

Faunus reſurgens currum denuo adſcēdit.

Faunus præcurrentes ſequitur.

Curru artificioſo incitato curſu præteriret Achatem.
Hiatus terræ.
Hiatus erat profundum ſinum habēs, quem effregerat è via
Hyemali flagello Iouis profuga aqua,
Ex aëre profundentis, angulato verò flumine,
Imbris terram amputantis dorſum cauabatur terræ,
Vnde currens inuitus retraxit currum Achates,
Fugiens vicinam incitationem agitatoris,
Et ipſi feſtinanti, trepidam emiſit vocem.
Adhuc ſtulte Faune tuæ ſordent tunicæ.
Adhuc tui currus arenoſa ſunt fulmina.
Nondũ tuorum excuſſiſti non ceſſantium puluerē equorum.
Sordes tuas purga, quorſum tibi tantopere equum incitare?
Ne te rurſum cadentem, & palpitantem cernam.
Tuum audacem Actæonem caue, ne te comprehendens
Taurina tuum dorſum diſtinguat ſcutica,
Ne te denuo præcipitem eiaculetur in puluerem.
Adhuc tua tenes attritos circulos genæ,
Faune quid feſtinas inſane cõmunē reprehenſionē accendere
Patri Neptuno, & Soli tuo auo?
Time mihi Satyrorum irriſorum os,
Silenũ caue, & famulos Bacchi,
Ne tibi arrideant, & ſordido tuo currui.
Vbi pigmentum, vbi herba, vbi pharmaca varia Circe?
Incitamenta in certaminibus irrita.
Omnia te, omnia deſeruerunt, poſtquam in curſum veniſti certaminis.
Quis annunciat forti tuæ matri,
Et tuum pronum currum, & ſordidatam ſcuticam?
Talem eructabat fortem ſermonem Achates
Cauillans, Nemeſis verò tantum dixit verbum.
Achates in terram cũ curru proſtratus.
Et propè venit Faunus, comitem currum agitans,
Currus verò currum admouit, & axe clauum frangens
Medio impactum confregit percutiens circulari rota,
Et rota per ſe voluta vertiginoſa inclinata fuit in terram.
Oenomai currus.
Currus OEnomai perſimilis, quando cera
Calefacta Sole ſolutus doloſus axis,
Equitatum amputauit furioſi aurigatoris.
Anguſtam verò viam habens, remanſit Achates,
Donec quadrupedum ſuper gyrum rota cecidit equorum,
Faunus Achatem præterit. Diſci ludus.
Velociori flagello præteriit Faunus Achaten,
Tanquam non audiens, & eleuauit magis ſcuticam,
Flagellans incomprehenſibilis incitatorum collum equorum,
Et erat Actæone poſterior, ſed ſalientis
Diſci miſſi erat longam vmbram proijciens impetu,
Quem forti manu agitans iuuenis mittit.
Populis verò incidit rabies, & contēdebat alius poſt alium,
Collationes facientes dubiam circa victoriam.
Futuram, munera verò procellipedes propter equos
Aut tripus, aut lebes, aut gladius, aut ſcutum,
Præmia victoriæ.
Et ciuis ciui, amicus verò contendebat cum amico,
Senex verò ſeni, iuuenis iuueni, viro verò vir.
Erat verò cõtētio vtrorumq; alter ſonans, hic quidē Achatē
Venerans alius verò deteriorem Faunum reprehendens,
Spectatorũ de certantibus varij affectus.
In terram decidentem volutus à curribus,
Alius contendens, quòd ſecundus fuiſſet Erechtheus,
Marino Telchines poſterior aurigatore, (equorum
Alius verò cũ alio contendebat quod præuenientiũ curſum
Vicinus ſuperaſſet verſutus ciuis Athenarum,
Scelmin adhuc præcurrentem prætercurrens agitatorem.
Nondum contentio ceſſauit, & anteuertit propè Erechtheus
Equos hinc & hinc in humeris ſemper flagellans.
Et multus equinam per ceruicem fluebat ſudor.
Et hirſutum pectus, ab auriga verò crebra
Squalide guttæ defluebant in arenam.
Currus verò vicinis incurrebant veſtigiis equorum.
Saltante turbine, & non rotundo ferro,
Tenuis inconcuſſa quatiebat terga pulueris.
Verum hic volantem poſt curſum ſuper curru
In medium venit certaminis: ſua verò abſterſit tunica.
Madore putridis ſudorem ſtillantem à frontibus.
Et ſubito è curru deſcendit, longam verò

Ἅρματι τεχνήεντι παρήϊξεν Ἀχάτην·
Ρωγμὸς ἔην βαθύκολπος, ὃν ἐξέρρηξε κελεύθου
Χειμερίῃ μάστιγι Διὸς μετανάστιον ὕδωρ,
Ἠερόθεν προχέοντος, ἑλισσομένου δὲ ῥεέθρου
Ὄμβρου γειοτόμοιο ῥάχις κοίλαινετο γαίης,
Ἧχι μολὼν ἀέκων ἀνεσείρασε δίφρον Ἀχάτης,
Φεύγων ἀγχικέλευθον ἐπηλυσίην ἐλατῆρος,
Καὶ οἱ ἐπεσσυμένῳ τρομερὴν ἐνεείκατο φωνήν·
Εἰσέτι νήπιε Φαῦνε τεοὶ ῥυπόωσι χιτῶνες,
Εἰσέτι σῶν ὀχέων ψαμαθώδεές εἰσι κεραυνοί,
Οὔπω σῶν ἐτίναξας ἀκοιμήτων κόνιν ἵππων,
Λύματα σῶν κάθαιρε, τί σοι τόσον ἵππον ἱμάσσεις;
Μή σε πάλιν πίπτοντα καὶ ἀσπαίροντα νοήσω·
Σὸν θρασὺν Ἀκταίωνα φυλάσσεο, μή σε κιχήσας
Ταυρείῃ σέο νῶτον ἀποστίξειεν ἱμάσθλῃ,
Μή σε πάλιν προκάρηνον ἀκοντίζειε κονίῃ·
Εἰσέτι σῆς μινύθουσι κεχαραγμένα κύκλα παρειῆς,
Φαῦνε, τί μαιομένως ξυνόν τινα μῶμον ἀνάπτειν
Πατρὶ Ποσειδάωνι, καὶ Ἠελίῳ σέο πάππῳ;
Ἅζεό μοι Σατύρων φιλοκέρτομον ἀνθερεῶνα,
Σειληνοὺς πεφύλαξο, καὶ ἀμφιπόλους Διονύσου,
Μή σοι ἐπεγγελόωσι καὶ αὐσταλέῳ σέο δίφρῳ·
Ποῦ θρόνα, ποῦ βοτάναι, ποῦ φάρμακα ποικίλα Κίρκης;
Πάντα σε, πάντα λέλοιπεν, ὅτ᾽ εἰς δρόμον ἤλυθες ἀγῶνος·
Τίς κεν ἀπαγγείλειεν ἀγλαόεσσι σέο τεκούσῃ,
Καὶ σὸν κύμβαχον ἅρμα, καὶ αὐχμήουσαν ἱμάσθλην;
Τοῖον ἀπερροίβδησεν ἀγήνορα μῦθον Ἀχάτης
Κερτομέων, Νέμεσις δὲ τόσην ἐδέξατο φωνήν.
Καὶ σχεδὸν ἤλυθε Φαῦνος, ὁμόζυγα δίφρον ἐλαύνων,
Ἅρματι δ᾽ ἅρμα πέλαζε, καὶ ἄξονι γόμφον ἀράσσων
Μεσσοπαγῆ συνέαξε βαλὼν τροχοειδέϊ κύκλῳ,
Καὶ τροχὸς αὐτοκύλιστος ἑλιξ ἐπεκλίνετο γαίῃ,
Ἅρμασιν Οἰνομάοιο πανείκελος, ὁππότε κηρὸς
Θαλπόμενος Φαέθοντι λυθεὶς ἀπατήλιος ἄξων,
Ἱππασίην ἀνέκοψε μεμηνότος ἡνιοχῆος,
Στεινωπὴν δὲ κέλευθον ἔχων, ἀπέμιμνεν Ἀχάτης,
Εἰσόκε τετραπόδων ἐπ᾽ ἄντυγος ὤκλασεν ἵππων,
Ὠκυτέρῃ μάστιγι παρήλυθε Φαῦνος Ἀχάτην,
Οἷά περ οὐκ ἀΐων, καὶ ἐπήειρε μᾶλλον ἱμάσθλην,
Μαστίζων ἀκίχητος ἐπειγομένων λόφον ἵππων,
Καὶ πέλεν Ἀκταίωνος ὀπίστερος· ἀλλὰ θορόντος
Δίσκου πεμπομένοιο πέλεν δολιχόσκιος ὁρμῇ,
Ὃν βριαρῇ παλάμῃ δονέων αἰζηὸς ἰάλλει.
Λαοῖς δ᾽ ἔμπεσε λύσσα, καὶ ἤριζεν ἄλλος ἐπ᾽ ἄλλῳ,
Συνθεσίας τεύχοντες ἀτεκμάρτου περὶ νίκης
Ἐσσομένης, τὰ δὲ δῶρα θυελλοπόδων χάριν ἵππων
Ἢ τρίπος, ἢ λέβης, ἢ φάσγανον, ἠὲ βοείη,
Καὶ ναέτης ναέτῃ, φίλος δὲ ἐρίδαινεν ἑταίρῳ,
Γηραλέος δὲ γέροντι, νέος νέῳ, ἀνέρι δ᾽ ἀνήρ,
Ἦν δ᾽ ἔρις ἀμφοτέρων ἑτερόθροος, ὃς μὲν Ἀχάτην
Κυδαίνων, ἕτερος δὲ χερείονα Φαῦνον ἐλέγχων,
Ἐν χθονὶ πεπτηῶτα κυλινδομένων ἀπὸ δίφρων,
Ἄλλος ἐριδμαίνων, ὅτι δεύτερος ἦν Ἐρεχθεύς,
Εἰναλίου Τελχῖνος ὀπίστερος ἡνιοχῆος,
Ἄλλος δ᾽ ἄλλῳ ἔριζεν, ὅτι φθαμένων δρόμον ἵππων
Ἀγχιφανὴς νίκησε πολύτροπος ἀστὸς Ἀθήνης,
Σκέλμιν ἔτι προθέοντα παραΐξας ἐλατῆρα.
Οὔπω νεῖκος ἔληγε, καὶ ἔφθασεν ἐγγὺς Ἐρεχθεὺς
Ἵππους ἔνθα καὶ ἔνθα κατωμαδὸν αἰὲν ἱμάσσων,
Καὶ πολὺς ἱππείοιο δι᾽ αὐχένος ἔρρεεν ἱδρώς,
Καὶ λασίου στέρνοιο· καθ᾽ ἡνιόχοιο δὲ πυκναὶ
Αὐχμηραὶ ῥαθάμιγγες ἐπερρώοντο κονίῃ,
Ἅρματα δ᾽ ἀγχιπόροισιν ἐπέτρεχεν ἴχνεσιν ἵππων,
Ἀλλομένῃ στροφάλιγγι, καὶ οὐ τροχόεντι σιδήρῳ,
Λεπταλέης ἀτίνακτα τινάσσετο νῶτα κονίης·
Αὐτὰρ ὁ πωτηθέντα μετὰ δρόμον ὑψόθι δίφρου
Εἰς μέσον ἤλυθεν ἀγῶνος, ἑῷ δ᾽ ἀπόμορξε χιτῶνι
Μυδαλέων ἱδρῶτα διαστάζοντα μετώπων·
Καὶ ταχὺς ἐκ δίφροιο χαμᾶζε, μακεδνὰ δὲ

Εἰζω-

Εἰς ζυγὸν ἀσπαίροντα ἑὴν ἔκλινεν ἱμάσθλην·
Ἵππους δ' Ἀμφιδάμας θεράπων λύεν. ὠκύτερος δὲ
Τε: τοῦ μὲν παλάμῃ πρωτήϊα κούφισε νίκης
Ἰοδόκον, καὶ τόξα, καὶ εὐπήληκα γυναῖκα,
Πάλλων ἡμιτέλεστο μεσόμφαλα νῶτα βοείης·
Τῷ δ' ἔπι δεύτερος ἦλθε θαλάσσιον ἐπὶ δίφρον
Σκέλμις, ὅπως ἐλάων Ποσιδήϊον ἅρμα θαλάσσης,
Κύκλος ὅσον τροχιῆς λέλειπτο τόσον ὠκέος ἵππου,
Τοῦ μὲν ἐπαΐσσοντος ὀπισθοτέρων μόγις ἄκρων
Ἐκ πεδίης ψαύουσιν ἑλισσομένης τρίχες οὐρῆς,
Δεύτερα δ' εἵλετ' ἄεθλα, καὶ ὤρεγε Δαμναμενῆϊ,
Ἔγχιμον ἵππον ἔχειν ζηλήμονι χειρὶ πιταίνων,
Καὶ τρίτος Ἀκταίων ἀνεκούφισε σύμβολα νίκης
Χρυσοφαῆ θώρηκα πανείολον ἔργον Ὀλύμπου,
Τῷ δ' ἔπι Φαῦνος ἵκανε, καὶ αὐτόθι δίφρον ἐρύσσας,
Ὀμφαλόεν ἀργυρόκυκλον ἀνηέρταζε βοείης,
Αὐχμηρὰς μεθέπων ἔτι λείψανα κεῖνα κονίης,
Καὶ Σικελὸς θεράπων βαθυλήϊος ἐγγύθι δίφρου
Χρυσοῦ δισσὰ τάλαντα κατηφέϊ δεῖξεν Ἀχάτῃ
Οἰκτρὸν ἀγαυρίοντι φιλοστόργῳ Διονύσῳ.
Αὐτὰρ ὁ πυγμαχίης χαλεπῆς ἔστησεν ἀγῶνα,
Πρώτῳ μὲν θέτο ταῦρον ἀπ' Ἰνδῴοιο βοαύλου
Δῶρον ἄγειν, ἑτέρῳ δὲ μελαρρίνων κτέρας Ἰνδῶν
Βάρβαρον αἰολόνωτον ἄγων κατέθηκε βοείην,
Ὀτρύνων δ' ἀγόρευεν ἀεθλητῆρας ἐγείρων
Ἐν παλάμῃ δύο φῶτας ἐριδμαίνειν περὶ νίκης·
Πυγμαχίης ὅδ' ἄεθλος ἀτειρέος, ἀθλοφόρῳ δὲ
Ἀνέρι νικήσαντι δασύτριχα ταῦρον ὀπάσσω,
Ἀνδρὶ δὲ νικηθέντι πολύπτυχον ἀσπίδα δώσω·
Ὣς φαμένου Βρομίοιο σάκος πάλλων ὄρτο Μελισσεὺς
Ἠθάδος πυγμαχίης μεμελημένος, εὐκεράου δὲ
Ἁψάμενος ταύροιο τόσην ἐφθέγξατο φωνήν·
Ἐλθέτω, ὅστις ἐέλδεται σάκος αἰόλον, οὐ γὰρ ἐάσω
Ἄλλον πίονα ταῦρον, ἕως ἔτι χεῖρας ἀείρω·
Ὣς φάμενος ξυνῇ πάντας ἐπεσφρήγισσε σιωπῇ,
Εὐρυμέδων δέ οἱ οἶος ἀνίστατο, τῷ πόρεν Ἑρμῆς
Ὄργανα πυγμαχίης γυιαρκέος, ἅσσα περ αὐτὸς
Πατρὶ ἑῷ μεμέλητο παρήμενος ἐσχαρεῶνι,
Ἡφαιστιάδης σφυρῇ ἅτερ ἄκμονα τύπτων,
Τὸν [illegible] ἀδελφειὸς ἀμφέπεν Ἄλκων,
Ζωστῆρά τε οἱ παρέθηκε, καὶ ἥρμοσεν ἰξύϊ μίτρην,
Καὶ δολιχαῖς παλάμῃσι κασιγνήτοιο πελάσσων
Ἀζαλέων ἔπλεξε περίπλοκον ὁλκὸν ἱμάντων·
Καὶ πρόμος εἰς μέσον ἦλθεν, ἑοῦ προβλῆτα προσώπου
Λαιὴν χεῖρα φέρων σάκος ἔμφυτον, ἀντὶ δὲ λόγχης
Ποινὴν παλάμης ταμεσίχροες ἦσαν ἱμάντες,
Αἰεὶ δ' ἀντιπάλοιο φυλάσσετο δύσμαχον ὁρμήν,
Μή ποτέ μιν πλήξειε κατ' ὀφρύος, ἠὲ μετώπου,
Ἠέ μιν αἱμάξειε τετυμμένον ἄκρον ἀράξας,
Ἄκρα δ' ἀταμύξειε κατὰ κροτάφοιο τυχήσας,
Εἰς μέσον ἐγκεφάλοιο νοήμονος ἄκρον ἀράξας,
Ἢ παλάμην τρηχεῖαν ἐπὶ κροτάφοισι πιταίνων,
Ὄμματα γυμνώσειε λιπαυγέος [illegible] προσώπου,
Ἠὲ δαφοινήεντος [illegible]
Ὀξυτέρων ἐκόσειε πολύστιχον ὄγμον ὀδόντων·
Ἔνθα μὲν Εὐρυμέδοντος ἐπειγομένοιο Μελισσεὺς
Στήθεος ἄκρον ἔλασσεν, ὁ δὲ σχεδὸν αὐτὰ προσώπου
Χεῖρα μάτην ἐτίταινε, καὶ ἤμβροτεν ἠέρα τύπτων,
Καί μιν ἀεὶ τρομέων περιδέδρομε κόλπον ἀμείβων,
Δεξιτερὴν γυμνοῖο κάτω μαζοῖο πιταίνων.
Ἀμφω δ' εἰς ἓν ἵκανον ὁμιλαδὸν, ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ,
Ἴχνεσι φειδομένοισι ποδὸς πόδα τυτθὸν ἀμείβων,
Χερσὶ δὲ χεῖρας ἔμιξαν, ἐπασσυτέροισι δὲ ῥιπαῖς
Φρικτὸς ὁμοπλεκέων ἐπεβόμβεε δοῦπος ἱμάντων
Ἀκροτάτων περὶ χεῖρα, χαρασσομένης δὲ παρειῆς
Αἱματόεις λιβάδεσσιν ἐφοινίχθησαν ἱμάντες,
Καὶ γενύων πέλε δοῦπος, ὑπὸ θρωσμῷ δὲ προσώπου
Εὐρυτέρου γλαφυροῖο, ἐκυμαίνοντο παρειαί,
Ὀφθαλμὸν δ' ἑκάτερθεν ἐκοιλαίνοντο προσώπου·

In iugum fabrefactum ſuam inclinauit ſcuticam.
Equos verò Amphidamas famulus ſoluit, velocior verò
Dele iſta manu primas partes victoriæ eleuauit Erechtheus victor primas partes aufert.
Pharetram, & arcus, & pulchra galea armatam mulierem,
Quatiens ſemifecti in medio poſita dorſa ſcuti.
Poſt hunc ſecundus venit marinis in curribus.
Scelmis incitans Neptunium currum maris,
Rota quantum volubilis relinquitur velocis equi. Currus maris.
Quo quidem incitato rotæ circumferentias vix ſummas
Extenſæ tangunt reuolutæ pili caudæ,
Altera verò traxit certaminis præmia: & tradidit Dam-
Grauidum equum habet æmula manu tendens, (namenei,
Et tertius Actæon eleuauit Symbola victoriæ
Deſuper auratum thoracem admodum varium opus cœli,
Poſt quem Faunus venit, & ibidem currum trahens,
Vmbilicum argenteum circulum habentem ſuſtulit ſcuti,
Sordidi retinens adhuc reliquias illas pulueris.
Et Siculus famulus profundas habenas habentẽ prope currũ
Auri duo talenta ſubtriſti oſtendit Achati
Miſerabilem forti beneuolo Baccho.
Verùm hic pugnæ cum ceſtu ſplendidæ conſtituit certamen. Certamen cum ceſtu inſtituitur.
Primo quidem ſtatuit taurum ab Indico boum ſtabulo.
Munus auferre, ſecundo nigrum naſum habentium poſſeſ-
ſionem Indorum.
Barbarum varium tergum habentem ducens poſuit ſcutũ,
Erectus verò dicebat certatores excitans,
Manu validos duos viros contendere ob victoriam.
Ceſtus hoc certamen indomitus. præmia ferenti verò
Viro ſuperanti, hirſutum taurum præbebo
Viro verò ſuperato multas plicas habentem clypeum dabo.
Sic locuto Baccho ſcutum quatiens excitatus fuit Meliſſus,
Cõſuetæ cum ceſtu pugnæ curam habens, bene cornutum verò
Tangens taurum, talem dixit vocem.
Veniat, qui deſiderat ſcutum varium, non enim relinquam Meliſſeus ſibi victoriæ præmium [illegible] arrogat.
Alteri pinguem taurum, quoad adhuc manus attollo.
Sic locuto, omnes obſignauit ſilentio,
Eurymedon verò ſolus ſurrexit, cui præbuit Mercurius
Inſtrumenta pugnæ ceſtus membrorum robur requirentis,
Paterno curauerat, ſedens apud focum, (qui prius ſemper
Vulcani filius circularem incudem pulſans.
Quem quidem valde perculſus frater fouebat Alcon, Alcon fratrẽ armat.
Cingulúmque ei appoſuit, & accommodauit ilibus mitram.
Et longis manibus fratris copulans
Feruidorum, iunxit circumplexum tractum lororum,
Et dux in medium venit, ſuæ proiectum frontis
Siniſtram manum ferens ſcutum naturale, pro lancea verò
Facta manus corpus cadentis erant lora, (petum.
Semper verò aduerſarij cauebat non facile expugnabilẽ im-
Ne quando ipſum percuteret circa ſupercilium, aut frontem,
Aut ipſum vulneraret verberatam ſummitatem ſignans,
Summitatem diſſecaret circa tempora tangens,
Medium cerebri prudentis ſummitatem ſignans,
Aut manum aſperam ad tempora extendens,
Oculos nudaret cæca frontis,
Aut cruento ictu mento
Acutiorũ excuteret multos ordines habentẽ ordinẽ dentium.
Ibi quidem Eurymedontis excitati Meliſſeus Meliſſeus Eurymedõtem percutit.
Pectoris ſummum impulit, hic verò propè ante frontem.
Manum fruſtra extendit, & aberrauit aëra verberans,
Et ipſum ſemper trepidans circumcurrit ſinum pertranſiẽs,
Dextram nudæ deorſum mammæ tendens,
Ambo verò in vnum venerũt cõuenientes, alius ſuper alium,
Veſtigiis parcentibus pedis pedem paruum mutans,
Manu. v. manus miſcuerũt, cõtinuo ſuccedẽtibus verò ictibus Lucta.
Horribilis complicatorum reſonabat ſtrepitus lororum.
Summorum circa manum, lacerata verò genæ
Sanguineis guttis rubebant ceſtus,
Et maxillarum erat ſtrepitus, ab ictu verò frontis
Latioris factæ æſtuabant genæ.
Oculum verò vtrinque excauabantur frontis.

Eurymedon quidem laborabat Meliſſei perita arte
Intolerabilem ſolis expectans contrarium ſplendorem,
Oculum illuminantis: irruens verò Meliſſeus
Acutiore turbine ſublime veſtigium attollens
Vtramq; buccam pulſabat ſub aure, verum hic laborans
Eurymedō victus. *Supinus per ſe volutus firmabat dorſa puluere,*
Animam relinquens ebrio perſimilis, habuit verò caput
Inclinatum ad alterutram partem, & ſanguinis expuit rorē
Tenuiter condenſati: accipiens verò ipſum extra certamen
Mœſtus ſuper dorſo tranſtulit cognatus Alcon
Plaga mentem ſpoliante grauatum, exſiliens verò
Indicum immenſum ſuſtulit ſcutum,
Et geminos Bacchus certatores incitans
Bacchus luctæ certamen inſtituit. *Viris præmia ferentibus luctæ annunciauit certamen,*
Et tripus viginti menſuras capiens præmiū conſtituit victoriæ.
Primo certatori ponit verò in medium attollens,
Floridum lebetem deteriori viro ſeruans.
Erectus verò inſonuit rurſus ſignificante voce:
Agite viri, & hoc excitate pulchrum certamen.
Dixit: vocante verò coronas amante Baccho,
Primus Ariſtæus, poſtea verò ſecundus ſtabat
Aeacus, validam manum requirentis luctæ doctus opera.
Subligaculo verò tegentes, non videndi naturam pudoris,
Luctatores nudi. *Nudi concertantes ſurrexerunt, vtrique verò*
Primo quidem vtraſque manus ſub duplici vola
Complicarunt hinc & hinc fuſilis ſuper dorſa pulueris
Inuicem trahentes alternatim fune manuum
Geſtus luctatorum. *Summo ſtringentes: erat verò circumcurſans vir*
Virum circumuolutum ducens alteriuſq; tremore
Trahens tractúſque: incumbebant enim ambo
Manibus alternis, incuruabantur ceruicem.
Medio verò caput confirmando contendebant fronte
Immoti nutantes in terram, in fronte verò
Grauatorum laboris prænuncius fluebat ſudor.
Luctatores arena manus ſuas illinebant. *Humido verò ſudore fuſilem aſpergebat puluerem*
Squalidā arena humidam guttam purgans,
Ne ipſum lubricè excideret circumplexus fune manuum,
Calidum attrita de ceruice humorem demittens.
Amborum verò ſanè dorſa inflexa vlna tractu
Duplici complexæ manus ſubigebantur vinculo,
Vibex verò per ſe factus decurrit ſaltu calido
Variè purpurans corpus verò percutiebatur virorum.
Hi verò luctæ diuerſos dolos artis
Inuicem demonſtrabant alternatim. hoſtem verò
Artes luctatorum. *Primus Ariſtæus manus amplectebatur vola*
In terram turbans, doloſæ verò non obliuiſcebatur artis
Aeacus ſuppoſito pede Ariſtæū in terram deiicit. *Aeacus varia conſilia agitans, doloſo verò pede*
Siniſtrum Ariſtæi pedis talum illidens
Supinum per ſe volutum totum deiecit ad terram,
Sublimi cacumini perſimilem, circum verò populi
Supplantatio. *Tantum glorioſum famigerabilem filium Phœbi*
Oculis admirantibus intuebantur cadentem.
Secundus attollebat ſublimem ſuper terram
Eleuans ſine labore immenſum filium Cyrenes
Aeaci filij Peleus & Telamon. *Aeacus futuram virtutem filiis ſeruans*
Non ignauo Peleo & latum robur habenti Telamoni
In vlnas habens, aut dorſum, aut erectam ceruicem flectens
Vlnis vtriſque medium virum ferens
Aequalem trabibus inuicem oppoſitis habens formam, quas elaborauit faber
Sedans venti procelloſam neceſſitatem.
Et propinquans totum virum ſtratum in puluere,
Aeacus aduerſarij media inſcendit dorſa,
Et pedem expanſum per ventrem intenſum mittens,
In curuum ſumma circa genua vinculum complicans
Planta plantam firmauit circa malleolum ſummū voluens,
Et aſper hoſtis extenſus ſuper dorſa
Manus ſuas coronatim adinuicem conuoluens,
Ceruicis vinculum iniecit, brachio digitos flectens.
Hoc verò oppreſſo conſuebant acuto tremore

Εὐρυμέδων μὲν ἔκαμνε Μηλισσῆος ἴδμονι τέχνῃ,
Ἄσχετον ἠελίοιο μένων ἀντώπιον αἴγλην,
Ὄμμα καταυγάζοντος· ἐπαΐξας δὲ Μελισσεὺς
Ὀξυτέρῃ στροφάλιγγι μετάρσιον ἴχνος ἀείρων
Ἀμφοτέρας γναθμοὺς ἐπάταξεν ὑπ' οὔατος· αὐτὰρ ὁ κάμνων
Ὕπτιος αὐτοκύλιστος ἐρείσατο νῶτα κονίῃ,
Θυμολιπὴς μεθύοντι πανείκελος, εἶχε δὲ κόρσην
Κεκλιμένην ἑτέρωσε, καὶ αἵματος ἔπτυεν ἀχλὺν
Λεπτὰ παχυνομένοιο, λαβὼν δέ μιν ἐκτὸς ἀγῶνος
Στυγνὸς ὑπὲρ νώτοιο μετήγαγε σύγγονος Ἄλκων
Πληγῇ ἀμερσινόῳ βεβαρημένον· ἐσσύμενος δὲ
Ἰνδῴην περίμετρον ἀνηέρταζε βοείην,
Καὶ διδύμους Διόνυσος ἀεθλητῆρας ἐγείρων
Ἀνδράσιν ἀεθλοφόροισι πάλης κήρυξεν ἀγῶνα,
Καὶ τρίπος εἰκοσίμετρος ἀέθλιος ἵστατο νίκης.
Πρώτῳ ἀεθλητῆρι· τίθει δ' ἐς μέσσον ἀείρας,
Ἀνθεμόεντα λέβητα χερείονι φωτὶ φυλάσσων·
Ὀρθωθεὶς δ' ἰαχῇσι πάλιν σημάντορι φωνῇ·
Δεῦτε νέοι, καὶ τοῦτον ἐγείρατε καλὸν ἀγῶνα·
Ἔννεπε· κεκλομένου δὲ φιλοστεφάνου Διονύσου,
Πρῶτος Ἀρισταῖος, μετέπειτα δὲ δεύτερος ἔστη
Αἰακὸς, ἀλκαίμοιο πάλης δεδαημένος ἔργα·
Ζώματι δὲ σκεπόωντες ἀθηήτου φύσιν αἰδοῦς,
Γυμνοὶ ἀεθλεύοντες ἀνέστασαν· ἀμφότεροι δὲ
Πρῶτα μὲν ἀμφοτέρας παλάμας ἐπὶ δίζυγι καρπῷ
Σύμπλεκον ἔνθα καὶ ἔνθα χυτῆς ἐπὶ νῶτα κονίης
Ἀλλήλους ἐρύοντες ἀμοιβάδις ἅμματι χειρῶν
Ἄκρα περισφίγξαντες, ἔην δ' ἀμφίδρομος ἀνὴρ
Ἄνδρα παλινδίνητον ἄγων ἑτερόζυγι παλμῷ,
Ἑλκυστὴρ ἑλκόμενός τε· ἐπωχμάζοντο γὰρ ἄμφω
Χερσὶν ἀμοιβαίῃσιν, ἐκυρτώσαντο δὲ δειρὴν,
Μεσσατίῳ δὲ κάρηνον ἐπηρείδοντο μετώπῳ
Ἀκλινέες νεύοντες ἐπὶ χθόνα, ἐκ δὲ μετώπου
Θλιβομένων καμάτοιο προάγγελος ἔρρεεν ἱδρώς·
Μυδαλέῳ δ' ἱδρῶτι χυτὴν ἔρραινε κονίην,
Αὐχμηρῇ ψαμάθῳ διερὴν ῥαθάμιγγα καθαίρων,
Μή μιν ὀλισθήσειε περίπλοκος ἅμματι χειρῶν,
Θερμὴν τριβομένοιο κατ' αὐχένος ἰκμάδα πέμπων·
Ἀμφοτέρων δ' ἄρα νῶτα κεκυφότα πήχεϊ ὁλκῷ
Διζυγι συμπλοκίῃ παλάμης ἐβρίθετο δεσμῷ,
Σμῶδιξ δ' αὐτοτέλεστος ἀνέδραμεν ἅλματι θερμῷ,
Αἰόλα πορφύρουσα, δέμας δ' ὠδάζετο φωτῶν.
Οἱ δὲ παλαισμοσύνης ἑτερόζονα μάγγανα τέχνης
Ἀλλήλοις ἀνέφαινον ἀμοιβάδις· ἀντίβιον δὲ
Πρῶτος Ἀρισταῖος παλάμης πηχύνατο καρπῷ,
Ἐς χθόνα ὀχλίζων, δολίης δ' οὐ λήθετο τέχνης
Αἰακὸς αἰολόμητις· ὑποκλέπτοντι δὲ ταρσῷ
Λαιὸν Ἀρισταίοιο ποδὸς κώληπα πατάξας,
Ὕπτιον αὐτοκύλιστον ὅλον κατέβαλλε γαίῃ,
Ἠλιβάτῳ ῥίωνι πανείκελον, ἀμφὶ δὲ λαοὶ
Τηλίκον αὐχήεντα βοώμενον υἷα Φοίβου
Ὄμμασι θαμβήτοισιν ἐθηήσαντο πεσόντα.
Δεύτερος ἀέρταζε μετάρσιον ὑψόθι γαίης,
Κουφίζων ἀμογητὶ πελώριον υἷα Κυρήνης,
Αἰακὸς ἐσσομένην ἀρετὴν τεκέεσσι φυλάσσων
Ἀκαμάτῳ Πηλῆϊ καὶ εὐρυβίῃ Τελαμῶνι·
Ἀγκὰς ἑλὼν, ἢ νῶτον, ἢ ὄρθιον αὐχένα κάμπτων,
Πήχεσιν ἀμφοτέροισι μεσαίτατον ἄνδρα κομίζων,
Ἶσον ἀμειβομένοισιν ἔχων τύπον, οὓς ἄρα τέκτων
Πηγνύων ἀνέμοιο θυελλήεσσαν ἀνάγκην·
Καὶ πελάσας ὅλον ἄνδρα στρωθέντα κονίῃ,
Αἰακὸς ἀντιπάλοιο μέσον ἐπεβήσατο νώτου,
Καὶ πόδα πεπταμένοις διὰ γαστέρος ἐντάδα πέμπων,
Καμπύλον ἀκροτάτῳ περὶ γούνατι δεσμὰ συνάπτων,
Ταρσῷ ταρσὸν ἔρεισε περὶ σφυρὸν ἄκρον ἑλίξας,
Καὶ τρηχὺς ἀντιβίου τετανυσμένος ὑψόθι νώτου
Χεῖρας ἑὰς στεφανηδὸν ἐπ' ἀλλήλῃσιν ἑλίξας,
Αὐχένι δεσμὸν ἔβαλλε βραχίονι δάκτυλα κάμψας·
Τοῦ δὲ πιεζομένοιο συνέρρεον ὀξέι παλμῷ

Κεχρ-

Κεκριμένοι κήρυκες ἐπόπτορες ἀγῶνος,
Μή μιν ἀποκτείνειεν ὁμόζυγι πότμος ὁ κείνου
Οὐ γὰρ ἔην τότε θεσμὸς ὁμοῖος, ἐν παρεῖς αὐτοὶ
Ὀψίγονοι φράσσαντο, πεπαιδευμένοι ὅτι δεσμῶν
Αὐχενίων πλέκτειρα πέλει βεβαρημένος ἀνήρ
Νίκην αἰπὺ τέλου μαντεύεται ἔμφρονι σιγῇ,
Ἀνέρα νικήσαντα κατηφέϊ χειρὶ πατάξας.
Καὶ τρίποδ' εἰκοσίμετρον ἐπηχύναντο λαβόντες
Μυρμιδόνες θεράποντες ἀεθλοφόρου βασιλῆος,
Ἀκταίων δὲ λέβητα ταχύνοι κουφίσε ῥιπῇ,
Δεύτερα παιδὸς ἄεθλα κατηφέϊ χειρὶ κομίζων.
Καὶ τότε Βάκχος ἔθηκε ποδῶν ταχυῆτος ἀγῶνα,
Πρώτῳ ἀεθλητῆρι πόδεσσι κειμήλια νίκης
Ἀργύρεον κρητῆρα, δορικτητόν τε γυναῖκα,
Δευτέρῳ αἰολόδειρον ἐθήκατο Θεσσαλὸν ἵππον,
Καὶ πυμάτῳ ξίφος ὀξὺ σὺν εὐήκτῳ τελαμῶνι.
Ὀρθωθεὶς δ' ἀγόρευε, ποδώκεας ἄνδρας ἐπείγων,
Ἄνδρασιν ὠκυπόδεσσιν ἄεθλα ταῦτα γενέσθω.
Ὣς φαμένου, Δικταῖος ἐδινεε γούνατα πάλλων,
Τῷ δ' ἐπὶ ποικιλόβουλος ἀνέδραμεν ὠκὺς Ἐρεχθεὺς
Παλλάδι νικηφόρῳ μεμελημένος, αὐτὰρ ὀπ' αὐτῷ
Πείρασος ὠκυπόδου Κυβεληΐδος ἀστὸς ἀρούρης.
Τοῖσι μὲν ἐκ βαλβῖδος ἔην δρόμος, ὠκύθοος δὲ
Πρῶτος ἀελλήεντι ποδῶν κουφίζετο παλμῷ,
Ἰθυτενῆ προκέλευθον ἔχων δρόμον, ἐσσύμενος δὲ
Δεύτερος ἀγχικέλευθος ὀπίστερος ᾖεν Ἐρεχθεύς,
Γείτονος ἀίσσοντος μετάφρενον ἄσθματι βάλλων,
Καὶ κεφαλὴν θέρμαινε· φιλαλακάτοιο δὲ κούρης
Οἷα κανὼν στέρνοιο μέσος πέλει ἔν τινι μέτρῳ
Παρθένος ἱστοπόνος τεχνήμονι χειρὶ τανύσσει,
Ὠκὺ θέων τόσσον ὀπίστερος, ἀμφὶ δὲ γαίῃ
Ἴχνια πέπληγε ποδῶν πρὶν κόνιν ἀμφιχυθῆναι.
Καί νύ κεν ἀμφήριστος ἔην δρόμος, ἀλλὰ πορείην
Μιμηλὴν ἰσόμετρον ἰδὼν ἐπετείνατο ταρσῷ
Κουφοτέρῳ, καὶ φῶτα παρέδραμε μείονι μέτρῳ,
Ὁππόσον ἀνέρος ἴχνος, ὅθεν τρομέων περὶ νίκης
Τοῖον ἔπος βοόων Βορέην ἱκέτευσεν Ἐρεχθεύς·
Γαμβρὲ τεῷ χραίσμησον Ἐρεχθέϊ καὶ σέο νύμφῃ,
Εἰ μεθέπεις γλυκὺν ἵμερον ἐμῆς ἔτι παιδὸς ἐρώτων,
Δός μοι τῶν πτερύγων ποικίλον δρόμον εἰς μίαν ὥρην
Ὠκύθοον, ταχύγουνον, ἵνα προθέοντα παρέλθω.
Ὣς φαμένου Βορέης ἱκετήσιον ἔκλυε φωνήν,
Καί μιν ἐυτροχάλοιο ταχύτερον ἦκεν ἀέλλης,
Τρὶς μὲν ἐπερρώσαντο ποδῶν ἀνεμώδεϊ παλμῷ,
Ἀλλ' οὐκ ἶσα τάλαντα, καὶ ὁππόσον ὠκέϊ ταρσῷ
Ὠκύθοου προθέοντος ὀπίστερος ἦεν Ἐρεχθεύς,
Τόσσον ἀελλήεντος Ἐρεχθέος ἔπλετο γείτων
Πείρασος αὐχήεις Φρύγιον γένος, ἐσσυμένων δὲ
Ὁππότε λοίσθιος ἦεν ἔτι δρόμος ἅλματι ταρσῶν,
Ὠκύθοος ταχύγουνος ἐπωλίσθησε κονίῃ,
Ἧχι βοῶν πέλεν ὄνθος ἀπείριτος, οὓς περὶ τύμβον
Μυγδονίῃ Διόνυσος ἀπηλοίησε μαχαίρῃ.
Ἀλλὰ παλινδίνητο ποδὸς ταχυδίνεϊ παλμῷ,
Εἰ τότε βαιὸς ἔην, τοῦ δρόμος ἢ τάχα βαίνων
Ἢ πέλεν ἀμφήριστος, ἢ ἔφθασεν ἀστὸς Ἀθήνης,
Ὠκύθοος προθέεσκε μεταλμένος· ἐσσυμένου δὲ
Ἀντιπάλου προθέοντος ἐπήλυδα ταρσὸν ἀμείβων,
Καὶ κτέρας αἰολόνωτον ἀκούφισεν ὠκὺς Ἐρεχθεύς
Σιδόνιον κρητῆρα τετυγμένον, ὠκύθοος δὲ
Εἴρυσε Θεσσαλὸν ἵππον, ὁ δὲ τρίτος ἠρέμα βαίνων
Πείρασος ἄορ ἔδεκτο σὺν ἀργυρέῳ τελαμῶνι.
Καὶ Σατύρων ἐγέλασσε χορὸς φιλοπαίγμονι θυμῷ,
Παπταίνων Κορύβαντα χυτῇ ῥυπόωντα κονίῃ,
Ὄνθον ἀποπτύοντα καταρρυτὸν ἀνθερεῶνος.
Καὶ σόλον αὐτοχόωνον ἄγων ἐπέθηκεν ἀγῶνι
Δισκοβόλοις Διόνυσος ἀκοντιστῆρας ἐγείρων,
Πρώτῳ μὲν δύο δοῦρα σὺν ἱπποκόμῳ τρυφαλείῃ
Θῆκεν ἄγων, ἑτέρῳ δὲ διαυγέα κυκλάδα μίτρην,
Καὶ τριτάτῳ φιάλην, καὶ κιβεῖδα θῆκε τετάρτῳ,

Iudicati præcones ſpectatores certaminis,
Ne ipſum occideret coniuge vna tractu.
Non enim erat tunc lex ſimilis, quam prius ipſi — Luctatoris lex.
Poſt geniti edixerant, extenſorum cum vinculorum
Ceruicalium præfocatore labore grauatus vir
Victoriam aduerſarij reſpondet prudenti ſilentio,
Virum vincentem triſti manu percutiens.
Et tripodem viginti menſurarum complectebatur ſumentes — A[illegible] præmium victoriæ aufert.
Myrmidones ſerui præmia referentis regis,
Actæon verò lebetem veloci eleuauit impetu,
Secunda pueri certaminis præmia triſti manu tollens.
Et tunc Bacchus poſuit pedum velocitatis certamen, — Certamen curſus à Baccho cōſtitutum.
Primo certatori ponens res pretioſas victoriæ,
Argenteum craterem, & haſta partam fœminam,
Secundo varium ceruicē habentem poſuit Theſſalum equū,
Et vltimo gladium acutum cum bene acuto balteo. — Præmia certaminis.
Erectus verò dicebat, pedibus veloces viros inſtigans:
Viris greſſu velocibus certaminis præmia hæc fiant,
Sic locuto, Dictæus conſueta genua vibrans.
Poſt hunc verò conſilio varius cucurrit velox Erechtheus
Palladi victrici curæ habitus, ſed poſt ipſum
Priaſus greſſu velocis Cybeleidis ciuis terræ:
Hiſce quidē ex carceribus erat curſus, velociter.v. currens
Primus procelloſo pedum eleuabatur tremore,
Recte extenſum præcedentē habens curſum, excitatus verò
Secundus vicinus, poſterior erat Erechtheus,
Vicini velociter currentis dorſum anhelitu percutiens,
Et caput calefecit, colum amantis verò puellæ
Vt canon in pectore medius eſt in quadam menſura
Virgo telam laborans artificioſa manu extendit,
Velociter currendo fuit tantum poſterior, circa verò terram — Comparatio.
Veſtigia verberauit pedibus prius puluerem circumfundere.
Et ſane dubius erat curſus, ſed greſſum
Æmulum euidem menſura cernens intendebatur planta
Velociore, & virum præcurrit maiori menſura
Quantum viri veſtigium, vnde trepidans circa victoriam. — Erechtheus inuocat Boream.
Tale verbum clamans Boream ſupplicabat Erechtheus:
Socer tuo opem fer Erechtheo, & tuæ Nymphæ,
Si ſequeris dulce deſiderium meæ adhuc puellæ amorum.
Da mihi tuarum alarum varium curſum in vnam horam
Curſu celerem, velox genu habentem, vt præcurrentem præteream.
Sic locuto Boreas ſupplicem audiuit vocem,
Et ipſum agili celeriorem fecit procella — Boreas Erechtheo auxilio eſt.
Ter quidem confirmabantur pedum ventoſo tremore,
Sed non æqualia pondera, & quantum veloci planta
Ocythoo præcurrente poſterior erat Erechtheus:
Tantum procelloſi Erechthei erat vicinus
Priaſus ſuperbus Phrygium genus, incitatorum verò
Quando vltimus erat adhuc curſus ſaltu plantarum,
Ocythous, genu celer procumbebat in puluere — Ocythous lapſus in fimum boum.
Vbi boum fuerat fimus immenſus, quos circa tumulum
Mygdonia Bacchus amputauit machæra.
Sed retrogradi pedis celeriter volubili tremori
Aut tunc paruus erat adhuc curſus, aut prope vadens
Aut erat dubius, aut præuenerat ciuis Athenarum.
Ocythous ferebatur ſaltans, excitato verò
Aduerſario præcurrente ſuperuenientem pedem permutans,
Et varium dorſum habentem eleuauit velox Erechtheus — Erechtheus victor.
Sidonium cratera fabricatum, Ocythous verò
Traxit Theſſalum equum, tertius verò lentè incedens
Priaſus enſem accipiebat cum argenteo balteo.
Et Satyrorum ridebat chorus iocos amanti animo
Aſpiciens Corybantem fuſili ſordidatum puluere, — Ocythous fimo ſordidus.
Fimum exſpuentem defluentem circa os.
Et diſcum per ſe fuſum ducens impoſuit certamini
Diſcum proijcientes Bacchus iaculatores incitans, — Certamen diſci à Baccho inſtitutum.
Primo quidem duas haſtas cum e ſetis equinis conum habentis caſſidem,
Poſuit ferens, alteri verò pellucidam circularem mitram, — Munera certaminis.
Et tertio phialam, & crumenam poſuit quarto,

Digitized by Google

Ἡμιθανὴς δὲ πέλεια περὶ πτερὰ πάλλε κονίῃ,
Ποσσὶ περισκαίρουσα χορεπλεκέος Διονύσου·
Καὶ θεὸς ἡβητῆρος ἀναθρώσκων ἐπὶ νίκῃ,
Χεῖρας ἐπεπλατάγησεν ἐπικλάγξας Ὑμεναίῳ·
Ξυνοὶ δ' εἰν ἑνὶ πάντες ὅσοι παρέμιμνον ἀγῶνι,
Αἰχμητῇ θάμβεσκον ἑκηβολίην Ὑμεναίου,
Καὶ γελόων Διόνυσος ἑαῖς παλάμῃσιν ὀρέξας,
Ἡμιόνην πόρε δῶρον ἀεθλοφόρῳ Ὑμεναίῳ,
Καὶ γέρας Ἀστερίοιο δέπας κούφιζον ἑταῖροι·
Καὶ φιλίην ἐπὶ δῆριν ἀκοντιστῆρας ἐγείρων,
Ἰνδῴα Βάκχος ἄεθλα φέρων παρέθηκεν ἀγῶνι
Διχθαδίην κνημῖδα, καὶ Ἰνδῴην λίθον ἅλμης,
Ὀρθωθεὶς δ' ἀγόρευε, δύω δ' ἐκέλευσε μαχητάς,
Ὄφρα μόθῳ παίζοντι, καὶ οὐ κτείνοντι σιδήρῳ
Μιμηλὴν τελέσωσιν ἀναίμονος εἰκόνα χάρμης·
Οὗτος ἀγὼν δύο φῶτας ἀκοντιστῆρας ἐγείρων
Μείλιχον εἶδεν Ἄρηα, καὶ ἀδάκρυτον Ἐνυώ.
Ὣς φαμένου Βρομίοιο σιδήρεα τεύχεα πάλλων,
Ἀστέριος κεκόρυστο, καὶ Αἰακὸς εἰς μέσον ἔστη,
Χάλκεον ἔγχος ἔχων, πολυδαίδαλον ἀσπίδα πάλλων,
Οἷα λέων ἀγέρωχος ἐπαΐσσων τινὶ ταύρῳ,
Ἠὲ λαχνήεντι, σιδηρείῳ τε χιτῶνι,
Εἰς μέσον ἐρρώοντο καλυψάμενοι δέμας ἄμφω
Ἄρεος αἰχμητῆρες· ὁ μὲν δόρυ θοῦρον ἰάλλων
Ἀστέριος Μίνωος ἔχων πατρώϊον ἀλκήν,
Οὔτασε δεξιτεροῖο βραχίονος ἄρθρον ἀμύξας·
Ὃς δὲ κατ' ἀσφαράγοιο σιδήρεον ἔγχος ἀείρων
Αἰακὸς ὑψιμέδοντος ἑοῦ Διὸς ἄξια ῥέζων,
Νύξαι μὲν μενέαινε μεσαίτατον ἀνθερεῶνα·
Ἀλλά ἑ Βάκχος ἔρυκε, καὶ ἥρπασε φοίνιον αἰχμήν,
Αὐχένα μὴ πλήξειεν ἀκοντιστῆρι σιδήρῳ,
Ἀμφοτέρους δ' ἀνέκοψε, καὶ ἴαχε θυιάδι φωνῇ,
Ῥίψατε τεύχεα ταῦτα, φίλην στήσαντες Ἐνυώ.
Ἄρθμιος ἔστ' Ἄρης, καὶ ἀνούτατοί εἰσιν ἀγῶνες·
Εἶπε· πανεγχεμόθου δὲ λαβὼν ἐπιτήϊα νίκης
Αἰακὸς αὐχήεις χρυσέας κνημῖδας ἀείρων·
Δῶκεν ἑῷ θεράποντι, καὶ ὕστερα δῶρα κομίζων
Ἀστέριος κούφιζε δορικτητὸν λίθον Ἰνδῶν.

Semimortua verò columba alis quatiebat in puluere,
Pedibus circumsiliens chorum complicantis Bacchi,
Et Deus puberis resiliens ob victoriam
Manus percussit clamans super Hymenæum. (tamine,
Communes verò in vno omnes quotquot manserant in cer-
Victum nubibus obstupescebant peritiam iaculatoris
Et ridens Bacchus suis manibus tradens (Hymenæo
Mulam præbuit manus debitum Hymenæo,
Et munus Asterio poculum eleuabant socij.
Et amicam in contentionem iaculatores excitans
Indica Bacchus præmia victoriæ ferens posuit certamini
Duplicem ocream, & Indici gemmam maris, Aliud genus certaminis à Baccho propositũ.
Erectus verò dicebat, duobus verò imperabat bellatoribus,
Vt bello ludente & non occidente ferro
Simulatam perficerent incruentæ imaginem pugnæ. Belli simulachrum.
Hoc certamen duos viros iaculatores excitans
Suauem vidit Martem & tranquillam Bellonam.
Sic locuto Baccho ferrea arma vibrans
Alterius armatus fuit, & Aeacus in medio stabat
Ferream hastam habens multum variatum clypeum vibrans,
Velut leo magno pere[illegible] irruens in aliquem taurum,
Aut apum hirsutam, ferreamque tunicam.
In medium ruebant abscondit corpus ambo.
Martis bellatores: alter quidem hastam impetuosam emittens Asterius Æacum vulnerat
Alterius Minois habens paternum robur,
Vulnerauit dextri brachij articulum lacerans.
Hic verò iuxta guttur ferream hastam attollens
Æacus in alto regnante suo Ioue digna faciens
Penetrare quidem cogitabat medium guttur.
Sed ipsum Bacchus prohibuit, & rapuit lethalem cuspidem,
Ceruicem ne perciteret iaculatore ferro,
Vtrosque verò diremit, & emisit Bacchicam vocem: Bacchus duos certatores dirimit.
Abijcite arma hæc, amicam statuentes Bellonam,
Concors hic Mars, & incruenta sunt certamina.
Dixit: bellator verò sumens præmia victoriæ,
Æacus gloriosus aureas ocreas tollens Æacus victor.
Dedit suo famulo, & posteriora munera ferens
Asterius eleuauit hasta partam gemmam Indorum.

ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΛΗ.

ΛΥΤΟ δ' ἀγὼν λαοὶ δὲ μετήλυδες ἦσαν ἀγυιαῖς,
Καὶ σφετέραις κλισίῃσιν ὁμίλεον· ἀγρονόμοι δὲ
Πᾶνες ἔσω ἵζοντο χαράδρῃσιν [illegible],
Αὐτοπαγῆ ναίοντες ἐρημάδος ἄντρα λεαίνης,
Ἑσπέριοι Σάτυροι δεδοικότες εἰς σπέος ἄρκτου
Θηγαλέοις ὀνύχεσσι, καὶ οὐ τμητῆρι σιδήρῳ
Πετραίην [illegible] ἐκοιλαίνοντο χαμεύνην,
Εἰσόκεν ὄρθρος ἔπεμψε σελασφόρον· ἀμφιθαλὴς δὲ
Ἀμφοτέροις ἀνέτελλε γαληναίης φάος ἠοῦς
Ἰνδοῖς καὶ Σατύροισιν, ἐπεὶ τότε κυκλάδι νύσσῃ
Μυγδονίου πολέμοιο καὶ Ἰνδῴοιο κυδοιμοῦ
Ἀμβολίην ἐτάνυσσεν ἑλιξ χρόνος, οὐδέ τις αὐτῶν
Οὐ φόνος, οὐ τότε δῆρις, ἔκειτο δὲ τηλόθι χάρμης
Βακχιὰς ἑξαέτηρος ἀραχνιόωσα βοείη.
Ἀλλ' ὅτε δὴ πολέμων ἔτος ἕβδομον ἤγαγον Ὧραι,
Οὐράνιον τότε σῆμα προάγγελον οἴνοπι Βάκχῳ
Φαίνετο, θάμβος ἄπιστον, ἐπεὶ ζόφος ἤματι μέσσῳ
Ἀπροϊδὴς τετάνυστο· κελαινιόωντι δὲ πέπλῳ
Κρυπτόμενον Φαέθοντα μεσημβρινὴ εἶχεν ὀμίχλη·

DIONYSIACORVM
LIBER XXXVIII.

SOLVEBATVR verò certamen, populi verò accedebant domicilia,
Et in suis tentorijs conuersabantur, agrestes verò
Panes [illegible] præruptis montium d[illegible]
Per se compacta habitantes solitariæ antra leænæ,
Hesperia Satyri timentes in speluncam vrsæ
Acutis vnguibus, & non sectore ferro
Petrosum e[illegible] excauabant cubile.
Donec mane duceret luciferum, iam florens verò
Vtrisque oriebatur tranquilla lux auroræ
Indis & Satyris, postquam tunc circulari ambitu
Mygdonij belli, & Indici tumultus
Inducias traxisset volutum tempus, neque quis ipsius Tempus induciarũ elapsum.
Aut cædes, aut tunc contentio, iacebat verò procul à bello
Bacchicum sex annorum telas araneæ contrahens scuto.
Sed cùm sanè bellorum annum septimum adduxissent horæ
Cæleste tunc signum prænuncium vinicolori Baccho
Apparuit, admiratio incredibilis, cùm caligo media die
Improuisa extensa fuit, nigricante verò peplo
Absconditum Solem meridiana occupabat caligo. Eclipsis solis.

Furto ablatis verò radiis obumbrabantur rupes.
Et multus hinc & hinc cecidit ignis errans
E curru cœleſti defluens. ſuperficiem verò terræ
Multiplex inundauit imber, undabant verò petræ
Aëriis guttis, donec vix ſuper curru
In alto apparens exortus eſt rurſus ignitus Sol.
Baccho verò dolenti per aëra auſpicata volabat
Aquilæ ſerpentis ferentis prodigium. *Aquila altigrada ſerpentem cornutum ferens*
Acutis unguibus, hic verò audacem ceruicem flectens
Pronus per ſe volutus decidit Hydaſpes,
Et trepidum infinitum totum exercitum habet ſilentium.
Idmon Aſtrologus. *Idmon verò varia conſilia ſciens, poſtquam didiciſſet orgia*
Vraniæ circularem cognoſcentis viam aſtrorum (Muſæ
Intrepidus ſtabat ſolus, poſtquam didiciſſet perita arte
Complicata Phaethonti umbroſos circulos Lunæ,
Et flammam purpuream ſub obſcuro cono
Cauſa eclypſis ſolaris. *Abſconditi Solis inuiſibiles tranſitus,*
Et ſtrepitum fulmineum fractarum nubium,
Aetherium mugitum, & fulgurantem cometam,
Et trabium radium, & ignitum ſaltum fulminis.
Talia à cœleſti edoctus opera Dea
Stabat confidentem habens mentẽ, membra verò cuiuſque
Soluebantur, vates verò ſenex ridenti vultu
Suada in labiis. *Idmon firmi ſermonis habens in labiis Suadam,*
Populum omnem animauit, quòd diuturni belli
Futuram breui cognouiſſet vicinam victoriam,
Erechtheus Idmonem interrogat de prodigio. *Et Phrygium multiſcium interrogauit vatem Erechtheus*
Symbola conſiderans ſupremi Iouis, an forent belli
Propitia hoſtibus aut Indos occidenti Baccho,
Non adeò belli deſiderans finem, quam ut audiret
Myſticis ſermonibus curantem ſermonem cœli.
Et ordines ſtellatorum voluminum, & circularem Lunam,
Et occaſum diurnum ſolari carentem ſplendore,
Abſcondito ſemper verò à Deo profectorum ſermonum
Atheniensium laus. Idmon Erechtheum de Solis eclypſi docet. *Attica antiqua curioſi ſunt ciues.*
Neque ſenex neglexit Deos conſulens, ſed Bacchi
Quærens Euios Thyrſos, & non Panopeiam vocem,
Tale verbum fatidicum emiſit è gutture:
Audire cupis mentem oblectantem ſermonem Erechtheu,
Quem ſoli norunt Dij habitatores cœli,
Dicam verò ut me docuit meus laureus Apollo.
Ne fulgur trepides, ne time ignem errantem,
Fulguris & eclypſis cauſæ ſunt phyſicæ. *Non curſum Solis caliginoſum, neque Bacchi*
Victoriæ futuræ prænunciam auem cœli.
Vt hic acutorum unguium laceratus cuſpidibus
Explicatio prodigii. *Rapacis auis tranſfixus acuto pede*
In profluenta fluminis Draco delapſus eſt Ceraſtes,
Et mortuum ſerpentem ſenex abſcondit Hydaſpes:
Sic Deriadem paternus fluctus armabit
Similem imaginem habentem boum cornua habenti patri.
Talia ſenex loquebatur diuiniloquus, circa ſermonem verò
Diuinatorẽ gaudebat totus exercitus, præcipuè verò præ aliis
Miraculum miraculo temperauit matre carentis ciuis urbis Athenæ,
Talis exiſtens dulci ſpe ut in medio
Tripudians Marathone poſt Martem Deriadæ,
Et tunc ſoli agenti ſcopulos amanti Baccho
Mercurius Bacchum conſolatur. *Cognatus è cœlo Iouis nuncius venit Mercurius.*
Et quoddam verbum dixit conſolans ſuper victoriam.
Ne trepides hoc ſignum, quamuis fuerit diurna nox.
Hoc tibi intrepide Bacche pater oſtendit Saturnius
Victoriæ Indos occidentis prenuncium, ſoli enim
Secundo fulminanti luciferum Bacchum aſſimilo,
Et audacem caliginoſa nigricolorem Indum nebula
Ætheri enim hæc imago ſimilis. bene lucentis verò
Vt caligo demolitur abſconditæ lucem auroræ:
Et rurſus exoriens igne lucente ſuper curru
Sol caliginoſam proijcit caliginem:
Explicatio eclypſis ſolaris. *Sic tuorum oculorum valde procul & tu agitans*
Tartareæ caliginoſam Erinnys inuiſibilem caliginem.

Κλεπτομένης δ' ἀκτῖνος ἀπεσκιόωντο κολῶναι·
Καὶ πολὺς ἔνθα καὶ ἔνθα κατέσσυτο πυρσὸς ἀλήτης
Ἅρματος οὐρανίοιο κατάρρυτος, ἄκρα δὲ γαίης
Μυρίος ἔκλυσεν ὄμβρος, ἐκυμαίνοντο δὲ πέτραι
Ἠερίαις λιβάδεσσιν, ἕως μόγις ὑψόθι δίφρου
Ὑψιφανὴς ἀνέτελλε πάλιν πυρόεις Ὑπερίων·
Βάκχῳ δ' ἀσχαλόωντι δι' ἠέρος αἴσιος ἔπτη
Αἰετὸς ὑψικέλευθος, ὄφιν κεράεντα κομίζων
Θηγαλέοις ὀνύχεσσιν, ὁ δὲ θρασὺν αὐχένα κάμπτων
Κύμβαχος αὐτοκύλιστος ἐπωλίσθησεν Ὑδάσπῃ,
Καὶ τρομερὴν ἀνέτοιμον ὅλος στρατὸς εἶχε σιωπήν.
Ἴδμων δ' αἰολόμητις, ἐπεὶ μάθεν ὄργια Μούσης
Οὐρανίης εὔκυκλον ἐπισταμένης ἴτυν ἄστρων,
Ἀτρέμας ἵστατο μοῦνος, ἐπεὶ μάθεν ἴδμονι τέχνῃ
Συ[illegible]ικὸς Φαέθοντι κατάσκια κύκλα Σελήνης,
Καὶ φλόγα πορφυρέουσαν ὑπὸ ζοφοειδέϊ κώνῳ
Κλεπτομένου Φαέθοντος ἀθηήτοιο πορείης,
Καὶ πάταγον βρονταῖον ἀρασσομένων νεφελάων,
Αἰθέριον μύκημα, καὶ ἀστράπτοντα κομήτην,
Καὶ δοκίδων ἀκτῖνα, καὶ ἔμπυρον ἅλμα κεραυνοῦ·
Τοῖα παρ' οὐρανίης δεδαημένος ἔργα θεαίνης
Ἵστατο θαρσήεσσαν ἔχων φρένα, γυῖα δ' ἑκάστου
Λύετο, μαντιπόλος δὲ γέρων γελόωντι προσώπῳ
Ἴδμων ἐμπεδόμυθον ἔχων ἐπὶ χείλεσι Πειθώ,
Λαὸν ὅλον θάρσυνε, ὅτι χρονίοιο κυδοιμοῦ
Βαιὸν ἄεθλον μετὰ βαιὸν ἐδέξατο γείτονα νίκην.
Καὶ Φρύγιον πολύιδριν ἀνείρετο μάντιν Ἐρεχθεύς,
Σύμβολα ταῦτ' αἰνῶν ὑπάτου Διός, εἰ πέλε χάρμης
Αἴσια δυσμενέεσσιν, ἢ Ἰνδοφόνῳ Διονύσῳ,
Οὐ τόσον ὑσμίνης ποθέων τέλος, ὅσσον ἀκοῦσαι
Μυστιπόλοις ἐπέεσσι μεμηλότα μῦθον Ὀλύμπου,
Καὶ στίχας ἀστραίων ἑλίκων, καὶ κυκλάδα μήνην,
Καὶ δύσιν ἠματίην Φαεθοντίδος ἄμμορον αἴγλης
Κλεπτομένης. αἰεὶ δὲ θεοφράστων περὶ μύθων
Ἀτθίδες ἀρχαίης φιλοπευθέες εἰσὶ πολῖται·
Οὐδὲ γέρων ἀμέλησε θεοπρόπος, ἀλλὰ Λυαίου
Σεῖον εὔια θύρσον, καὶ οὐ Πανοπηΐδα φωνήν,
Τοῖον ἔπος μαντῷον ἀνήρυγεν ἀνθερεῶνος·
Εἰσαΐειν ἐθέλεις φρενοθελγέα μῦθον Ἐρεχθεῦ,
Ὃν μοῦνοι δεδάασι θεοὶ ναετῆρες Ὀλύμπου,
Λέξω δ' ὥς με δίδαξεν ἐμὸς δαφναῖος Ἀπόλλων·
Μὴ στεροπὴν τρομέοις, μὴ δείδιθι πυρσὸν ἀλήτην,
Μὴ δρόμον ἠελίου ζοφοειδέα, μηδὲ Λυαίου
Νίκης ἐσσομένης προάγγελον ὄρνιν Ὀλύμπου·
Ὡς ὅδε θηγαλέων ὀνύχων κεχαραγμένος αἰχμαῖς
Ἅρπαγος οἰωνοῖο πεπαρμένος ὀξέϊ ταρσῷ
Εἰς προχοὰς ποταμοῖο δράκων ὤλισθε κεράστης,
Καὶ νέκυν ἑρπυστῆρα γέρων ἔκρυψεν Ὑδάσπης,
Οὕτω Δηριαδῆα πατρώιος οἶδμα κορύσσει
Ἴκελον εἶδος ἔχοντα βοοκραίρῳ γενετῆρι·
Τοῖα γέρων ἀγόρευε θεηγόρος, ἀμφὶ δὲ μύθῳ
Μαντιπόλῳ γήθησεν ὅλος στρατός, ἔξοχα δ' ἄλλων
Θαύματι θαῦμα κέρασσεν ἀμήτορος ἀστὸς Ἀθήνης,
Τοῖος ἐὼν γλυκερῇσιν ἐπ' ἐλπίσιν, ὡς ἐνὶ μέσσῳ
Κωμάζων Μαραθῶνι μετ' Ἄρεα Δηριαδῆος·
Καὶ τότε μουνωθέντι φιλοσκοπέλῳ Διονύσῳ
Σύγγονος οὐρανόθεν Διὸς ἄγγελος ἤλυθεν Ἑρμῆς,
Καί τινα μῦθον ἔειπε παρηγορέων ἐπὶ νίκῃ·
Μὴ τρομέοις τόδε σῆμα, καὶ εἰ πέλεν ἠματίη νύξ,
Τοῦτό σοι ἄτρομα Βάκχε πατὴρ ἀνέφηνε Κρονίων
Νίκης Ἰνδοφόνοιο προάγγελον· ἠελίῳ γὰρ
Δεύτερον ἀστράπτοντι, φαεσφόρον Βάκχον ἐΐσκω,
Καὶ θρασὺν ὀρφναίῃ μελανόχροον Ἰνδὸν ὀμίχλῃ·
Αἰθέρι γὰρ τύπος οὗτος ὁμοίιος. εὐφαέος δὲ
Ὡς ζόφος ἠμάλδυνε καλυπτομένης φάος Ἠοῦς·
Καὶ πάλιν ἀντέλλων πυρόεις ὑψόθι δίφρου
Ἠέλιος ζοφόεσσαν ἀπηκόντιζεν ἀχλύν·
Οὕτω σῶν βλεφάρων μάλα τηλόθι καὶ σὺ πατάξας,
Ταρταρίης ζοφόεσσαν Ἐρινύος ἄσκοπον ἀχλὺν

Ἀστράψεις κατ' Ἄρηα τὸ δεύτερον ὡς Ὑπερίων,
Τηλίκον οὔ ποτε θαῦμα γέρων χρόνος ἤγαγεν αἰών,
Ἐξ ὅτε δαιμονίοιο πάρος βεβολημένος ἀτμοῦ
Κύμβαχος ἠελίοιο φεραυγέος ἔκπεσε δίφρου
Ἡμιδαὴς Φαέθων, ποταμῷ δ' ἐκρύπτετο Κελτῷ,
Καὶ θρασὺν ἡβητῆρα παρ' ὀφρύσιν Ἠριδανοῖο
Ἡλιάδες κνυζοῦσιν ἔτι στεναχοῦσι πετήλοις.
Ὣς φαμένου, Διόνυσος ἐγήθεεν ἐλπίδι νίκης,
Ἑρμείαν δ' ἐρέεινε, καὶ ἤθελε μᾶλλον ἀκοῦσαι
Κελτοῖς ἑσπερίοισι μεμηλότα μῦθον Ὀλύμπου,
Πῶς Φαέθων κεκύλιστο δι' αἰθέρος, ἢ πόθεν αὐταὶ
Ἡλιάδες παρὰ χεῦμα γοήμονος Ἠριδανοῖο
Εἰς φυτὸν ἠμείβοντο, καὶ ἀπὸ πετάλων ἀπὸ δένδρων
Δάκρυα μαρμαίροντα κατασταλάουσι ῥεέθροις·
Καί οἱ ἀνειρομένῳ πετάσας στόμα μείλιχος Ἑρμῆς,
Θέσκελον ἐρροίβδησεν ἔπος φιλοπευθέϊ Βάκχῳ·
Ἀνδρομέου Διόνυσε βίου τερψίμβροτε ποιμήν,
Εἴ σε παλαιγενέων ἐπέων γλυκὺς οἶστρος ἐγείρει,
Μῦθον ὅλον Φαέθοντος ἐγὼ στοιχηδὸν ἐνίψω.
Ὠκεανὸς κελάδων περιδινέος ἄντυγα κόσμου,
Ἰκμαλέην περὶ κύκλον ἄγων γαιήοχον ὕδωρ,
Τηθύος ἀρχεγόνοιο συνέμπορος ὑμεναίοις
Νυμφίος ὑδατόεις Κλυμένην τέκεν, ἥν ποτε Τηθὺς
Κυδίονα Νηϊάδων διερῷ μαιώσατο μαζῷ,
Παρθένον ἁβροτέρην εὐπήχεον, ἧς ἐπὶ μορφῇ
Ἥλιος λυκάβαντα δυωδεκάμηνον ἑλίσσων,
Αἰθέρος ἑπτάζωνον ἐπιστεφανηδὸν ἐλαύνων
Κάμνε πυρὸς ταμίης ἑτέρῳ πυρὶ, καὶ φλόγα δίφρων,
Καὶ σέλας ἀκτίνων ἐβιήσατο πυρσὸς ἐρώτων,
Ὁππότε φοινίσσοντος ὑπὲρ σέλας ὠκεανοῖο
Ἔμπυρον ἠῴοισιν ἑὸν δέμας ὕδασι λούων
Παρθένον ἀγχιάλωδον ἐσέδρακεν, ὁππότε γυμνὴ
Νήχετο πατρῴοισιν ἐπισκαίρουσα ῥεέθροις,
Λουομένη δ' ἤστραπτεν. ἦν δέ τις, ὡς ὅτε δισσῆς
Μαρμαρυγὴν τροχόεσσαν ἀναπλήσασα κεραίης
Ἑσπερίη στράπτεσκε δι' ὕδατος θρέπτειρα μήνη,
Ἡμιφανὴς τ' ἀπέδιλος ἐν ὕδασιν ἵστατο κούρη,
Ἠέλιον ῥοδέῃσιν ὀιστεύουσα παρειαῖς
Καὶ προχοαῖς κεχάρακτο τύπος χροός, οὐ τότε μίτρη
Κούρης στέρνα κάλυπτε, καταυγάζουσα δὲ λειμὼν
Ἀργυφέων εὔκυκλος ἴτυς φοινίσσετο μαζῶν,
Αἰθερίῳ δ' ἐλατῆρι πατὴρ ἐξεύξατο κούρην,
Καὶ Κλυμένης ὑμέναιον ἀνέκλαγον εὔποδες Ὧραι
Καὶ γάμον ἠελίοιο φαεσφόρον, ἀμφὶ δὲ νύμφαι
Νηιάδες χορεύοντο, παρ' ὑδατόεντι δὲ παστῷ
Εὔλοχος ἀστράπτοντι γάμῳ νυμφεύετο κούρη
Καὶ ψυχροῖς μελέεσσιν ἐδέξατο θερμὸν ἀκοίτην,
Ἀστραίης δὲ φάλαγγος ἔην θαλαμηπόλος αἴγλη,
Καὶ μέλος εἰς ὑμέναιον ἀνέπλεκε Κύπριδος ἀστήρ,
Συζυγίης προκέλευθος Ἑωσφόρος, ἀντὶ δὲ πεύκης
Νυμφιδίην ἀκτῖνα γαμοστόλον εἶχε Σελήνη,
Ἑσπερίδες δ' ἀλάλαζον, ἐπὶ δ' ἅμα Τηθύϊ νύμφῃ
Ὠκεανὸς κελάδησε μέλος πολυπίδακι λαιμῷ,
Καὶ Κλυμένης γονόεντι γάμῳ κυμαίνετο γαστὴρ,
Καὶ βρέφος ὠδίνουσα πεπαινομένου τοκετοῖο
Γείνατο θέσκελον υἷα φαεσφόρον, ἀμφὶ δὲ κούρῳ
Τικτομένῳ κελάδησε μέλος πατρῷος αἰθήρ·
Ὠκεανοῦ δὲ θύγατρες ἀποθρῴσκοντα λοχείης
Υἷα νεοσπορέεσσιν ἐφαιδρύναντο λοετροῖς,
Σπάργανα δ' ἀμφεβάλοντο, καὶ ἀστέρες αἴθοπι παλμῷ
Εἰς ῥόον ἀίσσοντες ἐθήμονος Ὠκεανοῖο
Κοῦρον ἐκυκλώσαντο, καὶ Εἰλείθυια Σελήνη
Μαρμαρυγὴν πιτνοῦσα σελασφόρον, ἠέλιος δὲ
Υἱῷ δῶκεν ἔχειν ἑὸν οὔνομα μάρτυρι μορφῇ
Ἀρμόνιον· δὴ γὰρ ἐπ' ἀστράπτοντι μετώπῳ
Ἠελίου γενετῆρος ἐπέτρεχε σύγγονος αἴγλη.
Πολλάκι παιδοκόμοισιν ἐν ἤθεσι κοῦρον ἀθύρων
Ὠκεανὸς Φαέθοντα παλινδίνητον ἀείρων
Γαστρὶ μέσῃ κούφιζε, δι' ὑψιπόροισι κελεύθοις

Fulminabis iuxta Martem denuo velut Sol,
Tantum nunquam miraculũ vetuſtum tempus duxit æuum,
Ex quo Dæmoniaco prius agitatus calore
Pronus Solis luciferi excidit è curru
Semiuſtus Phaëthon fluuioq́; abſconditus fuit Celto,
Et audacem puberem apud colles Eridani
Heliades querulis adhuc ingemiſcunt folijs.

Phaëthon in Eridanũ excidit. Heliades in arbores verſæ.

Sic locuto Bacchus gaudebat ſpe victoriæ,
Mercurium verò interrogauit, & voluit magis audire
Celtis veſpertinis curatam fabulam cœli,
Quomodo Phaëthon deuolutus fuerit per ætherem, aut vnde
Heliades apud fluctum luctuoſi Eridani (ipſæ
In arborem tranſmutatæ ſint, & folijs ornatis ab arboribus
Lacrymas ſplendentes deorſum mittunt fluminibus,
Et ipſi interroganti aperiens os iucundus Mercurius
Diuinum eructauit verbum libenter interroganti Baccho:

Mercurius Baccho fabulam de Phaëthonte commemorat.

Humanæ Bacche vitæ homines oblectans paſtor,
Si te olim natorum verborum dulcis furor concitat,
Hiſtoriam totam Phaëthontis ego ordine dicam.
Oceanus reſonans cingens ambitum mundi,
Humidam circa orbitam ducens terram tenentem aquam,
Tethyis primigenij conuerſatus nuptijs
Sponſus aquoſus Clymenem genuit, quam quondã Tethys
Meliorem Naiadibus humida obſtetricata eſt mamma
Virginem teneriorem pulchris vlnis condecoratam, cuius ob formam

Clymene Oceani & Tethyos filia à Sole amata.

Sol annum duodecim menſium voluens
Ætheris ſeptizonam circumferentiam coronatim ambulãs
Laborauit ignis diſpenſator alterno igne, & flamma currus
Et ſplendorem radiorum ſuperauit ignis amorum,

Deſcriptio anni. Ignis ſolis igne amoris combuſtus.

Quando rubentis ſuper ſplendorem Oceani
Ignitum Eois ſuum corpus aquis abluens
Virginem vicinam vidit, quando nuda
Natabat paternis ſubſultans in fluminibus,

Sol Clymenen natantem vidit.

Lota verò refulgebat, erat verò quępiam, vt cum gemino
Splendorem rotundam tam impleta cornu
Veſpertina reſplendet per aquam altrix Luna;
Semiapparénſque ſine calceo in aquis ſtabat puella
Solem roſeis iaculans genis,
Et profluentis inſcribebatur forma corporis, non tunc mitra
Virginis pectora abſcondebat, illuſtrans verò luctus
Argenteorũ bene circulata circũferẽtia rubebat mãmarum,
Æthereo verò agitatori pater coniunxerat puellam,
Et Clymenes nuptias reclangebant pedibus veloces Horæ,
Et nuptias Solis luciferas, circum verò Nymphæ
Naiades ſaltabant, in aquoſo verò cubili
Bene fœcunda fulminantibus nuptijs ducebatur puella,

Solis & Clymenis nuptiæ.

Et frigidis membris excepit calidum coniugem,
Stellata verò phalangis erat thalamos ornans ſplendor,
Et carmen in hymenæum complicauit Veneris ſtella,
Coniugij præuius Lucifer, pro face verò nuptiali
Sponſalem radium nuptias ornantem habuit Luna
Heſperides verò iubilabant, & ſue ſimul Tethys Nymphæ
Oceanus inſonuit carmen multos fontes habenti gutture,
Et Clymenes fœcundis nuptijs intumeſcebat venter,
Et infantem pariens maturante partu,

Climene grauida.

Genuit diuinum filium Luciferum, circa verò puerum
Genitum reſonabat carmen paternus æther,
Oceani verò filiæ deſilientem è partu
Filium nouis abluebant lauacris.
Faſcias verò circumiiciebant & ſtellæ ignito tremore
In flumen incitatæ conſueti Oceani
Puerum circundabant & Ilythyia Luna
Splendorem emittens luciferum, Sol verò
Filio dedit habere ſuum nomen teſte forma
Conueniens, micans enim ſuper fulgurante fronte
Solis patris currebat cognatus ſplendor.
Sæpius puerum nutrientibus in moribus puellus luſitans
Oceanus Phaëthontem reuolutum attollens
Ventre medio eleuauit, per altigradas verò vias

Inſtabilem per ſe volutum vago comitem vento,
Oceanus luſitat cum Phaëthonte.
Ex aëre reuolutum excepit puerum vlna,
Et rurſus eiaculabatur, hic verò volubili vibratione
Manus verſatilis auerſus Oceani
Volubili turbine decidit in nigram aquam.
Vates ſuæ mortis, ſenex verò plangebat cùm hoc vidiſſet
Diuina oracula ſciens, prudenti verò abſcondit ſilentio,
Ne Clymenes puerum amantis lætum animum laniaret,
Aſpera prædiuinans Phaëthonticæ lugubria Parcæ.
Et puer iam enutritus habens imberbe mentum
Interdum quidem ſuæ Clymenes domum tenebat, interdum verò & ipſius
Thrinacriæ pratum tranſibat, vbi frequenter vadens
Apud Lampetiam manebat boues & oues paſcens
Patris ſui diuini habens amorem aurigæ
Impolita artificioſo coordinauit ligna vinculo
Circulans volubilem formam ſimulato curru.
Exercens verò antilenas & floricomis ab hortis
Studiũ aurigandi etiam in Phaëthonte puero.
Complicans tenuibus viminibus tripliciter volutam ſcuticã
Ouibus quatuor ſua impoſuit frena,
Et ſimulatam bene factam luciferam ſtellam faciens,
Floribus ſplendidis ſimilem volubili circulo
Poſuit ſui pratum bene ocreati currus,
Stellæ Orientalis ferens imaginem, circa capillos verò
Erectum hinc & hinc luciferum fulgorem firmans
Mentitis radiis ſuum imitabatur parentem.
Equitans in coronæ modum à mari pulſatum circulũ inſulæ.
Verùm cùm auctus fuit ferens bene floridam pubem,
Sæpius paternam flammam tetigit, manu verò parua
Eleuauit calida lora & ſtellatam ſcuticam.
Et rotam oberrabat, & vndique tangens corpus equorum,
Nouis manibus delectabatur puer luſitans,
Dextra verò tangebat ignem iaculans frenum.
Phaëthon patris currum petit.
Inſaniebat verò equitatus exercens deſiderium, ſedens verò
Genibus paternis ſupplices lacrymas libans
Petebat ignitum currum & æthereum curſum equorum.
Et pater abnuit hic verò magis dulci ſermone
Petens ſupplicabat, conſolans verò in curru
Altigrado iuuenem filium paterna dixit voce:
Sol Phaëthonti Solis currum petenti.
O fili Solis carum genus Oceani
Alium terminum quære, quid tibi tandem currus cœli?
Equitatus incomprehenſibilẽ linque curſum, non poſſum enim
Dirigere meum currum, quem vix guberno,
Nunquã impetuoſus Mars flammáti armatus fuit fulmine,
Sed carmen tuba & non fulmineum pulſat.
Non nubes Vulcanus ſui genitoris attollit,
Non nubes congregans appellatur vt Saturnius,
Nemo Deorum Solis currum poteſt regere.
Sed apud focum ferream incudem pulſat,
Spiritu factitio fundens factitium ventum.
Cygnum habet alatum, & non velocem equum Apollo
Non fulgur ignitum attollit genitoris
Mercurius baculum habens, non Aegida patris tollit.
Sed dices Zagreo præbuit ſcintillam fulminis,
Zagreus ſceptrum ſuſtulit, & conuerſatus fuit cum morte.
Time & tu ô fili conſimilia damna pati.
Dixit, & non perſuaſit, puer verò patrem percutiens
Lacrymis calidioribus ſuas humectauit tunicas,
Manibus verò paternam flammantem tetigit barbam.
Flexim in ſolo volutam ceruicem flectens
Inſanus, & filium pater miſeratus eſt cernens.
Sol fatum filij præſciens filio quod petierat, indulget.
Et lugubris Clymene plus petit, verùm hic animo
Firma cognoſcens non conuertibilia fila fati,
Triſtis annuit, abſtergens verò veſte
Lugentis Phaëthontis non parcentis imbrem frontis,
Labra filij oſculatus eſt, tantam verò dixit vocem.
Duodecim omnes ſunt ignitæ ætheris domus,
Zodiaci concinni compacti ambitu circuli,
Inclinatæ ordine continuatim quibus ſola
Duodecim cœli domus.
Obliqua multiuolubilis via eſt planetarum,
Inſtabilium, & ſingulas volubile tempus domus tranſit

Ἄστατον αὐτοέλικτον ἀλήμονι σύνδρομον αὔρῃ,
Ἠερόθεν παλίνοστον ἐδέξατο χείρει ἀγοστῷ,
Καὶ πάλιν ἠκόντιζεν, ὁ δ' εὐχερέι παλμῷ
Χειρὸς ἐυστρέπτοιο ἀπαΐξαντος Ὠκεανοῖο
Δινωτῇ στροφάλιγγι κατέπεσεν εἰς μέλαν ὕδωρ,
Μάντις ἑοῦ θανάτοιο, γέρων δ' ᾤμωξε νοήσας
Θέσφατα γινώσκων, πινυτῇ δ' ἔκρυψε σιωπῇ,
Μὴ Κλυμένης φιλόπαιδος ἀπενθέα θυμὸν ἀμύξῃ,
Πικρὰ προθεσπίζων Φαεθοντίδος αἴλινα μοίρης·
Καὶ πάις ἀρτικόμιστος ἔχων ἀνίουλον ὑπήνην
Πῆ μὲν ἑῆς Κλυμένης δόμον ἄμειβε, πῆ δὲ καὶ αὐτῆς
Θρινακίης λειμῶνα μετήιεν, ἧχι θαμίζων
Λαμπετίῃ παρέμιμνε βόας καὶ μῆλα νομεύων,
Πατρὸς ἑοῦ ζαθέοιο φέρων πόθον ἡνιοχῆος
Ἄξοα τεχνήεντι συνήρμοσε δούρατα δεσμῷ
Κυκλώσας τροχόεντα τύπον ψευδήμονι δίφρῳ·
Ἀσκήσας δὲ λέπαδνα, καὶ ἀνθοκόμων ἀπὸ κήπων
Πλέξας λεπταλέοισι λύγοις τριέλικτον ἱμάσθλην,
Ἀρνειοῖς πισύρεσσιν ἑοῖς ἐπέθηκε χαλινούς,
Καὶ νόθον εὖ πεπνυτὸν ἑωσφόρον ἀστέρα τεύχων,
Ἄνθεσιν ἀγλαόεσσιν ἴσον τροχοειδέι κύκλῳ
[illegible] ἐϋκνήμιδος ἀπήνης,
Ἀντολίης φορέων τύπον, ἀμφὶ δὲ χαίταις
[illegible] καὶ ἔνθα σελαυγέα δαλὸν ἐρείσας
[illegible] ἀκτῖσιν ἑὸν μιμεῖτο τοκῆα,
[illegible] στεφανηδὸν ἁλίκτυπον ἄντυγα νήσου·
Ἀλλ' ὅτ' ἀνηέξητο φέρων εὐανθέμον ἥβην,
Πολλάκι πατρῴης φλογὸς ἥψατο, χειρὶ δὲ βαιῇ
Κουφίζων θερμὰ λέπαδνα καὶ ἀστερόεσσαν ἱμάσθλην,
Καὶ δρόμον ἀμφιπόλευε, καὶ ἀμφαφόων δέμας ἵππων,
[illegible] νέαις παλάμῃσιν ἐτέρπετο κοῦρος ἀθύρων·
Δεξιτερῇ δ' ἔψαυε πυριβλήτοιο χαλινοῦ,
Μαίνετο δ' ἱπποσύνης ἐθέλων πόθον, ἑζόμενος δὲ
Γούνασι πατρῴοις ἱκετήσια δάκρυα λείβων,
Ἤτεεν ἔμπυρον ἅρμα, καὶ αἰθέριον δρόμον ἵππων·
Καὶ γενέτης ἀνένευσεν, ὁ δὲ πλέον ἡδέι μύθῳ
Λισσόμενος λιτάνευε, παρηγορέων δ' ἐπὶ δίφρῳ
Ὑψιπόρῳ νέον υἷα φιλοστόργῳ φάτο φωνῇ·
Ὦ τέκος Ἠελίοιο φίλον γένος Ὠκεανοῖο
Ἄλλο τέλος μάστευε, τί σοι ποτὲ δίφρος Ὀλύμπου;
Ἱπποσύνης ἀκίχητον ἔα δρόμον· οὐ δύναμαι γὰρ
Ἰθύνειν ἐμὸν ἅρμα, τὸ περ μόλις ἡνιοχεύω,
Οὔποτε θοῦρος Ἄρης φλογερῷ κεκόρυστο κεραυνῷ,
Ἀλλὰ μέλος σάλπιγγι, καὶ οὐ βροντήιον ἀράσσει,
Οὐ νεφέλας Ἥφαιστος ἑοῦ γενετῆρος ἀείρει,
Οὐ νεφεληγερέτης καλέεται οἷα Κρονίων,
Ἀλλὰ παρ' ἐσχαρεῶνι σιδήρεον ἄκμονα τύπτει,
Ἄσθματι ποιητοῖσι χέων ποιητὸν ἀήτην·
Κύκνον ἔχει πτερόεντα, καὶ οὐ ταχὺν ἵππον Ἀπόλλων.
Οὐ στεροπὴν πυρόεσσαν ἀερτάζει γενετῆρος
Ἑρμῆς ῥάβδον ἔχων, οὐκ Αἰγίδα πατρὸς ἀείρει·
Ἀλλ' ἐρέεις Ζαγρῆι πόρεν σπινθῆρα κεραυνοῦ.
Ζαγρεὺς σκῆπτρον ἄειρε, καὶ ὡμίλησεν ὀλέθρῳ·
Ἄζεο καὶ σύ τέκος παρομοίια πήματα πάσχειν·
Εἶπε, καὶ οὐ παρέπεισε· πάις δὲ γενέτορα νύσσων
Δάκρυσι θερμοτέροισιν ἑοὺς ἐδίαινε χιτῶνας,
Χερσὶ δὲ πατρῴης φλογερῆς ἔψαυσεν ὑπήνης,
Ὀκλαδὸν ἐν δαπέδῳ κεκλιμένον αὐχένα κάμπτων
Α[illegible] καὶ παῖδα πατὴρ ἐλέαιρε δοκεύων·
Καὶ γοερὴ Κλυμένη πλέον ἤτεεν· ὃς περὶ θυμῷ
Ἔμπεδα γινώσκων ἀμετάτροπα νήματα μοίρης,
Ἀχνύμενος ἐπένευσεν, ἀπομόρξας δὲ χιτῶνι
Μυρομένου Φαέθοντος ἀφειδέος ὄμβρον ὀπωπῆς,
Χείλεα παιδὸς ἔκυσσε· τόσην δ' ἐφθέγξατο φωνήν·
Δώδεκα πάντες ἔασι πυρώδεος αἰθέρος οἶκοι,
Ζωδιακοῦ γλαφυροῖο περίτροπον ἄντυγα κύκλου,
Κεκλιμένοι στοιχηδὸν ἐπισσυμένοι, οἷς ἐνὶ μούνη
Λοξὴ πουλυέλικτος ἀταρπιτὸς ἔπλε πλανήτων
Ἀσταθέων, καὶ ἕκαστον ἑλιξ χρόνος οἶκον ἀμείβει,

Ἑρπύζων βαρύγουνος, ἕως μόγις ὀψὲ τελέσσῃ
Εἴκοσι καὶ δέκα κύκλα παλιννόστοιο σελήνης,
Ζώνης ἑβδομάτης ὑπὲρ ἄντυγος· ὑψόθι δ᾽ ἕκτης
Ὠκύτερος γενετῆρος ἔχει δρόμον ἀντιπόρος Ζεύς,
Καὶ δρόμον εἰς λυκάβαντα διέρχεται· ἐν τριτάτῃ δὲ
Ἤμασιν ἑξήκοντα παρέρχεται ἔμπυρος Ἄρης
Γείτων σεῖο τοκῆος, ἐπαντέλλων δὲ τετάρτῃ
Αὐτὸς ἐγὼ στεφανηδὸν ὅλον πόλον ἅρμασι τέμνω,
Οὐρανίων ἑλίκων πολυκαμπέα κύκλα διώκων,
Μέτρα χρόνου πισύρεσσι φέρων κυκλούμενος ὥραις,
Τὴν αὐτὴν περὶ νύσσαν ἕως ὅλον οἶκον ὁδεύσω,
Πλήσας ἠθάδα μηνὰ τελεσφόρον, οὐδὲ πορείην
Καλλείψας ἀτέλεστον ἐπίστερον οἶμον ἀμείβω,
Οὐ δὲ πάλιν στρεψικέλευθον, ἐπεὶ πολυκαμπέες ἄλλοι
Ἀστέρες ἀντιθέοντες ἀεὶ στείχουσιν ἀλῆται,
Αἶψ᾽ ἀνασειράζοντες ἅμα προτέρω καὶ ὀπίσσω
Ἡμιτελῆ μεθέπουσι παλίλλυτα μέτρα κελεύθου,
Δέγμενοι ἀμφοτέρωθεν ἐμὴν ἑτερόπλοον αἴγλην,
Οἷς ἔνι λευκαίνουσα πόλον κεράεσσα σελήνη,
Κύκλον ὅλον πλήσασα σοφῷ πυρὶ μηνὰ λοχεύει
Μεσσοφανὴς, ἀμφίκυρτος, ὅλῳ πλήθουσα προσώπῳ·
Μήνης δ᾽ ἀντικέλευθος ἐγὼ σφαιρηδὸν ἑλίσσων
Μαρμαρυγὴν θρέπτειραν ἀμαλλοτόκου τοκετοῖο,
Ζωδιακὴν περὶ νύσσαν ἀτέρμονα κύκλον ὁδεύω,
Τίκτων μέτρα χρόνοιο, καὶ οἴκοθεν οἶκον ἀμείβων,
Καὶ τελέσας ἕνα κύκλον, ὅλον λυκάβαντα κομίζω·
Ἄκρα δὲ συνδέσμοιο φυλάσσεο, μὴ σχεδὸν ἕρπων
Ἅρμασιν ἡμετέροις ζοφοειδέα κῶνον ἑλίξῃ,
Φέγγος ὅλον κλέψειε ἐπισκιάων σέο δίφρον,
Μὴ δὲ παρεκτείνειας ἐθήμονος ἄντυγα κύκλου,
Μὴ δὲ τανυπλέκτων ἑλίκων πολυκαμπέϊ δεσμῷ
Πέντε παραλλήλων δεδοκημένος ἄντυγα κύκλων,
Οἶστρον ἔχῃς, καὶ νύσσαν ἐνήθεα πατρὸς ἐάσῃς,
Μή σε παραπλάγξειαν ἐν αἰθέρι φοιτάδες ἵπποι,
Μηδὲ διεπλάζων δυοκαίδεκα κύκλα πορείης
Ἐκ δόμου εἰς δόμον ἄλλον ἐπείγεο, καὶ σέο δίφρῳ
Κριὸν ἐφιππεύων μὴ δίζεο ταῦρον ἐλαύνειν,
Γείτονα μὴ μάστιζε προάγγελον ἱστοβοῆος
Σκορπίον ἀστερόφοιτον ἔτι ζυγὸν ἡνιοχεύων,
Εἰ μὴ ἀναπλήσειας ἐείκοσι καὶ δέκα μοίρας·
Ἀλλὰ σὺ μὲν κλύε μῦθον, ἐγὼ δέ σε πάντα διδάξω,
Κέντρον ὅλου κόσμοιο μεσόμφαλον ἄστρον Ὀλύμπου
Κριὸν ἐγὼ μεθέπων ὑψούμενος, εἶαρ ἀέξω,
Καὶ τροπικὴν ζεφύροιο προάγγελον ἄντυγα βαίνων,
Νύκτα ταλαντεύουσαν ἰσόρροπον ἠριγενείῃ
Ἰθύνων δροσόεντα χελιδονίης δρόμον ἠοῦς·
Κριοῦ δ᾽ ἀντικέλευθον ἐνέρτερον οἶκον ἀμείβω,
Χηλαῖς ἐν διδύμῃσιν ἰσήμερα φέγγεα πέμπων,
Ἐντύνων παλίνορσος ἰσόζυγον ἦμαρ ὁμίχλῃ,
Καὶ δρόμον εἰνοσίφυλλον ἄγω φθινοπωρίδος ὥρης
Φέγγεϊ μειοτέρῳ χθαμαλὴν ἐπὶ νύσσαν ἐλαύνων
Φυλλοχόῳ ἐνὶ μηνὶ, καὶ ἀνδράσι χεῖμα κομίζων
Ὀμβρηρὸν ἰχθυόεντος ὑπὲρ ῥάχιν αἰγοκερῆος,
Ἀγρονόμοις ὅτε γαῖα φερέσβια δῶρα λοχεύσῃ,
Νυμφίον ὄμβρον ἔχουσα, καὶ Εἰλείθυιαν ἐέρσην,
Καὶ θέρος ἐντύνω σταχυηκόμον ἄγγελον ὄρφνης,
Θερμοτέραις ἀκτῖσι πυρώδεα γαῖαν ἱμάσσων.
Ὑψιτενὴς παρὰ νύσσαν ὅτ᾽ εἰς δρόμον ἡνιοχεύω
Καρκίνον ἀντικέλευθον ἀθαλπέος αἰγοκερῆος
Ἀμφοτέρους καὶ Νεῖλον ὁμοῦ καὶ βότρυν ἀέξων·
Ἀρχόμενος δὲ δρόμοιο περίτρεχε γείτονα κάρτην
Φωσφόρον ἀπλανέος μεθέπων ποδηγέτα κελεύθου
Ἱπποσύνης στρεψικέλευθον, ἀμοιβαίῃ δὲ πορείῃ
Σύνδρομον ἰθύνουσι δυώδεκα κυκλάδες ὧραι·
Ὣς εἰπὼν Φαέθοντος ἐπεσφήκωσε καρήνῳ
Χρυσείην τρυφάλειαν, ἑῷ δέ μιν ἔστεφε πυρσῷ,
Ἑπτατόνους ἀκτῖνας ἐπὶ πλοκάμοισιν ἑλίξας,
Κυκλώσας στεφανηδὸν ἐπ᾽ ἰξύι λευκάδα μίτρην,
Καί μιν ἀπεχλαίνωσεν ἑῷ πυρόεντι χαλινῷ

Repens genibus grauatis, donec vix ſerò perficiat
Viginti & decem circulos reuoluta Luna,
Zonæ ſeptimæ ſuper circumferentiã, ſuper verò ſextam
Velociorem patre habet curſum contragradiens Iupiter,
Et curſum in annum pertranſit, in tertia verò
Diebus ſexaginta pertranſit igneus Mars
Vicinus tui patris. Oriens verò quarta
Ipſe ego coronatim totum polum curribus ſeco,
Cœleſtium voluminum multiflexos circulos ſequens,
Menſuras temporis, quatuor ferens circulatus horis,
Eandem circa metam donec totam domum tranſeam,
Implens conſuetum menſem finem ferentem, neque tranſitũ
Relinquens imperfectum poſteriorem viam muto,
Neque rurſus prauum cum multiflexæ aliæ
Stellæ contra currentes ſemper vadunt errantes,
Statim retrahentes ſimul antè & retro
Semiperfectas ſequuntur reſolutas menſuras viæ
Accipientes vtrinque meum in diuerſum impulſum ſplendorem,
In quibus candidum faciens polum cornuta Luna
Circulum totum implens prudenti igne menſem generat,
Media apparens gibboſa, tota plena fronte.
Lunæ verò prauus impulſu ego circulariter voluens
Splendorem nutricem manipulos generantis partus,
Zodiacam circa metam infinitum circulum ambulo,
Generans menſuras temporis, & ſingulariter domum mutãs
Et perficiens vnum circulum totum annum fero.
Summitates verò nodorum caue ne prope ſerpens
Curribus noſtris caliginoſum conum voluens,
Lumen totum furetur inumbrans tuum currum,
Neque prætereguites conſueti circumferentiam circuli,
Neq; latè complicatorum voluminum multiflexo vinculo
Quinque parallelorum intuens ambitum circulorum
Furorem habeas, & metam familiarem patris relinquas,
Neque te ſeducant in æthere vagi equi,
Neque ſpeculans duodecim circulos tranſitus
Ex domo in domum aliam excitare, & tuum currum
Arietem inequitans ne quære taurum agitare,
Vicinum ne inquietes prænuncium temonis
Scorpium ſtellatum igitur adhuc iugum gubernans,
Si non impleas viginti & decem partes:
Sed tu quidem audi ſermonem, ego verò te omnia docebo,
Centrum totius mundi vmbilicale ſydus cœli
Arietem ego ſequens eleuatus, ver augeo
Et tropicam Zephyri prænunciam circumferentiam vadens,
Noctem ponderantem æqualem diei
Dirigens roridum Chelidoniæ curſum auroræ,
Arietis verò oppoſitum inferiorem domum muto.
Lancibus verò in geminis æquidialem lucem mittens
Adornans reuolutus æqualem diem tenebris,
Et curſum frondoſum duco autumnalis horæ
Luce minore humilem ſuper orbitam agitans
Folia fundente in menſe, & viris hyemem adferens
Imbriferum piſcoſi ſuper dorſum capricorni,
Ruſticis quæ terra vitam ferens munera pepererit,
Sponſum imbrem habens & obſtetricem rorem,
Et æſtatem adorno ſpicas ornantem nuncium caliginis,
Calidioribus radiis ignitam terram flagellans
Altè extenſus prope metam cùm in curſum currum agitans
Cancrum oppoſitum non calidi capricorni
Vtroſque & Nilum ſimul & vuam adaugens.
Incipiens verò curſum pertranſi vicinum humerum
Luciferum inerrantis ſequens ducem viæ
Equitatus ducem prauium, alterno verò tranſitu
Concurrentem dirigunt duodecim circulares horæ.
Sic locutus Phaëthontis corroborauit in capite
Auream galeam, & ſuo ipſum coronauit igne
Septiſidos radios ſuper capillis voluens,
Circulans coronatim ſuper ilijs candidam mitram,
Et ipſum induit ſuo igneo freno,

Stellæ omnes à Sole illuminantur.
Lunæ varietas.
Annus.
Menſis triginta dierum, & ſignum 30. graduum.
Deſcriptio veris in anno.
Æquinoctium vernum.
Æquinoctium autumnale.
Hyemis in Capricorno.
Æſtas in Cancro.
Pulcherrima aſtrologia.
Sol Phaëthontem coronat.
Sol Phaëthontem expedit.

Et pedem purpurante circumſtrinxit calceo,
Puero vero currum dedit, & orientalibus à præſepibus
Equos Solis igneos duxerunt horæ.
Phaethon currú adſcendit. *Et audax ad iugum venit Lucifer, circum verò ſplendido*
Equinam ceruicem ſeruilem incluſit capiſtro,
Et Phaethon aſcendit, dans vero ipſi ſræna vibrare
Fræna ſplendentia, & ſplendentem ſcuticam
Sol pater, trepido vero vibrabatur ſilentio,
Filium cognoſcens breuis æui fore, prope verò ripam
Clymene ob felicitatem filij Phaethontis lætatur. *Semiapparens Clymene flammeorum victorem curruum*
Intuens filium amans quatiebatur gaudio mater:
Iam verò roſcida reſplendebat lethalis ſtella,
Et Phaethon aſcendit matutinum ambitum ſcandens
Aquis auitis ablutus Oceani
Et audax bene lucentium agitator ſublimigradus equorum
Cœlum conſpexit choro depictum aſtrorum.
Septem Zonæ. *Septem circa zonas volutum, vidit errantes*
Præcedentes & terram ſimilem vidit centro
In medio pactam longis ſublatam rupibus
Vndique in altum ſublatam contubernalibus ventis,
Et fluuios vidit, & ſupercilia Oceani,
Subito retrahentia ſuum fluctum in ſuam aquam,
Vbi quidem oculũ tetendit in æthera, & congeriẽ aſtrorum,
Et terræ varias nationes, & inſtabilia dorſa maris
Aſpiciens volutatum infinituſſ fundamenta mundi,
Equi Solis à Zodiaco aberrant. *Tunc verò voluti ſub iugo ardentes equi*
Zodiaci præterierant conſueti ambitum circuli.
Et Phaethon ignarus habens ignitam ſcuticam
Apparuit flagellans collum equinum: hi vero furioſi
Stimulum obſtupeſcentes non parcentis aurigatoris
Antiquæ inuiti ſuper limite viæ
Currus præter metam errantes currebant equi
Accipientes ſonitum alium à conſueto agitatore,
Et Auſtralem præter terminum, & arctica dorſa Boreæ
Errante curru ſolatiorum perturbata. *Erat tumultus, cœleſtis vero aſtantes portæ*
Aliter apparentem adulterinam diem mirabantur pedibus
Tremuit verò aurora, et inſonuit Lucifer ſtella: (celeres horæ.
Quò ferris care puer, quid inſanis equum agitans?
Parce tuo flagello ſuperbo, vtrorumque vero
Errantium caue & inerrantium chorum aſtrorum,
Ne audax Orion te occidat machæra,
Ne baculo igneus ſenex percutiat Bootes,
Nauigabili verò equitatui adhuc parce, neque te longo
Ventre tumulet in æthere Cete Olympi,
Neque te deuoret Leo, aut Taurus cœli
Ceruicem inflectens ardenti percutiat cornu,
Verere ſagittarium ob intenſum neruum,
Ne te igneus cuſpides habens occidat telo,
Ne chaos aliud fiat & ætheris aſtra appareant
Die durante, meridiante verò curru
Inſtabilis aurora occurrat Luna.
Sic locuto illo Phaethon magis agitauit currum trahens,
Currus Solis per omnes cœli plagas errat. *In Auſtrum, in Boream, Zephyrum prope, & vicinum Eurũ,*
Et fragor ætheris erat, immotæ verò mundi
Harmoniam concuſſit, incuruabatur verò & ipſe
Aetheris voluto medius transfixus axis,
Et vix per ſe volutum eleuans polum aſtrorum
Inflexo genu fulciebatur Libycus incuruatus Atlas
Maius onus habens, & æquidiſtantem extra Arctum
Circulum deradens volubilis ventris tractu
Comes ſtellato Draco retraxit tauro,
Signa cœleſtia confuſa. *Et cani capiti inflammanti leo atrugiebat gutture,*
Aethera calefaciens hirſuto igne, vt audax ſtabat
Cancrum obliquipedem quatiens, hirſutos pilos habenti tremore.
Cœleſtis verò Leonis poſteriorem apud plantam
Virginem vicinam flagellauit ſiticuloſa cauda,
Virgo verò alata ſe proripiens Boota
Axi proximus venit, & conuerſabatur cum plauſtro,
Et occidentem ad metam errantem lucem mittens

Καὶ πόδα φοινίσσοντι διεσφήκωσε πεδίλῳ,
Παιδὶ δὲ δίφρον ἔδωκε, καὶ ἠῴης ἀπὸ φάτνης
Ἵππους ἠελίοιο πυριδέας ἄγαγον Ὧραι,
Καὶ θρασὺς εἰς ζυγὸν ἦλθεν Ἑωσφόρος, ἀμφὶ δὲ φαιδρῷ
Ἵππειον αὐχένα δοῦλον ἐπεκλήϊσσε λεπάδνῳ,
Καὶ Φαέθων ἐπέβαινε· δίδους δέ οἱ ἡνία πάλλειν
Ἡνία μαρμαίροντα, καὶ αἰγλήεσσαν ἱμάσθλην
Ἥλιος ὁ γενέτης, τρομερῇ δ' ἐλελίζετο σιγῇ,
Υἱέα γιγνώσκων μινυώριον, ἐγγύθι δ' ὄχθης
Ἡμιφανὴς Κλυμένη φλογερῶν ὀπιδεύτερα δίφρων
Δερκομένη φιλότεκνος ἐπάλλετο χάρματι μήτηρ·
Ἤδη δ' ἑρσήεις ἀμαρύσσετο φοίνιος ἀστήρ,
Καὶ Φαέθων ἀνέβαινεν ἑώϊον ἄντυγα βαίνων,
Ὕδασι παππῴοισι λελουμένος Ὠκεανοῖο,
Καὶ θρασὺς εὐφαέων ἐλατὴρ ὑψίδρομος ἵππων
Οὐρανὸν ἐσκοπίαζε χορῷ κεχαραγμένον ἄστρων
Ἑπτὰ περὶ ζώνας κυκλούμενον, εἶδεν ἀλήτας
Ἀντιπέρους, καὶ γαῖαν ὁμοίιον εἶδε κέντρῳ
Μεσσατίην δολιχοῖσιν ἀειρομένην σκοπέλοισι
Πάντοθεν ἠερίην ὁμοεστίοισιν ἀήταις,
Καὶ ποταμοὺς σκοπίαζε, καὶ ὀφρύας Ὠκεανοῖο,
Αὐτὸν ἀναπλάζοντας ἑὸν ῥόον εἰς ἑὸν ὕδωρ,
Ὁππόθι μὲν ὄμμα τίταινεν ἐς αἰθέρα, καὶ χύσιν ἄστρων,
Καὶ χθονὸς αἰόλα φῦλα, καὶ ἄστατα νῶτα θαλάσσης
Παπταίνων ἑλικωδὲς ἀπείρονος ἕδρανα κόσμου,
Ἤδη δ' ἐδινήθησαν ὑπὸ ζυγὸν αἴθοπες ἵπποι
Ζωδιακοῦ παράμειβον ἐθήμονος ἄντυγα κύκλου·
Καὶ Φαέθων ἀδίδακτος ἔχων πυρόεσσαν ἱμάσθλην
Φαίνετο μαστίζων λόφον ἵππιον· οἱ δὲ μανέντες
Κέντρον ὑποτρομέοντες ἀφειδέος ἡνιοχῆος,
Ἀρχαίης ἀέκοντες ὑπὲρ βαλβῖδα κελεύθου
Ἄξονος ἔκτοθι νύσσης δεδοκημένης ἔτρεχον ἵπποι,
Δεξάμενοι κτύπον ἄλλον ἐθήμονος ἡνιοχῆος,
Καὶ νότιον παρὰ τέρμα, καὶ ἀρκτῷα νῶτα Βορῆος
Ἦν κλόνος, αἰθερίαι δὲ παρισταμέναι πυλεῶνι
Ἀλλοφανὲς ποδὶ θάμβος ἐθάμβεον ἤματος Ὧραι,
Ἔτρεμε δ' ἠριγένεια, καὶ ἴαχε Φωσφόρος ἀστήρ·
Πῇ φέρεαι φίλε κοῦρε, τί μαίνεαι ἵππον ἐλαύνων;
Φεῖδεο σῆς μάστιγος ἀγήνορος, ἀμφοτέρων δὲ
Πλαζομένων πεφύλαξο, καὶ ἀπλανέων χορὸν ἄστρων,
Μὴ θρασὺς Ὠρίων σε κατακτείνειε μαχαίρῃ,
Μὴ ῥοπάλῳ σε τυπέντι γέρων πυρόεις Βοώτης,
Πλωτῇ δ' ἱπποσύνῃ ἔτι φείδεο, μηδέ σε μακρῇ
Γαστέρι τυμβεύσειεν ἐν αἰθέρι Κῆτος Ὀλύμπου,
Μηδέ σε δειπνήσειε Λέων, ἢ Ταῦρος Ὀλύμπου
Αὐχένα κυρτώσας φλογερῷ τύψειε κεραίῃ,
Ἅζεο τοξευτῆρα τιταινομένης ὑπὸ νευρῆς,
Μή σε πυριγλώχινι κατακτείνειεν ὀϊστῷ,
Μὴ χάος ἄλλο γένοιτο, καὶ αἰθέρος ἄστρα φανείη
Ἤματος ἱσταμένοιο, μεσημβρίζοντι δὲ δίφρῳ
Ἄστατος Ἠριγένεια συναντήσειε Σελήνη·
Ὣς φαμένου, Φαέθων πλέον ἤλασεν ἅρμα ταθῆναι
Εἰς Νότον, εἰς Βορέην, Ζεφύρου σχεδὸν, ἐγγύθεν Εὔρου,
Καὶ κλόνος αἰθέρος ἦεν, ἀκινήτοιο δὲ κόσμου
Ἁρμονίην ἐτίναξεν, ἐδοχμώθη δὲ καὶ αὐτὸς
Αἰθέρι δινήεντι μέσος πεπαρμένος ἄξων·
Καὶ μόγις αὐτοέλικτον ἀερτάζων πόλον ἄστρων
Ὀκλαδὸν ἐστήρικτο Λίβυς κυρτούμενος Ἄτλας
Μείζονα φόρτον ἔχων, καὶ ἰσόρροπον ἐκτοθεν Ἄρκτου
Κύκλον ἀποξύων ἑλικώδεϊ γαστέρος ὁλκῷ
Σύνδρομος ἀστερόεντι δράκων ἐπεσύρετο ταύρῳ,
Καὶ κυνὶ σειριάοντι λέων βρυχήσατο λαιμῷ,
Αἰθέρα θερμαίνων λασίῳ πυρὶ, καὶ θρασὺς ἔστη
Καρκίνον ἀντιπόδην κλονέων λασιότριχι παλμῷ·
Οὐρανίου δὲ λέοντος ὀπισθιδίῳ παρὰ ταρσῷ
Παρθένον ἀγχικέλευθον ἱμάσσε διψάδος οὐρῆ·
Κούρη δὲ πτερόεσσα παραΐξασα Βοώτου
Ἄξονος ἐγγὺς ἵκανε, καὶ ὡμίλησεν ἀμάξῃ,
Καὶ δυτικῷ παρὰ τέρμα πλανώμενα φέγγεα πέμπων

Ἑσπερ.

[illegible]

Heſperum præcurrentem luciferum impulit ſtellà.
Errabat verò auroræ, & conſueto pro lepore
Sirius ardens apprehendebat ſuculoſam vrſam.
Bifariam verò relinquentes, hic quidem Notum, hic verò
Piſces cœleſtes ſaltabant in cœlo (*Boream*
Vicini aquario, præcipiti verò concuſſione
Comes capricorni volubilis ſaltabat Delphin,
Et ab Auſtralis volubiliter aberrantem viâ
Scorpium vicinum ſuam tangentem macheram.
Trepidauit Orion etiam in ſtellis, ne tardus repens
Summitatem pedum raderet denuo acuto aculeo;
Et ſplendorem ſemperfectum expuens frontis
In ſummo nigreſcens in meridie cucurrit Luna.
Non enim celans adulterinum ſplendorem vitali igne
Oppoſiti ſolis priuabatur cognatum ſplendorem.
Pleiadúmque phalangis volubilis ſeptem ſtellarum Echo
Cœlum ſeptizonium infremuit circulari voce:
Et ſonitum exuſcitantes numero æqualibus à gutturibus
Stellæ præcurrentes bacchabantur errantes.
Iouem quidem incitabat Venus, Mars Saturnum. Vernâ verò
Pleiadi propè acceſſit mea exul ſtella,
Stellis verò ſeptiradis miſcens conſanguineum ſplendorem,
Semiapparens oriebatur meam apud matrem Maiam.
A curru cœleſti auerſa, cui eſt ſemper
Comes, aut præuia matutina. Veſpertina verò
Sole occidente poſteriorem lucem mittit.
Et ipſum cum curſum æqualem habens æqualis ſortis vadit
Solis cor laudarunt periti aſtrorum.
Et roridis niuibus irriguus ceruicem tendens
Sponſus Europæ mugiit taurus cœli,
In curſum erigens pedem incuruum, acutè extenſum verò
Incuruans Phaëthonti cornu obliquæ frontis
Cœleſtem flammantibus inſonuit ambitum vngulis,
Et audax ex vagina ſubla um ex ardenti femore
Orion gladium extraxit, baculum vibrauit Bootes,
Et pedis Aſtræi ſublimia genua vibrans
Pegaſus hinniuit, & ſuſcitans polum vngula
Semiapparens Libycus equus incurrit vicino circulo
Et iraſcens alas vibrauit, vt rurſus gubernatorem
Alium iacularetur ab æthere, quemadmodum & ipſum
Ab ambitu excuſſit Bellerophontem.
Non amplius verò altigradi Boreæ prope metam
Inuicem ſaltabant in illis circulares vrſæ,
Sed cum auſtro miſcebantur & Heſperio in ſtagno
Non irrigua vestigium habentes inſueti Oceani.
Iupiter verò pater Phaëthontem præcipitauit fulmine,
Ex alto per ſe voluto ſuper fluctum Eridani,
Ligans verò harmoniam irritam cœno vinculo,
Frenos Soli rurſus præbuit, æthereum verò
Orienti præbuit currum, & antiquam apud metam
Famulæ Phaëthontis currebant pedibus valentes horæ:
Terra verò omnis riſit denuo, ex aëre verò
Vitam generantis Iouis imber totas purgauit terras,
Et humida gutta extinxit ignem errantem,
Quantum ſuper terram omnem valde à flammatis gutturibus
E cœlo hinnientes expuebant ardentes equi:
Sol verò rurſus ortus fuit recurrens currum gubernans,
Et ſementis augebatur, rurſus verò redibant area
Accipientes priorem vitalem ætheris ſplendorem.
Iupiter verò pater Phaëthontem conſtituit in cœlo
Similem agitatori & cognominem: cœleſtem verò
Cubitu ſplendente luciferum currum tendens
In curſum excitatus habet imaginem aurigatoris,
Tanquam rurſus deſiderans etiam in cœlis currum patris,
Et fluuius igne combuſtus rediit in polum aſtrorum
Iouis laudantis, in ſtellato verò circulo
Eridanus igniti voluitur incurua aqua.
Sorores verò cito mortui lapſi agitatoris,

Orion à Scorpio occiſus.

Omnia ſigna cœleſtia inſurgunt contra Phaëthontem; Pegaſus excuſſit Bellerophontem, Iupiter Phaëthontem fulminat.

Phaethon in Eridanū decidit.

Iupiter harmoniā mundi turbatam reſtituit.

Imber terram purgans.

Heniochus ex Phaëthonte redditus.

Eridanus in cœlum tranſlatus. Heliades in arbores Electra.

In arborem imaginem tranſmutarunt, lugentibus verò ab (arboribus
Diuitem foliis deſtillant guttam.

DIONYSIACORVM
LIBER XXXIX.

Mercurius in cœlum reuertitur.

SIC locutus incomprehenſibilis in cœlum iuit Mercurius
Gaudium relinquens & miraculum fratri Baccho.
Poſtquam quidem adhuc Bacchus non ornatorum confuſionem aſtrorum
Obſtupeſcebat, & Phaëthontem lapſum, quomodo apud Celtas
Veſpertinum igne combuſtus delapſus ſit in fluuium,

Naues adducuntur à Rhadamanibus.

Tunc verò naues venerunt aduenæ, quæ in ponto
Ordine poſiti dirigentes in pugnam naualem Indorum
Tranquillo Rhadamanes nauigabant mari,
Pontum alternis ferientes viis,
Pugnæ agitatores: excitato verò Baccho

Lycus gubernator nauium.

Nauibus oppoſitis ſibilauit dux ventus,
Et Lycus gubernabat in aquis currum agitans,
Equinis non ſignatum eradens fluctum vngulis.
Deriades verò immenſus altè ſuper turribus
Excitatorum in modum nubis videbat vela nauium
Oculo irato, & poſtquam ſuperbus audiens
Pugnam excitantes quòd naues Arabs fabricaſſet faber
Iurauit ſyluam cedentibus inducere Arabibus bellum,
Et vrbem minabatur euertere Lycurgi
Metens Rhadamanes percuſſore ferro.
Et claſſem cernentes intrepidi tremebant Indi
Martem cernentes à mari impulſum, donec & iam ipſius
Genua audacis ſolueret Deriadæ.
Simulato verò riſu tranquilla fronte
Indus Rex iuſſit trecentis ex inſulis
Elephantes nutrientis apud radices inacceſſas terræ
Populum adducere: & velox in ſemitam iuit præco
Pedibus multiflexis à terram tranſiens,
Et claſſis velox venit multiplicibus ab inſulis,
Vocante rege, hic verò audax ceruicem extendens
Naues pulchris galeis ornatas in Martem marinũ trahẽs,
Populum ſuum confidentem fecit & ſuperba dixit voce:
Viri, quos aluit meus bellicoſus Hydaſpes
Iam rurſus pugnate confiſi, ardentem enim,
Adducite ignem ad Martem, & immenſam tangite piceam
Naues vt comburam nuper aduenientes ardenti face

Deriadæ impietas.

Et exercitum per humidum gradientẽ vno abſcondã mari
Cum haſta, cum thorace, cum nauibus & Baccho,
Si Deus eſſet Bacchus, meo igne Bacchum perderem.
Non ſatis eſt, quòd profluentis admodum varia veneficia concinnans
Floribus Theſſalicis meum rubefecit Hydaſpen,
Et ipſum videns tacui, & tranquillus adhuc cernens
Toleraui flauos fluctus fœdati fluminis,

Hydaſpes pater Deriadæ.

Si enim fuiſſet fluctus hic ab alieno flumine,
Nec pater meus eſſet Martius Indus Hydaſpes.
Sanè ego hoc flumen fuſili impleuiſſem puluere,
Fragrantiam viteam demoliens Bacchi,
Et fluuium ebrium mei patris tranſiens
Pedibus pulverulentis percurrerem non irriguam aquam,

Fluuius à Neptuno exſiccatus. Deriades Bacchum Iouis eſſe filium negat.

Vt de Argiuis dicitur, quòd Neptunus
Aridam aquam fecit & ſiccatis fluminis
Inachiam equeſtris vngula ſignauit puluerem.
Non Deus, non Deus hic, ſuum verò mentiens eſt genus.
Qualem enim Saturnij cœleſtem ægidem vibrat?
Qualem habet ſcintillam à Ioue proiecti fulminis?

Εἰς φυτὸν εἶδος ἄμειψαν, ὀδυρομένων δ' ἀπὸ δένδρων
Ἀφνειὴν πετάλοισι κατασταλάουσιν ἐέρσην.

ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΛΘ.

ΩΣ εἰπὼν ἀκίχητος ἐς οὐρανὸν ἤλυθεν Ἑρμῆς,
Χάρμα λιπὼν καὶ θαῦμα κασιγνήτῳ Διονύσῳ·
Ὄφρα μὲν εἰσέτι Βάκχος ἀκοσμήτων χύσιν ἄστρων
Θάμβεε, καὶ Φαέθοντα δεδουπότα, πῶς παρὰ Κελτοῖς
Ἑσπερίῳ πυρίκαυτος ἐπωλίσθησε ῥεέθρῳ,
Τόφρα δὲ νῆες ἵκανον ἐπήλυδες, αἳ ἐνὶ πόντῳ
Τοιχάδες ἰθύνοντες ἐς Ἄρεα ναύμαχον Ἰνδῶν
Ἀκλύστῳ Ῥαδάμανες ἐναυτίλλοντο θαλάσσῃ,
Πόντον ἀμοιβαίοισιν ἀναρρήσσοντες ἀγυιαῖς,
Ὑσμίνης ἐλατῆρες, ἐπειγομένῳ δὲ Λυαίῳ
Ὁλκάσιν ἀντιτύποις ἐπεσύρισε πομπὸς ἀήτης,
Καὶ Λύκος ἡγεμόνευεν ἐν ὕδασι δίφρον ἐλαύνων,
Ἵπποις ἀχάρακτον ὀτίζων ῥόον ὁπλαῖς·
Δηριάδης δ' ἀπέλεθρος ὑπέρτερος ὑψόθι πύργων
Ἐγρομένων νεφεληδὸν ἐδέρκετο λαίφεα νηῶν
Ὀφθαλμῷ κοτέοντι, καὶ ὡς ὑπέροπλος ἀκούων
Ἐγρεμόθους ἐπὶ νῆας Ἄραψ τορνώσατο τέκτων,
Ὤμοσεν ὑλοτόμοισιν ἄγειν Ἀραβεῦσιν Ἐνυώ,
Καὶ πόλιν ἠπείλησεν ἀϊστῶσαι Λυκοόργου,
Ἀμήσας Ῥαδάμαντας ἀλοιητῆρι σιδήρῳ·
Καὶ στόλον ἀθρήσαντες ἀταρβέες ἔτρεμον Ἰνδοὶ
Ἄρεα πεπταίνοντες ἁλίκτυπον, ἄχρι καὶ αὐτοῦ
Γούνατα τολμήεντος ἐλύετο Δηριαδῆος.
Ποιητῷ δὲ γέλωτι γαληναίοιο προσώπου
Ἰνδὸς ἄναξ ἐκέλευσε τριηκοσίων ἀπὸ νήσων
Τῆς ἐλεφαντοβότοιο παρὰ σφυρὰ δύσβατα γαίης
Λαὸν ἄγειν, καὶ κραιπνὸς ἐς ἀτραπὸν ᾖε κῆρυξ
Ποσσὶ πολυγνάμπτοισιν ἀπὸ χθονὸς εἰς χθόνα βαίνων,
Καὶ στόλος ὦκα ἵκανε πολυσπερέων ἀπὸ νήσων,
Κεκλομένου βασιλῆος, ὁ δὲ θρασὺς αὐχένα τείνων
Ὁλκάδας εὐπήληκας ἐς Ἄρεα πόντιον ἕλκων,
Λαὸν ἑὸν θάρσυνε, καὶ ὑψιτόνῳ φάτο φωνῇ·
Ἀνέρες, οὓς ἀτίταλλεν ἐμὸς μενεχάρμης Ὑδάσπης
Ἄρηι πάλιν μάρνασθε πεποιθότες, αἰθόμενον δὲ
Ἄξατε πῦρ ἐς Ἄρηα, καὶ ἄσπετον ἅψατε πεύκην,
Νῆας ἵνα φλέξοιμι νεήλυδας αἴθοπι δαλῷ.
Καὶ στρατὸν ὑγροκέλευθον ἑνὶ κρύψοιμι θαλάσσῃ
Σὺν δορί, σὺν θώρηκι, σὺν ὁλκάσι, σὺν Διονύσῳ·
Εἰ θεὸς ἔπλετο Βάκχος, ἐμῷ πυρὶ Βάκχον ὀλέσσω.
Οὐχ ἅλις, ὡς προχοῇσι πολύτροπα φάρμακα τεύχων
Ἄνθεσι Θεσσαλικοῖσιν ἐμὸν φοίνιξεν Ὑδάσπην,
Καί μιν ἰδὼν σίγησα, καὶ ἥσυχος εἰσέτι λεύσσων
Ἔτλην ξανθὰ ῥέεθρα μιαινομένου ποταμοῖο·
Εἰ γὰρ ἔην ῥόος οὗτος ἀπ' ἀλλοτρίου ποταμοῖο,
Μὴ δὲ πατὴρ ἐμὸς ἦεν ἀρήιος Ἰνδὸς Ὑδάσπης,
Καί κεν ἐγὼ τόδε χεῦμα χυτῆς ἔπλησα κονίης,
Ὀδμὴν βοτρυόεσσαν ἀμαλδύνων Διονύσου,
Καὶ προχοὴν μεθύουσαν ἐμοῦ γενετῆρος ὁδεύων
Ποσσὶ κονιομένοισι διέτρεχον ἄβροχον ὕδωρ,
Οἷα παρ' Ἀργείοισι φατίζεται, ὡς Ἐνοσίχθων
Ξηρὸν ὕδωρ ποίησε, καὶ αὐσταλέου ποταμοῖο
Ἰναχίην ἵππειος ὄνυξ ἐχάραξε κονίην.
Οὐ θεός, οὐ θεός ἐστι, γένος δ' ἐψεύσατο φύτλην,
Ποίην γὰρ Κρονίωνος Ὀλύμπιον αἰγίδα πάλλει;
Ποῖον ἔχει σπινθῆρα Διοβλήτοιο κεραυνοῦ;

Ποίην

Ποίην δ' οὐρανίην στεροπὴν γενετῆρος ἀείρει;
Οὐ Κρονίδης κατ' Ἄρηα κορύσσεται οἰνάδι κισσῷ,
Οὐ τυπάνων πατάγοισι μέλος βροντεῖον ἐΐσκω,
Οὐδὲ Διὸς σκήπτροισιν ὁμοίια θύρσα καλέσσω,
Οὐ χθονίῳ θώρηκι Διὸς νέφος ἶσον ἐνίψω,
Νεβρίδι δαιδαλέῃ δὲ τὸ ποικίλον ἄστρον ἐΐσκω·
Ἀλλ' ἐρέεις, ὅτι βότρυν ἐδέξατο, καὶ χύσιν οἴνου
Δῶρα παρὰ Κρονίωνος ἀεξιφύτοιο τοκῆος·
Τρώϊον αἷμα φέροντι, καὶ ἀγρονόμῳ τινὶ βούτῃ
Ζεὺς πόρεν οἰνοχόῳ Γανυμήδεϊ νέκταρ Ὀλύμπου.
Νέκταρι δ' οὐ πέλεν οἶνος ὁμοίιος, εἴξατε θύρσοι·
Βάκχος ὁμοῦ Σατύροισιν ἐπὶ χθονὸς εἰλαπινάζει,
Δαίνυται οὐρανίοισι σὺν ἀθανάτοις Γανυμήδης·
Εἰ δὲ πέλε βροτὸς οὗτος ἐπουρανίοιο τοκῆος,
Σὺν Διὶ καὶ μακάρεσσιν ὁμῆς ἔψαυσε τραπέζης.
Ἔκλυον ὥς ποτε θῶκον ἑὸν καὶ σκῆπτρον Ὀλύμπου
Δῶκε γέρας Ζαγρῆϊ παλαιοτέρῳ Διονύσῳ,
Ἀστεροπὴν Ζαγρῆϊ, καὶ ἄμπελον οἴνοπι Βάκχῳ·
Εἶπε, καὶ εἰς μόθον ὦρτο, συνεῤῥώοντο δὲ λαοὶ
Σὺν δορί, σὺν σακέεσσι, καὶ ὄψιμον ἐλπίδι νίκης
Χερσαίου πολέμοιο μετεστήσαντο θαλάσσης·
Καὶ προμάχοις Διόνυσος ἐκέκλετο θυιάδι φωνῇ·
Ἄρεος ἄλκιμα τέκνα καὶ εὐθώρηκος Ἀθήνης,
Οἷς βίος ἔργα μόθοιο, καὶ ἐλπίδες εἰσὶν ἀγῶνες,
Σπεύσατε καὶ κατὰ πόντον ἀϊστῶσαι γένος Ἰνδῶν,
Εἰναλίην τελέσαντες ἐπιχθονίην μετὰ νίκην·
Ἀλλὰ θαλασσαίοιο διάκτορα δηϊοτῆτος
Ἔγχεα διπλώσαντες ὁμόπλοκα δίζυγι δεσμῷ
Ναύμαχα κολλήεντα περὶ στόμα σύμφυα χαλκῷ,
Μίξατε δυσμενέεσσιν ἀμεμφέοντες Ἐνυώ
Πρὸς θάμβος, μὴ χειρὶ πυραυγέα δαλὸν ἀείρων
Δηριάδης φλέξειεν ἀρήϊα δούρατα νηῶν.
Νόσφι φόβου μάρνασθε Μιμαλλόνες· ὑγροπόρων γὰρ
Ἐλπίδες ἀντιβίων κενεαυχέες· εἰ δὲ μογήσας
Φύλοπιν οὐκ ἐτέλεσσεν ἐπὶ χθονὸς ὄρχαμος Ἰνδῶν,
Ἠλιβάτων λοφίῃσιν ἐφεδρήσσων ἐλεφάντων,
Ἀγχινεφής, ἀλίχαστος, ἀνούτατος, ἠέρι γείτων,
Οὐ μὲν ἐγὼ προμάχων ποτὲ δεύομαι, οὐδὲ καλέσσω
Ἄλλον ἀοσσητῆρα μετὰ Κρονίωνα τοκῆα
Ἡνίοχον πόντοιο καὶ αἰθέρος· ἢν δ' ἐθελήσω,
Γνωτὸν ἐμοῦ Κρονίδαο Ποσειδάωνα κορύσσω,
Ἰνδώην στίχα πᾶσαν ἀμαλδύνοντα τριαίνῃ·
Καὶ πρόμον εὐρυγένεθλον ἀπὸ σπόρου Ἐννοσιγαίου
Γλαῦκον ἔχω συνάεθλον ἐμῆς ἀγχίγειτονα Θήβας,
Πόντιον Ἀονίης Ἀνθηδόνος ἀστὸν ἀρούρης,
Γλαῦκον ἔχω καὶ Φόρκυν, ἱμασσομένην δὲ θαλάσσῃ
Ὁλκάδα Δηριάδαο καταχρύψει Μελικέρτης,
Κυδαίνων Διόνυσον ὁμόγνιον, οὗ ποτε μήτηρ
Νήπιον ἔτρεφε Βάκχον, ἐπεὶ πόρε ποντιὰς Ἰνὼ
Ἓν γλάγος ἀμφοτέροισι Παλαίμονι καὶ Διονύσῳ.
Μαντιπόλου δὲ γέροντος, ὃς ἡμετέρην ποτὲ νίκην
Ἐσσομένην κατὰ πόντον ὑποβρυχίῃ φάτο φωνῇ,
Εἰμὶ φίλος Πρωτῆος· ἐς ὑσμίνην δὲ κορύσσει
Θυγατέρας Νηρῆος ἐμὴ Θέτις· ἐν δὲ κυδοιμοῖς
Βασσαρίδων συνάεθλος ἐμὴ θωρήσσεται Ἰνώ·
Θωρήξω δ' ἐς Ἄρηα καὶ Αἴολον, ὄφρα νοήσω
Εὖρον ἀκοντίζοντα, καὶ αἰχμάζοντα Βορῆα,
Γαμβρὸν ἐμοῦ προμάχου Μαραθωνίδος ἅρπαγα νύμφης,
Καὶ Νότον Αἰθιοπῆα προασπιστῆρα Λυαίου,
Καὶ Ζέφυρος πολὺ μᾶλλον ἀελλήεντι κυδοιμῷ
Ὁλκάδας ἀντιβίων δηλήσεται· ἡμετέρου γὰρ
Εὐνέτιν Ἶριν ἔχει Διὸς ἄγγελον· ἀλλὰ σιωπῇ
Ἔκτοθεν εὐθύρσοιο καὶ Ἰνδῴοιο κυδοιμοῦ
Μιμνέτω ἠρεμέων θρασὺς Αἴολος ἠθάδι δεσμῷ,
Ἄκρον ἐπισφίγξας ἀνεμώδεα, μὴ δ' ἐνὶ πόντῳ
Ἄσθμασιν ἰνδοφόνοισιν ἀριστεύσωσιν ἀῆται,
Ἀλλὰ μόθον τελέσω νηοφθόρα θύρσα τιταίνων.
Ὣς εἰπὼν, ἐκόρυσσε πεπιθόντας ἡγεμονῆας,
Ἤδη δὲ πολέμοιο προάγγελος ἵστατο σάλπιγξ,

Quale verò cœleſte fulgur patris attollit?
Non Saturnius cõtra Martem armatur viticolore hedera,
Non tympanorum ſtrepitibus robur fulmineum adſimulo.
Neque Iouis ſceptris ſimiles thyrſos vocabo.
Non terreſtri thoraci Iouis imbrem æqualem dicam.
Ceruina pelli varia quomodo varium ſydus adſimulo.
Sed dicis quòd vuam accepit, & fluxum vini
Munera à Saturnio plantas augente patre,
Troianum ſanguinem ferenti, & ruſtico cuidam paſtori
Iupiter dedit pincernæ Ganymedi nectar cœli.
Nectari verò non eſt vinum ſimile, cedite thyrſi.
Bacchus ſimul cum Satyris in terra epulatur,
Conuiuatur cœleſtibus cum immortalibus Ganymedes.
Si verò fuiſſet mortalis hic cœleſtis patris,
Cum Ioue & beatis eandem tangeret menſam.
Audiui quòd olim ſedem ſuam & ſceptrum cœli
Dederit munus Zagreo antiquiori Baccho.
Fulgur Zagreo, & vineam viticolori Baccho.
Dixit & in pugnam excitabatur, confluebant verò populi
Cum haſta, cum ſcutis, & ſerotinam ſpe victoriæ
Terreſtris belli transponebant maris.
Et ducibus Bacchus imperauit Thyade voce,
Martis fortes liberi, & bene armatæ Palladis,
Quibus vita eſt opera belli, & ſpes ſunt certamina.
Feſtinate etiam in ponto trucidare genus Indorum.
Marinam perficientes terreſtrem poſt victoriam.
Sed marini miniſtros belli
Haſtas duplicantes complicatas gemino vinculo
Naualis pugnæ conglutinatas circa os appenſas ferro
Miſcete hoſtibus in mari perterrefacientem pugnam.
Præuenientes, ne manu igne accenſum torrem tollens
Deriades comburat Martialia ligna nauium.
Abſque metu pugnate Mimallones, in mari verſantiũ enim
Spes hoſtium vana iactantes ſunt; ſi verò pugnans
Bellum non perfecit in terra dux Indorum
Sublimium dorſis inſidens Elephantum
Nubibus vicinus, incomprehenſibilis, inuulneratus, aëri vicinus,
Nunquam quidem ego ducibus indigeo, neque vocabo
Alium auxiliatorem poſt Saturnium patrem,
Aurigam ponti & ætheris, ſi verò voluero
Fratrem mei Iouis Neptunum armabo
Indicum ordinem omnem demolientem tridente.
Et ducem latæ generationis prolem Neptuni
Glaucũ habeo commilitonem meæ tanquam vicinũ Thebæ
Marinum Aoniæ Anthedonis ciuem terræ,
Glaucum habeo & Phorcyn, flagellatam verò mari
Nauem Deriadæ obruet Melicerta
Venerans Bacchum conſanguineum cuius quondam mater
Infantem nutriuit Bacchum, poſtquam præbuit marina Ino
Vnum lac vtriſque Palæmoni & Baccho.
Vatis verò ſenis, quis noſtram quondam victoriam
Futuram in mari ſubirrigua dixit voce:
Sum amicus Prothei, in bellum verò armat
Filias Nerei mea Thetys in pugnis verò
Baſſaridum commilito mea armabitur Ino.
Armabo verò in Martem etiam Æolum, vt cognoſcam
Eurum iaculantem, & pugnantem Boream,
Generum mei ducis Marathonidis raptorem Nymphæ,
Et Notum Aethiopicum propugnatorem Bacchi,
Et Zephyrus multo magis procelloſo fluctu
Naues hoſtium lædet, noſtri enim
Coniugem Irin habet Iouis nunciam, ſed cum ſilentio
Extra Thyrſo ornatum & Indicum bellum
Maneto tranquillus audax Aeolus conſueto carcere
Summitatem conſtringens ventoſam, neque in mari
Ventis Indos occidentibus ſuperabunt venti,
Sed pugnam perficiam naues perdentes Thyrſos extendens,
Sic locutus armauit perſuaſos duces.
Iam verò bello prænuncia ſtabat tuba,

Zagreus Iouis inſignia à patre conſecutus.

Bacchus ſuos pugna nauali cohortatur.

Tuba belli prænun-

Et cantum bellum excitantem reſonabant Martis tibiæ,
Populum congregantes, pulſata verò pellis bubula
Marium reſonabat be[illegible] ferro reſonans Echo
Et ſtrepitũ ſimul fremẽ item exercitũ excuſſit emiſit fiſtula.
Pro petroſa verò hoſtiles reliquiæ vocis
Panica poſterius vocẽ repetens reſpondebat marina Echo.
Hiſce verò pugnãtibus erat tumultus, excitabatur. [illegible] ventus
Pugna maritima. *Vocatorum, & populus conſueta pugnabat arte*
Circumdans coronatim totum exercitum, in medio verò
Indi Bacchi[illegible] navibus cinguntur. *Navibus comanebus cingebatur claſſis Indorum*
In reti conclorum piſcium in modum, Æacides verò
Æacus humidam Martem præuaticinans Salaminiis
Incipiens be[illegible] diuinam edidit vocem:
Si prius noſtram audiens ſupplicem Echo,
Pluuia à Ioue petitur. *Non ſeminatum latus areas habentis abegiſti ſqualloren*
Surculoſam in terram ducens vitalem aquam (terra,
Da rurſus ſerò perfectã ſimilem gratiam pluuię Iupiter, [illegible]
Aqua honorans me & hic & quiſpiam dicet
Victoriam noſtram intuens, quòd in terra,
Iupiter ſuum filium honorauit, & in pelago honorat,
Alius vir dicet Achaicum in una lege
Æacus Indorum occiſor viuificans, [illegible]
Occidens hoſtilia capita, & ſalco fructum præbens
Gaudium præbuit Cereri, & lætitiam Baccho.
Libera verò noſtra plus naue, ſqualidum verò
In terre trem ventrem vitam ferentem duxit aquam.
Et terreſtris ventris mortiferum flatũm armabo
Pugnantem cum exercitu, & nauibus Deriada.
Sed pater ſceptriger vita, ſceptriger belli,
Mitte mihi aquilam auem mei præconem generis
Dextram ducis & veſtro Baccho,
Alia verò hoſtibus ſiniſtra auis veniat.
Symbola verò vtriſque diuerſimoda hæc fiant:
Hunc quidem intuebor ſublatum rapaci planta
Acutorum unguium laceratum acuto ſtimulo
Mortuum ſerpentem immenſum eleuantem Ceraſten
Hoſtis cornuti annunciantem exitium.
Populo verò hoſtium alia nigricolor veniet
Nigricantibus pennis præuaticinans cædem Indorum.
Spontaneam mortis nigram imaginem, ſi verò vo[illegible]
Fulmineo ſtrepitu meam vaticinare victoriam,
Et fulguris Bacchi puerperia lumina mittens
Filium tuum venerare rurſus igne; hoſtium verò
Naues pulchras caſſides habentes euertant fulmina.
Sanè pater Æginæ recordare, ne tua Nympha
Sponſum dedecores eiuſdem coloris auem amorum.
Sic locutus pugnauit, in aereas verò vias
Oculum retrogradè mittens oppoſitum vrſæ
Generum ſuum ſupplicans orauit, & emiſit ſermonem Erechtheus:
Gener mi Borea armare, & tua Nympha
Pugnanti patri auxiliarem ventum tendens,
Munera ſponſalia tui thalami marinam præbe victoriam.
Nauibus quidẽ Bacchi ferens naue inſtantem auram.
Da gratiam vtriſque Erechtheo & Baccho.
Nauibus verò Deriadæ inſanum pontum flagellans
Vento fluctuoſo tuas arma procellas.
Es enim pugnæ peritus, quòd & ipſe
Thraciam inhabitas peritus velut Mars
Hoſtium verò phalangi infelicem ventum ferens
Haſte denſata armare Deriada.
Statuens verò hoſtibus procelloſam pugnam,
Hoſtes iaculare grandinante telo.
Et Iouis fidelia ferens & Palladi & Baccho
Memento Cecropiæ virginibus ornatæ, vbi mulieres
Radio variant tuorum hymenæum amorum.
Iliſſum verò venerare nuptias ornantem, quando puellam
Atticam ſuam coniugem rapuerunt rapaces auræ
Sedentem inconcuſſam immoto tuo humero.
Noui quidem quòd commiſſo veniet alius ventus

Καὶ μέλ[illegible] ἐγχεκύδοιμον [illegible] Ἄρε[illegible] αὐλοὶ
Λαὸν ἀολλίζοντες· ἐρεσσομένη δὲ βοείη
[illegible] χαλκόκροτος ἠχὼ,
Καὶ [illegible] ἀγέρατος ἴαχε σῦριγξ
Ἀντὶ δὲ πετραίης πολεμηΐα λείψανα φωνῆς
Πανιὰς ὑστερόφων[illegible] ἀμείβετο πόντιας ἠχώ.
[illegible]
[illegible]
[illegible] ἐν μέσσῳ
[illegible] Ἰνδῶν,
Εἰς λίνον ἐργγαθέων [illegible] Αἰακίδης δὲ
Αἰακὸς ὑγρὸν Ἄρηα [illegible]
[illegible] ῥήξατο φωνὴν·
[illegible]
[illegible] ἀνχμὸν ἀρούρης,
[illegible] ἄγων [illegible] ὕδωρ,
[illegible] χάριν ὑετὲ Ζεῦ,
[illegible] καί τις ἐρεῖ
[illegible]
[illegible]
[illegible] Ἀχαιικὸς [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] Διονύσῳ·
[illegible]
[illegible] ὕδωρ,
[illegible]
[illegible] Δηριαδῆ[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] Διονύσῳ·
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] κεράστην,
[illegible]
[illegible] Ἰνδῶν,
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] Ἰνδῶν
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] Ἐρεχθεὺς·
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
Δὸς χάριν ἀμφοτέροισιν Ἐρεχθεῖ [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] Ἄρης,
[illegible]
[illegible] Δηριαδῆ·
[illegible]
[illegible]
Καὶ Διὸς πιστὰ φέρων, καὶ Παλλάδι, καὶ Διονύσῳ,
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
Οἶδα μὲν ὡς [illegible]

Γείτονα ἀντιβίοισιν ἑῷον· ἀλλ' ἐνὶ χάρμῃ
Οὐ τρομέω θρασὺν Εὖρον, ἐπεὶ πτερόεντες ἀῆται
Πάντες ὅσοι πνείουσιν ὀπάονές εἰσι Βορῆος.
Καὶ πρόμος Αἰθιόπων νοτίην ἐπὶ πέζαν ἀρούρης
Μηκέτι νοστήσειε Κορύμβασος, ἀλλὰ δαείη
Θερμὸν ἔχων πανάεθλον ἑὸν Νότον Αἰθιοπῆα,
Ψυχρὸν ὑπὲρ πόντοιο πιὼν θανατηφόρον ὕδωρ.
Οὐκ ἀλέγω Ζεφύροιο κορυσσομένοιο Βορῆος·
Δεῖξον ὁμοφροσύνην ἑκυρῷ σέο· οὐρανόθεν δὲ
Σὺν σοὶ Βακχιάδεσσιν ἐμαῖς στρατιῇσιν ἀρήξει
Μαρνάμενος τριόδοντι Ποσειδάων καὶ Ἀθήνη,
Ἡ μὲν ἑοῖς ναέτῃσιν, ὁ δὲ γνωτοῖο γενέθλῃ.
Καὶ πυρόεις Ἥφαιστος Ἐρεχθέος αἷμα γεραίρων
Ἵξεται ἀντιβίοις ἐς ὑδατόεσσαν ἐνυώ,
Ὁλκάδι Δηριάδαο μαχήμονα πυρσὸν ἑλίσσων·
Δὸς δέ με νικῆσαι καὶ ἐν ὕδασι, καὶ μετὰ νίκην
Κεκροπίην κομίσειεν ἀπήμονα λαὸν Ἐρεχθεύς,
Καὶ Βορέην μέλψωσι καὶ Ὠρείθυιαν Ἀθῆναι·
Τοῖον ἔπος βοόων δεδονημένος ἥψατο χάρμης
Ἔγχεϊ τεχνήεντι, καὶ ὡς ναέτης Μαραθῶνος,
Ναυμάχον εἶχεν ἔρωτα, ἐρετμοχαρεῖ δὲ κυδοιμῷ
Ἦν στόλος, ἦν Ἄρης τότε ναυτίλος· ἐν παλάμῃ δὲ
Πηδάλιον Φόβος εἶχε, κυβερνητὴρ δὲ κυδοιμοῦ
Δεῖμος ἀκοντοφόρων ἀνελύσατο πείσματα νηῶν·
Κυκλώπων δὲ φάλαγγες ἐναυτίλλοντο θαλάσσῃ,
Ὁλκάδας αἰγιαλοῖσιν ὀϊστεύοντες ἐρίπναις,
Εὐρύαλος δ' ἀλάλαζεν, ἀγηρροίζῳ δὲ κυδοιμῷ
Ἀγχινεφὴς οἴστρησεν ἐς ὑσμίνην Ἁλιμήδης.
Καὶ διδύμαις στρατιῇσιν ἐπέκτυπε πόντιος Ἄρης
Χερσαίην μετὰ δῆριν, ἀγηρροίζῳ δ' ἐνὶ πόντῳ
Ὁλκάσι Βακχείῃσιν ἐπήρεισαν ὁλκάδες Ἰνδῶν,
Καὶ φόνος ἦν ἑκάτερθε, καὶ ἔστιζε κύματα λύθρῳ,
Καὶ πολὺς ἀμφοτέρων στρατὸς ἔπεσεν, ἀρτιχύτῳ δὲ
Αἵματι κυανέης ἐρυθαίνετο νῶτα θαλάσσης·
Πολλοὶ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα χυτῷ πίπτοντες ὀλέθρῳ
Οἰδαλέοι πλωτῆρες ἐναυτίλλοντο θαλάσσῃ,
Καὶ ῥοθίοις ἑλικηδὸν ἔχων πορθμῆας αὐτοὺς
Σύρετο νεκρὸς ὅμιλος ἀφειδέϊ συνδρόμος αὔρῃ·
Πολλοὶ δ' αὐτοκύλιστοι ὑπὸ στροφάλιγγι κυδοιμοῦ
Εἰς ῥόον ὠλίσθαινον, ἀναγκαίῃ δὲ πιόντες
Πικρὸν ὕδωρ ἔγνωσαν ὑποβρυχίας λίνα μοίρης,
Βεβριθυῖαι θώρηκι, καὶ οἰδαλέον μέλαν ὕδωρ
Κυανέον ἐκάλυψεν ὁμόχροα σώματα νεκρῶν
Βένθεϊ φυκιόεντι [illegible]
Χάλκεος ἰλυόεντι χιτὼν ἐκαλύπτετο πηλῷ,
Καὶ τάφος ἔπλετο πόντος, ἐτυμβεύοντο δὲ πολλοὶ
Κήτεος γενύεσσιν, ἐν ἰχθυόεντι δὲ λαιμῷ
Ἄπνοον αἰθύσσουσα νέκυν τυμβεύσατο φώκη,
Ξανθὸν ἐρευγομένη κόρον αἵματος· ὀλλυμένων δὲ
Τεύχεα πόντος ἔδεκτο, νεοσφαγέος δὲ φορῆος
Αὐτομάτη λοφόωσα δι' ὕδατος ἔπλεε πήληξ,
Δεσμοῦ λυομένοιο, θυελλήεντι δὲ πολλὴ
Χεύματι πολυπλανέος ἐπενήχετο κύκλα βοείης
Σὺν δ' ὑγρῷ τελαμῶνι, πολὺς δ' ὑπὸ κύμασιν ἄκροις
Ἀφρὸς ἐρευθήεις πολιῆς ἀνεκήκιεν ἅλμης,
Αἱμαλέῳ πάλλευκον ὑποστίξας φύσιν ὁλκῷ,
Καὶ φονίαις λιβάδεσσι φοινίχθη Μελικέρτης·
Λευκοθέη δ' ὀλόλυζε τιθηνήτειρα Λυαίου,
Αὐχένα λάβρον ἔχουσα, καὶ Ἰνδοφόνου περὶ νίκης
Ἄνθεϊ φυκιόεντι κόμην ἐστέψατο Νύμφη·
Καὶ Θέτις ἀκρήδεμνος ὑπέκυψε θαλάσσης,
Χεῖρας ἐρεισαμένη καὶ Δωρίδι καὶ Πανοπείῃ
Ἄσμενον ὄμμα τίταινεν ἐπὶ θυρσοφόρῳ Διονύσῳ,
Καὶ βυθίη Γαλάτεια θαλασσαίου διὰ κόλπου
Ἡμιφανὴς πεφόρητο διαξύουσα γαλήνην,
Καὶ φονίην Κύκλωπας ἀνεπτοιοῦσαν Ἐνυὼ
Δερκομένη δεδόνητο· φόβῳ δ' ἤμειψε παρειάς·
Ἔλπετο γὰρ Πολύφημον ἰδεῖν μετὰ φύλοπιν Ἰνδῶν
Ἀντία Δηριάδαο συμμαχέοντα Λυαίῳ·

Vicinus hoſtibus Orientalis ſed in bello
Non trepido audacem Eurum, quòd alati venti
Omnes quotquot ſpirant famuli ſunt Boreæ, — Venti omnes Boreæ famuli.
Et dux Aethiopum auſtralem in oram terræ
Non amplius revertatur Corymbaſus, ſed diſcat
Calidum habẽs eo mulctatum ſuum Notum Aethiopicum,
Frigidam ſuper ponto bibens mortiferam aquam.
Non curo Zephyrum quando armatus eſt Boreas.
Oſtende concordiam ſocero tuo, è cælo verò
Tecum Bacchiadibus meis exercitibus opem feret
Pugnans tridente Neptunus & Minerva.
Hæc quidem pro ſuis civibus, ille verò pro fratris genere.
Et ignitus Vulcanus Erechthei ſanguinem venerans
Veniet obvius in aquoſam pugnam
Navi Deriadæ pugnacem ignem volvens.
Da verò me vincere etiam in aquis, & poſt victoriam
Cecropiæ adducat illæſum populum Erechtheus,
Et Borea decantabunt & Orithyiam Athenæ.
Tale verbum clamans à mari volutam tetigit pugnam
Haſta artificioſa, & ut civis Marathonis — Pugna navalis instituitur.
Navalis pugnæ habuit amorem, remis verò gaudente bello
Erat claſſis, erat Mars tunc nauta, in manu verò
Gubernaculum Phobus habebat, gubernator verò belli
Deimus teliferarum ſolvit retinacula navium;
Cyclopum verò phalanges navigabant in mari
Naves littoreis iaculantes rupibus
Eurialus verò exultabat, in mari ſtrepente verò fremitu
Nubibus vicinus furore agebatur in pugnam Halymedes.
Et geminis exercitibus inſonuit marinus Mars
Terreſtrem poſt pugnam, in mari ſtridente verò fremitu
Navibus Bacchicis irruebant naves Indorum,
Et cædes erat utrinque & ſignabat fluctus cruore,
Et multus amborum exercitus cecidit, iam fuſo verò
Saltu nigri rubebant dorſa maris.
Multi verò hinc & hinc liquido cadentes exitio
Tumidi navigatores navigabant in mari,
Et fluctibus volutim habens portitores ipſos — Multi prælio navali occiſi.
Trahebatur mortua multitudo non parcenti comes auræ:
Multi verò per ſe voluto ſuper fluxu belli,
In fluctum labebantur, neceſſitate verò bibentes
Acerbam aquam cognoverunt in mari ſubmergentis fila (Parcæ,
Onerati thorace, & tumida nigra aqua
Nigrorum obruit concoloria corpora mortuorum
Profunditate ſpumoſâ, cum aurigado verò latore
Ferrea cœnoſo tunica obruebatur luto, — Cete hominum ſepulchra.
Et ſepulchrum fuit pontus, ſepeliebantur verò multi
Balenarum maxillis, in piſcoſo verò gutture
Mortuum calefaciens inanimem tumulabat Phoca,
Flavam eructans ſatietatem ſanguinis, pereuntium verò
Arma pontus cepit, nuper occiſi verò latoris
Spontanea criſtata per aquam navigabat galea,
Vinculo ſoluto, procelloſo verò multiplicis
Fluctu vagantis natabant circuli ſcuti
Cum humido balteo, copioſa verò ſub fluctibus ſummis
Spuma rubens cani refluebat maris
Sanguineo prorſus candidam ſubdiſtinguẽs naturam tractus;
Et mortiferis guttis rubebat Melicerta.
Leucothea verò plaudebat nutrix Bacchi
Cervicem impetuoſam habens, & Indos occidentem ob victoriam
Flore ſpumoſo comas coronarat Nympha.
Et Thetys non coronata ſuſpiciens ex mari
Manus firmans & Doride & Panopea
Libenter oculum intendit in Thyrſo armatum Bacchum,
Et profunda Galatea marinum per ſinum
Semiapparens ferebatur abradens tranquillitatem,
Et homicida Cyclopes in mari perterrefacientem pugnam
Cernens quatiebatur, metu verò mutavit genas,
Sperabat enim Polyphemum videre poſt pugnam Indorum — Polyphemus Neptuni filius.
Contra Deriadem unà pugnantem cum Baccho.

Meticuloſa verò orabat marinam Venerem
Filium Neptuni victorem cognoſcere.
Et genitorē liberos amantē ob filiū nigros crines habentem
Pugnante orabat pugnare pro Polyphemo.
Et profundi tridentis circulo cingebant geſtatorem
Filiæ Nerei:innixus verò tridenti
Marinus Neptunus cernebat vicinam pugnam,
Et exercitum thorace armati cernens Bacchi,
Æmulus cernens alterius Cyclopis pugnam, (vocem,
In humido pugnanti Baccho multum reprehendentē emiſit
In pugnam amice Bacche tantos Cyclopas excitans,
Relinquens verò vnum ſolum procul à pugna
In tempus ſeptem annorum habes multū circulare certamē,
Nutriens alias aliam infinitam ſpem belli,
Quòd tui magni propugnatores certaminis
Omnes vno indigent inſuperabili Polyphemo.
Si verò tuam in pugnam meus puer venerit Cyclops
Etiam ſuper terra vnà pugnans cum Baccho
Paternam volueret mei cuſpidem cornu,
Et multam Inda multitudinem meo tridente trucidans
In vno die totum genus occidiſſet Indorum
Pectora bouis cornua habentis contudiſſet Deriade.
Puer meus rurſus alius habens centuriam manuum
Titanum interemptori tuo opem tulit patri
Ægeon multas vlnas habens cùm Saturnus in metū trahēs
Sublimium extendit multiplicem multitudinem manuum
Solē obumbrantē habens altè in ceruice ſublatam comam,
Et toruo Titanes priuati ſunt cœlo
Validas manus habentis Briarei obſtupeſcentes Bellonam.
Tale verbum inuidens æmula elocut u e t voce.
Pudefacta verò Thooſa triſtes habuit genas,
Marti non præſente amore inſano Polyphemo.
Cùm verò belli finis eſſet & multum tumultuante pugna
Conſuetum pontum vidit defluentem ſaltu Nereus,
Flauus verò Neptunus demiratus eſt dorſa maris,
Piſces homines vorantes cernens,& multitudine mortuorum
Vicini arida dorſa ponto ſtrata maris.
Bacchiadéſque phalanges irruerent in nigrum populum.
Iaceret verò hoſtium exercitus immenſus, cui in pugna
Percuſſorum gladiis & acutioribus ſaculis,
Huius quidem ſuper abdomen telum incidit, huius verò
Haſta ferrea medij ſuper ambitum cranij (pulſati
Vulnus altè infigebatur fracto capite.
Multi verò hinc & hinc e multiplicibus agitatoribus
Pontum alternis diuidentes remis
Cæruleam dealbabant continuo ſuccedentē fluxum ſpuma,
Et labor erat multis incitatorum agitatorum.
Collatos verò rudentes adiutore ferro
Director amputauit, & diſſidit enſe catenam.
Vtriuſque verò phalangis in aëre tumultum mittens
Fluebat nō erratiū longā vmbram trahēs imber iaculorum,
Quorū hoc quidē malū percutiebat mediū, hoc.v.penetrās
Velum nauis bene volutum bombum edebat concurrens cum ventis,
Aliud erat rudentibus transfixū, aliud.v.in foramine mali
Iacebat prolapſum, aliud verò per aëra telum errans
Summum tangebat ſublimem conum habens cornu
Tabulatis verò alius erat extenſus, vicina verò
Alia gubernatoris aberrantia à via
Inſtabilis gubernaculi arradebant ſummitates rami
Et Phlogius arcu inclytus ventoſum telum trahens
Tabulata nauis percuſſit & non tetigit Bacchum,
Erat verò videre in ponto bene alatum telum errans
Polypodis obliquis circumplexum corymbis.
Ab alio verò aberrabat alius, rubente verò ferro
Thynnum piſcem alius percuſſit pugnans pro Baccho.
Haſta verò iaculabatur Corymbaſus, vt tangeret
Nauem Satyri, incitata verò lancea
Piſcis humidigradi ſignauit bifurcam caudam
Acuta cuſpide: intenſus verò ferro

Neptunus pugnam naualem intuetur.

Ægeon in bello Titanum Ioui auxilio fuit.

Briareus filius Neptuni.

Thooſa.

Vulnus vulnera mortuorū.

Telorum imber.

Ταρβαλέη δ' ἱκέτευε θαλασσαίην Ἀφροδίτην,
Υἷα Ποσειδάωνος ἀριστεύοντα νοῆσαι·
Καὶ γενέτην φιλότεκνον ἐφ' υἱέι κυανοχαίτην
Μαρναμένου λιτάνευεν ἀεθλεύειν Πολυφήμου,
Καὶ βυθίην τριόδοντος ἐκυκλώσαντο φορῆα
Θυγατέρες Νηρῆος· ἐρειδόμενος δὲ τριαίνῃ
Πόντιος Ἐννοσίγαιος ἐδέρκετο γείτονα χάρμην·
Καὶ στρατὸν εὐθώρηκος ἐπιπνείων Διονύσου
Ζηλήμων ἑτέρου ἐπέσω Κύκλωπος Ἐνυώ,
Ὑγρομόθῳ Βρομίῳ πολυμεμφέα ῥήξατο φωνήν·
Εἰς ἐνοπὴν φίλε Βάκχε τόσους Κύκλωπας ἀγείρων,
Καλλείψας δ' ἕνα μοῦνον ἀποπρόθι δηϊοτῆτος
Εἰς χρόνον ἑπταέτηρον ἔχεις πολύκυκλον ἀγῶνα,
Ἄλλην ἄλλος ἀέξων ἀτέρμονος ἐλπίδα χάρμης,
Ὅττι τεοῦ μεγάλοιο θεραπνῆες ἀγῶνος
Πάντες ἑνὸς χατέουσιν ἀνικήτου Πολυφήμου·
Εἰ δὲ τεὴν ἐπὶ δῆριν ἐμὸς πάϊς ἵκετο Κύκλωψ,
Καὶ νῦν ἐπὶ πεδίοισι συμμαχιάζων Διονύσῳ,
Πατρῴην ἐλέλιζεν ἐμῆς γλωχῖνα κεραίης,
Καὶ πολὺν Ἰνδὸν ὅμιλον ἐμῷ τριόδοντι δαΐζων,
Εἰς μίαν ἠριγένειαν ὅλον γένος ἔκτανεν Ἰνδῶν,
Στήθεα δ' ἂν κεραοῖο διέθλασε Δηριαδῆος.
Υἱὸς ἐμὸς πάλιν ἄλλος ἔχων ἑκατοντάδα χειρῶν
Τιτήνων ὀλετῆρι τεῷ χραίσμησε τοκῆι,
Αἰγαίων πολυπηχυς ὅτε Κρόνος εἰς φόβον ἕλκων
Ἠλιβάτων ἐτάνυσσε πολυσπερὲς ἔθνος ἀγοστῶν,
Ἠέλιον σκιόωσαν ἔχων ὑψαύχενα χαίτην·
Καὶ βλοσυροὶ Τιτῆνες ἐνοσφίσθησαν Ὀλύμπου,
Εὐπαλάμου Βριαρῆος ὑποπτήσσοντες Ἐνυώ·
Τοῖον ἔπος φθονέων νεμεσήμονι πέφραδε φωνῇ·
Αἰδομένη δὲ Θόωσα κατηφέας εἶχε παρειάς,
Ἄρεος οὐ παρεόντος ἐρωμανέος Πολυφήμου·
Ὡς δὲ μόθου τέλος ἦεν, ἐειφλοίσβου δὲ κυδοιμοῦ
Ἠθάδα πόντον ὄπωπε κατασσύρροντα ἅλματι Νηρεύς,
Ξανθὸς δ' Ἐννοσίγαιος ἐθάμβεε νῶτα θαλάσσης,
Ἰχθύας ἀνδροφάγους ὁρόων, καὶ πλήθεϊ νεκρῶν
Γείτονος ἄβροχα νῶτα χερσωθέντα θαλάσσης·
Βακχιάδες τε φάλαγγες ἐπέχυον αἴθοπι λαῷ
Κεῖτο δ' ἀπειρεσίων στρατὸς ἄσπετος, ᾧ ἐνὶ χάρμῃ
Βαλλομένων ξίφεσι, καὶ ὀξυπόροισιν ὀϊστοῖς,
Τοῦ μὲν ὑπὲρ λαπάρην βέλος ἔμπεσε· τοῦ δὲ τυπέντος
Ἐγχεϊ χαλκείῳ μεσάτης ὑπὲρ ἄντυγα κόρσης
Ὠτειλὴ βεβάθυντο χαρασσομένοιο καρήνου·
Πολλοὶ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα πολυσπερέων ἐλατήρων
Πόντον ἀμοιβαίοισιν ἀνασχίζοντες ἐρετμοῖς,
Κυανέην λεύκαινον ἐπασσυτέρῳ ῥόον ἀφρῷ,
Καὶ πόνος ἦν ἀΐσσοντες ἐπειγομένων ἐλατήρων·
Συμφερτοὺς δὲ κάλωας ἀοσσητῆρι σιδήρῳ
Ἰθυντὴρ ἀπέκοψε, καὶ ἔσχισεν ἄορι σειρήν·
Ἀμφοτέρης δὲ φάλαγγος ἐν ἠέρι ῥοῖζον ἰάλλων
Ἔῤῥεεν ἀπλανέων δολιχόσκιος ὄμβρος ὀϊστῶν,
Ὧν ὃ μὲν ἱστὸν ἔβαλλε μεσαίτατον, ὃς δὲ θορὼν
Ἱστίον εὐδίνητον ἐβόμβεε σύνδρομος αὔραις,
Ἄλλος ἔην προτόνοισι πεπαρμένος, ὃς δὲ μεσόδμῃ
Κεῖτο πεσὼν ἕτερος δὲ δι' ἠέρος ἰὸς ἀλήτης
Ἀκροτάτης ἐτύχησεν ἀερσιλόφοιο κεραίης·
Σήμασι δ' ἄλλος ἔην τετανυσμένος, ἀγχιάλῳ δὲ
Ἄλλα κυβερνητῆρος ἀποπλαγχθέντα κελεύθου
Ἄστατα πηδαλίοιο διέξυσεν ἄκρα κορύμβου·
Καὶ Φλεγύος κλυτότοξος ἀελλήεν βέλος ἕλκων,
Ἰκρία νηὸς ἔβαλλε, καὶ οὐκ ἔτυχεν Λυαίου·
Ἦν δ' ἐσιδεῖν κατὰ πόντον εὔπτερον ἰὸν ἀλήτην
Πουλύποδος σκολιοῖσιν ἑλιχθέντα κορύμβοις,
Ἄλλος δ' ἤμβροτεν ἄλλος, ἐρευθαλέῳ δὲ σιδήρῳ
Πομπίλον ἄλλος ἔτυψε κατασυμμαχίζων Διονύσου,
Ἔγχεϊ δ' ἠκόντιζε Κορύμβασος, ὄφρα τυχήσῃ
Ὁλκάδος Σατύροιο, παραΐξασα δὲ λόγχη
Ἰχθύος ὑγροπόροιο κατέγραψε δίζυγον οὐρήν
Θηγαλέῃ γλωχῖνι· πιεζόμενος δὲ σιδήρῳ

Εἰς σκο-

Εἰς σκοπὸν ἀχρήϊστον ἀνουτήτου Διονύσου
Δηριάδης δόρυ πέμψεν, ἀποπλαγχθὲν δὲ Βάκχου
Εἰς ῥαχίην δελφῖνος ἐπώχετο λοίγιος αἰχμή,
Κυρτὸς ὅπῃ λοφιῇσι συνάπτεται ἰχθύος αὐχήν.
Δινῆς δ' αὐτοέλικτος ἐθήμονι κυκλάδι νύσσῃ
Ἡμιθανὴς σκίρτησε χορίτιδος ἅλματι Μοίρης·
Πολλοὶ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα κυβιστητῆρες ὀλέθρου
Ἰχθύες ὠρχήσαντο χαρασσομένων ἀπὸ νώτων,
Καὶ στεροπῆς προμάχιζεν ἀερσίποδης Ἁλιμήδης,
Χειρὶ λαβὼν πρηῶνα θαλασσοτόκοιο κολώνης,
Ῥῖψεν ἐπ' ἀντιβίοισιν· ἔδυνε δὲ φυταλίη νηῦς
Τρηχαλέῃ βληθεῖσα λίθου τροχοειδέϊ κύκλῳ·
Καί τις ἀκοντισθεῖσα δι' ὁλκάδος ἐγγύθι γείτων
Ἀμφοτέρας ἔζευξεν διήδρομος ἔγχεος αἰχμὴ
Νῆας ὁμοπλέξασα δύω ξυνήονι δεσμῷ
Στεινομένων νεφέληδον, ἔην δ' ἑτερόκτυπος ἠχὼ
Καὶ στόλος ἀμφοτέρων τετράζυγον εἶχεν Ἐνυώ,
Ὧν ὁ μὲν ἀντιπέρηθεν ἐπὶ ῥάχιν αἴθοπος Εὔρου,
Ὃς δὲ Λίβος δροσόεντος ἐπὶ πτερόν, ὃς δὲ Βορῆος,
Καὶ νοτίην ἐπὶ πέζαν· ἀμοιβαίῃσι δὲ ῥιπαῖς
Μορρεὺς μὲν ταχύγουνος ἀφ' ὁλκάδος ὁλκάδα βαίνων,
Βασσαρίδων ἐφόβησεν ἁλίπλοον Ἐνυώ,
Ἶσον ἀερσίνοον καὶ ἐν ὕδασιν· ἀλλά ἑ θύρσῳ
Εὔιος οὐτήσας διερῆς ἀνεσείρασε χάρμης.
Καὶ μογέων ὠδῖνας ἐπὶ πτόλιν ᾤχετο Μορρεύς,
Ὄφρα μιν ἔνθεον ἕλκος, ὅ μιν λάχε, δαιμονίη χεὶρ
Ἀμπαύων Βραχμῆνος ἀκέσσατο Φοιβάδι τέχνῃ
Θεσπεσίης λάχον ὕμνον ὑποτρύζοντος ἀοιδῆς.
Τόφρα δὲ δυσμενέεσσιν ἐπέχραε Λύδιος Ἄρης.
Τοῖος μὲν ἐγχεσίδουπος ἔην πλόος· εἶχε δ' Ἐνυὼ
Ναυτιλίης ἄεθλα δόσιν, ἐρισμαράγου δὲ κυδοιμοῦ
Ἦν κλόνος ἀμφοτέρων ἑτερόζυγος· ἀντιβίων γὰρ
Ὅσσοι μὲν κραναοῖσιν ἐσεύοντο ἐγχείῃσιν,
Ἢ φονίοις πετάλοισιν, ἢ ἔγχεσιν, ἢ μαχαίρῃ
Χεῖρας ἐρετμώσαντες ἀήθεας ἐς μέλαν ὕδωρ,
Ἴχνεσιν ἀστατέεσσιν ἐτυμβεύοντο θαλάσσης·
Εἰ δέ τις εἰς ἅλα πῖπτε τυπεὶς Βρομίοιο μαχητής,
Ἀμφοτέρας παλάμας ἐπινήχετο κύματα τέμνων
Χερσὶ παλαισμοσύνῃσιν ἐν ἠερόεντι δὲ κυδοιμῷ
Μαρνάμενος ῥοθίοισι μετ' ἀνέρας ἔσχισεν ὕδωρ·
Εὐνομίης δὲ τάλαντα μάχης ἔκλινε Κρονίων,
Νίκην ὑδατόεσσαν ἐπευτύνων Διονύσῳ·
Καὶ βυθίου τριόδοντι κορύσσετο κυανοχαίτης,
Μαρνάμενος δηΐοισι, καὶ ἄβροχον ἡνιοχεύων
Ἅρμα Ποσειδάωνος ἐβακχεύθη Μελικέρτης·
Καὶ πίσυρες κατὰ πόντον ἐφιππεύοντες ἀέλλαις
Κύματα πυργώσαντες ἐθωρήχθησαν ἀῆται,
Δυσμενέων ἐθέλοντες ἀϊστῶσαι στίχα νηῶν·
Καὶ Ζέφυρος κεκόρυστο· Νότος δ' ἐπανίστατο Εὔρῳ,
Οἱ μὲν Δηριάδαο ἀρηγόνες, οἱ δὲ Λυαίου,
Καὶ Βορέης Θρήϊσσαν ἄγων ἀντίπνοον αὔρην,
Ἄγρια μαινομένοις ἐπεμάστιεν νῶτα θαλάσσης,
Καὶ στόλον ἰθύνουσα μαχήμονα Δηριάδαο
Ὑσμίνης ἔρις ἦρχε· Διωνύσοιο δὲ νηῶν
Ἰνδοφόνῳ παλάμῃ κολπώσατο λαίφεα νίκη,
Χείλεσιν ὑγραλέοισι μαχήμονα κόχλον ἐρείσας,
Εἰναλίῃ σάλπιγγι μέλος μυκήσατο Νηρεύς.
Καὶ Θέτις ἐσμαράγησεν ἐνυαλίης μέλος ἠχοῦς,
Κύμασι πατρῴοισιν ὑπερμαχέουσα Λυαίου.
Εὐρυμέδων δὲ Κάβειρος ἐθήμονα δαλὸν ἀείρων,
Ὑσμίνης δόλον εὗρεν ἀρηγόνα· μακεδανὴν γὰρ
Νῆα ἰδίην ἔφλεξεν ἑκούσιον ἁψάμενον πῦρ,
Νηυσὶ δ' ἐπ' ἀντιβίοισιν ἐπέτρεχε φοιταλέη νηῦς,
Νεύμασι Βακχείοισι περισκαίρουσα θαλάσσῃ,
Καὶ λοξαῖς ἕλικεσσιν ἀφ' ὁλκάδος ὁλκάδα βαίνων
Κύκλον ἐν αὐτοέλικτον ἐνήχετο πυρὸς ἀλήτης,
Καίων ἔνθα καὶ ἔνθα πολυσπερέων στίχα νηῶν.
Καὶ σέλας ἀθρήσασα περικλύστοιο θαλάσσης
Νηρεὺς ἀκρήδεμνος ἐδύσατο βένθεα πόντου,

In ſcopum inutilem non vulnerati Bacchi
Deriades haſtam miſit, aberrans verò à Baccho
In ſpinam Delphinis occupabatur lethalis cuſpis
Incurua vbi dorſo coniungitur piſcis ceruix.
Delphin verò per ſe volutus conſueta volubili orbita
Semimortuus ſaltabat choream ducentis ſaltu Parcæ,
Multi verò hinc ſaltatores exitij
Piſces ſaltabant vulnerata ob dorſa,
Et fulgure propugnabat aërios pedes habens Halimedes,
Manu ſumens cacumen in mari natæ rupis,
Proiecit in hoſtes, merſa eſt verò vaga nauis
Horribilis percuſſa lapidis volubili circulo.
Et quædam iaculis percuſſa per nauem nauis vicina
Vtraſque coniunxit in mari volans haſtæ cuſpis
Naues conſtringens duas communi vinculo,
In anguſtias redactorum inſtar nubis, erat verò diuerſe ſonãs
Et claſſis vtriuſque quadriiugam habuit pugnam, (ſonitus,
Quorum hæc quidem contrarij circa dorſum ardentis Euri,
Hæc vero Libis roridi apud pennas, hæc verò Boreæ,
Et Auſtralem circa oram, alternis vero ictibus
Morrheus quidem genibus celer à naui nauem tranſiens
Baſſaridum perterrefecit in mari perterrefactam pugnam
Æqualis ſuperans etiam in aquis, ſed ipſum Thyrſo
Bacchus vulnerans ex humida retraxit pugna,
Et laborans doloribus in vrbem conceſſit Morrheus,
Vt quidem diuinum vulnus, quod ipſum ſortiebatur diuina
Dolores ſedantis Brachmanis ſanauit Phœbea arte (manus
Diuina ſortiens cantum ſubmiſsè murmurantis cantilena.
Tunc verò hoſtibus ingruit Lydius Mars, (Bellonam
Hiſce quidem pugnas excitans erat nauigatio, habuit verò
Nauigationis præmium, in mari frementis verò conflictus
Erat tumultus vtrorumque diuerſus, hoſtium verò
Quotcunque quidem longis iaculabantur telis,
Aut lethalibus foliis, aut haſtis, aut machæra
Manus remigantes inſuetas in nigra aqua
Veſtigiis inſtabilibus ſepeliebantur maris.
Si verò quis in mare decidiſſet percuſſus Bacchi bellator
Exuſcitans manus natabat fluctus ſecans
Manibus in mari laborantibus, in mari verò fremente
Pugnans cum fluctibus poſt viros diffidit aquam, (conflictu
Marini verò trutinam belli inclinauit Saturnius,
Victoriam aquoſam intendens Baccho.
Et profundo tridente armatus fuit nigro pilos habens Neptunus,
Pugnans cum hoſtibus & non irrigatum gubernans
Currum Neptuni bacchabatur Melicerta,
Et quatuor per pontum inequitantes procellis
Fluctus ſubleuantes armati fuerunt venti
Hoſtium volentes trucidare ordinem nauium.
Et Zephyrus armatus fuit. Notus verò inſurrexit in Eurũ,
Hi quidem Deriadæ auxiliatores: hi vero Bacchi,
Et Boreas Thracium ducens contra ſpirantem ventum,
Horribilia inſans flagellabat dorſa maris,
Et claſſem dirigens bellicoſam Deriadæ
Pugnæ contentio incepit, Bacchi verò nauium
Indis occidente manu ſinuabat vela victoria,
Labiis humidis bellicoſam concham apprimens
Marina tuba cantum mugiebat Nereus,
Et Thetis infremebat marini cantum Echus
Fluctibus paternis propugnans pro Baccho.
Eurymedon verò Caberus conſuetum torrem tollens,
Pugnæ dolum inuenit auxiliatorem, longam enim
Nauem propriam combuſſit ſpontaneus tangens ignis,
Nauibus verò hoſtilibus irruit vaga nauis,
Nutibus Bacchicis circumſaltans in mari,
Et obliquis voluminibus è naui nauem ſcandens
In circulum per ſe volutum natabat ignis errans,
Comburens hinc & hinc multiplicium ordinem nauium.
Et ſplendorem intuens ab igne percuſſi maris
Nereis non coronata ſubiit fundamenta ponti.

Delphis ictu hominis vulneratus.

Claſſis quatuor ordinum.

Bacchus vulnerat Morrheum.

Brachmanes medici.

Iupiter victoriam largitur Baccho.

Venti contra Indos excitati.

Tempeſtatis deſcriptio.

Eurymedō naues Indorum incendit.

Ardentem fugiens per aquam humidum ignem.
Cedebat verò Indica multitudo in terrã pontũ relinquens,
Et Phaëthon riſit quòd priora poſt vincula
Ex igne Vulcani rurſus fugiſſet nauibus pugnans Mars.
Deriades è nauibus in terram profugit. *Deriades verò incõprehenſibilis trahens flammã concurrẽtẽ*
In campum volabat velociora genua vibrans, (cum ventis
Fugiens humidum Martem in mari pugnantis Bacchi.

DIONYSIACORUM
LIBER XL.

Fatum ineluctabile.

NEQUE pœnam euitauit omnia cernentem, neque etiam ipſius Iuſtitiæ fuſi non flectenda fila Parcæ.
Sed ipſum cernens fugientem Pallas Minerua.
Sedebat enim iuxta mare in proeminente rupe
Nauibus pugnantem intuens armatorum mortem Indorum,
Ex ſpecula verò reſiliit & Martiam ſubiit pugnam.
Mentẽ verò ſeducentibus ſermonibus decepit ducẽ Indorũ
Minerua in Morrhei formam mutata Deriadem decipit. *Morrhei imaginem habẽs: gratificans verò Baccho*
Deriadem retudit, & tanquam valde curans pugnam,
Horribile inſonuit verbum valde accuſante voce:
Fugis Deriade, cui reliquiſti Martem nauium?
Quomodo poſſum ciuibus apparere, aut vnde contra
Cernes Orſoboam pugnam ſuſtinere nõ poteſt, ſicuti audierit
Deriadem fugientem, & non manentem fœminas?
Verere Chirobiam robuſtam ne te cognoſcat
Pugnam ſine ferro trepidantem Bacchi.
Non haſtam impetuoſam habens, & mouens ſcutum
Pugnauit cum Baſſaridibus ſecuta maritum,
Concede mihi Morrheo relinquens pugnam, ſi vero volueris,
Ipſe vincam & imbellem Bacchum perdam,
Socerum non appellabo te fugientem, tuæ verò filiæ
Sit Chirobiæ alius maritus, pudore enim confuſus
Relinquam tuam vrbem, & veniam in terram Medorum,
Veniam in Scythiam, vt ne tuus gener audiam.
Sed dices, bene armata mea coniux nouit pugnam.
Sunt Amazones circa Caucaſum, vbi multæ
Pallas ſub forma Morrhei obiurgat *Quam Chirobia multo magis vincunt mulieres.*
Ibi haſta partam fortem ſine dote maritus
In nuptias, vbi voluero, vnam ducam, in thalamis enim
Non accipio tuam filiam è bello fugitiui patris.
Sic locuta perſuaſit fortem Deriadem,
Et ipſi audaciam dedit denuò vt domaretur
Pugnantis Bacchi percuſſus homicidio exitioſo Thyrſo:
Et audax ignorans doloſam præſentem Mineruam,
Mentiti Morrhei reprehendentem ſermonem audiens
Labiis pudefactis conſolatoriam emiſit vocem:
Parce tuis verbis quid me reprehendis intrepide Morrheu?
Non dux, non dux hic ſuum corpus ſemper mutans
Etenim dubito qui cum pugnem aut quem percutiam,
Studens enim volanti percutere Bacchum ſagitta
Aut enſe percutiens medium ceruicis aut haſtam mittens,
Bacchi Metamorphoſis. *Vulnerare cupiens per ventrem pro Baccho*
Pantheram varia dorſa habentem irruentem offendo.
Pugnantis verò leonis feſtino ceruicem ſecare,
Et audacem pro leone ſerpentem grauem cerno.
Feſtinans verò contra Draconem cerno dorſum vrſæ,
In dorſum verò incuruũ meam haſtam impetuoſam mittens,
Sed fruſtra extendo longum telum: nam pro vrſa
Apparet aëriuaga non vulneranda volans flamma
Aprum cernens superuenientem bouis mugitum audio,

Αἰθομένη φλέγουσα δι' ὕδατος ἰκμαλέον πῦρ.
Χάζετο δ' Ἰνδὸς ὅμιλος ἐπὶ χθόνα πόντον ἐάσας,
Καὶ Φαέθων ἐγέλασσεν, ὅτι προτέρους μετὰ δεσμοὺς
Ἐκ πυρὸς Ἡφαίστοιο πάλιν φύγε ναύμαχος Ἄρης.
Δηριάδης δ' ἀχίχητος ἑὴν φλόγα σύνδρομον αὔραις
Ἐς πεδίον πεπότητο θοώτερα γούνατα πάλλων,
Φεύγων ὑγρὸν Ἄρηα θαλασσομόθου Διονύσου.

ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ Μ.

ΟΥΔΕ δίκην ἀλέεινε πανόψιον, οὐδὲ καὶ αὐτῆς
Ἀστραίης κλωστῆρες ἀκαμπέα νήματα μοίρης.
Ἀλλά μιν ἀθρήσασα πεφυζότα Παλλὰς Ἀθήνη
Ἕζετο γὰρ παρὰ πόντον ὑπὲρ προβλῆτος ἐρίπνης,
Ναυμαχίην εἰσορόωσα κορυσσομένων μόθον Ἰνδῶν,
Ἐκ σκοπιῆς δ' ἀΐσσατο, καὶ ἀρήϊα δύσατο χάρμην.
Καὶ δολίοις δ' ἐπέεσσι παρήπαφεν ὄρχαμον Ἰνδῶν,
Μορρέος εἶδος ἔχουσα, χαριζομένη δὲ Λυαίῳ
Δηριάδην ἀνέκοψεν, ὡς ἀλέγουσα κυδοιμοῦ,
Φρικτὸν ἀμοιβαδὶς ἔπος πολυμεμφέϊ φωνῇ·
Φεύγεις Δηριάδη, τίνι κάλλιπες Ἄρεα νηῶν;
Πῶς δυνάμαι πολίτῃσι φανήμεναι; ἢ πόθεν ἄντην
Ὄψομαι Ὀρσιβόην μενεδήϊον; αἴκεν ἀκούσῃ
Δηριάδην φεύγοντα, καὶ οὐ μίμνοντα γυναῖκας;
Αἰδέο Χειροβίην ῥηξήνορα, μή σε νοήσῃ
Ὑσμίνην ἀσίδηρον ὑποπτήσσοντα Λυαίου.
Οὐ δόρυ θοῦρον ἔχουσα, καὶ ἐγκλίζουσα βοείην
Μάρνατο Βασσαρίδεσσι συνεσπομένη παρακοίτῃ·
Χάζεο μοὶ Μορρῆϊ λιπὼν μόθον· ἢν δ' ἐθελήσῃς,
Αὐτὸς ἀριστεύσω, καὶ ἀνάλκιδα Βάκχον ὀλέσσω,
Πενθερὸν οὐ καλέσω πεφυζότα· σεῖο δὲ κούρης
Ἔσσω Χειροβίης ἕτερος πόσις· αἰδόμενος γὰρ
Καλλείψω τεὸν ἄστυ, καὶ ἵξομαι εἰς χθόνα Μήδων,
Ἵξομαι εἰς Σκυθίην, ἵνα μὴ τεὸν γαμβρὸν ἀκούσω·
Ἀλλ' ἐρέεις, εὔοπλος ἐμὴ δάμαρ οἶδεν Ἐνυώ,
Εἰσὶν Ἀμαζονίδες περὶ Καύκασον, ἔνθαδε πολλαὶ
Χειροβίης πολὺ μᾶλλον ἀριστεύουσι γυναῖκες,
Κεῖθι δορικτήτην βριαρὴν ἀνάεδνον ἀκοίτην
Εἰς γάμον, ἣν ἐθέλω, μίαν ἄξομαι ἐν θαλάμοις γὰρ
Οὐ δέχομαι σέο παῖδα φυγοπτολέμοιο τοκῆος·
Ὣς φαμένη παρέπεισεν ἀγήνορα Δηριαδῆα,
Καί οἱ θάρσος ἔδωκε τὸ δεύτερον, ὄφρα δαμείη
Μαρναμένου Βρομίοιο τυπεὶς φθισήνορι θύρσῳ·
Καὶ θρασὺς ἀγνώσσων δολίην παρεοῦσαν Ἀθήνην,
Ψευδομένου Μορρῆος ἐλεγχέα μῦθον ἀκούων,
Χείλεσιν αἰδομένοισι παρήγορον ἴαχε φωνήν·
Φείδεο σῶν ἐπέων· τί με νεικείεις, ἄτρομε Μορρεῦ;
Οὐ πρόμος, οὐ πρόμος οὗτος ἐὸν δέμας αἰὲν ἀμείβων,
Καὶ γὰρ ἀμηχανίῃ τινὶ μάρναμαι, ἢ τίνα βάλλω,
Σπεύδων ἐμῷ πτερόεντι βαλεῖν Διόνυσον ὀϊστῷ,
Ἢ ξίφει πλήξας μέσον αὐχένος, ἢ δόρυ πέμπων,
Οὐτάσαι ποθέων διὰ γαστέρος, ἀντὶ Λυαίου
Πόρδαλιν αἰολόνωτον ἐπεσσύμενον κιχάνω·
Μαρναμένου δὲ λέοντος ἐπείγομαι αὐχένα τέμνειν,
Καὶ θρασὺν ἀντὶ λέοντος ὄφιν δασπλῆτα δοκεύω·
Σπεύδων δ' ἀντὶ δράκοντος ὀπιπεύω ῥάχιν ἄρκτου·
Εἰς λοφίην δ' ἐπίκυρτον ἐμὸν δόρυ θοῦρον ἰάλλων,
Ἀλλὰ μάτην τανύω δολιχὸν βέλος· ἀντὶ γὰρ ἄρκτου
Φαίνεται ἠερόφοιτος ἀνούτατος ἠλαμένη φλόξ·
Κάπρον ἰδὼν ὁρμῶντα βοὸς μυκηθμὸν ἀκούω,

Ἀντὶ

Ἀντὶ συὸς τινα ταῦρον ὑπὲρ λοξοῖο μετώπου
Παπταίνων χαροποῖσιν ἀκοντίζοντα κεραίαις
Ἡμετέρους ἐλέφαντας· ἐγὼ δ' ἐμὸν ἄορ ἑλίσσων
Θηρσὶ πολυσπερέεσσι, καὶ οὐχ ἕνα θῆρα δαμάσσω,
Καὶ φυτὸν ἀθρήσας τανύσω βέλος, ἀλλὰ φυγόντος
Νύσσαν ἐς ἠερίην ἐρύω κυρτούμενον ὕδωρ·
Ἔνθεν ἐγὼ τρομέων πολυφάρμακα θαύματα τέχνης
Φύλοπιν ἀλλοπρόσαλλον ἀνυσκάζω Διονύσου·
Ἀλλὰ πάλιν Βρομίῳ θωρήξομαι, ἄχρις ἐλέγξω
Μάγγανα τεχνήεντα δολορραφέος Διονύσου.
Ὣς εἰπὼν κεκόρυστο τὸ δεύτερον ἤθεϊ λύσσῃ,
Καὶ πάλιν ἐν πεδίῳ μόθον ἔβρεμε· μαρναμένων δὲ
Εἰναλίην μετ' ἔριν ἐθωρήχθη Διονύσῳ,
Καὶ προτέρης Βρομίοιο λελασμένος ἔπλετο νίκης,
Ὁππότε δενδρήεντι περισφίγξας ἕνα δεσμῷ
Ἱκεσίην πολύλιστον ἀνέτλη μάρτυρι Βάκχῳ·
Ἀλλὰ πάλιν πρόμος ἦεν θεημάχος· εἶχε δὲ βουλὴν
Διχθαδίην, ἢ Βάκχον ἑλεῖν, ἢ δμῶα τελέσσαι·
Τρὶς μὲν ἑὸν δόρυ πέμπε, καὶ ἤμβροτεν ἠέρα βάλλων·
Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέδραμεν οἴνοπι Βάκχῳ
Εἰς σκοπὸν ἀχρήιστον ἀπήμονα ἔγχος ἰάλλων,
Δηριάδης ὑπέροπλος, ἑοῦ συναεθλον ἀγῶνος,
Γαμβρὸν ἑὸν κάλεσε, καὶ οὐκέτι φαίνετο Μορρεύς·
Ἀλλὰ μεταστρέψασα δολοπλόκον εἶδος Ἀθήνη,
Δαίμονι βοτρυόεντι παρίστατο· δερκομένου δὲ
Δείματι θεσπεσίῳ λύτο γούνατα Δηριαδῆος·
Ἔγνω δ' ἀνδρομέης ἀπατήλιον εἰκόνα μορφῆς
Μορρέος ἀντιτύποιο φέρων μίμημα προσώπου·
Καὶ δόλον ἠπεροπῆα σοφῆς ἔγνωκεν Ἀθήνης·
Τὴν μὲν ἰδὼν Διόνυσος ἐγήθεεν· ἐν κραδίῃ δὲ
Ψευδομένην ἐγίνωσκε συναιχμάζουσαν Ἀθήνην.
Καὶ τότε θωρηχθεὶς κοτέων βακχεύετο δαίμων
Ὑψιπετής, προκέλευθος, ἴσος Παρνησίδι πέτρῃ,
Δηριάδην δ' ἐδίωκε ποδώκεα· αὐτὰρ ὁ φεύγων
Κοῦφος ἐπειγομένοις ἐπεπέτατο σύνδρομος αὔραις·
Ἀλλ' ὅτε χῶρον ἵκανεν ὅπῃ πολεμήιον ὕδωρ
Κύματι λυσσώοντι γέρων κελάρυζεν Ὑδάσπης·
Ἤτοι [illegible] ἔσω,
Ὡς γενέτην συνάεθλον ἔχων κελάδοντα μαχητήν,
Ὑγρὸν ἀκοντιστῆρα κορυσσομένου Διονύσου.
Δαίμων δ' ἀμπελόεις τανυηκέα θύρσον ἰάλλων,
Ἀκρότατον χρόα μοῦνον ἐπέγραφε Δηριαδῆος·
Αὐτὰρ ὁ κισσήεντι τυπεὶς [illegible] θαλλῷ,
Πατρῴῳ προκάρηνος ἐπωλίσθησε ῥεέθρῳ
Μακεδνοῖς μελέεσσι γεφυρώσας ὅλον ὕδωρ
Αὐτόματος· χθονίῃ δὲ θεοὶ μετὰ φύλοπιν Ἰνδῶν,
Σὺν Διὶ [illegible] πάλιν νόστησαν Ὀλύμπῳ·
Βάκχαι δ' ἀμφεχόρευον ἀδηρίτου Διονύσου
Δῆριν ἀειδόμεναι· συνεβάλλοντο δὲ πολλοί,
Ἔγχεσιν οὐτάζοντες ὅλον χρόα Δηριαδῆος·
Ὀρσοβόη δ' ὤμωξε πολυθρήνων ἐπὶ πύργων,
Κείμενον ἀρτιδάικτον ὀδυρομένη παρακοίτην·
Πενθαλέοις δ' ὀνύχεσσι κατέξεσε κύκλα προσώπου·
Καὶ σκολιὰς ὤλεσεν ἀκηδέα βότρυν ἐθείρης,
Καὶ κόνιν αἰθαλόεσσαν ἑῷ κατέχευε καρήνῳ,
Κυανέους δ' ἤμυξε βραχίονας, ἀργυφέου δὲ
Στέρνον ὅλον γύμνωσε διχαζομένοιο χιτῶνος,
Χειροβίη δ' ὀλόλυξε κατακταμένοιο τοκῆος·
Πρωτονόη δ' ἀπέδιλος ἑὰς ξύουσα παρειάς,
Κύκλα κονισαλέοιο καταισχύνουσα προσώπου,
Κλαῖεν δ' ἀμφοτέροισι καὶ αἵματι καὶ παρακοίτῃ,
Διπλόον ἄλγος ἔχουσα, καὶ ἴαχε πενθάδι φωνῇ·
Ἄνερ ἀπ' αἰῶνος νέος ὤλεο, κὰδ δέ με χήρην
Κάλλιπες ἐν μεγάροισιν ἀπειρήτην τοκετοῖο,
Νήπιον οὐ τέκον υἷα παραίφασιν· οὐ μετὰ νίκην
Νόστιμον ἄνδρα νόησα τὸ δεύτερον· ἀλλὰ σιδήρῳ
Αὐτὸς ἑῷ δέδμητο, καὶ οὔνομα δῶκε ῥεέθρῳ,
Καὶ θάνεν ἐν ξείνοισιν, ὅπως ἐμὸν ἄνδρα καλέσσω
Ἄσπορον, αὐτοδάικτον, ἀνόστιμον ὑγρὸν Ὀρόντην.

Pro porco aliquem taurum ſuper obliqua fronte
Cernens fuluis iaculantem cornibus
Noſtros elephantas, ego verò meum enſem voluens
Feris multiplicibus et non vnam feram domabo, — Bacchus verſipellis.
Et arborem intuens extendo telum, ſed fugientis
Motam in aëriam cerno incurvatam aquam.
Hinc ego trepidans valde venefica miracula artis
Pugnam aliàs aliam euito Bacchi.
Sed rurſus contra Bromium armabor, donec arguam
Veneficia artificioſa dolos conſuentis Bacchi,
Sic locutus armatus fuit denuo conſueta rabie,
Et rurſus in campo bellum infremuit, pugnantium verò
Marinam poſt contentionem armatus fuit Baccho,
Et prioris Bacchi oblitus fuerat victoriæ,
Quando arboreo circumplexam ceruicem vinculo
Supplicationem multa petentem ſuſtinuit teſti Baccho.
Sed rurſus dux fuit cum Deo pugnans, habuit verò cōſilium
Duplex aut Bacchum capere, aut ſeruum facere.
Ter quidem ſuam haſtam miſit, & aberrauit aëra percutiēs:
Sed cùm ſane quarto incurreret vinicolori Baccho
In ſcopum inutilem ſublatam haſtam mittens,
Deriades armis ſuperbus ſui vna concertātē ſociū certaminis
Generū ſuū inuocauit & non amplius apparuit Morrheus
Sed conuertens doloſam imaginem Minerua
Deo viteo aſtabat, cernentis verò
Timore diuino ſoluebantur genua Deriadæ. — Deriades denuo cū Baccho congreſſus, Deriades Morrheū in auxiliū vocat.
Nouit verò humanæ fallacem imaginem formæ
Morrhei oppoſiti ferens imaginem frontis
Et dolum fallacem ſapientis nouit Mineruæ.
Quam quidem cernens Bacchus gauiſus eſt, in corde verò
Mentitam cognouit vnà ſecum pugnantem Mineruam.
Et tunc viuens iratus bacchabatur Deus
In altum extenſus, [illegible], æqualis Parnaſſiæ petræ,
Deriadem verò perſecutus velociter fugientem, ſed fugiens — Bacchus fugientem Deriadem ſequitur.
Leuis excitatis intendebatur currens vnà cum ventis.
Sed poſtquam ad locum venit, vbi pugnam generans aqua
Fluctu rabioſo [illegible] murmurabat Hydaſpes
Ibi hic quidem fluminis ad [illegible]
Tanquam patrem vnà pugnantem habens reſonantem bellatorem,
Humidum iaculatorem armati Bacchi
Deus verò viteus corpus cadentem Thyrſum mittens
Summum corpus tantum ſignauit Deriadæ.
Verum hic hederaceo percuſſus viros interimento ramo
Paternum præceps delapſus eſt in flumen — Deriades à Baccho occiſus, in flumen paternum Hydaſpen incidit.
Longis membris pontis ſternens totam aquam.
Caſu veniens: longinquam verò Dij poſt pugnam Indorum
Cum Ioue omnium rege rurſus reuertebantur ad cœlum.
Bacchæ verò circumambulabant incomparabilis Bacchi — Baccharū plauſus.
Pugnam laudantes, congregabantur verò multi,
Haſtis vulnerantes totum corpus Deriadæ.
Orſoboe verò plangebat multum luctuoſis in turribus,
Iacentem iam percuſſum lugens maritum. — Orſoboes luctus.
Luctuoſis verò vnguibus lacerauit circulos frontis,
Et obliquè amputauit neglectam vuam capilli, — Cineris adſperſio ini magno dolore.
Et cinerem ardentem ſuo infudit capiti,
Nigra verò lacerauit brachia, argentea verò
Pectus totum nudauit dilacerata tunica,
Chirobia verò lugebat occiſo patre. — Chirobiæ coniux mortuus.
Protonoē verò ſine calceis ſuas radens genas
Circulos puluere ſordidatæ deturpans frontis,
Flebat ob vtroſque & virum & maritum,
Duplicem dolorem habens & reſonabat luctuoſa voce.
O vir à tempore adhuc iuuenis periſti, me verò viduam
Reliquiſti in domibus inexpertam partus
Infantem nō genui filium admonitionem. non poſt victoriam — Prothonoe Orontis vxor.
Reuertentem virum vidi denuo, ſed ferro
Ipſe ſuo domitus & nomen dedit flumini,
Et mortuus eſt inter peregrinos, vt meum virum vocem,
Sterilem, à ſe trucidatum, non reuertentē humidū Orontem.

Digitized by Google

Lugeo vtroſque & Deriaden & Orontem,
Æqualiter mortuos humidam mortem, homicidam enim
Deriaden abſcondit fluctus, flumen verò merſit Orontem.
Matri autem non ſum ſimilis. Orſoboe enim
Filiarum ſciebat mortuas nuptias.
Protonoë nuptias vidit, cœpit verò generum Orontem.
Chirobiam verò coniunxit inſuperabili marito

Morrhei luxus.

Quem trepidat etiam Bacchus tantus, vtrumque quidem
Chirobia viuum carum maritum, neque ipſum Thyrſus
Non fluctus præcipitauit, ego verò ſanè duplicia patior
Viro mortuo & occiſo patre.
Deſine fruſtra tuam filiam conſolans nutrix,
Da mihi habere meum virum, & non patrem lugebo,
Demonſtra mihi aliquem puerũ conſolatorem viri doloris.
Quis me ſumens portabit in ſacra tempe Daphnes?
Quis me ſumens portabit in latè fluentem Hydaſpen,
Vt oſculer carum fluctum melle ſtillantis fluminis?
Vt cernam etiam in fluminibus Orontem.
Vtinam ſim amabilis & ego fluctus, vtinam & ipſa
Lacrymis tanquam imbre irrigata appaream ibidem fons,

Comatho Cydni coniux.

Vbi mortuus pulchras aquas habens meus maritus fluctum voluit:
Coniux aquoſa etiam ero vt Comatho,
Quæ prius deſiderabilis amata à flumine
Delectatur in vlnis habẽs etiam adhuc Cydnum maritum,
Viri fratrem noſtrum apud Morrhea, qualem illis
Viris apud Cilices obſeruatum ſermonem audiam.
Non quidem ego deſiderans prætereo dulcem Orontem,
Tanquam fugitiua Peribœa & nunquã incurram aquam
Subito retrahens cauebo humidum maritum.
Si verò mihi non fatale eſt mori apud vicinam Daphnem,
Fluctibus patris pater me obruat Hydaſpes,
Ne Phrygia feſta cernam, ne Cymbala manibus quatiam,
Ne inuitationes perficiam iocoſas, neque ſciam

Durũ ſeruire illis, qui Domini fuerũt.

Mæoniam, ne Tmolum videam, ne domum Bacchi,
Aut Satyri cornuti in vlnis dormiam.
Aut iuga ceruici graue onus habentia, ne quis dicat
Coniux Deriadæ haſta audacis regis
Præda poſt bellum famulatur Baccho.
Sic locutæ miſerabiliter vnà ingemebant mulieres
Quarum filius, quarum mortuus erat frater, quarum patres,

Luctus Chiroboes.

Aut maritus nuper factus breuis æui, ex capite verò
Chiroboe vellens comam lacerauit genas.

Amor Morrhei ergo Chalcomediã.

Geminis verò ærumnis flagellabatur & patrem
Non tantũ ingemiſcebat quantum indignabatur ob maritũ.
Audiuit enim Morrhei amore inſanientem neceſſitatem,
Et dolum deceptorem prudentem Chalcomediæ.
Et quendam ſermonem dixit ſuam rumpens tunicam,
Parcens haſtæ patrem meum occidit Morrheus,

Chirobiæ Zelotypa querela de marito Morrheo.

Neque fuit mortuus vindex, inimicam verò
Chalcomeden amans non agitauit fœmineam pugnam:
Sed adhuc Baſſaridibus gratificatur: dicite Parcæ
Quæ inuidia Indicam vrbem vaſtauit? quæ inuidia
Ingruit vtriſque filiabus Deriadæ?
Moriens quidem in pugna ſuam coniugem Orontes

Morrheus à coniuge patriæ proditor inſimulatus.

Protonoen ſqualidam fecit luctuoſam viduam:
Chirobiam verò recuſat adhuc viuentem maritus.
Sorore verò noſtra pernicioſiores noxas patior.
Protonoë maritum habuit auxiliatorem nutricis,
Chyroboe maritum habuit ſuæ pernicioſum patriæ
Bellatorem inutilem famulum Veneris
Robuſtum alias alium concordem cum Baccho.
In me armatæ ſunt etiam meæ nuptiæ, noſtro enim
Morrheo amante ſpoliata eſt vrbs Indorum:
Patre priuata ſum ob virum, quæ fortis
Et filia Regis ego quondam domina Indorum,
Ero famularum & ego vna & forte infelix
Famulam Chalcomediam meam dominam vocabo
Hodie Indum fundamentum habes fallax Morrheu
Cras per te excitatus venies in terram Lydorum,

Μύρομαι ἀμφοτέρους καὶ Δηριάδην, καὶ Ὀρόντην,
Ἶσον ἀποφθιμένους διερὸν μόρον· ἀνδροφόνον γὰρ
Δηριάδην κρύψε κῦμα, ῥόος δ' ἐκάλυψεν Ὀρόντην.
Μητέρι δ' οὐ γεγάμην ὁμοίιος· Ὀρσοβόη γὰρ
Θυγατέρων ἤισκε χατιζομένους ὑμεναίους·
Πρωτονόη γάμον εἶδεν, ἐδέξατο γαμβρὸν Ὀρόντην·
Χειροβίην δ' ἔζευξεν ἀνικήτῳ παρακοίτῃ,
Ὃν τρομέει καὶ Βάκχος ὁ τηλίκος ἀμφοτέρη μὲν
Χειροβίη ζώοντα φίλον πόσιν· οὐδέ ἑ θύρσος,
Οὐ ῥόος ἐκρήμνιξεν· ἐγὼ δ' ἄρα δισσὰ πάθον,
Ἀνέρος ὀλλυμένοιο, καὶ ὀλλυμένου γενετῆρος.
Λῆγε μάτην σὴν παῖδα παρηγορέουσα τιθήνη,
Δός μοι ἔχειν ἐμὸν ἄνδρα, καὶ οὐ γενετῆρα γοήσω,
Δεῖξόν μοι τινα παῖδα παρήγορον ἀνδρὸς ἀνίης.
Τίς με λαβὼν κομίσειεν ἐς ἱερὰ τέμπεα Δάφνης;
Τίς με λαβὼν κομίσειεν ἐς εὐρυρέεθρον Ὑδάσπην,
Ὄφρα κύσω φίλον οἶδμα μελισταγέος ποταμοῖο;
Ὄφρα περιπτύξαιμι καὶ ἐν ποταμοῖσιν Ὀρόντην.
Εἴθε γενοίμην καὶ ἐγὼ ῥόος, εἴθε καὶ αὐτὴ
Δακρύσιν ὀμβρηθεῖσα φανήσομαι αὐτόθι πηγή,
Ἧχι νεκρὸς καλὸν ὕδωρ ἐμὸς πόσις οἶδμα κυλίνδει·
Ἔσσομαι ὑδατόεσσα καὶ ἔσσομαι οἷα Κομαιθώ,
Ἣ πάρος ἱμερόεντος ἐρασσαμένη ποταμοῖο,
Γείτονας ἀγκὰς ἔχουσα καὶ εἰσέτι Κύδνον ἀκοίτην,
Δαέρα ἡμετέροιο παρὰ Μορρῆος, οἷον ἐκείνοις
Ἀνδράσι τοῖς Κιλίκεσσι μεμηλότα μῦθον ἀκούσω·
Οὐ μὲν ἐγὼ ποθέουσα παρέρχομαι ἡδὺν Ὀρόντην,
Οἷα φυγὰς Περίβοια, καὶ οὔ ποτε κεκλιμένον ὕδωρ
Ἀμφαναστείλασα φυλάξομαι ὑγρὸν ἀκοίτην·
Εἰ δέ μοι οὐ πέπρωτο θανεῖν παρὰ γείτονι Δάφνῃ,
Κύμασι πατρῴοισι με καταχεύειεν Ὑδάσπης,
Μὴ Φρύγα κῶμον ἴδωμι, μὴ κύμβαλα χερσὶ πατάξω,
Μὴ τελετὴν τελέσω φιλοπαίγμονα, μηδὲ νοήσω
Μαιονίην, μὴ Τμῶλον ἴδω, μὴ δῶμα Λυαίου,
Ἢ Σατύρου κεράοντος ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαύσω,
Ἢ ζυγόδεσμον ἔχουσα βαρὺν αὐχένι, μή τις ἐνίσπῃ
Κεῖνα Δηριάδαο δορυθρασέος βασιλῆος
Δμωὶς ἐοῦσα μετὰ δῆριν ὑποδρήσσει Διονύσῳ·
Ὣς φαμέναι θρηνοῦσαι συνεστενάχοντο γυναῖκες,
Ὧν τοκέες, ὧν πέλε νεκρὸς ἀδελφειός, ὧν γενετῆρες,
Ἢ πόσις ἀρτίγαμος ἄωρος· ἐκ δὲ καρήνου
Χειροβίη τίλλουσα κόμην, ἤμυξε παρειάς·
Διχθαδίαις δὲ μέριμναις ἱμάσσετο, καὶ γενετῆρα
Οὐ τόσον ἐστονάχιζεν, ὅσον νεμέσιζεν ἀκοίτην·
Ἔκλυε γὰρ Μορρῆος ἐρωμανέοντος ἀνάγκην,
Καὶ δόλον ἠπεροπῆα σαόφρονα Χαλκομεδείης,
Καί τινα μῦθον ἔειπεν ἑὸν ῥήξασα χιτῶνα,
Φειδόμενος μελίης, γενετῆρα ἐμὸν ἔκτανε Μορρεύς,
Οὐδὲ πέλε φθιμένοιο τιμήορος· ἐχθομένην δὲ
Χαλκομέδην ποθέων, οὐκ ἤλασε θῆλυν ἐνυώ,
Ἀλλ' ἔτι Βασσαρίδεσσι χαρίζεται· εἴπατε Μοῖραι,
Τίς φθόνος Ἰνδῴην πόλιν ἥρπασε, τίς φθόνος ἀμφω
Ἤχθαιρεν ἀμφοτέρῃσι θυγατράσι Δηριαδῆος;
Θνήσκων μὲν κατὰ δῆριν ἑὴν παράκοιτιν Ὀρόντης
Πρωτονόην ἀκόμιστον ἐθήκατο πενθάδα χήρην·
Χειροβίην δ' ἀπέειπεν ἔτι ζώουσαν ἀκοίτης·
Γνωτῆς δ' ἡμετέρης ὀλοώτερα πήματα πάσχω,
Πρωτονόη πόσιν ἔσχεν ἀοσσητῆρα τιθήνης,
Χειροβίη πόσιν ἔσχεν ἑῆς δηλήμονα πάτρης,
Αἰχμητὴν ἀδόνητον ὀπάονα Κυπρογενείης,
Ἄλκιμον, ἀλλοπρόσαλλον, ὁμόφρονα νεῦσε Λυαίῳ·
Εἰς ἐμὲ θωρήχθη καὶ ἐμὸς γάμος· ἡμετέρου γὰρ
Μορρῆος ἱμείροντος ἐσυλήθη πόλις Ἰνδῶν·
Πατρὸς ἐνοσφίσθην χάριν ἀνέρος, ὃς δ' ἀγήνωρ
Καὶ θυγάτηρ βασιλῆος ἐγώ ποτε δέσποινα Ἰνδῶν
Ἔσσομαι ἀμφιπόλων καὶ ἐγὼ μία καὶ τάχα δειλὴ
Δμωίδα Χαλκομέδειαν ἐμὴν δέσποιναν ἐνίψω·
Σήμερον Ἰνδὸν ἔδεθλον ἔχεις ἀπατήλιε Μορρεῦ,
Αὔριον αὐτοκέλευστος ἐλεύσεαι εἰς χθόνα Λυδῶν,

Χαλκο-

Χαλκομέδης διὰ κάλλος, ἀοσσητῆρα Διονύσου·
Ἀμφαδὰ Χαλκομέδην ἔχε δέμνια νυμφίε Μοῤῥεῦ.
Οὐκέτι γὰρ τρομέεις βλοσυρὸν στόμα Δηριαδῆος·
Χάζεο, κικλήσκει σε δράκων πάλιν, ὅς σε διώκει,
Φρουρὸν ἀσυλήτοιο γάμου συνεργὸν ἰάλλων·
Τοῖα μὲν ἀγνυμένη βαρυδάκρυος ἔννεπε νύμφη.
Πρωτονόη δ' ὀλόλυξε τὸ δεύτερον· ἀμφοτέρας δὲ
Χεῖρας ἐπικλίνασα κατηφέας ἴαχε μήτηρ
Πατρίδος ἡμετέρης πέσον ἐλπίδες, οὐκέτι λεύσσω
Ἀνέρα Δηριαδῆα, καὶ οὐκέτι γαμβρὸν Ὀρόντην·
Δηριάδης τέθνηκεν, ἐσυλήθη πόλις Ἰνδῶν,
Ἄῤῥαγὲς ἤριπε τεῖχος ἐμῆς χθονός· αἴθε καὶ αὐτὴν
Βάκχος ἑλὼν ὀλέσειε σὺν ὀλλυμένῳ παρακοίτῃ,
Καί με λαβὼν ῥίψειεν ἐς ὠκυρέεθρον Ὑδάσπην,
Γαῖαν ἀναινομένην, ἐχέτω δέ με πενθερὸς ὕδωρ,
Δηριάδην δ' ἐσίδω καὶ ἐν ὕδασι, μὴ δὲ νοήσω
Πρωτονόην ἀέκουσαν ἐφεσπομένην Διονύσῳ,
Μή ποτε Χειροβίης ἕτερον γόον οἰκτρὸν ἀκούσω
Ἑλκομένης ἐς ἔρωτα δορικτήτων ὑμεναίων,
Μὴ πόσιν ἄλλον ἴδοιμι μετ' ἀνέρα Δηριαδῆα,
Εἴην Νηϊάδεσσιν ὁμέστιος, ὅττι καὶ αὐτὴν
Λευκοθέην ζώουσαν ἐδέξατο κυανοχαίτης,
Καὶ μία Νηρεΐδων κικλήσκεται· ἀντὶ δὲ λευκῆς
Ἄλλη κυανόπεπλος φαινοίμην ὑγρὴ Ἰνώ.
Τοῖα μὲν ἑλκεχίτωνες ἐπωδύροντο γυναῖκες
Ἑσταότες στιχηδὸν ἐϋστεφέων ἐπὶ πύργων.
Βάκχαι δ' ἐκροτάλιζον ἀποῤῥίψαντες Ἐνυώ,
Τοῖον ἔπος βοόωντες ὁμογλώσσων ἀπὸ λαιμῶν·
Ἠράμεθα μέγα κῦδος, ἐπέφνομεν ἡγεμόν' Ἰνδῶν,
Καὶ γελόων Διόνυσος ἐπάλλετο χάρματι νίκης·
Ἀμπνεύσας δὲ πόνοιο, καὶ αἱματόεντος ἀγῶνος,
Πρῶτα μὲν ἐκτερέιζεν ἀτυμβεύτων στίχα νεκρῶν,
Δωμήσας ἕνα τύμβον ἀπείριτον εὐρέϊ κόλπῳ
Ἄκριτον ἀμφὶ πυρὴν ἑκατόμπεδον· ἀμφὶ δὲ νεκροῖς
Μυγδονὶς αἰολόμολπος ἐπέκτυπεν αἴλινα σύριγξ.
Καὶ Φρύγες αὐλητῆρες ἀνέπλεκον ἄρσενα μολπὴν
Πενθαλέοις στομάτεσσιν, ἐπηχήσαντο δὲ Βάκχαι
Ἁβρὰ μελιζομένοιο Γανύκτορος Εὐάδι φωνῇ,
Καὶ Κλεόχου Βερέκυντες ὑπὸ στόμα δίζυγες αὐλοὶ
Φρικτὸν ἐμυκήσαντο Λίβυν γόον, ὅν ποτε ἄμφω
Σθεινώ τ' Εὐρυάλη τε μιῇ πολυδειράδι φωνῇ
Ἀρτιτόμου ῥοιζηδὸν ἐπεκλαύσαντο Μεδούσης,
Φθεγγομένων κεφαλῇσι διηκοσίοισι δρακόντων·
Ὧν ἄπο μυριόφωνον σκολιὸν σύριγμα κομάων
Θρῆνον πουλυκάρηνον ἐμιμήσαντο Μεδούσης·
Παυσάμενος δὲ πόνοιο, καὶ ὕδατι γυῖα καθήρας
Ὤπασε λυομένοισι θεήϊα κοίρανον Ἰνδοῖς
Κιρνάμενος Μολαῖον, ὁμοζυγέι δὲ κυπέλλῳ
Βάκχοις δαιτυμόνεσσι μιῆς ἐψαύετο τραπέζης
Ξανθὸν ὕδωρ πίνοντες ἀπ' οἰνοπόρου ποταμοῖο.
Καὶ χορὸς ἄσπετος ἔσκεν· ἐπεσκίρτησε δὲ πολλὴ
Βασσαρὶς, οἰστρήεντι πέδον κρούουσα πεδίλῳ,
Καὶ Σάτυρος βαρύδουπον ἐπιῤῥήσσων χθόνα ταρσῷ
Λοξὰ κυβιστητῆρι ποδῶν βακχεύετο παλμῷ,
Πῆχυν ἐπικλίνων μανιώδεος αὐχένι Βάκχης,
Καὶ πρυλέες Βρομίοιο συνωρχήσαντο βοείαις,
Καὶ σκολιῆς κελόντες ἐνόπλια κύκλα χορείης
Ῥυθμὸν ἐμιμήσαντο φερεσσακέων Κορυβάντων,
Καὶ στρατὸς ἱππήων κορυθαιόλος εἰς χορὸν ἔστη,
Νίκην πανδαμάτειραν ἀγάζων Διονύσου·
Οὐδέ τις ἄψοφος ἦεν, ὁμογλώσσῳ δ' ὀλολυγῇ
Εἰς πόλον ἑπτάζωνον ἀνέδραμε Βακχιὰς ἠχώ.
Ἀλλ' ὅτε λυσιπόνοιο παρήλυθε κῶμος ἑορτῆς,
Νίκης ληΐδα πᾶσαν ἑλὼν μετὰ φύλοπιν Ἰνδῶν,
Ἀρχαίης Διόνυσος ἑῆς ἐμνήσατο πάτρης,
Λύσας ἑπταέτηρα θεμείλια δηϊοτῆτος,
Καὶ δηΐων ὄλβον ὅλον ἐληΐζοντο μαχηταὶ,
Ὧν ὁ μὲν Ἰνδὸν ἴασπιν, ὁ δὲ χροιῆς ὑακίνθου
Φοιβάδος ἔσχε μέταλλα, καὶ ἔχλοα νῶτα μαράγδου,

Chalcomede ob pulchritudinem famulans Baccho.
Palam Chalcomeden habet lectum ſponſe Morrheu.
Non amplius enim trepidas terribile os Deriadæ.
Cede, vocat te Draco iterum, qui te perſequitur,
Præſidiarium non ſpoliati connubii ſocium mittens.
Talia quidem anxia grauiter lacrymans dixit Nympha.
Protonoë verò vlulauit denuo, vtraſque enim
Manus reclinans triſtes vociferauit mater
Patriæ noſtræ ceciderunt ſpes, non amplius videbo
Virum Deriadem, & non amplius generum Orontem,
Deriades mortuus eſt, ſpoliata eſt vrbs Indorum,
Infractus cecidit murus meæ terræ, vtinam & ipſam
Bacchus capiens perdat me cum occiſo marito,
Et me ſumens abiiciat in velociter fluentem Hydaſpen
Terram recuſantem, habeat verò me gener liquor.
Deriadem verò intuear etiam in aquis, neque cognoſcam
Protonoen inuitam ſequentem Bacchum,
Ne iterum Chirobiæ alterum luctum miſerabilem audiam
Trahere in amorem haſta partarum nuptiarum,
Ne coniugem alium videam poſt virum Deriadem
Sim Naiadibus contubernalis, quòd & ipſam
Leucotheen viuam cepit Neptunus
Et vna Nereidum vocatur pro candida verò
Alia nigrum peplum habens appaream aquoſa Ino.
Talia quidem tunicas trahentes lugebant mulieres.
Stantes ordine valde reſonantibus in turribus.
Bacchi verò ſtrepebant abiicientes pugnam,
Tale verbum dicentes concordibus à gutturibus:
Suſtulimus magnum decus, occidimus ducem Indorum,
Et ridens Bacchus quatiebatur gaudio victoriæ.
Reſpirans verò à labore, & cruento certamine.
Primo quidē ſepeliuit non tumulatorū ordinem mortuorum
Extruens vnum tumulum, immenſum lato gremio.
Indiſtinctam prope pyram centū pedum. circa verò mortuos
Mygdonis varia cantans inſonuit lugubria fiſtula.
Et Phryges tibicines componebant maſculam cantilenam
Luctuoſo ore, inſiſtebant verò Bacchæ,
Suauia canente Ganyctore Bacchica voce.
Et Cleochi Berecyntes ſub ore geminæ tibiæ
Horribilem mugiebant Libycum luctum, quem prius ambo,
Sthenoq; Euryaleq; vna eminentias multas habentem voce
Nuper amputatæ cum ſtridore inflebant Meduſæ,
Decantatorum in capitibus ducentis draconum:
A quibus vnctorum obliquus ſibilum capillorum
Fletum multorum capitum vulgabant Meduſæ,
Ceſſans verò à labore & aqua membra purgans
Præbuit ſolutis diuinum regem Indis
Miſcens Molæum: communi verò in poculo
Bacchis conuiuantibus vnam tangebat menſam.
Flauam aquam bibentes à vinum præbente flumio.
Et ſaltatio immenſa erat, ſaltabat verò multa
Baſſaris, furioſis ſolum pulſans pedibus.
Et Satyrus grauiter ſonantem irruens terram planta,
Oblique ſaltatore pedum bacchabatur trepidatione
Vlnam inclinans furioſæ ceruice Bacchæ,
Et pedites Bromij vnà ſaltabant cum ſcutis,
Et volubilis vocantes armatos circulos choreæ
Cantum imitabantur ſcutiferorum Corybantum,
Et exercitus equitum varias galeas habentem in ſaltationem ſtetit,
Victoriam omnium domitricem ouando laudans Bacchi.
Neque quis ſine ſtrepitu erat, concordi verò fremitu
In cœlum ſeptizonum recurrit Bacchica Echo.
Sed poſtquam labores ſoluentis præterijt meta feſti
Victoriæ prædam omnem rapiens poſt pugnam Indorum
Antiquæ Bacchus ſuæ recordatus fuit patriæ
Soluens ſeptem annorum fundamenta pugnæ,
Et hoſtium totas diuitias prædabantur milites,
Quorum hic quidē Indā Iaſpidē, hic verò pelle Hyacinthi
Phœbea habuit metalla, & viridia dorſa Smaragdi,

Occiſæ ſpes patriæ occiſo Deriade.

Protonoe marito ſuo commori cupit.

Leucothoe à Neptuno excepta.

Bacch. lætitia.

Mortui ſepeliuntur.

Fiſtula in ſepulturis adhibita.

Choreæ à Bacchicis inſtitutæ.

Alius bene fundata ſub ſpeculis Himai
Rectum veſtigium vrſit haſta paſtorum Elephantum.
Hic verò apud Emodi profundam ſpeluncam habentem
Agitauit Indorum exulem currum leonum. *(rupem*
Exultans alius verò circa ceruicem laqueum ligans
Mygdoniæ feſtinabat ad littus Pantheram trahere,
Et Satyrus ferebatur merum [illegible] *antè verò ſolo*
Variam habens prauam accedebat Tigrim flagellans
Alius ducens reuerſus eſt ſuæ Cybeleidi Nymphæ
Plantam bene fragrantem in mari educatorum piſcatorum
Et geminam fulgurantem rubri miraculum maris:
Multa verò ex thalamo cum iam nubente coniuge
Præda capillis nigricolor trahebatur Nympha,
Vinctam ceruicem ſeruili ſubiugans loro,
Manu verò eleuans ditem fluxum opum.
In ſpeculas Tmoli à Deo excitata ibat Baccha
Encomion Bacchi à Bacchis cantatum. *Encomion ouando canens reuertenti Baccho,*
Et exercitus Bacchi diuidebat ſpolia belli
Populum totum in commiſtionem redacte [illegible] *mittens*
Indicum poſt bellum, feſtinabant verò populi
Splendentia electra [illegible] *matutina munera maris,*
Atque varias formas habentes, [illegible] *verò tra* [illegible]
Encomium canentes ouando inſuperabili Baccho
Bacchus dimittit exercitum. *Omnes bacchabantur elaborati relinquentes*
Recordationem totius belli Boreali vnà currentem vento
Diſſipatam, & vnuſquiſque habens donaria victoriæ
Serotinam in domum venit recurrendo petitam, pro patria
Alterius tunc ſolus illotos pedes habentes prope vrſas (verò
Phaſidos circa flumen non calida habitabat terra
Maſſagetam circa ſinum ſui parentis patris
Habitans aſtriferi prope radices niuibus infelicis Tauri
Fugiens Gnoſiã vrbẽ & puerorũ virilis generis generationẽ
Paſiphaen odio habens & ſuum Minoen patrem,
Et Scythiam prætulit ſuæ patriæ, ſed hic ſolus *(thiadibus*
Minos. *Bacchum ſuis Satyris & Indus occidentibus ſimul cũ Bac-*
Bacchus Arabiam ingreditur. *Caucaſiam circa pugnam Amazonij fluminis*
Arabiam aſcendit denuò, vbi frequentans
Populum à Baccho alienorum Arabum docuit tollere
Myſticas ferulas plantas verò augentis luci
Myſia vitea coronauit montes thyrſo. *(relinquens*
Arabia vero montis iugum profundæ vmbræ habẽs nemus
Seminam Aſſyriam menſurauit pedeſtris viator,
Purpura quo [illegible] nunc nata. *Et Tyriorum deſiderabat videre terram patriam Cadmi*
Ibi enim veſtigium flexit, & immenſa templa cernens
Obſtupuit Aſſyriæ verſicoloria Dædala artis
Argenteum intuens Babylonis opus Arachnæ,
Et Tyria conſpexit tincta veſtimenta concha
Purpureas ſcintillas eiaculantia maris
Vbi canis in mari laborans in littore comedens
Intus latentem ſaluis maxillis diuinum piſcem
Purpura olim ſolorũ Regum veſtimentum. *Niueas purpurabat genas ſanguine conchæ*
Labia cruentans humido igne, quo quondam ſolo
Purum maris amictorum rubebat veſtimentum regum.
Et vrbem intuitus gauiſus eſt, quam Neptunus
Non humido cinxit toto cingulo maris,
Tyri vrbis forma ſemilunaris. *Sed imaginem ſortita eſt talem ac cæleſtem, qualem texit*
Circa finem deficiens vna cuſpide Luna,
Et ipſi aſpicienti mediam terram coniugem ſalſuginem
Duplicem concepit admirationem, poſtquam Tyrus in mari iacet
In terram diuiſa, coniuncta verò mari
Triplicibus angiportibus vnam coniunxit coronam.
Natanti verò inconcuſſa ſimilis erat puella,
Tyrus virgini natanti ſimilis. *Et caput & pectus & ceruicem dedit mari*
Manus coniungens medio gemino ponto
Vicina dealbans marina corpus ſpuma,
Et pedes vtroſque firmauit in matre terra,
Et vrbem Neptunus habens immoto vinculo
Sponſus aquoſus circumnatabat tanquam coniungens
Cubitum æſtuanti circumplexam ceruicem Nymphæ.

Ἄλλος ἐυκρήπιδος ὑπὸ σκοπιῇσιν Ἰμαίου
Ὄρθιον ἴχνος ἔπειγε βοοκτασίων ἐλεφάντων·
Ὃς δὲ παρ' Ἠμωδοῖο βαθυσπήλυγγι κολώνῃ
Ἤλασεν Ἰνδώων μετανάστιον ἅρμα λεόντων,
Κυδιάων· [illegible] αὐχένος ἀμφὶ πέδησι
Μυγδονίης [illegible] ἐς ἠόνα πάρδαλιν ἕλκειν,
Καὶ Σάτυρος [illegible] ὁ δὲ πεζὸς
Ποικίλον ἄγων [illegible] Τίγριν ἱμάσσων.
Ἄλλος ἄγων νόστησεν ἑῇ Κυβεληΐδι νύμφῃ
Φυταλιὴν εὔοδμον ἁλιτρεφέων ἁλιήων,
Καὶ λίθον ἀστράπτουσαν ἐρυθραίης τέρας ἅλμης·
Πολλὰ δὲ ἐκ θαλάμοιο σὺν ἀρτιγάμῳ παρακοίτῃ
Ληΐδα πλοχμάων μελανόχροος ἕλκετο νύμφη,
Δέσμιον αὐχένα δοῦλον ὑποζεύξασα λεπάδνῳ,
[illegible] κουφίζουσα μυχὸν [illegible] ὄλβου
[illegible] Τμώλοιο θεόσσυτος ᾔει Βάκχη,
Κῦδος ἀνακλάζουσα παλιννόστῳ Διονύσῳ·
Καὶ στρατιὴ Διόνυσος ἐδάσσατο ληΐδα χάρμης,
Λαὸν ὅλον συνέεθλον ὑποζεύξας [illegible]
[illegible] ἐπεσσεύοντο δὲ λαοὶ
[illegible] ἠλεκτρα ἑῶα δῶρα θαλάσσης,
[illegible] αἰολόμορφα, παλιννόστῳ δὲ πορείῃ
[illegible] ἀνακλάζοντες ἀνικήτῳ Διονύσῳ
[illegible] ἔβακχεύοντο πολυκμήτοιο λιπόντες
Μνῆστιν ὅλου πτολέμοιο Βορηΐδι σύνδρομον αὔρῃ
[illegible] καὶ ἕκαστος ἔχων ἀκροθίνια νίκης
[illegible] πάλινδρομον· αὐτὰρ ὁ πάτρης
[illegible] τότε μοῦνος ἀνιπτόποδας σχεδὸν ἄρκτων
[illegible] ναιετάασκε γαίῃ
Μασσαγέτην περὶ κόλπον ἑοῦ γενέταο τοκῆος,
[illegible] βάσσαις ἀδειμαντος πελέσσας,
[illegible] Κνώσσιον ἄστυ, καὶ ἀρσενόπαιδα γενέθλην,
[illegible] Μίνωα τοκῆα,
Καὶ Σκυθίην [illegible] αὐτὰρ ὁ μοῦνος
[illegible] Σατύροισι καὶ [illegible] ἅμα Βάκχαις
[illegible] Ἀμαζονίου ποταμοῖο
[illegible] ἐδίδαξε [illegible]
Λαὸν ἀβακχεύτων Ἀράβων ἐδίδαξεν ἀείρειν
Μυστιπόλους νάρθηκας· ἀεξιφύτοιο δὲ λόχμης
[illegible] θύρσῳ·
[illegible] ἀντρα [illegible]
[illegible] διεμέτρεε πεζὸς ὁδίτης,
Καὶ Τυρίων ἐμέμηνεν ἰδεῖν χθόνα πατρίδα Κάδμου,
Κεῖθι γὰρ ἴχνος ἔκαμψε, καὶ ἄσπετα νηὰ δοκεύων
Θάμβεεν Ἀσσυρίης ἑτερόχροα δαίδαλα τέχνης
[illegible] Βαβυλωνίδος ἔργον Ἀράχνης,
Καὶ Τυρίης ἐσκέψατο [illegible] κόχλῳ,
Πορφυρέους σπινθῆρας ἀκοντίζοντα θαλάσσης,
Ἧχι κύων ἁλίεργος [illegible]
[illegible] ἰχθύν,
[illegible] παρηΐδας αἵματι κόχλου
Χείλεα φοινίξας [illegible] ποτε μούνοις
Φαιδρὸν [illegible] φᾶρος ἀνάκτων,
Καὶ πόλιν [illegible] Ἐννοσίγαιον
Οὐ διερὴ [illegible] ζωστῆρι θαλάσσης,
Ἀλλά [illegible] τοῖον Ὄλυμπον, οἷον ὑφαίνει
[illegible] σεληναίη κεραίῃ·
Καὶ οἱ [illegible] χθόνα σύζυγον ἅλμης
[illegible] θάμβος, ἐπεὶ Τύρος εἰν ἁλὶ κεῖται
Εἰς χθόνα μετρηθεῖσα, συναπτομένη δὲ θαλάσσῃ
Τετραδίαις λαύρῃσι μίαν ξυνώσατο μίτρην·
Νηχομένῃ δ' ἀτίνακτος ὁμοίϊος ἔπλετο κούρῃ,
Καὶ κεφαλήν καὶ στέρνα, καὶ αὐχένα δῶκε θαλάσσῃ,
Χεῖρας ἐφαπλώσασα μέσῳ διδυμάονι πόντῳ,
Γείτονι λευκαίνουσα θαλασσαίῳ δέμας ἀφρῷ,
Καὶ πόδας ἀμφοτέρους ἐπερείσατο μητέρι γαίῃ,
Καὶ πόλιν Ἐννοσίγαιος ἔχων ἀσάλευτον [illegible]
Νυμφίος ὑδατόεις [illegible]
Πήχει παφλάζοντι [illegible] αὐχένα νύμφης.

Καὶ Τύρου

Καὶ Τύρον εἰσέτι Βάκχος ἐθάμβεε τῇ ἔνι μούνῃ
Βουκόλος ἀγχιαλώδης ὁμιλεῖ γείτονι ναύτῃ,
Συρίζων παρὰ θῖνα, καὶ αἰπόλος ἰχθυβολῆι
Δίκτυον αὖ ἐρύοντι, καὶ ἀντιτύποισιν ἐρετμοῖς
Σχιζομένων ὑδάτων ἐχαράσσετο βῶλος ἀρότρῳ.
Εἰνάλιον δ' ἐλάλαζον ὁμήλυδες ἐγγύθι λόχμης
Ποιμέσιν ὑλοτόμοισι καὶ ἔβρεμεν ἐν ἑνὶ χώρῳ
Φλοῖσβος ἁλός, μύκημα βοῶν, ψιθύρισμα πετήλων,
Πεῖσμα, φυτόν, πλόος, ἄλσος, ὕδωρ, νέες, ὁλκάς, ἐχέτλη,
Μῆλα, δόναξ, δρεπάνη, σκαφίδες, λίνα, λαῖφα, θώρηξ.
Καὶ τάδε παπταίνων, πολυθαμβέα ῥήξατο φωνήν·
Νῆσον ἐν ἠπείρῳ πόθεν ἔδρακον, εἰ θέμις εἰπεῖν,
Τηλίκον οὔ ποτε κάλλος ἐσέδρακον· ὑψιτενῆ γὰρ
Δένδρεα συρίζει παρὰ κύματα· Νηρεΐδα δὲ
Φθεγγομένην κατὰ πόντον Ἁμαδρυὰς ἐγγὺς ἀκούει,
Καὶ Τυρίοις πελάγεσσι καὶ ἀγχιάλοισιν ἀρούραις
Πνείων ἐκ Λιβάνοιο μεσημβρινὸς ἁβρὸς ἀήτης
Ἄσθματι καρποτόκῳ σπέρχει νηοσσόον αὔρην,
Ψύχων ἀγρονόμον, καὶ ναυτίλον εἰς πλόον ἕλκων,
Καὶ χθονίην δρεπάνην βυθίῃ πελάσασα τριαίνῃ
Φθέγγεται Ἐννοσίδαντι θαλασσαίῳ ἐνθάδε Δηώ,
Κωφῆς ἄβροχον ἅρμα κυδιτανόωντα γαλήνης
Ἰθύνει δρόμον ἶσον ὁμοζυγέων ἐπὶ δίφρων
Οὔτινα μαστίζουσα μετάρσια νῶτα δρακόντων
Ὦ πόλι πασιμέλουσα, τύπος χθονός, αἰθέρος εἰκών,
Συγγενέα τρίπλευρον ἔχεις τελαμῶνα θαλάσσης·
Ὣς εἰπὼν διάμειβε δι' ἄστεος ὄμμα τιταίνων,
Καί οἱ ὀπιπεύοντι λιθογλώχινες ἀγυιαὶ
Μαρμαρυγὴν ἐπέφαινον ἀμοιβαίοιο μετάλλου,
Καὶ προγόνων δόμον εἶδεν Ἀγήνορος, ἔδρακεν αὐλάς,
Καὶ θαλάμους Κάδμοιο, καὶ ἁρπαμένης ποτὲ νύμφης
Εὐρώπης ἀφύλακτον ἐδύσατο παρθενεῶνα,
Μνῆστιν ἔχων κεράεντος ἑοῦ Διός· ἀρχεγόνους δὲ
Πηγὰς θαύμασε μᾶλλον, ὅπῃ χθονίου διὰ κόλπου
Νάματος ἐκχυθέντος παλινάγρετον εἰς μίαν ὥρην
Χεύμασιν αὐτογόνοισι πολυσπερὲς ἔβλυεν ὕδωρ·
Εἶδεν Ἀβαρβαρέης γόνιμον ῥόον, ἔδρακε πηγὴν
Καλλιρόην ἐρατεινὴν ὁμώνυμον· εἶδε καὶ αὐτῆς
Ἁβρὸν ἐρευγομένης δροσερὸν νυμφήϊον ὕδωρ.
Ἀλλ' ὅτε πάντα νόησεν ἑῷ φιλοτερπέϊ θυμῷ,
Εἰς δρόμον Ἀστροχίτωνος ἐκώμασε, καὶ ὄρχαμον ἄστρων
Τοῖον ἔπος βοόων ἐκικλήσκετο μύστιδι φωνῇ.
Ἀστροχίτων Ἡρακλες ἄναξ πυρός, ὄρχαμε κόσμου,
Ἠέλιε βροτέοιο βίου δολιχόσκιε ποιμήν,
Ἱππεύων ἑλικηδὸν ὅλον πόλον αἴθοπι δίσκῳ,
Υἱέα χρόνου λυκάβαντα δυωδεκάμηνον ἑλίσσων,
Κύκλον ἄγεις μετὰ κύκλον· ἀφ' ὑμετέροιο δὲ δίφρου
Γήραϊ καὶ νεότητι ῥέει μορφούμενος αἰών,
Μαῖα σοφῆς ὠδῖνος ἀμήτορος εἰκόνα μήνης
Ὠδίνεις τριέλικτον, ὅτε δροσόεσσα σελήνη
Σῆς λοχίης ἀκτῖνος ἀμέλγεται ἀντίτυπον πῦρ,
Ταυρείην ἐπίκυρτον ἀολλίζουσα κεραίην,
Παμφαὲς αἰθέρος ὄμμα φέρεις τετράζυγι δίφρῳ,
Χεῖμα μετὰ φθινόπωρον ἄγεις, θέρος, εἶαρ ἀμείβων,
Νὺξ μὲν ἀκοντιστῆρι διωκομένη σέο πυρσῷ
Χάζεται ἀστήρικτος ὅτε ζυγὸν ἄργυφον ἕλκων
Ἀκροφανὴς ἵππειος ἱμάσσεται ὄρθιος αὐχήν·
Σεῖο δὲ λαμπομένοιο φαεινότερον οὔτι λάμπων
Ποικίλος εὐφαέεσσι χαράσσεται ἄστρασι λειμών·
Χεύμασι δ' ἀντολικοῖο λελουμένος Ὠκεανοῖο
Σεισάμενος γονόεσσαν ἀθαλπέος εἰκόνα χαίτης,
Ὄμβρον ἄγεις φερέκαρπον ἐπ' εὐώδινι δὲ γαίῃ
Ἠερίης ἠῷος ἐρεύγεαι ἀρδμὸν ἐέρσης,
Καὶ σταχύων ὠδῖνας ἀεξαίνεις σέο δίσκῳ,
Ῥαίνων ζωοτόκοιο δι' αὔλακος [illegible],
Βῆλος ἐπ' Εὐφρήταο, Λίβυς κεκλημένος Ἄμμων,
Ἆπις ἔφυς Νειλῷος, Ἄραψ Κρόνος, Ἀσσύριος Ζεύς,
Καὶ ξύλα κηώεντα φέρων γαμψώνυχι ταρσῷ
Χιλιέτης σοφὸς ὄρνις ἐπ' εὐόδμῳ σέο βωμῷ

Et Tyrum adhuc Bacchus obſtupeſcebat, in qua ſola
Paſtor vicinus conuerſabatur cum vicino nauta,
Fiſtula canens apud littus, & caprarius cum piſcatore
Rete rurſus extrahente, & oppoſitis remis
Diuiſarum aquarum ſignabatur gleba aratro.
Marinam verò garriebant ſimul euntes prope ſyluam
Paſtoribus ſyluam ſecantibus & infremuerunt in vno loco
Strepitus maris, mugitus boum, ſibilus foliorum,
Rudens, arbor, nauigatio, nemus, aqua, naues, holcas, ſtiua,
Oues fiſtula, falx, ligones, retia, vela, thorax.
Et hæc aſpiciens multum mirantem emiſit vocem:
Inſulam in continente vnde vidi? ſi fas dicere,
Tantam nunquam pulchritudinem vidi, ſublimes enim
Arbores ſtrident apud fluctus. Nereidem verò

Tyrus omnibus delitiis affluens.

Loquentem in mari Hamadryas vicina audit
Et Tyrio pelago, & maritimis agris
Spirans ex Libano meridianus mollis ventus
Spiritu fruges generante profundit naues incitantem auram,
Refrigerans ruſticum, & nautam in nauigationem trahens,
Et terreſtrem falcem profundo applicans tridenti
Loquitur Neptuno Thalaſſias hic Ceres
Surdæ ſiccum currum inequitantem tranquillitatis
Dirigit curſum æqualem concordibus in curribus
Cerealia flagellans ſublimia dorſa Draconum.
O vrbs omnibus curata, imago terræ, ætheris figura,
Cognatum trilateralem habes balteum maris.

Laus Tyri vrbis.

Sic locutus pertranſiit per vrbem oculum intendens,
Et ipſi ſpectanti lapideas cuſpides habentes vici
Splendorem demonſtrabant alterni metalli
Et proaui domum vidit Agenoris, vidit aulas,
Et thalamum Cadmi, & raptæ quondam Nymphæ
Europæ incuſtoditum ſubiit conclaue virginum,
Recordationem habens cornuti ſui Iouis, primigenos verò
Fontes demiratus eſt magis, vbi terreſtrem per ſinum
Riuo effuſo reducem in vnam horam
Fluctibus ex ſe natis à multis alta ſcaturiebat aqua.
Vidit Abarbareæ fœcundum fluctum, vidit fontem
Callirroen amabilem cognomine, vidit & ipſius
Mollem eructata roridæ ſponſalem aquam.
Sed poſtquam omnia cognouit ſuo obiectato animo
In curſum Aſtrochitonis laſciuiit, & ducem aſtrorum
Tale verbum clamans inuocauit myſtica voce.
Stellatam tunicam habens Hercules rex ignis, dux mundi,
Sol mortalis vitæ procul vmbras proyciens paſtor
Equitans circularem totum polum igneo diſco,

Anni deſcriptio.

Filium temporis annum duodecim menſium voluens
Circulum agis poſt circulum, à veſtro verò curru
Senectuti & iuuentuti fluit figuratum æuum.
Nutrix prudentis partus ſine matre imaginem Lunæ
Parturis tripliciter volutam, quando rorida Luna
Tui puerperij radij elicit oppoſitum ignem,

Luna ignē à ſole habet.

Taurinum incuruum congregans cornu
Omnia illuſtrantem ætheris oculum fers quadriiugo curru,
Hiemem poſt autumnum fers, æſtatem ver mutans

Quatuor anni tempora.

Nox quidem iaculatore agitato tuo igne
Cedit inſtabilis quando iugum argenteum trahens
In ſummo apparens equina flagellatur recta ceruix.
Te verò lucente lucidius nondum lucens
Varium bene lucentibus diſtinguitur ſtellis pratum,
Fluctibus verò Orientalis ablutus Oceani
Quatiens fœcundam non calidæ imaginem comæ,
Imbrem fers fructiferum, & fertili terræ
Aëris matutina influit rigatio roris,
Et ſpicarum partus auges tuo diſco,
Humectans vitam generantem per ſulcum Cerealem potentiam.
Belus Euphrata Libycus vocatus Ammon,
Apis es Niliacus, Arabs Saturnus Aſſyrius Iupiter,
Et ligna odorata ferens vncungui planta.

Varia nomina Solis.

Mille annorum diuina auis in bene fragranti tua ara

Phœnix ſuus.

Phœnix finem vitæ ferens, à ſe ſeminatum principium
Generatur conſimilis temporis renouata imago,
Soluens verò in igne ſenectutem mutat ex igne iuuentam.
Siue Sarapis es Ægyptius innubis Iupiter
Si tempus, ſi Phaethon multi nominis & ſi tu Mithres
Sol Babylonis in Græcia, Delphicus Apollo,
Siue nuptias, aut vmbroſis quod amor ſeminauit ſomnis
Simulatum perficiens fallax deſiderium cubilis,
Ex Ioue dormiente quando cuſpide machæra
Per ſe nubente ſemen humidum eiaculantis terræ

Varia Solis cognomenta.

Cœleſtibus guttis nutriuerunt ſcopuli,
Siue tu Pæon dolorem mitigans, ſiue es æther
Varius, Aſtrochiton verò appellaris, nocturnæ enim
Cœlum ſtellata illuſtrans tunica,
Auribus beneuolis meam amplectere vocem.
Tale verbum Bacchus emiſit, ſtatim verò
Cœleſtem formam habens Deum excipiente in templo
Aſtrochiton fulgurauit, ignitos verò oculos habentis frontis
Splendorem roſeum iaculabantur oculi:
Et Deus ſplendidus manum porrexit Baccho
Variam veſtem ferens imaginem cœli, figuram mundi,

Bacchus ab Aſtrochitone menſa excipitur.

Coruſcans flauas genas, & ſtellatam barbam,
Et ipſum oblectans amica exhilarauit menſa.
Verùm hic mentem oblectauit indutus in conuiuio
Tangens Ambroſiam & Nectar, non inuidia enim
Si dulce Nectar biberet poſt lac diuinum Iunonis,
Interrogauit verò Aſtrochitonem fundens libenter interrogantem vocem.
Aſtrochiton me doce forma imagine terræ formam: inſulæ
Quis Deus vrbem fabricauit, quæ deſcripſit cœleſtis manus?
Quis ſcopulos ſuſtulit & radicauit mari?
Quis laborauit Dædala hæc, vnde habent nomen omnes?
Quis terræ inſulam miſcuit coniugem matri mari?
Dixit, & Hercules amico mitigauit ſermone:
Bacche tu quidē audi ſermonem, ego verò te omnia docebo,
Hic homines habitarunt, ſimul ſeminati, quos quondā ſolos
Continui mundi coæuos vidit æuum
Sanctum nondum nuptæ terræ genus, quorum tunc imaginem

Limus materia mundi.

Per ſe impulſam peperit inaratum non ſeminatus limus.
Qui vrbem conſimilis ſoli indigena arte
Saxeis inconcuſſam extruxerunt fundamentis,
Quando fontalibus in humidis cubilibus
Solis ignitis flagellata terra calore
Mentem oblectantis Lethæum preſſi alam ſomni
Dormiuerunt ſimul corde verò vrbē amantem furorē augēs
Terra natorum ſtabile veſtigium ſuſtulit capitis,
Et humanæ vmbroſum habens ſimulachrum frontis
Oraculum fatidico emiſit è gutture
Somnum diſcutientes ignauum pueri terræ
Facite mihi nouum currum peruiū maris, ſtridulis verò
Abſcindite mihi bipennibus dorſum piniferæ ſyluæ,
Facite mihi diuinum opus, ſub tabulatis verò denſis

Nauium fabricatio.

Foros clauis compingentes continuato quodam ornatu
Collatum inconcuſſum coagmentato ligate vinculo
Currum maris extemporalē primo nauigantē, qui per pontū
Vos moueat & incuruam ſummitatem à ſummitate
Prima pacta haſta longa totum firmamentum accipiat,
Foros & tabulata compacta ligate circulo
Parietis lignei denſam imaginem: in altum extenſum verò
Conſtrictum vinculis medium lignum rectum ſtet,
Et lineum latum veſtimentum annectite ligno medio,
Coniunctos verò rudentes alternatim, quorum à vinculis
Extenſum aërio ſinuate veſtimentum vento
Grauidum vento naues impellens, nuper pacta verò
Condenſate tenuibus deducta ligna clauis
Crebra circumſternentes coniunctis in lateribus
Ligaminibus viminoſis, ne furtiuus fluctus fundatur
Intus latens concaui hiante ligni tractu
Et ſubiicite clauum gubernatorem itineris
Humida via multum verſatilem agitatorem.

Φοῖνιξ τέρμα βίοιο φέρων αὐτόσπορον ἀρχὴν
Τίκτεται ἰσοτύποιο χρόνου παλινάγρετος εἰκὼν,
Λύσας δ' ἐν πυρὶ γῆρας ἀμείβεται ἐκ πυρὸς ἥβην·
Εἴτε Σάραπις ἔφυς Αἰγύπτιος αἴθριος Ζεὺς,
Εἰ Χρόνος, εἰ Φαέθων πολυώνυμος, εἴτε σὺ Μίθρης,
Ἠέλιος Βαβυλῶνος ἐν Ἑλλάδι Δελφὸς Ἀπόλλων,
Εἰ γάμιον, ὃν Ἔρως, ὃν ἴσως ἔσπειρεν ὀνείροις,
Μιμηλῆς τελέων ἀπατήλιον ἵμερον εὐνῆς,
Ἐκ Διὸς ὑπνώοντος ὅτε γλωχῖνι μαχαίρας
Αὐτογάμου σπόρον ὑγρὸν ἐπιξύσαντος ἀρούρης
Οὐρανίαις λιβάδεσσιν ἐμαιώθησαν ἐρίπναι,
Εἴτε σὺ Παιὼν ὀδυνήφατος, εἰ πέλες αἰθὴρ
Ποικίλος, Ἀστροχίτων δὲ φατίζεαι· ἐννυχίοις γὰρ
Οὐρανὸν ἀστερόεντι καταυγάζεις σὺ χιτῶνι,
Οὔασιν εὐμενέεσσιν ἐμὴν ἀσπάζεο φωνήν.
Τοῖον ἔπος Διόνυσος ἀνήϋσεν· ἐξαπίνης δὲ
Ἐν θεῷ εἶδος ἔχων θεοδέγμονος ἔνδοθι νηοῦ
Ἀστροχίτων ἤστραψε πυριγλήνου δὲ προσώπου
Μαρμαρυγὴν ῥοδόεσσαν ἀπηκόντιζον ὀπωπαί·
Καὶ θεὸς αἰγλήεις παλάμην ὤρεξε Λυαίῳ
Ποικίλον εἷμα φέρων τύπον αἰθέρος, εἰκόνα κόσμου,
Στίλβων ξανθὰ γένεια, καὶ ἀστερόεσσαν ὑπήνην,
Καί μιν ἐΰφραινεν φιλίῃ μετὰ ξεῖνα τραπέζῃ.
Αὐτὰρ ὁ θυμὸν ἔτερπεν ἐνδυσάμενος παρὰ δαιτὶ
Ψαύων ἀμβροσίης καὶ νέκταρος. οὐ νέμεσις δὲ,
Εἰ γλυκὺ νέκταρ ἔπινε μετὰ γλάγος ἀμβρότου Ἥρης,
Εἴρετο δ' Ἀστροχίτωνα χέων φιλοπευθέα φωνήν·
Ἀστροχίτων με δίδασκε τύπον χθονὸς εἰκόνα νήσου,
Τίς θεὸς ἄστυ πόλισσε, τίς ἔγραφεν οὐρανίη χείρ;
Τίς σκοπέλους ἀνάειρε καὶ ἐρρίζωσε θαλάσσῃ;
Τίς κάμε δαίδαλα ταῦτα, πόθεν λάχον οὔνομα πάντες;
Τίς χθονὶ νῆσον ἔμιξεν ὁμόζυγα μητρὶ θαλάσσῃ;
Εἶπε, καὶ Ἡρακλέης φιλίῳ μειλίξατο μύθῳ·
Βάκχε σὺ μὲν κλύε μῦθον, ἐγὼ δέ σε πάντα διδάξω·
Ἐνθάδε φῶτες ἔναιον, ὁμόσποροι, οὓς τότε μούνους
Ἀενάου κόσμοιο συνήλικας ἔδρακεν αἰὼν
Ἁγνὸν ἀνυμφεύτοιο γένος χθονὸς, ὧν τότε μορφὴν
Αὐτομάτην ὤδινεν ἀνήροτον ἄσπορος ἰλύς.
Οἳ πόλιν ἰσοτύπου δείμαντο αὐτόχθονι τέχνῃ
Πετραίοις ἀτίνακτον ἐπεστήσαντο θεμέθλοις,
Ὁππότε πηγαίοισι παρ' ὕδρεσι χαμεύναις
Ἡελίου πυρόεντος ἱμασσομένης χθονὸς ἀτμῷ
Τερψινόου Λήθαιον ἀμερξάμενοι πτερὸν ὕπνου
Εὗδον ὁμοῦ, κραδίη δὲ φιλόπτολιν οἶστρον ἀέξων,
Γηγενέων στατὸν ἴχνος ἀπηώρησε καρήνου,
Καὶ βροτέου σκιοειδὲς ἔχων ἴνδαλμα προσώπου,
Θέσφατον ὀμφήεντος ἀπέπτυεν αὐχένος ἠχώ·
Ὕπνον ἀποσκεδάσαντες ἀεργέα παῖδες ἀρούρης,
Τεύξατέ μοι ξένον ἅρμα βατὸν βυθοῦ· ὀξυτόνοις δὲ
Κόψατέ μοι πελέκεσσι ῥάχιν πιτυώδεος ὕλης,
Τεύξατέ μοι σοφὸν ἔργον ὑπὸ σανίδεσσι δὲ πυκναῖς
Ἴκρια γομφώσαντες ἐπισσυτέρῳ τινὶ κόσμῳ
Συμφερτὴν ἀτίνακτον ἀρηρότι δήσατε δεσμῷ
Δίφρον ἁλὸς σχεδίην πρωτόπλοον, ἣ διὰ πόντου
Ὑμέας ὀχλίζοι καὶ ἀγκύλον ἄκρον ἀπ' ἄκρου
Πρωτοπαγὲς δόρυ μακρὸν ὅλον στήριγμα δεχέσθω,
Ἴκρια δὲ σανίδεσσιν ἀρηρότα δήσατε κύκλῳ
Τοίχου δουρατέου πυκινὸν τύπον· ὑψιτενὲς δὲ
Σφιγγόμενον δεσμοῖσι μέσον ξύλον ὄρθιον ἔστω,
Καὶ λίνεον πλατὺ φᾶρος ἐφάψατε δούρατι μέσσῳ,
Συμπλεκέας δὲ κάλωας ἀμοιβαδίς, ὧν ἀπὸ δεσμῶν
Ἐκταδὸν ἠερίῳ κολπώσατε φᾶρος ἀήτῃ
Ἔγκυον ἐξ ἀνέμου νεοσσόον, ἀρτιπαγῆ δὲ
Φράξατε λεπταλέοισι συνερχόμενα δούρατα γόμφοις·
Πυκνὰ περιστρώσαντες ὁμοζυγέων ἐπὶ τοίχων
Ῥωπήεντας φραγμοὺς μὴ λάθριον οἶδμα χυθείη
Ἐνδόμυχον γλαφυροῖο κεχηνότι δούρατος ὁλκῷ
Καὶ σχεδίης οἴηκα κυβερνητῆρα πορείης
Ὑγρῆς ἀτραπιτοῖο πολύστροφον ἡνιοχῆα

Παίγ

Πάντοθι δινεύοντες ὅπῃ νόος ὑμέας ἕλκει
Δουρατέῳ κενεῶνι χαράξατε νῶτα θαλάσσης,
Εἰσόκε χῶρον ἵκοισθε μεμορμένον, ὁππόθι δισσαὶ
Ἀσταθέες πλώουσιν ἀλήμονες εἰν ἁλὶ πέτραι,
Ἃς φύσις Ἀμβροσίας ἐπεφήμισεν, αἷς ἔνι θάλλει
Ἥλικος αὐτόρριζον ὁμόζυγον ἔρνος ἐλαίης
Πέτρης ὑγροπόροιο μεσόμφαλον, ἀκροτάτοις δὲ
Αἰετὸν ἀθρήσητε παρεδρήσσοντα κορύμβοις,
Καὶ φιάλην εὔτυκτον· ἀπὸ φλογεροῖο δὲ δένδρου
Θαμβαλέους σπινθῆρας ἐρεύγεται αὐτόματον πῦρ,
Καὶ σέλας ἀφλέγεθος ἀμφιβόσκεται ἔρνος ἐλαίης,
Καὶ φυτὸν ὑψιπέτηλον ἕλιξ ὄφις ἀμφιχορεύει,
Ἀμφότερα βλεφάροισι καὶ οὔασι θάμβος ἀέξων·
Οὐ γὰρ ἀδουπήτοιο ἐς αἰετὸν ἄψοφος ἕρπων,
Λοξὸς ἀπειλητῆρι δράκων περιβάλλεται ὁλκῷ,
Οὐδ' ἐξέπτυσε θανατηφόρον ἰὸν ὀδόντων
Ὄρνιν ἑαῖς γένυεσσι κατικθίει· οὐδὲ καὶ αὐτὸς
Αἰετὸς ἑρπυστῆρα πολυστροφίητον ἀκάνθαις
Ἁρπάξας ὀνύχεσσι μετάρσιον ἠέρα τέμνει,
Οὐδέ μιν ὀξυόδοντι καταγνάψει γενύεσσι,
Οὐδὲ περιφρονέοντος φυτοῦ περιμήκεος ὄζοις
Πυρσὸς ἀδήλητος περιβόσκεται ἔρνος ἐλαίης·
Οὐ δὲ δρακοντείων φολίδων σπείρημα μιαίνει
Συννόμον ἀγχικέλευθον· ὁμοπλεκέων δὲ καὶ αὐτῶν
Οὐ πτερύγων ὄρνιθος ἐφάπτεται ἀγχόμενον πῦρ,
Οὐδὲ κύλιξ ἀτίνακτος ἀπ' ἠέρος ὑψόθι πίπτει
Σειομένων ἀνέμοισιν ἀλινδήσασα κορύμβων,
Ἀλλὰ φυτοῦ κατὰ μέσσα φίλον σέλας ἀτμὸν ἰάλλει,
Καὶ σοφὸν ἀγρώσσοντες ὁμόχροον ὄρνιν ἐλαίης
Αἰετὸν ὑψιπέτην ἱρεύσατε Κυανοχαίτῃ,
Αὖθι δ' ὀπάσσαντες ἁλιπλανέεσσι κολώναις,
Καὶ Διὶ καὶ μακάρεσσι, καὶ ἄστατος οὐκέτι πέτρη
Πλάζεται ὑγροφόρητος· ἀκινήτοις δὲ θεμέθλοις
Αὐτομάτη ζωστῆρι συνάψεται ἄζυγι πέτρῃ·
Πήξατε δ' ἀμφοτέραις ἐπικείμενον ἄστυ κολώναις,
Ἀμφοτέρους ἑκάτερθεν ἐπὶ κρηπῖδι θαλάσσης.
Τοῖον ἔπος μαντῷον ἀνέπνεεν· ἐγρόμενοι δὲ
Γηγενέες δονέοντο, καὶ οὔασιν αἰὲν ἑκάστου
Θέσκελος ἀπλανέων ἐπεβόμβεεν ὀμφὴ ὀνείρων·
Τοῖσι δ' ἐγὼ τέρας ἄλλο μετὰ πλαγκτοὺς ὀνείρους
Ἀρχομένοις ἀνέφηνα φιλοκτεάνου ἔθος αὔξων,
Ἐσσόμενος πτολίεσσιν· ἀρηξάμενος δὲ θαλάσσης
Ἀντίτυπον μίμημα φέρων ἰσόζυγι μορφῇ
Εἰς πλόον αὐτοδίδακτον ἐνήχετο ναυτίλος ἰχθύς,
Τὸν τότε παπταίνοντες ἐοικότα νηὶ θαλάσσης,
Καὶ πλόον ἀπονητὸν ἄτερ καμάτοιο μαθόντες,
Καὶ σχεδίην πήξαντες ὁμοίιον ἰχθύι πόντου
Ναυτιλίης τύπον ἶσον ἐμιμήσαντο θαλάσσης,
Καὶ πλόος ἦν· πίσυρας δὲ λίθων ἰσοπαγέι φόρτῳ
Ναυτιλίην ἰσόμετρον ἐπιστώσαντο θαλάσσῃ,
Καὶ γεράνων ἀτίνακτον ἐμιμήσαντο πορείην,
Αἳ στομάτων ἔντοσθεν ἀοσσητῆρα κελεύθου
Λᾶαν ἐλαφρίζουσι κατὰ χθόνα, μή ποτε κείνων
Ἱπταμένων πτερὰ κοῦφα παραπλάγξειεν ἀήτης,
Εἰσόκε χῶρον ἐκεῖνον ἐσέδρακον, ἧχι θυέλλαις
Εἰς πλόον αὐτοκέλευθον ἐναυτίλλοντο κολῶναι,
Καὶ σχεδίην ἔστησαν ἁλιστεφάνῳ παρὰ νήσῳ,
Καὶ σπιλάδας ἐπέβαινον, ὅπῃ φυτὸν ἦεν Ἀθήνης·
Τοῖσι δὲ μαιομένοισιν ἑταῖρον ὄρνιν ἐλαίης
Αἰετὸς περιφοιτῆς ἑκούσιον εἰς μόρον ἔστη,
Γηγενέες δὲ λαβόντες ἐΰπτερον ἔνθεον ἄγρην
Αἶψ' ἀναστρέψαντες ὀπισθοτόνοιο καρήνου
Γυμνὸν ἀναπλώσαντες ἐλεύθερον ἀνθερεῶνα
Αἰετὸν αὐτοκέλευθον ἐδαΐξαντο μαχαίρῃ
Ζηνὶ καὶ Ὑγρομέδοντι· δαϊζομένου δὲ σιδήρῳ
Ἐμφερὲς οἰωνοῖο νεοσφαγέος ἀπὸ λαιμοῦ
Θεσπέσιον ἔρρεεν αἷμα· θαλασσοπόροις δὲ κολώναις
Δαιμονίαις λιβάδεσσιν ἐρρίζωσε θαλάσσῃ
Ἀγχὶ Τύρου παρὰ πόντον, ἀρραγέεσσι δὲ πέτραις

Undique quatientes quò mens vos trahit
Ligneo ventre frangite dorſa maris,
Donec in locum veniatis paratum, vbi geminæ
Inſtabiles nauigantibus vaga in mari petræ,
Quas natura Ambroſias celebrauit, in quibus floret
Æqualis per ſe radicatus connexus ſurculus oliuæ
Petræ humidigradæ vmbilicum medium, ſummis verò
Aquilam videbitis inſidentem ramis,
Et phialam accuratam: ab ardente verò arbore
Mirificas ſcintillas eructat ſpontaneus ignis,
Et ſplendor non combuſtibilis circum nutrit ramum oliuæ;
Et arborem alta folia habentem volubilis ſerpens circum-
Vtrinque oculis & auribus miraculum augens. ſaltat.
Non enim aëriuolam in aquilam ſine ſtrepitu repens
Obliquus minaci Draco amplectitur tractu,
Neque expuens mortiferum venenum dentium
Auem ſuis genis deuorat, neque etiam ipſa
Aquila ſerpentem multis flexibus inuolutum ſpinis,
Rapiens vnguibus ſublimem aëra ſecat.
Neque ipſum acutos dentes habente lacerarat mento;
Neque extendentis truncum arboris latus nodis
Ignis illæſe abſumit ramum oliuæ:
Neque ſerpentinarum ſquamarum volumen labefacit
Familiarem vicinum, complicatæ verò & ipſas
Non pennas auis tangit ſaliens ignis,
Neque calix inconcuſſus ſublimis in alto cadit
Agitatis ventis delapſa è ramis,
Sed arboris in medio amicum ſplendorem vaporem mittit;
Et prudentem venantes concolorem auem oliuæ
Aquilam altiuolantem ſacrificate Neptuno
Cruorem libantes marivagis rupibus.
Et Ioui & Diis, & inſtabilis non amplius petra
Errat in humido latus, immotis verò fundamentis
Spontanea cincta contangetur innigi petræ.
Figite verò vtriſque incumbentem vrbem rupibus
Vtriſque vtrinque in fundamento maris. Origo vrbis Tyri.
Tale verbum vaticinatorium emiſit. excitati verò
Gigantes quatiebantur, & auribus ſemper cuiuſque
Diuinus non errantium inſonuit ſermo ſomniorum.
Hiſce ego prodigium aliud poſt alatos ſomnos
Mortis aperui poſſeſſionis amantem morem augens;
Futurus vrbe tenens: ſufficiens verò è mari
Oppoſitam imaginem ferens ſimili forma
In nauigationem per ſe doctam natabat nauta piſcis;
Quem tunc aſpicientes aſſimilatum naui maris
Et nauigationem factam ſine labore diſcentes,
Et ſubitaneam fabricantes ſimilem piſci marinũ
Nauigationis imaginem ſimilem imitabantur maris, Naues factæ ad formam piſcis.
Et nauigatio erat: quatuor verò lapidum æqualiter depri-
mente pondere
Nauigationem æquale pondus habentẽ concredebant mari.
Et gruum inconcuſſum imitabantur iter.
Quæ in ore auxiliatorem viæ
Lapidem ferunt ponderoſum, ne quando ipſarum
Volantium alas leues aberrare faciat ventus. Grues volantes lapidem ore geſtant ne facile vi ventorum huc illuc rapiantur.
Donec locum illum viderunt, vbi procellis
In nauigationem per ſe incitatam nauigabant rupes,
Et extẽporaneã cõſtituerunt à mari coronatã apud inſulam;
Et petras intrarunt, vbi arbor erat Mineruæ. Arbor Mineruæ.
Hiſce verò inquirentibus familiarem auem oleæ
Aquila aërivaga ſpontaneam in mortem conſtituit,
Gigantes verò accipientes alis ornatam diuinam venationem
Statim retrahentes retroconuerſi capitis
Nudum explicantes liberum guttur
Aquilam per ſe incitatam mactabant machæra
Ioui & Neptuno, diuiſo verò ferro Aquila immolata Ioui & Neptuno.
Diuiſa aue recens iugulato à gutture
Diuinus fluebat ſanguis: Marigradas verò rupes
Diuinis liquoribus radicauit in mari
Circa Tyrum apud pontum, in infractis verò petris

Gigantes profundum ſinum habentē fabricabant nutricem,
Tibi quidē rex Bacche terra nutritum ſanguinē gigantum
Dixi per ſe perfectum, cœleſtem, vt ſcires
Origo fontium. Veſtrorum progenitorem Tyriam indigenam generationem.
De fontibus verò eloquar, primigenæ enim
Virgines prius erant prudentes, quarum ob coronam
Calidus amor naſcebatur, & amabile telum trahens
Tale nuptias recuſantibus verbum communicauit Bacchis.
Puella Abarbarea amans virginitatis, ſume & ipſa
Hoc telum, quod habuit tota natura, hic figam
Thalamū nuptialē Calirhoæ, roſcida verò Hymenæū cano.
Sed dicis: ſequor humidum genus, ex fluctibus verò
Per ſe perfecta facta ſum, & mea nutrix fuit fons.
Naias erat Clymene, & erat ſeminata ab Oceano
Sed nuptiis ceſſit, nupſit verò & ipſa
Oceanus Thetyem amauit. Cum vidit famulum amoris meliorem Neptunum,
Furore Venereo agitatum, primigenus enim
Oceanus fluminibus & aquis omnibus imperans
Tethyis nouit amorem, & humidos Hymenæos,
Perfer etiam tu æqualia ferre cum Tethye, tanto enim
Ex mari ſanguinem ferens, & non exigua Venere,
Deſiderat Galatea cantantem fluuium,
Et profunda littoreum habet maritum, ex mari verò,
Fiſtula delectata, exſul in terram venit.
Et fontes nouerunt meum telum, non te docebo
Amorem aquoſum, amore verò percuſſi fontis
Audiuiſti humidum amorem Syracuſiæ Arethuſæ,
Alpheum noſti, qui humido in thalamo,
Aquoſis manibus amplexus fuit conſuetam Nympham.
Fontis ſanguinem ferens, quid delectaris Diana?
Diana non nata eſt ex aqua, vt Venus,
Dixit Callirhoe, Droſera ne abſconde & ipſa.
Veneri magis debes dicere gratiam, quod & ipſa
Ceruicem flexit amori, quamuis mater eſt amorum.
Accipe ſtimulos amoris, & humido imperantem te vocabo
In familiam, & amorem ſororem Veneris.
Tale verbum dixit, reflexo verò arcu
Triplicia miſit tela, & humido in thalamo,
Naiadum amori coniunxit filio ruris
Et Tyriæ ſeminauit Deo natum ſanguinem generationis
Talia quidem Hercules dux ætheris dixit Baccho
Bacchus Herculi Aſtrochitoni craterem donat. Aſtrochitō tunicā do[nat]. Mentē oblectantib. ſermonibus: hic verò mēte delectabatur (ſermone,
Et præbuit Herculi, quem cœleſtis elaborauit ars
Auro reſplendentem Craterem Luciferum, Hercules verò
Stellata Bacchum circumcinxit tunica,
Et Deum Aſtrochitonem Tyri vrbem tenentem relinquens
Aſſyriæ alterius ingreſſus eſt Bacchus terram.

Γηγενέες βαθύκολπον ἐδωμήσαντο τιθήνην,
Σοὶ μὲν ἄναξ Διόνυσε πολυσπερὲς αἷμα Γιγάντων
Ἔννεπον αὐτοτέλεστον, Ὀλύμπιον, ὄφρα δαείης
Ὑμετέρων προγόνων Τυρίην αὐτόχθονα φύτλην·
Αὐτὰρ ἐγὼ πηγέων μυθήσομαι· ἀρχέγονοι γὰρ
Παρθενικαὶ τελέθεσκον ἐχέφρονες, ὧν ἐπὶ μίτρῃ
Θερμὸς Ἔρως κεχόλωτο, καὶ ἱμερόεν βέλος ἕλκων
Τοῖον ἀγαμίοισιν ἔπος ξυνώσατο Βάκχαις·
Νύμφη Ἀβαρβαρέη φιλοπάρθενε, δέξο καὶ αὐτὴ
Τοῦτο βέλος, τόπερ ἔσχεν ὅλη φύσις, ἐνθάδε πήξω
Παστάδα Καλλιρόης, δροσερὸν δ' ὑμέναιον ἀείδω·
Ἀλλ' ἐρέεις, μεθέπω δίερον γένος, ἐκ δὲ ῥοάων
Αὐτοτελὴς γενόμην, καὶ ἐμὴ τροφὸς ἔπλετο πηγή.
Νηιὰς ἦν Κλυμένη, καὶ ἀπόσπορος Ὠκεανοῖο·
Ἀλλὰ γάμοις ὑπόειξεν, ἐνυμφεύθη δὲ καὶ αὐτή,
Οἱ ἴδε λάτριν Ἔρωτος ἀρείονα κυανοχαίτην,
Οἴστρῳ Κυπριδίῳ δεδονημένον· ἀρχέγονος γὰρ
Ὠκεανὸς ποταμοῖσι, καὶ ὕδασι πᾶσι κελεύων
Τηθύος ἔσχεν ἔρωτα, καὶ ὑδρηλοὺς ὑμεναίους·
Τέτλαθι καὶ σὺ φέρειν ἴσα Τηθύϊ· ποντιὰς δὲ
Ἐξ ἁλὸς αἷμα φέρουσα, καὶ οὐκ ὀλίγης Ἀφροδίτης,
Ἱμείρει Γαλάτεια μελιζομένου ποταμοῖο,
Καὶ βυθίη χερσαῖον ἔχει πόσιν· ἐκ δὲ θαλάσσης
Πηκτίδι τερπομένη μετανάστιος εἰς χθόνα βαίνει·
Καὶ πηγαὶ δεδάασιν ἐμὸν βέλος· οὐ σε διδάξω
Ἵμερον ὑδατόεντα· ποθοβλήτοιο δὲ πηγῆς
Ἔκλυες ὑγρὸν ἔρωτα Συρηκοσίης Ἀρεθούσης,
Ἀλφειὸν δεδάηκας, ὃς ἰκμαλέῳ ἐνὶ παστῷ
Ὑδατόεις παλάμαις περιβάλλεται ἠθάδα νύμφην·
Πηγῆς αἷμα φέρουσα, τί τέρπεαι Ἰοχεαίρῃ;
Ἄρτεμις οὐ βλάστησεν ἀφ' ὕδατος, ὡς Ἀφροδίτη.
Ἔννεπε Καλλιρόη, Δροσερὴ μὴ κρύπτε καὶ αὐτή,
Κύπριδι μᾶλλον ὀφείλεις ἄγειν χάριν, ὅττι καὶ αὐτὴ
Αὐχένα κάμψεν ἔρωτι, καὶ εἰ τόκος ἐστὶν Ἐρώτων·
Δέχνυσο κέντρα πόθοιο, καὶ ὑγρομέδουσαν σε καλέσσω
Εἰς γενεὴν, ἑρόεσσαν ὁμόγνιον Ἀφροδίτης·
Τοῖον ἔπος κατέλεξε· παλιντρόποιο δὲ τόξου
Τρισσὰ τιταίνετο βέλεμνα, καὶ ὑδρηλῷ ἐνὶ παστῷ
Νηιάδων φιλότητι συνήρμοσεν υἷας ἀρούρης,
Καὶ Τυρίης ἔσπειρε θεηγενὲς αἷμα γενέθλης·
Τοῖα μὲν Ἡρακλέης πρόμος αἰθέρος ἔννεπε Βάκχῳ
Τερψινόοις ὀάροισιν· ὁ δὲ φρένα τέρπετο μύθῳ,
Καὶ πόρεν Ἡρακλῆι, τὸν οὐρανίη κάμε τέχνη,
Χρυσοφαῆ κρητῆρα σελασφόρον· Ἡρακλέης δὲ
Ἀστραίῳ Διόνυσον ἐχλαίνωσε χιτῶνι·
Καὶ θεὸν Ἀστροχίτωνα Τύρου πολιοῦχον ἐάσας
Ἀσσυρίης ἑτέρης ἐπεβήσατο Βάκχος ἀρούρης.

DIONYSIACORVM

LIBER XLI.

Bacchus regiones circa Libanum ingreditur.

IAM quidem cliuoſi ſuper Libani caput
Figens præclaros fructus ferentem in terra vuam vitis
Vinigenos implens totius ventres terræ,
Et Paphiæ domum vidit nuptialem, vitium verò
Ramis per ſe creſcentibus profundas vmbras habens nemus coronans
Vitium quondam munus Adonidi & Veneri
Et Charitum chorus erat, augentis verò plantas luci
Vitium cingulo currens accedenſque tremore
Hedera aëremulans coronabatur cupreſſo.

ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΜΑ.

ΑΡΤΙ μὲν ὀφρυόεντος ὑπὲρ Λιβάνοιο καρήνου
Πήξας ἀγλαόκαρπον ἐπὶ χθονὶ βότρυν ὀπώρης,
Οἰνοπόνους ἐκάλυψεν ὅλης κενεῶνας ἀρούρης·
Καὶ Παφίης δόμον εἶδε γαμήλιον· ἡμερίδων δὲ
Ἔρνεσιν αὐτοφύτοισι βαθύσκιον ἄλσος ἐρέψας
Ἀμπελόεν ποτὲ δῶρον Ἀδώνιδι καὶ Κυθερείῃ
Καὶ Χαρίτων χορὸς ἦεν· ἀεξιφύτοιο δὲ λόχμης
Ἡμερίδων ζωστῆρι θοῶν ἐπιβήτορι παλμῷ,
Κισσὸς ἀερσιπότητος ἐμιτρώθη κυπαρίσσῳ·

Ἀλλὰ ἐτ-

Ἀλλὰ θεμιστοπόλου Βερόης παρὰ γείτονι πέζῃ,
Ὕμνον Ἀμυμώνης Λιβανηΐδες εἴπατε μοῦσαι,
Καὶ βυθίου Κρονίδαο, καὶ ὑμνείοιο Λυαίου
Ἄρεα κυματόεντα, καὶ ἀμπελόεσσαν Ἐνυώ.
Ἔστι πόλις Βερόη βιότου ῥίζα, ὅρμος ἐρώτων,
Ποντοφαγὴς, εὔνησος, εὔχροος, οὐ ῥάχιν ἰσθμοῦ
Στεινὸν μῆκος ἔχουσα, ὅπῃ διδύμης μέσον ἅλμης,
Κύμασιν ἀμφοτέροισιν ἀράσσεται ὄρθιος αὐχήν·
Ἀλλὰ τὰ μὲν βαθύδενδρον ὑπὸ ῥάχιν αἴθοπος Εὔρου,
Ἀσσυρίῳ Λιβάνῳ παραπέπταται, ἧχι πολίταις
Ὄρθια συρίζουσα βιοσσόος ἔρχεται αὔρη,
Εὐόδμοις ἀνέμοισι τινασσομένων κυπαρίσσων,
Καὶ δόμος ἀγρονόμων, ὅθι πολλάκις ἐγγύθι λόχμης,
Πανὶ μελιζομένῳ δρεπανηφόρος ἤντετο Δηώ·
Καί τις ἐφ' ἱστοβοῇ γεωμόρος αὐχένα κάμψας,
Ῥαίνων ἀρτιχάρακτον ὀπισθοβόλῳ χθόνα καρπῷ,
Γείτονι μηλοβοτῆρι παρὰ σφυρὰ φορβάδος ὕλης,
Σφίγξας σύζυγα ταῦρον ὁμίλεε κυρτὸς ἀροτρεύς.
Ἀλλὰ δὲ πὰρ πελάγεσσιν ἔχει πόλις, ἧχι τιταίνει
Στέρνα Ποσειδάωνι, καὶ ἔμβρυον αὐχένα κούρης
Πήχεϊ μυδαλέῳ περιβάλλεται ὑγρὸς ἀκοίτης,
Πέμπων ὑδατόεντα φιλήματα χείλεσι κούρης·
Καὶ βυθίας ἀπὸ χειρὸς ἐθήμονος ἔνδοθι κόλπου
Ἕδνα Ποσειδάωνος ἁλίτροφα πῶεα λίμνης
Δέχνυται, ἰχθυόεντα πολύχροα δεῖπνα τραπέζης,
Εἰνάλιη Νηρῆος ἐπισκαίροντα τραπέζῃ,
Ἀρκτῴην παρὰ πέζαν, ὅπῃ βαθυκύμονος ἀκτῆς
Μακεδανῷ κενεῶνι Βορεῖος ἕλκεται αὐλών·
Ἀμφὶ δὲ τερψινόοιο μεσημβρινὸν αὐχένα γαίης,
Εἰς ῥαχίην νοτίην ψαμαθώδεές εἰσιν ἀταρποί
Εἰς χθόνα Σιδονίην, ὅθι ποικίλα δένδρεα κήπων
Καὶ σταφυλαὶ κομόωσι τανυπτόρθοις δὲ πετήλοις,
Δάσκιος ἀπλανέεσσι τιταίνεται οἶμος ὁδίταις.
Δοχμώσας δὲ ῥέεθρον ὅθι νότιος πόντος ἀράσσει
Ἀμφὶ δύσιν κυανῶπιν, ὅπῃ λιγυηχέϊ ταρσῷ
Ἑσπερίων Ζεφύροιο καθιππεύοντος ἀέλλων,
Συριγμῷ δροσόεντι Λίβυς ῥιπίζεται ἀγκών·
Ἀνθεμόεις ὅθι χῶρος, ὅπῃ παρὰ γείτονι πόντῳ
Φυταλιαὶ θάλλουσι, καὶ εὐπετάλων ἀπὸ δένδρων,
Ἄσθματι βομβήεντι μελίζεται ἠχέτις ὕλη·
Σύννομος ἰχθυβόλῳ γέρων ἐμέλιζε νομεύς.
Ἔνθα δὲ φῶτες ἔναιον ὁμήλικες ἠριγενείης,
Οὓς φύσις αὐτογένεθλος ἀνυμφεύτῳ τινὶ θεσμῷ,
Ἤροσε νόσφι γάμων ἀπάτωρ, ἄλοχος, ἀμήτωρ,
Ὁππότε συμμιγέων σπόρων τετράζυγι θεσμῷ
Ὕδατι καὶ πυρόεντι πεφυρμένον ἠέρος ἀτμῷ
Σύζυγα μορφώσασα σοφὸν τόκον ἄσπορος ὠδίς,
Ἔμπνοον ἐψύχωσε τομὴν ἐγκύμονι πηλῷ,
Οἷς φύσις εἶδος ὄπασσε τελεσφόρον· ἀρχεγόνων γὰρ
Κέκροπες οὐ τύπον εἶχον, ὃς ἰοβόλῳ ποδὸς ὁλκῷ
Γαῖαν ὀπιξύων ὀφιώδεϊ σύρετο ταρσῷ,
Νέρθε δράκων, καὶ ὕπερθεν ὅσον ἰξύος ἄχρι καρήνου,
Ἀλλοφυὴς, ἀτέλεστος ἐφαίνετο δίχροος ἀνήρ.
Οὐ τύπον ἄγριον ἔσχεν Ἐρεχθεὺς, ὃν τέκε γαῖα,
Αὔλακι νυμφιδίας γαμίης Ἥφαιστος ἐέρσης·
Ἀλλὰ θεῶν ἰνδάλματα γονῆς αὐτόχθονι ῥίζῃ
Πρωτοφανὴς χρύσειος ἐμαιώθη στάχυς ἀνδρῶν,
Καὶ Βερόης ναίεσκον πόλιν πρωτόσπορον ἕδρην,
Ἣν Κρόνος αὐτὸς ἔδειμε, σοφῆς ὅτε δόγματι Ῥείης,
Ὠμοβόρον θέτο δόρπον ἑῷ πολυχανδέϊ λαιμῷ·
Καὶ λίθον Εἰλείθυιαν ἔχων βεβριθότι φόρτῳ,
Θλιβομένης πολύπαιδος ἀκοντιστῆρα γενέθλης,
Χαλκὸν ὅλον ποταμοῖο ῥόον νεφεληδὸν ἀφύσσων,
Στήθεϊ παφλάζοντι μογοστόκον ἔσπασεν ὕδωρ,
Λύσας γαστέρος ὄγκον ἐπασσυτέρῳ δὲ διώκων
Δισσοτόκους υἱῆας, ἀνέπτυσεν ἔγκυος αὐχὴν,
Πορθμὸν ἔχων τοκετοῖο λεχώϊον ἀνθερεῶνα·
Ζεὺς τότε κοῦρος ἔην, ἔτι που βρέφος, ὁππότε πυκνῷ
Θερμὸν ἀναχίζων νέφος βητάρμονι παλμῷ

Sed iuſtitiam exercentis Beroes apud vicinam terram
Hymnum Amymones Libanides dicite Muſæ,
Et profundi Saturnij & hymnis celebrati Bacchi,
Martem fluctuoſum & viteam pugnam.

Hiſtoria de vrbe Beroe.

Eſt vrbs Beroe vitæ radix, portus amorum (Iſthmi
Ponto, aſſixa, inſulis ornata, probè colorata, non dorſum

Situs Beroes vrbis.

Anguſtum prolixitatem habens, vbi in gemino medio maris
Fluctibus vtrinque ſecatur erecta ceruix, (cantis Euri
Sed hæc quidem profundas arbores habente ſub dorſo nigri-
Aſſyrio Libano circumexplicatur, vbi ciuibus
Recta ſibilans vitam agitans venit aura
Bene odoratis ventis concuſſarum cupreſſorum,
Et domus ruſticorum vbi ſæpe prope lucum
Pani cantillanti falcigera occurrit Ceres:

Amœnitas circa vrbē Beroen.

Et quiſpiam temone agricola ceruicem curuans,
Inſpargens iam aratam retroſecto terram fructu
Vicino ouium paſtori ad radicem fertilis ſyluæ,
Conſtringens coniugē taurum conuerſabatur curuus arator.

Curuus arator.

Reliqua verò à maribus habet vrbs, vbi tendit
Pectora Neptuno, & genialem ceruicem puellæ
Cubitu humido circumdat humidus maritus
Mittens aquoſa oſcula labiis puellæ,
Et profunda à manu coniux conſueto ſinu
Dona ſponſalia Neptuni in mari nutrita pecora ſtagni

Piſciū abūdantia.

Accipit piſcoſa multicoloria conuiuia menſæ,
Marina Nerei inſilientia menſa,
Arctoa in regione, vbi profundos fluctus habentis littoris
Longo ventre Borealis trahitur planities.
Circa verò mentem oblectantis meridianam ceruicem terræ
In littore Auſtrali arenoſæ ſunt viæ
Ad terram Sidoniam, vbi variæ arbores hortorum
Et vuæ florent, extenſos ramos habentibus verò foliis
Vmbroſa non errantibus extenditur via viatoribus.
Inflectens verò fluctum in littore pontus tundit
Circa occaſum nigros oculos habentem, vbi arguta planta
Veſpertinis Zephyro inequitante flaminibus
Stridore rorido Libycum excitatum promontorium.
Floridus vbi locus, vbi prope vicinum pontum
Horti florent, & foliis ornatis ab arboribus,
Flatu reſonante canit ſpirans ſylua.

Horti circa vrbem Beroen.

Vnà paſcens cum piſcatore ſenex cantabat paſtor.
Hic homines habitabant coæui cum aurora
Quos natura ex ſe nata nuptiis carente quadam lege
Seminauit ſine nuptiis ſine patre, ſine cōceptione, ſine matre,
Quando commixtis ſeminibus quadriiuga lege
Aqua & igneo confuſum aëris calore

Homines quos terra ſua ſponte creauit.

Coniugem formans ſapientem filium non ſeminatus partus
Viuam animauit ſectionem grauido cœno, (vt enim
Quibus natura imaginem præbuit ad finem ferentem, primige-
Cecropes non imaginem habuit, qui venenum iaculante pe-
Terram radens ſerpentino trahebatur pede, (dis tractu
Inferius Draco & ſuperius ab ilio vſque ad caput
Alterius naturæ, imperfectus apparebat bicolor vir.

Cecrops biformis inferioris corporis parte Draco, ſuperioris verò homo.

Nō imaginē horribilem habuit Erechtheus quē genuit è terra
Sulco nuptum dans nuptialem Vulcanus rorem.
Sed Deorum imaginem fœtus indigena radice
Primò apparens aurea obſtetricabatur ſeges virorum.

Erichthonius Vulcani & Terræ filius.

Et Beroes habitabant vrbem primo ſeminatam ſedem,
Quam Saturnus ipſe ædificauit, prudentis quando nutu
Rheæ,
Horribilem appoſuit cœnam ſuo multum hianti gutture,
Et lapidem Ilithyiam habens onerata ſarcina
Vexatus multos pueros habentis iaculatorem generis
Æs omne fluuij fluctum in modum nubis hauriens
Pectore æſtuanti difficulter parientem traxit aquam
Soluens ventris tumorem continuo, ſuccedenti verò abigens
Geminos natos filios emiſit grauida ceruix,
Traiectum habens partus grauidum collum.

Saturnus Beroen vrbem condidit. Saturnus lapidem pro filio deuorat.

Iupiter tunc puer erat adhuc forte infans, nondum denſo
Calidam diuidens nubem ſaltatore tremore

Iupiter puer adhuc & infans.

Fulgur reſplendebat, & non Titanica pugna
Iouis auxiliatores iaculabantur fulmina,
Neque congregatarum nubium mugiente turbine
Ante Ioui nondum fuerunt fulmina.
Tonans grauiter ſonans ſtridebat pluuialis Echo:
Sed vrbs Beroe prior erat, quam cum terra
Primo apparens cognouit coæuam congenitum æuum,
Vrbs Beroe omniũ prima.
Non tunc Tarſus erat homines oblectans, non tunc Thebæ,
Non tunc Sardies erant vbi Pactoli ripa
Aurum eructante reſplendet diues limus
Sardies Solis coæui, non genus virorum,
Non tunc quædam vrbs erat Achaica, neque tunc ipſa
Arcadia ante lunã fuit.
Arcadia ante Lunam germinabat verò ſola
Antiquiores Phaëthonte, vnde lucem habuit Luna:
Et anteuertens terram omnem ſuo omnium matre gremio
Solis nuper lucere incipientem priuata ſplendorem lucis,
Et lucem per ſe perfectam irrequietæ Lunæ,
Prima nigræ excuſſit turbinem caliginis,
Veneris origo.
Et ipſius Chaus caliginoſum euertit tegumentum.
Et anteuertens Cyprum, & in Iſthmo ſitam vrbem Corinthi
Prima Venerem excepit hoſpitali ianua
Ex mari nuper partu editam. quando ſubmerſam Venerem
Cæleſtis genuit ſulci grauida aqua
Vbi ſine nuptiis arans fluctum virili ſanguine
Per ſe perfecta formabatur filias generante genus ſpuma.
Et natura fuit obſtetrix, vnà oriens verò cum Dea
Pictum lorum coronatim ſupra ilia circulum voluens
Spontaneo cingulo corpus cinxit reginæ,
Et Dea veſtigans per aquam non turbidum littus,
Non Paphum, non in Byblum curris, non pedem littori
Coliados littoris applicauit, ſed etiam ipſorum
Velociori turbine præcurrit vrbem Cytherorum,
Et corpus ſpumoſo obterens ramo
Purpurea fuit magis. Tranquilli verò ponti
Manus remigans Deam generationem diſſidit aquam
Veneris in aqua natãtis motus.
Natans & pectus remigans mari,
Taciturnum ſecauit ſignatum mare planta:
Et corpus ſuſtulit, diuiſa verò tranquillitatis
Venus Beroen appulit.
Pedibus alternis poſteriorem impulit aquam,
Et Beroen aſcendit, piſcium verò pontem Dea
Ex mari venientis habitator mentitus eſt Cypri.
Prima Cyprin cepit, & ſuper vicino portu
Per ſe nata prata emittentia muſcum herbæ,
Florebant hinc & hinc, arenam amante verò in ſinu
Littora roſeis rubebant cacuminibus:
Petra verò ſpumoſa odorato grauida vino
Purpureum partum fluente generauit mamma,
Torcularis liquoribus vmbroſam imbrem roris:
Argentea ſtrepebat lacteo fluxus tractu.
Per ſe verò fuſi vnguenti ſublimem nidorem voluens,
Cupido Veneris filius.
Aërios inebriauit tranſitus ſuauiter olens ventus:
Et tunc impetuoſo amore generationis primũ ſeminãs prin-
Harmoniæ mundi vitam ferentem aurigatorem (cipium
Iam apparens peperit in ripa vicini portus.
Et puer pedibus velox partum maſculum pedibus quatiens
Amor antequam gigneretur, petulans ante tẽpus ex vtero matris erũpit.
Ventris nulla obſtetrice adiuti ægrè genitam præuenit horã,
Matris innuptæ patentem ſinum frangens
Calidus adhuc ante partum, ſaltatore verò tremore
Quatiens leues pennas, ianuas aperuit partus.
Et celer ſplendentem ſaliens in matris vlnam
Mobilis ſtabilibus amor palpitabat mamillis,
In pectore filiorum nutritore extenſus, habuit verò Phœbem
Amorem per ſe doctum, non mulctæ verò fœminæ
Cupido lacte inſatiabilis.
Summitates mordens genitalium liquorum
Tumidarum grauatum cumulo inexplicabilis lac extraxit
mammillarum:
Beroes vrbis inſignis laus.
Radix vitæ Beroe vrbium nutrix, decus regum, (mundo
Prima apparens cũ æuo ſimul ſata, in æquali ſede ſedẽs cũ
Fundamentum Mercurij, iuris ſolum, vrbs legum,
Domus lætitiæ, Veneris habitatio, domus amorum,
Bacchi iucundum fundamentum, domicilium Dianæ,

Ἀστεροπὴ σελάγιζε, καὶ οὐ Τιτηνίδι χάρμῃ
Ζηνὸς ἀοσσητῆρες ἀιστεύοντο κεραυνοί,
Οὐδὲ συνερχομένων νεφέων μυκήτορι ῥόμβῳ,
Βρονταίην βαρύδουπος ἐβόμβεεν ὄμβριος ἠχώ·
Ἀλλὰ πόλις Βερόη προτέρη πέλεν, ἣν ἅμα γαίῃ
Πρωτοφανὴς ἐγέηνεν ὁμήλικα σύμφυτος αἰών.
Οὐ τότε Ταρσὸς ἔην τερψίμβροτος, οὐ τότε Θήβη,
Οὐ τότε Σάρδιες ἦσαν, ὅπῃ Πακτωλίδος ὄχθης,
Χρυσὸν ἐρευγομένης, ἀμαρύσσεται ὄλβιος ἰλύς,
Σάρδιες, ἠελίοιο συνήλικες, οὐ γένος ἀνδρῶν,
Οὐ τότε τις πόλις ἦεν Ἀχαιΐς, οὐδὲ καὶ αὐτὴ
Ἀρκαδίη προσέληνος, ἀνεβλάστανε δὲ μούνη
Πρεσβυτέρη Φαέθοντος, ὅθεν φάος ἔσχε σελήνη·
Καὶ φθαμένη χθόνα πᾶσαν ἑῷ παμμήτορι κόλπῳ
Ἠελίου νεοφεγγὲς ἀμεργομένη σέλας αἴγλης,
Καὶ φάος αὐτοτέλεστον ἀκοιμήτοιο σελήνης,
Πρώτη κυανέης ἀπεσείσατο κῶνον ὀμίχλης,
Καὶ χάεος ζοφόεσσαν ἀπεσφρήγιξε καλύπτρην·
Καὶ φθαμένη Κύπρον τε, καὶ Ἴσθμιον ἄστυ Κορίνθου,
Πρώτη Κύπριν ἔδεκτο φιλοξείνῳ πυλεῶνι,
Ἐξ ἁλὸς ἀρτιλόχευτον, ὅτε βρυχίην Ἀφροδίτην
Οὐρανίης ὤδινεν ἐπ᾽ αὔλακος ἔγκυον ὕδωρ
Ὁππότε νόσφι γάμων ἀρόσας ῥόον ἄρσενι λύθρῳ
Αὐτοτελὴς μορφοῦτο θυγατρογόνῳ φύσις ἀφρῷ·
Καὶ φύσις ἔπλετο μαῖα· συναντέλλουσα δὲ θεαίνῃ
Στικτὸς ἱμὰς στεφανηδὸν ὑπὲρ ἰξύϊ κύκλον ἑλίξας
Αὐτομάτῳ ζωστῆρι δέμας μίτρωσεν ἀνάσσης·
Καὶ θεὸς ἰχνεύουσα δι᾽ ὕδατος ἄψοφον ἀκτὴν
Οὐ Πάφον, οὐκ ἐπὶ Βύβλον ἀνέδραμεν, οὐ πόδα χέρσῳ
Καλιάδος ῥηϊόνος ἐφήρμοσεν, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν
Ὠκυτέρῃ στροφάλιγγι παρέτρεχεν ἄστυ Κυθήρων,
Καὶ χρέα συνιάπτει ἀφρεστὶ ψάουσα κορύμβῳ
Πορφυρέη πέλε μᾶλλον· ἀκυμάντοιο δὲ πόντου
Χεῖρας ἐρετμώσασα θεητόκον ἔσχισεν ὕδωρ
Νηχομένη, καὶ στέρνον ἐρετμώσασα θαλάσσῃ,
Σιγαλέην ἀνέκοπτε χαρασσομένην δία ταρσῷ·
Καὶ δέμας ὤρθωσε, διχαζομένης δὲ γαλήνης
Ποσσὶν ἀμοιβαίοισιν ὀπίστερον ὤθεεν ὕδωρ·
Καὶ Βερόης ἐπέβη, νεπόδων δ᾽ ἐπίβαθρα θεαίνης
Ἐξ ἁλὸς ἐρχομένης ναύτης ἐψεύσατο Κύπρου·
Πρώτη Κύπριν ἔδεκτο, καὶ ὑψόθι γείτονος ὅρμου
Αὐτοφυεῖς λειμῶνες ἐρευγόμενοι βρύα ποίης
Ἤνθεον ἔνθα καὶ ἔνθα, πολυψαμάθου δ᾽ ἐνὶ κόλπῳ
Ἠϊόνες ῥοδέοισιν ἐφοινίσσοντο κορύμβοις·
Πέτρη δ᾽ ἀφρήεσσα θυώδεος ἔγκυος οἴνου,
Πορφυρέην ὤδινε χαραδραίῳ τόκον μαζῷ,
Ληναίαις λιβάδεσσι κατάσκιον ὄμβρον ἐέρσης·
Ἀργυφέη κελάρυζε γαλαξαίῳ χύσις ὁλκῷ·
Αὐτοχύτου δὲ μύροιο μετάρσιον ἀτμὸν ἑλίσσων,
Ἠερίους ἐμέθυσσε πόρους εὔοδμος αὔρης·
Καὶ τότε θοῦρον ἔρωτα γονῆς πρωτόσπορον ἀρχὴν
Ἁρμονίης κόσμοιο φερέσβιον ἡνιοχῆα
Ἀρτιφανὴς ὤδινεν ἐπ᾽ ὀφρύσι γείτονος ὅρμου.
Καὶ πάϊς ὠκυπέδιλος τόκον ἄρσενα ποσσὶ τινάξας,
Γαστρὸς ἀμαιεύτοιο μογοστόκον ἔφθασεν ὥρην,
Μητρὸς ἀνυμφεύτοιο μεμυκότα κόλπον ἀράξας
Θερμὸς ἔτι προτόκοιο· κυβιστητῆρι δὲ παλμῷ
Δινεύων πτερὰ κοῦφα, πύλας ὤϊξε λοχείης·
Καὶ ταχὺς αἰγλήεντι θορὼν ἐπὶ μητρὸς ἀγοστῷ
Ἄστατος ἀκλινέεσσιν Ἔρως ἀνεπάλλετο μαζοῖς,
Στήθει παιδοκόμῳ τετανυσμένος· εἶχε δὲ Φοίβου
Ἵμερον αὐτοδίδακτον, ἀνημέλκτοιο δὲ θηλῆς
Ἄκρα δακὼν γονίμων λιβάδων τεθλιμμένον ὄγκον,
Οἰδαλέων ἀκόρητος ὅλον γλάγος ἔσπασε μαζῶν·
Ῥίζα βίου Βερόη, πολίων τροφός, εὖχος ἀνάκτων,
Πρωτοφανής, αἰῶνος ὁμόσπορος, σύνθρονε κόσμου,
Ἕδρανον Ἑρμείαο, δίκης πέδον, ἄστυ θεμίστων,
Εὔδιον εὐφροσύνης, Παφίης δόμος, οἶκος Ἐρώτων,
Βάκχου τερπνὸν ἔδεθλον, ἐναύλιον Ἰοχεαίρης,

Νηρείδων

Νηρεΐδων ἀνάθημα, Διὸς δόμος, Ἄρεος αὐλή.
Ὀρχομενὸς Χαρίτων, Λιβανηΐδος ἄστρον ἀρούρης
Τηθύος ἰσοέτηρος ὁμόδρομος ὠκεανοῖο,
Ὃς Βερόην ἐφύτευσεν ἑῷ πολυπίδακι παστῷ,
Τηθύος ἰκμαλέοισιν ὁμιλήσας ὑμεναίοις,
Ἣν δὴ Ἀμυμώνην ἐπεφήμισαν, εὖτέ ἑ μήτηρ
Ὑδρηλῆς φιλότητος ὑποβρυχίῃ τέκεν εὐνῇ.
Ἀλλά τις ὁπλοτέρη πέλεται φάτις, ὅττι μιν αὐτὴ
Ἀνδρομέης Κυθέρεια κυβερνήτειρα γενέθλης
Ἀσσυρίῳ πάλλευκον Ἀδώνιδι γείνατο μήτηρ,
Καὶ δρόμον ἐννεάκυκλον ἀναπλήσασα σελήνης
Φόρτον ἀφείλετο· φθάμενος δέ μιν ὠκέϊ ταρσῷ
Ἐσσομένων κήρυκα Λατινίδα δέλτον ἀείρων
Εἰς Βερόης ὠδῖνα μογοστόκος ἤλυθεν Ἑρμῆς·
Καὶ Θέμις Εἰλείθυια, καὶ οἰδαλέου διὰ κόλπου
Στεινομένης ὠδῖνος ἀναπτύξασα καλύπτρην
Ὀξὺ βέλος κούφιζε πεπαινομένου τοκετοῖο,
Θεσμὰ Σόλωνος ἔχουσα· παρεζομένη δὲ λοχείῃ
Λυσιπόνῳ βαρυώδινον ἐπικλίνασα θεαίνῃ
Κύπριν ἀπωδίνεσκε, καὶ Ἀτθίδος ὑψόθι βίβλου
Παῖδα σοφὴν λόχευσε, Λακωνίδες οἷα γυναῖκες
Υἱέας ὠδίνουσιν ἐπ' εὐκύκλοιο βοείης·
Καὶ τόκον ἀρτιλόχευτον ἐπέπτυε θήλεϊ κόλπῳ,
Ἄρσενα μαῖαν ἔχουσα δικασπόλον υἷα Μαίης,
Καὶ βρέφος εἰς φάος ἦγεν· ἐχυτλώσαντο δὲ κούρην
Τέσσαρες ἄστεα πάντα διιππεύοντες ἀῆται,
Ἐκ Βερόης ἵνα γαῖαν ὅλην πλήσωσι θεμίστων·
Τῇδε λοχευομένῃ πρωτάγγελος εἰσέτι θεσμῶν
Ὠκεανὸς πόρε χεῦμα λεχώϊον ἰξύϊ κόσμου,
Ἀενάῳ τελαμῶνι χέων [illegible] ὕδωρ·
Χερσὶ δὲ γηραλέῃσιν ἐς ἀρτιτόκου χρόα κούρης
Σπάργανα πέπλα δίκης ἀνεκούφισε σύνδρομος αἰὼν
Μάντις ἐπεσσομένων, ὅτι γήραος ἄχθος ἀμείβων
Ὡς ὄφις ἀδρανέων φολίδων σπείρημα τινάξας
Ἔμπαλιν ἡβήσειε λελουμένος οἴδμασι θεσμῶν.
Θεσπεσίην δὲ θύγατρα λοχευομένης Ἀφροδίτης,
Σύνθροον ἐκρούσαντο μέλος τετράζυγες Ὧραι·
Καὶ Παφίης ὠδῖνα τελεσσιγόνοιο μαθόντες
Θῆρες ἐβακχεύοντο, λέων δέ τις ἁδρὸν ἀθύρων
Χείλεϊ μειλιχίῳ ῥάχιν ἠσπάζετο ταύρου,
Ἀκροτέροις στομάτεσσι φίλον μυκηθμὸν ἰάλλων,
Καὶ τροχαλαῖς βαρύδουπος ἐπιξύσας πέδον ὁπλῇ
Ἵππος ἀνεκροτάλιζε, γενέθλιον ἦχον ἀράσσων,
Καὶ ποδὸς ὑψιπόροιο θορὼν εὐδίνητι παλμῷ
Πόρδαλις αἰολόνωτος ἐπεσκίρτησε λαγωῷ·
Ὠρυγῆς δ' ἐλέλιγμα χέων φιλοπαίγμονι λαιμῷ
Ἀδρύπτοις γενύεσσι λύκος περιπτύξατο ποίμνην,
Καί τις ἐνὶ ξυλόχοισι λιπὼν κεμαδοσσόον ἄγρην
Ἄλλον ἔχων γλυκὺν οἶστρον ἀμιλλητῆρι χορείῃ,
Ὀρχηστὴρ ἐρίδαινε κύων θιασάρμονι κάπρῳ,
Καὶ πόδας ὀρθώσασα περιπλεχθεῖσα δὲ δειρῇ
Ἄρκτος ἀδηλήτῳ δαμάλην ἠγκάσσατο δεσμῷ·
Πυκνὰ δὲ κυρτώσασα φιλέψιον αὐχένα κόρσης
Πόρτις ἀνεσκίρτησε δέμας λιχμῶσα λεαίνης,
Ἡμιτελὲς μύκημα νέον πέμπουσα γενείου,
Καὶ φιλίων ἐλέφαντι δράκων ἔψαυσεν ὀδόντων,
Καὶ δρύες ἐφθέγξαντο· γαληναίῳ δὲ προσώπῳ
Ἠθάδα πέμπε γέλωτα φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη,
Τερπομένων ὁρόωσα λεχώϊα παίγνια θηρῶν·
Πᾶσι μὲν ἀμφελέλιζε γεγηθότα κύκλον ὀπωπῆς,
Πᾶσιν ὁμοῦ, μούνην δὲ συὸς οὐκ ἤθελε λεύσσειν
Τερπωλήν, ἅτε μάντις, ἐπεὶ συὸς εἰκόνι μορφῆς
Ἄρης καρχαρόδων θανατηφόρον ἰὸν ἰάλλων
Ζηλομανὴς ἤμελλεν Ἀδώνιδι πότμον ὑφαίνειν.
Καὶ Βερόην γελόωσαν ἔτι βρέφος ἅμματι χειρῶν
Δεξαμένη παρὰ μητρὸς ὅλου κόσμοιο τιθήνη
Παρθένος Ἀστραίη χρυσέης θρέπτειρα γενέθλης
Ἔννομα παπταίνουσαν ἀνέτρεφεν ἔμφρονι μαζῷ,
Παρθενίῳ δὲ γάλακτι ῥοὰς βλύζουσα θεμίστων,

Nereidum donarium, Iouis domus, Martis aula,
Orchomenus Gratiarum, Libaneïdis ſtella terra,
Tethys annis æquaua, comes Oceani,
Qui Beroen plantauit ſuo multos fontes habente thalamo,
Tethys humidis conuerſans cum nuptiis,
Quam Amymonem vocarunt, quando ipſam mater
Aquoſi amoris ſub aquis latenti genuit cubili,
Sed quædam recentior eſt fama, quòd ipſam ipſa
Humanæ Cytherea gubernatrix generationis
Aſſyria prorſus candidam Adonidi genuerit mater
Et curſum nouem circulorum implens Lunæ
Onus leuauit, præueniens verò ipſam veloci pede
Futurum præconem latinum librum tollens
In Beroes partum ægrè natus venit Hermes.
Et Themis Ilithyia & tumidum ob ſinum
Anguſtato partu expandens tegumentum.
Acutum telum ſuſtulit maturato partu,
Leges Solonis habens, aſſidens verò partui,
Labores ſoluenti graui teſta onuſtam inclinans Deæ
Venerem genuit, & Atticum ſuper librum
Filiam diuinam peperit, Laconicæ vt mulieres
Filios pariunt ſuper bene circulato ſcuto.
Et partum iam genitum expuit fœmineo ſinu
Virilem nutricem habens indicem filium Maiæ,
Et infantem in lucem eduxit, perfundebant verò puellam
Quatuor vrbes omnes perequitantes venti,
Ex Beroe vt terram omnem implerent legibus.
Huic partu editæ nuncius primus adhuc legum
Oceanus præbuit fluctum puerperium ilio mundi,
Perpetuo balteo fundens coronatam aquam.
Manibus verò ſenilibus in recens natæ corpus puellæ
Faſcias & pepla iuſtitiæ eleuauit vnà nutriens æuum
Vates futurorum quòd ſenectutis pondus mutans
Vt ſerpens imbellium ſquammarum volumen quatiens
Rurſus iuueneſceret ablutus fluctibus legum.
Diuinam verò filiam parientis Veneris,
Conſonum pulſabant cantum prolificæ horæ:
Et Paphiæ partum prolificæ diſcentes
Feræ bacchabantur, Leo verò aliquis plenum ſaltans
Labio manſueto dorſum oſculabatur tauri,
Summo ore amicum mugitum emittens,
Et volubili grauiter ſonans, lacerans ſolum vngula
Equus plaudebat natalitium ſonitum pulſans,
Et pedis altigradi currens agili concuſſione
Panthera varium dorſum habens ſaltabat ſuper leporem,
Vlulatus verò ſtrepitum fundens ludente gutture,
Non lacerantibus maxillis lupus amplectebatur ouile,
Et quiſpiam in ſyluis relinquens hinnulos agitantem venationem
Alium habens dulcem furorem ſaltatrice chorea,
Saltator contendebat canis tripudio exercenti apro.
Et pedes erigens, circumplexa verò collo
Vrſa non nocenti iuuencam amplectebatur vinculo.
Crebro verò incuruans ioci amatorem ambitum capitis
Iuuenca ſaltabat corpus lambens Leænæ,
Semiperfectum mugitum è nouo mittens ore,
Et amicior elephantis Draco tetigit dentes,
Et quercus loquebantur, tranquilla verò fronte
Conſuetum emiſit riſum libenter ridens Venus.
Oblectatarum cernens puerperio condecentes luſus ferarum.
Omnibus quidem circumtulit oblectatū circulum oculorum,
Omnibus ſimul, ſolam verò ſuum non voluit cernere
Oblectationē, tanquam vates poſtquam ſuis imagine formæ
Mars validos dentes habens mortiferum telum emittens
Zelo furioſus voluit Adonidi interitum texere.
Et Beroen ridentem adhuc infantem nexu manuum
Accipiens à matre totius mundi nutrix
Virgo Aſtræa aurei nutrix generis
Legitima cernens enutriuit prudenti mamma.
Virginali verò lacte fluctum ſcaturiens legum,

Oceanus Beroes, æ allicator.

Alia de origine Cupidinis fabula.

Latinus liber à Mercurio allatus in partu Veneris.

Leges Solonis.

Partus ſupra librum prætexunt ei dus.

Lacedæmoniæ mulieres parturientes ſcuto inſident.

Beroe omnium legū origo.

Serpentes pellem exuunt.

Venus conſuetudinis cauſa cicurat feras.

Feræ manſueſcunt.

Concordia ferarum etiam hoſtilium inter ſe.

Arbores loquuntur.

Venus ab apris abhorret.

Adonis à Marte in aprum verſo occiſus.

Aſtræa Beroes nutrix.

Beroe melle nutrita.

Labia pueri irrigauit, & fundebat in os puellæ,
Atticæ dulce generantis comprimens apis,
Variorum partum meatum perforatæ fœturæ
Fauos loquentes diuino miſcens poculo.
Si quando ſitiens potum peteret, præbuit puellæ
Pythium Apollini ſtrepentem cuſtoditam aquam,
Aut fluctum Iliſſi, qui viuus eſt Atticæ Muſæ,
Pieri & agitant in littore Phœbææ auræ:
Puellæ vero mollia lauacra ſaltatrices Orchomeni
Famulæ Paphiæ curatam nouem Muſis
Ex fonte hauriebant prudentis equeſtrem aquam,
Et ſpicam ſtellatam circumflectens Corymbis
Aureum tanquam monile ceruici impoſuit puellæ.
Et Beroe germinauit comes vnà Dianæ,
Retia venatoris tollens parentis,
Et Paphiæ totam imaginem cognatam habuit matris.
Et pedes reſplendentes ſuſpiciens verò è ponto
Candido ſaltans Thetis tripudiante pede
Aliam argentipedam videt Thetim, pudore affecta verò
Occultabatur formidans rurſus os Caſſiopeæ.
Aſſyriam verò aliam intuens innuptam puellam
Iupiter rurſus agitatus fuit, & voluit imaginem mutare,
Et ſanè onus amoris habens taurina facie
Summa parte tinctus ferebatur per aquam veſtigium remi-
Éleuans non humefactam ſuper dorſo mulierem (gans,
Niſi recordatio prohibuiſſet, boum cornua habentium nu-
Sidoniæ, ſtellatum verò cantum æmulatori Deus (ptiarum
Sponſus Europæ mugiebat taurus cœli,
Ne bouis æqualē imaginē habentis per aëra imaginē faciens
Multigradorum ſtatueret nouum ſidus amorum.
Et Beroen humidis debitam nuptiis
Fratri reliquit coniugem terreſtrem ob Nympham
Bellum nuptiale cauens Neptunus.
Talis erat Beroe Gratiarum germen, ſi quando puella
Dulciorem fauo mellifluam emiſiſſet vocem

Suada in labiis.

Dulciloqua inſatiabilis ſtabat ſuper labia Pitho,
Et ſapiētes furore concitauit immaculatorū animos virorū.
Aſſyriæ verò occultabant congregationem æqualis iuuentæ.

Oculi ſunt in amore duces.

Oculi ridentes iaculatores amorum
Splendidioribus gratijs quanto magis aſtra occultat
Innubes radios ſpargendo iaculans Luna
Plena apparens, candidæ verò circa pedes poſtremos puellæ
Purpureis membris rubebant tunicæ.

Beroe ſua pulchritudine Inuidiam ſuperat.

Nulla Nemeſis vnquam hoc, licet plus coæuæ iuuentæ
Tantam ſortita eſſet formam poſtquam ſanè ei in fronte
Pulchritudine geminorum reſplendent ſplendida parentum,
Quam tunc Cypris cernens diuino grauida vaticinio
Velociorem agitauit conuerſa cogitationem,
Et mentem equitans circa terram omnem vagam
Splendida olim factorum menſurauit fundamenta vrbium,
Quòd cognomentum nigris oculis decoræ habuit Mycenæ
Corona murali circumcincta Mycena
Cyclopum regulis, & tanquam auſtralem prope Nilum
Thebæ primigenæ cognominis eſſet Theba,
Et Beroes ſtudebat vrbem cognominem ſignare,
Oppoſitorum ſectans vrbem amantem furorem amorum.

Venus de condenda vrbe Beroe cogitat.

Expendens verò Solonis mala propulſantium ordines legum
Obliquum oculum intendit in multos vicos habentem Athe-
nam,

Leges Solonis.

Sororis æmulationem habens iudiciariam, incitata verò
Aërium fornicem ſonitu pertranſiit pede

Venus Harmoniam accedit.

Harmonia omnium mater.

Palatium Harmoniæ.

Domus Harmoniæ quatuor ventis expoſita.

In domum Harmoniæ omnium matris vbi Nympha
Similem domum habitabat imagine quadriiuga mundi
Per ſe ſtabilitam, quatuor verò portæ robuſti palatij
Infractæ quatuor cingebantur ventis,
Et dolum liberabant circularem imaginem mundi
Famulæ hinc & hinc, diuiſorum vero oſtiorum
Antolia famula portam circumcurrit Euri,
Et Zephyri portam occaſus nutrix Lunæ,
Et Auſtrale ignitum meridies habuit repagulum,

Χείλεα παιδὸς ἔδευσε, καὶ ἔκλυεν εἰς στόμα κούρης,
Ἀτθίδος ἡδυτόκοιο συνθλίψασα μελίσσης,
Δαιδαλέην ὠδῖνα πολυτρήτοιο λοχείης
Κηρία φωνήεντα σοφῷ κεράσασα κυπέλλῳ.
Εἴποτε διψαλέη ποτὸν ἤτεεν, ὤρεγε κούρη
Πύθιον Ἀπόλλωνι λάλον πεφυλαγμένον ὕδωρ,
Ἢ ῥόον Ἰλισσοῖο, τὸν ἔμπνοον Ἀτθίδι μούσῃ
Πιερὶς ἢ δονέουσιν ἐπὶ Φοιβάδες αὖραι·
Κοῦραι δ' ἁβρὰ λοετρὰ χορίτιδες Ὀρχομενοῖο
Ἀμφίπολοι Παφίης μεμελημένον ἐννέα μούσαις
Ἐκ κρήνης ἀφύσσοντο νοήμονος ἵππιον ὕδωρ,
Καὶ στιχὸς ἀστερόεντα περιγνάμψασα κορύμβων
Χρύσεον οἷά περ ὅρμον ἐπ' αὐχένι θήκατο κούρης·
Καὶ Βερόη βλάστησεν ὁμόδρομος Ἰοχεαίρῃ,
Δίκτυα θηρητῆρος ἀερτάζουσα τοκῆος,
Καὶ Παφίης ὅλον εἶδος ὁμόγνιον εἶχε τεκούσης,
Καὶ πόδας αἰγλήεντας ἐσαθρήσασα δὲ πόντῳ
Χιονέῳ σκαίρουσα Θέτις βητάρμονι ταρσῷ
Ἄλλην ἀργυρόπεζαν ἴδεν Θέτιν· αἰδομένη δὲ
Κρύπτετο δειμαίνουσα πάλιν στόμα Κασσιεπείης.
Ἀσσυρίην δ' ἑτέρην δεδορκημένος ἄζυγα κούρην
Ζεὺς πάλιν ἐπτοίητο, καὶ ἤθελεν εἶδος ἀμεῖψαι,
Καί νύ κε φόρτον ἔρωτος ἔχων ταυρώπιδι μορφῇ
Ἀκροβαφὴς πεφόρητο δι' ὕδατος ἴχνος ἐρέσσων,
Καὶ φέρεν ἀδίαντον ὑπὲρ νώτοιο γυναῖκα,
Εἰ μὴ μνῆστις ἔρυκε βοοκραίρων ὑμεναίων
Σιδονίης, ἀστερόεν δὲ μέλος ζηλήμονι δαίμων,
Νυμφίος Εὐρώπης μυκήσατο ταῦρος Ὀλύμπου,
Μὴ βοὸς ἰσοτύποιο δι' αἰθέρος εἰκόνα τεύχων
Πουλυπόρων στήσειε νεώτερον ἄστρον ἐρώτων·
Καὶ Βερόην διερῇσιν ὀφειλομένην ὑμεναίοις
Γνωτῷ λεῖπεν ἄκοιτιν, ὁ χθονίης περὶ νύμφης
Ὑσμίνην γαμίην πεφυλαγμένος Ἐννοσίγαιος·
Τοίη ἔην Βερόη Χαρίτων θάλος, ὁππότε κούρη
Λαρετέρην σμήνεος μελίρρυτον ἧκε φωνήν,
Ἡδυεπὴς ἀκόρητος ἐφίζανε χείλεσι Πειθώ,
Καὶ πινυτὰς οἴστρησεν ἀκηλήτων φρένας ἀνδρῶν·
Ἀσσυρίης δ' ἔκρυπτεν ὁμήγυριν ἥλικος ἥβης,
Ὀφθαλμοὶ γελόωντες ἀκοντιστῆρες ἐρώτων,
Φαιδροτέραις Χαρίτεσσιν ὅσον πλέον ἄστρα καλύπτει
Ἀντιφίλους ἀκτῖνας ἐκσεύουσα σελήνη
Πληθοφαής, λευκοὶ δὲ περὶ σφυρὰ νείατα κούρης
Πορφυρέοις μελέεσσιν ἐφοινίσσοντο χιτῶνες·
Οὐ Νέμεσις ποτὲ τοῦτο, καὶ εἰ πλέον ἥλικος ἥβης
Τηλίκον ἔλλαχεν εἶδος, ἐπεί νύ οἱ ἀμφὶ μετώπῳ
Κάλλεϊ διχθαδίων ἀμαρύσσετο φαιδρὰ τοκήων,
Ἣν τότε Κύπρις ἰδοῦσα γονήιος ἔγκυος ὀμφῆς,
Ὠκυτέρην ἐλέλιζε περιστρέψασα μενοινήν,
Καὶ νόον ἱππεύουσα περὶ χθόνα πᾶσαν ἀλήτην,
Φαιδρὰ παλαιγενέων διεμέτρεε βάθρα πολήων,
Ὅττι φερωνυμίην γλαυκώπιδος εἶχε Μυκήνης,
Στέμματι τειχήεντι περιζωσθεῖσα Μυκήνη
Κυκλώπων χαρίτεσσι, καὶ ὡς νοτίῳ παρὰ Νείλῳ
Θήβης ἀρχεγόνοιο φερώνυμος ἔπλετο Θήβη,
Καὶ Βερόης μενέαινεν ἐπώνυμον ἄστυ χαράξαι,
Ἀντιτύπων μεθέπουσα φιλόπτολιν οἶστρον ἐρώτων·
Φραζομένη δὲ Σόλωνος ἀλεξικάκων στίχα θεσμῶν,
Λοξὸν ὄμμα τίταινεν ἐς ἀμφιάγυιαν Ἀθήνην,
Γνωτῆς ζῆλον ἔχουσα δικασπόλον· ἐσσυμένη δὲ
Ἠερίην ἁψῖδα διερροίζησε πεδίλῳ
Εἰς δόμον Ἁρμονίης παμμήτορος, ὁππόθι νύμφη
Ἴκελον εἶκον ἔναιε τύπῳ τετράζυγι κόσμου
Αὐτοπαγῆ, πίσυρες δὲ θύραι στιβαροῖο μελάθρου
Ἀρραγέες πισύρεσσιν ἐμιτρώθησαν ἀήταις,
Καὶ δόλον ἐρρύοντο περίδρομον εἰκόνα κόσμου
Δμωΐδες ἔνθα καὶ ἔνθα μεριζομένων δὲ θυρέτρων
Ἀντολίην θεράπαινα πύλην περιδέδρομεν Εὔρου,
Καὶ Ζεφύρου πυλεῶνα δύσις θρέπτειρα σελήνης,
Καὶ νότον πυρόεντα μεσημβρίας εἶχεν ὀχῆα,

Καὶ πυ-

by Google

Καὶ πυκινὴν νεφέεσσι, παλυνομένην δὲ χαλάζῃ
Ἄρκτος ὑποδρήστειρα πύλην ἐπέτασσε Βορῆος.
Κεῖθι χάρις προθοροῦσα συνέμπορος ἠριγενείης
Εὔρου κόψε θύρετρον ἑώϊον· ἐνδόμυχος δὲ
Ἀντολίης κροκόεντος ἐρευθομένου πυλεῶνος
Ἀνδραμεν Ἀστυνόμη διάκτορος· ἱσταμένην δὲ
Κύπριν ἐσαθρήσασα παρὰ προπύλαια μελάθρου
Ποσσὶ παλιννοστοῖσι προάγγελος ἤλυθεν ἀνάσσῃ.
Ἡ μὲν ἐποιχομένη πολυδαίδαλον ἱστὸν Ἀθήνης
Κερκίδι πέπλον ὕφαινεν· ὑφαινομένου δὲ χιτῶνος
Πρώτην γαῖαν ἔπασσε μεσόμφαλον· ἀμφὶ δὲ γαίῃ
Οὐρανὸν ἐσφαίρωσε τύπῳ κεχαραγμένον ἄστρων,
Συμφερτὴν δὲ θάλασσαν ἐφήρμοσε σύζυγι γαίῃ,
Καὶ ποταμοὺς ποίκιλλεν· ἐπ' ἀνδρομέῳ δὲ μετώπῳ
Ταυροφυὴς μορφοῦτο κερασφόρος ἔγχλοος εἰκών,
Καὶ πυματὴν παρὰ πέζαν ἐϋκλώστοιο χιτῶνος
Ὠκεανὸν κύκλωσε περίδρομον ἄντυγα κόσμου.
Ἀμφίπολος δέ οἱ ἦλθε, καὶ ἐγγύθι θήλεος ἱστοῦ
Ἱσταμένην ἤγγελλε παρὰ προθύροις Ἀφροδίτην.
Καὶ θεὸς ὡς ἤκουσε μίτους ῥίψασα χιτῶνος,
Θέσκελον ἱστοπόνων ἀπεσείσατο κερκίδα χειρῶν,
Καὶ ταχινὴ πυκάσασα δέμας χιονώδεϊ πέπλῳ
Φαιδροτέρη χρυσέης ἐφίζανεν ἠθάδος ἕδρης,
Δεχνυμένη Κυθέρειαν· ἀναΐξασα δὲ θώκου
Τηλεφανῆ κύδαινεν ἐπερχομένην Ἀφροδίτην.
Καὶ Παφίην ἵδρυσεν ἐπὶ θρόνον ἐγγὺς ἀνάσσης
Εὐρυνόμη τανύπεπλος· ἀτυζομένου δὲ προσώπου
Κύπριν ὀπιπεύουσα κατηφέϊ μάρτυρι μορφῇ
Παμβότος Ἁρμονίη φιλίῳ μειλίξατο μύθῳ·
Ῥίζα βίου Κυθέρεια, φυτοσπόρε, μαῖα γενέθλης,
Ἐλπὶς ὅλου κόσμοιο, τεῆς ὑπὸ νεύματι βουλῆς
Ἀπλανέες κλώθουσι πολύστροφα νήματα μοῖραι,
Εἰρομένη θέσπιζε, καὶ ὡς βιότοιο τιθήνη,
Ὡς τροφὸς ἀθανάτων, ὡς σύγχρονος ἥλικι κόσμῳ,
Εἰπὲ, τίνι πτολίων βασιληΐδος ὄργανα φωνῆς
Λυσιπόνων ἄτρεπτα φυλάσσεται ἡνία θεσμῶν;
Ὅττι πολυχρονίοιο πόθου δεδονημένον ἰῷ
Ἥρης κέντρον ἔχοντα κασιγνήτων ὑμεναίων
Εἰς χρόνον ἱμείροντα τριηκοσίων ἐνιαυτῶν,
Ζῆνα γάμοις ἔζευξα, χάριν δέ μοι ἄξιον ἔργων
Μισθὸν ἑοῦ θαλάμοιο νοήμονι νεῦσε καρήνῳ,
Ὅττι μιῇ πτολίων, ἣν ἔλλαχον, ἐγγυαλίξει
Θεσμὰ δίκης· ποθέω δὲ δαήμεναι, εἰ χθονὶ Κύπρου,
Ἠὲ Πάφῳ τάδε δῶρα φυλάσσεται, ἠὲ Κορίνθῳ,
Ἢ Σπάρτῃ, Λυκόοργος ὅθεν πέλει, ἠὲ καὶ αὐτῆς
Κούρης ἡμετέρης Βερόης εὔανδρος πάτρη.
Ἀλλὰ δίκης ἀλέγιζε, καὶ Ἁρμονίην πόρε κόσμῳ
Ἁρμονίη γεγαυῖα βιοσσόος· εἰς σὲ γὰρ αὐτὴ
Πέμψεν ἐπειγομένην με θεμιστοπόλων τροφὸς ἀνδρῶν
Παρθένος ἀστερόεσσα· τὸ δὲ πλέον, ἔννομος Ἑρμῆς
Τοῦτο γέρας μοι ἔοικε βραβευέμεν ἵνα μούνη
Ἀνέρας, οὓς ἔσπειρα, γάμου θεσμοῖσι σαώσω.
Ὡς φαμένην θάρσυνε θεὰ καὶ ἀμείβετο μύθῳ·
Γίνεο θαρσαλέη, μὴ δείδιθι μῆτερ ἐρώτων.
Ἑπτὰ γὰρ ἐν πινάκεσσιν ἔχω μαντήϊα κόσμου,
Καὶ πίνακες γεγάασιν ἐπώνυμοι ἑπτὰ πλανήτων.
Πρῶτος ἐϋστροχάλοιο φερώνυμός ἐστι σελήνης,
Δεύτερος Ἑρμείαο πίναξ χρύσειος ἀκούει
Στίλβων, ᾧ ἔνι πάντα τετεύχαται ὄργια θεσμῶν,
Οὔνομα σὸν μεθέπει ῥοδόεις τρίτος· ὑμετέρου γὰρ
Ἀστέρος ἠῴοιο φέρει τύπον, ἑπταπόρου δὲ
Τέτρατος ἠελίοιο μεσόμφαλος ἑπτὰ πλανήτων,
Πέμπτος ἐρευθιόων πυρόεις κικλήσκεται Ἄρης,
Καὶ Φαέθων Κρονίδαο φατίζεται ἕκτος ἀλήτης,
Ἕβδομος ὑψιπόλοιο Κρόνου πέλεν οὔνομα φαίνων,
Τοῖς ἔνι ποικίλα πάντα μεμορμένα θέσφατα κόσμου
Γράμμασι φοινικόεσσι γέρων ἐχάραξεν Ὀφίων,
Ἀλλ' ἐπεὶ ἰθυνόντων με δίζεαι εἵνεκα θεσμῶν,
Πρεσβυτέραις πολίων πρεσβήϊα ταῦτα φυλάσσω,

Et denſam nubibus, humore aſperſam verò grandine
Vrſa famula portam gubernabat Boreæ.
Vnde gratia proſiliens comes auroræ
Euri amputauit oſtium matutinum, intus latens verò
Orientalis crocei ſignato veſtibulo
Cucurrit Aſtynomea internuncia, ſtantem verò
Venerem intuens in veſtibulo palatij
Pedibus retroverſis prænuncia venit reginæ.
Hæc quidem percurrens multifariam telam Mineruæ
Radio peplum texuit, textæ verò tunicæ
Primã terrã variauit mediũ vmbilicũ, circa verò terram
Cœlum in modum ſphæræ circumdedit imagine ſignatum aſtrorum,
Coniunctum verò mare applicauit coniugi terræ,
Et fluuios variauit, in humana verò fronte
Tauriformis formabatur corniger pallida imago
Et vltimam prope oram fuſo bene textæ tunicæ
Oceanum circuĩuit circularem ambitum mundi.
Famula verò ipſi venit, & prope fœminæ telam
Stantem annunciauit in veſtibulo Venerem.
Et Dea cùm audiuit fila abijciens tunicæ,
Diuinum telam exercentium abiecit radium manuum,
Et velox ſtipans corpus niuicolore peplo
Splendidior ſuper auream conſedit conſuetam ſellam,
Excipiens Cytheream, exſiliens verò è ſede
Procul apparentem venerabatur ſuperuenientem Venerẽ.
Et Paphiam collocauit ſuper thronum prope reginam
Eurynome extenſum peplum trahens, attonito verò vultu
Venerem aſpiciens triſti teſte forma
Omnia nutriens Harmonia amico mulgauit ſermone.
Radix vitæ Venus plantarum ſeminatrix, obſtetrix generationis
Spes totius mundi, cui ſub nutu conſilij
Inerrantes torquent multum varia fila Parcæ,
Interrogata vaticinare, & tanquam vitæ nutrix,
Tanquam altrix immortaliũ, tanquam coæua æquæuo mũdo
Dic, cui vrbium regia organa vocis
Labores ſoluentium inconcuſſa cuſtodiuntur frena legum?
Quòd antiqui deſiderij concuſſum telo
Iunonis ſtimulum habentem fraternarum nuptiarum
In tempus deſiderantem trecentorum annorum,
Iouem nuptijs coniunxit, gratiã verò mihi dignum operibus
Præmium ſui thalami intellectuali annuit capite,
Quòd vni vrbium, quas ſortita ſum, in manus tradet
Leges iuſtitiæ, deſidero verò cognoſcere, an terra Cypri,
An Papho hæc munera ſeruat, áne Corintho,
Aut Sparta, Lycurgus vnde eſt, ánne etiam ipſius
Puellæ noſtræ Beroes viros bonos generans patria.
Sed iuſtitiam cura, & harmoniam ſuppedita mundo
Quæ harmonia nata es vitam agitans, in te enim ipſa
Miſit excitatam me iuriſprudentum nutrix virorum
Virgo ſtellata, & quod maius eſt, iuſtus Mercurius
Hoc munus mihi videtur, violatarum vt ſola
Viros, quos ſeminaui, nuptiarum legibus ſeruem.
Sic locutam animauit dea, & reſpondebat ſermone;
Sic animo confidens ne tu mater amorum.
Septem enim in ſtabilis habeo vaticina mundi,
Et tabulæ ſunt cognomines ſeptem planetarum.
Prima bene voluto cognominis eſt Lunæ,
Secunda Mercurij tabula aurea dicitur
Stilbon in quo omnia fabricata ſunt orgia legum.
Nomen tuum tenet roſea tertia. Veſtræ enim
Stellæ orientalis fert imaginem, ſeptigradorum verò
Quarta ſolis medium vmbilicum tenens ſeptem planetarum
Quinta rubens igneus appellatur Mars,
Et Phaëthon Saturnij appellatur ſexta errans
Septima prope altum polum Saturni eſt nomen oſtendens,
In quibus varia omnia fatalia vaticinia mundi
Literis Phœniciis ſenex arauit Ophion.
Sed poſtquam mentes dirigentium me interrogas cauſa legũ
Antiquioribus vrbium munera hæc cuſtodio,

Peplum ab Harmonia textum.

Harmonia Venerem excipit, Eurynome.

Encomion Veneris.

Frena legum.

Leges Iuſtitiæ vni vrbiũ deſtinat.

Septem tabulæ continentes ſeriem omnium rerum.

Antiquiſſimæ vrbes quæ ſint.

Siue Arcadia hæc prima fuit, aut vrbs auroræ,
Sardies ſiue ſint antiquiores, ſiue etiam ipſa
Tarſus decantata prima vrbs, ſiue quæpiam alia
Non noui, antiqua verò tabula hæc omnia docebit,
Quæ prior germinarit, quæ fuerit coæua auroræ.
Dixit & duxit in præclara vaticinia parietis,
Et vix vidit regionem, vbi Beroes de patria
Vaticinium ſero impletum Ophionia ſcripſit ars
Beroe vrbium antiquiſsima. *In tabula Saturnio cuſtoditum rubicundo minio:*
Prima apparens Beroe fuit coæua æquali mundo,
Beroe à Romanis Berytus appellata. *Nymphæ ſerò genitæ nomen habens, quam exules*
Filij Auſoniorum eximia lumina Romæ
Berytum appellant, poſtquam Libano cecidit vicina.
Talem ſermonem didici Deorum oraculo profectum, ſed
Diuinum ſeptimæ tabulæ menſurauit principium. (cū Deus
Secundam vidit, vbi prope vicinum murum
Varia omnigenæ ſignabantur dædala artis
Fiſtula Panis. Lyra Mercurij inuentum. *Vaticinantibus verbis, quod omnium primo cognoſcet*
Paſtorius fiſtulam, lyram Heliconius Mercurius
Hyagnis inuentum quod. Orpheus Linus. *Duplicem ſonitum habentem mollis Hyagnis bene perforatæ cantum tibiæ,*
Orpheus ſacrificæ diuinos fluctus cantilenæ.
Arcas Aſtrologus. *Et Linus eloquentiam, Phœbeus Arcas errans,*
Menſuras duodecim menſium, & Solis viam
Endymion Aſtrologus. *Matrem natorum annorum quadriiugo curru,*
Et ſapiens Endymion diuerſos digitos flectens
Cognoſcet inſtabiles circulos retrogradæ Lunæ
Triplices, & elementum coniunctum non iuncto miſcens
Cadmus literarum inuentor. *Cadmus eloquentis diſcet orgia vocis*
Leges Solon illibatas, & iuſtam Atticæ tedam
[illegible] *Coniugij inſolubilis coniugium duorum iugorum Cecrops,*
Et Venus poſt omnia multiuaria dædala Muſæ
Crebra multiplicium deprauauit opera vrbium,
Et tabulæ pictæ medium ſuper ambitum mundi, (Muſa:
Tale verbum prudens inuenit multorum verſuum Græca
Sceptrum totius Auguſtus quando terræ gubernabit,
Romæ quidem diuinæ dabit Auſonius Iupiter
Berytus ſedes iuris prudentiæ. *Imperium: Beroe verò indulget fræna legum,*
Quando armatæ ſcutiferis in nauibus
Cleopatra. *Pugnam naualem ſopiet Cleopatræ.*
Prius in peccatum vrbes perdens nunquam quieſcet,
Berytus vitæ tranquillæ nutrix. *Pacem turbans vrbes ſeruantem, donec iudicat*
Berytus vitæ tranquillæ nutrix,
Terram ſimul & pontum non flexo muro legum
Vrbes ædificans vna vrbs vrbes mundi.
Venus domum reuertitur. *Et Dea cum omne Ophionium didicit vaticinium,*
In ſua domo habitabat recurrens ſedentis verò
Prope filium poſuit ſuam auro confectam ſellam,
Venus læta filiū Amorem oſculatur. *Et medium in vlnas rapiens ſerena fronte*
Expanſo amplexa fuit gaudente puerum brachio,
Genibus eleuans ſuaue onus, vtrumque enim
Et os pueri oſculata eſt, & oculos, mentem oblectantem verò
Tangens arcum: & contrectans pharetram,
Tanquam dolens doloſam emiſit vocem:
Spes totius vitæ, admonitio Veneris
Crudelis meos liberos violauit ſolos Saturnius,
Nouem enim implens partu graues circulos Lunæ,
Acre telum tenens grauia perpeſſi partus,
Harmoniam peperi, & dolores varios patitur,
Diana partui præeſt. *Dolentem puellam verò ægre partu editam ſortita eſt Latona*
Dianam Ilithyiam auxiliatricem fœminarum.
Filium Amymones eodem vtero editum, non te docebo,
Quomodo ſortitam ſim ex mari ſanguinem, & æthere: ſed
Volui condignum opus, vt circa matrem mare (perficere
E cœlo nata ipſum cœlum in terra figam.
Venus Amorē ad Neptunum & Bacchum percutiendum hortatur. *Sed ſororis ob pulchritudinem tuæ extendens*
Oblecta Deos, & magis æquale telum in vna lege
Mitte Neptuno & viteo Baccho,
Vtriſque Diis, ego verò tibi digna laboribus
Munus iaculationis iuſtam viſam mercedem præbebo.

Εἴτ' οὖν Ἀρκαδίη προτέρη πέλεν, ἢ πόλις Ἠοῦς,
Σάρδιες εἰ γεγάασι παλαίτεραι, εἰ δὲ καὶ αὐτὴ
Ταρσὸς ἀειδομένη προτόπολις, εἴτε τις ἄλλη
Οὐκ ἐδάην, γεραρὸς δὲ πίναξ τάδε πάντα διδάξει,
Τίς προτέρη βλάστησε, τίς ἔπλετο σύγχρονος Ἠοῦς.
Εἶπε, καὶ ἡγεμόνευεν ἐς ἀγλαὰ θέσφατα τοίχου,
Καὶ μόλις ἔδρακε χῶρον, ὅπῃ Βερόης περὶ πάτρης
Θέσφατον ὀψιτέλεστον Ὀφιονίη γράφε τέχνη
Ἐν πίνακι Κρονίῳ πεφυλαγμένον οἴνοπι μίλτῳ,
Πρωτοφανὴς Βερόη πέλε σύγχρονος ἥλικι κόσμῳ,
Νύμφης ὀψιγόνοιο φερώνυμος, ἣν μετανάσται
Υἱέες Αὐσονίων ὑπατήϊα φέγγεα Ῥώμης
Βηρυτὸν καλέουσιν, ἐπεὶ Λιβάνῳ πέσε γείτων.
Τοῖον ἔπος δεδάηκα θεοπρόπον· ἀλλ' ὅτε δαίμων
Θέσκελον ἑβδομάτοιο πίνακος παρεμέτρεεν ἀρχήν,
Δεύτερον ἐσκοπίαζεν, ὅπῃ σχεδὰ γείτονι τοίχῳ
Ποικίλα παντοίης ἐχαράσσετο δαίδαλα τέχνης
Μαντιπόλοις ἐπέεσσιν, ὅτι πρώτιστα νοήσει
Πὰν νομίου σύριγγα, λύρην Ἑλικώνιος Ἑρμῆς,
Δίθροον ἀβρὰ Ὕαγνις ἐΰτρητον μέλος αὐλοῦ,
Ὀρφεὺς μυστιπόλοιο θεηγόρα χεύματα μολπῆς,
Καὶ Λίνος εὐεπίην, Φοιβήϊος Ἀρκὰς ἀλήτης,
Μέτρα δυωδεκάμηνα, καὶ ἠελίοιο πορείην
Μητέρα τικτομένων ἐτέων τετράζυγι δίφρῳ,
Καὶ σοφὸς Ἐνδυμίων ἑτερότροπα δάκτυλα κάμψας
Γνώσεται ἄστατα κύκλα παλιννόστοιο Σελήνης
Τετράδα, καὶ στοιχεῖον ὁμόζυγον ἄζυγι μίξας
Κάδμος εὐγλώσσοιο διδάσκεται ὄργια φωνῆς,
Θεσμὰ Σόλων ἄχραντα, καὶ ἔννομον Ἀτθίδι πεύκην
Συζυγίης ἀλύτοιο συνωρίδα δίζυγα Κέκροψ,
Καὶ Παφίη μετὰ πάντα πολύτροπα δαίδαλα μούσης
Πυκνὰ πολυσπερέων δὲ παρέγραφεν ἔργα πολήων,
Καὶ πίνακος γραπτοῖο μέσην ἐπὶ ἄντυγα κόσμου
Τοῖον ἔπος σοφὸν εὗρε πολύστιχον Ἑλλάδι μούσῃ·
Σκῆπτρον ὅλης Αὔγουστος ὅτε χθονὸς ἡνιοχεύσει,
Ῥώμῃ μὲν ζαθέῃ διαδήσεται Αὐσόνιος Ζεὺς
Κοιρανίην, Βερόη δὲ χαρίζεται ἡνία θεσμῶν,
Ὁππότε θωρηχθεῖσαν φερεσσακέων ἐπὶ νηῶν
Φύλοπιν ὑγρομόθοιο κατευνήσει Κλεοπάτρης·
Πρὶν γὰρ ἀτασθαλίῃ πολεμήϊος οὔποτε λήξει,
Εἰρήνην κλονέουσα σαόπτολιν, ἄχρι δικάζει
Βηρυτὸς βιότοιο γαληναίοιο τιθήνη
Γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον ἀκαμπέϊ τείχεϊ θεσμῶν
Ἄστεα πυργώσασα μία πόλις ἄστεα κόσμου.
Καὶ θεὸς, ὁππότε πᾶσαν Ὀφιονίην μάθεν ὀμφὴν,
Εἰς ἑὸν οἶκον ἔναιε παλίνδρομος· ἑζομένη δὲ
Υἱέος ἐγγὺς ἔθηκεν ἑὴν χρυσήλατον ἕδρην,
Καὶ μέσον ἀγκὰς ἔρυσσε γαληνιόωντι προσώπῳ
Πεπταμένῳ πήχυνε γεγηθότι κοῦρον ἀγοστῷ,
Γούνασι κουφίζουσα φίλον βάρος· ἀμφοτέρων δὲ
Καὶ στόμα παιδὸς ἔκυσσε, καὶ ὄμματα· θελξινόου δὲ
Ἁψαμένη τόξοιο, καὶ ἀμφαφόωσα φαρέτρην,
Οἷάπερ ἀχνυμένη δολόεσσαν ἐρεύξατο φωνήν·
Ἐλπὶς ὅλου βιότοιο, παραίφασις Ἀφρογενείης,
Νηλειὴς ἐμὰ τέκνα βιήσατο μοῦνα Κρονίων,
Ἐννέα γὰρ πλήσασα λοχεύσιμα κύκλα Σελήνης,
Δειμὸν βέλος μεθέπουσα δυσωδῖνος τοκετοῖο,
Ἁρμονίην ἐλόχευσα, καὶ ἄλγεα ποικίλα πάσχω,
Ἀχνυμένην κούρην δὲ μογοστόκον ἔλλαχε Λητὼ
Ἄρτεμιν Εἰλείθυιαν ἀρηγόνα θηλυτεράων·
Τέκνον Ἀμυμώνης ὁμογάστριον, οὔ σε διδάξω,
Ὡς λάχον ἐξ ἁλὸς αἷμα, καὶ αἰθέρος· ἀλλὰ τελέσσαι
Ἤθελον ἄξιον ἔργον, ὅπως περὶ μητέρι θαλάσσῃ
Οὐρανόθεν γεγαυῖα καὶ οὐρανὸν ἐν χθονὶ πήξω·
Ἀλλὰ κασιγνήτας ἐπὶ κάλλεϊ σεῖο τιταίνων
Θέλγε θεούς, καὶ μᾶλλον ἴσον βέλος εἰν ἑνὶ θεσμῷ
Πέμπε Ποσειδάωνι, καὶ ἀμπελόεντι Λυαίῳ
Ἀμφοτέροις μακάρεσσιν· ἐγὼ δέ σοι ἄξια μόχθων
Δῶρ' ἑκηβολίης ἐπιεικότα μισθὸν ὀπάσσω·

Αὐτ

Δώσω σοι χρυσέην γαμίην χέλυν, ἣν ἐπὶ παστῷ
Ἁρμονίῃ πόρε Φοῖβος· ἐγὼ δέ τοι ἐγγυαλίξω
Ἄστεος ἐσσομένοιο μνημήιον, ὄφρα κεν εἴης
Καὶ μετὰ τοξευτῆρα λυρέκτυπος ὥσπερ Ἀπόλλων.

ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΜΒ.

Ως φαμένη παρέπεισε, μετὰ χθονίῳ δὲ πεδίλῳ
Θερμὸς ἔρως ἀκίχητος ὑπηνέμιον πόδα πάλλων,
Ὑψιπετὴς πτερόεντι κατέγραφεν ἠέρα ταρσῷ,
Τόξα φέρων φλογόεντα, κατωμαδίη δὲ καὶ αὐτὴ
Μειλιχίῳ πλήθουσα πυρὸς κεχάλαστο φαρέτρη·
Ως δ' ὁπότ' ἀστερόεντος δι' αἰθέρος ὀξὺς ὁδίτης
Ἐκταδίῳ σπινθῆρι τιταίνεται ὄρθιος ἀστήρ,
Ἢ στρατιῇ πολέμοιο φέρων τέρας, ἤ τινι ναύτῃ
Αἰθέρος ἔγραψε νῶτον ὀπισθιδίῳ ποδὸς ὁλκῷ·
Ως τότε θοῦρος ἔρως πεφορημένος ὀξέι ῥοίζῳ
Παλλομένων πτερύγων ἀνεμώδεα βόμβον ἰάλλων
Ἠερόθεν ῥοίζησε, καὶ Ἀσσυρίῃ παρὰ πέτρῃ
Ἔμπυρα δισσὰ βέλεμνα μιῇ ζευξάσατο νευρῇ,
Παρθενικῆς ὑπ' ἔρωτος ὁμοίιον εἰς πόθον ἕλκων
Διχθαδίους μνηστῆρας ὁμοζήλων ὑμεναίων,
Δαίμονα βοτρυόεντα καὶ ἡνιοχῆα θαλάσσης·
Τῆμος ὁ μὲν βαθὺ κῦμα λιπὼν ἁλιγείτονος ὅρμου,
Ὃς δὲ Τύρου μετὰ πέζαν ἔσω Λιβάνοιο καρήνων
Ἤντεον εἰς ἕνα χῶρον· ἀπὸ βλοσυροῖο δὲ δίφρου
Πόρδαλιν ἱδρώοντα Μάρων ἀνέλυσε λεπάδνων,
Καὶ κόνιν ἐξετίναξε, καὶ ἔκλυσεν ὕδατι πηγῆς,
Θερμὸν ἀναψύχων κεχαραγμένον αὐχένα θηρῶν·
Ἔνθα μολὼν ἀκίχητος ἔρως ἐπὶ γείτονι κούρῃ
Δαίμονας ἀμφοτέρους διδυμάονι βάλλεν ὀιστῷ,
Βακχεύσας Διόνυσον ἄγειν κειμήλια νύμφης
Εὐφροσύνην βιότοιο, καὶ οἴνοπα βότρυν ὀπώρης·
Οἰστρήσας δ' ἐς ἔρωτα κυβερνητῆρα τριαίνης
Διπλόον ἕδνον ἔρωτος ἄγειν ἁλιγείτονι κούρῃ
Ναυμάχον ὑγρὸν Ἄρηα, καὶ αἰόλα δεῖπνα τραπέζης.
Καὶ πλέον ἔφλεγε Βάκχον, ἐπεὶ νόον οἶνος ἐγείρει
Εἰς πόθον, ὁπποτέρων δὲ πολὺ πλέον ἄφρονι κέντρῳ
Θελγομένην ἀχάλινον ἔχων πειθήμονα ἥβην
Βάκχον ἔρως τόξευεν ὅλον βέλος εἰς φρένα πήξας·
Ἔφλεγε δ' ὅσσον ἔθελγεν ἐπιστάξας μέλι Πειθώ·
Ἀμφοτέρους δ' οἴστρησε, δι' αἰθερίης δὲ κελεύθου
Κυκλώσας βαλιοῖσιν ὁμόδρομον ἴχνος ἀήταις
Νηχομένῳ νόθος ὄρνις ἀνήρπαστο πεδίλῳ,
Τοῖον ἔπος βοόων φιλοκέρτομος, ἀνέρας οἴνῳ
Εἰ κλονέει Διόνυσος, ἐγὼ πυρὶ Βάκχον ὀρίνω.
Καὶ θεὸς ἀμπελόεις ἀντώπιον ὄμμα τιταίνων
Ἀβρὸν εὐπλοκάμοιο δέμας διεμέτρεε νύμφης
Θάμβος ἔχων ὀχετηγὸν ἐς ἵμερον· ἀρχομένῳ δὲ
Ὀφθαλμὸς σφαλερὰ ὁδὸς ἐγένετο πορθμὸς ἐρώτων,
Πλάζετο μὲν Διόνυσος ἐπὶ τερψίφρονος ὕλης
Λάθριος εἰς Βερόην πεφυλαγμένον ὄμμα τιταίνων,
Καὶ μετὰ βαιὸν ὄπισθεν ἐς ἀτραπὸν ᾔιε κούρης,
Οὐδέ οἱ εἰσορόωντι κόρος πέλεν, ἑσταμένην δὲ
Παρθένον ὅσσον ὄπωπε, τόσον πλέον ἤθελε λεύσσειν·
Καὶ Κλυμένης φιλότητος ἀναμνήσας, ὄρχαμον ἄστρων
Ἠέλιον λιτάνευεν ὀπισθοτόνων ἐπὶ δίφρων,
Αἰθερίῳ στατὸν ἵππον ἀνασφίγγοντα χαλινῷ,
Μηκύνειν γλυκὺ φέγγος, ἵνα βραδὺς εἰς δύσιν ἔλθῃ,
Φειδομένῃ μάστιγι παλιμφυὲς ἦμαρ ἀέξων·

Dabo tibi auream nuptialem Lyram, quam in thalamo
Harmoniæ dedit Phœbus: ego ſanè tibi in manus tradam — Venus Amori Lyrã donat.
Vrbis futuræ monumentum, vt ſis
Etiam poſt iaculatorem lyra pulſator ſicut Apollo.

DIONYSIACORVM
LIBER XLII.

SIC locuta perſuaſit, vetuſto verò calceo
Calidus amor incomprehenſibilis ventoſum pedem vibrans,
Sublime alata ſignauit aëra planta,
Arcus ferens ardentes, in dorſo verò & ipſa
Mollis plena igne demiſſa erat pharetra. — Comparatio.
Ut verò cum in nubem per æthera acutus viator
Extenſa ſcintilla intenditur recta ſtella,
Aut in exercitu belli ferens prodigium, aut cuidam nautæ
Ætheris ſignauit dorſum retro flexo pedis tractu:
Sic tunc impetuoſus amor latus acuto ſtridore
Concuſſarum alarum ventoſum bombum mittens
E cœlo ſtridorem miſit, & Aſſyria in petra
Ignita duo tela vno coniunxit neruo,
Virginis ab amore conſimilem in amorem trahens
Duplices procos concordium nuptiarum,
Deum viteum, & gubernatorem maris.
Tunc hic quidem profundum fluctum relinquens mari vici-
Hic verò Tyri poſt regionem in Libani verticibus (ni portus.
Occurrebant in vno loco: à terribili verò curru
Pantheram ſudantem Maron abſoluit capiſtris,
Et puluerem concuſſit, & inundauit aqua fontis, — Amor Bacchum & Neptunum percutit.
Calidam refrigerans ſignatum dorſum ferarum.
Inde tranſiens incomprehenſibilis amor ad vicinam puellã
Deus vtroſque gemino percuſſit telo,
Furore incitans Bacchum ducere res pretioſas Nymphæ — Munera nuptialia.
Lætitiam vitæ, & vinicolorem vuam vitis.
Furore incitans verò in amorem gubernatorem tridentis
Duplex amoris munus ducere mari vicinæ puellæ
Mari pugnantẽ humidũ Martem, & varia fercula menſæ,
Et magis cõbuſſit Bacchum, poſtquã mentem vinum incitat — Vinum incitat amantis.
In amorem, iuniorum verò multo magis inſano ſtimulo
Oblectatam effrenem habens obſequentem iuuentam.
Bacchum amor percuſſit totum telum in mentem figens.
Arſit verò quantum oblectauit inſtillans mel Suada. — Amor inſultat Diis.
Vtroſque verò furore agitauit, per cœleſtem verò ſemitam
Circulans maculoſis vnà currens veſtigium cum ventis
Natante adulterina auis ſublata fuit calceo,
Tale verbum clamans cauillator viros vino
Si agitat Bacchus ego igne Bacchum concito.
Et Deus viteus oppoſitum oculum tendens
Venuſtum pulchros capillos habentis corpus menſurauit Nymphæ
Admirationẽ habens deductorem in amorem: incipienti verò — Ex oculis naſcitur amor.
Oculus dux prauus fuit, fretum amorum.
Errabat quidem Bacchus in mentem oblectante ſylua
Occultus in Beroen cautum oculum tendens,
Et paulo poſt à tergo in ſemitam ibat puellæ, — Amor inſatiabilis.
Neque ipſi intuenti ſatietas erat, ſtantem verò
Puellam quantum vidit, tantũ adhuc plus volebat videre.
Et Clymenes amoris recordatus, ducem aſtrorum
Solem exorauit retro extenſis in curribus, — Bacchus orat Solem vt diẽ longiorẽ reddat.
Æthereo ſtabilem equum reſtringentem fræno,
Extendere dulcem lucem, vt tardus in occaſum veniret,
Minus incitata in ſcutica renaſcentem diem augens.

Et Beroes menſuratim in veſtigiis veſtigium firmans,
Tanquam ignorans circumcurrit: ex Libano verò
Tumentis pedis veſtigium diſſimulans Neptunus,
Reſpectante agrè perſuaſo cedebat pede
Et mentem inconſtantem ſimilem habuit mari,
Fluctibus æſtuantem multum reſonantis curæ:
Et dulcis inſatiabilis in Libani ſylua,
Solus degit Bacchus deſertam apud Nympham.
Solus degit Bacchus, ô Oreiades dicite Nymphæ
Quid magis voluit aliud amicius, quàm corpus puellæ
Solus videre amore infelici liber à Neptuno?
Et doloſam Bacchus habens ſeueram frontem,
Virginem interrogauit Adonidis de patre,
Tanquam amicus, tanquam venandi ſocius in monte cur-
rens: ſtantis verò
Pectori manum admouit ingratam: ſummitatem verò mitræ
Tanquam inuitus compreſſit: tangens verò mammas
Dextra obſtupuit fœminæ amore inſanientis Bacchi.
Et oſculatus eſt infinitis oſculis occultus repens
In locum vbi pedem poneret, & ſuum calcauit puluerem
Puella roſeo ſplendens pede,

Beroes naturalis & non fucata pulchritudo.

Et dulcem ceruicem Bacchus cernebat, & malleolos puellæ
Incedētis & pulchritudinē quā natura præbebat Nymphæ,
Pulchritudo quam natura inuenit, & nō flauicolore ornatus
Vncta Beroe roſeos circulos frontis
Mentitas rubefecit fucata ſcintilla maxillas.
Non coloris oppoſiti pellucido teſte ferro
Aemuli riſit in mortuam imaginem vultus,
Pulchritudinem ſuam iudicans, & non artificioſa lege
Sæpius adequans à ſuperciliis vſque ad comas,
Errantis ſtatuit aduenam vnam capilli.

Neglecta pulchritudo ſæpe gratior.

Sed mulierum amore inſanientē multo magis acuto ſtimulo
Formoſitas agitat neglecti vultus.
Et capilli ſqualidi inornati capitis
Molliores ſunt, quando non complicati & vagi
Niueum ordine procedunt protenſi circa vultum,
Et tunc ſitiens tranſiit ad vicinum fontem
Cœleſtis ignis flagellata canis vapore
Labiis ſiccis: deflexo verò capite
Flectebatur incuruata, & in os ſæpius puella
Manibus profundè cauatis hauſit patriam aquam,

Bacchus aquam cū Beroe bibit.

Donec ſatiata reliquit fontes. diſcedente verò
Deſiderabilis Bacchus inclinans genus fonti
Cauans volas amabilem imitabatur puellam,
Nectaris per ſe fuſi bibens dulciorem aquam:
Et ipſum intuens amoris agitatum furore (Nympha:
Fontana profundum ſinum habens ſine ſandaliis ſonabat
Frigidam aquam Bacche fruſtra bibiſti: non poteſt enim
Extinguere ſitim amoris totus fluctus Oceani,

Amoris ſitis nec vniuerſo Oceano ſedanda. Taurus Europæ. Alpheus.

Interroga tuum patrem, quòd tantum fluctum tranſiens
Sponſus Europæ non extinxit deſiderabilem ignem,
Sed adhuc magis laborauit in aquis, humigradi verò
Teſtem famulum amoris habet Alpheum vagum,
Quòd tantis fluctibus per aquam aquas trahens,
Non effugit calidum amorem, quamuis eſſet humidus mari-
Sic locuta fontanam ſubiit concolorem aquam (tus
Naias ſine vittis ridens ſuper Bacchum,
Et Deus in humido regnanti Neptuno inuidens

Zelotypia amantiū. Bacchus Beroæ.

Habuit metum & Zelum poſtquam bibit virgo aquam
Pro potu, & ſurdam in aëra miſit vocem
Tanquam audientem habens obedientem puellam.
O virgo accipe Nectar, relinque virginibus amatam aquā,
Fuge potum fontalem, ne tuam virginitatem
Aquoſus furetur in aquis Neptunus,

Tyro à Neptuno cōpreſſa. Enipeus. Bacchus vbique ſequitur Beroen.

Quòd mulierum amore inſanus doloſus eſt: Theſſalica verò
Tyrûs nouiſti amorem, & humidas nuptias:
Et tu fluctum doloſum caue, ne tuam mitram
Falſus ſoluat concubitum furatus velut Enipeus,
Vellem vt factus eſſem et ego fluctus, vt Neptunus,
Et reſonans amplexus fuiſſem amore percuſſam apud fontē

Καὶ Βερόης μετρηδὸν ἐπ' ἴχνεσιν ἴχνος ἐρείδων,
Οἷά περ ἀγνώσσων περιδέδρομεν· ἐκ Λιβάνου δὲ
Οἰδαλέου ποδὸς ἴχνος ἀπεκλέπτων Ἐνοσίχθων.
Ἐκ δ' ἐπαλιζομένῳ βραδυπειθεῖ χάζετο ταρσῷ,
Καὶ νόον ἀστήρικτον ὁμοίιον εἶχε θαλάσσῃ,
Κύμασι παφλάζοντα πολυφλοίσβοιο μερίμνης.
Καὶ γλυκερῆς ἀκόρητος ἔσω Λιβανηίδος ὕλης,
Οἰόθι Διόνυσος ἐρημαίῃ παρὰ νύμφῃ,
Οἰόθι Διόνυσος· Ὀρειάδες εἴπατε νύμφαι,
Τί πλέον ἤθελεν ἄλλο φιλαίτερον, ἢ χρόα κούρης
Μοῦνος ἰδεῖν δυσέρωτος ἐλεύθερος Ἐννοσιγαίου;
Καὶ δολίην Διόνυσος ἔχων ἀγέλαστον ὀπωπὴν,
Παρθενικὴν ἐρέεινεν Ἀδωνιάδος ἀμφὶ τοκῆος
Ὡς φίλος, ὡς ὁμόθηρος ὀρειδρόμος· ἱσταμένης δὲ
Στήθεϊ χεῖρα πέλασσε δυσίμερον· ἄκρα δὲ μίτρης
Ὡς ἀέκων ἔθλιψεν· ἐπιψαύουσα δὲ μαζῶν,
Δεξιτερὴ νάρκησε γυναιμανέος Διονύσου·
Καὶ κύσε νηρίθμοισι φιλήμασι λάθριος ἕρπων
Χῶρον ὅπῃ πόδα θῆκε, καὶ ἣν ἐπάτησε κονίην
Παρθενικὴ ῥοδόεντι καταυγάζουσα πεδίλῳ,
Καὶ γλυκὺν αὐχένα Βάκχος ἐδέρκετο, καὶ σφυρὰ κούρης
Νεισομένης, καὶ κάλλος, ὅπερ φύσις ὤπασε νύμφῃ,
Κάλλος ὅπερ φύσις εὗρε, καὶ οὐ ξανθόχροϊ κόσμῳ
Χρισαμένη Βερόη ῥοδοειδέα κύκλα προσώπου
Ψευδομένας ἐρύθηνε νόθῳ σπινθῆρι παρειάς,
Οὐ χροιῆς ἀντιτύποιο διαυγέϊ μάρτυρι χαλκῷ
Μιμηλῆς ἐγέλασσεν ἐς ἄπνοον εἶδος ὀπωπῆς,
Κάλλος ἑὸν κρίνουσα, καὶ οὐ τεχνήμονι θεσμῷ
Πολλάκις ἰσάζουσα παρ' ὀφρύσιν ἄκρα κομάων,
Πλαζομένης ἔστησε μετήλυδα βόστρυχον ἐθείρης·
Ἀλλὰ γυναιμανέοντα πολὺ πλέον ὀξέϊ κέντρῳ
Ἀγλαΐαι κλονέουσιν ἀκηδέστοιο προσώπου,
Καὶ πλόκαμοι ῥυπόωντες ἀκοσμήτοιο καρήνου
Ἁβρότεροι γελάουσιν, ὅτ' ἀπλεκέες καὶ ἀλῆται
Χιονέῳ στιχόωσι παρήορες ἀμφὶ προσώπῳ,
Καί ποτε διψώουσα μετέστιχε γείτονα πηγὴν
Οὐρανίῃ πυρόεντος ἱμασσομένη κυνὸς ἀτμῷ
Χείλεσι καρχαλέοισι· καθελκομένῳ δὲ καρήνῳ
Κάμπτετο κυρτωθεῖσα, καὶ εἰς στόμα πολλάκι κούρη
Χερσὶ βαθυνομένῃσιν ἀφύσσετο πάτριον ὕδωρ,
Ἄχρι κορεσσαμένη λίπε νάματα· χαζομένης δὲ
Ἱμερτὴν Διόνυσος ἐπικλίνας γένυν πηγῇ
Κοιλαίνων παλάμας ἐρατὴν μιμήσατο κούρην,
Νέκταρος αὐτοχύτοιο πιὼν γλυκερώτερον ὕδωρ·
Καί μιν ἐσαθρήσασα πόθου δεδονημένον οἴστρῳ
Πηγαίη βαθύκολπος ἀσάμβαλος ἴαχε νύμφη.
Ψυχρὸν ὕδωρ Διόνυσε μάτην πίες· οὐ δύναται γὰρ
Σβέσσαι δίψαν ἔρωτος ὅλος ῥόος ὠκεανοῖο·
Εἴρεο σὸν γενέτην, ὅτι τηλίκον οἶδμα περήσας
Νυμφίος Εὐρώπης οὐκ ἔσβεσεν ἱμερόεν πῦρ,
Ἀλλ' ἔτι μᾶλλον ἔκαμνεν ἐν ὕδασιν· ὑγροπόρον δὲ
Μάρτυρα λάτριν ἔρωτος ἔχει Ἀλφειὸν ἀλήτην,
Ὅττι τόσοις ῥοθίοισι δι' ὕδατος ὕδατα σύρων
Οὐ φύγε θερμὸν ἔρωτα, καὶ εἰ πέλεν ὑγρὸς ἀκοίτης.
Ὣς φαμένη πηγαῖον ἐδύσετο σύγχροον ὕδωρ
Νηϊὰς ἀκρήδεμνος ἐπεγγελόωσα Λυαίῳ.
Καὶ θεὸς ὑγρομέδοντι Ποσειδάωνι μεγαίρων
Εἶχε φόβον καὶ ζῆλον, ἐπεὶ πίε παρθένος ὕδωρ
Ἀντὶ μέθης, καὶ κωφὸν ἐς ἠέρα ῥήξατο φωνὴν,
Οἷά περ εἰσαΐουσαν ἔχων πειθήμονα κούρην·
Παρθένε δέχνυσο νέκταρ, ἔα φιλοπάρθενον ὕδωρ,
Φεῦγε ποτὸν κρηναῖον, ὅπως μὴ σεῖο κορείην
Ὑδατόεις κλέψειεν ἐν ὕδασι κυανοχαίτης,
Ὅττι γυναιμανέων δολόεις πέλε· Θεσσαλίδος δὲ
Τυροῦς οἶδας ἔρωτα, καὶ ὑγροβόλους ὑμεναίους·
Καὶ σὺ ῥόον δολόεντα φυλάσσεο, μὴ σεο μίτρην
Ψευδαλέος λύσειε γαμοκλόπος ὥσπερ Ἐνιπεύς·
Ἤθελον εἰ γενόμην καὶ ἐγὼ ῥόος ὡς Ἐνοσίχθων,
Καὶ κελάδων πίσυνα ποθοβλήτου παρὰ πηγῇ

Διψαλέην ἀφύλακτον ἐμὴν Λιβανηίδα Τυρώ.
Εἶπε θεός· μελέων δὲ μετάτροπον εἶδος ἀμείψας
Ὅππόθι παρθένος ἦεν, ἐδύσατο δάσκιον ὕλην
Εὔιος ἀγρευτῆρι πανείκελος· ἀβροκόμου δὲ
Ἀλλοφυὴς ἄγνωστος ἐμίλεεν ἄζυγι κούρῃ
Ἴκελος ἠιθέῳ, καὶ ἀκλινὲς ἀμφὶ μέτωπον
Ψευδαλέον μίμημα σαόφρονος ἔπλασεν αἰδοῦς,
Καί ποτε μὲν σκοπίαζεν ἐρημάδος ἄκρον ἐρίπνης,
Πῆ δὲ τανυπτερύγοιο βαθύσκιον εἰς ῥάχιν ὕλης,
Εἰς πίτυν ὄμμα φέρων βεβολημένον, ἄλλοτε πεύκην,
Ἢ πτελέην ἐδόκευε, φυλασσομένης δὲ μετώπου
Ὄμμασι λαθριδίοισιν ἐδέρκετο γείτονα κούρην,
Μή μιν ἀλυσκάζειε μετάτροπος· ἠιθέου γὰρ
Κάλλος ὀπιπεύουσα καὶ ἥλικος ὄμματα κούρης
Κυπριδίων ἑτοῖμα παραίφασίς ἐστιν ἐρώτων·
Καὶ Βερόης σχεδὸν ἦλθε, καὶ ἤθελε μῦθον ἐνίψαι,
Ἀλλὰ φόβῳ πεπέδητο· ἐλελεῦ, πῆ σέο θύρσοι
Ἀνδροφόνοι; πῆ φεῦ τὰ κεράατα; πῆ σέο χαίτῃ
Γλαυκὰ πεδοτρεφέων ὀφιώδεα δεσμὰ δρακόντων;
Ποῦ στομάτων μύκημα βαρύβρομον; ἆ μέγα θαῦμα!
Παρθένον ἔτρεμε Βάκχος, ὃν ἔτρεμε φῦλα Γιγάντων,
Γηγενέων ὀλετῆρα· φόβος νίκησεν ἐρώτων,
Τοσσατίους δ' ἤμησεν ἀρηιμανέων γένος Ἰνδῶν,
Καὶ μίαν ἱμερόεσσαν ἀνάλκιδα δείδιε κούρην,
Δείδιε θηλυτέρην ἀπαλόχροον, ἐν δὲ κολώναις
Θηροφόνῳ νάρθηκι κατεπρήυνε λεόντων
Φρικαλέον μύκημα, καὶ ἔτρεμε θῆλυν ἀπειλήν.
Ἀλλὰ πόθου δολίοιο πολύτροπον ἦθος ἐνίψω·
Πᾶσα γυνὴ πόθεει πλέον ἀνέρος· αἰδομένη δὲ
Κεύθει κέντρον ἔρωτος ἐρωμανέουσα καὶ αὐτή,
Καὶ μογέει πολὺ μᾶλλον, ἐπεὶ πυρόεντες ἐρώτων
Θερμότεροι γεγάασιν, ὅτε κρύπτουσι γυναῖκες
Ἐνδόμυχον πραπίδεσσι πεπαρμένον ἰὸν ἐρώτων.
Καὶ γὰρ ὅτ' ἀλλήλῃσι πόθων ἐνέπουσιν ἀνάγκην,
Λυσιπόνοις ὀάρεσσιν ὑποκλέπτουσι μερίμνας
Κυπριδίας· σὺ δὲ Βάκχε πόθων ὀχετηγὸν ἐρώτων
Μιμηλὸν ἐρύθημα φέρων ἀπατήλιον αἰδοῦς,
Οἷα σαοφρονέουσαν ἔχων ἀγέλαστον ὀπωπήν,
Ὡς ἀέκων Βερόης σχεδὸν ἵστασο, καὶ λίνα πάλλων
Θάμβεϊ μὲν δολίῳ ῥοδοειδέα δέρκεο κούρην,
Κάλλος ἐπαινήσας, ὅτι τηλίκον οὐ λάχεν Ἥρη·
Πεπταμένην δὲ μέτωπον ἀφειδέϊ χειρὶ πατάξας
Ψευδαλέον σὸν Βάκχον ἐχέφρονι δεῖκνυε σιγῇ,
Καὶ Χάριτας κίκλησκε χερείονας· ἀμφοτέρων δὲ
Μορφῆς μῶμον ἔνεπε καὶ Ἀρτέμιδος καὶ Ἀθήνης,
Καὶ Βερόην ἀγόρευε φαεινοτέρην Ἀφροδίτης·
Κούρη δ' εἰσαΐουσα τεὴν ψευδήμονα μομφήν,
Αἴνῳ τερπομένη πλέον ἵστατο· καὶ ἐθέλει γὰρ
Ὀρθοβόλον χρύσειον, ὅσον ῥοδέης περὶ μορφῆς
Εἰσαΐειν, ὅτι κάλλος ὑπέρβαλεν ἥλικος ἥβης·
Παρθενικὴν δ' ἐς ἔρωτα νοήμονι θέλγε σιωπῇ,
Κινυμένων βλεφάρων ἀντίτυπα θαύματα πέμπων·
Ἀλλ' ὁ φόβος μεθέπει σε σαόφρονος ἐγγύθι κούρης·
Ἐστὶ τί σοι ῥέξει μία παρθένος; οὐ δόρυ πάλλει,
Οὐ ῥοδέῃ παλάμῃ τανύει βέλος· ἔγχεα κούρης
Ὀφθαλμοὶ γεγάασιν ἀκοντιστῆρες ἐρώτων·
Παρθενικῆς δὲ βέλεμνα ῥοδώπιδές εἰσι παρειαί.
Ἕδνα δὲ σοῖο πόθοιο τεῆς κειμήλια νύμφης
Μὴ λίθον Ἰνδῴην, μὴ μάργαρα χειρὶ τινάξῃς,
Οἷα γυναιμανέοντι πέλει θέμις· εἰς Παφίην γὰρ
Ἀμφιέπεις τεὸν εἶδος ἐπάρκιον· ἀγλαὸς δὲ
Κάλλεος ἱμείρουσι καὶ οὐ χρυσοῖο γυναῖκες.
Μαρτυρίης ἑτέρης οὐ δεύομαι· ἀβροκόμου γὰρ
Ποῖα παρ' Ἐνδυμίωνος ἐδέξατο δῶρα Σελήνη;
Κύπριδι ποῖον Ἄδωνις ἐδείκνυεν ἕδνον ἐρώτων;
Ἄργυρον Ὠρίων οὐκ ὤπασεν Ἠριγενείῃ,
Οὐ Κέφαλος πόρεν ὄλβον ἐπήρατον, ἀλλ' ἄρα μοῦνος
Χωλὸς ἐὼν Ἥφαιστος ἀθελγέος εἵνεκα μορφῆς
Ὤπασε ποικίλα δῶρα, καὶ οὐ παρέπεισεν Ἀθήνην,

Sitientem incuſtoditam meam Libaneida Tyro.
Dixit Deus: membrorum verò mobilem imaginem mutans
Quo virgo ibat ſubiit vmbroſam ſyluam.
Bacchus venatori perſimilis: molles comas habenti verò
Alienus incognitus verſabatur cum iniuge puella
Similis adoleſcenti, & immotam circa frontem
Falſum ſimulachrum caſti ſimulauit pudoris,
Et interdum quidem aſpiciebat deſertæ ſummitatem rupis,
Interdum verò altis ramis extenſa profundas vmbras habens in dorſum ſyluæ,
In pinum oculum ferens coactum, interdum piceam,
Aut vlmum cernebat, obſeruatis verò vultus
Oculis occultis cernebat vicinam puellam,
Ne fugeret variè agitata, adoleſcentis verò
Pulchritudinem intuentis, & coæuæ oculos puellæ
Venereorum facillima occaſio eſt amorum:
Et ad Beroen propius acceſſit, & voluit verbum dicere,
Sed metu vinciebatur, ò Bacche, vbi Thyrſi
Viros occidentis? vbi horribilia cornua? vbi tuo capillo
Flaua terra nutritorum ſerpentina vincula Draconum?
Vbi oris mugitus grauiſonus? Vah magnum miraculum!
Virginem trepidauit Bacchus, quē trepidarunt genera Gigantum,
Gigantum peremptorem metus ſuperauit amorum,
Tot verò meſſuit Marte furioſorum genus Indorum,
Et vnam amabilem imbellem timuit puellam,
Timuit puellam corpore teneram, in montibus verò
Feras occidente ferula domuit leonum
Terribilem mugitum, & trepidauit fœmineas minas,
Sed amoris doloſi multiuarium morem dicam.
Omnis mulier amat magis viro, pudibunda verò
Occultat ſtimulum amoris, amore inſaniens & ipſa,
Et laborat multo magis, poſtquam feruidi amorum
Calidiores ſunt, quando occultant mulieres
Intus latens in præcordiis transfixum telum amoris.
Etenim quando inuicem amorum enarrant neceſſitatem,
Curas ſoluentibus fabulis fallunt curas
Venereas, tu verò Bacche motorum ducem amorum
Simulatum ruborem ferens fallacem pudoris,
Tanquam verecundam habens ſeueram frontem,
Tanquam inuitus Beroen prope ſta & linea quatiens
Admiratione quidem doloſa roſeam aſpice puellam,
Pulchritudinē laudans, quod tantam non conſecuta ſit Iuno.
Volantem verò frontem non parcente manu quatiens,
Falſum tuum Bacchum prudenti oſtende ſilentio,
Et Charitas voca deteriores, ambarum verò
Formæ reprehenſionem dic & Dianæ & Mineruæ,
Et Beroen dic lucidiorem Venere.
Puella verò intuens tuam fallacem querelam,
Laude gauiſa magis ſtat, non vult enim
Inuitas totas aureas, quantum roſea de forma
Audire quod pulchritudo ſuperaſſet coæuam iuuentam.
Puellam verò in amorem ſapienti demulce ſilentio,
Motorum oculorum oppoſitam admirationem mittens:
Sed metus tenet te caſtam apud puellam.
Dic quid tibi faciet vna virgo? non haſtam vibrat,
Non roſea manu tendit telum, haſtæ puellæ
Oculi ſunt iaculatores amorum:
Virginis verò iacula roſeæ ſunt genæ,
Munera verò tui amoris tuæ res pretioſas Nymphæ,
Non gemmam Indicam, non margaritas manu agitabis,
Vt mulierum amore inſanienti fas eſt, ad Venerem enim
Obtines tuam formam ſufficientem: decentem verò talem
Pulchritudinem amant, & non aurum mulieres: (habentem.
Teſtimonio alio non indigeo, molli comâ enim
Qualia ab Endymione accepit munera Luna?
Veneri quale Adonis demonſtrauit munus amorum?
Argentum Orion non præbuit auroræ
Non Cephalus præbuit diuitias amabiles: ſed ſanè ſolus
Claudus exiſtens Vulcanus non oblectantem ob formam
Præbuit varia munera, & non perſuaſit Mineruam.

Bacchus in adoleſcētem ſe mutat.

Bacchi in amando metum

Amor inuictos vincit

Mulier viro vehementius amat.

Puellæ nihil æquè cupiunt, quàm ſe formoſas haberi, & laudari.

Puellæ arma.

Puellæ nō tam munera, quàm formam amatoris reſpiciunt. Vulcanus quia deformis, amans dedit munera.

Non bipennis opem tulit puerperialis, ſed à Dea
Amans aberraſti: te verò iugalium nuptiarum
Melius, ſi voles oblectamentum aliud docebo.
Barbita tua manu canendo pulſa tua donaria Rhea
Veneris molle ſignum apud vinum: vtriſque verò
Plectris & ore fundens alter ſonantem ſonitum,
Daphnen prius cane, & inſtabilem curſus Echus,
Et ſonitum poſterius vocalem garrulæ Deæ
Quòd Deos amantes effugit, ſed & ipſam
Cane pinum concubitum fugientem Oreadem concurrentem cum vento,
Panis euitantem innuptos hymenæos,
Cane tranſitum mortuæ, indigenam reprehende terram.
Et forte flebit luctuoſa dolores Nymphæ,
Etiam laborem miſerans: tu verò mentem oblecta ſilentio
Lugentis cernens melleas lacrymas puellæ.
Neque riſus fuit talis, poſtquam plus vinicolore forma,
Et ipſi valde perturbato ſub ore ſermo vagus
Linguam ſummam intenditur labio vicinus
E terra exſiliens, & in mentem ſuauis repens.
Sed metum dulcacidum habens verecundo ſilentio
In lucem impulſam mutabilem extraxit vocem,
Et vix poſteriùs verbum edens ſub ore vinculum frangens
Pudoris dilatorem obſtruxit ſilentium,
Et Beroen interrogauit fundens fallacem vocem:
Diana vbi ſunt tui arcus, quis rapuit tuam pharetram?
Vbi reliquiſti, quam ferebas ad genua vſque tunicam?
Bacchus fingit ſeſe Beroen Dianam eſſe credere.
Vbi tui illi calcei velociores circulari aura?
Vbi multitudo famulorum? vbi retia? vbi canes veloces?
Non curſum venandis hinnulos agitantem, non vis enim
Venari, quòd Cypris ad Adonidem prope venit.
Dixit admirationem habens fallacem: in corde verò
Mulieres laudatæ inſoleſcūt.
Virgo riſit, malum verò inexperta cura
Ceruicem ſuperbam ſuſtulit, exultans ob iuuentam,
Quòd mulier quamuis exiſtens quoad ſtaturam ſimilis eſſet Dea
Nec dolum cognouit mentem ſeducentis Bacchi.
Et magis doluit Bacchus poſtquam amorē nō didicit puella
Infantem imaginem habens, & voluit vt ſciret
Furorem ſuum grauiter laborantē cognoſcentis quòd puella
Amoris initus.
Sera iuuenis relinquitur ſpes amorum,
Futuri amoris, irrita verò cura
Viri amant quando ignorant mulieres.
Et Deus diem poſt diem in pinifera ſylua
Amor natura.
Sub veſperam in medii die matutinus, veſpertinus repens
Apud virginem manebat, & volebat adhuc manere,
Omnium enim ſatietas eſt viris, dulcis ſomni.
Cantilenæ bene reſonantis, & quando flectitur vir
In curſum ſaltatorem, mulierum verò amore infanti ſolo
Homerus falſi arguitur.
Non ſatietas eſt amorum, mentitus eſt liber Homeri.
Et laborans Bacchus tribuebat ſilentio,
Diuina ſcutica verberatus, animus verò molliens
Amoris vulnus. Similitudo.
Acutum peruigiliorum ſubcordiale vulnus amorum.
Vt verò cum bos incomprehenſibilis in littore ambulans
Mul ſtudinē in montibus paſtorū prætergreſſus cōſueta taurorum
Furore agitatus gregatim quem bene frondoſo in luco
Improuiſus, paruo verò corpus percuſſus furore
Boues ſtimulans acuto aſilus pupugit aculeo
Tantus quatiebatur, & erectus ſuper dorſum
Statim retrahens mutabilem curuauit caudam,
Deuexis atterens ſcopulorum dorſum, oppoſitum verò
Acutum cornu flexu inuulnerabilem aëra verberans.
Sic etiam Bacchum, quem coronauit ſæpe victoria,
Paruus amor furioſum reddidit percutiens omnes oblectante aculeo.
Bacchus exponit Pani ſuum amorem.
Serò verò quærens dulce pharmacum in Venerem
Pani hirſutum pectus habenti Veneris pleno ſermone
Veneream peruigilem ſuam oſtendit neceſſitatem,
Et conſilium interrogauit adiutorem amorum,
Et labores Bacchi ignem reſpirantes audiens
Pan cornutus riſit, fractus verò fuit curam
Miſerans in amore infelicem ipſe amore infelix, dixit verò conſilium.

Οὐ πέλεκυς χραίσμησε λεχώιος, ἀλλὰ θεαίνης
Ἱμείρων ἀφάμαρτες· σὲ δὲ ζυγίων ὑμεναίων
Φέρτερον, ἢν ἐθέλῃς, θελκτήριον ἄλλο διδάξω·
Βάρβιτα χειρὶ λίγαινε τεῆς ἀναθήματα Ῥείης,
Κυπριδίης ἁβρὸν ἄγαλμα παρέστιον· ἀμφοτέροις δὲ
Πλήκτροις καὶ στομάτεσσι χέων ἑτερόθροον ἠχὼ,
Δάφνην πρῶτον ἄειδε, καὶ ἄστατον δρόμον Ἠχοῦς,
Καὶ κτύπον ὑστερόφωνον ἀσιγήτοιο θεαίνης,
Ὅττι θεοὺς ποθέοντας ἀπέκφυγεν. ἀλλὰ καὶ αὐτὴν
Μέλπε Πίτυν φυγόδεμνον Ὀρειάδα σύνδρομον αὔραις,
Πᾶνας ἀλυσκάζουσαν ἀνυμφεύτους ὑμεναίους.
Μέλπε πόρον φθιμένης, αὐτόχθονα μέμφεο γαῖαν,
Καὶ τάχα δακρύσειε γοήμονα ἄλγεα νύμφης,
Καὶ μόθον οἰκτείρουσα· σὺ δὲ φρένα τέρπεο σιγῇ
Μυρομένης ἐρόων μελιηδέα δάκρυα κούρης.
Οὐ δὲ γέλως πέλε τοῖος, ἐπεὶ πλέον οἴνοπι μορφῇ,
Καὶ οἱ ἐειπτοίητο ὑπὸ στόμα μῦθος ἀλήτης
Γλῶσσαν ἀκροτάτην ἐπιβαίνετο χείλεϊ γείτων
Ἐκ χθονὸς ἀίσσων, καὶ ἐπὶ φρένα νόστιμος ἕρπων·
Ἀλλὰ φόβον γλυκύπικρον ἔχων αἰδήμονι σιγῇ
Εἰς φάος ὠσθεῖσαν παλιντρέπτην ἴασε φωνήν,
Καὶ μόγις ὕστερον μῦθον ὑπὸ στόμα δεσμὸν ἀράξας
Αἰδοῦς ἀμβολιεργὸν ἀπορρήξασε σιωπήν,
Καὶ Βερόην ἐρέεινε χέων ψευδήμονα φωνήν.
Ἄρτεμι, ποῦ σέο τόξα, τίς ἥρπασε σεῖο φαρέτρην;
Ποῦ λίπες, ἣν ἐφόρεις ἐπιγουνίδος ἄχρι χιτῶνα;
Ποῦ σέο κεῖνα πέδιλα θοώτερα κυκλάδος αὔρης;
Ποῦ χορὸς ἀμφιπόλων; ποῦ δίκτυα; ποῦ κύνες ἀργοί;
Οὐ δρόμον ἐνταύθοις κεμαδοσσόον· οὐ ἐθέλεις γὰρ
Ἀγρώσσειν, ὅτι Κύπρις Ἀδώνιδος ἐγγὺς ἱκάνει.
Εἶπε τόσον θάμβος ἔχων ἀπατήλιον· ἐν κραδίῃ δὲ
Παρθενικὴ μείδησεν, ἀπειρήτῳ δὲ μερίμνῃ
Αὐχένα γαῦρον ἄειρεν, ἀγαλλομένη χάριν ἥβης,
Ὅττι γυνὴ περ ἐοῦσα, φυὴν ἤικτο θεαίνῃ,
Οὐ δὲ δόλον γίνωσκε νοοπλανέος Διονύσου.
Καὶ πλέον ἄχνυτο Βάκχος, ἐπεὶ πόθον οὐ μάθε κούρη
Νηπίαχον εἶδος ἔχουσα, καὶ ἤθελεν, ὄφρα δαείη
Οἶστρον ἑὸν βαρύμοχθον ὀιστρομένης ὅτι κούρης
Ὀψίμος ἡβώοντι λελείπεται ἐλπὶς ἐρώτων
Ἐσσομένης φιλότητος, ἐτώσιος ἡ δὲ μενοινὴ
Ἀνέρες ἱμείρουσιν ὅτ' ἀγνώσσουσι γυναῖκες.
Καὶ θεὸς ἦμαρ ἐπ' ἦμαρ ἐνὶ πιτυώδεϊ ὕλῃ
Δείελος, εἰς μέσον ἦμαρ, ἑῷος, ἑσπέριος ἕρπων
Παρθενικῇ παρέμιμνε, καὶ ἤθελεν αὖθι μίμνειν.
Πάντων γὰρ κόρος ἐστὶ παρ' ἀνδράσιν, ἡδέος ὕπνου
Μολπῆς τ' εὐκελάδοιο, καὶ ὁππότε κάμπτεται ἀνὴρ
Εἰς δρόμον ὀρχηστῆρα· γυναιμανέοντι δὲ μούνῳ
Οὐ κόρος ἐστὶ πόθων, ἐψεύσατο βίβλος Ὁμήρου.
Καὶ μογέων Διόνυσος ὑπεβρυχᾶτο σιωπῇ,
Δαιμονίῃ μάστιγι τετυμμένος, ἔνδοθι τήκων
Κρυφίων ἀκοιμήτων ὑποκάρδιον ἕλκος ἐρώτων.
Ὡς δ' ὅτε βοῦς ἀλίγκτος ἐπ' ἠόνι πλαζόμενος θῖνων
Βοσκὸν ὀρεσσινόμων παραμείψειεν ἤθεα ταύρων
Οἰστρηθεὶς ἀγεληδόν, ὃν εὐπετάλῳ ἐνὶ λόχμῃ
Ἀπροϊδὴς ὀλίγῳ δὲ δέμας βεβολημένος οἴστρῳ
Βοῦς πτερόεις ὀξυόεντι μύωψ ἐχαράξατο κέντρῳ
Τηλίκος ἐστυφέλικτο, καὶ ὄρθιος ὑψόθι νώτου
Ἀψ ἀναστρέψας παλινάγρετον ἔκλασεν οὐρὴν,
Κυρτὸς ἐπιτρίβων σκοπέλων ῥάχιν, ἀντίτυπον δὲ
Ὀξὺ κέρας δινῶν ἀνούτατον ἠέρα τύπτων.
Οὕτω καὶ Διόνυσον, ὃν ἔστεφε πολλάκι νίκη,
Βαιὸς Ἔρως οἴστρησε βαλὼν παναθελγέι κέντρῳ.
Ὀψὲ δὲ μαστεύων γλυκὺ φάρμακον εἰς Ἀφροδίτην
Πανὶ δασυστέρνῳ Παφίης ἐγκύμονι μύθῳ
Κυπριδίην ἄγρυπνον ἑὴν ἀνέφαινεν ἀνάγκην,
Καὶ βουλὴν ἐρέεινεν ἀοσσητῆρα ἐρώτων.
Καὶ καμάτους Βάκχοιο πυριπνείοντας ἀκούων
Πὰν κερόεις γέλασσε, κατεκλάσθη δὲ μενοινὴν
Οἰκτείρων δυσέρωτα δυσίμερος· εἶπε δὲ βουλήν.

Κυπρι-

Κυπριδίην, ὀλίγην δὲ παραίφασιν εἶχεν ἐρώτων,
Ἄλλον ἰδὼν φλεχθέντα μιῆς σπινθῆρι φαρέτρης.
Ξυνὰ παθὼν φίλε Βάκχε τεὰς οἰκτείρω μερίμνας,
Καί σε πόθων νίκησεν ἔρως θρασὺς, εἰ θέμις εἰπεῖν,
Εἰς ἐμὲ καὶ Διόνυσον ἔρως ἐκένωσε φαρέτρην,
Ἱμερτοὶ γεγάασιν, ὅτε στενάχουσι γυναῖκες,
Μέλψον ἐρωμανέουσαν ἐπ' Ἐνδυμίωνι σελήνην,
Μέλπε γάμον χαρίεντος Ἀδώνιδος, εἰπὲ καὶ αὐτὴν
Αὐχμηρὴν ἀπέδιλον ἀλωομένην Ἀφροδίτην,
Νυμφίον ἰχνεύουσαν ἐν οὔρεσιν· οὐδέ σε φεύγει
Πατρῴων ἀΐουσα μελίφρονα θεσμὸν ἐρώτων·
Σοὶ μὲν ἐγὼ τάδε πάντα δυσίμερε Βάκχε πιφαύσκω,
Ἀλλά με καὶ σὺ δίδαξον ἐμὸν θελκτήριον Ἠχοῦς.
Ὣς εἰπὼν ἀπέπεμπε γεγηθότα παῖδα Θυώνης,
Καί ποτε νηπιάχοισιν ἐν ἤθεσιν ἤρετο κούρην
Υἷα Διὸς παρεόντα, τίς ἔπλετο, καὶ τίνος εἴη,
Καὶ προφάσει μόγις εὗρε παρὰ προθύροις Ἀφροδίτης
Ὄρχατον ἀμπελόεντα, καὶ ὄμπνια λήια γαίης,
Καὶ δροσερὸν λειμῶνα, καὶ αἰόλα δένδρα δοκεύων
Ἤθεσι κερδαλέοισι, καὶ οἷά τε γηπόνος ἀνὴρ
Ἀμφὶ γάμου τινὰ μῦθον ἀσημάντῳ φάτο φωνῇ.
Εἰμὶ τεοῦ Λιβάνοιο γεωμόρος, ἢν ἐθελήσῃς,
Ἀρδεύω σέο γαῖαν, ἐγὼ σέο καρπὸν ἀέξω,
Ὡράων πισύρων τελέων δρόμον· ἱσταμένην δὲ
Νύσσαν ὀπιπεύων φθινοπωρίδα τοῦτο βοήσω·
Σκορπίος ἀντέλλει βιοτήσιος· ἔστι δὲ κῆρυξ
Αὔλακος ἀγχιπόροιο, βόας ζεύξωμεν ἀρότρῳ,
Πληϊάδες δύουσι, ποτὲ σπείρωμεν ἀρότρῳ,
Αὔλακες ὠδίνουσιν ὅτε δρόσος εἰς χθόνα πίπτει
Λουομένη Φαέθοντι, καὶ Ἀρκάδος ἐγγύς ἀμάξης
Χείματος ὀμβρήεντος ἰδὼν Ἀρκτοῦρον ἐνίψω,
Διψαλέη ποτὲ γαῖα Διὸς νυμφεύεται ὄμβρῳ
Εἴαρος ἀντέλλοντος ἑῷος εἰς σὲ βοήσω,
Ἄνθεα σεῖο τέθηλε τότε κρίνα, καὶ ῥόδα τ' ἄλλα,
Καὶ σταφυλὴν ἐσίδων θέρεος παρεόντος ἐνίψω,
Ἄμπελος ἡβώουσα πεπαίνεται ἄμμορος ἅρπης·
Παρθένε σύγγονος ἦλθε πότε τρυγόωμεν ὀπώρην,
Σεῖο στάχυς ἤξησε, καὶ ἀμητοῖο χατίζει
Λήιον ἀμήσω σταχυηφόρον· ἀντὶ δὲ Δηοῦς
Μητρὶ τεῇ ῥέξαιμι θαλύσια Κυπρογενείῃ·
Ἠνίδε πῶς ὑάκινθος ἐπαΐσσεται γείτονι μύρτῳ,
Πῶς γελάᾳ νάρκισσος ἐπιθρώσκων ἀνεμώνῃ,
Δέξο δὲ γειοπόνον με τεῆς ἐπαρωγὸν ἀλωῆς,
Ὑμετέρης κομέοντα φυτηκόμον Ἀφρογενείης,
Ὄφρα φυτὸν πήξαιμι φερέσβιον· εἰσιδὼν δὲ
Ὄμφακα γινώσκω τεθηλέα χερσὶν ἀφάσσων·
Οἶδα πεδὼν πότε μῆλα πεπαίνεται, οἶδα φυτεύσαι
Καὶ πτελέην τανύφυλλον ἐρειδομένην κυπαρίσσῳ,
Ἄρσενα καὶ φοίνικα γεγηθότα θηλέϊ μόσχῳ,
Καὶ ῥόδον, ἢν ἐθέλῃς, παρὰ μίλακι καλὸν ἀέξω,
Μή μοι χρυσὸν ἄγεις κομιδῆς χάριν, οὐ χρέος ὄλβου,
Μισθὸν ἔχω δύο μῆλα μιῆς ἕνα βότρυν ὀπώρης·
Τοῖα μάτην ἀγόρευε, καὶ οὐκ ἠμείβετο κούρη,
Βάκχου μὴ νοέουσα γυναιμανέος στίχα μύθων·
Ἀλλὰ δόλῳ δόλον ἄλλον ἐπέφραδεν εἰραφιώτης,
Καὶ Βερόης ἀπὸ χειρὸς ἐδέξατο δίκτυα θήρης
Οἷά τε θαμβήσας τετυγμένα, πυκνὰ δὲ σείων
Εἰς χρόνον ἀμφελέλιξε, καὶ ἤρετο πολλάκι κούρην,
Τίς θεὸς ἔντεα ταῦτα, τίς οὐρανίη κάμε τέχνη;
Τίς κάμε; καὶ γὰρ ἄπιστον ἔχω νόον, ὅττι τέλεσσας.
Ζηλομανὴς Ἥφαιστος Ἀδώνιδι τεύχεα θήρης·
Εἶπεν ἀκηλήτοιο παραπλάζων φρένα κούρης·
Καί ποτε πεπταμένων ἀνεμωνίδος ὑψόθι φύλλων
Νήδυμον ὕπνον ἴαυεν· ὄναρ δὲ εἵπετο κούρη
Εἵματι νυμφιδίῳ πεπυκασμένη· ἀντίτυπον γὰρ
Ἔργον, ὅπερ τελέει τις ἐν ἤματι, νυκτὶ δοκεύει·
Βουκόλος ὑπνώων κεραοὺς βόας εἰς νομὸν ἕλκει,
Δίκτυα θηρητῆρι φαείνεται ὄψις ὀνείρου·
Γειοπόνοι δ' εὕδοντες ἀερδεύουσιν ἀρούρας·

Venerium paruam verò admonitionem habuit amorum
Alium videns combuſtum vnius ſcintilla pharetræ:
Communia paſſus, amice Bacche, tuas miſeratus ſum curas,
Et te quomodo ſuperauit amor audax, ſi fas dicere,
In me, & Bacchum amor vacuauit pharetram,
Gratæ ſunt, quando lugent mulieres,
Cane amore inſanam ob Endymionem Lunam,
Cane nuptias gratioſi Adonidis dic & ipſam
Squallidam ſine calceis vagam Venerem
Sponſum veſtigantem in montibus currentem, neq; te fugit
Paternorum audiens mellitam legem amorum.
Tibi quidem ego hæc omnia amore infelix Bacche dico,
Sed me & tu doce meæ oblectamentum Echus — Echo à Pane amata.
Sic locutus demiſit lætum filium Thyones,
Et quondam infantilibus in moribus interrogauit puellam
Filium Iouis exiſtentem, quis eſſet, & cuius eſſet,
Et occaſione vix inuenit in veſtibulo Veneris
Hortum vineum & copioſas ſegetes terræ,
Et roſidum pratum, & varias arbores cernens
Moribus doloſis, & tanquam agricola vir — Bacchus in forma ruſtici Beroë.
De nuptiis aliquam fabulam incerta dixit voce.
Sum tui Libani ruſticus, ſi voles,
Irrigo tuam terram, ego tuum fructum augere facio,
Horarum quatuor ſciens curſum, inſtantem verò
Metam cernens Autumnalem hoc clamabo
Scorpius oritur vitalis, eſt verò nuncius — Agriculturæ tempora.
Sulci fructiferi, boues coniungamus aratro,
Pleiades occidunt, quando ſeminamus aratro,
Sulci parturiunt quando ros in terram cadit
Lotam Phaethonti, & Arcadis prope plauſtrum,
Hyeme pluente videns Arcturum dicam,
Siticuloſa cum terra Iouis nubit imbri,
Vere ſurgente matutinus in te clamabo
Flores tui florent & lilia & roſæ aliæ,
Et vuam cernens æſtate præſente dicam,
Vua matureſcens coquitur expers falcis. — Bacchus tanquam ruſticus ſua ſtudia Beroæ offert:
Virgo cognatus venit quando vindemiamus vuam,
Tua vua aucta eſt, & meſſe indiget
Segetem demetam ſpiciferam, pro Cerere verò
Matri tuæ perficiam meſſis feſta Veneri.
Cerne verò quomodo Hyacinthus incurrat vicino myrto,
Quomodo rideat Narciſſus inſultans in Anemonem,
Accipe verò agricolam me tuæ auxiliatorem areæ
Veſtræ me accipe plantas curantem Veneris,
Vt arborem infigam vitam ferentem, viſum verò
Vuam immaturam noui nuper vireſcentem manibus tangens.
Noui vnde quando que poma matureſcant, noui plantare,
Et vlmum folia extendentem admotam cupreſſo,
Vinlem & palmam gaudentem fœminea viſceo,
Et roſam, ſi voles, iuxta taxum pulchram creſcere faciam,
Ne mihi aurum adducas ob veſturam, non opus eſt opibus
Mercedem habeo duo poma, vnius vnam vuam vitis.
Talia fruſtra dixit & non reſpondebat puella,
Bacchi non cognoſcens ob fœminas inſani ordinem amorum.
Sed dolo dolum alium excogitauit ſutilis Bacchus, — Bacchus Beroë ſtenus fruſtra locutus.
Et Beroe è manu accepit retia venationis,
Tanquã cũ ſtupore admirãs artificioſa, crebro verò quatiens
In tempus circumuoluit, & interrogauit ſæpius puellam:
Quis Deus hæc arma, quæ cæleſtis laborauit ars? — Bacchus laudat arma Beroæ
Quis laborauit? etenim incredibilem habeo mentem, quòd perfeceris
Zelo iratus Vulcanus Adonidi hæc arma venationis. — Vulcanus ob Adonidem Zelotypus.
Dixit immaculatæ ſeducens mentem puellæ,
Et interdum decidentia Anemonidis ſuper folia
Dulcem ſomnum dormiuit, ſomnium verò ipſi fuit puellæ
Veſtimento nuptiali coopertæ: oppoſitum enim
Opus quod facit quis in die nocte cernet. — Somnia vnicuique de ſuis ſtudiis obueniunt.
Paſtor dormiens cornutos boues in paſcuum trahit,
Retia venatori apparent imago ſomni.
Ruſtici verò dormientes arant terras.

Sulcum verò ſeminant ſpiciferum, arida verò
Sitientes ſomniant ſe bibere.
Virum meridiantem occupatum ardenti ſiti
In fluuium, in aquam ductum fallax ſomnus propellit.
Sic etiam Bacchus habens ſimulachra laborum
Æmulo volubilem mente in triumphum miſit ſomnio,
Et vmbroſis nuptiis conuerſabatur, excitatus verò
Virginem non comprehendit, & voluit rurſus dormire,
Et vanam tulit exiguę gratiam concubitus,
Dormiens in foliis cito pereuntis Anemones,
Nuptiæ in ſomnis contractæ.
Reprehendebat verò mutorū foliorum fluxum, mœrens verò
Somnum ſimul & amorem & veſpertinam Venerem,
Eandem orabat cernere rurſus imaginem ſomnij,
Simulachrū concubitus deſiderans fallax, circa verò myrtum
Sępius Bacchus dormiuit, & nō de cōcubitu ſortitus eſt ſom-
Myrrha Adonidis mater.
Sed laborē dulcē habuit, amore percutienti verò & ipſe (nū.
Membra ſoluens Bacchus ſoluebatur membra curæ,
Et Beroæ patri comes filio Myrrhæ
Venationem ſignificauit: iaculatore verò Thyrſo
Varias nuper mactatorum induit pelles hinnulorum,
Clam in Beroen aſpiciens, ſtantis verò
Virgo inſtabilem oculum obſeruans Bacchi
Mulieres celatę magis expetantur.
Veſtimento ſplendentem ſuam abſcondidit genam,
Et magis combuſſit Bacchum, quod famuli amorum
Verecundia quo magis intuerentur mulieres
Etiam eò plus amant abſcondita facie
Et aliquando ſolam relictam Adonidis innuptam puellam
Intuens prope venit, & humana à forma
Bacchus quis ſit aperit Beroæ [illegible].
Formam ſuam tranſmutauit, & tanquam Deus aſtitit puellæ.
Et ipſi ſuum genus dixit & nomen & cædem Indorum,
Et multitudinem viteam, & ſuauis potus fluxum vini,
Quòd ipſum hominibus inueniſſet, amabili verò cura
Confidentiam impudentiæ miſcens alienam à pudore,
Bacchus Beroen audacius compellat.
Talē varios ſermones habētē ex parte cōmouēs dixit vocē.
O virgo tuum ob amorem etiam cœlum amplius non habito,
Tuorum patrum ſpelunca meliores ſunt cœlo,
Patriam tuam magis amo æthere, non deſidero
Sceptra Iouis patris, quantum Beroes nuptias,
Ambroſia tua pulchritudo eſt ſuperior. Æthereo verò
Nectare fragrante tua ſpirant tunicæ.
Virgo Bacchus ego tuam matrem Cyprin audio
Quod te ceſtus reliquerit nō obiectata, quomodo verò tu ſola
Cognatum habuiſti amorem, & nō didiciſti furorē amorum,
Veneris filiam à Venere alienam eſſe [illegible] eſt. Minerua & Diana caſtæ.
Non te genuit caſios oculos habens Minerua aut Diana,
ſed tu puella
Veneris ſanguinem ferens, quid Veneris orgia fugis?
Sed dicis Mineruam inexpertem nuptiarum:
Sine nuptiis nata eſt, & non nuptias nouit Minerua.
Ne genus dedecores maternum, Aſſyria verò,
Si verum, gratioſi Adonidis ſanguinem fers,
Molles nuptias perficientis docere leges patris,
Et Veneris cingulo cognomini obtempera ceſto,
Et nuptialium caue manifeſtatam iram amorum,
Crudeles ſunt amores, ut opus eſt, quando pœnam
Non perfectæ Veneris poſtulant mulieres.
Noſti enim quomodo ignauam dedecorans Venerem
Syrinx quod amorem Panis contempſiſſet in arundinē commutata.
Sermonem ſtrenuitatis virginitatem amans præbuit Syrinx,
Quòd arbor facta ſimulata arundinea forma,
Et fugit Panis amorem, amores verò adhuc Panis cantat.
Et filia Ladonis decantati fluminis
Daphne Ladonis filia quòd Apollinem fugiſſet in laurum mutata.
Opera nuptiarum odio habens corpus in arborem mutauit
Vocalis ſtridens & vocantis ramo (Nympha,
Phœbi thalamos fugiens, comam coronauit Phœbi.
Et tu amorem grauem caue, ne te lędat
Calidus amor valde iratus. parcens verò mitræ
Duplicem tene Bacchum, miniſtrum & coniugem,
Et retia tui patris Adonidis ipſe tollens
Lectum ego ſternam ſororis Veneris,
[illegible]
Qualia tibi Neptunus condigna munera fert,
Anne tibi munera nuptiarum dabit ſalſam aquam,
Et ſternet ſpirantes male olentem marinum odorem

Αὔλακα δ' ἀσπορέεσσι φερέσταχυν· ἀζαλέη δὲ
Ἄνδρα μεσημβριάζοντα κατάσχετον αἴθοπι δίψῃ
Εἰς ῥόον, εἰς ἄμαθον ἀπατήλιος ὕπνος ἐλαύνει.
Οὕτω καὶ Διόνυσος ἔχων ἰνδάλματα μόχθων,
Μιμηλῷ πτερόεντι νόῳ πομπήιον οἶστρον,
Καὶ σκιεροῖσι γάμοισιν ὁμίλεεν· ἐγρόμενος δὲ
Παρθένον οὐκ ἐκίχησε, καὶ ἤθελεν αὖθις ἰαύειν,
Καὶ κενεὴν ἐτέμαιρε μινυνθαδίης χάριν εὐνῆς,
Εὕδων ἐν πετάλοισι [illegible] Ἀνεμώνης·
Μέμφετο δ' ἀφθόγγων πετάλων χύσιν· ἀχνύμενος δὲ
Ὕπνον ὁμοῦ καὶ ἔρωτα καὶ ἑσπερίην Ἀφροδίτην,
Τὴν αὐτὴν ἱκέτευεν ἰδεῖν παλινδίνητον ὄνειρον,
Φάσμα γάμου ποθέων ἀπατήλιον· ἄγχι δὲ μύρτου
Πολλάκι Βάκχος ἴαυε, καὶ οὐ γάμον εὕρατο ὕπνῳ·
Ἀλλὰ πόνον γλυκὺν εἶχε· ποθοβλήτῳ δὲ καὶ αὐτὸς
Λυσιμελὴς Διόνυσος ἐλύετο γυῖα μερίμνῃ·
Καὶ Βερόης γενετῆρι συνέμπορος υἱέϊ Μύρρης
Θηροτύπον ἀγόρευεν· ἀκοντιστῆρι δὲ θύρσῳ
Στικτὰ νεοσφαγέων ἐνεδύσατο δέρματα νεβρῶν,
Λάθριος εἰς Βερόην δεδοκημένος· ἱσταμένου δὲ
Παρθένος ἄστατον ὄμμα φυλασσομένη Διονύσου
Φάρεϊ μαρμαίροντι ἑὴν ἔκρυψε παρειήν,
Καὶ πλέον ἔφλεγε Βάκχον, ἐπεὶ θεράποντες ἐρώτων
Αἰδόμεναι πλέον ἄλλον ὀπιπεύουσι γυναῖκες,
Καὶ πλέον ἱμείρουσι καλυπτομένοιο προσώπου·
Καί ποτε μουνωθεῖσαν Ἀδώνιδος ἄζυγα κούρην
Ἀθρήσας σχεδὸν ἦλθε, καὶ ἀνδρομέης ἀπὸ μορφῆς
Εἶδος ἑὸν μετάμειψε, καὶ ὡς θεὸς ἵστατο κούρῃ,
Καί οἱ ἑὸν γένος εἶπε, καὶ οὔνομα, καὶ φόνον Ἰνδῶν,
Καὶ βότρυς ἀμπελόεντα, καὶ ἡδυπότου χύσιν οἴνου,
Ὅττι μιν ἀνθρώποισιν ἐφεῦρε, [illegible] δὲ μενοινῇ
Θάρσος ἀναιδείης κεράσας ἀγέρωχον αἰδοῖ,
Τοῖον ποικιλόμυθον ἑτερρεπέων φάτο φωνήν·
Παρθένε, σὸν διὰ ἔρωτα καὶ οὐρανὸν οὐκέτι ναίω,
Σῶν πατέρων σπήλυγγες ἀρειότεραί εἰσιν Ὀλύμπου,
Πατρίδα σὴν ἐπὶ πλεῖον ἐρῶ πλέον αἰθέρος, οὐ μενεαίνω
Σκῆπτρα Διὸς γενετῆρος, ὅσον Βερόης ὑμεναίους.
Ἀμβροσίης σέο κάλλος ἀρείτερον· αἰθερίῳ δὲ
Νέκταρι [illegible] σεῖο πνείουσι χιτῶνες·
Παρθένε, Βάκχος ἐγὼ σέο μητέρα Κύπριν ἀκούω,
Ὅττι σε κεστὸς ἔλειπεν ἀθέσφατα· πῶς δὲ σὺ μούνη
Σύγγονον εἶχες ἔρωτα, καὶ οὐ μάθες οἶστρον ἐρώτων;
Οὔ σε τέκε γλαυκῶπις, ἢ Ἄρτεμις, ἀλλὰ σὺ κούρη
Κυπρίδος αἷμα φέρουσα τί Κύπριδος ἔργα φυγεῖς;
Ἀλλ' ἐρέεις γλαυκῶπιν ἀπειρήτην ὑμεναίων;
Νόσφι γάμου γὰρ ἔτικτε, καὶ οὐ γάμον οἶδεν Ἀθήνη.
Μὴ γένος αἰσχύνῃς μητρώϊον· Ἀσσυρίη δὲ
Εἰ ἐτεόν, χαρίεντος Ἀδώνιδος αἷμα κομίζεις,
Ἁβρὰ τελεσσιγάμοιο διδάσκεο θεσμὰ τοκῆος,
Καὶ Παφίης ζωστῆρι συνώνυμι πείθεο κεστῷ,
Καὶ γαμίων πεφύλαξο δυσάντεα μῆνιν ἐρώτων.
Νηλέες εἰσὶν ἔρωτες, ἐπὴν χρέος, ὁππότε ποινὴν
Ἀτρεκέος φιλότητος ἀπαιτίζουσι γυναῖκες.
Οἶδα γὰρ ὡς [illegible] ἀτιμώσασα Ἀφροδίτην
Μῦθον ἀγηνορέης φιλοπάρθενος ὤπασε Σύριγξ,
Ὅττι φυτὸν γεγαυῖα νόθῃ δονακώδεϊ μορφῇ,
Καὶ φύγε Πανὸς ἔρωτα, πόθους δ' ἔτι Πανὸς ἀείδει·
Καὶ θυγάτηρ Λάδωνος ἀειδομένου ποταμοῖο,
Ἔργα γάμων στυγέουσα δέμας δενδρώσατο νύμφη,
Ἔμπνοα συρίζουσα, καὶ ἐμφωνῷ κορύμβῳ
Φοίβου λέκτρα φυγοῦσα, κόμην ἐστέψατο Φοίβου.
Καὶ σὺ πόθον δεδαῶτα φυλάσσεο, μή σε χαλέψῃ
Θερμὸς ἔρως βαρύμηνις· ἀφειδήσασα δὲ μίτρης
Διπλόον ἀμφίεπε Βάκχον ὀπάονα καὶ παρακοίτην,
Καὶ λίνα σοῖο τοκῆος Ἀδώνιδος αὐτὸς ἀείρων,
Λέκτρον ἐγὼ στορέσαιμι κασιγνήτης Ἀφροδίτης·
Ποῖα σοι Ἐννοσίγαιος ἐπάξια δῶρα κομίσσει;
Ἦ ῥά σοι ἕδνα γάμοιο διδάξεται ἁλμυρὸν ὕδωρ,
Καὶ στορέσει πνείοντα δυσώδεα πόντον ὀδμήν.

Δέρματα

Δέρματα φωκάων Ποσιδήια πέπλα θαλάσσης,
Δέρματα φωκάων μὴ δέχνυσο, σοῖο δὲ παστῷ
Βάκχας ἀμφιπόλους Σατύρους θεράποντας ὀπάσσω,
Δέξο μοι ἕδνα γάμοιο καὶ ἀμπελόεσσαν ὀπώρην·
Εἰ δὲ θέλεις δόρυ θοῦρον Ἀδώνιδος οἷά τε κούρη
Θύρσον ἔχεις ἐμὸν ἔγχος, ἔα γλωχῖνα τριαίνης,
Φεῦγε φίλη φίλον ἦχον ἀσιγήτοιο θαλάσσης,
Φεῦγε δυσιμέρτων Ποσιδήιον οἶστρον ἐρώτων·
Ἄλλην Ἀμυμώνην παρελέξατο Κυανοχαίτης,
Ἀλλὰ γυνὴ μετὰ λέκτρον ὁμώνυμος ἔπλετο πηγή,
Καὶ Σκύλλην παρίαυε, καὶ εἰναλίην θέτο πέτρην·
Ἀστερίην δ' ἐδίωκε, καὶ ἔπλετο νῆσος ἐρήμη,
Παρθενικὴν δ' Εὔβοιαν ἐνερρίζωσε θαλάσσῃ·
Οὗτος Ἀμυμώνην μνηστεύεται, ὄφρα καὶ αὐτὴν
Λαϊνέην τελέσειε μεταδέμνιον, οὗτος ὀπάσσει
Ἕδνον ἑῶν θαλάμων ὀλίγον ῥόον, ἢ βρύον ἅλμης,
Ἢ βυθίην τινὰ κόχλον· ἐγὼ δέ σοι εἵνεκα μορφῆς
Ἵσταμαι ἀχνύμενος, τίνα σοι τίνα δῶρα κομίσσω.
Οὐ χατέει χρυσοῖο τέκος χρυσῆς Ἀφροδίτης·
Ἀλλά σοι ἐξ Ἀλύβης κειμήλια πολλὰ κομίσσω,
Ἀργυρέην ἀργυρέους πήχεις αἰδέεται, εἴς σε κομίσσω
Δῶρα δ' ἀστίλβοντα φαεσαυγέος Ἠριδανοῖο·
Ἡλιάδων δ' ὅλον ὄλβον ἐπαισχύνει σέο μορφὴ
Λευκὸν ἐρευθιόωσα, βολαῖς δ' ἀντίστροφος Ἠοῦς·
Ἴκελος ἠλέκτρῳ Βερόης ἀμαρύσσεται αὐχήν,
Καὶ λίθον ἀστράπτοντα τεοῦ χροὸς εἶδος ἐλέγχει
Μάρμαρα τιμήεντα, μὴ ἴκελον αἴθοπι λύχνῳ
Λυχνίδα σοι κομίσαιμι, σέλας πέμπουσιν ὀπωπαί,
Μὴ Καλύμνων ῥοδέεντας ἀναίσσοντα κορύμβους
Σοὶ ῥόδα δῶρα φέροιμι, ῥοδώπιδές εἰσι παρειαί·
Τοῖον ἔπος κατέλεξε, καὶ οὔασιν ἔνδοθι κούρη
Χεῖρας ἐρεισαμένη διδύμας ἔφραξεν ἀκουάς,
Μὴ πάλιν ἄλλον ἔρωτι μεμηλότα μῦθον ἀκούσῃ,
Ἔργα γάμου στυγέουσα· ποθοβλήτῳ δὲ Λυαίῳ
Μόχθῳ μόχθον ἔμιξε, τί κύντερόν ἐστιν ἐρώτων,
Ἢ ὅτε θυμοβόροιο πόθου λυσσώδεϊ κέντρῳ
Ἀνέρας ἱμείροντας ἀτιμάζουσι γυναῖκες,
Καὶ πλέον οἶστρον ἄγουσι σαόφρονες, ἐνδόμυχος δὲ
Διπλόος ἐστὶν ἔρως, ὅτε παρθένος ἀνέρα φεύγει·
Ὣς ὁ μὲν οἰστρήεντι πόθου μαστίζετο κέστῳ,
Παρθενικὴν δ' ἀπέμιμνεν, ἀμιτροχίτωνι δὲ κούρῃ
Συνδρομέων ἀλόωντα νόον πόμπευεν ἀλήτην,
Κέντρον ἔχων γλυκύπικρον· ἀνεσσύμενος δὲ θαλάσσης
Ἰκμαλέα διψάδος δι' οὔρεος ἴχνια πάλλων
Παρθενικὴν μάστευε Ποσειδάων μεταναστάς
Ἄβροχον ὑδατόεντι διαιαίνων χθόνα ταρσῷ,
Καὶ οἱ ἔτι σπεύδοντι παρὰ κλιτὺς εὔβοτον ὕλης
Οὔρεος ἄκρα κάρηνα ποδῶν ἐλελίζετο παλμῷ,
Εἰς Βερόην σκοπίαζε, καὶ ἐκ ποδὸς ἄχρι καρήνου
Κούρης ἱσταμένης διεμέτρεεν ἔνθεον ἥβην,
Ὀξὺ δὲ λεπταλέοιο δι' εἵματος οἷα κατόπτρῳ
Ὄμμασιν ἀπλανέεσσι τύπον τεκμαίρετο κούρης,
Οἷά τε γυμνωθέντα παρεκλιδὸν ἄκρα δοκεύων
Στήθεα μαρμαίροντα, πολυπλεκέεσσι δὲ δεσμοῖς
Μαζῶν κρυπτομένων φθονερὴν ἐπιμέμφετο μίτρην,
Δινεύων ἑλικῶδες ἐρωμανὲς ὄμμα μετώπου·
Παπταίνων δ' ἀκόρητος ὅλον δέμας, οἰστρομανὴς δὲ
Εἰναλίην Κυθέρειαν ἄναξ μεδέων Ἐνοσίχθων
Μοχθίζων ἱκέτευε, καὶ ἀγραύλῳ παρὰ ποίμνῃ
Παρθένον ἱσταμένην φιλίῳ μειλίξατο μύθῳ·
Ἑλλάδα καλλιγύναικα γυνὴ μία πᾶσαν ἐλέγχει,
Οὐ Πάφος, οὐκέτι Λέσβος ἀείδεται, οὐκέτι Κύπρου
Οὔνομα καλλιτόκοιο φατίζεται, οὐκέτι μέλψω
Νάξον ἀειδομένην εὐπάρθενον, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ
Εἰς τόκον, εἰς ὠδῖνας ἐνικήθη Λακεδαίμων·
Οὐ Πάφος, οὐκέτι Λέσβος· Ἀμυμώνης δὲ τιθήνην
Ἀντολίη σύλησεν ὅλον κλέος Ὀρχομενοῖο,
Μούνην ἀμφιέπουσα μίαν χάριν, ὁπλοτέρη γὰρ
Τεσσαίων Χαρίτων Βερόη βλάστησε τετάρτη·

Pelles Phocarum Neptunia pepla maris
Pelles Phocarum ne accipe: tuo verò thalamo
Bacchas ſeruas, Satyros famulos prabebo:
Accipe mihi munera nuptiarum & viteam vuam.
Si verò voles haſtam impetuoſam Adonidis tanquā puella
Thyrſum habes meam haſtam, relinque cuſpidem tridentis,
Fuge amica amicum ſonitum non tacentis maris
Fuge inauſpicatorum Neptunium furorem amorum.
Alij Amymona concumbebat Neptunus
Sed mulier poſt lectum cognominis fuit fons,
Et cum Scylla dormijt & marinam fecit petram.
Aſteriam verò perſecutus eſt, & facta eſt inſula deſerta,
Puellam verò Eubœam radicauit in mari
Hic Amymonem ſponſam habet, vt & ipſam
Lapideam faciat poſt concubitum, hic præbebit
Munus ſuorum thalamorum exiguum fluctum aut muſcum maris,
Aut profundam aliquam concham: ego verò tibi ob formam
Sto dolens quæ tibi quæ munera feram.
Non indiget aurea filia aurea Veneris.
Verum tibi ex Alyba res pretioſas multas feram
Argenteum, argenteas vlnas habere recuſat, ad te feram.
Munera lucidi lucidi Eridani.
Heliadum verò totas diuitias pudore ſuffundit tua forma
Candidam rubens radijs verum contra ſplendens aurora
Similis electro Beroes reſplendet ceruix
Et lapidem fulgurantem tui corporis forma conuincit
Candida pretioſa non ſimilem ardenti lychno
Lychnidem tibi feram, ſplendorem emittunt oculi.
Non Calymnorum roſes incitata Corymbi
Tibi roſas munera feram, roſeæ ſunt genæ
Tale verbum dixit & in aure puella
Manus conſumans geminas obſtruxit aures,
Ne rurſus alium amori curatum ſermonem audiret
Opera nuptiarum odio habens, amore percuſſo verò Baccho
Laborem labori miſcuit, quod peius eſt amoribus,
Aut quando animum vorantis amoris furioſo ſtimulo
Viros amantes fugiunt mulieres,
Et maiorem furorem adducunt pudicæ, intus latens verò
Duplex eſt amor quando virgo virum fugit.
Ita hic quidem furioſo amoris flagellabatur ceſtu.
Virginem verò expectauit, tunicam verò ſine mitra habenti
Concurrentem vagantem mentem miſit vagam. (puellæ
Aculeum habens dulce amarum. excitatus verò è mari
Humida ſiticuloſum per montem veſtigia
Quatiens puellam vidit Neptunus
Non irrigatam aquoſa irrigans terram plantis,
Et ipſi adhuc feſtināti ad deuexitatē bona paſcua habentem
Montis ſumma cacumina pedum quatiebat tremore, (ſyluæ
In Beroen cernebat, & ex pedibus vſque ad caput
Puellæ ſtantis menſus eſt diuinam iuuentam.
Acutam verò per tenuem veſtem tanquam ſpeculo
Oculis inerrantibus formam conijciebat puellæ,
Tanquam nudatas deflexim ſummitates cernens
Pectora ſplendentia, multiplicibus verò vinculis
Mamillarū occultatarū inuidam reprehendebat faſciam,
Voluens circumuolutum amore inſanum oculum frontis.
Adſpiciēs verò inſatiabilis totū corpus, furore inſanus verò
Marinam Venerem maris rex Neptunus
Laborans orabat & ruſticum apud gregem
Virginem ſtantem amico mitigauit ſermone: (prehendit
Græciam pulchras mulieres habentem vna mulier omnē re-
Non Paphus, nō adhuc Leſbus cātatur, non amplius Cypri
Nomen pulchras generantis laudatur, non amplius canam
Naxum decantatam virginibus decoratam, ſed & ipſa,
Quo ad fœturam & partus ſuperatur Lacedæmon:
Non Paphus non amplius Leſbus: Amymones verò nutricē
Ortus prædatus eſt totam gloriam Orchomeni
Solam tenens vnam gratiam, tenerior enim
Tribus Gratiis Beroe germinauit quarta.

Amymone, cum Neptuno concubuit, Amymonē in fontem.

Beroe vitaſ quæ aures obturat ne Bacchum loquentem audiat.

Amor fugiente puella duplicatur.

Neptunus orat Venerem.

Beroe Gratiarum quarta.

O virgo relinque terram, vt fas eſt, non tua mater
E terra germinauit maris filia Venus
Pontum habes meū munus nuptiale infinitū maiorē terra,
Feſtina contendere cum coniuge Iouis, vt quiſpiam dicat,
Quòd coniux Iouis & coniux Neptuni
Mare terra maius.
Vbique imperent poſtquam niuoſi cœli
Iuno ſceptrum habet, Beroe imperium habuit maris.
Non tibi Baſſarides furioſas deſpondebo,
Neptunus Bacchi munera extenuat.
Non Satyrum ſaltantem, non Silenum præbebo,
Sed nuptias perficientis tui cubicularium thalami
Protea tibi, & Glaucum famulos faciam.
Accipe etiam genitorem, & ſi voles, Melicertam,
Protheus, Glaucus Melicerta. Neptuni nuptialia munera.
Et latum continuo cinctum ambitu mundi
Oceanum reſonantem tuum famulum vocabo,
Tibi fluuios omnes miniſtros munus nuptiale præbebo.
Si vero & famulis delectaris, tibi adferam
Filias Nerei, recuſans verò fiat
Nutrix Bacchi tua thalamum ornans Ino.
Dixit, iratam verò relinquēs præter modū lugubrem puellam
Aeri ſermonem dixit fundens ventoſam vocem.
Myrrhæ felix puer occultans præſtantes liberos habentem generationem,
Honorem ſolus habes geminum, ſolus audis,
Et genitor Beroes, & ſponſus Veneris.
Talia quidem Neptunus flagellabatur punctore ceſto,
Multa verò munera tendit Adonidi & Veneri
Puellæ munus nuptiale amoris: complicato verò telo
Diuitias ducens Bacchus, quantum apud vicinum Gangen
Auro lucidi partus nutricant metallorum.
Multa fruſtra orauit marinam Venerem.
Et Paphia quatiebatur, multos verò procos habentis puellæ
Ambos procos timebat, amborum verò
Æqualium videns deſiderium & zelum amorum,
Marti ſponſali Beroes per præconem pronunciauit certamē,
Et nuptias bellicoſas & amabilem Bellonam,
Et ipſam totam ſtipans muliebri aliquo ornatu
Venus Baccho & Neptuno filiā ſuam conſtituit.
Venus in altas vrbes habente ſua conſtituit patria
Virginē cōtētione poſitā certaminis præmiū molle amorū:
Vtriſque verò Diis vnam confirmauit vocem:
Vellem, ſi duas filias ego ſortita eſſem, vt coniungerem,
Hanc quidem debitam Neptuno, illam verò Baccho:
Sed quia non fui gemellipara, neque iubent
Duos vnā habere lex vetat.
Leges nuptiarum illibatæ vnam communem puellam
Coniungere geminis alternis coniugibus
Ob vnam coniugem pugna ſponſalis eſto.
Certamen de Beroes coniugio.
Non enim ſine labore Beroes thalamus, pro ſponſa verò
Ambo pugnate nuptiarum præcurrens certamen.
Qui verò vicerit, Beroen ſine munere nuptiali ducat.
Vtriſque gratum iuſiurandum, poſtquam pro puella timui
Vt vnam apud vrbem, tibi vrbem tenens audio
Patriam non Beroes, Beroes ob pulchritudinem perdam.
Fœdera ante nuptias perficite, ne poſt pugnam
Marinus Neptunus dolore affectus ob victoriam
Terram euertat ſua cuſpide tridentis:
Ne iratus Bacchus Amymones circa lectos
Vrbis viteam demoliatur aream.
Beneuola verò eſte poſt pugnam, vtrique verò
Amoris zelum habentes, concordi in lege
ſuſtinendum.
Pulchritudine ſplendidiore ornabitis patriam victoriæ.
Sic illa locuta proci laudabant, vtriſque verò
Firmum iuramentum erat Saturnius, & Terra & Æther
Et ſtygis guttæ, confirmabant verò Parcæ
Fœdera, & contentio aucta fuit triumphus amorum,
Et motus, vtroſque verò nuptias ornans armauit Suada.
Dij ſpectatores certaminis.
E cœlo verò deſcendentes ſpectatores certaminis
Cum Ioue omnes manſerunt quotquot habitatores cœli
Teſtes pugnæ, Libaneidem ſuper petram
Prodigium victoriam Neptuno deſignans.
Hîc apparebat magnum ſignum ab amore percuſſo Baccho
Accipiter procelloſus laxans pennam grauidam ventis
Paſcentē perſequebatur columbā, illā verò quiſpiam deſuper

Παρθένε κάλλιπε γαῖαν, ὅπῃ θέμις, οὐ σέο μήτηρ
Ἐκ χθονὸς ἐβλάστησεν ἁλὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
Πόντον ἔχεις ἐμὸν ἕδνον ἀπείρονα μείζονα γαίης,
Σπεῦσον ἐελδομένοισιν ὀχεῖ Διός, ὄφρα τις εἴπῃ,
Οὐδὲ δάμαρ Κρονίδαο, καὶ εὐνέτις Ἐννοσιγαίου
Πάντῃ δὴ κοιρανέουσιν, ἐπεὶ νιφόεντος Ὀλύμπου
Ἥρη σκῆπτρον ἔχει, Βερόη κράτος ἔσχε θαλάσσης·
Οὔ σοι Βασσαρίδας μανιώδεας ἐγγυαλίξω,
Οὐ Σάτυρον σκαίροντα, καὶ οὐ Σειληνὸν ὀπάσσω,
Ἀλλὰ τελεσσιγάμοιο τεῆς θαλαμηπόλον εὐνῆς
Πρωτέα σοι καὶ Γλαῦκον ὑποδρηστῆρα τελέσσω·
Δέχνυσο καὶ γενετῆρα, καὶ ἢν ἐθέλῃς, Μελικέρτην,
Καὶ πλατὺν ἀενάοιο περιδρόμον ἄντυγι κόσμου
Ὠκεανὸν κελάδοντα τεὸν θεράποντα καλέσσω,
Σοὶ ποταμοὺς ξύμπαντας ὀπάονας ἕδνον ὀπάσσω.
Εἰ δὲ καὶ ἀμφιπόλοις ἐπιτέρπεαι, εἴς σε κομίσσω
Θυγατέρας Νηρῆος, ἀναινομένη δὲ γενέσθω
Μαῖα Διωνύσοιο τεὴ θαλαμηπόλος Ἰνώ.
Ἔννεπε, χωομένην δὲ λιπὼν δυσπενθέα κούρην
Ἠέρι μῦθον ἔειπε χέων ἀνεμώδεα φωνήν·
Μύρρης ὄλβιε κοῦρε λαθὼν εὔπαιδα φυτλὴν
Τιμὴν μοῦνος ἔχεις διδυμάονα, μοῦνος ἀκούεις,
Καὶ γενέτης Βερόης, καὶ νυμφίος Ἀφρογενείης·
Τοῖα μὲν Ἐννοσίγαιος ἱμάσσετο κέντρῳ κεστοῦ,
Πολλὰ δὲ δῶρα τίταινεν Ἀδώνιδι καὶ Κυθερείῃ
Κούρης ἕδνον ἔρωτος· ὁμοπλεκτῷ δὲ βελέμνῳ
Ὄλβον ἄγων Διόνυσος, ὅσον παρὰ γείτονι Γάγγῃ
Χρυσοφαεῖς ὠδῖνες ἐμαιώσαντο μετάλλων
Πολλὰ μάτην ἱκέτευε θαλασσαίην Ἀφροδίτην·
Καὶ Παφίη δεδόνητο, πολυμνήστοιο δὲ κούρης
Ἀμφοτέρους μνηστῆρας ἐδείδιεν, ἀμφοτέρων δὲ
Ἰσοτύπον ἐσορῶσα πόθον καὶ ζῆλον ἐρώτων,
Ἀρεϊ νυμφιδίῳ Βερόης κήρυξεν ἀγῶνα,
Καὶ γάμον αἰχμητῆρα, καὶ ἱμερόεσσαν Ἐνυώ,
Καὶ μιν ὅλην πύκασσε γυναιμανέϊ τινὶ κόσμῳ
Κύπρις ἐπ' ἀκροπόληος ἑὰς ἱδρύσατο πάτρης
Παρθένον ἀμφήριστον ἄεθλιον ἁβρὸν ἐρώτων·
Ἀμφοτέροις δὲ θεοῖσι μίαν προέηκατο φωνήν·
Ἤθελον, εἰ δύο παῖδας ἐγὼ λάχον, ὄφρα συνάψω
Τὴν μὲν ὀφειλομένην Ἐνοσίχθονι, τὴν δὲ Λυαίῳ·
Ἀλλ' ἐπεὶ οὐ γενόμην διδυμητόκος, οὐδὲ κελεύει
Θεσμὰ γάμων ἄχραντα μίαν ξυνήονα κούρην
Ζεῦξαι διχθαδίοισιν ἀμοιβαίοις παρακοίταις
Ἀμφὶ μιῆς ἀλόχοιο μόθος νυμφοστόλος ἔστω·
Οὐ γὰρ ἄτερ καμάτοιο Βερόης λέχος· ἀμφὶ δὲ νύμφης
Ἄμφω ἀεθλεύοντε γάμου προκέλευθον ἀγῶνα·
Ὃς δέ κε νικήσῃ, Βερόην ἀνάεδνον ἀγέσθω·
Ἀμφοτέροις φίλος ὅρκος, ἐπεὶ περιδείδια κούρης
Ἕκαστος ἀμφὶ πόληος, ὅπῃ πολιοῦχον ἀκούω,
Πατρίδα μὲν Βερόης, Βερόης διὰ κάλλος ὀλέσσω·
Συνθεσίας περὶ γάμοιο τελέσσατε, μὴ μετὰ χάρμην
Πόντιος Ἐννοσίγαιος ἀτεμβόμενος περὶ νίκης,
Γαῖαν ἀιστώσειεν ἑῇ γλωχῖνι τριαίνης,
Μὴ κοτέων Διόνυσος Ἀμυμώνης περὶ λέκτρων
Ἄστεος ἀμπελόεσσαν ἀμαλδύνειεν ἀλωήν·
Εὔφρονες δὲ γένοισθε μετὰ κλόνον· ἀμφοτέροι δὲ
Φίλτρων ζῆλον ἔχοντες ὁμοφρονέοντες ἐνὶ θεσμῷ
Κάλλεϊ φαιδροτέρῳ κοσμήσατε πατρίδα νίκης·
Ὣς φαμένης, μνηστῆρες ἐπῄνεον· ἀμφοτέροις δὲ
Ἔμπεδος ὅρκος ἔην Κρονίδης, καὶ Γαῖα, καὶ Αἰθήρ,
Καὶ Στυγὸς ῥαθάμιγγες, ἐπεσφρηγίσσατο δὲ Μοῖραι
Συνθεσίας, καὶ δῆρις ἀέξετο πομπὸς ἐρώτων,
Καὶ κλόνος, ἀμφοτέρους δὲ γαμοστόλος ὥπλισε Πειθώ·
Οὐρανόθεν δὲ μολόντες ὀπιπευτῆρες ἀγῶνος
Σὺν Διῒ πάντες ἔμιμνον, ὅσοι ναετῆρες Ὀλύμπου
Μάρτυρες ὑσμίνης, Λιβανηΐδος ὑψόθι πέτρης·
Ἔνθα φάνη μέγα σῆμα ἐρωτοβλήτῳ Διονύσῳ,
Κίρκος ἀελλήεις χαλάσας πτερὸν ἔγκυον αὔρης
Βοσκομένην ἐδίωκε πελειάδα, τὴν δέ τις ἄρπη

Ἐκ χθονὸς ἁρπάξας ἁλιαίετος εἰς βυθὸν ἔπτη
Φειδομένοις ὀνύχεσσι μεταίρσιον ὄρνιν ἀείρων·
Καὶ μιν ἰδὼν Διόνυσος ἀπέπτυεν ἐλπίδα νίκης,
Ἔμπης δ' εἰς μόθον ἦλθεν, ὁ δ' ἀμφοτέρων δὲ κυδοιμῷ
Ὄμματι μειδιόωντι πατὴρ κεχάρητο Κρονίων
Δῆριν ἀδελφειοῖο καὶ υἱέος ὕψι δοκεύων.

E terra rapiens maris aquila in profundum volauit,
Parcentibus vnguibus ſublimem auem tollens
Et ipſum videns Bacchus abiecit ſpem victoriæ:
Et tamen in pugnam venit, in vtraque verò pugna
Oculo renidenti pater gaudebat Saturnius
Pugnam fratris & filij ex alto cernens.

ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΜΓ.

Ὣς ὁ μὲν ἐγχεσίδοιμος Ἄρης ὀχετηγὸς ἐρώτων
Νυμφιδίης ἀλάλαζε μάχης θαλαμηπόλον ἠχώ,
Καὶ γαμίου πολέμοιο θεμείλια πῆξεν Ἐνυώ,
Καὶ κλόνον αἰθύσσων Ἐνοσίχθονι καὶ Διονύσῳ
Θοῦρος ἔην Ὑμέναιος· ἐς ὑσμίνην δὲ χορεύων
Χάλκεον ἔγχος ἄειρεν Ἀμυκλαίης Ἀφροδίτης
Ἄρεος ἁρμονίην Φρυγίῳ μυκώμενος αὐλῷ,
Καὶ Σατύρων βασιλῆϊ, καὶ ἡνιοχῆϊ θαλάσσης
Παρθένος ἦεν ἄεθλον, ἀναινομένη δὲ σιωπῇ
Εἰναλίου μνηστῆρος ἔχειν μετανάστιον εὐνὴν
Ὑγρὸν ὑποβρυχίων ἐπεδείδιε παστὸν ἐρώτων,
Καὶ πλέον ἤθελε Βάκχον· ἔικτο δὲ Δηιανείρῃ
Ἥ ποτε νυμφιδίοιο περιβρομέοντος ἀγῶνος
Ἤθελεν Ἡρακλῆα, καὶ ἀστάθεος ποταμοῖο
Ἵστατο δειμαίνουσα βοοκραίρους ὑμεναίους.
Καὶ δρόμον αὐτοκέλευθον ἔχων δινώδεϊ ῥοίζῳ
Ἀννέφελος σάλπιγγι μέλος πολεμήιον αἰθήρ,
Καὶ βλοσυρὸν μύκημα χέων δυσπέμφελι λαιμῷ
Ἀσσυρίῳ τριόδοντι κορύσσετο κυανοχαίτης,
Σείων πόντιον ἔγχος· ἀπειλείων δὲ θαλάσσῃ
Εἰς ἔριν ὁ Διόνυσος ἐκώμασεν οἴνοπι θύρσῳ
Μητρὸς ὀρεσσινόμοιο καθεζόμενος ἅρματι Ῥείης,
Καί τις ἀεξομένη παρὰ Μυγδόνος ἄντυγα δίφρου
Ἄμπελος αὐτοτέλεστος ὅλον δέμας ἔσκεπε Βάκχου,
Βότρυχα μιτρώσασα μετάρσια σύζυγι κισσῷ,
Καί τις ὑπὸ ζυγόδεσμα περίτροχον αὐχένα σείων
Τρηχαλέον μύκημα σεσηρότι χείλεϊ πέμπων
Θηγαλέῳ χθονὸς ἄκρα λέων ἐχαράξατο ταρσῷ,
Καὶ βραδὺς ἑρπύζων ἐλέφας παρὰ γείτονι πηγῇ
Ὄρθιον ἀγνάμπτοιο ποδὸς στήριγμα κολάψας
Ὄμβριον ἀζαλέοισιν ἀνήφυσε χείλεσιν ὕδωρ,
Καὶ προχοὰς ξήρανε, κονιομένων δὲ ῥοάων
Πηγαίην ἀχίτωνα μετήγαγε διψάδα νύμφην·
Καὶ θεὸς ὑγρομέδων ἐκορύσσετο, Νηρεΐδων δὲ
Ἦν κλόνος, ἰκμαλέοις δὲ θαλασσαίων ἀπὸ νώτων
Δαίμονες ἐστρατόωντο, τανυπλέκτοις δὲ κορύμβοις
Δώματα Ποσειδάωνος ἐμάστιε πόντιον ὕδωρ,
Καὶ χθονίης λοφιῇσιν ἀρασσομένης κενεῶνος
Ἡμερίδες Λιβάνοιο μετοχλίζοντο τριαίνῃ·
Καί τινα βοσκομένην μελανόχροον ἐγγύθι πόντου
Εἰς βοέην ἀγέλην Ποσιδήιον ἅλμα γεραίρων
Θυιάδες ἐρρώοντο· τανυγλήνοιο δὲ ταύρου
Ἡ μὲν ἐπαπτομένη ῥάχιν ἔσχισεν, ἡ δὲ μετώπου
Διχθαδίης ἄπτακτα διέθλασεν ἄκρα κεραίης·
Καί τις ἀκοντιστῆρι διέτμαγε γαστέρα θύρσῳ,
Ἄλλη πλευρὸν ἔτεμνεν ὅλον βοός, ἡμιθανὴς δὲ
Ὕπτιος αὐτοκύλιστος ὑπεκλάσθη ταῦρος ἀρούρῃ,
Καὶ βοὸς ἀρτιτόμοιο κυλινδομένοιο κονίῃ
Ἡ μὲν ὀπισθιδίους πόδας εἵλκυσεν, ἡ δὲ λαβοῦσα
Προσθιδίους ἔρυσσε, πολυστροφάλιγγι δὲ ῥιπῇ
Ὄρθιον ἐσφαίρωσεν ἐς ἠέρα δίζυγα χηλήν·
Καὶ στρατιὴν Διόνυσος ἐκόσμεεν ἡγεμονῆας,

DIONYSIACORVM
LIBER XLIII.

SIC quidem pugnam excitans Mars dux prauium amorum
Sponſalis infremebat pugnæ cubicularium ſonitum,
Et nuptialis belli fundamina fixit Enyo,
Et motum excitans Neptuno & Baccho,
Impetuoſus erat Hymeneus, in pugnam verò ſaltans
Ferream haſtam ſuſtulit Amyclææ Veneris
Martis harmoniam Phrygia reboantem tibia,
Et Satyrorum regi, & gubernatori maris
Virgo erat præmium certaminis, recuſans verò ſilentio
Marini proci habere exſulem thalamum,
Humidum ſubmerſorum verebatur lectum nuptialē amorū, Beroe magis ad Bacchum inclinat.
Et malebat Bacchum, ſimilis verò erat Deianira
Quæ ſponſali circumfremente certamine
Voluit Herculem, & inſtabilis fluminis
Stabat formidans boum cornua habentes Hymeneos,
Et curſum per ſe voluntarium habens volubili turbine
Innubis tuba canebat cantum bellicoſum æther,
Et terribilem mugitum fundens rabioſo gutture
Aſſyrio tridēte armatus fuit nigros crines habēs Neptunus
Quatiens marinam haſtam interminans verò mari
In pugnam Bacchus accedebat vinicolore thyrſo
Matris monticolæ inſidens currui Rheæ,
Et quædam quæ creuerat ad Mygdonis ambitum currus
Vitis per ſe perfecta, totum corpus obumbrauit Bacchi,
Cincinnos coronans vmbroſa coniuncta hedera,
Et quiſpiam ſub iugo circumdatam ceruicem quatiens
Horribilem mugitum hiantibus labris mittens
Acuta terræ ſummitatem leo ſignabat planta,
Et tardus repens Elephas apud vicinum fontem
Rectum incuruati pedis fulcimentum lacerans
Pluuioſam aridis retraxit labiis aquam,
Et profluenta areſecit, ad puluerem verò redactis fluminib.
Fontanam tunica carētem traduxit ſiticuloſam Nympham. Neptuni certamen ingreſſi atma.
Et Deus in humido regnans armatus fuit. Nereidum verò,
Erat turbatio, humidis verò marinis à dorſis
Dii in exercitu collocabantur, longè extenſos verò ramos, habentibus Corymbis
Domus Neptuni flagellabatur marina aqua,
Et terreſtris montano fracto ventre
Vites Libani emouebantur tridente:
Et quendam paſtum nigricolorem apud pontum,
In boum armento Neptunium ſaltum venerans
Thyiades feſtinabant, extenſos verò oculos habentis tauri
Hæc quidem tangens dorſum ſcidit, hæc verò frontis
Duplicis inconcuſſas fregit ſummitates cornu:
Et quiſpiam percuſſore diſſecuit ventrem Thyrſo,
Alia latus ſecuit totum bouis ſemimortuus verò
Pronus per ſe volutus procubuit taurus in terra,
Et bouis iam ſecti voluti in puluere
Hæc quidem poſteriores pedes traxit, illa verò ſumens
Priores trahebat, multum verſatili verò impetu
Rectum incuruauit in aëra bijugem vngulam:
Et exercitus Bacchus ornabat duces.

Bacchus exercitum inſtruit. OEneus Ereuthalionis ex Phyllide filius. Helicaon OEnopion & Staphylus filij OEnomai

Statuens quinque phalanges in aquoſam Bellonam.
Prioris ordini imperauit Cilix vitibus decoratus OEneus
Filius Ereuthalionis quem genuerat prope taurum
Phyllidis ruri ſtabulantibus conuerſatus nuptiis.
Alteram verò ducebat nigros crines habens Helicaon
Flauicolor roſeis genis, circa ceruicem verò
Cincinnus pulchre inuoluta circularis trahebatur coma.
OEnopion tertia, Staphylus anteſignanus erat quarta
OEnomai duo filij vinum amantis patris.
Quintam verò ducebat Melanthus princeps Indorum
Quem peperit OEnone Ciſſei filia: circa puerum verò
Vinea complicans fragrantes ſummitates foliorum
Faſcias viteas circumuoluerat mater
Filium perfundens potus grauido torcularis.
Talis hederiferis iaculans cum telis
Comes viteo philax armata fuit Baccho:
Et exercitum armauit fundens populum excitantem vocem,
Baſſarides pugnate, armato verò Baccho
Tibia mea cornuta bellicoſum ſonitum feriens
Oppoſitum reſonet carmen mugienti concha,
Et geminis ſtrepitibus belli ferro reſonantem ſonitum
Tympana reſonent: marino verò ſaltans
Glaucum iaculetur Maron bellicoſo Thyrſo,
Et capillos Nerei inſueta ligate hedera,
Et Phari maris relinquens Aegyptiam aquam,
Ceruinam varium dorſum habentem poſt pelles Phoca
Ceruicem inflectat mihi audacem, ſi poteſt verò
Sileno ebrio contrà armetur Melicerta,
Et habitatorem Tmoli poſt muſcoſos torrentes
Senem Phorcyn docete Thyrſum attollere,
Et Satyrus bello promptus ſuam ferulam quatiens,
Sitculoſum Nerea remoueat è mari,
Viteus verò fiat ſenex terreſtris triturator
Ruſticis manibus & nuper plantatis ex hortis
Cincinnos coronate Palæmonis vinicolore vinculo,
Et ipſum ſubſeruientem poſt Iſthmici profunditatem maris
Marinum gubernatorem adducite matri Rhea
Marino flagello gubernatorem leonum,
Non enim meum poſt pontū conſobrinū adhuc relinquam,
Videbo verò phalangem haſta partis maris
Ceruina pelle ornatam, inſinitis verò Nymphis
Cymbala Baſſaridibus præbete, miſcete Bacchis
Hydriades, Thetidis verò & ſi genus eſt maris
Solius hoſpitalis obſeruate domum Deæ,
Leucothea verò non calceatas coniungite plantas cothurnis,
Terreſtris verò apparens comes Euantis Bacchæ
Doris attollat meam Thyaſo conuenientem piceam,
Et profunda Panopeia quatiens muſicum maris
Cincinnos cingat viperino ramo:
Idothea verò inuita circumpulſatilia crepitacula ſumat,
Et deſiderium æquale habentem amore inſanienti & ipſi
Quæ inuidia Galateam ſubſeruire Baccho?
Munus nuptiale Amymones cubicularium vt perficiat
Tela laboranti manu Libaneidi peplum regina,
Sed genus Nerei relinquite, pontigradas enim
Famulas non volo, Borea ne Zelotypiam excitem
Et comam nutriens cuſpide latos ramus extendentis frōtis
Pan meus montiuagus inermis manu premens
Acuto percutiat Neptunum cornu
Pectus medium tangens bene flexilibus cuſpidibus,
Aut ſcopulo montano, frangat verò vngulis
Duplicem Tritonis coniugem circulum ſpina:
Glaucus à mari irrigati internuncius Neptuni
Baccho famuletur circumpulſatilia manibus tollens
Ceruicali balteo vagabunda tympana Rhea.
Non ſolam ob Beroen pugno, ſed etiam ob ipſam
Nympham noſtram ob patriam, non ipſum frangens
Stantem inconcuſſam maris Rex Neptunus
Marinam præſentem demoliatur tridente,

Στῆσε πέντε φάλαγγας ἐς ὑδατόεσσαν Ἐνυώ,
Τῆς προτέρης πρόμος ἦρχε Κίλιξ ἀγλάμπελος Οἰνεὺς
Υἱὸς Ἐρευθαλίωνος, ὃν ἤεσεν ἐγγύθι ταύρου
Φυλλίδος ἀγραύλοισιν ὁμιλήσας ὑμεναίοις·
Τῆς δ' ἑτέρης ἡγεῖτο μελαγχαίτης Ἑλικάων
Ξανθοφυὴς ῥοδέοισι παρήϊσιν, ἀμφὶ δὲ δειρῇ
Πλοχμὸς ἐϋστροφάλιγγος ἕλιξ ἀνεσύρετο χαίτης,
Οἰνοπίων τριτάτης, Στάφυλος προμάχιζε τετάρτης
Οἰνομάου δύο τέκνα φιλακρήτοιο τοκῆος.
Πέμπτης δ' ἡγεμόνευε Μέλανθος ὄρχαμος Ἰνδῶν,
Ὃν τέκεν Οἰνώνη Κισσηΐς· ἀμφὶ δὲ κούρῳ
Φυταλιῆς πλέξασα θυώδεα ἄκρα πετήλων
Σπάργανα βοτρυόεντα πέριξ εἱλίξατο μήτηρ,
Υἱέα χυτλώσασα μέθης ἐγκύμονι ληνῷ,
Τοίη κισσοφόροισιν ὀϊστεύουσα βελέμνοις
Σύνδρομος ἀμπελόεντι φύλαξ ἐκορύσσετο Βάκχῳ·
Καὶ στρατιὴν θώρηξε χέων λαοσσόον ἠχώ,
Βασσαρίδες μάρνασθε, κορυσσομένου δὲ Λυαίου
Αὐλὸς ἐμὸς κεράεις πολεμήϊον ἦχον ἀράσσων
Ἀντίτυπον φθέγξαιτο μέλος μυκήτορι κόχλῳ,
Καὶ διδύμοις πατάγοισι μόθου χαλκόθροον ἠχὼ
Τύμπανα δουπήσειε, ἐναλίῳ δὲ χορεύων
Γλαῦκον ὀϊστεύσειε Μάρων ῥιψαύχενι θύρσῳ,
Καὶ πλοκάμοις Νηρῆος ἀηθέϊ δήσατε κισσῷ,
Καὶ Φάρου πόντοιο λιπὼν Αἰγύπτιον ὕδωρ,
Νεβρίδα ποικιλόνωτον ἔχων μετὰ δέρματα φώκης,
Αὐχένα κυρτώσειεν ἐμοὶ θρασύν, εἰ δυνατὸν δὲ
Σειληνῷ μεθύοντι κορυσσέσθω Μελικέρτης,
Καὶ ναέτην Τμώλοιο μετὰ βρυόεντας ἐναύλους
Γηραλέον Φόρκυνα διδάξατε θύρσον ἀείρειν,
Καὶ Σάτυρος μεθέγαρμος ἑὸν νάρθηκα τινάσσων
Ἀσφαλέων Νηρῆα μετασπάσειε θαλάσσης,
Ἀμπελόεις δὲ γένοιτο γέρων χερσαῖος ἀμητὴς
Ἀγραύλοις παλάμῃσι καὶ ἀρτιφύτων ἀπὸ κήπων
Βόστρυχα μιτρώσασθε Παλαίμονος οἴνοπι δεσμῷ,
Καί μιν ὑποδρήσσοντα μετ' Ἰσθμιάδος βυθὸν ἅλμης
Πόντιον ἡνιοχῆα κομίσσατε μητέρι Ῥείῃ
Εἰναλίῃ μάστιγι κυβερνητῆρα λεόντων,
Οὐ γὰρ ἐμὸν κατὰ πόντον ἀνεψιὸν εἰσέτ' ἐάσω,
Ἀθρήσω δὲ φάλαγγα δορικτήτοιο θαλάσσης
Νεβρίδι κοσμηθεῖσαν, ἀπειρύτῃσι δὲ νύμφαις
Κύμβαλα Βασσαρίδεσσιν ὀπάσσατε, μίξατε Βάκχαις
Ὑδριάδας, Θέτιδος δὲ καὶ εἰ γένος ἐστὶ θαλάσσης
Μούνης ξεινοδόκοιο φυλάξατε δώματα θεαίνης,
Λευκοθέης δ' ἀπέδιλα συνάψατε ταρσὰ κοθόρνοις,
Χερσαίη δὲ φανεῖσα συνέμπορος εὐάδι Βάκχῃ,
Δωρὶς ἀερτάζειν ἐμὴν θιασώδεα πεύκην,
Καὶ βυθίη Πανόπεια τιναξαμένη βαθύηχον
Βόστρυχα μιτρώσειεν ἐχιδνήεντι κορύμβῳ·
Εἰδοθέη δ' ἀέκουσα δεξίκροτα ῥόπτρα δεχέσθω,
Καὶ πόθον ἶσον ἔχουσα ἐρωμανέοντι καὶ αὐτῷ
Τίς νέμεσις Γαλάτειαν ὑποδρήσσειν Διονύσῳ;
Ἕδνον Ἀμυμώνης θαλαμηπόλον ἔργα τελέσσῃ
Ἱστοπόνῳ παλάμῃ Λιβανηΐδι πέπλον ἀνάσσῃ·
Ἀλλὰ γένος Νηρῆος ἐάσατε, ποντοπόρους γὰρ
Δμωΐδας οὐκ ἐθέλω, Βορέῃ μὴ ζῆλον ἐγείρω·
Καὶ κομόων γλωχῖνι τανυπλέκτοιο μετώπου
Πὰν ἐμὸς ὀρεσίφοιτος ἀτευχέϊ χειρὶ πιέζων
Θηγαλέῃ πλήξειε Ποσειδάωνα κεραίῃ,
Στέρνα μεσαιτάτοιο τυχὼν εὐκαμπέσιν αἰχμαῖς,
Ἢ σκοπέλῳ λοφόεντι διαρρήξειε δὲ χηλαῖς
Δισσοφυῆ Τρίτωνος ὁμόζυγα κύκλον ἀκάνθης·
Γλαῦκος ἁλιβρέκτοιο διάκτορος Ἐννοσιγαίου
Βάκχῳ ὑποδρήσσειε δεξίκροτα χερσὶν ἀείρων
Αὐχενίῳ τελαμῶνι περίδρομα τύμπανα Ῥείης·
Οὐ μούνης Βερόης πέρι μάρναμαι, ἀλλὰ καὶ αὐτῆς
Νύμφης ἡμετέρης περὶ πατρίδος, οὐ μὲν ἀράξας
Ἱσταμένην ἀτίνακτον ἄναξ μεδέων Ἐνοσίχθων
Εἰναλίην παρεοῦσαν ἀμαλδύνειε τριαίνῃ,

Ὅτι

Ὅττι κατ' αὐτὸν Ἄρηα θωρήξομαι· ἀμφοτέρων γὰρ
Εἰ λάχε γείτονα πόντον, ἔχει φυτὰ μεῖα Βάκχου
Νίκης ἡμετέρης σημήϊον ἀγχιάλου γάρ·
Ἀλλὰ παλαιοτέρην μετὰ Παλλάδα μάρτυρι Βάκχῳ
Κέκροψ ἄλλος ἵκοιτο δικασπόλος, ὄφρα καὶ αὐτὴ
Ἀμπελόεν ἀείδοιτο φερέπτολις, ὥσπερ ἐλαίη,
Καὶ πόλιος τελέσας ἱερὸν τύπον, οὐ μιν ἐάσω
Ἐγγὺς ἁλός, κραναὰς δὲ ταμὼν ναρθηκι κολώνας
Γείτονα Βηρυτοῖο γεφυρώσω βυθὸν ἅλμης,
Χερσώσας σκοπέλοισιν ἁλὸς πλωτήϊον ὕδωρ·
Τρηχαλέη δὲ κέλευθος ἰσάζεται ὀξέϊ θύρσῳ·
Ἀλλὰ πάλιν μάρνασθε Μιμαλλόνες ἠθάδι νίκῃ
Θαρσήσασαι, κταμένων δὲ νεόρρυτον αἷμα Γιγάντων
Νεβρὶς ἐμὴ μεθέπουσα μελαίνεται, εἰσέτι δ' αὐτὴ
Ἀντολίη τρομέει με, καὶ εἰς πέδον αὐχένα κάμπτει
Ἰνδὸς Ἄρης, Βρομίῳ δὲ λιτήσια δάκρυα λείβων,
Δάκρυα ποταμόεντα, γέρων ἔφριξεν Ὑδάσπης,
Καὶ διερὴν μετὰ δῆριν ἔχων Λιβανηΐδα νύμφην,
Ἓν γέρας ἱμείροντι χαρίζομαι Ἐννοσιγαίῳ,
Ἣν ἐθέλῃ, μελπέσθω ἐμῶν ὑμέναιον ἐρώτων.
Μοῦνον ἐμὴν Βερόην μὴ δόχμιον ὄμμα τανύσσῃ·
Τοῖον ἔπος κατέλεξεν· ἀπειλητῆρι δὲ μύθῳ
Κερτομέων Διόνυσον ἀμείβετο Κυανοχαίτης·
Αἰδόμενος Διόνυσε κορύσσομαι, ὅττι τριαίνης
Ἤρισας αἰχμητῆρι, φυγὼν βουπλῆγα Λυκούργου,
Οὐκ ἄγαμαι ποτὲ τοῦτο σελασφόρε· μητροφόνος γὰρ
Ἐκ πυρὸς ἐβλάστησας, ὅθεν πυρὸς ἄξια ῥέζεις.
Ἀλλὰ φίλοι Τρίτωνες ἀρήξατε, νικήσατε Βάκχας
Ποντοπόρους τελέσαντες, ὀρεσσαύλου δὲ σπορῆος
Τύμπανα Σιληνοῖο καταβαπτίζοιτο θαλάσσῃ
Κύματι συρομένοιο, καὶ οἰδαίνοντι ῥεέθρῳ
Νηχόμενοι Σάτυροι, φιλεύϊος αὐλὸς ἀλάσθω
Εἰς πλόον αὐτοέλικτος· ἐν ὑγρῷ δὲ μελάθρῳ,
Βασσαρίδων στορέσειεν ἐμὸν λέχος ἀντὶ Λυαίου·
Οὐ χατέω Σατύρων, οὐ Μαινάδας εἰς μόθον ἕλκω·
Νηρεΐδες γεγάασιν ἀρείονες· ἀλλὰ θαλάσσῃ
Διψαλέαι κρύπτοιντο Μιμαλλόνες· οἰνοχύτου δὲ
Ἀντὶ δέπαος πίνοιεν ἐμῆς ἁλὸς ἁλμυρὸν ὕδωρ·
Καί τις ἐλαυνομένη διερῇ Πρωτῆος ἀκωκῇ,
Βασσαρὶς αὐτοκύλιστος ὀλισθήσειε θαλάσσῃ,
Ὀρχηθμὸν θανάτοιο κυβιστήσασα Λυαίῳ.
Δεῦρο Θέτι σκοπίαζε, τεὸς Διόνυσος ἀλύξας,
Καλὰ φιλοξενίης ζωάγρια δῶκε θαλάσσῃ,
Αἰθιόπων δὲ φάλαγγας ἐσώσατο, καὶ στίχας Ἰνδῶν·
Ληΐδα Νηρεΐδεσσι· κακογλώσσου δὲ νύμφης
Δωρίδι δούλια τέκνα κομίσσατε Κασσιεπείης·
Ποινὴν ἀρτιτέλεστον, ἀμαιμακέτῳ δὲ ῥεέθρῳ
Ὠκεανοῦ πυρόεντα λελουμένον ἀστέρα Μαίρης,
Λυσσαίνης [illegible] ἀκοιμήτοιο χορείης,
Σείριον ἀμπελόεντα μεταστήσειας Ὀλύμπου·
Ἀλλὰ σὺ Λύδιε Βάκχε χερείονα θύρσον ἐάσας,
Δίζεο σοὶ βέλος ἄλλο, καὶ αἴγλη δέρματα νεβρῶν
Κάτθεο σῶν βελέων ὀλίγον σκέπας· οὐρανίου δὲ
Εἴ σε Διὸς γαμίη μαιώσατο νυμφιδίη φλόξ,
Ἄρτι πυρὶ πολέμιζε πυριτρεφές, ἄρτι κεραυνῷ
Πατρῴῳ προμάχιζε κυβερνητῆρι τριαίνης,
Καὶ στεροπὴν κούφιζε, καὶ αἰγίδα πάλλε τοκῆος·
Οὐ γὰρ Δηριάδης σε μένει πρόμος, οὐ Λυκούργου
Οὗτος ἀγὼν Ἀράβων ὀλίγος μόθος, ἀλλὰ θαλάσσης
Τόσσα τίνων, σείων δὲ καὶ εἰσέτι πόντιον αἰχμὴν
Οὐρανὸς ἡμετέρου βυθίου δεδάηκεν Ἐνυώ·
Καὶ πρόμος ὑψικέλευθος ἐμῆς τριόδοντος ἀκωκῆς·
Τέτρατός ἐστι Φαέθων, ὅτι δύσμαχος ἀμφὶ Κορίνθου,
Εἰς μόθον ἀστερόεντα κορύσσετο πόντιος Ἄρης·
Ὑψώθη δὲ θάλασσα κατ' αἰθέρος· ὠκεανῷ δὲ
Λούετο διψὰς ἄμαξα, καὶ ὕδασι γείτονος ὅρμης
Βάψας ἑρμογένεια κύων ἐψύχετο Μαίρης,
Καὶ βυθίων κανόνες αἰωρήθησαν ἐπαύλων
Κύματα πυργώσαντες, ἱμασσομένοιο δὲ πόντου

Quod contra ipſum armatum ego armabor, vtrumq; enim
Si fortius fuerit vicinum potiu habet plantas infimas Bacchi
Victoria noſtræ ſignum, littoralis enim.
Sed antiquiorem poſt Palladem teſti Baccho
Cecrops alius veniat iudex, vt & ipſa
Vitis decantetur vrbem ferens tanquam oliua,
Et vrbis perficiens gratam imaginem, non ipſum relinquam
Prope mare, oblongas verò amputans ferula rupes
Vicinam Beryti ponte coniungam profunditatem maris,
Deſolans ſcopulis maris lapidibus ſtratam aquam.
Aſpera verò via complanatur acuto Thyrſo.
Sed rurſus pugnate Mimallones conſueta victoria
Confidentes, occiſorum verò nuper fuſum ſanguinem Gigantū
Cerenna mea tractans nigra redditur, inſuper & ipſa
Orientalis regio trepidat, & in ſolum ceruicem flectit
Indus Mars. Baccho verò ſuppliceo lacrymas libans,
Lacrymas fluuiatiles, ſenex inhorruit Hydaſpes:
Et humidam poſt pugnam habens Libaneidem Nympham,
Vnum munus deſideranti exhibeo Neptuno.
Si volet, canat meorum hymenæum amorum:
Solummodo mea Beroe ne obliquum oculum intendat.
Tale verbum dixit: minaci verò ſermone
Sugillans Bacchum reſpondebat Neptunus
Pudore affectus Bacche armor, quòd tridentis
Contenderis cum bellatore, fugiens bouem ſtimulum Lycurgi,
Non admiror vnquā hoc ô Lucifer, à matrem occidēte enim
Ex igne germinaſti vnde igni condigna facis.
Sed ô amici Tritones adiuuate, vincite Bacchas
Pontigradas facientes, in montibus ſtabulantis verò satoris
Tympana Sileni ſubmergantur in mari
Fluctu abſtracti & intumenti flumine
Natantis Satyri Bacchica tibia erret
In natatum per ſe volutum, in humido verò palatio,
Baſſaridum ſternat meum lectum pro Baccho.
Non indigeo Satyris, non Mænadas in pugnam traho
Nereides ſunt meliores: ſed in mari
Siticuloſæ abſcondantur Mimallones, vinum fundente verò
Pro poculo bibant mei maris ſalſam aquam:
Et quæpiam impulſa humido Protei mucrone,
Baſſaris per ſe voluta decidat in mare,
Saltationem mortis caput demittendo ſaltans Baccho.
Huc Thetis aſpice tuus Bacchus propulſans,
Pulchra hoſpitalis vitæ præmia dedit mari,
Aethiopum verò phalanges ſeruauit, & ordines Indorum.
Prædam Nereidibus malam linguā verò habentis Nymphæ
Doridi ſeruos pueros adferte Caſſiopeæ
Pœnam ſeruis perfectam, inſuperabili verò fluctu
Oceani vittam ablutam ſtellam Mæræ
Leæna prauum peruigilis chorea.
Sirium viteum tranſponas cœli.
Sed tu Lydie Bacche deteriorem Thyrſum relinquens,
Quære tibi telum aliud, & varias pelles hinnulorum.
Depone tuorum telorum exiguum velum, cœleſtis verò
Si te Iouis nuptialis obſtetricata eſt ſponſalis flamma,
Iam cum igne pugna igni nutrite, iam fulmine
Paternum pugna cum gubernatore tridentis,
Et fulgur eleua, & ægidem vibra patris.
Non enim Deriades te expectat dux, non Lycurgi
Hoc certamen Arabum exiguum prælium ſed maris
Tanta, trepidans verò adhuc marinam cuſpidem
Cœlum, noſtrum profundum didicit bellum.
Et dux altiuagus meæ tridentis cuſpidis
Tētatus eſt Phaëthon quòd pugna infelix, circa Corinthum.
In bellum ſtellatum armatus fuit marinus Mars.
Eleuatum verò eſt mare ad æthera, Oceano verò
Lauatur ſiticulus currus & aquis vicini maris
Tingens hermagenea canis refrigerabatur canicula,
Et profundorum ventres eleuabantur ſtabulorum.
Fluctus in ſublime attollentes flagellato verò mari

Cæleſti Delphino marinus occurrebat Delphin.
Sic locutus tridente penetralia concuſſit maris,
Et fluctu reſonante, & intumente flumine
Aera flagellantes bombum emittebant aquæ tractus,
Et humidis ſcutis armatus fuit exercitus maris,
Et profundi Saturnij mari irrigatum prope ſtabulum
Haſtam voluebat ſubmarinam Melicerta
Coniungens Iſthmium currum, & humigradi regis
Haſtam in mari fultis ſuſtulit currui
Duplici cuſpide marina dorſa frangens,
Coniungens Iſthmium currum, & equino hinnitu
Indicorum fremitum vnà perſtrepebat leonum.
Et curſum humidum impulit, intenſo verò curru
Summam aquam non irrigatā ſignabat non rigata vngula.
Triton verò exteſū mētū habēs reſonabat Bacchica pugna,
Qui geminis membris habet mortalem imaginem
Duplicis naturæ, vireſcentem ab ilius vſque ad caput,
Semiperfectus, humidi verò protenſus ilij tractu
Duplicatus piſcoſa forma circumflectebatur cauda:
Et humida ſcutica marino in præſepi
Coniungens velocigrada latum currum procella
Glaucus habitum ſilotos pedes dorſum flagellauit equorum,
Et Satyros perſecutus eſt, marifremo verò tumultu
Pan. *Pan cornutus inuiis in aquis leuis viator*
Non madidus Aegeis repulſans mare vngulis
Inſtabilis ſaltabat pede pontum frangens,
Fiſtula cantans belli cantum, in fluctibus verò
Simulatam audiens ventoſam imaginem vocis
Pedibus montanis percurrebat marinam aquam
Inquirens pulſum alium, ventoſa verò & ipſa
Nata ex Syringe ſequebatur marina Echo,
Alius bene fundatum dorſum inſulare voluens
Proiecit in Hydriades, aberrans verò petra
Nereidum concuſſit Palamonis genitalem aulam
Proteus verò Iſthmium flumen relinquens Pallenij maris
Marino thorace armatus fuit pelle Phocæ:
Circa ipſum verò coronatim fluebant nigri Indi,
Baccho imperāte & criſpos capillos habētiū ordines virorū
Proteus varias formas. *Phocarum multiformem complectebantur paſtorem.*
Conſtricti verò ſenis erat verſicolor imago.
Proteus enim membris imaginem fictam texens
Proteus in arborem. *Panthera varium dorſum habens ſuam notabat formam,*
Et arbor per ſe perfecta in terra recta ſtabat,
Arboreſcere faciens ſua membra: concuſſis verò foliis
Falſum ſuſurrum Boreali traxit aura,
Et pictis ſquammis inſtructa dorſa ſignans
Serpebat draco, medio verò compreſſo ventre
Spiram ſuſtulit, præſaltante verò tremore
Summitates intenſæ voluebantur circularis caudæ,
Et caput erexit, expuens verò è mento
Venenum iaculatorium hiante traxit gutture,
Et corpus alias aliud habens vmbratili forma
Horruit vt leo, mouebatur vt aper, aqua fluebat, & chorus Indorum
Humidum minaci fluctum conſtrinxit vinculo
Manibus lubricis habens fallacem aquam.
Doloſus verò ſenex multifariam imaginem mutans
Periclymenus ab Hercule interfectus. *Habuit Periclymeni multimoda varia forma,*
Quem occidit Hercules, quando digitos duos coniungens
Fallax imitamentum falſæ mentitus eſt apis:
Littoralem verò ſenis circulo includebant tranſitum
Pecora odorata, arenam verò amatæ Phocæ
Aperto grauiter ſonans aqua æſtuabat gutture,
Filiarum verò phalangē Bacchū amantē in pugnam trahēs
Haſta fluctuoſa ſenex armatus fuit Nereus,
Pontigrado Tritoni deſiliens Elephantum
Horribilis videre, multæ enim in littore vicinæ ripæ
Marina Nerei inclinabantur cuſpide,
Nereidum verò generationes plaudebant vnà ſuo patri,
Pugnæ ſtrepitum & in bellum ſuper ponto:

Οὐρανίῳ δ' ἤντησε θαλάσσιος ἰσότυπος Δελφίς·
Ὣς εἰπὼν τριόδοντι μυχοὺς ἐτίναξε θαλάσσης,
Καὶ ῥοθίῳ κελάδοντι, καὶ οἰδαίνοντι ῥεέθρῳ
Ἠέρα μαστίζοντες ἐβόμβεον ὕδατος ὁλκοί,
Καὶ διερῇς σακέεσσιν ἐθωρήχθη στρατὸς ἅλμης
Καὶ βυθίου Κρονίωνος ἀρδευομένῳ παρὰ φάτνῃ
Ἐγχείην ἕλιξεν ὑποβρυχίην Μελικέρτης,
Ζεύξας Ἴσθμιον ἅρμα καὶ ὑγροπόρου βασιλῆος
Ἔγχος ἀμειψαμένῃ παρηέρησεν ἀπήνῃ,
Δισσάδι γλωχῖνι θαλάσσια νῶτα χαράσσων,
Ζεύξας Ἴσθμιον ἅρμα, καὶ ἱππείῳ χρεμετισμῷ
Ἰνδώων κελάδημα συνεπλατάγησε λεόντων,
Καὶ δρόμον ὑγρὸν ἔλαυνε, τιταινομένοιο δὲ δίφρου
Ἄκρον ὕδωρ ἀδίαντον ἐπέγραφεν ἄβροχος ὁπλή.
Τρίτων δ' ἐννοσίγαιος ἐπήχεε θυιάδι χάρμῃ,
Ὃς διδύμοις μελέεσσιν ἔχει βροτοειδέα μορφήν
Ἀλλοφυῆ, χλοάουσαν ἀπ' ἰξύος ἄχρι καρήνου
Ἡμιτελής, διερῆς δὲ παρήορος ἰξύος ὁλκῷ
Δίπτυχος ἰχθυόεντι τύπῳ σφαιρούμενος οὐρῆς,
Καὶ διερῇ μάστιγι θαλασσαίῃ παρὰ φάτνῃ
Ζεύξας ὠκυπόδων πεφορημένον ἅρμα θυέλλῃ
Γλαῦκος ἀειρομένων λοφιὴν ἐπεμάστιεν ἵππων,
Καὶ Σατύρους ἐδίωκεν, ἁλιρρόθῳ δὲ κυδοιμῷ
Πὰν κερόεις ἀβάτοισιν ἐν ὕδασι κοῦφος ὁδίτης
Ἄβροχος Αἰγαίοιο ἀνακρούων ἅλα χηλαῖς
Ἄστατος ἐσκίρτησε, κλονέων πόντον ἀράσσων
Πηκτίδι συρίζων πολέμου μέλος· ἐν ῥοθίοις δὲ
Μιμηλὴν αἴων ἀνεμώδεα εἰκόνα φωνῆς
Ποσσὶν ὀρεσσινόμοισι διέτρεχε πόντιον ὕδωρ,
Μαστεύων κτύπον ἄλλον, ἀνεμώδης δὲ καὶ αὐτή
Τικτομένη σύριγγος ἐδίωκετο πόντιος Ἠχώ·
Ἄλλος ἐϋκρήπιδα λόφον νησαῖον ἑλίξας
Ῥίψεν ἐφ' Ὑδριάδεσσιν· ἀποπλαγχθεῖσα δὲ πέτρη
Νηρεΐδων ἐτίναξε Παλαίμονος ἔμβρυον αὐλήν,
Πρωτεὺς δ' Ἴσθμιον οἶδμα λιπὼν Παλληνίδος ἅλμης
Εἰναλίῃ θώρηκι κορύσσετο δέρματι φώκης·
Ἀμφὶ δέ μιν στεφανηδὸν ἐσύρρεον αἴθοπες Ἰνδοί
Βάκχου κεκλομένοιο, καὶ ἑλικόμων στίχες ἀνδρῶν
Φωκάων πολύμορφον ἐπηχύναντο νομῆα·
Σφιγγομένου δὲ γέροντος ἔην ἑτερόχροος εἰκών·
Πρωτεὺς γὰρ μελέεσσι τύπον μιμηλὸν ὑφαίνων,
Πόρδαλις αἰολόνωτος ἑὴν ἐστίξατο μορφήν,
Καὶ φυτὸν αὐτοτέλεστον ἀπὸ χθονὸς ὄρθιον ἔστη,
Δενδρώσας ἑὰ γυῖα· τινασσομένων δὲ πετήλων
Ψευδαλέον ψιθύρισμα Βορειάδι σύρισεν αὔρῃ,
Καὶ κατὰ τὰς φολίδεσσι κεκασμένα νῶτα χαράξας
Εἷρπε δράκων, μεσάτῳ δὲ πιεζομένου κενεῶνος
Σπείρας ἀνείρυσε, καὶ ὀρχηστῆρι δὲ παλμῷ
Ἄκρα τιταινομένης ἐλέλιζε κυκλάδος οὐρῆς,
Καὶ κεφαλὴν ὄρθωσεν· ἀποπτύων δὲ γενείου
Ἰὸν ἀκοντιστῆρα κεχηνότι σύρισε λαιμῷ,
Καὶ δέμας ἀλλοπρόσαλλον ἔχων σκιοειδέϊ μορφῇ
Φρίξε λέων, σῦς ἔσκεν, ὕδωρ ῥέε, καὶ χορὸς Ἰνδῶν
Ὑγρὸν ἀπειλητῆρα ῥόον σφηκώσατο δεσμῷ
Χερσὶν ὀλισθηρῇσιν ἔχων ἀπατήλιον ὕδωρ·
Κερδαλέος δὲ γέρων πολυδαίδαλον εἶδος ἀμείβων
Εἶχε Περικλυμένοιο πολύτροπα δαίδαλα μορφῆς,
Ὃν κτάνεν Ἡρακλέης, ὅτε δάκτυλα δισσὰ συνάψας
Ψευδαλέον μίμημα νόθης ἔψευσε μελίσσης·
Χερσαίην δὲ γέροντος ἐκυκλώσαντο πορείην
Πώεα κηώεντα, φιλοψαμάθοιο δὲ φώκης
Οἰγομένου βαρύδουπον ὕδωρ ἐπεπάφλασε λαιμοῦ.
Θυγατέρων δὲ φάλαγγα φιλάκρατον εἰς μόθον ἕλκων
Ἔγχεϊ κυματόεντι γέρων ὡπλίζετο Νηρεύς,
Ποντοπόρῳ Τρίτωνι καταθρώσκων ἐλέφαντα
Δεινὸς ἰδεῖν, πολλαὶ δὲ παρ' ᾐόνα γείτονες ὄχθαι
Εἰναλίῃ Νηρῆος ἐδοχμώθησαν ἀκωκῇ·
Νηρεΐδων δὲ γένεθλα συνεκρούσαντο τοκῆϊ,
Ὑσμίνης ἀλάλαγμα καὶ εἰς μόθον ὑψόθι πόντου

Ηυμα-

Ἡμιφανὴς ἀπέδιλος ἐβακχεύθη χορὸς ἅλμης,
Καὶ Σατύρων ἀσίδηρον ἐπεγείρουσα κυδοιμὸν
Ἀρχαίην ἐπὶ νύσσαν ἀνέδραμεν ἄστατος Ἰνώ,
Λευκὸν ἐρευγομένη μανιώδεα ἀφρὸν ἀπήνης,
Καὶ βλοσυρὴ Πανόπεια διαΐσσουσα γαλήνης
Γλαυκὰ θαλασσαίης ἐπεμάστιε νῶτα λεαίνης,
Καὶ ῥοπάλῳ δυσέρωτος ἀνεζωσμένη Πολυφήμου
Εἰναλίη Γαλάτεια κορύσσετο λυσσάδι Βάκχῃ·
Κουφίζων δ' ἀτίνακτον ἀμετρέπτων ἐπὶ νώτων
Πομπίλος ἠέρταζε δι' ὕδατος ἄβροχον Ἰνώ,
Ὡς δέ τις ἱππείων ἐλατὴρ ἀπὸ κυκλάδι τέχνῃ
Δοχμώσας ὅλον ἵππον ἀριστερὸν ἐγγύθι νύσσης
Δεξιτερὸν κάμψειε παλιμμεθίοιο χαλινοῦ
Κέντρῳ δ' ἐπισπέρχων προχέων πλήξιππον ἀπειλήν,
Ὀκλάζων ἐπίκυρτος ἐπ' ἄντυγι γούνατα κάμψας
Ἰξύϊ καμπτομένῃ καὶ ἑκούσιον ἵππον ἐλαύνων,
Φειδομένῃ παλάμῃ τεχνήμονι βαιὸν ἱμάσσει,
Ὄμμα βαλὼν κατόπισθε, παρελκομένῳ δὲ προσώπῳ
Δίφρον ὀπισθοπόροιο φυλάσσεται ἡνιοχῆος·
Ὣς τότε Νηρεΐδες διερὴν περὶ νύσσαν ἀγῶνος
Ἰχθύας ὠκυπόροισιν ἐοικότας ἤλασαν ἵπποις,
Ἄλλη δ' αἰπυκέλευθον ἀλίδρομον εἶχε πορείην,
Γνωτῷ δ' ἰχθυόεντι καθιππεύουσα γαλήνης
Ἡνίοχος δελφῖνος ὑποκύψασα θαλάσσης
Ὑγρομανῆ δρόμον εἶχε· φανεὶς δέ τις ὑγρὸς ὁδίτης
Μεσσοφανὴς δελφῖνας ὁμόζυγας ἔσχισε δελφίς,
Καὶ ποταμοὶ κελάδησαν ἐς ὑσμίνην Διονύσου,
Θαρσαλέοντες ἄπαυστα, καὶ αἰώνων ἀπὸ λαιμῶν
Ὑδατόεν μύκημα χανόντος Ὠκεανοῖο
Ἄγγελος ὑσμίνης Ποσιδήϊος ἔβραμε σάλπιγξ·
Καὶ πελάγη κυρτῶντο συναιχμάζοντα τριαίνῃ,
Ἰκαρίῳ Μυρτῷος ἐπέτρεχεν· ἀγχιφανὴς δὲ
Ἑσπερίῳ Σαρδῷος, Ἴβηρ ἐπεσύρετο Κελτῷ,
Οἰδαίνων πελάγεσσι, καὶ ἠθάδι δίζυγι πόντῳ
Βόσπορος ἀσάλευτος ἐμίγνυε καμπύλον ὕδωρ·
Αἰγαίου δὲ ῥέεθρα συνωθήσαντες ἀέλλῃ
Ἰονίης κανόνες ἐμαστίζοντο θαλάσσης
Σύζυγες· Σικελὴ δὲ παρὰ σφυρὰ θυιάδος ἅλμης
Κύμασι πυργωθεῖσα συνέκτυπεν Ἀδριὰς ἅλμη
Ἀγχινεφής, καὶ κόχλον ἑλὼν ὑπὸ Σύρτιος ὕδωρ
Εἰναλίῃ σάλπιγγι Λίβυς μυκήσατο Νηρεύς·
Καί τις ἀναΐξας ῥοθίων χερσαῖος ὁδίτης
Εἰς σκόπελον πόδα λαιὸν ἐρείσατο, δεξιτερῷ δὲ
Οὔρεος ἄκρα κάρηνα τεμὼν ἐνοσίχθονι ταρσῷ
Μαινάδος ἀψαύστοιο κατηκόντιζε καρήνου,
Καὶ βυθίῃ τριόδοντι καταιχμάζων Διονύσου
Ἅλμασι μητρῴοισιν ἐβακχεύθη Μελικέρτης,
Βασσαρίδων δὲ φάλαγγες ἐπεστρατόωντο κυδοιμῷ,
Ὧν ἡ μὲν δονέουσα μετήλυδα βότρυν ἐθείρης
Εἰς μόθον ὑδατόεντα κορύσσετο φοιτάδι λύσσῃ
Ἄστατος οἰστρηθεῖσα ποδῶν ἐντρόμονι παλμῷ·
Ἡ δὲ Σάμου Θρήϊσσαν ὑπὸ σπήλυγγα Καβείρων
Ναιομένη Λιβάνοιο παρεσκίρτησεν ἐρίπνῃ,
Βάρβαρον αἰθύσσουσα μέλος Κορυβαντίδος ἠχοῦς·
Ἄλλη ὑπὸ Τμώλοιο λεχωΐδος ὕψι λεαίνης
Ἄρσενα μιτρώσασα κόμην ὀφιώδεϊ δεσμῷ
Μαιονὶς ἀκρήδεμνος ὑπεβρυχᾶτο Μιμαλλών.
Καὶ ποδὸς ἴχνος ἔπηξε μετήορον ὑψόθι λόχμης,
Μιμηλαῖς γενύεσσιν ἐπαφρίζουσα θαλάσσῃ.
Σιληνοὶ δὲ Κίλισσαν ἀναβλύζοντες ἐέρσην
Μυγδονίων ἐλατῆρες ἐθωρήσσοντο λεόντων,
Καὶ βυθίῳ κελάδοντι ἐπισκιρτῶντες ὁμίλῳ
Ἀμπελόεν παλάμῃσιν ἀνέχοντο ἔργον Ἐνυοῦς,
Καὶ παλάμας τανύοντο λεοντείην ἐπὶ δειρὴν
Δραξάμενοι πλοκαμῖδος, ἀμαιμακέτους δὲ φορῆας
Θαρσαλέοι λασίοισιν ἀνεκρούοντο χαλινοῖς·
Ἁρπάξας δὲ ῥέοντα χαραδρήεντος ἐναύλου
Σιληνὸς πολέμιζε Παλαίμονι, φοιταλέην δὲ
Ἔγχεϊ κισσήεντι δι' ὕδατος ἤλασεν Ἰνώ,

Semiapparens ſine calceis bacchabatur chorus maris
Et Satyrorum ſine ferro ſuſcitans tumultu
Antiquam ad metam recurrit inſtabilis Ino
Albam eructans furioſam ſpumam currus,
Et horribilis Panopea excitans tranquillitates
Cærulea marinæ flagellabat dorſa leænæ,
Et clauam amore infelicis tenens Polyphemi
Marina Galatea armata fuit contra rabioſam Baccham, Comparatio.
Eleuans verò inconcuſſam ina è educatis in dorſis
Triumphalis ſuſtulit per aquam non madefactam Ino.
Vt verò quis equitans agitator circulari arte
Flectens totum equum ſiniſtram prope metam
Dexteram flectit remiſſo freno
Stimulo inſtigans, profundens equos percutientes minas,
Labaſcens incuruus in orbitam genua flectens
Ilis flexis etiam voluntarium equum impellens,
Parcente manu artificioſa parum flagellat,
Oculum mittens retro, tracta verò fronte
Currum à tergo ſequentis obſeruat aurigatoris:
Sic tunc Nereides humidam circa metam certaminis
Piſces velocigradis ſimiles agitabant equis:
Alia verò præuium in mari currentem habuit tranſitum,
Fratri verò piſcoſo perequitans tranquillitate
Auriga Delphinis deſpiciens è mari
In humido inſanum curſum habuit: apparens verò quiſpiam humidus viator
In medio apparens delphin, coniuges diuidebat delphin,
Et fluuij reſonabant in pugnam Bacchi
Animantes regem & perpetuis à gutturibus
Aquoſum mugitum hiantis Oceani
Nuncius pugnæ Neptunia infremuit tuba.
Et maria incuruauit vnà pugnantia cum tridente,
Icario Myrtoum incurrebat: vicinus verò Myrtoum Icarium mare.
Heſperio Sardous, Iber trahebatur ſuper Celtas,
Tumeſcens maribus & conſueto gemino ponto
Boſphorus inconcuſſus miſcuit incuruam aquam.
Aegæi verò flumina vnà ſuſcitantes procella
Ionij ſinus flagellabantur maris
Coniuncti. Sicula verò apud radices Bacchici maris
Fluctibus ſublata vnà reſonabat Adriaticum mare
Nubibus vicinum & concham rapiens ſub Syrtibus vnda
Marina tuba Libycus mugiebat Nereus,
Et quiſpiam ſurgens fluctuum terreſtris viator
In ſcopulum pedem ſiniſtrum firmauit, dextro verò
Montis ſumma cacumina ſecans terram quatiente planta
Mænadis intactum iaculabatur caput
Et profundo tridente pugnans Bacchi
Saltibus maternis bacchabatur Melicerta.
Baſſaridum verò phalanges inſtruebantur pugna,
Quarum hæc quatiens aduenam vuam comæ
In pugnam aquoſam armabatur varia rabie
Inſtabilis furore apta pedum ſaltatore tremore.
Hæc verò Sami Thraciam ſub ſpeluncam Caberorum
Habitans Libani ſaltabat in rupe,
Barbarum excitans cantum Corybantidis Echus,
Alia à Tmolo puerperam ſuper leænam.
Virilem coronata comam ſerpentino vinculo
Mæonis ſine vitta infremebat Mimallon.
Et pedis veſtigium fixit ſublime ſuper lucum,
Imitantibus genis inſpumans ipſi mari.
Sileni verò Cilicem ſcaturientes rorem
Mygdoniorum agitatores armabantur Leonum.
Et profundo cum ſtrepitu inſilientes multitudini
Viteum manibus tolerabant opus belli,
Et manus extendebant leoninam in pellem.
Apprehendentes capillis, immenſos verò latores
Confidentes hirſutis repellebant frenis:
Rapiens verò collem torrentis fluminis
Silenus pugnauit cum Palæmone, vagam verò Palæmonis pugna.
Haſta hederacea per aquam agitauit Ino.

Alteri verò alius contendit, & non verebatur Baccha
Thyrſo iaculatore concitata contra tridentem.
Baccha fœmina exiſtens, propugnans verò pro mari
Pani ſcopulos amanti exul contendebat Nereus
Cubito æſtuanti, cruenta verò hedera
Deum Pallenæum montana agitauit Baccha
Neque ipſum euertit, ſuperuenientem verò Baccho
Glaucum minaci Maron concuſſit Thyrſo.

Elephas pugnat cum Phoca.

Sublimis verò Elephas membrorũ terrã agitante vibratione
Voluens ſtabile veſtigium non flexo genu tractu
Labiis oblongis lectum in terra habenti pugnabat Phocæ,
Et Satyri firmabantur præcipiti pugna
Tauriformes cornibus confiſi, excitatorum verò
Diuerſa laxabatur per ilia recta cauda. (ex illis
Silenorum verò phalanges influebant, quorum hic quidem
Pedibus diuiſis inequitans in dorſo tauri
Conuolutorum cõpreſſit cantum alter ſonantem tibiarum,
Et capillos maculoſis incitans procellis
Mygdonis ſtrepebat coniuncta cymbala Bacchis
Et dorſum incuruum flagellauit rabioſi vrſi
Feræ marinæ ex oppoſito horribilis verò
Panthera montiuaga agitabatur punctore Thyrſo,
Et quiſpiam mentem ſpoliantis comprehenſus ſaltu rabiei
Veſtigiis non tumefactis ſaltabat in mari,
Tanquam Neptuni inſiliens capiti
Calcitrando pede fluctus verberauit, interminata verò eſt
Taciturnam & ſurdam aquam flagellauit Thyrſo (ponto
Baſſaris in humido læta, à capillo verò Nymphæ
Non combuſta reſplendebat in ceruice ſpontaneus ignis,
Miraculum intuitu, querula verò in littore vicino ponto
Pugnam intuens in mari pugnantis Bacchi
Grauia paſſa Pſamathe multum trementem emiſit vocem,
Si Thetidis gratiam habes, & manu validi Briarei
Si noſti Aegæonem tuarum auxiliatorem legum,
O Iupiter Rex Bacchum reprime furioſum, neque cognoſcã
Seruitutem Nerei poſt Phoci mortem,
Ne Thetis varie lacrymoſa ſeruiat Baccho,
Ancillam ne ipſam videam apud Bacchicorum terram
Viſuram adhuc fatum Achillis, Pelei, Pyrrhi (Lydorum
Nepotem, maritum, filium vna gementem triſtitia.
Leucotheam verò miſerare luctuoſam, cuius maritus
Filium ſumtum trucidauit, quem inhumani patris
Puerum occidentes cuſpides mactabant machæræ.

Beroe Neptuno conceſſa.

Sic illa locutam audiuit per æthera in altis regnans Iupiter,
Et Beroës Hymenæum indulſit Neptuno,
Et pugnam ſedauit propter nuptias inſtructam, è cœlo enim
Virgineam imperfectam auertentes pugnam

Bacchus fulmine perterritus.

Bacchum minacia circulo claudebant fulmina.
Et Deus viteus nuptiali agitatus telo,
Puellam quidem optabat: pater verò ipſum in altis regnans Iupiter
Fulminea impediit cantum tuba lacerans,
Et amorem pugnæ retraxit paterna Echo.
Tardis verò pedibus receſſit humidus viator
Triſtis retroiecto intuens oculo puellam,
Auribus verò pudefactis decantatos in ponto
Zelotypiam habens audiuit Amymones hymenæos
Et nuptias ſemiperfectas in mari fremens ſonabat fiſtula,

Neptunus nuptias celebrat.

Et agitans inextinctum in fluminibus ſponſalem ignem
Formatum Amymones thalamos ornantem reſonabat Nereus
Et carmen contexuit Phorcys, concordi verò tranſitu (reus
Glaucus ſubſultabat, bacchabatur Melicerta,
Et nuptiales Galatea pulſans choream
Inſtabilis ſaltante pedum verſabatur tremore,
Et nuptiale carmen dixit, poſtquam didicit pulchrè canere
Paſtorali fiſtula docta Polyphemi:
Et Beroës humidis conuerſatus hymenæis

Neptunus Berytho addictus.

Sponſus Neptunus inſiliebat patriam ſponſæ,
Et Beroës habitatoribus ſui rem pretioſam cubilis
Martis Neptunij marinam præbuit victoriam.

Ἄλλῳ δ' ἄλλος ἔριζε, καὶ οὐκ ἐδείσατο Βάκχη
Θύρσῳ ἀκοντιστῆρι κατ' ἀντιβίοιο τριαίνης,
Βάκχη θῆλυς ἐοῦσα· προασπίζων δὲ θαλάσσης
Πανὶ φιλοσκοπέλῳ μετανάστιος ἔριζε Νηρεύς,
Πήχεϊ παφλάζοντι, δαφοινήεντι δὲ κισσῷ
Δαίμονα Παλληναῖον ὀρεστὰς ἤλασε Βάκχη,
Οὐδέ μιν ἐστυφέλιξεν· ἐπερχόμενον δὲ Λυαίῳ
Γλαῦκον ἀκοντιστῆρι Μάρων ἀπεσείσατο θύρσῳ,
Ὑψιτενὴς δ' ἐλέφας μελέων ἐνοσίχθονι παλμῷ
Δινεύων στατὸν ἴχνος ἀκαμπέι γούνατος ὁλκῷ,
Χείλεσι μακεδανοῖσι χαμευνάδι μάρνατο φώκῃ,
Καὶ Σάτυροι ῥώοντο κυβιστητῆρι κυδοιμῷ
Ταυροφυεῖς κεράεσσι πεποιθότες· ἐσσυμένων δὲ
Ἀλλοφανὴς κεχάλαστο δι' ἰξύος ὄρθιος οὐρή·
Σιληνῶν δὲ φάλαγγες ἐπέρρεον, ὧν ὁ μὲν αὐτῶν
Ποσσὶ διχαζομένοισιν ἐποχεύμενος ἰξύϊ ταύρου
Συμπλεκέων ἔθλιψε μέλος ἐπίρροθον αὐλῶν,
Καὶ πλοκάμοις βαλίοισι συναΐσσουσα θυέλλαις
Μυγδονὶς ἐκροτάλιζεν ὁμόζυγα κύμβαλα Βάκχαις,
Καὶ λοφιὴν ἐπίκυρτον ἱμάσσε λυσσάδος ἄρκτου
Θηρὸς ὑποβρυχίης ἀντώπιον· ἀγροτέρη δὲ
Πόρδαλις ὀρεσίφοιτος ἐλαύνετο κέντορι θύρσῳ,
Καί τις ἀμερσινόοιο κατάσχετος ἅλματι λύσσης
Ἴχνεσιν ἀβρόκτοισιν ἐπεσκίρτησε θαλάσσῃ,
Οἷα Ποσειδάωνος ἐπισκαίρουσα καρήνῳ
Λὰξ ποδὶ κύματα τύψεν· ἀπειλητῆρι δὲ πόντῳ
Σιγαλέον καὶ κωφὸν ὕδωρ ἐπιμάστιε θύρσῳ
Βασσαρὶς ὑγροφόρος τε, ἀπὸ πλοκάμοιο δὲ νύμφης
Ἀφλεγέος πελάγιζε κατ' αὐχένος αὐτόματον πῦρ,
Θάμβος ἰδεῖν, κινυρὴ δὲ παρ' ἠόνι γείτονι πόντῳ
Φύλοπιν εἰσορόωσα θαλασσομάχου Διονύσου
Ἀμφιλαφὴς Ψαμάθη πολυτρεμέα ῥήξατο φωνήν.
Εἰ Θέτιδος χάριν οἶδας, καὶ εὐπαλάμου Βριαρῆος,
Εἰ μάθες Αἰγαίωνα τεῶν ἐπαρήτορα θεσμῶν,
Ζεῦ ἄνα, Βάκχον ἔρυκε μεμηνότα, μὴ δὲ νοήσω
Δουλοσύνην Νηρῆος μετὰ Φώκοιο τελευτήν,
Μὴ Θέτις αἰολόδακρυς ὑποδρήσσειε Λυαίῳ,
Ἀμφίπολον μή μιν ἴδοιμι κατὰ Βρομίων χθόνα Λυδῶν,
Ὀψιμαθὴν ἔτι πότμον Ἀχιλλέος, Πηλέος, Πύρρου
Υἱωνὸν, πόσιν, υἷα μιῇ στενάχουσαν ἀνίῃ·
Λευκοθέην δ' ἐλέαιρε γοήμονα, τῆς παρακοίτης
Υἷα λαβὼν ἐδάιξε, τὸν ἀστόργοιο τοκῆος
Παιδοφόνοι γλωχῖνες ἐδαιτρεύσαντο μαχαίρης·
Ὣς φαμένης ἤκουσε δι' αἴθερος ὑψιμέδων Ζεύς,
Καὶ Βερόης ὑμέναιον ἐπένευσεν Ἐννοσιγαίῳ,
Καὶ μόθον ἐστήριξε γαμοστόλον· οὐρανόθεν γὰρ
Νυμφιδίην ἀτέλεστον ἀνασείοντες Ἐνυὼ
Βάκχον ἀπειλητῆρες ἐκυκλώσαντο κεραυνοί,
Καὶ θεὸς ἀμπελόεις γαμίῳ δεδονημένος οἴστρῳ
Κούρην μὲν μενέαινε, πατὴρ δέ μιν ὑψιμέδων Ζεὺς
Βρονταίης ἀνέκοψε μέλος σάλπιγγος ἀφάντου,
Καὶ πόθον ἱμείροντος ἀνεστόρεσε πάτριος ἠχώ,
Ὀκναλέοις δὲ πόδεσσιν ἐχάζετο νοτερὸς ὁδίτης
Στυγνὸς ὀπισθοβόλῳ δεδοκημένος ὄμματι κούρην,
Οὔασι δ' αἰδομένοισιν ἀειδομένων ἐνὶ πόντῳ
Ζῆλον ἔχων ἤκουσεν Ἀμυμώνης ὑμεναίων,
Καὶ γάμον ἡμιτέλεστον ἁλίβρομος ἔπνεε σῦριγξ,
Καὶ δαΐδων ἄσβεστον ἐν ὕδασι νυμφίδιον πῦρ
Παστὸν Ἀμυμώνης θαλαμηπόλον ἔπνεε Νηρεύς,
Καὶ μέλος ἔπλεκε Φόρκυς, ὁμοζήλῳ δὲ πορείῃ
Γλαῦκος ἀνεσκίρτησεν, ἐβακχεύθη Μελικέρτης,
Καὶ ζυγίην Γαλάτεια διακρούουσα χορείην
Ἄστατος ὀρχηστῆρι ποδῶν ἐλελίζετο παλμῷ,
Καὶ γάμιον μέλος εἶπεν, ἐπεὶ μάθε καλὰ λιγαίνειν
Ποιμενίῃ σύριγγι διδασκομένη Πολυφήμου·
Καὶ Βερόης δυεροῖσιν ὁμιλήσας ὑμεναίοις
Νυμφίος Ἐννοσίγαιος ἐφίλατο πατρίδα νύμφης,
Καὶ Βερόης ναέτῃσιν ἑὸν κειμήλιον εὐνῆς
Ἄρεος οἰναλέοιο θαλασσαίην πόρε νίκην·

Καὶ γάμος ὄλβιος ἦεν, ἐπεὶ βυθίῳ παρὰ παστῷ
Ἄξιον ἕδνον ἔρωτος Ἄραψ ἐκομίσσατο Νηρεὺς
Ἡφαίστου σοφὸν ἔργον Ὀλύμπια δαΐδα νύμφῃ,
Ὄλβον ἄγων κάλυκάς τε φέρων, ἕλικάς τε τιταίνων
Ὁππόσα Νηρείδεσσιν ἀμιμήτῳ κάμε τέχνῃ
Λήμνιος ἐργοπόνος παρὰ κύμασι καὶ μέσον ἅλμης
Ἔμπυρον ἄκμονα πάλλεν, ὑποβρυχίην τε πυράγρην,
Φυσαλέης χοάνοιο περίδρομον ἆσθμα τιταίνων
Ποντίοις ἀνέμοισιν· ἀναπλωθεῖσα δὲ καμίνου
Ἐν ῥοθίοις ἄσβεστον ἐβόμβεεν ἐνδόμυχον πῦρ.
Νηρεὺς μὲν τάδε δῶρα πολύξοα, δῶκε δὲ κούρῃ
Περσικὸς Εὐφρήτης πολυδαίδαλον εἶδος ἀράχνης,
Χρυσὸν Ἴβηρ πόρε Ῥῆνος· ἐϋκτεάνων δὲ μετάλλων
Ἤλυθεν ἴκελα δῶρα γέρων Πακτωλὸς ἀείρων
Χερσὶ φυλασσομένοισιν ὅτι πρόμον ἔτρεμε Λυδῶν
Βάκχον ἑὸν βασιλῆα, καὶ ἔτρεμε γείτονα Ῥείην
Μυγδονίης πολιοῦχον ἑῆς χθονός· Ἠριδανὸς δὲ
Ἡλιάδων ἤλεκτρα ῥυηφενέων ἀπὸ δενδρῶν
Δῶκε τοσ... στίλβοντα, καὶ ἀργυρέης ἀπὸ πέτρης
Στρυμὼν ὅσσα μέταλλα, καὶ ὁππόσα Γευδὶς ἀείρει
Ἕδνον Ἀμυμώνης ἐδωρήσατο κυανοχαίτης·
Ὣς ὁ μὲν ὑψιλόχευτος ὑποβρυχίῳ παρὰ παστῷ
Γάθεεν Ἐννοσίγαιος, ἀμειδήτῳ δὲ Λυαίῳ
Γνωτὸς Ἔρως φθονέοντι παρηγορέην ἴαχε φωνήν·
Νυμφοκόμε Διόνυσε, τί μέμφεαι εἰσέτι κεστοῦ;
Οὐ Βρομίου Βερόης γάμος ἤρκεσεν, ἀλλὰ θαλάσσης
Ἀσφαλέως γάμος οὗτος, ὅτι βυθίης Ἀφροδίτης
Παῖδα λαβὼν ἔζευξα θαλασσοπόρῳ παρακοίτῃ·
Ἁβροτέρην δ' ἐφύλαξα τεοῖς θαλάμοις Ἀριάδνην
Ἐκ γενεῆς Μίνωος ὁμόγνιον· αἱματόεν δὲ
Πόντον ἄελλα φέρουσαν Ἀμυμώνην λίπε πόντος,
Ἀλλὰ λιπὼν Λιβάνοιο, λιπὼν καὶ Ἀδώνιδος ὕδωρ
Ἵξεαι εἰς Φρυγίην εὐπάρθενον, ἔνθα σε μίμνει
Ἄβροχον ἠελίοιο λέχος Τιτηνίδος αὔρης,
Καὶ πόνον ἀσκήσασα μάχης, καὶ παστάδα κούρης
Θρήικα νυμφοκόμος ἐκόσμεεν, ἔνθα καὶ αὐτὴ
Παλλήνη καλέει σε δορυσσόος, ἧς παρὰ παστῷ
Ἀθλοφόροις γαμίοισι θύρσοις στέψω σε κορύμβοις,
Ἱμερτὴν τελέσαντα παλαισμοσύνην Ἀφροδίτης.
Τοῖα γυναιμανέοντι κασιγνήτῳ φάτο Βάκχῳ
Θοῦρος Ἔρως, πτερύγων δὲ πυρώδεα βόμβον ἰάλλων
Ἠερίῳ εἶδος ὄρνις ἀνήρετο πορείῃ.
Καὶ Διὸς εἰς δόμον ἦλθεν, ἀπ' Ἀσσυρίοιο δὲ κόλπου
Ἁβροχίτων Διόνυσος ἀνήϊεν εἰς χθόνα Λυδῶν,
Πακτωλοῦ παρὰ πέζαν, ὅπῃ χρυσαυγέϊ πηλῷ
Ἀφνειοῦ Λιβάνοιο μέλαν φοινίσσεται ὕδωρ·
Μαιονίης δ' ἐπέβαινε καὶ ἔστη μητέρι Ῥείῃ,
Ἰνδῴης ὀρέγων βασιλήϊα δῶρα θαλάσσης,
Καλλείψας δὲ ῥέεθρα βαθυπλούτοιο ποταμοῖο,
Καὶ Φρύγιον κενεῶνα, καὶ ἁβροβίων γένος Ἰνδῶν,
Ἀρκτῴην παρὰ πέζαν ἑὴν ἐφύτευσεν ὀπώρην,
Εὐρώπης πτολίεθρα μετ' Ἀσίδος ἄστεα βαίνων.

Et nuptiæ felices erant, poſtquam profundum apud lectum
Condignum munus ſponſale amoris Arabs attulit Nereus
Vulcani inſigne opus cæleſtes faces Nymphæ,
Opes ducens monilia que ferens, annulóſque tendens
Quæcunque Nereidibus non imitanda elaborarat arte
Lemnius faber apud fluctus & medietatem maris
Ignitam incudem vibrauit, & ſub marinam forcipem
Ventoſæ fornacis circumcurrentem ſpiritum intendens
Flatibus ventis. accenſo verò camino
In fluctibus inextinctus bombus latebat ignis.
Nereus quidem hæc munera multũ varia, dedit verò puellæ
Perſicus Euphrates multum variam figuram Arachnes
Aurum Iber præbuit Rhenus. ditiſſimorum verò metallorũ
Venit conſimilia munera ſenex Pactolus ferens
Manibus cautis quòd principem tremeret Lydorum
Bacchum ſuum regem & trepidaret vicinam Rheam
Mygdoniæ vrbem tenentem ſuæ terræ. Eridanus verò
Heliadum electra ditiſſimis ab arboribus
Munera dedit ſplendentia, & argentea à petra
Strymon quotcunque metalla, & quæcunque Geudis tollit
Sponſale munus Amymone donabat Neptunus.
Sic hic quidem iam fœtificans sub marino in thalamo
Gaudebat Neptunus, triſti verò Baccho
Frater amor inuidenti conſolatoriam emiſit vocem:
Nuptias ornans Bacche quid reprehendis adhuc ceſtus?
Non Bromium Beroes nuptiæ decuerunt, ſed maris
Conuenientes erant nuptiæ hæ, quod marinæ Veneris
Puellam ſumens coniunxi pontigrado ſponſo.
Molliorem verò ſeruaui tuis thalamis Ariadnen
Ex genere Minois ſororem, vitem verò
Marinũ ſanguinem ferentem Amymonẽ relinquit pontum
Sed relinquens Libani, relinquens & Adonidos vndas
Venies Phrygiam virginibus decoratam, vbi te expectans
Non irrigatus ſolis lectus Titanidis auræ,
Et conatam exercens pugnæ, & thalamum nuptialem puellæ
Thracia ſponſos ornauit e accipiet, vbi te ipſa
Pallene vocat te haſtam quatiens, cuius apud lectos
Victoriæ præmia ferentem nuptialibus ornabo te Corymbis
Deſiderabilem perficientem luctam Veneris.
Talia ob mulierem inſanienti fratri dixit Baccho,
Impetuoſus amor, alarum verò ignitum bombum mittens
Aeria ficta auis tollebatur via,
Et Iouis domum venit, ab Aſſyrio verò ſinu
Molẽ tunica habens Bacchus rediit in terrã Lydorum
Pactoli ad regionem, vbi auro reſplendente limo
Diuitis Libani nigra purpuratur aqua.
Mæoniam verò ingreſſus eſt, & aſſtitit matri Rheæ
Indici præbens regalia munera maris
Relinquens verò fluctus profunde diuitis fluminis,
Et Phrygium ventrem & molliter viuentiũ genus Indorum
Arctoam prope terram ſuam plantauit vitem.
Europæ vrbes poſt Aſiæ vrbes ſcandens.

Cupido Bacchum conſolatur.

Pactolus flumen affert.

ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΜΔ.

ΗΔΗ δ' Ἰλλυρίης Δαυλάντιον ἔθνος ἀρούρης
Καὶ πέδον Αἱμονίης, καὶ Πήλιον ἄκρον ἐάσας,
Ἑλλάδος ἐγγὺς ἵκανε, καὶ Ἀονίην παρὰ πέζαν
Στῆσε χορούς· αἴων δὲ μέλος μυκήτορος αὐλοῦ
Πανὶ Ταναγραίῳ θιάσους ἐστήσατο ποιμήν·

DIONYSIACORVM
LIBER XLIV.

IAM verò Illyriæ Daulantium populum terræ
Et ſolum Hæmoniæ & Pelium ſummum relinquens
Helladem prope venit & Aonia in regione.
Statuit choros, audiẽs verò cantum mugientis tibiæ
Pani Tanagræo Thiaſos conſtituit paſtor.

Bacchus in Græciam reuertitur.

Et fons reſonabat, vbi terra ſummitatem ſignans
Humida vngula equinam cognominem ſculpſit aquam.
Aſopus verò ſaltabat ignem ſpirantes fluctus trahens,
Et profluenta voluit, cum Iſmeno verò parente
Volutos exuſcitans fluctus ſaltauit Dirce.
Et tunc quædam querneum ſubſiliens in ramum
Semiapparens cantabat Hamadryas ſuper arbore,
Nomen honorans Corymbiferi Bacchi.
Fontana verò conſonans ſine ſandalio reſonabat Nympha.
Et ſtrepitus montiuagus non coctæ bubulæ pellis.
Penthei non reconciliabilibus infremebat in auribus,

Pentheus, Baccho reſiſtit.

Vinifero verò impius Rex iraſcebatur Baccho,
Et exercitum armauit bellicoſum, imperauit verò aliis
Vrbis ſeptiportæ circumſepire ventres.
Hi verò claudebant alternatim, ſubito verò
Spontaneæ ianuæ aperiebantur portarum,
Et oblongo veſtibulo fruſtra iniiciebant vectes,
Aërii famuli contendentes cum ventis,
Et tunc quiſpiam ianitor videns retraxit Baccham:
Silenos verò ſenes inermes, milites ſcutati
Trepidabant bellatores, concordi verò ſtrepitu

Bacchici Thebanos ſuperant.

Iubente rege parcentes à muris,
Sæpius ſaltabant, cum pulchrè elaboratis verò ſcutis
Circularis conſtituebant haſtam vibrantem ſaltum choreæ.
Horribiles verò reſonabant in montibus rabioſæ vrſæ,
Et maxillam exuſcitans, & altè volantem impetum
Panthera ſublata fuit, leo verò quiſpiam mollis amorum
Oppoſitam formam amantium ſtrepitum Corybantum
Suauem mugitum æqualis miſit Leana.

Penthei domus terræ motu concuſſa.

Iam verò per ſe voluta quatiebatur Penthei aula
Immotis circulariter excitata in fundamentis,
Et ianua quatiebatur ſaliens terram agitante tremore
Noxæ futuræ prænuncia, ſponte verò

Ara Cadmi concidit.

Lapidea Oncææ voluebatur ara Mineruæ,
Quam quondam Cadmus ædificarat, quando tardo perſua-
dente impetu
Bouis turres ædificantis vrbem ferens procubuit vngula.

Prodigium.

Circa verò diuinam ſtatuam vrbes tenentis Deæ
Spontaneâ gutta Deum excitans ſcaturiebat ſudor
Horrorem ferens incolis, & à pede vſque ad caput

Martis ſtatua cruore fluens.

Nuncium futurorum ſtatua Martis ſtillabat cruore;
Et ciues quatiebantur; metu verò voluebatur mater
Penthei ſuperbi, bacchabatur verò in conſiliis.

Agaue ſomno territa.

Recordata prioris cruenti ſomnij
Grauia prædiuinantis, quando prius ſuper lectis
Ex quo imperium paternum rapuit Pentheus

Cornea ſomniorũ porta.

Per totam noctem ſomnolentis ſermonibus dormientem
Simulachra æmulantis perterrefecerunt ſomnij, (Agauen
Inerrantis currentia per corneam portam.
Sperabat enim Penthea choreas pulſantem mollem viatorẽ

Purpurea Regum veſtis.

Virilia ornantem muliebri corpora peplo,
Abijcere purpureũ tergũ habentẽ in terram palliũ regum
Thyrſum eleuantem & non ſceptri geſtatorem,
Et ipſum videre videbatur, rurſus Cadmi filia Agaue
Sedentem vmbroſam ſublimem ſuper arborem.
Et arborẽ altũ caput habentẽ, vbi audax ſedebat Pentheus
Feræ circulo circundabant, & horribilem habebant impetum,
Arborem minaci emouentes dente,
Aſperis maxillis, concuſſa verò arbore
Pronus per ſe volutus vertebatur Pentheus,
Et ipſum lædebant percuſſum furioſæ vrſæ.
Ferocior verò Leana irruens in faciem
Funditus abſtraxit manum, & intolerabiliter furioſa fera,
Semidiſſecti Penthei fulciens pedem gutture,
Acutis vnguibus reſecauit mentum,
Sanguineum verò caput eleuauit rapaci planta
Miſerabiliter dilaniati, & oſtendit teſti Cadmo
Saliens, mortalem verò nocentem emiſit vocem,
Sum tua filia feras occidens, ſum verò mater
Penthei feliciſſimi, tua liberos amans Agaue

Καὶ πρηὼν κελάδησεν, ὅπῃ χθονὸς ἄκρον ἀράξας
Ὑγρὸς ὄνυξ ἵππειον ἐπώνυμον ἔγλυφεν ὕδωρ·
Ἀσωπὸς δ' ἐχόρευε πυρίπνοα χεύματα σύρων,
Καὶ προχοὰς ἐλέλιξε, σὺν Ἰσμηνῷ δὲ τοκῆι
Κυκλάδας αἰθύσσουσα ῥοὰς ὠρχήσατο Δίρκη.
Καί ποτέ τις δρυόεντος ἀναΐξασα κορύμβου
Ἡμιφανὴς ἐλίγαινεν Ἀμαδρυὰς ὑψόθι δένδρου,
Οὔνομα κυδαίνουσα κορυμβοφόρου Διονύσου·
Πηγαίη δ' ἐμόφωνος ἀσάμβαλος ἴαχε νύμφη·
Καὶ κτύπος οὐρεσίφοιτος ἀδεψήτοιο βοείης
Πενθέος ἀσπείστοισιν ἐπεσμαράγησεν ἀκουαῖς.
Οἰνοφόρῳ δ' ἀθέμιστος ἄναξ ἐπεχώσατο Βάκχῳ,
Καὶ στρατὸν ἐκόρυσσε μαχήμονα, κέκλετο δ' ἄλλους
Ἄστεος ἑπταπόροιο περιφράξαι κενεῶνας·
Οἱ μὲν ἐπεκλήισσαν ἀμοιβαδίς· ἐξαπίνης δὲ
Αὐτόματοι κληῖδες ἀνωΐγνυντο πυλάων,
Καὶ δολιχῷ πυλεῶνι μάτην ἐπέβαλλον ὀχῆας
Ἠέριοι θεράποντες ἐριδμαίνοντες ἀήταις·
Οὐ τότε τις πυλαωρὸς ἰδὼν ἀνεσείρασε Βάκχας,
Σιληνοὺς δὲ γέροντας ἀτευχέας ἀσπιδιῶται
Ἔτρεμον αἰχμητῆρες, ὁμοζήλῳ δ' ἀλαλητῷ
Κεκλομένου βασιλῆος ἀφειδήσαντες ἐπάλξεις
Πολλάκις ὠρχήσαντο, σὺν εὐπήκτοις δὲ βοείαις
Κυκλάδες ἐστήσαντο σακεσπάλον ἅλμα χορείης·
Φρικαλέαι δ' ἰάχησαν ἐν οὔρεσι λυσσάδες ἄρκτοι,
Καὶ γένυν ἐκλονέουσα καὶ ὑψιπότητον ἐρωὴν
Πόρδαλις ἠέρτητο, λέων δέ τις ἁβρὸς ἐρώτων
Ἀντίτυπον μίμημα φιλοσμαράγων Κορυβάντων
Μείλιχον βρύχημα συνώνυμον ἔπνεε λεαίνῃ.
Ἤδη δ' αὐτοέλικτος ἐσείετο Πενθέος αὐλή,
Ἀκλινέων σφαιρηδὸν ἀναΐσσουσα θεμείλων,
Καὶ πυλεὼν δεδόνητο θορὼν ἐνοσίχθονι παλμῷ
Πήματος ἐσσομένοιο προάγγελος· αὐτόματος δὲ
Λάινος Ὀγκαίης ἐλελίζετο βωμὸς Ἀθήνης,
Ὅν ποτε Κάδμος ἐδείματο, βραδυπειθέϊ ῥοπῇ
Μέχρι πυργοδόμοιο φερεπτόλις ὤκλασε χηλή·
Ἀμφὶ δὲ θεῖον ἄγαλμα πολιούχοιο θεαίνης
Αὐτομάτῃ ῥαθάμιγγι θεούς τις ἔβλυεν ἱδρώς,
Δεῖμα φέρων ναέτῃσι, καὶ ἐκ ποδὸς ἄχρι καρήνου
Ἄγγελον ἐσσομένων βρέτας Ἄρεος ἔρρεε λύθρῳ,
Καὶ ναέται δεδόνηντο, φόβῳ δ' ἐλελίζετο μήτηρ
Πενθέος αὐχήεντος, ἐβακχεύθη δὲ μενοινήν,
Μνησαμένη προτέροιο δαφοινήεντος ὀνείρου,
Πικρὰ θεοπροπίζοντος, ὅτε πρὶν ὑπὲρ λεχέων
Ἐξότε κοιρανίην πατρώιον ἥρπασε Πενθεύς,
Παννύχιον ὑπναλέοις ὀάροις εὕδουσαν Ἀγαύην
Φάσματα μιμηλοῖο διεπτοίησεν ὀνείρου,
Ἀπλανέος θρῴσκοντα δι' ἀκεράου πυλεῶνος·
Ἔλπετο γὰρ Πενθῆα χορείτιδα βαινέμεν ἁβρῶς
Ἄρσενα κοσμήσαντα γυναικείῳ χρόα πέπλῳ
Ῥίψαι πορφυρέοντα ἐπὶ χθόνα φᾶρος ἀνάκτων,
Θύρσον ἐλαφρίζοντα, καὶ οὐ σκηπτροῖο φορῆα,
Καί μιν ἰδεῖν ἐδόκησε πάλιν Καδμηὶς Ἀγαύη,
Ἑζόμενον σκιεροῖο μετάρσιον ὑψόθι δένδρου.
Καὶ φυτὸν ὑψικάρηνον ὅπῃ θρασὺς ἕζετο Πενθεύς,
Θῆρες ἐκυκλώσαντο, καὶ ἄγριον εἶχον ἐρωήν,
Δένδρον ἀπειλητῆρι μετοχλίζοντες ὀδόντι,
Τρηχαλέαις γενύεσσι· τινασσομένοιο δὲ δένδρου,
Κύμβαχος αὐτοκύλιστος ἑλιξ δινεῖτο Πενθεύς,
Καί μιν ἐδηλήσαντο πεπτηότα μαινάδες ἄρκτοι.
Ἀγροτέρη δὲ λέαινα διαΐξασα προσώπου
Πρυμνόθεν ἐξέσπασε χεῖρα, καὶ ἄσχετα μαινομένη θήρ
Ἡμιτόμου Πενθῆος ἐρειδομένη πόδα λαιμῷ
Θηγαλέοις ὀνύχεσσι διέθρισεν ἀνθερεῶνα,
Αἱμαλέον δὲ κάρηνον ἐκούφισεν ἅρπαγι ταρσῷ
Οἰκτρὰ δαϊζομένου, καὶ ἐδείκνυε μάρτυρι Κάδμῳ
Παλλομένη, βροτέην δ' ἀλιτήμονα ῥήξατο φωνήν·
Εἰμὶ τεὴ θυγάτηρ θηροκτόνος, εἰμὶ δὲ μήτηρ
Πενθέος ὀλβίστοιο, τεὴ φιλότεκνος Ἀγαύη.

Τελίκην

Τηλίκον ὤλεσε θῆρα· λεοντοφόνοιο δὲ νίκης
Δέχνυσο τοῦτο κάρηνον ἐμῆς προτέλειον ἄγρης.
Τηλίκον οὔ ποτε θῆρα κατέκτανε σύγγονος Ἰνώ,
Οὐ κτάνεν Αὐτονόη. σὺ δὲ σύμβολα παιδὸς Ἀγαύης
Πῆξον ἀριστοπόνοιο τεοῦ προπάροιθε μελάθρου·
Τοῖον ὄναρ βλοσυρωπὸν ὑπόχλοος εἶδεν Ἀγαύη,
Ἔνθεν ἀειπτοίητον ἀποσεισαμένη πτερὸν ὕπνου,
Ὀρθρινὴ καλέουσα θεηγόρον υἷα Χαρικλοῦς,
Μάντιας ἐσσομένων φονίους ἐδίδαξεν ὀνείρους
Τειρεσίας δ' ἐκέλευσε θεοστυγέος ἄρσενα ῥέξαι
Ταῦρον ἀοσσητῆρα δυσφείτοιτος ὀνείρου
Ζηνὸς ἀλεξικάκοιο θεοκλήτῳ παρὰ βωμῷ
Μακεδνῆς ἐλάτης παρὰ δένδρεον. ᾗχι Κιθαιρὼν
Πέπταται ὑψικάρηνος, Ἁμαδρυάδεσσι δὲ νύμφαις
Θῆλυν ὄιν σήμαινε θυηπολέειν παρὰ λόχμῃ·
Ἔγνω δ' ἔμφρονα θῆρα, καὶ ὑπνώουσαν Ἀγαύην
Παιδὸς ἑῆς ὠδῖνα, καὶ ὀλεσίτεκνον ἀγῶνα,
Καὶ κεφαλὴν Πενθῆος, ἐν ἀφθόγγῳ δὲ σιωπῇ
Κρύψεν ὀνειρείης ἀπατήλιον εἰκόνα νίκης,
Πενθέα μὴ βαρύμηνιν ἑὸν βασιλῆα χαλέψῃ·
Πειθομένη δ' ἤμειψε σοφῷ φιλότεκνος Ἀγαύη
Εἰς ὄρος ὑψικάρηνον ὁμόστολος ἤιε Κάδμῳ
Πενθέος ἐσσομένοιο, καὶ ἀκεράων παρὰ βωμῷ
Θῆλυν ὄιν κερόεντι συνέμπορον ἄρσενι ταύρῳ,
Ἧχι Διὸς πέλεν ἄλσος ὀρειάδος ἔμπλεον ὕλης,
Ζηνὶ καὶ Ἀδρυάδεσσι μίαν ξυνώσατο θοίνην
Κάδμος Ἀγηνορίδης, θεοτερπέα βωμὸν ἀνάπτων,
Ῥέζων ἀμφοτέροισιν· ἀναπτομένοιο δὲ πυρσοῦ,
Κνίσση μὲν δείφοιτος ἕλιξ συνεπέτατο καπνῷ
Εὐόδμῳ στροφάλιγγι, διαζομένου δ' ἄρα ταύρου,
Ὀχθηρὸς αἱμαλέης αὐτόσσυτος αὐλὸς ἐέρσης
Χεῖρας ἐρευθιόωντι φόνῳ πόρφυρεν Ἀγαύης,
Αὐχένιον δὲ τένοντα περὶ στεφανηδὸν ἑλίξας
Οἰδαλέην ὅπη κυρτὸν ἑὸν δοχμώσατο δειρὴν
Μείλιχος εἱλικόεντι δράκων μηρύματι νώτου.
Στέμματι δ' ἑρπύζοντι καρήατα κυκλώσατο Κάδμου
Πρηνὴς ὄφις, καὶ γλῶσσα περὶ λιχμάζεν ὑπήνην,
Μειλιχίῳ φίλον ἰὸν ἀποπτύουσα γενείῳ
Οἰγομένῳ, καὶ θῆλυς ὄφις μετεκίαθε ταρσῷ
Ἁρμονίης ξανθοῖσι περιπλεχθεῖσα κορύμβοις,
Καὶ διδύμων ὀφίων μορφώσατο γυῖα Κρονίων,
Ὅττι παρ' Ἰλλυρικοῖο δρακοντοβότῳ σέο πόντου
Ἁρμονίη καὶ Κάδμος ἀμειβομένοιο προσώπου
Λαϊνέην ἤμελλον ἔχειν ὀφιώδεα μορφήν.
Τοῖον ἰδὼν ποτὲ φάσμα, καὶ ἀμφήριστος ὀνείρου
Μνησαμένη δεδόνητο φόβῳ φιλότεκνος Ἀγαύη,
Καὶ φόβον ἄλλον ἔχουσα μετὰ προτέρου φόβον ὕπνου,
Νόσφιμον εἰς δόμον ἦλθε σὺν υἱέϊ, καὶ γενετῆρι.
Ἤδη δ' ἑπταπόροιο δι' ἄστεος ἔπτατο φήμη,
Ὄργια κηρύσσουσα χοροπλεκέος Διονύσου,
Οὐδέ τις ἦν ἀχόρευτος ἀνὰ πτόλιν· ἀγρονόμων δὲ
Εἰαρινοῖς πετάλοισιν ἐμιτρώθησαν ἀγυιαί,
Καὶ θάλαμον Σεμέλης χλοερῷ σκιόωσα κορύμβῳ
Νυμφιδίῳ σπινθῆρι ἔτι πνείοντα κεραυνοῦ,
Αὐτοφυὴς ἐμέθυσσεν ἕλιξ εὐώδεϊ καρπῷ·
Φρικτὰ δὲ παπταίνων πολυειδέα θαύματα Βάκχου,
Ζῆλον ἔχων ὑπέροπλον ἄναξ κυμαίνετο Πενθεύς,
Καὶ κενεὸς προχέων ὑπερήνορα κόμπον ἀπειλῆς,
Τοῖον ἔπος δμώεσσιν ἀτάσθαλος ἴαχε Πενθεύς·
Λυδὸν ἐμὸν θεράποντα κομίσσατε θῆλυν ἀλήτην
Δαινυμένου Πενθῆος ὑποδρηστῆρα τραπέζης,
Οἰνοτόκον ποτὸν ἄλλο διαστάζοντα κυπέλλῳ,
Ἢ γλάγος, ἢ γλυκὺ χεῦμα· κασιγνήτην δὲ τεκούσης
Αὐτονόην λύγοισιν ἀμοιβαίοισιν ἱμάσσω·
Κύμβαλα δ' ἠχήεντα διαρρίψαντες ἀήταις,
Καὶ πάταγον Βερέκυντα, καὶ εὔια τύμπανα Ῥείης,
Ἕλκετε Βασσαρίδας μανιώδεας ἐνθάδε Βάκχας
Ἀμφιπόλους Βρομίοιο συνήλυδας, αἳ σὺν Θήβῃ
Ἰσμηνοῦ διεροῖσιν ἀκοντίζοντες ἐθείρας,

Tantam interemit feram. Leones occidentis verò victoriæ
Accipe hoc caput mei omnium primo captum roboris
Talem nunquam feram occidit cognata Ino,
Non occidit Autonoe, tu verò ſymbola filij Agaues
Fige optimè elaboratum tuum ante palatium.
Tale ſomnium aſpectu horribile ſubpallida vidit Agaue,
Vnde valde perterrefacientem excutiens alam ſomni,
Matutina vocans Deo natum filium Chariclus
Vaticinia futurorum lethalia docuit ſomnia.
Tireſias verò iuſſit vates maſculum ſacrificare
Taurum adiutorem cruenti ſomnij
Iouis mala propulſantis a Deo vocatum ſuper altare
Procera abietis apud arborem, vbi Cithæron
Expanditur ſublime caput habens. Hamadryadibus verò (nymphis
Fœminam ouem ſignificauit ſacrificare apud lucum.
Cognouit verò prudentem feram, dormientem Agauem
Filij ſui partum, & pueros interimens certamen,
Et caput Penthei, in muto verò ſilentio
Abſcondit ſomnolenta decipientem imaginem victoriæ
Penthea ne grauiter iratum ſuum regem læderet.
Obediens verò ſeni prudenti filios amans Agaue
In montem altum cacumen habentem comes ibat Cadmo
Penthei futuri & bene cornutum apud altare
Fœminam ouem cornuto comitem maſculo tauro,
Vbi Iouis erat nemus montana plenum ſylua
Ioui & Adryadibus vnum communicauit ſacrificium.
Cadmus Agenorides, Deos oblectantem aram accendens
Faciens vtriſque, accenſo verò igne
Nidor quidē circumuagus volubilis vnà volabat cum fumo
Bene olentis volumine, trucidato verò ſane tauro
Re-ſus ſanguinei per ſe volutus torrens liquoris
Manus rubenti cæde purpurauit Agaues.
Ceruicalem verò tendinem circum in modum coronæ voluens
Tumentem incuruam ſuam flexit ceruicem.
Mitis volubili draco circundatus tractu.
Corona verò tractrix caput circulauit Cadmi
Mitis ſerpens & lingua circa lingebat barbam,
Suaui amicum venenum expirans è maxilla
Aperta, & fœminea ſerpens cingebat planta
Harmoniæ flauis circumplexa Corymbis,
Et geminorum ſerpentum cingebat membra Saturnius.
Quod apud Illyrica draconibus paſtos ponti
Harmonia & Cadmus mutato vultu
Lapideam vellent habere ſerpentinam formam.
Tale vidit quondam ſpectrum, & dubij ſomnij
Recordata quatiebatur metu filios amans Agaue,
Et metum alium habens poſt prioris metum ſomni
Serotinam in domum venit cum filio & patre.
Iam verò ſeptiportam per vrbem volabat fama,
Orgia annuncians chorum complicantis Bacchi,
Neque quiſpiam erat ſine ſaltatione in vrbe, ruſticorū verò
Vernalibus folijs coronabantur vici,
Et thalamum Semeles viridi obumbrans ramo
Sponſali ſcintilla adhuc ſpirantem fulmine,
Per ſe nata inebriauit circumuolutio bene fragranti fructu.
Horribilia verò aſpiciens multiformia miracula Bacchi,
Æmulationem habens ſuperbam Rex æſtuabat Pentheus
Et vane fundens ſuperbum faſtum interminationis.
Tale verbum famulis impius emiſit Pentheus.
Lydum meum famulum adferte fœmineum erronem.
Epulantis Penthei famulum menſæ
Vinum generante potum alium ſtillantem poculo,
Aut lac, aut dulcem fluxum, ſororem verò matris
Autonoen virgis alternis flagello:
Cymbala verò ſonora abijcientes ventis,
Et ſtrepitum Berecyntum, & Euia tympana Rhea
Trahite Baſſarides furioſas huc Bacchas
Famulas Bacchi conuenas, quas in vrbe Thebana
Iſmeni humidis iaculantes torrentibus,

Agaue Pentheï caput …

Agaue ſacrificat.

Agaue manus … cruentatae.

Præſagium Cadmi & Harmoniæ metamorphoſeos in ſerpentes.

Bacchi orgia.

Pentheus Bacchi tumultus Bacchi ſtatus.

Penthei minæ

Prædas Aoniis fluminibus miſcete nymphis,
Comas Hadryadas verò ſenex accipiat Cithæron,
Alius Adryadibus coniuges pro Baccho,
Et capillos amputemus intonſi Bacchi.
Adducite ignem famuli: poſtquam vindice lege
Ex igne ſi eſt Bacchus ego igne Bacchum perſequar.
Iupiter Semelen domuit, ego Bacchum perdam.
Si verò experiatur & noſtrum fulmen
Cognoſcet qualem habeam terreſtrem fulgorem. cœleſti enim
Calidiores ſcintillas meus ſortitus eſt oppoſitus ignis,
Hodie comburentem & viuum faciam:
Si verò pugnam ſtatuet belliccoſum Thyrſum attollens,
Cognoſcet qualem habeã terreſtrem haſtã, & ipſum perdam
Non pedis, non ilij, non pectoris, non ventris
Vulnus tenentem, & non boum ſtimulo dilacerabo
Incurua cornuta cornua bina frontis,
Neque amputabo mediam ceruicem: ſed ipſum percutiam
Haſta ferrea tranſfixum in plicatura femoris,
Quòd Iouis magni prolem mentitus eſt femoris.
Et cœlum tanquam ſuam domum, ego verò ipſũ pro palatio
Pro Iouis veſtibulo inferiorem orco mittam,
Aut ipſum per ſe volutum fugientem ſubmergam
Fluctibus Iſmeni, & non opus eſt mari,
Non accipio mortalem hominem falſum Deum, ſi fas eſt dicere,
Mentiar vt Bacchus meum genus non à Cadmo
Sanguinem ferens terreſtri, pater verò meus dux aſtrorum
Sol me plantauit, & non ſeminauit Echion,
Generauit Luna me, & non enixa eſt Agaue.
Sum genus Saturnij & ætheris ſum ciuis.
Cœlum ſtellis vagum mea vrbs, propitiæ eſtote Thebæ.
Pallas mea coniux, mea coniux immortalis Hebe
Pentheo mammam præbuit poſt Martem domina Iuno,
Et diuina poſt Phœbum genuit Penthea Latona,
Dianam cupientem vxorem ducam, neque me fugit,
Vt quondam Phœbum fugit ſuũ procum virginitatis
Reprehenſionem euitans fraternorum hymenæorum.
Si verò tuam Semelen non combuſſit cœleſtis flamma,
Filiæ ſuæ ob reprehenſionem ſuam domũ combuſſit Bacchus:
Fulgorem verò vocauit terra natum accenſum ignem,
Et facularum nominauit ſplendorem ſcintillam fulminis.
Sic locuto rege armabantur milites
Armigeri vanis cont ndentes ventis,
Et exercitus immenſus erat in pinea ſylua,
Veſtigia inquirentes nondum conſpecti Bacchi.
Cum quidem inhabitatoribus Rex imperaret Pentheus
Tunc etiam Bacchus ſine lumine noctem cernens,
Tale verbum ad cœlum emiſit circulari Lunæ:
O filia Solis multum verſatilis omnia nutriens Luna,
Currus argentei gubernatrix Luna,
Si tu es Hecate multinominis, nocturna verò
Ignita manu quatis Theſiam pœceam,
Veni noctiuaga canum nutrix, quòd te obleſtat
Gannitu lamentabili canes agitans nocturna Echo.
Diana ſi tu es ceruos iaculans, in rupibus verò
Hinnulos occidens feſtinans vna venari cum Baccho
Eſto fratri auxiliaris, primigenij enim
Sanguinem ſortitus Cadmi abigor extra Thebas,
Matris meæ Semeles à patria: breuis æui enim
Mortalis vir agitat me cum Deo pugnans, tanquam no
Nocturno opitulare fugato Baccho. (Æterna verò
Si verò tu Proſerpina mortuos agitans, veſtra verò
Animæ tartarijs famulantur locis
Mortuum video Penthea, & dolentis Bacchi
Lacrymas ſopiat tuus animas mittens Mercurius.
Tua verò Tiſiphona inſana aut Megæra.
Tartareo flagello mentẽ obtundentẽ cõpeſce interminationẽ
Gigantis Penthei: quando grauia machinans Iuno
Serò natum Titanum mihi armauit Baccho.
Sed tu hominem doma impium, vt venereris

Pentheus Baccho mortem minatur.

Diana ab Apolline amata.

Famuli Lycurgi contra Bacchũ armati.

Ληΐδας Ἀονίῃσι ποταμηΐσι μίξατε νύμφαις,
Ἥλικας Ἀδρυάδας δὲ γέρων δέξαιτο Κιθαιρὼν,
Ἄλλαις Ἀδρυάδεσσιν ὁμοζυγέας ἀντὶ Λυαίου,
Καὶ πλοκάμους τμήξωμεν ἀκερσεκόμου Διονύσου·
Ἄξατε πῦρ θεράποντες, ἐπεὶ ποινήτορι θεσμῷ
Ἐκ πυρὸς εἰ πέλε Βάκχος, ἐγὼ πυρὶ Βάκχον ὀπάσσω,
Ζεὺς Σεμέλην ἐδάμασσεν, ἐγὼ Διόνυσον ὀλέσσω·
Εἰ δέ γε πειρήσαιτο καὶ ἡμετέροιο κεραυνοῦ,
Γνώσεται οἷον ἔχω χθόνιον σέλας. οὐρανίου δὲ
Θερμοτέρους σπινθῆρας ἐμὸν λάχεν ἀντίτυπον πῦρ,
Σήμερον αἰθαλόεντα καὶ ἔμπνοον αὐτὸν τελέσσω·
Εἰ δὲ μόθον στήσειε μαχήμονα θύρσον ἀείρων,
Γνώσεται οἷον ἔχω χθόνιον δόρυ, καί μιν ὀλέσσω
Οὐ ποδὸς, οὐ λαγόνων, οὐ στήθεος, οὐ κενεῶνος
Ὠτειλὴν μεθέποντα, καὶ οὐ βουπλῆγι δαΐξω
Κυρτὰ βοοκραίροιο κεράατα δισσὰ μετώπου,
Οὐδὲ δέρην τμήξω μέσον αὐχένος, ἀλλά ἑ τύψω
Ἔγχεϊ χαλκείῳ τετρημένον εἰς πτύχα μηροῦ,
Ὅττι Διὸς μεγάλοιο γονὴν ἐψεύσατο μηροῦ,
Καὶ πόλον ὡς ἑὸν οἶκον· ἐγὼ δέ μιν ἀντὶ μελάθρου,
Ἀντὶ Διὸς πυλεῶνος ἐνέρτερον Ἄϊδι πέμψω,
Ἤ μιν αὐτοκύλιστον ἀλυσκάζοντα καλύψω
Κύμασιν Ἰσμηνοῖο, καὶ οὐ χρειώ δεῖ θαλάσσης,
Οὐ δέχομαι βροτὸν ἄνδρα νόθον θεὸν, εἰ θέμις εἰπεῖν,
Ψεύσομαι ὡς Διόνυσος ἐμὸν γένος οὐκ ἀπὸ Κάδμου
Αἷμα φέρων χθονίοιο, πατὴρ δέ μοι ὄρχαμος ἄστρων
Ἠέλιός με φύτευσε, καὶ οὐ σπορεὺς Ἐχίων,
Τίκτε Σελήνη με, καὶ οὐκ ἐλόχευσεν Ἀγαύη·
Εἰμὶ γένος Κρονίδαο, καὶ αἰθέρος εἰμὶ πολίτης,
Οὐρανὸς ἀστερόεις ἐμὴ πόλις, ἵλατε Θῆβαι,
Παλλὰς ἐμὴ παράκοιτις, ἐμὴ δάμαρ ἄμβροτος Ἥβη,
Πενθέϊ μαζὸν ὄρεξε μετ' Ἄρεα δέσποτις Ἥρη,
Καὶ ζαθέη μετὰ Φοῖβον ἐγείνατο Πενθέα Λητὼ,
Ἄρτεμιν ἱμείρουσαν νυμφεύσομαι, οὐδέ με φεύγει,
Ὡς ποτε Φοῖβον ἔφευγεν ἑὸν μνηστῆρα κορείης,
Μῶμον ἀλυσκάζουσα κασιγνήτων ὑμεναίων·
Εἰ δὲ τεὴν Σεμέλην οὐκ ἔφλεγεν οὐρανίη φλὸξ,
Παιδὸς ἑῆς διὰ μῶμον ἑὸν δόμον ἔφλεγε Βάκχος·
Ἀστεροπὴν δὲ κάλεσσε χαμαιγενὲς ἁπτόμενον πῦρ,
Καὶ δαΐδων ὀνόμηνε σέλας σπινθῆρα κεραυνοῦ.
Ὣς φαμένου βασιλῆος ἐθωρήσσοντο μαχηταὶ
Ὁπλοφόροι κενεοῖσιν ἐριδμαίνοντες ἀήταις,
Καὶ στρατὸς ἄσπετος ἦεν ἀνὰ πιτυώδεος ὕλης,
Ἴχνια μαστεύοντες ἀθηήτοιο Λυαίου,
Ὄφρα μὲν ἐνναέτῃσιν ἄναξ ἐπετέλλετο Πενθεὺς,
Τόφρα δὲ καὶ Διόνυσος ἀφεγγέα νύκτα δοκεύων,
Τοῖον ἔπος πρὸς Ὄλυμπον ἀνίαχε κυκλάδι μήνῃ.
Ὦ τέκος Ἠελίοιο πολύστροφε, παντρόφε μήνη,
Ἅρματος ἀργυφέοιο κυβερνήτειρα Σελήνη,
Εἰ σὺ πέλεις Ἑκάτη πολυώνυμος· ἐννυχίη δὲ
Πυρσοφόρῳ παλάμῃ δονέεις θεσπίδεα πεύκην,
Ἔρχεο νυκτιπόλος, σκυλακοτρόφος, ὅττι σε τέρπει
Κνυζηθμῷ γοόωντι κυνοσσόος ἔννυχος ἠχώ·
Ἄρτεμις εἰ σὺ πέλεις ἐλαφηβόλος, ἐν δὲ κολώναις
Νεβροφόνος σπεύδουσα συναγρώσσειν Διονύσῳ,
Ἔσσο κασιγνήτοιο βοηθόος· ἀρχεγόνου γὰρ
Αἷμα λαχὼν Κάδμοιο διώκομαι ἐκτὸς Θηβῶν,
Μητρὸς ἐμῆς Σεμέλης ἀπὸ πατρίδος· ὠκύμορος γὰρ
Θνητὸς ἀνὴρ κλονέει με θεημάχος ὡς φυγῇ δὲ
Νυκτιλόχῳ χραίσμησον ἐλαυνομένῳ Διονύσῳ·
Εἰ δὲ σὺ Περσεφόνεια νεκυσσόος· ὑμέτεραι δὲ
Ψυχαὶ ταρταρίοισιν ὑποδρήσσουσι θοώκοις,
Νεκρὸν ἴδω Πενθῆα, καὶ ἀχνυμένου Διονύσου
Δάκρυα κοιμήσειε τεὸς ψυχοστόλος Ἑρμῆς·
Σεῖο δὲ Τισιφόνης μανιώδεος, ἢ Μεγαίρης
Ταρταρίῃ μάστιγι λαθίφρονα παῦσον ἀπειλὴν
Γηγενέος Πενθῆος· ἐπεὶ δολομήχανος Ἥρη
Ὀψίγονον Τιτῆνα ἐμοὶ θώρηξε Λυαίῳ.
Ἀλλὰ σὺ φῶτα δάμασσον ἀθέσμιον, ὄφρα γεραίρῃς

Ἀρχε-

Ἀρχεγόνου Ζαγρῆος ἐπώνυμον Διονύσου·
Ζεῦ ἄνα, καὶ σὺ δίκασσε μεμηνότος ἀνδρὸς ἀπειλήν,
Κλῦθι πάτερ καὶ μῆτερ, ἐλεγχομένου δὲ Λυαίου,
Σὴ στεροπὴ γαμίη Σεμέλης τιμάορος ἔστω·
Ὣς φαμένης ταυρῶπις ἀνίαχεν ὑψόθι Μήνη·
Νυκτοφαὲς Διόνυσε, φυτηκόμε, σύνδρομε Μήνης,
Σὰς σταφυλὰς ἀλέγιζε· μέλει δέ μοι ὄργια Βάκχων
Ὑμετέρων, ὅτι γαῖα φυτῶν ὠδῖνα πεπαίνει
Μαρμαρυγὴν δροσόεσσαν ἀκοιμήτοιο Σελήνης
Δεχνυμένη· σὺ δὲ Βάκχε χοροίτυπε θύρσον τιταίνων
Σῆς γενετῆς ἀλέγιζε, καὶ οὐ τρομέεις γένος ἀνδρῶν
Ἀδρανέων, οἷς κοῦφος ἀεὶ νόος, ὧν καὶ ἀνάγκῃ
Εὐμενίδων μάστιγες ἀναστέλλουσιν ἀπειλάς·
Σὺν σοὶ δυσμενέεσσι κορύσσομαι, ἴσα δὲ Βάκχῳ
Κοιρανέω μανίης ἑτερόφρονος, εἰμὶ δὲ Μήνη
Βακχείας οὐχ ὅτι μοῦνον ἐν αἰθέρι μῆνας ἑλίσσω,
Ἀλλ' ὅτι καὶ μανίης μεδέω, καὶ λύσσαν ἐγείρω,
Οὐ χθονίην σέο θυῖαν ἐγὼ νήποινον ἐάσω·
Ἤδη γὰρ Λυκόοργος ἀπειλήσας Διονύσῳ
Ὁ πρὶν ἐὼν ταχύγουνος ὁ Μαινάδας ὀξὺ διώξας
Τυφλὸς ἀλητεύει, καὶ δεύεται ἡγεμονῆος.
Ἤδη δ' ἀμφὶ τένοντας ἐρυθραίων δονακήων
Κέκλιται ἔνθα καὶ ἔνθα τεῆς αὐτάγγελος ἀλκῆς
Ἰνδῶν νεκρὸς ὅμιλος, ἀναινομένου δὲ ῥεέθρου
Ἄφρονα Δηριάδην πατὴρ ἔκρυψεν Ὑδάσπης
Ἔγχεϊ κισσήεντι τετυμμένον, αὐτὰρ ὁ φεύγων
Πατρῴῳ βαρύθοντι κατηφέϊ πίπτε ῥεέθρῳ·
Τυρσηνοὶ δεδάασι τεὸν σθένος, ὁππότε νηῶν
Ὀρθὸς ἱστὸς ἄμειπτο, καὶ ἀμπελόεις πέσεν ὄρπηξ
Αὐτοτελής, τὰ δὲ λαῖφος ὑπὸ σκιεροῖσι πετήλοις
Ἡμερίδος σὺν βότρυς ἀνέξατο καλύπτρην,
Καὶ πρότονοι σύριζον ἐχιδνήεντι κορύμβῳ
Ἰοβόλοι, βροτέην δὲ φύσιν, καὶ ἐχέφρονα βουλήν
Δυσμενέες ῥίψαντες ἀμειβομένοιο προσώπου
Ἀφραδέες δελφῖνες ἐναυτίλλοντο θαλάσσῃ,
Εἰσέτι κωμάζουσι καὶ ἐν ῥοθίοισι Διονύσῳ,
Οἷα κυβιστητῆρες ἀποσκαίρουσι γαλήνῃ·
Καὶ νέκυς ὑμετέρῳ βεβλημένος ὀξέϊ θύρσῳ
Χεύμασιν Ἀσσυρίοισι καλύπτεται Ἰνδὸς Ὀρόντης
Εἰσέτι δειμαίνων καὶ ἐν ὕδασιν οὔνομα Βάκχου·
Τοῖον ἔπος Βρομίῳ χρυσήνιος ἴαχε δαίμων·
Ὄφρα μὲν εἰσέτι Βάκχος ὁμίλεε κυκλάδι Μήνῃ,
Τόφρα δὲ καὶ Ζαγρῆϊ χαριζομένη Διονύσῳ
Περσεφόνη θώρηξεν Ἐρινύας, ἀχνυμένῳ δέ
Ὀψιγόνῳ χραίσμησε κασιγνήτῳ Διονύσῳ·
Αἱ δὲ Διὸς χθονίοιο δυσαντέϊ νεύματι Ῥείης
Εὐμενίδες Πενθῆος ἐπεστρατόωντο μελάθρῳ,
Ὧν ἡ μὲν ζοφόεσσα διαθρώσκουσα μέλαθρα,
Ταρταρίην ἐλέλιζεν ἐχιδνήεσσαν ἱμάσθλην·
Κωκυτοῦ δὲ ῥέεθρον ἀφύσσατο, καὶ Στυγὸς ὕδωρ
Καὶ χθονίῃ ῥαθάμιγγι δόμους ἔρραινεν Ἀγαύης,
Οἷα προθεσπίζουσα γόον, καὶ δάκρυα Θήβης,
Ἀκταίην δὲ μάχαιραν ἀπ' Ἀτθίδος ἤγαγε δαίμων
Ἀρχαίην Ἰτύλοιο μιαιφόνον, ἥν ποτε μήτηρ
Πρόκνη θυμολέαινα σὺν ἀνδροφόνῳ Φιλομήλῃ
Τηλυγέτην ὠδῖνα διατμήξασα σιδήρῳ
Παιδοβόρῳ Τηρῆϊ φίλην δαΐξατο φορβήν,
Κείνην χειρὶ φέρουσα φόνου σχετλίης Ἐρινύς,
Ἀρχεκάκοις ὀνύχεσσι διαγλύψασα κονίην.
Ἀττικὸν ἔκρυψεν ἄορ ὀρεσσιφύτῳ παρὰ ῥίζῃ
Μακεδανῆς ἐλάτης, ἧ Μαινάδες, ὁππόθι Πενθεύς
Μέλλε θανεῖν ἀκάρηνος, ἐπαμήσασα δὲ κόχλῳ
Γοργεῖος αὐτοφόνοιο νεόρρυτον αἷμα Μεδούσης,
Πορφυρέαις ἔχρισε Λιβυστίσι δένδρεον ἕρσαις.
Καὶ τὰ μὲν ἐν σκοπέλοισι τεχνήσατο μαινὰς Ἀγαύη,
Ὀρφναίοις δὲ πόδεσσι δόμον ἐπεβήσατο Κάδμου
Νυκτιφαὴς Διόνυσος ἔχων ταυρώπιδα μορφήν,
Αἰθύσσων Κρονίην μανιώδεα Πανὸς ἱμάσθλην.
Βακχεύσας δ' ἀχάλινον Ἀρισταίοιο γυναῖκα

Primigeni Zagrei cognomentum Bacchi.
Iupiter Rex & tu intuere furioſi hominis interminationem,
Audi pater & mater, dedecorati verò Bacchi,
Tuum fulgur nuptiale Semeles vindex eſto.
Sic locuto tauri oculos habens reſonabat deſuper Luna,
Noctu apparens Bacche vitium plantator, comes Lunæ
Tuam vuam cura, curæ verò mihi ſunt orgia Bacchorum
Veſtrorum, quòd terra plantarum partum maturat
Splendorem roridum non dormientis Lunæ
Accipiens. tu verò Bacche in choro reſonās Thyrſos tendens — Homines leues.
Tuam natiuitatem cura, & non trepides genus virorum
Imbellium, quibus leuis ſemper mens, quorum & neceſſitate
Eumenidum flagra remittunt minas.
Tecum contra hoſtes armabor, æqualia verò Baccho
Impero furoris diuerſa ſentientis, ſum verò Luna — Luna inſaniæ præſes.
Bacchias non quòd ſolum in æthere menſes voluo.
Sed quòd etiam inſaniæ impero & rabiem excito,
Non terreſtrem tuam iniuriam ego impunem relinquo.
Iam enim Lycurgus interminatus Baccho
Prius exiſtens genibus velox Mænadas acriter perſequens
Cæcus errat, & indiget duce. — Lycurgus cæcus.
Iam verò circa collum rubicundarum fiſtularum,
Inclinatus eſt hinc & hinc tui ipſe nuntius roboris
Indorum mortua multitudo, recuſanti verò flumini
Stultum Deriadem pater abſcondit Hydaſpes
Haſta hederacea verberatum, verùm hic fugiens
Paterno grauato triſti incidit flumini — Tyrrheni piratæ experti Bacchi vires.
Tyrrheni norunt tuum robur, quando nauium
Rectus malus mutatus eſt, & vitens decidit ramus,
Per ſe perfectus, velum verò ſub umbroſis foliis
Vitium vitis ornatu excreuit tegumentum,
Et rudentes ſibilabant ſerpentino Corymbo
Venenum iaculantes, mortalem verò naturam & prudens conſilium
Hoſtes abiicientes mutato vultu — Pyratæ Tyrrheni in Delphinos verſi.
Bruti delphines nauigabant in mari,
Adhuc laudant etiam in fluctibus Bacchum,
Tanquam vrinatores ſaltant in tranquillitate maris.
Et mortuus noſtro grauatus acuto Thyrſo
Fluminibus Aſſyriis abſconditur Indus Orontes
Adhuc timens etiam in aquis nomen Bacchi.
Tale verbum Bromio aureum frenum habens emiſit Dea. — Proſerpina Erinnyas concitat.
Cū verò adhuc Bacchus conuerſaretur cū circulari Luna:
Tunc etiam Zagreo gratificans Bacchō
Proſerpina armauit Erinnyas, dolenti verò
Poſteriùs nato opem tulit fratri Baccho.
Hæ verò Iouis terreſtris manſueto nutu Rhea
Eumenides Penthei exercitu inſtruebātur contra palatium, — Furiæ in domo Penthei.
Quorum hæc quidem caliginoſum percurrens palatium
Tartareum voluit ſerpentinum flagellum,
Cocyti verò fluuentū hauſit & Stygis aquam,
Et terreſtri gutta domos irrigauit Agaues,
Tanquam præuaticinans luctum & lacrymas Thebes,
Ațticam verò macheram ab Attica duxit Deus
Antiqua Ityli cæde contaminatam, quam quondam mater — Itylus à Matre Progne interfectus.
Procne ridente Leæna cum homicida Philomela
Vnicum natum partum dilanians ferro
Pueros voranti Tereo carum mactabat pabulum
Ipſam manu ferens cædium dux Erinnys
Mali autoribus vnguibus ſcalpens puluerem,
Atticum abſcondit enſem in mōtibus plantatā apud radicē,
Oblongæ abietis vbi Mænades, vbi Pentheus
Moriturus erat ſine capite, amputans verò concha
Gorgonis à ſe occiſa nuper fluentem ſanguinem Meduſæ
Purpureis inunxit Libyſſidibus arborem liquoribus.
Et hæc quidem in ſcopulis machinabatur furioſa Agaue.
Caliginoſis verò pedibus domum aſcendit Cadmi
Nocte apparens Bacchus habens taurinam formam,
Exuſcitans Saturniam furioſam Panis ſcuticam.
Bacchans verò effrenem Ariſtei coniugem

Autonoen vocauit, & reſonabat bacchica voce
Felix Autonoe quàm Semele magis, nuper nupti enim
Filij in hymenæum contendis etiam cum cælo
Aetheris rapuiſti gloriam, quando ſortitus es mollē coniugem,
Diana Actæonem & Endymionem Luna:
Non mortuus eſt Actæon, non ſortitus eſt feræ imaginem,
Non maculoſi cerui extenſam cuſpidem habens cornu
Nō adulterinā imaginem habet, & nō mentita eſt nympha.
Non canes venaticos ſuos nouit occiſores,
Vanus rumor. *Sed malam linguam habentis oris vano ſermone*
Filij veſtri mortem mentiti ſunt paſtores.
Sponſum odio habentes innuptæ Deæ.
Æmulatio mulierum. *Noui vnde dolus hic in alienis hymenæis*
In nuptiis in Venerem æmulæ ſunt mulieres.
Sed procelloſo percurrens pede
Feſtina currere incomprehenſibilis in montes, ibi currens
Vadebis Actæonem vnà venantem cum Baccho,
Dianam vicinam habentem & varia retia venationis
Endromidas ferentem, & contrectantem pharetram.
Beata Autonoe plus quàm Semele, quòd Deæ
In nuptias venientis præco fuiſti Dianæ,
Inus pulchros liberos habentis feliciſſima, quòd Deæ
Tuus filius ſortitus eſt lectos, quos non ſortitus eſt Otus fortis,
Non audax Orion fuit ſponſus Dianæ.
Gaudio verò pubeſcens tuus filius ob nympham
Procatum it tuus Cadmus montanum ad thalamum
Quatiens aëris ventis niueos capillos.
Excitare & tu ſite nuptias ornans parturientes adiuuans
Conueniens hic amor, quòd ſponſum Diana ſancta (mater,
Filium ſororis, & non hoſpitem habuit coniugem.
Sed Dea thalamos fugiens ſua in quondam filium pariet
Filium eleuans ſuam mentem Diana
Cubitu filiorum nutritore æmula oſtendit Agaua.
Quæ Nemeſis vnquam hoc canes agitans, ſi in thalamo
Voluit venatorem lepores iactantem filium parere,
Similem Actæoni & ſcopulos amanti Cyrenæ
Maternorum ceruorum inuectum veloci curru?

Αὐτονόην ἐκάλεσσε, ϗ ἴαχε θυιάδι φωνῇ·
Ὀλβίη Αὐτονόη Σεμέλης πλέον, ἀρτιγάμου γὰρ
Υἱέος εἰς ὑμέναιον ἐριδμαίνεις ϗ Ὀλύμπῳ
Αἰθέρος ἥρπασας εὖχος, ἐπεὶ λάχες ἁβρὸν ἀκοίτην·
Ἄρτεμις Ἀκταίωνα, ϗ Ἐνδυμίωνα Σελήνη·
Οὐ θάνεν Ἀκταίων, οὐκ ἔλλαχε θηρὸς ὀπωπὴν,
Οὐ στικτῆς ἐλάφοιο τανυγλώχινα κεραίην,
Οὐ νόθον εἶδος ἔλεκτο, ϗ οὐκ ἐψεύσατο νύμφη,
Οὐ κύνας ἀγρευτῆρας ἑοὺς ἐνόησε φονῆας,
Ἀλλὰ κακογλώσσων στομάτων κακοεργέι μύθῳ
Υἱέος ὑμετέροιο μόρον ψεύσαντο βοτῆρες·
Νυμφίον ἐχθαίροντες ἀνυμφεύτοιο θεαίνης·
Οἶδα πόθεν δόλος οὗτος ἐπ' ἀλλοτρίοις ὑμεναίοις
Εἰς γάμον, εἰς Παφίην ζηλήμονές εἰσι γυναῖκες·
Ἀλλὰ θυελλήεντι διαθρώσκουσα πεδίλῳ
Σπεῦδε μολεῖν ἀκίχητος ἐς οὔρεα, κεῖθι μολοῦσα
Ὄψεαι Ἀκταίωνα συναγρώσσοντα Λυαίῳ,
Ἄρτεμιν ἐγγὺς ἔχοντα, ϗ αἰόλα δίκτυα θήρης,
Ἐνδρομίδας φορέοντα, ϗ ἀμφαφόωντα φαρέτρην·
Ὀλβίη Αὐτονόη Σεμέλης πλέον, ὅττι θεαίνης
Εἰς γάμον ἐρχομένης κήρυξ πέλες Ἰοχεαίρης,
Ἰνοῦς καλλιτόκοιο μακαρτάτη, ὅττι θεαίνης
Σὸς πάϊς ἔλλαχε λέκτρα, τὰ μὴ λάχεν Ὦτος ἀγήνωρ,
Οὐ θρασὺς Ὠρίων πέλε νυμφίος Ἰοχεαίρης·
Χάρματι δ' ἡβώοντος ἐοῦ υἱέος εἵνεκα νύμφης
Κωμάζει σὸς Κάδμος ὀρεσσαύλῳ παρὰ παστῷ,
Σείων ἠερίοις ἀνέμοις χιονώδεα χαίτην·
Ἔγρεο ϗ σὺ γάμοιο γαμοστόλος εὔλοχε μήτηρ,
Ἁρμόδιος οὗτος ἔρως, ὅτι νυμφίον Ἄρτεμις ἄγει
Υἷα κασιγνήτοιο, ϗ οὐ ξεῖνον λάχεν ἀκοίτην·
Ἀλλὰ θεὰ φυγόδεμνος ἐμόν ποτε παῖδα λοχεύσῃ
Υἷα κουρίζουσα ἑὰς φρένας Ἰοχεαίρη
Πήχει παιδοκόμῳ ζηλήμονι δεῖξεν Ἀγαύη·
Τίς Νέμεσις ποτε τοῦτο κινήσεται, εἰ γὰρ ἅπας ὤν
Ἤθελε θηρητῆρα λαγωβόλον υἷα λοχεῦσαι,
Ἴκελον Ἀκταίωνι φιλοσκοπέλῳ τε Κυρήνῃ,
Μητρῴων ἐλάφων ἐποχήμενον ὠκέϊ δίφρῳ;

DIONYSIACORVM

LIBER XLV.

SIC locuto Bromio è domibus excurrit nympha
Gaudio rabioſo correpta, vt cognoſceret
Sponſum Actæonem aſſidentem Dianæ
Et ipſi incitata lubrico pede vnà currens cum ventis
Agaue furioſa loquitur. *In montem ſine vitta comes ibat Mænas Aganen*
Et lenis flagri flagellata mentem ſtimulo.
Inconſideratam eructauit ſollicito labio vocem
Vano Pentheo armor, vt dometur
Audacem quòd Cadmus Amazonem genuit Agauen
Plenus fortitudinis, & ego plus ſi velim,
Et nudis manibus totum Penthea domabo,
Et exercitum armatum inermi manu trucido,
Thyrſum habeo haſta non indigeo, non lanceam vibro,
Haſta verò vitea haſtam quatientem ceruicem mitto,
Non fero thoracem & thorace armatum domabo.
Cymbala verò ſuſcitans, & Caſſida armatam bubulam pellē
Venerer Iouis filium, & non Penthea colo.
Lydia mihi date pulſatilia organa, quid cunctamini Thyiades horæ?
Veniam in ſcopulos, vbi ſunt Mænades, vbi mulieres
Coæquales, venanti vnà venantur Baccho,
Aemulationem habeo ô Bacche leones occidentis Cyrenes
Parce mihi Bacchi cum Deo pugnans, parce Pentheu,
In ſcopulos incomprehenſibilis veniam, vt & ipſa

ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΜΕ.

ΩΣ φαμένου Βρομίοιο, δόμων ἐξέδραμε νύμφη
Χάρματι λυσσήεντι κατάσχετος, ὄφρα νοήσῃ
Νυμφίον Ἀκταίωνα παρήμενον Ἰοχεαίρῃ
Καί οἱ ἐπεσσυμένη σφαλερῷ ποδὶ σύνδρομος αὔραις
Εἰς ὄρος ἀκρήδεμνος ὁμάρτεε Μαινὰς Ἀγαύη,
Καὶ χθονίης μάστιγος ἱμασσομένη φρένα κέντρῳ
Ἄσκοπον ἐρροίβδησε μεμηλότι χείλεϊ φωνήν·
Οὐτιδανῷ Πενθῆϊ κορύσσομαι, ὄφρα δαμείη,
Θαρσαλέην ὅτι Κάδμος Ἀμαζόνα τίκτεν Ἀγαύην
Ἔμπλεος ἠνορέης, ϗ ἐγὼ πλέον, ἢν ἐθελήσω,
Καὶ γυμναῖς παλάμῃσιν ὅλον Πενθῆα δαμάσσω,
Καὶ στρατιὴν εὔοπλον ἀτευχέϊ χειρὶ δαΐξω,
Θύρσον ἔχω, μελίης δ' οὐ δεύομαι, οὐ δόρυ πάλλω,
Ἔγχεϊ δ' ἀμπελόεντι δορυσσόον αὐχένα βάλλω,
Οὐ φορέω θώρηκα, ϗ οὐ θώρηκα δαμάσσω·
Κύμβαλα δ' αἰθύσσουσα ϗ ἀνάπληκα βοείην
Κύπριν ἐμὸν Διὸς υἷα, ϗ οὐ Πενθῆα γεραίρω·
Λύδιά μοι δότε ῥόπτρα, τί μέλλετε Θυιάδες ὧραι;
Ἵξομαι εἰς σκοπέλους, ὅθι Μαινάδες, ἧχι γυναῖκες
Ἥλικες ἀγρώσσουσι συναγρώσσουσι Λυαίῳ,
Ζῆλον ἔχω Διόνυσε λεοντοφόνοιο Κυρήνης,
Φείδεό μοι Βρομίοιο θεημαχε, φείδεο Πενθεῦ,
Εἰς σκοπέλους ἀκίχητος ἐλεύσομαι, ὄφρα ϗ αὐτὴ

Εὔιον ἀείδουσα χοροιτυπὲς ἴχνος ἑλίξω,
Οὐκέτι θητεύουσα ἀναίνομαι ὄργια Βάκχου,
Οὐκέτι Βασσαρίδων στυγέω χορὸν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ
Δειμαίνω Διόνυσον, ὃν ἤροσεν ἄφθιτος εὐνὴ,
Ὃν Διὸς ὑψιμέδοντος ἐχυτλώσαντο κεραυνοί,
Ἕψομαι ὠκυπέδιλος ὁμόστολος Ἰοχεαίρης,
Δίκτυα κουφίζουσα, καὶ οὐ κλωστῆρας Ἀθήνης·
Ὣς φαμένη πεπότητο νέον σκαίρουσα Μιμαλλὼν,
Ληναίης μεθέπουσα φιλόφρονα δῆμα χορείης
Βάκχον ἀλαλάζουσα καὶ ἀείδουσα Θυώνην,
Καὶ Σεμέλην ὑπάτοιο Διὸς κικλήσκε γυναῖκα,
Καὶ σέλας ἐφαίων γαμίων ἐλίγαινε κεραυνῶν,
Καὶ χορὸς ἐν σκοπέλοισιν ἔην πολύς· ἀμφὶ δὲ πηγαὶ
Ἴαχον, ἑπτάπυλος δὲ πέδον δεδίνητο Θήβης,
Ἠχῇ ποικιλόμορφος, ὁμογλώσσῳ δ' ἀλαλητῷ
Μυκομένων βαρύδουπος ἐπεσμαράγησε Κιθαιρὼν,
Καὶ δροσεροὺς κελάδησεν ἁλὸς κτύπος. ἦν δὲ νοῆσαι
Δένδρεα κωμάζοντα, καὶ αὐδήεσσαν ἐρίπνην.
Καί τις ἑοῦ θαλάμοιο χορεύτιδος ἔκθορε κούρη
Αὐλὸς ὅτε τρητοῖσι πόροις ἰάχησε κεράστης,
Καὶ κτύπος ἀμφιβόητος ἀδεψήτοιο βοείης
Παρθενικὰς βακχευσεν· ἀπ' εὐτύκτων δὲ μελάθρων
Εἰς ὄρος ὑψικάρηνον ἐρημάδας ἤλασε Βάκχας,
Καί τις οἰστρηθεῖσα θυελλήεντι πεδίλῳ
Κούρη λυσιέθειρα διέσσυτο παρθενεῶνος,
Κερκίδα καλλείψασα, καὶ ἱστοτέλειαν Ἀθήνην,
Καὶ πλοκάμων ἀκόμιστον ἀπορρίψασα χιτῶνα
Μίσγετο Βασσαρίδεσσι, καὶ Ἀονὶς ἔπλετο Βάκχη.
Τειρεσίας δ' ἱέρευεν ἀλεξικάκῳ Διονύσῳ,
Βωμὸν ἀναστήσας, ἵνα Πενθέος ὕβριν ἐρύξῃ,
Καὶ χόλον ἀστήρικτον ἀποσκεδάσειεν Ἀνάκτου,
Ἀλλὰ μάτην ἱκέτευσεν, ἐπεὶ λίνον ἔκλυθε Μοίρης,
Καὶ Σεμέλης γενετῆρα ἐκαλέσσατο μάντις ἐχέφρων,
Ὄφρα μεταστήσειε χοροστασίην Διονύσου.
Βεβριθυίῃσι δὲ ποσσὶ γέρων ὠρχήσατο Κάδμος,
Στέψας λευκὰ χιονώδεα βόστρυχα κισσῷ·
Τειρεσίας δ' ἑκάεργος ἑὸν πόδα νωθρὸν ἑλίσσων,
Μυγδόνιον Φρύγα κῶμον ἀνακρούων Διονύσῳ,
Εἰς χορὸν ἀστατέοντι συνέμπορος ἤιε Κάδμῳ,
Ἰποδήγεον νάρθηκι θεουδέα πῆχυν ἐρείσας.
Ἀθρήσας δὲ γέροντας ὁμήλυδας ὄμματι λοξῷ
Τειρεσίαν καὶ Κάδμον ἀτάσθαλος ἴαχε Πενθεύς·
Κάδμε τί μαργαίνεις, τίνι δαίμονι κῶμον ἐγείρεις;
Κάδμε μεμηνὼς ῥῖψον ἀπὸ κρατὸς κισσὸν ἐθείρης,
Κάτθεο καὶ νάρθηκα νοοπλανέος Διονύσου,
Ὀπλίζευ δ' αἰάζεις σαόφρονα χαλκὸν Ἀθήνης,
Νήπιε Τειρεσία στεφανηφόρε ῥῖψον ἀήταις
Σῶν πλοκάμων τάδε φύλλα νόθον στέφος· ἀντὶ δὲ θύρσου
Φοίβου μᾶλλον ἄειρε τεὴν Ἰσμηνίδα δάφνην·
Αἰδέομαι σέο γῆρας, ἀμετρήτων δὲ καὶ αὐτῶν
Μάρτυρα σῶν ἐτέων πολιὴν πλοκαμῖδα γεραίρω·
Εἰ μὴ γὰρ τόδε γῆρας ἐρήτυε, καὶ σέο χαίτη,
Καί κεν ἀμυκτοπέδῃσιν ἐγὼ σέο χεῖρας ἑλίξας
Δέσμιον ἀχλυόεντι κατεσφρήγισσα μελάθρῳ·
Σὸς νόος οὔ με λέληθε· σὺ γὰρ Πενθῆι μεγαίρων
Μαντοσύναις δολίῃσι νόθον θεὸν ἀνέρα τεύχεις
Δῶρα λαβὼν, Λυδοῖο παρ' ἀνέρος ἠπεροπῆος
Δῶρα πολυχρύσοιο φατιζομένου ποταμοῖο·
Ἀλλ' ἐρέεις, ὅτι Βάκχος ἐποίνιον εὕρετο ὀπώρην·
Οἶνος ἀεὶ μεθύοντας ἐφέλκεται εἰς Ἀφροδίτην,
Εἰς φόνον ἀστάθμητος νόον ἀνέρος οἶνος ἐγείρει.
Ἀλλὰ Διὸς γενετῆρος ἔχει δέμας, ἢ χιτῶνας,
Χρύσεα πέπλα φέρων; οὐ νεβρίδας ὑψιμέδων Ζεὺς
Ἀστράπτει μακάρεσσι, καὶ ἀνδράσι μάρναται Ἄρης
Χάλκεον ἔγχος ἔχων, οὐκ οἴνοπα θύρσον ἀείρων,
Οὐ βοέοις κεράεσσι κερασφόρος ἐστὶν Ἀπόλλων,
Μὴ ποταμὸς Σεμέλην νυμφεύσατο, καὶ τέκε νύμφη
Υἷα νόθον κερόεντα βοοκραίρῳ παρακοίτῃ·
Ἀλλ' ἐρέεις Γλαυκῶπις ὅτ' ἄρτια δῆριν ἰκάνει

Euium cantans in choro pulſatum veſtigium voluam,
Non amplius vires recuſo orgia Bacchi,
Non amplius Baſſaridum odi chorum, ſed & ipſa
Formido Bacchum, quem plantauit immortalis thalamus,
Quem Iouis in alto regnantis perfuderunt fulmina,
Ero pede velox comitis Dianæ,
Retia eleuans, & non fuſos Mineruæ.
Sic locuta volabat noua ſaltans Mimallon
Lenæa ſequens Bacchum amantem ſacrum choreæ
Bacchum Eua clamando cantans, & venerans Thyonem,
Et Semelem ſummi Iouis appellauit coniugem,
Et ſplendorem lucentium nuptialium prædicauit fulminum:
Et chorus in ſcopulis erat multus, circum vero fontes
Reſonabant: ſeptiporta verò ſolum circumcurrebat Thebe,
Sonitus multiformis, concordi vero fremitu
Cantato horrendas vociferans Cythæron,
Et roridus inſonuit maris ſonitus: erat verò videre
Arbores tripudiantes, & vocalem rupem,
Et quæpiam, è ſuo thalamo ſaltando terrã quatiẽs exſiliebat
Tibia quando perforatis canalibus inſonuit cornu em,(pulſa
Et ſonitus vndique vociferans non coctæ bubulæ pellis
Virgines in furorem egit, a pulchrè elaboratis vero palatiis
In montem altum cacumen habentem in deſerto verſantes agitauit Bacchas,
Et quædam furiata procelloſo pede
Puella ſolutis capillis excitabatur è conclaui virginum,
Radium relinquens, & telam perficientem Mineruam,
Et capillorum ſqualidam abiiciens tunicam
Miſcebatur cum Baſſaribus, & Aonis erat Baccha.
Tireſias verò ſacrificauit mala propulſanti Baccho
Altare conſtituens, vt Penthei iniuriam prohiberet,
Et iram immitigabilem diſpelleret Regis,
Sed fruſtra ſupplicauit, quando ſtamen ſoluit Parca,
Et Semeles genitorem vocauit vates prudens
Ut tranſponeret choreæ ſtationem Bacchi,
Grauatis verò pedibus ſenex ſaltabat Cadmus,
Coronans Aonia niueos cincinnos hedera.
Threſias verò comes ſuum pedem ſegnem voluens,
Mygdonio Phrygium Encomium præludens Baccho
In chorum incitato comes ibat Cadmo,
Senilem baculo diuinum cubitum fulciens:
Aſpiciens verò ſenes comites oculo obliquo
Tireſiam & Cadmum improbus vociferatus eſt Pentheus:
O Cadme quid inſanis, cui Deo encomium excitas?
Cadme furioſe depone hederam capilli,
Depone etiam ferulam mentem ſeducentis Bacchi.
Pharetratæ verò tolle prudentis ferrum Mineruæ,
Stulte Tireſia coronifer mitte procellis
Tuorũ capillorũ hæc folia adulterinã coronã, pro Thyrſo.v.
Phœbi potius tolle tuam Iſmeniam laurum,
Pudet me tuæ ſenectutis, immenſorum verò etiam ipſorum
Teſtem tuorum annorum canum capillitium veneror:
Niſi enim hæc ſenectus retardaret & tui capilli,
Sanè vinculis ego manus tuas conſtringens
Vinctum tenebricoſo obſignaſſem palatio.
Tua mens non me latet: tu enim Pentheo inuidens
Vaticiniis doloſis falſum Deum virum facis
Munera accipiens, Lydo à viro fallace
Munera multum aurati nobilis fluminis.
Sed dices quod Bacchus vinevm inuenerit fructum:
Vinum ſemper ebrios trahit in Venerem,
In cædem inſtabilis mentem viri vinum excitat.
Sed Iouis patris habet corpus, aut tunicas
Aurea pepla ferẽs: non ceruinas pelles in altis regnãs Iupi-(ter
Fulminat Diis beatis, & cum viris pugnat Mars,
Ferream haſtam habens, non vinicolorẽ Thyrſum excutians
Non boum cornibus corniger eſt Apollo
Non fluuius Semelen vxorem duxit, non genuit Nympha
Filium adulterinum cornutum boum cornua habenti marito
Sed dices, Minerua quando in virilem contentionem venit

Tireſias ſacrificans.

Fatum ineluctabile.

Pentheus Cadmo ſui paretis.

Penthei de vino iudicium. Vinum nihil moderabile tradens.

Digitized by Google

Cognatam hastam habens, & scutum Pallas Minerua
Aegidem & tu intende tui Saturnij patris.
Sic locuto Pentheo respondebat vates prudens.
Quid agitas Bacchũ quẽ seminauit in altis regnans Iupiter,
Quem Saturnius genuit pater grauido femore,
Et puerum nutriente lacte Deipara nutriuit Rhea,
Quem antea semiperfectum adhuc festinantem a matre
Non comburentes scintillae perfuderunt fulmines
Hic manipulos generantis Cereri solus contendit,
Oppositum spicis habens vuis ornatum fructum.
Sed iram Bacchi caue, impietatis verò
Tibi fili, si voles consimilem quempiam sermonem dicam.
Thyrreni fures.
Thyrreni quondam pueri nauigabant in mari
Hospites occidentes nautae errones, raptores opum,
Undique rapientes littorales greges ouium,
Et multus huc & hinc hasta partis è nauibus
In mortem acutam senex voluebatur nauta
Semimortuus, alius verò propugnans adhuc prò grege
Copiosus canis caede rubescebat pastor,
Mercator si tunc pontum nauigaret, siquando Phoenix
Venalia Sidonij purpurea pepla maris
Habuit super pontum, accipiens Thyrrhenus vagus
Improuiso ferebatur dapsilitas in nauibus,
Et quispiam vir impune immensum onus perdens
In Siculam Arethusam vir traijciebat Phoenix
Bacchus in puerum mutatus.
Venditus, patriae exul expers diuitiis.
Sed dolo Bacchus dolosus formam transmutans
Thyrrhenos decepit, adulterinam verò induit formam,
Amabilis tanquam puer habens non signatam barbam,
In ceruice ornatum habens aureum, circa verò caput
Corona fulgente erat per se incitatus splendor
Lychnidis inextincti & viridia dorsa Smaragdi,
Et gemma Indicae caeruleus splendor maris,
Pulchritudo Bacchi in puerum mutati.
Et corpore induit pepla lucidiora circularis aurora
Iam signata Tyria imbuta concha.
Stabat verò littoris in superciliis, tanquam & ipse
Nauem desiderans intrare, hi verò currentes
Splendidum praedabantur dolosum filium Thyones,
Bacchus puer à piratis Tyrrhenis captus.
Et opibus nudabant, comprehendens verò catena
Manibus post terga reuinctis circumdabatur Bacchi,
Et iuuenis statim magnus factus est diuina forma,
Humana forma, cornutus, eleuatus vsque ad coelum,
Percutiens aerearum nubium tegumentum, bene sonans verò
Vt exercitus nouem millium suo mugiebat gutture,
Metamorphosis piratarum in ...
Oblongi verò rudentes serpentum fiebant tractus,
Viuentia formati in incurua dorsa draconum,
Et rudentes sibilabant, ventosus verò Ceretes
Tractuosis volubilibus recurrit in cornu mali,
Et viridibus foliis obumbratus aeri vicinus
Malus erat cupressus sursum, in medietate verò mali
Nauis mutatio.
Hedera in aere volans surrexit aetheri vicinus
Catenam per se inuolutam implectens cupressi.
Circa gubernacula verò superaspiciens maris
Bacchica vitea pertica grauabatur fructu,
Puppe verò ducem potum habente grauati Bacchi
Vinum scaturiens potus bacchabatur fons,
Circa verò transtra omnia per proram ascendentes
Ferae auctae sunt, mugiebant verò tauri,
Et horribilem strepitum leo rugiebat gutture,
Thyrreni dementes redditi.
Tyrrheni verò resonabant, bacchabantur verò rabie,
In metum furiosi redditi, ab oribus verò aucti ponti
Flores fluctuantis expuebant aquae tractus,
Et rosa germinauit, & superius tanquam in prato
Spumigeni tentes rubebant maris.
Et lilium in fluctibus resplendebat, cernentium verò
Falsa prata bacchabantur oculi.
Et ipsis montem arboribus profundum ostendit, & pascua sylua.
Et multitudo rusticorum, & greges opilionum,
Et sonitum arbitrabantur suauiter resonantis pastoris

Σύγγονον ἔγχος ἔχουσα, καὶ ἀσπίδα Παλλὰς Ἀθήνη,
Αἰγίδα καὶ σὺ πίταινε τεοῦ Κρονίδαο τοκῆος·
Ὣς φαμένῳ Πενθῆϊ ἀμείβετο μάντις ἐχέφρων·
Τί χλονέεις Διόνυσον ὃν ἤροσεν ὑψιμέδων Ζεύς,
Ὃν Κρονίδης ὤδινε πατὴρ ἐγκύμονι μηρῷ
Παιδοκόμῳ δὲ γάλακτι θεητόκος ἤμεσε Ῥείη,
Ὃν πάρος ἡμιτέλεστον ἔτι προθέοντα τεκούσης,
Ἀφλεγέες ψεκάδεσσιν ἐχυτλώσαντο κεραυνοί·
Οὗτος ἀμαλλοτόκῳ Δηώτιδι μοῦνος ἐρίζει,
Ἀντίτυπον σταχύεσσιν ἔχων εὔβοτρυν ὀπώρην·
Ἀλλὰ χόλον Βρομίοιο φυλάσσεο· δυσσεβίης δὲ
Σοὶ τέκος, ἢν ἐθέλῃς, ἴκελόν τινα μῦθον ἐνίψω·
Τυρσηνοί ποτε παῖδες ἐναυτίλλοντο θαλάσσῃ,
Ξεινοφόνοι πλωτῆρες ἀλήμονες, ἅρπαγες ὄλβου,
Πάντοθεν ἁρπάζοντες ἐπάκτια πῶϋ μήλων,
Καὶ πολὺς ἔνθα καὶ ἔνθα δορικτήτων ἀπὸ νηῶν
Εἰς μόρον ὀξυόεντα γέρων ἐκυλίνδετο ναύτης
Ἡμιθανής· ἕτερος δὲ προμαχίζων ἔτι ποίμνης
Αἱματόεις πολιῇσι φόνῳ φοινίσσετο ποιμήν,
Ἔμπορος εἰ τότε πόντον ἐπέπλεεν, εἴ ποτε Φοῖνιξ
Ὤνια Σιδονίης ἁλιπόρφυρα πέπλα θαλάσσης
Ἶσχεν ἐπὶ πόντοιο λαβὼν Τυρσηνὸς ἀλήτης,
[illegible] πλώεσκε ῥυηφενίη ἐπὶ νηῶν,
Καί τις ἀνὴρ νήποινον ἀπείρονα φόρτον ὀλέσσας,
Ἐς Σικελὴν Ἀρέθουσαν ἀνὴρ πορθμεύετο Φοῖνιξ
Δέσμιος ἁρπαμένοιο λιπόπτολις ἄμμορος ὄλβου·
Ἀλλὰ δόλῳ Διόνυσος ἐπίκλοπος εἶδος ἀμείψας
Τυρσηνοὺς ἀπάφησε, νόθην δ' ὑπεδύσατο μορφήν,
Ἱμερόεις ἅτε κοῦρος ἔχων ἀχάρακτον ἴουλον,
Αὐχένι κόσμον ἔχων χρυσήλατον, ἀμφὶ δὲ κόρσην
Στέμματος ἀστράπτοντος ἔην αὐτόσσυτος αἴγλη
Λυχνίδος ἀσβέστοιο, καὶ ἔγχλοα νῶτα μαράγδου,
Καὶ λίθος Ἰνδώης χαροπῆς ἀμάρυγμα θαλάσσης,
Καὶ χροῒ δῦσατο πέπλα φαάντερα κυκλάδος Ἠοῦς
Ἄρτι χαρασσομένης Τυρίῃ πεπαλαγμένα κόχλῳ·
Ἵστατο δ' αἰγιαλοῖο παρ' ὀφρύσιν, οἷα καὶ αὐτὸς
Ὀλκάδος ἱμείρων ἐπιβήμεναι, οἱ δὲ θορόντες
Φαίδιμον ἐληΐσαντο δολόφρονα κοῦρον Θυώνης,
Καὶ πλοῦτον γύμνωσαν· ἀποδεξαμένη δὲ σειρὴ
Χεῖρας ὀπισθοτόνοισιν ἐμιτρώθη Διονύσου,
Καὶ νέος ἐξαπίνης μέγας ἔπλετο θέσπιδι μορφῇ,
Ἀνδρομέης, κεράεις, ὑψούμενος ἄχρις Ὀλύμπου,
Νεφέων ἠερίων ῥήξας σκέπας, ἐϋκελάδῳ δὲ
Ὡς στρατὸς ἐννεάχιλος ἑῷ μυκήσατο λαιμῷ,
Μηκεδανοὶ δὲ κάλωες ἐχιδναίοισι πέλον ὁλκοῖς,
Ἔμπνοα μορφωθέντες ἐς ἀγκύλα νῶτα δρακόντων,
Καὶ σχοῖνοι σύριζον, [illegible] δὲ κεραίης
Ὀκλαδίαις ἑλίκεσσιν ἀνέδραμεν εἰς κέρας ἱστοῦ,
Καὶ χλοεροῖς πετάλοισι κατάσκιος ἀέρι γείτων
Ἱστὸς ἔην κυπάρισσος ὑπέρτατος, ἐν δὲ μεσόδμῃ
Κισσὸς ἀερσιπότητος ἀνέτρεχεν αἰθέρι γείτων,
Σειρὴν αὐτοέλικτον ὅπῃ πλέξας κυπαρίσσῳ·
Ἀμφὶ δὲ πηδαλίοισιν ὑπερκύψασα θαλάσσης
Βακχιὰς ἀμπελόεσσα κάμαξ ἐβεβρίθει καρπῷ·
Πρύμνης δ' ἠνιοχῆα βαρυνομένης Διονύσου
Οἶνον ἀναβλύζουσα μέθης βακχεύετο πηγή,
Ἀμφὶ δὲ σέλματα πάντα διὰ πρῴρης ἀνιόντες
Θῆρες ἀεξήθησαν, ἐμυκήσαντο δὲ ταῦροι,
Καὶ βλοσυρὸν κελάδημα λέων βρυχήσατο λαιμῷ,
Τυρσηνοὶ δ' ἰάχησαν, ἐβακχεύοντο δὲ λύσσῃ,
Εἰς φόβον οἰστρηθέντες, ἀεξιφύτοιο δὲ πόντου
Ἄνθεα κυματόεντες ἀπέπτυον ὕδατος ὁλκοί·
Καὶ ῥόδον ἐβλάστησε, καὶ ὑψόθεν οἷά περ κήπῳ
Ἀφροτόκοι κοτινῶνες ἐφοινίσσοντο θαλάσσης,
Καὶ κρίνον ἐν ῥοθίοις ἀμαρύσσετο· δερκομένων δὲ
Ψευδομένους λειμῶνας ἐβακχεύθησαν ὀπωπαί,
Καὶ ὄριν ἔσχε βαθυδένδρεον ἔσαινε, καὶ νομὸς ὕλης,
Καὶ χορὸς ἀγροτέρων, καὶ ποίμνια μηλοβοτήρων,
Καὶ κτύπον οἰήσαντο λιγυφθόγγοιο νομῆος

Ποιμε-

Ποιμενίῃ σύριγγι μελιζομένοιο βοτῆρος,
Καὶ λιγυρὸν ἀΐοντες ἐϋτρήτων μέλος αὐλῶν
Μεσσατίῳ πλώοντες ἀτέρμονος ὑψόθι πόντου
Γαίας ἰδεῖν ἐδόκευον· ἀμειρονόῳ δ' ὑπὸ λύσσῃ
Εἰς βυθὸν ἀΐσσοντες ἐπωρχήσαντο γαλήνῃ
Ποντοπόροι δελφῖνες, ἀμειβομένου δὲ προσώπου
Εἰς φύσιν ἰχθυόεσσαν ἐμορφώθη γένος ἀνδρῶν·
Καὶ σὺ τέκος δολόεντα χόλον πεφύλαξο Λυαίου·
Ἀλλ' ἐρέεις, μενέτω δέμας ἄλκιμον· ἀμφιέπω δὲ
Φρικτὸν ἀπὸ στομάτων αὐτόσσυτον αἷμα Γιγάντων,
Δαιμονίην φύγε χεῖρα γιγαντοφόνου Διονύσου,
Ὅς ποτε Τυρσηνοῖο παρὰ κρηπῖδα Πελώρου
Ἄλπον ἀνηλοίησε θεημάχον υἷα ἀρούρης,
Μαρνάμενον σκοπέλοισι, καὶ αἰχμάζοντα κολώναις·
Μαινομένου δὲ Γίγαντος ὑποπτήσσων στίχα δαίμων,
Οὐ τότε κεῖνο κάρηνον ὁδοιπόρος ἔστιχε πέτρης,
Εἰ δέ τις ἀγνώσσων ἀβάτης πεφόρητο κελεύθου,
Μαστίζων θρασὺν ἵππον ὑπὲρ σκοπέλοιο νοήσας,
Χερσὶ πολυσπερέεσσι περίπλοκος υἱὸς ἀρούρης
Ἡνίοχον καὶ πῶλον ἑῷ τυμβεύσατο λαιμῷ·
Πολλάκι δ' εὐδένδροιο δι' οὔρεος εἰς νομὸν ἕλκων
Μῆλα μεσημβριάζοντα γέρων ἐσφάζετο ποιμήν,
Οὐ τότε δ' αἰπολίοισι παρήμενος, οὐ παρὰ μάνδραις
Συμφερτοῖς δονάκεσσι μελίζετο μουσοπόλος Πάν,
Οὗ κτύπον ὑστερόφωνον ἀμείβετο πηκτίδος Ἠχώ,
Ἀλλὰ λάλον περ ἐοῦσαν ἐθήμονι σύνθροον αὐλῷ
Πανὸς ἀσιγήτοιο κατεσφρηγίσσατο σιγή,
Ὅττι Γίγας τότε πᾶσιν ἐπέχραεν, οὐ τότε βούτης,
Οὐ χορὸς ὑλοτόμων τις ἐϋπλεκέας ἄγχε κορώνας,
Τέμνων νήϊα δοῦρα, καὶ οὐ σοφὸς ὁλκάδα τέμνων,
Δουρατέης γόμφοισιν ὁδοιπόρον ἅρμα θαλάσσης,
Εἰσόκε κεῖνα κάρηνα παρέστιχε Βάκχος ὁδεύων,
Σείων εὔια θύρσα· παρερχομένῳ δὲ Λυαίῳ
Ὑψινεφὴς πελώριος ἐπέχραεν υἷς ἀρούρης,
Ἀσπίδα πετρήεσσαν ἑοῖς ὤμοισιν ἀείρων,
Καὶ σκόπελον βέλος εἶχεν, ἐπεσκίρτησε δὲ Βάκχῳ
Γείτονα πετρήεσσαν ἔχων ὑψίδρομον αἰχμήν,
Ἢ πίτυν, ἢ πλατάνιστον ἀκοντίζων Διονύσῳ·
Ὡς ῥόπαλον πίτυν εἶχε, καὶ ὡς θοὸν ἄορ ἑλίσσων
Πρυμνόθεν αὐτόρριζον ἐκούφισε θαλλὸν ἐλαίης·
Οὐ τότε τηλεβόλους ὀρέων ἐκένωσε κολώνας,
Καὶ σκιερῆς βαθυδένδρος ἐγυμνώθη ῥάχις ὕλης.
Θυρσομανὴς τότε Βάκχος ἑὸν βέλος ὀξὺ ἀείρων
Εἰς σκοπὸν ἠκόντιζε, καὶ ὑψιβάτου τύχεν Ἄλπου
Εἰς πλατὺ ἀνθερεῶνα, κατ' ἀσφαράγοιο δὲ μέσσου
Ὀξυτενὴς χλοάουσα διέσσυτο Βακχιὰς αἰχμή·
Ἔνθα Γίγας ὀλίγῳ τετρημένος ὀξέϊ θύρσῳ
Ἡμιθανὴς κεκύλιστο, καὶ ἔμπεσε γείτονι πόντῳ,
Πλησάμενος βαθύκολπον ὅλον κενεῶνα θαλάσσης·
Ὑψώσας δὲ ῥέεθρα Τυφαονίης διὰ πέτρης,
Θερμὰ κασιγνήτοιο κατέκλυσε νῶτα χαμεύνης,
Ἔμπυρον ὑδατόεντι καταψύχων δέμας ὁλκῷ.
Ἀλλὰ τέκος πεφύλαξο, μὴ ἴκελα καὶ σὺ νοήσῃς
Τυρσηνῶν ἅτε παῖδες, ἅτε θρασὺς υἱὸς ἀρούρης·
Εἶπε, καὶ οὐ πεπίθεσκεν, ἀταρβέϊ δὲ πεδίλῳ
Εἰς ὄρος ὑψικάρηνον ὁμαρτήσας ἴε Κάδμῳ,
Ὄφρα χορὸν ψαύσειε, σιδηροφόροις δὲ μαχηταῖς
Ἀσπίδα κουφίζων κορυθαιόλος ἴαχε Πενθεύς·
Δμῶες ἐμοὶ στείχοντες ἐς ἄστυ, καὶ μέσον ὕλης
Ἄξατέ μοι βαρύδεσμον ἀνάλκιδα τοῦτον ἀλήτην,
Ὄφρα τυπεὶς Πενθῆος ἀμοιβαίοισιν ἱμάσθλαις,
Μηκέτι φαρμακόεντι ποτῷ θέλξειε γυναῖκας,
Ἀλλὰ γόνυ κλίνειεν· ἀπὸ σκοπέλων δὲ καὶ αὐτὴν
Μητέρα βακχεύουσαν ἐμὴν φιλότεκνον Ἀγαύην.
Φοιτάδος ἀγρύπνοιο μεταστήσασθε χορείης,
Λυσσαλέης ἐρύσαντες ἀνάμπυκα βότρυν ἐθείρης·
Ὣς φαμένου Πενθῆος ἐπείγοντες ὠκέϊ ταρσῷ
Ἔδραμον ὑψικόμοιο δυσέμβατον εἰς ῥάχιν ὕλης,
Ἴχνια μαστεύοντες ὀρειπλανέος Διονύσου,

Paſtorali fiſtula canente paſtore,
Et ſuaues audientes perforatarum cantum tibiarum
Medio nauigantes infinito ſuper ponto
Terram videre videbantur, mentem verò ſeducente rabie — Piratæ in Delphines.
In profunditatem proſilientes ſaltabant in tranquillitate
Pontigradi delphines, mutato verò vultu
In naturam piſcoſam tranſmutatum fuit genus virorum.
Et tu puer doloſam iram caue Bacchi.
Sed dices teneo corpus validum, tueor verò
Horribilem è dentibus natorum per ſe ſanguinem Gigantũ,
Diuinam fuge manum Gigantes occidentis Bacchi
Cùm tunc Thyrreni apud fundamentum Pylori — Alpus terræ filius.
Alpum trucidauit cum Dijs pugnantem filium terræ,
Pugnantem cum ſcopulis, & bellantem rupibus.
Furioſi verò gigantis reueritus ordinem Deus,
Non tunc illud caput viator tranſibat petræ,
Si quis verò ignorans inuia latus eſſet via
Flagellans audacem equum ſuper ſcopulo cognoſcens
Manibus multiplicibus circumplexus filius terræ — Crudelitas Alpi.
Aurigam & equum ſuo tumulauit gutture:
Sæpe verò arboribus conſitũ per montem in paſcuum trahẽs
Oues meridiantes ſenex mactabat paſtor.
Non tunc caprariis aſſidens, aut apud ſtabula
Collatis fiſtulis cantabat Muſicus Pan
Cuius ſonitum poſterius reſonantem reſpõdebat fiſtulæ Echo:
Sed vocalem quamuis exiſtentem conſueta concordem tibia
Panis non tacentis obſignabat ſilentium.
Quòd Gigas tum omnibus irrueret, non tum bubulcus,
Non multitudo ſecantium ligna quadam coznas angebat
Secans naualia ligna & nõ ſapiens nauẽ ſecans Nymphas — Currus maris.
Lignis coagmentatum clauis coniũctũ viatorẽ currum maris
Donec illa capita pertranſijt Bacchus viator, — Alpus in Bacchum irruit.
Quatiens Euios thyrſos, tranſeunte verò Baccho
Ad nubes altus, immenſus ingruebat filius terræ,
Scutum petroſum ſuis humeris tollens,
Et ſcopulum telum habuit, inſultabat verò Baccho
Vicinam petroſam habens in alto currentem cuſpidem,
Aut pinum aut platanum iaculans in Bacchum.
Tanquã clauã pinũ habuit, & tanquã velocẽ enſem voluẽs
Radicitus per ſe radicatum eleuauit ramum oliuæ,
Non tum procul iactas montium vacuauit rupes,
Et vmbroſæ pfundas arbores habẽs nudabatur dorſũ ſyluæ.
Thyrſo furioſus tunc Bacchus ſuum telum acutum tollens. — Alpus à Baccho interfectus.
In ſcopum iaculabatur, & ſublimem tetigit Alpum,
In latum mentum, per guttur verò medium
Rectè intenſa vireſcens perruit Bacchica cuſpis.
Inde Gigas exiguo traiectus acuto Thyrſo
Semimortuus voluebatur, & incidit in vicinum pontum,
Implens profundum ſinum habentẽ totum ventrem maris.
Attollens verò flumina Typhaoniam ob petram, — Alpus ſe [illegible]
Calida fraterni inundauit dorſa cubilis,
Ignitum aquoſo refrigerans corpus tractu.
Sed ô puer caue ne conſimilia & tu cognoſcas
Thyrrenorum vt pueri, vt audax filius terræ.
Dixit, & non perſuaſit, intrepido verò pede — Pentheus cum Cadmo Bacchi orgia accedit.
In montem alta cacumina habentem vnà incitatus ibat cum Cadmo,
Vt chorum tangeret ferrumq́; ferentibus bellatoribus
Scutum eleuans variã caſſidem habens ſonabat Pentheus:
Famuli mei vadentes in vrbem & mediam ſyluam
Adducite mihi grauiter vinctum imbellem hunc erronem,
Vt percuſſus Penthei alternis flagris,
Non amplius venenato poculo oblectet mulieres:
Sed genu inclinet, à ſcopulis verò & ipſam
Matrem bacchatam meam liberos amantem Agauen.
A vaga, inſomni remouete chorea.
Rabioſa trahentes Caliendro carentem vitis vuam comæ,
Sic locuto Pentheo famuli veloci planta
Cucurrerunt altæ comæ vt acceſſum in dorſum ſyluæ,
Veſtigia inquirentes in montibus errantis Bacchi,

Et vix conſpicientes deſertam prope petram
Thyrſo inſanum Bacchum corroborabantur milites,
Et manibus Bacchi circumſtrinxerunt lora
Vincula inīcere volentes inſuperabili Baccho.
Sic quidem hic erat inapparens ſuo alato pede
Excitatus, incomprehenſibilis, in muto verò ſilentio
Diuina famuli in ſeruitutem redigebantur neceſſitate,
Iram cauentes inuiſibilis Bacchi
Metuentes, & Bacchus ſimilis militi ſcutato
Iniugem taurum habens tetigit manu cornu,
Vt famulus Penthei interminans Baccho
Mentienti cornuto, & irata fronte
Pentheum prope acceſſit furioſum, adhibſuri verò
Rabioſi regis illuſtrem iactantiam ludens,
Terribilem ſine riſu doloſum ſonuit vocem.
Hic vir ô ſceptriger, tuam inſanam fecit Agauen,
Hic vir vult regalem Penthei ſedem:
Sed accipiens cornutum doloſum Bacchum erronem
Occurſſate caue, cōnuſerit ille Lyæo. *Liga compedibus tui procum ſolij,*
Et caput caue bouis cornua habentis Bacchi,
Ne te mutiens percutiat extenſas cuſpides habente cornu:
Sic locuto Baccho, correptus imprudenti rabie
Sermonem minacem cū Dijs pugnantem ſonabat Pentheus.
Ligate, ligate hunc, mei ſpoliatorem ſolij,
Hic contra mea ſceptra armatus, ipſe venit.
Cadmeam volens Semeles paternam ſedem,
Pulchrū mihi Bacchū, quem ſeminauit occultus thalamus,
Humana natura quendam taurum habere ſocium honoris
Boum cornua habentium falſam imaginem, intuentem frōte,
Paſiphae à Tauro Minotaurum genuit. *Quem poſt Paſiphaen Semele forte genuit tauro,*
Nutrito cornuto coniuncta coniugi.
Dixit, & agreſtis pedes tauri compingens
Strinxit compedibus, capiens verò ipſum pro Baccho
Duxit equinum vinctum prope præſepe,
Tanquam Semeles audacem filium, & non aliquem taurum
conſtringens.
Baſſaridum verò phalangem circumplexam nexu manuum
Vinctam caliginoſo obſignarunt palatio,
In profundam quandam cauam triſtis domum neceſſitatis,
Cimmeriorum ſimulachrum inacceſſum, expers auroræ
Famulos Bacchi Thiaſo ornatos, quorum vinculis
Grauatis manibus cingebantur lora,
Baſſarides à Pentheo captæ ſaltant. *Ferrea verò pedibus conſignabatur catena.*
Sed citò voluta cùm curſus venit choreæ
Mænades ſaltabant, procelloſa verò Baccha
Inſtabiliter voluta pedum ſaltatore tremore
Infractorum abſcidit reſolutum tractum lororum,
Et manibus ſtrepebant liberum Bacchicum Echo.
Concordibus ſtrepitibus, ob conuerſionem verò planta
Carcer obſcurus. *Aere grauans valida pedum dyſcerpebatur catena,*
Et domū tenebricoſam à Deo incitatus coronabat ſplendor,
Baſſaridum tenebricoſa diſtillans domo,
Et tenebroſi ianuæ reſerabantur barathri
Bacchicæ è carcere ianua ſponte patente liberatæ. *Sponte, trepido verò obſtupefacti ſaltu pedum*
Baſſaridum fremitum, & horribilem ſpumam dentium,
In metum impellebantur cuſtodes, hæ verò fugientes
Redux veſtigium flexerunt deſertæ in dorſum ſyluæ.
Quorum hæc quidem boum gregem mactabat taurorum
Coriario, & manus ſuas fœdauit ſanie
Baſſarides in greges inuolant. *Taurinum vnguibus dilacerans tegmen*
Hirſutum, alia verò cruento Corymbo
Lanigerarum infractos diſſecuit greges ouium:
Alia verò capras occidit, rubebant verò cruore
Sanguineis guttis dilaniati adhuc ouilis.
Alia verò trium annorum rapiens patris
Intrepidum non diſſectum, non vinctum ſuper humeris
Stabat eleuans furioſum puerum procellis
Sedentem, ridentem, & non decidentem in puluere.
Et lac petebat puer ſuam tanquam matrem Baccham.
Pectora verò circumtangebat, nondum nuptæ verò puellæ

Καὶ μόγις ἀθρήσαντες ἐρημάδος ἄγχι πέτρης
Θυρσομανῆ Διόνυσον, ἐπερρώοντο μαχηταί,
Καὶ παλάμαις Βρομίοιο σὺν ἔσφιγξαν ἱμάντας,
Δεσμὰ βαλεῖν ἐθέλοντες ἀνικήτῳ Διονύσῳ·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἦεν ἄφαντος ἑῷ πτερόεντι πεδίλῳ
Ἀΐξας ἀκίχητος, ἐν ἀφθόγγῳ δὲ σιωπῇ
Δαίμονι θεράποντες ἐδουλώθησαν ἀνάγκῃ,
Μῆνιν δυσοιάζοντες ἀθηήτοιο Λυαίου
Ταρβαλέοι, καὶ Βάκχος ὁμοίιος ἀσπιδιώτῃ
Ἄζυγα ταῦρον ἔχων, ἐδράξατο χειρὶ κεραίης,
Ὡς θεράπων Πενθῆος, ἀπειλείων Διονύσῳ
Ψευδομένῳ κερόεντι, καὶ ὡς κοτέοντι μετώπῳ
Πενθέος ἐγγὺς ἵκανε μεμηνότος· ἀζομένου δὲ
Λυσσαλέου βασιλῆος ἀγήνορα κόμπον ἀθύρων,
Σμερδαλέην ἀγέλαστος δολόστονον ἴαχε φωνήν·
Οὗτος ἀνὴρ σκηπτοῦχε, τεὴν οἴστρησεν Ἀγαύην,
Οὗτος ἀνὴρ ἐθέλει βασιληΐδα Πενθέος ἕδρην,
Ἀλλὰ λαβὼν κερόεντα δολόφρονα Βάκχον ἀλήτην
Δῆσον ἀλυκτοπέδῃσι τεῶν μνηστῆρα θοώκων,
Καὶ κεφαλὴν πεφύλαξο βοοκραίρου Διονύσου,
Μή σε βαλὼν νύξειε τανυγλώχινι κεραίῃ·
Ὣς φαμένου Βρομίοιο, κατάσχετος ἄφρονι λύσσῃ
Μῦθον ἀπειλητῆρα θεημάχον ἴαχε Πενθεύς·
Δήσατε, δήσατε τοῦτον ἐμῶν συλήτορα θώκων·
Οὗτος ἐμοῖς σκήπτροισι κορύσσεται, αὐτὸς ἱκάνει
Καδμείην ἐθέλων Σεμέλης πατρῷον ἕδρην,
Καλὸν ἐμοὶ Διόνυσον ὃν ἔσπορε λάθριος εὐνὴ
Ἀνδροφυῆ τινα ταῦρον ἔχειν ξυνήονα τιμῆς
Βουκεραῶν νόθον εἶδος ἐπαιγάζοντα μετώπῳ,
Ὃν μετὰ Πασιφάην Σεμέλη τάχα γείνατο ταύρῳ,
Βουκερόῳ κερόεντι συναπτομένη παρακοίτῃ·
Εἶπε, καὶ ἀγραύλοιο πόδας ταύροιο πιέζων
Σφίγξεν ἀλυκτοπέδῃσι, λαβὼν δέ μιν ἀντὶ Λυαίου
Ἤγαγεν ἱππείης πεπεδημένον ἐγγύθι φάτνης,
Ὡς Σεμέλης θρασὺν υἷα, καὶ οὔ τινα ταῦρον ἐέργων·
Βασσαρίδων δὲ φάλαγγα περίπλοκον ἅμματι χειρῶν
Δέσμιον ἀχλυόεντι κατεσφρήγισσε μελάθρῳ,
Εἰς γλαφυρόν τινα κοῖλον ἀτερπέος οἶκον ἀνάγκης,
Κιμμερίων μίμημα δυσείσβατον, ἄμμορον ἠοῦς
Ἀμφιπόλους Βρομίου θιασώδεας, ὧν ὑπὸ δεσμῷ
Θλιβομένας παλάμῃσιν ἐμιβρώθησαν ἱμάντες,
Χαλκείη δὲ πόδεσσιν ἐπεσφρηγίζετο σειρή·
Ἀλλὰ ταχυστροφάλιγγος ὅτε δρόμος ἤλυθε χορείης,
Μαινάδες ὠρχήσαντο· θυελλήεσσα δὲ Βάκχη
Ἄστατα δινηθεῖσα ποδῶν βητάρμονι παλμῷ
Ἀρραγέων ἀνέκοψε παλίλλυτον ὁλκὸν ἱμάντων,
Καὶ παλάμας κροτάλιζεν ἐλεύθερον εὔιον ἠχὼ
Εὐρύθμοις πατάγοισιν· ὑποστροφάλιγγι δὲ ταρσῷ
Χαλκοβαρὴς σφρηγῖσα ποδῶν ἐσχίζετο σειρή,
Καὶ δόμον ἀχλυόεντα θεόσσυτος ἔστεφεν αἴγλη,
Βασσαρίδων ζοφόεντα καταστάζουσα μέλαθρα,
Καὶ σκοτίης πυλεῶνος ἀνεκλίνοντο βερέθρου
Αὐτόματοι, τρομερῷ δὲ τεθηπότες ἅλματι ταρσῶν
Βασσαρίδων βρύχημα καὶ ἄγριον ἀφρὸν ὀδόντων,
Εἰς φόβον ἠπείγοντο φυλάκτορες· αἱ δὲ φυγοῦσαι
Νόστιμον ἴχνος ἔκαμψαν ἐρημάδος εἰς ῥάχιν ὕλης·
Ὧν ἡ μὲν βοέην ἀγέλην ἐδαΐζετο ταύρων
Ῥινοτόρῳ καὶ χεῖρας ἑὰς ἐμιαίνετο λύθρῳ
Ταυρείην ὀνύχεσσι διασχίζουσα καλύπτρην
Τρηχαλέην, ἑτέρη δὲ δαφοινήεντι κορύμβῳ
Εἰροπόκων ἄρρηκτα διέτμαγε πώεα μήλων,
Ἄλλη δ' αἶγας ἔπεφνεν, ἐφοινίσσοντο δὲ λύθρῳ
Αἱμαλέαις λιβάδεσσι δαϊζομένης ἔτι ποίμνης,
Ἄλλη δὲ τριέτηρον ἀναρπάξασα τοκῆος
Ἄδμητον ἀστυφέλικτον ἀδέσμιον ὑψόθεν ὤμων
Ἵστατο κουφίζουσα μεμηνότα παῖδα θυέλλαις
Ἑζόμενον, γελόωντα, καὶ οὐ πίπτοντα κονίῃ·
Καὶ γάλα παῖς ᾔτιζεν, ἑὴν ἅτε μητέρα Βάκχην,
Στήθεα δ' ἀμφαφάασκεν, ἀνυμφεύτοιο δὲ κούρης

Αὐτομάτην

Αὐτομάτην γλαγόεσσαν ἀνέβλυσεν ἰκμάδα μαζοῦ,
Παιδὶ δὲ πεινάοντι λασίους πετάσασα χιτῶνας
Χείλεσι νηπιάχοισι νεόρρυτον ὤρεγε θηλήν·
Παρθενικὴ δ' ἐκόρεσσεν ἀήθεϊ κοῦρον ἐέρσῃ,
Πολλαὶ δ' ἀρτιτόκοιο μετοχλισθέντα τεκούσης
Τέκνα δασυστέρνοιο τιθηνήσαντο λεαίνης,
Ἄλλη δίψιον οὖδας ἐπήκτυπεν ὀξέϊ θύρσῳ,
Ἄκρον ὄρος πλήξασα νεοσχιδές, αὐτοτελὴς δὲ
Οἶνον ἐρευγομένη κραναὴ πορφύρετο πέτρη·
Λειβομένου δὲ γάλακτος ἀρασσομένης ἀπὸ πέτρης
Πίδακες αὐτοχύτοισιν ἐλευκαίνοντο ῥεέθροις,
Ἄλλη ῥῖψε δράκοντα κατὰ δρυός, ἀμφὶ δὲ δένδρῳ
Σπεῖραν ὄφις κύκλωσε, καὶ ἔπλετο κισσὸς ὁδίτης,
Πρέμνος ἑλισσομένῳ σκολιῷ μιτρούμενος ὁλκῷ
Ἀμφελελιζομένων μιμούμενος ἅλμα δρακόντων·
Καὶ Σάτυρος πεφόρητο συνηέρτα θῆρα κομίζων
Τίγριν ἀπειλητῆρα καθήμενον ὑψόθι νώτου,
Ἄγριον ἦθος ἔχοντα, καὶ οὐ ψαύοντα φορῆος·
Καὶ συὸς ἄκρα γένεια γέρων Σειληνὸς ἐρύσσας,
Κάπρον ἀκοντίζεσκεν ἐς ἠέρα κάπρον ἀθύρων·
Ἄλλος ἀελλήεντι ποδῶν ἐπιβήτορι παλμῷ
Εἰς λοφίην ἀλίχητος ἀνηώρητο καμήλου·
Καί τις ὑπὲρ νώτοιο θορὼν ἐποχήσατο ταύρῳ·
Καὶ τὰ μὲν ἐν σκοπέλοισι, λυροδμήτῳ δ' ἐνὶ Θήβῃ
Θαύματα ποικίλα Βάκχος ἐδείκνυε πᾶσι πολίταις,
Καὶ σφαλεροῖσι πόδεσσιν ἐβακχεύοντο γυναῖκες
Χείλεσιν ἀφροκόμοισιν, ὅλη δ' ἐλελίζετο Θήβη,
Καὶ φλογεροὺς σπινθῆρας ἀπηκόντιζεν ἀγυιαί,
Σείετο πάντα θέμεθλα, καὶ ὡς βοέων ἀπὸ λαιμῶν
Ἀκλινέες πυλεῶνες ἐμυκήσαντο μελάθρων·
Καὶ δόμος ἀστυφέλικτος ἀνεβρόμεε θορύβῳ,
Λαϊνέῃ σάλπιγγι χέων αὐτόσσυτον ἠχώ·
Οὐδὲ χόλου Διόνυσος ἐπαύσατο· δαιμονίην δὲ
Φθογγὴν ἠερόφοιτον ἐς ἑπτάπυλον ἴτυν ἄστρων
Λυσσήεις ἅτε ταῦρος ἑῷ μυκήσατο λαιμῷ,
Καὶ κλονέων Πενθῆα μεμηνότα μάρτυρι πυρσῷ,
Μαρμαρυγῆς ἔπλησεν ὅλον δόμον, ἀμφὶ δὲ τοίχοις
Ἀντιπόροις σελάγιζε πολυσχιδὲς ἀλλόμενον πῦρ,
Δαιομένῳ σπινθῆρι καταΐσσοντος· ἀμφὶ δὲ πέπλοις
Πορφυρέοις, καὶ στέρνον ἁλιχλαίνου βασιλῆος
Πυρσὸς ἑλιξ περόρουσε, καὶ οὐκ ἔφλεξε χιτῶνας·
Κεκριμένας δ' ἀκτῖσιν ἀπὸ πτυέλοις ἅλματι θεσμούς
Ἐκ ποδὸς εἰς μέσα νῶτα δι' ἰξύος ὡς ῥάχιν ἄκρην
Πενθέος ἀμφὶ τένοντα μετήλυδες ἔτρεχον αὖραι·
Πολλὰ δ' αὐτοπόροιο πυρὸς σκιρτῶντι παλμῷ
Γηγενέος βασιλῆος ἐϋστρώτων ἐπὶ λέκτρων
Ἀφλεγέας σπινθῆρας ἀπέπτυε θεῖος αἴγλη·
Καὶ σέλας αὐτοέλικτον ἰδὼν βρυχήσατο Πενθεύς·
Κέκλετο δὲ δμώεσσιν ἄγειν ἀρηκτήριον ὕδωρ,
Ὄφρα κατασβέσσωσιν ἀναπτομένην φλόγα πυρσοῦ,
Δῶμα περιρραίνοντες ἀλεξικάκοισι ῥεέθροις,
Καὶ γλαφυρῶν γυάλων ἐφάνη γυμνούμενον ὕδωρ,
Καὶ μεγάλη περ ἐοῦσα ῥόον τερσαίνετο πηγή,
Ἄγγεσιν ἀμέτροισιν ἀφυσσομένου ποταμοῖο·
Καὶ πόνος ἀχρήιστος ἔην, καὶ ἐτώσιον ὕδωρ,
Καὶ δροσεραῖς λιβάδεσσιν ἀέξετο βαλλόμενον πῦρ
Θερμοτέραις ἀκτῖσι, καὶ ὡς πολέων ἀπὸ ταύρων
Μυκηθμοῦ κελάδοντες ὑπωρόφιοι πέλεν ἠχή,
Βρονταῖς δ' ἐνδομύχοισιν ἐπέκτυπε Πενθέος αὐλή·

Spontaneum lacteum ſcaturiebant liquorem mammæ,
Puero verò eſurienti hirſutas pandens tunicas
Labiis infantilibus nuper fuſam præbuit mammam, — Bacchidũ miracula.
Puella verò ſatiauit inſueto puerum rore,
Multæ verò nuper parientis eruptos matris
Catulos hirſutum pectus habentis nutriebant Leænæ,
Alia ſiticuloſum ſoluit percuſſit acuto Thyrſo,
Summũ montẽ percutiẽs nuper laceratũ, per ſe perficiens verò
Vinum eructans aſpera purpurabat petra.
Libato verò lacte rupta à petra
Fontes per ſe fuſis albabantur fluminibus.
Alia proiecit draconem iuxta quercum, circa arborem verò
Spiram ſerpens circulauit, & fuit hedera errans
Stipes voluto obliquo cinctus tractu — Varia Bacchidũ & Bacchorum miracula.
Circumuolutorum circulatum ſaltum Draconum.
Et Satyrus ferebatur diſtractam feram portans
Tigrem minacem ſedentem ſuper dorſo
Horribilem habitum habentem, & non tangentem illum qui ferebat.
Et apri ſummum mentum ſenex Silenus trahens
Aſperum iaculabatur in aëra aprum ludens
Alius procelloſo pedum ingruente tremore
In dorſum incomprehenſibilis tollebatur cameli,
Et quiſpiam ſuper dorſum currens inuehebatur tauro. — Bacchi miraculum in urbe Thebana.
Et hæc quidẽ in ſcopulis, à lyra ædificata verò in vrbe Thebana
Miracula varia Bacchus oſtendit omnibus ciuibus
Et vagis pedibus bacchabantur mulieres
Labiis ſpumantibus, tota verò voluebatur vrbs Theba, — Thebæ vulneratæ furioſæ.
Et flammeas ſcintillas eiaculabantur vici,
Quatiebantur omnia fundamenta, & tanquam boum à gutturibus
Inmotæ portæ mugiebant domuum.
Et domus firma refremebat ſtrepitu
Lapideâ fiſtulâ fundens per ſe incitatum Echo.
Neque ab ira Bacchus quieſcebat: diuinam verò
Vocem aëriuagam in ſeptem portarum ambitum aſtrorum
Rabioſus tanquam taurus ſuo mugiebat gutture.
Et quatiens Pentheum furioſum teſte igne,
Splendore impleuit totam domum, circa muros verò
Oppoſitos reſplendebat multum diuiſus ſaltans ignis — Incendium non extinguibile.
Incendente ſcintilla concitatus circa pepla verò
Purpurea & pectus purpurati regis
Ignis circumferebatur, & non combuſſit tunicas.
Diuiſæ verò radiis auulſa ſaltu leges
Ex pede in media dorſa per ilia in dorſum ſummum
Penthei circa collum aduenæ currebant auræ,
Multæ verò per ſe gradientis ignis ſaltante tremore
Terra nati regis pulchrè ſtratis in lectis
Non comburentes ſcintillas expuit diuinus ſplendor.
Et ſplendorem per ſe volutum cernens ſtridebat Pentheus — Pentheus iubet ignẽ reſtingui.
Iniper iuit verò famulis adferre auxiliatricem aquam,
Ut extinguerent accenſam flammam ignis,
Domum circũhumectãtes mala propulſantibus fluminibus,
Et cauatorum curuorum antrorum apparuit nudata aqua,
Et magnus quamuis exiſtens fluxum exſiccabatur fons, — Fons aquarũ exhauritur.
Vaſis infinitis exhauſto flumine,
Et labor irritus erat, & inutilis aqua,
Et humidis guttis augebatur proiectus ignis
Calidioribus radiis, & tanquam multis à tauris
Mugitu reſonante ſub tecto erat Echo,
Tonitribus verò intus latentibus reſonabat Penthei aula

DIONYSIACORVM

LIBER XLVI.

SED poſtquam ſanè cognouit Mars audax quòd ſoluto
Spontaneo vinculo ferriferis à manibus,
Mænades incitarentur aduenæ in dorſum ſyluæ,
Et dolum alius-alium inuiſibilis Bacchi,
Inſtabilis iniurioſa ira fluctuabat Pentheus,
Et ipſum videns præſentem recurrentem conſueta hedera
Cincinnos coronatum, & non complicatum ſuper humeris
Oblongi cernens demiſſum tractum comæ:
Tale eructauit verbum rabioſo gutture:
Dulcis Tireſiam fallacem in me mittens,
Non poteſt tuus vates meam mentem ſeducere,
Aliis dic hæc, Dea quomodo filio Rhea
Non Ioui mammam præbuit, & mitem filium Thyonæ,
Interroga Dictææ variam caſſidem habens antrum rupis,
Iupiter me augere fecit, & non lac traxi Rhea,
Genuit etiam Corybantes, vbi puer luſitans
Amalthea capra.
Mammam Amalthea pueros nutrientem capra mulgens
Aut Deus, aut prolis abſterſiſti & tu matris.
Mentientem Semelen Saturnius combuſſit fulmine,
Caue, ne Saturnius poſt matrem etiam te domet,
Barbarum non ſequor & ego genus, primigenus enim
Iſmenus me plantauit & non genuit humidus Hydaſpes
Deriadem non noui, & non Lycurgus audio,
Sed cum veſtris Satyris & Thyiadibus Bacchis
Dircæ relinque flumina, & ſi voles, tuo Thyrſo
Occide apud Aſſyrios iuniorem alium Orontem:
Non tu genus Saturnij cœleſte, pereuntis enim
Fulmina clamant dedecora tuæ matris,
Et occultorum lectorum teſtes ſunt fulmina.
Non Danaen poſt concubitum combuſſit pluuialis Iupiter,
Et ſororem inconcuſſam mei Cadmi portans,
Europam cuſtodiuit, & non abſcondit in mari.
Noui quidem quòd nondum genitum adhuc infantēætherea flamma
Perdidit combuſtam poſt matrem, ſemiperfectum verò
Soluit adulterinum partum combuſto fœtu:
Si verò ipſum non domuit, quòd terreſtrium nuptiarum
Occulti amoris inſons es matris,
Credo quòd vnum perſuaſerim, ſponte verò te puerū vocabo
Mentiri veriſimiliter.
Iouis cœleſtis, & non combuſtum fulmine,
Et tu me hoc doce veraci teſti ſermone:
Iupiter genitor quomodo Phœbū, aut Martē genuerit femore?
Si Iouis conſecutus es ſanguinē, accede ad circulū cœli,
Æthera habitans relinque Pentheo patriam Thebam,
Debuiſſes conuenientē alium irreprehēſibilē ſermonē dicere,
Fallaci & doloſo miſcens animum oblectantem Suadam,
Iupiter è capite Palladem generauit.
Quòd te pueros gignentis Saturnius peperit conſueto capite,
Non forte adeò incredibilis eſſet ſermo, quòd etiam ipſum
Bacchum non nuptum poſt Palladem genuit capite.
Vellem ſi genus haberes cœleſte, vtinam Saturnius
In altis regnans te plantaſſet, vt Iouis ſanguinem tenens
Superabo Bacchum Echionis filius audiens.
Sic locuto indignatus eſt Deus, & reſpondit ſermone,
Abſcondens diuinæ ſubcordialem cumulum interminationis,
Barbaras leges ferentem beatam iudicans terram Celtarū,
Vbi nouorum infantium purum partum docens
Rhenus incerti iudex partus
Rhenus editi partus Iudex.
Sanguinis incogniti adulterinum genus nouit arguere.
Non quidem ego Rheni nobilis fluminis
Fluctibus vilibus tui dico, ſed fluuiorum

ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ Μϛ.

ΑΛΛ' ὅτε δὴ γίνωσκεν Ἄρης θρασὺς, ὅττι λυθέντος
αὐτομάτοις δεσμοῖς σιδηροφόρων ἀπὸ χειρῶν,
Μαινάδες ἐσσεύοντο μετήλυδες εἰς ῥάχιν ὕλης,
Καὶ δόλον ἀλλοπρόσαλλον ἀθηήτου Διονύσου,
Ἄστατος ὑβριστῆρι χόλῳ κυμαίνετο Πενθεύς·
Καί μιν ἰδὼν παρεόντα παλίνδρομον ἤθαδι κισσῷ
Βόστρυχα μιτρωθέντα, καὶ ἄπλοκον ὑψόθεν ὤμων
Μακεδανῆς ἐρίων κεχαλασμένον ὁλκὸν ἐθείρης,
Τοῖον ἀπεβρασίβησεν ἔπος λυσσώδεϊ λαιμῷ·
Ἡδὺς ὁ Τειρεσίαν ἀπατήλιον εἰς ἐμὲ πέμπων,
Οὐ δύναται σέο μάντις ἐμὸν νόον ἠπεροπεύειν,
Ἄλλοις ἔννεπε ταῦτα, θεὰ πῶς υἱέϊ Ῥείη
Οὐ Διὶ μαζὸν ὄρεξε, καὶ ἤπιον υἷα Θυώνης,
Εἴρεο Δικταίης κορυθαίολον ἄντρον ἐρίπνης,
Ω Ζεύς μ' ἀέξησε, καὶ οὐ γλάγος ἔσπασε Ῥείης,
Γείνατο καὶ Κορύβαντας, ὅπῃ ποτὲ κοῦρος ἀθύρων
Μαζὸν Ἀμαλθείης κουροτρόφον αἰγὸς ἀμέλγων
Ἢ θεὸς, ἢ γονῆς ἀπομάξαο καὶ σὺ τεκούσης·
Ψευδομένην Σεμέλην Κρονίδης ἔφλεξε κεραυνῷ,
Ἅζεο, μὴ Κρονίδης μετὰ μητέρα καί σε δαμάσσῃ,
Βάρβαρον οὐ μεθέπω καὶ ἐγὼ γένος· ἀρχέγονος γὰρ
Ἰσμηνός μ' ἐφύτευσε, καὶ οὐ τέκεν ὑγρὸς Ὑδάσπης·
Δηριαδῆν οὐκ οἶδα, καὶ οὐ Λυκόοργον ἀκούω·
Ἀλλὰ σὺν ὑμετέροισι Σατύροισι, καὶ θυιάσι Βάκχαις
Δίρκης λεῖπε ῥέεθρα, καὶ εἰ ἐθέλεις, σῷ θύρσῳ
Κτεῖνε παρ' Ἀσσυρίοισι νεώτερον ἄλλον Ὀρόντην·
Οὐ σὺ γένος Κρονίωνος Ὀλύμπιον· ὀλλυμένης γὰρ
Ἀστεροπαὶ βοόωσιν ἀνείδεα σεῖο τεκούσης,
Καὶ κρυφίων λεχέων ἐπιμάρτυρές εἰσι κεραυνοί·
Οὐ Δανάην μετὰ λέκτρα κατέφλεγεν ὑέτιος Ζεὺς,
Καὶ γνωτὴν ἀδόνητον ἐμοῦ Κάδμοιο κομίζων,
Εὐρώπην ἐφύλαξε, καὶ οὐκ ἔκρυψε θαλάσσῃ·
Οἶδα μὲν ὡς ἀνέχευεν ἔτι βρέφος αἰθερίη φλὸξ
Ὤλεσεν αἰθαλόεσσαν μετὰ μητέρα, ἡμιτελὴς δὲ
Λῦσε νόθον ὠδῖνα μεμαινομένου τοκετοῖο·
Εἰ δέ μιν οὐκ ἐδάμασσεν, ὅτι χθονίων ὑμεναίων
Κρυπταδίης φιλότητος ἀναίτιός ἐστι τεκούσης,
Πείθομαι ὡς ἓν ἔπεισε, ἑκὼν δέ σε παῖδα καλέσσω
Ζηνὸς ἐπουρανίοιο, καὶ οὐ φλεχθέντα κεραυνῷ,
Καὶ σύ με τοῦτο δίδαξον ἀληθέϊ μάρτυρι μύθῳ·
Ζεὺς γενέτης πότε Φοῖβον, ἢ Ἄρεα γείνατο μηρῷ;
Εἰ Διὸς ἔλλαχες αἷμα, μετοίχεο κύκλον Ὀλύμπου,
Αἰθέρα ναιετάων, λίπε Πενθέϊ πατρίδα Θήβην·
Ὤφελες ἐοιγμένον ἄλλον ἀμεμφέα μῦθον ἐνίψαι,
Ψευδέϊ καρδαλέῳ κεράσας θελξίφρονα Πειθὼ,
Ὅττι σε παιδοτόκῳ Κρονίδης τίκεν ἤθαδι κόρσῃ,
Οὐ τάχα τόσσον ἄπιστον ἔην ἔπος, ὅττι καὶ αὐτὸν
Βάκχον ἀνυμφεύτοιο μετὰ Παλλάδα τίκτε καρήνου·
Ἤθελον εἰ γένος εἶχες Ὀλύμπιον, αἴθε Κρονίων
Ὑψιμέδων σ' ἐφύτευσεν, ὅπως Διὸς αἷμα διώκων
Νικήσω Διόνυσον Ἐχίονος υἱὸς ἀκούων·
Ὣς φαμένῳ νεμέσησε θεὸς, καὶ ἀμείβετο μύθῳ,
Κρύπτων δαιμονίης ὑποκάρδιον ὄγκον ἀπειλῆς,
Βάρβαρα θεσμὰ φέρουσαν ἐπολβίζων χθόνα Κελτῶν,
Ἧχι νέων βρεφέων καθαρὴν ὠδῖνα διδάσκων
Ῥῆνος ἀσημάντοιο θεμιστοπόλος τοκετοῖο
Αἵματος ἀγνώστοιο νόθον γένος οἶδεν ἐλέγξαι·
Οὐ μὲν ἐγὼ Ῥήνοιο φατιζομένου ποταμοῖο
Χεύμασιν οὐτιδανοῖσι διώξομαι, ἀλλὰ ῥεέθρων

Πιστότεροι κήρυκες ἐμοὶ Διὸς ἀστεροπαί·
Κρέσσονα μαρτυρίην σεσοφισμένον μὴ δίζεο Πενθεῦ·
Ὕδατα μὲν Γαλάτης, σὺ δὲ πείθεο μάρτυρι πυρσῷ·
Οὐ χατέω Πενθεῦ ἐγὼ χθονίοιο μελάθρου,
Δῶμα Διωνύσοιο πέλει πατρώϊος αἰθήρ·
Καὶ χθὼν εἰ κρίσις ἦεν, ὁ ἀστερόεντος Ὀλύμπου,
Εἰπέ μοι εἰρομένῳ τίνα φέρτερον αὐτὸς ἐνίψεις,
Οὐρανὸν ἑπτάζωνον, ἢ ἑπταπύλου χθόνα Θήβης;
Οὐ χατέω Πενθεῦ ἐπιχθονίοιο μελάθρου·
Μοῦνον ἐμὸν κύδαινε μελιστάγες ἄνθος ὀπώρης,
Μὴ ποτὸν ἀμπελόεντος ἀτιμήσῃς Διονύσου,
Ἰνδοφόνῳ Βρομίῳ μὴ μάρναο, θηλυτέρῃ δὲ
Εἰ δύνασαι, πολέμιζε μιῇ ῥαζζάδι Βάκχου·
Σοὶ τάχα μᾶλλον ἔθεντο θεοπρόπον οὔνομα μοίρης
Ὑμετέρου θανάτοιο προάγγελον ἀντὶ τεκόντων.
Οὐ νέμεσις Πενθῆα πεδότροφον ἀντιτύπῳ
Γηγενέος αἷμα φέροντα φέρειν μίμημα Γιγάντων·
Οὐ νέμεσις καὶ Βάκχον Ὀλύμπιον αἷμα γενέθλης
Ζηνὸς ἔχειν μίμημα Γιγαντοφόνου γενετῆρος.
Εἴρεο Τειρεσίαο τινὶ χάριν, εἴρεο Πειθώ,
Τίς Σεμέλῃ παρίαυε, τίς ἔσπειρε παῖδα Θυώνης.
Εἰ δὲ μαθεῖν ἐθέλεις χοροτερπέα ὄργια Βάκχου,
Φᾶρεα καλλείψας βασιλήϊα τέτλαθι Πενθεῦ
Θήλεα πέπλα φέρειν, καὶ γίνεο θῆλυς Ἀγαύη,
Μηδέ σε θηρεύοντα παρέδραμον ἔργα γυναῖκες·
Ἢν δὲ τεῇ παλάμῃ θηροκτόνα τόξα τανύσσῃς,
Κάδμος ἐπαινήσει σε ὁμαρτήσαντα τεκούσῃ,
Βάκχῳ μοῦνος ἔριζε, καὶ εἰ θέμις Ἰοχεαίρῃ,
Ὄφρα λεοντοφόνον σε μετ' Ἀκταίωνα καλέσσω·
Κάτθεο τεύχεα ταῦτα· σιδηροφόρους δὲ μαχητὰς
Χερσὶν ἀθωρήκτοισιν ἐμαὶ κτείνουσι γυναῖκες.
Εἰ δέ σε νικήσωσιν ἀτευχέϊ θήλεϊ χάρμῃ,
Ἐντεσι κοσμηθέντα τίς αἰνήσει πολιητῶν
Ἄνδρα γυναικείῃ κακὰ θέντα δηϊοτῆτι;
Βασσαρὶς οὐ τρομέει πέλεκυν βέλος, οὐ δόρυ φεύγει,
Ἀλλὰ δόλῳ κρυφίῳ πυκάσας ἄγνωστον ἐπωπὴν
Ὄψεαι ὄργια πάντα χοροπλεκέος Διονύσου.
Ὣς εἰπὼν παρέπεισεν, ἐπεὶ νόον ἀνδρὸς ἱμάσσων
Φοιταλέος ἐδόνησε χαλίφρονος ἅλματι λύσσης·
Καὶ Βρομίῳ συνάεθλος ἐπήϊξε Πενθέϊ μήτηρ
Δαιμονίῃ μάστιγι, συνεργαθέοντι δὲ Λυαίῳ
Λυσσήεις θρασὺς οἶστρος ἀμερσινόοιο Σελήνης,
Φάσματα ποικιλόμορφα μεμηνότι Πενθέϊ δῶκεν·
Φρικτὸν Ἐχιονίδην προτέρης μετέθηκε μενοινῆς,
Καὶ σφαλερὸν Πενθῆος ἐπεσμαράγησεν ἀκουῇ
Δαιμονίης σάλπιγγος ἀλάστορα δοῦπον ἀράσσων·
Ἀνέρα δ' ἐπτοίησε, καὶ εἰς δόμον ἤλυθε Πενθεὺς
Οἰστρομανής, ποθέων θιασώδεος ὄργια Βάκχου·
Φωριαμοὺς δ' ὤϊξεν ἀμαλθέας, ἧχι γυναικῶν
Κέκλιτο Σιδονίης ἁλιπόρφυρα πέπλα θαλάσσης,
Καὶ χροῒ ποικιλόνωτον ἐδύσατο πέπλον Ἀγαύης·
Αὐτὰρ ὁ κρήδεμνον ἔσφιγξεν ἐπὶ κροτάφοισι καλύπτρην,
Στήθεα μιτρώσας βασιλήϊα κυκλάδι τέχνῃ,
Καὶ πόδας ἐσφήκωσε γυναικείοισι πεδίλοις·
Χειρὶ δὲ θύρσον ἄειρε, μετατροχάοντι δὲ Βάκχῳ
Ποικίλος ἰχνευτῆρι χιτὼν ἐπεσύρετο ταρσῷ,
Μιμηλοῖς δὲ πόδεσσιν ἑλίξ ὠρχήσατο Πενθεὺς
Ἡδυμανής, λοξῷ δὲ πέδον κροτάλιζε πεδίλῳ
Ἐκ ποδὸς αἰθύσσων ἕτερον πόδα, χεῖρα δὲ δισσὴν
Θηλυμανὴς ἐλέλιζεν ἀμοιβάδα δίζυγι χαλκῷ,
Οἷα γυνὴ παίζουσα χορεύτριας, οἷα δὲ ῥόπτρῳ
Δικτυπον ἁρμονίην κροτέων ἑτεροζυγι χαλκῷ,
Ἠερίαις ἐθέηκεν ἀλήμονα βόστρυχον αὔραις,
Λυδὸν ἀναχρούων μέλος, εἶπες ἂν τάχα φαίης
Ἄγρια κωμάζουσαν ἰδεῖν λυσσώδεα Βάκχην,
Καὶ διδύμους Φαέθοντας ἐδέρκετο, καὶ δύο Θήβας.
Ἔλπετο δ' ἀκαμάτων ἐπικείμενον ὑψόθεν ὤμων
Θήβης ἑπταπόροιο μετοχλίζειν πυλεῶνα,
Ἀμφὶ δέ μιν στεφθέντα κυκλώσαντο πολῖται,

Fideliores præcones mihi ſunt fulmina.
Melius te limonium fulgure ne quæras Pentheu,
Aque quidem Galatæ, tu verò crede teſti igni.
Non indigeo Penthes ego terreſtri palatio,
Domus Bacchi eſt paternus æther,
Et terræ ſi iudicium eſſet aut ſtellati cœli,
Dic mihi interroganti, quem meliorem ipſe dices
Cœlum ſeptizonium aut ſeptiportā terram Thebæ?
Non indigeo Penthes terreſtri palatio:
Solum mea venerare mella ſtillantem florem vitis,
Ne potum vitis dedecore afficias Bacchi
Indos occidenti Baccho ne pugnes, fœminæ verò
Si potes pugna uni bellicoſi Bacchi:
Tibi forte potius poſuerunt prædicentes vates nomen Parcæ
Tuæ mortis prænuncium gratia paſſum vero
Non inuidia Penthea in terrā nutriti patris
Terra natum ſanguinē ferentē ferre imitationē Gigantum:
Non inuidia etiam Bacchum cœleſtem ſanguinem generis
Iouis habere imitationem Gigantes occidentis patris.
Interroga Tireſiam cui vaticinanti er ga Suadam
Quis Semelæ condormiuit, quis ſeminauit filium Thyonis.
Si verò diſcere voles choreis delectantis orgia Bacchi,
Vela relinquens regia ſuſtine Pentheu
Fœminea pepla ferre, & euadas fœmina Agaue,
Neque te venantem prætereant mulieres,
Si verò tua manu feras occidentes arcus intendas,
Cadmus laudabit te unà venantem cum matre,
Cum Baccho ſolus contende, & ſi fas eſt cum Diana,
Ut leonis occidentem te poſt Actæonem appellem,
Depone arma hæc. armigeros verò bellatores
Manibus inermibus meæ vincunt mulieres,
Si verò te ſuperent inermi muliebri pugna
Armis ornatum quis laudabit ciuis
Virum muliebri ſuperatum pugna?
Baſſaris non trepidat ſecurim telum, non haſtam fugit,
Sed dolo occulto muniens incognitam frontem
Videbis orgia omnia chorum contingentis Bacchi.
Sic locutus perſuaſit, poſtquam mentem viri flagellans
Vaga perruſit correptum ſaltu rabies,
Et Bromio comes ingruit Penthei mater
Diuino flagro, conuenientis verò Baccho
Rabioſus audax furor mentem priuantis Lunæ
Imagines multiformes furioſo Pentheo dedit:
Horribilem Echionidem à priori dimouit conſilio,
Et fallaci Penthei inſtremuit auri
Diuinæ tubæ pernicioſum ſonitum ſignans.
Virum verò perterrefecit, & in domum venit Pentheus
Furore inſanus deſiderans Thiaſo ornati orgia Bacchi,
Scrinia verò aperuit bene fragrantia, ubi mulierum
Iacebant Sidonij purpurea pepla maris,
Et corpore varium dorſum habens induit peplum Agaues:
At torques verò conſtrinxit in capite tegumentum,
Pectora cingens regia circulari arte,
Et pedes conſtrinxit muliebribus calceis.
Manu verò Thyrſum ſuſtulit, pertranſeunte verò Baccho
Varia veſtigatrice tunica trahebatur planta.
Imitantibus verò pedibus volubilis ſaltabat Pentheus
Suauiter furioſus, obliquo verò ſolum perſtrepebat calceo
Ex pede ſuſcitans alterum pedem, manum verò duplicem
Effœminans voluit alternam duplici ferro,
Tanquam mulier ludens ſaltando terram quatiens, ut verò pulſatili inſtrum
Duplicem ſonum habētē harmoniā pulſans alteriiugo ferro,
Aeris commiſit errantem cincinnum ventis
Lydium pulſans canticum Bacchicum, ſanè fermè dixeris
Horribiliter laſciuientem videre rabioſam Baccham,
Et geminos Phaëthontes vidit, & duas Thebas.
Sperabat verò indefatigatis incumbentem ſuper humeris
Thebæ ſeptemportas habentis transferendo dimouere portā,
Circa verò ipſum coronatum circulabantur ciues,

Bellum cū Baccho cō-temptō vi-no otium.

Penthea Geluit no-men ipſe ſui.

Bacchus Penthea decipit.

Virum à muliere vinci im-menſum dedecus.

Pentheus mu-tiebre peplum in-duit

Ebrius vi-det duplicata.

Hic quidē habens volubilē tumulū terræ, ille verò in petra
In ſublimi apparens, hic verò cubitum in viri dorſū fulciēs,
Veſtigia ſuſtulit in terra digitos figens:
Et quiſpiam cuſpidibus armatum tranſiit populum terræ,
Alius in littora ardua dignus, hic verò cernens
Obliquū oculū intēdit aëries cumulos habētibus in turribus,
Hic verò medius coronatim in ambitu manus voluens,
Veſtigiis acutis redijt columnam ſcandens,
Penthea tangens agitatum ſaltu rabies
Thyrſum eleuantem, & excitantem tegumentum capitis.
Iam verò ſeptem portas habentis percurrit muros Thebæ
Spontaneis voluminibus reſeratis portis.
Iam verò ante urbem in aëra cincinnum quatiens
Mollia à dracone depaſta præterijt undas Dirce,
Et pede rabioſo terram pulſans veſtigium voluens,
Deo vitio poſteriorem habuit tranſitum.
Sed cùm ad locum peruenit, ubi quercus, ubi choreæ,

Pentheus ad ipſas Bacchas orgia celebrantes peruenit.

Et imitationes Bacchi Thiaſum agitantes, ubi & ipſa
Baſſaridum ſine calceis eras hinnulos agitans venatio,
Vtiteus tunc Bacchus montano in luco,
Antiquam abietem euſdem altitudinis cum vicina petra
Arborem cernens immenſam gauiſus eſt, cuius ſub ramo
Nubibus vicini ſoliis obumbrabantur colles.
Summum verò ramum non parcente manu premens
In terram, in terram traxit. terram verò extra Pentheus
Ramum in aëre volantem, conſtringens verò latorem,
In ſublime extenſos apprehendit manu Corymbos,
Et pedes hinc & hinc reuolutus voluens
Mobilis ſaltatrice forma eleuabatur Pentheus:

Agaue ad Autonoë[n] [illegible]

Et quondam Baſſaridibus choros agitantes venerunt horæ,
Inuicem verò imperabant, & rurſus veſtiebantur peplis,
Ceruinam verò circumiiciebant, & montiuaga Agaue
Spumanti ore eructauit vocem.
O Autonoe feſtinemus ubi chorus eſt Bacchi:
Et ſonitus montiuagus auditur conſueta tibiæ,
Vt carmen concinnam Bacchicum, ut cognoſcam,
Quis præueniens ſtatuerit chori ſtationem Baccho,
Quis quem ſuperarit ſacrificans Baccho.
Moraris ſaltando non delectans & nos antevertit Ino,
Nondum pontum habet exul: ſed & ipſa
E mari venit currens cū tranſeunte per humidum Melicerta
Venit pugnans fugato pro Baccho.
Ne Pentheus impius lædat Bacchum:
Sacerdotes in ſcopulos Iſmenides venite Bacchæ,
Et imitationes conſtituamus, concordi verò choreæ
Cum Lydis Baſſaridibus contendamus, ut quis dicat.
Mygdoniam ſuperauit Mimallonem Mænas Agaue.

Pentheus matri in arbore apparet tanquā leo.

Sic locuta vidit ſedentem ſuper arbore
Horribilem tanquam leonem cum Deo pugnantem filium mater,
Et ipſum congregatis oſtendit Thiadibus Bacchis:
Filium verò prudentem feram vocauit rabioſa voce,
Circa verò ipſum coronatim circulabantur mulieres
Sedentem in foliis & foliis ornato quodam vinculo
Arborem apprehenderunt, & voluerūt in terram proijcere

Agaue mater arborē deiicit.

Ramum una cum Pentheo, conſtringens verò ramum
Tractum continua manus terram quatiente tremore
Funditus radicitus reuulſit arborem Agaue.
Et arbor in terram decidit, nudatus verò fuit Cithæron.
Et audax per ſe volutus rex ſaltante vibratione

Pentheus cum arbore in terrā deiectus. Stulti poſt damnum ſapiunt.

Pronus ex aëre volutus cecidit Pentheus:
Et tunc ipſum reliquit rabies mentem ſeducentis Bacchi,
Et priorem mentem habuit denuo: in terra verò
Vicinam mortem habens querulam dixit vocem.
Nymphæ Hamadryades me abſcondite, ne me domet
Filios occidentibus manibus mea liberos amans Agaue:
Mater mea aſpera mater ſæua deſine à rabie
Feram unde vocas me filium, num ferens
Pectora hirſuta, quem rugitum emitto?
Non amplius cognoſcis me, quem educaſti, non amplius cernis

Ὃς μὲν ἔχων δονέοντα λόφον χθονός, ὃς δ' ἐπὶ πέτρῃ
Ὑψιφανής, ὁ δὲ πῆχυν ἐπ' αὐχένι νῶτον ἐρείσας,
Ἴχνι' ἀνηώρησεν ἐπὶ χθονὶ δάκτυλα πήξας·
Καί τις ἐγχ λόγχαια μετήϊεν ὄχλον ἀρούρης,
Ἄλλος ἐπὶ [illegible] ἐπήϊεν, ὃς δ' ἀθρήσας
Δόχμιον ὄμμα τίταινεν ἀερσιλόφων ἐπὶ πύργων,
Ὃς δὲ κύκλον στεφανηδὸν ἐν ἄντυγι χεῖρας ἑλίξας,
Ἄγχεσιν ἀκροπόροισιν ἀνήϊε κίονα βαίνων,
Πενθέα ταπλαίνων δεδονημένον ἤματι λύσσης,
Θύρσον ἀερτάζοντα, καὶ αἰθύσσοντα καλύπτρην·
Ἤδη δ' ἑπταπόροιο παρέδραμε τείχεα Θήβης
Αὐτομάτοις ἑλίκεσσιν ἀνοιγομένων πυλεώνων,
Ἤδη δὲ πρὸ πόληος ἐς ἠέρα βόστρυχα σείων
Αὔλια δρακοντοβότοιο παρέστιχεν ὕδατα Δίρκης,
Καὶ ποδὶ λυσσήεντι χερσίτυπον ἴχνος ἑλίσσων
Δαίμονος ἀμπλακέοντος ὀπίστερον εἶχε πορείην·
Ἀλλ' ὅτε χῶρον ἵκανεν ὅθι δρύες, ἧχι χορεῖαι,
Καὶ τελεταὶ Βρομίου θιασώδεες, ἧχι καὶ αὐτὴ
Βασσαρίδων ἀπέδιλος [illegible] ἔην,
Ἀμπελόεις τότε Βάκχος ὀρειάδος ἔνδοθι λόχμης,
Ἀρχαίην ἐλάτην ἰσομήκεα γείτονι πέτρῃ
Δένδρον ἰδὼν περιμήκετον ἠγάσσατο, ὅς ὑπὸ θάμνῳ
Ἀΐζῃ φιλίοις πετάλοισιν ἐπεσκιόωντο κολῶναι,
Ἀκρότατον δὲ κόρυμβον ἀφειδέϊ χειρὶ πιέζων
Εἰς πέδον, εἰς πέδον εἷλκε, κατὰ χθονὸς δ' ἔκτοθι Πενθεὺς
Κλάδον ἀερσιπότητον, ὁμοστείχων δὲ φορῆα
Ὑψιπετηνοειδέων ἐδράξατο χειρὶ κορύμβων,
Καὶ πόδας ἔνθα καὶ ἔνθα παλινδίνητος ἑλίσσων
Ἄστατος ὀρχηστῆρι τύπῳ κουφίζετο Πενθεύς·
Καί ποτε Βασσαρίδεσσι χοροιτυπὶς ἤλυθεν ὥρη,
Ἀλλήλαις δ' ἐκέλευον, ἀεζώννυντο δὲ πέπλοις,
Νεβρίδα δ' ἀμφεβάλοντο, καὶ οὐρεσίφοιτος Ἀγαύη
Ἀφρηκόμοις στομάτεσσιν ἀπηρεύγετο ἰωήν·
Αὐτονόη σπεύσωμεν ὅπη χορὸς ἔπλε Λυαίου,
Καὶ κτύπος οὐρεσίφοιτος ἀκούεται ἠθάδος αὐλοῦ,
Ὄφρα μέλος πλέξοιμι φιλεύιον, ὄφρα δαείω,
Τίς φθαμένη στήσειε χοροστασίην Διονύσῳ,
Τίς τίνα νικήσειε θυηπολέουσα Λυαίῳ·
Ἀνθ' ἑνὸς ἀχορεῦτι, καὶ ἡμέας ἔφθασεν Ἰνώ,
Οὐκέτι πόντον ἔχει μετανάστιος, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ
Ἐξ ἁλὸς ἦλθε θέουσα σὺν ὑγροπόρῳ Μελικέρτῃ,
Ἦλθε προασπίζουσα διωκομένου Διονύσου,
Μὴ Πενθεὺς ἀθέμιστος ἐπιβρίσειε Λυαίῳ·
Μύσιδες εἰς σκοπιὰς Ἰσμηνίδες ἔλθετε Βάκχαι,
Καὶ τελετὰς στήσωμεν, ὁμοζήλῳ δὲ χορείῃ
Λυδαῖς Βασσαρίδεσσιν ἐρίζομεν, ὄφρα τις εἴπῃ
Μυγδονίην νίκησε Μιμαλλόνα Μαινὰς Ἀγαύη·
Ὣς φαμένη σκοπίαζε καθήμενον ὑψόθι δένδρου
Ἄγριον οἷα λέοντα θεημάχον υἷα μήτηρ,
Καί μιν ἀγειρομένῃσιν ἐπεδείκνυε θυιάσι Βάκχαις·
Υἱέα δ' ἔμφρονα θῆρα καλέσσατο λυσσάδι φωνῇ,
Ἀμφὶ δέ μιν στεφανηδὸν ἐκυκλώσαντο γυναῖκες
Ἑζόμενον πετάλοισι καὶ ἀμπελόῳ τινὶ δεσμῷ
Δένδρον ἐπεχύναντο, καὶ ἤθελον εἰς χθόνα ῥίπτειν
Ἔρνος ὁμοῦ Πενθῆι, σφίγξασα δὲ θάμνον
Ὁλκὸν ὁμοζυγέος παλάμης ἐπὶ χθονὶ παλμῷ
Πυθμεόθεν αὐτόρριζον ἀνέσπασε δένδρον Ἀγαύη·
Καὶ φυτὸν εἰς χθόνα πῖπτεν, ἐγυμνώθη δὲ Κιθαιρών,
Καὶ θρασὺς αὐτοέλικτος ἄναξ βητάρμονι παλμῷ
Κύμβαχος ἠερόθεν κυλινδόμενος πέσε Πενθεύς·
Καὶ τότε μιν λίπε λύσσα νοοσφαλέος Διονύσου,
Καὶ προτέρας φρένας ἔσχε τὸ δεύτερον· ἀμφὶ δὲ γαίῃ
Γείτονα πότμον ἔχων κινυρὴν ἐφθέγξατο φωνήν·
Νύμφαι Ἀμαδρυάδες με καλύψατε, μή με δαμάσσῃ
Παιδοφόνοις παλάμῃσιν ἐμὴ φιλότεκνος Ἀγαύη·
Μῆτερ ἐμὴ δύσμητερ ἀπηνέος ἴσχε λύσσης,
Θῆρα πόθεν καλέεις με, τὸν υἱέα κομίζω
Στήθεα λαχνήεντα τίνα βρυχηθμὸν ἰάλλω
Οὐκέτι γινώσκεις με, τὸν ἔτρεφες, οὐκέτι λεύσσεις

Σὴν φρέ-

Σὴν φρένα, καὶ τεὸν ὄμμα τίς ἥρπασε; χαῖρε Κιθαιρὼν,
Χαίρετε δένδρεα ταῦτα, καὶ οὔρεα, χαῖρε καὶ Θήβη,
Χάζεο καὶ σὺ φίλη παιδοκτόνε μῆτερ Ἀγαύη·
Δέρκεο ταῦτα γένεια νεότριχα, δέρκεο μορφὴν
Ἀνδρομέην, οὐκ εἰμὶ λέων, οὐ θῆρα δοκεύεις,
Φείδεο σῆς ὠδῖνος ἀμείλιχε, φείδεο μαζῶν.
Πενθέα μαστεύεις με, τὸν ἔτρεφες, ἴσχεο φωνῆς,
Μύθους σεῖο φύλαξον, ἀνήκοός ἐστιν Ἀγαύη.
Εἰ δὲ κατακτείνεις με χαριζομένη Διονύσῳ,
Μούνην παῖδα δάμασσον ἀρόσσεο, μὴ δὲ δαμείσας
Βασσαρίδων τεὸν υἷα νόθαις παλάμῃσιν ἐάσῃς·
Ὣς φάμενος λιτάνευε, καὶ οὐκ ἤκουσεν Ἀγαύη,
Ἀμφὶ δέ μιν δασπλῆτες ἐπέρρεον αἱ γυναῖκες,
Χερσὶν ὁμοζήλοισι, κυλινδομένου δ' ἐνὶ κόνει
Ἡ μὲν ὀπισθιδίους πόδας εἴρυσεν, ἡ δὲ λαβοῦσα
Δεξιτερὴν προθέλυμνον ἀνέσπασεν, Αὐτονόη δὲ
Λαιὴν ἀντέρυσε· σείουσα δ' αἰχμὴν δὲ μήτηρ
Στήθεϊ παιδὸς ἔπηξεν ἑὸν πόδα, κεκλιμένου δὲ
Αὐχένα τολμήεντι διέθρισεν ὀξέι θύρσῳ·
Καὶ φονίῳ ταχύγουνος ἀνέδραμε χάρματι λύσσης·
Αἱματόεν δὲ κάρηνον ἀτερπέι δείκνυε Κάδμῳ,
Ψευδομένου δὲ λέοντος ἀγαλλομένη χάριν ἄγρης
Τοῖον ἀφρομύθητον ἔπος λυσσώδεϊ λαιμῷ·
Κάδμε μάκαρ, καλέω σε μακάρτερον· ἐν σκοπέλοις γὰρ
Χερσὶν ἀτευχέεσσιν ἀεθλεύουσαν Ἀγαύην
Ἄρτεμις ἐσκοπίαζε, καὶ εἰ πέλε δέσποτις ἄγρης,
Ζῆλον ὑποκλέπτουσα λεοντοφόνου σέο κούρης·
Καὶ Δρυάδες θάμβησαν ἐμὸν πόνον· ὑμετέρης δὲ
Ἁρμονίης γενέτης κεκορυθμένος ἤθαδι λόγχῃ
Παῖδα τεὴν ἀσίδηρον ἐθάμβεε χάλκεος Ἄρης
Θύρσον ἀκοντίζουσαν ὀλετῆρα λεόντων.
Κυδιόων σὺ δὲ Κάδμε τεῶν ξυνέστιον θώκων
Πενθέα δεῦρο κάλεσσον, ὅπως φθονεροῖσιν ἐπ' ὄσσοις
Θηροφόνους ἱδρῶτας ἐποπτεύσειε Λυαίου·
Δμῶες ἐμοὶ στείχοιτε, θύρετρα δὲ Κάδμου
Πήξατε τοῦτο κάρηνον ἐμῆς ἀνάθημα τι νίκης.
Τηλίκον οὔποτε θῆρα κατέκτανε σύγγονος Ἰνὼ·
Αὐτονόη, σκοπίαζε, καὶ αὐχένα κάμψον Ἀγαύῃ·
Οὐ γὰρ ἐμοὶ λάχες εὖχος ὁμοίιον, ὑμετέρου δὲ
Μητρὸς Ἀρισταίοιο φατιζομένην ἔτι νίκην
Σῆς ἐκυρῆς ἔργα λεοντοφόνοιο Κυρήνης·
Ἔννεπε κουφίζουσα φίλον θάλος, εἰσαΐων δὲ
Κάδμος ἀγαλλομένης ἐπίζεσσαν παιδὸς ἀπειλὴν,
Μίξας δάκρυσι μῦθον ἀμείβετο πενθάδα φωνήν·
Οἷον θῆρα δάμασσας ἐχέφρονα τέκνον Ἀγαύης,
Οἷον θῆρα δάμασσας, ὃν ὑμετέρη τέκε γαστὴρ
Οἷον θῆρα δάμασσας, ὃν ἐσπόρησεν Ἐχίων.
Δέρκεο σεῖο λέοντα, τὸν εἰσέτι τυτθὸν ἀείρω,
Δέρκεο σεῖο λέοντα, τὸν Ἁρμονίη σέο μήτηρ
Παιδοκόμῳ κούριζε γεγηθότι Κάδμου ἀγοστῷ,
Πολλάκις ἐσπάργαζε, καὶ ὤρεγε μαζὸν ἀμέλγειν·
Μαστεύεις σέο παῖδα τεῶν θηήτορα μόχθων,
Πῶς καλέσω Πενθῆα, τὸν ἐν παλάμῃσιν ἀείρεις;
Θῆρα τεὸν σκοπίαζε, καὶ υἱέα σεῖο νοήσεις,
Ὃν κτάνες ἀγνώσσουσα· πόθεν σέο παῖδα καλέσσω;
Καλὰ φέρεις Διόνυσε τεῷ θρεπτήρια Κάδμῳ,
Καλά μοι Ἁρμονίης νυμφεύματα δῶκε Κρονίων,
Ἄρεος ἄξια ταῦτα, καὶ οὐρανίης Ἀφροδίτης,
Ἰνὼ πόντον ἔχει, Σεμέλην ἔφλεξε Κρονίων,
Μύρεται Αὐτονόη κεραὸν τέκος· ὤ μοι μέγα δειλὴ,
Ἔκτανεν ὃν τέκε μοῦνον ἀώριον υἱὸν Ἀγαύη,
Καὶ μογέει Πολύδωρος ἐμὸς λιπόπατρις Ἀθήνης,
Μοῦνος ἐγὼ λιπόμην νέκυς ἔμπνοος, εἰς τίνα φεύγω
Πενθέος ὀλλυμένοιο, καὶ ὀλλυμένου Πολυδώρου,
Τίς πόλις ὀθνείη με δεδέξεται; ἔρρε Κιθαιρὼν,
Γηροκόμους Κάδμοιο κατέκτανες· ἀμφοτέρους δὲ
Νεκρὸν ἔχεις Πενθῆα, καὶ Ἀκταίωνα καλύπτεις·
Ὣς φαμένῳ Κάδμῳ γόον κρουνηδὸν ἰάλλων
Δάκρυσι πηγαίοισι γέρων ἔκλαυσε Κιθαιρὼν,

Tuam mentem & tuũ oculum quis rapuit? Salue Citharon,
Saluete arbores hę, & montes valete Thebæ,
Vale & tu cara puerum interimens mater Agaue,
Aſpice haſce genas nuper barba veſtitas, aſpice formam
Humanam, non ſum leo, non feram cernis, Filius matri.
Parce tuo partui immitis, parce mamillis,
Penthea aſpicis me, quem nutriſti, inhibere vox,
Sermones tuos caue ſurda eſt Agaue.
Si verò occidis me gratificans Baccho,
Sola puerum doma valde ſuſpirans, nec domari
Baſtardum tuum filium adulterinis manibus relinquas, Pentheus fruſtra matri ſupplicat.
Sic locutus ſupplicauit, & non audiuit Agaue,
Circa verò ipſum graues confluebant fœminæ,
Manibus concordibus, voluti verò in puluere
Hæc quidem poſteriores pedes traxit, hæc verò accipiens
Dextram radicitus euulſam diſtraxit, Autonoe verò
Siniſtram retraxit, circumerrans vero mater Pentheus occiditur.
Pectori filij infixit ſuum pedem, inclinati verò
Ceruicem audacter amputauit acuto thyrſo.
Et lethali genibus velox recurrit gaudio rabiei,
Cruentum verò caput non delectato oſtendit Cadmo, Pentheo caput amputatur.
Falſi verò leonis gaudens ob venationem,
Tale eructauit verbum rabioſo gutture.
Cadme beate, voco te beatiorem, in ſcopulis enim Agaue caput filij ad patrem defert.
Manibus inermibus ſuperantem Agauen
Diana vidit, & ſi ſit domina venationis
Æmulationem occultans leones occidentis tuæ puellæ:
Et Dryades obſtupuerunt meum laborem, noſtra verò
Harmoniæ genitor armatus conſueta lancea
Filiam tuam ſine ferro miratus eſt ferreus Mars
Thyrſum iaculantem percuſſorem leonum,
Exultans verò tu Cadme tui aſſeſſorem ſolij
Penthea huc voca, vt inuidis oculis
Feras occidentes labores intueatur Bacchi. Agaue filij caput tanquam feræ foribus iubet affigi.
Famuli mei ite, ante veſtibula verò Cadmi
Affigite hoc caput mea donarium victoriæ.
Talem nunquam feram occidit cognata Ino,
Autonoe, intuere, & ceruicem flecte Agaue.
Non enim mihi ſortita es decus æquale, veſtri verò
Matris Ariſtai celebratam adhuc victoriam
Tuæ ſocrus pudore affecti leones occidentis Cyrenes:
Dixit eleuans carum onus, audiens verò
Cadmus exultantis dementem filiæ minationem,
Miſcens lacrymis ſermonem repoſuit luctuoſam vocem:
Qualem feram domuiſti, rationem habentem filium Agaue,
Qualem feram domuiſti, quem tuus peperit venter?
Qualem feram domuiſti, quem ſeminauit Echion?
Intuere tuum leonem, quem adhuc paruum tollo,
Intuere tuum leonem quem Harmonia tua mater
Puero nutriendo eleuauit lætante Cadmi manu,
Sæpius faſciis & præbuit mammam emulgendam:
Inquiris tuum filium tuorum ſpectatorem laborum,
Quomodo vocabo Penthea, quem in manibus attollis?
Feram tuam conſpice, & filium tuum cognoſces,
Quem occidiſti ignorans, quomodo tuum filium vocabo?
Pulchra fers ô Bacche tuæ nutritionis præmia Cadmo
Pulchra mihi Harmoniæ connubialia munera dedit Saturnius.
Marte digna hæc & cœleſti Venere, Calamitas domus Cadmi.
Ino pontum habet, Semelen combuſſit Saturnius
Luget Autonoes cornutum filium: heu mihi valde miſera.
Occidit quem peperit ſolum intempeſtiuum filium Agaue,
Et laborat Polydorus meus exul Athenarum,
Solus ego relictus ſum mortuus viuus, ad quem fugiam,
Pentheo mortuo & perdito Polydoro?
Quæ vrbs peregrina me accipiat? peri Citharon
Senis nutritores Cadmi occidiſti: vtroſque verò
Mortuum habes Penthea & Actæonem abſcondis:
Sic locuto Cadmo luctum inſtar torrentis mittens Polydorus Cadmi filius.
Lacrymis fontalibus ſenex fleuit Citharon,

Et quercus lugebant, & clangebant lugubria nymphæ
Naiades, canã verò comã cũ pudore venerabatur Bacchus,
Et gemitum Dionyſius: non lugente verò fronte
Miſcens lacrymam riſu mentem mutauit Agaue,
Et rurſus prudentem fecit, vt Penthea lugeret.
Hæc verò conuertens mentem & incredulos oculos
Per ſe fixa muta aliquandiu ſtabat mater,
Agaue ad ſeniorem mentem reuertentis luctus. Et caput Penthei intueris mortui
Cecidit per ſe voluta, ſuper ſolo verò miſera
Comas deturpans fuſilis voluta fuit arena:
Et hirſutas abiecit à pectore tunicas,
Et Bacchi pateras ſodalitias ſanguinis tractu
Pectora cruentans, & non tectarum flexus mamillarum,
Et oſculata eſt filij oculum, & pallidos circulos frontis,
Et capillos gratioſos rubentis capitis,
Acutum verò eiulans talem dixit vocem:
Antiquiorem rabiem ſibi reddi poſtulat. Crudelis Bacche tui inexplebilis generis,
Da priorem adhuc mihi rabiem rurſus, iam enim aliam
Deteriorem rabiem habeo prudentem, da mihi illam
In nihil ſapiendo iucundior vita. Inſipientiam, vt feram denuò filium vocem,
Feram percuſſiſſe viſa ſum, iam verò amputato corpore
Pro leonino caput Penthei tollo.
Autonoe. Felix Autonoe grauiter lacrymans, quòd mortuum
Doluit Actæonem, & non occidit filium mater,
Sola ego facta ſum filij interemptrix, non Melicertam
Agaue luctus. Occidit, aut Learchum mea exul Ino,
Sed pater domuit, quem ſeminauit, vah! valde miſera!
Iupiter cum Semele concubuit, vt ego Pentheum lugerem,
Iupiter pater Bacchum ſuo parturiuit femore
Cadmeam vt omnem euertat generationem:
Eſto miſericors, Bacchus totum genus perdidit Cadmi,
Sed à Diis vocata nuptiales poſt dapes menſæ
Harmoniæ poſt lectũ meæ poſt thalamũ, nuptiarum ornatus,
Antiquam Citharam rurſus pulſans Apollo
Luctum vnum percutiet & Autonoe & Agaue,
Cito mortuum Penthea, & Actæonem cantans.
Noſtri care puer quod remedium eſt doloris?
Nondum tuis thalamis eleuaui ſponſos ornantem ignem,
Non iugalium audiui tuorum hymenæum amorum:
Qualem vidi tuũ puerũ conſolatorẽ? vtinam tibi Baccha
Furor peccata excuſat. Alia caput amputaſſet, & nõ multas ærũnas patiẽs Agaue.
Matrem furioſam ne accuſa infelix Pentheu,
Bacchum reprehende potius, inſons eſt Agaue
Manus meæ care puer tuum ſtillant rorem
Ceruicis demeſſæ, à per ſe verò fundente capite
Sanguis tuus maternam totam rubefecit tunicam.
Certè ſupplico, Bacchi date mihi pocula, pro vino enim
Cruorem mei Penthei libo Baccho.
Tibi quidem ego libenter lacrymans intempeſtiue mortue tumulum excito
Manibus meis caput truncatum abſcondens in puluere
Tuum corpus, veſtro verò in ſepulchro hoc ſculpam:
Epitaphiũ Penthei. Sum cadauer Penthei, ô viator, venter Agaues
Puerũ nutriens me genuit, & occidit puerũ occidens manus:
Dixit furioſa prudenti mente: lugenti verò
Autonoe lugens conſolatoriam emiſit vocem.
Autonoe Agauen ſororem conſolatur. Aemulationem habeo & amorem tuæ infelicitatis Agaue,
Quòd circum amplecteris ſuauem Penthei frontem,
Et os, & carum oculum, & filij ſummitates comarum.
Soror beatam te dico, quamuis occideris filium mater.
Pro enim Actæone mutatum ob formam
Ceruum ego lacrymaui, & filij pro capite
Oblongum cerui falſum tumulaui cornu.
Miſerrimũ humanam formam perdere. Tua verò luctus leuiſſima eſt occaſio quòd mortui
Non vidiſti alienam imaginem filij, non pilos cerui,
Non vngulam inutilem eleuaſti, aut cornu.
Sola verò vidi filium falſum cadauer, alterius naturæ verò
Et maculoſam & mutam ego audiui imaginem formæ:
Et mater cerui & non amplius pueri dicor:
Sed tu illuſtrans Iouis virginitatem amans puella

Καὶ δρύες ὠδύροντο, καὶ ἔκλαγον αἴλινα νύμφαι
Ναϊάδες, πολιὴν δὲ κόμην αἰδέσατο Βάκχος,
Καὶ στοναχὴν Διόνυσος· ἀπενθέϊ δ' ἀμφὶ προσώπου
Μίξας δάκρυ γέλωτι, νόον μετέθηκεν Ἀγαύης,
Καὶ πάλιν ἔμφρονα θῆκεν, ὅπως Πενθῆα γοήσῃ.
Ἡ δὲ μεταστρέψασα νόον, καὶ ἄπιστον ὀπωπὴν
Αὐτοπαγής, ἄφθογγος ἐπὶ χρόνον ἵστατο μήτηρ,
Καὶ κεφαλὴν Πενθῆος ὀπιπεύουσα θανόντος,
Ἤριπεν αὐτοκύλιστος, ἐπ' ἀπέδοιο δὲ δειλὴ
Βόστρυχον αἰσχύνουσα χυτῇ κεκύλιστο κονίῃ·
Καὶ λασίους ἔρρηξεν ἀπὸ στέρνοιο χιτῶνας,
Καὶ Βρομίου φιάλας θιασώδεας, αἵματος ὁλκῷ
Στήθεα φοινίξασα, καὶ ἄσκεπον πτύχα μαζῶν,
Καὶ κύσεν υἷος ὄμμα, καὶ ὤχρα κύκλα προσώπου,
Καὶ πλοκάμους χαρίεντας ἐρευθομένοιο καρήνου·
Ὀξὺ δὲ κωκύουσα τόσην ἐφθέγξατο φωνήν·
Νηλειὲς Διόνυσε τεῆς ἀκόρητε γενέθλης,
Δὸς προτέρην ἔτι λύσσαν ἐμοὶ πάλιν· ἄρτι γὰρ ἄλλην
Χείρονα λύσσαν ἔχω πινυτόφρονα, δός μοι ἐκείνην
Ἀφροσύνην, ἵνα θῆρα τὸ δεύτερον υἷα καλέσσω,
Θῆρα βαλεῖν ἐδόκησα, νεοτμήτοιο δὲ κόρσης
Ἀντὶ λεοντείης κεφαλὴν Πενθῆος ἀείρω·
Ὀλβίη Αὐτονόη βαρυδάκρυος, ὅττι θανόντα
Ἔστενεν Ἀκταίωνα, καὶ οὐ κτάνεν υἷα μήτηρ·
Μούνη ἐγὼ γενόμην παιδοκτόνος, οὐ Μελικέρτην
Ἔκτανεν, οὐ Λέαρχον ἐμὴ μετανάστιος Ἰνώ,
Ἀλλὰ πατὴρ ἐδάμασσε, τὸν ἔσπειρεν· ὢ μέγα δειλή,
Ζεὺς Σεμέλῃ παρίαυεν, ὅπως Πενθῆα γοήσω,
Ζεὺς γενέτης Διόνυσον ἑῷ τεκνώσατο μηρῷ,
Καδμείην ἵνα πᾶσαν ἀϊστώσειε γενέθλην·
Ἱλήκοι Διόνυσος, ὅλον γένος ὤλεσε Κάδμου·
Ἀλλὰ θεοκλήτου γάμου μετὰ δαῖτα τραπέζης
Ἁρμονίης μετὰ λέκτρον, ἐμοῦ μετὰ παστάδα κόσμου,
Ἀρχαίην κιθάρην δονέων πάλιν αὐτὸς Ἀπόλλων
Θρῆνον ἕνα πλήξειε καὶ Αὐτονόῃ καὶ Ἀγαύῃ,
Ὠκύμορον Πενθῆα, καὶ Ἀκταίωνα λιγαίνων·
Ἡμετέρης φίλε κοῦρε τί φάρμακόν ἐστιν ἀνίης;
Οὔπω σοῖς θαλάμοισιν ἐκούφισα νυμφοκόμον πῦρ,
Οὐ ζυγίων ἤκουσα τεῶν ὑμέναιον ἐρώτων·
Ποῖον ἴδες σέο παῖδα παρήγορον; αἴθε σοὶ Βάκχη
Ἄλλη δάπτε κάρηνον, καὶ οὐ πολύμοχθος Ἀγαύη·
Μητέρα μαινομένην μὴ μέμφεο δύσμορε Πενθεῦ,
Βάκχον μέμφεο μᾶλλον, ἀναίτιός ἐστιν Ἀγαύη·
Χεῖρες ἐμαὶ φίλε κοῦρε τεὸν στάζουσιν ἰχῶρα
Αὐχένος ἀμηθέντος, ἐπ' αὐτοχύτου δὲ καρήνου
Αἷμα τεὸν μητρῷον ὅλον φοίνιξε χιτῶνα·
Ναὶ λίτομαι Βρομίου δότε μοι δέπας, ἀντὶ γὰρ οἴνου
Λύθρον ἐμοῦ Πενθῆος ἐπισπένδω Διονύσῳ·
Σοὶ μὲν ἐγὼ φιλόδακρυς ἀωρὲ τύμβον ἐγείρω
Χερσὶν ἐμαῖς ἀχάρητον ἐπικρύψασα κονίῃ
Σὸν δέμας, ὑμετέρῳ δ' ἐπὶ σήματι τοῦτο χαράξω·
Εἰμὶ νέκυς Πενθῆος, ὁδοιπόρε, νηδὺς Ἀγαύης
Παιδοκόμος μ' ἐλόχευσε, καὶ ἔκτανε παιδοφόνος χείρ·
Ἔννεπε λυσσώουσα σοφῇ φρενί· μυρομένης δὲ
Αὐτονόη γοόωσα παρήγορον ἴαχε φωνήν·
Ζῆλον ἔχω, καὶ ἔρωτα τεῆς κακότητος Ἀγαύη,
Ὅττι περιπτύσσεις γλυκερὴν Πενθῆος ὀπωπήν,
Καὶ στόμα, καὶ φίλον ὄμμα, καὶ υἷος ἄκρα κομάων·
Γνωτὴ ἐπολβίζω σε, καὶ εἰ κτάνες υἷα μήτηρ·
Ἀντὶ γὰρ Ἀκταίωνος ἀμειβομένης ἀπὸ μορφῆς
Νεβρὸν ἐγὼ δάκρυσα, καὶ υἷος ἀντὶ καρήνου
Μηκεδανὴν ἐλάφοιο νόθην κτερέϊξα κεραίην·
Σοὶ δ' ὀδύνης ἐλάχεια παραίφασις, ὅττι θανόντος
Οὐκ ἴδες ἀλλοίην τύπον υἱέος, οὐ τρίχα νεβροῦ,
Οὐ χηλὴν ἀδόνητον ἐκούφισας, οὐ κεραίην,
Μούνη δ' ἔδρακεν υἷα νόθον νέκυν, ἀλλοφυῆ δὲ
Καὶ στικτὴν, καὶ ἄναυδον ἐγὼ κλύον εἰκόνα μορφῆς·
Καὶ μήτηρ ἐλάφοιο, καὶ οὐκέτι παιδὸς ἀκούω·
Ἀλλὰ σὺ κυδαίνουσα Διὸς φιλοπάρθενε κούρη

Ἀρτέ

Ἀνδρὶ ἐμοὶ σὺ Φοῖβον Ἀρισταίοιο τοκῆα
Εἰς ἔλαφον μετάμειψον ἐμὴν βροτοειδέα μορφήν,
Δὸς χάριν Ἀπόλλωνι· μετ' Ἀκταίωνα δὲ δειλὴν
Τοῖς αὐτοῖς σκυλάκεσσι καὶ Αὐτονόην πόρε φορβήν,
Ἢ κυσὶν ὑμετέροισιν, ἐσαθρήσει δὲ Κιθαιρὼν
Μητέρα καὶ μετὰ παῖδα κυνοσπάρακτον, μηδὲ με δειλὴν
Σῶν ἀγέλην μεθέπουσαν ἴσην κεραηγέα μορφὴν
Ἄγρια μαστίζουσι, τεῇ ζεύξειας ἀπήνῃ·
Χαῖρε φυτὸν Πενθῆος ἀμείλιχον· χαῖρε Κιθαιρών,
Χαίρετε καὶ νάρθηκες ἀμειλίκτου Διονύσου·
Σώζεό μοι Φαέθων τερψίμβροτε, λάμπε κολώναις,
Λάμπε καὶ ἀμφοτέροισι Λητωΐδι καὶ Διονύσῳ·
Εἰ δὲ τεαῖς ἀκτῖσι καὶ ἀνέρας οἶδας δαμάσσαι
Σῷ καθαρῷ πυρὶ βάλλε καὶ Αὐτονόην καὶ Ἀγαύην,
Ἔσσο δὲ Πασιφάης τιμήορος, ὄφρα γελάσσῃς
Ἁρμονίης γενέτειραν ἀνιάζων Ἀφροδίτην·
Εἶπε, καὶ αἰνοτόκος ἐδύρετο μᾶλλον Ἀγαύη,
Καὶ νέκυν, ὃν κατέπεφνε, φίλη τυμβεύσατο μήτηρ,
Πίδακα δακρυόεσσαν ἀναβλύζουσα προσώπου,
Καὶ τάφον εὐποίητον ἐτεκτήναντο πολῖται.
Ὡς αἱ μὲν στενάχοντο κατηφέες· εἰσορόων δὲ
Βάκχος ἄναξ ἐλέαιρε, φιλοδρύπτους δὲ γυναῖκας
Μυρομένας ἀνέκοψεν, ἐπεὶ στιχόδην ἑκάστῃ
Λυσιπόνου κεράσας μελιηδέϊ φάρμακον οἴνῳ
Δῶκε ποτὸν λήθαιον, ὀδυρομένου δὲ Κάδμου,
Πένθιμον ἤμειψε γόον παιήονι μύθῳ,
Ἀμφοτέρας δ' εὔνησε καὶ Αὐτονόην καὶ Ἀγαύην,
Ἐλπίδας ἐσσομένης [illegible] θέσφατα φαίνων·
Ἰλλυρίην δ' ἐπὶ γαῖαν ἐς Ἑσπερίου χθόνα πόντου
Ἁρμονίην λιπόπατριν ὁμόστολον ἥλικι Κάδμῳ
Ἀμφοτέρους πέμψεν ἀλωμένους, οἷς χρόνος ἕρπων
Ὤπασε πετρήεσσαν ἔχειν ὀφιώδεα μορφήν.
Καὶ Σατύρους καὶ Πᾶνας ἔχων καὶ Λύγκας ἱμάσσων
Ἀβρὸς ἀσιγήτοισιν ἐκώμασε Βάκχος Ἀθήναις.

Viri mei tuum Apollinem Aristaei patrem
In ceruum muta meam mortalem formam,
Da gratiam Apollini: post Actaeonem verò miseram
Iiſdem canibus etiam Autonoen prabe eſcam
Aut canibus noſtris, intueberis verò Cithaeron
Matrē etiā poſt filiū à canibus diſcerptam, neq; me miserā
Taurorum cernentem tenentem aequalē cornua trahentem formā
Horribilia flagellant, tuo coniungas currui.
Vale germen Penthei immitis, vale Cithaeron,
Valete etiam ferulae mentem ſpoliantis Bacchi:
Salue mihi Phaethon homines oblectans, luce rupibus,
Luce etiam vtriſque Dianae & Baccho.
Si verò tuis radiis & viros noſti domare
Tuo puro igne percute & Autonoen & Agauen,
Eſto verò Paſiphaes vindex, vt videas
Harmoniae matrem dolore afficiens Venerem.
Dixit, & pueri interemptrix lugebat magis Agaue,
Et mortuum, quem occidit, cara tumulauit mater,
Scaturiginem lacrymoſam ſcaturiens frontis,
Et tumulum bene factum fabricabant ciues.
Sic quidem hae lugebant tristes, intuens verò
Bacchus Rex miſeratus eſt, luctu verò gaudentes mulieres
Lugentes repreſſit, poſtquam ordine vnicuique
Curas ſoluente miſcens mellito pharmacum vino,
Dedit potum obliuionis, lugentis verò Cadmi
Lugubrem mutauit luctum ſalutari ſermone,
Vtraſque verò quieſcere fecit & Autonoen & Agauen,
Spes futurae praefutura vaticinia oſtendens.
Phrygiam verò in terram in Heſperij terram ponti
Harmoniam patria exulem comitem coaeuo Cadmo
Vtreſque miſit errantes, quibus tempus repens
Praebuit per oſſam habere ſerpentinam formam.
Et Satyros & Panes habens & Lyncas flagellans
Mollis taciturnis laſciuiebat Bacchus Athenis.

Agaue orgia Bacchi deteſtatur.

Bacchus Cadmum conſolatur. Poculum obliuionis. Cadmus cum Harmonia in ſerpentem mutatus.

ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΜΖ.

Ἤδη δ' ἔνθα καὶ ἔνθα δι' ἄστεος ἵπτατο φήμη,
Ἄγγελος αὐτοβόητος ἐϋσταφύλου Διονύσου
Ἀτθίδι φοιτήσαντος· ἀκοιμήτου δὲ Λυαίου
Εἰς χορὸν ὀλβιόδωρον ἐβακχεύοντο Ἀθῆναι·
Καὶ πολὺς ἔβρεμε κῶμος, ὁμηγερέες δὲ πολῖται
Εἵμασι δαιδαλέοισιν ἀνέχλαινον ἀγυιὰς
Χερσὶ πολυσπερέεσσιν, ἀεξιφύτοιο δὲ Βάκχου
Ἡμερίδων πετάλοισιν ἐμιτρώθησαν Ἀθῆναι
Αὐτόματοι, φιάλας δὲ σιδηροφόρων ἴα μαζῶν
Στήθεσι μυστιπόλοισιν ἀνεζώσαντο γυναῖκες·
Παρθενικαὶ δ' ἐχόρευον, ἐπεστέψαντο δὲ κόρσας
Ἄνθεϊ κισσήεντι περίπλοκον Ἀτθίδα χαίτην·
Ἰλισὸς δ' ἐλέλιζε περὶ πτόλιν ἔμπνοον ὕδωρ,
Κυδαίνων Διόνυσον, ὁμοζήλῳ δὲ χορείῃ
Εὔιον ἐκρούοντο μέλος Κηφισσίδες ὄχθαι,
Φυταλιὴ δ' ἀνέτελλεν, ἀπὸ χθονίοιο δὲ κόλπου
Αὐτοφυὴς γλυκεροῖο πεπαινομένου τοκετοῖο
Βότρυς ἐλαιήεντος ἐφοινίχθη Μαραθῶνος·
Καὶ δρύες ἐψιθύριζον, ἀειρομένων δὲ πετήλων
Δίθροον ἠρεύγοντο ῥόδον λειμωνίδες ὧραι,
Καὶ κρίνον αὐτοτέλεστον ἐμαιώσαντο κολῶναι,
Καὶ Φρυγίοις αὐλοῖσιν ἐπέκτυπεν αὐλὸς Ἀθήνης,
Καὶ διδύμων κελάδημα δόναξ ἐλίγαινεν Ἀχαρνεύς,

DIONYSIACORVM

LIBER XLVII.

IAM verò hinc & hinc per vrbem volitabat fama,
Nuncius per ſe clamans optimas vuas habentis Bacchi
In Attica verſantis: inquieti verò Bacchi
In chorum felicem partum habentes bacchabantur Athenae
Et multa infremuit comeſſatio, congregati verò ciues
Veſtimentis variis veſtiebant vicos
Manibus multiplicibus, plātas verò creſcere facietis Bacchi
Viuium foliis coronabantur Athenae
Spontaneae, violas verò ferriferas circa mamillas
Pectoribus ſacerdotalibus recingebantur mulieres.
Virgines verò ſaltabant, coronabantur verò capitis
Flore hederaceo circumplexam Atticam caeſariem.
Iliſſus verò vertebat circa vrbem viuam aquam
Venerans Bacchum, concordi verò chorea
Bacchicum pulſabant cantum Cephiſides ripae,
Planta verò exorta eſt, à terreſtri verò ſinu
Per ſe nata dulcis coctì partus
Vua oliuiferi rubebat Marathonis.
Et quercus ſuſurrabant, expanſis verò foliis
Geminam emittebant roſam pratenſes horae,
Et lilium per ſe perfectum nutriebant rupes,
Et Phrygiis tibiis inſonuit tibia Athenae,
Et geminum ſtrepitum fiſtula cantauit Acharneus,

Athenienſes Bacchi orgia recipiunt.

Preſſa manibus. concordi verò à gutture
Mygdonia grauiter ſonans concors inuiga puella
Geminam harmoniam popularis reſonabat Baccha:
Cubitum inclinans ſuæ Pactolidi nymphæ:
Et flammam noctu ſaltantem tolerauit gemina picea
Primigeno Zagreo & ſerius nato Baccho.
Recordata verò Ityli, & telam elaborantis Philomelæ
Concors verſipellis reſonauit Attica Luſcinia,
Et Zephyri pulchra auis ſub tecto poſita effudit cantilenam
Tereus Icarius Bacchi hoſpes. *Memoriam totam Teres abijciens procellis,*
Neque erat quiſpiam ſine ſaltatione in vrbe, ſed gaudens
Bacchus in Icarij domum venit, qui magis alijs
Melior agricolis diuerſas arbores plantans,
Ruſticis verò pedibus ſenex ſaltabat triturans,
Cernens Bacchum accedentem, pulchrè plantatarum verò
Erigone Icarij filia. *Dominum vitium exigua hoſpitio accepit menſa,*
Erigone verò miſcuit hauriens lac capellarum.
Sed ipſam Bacchus prohibuit, humano verò ſeni
Præbuit labores ſoluentis vino grauidos vteres,
Dextra verò bene fragrans habens poculum dulcis vini,
Bacchus Icario vinum præbet. *Præbuit Icario, & amico ſalutauit ſermone:*
Accipe ſenex hoc munus quod non norunt Athenæ,
O ſenex beatum dico te, te enim canunt ciues
Talem ſermonem dantes, quem laus inuenit accuſare
Icarus Celei & Erigone Metaniræ:
Aemulationem habeo prioris Cereris, quòd & ipſa
Alteri ruſtico ſpicam cerealem præbuit Ceres,
Triptolemus ſpicam inuenit, tu verò vinicolorem vuã vitis.
Icarus cæleſti Ganymedi ſolus contendit,
Triptolemo priore beatior, animum vorantes enim
Non ſpicæ ſoluunt curas, vinum generantes enim
Vuæ humanæ medicabiles ſunt triſtitiæ.
Tale verbum dixit, hoſpitali verò ſeni
Molle mentem excitantis poculum præbuit plenum vini,
Et bibit aliud poſt aliud ſenex, plantator in areis,
Furorem habens inſatiabilem pulchrè ſtillantis roris,
Puella verò pro lacte hauriens fuſionem vini
Præbuit manu poculum, donec inebriaret patrem.
Sed poſtquã ſanè ſatietatẽ inuenit pocula generantis menſæ.
Obliquus, circumuolutus, valde errans veſtigium voluens
Pedibus alternis ſaltabat plantator
Vinum lætificat cor hominis. *Zagrei Bacchicum hymnum præludens Baccho.*
Ruſtico verò ſeni plantas curans præbuit Deus,
Bacchus docet ruſticum vini culturam. *Palmites vuæos Bacchum amantia munera menſæ,*
Et ipſum Rex docuit plantas augente quadam arte
Incuruare nutrireq́ʒ, mittere palmites in ſcrobes
Alijs verò ruſticis ſenex operoſus plantator
Munera ferens Bacchi, & vuiæam vitem.
Vinum producentes docuit plantationes Bacchi,
Et paſtorali cratere immittens fluxum immenſum vini
Conuiuantes oblectauit continuatis poculis
Vinum capientium vaſorum fragrantem aperiens fluxum ſummorum:
Et quiſpiam mentem excitantis bibens fluxum ſuauis vini
Erigones patrem amico mitigauit ſermone:
Dic ſenex, vnde inueniſti in terra Nectar cæli?
Non à Cephiſo fers flauicolorem aquam,
Non à Naiadibus è melle dulcia munera adfers.
Mulſum citò ſatietatem adfert. *Non enim ſcaturiunt melle fluentes fluctus fontes,*
Non flumine Iliſſi fuſili rubeſcit tractu,
Non potus eſt hic ſurculos amantis apis:
Celerrimam hominibus fers ſatietatẽ: alterius naturæ verò
Et melle dulci fers dulciorem aquam:
Paternum non poculum hoc gignit Attica oliua,
Dulciorem verò lacte habes potum, beneuolis
Collatis liquoribus melle mixta potionis.
Si verò potum hominibus plantis augentibus ab hortis
Ex calyculis nouerunt educere roſeas vlnas habentes horæ,
Etiam ego appellarem Adonidis, aut Veneris
Vernale poculum hoc roſarum benè fragrantem guttam.

Θλιβόμενος παλάμῃσιν, ὁμογλώσσου δ' ἀπὸ λαιμοῦ
Μυγδονίης βαρύδουπος ὁμόθροος ἄζυγι κούρῃ
Δίθροον ἁρμονίην ἐπιδήμιος ἴαχε Βάκχη,
Πῆχυν ἐπικλίνασα ἐῇ Πακτωλίδι νύμφῃ·
Καὶ φλόγα νυκτιχόρευτον ἀνέσχεθε δίζυγι πεύκῃ
Ἀρχεγόνῳ Ζαγρῆϊ, καὶ ὀψιγόνῳ Διονύσῳ·
Μνωομένη δ' Ἰτύλοιο, καὶ ἱστοπόνου Φιλομήλης
Σύνθροος αἰολόφωνος ἀνέκραγεν Ἀτθίδος ἀηδὼν,
Καὶ ζεφύροιο καλὸς ὄρνις ὑπωροφίη χέε μολπὴν
Μνῆστιν ὅλην Τηρῆος ὑπορρίψασα θυέλλαις.
Οὐδέ τις ἦν ἀχόρευτος ἀνὰ πτόλιν· αὐτὰρ ὁ χαίρων
Βάκχος ἐς Ἰκαρίου δόμον ἤλυθεν, ὃς πλέον ἄλλων
Φέρτερος ἀγρονόμων ἑτερόχροα δένδρεα φυτεύων,
Ἀγραύλοις δὲ πόδεσσι γέρων ἐχόρευεν ἀλωεύς,
Ἀθρήσας Διόνυσον ἐπήλυδα, καλλιφύτων δὲ
Κοίρανον ἠπεδανῇ ὀλιγοξείνοιο τραπέζῃ,
Ἠριγόνη δ' ἐκέρασσεν ἀφυσσαμένη γλάγος αἰγῶν,
Ἀλλά ἑ Βάκχος ἔρυκε, φιλοστόργῳ δὲ γεραιῷ
Ὤπασε λυσιπόνοιο μέθης ἐγκύμονας ἀσκούς,
Δεξιτερῇ δ' εὔοδμον ἔχων δέπας ἡδέος οἴνου,
Ὤρεγεν Ἰκαρίῳ, φιλίῳ δ' ἐπαγάζετο μύθῳ,
Δέξο γέρον τόδε δῶρον, ὃ μὴ δεδάασιν Ἀθῆναι·
Ὦ γέρον ὀλβίζω σε· σὲ γὰρ μέλψουσι πολῖται
Τοῖον ἔπος δονέοντες, ὅτι κλέος οὐρανὸν ἐλέγξαι
Ἰκάριος Κελεοῖο καὶ Ἠριγόνη Μετανείρης·
Ζῆλον ἔχω προτέρης Δημήτερος, ὅττι καὶ αὐτὴ
Ἄλλῳ γειοπόνῳ στάχυν ὤπασε Δηώ,
Τριπτόλεμος στάχυν εὗρε, σὺ δ' οἴνοπα βότρυν ὀπώρης,
Ἰκάριος δ' αἰθέρος Γανυμήδεϊ μοῦνος ἐρίζει,
Τριπτολέμου προτέροιο μακάρτερε· θυμοβόρους γὰρ
Οὐ στάχυες λύουσι μεληδόνας, οἰνοτόκοι δὲ
Βότρυες ἀνδρομέης παιήονές εἰσιν ἀνίης·
Τοῖον ἔπος κατέλεξε, φιλοξείνῳ δὲ γεραιῷ
Ἀβρὸν ἐγερσινόοιο δέπας πόρεν ἔμπλεον οἴνου·
Καὶ πίεν ἄλλο μετ' ἄλλο γέρων φυτοεργὸς ἀλωεύς,
Οἶστρον ἔχων ἀκόρητον ἐυρραθάμιγγος ἐέρσης·
Κούρη δ' ἀντὶ γάλακτος ἀφυσσαμένη χύσιν οἴνου
Ὤρεγε χειρὶ κύπελλον, ἕως ἐμέθυσσε τοκῆα·
Ἀλλ' ὅτε δὴ κόρον εὗρε κυπελλοτόκοιο τραπέζης,
Δόχμιος, ἀμφιέλικτος, ἀλήμονος ἴχνος ἑλίσσων
Ποσσὶν ἀμοιβαίοισιν ἀνεσκίρτησεν ἀλωεύς,
Ζαγρέος εὔιον ὕμνον ἀνακρούων Διονύσῳ·
Ἀγρονόμῳ δὲ γέροντι φυτηκόμος ὤπασε δαίμων
Κλήματα βοτρυόεντα φιλάμπελα δῶρα τραπέζης,
Καί μιν ἄναξ ἐδίδαξεν ἀεξιφύτῳ τινὶ τέχνῃ
Κλάσσαι, βοθρῶσαί τε, βαλεῖν ἐνὶ κλήματα γαίῃ·
Ἄλλοις δ' ἀγρονόμοισι γέρων φιλοεργὸς ἀλωεὺς
Δῶρα φέρων Βρομίοιο, καὶ ἀμπελόεσσαν ὀπώρην
Οἰνοφύτους ἐδίδαξε φυτηκομίας Διονύσου,
Καὶ νομίῳ κρητῆρι βαλὼν ῥόον ἄσπετον οἴνου,
Δαιτυμόνας εὔφραινεν ἐπασσυτέροισι κυπέλλοις,
Οἰνοδόκων θυόεσσαν ἀναπτύξας χύσιν ἄκρων.
Καί τις ἐγερσινόοιο πιὼν ῥόον ἡδέος οἴνου
Ἠριγόνης γενετῆρα φίλῳ μειλίξατο μύθῳ·
Εἰπὲ γέρον, πόθεν εὗρες ἐπὶ χθονὶ νέκταρ Ὀλύμπου;
Οὐκ ἀπὸ Κηφισοῖο φέρεις ξανθόχροον ὕδωρ,
Οὐκ ἀπὸ Νηϊάδων μελιηδέα δῶρα κομίζεις·
Οὐ γὰρ ἀναβλύζουσι μελίρρυτα χεύματα πηγαί,
Οὐ ῥόος Ἰλισσοῖο χυτῷ φοινίσσεται ὁλκῷ,
Οὐ ποτὸν ἔπλετο τοῦτο φιλοπτόρθοιο μελίσσης,
Ὀξύτατον μερόπεσσι φέρεις κόρον· ἀλλοφυὲς δὲ
Καὶ μέλιτος γλυκεροῖο φέρεις γλυκερώτερον ὕδωρ·
Πάτριον οὐ πόμα τοῦτο λοχεύεται Ἀτθὶς ἐλαίη,
Λευκότερον δὲ γάλακτος ἔχεις ποτὸν ἀμβροσίοισι
Συμφερτοῖς λιβάδεσσι μελικρήτου κυκεῶνος·
Εἰ δὲ ποτὸν μερόπεσσιν ἀεξιφύτων ἀπὸ κήπων
Ἐκ καλύκων ἐδίδαξαν ἄγειν ῥοδοπήχεες Ὧραι,
Καί κεν ἐγὼ καλέεσκον Ἀδώνιδος, ἢ Κυθερείης
Εἰαρινὸν πόμα τοῦτο ῥόδων εὔοδμον ἐέρσην.

Λειριόεν

Λυσιπόνον καὶ ξεῖνον ἄγεις ποτόν· ἠέριος γὰρ
Πλαζομένας ἀνέμοισιν, ἐμὰς ἐσκέδασε μερίμνας·
Μή σοι δῶρον ἔδωκεν ἀπ' αἰθέρος ἄμβροτος Ἥβη;
Μή σοι τοῦτο κόμισσε τεὴν πτολίουχος Ἀθήνη;
Οὐρανόθεν κρητῆρα τίς ἥρπασεν, ἔνθεν ἀφύσσει
Ζηνὶ καὶ ἀθανάτοισι δέπας κεράσας Γανυμήδης;
Ξεινοδόκου Κελεοῖο μακάρτερε, μή τι καὶ αὐτὸς
Ἴλαον οὐρανόθεν ναέτην ξείνισσας Ὀλύμπου;
Πείθομαι ὡς θεὸς ἄλλος ἐκώμασε σεῖο μελάθρῳ,
Καὶ φίλιον πόμα τοῦτο τεῆς διὰ λιτὰ τραπέζης
Ἀτθίδι δῶρον ἔδωκεν, ἅτε στάχυν ὤπασε Δηώ·
Ἔννεπε, θαμβήσας γλυκερὸν ποτόν· ἐκ στομάτων δὲ
Ἡδυμανὲς ἀλάλαζε χέων ἄγραυλον ἀοιδήν·
Ἀγρονόμοι δ' ἀρύοντες ἐπασσυτέροισι κυπέλλοις
Πάντες ἐβακχεύθησαν ἀμερσινόῳ φρένας οἴνῳ,
Ὄμματα δ' ἐπλάζοντο, φιλακρήτοις δὲ κυπέλλοις
Ἀργυφέας πορφύροντο παρειάς, γειοπόνων δὲ
Στήθεα θερμαίνοντο, πότῳ δὲ βαρύνετο κόρση,
Καὶ φλέβες οἰδαίνοντες ἐκυμαίνοντο καρήνου·
Τοῖσι δὲ δερκομένοισιν ἐσείετο κόλπος ἀρούρης,
Καὶ δρύες ὠρχήσαντο καὶ ἐσκίρτησαν ἐρίπναι,
Καὶ σφαλεραῖς λιβάδεσσιν ἀήθεος ἔμπλεος οἴνου
Ὕπτιος, αὐτοκύλιστος ἐπὶ χθόνα κάππεσεν ἀνήρ,
Καὶ χορὸς ἀγρονόμων φονίῳ δεδονημένος οἴστρῳ
Τλήμονος Ἰκαρίοιο κατέτρεχε θυιάδι λύσσῃ,
Οἷά τε φαρμακόεντα καρηβαρέων δόλον οἴνου,
Ὃς μὲν ἔχων βουπλῆγα σιδήρεον, ὃς δὲ μακέλλῃ
Θωρήξας ἑὸν χεῖρας, καὶ ὁ σταχυηκόον ἅρπην
Κουφίζων, ἕτερος δὲ λίθον πελώριον αἴρων,
Ἄλλος ἀνεπτοίητο καλαύροπα χειρὶ τιταίνων
Γηραλέον πλήσσοντες, ἑλὼν δέ τις ἐγγὺς ἱμάσθλην
Ἰκαρίου τέτρηνε δέμας ταμεσίχροϊ κέντρῳ,
Καὶ μογέων χθονὶ πίπτε γέρων φυτοεργὸς ἀμητής·
Τυπτόμενος ῥοπάλοισιν ἐπισκαίρων δὲ τραπέζῃ
Τύψε μέθης κρητῆρα, καὶ αἴθοπος εἰς χύσιν οἴνου
Ἡμιθανὴς κεκύλιστο, βαρυνομένου δὲ καρήνου
Ἀγρονόμων πληγῇσιν ἀμοιβαίῃσι τυπέντος
Αἱμαλέην φοίνιξεν ὁμόχροον οἴνου ἐέρσην·
Καὶ μόγις ἐκ στομάτων ἔπος ἴαχεν Ἅιδι γείτων·
Οἶνος ἐμοὶ Βρομίου βροτέης ἄμπαυμα μερίμνης
Ὁ γλυκὺς εἰς ἐμὲ μοῦνον ἀμείλιχος· εὐφροσύνην γὰρ
Ἀνδράσι πᾶσιν ὄπασσε, καὶ Ἰκαρίῳ πόρε πότμον.
Ὁ γλυκὺς Ἠριγόνης πολέμιος· ἡμετέρην γὰρ
Νηπενθὴς Διόνυσος ἐθήκατο πενθάδα κούρην·
Οὔπω μῦθος ἔληγε, μόρος δέ οἱ ἔσβεσε φωνήν,
Καὶ νέκυς ἐντόσθε κεῖτο, σαόφρονος ἔκτοθι κούρης,
Ὄμμασι πεπταμένοισιν, ἐν ἀστρώτῳ δὲ χαμεύνῃ
Νήδυμον ὕπνον ἴαυον ὑπὲρ δαπέδοιο φονῆες
Οἰνοβαρεῖς, νεκύεσσιν ἐοικότες· ἐγρόμενοι δὲ
Ὃν κτάνον ἀγνώσσοντες, ἀνέστενον· ὑψόθι δ' ὤμων
Νεκρὸν ἐλαφρίζοντες ἀνήγαγον εἰς ῥάχιν ὕλης,
Ἔμφρονα θυμὸν ἔχοντες, ἐν εὐύδρῳ δὲ ῥεέθρῳ
Ὠτειλὰς ἐκάθηραν ὀρεσσιχύτῳ παρὰ πηγῇ·
Καὶ νέκυν ἀρτιδάικτον, ὃν ἔκτανον ἄφρονι λύσσῃ,
Ἀνδροφόνοις παλάμῃσιν ἐτυμβεύσαντο φονῆες·
Ψυχὴ δ' Ἰκαρίοιο πανείκελος ἔσσυτο καπνῷ
Εἰς δόμον Ἠριγόνης, βροτέῃ δ' ἰσάζετο μορφῇ,
Κοῦφον ὀνειρείης σκιερῆς εἴδωλον ὀπωπῆς,
Ἀνδρὶ νεουτήτῳ πανομοίιος, εἶχε δὲ δειλὴ
Στικτὸν ἀσημάντοιο φόνου κήρυκα χιτῶνα,
Αἵματι φοινίσσοντα καὶ αὐχμώοντα κονίῃ,
Ῥωγαλέον πληγῇσιν ἀμοιβαίοιο σιδήρου·
Καὶ παλάμας ὄρεξε· νεοσφαγέος δὲ δοκεύειν
Ὠτειλὰς μελέων ἐπεδείκνυε γείτονι κούρῃ.
Παρθενικὴ δ' ὀλόλυζε φιλοθρήνοις ἐν ὀνείροις,
Ὡς ἴδεν ἕλκεα τόσσα καρήατος, ὡς ἴδε δειλὴ
Λύθρον ἐρευγομένοιο νεόρρυτον ἀνθερεῶνος·
Καὶ σκιόεις γενέτης ἔπος ἔννεπε πενθάδι κούρῃ,
Ἔγρεο δειλαίη, καὶ δίζεο σεῖο τοκῆα,

Labores ſoluentem & nouum adfers potum: aëris enim
Errantes ventis meas diſſipauit curas.
An tibi munus dedit ab æthere immortalis iuuenta?
An tibi hoc attulit tuam vrbem tenens Minerua?
E cœlo craterem quis rapuit, vnde haurit
Ioui & immortalibus poculum miſcens Ganymedes?
Hoſpites accipiente Celeo beatior, anne & ipſe
Propitium è cœlo habitatorem hoſpitio excepiſti cœli?
Credo, quod Deus alius acceſſerit ad tuum palatium,
Et cara poculum hoc tua ob fercula menſa
Atticæ munus dedit, velut ſpicam præbuit Ceres.
Dixit, demiratus ſuauem potum, ex ore verò
Suauiter inſaniens iubilum ciebat fundens ruſticā cantilenam,
Ruſtici verò haurientes continuatis poculis
Omnes bacchabantur rationem priuante mentes vino,
Oculos verò circumuertebant, merū amātibus verò poculis
Argentea purpurabant genæ, ruſticorum verò Ebriorum proprium.
Pectora incaleſcebant, poculo verò grauabatur caput,
Et venæ intumeſcentes fluctuabant capitis.
Hiſce verò aſpicientibus agitabatur ſinus terræ, Ruſtici ebrij.
Et arbores ſaltabant & tripudiabant rupes,
Et fallentibus liquoribus inſueti plenus vini
Reſupinus, per ſe volutus in terram decidit vir,
Et multitudo ruſticorum lethali agitata furore
In miſerum Icarium incurrit Bacchica rabie, Ruſtici ebrij Icariū opprimūt.
Vt qui venenatum miſcuerit dolum vini,
Hic quidem habens boum ſtimulum ferreum, hic verò ligone
Armans ſuas manus, hic verò ſpicas abſcindentem feculam
Eleuans, alius verò lapidem immenſum tollens, Ruſticorū arma.
Alius obſtupeſcebat baculum manu tenens
Senem percutientes, rapiens verò quiſpiam prope ſcuticam
Icarij perforauit corpus cadente ſtimulo,
Et laborans in terram decidit ſenex laborioſus plantator:
Verberatus clauis inſiliens verò menſa
Verberauit potius craterem & rubri in fluxum vini
Semimortuus volutabatur, grauati verò capitis
Ruſticorum ſtimulis alternis pulſati Icarius morti vicinus.
Sanguineam rubefecit concolorem vini guttam.
Et vix ex ore verbum ſonabat inferno vicinus.
Vinum mei Bacchi mortalis requies curæ,
Quod dulce in me ſolum immite, lætitiam enim Vinum lætificat hominem.
Viris omnibus præbuit, & Icario præbuit mortem.
Dulce Erigonæ hoſtile, noſtram enim
Sine luctu Bacchus fecit luctuoſam puellam.
Nondum ſermo ceſſauit, mors verò illi occupauit vocem,
Et mortuus abſque iacuit, prudenti abſque puella
Oculis expanſis, in non ſtrato verò cubili Ebrij dormientes mortuis ſimiles.
Dulcem ſomnum dormiuerunt ſuper ſolo occiſores
Vino grauati mortuis ſimiles, excitati verò
Quem occiderant ignorantes, rurſus indolebant: ſuper hu-
Mortuum eleuantes duxerunt in dorſum ſyluæ, (meris verò
Prudentem animum habentes, in pulchram aquam habente
verò flumine
Vulnera abluerunt de montibus fuſum apud fontem, Ruſtici Icarium poſtquam occiderant ſepeliunt.
Et mortuum nuper trucidatū quem occiderant inſana rabie,
Virum occidentibus manibus ſepeliebant occiſores.
Anima verò Icarij perſimilis incitabatur fumo
In domum Erigonæ, humana verò aſſimilabatur forma
Leuem ſomnolenta vmbroſa imaginem viſionis Icarij anima.
Viro nuper vulnerato perſimilis, habuit verò miſera
Variam incerta cædis nunciam tunicam Somnium Erigonæ.
Sanguine rubentem & ſqualidam puluere,
Laceratam plagis alternis ferri,
Et manus præbuit recens verò trucidati cernere
Vulnera membrorum oſtendit vicina puellæ,
Puella verò eiulabat luctum amantibus in ſomniis
Cùm vidit vulnera tanta capitis, cum vidit miſera
Cruorem eructantis nuper fuſum gutturis.
Et vmbroſus pater verbum dixit lugenti puellæ: Icarij vulnera filiæ Erigonæ.
Excitare miſera, & quære tuum patrem,

Excitare, & ebrios meos inquire occiſores,
Sum tuus pater grauiter dolens, quem ob vinum
Ruſtici graues læſerunt ferro.
O filia, beatam dico te, tu enim occiſi patris,
Non clamorem audiuiſti fracti capitis,
Non canos vidiſti rubicundos ob cruorem,
Non mortuum iam trucidatum palpitantem in puluere,
Patrem occidentes clauas non vidiſti, ſed te Deus
Sine patre prohibuit, & tuum cuſtodiuit aſpectum,
Ne fatum intuereris trucidati patris:
Sanguine purpurantes meas cerne tunicas.
Heri enim vino ebrij alternis poculis
Ruſtici haurientes inſueti liquorem Bacchi,
Circum me circulabantur trucidatus verò ferro
Paſtores vocaui, & non audiuerunt vocem.
Sola verò poſterius vocē repetens meum ſonitū audiuit Echo,
Lamentationibus oppoſitis tuum ingemiſcens patrem.
Non amplius eleuans paſtoralem baculum in medio ſylua
In paſcuum floridum, & in prata venis,
Tuum grege m paſcens cum ruſtico coniuge,
Non amplius arbores ornantem tuum tangens ligonem,
Hortum in frugiferum feres marcorem prohibentem aquam.
Sed mella ſtillantis meæ inſatiabile vitis
Defle tuum patrem me occiſum, & te cognoſcam
Viduatam viuentem inexpertam nuptiarum:
Sic locuta alata prætercurrit imago ſomni.
Puella verò excitata roſeas laniauit genas.
Luctuoſis vero vnguibus non flexa radit femora,
Et oblongæ radicitus extraxit vuam comæ,
Et boues intuens aſtantes adhuc petræ
Virgo dolens querula eiulauit voce:
Vbi cadauer Icarij cara dicite rupes,
Mortem mei genitoris conſueti dicite tauri
Patris mei occiſi, qui fuerunt occiſores?
Quorſu m mihi meus genitor dulcis periit? nunquid docens
Vicinum pulchræ plantæ nouos palmites vuæ
Errat ruſticis aſſidens, aut aliquem apud bubulcum
Arbores curantem manſit contubernalis compotans?
Dicite lugenti & perferam, donec veniat,
Si quidem adhuc viuit genitor meus, ramos horti
Irrigabo redux vna viuens cum patre.
Si vero pater mortuus eſt, & non amplius arbores plantat,
Videbo mortem æqualem mortuo patri.
Sic locuta genibus velox cucurrit in dorſum ſylua
Veſtigia inquirens nuper trucidati patris,
Non verò ipſi interroganti audax caprarius, non apud lucū
Virginem miſerans gregem paſcens dixit bubulcus
Veſtigium incognitum non annunciati patris,
Non cadauer Icarij ſenex oſtendit paſtor,
Sed fruſtra errabat, vix verò ipſam inuenit plantator,
Et querulo ore triſtitia annunciantem reſonabat vocem.
Et ſepulchrum prope oſtendit nuper diſſecti patris.
Virgo verò audiens prudentis inſaniebat rabie.
Et capillos vellens, carum deponebatur apud tumulum
Virgo ſine reticulo, ſine ſandaliis, per ſe fuſis vero
Lacrymis continuis ablutam habuit tunicam.
Labiis verò mutis obſignabat ſilentium
In tempus, Erigonæ verò canis comes prudens
Gannitu luctuoſo comes ibat lugubri puellæ:
Et ipſi dolenti vnà condolebat, furioſa verò
In arborem altum caput habentē cucurrit, circa arborē vero
Laqueali ſtringens circumplexam ceruicem vinculo
Se occidente volumine ſublimis perijt puella,
Et mortua eſt, & mortē habuit ſpontaneā. circa verò puellā
Vtrunq; quatiens pedem ſaltatore vibratione
Crebrò canis agitabatur, & emiſit luctuoſum ſonitum,
Oculis venatoriis prudentes lacrymas libans,
Neque canis incuſtoditam deſertam reliquit puellam,
Sed apud arborem manſit aduenientem feram perſequens

Hecte... parentem ... cerne... [margin note, partly illegible]

Erigone ... patrem ... [margin note, partly illegible]

Exemplum ... erga patrem. [margin note, partly illegible]

Deſcriptio ingentis luctus. Mæra Icarij canis.

Erigone ſe ſuſpendit.

Canis Erigones ob mortem dominæ miſerrimè vlulat.

Ἔγρεο, καὶ μεθύοντας ἐμοὺς μάστευε φονῆας,
Εἰμὶ τεὸς γενέτης βαρυπενθής, ὃν χάριν οἴνου
Ἀγρονόμοι δμηθέντες ἐδηλήσαντο σιδήρῳ·
Ὦ τέκος ὀλβίζω σε· σὺ γὰρ κταμένοιο τοκῆος,
Οὐ καναχῆς ἤκουσας ἀραξαμένοιο καρήνου·
Οὐ πολιὴν ἐνόησας ἐρευθομένην ὑπὸ λύθρῳ,
Οὐ νέκυν ἀρτιδάικτον ἀσπαίροντα κονίῃ,
Πατροφόνους κορύνας οὐκ ἔδρακες, ἀλλά σε δαίμων
Ἔκτοθι πατρὸς ἔρυκε, τεὴν δ' ἐφύλαξεν ὀπωπὴν·
Μὴ μόρον ἀθρήσειε δαϊζομένου γενετῆρος·
Αἵματι πορφύροντας ἐμοὺς σκοπίαζε χιτῶνας·
Χθιζὰ γὰρ οἰνωθέντες ἀμοιβαίοισι κυπέλλοις
Ἀγρονόμοι ἀρύοντες ἀήθεος ἰκμάδα Βάκχου,
Ἀμφ' ἐμὲ κυκλώσαντο δαϊζομένοιο σιδήρῳ,
Μηλονόμους ἐκάλεσσα, καὶ οὐκ ἄκουσαν ἰωῆς·
Μούνη δ' ὑστατόφωνος ἐμὸν κτύπον ἔκλυεν Ἠχὼ,
Θρήνοις ἀντιτύποισι τεὸν στενάχουσα τοκῆα·
Οὐκέτι κουφίζουσα καλαύροπα μεσσόθεν ὕλης,
Εἰς νομὸν ἀνθεμόεντα, καὶ εἰς λειμῶνας ἱκάνεις,
Σὴν ἀγέλην βόσκουσα σὺν ἀγραύλῳ παρακοίτῃ,
Οὐκέτι δενδροκόμοιο τεῆς ψαύουσα μακέλλης,
Κῆπον ἐς εὔδενδρα φέρεις ἀλκτήριον ὕδωρ·
Ἀλλὰ μελισταγέος ἐμῆς ἀκόρητον ὀπώρης,
Κλαῖε τεὸν γενετῆρα δεδουπότα· καί σε νοήσω
Ὀρφανικὴν ζώουσαν ἀπειρήτην ὑμεναίων·
Ὣς φαμένη πτερόεσσα παρέδραμεν ὄψις ὀνείρου,
Κούρη δ' ἐγρομένη ῥοδέας ἄμυξε παρειάς,
Πενθαλέοις δ' ὀνύχεσσιν ἀκαμπέας ἔξεσε μηρούς,
Καὶ δολιχῆς προθέλυμνον ἀνεσπάσε βότρυν ἐθείρης,
Καὶ βόας ἀθρήσασα παρεσταότας ἔτι πέτρῃ,
Παρθένος ἀχνυμένη κινυρῇ βρυχήσατο φωνῇ.
Πῆ νέκυς Ἰκαρίοιο φίλαι εἴπατε κολῶναι,
Πῆ μόρον ἐμοῦ γενετῆρος ἐθήμονες εἴπατε ταῦροι
Πατρὸς ἐμοῦ κταμένοιο, τίνες γεγάασι φονῆες;
Πῆ μοι ἐμὸς γενέτης γλυκὺς οἴχεται; ἦ ῥα διδάσκων
Γείτονα καλλιφύτοιο νέους ὄρπηκας ὀπώρης
Πλάζεται ἀγρονόμοισι παρήμενος, ἤ τινι βούτῃ
Δενδροκόμῳ παρέμιμνε συνέστιος εἰλαπινάζων;
Εἴπατε μυρομένῃ, καὶ τλήσομαι, εἰσόκεν ἔλθῃ,
Εἰ μὲν ἔτι ζώει γενέτης ἐμὸς, ἔρνεα κήπου
Ἀρδεύσω παλίνορσος ἅμα ζώοντι τοκῆϊ·
Εἰ δὲ πατὴρ τέθνηκε, καὶ οὐκέτι δένδρεα φυτεύει,
Δρέψω μόρον ἶσον ἀποφθιμένῳ γενετῆρι.
Ὣς φαμένη ταχύγουνος ἀνέδραμεν εἰς ῥάχιν ὕλης,
Ἴχνια μαστεύουσα νεοσφαγέος γενετῆρος,
Οὐδέ οἱ εἰρομένῃ θρασὺς αἰπόλος, οὐ παρὰ λόχμαις
Παρθένον οἰκτείρων ἀγελαιοκόμος ἔννεπε βούτης
Ἴχνιον ἄσημόν περ ἀκηρύκτοιο τοκῆος,
Οὐ νέκυν Ἰκαρίοιο γέρων ἐπέδειξε ποιμήν,
Ἀλλὰ μάτην ἀλάλητο, μόγις δέ μιν εὗρεν ἀλωεὺς,
Καὶ κινυροῖς στομάτεσσι δυσάγγελον ἴαχε φωνήν·
Καὶ τάφον ἐγγὺς ἔδειξε νεοτμήτοιο τοκῆος·
Παρθενικὴ δ' ἀΐουσα σαόφρονι μαίνετο λύσσῃ,
Καὶ πλοκάμους τίλλουσα, φίλον παρακάτθετο τύμβῳ
Παρθένος ἀκρήδεμνος, ἀσάμβαλος, αὐτοχύτοις δὲ
Δάκρυσιν ἀενάοισι λελουμένον εἶχε χιτῶνα,
Χείλεσι δ' ἀφθόγγοισιν ἐπεσφρηγίσσατο σιγὴν
Εἰς χρόνον, Ἠριγόνῃ δὲ κύων ὁμόφοιτος ἐχέφρων
Κνυζηθμῷ γοεροῦ συνέστιχε πενθάδι κούρῃ,
Καί οἱ ὀδυρομένῃ συνοδύρετο· μαινομένη δὲ
Εἰς φυτὸν ὑψικάρηνον ἀνέδραμεν· ἀμφὶ δὲ δένδρῳ
Ἀγχονίῳ σφίγξασα περίπλοκον αὐχένα δεσμῷ
Αὐτοφόνῳ σφαδάλιγγι μετήορος ὤλετο κούρη,
Καὶ θάνε, καὶ μόρον εἶχεν ἑκούσιον· ἀμφὶ δὲ κούρῃ
Ἀμφοτέρους δονέουσα πόδας βητάρμονι παλμῷ
Πυκνὰ κύων δεδόνητο, καὶ ἴαχε πένθιμον ἠχὼ,
Ὄμμασι θηρείοισι νοήμονα δάκρυα λείβων,
Οὐδὲ κύων ἀφύλακτον ἐρημάδα κάλλιπε κούρην,
Ἀλλὰ φυτῷ παρέμιμνεν ἐπήλυδα θῆρα διώκων

Πόρδαλιν,

Πόρδαλιν, ἢ λέοντα, παρερχομένοισι δ' ὁδίταις
Νεύμασιν ἀφθόγγοις ἐπεδείκνυεν ἄζυγα κούρην,
Δεσμίην ἀγχονίοισιν ἀειπλόκον ὑψόθι δένδρου·
Οἱ δέ μιν οἰκτείροντες, ἀνήιον εἰς φυτὸν ὕλης
Ἴχνεσιν ἀκροτάτοισιν, ἀπ' ἀκρεμόνων δὲ κορύμβων
Παρθενικὴν ἀδμῆτα κατήγαγον, ἀγχιφανῆ δὲ
Γαῖαν ἐκοιλαίνοντο ποδοσκαφέεσσι μακέλλαις,
Τοῖς ἅμα καὶ πεπνυμένα κύων πινυτόφρονι θυμῷ
Πενθαλέος βάθυνε πέδον τεχνήμονι ταρσῷ,
Θηγαλέοις ὀνύχεσσι, κατὰ χθονὸς ἄκρα χαράσσων,
Καὶ νέκυν ἀρτιδάικτον ἐπεκτερέιξαν ὁδῖται,
Καὶ ξυνῆς μετὰ πότμον ὑποκάρδιον ἄχθος ἀνίης
Εἰς ἓν ἔργον ἕκαστος ἀνέδραμεν ὀξέϊ ταρσῷ·
Αὐτὰρ ὁ μοῦνος ἔμιμνε κύων παρὰ γείτονι τύμβῳ,
Ἠριγόνης διὰ πόθον, ἐθελημόνι δ' ὤλετο πότμῳ.
Ζεὺς δὲ πατὴρ ἐλέαιρεν, ἐν ἀστερόεντι δὲ κύκλῳ
Ἠριγόνην στήριξε λεοντείῳ παρὰ νώτῳ·
Παρθενικὴ δ' ἄγραυλος ἔχει στάχυν· οὐ γὰρ ἀείρειν
Ἤθελεν οἰνωπὰ βότρυν ἑοῦ γενέταο φονῆα.
Ἰκάριον δὲ γέροντα συνήλυδα γείτονι κούρῃ
Εἰς πόλον ἀστεροφεγγὲς ἄγων ἐκάλεσσε Βοώτην,
Φαιδρὸν ἁμαξαίης ἐπαφώμενον Ἀρκάδος Ἄρκτου,
Καὶ κύνα μαρμαίροντα καταΐσσοντα λαγωοῦ
Ἔμπυρον ἄστρον ἔθηκεν, ὅπη παρὰ κύκλον ἀλήτην
Ποντιὰς ἀστερόεσσα νεὼς ναυτίλλεται ὁλκῷ.
Καὶ τὰ μὲν ἔπλασε μῦθος Ἀχαιικὸς ἠθάδα Πειθὼ
Ψεύδεϊ συγκεράσας· τὸ δ' ἐτήτυμον ὑψιμέδων Ζεὺς
Ψυχὴν Ἠριγόνης σταχυώδεος ἀστέρι κούρης
Οὐρανίης ἐπένευσεν ὁμόζυγον· αἰθερίῳ δὲ
Ἄγχι κυνὸς κύνα θῆκεν ὁμοίιον εἴδεϊ μορφῆς,
Σείριον, ὃν καλέουσιν ὀπωρινόν· Ἰκαρίου δὲ
Ψυχὴν ἠεροφοῖτον ἐπεξείνωσε Βοώτης.
Καὶ τὰ μὲν οἰνοφύτῳ Κρονίδης πόρεν Ἀτθίδι γαίῃ,
Ἓν γέρας ἀντιδιδοὺς καὶ Παλλάδι, καὶ Διονύσῳ·
Ἰλισσοῦ δὲ ῥέεθρα μελίρρυτα Βάκχος ἐάσας
Ἁβρὸς ἐς ἀμπελόεσσαν ἐκώμασεν ἄμπυκα Νάξου.
Ἀμφὶ δέ μιν πτερὰ πάλλεν Ἔρως θρασύς· ἐρχομένῳ δὲ
Μελλογάμῳ Κυθέρεια προηγεμόνευε Λυαίῳ·
Ἄρτι γὰρ ὑπνώουσαν ἐπ' αἰγιαλοῖσιν ἐάσας
Παρθενικὴν λιπόπατριν ἀμείλιχος ἔπλεε Θησεὺς,
Συνθεσίας τ' ἀνέμοισιν ἐπέτρεπεν· ὑπναλέην δὲ
Ἀθρήσας Διόνυσος ἐρημαίην Ἀριάδνην,
Θαύματι μίξεν ἔρωτα, χοροπλεκέας δὲ Βάκχας
Γλώσσῃ θαμβαλέῃ πεφυλαγμένον ἔννεπε μῦθον·
Βασσαρίδες, μὴ ῥόπτρα πατάξατε, μὴ κτύπος ἔστω
Ἢ ποδὸς, ὦ συνέριθοι, ἐάσατε Κύπριν ἰαύειν·
Ἀλλ' οὐ κεστὸν ἔχει σημάντορα Κυπρογενείης·
Πείθομαι ὡς δολόεντι Χάρις νυμφεύεται ὕπνῳ·
Ἀλλ' ἐπεὶ ὄρθρος ἔλαμψε, καὶ ἐγγύθι φαίνεται ἠὼς,
Πασιθέην εὕδουσαν ἐγείρατε. τίς παρὰ Νάξῳ
Τίς Χάριν ἐχλαίνωσεν ἀνείμονα; μὴ πέλεν Ἥβη;
Ἀλλὰ δέπας μακάρων τίνι κάλλιπε; μὴ παρὰ πόντῳ
Κέκλιται ἀγλαόεσσα βοῶν ἐλάτειρα Σελήνη,
Καὶ πόθεν Ἐνδυμίωνος ἐθήμονος ἐκτὸς ἰαύει;
Μὴ Θέτιν ἀργυρόπεζαν ἐπ' αἰγιαλοῖσι δοκεύω,
Ἀλλ' οὐ γυμνὸν ἔχει ῥοδόεν δέμας, εἰ θέμις εἰπεῖν,
Ναξιὰς Ἰοχέαιρα πόνων ἀμπαύεται ἄγρης,
Θηροφόνους ἱδρῶτας ἀποσμήξασα θαλάσσῃ·
Τίκτει γὰρ γλυκὺν ὕπνον ἀεὶ πόνος· ἀλλ' ἐνὶ λόχμῃ
Ἄρτεμιν ἑλκεχίτωνα τίς ἔδρακε; μίμνετε Βάκχαι,
Σῖγα Μάρων, μὴ δεῦρο χορεύετε, λῆγε λιγαίνων
Πὰν φίλε, μὴ σκεδάσειας ἑῷον ὕπνον Ἀθήνης·
Καὶ τίνι Παλλὰς ἔλειπεν ἑὸν δόρυ; καὶ τίς ἀείρει
Χαλκείην τρυφάλειαν ἢ αἰγίδα Τριτογενείης;
Τοῖα μὲν ἔννεπε Βάκχος· ἀπὸ ψαμάθοιο δὲ δειλὴ
Ὕπνον ἀποσκεδάσασα δυσίμερος ἔγρετο κούρη,
Καὶ στόλον οὐκ ἐνόησε, καὶ οὐ πόσιν ἠπεροπῆα·
Ἀλλὰ σὺν Ἀλκυόνεσσι Κυδωνιὰς ἔστενε νύμφη,
Ἠιόνας μεθέπουσα βαρύδρομον ἔδνον ἐρώτων,

Pantheram, aut leonem, praetereuntibus verò viatoribus
Nutibus mutis oſtendit innuptam puellam
Vinculis laqueantibus complicatam ſuper arbore.
Hi verò ipſam miſerantes aſcendebant in arborem ſyluae — Canis ferre à cadauerẽ repellit.
Veſtigiis ſummis, a foliis ornatis verò ramis
Virginem intactam redaxerunt, nubibus vicinam verò
Terram excauabant ſolum fodientibus ligonibus,
Cum quibus ſimul laborabat canis prudens animo,
Luctuoſa verò profundè excauauit terram artificioſa planta,
Acutis unguibus, fuſilis terrae ſummitate lacerans,
Et cadauer nuper trucidatum ſepelierunt viatores,
Et nouis tenens ſubcordialem cumulum doloris — Erigone ſepelitur.
In ſuum opus quiſque recurrit veloci planta,
Verum hic ſolus manſit canis apud vicinum tumulum,
Erigones ob amorem, voluntaria verò periit morte. — Erigone in cœlũ tranſlata.
Iupiter verò pater miſeratus eſt, in ſtellato vero circulo,
Erigonem confirmauit leoninum prope dorſum,
Virgo verò ruſtica habet ſpicam, non enim ferre
Voluit vinicolorem vuam ſui patris interemtricem,
Icarium verò ſenem comitem vicina puella — Icarius in cœlo Bootes appellatus.
In cœlum ſtelliuagum ducens vocauit Booten,
Lucidum plauſtralis tangentem vrſae viſam,
Et canem reſplendentem incitatum lepori
Ignitum ſidus fecit, vbi apud erraticum cœli — Canis Erigones in cœlũ tranſlatus.
Marina ſtellata imagine nauigat nauis.
Et haec quidem finxit fabula graeca conſuetam Suadam — In fabulis vera falſis mixta.
Falſo commiſcens verum, in altis regnans Iupiter
Animam Erigones ſpiceae ſtellae puellae
Cœleſtis diſtribuit coniugem. Aetherium verò
Prope canem canem poſuit ſimilem imaginis forma
Sirium quem vocant autumnalem. Icarij verò
Animam aerivagam hoſpitio excepit Boote.
Et haec quidem vitibus plantatae Saturnus praebuit Atticae (terrae,
Vnum munus reddens & Palladi & Baccho,
Iliſſi verò flumina melliflua Bacchus relinquens,
Mollis in viteum acceſſit ambitum Naxi.
Circa verò ipſum alas vibrauit amor audax, venienti verò
Volenti vxorem ducere Venus dux praeibat Baccho:
Iam enim dormientem in littoribus relinquens — Theſeus Ariadnam dormientẽ in littore deſeruit.
Virginem à patria exulem immitis nauigauerat Theſeus,
Pactaq; ventis induſſerat, dormientem verò
Aſpiciens Bacchus deſertam Ariadnen,
Admirationi miſcuit amorẽ, choro verò complicatis Bacchis
Lingua admirante cautum dixit ſermonem:
Baſſarides ne pulſatilia inſtrumenta quatite, ne ſonitus ſit
Aut pedis, aut ſtulula, relinquite Venerem dormire.
Verum non ceſtum habet indicem Veneris:
Credo quòd doloſo gratia nubet ſomno
Sed poſtquam diluculum illuxit, & prope apparuit aurora
Paſitheam dormientem excitate, quis apud Naxum,
Quis gratiã induit veſtimentis carentẽ? nũmne fuit iuuẽta?
Sed poculum Deorum cui reliquit, nũmne apud pontum
Iacuit ſplendens boum agitatrix Luna — Luna ſine Endymione dormit.
Et quomodo Endymione conſueto abſque dormit?
Nam Thetim argenteos pedes habentem in littore cerno?
Sed non nudum habet roſeum corpus, ſi fas dicere,
Naxia Diana à laboribus quieſcit venationis,
Feras occidentes ſudores poſtquam detersit in mari.
Generat enim dulcem ſomnum ſemper labor, ſed in luco — Labor ſomnum parit.
Dianam tunicam trahentem quis vidit? expectate Bacchae
Conſide Maron, ne huc ſaltetis, deſine cantare
Pan amice, ne diſcutias matutinum ſomnum Mineruae.
Et cui Pallas reliquit ſuam haſtam? & quis tollit
Ferream galeam aut Aegidem Tritonia genitae Palladis?
Haec quidem dixit Bacchus, ab arena verò timida
Somnum diſcutiens amore infelix excitabatur puella,
Et exercitum non nouit, & non ſponſum fallacem.
Sed cum Alcyonibus Cydonia ingemuit nympha,
Littora ſequens grauiter currens munus amorum.

Iuuenem verò nominauit, inſaniebat verò prope mare
Nauem quærens, inuido verò iraſcebatur ſomno,
Et Venerem multo magis accuſabat matrem maris,
Et Boream ſupplex orauit, & iuramentum dixit vento,
Iuramentum Orithyiam, vt rurſus in terram Naxi
Iuuenem ageret, dulcemq́; denuò nauem cerneret.
Æolum orauit magis immitem, oranti verò
Obediebat, & annuit, & contrarium ventum
Miſit, vt ſpiraret, amore percuſſam verò puellam
Non Boreas curauit amore infelix, ſed & ipſæ
Virgini iraſcebantur forte æmulæ auræ,
Quæ tunc nauem tulerant in Atticam, virginem verò
Ipſe amans demiratus eſt, deprecando verò in Naxo
Intueri videbatur lugentem Venerem.
Erat verò lucidior etiam in doloribus, & ipſam luctus
Dolentem ornauit, lugenti verò Ariadnæ
Conſimilis fuit quoad iudicium libenter ridens Venus

Ariadnæ pulchritudo.

Suauiter ridens, & ſimilis fuit oculis Pithus,
Et Charitum & Amoris amabiles lacrymæ puellæ.

Somnus Ariadnæ.

Serò verò lacrymans talem ſonuit vocem:
Somnus mihi dulcis venit, donec dulcis venit Theſeus:
Vtinam me oblectatam adhuc relinqueret, vt ſomnis apparentem verò
Cecropiam cognouiſſem, & in Theſei aula
Mollis erat hymenæus laudatæ Ariadnæ,
Et chorus, noſtra verò ornabat delectata manus
Vernalibus ſub folijs florens altare amorum,
Et nuptialē coronam habuit, erat verò mihi vicinus Theſeus
Coniunctionibus ſponſalibus ſacrificans Veneri,
Heu mihi quale ſomnium vidi dulce! ſed me fugiens
Receſſit relinquens adhuc virginem propitia eſſe Pitho,
Hæc mihi caliginoſa pronuba præbuit caligo,
Et inuida hæc omnia lucifera rapuit aurora,

Ariadne dolet quòd ſuauis ſomnus ipſi excеſſit.

Excitata verò non inueni meum amorem, ſanè & ipſæ
Imagines oppoſitorum æmulæ ſunt amorum,
Quod nuptias perficientium fallacem imaginem ſomniorum
Deſiderabilem vidi, & deſiderabilis fugit Theſeus,
In me etiam carus ſomnus ingratus, dicite petræ,
Dicite mihi amore infelici quis rapuit ciuem Athenarum?
Si Boreas ſpirauit, ad Orithyiam venio,
Sed mihi Orithyia iraſcitur, quòd & ipſa
Sanguinem fert Marathonis, vnde carus fuit Theſeus.
Si Zephyrus turbat, Zephyri oſtendite nymphæ,
Iridi matri amoris violatam Ariadnem:
Si Notus, ſi audax Eurus, ad auroram venio,
Accuſans inuidos ventos amore infelici matri.
Da vanam rurſus ſomne caram gratiam æqualem illi,
Mittens alium ſomnium amabilem, vt cognoſcam
Veneris dormientis dulcem fallacem thalamum.
Solum meis motare in oculis, vt cognoſcam
Mortuum furorem amoris ſomno oblatarum nuptiarum.

Ariadnæ querela.

Siquidem in Atticam terram doloſe ſponſe Theſeu
Tuam nauigationem è Naxo eduxerunt rapaces auræ,
Dic mihi interroganti, & ad Æolum ſtatim vado,
Accuſans flumina & non ſanctos ventos.
Si verò me patriam deſerentem deſertæ appoſuit Naxo:
Et te ignorante immitis nauiget nauta.
Peccauit in Theſea & in Themin, & in Ariadnem,
Nunquam nauta ille videat vnquam ducem itineris ventū
Neque ipſum inſtabilibus vnà equitantem cum procellis
Propitius intueatur tranquillus Melicerta:

Aduerſi venti.

Sed Notus ſpiret vbi opus eſt Borea,
Eurum videat Zephyro indigus, vernalibus verò
Pontigradis nautis cùm omnibus ſpirant venti,
Hyemali tunc ſolus conuerſetur cum mari.
Peccauit hic impius nauta, ſed & ipſa
Læſa ſum deſiderans caſtæ ciuem Mineruæ.
Vtinam ipſum non amaſſem amore infelix, in Paphiam enim
Quantum amabilis, tantum agreſtis fuit Theſeus.
Ipſa verò mihi enumerauit meum filum adhuc vibrans:

Ἠίθεον δ᾽ ὀνόμηνε, ἐμαίνετο δ᾽ ἐγγύθι πόντου
Νῆα διζομένη, φθονερῷ δ᾽ ἐπεμέμφετο ὕπνῳ,
Καὶ Παφίην πολὺ μᾶλλον ἐμέμφετο μητέρι θαλάσσης,
Καὶ Βορέην ἱκέτευε, καὶ ὅρκιον εἶπεν ἀήτῃ
Ὅρκιον Ὠρείθυιαν, ὅπως πάλιν εἰς χθόνα Νάξου
Κοῦρον ἄγοι, γλυκερὴν δὲ τὸ δεύτερον ὁλκάδα λεύσῃ·
Αἴολον ἤτεε μᾶλλον ἀθελγέα· λισσομένῃ δὲ
Πείθετο, καὶ κατένευσε, καὶ ἀντικέλευθον ἀήτην
Πέμψεν, ἵνα πνεύσῃ, ποθοβλήτοιο δὲ κούρης
Οὐ Βορέης ἀλέγιζε δυσίμερος, ἀλλὰ καὶ αὐταὶ
Παρθενικῇ κοτέοντο τάχα ζηλήμονες αὖραι,
Αἳ τότε νῆα κόμισσαν ἐς Ἀτθίδα, παρθενικὴν δὲ
Αὐτὸς ἐρῶν θάμβησεν, ἀλυκτάζων δ᾽ ἐνὶ Νάξῳ
Εἰσορέειν ἐδόκησεν ὀδυρομένην Ἀφροδίτην·
Ἦν δὲ φαεινοτέρη καὶ ἐν ἄλγεσι, καί μιν ἀνίη
Ἀχνυμένην κόσμησεν, ὀδυρομένῃ δ᾽ Ἀριάδνῃ
Εἴκαθεν ἐς κρίσιν ἦκα φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη,
Ἡδὺ γελῶσα, καὶ εἴκαθεν ὄμματα Πειθοῦς
Καὶ Χαρίτων, καὶ Ἔρωτος ἐπήρατα δάκρυα κούρης·
Ὀψὲ δὲ δακρυόεσσα τόσην ἐφθέγξατο φωνήν·
Ὕπνος ἐμοὶ γλυκὺς ἦλθεν, ἕως γλυκὺς ᾤχετο Θησεύς,
Αἴθε με τερπομένην ἔτι κάλλιπεν, ὄφρα φανεῖσαν δὲ
Κεκροπίην ἐνόησα, καὶ ἔνδοθι Θησέος αὐλῆς
Ἁβρὸς ἔην ὑμέναιος ἀειδομένης Ἀριάδνης,
Καὶ χορὸς, ἡμετέρη δ᾽ ἐπεκόσμεε τερπομένη χεὶρ
Εἰαρινοῖς πετάλοισι τεθηλότα βωμὸν ἐρώτων,
Καὶ γάμιον στέφος εἶχον· ἔην δέ μοι ἐγγύθι Θησεὺς
Ἁρμονίῃσι νυμφιδίῃσι θυηπολέων Ἀφροδίτῃ·
Ὤμοι ἐμοί, ὄνειρον ἴδον γλυκύν! ἀλλά με φεύγων
Ὤχετο καλλείψας ἔτι παρθένον ἵλαδι Πειθοῖ,
Τοῖα δέ μοι ἀχλυόεσσα γαμοστόλος ὤπασεν ὀρφνή,
Καὶ φθονερὴ τάδε πάντα φαεσφόρος ἥρπασεν ἠώς,
Ἐγρομένη δ᾽ οὐχ εὗρον ἐμὸν πόθον, ἦ ῥα καὶ αὐταὶ
Εἰκόνες ἀντιτύπων ζηλήμονές εἰσιν ἐρώτων,
Ὅττι τελεσσιγάμων ἀπατήλιον ὄψιν ὀνείρων
Ἱμερτὴν ἐνόησα, καὶ ἱμερόεις φύγε Θησεύς,
Εἰς ἐμὲ καὶ φίλος ὕπνος ἀνάρσιος, εἴπατε πέτραι,
Εἴπατέ μοι δυσέρωτι, τίς ἥρπασεν ἀστὸν Ἀθήνης;
Εἰ Βορέης πνείεσκεν, ἐς Ὠρείθυιαν ἱκάνω,
Ἀλλά μοι Ὠρείθυια χολώεται, ὅττι καὶ αὐτὴ
Αἷμα φέρει Μαραθῶνος, ὅθεν φίλος ἔπλετο Θησεύς.
Εἰ Ζέφυρος κλονέει, Ζεφυρηίδι δείξατε νύμφῃ
Ἴριδι μητρὶ πόθοιο βιαζομένην Ἀριάδνην·
Εἰ νότος, εἰ θρασὺς Εὖρος, ἐς Ἠριγένειαν ἱκάνω,
Μεμφομένη φθονεροὺς ἀνέμους δυσέρωτι τεκούσῃ·
Δὸς κενεὴν πάλιν ὕπνε φίλην χάριν ἶσον ἐκείνῃ,
Πέμπων ἄλλον ὄνειρον ἐπήρατον, ὄφρα νοήσω
Κύπριδος ὑπναλέης γλυκερὴν ἀπατήλιον εὐνήν·
Μοῦνον ἐμοῖς δίνευον ἐπ᾽ ὄμμασιν, ὄφρα νοήσω
Ἄπνοον οἶστρον ἔρωτος ὀνειρείων ὑμεναίων·
Εἰ μὲν ἐς Ἀτθίδα γαῖαν δολόπλοκε νυμφίε Θησεῦ
Σὸν πλόον ἐκ Νάξοιο μετήγαγον ἅρπαγες αὖραι,
Εἰπέ μοι εἰρομένῃ, καὶ ἐς Αἴολον αὐτίκα βαίνω,
Μεμφομένη ῥοθίοισι, καὶ οὐχ ὁσίοισιν ἀήταις·
Εἰ δέ με τὴν λειπομένην ἐρημάδι κάτθετο Νάξῳ,
Καὶ σέθεν ἀγνώσσοντος ἀμείλιχος ἔπλεε ναύτης,
Ἤλιτεν εἰς Θησῆα, καὶ εἰς Θέμιν, εἰς Ἀριάδνην,
Μήποτε ναυτίλος οὗτος ἴδοι ποτὲ πομπὸν ἀήτην,
Μηδέ μιν ἀσταθέεσσι συνεμπλώοντα θυέλλαις
Ἵλαος ἀθρήσειε γαληναῖος Μελικέρτης·
Ἀλλὰ Νότος πνείοιεν, ὅτε χρεὼ ἔστι Βορῆος,
Εὖρον ἴδοι Ζεφύροιο κεχρημένος, εἰαρινοὶ δὲ
Ποντοπόροις ὅτε πᾶσιν ἐπιπνείουσιν ἀῆται,
Χειμερίῃ ποτὶ μοῦνος ὁμιλήσειε θαλάσσῃ·
Ἤλιτεν οὗτος ἄθεσμος ὁ ναυτίλος· ἀλλὰ καὶ αὐτὴ
Ἀάσθην ποθέουσα σαόφρονος ἀστὸν Ἀθήνης·
Αἴθε μιν οὐκ ἐπόθησα δυσίμερος· εἰς Παφίην γὰρ
Ὁππόσον ἱμερόεις, τόσον ἄγριος ἔπλετο Θησεύς·
Αὐτὴ δέ μοι κατέλεξεν ἐμὸν μίτον ἔτι πάλλων.

Αὐτὴ

Αὐτὴ δέ μοι κατέλεξε παρ' ἡμετέρῳ λαβυρίνθῳ,
Αἴθε μιν ἔκτανε Ταῦρος ἀμείλιχος. ἴσχεο φωνὴ
Ἀφροσύνης, μὴ κτεῖνε νέον γλυκύν· ὤμοι ἐρώτων
Θησεὺς ἔπλεε μοῦνος ἐς ἀνάλδεας Ἀθήνας·
Οἶδα πόθεν με λέλοιπε, μίαν τάχα παρθενικάων
Σύμπλοον ἔσχεν ἔρωτα, καὶ ἐν Μαραθῶνι χορεύει
Εἰς ἑτέρους γάμους ἄλλους· ἐγὼ δ' ἔτι Νάξον ὁδεύω,
Παστὸς ἐμὸς πέλε Νάξος, ὅπη λίπε νυμφίε Θησεῦ,
Ὤλεσα καὶ γενετῆρα, καὶ νυμφίον· ὤμοι ἐρώτων,
Οὐχ ὁρόω Μίνωα, καὶ οὐ Θησῆα δοκεύω,
Κνωσσὸν ἐμὴν προλέλοιπα, τεὰς δ' οὐκ εἶδον Ἀθήνας,
Πάτρης ἐνοσφίσθην καὶ πατρίδος· ἆ μέγα δειλή.
Ἔδνον ἐμῆς φιλότητος ὕδωρ καλόν, ἐς τίνα φεύγω;
Τίς θεὸς ἁρπάξει με, καὶ εἰς Μαραθῶνα κομίσσει,
Κύπριδι καὶ Θησῆι δικαζομένην Ἀριάδνην;
Τίς με λαβὼν κομίσειε δι' οἴδματος; εἰ δὲ καὶ αὐτὴ
Ὑμετέρης μίτον ἄλλον ἴδω πομπῆα κελεύθου·
Τοῖον ἔχειν ἐθέλω καὶ ἐγὼ μίτον, ὥς κεν ἀμείψω
Αἰγαίης ἁλὸς οἶδμα, καὶ εἰς Μαραθῶνα περήσω,
Ὄφρα περιπτύξω σε, καὶ εἰ στυγέεις Ἀριάδνην·
Ὄφρα περιπτύξω σε τὸν ὀρκαπάτην παρακοίτην,
Δέξο με σῶν λεχέων θαλαμηπόλον, εἰ ἐθελήσεις,
Καὶ στορέσω σέο λέκτρα μετὰ Κνωσσοῦ Ἀριάδνην,
Οἷά τε ληισθεῖσα καὶ ὀλβίστη σέο νύμφη,
Τλήσομαι ὡς θεράπαινα πολύχροον ἱστὸν ὑφαίνειν,
Καὶ φθονεροῖς ὤμοισιν ἀέθλια κάλπιν ἀείρειν,
Καὶ γλυκερῷ Θησῆι φέρειν δόρπειον ὕδωρ.
Μοῦνον ἴδω Θησῆα, καὶ ἡμετέρη ποτὲ μήτηρ
Ἀγρονόμοις θήτευσε, καὶ αὐχένα κάμψε νομῆι·
Βουκολικῷ δ' ὀάριζεν ἀφθόγγῳ τινὶ ταύρῳ,
Καὶ βοὸς ταύρειον ἔτικτε μελιζομένοιο βοτῆρος,
Πηκτίδος οὐ πόθον ἔσχεν, ὅσον μυκηθμὸν ἀκούειν·
Οὐ μὲν ἐγὼ ψαύσειμι καλαύροπος, οὐ περὶ φάτνῃ
Στήσομαι, ἡμετέρης δὲ παρέσσομαι ἐγγὺς ἀνάσσης,
Φθεγγομένου Μίνωος, καὶ οὐ μυκηθμὸν ἀκούσω,
Καὶ τεὸν ἱμερόεντα γάμων ὑμέναιον ἀείσω,
Ζῆλον ὑποκλέπτουσα νεοζυγέος σέο νύμφης·
Στῆσον Ναξιάδεσσι παρ' ἠόσι ποντοπορείην,
Στῆσον ἐμοὶ σέο νῆα, τί ναυτίλε καὶ σὺ χαλέπτεις;
Ὡς ἄρα καὶ σὺ πέλεις Μαραθώνιος, εἴ μιν ἱκάνεις
Εἰς ἐρατὴν σέο γαῖαν, ὅπη δόμος ἐστὶν ἐρώτων,
Δέξο με δειλαίην, ἵνα Κέκροπος ἄστυ νοήσω·
Εἰ δέ με καλλείψεις, καὶ ἀμείλιχε ποντοπορεύσεις,
Εἰπὲ τεῷ Θησῆι κινυρομένην Ἀριάδνην,
Μεμφομένην ἀτέλεστον ἐπίκλοπον ὅρκον ἐρώτων·
Οἶδα πόθεν Θησῆος ὑπόσχεσιν ἠπεροπῆος
Θῆκεν Ἔρως βαρύμηνιν ἀνήνυτον, ἀντὶ γὰρ Ἥρης,
Ἣν Ζυγίην καλέουσιν ἀπειρογάμοιο θεαίνης,
Ὤμοσεν ἀχράντοιο γαμήλιον ὅρκον Ἀθήνης·
Παλλάδος ὅρκον ἔμοσσε, τί Παλλάδι καὶ Κυθερείῃ;
Τοῖα κινυρομένης ἐπετέρπετο Βάκχος ἀκούων,
Κεκροπίην δ' ἐνόησε, καὶ οὔνομα Θησέος ἔγνω,
Καὶ στόλον ἐκ Κρήτης ἀπατήλιον, ἄγχι δὲ κούρης
Ἔνθεον εἶδος ἔχων ἀμαρύσσετο· παρθενικὴν δὲ
Φέρτερον εἰς πόθον ἄλλον ἱμάσσε κέντορι κεστῷ
Θοῦρος ἔρως στρέψαντος, ὅπως Μινωίδα κούρην
Πειθομένην ζεύξειε κασιγνήτῳ Διονύσῳ·
Καὶ κινυρὴν δυσέρωτα παρηγορέων Ἀριάδνην,
Τοῖον ἔπος φάτο Βάκχος ἐὺ φρενοθελγέι φωνῇ·
Παρθένε, τί στενάχεις ἀπατήλιον ἀστὸν Ἀθήνης;
Μνῆστιν ἔχεις Θησῆος; ἔχεις Διόνυσον ἀκοίτην,
Ἀντὶ μινυνθαδίου πόσιν ἄφθιτον· εἰ δέ σε τέρπει
Ἥλικος ἀνθήσειε βροτοῦ δέμας, οὔ ποτε Θησεὺς
Εἰς ἀρετὴν καὶ κάλλος ἐριδμαίνει Διονύσῳ·
Ἀλλ' ἐρέεις ναετῆρα πεδοσκαφέος λαβυρίνθου·
Διπλοφυῆ φοίνιξεν ὁμόζυγον ἀνέρα ταύρῳ·
Οἶδας ἀρωγητῆρα τεὸν μίτον· οὐ γὰρ ἀγῶνα
Εὗρεν ἀεθλεύειν κορυθαίολος ἀστὸς Ἀθήνης,
Εἰ μὴ θῆλυς ἔμιμνε ῥοδόχροος, οὐ σε διδάξω

Ipſa verò mihi recenſuit apud noſtrum Labyrinthum,
Vtinam ipſum occidiſſet Taurus immitis, deſine vox
A ſtultitia, ne occide iuuenem dulcem: heu mihi ob amores!
Theſeus nauigauit ſolus in fœcundas Athenas.
Noui vnde me reliquerit, vnius forte è virginibus
Vna nauigantem habet amorem, & in Marathone ſaltat
In alterius nuptias alias, ego verò adhuc Naxum tranſeo,
Thalamus meus fuit Naxus, vbi eſt ſponſe Theſeu,
Perdidi & patrem, & ſponſum, heu mihi, ob amores!
Non video Minoem, & non Theſea cerno,
Gnoſſum meum reliqui, tuas verò non video Athenas,
Patre priuata ſum & patria: ah valde miſera!
Munus ſponſale mei amoris aqua pulchra, ad quẽ fugiã?

Querela Ariadnæ.

Quis Deus rapiet me, & in Marathonem feret:
Veneri & Theſeo iudicio circumuentam Ariadnem?
Quis me acceptam feret per fluctus, vtinam & ipſa
Veſtra filum aliud videam ducem viæ.
Tale habere volo & ego filum, vt eſſ igiam
Aegei maris fluctum, & in Marathonem tranſeam,
Vt amplectar te, quamuis odio habeas Ariadnem,
Vt amplectar te iuramentum fallentem coniugem.
Accipe me tuorum thalamorum cubicularium ſi voles
Et ſternam tuos lectos poſt Cretenſem Ariadnem
Tanquam præda capta & feliciſſima tua Nympha.
Tolerabo tanquam famula multicolorem telam texere,
Et inuidis humeris conſuetam ſitulam tollere,
Et dulci Theſeo adferre ſupercœnalem aquam.
Tantummodo videam Theſea, & noſtra quondam mater
Ruſticis famulata eſt, & ceruicem flexit paſtori,
Paſto verò muliebriter locuta eſt muto cum tauro,
Et boni taurum genuit decantati paſtoris,
Fiſtulæ non deſiderium habuit quantum mugitum audire:
Non quidem ego tangã paſtoris baculum, non circa præſepe
Statuar, noſtram verò præſens ero prope reginam,
Loquente Minoe, & non mugitum audio,
Et tuum deſiderabilem nuptiarum hymenæum canto,
Aemulationem diſſimulans ob nouam nuptã tua Nymphã.
Conſtitue Naxia prope littora nauigatus,
Statue mihi tuam nauem, quid nauta & tu iraſceris?
Vt ſane & tu es Marathonius, ſiquidem venis
In amabilem tuam terram, vbi eſt domus amorum.
Accipe me miſeram, vt Cecropis vrbem videam,
Si verò me reliqueris, & immitis nauigabis,
Dic tuo Theſeo querulam Ariadnem,
Reprehendentem non perfectum fallax iuramentũ amorum:
Noui vnde Theſei promiſſionem deceptoris
Fecerit amor grauiter iratus non perfectã, pro Iunone enim
Quam Iugiam appellant nuptias non experta Dea
Iurauit intactæ nuptiale iuramentum Mineruæ.
Palladis iuramentum iurauit, quid Palladi cum Venere?
Talia ita conquerente delectabatur Bacchus audiens,
Cecropiam verò cognouit & nomen Theſei cognouit,
Et claſſem ex Creta doloſam, prope puellam verò
Diuinam imaginem habens reſplendebat, virginem verò
Meliorem in amorem alium flagellauit incitatore ceſto
Impetuoſus amor circumuagus, vt Minoidem puellam
Perſuaſum coniungeret fratri Baccho,
Et querulam amore infelicem conſolans Ariadnem,
Tale verbum dixit Bacchus ſua mentem oblectante voce:
Virgo quid ingemiſcis fallacem ciuem Athenarum?
Recordationem habes Theſei? habes Bacchum coniugem,
Pro viro breuis hominis coniugem immortalem, ſi verò te oblectat
Aequalis iuuenis mortale corpus, nunquam Theſeus
Qua virtutem & pulchritudinẽ contendere poteſt Baccho.
Sed dices habitatorem in terra effoſi Labyrinthi:
Duplicis naturæ cruentauit coniugem virum tauro:
Noſti auxiliantem tuum filum, non enim certamen
Inuenit certare clangor ciuis Athenarum,
Niſi fœmina manſiſſet roſeum colorem habens, nõ te docebo

Nuditas amoris admirabilis vix adfectus & rationis pugna.

Ancillæ officium.

Pasiphaæ amor.

Iuiurandũ Iunonis & Palladis.

Iuno iuga.

Cupido Bacchum erga Ariadnem accẽdit.

Et Paphiam, & Amorem, & cœlum Ariadnæ.
Aethere non dico quòd meliores sint Athenæ,
Non Ioui omnibus imperanti persimilis fuit Minos
Tuus genitor, non Cnossus similis est similis est cœlo
Nec frustra classis hæc meum ingressa est Naxum:
Sed amor te seruauit melioribus nuptijs
Felix, quod relinquens deteriorem Thesei aulam
Lectum desiderabilis intuebere Bacchi.
Quod magis voluisti decus superius: vtrumque enim
Cœlum domum habes, socer verò tibi est Saturnius.
Non tibi Cassiopea poterit æquiparari
Filiæ suæ ob ornatum cœlestem. Aetherea enim
Laqueos Andromedæ etiam in stellis præbuit Perseus:
Sed tibi stellatam faciam coronam, vt audias
Coniux fulgentis coronam amantis Bacchi.
Dixit consolans, & quatiebatur gaudio puella,
Recordationem totam Thesei proijciens in mare
Cœlestis proci promissionem nuptiarum
Accipiens, & thalamum amor exornabat Baccho.
Et chorus perstrepuit nuptialis, circa verò thalamum
Flores omnes florebant, & vernalibus folijs
Naxum circulabant saltatrices Orchomeni,
Et thalamos cecinit Hamadryas, circum verò fontes
Naias sine reticulo sine sandalijs laudauit Nympha
Deo viteo coniunctam Ariadnen.
Ortygia verò eiulabat, vrbi tenentis verò Phœbi
Fratri nuptialem hymnum præludens Lyæo
In chorum saltabat, & firma existens
Purpureisque rosis circumcurrentem florem amorum
Vates amor ignitus coronam complicauit coæuus cum astris
Cœlestis coronæ prænuncius, circa verò Nymphas
Naxiades saltabat nuptias adornans multitudo amorum.
Et iugalibus thalamis conuersans hymenæis
Aureus pater multiplicē puerorum semen seminauit coniux,
Et longum cani temporis volumen voluens
Matris fœcundæ recordabatur suæ Rhea,
Et gratijs plenam irreprehensibilem Naxum relinquens,
Græciæ vrbes omnes pertransijt, equos pascens verò
Argos prope venit, quamuis sortita esset Inachum Iuno.
Hi verò ipsum non exceperūt, choro coniūctas verò mulieres,
Et Satyros persequebantur, recusabant verò Thyrsos,
Ne quando perderet Pelasgicum solum Iuno
Aemula grauiter irata ingruens Baccho.
Silenos verò reprimebant: dolentes verò
Inachidas Bacchus omnes furiosas reddidit mulieres.
Mugitu verò resonabant Achiuæ, occurrentibus verò
Ingruebant in triuijs, in suis verò miseris
Nuper natis infantibus irritabantur gladijs,
Quarum hæc quidem gladium traxit, et occidit filium mater,
Alia verò triennem amputauit prolem.
Et quædam iaculabatur in aëra puerum vagum.
Adhuc inquirentem carum lac, pereuntium verò
Inachus nuper natorum infantiū furore agitabatur ob mortē:
Mater verò occidit filium, & non amor erat mamillarum
Pueros nutrientium, non recordatio necessarij partus.
Asterion verò quòd multas messes meliores inuenit
Iuuenum tonderentur capillos relinquentes flores capitis,
Ipsos pueros accepit & non amplius concinnos capillorum.
Et quispiam videns quampiam famulam superuenientis Bacchi.
Tale verbum dixit Pelasgidis ciuis terræ.
Hic vuam habens duplicis naturæ genus dignum Iunone
Argos habet Persea, & non indiget Baccho,
Alium habeo Iouis filium, & non indigeo Baccho:
Pedibus multum saltantibus calcat Bacchus vuam.
Vestigijs altigradis meus filius aëra diuidit,
Ne cum hedera falcatum ensem comparate. etenim melior
Baccho thyrsifero falcatum ensem ferens fuit Perseus:
Si exercitum Indum trucidauit, certamen æquale dicam.
Gorgonem occidenti Perseo & Indos occidenti Baccho,

Theseus à Baccho cōtemnitur.

Succedente nouo tollitur omnis amor.

Bacchi & Ariadnæ nuptiæ.

Amor astris coæuus.

Argiui Bacchum repellunt.

Mulieres Argiuæ Bacchico furore percitæ suos liberos interimunt.

Καὶ Παφίην, καὶ Ἔρωτα, καὶ οὐρανὸν Ἀριάδνῃ.
Αἰθέρος οὐκ ἐρέω ὅτι φέρτεραί εἰσιν Ἀθῆναι·
Οὐ Διὶ παμμεδέοντι πανείκελος ἔπλετο Μίνως
Σὸς γενέτης· οὐ Κνωσσὸς ὁμοίιος ἐστιν Ὀλύμπῳ·
Οὐδὲ μάτην στόλος οὗτος ἐμὴν ἀπεβήσατο Νάξον,
Ἀλλὰ πόθος σε φύλαξεν ἀρειοτέροις ὑμεναίοις.
Ὀλβίη, ὅττι λιποῦσα χερείονα Θησέος αὐλὴν
Δέμνιον ἱμερόεντος ἐσαθρήσεις Διονύσου·
Τί πλέον ἤθελες εὖχος ὑπέρτερον; ἀμφότερον γὰρ
Οὐρανὸν οἶκον ἔχεις, ἑκυρὸς δέ σοι ἐστὶ Κρονίων·
Οὔ σοι Κασσιέπεια δυνήσεται ἰσοφαρίζειν,
Παιδὸς ἑῆς διὰ κόσμον ὀλύμπιον· αἰθερίους γὰρ
Δεσμοὺς Ἀνδρομέδης καὶ ἐν ἄστρασιν ἤνασε Περσεύς·
Ἀλλά σοι ἀστερόεν τελέσω στέφος, ὡς κεν ἀκούσῃς
Εὔνετις αἰγλήεντος φιλοστεφάνου Διονύσου.
Εἶπε παρηγορέων, καὶ ἐθέλγετο χάρματι κούρη,
Μνῆστιν ὅλην Θησῆος ἀπορρίψασα θαλάσσῃ,
Οὐρανίου μνηστῆρος ὑποσχεσίην ὑμεναίων
Δεξαμένη, καὶ παστὸν Ἔρως ἐκόσμεε Βάκχῳ·
Καὶ χορὸς ἐσμαράγησε γαμήλιος· ἀμφὶ δὲ παστῷ
Ἄνθεα πάντα τέθηλε, καὶ εἰαρινοῖσι πετάλοις
Νάξον ἐκυκλώσαντο χορίτιδες Ὀρχομενοῖο,
Καὶ θαλάμους ἐλίγαινεν Ἁμαδρυάς, ἀμφὶ δὲ πηγὴν
Νηιὰς ἀκρήδεμνος ἀσάμβαλος ὕμνεε νύμφη
Δαίμονι βοτρυόεντι συναπτομένην Ἀριάδνην.
Ὀρτυγίη δ' ὀλόλυζε, πολισσούχοιο δὲ Φοίβου
Γνωτὴ νυμφίον ὕμνον ἀνακρούουσα Λυαίῳ
Εἰς χορὸν ἐσκίρτησε καὶ ἀστυφέλικτος ἐοῦσα·
Πορφυρέοις τε ῥόδοισι περίδρομον ἄνθος ἐρώτων
Μάντις ἔρως πυρόεις στέφος ἔπλεκε σύνοχον ἄστρων,
Οὐρανίου στεφάνοιο προάγγελος· ἀμφὶ δὲ νύμφας
Ναξιάδας σκίρτησε γαμοστόλος ἑσμὸς ἐρώτων·
Καὶ ζυγίοις θαλάμοισιν ὁμιλήσας ὑμεναίοις
Χρυσοπατὴρ πολύπαιδα γονὴν ἔσπειρεν ἀκοίτης,
Καὶ δολιχὴν πολιοῖο χρόνου στροφάλιγγα κυλίνδων
Μητέρος ὠδῖνος ἑῆς ἐμνήσατο Ῥείης,
Καὶ χαρίτων πλήθουσαν ἀμεμφέα Νάξον ἐάσας,
Ἑλλάδος ἄστεα πάντα μετῄιεν, ἱπποβότου δὲ
Ἄργεος ἐγγὺς ἵκανε, καὶ εἰ λάχεν Ἴναχον Ἥρη·
Οἱ δέ μιν οὐκ ἐδέχοντο, χορεπλεκέας δὲ γυναῖκας
Καὶ Σατύρους ἐδίωκον, ἀπηρνήσαντο δὲ θύρσους,
Μή ποτε δηλήσαιτο Πελασγικὸν οὖδας Ἥρη
Ζηλήμων βαρύμηνις ἀπειλείουσα Λυαίῳ·
Σιληνοὺς δὲ γέροντας ἐρήτυον· ἀχνυμένας δὲ
Ἰναχίδας Διόνυσος ὅλας οἴστρησε γυναῖκας.
Μυκηθμῷ δ' ἠλάλαζον Ἀχαιίδες· ἀντιόωσι δὲ
Ἔχραον ἐν τριόδοισιν· ἐπὶ σφετέροισι δὲ δειλοῖς
Ἀρτιτόκοις βρεφέεσσιν ἐπεξύοντο μαχαίρας,
Ὧν ἡ μὲν ξίφος εἷλκε, καὶ ἔκτανεν υἷα μήτηρ,
Ἄλλη δὲ τριέτηρον ἀπηλοίησε γενέθλην,
Καί τις ἀκοντίζεσκεν ἐς ἠέρα κοῦρον ἀλήτην
Εἰσέτι μαστεύοντα φίλον γλάγος· ὀλλυμένων δὲ
Ἴναχος ἀρτιτόκων βρεφέων ἐπεμαίνετο πότμῳ·
Μήτηρ δ' ἔκτανεν υἷα, καὶ οὐ πόθος ἔπλετο μαζῶν
Παιδοκόμων, οὐ μνῆστις ἀναγκαίου τοκετοῖο·
Ἀστερίων δ' ὅτι πολλὰ θαλύσια μείζονος εὗρεν,
Ἠιθέων κείροντο λιπόντες ἄνθεα κόρσης,
Αὐτοὺς παῖδας ἔδεκτο, καὶ οὐκέτι βόστρυχα χαίτης.
Καί τις ἰδὼν τινὰ λάτριν ἐπερχομένοιο Λυαίου
Τοῖον ἔπος κατέλεξε Πελασγίδος ἀστὸς ἀρούρης·
Οὗτος ὁ βότρυν ἔχων διφυὴς γόνος ἄξιον Ἥρης·
Ἄργος ἔχει Περσῆα, καὶ οὐ χατέει Διονύσου·
Ἄλλον ἔχω Διὸς υἷα, καὶ οὐ Βάκχοιο χατίζω·
Ποσσὶ πολυσκάρθμοισι πατεῖ Διόνυσος ὀπώρην,
Ἴχνεσιν ὑψιπόροισιν ἐμὸς γόνος ἠέρα τέμνει·
Μὴ κισσῷ δρεπάνην ἰσάζετε· καὶ γὰρ ἀρείων
Βάκχου θυρσοφόροιο δρεπανηφόρος ἔπλετο Περσεύς·
Εἰ στρατὸν Ἰνδὸν ἔπεφνεν, ἀέθλιον ἶσον ἐνίψω
Γοργοφόνῳ Περσῆι, καὶ Ἰνδοφόνῳ Διονύσῳ.

Εἰ δ'

Εἰ δὲ πολυκλύστοιο παρ' Ἑσπέριον κλίμα πόντου
Ὁλκάδα λαϊνέην Τυρσηνίδα πῆξε θαλάσσῃ,
Κῆτος ὅλον ἀπείριτον ὅλον πετρώσατο Περσεύς·
Εἰ δὲ τεὸς Διόνυσος ἐρημονόμῳ ἐνὶ πόντῳ
Ὑπναλέην ἐσάωσεν ἐπ' ἠϊόνων Ἀριάδνην,
Δεσμὰ δ' Ἀνδρομέδης πτερόεις ἀνελύσατο Περσεύς
Ἄξιον ἕδνον ἔχων πετρώδεα θῆρα θαλάσσης·
Οὗτος ἐς Ἀνδρομέδης Παφίης χάριν, οὔποτε Περσεὺς
Θησέος ἱμείροντος ἑὴν ἐρρύσατο νύμφην,
Ἀλλὰ σαοφρονέοντα γάμον λάχεν· ὡς Σεμέλην δὲ
Οὐ Δανάην πυρόεντες ἐπεφλέξαντο κεραυνοί,
Ἀλλὰ πατὴρ Περσῆος Ὀλύμπιος ὄμβρος ἐρώτων
Χρύσεος εἰς γάμον ἦλθε, καὶ οὐ φλογόεις παρακοίτης,
Οὐ τάχα καί ποτε τοῦτον ἐγὼ σέβομαι· ἐν παλάμῃ γὰρ
Ποῖον ἔχει δόρυ θοῦρον Ἀρήϊον; ἴσχεο Περσεῦ,
Γοργοφόνῳ δρεπάνῃ μὴ μάρναο θήλεϊ κισσῷ,
Μὴ τεὴν χεῖρα μίαινε γυναικείοισι κοθόρνοις,
Μὴ κυνέην Ἄϊδαο τεοῖς κροτάφοισι τινάξῃς
Στέμματος ἀμπελόεντος ἐναντίον· ἢν δ' ἐθελήσῃς
Ἀνδρομέδην θώρηξον ἀθωρήκτῳ Διονύσῳ.
Χάζεό μοι Διόνυσε, καὶ ἵππιον Ἄργος ἐάσας
Θήβης ἑπταπύλοιο πάλιν βάκχευε γυναῖκας,
Κτεῖνε νέον Πενθῆα, τί Περσέϊ καὶ Διονύσῳ;
Ἴναχον ὠκυρέεθρον ἀναίνεο, καί σε δεχέσθω
Θήβης ἀφνειῆς ποταμὸς βραδύς· ὅν σε διδάξω
Ἀσωπὸν βαρύγουνον ἔτι ζείοντα κεραυνῷ.
Τοῖον ἔπος κατέλεξεν ἐπεγγελόων Διονύσῳ.
Ἀργείην δὲ φάλαγγα Πελασγιὰς ὥπλισεν Ἥρη,
Μάντιπόλῳ δ' ἤϊκτο Μελάμποδι, χωομένη δὲ
Γοργοφόνῳ Περσῆϊ μαχήμονα ῥήξατο φωνήν·
Οὐρανίης θεόσπορε γονῆς κορυθαίολε Περσεῦ,
Σὴν δρεπάνην ἀνάειρε, μὴ ἀπτολέμῳ τινὶ θύρσῳ
Ἀδρανέες τεὸν Ἄργος ἀϊστώσουσι γυναῖκες,
Μὴ τρομέοις ἕνα μοῦνον ὄφιν ζωστῆρα κομάων,
Ὅττι φοινισσομένη τεὴ θηρεκτόνος ἅρπη
Ἀλλὰ τόσων στάχυας ὀφίων ἤμησε Μεδούσης·
Βασσαρίδων δὲ φάλαγγι κορύσσεο· χαλκοφόρε, σὺ δὲ
Μνώεο παρθενεῶνος, ὅπῃ Δανάης διὰ κόλπου
Κυπριδίων [illegible] ἔχευε γαμοκλόπον ὑέτιος Ζεύς,
Μὴ Δανάης μετὰ λέκτρα μετὰ χρυσέους ὑμεναίους
Οὐτιδανὸν γόνυ δοῦλον ὑποκάμψειε Λυαίῳ·
Δεῖξον ὅτι Κρονίωνος ἐτήτυμον αἷμα κομίζεις,
Δεῖξον ὅτι χρύσειον ἔχεις γένος· οὐρανίου δὲ
Λέκτρα τεοῦ κήρυξον [illegible] ὑετοῖο,
Καὶ Σατύροις πολέμιζε, κορυσσομένῳ δὲ Λυαίῳ
Φοίνιον ὄμμα τίταινε δρακοντοκόμοιο Μεδούσης,
Καὶ κατὰ πικρὸν ἄνακτα πολυκλύστοιο Σερίφου
Λάϊνον νέον ἄλλον ἐπαθρήσω Πολυδέκτην,
Σοὶ γὰρ πανδαμάτειρα κορύσσεται Ἀργολὶς Ἥρη,
Μητρυιὴ Βρομίοιο, προμαχίζουσα δὲ Μυκήνης
Σὴν δρεπάνην κούφιζε σαόπτολιν, ὄφρα νοήσω
Ἐσσομένην Περσῆϊ δορικτήτην Ἀριάδνην·
Κτεῖνε βοοκραίρων Σατύρων στίχα· Βασσαρίδων δὲ
Ὄμματι Γοργείῳ βροτέην μετάμειψον ὀπωπήν,
Εἰς βρέτας αὐτοτέλεστον ὁμοίιον, ἀντιτύπων δὲ
Κάλλεϊ πετρήεντι τεὰς κόσμησον ἀγυιάς,
Ἰναχίαις ἀγορῇσιν ἀγάλματα ποικίλα τεύχων·
Τί τρομέεις Διόνυσον, ὃν οὐ Διὸς ἔσπειραν εὐναί,
Εἰπέ, τί σοι ῥέξειε μετάρσιον ἠεροφοίτην
Πεζὸς ὑπὲρ δαπέδοιο ποτὲ πτερόεντα κιχήσας;
Ἔννεπε θαρσύνουσα, καὶ ἐς μόθον ἔπτατο Περσεύς·
Καὶ ναέτας καλέουσα, Πελασγιὰς ἔβρεμε σάλπιγξ,
Ὧν ὁ μὲν αἰχμητῆρος ἐκούφισε Λυγκέος αἰχμήν,
Ὃς δὲ παλαιοτέροιο Φορωνέος, ὃς δὲ Πελασγοῦ,
Ἄλλος ἀνηέρταζεν Ἀβαντίδα χειρὶ βοείην,
Καὶ κάμακα Προίτοιο, καὶ Ἀκρισίοιο φαρέτρην·
Ἄλλος ἀνὴρ κούφιζεν, ὁ δὲ θρασὺς εἰς μόθον ἔστη,
Ἄορ ἔχων Δαναοῖο, τό ῥά ποτε γυμνὸν ἀείρων
Θυγατέρας κούφιζεν ἐς ἀνδροφόνους ὑμεναίους·

Si verò vndoſi apud Heſperium clima ponti
Nauem lapideam Tyrrheno fixit mari
Cete totum immenſum totum in petram mutauit Perſeus. Perſeus balænam ſuperauit.
Si verò tuus Bacchus deſerto in mari
Dormientem ſeruauit in litoribus Ariadnem.
Vincula Andromedes alatus reſoluit Perſeus
Condignum nuptiale munus habens petroſam feram maris.
Hic qui Andromedæ Veneris gratiam, nunquam Perſeus
Theſei amantem ſuam liberauit nympham,
Sed caſtas nuptias ſortitus eſt: vt Semelen verò
Non Danaen ignita in cinerem redegerunt fulmina,
Sed pater Perſei cœleſtis imber amorum Aureus imber.
Aureus in nuptias venit & non flammeus coniux.
Non admiror ego hunc vnquam ducem, in manu enim
Qualem habet haſtam impetuoſam Martiã, deſine Perſeu,
Gorgona occidẽs falcato enſe ne cõtẽde cũ fœminea hedera,
Ne tuam manum fœda muliebribus cothurnis,
Ne galeam inferni tuis temporibus quatias Galea inferni.
Contra coronam viteam, ſi verò voles
Andromedam arma inermi Baccho.
Cede mihi Bacche & equeſtre Argos relinquens
Thebæ ſeptẽ portas habentis rurſus in furorem age mulieres,
Occide iuuenem Pentheа, quid Perſeo cum Baccho?
Inachum velociter currentem recuſa & te accipiat
Thebæ diuitis fluuius tardus, non te docebo
Aſopum genibus tardum, adhuc feruentem fulmine.
Tale verbum dixit inſultans Baccho,
Argiuam verò phalangem Pelaſgica armauit Iuno
Vati verò ſimilis erat Melampodi, irata verò
Gorgona occidenti Perſeo bellatricem rupit vocem. Melampus vates.
Cœleſtis germen generis galeam variam habens Perſeu,
Tuum falcatum enſem tolle, ne imbelli quodam Thyrſo
Imbelles tuum Argus euertant mulieres.
Ne trepides vnum ſolum ſerpentem cingentem comas,
Quòd cruenta tua feras occidens Harpe
Segetes tot ſerpentum amputauit Meduſæ.
Baſſaridum Phalangi armare ferrifer verò
Recordare virginum conclauis, vbi Danaes in ſinum Danae per aureũ imbrem à Ioue vitiata.
Aureũ imbrẽ infudit concubitũ feruentem pluuioſus Iupiter,
Ne Danaes poſt lectos, & aureos hymenæos
Imbelli genu ſeruile incuruet Baccho.
Oſtende quòd Saturnij verum ſanguinem feras,
Oſtende quòd aureum habeas genus. Cœleſtis verò
Thalamos tua annuncia ductus pluuiæ,
Et cum Satyris pugna, armato verò Baccho
Lethalem oculum obtende dracones loco crinium habentis Meduſæ. Seriphi Rex Polydectes.
Et iuxta acerbum regem vndoſi Seriphi
Lapideum iuuenem alium cernam Polydecten,
Tecum omnium domitrix armatur Argiua Iuno,
Nouerca Bacchi pugnans verò pro Mycenis
Tuum falcatum enſem eleua vrbes ſeruantem, vt ſciam
Futuram Perſeo haſta partam Ariadnen. (ſaridum verò
Occide boum cornua habentium Satyrorum ordinem: Baſ-
Oculo Gorgonio mortalem muta frontem. Perſei arma Meduſæ caput.
In ſtatuam per ſe perfectam ſimilem, oppoſitorum verò
Ornatu petroſo tuos orna vicos,
Inachiis foris donaria varia conficiens.
Quid trepidas Bacchum, quem non Iouis ſeminarunt lecti?
Dic quid tibi faciet ſublimem aërivagum
Pedeſtris ſuper ſolo quando alatum comprehendat?
Dixit confidentem reddens, & in pugnã volabat Perſeus.
Et ciues conuocans Pelaſgica infremuit tuba,
Quorum hic quidem bellatoris eleuauit Lyncei cuſpidem, Argiuorum arma.
Hic verò antiquioris Phoronei, alter verò Pelaſgi
Alius tollebat Abanticum manu ſcutum,
Et haſtam Prœti, & Acriſii pharetram.
Alius vir ſuſtulit, hic verò audax in pugnam ſtabat.
Enſem habens Danai, quem quondam nudum tollens
Filias excitauit in viros occidentes nuptias.

Alius erat cõprehendẽs bipẽnem magnã, quam circũ altare
Inachus urbem tenentis ſacerdos diuinus Iunonis
Stetit eleuans boum amputatorem capitum.
Et exercitus tumultum concitans aëripedibus ſuper equis
Cucurrit pugnantem poſt Perſea, hic verò ſtabat
Acuto ore pugnæ ſtrepitum emittens
Pedeſtris vir, & arcus applicauit circulari neruo,
Et concauam ſuſtulit ſuper dorſum pharetram.
Et dux Argiuorum falcifer erat Perſeus,
Et pedes aëriis conſtrinxit calceis,
Et caput eleuauit non aſpiciendæ Meduſæ,
Solutos capillos habẽtes verò Bacchus ſuas armauit mulieres
Et Satyros cornutos, bacchabatur verò prælio,

Meduſa intuentes in ſaxa mutat.

Aëriam alati cernens decurſum,
Manu verò Thyrſum ſuſtulit ſuæ proſectum fronti,
Eleuans adamantem Iouis in lapidem reductum imbre
Lapidem propulſatorem in lapides mutantis oculi Meduſæ,
Vt effugeret ſplendorem hoſtilem non aſpiciendæ faciei.
Baſſaridum verò phalanges videns, & ſacra Bacchi,
Horribile ridens variam galeam habens dixit Perſeus,
Dulcis hic Thyrſum habens viride telum, in me vadens
Imbellibus foliis armatis, Martem ludens,
Si Iouis ſortitus es ſanguinem, tuum oſtende genus,
Si fluminis aureum habes Pactolicam aquam,
Aureũ habeo genitorẽ, pater verò meus pluuioſus Iupiter,
Ecce ſanguine rubentia fundamenta conclauis virginum
Reliquias illas ferentem diuitis pluuiæ.
Sed fuge inclytum Argos poſtquam tua hoſtis Iuno
Sortita eſt fundamenta hæc tua interemptrix matris,
Ne te furore alios agentem etiam furore actum faciat,
Ne te rurſus furore circumcurrentem ſero videam.
Sic locutus prius pugnauit, perterrefecit verò Bacchas
Marte armata, & meſſori Meduſæ
Iuno omnium domitrix excitans vero Baccho
Fulguris imitationem à Diis incitatum ſaltantem ignem.
Proiecit iuxta Bacchum luciſeram ignitam lanceam.
Et ridens Bacchus reſpondebat Bacchica voce:

Bacchus fulmen & arma Perſei contemnit.

Si tantum fulminantem habes ſine ferro cuſpidem,
Non potes agitare me, licet ſortitus ſis ignitam cuſpidem,
Neque me lædit fulgur Iouis: ſemperfectum enim
Infantem adhuc Bacchum circumdederunt fulmina,
Non comburentem halitum fundentes illæſo Baccho.
Et tu magnum ſapiens falcifer deſine Perſeu,
Gorgonis non pugna hæc vilis, non vna Nympha
Andromeda grauiter vincta certamen, ſed Baccho
Contentionem agis, qui Iouis habet genus, cui quondam ſoli
Rhea mammam præbuit vitam ferentẽ, quem quõdam igne
Fulguris nuptialis obſtetricata eſt mitis flamma,

Bacchi geſta.

Quem occaſus, quem obſtupuit ortus, cui ordines Indorum
Ceſſerunt, quem trepidans Deriades & Orontes
Sublimium immenſum habens ſimulachrum Gigantum
Cecidit, cui audax Alpus procubuit filius terræ
Nubibus vicinum intenſum habens corpus, cui genus flectit
Populus Arabs. Siculus verò cantat adhuc nauta
Thyrrenorum malum morem in mari currentem, quorum quondam formam
Humanam mutaui mutabilem, pro hominibus verò

Tyrrheni in Delphines.

Piſces ſaltatores tripudiant in mari.
Thebæ verò ſeptẽ portas habẽtis luctũ audiuiſti, nõ te docebo
Miſerrime furioſum Penthea, & filium occidentem Agauen,
Famaq; non indiges ait teſte, quòd Bacchi
Expertum eſt tuum Argus, Achiuæ verò & ipſæ
Suos partus adhuc lugent mulieres.
Sed, ô amice, pugna, & pugnantem corymbis
Laudabis forte Bacchum, quòd calceos tuorum pedum
Videbis infractis meis cedentes cothurnis.
Nunquam Baſſaridũ diſſipabis pugnam, nunquam ceſſabo
Mittens vinicolorem Thyrſum, ego tuum Argum oſtendam
Haſta hederacea transfixum guttur.
Et enſem falcatum foliis ſuperatum, non te ſeruabit

Ἄλλος ἔην κρατέων πέλεκυν μέγαν, ὃν παρὰ βωμῷ
Ἴναχος ἀστυόχοιο θυηπόλος ἔνθεος Ἥρης
Ἵστατο κουφίζων βοέων τμήτειραν μετώπων·
Καὶ στρατὸς ἐγκελάδοιμος ἀελλοπόδων ἐφ' ἵππων
Ἔδραμε μαρναμένῳ μετὰ Περσέος, ὃς δὲ παρέστη
Θηγαλέοις στομάτεσσι μάχης ἐπιδήμιον ἰάχων
Πεζὸς ἀνήρ, καὶ τόξα συνήρμοσε κυκλάδι νευρῇ,
Καὶ γλαφυρὴν ἤειρεν ἐφ' ὕψι νώτοιο φαρέτρην,
Καὶ σημάντωρ Ἀργείων δρεπανηφόρος ἔπλετο Περσεύς,
Καὶ πόδας ἠερίοισιν ἐπεσφήκωσε πεδίλοις,
Καὶ κεφαλὴν κούφιζεν ἀθηήτοιο Μεδούσης·
Λυσικόμους δ' ὁ Βάκχος ἑὰς ὥπλισσε γυναῖκας,
Καὶ Σατύρους κεράοντας, ἐβακχεύθη δὲ κυδοιμῷ,
Ἠερίην πτερόεντος ἰδὼν δρομάχοιο πορείην,
Χειρὶ δὲ θύρσον ἄειρεν ἑοῦ προβλῆτα μετώπου,
Κουφίζων ἀδάμαντα Διὸς πεπυκασμένον ὄμβρῳ,
Λᾶαν ἀλεξιτόρα λιθογληνοῖο Μεδούσης,
Ὄφρα φύγῃ σέλας ἐχθρὸν ἀθηήτοιο προσώπου·
Βασσαρίδων δὲ φάλαγγας ἰδών, καὶ ἄεθλα Λυαίου,
Φρικαλέον γελόων κορυθαίολος ἔννεπε Περσεύς·
Ἡδὺς ὁ θύρσον ἔχων χλοερὸν βέλος εἰς ἐμὲ βαίνων
Οὐτιδανοῖς πετάλοισι κορυσσόμενος, Ἄρεα παίζων,
Εἰ Διὸς ἔλλαχες αἷμα, τεὸν ἀνάφαινε γενέθλην,
Εἰ ποταμοῦ χρύσειον ἔχεις Πακτώλιον ὕδωρ,
Χρυσὸν ἐγὼ γενετῆρα, πατὴρ δ' ἐμὸς ὑέτιος Ζεύς·
Ἠνίδε φοινίξαντα θεμείλια παρθενεῶνος
Λείψανα κεῖνα φέροντα ῥυηφενίος ὑετοῖο·
Ἀλλὰ φύγε κλυτὸν Ἄργος, ἐπεὶ τεὸς δυσμενὴς Ἥρη
Ἔλλαχεν ἕδρανα ταῦτα τεῆς ὀλέτειρα τεκούσης,
Μή σε καὶ οἰστρήσαντα καὶ οἰστρηθέντα τελέσσῃ,
Μή σε πάλιν μανίῃ πεδονημένον ὀψὲ νοήσω·
Ὣς εἰπὼν προμάχιζεν, ἀνεπτοίησε δὲ Βάκχας
Ἄρεϊ θωρήξαντι, καὶ ἀμητῆρι Μεδούσης·
Ἥρη πανδαμάτειρα, καταθύουσα δὲ Βάκχου
Ἀστεροπῆς μίμημα θεόσσυτον ἁλλόμενον πῦρ
Ῥίψε κατὰ Βρομίοιο σελασφόρον αἴθοπα λόγχην·
Καὶ γελόων Διόνυσος ἀμείβετο θυιάδι φωνῇ·
Εἰ τόσον ἀστράπτουσαν ἔχεις ἀσίδηρον ἀκωκήν,
Οὐ δύνασαι κλονέειν με, καὶ εἰ λάχες ἔμπυρον αἰχμήν,
Οὐδέ με πημαίνει στεροπὴ Διός· ἠμιτελῆ γὰρ
Νήπιον εἰσέτι Βάκχον ἐκυκλώσαντο κεραυνοί,
Ἀφλεγὲς ἆσθμα χέοντες ἀδηλήτῳ Διονύσῳ·
Καὶ σὺ μέγα φρονέων δρεπανηφόρε παύεο Περσεῦ,
Γοργόνος οὐ μόθος ἐστὶν ὀλίζονος, οὐ μία νύμφη
Ἀνδρομέδη βαρύδεσμος ἄεθλιον· ἀλλὰ Λυαίῳ
Δῆριν ἄγεις, ὃς Ζηνὸς ἔχει γένος, ᾧ ποτε μούνῳ
Ῥείη μαζὸν ὄρεξε φερέσβιον, ὃν ποτε πυρσῷ
Ἀστεροπῆς γαμίης μαιώσατο μείλιχος φλόξ,
Ὃν δύσις, ὃν θάμβησεν ἑωσφόρος, ᾧ στίχες Ἰνδῶν
Εἴκαθον, ὃν τρομέων καὶ Δηριάδης καὶ Ὀρόντης,
Ἠλιβάτων ἀπέλεθρον ἔχων ἴνδαλμα Γιγάντων
Ἤριπεν, ᾧ θρασὺς Ἄλπος ὑπεκλάσθη υἱὸς ἀρούρης,
Ἀγχινεφὲς [illegible] ἔχων δέμας, ᾧ γένος ὑμνεῖ
Λαὸς Ἄραψ, Σικελὸς δὲ μελίζεται εἰσέτι ναύτης
Τυρσηνῶν ἔγχερον ἦθος ἀλίδρομον, ὧν ποτε μορφὴν
Ἀνδρομέην ἤμειψα μετάτροπον, ἀντὶ δὲ φωτῶν
Ἰχθύες ὀρχηστῆρες ἀλισκαίρουσι θαλάσσῃ·
Θήβης δ' ἑπταπύλου γόον ἔκλυες· οὔ σε διδάξω
Αἰνομανῆ Πενθῆα, καὶ υἱοκτόνον Ἀγαύην,
Φήμης τ' οὐ χατέεις, ὁ μάρτυρος, ὅττι Λυαίου
Πειρήθη τεὸν Ἄργος, Ἀχαιιάδες δὲ καὶ αὐταὶ
Σφετέρας ὠδῖνας ἔτι στενάχουσι γυναῖκες·
Ἀλλὰ φίλος πολέμιζε, καὶ αἰχμάζοντα κορύμβοις
Αἰνήσεις τάχα Βάκχον, ὅτι πτερὰ σεῖο πεδίλων
Ὄψεαι ἀρραγέεσσιν ἐμοῖς εἴκοντα κοθόρνοις·
Οὔ ποτε Βασσαρίδων σκεδάσεις μόθον, οὔ ποτε λήξω
Πέμπων οἰνωπὰ θύρσον, ἐγὼ τεὸν Ἄργος δείξω
Ἐγχεϊ κισσήεντι πεπαρμένον ἀνθερεῶνα.
Καὶ δρέπανον πετάλοις νικώμενον, οὐδέ σε σώσει

[illegible]

Iupiter meus, non Minerua conſanguinea, non tua Iuno,
Et valde quamuis irata bella tolerauit Baccho,
Sed occido te & glorioſa Mycena
Cernet metentem meſſorem Meduſæ.
Aut te circumſtringens vna ferula maiore ligabo
Nauigabilem iaculans te denuo in conſuetum pontum,
Si vero voles, aſcende tuum rurſus ferò Seriphum.
Si vero tuum aureum ſuperbus es ob genus.
Vilem commiſtionem habe auream Venerem.
Sic locutus, propugnauit, exercitu pugnabant verò Bacchæ
Et Iuuenem pugnabant, ſuper Bacchi verò caput
Excutiens pennas leues ſublimis volitabat Perſeus,
In ſublime aſcendens verò Bacchus, ſuũ corpus ætheri vicinus
Sine pennis in ſublimi gradiens tollebatur maiori planta,
Volante Perſeo ſuperior ſeptigrado verò
Ætheri manum admouit, & conueſtabatur cœlo,
Et nubes compreſſit, metu verò quatiebatur Perſeus,
Dextram incomprehenſibilem cernens Bacchi,
Solem tangentem, contrectantem verò Lunam.
Sed relinquens Bacchũ pugnabat cũ Thyiadibus Bacchis,
Et manu quatiens mortiferum oculum Meduſæ
Lapideam fecit armatam Ariadnem:
Et plus trepidauit Bacchus cernens petroſam Nympham,
Et ſanè Argos euertiſſet, in præceps dediſſet Mycenas:
Et Danaorum amputauit totum ordinem, quem & ipſam
Pugnantem incognitam inuulnerabilẽ vulnerauit Iunonem
Vatis contrarij falſa mortali forma:
Et ſanè pedibus velox morte periiſſet Perſeus,
Niſi ipſum à tergo apparens alata planta
Aureis capillis trahens retraxiſſet Mercurius,
Et ipſum mala propulſantis amico mitigauit ſermone,
Iouis genuinus ſanguis, Nothus æmule Iunonis:
Noſti quidem quòd ſeruaui à Ioue profectus à turribus,
Et te Lami fluminis ſtabulis præbui Nymphis
Adhuc puerum, rurſus verò te manibus tollens
In domum veſtræ pueros nutrientem duxi Inus,
Et tu tuo ſaluatori referens gratiam filio Maiæ
Frater, pugnã ſeda fraternam, vtrique enim
Perſeus & Bacchus vnius germen patris.
Ne exercitum Argiuorum, ne reprehende Perſei Harpen.
Non enim ſponte in Martem armatur, ſed ipſam Iuno
Armauit, vatis verò Melampodis imagini forma
Pugnat palam, tu verò cede contentionem relinquens,
Ne tibi repugnat rurſus difficilis expugnatu Iuno:
Sed dices, coniugis tuæ mortem glorioſa morte
Pugnans mortua eſt, tu verò occiſam Ariadnen
Debuiſti beatam dicere, quòd tantum inuenit occiſorem.
Cœleſtis natum & non mortali à genere,
Cete me ſorem, & equam generauit Meduſæ,
Non filia Parcarum obediunt, cœleſtis enim.
Mortua eſt Electra Iouis coniunx, abiit verò ipſa
Ioui nupta ſoror tui Cadmi
Europa poſt thalamum cœleſtem, veſtra verò
Adhuc ventre ferens tuum partum perdidit mater.
Non Semele ante mortem portas penetrauit Olympi:
Sed cum mortem conſecuta eſt, & mortua tua Nympha
Veniet ac imago in cœlum, noſtram verò
Pleiadis ſeptigradæ apparebit prope Maiam.
Quid amplius voluiſti aliud gratius, quàm terra lucere
Æthera habitans poſt Cretam Ariadne:
Sed tu depone Thyrſum, relinque verò ventis pugnam,
Et ſtatuam per ſe perfectam terreſtris Ariadnæ
Cœleſtis confirma vbi ſimulachrum ſtat Iunonis,
Ne vrbem exſcindas vbi tuorum ſanguis parentum,
Veſtræ verò venerare boum cornua habentis ſolum Inus,
Sopiens tuum Thyrſum, Achiuáſque mulieres
Laudabis poſtea, poſtquam tauri oculos habentis Iunonis
Aram inſtaurabunt & felices thalamo tibi coniunctæ tuæ
ſponſæ.
Tale verbum dixit, & equeſtre Argus relinquens

Bacchi & Perſei pugna.

Perſeus Ariadnẽ in lapidem mutat.

Mercurius Bacchum retrahit, ne Perſea interficiat.

Pugna inter fratres improba.

Mors omnia domat.

Jn cœlum rurſus venit vtriſque admiſcens
Perſeus & Bacchus reconciliati. Legem concordiæ & Perſeo & Baccho:
Neque ibi eum expectabat diu Argolica Iuno,
Sed conuertens falſam mortalem formam,
Diuinam imaginem habens rurſus rediit in cœlum.
Inachiæ verò phalangi ſenex dixit Melampus:
Lyncei primigenij diuini ſanguis Pelaſgi
Vati obedite, & vinicolori quatite Baccho,
Quatite ferrea crepitacula & tympana Bacchica Rheæ,
Inachiam ne totam vertat generationem,
Ne poſt infantes pueros etiam puberes perdat,
Ne poſt liberorum mortem perdat mulieres,
Sed ſacrificium Deum oblectans facite Baccho,
Et Ioui & Perſeo ſaltate & Baccho.
Sic locutus perſuaſit, congregabantur verò populi
Argiui Bacchi orgia recipiunt. Baccho noctu ſaltantem præludentes cantilenam,
Et initiationes conſtituerunt: diuino verò greſſu
Crepitacula quidem pulſabant, plaudebantur verò Thyrſi:
Et faces reſplendebant, congregati verò ciues
Sacrificia Bacchi. Sacrifico vngebant genas candido gypſo.
Tympana verò pulſant, concuſſo verò ferro
Dupliciter ſonans infremuit ſtrepitus, cruentabantur verò altaria
Mactatis ordine continuo ſuccedentibus tauris,
Occidebantur verò infinitæ oues, & vinicolori altari
Bacchum mitigabant, & placabant mulieres,
Et cantum ac magnum inſonuit fœminea vox
Encomion rependens præmium pro vitæ redemptione. Inachides verò
Mænades abiiciebat mentem obſcurantem rabiem ventus.

Εἰς πόλον αὖτις ἵκανεν ἐπ' ἀμφοτέροισι κεράσσας
Θεσμὸν ὁμοφροσύνης, καὶ Περσέι καὶ Διονύσῳ·
Οὐδέ μιν αὐτόθι μίμνεν ἐπὶ χρόνον Ἀργολὶς Ἥρη,
Ἀλλὰ μεταστρέψασα νόθην βροτοειδέα μορφὴν
Θέσκελον εἶδος ἔχουσα πάλιν νόστησεν Ὀλύμπῳ·
Ἰναχίῃ δὲ φάλαγγι γέρων ἀγόρευε Μελάμπους·
Λυγκέος ἀρχεγόνοιο θεουδέος αἷμα Πελασγοί,
Μάντεϊ πείθεσθε, καὶ οἰνοπὶ σείσατε Βάκχῳ,
Σείσατε χάλκεα ῥόπτρα, καὶ εὔια τύμπανα Ῥείης,
Ἰναχίην μὴ πᾶσαν ἀιστώσειε γενέθλην,
Μὴ μετὰ νήπια τέκνα, καὶ ἡβητῆρας ὀλέσσῃ,
Μὴ τεκέων μετὰ πότμον ἀποκτείνειε γυναῖκας·
Ἀλλὰ θυηπολίην θεοτερπέα ῥέξατε Βάκχῳ,
Καὶ Διὶ καὶ Περσῆι χορεύσατε, καὶ Διονύσῳ·
Ὣς εἰπὼν παρέπεισεν, ἀολλίζοντο δὲ λαοὶ
Βάκχῳ νυκτιχόρευτον ἀνακρούοντες ἀοιδὴν
Καὶ τελετὰς στήσαντο, θεοκλήτῳ δὲ πορείῃ
Ῥόπτρα μὲν ἐπλατάγησαν, ἐπεκροτέοντο δὲ θύρσοι,
Καὶ δαΐδες σελάγιζον, ὁμηγερέες δὲ πολῖται
Μυστιπόλῳ χρίοντο παρήια λευκάδι γύψῳ,
Τύμπανα δ' ἐπλατάγησε, ἀρασσομένοιο δὲ χαλκοῦ,
Δίκτυπος ἔβρεμε δοῦπος, ἐφοινίσσοντο δὲ βωμοὶ
Σφαζομένων στιχηδὸν ἐπασσυτέροισιν ἀπὸ ταύρων,
Κτείνετο δ' ἄσπετα μῆλα, καὶ ἀνέρες αἴθοπι βωμῷ
Βάκχον ἱλάσσαντο, καὶ ἱλάσκοντο γυναῖκες,
Καὶ μέλος ἠεροφοῖτον ἐπέκτυπε θῆλυς ἰωὴ
Κῦδος ἀμειβομένη ζωάγριον· Ἰναχίδες δὲ
Μαινάδες ἐρρίψαντο λαθίφρονα λύσσαν ἀήταις.

DIONYSIACORUM

LIBER XLVIII.

ET VLTIMUS.

VERUM hic Pantherarum innexus ambitu currus
Thraciæ circumuagus comeſſabatur Bacchus in campo,
Equeſtre primigenij Phoronei ſolum relinquens
Neque hic eum ſedauit iterum iraſcentem Inachis Iuno
Martis furioſi, Achaicarum verò mulierum
Iuno terrã cõtra Bacchum concitat. Rabiei recordationem habens, rurſus armata fuit contra Bacchum,
Et doloſas oſtendit preces omnium matri terræ.
Opera Iouis proclamans, & fortitudinem Bacchi
Terra natorum perdentis immenſorum nubem Indorum,
Et Semeles cum filium vitalem ferens audiret mater
Indicam cito mortuam delentem generationem,
Recordata filiorum magis ingemuit, circum verò Bacchum
Terra Baccho irata. Ex ſe genitum armauit in montibus currentia genera leonum,
Altè criſtatos ſuos liberos rurſus furore ſtimulans prælio,
Pueri mei pugnate corymbifero Baccho
Sublimibus ſcopulis, meæ autem occiſorem generis
Indos occidentem Iouis filium comprehendite, neq; intelligã
Cum Ioue regnantem ſpurium ſceptrigerum cœli.
Ligate, ligate Bacchum, vbi cubicularius ero
Cum Porphyrioni indulgeo in nuptias Iuuentam,
Et terreſtri Venerem cum caſtam Mineruam canam,
Coniugem Enceladi, & Dianam Alcyonei.
Adducite mihi Bacchum, vt Saturnium lædam,
Seruitutem intuentem haſta parti Bacchi.
Aut ipſum vulnerantes comminuente ferro
Occidite mihi Zagreo perſimilem, vt quiſpiam dicat,
Aut Deus, aut mortalium quis, quod Saturnij generatio
Terra irata geminos armauit occiſores.

ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΜΗ.

καὶ τὸ ἔσχατον.

ΑΥΤΑΡ ὁ παρδαλίων ἐπι-
χευθεὶς αὐτόχι δίφρῳ
Θρηϊκίῃ περίφοιτος ἐκώμα-
σε Βάκχος ἀρούρῃ
Ἵππιον ἀρχεγόνοιο Φορωνέος
οὖδας ἐάσας·
Οὐ δὲ χόλον σβέσσασα παλίγ-
κοτον Ἰναχὶς Ἥρη
Ἄρεος ὀτρυνθέντος, Ἀχαιιάδων δὲ γυναικῶν
Λύσσης μνῆστιν ἔχουσα, πάλιν θωρήσσετο Βάκχῳ,
Καὶ δολίας ἀνέφαινε λιτὰς παμμήτορι γαίῃ,
Ἔργα Διὸς βοόωσα, καὶ ἠνορέην Διονύσου,
Γηγενέων ὀλέσαντος ἀμετρήτων νέφος Ἰνδῶν,
Καὶ Σεμέλης ὅτε παῖδα φερέσβιος ἔκλυε μήτηρ
Ἰνδῴην ταχύποτμον ἀιστώσαντα γενέθλην,
Μνησαμένη τεκέων, πλέον ἔστενεν· ἀμφὶ δὲ Βάκχῳ
Αὐτογόνῳ θώρηξεν ὀρίδρομα φῦλα λεόντων,
Ὑψιλόφους ἐς παῖδας ἀνιχνήσασα κυδοιμῷ·
Παῖδες ἐμοί, μάρνασθε κορυμβοφόρῳ Διονύσῳ,
Ἠλιβάτοις σκοπέλοισιν, ἐμῆς δ' ὀλετῆρα γενέθλης
Ἰνδοφόνον Διὸς υἷα κιχήσατε, μηδὲ νοήσω
Σὺν Διὶ κοιρανέοντα, νόθον σκηπτοῦχον Ὀλύμπου.
Δήσατε, δήσατε Βάκχον, ὅπῃ θαλαμηπόλος ἔω,
Ὁππότε Πορφυρίωνι χαρίζομαι εἰς γάμον Ἥβην,
Καὶ χθονίῳ Κυθέρειαν ὅτε Γλαυκῶπιν ἀείσω
Εὐνέτιν Ἐγκελάδοιο, καὶ Ἄρτεμιν Ἀλκυονῆος.
Ἄξατέ μοι Διόνυσον, ἵνα Κρονίωνα χαλέψω,
Δουλοσύνην ὁρόωντα δορικτήτοιο Λυαίου·
Ἤ μιν οὐτάζοντες ἀλοιητῆρι σιδήρῳ
Κτείνατέ μοι Ζαγρῆι πανείκελον, ὄφρα τις εἴπῃ
Ἢ θεός, ἢ μερόπων τις, ὅτι Κρονίδαο γενέθλῃ
Γαῖα χολωσαμένη, διδύμους θώρηξε φονῆας·

Πρεσβυ-

Πρεσβυτέρους Τιτῆνας ἐπὶ προτέρῳ Διονύσῳ,
Ὁπλοτέρους δὲ Γίγαντας ἐπ' ὀψιγόνῳ Διονύσῳ·
Ὡς φαμένη στίχα πάντα διέπτοιησε Γιγάντων,
Γηγενέων δὲ φάλαγγες ἐπεστρατόωντο κυδοιμῷ,
Ὃς μὲν ἔχων Νυσαῖον ἐδέθλιον, ὃς δὲ σιδήρῳ
Ὑψιφαῆ κενεῶνα χαραδρήεντα κολάψας
Αἰχμάζων σκοπέλοισιν ἐθωρήχθη Διονύσῳ,
Ὃς δὲ λόφον πετραῖον ἀγχιπρῶνος ἀρούρης,
Ἄλλος ἀγχιάλοιο διαρρήξας ῥάχιν ἀκτῆς
Εἰς ἐνοπὴν ἔσπευδεν, ἀμειβομένοις δ' ἀγοστοῖς
Πήλιον ὑψικάρηνον ἀνηκόντιζε Πηλωρεὺς,
Γυμνώσας Φιλύρας δὲ λάσιον δόμον· ἁρπαμένου δὲ
Ἀσκεπέος σκοπέλοιο γέρων ἑλέλιζετο Χείρων
Ἀνδροφυὴς ἀτέλεστος, ὁμήλικι σύμπλοκος ἵππῳ.
Ἡμερίδος δὲ κόρυμβον ἔχων ὀλετῆρα Γιγάντων
Βάκχος ἀερσιλόφοιο κατήντεεν Ἀλκυονῆος,
Οὐ δόρυ θοῦρον ἔχων, οὐ φοίνιον ἄορ ἀείρων,
Ἀλλὰ πολυστρεφέας παλάμας ἐδάιξε Γιγάντων,
Αἰχμάζων ἕλικεσσι, φιλακρήτου δὲ κυπέλλου
Φρικτὰ πελωριόων ἐδαΐζετο φῦλα δρακόντων,
Τυπτομένων δὲ Γίγαντος ἐχιδνοκόμων κεφαλάων
Αὐχένες ἀμηθέντες ἐπωρχήσαντο κονίῃ·
Κτείνετο δ' ἄσπετα φῦλα· δαϊζομένων δὲ Γιγάντων
Αἵματος ἀενάου ποταμοῖς ῥόος ἀπορρύτοις δὲ
Πορφυρέοις ῥοθίοισιν ἐπορφύροντο χαράδραι·
Γηγενέων δὲ φάλαγγες ἐβακχεύοντο δρακόντων,
Βόστρυχα δειμαίνοντες ἐχιδνοκόμου Διονύσου,
Καὶ πυρὶ μάρνατο Βάκχος ἐς ἠέρα δαλὸν ἰάλλων
Ἀντιβίων ὀλετῆρα, δι' ὑψιπόρου δὲ κελεύθου
Βακχιὰς αὐτοέλικτος ἐπέτρεχεν αἰθομένη φλὸξ,
Γυιοβόλῳ σπινθῆρι καταιθύσσουσα Γιγάντων·
Καί τις ἀπειλητῆρα φέρων σέλας ἀνθερεῶνι
Ἡμιδαεῖς ἐλέλιζε δράκων πυριθαλπέϊ λαιμῷ,
Καπνὸν ἀποπτύων, καὶ λοίγιον ἰὸν ἰάλλων,
Καὶ κλόνος ἄσπετος ἦεν, ὑπὲρ ἀντιβίων δὲ καρήνων
Βάκχος ἀνηώρητο, μαχήμονα δαλὸν ἀείρων,
Καὶ χθονίου πρηστῆρι δέμας θέρμαινε Γιγάντων
Ἀντίτυπον μίμημα διοβλήτοιο κεραυνοῦ·
Καὶ δαΐδες σελάγιζον, ἐπ' Ἐγκελάδου δὲ καρήνου
Ἠέρα θερμαίνων ἑλελίζετο πυρσὸς ἀλήτης·
Ἀλλά μιν οὐ δάμασεν, καὶ οὐ χθονίου πυρὸς ἀτμὸς
Ἐγκελάδου γόνυ κάμψεν, ἐπεὶ πεφύλακτο κεραυνῷ·
Ἀλκυονεὺς δ' ἀπέλεθρος ἐπήλατο Λυαίῳ
Θρηικίοις σκοπέλοισι κορυσσόμενος· ἀμφὶ δὲ Βάκχῳ
Ὑψιτενὴς κούφιζε ῥάχιν δυσχείμονος Αἵμου,
Εἰς σκοπὸν ἀχρεῖον ἀνουτήτου Διονύσου·
Καὶ σκοπιὴν ἔρριψεν, ἐπαψαύουσαι δὲ Λυαίου
Νεβρίδος ἀρρήκτοιο διεσχίζοντο κολῶναι·
Ἠμαθίης δὲ κάρηνα τινάσσων γύμνωσε Τυφωεὺς
Ὑψιφανὴς, προτέρῳ πανομοίιος, ὅς ποτε πολλοὺς
Ῥωγαλέους κενεῶνας ἀνέφυσε μητρὸς ἀρούρης,
Πετραίοις βλήτροισι κατεμάχετο Διονύσου·
Καί τινος ἀσπαίροντος ἐπὶ χθονὸς ἄορ ἐρύσσας
Βάκχος ἄναξ κεκόρυστο Γιγαντείοισι καρήνοις,
Ἰοβόλων πλοκάμων ὀφιώδεα λήια κείρων·
Καὶ στρατὸν αὐτοτέλεστον ἀτευχέϊ χειρὶ δαΐζων,
Μάρνατο λυσσήεις χλοερῶν ἐπιβήτορα δένδρων,
Κισσὸν ἔχων τανύφυλλον ἀκοντιστῆρα Γιγάντων·
Καί νύ κε πάντας ἔπεφνεν ἑῷ ῥηξήνορι θύρσῳ,
Ἀλλὰ πολυδίνητος ἑκὼν ἀνεχάζετο χάρμης,
Δυσμενέας ζώοντας ἑῷ γενετῆρι φυλάσσων·
Καί νύ κεν εἰς Φρυγίην ταχὺς ἔδραμεν ὠκέϊ ταρσῷ·
Ἀλλά μιν ἄλλος ἄεθλος ἐρήτυεν, ὄφρα θανόντων
Τοσσατίων ἕνα φῶτα κατακτείνειε φονῆα,
Παλλήνης γενετῆρα θανατηφόρον, ὅς ποτε κούρης
Οἶστρον ἔχων ἀθέμιστον ἀμαρτινόμων ὑμεναίων,
Συζυγίην ἀνέκοπτεν, ἀμετρήτους δὲ δαΐζων
Μελλογάμους μνηστῆρας ἀπέθρισεν, ὧν ὑπὸ λύθρῳ
Κτεινομένων καναχηδὸν ἐφοινίσσοντο παλαισταὶ,

Antiquiores verò Titanas in priorem Bacchum,
Iuniores verò gigantes, in ſerius genitum Bacchum.
Sic locuta ordinem omnem perterrefecit Gigantum,
Terra natorũ verò phalãges exercitu diſponebãtur ad bellũ,
Hic quidem habens Nyſaeum fundamentum, hic verò ferro
Ad nubes ſublatum ventrem confragoſum lacerans
Pugnans ſcopulis armatus fuit contra Bacchum,
Hic verò collem ſaxeum ad mare fundatae terrae,
Alius à mari cinctis frangens dorſum littoris
In pugnam contendit, mutuis verò manibus
Pelium altum caput habentem iaculabatur Peloreus,
Denudans Philyrae concinnam domum, rapti verò
Intecti ſcopuli ſenex volvebatur Chiron
Viri naturam habens, imperfectus, coaeuo complicatus equo.
Vitium verò ramum habens perditorem Gigantum
Bacchus ſublimem criſtam habentem incurrit Alcyoneum,
Non haſtã impetuoſam habens, non lethalem enſem elevãs;
Sed multiplices manus amputavit Gigantum;
Depugnans voluminibus vitium, meri amantis verò poculi
Horribilia terra natorum amputabantur genera Draconum
Percuſſis verò gigantis viperios crines habentibus capitibus
Cervices demeſſae ſaltabant in pulvere.
Occidebantur verò immenſa genera: trucidatorum verò Gigantum
Sanguis e continuo fluvij fluebat: iam fuſis verò
Purpureis fluctibus purpurabantur torrentes.
Terra natorum verò phalanges bacchabantur draconum,
Cincinnos exhorreſcentes ſerpentinos crines habentis Dionyſii
Et igne pugnabat Bacchus in aera lampada iactans
Hoſtium interemptricem, per altigradam verò viam,
Bacchiaca per ſe voluta currebat ſaliens flamma
Membra percutiente ſcintilla uruens in Gigantes,
Et quiſpiam minaci ferens ſplendorem mento
Semiuſtas ſinuabat ſerpens calefacto gutture,
Fumum exſpuens & lethale venenum mittens,
Et tumultus immenſus erat, ſuper hoſtium verò capita
Bacchus ſublatus fuit pugnacem titionem tollens,
Et terreſtris praeſtere corpus calefecit Gigantum
Oppoſitum imitamentum à Ioue miſſi fulminis,
Et faces reſplendebant, in Enceladi verò capite
Aera calefaciens volvebatur ignis errans.
Sed ipſum non domuit, & non terreſtris ignis vapore
Enceladi genu flexit poſtquam cuſtodiretur fulmine.
Alcyoneus verò immenſus inſultabat Baccho
Thraciis ſcopulis armatus: circa Bacchum verò
Ad nubes ſublatum elevavit dorſum male hyemãtis Hæmi
In ſcopum inutilem invulnerabilis Bacchi.
Et ſcopulum proiecit, tangentes verò Bacchi
Cervinam pellem infractam dividebantur rupes.
Emathiae verò cacumina quatiens nudavit Typhoeus
In altis apparens, priori perſimilis, qui quondam multos
Laceratos ventres elevavit matris terrae,
Petroſis telis una pugnans cum Baccho.
Et cuiuſpiam palpitantis in terra enſem extrahens
Bacchus Rex armatus fuit contra Gigantea capita
Venena iaculantium capillorũ ſerpentinas ſegetes amputans.
Et exercitum per ſe perfectum inermi manu dividens,
Pugnabat rabioſus viridium adſcenſorem arborum,
Hederam habens folia extendentem iaculatricem gigantũ.
Et ſanè omnes interemit ſuo forti Thyrſo,
Sed vero volutus ſponte cedebat e pugna
Hoſtes vivos ſuo genitori cuſtodiens
Et in Phrygiam ſubito cucurriſſet veloci planta:
Sed ipſum aliud certamen detinuit, ut mortuorum
Tot unum hominem occideret homicidam,
Pallenes patrem mortiferum, qui quondam puellae
Furorem habens illegitimũ. Nuptias peccantiũ hymeneorũ,
Coniugium amputavit, immenſos verò trucidans
Coniugem ducturos procos demeſſuit, quorum ſanguine
Occiſorum cum ſtrepitu rubebant luctatores,

Gigantum acies.

Peloreus montem Pelion iaculatur.

Bacchus cum Alcyoneo congreditur.

Gigantes à Baccho caeduntur.

Bacchus igne pugnat

Bacchus in Phrygiam abit.
Sithon Pallenae pater.

Bacchus Pallenem amat.

Donec Bacchus venit iuſtitiæ dux, iam nuptura verò
Pallenes amore infelici aſtante patre
Terribilis hymenæum improbum petijt puella,
Varia verò præbuit munera, & petenti Baccho
Horribilis vir annunciauit luctam propter nuptias,
Et ipſum ducens aſcendit malè hoſpitalem palæſtram,
Vbi audax haſtam quatiens ſtabat puella
Virginale humeris attollens ſcutum.
Et tunc Venus erat in certamine conſtituta, erat verò in medio
Nudus amor, & coronam nuptialem præbuit Baccho.
Erat verò luctæ nuptias ornans, argenteo verò
Molle induit ſuum corpus veſtimento Suada
Victoriam mox coniugem ducturi prædiuinans Bacchi.
Et fortibus à membris exuit veſtimenta puella,
Et haſtam impetuoſam poſuit nuptialem, mollior verò
Sithonis filia, ſine vitta, ſine ſandalijs ſtabat puella
Semiapparens, ſine ferro, rubicundo verò vinculo

Pallene ſe ad pugnam inſtruit.

Immotarũ orbicularem circumferentiam cinxerat mammillarum.
Et corpus intectum erat, immenſarum verò comarum
Non tecti capilli fluebant in ceruice puellæ,
Et tibias oſtendit, & non tectorum plicaturas femorum
Nuda apparente patella genu, circa verò femora
Aptauit candidum velum muliebris tegumentum verendæ,
Et corpus pingui imbuit oleo,
Et manus multo magis, vt inſolutis à manibus
Humidum lubricum eſſet compreſſa corpus puellæ,
Et horribili ore interminata Baccho

Bacchi cũ Pallene lucta.

Nuptam ornante proco aſtitit: gemina verò
Ceruici vinculum iniecit coniuge cubitus tractu:
Sed reuolutam ſuam reſoluit ceruicem
Bacchus, abijciens molles digitos puellæ
Vinculis fœmineis circumplicatam ceruicem quatiens,
Et geminas coronatim in ceruice manus voluens,
Pallenen concuſſit pedum alterna vibratione,
Et roſea manu apprehendit, Veneriam verò
Habuit occaſionem niueam manum premens,
Neque tantum ſtuduit in terram puellam voluere,
Quantum tangere tenerum corpus dulci labore

Lucta cum nuda virgine Baccho grata.

Oblectatus, & laborauit doloſum anhelitum tendens
Tanquam homo mortalis, dilationem verò ſpontaneam reliquit victoriam.
Pallene verò amabilis luctæ artificioſo tremore,
Fœmineis manibus corpus eleuauit Bacchi,
Neque ipſum eleuauit tantum onus, ſed laborans
Virilia membra reliquit inſuperabilis Bacchi.
Et Deus oppoſitarum circumplexam nexu manuum

Bacchus Pallenem in terram proſternit.

Virginem amabilem rapiens tanquam Thyrſum attollens,
Obliquam circumuolutam eleuauit ſuper humeris.
Manu verò parcenti fortem excuſſit puellam,
Pallenem verò inconcuſſam totam extendit in terra,
Et doloſis oculis ſuum circumuertit vultum
Puellæ mollicomæ puluere ſordidata membra intuens,
Et capillos ſqualidos non curati capitis
Sed reuoluta rurſum excitata ex puluere
Erecta corroborauit denuò veſtigia puella,
Et volubili Bacchus non parcente genu impetu
Ventrem Pallenes comprehendens alterna vibratione
Virginem voluit ſuper ſolum voluere,
Et manus tranſpoſuit ſuper latera voluens
Ceruicem inflectens obliquum, circa verò dorſum
Medium circulauit poſteriores digitos flectens
Aut malleolum aut tibiam viſus aut genu flectere,

Bacchus ſponte ſua victus.

Et Deus per ſe volutus ſpontaneus cecidit in terra,
Imbelli manu victus, deſiderabile verò
Medicamentum eſt amoris, in dulci verò puluere
Eleuans amabilis ſuper ventre onus amoris
Supinus ipſe manſit, & non excuſſit puellam,
Sed ipſam conſtrinxit amoris mentem oblectante vinculo.
Hæc verò celeriter voluta amoris vibratrice planta
Veſtigium ſuſtulit. Amore inſanus verò Bacchi

Εἰσόκε Βάκχος ἵκανε δίκης θεσμός· ἀγχιγάμου δὲ
Παλλήνης δυσέρωτι παρισταμένου γενετῆρος
Ῥιγεδανῆς ὑμέναιον ἀτάσθαλον ᾔτεε κούρης,
Ποικίλα δ' ὤρεγε δῶρα, καὶ αἰτίζοντι Λυαίῳ
Φρικτὸς ἀνὴρ κήρυξε παλαισμοσύνην ὑμεναίων·
Καί μιν ἄγων ἐπέβησε κακοξείνοιο παλαίστρης,
Ὀππόθι τολμήεσσα δορυσσόος ἵστατο κούρη
Νυμφιδίην ὤμοισιν ἐλαφρίζουσα βοείην·
Καὶ τότε Κύπρις ἔην ἐναγώνιος, ἦν δ' ἐνὶ μέσσῳ
Γυμνὸς Ἔρως, καὶ στέμμα γαμήλιον ὤρεγε Βάκχῳ·
Ἦν δὲ παλαισμοσύνης νυμφοστόλος, ἀργυφέῳ δὲ
Ἁβρὸν ἀνεχλαίνωσεν ἑὸν δέμας εἵματι Πειθώ,
Νίκην μελλογάμοιο προθεσπίζουσα Λυαίου·
Καὶ βριαρῶν μελέων ἀπεδύσατο φάρεα κούρη,
Καὶ δόρυ θοῦρον ἔθηκε γαμήλιον, ἁβροτέρη δὲ
Σιθονὶς ἀκρήδεμνος, ἀσάμβαλος, ἵστατο κούρη,
Ἡμιφανής, ἀσίδηρος, ἐρευθιόωντι δὲ δεσμῷ
Ἀκλινέων ἐζώσατο ἴτυν μιβώσατο μαζῶν,
Καὶ δέμας ἀσκεπὲς ἦεν, ἀμετρήτων δὲ κομάων
Ἀσκεπέες πλοκαμῖδες ἐπέρρεον αὐχένι κούρης,
Καὶ κνήμας ἀνέφαινε, καὶ ἀσκεπέων πτύχα μηρῶν
Γυμνὰς φαινομένης ἐπιγουνίδος· ἀμφὶ δὲ μηροῖς
Ἥρμοσε λευκὸν ὕφασμα γυναικείης σκέπας αἰδοῦς,
Καὶ χρόα πιαλέῳ πεπαλαγμένον εἶχεν ἐλαίῳ,
Καὶ παλάμας πολὺ μᾶλλον, ὅπως ἄψαυστον ἀπὸ χειρῶν
Ὑγρὸν ἐπισώσειε πιεζομένη χρόα κούρη·
Καὶ θρασεροῖς στομάτεσσιν ἀπειλήσασα Λυαίῳ
Νυμφοκόμου μνηστῆρος ἐπείρατο· διχθαδίῳ δὲ
Αὐχένι δεσμὸν ἔβαλλεν ὁμόζυγι πήχεος ὁλκῷ·
Ἀλλὰ παλινδίνητον ἑὴν ἀνελύσατο δειρὴν
Βάκχος, ὑποτρέψας ἀπαλόχροα δάκτυλα κούρης,
Δεσμοῖς θηλυτέροισι περίπλοκον αὐχένα σείων.
Καὶ διδύμας στεφανηδὸν ἐπ' αὐχένι χεῖρας ἑλίξας,
Παλλήνην ἐτίναξε ποδῶν ἑτερόζυγι παλμῷ.
Καὶ ῥοδέης παλάμης ἐδράξατο, Κυπριδίην δὲ
Εἶχε παραιφασίην χιονώδεα χεῖρα πιέζων·
Οὐ δὲ τόσον μενέαινεν ἐπὶ χθονὶ παῖδα κυλίνδειν,
Ὅσσον ἐπιψαύειν ἁπαλοῦ χροὸς ἡδέϊ μόχθῳ
Τερπόμενος, καὶ ἔκαμνε δολόπλοκον ἆσθμα τιταίνων
Ὡς βροτός, ἀμβολίην δὲ θελήμονα κάλλιπε νίκης·
Παλλήνη δ' ἐρόεσσα πάλης τεχνήμονι παλμῷ,
Θηλυτέραις παλάμῃσι, δέμας κούφιζε Λυαίου·
Οὐδέ μιν ἠέρταζε τόσον βάρος, ἀλλὰ καμοῦσα
Ἄρσενα γυῖα λέλοιπεν ἀνικήτου Διονύσου·
Καὶ θεὸς ἀντιτύπων ἑλισσόμενον ἅμματι χειρῶν
Παρθενικὴν ἐρόεσσαν ἑλὼν ἅτε θύρσον ἀείρων,
Δόχμιον ἀμφιέλικτον ἐκούφισεν ὑψόθεν ὤμου·
Χειρὶ δὲ φειδομένῃ, βριαρὴν ἀπεσείσατο κούρην,
Παλλήνην δ' ἀτίνακτον ὅλην ἐτανύσσατο γαίῃ,
Καὶ δολίοις βλεφάροισιν ἑὴν ἐλέλιζεν ὀπωπήν,
Κούρης ἁβροκόμου κεκονιμένα γυῖα δοκεύων,
Καὶ πλοκάμους ῥυπόωντας ἀκηδέστοιο καρήνου·
Ἀλλὰ παλινδίνητος ἀναΐξασα κονίης,
Ὀρθὸς ἐστήριξε τὸ δεύτερον ἴχνια κούρης,
Καὶ ὀχαλῇ Διόνυσος ἀφειδέϊ γούνατος ὁρμῇ
Γαστέρα Παλλήνης κρατέων ἑτερόζυγι παλμῷ
Παρθενικὴν μενέαινεν ἐπὶ δαπέδοιο κυλίνδειν,
Καὶ παλάμας μετέθηκεν ἐπὶ πλευροῖσιν ἑλίξας,
Αὐχένα κυρτώσας ἐπικάρσιον· ἀμφὶ δὲ νώτῳ
Μεσσατίῳ κύκλωσεν ὀπίστερα δάκτυλα κάμψας,
Ἢ σφυρὸν, ἢ κνήμην δεδοκημένος, ἢ γόνυ κάμψειν·
Καὶ θεὸς αὐτοκύλιστος ἑκούσιος ἔπεσε γαίῃ,
Οὐτιδανῇ παλάμῃ νικώμενος· ἱμερόεν δὲ
Φάρμακόν ἐστιν ἔρωτος· ἐς γλυκερὴν δὲ κονίην
Κουφίζων ἐρόεις ἐπὶ νηδύϊ φόρτον ἐρώτων,
Ὕπτιος αὐτὸς ἔμιμνε, καὶ οὐκ ἀπεσείσατο κούρην,
Ἀλλά μιν ἐσφήκωσε πόθου φρενοθελγέϊ δεσμῷ·
Ἡ δὲ ταχυστροφάλιγγι ποδὸς παλμήτορι ταρσῷ
Ἴχνιον ἥρπασεν· ἱμερομανὴς δὲ Λυαῖος

Ἄρσενι

Ἀρτίγα λύσατο χεῖρα· θεὸς δ' ὑπ' ὀλιζόνι ῥιπῇ
Γυῖα μεταστρέψας ῥοδέην ἐτανύσσατο κούρην,
Ἐν δαπέδῳ στορέσας, καὶ ἐπὶ χθονὶ κέκλιτο κούρη,
Χεῖρας ἀναπλώσασα, τιταινομένη δ' ἐπὶ πέζαν,
Εὐπαλάμῳ σφήκωσεν ὁμόζυγον αὐχένα δεσμῷ·
Ὠκυτέροις δὲ πόδεσσι πατὴρ μετὰ μέσσον ὀρούσας,
Ἀθλεύειν ἐθέλουσαν ἑὴν ἀνέσυρε κούρην·
Καὶ γαμίην ἀνέκοψεν ἀεθλοσύνην ὑμεναίων,
Νίκην ἱμερόεσσαν ἐπιστέψας Διονύσῳ,
Μή μιν ἀποκτείνειεν ἔχων ἀστεμφέϊ δεσμῷ·
Καὶ Διὸς αἰνήσαντος ἀεθλοφόρον μετὰ νίκην,
Γνωτὸν Ἔρως ἔστεψε γάμων πομπῆα κορύμβῳ,
Ἱμερτὴν τελέσαντα παλαισμοσύνην ὑμεναίων·
Καὶ πέλε τοῖος ἄεθλος ὁμοίιος, ὡς ὅτε κούρην
Χρυσοφαῆ προτέροισι γαμήλια δῶρα κυλίνδων
Ἱππομένης νίκησεν ἐπειγομένην Ἀταλάντην·
Ἀλλ' ὅτε νυμφοκόμοιο μάχης ἐτέλεσσεν ἀγῶνα
Βάκχος ἐπιστάζων γαμίους ἱδρῶτας ἀέθλων,
Σίθονα μὲν ἐρράπιξε τετυμμένον ὀξέϊ θύρσῳ
Μνηστήρων ὀλετῆρα· κυλινδομένου δὲ κονίῃ,
Κούρῃ θύρσον ἔδωκε μιαιφόνον ἕδνον ἐρώτων·
Καὶ γάμος ἦεν πολύυμνος, ἀσιγήτῳ δ' ἐνὶ παστῷ
Σιληνοὶ κελάδησαν, ἐπωρχήσαντο δὲ Βάκχῳ,
Καὶ Σάτυροι μεθύοντες ἀνέπλεκον ὕμνον ἐρώτων,
Συζυγίην μέλποντες ἀεθλοφόρων ὑμεναίων·
Νηρεΐδων δὲ φάλαγγες ὑπὸ σφυρὰ γείτονος Ἰσθμοῦ,
Νυμφίδιον Διόνυσον ἐκυκλώσαντο χορείῃ.
Καὶ μέλος ἐφθέγξαντο, παρὰ Θρηΐκι δὲ πόντῳ,
Ξεινοδόκος Βρομίοιο γέρων ὠρχήσατο Νηρεύς·
Καὶ γαμίη Γαλάτεια περισκαίρουσα θαλάσσῃ
Παλλήνην ἐλίγαινε πεπαρμένην Διονύσῳ,
Καὶ Θέτις ἐσκίρτησε, καὶ εἰ πέλε νῆϊς ἐρώτων,
Καὶ γαμίην ἔστεψεν ἀεθλεύων χάριν Ἰσθμοῦ
Παλλήνης ὑμέναιον ἀλαλάζων Μελικέρτης·
Καί τις Ἀμαδρυάδων φλογερῷ παρὰ γείτονι Λήμνῳ
Νυμφιδίην Θρηΐσσαν Ἀθωΐας ἥψατο λόχμης,
Καὶ φιλίοις ἐπέεσσι παρηγορέων ἑὴν νύμφην,
Μυρομένην γενετῆρα, φίλος εἶπεν ἀκοίτης·
Παρθένε, μὴ στενάχιζε τεὸν δύσποτμον τοκῆα,
Παρθένε, μὴ στενάχιζε τεὴν μνηστῆρα κορείην·
Τίς φυτίης ἔσπειρε, καὶ εἰς γάμον ἤγαγε κούρην;
Σὸν κενὸν λῖπε πένθος, ὅτι κταμένοιο τοκῆος
Σίθονος ὑμετέροιο, δίκη γελόωσα χορεύει·
Χερσὶ δὲ παρθενίῃσι γαμήλιον ἁψαμένη πῦρ
Ἡ γάμον ἀγνώσσουσα, τεὸν γάμον εἰσέτι μέλπει
Οἰνόμαον πάλιν ἄλλον ὀπιπεύουσα θανόντα·
Οἰνόμαος μὲν ὄλωλε· κατακταμένου δὲ τοκῆος
Τέρπεται Ἱπποδάμεια σὺν ἁρπάγι παρακοίτῃ·
Καὶ σὺ τεοῦ γενετῆρος πόθους ῥίψασα θυέλλαις,
Τέρπεο βοηγενέϊ συναπτομένη παρακοίτῃ·
Μῶμον ἀλευομένη πατρώϊον· οὐ σε διδάξω
Σίθονος ἐχθρὸν ἔρωτα, καὶ ἀμβολίην ὑμεναίων,
Ὃς φονίῃ παλάμῃ γαμβροκτόνον ἔγχος ἀείρων
Γηραλέην σε τέλεσσεν ἀπειρήτην Ἀφροδίτης·
Συζυγίην δ' ἐκέδασσεν ἀνυμφεύτων σέο λέκτρων·
Μνηστήρων σκοπίαζε σεσηπότα λείψανα νεκρῶν,
Οὓς Παφίη κόσμησε, καὶ ἔκτανε θοῦρις Ἐριννύς·
Ἠνίδε σεῖο κάρηνα θαλύσια σεῖο μελάθρῳ,
Αὐχμὸν ἔτι στάζοντα κακοξείνων ὑμεναίων·
Σίθονος οὐ μεθέπεις χθόνιον γένος, οὐρανίου δὲ,
Πείθομαι, ὥς σε λόχευσε τεὸς Θρηΐκιος Ἄρης·
Πείθομαι, ὡς Κυθέρεια τεὴν ὤδινε γενέθλην·
Καὶ σὺ τεῶν διδύμων ἀπομάξαο θεσμὰ τοκήων,
Ἄρεος ἦθος ἔχουσα, καὶ ἀγλαΐην Ἀφροδίτης·
Πείθομαι, ὥς σε φύτευσεν ἄναξ ἐναγώνιος Ἑρμῆς,
Ἁβρὰ τελεσσιγάμοιο μολὼν ἐπὶ δέμνια Πειθοῦς,
Καί σε παλαισμοσύνην ἐδιδάξατο πομπὸν ἐρώτων·
Εἶπε, παρηγορέων ἀχέων παιήονι μύθῳ,
Μυρομένης δ' ὀλίγωσεν ἐπήρατα δάκρυα κούρης,

Virilem ſolus manum. Deus verò ſub imbelli impetu
Membra conuertens roſeam extendit puellam,
In ſolo ſternens,& in terram inclinata fuit puella,
Manus expandens,extenſa verò in terra
Manuali conſtrinxit coniugem ceruicem vinculo.
Velocioribus verò pedibus pater in medium irruens, — Sithon pugnare diſſuit.
Certare volentem ſuam retraxit puellam.
Et nuptialem abſcidit certationem hymenæorum,
Victoriam deſiderabilem indulgens Baccho
Ne ipſum occideret habens aſpero vinculo.
Et Iouis laudantis præmia referentem poſt victoriam,
Fratrem Cupido coronauit nuptiarum ductore Corymbo,
Deſiderabilem perficientem certationem nuptiarum,
Et fuit tale certamen ſimile, quale cùm puellam
Auro reſplendentem prius nuptialia munera voluens
Hippomenes ſuperauit excitatam Atalantam:
Sed poſtquam ſponſos curantis pugnæ abſoluit certamen — Hippomenis cum Atalanta certamen.
Bacchus ſtillans nuptiales ſudores certaminum
Sithonem quidem præcipitauit verberatum acuto Thyrſo — Sithon à Baccho interemptus.
Procorum interemtorem,voluto verò ipſo in puluere
Puellæ Thyrſum dedit cæde contaminatum munus nuptiale amorum.
Et nuptiæ erant multum celebratæ,ſilenti verò in thalamo
Sileni reſonabant,ſaltabant verò Baccho,
Et Satyri ebrij concinnarunt hymnum amorum. — Bacchi et Pallenes nuptiæ.
Coniugium canentes victoriæ præmia referentium hymenæorũ.
Nereidum verò phalanges ſub malleolum vicini Iſthmi
Sponſale Bacchum cingebant chorea.
Et carmen dicebant,apud Thracium verò pontum,
Hoſpes Bacchi ſenex ſaltabat Nereus,
Et nuptialis Galatea circumſaltans in mari
Pallenam cantabat copulatam Baccho,
Et Thetis ſaltabat licet eſſet ignara amorum,
Et nuptialem coronauit à mari cunctis gratiam Iſthmi
Pallenes hymenæum ouando canens Melicerta.
Et quædam Hamadryadum ardentẽ apud vicinũ Lemnũ
Sponſam Thraciam Athoïas tetigit lucum
Et dulcibus ſermonibus conſolans ſuam Nympham
Lugentem genitorem Euium amans dixit maritus:
Virgo ne doleas tuum in amore infelicem patrem, — Bacchus Pallenen conſolatur.
Virgo ne doleas tua procum virginitatis:
Quis genitor ſeminauit & innuptias duxit puellam?
Tuum vanum linque luctum,quòd occiſo patre
Sithone veſtro,iuſticia ridens ſaltat.
Manibus verò virginalibus nuptialem tangens ignem — Ignis in nuptiis.
Nuptias ignorans,tuas nuptias adhuc cantat
OEnomaum alium rurſus cernens mortuum.
Oenomaus quidem perijt:occiſo verò patre
Delectatur Hippodamia cum tam vxorem ducente cõiuge,
Et tu patris amorem abijce ventis,
Delectare iuuenca coniuncta cum coniuge.
Reprehenſionem euitans paternam, non te docebo
Sithonis hoſtilem amorem & dilationem nuptiarum,
Qui lethali manu generos occidentem haſtam tollens
Senem te fecit non expertam Veneris.
Coniugium diſſipauit ſponſis carentium tuorũ thalamorum.
Sponſorum intuere putrefactas reliquias mortuorum,
Quos Venus ornauit & occidit ſtrenua Erinnys,
Ecce tua capita feſta in tuo palatio
Saniem adhuc ſtillantia malè hoſpitalium nuptiarum
Sithonis non habes terreſtre genus: cœleſtis verò
Credo,quòd te genuerit tuus Thracius Mars.
Credo,quòd Venus tuum enixa eſt genus.
Et tu tuorum geminorum abſterge leges parentum
Martis mores habens,& pulchritudinem Veneris.
Credo quòd te plãtarit rex certaminũ præfectus Mercurius
Mollia nuptias perficientis accedens cubilia Suadæ,
Et te luctationem docuit ducem veneris amorum.
Dixit,conſolans dolorum medicante ſermone.
Lugentis verò ſedabit amabiles lacrymas puellæ,

Alloquij.

Et nuptialem commoratus eſt ad tempus apud puellam,
Bacchus ad Rheam redit.
Delectatus amore nuper iunctorum hymenaeorum.
Pallenes verò palatia relinquens & Thracicum Boream,
Rhea in domum venit ubi Phrygia in regione
Dea partu felicis erant Cybeleides aurae,
Aura virgo venatrix.
Vbi venans ad radices Dindyma petrae
Rhyndacis montiuaga augebatur virgo Aura
Adhuc inexperta amoris comes Dianae
Aura Lelantis & Periboeae filia.
Imbellium fugiens conſilia virginum,
Diana iunior Lelantias, quam quondam paruam,
Sponſam ducens Periboeam ab Oceano oriundam,
Antiquus Lelantus procellipedem ſeminauit puellam,
Puellam Antianiram inexpertam Veneris.
Quae quidem germinauit ſuperior coaeua iuuenta,
Deſiderabilis, roſeas vlnas habẽs, ſemper delectãs rupibus.
Saepius verò venans incurſauit in rabioſam vrſam,
Et haſtam impetuoſam miſit contra leanam pugnans,
Et ceruos occidens & non percutiens lepores,
Aura mobilis & velox inſtar Aurae.
Sed rubentem eleuans pharetram,
Animum vorantium iaculata eſt in montibus currentia genera leonum
Fericidis telis, cognomine verò & opere
Acutiſſimam cuſpidem habuit montanum comitem ventis.
Et quondam ſiticuloſi igne reſplendentis caloris hora
Virgo dormiens à laboribus quieſcebat venationis.
Et corpus complanans Cybelidem ſuper herbam,
Caput acclinans ad caſta ramum lauri
Dormiuit meridians, & futurarum nuptiarum
Deſiderabilem cognouit praeſignatricem imaginem ſomni,
Quòd Deus ignitus intendens telum ardentis neruo,
Impetuoſus amor iaculatus eſſet lepores percutiens in luco,
Vilibus telis, iaculans ordinem ferarum,
Puero verò venanti comes filio Myrrhae
Cypris erat ridens & ſtetit virgo aura
Diana poſt arcum inſueto ſuper humero
Somnium Aurae.
Venatoris amoris eleuans pharetram,
Verum hic feras trucidauit, donec ſatiaretur neruo
Percutiens Pantherarum horribile os & maxillam vrſae.
Seruans verò leanam ſuo omnes oblectante ceſto
Feram compreſſam libenter iocanti oſtendit matri.
Virgo verò apparebat in crepuſculo, quòd & ipſam
Cubitum inclinantem Adonidi & Veneri
Petulans amor vrſiſſet inflectens Veneri
Depradata genu ſeruile ſuperba leana.
Tale verbum clamans: coronigera mater amorum,
Ceruicem tibi inclinantem duco virginitate gaudentẽ auram
Sed amore percuſſi choream agitantes Orchomenii
Coronate ceſtum lorum nuptias inſtruentem, quòd conſilium
Tantum vicit inſuperabilis leanae.
Tale verbum vaticinatorium montana vidit Aura,
Neque vanum per amores erat ſomnium, quòd & ipſi
In rete virum ferunt, & venantur mulierem.
Puella verò excitata prudenti iraſcebatur Daphnae,
Et cum Venere & Amore pugnabat, & magis ſomno
Iraſcebatur audaci, & minabatur ſomnio,
Et folia odio habuit, & muta dixit voce:
Aura irata loquitur.
Non Nemeſis apud myrtum ſomnia haec cognoſcere
Laurus quid agitas me, quid Veneri & tua arbori,
Nocui dormiens tuis ſub vicinis ramis
Tuam arborem ſperans virginitate gaudentẽ, veſtram verò
Famam non conſecutus eſt, & ſpem, vt ſanè laurus
Tuum corpus tranſmutans tuam mentem inuenisti mutare,
Non nuptiali poſt mortem ſubſeruis Veneri.
Non prudentis haec arbor, nuper nupta verò puella
Meretrice hic ſomnus dignus. anne ſanè te Pitho,
Anne ſanè te manu plantauit tuus laureus Apollo?
Dixit ſimul irata Arbori, Amori & Somno,
Et quondam venans in montibus domina venationis,
Caloris ignitis flagellata corpus igne,
Diana abſoluit curſum, vt ſimul iunioribus Nymphis

Καὶ γαμίους δεδαὼς ἐπὶ χρόνον ἔγχυθι κούρης,
Τερπόμενος φιλότητι νεοζυγέων ὑμεναίων·
Παλλήνης δὲ μέλαθρα λιπὼν καὶ Θρήϊκα Βορρῆν,
Ῥείης εἰς δόμον ἦλθεν ὑπὸ Φρυγίῃ παρὰ πέζῃ
Δαίμονος ὠδίνοντος, ἵνα Κυβεληΐδες αὖραι·
Ἔνθα δὲ θηρεύουσα παρὰ σφυρὰ Δίνδυμα πέτρης,
Ῥυνδακὶς οὐρεσίφοιτος ἀέξετο παρθένος Αὔρη
Εἰσέτι νῆις ἔρωτος, ὁμόδρομος Ἰοχεαίρης,
Ἀπτολέμων φεύγουσα νοήματα παρθενικάων
Ἄρτεμις ὁπλοτέρη Ληλαντιὰς, ἥν ποτε Τιτὴν
Νυμφεύσας Περίβοιαν ἀπόσπορον Ὠκεανοῖο
Πρεσβυγενὴς Λήλαντος ἀελλόπον ἤροσε κούρην,
Κούρην Ἀντιάνειραν ἀπειρήτην Ἀφροδίτης·
Ἣ μὲν ἀεξομένη ὑπέρτερος ἥλικος ἥβης,
Ἱμερτὴ ῥοδόπηχυς, ἀεὶ χαίρουσα κολώναις·
Πολλάκι δ' ἀγρώσσουσα κατέπεφνε λυσσάδας ἄρκτους,
Καὶ δόρυ θοῦρον ἔπεμπε κατεγχείουσα λεαίνης
Καὶ κεμάδας κτείνουσα καὶ οὐ βάλλουσα λαγωοὺς,
Ἀλλὰ δαφοινήεσσαν ἐλαφρίζουσα φαρέτρην,
Θυμοβόρων τόξευσεν ὀρείδρομα φῦλα λεόντων
Θηρεφόνοις βελέεσσιν ἐπώνυμος· ἣ δὲ καὶ ἔργῳ
Ὀξύτατον δρόμον εἶχεν ὀρειάσι σύνδρομον αὔραις·
Καί ποτε διψαλέοιο πυραυγέος καύματος ὥρῃ,
Παρθένος ὑπνώουσα, πόνων ἀνεπαύετο θήρης·
Καὶ δέμας ἁπλώσασα Κυβηλίδος ὑψόθι ποίης,
Κρᾶτα παρακλίνασα στόρθυγγι ἁγνῆς δάφνης
Εὗδε μεσημβρίζουσα, καὶ ἐσσομένων ὑμεναίων
Ἱμερτὴν ἐνόησε προσημαντῆρα ὄψιν ὀνείρου,
Ὅττι θεὸς πυρόεις τανύσας βέλος αἴθοπι νευρῇ,
Θοῦρος Ἔρως τόξευε λαγωβόλος ἔνδοθι λόχμης
Οὐτιδανοῖς βελέεσσιν ἐρείκων στίχα θηρῶν·
Παιδὶ δὲ θηρεύοντι συνέμπορος υἱέϊ Μύρρης
Κύπρις ἔην γελόωσα, καὶ ἔσσυτο παρθένος Αὔρη,
Ἀρτεμίδος μετὰ τόξον ἀήθεος ὑψόθεν ὤμου,
Ἀγρευτῆρος ἔρωτος ἐλαφρίζουσα φαρέτρην·
Αὐτὰρ ὁ θῆρας ἔπεφνεν, ἕως κορέσαιτο νευρῆς,
Βάλλων παρδαλίων βλοσυρὸν στόμα, καὶ γένυν ἄρκτου·
Ζωγρήσας δὲ λέαιναν ἑῷ πανθελγέϊ κεστῷ
Θῆρα πεδοσσαμένην φιλοπαίγμονι δεῖξε τιθήνῃ·
Παρθενικὴ δὲ ἐδείκνυτο κατὰ κνέφας, ὅττι καὶ αὐτὴ
Πῆχυν ὑποκλίνουσαν Ἀδώνιδι καὶ Κυθερείῃ
Μάργος Ἔρως ἐδάιζεν ὑπογνάμψας Ἀφροδίτῃ
Ληιδίης γόνυ δοῦλον ὑψαυχένοιο λεαίνης·
Τοῖον ἔπος βοόων στεφανηφόρε μῆτερ ἐρώτων
Αὐχένα σοὶ κλίνουσαν ἄγω φιλοπάρθενον Αὔρην·
Ἀλλὰ πεδοκλονέοιο χορείτιδος Ὀρχομενοῖο
Στέψατε κεστὸν ἱμάντα γαμοστόλον, ὅττι μονωθὲν
Τοσσατίην νίκησεν ἀνικήτοιο λεαίνης·
Τοῖον ἔπος μαντῆρος ὀρεσσιὰς ἔδρακεν Αὔρη,
Οὐδὲ μάτην παρὰ ἔρωτας ἔην ὄναρ, ὅττι καὶ αὐτοὶ
Εἰς λίνον ἄνδρα φέρουσι, καὶ ἀγρώσσουσι γυναῖκας·
Κούρη δ' ἐγρομένη πινυτόφρονι μαίνετο Δάφνῃ,
Καὶ Παφίῃ καὶ Ἔρωτι μαχήσατο, καὶ πλέον Ὕπνῳ
Χώσατο τολμήεντι, καὶ ἠπείλησεν Ὀνείρῳ,
Καὶ πετάλοις νεμέσιζε, καὶ ἀφθόγγῳ φάτο φωνῇ·
Οὐ Νέμεσις παρὰ μύρτον ὀνείρατα ταῦτα νοῆσαι·
Δάφνη τί χλευάζεις με, τί Κύπριδι καὶ σῷ δένδρῳ
Ἀασάμην εὕδουσα τεοῖς ὑπὸ γείτονας ὄζοις
Σὸν φυτὸν ἐλπομένη φιλοπάρθενον· ὑμετέρης δὲ
Φήμης οὐκ ἐτύχησα, καὶ ἐλπίδος, ὡς ἄρα Δάφνη
Σὸν δέμας ἀλλάξασα τεὸν νόον εὗρες ἀμεῖψαι,
Μὴ γαμίῃ μετὰ πότμον ὑποδρήσσεις Ἀφροδίτῃ·
Οὐ πινυτῆς τόδε δένδρον, ἀπ' ἀρτιγάμοιο δὲ νύμφης
Μαχλάδος ἐστὶν ὄνειρος ἐπάξιος· ἦ ῥά σε Πειθὼ,
Ἦ ῥά σε χειρὶ φύτευσε τεὸς δαφναῖος Ἀπόλλων;
Εἶπεν ὁμοῦ κοτέουσα φυτῷ, καὶ Ἔρωτι καὶ Ὕπνῳ,
Καί ποτε θηρεύουσα κατ' οὔρεα δέσποτις ἄγρης,
Καύματος αἰθαλόεντος ἱμασσομένη χρόα πυρσῷ
Ἄρτεμις λῦσε δίφρον, ὅπως ἅμα νήισι νύμφαις

Θερμὸν

Θερμὸν ὀρεσσιχύτοισι δέμας ψύξειε λοετροῖς,
Ηιεν, ὁππότε μέσσον ἔην φλογερὸν θέρος, ὁππότε πάλλων
Καρχαλέης πυρόεντα μεσημβρινὸν ἦχον ἱμάσθλης
Ηέλιος σελάγιζε λεοντείων ἐπὶ νώτων,
Καὶ κεμάδας ζυγίοισι συνέκλεισε λεπτάδνοις,
Αρτεμις ὀρεσίφοιτος· ἐπεμβαίνουσα δὲ δίφρῳ
Δέξατο καὶ μάστιγα, καὶ ἡνία παρθένος Αὔρη,
Καὶ κεραῶν ἔλαυνε θυελλήεσσαν ἀπήνην·
Αενάου δὲ θύγατρες ἀλήμονες ὠκεανοῖο
Δμωίδες ἑσπόμενοι συνοπάονες Ἰοχεαίρης·
Ὧν ἡ μὲν ταχύγουνος ἔην προκέλευθος ἀνάσσης,
Αλλη δ' ἰσοκέλευθος ἀναστείλασα χιτῶνα
Εγγὺς ἔην, ἑτέρη δὲ τανυκνήμιδος Ἀθήνης
Απτομένη Πόντοιο ὁμόδρομον εἶχε πορείην,
Καὶ σέλας Ἰοχέαιρα διαυγάζουσα προσώπου
Αμφιπόλων ἤστραψεν ὑπέρτερος, ὡς ἐνὶ δίφρῳ
Αἰθερίῳ πέμπουσα φιλαγρύπνων φλόγα ταύρων
Αντιπέροις ἀκτῖνας ἀποξύνουσα Σελήνη
Πλησιφαὴς ἀνέτελλε πυριτρεφέων μέσον ἄστρων,
Οὐρανίην στίχα πᾶσαν ἀμαλδύνουσα προσώπου·
Η σέλας ἶσον ἔχουσα διέτρεχεν Ἄρτεμις ὕλην,
Εἰσόκε χῶρον ἵκανεν, ὅπῃ κελάδοντι ῥεέθρῳ
Σαγγαρίου ποταμοῖο διιπετὲς ἕλκεται ὕδωρ.
Αὔρη δ' ἀμφιέλικτον ἑὴν ἀνέκοψεν ἱμάσθλην,
Καὶ κεμάδας χρυσέοισιν ἀνακρούουσα χαλινοῖς
Αμφ' ἱερὰς ἔστησε φεραυγέα δίφρον ἀνάσσης,
Καὶ θεὸς ἐκ δίφροιο κατέδραμεν· ἐκ δέ οἱ ὤμων
Τόξα μὲν Οὖπις ἕλυσε, καὶ ἰοδόκον Ἑκαέργη,
Ὠκεανοῦ δὲ θύγατρες ἐύπλοκα δίκτυα θήρης,
Καὶ κύνας· Ἐνδρομίδας δὲ ποδῶν ἀπελύσατο Λοξώ·
Η δὲ μενοινώουσα σέλας φιλοπάρθενον αἰδοῦς
Εν προχοαῖς φύλαξε διερπύζουσα ῥεέθρων
Ιχνεσι φειδομένοισι, καὶ ἐκ ποδὸς ἄχρι καρήνου,
Αμφιπεριστρίγγουσα πόδας διδυμάονι μηρῷ,
Ακροβαφῆ κατὰ βαιὸν ἀναστείλασα χιτῶνα
Κρυπτομένη μετρηδὸν ὅλον δέμας ἔκλυσε κούρη·
Λοξὰ δὲ παπταίνουσα δι' ὕδατος ἄσκοπος Αὔρη
Τολμηροῖς βλεφάροισιν ἀναιδήτοιο προσώπου
Αγνὸν ἀθηήτοιο δέμας διεμέτρεε κούρης,
Θεῖον ἐσαθρήσασα σαόφρονος εἶδος ἀνάσσης,
Καὶ πόδας ἁπλώσασα πεπταμένῃσι παλάμαις
Δαίμονι νηχομένῃ συνενήχετο παρθένος Αὔρη,
Ημιφανής, ἀτέλεστος ἐπὶ ποταμηίδος ὄχθης,
Ικμαλέας ῥαθάμιγγας ἀπομάξασα κομάων.
Αρτεμις ἀγροτέρη πέλε σχεδὸν δέ οἱ ἀγρότις Αὔρη
Μαζοὺς ἀμφαφόωσα θεῇ μάχον ἴαχε φωνήν·
Αρτεμι μοῦνον ἔχεις φιλοπάρθενον οὔνομα κούρης,
Θῆλυν ἔχεις Παφίης, οὐκ ἄρσενα μαζὸν Ἀθήνης,
Ὅττι τεοῦ στέρνοιο χαλασσαμένην ἄντυγα θηλῆς,
Καὶ ῥοδέας ἀπὸ θῆρας ἀκοντίζουσι παρειαί,
Αλλο δέμας μεθέπουσα πεθυβλητοῖο θεαίνης·
Καὶ σὺ γάμων βασίλευε, σὺν ἀβροκόμῃ Κυθερείῃ
Δεξαμένη θαλάμου τινὰ νυμφίον· ἢν δ' ἐθελήσῃς,
Ερμείῃ παρίαυε, καὶ Ἄρεϊ λεῖψον Ἀθήνην.
Ην δ' ἐθέλῃς, ἀνάειρε βέλος καὶ τόξον ἐρώτων·
Εἰ μεθέπεις θρασὺν οἶστρον ἀνυμφεύτοιο φαρέτρης,
Ιλήκοι τεὸν εἶδος, ἐγὼ σέο μᾶλλον ἀείρω,
Δέρκεο πῶς μεθέπω βριαρὸν δέμας· ἠνίδε μορφὴν
Αστυφα, καὶ Ζεφύροιο θοώτερον ἴχνος ἀήτης·
Δέρκεο πῶς σφριγόωσι βραχίονες, ἠνίδε μαζοὺς
Ομφακας, οἰδαίνοντας, ἀθηλέας, ἦ τάχα φαίης,
Ὅττι τεοὶ γλαγόεσσαν ἀναβλύζουσιν ἐέρσην·
Πῶς παλάμῃ μεθέπεις ἁπαλόχροα; πῶς σέο μαζοὶ
Οὔ τινα κύκλον ἔχουσι περίδρομον, οἷά περ Αὔρης
Αὐτομάτους κήρυκας ἀσυλήτοιο κορείης;
Εννεπε κερτομέουσα· κατηφήσασα δὲ σιγῇ
Συνόμενος οἰδαίνοντι χόλῳ κυμαίνετο δαίμων,
Καὶ φονίους σπινθῆρας ἀνηκόντιζον ὀπωπαί·
Εκ προχοῆς δ' ἀνόρουσε, πάλιν δ' ἐνέδυνε χιτῶνα.

Calidum à montibus defusis corpus frigefaceret lauacris,
Cum media erat ignita æstas, cùm quatiens
Asperi ignitum meridianum sonitum flagri
Sol resplenderet leoninis dorsis,
Et ceruos iunctis conclusit antilenis
Diana montiuaga, ascendens verò currum
Conuertebat & flagrum & frena virgo Aura,
Et cornutum agitauit procellosum currum.
Perennis verò sorores sine Caliendro Oceani
Famulæ affluebant comites Dianæ.
Quarum hæc quidem genibus velox erat dux prima reginæ,
Alia verò æquali passu incedens eleuans tunicam,
Prope erat, alia verò extensas ocreas habentis Mineruæ
Tangens Ponticus concurrentem habebat transitum,
Et splendorem Diana refulgens frontis
Famulis fulgurabat superior, velut in curru
Aetherium mittens vigilantium flammam taurorum,
Iuuenes radios exaculans Luna
Plena apparens exorta est igne nutritorũ in medio astrorum
Cœlestem ordinem omnem demoliens frontis.
Sanè splendorem æqualem habens percurrit Diana syluam,
Donec in locum perueniret vbi strepenti fluxu
Sangarei fluminis à Ioue demissa trahitur aqua.
Aura verò circumuolutam suam amputans scuticam,
Et hinnulos aureos repulsans frenis
Circum flumina statuit luciferum currum reginæ,
Et dea ex curru exiuit, ex humeris verò ipsi
Arcus quidem Upis accepit, & pharetram Hecaerge,
Oceani verò filiæ bene complexa retia venationis.
Et canes. Endromidas verò è pedibus resoluit Loxo,
Hæc quidem meditans splendorem virginitatem amantem (verecundiæ
In profluentis custodiuit serpens per fluctus
Vestigiis parcentibus, & ex pede vsque ad caput,
Circumconstringens pedes gemino femore
In summitate tinctam paululum attolliens tunicam,
Absconditu o coronando totum corpus abluit puella:
Obliquè verò intuens per aquam non visa Aura
Audacibus oculis perfrictæ frontis
Sanctum non videndæ corpus permensuraait puellæ
Diuinam tremens castæ imaginem reginæ,
Et pedes complanans extensis manibus.
Deæ natanti vnà natabat virgo Aura,
Semiapparens, imperfecta in fluuiali ripa.
Humidas guttas abstergens a comis,
Diana agrestior, propè verò ipsi agrestis Aura
Mammillas tangens cum Dea pugnantem emisit vocem:
Diana solum habes virginitate gaudens nomen puellæ,
Fœmineam habes Paphiæ, non virilem mammam Mineruæ
Quòd per pectorum relaxatum ambitum mammæ,
Et roseæ scintillas iaculantur genæ
Aliud corpus tenens ab amore percussæ Deæ.
Et in nuptiis impera cum mollicoma Venere
Accipiens thalamo quendam sponsum. si verò voles,
Cum Mercurio dormi, Martiq; relinque Mineruam.
Si verò voles, attolle telum & arcum amorum,
Si tenes audacem furorem telis ornatæ pharetræ
Sit propitia tua forma, ego te magis eleuo.
Aspice quomodo teneam forte corpus: ecce formam
Virilem, & Zephyro velocius vestigium auræ,
Aspice quomodo plenitudine distendatur brachia, aspice mã-
Immaturas, tumẽtes nõ fœmineas, certè propè dixeris (millas
Quòd tuæ lacteum scaturiunt liquorem.
Quomodo manum tractas tenerum corpus habentem, quomodo tuæ mammæ
Non quendam circulum habent circularem, qualia Auræ
Spontaneos præcones non prædatæ virginitatis?
Dixit conuicians, tristitia verò affecta silentio
Familiaris intumenti ira fluctuabat Dea,
Et lethales scintillas eiaculabantur oculi.
Ex profluento verò resiliit rursus verò induit tunicam.

Comparatio

Aura irata Dianæ.

Aura Dianam incessit.

Mammillæ indices virginitatis.

Aura se Dianæ præfert.

Nemesis rota.

Et puris lumbis denuò applicauit mitram.
Dolens, vindictam verò acceſſit, inuenit verò puellam
Nubibus vicinam apud taurum, vbi apud vicinũ Cydnum
Sedauit Typhaonia ceruicem attollentem faſtum intermina-
Et rota per ſe voluta erat prope pedes reginæ, (tionis,
Indicans quòd omnes feroces in terram trahit
Ex alto deorſum circumuoluens iuſtitiæ vltore circulo,
Dea omnium domitrix vitæ verſans ſemitam.
Circa verò ipſam volabat circa thronum auis exitialis
Aquila alata, quatuor verò pedum eleuabatur tremore
Dea volantis per ſe nuncius, quòd & ipſa
Quadrifariam diuiſa pertranſit fundamenta mundi
Viros ſuperbos inſolubili conſtringens freno
Oppoſitum imitamentum, & tanquam malitiæ flagello,
Tanquam rotam per ſe volutam ſuperbum hominẽ voluit.
Nouit verò quò d cognouit Dea pallida facie
Dianam dolentem lethalis plenam minationis.
Et ipſam interrogans amico mitigauit ſermone:
Tuam bilem Diana tui annunciant oculi.
Diana quis percutit te pugnans cum Deo filius terræ?
Quis rurſus germinauit ſuper ſolo Typhoeus?
An Tityus reuerſus amore inſaniens oculum intendens
Veſtem intactam tuæ tetigit matris?
Diana vbi tui arcus & Apollinis tela?
Quis rurſus Orion te violat? adhuc tacet
Ille, qui veſtram rurſus tetigit tunicam,
Matris in vẽtribus mortuus ſine ſpiritu, ſi verò quiſpiam vir
Manibus amore percuſſis tua tetigerit pepla,
Scorpium alium creſcere facito tuæ vltorem mitræ.
Si verò rurſus audax Otus, aut ceruicoſus Epialtes
Coniugium deſideret tuorum incomprehenſibile amorum,
Occide innuptæ tuæ procum virginitatis.
Si verò mulier multos liberos habens lædit te Latona,
Alia lapidea Niobe defleat generationem.
Quæ inuidia, ſi lapidem alium ſuper Sipylo faciam?
Num te pater ob thalamos poſt cæruleos oculos habentem
excitat?
Num tuas Mercurio nuptias annuit Saturnius,
Velut & Vulcano puræ Hymenæum Mineruæ?
Si verò mulier agitat te tuam velut matrem Latonam,
Ero dolentis vindex Dianæ.
Nondum ſermo quieuerat, mala propulſanti verò Deæ.
Tale verbum præoccupans canes nutriens inſonuit puella.
Virgo omnium domitrix gubernatrix generationis,
Non Iupiter, non Niobe me, & non audax Otus excitat,
Non Tityus peplo grauis meam abſtraxit Latonam,
Non iuuenis Orion me violat filius terræ.
Sed me probris inceſſens grauis oris acuto ſermone
Lædit Lelantis filia infelix virgo Aura.
Sed quid tibi hæc omnia recenſebo? Vereor enim
Turpitudinẽ ſuorũ mẽbrorũ dicere, & probra mamillarum,
Matri verò meæ paſſa ſum dolorẽ conſimilem, vtrumq; enim
In Phrygia Niobe geminos filios habentem læſit Latonam,
Et rurſum in Phrygia me cum Dea pugnans læſit Aura.
Verùm hæc quidem falſam formam mutans dedit pœnam
Tantalis infelix mater, & adhuc lacrymas libat
Oculis ſaxeis, dolore affecta verò ſola
Dedecus habeo impune, poſtquam virginitatẽ amans Aura
Lacrymis non lapidem vidit ablutum, non nouit ſilentium
Reprehenſionem annunciantem non parcentis gutturis.
Sed tu venerans tuam Titanicam familiam,
Da mihi poſt maternam aliam gratiam, vt cognoſcam
Lapidea inconcuſſum tranſmutatæ corpus Auræ,
Neque tuam gentilem lugentem relinque puellam,
Ne me irridentem videam rurſus non moratam Auram,
Aut ipſam furore excitet tua ferrea Harpe.
Sic locuta confidenter egit mulier, & reſpondit ſermone.
Latona lectos fugiens, canum agitatrix, ſoror Phœbi,
Non quidem meo falcato enſe Titanicam filiam puniam,
Neque ipſam in Phrygia faciam lapideam Nympham.

Nemeſis omnia alta domat.

Mineruæ nuptiæ Vulcano promiſſæ.

Diana Auram apud Nemeſin accuſat.

Καὶ καθαραῖς λαγόνεσσι τὸ δεύτερον ἥρμοσε μίτρην
Ἀχνυμένη, νέμεσιν δὲ μετήιεν· εὗρε δὲ κούρην
Ὑψινεφῆ παρὰ Ταῦρον, ὅπη παρὰ γείτονι Κύδνῳ
Παῦσε Τυφαονίης ὑψαύχενα κόμπον ἀπειλῆς·
Καὶ τροχὸς αὐτοκύλιστος ἔην παρὰ ποσσὶν ἀνάσσης,
Σημαίνων ὅτι πάντας ἀγήνορας εἰς πέδον ἕλκει,
Ὑψόθεν εἰς χθόνα δῖνος ἀντιτύποιο κύκλῳ,
Δαίμων πανδαμάτειρα βίου στροφόωσα πορείην·
Ἀμφὶ δέ οἱ πεπότητο παρὰ θρόνον ὄρνις ὀλέθρου,
Γὺψ πτερόεις, πισύρων δὲ ποδῶν κουφίζετο παλμῷ
Δαίμονος ἱπταμένης αὐτάγγελος, ὅττι καὶ αὐτὴ
Τέτραχα μετρηθέντα διέρχεται ἕδρανα κόσμου,
Ἀνέρας ὑψιλόφους ἀλύτῳ σφίγγουσα χαλινῷ
Ἀντίτυπον μίμημα, καὶ ὡς κακότητος ἱμάσθλῃ
Ὡς τροχὸν αὐτοκύλιστον ἀγήνορα φῶτα κυλίνδει·
Ἔγνω δ' ὡς ἐνόησε θεὰ χλοάοντι προσώπῳ
Ἄρτεμιν ἀχνυμένην φονίης πλήθουσαν ἀπειλῆς·
Καί μιν ἀνειρομένη, φιλίῳ μειλίξατο μύθῳ·
Σὴν χόλον Ἰοχέαιρα τεαὶ βοόωσιν ὀπωπαί,
Ἄρτεμι τίς κλονέει σε θεημάχος υἱὸς ἀρούρης;
Τίς πάλιν ἐβλάστησεν ὑπὲρ δαπέδοιο Τυφωεύς;
Μὴ Τιτυὸς παλίνορσος ἐρωμανὲς ὄμμα τιταίνων
Εἵματος ἀψαύστοιο τεῆς ἔψαυσε τεκούσης;
Ἄρτεμι ποῦ σέο τόξα, καὶ Ἀπόλλωνος ὀϊστοί;
Τίς πάλιν Ὠρίων σε βιάζεται; εἰσέτι κεῖται
Κεῖνος, ὃς ὑμετέροιο πάλιν ἔψαυσε χιτῶνος
Μητρὸς ἐν λαγόνεσσι νέκυς ἄπνοος· εἰ δέ τις ἀνὴρ
Χερσὶ ποθοβλήτοισι τεῶν ἐδράξατο πέπλων,
Σκορπίον ἄλλον ἄεξε τεῆς τιμήορα μίτρης·
Εἰ δὲ πάλιν θρασὺς Ὦτος, ἢ αὐχήεις Ἐπιάλτης
Ζυγίην μαιμώωσι τεῶν ἀλήπτων ἐρώτων,
Κτεῖνον ἀνυμφεύτοιο τεῆς μνηστῆρα χορείης·
Εἰ δὲ γυνὴ πολύτεκνος ἀτιμάζει σέο Λητώ,
Ἄλλη λαϊνέη Νιόβη κλαίουσα γενέθλην·
Τίς φθόνος, εἰ λίθον ἄλλον ὑπὲρ Σιπύλοιο τελέσσω;
Μή σε πατὴρ διὰ λέκτρα μετὰ Γλαυκῶπιν ὀρίνει;
Μὴ τεὸν Ἑρμάωνι γάμον κατένευσε Κρονίων,
Οἷα καὶ Ἡφαίστῳ καθαρῆς ὑμέναιον Ἀθήνης;
Εἰ δὲ γυνὴ κλονέει σε τεὴν ἅτε μητέρα Λητώ,
Ἔσσομαι ἀχνυμένης τιμήορος Ἰοχεαίρης·
Οὔπω μῦθος ἔληγεν, ἀλεξικάκῳ δὲ θεαίνῃ
Τοῖον ἔπος φθαμένη σκυλακοτρόφος ἴαχε κούρη·
Παρθένε πανδαμάτειρα κυβερνήτειρα γενέθλης,
Οὐ Ζεὺς οὐ Νιόβη με, καὶ οὐ θρασὺς Ὦτος ὀρίνει,
Οὐ Τιτυὸς βαρύπεπλος ἐμὴν εἴρυσσε Λητώ,
Οὐ νέος Ὠρίων με βιάζεται υἱὸς ἀρούρης·
Ἀλλά με κερτομέουσα βαρύστομος ὀξέϊ μύθῳ
Ἤκαχε Ληλάντοιο κόρη δυσπάρθενος Αὔρη·
Ἀλλὰ τί σοι τάδε πάντα διέξομαι; αἰδέομαι γὰρ
Αἶσχος ἐὸν μελέων ἐνέπειν, καὶ ὀνείδεα μαζῶν,
Μητέρι δ' ἐμῇ πάθον ἄλγος ὁμοίιον· ἀμφοτέρας γὰρ
Ἐν Φρυγίῃ Νιόβη διδυματόκον ἤκαχε Λητώ,
Καὶ πάλιν ἐν Φρυγίῃ με θεημάχος ἤκαχεν Αὔρη·
Ἀλλ' ἡ μὲν νόθον εἶδος ἀμειψαμένη πόρε ποινὴν
Ταντάλις αἰνοτόκεια, καὶ εἰσέτι δάκρυα λείβει
Ὄμμασι πετραίοισιν, ἀλινδήτοισι δὲ μούνη
Αἶσχος ἔχω νήποινον, ἐπεὶ φιλοπάρθενος Αὔρη
Δάκρυσιν οὐ λίθον εἶδε λελουμένον, οὐκ ἴδε σιγὴν
Μῶμον ἀπαγγέλλουσαν ἀφειδέος αὐθερεῶνος·
Ἀλλὰ σὺ κυδαίνουσα τεὴν Τιτηνίδα φύτλην,
Δὸς μετὰ μητρῴην ἑτέρην χάριν, ὄφρα νοήσω
Λαϊνέας ἀτίνακτον ἀμειβομένης δέμας Αὔρης,
Μὴ δὲ τεὴν ἔμφυλον ὀδυρομένην λίπε κούρην,
Μή μοι ἐπιγγελόωσαν ἴδω πάλιν ἄζυγον Αὔρην,
Ἤ μιν ὀρινομένην τεὴ χαλκήλατος ἅρπη·
Ὡς φαμένη θάρσυνε γυνή, καὶ ἀμείβετο μύθῳ·
Λητοῦς φυζάλιμον, κυνοσσόε, σύγγονε Φοίβου,
Οὐ μὲν ἐμῷ δρεπάνῳ Τιτηνίδα παῖδα κολάσσω,
Οὐδέ μιν ἐν Φρυγίῃ τελέσω πετρώδεα νύμφην·

Τιτηνὶς γεγαυῖα παλαίτατον αἷμα καὶ αὐτή,
Μή ποτέ [illegible] μέμψαιτο πατὴρ Λήλαντος ἀκούων·
Ἓν δέ σοι Ἰοχέαιρα χαρίζομαι, ἀγρότις Αὔρη
Παρθενικὴν ἐλέγξε, καὶ οὐκ ἔτι παρθένος ἔσται·
Καί μιν ἐσαθρήσειας ὀρεσσιχύτου διὰ κόλπου
Δάκρυσι πηγαίοισιν ὀδυρομένην ἔτι μίτρην·
Εἶπε παρηγορέουσα, καὶ οὔρεα κάλλιπε κούρη
Ἄρτεμις, ἑζομένη κεμάδων τετράζυγι δίφρῳ,
Καὶ Φρυγίης ἐπέβαινεν, ὁμοζήλῳ δὲ πορείῃ,
Παρθένος Ἀδρήστεια μετῆλθε δύσμαχον Αὔρην
Γῦπας ἀμιλλητῆρας ἐπεζεύξασα χαλινῷ,
Καὶ ταχινὴ πεφόρητο δι' ἠέρος ὀξέι δίφρῳ,
Καὶ δρόμον ἐστήριξεν ὑπὲρ Σιπύλοιο καρήνου
Ταντάλιδος προπάροιθε λιθογλήνοιο προσώπου,
Πτηνῶν τετραπόδων σκολιοὺς σφίγγουσα χαλινούς,
Αὔρης δ' ἐγγὺς ἵκανεν ἀγήνορος, ὑψινόου δὲ
Αὐχένα λυσσήεντι ὀφιώδεϊ τύψεν ἱμάσθλῃ,
Καί μιν ἀνεστυφέλιξε δίκης [illegible] κύκλῳ,
Καὶ νόον ἄφρονα κάμψεν ἀκαμπέος· ἀμφὶ δὲ μίτρην
Παρθενικὴν ἐλέλιζεν ἐχιδνήεσσαν ἱμάσθλην.
Ἀργολὶς Ἀδρήστεια· χαριζομένη δὲ θεαίνῃ,
Καὶ μάλα περ κοτέοντι κασιγνήτῳ Διονύσῳ
Ὥπλισεν ἄλλον ἔρωτα, καὶ εἰ πέλεν ἴδρις ἐρώτων,
Παλλήνης μετὰ λέκτρα, μετὰ φθιμένην Ἀριάδνην·
Τὴν μὲν λειπομένην ἐνὶ πατρίδι, τὴν δ' ἐνὶ γαίῃ
Ἀλλοτρίῃ, πετραῖον Ἀχαιίδος ὡς βρέτας Ἥρης,
Καὶ Βερόης πολὺ μᾶλλον ἀδηλήτων ἐνὶ λέκτρων.
Καὶ Νέμεσις πεπότητο νεοπλήκτῳ περὶ ταύρῳ,
Εἰσόκε Κύδνον ἵκανε τὸ δεύτερον· ἀμφὶ δὲ κούρῃ
Ἡδὺν ὅλον Διόνυσον Ἔρως οἴστρησεν ὀιστῷ·
Καὶ πτερὰ κυκλώσας, ἐπεβήσατο κοῦφος Ὀλύμπου,
Καὶ θεὸς οὐρεσίφοιτος ἱμάσσετο γείτονι πυρσῷ.
Οὐ γὰρ ἔην ἐλάχεια παραίφασις· οὐ τότε κούρης
Ἐλπίδα Κυπριδίην, οὐ φάρμακον εἶχεν ἐρώτων·
Ἀλλά μιν ἔφλεγε μᾶλλον Ἔρως θελξίφρονι πυρσῷ
Θυιάδες ὀψιτέλεστον ἀπειθέος εἰς γάμον Αὔρης.
Καὶ μογέων ἔκρυπτε ἑὸν πόνον, ἐν δ' ἐνὶ λόχμαις
Κυπριδίοις ἐπέεσσιν ὁμίλεεν ἐγγύθεν Αὔρης,
Μή μιν ἀναΐξειε· τί κύντερον, ἢ ὅτε μοῦνοι
Ἀνέρες ἱμείρουσι, καὶ οὐ ποθέουσι γυναῖκες;
Καὶ μέλεϊ στηθέεσσι πεπηγμένον ἰὸν ἐρώτων,
Παρθένον εἰς δρόμον εἶχε κυνοσσόον ἔνδοθι λόχμης
Κυπριδίοις ἀνέμοισιν ἀειρομένοιο χιτῶνος,
Μηρὸν ὀπιπεύων θαλπόμενος Βάκχος ἀλήτης·
Ὀψὲ δὲ παφλάζοντι πόθῳ δεδονημένος Αὔρης
Βάκχος ἀμηχανέων, ἔπος ἴαχε λυσσάδι φωνῇ·
Πανὸς ἐγὼ δυσέρωτος ἔχω τύπον, ὅττι με φεύγει
Παρθένος ἠνεμόφοιτος, ἐρημονόμῳ δὲ πεδίλῳ
Πλάζεται ἀστήρικτος ἀθηήτη πλέον Ἠχοῦς·
Ὄλβιε Πὰν Βρομίοιο πολὺ πλέον, ὅττι σε φεύγων
Φάρμακον εὗρες ἔρωτος ἐνὶ φρενοθελγέϊ φωνῇ,
Σὸν κτύπον ὑστερόφωνος ἀμείβεται ἄστατος Ἠχώ,
Φθεγγομένη λάλον ἦχον ὁμοίιον· εἴθε καὶ αὐτὴ
Ἐκ στομάτων ἕνα μῦθον ἀνήρυγε παρθένος Αὔρη.
Οὗτος Ἔρως οὐ πᾶσιν ὁμοίιος· οὐ δὲ γὰρ αὐτὴ
Παρθενικαῖς ἑτέρῃσιν ὁμόζυγον ἦθος ἀέξει.
Ποῖον ἐμῆς ὀδύνης ποτὲ φάρμακον; ἦ ῥά σε θέλξω
Νεύματι Κυπριδίῳ; πότε θέλγεται ἄτροπος Αὔρη
Κινυμένοις βλεφάροισιν, ἐρωμανὲς ὄμμα τιταίνων;
Τίς γαμίοις ἐπέεσσι παρήπαφε θυμὸν ἀρκτου
Εἰς Παφίην, ἐς ἔρωτα; τίς ὡμίλησε λεαίνῃ;
Τίς δρυῒ μῦθον ἔλεξε; τίς ἄπνοον ἤπαφε πεύκην;
Τίς κραναὴν παρέπεισε, καὶ εἰς γάμον ἤγαγε πέτρην;
Ποῖος ἀνὴρ θέλξειεν ἀκηλήτου νόον Αὔρης;
Ποῖος ἀνὴρ θέλξειεν ἀμιτροχίτωνι δὲ κούρῃ
Τίς γάμον ἢ φιλότητος ἀρηγόνα κεστὸν ἐνίψῃ;
Τίς γλυκὺ κέντρον ἔρωτος, ἢ οὔνομα Κυπρογενείης;
Μᾶλλον Ἀθηναίην τάχα πείσεται· οὐ δέ με φεύγει
Ἄρτεμις ἀπτοίητος, ὅσον φιλοπάρθενος Αὔρη·

Titanum nata antiquiſſimus ſanguis & ipſa,
Ne quando me reprehenderat pater Lelantus audiens.
Unum verò tibi Diana indulgeo, agreſtis Aura
Virginem reprehendit, & non amplius virgo eſt.
Et ipſam intuearis à montibus defuſum per ſinum
Lacrymis fontalibus lugentem adhuc mitram.
Dixit conſolans, & montes reliquit puella
Diana, inſidens hinnulorum quadrijugo currui,
Et Phrygiam ingreſſa eſt, concordi verò tranſitu,
Virgo Adraſtea acceſſit difficulter expugnabilem Auram
Aquilas certatores coniungens freno,
Et velox ferebatur per aëra acuto curru
Et curſum firmauit ſuper Sipyli caput
Tantalidis ante lapideos oculos habentem ſtatuam.
Alarum quadrupedum obliqua ſtringens frena.
Ad Aurā verò propius acceſſit ſuperbam, altū ſapientis verò
Ceruicem inſano ſerpentinam verberauit flagello,
Et ipſum exſtimulauit iuſticia volubili circulo,
Et mentem inſanam flexit inflexibilis: circa verò mitram
Puella voluit ſerpentinum flagrum.
Argolica Adraſtea: gratificata verò Dea,
Et valde quamuis iraſcenti fratri Baccho
Armauit alium amorem, quamuis eſſet ignara amorum.
Pallenes poſt lectos, poſt mortuam Ariadnen.
Hanc quidem relictam in patria, illam verò in terra
Aliena, petroſa Achaica vt ſtatua Iunonis,
Et Beroes multo magis non perfectis in thalamis,
Et Nemeſis volitabat ꝗ nuribus percuſſum circa Taurum,
Donec ad Cydnum veniret denuò, circa verò puellam
Dulcem toto Bacchum amor furore impulit telo,
Et alas circulatus adſcendit leuis cœlum.
Et Deus montiuagus flagellabatur vicino igne.
Non enim erat exigua occaſio, non tunc puella
Spem Veneream, non remedium habuit amorum,
Sed ipſum combuſſit magis Amor mentem oblectante igne
Thyiades ſerò perfectas immorigera in nuptias Aura.
Et laborans abſcondit ſuum laborem, nec in lucis
Venereis ſermonibus conuerſabatur prope Auram,
Ne ipſum fugeret, quid moleſtius, quàm cum ſoli
Viri amant, & non deſiderant fœminæ?
Et tenuit pectoribus infixum telum amorum,
Virginem in curſum habuit canes agitantem in luco
Venereis ventis ſublata tunica,
Femur adſpiciens emoliebatur Bacchus vagus.
Serò verò æſtuante amore agitatus Aura
Bacchus conſilij inops, verbum dixit rabioſa voce.
Panis ego amore infelicis habeo imaginem, quòd me fugit
Virgo ventiuaga, in deſertis verſante verò calceo,
Errat inſtabilis non conſpicienda plus quàm Echo,
Beate Pan ipſo Bromio longè magis, quòd me fugiens
Remedium inuenisti amoris in mentem demulcente voce,
Tuum ſonitum poſterius vocalis reſpondet inſtabilis Echo,
Elocuta loquacem ſermonem ſimilem, vtinam & ipſa
Ex oribus vnum ſermonem eructaret virgo Aura.
Hic amor non omnibus eſt ſimilis, non enim ipſa
Virginibus ceteris conſimilem morem fouet.
Quale mei doloris quondam remedium? ánne te mulcebo
Nutu Venereo? quando mulcetur immutabilis Aura
Motis ſuperciliis, amore inſanum oculum intendens
Quis nuptialibus ſermonibus ſeduceret mentem vrſæ
In Venerem, in amorem? quis conuerſaretur cum leæna?
Quis quercui ſermonem dixit? quis inanimem ſeduxit piceam?
Quis aſperam perſuaſit, & in nuptias duxit petram?
Qualis vir oblectaret intemerata mentem Auræ?
Qualis vir oblectaret? mitra & tunica carenti verò puellæ
Quis nuptias aut amoris tutorem ceſtum diceret?
Quis ſuauem ſtimulum amoris, aut nomen Veneris?
Magis Minerua fortè perſuaderetur, neque verò me fugit
Diana imperterrita quantum virginitatem amans Aura.

Nemeſis Auram virginitate amiſſa punitura.

Nemeſis ad Auram accedit.

Nemeſis Amorem in Auram ſuſcitat. Bacchus Auram amat.

Amor non reciprocus infelix.

Aura virgo moroſa.

Vtinam amico ore verbum hoc tantum diceret,
Bacche, fruſtra deſideras, ne quæras virginem Auram.
Dixit florido in prato ambulans,
Amor Bacchi infelix.
Vernalibus apud ventos & benefragrantem myrtum,
Dulciter meridians, pedes ſopiuit, circa vero arborem
Iacebat ſibilantem habens Zephyri Auram,
Et amore & labore correptus, ſedenti verò
Coæua, eodem palatio educata, ſuſpiciens è ramo,
Virgo ſine vittis Adonias dixit Nympha,
Veneri fidelia ferens, & deſideranti Baccho.
Non poterit vnquam Bacchus ducere in lectum Auram,
Niſi ipſam grauiter vinctam compedibus vinciat,
Vinculis Venereis pedes & manus conſtringens,
Virgo Aura in ſomnis ſtuprāda.
Aut ipſam dormientem ſubiugans nuptiis
Virginis dote carentem ſpoliauerit virginitatem.
Sic locuta reuerſa coæuo occultabatur ramo,
Subiens querneam iterum domum, verum hic laborans
Bacchus amoriparis mentem commiſit ſomniis.
Anima verò ventiuaga mortuæ Ariadnæ
Suauiter dormienti aſtans Baccho,
Æmula poſt mortem in ſomnio apparente dixit ſermone:
Immemor Bacche tuarum priorum nuptiarum,
Bacchi leuitas in amore accuſatur.
Aura amor habet te, & non curas Ariadnem.
Hei mihi ob meum Theſea, quem rapuit acerbi venti!
Hei mihi ob meum Theſea, quem ſortita eſt virum Phædra!
Nō forte mihi fatale erat fugere iuramentū violantē ventum,
Non dulcis ſomnolentam me reliquit iuuenis, pro ipſo verò
Nupta ſum amore infelici, & deceptori Baccho.
Hei mihi quòd non mortalem habui ego citò morientem coniugem!
Et ſanè amore inſanienti armata Baccho
Lemniadum fuiſſem & ego vna mulierum.
Sed multiplicium nuptiarum adſcenſorem thalamorum
Sponſum iuramentum fallentem poſt Theſea & te vocabo.
Si verò te munus amoris poſtulat tua ſponſa,
Accipe mihi fuſum amabile munus amorum,
Vt prebeas impie ſcopulos amanti tuæ puellæ
Munera tuæ coniugis Minoidis filiæ, vt quis dicat.
Dedit filum Theſeo, & fuſum Baccho.
Et tu poſt Saturnium lectum poſt lectum mutans,
Opera mulierum amore inſanientis imitare tui patris,
Furorem habens inſanabilem alternæ Veneris,
Sithoniæque coniugis nuper coniunctorum Hymenæorum.
Pallenes nuptias noui, & Althææ Hymenæos
Coronis Gratiarum mater.
Tacebo amorem Coronidis, cuius è lectis
Tres Charites natæ ſunt coniuges, ſed Mycenæ
Mortem meam dicite, & horribilem oculum Meduſæ,
Et inuidè in amorem coactæ Ariadnæ
Littora Naxi clamate ſponſe Theſeu
Minoa agitat te iratæ Baccho.
Ariadnæ mariti infideles.
Sed quid Cecropiæ recordor? in Venerem enim
Reprehendo vtrumque, & Theſea & Bacchum.
Sic locuta vmbroſo perſimilis impulſa fuit fumo,
Et audax impellebatur Bacchus excutiens alam ſomni.
Lugentem verò miſeratus in ſomnis apparentem Ariadnē,
Et dolum verſutum quærebat ducem amorum.
Nymphæ verò Aeacidis priorum recordabatur thalamorū,
Quomodo amabilem doloſo amore vxorē habuiſſet puellam,
Somnum habens ducem ebrietate errantium nuptiarum.
Cum quidem vellet Bacchus inſtruere dolum cubilis,
Aura ſitiēs aquā quærit.
Tunc verò vaga Lelantias currebat puella,
Fontem quærens correpta ardenti ſiti.
Neque verò latuit Bacchū in montibus currēs inſtabilis Aura
Bacchus rupe thyrſo diuiſa vini fontem aperuit.
Siticuloſa, celeriter verò currens ad fundum petræ,
Thyrſo terram percuſſit, diuiſa verò rupe
Spontaneum generauit vinum bene parturienti mamma
Flumine purpuranti, gratificata verò Baccho
Famulæ ſolis deſcripſerunt floribus horæ
Fontis ſummas frontes, & bene fragrantibus ventis
Nuper nati prati flagellabatur dulcis aër.

Αἴθε φίλοις ςομάτεσσιν ἔπος τόδε μοῦνον ἐνίσπῃ·
Βάκχε, μάτην ποθέεις, μὴ δίζεο παρθένον Αὔρην.
Εἶπεν ἀνθεμόεντος ἔσω λειμῶνος ὁδεύων,
Εἰαρινοῖς ἀνέμοισι καὶ εὐόδμῳ παρὰ μύρτῳ
Ἡδὺ μεσημβρίζων, πόδας εὔνασεν, ἀμφὶ δὲ δένδρῳ
Κέκλιτο συρίζουσαν ἔχων ζεφυρῆτιν Αὔρην,
Καὶ καμάτῳ καὶ ἔρωτι κατάσχετος· ἑζομένῳ δὲ
Ἥλικος, ἐν τῷ μελάθρῳ, ἀποκύψασα κορύμβου,
Παρθένος ἀχρήδεμνος Ἀδωνιὰς ἔννεπε νύμφη,
Κύπριδι πιστὰ φέρουσα, καὶ ἱμείροντι Λυαίῳ·
Οὐ δύνασαί ποτε Βάκχε ἄγειν ἐπὶ δέμνιον Αὔρην,
Εἰ μή μιν βαρύδεσμον ἀλυκτοπέδῃσι πεδήσῃς,
Δεσμοῖς Κυπριδίοισι πόδας καὶ χεῖρας ἑλίξας,
Ἤ μιν ὑπνώουσαν ὑποζεύξας ὑμεναίοις
Παρθενικὴν ἀνάεδνον ἀποσκυλεύσῃς κορείην·
Ὣς φαμένη παλίνορσος ὁμήλικι κεύθετο θάμνῳ,
Δυσαμένη δρυόεντα πάλιν δόμον· αὐτὰρ ὁ κάμνων
Βάκχος ἐρωτοτόκοισι νόον πόμπευεν ὀνείροις·
Ψυχὴ δ' ἠνεμόεσσα τεθνηκυίης Ἀριάδνης
Νήδυμον ὑπνώοντι παρισταμένη Διονύσῳ,
Ζηλήμων μετὰ πότμον ὀνειρείῳ φάτο μύθῳ.
Ἀμνήμων Διόνυσε τεῶν προτέρων ὑμεναίων,
Αὔρης ζῆλος ἔχει σε, καὶ οὐκ ἀλέγεις Ἀριάδνης·
Ὤ μοι ἐμοῦ Θησῆος, ὃν ἥρπασαν πικροὶ ἀῆται!
Ὤ μοι ἐμοῦ Θησῆος, ὃν ἔλλαχεν αἶσα Φαίδρα!
Οὐ τάχα μοι πέπρωτο φυγεῖν ψευδόρκιον ἄνδρα,
Οὐ γλυκὺς ὑπναλέην με λέλοιπε νέος, ἀντὶ δὲ κείνου
Νυμφεύθην δυσέρωτι καὶ ἠπεροπῆι Λυαίῳ·
Ὤ μοι ὅτ' οὐ βροτὸν ἔσχον ἐγὼ θνητόποτμον ἀκοίτην!
Καί κεν ἐρωμανέοντι κορυσσομένη Διονύσῳ
Λημνιάδων γενόμην καὶ ἐγὼ μία θηλυτεράων·
Ἀλλὰ πολυσπορίων γάμων ἐπιβήτορα λέκτρων
Νυμφίον ὀρκαπάτην μετὰ Θησέα καὶ σὲ καλέσσω·
Εἰ δέ σε δῶρον ἔρωτος ἀπαιτίζει σέο νύμφη,
Δέξο μοι ἠλακάτην φιλοτήσιον ἕδνον ἐρώτων,
Ὄφρα πόρῃς ἀθέμιστε δολοσκοπέλῳ σέο νύμφῃ
Δῶρα τεῆς ἀλόχου Μινωΐδος, ὥς κέ τις εἴπῃ·
Δῶκε μίτον Θησῆι, καὶ ἠλακάτην Διονύσῳ.
Καὶ σὺ μετὰ Κρονίωνα λέχος μετὰ λέκτρον ἀμείβων,
Ἔργα γυναιμανέος μιμήσαο σεῖο τοκῆος,
Οἶστρον ἔχων ἄκεστον ἀμοιβαίης Ἀφροδίτης,
Σιθονίης τ' ἀλόχοιο νεοζυγέων ὑμεναίων
Παλλήνης γάμον εἶδες, καὶ Ἀλθαίης ὑμεναίους,
Σιγήσω φιλότητα Κορωνίδος, ἧς ἀπὸ λέκτρων
Τρεῖς Χάριτες γεγάασιν ὁμόζυγες· ἀλλὰ Μυκῆναι
Πότμον ἐμὸν φθέγξασθε, καὶ ἄγριον ὄμμα Μεδούσης,
Καὶ φθονερῶς ἐς ἔρωτα βιαζομένης Ἀριάδνης
Ἠϊόνες Νάξοιο βοήσατε νυμφίε Θησεῦ
Μινώα κλονέει σε χολωομένῳ Διονύσῳ·
Ἀλλὰ τί Κεκροπίης μιμνήσκομαι; ἐς Παφίην γὰρ
Μέμφομαι ἀμφοτέροις καὶ Θησέϊ καὶ Διονύσῳ·
Ὣς φαμένη σκιόεντι πανείκελος ἔσσυτο καπνῷ,
Καὶ θρασὺς ἔσσυτο Βάκχος ἀνασσείων πτερὸν ὕπνου.
Μυρομένην δ' ᾤκτειρεν ὀνειρείην Ἀριάδνην,
Καὶ δόλον ἀλλοπρόσαλλον ἐδίζετο πομπὸν ἐρώτων·
Νύμφας δ' Αἰακίδας προτέρων ἐμνήσατο λέκτρων,
Πῶς ἐρατὴν δολόεντι πόθῳ νυμφεύσατο κούρην,
Ὕπνον ἔχων πομπῆα μεθυσφαλέων ὑμεναίων·
Ὄφρα μὲν ἤθελε Βάκχος ἐπιστήσειν δόλον εὐνῆς,
Τόφρα δὲ φοιταλέη Ληλαντιὰς ἔδραμε κούρη,
Πίδακα μαστεύουσα κατάσχετος αἴθοπι δίψῃ·
Οὐδὲ λάθεν Διόνυσον ὀρίδρομος ἄστατος Αὔρη
Διψαλέη· ταχινὸς δὲ θορὼν ἐπὶ πυθμένα πέτρης,
Θύρσῳ γαῖαν ἄραξε, διχαζομένης δὲ κολώνης
Αὐτομάτην ὤδινε μέθην εὐώδινι μαζῷ
Χεύματι πορφυρέεντι· χαριζόμεναι δὲ Λυαίῳ
Δμωΐδες ἠελίοιο κατέγραφον ἄνθεσιν Ὧραι
Πίδακος ἄκρα μέτωπα, καὶ εὐόδμοισιν ἀήταις
Ἀρτιφύτου λειμῶνος ἱμάσσετο νήδυμος ἀήρ.

Εἶχε δὲ Ναρκίσσοιο φερώνυμα φύλλα κορύμβων
Ἠιθέου χαρίεντος, ὃς εὐπετάλῳ παρὰ Λάτμῳ
Νυμφίος Ἐνδυμίων, κεραὴν ἔσπειρε Σελήνην·
Ὃς πάρος ἠπεροπῆος εὔχροος εἴδεϊ κωφῷ
Εἰς τύπον αὐτοτέλεστον ἰδὼν μορφούμενον ὕδωρ,
Κάτθανε παπταίνων σκιοειδέα φάσματα μορφῆς·
Καὶ φυτὸν ἔμπνοον εἶχεν Ἀμυκλαίης ὑακίνθου.
Εἰαριναὶ δ' ἐλίγαινον ἀηδόνες ὑψόθι φύλλων
Ἱπτάμεναι ἀγεληδὸν ἐπ' ἀνθεμόεντι κορύμβῳ·
Κεῖθι δὲ διψώουσα μεσημβρινὰς ἔτρεχεν Αὔρη·
Ἀμφὶ δέ οἱ βλεφάροισιν Ἔρως κατέχευεν ὀμίχλην,
Κεῖθι διαψαύουσα Διὸς χύσιν, ἤ τινα πηγήν,
Ἢ ῥόον ἀθρήσειεν ὀρεσσιχύτου ποταμοῖο·
Ἀλλ' ὅτε Βακχείην ἀπατήλιον ἔδρακε πηγήν,
Δὴ τότε οἱ βλεφάρων σκιόεν νέφος ἤλασε Πειθώ,
Τοῖον ἔπος βοόωσα γάμου προάγγελον· Αὔρη
Παρθενική, μάλα δεῦρο, τελεσσιγάμοιο δὲ πηγῆς
Εἰς στόμα δέξο ῥέεθρα, καὶ εἰς σέο κόλπον ἀκοίτην·
Κούρη δ' ἄσμενος εἶδε, παραπροχυθεῖσα δὲ πηγῇ
Χείλεσιν οἰγομένοισιν ἀνήφυσεν ἰκμάδα Βάκχου·
Παρθενικὴ δὲ πιοῦσα, τοσὴν ἐφθέγξατο φωνήν·
Ναϊάδες, τί τὸ θαῦμα; πόθεν πέλε νήδυμον ὕδωρ;
Τίς ποτὸν ἔβλυσε τοῦτο, τίς οὐρανίη τέκε γαστήρ;
Ἔμπης τοῦτο πιοῦσα ποτὶ δρόμον οὐκέτι βαίνω,
Ἀλλὰ πόδες βαρύθουσι, καὶ ἡδὺ θέλγομαι ὕπνῳ,
Καὶ σφαλεροῦ στόματος ἁπαλόχροον ἦχον ἰάλλω·
Εἶπε, καὶ ἀστήρικτον ἑοῦ ποδὸς εἶχε πορείην·
Ἤιε δ' ἔνθα καὶ ἔνθα πολυπλανέεσσι πορείαις,
Πυκνὰ περὶ κροτάφοισι τινασσομένοιο καρήνου,
Καὶ κεφαλὴν ἔκλινεν ἐρειδομένην σχεδὸν ὤμων,
Εὐρ[illegible] ὑπὲρ δαπέδοιο, τανυπτόρθῳ ἐπὶ δένδρῳ
Παρθενικὴν ἀφύλακτον ἐπιτρέψασα χαμεύνῃ,
Καὶ πυρόεις βαρύγουνος Ἔρως δεδοκημένος Αὔρην
Οὐρανόθεν κατέπαλτο, γαληναίῳ δὲ προσώπῳ
Μειδιόων ἀγόρευεν ὁμοφρονέων Διονύσῳ·
Ἀγρώσσεις Διόνυσε, ἰαύει δέ σοι παρθένος Αὔρη·
Ὣς εἰπὼν, ἐς Ὄλυμπον ἐπείγετο, καὶ παρὰ πάλλων
Εἰαρινοῖς πετάλοισιν ἐχάζετο, τοῦτο χαράξας·
Νυμφίε, λέκτρα τέλεσσον, ἕως ἔτι παρθένος εὕδει
Σιγῇ ἐφ' ἡσυχίην, μὴ παρθένον ὕπνος ἐάσῃ·
Καί μιν ἰδὼν ἰόβακχος ἐπ' ἀστρώτοιο χαμεύνης,
Νυμφιδίην Ληθαῖον ἀμεργομένην πτερὸν ὕπνου,
Ἄψοφος ἀκροτάτοισιν ἀσάμβαλος ἴχνεσιν ἕρπων,
Κωφὸν ἀφωνήτοιο μετῄιε δέμνιον Αὔρης·
Χειρὶ δὲ φειδομένῃ, γλαφυρὴν ἀπέθηκε φαρέτρην
Παρθενικῆς, καὶ τόξα κατέκρυφε κοιλάδι πέτρῃ,
Μή μιν ἀποσείσειε τιναξαμένη πτερὸν ὕπνου,
Καὶ δεσμοῖς ἀλύτοισι πόδας σφηκώσατο κούρης,
Καὶ παλάμαις ἑλικηδὸν ἐπεσφρηγίσσατο σειρήν,
Μή μιν ἀλυσκάζειε, ἐπιστορέσας δὲ κονίῃ
Παρθενικὴν βαρύυπνον ἑτοιμοτάτην Ἀφροδίτην,
Αὔρης ὑπνώουσης γαμίην ἔκλεψεν ὀπώρην·
Καὶ πόσις ἦν ἀνάεδνος· ὑπὲρ δαπέδοιο δὲ δειλὴ
Οἰνοβαρής, ἀτίνακτος ἐνυμφεύθη Διονύσῳ,
Καὶ σκιεραῖς πτερύγεσσι περισφίγγων δέμας Αὔρης
Ὕπνος ἔην Βάκχοιο γαμοστόλος· ὅττι καὶ αὐτὸς
Πειράθη Παφίης, καὶ ὁμόζυγός ἐστι Σελήνης,
Καὶ νυχίης φιλότητος ὁμόστολός ἐστιν ἐρώτων,
Καὶ γάμος ὡς ὄναρ ἔσκε, πολυσκάρθμῳ δὲ πορείῃ
Εἰς χορὸν αὐτοέλικτον ἀνεσκίρτησε κολώνη·
Ἡμιφανὴς δ' ἐδόνησεν Ἁμαδρυὰς [illegible] πεύκην·
Μοῦνος δ' ἦν ἀχόρευτος ἐν οὔρεσι παρθένος Ἠχώ·
Αἰδομένη δ' ἀκίχητος ἐκεύθετο πυθμένι πέτρης,
Μὴ γάμον ἀθρήσειε γυναιμανέος Διονύσου,
Καὶ τελέσας ὑμέναιον ἀδουπήτων ἐπὶ λέκτρων
Νυμφίος ἀμπελόεις, περιλαμβάνων ἴχνος ἀείρας
Νύμφης μὲν κύσε χεῖλος ἐπήρατον, ἀκλινέας δὲ
Λῦσε πόδας καὶ χεῖρας, ἀπὸ σκοπέλου δὲ φαρέτρην
Χειρὶ λαβών, καὶ τόξα πάλιν παρακάτθετο νύμφῃ,

Habuit verò Narciſſi verũ nomen habentia folia raniorum
Iuuenis gratioſi, qui foliis ornatum apud Latmum
Sponſus Endymion cornuta ſeminauit Luna.
Qui prius deceptoris formoſi forma ſurda
In imaginem per ſe perfectam videns tranſmutatam aquã,
Mortuus eſt aſpiciens umbroſa ſpectra forma.
Et plantam viuam habuit Amyclae Hyacinthi,
Vernales verò reſonabant philomela ſuper foliis
Volitantes gregatim in florido ramo.
Ibidem verò ſitiens meridians cucurrit Aura.
Circa verò ipſi oculis amor defudit caliginem
Ibi perfodiens Iouis fluxum, num quendam fontem,
Aut fluxum cerneret à montibus defuſi fluuij,
Sed poſtquam Bacchicum fallacem vidit fontem:
Tunc ſanè ipſi oculorum umbroſam nubem depulit Suada,
Tale verbum clamans nuptiarum praenuncium: Aura
Virgo accede huc, nuptias perficientis verò fontis
In os accipe flumina, & in tuum ſinum coniugem,
Puella verò libens cernebat, apud fontem verò profuſa
Labiis apertis hauſit liquorem Bacchi, — Aura delectatur vini potu.
Virgo verò bibens talem dixit vocem:
Naiades, quod hoc miraculum? unde fuit dulcis aqua?
Quis potum ſcaturiit hunc? quis cœleſtis genuit venter?
Tamen hoc bibens ad curſum non amplius ſcando,
Sed pedes grauantur, & dulci oblector ſomno,
Et errantis oris mollem ſonitum emitto.
Dixit, & inconſtantem ſui pedis habuit greſſum,
Ibat verò hinc & hinc multum errantibus greſſibus, — Ebria Aura vagatur & titubat.
Crebro circa tempora vibrato capite,
Et caput inclinauit innixum prope humeros,
Iuuenis verò ſuper ſolo latos ramos habente ſuper arbore
Virginem incuſtoditam indulgens cubili,
Et ignitus tarda genua habens Amor intuens Auram
E cœlo deſiluit, ſerena verò fronte
Ridens dixit conſentiens Baccho:
Dormis Bacche, expectat verò te virgo Aura.
Sic locutus in cœlum extollebatur, & alas quatiens
Vernalibus foliis cedebat hoc inſcribens:
O ſponſe concubitum perfice, quamdiu adhuc virgo dormit,
Silentio in nobis, ne virginem ſomnus relinquat.
Et ipſam cernens Bacchus in non ſtrato lecto,
Sponſalia Lethaeam oppreſſam pennam ſomni,
Sine ſtrepitu ſummis ſine ſandalio veſtigiis repens,
Surdum tacentis acceſſit cubile Aura. — Bacchus Auram dormientem accedit & vitiat.
Manu verò parcente concauam depoſuit pharetram
Virginis, & arcus abſcondit ſub caua petra,
Ne ſe excitaretur excutiens pennam ſomni,
Et vinculis inſolubilibus pedes conſtrinxit puella,
Et manibus volutim circumſignauit catenam,
Ne ſe effugeret, ſternens verò in puluerem
Virginem grauiter dormientem paratiſſimam Venerem,
Aura ſomnolenta nuptialem furatus eſt fructum.
Et ſponſus erat ſine munere nuptiali: ſuper ſolo verò miſera
Vino grauis, inconcuſſa nupta fuit Baccho,
Et in umbroſis alis circumſtringens corpus Aura
Somnus erat Bacchi nuptias adornans, quod & ipſe
Expertus hic Paphiam, & coniunx eſt Luna,
Et nocturni amoris comes eſt amorum,
Et nuptiae tanquam ſomnium erat, multũ ſaltãte verò greſſu
In chorum per ſe volutum ſaltabat rupes.
Semiapparens verò concuſſit Hamadryas cauam piceam
Solus verò erat ſine ſaltatione in montibus virgo Echo.
Pudore ſuffuſa verò incomprehenſibilis abſcondebatur in fundo petra,
Ne nuptias cerneret mulierum amore inſanientis Bacchi,
Et perficiens concubitum non ſtrepentibus in lectis
Sponſus viteus cautum veſtigium tollens
Sponſa quidem oſculatus eſt labium amabile, immotos verò
Soluit pedes & manus, à ſcopulo verò pharetram
Manu ſumens, & arcus rurſus prope poſuit apud Nymphã,

Et Satyros prope acceſſit adhuc ſtrans Hymenæos,
Somnolentis ventis intuigens concubitum Auræ:
Nympha verò ex amore recurrit, membris ſoluta verò
Somnum occultorum excuſſit teſtem amorum:
Obſtupuit verò intuens caſtam extra mitram,
Pectora nudata, & inocculatam plicaturam femoris,
Et nuptiali gutta circumdatam tunicam,

Auræ furor

Raptam ſine munere nuptiali nunciantem virginitatem,
Furebat aſpiciens, & applicauit circularem mitram
Pectora rurſus obumbrans, & conſuetæ veſtigia mamillæ
Virginali cingulo fruſtra conſtrinxit vinculo,
Dolens verò eiulauit correpta ſaltatione rabiei.
Ruſticos verò perſequebatur, & frondibus ornatam apud ripam
Vleſcens doloſum maritum vindice lege,

Aura in paſtores ſæuit.

Cuſtodes ouium laniauit, immiti verò ferro
Bubulcum occidit potius, poſtquam didicit ſponſum auroræ

Tithonus paſtor ab amore amatus.

Tithonum gratioſum amore inſinuantem virum bubulcum,
Quòd boum greges curantem habuiſſet & ipſa
Latmium Endymionem boum agitatrix Luna
Audiuit & Phrygium, quem occidit virgo alia
Hymni acerbum amorem ab amore percuſſi paſtoris,
Caprarium occidit magis totam multitudinem occidit caprarum,
Grauia paſſa, quòd Pana inſanum vidiſſet puella
Eiuſdem naturæ ſequentem hirſutæ capellæ imaginem.
Sperabat enim valde hoc amore concuſſus auroræ,
Quòd ipſam ſomnolentam violaſſet ouium paſtor Pan.
Agricolas verò domuit multo magis, quoniam & ipſi
Veneri famulantur, ſiquidem fuit agricola vir

Iaſiō agricola Cereris maritus.

Iaſion Cereris manipulos generantis coniux.
Occidit verò venatorem antiquiore aliquo ſermone
Perſuaſa. Cephalum enim matre carentis ciuem Mineruæ
Audiuit iuuenem, roſis coronatæ maritum auroræ.
Bacchica verò dilaniauit famulos vitis,
Quòd merum amantis poculi ſcaturientes liquorem
Vino graues, amore impotentes miniſtri ſunt Bacchi.
Nondum enim cognouerat fallaciam Bacchi,
Et amorem deceptorem merum amantis Veneris.
Sed ſcopulos amantium tuguria vacuauit paſtorum,
Sanguine rubicundo circumſpargens rupes.
Et mentem excitans correpta ſaltu rabiei

Veneris ſtatua vapulat ab Aura.

Veneris in domum venit; comminatorem verò ceſti
Soluens cingulum recens contextæ tunicæ
Molle inſuperabilis corpus flagellauit Deæ:
Et ſimulachrum rapiens nuptias perficientis Veneris,
Sangarium prope venit, volutam verò fluminis
Nudis Naiadibus præbuit nudam Venerem.

Aura ſæuit in ſimulachrum Cupidinis.

Et poſt diuinam ſtatuam per ſe volutam ſcuticam,
Simulachrum molle amoris iaculabatur in puluerem,
Et vacuam reliquit domum Cybeleidis Veneris.
Vaga verò incomprehenſibilis conſuetum ſubiit lucum,
Et ſarculas tetigit, rurſus verò recordabatur venationis,
Et humidis ſuperciliis ſuam defleuit virginitatem,

Aura fletum.

Acutè verò eiulans talem dixit vocem:
Quis Deus noſtra reſoluit vincula virginitatis?
Siquidem me dormientem ſolitariis in lectis,
Imaginem diſſimulans vitiauit conſiliarius Iupiter,
Neque etiam noſtram reueritus eſt vicinam Rheam,

Aura cœlo & Ioui minatur.

Agreſtiores poſt feras ſagittis petam polum aſtrorum,
Si verò mihi ſomno oppreſſæ concubuit Phœbus Apollo,
Euertam omnibus caram totam petroſam Pytho,
Si verò lectum prædatus eſt meus Cyllenius Mercurius,
Arcadiam radicitus meis telis perdam,
Et faciam famulam meam aureum caliendrum habentem Suadam.
Si verò dolis nuptialibus ſomno oppreſſorum Hymenæorum
Improuiſus Bacchus meam ſpoliauit virginitatem,
Veniam ubi eſt Cybelæ domus, alticollis verò
Furore inſanum Bacchum à Tmolo fugabo,
Et lethalem humeris ſuſpendens pharetram
In Paphum, in Phrygiam armabor, utroſque enim

Καὶ Σατύρων σχεδὸν ἦλθεν ἐπιτρύζων ὑμέναιον,
Ὑπναλέοις ἀνέμοισιν ὀπιπεύσας λέχος Αὔρης·
Νύμφη δ' ἐκ φιλότητος ἀνέδραμε· λυσιμελὴς δὲ
Ὕπνον ἀκηρύκτων ἀπεσείσατο μάρτυρα ἐρώτων·
Θάμβεε δ' εἰσορόωσα σαόφρονος ἔκτοθι μίτρης,
Στήθεα γυμνωθέντα, καὶ ἀσκεπέος πτύχα μηροῦ,
Καὶ γαμίῃ ῥαθάμιγγι περιστιχθέντα χιτῶνα,
Ἁρπαμένην ἀέκοντος ἀναγγέλλοντα κορείην,
Μαίνετο παπταίνουσα, καὶ ἥρμοσε κυκλάδα μίτρην,
Στέρνα πάλιν σκιόωσα, καὶ ἀήθεος ἴχνια μαζοῦ
Παρθενίῳ ζωστῆρι μάτην ἐσφίγγετο δεσμῷ,
Ἀχνυμένη δ' ὀλόλυζε κατάσχετος ἅλματι λύσσης·
Ἀγρονόμους δ' ἐδίωξε, καὶ ἔμπαλι σχεδὸν ὄχθης
Γινομένην δολόεντα πόσιν ποινήτορι θεσμῷ,
Μηλονόμους ἐδάιξεν, ἀμειλίκτῳ δὲ σιδήρῳ
Βουκόλον ἔκτανε μᾶλλον, ἐπεὶ μάθε νυμφίον Ἠοῦς
Τιθωνὸν χαρίεντα δι' ἵμερον ἀνέρα βούτην,
Ὅττι βοῶν ἀγέλης μεμελημένον εἶχε καὶ αὐτὴ
Λάτμιον Ἐνδυμίωνα βοῶν ἐλάτειρα Σελήνη,
Ἔκλυε καὶ Φρυγίοιο, τὸν ἔκτανε παρθένος ἄλλη
Ὕμνου πικρὸν ἔρωτα πεδοβλήτοιο νομῆος,
Αἰπόλον ἔκτανε μᾶλλον, ὅσον χύσιν ἔκτανεν αἰγῶν,
Αἰνοπαθής, ὅτι Πᾶνα δυσίμερον ἔδρακε κούρη
Ἰσοφυῆ μεθέποντα δασύτριχος αἰγὸς ὀπωπήν·
Ἔλπετο γὰρ μάλα τοῦτο πόθῳ δεδονημένος Ἠοῦς,
Ὅττι μιν ὑπναλέην ἐβιήσατο μηλονόμος Πάν·
Γειοπόνους δ' ἐδάμασσε πολὺ πλέον, ὅττι καὶ αὐτοὶ
Κύπριδι θητεύουσιν, ἐπεὶ πέλε γείτονος ἀνὴρ
Ἰασίων Δηοῦς ἀμαλλοτόκου παρακοίτης,
Ἔκτανε δ' ἀγρευτῆρα παλαιοτέρῳ τινὶ μύθῳ
Πειθομένη· Κέφαλον γὰρ ἀμήτορος ἀστὸν Ἀθήνης
Ἔκλυεν ἠβητῆρα, ῥοδοστεφέος πόσιν Ἠοῦς·
Βακχείους δ' ἐδάιξεν ὑποδρηστῆρας ὀπώρης,
Ὅττι φιλακρήτοιο μέθης βλύζοντες ἐέρσην
Οἰνοβαρεῖς, δυσέρωτες ὀπάονές εἰσι Λυαίου·
Οὔπω γὰρ δεδάηκε δολοφροσύνην Διονύσου,
Καὶ πόθον ἠπεροπῆα φιλακρήτου Κυθερείης·
Ἀλλὰ φιλοσκοπέλων καλύβας κενέωσε νομήων,
Αἵματι φοινήεντι περιρραίνουσα κολώνας·
Καὶ νόον αἰθύσσουσα κατάσχετος ἅλματι λύσσης
Κυπρίδος εἰς δόμον ἦλθεν· ἀπειλητῆρα δὲ κεστοῦ
Λυσαμένη ζωστῆρα νεοκλώστοιο χιτῶνος,
Ἁβρὸν ἀνικήτοιο δέμας μάστιζε θεαίνης·
Καὶ βρέτας ἁρπάξασα τελεσσιγάμου Κυθερείης,
Σαγγαρίου σχεδὸν ἦλθε, κυλινδομένην δὲ ῥεέθρου
Γυμνῇς Νηιάδεσσι πόρεν γυμνὴν Ἀφροδίτην·
Καὶ μετὰ θεῖον ἄγαλμα, καὶ αὐτοέλικτον ἱμάσθλην,
Δείκηλον ἁβρὸν Ἔρωτος ἀπηκόντιζε κονίῃ,
Καὶ κενεὸν λίπε δῶμα Κυβηλίδος Ἀφρογενείης·
Φοιταλέη δ' ἀλίαστος ἐθήμονα δύσατο λόχμην,
Καὶ σκαλίκων ἔψαυσε, πάλιν δ' ἐμνήσατο θήρης,
Καὶ δροσεροῖς βλεφάροισιν ἑὴν στονάχιζε κορείην,
Ὀξὺ δὲ κωκύουσα τόσην ἐφθέγξατο φωνήν·
Τίς θεὸς ἡμετέρης ἀνελύσατο δεσμὰ κορείης;
Εἰ μὲν ἐμὲ κνώσσουσαν ἐρημονόμων ἐπὶ λέκτρων,
Εἶδος ὑποκλέπτων ἐβιήσατο μητίετα Ζεύς,
Οὐδὲ καὶ ἡμετέρην ᾐδέσσατο γείτονα Ῥείην,
Ἀγροτέρους μετὰ θῆρας ὀιστεύσω πόλον ἄστρων·
Εἰ δέ μοι ὑπναλέῃ συνελέξατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
Πέρσω πασιμέλουσαν ὅλην πετρώδεα Πυθώ·
Εἰ δὲ λέχος σύλησεν ἐμὸν Κυλλήνιος Ἑρμῆς,
Ἀρκαδίην προθέλυμνον ἐμοῖς βελέεσσιν ὀλέσσω,
Καὶ τελέσω θεράπαιναν ἐμὴν χρυσάμπυκα Πειθώ·
Εἰ δὲ δόλοις γαμίοισιν ὑπνωόντων ὑμεναίων
Ἀφραδέως Διόνυσος ἐμὴν σύλησε κορείην,
Ἵξομαι ἧχι πέλει Κυβέλης δόμος, ὑψιλόφου δὲ
Οἰστρομανῆ Διόνυσον ἀπὸ Τμώλοιο διώξω,
Καὶ φονίην ὤμοισιν ἐπικρεμάσασα φαρέτρην
Εἰς Πάφον, εἰς Φρυγίην θωρήξομαι· ἀμφοτέρους γὰρ

Τόξον ἐμὸν τανύσω, καὶ Κύπριδι, καὶ Διονύσῳ·
Σοὶ πλέον Ἰοχέαιρα χολώσομαι, ὅττι με κούρην
Οὐ κτάνες ὑπνώουσαν ἔτι παρθένον· οὐδὲ γὰρ αὐτοῖς
Σοῖς χαλεποῖς βελέεσσιν ἐθωρήχθης παρακοίτῃ·
Ἔννεπε, καὶ ξυνέωσεν ἑὴν ἀεσίφρονα φωνήν,
Δάκρυσι νικηθεῖσα. τελεσσιγάμου δὲ Λυαίου
Παιδογόνου πλησθεῖσα γονῆς δυσπάρθενος Αὔρη,
Διπλόον ὄγκον ἄειρε, γυνὴ δ' ἐπεμήνατο φόρτῳ,
Ἄσχετα βακχευθεῖσα γονῆς δυσπάρθενος Αὔρη,
Ἢ σπόρος αὐτολόχευτος, ἢ ἀνέρος ἐξ ὑμεναίων
Ἠϊθέου δολίοιο, Διὸς δ' ἐμνήσατο νύμφης
Πλουτοῦς αἰνοτόκου Βερεκυντίδος, ἧς ἀπὸ λέκτρων
Τάνταλος ἐβλάστησε· καὶ ἤθελε γαστέρα τέμνειν,
Ὄφρα δαϊζομένης ἀπὸ νηδύος ἄφρονι λύσσῃ
Ἄτροφον, ἡμιτέλεστον ἀϊστώσειε γενέθλην,
Καὶ ξίφος ἠέρταζε· διὰ στέρνοιο δὲ γυμνοῦ
Δεξιτερὴν μενέαινεν ἀφειδέα φάσγανον ἕλκειν·
Πολλάκι δ' ἀρτιτόκοιο μετήϊεν ἄντρα λεαίνης,
Ὥς κεν ἐλισθήσειε θελήμονος εἰς λίνα μοίρης·
Ἀλλά μιν οὐρεσίφοιτος ὑπέκφυγε ταρβαλέη θήρ,
Μή μιν ἀποκτείνειε, μυχῷ δ' ἐκρύπτετο πέτρης,
Σκύμνον ἐρημαίοισιν ὑποθάλψασα χαμεύναις·
Πολλάκι δ' οἰδαλέοιο γυναικείου διὰ κόλπου
Αὐτοφόνος μενέαινεν ἑκούσιον ἄορ ἐλάσσαι,
Ὄφρα κεν αὐτοδίδακτος ὀνείδεα γαστρὸς ἀλύξῃ,
Καὶ στόμα τερπομένης φιλοκερτόμου Ἰοχεαίρης,
Καὶ πόσιν μενέαινεν ἑὸν πόσιν, ὄφρα καὶ αὐτή
Υἱέα δαιτρεύσειεν ἀναινομένῳ παρακοίτῃ,
Αὐτὴ παιδοφόνος καὶ σύζυγος, ὥς κέ τις εἴπῃ,
Πρόκνη παιδοφόνος ἑτέρη νέη πέλε δύσγαμος Αὔρη·
Καί μιν ὀπιπεύουσα νέην ἐγκύμονα παιδὸς
Ἄρτεμις ἐγγὺς ἵκανεν ἑῷ γελόωντι προσώπῳ,
Δειλαίην δ' ἐρέθιζε, καὶ ἀστόργῳ φάτο φωνῇ·
Ὕπνον ἴδον Παφίης θαλαμηπόλον, εἶδον Ἐρώτων
Ξανθῆς νυμφιδίης ἀπατήλια χεύματα πηγῆς,
Ἧχι ποτῷ δολόεντι νεήνιδες ἥλικα μίτρην
Ἁρπαμένων παρθενίης γάμιον λύουσιν ὀνείρῳ.
Εἶδον ἐγὼ κλίτας, οἶδα ὅπῃ ζυγίῃ παρὰ πέτρῃ
Ἀπροϊδὴς δολόεντι γυνὴ νυμφεύεται ὕπνῳ·
Κύπριδος εἶδον ὄρος φιλοτήσιον, ἧχι γυναικῶν
Παρθενίην κλέπτοντες ἀμυκάζουσιν ἀκοῖται·
Εἰπὲ γύναι φυγόδεμνε, τί σήμερον ἠρέμα βαίνεις,
Ἡ πρὶν ἀελλήεσσα, πόθεν βαρύγουνος ὁδεύεις;
Νυμφεύθης ἀέκουσα, καὶ οὐ τεὸν οἶδας ἀκοίτην,
Οὐ δύνασαι κρύπτειν κρύφιον γάμον· οἰδαλέοι γὰρ
Σὸν πόσιν ἀγγέλλουσι νεογλαγέες σέο μαζοί·
Εἰπὲ δέ μοι βαρύϋπνε, συοκτόνε, παρθένε νύμφη,
Πῶς μεθέπεις χλοάουσαν ἐρευθιόωσαν σέο μορφήν;
Τίς σέο λέκτρα μίηνε; τίς ἥρπασε σεῖο κορείην;
Ξανθαὶ Ναϊάδες, μὴ κρύψατε νυμφίον Αὔρης·
Οἶδα γύναι βαρύφορτε, τεὸν λαθραῖον ἀκοίτην,
Σὸς γάμος οὔ με λέληθε, καὶ εἰ κρύπτειν μενεαίνεις,
Σὸς πόσις οὔ με λέληθε, βαρυνομένη δέμας ὕπνῳ·
Εὐνέτις ἀστυφέλικτος ἐνυμφεύθης Διονύσῳ·
Ἀλλὰ τεὸν λίπε τόξον, ἀναινομένην δὲ φαρέτρην,
Ὄργια μυστιπόλευε γυναιμανέος σέο Βάκχου,
Τύμπανα χερσὶ φέρουσα, καὶ εὐκεράων θρόον αὐλῶν·
Πρὸς δὲ τεῆς λίτομαί σε τελεσσιγάμοιο κορείης,
Ποῖά σοι ὤπασεν ἕδνα τεὸς Διόνυσος ἀκοίτης;
Μή σοι νεβρίδα δῶκε τεῆς αὐτάγγελον εὐνῆς;
Ἢ σοὶ χάλκεα ῥόπτρα τεῶν πόρε παίγνια παίδων;
Πείθομαι, ὡς πόρε θύρσον ἀκοντιστῆρα λεόντων,
Καὶ τάχα κύμβαλα δῶκε, τάπερ δονέουσι τιθῆναι
Φάρμακα νηπιάχοισι φιλοθρήνων ὀδυνάων·
Ἔννεπε κερτομέουσα, καὶ ἔμπαλιν ᾤχετο δαίμων
Θῆρας ὀιστεύουσα τὸ δεύτερον· ἀχνυμένη δὲ
Ἠερίοις ἀνέμοισιν ἑὰς μεθέηκε μερίμνας·
Κούρη δ' οὐρεσίφοιτος ἀμάρτυρος ὑψόθι πέτρης
Ὀξὺ βέλος μεθέπουσα δυσπαθέος τοκετοῖο,

Arcum meum intendam & Veneri & Baccho.
Tibi magis Diana iraſcor, quod me puella,
Non occideris ſomno oppreſſam adhuc virginem, neque enim ipſis
Tuis callis telis armata fuiſti coniugi.
Dixit, & trepidantem ſuam retraxit vocem,
Lacrymis victa, concubitum verò perficientis Bacchi
Puerum generante plena ſemine infelix virgo Aura
Duplex onus ſuſtulit, mulier verò iraſcebatur oneri,
Intolerabiliter debacchata ob partum infelix virgo Aura,
An ſemen per ſe fœtificatum, an viri ex nuptiis
Iuuenis doloſi, Iouis verò recordabatur Nympha
Plutus ægrè enixa Berecyntidis, cuius à lectis
Tantalus germinauit, & voluit ventrem ſecare,
Vt dilacerato à ventre inſana rabie
Non nutritum, ſemiperfectum trucidaret partum,
Et gladium ſuſtulit, per pectus verò nudum
Dextra cogitauit non parcente gladium trahere:
Sæpius verò nuper enixa acceſſit antra Leænæ
Vt delaberetur voluntaria in fila Parcæ:
Sed ipſam montiuaga fugit terribilis fera,
Ne ipſam occideret, penetrali verò abſcondebatur petræ,
Catulum ſolitariis indulgens lectulis.
Sæpius verò intumentem muliebrem per ſinum
Semetipſam occidens cogitauit voluntarium enſem adigere,
Vt per ſe domita dedecus ventris euitaret,
Et os delectatæ cauillatorum Mineruæ,
Et cognoſcere ſtudebat ſuum maritum, vt & ipſa
Filium mactaret recuſanti coniugi,
Ipſa puerum occidens & coniux, vt quiſpiam diceret,
Procne filium trucidans noua fuit infeliciter nupta Aura.
Et ipſam intuens noui grauidam pueri
Diana propè venit ſua ridenti fronte.
Miſeram verò irritauit & inhumana dixit voce:
Somnum vidi Veneris thalamos ornantem, vidi amorum
Flauæ virgines fallaces fluctus fontis,
Vbi potu doloſo iuniores æqualem mitram
Raptorum virginitatis nuptiali ſoluunt ſomnio,
Noui ego cacumen, noui vbi iugiam apud petram
Improuiſa doloſo mulier nupſit ſomno.
Cypridis vidi montem amabilem, vbi mulierum
Virginitatem furantes effugiunt mariti.
Dic mulier thalamos fugiens, quid hodie lentè incedis,
Quæ prius procelloſa, vnde genibus grauis ambulas?
Nupſiſti inuita, & non tuum noſti maritum,
Non potes abſcondere occultum concubitum, tumẽtes enim
Suũ maritũ annunciãt nuper lac contrahentes tuæ mamillæ.
Dic mihi profunde dormiẽs, apros occidẽs, virgo Nympha,
Quomodo tenes pallidam rubicundam tuam formam?
Quis tuos lectos fœdauit? quis rapuit tuam virginitatem?
Flauæ Naiades, ne tegite ſponſum Auræ.
Noui mulier graue onus tollens tuum occultum coniugem,
Tuæ nuptiæ non me latent, quamuis abſcondere ſtudes,
Tuus maritus non me latet grauata corpus ſomno.
Coniux inconcuſſa nupſiſti Baccho
Sed tuum relinque arcum, recuſantem verò pharetram,
Orgia celebra mulierum amore inſanientis tui Bacchi,
Tympana manibus ferẽs, & bene cornutarũ fluxũ tibiarũ.
Per verò tuam oro te nuptias perficientem virginitatem,
Qualia tibi nuptialia munera tribuit tuus Bacchus maritus?
Nunquid tibi ceruinam dedit tui nuncium cubilis?
An tibi ferrea crepitacula tuorum præbuit luſoria inſtrumenta puerorum,
Credo quod tribuerit Thyrſum iaculatorem leonum,
Et fortè Cymbala dedit, quæ quatiunt nutrices
Remedia infantibus libenter lacrymantium dolorum.
Dixit irridens, & rurſus ſeceſſit Dea
Feras iaculans denuò, dolens verò
Aëriis ventis ſuas miſit curas.
Puella verò montiuaga ſine teſte ſuper petram
Acutum telum tractans grauiter patientis partus,

Aura Dianam incuſat.

Aura grauida.

Pluto Tantali mater.

Aura ſe vult interimere.

Hei mihi quòd damnatis nunquam ludibria deſunt.

Acerbiſſima irriſio.

Uagum rugitum parturientis habuit leana.
Petræ verò contra reſonabant, grauiter tonante verò puella
Vocem reſpondens mugiebat geminum ſonitum habens
Et manus tanquam damnum circumſtringens partus (Echo.
Flebit velocem partum maturi partus.
Et partum iam perfectum coërcuit, odio enim habens
Dianam non voluit ad partum vocare,
Iunonias verò ſorores recuſauit, ne forte Bacchi
Nouercæ tanquam pueri irruerent in partum:
Puella verò dolens triſtem emiſit vocem,
Percuſſa aculeis partium nondum experta neceſſitatis:
Aurâ parturiens. *Sic Dianam videam, & impetuoſam Mineruam,*
Sic vtraſque grauidas vt cognoſcam,
Dianam grauidam accuſate Mænades horæ
Teſtimonio partus, & dicite Palladi
Virgo caſios oculos habens, nuper enixa ſine matre,
Sic communia patientem videam virginitate gaudentem
Pani concumbentem aut à principio malo Baccho? (Echo
Diana & tu generans admonitio eris Auræ
Fœmineum lac ſtillans partus conueniens virili mamma.
Dixit lugens grauiter cruciantes aculeos partus,
Et partum Diana continuit, puerum generantis verò
Nymphæ laborem exhibuit prohibiti partus,
Et initiationis, Nicæa gubernatrix Bacchi
Laborem intuens, & turpitudinem rabioſæ Auræ,
Talem occultam miſericordem emiſit vocem:
Aura communia paſſa luge & tu virginitatem,
Ventre verò onus habens grauia paſſi partus,
Perfer mihi poſt lectum habere etiam aculeum partus,
Perfer etiam infantibus inſuetam ma[m]illam præbere.
Et tu vnde bibiſti vinum meæ prædatorium mitræ,
Solatium, eſt miſeris ſocios habuiſſe malorum. *Et tu vnde bibiſti vinum donec eſſes grauida Aura?*
Et tu paſſa es nuptias fugiens, quæ paſſa ſum? ſed & ipſa
Reprehēde nuptias concinnantiū deceptorium ſomnū amorū:
Vnus dolus vtriſque nuptias cōcinnauit, vnus coniux Auræ
Virginem Nicæam fecit matrem puerorum,
Non amplius arcum habeo fericidam, non amplius neruū,
Ut prius rurſus extraho & ego telum: ſum verò miſera
Telam cōficiēs fœmina & nō amplius impetuoſa Amazon.
Dixit miſerata prolem perficientis laborem Auræ,
Vtpote experta partum laborioſum & ipſa.
Latona verò audiens grauiter reſonantis ſonitum Auræ,
Venit inſoleſcens denuo prope Nympham,
Vexatam verò irritauit, & inſonuit ſtimulante ſermone.
Virgo quis te fecit parturientem matrem filiorum?
Nuptias ignorans vnde lac ſortita eſt mamilla?
Non vidi, non audiui quòd puella filium pareret.
Virginem parere miraculum. *Numne naturam mutauit pater meus, vel nunc mulieres*
Sine nuptiis gignunt, tu enim virginitatem amans puella
Paris nouos liberos, quamuis odio habens Venerem,
Anne ſane gubernatricem neceſſarii partus
Dianam non vocans puerpera, quòd tu ſola
Ad partum agreſtiore non indiges Diana.
Neque tuum Bacchum obſtetrice carentibus à ſinibus
Vidit Ilithyia tua perductrix generationis.
Sed ipſum ſemiperfectum obſtetricata fulmina:
Ne iraſcaris quod pueros in ſcopulis parias,
Scopulorum regina partum experta eſt Rhea.
Quæ inuidia eſt hoc? in montibus paſti Bacchi:
Tanquam fœmina aërivaga in montibus paſti Bacchi:
Dixit, & iraſcens parturiens indoluit Nympha.
Dianam cum pudore venerans, etiam in doloribus, ah valde miſera!
Proxima erat partui, & voluit virgo eſſe,
Et infans in lucem venit velocius. Diana enim
Dicente adhuc ſermonem iaculatorem partus
Aura gemellos parit. *Geminus per ſe incitatus, ad pariendum adiutus eſt par-*
Soluto dolore cum geminis à pueris (tus Aura,
Dindymum ſublime caput habens mons dictus fuit Rhea.
Et Dea inſpiciens nouam pueris ornatam generationem,

Φοιταλέον βρύχημα λεχωΐδος εἶχε λεαίνης·
Πέτραι δ' ἀντιάχησαν, ἐρισμαράγοιο δὲ κούρης
Φθόγγον ἀμειβομένη μυκήσατο δίθροος ἠχώ·
Καὶ παλάμας ἅτε πῆμα περισφίγξασα λοχείης
Κλαῖε θοὴν ὠδῖνα πεπαινομένου τοκετοῖο·
Καὶ τόκον ἀρτιτέλεστον ἐρύκετο· ἐχθομένη γὰρ
Ἄρτεμιν οὐκ ἐθέλεσκεν ἐπ' ὠδίνεσσι καλέσσαι,
Ἡραίας δὲ θύγατρας ἀναίνετο, μή ποτε Βάκχου
Μητρυιῆς ἅτε παῖδες ἐπιβρίσωσι λοχείῃ·
Κούρη δ' ἀσχαλόωσα κατηφέα ῥῆξεν ἰωήν,
Νυσσομένη κέντροισιν ἀπειροδίνος ἀνάγκης·
Οὕτως Ἰοχέαιραν ἴδω, καὶ θοῦριν Ἀθήνην,
Οὕτως ἀμφοτέρας ἐγκύμονας ὄφρα νοήσω,
Ἄρτεμιν ὠδίνουσαν ἐλέγξατε Μαινάδες ὧραι
Μαρτυρίῃ τοκετοῖο, καὶ εἴπατε Τριτογενείῃ·
Παρθενικὴ γλαυκῶπι, τέτοκας αὐτὴ ἀμήτωρ,
Οὕτω ξυνὰ παθοῦσαν ἴδω φιλοπάρθενον ἠχώ,
Πανὶ παρευνηθεῖσαν, ἢ ἀρχεκάκῳ Διονύσῳ.
Ἄρτεμι καὶ σὺ τεκοῦσα παραίφασις ἔσσεαι Αὔρης
Θῆλυ γάλα στάζουσα λεχώϊον ἄρσενι μαζῷ.
Εἶπεν ὀδυρομένη βαρυώδινα κέντρα λοχείης,
Καὶ τόκον Ἰοχέαιρα κατέσχεθε· παιδοκόμου δὲ
Νύμφης μόχθον ἔπαυσεν ἐρυκομένου τοκετοῖο.
Καὶ τελετῆς Νίκαια κυβερνήτειρα Λυαίου
Μόχθον ἐπιπτύουσα, καὶ αἴσχεα λυσσάδος Αὔρης,
Τοίην κρυπταδίην οἰκτίρμονα ῥήξατο φωνήν.
Αὔρη ξυνὰ παθοῦσα, κινύρεο καὶ σὺ κορείην,
Γαστρὶ δὲ φόρτον ἔχουσα δυσπαθέος τοκετοῖο,
Τέτλαθί μοι μετὰ λέκτρον ἔχειν καὶ κέντρα λοχείης,
Τέτλαθι καὶ βρεφέεσσιν ἀήθεα μαζὸν ὀρέξαι·
Καὶ σὺ πόθεν πίες οἶνον ἐμῆς συλήτορα μίτρης,
Καὶ σὺ πόθεν πίες οἶνον, ἕως πέλες ἔγκυος Αὔρη;
Καὶ σὺ πάθες φυγόδεμνε, τό περ πάθον; ἀλλὰ καὶ αὐτὴ
Μέμφεο νυμφεύοντα ἀπατήλιον ὕπνον ἐρώτων·
Εἷς δόλος ἀμφοτέρας γάμον ἥρμοσεν, εἷς πόσις Αὔρης
Παρθενικὴν Νίκαιαν ἐθήκατο μητέρα παίδων.
Οὐκέτι τόξον ἔχω θηροκτόνον, οὐκέτι νευρήν,
Ὡς πάρος αὖ ἐρύω καὶ ἐγὼ βέλος· εἰμὶ δὲ δειλὴ
Ἱστοπόνος θήλεια, καὶ οὐκέτι θοῦρις Ἀμαζών.
Εἶπεν ἐποικτείρουσα τελεσσιγόνον πόνον Αὔρης,
Οἷά τε πειρήσασα τόκου μογεροῖο καὶ αὐτή·
Λητὼ δ' εἰσαΐουσα βαρυφθόγγου κτύπον Αὔρης,
Ἤλυθεν αὐχήνασα τὸ δεύτερον ἐγγύθι νύμφης,
Τειρομένην δ' ἐρέθιζε, καὶ ἴαχε κέντορι μύθῳ·
Παρθένε, τίς σε τέλεσσε λεχωΐδα μητέρα παίδων;
Ἡ γάμον ἀγνώσσουσα πόθεν γλάγος ἔλλαχε μαζοῖς;
Οὐκ ἴδον, οὐκ ἐδάην, ὅτι παρθένος υἷα λοχεύει·
Ἦ ῥα φύσιν μετάμειψε πατὴρ ἐμός, ἦ ῥα γυναῖκες
Νόσφι γάμου τίκτουσι; σὺ γὰρ φιλοπάρθενε κούρη
Ὠδίνεις νέα τέκνα, καὶ εἰ στυγέεις Ἀφροδίτην·
Ἦ ῥα κυβερνήτειραν ἀναγκαίου τοκετοῖο
Ἄρτεμιν οὐ καλέεις λεχωΐδα, ὅττι σὺ μούνη
Εἰς τόκον ἀγροτέρης οὐ δεύεαι Ἰοχεαίρης·
Οὐ δὲ τεὸν Διόνυσον ἀμαιεύτων ἀπὸ κόλπων
Ἔδρακεν Εἰλείθυια τεῆς ἀλιτήρια γενέθλης·
Ἀλλά μιν ἡμιτέλεστον ἐμαιώσαντο κεραυνοί.
Μὴ κοτέοις, ὅτι παῖδας ἐνὶ σκοπέλοισι λοχεύεις·
Ἡ σκοπέλων βασίλεια τόκου πειρήσατο Ῥείη·
Τίς νέμεσις ποτὲ τοῦτο; κατ' οὔρεα τοῖα λοχείης,
Ὡς δάμαρ ἠερόφοιτος ὀρεσσινόμου Διονύσου·
Ἔννεπε, καὶ κοτέουσα λεχωΐας ἄχνυτο νύμφη,
Ἄρτεμιν αἰδομένη, καὶ ἐν ἄλγεσιν ἃ μέγα δειλή,
Ἐγγὺς ἔην τοκετοῖο, καὶ ἤθελε παρθένος εἶναι.
Καὶ βρέφος εἰς φάος ἦλθε θοώτερον· Ἀρτέμιδος γὰρ
Φθεγγομένης ἔτι μῦθον ἀκοντιστῆρα λοχείης
Δίπλοος αὐτοκέλευστος ἐμαιώθη τόκος Αὔρης
Λυομένης ὠδῖνος, ὅθεν διδύμων ἀπὸ παίδων
Δίνδυμον ὑψικάρηνον ὄρος κικλήσκετο Ῥείης·
Καὶ θεὸς ἀθρήσασα νέην εὔπαιδα γενέθλην,

Τοῦ

Τοῖον ἔπος παλίνορσος ἀμοιβαίῃ φάτο φωνῇ.
Μαῖα γυνὴ Μανίη διδυματόκε, δύσγαμε νύμφη
Υἱέι μαζὸν ὄρεξον ἀήθεα, παρθένε μῆτερ.
Παππάζει σέο κοῦρος ἀπαιτίζων σε τοκῆα·
Εἰπὲ δὲ σοῖς τεκέεσσι, τεὸν λαθραῖον ἀκοίτην,
Ἄρτεμις οὐ γάμον οἶδε, καὶ οὐ τρέφεν υἱέα μαζῷ.
Σὸν λέχος οὔρεα ταῦτα, καὶ ἠθάδος ἀντὶ χιτῶνος
Σπάργανα σῶν βρεφέων πολυδαίδαλα δέρματα νεβρῶν·
Εἶπε καὶ ὠκυπέδιλος ἐδύσατο δάσκιον ὕλην·
Καὶ καλέσας Νίκαιαν ἑὴν Κυβεληΐδα νύμφην,
Μεμφομένην ἔτι λέκτρα, λεχωΐδα δείκνυεν Αὔρην
Μειδιόων Διόνυσος, ἐρημονόμοιο δὲ κούρης
Ἀρτιγάμοις ἀγόρευεν ἐπαυχήσας ὑμεναίοις·
Ἄρτι μόγις Νίκαια, παραίφασιν εὗρες ἐρώτων,
Ἄρτι πάλιν Διόνυσος [illegible] ἤνυσεν εὐνήν,
Παρθενικῆς δ' ἑτέρης γάμον ἥρπασεν, ἐν δὲ κολώναις
Ἠχὼ ἀμυστάζουσα καὶ οὔνομα μοῦνον ἐρώτων,
Σοῖς θαλάμοις τύπον ἶσον ὀρεσσιὰς ἔδρακεν Αὔρη·
Οὐ μούνη γλυκὺν ὕπνον ἐδέξαο ποιμένα τὸν ἐρώτων,
Οὐ μούνη πίες οἶνον [illegible] ἅρπαγα μίτρης,
Ἀλλὰ νέης ἀγνῶστε ἀνοιγομένης ἀπὸ πηγῆς
Νυμφοκόμος πάλιν οἶνος ἀνέβλυε, καὶ πίεν Αὔρη·
Ἀλλὰ βέλος δεδαυῖαν ἀναγκαίου τοκετοῖο
Πρὸς Τελετῆς λίτομαί σε, χοροπλεκέος σέο κούρης
Σπεῦσον ἀερτάζειν ἐμὸν υἱέα, μή μιν ὀλέσσῃ
Τολμηραῖς παλάμῃσιν ἐμὴ δυσπέμφελος Αὔρη·
Οἶδα γάρ, ὡς διδύμων βρεφέων ἕνα παῖδα δαμάσσει,
Ἄγχι τε λυσσώουσα· σὺ δὲ χραίσμησον Ἰάκχῳ,
Ἔσσο φύλαξ ὠδῖνος ἀμείνονος, ὄφρα καὶ εἴη
Σὴ Τελετὴ θεράπαινα, καὶ υἱέϊ καὶ γενετῆρι·
Ὣς εἰπὼν παλίνορσος ἐχάζετο Βάκχος ἀγήνωρ,
Σκιρτῶν Φρυγίοισιν ἐπ' ἀμφοτέροις ὑμεναίοις
Πρεσβυτέρης ἀλόχοιο καὶ ὁπλοτέρης διὰ νύμφης·
Καὶ βαρὺ πένθος ἔχουσα τελεσσιτόκα περὶ πέτρῃ
Παῖδας δ' ἀείρασα λεχωΐς ἴαχε μήτηρ·
Ἠερόθεν γάμος οὗτος, ἐμὸν γόνον ἠέρι ῥίψω,
Νυμφεύθην ἀνέμοισι, καὶ οὐ βροτέην ἴδον εὐνήν,
Αὔρης δ' εἰς ὑμέναιον, ὁμώνυμοι ἦλθον αὖραι,
Καὶ λοχίης ἐχέτωσαν ἐμὰς ὠδῖνας ἀῆται·
Ἐρρέτω μοι νέα τέκνα δολοφραδέος γενετῆρος·
Ὑμέας οὐκ ἐλόχευσα, τί μοι κακὰ θηλυτεράων;
Ἀμφαδὸν ἄρτι λέοντες [illegible] εἰς δόμον ὕλης
Ἐνθάδε θαρσήσαντες, ὅτ' οὐκέτι μάρναται Αὔρη,
Καὶ σκύλακες Ἑλικῶνος ἀρείονές εἰσι λαγωῶν,
Θῶες ἐμοὶ τέρπεσθε, παρ' ἡμετέρῃ δὲ χαμεύνῃ
Πόρδαλιν ἀπτοίητον ὀπισκαίρουσαν νοήσω,
Ἄξατε σύννομον ἄρκτον ἀταρβέα· παιδοτόκου γὰρ
Αὔρης χαλκοχίτωνος ἐθηλύνθησαν ὀϊστοί,
Αἰδέομαι μεθέπειν καὶ παρθένιον οὔνομα νύμφης,
Μὴ θεμερὸν τεκέεσσιν ἐμὸν ποτὲ μαζὸν ὀπάσσω,
Μὴ παλάμῃ θλίψαιμι νόθον γάλα, μηδ' ἐνὶ λόχμαις
Θηροφόνος γεγαυῖα, γυνὴ φιλότεκνος ἀκούσω·
Ἔννεπε, καὶ διδύμους παῖδας χείρεσσι λαβοῦσα,
Θῆκεν ὑπὸ σπήλυγγι, λεχώια δεῖπνα λεαίνης·
Ἀλλὰ Διωνύσοιο νέην εὔπαιδα γενέθλην
Πόρδαλις ὠμοβόροισι δέμας λιχμῶσα γενείοις,
Ἔμφρονα μαζὸν ἔχουσα σοφῷ μαιώσατο μαζῷ.
Θαμβητοὶ δὲ δράκοντες ἐκυκλώσαντο λοχείην
Ἰοβόλοις στομάτεσσιν, ἐπεὶ νέα τέκνα φυλάσσων
Μειλιχίους καὶ θῆρας ἐθήκατο νυμφίος Αὔρης.
Καὶ ποδὶ φοιταλέῳ Ληλαντιὰς ἔσσυτο κούρη,
Ἄγριον ἦθος ἔχουσα δασυστέρνοιο λεαίνης,
Ἠερίαις τ' ἄληκτος ἀνακοντίζετο ἀέλλαις·
Θηρείων ἕνα παῖδα διασπαράξασα γενείων
Καὶ παῖς ἀρτιλόχευτος ὑπὸ στροφάλιγγι κονίης
Ἠερόθεν κατακάρηνος ἐπωλίσθησεν ἀρούρῃ,
Καί μιν ἀφαρπάξασα φίλῳ τυμβεύσατο λαιμῷ
Δαινυμένη φίλα δεῖπνα, καὶ ἀστόργοιο τεκούσης.
Ταρβαλέης λέχος ἄλλο λεχωΐδος ἥρπασεν Αὔρης.

Tale verbum reuertens reſpondenti dixit voce:
Nutrix mulier Mania gemellipara, infeliciter nupta Nym-
Filius mammillam præbe inſuetam, virgo mater, (pha
Pappa dicit tuus filius poſtulans te patrem.
Dic verò tuis liberis, tuum occultum coniugem,
Diana non nuptias nouit, & non nutriuit filium mamma.
Tuum cubile hi montes, & conſueta pro tunica
Strata tuorum infantium multum varia pelles hinnulorum.
Dixit, & velox pedes ſubiit vmbroſam ſyluam.
Et vocans Nicæam ſuam Cybeleidem ſponſam
Reprehendentem adhuc lectos, puerperam oſtendit Auram
Ridens Bacchus, in deſerto verò relictæ puellæ
Nuper nuptis dixit inſoleſcens Hymenæis
Iam vix Nicæa admonitionem inueniſti amorum,
Iam rurſus Bacchus doloſum perfecit concubitum,
Virginis verò alterius nuptias rapuit, in rupibus verò
Prius imitans & nomen ſolum amorum,
Tuis thalamis imaginem æqualem montana vidit Aura:
Non ſola dulcem ſomnum accepiſti ducem amorum,
Non ſola bibiſti vinum doloſum raptorem virginitatis,
Sed nouo incognito aperto à fonte
Nuptias adornans rurſus vinum ſcaturiit, & bibit Aura.
Sed telum edoctam neceſſarij partus
Per Teletam oro te chorum coniungentis tuæ puellæ
Feſtina tollere meum filium, ne ipſum perdat
Audacibus manibus mea difficulter inexpugnabilis Aura.
Noui enim quòd duorum infantium vnum puerum domabit,
Intolerabiliter rabioſa, tu verò opem feras Baccho,
Eſto cuſtos partus melioris, vt ſit
Tua Teleta famula, & filio & genitori,

Teleta Bacchi è Nicæa filia.

Sic locutus reuerſus cedebat Bacchus fortis
Exultans Phrygiis ob vtraſque nuptias,
Antiquiorem coniugem & iuniorem ob Nympham
Et grauem luctum habens partum perficientem circa petram
Pueros eleuans puerpera inſonuit mater:
Ex aëre hic eſt concubitus, meum partum in aëra proiiciam,
Nupſi ventis, & non mortalem vidi concubitum,
Auræ verò in concubitum cognomines venerunt Nymphæ,
Et puerperios habeant meos partus venti,

Bacchus Teleten orat, vt prohibeat ne Aura partũ ſuum perdat.

Pereant mei noui liberi dolos conſuentis patris,
Vos non genui, quid mihi mala mulierum?
Palàm iam leones liberi in domum ſyluæ
Hic audaces, cùm non amplius pugnat Aura,
Et catuli Heliconis meliores ſunt leporis
Lupi mei gaudete: apud noſtrum enim cubile
Pantheram imperterritam ſaltantem videbo,
Adducite iiſdem paſcuis nutritam vrſam, imperterritam;
pueros generantis enim
Auræ ferream tunicam habentis effœminata ſunt iacula,
Vereor tenere etiam virginale nomen Nymphæ.
Ne fortè liberis meam vnquam mammam præbeam.
Ne manu comprimam adulterinum lac, néve in lucis
Feras occidens cùm fuerim fœmina liberos amans audiam.
Dixit, & geminos pueros manibus ſumens,
Poſuit ſub ſpelunca puerperales cibos leænæ:
Sed Bacchi nouam nouos pueros habentem generationem
Panthera crudiuoris corpus lambens maxillis,
Prudentẽ mammã habẽs, prudenti obſtetricata eſt mamilla.
Formidabiles verò dracones vndique circulabant partum
Venenum iaculantibus oribus, poſtquam nouos liberos cu-
Mites etiam feras feciſſet ſponſus Auræ, (ſtodiens
Et pede vago Lelantias cucurrit puella,
Horribilem morem habens hirſutæ leænæ,
Aëriiſq; incomprehenſibiles iaculabatur procellis
Ferinis vnum puerum diripiens è maxillis.
Et puer iam genitus turbine quodam pulueris
Ex aëre in caput præceps decidit in terram,
Et ipſum rapiens caro tumulauit gutture
Deuorans cara fercula, & inhumanæ matris
Meticuloſæ lectum alium puerpera rapuit Aura.

Panthera lac præbet nato filio,

Aura filiũ natum deuorat,

Virgo Diana, pertranſiens verò lucum
Puerum curante eleuauit inſueto puerum brachio.
Et Bacchi poſt lectum poſt turbinem puerperij (pudoris
Vituperium euitans venerationem virginitatem amantem
Aura ſe immergit. *Sangaridum prope accessit, a tergo prudente verò arcu*
In profluenta neglectam ſuam proiecit pharetram,
Et profundo præceps inſiluit flumini,
Oculis furioſis recuſans lucem auroræ,
Aura in fontem mutatur. *Et fluctibus fluminis abſconditus eſt, hanc verò Saturnius*
In fontem mutauit de monte verò defuſi fontis
Mammæ ſcatebræ erant, profluentum corpus, flores capilli,
Et cornu fuit arcus bene cornuti fluminis
Tauriformis, & iuncus reſpondens erat neruus,
Et fiſtulæ natæ ſibilabant vt ſagittæ,
Et profunditatem lutoſam perrumpens fluminis
Inelegans latibulum fuſis murmurabat pharetra:
Diana virgo Auræ filium educat. *Et iram Diana ſedauit, circa lucum verò*
Veſtigia inquirens ſcopulos amantis Bacchi
Erat nuper genitum tollens infantem Auræ
Vlnis eleuans adulterinum pondus, verecunda verò
Præbuit virilem puerum fratri Baccho.
Terra verò ſuum filium pater præbuit ob… N… plæ,
Hæc verò ipſum ſuſtulit, & ſumma à mamilla
Pueros nutrientium exprimens victum ferentem liquorem
Puerum ſuſtulit, ſumens verò ipſum ſuper currũ (mamillarũ
Infantem adhuc Bacchum cognominem filium patris
Atticæ ſacer loti appoſitus fuit Bacchus Mineruæ,
Euia puerili voce clamantem. Dea verò ipſum in templo
Pallas innupto Deum accepit ſinu:
Puero verò mammã præbuit, quẽ extraxit ſolus Erechtheus
Per ſe fuſo ſtillantem adulterinum lac immatura mamilla.
Et ipſum Eleuſinidibus Dea appoſuit Bacchis.
Circa verò puerum Bacchum circulabant chorea
Nymphæ hederifera Marathonides, nuper genito verò
Deo nocturnis choreis adhibitam eleuauit Atticam piceam.
Et Deum placabant poſt filium Proſerpinæ,
Et Semeles poſt filium, ſacrificia verò Baccho
Serius genito conſtituerunt & primigeno Baccho.
Et tertio recentem hymnum reſonabant Baccho,
Et initiationibus ternis bacchabantur Athenæ,
Et chorum ſerò perfectum pulſabant ciues
Zagreum venerantes ſimul cum Bromio & Baccho.
Neque verò Cydonia poma amatoriũ oblitus fuit Bacchus:
Sed etiam mortuæ prioris recordabatur Nymphæ, (amorum,
Ariadnæ corona. *Et coronam circularem mortuæ Ariadnæ.*
Teſtem ſui amoris confirmauit in cælo.
Teſtem non ceſſantem coronis gaudentium Hymenæorum.
Et Deus vltens paternum æthera ſcandens,
Bacchus it in cælum. *Patre cum partum felicem habente vnam tetigit menſam,*
Et mortale poſt conuiuium poſt priorem fuſionem vini,
Cæleſte bibit Nectar melioribus poculis,
In vna ſede ſedens cum Apolline, conuictor filio Maiæ.

Finis, & gloria Omnipotenti Deo.

Παρθένος Ἰοχέαιρα δι' ἄλσεα νίσσουσα δὲ λεχωΐων
Παιδοκόμῳ κούφιζεν ἀήθεϊ κοῦρον ἀγοστῷ
Καὶ Βρομίου μετὰ λέκτρα μετὰ στροφάλιγγα λοχείης,
Μῶμον ἀλυσκάζουσα γαμοκλόπον ἀρχέτις Αὔρης,
Ἐρχομένης μετέπεσσα σέβας φιλοπάρθενον αἰδοῦς,
Σαγγαρίου σχεδὸν ἦλθεν, ἐπωμαδίην δ' ἅμα τόξῳ
Εἰς προχοὰς ἀκόμιστον ἑὴν ἔρριψε φαρέτρην,
Καὶ βυθίῳ προκάρηνος ἐπεσκίρτησε ῥεέθρῳ,
Ὄμμασι μαινομένοισιν ἀναινομένη φάος Ἠοῦς,
Καὶ ῥοθίοις ποταμοῖο κεκεύθετο· τὴν δὲ Κρονίων
Εἰς κρήνην μετάμειψεν· ἀπ' οὐρεσιχύτου δὲ πηγῆς
Μαζοὶ κρουνοὶ ἔσαν, προχοὴ δέμας, ἄνθεα χαῖται,
Καὶ κέρας ἔπλετο τόξον εὐκραίρου ποταμοῖο
Ταυροφυής, καὶ σχοῖνος ἀμειβομένη πέλε νευρή,
Καὶ δόνακες γεγαῶτες ἐσυρίζοντο οἰστοί,
Καὶ βυθὸν ἰλυόεντα διατμηγέντα ποταμοῖο
Εἰς γλαφυρὸν κευθμῶνα χυτὴ κελάρυζε φαρέτρη·
Καὶ χόλον Ἰοχέαιρα κατευνάσατο· ἀμφὶ δὲ λόχμην
Ἴχνια μαστεύουσα φιλοσκοπέλου Λυαίου
Ἦεν ἀρτιγόνοιο ἀειρομένη βρέφος Αὔρης,
Ὠλένῃ κουφίζουσα νόθον βάρος· αἰδομένη δὲ
Ὤπασεν ἄρσενα παῖδα κασιγνήτῳ Διονύσῳ·
Γαῖα δ' ἑὸν υἷα πατὴρ πόρε Μαιάδι νύμφῃ·
Ἡ δέ μιν ἐκούφιζε καὶ ἀκροτάτης ἀπὸ θηλῆς
Παιδοκόμων θλίβουσα τροφήϊον ἰκμάδα μαζῶν
Κοῦρον ἀνείρυσε· αἴρασα δέ μιν ὑψόθι δίφρου
Νήπιον ἔτι Βάκχον ἐπώνυμον υἷα τοκῆος,
Ἀτθίδι μυστιπόλῳ παρεκάτθετο Βάκχον Ἀθήνῃ,
Εὔια παππάζοντα· θεὰ δέ μιν ἔνδοθι νηοῦ
Παλλὰς ἀνυμφεύτοιο θεὸν δέξατο κόλπῳ·
Παιδὶ δὲ μαζὸν ἔρεξε, τὸν ἔσπασε μοῦνος Ἐρεχθεύς
Αὐτοχύτῳ σφίγγοντα νόθον γλάγος ὄμφακι μαζῷ·
Καί μιν Ἐλευσινίῃσι θεὰ παρακάτθετο Βάκχαις·
Ἀμφὶ δὲ κοῦρον Ἴακχον ἐκυκλώσαντο χορείᾳ
Νύμφαι κισσοφόροι Μαραθωνίδες· ἀρτιτόκῳ δὲ
Δαίμονι νυκτιχόρευτον ἀνύψωσαν Ἀτθίδα πεύκην·
Καὶ θεὸν ἱλάσκοντο μεθ' υἷα Περσεφονείης,
Καὶ Σεμέλης μετὰ παῖδα θυηπολίας δὲ Λυαίῳ
Ὀψιγόνῳ στήσαντο, καὶ ἀρχεγόνῳ Διονύσῳ·
Καὶ τριτάτῳ νέον ὕμνον ἐπεσμαράγησαν Ἰάκχῳ,
Καὶ τελεταῖς τριέτεσσιν ἐβακχεύθησαν Ἀθῆναι,
Καὶ χορὸν ὀψιτέλεστον ἀνεκρούσαντο πολῖται,
Ζαγρέα κυδαίνοντες ἅμα Βρομίῳ καὶ Ἰάκχῳ.
Οὐ δὲ Κυδωναίων ἐπελήσατο Βάκχος ἐρώτων,
Ἀλλὰ καὶ ὀλλυμένης προτέρης ἐμνήσατο νύμφης,
Καὶ στέφανον περίκυκλον ἀποιχομένης Ἀριάδνης
Μάρτυρα σῆς φιλότητος ἐστήριξεν Ὀλύμπῳ,
Ἄγγελον ἀλλήκτοιο φιλοστεφάνων ὑμεναίων·
Καὶ θεὸς αὐτοτελὴς πατρώϊον αἰθέρα βαίνων,
Πατρὶ σὺν εὐώδινι μιῆς ἔψαυσε τραπέζης,
Καὶ βροτέην μετὰ δαῖτα, μετὰ προτέρην χύσιν οἴνου,
Οὐράνιον πίε νέκταρ ἀμειοτέροισι κυπέλλοις,
Σύνθρονος Ἀπόλλωνι, συνέστιος υἱέϊ Μαίης.

Τέλος, καὶ δόξα τῷ παντοδυνάμῳ θεῷ.

INDEX RERVM ET VERBORVM LOCVPLETISSIMVS IN OMNES GRÆCOS POETAS veteres, heroici carminis ſcriptores.

Primus numerus tomum, ſecundus paginam, tertius verò verſum indicat.

A

ABantes 1.18.142
Abramides piſces 2.123 844
Abrotomus 1.645.& 645
Abſendes 1.168.46
Abſcyrtus 1.495 1022
Abſyrtida inſula quare dicta ſic 1 495
Acamas 1.132.475
Acamanta Meriones interficit 1 149.348
Acamantis Euſſori filij mors 1.51.6
Acamas 1.94 59.& 22.823
Accipiter 1.67.755
Accipiter leuiſſimus volucrum 1.20..138
columbarum occiſor 1 136.239
Accipiter 1..74.62
Accedula 1 652
Acetes Idyiam duxit vxorem 1.476.958
Acſines fluuius è rupibus delabēs 1.621. 1138
Accitoridarum filiæ 1 547.34
ſpecus Acheruſiæ ad inferos tendit 2.51. 730 eius deſcriptio ibid.
Achamas 1. 07 99
Acanthus 1.650
Achates 1.680.1075
Achates lapis 1.525.1 quare ſic dictus 1.525.4 lapis quare ſanguinolentus dictus 1 5,2.20 formam leonis habēs vtiliſſimus 1.531.9
Achates in terram cum curru proſtratus 2.536.425
Achates lapis deſiderabilem mulieri virum facit 1.531 16 febribus ſanat 1.532.4 oculis medetur 1.5:2.26
Achatis lapidis proprietates multæ vtiliſſimæ 1.53: 15.& in ſeq.
Achatis lapidis vſus 1.52, 8
Achilous & Terpſicore parentes Sirenū 2.355 310
Achelous 1.670.434
Achelo: cum Hercule certamē 2.421.135
Acheron 1.654 14
Achilles ſe & genus ſuum Memnoni anteponit 2.192.430
armatur Achilles 1.182 369
Achilles leonino animo præditus 1.479. 1007 Machaonem vulneratum conſpicatus eò mittit Patroclum ad ſciſcitandum 1.101.65 ob raptam Briſeida à matre vindictam petit Achiuoferum 1.6.352 & exauditur 356 ſeptem filios Eetionis interimit 1.57.421 Patrocli mortem ignorabat 1.162.401 inſidiatorem ad apertum congreſſum prouocat 2.196 70 legati ad Achillem mittuntur 1 77.1*5 Achilles Ioui libat vinum cum precibus 1 147. 225
Achilles protſus reſpuit fœdus Agamēnonis 1.80.380 Achilles quinquaginta naues ad Troiam duxerat 1 146. 168 Achilles in Xantho fluuio multos interficit 1.191 15 Achilles & Aiax Græcis opem ferunt, & comparantur gigantibus 2.180.5*5 Achilles conſpectu ſuo Troianos coercet 1.170 205 Hectorem fugientem inſequi pergit 1 202.186 Achilles Hectoris cadauer turpiter, & pedibus ad currum alligatis, capite in pulueribus iacente circum Troiæ muros trahit 1. 205.395
Achilles ex Vliſſe quærit de filio, & de Peleo 1 316.492 Aeneam ſibi cedere iubet 1.185.177
Achilles ventis ſupplicat 1 210.195 puluerem ſeu cineres iniicit capiti dolens Patroc. 1.168.23 ſuperbè & minaciter reſpondet Pentheſileæ 2 181. 574
Achilles haſta vulnerat Pentheſileam 2. 181 590 Pentheſileam interficit 1 688. 37 Pentheſileæ occiſæ inſultat 2.2*3. 640 amat mortuam Pentheſileam 2. 1*3 715 ab armis abſtinuit ob raptum Briſeidis 1.8.*88.1.20 688
Achilles cum Tityo trucidato confertur 2 201 393
Achilles moroſus vir 1.103 653
Achilles cibum ſe capturum negat ante prælium 1 170.210 Calchanti impunitatem dicendi pollicetur 1.2.84 concionem conuocat 1 177.40 ſeſe ob mortem Patrocli affligat 1 168.21. & 171.314 Mineruæ pare 1.4.220 pugno interficit Therſiten 2 184.745 telum extrahit quod auræ referunt ad Apollinem 2.197 85 Neſtori phialam donat 1.216 616 mortuo Therſiti inſultat 2 184 755 quos interfecerit 2.189.227
ad Achillem refocillandum Iupiter Mineruam mittit 1.182.148
Achilles aliquot hoſtes trucidat 2.198.1,0 morti vicinus tenet & fugat hoſtes 2. 198 165
Achilles moritur 2 198.173
Achillem honorare vult Iupiter 1.134.68
contra Achillem non poteſt vir pugnare 1 184.97
Achilli præmium dederunt Græci 1.3.*62
Achilli dona dat Agamemnon 1 180 241
Achillis educatio 2.2*5.645
Achillis cum Agamemnone rixa 1.3.121. 1.4.125.16.245 Achillis ad Vlyſſem reſpōſio 1.79.*07 arma Achillis Vulcanus fabricat 1.174.468.& ſeq arma Achillis 1.146 131 haſta Achillis 1.146. 140 Achillis facinora 1.189 455
luctus Achillis & Antilochi, & ancillarum propter Patroclum mortuum 1. 168.21.& 172 315
vituperium Achillis 1.221.40
Achillis inquieta nox Patroclū mœrentis 1.220.4
Achillis ad Iouem preces dum in diſcrimine à Xantho fluuio aggreſſus verſatur 1.194.274
Achillis equi 2.249.153
Achillis ad Achiuos concio de peſte 1. 2.59
Achillis etiam vulnerati ſtrenuitas 2.197. 140
Achillis caſus & Troianorum metus 2. 198.170
Achillis inſula 2.207.775
Achillis reſponſio ad Phœnicem 1.83.601
Achillis præſtantia 2 2*0.163
Achillis ad prælium inceſſus 2.188 202
Achillis & Memnonis conflictus 2.192. 42
Achillis & Aiacis luctus ſuper Patroclo 2 178.373
Achillis cum Memnone congreſſus 2. 191 591
Achillis exequiæ 1.405.58.& 2.205.670
Achillis oſſa deponuntur in vino puro & vnguento 1.405.73
Achillis cadauer ad naues defertur 2. 201.180
Achillis anima Vlyſſi loquitur 1.315.474
Achillis laudes 1.200.16
Achillis anima Neoptolemo apparens ad ſacrificium depoſcit Polyxenam & ſalutaribus eum præceptis inſtruit 2. 300 :80
Achillis arma in medium ponit Thetis 1.216.1
animum vnum habebant Achiui 1 120. 437
conuiuantur Achiui 1.8.468.& 1.16.430
Achiui congregantur ad conuiuandum 1.383.278
Achiui ſacrificant 1.7 457.& 1.16.419 in concionem coeunt 1.11.90 morte Therſitis gaudent 2 184 745 Achiui indefeſſi labore 1.691.193 in equo lugentes ſepeliuerunt Achiui 1 690 175 vento agitantur Achiui 1 248 1*3 portarum muri Achiuorum deſcriptio 1.112.4*3
pugna grauis inter Troianos & Achiuos abſentibus diis 1 51 1
nauium Achiuorum enumeratio 1.17. 494
Achiuorum diſſidium 1.248 134
Acmon Iouis nutritor 2 488.314
Acmonis clypeus 2.486 312
Acriſius Dianæ pater 2.364.293
Actæ 2.97.145
Actæa 1.168.40
Actæon Ariſtæi & Autones filius 2.343. 285
Actæon venator 2.343.290
Actæon arma ſua patri oſtendit 2.346. 505
Actæon in ceruum mutatus 2.543 385 & 345.495
Actæon ceruus à canibus laceratus 2.343. 300
Actæon qualiter cupit ſuam formam depingi 2.346 526
Actæon primus dux 2..91 54
Actæon Dianæ cognatus 2 346 517
Actæon Dianam nudam vidit 2 343.305
Actæon orat pro canibus 2.345.445
canes Actæona deuorant 2 344.330
miſerabilis Actæonis lamentatio 2 345. 360
Actæon orat ſepeliri 2.346 528
Actæon à canibus lacertus 2 359 365
parentes eunt quæſitum Actęona laceratum 2 344.390
imago Actæonis in ſomnio patri occurrit 2.345.410

Adamas Aſiades 1.124.771
Adfectus amantium 2.509.213
Admetus ex curru excuſſus miſere laceratur 1.213.491
Admones piſces 2.148.360
bona Admonitio eſt amici 1.105.792
bona Admonitio eſt ſoceri 1.138.404
Adoleſcentia pretioſa 1.719.015
Adonis amabilis 1.580.86
formoſus Adonis 1.559.109
Adonis ab apro læſus 1.602.30
Adonis à Marte in aprum verſo occiſus 2.565.210
Adonidis ſuffimentum aromata 1.514
eiuſdem deſcriptio ibid.
in mortem Adonidis 1.601.1
epitaphium Adonidis 1.613.1
dum vixit Adonis Veneri pulchra forma fuit 1.613.30
Adraſtea cunis in aureis Iouem geſtans 1.536.47
Adraſtus 1.22.810
Adreſtum viuum capit Menelaus 1.51.37
Adreſtum volebat Menelaus viuum deducere ad naues, ſed illum increpat Agamemnon & Adreſtum occidit 1.52.51
Adreſti mors 1.154.694
Adrium ſalum 1.665.93
Aduerſæ res facilè ferendæ 2.300.200
Aduerſis in rebus & in ſecundis quomodo nos gerere debeamus 2.300.201
Adulteria & libidines puniuntur 2.260.335
Adulterij & periurij pœna 2.295.377
Adulterij turpitudo 2.298.45
Adulterij pœna 2.270.470
Æacides Achilles fœlix 1.6.6.6
Aeacus Myrmidonum dux 2.394.203
Aeacus hoſtes trucidat 2.450.263
Aeacus ſuppoſito pede Ariſtæum in terram deiicit 2.538.580
Aeacus in ſupplices ſæuit 2.451.376
Aeacus reliquis fugientibus ſolus manet 2.405.281
Aeacus ab hoſtibus vinctus 2.449.252
Aeacus præmiū victoriæ aufert 2.539.610
Aeaci ſcutum 2.349.212
Aeaci filij, Peleus & Telamon 2.538.588
Aeetæ filiæ 1.679.1021
Aeetas Argonautas inſequitur 2.64.213
Aeetas mari ſe committit vt Argonautas inſequatur 2.64.235
Aeetes rex Colchorum 2.489.200
Aeetes radians amictu 1.492.810
Aegageca 1.647
Aegæ 1.113.20
Aegei gurges admirandus 1.671.513
Aegæi ponti gurges 1.666.134
Aegidem Hectoris Ioui Vulcanus dedit 1.137.307
Aegila 1.671.500
Aegina Aſopi filia 2.494.315
Aegiſthus Agamenonē trucidat 1.261.534
Aegiſthi dolus 1.261.530
Aegiſthi adulterium 1.250.256
Aegle Argonautis loquitur & fontem ſitientibus indicat 2.82.1430.& 1450
Aepon octoginta voraũit placētas 1.36.335
Aegri vt compellandi 2.155.660
Aegyptus quinquaginta filiorum pater 2.330.295
Aegyptus fertiliſſima 1.584.79
heros Aegyptius concionatur 1.240.15
Aegypti volatilia & reptilia venenoſa 1.651
Aegypti tauri 2.96.83
Aemulatio 1.445.21
Aemulatio mulierum 2.528.154
Aenea colūna in cœlū excurrens 1.665.66
Aeneas 1.107.98.& 131.420 Anchiſæ & Veneris filius 1.22.820.& 479.1009 Dardaniorum dux 1.22.819 Veneris filius 1.184.114 pugnādū ſuadet 2.264.25 vulneratur & prælio excedit 2.200.285 à Neptuno ex prælio ſubducitur 1.188.320 & Achilles Aeneam euaſiſſe indignatur 344 tanquam Deus honorabatur 1.94.58 impiger contra duos renuit pugnare 1.46.571 ab Achille in fugam verſus 1.186.188 peritus fugæ 1.67.108 Crethonem & Orſilochum interficit 1.45.541 interimit Philoctetem ſocium & ab eo prouocatus in ... pertum 2.278.485 Pandarum quærit 1.40.166 patrem humeris impoſitum & filiolum manu comprehenſum ex incendio eripit 2.252.300 iterum alloquitur Pandarum 1.41.217
Aeneas & Pandarus Diomedē aggrediuntur 1.41.238 lapide proſternit Aiacē 2.274.520 ſaxo ŭ impreſſione machinam deſtruit per cōparationē 2.277.395
Veneris vaticinium de Aenea 1.136.198
Aeneæ & Achillis præmium 1.187.259
Aeneæ laudes 1.120.482
Aeneæ & Idomenei pugna 1.120.500
Aeneæ genus 1.186.213 varius 2.277.408
Aeneæ facinora 1.137.3 1.& 2.264.75
inſecutio Aeneæ & Eurymachi cum ſimilitudine 2.273.167
Aeneæ mors 1.694.5.0
Aeneæ & Achillis congreſſus 1.185.158
Aeneam Deiphebus ſibi aſciſcit vt Idomeneum aggrediatur 1.119.454
Aeneam Apollo concitat in Achillem 1.184.28
Aeneum ſæculum 1.447.143
Aenopes 1.661.290
Aeoli inſulæ 1.671.461
Aeoli regio ibid.
Aeoliam inſulam ferreus circumdat murus 1.300.4
Aeoliam inſulam venit Vlyſſes 1.300.1
Aeolus domum ſuam reuerſum Vlyſſem indignabundè expellit 1.301.72
Aeolus Vlyſſem interrogat de Ilio & nauibus Græcorum 1.300.15
Aeolus Vlyſſi dat vtrē ventorum 1.300.20
Aeolus ſex filios ſex filiabus ſuis matrimonio coniunxit 1.300.6
Aepea oppidum 1.76.152
Aequinoctium vernum 2.545.278
Aequinoctium autumnale 2.545.273
inter Aerumnas lucet decus 2.213.411
Aeſchines & Thyonicus 1.577
Aeſchines de Cyniſca cōqueritur 1.577.8
Aeſculapius P... filius 1.603.1
Aeſculapij ſuffimentum mannam 1.517
hymnus in Aeſculapium 1.440
Aeſepus & Pedaſus fratres 1.51.10
Aeſepus flu. 1.106.21
Aeſimides Sinon 1.6..1.212
Aeſimon Sinonis pater 1.692.286
Aeſonides a Iaſone domita peperit Medeum 1.479.1000
Aeſonidum altare 1.489.611
eorumdem ſacrificia ibid.
Aetas parentum peior auis 1.021.124
Aetas ænea 1.621.130
triſtis Aethalidæ interitus 2.474.100
Aether elementū optimū mundi 1.502.4
Aetheris deſcriptio ibid.
hymnus Aetheris 1.502.1
Aetheris ſuffimentum, crocum 1.502
Aethiopes ducis Memnonis cadauer ſubſequuntur 2.192.570
Aethra Theſei mater à nepotibus agnoſcitur 2.295.500 Aethra 1.35.144
Aethræ ad nepotes ignotos oratio 2.255.510
Aetoli pugnaces 1.82.525
Aetoli 1.19.637
Aetnæ ſpecula 1.558.70
Aeuum de calamitate hominum cōqueritur 2.354.33
Aeuum gubernationem mundi alterius recuſat 2.354.28
Aeuum Ioui ſupplicat 2.354.26
Affectus ratione coercendi 2.205.647
Agameda medicæ artis periti ſſima 1.104.439
Agamemnon in concilio ſomnium ſuum narrat 1.11.56
Agamemnon tanquam Deus colebatur 1.85.52
Agamemnon multa animo voluēs dum alij dormiunt, ſuſpirat & tremit 1.85.5
Agamemnon per ſomnium de excidio Troiæ admonitus è lecto ſurgit confeſtim 1.10.41
Agamemnonis preces ad Iouem pro fœdere 1.27.276
Agamemnonis concio ad duces 1.74.17
Agamemnon ſuos cohortatur 1.45.527
Agamemnonis ad Iouem preces 1.16.412
Agamemnonis deſcriptio 1.25.165
Agamemnonis ad Troianos verba poſt certamen Paridis & Men. 1.29.456
Agamemnon Idomeneum alloquitur 1.31.255
Agamemnō Mneſtheū obiurgat 1.35.338
Agamemnon milites ad prælium hortatur 1.15.380
Agamēnon bouē Ioui ſacrificat 1.16.402
Agamemnon iurat ſe cum Briſeide rem non habuiſſe 1.180.258
Agamēnonē admiratur Priamus 1.25.150
Agamemnon Chryſeidem ad patrem remittit cum Hecatombe 1.5.337
Agamemnon cum octo alijs cum Hectore congredi paratus eſt 1.6..62
Agamemnon milites cohortatur & ignauos obiurgat 1.33.314
Agamemnon fugit 1.67.77
Agamemnon præcones miſit qui Briſeiden ab Achille abducerent 1.6.320
Agamemnon Aiaces adit, & blande alloquitur 1.34.272
Agamēnō Neoptolemū laudat 2.246.690
Agamemnō & Menel. inter ſe deliberant 1.85.35
Agamemnon Machaonem iubet acceſſi 1.32.192
Agamēnon Diomedem obiurgat 1.35.365
Agamemnon vulneratus dolore maximo afficitur, & prælio excedit 1.9.266
Agamemnon Calchantē obiurgat 1.2.105
Agamemnon Græcos hortatur, vt ſuccurrant imminenti periculo 1.69.220
Agamemnon fortiter pugnat 1.94.91
Agamemnon fugam ſuadet 1.126.74
Agamemnon Halizonum Odium interficit 1.28.38
Agamemnon multos interficit 1.96.218
Agamemnō duces cœna excipit 1.63.318
Agam. Neſtorem adit 1.86.72
Agamemnon Achilli minatur 1.3.180
Agamemnon culpā ſuā fatetur, & Achilli dona daturum ſe pollicetur 1.76.114
Agamēnon cōſolatur Tecmeſſam 2.224.560
Agamemnonē Coon vulnerauit 1.177.50
ſcutum Agamemnonis 1.94.32
Agamemnonis iactantiæ exitus 1.542.265
Agamemnonis verba ad Menelaum vulneratum 1.32.155
Thorax Agamemnonis 1.93.19
ſceptrum Agamemnonis à Vulcano fabricatum fuit, Iouique datum, à quo ad Agamemnonem peruenit 1.11.100
Agamemnonis interitus 1.20.303
Agamemnonis vmbra ſuum exitium Vlyſſi referens 1.314.405
anima Agamemnonis dolens 1.404.10
Agamemnonis querela 2.203.450
Agapenor Ancæi filius 1.19.609
Agaſtrophum vulnerat Diomedes 1.98.338
Agathyrſi 1.628.211
Agaton 1.114.249

Agaue

Agaue 1.168.42
Agaue Echioni nupta 2.165.383
Agaue caput Penthei filij ad patrem defert 2.597.2.0
Agaue filium Pentheæ occidit 2.442.107
Agauæ ad ſaniorem mentem reuertentis luctus 2.298.174
Agauæ manus ſanguine ſacrificij maculatæ 2.585.104
Agaue mater Penthei arborem deijcit 2.596.183
Agaue parit Penthea 2.376.555
Agaue Penthei caput filij ſui, tanquã alicuius feræ patri Cadmo offert 2.585.77
Agaue priorem rabiem ſibi reddi poſtulat 2.598.283
Agaue filij ſui caput tanquam feræ foribus iubet affigi 2.597.240
Agaue Tireſiam Chaicli filium conſulit 2.585.82
Agauus 1.224.151
Agelaus procos alloquitur 1.393.133
Agelaus iubet ne Mētor Vlyſſem iuuet 1.394.213
Agelaus procos affatur vt nuptias maturent 1.383.322
Agelaus Eurynomus, Amphimedon, Demoptolemus, Pyſandrus, Polyctorides, & Polybus fortiſſimi procorũ 1.394.340
conſilium bellicum Agelai 1.394.250
Agelai Phradmonidis mors 1.7..256
Agelai mors 1.98.101
Agenor conſilio Apollinis cum Achille congreditur 1.199.179
Agenor 1.107.93.& 1.1.424
Agenor Helenum curat 1.1..597
Agenorides Argonautis euentũ nauigationis & finē itineris prædicit 2.2..327
Ager diligenter colendus & Deus inuocandus 1.452.461
Aglaiæ amor 2.507.117
Aglaia Vulcani vxor 1.478.945
Agricolæ ſignorũ obſeruatores 1.634.1044
Agricolæ ſurgentis tempeſtatis indicia a bobus ſumunt 1.615.1112
Agricultura marina 2.309.115
Agrius 1.127.1 7
Agroſtes 1.651
Aiax 1.690.161.& 77.169
Aiax Telamonius Græcorum præſtantiſſimus poſt Achillem 1.21.768
Aiax forte deſignatur ad certandum cum Hectore 1.61.174 armatur 1.621.206
Aiax terribili inceſſu Troianos imo & Hectorem ipſum terret 1.62.215
Aiax balteum ſuum dat Hectori 1.63.315
Aiacis Telam. ad Vlyſſem verba, quibus hortatur vt relicto Achille ad Achiuos reuertantur 1.83.620
Aiax Hectorem prouocat 1.124.810
Aiax Hectorem vulnerat 1.131.409
Aiax naues côto nauali defendit 1.142.676
Aiax laborat & in maximo eſt periculo dum à nauibus hoſtes arcet 1.145.101
Aiax Telam. & Diomedes haſtis certant 1.219.811
Aiax ſibi timet de ſuo capite 1.160.238
Aiax Græcorum fortiſſimus poſt Achillem 1.160.279
Aiax Caſſandram ſtuprat 1.697.635
Aiax Telamonius 1.18.557
Aiax Tel. 1.219.837
Aiax Telamonius primus erũpit in Troianos, & Acamantem interimit 1.51.5
Aiax Tel terretur 1.165.628
Aiax Oileus bellicoſiſſimus 1.132.520
Aiax Oileus 1.16..156
Aiax Oileus Locrenſium dux minor Aiace Telamonio 1.16.226
Aiax Oileus 1.218.754
Aiax Oil. pedibus cum Vlyſſe certans cadit, & fimo bouino impletur óſque nareſque 1.218.775
Aiax Paridi inſultat 2.200.340
Aiax pro Achille ceſto propugnat 2.199.215
Aiax & Vlyſſes æquè ſibi arma Achillis vendicant 2.218.130
Aiax ſeipſum laudat 2.219.185
Aiax arietē pro Vlyſſe mactat 2.125.440
Aiax ad cor reuerſus miſeriam ſuam deplorat 2.223.450
Aiax ſtupens cõparatur ſcopulo 2.223.460
Aiax minaciter Glauco reſpõdet 2.99.250
Aiax vt leo hoſtes inuadit 2.99.265
Aiax à ſe Achillem eſſe ſeruatum contendit 1.120.290
Aiax Caſſandrã in tēplo ſtuprat 2.294.427
Aiax ad pancratium alios prouocat 2.214.480
Aiax oues trucidat 2.222.405
Aiax Thetidis aduētum expectare iubet 2.208.87
Aiax ſuos cohortatur 1.140.500. & 141.160
Aiax comparatur Encelado 2.305
Aiax & Diomedes lucta cōtēdũt 2.2.1.215
Aiax ſibi mortem conſciſcit 2.223.4 5
Aiacis deſcriptio 1.16.225
Aiacis facinora 1.143.665 & 745
Aiacis Telam. laudes 1.117..20
Aiacis Tel facinora 1.1.0.489
Aiacis Tel. cum Hectore pugna 1.62.215
Lucta Aiacis & Vlyſſis 1.217..06
Aiacis Oilei, & Idomenei contentio in ludo 1.214.473
Aiacis Oilei exitus 1.261.5 0
Aiacis cũ Vlyſſe litigantis oratio 2.219.180
Aiacis fortitudo 2.27. 440
Aiacis impietas & exitium 2.305.565
Aiacis ærumnæ & fortitudo 2.30.545
Aiacis propoſitum & furor à Minerua immiſſus 2.2.1.355
Aiacis querimonia ſuper interitũ Achillis 2.202.435
Aiacis funus 2.225.6 0
cadaueris Aiacis crematio 2.225.635
Aiaci cedit Hector 1.158.128
ad Aiacem Hectoris reſponſio 1.125.824
de Aiacibus Agamemnonis teſtimonium 1.34.288
duo Aiaces fugiunt 1.67.78
Aiacum coniunctio 1.123.701
Aitas 1.571.1
gens Alanorum equis abundās 1.668.309
Alaſtor 1..1.333.& .19.422
Alaſtoridis mors 1.190.4.3
Alba quare ſic dicta 1.672.543
Albani Caſpij maris incolæ 1.6.5.731
Alcathous 1.107.93
Alcathoũ Idomeneus interficit 1.119.427
herba ab Alcibio dicta 1.650
Alcides venatur ad parandam ſociis cœnam 1.489.638
Alcides à Nymphis paluſtribus raptus 1.489.645
Alcimedon 1.146.1.7
Alcimedon & Automedõ Achillis equos regunt 1.163.468
Alcimedon conſcendit muros Troianos ſed infeliciter 2.277.450
Alcimus 1.228.574.& 182.392
Alcinous promittit Vlyſſi auxiliũ 1.282.310
Alcinous optat Vlyſſem ſibi generum 1.281.3.0
Alcinous parat conuiuium opiparum 1.284.28
Alcinous hortatur Phæaces ad certamen 1.284.100
Alcinous & Vlyſſes ad Phæacum orationem proficiſcuntur 1.283.5
Alcinous de deducēdo Vlyſſe in patriam ſuam agit 1.281.192
Alcinous quærit omnes Vlyſſis conditiones & fortunas 1.291.550
Alcinous iubet Medeam reſtitui Colchis 1.499.131
Alcinous impedire voluit Colchicorũ & Argonautarũ ſuo regno contentiones 2.75.1007
Alcinous de Vlyſſe hoſpite Phæaces alloquitur 1.281.186
Alcinous Vlyſſi in naue lectum ſternendum curat 1.326.73
muri ænei domus Alcinoi 1.279.81
aureæ fores ibid.
Alcinoum Nauſicaæ filiæ petitionem concedit 1.274.70
Alcinoi regiæ deſcriptio 1.279.84
horti Alcinoi deſcriptio 1.279.112
Alcinoi decreto Aſonidæ ſua coniux traditur 1.499.1319
quinquaginta ancillæ erãt Alcinoo, quarum aliæ molunt frumentum, aliæ telas texunt 1.279.103
Alcippes 1.567.157
Alcmaonem Theſtoriden Sarpedõ mortidat 1.111.393
Alcmena Amphytrionis vxor apparet Vlyſſi 1.322.165
commendatio Alcmenæ 1.457.1
Alcmena caſum horrendum Teireſiæ vati narrat 1.593.65
Alcmene 1.178.99.& 130.323
Alcyones 1.82.558
Aldeſci 1.668.314
Alexander Ptolemæi amicus 1.581.19
campus Aleius 1.677.573
Aleſaquila 1.623.315
Alitherſes diſſuadet Vlyſſis internecionē 1.4 0.455
Aloidæ 2.181.515
Alpheus in Arethuſam procedens 1.612.2
Alpheus fluuius amœniſſimus 1.670.420
Alpheus Eleorum ter. à ſecans 1.670.413
Alpus terræ filius 2.591.173
Alpus a Baccho interfectus 2.591.203
Althæa 1.82.551
Alyba 1.669.335
Alybe Geudis fluuius 2.418.35
Amalthea capra 2.594.17
Ama (vt vimas) conſimilem ſemper habere 1.601.20
Amans perditè 1.591.1
qui Amant in die ſeneſcunt 1.575.2
ſuum ſexum omnes Amant 1.573.25
inſcriptio Amantis 1.591.46
vaticinium Amantis 1.562.30
commune Amātibus remedium obliuio 1.591.25
Amantium metus & zelus 2.352.303
miſeria Amantium 2.511.17
Amantē decet ſimul ab aliis amari 1.612.8
Amator eſt vbi amat 2.358.268
Amator ſummũ Iouem domuit 2.358.275
vanitas Amatorum 2.410.270
Amaracus 1.649
Amathia 1.168.48
Amazones viragines 2.25.188
Amazonas viragines interfecit Bellerophon 1.54.186
Amazones in littore Epheſi Dianæ ſtatuam ponunt 1.541.238
Amazonidum turmæ 1.490.736
Amazonis caſus 2.176.243
Amazones 2.35.986
Amazones vitulis obtruncatis ſimiles 2.177.257
Amazones Pentheſileę comites 2.175.33
Amazonum pulchritudo 2.175.35
Amazonum ſtudia 2.180.455
Amazonum quæ ad Troiam venerunt nomina 2.174.4
Amazonum virtus & cædes 2.176.219
Amazonum ſepultura 2.184.795
Ambitio muliebris 2.365.385
Ambroſia in vitem tranſmutata 2.441.30
Ambroſia Lycurgum implicat 2.441.33
Ambroſia terrã in auxiliũ vocat 2.441.26
Ambrociotarum inſulæ 1.671.498

amici Cereri epulum parāt fortunarum primitias offerentes 1.568.70
pauci ſunt amici in rebus difficilibus perſiſtentes 1.705.79
Amici vicini 1.450.341
qui alterum amicorum lædit vtrumque lædit 1.83.611
Amicorum cultus 1.450 340
Amicorum diuerticula non debent eſſe diuturna 1.455.710
In Amicorum [Greek] 1.555
Amantibus amicorum omnia grata ſunt 2.378.107
inſipientis cum amico pugnare 1.286.209
Amicorum memoria eſt æterna, nulla obliuio etiam poſt mortem 1.205.387
Amico etiam mortuo officiū præſtādum 2.191.395
Amicitia nec morte extincta 2.178 375
Amictus Satyrorum 2.401.126
ne oderis Amicum exigui peccati cauſa 1.726.6
variarum animātium Amicitia 2.101.405
Amicleæ vnde 1.652
ob paruam cauſam vir Amicus non amittitur 1.708 313
Amicus fratri non præponendus 1.455.705
Amiſodarus chimeram nutriuit 1 148 328
Amœni loci deſcriptio 1.565.45
Amœnitas circa vrbem Beroen 2.563.10
Amor Bucciramo inſideas 1.614.2
Amor effœminans 2.512.74
Amor infans 1.815.2
Amor minatur ſe Nicæam Baccho ſubiugaturum 2.411.378
Amor inſultat diis 2.569.33
Amor ante mundum fuit 1.466.120
Amor antequam gigneretur, petulās ante tempus ex vtero matris erupit 2.564.131
Amor morę impatiens 2 358.285
Amor Iouem flagellat 2.308.80
Amor à Typhœo fugatus 2.318 225
Amor in ſaltibus educatus 1 562.15
Amor ſæuus Deus 1.561.14
Amor ad oſſa vſque penetrans 1.561 17
Amor mala beſtia 1.614 14
Amor Iouem ſuperauit 2.499 172
Amor Neptunū & Bacchum percutit 2.569.20
Amor quo propior hoc gratior 2.357.217
Amor Veneris filius 1.605.2
Amor omnes Deos domuit 2 508.162
Amor aſtris coæuus 2.606.467
Amor non idem quod loquitur ſentit 1.605.9
Amor multos ſubiugat 2.347.595
Amor fugitiuus 1.605.1
Amor crudelis 1.605.22
Amor malus eſt 2.67.446
Amor omnium claues habet 1.515.4
Amor in omnia animantia imperium exercet 2.152 15.&c.
Amor omnia vincit 2.294.390
Amor pernicioſus & fraudulētus 2.152.10
Amor multos perdidit 2.334.155
triſtis amor 1. 60.55
Amor nulla aqua extinguibilis 2.353 357
Amor naſcitur ex oculis 2 569.42
Amor inſatiabilis 2.569 45
Amor deorum & hominum curas ſoluit 1.466.120
Amor inſanus 1.562.24
Amor fugiēte puella duplicatur 2.575 434
Amor amarus 1.558.94
Amor morbus igneus cōſumens 1.560.85
Amor non reciprocus infœlix 2.617 477
Succedente nouo tollitur omnis amor 2.382.560.& 606.453
Amor verus per comparationem 1.601.2
Amor flagrans per vices 1.612.4
Amor virtutis honeſtus: ſed amor Veneris auget dedecus 1.723.63
Amor fugitiuus 1.605.2
Amor Bacchi infœlix 2.618 515
Amor fortes mollit 2.508.199
Amor noxius 1.574.56
Amor Morrhei erga Chalcomediā 2.556.167
Amor ſubditorū erga principē 2.241.365
Amor deſperatus 1 551 13
Amor inuictos vincit 2.571.143
Amor effœminat etiā fortiſſimos 2.509.250
Amor miſerrimus 2.510 313
Amoris effectus 1 561 137
Amoris fructus 1.561 142
ardentis Amoris per comparationem deſcriptio 1.591 10
Amoris ſedes in corde 2.410.319
Amoris ſuffimentum aromata 1.515
Amoris deſcriptio 1.515.2
natura admirabilis Amoris, vbi adfectus & rationis pugna 2.605.385
Amoris vis 2.101.410
luctus Amoris illiciti 2.519.148
Amoris ſitis nec vniuerſo Oceano ſatianda 2 570.200
Amoris exitus 1.577.66
Amoris ſcintillę 2.509.264
Amoris deſcriptio 1.605.5
ſummi Amoris indicium 1.561.95
malum eſt Amoris oſculum 1.605.27
dona Amoris ſunt fallacia 1 605.29
Amoris remediū inuentu difficile 1 574 4
vis amoris paterni 2 190 300
Amoris vis 2.516 324
exemplum Amoris coniugalis 1.457
Amore non pulchra, pulchra videntur 1.567.19
muſæ Amorem non metuunt 1.615.1
ſolum contra Amorem Pierides remediū 1.574.1
ob Amorem etiam grauiſſima perficiuntur 2.458.123
Amores 1.601.1
Ampeli pulchritudo 2.373.180
pulchritudo Ampeli laudatur etiā mortui 2.381.281
Bacchus Ampelum ſemper comitatur 2.378.100
Ampelus ſuperbè lunā cōpellat 2 380.185
Ampelus conſolatur Bacchum 2.381.317
Ampelus in vitem mutatus 2.380.245
Ampelus Ganymedi prælatus 2 375.315
Ampelus ſuper truculentiſſimis feris æquitat 2.378.70
Ampelus taurum aſcendit 2.379 163
Ampelus ſibi flagium facit 2 379.166
Ampelus dorſo tauri excuſſus 2.380 218
Ampeli mors denūciata Baccho 2.380.225
forma Ampeli mutatur 2.387.172
ornatur & componitur à Baccho cadauer Ampeli 2.380.239
ſaltu omniū optimus Amphialus 1.285 128
Amphiclum Phelydes interficit 1 148.313
Amphidamas Molo galeā dedit pro hoſpitali munere 1.89.269
Amphimacum interficit Hector 1.115.184
Amphimacus 1.19.619.& 22.871
Amphimedoritis proci anima Atridæ interitus ſui hiſtoriam narrat 1.406.120
Amphinomus procos ſocios ſuos à Telemachi nece dehortatur 1.353 400
Amphinome 1.168.44
Amphinonum Vlyſſes præmonet infortunij 1.365.133
Amphion 1.123 692
Amphion cithara Thebas cingit muro 2.340.65
Amphietæ ſuffimentum omnia præter thus 1.513
Amphiſbæna bifrons 1.648
Amphiſbæna horrendum monſtrū 1.648
Amphiſbænæ cæcum lumen ibid.
Amphiſbænæ deſcriptio ibid.
Amphitoë 1.168.42
Amphoteri mors 1.150.415
Amphius 1.22 830
Amphytrioniades 1.463.432
Amphytrio filium docet 1.593 19
Amphytrioniades Iouis filius hydram occidit 1 469.316
commiſeratio Amphyttionis per cōparationem 1 576.58
Amplificatio à Deorum ſtudiis 2.92.490
Amniſus 1.372.188 ſpelūca lucinæ ibid.
Amyclæi Canobi fanum 1.664.14
Amycus morti proximus 1.589.128
Amycus Bebryciorum rex cū conſuetudinē habebat, vt aduenas omnes ad pygmachiā prouocaret à polluce vno ex Argonautis(iuuatis ſociis)perēptus fuit 2 211
Amymone cum Neptuno concubuit, poſtea in fontem mutata 2.575.405
Amymone Danaj filia 1.547 48
Amyntas 1.568.2
Amyntichus 1.570.132
Anacreontis ſimulachrum in Teo 1.602.3
Anacreon antiquorum poetarum præſtātiſſimus 1.604.4
in Anacreontis ſtatuam epigrāma 1.604.1
flumen Anapi 1.585
Anauri 1 539 101
Anaxa Eubuli filia 1.560.65
Ancæi hortatio ad Argonautas 1.496.1091
Ancillæ officium 2.605 393
duę Ancillæ formoſæ 1.273.17
Anchiſes miratur formam & veſtes pretioſas Veneris 1.435.86
Anchiſes Veneris amore capitur 1 435.92
Anchiſes lōgā vitā petit à Venere 1.435 105
Anchiſes & Venus amore miſcentur 1.436.150
Anchiſes cū Venere cōgreditur 1.436 167
Anchiſes ſuplex Venerē precatur 1.436.188
Venꝰ Anchiſę omnē metū tollit 1.436 194
Anchuſæ folium 1.650
Ancæus animum ſociis ſuis dat 1.496.1125
Andromache Eetionis filia, obuiam venit Hectori 1.37.374
Andromache Hectoris vxor in turri luget, quòd audierit Achiuos victoria potiri 1.56.372.& 57 386
Andromache Hectorem alloquitur, oratque vt ſui miſereatur 1.57.407.& 430
Andromache filium Aſtyanacta ab Vlyſſe interfectum luget 1.697.633
Andromache ad necem ſe offert hoſtibus 2.292.270
Andromaches præſagium de Pentheſilea cum Hectore collata 2.174.95
ſimulachrum Andromedæ 1.612.198
Andromedæ ſignum 1.612.197
Angeli cuſtodes hominibus à Deo ſunt aſſignati 1.447.113
Anguillæ 2.112.110
Anguillarum procreatio 2.127.500
Anguilla quomodo capiatur 2.156.455
Anima hominis, poſtquam tranſierit ſeptū dentiū, nuſquā reuertitur 1.84.408
Anima poſt mortē eò redit vnde venit 2.530 5
Animas à morte ſupereſſe 2.256.50
Animalia varij generis 2.113.25 &c.
Animalium variorum amores 2.92.375
ne pręter Anni tempus ſis nauta: quia vita breuis eſt 1.603.1
Anni deſcriptio 2 519.374
quatuor Anni partes 2.268 3.5
in Anno arido comantur ſtellæ 1.615.1099
Anſeres cum clangore ad paluſtrum feſtinātes tempeſtatis certum ſignū 1.634.1021
Antonoe filij oſſa inuenit 2.347.543
Antenor cenſet belli præcidere cauſam 1.64.348
Antenoris precatio 2.55.10
tres Antenoridæ 1.94 58
Antenori parcitur à Græcis propter hoſpitalitatem 2.292.265

Anthea oppidum 1.76.351
Anthias piſcis 2.123.250
Anthiarum captura 2.45.20
Antia Præti vxor Bellerophontem apud maritum culpat 1.53.160
Anticlea mater Vlyſſem alloquitur 1.311
Anticlea Vlyſſi filio conditionem vxoris narrat 2.311.160
patris Vlyſſis cõditionem filio narrat Anticlea 1.311.185
Anticlea reuertitur domum Plutonis 1.311.149
vmbra Anticleę matris Vlyſſis apparet Vlyſſi 2.310.8.
Anticlus 1.695.464
Antidotum contra omnia vulnera 1.653
Antidotum contra venena 1.646
Antilochus 1.161.378
Antilochus velox bellator 1.156.201
Antilochus 1.211.400.& 214.514.& 218.756
Antilochus 1.114.93.& 1.120.479.& 1.121.545 & 148.218
Antilochus Ablerum interemit 1.11.32
Antilochus Neſtoris filius 1.46.565
Antilochus Aſij equos ad Achiuos adducit 1.18.400
Antilochus Echepolũ interficit 1.36.457
Antilochus Hectorem fugit 1.141.586
Antilochus Achilli mortem Patrocli nũciat 1.168.18
Antilochus Patrocli mortẽ deflet 1.166.694
Antilochi cũ Memnone pugna 2.189.245
Antilochus Mydonem perimit 1.46.580
Antilochi interitus & Neſtoris mœror 2.189.257
Antilochus à Memnone occiſus 1.256.186
Antimachus 1.95.132
Antinous Vlyſſi mẽdico ſuccẽſet 1.361.445
Antinous Eupithis filius 1.383.270 1.352.363
Antinous Telemacho reſpondet 1.241.85
Antinous contentioſus 1.360.395
Antinous iratus Vlyſſem mendicum percutit 1.6.462
Antinous Vlyſſem increpat 1.389.287
Antinous & Eurimachus procorũ principes 1.387.188
Antinous ſuccenſet Eumæo quòd mendicum in vrbem deduxiſſet 1.360.75
Antinoi concio ad procos 1.264.774
Antinoi conſilium de interficiendo Telemacho 1.353.370
Vlyſſes Antinoum interficit 1.391.9
Antiochia ab Antiochi nomine dicta 1.677.918 regio fertiliſsima 677.921
Antiphas rex Læſtrygonum 1.302.119
Antiphatem interficit Leonteus 1.103.191
Antiphonus 1.224.250
Antiphus 1.20.628
Antolycus ſanato Vlyſſe mittit eum in Ithacam 1.376.460
Antolycus Vlyſſis auus 1.375.95
Antolycus 1.88.267
Antolyci filij cœnã parãt Vlyſſi 1.376.418
Antonoi mors 1.154.694.& 97.301
Antri Nympharum in Paphlagonia deſcriptio 2.223.475
Antrum Nympharum 2.265.130
Aonæus Irus quare vocatus 1.363.6
Aonæus edax 1.363.2
campus Aonius 1.610.17
Aornis 1.681.1152
Apameæ oppidum 1.677.919
Apeminus mons 1.669.344
Aper & apri natura 2.110.365.&c.
Aper 1.157.21
Apes fumus ſuffocat 2.342.250
optimè laborat cereas cellas ſtruens per flores Apis 1.724.1.0
Aphareum Caletoridẽ Aeneas interficit 1.120.541
Aphareus 1.120.478
Apiaſtrum 1.567.135
Apiſaonem Hippaſidem interficit Æneas 1.161.347
Apium 1.609.101 anethum ibid.
Apix 1.651
Apua piſcibus omnibus cibus 2.138.767
Apuæ quomodo capiantur 2.159.470
Axis cœli 1.69.2
Axis immobilis 1.619.23
Axyli Teuthranidis mors 1.61.11
Apollo citharam pulchrè & ſublimiter pulſans 1.410.102
Apollo Troianos animat 1.7.508
Apollo murũ Grecorum diruit 1.118.361
Apollo Hectorem alloquitur 1.116.136
Apollo lauro primũ coronatus 1.657.200
Apollo Patroclum a Troiæ mœnibus repellit 1.151.705
Apollo amicitiam ſuam Mercurio eſtatam facit 1.433.511
Apollo Mercurio pollicetur virgam fœlicitatis & diuitiarum 1.433.526
Apollo ſolus conſilij Iouis particeps 1.433.531
Apollo Agenori ſimilis Achillem decipit 1.199.600
Apollo Æneam excitat, & hortatur vt Troianis ſuccurrat 1.161.322
Apollo facto Æneæ ſimulachro hoſtes eludit 1.44.449
Apollo vnde Nonnius cognominatus 1.537.47
vnde didicit Apollo fundamenta iacere 1.537.60
Apollo iureiurando ſemper ſtat 1.537.67
Apollo tẽplũ conſtruit,& lucos 1.422.246
Apollo peſtem immittit in Græcorum exercitum 1.1.45
Apollo laudum vbique plenus 1.5.31
auro, rerũmque omnium copia affluens eſt Apollo 1.537.25
Apollo ſemper iuuenis,ſemper formoſus 1.537.36
Apollo Diomedem reprimit 1.44.440
templi fundamenta iacit Apollo 1.421.253
Apollinis nomen multiplex 1.537.72
carneus quare dictus Apollo 1.537.71
Apollo cum Neptuno pugnare renuit 1.197.461
Apollo apud Criſſam tẽplũ ponit 1.421.285
Apollo Cynthius 1.542.10
veſtigia boum agnoſcit Apollo 1.428.210
Apollo Delphuſam adit 1.421.244
Apollo Coryceus 1.650
Apollo Diis formidabilis 1.417.2
Apollo ſibi à Mercurio timet 1.433.511
Apollo orat 1.412.363
Apollo Iouis filius 1.288.314
Apollo ſuis epithetis deſcribitur 1.509.2
Apollo Delius vnde cognominatus 1.5.6.189
Apollo Mercurio minatur 1.419.235
Apollo delectatur Delo 1.419.146
Apollo dux Cretenſium 1.425.514
Apollo peruenit in montem Cyllenes 1.428.227
Apollo Mercurium increpat 1.429.281
Apollinis aureus enſis 1.425.395
Apollo Græcis iratus morbum immiſit 1.1.10
Apollo iratus quia Chryſen ſacerdotem Agamemnon non honorauit ibid.
præbet Apollo ſcuticã Mercurio 1.432.493
boum curam eidem committit ibid.
Apollo comparatur aſtro 1.424.449
Apollo flet ob hyacinthum 2.428.60
Apollo Achillem fruſtra monitum vulnerat 2.196.57
Apollo in Achillem tendit 2.196.30
Apollo Daphnem amauit 2.415.179
Apollo Admeti paſtor 2.375.98
Apollo bubulcus 2.197.110
Apollo Cyrenem amauit 2.413.81
Apollo Achillem increpat qui ſuperbè reſpondet 2.196.48
Apollo vulneratam ſororem Dianam a conſpectu auferre 2.524.78
Apollo ſtatuitur ad nuptias Cadmi venit 2.5.0.97
Apollo fiſtulam ſuam iubetur afferre 2.363.210
Delphuſę conſilium de ſitu templi Apollinis 1.421.268
fons adiacẽs templo Apollinis 1.422.300
ad eum Apollo draconem necat ibid.
Apollinis augurio à Mercurio 1.429.250
templum Apollinis 1.418.55
guttę ex capite Apollinis decidẽtes.quæcũque attigerint immortalia reddũt 1.53.41
tẽplũ Apollinis oraculũ hominib 1.421.258
Apollinis arcus argenteus 1.415.140
templa Apollinis & luci 1.419.145
Apollinis verecũdia erga Iunonẽ 2.147.132
Apollinis aurea cithara 1.420.184
Apollini perpetuus ignis 1.558.53
Apollini curæ eſt ſagitta & carmẽ 1.537.43
hymnus in Apollinem 1.431
magnus qui Apollinem viderit, qui non videt abiectus 1.536.10
hymnus in Apollinem 1.536.1
locuto tantùm Apolline omnes in mare diſceſſerunt inſulę 1.545.95
ex Apolline medici didicerunt depulſionem mortis 1.537
Aqua cœlo commixta 2.353.137
Aqua in vinum mutata 2.405.43
in Aquis extincti intumeſcunt 2.451.365
Aqua omnia obruit 2.352.270
Aquila perfectiſsima volucrum 1.79.246
Aquila 1.143.290
Aquila auguriorũ Iouis nuncia 1.36.69
Aquila rex auium ibid.
Aquila ſerpentem geſtans vnguibus, ab eo ſauciatur, & dimittit in terram, in copias Troianorum 1.108.201
Aquila eſt fortiſsima,& celerrima alitum 1.194.253
Aquila inter volucres acutiſsimi omnium eſt viſus 1.166.674
Aquila 1.204.308
Aquilæ augurium 1.341.160 & 347.525
Aquila immolata Ioui & Neptuno 2.56.512
explicatio Aquilę ferentis cornutum ſerpentem 2.542.17
Aquila ſerpentẽ cornutum ferens 2.542.26
Aquila Promethei iecur lacerãs 2.31.300
Ara 1.629.709
Arabicus ſinus 1.665.53
Arabes delicatè viuentes 1.678.968
Arabes Baccho ſacrificant 2.443.153
Arabiæ populi 1.68.960
Aradus 1.671.50
ſerò Arant qui ſolis conuerſationem expectant 1.451.478
Arandi tempus bifariã diuiſum 1.454.1053
quando metendum & Arãdum 1.450.380
quando Arandum 1.451.445
Arationis tempeſtiuæ iactura quando reparari poſſit 1.452.489
Aratri deſcriptio 1.451.424
Aratus 1.569.101
Arbor Mineruæ 2.501.525
Arbores capilli terræ 2.351.217
Arbores locutæ 2.410.496
Arbores loquuntur 1.545.203
Arbores lugent 2.387.140
Arca pulcherrima 1.341.106
Arcades ante lunam dicebantur eſſe 2.61.265
Arcades Epidanenſes 1.670.415
Arcadij 1.19.604
Arcas aſtrologus 1.568.375
Archelocus 1.117.98
Archelocus ab Aiace perimitur 1.132.464

Arceſilai mors 1.137.328
Archilocus 1.22.823
Archeptolemum aurigā Hectoris Teucer occidit 1.70.312
in Archilocum epitaphium 1.604.1
Archilocus celeberrimus 1.604.3
Archilocus a muſis & Apolline amatus 1.604.4
poli Arctici & Andarctici deſcriptio 1.620.26
Arctophylax 1.620.90
occidens Arctophylax 1.629.720
ſub Arctophylacte oritur magna vrſa 1.629.722
pubes Arctois inuadit Minyas nocte 1.487.518
Arcturus 1.620.95
Arcturo ſunt ſublimes viæ 1.625.406
Ardeolam mittit Minerua 1.89.274
Ardeola 1.632.914
Areilyci mors 1.148.308
Areithous 1.59.10
Areithous rex clauiger 1.61.137
Arete & Alcinous de Medea conſultant 2.76.1067
Arete vxor Alcinoi 1.279.55
Arete Alcinoum rogat ne parentibus remittatur Medea 2.76.1576
Arete Vlyſſem interrogat, qualis ſit & vnde veniat 1.281.236
Arete Phæaces alloquitur 1.313.334
Aretum Automedon occidit 1.164.516
Argus Iunonis paſtor 2.329.260
Argus nauem inſtruit 1.483.235
Argus Phrixi & Chalciopes filius 1.492.359
Argus ad Colchos venit 1.492.860
Argus cuſtos Iunonis 2.436.81
Argus architectus nauis quæ dicebatur Argo 2.2.110
Argus Aeçtam alloquitur 2.45.319
Argus centoculus 2.360.57
Argus canis dominum ſuum agnoſcit 1.359.300
Argenteum ſæculum 1.447.126
Argus occiſus à Mercurio 2.391.27
ex ſanguine Argi naſcitur auis 1.606.58
Argicida animas procorum deducit 1.405.100
Argilippus pugnat cum facibus 2.484.175
Argilippus Deriadem regem ſaxo petit 2.484.207
Argiuorum arma 1.607.565
Argo nauis pictura & colore pulcherrima 2.11.725
Argonautarum nomina 2.1 & 2
Argonautæ ad Macrobios appellunt 1.496.1105
Argonautæ à Myſis comiter excepti 2.18.1180
Argonautæ in mare pellūt nauem 2.6.365
Argonautæ cum gigantibus manus conſerunt 2.15.989
Argonautæ Cyzicum inſulam appellunt ab incolis comiter excepti 2.15.953 &c.
Argonautę heroes ad littus Cimmeriorū appellunt 1.496.1117
Argonautæ heroes Sardiniā petūt 1.498.1145
heroes Argonautæ Iolchon referuntur 1.500.1165
Argos, Sparta & Mycena vrbes Iunoni ſacræ 1.30.51
Ariadnæ corona 2.611.972
Ariadnæ pulchritudo 2.604.315
Ariadne vxor Bacchi 1.478.947
Aries 1.629.708
Arietis curſus 1.622.225
Arimorum ſpelunca 2.309.140
Arion equus Herculis 1.459.120
Ariſba 2.51.12
Ariſmaphorus pontus 1.664.31
Ariſteus Phœbi & Cyrenes filius 2.342.217
Ariſteus Cyrenes ex Apolline filius 2.29.507
Ariſtęus ſolis & Cyrenes filius 2.489.178
Ariſtæus coniugi ſuæ ſomnium de filio exponit 2.341.137
Autonos Ariſtæi coniunx 2.365.384
Ariſtæus quatuor ventorū pater 2.342.515
Ariſtæus vſum mellis inuenit 2.342.240
Ariſtæus primus oleum inuenit 2.343.260
Ariſtæus paſtor ouium 2.343.165
Ariſtæus mel ſacrificat 2.343.273
Arius pugnat lingua contra Typhœa 2.398.480
Ariſtolochia 1.653
Arma quibus capiūtur ceti 2.166.255.&c.
Arma Achillis 2.216.& 217.218
Arma Achillis immortalia ab immortalibus diis Peleo data, qui ſeneſcens filio dederat 1.159.293
Arma Hectoris 1.124.801
Arma Mineruæ 1.48.713
Arma Teucri 1.140.476
Armorum ſtrepitus inter Troianos ſilet 1.494.417
mons Armenius 1.674.654
Armenorum ſitus 1.679.1002
Armenta Hymnum lugent 2.41.351
Ars à Deo 2.281.140
Ars præſtat viribus 2.216.5*5
Arſinoa Beronices filia 1.580.110
fons Artacis 1.302.113
Arte res meliùs fiunt 1.111.315
Artepibulus 1.416.255
Meridarpax ibid.
Arundines vitium fulcra 2.386.100
Asbyſtæ 1.667.211
Aſcalaphus 1.17.5.1.& 120.478 Martis filius 1.114.112
Aſcalaphum Martis filium Deiphobus interficit 1.120.517
Aſcanius 1.22.862
Aſcæus vates 1.645
Aſellus piſcis caniculam pertimeſcit eius natura 2.122.150
Aſia 1.664.10
Aſia fert viperas longas tres vlnas 1.647
Aſiæ tractus 1.676.800
Aſiæ figura 1.673.620
Aſininæ mulctræ vſus 1.661.484
Aſini ſtellæ 1.612.898
Aſius 1.107.95 & 154.717
Ioui iraſcitur 1.108.164
Aſius Hyrtaci filius 1.124.771
Aſij temeritas & mors 1.107.109
Aſij aurigæ eius mors 1.118.384
Aſopus fulmine fœdatus 1.543.79
Aſopum Iupiter interemit 2.394.316
Aſpeudum oppidum maritimū 1.676.852
Aſperitas linguæ boū quorūdam 2.97.173
Aſphalion ſedulus Menelai famulus 1.256.115
Aſphodelus humi naſcens 1.598.4
Aſpia 1.646
Aſpiæ morſus lætalis ibid.
Aſſæi mors 1.97.301
Aſſyriorum ſitus 1.678.976
Aſſaracus 1.186.136
Aſtacis fluuius 2.405.407
in Aſtaciden epitaphium 1.556
Aſtacus piſcis 2.124.260
Aſteria vnde nata 1.470.410
Aſterion 1.651
Aſterius duodecim Indos mactat 2.530.46
Aſterius lapis 1.669.327
Aſterius duodecim Indorum à ſe mactatorum oſſa colligit 2.531.88
Aſteropæus cum Achille congreditur & occiditur 1.192.120
Aſteropeus ambidexter 1.193.163
Aſteropæus 1.107.101.& 161.351.& 159.216
Aſtyali mors 1.51.29
Aſtyanax Hectoris filius idem qui & Scamandrius 1.57.400
Aſtrias Oronti bellum annuntiat & Bacchi dolum exponit 2.419.97
Aſtræa Beroes nutrix 2.561.213
Aſtræus aſtrorū primęuorū pater 1.620.98
Aſtrais fuit dux Indorum 2.404.307
Aſtrais violat faciales 2.404.318
Aſtris filia ſolis 2.422.285
Aſtra languida tēpeſtatis ſigna 1.634.1018
Aſtrologica 2.311.235
pulcherrima Aſtrologia 2.545.295
Aſtrorum hymnus 1.503.2 & eorum deſcriptio ibid.
Aſtrorum ſuffimentum aroma 1.503
Aſtynous 1.139.454
Aſtyoche 1.17.512
Aſtyanax de turri præceps datur 2.292.255
Aſtianax Hectoris filius 1.106.485
Aſtynora & Hypenora interficit Diomedes 1.40.144
Atalanta porci Calydonij interfectrix 1.541.ibid.
Atalanta Iaſij filia 1.541.216
Atalanta venatrix 195.27
Ate ſeu noxa 1.81.500
Aten ex Olympo eiicit Iupiter 1.178.216
Ate ſuadet Ampelo vt taurum aſcendat 2.379.144
Athamas animalia loco Inus cædit 2.371.10
Athamas Learchum pro fera trucidat 2.371.51
Athenienſes Bacchi orgia recipiunt 2.599.4
Athenienſis cuiuſdā fortitudo 2.483.125
Athenienſis manibus carens, pedibus pugnat 2.483.145
Athenienſium laus 2.541.54
Atlanticus oceanus 1.664.30
Atlas terræ filius 2.319.265
Atlas cœlum ferens 2.330.345
Atlas 1.664.30
Atrides ſeruat familiam Antenoris 1.697.644
Atrides Deiphobum occidit 3.697.615
Atridis anima Achilli loquitur de eius funere 1.404.35
Atridarū affectio erga Philoct. 2.262.475
Atrox vagarum libidinū pœna 2.20.90
Attes 1.654.10
Atymnium Antilochus interficit 1.148.138
Auaritia malorū omnium mater 1.723.38
par labor eſt in littore vndas numerare, atque hominē Auarum flectere 1.581.63
Aucupibus labor iucundus eſt 2.46.60
Audacia periculoſa & opus vires ſuperās 2.277.445
Audacia ſtupenda 2.282.243
Audax debet eſſe piſcator 2.143.43
Audaces diu non viuunt 2.378.81
Aues marinę inſaturabiliter te immergētes tempeſtatem denotant 1.633.943
volatus Auium ad dexterā boni ominis 1.125.821
Auicularum capiendarum rationes variæ 2.110.30
ne quis Aues è nido ſimul auferat 1.723.80
Auium Memnoniarum pugna 2.195.650
Auium proſopopæia 2.268.305
Augeas 1.103.699
Augias Solis filius 1.594.54
Augias præ omnibus hominibus pecorū diues 1.595.119
Augiæ opulentia 1.594.10
Augurium horrendum 1.242.146
Augurium ſiniſtrum 2.176.195
Aura Lelantis & Peribœæ filia 2.614.245
Aura ſæuit in ſimulachrum Cupidinis 2.620.696
Aura ſitiens aquam quęrit 2.618.572
Aura in fontem mutata 2.614.935
Aura vitiata à Baccho in paſtores ſæuit 2.620.664
Aura delectatur vini potu 2.619.497

Aura parit gemellos 2.622.864
Auræ 2.183.682
Aurea pocula 2.254.58
Aurea cicada Atticorum indigenatum ſignum 2.394.200
Aureum vellus 2.372.105
ætas Aurea 1.620.101
Auriga tauro conuinctus 1.629.715
ſtudium Aurigandi etiam in Phaetonte puero 2.544.175
Aurigarum ſtrepitus per comparationé 1.462.375
Aurigationis certamen 2.214.5.0
Aurum malorum dux & vitæ corruptela 1.721.40
Aurora 1.11.48.& 93.1.& 177.1.& 88.250
Auroræ deſcriptio 1.519.5.& 2.251.1
deſcriptio Auroræ 2.426.145
Auroræ origo 1.470.373
Auroræ ſuffimentum, mannam 1.519
Aurora nuncia Dei Titanis 1.5.9.3
Aurora quos ventos peperit 1.470.380
Aurora Actæonem amauit 2.346.588
Auroræ & famularum luctus 2.194.595
Auroræ lamentatio 2.194.605
equi Auroram ferentes 1.561.148
Aurum in arca repoſitum inutile 1.531.23
Auſculta cum cui quatuor ſunt aures 2.219.160
Auſonia tellus 1.669.340
Auſoniorum iſthmus tribus maribus circumfluus 1.6.5.98
Automedon auriga Achillis 1.146.145 & 1.0.472
Automedon fugit 1.156.863
Automedon in Troianos irruit 1.163.459
Automedontis facinora 1.164.516
Automedon 1.182.392.& 228.574 & 229.625
Automedon Neopt. Deiphobum indicat 2.158.2.5
Autonos Ariſtæum nuptat 2.342.220
Autonos filium in forma cerui non cognoſcit 2.145.155
Autumni deſcriptio 1.4.1.413

B

Babylon vrbs ſacra 1.674.1005
Semiramis Babylonem circundat 1.679.1006
Babylonis incolæ 1.679.1013
Baccha taurum ſyueſtrem capit 2.40.377
Baccha ſaltat in ſumma rupe 2.40.381
Baccharum veſtitus 2.404.5.6
Baccharum ſupplicium 2.511.235
Bacchæ 1.598.1
Bacchæ morituræ verba 2.515.246
Bacchicæ è carcere ianua ſponte patente liberatæ 2.592.283
Bacchus Semeles filius 1.130.3.5
Bacchus lætitiæ dator 2.55.12
Iouis & Cadmeæ filius 1.439.56
Bacchus vnde dicatur Dionyſius 2.60.25
ex Iouis femore natus 2.307.5 Rheæ nutriendus datus 2.368.147
hymnus in Bacchum 1.442 Iouis ac Semelæ filius ibid.
Bacchus vini inuentor 2.35.87 ad filias Lamj defertur 2.366.30
Bacchi incredibilis animoſitas 2.68.77
Bacchus generatur 2.366.10 denuo a Mercurio ablatus 2.368.118 Marte melior 2.69.210 ſemiperfectus 2.365.465 barathro incluſus 2.36.101
Bacchus Herculi Aſtrochitoni craterem donat, Aſtrochiton viciſſim tunicam Baccho donat 2.56.577
Bacchus regiones circa Libanum ingreditur 2.5.2.1 Arabiam ingreditur 2.358.2.7 cum Ampelo natat 2.377.40 Ampelo ſponte indulget victoriam 2.378.15 duos certatores dirimit 2.41.770 in forma ruſtici Beroæ 2.573.278
Bacchus medicus 2.590.267
ex petra Bacchus facit torcular 2.329.331
Auram dormientem accedit & vitiat 2.619.610 exercitum inſtruit cōtra Neptunum 2.578.53 Ampeli formā laudat 2.74.214
Bacchus verſipellis 2.555.54
Bacchus vinum Thuræ a hoſtem viuum relinquit ſuæ victoriæ teſtem 2.4.3.110 minatur tauris 2.372.32 Palleneem in terram proſternit 2.612.143 inſultat Orontæ morti vicino 2.422.29; ſuſcitæ certamen inſtruit 2.538.546 puer à piratis Tyrrhenis captus 2.590.1.1 in puerum mutatus 2.590.1.8
Bacchus igne pugnat 2.611.57 perterritus fulmine 2.582.380 in Lydia educatus 2.3.2.140 in arboré 2.527.309 inuento ſuo ſuperbit 2.388.205 præ vno Hymenæo totum ſuum exercitum contemnit 2.488.12 victoriam ſuis promittit 2.522.356 cum Deriade pugnans 2.525.250 gigantes occidit 2.463.88 Nicæam vidit 2.412.13 feras in pugnam concitat 2.525.165
Bacchus in ignem 2.527.322 è pugna aufugit 2.495.240 ad pugnam reuocat Mineruā 2.495.247 a Minerua animatus ad pugnam redit 2.495.291 ab Oronte in ſingulare certamen prouocatur 2.424.176 tanquam ruſticus ſua ſtudia Beroæ offert 2.573.194 quis ſit aperté Beroæ declarat 2.574.555 rupe Thyrſo diuiſa vini fonté aperuit 2.6.8.573 ſe lauat in Meonio flumine 2.373.144 in virginem mutatus 2.401.162 in oriente vites plantat 2.418.0 ab Aſtrochitone menſa excipitur 2.550.420 tanquam victus ſponte in terram cadit 2.376.35 mittit hoſti Deriadei fæcialem 2.420.320
Bacchi in amando metus 2.570.137
Bacchus Indos hoſtes dormiētes inuadit 2.407.111 ſummus belli imperator 2.402.216 ſua ſeruitia Nicææ offert ſupplex 2.415.87 minatur pœnam Tauri 2.81.263 orat ſolem vt diem longioré reddat 2.569.48
Bacchus it in cœlū 2.614.575 pollicetur cani ſuo cœlum 2.415.197 ſoluit hoſtem 2.528.84 cum Ariſtæo de gloria certat 2.431.227 docet ruſticum vini culturam 2.60.165 à Corybantibus in fanū cornutus inuentus 2.39.137 vitiat Nicæam dormientem 2.416.283 Brongo vinum dat bibendum 2.419.62
lucta cum virgine nuda Baccho grata 2.612.135
Bacchus Ampelum ad certamen natatus inuitat 2.37.7 amore ſuo menai in hoſtes truculentior eſt. 2.437.75 Icario hoſpiti vinum præbet 2.600.44
Bacchus Indos tenebris prælio ſuperare nō potuit, ſed a Rhamanibus naues ſibi fabricari curat 2.528.0
Bacchici Indos inuadunt 2.40.30
Bacchus poſtulat Ampelum vitē reſtituit 2.381.314 lauans omnia pulchra reddit 2.373.170
Bacchus Teleteu orat, vt prohibeat ne Aura partum ſuum perdat 2.613.686
Bacchi deſcriptio 1.10.3
metamorphoſis nutricū Bacchi 2.402.174
Bacchi & Ariadnæ nuptiæ 2.606.458
Bacchi cum Pallene lucta 2.61.124
timor Bacchi pro pulchritudine Nicææ 2.414.112
variæ Bacchi transformationes 2.527.303
Bacchi præſentia omnibus terrori eſt hoſtibus 2.448.155
querelæ Bacchi de morte Ampeli 2.381.254
Bacchi leuitas in amore accuſatur 2.618.50
Bacchici cum Thebanis pugnant eóſque ſuperant 2.584.27
metamorphoſis Bacchi 2.301.123
armatum Bacchi 2.402.230
Bacchi cum Pallene in patriæ 2.613.190
Bacchi metamorphoſis 2.5.4.43
Bacchici flumen tranſeunt 2.454.125
Bacchi & Perſei pugna 2.609.654
poculum Bacchico nubentis 2.588.260
Bacchicæ inermes armatos vincūt 2.492.25
Bacchi crudelis rabies 2.513.37
Bacchi miraculum in vrbe Thebana 2.59.22
Bacchum Nicæa contemnit 2.414.170
Iris ad Bacchum ſub forma Mercurij 2.418.263
Balæna mari egrediens in ſole apricatur 2.126.404
Baleares inſulæ 1.671.458
Balius equus Ach. 1.146.149
Balius 1.182.400
lapis Barbatu 1.526.1
lapidis Barbari vſus 1.526.4
Barbitus 1.5.1.46
Baſiliſcus 1.648
Baſiliſcus dominus ſerpentum ibid.
Baſilo tua cæde perempta 1.556.2
hymnus Dionyſij Baſſarei Trieterici 1.512 eiuſdem deſcriptio ibid.
Baſſaridis miraculum 2.593.30
conuiuia Baſſaridum 2.402.120
Baſſarides liberatæ in greges inuolant 2.591.90
Baſſaridum arma 2.404.38
Baſſarides à Morrheo in vrbe actæ 2.516.348
Baſſarides abſente Morrheo liberantur 2.20.212
Baſtarnorum ſitus 1.668.364
Bathycleum Glaucus interficit 1.152.594
Batia columna ante Troiam 1.22.811
Batti & Corydonis colloquium 1.563.1
in Battum epitaphium 1.556
Battus ſauciatus 1.564.51
Battus à filia Polybotæ cruciatus 1.573.15
veterū opinio de Beatitatis ſede 1.447.168
Beati amantes cùm æqualiter redamātur 1.616.1
nemo per omnia omnino Beatus 1.721.1138
nullus hominum Beatus, ſed mali omnes 1.701.1
Beati qui amant redamati 1.6.6
nemo in omnibus Beatus 1.710.440
Bebrycenſia corpora cæſa 1.489.663
Bechirum gentes 1.675.765
Bellerophon in Lyciam venit & a Rege Lyciæ per 9. dies honorificè excipitur, ſed decimo die perlectis Præti literis chimæram expugnare iuſſus eſt 1.53.110
Bellerophonti rex Lyciæ dat filiam ſuā, & dimidium totius regij honoris conſpicua eius virtute 1.54.191
Bellerophontem Prætus ex ciuitate Ephyra expellit 1.53.157
Bellonæ proſopopœia 2.251.285
ſubita morte moriuntur Bellonæ miniſtri 1.684.152
occaſio Belli ſuſcepti 1.457.15
iuſtitia Belli diſceptatrix 2.282.95
Belli exigua reſpiratio multum prodeſt 1.172.201
Belli finis in manibus, verborum in conſilio 1.156.0
Belli commercium eſt aut perire aut ſeruati 1.160.228
Bellum decem annorum inter Græcos & Troianos 1.688.6
Bellum murium cum ranis 1.413.5 eius principium ibid.
Bellum Titanum 2.460.233
Bembix 1.651
multo ſatius Bene quàm malè agere 3.396.374
Beneficia in memoriam reuocant, qui aliquid impetrare volunt 1.7.407

abſque Benedictione diuina irriti ſunt labores 1.452.474
Benignitas erga afflictum 2.237.30
Benignitas melior eſt 1.78.256
Berenice 1.582.34
Beroes naturalis & non fucata pulchritudo 2.570.72
Beroes vrbis inſignis laus 2.564.144
Beroe ſua pulchritudine inuidiam ſuperauit 2.566.257
Beroe Gratiarum quarta 2.575.464
Beroe magis ad Bacchum ſpectat 2.577.8
Beroe Neptuno conceſſa 2.582.377
Beroe omnium legum origo 2.565.174
Beroe à Romanis Betyrus appellata 2.568.364
Beroe vtraſque aures obturat ne Bacchũ loquentem audiat 2.575.417
certamen de Beroes coniugio 2.576.512
Beroe melle nutrita 2.566.218
Beſtiæ ſuos pullos chariſſimè amant 2.130.704
Beſtiæ marinæ crudeliores terreſtribus 2.163.21.&c.
Beſtiarum amor in pullos ſuos 2.106.95.100.&c. & pagina 107.
Beſtiæ pro liberis mori non detrectant 2.130.705.&c.
Betyrus vitæ tranquillæ nutrix 2.568.395
Betyrus ſedes iuriſprudentiæ 2.568.390
Bianorem interficit Agamemnon 1.94.92
Bias 1.123.691
Habitus bibentiſè flumine 2.406.7
Bile nutriri 1.147.203
Bion cantor 1.608.7
Bion Orpheus doricus dictus 1.608.18
epitaphium Bionis bubulci amatoris 1.608.1
Bion conſilij inops 1.816.2
Bipleuri ſemina 1.650
Biſtonia 1.490.676
Biſtones boues 2.97.158
Biſtonides 1.672.575
Bithyniorum terra 1.676.793
Blemyes vnde dicti 2.24.395
Blemiorum ſcopula 1.570.114
Bebryces 1.676.805
Bœotij 1.122.685
Bœotium Promachum Acamas interficit 1.132.475
Bombyca 1.573.26
Bonus vir bono amicus eſt 2.500.132
Boni viri difficilis eſt conatus 1.719.1023
Vir non eſt bonus in bello qui non ſuſtinet cędem cruentam 1.730.12
Turpe eſt dicere bonos mori 1.5.5.2
Bonorum mentes ſunt medicabiles 1.114.115
Bonorum mẽtes ſunt mutabiles 1.136.203
à Bonis viris bona diſcuntur 1.704.34
Bootes ingens ſydus 1.628.609
Bootes quare ſic dictus 1.620.93
Boreæ ſuffimentum thus 1.519
Boreæ deſcriptio 2.519.5
Boreas rapuit nympham Atticam Orytiam 2.399.135
Boreas auxilio eſt Erechtheo 2.539.643
Boreas natantem Iouem iuuat 2.308.67
Boreæ filiæ 1.546.293
Boryſtenes fluuius 1.668.312
Boryſtenes Euxino mixtus 1.668.313
Boryſthenes inſula celebris 1.672.543
Bos Cadmi in terram procumbit in ſignũ vrbis condendæ 2.337.350
Bos marinus, eius magnitudo, & Bouis mactatio ibid.
Boues ante tempeſtatem ſaturari cupiũt 1.635.120
Boues & oues terram cornu petẽtes tempeſtuoſam portendunt hyemem 1.635.1085
Boues albi duodecim 1.596.130
Boues cœlum intuiti pluuiam ſentiunt proximam 1.633.955
Boum laborantum deſcriptio 2.31.665
Boſporus 1.666.140
Boſporus Cimmerius 1.666.168
Botrus 1.652
Botrys & Staphylus transmutati 2.430.52
Brachmanes Indi ſapientes 2.528.344
Brachmanes medici 2.553.358
Braſilæ ſepulchrum 1.568.10
Breuiloquentia vbi opus 2.227.75
Briareus gener Neptuni factus 1.476.817
Briareus diis, Ægeon viris dicebatur 1.7.403
Briareus filius Neptuni 2.552.291
Briſeis 1.6.& 180.246
Briſeis Patroclum luget 1.181.287
Bryſeis cum Achille dormit 1.230.676
Briſeidis lamentationes ſuper Achil. 2.203.550
Britanni 1.668.285
Britannorum habitatio 1.668.283
Britannorum canes qui Agaſſæi appellãtur ad venationem optimi 2.34.470
Brombius pater Priaſi 2.399.539
Brongus Bacchi hoſpes 2.419.40
Brongi ſacrificium Baccho 2.419.44
Bubalus 2.99.300
Bubulcus 1.585.1
cuius ætatis debeat eſſe Bubulcus 1.451.440
Bucarteron 1.647
Buccinæ vtilis vſus 1.659.396
Bucolion filius Laomedontis ſpurius 1.51.22
Bucolici cantores 1.570.1
carmen Bucolicum 1.558.75
Budeus vrbs 1.152.572
Buphraſiani 1.19.615
Bupreſtidis noxa 1.659.337
Bupreſt is quare ſic dicta 1.659.347
remedia aduerſus Bupreſtidis noxam 1.659.338
Bupreſtis terra 1.659.335
aquæ Bauticapæ 1.668.315
Byblinum 1.390.390
Byzeres 1.675.765

C

Caberi Vulcani filij 2.489.192
Cædes vtrinque 2.251.403
ne maneas Cælebs ne pereas ſine nomine 1.724.164
Cæneus Centauris periit 2.82.59
Cadaueris curatio ante exequias 2.203.525
Cadauera ſunt vulturibus gratiora quàm vxoribus 1.95.162
Terram impartire inſepultis cadaueribus 1.723.93
ex Cadaueribus mortuis nihil eſt lucri 1.65.409
Cadmus cum harmonia in ſerpẽtes mutatus 2.599.360
Cadmus literarum inuentor 2.562.380
vbi Cadmus cõcubuerit cum Harmonia 2.396.348
Cadmus in Thraciam venit 2.326.37
Cadmus cum Temmicenſibus pugnat 2.339.40
Cadmus victor 2.339.47
Cadmus Thebas ædificat 2.340.50
Cadmus oraculum conſulit 2.336.289
Cadmus in Græciam venit 2.336.210
Cadmus literas Græciæ inducit 2.336.263
Cadmus iubetur vaccam ſequi 2.336.305
Cadmus olim in draconem mutandus 2.338.420
Cadmus gitantum ſegetem metit 2.338.425
Cadmus draconis dentes ſeminat 2.338.427
Cadmus lapidem inter Gigantes iacit 2.339.460
Cadmus vocat Tireſiam 2.356.155
Cadmus ſeruator fulminum Iouis 2.364.340
Cadmus Typhœo fiſtula canit 2.313.407
Cadmus & Typhœus ſimul 2.313.408
Cadmus gener Martis & Veneris 2.324.663
Cadmus vrbem ingreditur 2.316.80
Cadmus inquirit ſororem Europam 2.309.137
Cadmus templa ædificat 2.340.60
Cadmus Sidonius 1.650
Cadmus promiſſis ampliſſimis decipit Typhœa 2.314.490
Cadmus dracone ſaxo percutit 2.338.410
Cadmus vaccam mactat 2.337.555
Cadmus olim in ſerpentem mutatus 2.325.680
omnia elementa Cadmi nuptiis gratulãtur 2.326.70
merita Cadmi in deos 2.352.455
nauigatio Cadmi 2.326.15
Cadmi pulchritudo 2.314.125
Cadmi ſacrificium 2.339.5
dij Cadmo dant munera 2.341.125
fabula de Cadmo 2.382.380
Nuptiæ Cadmi & Harmoniæ 2.396.353
centum vrbes in Libya à Cadmo conditæ 2.396.361
calamitas domus Cadmi 2.597.253
Calamus contendit curſu cum amatore 2.383.397
Calamus dolens ob ſubmerſum carpum 2.383.427
Calamus deuouet aquam 2.383.432
Calceos induit Agamemnon 1.85.22
Calchas augur peritiſſimus 1.2.68
Calchas Vlyſſis commentum approbat, & opus maturare iubet 2.250.50
Calchas conuenti in Græcorum indicit & inſidiis Troiam tentari iubet, augurium quoddam exponens 2.279.2
Calchas acciri iubet Neoptolemum 2.217.60
Calchas cum Argeſiloco remanet Græcis diſcedentibus 2.302.357
Calchas vates 1.690.130
Calchantis præceptum vt Æneæ parcatur 2.295.335 & oraculum de regni in Italia amplitudine ibid.
Calchantis conſilio legati mittuntur ad Philoctetem 2.260.325
Calchantis ad Græcos oratio 1.2.74
Calcſius Axyli auriga à Diomede occiditur 1.51.17
Caletorem Clytij filium interfecit Aiax dum ignem ad nauem Achiuorũ ferret 1.139.4.9
Caligo Troianorum 1.692.300
Callianira 1.168.44
Callianiſſa 1.168.46
de Callignoto epitaphium 1.556
Calliopes deſcriptio 1.465.84
Calliope omnium muſarum excellentiſſima 1.465.78
Calliope reges comitatur ibid.
Calliopes ad Thetin oratio 2.205.630
Callirœ Geryonis mater 1.478.960
Calliſto à Ioue in Dianiram verſo compreſſa 2.417.120
Calycopidis progenies 1.438.285
Calydonius 1.583.53
Calypſo viaticum Vlyſſi parat 1.269.233
Calypſo in deos indignatur 1.267.117
Calypſo Nauſithoi ex Vlyſſe mater 1.479.1016
Calypſo hortatur Vlyſſem vt ſecum remaneat 1.269.208 Immortalitatem ſpondet ibid.
Calypſo Vlyſſem alloquitur 1.268.160
Calypſo Mercurium interrogat 1.267.85
ſpecus Calypſus deſcriptio 1.267.62
Camaritarum natio 1.674.700
Came lopardalis 2.112.63

Camelo caput amputatur à Baccha 2. 404 370
Cammoron 1.654.41
Campanorum terra fertilis 1.669.357
Campanorum terra ibid.
horribilis deſcriptio Campes 2.428 247
Campe quinquaginta capita habuit 2. 427.240
Campe à Ioue occiſa 2.428.260
Campus Cranonius 1.581.38
Cancer 2.134 166
æſtas in Cancro 2.545.292
tempeſtate accedente Cancer egreditur aquam 1.635.1137
in Cancro æſtatis conuerſiones fiunt 1. 626.498
Candei heroicus 2.280.67
Canis cœleſtis pugnat cum Typhœo 2. 310.240
Canum fidelitas 2.414.193
Canis optimi deſcriptio 2.93.308.& 415
ſilentium conueniens eſt Canibus veſtigatoribus 2.93.448
Canis in venando mira diligentia 2.34. 490
variarum nationum Canes qui miſcendi ſint 2.93.301
Canibus venari primus cœpit Pollux Lacedæmonius 2.95.20
Canis marinus audax,& iniurius 2.167. 365
Canes menſarij 1.209.173
Canina mordacitas 2.302.347
Canis ſignum cœleſte 1.624.330
Canes menſales 1.359.309
Canum piſcium diuerſa genera 2.125.377
Canes Spartani 2.413.103
Canis Erigones in cœlum tranſlatus 2. 603 253
Canes ratione præditi 2.45.123
Cane minore occidente oriuntur olor, Aquila, ſagittæ alatæ,aſtra, auſtrinæ aræ,Hydra 1.629.650
Canis lupos ſtrangulans 1.660.107
Canis ouium cuſtos 1.567.10
periculoſum Canem exta guſtare 1.573.11
Canibus paruulis preciu nomina danda ſunt 2.93.444
Canis cuſtodiens portas inferi 1.475.768
Cerberus introeuntibus inferos adulatur, exire volentes deuorat 1.475.773
Canis Erigones ob mortem dominæ miſerrime eiulat 2.602.225
Canes cuſtodiunt oues 1.8?.172
Canum ad venatum qui optimi 2.91.367
Canis Erigones feras à cadauere repellit 2.603.233
magnus Canis 1.619 676
Canes terram pedibus fodientes tempeſtatis portentores 1.635.1139
Canis minor 1.629.690
Cannus 1.672.534
Canobus nauclerus 1.647
Cantharidum 1.655.114
Cantharus 2.147.340 eiuſque captura ibid.
Cantharus piſcis 2.127.513
remedia multa aduerſus venenatos ex Cantharido 1.656.145
Cantharidi odor venenatus 1.656.115
Cantharidi noxa 1.656.122
remedium aduerſus Cantharidi noxam 1.656.137
Cantilena nutricum 2.331.395
Cantilena de Venere texente telam, nec amplius amori operam dante 2.460. 245
Cantores à muſis & Apolline ſunt 1.465. 93
Cantus vnus ex Argonautis in Libya periit 2.1.80
Cantus & cithara conuiuij ornamenta 1. 391.430
dux gregis Caper 2.343.467
Caper Libycus 1.568.5
Capadoces equitationis periti 1.678 975
Capadocum ſitus 1.678.976
Capillos ſibi ex capite euellit Agamemnon 1.85 15
Capillos auro & argento reuinctos habebat Euphorbus 1.157.51
in luctu Capilli detondebantur 2.383.441
ſyluestræ Capræ 2.100 27.&c.
Caprarum beneficentia erga liberos, & parentes 2.100 345
Capra gemellipara 1.562.34
Capra cytiſum,lupus capram ſequitur 1. 573 30
Capra religioſa ſic dicta quia Ioui mammam præbuit 1.621.162
Capra Olenia 1.619 679
Caprarij iudicium de paſtoribus cantu certantibus 1.572.82
ſub piſcibus piſcis ſubiectus Capricorno oritur 1.619.700
Capſæ 1.385.40
Captiuarum Troianarum abductio 2. 297.10
Captiui de victoribus ſuis iudices 2.219. 180
Captura ceti 2.166 230. & pagina ſuperiori.
Carabus piſcis 2.124 260
Carabi,murænæ,& polypi inimicitiæ 2. 136.255. &c.
Carabi & murænæ pugna 2.136 321
Carabi vſus 1.659.394
Carambis mater Ponti quare dictum 1. 666.166
Carambis promontorium 1.666 152
Carambis 1.666 160.& 150
Carcer obſcurus 2.592.279
Cardama 1.66.531
Cardamyle oppidum 1.76.1 0
Careſus flu. 1.106.20
Caris piſcis 2.134 127
Carmanorum ſitus 1.680 1083
Carmariæ promontorium 1.673 605
Carmelus mons 2.43.298
Carmina Lytierſæ 1.573.41
Carmina etiam immortalium decus 1. 592 9
difficiles ſunt Carminum viæ ſine muſis 1.582 70
breue Carmen eſt fingenti pulchra 1.555
Carmen amatorium 1.573.24
Carnem aſſam in partes diuidit ſubulcus 1.337.430
Carnes Delphidos ad flammam ſtruentur 1.560 26
Carpatus 1.671.501
Carpus contendit cum Calamo natando 2.381 405
mors Carpi 2.381.424
Carthago 1.667 195
Carthago tergo bouis dimenſa 1.667. 197
Carthaginis portus 1.657.195
Caſpium mare 1.674.708 eius deſcriptio ibid.
Caſpij maris miracula 1.675 723
Caſſandra 1.230 659
Caſſandra verax 2.287 560
Caſſandra 1.693.346 eius impetus per comparationem 353
Caſſandræ conatus 2.287.560
Caſſandræ indignatio 2.287.575
Caſſandra inuita Priamo obtemperat 1. 694 419
Caſſandra ſuum fatum agnoſcit 1.694. 411
Caſſandra Priami filia Othryoneo promittitur 1.1.8. 68
Caſſandra impudica 1.693. 55
Caſſandra errabunda & furens 1.693.361
Caſſandra Troianis infenſa 1.693.363
Caſſandra ab Apolline bona & ſi ſpecta vates reddita 1.694.4 6
Caſſandra Polyxenam luget 1. 54.391
Caſſandra prudentia & anxietas propter voles Græcorum 2.280.515
Caſſandræ gemitus 1.653.383
Caſſiepia 1.622.190
Caſſiepia 1.622 189
Caſtalius fons 2.336.310
Caſtalides Nymphæ 1.570.149
Caſta Chryſogena 1.603 2
Caſtæ & piæ matronæ exemplum 2.10. 204
Caſtianira mater Gorgythionis 1.?0 304
Caſtor & Pollux Iouis & Tyndaridis filij 1.444.2
Caſtor & Pollux 1.26 237
Caſtori nullus ſimilis bellator 1.593 130
Caſtor & Pollux fratres gemini 1.587.5
Caſtoris & Pollucis laudes 1.587.22
Caſtor & Pollux Iouis & Ledæ filij 1. 587 2
Catalogus interfectorum à Deriadeo 2. 504 186
Catena aurea Iouis 1.661 9
Caua duobus cincta montibus, ideóque caua dicta 1.677.900
Cauerna Cephiſidis 1.421.210
Caunes 1.672.535
Caus quomodo capiatur 2.155 220
Cebriones Hectoris auriga fuit poſt mortem Archeptolemi fratris 1.70.317
Cebrionem Hectoris aurigam interficit Patroclus 1.154.737
Cecrops biformis inferioris corporis parte ibid.
Cecrops coniugium inſtituit 1.568 384
Cecrops peremit Socum 2.202.149
Cedrinarum baccharum vis 1.645
Ceius vates 1.581.45
Celeus Triptolemi pater 2.43.78
Celtæ 1.668.290
Celtarum domicilia 1.668.289
Cenchris monſtrum 1.649
Cenchridis plaga immedicabilis 1.649
Cenchris peſtiferas flammas hians ibid.
Centauri Cypri vnde nati 2.348.615
Centauri 1.460.183
Centauri herbæ vis 1.649
Centaurus herba Penaceus dicta ibid.
Centaurium herba 2.423.357
Centauri è Iouis in terram fuſo ſemine 2.501.72
Cephalis piſcibus amor cauſat mortem 2.154.127
Cephalo & Orionti Cephalus prælatus 2.383 391
Cephalus quomodo capiatur 2.154 130
oppida Cephalenum 1.670 437
Cepheus 1.628.652
Cepheus Iouis cognatus 1.621.180
Cephei familia 1.621.178
Ceraſtes veluti vipereum genus 1.647
Ceraſtis deſcriptio ibid.
Ceraſtis ictus ibid.
Ceraunij montes 1.670.389
Cerberus vnde natus 1.469 310
Cercaphus 1.647
Ceres ſollicita ob filiam 2.348.7
Ceres claudum Vulcanum generum recuſat 2.348.13
Ceres Aſtræum odit 2.348.17
Ceres à ventis nectare excipitur 2.348.30.
Ceres Aſtræum conſulit 2.549.50
Ceres velata 1.611.75
Ceres frugifera futura 2.349.100
Ceres panem inuenit 2.355 83
Ceres humerum Pelopis deuorauit 2. 424.25
Ceres dearum præſtantiſſima Plutum genuit 1.478.969
hymnus in Cererem 1.440
Ceres Proſerpinæ mater 1.477.913

Ceres alimentis & medimnis abundans 1.549.2
Ceres vrbibus leges dedit 1.549.18
Ceres manipulos ſpicarum prima abſcidit 1.549.20
Ceres Eryſichtoni ſuccenſet 1.549.45
Ceres Niciippæ aſſimilata 1.549.42.
Ceres Dea rurſum facta 1.550.96
Cereris ad Regem Eryſichtonem reſpõſio 1.550.61
in Cererem Hymnos 1.549.1
Ceres & Bacchus Eryſichtoni infenſi 1.550.70
Cereris amore captus fuit Iupiter 1.130.316
Cereris Regalia 1.497.186
Cereris Eleuſinæ ſuffimentum 1.511
Cereris deſcriptio ibid.
Cereris per comparationem deſcriptio 1.551.120
Certamen anceps 1.462.30
Certamen diſci Bacchus inſtituit 2.539.664
Certaminis diſci munera 2.539.668
Certamen celeritatis pedum 1.218.738
Certamen curſus inſtitutum 2.376.385
Certamen pugillare Epei & Euryali 1.217.685
Certamen curſus à Baccho conſtitutum 2.532.614
Certamen pugnorum Achilles conſtituit 1.216.651
Certamen curſus 1.285.120
præmia Certaminis 2.531.113
Certamen cum ceſtu inſtruitur 2.537.485
Certamina equeſtria à Baccho inſtituta 2.531.104
Certamen arcu iaculandi inſtituitur 2.540.705
Certamen ſagittarium 2.2.3.405
Certamen ſeu conflictus Græcorum & Troianorum 1.36.445
dij ſpectatores Certaminis de coniugio Beroes 2.576.50
ſpectatorum de Certantibus varij affectus 2.563.448
præmia Certaminis 2.539.618
Ceruus ſerpentes edit 1.98.133
Cerui deſcriptio 2.98.175
Cerui fugaces Lyncum & Leopardorum præda & eſca 1.114.102
Cerui in Venerem proni 2.98.185
Ceruorum & ceruarum natura 2.98.185.&c.
Cerui cornua ſepeliunt quæ decidunt ſtatis temporibus 2.98.207
Ceruorum remedium poſtquam ederũt ſerpentem 2.99.185
Ceruus ætates quatuor cornicum viuit 2.99.2.1
Ceruorum natandi mos 2.98.120
Cerui ducem habent 2.98.120
Ceruorum & ſerpentum pugna 2.98.235
Ceruſſa 1.655.74
Cete grandia in profundo maris degunt 2.125.360
Cete in fundo maris degunt 2.163.46.&c.
Cete in trine famelica ſunt 2.163.48
Ceſo gratus eſt dux, cuſtóſque 2.163.70
Cetus ſequitur ducem ſuum. 2.165.75
Cetus abſque ductore errat & ſcópulis alludit 2.164.108
Cetus captus plangit & dolet. 2.165.183
Cetus captus vertigines facit in mari 2.16.20
dux Ceti cauda cetum monet 2.163.75
Cetus captus terra refugit, & ad illam appropinquans ſuſpirat 2.167.205
Ceti habent dentes triplici ſerie inhærentes 2.167.325
Cete dentes inſtar haſtarum 2.167.325
genus ex Ceto & Phorco 1.469.333
Cetus 1.624.354
Cete hominum ſepulchra 2.551.237
Cetus cœleſtis 1.629.719
Ceyce Cygnum ſepelit 1.464.172
Ceyces Rex 1.462.362.354 potens & verecundus ibid.
vſus & proprietas Chabazij lapidis 1.533.3
Chabazius lapis 1.533.1
Chalcides piſces 2.123.144
Chalcides auis 1.229.291
Chalciope Medeam ſororem amore accenſam ſolatur 2.50.670
Chalcon 1.152.595
Chalcomeda ſimulat ſe Morrheum amare 2.515.280
Chalcomeda percutit ſaxo imaginem Chirobiæ Morrhei vxor 2.513.287
Chalcomedia perſuadet Morrheo vt ſecum concubiturus, priùs arma deponat 2.518.23
Chalybes 1.675.768
Chamele 1.655
Chaos primùm fuit 1.466.115
primum omnium fuit Chaos 1.466.116
ex Chao Erebus & nox ſunt editi 1.466.124
Charido nympha deplorat miſeriam filij 1.548.85
Charidæ epitaphium 1.555
Charidas Arimnæ filius 1.555.2
Charis coronam Veneri nectens 2.505.4
in Charin epitaphium 1.555
Charites filium Cinyræ deplorantes 1.614.91
tres Charites 2.512.37
Charis Vulcani Nympha 2.491.326
Charybdis immortale malum 1.329.118
Charybdis 1.319.103
Tellus Chatramitica 1.678.957
Chelæ 1.610.90
Chelæ 1.625.437
Chelidoniæ inſulæ 1.666.129
tres inſulæ Chelidoniæ 1.671.507
Cherſidaniantem Vlyſſes interimit 1.99.423
Cherſidrus odium ranis infeſtum 1.648
Cherſidri noxa 1.648
Cheſiadis pecus 1.656.153
Chimæra 1.45.325
Chimæram interficit Bellerophon 1.54.163
Chimæra 1.422.168
Chimæra vnde prognata 1.469.310
Chimæræ origo 1.469.319
Chimæra à Pegaſo & Bellerophonte capta 1.469.325
Chimæra Sphyngis genitrix 1.469.326
Chimæræ deſcriptio 1.54.160
Chirobia Deriadæ filia 2.511.13
Chirobia Morrhei coniux 2.511.15
Chirobia Morrhei vxor 2.509.281
Chirobiæ zelotypæ querela de marito Morrheo 2.556.174
Chiron Achillem multa docuit 1.105.830
Chironomia ſolummodo hominibus oblectamentum 2.354.23
Chitone dea 1.541.225
Chius inſularum maritimarum fœcundiſſima 1.418.38
Chius vates 1.569.47
Chromius 1.22.858
Chromius 1.159.217
Chorographia Cariæ 1.1.7.277
Chromij mors 1.70.275
chryſes Apollinis ſacerdos ab Agamemnone filiam repetens repudiatur 1.1.10
chryſis dimiſſus ab Agamemnone 1.1.25
chryſes ab Apolline vindictam perijt de Danais 1.1.37
chryſidem patri tradit Vlyſſes 1.7.40
chryſothemis Agamemnonis filia 1.76.145.& 1.78.287
cibus & potus obliuiſci faciunt omnium laborum. 1.281.220
cibus & potus robur ſunt & virtus 1.84.702
cicadæ potus & cibus ros 1.463.355
cicadis comparantur ſeniores oratores 1.25.150
cicada dulce canens 1.559.148
cilicum vrbes 1.677.875
ciliſſæ germina 1.661.602
cimmerus ſol non lucet 1.496.1120
cingulum Veneris 1.128.214
cinguli & pharetræ Herculis deſcriptio 2.166.180
cinctus aſperſio in magno dolore 2.555.102
cinis concretus niuem portendit 1.634.1036
cinyres thoracem Agamemnoni dedit 1.93.20
circes pharmaco in porcos vertuntur Vlyſſis ſocij 1.303.235
circe dea eloquens 1.301.141 ſoror Ææ tæ ibid.
circes venefica 1.304.275
circes Vlyſſem inuitat ad concubitum 1.305.334
circe Vlyſſis ſocios reſtituit priſtinæ formæ 1.306.393
circe Vlyſſi prædicit iter ad inferos 1.307.490
circe immittit ventum ſecundum Vlyſſi 1.308.7
circe Vlyſſem chlæna & tunica induit 1.308.541
circes pharmacũ immiſit potioni quam offert Vlyſſi 1.305.316
circe prædicit futura pericula 1.318.13
circes ſoboles 1.479.1012
circes ſolis filia heroibus Argonautis occurrit 1.497.1212
circes Argonautis ſuccenſet 1.498.1213
circe Medeam alloquitur & obiurgat 2.72.740
circus volucrum citiſſimus 1.316.85
ſi vnus tantum circus lunam ambiat ſerenitatem denotat 1.631.813
circus in Luna triplex maximam denotat tempeſtatem 1.631.816
ſi circi lunam ambiant duo, tempeſtatem denotant 1.631.815
animalis circulus 1.627.544
ſi circulus ſolis tangentis arua varietur, pluuiam denotat 1.631.815
ciſſetha 1.559.153
ciſſeus 1.96.121
cithara Achillis 1.77.186
cius 1.676.807
clematidis cinis 1.661.529
clamoris comparatio 2.264.65
clamor muliebris & virilis Troianorum 1.693.338
claſſis quatuor ordinum 2.554.346
cleariſſa 1.566.89
clementia digna principe 2.458.63
cleobulum interficit Aiax 1.148.330
cleodamus & Myrſon 1.615
cleodamus & Myrſon 1.815.1
in cleombrotum epitaphium 1.556
cleopatra filia Marpiſſæ, Meleagri vxor 1.82.552
cleſus 1.650
cliti mors 1.139.444
epitaphium clitæ nutricis Medei 1.604.1
clonium interfecit Agenor 1.131.340
cloris apparet Vlyſſi 1.312.278
clymene 1.168.47
clymene Oceani & Tethyos filia à Ioue amata 2.543.109
compellat Phoſphorum & Lunam clymene 2.358.312
clymene peperit Menœtium & Prometheum 1.472
clymenem ducit Iapetus 1.471.55
clypei Achillis deſcriptio 1.216.5

clypeus Aiacis ex ſeptem boum corijs 1.62.220
clypeus Neſtoris aureus, &c. 1.69.192
clypeus Agam. 1.94.32
clypeus Achillis 1.174.478
clytemneſtra occidit Caſſandram Priami filiam 1.314.420
clytemneſtræ ſæuitia 1.315.425
clytius occidit Elephantem 2.482.64
clytius ſuperbis verbis Dexiocho inſultat 2.482.85
optimus in currendo Clytoneus 1.285.123
cnister 1.650
cnopes 1.649
cnoreæ à Bacchicis inſtitutæ 2.557.246
cnoſes ciuitas 1.372.178. eius Rex Minos ibidem.
cteſippus Eumæum lædit 1.391.279
cteſippus iniuſtus 1.385.288
omne coactum eſt moleſtum 1.711.472
codona à Morrheo occiſa 2.491.211
cœleſtes omnes è terra oriūdi 2.499.176
omnia ſigna cœleſtia inſurgunt contra Phaetontem 2.547.406
cœleſtia ſigna confuſa 2.546.367
via ad cœlum non ſine labore 2.391.23
cœli ſuffimentum Thus 1.5.2
cœlum à Typhœo perturbatum 2.309.276
cœlum ex terra natum 1.466.125
cœlum nonniſi laborantibus patet 2.436.93
feruent cœlum & terra impetu à diis facto 1.476.848
duodecim cœli domus 2.544.225
cœlo & Ioui minatur aura 2.620.707
primi cœli dimenſores 1.667.234
cœli hymnus 1.502.1 eiuſdem deſcriptio ibid.
cœnam parat Achilles Priamo 1.229.620
cœranus 1.165.610
cogitationes omnes hominum minimè perficit Iupiter 1.172.328
colchici Argonautas fugientes aſſequuntur, & Medeam abducere conantur 2.75.1000
colchi Dianam colunt 1.493.899
colchicis piaculum eſt mares extinctos igne cremare 2.43.103
colchicorum viros ac fœminas ſepeliendi mos 2.43.105
color albus, & niger non boni in canibus 2.93.416
colores canum qui optimi 2.93.410
columba timida 1.201.139
ſummo malo columba alligata 1.54..710
in columbis colorem efficiendi ratio 2.92.350
colus 1.600.1
colus ex ebore 1.601.8
à colo ad arma 2.179.433
coma in funere detonſa 2.530.15
coma pinaſtelli venenato fuga 1.645
viticeæ comæ 1.645
comæ primitiæ Simoenti oblatæ 2.310.340
comætho Cydni coniux 2.556.46
comatas & Lacon ibid.
comatæ & Laconis colloquium 1.554.1
comparatio inſignis 2.487.83
comparatio pathetica 1.191.522
comparatio egregia 1.301.115
nemo verbis neque factis perſuadeat tibi vt facias dicáſve quod tibi non ſit cōmodum 1.726.14
conchiliarum vſus 1.659.393
concilium deorum 1.71.435
concordia ferarum etiam hoſtilium inter ſe 2.505.198
conflictus Græcorum & Troianorum 1.54.20
Conflictus 2.188.215
conflictus Troianorum & Græcorum 1.101.530
conflictus cum nubium concurſu comparatur 2.212.350
conflictus deſcriptio 2.271.1.176.220
ſtrepitus conflictus deſcriptio 2.459.15
coniſa 1.650
planta conizæ 1.650 1.645
congreſſus iteratus 2.211.235
congrex ceruus 2.98.217
coniugalis philoſtorgia 2.239.225
coniugalis στοργή 2.203.557
tuam ama coniugem 1.725.184
epigramma in coniugum æqualitatem 1.554
connubia Deo curæ 2.197.98
conſilium probæ mentis dux 1.719.1049
in conſilio verborum finis, belli in manibus 1.153.630
accipe vel à ſeruo ſi rectè ſapiat conſilium 1.25.224
conſilium multorum præſtantius 2.80.1336
non oportet conſiliariū virum per totam noctem dormire 1.10.24 & 1.11.61
conſilio nihil melius in viro 1.717.891
conſilium ſapiens Polydamantis ſtulte repudiat Hector 1.109.230
conſilium Græcorum & Menelai & ſimulata ſententia & fuga 2.216.10
priuſquam aggredi cum labore eſt conſultandum 1.705.71
contemptus ſacerdotis Apollini cauſa peſtis 1.2.94
contentio 1.696.50
contentio laborem peperit 1.467.226. obliuionem, peſtem, dolores, pugnas, cædes, prælia, iurgia &c. ibid.
contentio vtinam ex diis & ex hominibus pereat 1.169.107
conuiuales principum ſermones 2.187.112
conuiuium Achiuorum 1.63.318
celebre conuiuium paratur 1.252.410
conuiuium Græcorum 1.75.87
conuiuium Electræ 2.319.230
vocatus ad conuiuium videre debet vt viro bono aſſideat 1.712.563
in conuiuiis veteres ſedebant in ſedilibus, & puluinis 1.77.200
in conuiuiis in ſolio ſedebant veteres, & ſub pedibus ſcabella habebant 1.128.28
conuiua non cogendus 2.188.260
coon Agamemnonem vulnerat 1.97.248
coonem occidit Agam. 1.97.255
coos Ptolemæi nutrix 1.583.58
copæ anguillarum nutrix 2.592.63
cophes fluuius limpidiſſimus 1.687.1140
copioſa piſcibus eſt venus, & zelus 2.127.505
coralium lapis 1.530.1
coralis lapidis vis ibid.
coralij lapidis proprium 1.531.73
coriandri noxa 1.656.160
remedium aduerſus Coriandri noxam 1.656.167
corion 1.656.173
corpus ſtupendæ molis 2.206.710
corſica inſula 1.542.1.665.79
corcyra 1.671.459
corcyra inſula hoſpitalior exteris 2.544.155
cornix ad littus ſubſidens proximæ tempeſtatis nuncia 1.63.910
cornix nouem ætates viuens 1.634.1022
cornix ſe immergens flumini, vel frequenter crocitans prope vndam pluuiam portendit 1.63..952
cornu ceruini vis 1.645
cornu cerui 1.526.1
cornu cerui lapis dictus 1.526.4
cornu cerui vſus mirabilis 1.526.9
cornicis interitus 2.250.16
coronis ex hedera 1.562.22
coronis gratiarum mater 2.618.555
ſimulachrum corni 1.625.448
corni crocitantes alas frequenter quatientes pluuiam denotant 1.633.968
corybantes Bacchi nutritores 2.395.135
corybantis ſuffimentum thus 1.511.1
corybantes terræ Rex maximus 1.511.2
corybantis deſcriptio 1.511.2
ciuitas corybantica 1.672.525
corydallides 1.568.22
corymbaſus inter Indos robuſtiſſimus 2.482.95
corymbaſus quatuor milites occidit 2.483.110
corymbaſus multis telis confoſſus erectus ſtat 2.483.116
corymbaſus Dexiochum occidit 2.482.60
coryphode lapis 1.529.1
coryphodes lapidis vſus 1.529.4
coryphode Lapis colli doloribus medetur 1.529.8
coryphode lapis laxat ventrem 1.530.10
coruus lotus non candeſcit 2.519.195
corui magnas guttas voce imitantur venientes pluuia 1.633.965
radix cotyledonis 1.650
cottus irreprehenſibilis 1.474.654
cottus, Briareus, Gygéſque tria monſtra 1.466.150
cotnuſa inſula 1.671.456
cragus 1.676.549
cralis 1.670.416
crambes ſemen 1.659.350
crambophagus 1.416.215
craſtinum diem nemo cernit 1.576.4
cratæis mater Scyllæ 1.320.125
cratidas 1.566.90
craugaſides 1.416.240
creta inſula Iouis nutrix 1.671.502
cretæum promontorium 1.665.87
deſcriptio Cretæ 1.372.171. origo Vlyſſis ibidem
cretenſes 1.19.645
cretenſes mendaces 2.361.118
cretenſes mendaces 1.53..8
cretenſium peregrinationes 1.423.394
cretenſes Apollini imperanti parent 1.424.501
cretenſes ex iuſſu Apollinis ſacrificant 1.425.510. diis libant ibid.
crethonis & Orſilochi mors 1.45.548
in crethidem puellam epitaphium 1.558
creus mons 1.547.40
criſſa vitibus abundans 1.424.438
criſſæorum mulierum vlulatus 1.424.446
critæ epitaphium 1.555
criſtallus lapis 1.524.1
criſtallus immortalis ſplendoris 1.524.2
criſtalli efficacia 1.524.4
criſtalli vſus 1.525.10
crocus & hyacynthus 1.441.25
crocylus 1.564.11
crœſini mors 1.140.523
crotonis oppidum 1.669.369
crotonis oppidi ſitus 1.669.370
crudelitas horrenda ſociorum Vlyſſis 1.335.163
crudelitas filiarum Lami furioſarum 2.366.43
cupido Seſto & Abydo ambabus committit ſagittam 1.698
cupido ſagittâ Medeam ferit & amore Iaſonis inflammat 2.44.285
cupido conſolatur Bacchum 2.352.353
cupido quintam Semeles ſagittam eximit 2.356.127
cupido Veneris filius 2.564.124
cupido repetit fabulam Baccho 2.381.370
cupido curarum author 1.573.20

cupido percutit Iouem 2.357.190
cupido lacte inſatiabilis 2.564.140
alia de Cupidinis origine fabula 2.565.154
cupreſſus ſemper viridis frondibus 1.649
cura mortalium 2.354.7
curetes 1.22.525
bellum inter Curetas & Aetolos pro apri capite & pelle 1.62.543
curetes Dictæi 1.619.35
curioſitatis fructus 2.182.650
currus Iunonis deſcriptio 1.48.722
currus eburneus 1.593.99
currus leonum 2.368.95
currus maris, nauis 2.335.233
curſus equorum 2.215.545
curſus certamen 2.210.580
Cyaneæ ſaxa 1.319.58
Cyaneum 1.6.1
Cyanippus 1.690.16
Cyclades inſulæ ſacratiſſimæ 1.542.3
Cyclades inſulæ 1.671.526
Cyclades 1.671.527
Cyclaminum 1.566.123
Cyclopes deorum contemptores 1.296.275
Cyclops 1.574.1
Cyclopum inſula inſeminata producit 1.293.110
Cyclopes 1.466.137
Cyclops perniciosis furiis amans 1.574.13
Cyclops Vulcani famuli 2.491.450
Cyclopes montes iaculantur 2.400.44
vxor Cycyci audita morte mariti ſuſpendit ſe collo 1.488.594
Cygni proles Iouis 1.647
Cymindis auis 1.129.291
Cyminum 1.653
Cymodoce 1.168.39
Cymopolia vxor Briarei 1.476.810
Cymopolia Typhotum parit 1.476.81
Cymothoa 1.168.41
Cyniſca Lyci amore tabeſcens 1.577.26
Cyniſcæ fuga per comparationem 1.577.40
Cyniſcæ amor 1.577.1
Cynoſura vrſa 1.621.217
Cynoſura 1.620.50
mons Cynthius 1.418.25
Cypariſſus herba 1.6.2
Cypreus 1.142.619
Cyprus 1.671.508. vrbs Veneris ibid.
Cyrenaïcus ſuccus 1.652
Cyrene Penei fluuius filia ab Apolline rapta 2.23.501
Cyrene ex Apolline genuit Ariſtæum 2.19.507
Cyrenæ Apollinis Nympha 1.538.90
Cyrene leonem occidit 1.538.93
Cyrnus 1.671.458
Cyrnus Corſica dicta 1.671.459
Cythera 1.671.500
Cytherius 1.88.268
Cytherij mors 1.139.431
Cytiſus 1.650
Cyzicon rex corona cinctus 1.488.566
agri Cyzicij 1.654.8

D

Daci 1.668.306
Dædalus 1.176.592
Dæmonis ſuffimentum thus 1.528
Dæteris mors 1.70.275
Dalinaria 1.665.96
Damarum capiendorum ratio 2.119.435
Damæ 2.99.296
Damaſtoridis mors 1.150.416
Damœtas 1.567.20
Damœtas & Daphnis 1.567.1
Damœtas tibia canens 1.568.43
Danaus 50. filiarum pater 2.330.297
Danaus Argis puteos fecit 2.336.255
Danaum animæ 404.16
Danai filiæ Aegypti filios ſponſos trucidant 2.330.300
Danaes Acriſij filiæ amore captus fuit Iupiter 1.129.319
Danae per aureum imbrem à Ioue vitiata 2.607.544
Daphne Ladonis filia, quòd Apollinem fugiſſet in laurum mutata 2.474.386
Daphnis & Menalcas fiſtulam inflare periti 1.570.3
Daphnis quamplurima pollicetur Helenæ 1.599.33
in Daphnidem epigramma 1.602.1
Daphnis cum Helena cõcubuit 1.600.65
Daphnis cantu Menalcam vincit 1.572.84
Daphnis Venerem iniuriis afficit 1.558.101
Daphnis Helenæ fidem dat 1.599.35
Daphnis Lycidæ & Nomeæ filius 1.600.41
Daphnis ob oſculatam à ſe Helenam gloriatur 1.599.1
Daphnis deſideratur 1.558.72
Daphnis inter paſtores primus 1.572.91
Daphnis Naiadæ nubit 1.572.92
Daphnis & Menalcas 1.572.1
colloquium amatorium Daphnidis & puellæ 1.558.1
Daphnin Damœtas oſculatur 1.568.42
Daphne Phœbum recuſauit 2.353.97
Dardanus iuſtiſſimus 2.328.190
Dardanenſes Indorum vicini 1.681.1138
Dardanus ex Ioue oriundus 1.686.275
Dares ſacerdos Vulcani 1.28.9
Daucus 1.652
Deceptio ſuum cingulum dat Iunoni 2.362.166
Decipula murium perditrix 1.414.116
Deiochum Paris interficit 1.138.341
Deformis formoſam amans 2.508.207
Deicoontem Æneæ ſocium Agamemnon haſta interficit 1.45.532
Deidamiæ luctus ſuper Achillem 2.239.230
Deidamiæ ſolicitudo de filio 2.240.240
Deidamia filium plorat. 2.241.385
Deipyrus 1.114.92 & 1.120.478
Deiphobi hæſitatio 2.258.13
Deiphobus in hoſtes excitatus 2.256.80
Deiphobi res geſtæ 2.257.150
Deiphobus 1.107.94
Deiphobus 1.2.4.211
Deiphobum incaſſum ferit Merones 1.115.155
Deiphobus in Helenæ lecto obtruncatur 2.293.355
Deiphobus dum galeam Aſcalaphi rapit à Merione vulneratur 1.120.526
Delphicus pop. primus Apollini carmen inuenit 1.538.98
Deiopitem vulnerat Vlyſſes 1.99.419
Deipyrum Helenus interfecit 1.121.576
Nymphæ Deliades 1.546.256
Deliades puellæ 1.546.295
Deliades puellæ omnium hominum vocem & ſtrepitum imitari norunt 1.420.162
miraculum puellarum Deliadum 1.419.156
Delphin miro modo amat ſuos pullos 2.130.730
Delphis 2.125.583
Delphis loco hominis vulneratus 2.513.333
Delphini imperium, velocitas, natura 2.140.533 &c.
Delphinus Capricorno proximus 1.623.316
Delus Apollinis terra nutricula 1.542.2
Deli deſcriptio 1.542.12
Delus quare à piſcatoribus culta 1.541.15
Delus inſularum maritimarum nobiliſſima 1.542.18
Delus primas laudes obtinet à Muſis 1.542.4
Delus Phœbum pro Deo celebrauit prima 1.542.6
Delphines quomodo capiantur 2.168.415
Delphini finem vitæ ſuæ norunt 2.141.630
Delphis vexit Arionem 2.169.448
Delphis Libycum puerum amans 2.169.455
Delphis adoleſcentem in dorſo ferens 2.169.406
Delphis puerum à ſe amatum deflet 2.170.510
Delphini quomodo capiantur à Thracibus 2.170.525
Delphis 2.128.580
Delphuſius vnde dictus Apollo 1.423.386
ara Delpis 1.424.495
Delphis piſcis miræ indolis 2.129.648. &c.
in Delum hymnus 1.542.1
Deli fundamenta aures 1.546.260
Delus Apolline ſi pta firmior 1.542.24
Delus olim Aſterie dicta 1.542.36
Delus quare ſic dicta 1.543.50
Deiphobus 1.124.770
Delus oneratur auro 1.419.136
Democh mors 1.190.457
Demete 1.652
Demodocus cantor 1.284.60
Demodocus canit fabulam de Veneris & Martis amplexu 1.287.265
Demodocus equum Troianum cantat 1.290.498
Democoon Priami nothus ab Vlyſſe occiſus 1.37.498
Demoteles choragus 1.603.1
Demoteles in omnibus moderatus 1.603.3
Deriades Bacchas, quæ effugerant, ſequitur 2.520.258
Deriadæ aqua & terra dij ſunt 2.444.255
Deriades Indorum rex 2.391.5
Deriades è nauibus in terram proſilit 2.554.405
Deriadæ generi Morrheus, & Orontes 2.514.175
Deriades monet Morrhea ne moueatur pulchritudine Baccharum 2.514.210
Deriades ante victoriam prædas partitur 2.514.216
Deriades in generis eligendis non diuitiarum, ſed fortitudinis rationem habuit 2.514.165
Deriadæ impietas 2.548.35
Deriades Bacchum Iouis filium eſſe negat 2.448.92
Occidit ſpes patriæ occiſo Deriade 2.557.200
Deriades a Baccho viti alligatus 2.528.355
Deriades armat Indos contra Bacchum 2.458.75
Catalogus à Deriade occiſorum 2.504.234
Deriades redintegrat prælium 2.525.134
Deriades Bacchum in Pantheram verſum vulnerat 2.527.318
Deriades vinctus miſericordiam Bacchi implorat 2.528.380
Deriadem fugientem ſequitur Bacchus 2.555.82
Deriades à Baccho occiſus in flumen paternum Hydaſpen incidit 2.555.90
Deſinor 1.159.216
Deriades Rex Indorum comites Bacchi contemnit 2.444.208
Deucalion Minois filius 1.119.450
Deucalionis mors 1.190.478
Cuius beneuola Dea preces ſuſcipit cũ ſequitur honor 1.470.419 Dearum cõtentio 1.683.64 Deæ Amazonides earúmque ædes 1.676.827 Dearum lulatus 1.419.120
Deus concordiæ vincula omnia ligauit 2.126

2.126.415
cum Deo non contemnendum 2.403 271 Deo quiſquis obtemperat, magis exauditur 2.4.218 contra Deum nihil eſt audẽdum 2.44.440 Deus Ethnicorum fato ſubiectus 2.298.95 Deus pręſtantes viros tutatur 2.259.305. ſolus Deus facile omnia poteſt 1.681.1168 nihil meliùs quàm Deum celebrare 1.535.2 Deo volenti nihil eſt difficile 1.249.229 quem Deus honorat, ſtatim ei magna calamitas infertur 1.158.99 primum Deum, poſtea parentes cole 1.722 7 Deus inſignem minuit & obſcurum auget 1.445. 6 ex recta Dei adminiſtratione, populi ſub ipſo feliciter degunt 1 371. 114. qui cum Deo pugnant non ſunt longæui 1.44.407 Deus iudicare nouit 1.591.63 Deus pro voluntate bona aut mala immittit hominibus 1.620.771. quem Deus diligit, is pro multis populis eſt 1.76. 16 Deus præſens eſt ad omnes hominum actiones 1.448. 247. cui Deus opes & dominium in multos dedit, obliuiſcitur cuius gratia telluri pedibus inſiſtat 1.732 10. Deus bona hominibus ſuopte arbitrio diſpertitur 1.445.3 Deus permanet ſemper immotus 1.542.25. Dij præſtantiores viris 1.194. 264. Dij Ethnicorum diſcordes 2.208. 45. Dij etiam proximè agnatas ducunt 2 33. 60. Deorum concio, ſiue concilium 1.30.1. genus Deorum 1.464.13 Deorum ſolium 1.419 1'0. Dij inuocandi quia ſine iis nihil accidit hominibus 1.706.170. Dij nos dirigunt 2 1,2.13. Deorum pugna 2 523.5. Dij poſſunt inſipientem facere qui vel ſapientiſſimus fuerit 1.398.13. Delirium facere vt prudentiam ineat ibid. Dij neque panem edunt, neque bibũt vinum 1. 43 341. Deorum dona apud homines 2.132.25. Dij omnia mortales docuerunt 2.132.25. varia ſunt Deorũ dona 1.289 166. Diis neceſſe eſt obtemperare 2.112.7. Dij bonorum diſtributores 1. 288. 325. cum Diis immortalibus non eſt pugnandum 1 53 119 cum Diis immortalibus nequaquam eſt pugnandum 1.39.129.& 1.46 606 21.49.819. ſine Diis nil poſſunt homines 2 132 5. malum eſt Diis reluctari 1.537.25 Dij ſemper exiſtentes 1 5. 289. & 8.494 nemo Deos curare nouit 1.523.67. Dij non dant omnia hominibus ſimul 1 34.320 nemo Deorum currum poteſt regere 2.144.264 Dij ſunt ſine cura 1.228. 526 Dij ſunt faciles cognitu 1.114 72 Deorum concilium 1.183 7 Dij gubernant ſingula 2.132 6 Deorum dona varia 1.123 730 dona Deorum perrumpi nõ poſſunt 1.187. 265 Dij ſoli omnia prouident 2.113.15 Dij ſolertiam docuerunt homines 2. 132.15 Deorum pugna 1 196 385 Dij omnes à Typhœo turbati 2.318.110 Deorum contentio ſopita 2.525.130 ponti ſonitus, terræ ſtridor, gemitúſq; cœli auditur, impetu à Diis facto 1 474. 679 velocitas Deorum 2.498.75 Deos reuereri cohibet homines ab impiis dictis & factis 1.721 1182 Dij ſinguli ſingulis oppoſiti 1.184 66 omnes grauiter Deos offendunt 1. 732 Dij omnia ſciunt 1. 260 467 dona Deorum non ſunt abiicienda 1.24.65
Dexamene 1 168.44
Dexameniboarium ſtabulum 1.543 103
Diana Troianis opem fert 2.183.19
pulchritudo Dianæ nudæ 2.346.487
Diana Phœniſſam interfecit 1 346.476
in Dianam hymnus 1.439.& 1 538.1
hymnus in Dianam 1.442 1 eius deſcriptio per circumſtantias ibid.
Dianæ ſuffimentum mannam 1 510
Dianæ deſcriptio 1 510.2
Diana ſimul cum Apolline educata 1 420
Diana loquitur canibus Actæonis 2 346 470
Diana Iouis filia 1 379.61
Diana in ſcopulis, & in thalamis Venus 2 414 124
Diana Apollinis ſoror 1.442 14
Diana venatrix 2 447.50
Diana vult opem ferre inſano Baccho 2.5c 2.107
Diana partui præfecta 2.524.60
ex Diana Chitones 1.536.79
Dianæ tela & retia curæ ſunt 1 538
Diana Leucum petit 1.539
Diana multas puellas 9. annos natas eligit 1 539. 2
Diana Tityi domitrix 1.5,0.110
Dianæ arma aurea 1.540 111
Diana non ambienda 1 542.266
nemo dedecore Dianam afficiat 1.542 260
Diana partui præeſt 2.568 412
Diana mitigata Auræ filium educat 2 614.943
Diana mulieribus imperans 1.620.31
Dictæum antrum 2.362 178
qui Dies fauſti vel infauſti 1. 456 5
Difficile eſt quæcunque oculus viderit omnia dicere 1 425.205
Difficilia quæ pulchra 1 449.285
Difficilia quæ pulchra 2 283.285
Difficile eſt perpetuo ſermone commemorare dolores 1.281 240
Difficilia quæ pulchra 2 217.53
Digitus ſermonis index 2 327.1.5
Dignum laus virum Muſa vetat mori 2.205 650
Digitis micare 2.507.77
Diligens mortuorum cura 2 255.30
Diligentia 1,616
Diluuium 2,352.250
Diluuium primum 2,328 200
Diluuium ſecundum 2,318.203
Diluuium tertium 2,328.210
comparatio è Diluuio 2,448.171
Diluuium 2,385 56
Dimidium plus toto 1,445.40
Dimus & Phobus Martis filij 2,491.361
Diocleus 1,45.542
Diocles puerorum amator 1,575.28
Dioclides homo iracundus 2,580.147
Dioclides 1,578 18
Diomeda Phorbantis filia 1.84.661
Diomedes 1.18.563 & 567
Diomedes 1.177.47
Diomedes 1 35. 370 & 1.38.21.& 1 39 85 ſaxo prægrandi Æneam vulnerat 1.42. 302 Diomedes vulneratur a Pandaro 1. 39.95 ſupplicantem Ilioneum trucidat 2 291.200 grauiter reprehendit conſilium Menelai 2.227 35
Diomedis ad Mineruam reſponſio ſe à bello abſtinere, quia Martem in prælio dominantem agnouit 1 49.833
Diomedis facinora 1.50.835
Diomedes cum Marte congreditur & Martem vulnerat 1.50.850
Diomedes Vlyſſem hortatur ad ſuccurrendum Neſtori 1.67.92
Diomedes Axylum interficit 1.51.11
Diomedes Neſtori ſolus ſubuenit 1.67.
Votum Diomedis ad Mineruam 1.89. 191
Preces Diomedis ad Mineruam 1.69. 283
Neſtor Diomedem ex ſomno excitat 1. 87.155
armatur Diomedes 1.87.176
armatur Diomedes & Vlyſſes 1.88.254
Diomedes Hectorem ferit 1 58.349
Diomedes & Vlyſſes ad naues reuertuntur 1.92.126
Diomedes dormientium Thracum ſtragem edit 1 91.482
Diomedis contra Agamem verba 1.75 32
Diomedes iturus ad hoſtium caſtra exploranda Vlyſſem ſocium eligit 1.88. 242
Diomedes Tydei filius 1.690.155
Diomedes ad defenſionem maiorum ſocios cohortatur 2.242.425
Diomedes Venerem vulnerat 1 42.355
Diomedes pugnam capeſſere hortatur 2. 208 80
Diomedes prior in pugna 1.70.253
Diomedis vulnerati preces ad Mineruam 1.39 114
Diomedes ſuadet vt ſaucij cæteros cohortatum eant 1.126.109
Diomedes vulnus ſuum refrigerat & ſanguinem abſtergit, quem Minerua alloquitur 1.49 793
Diomedis antea vulnerati in prælio contra Troianos facinora 1.40.133
Diomedis inſula 1.67 .484
Diomedes ab Aiace profligatur 2.211.255
Diomedes Therſitis necem vlciſci conatur 2.184.765
Diomedes 1.211.289.& 214 515
Dione filia 1.583.36
Dione Venerem conſolatur 1.43.40
Dionyſius Semeles filius 1.430.1
Diore occiditur 1 37. 16
Diore 1.19 622
Diſcordiæ proſopopœia 2.264 53
Dioſcuri 1.587.1
Diſci ludus 2,214 435
Diſci ludus 2.536.415
Diſci certamen 1.219 831
Diſci deſcriptio 2.214.440
Diſſimulatores inuiſi 1,79.312
Dipſas 1,647
Dipſæ noxa 1,647
Dirarum efficax imprecatio 2,223.470
Diuinus præſtantium virorum afflatus 2. 2-0 105
non decet mortales Diuina opera iudicare 1,815.10
Diuitiis ne parcas: ſed memento mori 1, 734 104
Diuitiarum nullus certus finis hominibus 1,707 227
ſi diuitias poſſides, manum pauperibus porrige 1.722 24
Diuitiæ multos comitantur, virtus verò paucos 1 706 248
non eſt diteſcendum iniuſtè: ſed ex iuſtè partis viuendum 1,722.3
Diuitiarum labore comparatarũ ſplendor 1,44 .510
Dodonæ Regio 1,670.430
Dolius ſenex 1,409.386. eius filij ibid.
Dolius ſenex manibus extenſis Vlyſſem excipit 1,410.397
Dolius Penelopes ſeruus 1,264.735
Dolia duo in Iouis limine, alterum malorum, alterum vero bonorum 1,228 527
Dolon Eumedis filius 1,89.313
armatur Dolon 1,89.333
Dolon ſibi valde metuens & tenens conſilia Hectoris Vlyſſi & Diomedi aperit 1,50.390
arma Dolonis Mineruæ dedicauit Vlyſſes 1,91 466
Dolonem Diomedes interficit 1.91.447
Dolonem capiunt & interrogant Diomedes & Vlyſſes 1,90.370
Dolops 1,140.525
Dolopis Clyti filij mors 1 98 102
ex modico dolore ſæpe fit morbus ma-

genus 1,728.59
Dolor rei ineuitabilis fruſtra eſt 1,228
Dolus arduus 1,473.585 549
Doloris grauis effectus 1,657.190
Dominus fortibus & imbellibus imperat 1,684.150
Domus Harmoniæ quatuor ventis expoſita 2.566.282
Indecens eſt in Domo aliena lugere 1,371 120
Domi melius eſt eſſe, quoniam noxium quod foris 1,416.36
eſſe Domi præſtat quã damnoſum foris eſſe 2,281.160
Dona quæ offerebat Agam. Vlyſſi 1,76 121.& 78 264
vni non omnia contingunt Dona 2,211 325
Dorica pyxis 1,562
Doris 1,168.45
Doris & Panopa 1.628 659
ne dormias priuſquam Diuinorum operum ſingula ter animo percurras 1,726 40
inter Dormiendum ſcuta ſub capitibus, & haſtas propè habent Achiui 1.87.150
Doto 1,168.43
Dorſus Saronicus 1,670.423
Doriclum Aiax interficit 1,100 489
Dracius 1,123.692
Draco in Cadmi ſocios ſæuit 2.337 375
Dryopes bellatores, Indi iuſtitiæ dediti 2,498.93
Draco 1,648
Cecrops biformis inferioris corporis parte Draco, homo verò ſuperioris 2.563 57
Ingens Draco 1,494.990
Draco Chalcomediæ pudicitiam tuetur 2,520.208
portentum Draconis qui paſſeres deuorauit 1,14 308
portentum Draconis interpretatur Calchas 1,15.122
Draconis vellus aſſeruantis deſcriptio 2,63.125
Draco in cœlo exortus 2,342.120
Dreſi mors 1,51.9
Drilonis ripa 1,6.0
Dryopis mors 1,189.455
Dryinas hydrus dicta 1.648
Dryinæ receptaculum 1,648
Dryinæ noxa 1,648
Dryina 1,648
Dulichium frumenti ferax 1.374.298
Dulichij 1,19.625
Dulichius Amphinomi famulus 1,369 424
abſente Duce bellum friget 2,511.136
Dux ſedulus & circunſpectus 2,278.457
Dyoniſij ſuffimentum Styracem 1,508
Dyſeri 1,651
Dynamene 1,168.43
Dymas 1,154.718

E

Ebrietatis effectus 2.188.5
quid non Ebrietas deſignat? 2,406.30
Ebrietas in militia vitanda 2,448.127
Ebrietatis definitio 2.430 50
Ebrius hyberna nocte ne iter faciat Othonis præceptum 1,601.2
Ebriorum proprium 2,601.106
opera Ebriorum 2,390.163
Ebrij dormientes mortuis ſimiles 2,601 216
omnia apparent Ebriis duplicia 2,406 18
Ebriis oculi debiles 2.406 37
Ebriis viſa duplicantur 2,95.125
Ebriis res duplicantur 2, 416.253
Echecleus Actorida 1,146.189
Echecli mors 1,154.694. 1.190.474
Echelaus à Morrheo occiſus 2,504.199
Echelaus ſua face combuſtus 2,504.106
Echetus Rex nequiſſimus omnium hominum 1,364.84
Echetus Rex peſſimus 1,389.308
Echidnæ domicilium 1,469 303
Echidnæ Typhaon fertur amore mixtus 1.469.306
Echidnæ ſoboles 1,469 310
Echidna hydram horrendam genuit 1.469.314
Echinus 2,104 597
Echini piſcis natura 2,135.225
inſulæ Echinadæ 1,670.436
Echinus ventos & procellas ingruentes nouit 2,135 227
Echium Polites interficit 1,138.339
Echij mors 1,150.416
Echo Satyrum ardet 1 612.2
Echo à Pane amata 2.573.270
Echo Pana fugit 2 312.163
Echo lugens 1.608.30
Echo Panis amica 2 505 2 9
Edendi neceſſitas 2.208 65
Edothea Menelao erranti dat conſilium 1.259.374
Edotheæ de patre Protheo capiendo conſilium 1.259.403
Edothea Pontum fluctuantem ſubit 1.259.424
Edothea dolos ſtruens aduerſus patrem 1.259.436
Eetion 1 57 396
in Eetionis ſtatuam epitaphium 2.516
Eetionem interfecit Achilles 1.57.414
Elaſus 1.154.696
Elationides equis abundans 1.420.210
Elati mors 1.51.14
diſco omnium fortiſſimus Elatius 1.225 129
Electra Atlantis filia 2.313.86
Electra vna Pleiadum 2.330 315
Electra ſtella 1 397 410
Electræ Cadmus de ſuo genere 2 319 240
Electra Iouis iuſſa contemnit 2.335.67
Electra peperit Harpyias 1.468.265
domus Electræ Vulcanus artifex 2 327.130
Domus Electræ deſcriptio 2 327.135
Electra propter exciſum Ilium diſparet 2.296.550
Electrum 2 225 625
Elephas 2.102 490
Elephas ſtans dormit 2.109 278
Elephantis pugna cum Phoca 2 582 341
Eliſon fluuius 1 594.9
Elleborus 1.653
Eloquentia Cadmi 2.334.140
Eloquentiæ & ſolertiæ effectus 2.220. 245
Elpenoris caſus & infortunium 1 308.553
Elpenoris ſepulchro affigitur remus 1. 318.16
Elpenor ſepelitur 1.318 12
Elpenoris ſocij Vlyſſis apparet anima 1, 309.50
Elpenor Vlyſſi caſum narrat 1 309.60
Elpenor iubet remum figi ſuper ſepulchrum ſuum 1.310.78
Elephenor dum vult arma prædari ab Agenore occiditur 1.36.463
Elephenor 1.18.540
campus Elyſius 1.261 563
eius commoditas & fœlicitas ibid.
Emathion Electræ filius domum reuertitur 2 328 184
Embaſichytros 1.415.126
Emodus mons 1.681 1146
Empeus fluuius 1 312.237
Endymionem Luna amauit 2.392.535
Endymion aſtrologus 2.568.377
Endymion beatus 1.562 50
Engonaſus 1,628.669
Eniopeum Hectoris aurigam interfecit Diomedes 1.68 120
Enope oppidum 1.76.150
Enſis viginti cubitorum 2.485.245
Eous atque Indicus maris fluctus dictus 1.664.38
Epaltis mors 1.150.415
Epaphus Iouis & Ius filius 2.319.277
Epeus 1.219 837
Epeus faber 1.689.55
Epeus fabricator conſiliis deæ Mineruæ fabricabat immenſum equum 1.689. 55
Epeij 1 23.686
Epeus pupil 1.217.665
Epeus opificium ſuum conſcendit 1. 690.180
Epeus circa murum equum excitat 1. 689.104
Epeus equum immenſum fabricatur 1. 689.56
Epeus vias in ore equi aperit 1.689.74
Epeus ſomnium Græcis exponit 2.281. 115
Epei & Acamantis pugilatio 2.211 123
deſcriptio fabricatoris Epei 1.689.56
votum Epei pro equo Troiano 2.281. 147
Epeios 1.123.691
Ephemeronis noxa 1.657.250
remedia aduerſus Ephemeronis noxam 1.658.265
Ephemeron 1.657.249
Ephyra ciuitas 1.51.151
Epheſus maritima Dianæ vrbs 1676. 828
Epicharmus comœdiæ inuentor 1.604.1
in Epicharmum epigramma 1.604.1
Epimetheus vnde notus 1.472 512
Epinicium ante victoriam 2.525 157
campus Epiri pinguiſſimus 1 654.11
Epigei mors 1.152.571
Epiclem marmore percutiens Aiax interfecit 1 111.377
Epimetheus noxa hominis 1 472.511
Epiſtor 1 154.695
Epiſtrophus 1.22.856
Epitaphium Penthei 2 598.318
Epitaphium Bionis 1.608 1
Epitaphium 2.422.212
Engraules piſces quomodo capiantur 2. 150.470
in Equeſtri certamine ingenium requiritur & prudentia ſenilis 2.532.183
curſus Equitum 1.212.363
Equus exoriẽte aquario ſurſum voluitur 1.629.693
ingens Equus 1 612.205
Equus generoſus 2 175.165
Equus Atheneli 2.215.565
ſemiperfectus Equus 1.622.225
Equus vocalis 1.183 407
Equus olim loquutus 2.90.226
Equi ligneі fabricator Epeus 1 316 521
Equi Troiani dentes argentei 1.689.77
nomina Heroum ingreſſorum Equum 2. 283 310
de Equi caſtitate mira hiſtoria 2.90 240
Equi fons quare ſic dictus 1.622.220
Equi generoſiſſimi deſcriptio 2.89.173
Equi generoſi deſcriptio 1 136.263
Equi mira velocitas 2 90.22.232
Equi Capadoces celeriores ſunt quanto magis ſeneſcunt 2.90.201
Equi Rheſi ſimiles erant radiis ſolis 1.93 547
Equi Æneæ optimi 1.41.263
qui Equi leones non pertimeant 2.114.110
Equi deorum velociſſimi 1.49 770
Equi ſylueſtres 2 108.251
Equi Achillis lugent Patroclũ 1.162.426
Equi optimi qui 2.89.165
Equi Achillis 1 182.392
Equi caſtam amant Venerem 2.90.258

Equi currentis deſcriptio 2.215.545
Equorum Achillis mœror 2.206.740 & planctus 743
ratio purgendi equorum qui adhuc in ventre equarum ſunt 2.52.330
Equorum curſus & certamen 1.211.287
Equorum velociſſimi qui 2.51.173. & 280 & tota illa pagina
Iberorum Equorum velocitas 2.91.280
Equos Achillis immortales miſeratur Iupiter 1.161.413
Equos veloces reddendi ratio 2.93.435
Equos ſuos ſoluunt Troiani & ad currus capiſtris ligant 1.74.545
Equos ſuos hortatur Hector. 1.69.184
Equæ velociſſimæ, & leuiſſimæ à Borea prognatæ 1.186.223
Equis non equabus in venatione vtendum quare 2.89.157
Erato 2.40.4
Erebus & Nox ex Chao nati 1.466.115
Erechtheus victor primas partes aufert 2.537.416
Erechtheus Vulcani filius à Pallade educatur 2.491.338
Erectus Vlyſſes ad malū nauis ligatur à ſocijs 1.320.179
Erembi muſici 1.678.566
Eremborum ſolum 1.678.963
Erechtheus inuocat Boream 2.539.637
Ereuthalion 1.61.136
Ereuthalionem Lycurgi armis indutum Neſtor interfecit 1.61.154
Erichtonius Vulcani & terræ filius 2.165.64
ad Eridanum cecidit Phaet. 1.668.293
Eridanus luctuoſus fluuius 1.624.360
Eridanus in cœlum tranſlatus 2.547.419
Eridanus fulmine percuſſus 2.415.243
Eridanus 1.668.292
Erigbolus occiſus à Morrheo 2.504.223
Erigone occiſum patrem Icarium quærit 2.602.193
Erigone Icarij filia 2.600.39
Erigonæ filiæ Icarij ſomnium 2.601.150
Erinnyes contra Bacchum concitantur 2.497.56
Erigone in cœlum tranſlata 2.603.242
Erigone ſe ſuſpendit 2.602.220
Erinnys implacabilis 1.82.567
Erinnys dormiente Ioue Bacchum excitat 2.502.100
Eris ſola conflictui G. & T. adeſt 1.94.73
Eridem, ſeu litē, Iupiter mittit ad naues Achiuorum 1.93.2
Erina 1.662.564
Eridanus fluuius 2.69.595
Eryali mors 1.150.411
Erybotes vulnus Oilei à Symplalidibus illatum ſanat 2.36.040
Erymantis mors 1.150.415
Erymanta Idomeneus interficit 1.149.345
Erymanthus amnium limpidiſſimus 1.535.18
Eryngus 1.640
Eryſichtones ob facinus aduerſus Cererem patratum pœnas luit 1.550.66
Eryſichtonis conſilium 1.549.32
Eryſichto cum 20. ſuis ſeruis in Cereris nemus ſecuribus & aſcijs irruunt 1.549.35
Eryſichton conuiua 1.550.87
Eteoneus ſeruus Menelao Domino ſuo aduentum Telemachi renunciat 1.253.25
Eſymni mors 1.58.103
Euadne Capanei vxor 2.484.115
Euantes mulieres 1.622.580
Euchenorā Paride interficitur 1.22.603
Eudamippus 1.560.76
Eudorus 1.146.179
Eueritus 1.508.1
Euentus votis ſæpe non reſpondet 2.216.575
Euenus fortiſſimus 1.82.553
Euippi mors 1.150.417
Euius lyncibus inuectus 2.368.150
Eumedes 1.567.139
Eumedes ſacerdos 1.547.38
Eumelus 1.20.714
Eumelus 1.690.169
Eumelus Admeti filius 1.212.288
Eumeli equæ 1.21.764
Eumæo reditus Vlyſſis non perſuadetur 1.336.369
Eumæus Vlyſſi ſtratum parat 1.339.518
Eumæus Vlyſſem hoſpitio humaniter excipit 1.332.41
Eumæus Vlyſſem non cognoſcens eum periiſſe conqueritur 1.332.68
Eumæi domus, ad quem diuertit Vlyſſes deſcriptio 1.331.6
Eumæus Vlyſſi indignatus 1.377.365
Eumæus conditionem generis ſui narrat Vlyſſi 1.341.401
Eumæus ſuum cuſtos 1.330.9
Eumæi & Vlyſſis colloquium 1.342.305
Eumæus Telemachum excipit 1.347.15
Eunica 1.526.42
Eunomum interficit Vlyſſes 1.9.421
Eunomus augur 1.150.217
Eunomus augur 1.22.858
Euius Ampelum amans 2.375.290
Eupetale Bacchi nutrix 2.4.526
Eupheres 1.10.32
Euphrates fluuius 1.6.8.977
Eupithes 1.410.420
Eupithes à Laërte occiſus 1.411.523
epitaphium Eurimedontis 1.604.1
Euphemus 1.22.845
Euphorbum interficit Menelaus 1.157.43
Euphrates è monte Armenio in auſtrum progreditur 1.678.979
Euphorbus Patroclum vulnerat 1.155.805
Eupithes cum Achæis conſpirat in Vlyſſis mortem 1.410.428
Eurimachus Vlyſſem interrogat nunquid velit mercede ſeruire 1.368.355
Eurimachus Telemacho reſpondet 1.239.399
Eumachus Halitherſis vaticinium eleuat 1.242.177. eiuſdem iactantia ibid.
Eurimachus ſupplex omnium malorum cauſam imputat Antinoo 1.392.47
Eurimachi aduerſus Vlyſſem minæ 1.369.375
Eurimachus Vlyſſem ſcabello petit 1.369.395
Eurimachi oratio ſubdola 1.353.435
Eurimachi minæ aduerſus Halitherſem 1.242.192
Eurymeduſa nutrix Nauſicaæ 1.278.7
Europa 1.664.10
Europa à Ioue rapta 2.308.57
Europa à tauro rapta 2.310.308
Europa Iouis ſponſa facta 1.608.160
Europa 1.605.1
Europa virgo Phœnicis filia 1.605.7
Europa aureum calathum ferens 1.606.36
Europa lamentans quòd à Ioue abducta fuerit 2.309.130
Europæ Abantias Macris 1.672.120
Europæ forma 1.668.271
tractus Europæ in triplicem crepidinem extentus 1.669.330
Eurus ventus 1.625.435
promontorium ſacrum Europæ caput 1.672.563
Europæ lauacra 1.585.23
Eurus ignem rogi accendit 2.531.73
Euryalus 1.18.565
Euryalus Dreſum & Opheltium interficit 1.51.19
Euryalus Vlyſſi indignatus 1.287.157
Euryalus cum Vlyſſe conciliatur, & Vlyſſem donat enſe 1.289.400
Euryalus Mecilléi filius 1.217.677
Euryalus proſperè omnia Vlyſſi optat 1.289.408
Vlyſſes Euryalo ibid.
Euryalus certamen cum Aiace detrectat 2.214.490
in lucta Euryalus omnes vincit 1.185.127
Eurybates præco 1.72.170
Eurybatis deſcriptio per circumſtantias 1.374.245
Euryclea Opis filia 1.250.148
Euryclea nutrix Telemacho obtemperat 1.370.30
Euryclea viaticum Telemacho parat 1.245.378
Euryclea Telemacho obtemperat 1.390.386
Euryclea nutrix ægrè fert diſceſſum Telemachi 1.245.362. ab itinere eum reuocare conatur ibid.
Eurycles Vlyſſem diſſimulantem ex cicatrice agnoſcit 1.375.390
Eurycles Vlyſſis reditum nunciat Penelopæ 1.3.8.5
Eurycles nuncium ſuum de reditu Vlyſſis Penelopæ confirmat 1.399.25
Eurydice Neſtoris vxor 1.252.450
Eurydice 1.10.125
Eurylocus indignanter Vlyſſem alloquitur 1.312.280
Eurylocus author mali conſilij 1.323.339 eo ſuadente violatur præceptum Vlyſſis ibid.
Eurymachus Polybi filius 1.384.61
Eurimachus arcus impar dolet 1.398.219
Vlyſſes Eurymachum occidit 1.3.2.83
Eurymedon 1.33.227
Eurymedon 1.101.619
Eurymedon à Morrheo vulneratus 2.492.43
Eurymedon Vulcanum patrem alloquitur 2.493.65
percutitur Eurymedō à Meliſſeo 2.5.75.50
Eurymedon victus in terram ſupinus cadit 2.538.38
Eurymedon naues Indorum incendit 2.553.788
Eurynome filia Oceani 1.175.157
Eurynome Penelopæ miniſtra 1.366.170
Eurynome dormientem Vlyſſem tegit 1.379.4
Eurynome gubernatrix Vlyſſem vngit oleo 1.400.164
Euryphaeſſa vxor Hyperij 1.443.4
Eurypylus 1.21.756
Eurypylus Hypſenora morti dedit 1.39.26
Eurypylus Melanthium interficit 1.51.36
Apiſaonem Phauſiadem Eurypylus interficit 1.101.575
Eurypylus vulneratus occurrit Patroclo 1.105.808
Eurypylus à Paride hoſpitio excipitur 2.228.145
Eurypyli Troiam aduentus 2.228.120
Eurypyli genus 2.228.115
Eurypylus ad pugnam accingitur 2.229.190
Eurypyli in pugna res geſtæ 2.232.365
Eurypylus Nireo mortuo inſultat 2.232.382
Eurypylus Aiacem & Atridas inuadit 2.234.515
Eurypyli exhortatio 2.234.609
Eurypylus auo Herculis ſimilis 2.238.105
Eurypylus murum oppugnat 2.242.415
Eurypylus & Troiani à muro repelluntur 2.243.477
Eurypylus ſuperbè Græcis minatur 2.244.511
Eurypyli pertinacia 2.244.559

Eurypylus à Neptolemo transfigitur 2.250.200
Euryſtheus 2.142.639
Euryſtheus Stheneli filius 1.178 123
Euryſtea 1.611.123
Eurytus 1.385.32
Eurytus 1.593 105
epitaphium Euſthenis phyſiognomonis 1.603.1
Euſthenes peritus ex oculo mentem cognoſcere 1.603 2
Euſthenes honeſtè ſepultus 1.603.3
Excidium horrendum 1.696.538
Euxinus pontus cur gratus piſcibus 2.129 600
in Euxino ponto nulli ſunt piſces ſibi nocentes 2.129.605
Euxinus pontus non profundus, ſed procelloſus 2.129 633
Excubiæ Troianorum 1.74 550
Excubiæ & cœna Græcorum ex conſilio Neſtoris 1.75 53 & 78
Excubiæ in cœlo 2.317.170
Exercitus Aſterij 2.394.331
Exercitus Græcorum inceſſus & ordo 1.36.425
diſpoſitio exercitus Troianorum & quomodo excubias agant. 1.91.417
Exercitus armantur 2.247.1
clamor Exercituum & puluis 2.192.465
Exercitus ſuper Achillem planctus 2.203 505
Exercituum congreſſus 2.248.57
Erechtheus dux Athenienſium 2.393.273
Exiguus amor etiam validiſſimos domat 2 358.176
Experimentum nullum negligere oportet 2.40 35
Experientia omnium rerum magiſtra 1.646
Exploratores 1.88.205

F

Fabri ex Vulcano 1.516.77
non pulchrum eſt omni de cauſa ad Fabrum ventitare 1. 616.1
in Fabulis vera falſis miſta 2.603.216
Fabularum mater Græcia 2.312 380
Fagus reſonans 1 497.114
Famam audimus tantùm, nec quidquam niſi per illam ſcimus 1.17.486
Fama malum 2 424 1
hortatio ad bonam Famam 1.496.760
Fama de ſtrage Indorum 2.459.180
Fames propudioſa 2 253 390
Famula prodigij coniectrix 2.380 110
duodecim Famulæ impudentes 1. 397.424
impudicæ Famulæ laqueo ſuſpenduntur 1.398.485
Famulæ Vlyſſis mortuos procos efferunt 1.397.448
Famuli Lycurgi contra Bacchum armati 2.586.185
Fatum ſeu ſors fatalis 1.59.51
Fatum Achillis geminum 1.80.410
Fatalis neceſſitas 2.175.170
contra Fatum timet facere Iupiter 1.183.28
Fata heroum diuerſa 2 193 510
Fatum equorum Achillis 2.106.750
Fati neſcij ſunt homines 2.109.99
Fati potentia 2.161.415
Fatum ignotum hominibus 2.265 95
Fati neceſſitas Stoica 2.275 273
Fati neceſſitas Stoica 2.296 560
Fatum ex nocte creatum 1.467.207
Fatum ineluctabile 2.493.115
Faunus in terram deuolutus 2.535.356
Faunus reſurgens currum denuò adſcendit 2.535.366
Faunus Iouis & Circæ filius 2. 395.325
Fauorum fur 1.485.2
egregium aduerſus Febres medicamen 1.639.348
Feles molliter dormire volunt 1.578 28
Felicitas nulla perpetua 2.292.250
Feræ olfactu pollent 2 114.65
Ferarum inter ſe pugna 2.525.184
ne à Feris depaſtam comedas carnem 1.724 156
Feræ manſueſcunt 2.565.190
Ferrum aptum ad multos labores 1.90.379
Fidelitas in amicos etiam mortuos 2.233.442
non eſt Fidendum fœminis 1.315.455
in aggrediendis magnis rebus paucis Fidendum 1.705.74
acerbiſſimus cruciatus ex Filiorum interitu 2.189 260
ob Filium aut amicum mortuum non eſt dolendum: neque enim ſic reſuſcitantur defuncti 1.226.50
pauci Filij patrum ſimiles ſunt, pauci itē parentibus meliores 2.243.275
Filius abſentia patris ægrè fert 1.256 164
exemplum Filialis amoris erga patrem 2.601.204
ſi deliquerit Filius, caſtigetur 2 715.196
Filiæ amor erga patrem 2.494 176
Filia cum patre commoritura 2 494 184
Finis cibi ac potus virium ſuſtentatio 2.228.95
Filia Tectaphi Meroe ob mortuum patrem dolet 2.495.160
piis Finis dulcis 1.521 13
Fiſtula cum vino 2.387 145
Minerua Fiſtulæ inuentrix 2 457.35
Fiſtula Panis inuentum 2.490.205
Fiſtula in ſepulturis adhibita 2.557 216
Fiſtula Panis, lyra Mercurij inuentum 2.568.370
Fletus magnus 2.104.575
Flumina fluctus ſuos inhibent 2.386.135
Flumen in vinum à Baccho mutatum 2.410 112
Fluuij omnes, & fontes, & putei, & maria ex Oceano oriuntur 2.193.195
Fluuius a Neptuno exſiccatus 2.548.50
Fluuiorum omnium velociſſimus 1.679.990
Fœdus Troianorum & Græcorum 1.27 265
Fœderis ferendi ceremoniæ 1.27 267
Fœdus violant Troiani 1.31.85
Fœdus Glauci & Diomedis 1.54 232
Fœlices quos hilari vultu aſpicit Diana 1.540 129
Fœmina virorum ductrix 2.175 160
Fœmina mutabilis eſt 2.269.410
Fœmina varia & mutabilis 2.335.187
Fœminæ nocuæ 1.473.560. & 590
pugnam excitant mares & Fœminæ 1.474.666
rabies Fœminea aduerſus maritos 2.487 471
Formicæ æſtiuo tēpore implēt penetralia terræ quo ſe poſſint alere hyberno tēpore 1.724.153
duo Fontes in horto Alcinoi, alter per hortum diſperſus alter altera ex parte ſub aulæ limen vadens 1. 280.128
Fontium ſcaturigines 1 594.30
Fons Dirce 2.317.357
Fons aquis exhauritur 2.593.352
Forma mulieribus rēs decora, viris verò fortitudo 1.616
illecebroſa Forma 2.294 395
Formicæ oua foramine efferentes pluuiam portendunt 1.633.956
Formoſi laudati amant 2 374.223
Fortis vir in omnib. potior exiſtit 1.279.51
vir Fortis ad vtrumque euentum paratus 2.283 297
Fortitudo eſt à Deo 1. 3.178
Fortitudo eſt potentia maxima 1.75 .9
Fortiſſimi quiq; ſæpe aberrant, nec quod volunt conſequuntur 1.152.610
Fortitudo Eurypyli 2.258.317
Fortitudo diuinitus inſpirata 2.283.53
Fortunæ ſuffimentum thus 1.518
Fortuna Plutonis filia 1.518
Fortunæ deſcriptio ibid.
nullus Fortunæ ſuæ ſibi faber 1.445.3
Fortuna ludit homines 2.415.116
apud Fortunatos fortunata oīa 1.578 24
Foſſa Græcorum ante murum difficilis tranſitu 1.107 63
hominū Fragilitas foliis ſimilis 2 319.245
Frater fratri ſuccurrit 2 452.54
pugna inter Fratres improba 2.609.682
Frater fratrem armat 2 537.505
Frena legum 2 5 7.323
Fructus tam hyeme quàm æſtate producit hortus Alcinoi 1.280.118
Fretum omniū anguſtiſſimum 1.666 143
Fucus marinus 1 545.200
Fucato viro cognitu nihil difficilius 1.705.1.7
Fuga Græcorum 1.67.77
Fuga Vlyſſis 1.67 96
Fuga Neſtoris & Diomedis 1 68.153
Fuga Aiacis Tel. 1.101.43
Fuga Epeiorum 1.104.743
Fuga periculoſa 1.67 94
Fuga Troum 2 52 360
Fuga ſibi conſulere Græcos hortatur Agam. 1.75.77
Fuga timoris frigidi ſocia 1 74 2
dum fuga ſibi conſulit Agelaus à Diomede occiditur 1.7 357
Fuga in vrbem 2.2 6.317
Fugientes fluminis comparantur 2.102 315
Fugientes variis locis ſe occultant 2.504 243
Fugientium neque gloria paratur, neque vlla fortitudo 1 241.564
Fulguris ſignificatio 2.175.150
Fulmen aqua non extinctum 2.321.445
Fulmen aquam comburens 2.321.443
Fulmē indiciū Baccho victoriæ 2.403 250
vna Fulminis ſcintilla tota flumina poteſt comburere 2.455.210
Fulmen ex aqua 2.458.66
Fulminis & tonitrus fabricatores 1.466 140
ſimile à Funditore 2.273.110
ludos Funebres Achilles inſtituit 1.211 259
Funera veterū ſumptuoſiſſima 2.225 610
Funerationis antiquæ ritus 2.184.785
vtrique ſunt Fures & qui recipiunt, & qui furantur 1.714.29
Furiæ Iouis filiæ 1.517.2
Furiarum ſuffimentum aromata 1.517
Furiæ piaculeres 2.175.17
Furor mulierum 2.442.83
Furor peccata excuſat 2.558.316
Futurum hominibus ignotum 2.265.95

G

Gades 1.616.177
Gagates lapis 1.529.1
Gagates lapis venenatus 1.529.2
Gagatis lapidis deſcriptio 1 529 3
Gagates lapis pernicioſus 1 529.4
Gagatis lapidis vſus 1.529.15
Galactites lapis 1.525 1
Galactites lapis lacte diuino plenus 1 525 2
Galactites a veteribus anacites dictus 1.525.4 & quare ibid.
Galactites occultus quare dictus 1.525.8
Galactitis vſus 1.525.10
Galaticus gurges 1.665.73
Galatea 2.168 45
Galatea 1.567 6
Galateam Pan compellat 2.52.297
Galatea Pani reſpondet 2.353.320

Caprarinsà Galathea difficilis amator di-ctus 1.567.7
Galathea Polyphemum fugit 1.574.30.
Cauſa. Ibid.
Galbana 1.645
Galbana 1.655
Galea Agam. 1.94.41
Galeæ Achillis deſcriptio 2.218.100
Galea inferni 2.607.524
Galei & centrophori piſces quomodo ca-piuntur 2.155.245
Gallinę fimus 1.662.535
Ganges 1.673.625
Locus mirandus prope Gangē 1.68..1153
Ganymedes Iouis pocillator 1.186.236
Ganymedes 1.575.35
Ganymedes in cœlum raptus 2.41.115
Ganymedes Ioui ſupplicat pro Troia 2.253.450
Ganymedes per aquilam in cœlum ra-ptus 2.374.166
Ganymedes à Ioue raptus 2.4:0.278
Ganymedes ob pulchritudinem à Ioue raptus 1.436.202
Gargaridæ Bacchi cultores 1.681.1145
Garamantes 1.667.217
Gargarus 1.129.292.& 1.135.152
Nullum gaudium ſincerum 2.294.417
Garrulo homini tacere grauiſſimum 1.708.194
Garuli 1.667.2·4
Gedroſorum tellus 1.680.1086
Geloni 1.668.311
Gemini 1.619 717
Gemelli fratres ſimul interfecti 2.245.613
Generationem & partum omnium ho-minum liberare difficile eſt 1.135.140
Genus virorum ſimile generi foliorum, quorum alia pereunt, alia ſuccreſcunt 1.53.145
Genus hominum periit 2.351.373
Genus humanum reſtitutum 2.354.4
Geræſtius fucus 1.545.198
Gerendum eſt aliquid iis quibus genua vigent 1.578.70
Germanorum ſitus 1.668.305
Germani 1.668.287
Gerræ & Noriciæ vrbes 1.669.320
Gerræ 1.669.321
Chryſaor Gerionis pater 1.468 287
Gerræi Nomades 1.657.243
Getarum ſitus 1.665.3·5
Gigas inequitans 1.628.664
Gigas parētis genitalis abſcidit 1.467.180
Gigantes 1.466.·50
Gigantum vis immenſa 1.474.813
Conferuntur cum Ioue Gigantes debel-lante 2.277.415
Gigantes vnde nati 2.338.430
Gigantes armati naſcuntur 2.338.440
Occiſi gigātes qui armati nati erant 2.338 445
Gigantes à ſe inuicem trucidati 2.339.461
Gigantum arma 2.611.30
Quidam ſe ſuo gladio iugulat 2.453.61
Glaucus 1.13 876
Glaucus Hippolochi filius genus ſuum Diomedi narrat 1.53.143
Glaucus cum Diomede arma permutat aurea Ænea 2.54.235
Glaucus & Diomedes ſeſe mutuo ample-ctuntur, & fœdus faciunt 1.54.232
Glaucus genuit Bellerophontem 1.53.155
Glaucus Iphinoum Dexiodem in e:ficit 1.59.14
Glaucus 1.107.101
Glaucus Hippolochi filius 1.54 206
Glaucus 1.159 215
Glaucus guſtata herba immortalis factus 2.518.73
Glaucus Ajacem adoritur telis & verbis 2.199.235
Glauce 1.168.39
Glaucus 1.131.425
Glauci vulnus Apollo curat, dolores mi-tigat 1.151.527
Glauci preces ad Apollinem 1.151.513
Glauci & Diomedis colloquium in acie 1.531.119
Glauci funus & miraculoſa in Lyciam tranſlatio 2.207.1
Glauci facinora 1.152.594
Glauci perturbatio, & Troum lætitia & iactatio manis 2.207.15
Glaucum vulnerat Teucer 1.111.386
Gloria & dignitas à Ioue procedit 1.160.251
Gloria ſummum virtutis præmium 2.299 116
Gloria laboris (ſed neceſſarij) fructus 2.186.77
fortitudinis gloria 2.227.45
Gloria comitatur laborem 2.284.736
Gloriam præbet Iupiter hodie huic, cras illi 1.68.140
Nihil pulchrius homini quàm gloriam bonā apud homines conſequi 1.584.117
Gloriari ſupra vires non eſt honeſtum 1.157.19
Gloriatio militaris de præſtantia 2.181.575
Glycimala 1.549.28
Onetor Iouis Sacerdos 1.152.604
Gobius piſcis 2.138.457
Gorgythionem Teucer interficiēdum in Hectorem ſagittam emittit 1.70.301
Gorgonis caput intuentes in lapidem mutabat 2.463.78
ſacra Gortina 1.665.88
Gortynide ceruarum venatrix 1.541.189
Graculorum Iunoniæ pluuiam porten-dunt 1.663.963
Græcia fabularum mater 2.312.380
Græciæ initium 1.670.398
Græci diſceſſum parant 1.12.142
Græci per præconem conuocati ad bel-lum coeunt 1.16.441
Græci ſacra faciunt 1.16.419
Gręci propter numerum Anſeribus grui-bus, floribus, item & foliis, & muſcis comparantur 1.17.460
Græci & Troiani gaudent de ſingulari certamine Paridis & Menel. ſperantes ſe ceſſaturos à bello 1.24.110
Græci intrepidi 1.45.526
Græci murum ædificant 1.65.435
armantur Græci & Troiani 1.67.54
Excubias agunt diligenter Græci 1.87.180
armantur omnes Græci 1.130.278
Græci inſolitam Simonis audaciam mi-rantur 2.283.230
Græci victoria exultantes luſtrant 1.697 659
Græci aurum & argentum diuidentes 1.698.675
Græci Anticlum in cauam coxendicem equi ſepeliunt 1.695.473
Armantur Græci 1.182.360
Græci Troū eruptionē mirātur 2.176.107
Græci Therſitæ necem approbant 2.184.750
Gręci ad pugnam redeunt 2.256.67
Gręci cuiuſdam verba ad commilitones 2.176.210
Gręci Troianis cæſos duces eripiūt 2.223 493
Græci è Zenodo reuertentes vrbem inua-dunt 2.189.60
Græci Diis agunt gratias propter captam Troiam 2.298.105
Græci hoſtibus reſiſtunt 2.243 500
Græci Troiam denuò oppugnare aggre-diuntur 2.276.330
Græci conſcenſis nauibus epulantur 2.302.330
Græci, Troiā captā, quo modo affecti, & quæ loca præteruecti fuerint 2.303.400
Concilium Græcorum 2.11.50
Græcorū ordines diſponunt duces, & ipſe Agamemnon 1.17.47
Græcorum Principum qui in bello Tro-iano fuerunt enumeratio 1.17.494
exercitus græcorum ordo 1.34.297
Preces Gręcorum ad Iouem pro Aiace 1.61.202
pugna Gręc. & Troian. ad murum Gre-corum Ioue fauente Troianis 1.109.250
fuga Græcorum ad naues 1.111.470
pugna Gręc.& Troia. 1.115
Græcorum optimi quique coeunt, vt ſe Troianis opponant 1.137 300
pugna Gręcorum & Troianorum anceps 1.138.405
fuga Grecorum 1.142.637
Luctus Græcorum ſuper Patroclo 1.107 11.
Gręcorum mœror propter Aiacem 2.214 565
Gręcorum impetus tollit metum Do-rum 1.696.585
Gręcorum Impetus in Troianos per cō-parationem 1.695.516
Gręcorum permulti Troianos inuadentes 1.690.170
Græcorum ſæuitia 1.696.590
Græcorum raptus 1.698 665.
Græcorum ſtrages 2.178.343
Græcorum fuga 2 223 495
Gręcorum alacritas 2.246.37
Græcorum in acie cæſorum exequiæ 2.185.810
Græcorum ſtrages & fuga 2.180.475
Exercitus gręcorum ad Senedon profe-ctio 2 284.330
Gręcorum & Troianorum congreſſus 2.231.335
Gręcorum luctus ob mortem Achillis 2.201.400
Gręcorum & Troianorum excubię 2.229.160
Græcorum oratio poſt captam Troiam 2.298.80
ſacrificia Gręcorum poſt captam Troiam 2.298.100
Gręcorum optimates ex equo deſcendunt 2.289.50
Græcorum interitus 2.305 590
Miſerabilis græcorum reditus 2.306.655
Diſceſſus græcorum è Troia capta 2.302.365
Gręcis fauent Iuno, Pallas, Neptunus, Mer-curius & Vulcanus 1.183.31
Græci cuiuſdam truncatio & interitus 2.274.187
Gratia Thetidem excipit, eiuſque aduen-tum Vulcano nunciat 1.173.382
Gratię 1.581.5
Gratię filiæ Iouis 1.581.1.
Nihil ſine gratiis hominibus amabile 1.582.107
Gratię filię Iouis Eunomię 1.515.2.
Gratiæ gaudij genitrices 1.515.4
Magna gratia exiguo muneri adeſt 1.601.24
Antiqui tres gratias mentiti 1.699.63
Gratiarum ſuffimentum ſtyracem 1.515
Grenicus flu. 1.106,20
grues Pygmeis bellum inferunt 1.23 4
grues hyemis nunciæ 1.635.1075
grues ſerenitatem denotantes 1.634.1010
gruum volatus 2.523.34
grues volantes lapidē ore geſtant ne faci-le à ventorum huc illuc rapiantur 2.561.520
Cum gruibus Pygmeorum certamen 2.404.334
guneus 1.21.748
pulcherrimus gurges 1.487.492
gygæa monimenta 1.659
gyaneæ cautes 1.666.145

H

Habitus morientium 2.450.267
Halia 1.168.40

Halymedes horrendæ voce duodecim hoſtes occidit 2.485.168
Hamadryas dolũ Irdorũ prodit 1.447.81
Hamus vt factus eſſe debeat 2.164.135
Harmonia cũ Emathione educata 2.331.377
Harmonia Veneris & Martis filia 2.331.370
Harmonia Cadmo iuncta matrimonio 2.326.60
harmoniæ & Cadmi nuptiæ 2.340.90
harmonia cum Cadmo diſcedit 2.335.
harmonia omnes oſculatur 2.335.200
Harmonia ſententiam mutat 2.335.180
Harmoniæ & Iunonis colloquium 2.362.160
Multorum bellorum cauſa fuit Harmoniæ forma 2.396.340
Harmoniæ palatium 2.566.280
Harmonides perhibitus Faber lignarius, qui etiam Paridis naues fabricauit, quibus Helenam rapuit 1.58.60
Haſtam Achillis nullus potuiſſet vibrare 1.182.387
Haſtæ Hectoris deſcriptio 1.73.494
Haſta Mineruæ 1.71.390.& 1.48.749
Haſtam haſta munire, ſcutum alio ſcuto oppoſito 1.114.130
Haſtæ eiaculatio 2.214.470
Harpa 1.182.350
Harpalion à Merione interfectus 1.122.644
Improbitas Harpalices 12.386.73
Harpalycus Phanopeus 1.593.113
Harpiæ Argonautarum dapes vorant 2.25.267. à Zettæ & Calaide fratribus, alatis, & Argonautarum Locis ad ſtrophadas inſulas pelluntur 2.25.295
Hebæ currus Iunonis parat 1.48.722
Heber fluuius 1.569.111
Hecabe in ſaxeum canem mutatur 2.302.345
Hecabæ nunciatus & querela 1.302.270
Hecamede 1.102.623
Hecate 1.559.14
Hecate vnde nata 1.470.411
Hecate ſterilia foecunda faciens 1.471.446
Hecate cum Saturno congreſſa peperit Veſtam, Cererem, & Iunonẽ 1.471.454
Hecate omnium fortem habet 1.470.423
Hecates Siculus 1.610.120
Hector Græcis verba Paridis & ſingulari certamine exponit 1.24.86
Hector in vrbem venit 1.54.236
Hector enſem cum vagina, Aiaci dono dat poſt certamen 1.63.301
Hector Menelao & cæteris fortior ipſo Agamemnone teſte 1.60.111
Hector muri portam perrumpit ſaxo 1.112.445
Hector ſaucius ex acie effertur 1.131.418
Hector puppim nauis Proteſilai apprehendit 1.143.704
Hector excitat pugnam grauem 1.45.495
Hector Troianos ad prælium educit 1.22.807
Hector Meneſthem Anchialúmque interfecit 1.46.609
Hectoris cum matre colloquium 1.55.254
Hector Troianos hortatur 1.53.111
Hector hominum occiſor 1.79.351
Hector Græcos prouocat ad ſingulare certamen 1.60.67
Hector Troianos hortatur vt ab armis abſtineant, & nocti pareant 1.73.495
Hector formidandus 1.71.357
Hectoris ſplendor 1.94.61.
Haſtæ Hectoris deſcriptio 1.56.219
Haſtæ Aiacis cuſpidem amputat Hector 1.145.113
Hector ſuos hortatus in hoſtes irruit. 1.97.286. & 106.40. multos interficit.
Hector ſuos hortatur 1.68.173
Hector ſuis coactus hoſtes aggreditur 1.124.788
Hector naues Græcorum cremaſſet niſi Iuno ſuccurriſſet 1.69.215
Hector ſuos cohortatur 1.140.486
Hector Dolonem mittit exploratum caſtra hoſtium 1.89.300
fuga Hectoris 1.151.655
Hector cum Patroclo congreditur 1.154.716
Hectoris facinora 1.137.526
Hector & Æneas Achillis equos perſequuntur 1.163.490
Hector de Achille ſubſiſtendo ſecum deliberat 1.201.99
Hector Paridem obiurgat 1.56.225
Hector prælium repetit 1.136.262
Hector fugit 1.149.367
Hector Achillis arma induit 1.159.190
Hector cum Achille ſe congreſſurum iactat 1.188.364
Hector Achillem aggreditur 1.189.420
Hector ſuos cohortatur 1.159.219
Sepulchrum Hectoris 1.232.795
Hectorem occiſum Achiui vulnerant 1.205.370
Hectorem Achilli ſurripit Apollo 1.189.443
Hectorem fugæ accuſat Glaucus 1.158.142
Hectorem animat Apollo 1.165.582
Hectorem fugientem perſequitur Achilles 1.201.135
Luctus ſuper Hectore 1.205.404.& 1.230.707
Hectori cedit Diomedes 1.46.596
Hectori vulnerato ſuccurrunt Troiani Principes 1.131.424
Irati Hectoris deſcriptio 1.41.606
Hectoris facinora maxima & inimitabilia, & quæ nunquam vetuſtas obliterabit 1.85.46
Hectoris bellicoſa facinora 1.48.704
Hectoris cum Achille prælium 1.203.850
Hectoris & Glauci altercatio 1.158.142.& ſeq.
Hectoris facinora 1.152.562
Hectoris morientis ad Achillem verba & preces 1.204.437
Hectoris mors 1.204.315
Hectoris cadauer bigis alligatum circa ſepulchrum Patrocli Achilles traxit 1.220.15
Hectoris cadauer currui Priami Achilles imponit 1.228.571
Hectoris cadauer à putredine prohibent Venus & Apollo 1.210.184
funus Hectoris 1.231.775
Hectoris laudes 1.224.258
Hecuba profecturo Priamo conſilium dat 1.224.283
Hecubæ luctus ſuper Paride 2.269.370
Hedera helichryſo ornata 1.557.30
Helena Tyndarei filia 1.584.5
Helena Menelai ſponſa 1.584.15
Helena omnium optimè mulierum citharam pulſans 1.585.35
Helena ſibi à pariendi doloribus metuens non vult amari à Daphni 1.599.26
Helena parere horret ne formam pulchram amittat 1.599.30
Helena ad certaminis ſpectaculum egreditur 1.25.140
Helena à Paride rapta. 1.598.1
Helenæ ad Hectorem verba 1.56.344
Helena ſumptuoſè ornata 1.25.123
Helena cum Menelao de aduenis fabulatur 1.255.138
helena in gratiã redit cũ Menelao 2.299.150
Helena Paridem in penetrale deducit aulæ 1.685.247
Helena iubet Paridem in ſede argentea ſedere 1.685.251
Helena inſatiabilis ob egregiam Paridis formam 1.685.252
Helena Paridis pulchritudinem miratur 1.686.260
Helenæ luctus & tacita querela 2.269.390
Helena doloſa 1.694.458
Nuptiæ Helenæ cum Deiphobo 2.268.345
Helena equo incluſos nominatim vocauit 1.257.277
Græcorum reuerentia erga Helenam, & & Lætitia 2.208.55
helenæ Epithalamium 1.584.1
Imprecatio Helenæ in ſeipſam 1.56.345
Helenę pulchritudinem mirantur Troiani ſeniores 1.25.148
Helena augurium interpretatur 1.341.172
Helenæ ad Venerem reſponſio 128.399
Helena Telemacho munus egregium offert in ſui memoriam 1.341.125
Helenæ de Vlyſſis certaminibus, & Ilij excidio narratio 1.257.240
Helenę pudor, & metꝰ Troiã capta 2.297
Helenę opus indecens 1.401.230
Helenus vates Græcis amicus 1.688.45
Helenus Hectorem monet, vt Gręcorum quemuis prouocet ad ſingulare certamen 1.59.46
Helenus 1.107.94.& 1.124.770
Helenus Æneam & Hectorem monet, Hectorique ſuadet in vrbem eat, vt fœminas Mineruæ ſupplicare iubeat 1.52.76.31
Helenum vulnerat Menelaus 1.121.592
Helenus Troes à fuga reuocat 2.251.250
Heleni ad Græcos fuga 2.268.346
Helenus Troiæ patriæ excidium vaticinatur 1.689.46
Heleni mors 1.48.707
Heliades 1.70.607
Heliades in arbores verſæ 2.543.95
Helicaon, OEnopium, & Staphylus filij Oenomaj 2.578.58
Helice 1.619.37
flores Heliochryſi 1.650
Helicon ab equo percuſſus copioſam aquam produxit 1.622.219
Helleborus Niger 1.661.483
Helxine ſcabra 1.652
Helxine herba 649
Hemorrhois 1.647
Hemorrhodis domicilium 1.647
hemorrhoidis deſcriptio 1.647
hemorrhoidis noxa 1.647
hera oppidum 1.76.150
Epigramma in Heraclitum poëtam 1.554
herbarum multarum vſus 1.645
heptaporus fluuius 1.106.20
herbarum quarundam numerus 1.493.910
herba enixæ iuuencæ lac augens 1.649
Syluæ Hercinæ 286
hercules 1.178.98
hercules Iouis & Alcmenes filius 1.130.324
hercules filius Amphitryonis dictus 1.595.102
hercules Iouis & Alcmenes filꝰ 1.478.544
Mater herculem educet 1.593.135
Paruus Hercules 1.592
herculis educatio per comparationem 1.593.101
hercules decem annos natus 1.592.1
deſcriptio clypei herculis 1.459.140
herculis ſuſtinentum thus 1.504
hercules ad pugnam inſtruitur 1.459.123
hercules & Telamon ſocij 1.576.36
hercules Deorum genus futurus 1.593.82
hercules Hebem duxit vxorem 1.478.951
hercules patrato facinore apud Deos habitat illæſus 1.478.955
Vbi & quomodo hercules incidit in Cygnu 1.458.55
hercules Troiam diripuit 1.47.619

Hercules Vlyſſem alloquitur 1.517.bis.
Herculem ventis & procellis Iuno agitauit, ſed Iupiter eum reduxit & liberauit 1.133.16
Hercules Troiam cepit 2.180 500.
Herculis & Iphicli fratrum comparatio 1.458 50
Herculis duodecim labores 2.521.344
Hercules filium Iouis interficit 1.463.410
Hercules Prometheum occidit 1.472.526
Hercules ab ortu ad occaſum 12. certamina perficiens 1.505.12
Herculis vires immenſæ 1.596.150
Hercules Leonem interficit 1.596.142
Hercules Phyleo narrat vt Leonem interfecerit. 1.597 200
Hercules Leonis interfector 1.594.1
Hercules leonem ſuffocauit 2.464.177
Hercules Nemæū leonē domat 1.469.331
Hercules Heryonem interficit 1.478.981
Herculis hymnus 1.504.1. eiuſdem deſcriptio Ibid.
Hercules robore auroram & noctem ferens 1.505.1.
Hercules monſtra duo manibus premēs 1.592.52
Hercules Augię Regis opes miratur 1.595 115
Hercules Leonem à ſe occiſum excoriat 1.598.278
Hercules proditor hoſpitij 1.385.25
Hymnus in Herculē 1.440. Iouis filius Ib.
Herculis ſedes 1.581.20
Herculis columnæ 2.665.65
Herculis planta ſacra 1.961 121
Herimonis gemitus 1.687.322
Hermonaſſa 1.672.552
Hermus 1.645.5
Hero Veneris ſacerdos 1.698.31
Hero Seſtum habitans 1.698.22
Hero fœmineis verbis Leādro minatur 1.700. 123
Hero dux Leandro 1.698.26
Hero ſeſtias lucernam geſtans 1.698.25
Hero prudens 1.699.75
Heros Cizycus 1.487.499
Heros Cizycus teſtatur ſuum amorem conuiuio 1 487 509
Heroes ad littus appellunt, Myniæ quieſcunt. 1.485.367.
Heroes ad Mæotarum fines perueniunt 1.495.1055
Heroes nauigantes fame & ſudore torquentur 1.496 1090
Heroes laſciuientes pelagi obliuiſcuntur 1.487 478
Heroes ad littus appellunt 1.489.630
Heroes Iaſonis monitis reuertun ur ad naues 1.487.480
Heroës Diis ſimiles 1.491 801
Heroes puppim Ancæo credūt 1.490.722
Omnes Heroës cum Iaſone contendunt 1.485.345
Heroes à Iaſone moniti vitāt horrenda 1.487.465
Heroici & ſalutaris ducis exemplum 2.277.390
Heroicæ perſonæ deſcriptio 2.210.160
Herus ſplendor per cōparationē 1.699.55
Honeſta verba Herûs ad Leandrum amore captum 1.700.146
Herûs pulchritudo 1.699.70
Heſiodus paſtor 1.464
Heſiodo à Muſis datū ſceptrum 1.465.30.
Inſulæ Heſperides 1.672.564. ſitanni Origo Ibid.
Hetruſcæ ſedes 1.668 294
hiatus terræ 2.536 396
Hieron 1.582 80
Hiagnis cum Apolline certans 2.374 235
hinnulorum pelles 2 367.127
Hippocoontem excitat Apollo. 1.92 515
Hippaſidem Charopem læſit haſta Vlyſſes 1.99.425
Hippæ ſuffimentum, ſtycacem 1.512
Hippa Bacchi nutrix Ibid.
Hippemolgi 1.113 5
Hippocoon 1 568.41
Hippodamia Anchiſæ filia, vxor Alcathoi 1.119.429
Hippodamia Troianas fœminas hortatur ad arma exemplo Pētheſileæ 2.179.495
Hippodamum Vlyſſes occidit 1.93.375
Hippodamantis mors 1.189.401
Hippolochus Bellerophontis filius 1.54.197
Hippolochus Antimachi filius, & Piſander Agam. ſupplicant vt viuos capiat nec interficiat 1.95.130
Hippolochi mors 1.95.144
Hippolytes venator 2.55.25
Hippomanes apud Arcadas natus 1.560.48
Hippomenis cū Atalāta certamē 2.613.180
Pulli & equæ ab Hippomane excitatę inſaniunt 1.560.49
Hippomenes nubens 1.562.40
In Hipponactem Epitaphium 1.604.1
Hipponax poëta 1.6 41
Hipponoi mors 2.98.103
Hippopodes 1.668.311
Hippothoon 1.656.134
Hippothoum Aiax interficit 1.161.295
Hippothous 1.224.251
Hippothous 1.22.840
Hippothous 1.159.216
Hippurus piſcis 2.158.405
Hircanius ſinus 1.665 50
Hircus vineæ inimicus 2.356 165
Hiſtoria de vrbe Beroe 2.563.10
Hœdi & caprę Tauro cooriuntur 1.6.718
Hodius præco 1.77.170
Hircus præmium victi 2.430.58
Eloquij Homerus princeps 2 191.52
Homerus omnib. poëtarū optim⁹ 1.581.22
Homerus os Calliopes 7.6 9.73
Homo ſapiens quædam res 1.579 84
Homo tredecim cubitorum 1.578.17
Homo excellens 2.162.10
Homine nihil eſt ærumnoſius 1.163. 446
Nihil homine imbecillius 1.365. 129
hominis primigenij ſtatus deſcriptio 1.446.90
difficile eſt ſenſum alterius hominis noſſe 1.595 67
Induſtria hominis 2.162.13
homo feras domat 2.162.14
homines, Dei ſoboles 2.62.4
hominum malitia 2 303 415
hominum proceruia 1.448.190
homines in mala facilè incidunt 2.82
homines leues 2.587.222
homines, Iouis genus 1.619.5
Statim homines in malo ſeneſcūt 1.375.361
Iniuſte in malis Deos accuſant homines 1.233 32.
Malorum ſuorum homines ſibi cauſa ſunt 1 233 7
Non amplius homines cupiunt laudari propter præclara facta 1.581 15
Fieri non poteſt vt homines ſint inſomnes ſemper 1.378.592
Homini nihil difficile in terra nec in mari 2.162.3
Hominum vis exigua 2 121.87
hominib. omnia diſparia facta 1.68:.1180
honeſtatis & pudoris ſtudium etiam morte 2.182.620
honor ab Ioue eſt 1 13.197
Honor erga defunctos 2.254.483
Honor res meliores facit 1.6 6.2
Honos alit artes 1.616
Honor, hominūmque beneuolētia multis mulis & equis anteponenda 1.582.68
Omnia merentur honorem quæ veniunt ab amicis 1.601.25
Honori & ornamento eſt viro pugnare pro patria 1.731.7
Honorum pulcherrimus, Diis eſt carmen, 1.591.222
Honores Pentheſil. exhibiti à Priamo 2.714.88
Sunt honorandi amici 1.710. 400
Honeſtum veri præferendum. 2.201. 180.
Hora ſupplicat Soli 12.385.10
Horæ tenent portas cœli. 1.12.393
Horæ cuſtodiunt portas cœli. 1.48.
Horæ charæ ſed deſyderabiles veniūt hominibus aliquid ſemper ferentes. 1 580. 104
Horæ coronant Bacchum. 2.366.13.
Horę Iouis famulę. 2.319.270.
Horę equos Iunonis & Mineruę ſoluunt, & ad immortalia prǽſepia ligant. 1.72 432.12
Horæ cœlum amant 2.310 225
Hortus Inſignis. 2.326.175
Quicunque de aliquo bene meritus eſt, donis repenſum eſt bona hoſpitalitate 1.408.285
Hoſpitalitatis gratia. 2.291.290
Hoſpitem inuitum detinere, inhumanum eſt 1 340 71.
Sapientis hoſpitem benigne dimittere. 1.581.28.
Donum Vlyſſis ad hoſpitem 1.408.270
Nec bonum nec iuſtum eſt hoſpites eludere 1.383.195.
Hoſtes mortui non nocent 1 9: 450.
Serpentariani humeri. 1.616.488
Hyacinthus diſco per Zephirum in caput conuerſo interemptus. 2.374.257.
Hyacinthus diſco à Zephiro in caput verſo ab Apolline occiſus. 2.487.93.
Hyacinthus ab Apolline amatu 1.3..155
In Hyacinthum Epigramma. 1.816 1
Hyades 1.611 173
Hyæna 2.109 263
Hybernum tempus quare venationi aptum 2 91 455.
Hybſiboas Lycheoorem vulnerat lancea 1 416.203
Hydaſpes hortatur Æolum vt ventos in traiicientes Bacchicos comitet 2.454.170
Hydaſpes pater Oronię. 2.422.255
Hydaſpes grauius in Bacchum armatur 2.455
Hydaſpes incenditur à Baccho 2.455.250
Hydaſpes Baccho ſupplex, excuſatque ſe Hydaſpes. 2.457 5
Hydaſpes combuſtus. 2.495.96
Hydaſpes pater Deriadæ 2.548.44
Hydra vnde nata. 1.469.315
Hydra. 1615.444.
Hydra. 1.86.6205
Hydrę caput 1.627.595
Hydræ venenum 2.26.385
Hydra ſydus 615.443
Hydrocharis 1.416.124
Hydromeda 1.4 3.18.
Hydrus 1.4.4.90
Hyemis ſigna 1 634 1079
Hyemis deſcriptio 1.452.500
Hyems propter frigus timenda 1.815.15
Hyeme meridiano tempore venatum eundum eſt. 2.89.129. Æſtate autem ante ſolis ardorem, linea 133
Hyems in Capricorno 2.545.187
Hylas 1 576.1
Hylas Amphytrionis filius 1.576.6
Hylas cum vrna miſſus ad Aſcanium fluuium, vrnæ pondere in fluuium demerſus eſt 1. 17 Hercules vt Hylam quæreret Argonautas reliquit. Ibid.
Hylas à patre edoctus celebris euadit 1. 576.9
Hylas in ſtudēdo diligentiſſimus 1.576.10
Hylæ aquam haurientis euentus miſerandus 1.576481
Hymenæus Phlegyę filius à Baccho amatus 2.486.30.
Alter dux Hymeneus 1 362.84.
Hymenæus Melaneam vulneratum vleiſcitur 2.488.163
Hymenæus volantem in aëre columbam

ferit 2.540 736
Hymetia mella 1.660. 415
Hymni ſpectrum Nicææ apparet 2.415 294
Hymenæus Vraniæ filius 2.506.65
Hymeneus cum Cupidine digitis micat 2.506.70
Hymnus cupit occidi à Nicæa 2.410.313
Hymnus ſeſe morti offert 2.410.313.
Hymnus in Iouem 1.442
Hymnus in hoſpites 1.444
Hyoſcyamus 1.660 415
Hypanis & Megaſus fluuiorum rapidiſſimi aurum originem vehentes 1.681. 1146
Hyperionem Atrides interficit. 1.132.516
Hypericon 1.662.601
Hyperion 1.413.369
Hypirochum Vlyſſes occidit. 1.98.335
Hypirochidem occidit Neſtor. 1.103.674
Hypoplacum Actionis vxorem Diana ſagittis confodit. 1. 57.428
Hypſenorem Deiphobus interficit 1.119 410
Hypſenoris mors 1.39.76
Hypſenoris mors 1.39.26
Hypſiphiles oratio ad fœminas Lemnias. 2.10.655.
Hypſipyle 1.487.473
Hyrtium vulnerat Aiax. 1.132.511.
Hyſſacus Morrhei ſeruus. 2.512.23

I

IActantia Vlyſſis 1.291.20
Stolida ebrij Iactatio 2.288.15
Iæra 1.168.41
Ialmenus 1.17.511
Iambes 1.656 115
Ianaſſa 1.168.47
Ianira 1 168 47
Iapn 1.670.416
Iaones 1.123.685
Iaonum congregatio 1.419. 47
Iapetus ex Clymene Atlantem genuit 1. 471.509
Iapygia terra 1.671.482
Iaſion agricola Cereris maritus 1.620.617
Iaſon Heroum præſtantiſſimus 1.491.803
Æſonis filius à Iunone dilectus 1.481.65
Argonautarum dux electus atque operi prior accinctus eſt 2.8.6.347
Iaſon portu ſoluens pro ſalute Argonautarum precatur Apollinem 2 p.7.410
Iaſon vnumquemque Heroum hortatur ad opus 1.484.290
Aeetam blandè alloquitur 2.45.385
Medeam ad ſe venientem pellicit 2.54.973
collectis Regibus ad Thracen celerat 1.481.71
Rex gratus heroibus 1.484.293
Statuit Iaſon firmare fœdera cum Heroibus 1.484.303
Ordine cuique ex heroibus cibum præbet 1 484.315
Heroes ad opus mouet 1.483 250
Iaſon Marti & Apollini ſimilis 2.58.1280
Iaſon Hypſipylem comprimit 1 487.477
Iaſon Verbis prius quàm viribus vellus intendit aſportandum 2.41.179
Iaſon per Imprudentiam Cyzicum interfecit 2.16.1034
Iaſon & magiſter puppis cum reliquis ſociis monumenta Mineruæ ædificant 1. 487 490
à patria oculos vertebat 2 9.515
Inuulnerabilis Iaſon poterat eſſe eo tantùm die quo ſe pharmaco Prometheio inungeret 2.55.1047
Iaſon à Ioue perculſus fulmine 1.267 126
Iaſonem inuaſit amor Medeæ lacrymis 2.55.1076
Iaſonis oratio ad Argonautas portu iam iã ſoluturos 2.p.6.333
Iaſoni Iuno afflauit honorem 1.491.804
Iaſonis amore flagrat Medea 2.49.635
Iaſonis cum tauris pugna 2.59 1305
Comparatio ſplendoris ſolis & curarum Iaſonis 2.52.755
Iaſpis lapis 1.526.1. Eius vſus Ibid.
Iaſus ab Aenea occiditur 1.137.331
Petræ Icariæ 1.572.26
Icarius in cœlo Bootes appellatus 2.603. 248
Icarus maritima 1.673.610
Icarus Bacchi hoſpes 2.600 35
Icarius morti vicinus 2.611 117
Icarij vmbra filiæ Erigonæ apparet, alloquiturque ipſam 2.601.159
Icmalius faber 1.370.58
Ichneumon 1.646
Ichneumon quale animal 1 646.
Ichneumon cum aſpide pugnat 2.111.430
Ichneumõ 2 111.406.& eiꝰ natura 415. &c.
Ida 1.671.503.
Ida abundans fontibus, mater ferarum 1. 67.47
Ad Idam venerunt Iuno & Somnus 1. 129.283
Idæi vertex 1.682.15
Idæi campi 1.657.120
Idæis montibus viciſſim ſonans ſonabat Echo 1.684 116
Idæus præco Paridis ſententiam Græcis refert 1.64.365
Idæus præco Aiacem & Hectorem à bello abſtinere hortatur 1.61 279
Idæus Daretis filius Vulcani ope effugit, nec in bello occiditur 1.18 20
Idas bibendo toto ſe proluit ore 2.p. 8. 472
Idmon Apollinis ex Phereti ſa filius 1.482 186
Idmon interrogatur ab Erechtheo de prodigio 2.542.45
Idmona duos damnat orco Ampycidem & Tiphin 1.490.719
Idomeneus 1.165.604.& 160 255
Idomeneus Deucalionis filius 1.1·9.451. & 149 345
Scutum Idomenei 1.118.455
Idomeneus impauidus 1.119.470
Idomeneus fortiter pugnat & periclitatur 1.120.505
Idomeneus armatur & pugnaturus 1. 116.240
Idomeneus Phæſtum interfecit 1. 38.43
Idomeneus fugit 1.67 77
Idomenei ad Agamemnonem verba 1 33. 265
Idomenei facinora 1.118 362
Idyia peperit Medeam 1.478.960
Ieiunus pugnare non poteſt 1.179.162
Ignauiæ comites 1.449 298
Ignauiæ comites 1.452.494
Ignaui recedunt à pugna 1.99 4·8
Ignaui militis ſigna & deſcriptio 1.117.279
Ignauorum pœna 1.451 395
Ignes Troianorum mirabatur Agamemnon 1.85.11
Ignes multos accendunt Troiani ne Græci fugiant 1.73.498 & 74.547
mille Ignes ſuccenſi in exercitu Troianorum, & apud ſingulos quinquaginta viri 1 74.558
Ignis ſub equo Troiano occultatus 1.693. 382
Comparatio Ignis è ſilice 2.122.495
Ignis Ætnæ 2.395.316
Ignorantia non peccat 2.345 455
Ileon 1 662.596
Ilioneum Phorbantis filium Peneleus perimit 1.111 489
Ilij excidium 1.688.1
Ilıſſus Atticam terram pertranſiens 1.670 423
Ilus 1.186.236
Ili monumentum 1.96.166
Improborum virorum in factis nulla fides 1 705.65
Imago mentis 509.170
Imbecillibus parcendum 2. 291. 195
Quòd imbellis à bello abſtinent haud mirum 1 114.118
Aureus imber 2 605 518
Imbrium Teucer interficit. 1 115.170
Imbres 1.672.525
Imitatio virtutis paternæ 2.256.55
Immiſericordiæ & ſuperbiæ pœna 2.268. 300
Vnum multos impedire eſt difficile 1 383 313
Imperitus loquens quibuſcum eſt oneri 1.708.296
Impia opera Dij non amant 1.331.84
Imprecatio 1.127.142
Improbus in fatalem neceſſitatem flagitium ſuum confert 2.267.290
Impudentiæ ſummæ exitus 1.550.65
Ex Impunitate peccandi licentia 2.403 425
Inachus 1.547.50
Incantamenta in curribus irrita 2.536 418
Incantatores 2.528.346
Incendium non extinguibile 2.593 137
Incendium immenſum 1.474 700
Incendium terræ diluuio reſtinguitur 2. 551.230.
Ne inconſideratè in vlla re te gerere aſſueſce 1.726 3.1
Indi bibunt vinum 2.406.3
Indi ebrij dormientes rapina ſunt hoſtibus 2.420.118
Indi Bacchicis nauibus cingũtur 2 550.134
Indi in HY ſæpe ſubmerſi 2.451.380
Indi à variis animalibus in curru ad pugnam tracti 2.481.10
Indi è luco dolose eliciuntur 2.348.141
Captiui à Bacchicis Indi 2.408.144
Indi epulantes Bacchicos inuadunt 2.447 80.
Indi vina guſtantis verba 2 405.415
Lapis Indicus 2.501.25.
Indorum quiſpiam Æacum percutit 2. 450 285
Indorum terra omnium extrema ad littora Oceani 1.680 108
Indorum cædes 2.423 313
Indorum terra pretioſis lapidibus abundans 1.680 1113
Indos ebrios ſomnus inuadit 2.407.83
Indus in Hydaſpe ſuffocatus 2.453.102
Indorum Dij terra & aqua 2.515.240
Sex annis ex India bellum geſtũ 2.529.53
Terra indica omnibus diuitiis abundans 1.681 1123.
Indiæ fodina 1.681.1128
Indigi hominis miſeria 1.452.525
Induciæ trium menſium 2.530.477
Tempus induciarum elapſum 2.541.11
Infamiam aut magnam laudem reportare 2.64 205
Rei infectæ difficillimum eſt finem cognoſcere 1.719.1073
Inferni ſupplicis deſtinati 1.447.152
Inferi Dei Plutoni, Proſerpinæ 1 475.774
Infernus immitis munera reſpuit 2.381 30
Infernorum deſcriptio per comparationẽ 1.475.743
Iis qui ſunt in inferis non patet exitus 1. 475.732
Ex inferno reditus non patet 2.494 156
Inferorum locus 1 539 23
Ingenium ſeruiture perit 1 539.320
Ingenia artium internarum primæ partes 2.209 120
Inimicum difficile eſt decipere, facile vero amicum 1.721.1219
Iniuriæ opera non diu durant 1.727.15
Iniuriam omnis virtus ueit 1.706.147.
Iniuſtitiam odit Iupiter 1.149.365
Iniquitas multa mala vrbi conciliat, æquitas verò modeſtiam & omnia recta parit 1 729 33.
Ino Leucothea cur dicta 2.372.77
Ino Phrixum priuignum amarat à quo repudiata ſterilitatem agris induxerat 2. 371.43

Ino

Ino poſt quadrieniũ domũ redit 2.371.41
Ino cũ filio in mare ſe præcipitat 2.372.127
Ino Athamãti nupta 2.347. Learchum & Melicertam genuit 2.347.560
Inſepulti portas Plutonis intrare non poterant, ſed errabant eorum animæ vſque dum ſepulta eſſent cadauera 1.1.108 71
Inſidiæ Bellerophonti ſtruuntur, quas debellauit ipſe 1 53.157
Inſtrumentum Mineruæ ceruo noxium 1.542.145
Inſula à Phœnicibus habitata 1.671.453
Inſulæ duæ Britannicæ contra Rhenum 1.672.565
Inſulæ primam Aſiæ partem ſortitæ 1.672.526
Interfectorum à Neoptol. enumeratio 2.148.77
Inuidia 2.197 123
Inuidia Semeles felicitati iuidet 2.360.35
Inuidia ſe in formam Martis mutat 2.360 40. Inuidia Palladem & Iunonẽ concitat 2.360. 45. hominis Inuidi affectus 1.445.12 ne Inuideas bonis alienis 1.721.67
Io in Aegyptum venit 2.329.270
Io Inachi filia. 1.606.44
Iolaus auriga 1.462.13
inſulæ Ionicæ 1.672.514
Ionium mare 1.665.94
Iphea occidit Patroc. 1 110 . 17
Iphianaſſa Agam. filia 1.76.145 & 1.78.287
Iphiclus 1 592 & 2.61.110
Iphiclus & Hercules ſibi à Dracone timent 1.592.25. Iphiclus in aqua potuit currere 2 483.283. Iphidamas Antenorides ab Agam. occiſus 1 96 221
Iphinoi mors 1 59 14
Iphis 184. 663
Iphitionem Achilles interficit 1.188 381
Iphitus Eurythides 1.38 .13
Iphitus 1.161. 06
Iphitides Archeptolemus occiſo Eniopeo, Hectoris auriga fuit 1 68.118
nihil iniuſtius Ira 1.722.1211
Ira cogit prudentem ſæuire 1.169.107
Ira vincenda 2.225 19. Iræ ſigna 2.2.103
Ira Achillis multos perdidit 1.1.1.
Ira mulieris 1 223.211
Ira inflat mentem 1.81 549
Iræ effectus 2 225 [illegible]
reges Iram ſemper retinent 1. 2.80
Iracundia inſanabilis 1 1 6.217
Iris inſulis irata 1 544.156 Achillem iubet ſuccurrere corpori Patrocli 1 170. 170 nuncia Iouis mittitur a Ioue ad Iunonem & Mineruam à prælio cohibendas 1.72.298
Iris eſt ſignum vel belli, vel tempeſtatis 1.16 2.543
Iris ventos accerſit ad inſpirandum rogo Patrocli 1.210.198
Iris cœlum circumcingens portendit pluuiam 1.612 940
Irim Iupiter mittit ad Hectorem, vt eum iubeat ad tempus à prælio abſtinere 1.96.186
Iris formam Martis aſſumit 2.417.160
Iris ad Aeolum mittitur vt tempeſtatem Græcis concitet 2.304.445
Iris Baccho loquitur de inferendo bello Indis 2.391.20
Iris Hectorem ad prælium hortatur 1.21 802. Iris Iouis nuncia Troianos armari iubet 1.21.785
Iris Helenæ futurum ſingulare certamen Paridis & Men. nuntiat 1.24.121
Iris ſuadet Baccho vt inermis Lycurgum adeat 2.439 270
Iris ſub forma Martis extremè Bacchum contemnit 2.438 2 0
Iris Lycurgum aduerſus Bacchum exſtimulat 2.438. 203 Irus Vlyſſem iurgiis inceſſit 1.363 .0. Iris ventipes 1.7 5 167
Iris Zephyri amica 2.498. 110 Iris pluuiæ ſignum 2.174 60. Iris à Ioue ad Bacchum miſſa 2. 391 1
Iris bibit vinum 2.391.16
Iſandrum, Hippolochum & Laodamiam peperit Bellerophonti filia regis Lyciæ 1 54 197
Iſandrum pugnantem aduerſus Solymos Mars interfecit 1.54 201
Iſſicus ſinus 1.656 1 8
Iſſici ſinus reuolutio per comparationem 1.666.124
ſinus Iſſici terminus 1 656.1.0
Iſus Priami nothus 1.95 101
Iſter in orientem conuerſus 1.668 299
Iſter Martis ſacerdos 2.361 90
Iſter prope Euxinum mare 1. 668.300
Iſthmium certamen in honorem Palæmonis 2. 332 155
duo maria Iſthmium dorſum circumire mentia 1 670.120
Iſthmus inter Aſiaticam terram & mare Caſpium & Euxinum 1 664 21
Iſthmus inter Arabycum ſinum & Aegyptum 1 664.25
Iſthmus Libyam ab Aſia ſeparans 1.664. 26.
Iſthmus Caſpij & Euxini maris diſcrimen 1 674 696
Iſthmus Europæ & Aſiæ terminus 1. 664.23
Iſthmus 1.610.50
filiorum Italorum habitatio 1.665.77
Italorum filij pro Italis ipſis 1.5.5.76
Ithacæ inſulæ qualitas 1. 262.605
Ithacenſium pugna cum Vlyſſe 1.411.515
de Ithacenſis terræ natura 1.328.244
Itylus a matre Progne interfectus 2. 587 165
Itymoneum Neſtor interfecit 1.103.671
Iudicij ſuffimenta m thus 1 516.1
Iudiciũ ſedet ſuper thronũ Iouis 1.515.2
Iudicij deſcriptio 1 516 3
Iuno, Autonoë, & Agaue duodecim aras ſtruentes 1.5 8.1. Iuno Iouem obiurgat propter neglectã Thetin 2 202.50
Iuno, Autonoë & Agaue furentes 1.596.13
Iuno ad Troiam ſe cõfert vt Græcis in bello opem ferat 1 49 768.
ex Ioue peperit Heben, Martem & Lucinam 1. 477 923 Vulcani mater 1. 478 927. orna a ad Iouẽ venit 2.501 36
Iuno pellicibus irata 2.334. 165. Iunonis hymnus 2.505.1. Iuno Regina omnium 1. 505 2. vxor Iouis ibid Iunonis deſcriptio 1.505 3. Iuno Achiuis opitulatur 1.183.33. Iuno reliquos adit deos 1. 134. 78 Semelæ in forma nutricis apparet 2.362.184. Iuno & Minerua à Ioue pugnandi veniam petunt 1.19 757
Iuno Ioui negat ſuo impulſu Neptunũ adeſſe Græcis 1.135.34. Iuno & Minerua ad prælium ſe præparant 1.48.714.
Iuno Apollini & Iri mandata Iouis refert 1. 135 142 Iouem taurum deridet 2.312 325 Iouitauro inſultat 2 3 2 324 fulmina verbis excitat in Semelen 2 363.220. duo monſtra immittit ad fores domus Herculis 1 592 13
Iuno, Autonoë & Agaue tres thiaſ s in montẽ ducentes 1 598.2. Iuno Apollini contradicit 1.221 5. Iuno lacte ſuo medetur Baccho: ſed coacta 2.5 [illegible]
Iuno quærit Deceptionem deã 2.361 101 à Saturno oriunda coniux fuit Iouis 1. 30.58
minatur domui Inûs 2. 368 157. Iuno & Minerua Græcis fauent 1.30. 7. decepit Iouem 1.1 8.95 Somnum adit vt ei perſuadeat vt Iouem ſopiat 1 128 233
in cœlum Iouis fulmina compellat 2.369 174. Iuno & Pallas orant Venerẽm & adiit iaſ. m 2. 41. Iuno vt Iouem decipiat ſeipſam ornat & vngit 1 12. .1. 8
Diã am vincit 1.197.480. Iuno lacrymas ſimulans 2. 322 205. Iuno Mineruam mittit ad Græcorum uſc ſſum perturbendum 1. 12.156. Iuno & Minerua Troianis mala ſtruſt 1.30.20. Iuno Vulcanum mittit in Xanthum 1.195 330
Iuno ſempe. cum Ioue contendit 1.28.19
Iuno Dianam extenuat 2.5 350. Iuno ceſtum a Venere petit 2.501. 220. a Ioue caſtigata 1. 133. 19 Iuno thalamis præfecta 2. 499.160. Iuno inter Deas præſtantiſſima 1.45 218. pulcherrima Deatũ 2. 454. 42. apud inferos Proſerpinã inclamat 2 497. 30. terram contra Bacchum concitat 2 610.5. Iuno appenſa ad pedem incudibus è cœlo deiecta 2. 521.285 terram mouet 2 412.40 in Ino ſæuit 2. 369. 240. machinatur mala Eccho 2.451.116. Saturni filia 1. 1.302
iratam Iunonem nequaquam curat Iupiter 1. 73. 477. excitatur Indi a Iunone contra Bacchum 2. 46. .3 0
Iunonis ſuffi i entum, aromata 1.505
Iunonis cum Baccho pugna 2.521.27
Iunonis & Mineruæ colloquia & apparatus ad bellum contra Troianos 1 71.351
Iunonis Lacinæ ædes 1 669 371. in aures Iunonis 1. 128 182. Iunonis & Iouis de excitato Achille altercatio 1. 175.3 6
Iunonis ad Neptunum verba 1 67. 200
Iunonis cum Ioue iurgium 1.9.5.0
Iunonis promiſſa ad Paridem 1.684.162
Iunonis veneficia & dolus 2 402 170
Iunonis lacte Bacchus menti reſt tuendus 2.521.[illegible]
Iunonis querela de infelicitate ſua 2 301 132 corona Iunonis 2 501.19
Iunonis cum Ioue rixa 1.30.25
Iupiter omnium Deorum præſtantiſſimus, & imperio maximus 1.455.48
ſortitus eſt cœlum 1.1.5.151
cum Europa concumbens 2. 312 350
Iupiter Taurus in cœlum relatus 2. 32 353
Iupiter incidit in Cadmum 2.3 2.165
Cadmum induit tanquam paſtorem 2 312.70. Iupiter multum potens eſt 1.9 580. & 1.42 118
placatur verbis, & beneuolus redditur 1.9.581. Ioui repugnare difficile eſt 1. 9. 589. Iupiter Vulcanum pede in Lemnum detruſit 1.9 590. Somno iratus volebat eum ex Olympo deiicere 1 129. ex Ida tonat, mittitque fulgur, quo viſo in fugam vertuntur Achiui 1.67 74. & 68.135
Iupiter arbitratur natantem Semelẽ 2. 357.257. Iupiter & Iuno in Ida dormiunt 1 130.345
Iupiter & Typhoeus robore æquales 2. 322.475. vna fulminis ſcintilla omnia comburens 2 320 [illegible]
Iupiter Zagrea vlciſcens comburit terram 2 35.215
Iupiter & Neptunus fratres erant, ſed Iupiter prior natus fuerat 1.118.354
Iupiter infenſus ſociis Vlyſſis 1 323.377
Iupiter Thetim mittit ad Achillem 1. 222.104
Iupiter pluens non placet 1.704.21
Iupiter Irim mittit ad Priamum quæ cum iubeat ire ad Achillem 1 224 . 144
fugam ſociis Vlyſſis inijcit 1 331. 268. eorum nonnulli interficiuntur ibid.
Iupiter omnium principium & finis 1. 501.7
Iupiter Europam rapuit 2.308 50
Iupiter Taurus natat per pontum 2.308 55. experrectus Iunonem obiurgat, & ei minatur 1.133 19

Iupiter in Draconem mutatus cum Proſerpina concumbit 2.347 570
Iupiter commeat ad Semelem 2.358.321
Iupiter in variis formis Semelæ apparet 2.318.320
Iupiter Bacchum generat 2.359.335
Iupiter ceruinam induit pellem 2.359.341
Iupiter Semelem conſolatur 2.359.350
Iupiter fulmen à Typhoeo raptum recuperat 2.315.5. fulminat nauem Vlyſſis 1.324.415
ſi Iupiter annuat & velit omnia proſperè ſuccedunt 1.165.629
Iupiter Proſerpinam nudam videt 2.348 610
Iupiter cùm Venere frui non poſſet, ſemen in terram profudit 2.348.614
Iupiter ob votū Semelæ dolet 2.364.350
Iupiter ſingula reſpicit 2.38.1183. tegitur æreo ſtrepitu Iupiter à Corybantibus 2.399.20 Semelæ vt Draco vel Taurus concūbit 2.364.325 Iupiter inter incurabiles litem iniecit 1.15.375
Iupiter virtutem viris auget minuitque 1.186.242. exaudiuit Vlyſſem 1.380.102 dat ſignum cœlo ibid. poſt pugnam Typhoei rédit in cœlum 2.325.700 in Parnaſia natus 1.535.20. Rheæ filius ibid. Solem incuſat 2.358.293
Iupiter cadauer Achillis irrorat & Aeolum ventos rogo immittere iubet 2.205.695
Iupiter omnia nouit 1.380.75
Iupiter bonorum author 1.619.6
Iupiter ſigna firmauit in cœlo 1.619.10
Iupiter Iunonem arguit, quod immeritos Troianos odio habeat, & perdere velit 2.30.30 Apollinem mittit ad ſuſcitandum Hectorem 1.136.218
Iupiter intonuit ſignum belli 1.416.201
Iupiter Mineruę poſtulatis in Græcos innuit 2.3.3.443
Iupiter & æuum ab inuicem diſcedunt 2.355.110. Iupiter amore Iunonis ardet 1.229.311. miſſos ſcopulos repercutit 2.322.465 Iupiter Bacchum ſuo femori inſuit 2.366.3
Iupiter ſanguinem pluit 1.463.484. ſignum belli ibid.
Iupiter fulmine immiſſo, ranas & mures terruit 1.417.275
Iupiter Io amat. Io in vaccam 2.319.260 Phaetontem fulminat 2.547.414 aliſque omnes dij in Oceanum ad Æthiopas iuerunt ad conuiuium 1.7.421
Iupiter Hectorem miſeratur 1.159.298
Iupiter diuitiarum author 1.536.84
Iupiter omnium bonorū author 1.535.91
Iupiter Veneri Anchiſæ amorem animo impoſuit 1.434.53 ex cœlo in Idam venit cum fulmine 1.96.182
Iupiter ſine labore verbis & operibus finem non dedit 1.521.86
Iupiter terram omnem ſuis amoribus fœdauit 2.360.70
Iupiter habens falſam formam Draconis Proſerpinam vitiauit 2.497.52
Iupiter Iunoni minatur 1.9.560
Iupiter Thetidi promittit ſe vlturum Achiuos 1.8 252. currum aſcendit, & ſe in Idam confert 1.66 41
Iupiter immittit ventum Vlyſſi 1.322.312
Iupiter AEgiochus. 1.406.163
Iupiter flatu ſcopulum obiectum retorquet 1.321.453. ridet verſutiam Mercurij 1.431 389
Iupiter Apollinem & Mercurium in amicitiam conducit 1.471 504
Iupiter munera offert Stygi 1.470.400
Iupiter vbera Capreæ Amaltheæ ſugit 1.536.50
Iupiter in draconem mutatus cum Proſerpina concumbit 2.350.160
Iupiter Martem obiurgat 1.50.887
Iupiter tribus diebus Alcmenæ concubuit 2.499 163
Iupiter generis Atrei inimicus 1.315.435
Iupiter mala opera ægre fert 1.335.283
Iupiter nauem Vlyſſis fulminat 1.336 305
Iupiter diſtribuit fœlicitatem vnicuique prout vult 1.276.188
Iupiter in varias formas ob amorem mutatus 2.507.120
Iupiter armatur cōtra Typhoea 2.311.295 ab Ida in Olympū venit 1.72.438. annuit nigris ſuperciliis 1.59.208
Iupiter amoris mancipium 2.357.153 in aquilam mutatus 2.357.110. malorum Vlyſſis author 1 335.243
Iupiter omnibus pulchris inſidians 2.566.237. iterū in taurum mutatus 2.566.243
Iupiter Mineruam ad Troianos mittit, 1.31.20 fulmen immittit ante Glaucopidem 1 412 538. Cuicumque Iupiter annuerit firmum erit 1.549 135 contemptis omnibus Proſerpinā amat 2.348.620. Iupiter interdum eſt ſerenus, interdum pluit 1.564.43. harmoniam mundi turbatam reſtituit 2.547.423
Iupiter principum electoꝛ 1.436.74
Iupiter Oceanum ſedat 2.457.1
Iupiter à capra nutritus 1.264.752 patrem Saturnum regno expulit 2.511.360
Iupiter perfidos odit 1.33.235 Cadmum mittit ad Typhoea 2.312.383. & pag. 313
Iupiter aperit ſe Europæ 1.608 149
Iupiter Troianis fauet 1.118.347 cū Plota concubiturus fulmina abſcondit 2.309 150 monſtrum centum capitum vicit 1.477.858 Iupiter Æginæ amator 2.413.55 cùm Venere frui non poſſet, ſemen in terram profudit 2.402.195
Iupiter ſemper eſt potentior hominibus 1.154.688
Iupiter, Europæ taurus 2.510.287
Iupiter aquila dux exercitus 2.458.121
Iupiter nubicogus 1.419.96 omnium deorum fortiſſimus 1.66.17 & 1.69 210 & 72.451 & 73 461
Iupiter mutat corpus in bouem 1.606.80
Iupiter Europam rapit 1.607.95
Iupiter incorruptus 1 505 ibid. modo hos, modò illos iuuat 1,68.140
Iupiter hoſpitalis 1,296.270
Iupiter à matre faſciis inuolutus 1,535.33
Iupiter ex auro factus 1,606.54
Iupiter amphiculus 1.422.338
Iupiter in aureum imbrem mutatus Danaen vitiauit 2,413.62
Iupiter ſolatur Mineruam 1.266.21
Iupiter ardens amore Iunonis 2,501.37 fatetur amoris ſui ardorem 2,502 64 Thetidem filiam amauit 2,518.355
Iupiter noctem compellat 2,358 287
Iupiter Titanus occidit 2,333.55
Iupiter è capite generauit Palladē 2,194 47 largitur victoriam Baccho 2,553.369
Iupiter æuo reſpondet 2,55.67
Iupiter etiam ſomno indiget 2,499.184 nebulā abſcondit Troiam 2,254 440 Prometheo iratus 1,472.150 à Ioue principium ducendum 1,582 1 & 619.1
curioſitas Iunonis nimis coercita 1,9.545
cum Ioue pugnare non licet 1,193 193
Ioue indigemus omnes 1,619 5
à Ioue Iris ad Neptunū mittitur 1.135.158
non omnia homines à Ioue didicerunt: verùm multa occulta ſunt 1.630.770
ex Ioue commoda proueniunt 1.619 7
vbique Ioue omnes indigent 1.619 4
Ioui libare illotis manibus, aut ſanguine & puluere pollutum nefas eſt 1.55.266
Iuno à Venere cingulū poſcit ad Iouem decipiendum 1.128 190
hymnus in Iouem 1.55.1
ante Iouē nōdū fuerūt fulmina 2.564.20
pater fil. à mittit ſacrificatū Ioui 2.356.169
Ioui non eſt timor 1 8 35
Aegæon in bello Titanum Ioui auxilio fuit 2.552.287. ſacrificat Ioui Agamemnon 1.180.251
Iouis amores 2.355.118
fulminantis Iouis ſuffimentū Styracem 1 506. fulgurantis deſcriptio 1.506.4
Iouis coruſcantis ſuffimentum libano mannam 1 506
nauta Græcus miratur nauigationem Iouis in taurum verſi 2.308.95
hymnus in Iouis pueros 1 444.1
filij Iouis deſcriptio per comparationem 1.463.390 Iouis templum auro ornatū in Macedonico oppido 1.668 215
filij Iouis hominum ſeruatores 1.444 6
Iouis hymnus 1.505.1. Iouis concio ad Deos 1.66.1. Iouis ſuffimentum Styracem 1.505. Inceſtus Iouis cum filia Venere. 2 402.93
hymnus in Iouis pueros 1.440 Iouis thalamus ex tempore factus 2.501.76
Iouis prouidentia 1 619.10. Iouis ſolicitudo & Troia 2.208.60. Iouis omnia plena 1.619.2. filius Iouis iuuenem occidit 1.487 510. Iouis filiæ ſunt Muſæ 1.465.57. Iouis deſcriptio 1 505.6
Iouis & Mineruæ de Hectore cōſiliū 1.201.467. cōſilio Iouis parēdū eſt 1.109 241. Iouis & Iunonis cōcubitus 2.502 83. non licet Iouis fallere mentem 1.612. Iouis arma 1 476.854
Iouis concubitus 2.500.219
Iouis mētem fallere non licet 1 473.613
Iouis ſepulchri Cretēſes fabricatores 1.535.9. genus Iouis cōtrouerſum 1.535.5
Iouis auis aquila 2 3 6.50 Iouis genus ſumus 1.619.5. iuramētū Hectoris 1.89 328. & Iunonis 1.129.278. & 1.133.36 Iuſiurādum Iunonis & Palladis 2.605.410
omnib. Iuſta tribue 1.728.8. Iuſtitia antiqua 1.620.105. Iuſtitia populorū Domina 1.620,112 malitiā carpēs 1.621 121
pulcherrimū quod Iuſtiſſimū, optimum vero valere. iucūdiſſimū quod amatur aſſequi .707.255. Iuſtitiæ commoda, & iniuſtitiæ incommoda 1.448.210
Iuſtitiæ beatitudines 1.448.223 Iuſtitia ad cœlū volauit 1.621.133. leges Iuſtitiæ vni vrbi deſtinatæ 2 567 317. de Iuſtitia vniuerſali pia ſententia 2.209.105
Iuſtitiæ ſuffimētū, thus 1 516. eiuſdē deſcriptio ibid. Iuſtū bellū pro patria & ſuis 2.156.90 Iuuēcula hoſtē incitans ad ſe interimendam 1.696.542 Iuuenes in interrogando curioſi 2 507.112
Iuuenes laſciuientes 1.461,280. Iunior ſeniori cedat 1.524.120 leuis & pulcher inter omnes Iuuenes quis vocatus 1.561.124. variæ functiones 1 46.283
Iuuenum acutior mens, imbecille verò conſilium 1 215.190
Ixioniæ vxoris amore captus fuit Iupiter 1.129.317

L

LAagonus 1.353 604
Labor quidem paruus, ingens verò commoditas fit diligentię ſemper cauto viro 1.630 760
Labor ſomnum parit 2 603.228
Laboris ſeduli effectus 2.283.283
nullum opus facile ſine Labore .724.150
Labor virtutem adiuuat ibid.
Laboris & fortitudinis commoda 2.216 103
Laertes agnouit & amplexatus eſt filium 1.409 345
Lac inuento vino relinquendum 2.479 80
Lacædemon filius Taygetæ 2.402.67

Lacedæmo-

Lacedæmoniæ mulieres parturiẽtes ſcuto inſident 2.565.168
Lacedæmoniorum dux Menelaus 1.18.581
Remedia aduerſus Lacerti venena 2.662.545
Lacon filius Calęthidis 1.564.25
Laconum mos vt pulchros liberos procrearent 2.92.357
Laconum terra 1.670.418
Lacertum tala mandia dictum 1.662.538
Lacertum venenoſum 1.661.538
Ladon 1.670.417
Læda ouipara 1.647
Laërtes aurifaber 1.251.425
Laërtes ſignum petit quo perſuadeatur filium ſuum veniſſe 1.409
Etiam inter dolores lætandum 1.345.398
Lætitia Græcorum 2.243.453
Lętum & iucundum amantis etamatę 1.600.50
Lami filiæ à Iunone in furorem datę 2.366.40
Lamnę piſces quomodo capiantur 167.318
Lampus 1.140.526
Lampus & Phaëton equi auroræ 1.402.255
Laocoontis prudens conſilium de equo Troiano 2.285.385
Laodamas Vlyſſem prouocat ad certamen 1.285.145
Laodamantem interficit Aiax 1.140.516
Laodice viua à tellure abſorbetur 2.296.550
Laodice Agam.filia 1.76.145.& 1.78.287
Laodocus 1.166.699
Laomadia Bellerophontis filia 1.54.197
Laomadia peperit Sarpedona ex Iouis concubitu 1.54.199
Laomadiæ concubuit Iupiter 1.54.198
Laomadiam Diana occidit 1.54.205
Lapides ad excutiendum ignem 1.511.58
Lapis Niobæ loquitur 2.403.270
Lapide cuiquam ceruix frangitur 2.449.218
Lapithę Polypoetes & Leonteas fortiter pugnant contra Troianos 1.108.181
Lapitharum cum Centauris 2.460.180
Lariſſęus 1.577.30
Latini 1.669.350
Latinus liber à Mercurio allatus in partu Veneris 2.565.158
Latona 1.183.40.& 1.417.5
Latona Saturni filia 2.418.62
Latonia Titanis Cæi filia 1.645
Latona mater Apollinis & Dianę 1.417.15.& 1.477.918
Latona doloribuſ partus nouem dies & nouem noctes torquetur 1.418.93
Latonę amore captus fuit Iup. 1.130.327
Latona fine labore & dolore Dianam peperit 2.538.25
Gaudet Latona propter partum filij 1.419.137
Latonæ ſuffimentum ſmyrnam 1.510.1
Latona geminos enixa ibid.
Latonæ deſcriptio 1.510.2
Latonius vim Mercurij miratur in fecũda boum ceruice 1.431.405
Latinius Saltus 1.580.39
Lanceę 1.411.264
Laurus Apollini dicata 1.601.3
Laurus Phœbo ſacra 2.386.107
Laus vrbis Beroes 2.563.13
Laus Achillis ab humanitate 2.202.423
Ne vnquam laudes prius quàm noueris rerum clarè 1.718.957
Leander Heronem blandis verbis illaqueat 2.700
Leandri verba amatoria & blanda ad amicam 1.700.136
Leander amore percuſſus 1.701.196.& ſermones laſciui ibid.
Leander vritur igne amoris 1.701.246
Leandri amor doloſus 1.699.104
Leãder occultam horam quærit ad Heronem ſollicitandam 1.700.109
Leander Abydi oppidi incola 1.698.22
Leander Herûs amore captus 1.693.30
Lebes Cupidini victoriæ præmium 2.507.98
Legati ad Agamemnonem redeunt infecta re 1.84.665
Conuiuio Achilles legatos excipit 1.77.198
Leitus 1.114.91
Leitus ab Hectore vulneratur 1.165.601
Leitus heroa Phylacum occidit 1.51.35
Lemnææ mulieres viros omnes cognatóſque communi ſententiã occiderũt, ſolã excepta Hypſiphile regina quæ patrem ſeruauit 2.10
Lemniadum crudelitas in maritos 2.260.340
Lemnus ſolum Vulcani 1.672.510
Lemnus ſolum Vulcani 1.672.512
Tribus vicibus lentiſcus fructificat 1.634.1050
Leo 1.257.60
Leo ceruæ catulos facilè confringit 1.95.113
Leonis venatio quomodo fiat apud Æthiopas 2.115.145
Leo indigena carnium ferociter in oues & Paſtores irruit 1.120.300
Leonis venatio quomodo fiat 2.114.96
Leonis furioſi deſcriptio 1.597.215
Leonis furia per cõparationẽ 1.597.245
Leonis pellem induit Agam. 1.85.23
Leones nutrices Iouis infantuli 2.105.7
de Leonum naturã mira 2.105.25.&c.& fol 106.50.&c.
Leonum varia genera 2.105.10.&c.
Leonum certamen 1.459.167
Leonibus& viris nulla ſunt fœdera 1.203.263
Leo piſcis 2.115.365 & cancer 1.626.490
Leo & Cancer ex ordine diſtracti iacẽt 1.626.491
Leocritum vulnerat Æneas 1.161.343
Leonteus 1 11.745.&1.107.150.& 219.836
Leporis natura 2.112.507.&c.
Leporum capiendorum ratio 2.119.423
Leucopetrę ſitus 1.665.78
Deſcriptio leucotheę 2.518.4
Leuitas Iuuenile vitium 1.190.323
Lex cantus Phœbo attributa 1.417.20
Lex deorum & hominũ Rex captus ibi.
ſola Lex viuentium gubernaculum firma 1.516.8
Hymnus legis 516
Scytharum ſitus 1.680.1088
Libanotis 1.652
Liberis ne difficilis ſed lenis eſto 1.725.195
Nefanda libido & religionis violatio 2.420
Libya 1.666.174
Libya Epaphi filia 1.329.278
In Libya habitauit Cadmus 2.395.331
Libyci maris meatus 1.671.478
Libya ab Europa terminata 1.664.21
Libybe 1.678.468
Licaonis genus 1.192.85
Licaon Achilli ſupplicat 1.191.74
Licaonem Achilles occidit 1.192.100
Licnites Nyſenis cognominatus 2.512
Licniti ſuffimentum,mannam 1.512
Lichopinax 1.414.108
Ligna amputantur ad comburendum mortuum 2.530
Liguſticum mare 1.665.75
Limnoria 1.168.42
Limniſius paluſtris 1.478.120
Limus materia mundi 2.560.438
Lingua hominũ volubilis eſt 1.186.146
Qui vna lingua duplicem geſtat mentẽ inimicus magis quàm amicus cenſendus 1.705.90
Linguæ effrenis incommoda 1.184.750
Linter 2.454.131
Linus Apollinis filius 2.593.104
Linus Herculis preceptor 2.593.103
Liocritus Mentori reſpondet iniurioſè 1.243.242
Liodes primus arcum poſt Telemachũ tentat 2.387.144. Oenopis filius ibid procorum vates 145.
Liodes arcum tendere nequit 2.387.150
Liodes Vlyſſem ſupplex orat 1.395.310
Lipara inſula 1.539.47
Litæ i. preces,ſunt Iouis filiæ 1.81.498
Epigramma in literarum perpetuitatem 1.555
Lites diſpendia excitant 1.445.30
Caput liniteum 2.669.407
Locri 1.123.686.& 1.669.766
Locri in Auſoniam ſe recipientes 1.669.369
Fundis vtebantur Locri 1.123.715
Lolligo 1.661.470
Lolligo piſcis volans 2.116.428
Lolligines piſces 2.145.167
Loquacitas in vulgo 1.362.212
Lotus,& cyperus, herbę 1.427.108
Loti herbæ miranda vis 1.193.94
Lotophagi 1.667.206
Lucani 1.669.363
Lucerna ſimulachrum amoris 1.698.9.
Lucina Regina 1.541.104
Lucina 1.693.376
Lucius,piſcis 2.121.118
Hominis à lucrio victi 1.581.16
Lucta ad ſudorem vſq; 2.376.373
Luctatores nudi, eorũmq; geſtus 2.538.557
Luctatores manus ſuas illinebant 2.538.568
Luctatorum artes 2.538.578.
Lex luctatorum 2.539.605
Ludorum inſtitutio poſt mortẽ Achillis 2.109.110
Lucina Antigonis filia 2.583.60
Lucij piſcis aſtutia 2.144.120
Luctus cerimoniæ 1.230.718.
Deſcriptio ingentis luctus Erigonæ 2.602.112
Luctus miſerabilis viduæ 2.460.205
Luctus non impediat officiũ 2.195.640
Luctus immoderatus 2.236.8
Luctus ingentis deſcriptio 1.222.160
Græcorum luctus ob mortem Aiacis 2.233.490
Luctus nulla eſt vtilitas 1.228.524
Luctus moderandus 2.237.50
Hei quàm difficile eſt luctum non prodere vultu 2.429.355
Lumina vnocula 1.539.54.
Luna Iouis filia 1.444.2.
Craſſa luna & lumen debile habens pluuiam denotat 1.630.786
Luna inchoantem Menſem ſignificans 1.626.733
Nigra luna pluuiam portendit 1.630.804
Luna pura ſerenitatẽ denotat 1.630.783
Luna rubens eſt ventoſa 2.630.785
Luna maxima tempeſtate rubentius coloratur 1.630.798
Semimenſtrua luna quando 1.630.808
Luna lucem habet à ſole 2.141.165
Luna ignem à ſole habet 2.550.380
Luna Pallantis filia 1.417.100
Luna inſaniæ præſes 2.587.225

Luna amauit Cephalum 2.506.35
Luna veneri de diſſedēte harmonia 2. 335.225
Luna ampelum punit 2.380.194
Luna cum Typhoeo pugnat 2.310.220
Luna Endymionem amans 2.335.225
Luna commiſeratur Oenonē 2.270.455
Lunæ deſcriptio 444.4
Lunæ ſuffimentum aromata 2.503
Ex colore lunæ ſigna cognoſcuntur 1. 630.800
Lunæ facies triplex 2.336.280
Lunę variæ deſcriptiones 1.630.779
Signa Lunæ nō omnia omnibus diebus eueniunt 1.630.805
Lunæ varia ſigna 1.630.790
Lunæ varietas 2.545.354
Inuocatio ad lunam 1.560.69
Hymnus in lunam 1 444
Hymnus lunę 1.503
Eiuſdem deſcriptio ibid.
Lupus, & lupi natura 2.109.262
Luporum varia genera 209.295.305.&c. & pag. 110.313.&c.
Lupus inter oues 2.352.265
Lupi & agni concordem animum non habent 1.203.264
Lupus amat Pſittacum 2.101.408
Nimis luxus ad immodices trahit amores 1.723.58
Libanothis 1.645
Liberi a furiis occiſi 1.610.25
Lybia 1.664.10
Lycaon hoſpes Iouis 2.424.19
Lycaon filium mutauit 2.424.29
Lycaonum ſitus 1.676.857
Lycapſus 1.652
Lychomyde 1.415.28
Lyciæ, Mæoniæ, & Mireti imperator Apollo 1.420.280
Lycij in Græcos impetum faciunt 1.110. 330.&1.112.412
Lyciorum ſitus 1.676.846
Lyco pantheres 1.559.115
Lycopas bubulcus 1.565.62
Lycophontis mors 1.70.275
Lycophronem Hector interficit 1.139. 430
Lycurgus Dryantis filius, quod Bacchum perſecutus fuiſſet, cæcus fit, & paulo poſt moritur 1.53.130
Lycurgus Areithoum dolo interfecit 1. 61.142
Lycurgus occiſorum capitibus ſuas portas ornat 2.437.170
Lycurgus quamuis vinctus hoſti non cedit 2.442.118
Lycurgus piſcatores cōpellat 2.440.382
Lycurgus minatur mari 2.440.395
Lycurgus mortē Baccho minatur 2.439. 325
Lycurgus Martis filius hoſpites patri mactat 2.437.165
Lycurgus Dryantis filius 2.437.185
Lycurgus Ambroſiam ſaxo percutit 2. 441.8
Lycurgus crudelis 2.437.152
hominum Lycurgi 2.438.257
Lycurgus cæcus 2.587.232
Lycus Rex 1.490.735
Lycus labę filius 1 577.25
Lycus nauium gubernator 2.548.12
Lygdamis homo iniurius 1.342.152
Lymbia 1.657.207
Lynces 2.106.83
Lynceus acutiſſimis oculis prēditus 2.p. 3.153
Lyncei & Caſtoris certamen 1.50.182
Lynceus à Caſtore vulneratus 1.590 195
Lynceus & hydas Apharei filij 1.589.48
Venatio lyncis pantherarum 2.216.110. &c.
Lyra mercurialis 1.622.674
Lyrę 1.618.616
Lyrba 1.677.859
Lyſandrum vulnerat Aiax 1.100.491
Lyſij lenęi hymnus 1.513 Eiuſdem deſcriptio ibid.

M.

MAchaon 1.20.732
Machaonis cum Eurypilo vitio & interitus 2.232.390
Machaon Menelaum curat 1.35.208
Machaonem Æſculapij filium vulneratum Neſtor educit è prēlio 1.101.516
Machaon Æſculapij filius 1.32.193
Machaonis & Nirei exequię 2.236.5
Oppidum Macedonicum 1.668.254
Macrones 1.675.766
Męandrus 1.676.824
Męotides paludes 1.666.163
Męra 1.168.48
Mæra canis Icarij 2.602.215
Magnes lapis 1.527
Magnetem quare amauit Mars 1.527.0
Magnetis mirabilis vſus 1.527,2.&c.
Maia Iouis filia peperit Mercurium 1. 478.938
Mala perpetua dij mortalibus tribuunt 2.p.5.297
Ex malo conſortio māla fiunt 1. 710. 117
Maiorum aut malitiam paſſorum cauſa non eſt Dijs imputanda 1.729.401
Malam degit vitam cui domus eſt nauis 2.612.10.
Qui malis benefacit ab iiſdem beneficium viciſſim accipere nō debet 1.705. 107
malum fugere nulla reprehenſio eſt 1. 126.80
mala patienter toleranda 2.225.597
Fugere malum melius eſt quam capi 1. 126.81
Exiguo malo par eſt magnum diſſidium tollere 1.590.179
Malum Medum 1.661.131
Mammillę virginitatis indices 2.625.363
Mandati feſtina exequutio 2.304.486
Manum dexteram dare rem magis affirmandam ſolebant Veteres 1.230.671
Marmarida 1.667.213
Manus Iouis obſtetrix Bacch. 2.365
Maro auriga Bacchij 2.425.48
Maronis vinum excellentiſſimū 1.295. 204
Maron pulchra dona Vlyſſi prębuit 1. 295.200
Mare Rubrum ſiue Æthiopium auſtrū 1.664.40
Maris prognatio 1.466.133
Mare hyrcanium 1.665.50
Pauci natātes è mari in horam effugiūt 1.401.247
E mentibus ſiculis mare ad ortum tendit 1.665.308
Mare terra maius 2.576.670
Currus maris 2.529.418
Mare infinitum & immenſum 2.121.8.
Maris occidui meatus 1.665.58
Nemo peruenit ad terminum maris 2.
Marina piſcatio quadruplex eſt 2.1
Maris ſuffimentum libamanuam 1.50e. eiuſdem deſcriptio ibid.
Mars à venere domatur 2.516.328
Mars victoriæ pater 2.439.4
Mars vtitur aurato freno 1.287.285
Mars in colum reuertitur 2.492.1.
Mars & Vulcanus Iunonis filij 2.521. 290
Mars communis 2.231.325
Mars eſt communis, cupientem occidere interficit 1.172.309
Mars armatur, ſed Minerua Martem cohibet 1.134.119
Mars à Troianorum partibus eſt 1.183.38
Mars Troianis auxilio venit 2.251.235
Mars ara gruore fluens 2.584.45
Mars hominum pernicies 1.18.31. & 1. 44.455
mars ad pugnam cōtra Bacchicos redit 2.503.164
mars à Diomede vulneratus vociferatur 1.50.859
mars ſancius apud Iouem expoſtulat 1. 50.872
mars ſemel es auus maternus 2.363.252
mars cum Pallade pugnat 2.523.1
mars haſtam Semelæ adferre iubetur 2. 362.218
mars græcis victoriam affert 1.696.554
martis deſcriptio 1.439.1
martis humus denſiſſimus 2.445.127
Exemplo martis ad virtutem Bacchus incitatur 2 428.250
martis ſuffimentum thus 1.516 Eiuſdem deſcriptio ibi.
Grauia ſunt opera martis 1.731.7
martis luctus & è cælo eruptio 2.283. 673
martis equi 2.251.240
mars Veneris adulter 2.461.300
mars Ioui minatur 2.360.67
mars Iouis fulmine ab incœpto deterretur 2.283 687
mars audita morte filii iraſcitur 1.134. 113
mars cum Venere à Vulcano vinctus 2. 347 587
Retia marti Venerique facta 1.492 553
Mary andinorum ſolum 1.675.788
Maſęfilij 1.667.186
Maſculis non conuenit coma 1.725.200
Maſſagetæ ſægittarij 1.675.740
Maſſagetarum victus 1.675.744
Maſſilia ab oppiano dicitur ſacra vrbs 2.250.545
Maſylenſes 1.667.187
Maſylencium victus miſer 1.667.190
Maſylenſes ſulcationis aratri ignari 1. 667.191
maſylenſes 1.667.190
mater filios ſuos lugens per comparationem 1.610.20
Hymnus in matrem deorum 1.440
matris Deorum ſuffimentum variū 1.502
matris Deorum deſcriptio 1.508.5
Deorum mater vxor Saturni 1.502.12
matris Antęæ ſuffimentum aromata 1. 511
materia vnde debent confici aratra 1. 451.431
matrimonij pręcepta 1.455.695
matutini temporis deſcriptio 2.188. 183
mauiſtanæ gentes 1.666.185
maxilla in luctu radebatur 2.370.293
meander fluuius 2.177.282
meciſteus 1.119.422
meciſteum Polydamas ſuſtulit 1.138.359
medea maga 2.48.590
In medeæ ſcrinio partim bona partim mala pharmaca erant 2.51.1
medea fratri Abgito exitium meditatur 1.495.1018
medea ne deſeratur rogat Argonautas 2,76.1030
medeæ lamenta ad Aretem & Argonautas 2.76.1020.&c.ſupra
medea fugam è patria meditatur 2.51.25
media venefica fugiens tremit 2.62.43
medeæ ad lunam oratio 2.62.55
medeæ variè fluctuat animus 2.51.790
medea hecates erat ſacrifica 2.44.253
medeę Iaſon ſemper ob oculos verſatur 2.46.445
medeæ pharmacum Iaſonem tuebatur à flamma taurorum 2.59.130

Medea Iaſonem docet rationem conſequendi vellus 2.55.1025
Medea Iaſonij dat pharmacum Prometheum & validior ipſe eſſet & Inuenerabilis 2.55.1040
Medea Iaſonem ducit ad vellus aureum 2.62.100
Medea propter Iaſonem lamentatur 2.49.637 &c.
Medea Iaſoni opem ferre & pharmaca tradere meditatur 2.52.780
Medea pudorem virgineum ſternit 2.493.883
Medea nauem Heroũm petit 1.493.886
Medea Aretum Alcinoi vxorem precatur 2.75.1010
Medede 1.439.43
Medeſicaſte filia Priami ſpuria 1.115.572
Medicus vſus in medicina 2.423.398
Medicus multis aliis anteponendus 1.101 514
In omnibus medium optimũ 1.709.335
Medon 1.113.693.& 159.215.& 1.410.440
Medon ab Ænea perimitur 2.237.331
Medon Penelopę Telemachum nunciat nauigaſſe 1.263.696
Medon Oilei nothus filius 1.110.727
Medorum ſitus 1.679.1020
Meduſa 2.166.195
Meduſa intuẽtes in ſaxa mutat.208.590
Caput Meduſę 2.428. 190. & 42. 464
Megara herculis vxor 1.010 1
Megara Creontis filia apparet Vlyſſi 1. 312.I picaſſe ibid.
Megaræ lachrymę per comparationem 1.611.60
Megara vxor herculis 1.60.2
Megarę ſomnium de Hercule filio 1.611.
Meger 1.140.535.& 1.137.302
meger 1.19.627
Megetis fortitudo 2 177.275
melancus Bacchum ſagitta vult percutere 2.487.72
Melanchlæni 2.668.310
melampus vates 1.562.72
melampus vates 2.607.535
melanippe Neptuni amica 2..63.215
melanthi iurgia in Vlyſſem 1.357.3.187
melanthius armis inſtituit procos 1.393. 145
melanthius Vlyſſem calce ferit 1.358.23
melanthius caprarum cuſtos 1.358 249
melanthus Vlyſſem conuicus afficit 1. 382.1-8
melanthus ſæua morte moritur 1.398 475 Eius genitalia cani comedenda dantur ibid.
melanthius caprarum cuſtos 1 381.173
melanthius Eurimachi amantiſſimus 1. 358.258
melanuri piſcis ingenium 1.149.445. quomodo capiatur. ibid. linea 460.
melas 1.670.416
melas 1.127.117
melas ſinus 1.672.538
mellis velox ſatietas 12.394.261
melliſcum rimo nulla comparatio 2. 405.416
meleager aprum vaſtatorem occidit 1. 82.554
meleager venator 2.95.23
melamon in arbore ſedens, occultè hoſtes ſagittis percutiebat 2.496 320
melinoe Inus & Perſephones filia 1.518.4
melicerta à patre occiſus 2.359.354
melicerta lebeti coquendus imponitur 2.371.65
melicerta maris & portuum Deus 2. 372.137
melinoes ſuffimentum aromata 1.518
melipſyllon 1.649
meliphyllon quare ſic dicta 1.649
meliſſeus ante victoriam præmium ſibi arrogat 2.537.498
melita 1.168.42
memnon Auroræ ex Titono filius 1. 478.984.
memnon ſalutat Auroram 1.667.250
memnon monet Neſtorem ne ſecum congrediatur 2.190.310
memnon vulnerat Achillem & ſuperbe alloquitur 2.191.407
memnon venatori ſimilis 2.191 370
memnonis Troiam aduentus 2.187.100
memnonis in hoſtes impreſſio 2.190.345
memnones facinora 2.189.235
memnonis modeſta reſponſio 2.187. 146
memnonis ſatellites 2.191.362
memnonis milites in aues 2.195.642
memnonis cædes, 2.193.537
Ex cruentis Memnonis guttis amnis naſcitur 2.193.555
memnonis ſepulchrum 2.194.590
memoriæ ſuffimentum thus 1.519
memoria quæ dicta ibid.
memoriæ deſcriptio 1.519
memoria omnibus mentem excitat 1. 519.9
memphis 1.651
menalcas paſtor 1.570.2
menalcas Ætnę filius 1.570.15
menalcæ cibus hybernus 1.572.20
menalcæ donum ad Daphnidẽ 1.572.24
menalippus 1.154.695
menalippum Hiceaonidem increpat Hector 1.141.546
menalippum Antilochus interficit 1. 141.575
In menalippum & Baſilo 1.556.
menalippi mors 1.70.276
menætius vnde natus 1.471.510
mendacia ne dixeris 1.722.6
mendacia ſimilia veris 2.465.26
meneptolemus 2.123.693
menelaus 1.140.540
menelaus 1.18.582
menelaus obuiã it Paridi Grecos prouocanti 1.23.10
menelaus ſagittã à Pandaro immiſſã vulneratur 1.31.135
menelaus 1 111.293
menelaus ſingulare certamen ſuſcipit cum Hectore 1.60.92
menelaus monomachiam cum Paride ſuſcipit 1.24.97
menelai verba ad Agamemnonem 1. 32.188
menelaus filiam Neoptolemo promittit 2.227.83
menelaus Scamandrium, morti dat 1. 38.49
menelaum cum Hectore congredi Agamemnon prohibet 1.60.109
menelaum animat minerua 1.164.553
menelaus Pylęmenem morti dat 1.46. 576
menelaus victor iudicio Iouis 1.30.13
menelaus Antilochum mittit ad Achillem nunciatum mortem Patrocli 1.166.685
menelaus dolet Vlyſſem abſentem 1. 256.168
menelaus mons deſiderium luctus 1. 256 183
quærit menelaus ex Thelemacho cauſam profectionis 1.258.310
menelaus duces cohortatur 2.160.248
menelai nauigatio 1.258.350
menelai ad Iouem preces in certamine contra Paridem conceptæ 1.28.365
menelaus cœnam parari iubet Telemacho 1.34.95
menelaus egregium donum offert Telemacho 1.342.115
menelaus malum Deiphobo quærens 1.690.160
menelaus Helenam interfecturus à Venere placatur 2.294.385
menelai ad fratrem querela de furore Aiacis 2.222.415
menelaus nuptias exhibet multis ſodalibus 1.253.3
menelaus aduenas hoſpitio excipit 1. 254.30
menelaus eloquens, non garrulus 1.26. 214
egregium de menelao teſtimonium 1. 251.327
menelaus ſimulans ſe Helenam occiſurum ab Agenore retrahitur 2.294. 405
meneſtheus 2.123.690
meneſtheus Athenienſium Dux 1.18. 552
meneſthius 1.146.175
meneſthium Areithoi Regia & Philomeduſæ Pario interficit. 1.59.8
meneſthenã, miſſo Thoota ab Aiacibus petit, auxilium 1.121.345
Paruæ duæ inſulæ meninx & Cercinna 1.671.480
menœtius 1.144.14
menœtiades 1.77.410
menſis triginta dierum & ſignum 30. graduum 2.545.275
apparatus menſæ 1.101.627
menſes tranſeuntes 1.406.142
hominum mens neſcia fati. 2.109.99
mentis bona eripi non poſſunt. 2 343. 323
mentor Telemachum tueri ſtudet 1. 243.228
mentum Syrium 1.624.330
mercurius Cyllenius 2 430.304
mercurius Pieriæ peruenit 1.426.68
mercurius inuiſibilis reliquis 2.431.410
mercurius Caduci conciliator 1.332.425
mercurius Cyllenius 1.404.2
mercurius Polymelam amauit 1.46.181
mercurius Græcis fauet 2.183.34
mercurius dux fit Priami 1.225.330
mercurius callide reſpondet Apollini 1.429.260
mercurius edens prohibens 1 267 95
mercurius Calypſo reſpondet 1.267.96
mercurius Bacchum excipit 2.366.20
mercurius clã aufert Bacchum 2.366.54
mercurius in Bacchum mutatus 2. 250 219
mercurius Baccham retrahit ne Perſea, interficiat 2.609.672
mercurius in cœlum reuertitur 2.548.1
mercurius adoleſcenti ſimilis occurrit vlyſſi 1.304.277
mercurius ſatyrorum pater 2.401.113
mercurius optat cum venere congredĩ 1.288.341
mercurius matri fraudulenter reſpondet 1.427.162
mercurius in cœlum reuolat 2.352.5
mercurius Baſſaridas vrbe educit 2.520. 240
mercurius Apollinis minas Ioui narrat 1.430.370
mercurius vigiles dormientes facit 2. 510.235
mercurius Baccho fabulam de Phaetonte commemorat 2.543.102
mercurius deos ad concordiam hortatur 2.514.207
mercurius mittitur Cadmo ad electram 331.365
mercurius induit formam Phaneris 2. 368.143
mercurius reuolat in cœlum 2.368. 157
mercurius Bacchi & Paphiæ filius 2. 514.3

Mercurius boues in Alpheum amnem agitat. 1.417.103
Mercurius iuramento iurat ſe nunquam furaturum 1.433.519
Mercurius animarũ deductor 1.696.560
Mercurius Ino diuinitatem pollicetur 2.367.87.
Mercurius boum fur 2.312.340
Mercurius teſtudinem inuenit 1.425.24
Annuente Ioue obtemperat Mercurius 1.431.395
Mercurius nunciat Mineruæ reditum Vlyſſis 1.266.30
Mercurius aurea virga vtens 1.305.338
Mercurius in cœlum ſubuolat 2.367.93
Mercurij deſcriptio 2.266.43
Virga Mercurij 1.225.543
Maia Mercurij mater 2.369.230
virga Mercurij demulc. & oculos virorũ eoſdémq; ſopitos excitat 2.266.46
Mercurij ſacrificium 1.427.115
Mercurij faſcinatio per comparationem 1.427.151
Antrum Mercurij omnis generis bonorum refertum 1.522.29
deorum nuncius Mercurius 1.425.3
Mercurius liberator Martis 2.391.28
Mercurij ars doloſa 1.426.75
Mercurij ſuffimentum thus 1.508. filius Mæadis ibid.
Mercurij ampla deſcriptio 1.508.2
talaria Mercurij 2.225.540
Solus Mercurius in inferuum perfectus nuncius 1.433.568
Mercurio vltimo libari conſuetum 1.280.136
Mercurij remedium cõtra Circes pharmaca 2.304.286
Mercurij terreni ſuffimentum, ſtyracem 1.514
hymnus in Mercurium 1.440
Meridarpaxis iactantia 1.417.155
Meriones Morim & Hippotionem interfecit 2.132.514
Merione 1.114.92.& 1.120.479.& 1.137.302.& 149.342
Meriones Vlyſſi dat arma 1.88.260
Meriones Phereclum interficit 1.38.59
Meriones 2.219.859
Meriones famulus Idomenęi 2.116.246
Meriones 1.19.651
Merionis facinora 1.152.603
Merion filius Moli 1.89.270
Merops Percoſius vates peritiſſimus 1.22.831. Merops Percoſius peritiſſimus vates 1.98.329
Merulus triſtes amores exercet 2.154.173
Meſonius Eurota 1.670.412
Meſſores 1.573.1
Meſtiles 1.22.864.& 1.159.125
Meta feruidis rotis euitanda 2.533.122
Metamorphoſis piratarum in naui 2.590.136
Metamorphoſis Syleni 2.434.287
Metapontij 1.669.368
Methe vxor Staphyli 2.426.110
Metuet luctu perculſi ſunt omnes Græci 1.74.3
Metus ſuperiorum inferiorum conatus inhibet 2.283.700
In metu amoris obliuiſcimur 2.353.330
Mnemoſine 1.431.427
Miles morienti mulieri loquens 2.517.31
Miletus 1.601.21
Militaris iactantia 2.274.93
Milites ex marte 2.536.78
Milites vt plurimum malè compenſantur 1.79.317
Militis ſtrenui ſigna & deſcriptio 1.117.284
Militum pro ducibus dimicatio 525
Milo & Battus 1.573.1. Milon 1.571.45
Minerua filia Iouis 1.276.128
Bellorum regina Minerua 1.583.88
Minerua ex Iouis capite nata armata 2.307.10
Minerua virgo 2.317.108
Minerua & Diana caſtæ 2.574.375
Minerua facie glanca 1.462.325
Minerua maſculus & fœmina dicta 1.509.10
Minerua artium inuentrix 1.446.64
Nauem egreſſa Minerua Telemachum alloquitur 1.246.15
Minerua vrbium vaſtatrix 1.547.43
Minerua equorum & ſcutorum ſtrepitu oblectans 1.547.44
Minerua Diomedem iubet cum Marte congredi 1.50.825
Minerua à Telemacho hoſpitaliter excipitur 1.235.121
Minerua & Apollo ſimiles vulturibus fago inſident, indéque Græcos & Troianos aſpiciunt 1.60.58
Minerua Venerem deridet 1.44.422
Minerua deflet grauem Vlyſſis deflorem 1.266.14
Minerua armata Græcos ad prælium hortatur 1.16.446
Minerua Vlyſſem increpat diſſimulationis 1.329.290
Minerua iubet Telemachum inueſtigare patrem 1.237.270
diſparet Minerua & Aquilæ fit ſimilis 1.251.370
Minerua Tyreſiam afficit quòd ſe nudam aſpexiſſet 1.548.82
Minerua & Apollo deliberant de prælio in præſentia reprimendo 1.59.17
Minerua Iouis armis inſtructa tẽpeſtatẽ aduerſus Gręcos excitat 2.303.445
Minerua Græcis irata propter Aiacem qui in templo Caſſandram ſtuprauit 2.303.430. Vlyſſem virga percutiens fecit ſenem 1.354.455
Minerua Martem educit, ex acie 1.28.30
Minerua in ſomnis apparens Vlpeo, excitat eũ ad fabricandũ equum 2.286.100. procos dementes reddit 1.384.345
Minerua miſerta Charidonis filium deflentis 1.548.95 Nauſicaam alloquitur 1.273.24
Minerua Græcis diſcedentibus Troiã propter Aiacem infenſa vindictam à Ioue flagitat 2.303.420
Minerua Pandarum adit ad fœdus eius opera violandum 1.31.85
Minerua ſumpta Deiphobi forma Hectori perſuadet vt cum Achille congrediatur 1.203.224
Minerua armatur 1.71.325
Minerua hortatur Telemachum conſilium procorum finere 1.243.180
Minerua Vlyſſem animat in procorum cædem 1.379.45
Mineruæ ad Alexandrũ ſermo 1.684.135
Minerua ad Grecorum exercitum ſe confert & Vlyſſem affatur hortatúrque ne in Græciam relicta Troia reuertantur.
hymnus Mineruæ 1.509
Mineruæ deſcriptio 1.509
Minerua nympham ſociam ſummè amans 1.548.58
Minerua Neſtorem alloquitur 1.251.330
Minerua Vlyſſem incitat ad cędem procorum 1.394.233
Minerua Achiuos animat 1.37.513
Minerua à Ioue rei euentum ſciſcitatur 1.411.473
Minerua Telemachum in ſomnis hortatur vt Ithacam redeat 1.339.11
Minerua ambroſiâ perfundit Achillem 1.203.533
Minerua ſub Iphthimæ perſona ſolatur Penelopen in ſomniis 1.365.795
Minerua Martem proſternit 1.296.400. & Venerem ibid.413
Minerua ſimilis præconi concioni Vlyſſis adſuit 1.14.279
Minerua auxiliatur Æaco 2.450.253
Minerua Græcis victoriam conciliat 2.275.285
Minerua Vulcanum amatorem reiicit 2.491.334
Minerua Græcis ſuccurrit 2.244.557.
Minerua in currum Diomedis aſcendit 1.50.835
Minerua ad Telemachum proficiſcitur 1.331.440
Minerua Vlyſſem monet vt filio ſe prodat 1.350.168
Minerua Mentori aſſimilata 1.394.205
Minerua Vlyſſem docet de procis occidendis 1.330.375
Minerua in Morthæi formam Deriadem decipit 2.554.7
Minerua Vlyſſi apparet 1.328.220
Minerua bellum dirimit 1.411.529
Minerua procos cõuitiis afficit 1.381.285
Minerua armat ſe 1.48.733
Mineruam donis placare vult vxor Priami, Hectoris admonitu 1.15.270
Preces Mineruæ apud Deos pro Vlyſſe 1.233.45
Mineruæ verba ad Iouem 1.66.31
Mineruæ Tyreſiæ longum vitæ terminum pollicetur 1.549.118
Mineruæ ſollicitudo 1.245.403
Mineruæ nuptiæ Vulcano promiſſę 2.616.410
querela Mineruæ de Venere 2.461.179
Mineruę ad Diomedem verba 1.49.800
Miniſtri presbyteri 1.546.285
Minos Iouis filius 2.119.449
Minos & Rhadamantes, Iouis filij 2.130.322. amore captus montes peruagatur 1.541.192 Rhadamantas è Creta expulit 2.445.297. Iouis & Europę filius 2.359.360
Minyathis vel tripeteli herbæ vis 1.649
Minyeius fluuius 1.104.721.
Minyę dolore occupantur 1.491.858
Minyus Orchomenus 2.581.105
Mirabile naturæ artificium 2.265.133
Mirabilis & inſpectatus euentus 2.295.500
Miraculum 2.293.560.
Miraculum naturæ 2.272.93
Miraculum 1.419.38
Ingens miraculum 1.665.65
Miſenius Amycleorum terram ſecat 1.670.413
Miſeri in quos Diana iram impingit 1.540.124
Miſerias noſtras alio prætextu deflemus 1.181.302
Miſericordiam egenu exhibe 1.722.31
Miſerum eſt amorem non eſſe reciprocum 2.508.208
Miſerrimum humanam formam perdere 1.598.330
Miſerrimum parentem occidi cernere 2.602.169.
Miſes ſuffimentum, ſtyra cm. 1.511
Miſes Regina hermophrodita 1.511.4
Miſi 1.669.322
Modœus bello inſatiabilis 2.503.167
Moderatè comede bibe & loquere, 1.723.64
Modicum lignum mortem prohibet 1.623.198.
Modeſti & temperantis bellatoris exemplum 187.143
Modeſtiæ præcepta 1.455.730
Omnium optimus eſt modus 1.723.34
Mœror Menalcæ per comparationem 1.572.90.
Mollis facilis eſt ſatietas. 2.433.246

Molones

Moliones pueri armabantur 1.103 707
Molon 1 570.125
Moly herba difficilis effoſſu 1.304.305
Mons totius Aſiæ mediū circuit 1.673.638
excelſiſſimi Montes 1.569.75
Montes terræ Myſiæ 1.676.806
Monſtrum centum capitum 1.476 625
Monſtri vox deſcribitur per ſimilitudinē 1.476.830
Monſtrum ingens 1.493.926
Monſtrum Argonautis apparet 2.81 1365
Mopſus quomodo perierit 2.83 1505
Mopſus vates 1.493 938
Mora minorem gratiam facit 2 42.143
Morbos intra noſtra viſcera ſemper geſtamus 2 144.410
Mormyli piſcis auria 2.144 125
Morrheus ſtultus perſuaſus 2 519.138
Morrheus mulieri obtemperat 2.519.144
Morrheus concionatur ad Indos 2.529. 430
Morrheus de Rhadamanibus nauiū fabris 2.529.445
Morrheus perrumpit Satyros 2.486 10
Morrheus occidit Phlogium 2.493.105
Morrheus inſultat Phlogio Chironomōti 2.493 119
Morrheus à Chalcomedia interfici cupit 2.5.6.334
Morrheus perſequitur Chalcomediam animo non hoſtili 2 516.304
Morrheus mittens telum in Calcomediā ſponte aberrat 2.516.309
Morrheus ab Hyſſaco amoris remedium poſtulat 2.512 72
Morrheus à coniuge patriæ proditor inſimulatus 2 556.175
Morrheus igne circonuolutus 2.495.78
Morrheum Hydaſpes ſeruat 2 493 86
Morrheus gener Deriadei 2.492.37
Morrheus pugnat cum Bacchis 2.515 274
Morrheus ſua facinora recitat 2.529.439
Morrhei laus 2 55..139
Morrhea amor Chalcomediæ effœminat 2 508 174
Morrhei in dubio animus 2 511 6
Mors in bello honeſta turpi fugæ præferenda 2.274 220
Mors grata in ſummis miſeriis 2.291.125
Mors nemini parcit 1 91.107
Mors non habet reſpectū ad ætatē 2.272.65
Mors omnia domat 2.609 694
Mortis ſuffimentum, mannam 1 521
Mors omnibus communis, aliquibus verò iniuſta 1 521.6 eius deſcriptio ibid.
Mors omnibus communis 2 2.3.437
Mors in bello fatalis 2.240.93
Mors rerum domitrix 1.354 6
Mors odioſa caligo 1.152 607
Multò melius eſt mori quàm viuos aberrare 1.387 155
Melius eſt mori & perire vno tēpore aut viuere quàm diu conſumi in graui pugna 2.140. 11
Mortem non effugit vis Herculis 1 169. 116
Mortem, ſeu fata mortis nullus poteſt euitare aut fugere 1 110 316
Mors vitari nequit 2.83.1505
Mortis formido animum dat Græcis 1. 143.6.9 & 735
Mors omnia ſoluit 2.354.45
Mors honeſta 2.283.300
Mors inimicitias finit 2.255.37
Mortalis vitæ calamitas 2.330.320
Mortales mortalia celebrant 1.581 5
non eſt Mortale quod optas 2.64.305
Mortui humaniter tractandi 2.285 807
Mortuorum honos 1.408.293
Mortuorum curam habet Neſtor & approbant Græci cæteri 1.64.332 item & Troiani 375 & ſeq.
Mortuorum honor, ſepultura, & monumentum 1.150.417.& 153 676
prę dolore mortis mariti moritur vxor 1. 703.340
Mortui in aquis intumeſcentes 2.352. 280
Mortuis claudere oculos parentes ſolebant 1.100 452
Mortuo leoni & lepores inſultant 2 198. 110
Mortuum ventre lugere neutiquam licet 1 180 225
Mortuos cremant Græci & Troiani 1.69. 418
Munus miſerorum mortalium 1 256. 198
Morſon ſyluicida 1.565 65
Morſon 1.566.110
Moſynæcorum mores 2.36.1017
Mucus 1 659.781
Mugil 2 1.1.641
Mugilis aſtutia 2 144.101
de Mugile mira 2.141 660
ex quatuor iſtis nata ſunt Mulierum genera, alia ex cane, alia ex api, alia ex torua ſue, alia ex equo iubato 1.725. 219
Mulieris & viri deſcriptio 2.183.725
Mulier partui vicina mortuum maritū luget 2.460.210
Mulier viro vehementius amat 2 571 150
nihil dulcius bona Muliere 1 722.123
Mulieres in orbe occiſæ 2.517.7
Sexus muliebris magnum inter mortales nocumentum 1.473.591
Memorabile nomen nullum eſt in mulieris cæde 2.517.54
Mulieres ſæpe obdormiunt, quando plorant 1.664 360
ad Mulieres rixæ & conciones propriè pertinent ibid.
Mulieres Bacchi choreas celebrantes 1. 676.841
Muliebris prudentiæ exemplum 2.179. 450
Mulieres & Argiuæ Bacchico furore percitæ ſuos liberos interimunt 2.606. 480
Mulieres Amazones 2 688.32
Mulieres velatæ magis expetuntur 2.574. 350
Mulieres omniſciæ 5.579.64
Mulieres laudatæ inſoleſcunt 2.512. 222
à Muliere malè moratâ cauendum 1 450. 370
Mulæ bobus præſtantiores ad trahēdum aratrum 1 90.352
Mulius 1.54.696
Mulium interfecit Neſtor 1.104.758
Mulij mors 1.190.472
Mulli piſcis natura 2.148.433
Mulſum cito ſatietatem affert 2.600.80
Multi ſibi manus inferunt 2.504
Multa adhuc occulta ſunt 1.630.770
Multitudinis comparatio 2 158 193
Multitudo exercituum ſimilitudine declarata 2.101 375
tres Mundi partes 1.664
Mundus immundus 2.353 370
Muræna 1.6.2
Muræna cum ſerpente coit 2 128.556
Muræna 2.128 555
Muricis vſus 1.659.393
Murus Græcorum inuitis diis factus 1. 106.8
Murum Græc. Neptunus & Apollo fluuiis omnibus, qui ab Idæis montibus in mare profluunt, in eum immiſſis, euertunt & diruunt 1 106 17
Muri Troiani dirumpuntur propter equum 2 18..430
Murum Græcorum Troiani relictis equis adoriuntur 1.107 80
Mus genus ſuum narrat 1 413 29
Mus araneus 1.652
præconis Murium ſermo ad ranas 1.425. 139
præco Murium bellum denunciat ranis 1.4 5 135
Mus ingemiſcit in aquis delatus 1.414. 82
Muris ſermo 1.414 85
Mures armantur 1.415.123 ocreas induunt ibid.
vnde ſibi cōficiunt veſtes Mures 1.415 126
Muris iactantia 1.415.44
Mus duo timet accipitrem & felem 1.413. 49
Muris perditi ſermo ad phyſignathum 1. 414 100
Mures irati aduerſus phyſignatum qui Phicharpagim in aquis ſubmerſerat 1. 414 112
Mures vociferantes tempeſtatem portendunt 1 635.131
Murium quædam ſpecies marina 2.122. 174
Cancri Mures fugant 1.417 257
Murum cum foſſa, & in ea palos extruunt Achiui 1.65.440
Arma murium 1.415.119
Muſa 1.465 40
Muſæ nouem filiæ à Ioue prognatæ 1. 465 75 earum nomina ibid.
Muſæ Deæ 1 581.4
Muſæ Deorum genus celebrantes 1.465. 44
Muſæ canentes gigantum genus 1.465.50
noſſe Muſarum mater memoria 1.465.54
Muſæ leges & mores Deorum celebrantes 1.465 66
Muſæ Iouis filiæ 1.582 71
Muſæ filiæ Iouis 1.704.14
impoſſibile eſt narrare præterita niſi Muſæ commemorent 1.17.488
Muſæ cum amore miſcēdæ & amor cum Muſis 1 616
Muſæ recreant 1 460 100
Muſæ lauri ramum Heſiodo tradunt 1. 465.30
Muſarum nomina 1.465 75
Muſæ veniunt ad nuptias Cadmi 2 430. 105
beatus quem Muſæ amant 1.456.96
Muſæ amorem non metuunt 1.815 1
Muſę Iouem delectant 1.46.37
Muſæ Bucolicæ 1.572.18
Muſæ ægris animis medicinam adhibent 2 205.635
epigramma in ſimulachrum Muſarum 1. 603 1
memoria Muſarum mater 1 465.55
Muſas inuocat poeta 1.96.218
à muſis illuſtris fama hominibus 1 581 58
Muſarum inuocatio 1.17.484
Muſæ omnia ſciunt 1.17.4 5
Muſarum inuocatio 1.145.211.& 152. 508
Muſarum ſuffimentum thus 1 519.1
Muſæ Iouis & memorię filiæ ibid.
Muſarum deſcriptio 1 519 5
Muſę animi Reginæ 1 519.6
cantu Muſarum terra reſonat 1.465 69
Muſarum aurea mitra reuinctarum origo 1.477.915
hymnus in Muſas & Apollinem 1 442
ex Muſis homines poëtæ ſunt & citharœdi ibid.
Muſarum mandatum ad Heſiodum 1. 465 32
inuocatio Muſarum 2.283.304 & 339.15
Muſæi de Herone & Leandro 1 698.1
Orphi votum ad Muſas 1 501.1
Muſcæ audacia, quæ depulſa frequenter à corpore humano appetit mordere 1. 165.579

Muſcæ mordentes plus quàm ante pluuiam portendunt 1.633.974
Muſcæ viros bello necatos comedunt 1.177.30
Muſices poeticæ vis & efficacia 2.197.105
Muſica non ſoluit curas 2.355.53
Muſica etiam ſtolidiſſimi delectantur 2.314.476
Muſici honore digni 1.290.480
Mycena Iunoni ſacra & chara 1.30.51
Myceneum Periphetem Hector interficit 1.141.658
Mycenenſium dux Agamemnon 1.18.577
Græca Mycete 2.655.102
Myoctonon 1.654.36
Myoctonon quare ſic dictum 1.654.37
Myoctonon Pardalianches dictum 1.654.38
Myops 1.648
Myrmention formicæ genus 1.651
Myrmidones 1.20.684
Myrmidones homines è formicis 2.394.205
Myrmidonas Achilles armat 1.146.155
Myrmidones in pugnam vadunt 1.147.256
Myrmidones in Troianos irruunt, & à nauibus eos expellunt 1.148.276
Myrmidonum luctus 2.201.420
Luctum Myrmidonibus indicit Achilles 1.207.6
Myrrha Adonidis mater 2.574.345
Myrrha Sabæa 1.662.600
Myrſon non amat æſtatem, quia tunc ſol torret 1.815.12
Myrſon non amat autumnum, quoniam fructus morbos pariunt 1.815.13
Myrtilus doloſus 2.437.56
Myrtoum Icarium mare 2.581.295

N

NAbathæi diuites 1.678.955
Naias de Semele 2.357.255
Naias prodit Actæonem 2.543.307
Nais Abarbarea nympha 1.51.20
Napy 1.660.430
eius vſus ibid.
Nardum 1.66. .400
Natura 2.134.140
Narciſſus flos in tumulo 2.411.347
Naſamones 1.667.210
Naſamonus 1.667.209
Naſtes 1.22.871
Natura omnibus communis, incommunicabilis verò ſola 1.904.9
Natura pater ſine patre 1.504.10
Natura rerum reſtituta 2.354.386
Naturę ſuffimentum aromata 1.504
Naufragi, quibus pepercerat mare in Taurica mactabantur 2.392.132
Naufragia Græcorum & interitus 2.304.515
præcepta de Nauigatione 1.630.775
mos Nauigantium 1.424.458
Nauigantium Græcorum perplexitas 2.374.491
Nauigationis præcepta 1.454.602
Nauigandi tempus 1.454.665
Nauis ad piſcationem qualis eſſe debeat 2.121.57
Nauis mutatio, vbi erant Tyrrheni piratę 2.590.143
remis inſtruitur Nauis 1.484.276
Naues Achiuorum incenduntur 1.145.112
ad Naues pugnatur acerrimè 1.143.605
Naues factæ ad formam piſcis 2.561.512
Naues adducuntur à Rhadamanibus 2.548.6
Naues Græcorum vult comburere Hector 1.143.717
Nauium fabricatio 2.560.452
Nauta quidam de Cadmo & Harmonia 2.351.135
Nautarum periculum & cautionis præcepta 2.240.300
Nautica de ventis 2.198.195
Nautilus piſcis 2.121.340
Nauplij iudicia de Græcis 2.306.610
Nauſicaa Vlyſſi domum patris deſcribit 1.277.255
Nauſicaa ab Alcinoo patre currum petit, quo ducat veſtes ad flumen vt lauentur 1.274.56
Nauſicaa Vlyſſi reſpondet 1.276.185
egregia comparatio Nauſicaæ cum Diana 1.274.101
Nauſicaa ancillis imperat, vt gradum ſiſtant 1.276.198
Nauſicaa pulcherrima valedicit Vlyſſi 1.290.460
Nauſicaa iubet dari cibum & potum Vlyſſi 1.276.209
Vlyſſes Nauſicaæ gratias agit 1.290.465
Nauſicaa & miniſtra ſimul lauantur 1.274.90 lautæ prandent ad ripam fluuij ibid.
Naxius cum naui periit 1.556
in Naxium epitaphium ibid.
Neceſſitas ingens Dea 1.544.121
Neceſſitas pro lege 2.171.593
Neceſſitas ſæpe fortitudinis cauſa 2.280.60
grauis Neceſſitas vincit omnia 1.502.10
Neceſſitas defenſionis magiſtra 2.189.275
Nectar & ambroſia Apollinis 1.419.126
Nectaris eiaculatio 2.507.84
Nede Nympharum natu maxima 1.535.35
Neda fluuius à Nede Iouis nutrice cognominatus 1.535.38
Neleo fuerunt filij duodecim, ſed Hercules eos omnes interfecit vnico excepto Neſtore 1.103.690
Nemertes 1.168.46
Nemeſis omnia alta domat 2.616.380
Nemeſis Auram virginitate amiſſa punitura 2.617.446
Nemeſis rota 2.615.372
Nemeſis iactari Typhœo infeſta 2.314.475
Nemeſis hymnus 1.515 eiuſdem deſcriptio ibid.
Nemo hominum nouit quid nox & dies viro perficiat 1.706.159
Neoptolemus 1.181.32
Neoptolemus Vlyſſis conſilio paret 1.690.150
Neoptolemus Telephidem interfecit 1.316.51
Neoptolemus matrem conſolatur 2.240.290
Neoptolemi alacritas 2.241.315
Neoptolemi promptitudo ad bellum 2.241.315
Neoptolemus leoni cōparatur 2.243.465
Neoptolemus & Philoctetes aperto marte Troiam oppugnaturi prodigiis abſterrentur 2.280.80
Neoptolemus virtute potius quam fraude agendum eſſe contendit 2.280.63
Neoptolemus fugientes reuocat & pugnam inſtaurat 2.274.215
Neoptolemus Troianos in fugam agit 2.244.525
Neopt. Græcis ſuccurrit 2.258.210
Neoptolemus Græcis patris ſui mandata recenſet 2.300.230
Neoptolemus Achillis manes ad ſepulchrum ſalutat 2.256.45
Neoptolemus Priamum Regem interficit 1.697.622
Neoptolemus Troianos inuadit 2.250.223
Neopt. occiſo Euryp. inſultat 2.250.213
Neoptolemus in hoſtes tendit 2.248.25
Neoptolemi nauigatio 2.242.373
Neoptolemi poſt Vlyſſem oratio 1.690.148
Neoptolemi facinora 2.258.180
Neoptolemi votum 2.246.700
Neoptolemi digreſſus 2.246.710
Neoptolemi cum Euryp. coitio 2.249.130
Neoptolemi Polyxenā immolantis precatio 2.321.305
Neoptolemi in Scyro tyrocinia 2.239.170
Neoptolemi fortitudo & ſtrages 2.44.565 & p.245.595. & l.605
cædes à Neoptolemo commiſſa 2.251.293
Nepeta 1.645
Nephele alia coniux Athamātis 2.372.95
Neptunus ſortitus eſt mare 1.135.189
Neptunus & Apollo muros Troiæ ædificarunt 1.626.300
Neptunus Græcis fauet 1.183.34 & 1.118.351
Neptunus cum curru & armis ad naues Græcorum ſe confert 1.113.25
Neptunus conuertit nauem Phæacum in ſaxum 1.327.163
Neptunus Achiuos animat 1.130.364
Neptunus ſaucios conſolatur & Græcos animat 1.127.158
Neptunus 4. paſſibus ex Samo ad Ægas peruenit 1.113.19
Neptunus Calchanti ſimilis Aiaces animat 1.113.44
Neptunus terrā continens, & terræ quaſſator 1.113.59
Neptunus Æneam vult conſeruare 1.187.193
Neptunus viro ſimilis tantum clamorem per campum emittit quantum 9000 vel 10000 poſſent 1.127.147
Neptunus Ioui ſtomachatur 1.135.183
Neptunus congreſſus cum Peribœa genuit Nauſitoum 1.279.62
Neptunus Mineruæ patruus 1.330.341
Neptunus cum dea concubuit 1.468.277
Neptunus ſolus Vlyſſi infenſus 1.237.20
cur Neptunus Delphinos diligat 2.125.385
Neptunus in Vlyſſem ſæuit 1.271.365
Neptunus cum Tyrone congreditur 1.312.245
Neptunus Vlyſſem tempeſtate quatit 1.270.290
Neptunus ad ferendam Græcis opem proficiſcitur 1.113.10
Neptunus Thetin conſolatur immortalitatem Achillis promittens 2.207.770
Neptunus inſultat Baccho triſti, quod Beroen in vxorem non duxerit 2.573.425
Neptunus & Apollo deſtruunt murum Græcorum inundatione 2.306.630
Neptunus Arabiam tridente concutit 2.442.88
Neptunus nuptias celebrat 2.582.390
Neptunus pugnam naualem inſtruetur 2.552.210
Neptuni hymnus 1.505
eiuſdem deſcriptio ibid.
hymnus in Neptunum 1.441
Neptuni cum Idomeneo colloquium 1.116.119
Neptuni ad Iunonem reſponſio 1.69.208
Neptuni ſuffimentum ſmyrnam 1.505
Neptuni & Iouis verba de muro Græcorum 1.65.445
Neptuni certamen ingreſſuri arma quod Beroæ non nupſerit 2.577.12
Neptuni tridens 2.524.98
Neptuno terram pulſante aqua diluuij ſub terram ſe recepit 2.313.375
Nereides 1.168.38
Nereides Oreades factæ 2.352.260
Nereides filiæ 1.479.1003
Nereidum ſuffimentum aromata 1.507

Nereidum mœror, & in caſtra Græcorũ aduentus, vt & Muſarum 2.204.580
Nympharum Nerei deſcriptio 1.507.2
Nereus fluctibus obrutus 2.504.194
Nereus in vnda 50. puellis gaudens 1.507.2
ex Nereo qui procreati fuerint 1.468.240
Nerei deſcriptio 1.507.4
Nerei ſuffimentum ſmyrnam 1.507
Neſtor 1.19.602
Neſtor optat ſe ætate florere, vt contra Hectorem pugnaret. 1.61.132
Neſtor ſuos milites ad prælium hortatur 1.34.292.
Neſtor in periculo verſatur, dum in fugã omnium ipſe aufugere non poteſt, propter equum vulneratum 1.67.80
Neſtor Græcos obiurgat, qui cum Hectore congredi non audeant 1.61.124
Neſtor milites cohortatur, ne prædæ ſint intenti, ſed hoſtes perſequantur 1.51.66
Neſtoris ad Græcorum Principes in concilio oratio 1.11.79
Neſtor Achillis & Agamemnonis contentionem componere conatur 1.4.245
Neſtor Achilli gratias agit quod phialam dediſſet 1.216.625
Neſtor Græcos orat vt hoſti reſiſtant 1.142.651
Neſtor patientiæ philoſophicæ exemplũ 2.196.10
Neſtor antiqua ſua facinora commemorat 1.103.669
Neſtor Arenthalionem interfecit 34.319
Neſtor prodit audito clamore ad ſpectaculum 1.125.1
Neſtor Telemacho reſpondet 1.247.101. Infortunium ſuum narrat Ibid.
Neſtor Telemacho loquitur 1.249.109
Neſtor Thraſymedem in Memnonem exhortatur 2.189.165
Neſtor exitum Agamemnonis narrat 1.250.265
Neſtor Achillis res geſtas commemorat 2.209.145
Neſtor lugens propter filium 1.688.16
Neſtor decurſuro filio præcepta dat 1.211.305
Neſtor cum ſuis Memnoni cedit 2.190.335
Neſtor Podalirium à doloris impatientia reuocat 2.237.35
Neſtor cauſam nauigationis ab hoſpitibus petit 1.247.71
Neſtor certamen exorditur in laudem Achillis, ab eloquentia 2.209.123
Neſtor Agamemnonem de curando Achillis cadauere admonet 2.203.515
Neſtor Pirithoum, Polyphemum, & Theſeum vidit 1.1.263
Neſtor veſtem & calceos induit 1.87.31
Neſtor ab oppugnatione dehortatur Troianos 2.254.450
Neſtor litem dirimit inter Aiacem & Diomedem 2.211.265
Neſtor Vlyſſem adit 1.87.137
Neſtor Podalirium conſolatur 2.237.65
Neſtoris oratio de ſepeliendis mortuis cõſtruendoque muro 1.61.326
Neſtoris verba de mittendis in hoſtium caſtra exploratoribus 1.88.204
Neſtoris facinora 1.216.630
Neſtoris conſilium de ſecernendis militibus 1.15.360
Neſtorem laudat Agamemnon 1.15.368
Neſtor hortatur proceres Græcorum vt equum ingrediantur 2.283.255
arma Neſtoris 1.86.25
Neſtoris reſponſum ad Memnonem 2.190.320
Neſtorem laudat Diomedes 1.87.164
Neſtoris concio apud Argiuos 1.405.53.535
Neſtoris ad reditum exhortatio. 1.302
Neſtoris conſilium de pacando Achille 1.76.95
Neſtoris verba ad Agamemnonem 1.16.434
Neſtoris mœror & labor 2.190.298
Neſtoris filij iuſſu patris Mineruæ ſacrum apparant 1.252.418
Neſtoris oratio ad milites. 1.35.337
Neſtoris verba ad Agamemnonem 1.34.317
Neſtoris admonitio de funerando Ajace 2.225.600
Neſtoris præmium 2.210.170
Admirabile Neſtoris iudicium 1.249.243
Neſtori occurrunt ſaucij Principes 1.125.27
Neſæa 1.168.40
Neurites mulieri maritum facit deſiderabilem 1.535.7
Neurites lapis 1.133
Neuritis lapidis vſus 1.531.3
Nicæa vrbs à Baccho condita 2.418.405
Nicæa cupit Bacchum interimere 2.417.375
Nicæa Hymnum interemit 2.411.360
Domus Nicææ 2.408.190
Nicæa cum Iunone & Luna collata 2.419.237
Nicææ arma 2.408.175
Comparatio Nicææ cum Diana 2.414.150
Nicæa vult mori 2.417.317
Iuramentum Nicææ 2.418.384
Nicæa ſe ſuſpendit 2.418.193
Nicæa venatrix 2.408.160
Grauiſſimè dolet Nicæa quòd à Baccho fuerit violata 2.417.346
In Nicotelem Epitaphium 1.516
Nigetes 1.667.214
Nil ab hominibus perfici poteſt abſque dijs 2.152.4
Nihil nimis feſtinandum 1.710.402
Nihil eſt ab omni parte beatum 2.236.10
Nilus fluuiorum omnium nobiliſſimus 1.667.224
Nilus Lybiam ab Aſia dirimit 1.667.229
Nili accolæ 1.667.232
Argentea Nili fluenta 1.606.53
Niobe 1.611.82
Niobæ fabula 1.229.602
Niobes transformatio 2.177.295
Niobe in lapideam verſa 2.317.160
In ſaxum mutata Niobe 2.386.79
Nigri equites comparata oliuæ proſtratæ 2.232.373
Nireus 1.10.671
Niſæi Megarenſes remis preſtantes 1.571.26
Niues tempore hiemali. 1.310.278
Nobilitas virtute parta, virtute conſeruanda 2.180.500
Vana nobilitatis iactatio 2.191.417
Complures ſunt genere nobiles quos neque in verbis neque in conſilijs gratia ſequitur 1.715.228
Noctua tranquillè canens tempeſtatis ſignum 1.631.998
Noctua piſcis, eiuſque natura 2.115.200
Nomadum nationes 1.666.186
nomen, non eſt celandum, neque patria 701.185
Conueniunt rebus nomina ſæpe ſuis. 2.595.74
Noricę 1.669.321
Noctis ſuffimentum 1.520
Epigrammata in nouercas 1.555
Noxę deſcriptio 1.81.507
de Noxa dea Agamemnonis oratio 2.178.78
Vnius ob noxam totum humanum genus plectitur 1.446.58
Vnius ob noxam multi caſtigati 1.448.240
Nox genuit Momum & Ærumnam 1.467.215
Nox procreauit Nemeſin 1.467.213
Nox fraudis & amicitiæ mater 1.467.224
Nocti parere bonum eſt 1.63.282 & 293
Nox tempeſtatis marinum certum ſignũ fecit 1.665.409
Nox fati & parcæ genitrix 1.467.210
Nox Nemeſis genitrix 1.467
Nox Cypris vocata 1.502.2
Nox ſomniorum mater 1.502.4
Nox laborum requies 1.686.508
Noctis ſuffimentum lampades 1.502
Nox contentionis mater 1.467.215
Nox nuptiarum ornatrix 1.702.281
Nox grata Achiuis, Troianis minimè 1.71.485
Omnium generatio nox 1.502.2
Nox pugnam dirimit 2.491.322
Diuina nox Deo poſſibilis eſt 2.318.295
Noctis filij ſomnus & mors 1.475.757
Creatio noctis, aëris, & dierum 1.466.125
Noctis deſcriptio per circũſtantias 1.502.3
Multas Noctes inſomnes traduxit Achilles 1.79.325
Sæpe quiſpiã ſub nocte ſerena nauẽ ſubducit mane metuẽs Pelagus 1.610.765
Quæ mala ex Nocte procreata fuerunt 1.467.220
Nocti veteres infauſtiſſima quæque tribuebant 1.445.16
Nocte non pugnandum 2.459.165
Noctis hymnus 1.502.1
Nubes eodem in loco exiſtentes altæ ipſas inſequentes tempeſtatis notum ſunt ſignum 1.634.1021
Quando apparent nubes ſubrubræ, ſerenus eſt ſol 1.631.867
Nubium ſuffimentum ſmyrnam 1.506
Nubium deſcriptio 1.507.1
Nudorum cædes 2.405.395
Numen curat mortalia 2.197.95
Nullus ſine numine viuit 1.706.165
Nuncius Bacchi cornutus 2.444.200
Nuptiæ Heronis 1.698.4
Nuptię filiarum Cadmi 2.342.215
Furtiuæ nuptiæ vitandæ, nec maſcula venus exercendæ 1.722.1
In nuptijs cantor. Diuinus cytharam pulſat 1.253.18
Simulantur in ædibus nuptiæ propter tumultum 1.409.150
Non modeſtiam afferunt nuptiæ: Sed choream 1.599.25
Munus nuptiale 2.514.164
Nutrix Semeles 2.362.186
Nuptię in ſomnis contractæ 2.574.337
Nimpha montana 1.429.244
Nimphæ flent quando quercubus deſunt folia 1.543.85
Nimphæ gaudent quando quercus imber irrigat 1.543.84
Nimpharum ſuffimentum, aromata
Nimphæ Bacchi nutrices 1.513.3. earundem deſcriptio Ibid.
Nimphæ diu viuentes 2.402.106
Nymphæ nudæ viſæ vociferantur 2.346.490
Nymphæ Najades in anguſtias redactæ à Zyphœo 2.316.60
Nymphæ paluſtres 1.489.643

O

OBiurgatio Agamemnonis ad Græcos 1.69.227
Oblectatio ſequitur venationẽ 2.120.128
Obſtinatio in malo propoſito exitialis 2.196.46
Contra obtrectationem 2.187.85
Occaſio non neglecta 2.188.20

Occaſionem iuuandi perditam dolor inſequitur 1.78.250
Ab Occidente ſigna ſemper ſumuntur inuariabiliter à ſole. 1.632.891
Oceanus Zyphoei frater. 2.319.275
Oceanus vnda ſua cœlo minatur 2.456.290
Oceanus luſitat cum Phaetonte 2.544.160
Oceanus Beroes ædificator 2.565.150
Oceanus Tethys dictus. 1.507.1.
Oceanus Thetydem amauit 2.562.554
Oceanus vnus multis cognominibus inſtructus.
Oceanus mortuus quare ſic dictus. 1.664.34
Oceanus à locis quæ circumdat nomen mutuans 1.664.44
Oceanus auus Deriadæ 2.499.190
Oceanus tres ſinus in Aſiam eructans 1.673.632
Oceanus terram ambit 1.664.42
Oceani ſuffimentum, aromata 1.520
Oceani deſcriptio 1.520.& 1.664.3
Oceani Inſulæ innumerę 1.673.614.
Oceano terra eſt cincta 1.664.5
Ocnia 1.650
Oculus Dei in toto mundo directus 2.357.222
Oculi ſunt in amore duces 2.566.254
Oculorum arma, ſerui amoris 2.510
Oculi ſunt in amore duces 2.409.232
Occurſare caue, cornu fert ille Lyæo 2.592.250.
Ocythous labitur in fimum boum. 2.537.650
Odor optabilis per montem 1.428.230
Supra modum diligere & ſupra modum odiſſe ęquale malum 1.340.70
Oeagrus Orphei pater 2.431.45
Oeagrus certaminis victor coronatus. 2.431.105
In captiuitatem Oechalię Epigramma 1.554
403. Præcepta ad oeconomiam 1.451
Oedipus. 1.217.679
Oeneus 1.127.117
Oeneus Bellerophontem hoſpitatus eſt in ædibus .54.1.16
Oeneus Erenthalionis ex Phyllide filius 2.578.55
Oenomaus à Corymbaſo transfoſſus. 2.483.105
Oenomaus generos ſuos occidit. 2.432.150
Oenomai currus. 2.536.434
Oenomaum Idomeneus interficit. 1.120.506
Oenomai mors 1.48.706
Oenone in flagrantem Paridis rogum ſe conicit 2.270.465
Oenone ad Paridis buſtum feſtinat 2.270.435
Oenone plorat infelicitatem matrimonij ſui 2.269.425
Oenopion 1.628.640
Oeſtius 1.395.300
OEſtrum tauro immiſſum 2.380.200
Offenſio irritat magis 1.40.135
Ogyri præſtantia 2.397.421
In Inſulam Ogygiam appulit Vlyſſes 1.314.447
Ogyris 1.673.606. Tumulus Erythræi. Ibid.
Oileum occidit Agam. 1.94.93
Olea Palladi ſacra 2.346.480
Ramus oleæ in ſupplicationibus 2.424.19.
Olen fatiloquus 1.546.304
Olenia Iouis capra 1.621.263. & 1.629.680
Oleum maſculum 1.547.29
Oliua 1.157.53
Oliua Mineruæ ſacra 11.386.109.
Oliua arbor Mineruę 2.412.29
Olores Phœbi cantores 1.546.254
Olpis piſcator 1.562.25
Portę Olympi 2.309.140
Omnia ex Deo & in Deum 2.126.419
Omnibus æquè moriendum 2.237.57
Omphalius quare ſic dictus 1.536.45
onager 2.107.183
onagri natura & in prolem affectus 2.108.196.210.&c.
onager maximè Zelotes 2.108.197.&c.
ononis 1.652
opallius lapis 1.526.1
opallius lapis oculis vtilis 1.526.3
quæ opera oporteat, ſingulis diebus facere 1.456.1
opes labore comparari debent 1.449
opheleſtis mors 1.70.274
opheltes inſepultos 2.512.374
Epitaphium Opheltæ 2.531.96
opheltij mors 1.98.102.& 1.51.19
Ophion Rex vidit primam tabulam 11.385.30.
optimum omnium hominibus non naſci 1.710.425
opulentia nimia inflat 1.723.59
opulentia Ptolemæus omnes ſuperat Reges 1.584.95
opulentia baculus aureus 1.522.15
oraculum delphicum 2.336.297
orarum deſcriptio 1.511.3
orarum ſuffimentum aromata 1.511. filiæ Iouis & Themidis Ibid.
oratio ſępe conſequitur quod nō poteſt robur 2.43.188
oratione quàm vi conſequi ſatius eſt. 2.43.187
oratoris ſummi deſcriptio 1.4.248
orcyni piſcis aſtutia 2.144.133
orcus laxat ſua veſtibula vt vmbris ſit locus 2.526.200
orcus omnibus communis locus pauperibus & diuitibus. 1.724.107.
orci galea inuiſibilem ſe facit 1.460.225
ordo certantium 2.533.134
Nymphę oreades 1.613.18
oreſbij mors 1.48.707
oreſtes Ægiſtum patris interfectorem vlciſcitur 1.250.308
oreſtes ab Iphigenia liberatus 2.392.117
oreſtea 1.108.139.& eius mors ibid.193
oreſtes quare Beatus 1.616.5
oreſtis mors 1.48.705
ormeni mors 1.70.274
ori mors 1.98.103
oricię terebinthi 1.658.300
origanon 1.649
origanus 1.645
orientis aut occidentis ſolis radij coeuntes, & circa vnum locum ei aſſeſcūt, pluuiam portendit 1.631.840
origo fontium 2.562.540
orion 1.627.590
Sub pedibus orionis lepus omnibus diebus fugatur 1.624.338
orionis ortus 2.325.5
orion feras claua cædens 1.628.639
orion tres patres habens 2.392.95
orion nocturnæ venationis autor 2.95.29
orion obliquus Tauri ſectioni ſubiacens 1.623.323
orion cum Zyphoeo pugnat 2.310.235
Orion abſcorpio interfectus 2.337.335.& 2.547.383
Orithya 2.168.48
Orontes fluuius 1.677.910
orontes ſuos ad virtutem hortatur, & monet ne aquam bibant 2.420.165
Orontes multos hoſtes perdit 2.421.205
Orontę cum Baccho certamen 2.421.228
Orontes gener Deriadei regis Indorum 2.403.278
Orontes ſuo exemplo primus hoſtes inuadit. 2.421.168
Orion à diana peremptus 1.267.123
Orpheus à Iaſone accitus Gironis mandato ad Colchicam expeditionē 2.p.1.32
Orphei genus, & muſica 2.p.1.25
Orphei origo 1.481.77
Orpheus Deos & Muſas implorat. 1.501.3
Iaſon Orpheū ſupplex precatur vt faueat cœptis 1.481.83
Iaſon Orpheum rogat vt ſibi comes ſit 1.481.90
Ad Orphei citharam vndam remis feriebant Argonautæ. 2.29.540
Orphei laus à carminum efficacitate 2.105.645
Orphei ad Iaſonem reſponſio. 1.481.96
Orpheus Iaſoni comes 1.481.98
Orſilochi mors 1.70.274
Epitaphium Orthonis 1.603.1
ortilochus 1.385.16
oryx 2.101.445
oſſę montes 1.544.136
oſſium Aiacis ſepelitio. 2.226.690
oſſa Achillis ſepeliuntur 2.206.715
oſculorum eſt voluptas 1.562.20
Malum eſt oſtentatio 1.709.358
Oſtentum apparet Vlyſſi & Diomedi dū exploratum eunt caſtra Troianorum 1.89.274
Oſtrea cuius indolis ſint 2.131.463
Oſtrea augeſcente lunâ carne replentur 2.171.590
Oſtrea purpuram edunt 2.171.597
Oſtrea quomodo capiantur. 2.171.600
Oſtrea non ſunt fœminæ neque mares 2.131.465
Oſtrides lapis 1.527.1. Eius vſus Ibid.
Oſtridis deſcriptio 1.527.18.
Oſtridis lapidis mira vis 1.528.15
Oſtrides ſterilibus mulieribus dat filios generare 1.529.115
Othry mons. Ibid.
Otryntidis mors 1.188.382
Othryoneus 1.124.772
othryoneum interficit Idomeneus 1.118.363.
Otioſis ſemper feriæ ſunt 1.578.16
otreus Veneris pater 1.435.110
otus & ophialtes Martem in vinculis detinuerunt 1.43.385
otum Cyllenium Polydamas interemit 1.140.518.
Aurea ouis 1.493.925
oues Cretæ 2.100.376

P

Pachinus 1.671.468
Pæana canere 1.205.390
Pædagogi officium & premium. 2.102.465
Pęon Martem curat, ſeu ſanat 1.51.900
Pæones 1.148.287
Pagurus piſcis 2.124.185
Præmia palæſtræ 1.217.700
Palæmonis ſuffimentum manna 1.518
Pæonidem interfecit Diomedes 1.98.368
Pallas filia Iouis 1.443.4
Pallas ex cerebro Iouis nata 2.361.87
Pallas muribus infenſa quòd ſibi malorum multorum cauſa ſint 1.415.178
Pallas Minerua filia Iouis 1.330.370
Pallas Titanas ſuperauit 2.435.56
Pallas enutriuit Erecthea 2.393.170
Pallas Danais auxiliatrix 1.45.510
Pallas à Græcorum partibus eſt 1.183.33
Pallas & Telemachus ad nauem redire deſiderant 1.251.345
Pallas & Argus nauim dictam Argo fabricarunt 2.2 38.1190
Pallas Vlyſſi infenſa 1.270.388
Pallas Iunonem iuuat in ſtruenda naue 1.481.66.
Pallas Neptunum precatur 1.247.55
cōtra Martē Pallas de cœlo venit 2.252.143

Pallas ramis infenſa 1.415.186
Pallas Cadmo auxilio venit 2.538.190
Pallas vnguenta mixta non amat 1.547.16
Palladem [illegible] ſtimulat. 2.360.83
Palladis lotrices Pelegides dictæ 1.547.4
Pallade cum frui non poſſet Vulcanus ſemen in terram fudit 2.393.172
pallas Neptunum ſuperauit 2.535.345
palladis perſuaſione proficiſcitur Telemachus Spartam 1.244.296
pallenidis ſpeculæ 1.668.259
panmon 1.224.250
pamphilicę vrbes 1.670.854
pamphiliorum habitatio 1.666.127
Hymnus in Palladem 1.443.1.& eius deſcriptio Ibid.
in lauacrum palladis hymnus 1.547.1.
palladij tranſlatio 2.268.350
pan 1.559.123
pan Echûs amator 32.410.306
pan Epiniciæ Encomium canit 2.424.383
pan in amore miſcetur cum Dryope 1.441 34
Pan quare ſic dictus 1.441.48
Pani exponitur amor Bacchi 2.572.253
Panis deſcriptio 1.504.4
Pan Echo amat 1.612.1.
Pan vagabundus 1.441.9
Panis ſuffimenta varia 1.504
hymnus in Pana 1.441
hymnus panis 1.504.1
Quid panis vocetur Ibid.
Pan Penelopes filius 2.458.87
pandæa lunæ filia 1.444.16
pandarus Licaonis filius 1.22.826
pandarus haſta vulnerat Diomedem 1.42. 280
pandarum interficit Diomedes 1.42.290
pandarus Menelaum perfidè vulnerat 1. 31.104
Arcus pandari ex cornibus capræ agreſtis fuit 1.31.105
pandari verba ad Æneam 1.40.179
pandion. 1.111.372.
pandocum vulnerat Aiax 1.100.490
paliurus 1.652
panis & Vinum robur eſt & fortitudo.1. 179.261
Panum cornutorum fortitudo 2.420.151
Pannonii 1.669.322
Panope 1.193.45
Panthera præbet lac filio ſuo nato 2.613. 910
Pantheræ olim erant fœminę 2.116.234 & quomodo illæ fœminę in pantheras mutatæ. 2.117.235.
Panthera 2.103.570
Pantherarum capiendarum ratio 2.117. 317
Pantheræ nutrices Bacchi. 2.106.77
Pantherarum genera 2.106.63.
papauer 1.70.305
paphlagones 1.675.787
paphius armorum portus 2.397.455
parca 1.815 5
parcę ſorores 1.433.549
parcæ ex nocte procreatæ 1.467.210
parcarum ſuffimentum aromata 1.515
parcæ Noctis filiæ. Ibid.
Quæcunque fiunt Iupiter & parca nouerunt 1.515.13
parcis remedia vana ſunt 1.616
parcis omnia remedia vana 1.616.4
pardalianches quare ſic dictum 1.654 40
parentum virtus filios incitat 2.522 318
paris 1.682.16
paris Græcorum prouocabat optimos 1.23.18
paris helenæ ſuum genus narrat 1 686.275
paris helenam rapuit amicè exceptus ab ipſa 1.122.626
paris Diuina gratia exultans 1.686.243
paris peſtis & nocumentum patriæ 1.55. 280
paris gloriatur pollicitatione helenę 1. 686.318
paris boues paſcens 1.683.71
paridis iudicium 1.220.27
paris trepidus refugit 1.23 31
paris Troianus malorum author 1.687. 385
paris armatur 1.27.328
paris Eurypylum vulnerat 1.102.580
paris Diomedem vulnerat 1.98 370
paris inſidians Aiaci lapide proſternitur 2.200.332
paris ab Hectore obiurgatus ſe cum Menelao congreſſurum ſuſcipit 1.24.58 ea lege vt qui victor euadet Helena & bonis potiatur.
paris in prima acie Troianorum ſeſe oſtẽtat 1.23.15
paris induit arma vt cum Hectore ad prælium ſe conferat 1.56.340
paridem Diomedes ab ipſo vulneratus arguit & irridet 1.99 384
paris & Eurypilus vulnerantur 2.234.590
paris conſiliũ Polydamantis reprehendit 2.186.67
paris ſupra Inguen vulneratus 2.267.240
paris Oenone fit ſupplex 2.267.274.
paris manus Menelai aufugit ope Veneris 1.28.323
paris Helenam reddere renuit 1.64. 355
paris ex prælio elapſus cum Helena congreditur 1.29.4,6
paris amore captus 1.685.191
paris Priami filius 1.681.70
paridis muſitatio & peruicacia 2.187.93
arma paridis 1.27.330
paridis & Menelai certamen 1.28.345
paris exhortatur Troianos ad auferendũ cadauer Achillis 2.198.185
paris oraculo admonitus 2,267.160
paris iuuenilem agens ętatem paternas oues ducebat 1.683.100
paridem Hector obiurgat 1.23.37
paridem Hector obiurgat 1.124.794
paridis ad Eurypilum petitio 2.231.295
paridis conflictus cum Philoct. 2.266.205
paridis ſtrenuum facinus 2.177.270
paris extinctus, à Nymphis deflectur, 2.268. 360
paridis ſepultura 2.270.483
parnaſſus biceps 2.393.131
partum mare 1.665.114
parraſia mons ſacer quia in eo natus Iupiter 1.535.12
parraſia mons Rheæ puerperii lectus dictus 1.535.14
parthenia terra 1.656.150
parthenii fluuii vnda inſtar olei 2.233.465
parthenopes domicilium 1.357.
parthenopes domicilium 1 669.358
partus ſupra librum Græcum editus 1,565 165
paſiphae taurum amauit 3.508,150
paſiphäe è Tauro Minotaurum genuit 2. 592.160
paſithea doloris ſui cauſam Veneri exponit 2.505 48
paſitheam gratiarum vnam iuniorum ſe ſomno in vxorem daturam Iuno pollicetur 1.129.267
paſtinaca piſcis 2.139.463
paſtinaca marina 1.652
paſtinaceus ictus pernicioſiſſimus 2.139. 480
paſtores 1.563,1
paſtores vnde tempeſtates obſeruent 1. 635.1103
paſtores venatores, caprarii formidant furioſam Ino 2.369.260
paſtoris diffugium tumultuante zyphoeo 2.316 65
paralena Inſula 1.680.1092
patareum promontorium 1.666 130. & 71 507
patientem animum fata indiderunt hominibus 1.221.49
patientia 1.261.610
patientia in aduerſis pręſtanda 2.205.640
Qualis pater talis filius 2.276.110
Nihil in humanis patre & matre melius 1.706.130
patris familias officium 1.410 260
pater filio caput [illegible] 2.371.53
Veſtes quibus pater familias ſe munire debet 1.453.535
Nulli ſuus vnquam notus eſt pater 1.26. 215
paterna virtus eximium generoſis naturis calcar 2.241.380
patres manus ad cœlum pro filiis attollẽtes 1.461.248
patrum virtus calcar filiis 2.428.263
Nihil dulcius patria & parentib.1.292.34
Illius immortalis manet memoria quem Mars pro patria fortiter pugnantem peremit 1.710.33
patriæ charitas 2,256 97
Animo forti pro patria & pro liberis moriendum 1.732
peſſimum & morte dignum inter homines pueros à parentibus bene educatos parentes odio proſequi, aut mortem optare 1.708.273
pro patria vita profundenda 2 186.40
pro patria pugnare auſpicium optimum 1.109.243
pro patria mori non indecorum 1.140 496
patroclus 1.405 78.& 141. 2
potroclus Achillem orat vt ſe ſaltem in prælium mittat 1.144.30
Obiurgatio patrocli ad Achillem 1.144. 33
patroclo dat ſua arma Achilles.1.145 64
patroclus filium Amphidamantis iratus in ludo talorum interfecit 1.108.87
patroclus armatur 1.45.250
patroclus indutus armis Achillis fortiter pugnat, Troianos à nauibus expellit & ignem extinguit 1.148.293
patroclus Eurypili vulnus curat 1 105.840
patrocli facinora 1 154.693.& 155.780
pronoum patroclus occidit 1.149 398
patrocli facinora 1.148.393.& ſeq.
patroclus vulneratus & ſemianimis Hectori mortem prędicit 1.156.843
patrocli cum Neſtore colloquium 1.102 642
Neſtor Patroclum hortatur vt arma Achillis induat, ſi forte ſic Troiani metuerent 1.105 795
patroclus ad Achillem reuertitur 1. 138.402
patroclum plorantem interrogat Achilles 1.144.7
patroclum interficit Hector 1.155 816.
pugna acris circa patrocli corpus 1.160. 265.& 162.415.& 164. 543
patroclus mortuus 1.688.36
Cineres fundit ſuper caput Achilles deflens Patrocli mortem 1.168.25
patrocli mortui vulnera lauant Myrmidones, & vngunt 1.172 343
Patrocli cadauer efferunt Menelaus & Meriones 1.167.712
ne Patrocli cadauer putreſcat Achilles metuit, ſed Thetis à putredine ipſum ſeruat 1.177 21
Caput Patrocli palis affigere vo luiſſet Hector 1.170 176.
Patroclus Achilli in ſomnis apparet 1, 208.62

ad parentandum Patroclo Achiui lignatum proficiſcuntur 1.208.108
Rogus Patroclo conſtruitur 1.209 161
Sepulchrum patrocli 1.210.149
Pauper deſiderat poſſeſſiones 1.45.481
Melius eſt pauperem in ciuitate quàm in agris cibum mendicare 1.355.19
Paupertatis vis 1.455.715
Sola paupértas artes excitat 1.586.1
Paupertas ante omnia maximè virum bonum domat 1.706.172
Pax cœlo reſtituta 2.324.655
Peccatorum in parentes vindicta 2.500
Pecuniæ vis 2.182 605
Vius pecunię in ſapientibus 1. 581. 25
Pegaſus Ach. equus 1.146.152
Pegaſi equi mors 2.150 467
Pedæi mors 1.39.69
Pedaſus oppidum 1.76.152
Pegaſus alatus 2.534.163
Pegaſus excuſſit Bellerophontem 2.547 413
Pegaſus alatus equus Bellerophontem excuſſit 2.483 165
Pegaſus quare ſic dictus 1.468.281
Palamidibus hyems hebetat lumen oculorum 2.159.525
pelagon ex fenore Sarpedonis lanceam extrahit 1.48.694
pelamys quomodo capiatur 2.159 527 & pag. ſequenti. Cor vitæ ſedes 2. 272.105
pelaigi 1.669.348
Pelæus 1.61.125.& 1.144.15
peleus lacrymans natum arridet 1 486. 442
pelei ſermo ad Heroas 1.485 569
pelei nuptiæ & epithalamion 2.197.100
pelei oppidum 1.668.161
pelei nuptiarum magnificentia 2.209.130
pelias ad Colchicam expeditionem mittauit Iaſonem fratris ſui filium, vt periret 2. p. 2. linea 16.
pelias Rex 1.479 995
pelias Æſonidem vxorem ducit 1.479. 999
pelle pardi induitur Menelaus 1. 85. 29
pelides mortuus 1.688.16
pelobates 1.416.234
pelopis Inſula 1 670.403
peloris 1.671.468
Pelorus montem pelion iaculat 1.611. 38
pemphredon 1 651
penelope Icarij filia 1.362.562
penelope genus & patriã ex Vlyſſe inquirit 1.372.105. Vlyſſis reſponſio Ibidem
penelope dianę ſimilis 1.370.55
Lectus penelopes lachrymis irrigatus 1. 378.598
penelope Vlyſſem deflet 1.378.604
penelope Vlyſſem mendicum accerſi iubet 1.362.508
penelope dianam precatur 1.380.62
penelope Anthinoo ſuccenſet 1.313 416
penelope timet ne quid accidat filio 1. 265.810
proci penelopes epulantur 1.239.142
penelope Medoni loquitur de procis 1.263
penelope Phæmium alloquitur 1. 238 336
penelopes aduerſus procos dolus 1.241 91
penelope Antinoum obiurgat 1.389 311
penelope iubet arcum dari Vlyſſi 1.389 335
penelope Vlyſſi pręmium proponit ſi arcum tetenderit 1.389 338
Subulcus nunciat penelopæ reditum filij 1.352.338.
Penelope filium domum ſuam reverſum cum lætitia excipit 1.355.36
Penelope increpat Telemachum ob cæſum hoſpitem 1.366.220
Penelope procos inuiſere cupit 1.366. 165
Penelope ancillam arguit 1. 371. 90
Penelope Vlyſſem ignotum ſibique præſentem deſiderat 1.371.126
Penelope hoſpiti Vlyſſi narrat vt procos feſellerit 1.372.135
Penelope ex hoſpite Vlyſſe genus quęrit 1.372.163
Penelope profectionem filij ægrè fert 1. 263.703
Penelope ancillas ſuas arguit, quòd non fuerit præmonita de peregrinatione filij 1.264.730
Penelopę audienti dolores Vlyſſis fluunt lachrymæ 1.373.204
Penelope iubet Eurycleam lauare pedes hoſpitis 1.375.358
Penelope procis certamen proponit 1. 1.384.3
Penelope filio ſuo bene iubenti paret 1. 390.355
Penelope deflet Vlyſſem maritum ſuum 1.390.358
penelope Vlyſſem rediſſe non credit 1. 398.10
penelope lętatur 1.399.33
penelope non credit Eurycleam de nece procorum ab Vlyſſe facta 1. 399. 63
penthesilea armata 2.175.140
penthesilea fulguri ſimilis 2. 175. 153
penthesilea Troianos in hoſtem ducit 2.175.160
Penthesilea leænæ comparatur 2. 177. 313
penthesilea Troianis auxilio venit 2.175. 17
penthesilea Podarcem cædit 2.176.235
Penthesileæ ſtrenuitas 2.178.310
Penthesileæ in Græcos ſuperba comminatio 2.178.323
Penthesileæ fortitudo 2.176.320
Penthesilea turbini ſimilis 2.178.353
Penthesilea comparatur vaccę hortum vaſtanti 2.179.395
Penthesileæ minæ & iactantia 2. 181.550
Penthesileæ cum Achille & Aiace congreſſus 2.181.535
Penthesileæ deliberatio & interitus 2. 182.600
Penthesileæ mors honeſta 2.182.620
Penthesilea pulchra etiam occiſa 2. 182.657
Penthesileæ funus 2.184.783
Penelope ſubdubitans accedit ad Vlyſſe 1.399
Penelope Vlyſſem agnoſcit 1.401.217
Penelope Vlyſſem ſupplex orat 1.401. [illegible]
Penelope depromit Vlyſſis arma certamini procorum 1.381.70
Per circunſtantias agnoſcit Vlyſſem Penelope 1.402.235
penelope narrat Vlyſſi ſuum ſomnium conuertendum 1.377.535
penatibus nunciatur mors Cyzici 1.440. 592
peneleus 1 114. 92.& 1.132.489
peneleus Bœotius vulneratus fugit 1. 165.592
Penelei & Lycaonis pugna 1.148.335
Penetralia nectare, ambroſia, auro & argento plena 1.429.248
pentheus 1.598.10
pentheus polydorum regno priuauit 2. 342.210
penthei domus terræ motu concuſſa 2. 584.35
pentheus Baccho mortem minatur 2. 586.163
Penthei de vino iudicium 2. 589. 78
Pentheus ad ipſas Bacchas orgia celebrãtes peruenit 2.596 145
Pentheus cum arbore in terra deiectus 2. 596.187
Pentheus matri in arbore apparet tanquam leo 2 596 175
Pentheo caput amputatur 2. 597. 218
Peparethus 1 672.511
Pepium offert Hecuba Mineruæ 1.55. 300
Perenon, Aquilæ ſpecies 1. 225. 316
Perdicum cum damis amicitia 2.100. 315
Poſt pericula impietas redit 2.528. 89
Omnibus factis ineſt periculum 1.728. 64
Periclymenus ab Hercule interfectus 2. 580.252
Perimi mors 1.154.695
Perimeda 1.559.16
Certæ periodi regnorum & vrbium, & viciſſitudo omnium rerum 2.295. 475
Periphetis mors 1.142.638
Periphas pręco 1.161.323
Periphantis mors 1.50.842
periuria puniunt furiæ 1.180.260
Periuria amantum non penetrant aures Deorum 1.556.3
Perſephone Plutonis vxor 1.508.3
Perſephones deſcriptio 1.508.4
Perſephone ſola, mors & vita 1.508. 14
Hymnus Perſephones 1. 508. filia Iouis Ibid.
perſeus 1 619.685.& 460.210
perſæ gens potentiſſima 1.679.1055. Ditiſſima Ibid.
perſeus Iouis filius 1.130.310.
perſeus interfecta Meduſa fugit 1.460. 224
perſeus Ariadnē in lapidem mutat. 2.609 664
perſei geſta extenuantur præ Bacchi facinoribus 2.463.47
Perſei arma Meduſæ caput 2.607.560
perſeus & Bacchus reconciliati 2.610 714
perſeus balænam ſuperauit 2.607.507
perſicę terræ incolę 1.680.1068
perſpicacia diuini numinis 1.449 263
Contra peſtem remedia 1.645
petere omni tempore indecens eſt 1. 578.64
petraces lapis 1.515.1
peucentini hilari fluenta 1. 669. 362
phæaces Argonautas excipiunt. 2.75. 993
phæacenſium origo 1.273.3
phæaces pedibus celeres & nauibus optimi 1.287.247
phæaces hortatur Alcinous, vt Vlyſſi munus offerant 1.289.387
phæaces Neptuno infenſo ſacrificant. 1. 327.185
phæaces munera ferunt Vlyſſi 1.325. 18
phæaces Vlyſſi dona afferunt 2.189. 418
phæacenſium optimi Nauſicaam ambiunt 1.273.35
phæaces ſupra omnes periti artis naui-

nauigatoriæ 2.279.107
Echeneus omnium hominum Phæacum natu maximus 1.280.154
Phæaces hortatur Alcinous in concione vt Vlyſſem iuuent 1.283.26
Phæaces nauium conſtructores 1.277.270
Phæacum naues ſenſiles ſunt 1.291.559
Phædon rex 1.374.268
Phemius muſicus Vlyſſem ſupplex precatur 1.396.344
Phemio muſico parcitur 1.396.355
Phemius canit reditum Achiuorum ex Troia 1.238.325
Phænagora 1.672.552
Phænops 1.161.312.& 165.583
Phaëton viribus & robore boues omnes ſuperans 1.596.139
Phaëton in Eridanum cecidit 2.543.93
Phaëton à Ioue fulminatus 2.435.235
Phaëton adſcendit currum 2.546.309
Phæiti mors 1.38.43
Phalangia 1.651
Phalangij genus ibid.
Phalcem Antilochus ſpoliauit & Mermerum 1.131.513
Phaneta 1.480.16
Pharetra 1.391.2
Phariæ oræ 1.647
Pharmacum Helenæ diſcutiés triſtitiam 1.256.220
mare Phirium 1.665.114
Phauruſij 1.667.215
Phemius muſicus 1.351.265
Phelydes 1.148.313
Phegeus Daretis filius à Diomede occiditur 1.28.18
Pheræ oppidum 1.76.151
Phereclus nauium fabricator 1.689.60
Phereclì mors 1.48.59
Pheruſa 1.168.43
Phylas 1.146
Phidas 1.123.691
Phidippus 1.20.678
Eumolpus Philammonides 1.593.107
Phileta 1.568.40
Philinus 1.570.119
Philœtio mandatur cuſtodia ianuæ 1.388.248
Philoctetes Æneam ſagitta petens Medontem traiicit 2.178.470
miſerabilis Philoctetæ ſtatus 2.260.355
lingua Philomelæ à Tereo reſecta & vitiata 2.386.78
Philoctetes claudicans 2.261.445
Philœtius 1.381.185
Philœtius dolet propter heri infortuniũ 1.382.202
Philoſtorgia 2.296.530
coniugalis Philoſtorgia 2.124.535
Philyres 1.675.766
Philyræ thalamus 1.544.118
Phlegij contumelioſi 1.421.278
Phineus perdit ſuos natos 1.489.668
Phœbus Latonæ filius 2.369.215
Phœbi ignes 1.645
Phœbus iaculator 1.419.121
Phœbus Atymnium amauit 2.486.26
Phœbus Troianis fauet 1.183.39
Phœbus odit eum, qui Deli obliuiſcitur 1.542.9
Phœbus Cyrenen amauit 2.346.515
ex Phœbo lyram pulſantes 1.536.79
Phocaici receſſus 1.64.26
Phœbi contentio cum Neptuno 2.524.84
Phœnix equitator 1.146.196
Phœnix iuuenes exhortatur 2.211.295
Phœnicis lamentatio ſuper interitum Achil. 2.202.460
Phœnix ſenex 2.164.555
Phœnix apud Achillem cubuit 1.84.656
Phœnix dux legationis ad Achillem 1.77.168
Phœnices primi nauigatores 2.677.907
Phœnicum ſitus 1.677.905
Phœnicia inſula 1.541.20
Phœnicis verba ad Achillem 1.80.434
Phœniſſa Eumęi mater ſplendidorum operum perita 1.345.418
Phœnixanis 2.560.401
Phorbantem maximè Troianorum Mercurius diligebat 1.131.490
Phoca 2.130.686 eiúſque natura ſequenter
Phocæ piſces 2.126.406
Phocæ quomodo capiantur 2.168.375
Phorcynis portus deſcriptio 1.316.95
Phorcys 1.159.217 & 1.21.862
Phorcyna occidit Aiax 1.161.312
Phraſidamus & Antigenes Cereri ſacrificia faciunt 1.568.3
Phraſidamus & Antigenes Lycopis filij 1.568.4
Phrontis Nauclei obitus 1.250.279
Phrixus Nepheles filius per mare incolumis venit 2.372.102
ſerò ſapiunt Phryges 2.186.90
Phrygij tauri 2.96.90
Phylaci mors 1.52.35
Phyleus 1.140.530
Phyleus Augiæ filius 1.594.55
Phylides 1.180.239
Phyllis maritum lamentatur 1.685.210
Phylides Meges 1.123.692
Phylides Pedæum interficit 1.39.69
Phyllirides Deos precatur 1.486.449
Phyſeus & Neæthus fertiliſſimi agri 1.563.23.
Phyſignatus 1.413.16 dux ranarum ibid.
Phyſignatus reſpondet muri 1.414.67
Phyſignatus murem defert in ſuam domum 1.414.75
Pyſſalus piſcis 2.121.367
Pia in parentem fortitudo 2.189.245
nefas Picas cum luciniis certare 1.567.141
Pidytis Percoſij mors 1.51.30
Pietas in parentem 2.237.45
Pietas erga mortuos 2.238.150
Pietatis felix ſucceſſus 2.281.153
Pietas in parentes homini tutiſſima virtus 2.573.150
ad Pietatem erga Deos hortatio 1.450.332
Pietas fraterna 1.233.457
Pindarei filia 1.377.518.& 380.66
filia Pindarei Itylum per inſanias interfecit 1.377.523
Pindari puellæ arripiuntur ab Harpyis 1.380.77
traduntur Erinnybus ibid.
Piorum liberis bona eueniunt, impiorum verò non 1.598.31
luſus Pilæ 1.288.471
Pilij 1.18.592
Piper 1.663.408
Piratę in Delphines 2.591.163
Piratæ Tyrrheni in Delphinos verſi 2.587.241
Pirethrum 1.650
Piræus Teoclymenum ſuſcipit 1.384.374
Pirithous 1.129.318
Pirithous centauros debellauit 1.21.742
Piræus Theoclymenum hoſpitaliter excipit 1.347.545
Pinus & ſuſurrus dulcis eſt ad fontes canens 1.557.1
Pirum Thoas occidit 1.37.526
Piſander à Menelao perimitur 1.111.600
Piſandrum Antimachi filium interficit Agam. 1.95.122
Piſcator ventum debet obſeruare 2.143
Piſcatorum labor & diuitiæ 1.586.14
paupertas Piſcatoribus amica 1.586.16
Piſcatio difficilis 2.121.53
Piſcator ad quem ventum debeat pandere vela 2.141.67
Piſcatio veſpertina optima eſt tempore autumnali 2.143.50
Piſcatores 1.586.1
Piſcator aureum piſcem piſcatur inter ſomniandum 1.587.52
Piſcator cuiuſmodi eſſe debeat 2.143.30
Piſcandi ratio 2.121.55
Piſcis vnicam viam non inſiſtit 2.121.53
Piſcis robuſtior imbecilliorem vorat 2.132.45
Piſces marini qui terram frequentent 2.116.195
Piſces qui in medio maris agere amant 2.122.177
Piſces quidam quomodo capiuntur 2.148.400
Piſces ſibi in ulcem pabulum ſunt 2.163.55
Piſces qui in gurgitibus manent 2.122.145
Piſces in flumine comburuntur 2.456.267
Piſces ſine ſemine procreati 2.131.463
qui Piſces volent per aërem 2.126.432
Piſces amphibij 2.124.282
Piſces ad flammam accurrunt 2.161.645
Piſces capiuntur ad faces 2.161.643
Piſces capiendi ratio 2.161.650
Piſcium varia ingenia & indoles 2.126.440
Piſcium robuſtiſſimi imbecilles vorant 2.163.53
Piſcium abundantia 2.563.32
Piſcium inimicitia 2.132.43
Piſcium varia pariendi genera 2.128.585
Piſcium arma quibus ſe tueantur 2.131.50
Piſcium variæ ſpecies 2.124.305.&c.
Piſandrus 1.146.193
Piſidarum ſolum 1.676.858
Piſenor præco ſumma prudentia præditus 1.240.38
Piſinoe offert ſe Cadmo famulam 2.334.163
Piſiſtratus & Telemachus à Menelao diſcedunt 1.342.216
Piſiſtrati erga peregrinos humanitas 1.246.36
Pithus in dolium mutatus 2.457.133
Pithaniſſa Semeles famula 2.362.191
Pix 1.661.574
Placabilitas exemplum 2.184.770
Platanus 1.650
Pluto inferorum Rex expauit ob tumultum à Diis excitatum 1.476.850
Pluto fraude cum Melinoe congreditur 1.18
Pluto Proſerpinam rapit à matre 3.477
Pluto Tantali mater 2.621.728
Pluto odio habetur, quia implacabilis,

Tttt

& indomitus 1.76.158
Pluto ſibi & ſuis regnis timet quòd terra & aquæ concuſſæ fuiſſent 1.184.56
Pluto ſortitus eſt caliginem obſcuram 1.135.190
Plutus 1.573.19
Pocillator poculis miniſtrat 1.369.423
Poculi deſcriptio 2.187.137
inter Pocula multa amica pollicebantur Græci, ſed in bello nihil præſtabant 1.69.230
Hormini Pocula 1.661.601
Poculum obliuionis 2.599.357
Podarches 1.20.704
Podarge harpyia equa 1.146.150
Podalirius ſanitati reſtituit Philoctetem 2.262.460
Podalirius medicus 1.105.831
Podalirius fratris necem vlciſcitur 2.233.457
Podalirius 1.20.731
Podalirij luctus & deſperatio 2.236.17
Podes filius Ectionis à Menelao occiditur 1.165.575
Pœna fatalis 2.262.490.& 287.555
Poëtæ Muſarum famuli 1.444.100
Poëta Pimpleam non canens Muſam 1.542.7
in Poëtas βερνηλόγυς epigramma 1.555
dij Poëtas honorant 1.581.20
in Polas vrbem Colchidis epigramma 1.514
Polites Aſcalaphum mortuum è prælio ſubducit, & in vrbem euehit 1.120.531
Polites 1.224.150
Pollux in lapidem mutatus 2.463.80
Pollux in certamine confirmatur 1.589
Pollucis & amici pugna 1.589.85
Pollux amicum lædit 1.589.103
Pollux ſerenitatis autor 2.485.252
Polium montanum 1.645
Polydamas 1.171.424 & ibid.448
Polydamas Panthoedes 1.171.448
Polydamas criminatur Parin 2.187.80
Polydamas Hectorem obiurgat 1.123.725
Polydamas Prothœnorem interficit 1.151.448
Polydamantes 1.94.57
Polydamantis conſilium de petenda vrbe 1.171.243
Polydamantis conſilium de reddenda Helena 2.186.45
Polydamantis conſilium 2.163.10
Polydamantis conſilium de foſſa transeunda 1.106.60
Polydora 1.146.275
Polydorus Cadmi filius 2.597.264
Polydorus Cadmi & Harmoniæ filius 2.342.207
Polydori mors 1.189.407
Polymela 1.146.180
Polymelum Argeadam Patroc. interficit 1.150.417
Polyphemus Neptuni filius 1.238.70
Polyphemus Galateæ amator 2.551.315 & 574.9
Polyphemus iratus aduerſus Vlyſſem verticem montis abrupit 1.299.481
imprecatur Vlyſſi Polyphemus 1.299.527
Polyphemus aduenas interrogat 1.295.252. Vlyſſi reſponſio ibid.
antrum Polyphemi 1.294.183
Polyphemi in currendo velocitas 2. p.3. l.180
Polyphemo iacenti ob merum ſeruitur oculus 1.297.383
Polyphemi remedium contra vulnera amoris 1.574.18
Polyphemus Neptuni filius 2.551.260
Vlyſſes cum ſocijs ſuis procumbit ad genua Polyphemi 1.295.265
Polyphemus Arietem ſuum alloquitur 1.298.445
Vlyſſes multi Polyphemi pecoribus acceptis nauigat 1.298.468
Polyphemi verſutia erga Galatheam 1.574.35
ſummi amoris in Polyphemo ſigna 1.575.54
Polyphemus de matre conqueritur 1.575.64
Polyphemus cantu paſcit amorem 1.575.78
aula excelſa ad antrum Polyphemi 1.294.185
Polyphemi deſcriptio 1.294.190
Polyphemus Cyclopas aduocat 1.297.398
Polyphonus 1.416.210
Polypœtes Perithoi filius 1.107.129
Polypœtes Aſtyalium interficit 1.51.29
Polypœtes Damaſum & alios multos occidit 1.108.182
Polypœtes 1.219.836
Polypœtes 1.21.740
Polypi coitus 2.128.536
Polypodes & Phocæ nigræ 1.418.77
Polyporum aſtutia 2.135.234
Polypus coitu perit 2.128.545
epigramma in Polypum 1.554
Polypus vnde ſic dictus 1.554.6
Polypus quomodo capiatur 2.136.265
Polypus 2.124.305
Polyxenæ decollatio & funus 2.301.315
Polyxenæ ad aram ductæ eiulatus 2.301.255
Polyxenus 1.19.623
Polyxo mater Actorionis 1.550.79
Poma montana 1.566.94
Poma amoris munera 1.561.120
Pompili piſces quomodo capiantur 2.158.455
Pompilus piſcis 2.123.186 eiúſque deſcriptio ibid.
Pontus ſiculus 1.665.85
Pontus ſiculus vſque ad Iapygiam terram expanſus 1.665.90
columnæ ad Pōtum Ibericum Europam a Lybia diuidentes 1.665.72
Pontus Ibericus Europę & Libyæ initium 1.665.70
Pontus Ibericus Lybiam ab Europa diuidit 1.665.71
quæuis Portio æqualis diuiſa duo circū ſecat aſtra 1.627.543
Pontus bimaris 1.666.156
Ponti tractus in Siculam terram 1.665.103
Populus eſt ſicut fluctus maris & commotio ſeu agitatio ſegetum 1.12.144. & 1.13.206.& 1.16.394
Populi qui Amphitryonem ſequuti ſunt 1.457.25
Populus in nemore Cereris cœlum cōtingens 1.549.37 abſciditur ibid.
Poſſeſſiones deſiderat, quicunque pauper eſt 1.45.481
Poſteri aliquando peccata patrum luunt 1.458.78
ſumma Potentia Iouis 1.74.24
cum Potentioribus non contendendum 2.434.322
Potio ad ſitim ſedandam 1.101.637
Poti amuleta 1.654.4
duæ ſunt Potus labes 1.716.835
poſt Potum itur cubitum 1.252.395
qui modum Potus præterit, non eſt mentis compos 1.711.410
multi cibi & Potus ſunt ſodales 1.423.87
Præco iuſſu Agamemnonis vnumquemque Græcorum ad concionem vocat ſine ſtrepitu 1.74.10
Præcones omnes numero multi ad naué adſtant 1.483.228
Præconum vnuſquiſque dona affert Penelopæ 1.317.290
duo Præcones tubâ clangentes belli ſtrepitum 1.416.200
Præcones cum Iaſone in Colcos profecti 1.482.110
Præcepta & monita contempta 2.286.520
Præclarum ſi vir bonus in prima acie occidat pro patria pugnans 1.732.1
Præco Medon 1.396.355.& 373
Prædæ intentus eſſe miles non debet, ſed hoſtem perſequi 1.66.12
Præda opima Neſtori fuit, cùm Alideſes debellauit 1.103.676
ſeipſum Prædicare, puerile 1.192.450
Præmia pugilatus 1.213.310
infœlix Prælium cum ciconibus 1.291.47
Præceps Boream portendit 1.632.892
Præſagium Cadmi & Harmiones metamorphoſeos in ſerpentes 2.585.116
Praſſæus 1.416.250 egregius inter mures iuuenis ibid.
Praſſiphagus 1.416.259 Cniſſodioctes ibid.
Pratum herboſum animarum domicilium 1.404.13
Praxitelis opus 1.566.105
Preces Hecubæ, & Troianarum mulierum ad Mineruam 1.55.304
Preces Neſtoris 1.138.371
Precatio breuiloqua 1.281.150
ad opus accede Deos vt id perficiant precatus 1.716.49
Precum proſopopœia 2.263.305
Priamus Memnoni propinat 2.187.157
Priamus Caſſandræ minatur 1.694.409
Priamus blandis hoſpitem ſermonibus conſolatus 1.692.275
Priamus Helenam ad ſe vocat vt de quibuſdam Græcis quos videbat, interrogaret 1.25.160
Priami affectio 2.174.72
Priami filij quinquaginta 1.227.494.& 224.149
Priamus & Hecuba Hectorem orant, ne cum Achille congrediatur 1.200
dona Priami ad Achillem pro Hectoris cadauere 1.223.227
Priamus Achillem conuenit 1.227.477
currum Priami filij ipſius præparant 1.214.265
Priamus Achilli deprecatur 2.160.41
Priami conſilium de expectando Memnone & defendenda patria 2.186.50
Priamus Deo ſupplicat pro Troum & Pentheſileæ ſalute 2.176.180
Priamum præco vocat ad exercitum ad fœdus ferendum 1.26.242
antequam precetur manus lauat Priamus 1.224.302
oratio Priami ad Iouem 1.224.308
Priamus vxori mandata Iouis refert, & illa diſſuadet 1.223.194

Priamus

Priamus militibus portas aperire iubet 1.195.326
Priamus quærit quem in finem ſit fabricatus equus 1.691.281
Priami exitus 2.251.220
decollatio Priami 2.291.242
Priapus Daphnin interrogat de ſuo miſero ſtatu 1.558.80
Priapus generator dictus 1.602.4
Priaſus dux 2.398.520
Priaſus patriam reliquit diluuium vitans 2.398.517
Priaſi in patriam reditus 2.398.536
Princeps vnus eſto & rex vnus 1.13.205
Principatus multorum non bonus 1.13 204
Principium & finis, omnibus maximum 1.501.42
bonus Princeps charus populo 2.202 425
Primogeniti ſuffimentum ſmyrnam 1. 503
hymnus Primogeniti & eius deſcriptio 1.503.1
Proborum mala ſunt bona improbis 1. 708.288
Proci amore capiuntur ob Penelopæ pulchritudinem 1.366.210
Procorum tumultus 1.264.769
Proci voraces 1.352.315
Proci indulgent genio abſente Telemacho 1.244.300
Proci parant nauem ad inſidias Telemacho ſtruendas 1.264.780
Proci aduerſus Telemachum enauigant 1.265.785
Proci ſtruunt inſidias ad occidendum Telemachum 1.263.668
Proci Telemachum deridet 1.384 378
Procorum voracitas 1.384.348. luctus ibid.
nauigant Proci cædem Telemacho meditantes 1.265.843
Minerua cœlites alloquitur 1.266.7
inſidiantur Proci 1.352.343.redeunt ab inſidiis ibid.
Proci dolent quòd Vlyſſes arcum tetenderit 1.390.411
Proci Theoclymeni portenta rident 1. 384.350
Proci ſiniſtro omine à Telemachi cæde deterrentur 1.382.243
Proci arcum tendere nequeunt 1.387.185 viribus impares ibid.
Procorum tumultus 1.369.406
Proci Vlyſſem increpant 1.391.26
inſtruitur domus aduentui Procorum 1. 381.57
Proci conuiuium parant 1.357.180
cauillæ Procorum in Telemachum nauigaturum 1.244.324
Proci ſuccenſent Antinoo quia malo Vlyſſem percuſſerat 1.361.485
Proci præmium proponunt victori 1.364 46
Proci tumultuantur 1.390.360
Vlyſſes Procis ſe manifeſtat 1.391 35
Vlyſſes in Procos ſe armat 1.393.123
Procorum cædes 1.393.117
exoritur tumultus ob cædem Procorum 1.410.415
Mercurius Procorum animas ad inferos deducit 1.404.10
Procion ſub geminis lucens 1.625.449
Procraſtinatio damnoſa 1.451.410
Prodigalitas procorum 1.332.90
Prodigium 1.109.200
Prodigium interpretatur Polydamas & conſilium dat 1.109.211
Prœtus Bellerophontem in Lyciam mittit cum literis exitialibus 1.53.167
Prometheus 1. 66.200
Prometheus vates 2.5.357
Prometheus vnde natus 1.472.50
Prometheus nectar potius quam ignem dijs furari debuit 1.355.60
Promethei & Iouis colloquium 1.472.55
Prometheus ligatus 1.472.520
Prometheus ab aquila laceratus 2.323 575
Prometheium pharmacum inuulnerabilem reddit 2. 2.543
Promontorium arietis frons dictum 1. 666.154
diuina Protectio pietatis 2.195.325
Proteſilai mors 2.185.813
Proteſilaus 120
Proteruia potentum 1.449.275
Proteus 1.5.1.51
Proteus captus à Menelao 1.266 450
Proteus Magnetum Dux 1.21.755
Proteus diſparet 1.261.569
Protei variæ formæ 2.580.234
Proteus in arborem 2.588.236
Protei ſuffimentum Styracem 1.507.eiuſdem deſcriptio ibid.
omnia natura Proteo repoſuit 1. 5.7.5
Prothyreæ hymnus 1.502.1
eius deſcriptio per circunſtantias ibid.
Prothyreæ ſuffimentum Styracem 1. 502
Protonoe Orontis coniux 2.518.80
Protonoe marito ſuo commori cupit 2. 557.204
Proſerpina Siciliam ſubiit 2.360.127
Proſerpina vbi fuerit occultata 2.396 135
Proſerpinæ cuſtodes duo dracones 2.360. 140
omnes dij Proſerpinam ambiunt 2.347. 373
diuina Prouidentia res mortales gubernantur 2.153.505
ille amés qui ignarum Proximum ſuum exiſtimat 1.707.222. æquè omnes varia ſciunt ibid.
Prudentia prima Iouis vxor 1.477.885
Prudentia ex alienis malis 2.254.461
homines Prudentiam negligunt, ſtatimque veterem ſcientiam damnant 1. 521.62
Prudens & conſulta ſenectus 2.219.165
potior eſt viri Prudentis admonitio quam aurum 1.523.1
tellus Pſamateia 1.692
Pſamate Phoci mater 1.479.1004
Pſegma 1.649
Pſicharpax vlciſcitur ſocios demortuos 1. 416.230
Pſicharpax filius Troxartæ 1.413 21
Pſillotrum 1.652
ſubmergitur mari à ventis Pſyllus 2.396 390
Pſeleaticum vinum 1.569.65
Ptolemæus Rex 1.578.22
laudatio Ptolemæi 1.581.1
Ptolemæus inter primos & vltimus & medius celebratur 1.581.3
Lagides Ptolemæus dictus 1.581.15
Ptolemæi imperium 1.583.85
Ptolemæus homini libero quam optimus 1.578.19
Ptolemæus omnium hominum præſtantiſſimus 1.5.2.4
Ptolemæus Berenices filius 1.583.57
aurea Ptolemæi domus 1.582.15
Ptolemæus valde amauit coniugem 1.583. 39
Pternophagus rex interficitur 1.416
Pternotrocta 1.413.29
Pudor mendico non bonus 1.359.352
à quibus Pudor exulat in eos facilè ſe ſumpſit malorum omnium nutrix protertuia 1.445.159
Pudor viros valde lędit, atque iuuat 1.221. 45
Pudicitiæ Draco cuſtos 1.407.80
Puellæ dabit dona amicis 1.567.277
Puellæ arma 2.571.177
Puellæ non tam munera, quàm formam amatoris reſpiciunt 2.571.182
Puellæ nihil æquè cupiunt, quàm ſe formoſas haberi & laudari 2.571.58
in Puerum epigramma 1.555
Pugna grauis 2.197.480
Pugna Pſylli cum ventis 2.3 6.395
Pugna Ambroſiæ cum Lycurgo 2.441.5
Pugna circa Alcathoi cadauer 1.102 496
Pugna grauis, & variæ cædes 1.140. 514
Pugna Græcorum & Troianorum ad murum 1.106.1.&1.109.251
ingens Pugna 474.673.110
Pugna in Hydaſpe 2.452.20
Pugnæ inclinatio 2.293.517
Pugilatus certamen 2.21.285
Pugnæ alternans eſt victoria 1.149. 562
Pulchritudo neglecta ſæpe gratior 2.570. 75
Pulchræ formæ deſcriptio 1.409.215
ob Pulchritudinem fœminæ ſunt inuidæ 1.699.37
Pulli ex gallo prognati pedunculos quærentes & pipientes pluuiam portendunt 1.633.960
Puluis ingens & perplexa pugna 2.275. 145
Pulybatea 1.456
Punici mali gemina 1.652
per quæ quis peccat per ea Punitur 2. 267.140
Populorum miſeriæ 2.124.650
Purpura quæ occaſione nata 2.598.308
Purpura olim ſolorum regum veſtimentum 2.558.35
Purpurea regum veſtis 2.584.54
Pylartes 1.154.690
Pylartem vulnerat Aiax 1.100.491
Pylæmenis 1.22.751
Pylæmenis mors 1.46.576
Pylus 1.206.151
Pyra Bacchica 1.659.355
Pyraſum vulnerat Aiax 1.160.491
Pyrechmem Patroclus interficit 1.148 280
Pyrem interficit Patroclus 1.159.416
Pyrenæus mons 1.6.8.288
Pyrethrum 1.653
Pyrethri radix 1.661.130
Pyrrha Megaræ ſoror 1.610.55
Pyrrha dolore conficitur propter Iphiclum virum ſuum 1.610.14
Pyrrhi animoſa reſponſio 1.283.197
Pyrrhicus Corybantum dux 1.400.360
Pyrrhus improbus 1.597.610
Pythius vnde dictus Apollo 1.425.375

Q

Quies moderata 1.454.605
Quies noctis comes 1.695.491
coætanea Quercus 1.543.81

R

Rabiei inſignis deſcriptio 2.371.15
Radices contra morſus venenatos 1.650
Radicum mori vſus 1.655.68
Radij obſcuri ante Auroram pluuiam portendunt 1.631.8.6
Rana 2.135.85
Rana ex mure genus quærit 1.415.24
Ranæ bellaces 1.417.256

veſtes conficiunt Ranæ 1.415.151
earundem clypei ibid.
Ranæ arma ſumunt 1.415.160
Ranæ coaxantes, vlulans bubo, tempeſtatem denotant 1.633.948
Ranæ calliditas 2.133.100
ſumma clades Ranarū & murium 1.416 109
Ranarum & murium bellum vno die perfectum 1.417.290
Ranarum mentes turbantur ob denunciatum bellum 1.415.144
Ranarum conſilium bellicum 1.415.174
Ranarum & murium victus 1.413.33
carnis Ranarum vſus 1.662.573
à Rapinis dehortatio 1.449.316
Raphanus 1.660.430. eius vſus ibid.
Regem virum priuatum placare non eſt vituperabile 1.179.181
Reges iraſcuntur cùm quid mali ipſis prædicat vates 1.2.106
ex Ioue Reges 1.536.80.& 1.466.97
Regibus ſuum decreuit ordinem Iupiter 1.536.81
Religio ſeruanda 1.456 740
Remedium aduerſus ferarum morſus 1.646
Remedium ad ſomnum 1.646
Remora naues detinet 2.528.167
Reptiles homines perimentes antidoti peſtibus 1.645 3
Reptilia quamplurima 1.649
varia Reptilium genera 1.646
Rerum optima ſeries à Deo conſtituta 2.126.410
Rhadamantes 1.130.522
Rhea 1.471.470
Rhea mater Iouis, Nept. & Plut. 1.135 186
Rhea corpus Iouis filij aqua purgat 1.535 32
Rheæ hymnus & eius deſcriptio 1.505.1
Rhea mater Deorum & hominum 2.505 8
Rhea Bacchum miratur 2.368.180
Rhea colligit exercitum Baccho 2.399.1
Rheæ luctus 1.471.467
Rhea heroibus ſecundum immittit ventum 1.489 622
Rhea dat amethyſtum Baccho contra ebrietatem 2.390.375
vaticinium Rheæ de India ſubiuganda 2.529.409
Rhea Iouem Nedæ nymphæ in receſſum Cretenſem ferendum committit 1.535.34
mons ſceptro à Rhea percuſſus effundit magnum aquæ fluxum 1.535.30
Rheæ ſuffimentum aromata 1.505
Rhebus 1.676.794
Regis Priami deſcriptio 1 54.240
Rheſus 1.106.20
Rheſus rex filius Eionei 1.91 435
Rheſus flumen 2.328.129
equi Rheſi 1 91.417
Rheda Stolones vehebantur 2.403 147
Rhenus æliti partus index 2.594.58
Rhenus fluuius 1 668.295
Rhenus imber, Inceſti concubitus vindex 2.453
Rhenum 1.668.298
Rheſi mors 1 92.495
Rhigmi mors 1.190.485
Rhinoceros 2.103.550
Rhodij 1 19 654
Rhodius flu. 1.106.20
Rhodus 1.671.504
mons Riphæus & Calpius à Cimmeriis ſolem auertunt 1.496.1121
Riſus Iunonis externus 1.134 100
Riuales ſuos coriuales exſtimant 2.574 395
Rogus Hectori conſtruitur 1.238 781
Roma omnium vrbium mater 1.669 355
Roma opulenta ſedes 1.669. 355
imperium Romanum 2.328.193
Roſa Veneri ſacra 2.386.108
Roſæ & Serpillum Muſis dicatum 1.602 1
Roſtra Argus ſtellatæ 1.629.686
Rubeta 1.662.575
Rubi, tribuli 1.564.57
ſi Rubor aliquando ſoli incidat aut nigreſcat, pluuiam portendit 1 631.835
Rupes canibus reſpondet 2.345.460
Ruſtici ebrij Icarium opprimunt 2.601 114
Ruſtici Icarium poſtquam occiderant, ſepeliunt 2.601.144
Ruſticorum arma 2 601.110

S

SAbæ 1.681.1142
Res Sacræ reuerenter tractandæ 1.455 721
Sacrificaturi manus lauabant 2.337.355
Sacrificium bonis quinquennis offert Agamemnon Ioui 1.63.313
Sacrificium Tireſiæ 2.515.14
veteres Sacrificaturi luſtrabantur 1.5 312
primi Sæculi deſcriptio 1.446.109
Sæuus aper 1.601.15
ferreum Sæculum 2.427.172
quartum Sæculum iuſtitia & bellica fortitudine inſignitus 1.447.155
infima omnia ſub ſagittario occidunt 1.629.625
Sagitta cupidinis vrens Leandrum & Heronem 1.698.21
Sagittæ amoris omni telo grauiores 2.411.338
certamen Sagittarum 1.219.849
Sain 1.649
Salamandræ morſus 1.652
Salamis & Æginæ oppidum 1.671 512
Saliorum hymnus 1.509
Saliorum deſcriptio ibid.
Saliorum ſuffimentum thus 1.5:0
Salij ſacrificiorum authores 1.510.6
Salix 1.645
Salices frugiperdæ 1.307.509
Salmonium promontorium 1.665.110
Salpæ piſces quomodo capiantur 2.148 415
Saltantibus conſtituitur certamen à Baccho 2.431 115
Saltatio 1.188.378
Saltatores & tripudiatores in genere malorum & improborum hominum recenſentur 1.224.260
Saltus certamen 2.214.465
Saluiæ vtilitas 1.646
Salus eſt in manibus non in manſuetudine belli 1.143.741
ager Salydonis 1.82.573
Samatrum ſitus 1.668.305
Samnis ager 1.580.127
Samnites 1.669.375
Samus 1.672.525
Samus Thracia 1.672.526
Samus hoſpitio fouit Homerum 1.554.1
ex Samo ſyluoſa conſpiciebatur tota Ida & Troia, & naues Achiuorum 2.113 11
Sicelides Samius 568.40
ſine Sanitate hominibus omnia inutilia 1 417.9
Sanitatis ſuffimentum, mannam 1.517. eiuſdem deſcriptio ibid.
Sangarius 1.490.711
pluit Sanguis 1.94.83
in Saonem epigramma 1. 55
Dico Saonis pater ibid.
Sapientiâ bella proſperantur 2.244 550
vir Sapientia præditus præſtantior eſt robuſto 1 724.123
Sapiens vnus Deus & omnifariam diues 1.721.49
in nihil Sapiendo iucundior vita 1.592. 286
Sapientis eloquentiæ vis & effectus 2.205.643
Saphyli mors 2.429.327
Sardinia 1 542.28
Sardonium mare 1.665.81
Sardonius viſus 1.439 305
Sardinia 1.671.458
Sargus quomodo capiatur 2.156.310 & 157.375
Sargus 2 10.458
Sargus & Coſſyphus piſces pluris vxoribus delectantur 2 117.510
Sarpedon 1.107.100.& 131.425.& 23. 876
Sarpedon Iouis & Laomadiæ filius 1.54 199
Sarpedon præſidium Troiæ 1.132.549
Sarpedon Glaucum ad prælium hortatur 1.1.0.310
Sarpedon cum Patroclo congreditur 1.490 426
ſcutum Sarpedonis 1.110.294
Sarpedon Hectorem obiurgat 1.44 470
Sarpedon Tlepolemum interimit 1.47 656
Sarpedonis facinora 1.11 398
Sarpedonem in murum concitat Iupiter 1.110.292
Sarpedon muri pinnam abrumpit 1.111 396
pugnatur acriter circa Sarpedonis cadauer 1 152 562
Sarpedon à Patroclo interficitur 1.151. 480
vt Sarpedoni parentandum curet, Iupiter iubet Apollini 1.153.665
Sarpedon vulneratus Hectoris opem implorat 1.48 684
Satietas eſt omnium rerum 1.122.636
Satnius Enopides ab Aiace vulneratur 1.131.442
Saturnus imbrifer 2.349.90
origo Saturni 1.446.137
Saturnus omnes mundi partes habitans 1.505.8
Saturnus Beroen vrbem cōdidit 2.573.70
Saturnus lapidem pro filio deuorat 2.463. 72
Saturnus ſuos filios deuorauit 2.444 249
Saturnus patri genitalia amputauit 2.357. 225
Saturnus caſtrauit patrem ſuum 2.385. 43
Saturnus in Tartarum à Ioue miſſus 2.460.237
Saturnus Cyclopes genuit 1.466.139
Saturni canis ingens 1.675.789
omnia diuiſa ſunt trifariam tribus Saturni filiis 1.135 188
Saturni ſuffimentum Styracem 1.505
Saturni leges 1.548.100
Saturni cum Ioue certamen 2.427.230
Saturni hymnus & eius deſcriptio 1 505.1
Saturnus Deorum pater ibid.
tres Saturni filij Iupiter, Neptunus, & Pluto 1.135.186
Satyrus ſemiequus 2.403.265
Satyri ludunt in aëre 2 373.145
Satyri piſces manibus captant 2.373.156
Satyri ſunt leones extra, ſed in bello

ſunt

ſunt lépores 2.461.318
Satyri in vindemia occupati 2.150.340
Satyrus minister Bacchi 2.427.200
Satyrorum deſcriptio 2.444.214
forma Satyrorum 2.40.133
Satyri caudati 2.401.140
Satyri ebrij 2.390.377
Satyrus dorſo leænæ inſidens 2.4 1.23
Sauramotæ bellicoſi 1.674.654
Scabellum Penelopes 1.370.60
Scalæ equi Troiani 1.689.90
Scamander flu. 1.106.21
Scamandrius Hectoris filius, ſeu Aſtyanax 1.57.400
Scamandrius bonus bonus venator 1.28 49
Scamandrij mors 1.38.49
Scammonia 1.661.484.& 1.662.564
Scarus quo modo capiatur 2.151.50 & 60.&c.
Scarabei ficuum voraces 1.566.115
Scari piſcis natura, ſolus piſcium edit vocem 2.122.135
Scarus piſcis 2.152.40
Scelmis primus certatorum 2.534.290
Scelmis anteuertitur ab Erechtheo 2.535 328
Scelmus natat cum Tauro in Hydaſpen 2.454.15
Sceptrum regum eſt à Ioue 1.76.99
Sciæna piſcis 2.161.615
Schæneus & Leucon Athamãtis & Themiſtus filij 2.370.313
Schedium Iphiti filium Aiax interficit 1.161.306
Schedij mors 1.140.515
Scodri 1.681.1143
Scolopendra piſcis venenatus 2.138.423
Scolopendria 1.650.& 1.651
Scombri piſces quomodo capiantur 2.150.577
Scombri & thunni quomodo capiantur 2.151.591
Scopuli Pallatides 1.547.43
Scoronis montes ſcopuloſi 1.647
Scorpius lapis 1.519.1
Scorpij 1.615.403
Scorpius acumine percutit 1.645
Scorpius piſcis 2.122.170
Scorpionis ſpecies 1.651
Scorpius calcẽ Orionis pungit 2.317.343
accedente Scorpio Orion ad terræ extrema fugit 1.628.646
Scutum Eurypili continẽs res geſtas Herculis 2.219.200
Scutum Æaci 2.281.5
Scylacei interitus memorabilis 1.165 150
Scylla à Cyrcẽ deſcribitur 1.319.73
Scyron Enyei oppidum 1.84.664
Scyrus 1.672.421
Scytala 1.648
Scytalã Amphisbænæ ſimilis 1.648
Scytalæ deſcriptio 1.648
Securibus & bipennibus cominus pugnant Græci & Troiani 1.143.711
Seditionis effectus 2.183.710
Sedulitas 2.300.195
Selga 1.677.860
Semele 1.130.313 & 4.512.2
Semele ſe in Aſopo abluit 2.356.173 & 1.188
Iupiter vidit natantem Semelem 2.357 198
Semele poſcit Iouem fulmina 2.363.187
Semele ſuperbè ob fulmen ſibi promiſſum loquitur 2.365.177.& 369.205
prodigium ſuper concubitu Semeles 2.356.140
Semele grauida partu non maturo 2.362 200
Semele Bacchi mater 2.347.563
Semele combuſta 2.365.400
Semele in cœlum ſublata 2.365.410
Semele ſcutica agitat mulos 2.356 137
Semeles ſuffimentum Styracem 1.512
comparatur cum Minerua Semele 2.357 249
Semele comparata cum Venere & Muſa 2.357.133
Europa cum Semele collata 2.363.258
Semele Iouis quarta filia 2.342 203
Semiramis 1.682.100
Senectus vegeta 2.190.373
Senectus prudens 2.209.125
Senectus reuerenda 2.411.285
Senectus reuerenter habenda 2.190 307
Senex Silicernius 1.428.289
Senex quiſpiam quatuor filios in bello amiſit 2.459.190
Senes duo piſcatores 1.586.6
Senes e turribus pugnam ſpectant 2.517 10
mos Senum 1.407.254
parendum Senibus peritis 2.254.480
Senioribus auſcultandum 1.300.190
turpe eſt ſi in prima acie Senior proſtratus iaceat ante iuuenes 1.732.21
reuerere canos & cede Senioribus 1.725 207
Sepedonis fœdum corpus 1.647
Sepedon quale animal 1.647
Sepia 2.134.120
Sepiæ verſutia 2.144.17
Sepiis amor cauſat mortem 2.54 145
Seps 1.652
Sepultura 2.238.157
Sepulturæ honos non differendus 2.203 520
Sera pœnitentiæ 2.183.715
Serbonius lacus 1.668.252
cacumina montium pura apparentia Serenitatem denotant 1.631.988
Seriphi rex Polydectes 2.607.552
Sermo homini eſt telum penetrantius ferro 1.724.117
Sermo multas mortalibus offenſiones affert 1.722.135
Sermo Eurimachi ad procos 1.368.348
Serpens virginitatis cuſtos 2.404.355
Serpentarius 1.628.665
Serpentes pellem exuunt 2.565.182
Serpillum 1.645
omne Serpentum genus venenoſum 1.645.13
Seruitus morte grauior eſt 2.256.543
durum Seruire illis qui domini fuerunt 2.556.159
Seſama 1.655.93
Seſtus & Abydus vrbes vicinæ 1.698.16
Seutlæus 1.416.208. occidit Embaſichytrum ibid.
Siciliæ vrbes 2.95.35
Sicula mulier 1.407.210
Siculus Pontus vſque ad Pachinum infuſus 1.665.86
Siculus pontus 1.665.84
Sidones ingenioſi 2.218.743
mare Sidonium 1.665.116
Signa obſeruanda à nauigantibus 1.630 758
Signa firma & certa pluuiæ 1.633.973
duodecim Signa tempus arandi & plantandi indicant 1.620.743
duodecim Signa noctium terminos indicant 1.630.740
per Signa tẽpeſtas animaduertitur 1.630 745
varia tempeſtatis Signa 1.634.1023
Silenus terræ filius 2.490.103
Silenus in fluuium mutatur 2.491.373
Sileni, Satyri, Baccharum ſuffimentum mannam 1.514
Sileni pugnaturi frontem minio oblinebant 2.53.139
elegans dictum de Silentio 1.455.720
Simia 2.104.605
Similitudo ab auibus 2.525.256
Similitudo egregia 1.273.487. alia 1.39 15.& 1.390.404.& 1.396.384. alia 1.398 468 & 1.402.243.& 1.424.6.item 2.449 210
Simmiæ ara 1.618
Simmiæ Rhodij ſecuris 1.617
Simmiæ Rhodij ouum 1.617
Simmiæ Rhodij alæ 1.618
Simois flu. 1.106.22
Simoiſius Anthemionis filius ab Aiace Telamonio occiditur 1.36.474
Simus filiæ Ephialci amator 1.578.53
Sinon genus ſuum narrat Priamo 1.692 285
Sinon exitium Troiæ ſtruens 1.651 220
Sinon ad imponendum Troianis operam offert 2.232.240
Sinon dat ſignum Græcis inuadendi Troiam 2.288.25
Sinonis inſidioſa oratio 2.284.365
pertinacia Sinonis 2.284.360
Sinonis dolus 1.692.293.& 1.651 23
Sinon Græcis ſignum dat 1.695.498
Sinope Aſopi filia à Thermodone excepta 1.675.776
Sinopitæ Iouis templum 1.668.359
Sinus maris 1.664.45
Sinus maris minores innumeri 1.665 57
Sinus quatuor maximi 1.664.46
in Sipylo ſunt Nympharum cubilia 1.229 615
Sirenes cantu victæ tacent 1.498 1283
Sirenes in mari præcipites ſeſe dant 1.498.1285
Sirenes in petras mutatæ 1.498.1287
Sirenum cantus Minyas inuadit 1.498.1.67
Sirenum cantus 2.315.10
quicunque ſonitum Sirenum audit domum ſuam nunquam reuertitur 1.318.42
Sirenia petra 1.669.361
Sirium ſydus 2.248.30
Siſyphus Glaucum genuit 1.53.153
Siſamida 1.413.36
ad Sitim ſedandam potio 1.102. 637
Sithon à Baccho peremptus 2.613.185
Sithon Pallenæ pater 2.611.90
Sitophagus 1.416.243
Smyrnion 1.660.405
Soboles dearum ex Nereo 1.468.240
Socum interficit Vlyſſes 1.100.446
Socus Vlyſſem vulnerat 1.99.427
Socus filios ſuos in exilium pellit 2.393. 145
Socrinæ ſellæ 1.622.252
inter Sodales prudenter ſe gerendum 2.708.309
Sol, Luna, Aurora vnde natæ 1.470. 170
Sol ſiccat terram 2.753.380
Sol adulterium Martis & Veneris prodidit 2.510.308
ſi Sol innubilus occumbat, ſubſequente die erit adhuc ſerenus 1.631.827
Sol vnicolor ſerenitatem denotat 1.631. 824
Sol Euryphaeſſæ filius 1.443.2
varia nomina Solis 2.519.398

Sol annum perficiens 2.351.243
Sol amicus piorum, impiorum verò inimicus 1.503.9
Sol omnibus præſtantiſſimus auxiliator 1.503.17
hymnus Solis 1.503.1
eiuſdem deſcriptio ibid.
Sol proditor adulterij Martis & Veneris 2.461.307
Mercurius falſè vexat Venerem 2.461 310
Sol Clymenen amauit 2.364.345
Sol Martis proditor 2.410.272
Sol fatum filij præſciens filio quòd petierat indulget 2.544.217
Sol de iniuria à ſocijs Vlyſſi ſibi illata apud Iouem conqueritur 1.323.375
Sol Phaetontem coronat 2.545.299
Solis & Clymenis nuptiæ 2.543.131
quando cauus apparet oriens Sol & eius radij quidam Auſtrum, quidam Boreã tangunt, & media ſunt lucida, tum pluuiam vel ventum oſtendit 1.631.828
Sol nocti inimicus 2.499.136
ignis Solis igne amoris cõbuſtus 2.533.114
Solatium eſt miſeris, ſocios habuiſſe malorum 2.622.819
Solis grex ab Vlyſſis ſocijs violatur 2.313 347
Sol omnes ſtellas in anno percurrit 1.630 750
Stellæ omnes à Sole illuminantur 2.545 250
Solis deſcriptio egregia 1.414.8
Solis lumen eſt acutiſſimum 1.130.345
Sol Phaetõti currũ Solis petẽti 2.544.196
nouendecim Solis circuli 1.630.754
Solis obſeruationes optimæ 1.631.833
Solis varia ſigna 1.631.850
errante curru Solari omnia perturbata 2.546.340
currus Solis per omnes plagas cœli errat 2.546.358
equi Solis à Zodiaco aberrant 2.446.31
Solis magis nota ſigna quàm Lunæ 1.631 820
Sol omnia videns 2.370.275
hymnus in Solem 1.443.1
Solis ſuffimentum libanomannam 1.503
Solertiæ & eloquentiæ effectus 2.220 245
Solertia cum viribus iuncta 2.201.225
leges Solonis 1.565.164
cum Solymis inclytis pugnauit Bellerophon. 1.54.184. & Iſander eius filius 1.54.203
Somnium 2.587.39
Somnium ab Ioue eſt 1.2.63
duæ Somniorum portæ 1.686.310
cornea Somniorum porta 2.584.50
Somnij porta elephantina 2.512.87
Somnium immittit Iupiter Agamemnoni qui eum præliari iubeat, falsò ei Troiæ excidium promittens 1.10.8
Somnium fallit Agamemnonem 1.10.25
viſus Somnij malorum nuncius operum 1.521.14
Somnium de magnis diuitiis 2.520.248
Somnia vigilantium ſtudia ſequuntur 2.462.34
Somnia vnicuique de ſuis ſtudiis obueniunt 2.573.325
Somnium Auræ 2.614.270
Somnium Pentheſileæ 2.175.125
Somnium fallax 2.175.135
Somnium Bacchi diuinum futura vaticinans 2.427.179
Somnus 1.128.233
Somni deſcriptio 1.320.4
Somni potentia 2.128.244
Somnus non tenet Agamemnonẽ 1.25.2 neque Menelaum ibid.25.& 86.91
Somnus Paſitheam amauit 2.499.185
Somnus amator Paſitheæ 2.506.38
Somnus Neptunum incitat 1.130.354
Somni reſponſum ad Iunonem 1.128 242
Somnus in abietem aſcendens aui ſimilis Iouem fallit 1.129.286
Somnus in Iouem exſtimulatur 2.499 151
Somni donum ſumunt Græci 1.84.709
Somnus efficit vt homines obliuiſcantur tam bonorum quam malorum 1.380.85
Somnus omnia domans 1.210.5
Somnus omnium domitor 2.499.140
comes Somnus amorum 2.502.98
Somnus frater mortis 1.128.230
Somnus & mors gemelli 1.153.673.& 682
Somnus mortis comes 1.687.356
Somni ſuffimentum papauer 1.520
Somni effectus 2.208.70
Somnus Morrhea decepit 2.513.93
concubitus in Somno etiam gratus 2.513.97
Sopolis Diochide ſatus 1.556
Sorores Semeles 2.359.363
Sorte diuiſa omnia inter Iouem Saturnum & Plutonem 1.15.190
Sors mittitur in galeam Agamemnonis 1.61.174
non Sorte: ſed opere manuum, vi & robore ſuo Iupiter Rex Deorum conſtitutus 1.535.67
de re æquali conuenit Sortem mittere 1.536.64
Sortes iaciuntur in galea ærea 1.27.315
Sparta Iunoni ſacra & chara 1.30.51
Spartanę mulieres armatæ 2.519.173
Sparta pulchris mulieribus ornata 1.685.217
Speſus 1.138.538
Sperchius fluu. 1.146.174
Sperchio fluuio comam radit Achilles 1.209.140
Spes homines alit 2.330.345
Spei effectus 2.174.70
Spes vana 2.246.6
Spes inter homines ſola bona Dea 1.720 1130
Sphinx 1.469
Sphyrænæ piſcis aſtutia 2.144.117
Spiræ bubulæ 1.588.80
Spio 1.168.40
Spica Cereri ſacra 2.388.210
Spiritus & imago Dei vſui mortalibus data 1.724.101
Splen 1.662.575
Splendor amorum 2.448.147
Spondylion 1.653
Spongiæ captura 2.171.613
Sporadæ inſulæ 1.66.133
inſulæ Sporades vndique micantes 1.672 530
Spuma furoris index 2.371.28
Squatina piſcis quomodo ſuos protegat 2.13.741
Stagnum pro mari 2.97.130
Staphylus Baccho hiſtoriam recitat 2.427.219
in ſtatuam Aeſculapij epigramma 1.603.1
vnica Stella terminantur Ceti 1.624.365
Stellæ marinæ 2.134.183
Stellæ temporum indices 1.619.13
Stellæ cum admiratione oriuntur 1.624.381
Stellæ Iouis aut Neptuni conſpectæ euentus ſignificant 1.630.758
Stellæ nocte decidentes ventum denotant 1.632.930
Stellæ è contrario ruentes omniuarios denotant ventos 1.632.931
Stellæ ſeptem ſimul modicæ & obſcuræ 1.623.161
Stellarum duæ parum lucentes vna Boreæ, altera Auſtro appropinquat 1.631.897
Stellarum nomina 1.621.155
vni Stellarum ſemper cooritur Sol 1.627.561
Stellis omnibus indicia circumiacent 1.626.465
Stellio 1.649
Stentor tantum vociferabatur, quantum alij quinquaginta 1.49.784
Stheneleus 1.18.664
Sthenelus Capanei filius equos Aeneæ vt iuſſerat Diomedes, Aenea in fugam verſo, abducit 1.42.320
Stheneleus Agamemnoni aſperius reſpondet 1.35.492
Sthenelai mors 1.152.586
Sthenelus 1.214.511
Stheneli mors & funus 2.34.913
Stichius 1.115.294
Stichij mors 1.137.428
Stichus 1.124.691
Storgæ coniugales 2.174.105
Stoicum fatum 2.188.170
Strages per ſimilitud. 2.273.120
Strages Græc. per comparat. & fuga 2.273.155
Strages ab Euryp. edita 2.249.105
Strages ab Achille facta 2.196.20
Strages 2.157.170
Strenuus in prælio nunquam fugit 1.99.409
Strombus piſcis 2.125.330
Struthia 1.657.234
Struthio camelus & eius natura ac deſcriptio 2.12.483
Studium intentum 2.281.10
Studium concordiæ & placabilitas 2.213 375
Stulti poſt damna ſapiunt 2.596.190
Stultus demum factum cognouit 1.157.32
Stymphalides aues crepitaculi ſonitu ab Hercule pulſæ 2.498.255
Styx Oceani filia quos filios pepererit 1.470.383
Styx inferos habitans 1.475.775
per Stygis aquam iurabant dij 1.119.270 & 1.1.37
Styx magnum iuramentum deorum 1.470.397
iurare Stygiam paludem grauiſſimum dijs iuramentum 1.268.185
iuramentum Stygis diis venerandum 1.35.290
Suada Mercurij amica 2.362.120
Suada in labiis 2.54.243
Suadela 1.681.28
Sabazij ſuffimentum aromata 1.512
Subditi regibus & potentioribus cedere debent 1.15.277
Subulci Melanthium vinciunt 1.394 190
Subulcus ſuem mactat 1.337.413 ſacrificat hoſpiti ibid.
Subulcus timens procum deponit arcum 1.390.368
Subulcus Vlyſſi tradit arcum 1.390 379
Subus 2.101.352
Suilia 1.331.73
Sunium promontorium 1.671.411
malum accidit domui Superbi 1.314 374
Superbiloquentia 2.305.565
Deus Superbis reſiſtit 1.445.7
Superbus ſuperbiã perit 1.4.265
Superbi amati deſcriptio 1.5.237
Sus contra Mineruam 1.654.24
Sues & boues ingens hominibus malum 1.540.156

Suum

Suum cuique tribue 1.72.130
Syracuſæ 1.578.1
Sybaris 1.669.373
Sybaritis mel 1.567.31
Sydus cuius partes homini aſſimilatæ infra ſcorpium iacent 1.625.4.6
Syenes incolæ 1.667.220
Syleni & Satyri Bacchi conuiuæ 2.460 222
Syria ſuper mare ſerpens ad auſtrum 2. 677.895
Symus mons 1.491.745
Synodontes piſces quomodo capiantur 2.151.610
Syriæ pars ad Lybanum tendens 1.678 971
Syrinx 1.616.1
Syrtidis initium 1.671.478
Syrinx quod amorem Panis contemſiſſet in arundinem mutata 2.574.383

T

Tabulę continentes ſeriem omnium rerum 2.385.29
ſeptem tabulæ continentes ſeriem omnium rerum 2.567.340
Tamaricis frutex 1.650
Talpa 2.104.614
Tales vir æreus 2.85.1642
Tales Medeæ potentiâ victus 2.85.1675
Talthybius 1.24.108. & 1.32.192. & 179 195. & 180
Talthybius præco 1.220.897
Talthybius præco & Idæus pugnam Aiacis & Hectoris ſedat 1.63.275
Tanais Europam ab Aſia ſecernit 1.674 660. & 664.15
Tanais fluuius in Scythiam trahitur 1. 664.16
Tantalus hoſpes Iouis 2.424.23
Tantalus furatus Deorum pocula 2.509 146
Taprobana 1.673.593
Taprobana inſula ampliſſima 1.673.596
Tarſus vnde nomen ſumpſerit 1.677 870
Tartarus tantum infra ſub terram quantum cœlum diſtat à terra 1.475.720
mons Taurus 1.375
Taurus mons quare ſic dictus 1.673 641
Taurus Ampelo occurrit 2.379.156
abiit Taurus in ſyluam, prouerb. 1.577 43
Taurus ſegregus 2.96.50
Tauri Phrygij cornua mouent & inclinant 2.96.95.
Taurus victoriæ præmium 2.430.57
Taurorum pugna acerba 2.96.50
Tauri Bœotij, ſolidunguli & vnicornes 2.96.96
Taurorum varia genera 2.94.95 &c.
Tauri trecenti cruribus albis, ducenti rutili 1.396.127
Tauri flammiuomi 2.59.1295
Tauri æripedes & Dracones flammiuomi Aeetæ 2.46.410
Taygeta Lacedæmonis mater 2.130.335
vrbs Tegeſtræorum 1.669.382
Tela venenata cuſpide 1.459
Telamon 1.576.35
Telchines ſuis præſtigiis Rhodum faciunt inſtugiferam 2.400.41
Tectaphus in carcere fame necâdus à filia ſeruatur 2.493.120
Telemachi & Mineruæ hoſpitis colloquium 1.235.158
Telemachus in loquendo verecundus 1. 237.295
mater obtemperat Telemacho filio 1. 238.360
ſermo Telemachi ad procos 1.238.356
proci admirantur audaciam Telemachi 1.238.383
Telemachus Euricleam honorat 1.239 432
Telemachus matrem reueretur 1.241.130
Telemachi concio apud Achiuos 1.240 40. fortunam ſuam exponit ibid.
Telemachus præ ira ſceptrum iecit in terram 1.241.80
Telemachus rurſus Eurimachum alloquitur 1.239.12
Telemachus procis loquitur 1.242.208
Telemachus ex gente Ithaca 1.343.267
Telemachus opem Theoclymeno fert 1.343.280. in nauem ſuam ſuſcipit ibid.
Telemachus matrē reprehendit 1.238.345
Telemachus nauigaturus Mineruam precatur 1.243.262
Telemachus ſibi viaticum parari iubet 1.244.348
Telemachus minatur procis 1.244.315
Telemachus Eurycleam ſolatur 1.245 371
Telemachus ſocios alloquitur 1.245.408
Telemachus Spartam proficiſcens Mentori familiam ſuam cōmittit 1.243.225
in naue Telemachus aſſidet Mineruæ 1. 245.416
Telemachus nauigat Pylum 1.245.423
Telemachus currum conſcendit ad Menelaúmque proficiſcitur 1.253.480
ad Pylum peruenit Telemachus cum ſuis ſociis 1.246.4
Telemachus Mineruam alloquitur 1. 246.21
hoſpitaliter excipitur Telemachus cum ſociis 1.246.34
conuiuium ſplendidum celebratur à Telemacho 1.247.66
Telemachus reſpondet & interrogat Neſtorem 1.247.80
Telemachus Neſtorem alloqui ur 1.249 200
Telemachus & Neſtorides à Diocleo hoſpitaliter excipiuntur 1.251.489
Telemachus Spartam venit & domum Menelai ingreditur 1.253.1
Telemachus Piſiſtratum alloquitur 1. 254.68
Telemachus labores ſuos narrat 1.3.4 80
queritur Telemachus de infortuniis ſuis 1.255.95
xenia dantur Telemacho 1.261.610
proci de Telemacho colloquuntur 1.262 626
Telemachus Vlyſſis filius 1.340.63
Telemachus Neſtoris filius 1.341.45
Telemachus proficiſcitur à Menelao 1. 342.181
Telemachus peruenit domum Dioclei 1. 342.186. hoſpitaliter excipitur ibid.
Telemachus Ithacā reuertitur 1.346.495
Theochlymenus ſollicitus 1.346.510
Telemachi admonitio ad procos 1.369 405
Telemachi honeſta ad procos exhortatio 1.370.12
Telemachi humilitas erga matrem 1.356 226
Telemachus obtemperat patri Vlyſſi 1. 370.15
domorum parietes Telemacho inſtar ardentis flammæ apparent 1.370.37
Telemachus Theochlymenum Piræo commendat 1.345.58
Telemachus patrē non agnoſcit 1.348.68
Telemachus Eumęum mittit ad matrem 1.349.130
Telemachus patrem inquirit de ſua peregrinatione 1.350.221
Telemachus gratia diuina perfuſus 1.355 63. matri ſuam nauigationem narrat 1.356.107 inſcius eleæmoſinam patri Vlyſſi mittit 1.359.345 inſolenti Antinoo ſuccenſet 1.360.386 matrem alloquitur 1.89.54
Telemachus matrem iubet muliebria tractare & curare 1.390.350
Telemachus Euryclæam monet ne hoſpitem negligat 1.389.130
Telemachus aſtutias verſatur 1.382.257
Telemachus procos hortatur ne hoſpitem inſiſtent 1.382.268
Telemachus Cteſippum minabundus obiurgat 1.383.304
Telemachus Agelaum alloquitur 1.384. 319
Telemachus procos ad certamen prouocat 1.386.110
Telemachus arcum Vlyſſis experitur 1. 386.124
Telemachus iubet ianuas domus claudi 1.3.0.380
Telemachus in procos iratus 1.390.370
Telemachus Amphinonum interficit 1. 3.2.95
Telemachus patri arma affert 1.352. 109
Telemachus læditur ab Amphimedonte 1.395.277
Telemachus matrem increpat 1.400. 108
Telemus vates 1.567.23
Telemus Cyclopum vates 1.299.506
Telephi miraculoſa educatio 2.228.216
Telephi plaga 2.2.9.150
Telephi ſanatio 2.210.175
Telephaeſſa donum Europæ præbet 1. 606.43
Teleta Bacchi Eucræi filia 2.418.195
Telchines inuidi 2.495.216
Telorum imber 2.552.312
Tembrius 1.490.710
medica Tempe 1.679.1017
temperato vento piſces capiuntur facilè 2.143.60
Temerariæ audaciæ euentus 2.274.148
Tēpeſtatis deſcriptio 1.92.306. & 74.4. & 553.382
Tempeſtatis deſcriptio 2.50.157
Tempeſtas incerta 1.630.767
Tempeſtas ingens oritur ob violatum gregem ſolis 1.324.408
Tempeſtas naues diſſipans 1.477.874
Temporis ſereni ſigna 1.633.990
Temporis matutini deſcriptio 2.226.1
Temporis nocturni deſcriptio 2.235.643
Tentando omnia perficiuntur 1.579.62
Teuthrantis mors 1.48.705
Tentorium Achillis 1.227.448
hymnus in Tephonem 1.506.1
eiuſdem deſcriptio ibid.
Terebinthus arbor 1.652
Tereus Philomelæ linguam præſecat 2. 317.310
Termeſſus 1.677.859
Terpiades fugit mortem 1.396.310
Teſtimoniū falſum ne admittas 1.722 10
Teſtudo, Lyra vocata 1.623.269
Teſtudo Neptunia 1.650
Teſtudo militaris induſtriâ Vlyſſis facta 2.276.355
Teſtudineus palatus 1.654.18
oui Teſtudinei vſus 1.662.555
Teſtudines marinæ quomodo capiantur 2.148.192
Teſtudinum coitus 2.127.535
in Teſtudinis modum ſcuta iuncta 2. 448.180
Terra & Olympus communis Ioui, Saturno & Plutoni 1.135.192
Terra lacrymato gratificata regi 1.685.239
Terra cœli vxor 1.493.17

qualis terra aranda & quoties 1.451.458
Terræ tractus vſtus ardore ſolis 1.164.41
Terra cœlum genuit 1.466.126. ſedes deorum ibid.
Terra hominum hoſpita 1.694.396
Terra reptilium mater eorundem auxilium 1.528.63
Terra filios ſuos hortatur ad obedientiam 2.466.164
Terra Oceano cincta 1.664 5
Terra vna in tres continentes partita 1.664.9
ſecundum omnium fuit Terra 1.466.117
Terra luget filium Typhoea 2 324.635
Terra pro Typhoeo ſupplicat 2.325 548
Terra ventis ſupplicat pro Typhoeo 2.323 550
Terra poteſt dare & auferre vitã 1.443. 6
Terra quaſſata Neptuni mucrone inſonuit 1.696.555
Terra ſuſcipiens guttas ſanguinis genitalium mariti, totidem gigantes produxit quot erant guttæ 1 467.185
Terra Oceanum peperit 1.466.133
Terra Maſſilia 1 665.75
Terræ ſuffimentum omne ſemen præter fabas & aromata 1.507
Terræ egregia deſcriptio ibid.
Terræmotus 2.442.95
hymnus in terram matrem omnium 1.443.1
Terram mordentes 2 449.240
Terreſtres cœleſtibus cedant 2.324. 620
Teucer 1.114 91 & 1.137 302
Teucer 1.690.168. Telamonis filius ibid.
Teucer Telemonis filius nothus 1.70 283
Teucer poſt Aiacis clypeum latens Troianos multos interficit 1.70.266
Teucer ſub ſcuto Aiacis tegitur 2.482 58
Teucrum laudat Agamemnon & hortatur vt ſeſe ſtrenuè gerat 1.70 281
Teucer ad defenſionẽ cadauerum Græcos exhortatur 2 233 435
Teucer cum aliis ſubſidio venit regibus 2.234 537
Teucri facinora 1.111 386 & 1.115.279. & 1.139 442
Teucer arcuum peritus 1.111.350.& 16 363.& 1.117.312
Teucri arcus neruus diuinitus frangitur 1.139.462
Teucrus Aretaonem nobilem interficit 1.51.31
Teucrum vulnerat Hector 1.71.325
Teucri lamentatio ob mortem Aiacis 2.224 505
Teucri lapſus 2.210.200
Teumeſſus 2 340 55
Thalami filiorum Priami ex polito lapide erant 1.54.244
Thalami Priami deſcriptio 1.223 191
Thalia 1 168 39
Thalyſia 1.468.1
Thalpius 1.19.619
Thamyris fabula 1.18.596
regio Themiſcyres 1.490.735
Thennodon bellicoſus 1.675.775
Theridis egregium epitaphium 1.555
Theris Ariſtei filius, Cres 1 555.2
Th. ſus Cereris ſedes 1.672.523
Thaumas Oceani filia 1.468 265
Thaumæ ſoboles 1.468 266
Theano vxor Antenoris Mineruæ ſacerdos 1.51 292
Theano à propoſito dehortatur mulieres Troianas 2.279 447
Theætetus purè vixit 1.555
epigramma in Theætetum 1.555
Thebæ Aegyptiacæ centum portarum 1.80.381
Thebæ Aegyptiæ centum portarum 2.336.270
prima porta Thebarum dicata Lunæ 2.340.73
ſecunda porta Thebarum Mercurio 2.340.75. aliæ portæ 75.&c.
Thebæ in Bœotia a Thebis Aegyptiis dictæ 2 340.85
Thebarum incolæ 1 607 247
Thebarum ſeptem portæ 2.340 63
Thebæ vniuerſæ furioſæ 2.591.326
Thebe equorum altrix 1.610.36
Theben Achilles diripuit 1 6.366
Thelyphonon 1.654.41
Themis Iunoni propinat 1.134 87
Themis Iouis iuſſu concilium deorum conuocat 1. 83.4
Themidis ſuffimentum, thus 1.519
Themis prima oſtendit purum vaticinium hominibus 1.519.3
Themis pugnam deorum oratione dirimit 2.282.200
Thenæ Cnoſſo proximæ 1.535.43
Themiſto furioſa proprios filios interimit 2.370 317
Athamas Themiſto amat 2.370.303
Theoclymenus vates 1 3 2.213
Theoclymenus Telemachum interrogat de patria & parentibus 1 343.265
Theoclymenus errabũdus petit opem à Telemacho 1.343 :72
Theoclymenus Penelopæ vaticinatur de Vlyſſe 1.356.152
Theoclymeni dira portenta in procos 1.384 351
Theocritus ex plebe Syracuſana 1.605.2
Theocritus Praxagoræ & Philinæ filius 1.605.3
Theognidis carmina inter omnes homines celebria 1.704. 21
Thera inſula olim Calliſte dicta 1.555.1
in Theram inſulam epigramma 1.555
Therapnæa Nympha 1.695 508
Therapne 1 494 948
Thermodoon & Halys 1.490.730
Therſilochus 1.159 215
Therſilochi mors 1.193.208
Therſitę garrulitas, animus, mores, & forma corporis 1.13.211
Therſites conuicia ingerit Achilli 2.38.715
Therſites Danais erat pudori 2.184.747
Therſites & Diomedes ex eadem ſtirpe erant 2.184.765
nullus Theſaurus liberis melior pudore 1.710.410
Theſeus & Pyrithous deorum filij 1.5.8.430
Theſeus Ariadnem in littore dormientem deſerit 2.603.267
Theſeus beatus 1 616.2
Theſprotorus 1.374.273
Theſſalicus cantus 1.577.32
Theſſali & Amiclex amor 2.575.13
Theſalus equus 1.525 30
Theſtorem interficit Patroclus 1.149.400
Thetis 1.121.73
Thetis mater Cypridis 1.507.7
Thetis Iouem interpellat pro filio 1.8 503
Thetis fluuios peperit 1.469 337
Thetis à Peleo ſubacta peperit Achillem 1.479 1007
Thetis Achillus mater 1.583.54
Thetidis verbã ad filium Achillem 1.7.411.
transformatio Thetidis 2.204.65
Thetis Achilli arma promittit à Vulcano 1.169.136
Thetis Vulcanum orat, vt Achilli det arma,& ſimul dolorem ſuum exponit 1.174.428
Thetis Vulcanum adit 1.171.368
Thetis Vulcania arma affert Achilli 1.177.7
Thetis optima Græcorum arma Achilli donat 2.218 120
Thetis luget Patroc. mortem 1.168.36
Thetis lugens Nereides alloquitur 1.168.52
Thetis Achillem interrogat de cauſa luctus 1 168.73
Thetis Achilli filio mortem prædicit 1.169.94.
Thetidis lamentatio ſuper Achillem 2.204.605.
Thetis Chalcomediam dolis inſtruit 2.51 363
Theucharila Thracia 1.540 70
Theugenis 1.601 12
Theugenis pulchram colum habens 1.601.22
Thoa 1 158.40
Thoas 1.19.637.& 1 218.745
Thoas Andræmonis filius bellicoſiſſimus, & orator optimus Achiuis concionatur 1.157.181
Thoantem Menelaus perimit 1 148.311
Thoës piſces 2.141 615
Tholus & ſeptus 1.397.442
Thonitis palus 1.678.987
Thoonem Antilochus vulnerat 1 12.545
Thoota præco 1.111.342
Thoraces veterum fiebant ex corio arido & firmo ſuperinducto ære 1.163.491
Thorax Diomedis Vulcani opus 1.69.195
Thryoëſſa ciuitas 1.103 709
Thraces dormientes aggrediuntur Græci 1 9.470
Thracium oſtium 1.675 764
equos Thracum Vlyſſes abducit 1 92.499
Thraſymedes 1.148 321 & 1 162.378.& 1.167.705 & 1.690.167
Thraſymedes enſem ſuum dat Diomedi 1.88.255
Thraſymedem interficit Patroclus 1.50.463
Thraſymedis & Pherei in hoſtem impetus, ſed inanis 2.189 280
Thule inſula 1.672 581
Thunni quomodo capiantur 2.151 610
grex Thurij Sabaritæ 1.565.75
Thunnus 2.121 180
Thunnus crudeliſſimus 2.131.455
Thunnus oua quæ peperit deuorat 2.131 457
Thureus ſtragem ſuorum exponit 2.459 141
Thymalides 1.650
Thymbris 1.669 354
Thymbris fluuiorum regalis 1.669 353
Thymbris Romam in duas partes ſecans 1.669 354
Thymbræum occidit Diomedes 1 98.326
Thymætæ ad perturbatos Troianos oratio & conſilium do fuga 2 185 5
Thymus 1.656.450
Thyrſis & Ætna 1.558 65
Tibareni vt puerperæ ab effœtis vxoribus tractantur 2.30.2013
Tibareni pecore abundantes 1.675 767
Tigris quantum ab Euphrate diſtans 1.678 985
Tigris 2.110.340
Tigris fluuius celeberrimus 1.675.984

in Timarchum epigramma 1.555
Timarchus ex tribu Ptolemaidis Pauſaniæ 1.55.3
Timarchus pius 1.55.4
in Timonem μισάνθρωπον epigramma 1.554
in Timonem 1.554.1
Timonoes Timothei filius 1.556
Tireſias ſummè ſitiens 1.548 74
Tiphys vi morbi peremptus 1.490 720
Timidorum virorum omnis perit virtus 1.731.13
Timor & Metus filij Martis 2.311.415
Timor homines facit manſuetos 2.313. 147
Tiphys heroas ad nauem vocat 1.489 618
Tiphys rei nauticæ peritus & Argonautæ ix ſocius 2.2 104.
Tiphys nauta egregius 1.487.550
Tireſias cæcus quòd Palladem nudam vidiſſet 2.345.355
Tireſiæ ſacrificium 2.589.52
Tiſiphone, Alecto, & Megæra 1.494 965
Tiſiphone, Alecto, & Megæra tres furiæ 1.517.2 earundem deſcriptio ibid.
Titanes filios pater obiurgat, pœnámque ob patratum facinus indicit 1.467.209
Titanum pugna 1.474 6 0.&c.
Titanes cum diis pugnant 1.473.635
Titanum ſuffimentum thus 1.510
Titanes cœli & terræ filij ibid.
Titanum debellatio 2.254.460
Titanas domuit Iupiter 2.391.30
Titareſius fluuius ſuper Peneum fluit neque miſcetur, ſed ſupernatat 1.21. 751
Tithonus 1.437.219
Tithonus Auroræ amicus 2.410.276
Tithonus paſtor ab Amore amatus 2.620. 666
Tityus terræ filius 1.283.124
Tityrus paſtor 1.562.1
Tityi vrbs 2.337.330
Tlepolemus 1.19.653
Tlepolemi & Sarpedonis pugna 1.47. 627
Tlepolemi mors 1.130 416
Topazus lapis 1.526.1
Tænaron 1.410 40
Torpedo 2.139.55
Torpedinis aſtutia 2.144.150
Toxili 1.6 1.1142
Trabes in cœlo 2.318.101
Trethi mors 1.48.706
Trieterici ſuffimentum aromata 1.513
inſula Trinacria 1.601 18
Triopis promontorium 1.583.68
in Tripodem Baccho dedicatum epigrāma 1.603
Triptolemus ſeminis inuentor 2.430.84
Triſtes vt viuant deſtinarunt dij miſeris mortalibus 1.228.525
Triſtitia ſemper miſcetur lætitiæ 278. 1167
Tritones maris incolæ 1.607.118
Triturantes frumentum oportet fugere ſomnum meridianum 1.174 48
Triton Argonautis apparet 2.65.1553
ex Amphitride & Neptuno natus eſt Triton 1.478.930
Triton auream domum incolens 1.478. 933
Triton Ioui natanti mugitu reſpondet 2. 308.60
Troglotides 1.416.101
Troili interitus 2.213 410
Troia à quibus condita 1.676 817
a quibus euerſa 1.676.818
Troiæ ſitus 1.676 819
Troiæ direptio 2.297.1
Troia ſtultitia, ebrietate & tumultu ſepulta 1 694.438
Troia ſacra peribit 1.57.447
Troia præ aliis omnibus vrbibus Ioui chara 1.10 44
Troiæ oppugnatio 2.253 375
Troia cadaueribus plena 5.696 512
vicinorum querela de Troiæ euerſione & rerum humanarum inſtabilitate 2. 295.470
Troia occupatur & incenditur 2.289.77
Troia euerſa decimo anno 1 10. 15
Troiæ triſte exitium ſtruebat Sinon 1. 691.210
vaſtatio Troiæ per ſimilitud. 2.295.483
Troiæ conflagratio 2.294 430
materia equi Troiani cæditur 2.281. 1111
Troianæ fœminæ erupturæ ad prælium apibus comparantur 2.179.235
Troes Caſſandræ non credunt 2.287. 545
Troes conſternati 2.255.1
Troes captiui diiudicant litem Græcorū 2.219.175
Troiani ſecurè genio indulgent 2.288.1
Troiani Græcos adoriuntur 1.108 137
Troiani magnam cædem faciunt 1.137. 326
Troiani Græcos aggrediuntur, 1.33.120 dum ſunt occupati in curando Menelao, ſcalis murū Græcorum Troiani aſcendunt 1.1 2.444
Troiani fugant Achiuos 1.165.191
Troiani in fugam vertuntur 1.28.37
Troiani pugnæ inſatiabiles 1.122 621 & 639
Troiani Græcis comparati nihil ſunt 1. 12 125
Troianis venturæ calamitates prodigiis ſignificantur 2.286.495
Troianis opem ferunt Mars, Phœbus, Diana, Latona, Xantus & Venus 1.183. 38
irritæ pro Troianis preces 2.275.170
Troiani fortiter Græcos inuadunt 2. 273.143
Troiani Sinonem humaniter excipiunt 1.692.296
Troiani Achillem valde metuebant 1. 49.788.& 2.175.5
Troiani equos muro demittunt 1.691. 233
Troiani mirantur fabricationem equi 1. 691 240
Troiani animum reſumunt 2.25.265
Troiani ex vrbe egreſſi interrogant Sinonem de equo 2.284.350
equus Troianus fabricatur 2.281.135
Latus equi Troiani 1.689.140
Troianorum & Græcorum inceſſus in prælium 1.23.1
exploratores Troianorum 1.89.300
exploratoribus præmia proponuntur ſi caſtra Troianorum diligenter explorauerint 1.88.210
Troianarum captiuarum habitus 2.301. 380
Troianorum fuga 1.56.172.& 1.132.506. & 1.153.656
ſtulta Troum de Pentheſilea iactatio 2. 178.357
Troum retroceſſio per ſimilitudinem 2. 274.225
cædes Troianorum 1.691 380
Troum proceres ſaucij pugna excedunt 2. 234.505
Troum ſtrages 2.248 87
cædes Troianorum in vrbe capta 2.289. 85
Troum cæcitas fatalis 2.286.510
Terra natans ſanguine Troianorum 1. 696.532
Troianorum concio 1.64 345
Troianorum dubium conſilium 1.651. 243
Troum lætitia 2.187 101
Troianorum cæſorum enumeratio 2. 2.11 210
Troianorum & Græcorum luctus 2.194. 627
Troum conſternatio extincto Hectore 2. 171.1
Troianorum ſtrages, & Glauci interitus 2.169. 73
conſternatio mulierum Troianarum 2. 190.110
Troum ſtrages per comparationem 2.275. 297
Troianorum captorū ploratus 2.289 100
Troum ſtrages 2.250.215
Troianorum concio 1.171.245
Troianorum luctus 1.686 20
Troum reuerentia erga Eurypidem 2. 247.725
varia interitus Troianorum genera 2. 294 435
Troum pauor 2.256.75.& 241.335
Troianorum fuga poſt necem Pentheſileæ 2.182 650
Troum fuga 2.253.510
Troum eruptio 2.257 125
Troum ſtrages 2.200.113
Troum trepidatio 2.263.1
Troxartes ægrè fert mortem filij 1.414. 118
Troxartes vulnerat Phyſignatū 1.416.245
Tumultus per comparationem 1.691 340
Tumultus horrendi 1.474 693
Trypus aureus intra certamen propoſitus 1.461 312

V

Variæ cædes à Græcis patratæ 2.234. 545
Varia mortis genera 2.453 43
Vaticinium Calchantis de imperio Romano 2.293 340
Vaticiniorum vtilitas 2.149 60
Variarum cædium deſcriptio 2.252 300
Vbi non ſis quis fueris, non eſt cur viuas 2.191.273
Vellus aureum effulgens 2.63.185
Venatio triplex 2.118.46
Venationis deſcriptio 1.376 429
Venationis delectatio 2.91.50
Venatio non eſt abſque labore 2.46 54
Venationis triſtis euentus 2.17 .15
pedeſtrium Venationem primus inuenit Perſeus 2.95 9 equeſtrium autem Caſtor 1 15
Venatores ventos obſeruare debent 2. 114.15
Venatores qui primi fuerint 2.95.20 &c.
Venefici homines 1.679.1028
contra morſus Venenoſos remedium 1. 650
pro Venenatis remedia 1.654.41.& 655
aduerſus morſus Venenatos vtris capræ vtilitas 1.652
remedium contra Venenoſos morſus 1. 650
varia antidota contra Venenatos morſus 1.649
Venter hominibus multis pernicioſus 1. 358.286
Ventris debitam portionem præbe miniſtris 1.725.111
Ventorum generatio 2.122 495
Venti emittuntur ab Aeolo & mare conturbant 2.304 480
Venti Eteſij mitigant caniculam 2.343. 275
Venti Auroræ iuſſu cadauer Memnonis auferunt 2.193.5 0
Venti repellunt Vlyſſem ad Aeolias inſulas 1.301.55
Venti contra Indos excitati 2.153.376
Ventus factitius 2.311.400
Venus Iouis filia 1.410.195

Veneris origo 2.564.97
Veneris in aqua natantis motus 2.564.112
Venus ex ſpuma prognata 1.467.190
Venus Cytherea quare dicta 1.467.195
Venus quare Cyprigena dicta 1.467.199
Venus quare dicta amans genitalia 1.467.200
blanda oblectationibúſque ſuauis Venus 1.467.205
vis Ventorum ex Typhoëo 1.477.869
Venus prima docuit ſcuta facere 1.434.14
virgines præclara opera docuit Venus 1.434.16
Venus ſubridens domat in amicitia 1.434.18
Venus manu malum habens ſuſtulit vocem 1.614.167
Venus Baccho & Neptuno filiam ſuam conſtituit 2.576.503
Venus Cypri munimenta ſortita 1.438.3
Venus nutrit filias Pindari 1.680.68 & quomodo ibid.
Venus in forma Piſinoæ 2.333.72
Venus in forma Piſinoæ ſe Cadmum amare ſimul 2.333.83
Venus Aeneam ſubducit ex acie 1.42.311
Venus Aeneam à prælio aufert 2.175.290
Venus Troianis opitulatur 1.183.40
Venus in forma Piſinoæ mirificè laudat Cadmum 2.333.105
Venus in forma Piſinoæ Cadmum ſibi coniugem poſtulat 2.334.115
Venus Paridem ex prælio ſurripit 1.28.374
Venus Dea imbellis 1.42.335
Venus imbellis 1.683.89
Venus Vulcani coniunx ob adulterium cum Marte repudiata 2.347.585
Venus vidua 1.613.59
Venus Mineruæ infenſa 1.684.175
Venus Helenæ iraſcitur 1.29.413
Venus Helenam ducit ad Paridem 1.29.418
Venus amorem oſculatur 2.507.141
Europæ Venus ſomnum immittit 1.605.1
aurea Venus 1.434.1 amorem diis excitat ibid.
Venus auro ornata 1.434.65
Venus ſtat coram Anchiſe 1.435.81
Venus tres non valet flectere nec decipere 1.434.7
hymnus in Venerem 1.439.1
hymnus in Venerem 1.514 eiuſdem deſcriptio ibid.
Venus ſtupore perculſa extulit vocem 1.686.258
Venus thalamum Cadmi ornat 2.340.93
Venus Amorem ad Neptunum & Bacchum percutiendum hortatur 2.568.418
Venus Leandrum appetit 1.702.271
Venus Adonidem amauit 2.488.132
Venus Cupidinē rogat vt Iaſonis amore inflammet Medeam 2.42.140
Venus Cadmo opitulatur 2.333.70
Venus Harmoniæ mater 1.682.16
Venus ab apris abhorret 2.565.206
Veneris potentia 2.294.400
Venus in templis Deorum primum honoris ius habet 1.434.32
Venus vitæ humanæ nutrix 2.461.321
Venus manſuetudinis cauſa etiam in feris 2.565.185
Venus de condenda vrbe Beroe cogitat 2.566.270
Venus Marte potentior 2.519.167
Venus & amores lugent 1.614.62
Venus lugens Daphnim 1.538.95
Venus Timoris & Metus mater 1.478.935
Venus publica verno tempore ingruit 2.93.391
Venus cupidinis igne torquet homines 1.472.865
Venus dominatur ponto 1.702.250 nata eſt è mari ibid.
origo Veneris 1.467.190
Veneris ſtatua vapulat ab Aura 2.620.690
Veneris delubrum 1.601.4
Veneris filiam a Venere alienam eſſe abſurdum eſt 2.574.371
in ſimulachrum cœleſtis Veneris epigramma 1.603
encomion Veneris 2.467.318
Veneris ad Helenam verba 1.28.390
Veneris vſus militi a Deriade prohibitus 2.517.19
Venere in amoribus non amplius occupata mundus periclitatus fuit 2.461.270
ſignum Veneris 1.546.308
Ver exoptandus quia moderatus 1.815.16
deſcriptio Veris in ariete 2.545.276
tempus Vernum 2.325.10
Vernum tempus non ita commodum venationi 2.94.460
quale Verbum dixeris, tale etiam audies 1.157.250
Veſpæ 1.147.219
Veſpæ in vnum conglomeratæ autumnali tempore hyemis nunciæ 1.634.1063
Veſper ſolus Cereri perſuaſit vt biberet 1.549.8.
Veſpertini temporis deſcriptio 2.175.117
Veſpertini temporis deſcriptio 2.385.12
Veſpertini temporis deſcriptio 2.105.655
Vertex Mænalius 1.541.224
Vertigo veneni per comparationem 1.654.35
Veſtigationis ſpecies duæ 2.93.450
Veſtis fibulata 1.579.34
Veſtę deſcriptio 1.520.6
Venerearum cõſuetudinum minæ nunciæ 1.700.129
hymnus in Veſtam 1.442
Veſtæ ſuffimentum aromata 1.520
Veſta Saturni filia ibid.
Viarum vitæ primi diſtinctores 1.667.133
Viatores 1.564.1
cum Vicinis conſortium quomodo alendum 1.450.346
Viciſſitudo omnium rerum 2.254.470
Viciſſitudo 2.256.105
Victi triſtes 2.377.430
ante Victoriam triumphus 2.192.190
Victoria à Ioue eſt 1.154.689
Victoria Iouem animat 2.318.210
Victoriæ ſuffimentum, mannam 1.509
Victoria hominum impetus ſoluit 1.509.2
Victoria canit & ſaltat in nuptiis Cadmi 2.340.115
Victoria Ioui cõtra Typhoea auxilio venit 2.318.205
Victoria Græcorum Troiam capientium cruenta 2.29.150
præmia victoriæ 2.136.445
Victoribus in curſu equorum dat præmia Achilles 1.215.536
ſudoribus Victus nobis comparandus 1.446.50
aſſueſce Victum habere purum non deliciosum 1.726.34
Viduæ miſera querela 2.460.212
Viduâ nil miſerius 2.240.285
Vindemiarum tempus 1.454.610
Vindictæ cupiditas 2.268.95 & 305.540
Vindicta diuina ineuitabilis 2.293.365
ante Vinum inuentum omnia triſtia 2.354.17
fabula antiquior de Vini principio 2.389.290
Vinum à Baccho inuentum 2.387.190
laus Vini 2.417.327
omnia frigida ſine Vino 2.388.252
Vinum nihil moderabile ſuadet 2.390.386
Vinum fundunt Achiui, & libant Ioui antequam bibant 1.66.490
Vinum mentem incitat 2.569.28
Vinum remedium doloris 2.430.10
Vinum immodicum multorum malorũ cauſa 1.389.293
Vino grauatus ſibi ipſi malum inuenit 1.389.305
Vinum audaces reddit in Deum 1.477
Vinum viro defatigato vires auget 1.55.261
Vini appetitus inſatiabilis 2.431.214
Vinum nihil moderabile ſuadet 2.589.80
Vinum lætificat virum 12.388.263
Vino reliquæ arbores famulæ 2.389.275
Vinum nectari collatum 2.405.434
Vinum lætificat cor hominis 2.600.64
in Vinum epigramma 1.554
Vinum nimium turbat animum 1.555.4
in Vino veritas 1.601.2
Vini vſus in vulneribus 2.423.370
Vinum ab Aſterio rogo infuſum 2.531.60
propter Vnum Minerua Gręcis ſuccēſet 1.697.638
Vinum multum potare malum eſt: prudenter verò potare bonum eſt 1.707.311
Vino & cibo ſatiatus fortiter pugnat 1.179.167
Violacea corona 1.569.64
Vipera 1.647
Viperę domicilia ibid.
Vipera morſu noxia 1.646
Viperæ noxa 1.647
Vir non recuſat malam vxorem modò ſit diues: nec fœmina recuſat eſſe vxor mali viri modò diues ſit 1.706.187
Viri mulieribus ſæpe concedunt 2.440.381
Viri præſtantes colendi 2.300.191
Virilis cultus 1.456.750
Virum à muliere vinci immenſum dedecus 2.595.104
Virgo ter præſtat nuptæ mulieri 1.575.5
honeſta Virgo virum nudum videns erubeſcit 2.510.202
Virginem parere miraculum eſt 2.621.835
Virgo Aura in ſomnis ſtupranda 2.618.625
Virginem nõ decet adminiſtrare Veneri 1.700.143
Virginibus Venus non gaudet 1.700.144
Virginis perſuaſæ ad lectum eſt ſilentiũ 1.700.165
Virginis ad lectum difficile eſt ire 1.700.126
Viridarium 1.407.120
Virtus honorata 2.247.730
Virtus immortalem honorem ſortita eſt 1.672.548
Virtus non vafricies viros decet 2.289.70
Virtus quouſque valet, fortunæ aduerſæ obnititur 2.292.370

Virtus

Virtus præmium inter homines optimū 1.718.597
Vir improbus nunquam ad virtutis terminos peruenit 2.300.174
Virtus virorum vtilis eſt in bello etiam valde timidorum 1.116.237
querela de Virtutis & bonorum contemptu 2.223.475
Virtus diuitiis precioſior 1.708 317
Virtutis contentio bona 2.225 590
Virtus inſidiis obnoxia 2.197.77
præmia Virtutis 2 246.675
Vis cinguli Deceptionis 2 362.173
ex Viſu naſcitur amor 2.409.215.& 347.587
Vita nil charius 2.291.240
Vita ſuauis 1 575.80
beatæ Vitæ typus 1.446.110
Vitæ imago 2.3.5.70
præſtat Herculis languentem Vitam degere, quam per iniuſtas δυσπραγίας intumeſcere 1.445.43
nullæ Vitæ vtilitas iis qui reſeruantur miſeriori morti 1.694.355
Vitis Baccho ſacra 2.386.1.5
nulla planta conferenda eſt Viti 2.388.235
Vites quando incidendæ 1.453 365
neque lauda neque Vitupera 1.83.249
Vlophonon 1.658 280
Vlyſſi vnde auus nomen indiderit 1.375.405
Vlyſſes adhuc adoleſcens ab apro vulneratus 1.376.450
omnium mortalium aſtutiſſimus Vlyſſes 1 374.286
conſtans Vlyſſes 1.337.215 validus ibid.
Vlyſſis circunſpectio 2.283.18
arcus Vlyſſis 1.385.10.& 386.75
Vlyſſes arcum experitur 1.390.393
Vlyſſis fortis domus 1.3.8.265
Vlyſſes oſculatur terram 1 3.0.354
Vlyſſes interfecit Iphitum 1 385.37
Vlyſſes iraſcitur aduerſus vxorem 1.401.151
Vlyſſes lectum ſuum coniugalem deſcribit 1.401.200
Vlyſſes Polyphemo inſultat 1.298.473
ſomno & labore confectus Vlyſſes dormit 1.273.1
dij Vlyſſem liberarunt 1.271.396
Vlyſſes fortiter pugnat 1.99.418
Vlyſſes interficit Thoonem 1.99.421
Vlyſſes patri dat ſignum vt ſe agnoſcat 1.409.330
Vlyſſes certamen detrectat 1.285.152
Vlyſſes domum fumigat 1.398.491
Vlyſſes mouetur ad fletum audito Penelopes nomine 1.695.463
Vlyſſi opem ferunt Menelaus & Aiax 1.100.465
Vlyſſes ſeruis ſe manifeſtat 1 388.225
Vlyſſes Eurycleam prohibet ne ſe prodat 1 3.7.480
Vlyſſes Pidytem Percoſium interfecit 1.51 30
Vlyſſes armis ſe inſtruit aduerſus hoſtem 1.411 455
Vlyſſes dextrè tendit arcum 1.390.409
Vlyſſes comparatur aquilæ 1.412.537
Vlyſſis aſtutia 1 298.414
cæſorum ab Vlyſſe enumeratio 2.100.295
Vlyſſi Minerua formam mentita Necmedis fit obuiam 1.278.19
Vlyſſes à Minerua in ædes Alcinoi perducitur ſeptus nebula 1 278.36
nunciatur Vlyſſi hoſtium aduentus 1.411.433
Vlyſſis bellicoſa facinora 1.47 675
Vlyſſes fingens ſuum aduentum prædicit Penelopæ 1.374 305
Vlyſſes Eurydamanta percutit 1.395 283 Telemachus Amphimedonta, Subulcus Polybum. Bubulcus Cteſippum ibid.
Vlyſſem Damaſtoridem vulnerat 1.395.293 Telemachus Euenoridem ibid.
Vlyſſes Agamemnonē obiurgat 1 126.82
Vlyſſes ab hoſtibus circumuenitur 1.99.411
Vlyſſes venenum mortiferum inquirit ad vngendas ſagittas 1 257 261
Vlyſſes Penelopæ infortunia narrat 1.374.273
Vlyſſes antrum Polyphemi ingreditur 1.295 215
Vlyſſes Alcinoi domum petit 1 279.81
Vlyſſes ſe cum corporis tum animi viribus Aiacem ſuperare oſtendit 2 221.305
Vlyſſis egregia facinora in equo Troiano 1.257 270
Vlyſſes Demoptolemum, Telemachus Euriadem, Subulcus Elatum, Bubulcus verò Piſandrum interficit 1.395 266
Vlyſſes effudit magnum lumē niuis melliſluę 1 690 118
Vlyſſes Agamemnoni reſpondet ab obiurgationem 1.35.350
Vlyſſes nouum laborem molitur 1.402.258
Vlyſſes cum Penelope concubuit 1.403.309
Vlyſſes ſauciatur & vulneris authorem occidit 2 200.310
Vlyſſes cognito patre fleuit 1.407 213
Vlyſſes patrem compellat 1.407.243
Vlyſſes prouocat Irum ad certamen 1.364.30
Vlyſſes ob victoriam aduerſus Irum præmio donatur 1.365.117
Vlyſſes ſeruauit omnes Græcos 1.257.287
Vlyſſes Liodem interficit 1 396.328
Vlyſſes ceruum potantem configit 1.302.165
Vlyſſes petit eleemoſynam ab Antinoo 1.360.415
Vlyſſis labores & dolores ſuos Alcinoo Regi narrat 1.292.1
Vlyſſes Therſiten ſceptro percuſſit, & à Græcis quod hoc fecerit laudatur 1.14.265
Vlyſſes & Menelaus irruunt in Deiphobi domum 1.697.612
Vlyſſes Irum vincit 1.634.74
Vlyſſes familiam curat 1.403.365
Vlyſſes patrem inuiſit 1.403.370
Vlyſſes ægrè fert amarum fatum quod ſocijs accidit 1.304.246
Vlyſſis victoria & Aiacis indignatio 2.221.320
Vlyſſes ianuam obſerat equi 1.691.195
Vlyſſes erumpit in lacrymas 1.284 85
Vlyſſes ad exercitum ſe excuſat 2.225.570
Vlyſſes dux 1.338.470
Vlyſſes in aprum irruit 1.376 448
Vlyſſes omnium certaminum peritus 1.285.214
Vlyſſes varia ſecum cogitās de nece procorum 1.379.11
Vlyſſes amittit ventos, per imprudentiam vtre à ſociis ſoluto quo incluſi erant 1.301.47
Vlyſſes defertur ad Lotophagos 1.293.83
nauem conſcendit Vlyſſes 1.294.178
Vlyſſes Phæacibus omnibus gratus 1.284.11
Vlyſſes aduehitur Ithacam dormiens 1.316 113
Vlyſſes Ææam inſulam peruenit 1.302.140
ſocij Vlyſſis euaneſcunt 1 304.258
Vlyſſes in mare cecidit 1.271.374
Vlyſſes ad Cimmerios peruenit 1 309.15
Vlyſſes Polyphemi clauam ſub ſtercore recondit 1.296.330
Vlyſſes vinum offert Polyphemo 1.297.345
Vlyſſis verſutia 1 318.458
Deum precatur Vlyſſes 1.272 445
ſocij Vlyſſis ſanctum iurant iuramentum 1.322 303 deflent ſocios deuoratos à Scylla ibid.
Vlyſſes importuno Euryalo ſuccenſet 1.285.164
Vlyſſes ex Eumæo quærit conditionem generis eius 1.345 382
Vlyſſes miratur Alcinoi ſplendidam domum 1.280 133
gaudet Vlyſſes Alcinoum cum ſummo honore dignari 1 283
Deorum de Vlyſſe egregium teſtimoniū 1 234 65
Vlyſſis verſutia ad decipiendos procos 1.370.4
Pallas ſomnum fundit in oculis Vlyſſis 1.273 491
Vlyſſes concionem habet ad littus maris 1.294.171
Vlyſſes Aiacem confutat 2.220.235
Vlyſſes caſus ſuos narrat 1 336.340
Vlyſſes ad perficiendum dolum Græcos hortatur 2.282.215
Vlyſſes Philoetio loquitur 1.382.2.5
Vlyſſes Mineruæ obtemperat 1.412 544
Vlyſſes mæſto corde ſocios alloquitur 1.320.154
Vlyſſes conqueritur apud procos ob iniuriam ſibi ad Antinoo illatam 1.361.470
Vlyſſis diſcedentis ad Troiam verba ad vxorem 1.367.258
Vlyſſes iubet mortuos efferri 1.397.437
Vlyſſes conſilium proponit de machina equi 2.279 25
Vlyſſis habitus immutatus 1.350.173
Vlyſſes ſe prodit filio non agnoſcenti 1.350 185
Vlyſſes Aretæ ſuos caſus narrat 1.281.243
Vlyſſis deſcriptio & eloquentia 1.25.191
Aretem Vlyſſes ſupplex precatur 1.280.141
vxorem alloquitur Vlyſſes 1 401.175
omnes ſuos errores & labores vxori narrat Vlyſſes 1.403.316
Vlyſſes ramo tegit pudenda 1.275 127
Nudus Vlyſſes accedit ad puellas 1.275.135 terrentur puellæ eo viſo nudo ibid.
Vlyſſes Nauſicaam ſupplex alloquitur 1.275.148
Vlyſſes petit experiri vires arcus 1 388.278
Vlyſſes Melantho minatur, niſi domo exeat 1.371.66
Vlyſſes Therſitæ loquacitatem minis coercet 1.13.245
Vlyſſes profectionem in Scyrum vrget 2.227.70
conſiliarius optimus Vlyſſes 2.88.247
honeſta Vlyſſis verecundia 1.276.221
Vlyſſes ad Aiacis vmbram verba facit 1.316 552
Vlyſſes Telemachum docet quid faciendum ſit, vbi ad procos venerit 1.351.270
Vlyſſes Græcos à diſcedēdo coercet 1.13.185
Vlyſſes conditionem filij ſui Achilli narrat 1 316 508
Vlyſſis filius conuocat Achiuos 1.240 10
exhortatio Vlyſſis ad ſocios 1.321.209
Vlyſſis ad milites oratio qua eos ad prælium cohortatur 1.14 278
Vlyſſes Diomedem hortatur ad præ-

lium 1.98.313
Vlyſſis ad Achillem oratio dum ipſi propinaret 1 77.224
Vlyſſes luget 1.270 298
proſpera omnia Vlyſſes precatur Nauſicaæ 1.276.181
Vlyſſes filio narrat ſtatum peregrinationis ſuæ 1.350.229
Vlyſſi apparent animæ defunctorũ multorum 1 317
Vlyſſes interrogatus Aretæ ſuos labores exponit 1 281 207
Vlyſſes Iouem ſupplice mente precatur 1.380.98
Vlyſſes Demodocum laudat 1.290.486
Vlyſſes ſuccenſet Penelopæ 1.371.70
Vlyſſes recenſet dolores Alcinoo 1 314. 376
Vlyſſes monet ſocios vt à gregibus ſolis abſtineant 1.322.319
verſutia Vlyſſis 1 296.283
Preces Vlyſſis ad Mineruam 1 89 278
optimum Vlyſſis conſilium 1.296 317
Vlyſſes mortuos euocat 1 309 35
Vlyſſes Neoptolemus ad belli ſocietaté inuitat 2.139 182
Vlyſſes non cognoſcit ſe in patriam veniſſe, nec à ſuis cognoſcitur 1.327.193
Vlyſſes dormiens reducitur à Phæacenſibus 1.326.80
encomiis Vlyſſem dignatur Nauſicaa 1. 276.240
Vlyſſes ditiſſimus 1.333.56
vxor Vlyſſem abſentem deſiderat 1.333. 145
Vlyſſes diſſimulans nititur Eumæo Vlyſſem rediturum perſuadere 1 333 150
Vlyſſes ſcitè fingit hiſtoriam aduentus 1. 334 200
Vlyſſes Eurycleam accerſi iubet 1.397. 390
Vlyſſes aſſimilatur Leoni 1 397.405
quinquaginta famulæ Vlyſſis 1.397.410
Vlyſſes quærit ex matre conditionem vxoris, patris, & filij 1 311 173
Vlyſſes patri ſe fingit 1 408.500
Vlyſſes patri ſe prodit 1.408 310 procorum necem narrat ibid.
Vlyſſes Ithacenſium dux 1.19 630. & 218. 755
Vlyſſes callidè ſubulcum alloquitur 1. 337.390
Vlyſſes ingreditur in vrbem mendicus 1. 357.100
egregiè veſtitus Vlyſſes 1.373.225
Vlyſſes vrbium populator 1 405 119
Vlyſſes ſibi timet a procis armatis 1.393. 147
vento ſecundo fruitur Vlyſſes 1.270. 169
Vlyſſes & Calypſo oblectantur amore in ſeceſſu ſpeluncæ 1.269 216
Vlyſſes Polyphemum in antro expectat 1 295.232
Vlyſſes petit à Circe vt ſocios redimat priuſquam cibum & potũ guſtet 1.306 385
Vlyſſes iubet Circem iuramentum deorum iurare nequid ſibi detrimenti machinetur 1.305.344. Circes iurauit ibid.
Vlyſſes denuo in Scyllæ & Charybdiſi ſcopulum impellitur 1.324.427
Vlyſſes ad patrem contendit 1.407.115
Vlyſſes vitata Scylla & Charybdi Thrinacriam inſulam Solis peruenit 1.322. 260
Vlyſſes cum ſociis apud Circem epulatur 1.307.466
Vlyſſes Circem ſupplex rogat, vt perficiat promiſſionem 1 307.480
digreſſio Vlyſſis ab Alcinoo 1.325 38
Polyphemus duos Vlyſſis ſocios deuorat 295.290
Vlyſſes centum et viginti menſes errauit 1 581 51
Vlyſſes appropinquat Scyllæ & Charybdi 1.321.235
Vlyſſes ad nauem redit vbi ſocios lugentes inuenit 1 306.409
Vlyſſes ſocios ad Circem ducit 1.306. 445
Vlyſſes munus à Polyphemo oblatum petit 1.297.365
Vlyſſes clementer ab Alcinoo excipitur 1.280.166
Vlyſſes indulget genio cum Alcinoo Rege 1.280.175
Vlyſſes Alcinoo Nauſicaæ filiæ clementiam deſcribit 1.282.295
Vlyſſis & Diomedis in Scyrum nauigatio 2.128 100
Vlyſſes venit Leſtrig. 1 302.82
Vlyſſis ſocij eximium conuiuium apparant 1.303 181
concionem habet ad ſocios Vlyſſes 1.303 190
ancillæ lauato Vlyſſe circa eum iecerunt chlænam & tunicam 1 290 455
Vlyſſes commodè petit chlænam ab Eumæo 1.338 461
Vlyſſi infenſus Neptunus 1.272.424
Vlyſſes exponitur Terræ 1.272.461 eã oſculatur ibid.
ad naufragi Vlyſſis preces Callio refluxum ſiſtit 1.272.450
Vlyſſis ſocij ſex à Scylla deuorantur 1. 321.245
Vlyſſis ſocij ſibi timent à Polyphemo 1. 299.493
Vlyſſes ab inferis redit ad Circem 1 318.9
Vlyſſes de matre & patre Laërte quærit 1. 344.345
Vlyſſes vmbram matris volens amplecti, fruſtratur 1.311.2[illegible]3
Vlyſſes cum ſociis oues Polyphemo ſubreptas partitur 1.300.548
cubile ex foliis congerit Vlyſſes 1.273. 482
Vlyſſes excutitur rate vi tempeſtatis 1. 270 313
Vlyſſes emerſit 1.270.321
Venti per mare huc & illuc Vlyſſem deferunt 1.270.325
Vlyſſes naufragus à Leucothea iuuatur 1.271.343
ſex ſocij Vlyſſis pereunt 1.292.60
ſocios excitat Vlyſſes vt ſe profectioni parent 1.308.548
Vlyſſes ad Circem ingreditur 1 304.313
Vlyſſes venatur ad Cyclopum inſulam 1. 294 158
Vlyſſes inuitus à Calypſo detentus 1.268. 152
Vlyſſes 1.177.47.& 179.155.& 180.215
Vlyſſes diſco omnes ſuperat 1.286.186
Vlyſſes iuſſis Mercurij paret 1.305 320
Vlyſſes pauperi ſimilis 1.359.337
nomen ſuum mentitur Vlyſſes 1.297. 367
mutatur Vlyſſis habitus 1.331 430
Vlyſſi paratur lectus 1.283 340
Vlyſſes cum Minerua procis cædem molitur 1.370.2
Vlyſſes it mendicatum ad procos 1.360. 365
inter Vmbilicum & pudenda maximè plaga eſt grauis 1 121.568
Vmbræ multarum fœminarum apparent Vlyſſi 1.312.225
comparatio ab Vmbra corpus ſequenti 2.438.170
Vmbratilis victoria 2.520.255
Veteres lauabantur & vngebantur 1.452. 520
Vniuerſitatis Deus autor 2.195.665
Volatus auium ad dexteram boni ominis erat 1.224.293 & 225.312
Volatus auium ad læuam mali ominis eſt 1 109.119
Volatum auium nullo modo curat Hector 1.109.137
Voluptas ex vindicta 2.254.415
nulla eos ſequitur Voluptas, qui relictis multis opibus pœnas ſuæ rapinæ luunt 1.561.43
Voluptas venerea dementem reddit virum 2.184.735
nulla Voluptas ſincera in hac vita 2 145
Voluptatis & laboris effectus 2. 184. 740
Volucres ſui nidi immemores 1.486. 455
Vota diis facta ſoluenda 2 487.64
nefas eſt Vpupas cum cycnis certare 1. 567.142
Vpi regina 1.541.240
Vrbis captæ miſeriæ 1.61.528
Vrbis captæ deſolatio 1.200 60
Vrbs Beroe omnium vrbium prima 2. 564.85
Vrbes reſtituuntur 2.634.384
antiquiſſimæ Vrbes quæ ſint 2.567. 353
catalogus Vrbium & regionum 1.391.56
Vrſa ſola expers vndarum Oceani 1.175. 488
quiſpiam Vrſam aſcendit 2.436.112
Vrſæ cœli 1.619.27
Vrſorum genera & natura 2.107.138. 165.&c.
Vrſorum capiendorum ratio 2.118.152. & pag.119 &c.
Vſus vulnificus 1.646
Vtilitas formæ & roboris non eſt tanta quanta animi 2.164 95
Vtilitas virtuti anteponitur 2.280.75
Vtres ad capiendos magnos piſces 2.165. 187
calcare Vuam 2.390 345
draco lambit humorem Vuæ 2.389.317
Vulcanus claudus 1 83.36.& 1.173 371. & 396.& 410
Vulcanus vtroque pede claudicans 1.128. 239
Vulcanus faber 2.321 595
Vulcanus claudus celerrimè currit 2 318. 230
Vulcanus Iunonem admonet 1.9.570
Vulcanus & eius ædes 1 173 369
folles Vulcani 1.174.470
Vulcani ſcutum 1.462.320
Vulcanum per nouennium in ſpecu cõcaua Oceani celarunt & ſeruarunt Thetis & Eurynome 1 173.404
Vulcanus Thetidis in ſe beneficia commemorat 1.173 394
Vulcanus Xanthum vrit 1.195.341
Vulcanus Eurymedonti auxilio venit 2. 493.75
Vulcanus Catonam arceſſens Dianæ videndæ gratia 1.539.74
Vulcanus Achilli arma fabricat 1.174. 468
Vulcanus deformis, amans dedit munera 2.581.185
Vulcanus ira vehementi captus 1.287. 304
Vulcanus ſanat filium Eurymedontem 2. 493.100
Vulcanus amauit Mineruam 2.425.180
Vulcani rupes ardens & florens 2.272. 93
Vulcani ſuffimentum, libanomannam 1 516 eiuſdem deſcriptio ibid.
Vulgo ne fide 1.723.50
Vulnera incitari ſolita 2.376 456
varietas Vulnerum mortuorum in pugna nauali 2.552 305

Vulneratorum Principum inter Græcos enumeratio 1.102.656
Vulpes duæ circa puerulum 1.558.50
Vulpes 2.111 450
qui non pertingit leonis exuuijs mi applicetur Vulpinum augurium 2.279 10
Vulpis capiendæ ratio 2.119.445
Vulpes vineas comedunt 1.566.112
Vxor [illegible] 2 269 420
Vxoris lingua frænanda 2.208.55
Vxorem ducito æqualem 2.345.435
Vxorem ſuam amat & curat quiſquis bonus eſt 1.29.341
non decet ducere Vxores quibus ſponſi parati ſunt 1 590.153
qui pro Vxoribus & bonis pugnant, maximè debent eſſe ſolliciti de exitu belli 1.45.485
Vxoribus non omnia reuelanda ſunt 1. 315.440

X

XAnthus 1.182.400 & 183.40 & 1°4 74
Xanthus equus Achillem alloquitur & mortem prædicit 1.182.404
Xanthus fluuius Iouis filius 1.131.435.& 1. 190.3
Xanthus tumet in Achillem 1 194 233
Xanthus Simoenta inuocat aduerſus Achillem 1.195 308
Xanthi mœror ob Troiam direptam 2. 298 71
Xanthus deflet calamitatem Troiæ 1. 698.671
Xanthus equus Achillis 1 146 149
Xanthi occiſi a Neoptolemo origo fabuloſa 2.271.20
Xenea 1.569 73
Xenocles ſimulachri marmorei erector 1. 603.2
Xiphia piſcis 2.139.463
Xiphia quomodo capiatur 2.150.530

Z

ZAcynthus ciuitas 1 563 32
Zagreus Proſerpinæ & Iouis filius 2. 350.165
Zagreus à Titanibus dilaceratus, & Zagrei metamorphoſis 2.356 170
Zagreus a Iunone proſtratur 2.351.200
Zagreus 2.347 565
Zagreus Iouis inſignia à patre conſequutus 2.549 72
Zagreus prior Bacchus 2.457.44
Zelotypia amantium 2.570.110
animi muliebris impotentia ex Zelotypia 2.168 305
Zelotypia 2 260.147
Zelotypiæ imago 2 361 152
Zelotypiæ vis 2.227.40
vltio Zelotypi 2 294.57
Zelum,& zeli ſæuitia 1.108 236
Zelus Nices,Robur,Vis,filij Stygis 1.470. 385
Zelus & metus amantium 2.352.303
Zephyrium promontorium 1.669.355
Zephyri ſuffimentum thus 1.510.1.
eiuſdem deſcriptio ibid.
ſeptem Zonæ 2.546.3:2
Zodiacus 2.193.500
ſigna Zodiaci 1.611.145
Zygæna,piſcis 2.125.365

F I N I S.

Sequentia deſiderantur in fine literæ T. quæ omiſſa fuerant per tranſpoſitionem cartularum.

Tychius 1.62 220
Tydeus 1.593 128
Tydeus bellicoſiſſimus Thebas deuicit 1.35.370
Tydeus paruus corpore fuit, ſed bellator 1.49.800
Tydeus Thebis ſepultus 1.127.114
Tydei nuptias breues ſortita 1.690.157
Tydei filius Diamedes ſubſecutus eſt Neoptolemum 1.690.153
Tymolus 1.650
Tyndareone 1.687.368
Tyndareones ſermo 1.687.368
Tyndari filiæ opus ſæuum 1 407 158
Typhaon perniciosus 1 422.351
Typhaonis ortus 1 422.306
Typhaonius interfector 2.142.20
Typhœus aſtra cœleſtia diſturbat 2.309. 17..& pag.310
Typhœus furatur Iouis abſconſa fulmina 2.309.155
Typhœi forma horribilis 2.309 180
Typhœus Gigas cœlum lacerat 2.309.170
Typhœus contra mare armatur 2.311. 266
Typhœus fulminibus vibrandis impar 2. 311.310
horribilis ſtrages à Typhœo edita 2. 315.40
Typhœus ducentas manus habuit 2.324. 623
Typhœus ingentia præmia offert Cadmo 2.313.445
Typhœus in cœlum coniurat 2.313.447. & pag.314.455.&c.
Typhœus dat Caldmo fulmina 2.314 505
Typhœus ad pugnandum ſe accingit 2. 315.25
Typhœus omnibus cœli partibus interitum minatur 2.319.180
Typhœus aquâ fulmen extinguere conatur 2.321.440
Typhœus igne combuſtus 2 322.515
Typhœi mater 2.323 540
Typhœus dormit dum vigilare debuit 2. 318.244
Typhœus Iouem terribili voce clamat 2. 318 245
Typhœi ad pugnam ſe accingentis verba 2.319 260
Typhœus Mercurio vincula minatur 2. 319.305
Typhœus diis ſeruitutem minatur 2.320. 327
Typhœus Gigantes cōtra cœlum armaturus 2.320.327
Typhœus aliud cœlum vult ædificare 2. 320.345
Typhœus montes accumulat 2.320.375
Typhœus arbores euellit 2.320.383
pugna Iouis & Typhœi 2.321.400
Typhœus ſcopulis pugnat 2.321 455
Typhœus in terram proſtratus 2.323 560
Typhœus centiceps 2.318 395
vmbra Tyreſiæ aureum ſceptrum tenentis 1.410 90
Tyro Salmonei filia 1.312.254
Tyro amica Neptuni 2.364.246
Tyro ex Neptuno peperit Peliam & Neleū 1.312.255 ambo Iouis miniſtri ibid.
Tyroglyphus 1.415.146
Tyri vrbis forma ſemilunaris 2.558.318
Tyrus virgini natanti ſimilis 2.558.325
Tyrus omnibus diuitiis affluens 2.559.340
Tyri vrbis laus 2 559.155
Tyri vrbis origo 2.561.502
Tyrrheni iniuſti 2.498.88
Tyrrheni in Delphines 2.608.633
Tyrrheni piratæ 2.590.105
Tyrrheni dementes redditi 2 590.150
Tyrrheni piratæ experti Bacchi vires 2. 587.237
Tyrſenes buccinator 2.419 94
Tyrynthe Iunonis vrbe 1.610.38

AVRELIÆ ALLOBROGVM

Excudebat Petrus de la Rouiere.

ANNO cIɔ Iɔc vi.

IX. Kal. April.

*
**

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google